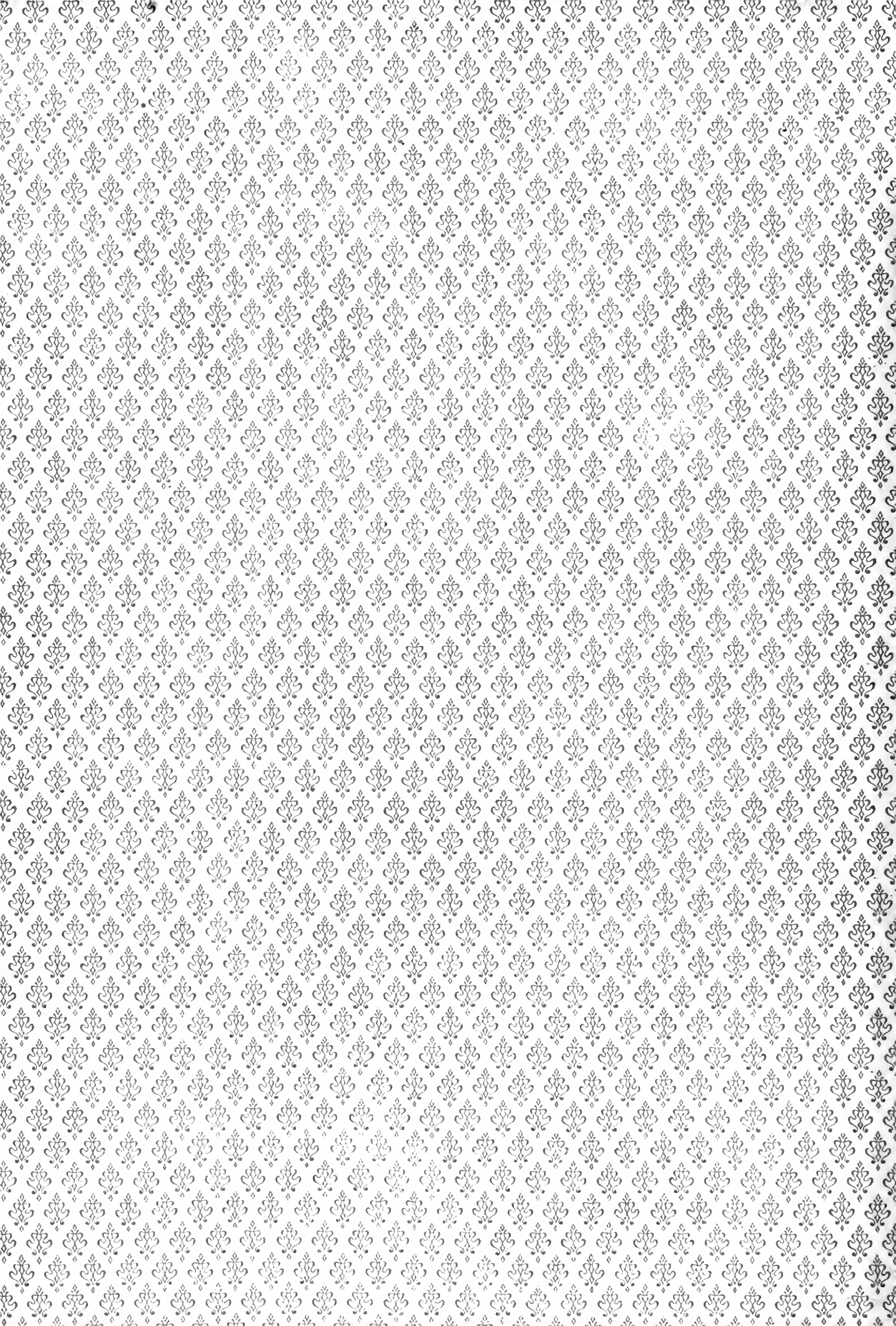

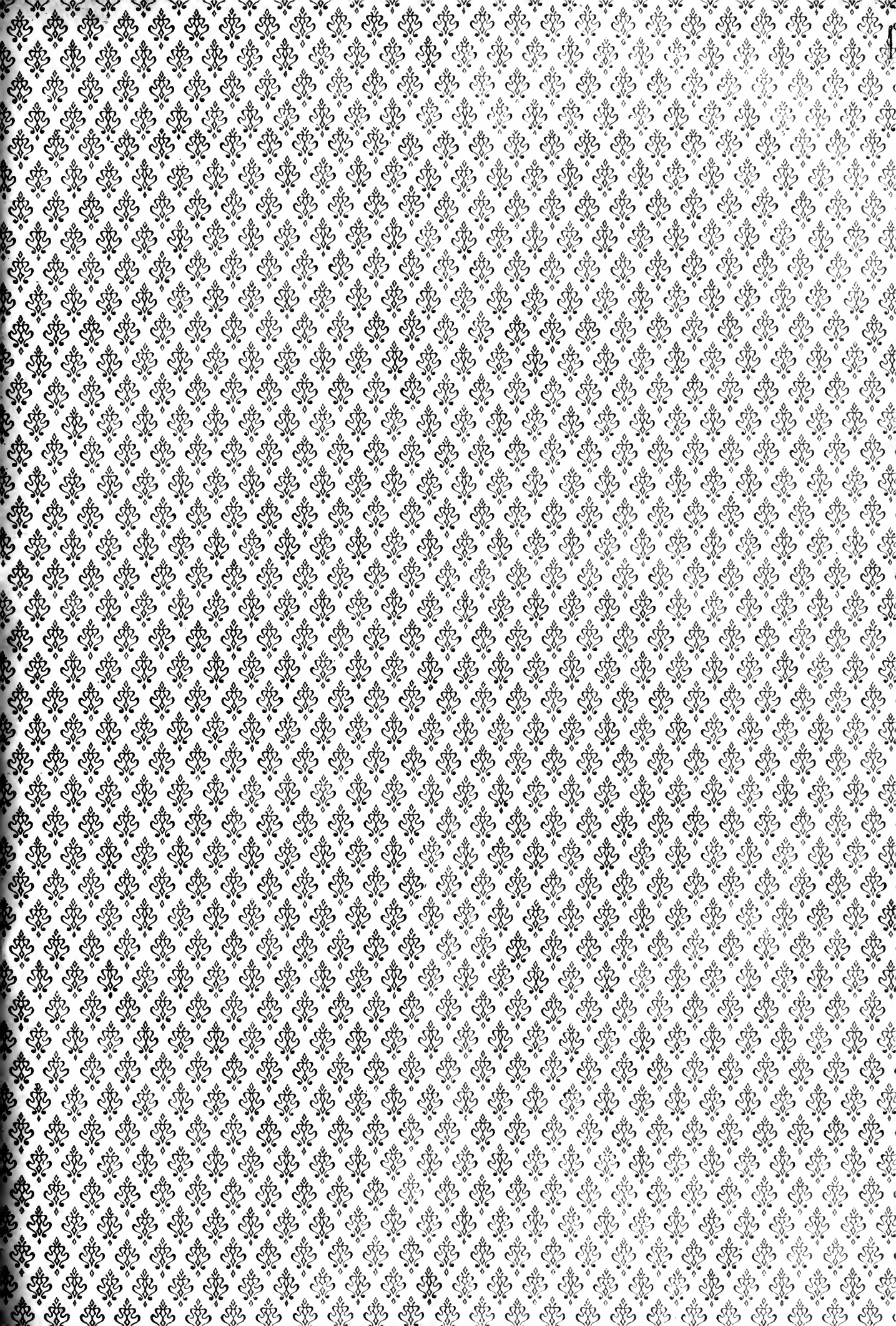
3 1761 04569009 6

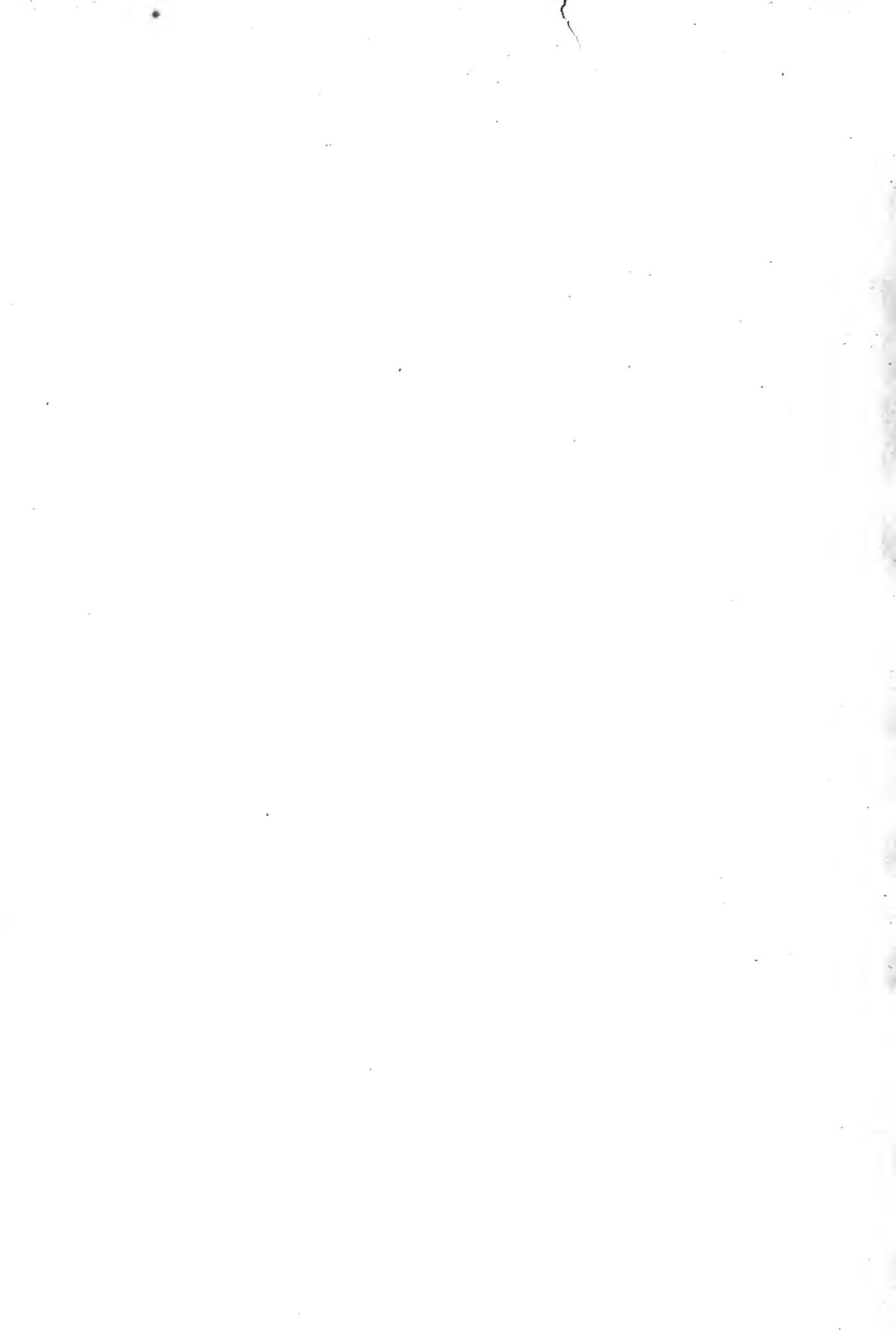

PA
441
K6
1901
v. 1
c. 1
ROBA

UNIVERSITY
OF
TORONTO
LIBRARY

ΜΕΓΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

АГЕНТ

ИЮНЬ

1937

ВНЕШНЕПРЕДПРИЯТИЕ
ОТДЕЛ
СОВЕТСКОГО
ПРЕДСТАВИТЕЛЬСТВА
В
ПЕКИНГЕ
ИЗДАНИЕ
1937

ΜΕΓΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Anestes

Konstantinides

188

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

63602
6/2/06

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1901

1934

1934

1934

EVANHIL

1934

1934

1934

1934

1934

1934

1934

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΑΠΟ πολλῶν ἐτῶν μύχιον ἠσθανόμην πόθον ὅπως, ὡς κορωνίδα τῶν διαφόρων μου ἐκδόσεων, κατορθώσω νὰ ἐκδώσω ἐν ὧς ἔνεστι τέλειον

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀποβλέπων, ἐζήτησα τὴν γνώμην τῶν παρ' ἡμῖν διαπρεπόντων φιλολόγων· οὗτοι δὲ ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης μοι ὑπέδειξαν ὡς ἄριστον Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐκ τῶν νῦν ὑπαρχόντων τὸ τῶν δύο δοκίμων φιλολόγων καὶ λεξικογράφων τῆς Ἀγγλίας **Λιδδέλλου** καὶ **Σκώττου**, οὗ μέχρι τοῦδε ἐγένοντο ὀκτὼ ἐκδόσεις, ἐκάστη πλουσιωτέρα καὶ τελειότερα τῆς προηγηθείσης.

Τὴν ὁμόφωνον ταύτην γνώμην τῶν σοφῶν ἀνδρῶν προθύμως ἀπεδεξάμην καὶ σήμερον μετὰ πολλῆς χαρᾶς προσφέρω εἰς τὸ Ἑλληνικὸν δημόσιον πιστὴν καὶ ἀκριβῆ μετάφρασιν τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου ἔχων δι' ἐλπίδος, ὅτι δι' αὐτοῦ παρέχω σπουδαίαν βοήθειαν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς πάντα ἀσχολούμενον περὶ αὐτήν· ἰδίως δὲ εἰς τοὺς διδάσκοντας καὶ εἰς τοὺς διδασκόμενους καὶ εἰς πάντα ἐν γένει φιλομαθῆ τὸ Λεξικὸν τοῦτο θὰ ἦναι χρησιμώτατον· θὰ μεταχειρίζονται δὲ αὐτὸ μετὰ πεποιθίσεως, διότι δὲν θὰ κατέχωνται ὑπὸ τοῦ φόβου μήπως ἐκεῖνα ἄπερ μαθάνουσι σήμερον ἀναγκάζονται ν' ἀπομαθάνωσιν αὔριον ὡς πλημμελῶς ἔχοντα.

Τὸ **Λεξικὸν** τοῦτο συνταχθὲν ἐπὶ τῇ βῆσει τοῦ Λεξικοῦ τοῦ ἐγκρίτου Γερμανοῦ φιλολόγου **ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΑΣΣΟΒΙΟΥ**, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος 1843, καὶ οὕτω μεγάλης ὑποδοχῆς ἔτυχεν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὥστε ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐγένοντο καὶ δύο ἄλλαι αὐτοῦ ἐκδόσεις. **Εἰς** τὰς τρεῖς πρώτας ἐκδόσεις ἔφερεν ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦ Πασσοβίου, ἀλλ' εἰς τὴν τετάρτην, ἥτις ἐγένετο κατὰ τὸ ἔτος 1855, παρελείφθη τοῦτο πλέον, διότι τὸ ἔργον, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν προσθηκῶν καὶ τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ ἀλλοιώσεως, κατέστη ὅλως σχεδὸν αὐτοτελὲς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔκτοτε φέρει τὸ σημερινὸν αὐτοῦ ὄνομα.

Οἱ ἀκάματοι αὐτοῦ συντάκται **HENRY G. LIDDELL** καὶ **ROBERT SCOTT** φιλοπόνως ἔκτοτε παρακολουθοῦντες τὰς ἐν τῷ εὐρυτάτῳ τῆς φιλολογίας πεδίῳ ἐπιστημονικὰς προόδους καὶ αἰεὶ σταχυολογοῦντες πᾶν ὅ,τι χρήσιμον καὶ δοκίμον, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου, ἐκ τῶν ἀρίστων νεωτέρων ἐκδόσεων τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ πεζογράφων καὶ ἐκ τῶν

φιλολογικῶν πραγματειῶν τῶν δοκιμωτάτων φιλολόγων τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἠδυνήθησαν νὰ καταστήσωσι τὸ πολῦτιμον τοῦτο φιλοπόνημα τὸ ἄριστον καὶ τελειότατον πάντων τῶν νῦν ὑπαρχόντων Ἑλληνικῶν Λεξικῶν ἐν ἀπάσαις ταῖς γλώσσαις τῶν πεφωτισμένων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, παρ' οἷς ἡ σπουδὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας θεωρεῖται ἀπαραίτητος πρὸς ἀνύψωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

Πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἐν Ἀγγλίᾳ, οἱ περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἐκεῖ ἀσχολούμενοι, σπουδασταί τε καὶ διδάσκαλοι, μετεχειρίζοντο διάφορα ἄλλα λεξικά, ἐν οἷς τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχε τὸ τοῦ Δόνεγγαν, ἀλλὰ μόλις ἐξεδόθη τὸ γενναῖον τοῦτο ἔργον τῶν δύο σοφῶν λεξικογράφων τῆς Ἀγγλίας καὶ πάντα τὰ ἄλλα, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου, ἐξηφανίσθησαν. Ἐκτοτε ἐν τε τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ Ἀμερικῇ πάντες μόνον τοῦτο τὸ Λεξικὸν μεταχειρίζονται.

Ὁ δὲ **Θησαυρὸς τοῦ Ἐνρίκου Στεφάνου**, καίπερ πολῦτομος, δὲν ἔχει ὅμως οὔτε τὴν μέθοδον, οὔτε τὸν πλοῦτον τοῦ λεξικοῦ τοῦ ΛΙΔΔΕΛΛΟΥ καὶ ΣΚΩΤΤΟΥ· ἐπειδὴ δὲ ἐξεδόθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐλλείπουσιν ἐξ αὐτοῦ πλεῖσται ὄσαι λέξεις, αἵτινες εἶναι προστεθειμένοι εἰς τὸ ὑψ' ἡμῶν νῦν ἐκδιδόμενον. Αἱ πλεῖσται τῶν λέξεων τούτων εἶναι εἰλημμένοι ἐξ ἐπιγραφῶν, τινὲς δὲ καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν λόγων τῆς ἀτελείας, ὁ Θησαυρὸς τοῦ Στεφάνου δὲν εἶναι καὶ προσίτος τοῖς πᾶσι, διότι εἶναι πολυδάπανος, τιμώμενος 600 χρυσ. φράγκ. ἡ δὲ ἐρμηνεῖα τῶν λέξεων ἐν αὐτῷ εἶναι εἰς γλῶσσαν Λατινικὴν, ἥς ὀλίγοι παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσι κάτοχοι.

Ἡ μετάφρασις τοῦ παρόντος λεξικοῦ ἐγένετο πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐκ τῆς ἐπιτεθεωρημένης καὶ ἐπνυξημένης ἐβδόμης ἐκδόσεως, ἥτις ἐτυπώθη στερεοτύπως κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν τε τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ Ἀμερικῇ· μετέφρασε δὲ αὐτὸ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ὁ κ. Ξενοφῶν Π. Μόσχος, Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας, σπουδάσας τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο καὶ ὀγδόη ἐκδοσις ἢ μᾶλλον ἀνατύπωσις τοῦ ἔργου μετ' οὐκ ὀλίγων διορθώσεων ἐν τῷ κειμένῳ καὶ προσθηκῶν ἐν παραρτήματι, ἐφροντίσαμεν καὶ ἐλάβομεν ἐν ἀντίτυπον τῆς τελευταίας ταύτης ἐκδόσεως καὶ ἀνεθήκαμεν τὰς εἰς τὸ κείμενον τῆς μεταφράσεως ἀναγκαίας μεταβολάς, διορθώσεις καὶ προσθήκας εἰς τὸν ἐκ Πανόρμου τῆς Κυζίκου Κύριον Μιχαὴλ Κωνσταντινίδην, ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν διατέλεσαντα καθηγητὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Λονδίῳ καὶ γνωστότατον ἐκ τῶν ἀξιολόγων αὐτοῦ συγγραμμάτων καὶ διατριβῶν ἐν τε τῇ Ἀγγλικῇ καὶ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ.

Ὁ Κύριος Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης παραλαβὼν τὸ χειρόγραφον τῆς μεταφράσεως, δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὴν πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν πρωτότυπον παραβολὴν αὐτῆς καὶ διόρθωσιν, ἀλλὰ συμφώνως τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ προέβη εἰς σπουδαίαν βελτίωσιν τοῦ ἔργου καταστήσας αὐτὸ πολὺ τελειότερον καὶ πληρέστερον τοῦ πρωτοτύπου κατὰ τε τὸ ποσὸν τῶν λέξεων καὶ τὴν ἀκριβεστέραν ἐρμηνεῖαν αὐτῶν. Ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης ἔχων πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην καὶ πεπρωκισμένος διὰ σπανίας φιλοπονίας ἠδυνήθη νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ λεξικὸν ἡμῶν νέον πλοῦτον λέξεων, φράσεων καὶ ἐρμηνειῶν ἐκ πηγῶν παντοίων, ὧν αἱ σπουδαιότεραι εἶνε αἱ ἐξῆς :

α') Τὸ Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν τοῦ Ε. Α. Σοφοκλέους τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ Βυζαντικῆς περιόδου ἀπὸ τοῦ 146 π. Χρ. μέχρι τοῦ 1100 μ. Χρ. Ὁ πλοῦτος τοῦ Λεξικοῦ τούτου εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας καὶ ἰδίως εἰς τοὺς κληρικοὺς καὶ εἰς τοὺς περὶ τὴν Βυζαντιακὴν ἱστορίαν καὶ φιλολογίαν καταγινόμενους εἶναι πολυτιμώτατος.

β') Ἡ «Συναγωγή λέξεων ἀθησαυρίστων ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Λεξικοῖς» ὑπὸ Στεφάνου Ἀθ. Κουμανοῦδου ἐν Ἀθήναις 1883, ἐξ ἧς παρέλαβεν οὐκ ὀλίγας λέξεις.

γ') Ἡ Λεξικογραφικὴ μελέτη τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιγραφῶν (A. Lexicographical Study of the Greek Inscriptions) ὑπὸ Helen M. Searles. Chicago. The University of Chicago Press. 1898. Ἐκ τῆς πολυτίμου ταύτης πραγματείας ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης παρέλαβεν οὐκ ὀλίγας νέας λέξεις καὶ ἐρμηνείας.

δ') Addenda Lexicis Linguae Graecae von Dr. Ludwig Burchner. Τῷ σοφῷ Ἑλληνιστῇ πέμπομεν τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστίας, διότι αὐθορμύτως ἐπεμψεν ἡμῖν δύο λεξικογραφικὰς πραγματείας, ἃς εὕρομεν λίαν χρησίμους.

ε') Ἡ Ἑλληνικὴ χλωρίς (Florae Graecae) τοῦ Ἰωάννου Σιβθωρπίου (Johannes Sibthorp), ὅστις περιηγήθη πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα χάριν τῆς Βοτανικῆς ἐπιστήμης. Ἐκ τοῦ πολυτίμου τούτου συγγράμματος ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης ἠρύσατο πλείστας ὀνομασίας βοτανῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῇ, ὠφελήθη δὲ καὶ ἐκ τῶν πραγματειῶν τοῦ παρ' ἡμῖν σοφοῦ βοτανικοῦ Δ^{ος} Θ. Δὲ Χελδράνχ.

ς') Memoirs relating to European and Asiatic Turkey ; edited from Manuscript journals by Robert Walpole M. A. London 1817. Ἐκ τοῦ σπουδαίου καὶ χρησιμωτάτου τούτου συγγράμματος παρέλαβεν ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης οὐκ ὀλίγας ὀνομασίας ζῴων, ἰχθύων, φυτῶν καὶ βοτανῶν ἐν χρήσει παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ.

ζ') Αἱ σοφαὶ σημειώσεις τοῦ Α. Κοραῆ εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν σύγγραμμα Ξενοκράτους καὶ Γαλνουῦ περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐνύδρων τροφῆς. Ἐκ τῶν πολυτίμων τούτων σημειώσεων παρελήφθησαν εἰς τὸ Λεξικὸν τὰ ὀνόματα πολλῶν ἰχθύων ὡς ὀνομάζονται παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ.

η') Τὸ Γλωσσάριον τοῦ Δουκαγγίου (Glossarium ad Scriptores Mediae et Infimae Graecitatis, auctore Carolo du Fresne, Domino Du Cange 1890).

θ') Τὰ οὐ πρὸ πολλοῦ ἀνακαλυφθέντα ποιήματα τοῦ Βακχυλίδου, ἐξ ὧν παρελήφθησαν πολλαὶ νέαι λέξεις πρῶτον νῦν καταχωριζόμεναι εἰς Ἑλληνικὸν Λεξικόν.

Κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ χειρογράφου ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης εἶχεν ὑπ' ὄψει καὶ τὸν Ἰησαυρὸν Ἐνρίκου Στεφάνου καὶ πλείστα ἄλλα νεώτερα βοηθήματα, ἐξ ὧν ἀπὴνθισεν ὡς φιλόπονος μέλισσα πᾶν ὅ,τι χρήσιμον πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Λεξικοῦ· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐμελέτησεν ἐπισταμένως καὶ τὰς σοφὰς διατριβὰς καὶ παρατηρήσεις ἃς κατὰ καιροὺς ἐδημοσίευσεν ἐν πολλοῖς περιοδικοῖς, ἰδίως δὲ ἐν τῇ «Ἀθηνᾷ» καὶ ἐν ταῖς «Γλωσσικαῖς αὐτοῦ παρατηρήσεσιν» ὁ Σοφὸς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου καθηγητῆς Κ^{ος} Κ. Κόντος, οὗ τὸ κύρος περὶ τὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μέγιστον καὶ ἀναμφισβήτητον ὑπάρχει οὐ μόνον παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ξένοις Ἑλληνισταῖς. Ὁ Κύριος Κόντος ἐφάνη πάντοτε πρόθυμος νὰ παρέχῃ τὰς σοφὰς αὐτοῦ συμβουλὰς τῷ Κυρίῳ Μ. Κωνσταντινίδῃ ὁσάκις κατὰ τὴν τύπωσιν τοῦ ἔργου περιέπιπτεν οὗτος εἰς ἀπορίαν τινὰ περὶ τὴν γραφὴν ἢ τὸν τονισμὸν ἢ τὴν ἐρμηνείαν λέξεως τινος. Τὴν εὐμενῆ ταύτην βοήθειαν θεωροῦμεν πολύτιμον καὶ δημοσίᾳ κηρύττομεν τὴν πρὸς αὐτὸν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην.

Ἐν τῷ Λεξικῷ ἡμῶν προτάσσεται ἐν εἴδει εἰσαγωγῆς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ τῆς Γλωσσολογίας καθηγητοῦ κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι «Σύντομος ἐπιθεώρησις τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης», ἣν χαριζόμενος ἡμῖν καὶ ὑπ' εὐνοίας πρὸς τὸ Λεξικὸν ἔγραψεν, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπονεμόμεν αὐτῷ ἐνταῦθα αἰδίων φέρον εὐγνωμοσύνης.

᾿Ωσαύτως ἐφροντίσαμεν ὅπως ὑπάρχη ἐν τῷ ἡμετέρῳ Λεξικῷ καὶ ἐπίτομός τις ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Λεξικογραφίας καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐξελέξαμεν τὴν ὑπὸ τοῦ Dr A. Authenrieth φιλοπονηθεῖσαν, ἣν μετέφρασε χάριν τοῦ Λεξικοῦ ἡμῶν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ πρώτου τύπου ὁ Ἐφορος τῆς Ἀρχαιολογίας κύριος Γ. Σωτηριάδης.

᾿Ολόκληρον τὸ **Ἄλφα**, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Πρώτου τόμου, τὸ ἐπεξεργάσθη ὁ Κύριος Μ. Κωνσταντινίδης, τὰ δὲ τρία γράμματα Β. Γ. Δ, ἅπερ θὰ ἐκδοθῶσι προσεχῶς καὶ θὰ ἀποτελέσωσι τὸ δεύτερον μέρος τοῦ Πρώτου τόμου, τὰ ἐπεξεργάζεται ὁ διαπρεπῆς τοῦ Πανεπιστημίου καθηγητῆς Κύριος Ἀντώνιος Οἰκονόμος.

Ἐνταῦθα ὀφείλω ν' ἀποδώσω τὸν προσήκοντα ἔπαινον εἰς τὸν Δ. Ἰ. Ἀναγνωστόπουλον ἐξ Ἀγράφων, διορθωτὴν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἀρίστων, ὅστις μετὰ ζήλου καὶ φιλοπονίας εἰργάσθη ὅπως τὸ Λεξικὸν ἐξέλθῃ τῶν πειστηρίων ὅσον τὸ δυνατὸν ἀππλλαγμένον τυπογραφικῶν σφαλμάτων.

Ἐρωσθε.

᾿Ο Ἐκδότης

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ομολογείται ὑπὸ πάντων ὅτι αἱ τὴν κλίσιν τελείως ἀναπτύξασαι Ἰαπετικαὶ γλῶσσαι, ἤτοι ἡ Ἑλληνική, ἡ Ἰταλική, ἡ Κελτική, ἡ Γερμανική, ἡ Σλαυική, ἡ Ἀρμενική, ἡ Περσική, ἡ Ἰνδικὴ καὶ τινες ἄλλαι ἥττονος λόγου ἄξια, ἐμφαίνουσι τὸν ἐντελέστατον ἐπὶ τῆς γῆς γλωσσικὸν τύπον, διότι δι' αὐτῆς ταύτης τῆς τελείας κλίσεως κατέστησαν ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας ἐπιτηδειόταται εἰς σύντομον ἅμα καὶ σαφῆ ἐκφρασιν καὶ αὐτῶν ἐπιτηδίων λεπτοτάτων διανουμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ὁμοίως ὁμολογείται ὅτι ἐν ταῖς τελείαις ταύταις γλώσσαις τελειοτάτη εἶναι ἡ Ἑλληνική, καὶ τοῦτο διὰ πολλὰς αἰτίας, ὅπως τὰ ἐξῆς θέλουσι δείξει.

Καταλιπὼν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς διασπορᾶς τῶν Ἰαπετικῶν λαῶν τὴν πρώτην αὐτοῦ κοιτίδα ἤλθε πολὺ, τοῦλάχιστον τρεῖς ἢ τέσσαρας χιλιάδας ἔτη, πρὸ τοῦ Ὀμήρου εἰς τὴν ἡμετέραν χερσόνησον λαὸς τις λαλῶν γλῶσσαν πλουσιωτάτην μὲν φθόγγων καὶ τύπων, ἐνδεεστέραν δ' ἐπι συντάξεων καὶ σημασιῶν τῶν λέξεων, τὴν πολὺ βραδύτερον ὀνομασθεῖσαν **Ἑλληνικὴν** ἀπὸ τῶν λαλούντων αὐτὴν Ἑλλήνων.

Ἡ γλῶσσα αὕτη διακρίνεται πασῶν τῶν ἄλλων διὰ τε ἄλλα πολλὰ καὶ πρώτιστα διὰ τὸν συντηρητικὸν αὐτῆς χαρακτήρα· διὰ τοῦτον πρῶτον μὲν διέσωσεν ἀλώβητα πλεῖστα στοιχεῖα τῆς Ἰαπετικῆς παλαιᾶς κληρονομίας, οἷον τὰ φωνήεντα, τὰς διφθόγγους, ἐντεῦθεν καὶ τὴν κλίσιν καθόλου, διότι κατὰ κοινὴν τῶν γλωσσολόγων ὁμολογίαν ἡ κλίσις στηρίζεται μάλιστα πάντων ἐπὶ τῶν φωνέντων, ἔπειτα τὴν ἀρχαίαν διαστολὴν τῶν εἰς -ω ἀπὸ τῶν εἰς -μι, ἤτοι τῶν μετὰ θεματικοῦ ἀπὸ τῶν ἀνευ θεματικοῦ φωνέντων σχηματιζομένων ῥημάτων κ.τ.τ. Διὰ ταῦτα ἡ γλῶσσα ἡμῶν προκειμένου περὶ τῆς γλωσσικῆς ἐρεῦνης τῶν προϊστορικῶν ἐκείνων χρόνων κρίνεται ὑπὸ πάντων τῶν ἐπαϊόντων ἀριστος ὁδηγός. Ἐπειτα καὶ μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν γλωσσῶν μετεβάλλετο καὶ ἀνεπτύσσετο οὕτω βραδέως καὶ ὀμαλῶς, ὥστε δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τῇ μεταβολῇ καὶ ἐξελίξει αὐτῆς πολὺ εὐκολώτερον ἢ οἰασθῆποτε ἄλλης τῶν Ἰαπετικῶν γλωσσῶν. Πάσαι δ' αἱ ἀλλοιώσεις αἱ γινόμεναι τῇ γλῶσσῃ μετὰ τὸν χωρισμὸν μὲν αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν γλωσσῶν, πρὸ τῆς διαιρέσεως δ' αὐτῆς εἰς διαλέκτους, ἀνίκουσαι μόνη τῇ Ἑλληνικῇ καὶ πάσῃ τῇ Ἑλληνικῇ, ἀποτελοῦσι τοὺς ἰδιάζοντας αὐτῇ χαρακτήρας, δι' ὧν ἀντιδιαστέλλεται πασῶν τῶν ἄλλων. Τοιοῦτοι χαρακτήρες εἶναι· α') ἐν τῇ φωνητικῇ ἢ τροπῇ τοῦ σ μεταξὺ φωνέντων καθὼς καὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ λέξεως σ, φωνέντος ἐπομένου, εἰς δασεῖαν **γένεσιος, Πέπειται** = Ἰνδ. janasas, sacatē· ἢ τροπῇ τοῦ ἡμιφώνου j ἐν ἀρχῇ λέξεως εἰς δασεῖαν καὶ ἀποβολὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ μέσου δύο φωνέντων, **φορέοντι** ἀντὶ **φορέοντι** = Ἰνδ. bharyanti, **Πῆπαο** = yakrit jecur· ἢ τροπῇ τοῦ συμφώνου j ἐν ἀρχῇ λέξεως εἰς ζ, **ζυγόν** yugám jugum· ἢ τροπῇ τοῦ τελικοῦ m εἰς ν, **τόν, τὴν** = tam tām, is-tum is-tam· ἢ τροπῇ τοῦ ἐκ τῆς συλλαβῆς er ἐλ προκύπτοντος διὰ συστολῆς ἡμιφώνου r, l εἰς **αο αλ ἢ ρα λα** (παρ' Αἰολεῦσιν **ορ ρο**), **δέρεσθαι δρακεῖν, στελλεσθαι σταλῆναι, στρατός**· ἢ τροπῇ τοῦ συμπλέγματος **ντj** εἰς **νσ, φέροντjα**, ὅθεν **φέρουσα** (Κρητικόν, καὶ Θεσσαλικόν), **φέρουσα** τῆς Αἰολικῆς διαλέκτου (πλὴν τῆς Ἀσιάτιδος ἐχούσης **φέροισα**) καὶ τῆς ἄκρας Δωρίδος, **φέρουσα** τῆς ἀνεμιμένης Δωρίδος καὶ τῆς Ἰωνικῆς καὶ Ἀττικῆς· ἢ ἀποβολὴ τῶν ἐν τέλει λέξεως ἀφώνων, **γάλα(κτ), μέλι(τ), γύναι(κ), τό(δ), ἄλλο(δ), φερέτω(δ)** is-tud, aliud, vehitod· ὁ περιορισμὸς τοῦ τόνου ἐπὶ μιᾶς τῶν τριῶν τελευταίων συλλαβῶν καὶ ἡ ἐξάρτησις αὐτοῦ ἐκ τῆς ποσότητος τῆς ἀποφύσεως κτλ· β') ἐν τῇ κλίσει καὶ τῇ παραγωγῇ ὁ σχηματισμὸς τάξεως ὄλης πρωτοκλίτων ἀρσενικῶν εἰς -ās (-ης) κατὰ τὰ δευτεροκλίτα εἰς -ος καὶ τῆς ἐνικῆς γενικῆς τούτων διὰ τοῦ σημείου τῆς γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων, **Ἀτρείδα-ς Ἀτρείδα-ο** ὅπως **Αἰόλο-ς Αἰόλο-ο** ὁ σχηματισμὸς τοῦ παθητικοῦ λεγομένου ἀορίστου εἰς -θην ἐξ ἐνός προσώπου, τοῦ β' ἐν. (εἰς -θης) τοῦ μέσου ἀορίστου, καὶ δὴ ὁ διχασμὸς τοῦ

ένδς ἀρχαίου ἀορίστου εἰς δύο, μέσον καὶ παθητικόν· ὁ σχηματισμὸς τῆς προστακτικῆς τῆς μέσης φωνῆς εἰς **-σθω -σθων**, κλπ., ὁ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου εἰς **-κα**, τῶν ὑπερθετικῶν εἰς **-τατος** κλπ. γ') Ἐν τῷ συντακτικῷ, ἡ κατάταξις τῆς εἰς **-σθαι** ἀπαρεμφάτου εἰς τὴν μέσιν φωνήν, ἡ ἀνάπτυξις τῆς γενικῆς ἀπολύτου, τῆς εὐκτικῆς τοῦ πλαγίου λόγου κλπ.

Πάντα ταῦτα ἐτελέσθησαν ἐν χρόνοις προϊστορικοῖς· εἰς τὴν ἱστορίαν δὲ προβάλλει τὸ πρῶτον ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα κατὰ τὴν Θ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα (ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ θεοῦ Ὀμήρου) διεσπασμένη εἰς διαλέκτους σαφέστατα διακρινόμενας ἀπ' ἀλλήλων διὰ τῶν σφόδρα ἀνεπτυγμένων αὐτῶν χαρακτήρων.

Ἐξετείνετο δὲ τότε καὶ κατεῖχε πλὴν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ Πελοποννήσου πρὸς βορρᾶν μὲν τὴν Μακεδονίαν μέχρι Ἀξιοῦ καὶ Πελαγονίας (νομοῦ Μοναστηρίου) καὶ τὴν Ἡπειρον μέχρι Ἀώου (Βαγιούσσης), πρὸς δυσμὰς δὲ τὰς Ἴονιους νήσους, πρὸς ἀνατολὰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου καὶ Μυρτώου Πελάγους, τὴν Κρήτην, τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπὸ Τροίας μέχρι Λυκίας, τὴν Παμφυλίαν καὶ τὴν Κύπρον.

Δι' ἀποικιῶν δ' ἐπεξετάθη βραδύτερον ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις ἐπὶ τὴν Ἰλλυρίαν (Ἐπίδαμνον), ἐπὶ τὴν Χαλκιδικὴν καὶ Θρακικὴν Χερσόνησον, τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Εὐξεινον Πόντον μέχρι Φάσιος, καὶ τὴν Ἀζοφικὴν θάλασσαν μέχρι Τανάϊδος, ἐπὶ τὴν Κυρναϊκὴν καὶ Αἴγυπτον (Ναυκράτιδα), ἐπὶ τὴν πλείστην Σικελίαν καὶ Μεσημβρινὴν Ἰταλίαν, ἥτις καὶ Μεγάλη Ἑλλάς ἐπωνομάσθη, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τὴν Μέσιν Ἰταλίαν (Κύμην, Νεάπολιν κλπ.), καὶ ἐπὶ τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν (Μασσαλίαν, Νίκαιαν κλπ.)

Διὰ δὲ τῶν κατακτήσεων τῶν Μακεδόνων Βασιλέων, Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἐπεξετάθη βραδύτερον κατὰ τὴν Δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα εἰσχωρήσασα καὶ ὡς λαλουμένη γλῶσσα ἐγκατασταθεῖσα πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Ἰστρου, πρὸς ἀνατολὰς μέχρι Τίγριτος καὶ πρὸς μεσημβρίαν ἐπὶ πολὺ τῆς Αἰγύπτου. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ὑπερβαλλούσης ταύτης ἐκτάσεως ἤρξατο ἐνωρὶς νὰ περιορίζεται ἀπὸ τῆς Γ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῶν καταλαβόντων τὰς χώρας ταύτας, κατὰ δὲ τὰς εὐθὺς ἐπομένας ἑκατονταετηρίδας ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ὑπὸ τῶν ἀπὸ βορρᾶ κατερχομένων γειτόνων βαρβάρων Ἰλλυριῶν, Θρακῶν, κλπ., ἀπὸ δὲ τῆς Ζ' μ. Χ. ἐν Αἰγύπτῳ, Συρίᾳ, Μεσοποταμίᾳ καὶ Κυρναϊκῇ ὑπὸ τῶν Ἀράβων καὶ ἐν Θράκῃ, Μοισίᾳ, Μακεδονίᾳ ὑπὸ Σλαύων καὶ Βουλγάρων, ἀπὸ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ἀπὸ τοῦ ΙΓ' καὶ ἐξῆς ὑπὸ τῶν εἰρηνικῶς καὶ τυπματικῶς εἰσχωρησάντων μέχρι Μεσσηνίας Ἀλβανῶν. Σήμερον ἡ Ἑλληνικὴ λαλεῖται, καίπερ πολλαχοῦ διακοπτομένη ὑπὸ ἐνσφηνωθέντων ἀλλογλώσσων λαῶν, ἐν ἀδιασπᾶστῳ διαδοχικῇ σειρᾷ ἀρχαιοτέν παραδεδομένη ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἐν Πελοποννήσῳ, τῇ Στερεᾷ Ἑλλάδι, τῇ Ἡπειρῷ μέχρι Ἀώου, τῇ Μακεδονίᾳ μέχρι Πελαγονίας, ἐν Θράκῃ μέχρι Φιλίππουπόλεως, ἐπὶ τῆς Ἀσίας μέχρι Καυκάσου καὶ Εὐφράτου, ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐπὶ τῆς Κύπρου, Κρήτης καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, Μυρτώου καὶ Ἴονίου Πελάγους, ἔτι δὲ ἐν Ἰταλίᾳ παρὰ τὸν Ὑδροῦντα καὶ τὸ Ρήγιον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας. Λαλεῖται δὲ προσέτι καὶ ἐν νεωτέραις ἀποικίαις, οἷον ἐν Αἰακείῳ τῆς Κορσικῆς, ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν Τύννητι, ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ῥωσίᾳ, ἐν Ῥουμανίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ σχεδὸν ἐν πάσαις ταῖς μεγαλοπόλεσι τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ αὐτῆς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

Συνήθως διαιροῦσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν, ἀπὸ τινων δ' ἐτῶν φέρεται κεχωρισμένη καὶ ἡ μεσαιωνικὴ Ἑλληνικὴ· καὶ ἄλλοι μὲν ἀποφαίνονται ὅτι ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ εἶναι θυγάτηρ τῆς ἀρχαίας, ἄλλοι δὲ ὅτι αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀρχαία. Ἀλλὰ πᾶς τις καὶ μικρὸν σκεπτόμενος νοεῖ εὐκόλως ὅτι οὔτε διὰ τῆς διαίρεσεως ταύτης οὔτε διὰ τῶν μεταφορικῶν τούτων ὀνομασιῶν ἐπιτυγχάνεται τι λόγου ἄξιον. Διότι αἱ ἀλλοιώσεις τῆς γλώσσης καὶ ἡ τροπὴ αὐτῆς ἀπὸ φάσεως ἀρχαιοτέρας εἰς φάσιν νεωτέραν δὲν τελεῖται, ὅπως αἱ πολιτικαὶ μεταβολαὶ καὶ μεταπτώσεις, ἐν ἐνί τινι χρόνῳ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, ἐν σειρᾷ ἀδιακόπῳ ἐπὶ μήκιστον καὶ συνίστανται ἐν μυρίοις ἀπεσπασμένοις, ἐλαχίστοις καὶ διὰ τοῦτο ἀφανέσι παθήμασιν. Ἀπ' αὐτῶν τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων ἀρχοῦν ἀναφαινόμεναι τροπαὶ καὶ ἀλλοιώσεις, δι' ὧν ἡ γλῶσσα ἐλάμβανε τὸν νεώτερον τύπον (πρβλ. οὐδ' ἐνθα **πεφυγμένους ἦεν, ἡ ἐθέλεις ὄφρ'** αὐτὸς ἔχης γέρας κ.τ.τ.), ἐξηκολούθησαν δ' ἐπὶ πᾶσαν τὴν δόκιμον περίοδον καὶ ἐπέδωκαν ἐτι μᾶλλον ἐν τοῖς μεταγενεστέροις καὶ πρώτοις Βυζαντιακοῖς χρόνοις. Διὰ ταῦτα λεκτέον ὅτι πᾶσα διαίρεσις εἰς ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν ἢ εἰς ἀρχαίαν, μέσιν καὶ νεωτέραν κλπ., μόνον κατὰ προσέγγισιν δύναται ν' ἀληθεύῃ, ὅτι δὲ πᾶσαι αἱ διὰ γραπτῶν μνημείων παραδεδομένα ἡμῖν παλαιότεραι φάσεις αὐτῆς, Ὀμηρικὴ, δόκιμος ἢ Ἀττικὴ, Κοινὴ ἢ μεταγενεστέρα, ἀρχαιοτέρα καὶ νεωτέρα Βυζαντιακὴ, καὶ πᾶσα ἡ νεωτέρα, λαλουμένη καὶ γραφομένη, πᾶσαι αὐταὶ ἀπαρτίζουσι τὴν ὅλην Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καθ' ὅν

τρόπον πάσαι αἱ ἡλικίαι ζῶντος ἔτι ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ μέχρι σήμερον ἀποτελοῦσι τὸν βίον αὐτοῦ.

Τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν διαιροῦσι καὶ κατὰ διαλέκτους, ἀλλ' οὐδ' οὕτως ἐπιτυγχάνεται τελεία, ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια. Διότι συνήθως διαιροῦσι τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν εἰς τρεῖς διαλέκτους, τὴν Ἴωνικὴν, τὴν Δωρικὴν καὶ τὴν Αἰολικὴν, ἔνιοι δὲ ἀποχωρίζοντες τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Ἴωνικῆς ὀρίζουσι τέσσαρας. Καὶ χαρακτηριστικὰ τῶν διαλέκτων τούτων λέγονται τῆς μὲν Ἰάδος,

α) ἡ τροπὴ παντὸς ἀρχαίου μακροῦ \bar{a} εἰς n καθὰ καὶ παντὸς \bar{a} ἐξ ἀντεκτάσεως, ἀποβληθέντος τοῦ σ , προελθόντος (**ασ-με-αιμε-ἡμεῖς**), οὐχὶ δὲ παντὸς ἐκ συναιρέσεως (**ὄραε-ὄρᾶ**) ἢ ἐξ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως, ἔνθα διεσώθη τὸ σ , ἀναπτυχθέντος (**τιμᾶ-νε-τιμᾶς**), β) ὁ ὑπερβίθασμός τοῦ χρόνου, **λαδς-λνδς-λεως**, **βασιλῆος-βασιλέως**, **βασιλῆα-βασιλέα**, γ) ἡ πρῶτος ἀποβολὴ τοῦ F καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ συνδεομένη τροπὴ τῆς προφορᾶς τοῦ v ὡς Λατ. u εἰς \ddot{u} (ἢ Γαλλ. u), δ) ἡ κλειστὴ προφορὰ τῶν βραχέων φθόγγων e καὶ o καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἔκτασις τούτων οὐχὶ εἰς n καὶ ω , ἀλλ' εἰς **ει** καὶ **ου**. (Ἡ ψίλωσις ἀπ' οὔ, ἀπίκετο, κατήμενος κττ. δὲν ἦτο πάσης τῆς Ἴωνικῆς διαλέκτου χαρακτῆρ, ἀλλὰ μόνως τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ταῖς παρακειμέναις νήσοις λαλουμένης).

Τῆς δὲ Ἀττικῆς α) ὅτι ἔχει τὸ διπλοῦν **ττ** ἀντὶ τοῦ διπλοῦ **σσ**, καὶ τὸ **ρρ** ἀντὶ **ρσ**, β) ὅτι τὸ ἀρχαῖον \bar{a} τὸ ἀρξάμενον ἦδη πρὸ τοῦ χωρισμοῦ αὐτῆς ἀπὸ τῆς Ἰάδος νὰ τρέπηται εἰς \bar{e} (**n**) καὶ δὴ μετὰ τοῦ \bar{a} καὶ e προφερόμενον, ἐπανήγαγε δι' ἀνομοίωσιν εἰς τὴν ἀρχαίαν προφορὰν ὡς \bar{a} κατόπιν τοῦ **ρ**, **ι**, **ε** (**χώρα**, **σοφία**, **γενεά**, πλὴν ἂν ἡ λέξις ἔλθῃ εἰς **-ρήνη** π. χ. **κρήνη**, **Κυρήνη**, **πειρήνη**,) καθὼς καὶ πρὸ τοῦ n , **ἄηρ** ἀντὶ **ἡήρ**. Πρὸς δὲ τούτοις παρατηρεῖται ἐν αὐτῇ ὁ ὑπερβίθασμός τοῦ χρόνου καὶ πολλὴ ἡ χρῆσις τῆς συναλοιφῆς καὶ δι' αὐτῆς συχνὸς ὁ ἐξαφανισμός τῆς χασμωδίας ἐντὸς λέξεως.

Τῆς δὲ Δωρικῆς διαλέκτου χαρακτῆρες εἶναι α) ἡ διάσωσις τοῦ τ τῆς τελικῆς συλλαβῆς **τι** καὶ ὅτε ἔτι ἡ λέξις ἦν προπαραξύτονος, **πέρυτι**, **τίθητι**, **λέγοντι**, **φατί**, **φαντί** κττ. β) ὁ καταβίθασμός τοῦ τόνου, οἷον **ἄνθρωποι**, **λεγόμενοι** κτλ. **ἐλέγον** (τρίτον πληθυντ.), γ) ἡ προσωπικὴ κατάληξις **-μες** ἀντὶ **-μεν**, **λέγομες**.

Τῆς δὲ Αἰολικῆς χαρακτῆρες εἶναι δύσκολον νὰ ὀρισθῶσι διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς ὑποδιαίρεσεις καὶ τὰς ἐντεῦθεν ἀναπτυχθεῖσας ποικιλίας. Καθόλου δ' ὅμως παρατηροῦμεν, ὅτι τὸ ἐκ τοῦ συνεσταλμένου er ἀναπτυχθὲν ἡμίφωνον r ἀναπτύσσεται περαιτέρω εἰς **ορ**, **ρο** οὐχὶ εἰς **αρ**, **ρα** (**στροτός**), ὅτι τὰ εἰς **-ω** συνηρημένα ῥήματα τρέπονται εἰς τὰ εἰς **-μι** (**φίλημι**, **δοκίμωμι**, **ἀδικήμενος**, **κατοικέντεσσι**), ὅτι πλείονα **ο** τρέπονται ἐν τῇ Αἰολίδι εἰς **v** (ἦτοι u), ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς διαλέκτοις, πρὸλ. **ἄνώνυμος**, **πανήγυρις**, **νύξ** = **nox** κλπ. πανελλήνια, ἀλλ' **ἄμυδις**, **ἀπύ**, κτλ. Αἰολικά· ὅτι σώζεται τὸ \bar{a} καὶ ἡ προφορὰ τοῦ v ὡς **ου** ὅπως καὶ ἐν τῇ Δωρίδι, τρέπεται δὲ τὸ **τι** εἰς **σι**, ὅπως ἐν τῇ Ἴωνικῇ. (Ἡ ψίλωσις, ὁ ἀναβίθασμός τοῦ τόνου, ἡ χρῆσις τῶν διπλῶν ἐρρίνων καὶ ὑγρῶν, **ἔμμορε**, **κρίνω**, **φθέρρω**, **ἔστελλα**, ἡ τροπὴ τοῦ F εἰς φωνῆεν πρὸ φωνήεντος, **ταλαύριος**, **εὔαδε**, **εὔιδε**, **ἀπούρας** κτλ., ἡ ἀνάπτυξις διφθόγγων ἐξ ἀναπληρωματικῆς ἐκτάσεως **τιμᾶνς-τιμαῖς**, **λόγονς-λόγοις**, **λέγοντι-λέγονσι-λέγοισι**, **Μόντjα Μονσα-Μοῖσα**, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς καθολικῆς Αἰολικῆς διαλέκτου ἀλλὰ μόνως τῆς Ἀσιατικῆς).

Ἄλλ' εἰ καὶ ἡ διαίρεσις αὕτη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων γενομένη, καθόλου ἀληθεύει, πάλιν παρατηρεῖται ὅτι οὐχὶ ἀνευ βίας ὑπάγονται πολλῶν χωρῶν ἰδιώματα ὑπὸ τὸν γενικὸν ὄρον τῆς Δωρικῆς ἢ Αἰολικῆς διαλέκτου, καὶ ὅτι ἄλλα πάλιν ἰδιώματα διὰ τὰς πολλὰς μεταναστεύσεις, κατακτήσεις καὶ ἐποικίσεις φαίνονται ἀνάμεικτα ἐκ Δωρικῶν καὶ Αἰολικῶν στοιχείων. Οὕτω π. χ. ἡ Βοιωτικὴ διάλεκτος περιέχει Αἰολικοὺς τύπους μετὰ Δωρικῶν φθόγγων, ἡ Ἀρκαδικὴ καὶ Κυπρία οὐδέποτε ὠνομάσθη οὔτε Αἰολικὴ οὔτε Δωρικὴ, ἢ τῆς Ἡπειροῦ καὶ Δυτικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, Αἰτωλικὴ καὶ Λοκρικὴ, καὶ ἡ ἐκ τούτων ὀργανθεῖσα Ἠλεῖα ἐλέχθησαν ὑπ' ἄλλων Αἰολικαῖ καὶ ὑπ' ἄλλων Δωρικαῖ, ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον καὶ ἀναντίλεκτον Αἰολικὸν στοιχεῖον περιέχουσιν, διὸ καὶ σήμερον πολλοὶ καλοῦσιν αὐτὰς ἀπλῶς **Βορειοδυτικὴν** καὶ ἡ Μακεδονικὴ διὰ τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν οὐδένα τῶν ἀναντιλέκτων χαρακτῆρων τῶν ἰδιαζόντων μόνῃ τῇ Δωρικῇ ἢ μόνῃ τῇ Αἰολικῇ περιέχει, εἰκάζεται δὲ μόνον ὅτι ἦν ὁμοία τῇ Ἡπειρωτικῇ καὶ Αἰτωλικῇ (πρὸλ. Ἀθηνᾶς Τόμ. Η' σελ. 49). Διὰ πάντα ταῦτα ὀρθότερον κρίνεται σήμερον ν' ἀναγράφωνται παρ' ἀλλήλας αἱ διάλεκτοι τῶν διαφόρων τόπων, κατονομαζομένων μόνων τῶν κυριωτέρων χαρακτῆρων ἐκάστης, πρὸς δὲ τῶν κοινῶν πλείοσι τούτων, τοῦτο, λέγω, κρίνεται ὀρθότερον ἢ βεβιασμένως καὶ ἀείποτε ἀνακριδῶς, ἅτε παραλειπομένων πολλῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν ὡς δῆθεν ἐπουσιωδῶν, νὰ διαιρῆται ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἰς διαλέκτους καὶ αὗται πάλιν εἰς ἄλλας διαλέκτους καὶ ἰδιώματα, καὶ

ταῦτα πάντα χάριν μεταφορικῆς ἐννοίας, τῆς τοῦ γενεαλογικοῦ δῆθεν πίνακος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ἐπειδὴ μακρὸν χρόνον πρὸ τῆς χρήσεως τοῦ ἀλφαβήτου ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διεσχίσθη εἰς διαλέκτους, διὰ τοῦτο ἐν τῇ πρὸ τῆς διασπάσεως ταύτης λαλουμένη ἔτι πανελληνίῳ γλώσσῃ οὔτε συνεγράφησαν οὔτε διεσώθησαν ἡμῖν γραπτὰ αὐτῆς μνημεῖα, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς μετέπειτα ἐπὶ μέρους διαλέκτοις· εἶναι δὲ τὰ ἐν αὐταῖς συντεταγμένα γλωσσικὰ μνημεῖα διττά, ἥτοι καλλιτεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ διασωθέντα ἡμῖν ἐν ἀντιγράφοις, καὶ ἐπιγραφικά. Καλλιτεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἔχομεν ὀλίγων διαλέκτων, ἥτοι τῆς Ἰωνικῆς τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων ἐπικῶν ποιητῶν, τὰ τῶν ἐλεγειακῶν καὶ ἰαμβογράφων Θεόγνιδος, Μυμνέριμου, Ἀρχιλόχου, Σημωνίδου, κλπ., τὰς ἱστορίας τοῦ Ἡροδότου, τὰ συγγράμματα τοῦ Ἱπποκράτους, τοὺς μυμιάμβους τοῦ Ἡρώνδα κλπ. Τῆς ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῆς βραχέα τινὰ ποιήματα καὶ ἀποσπάσματα τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφούς καὶ τὸ 29 καὶ 30 εἰδύλλιον τοῦ Θεοκρίτου· τῆς Βοιωτικῆς ἀποσπάσματα τινὰ τῆς Κορίνθης, καὶ τινὰ δείγματα παρ' Ἀριστοφάνει· τῆς Δωρικῆς λυρικά τινὰ καὶ χορικά ποιήματα καὶ ἀποσπάσματα τῶν Δωριέων καὶ ἄλλων ποιητῶν, Ἀλκμᾶνος, Στρωσίχορος, Πινδάρου, Βακχυλίδου, Ἰβύκου κλπ., ἔτι δὲ τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου, ἀποσπάσματα τοῦ Ἐπιχάρμου, Σώφρονος κλπ., ἔτι δὲ καὶ τινὰ δείγματα παρ' Ἀριστοφάνει καὶ τέλος φιλοσοφικά τινὰ Πυθαγορείων ἢ ψευδοπυθαγορείων ποιήματα. Τῆς δὲ Ἀττικῆς πάμπολλα ἀπὸ Σόλωνος κέξ. ποιητικὰ καὶ πεζολογικά. Ἐπιγραφικά δὲ ἔχομεν πασῶν τῶν διαλέκτων, πλὴν τῆς ἐπιχωρίου Μακεδονικῆς, ἧς γνῶσιν λαμβάνομεν ἐκ τινῶν λέξεων σφριζομένων ἡμῖν παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ καὶ ἄλλοις τοῖς συγγραφεῦσι καὶ ἐκ τινῶν Μακεδονικῶν κυρίων ὀνομάτων, (πρὸβλ. περὶ τῆς διαλέκτου ταύτης ὅσα διέλαβον ἐν Ἀθηνᾶς Τόμ. Η' σελ. 3 κέξ. καὶ Τόμ. ΙΑ' σελ. 129 κέξ.). Ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων αἱ μὲν εἶναι ἀρχαῖαι (ἀρχόμεναι ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου αἰῶνος π. Χ. καὶ ἔξῃς) καὶ γεγραμμέναι ἐν τῇ ἐπιχωρίῳ ἑκασταχοῦ διαλέκτῳ, αἱ δὲ νεώτεραι καὶ οὐχὶ πάντοτε καθαρὰν παρέχουσαι τὴν ἐπιχωρίον διάλεκτον.

Ἐπειδὴ δὲ διαδοχικῶς οἱ μὲν Ἴωνες ἐν τῇ διαλέκτῳ αὐτῶν ἐκαλλιέργησαν καὶ ἐτελειοποίησαν τὸ ἔπος, οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἐν ταῖς ἑαυτῶν διαλέκτοις τὴν λυρικὴν καὶ χορικὴν ποίησιν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ τὸ δράμα, τὴν ἱστοριογραφίαν, τὴν ῥητορείαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἕκαστον τῶν εἰδῶν τοῦ λόγου τούτων συνήφθη στενωῶς μετὰ τῆς διαλέκτου εἰς ἓν συνετάχθη, ὥστε αἱ οὕτως ἀρθεῖσαι εἰς καλλιτεχνικὸν λόγον διάλεκτοι ἀπέβησαν ἐνωρὶς ἐν τῷ αἰσθηματικῷ τῶν ἀρχαίων γνῶρισμα οὐ μόνον φυλῆς ἀλλὰ καὶ εἶδους λόγου. Οὕτω διὰ τῆς Ἰωνικῆς ἐχαρακτηρίζετο καὶ ἐν ταύτῃ ἐγράφοντο ἐν τοῖς μετ' Ὀμηρον χρόνοις τὰ ἐπικά καὶ τὰ ἐλεγειακὰ ποιήματα, διὰ τῆς Δωρικῆς καὶ Αἰολικῆς ἐν τοῖς μετὰ τὸν Ἀλκαῖον, Σαπφῶ, Ἀλκμᾶνα, Στρωσίχορον κλπ. χρόνοις τὰ χορικά καὶ λυρικά ποιήματα, καὶ διὰ τῆς Ἀττικῆς τὸ δράμα, ἡ φιλοσοφία, ἡ ῥητορεία καὶ ἡ ἱστοριογραφία. Διὰ τῆς τελειότητος δὲ τῶν τελευταίων τούτων εἰδῶν τοῦ λόγου ἡ Ἀττικὴ διάλεκτος ἐλεπτύνηται καὶ ἀφίκετο εἰς ἀνέφικτον τελειότητα, πρὸς ἣν παραβαλλόμεναι αἱ λοιπαὶ διάλεκτοι ἐνωρὶς ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν ἀγροίκων ἰδιωμάτων. Διότι ἂν τὸ κάλλος τῆς γλώσσης καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πρωτοτυπία τῶν νοημάτων τῶν ἐν τοῖς Ἀττικοῖς τούτοις ἀριστουργήμασιν ἀναγινωσκομένων κατέστησαν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις κοινὸν παντὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου παιδευτήριον καὶ ἀπὸ κτήματος ἰδίου τῶν Ἑλλήνων μετέβαλον αὐτὴν εἰς κτήμα παντὸς τοῦ πεπολιτισμένου καὶ ἐκπολιτιζομένου κόσμου, φυσικώτατον ἦν πρῶτως ταῦτα νὰ καταστῶσι κτήμα καὶ παιδεύμα πάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ μετέχοντες τῆς παιδείας καὶ ἀνθρωπισμοῦ τούτων νὰ θεωρῶνται πρὸ πάντων Ἕλληνες. Πρὸβλ. Ἱσοκράτους Πανηγυρ. 50 **Καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποίηκε μὲν τοῦ γένους ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι καὶ μᾶλλον Ἑλλήνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδείας τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας.**

Ἐπειδὴ δὲ διὰ τε ἄλλα καὶ διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ δράματος, τῆς ῥητορείας, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱστοριογραφίας ἀπὸ τοῦ Ε' αἰῶνος κέξ. παρήκμασε καὶ ἀπρηχαιώθη ἡ ἐπικὴ καὶ λυρικὴ ποίησις, καὶ ἐπειδὴ καὶ πολιτικῶς οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὰ Μηδικὰ μεγάλως ἰσχύσαν, διὰ ταῦτα ἡ διάλεκτος αὐτῶν μετὰ τῶν γηνησίων Ἀττικῶν εἰδῶν τοῦ λόγου καὶ μετὰ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως αὐτῶν ἤρξατο νὰ ἐξαπλώται κατὰ πρῶτον ἐπὶ τὰς συμμαχοὺς νήσους, ἔπειτα δὲ ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἔξῃς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, καὶ τέλος ἐπὶ πάντα τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον, ἐξέβαλε δὲ κατὰ μικρὸν τὰς ἄλλας διαλέκτους (πλὴν μίᾳς τῆς Λακωνικῆς, νῦν Τσακωνικῆς) καὶ γενομένη κοινὴ πᾶσι καὶ συνήθως ὡς γραφομένη καὶ λαλουμένη ἐπεκλήθη **Κοινῇ**.

Ἄλλ. ἡ διάδοσις τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ἀνὰ πάντας τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐντεῦθεν ἀνὰ τοὺς πολυωνύμους βαρβάρους ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀσίᾳ καὶ Εὐρώπῃ ὄφειλε κατ' ἀνάγκην νὰ

ἐπενέγκη ἐπὶ τὴν γλῶσσαν μεγάλας, οὐσιώδεις μεταβολάς. Διότι εἶναι γλωσσικὸν ἀξίωμα ὅτι τοσαῦτα καὶ οὕτως ἐκφράζομεν ὅσα καὶ ὅπως διανοούμεθα. Αὐτόδηλον δ' ὅτι ἂν οἱ στρατιῶται, οἱ ἔμποροι κτλ. Πελοποννήσιοι, Βοιωτοί, Μακεδόνες κλπ. διὰ τὴν ὑποδεστέραν αὐτῶν καθόλου μόρφωσιν δὲν ἰδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται τὴν ἐξ ὀλοσπρικοῦ, ὡς εἶπεῖν, Ἀττικὴν τοῦ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνοις χάριτος καὶ δυνάμεως, πολλῶ ἥσσον θὰ ἰδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται οἱ ἀλλόφυλοι τὴν Ἑλληνικὴν μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς λεπτότητος καὶ ἀκριβείας ἐν τῇ προφορᾷ, ἐν τοῖς τύποις, ἐν τῇ συντάξει, τῇ χρήσει καὶ σημασίᾳ κλπ. (πρβλ. Στράβωνος ΙΔ' σελ. 623). Οὗτοι οὔτε αἴσθημα οὔτε φαντασίαν οὔτε διάνοιαν εἶχον ὅποιαν οἱ Ἕλληνες οὐδ' ἰδύναντο, ὡς εἰκός, νὰ μεταχειρίζωνται τὴν γλῶσσαν ὅπως ἐκεῖνοι, ἄλλως τε καὶ ἀφοῦ διὰ τὴν μακροίωνα δουλείαν εἰθισμένοι ἦσαν νὰ ψελλίζωσι μᾶλλον ἢ νὰ λέγωσι καθ' ἃ ἦδη παλαιός τις παρατηρεῖ. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες κατέπεσον καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ἡ γλῶσσα ἐκ τῆς ἡμιθέου φύσεως αὐτῶν μετὰ τὴν δούλωσιν, ὅτε ἐπῆλθον χρόνοι δεινῶν ἐθνικῶν συμφορῶν καὶ πενία, εἰσβολαὶ καὶ ἐπιδρομαὶ βαρβάρων, σεισμοί, λοιμοὶ καὶ ἄλλα κακὰ πολυειδῶς ἐκάκωσαν τὴν γηράσασαν Ἑλλάδα καὶ εἰς πολλὴν ἀμάθειαν ἐβύθισαν τοὺς ἀπογόνους τῶν ἡμιθέων ἐκείνων καὶ δὴ καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν σφόδρα διάφορον κατέστησαν.

Αἱ πρόοδοι καὶ τύχαι τῆς Κοινῆς καὶ τῆς μετέπειτα Βυζαντιακῆς δὲν εἶναι ἡμῖν ἀρκούντως γνωσταί, διότι διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ λεγομένου Ἀττικισμοῦ, ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος κέξ., οἱ γράφοντες ἀπέφευγον τὴν χρῆσιν τῆς συγχρόνου αὐτοῖς γλώσσης, ἐφιλοτιμοῦντο δὲ νὰ μιμῶνται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀκριβῶς τοὺς δοκίμους Ἀττικοὺς συγγραφεῖς. Γενικῶς μόνον λέγομεν περὶ τῆς Κοινῆς ταύτης ὅτι διέφερε τῆς ἐξ ἧς προῆλθε, κατὰ τὰδε : ἐν μὲν τῇ φωνητικῇ ὅτι ἐν αὐτῇ αἱ δίφθογγοι κατέστησαν μονόφθογγοι (αι=ε, ει=ι, οι=υ), ὅτι τὰ μακρὰ καὶ βραχέα φωνήεντα ἐξισώθησαν, ὅτι τὸ η κατέστη ἐν ταῖς πλείσταις χώραις (οὐχὶ πανταχοῦ) ἴσον τῷ ι καὶ τὸ οἱ καὶ τὸ υ ἀπὸ τοῦ Ι' αἰῶνος καὶ ἐξῆς ἴσον τῷ ι, ὅτι λέγεται **σο** καὶ **ρο** ἀντὶ **τε** καὶ **ρη** κτλ. ἐν δὲ τῇ κλίσει ὅτι ἀγνοεῖται ὁ δυνικός, ἢ β' ἄττικὴ κλίσις, ἢ εὐκτικὴ, ὅτι αἱ καταλήξεις τοῦ παρατατικοῦ καὶ β' ἀορίστου **-ον -ες -ε -ομεν -ετε -ον**, συνέπεσον πρὸς τὰς τοῦ α' ἀορίστου καὶ παρακειμένου, ὥστε ἐκ πασῶν ἀπετελέσθη ἐν σύστημα **-α -ες -(ας) -ε -αμεν -ετε -(ατε) -αν'** ὅτι τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον τῆς μέσης φωνῆς ἐσχηματίσθη εἰς **-σαι, δέχεσαι φάγεσαι, ὀδυνᾶσαι** ὅτι ὁ παρακειμένος δὲν διεστέλλετο ἀπὸ τοῦ ἀορίστου κατὰ τὴν σημασίαν, ἐντεῦθεν κατέστη ἄχρηστος ὅτι ἐπλάσθησαν ὁμοιοὶ α' ἀορίστοι εἰς **-σα** ἀντὶ β' εἰς **-ον**, καὶ μέλλοντες εἰς **-σω** ἀντὶ εἰς **-σομαι (ἡμάρτησα, ἀκούσω)**, ὅτι πολλὰ ῥήματα κατέστησαν μέσα ἀπὸ ἐνεργητικῶν καὶ ἀντιστροφῶς (**μέλλεται, δράσσω** κλπ.) ἐν δὲ τῇ συντάξει, ὅτι ἡ τελικὴ λεγομένη μετοχὴ ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὅτι τὴν χώραν τῆς δοτικῆς ἐν τῇ μετὰ ῥημάτων συντάξει καταλαμβάνει πολλαχοῦ ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἐν μέρει ἡ γενικὴ, ὅτι ἐν τῇ μετὰ τῶν προθέσεων ἐκφορᾷ ὁμοίως νικᾷ ἡ αἰτιατικὴ, ὅτι πολλὰ ἀμετάβατα ῥήματα γίνονται μεταβατικά καὶ τανάπαλιν (**ζῶ τινα, ἐπιθαίνω**), καὶ ἐν ἄλλοις ἢ σημασίᾳ τῶν φωνῶν τῶν ῥημάτων συγχέεται (**ἐὰν ἢ παρθένος γῆμη**), ὅτι ὁ μέσος ἀορίστος ἐκβάλλεται ὑπὸ τοῦ παθητικοῦ (**ἠγωνίσθην ἐγενήθην**), ὅτι ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἀπαρεμφάτου διὰ τοῦ **ὅτι** καὶ **ἵνα** ἐπιδίδει σφόδρα (**δοκεῖτε ὅτι, οἶσθε ὅτι, κρεῖσσον ἵνα, θέλετε ἵνα ῥοβῆται**) καὶ καθόλου συνταράσσεται σφόδρα ἡ χρῆσις τῶν ἐγκλίσεων καὶ τῶν μορίων καὶ ἀποβάλλεται ἡ ἀρχαία συνθετικὴ πλοκὴ τοῦ λόγου καὶ τὸ ὅλον ἀπλοποιεῖται συνωδᾷ τῷ ἀμαθεστέρῳ καὶ ἀπλουστέρῳ πνεύματι τοῦ ἔθνους ἐν δὲ τῇ παραγωγῇ ὅτι πολλὰι καταλήξεις ἐγένοντο εὐχρηστόταται καὶ οὐκ ὀλίγαι ξέναι εἰσῆχθησαν καὶ ἄλλαι νέαι ἐπλάσθησαν (**βαπτισμός, ἐξορκισμός, τροχαδάρις, μαρμαράρις, δροσᾶτος, χειλᾶς, κορυζᾶς, μεταστάσιμον, δέξιμον, νοσθάκιον** κλπ.). Ἀλλ' ἡ μεγίστη διαφορὰ τῆς Κοινῆς καὶ Βυζαντιακῆς γλώσσης ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συνέβη οὐχὶ τοσοῦτον ἐν τῷ τυπικῷ, τῷ ἀπὸ τῶν δοκίμων χρόνων ἱκανῶς ἀπλοποιοῦνθῆναι καὶ δὴ εὐμαθῆτω, οὐδ' ἐν τοῖς λοιποῖς ἐξωτερικοῖς τούτοις σημείοις, ὅσον ἐν τῷ ἔσωτερικῷ, ἐν τῇ ψυχῇ, ὡς εἶπεῖν, τῶν λέξεων. Διότι εἰς ἐκάστην λέξιν, ὡς εἰς σῶμα, ἄλλην δύναμιν, ἄλλην ψυχὴν, ὡς εἶπεῖν, ἐνεφύσα καὶ ἐνέβαλλεν ὁ δαιμόνιος νοῦς τοῦ Σωκράτους καὶ ἄλλην βεβαίως ὁ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Λυδοῦ ἢ τοῦ Γλυκᾶ ἐντεῦθεν καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς γλωσσικὸν τύπον ἄλλην ἀληθῶς ὑπέκειτο γλῶσσα.

Πόσον δ' ἡ ἀληθῆς οὐσία καὶ δύναμις τῆς γλώσσης παρηλλάγη κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους καὶ Βυζαντιακοὺς χρόνους, κατανοεῖ τις εὐκόλως ἀν ἐνθυμηθῆ, ὅτι δύο τὰ σπουδαιότατα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἡ θρησκεία καὶ ἡ πολιτεία τῶν Ἑλλήνων, ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἐπικρατησάντων ξενικῶν θεσμῶν. Καὶ εἰσῆλθε μὲν κατ' εὐτυχίαν ἢ θρησκεία καὶ διεξήγετο ἡ πολιτικὴ, στρατιωτικὴ, διοικητικὴ, δικαστικὴ κλπ. ἐξουσία ἐν Ἑλλάδι διὰ τῆς

Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀλλ' ὅμως πάντοτε νέας καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ξένας ἰδέας καὶ συνηθείας ἐνέβαλον εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ μετέδωκαν εἰς τὸ ἔθνος.

Ἐννοεῖται δ' οἰκοθεν ὅτι ἡ ἀλλοίωσις προέβαινεν ἀκαταπαύστως, εἰκαί, κατὰ τὰ εἰρημένα, διὰ τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν δὲν δυνάμεθα νὰ παρακολουθῶμεν αὐτῇ ἀνὰ πᾶν βῆμα· τοσοῦτον μόνον φαίνεται ἐκ πολλῶν τεκμηρίων ἀναμφήριστον, ὅτι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἡ γλῶσσα εἶχεν ἀλλοιωθῆ σφόδρα καὶ ἴσως ἦν πολὺ ὁμοιοτέρα τῇ νεωτέρᾳ ἢ τῇ ἀρχαίᾳ, ἀπὸ δὲ τοῦ δεκάτου καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος ἀρχοῦνται τινες νὰ ἐγκαταλείπωσι τὴν Ἀττικίζουσαν Κοινήν, τὴν ἐπὶ αἰῶνας γραφομένην γλῶσσαν, νὰ μεταχειρίζωνται δὲ ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν (τοῖς τοπικὸν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔχουσι σκοπὸν καὶ χαρακτῆρα) τὸν σύγχρονον προφορικὸν λόγον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀνάμικτον μετὰ τῶν στοιχείων τοῦ γραπτοῦ (Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος, Κεκαυμένος, Περδρόμομος, Γλυκάς, Σπανέας κλπ.). Ἄλλ' ἡ πλήρης ἐγκατάλειψις τοῦ ἀρχαίου δοκίμου λόγου οὐδέποτε συνετελέσθη παρ' ἡμῖν, διὰ καὶ πρὸ τῆς Ἀλώσεως καὶ μετ' αὐτὴν πάντοτε ὁσάκις Ἕλληνες φιλοπάτριδες ἠθέλον νὰ γράψωσι τι χάριν παντὸς τοῦ ἔθνους, ἀπέφευγον τὴν χρῆσιν τῶν κατὰ τόπους ἰδιωμάτων, ἅτινα καὶ ἀκαλλῆ ἐνομίζοντο καὶ τοῖς ἐξ ἄλλων τόπων καταγομένοις Ἕλλησιν ἀγνωστα καὶ ἀτερπῆ ἦσαν, μετεχειρίζοντο δὲ καὶ μετὰ τὴν Ἀλωσιν τὸν παραδεδομένον γραπτὸν λόγον ἀπληλαγμένον μὲν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τῶν ἀρχαϊκῶν καὶ ἀγνωστων στοιχείων, περιέχοντα δὲ ὅσα ἐκ τῆς λαλουμένης γλώσσης ἐνομίζοντο πανελλήνια καὶ πασίγνωστα (οἶον τὸ **νά, θά** κτλ.). Ἡ τάσις δ' αὕτη γενικωτέρα καταστάσα κατὰ τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνας παρήγαγε τὸν γραπτὸν ἡμῶν λόγον. (Περὶ τούτου ἰδὲ ὅσα ἐν τέσσαρασι πραγματείαις διέλαβον Περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἐν Ἑλλάδι).

Τῆς δὲ λαλουμένης Ἑλληνικῆς ἡ συλλογὴ καὶ ἐξέτασις ἤρξατο ἀπὸ τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐξηκολούθησε κατὰ τὴν ΙΘ' διὰ τοῦ ἀοιδίου Κοραῆ, Μαυροφρύδου, D. Comparetti, Οἰκονόμου, Deville, Κούση, G. Meyer, Σάθα, Wagner, Legrand, Delfner, Morosi, Pellegrini, Foy, Thumb, Γιάνναρι, ἐμοῦ καὶ ἄλλων· ἀλλ' ὀλίγα αὐτῆς μέχρι τοῦδε διελευκάνθησαν ζητήματα. Τοσοῦτον μόνον εἶναι βέβαιον ὅτι 1) πλὴν τῆς Τσακωνικῆς, ἀναγομένης εἰς τὴν Λακωνικὴν διάλεκτον, πᾶσα ἡ λοιπὴ νεωτέρα λαλουμένη Ἑλληνικὰ ἀνάγεται εἰς τὴν Κοινήν, διότι εἰ καὶ τινὰ ἰδιώματα αὐτῆς περιέχουσι μικρὰ διαλεκτικὰ ἴχνη, οἶον τὸ Κρητικόν, τὸ Ρόδιον, τὸ Μεσσηνιακόν, τὸ Ποντικόν κλπ., πάντα τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καὶ αὐτῶν καὶ τῆς λοιπῆς λαλουμένης, ἥτοι καὶ οἱ φθόγγοι καὶ οἱ τύποι καὶ αἱ συντάξεις αὐτῆς ἐκ μόνης τῆς Κοινῆς δύνανται νὰ ἐρμηνευθῶσιν, ἅτε εἰς μόνην ταύτην ἀναγόμενα· 2) ὅτι ἡ νεωτέρα ἡμῶν λαλουμένη γλῶσσα διαιρεῖται εἰς διαφόρους διαλέκτους καὶ ἰδιώματα, ἀλλ', ἀτυχῶς, ἑλλίπῳς μέχρι τοῦδε μελετήσαντες αὐτὴν, δὲν δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν μετ' ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας τὸ ποσόν, τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰ ὄρια αὐτῶν. Αἱ μέχρι τοῦδε ἡμιτελεῖς ἐρευναι ἠγαγόν με εἰς τὴν διαίρεσιν βορείου καὶ μεσημβρινοῦ Ἑλληνικοῦ, εἰς χαρακτηρισμὸν μιᾶς διαλέκτου τῶν νοτίων Σποράδων μετὰ τῆς Κύπρου, ἄλλης δὲ διαλέκτου τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῶν Μεγάρων, τῆς Αἰγίνης, τῆς Κύμης, τῆς Μάνης, τῶν Κυθέρων καὶ τῆς δυτικῆς Κρήτης, ἀλλὰ καθόλου αἱ ἐργασίαι αὐταὶ εἶναι εἰσέτι ἐπισηφαλεῖς καὶ κυμαινόμεναι· 3) ὅτι διέσωσε μὲν ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους διαλέκτοις καὶ ἰδιώμασι σχεδόν τι πάντα τὸν θησαυρὸν τῶν ἀρχαίων λέξεων, ὅπως ὁσημέραι μελετῶντες τὰ τῶν διαφόρων διαλέκτων μαθάνομεν, ἀλλ' ἐπειδὴ οὔτε τὸ Πανεπιστήμιον, οὔτε ἡ Κυβέρνησις οὔτε φιλόμουσος καὶ φιλόπατρις τις πλούσιος ἢ ἐκδότης ἐνόησέ ποτε τὴν ἐθνικὴν χρησιμότητα τοιοῦτου πανελληνίου, πασῶν τῶν ἑκατονταετηρίδων καὶ διαλέκτων, λεξικοῦ, διὰ τοῦτο καὶ περὶ τούτου ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἀγνοεῖται εἰσέτι ὁ θησαυρὸς τῶν λέξεων τῆς γλώσσης ἡμῶν, καὶ πρὸς τούτοις ἀγνοεῖται τίνες λέξεις καὶ τύποι εἶναι πανελλήνιοι καὶ τίνες διαλεκτικοί, ἀγνοεῖται τίνες λέξεις καὶ μετὰ τίνος σημασίας εὐχρηστοῦσιν ἐν ἐκάστη χώρᾳ, ἐν μιᾷ λέξει ἀγνοεῖται καὶ ἡ ἱστορία καὶ τὸ λεξικὸν τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς καθόλου τε καὶ ἐπὶ μέρους. Ἐννοεῖται δ' οἰκοθεν ὅτι ἐν τοιαύτῃ ἀγνοίᾳ εὐρισκόμενοι δυσχερῶς πάνυ δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν καὶ τοὺς χαρακτῆρας αὐτῆς ἀκριβῶς. Διὰ ταῦτα γενικῶς λέγομεν ὅτι ἡ νεωτέρα λαλουμένη Ἑλληνικὴ, εἰ καὶ ἐλέγχεται κατωτέρα τῆς ἀρχαίας ὡς πρὸς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν σημασίαν τῶν λέξεων καὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν κτλ., ἀλλ' ὅμως καὶ τῆς ἀρχαίας διέσωσε πλείστας ἀρετὰς καὶ νέας ἀπέπτυξεν οὐκ ὀλίγας, ὥστε δύναται, φρονῶ, νὰ συγκριθῆ πρὸς πᾶσαν ἄλλην Εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν. Οὕτω π. χ. διέσωσε τὴν παλαιὰν ἀρετὴν τῆς δηλώσεως τῶν προσώπων καὶ τῶν ἀριθμῶν ἐν τοῖς ῥήμασι διὰ προσωπικῶν καταλήξεων, οὐχὶ δι' ἀντωνυμιῶν, **φέρω φέρετε φέρουσιν**, μετὰ ταύτης δὲ καὶ τὴν ἄλλην μεγάλην ἀρετὴν τῆς ἐλευθέρως τοποθετήσεως τῶν λέξεων ἐν τῇ προτάσει. Διέσωσεν ὁμοίως τὴν ἰκανότητα τῆς μονολεκτικῆς δηλώσεως τῶν διαθέσεων **φέρω φέρομαι**· ὡσαύτως διαστέλλει εἰσέτι σαφῶς τρεῖς καὶ τέσσαρας πτώσεις τοῦ ἐνικοῦ καὶ δύο καὶ τρεῖς τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ (**καλός, καλοῦ,**

καλό(ν), καλέ, καλοί, καλῶ(ν), καλούς, ὥρα, ὥρας, ὥρα(ν), ὥρες, ὥρων. Ὡσαύτως διαστέλλει ἔτι πιστῶς καθόλου τὰ τρία γένη ὅπως ἡ ἀρχαία, ἐλάχιστα σχετικῶς καὶ ταῦτα οὐκ ἄνευ λόγου ἐκάστοτε μεταβαλοῦσα (πρὸβλ. Ἀθηνᾶς Β' σελ. 701 κ.έ.). Ὁμοίως τονίζει μόνων τῶν τριῶν τελευταίων συλλαβῶν μίαν καθὰ καὶ ἡ ἀρχαία γενικῶς, αἱ δὲ ἐπιγενόμεναι τονικαὶ μεταβολαὶ δὲν εἶναι οὔτε πολλαὶ οὔτε ἀνερμύνευτοι (Ἀθηνᾶς Α' σελ. 247 κέξ. καὶ 481 κέξ.), Διέσωσεν ὁμοίως τὴν ἐξαισιάν τῆς ἀρχαίας γλώσσης δύναμιν τοῦ πλάττειν σύνθετα ὀνόματα καὶ ἐπεξέτεινε μάλιστα τὴν ἀρετὴν ταύτην καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν συνθέτων ῥημάτων (**καλοτρῶγω, δὲν καλοβλέπω**). Οὕτω δὲ ἡ ἔκτενής χρῆσις τὸ μὲν τῆς συνθέσεως, τὸ δὲ τῶν παραγωγικῶν καταλήξεων, **-μος, -μα, -της, -άρις, -ᾶτος, -οὔτικος, -ιων, -εᾶ κλπ.**, κατέστησαν τὴν γλῶσσαν ταύτην ἱκανὴν νὰ ἐκφράσῃ πᾶσαν ἐννοίαν ἀπόχρυσον μετὰ σπανίας συντομίας καὶ σαφηνείας. Πόσον διὰ τῶν καταλήξεων τούτων ἀνεπτύχθη καὶ πύξθη ἡ ἐκφραστικὴ δύναμις τῆς γλώσσης, δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐπὶ παραδείγματι ἐν τῇ χρήσει τῆς τελευταίας καταλήξεως **-εᾶ, δι'** ἧς σήμερον διπλοῦνται α) δένδρα καὶ φυτὰ, πρὸς ἃ διπλοῦνται ἀντιδιαστέλλεται ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ὁ καρπός, τὸ ἄνθος, ἡ ῥίζα. τὰ μέρη κτλ. αὐτοῦ (**ῥεβιθεᾶ ῥεβίθι, τριανταφυλλεᾶ-τριαντάφυλλον, ῥιζαρεᾶ-ριζάρι, βρουλλεᾶ βρουλλο, μαραθεᾶ μάραθο**)· β) πληγαὶ (**ξυλεᾶ, σπαθεᾶ, κατακεφαλεᾶ**)· γ) ὄσμαι (**λαδεᾶ, πισσεᾶ, κρασεᾶ**)· δ) φορτία, (**καραβεᾶ, βαρκεᾶ**)· ε) μέτρα, (**καλαθεᾶ, κοφινεᾶ, φουχτεᾶ**). Ὁμοίως ἀνεπτύχεν ἡ νεωτέρα γλῶσσα καὶ ἕτερον μέλλοντα, τὸν τῆς διαρκείας, ὥστε **θὰ γράφω ἢ θέλω γράφει** διαφέρει τοῦ **θὰ γράψω ἢ θέλω γράψει**. Ἐν ταῖς ἀρεταῖς τῆς νεωτέρας λαλουμένης Ἑλληνικῆς καταλεκτέον πάντως καὶ τοῦτο, ὅτι καθὰ ἡ Ἀττικὴ διάλεκτος ἀποφεύγουσα τὴν ἀλλεπαλληλίαν τῶν φωννέντων συνήρесе καὶ συνέστειλε πολυειδῶς τὰς λέξεις, οὕτω καὶ ἡ νεωτέρα διὰ συχνῆς συνιζήσεως, ἐκθλίψεως καὶ ἀφαιρέσεως τῶν λεπτοτέρων φωννέντων **i (ι, ει, η, υ, οι, υι), e (ε, αι)**, τοὺς ἐκ πολλῶν ἄλλων προελθόντας ἰσχυροὺς φθόγγους τούτους, ἀπειλοῦντας νὰ βλάψωσι τὴν εὐφωνίαν τῆς γλώσσης, πολλαχῶς ἐξέβαλεν, ἀφῆκε δὲ τοὺς ἀδρότερους **α, ο, ου** ἐντεῦθεν ἡ προφορὰ ἡμῶν ἔχει μὲν μονοτονίαν τινὰ (ἄτε πέντε μόνον φωνήεντα **α, ο, υ, ε, ι**, καὶ ὀλίγας διφθόγγους, **καίμος, τὰ εἶδα, λειμόνι, βῶιδι, τὸ εἶδα, τοῦ εἶπα**, περιέχουσα), ἀλλ' ὅμως δὲν ὑπερῆσχυει τοῦλάχιστον ἐν αὐτοῖς ὁ ἀσθενέστατος φθόγγος **i**. Διὰ τῆς συνιζήσεως καὶ ἐξαφανισμοῦ τῶν ἀσθενεστέρων φωννέντων ἠλαττώθη καὶ ἡ ἐντὸς λέξεως καὶ μεταξὺ δύο λέξεων χασμωδία σφόδρα. Καὶ ἡ ἀποβολὴ δὲ τοῦ τελικοῦ **v** καὶ ἡ τοῦ διπλασιασμοῦ οὐκ ὀλίγον συνεβάλετο εἰς τὴν εὐφωνίαν τῆς γλώσσης, π. χ. ἐν τῇ φράσει **«εἰς τὸν γάμον δὲν θέλουν γελάσει σήμερον πάντες»**, πᾶν τελικὸν **v** συνάπτεται δυσαρέστως μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦ συμφώνου **v+γ, v+δ, v+γ, v+π**, καὶ οἱ παρακείμενοι **γεγευμένος, βεβιασμένος, δεδεσμευμένος** δὲν εἶναι βεβαίως εὐφωνοί. 4) Ὅτι ἔτι ἀγνοεῖται ἡ κλίσις, ἡ παραγωγή, ἡ σύνθεσις, ἡ σύνταξις, αἱ φράσεις καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τῶν διαλέκτων καὶ ἰδιωμάτων, ἐπειδὴ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐνίων τόπων γλωσσάρια εἶναι ὡς πρὸς τὴν γραμματικὴν, τὴν σύνταξιν καὶ τὴν φρασιολογίαν ἐλλιπέστατα, τῶν πλείστων δὲ τόπων οὐδὲ συλλογὴ τῶν λέξεων ἐγένετο μέχρι τοῦδε.

Καὶ ὅμως ἵνα συνταχθῇ Ἑλληνικὸν λεξικόν, μέλλον νὰ συμπεριλάβῃ σύμπαντα τὸν θησαυρὸν τῶν λέξεων, ὅσαι ποτὲ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον ἐχρησίμευσαν τοῖς Ἕλλησι πρὸς ἐκφράσιν τῶν διανοημάτων αὐτῶν, Ἑλληνικὴ γραμματικὴ μέλλουσα νὰ ἐρμυνεύσῃ τὴν γένεσιν καὶ χρῆσιν πάντων τῶν τύπων αὐτῆς, ἐν μιᾷ λέξει, ἵνα ὑπάρξῃ ἱστορία πλήρης ἐπιστημονικῆς τῆς γλώσσης ἡμῶν, ἀνάγκη καθ' ὃν τρόπον τὰ γραπτὰ μνημεῖα οὕτω καὶ σύμπαντα τὰ ἐν τῇ λαλουμένῃ Ἑλληνικῇ εὐχρηστοῦντα στοιχεῖα αὐτῆς νὰ συλλεχθῶσι καὶ μελετηθῶσιν. Καὶ σημειωτέον ὅτι ἡ μελέτη καὶ ἐξακρίβωσις τῆς συμπάσης Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶναι καὶ ὀφείλει νὰ εἶναι ἡμῖν τοῖς κληρονομήσασιν τὴν ἐνδοξὴν ταύτην κληρονομίαν ἐν τῶν πρωτίστων καὶ ἱερωτάτων καθηκόντων. Οὐ μόνον διότι ἐν αὐτῇ καταφαίνεται ὁ πρῶτος ἐθνικὸς χαρακτήρ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν ταύτῃ ἐναπέθηκαν τοὺς πνευματικοὺς αὐτῶν θησαυροὺς αἱ ἀρισταὶ καὶ γονιμώταται τῶν ἀνθρώπων διάνοιαι καὶ διὰ ταύτης τῆς γλώσσης ἐξεφράσθησαν καὶ διεδόθησαν ἀνὰ τὸν κόσμον αἱ μέγισται ἠθικαὶ ἀλήθειαι τῆς θρησκείας τοῦ Σωτῆρος· ἐντεῦθεν ἡ σπουδὴ καὶ ἐξέτασις οὐ μόνον τῶν ἐν αὐτῇ συγγεγραμμένων ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς γλώσσης καθ' ἑαυτὴν ἀπετέλεσεν ἐκπαλαὶ καὶ ἀποτελεῖ ἔτι σήμερον τὸ εὐγενέστατον τῶν ἀνθρωπίνων μελετημάτων. Τούτου δ' ἕνεκεν οὐδεμίαν γλῶσσαν ἔτυχε τοιαύτης ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης παρὰ τε τῶν φιλολόγων καὶ γλωσσολόγων ὅσης ἡ Ἑλληνικὴ. Ἡ ἐρμυνεῖα Σλαυικοῦ ἢ Κελτικοῦ τινος γλωσσικοῦ φαινομένου φαίνεται ἔχουσα μερικὴν μόνον διὰ τοὺς εἰδικῶς Σλαυολόγους ἢ Κελτολόγους σημασίαν, ἡ δὲ Ἑλληνικοῦ καθολικὴν διὰ πάντα ἐπιστήμονα. Τὸ τοῦ θεοῦ Ὁμήρου **«Οὐ νέμεσις ἀμφὶ τοιῆδε γυναικὶ Ἀχαιοῦς τε Τρῳάς τε πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν»** φαίνεται λεχθὲν καὶ περὶ τῆς γλώσσης

τῶν θεῶν κατὰ Κικέρωνα, καὶ δὴ οὐ μόνον τὸ κατορθῶσαι ἀλλὰ καὶ τὸ σφαλῆναι ὑπὲρ ταύτης καλόν. Ἐπειτα εἶναι τι πρωτοφανὲς ἐν τῷ κόσμῳ ἢ θεὰ γλώσσης ἐπὶ τρισχίλια ἔτη ἤδη λαλουμένης καὶ γραφομένης καὶ φάσεις μὲν ἐκάστοτε διαφόρους λαμβανούσης, ἀλλ' ὅμως διὰ πάντων τῶν αἰῶνων μέχρι σήμερον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς, σαφοῦς καὶ διαυγοῦς μενούσης. Διὰ τὴν ἀρετὴν δὲ ταύτην καὶ ἐπειδὴ πλεῖστα μὲν κατὰ πάντας τοὺς αἰῶνας ἐν αὐτῇ συνεγράφησαν, ἐπιμελοῦς δ' ἀρχαιόθεν ἔτυχε παρὰ τῶν γραμματικῶν καὶ τῶν λεξικογράφων καλλιέργειας, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι πάσης ἄλλης καταλληλοτέρα εἰς ἀνεύρεσιν γενικῶν γλωσσικῶν διδαγμάτων, ἂν μόνον μεθοδικῶς μελετᾶται ὁ μακρὸς αὐτῆς βίος. Ἀλλ' ὅμως παρὰ πάντα ταῦτα ἡ μελέτη αὐτῆς συνήθως περιορίζεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ μικρῶν ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ γλώσσῃ, περὶ δὲ τῆς μεσαιωνικῆς καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς ἡμεῖς μικρὸν ἐν Ἑλλάδι φροντίζομεν.

Καὶ ὅμως καὶ ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ εἰδικαὶ Πανεπιστημιακαὶ ἔδρααι πρὸς διδασκαλίαν αὐτῆς ταύτης τῆς μέσης καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς ἔχουσιν ἰδρυθῆ, ἐν μόνῃ δὲ τῇ Ἑλλάδι οὐχί! Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ προσεχὲς μέλλον θέλει σπεύσει εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ τέως παρημελημένου ἐθνικοῦ καθήκοντος ἡμῶν τούτου καὶ ὅτι ὁ φιλόμουσος καὶ φιλόπατρις ἐκδότης τοῦ παρόντος λεξικοῦ διὰ τοῦ ἔργου τούτου καὶ ἄλλων θέλει καταστήσει τὸ καθῆκον τοῦτο καὶ σαφέστερον καὶ εὐκολώτερον ἡμῖν.

Γ. Ν. Χατζιδάκις.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΕΞΙΚΟΓΡΑΦΙΑΣ^(*)

1. Οὐδὲν ἔθνος κατέστησε τὸ λεξικὸν τῆς γλώσσης αὐτοῦ ἀντικείμενον πραγματείας τόσον πρωΐμως, τόσον συστηματικῶς καὶ τόσον πολυτρόπως, ὅσον τὸ ἑλληνικόν. Καταπλήσσει τὸ πλῆθος τῶν συγγραφέων, οἵτινες ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ εἰργάσθησαν ἀπὸ τοῦ πέμπτου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος· ἀλλ' ἐν μέρει τούτῳ ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς πληθύος ταύτης τῶν ἐργασίων παρατηρεῖται καὶ τὸ λυπηρὸν φαινόμενον, ὅτι τὰ ὑπ' ἐκείνων ἐκπονηθέντα ἠκρωτηριασμένα παντελῶς καὶ παραμεμορφωμένα παρεδόθησαν εἰς ἡμᾶς, πολλὰ δὲ καὶ ἀπωλέσθησαν ὅλως. Διότι οὐδὲν κυρίως εἰπεῖν λεξιλογικὸν τῶν ἀρχαίων σύγγραμμα γνήσιον περιεσώθη, διὸ καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους μάλιστα χρόνους πολλοὶ τῶν ἐρευνητῶν⁽¹⁾ περὶ τὸ δυσχερές τοῦτο ἔργον μετὰ πάσης ἀγχινοίας κατέγιναν, ζητοῦντες νὰ καθαρῶσι τὸν σίτον ἀπὸ τῶν ζιζανίων.

2. Ὁ καταρτισμὸς γλωσσαρίων ἀρχὴν ἔλαβεν ἐκ τῶν περὶ τὸν Ὀμηρον μελετῶν. Σκοπὸν ταῦτα εἶχον νὰ διδάξωσι τοὺς νέους τὴν σημασίαν τῶν ἀπρηχαιωμένων ἢ διαλεκτικῶς ποικιλοῦσων ἢ ἀπὸ τῆς συνήθους πεζῆς χρήσεως παρεκκλινουσῶν λέξεων ἢ φράσεων, τῶν λεγομένων γλωσσῶν. Οὕτω λοιπὸν προέκυψαν συναγωγὰ ἐκπονηθεῖσαι ὑπὸ τῶν γλωσσογράφων, οἵτινες καὶ ἀτέχνως καὶ ἀνακριβῶς πολλάκις ἠρμήνευσαν, διὸ καὶ οἱ μεταγενέστεροι, ὡς ἐπιστημονικώτερον περὶ τοῦ πράγματος διαλαθόντες, ἐθεωρήθησαν ἀκριβέστεροι.

Ἦτο δὲ ἡ διάταξις τῶν γλωσσῶν τούτων ἐν ἀρχῇ τυχαία, ὡς ὑπηγορεύετο ἐκ τῆς ἀναγνώσεως βραψωδίας ἢ βιβλίου τινός, ὅποια καὶ σήμερον συντάσσονται ὁμοίωτροπα πρὸς μαθητικὴν χρῆσιν λεξιλόγια εἰς ἀπεσπασμένα βιβλία συγγραφέων ἢ ὁμηρικὰς βραψωδίας. Κατὰ τοὺς ἀλεξανδρινούς μάλιστα χρόνους κατηρτίζοντο συλλογαὶ *ξενικῶν ὀνομάτων* ⁽²⁾ ἢτοι ἐπαρχιωτισμῶν, καὶ *βαρβάρων ἢ ἔθνικων*, τούτεστι βαρβαρισμῶν, καὶ τῶν *χυδαῖστί λεγομένων ἢ χυδαιολογιῶν*, τούτεστι τοπικῶν φράσεων· καθόλου παρεβάλλετο κατόπιν ἡ *συνθημισμένη λέξις*, τούτεστι ἡ συνήθως λαλουμένη γλῶσσα, πρὸς τὴν *τεχνικὴν λέξιν*, τούτεστι τὴν γραφομένην, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο μὲν ἡ γλωσσογραφία ἀπέβλεπεν εἰς τε τὸν Ὀμηρον καὶ τοὺς λοιποὺς ποιητὰς καὶ τοὺς πεζοὺς, τοῦτο δὲ σοφισταὶ ἅμα καὶ φιλόσοφοι διὰ τῶν περὶ γλώσσης μελετῶν παρεσκεύασαν τὴν ὁδὸν ὑπὲρ τῶν γραμματικῶν, ἐτέθησαν κατὰ μικρὸν τὰ θεμέλια τῆς γραμματικῆς, τοῦ τυπικοῦ, τῆς περὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῶν παθῶν τῶν λέξεων πραγματείας, τοῦ ἐτυμολογικοῦ, τοῦ συντακτικοῦ, τῆς περὶ συνωνύμων, τῆς περὶ ὕφους ἐρεύνης, ἐνῶ ἐξ ἑτέρου ἐμελετῶντο αἱ χρήσεις τοῦ θαυρατοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἀπτικισμοῦ καὶ ἐκαλλιεργεῖτο οὗτος. Πᾶσαι αὗται εἶνε καθαρῶς γλωσσικαὶ ἐργασίαι· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν κατηρτίζοντο καὶ πραγμάτων λεξικά ἢ εἰδικῶ τινος κλάδου καὶ γενικὰ τέλος. — Τὴν ποικιλίαν τούτων μαρθάνει τις παρὰ τῷ *Nicolaï* ἐν τῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας VI, 325.

3. Οἱ τίτλοι τῶν πονημάτων ποικίλλουσιν· ἡ λέξις *λεξικόν* εἶνε μεταγενεστέρα· *λέξις παρ'* Ἀριστοτέλει εἶνε ταυτόσημος τῇ λατινικῇ *vocabulum* (γλῶσσα σημαίνει τὴν ἀπὸ τῆς κοινῆς χρήσεως διαφερόσαν λέξιν),

(*) Μετεφράσθη ἐκ τοῦ *Haandbuch der Klassischen Altertumswissenschaft* von Iwan Müller, II. τόμ. *Griechische Lexicographie* von A. Autenrieth, σελ. 587—605.

(1) Ἐξ ἀρχαιοτέρων μὲν συγγραμμάτων μνημονεύομεν ἐνταῦθα τὰ ἑξῆς :

J. A. Ernesti, *De glossarium graecorum vera indole*, ἐν Λειψίᾳ 1742, 4^ο = *Opuscula* 1793 σελ. 61—93.

Hesychius, ed. Alberti, ἐν Λουδοβούρῳ Βατικῶν 1746.

Νεώτερα δὲ τὰ ἑξῆς :

M. H. E. Meier, *Opuscula* II σ. 74 ἔ.

Photius, *Lexikon* ed. Naber, προοίμιον.

Συναγωγὴ τῶν Ἑλλήνων γραμματικῶν (*Corpus grammaticorum graecorum*) ἀρξαμένη ὑπὸ Dindorf τὸ 1823, συνεχίζεται νῦν κατὰ σχέδιον νέον ὑπὸ Uhlig τῇ συνεργασίᾳ τῶν R. Schneider, A. Lentz, A. Hilgard, Egenolff, Lp. Cohn, R. Schöll (δὲν συνετελέσθη ἔτι). Πικρὰ ταῦτη συμβουλευτέον καὶ τὴν συναγωγὴν τῶν Λατινικῶν γλωσσαρίων (*Corpus glossarium latinorum*) ὑπὸ I. Loewe, *Prodromus* 1876. II. ὑπὸ G. Götze et Gth Gundermann 1888 (δὲν συνετελέσθη ἔτι). Πρὸς δὲ τούτοις συμβουλευτέον πληθῆν μονογραφιῶν καὶ τὰς τῶν συναγωγῶν τῶν σχολίων ἐκδόσεις, καὶ συγγράμματα δὲ οἷα τὰ Ἄνεκδοτα τῶν J. Bekker, Cramer, Bachmann κ. ἄ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας παρέχει, ὡς εἰκός, ἄρθρον ὕλην· ἢ ὑπὸ R. Nicolaï ἐν Μαγδεβούργῳ 1873 — 78 ἀπρηχαιωθῆ ἤδη κατὰ πολλὰ εἰδικώτερα ζητήματα· νεωτάτη εἶνε ἡ ὑπὸ W. Christ, πρόχειρος νῦν εἰς τοὺς Ἑλλήνας ἀναγνώσττας διὰ τῆς ἐκ τῆς Γ' αὐτῆς ἐκδόσεως φιλοπονηθείσης μεταφράσεως ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Μαρσολῆ ὑπὸ *Λυσάνδρου Γ. Χ. Κώνστα* (τόμ. πρῶτος 1900).

(2) Π. χ. *Δωρόθεος* ὁ Ἀσκαλωνίτης (κατὰ τὸν α' αἰῶνα), *Περὶ τῶν ξένων λεγομένων λέξεων*. — *Καλλίμαχος* Ἀλεξανδρεὺς, Ἑθνικαὶ ὀνομασίαι, καθ' ὕλην διατεταγμέναι, ἀλλ' οὐχὶ πλήρως ὀνομαστικόν· ἴδε J. Schoenemann, *De lexicographis antiquis qui rerum ordin. sec. s. Quaestt. Diss. Bonn. 1886 cap. II, 1.*

ἀλλ' ἤδη παρὰ τοῖς στωϊκοῖς σημαίνει 1) πάντα ἐναρθερον φθόγγων· 2) πᾶσαν λέξιν· 3) φράσιν· εἶτα δὲ ἐν τῇ κλασσικῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ 1) τὸ λεκτικόν, 2) τὸν ἐπίσημον καὶ περίτεχνον τοῦ λέγειν τρόπον, *dictio solemnis*, 3) φράσιν, ἑκφρασιν. Ἄλλ' ἐν ταῖς διακρίσεσι ταύταις οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἦσαν πάντοτε ἀκριβεῖς.

Ἀναγραφὴ τῶν κυρίων συγγραφέων.

4. *Δημόκριτος* (περὶ τὸ 460 — 373 πρὸ Χριστοῦ), ὅστις ἰωνιστὶ ἔγραψε *Περὶ Ὀμήρου*, *Περὶ ὀρθοπέρας* καὶ *γλωσσέων*, *Περὶ ῥημάτων*, *Ὀνομαστικόν*, εἶνε δὲ πάντως εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων (1). Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀνήκει *Νεοπτόλεμος* ὁ ἐκ Παρίου ὁ γλωσσογράφος καὶ ποιητὴς ἅμα, γράψας *Γλώσσαις ὀμηρικῆς καὶ ἄλλων ποιητῶν*, *Ἀπολλώνιος* ὁ Ἀρχιεῖδου, ὁ πρῶτος ἴσως καταρτίσας ἀλφαβητικὸν ὀμηρικὸν λεξικόν, *Περὶ λέξεων ὀμηρικῶν*, ὁ *Ἀππιαν*, *Γλώσσαις ὀμηρικαῖς* (ἴδε *Christ* σελ. 50), σωθεῖσαι ἐν κακῇ ἐπιτομῇ ἐν *Sturz*, *Etymol. Gudian* σελ. 601· ἰδίως περὶ τὰ 100 μετὰ Χριστὸν *Ἀπολλώνιος* ὁ σοφιστὴς, ἀριστάρχης, ὅστις ἐν τῷ ἑαυτοῦ *Λεξικῷ* (ed. I. Bekker, ἐν Βερολίῳ 1833) ἐπωφελήθη καὶ τὸν Ἀππιανόν, ὡσαύτως τὸν *Ζηρόδωρον*, συγγραψάντα *Ἐπιτομὴν* τῶν περὶ συνήθειας, ἧτοι τῶν ἀπὸ τῆς συνήθους γλώσσης διαφερόντων παρ' Ὀμήρου, ἧς ἀπόσπασμα ἐδημοσίευσεν ὁ *Miller*, *Mélanges* σ. 407-411 (ἴδε *Christ* σ. 51), *Βασιλείδης*, *Περὶ ὀμηρικῆς λέξεως*, ἧς ἐπιτομὴν συνέταξεν ὁ *Κρατίρος*. Εἰς *Φιλῆταρ* τινὰ (ἄδηλον ἂν οὗτος εἶνε ὁ ἐκ Κῶ ποιητὴς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300), ἀπονέμεται λεξιλογικὸν πόνημα *Ἄτακτα ἢ ἄτακτοι γλώσσαις*. — Οἱ σοφισταὶ καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ στωϊκοὶ ἠσχολήθησαν περὶ τὴν γλῶσσαν· ὁ Πρωταγόρας πρῶτος ἐθῆκε τὸ ὄνομα *ἐγκλισίαι*· τοῦ Πλάτωνος δὲ ἡ γλῶσσα καὶ ἡ τοῦ Ἴπποκράτους ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἐρμηνείας· ἀλλ' ἐπὶ Ἀλεξανδρινῶν κυρίως καὶ συναγωγῶν πολλαὶ κατηρτίσθησαν καὶ γλῶσσαι συνήχθησαν.

Ζηρόδοτος ὁ Ἐφέσιος (περὶ τὰ 287, ἴδε *Christ* σ. 446) κατήρτισεν Ὀμηρικὸν γλωσσάριον, ἐτι δὲ *Λέξεις ἐθνικῆς*, ἐξ ὧν πάντως ἐπήγαγεν ἡ *Διαφορὰ φωνῆς*. (2). *Ἀριστοφάνης* ὁ Βυζάντιος (*Christ* σ. 451), μαθητὴς ἐκείνου, περὶ τὰ 202 († 185) συνήγαγεν Ἀττικὰς λέξεις, *Λακωνικὰς γλώσσας* καὶ ἔγραψε *Περὶ ὀνομασίας ἡλικιωῶν*, *Περὶ συγγενῶν ὀνομάτων*· ἀσήμαντον ἀπόσπασμα ἐδημοσίευσεν ἐξ ἀθωνικοῦ κώδικος ὁ *Miller* (3). Ὁ *Ἀρτεμίδωρος* (κατὰ τὸν α' πρὸ Χρ. αἰῶνα) ἔγραψε *Λέξεις ὀφαρτυτικῆς*· συνήγαγε καθόλου λέξεις *διατεταγμένας κατ' ἀντικείμενα* (4).

Πρὸ τούτων ἤδη ἔγραψεν *Ἡρακλείδης* ὁ Ποντικός, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, *Περὶ ἐτυμολογιῶν* (5). — Τοῦ Κῆρου ἱατροῦ Ἴπποκράτους τὰ συγγράμματα ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἐξήγησιν γλωσσῶν ὑπὸ *Γλαυκίου*, *Ἐπικλείους*, *Διοσκορίδου* τοῦ νεωτέρου, *Ξενοκράτους* τοῦ Κῆρου, *Ἡροπίου* καὶ *Βακχίου*, ἐπὶ τούτου δὲ στηρίζεται τοῦ *Ἐρωτιανοῦ* (περὶ τὰ 100 μετὰ Χρ.) τὸ γλωσσάριον *τῶν παρ' Ἴπποκράτει λέξεων συναγωγῆ*, ὅστις ἐν τῷ προομίῳ ἀναφέρει καὶ ἀρχαιότερους· κατ' αὐστηρὰν ἀλφαβητικὴν τάξιν εἶνε τοῦ *Γαληνοῦ* († περὶ τὸ 271 μετὰ Χρ.) *τῶν Ἴπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις* (6). Εἰς τὸν Πλάτωνα ἀναφέρονται ὁ *Ἀμμώνιος* *Περὶ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος μετενηγεμένων ἐξ Ὀμήρου*, ὁ *Ἀρποκρατίων* *Λέξεις Πλάτωνος*, ὁ *Δίδυμος* *Ἄρειος* (ἐπὶ Αὐγούστου), ὁ προσεκτικὸς *Βόηθος* (κατὰ τὸν β' αἰῶνα) *Λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγῆ κατὰ στοιχεῖον ἐν μέρει καὶ κατὰ τὸν Πάμφιλον*, τέλος ὁ *Θέων* *Σμυρναῖος*· ἐτι δὲ δύο ἐκτεταγμένα λεξικά τοῦ *Τιμαίου* (κατὰ τὸν γ' αἰῶνα) *Περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων κατὰ στοιχεῖον* (7), ἐτι δὲ *Διονύσιος* ὁ *Ἀλικαρνασσεὺς* περὶ μουσικῶν ἐν τῇ Πολιτείᾳ γλωσσῶν, ὁ *Γαληνός* περὶ ἱατρικῶν ἐν τῷ *Τιμαίῳ*, *Θεόδωρος* *Σολεὺς* περὶ μαθηματικῶν.

5. *Περὶ διαλέκτων*· *Δημήτριος* ὁ Πύκτις *Περὶ διαλέκτου*, *Φιλόξενος* Ἀλεξανδρεὺς (πρὸ τοῦ Αὐγούστου), περίσημος ἐν *Ῥώμῃ* ἐρευνητὴς τῶν διαλέκτων καὶ ἐτυμολόγος (8). Ὁ *Ἀππιαν* συνέλεξε *Ῥωμαϊκὰς γλώσσας*. *Τρύφων* (ἐπὶ Αὐγούστου) ἐρευνητὴς τῶν διαλέκτων ἐν *Ῥώμῃ*, ἴδε *Nicolai* II 343, καὶ συγγραφεὺς λεξικοῦ πραγματίων, γράψας καὶ Ὀνομαστικά, *Φυτικά*, *Περὶ ζώων*, πλὴν ἄλλων πολλῶν γραμματικῶν ποιημάτων (9). *Μόσχος* γράψας *Ῥωδιακὰς λέξεις*. *Παρμένιος* *Περὶ διαλέκτου*. *Τιμαχίδης* *Ῥώδιος* καὶ *Ἀμερίας*

(1) Τὰ μνημονεύμενα ἐνταῦθα συγγράμματα δὲν περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς, ἐκτός οὗ τοῦ ἐναντίον σημειοῦται.

(2) ed. Studemund, *Anecdota graeca* p. 403. 287 ε'.

(3) Περὶ Leop. Cohn, ἐν τοῖς *Fleckeisen's Neue Jahrbücher*, Supplementband 12, 285 ε'.

(4) Ὁμοίως *Νικάνδρος* ὁ Κολοφώνιος *Περὶ χρηστηρίων βιβλία γ'*· ὁ *Φιλήμων* *Αἰώνιος* *Περὶ παντοδαπῶν χρηστηρίων*· ὁ *Τρύφων* *Περὶ ὀνομασιῶν*, *Περὶ ἀθροιστικῶν μετῶν*· ἴδε Schoenemann, *De lexicographis* cap. II.

(5) Τὰ ὀποσπάσματα αὐτοῦ συναπέρτισεν ἐκ τοῦ Μεγάλου ἐτυμολογικοῦ, τοῦ ἐτυμολογικοῦ Ὀρίωνος Θηβαίου, ἐτυμολογικοῦ Γουδιανοῦ, *Ζωνάρᾳ* ὁ Leop. Cohn ἐν *Commentationes philologicae in honorem A. Reifferscheidii* ἐν Βρεσλαυίᾳ 1844, *De H. Pontico Etymologiarum scriptore antiquissimo*· «αἱ ἀρχαιόταται ἐτυμολογικαὶ μελέται ὡρμήθησαν ἐκ τῆς φιλοσοφίας» σελ. 89.

(6) I l b e r g, *De Galleni vocum Hippocraticorum glossario* (ἐν ταῖς *Commentationes philol. quibus O. Ribbeckio congr. disc. Lipsienses*, παρὰ Teubner 1888 σελ. 227—355).

(7) Ἐκδόσεως Ruhnken ἐν Λουδοῦνῳ Βαταυῶν 1789· μετὰ τὸ τεύθεριανὸν κείμενον ἐν τῷ Appendix, ἐν Λειψίᾳ 1853.

(8) Nicolai II, 337 ε'. Λεξίφανα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ καὶ ἐτιολογὰ παρὰ Ὀρίωνι καὶ ἄλλοις. Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχεῖται πρὸς μεταγενέστερον τινα Φιλόξενον δῆθεν· ἴδε κατωτέρω.

(9) Tryphonis fragmenta coll. A. de Velsen, ἐν Βερολίῳ 1853. Ἡ *Περὶ πνευμάτων πραγματεία* του κεῖται ἐν κώδικι ἀμβροσιανῷ d. 30 sup. (χαρτίνῳ τοῦ 15' αἰῶνος), ἐν φύλλῳ 51 ε'. L. Cohn παρὰ Egenoff, *Heidelberger Gymnasialprogramm* 1888 σ. 32 ε'.

συνέλεξαν μακεδονικάς γλώσσας. *Ἐρμῶναξ* ἔγραψε γλώσσας κρητικάς, *Ἀπολλόδωρος* Κυρηναῖος παφιακάς, *Διδώρος* Γλώσσας ἰταλικάς, *Δημήτριος Ἰξίων* Περί τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου, *Ἀρτεμίδωρος* δωρικὰς, *Κλείταρχος* φρυγικάς. Μελέται περὶ τῆς ἀττικῆς γλώσσης εἶνε τοῦ *Ἀριστοφάνους* Βυζαντίου αἱ Ἀττικάι λέξεις, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἀρχαϊκῆς καὶ λακωνικῆς. *Κράτης* Μαλλώτης ἔγραψε Περί ἀττικῆς διαλέκτου (περὶ τὸ 170 ἐν Ρώμῃ), ὁ *Δημήτριος Ἰξίων* (ἐπὶ Αὐγούστου ἐν Περγάμῳ) Λέξεις, ἐν αἷς καὶ Ἀττικάι. *Δωρόθεος Ἀσκαλωνίτης* Συναγωγὴν λέξεων ἀττικῶν, *Θεόδωρος* Λέξεις ἀττικὰς, ἐτι δὲ *Φιλήμων* (1), *Νικανόρος* ἐκ Θυατείρων.

6. Γλωσσικαὶ καὶ πραγματίων ἐρμηνεῖαι. — *Δίδυμος* χαλκέντερος (σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος, *Christ* σελ. 459) Λέξεις τραγικαί, κωμικαί, Ἰπποκράτους. Ἐκ τούτων συνέταξε *Θέων* ὁ Ἀλεξανδρεὺς γενικῶν κατ' ἀλφάβητον λεξικόν.

Ἐρμηνευτὴς τῶν δέκα ῥητόρων εἶνε *Καικίλιος* ὁ ἐκ Καλῆς Ἀκτῆς, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου, ἀμμάσας ἐπὶ Πομπηίου ἔγραψεν Ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχεῖον, κυρίως Καλλιρρημοσύνην ἧτοι ῥητορικὸν λεξικόν, ἐξ οὗ σφίζονται γλώσσαί τινες σφόδρα διεσθαρμέναι (2). Ἐξ ἀποσπάσματος λεξικοῦ εἰς τὸν κατ' Ἀριστοκράτους τοῦ Δημοσθένους λόγον ἀνεκαλύφθη ἄξιον λόγου ἀντίγραφον ἐν αἰγυπτιακῷ παπύρῳ (*Ἀρσινόης*) (3)· ἄλλας αὐτοῦ λέξεις μεθ' ἱστοριῶν ἐκ τῶν Δημοσθένους λόγων ἐξέδωκεν ὁ Σακκελίω ἐκ κώδικος πατριακοῦ τοῦ ἱ' αἰῶνος, πρὸς δὲ γλώσσας τινὰς ἐκ τοῦ Αἰσχίνου (4). Ὁ *Αἴλιος Διονύσιος* (ἐπὶ Ἀδριανοῦ) συνέγραψεν Ἀττικά ὀνόματα, Λεξικὸν ῥητορικόν, πέντε βιβλία ἐν οὓσιν ἐκδόσεσιν ὡσαύτως καὶ ὁ σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ *Παυσανίας* (5)· οὗτος ἠκολούθησεν αὐστηροτέραν ἀλφαθητικὴν τάξιν, ἀμφοτέρω ὁμοῦ ἐσημείωσαν μόνον τὴν καθαρὰν ἀττικὴν λέξιν, πρότυπα γενόμενοι οὗτω μεταγενεστέρων ῥητορικῶν λεξικῶν, κατὰ δὲ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἐν ὄλον ἀπαρτίσαντες (6), ἐχρησίμευσαν πάλιν ὡς πηγὴ τοῦ Εὐσταθίου καὶ Φωτίου. — Σπουδαίστατος πάντων εἶνε ὁ Ἀλεξανδρεὺς *Ἀρποκρατίων*, ἴσως ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀντωνίου Οὐήρου (7), οὗ αἱ Λέξεις τῶν 10 ῥητόρων ἦσαν κατ' αὐστηρὰν ἀλφαθητικὴν τάξιν διατεταγμέναι, (8) παρεδόθησαν δὲ ὑπὸ ἐκτενεστέρων καὶ βραχυτέρων μορφῆν, ἀλλ' ὑπ' ἀμφοτέρω σφόδρα παραμειορρωμέναι (9). Ὁ Ἀρποκρατίων συνήγαγε κατ' ἀρχὰς τὰς γλώσσας τῶν δέκα ῥητόρων καὶ ἀττικὰς ὀνομασίας, κατόπιν δὲ ἀνεζήτησε τὰς ἐξηγήσεις αὐτῶν ἐν τοῖς ῥητορικῶν λεξικοῖς καὶ ἐν ἄλλαις πηγαῖς μετὰ μαρτυριῶν τῶν ἀρχαίων καὶ φιλολογικῶν σημειώσεων ἐξ ἀρχαιοδιφῶν (10). Κυρίως πηγὰς εἶχε τὸν Αἴλιον Διονύσιον, τὸν Παυσανίαν καὶ ἐμμέσως τὸν Δίδυμον χαλκέντερον (11). Ὁμοίον τι ῥητορικὸν λεξικόν, Λέξεις ῥητορικὰς, εἶνε πηγὴ τοῦ σφριζομένου *Lexicon Bekkerianum VI* (12). Συνάδελφος τοῦ Ἀρποκρατίωνος, *Τήλερος* ὁ Περγαμηνός, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου, ὁπαδὸς τοῦ Κράτητος, κατέγινεν ὡσαύτως μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου περὶ τοῦς Ἀττικοὺς ῥήτορας· μετὰ δὲ τῶν πολυαριθμῶν γραμματικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων μνημονεύει ὁ Σουΐδας καὶ Περί συντάξεως λόγου ἀττικοῦ πέντε τόμους καὶ Περί χρήσεως ἧτοι ὀνομάτων ἐσθητός καὶ τῶν ἄλλων οἷς χρῆμεθα (ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον). Τὰ λεξικά αὐτοῦ ἐνέφαινον ἀκριβῆ ἀνάγνωσιν τῶν προτύπων ἀττικῶν συγγραφέων· τὸ Ὠκυτόκιον (ἔστι δὲ συναγωγὴ ἐπιθέτων εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἀμοιζόντων πρὸς ἔτοιμον εὐπορίαν φράσεως βιβλία δέκα) εἶνε λεξιλογικὸν βοήθημα πρὸς ἀπόκτησιν εὐχερείας περὶ τὸ λέγειν. Καθόλου περὶ τῶν ῥητορικῶν λεξικῶν δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι «ταῦτα κατηρτίσθησαν κατ' ἑαυτὰ καὶ ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τῆς λοιπῆς λεξικογραφίας. Ἡ πρὸς ταύτην δὲ ὁμοιότης προέρχεται μόνον ἐκ τοῦ ὅτι βασιζόμενοι ἐπὶ τῶν αὐτῶν μελετῶν τῶν Ἀλεξανδρονῶν, ἐφ' ὧν καὶ τὰ εἰδικὰ εἰς ἄλλους συγγραφεῖς ἔργα καὶ τὰ γραμματικὰ καὶ λεξιλογικὰ πονήματα γενικωτέρου περιεχομένου» (*Leop. Cohn*, ἐν *Neue Jahrbücher Supplementband 13*, 826).

7. Ἀττικισταὶ (13) ἐκλήθησαν ἐν ἀρχῇ οἱ περὶ τῆς ἀττικῆς διαλέκτου διαλαβόντες, οἵτινες τὸ ζήτημα

(1) *Weber*, *De Philemone Atheniensis glossographo* (ἐν ταῖς *Commentationes phil. quib. O. Ribbeckio... congratul. discipuli Lipsiensis* παρὰ *Teubner* 1888 σ. 441—51).

(2) Ἐν τῷ *Lexicon Seguerianum IV*. ἴδε *Carnuth* ἐν *Bursians Jahresbericht* 1876 σ. 133.

(3) ἴδε *Blass* ἐν *Hermes* τόμῳ XVII, 148 ἔ.

(4) Κατὰ τὸν *Leop. Cohn* (*Fleckeisen*, *Neue Jahrbücher Supplementband 13* σ. 828) ἀπέρρυσαν ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐξ ἧς καὶ τὸ *Lexicon Bekkeri V^{um}*.

(5) *Rindfleisch*, *De Pausaniae et Aelii Dionysii lexicis rhetoricis* *Regiom.* 1866, ἐτι δὲ *Schoenemann*, *De lexicographis*, cap. II.

(6) Τὸ *Lexicon Seguerianum V^{um}* περιέχει γλώσσας, ἐλεγχοῦσας ἐν ἀρχῇ μὲν ὡς πηγὴν τὸν Παυσανίαν (καὶ τὸν Καικίλιον), ἐν μέσῳ δὲ τὸν Διογενεῖαν καὶ Αἴλιον Διονύσιον καὶ ἐν τέλει τὸν Καικίλιον. *Carnuth* ἐν *Bursians Jahresbericht* 1876 σ. 135. Πρβ. *Egenolf* αὐτόθι: VII, 100 ἔ.

(7) Πρβ. *Christ* σ. 567 ἔ. Ἐκδόσις *Im. Bekker*, ἐν Βερολίνῳ 1833, ἔκδοσις *G. Dindorf* ἐν Ὁξωνίᾳ 1853.

(8) *C. Boyesen*, *De Harpocr. lexicis fontibus etc.*, ἐν *Kiel* 1876 § 2.

(9) Πρβ. *Blass* ἐν *Hermes* 17, 160.

(10) *Rindfleisch*, *Carnuth* (ἐν *Bursians Jahresbericht* ἐνθ' ἄνωτ. 138)· πρβ. *Leop. Cohn* ἐν *Fleckeisens N. Jahrbücher Supplementband 13*, 826.

(11) *Rindfleisch*, *Carnuth* αὐτόθι: 132.

(12) *Leop. Cohn*, *N. Jahrbücher Supplementband 13*, 827.

(13) Πρβ. καὶ τάνεξοδα ἐξ Ἀττικῶν συγγραφέων ἀποσπάσματα ὑπὸ *Leop. Cohn* (ἐν *Rheinisches Museum* 43 σ. 405—48): *Ψευδορωδιανὸν* περὶ ἡμαρτημένων λέξεων καὶ *Ψευδοφιλέταιρον* (τῶν ἐσχάτων αὐτοκρατορικῶν χρόνων) ἴσως ἐκ τοῦ κρατητείου Κορνήλιου Ἀλεξάνδρου. — Νέα τῶν Ἀττικιστῶν ἔκδοσις ὑπὸ *Leop. Cohn* καὶ *R. Schöll*.

ἐπραγματεύθησαν γλωσσογραφικῶς (πρβλ. ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμ. 5), εἶτα δὲ οἱ περὶ τὴν γνησίαν ἀττικὴν τῶν ὀνομάτων χρῆσιν καὶ τὸ γνήσιον ἀττικὸν ὕφος διατρίβοντες καὶ διακρίνοντες ἐπομένως 1) τί τὸ ἀρχαῖον ἀττικόν, 2) τί τὸ σπάνιον ἀττικόν, 3) τί τὸ μεταβαλὸν σημασίαν κατὰ τοὺς χρόνους καὶ τοὺς συγγραφεῖς, 4) ἐν τίσιν ἢ ἀττικὴ σημασία εἶνε εὐρυτέρη ἢ ἐν τῇ κοινῇ, ἐν τίσι δὲ ἀκριβέστερον διακρίνεται ἢ ἐν ταύτῃ, 5) τί τὸ καλῶς μὲν ἔχον ἐν τῇ κοινῇ, ἀμάρτυρον ὅμως ἐν τῇ ἀττικῇ. — Εἰς τοὺς ἀττικιστὰς τούτους καταλέγονται οἱ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 5 μνημονευθέντες (ἐξ ἀρ. 6) Καϊκίλιος ὁ Καλακηνός, Αἴλιος Διονύσιος, Πausανίας, Τήλεφος, Ἀρποκρατίων, ἰδίως δὲ Φιλῆμων ὁ Ἀθηναῖος (1), Ἰούλιος Οὐρηστίνος ἐξ ἀπορρήτων γραμματεῦς τοῦ Βεσπασιανοῦ (Ἐκλογὴ ὀνομάτων, ἐκ τοῦ Δημοσθένους, Θεουκυδίδου, Ἰσαίου, Ἰσοκράτους, Θρασυμάχου), *Εἰρηναῖος* (2) Ἀλεξανδρέως, (λατινιστὶ) Μινούκιος Πακάτος (μετὰ τὸν Ἀδριανόν, μαθητὴς τοῦ Ἡλιοδώρου), *Οὐαλέριος* Πολλίων (Συναγωγὴ ἀττικῶν λέξεων) καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Οὐαλέριος *Λιδώωρος* συγγραφεὺς λεξικοῦ, ὡς καὶ ὁ *Φιλόστρατος* ὁ Τύριος· ἐτι δὲ τις *Ἰουλιανός*. *Ἐπιθέρης* τις (=Θέρσις;) ἔγραψε περὶ τὸ 70 μετὰ Χρ. λεξικὸν Περί λέξεων ἀττικῶν καὶ κωμικῶν καὶ τραγικῶν. Τελευτῶντος τοῦ δευτέρου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος ἔγραψεν ὁ Αἴλιος *Μοῖρις* Ἀττικιστὴς Λέξεις ἀττικὰς οὐχὶ κατ' αὐστηρὰν ἀλφαθητικὴν τάξιν, πάντοτε ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ συνήθειαν (ἐλληνικῶς, κοινῶς) μετ' ἀκριβοῦς ὀρισμοῦ τῶν διαφορῶν κατὰ τε τὰς λέξεις καὶ τοὺς τύπους, τὰ γένη, τοὺς τόνους καὶ τὴν σημασίαν, ἅρα τὸ ἔργον αὐτοῦ ἦτο καθαρὰ γλωσσικὴ μελέτη, ἥτις ὅμως διεσώθη λίαν ἡλλοιωμένη (3), ἐπειδὴ πολλὰ εἰσέρρουσαν εἰς αὐτὴν καὶ ἐκ τοῦ Διογενειανοῦ (4). *Φρυνίχος* ὁ Ἀράβιος ἐν Βιθυνίᾳ ἔγραψε μέγα πόνημα μετ' ἀφιερωτικῆς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κόμμοδον ἐπιστολῆς, ἐπιγραφόμενον Σοφιστικὴ παρασκευή, ἐν τόμοις 37, ἐξ οὗ ὅμως δύο μόνον πενιχραὶ ἐπιτομαὶ εἰς ἡμᾶς περιεσώθησαν: Ἐκ τῶν Φρυνίχου τοῦ Ἀραβίου τῆς σοφιστικῆς παρασκευῆς καὶ ἐκλογῆ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων ἀττικῶν (5). Κατὰ τοῦ Φρυνίχου ἔγραψεν ὁ *Ἔωρος* ὡς μεμαρτυρημένα ἐκ δοκιμῶν συγγραφεῶν παραθέτων ὅσα ἐκεῖνος κατεδίκασεν. Ἀμφίβολον εἶνε ἂν ὁ σφζόμενος *Ἀριστακιστὴς* εἶνε τὸ ἐν λόγῳ σύγγραμμα. Ὁ Ἰούλιος *Πολυδεύκης* ἐκ Ναυκράτιος, μαθητὴς τοῦ ῥήτορος Ἀδριανοῦ, καθηγητὴς τῆς σοφιστικῆς ἐν Ἀθήναις, περὶ τὰ 180 μετὰ Χριστὸν, συνέγραψεν Ὀνομαστικὸν ἐν δέκα ἀσυμμέτρως (6) ἐπεξεργασμένους βιβλίους, κατὰ τὰ πράγματα διατεταγμένον ὑπὸ κατηγορίας (ἴδε *Christ* σ. 568). Ἀλλὰ καὶ διαρρήδην παρατηρεῖ ὅτι «πεφιλοτίμηται οὐ τοσοῦτον εἰς πλῆθος, ὅποσον εἰς κάλλους ἐκλογὴν· οὐ μὲντοι πάντα τὰ ὀνόματα περιεἴληψε τουτὶ τὸ βιβλίον» (7). Καὶ ὅμως τὸ τε γλωσσικὸν καὶ τὸ πραγματικὸν αὐτοῦ περιεχόμενον ἔχει μεγάλην δι' ἡμᾶς ἀξίαν.

8. Γενικὰ λεξικά ὑπῆρχον ἤδη ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν περὶ τὸν Ἀρίσταρχον φιλολόγον, καὶ ἐκ τῶν μνημονευθέντων δὲ τινὰ δὲν εἶνε καθαρῶς γλωσσικά. Τὸ σημαντικώτατον τοιοῦτον ἔργον κατὰ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς χρόνους εἶνε τὸ τοῦ *Παμφίλου* Ἀλεξανδρέως (κατὰ τὸν α' μετὰ Χριστὸν αἰῶνα), ἐπιγραφόμενον *Λειμῶν* ἢ περὶ γλωσσῶν ἤτοι λέξεων. Ὁ ἔσχατος οὗτος τῶν περὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν (8) συμπεριλαμβάνει τὰς ἐργασίας τοῦ Διδύμου, Ἀπίωνος, Ἀριστοφάνους Βυζαντίου, Διοδώρου, Ἀπολλοδώρου Κυρηναίου, Ἐπαινέτου, Ἡρακλείωνος, Ἰππώνακτος, Ἀρτεμιδώρου (9). Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει, τῷ Περί γλωσσῶν, περιλαμβάνοντο τὰ εἰδικὰ εἰς ἕκαστον συγγραφεῖα γλωσσάρια, τὰ εἰς τὴν τραγῳδίαν καὶ κωμῳδίαν καὶ τὰ διαλεκτικά· ἐν τῷ δευτέρῳ, τῷ Περί ὀνομάτων, ἄλλα εἰς πράγματα ἀναφερόμενα γλωσσάρια, οἷον εἰς μαγειρικὴν, ναυπηγικὴν κ.τ.τ., πανταχοῦ μετὰ πλουσίων παραπομπῶν, ὧν τὰ λείψανα πρόκεινται ἐτι παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (10). Ἀλλὰ τὸ σχέδιον προήρχετο ἐκ τοῦ συγχρόνου γραμματικοῦ *Ζωπυρίωνος*, ὅστις καὶ συνέγραψε τὰ ἀπὸ Α—Δ. — Ὁ *Οὐρηστίνος* (περὶ τὰ 100 μετὰ Χρ.) ἀπήρτισεν ἐκ τούτου τὴν ἑαυτοῦ κατὰ τὰ ἀντικείμενα ἐπιτομὴν ἐν βιβλίοις τέσσαρσι (11). Ὁ δὲ νεώτερος κατὰ τι *Διογενειανός* ἐπέτεμε τὸ ἔργον εἰς πέντε βιβλία, ἅπερ διέταξεν αὐστηρῶς κατ' ἀλφάβητον, παραλιπὼν τὰς παραπομπὰς καὶ ὅσα ἄλλα περιττὰ ἐφαίνοντο. Ἄν ὅμως τοῦτο εἶνε οἱ Περιεργασπένητες, ἐξ ὧν ἠντλησεν ὁ Ἡσύχιος, δὲν εἶνε ἀσφαλές (12)· σφζονται ἐτι ἀποσπάσματα τῆς γνησίας αὐτοῦ ἐπιτομῆς (13).

(1) Weber, ἐν Rheinisches Museum 43, 441—51.

(2) Περί τούτου καὶ τοῦ ἐπομένου ἴδε Christ σελ. 567.

(3) Ἐκδόσεις Hudson ἐν Ὁξωνίᾳ 1712. Ruhnken-Fischer ἐν Λειψία 1756, ἀμφότεραι ἐναντίως πρὸς τὰ χειρόγραφα κατ' αὐστηρὰν ἀλφαθητικὴν τάξιν· πιστοτέρα ἢ τοῦ Pierson ἐν Λουγδούνῳ Βαταυῶν 1759, τοῦ Jakobitz ἐν Λειψία 1830, 31· A. Koch, ἐν Λειψία 1830—31· J. Bekker ἐν Βερολίνῳ 1883 (σὺν τῷ Ἀρποκρατίωνι).

(4) R. Reitzenstein ἐν Rheinisches Museum 43 p. 447, 3.

(5) Γενικὴ ἔκδοσις μετὰ φιλολογικῶν σχολίων ὑπὸ Lobeck ἐν Λειψία 1820· ἢ Ἐκλογὴ The new Phrynichos... with Introductions and Commentary by W. Gunion Rutherford, ἐν Λονδίῳ, Macmillan 1881.

(6) Althaus, Quaestionum de Jul. Pollucis fontibus Spec. Diss. Berol. 1874.

(7) Jul. Schoenemann, De lexicographis etc. Dissert. ἐν Βόννῃ 1886 σ. 60.

(8) Τὰ ἐν τοῖς ἐπομένοις παραλαμβάνω κυρίως ἐκ τοῦ Reitzenstein ἐν Rheinisches Museum 43 (1888) σ. 455 ἰ. Πρβ. J. Schoenemann, De lexicographis antiquis qui rerum ordinem secuti sunt quaestiones, Dissert., ἐν Βόννῃ 1886 σ. III. A. Bla u, de Aristarchi discipulis, Dissert. ἐν Jena 1883.

(9) Πρβ. Leop. Coh n ἐν Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementband 12, 343.

(10) Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου δύνανται τινὰ νὰ ἀνασυχροτηθῶσι· καὶ ἐν τοῖς ἐλληνολατινικοῖς γλωσσάριαις διεσώθησαν πενιχρὰ τινὰ λείψανα ἐκ τοῦ Παμφίλου. Πρβ. Schoenemann ἐνθ' ἀνωτ. κεφ. V.

(11) Schoenemann ἐνθ' ἀνωτ. σ. 69 ἰ.

(12) Πρβ. Christ σ. 618.

(13) Ἐν τῇ τετάρτῃ συλλογῇ τῶν χαρτίνων χειρογράφων τοῦ Ἄθω, ἣν ἐδημοσίευσεν ὁ Em. Miller ἐν Mélanges grecs σ. 376 ἰ. Leop.

9. Πρέπει να μνημονευθῶσιν ἔτι ὁ Ἐρέννιος Φίλων ἐκ Βύβλου (περὶ τὸ 200 μετὰ Χρ.) Περὶ διαφορῶν σμαινομένων, ὅπερ ὑπῆρξε κυρία τοῦ Εὐστάθιου πηγὴ ἐν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ Περὶ διαφορῶν ὀνομάτων διαλαμ-
 θανομένοις (1). τὰ ἀποσπάσματα, ἅπερ ὁ Εὐστάθιος ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ἐπεγράφοντο Περὶ διαφορᾶς σμασίας ἐκ τούτων δὲ ἠντλησε καὶ ὁ Ἀμμώνιος μετὰ χασμάτων (2). Τὸ πόνημα ἦτο ἄτακτον, ἀλλὰ κατόπιν διετά-
 χθη ἀλφαθητικῶς ὑπὸ συνεραριστῶν καὶ ἐπιτρομέων.

Ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ τρίτου αἰῶνος ἔχουμεν τὰ Interpretamenta Pseudo-Dosithei magistri (3), τὰ Montepessulana vel Leidensia (4), τὸ πρῶτον ἐκδοθέντα ὑπὸ Ἐρρίκου Στεφάνου, ἐν Παρισίοις 1573 Glossaria duo etc. σ. 237—251. Ὅμοια παραθέτει καὶ ὁ Loeuwe (5). — Εὐθύμιος (ἀγνώστου ἐποχῆς), συγ-
 γραφεὺς τῶν Συναγωγῶν λέξεων χρησίμων, χρησιμοποιήσας τὸ λεγόμενον Lexicon Bachmanni=Coislin. 345 (ὡς καὶ ὁ Μεθόδιος ἤδη), ἔτι δὲ γλώσσας τοῦ Τιμαίου ἐν ὑστέροις χρόνοις ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸν ὁ Σουΐδας. — Ὁ Ζηρόδιος ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὸ Ρηματικὸν Ἀπολλωνίου τοῦ δυσκόλου, ἔτι δὲ Ἐπιτρομὴν ἐκ τῶν Ταρραίου καὶ Διδύμου παροιμιῶν καὶ Παρεκβολᾶς εἰς τὸ ῥήμα καὶ ἄλλα (6). Αἱ τρεῖς πρῶται συλλογαὶ αἱ ἐν Miller, Mélanges p. 349—375 ἐκπροσωποῦσι τὴν γνησίαν ἀρχικὴν μορφήν τοῦ συγγράμματος τοῦ Ζηροδίου (7). Θεοδώρητος, Θεοδωρίτου (ζυῖτος (!) περὶ πνευμάτων, λεξικὸν δηλονότι περὶ πνευμάτων, ἐν χρή-
 σει πρὸς διδασκαλίαν παραμεῖναν μέχρι Μοσχοπούλου, ὅπερ ἀντικαθιστᾷ δι' ἡμᾶς τὸ δευτερον μέρος τοῦ εἰ-
 κοστοῦ βιβλίου τῆς Ἡρωδιανοῦ Καθολικῆς, διεσώθη (8) δὲ δι' ἐννεα χειρογράφων (τῶν πλείστων τοῦ 15^{ου} αἰῶνος) ἀλλὰ τὸ αὐτὸ εἰκοστὸν βιβλίον διεσώθη καὶ ὑπὸ ἄλλην μορφήν, τουτέστι ἐν τῷ λεγομένῳ μικτῷ
 λεξικῷ (9), ἐν ᾧ ἐχρησιμοποιήθη ἀλλοιωθεὶς ὁ Θεοδώρητος· καὶ τέλος τὸ λεξικὸν τοῦ Γεωργίου Ζηγαθινοῦ
 de septem vocalibus et reliquis litteris consonantibus, περὶ οὗ ὡς καὶ περὶ τοῦ τοῦ Θεοδώρου Πτωχο-
 προδρόμου (κατὰ τὸν 16^{ον} αἰῶνα) πραγματευέται ὁμοίως ὁ Egenolff (10). Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐδημοσιεύθη ἐκ
 σμυρναϊκοῦ κώδικος ὑπὸ Παπαδοπούλου καὶ Miller. — Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀμμωνίου (κατὰ τὰ τέλη τοῦ 8^{ου}
 αἰῶνος) παρεδόθη λεξικὸν συνωνύμων: Περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων (11)· ἀλλὰ τοῦτο ἀνεγράφη μετὰ
 χασμάτων ἐκ τοῦ Περὶ διαφορᾶς σμασίας, ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ Ἐρηνίου Φίλωνος, καὶ δὴ ὑπὸ χριστιανοῦ
 Βυζαντινοῦ (12).

10. Ἀπὸ τοῦ πέμπτου αἰῶνος ἔχουμεν νὰ μνημονεύσωμεν ἀπλῶς ἔργα παντοίας ὕλης περιεκτικά. Ἐλ-
 λάδιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς (ἐν ἀρχῇ τοῦ 5^{ου} αἰῶνος) συντάξε μέγα λεξικὸν: Λέξεις παντοίας χοῆσις, ὅπερ ἐχρη-
 σιμοποίησεν ὁ Φώτιος καὶ ὁ Σουΐδας. Τιμάθεος Γαζαῖος μαθητὴς τοῦ Ὠραπόλλωνος: Αἱ κατὰ στοιχεῖον δι-
 φθογαί, μέρος τοῦ γενικοῦ συγγράμματος Περὶ ὀρθογραφίας (13), ἅμα δὲ πηγὴ τοῦ Ἀντιστοιχαρίου τῶν
 κδ' στοιχείων (τοῦ 16^{ου} αἰῶνος), ὑπὲρ οὗ ἐχρησιμοποιήθη καὶ ἀρχαιοτέρα τις συναγωγὴ ἐτυμολογιῶν. Ὠρίων
 Θηβαῖος (περὶ τὸ 450), ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Καισαρείᾳ, τοῦ ὁποῦ τοῦ κύριον λεξικὸν Περὶ ἐτυ-
 μολογιῶν βασίλειται ἐπὶ ἀρχαιοτέρων συγγραφέων (14), ἰδίως δὲ τοῦ Ἡρακλείδου Ποντικοῦ, Φιλοζένου, Σω-
 ρανοῦ, Ἡρωδιανοῦ καὶ Ὠρου Μιλησίου, ἐνῶ συνόμα τὸ αὐτὸ πάλιν ἐχρησίμωσεν ὡς πηγὴ τῶν λεγομένων
 ἐτυμολογικῶν. Τὸ λεγόμενον Λεξικὸν Κυρίλλου (βεβαίως οὐχὶ τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, τοῦ ἐν τῇ συ-
 νόδι Ἐρέσου τὸ 431) διεσώθη ἐν μέρει ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολογικῷ, ἀλλὰ παραμορφωθὲν καὶ διαπλατυθὲν,
 διεδόθη δὲ διὰ πολλῶν χειρογράφων (15) καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐδημοσιεύθη. Εἰς αὐτὸ εἰσεχώρησαν καὶ ση-
 μειώσεις ἐκ τινος γλωσσarioῦ τοῦ Στεφάνου (16), ἀμφοτέρα δὲ πάλιν ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ Ἡουχίου Ἀλε-
 ξανδρέως (κατὰ τὸν 5^{ον} αἰῶνα). Οὗτος προσέθηκε κυρίως νὰ παράσχη ἀπλῶς νέαν ἐκδοσιν τῶν Περιεργοπενή-

Cohn ἐν Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementband 13 σ. 839 σημ. Ἐχρησιμοποίησαν αὐτὸ καὶ σχολιαστὴς τις τοῦ Πλάτωνος
 Leop. Cohn αὐτόθι σ. 783ε.

(1) Leop. Cohn, De Heraclide Milesio σ. 11.

(2) Ἰδὲ Leop. Cohn, De Heraclide Milesio σ. 12.

(3) Ὑπὸ τοῦ ἐκδότου Böcking 1832 ἐν Βιέννῃ, οὐχὶ ὀρθῶς τοῦ Δοσιθέου ἐκλήθησαν.

(4) Πρὸ. K r u m b a c h e r, De codicibus quibus Interpretamenta Pseudo-Dositheana nobis tradita sunt. Programm des
 Ludwigsgymnasium ἐν Μονάχῳ 1883.

(5) Prodromus corporis glossar. latin. σ. 203—8.

(6) G. Sch o e n e m a n n, De Etymologi Magni fontibus. II. De Zenobii scriptis verisimm. Programm des städt. Gymna-
 siums, ἐν Danzig 1887.

(7) W a r n k r o s s, De paroemiographis capita duo, ἐν Greifswald 1881, πρὸ. Leop. C o h n ἐν Fleckeisen Neue Jahrbü-
 cher Supplementb. 13, 839.

(8) Ἐκ τοῦ βαροκκιανοῦ ἀνεγράφου ἐν κώδικι 447 ἐν Caen (χαρτίῳ τοῦ 15^{ου} αἰῶνος) κατὰ τὸν Egenolff, Heidelberger Gymna-
 sialprogramm 1888 σ. 32 εἰς 11 καὶ 14. Ἐν γένει συμβουλευτέον τὸ Mannheimer Programm αὐτοῦ 1887 σ. 10 εἰ. καὶ τοῦ U h-
 lig ἐν Fleckeisen Jahrbücher 121, 789 εἰ. περὶ Θεοδώρητου κ. ᾧ.

(9) Egenolff 1887 σ. 17 εἰ. καὶ Nachtrag (1888) εἰς σελ. 19. 20. Δώδεκα χειρόγραφα τοῦ 15^{ου}—16^{ου} αἰῶνος. Κατ' ἀρχὴν ἐξεδόθη
 ὑπὸ Valckenaer μετὰ τὸν Ἀμμώνιον σ. 207 εἰ. (ἐν Λουδοβικῷ Βαταυῶν 1739) ἐκ τοῦ κώδ. Voss. 20.

(10) Mannheimer Programm 1887 σ. 22 εἰ. καὶ Nachtrag ἐν τῷ Heidelberger Programm 1888. Πρὸ. Bursians Jahresbericht
 46, 156.

(11) Christ § 568.

(12) Leop. Cohn, De Heraclide Milesio gramm. Berol. 1884 σ. 10.

(13) Ἰδὲ Egenolff 1888 Programm σ. 34.

(14) Leop. Cohn, De Heraclide Pontico σ. 84.

(15) Ἰδὲ Nicolai, Griech. Litteraturgeschichte III 182 καὶ Egenolff, Heidelberger Programm 1888 σ. 33, Loeuwe,
 Prodromus §. 12, Goets, Corpus glossar. latin. II praef. p. XX εἰ. Τὸ γλωσσάριον τοῦ Κυρίλλου πηγὴν ἔσχον καὶ ὁ Φώτιος καὶ
 ὁ Σουΐδας· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἀπέρρευσεν ἐν μέρει πάλιν ἐκ τοῦ Φιλοζένου, Loeuwe, Prodromus σ. 193.

(16) R. Reitzenstein ἐν Rhein. Museum 43, 443 60.

των τοῦ Διογενεῖου (1), ἀλλὰ πρὸ πάντων συνύφανε ἐν αὐτῇ τὸ ὁμηρικὸν λεξικὸν Ἀπίωνος, τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ τοῦ Διδύμου. Οὕτω καθηρτίσθη τὸ πλουσιώτατον τῶν εἰς ἡμᾶς σωθέντων γλωσσῶν, ὅπερ καὶ τὴν κριτικὴν πολὺ ὠφέλησε, παρέλαβε δὲ πολλὰ καὶ ἐκ τῶν τοπικῶν διαλέκτων. Τούναντίον ὁ Ἡσύχιος Μιλήσιος ἰλλοῦστριος (κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα) συνημολόγησε τὸ σπουδαῖον ἑαυτοῦ γραμματολογικὸν λεξικὸν Ὀνοματολόγος ἢ Πίναξ τῶν ἐν παιδείᾳ ἀνεμαστων κυρίως ἐκ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου καὶ Ἐρεννίου Φίλωνος. Τοῦ γραμματικοῦ Ρωμαίου ὁ μαθητὴς Ἰωάννης γραμματικὸς Φιλόπορος Ἀλεξανδρεὺς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Εὐ-σταθίου ὡς συγγραφεὺς Συναγωγῆς τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρων τονιζομένων λέξεων (3). Εὐδῆμος ὁ ἐξ Αὐγουστοπόλεως τῆς ἐν Φρυγίᾳ καθήρτισε ῥητορικὸν λεξικόν, χρησιμοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Φωτίου, ὁ Σουΐδας δὲ ἐχρησιμοποίησε τὴν συλλογὴν τῶν παροιμιῶν αὐτοῦ (4). — Ἀποῦ Κλείταρχος ὁ Αἰγινήτης (ἦδη πρὸ τοῦ Νέρωνος) συνέταξε γεωγραφικὸν λεξικόν, συνεγράφη μεγαλύτερον τοιοῦτο ὑπὸ Στεφάνου Βυζαντίου τοῦ νεωτέρου (μετὰ τὸ 400 μετὰ Χρ.) ὑπὸ τὸν τίτλον Ἑθνικά, ἔργον πᾶν περιεκτικὸν καὶ πλούσιον εἰς ἱστορικὰ σημειώσεις, διασωθὲν μόνον ἐν τῇ πενιχρᾷ τοῦ Ἐρμούλιου (ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ) ἐπιτομῇ (5). Ὁ Γεώργιος Χοιροβοσκὸς πρέπει νὰ μνημονευθῇ ἐνταῦθα ἕνεκα τοῦ Περί πνευμάτων λεξικοῦ του (6).

11. Ὁ Φώτιος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως 857—879 συνέγραψε τὸ γλωσσικὸν λεξικὸν Λέξεων συναγωγὴ (7), χρησιμοποίησας τὴν συναγωγὴν τοῦ Διογενεῖου μετὰ τῶν εἰδικῶν λεξικῶν τῶν εἰς τὸν Πλάτωνα, τοὺς ἀττικοὺς ῥήτορας (ἰδίως τοῦ λεξικοῦ τοῦ Ἰουλιανοῦ), τὸν Ὅμηρον κτλ. Ὁ Εὐδῆμος καὶ τὸ λεγόμενον Lexicon Bachmanni (8) δὲν ἐχρησιμοποίηθη ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἄλλο τι πληρέστερον (C. Boyesen, Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876). — Τοῦτο τὸ λεγόμενον Λεξικὸν Βαχμάννου (ἐν τῷ κοϊσ-λιανῶ κώδικι 340 καὶ 347, τοῦ 1', 1α' αἰῶνος), Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν (οὗ ἡ ἀρχὴ τὸ γράμμα Α εὐρίσκεται ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Βεκκέρου) ἀπὸ Β—Ω ἐπανευρίσκεται ἐν τῷ Φωτίῳ καὶ Σουΐδα, ὅστις ἕως δὲν ἠντλησεν ἐκ τοῦ Φωτίου. Ἀποτελεῖ δὲ καὶ τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς ὁ Μεθόδιος (9) στηρίζεται, ὅστις πάλιν συνεχῶνευσε μετ' αὐτοῦ γλώσσας ἐκ τοῦ Ἀρποκρατίωνος, Τιμαίου, Αἰλίου Διονυσίου, Πausανίου, ὁμοίως ἐχρησίμωσε καὶ ὡς βάσις τοῦ Εὐδῆμου καὶ Φωτίου (10). — Τὸ διεξοδικώτατον ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν συνέταξεν ὁ Σουΐδας (κατὰ τὸν 1' αἰῶνα) ἴδε Christ § 572 καὶ Κρουμβάχερ, Ἱστορία τῆς βυζαντινῆς λογοτεχνίας τόμ. Β' σελ. 311, σπουδαῖον ὡς λεξικὸν γλωσσικὸν ἅμα καὶ τῶν πραγμάτων. Ὅτι τῆς Εὐδοκίας ἢ Ἰωνιά, εἶτα δὲ τοῦ Φιλοξένου (10) καὶ Κυρίλλου (11) τὰ λεγόμενα λεξικά εἶνε νόθα ἔργα, πρὸς. Loewe, Prodrum, Christ σ. 620 ἔ. Τὸ πεμπτημέριον περίπου τῶν γλωσσῶν τοῦ Κυρίλλου διεσώθη ἐν τῷ Ἡσυλίῳ· οἱ κώδικες περιέχουσιν ἑλληνολατινικὰς γλώσσας, αἵτινες κυρίως ἔχουσι πλειοτέραν ἀξίαν διὰ τὴν δημῶδη λατινικὴν· πολλὰ ἐν αὐταῖς ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Χαρισίου. — Καὶ τοῦ Φιλήμονος τὸ Τεχνολογικὸν λεξικὸν ἀνεγνωρίσθη ὁμοίως ὡς νόθα (τοῦ 15' αἰῶνος) (12). Πᾶς καθηρτίζοντο γλωσσάρια, δεκνύει σαφῶς τὸ κατὰ τὸν 8' αἰῶνα συνταχθὲν ὁμηρικόν, ἐν τῷ ὁποίῳ πιθανῶς ἀντεγράφησαν κατὰ στήλας ἐξ ἀρχαίου ὁμηρικοῦ κώδικος — ὁποῖος εἶνε ὁ βενετικὸς Α — μόνον λήμματα καὶ σχόλια τοῦ περιθωρίου. Ὁ κώδιξ ἐλληνοκὸς 6 τῆς ἐν Ρώμῃ ἐθνικῆς βιβλιοθήκης (τοῦ 8' αἰῶνος), περὶ οὗ διέλαθεν ὁ Sittl (13), εἶνε ἀντίγραφον αὐτοῦ. — Εἰδικώτερον περὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν Βυζαντινῶν λεξικογράφων ἴδε Κρουμβάχερ, Ἱστορία τῆς βυζαντινῆς λογοτεχνίας (Βιβλιοθήκη Μαρσαλῆ) τόμ. Β' σελ. 309—345.

12. Ἐκ τοῦ προκεχωρηκότος μέσου αἰῶνος ἔχομεν ἀνώνυμα τινα ἢ ψευδώνυμα λεξικά, δημοσιευθέντα ὑπὸ Βέκκερ (Anecdota graeca), Κράμερ (Anecd. Parisina καὶ Oxoniensia), Βάχμανν (Anecd. gr.), Μαθίου (Glossar. gr. minor), Λοέβε καὶ Γοέτς (Prodrum καὶ Corpus glossar. latin.), Νάουκ Λεξικὸν βιενναῖον (ἐκ κώδικος βιενναίου 169) κ. ἄ. Τὸ βιβλίον τῶν γλωσσῶν (liber glossarum) (14) ὅπερ φέ-

(1) Δὲν εἶνε βέβαιον ἔτι, ἂν ἐξῆδ. τούτου τὸ ἔργον ἢ τὴν ἐκ τοῦ Παμφίλου ἐκλογὴν. Weber, De Hesychii ad Eulogium epistola, ἐν Weimar 1865 καὶ Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementband III 449—625. Κυρία ἔκδοσις ὑπὸ Maur. Schmidt, ἐν τέσσαρσι τόμοις, ἐν Jena, Mauke, 1858—64, 4^ο μετ' ἐκτενῶν quaestiones, ἔργον γερμανικῆς φιλοπονίας· ἐν τῇ editio minor 1864. 4^ο, ἀπεχωρίσθησαν αἱ γλώσσαι τοῦ Διογενεῖου. Πρὸς δὲ καὶ Reitzenstein, Die Uebersetzung des Lex. des Hesychios, ἐν Rhein. Museum 43. 443—460.

(2) Εἰς Ὀδυσσεύς λ 227, 1880, ἐκδόθη ὑπὸ Egenolff ὑπὸ τὸν τίτλον Περί τῶν διαφόρων τονιζομένων καὶ διάφορα σημαίνοντων.

(3) Κατὰ τὸν Ritschl, Opuscula I 669 πρέπει νὰ τεθῇ εἰς τὸν γ' ἡδὴ αἰῶνα.

(4) Ἴδε πλείωτερα παρὰ Christ § 540.

(5) Egenolff, Mannheimer Programm 1887 σ. 26, ἐν τῷ Heidelberger Progr. 1888 σ. 32e.

(6) Κυρία ἔκδοσις ὑπὸ Naaber ἐν Δουβροῦνφ Βασιλῶν 1866. ἐν τόμοις δυοῖς, μετ' ἐκτενῶν προλεγομένων.

(7) Περὶ τῆς σχέσεως τῆς συναγωγῆς πρὸς ἄλλας ὁμοίας συναγωγὰς ἴδε Leop. Cohn ἐν Fleckeisen Neue Jahrbücher Supplementband 13, 813 ἔ, 827 καὶ κατ' αὐτοῦ Bachmann αὐτῷ Supplementb. 14, 395.

(8) Τοῦ λεξικοῦ αὐτοῦ, ὅπερ λέγεται Αἰμαδεῖν λεξικόν, ἐδημοσίευσεν ἐπιτομὴν ὁ Sturtz μετὰ τὸ Γουδιανὸν ἐτυμολογικὸν σ. 617 ἔ. πρὸς. Bachmanni Anecd. p. 1, 1—422.

(9) Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876.

(10) Τὰ λεξικά τοῦ Φιλοξένου: Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876 σ. 345. Loewe, Prodrum, § 11 σ. 180ἔ. 210 ἔ. Τὸ ψευδώνυμον ἀλλὰ ἔριστον, μετ' 9652 γλωσσῶν, ἐξῆδ. ἀρχικῶς ὁ H. Stephani 1573. Πρὸς. Jos. Klein ἐν Rhein. Museum 24, 299—302.

(11) Götze, corpus glossar. latin. II, praefat. σ. XX ἔ. (ἴδε τὴν ἀνωτέρω § 10, 6). Ὁ ἑλληνολατινικὸς Κύριλλος παρὰ Ἐρρ. Stephani σ. 363 ἔ. ἔχει περὶ τὰς 15,800 γλώσσας.

(12) Christ σ. 621· πρὸς. καὶ Weber, de Philemone Atheniensi glossographo.

(13) Ἐν Sitzungsberichte der k. bayer. Akad. der Wiss. phil.—Classe 1888, II σ. 255 ἔ.

(14) Τὸν τίτλον εἰσήγαγεν ὁ Usener, πρὸς. ἐν γένει: Loewe. Prodrum σ. 222 § 13 καὶ Bursians Jahresbericht 1876 σ. 348

ρει τὸ ἀπόκρυφον ὄνομα τοῦ Ἀνσιλεύθου, ὑπόκειται 1) εἰς τὸ Glossarium Salomonis (†919). 2) εἰς τὸν Παπῖαν καὶ Vincentius Bellovac., 3) εἰς τὴν Osborni Panormia (τοῦ 16' αἰῶνος). 4) εἰς Hugutionis lib. derivationum (περὶ τὰ 1192), Joannis de Janua summa sive catholicon (1286). — Πλὴν τοῦ μεγάλου λεγομένου Φιλοξένου, (4) καὶ τοῦ Κυρίλλου (2) ὑπῆρχον καὶ μικρὰ λεξικά, οἷον :

I. Idiomata codicis Harleiani 5792 (3).

II. Servii gramm. gloss.

III. Idiomata nominaliva, quae per genera asseruntur. (4)

IV. Idiomata codicis Paris. 7530. (5)

V. Glossae cod. Laudun. 444.

VI. Fragmenta papyracea antiquissima.

Ἡ πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς ἄλλας γνωστοτέρας συναγωγὰς σχέτις αὐτῶν δὲν ἐξηρουνήθη ἔτι ἱκανῶς, διότι ζητεῖται ἀκόμη νέον ὑλικόν. — Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου Zararā (κατὰ τὸν 16' αἰῶνα) φέρει πλούσιον γλωσσάριον : Συναγωγή λέξεων, ὅπερ κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν περιέχει βραχέας σημειώσεις καὶ ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων (6). Τοῦ Μεγάλου Ἑτυμολογικοῦ (ἢ Μεγάλου Ἑτυμολόγου) (κατὰ τὸν 16' αἰῶνα), ἐνὸς καλοῦ συνεργασίματος, τοῦ ὁποίου τὰ χειρόγραφα πολὺ διαφέρουσιν ἀλλήλων, εὐρέθησαν κατὰ μικρὸν πηγαί τινες (7). Τὸ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ Sturz συνεκδοθὲν ἐτυμολογικὸν Γουδιανὸν (8) εἶνε διασκευὴ αὐτοῦ ἀλλοῦ μὲν ἐκτενεστέρα, ἀλλοῦ δὲ ἐπιτομωτέρα, χρησιμοποιοθέντος καὶ τοῦ Ἀρμωνίου μετ' ἄλλων συναγωγῶν συνωνύμων. Τὸ Etym. Angelicum (τοῦ 15' αἰῶνος) ἐν Ρώμῃ (9) καὶ Et. Parvum (10) ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς τὸ Γουδιανὸν ἢ πρὸς τὸ Μέγα Ἑτυμολογικόν· τὸ Βιενναῖον λεξικόν (τοῦ 17' αἰῶνος τελευτῶντος) παρέχει ὀλίγας γλώσσας (11). «Οἱ μεταγενέστεροι γραμματικὴ καὶ ῥήτορες σὺν τῷ χρόνῳ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὡς βάρους καὶ κώλυμα ἠσθάνοντο τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν ἀρχαίων ἔργων, διὸ πᾶν νέον κατασκευαζόμενον ἐχειρίδιον ἐκουφίζετο περισσώτερον». (12).

13. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀναγινωσκόμενοι συγγραφεῖς ὄλονεν ἐγίνοντο ὀλιγώτεροι· ἤρκειν πλέον χρησιμοθεῖσθαι καὶ ἐπιτομαί. Τριτοτρόπως ὁ ἑλληρισμὸς διήλθε τοῦλάχιστον μίαν ὑστέραν ἀνάπτυξιν κατὰ τὸν βυζαντινὸν αἰῶνα, ἐνῶ ἐν τῇ Δύσει ἐσβέσθη μετὰ καταπληκτικῆς γοργότητος· ἐξαιρέσεις βεβαίως ὑπάρχουσιν (13), ἀλλὰ κανὼν ἦτο ἡ τελεία ἀμάθεια (14), μέχρις οὗ μετὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἐν Γερμανίᾳ διὰ τῶν «ἀδελφῶν τοῦ καινοῦ βίου» ἀνεγεννήθη ἡ σπουδὴ τῆς ἑλληνικῆς. «Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἡ εἰσαγωγή τῆς διδασκαλίας τῆς ἑλληνικῆς προσέκρουεν εἰς μεγάλας δυσχερείας· ὑπῆρχον μόνον ἑλληνοσὶ γεγραμμένα γραμματικὰ, πόσον δὲ σπάνια ἦσαν τῶν συγγραφέων τὰ κείμενα, ὥστε ὁ Μεγάλῃ π. χ. ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ὑπαγορεύῃ εἰς τοὺς ἐν Βιττεμβέργῃ ἀκροατάς του τὸν Ὀμηρον καὶ Δημοσθένη, ἵνα διδάσκῃ

(1) Corpus glossar. latin. tom. II praef. p. VII. ἄρχεται: A. ἀπο. ἀποτου· υπερτου. υπερτης. | ab ἀπο. παρα καὶ υπο | abalieno ἀπαλλοτριω. τελειώνει δέ: Uxorius· γυναικομανης. γυναικοκρατούμενος | uxoriosus· ο την ἰδιαν γυναικα φιλων. Explicunt glossae per elementum.

(2) GGL. latin. vol. II praefat. p. XX. ἄρχεται: Αθαχουτος inbauchatus | Αθαξ. abagus | αθαρης nongravis | καὶ τελειώνει ωχροτης palliditas | ωχρωμένος uallatus. — Ἐκ τοῦ Ἑρρ. Στεφάνου ἐν Δεκέμβρι 1573 ἐκάρτα: ὁ Vulcanius καὶ ὁ Labbaeus.

(3) Ἐν τῷ Corpus gloss. ed. Labbaeus. p. 199—205. Ἀρχή: sunt quaedam. εἰσιν τινε [nominaque nomina atina.

(4) Ἐκ τοῦ νεαπολιτανῶν κώδικος Χαρσιίου. Ἀρχή: hic adventus ἡ παρουσία.

(5) Συγγενὲς πρὸς τὸ ἀνωτέρω πρὸλ. H. Keil, Gramm. Lat. IV 563 [hic accentus] ἡ προσωδία | hic adventus [ἡ παρουσία] | arcus ἡ ψαλις.

(6) Zonarae lexicon ex tribus codicibus mss nunc primum edidit A. Tittmann, 2 τόμοι ἐν Λειψίᾳ 1808 (περιέχει καὶ τὸν Φώτιον).

(7) Boysen, Rindfleisch, Carnuth ἐν Bursians Jahresbericht 1876, 137. Αἱ ῥητορικαὶ γλώσσαι δὲν εἶνε ἐκ τοῦ Διονυσίου ἢ Παμφίλου, ἀλλ' ἐκ τοῦ Φωτίου, Διογενεσιανοῦ, Λεξικοῦ Σεγουριανοῦ V (πληρεστέρου ἀντιτύπου) καὶ σχολειῶν εἰς τὸν Ὀμηρον καὶ Ἀριστοφάνη. — Κίρια ἐκδοσις ὑπὸ Sturz ἐν Λειψίᾳ 1816—20· καὶ νεωτέρα ὑπὸ Carnuth. Σπουδαῖον εἶνε Schoemanni De Et. Magni fontibus I De Zenobii comment. Fragmenta Zenobii ἐν Danzig städt. gym. Progr. 1881. II de Zenobii... scriptis verisim. ib. 1887. Πρὸλ. Reitzenstein, περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Παρισίαις σχετικῶς πρὸς τὸ Μέγα Ἑτυμολ. γενομένων μελετῶν ἐν τῇ Sitzung der kön. preuss. Akad. der Wiss. ἐν Βερολίνῳ 15 Νοεμβρ. 1888.

(8) Carnuth, Quellenstudien zum Et. Gudianum ἐν Danzig 1880. Τὸ ἐν Wolfenbüttel χειρόγραφον ἀνήκει ποτε εἰς τὸν Gude.

(9) Ritschl Opuscula I 674—92.

(10) Edidit E. Miller, Mélanges de littérature grecque ἐν Παρισίαις 1868.

(11) Τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ Ἀρποκρατίωνος, ἔτι δὲ ἐκ τοῦ Ἀριστείδου, Λιθανίου, Συναεσίου κτλ. Ἐξεδόθη ὑπὸ A. Nauck ἐν Παιτρῶν δόλει 1861. 8.

(12) Blass ἐν Hermes 17, 160.

(13) Θεόδωρος ὁ ἐκ Ταρσοῦ ἀρχιεπίσκοπος Καντερυβούριας περὶ τὸ 670· τὸ 712 ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ὑόρκης Ἐγβέρτος, ἰδρυτὴς τῆς σχολῆς τοῦ Ἀλκουίνου, ὅστις ἐνήσκησε κατόπι εὐρείαν ἐπιρροήν. Περὶ τὸ 850 ἐν τῇ αὐτῇ Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ ὁ Μαννὼν καὶ ὁ Ἰω. Σκῶτος Erigena, μεταφραστὴς τοῦ Ψευδοδιονυσίου τοῦ Ἀρσοπαίτου· περὶ τὸ 950 ὁ Δουστᾶν ἐν Ἀγγλίᾳ· περὶ τὸ 1050 ὁ Λαφράγκ ἐν τῇ Νορμανδίᾳ. Πρὸ. καὶ Hodus, De graecis illustribus.

(14) Αὐτὸς ὁ Γρηγόριος ὁ μέγας, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπῆρξεν ἀποκριθάρης τοῦ πάπα ἐν Κωνσταντινουπόλει, δὲν ἐγνώριζε τὴν ἑλληνικὴν (Gramer De graecis medi aevi studiis I, 24)· καὶ αἱ τῶν Ὀσίων πρὸς το Βυζάντιον σχέσεις δὲν εἶχον βαθεύσαν ἐπίδρασιν (Eckstein, Analecten zur Geschichte der Pädagogik, 1865). Ἀπὸ τοῦ γωρισμοῦ τῶν ἐκκλησιῶν τὸ 1054 ἔπαυσεν ἡ ἐξ Ἀνατολῆς ἐπίδρασις. Καὶ οἱ μέγιστοι τῶν σχολαστικῶν δὲν ἐνόουν τὸν Ἀριστοτέλη καὶ Πλάτωνα ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου. Τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ 17' αἰῶνος γραφὲν βιβλίον Graecismus τοῦ «ἑλληνοστοῦ» (graecista) Eberhard de Bothune εἶνε ἀπλῶς ἔμμετρος λατινικῆ γραμματικῆ, ἐν ἣ ἐξετάζονται αἱ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς προσηρόμεναι λέξεις Περὶ τὸ 1360 ὁ Petrarca δὲν εἶχε ν' ἀπαρθῆσθαι πλειοτέρους τῶν ὀκτὼ περίπτου καθ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν τῆς ἑλληνικῆς γνώστας (Voigt II 107), οὐδένα δὲ ἐν τῇ Ρώμῃ· ὁ Lionardo Bruni (1370—1443) γράφει: ἀπὸ 700 ἐτῶν ἐν Ἰταλίᾳ οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν ἑλληνικὴν (Leon. Aretini Comment. apud Muratori Script. XIX 920)· κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος 1423/27, καθ' ὃ ὁ Aurispa καὶ ὁ Francesco Filelfo μετένεγκαν ἐκ Βυζαντίου πολλὰ χειρόγραφα, ὀλίγοι μόνον εὐρυχεῖς ἐνόουν τὴν ἑλληνικὴν (Voigt, beiderwlebung κτλ. σ. 143). Ἐν Γερμανίᾳ δὲ ὁ Wimpfeling ἐν τῷ ἑαυτοῦ Isidoneus (ἐν ἔτει 1496) κερ. 25 πέντε μόνον λογίους γνώστας τῆς ἑλληνικῆς εἶχε νὰ ἀναφέρῃ.

αυτούς. Διὰ τούτο καὶ ἐκ τοῦ σχολειακοῦ προγράμματος τῆς Σαζωνίας ἐν ἔτει 1528 ἀπεκλείσθη ἡ ἑλληνικὴ, καθόσον μάλιστα ἐκεῖ οὐδὲ διδασκάλους αὐτῆς εὕρισκον ... Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι εἰσῆχθη εἰς τὰ τελειότερα ἰδρύματα, εἶον ἐν Νυρεμβέργῃ» (1). Τὰ ἀρχαῖα γλωσσάρια καὶ λεξικά διεδίδοντο ἀντιγραφόμενα· ἀπὸ δὲ τῆς μεταναστάσεως τῶν Ἑλλήνων ἐγίνε περισσότερον αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη πρακτικῶν στοιχειωδῶν γραμματικῶν (2), ἀλλ' ἐθεώρησε καὶ ὀρθὸν ὁ Φλωρεντῖνος καρχελλάριος Salutato (μεσοῦντος τοῦ 15 αἰῶνος) νὰ συστήσῃ εἰς τὸν Giacomo de Scarparia, ὅστις παρηγγέλλετο νὰ φέρῃ ἐκ Βύζαντις ἑλληνικὰ χειρόγραφα, νὰ μὴ λησμονήσῃ τὰ λεξιλόγια. (3)

14. Λεξικά τῶν πρώτων χρόνων τῆς τυπογραφίας καὶ τῶν τῆς μεταρρυθμίσεως.

1478. Dictionar. gr. Milani.

1480. J. Crastonus, Lex. gr.—lat. Milani.

1483. Ἑλληνικορωμαῖον λεξικόν ed. Joa. Kreston (ἢ Kraston), Καρχηλίτης, διὰ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐκτυπωθὲν ἐν Μιλάνῳ, δι' ὧν καὶ ὁ Homerus Florentinus 1484. (4)

1486. Melancthonis Vocabularius brevilocus triplex alphabetus. Coloniae.

1496. Ἐκ τῶν Εὐσταθίου καὶ ἄλλων ἐνδόξων γραμματικῶν Βαρίνου Καμήρτου (5) ἐκλογαὶ κατὰ στοιχεῖον, 270 μεγάλα φύλλα, Venetiis in domo Aldi Romani summa cura laboreque praemagno MIIID.—Περαιτέρω δὲ (Varini) Phavorini Thesaur. cornucopiae et horti Adonidis. Venetiis Ald. 1504 μεγάλου σχήματος καὶ Μέγα καὶ παντωφελὸν λεξικόν ὅπερ Γαρίνος Φαβωρίνος Κάμηρτος, ὁ Νουκαιρίας ἐπίσκοπος . . . συνελέξατο impress: per Zach. Kalliergi Cretensem Romae 1523· repet. 1525 fol., 1538 Basileae fol.

1497. Τὸ κύριον ἔργον Dictionarium graecum copiosissim. ordine alphabeti cum interpretatione latina.—Venetiis in aedibus Aldi Manutii Romani Decembri mense MIIID (6).

1497. Vincentii Vocabular. Regii.

1499. Berthorii dictionarium. Norimbergae fol.

1502. Calepini († 1510) Dictionarium XI linguarum, πολλάκις ἀνατυπωθὲν μέχρι τοῦ 1778.

1505. Primogeniae voces s. Radices linguae gr. separat. excus. Coloniae apud Waltherr 8° (7) κατόπιν Paedomachia graecanica ἦτοι γραμματικαὶ ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, ὑπὸ ἰδιαίτερον τίτλον τὸ 1620. 80.

1512. Hieron. Aleandri (8) Mottensis Lex. Graece-lat. multis et praeclaris additionibus complet.

(1) Κατὰ τὸν Eckstein-Hayden, Griechischer Unterricht σελ. 381. Ἐν Νυρεμβέργῃ εἰσῆχθη διὰ τῆς Ratio scholae τοῦ 1526· ἔδε Heerwagen ἐν Programm Nürnberg 1860 σ. 27. 29.

(2) Ἡ πρώτη ἔντυπος ἑλληνικὴ γραμματικὴ ἦτο ἡ τοῦ Λασκάρους, ἡ βασιζομένη εἰς τὴν τοῦ Γαζῆ, καὶ τὰ Ἐρωτήματα τοῦ αὐτοῦ 1476 ἐν Μιλάνῳ· ταῦτα ἠκολούθησαν αὐτῶν τὸ 1478 τὸ ἑλληνικὸν λεξικόν, 1484 τὰ Ἐρωτήματα τοῦ Χρυσολωρᾶ, 1493 τοῦ Χαλκονδύλη, 1495 τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ· 1496 τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ Γραμματικὴ εἰσαγωγή ἐν 4 τόμοις μετὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ δυσόλου καὶ Ἱερωνίου (παρὰ Ἄλδου)· τὸ 1496 Aldus Manutius Cornucopiae s. Horti Adonidis, ἐν φύλ. 204 παραγωγαὶ δυσκλίτων ῥημάτων ἐκ τοῦ Ἱερωνίου Μήλησιου· τὸ 1501 ἐτυπώθησαν ἐν Ρηγίῳ αἱ τοῦ Guarini († 1460)· τὸ 1500 τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν ἔντυπον ἐν Γερμανίᾳ ὑπὸ Wolfg. Schenk ἐν Erfurt: Εἰσαγωγή πρὸς τῶν γραμμάτων Ἑλλήνων. Τὸ 1512 Simleri, Isagogicon in literas graecas (διδάσκαλος καὶ πρότυπον τοῦ Μελάγγρονος)· 1516 τοῦ Ἄγγλου Rich. Crocus, Tabulae graecae καὶ Theodori Gazae lib. V. latine. Τὸ 1516 Frobenii (ἐν Βασιλείᾳ), Alphabetum graecum τούτστιν ἀναγνωσματοῦρον μετὰ λεξιλογίου· τὸ 1518 Melancthonis, Institutiones gr. grammaticae (μέχρι τοῦ 1622 ἀνετυπώθη τεσσαρακοντάκις καὶ τετράκις· Corpus Reform. XX 15—179)· τὸ 1521 Oekolampadii (1482—1531), Dragmata graecar. litter. [Γραμματικά: 1532 Joa. Varennius (Mechliniensis) Syntaxis linguae graecae. Louanii· 1536 Joa. Varennius τὸ αὐτὸ cum annot. Camerarii ἐν Βασιλείᾳ 8°· τὸ 1549 Ant. Vessodi Rutheni grammatic. Institutionum libri V. graeci et latini. Ad Petr. Ramum Veromanduum praeflorum gymnasiάρχην. Parisiis apud Lod. Bezatium sub Phoenice 80. 76 pp. Τὸ 1554 Th. Bezae (1519—1603) Alphabetum gr. Τὸ 1555 Cominii Hellenismus· τὸ 1562 Petr. Rami (1515—72) Grammat. et Syndax.].

(3) F. Mehus, Vita Ambros. Traversarii σ. 356, 358.

(4) Νέα ἔκδοσις 1483 ἐν Vicenza· ἐπιτομὴ ὑπὸ Accursius, ἐν Μιλάνῳ 4°.

(5) Guarinus ἐκ Favera παρὰ τὸ Camerino ἐν Οὐμβρικῇ, μαθητῆς τοῦ Ἰω. Λασκάρους καὶ τοῦ Angelo Politiano, Βενεδικτῖνος, διδάσκαλος τοῦ πάπα Λέοντος Γ', 1514 ἐπίσκοπος· ἐν Nocera, † 1537 ἐν Spoleto. Τὸ λεξικόν του ἀνετυπώθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1712.

(6) Περιεχόμενον: ἐν φύλλῳ 1ῳ Cyrilli opusculum de dictionibus quae variato accentu mutant significationem, φύλλ. 181 Ammonius de diff. dictionum per litterar. ord., φ. 198 Vetus instructio et denominationes praefectorum militum, φ. 200 Significata τοῦ ἠ, signif. τοῦ ω, φ. 201 Index oppidoquam copiosus docens latinae dictiones fere omnes graece dicere. (1 ἀντίτυπον τοῦ ἔργου τούτου ὑπάρχει ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἐρλάγγης· ἐν τῇ τοῦ Μονάχου δὲν ὑπάρχει).—Ἀξιοσημείωτον εἶνε τὸ προσιμὸν τοῦ Cour. Gesner ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ ἐν Βασιλείᾳ 1543: Τὸ λεγόμενον ἑλληνολατινικὸν λεξικόν, ἐπιχειρηθὲν δὲν ἔξεύρω ὑπὸ τίνος, αὐτῆρ δὲ ἐκ σμικρῶν ἀρχῶν ὑπὸ διαφόρων, καθήνητησιν εἰς τὸν νῦν ὄγκον. Πλείστοι τῶν ἀναλαβόντων τὴν ἐργασίαν ταύτην δὲν ἦσαν τόσοσι λογίοι ὅσον φιλόπονοι καὶ ἐπιμελεῖς. Οὗτοι χάριν τῆς ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν παρεχομένης ἀμοιβῆς συνέλεξαν ἐκ τῶν ὑπομνημάτων τῶν λογίων καὶ διὰ παραβολῆς τῶν Λατίνων τὰς ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ μεταφρασμένας λέξεις καὶ ἐρμηνείας, διὰ δὲ τὴν ἀγνοίαν τῆς γλώσσης καὶ εἰς ἄλλας πλάνας ὑπέπεσαν καὶ τὸ λεξικὸν συνῆρραψαν μεθ' ἐρμηνειῶν παραλόγων, ὀρθογραφίας διεσφαρμένης, θεμάτων λέξεων πεπλανημένων καὶ ἐν τάξει συγκεχυμένη. Τὰ ὀνόματά των ὅμως δὲν ἐδήλωσαν εἶτε διότι συνηθίζοντο τῇ ἑαυτῶν ἀμάθειαν εἶτε διότι οἱ ἐκδοτῆς δὲν ἐπέτρεψαν τοῦτο, ἵνα μὴ χῶσιον ἀγοραστὰς ἕνεκα τῶν ὀνομάτων τῶν ἀμαθῶν συντακτῶν. Αὐτὸς ὅμως ὁ Gesner ἤντησε καὶ ἐξ ἄλλων ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Βαρίνου Καμήρτου καὶ ἐκ τοῦ Ἱερωνίου Γουντίου.

(7) Εἶνε λεξιλόγιον ἀλφραβητικὸν ἄ, ἀζαζ, ἀβάζε utinam, ἄβαζ, ἄβαρ κτλ. Ἄλλαι κατόπιν ἐκδόσεις Parisiis 1612 Col. Agripp. op. Waltherr 1620, 8° ἀρὰ γε ὑπὸ Scarpula; ὡς ὑποτίθεται ἐν Biographie universelle ἐν λ.

(8) Hieron. Aleandri sen., καρδινάλιος ἐκ Μόττα τῆς Ταρρασίας, τὸ 1508 ἐκλήθη εἰς Παρίσιους· ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως· τὸ 1538 καρδινάλιος, † 1542.

- apud Matth. Bolsenum in vico decretor. Lutet. Paris. 1512. Ἐκ τούτου κατόπιν ὑπο μαθητῶν αὐτοῦ τὸ Λεξικὸν ἑλληνορωμαϊκὸν op. Budaei, Tusani, Gesneri, H. Juni. Basileae 1568 καὶ Λεξικὸν ἑλλ. τῶν ἑπτὰ (1) Basileae 1572, ἐν δὲ τῇ ἐκδόσει τῆς Βασιλείας Henric petri 1584 προστίθενται εἰς τὸν τίτλον τρεῖς ἄλλα ὀνόματα (2).
1516. Dictionar. gr. a Theod. Gaza, Basil. Froben.
1517. Coloquiorum familiar. incerto auctore libellus ed. *Beatus* Rhenanus. Lovanii, Th. Martin. 40.
1519. Diction. gr. ultra Ferariensem edit. locupletatum locis infinitis. Basileae Cartandri offic.
1524. Dictionarius graecus praeter omnes superiores accessiones ingenti vocabulor. num. locuplet. p. *Joa. Ceratinum* (3). Basileae Froben. μετὰ Praefatio Desideri Erasmi, ὅστις μνημονεύει προηγηθῆναι τινὰ Gurmuntius.
1530. *Seb. Münsteri*. Diction. trilingue l. gr. hebr. Basileae.
1532. *Petri Gillii* (4) Albiens. Lex. gr. lat. Basileae offic. Val. Curionis.
1533. *Gybert Longolius* Ubsicensis Lexic. gr. latin. Coloniae Prael. 80.
1536. Thesaurus linguae utriusque μετὰ ὀνομαστικῶν τῶν λατινοελληνικῶν λέξεων ὑπὸ Bonaventura *Vulcanius* Argentor (5).
1537. Lex. gr. lat. Basileae offic. Jac. Walderi.
1537. *Gelenii*. († 1555) lex. quadrilingue.
1537. *Conr. Gesneri*, Lex. gr. lat. Basileae, iter 1545.
1539. *Simon. Grynaei* (6) Lex. gr. Basileae ap. Joa. Walder.
1539. Lex. gr. lat. opera Petri Dasypodii (7) Argentorat. Wendelin Richel.
1540. *Joa. Hartungi*. Lex. gr. lat. Antverp.
1543. Lex. gr. lat. à *Cour. Gesnero* (8) Basileae Hieron. Cusio· ἀνετυπώθη αὐτόθι 1545 μεγ. σχήμ., Tiguri Helv. 1545, Joh. Hartung Basileae 1560 μεγ. σχήμ.
1548. Lex. gr. lat. p. *Hadr. Junium*, Noviss. auctum Basileae 40.—Id. denuo impressum nuper per *Conr. Gesnerum* et *Arnold Arlenium* auct. noviss. per *Adrian. Junium*, in graecis secundum *Budaeum* locupletatum et absolutum Basileae. — Id. pestremo nunc non mediocriter auctum p. Jo. Joa. Hartungum, Basileae *Henrich Petri* 1550.
1554. *C. Stefanus*, Dict. l. gr. Paris. 40.—Lex. gr. l. ex ipsius denuo *G. Budaei* manuscripto lexico auctum apud *Joa. Crispinum* et *Nicol. Barbirium*. μεγ. σχήμ. Παρ. Basileae 1565. 1568 μεγ. σχήμ.
1562. *Rob. Constantini*, Lex. gr. lat. Genevae (ἴδε κατωτέρω 1592).
1568. *Calepini*, Dictionar. hexaglottum cum *C. Gesneri* onomastico. Basileae μεγ. σχήμ. (9).
1571. *Mart. Rulandi* Synonyma. Copia gr. verbor. Aug. Vind. 1571.8 (λατινοελληνικὸν λεξικόλογιον)
1573. *Glossaria* duo e situ vetustatis eruta ad utriusque linguae cognitionem et locupletationem perutilia. *Henr. Stephanus*. Paris. (*Philoxenus*), ἤτοι 1) Lexicon κατὰ στοιχεῖον compositum, 2) in capita digestum, 3) cotidiana conversatio (10). Μετὰ τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου ἐδημοσιεύθη :
1583. Lex. gr. lat. recens constructum (μετὰ παραρτήματος de dialectis, themata obscuror. κτλ.). Genevae ap. *Guillielm. Leimarium* (11).
1584. Λεξικὸν ἑλληνορωμαϊκὸν (ἴδε ἀνωτέρω 1497. *Aleandri*) Basileae *Sebast. Henric petri*.
1592. *Rob. Constantini*, Lex. gr. lat. sec. edition. partim *Francisci Porti* additionibus auctum. *Vignon* et *Stoer*. 1592.

(1) *Guil. Budaeus* † 1540, *I. Tusanus* † 1546, *Conr. Gesner* † 1565, *Henr. Junius* † 1575, *Rob. Constantinus* † 1605, *Joa. Hartung* † 1576, *Max. Hopper* † 1565.

(2) *Guil. Xylander* 1576, *Jac. Cellarius* † 1542; καὶ *Nic. Höniger* † 1596.

(3) *Kyrius* Teyng ἐκ Hoorn, καθηγητῆς ἐν Λεωβία καὶ Löwen, † 1530.

(4) *Dictionarium* gr. l. septem virorum. *Pierre Gilles* ἐξ *Albi* 1490, † ἐν Rouen 1555. Τὸ αὐτὸ Λεξικὸν ἐν Βασιλείᾳ *Valder* 1541.

(5) *Bonav. Vulcanius* ἐκ *Brügge* 1538—1694, καθηγητῆς ἐν Leyden.

(6) Τὰ τῶν λέξεων ἑλληνικῶν σημαντικὰ κατὰ στοιχεῖον, εἶνε γλωσσάριον ἀνευ πίνακος.

(7) *Kyrius* καὶ τοῦτο εἶνε μόνον γλωσσάριον, *Petrus Dasypodius*, *Rauchfuss*, ἐκ *Frauenfeld*, καθηγητῆς ἐν *Strasbourg*. 1554 griechisch latein.-deutsches Wörterbuch.

(8) *Conr. Gesner* ἐκ *Zürich*, καθηγητῆς τῶν ἑλλήν. γραμμ. ἐν *Λωζάνη*, 1541 καθηγ. τῆς ἠθικῆς καὶ φυσικῆς ἐν *Zürich* † 1565.

(9) *Calepinus* Dict. XI linguar. Ed. VII Basileae 1627. *Calep.* Dict. VII linguarum. ed. *J. Facciolatti* ed. VIII 2 τόμ. *Patavi* 1758. μεγ. σχήμ.

(10) Ἀρχικῶς ἀπρητισθὴ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ γ' μετὰ *Xp. αἰῶνος* καὶ ἔπειτα ἀρχέτυπος κώδιξ τῶν ἐρμηνευμάτων *Sanct Gallen*, ἐξεδόθη ὁμοῦ μετ' τὸν ψευδοδοσίθεον. Τοῦτο ἀνετύπωσεν ὑπὸ χειροτέρων μορφῶν ὁ *Bonaventura Vulcanius* ἐν τῷ ἑαυτοῦ *Thesaurus utriusque linguae* ἐν *Λουδοβούργ* *Batavōn* 1600 μεγ. σχήμ., ἔπειτα δὲ μετὰ τῶν *Bonav. Vulcanii Brugensis Notae et Castigationes* (αἵτινες προέρχονται μᾶλλον ἐκ τοῦ *Σαλιγιέρου*). Τρίτη ἐκδοσις ὑπὸ *C. Labbaeus* διὰ τοῦ *Du Cangius* ἐν *Παρίσι*. 1679.

(11) Τὸ αὐτὸ ad formam ab *H. Stephano* et post hunc a *Jo. Scapula* observatam etc. αὐτόθι. 1593.

15. Τὰ παλαιότερα *Lexica sive dictionaria* περιωρίζοντο ἐν γένει εἰς ἐπανάληψιν τῶν προηγηθέντων μετὰ τινων μόνον προσθηκῶν· μολονότι δὲ κατὰ μίμησιν τῶν τοῦ Ἄλδου ἐκδόσεων ἐπιδεικτικῶς μετὰ τὸν τίτλον ἐν αὐτοῖς ἀκολουθεῖ ἡ ἀναγραφή τῶν συγγραφέων (*index auctorum*), κυρίως δὲν ἦσαν ἄλλο τι ἢ τνευ κρίσεως κατηρτισμένα γλωσσάρια, ἐν οἷς εἰς τὸ λήμμα προσετίθεντο μία ἢ δύο λατινικαὶ σημασίαι. Πρωτότυποι ἦσαν αἱ ἐργασίαι τῶν δύο *Στεφάνων* (1). Ὁ Ἑρρίκος (1528—98) κληρονόμος καὶ διάδοχος τῆς πατρικῆς ἐργασίας ἐξέδωκε πολλοὺς συγγραφεῖς, πρὸς τοῦτοις καὶ λεξικὸν τοῦ Κικέρωνος ἑλληνολατινικόν, μέχρι δὲ τοῦ 1571 εἰργάζετο ἀκαταπαύστως εἰς τὸν Θησαυρόν· βοήθειαν οὐδεμίαν εἶχε πλὴν παρὰ τοῦ *L. Budaeus*, οὗτω δὲ συνήνωσεν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας ἑλληνικῶν λέξεων μετὰ παραπομπῶν εἰς τὰ οἰκεία χωρία ἐν τοῖς πέντε τόμοις. Ἦσαν δὲ αὗται διατεταγμέναι ἐτυμολογικῶς, εἰς τὸ τέλος ὅμως συνήπτετο πῖναξ ἀλφαβητικὸς (*index alphabeticus*) καὶ πολυάρθρημα ἄρθρα (*opuscula*) δικαιολογούντα τὴν κριτικὴν ἐργασίαν, ἔτι δὲ ἀρχαῖα γλωσσάρια καὶ πραγματεῖα περὶ τῆς ἀττικῆς διαλέκτου (*tractatus de dialecto Attica*). Ὁ Θησαυρὸς οὗτος (1572) ἤνοιγε νέον στάδιον ἐργασίας καὶ ἦτο ὑποδειγματικὸς μέχρι πρὸ ἐβδομήκοντα ἐτῶν· δυστυχῶς ὅμως δὲν ἦτο πεπρωμένον νὰ συγκριθῇ ὁ συγγραφεὺς οὐδὲ καὶ τὸν καρπὸν τῆς γιγαντιαίας ἐπιμελείας του (2), διότι ἐξήπατηθη καὶ ἐστερήθη αὐτὸν ἕνεκα τῆς ἀτιμίας τοῦ διορθωτοῦ *Jo. Scapula*, καταστραφείς οἰκονομικῶς· διότι οὗτος κρυφίως ἐπωφελήθη τὰ ἔντυπα φύλλα καὶ ἐξέδωκε τὴν πρακτικώτερον κατηρτισμένην ἐπιτομὴν αὐτοῦ ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ *Lexicon graeco-latinum* ἐν Βασιλεῖα 1579, 40, ἔχον προσηρημένον τὸν ἀλφαβητικὸν πίνακα. Αὐτὸς ὁ Στέφανος συνεῖδε κατόπιν τὴν σύγχυσιν, ἣτις ἐπήρχετο ἕνεκα τῆς κατ' ἐτυμ. διατάξεως· ἄλλα τινὰ μειονεκτήματα (ἐκ σημειωτῆς ἀπόψεως) καταδεικνύει ὁ *G. Hermann* (3).

16. Τοῦ *Scapula* τὸ λεξικὸν ἀνετυπώθη πολλᾶκις (4)· ἄλλα δὲ πάλιν, πλὴν τινων εἰδικῶν (5), ἐβασιζοντο ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ Στεφάνου, οὐδεμία δὲ πρόδος κυρίως εἶπεν ἐτελέσθη μέχρι τῆς ἐπιτομῆς τοῦ *J. G. Schneider* καὶ *Passow* (6). Κατὰ τὸν *Scapula* ὡς πρόχειρον λεξικὸν κατηρτίσθη τὸ *Novum lex.*

(1) Πρὸς Auguste Bernard, *Les Estienne et les Types grecs de François I*, ἐν Παρισίῳ 1856. Ὁ *Thesaurus Lat.* τοῦ Ροῦῆρου Στεφάνου ἐδημοσιεύθη τὸ 1531. Περὶ τῶν μελετῶν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου πρὸς καὶ E. Egger, *L'Hellénisme en France*. Ἐν Παρισίῳ, Didier et c. 1869, 1 σ. 203—12.

(2) «Ἄλλ' ὁ Θησαυρὸς οὗτος κατέστησέ με ἀπὸ πλουσίου ἕνδεξ καὶ νῦν ἡ ἔρις τοῦ γήρατος αὐλακῶνει τὸν νέον» (*At Thesaurus me hic de divite reddid egnum Et facit ut juvenem ruga senilis aret*) παραπονεῖται ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει 1580· αὕτη ὀλίγον μόνον μετεβλήθη, μόνον ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ μέχρι σελ. 1825 (ἴδε *Passow* ἐν *Raumers Historisches Taschenbuch* 1831 σ. 598)· πολλᾶκις εὐρίσκειται τὸ παράρτημα (*Appendix*) ἐν τόμῳ V, ἔπειτα τὰ παλαιὰ γλωσσάρια ἐν τῷ IV. Ἀπέθανεν ἐνδεδέστας ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν ἐν Δυνὸν τὸ 1598.

(3) Ἐν τῇ βιβλιοκρισίᾳ περὶ τῆς ἀγγλικῆς ἐκδόσεως *Editio nova Londini 1815—28* = tom. I—X *Londini in aedibus Valpianis*. προσέει τόμ. XI μετὰ τοῦ *G. Hermann*, *De partic.* ἂν καὶ *Index*. Συνάμα *C. Labbaei glossaria*, αὐτῶν 1816—26 καὶ εἰς ἔτι τόμοις 1815 *Isagogica*, ἴδιως περὶ διαλέκτων.—Ἡ βιβλιοκρισία τοῦ *G. Hermann* κεῖται ἐν *Classical Journal* 1818 N° 35 = *opuscula* II 223· ἀπατεῖ συμπλήρωσιν τῶν ἄρθρων, καλλίτερον λεκτικόν, ἀναφορὰν εἰς τοὺς διαφόρους ἐπιστημονικοὺς κλάδους, καὶ τὰ εἰς τὴν γραμματικὴν ἔτι ἀναγόμενα, ἀκριθῆ καθορισμὸν τῆς προσωπίας, προσθήκην τῶν κυρίων ὀνομάτων, μνείαν τῶν χρησιμοπονηθέντων λογίων, πρακτικὴν διάταξιν καὶ κατάταξιν τῶν προσθηκῶν, τῶν ξένων διαλεκτικῶν καὶ πολλῶν πρωτοτύπων λέξεων.—*Lexicon. gr. praesertim thesauri ling. gr. ab H. Stephano conditi*, ἐν *Darmstadt* 1824, 4.

(4) Ἐν Βασιλεῖα 1580. 89, 94. 1600. 5. 28 μεγ. σχήμ. *Cum Meursii glossario aliisque opusculis s. l. 1593. 1598. 4°*. *Londini* 1637 μεγ. σχήμ. *Amsterd.* Lugd. Batav. 1652, *Basileae* 1665 μεγ. σχήμ. σὺν *Index vocabul. graec., dictionum latt., J. a. c. Zuingeri* (1634—96) *Hypotyposis graec. dialectorum, Appendix διὰ παρεκβολάς, A m m o n i i, de sim. et diff. vocc., Verborum themata, H. a. d. r. A m e r o t i u s* († 1560) *de graec. notis arithm., de veteri et recta linguae gr. pronuntiatione, J. o. H a r m a r i* († 1670) *Lex. etym. gr., J. o. Meursii* (1579—1641) *glossar. gr. barbar. abbrev.*—Ἐπιτομὴ τοῦ *Scapula: G r e g. B l e c h. Lex., gr. I. Francofurti, Cubach* 1657. 551 S. 8. Ὁμοίως *Gg. Constantinus Joanninensis* μετὰ λατιν. καὶ ἰταλ. ἐξηγήσεων, ἐν Βενετίᾳ 1754 4° καὶ πολλᾶκις κατόπιν.—*Editio nova* μετὰ τῶν *Dorvillii animadv.*, D. Scotti *append. Askewin cura J. Bailay op. J. R. Major, Londini* 1820. 4°.

(5) Π. γ. 1603 *A. e. m. P o r t i* (1550—1614) *Dict. Ionicum gr.—lat.* ἐν *Herodotum, Francofurti Londini* 1825. 1603 τοῦ αὐτοῦ *Diction. doricum gr. lat.* ἐν *Theocritum, Mosch. Bion. et Simmiam, Francofurti* 1606 τοῦ αὐτοῦ *Lex. Pindaricum, Hannover, 1604, Wolfg. Seberi* (1570—1634), *Index vocabulorum in Homerum, Heidelberg. 1604*· ἀπλῆ ἐκ τούτου τῶν τίτλων ἐκδοσις μετὰ προσμύου ὑπὸ *G. A. Richter: Argus Homericus, Amsteldami* 1649· *Oxonii* 1780.—1765 καὶ 74 *D a m i i, Novum lex. gr. etymol. et reale*· κατόπιν ὡς *Lex. Homericum-Pindaricum, neu von D u n c a n, Londini* 1827, 4° ὑπὸ *R o s t, Lipsiae* 1831—33. 4°.—1765 *J. J. R e i s k e, Theocriti rell. cum indic. verborum* 4° 1746 *C. C. R e i z i i, Index verbor. Luciani Ultraj.* 4° 1835 *Wyttenbach, Index graecitatis in Plutarchi opera* (εἰς τὰ Ἡθικά, *Oxford* 1795—1830 Bd. XV) ὡς *Lexicon Plutarchi* 1843 *Oxonii* 1801—4 *S t u r z, Lex. Xenophonticum* 1824 *S c h w e i g h ä u s e r, Lex. Herodot., Argentorati* 8° καὶ ἄλλα.

(6) Τὰ σπουδαιότερα μέχρι τοῦ 1820 δημοσιεύματα: 1589 *Diction. l. gr. sive Synonymorum copia olim a D. M. R u l a n d o congeri coepta op. Dav. Hoeschelii Augustani. Augustae Vindelic. M. Manger. P. I* μέχρι *Calendae. 1596 J. a. c. G r e t s e r u s S. J. Nomenclator latino-graecus in gratiam tironum coll. Ingolstadt Sartorius* 8° μέχρι σ. 206 ἐν 30 + 6 κεφαλαῖς λεξιλόγιον καθ' ὄλην· πρὸς δὲ λατινικὸς πῖναξ εὐρετήριος λέξεων. 1615 *J. o. Crispini, Lex. gr. lat., ἐπιτομὴ κατ' ἀλφάβητον ἐκ τοῦ Ἑρρ. Στεφάνου μετὰ πίνακος τῶν παραγώνων καὶ λατινικοῦ Index. 1586 Frischlini* (1547—90) *Nomenclator trilinguis, Francofurti. 1592 R o b. Constantini* (1502—1605), *Diction. lat. gr. ed. 2 Vign.* (κατόπιν ἀνετυπώθη πολλᾶκις). *C o r n. Schreve'llii* (1615—64 ἢ 67), *Lex. man. gr. lat., ἐν Λουβδ. Βασιλεῖα* 1655. ed. Va 1670. 8°. *Lipsiae et Budissae* 1673, *Londini* 1676, ἐν *Amsterdam* 1682, ἐν Δρέσδῃ καὶ Λειψία 1714. Ὑπὸ τοῦ *J. o. Hill* πλουτισθὲν διὰ 8000 λέξεων, ἐν Λουδίω 1781· *Augustae Vindelic. 1796. ed. XVII aucta.* (Τὸ 1682 ἦτο λεξιλόγιον κατ' ἀλφάβητον καὶ καθ' ὄλην μετὰ λατινοελλην. *Index*). *Ed. XVII aucta a J. o. Hill, J. Entiek et G. B o w y e r*, ἐν *Glasgow* 1797. *Ed. locupletior curavit J. P. J a n n e t*, ἐν Παρισίῳ 1806. *Lécluse, ἐν Παρισίῳ* 1820. Ὑπὸ τοῦ Schreve'llii καὶ ἐκδοσις τοῦ *Scapula* 1664· τοῦ Ἡσυχίου 1668.—1676 *Robertsoni, Thesaurus linguae gr. in epitomen reductus, ἐν Κανταβρυγία.* = 1683 *J. o. Casp. Suiceri* (1620 ἔ.), *Lex. gr. lat. et lat. gr., Figuri* 4. *Thesaurus eccles. 1682* ἐκ τῆς πατρολογίας.—1688 *Ch. du Fresne, sieur Du Cange* (1610—88), *Glossarium ad scriptores medicos et infimae graecitatis, ἐν 2 τόμοις ἐξίχρετον καὶ αὐθόπιστα-τον ἔργον· νέα ἀνατύπωσις ἐν B r e s l a u.*—1748 *B l a n c a r d, Lex. medicor. gr. lat.-german., Halae* 1748 καὶ 48· 1756 τοῦ αὐτοῦ *Lex. medic. renov. ἐν Λουγδούβῳ Βατανῶν ed. nov. cur. Isenflam, ἐν Λειψία* 1777, 3 partib.—1774 *Ch. r. Z i m m e r m a n n, Novum lex. man. gr.-lat. et lat.-gr., ἐν Στουτγάρτῃ.*—*L e n n e p i i Etymol. lat.-gr. ἐν νέα ἐκδόσει: ὑπὸ E. v. S c h e i d, Trajecti a. Rhem. 1790.*

man. gr. lat. et lat. gr. ὑπὸ Benjamin Hederich (1675—1748) (1), ὅπερ ἐν χρήσει ἦτο μέχρι τοῦ λήξαντος αἰῶνος. Ὁ Hederich εἶχεν ἐκδόσῃ πρὸς τούτους καὶ λεξικὸν πραγμάτων καὶ μυθολογικόν, ἀμφοτέρω δὲ ἠθέλησε νὰ συνενώσῃ διὰ τὸν "Ομηρον καὶ Πίνδαρον ὁ *Damus* (ἴδε ἀνωτ. σελ. X σημ. (5)), ὁ δὲ *Ernesti* ἐξέδωκε τὸ 1795 *Lexicon technolog. Graecor. rhetoricae*.

17. Σχεδὸν μετὰ τοῦ ἀνατέλλοντος 19^{ου} αἰῶνος ἐξηγέρθη καὶ νέες ὑπὲρ τῆς λεξικογραφίας ζήλος. (2) Μέχρι τοῦδε περιορίζοντο σχεδὸν ἐντὸς τῶν ἰδεῶν, αἵτινες εἶχον ἰσχύσῃ ἀπὸ τοῦ Στεφάνου, ὥστε ὁ *Joa. Franz*, *De lexicis latinograecis dissertatio* (3) ἐδημοσίευσε σειράν ἀντιπαρατηρήσεων· πρῶτος ὁ *Jo. Go. Schneider Saxo* ἔκαμε «σημαντικὸν ἐπὶ τὰ πρόσω βήμα κατὰ τὴν κριτικὴν, τὸν πλοῦτον τῆς ὕλης καὶ τὴν μεθοδὸν τὸ λεξικὸν αὐτοῦ ἐν γένει εἶνε ἡ πρώτη ἀθυπόστατος περιεκτικὴ ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ ἐργασία ἀπὸ τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου· ἰδίως δὲ ἀξιόλογος ἦτο ἡ συλλογὴ καὶ ἐξηγήσεις τῶν μέχρι τοῦδε πολὺ ἀμεληθέντων τεχνικῶν καὶ φυσικοεπιστημονικῶν ὄρων.» Ἄλλ· ὁ *Franz Passow* (1786—1833), «ὅστις διεκρίθη διὰ τὴν καλαισθησίαν ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῇ τέχνῃ, διὰ τὴν ἐμυθρῆ γλωσσικὴν μύθησιν καὶ τὴν μεθοδικότητα καὶ ἐπιμέλειαν περὶ τὴν συναγωγὴν τῆς ὕλης», ἀντελήφθη καθ' ὑπέριτερον τρόπον τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιστημονικῆς λεξικογραφίας (4). Ἐν τῇ δ' ἐκδόσει τοῦ στοιχειώδους λεξικοῦ (*Handwörterbuch*) τοῦ *Schneider*, ἧτις φέρει τοῦ *Passow* τὸ ὄνομα, ἐπιστήθη σφόδρα ἡ προσοχὴ εἰς τὴν παρ' Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ χρῆσιν, εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, προσφθίαν κτλ., μόνον δὲ οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς πλὴν τοῦ *Βάγγελίου* παρεμελήθησαν. Αἱ ὑπὸ *Ideler* προσθήκαι περὶ τῆς χρονολογίας καὶ ὑπὸ *F. Schultze* περὶ τῆς προσφθίας κατέστησαν τὸ λεξικὸν εὐχρηστότερον.

18. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐδημοσιεύθη νέα ἐκδόσις τοῦ *Θησαυροῦ* τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου ἐπιμελεῖα Ἀγγλων λογίων : *Editio nova auctior et emendatio*, *Londini I—VI*, 1818—20, ἀνεπαρκῆς ὅμως ἐν πολλῶι παρὰ τὰς πολλὰς προσθήκας καὶ βελτιώσεις (5), ἰδίως ἐνεκα τῆς ἐτυμολογικῆς κατατάξεως καὶ τῶν ἐντὸς τῶν ἄρθρων πραγματειῶν. — Κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον ἐδημοσιεύθη καὶ ὑπὸ *Joh. Franz*, *Deutsch-Griechisches Wörterbuch* πρὸς σχολειακὴν ἰδίως χρῆσιν (6), ὡσαύτως αἱ πρῶται ἐκδόσεις τῶν ἐλληνικῶν λεξικῶν *Val. Chr. Fried. Rost* (1790—1862), αἵτινες διὰ τῆς συμμετρικώτερης ἐπεξεργασίας τοῦ περιορισθέντος ὕλικου κατεστάθησαν ἀρμοδιώτεραι πρὸς τὸν σχολειακὸν αὐτῶν σκοπὸν (7).

editio altera 1808 αὐτόθι, — 1784 J. C. Vollbeding, *Griechisch-deutsches Wörterbuch*, ἐν Λειψία, μετὰ Supplement. 1788.—1798 *Bornii*, *Nomenclator sive Lex. man. lat. gr.*, ἐν Λειψία 2 part.

(1) Ἐδημοσιεύθη ἐν Λειψία 1722· κατόπιν cura *Ernesti*, ἐν 2 τόμοις 1767, ἐν Λειψία 1788. editio *Wendler*, ἐν Λειψία καὶ Δουδίνῳ 1796· ed. auct. *T. Morrell*, ἐν Δουδίνῳ 1778. 1790. Ed. auct. *M. Taylor*, αὐτόθι 1803, τίτλος *Novum lex. man. gr.-lat. et lat.-gr. post curas Patricii J. A. Ernesti, C. G. Wendleri, T. Morellii, P. H. Larcheri, F. J. Bastii, C. J. Blomfieldii, denuo const. em. aux. Gust. Pinzger recogn. F. Passovio*, edit. *Va Tom. I—III* ἐν Λειψία 1825—27.

(2) Ἡδὲ καὶ πρότερον ὁ *Dillenius*, *griechisch-deutsches Wörterbuch für die Jugend* 1784. 92. 1807 ἐν Λειψία· κατὰ τὸ σγῆδον τοῦ *Scheller*, ἐν δὲ τῇ κατανομῇ ἀσυντῶς κατὰ τὸν *Scapula*, ἀλλὰ μεθ' ὑπερβολικῶν μαρτυριῶν καὶ ἀνευ ἀποχρῶντος χωρισμοῦ. *Reichenbach*, *Allgemein gr.-deutsches Handwörterbuch*, ἐν Λειψία 1801—2. ἐν 2 τόμοις, *deutsch-griechisches Handw.* ἐν Λειψία 1818.—*Sturz* ἴδε ἀνωτ. σελ. X σημ. 3.—*Jo. Gottlob Scheider*, *Saxo* (1570—1822) *Kritisches gr. deut. Wb.* ἐν *Züllichau* 1797—98, ἐν 2 τόμοις 8^ο· 6^ο· ἔκδ. ἐν *Iena* 1805/6 ἐν 2 τόμοις 4^ο. γ' ἔκδ. ἐν Λειψία 1819. Supplement 1821· αὐθαρέτως ἠλλοιωμένην ἐπιτομὴν αὐτοῦ ἀπέρτισεν ὁ *G. W. Riemer*, (1774—1845), ἐν ἔτει 1802—5. 6^ο· ἐκδόσις ὡς ἴδιον ἔργον *gr.-deut. Handwörterbuch* ἐν *Iena* καὶ Λειψία 1814—15. γ' ἔκδ. 1819—20. δ' ἔκδ. 1823—25.—1808 *Nitz*, *kl. griech. Wörterbuch in etymol. Ordnung*. Ἐν Βερολίνῳ καὶ *Stralsund* 1808, βελτιωμένον ὑπὸ *Im. Bekker*, ἐν Βερολίνῳ 1821.—1817 *J. R. J. Beckii* *Lex. lat.-gr. man. Accedit index prosodiacus*, ἐν Λειψία 1817, 8. *C. Laubaer*, *Glossaria gr. lat. et lat. gr.* Edit. nova aucta ἐν Δουδίνῳ 1817 ἔ.

(3) *Acta philologorum Monacensium* ed *Fr. Thiersch* tom. IV fasc. I 1829. N. II p. 53—80, ἰδίως ὅτι δὲν ἔγινε διάκρισις τῶν χρόνων καὶ τῶν διαλέκτων· πρῶ. *Beck*, *Lex. lat.-gr. manuale*, ἐν Λειψία 1817· τοῦ αὐτοῦ *Auctarium lexic. lat.-gr. ex optimis scriptoribus*, ἐν Λειψία 1828· τοῦ *Hederici* τὸ λεξικὸν π. χ. παρατηρεῖ ὅτι δὲν εἶνε πολὺ καλῆρον : «*animus*, θυμός, Δημοσ., ψυχή Ἰσοκρ., φρήν ὡσαύτως, φρόνησις ὡς., φρόνιμα ὡς., νοῦς ὡς.» Τοιοῦτοτρόπος γελώσις πολλάκις παρατίθενται οἱ συγγραφεῖς π. χ. «*annis* : ποταμός, Δημοσθ.», ὅτι ποιητικὰ καὶ πεζογραφικὰ λέξεις συμφύρονται, ὅτι ἡ μὲν ἄττικὴ γλῶσσα πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς γνάμων, οἱ δὲ δραματικοὶ ἀνάγκη νὰ παρατίθενται μετὰ προσοχῆς καὶ μόνον ἐν ἀνάγκῃ παρὰ τοὺς ἄττικούς ἰστορικούς καὶ ῥήτορας· ὅτι δὲν πρέπει νὰ προτιμᾶται ὁ Πλάτων κ.τ.τ.

(4) Ἐν τῷ δευτέρῳ προγράμματι τοῦ *Conradinum*, ἐν Βερολίνῳ 1812 : Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς συμπληρώσεως ἐλληνικῶν λεξικῶν (*Ueber Zweck, Anlage und Ergänzung griech. Wörterbücher*), διακρίνει ἐν σελ. 5 ἐν πρώτοις πολὺ ὀρθῶς τὸν σκοπὸν τοῦ λεξικοῦ ἀπὸ τῶν τῆς γραμματικῆς ἐν ταῖς ἀνωμαλίαις τῶν τύπων (ἐπὶ καλῶ τῶν σχολείων κάμνει τοῦτο πολὺ ἀρμόδιος ὁ *A. Kaegi* ἐν τῷ προοίμῳ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ διδασκατικῆς ἐλληνικῆς γραμματικῆς ἐν Βερολίνῳ *Weidmann* 1884), ὁμοίει περὶ τῆς παραθέσεως τύπων διαλεκτικῶν καὶ περὶ τῆς ἰδιαιτέρας παρ' ἑκάστῳ συγγραφεῖ χρήσεως· ἀπαιτεῖ ἰδίως νὰ συμπεριληφθῶσι πᾶσαι αἱ ὑπάρχουσαι λέξεις ὡς καὶ τὰ γεωγραφικὰ καὶ τὰ κύρια ὀνόματα· πρὸς τούτους ζητεῖ ἐτυμολογικὴν κατάταξιν σύμφωνα τοῦ ὕλικου τῶν λέξεων, πανταχοῦ ἀνελαίρετως παραθεῖναι τῶν πηγῶν τῶν περιληφθειῶν λέξεων κατὰ χρονολογικὴν σειράν, ἀποχωρισμὸν πάντων τῶν ἐσφαλμένων ἢ μὴ ἐλληνικῶν τύπων. Ἐπαρμόζει δὲ τὴν κριτικὴν του εἰς παραδείγματα νὰ καὶ ἀπαριθμῆι λέξεις ἀτόπως ἀμυθροηθῆσας, ὀρίζων καὶ τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως αὐτῶν, καὶ πλείστας νέας λέξεις ἐκ τοῦ Ὀππιανοῦ σ. 75—116· τέλος λησμονημένῃ ἐπιθέτα εἰς -ειδης καὶ -ώτης σ. 117—132.—Ὁ *Passow* δὲ προσεπέθηκε κατόπιν νὰ προσεγγίσῃ τὸ ἰδανικὸν τοῦτο, ἐγκαταλείψας μόνον τὴν ἐτυμολογικὴν κατάταξιν ἐπεξεργασίῃ λοιπὸν τὸ στοιχειώδες λεξικὸν (*Handwörterbuch*) τοῦ *J. G. Schneider* κατὰ τὴν γ' ἔκδοσιν τοῦ μεγαλύτερου ἐλληνογερμανικοῦ λεξικοῦ, ἐπιστήσας ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν εἰς τὴν παρ' Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ χρῆσιν καὶ ἀκριδῶς σημειώσας τὴν μακρότητα τῶν συλλαβῶν, ἐν 2 τόμοις, ἐν Λειψία 1819—23· 6^ο· ἔκδ. 1825· γ' ἔκδ. 1827· δ' ἔκδ. *Handwörterbuch der griechischen Sprache*, von *Fr. Passow*, ἐν 2 τόμοις, ἐν Λειψία 1831.

(5) Πρῶτ. περὶ τούτων *Hermann Opuscula II* 219 ἔ. καὶ τὸ προοίμιον εἰς τὴν παρσιανὴν ἔκδοσιν σ. 8 ἔ. καὶ *Avis* ὑπὸ *Didot jun.* τῆς 16 Μαρτίου 1865 σ. IV ἔ. καὶ ἀνωτ. σ. X σημ. 1.

(6) Εἶνε κατὰ τὰς ἀρίστας πηγὰς ὅτων ἦν δυνατόν τελείως ἐπεξεργασμένον καὶ διὰ γλωσσικῶν παραδειγμάτων τοῦ ἄττικοῦ λόγου συγκροτημένον. Ἰκανὰ ἀνεπληρώθησαν διὰ τῆς νέας ἐλληνικῆς γλώσσης τὸ ἔργον, ἔτοιμον ἦδη ἀπὸ τοῦ 1834, ἐξεδόθη ὑπὸ *Dr G. Aen. Koch* ἐν Λειψία, *Hahn* 1838, ἐν 2 τόμ. *Lex. S.*

(7) *Deutsch-griech. Wörterb.*, ἐν Γοττίγγη 1818, δεκάκις ἀνατυπωθὲν μέχρι τοῦ 1874, καὶ *griechisch-deut. Schulwörterb.* ἐν *Gotha* 1820, ἐπτάκις ἀνατυπωθὲν μέχρι τοῦ 1871.

19. Νέαν ἐκδόσιν τοῦ *Θησαυροῦ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου* ἐπεχείρησεν ἐν Παρισίοις ὁ *Firmin Didot* ἀπὸ τοῦ 1831, πολλαχῶς δ' ὑποστηρικθεὶς ὑπὸ Γερμανῶν ἰδίως λογίων ἐξηκολούθησε καὶ εἰς πέρας αὐτὴν ἔφερε (1). Διακρίνεται αὕτη τῶν παλαιότερων ὡς πληρესτέρα, πρὸς δὲ καὶ διὰ τὴν ἀλφαβητικὴν τάξιν, τὰς παραπομπὰς, τὴν προσθήκην τῶν κυρίων ὀνομάτων (ἐν μικρῷ μέτρῳ), τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν σημασιῶν καὶ τῶν συντακτικῶν ἰδιοτήτων, τῆς προσωδίας· ἀλλὰ δὲν κατέρχεται μέχρι τῶν Βυζαντηνῶν· καὶ ἄλλως δὲ δὲν εἶνε τόσον πλήρης εἰς ὅσα παραθέτει (π.χ. ἐκ τοῦ Ἡροδότου) ὅσον ὑπὸ πολλῶν νομίζεται.

20. Κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν πρέπει νὰ μνημονεύσωμεν μετὰ τοῦτο τὰς ἐργασίας τοῦ *W. Pape* (2), ὁμοίως τὰς τοῦ *Jacobitz* καὶ *Seiler* (3), οἵτινες μεγάλην ὑπηρεσίαν παρέσχον ὡς συντάκται εὐχρήστων λεξικῶν κυρίως διότι αὐστηρότερον παρακολουθοῦσι τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων μέχρι τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ Βυζαντηνῶν συγγραφέων, διότι παρέθηκαν τοὺς συγγραφεῖς (οἱ ἀριθμῶν παραπέμπαντες ἀκριβῶς εἰς αὐτοὺς) ἢ τὸ εἶδος καὶ τοὺς χρόνους αὐτῶν καὶ διότι ἀπέβλεψαν εἰς τὴν ἔτυμολογίαν, τὴν προσωδίαν, τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σημασιῶν.

Νέαν ἐπεξεργασίαν τοῦ λεξικοῦ τοῦ *Passow* ἀνέλαβε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀποθανόντος συντάκτου ὁ *Rost*· ἀλλ' ἐνεκα τοῦ μεγέθους τῆς ἐργασίας, ἥτις ἀπῆται πολλὰς νέας μελέτας, ἐζήτησε τὴν συνεργασίαν τῶν *Fr. Palm*, *O. Kreussler*, *K. Keil*, *Ferd. Peter*, *G. E. Benseler* καὶ οὕτω συνετελέσθη τὸ ἔργον ἀπὸ τοῦ 1841—57 εἰς τόμους δύο καὶ μέρη τέσσαρα. Ὁ γλωσσικός *θησαυρὸς* ἐξετέθη τελειῶς μέχρι τῶν Βυζαντηνῶν (4), αἱ δὲ ἔρευναι ἄλλων λογίων ἐχρησιμοποιήθησαν καλῶς· καλλίτερον ἢ ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις λεξικοῖς ἐπραγματεύθησαν οἱ συντάκται τὰ μόρια καὶ τὰς προθέσεις (τὸ πλεῖστον προσέρχεται παρ' αὐτοῦ τοῦ *Rost*)· ἐν συνόλῳ τοιοῦτον ἀπέβη τὸ ἔργον τοῦτο, ὥστε εἰς τὰς πλείστας περιπτώσεις καθιστᾷ περιττὸν τὸν *θησαυρόν*· μόνον ἐν τῇ ἔτυμολογίᾳ βασιζέται ἐπὶ πεπαλαιωμένων ἀρχῶν. Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἔτι δὲν ὑπάρχει τι καλλίτερον τοῦ νέου *Passow*, ἂν καὶ ἡ πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν ἀπαιτεῖ νῦν τι τελειότερον.

21. Τὸ νεώτατον λεξικὸν εἶνε τὸ περιληπτικὸν ἐλληνογερμανικὸν συμπάντων τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ὑπὸ *B. Suhle* καὶ *M. Schneidewin* ἐν Λειψίᾳ 1875. Ἐν τούτῳ συνεσπειράθη ὁ *θησαυρὸς* τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου καὶ ἡ πέμπτη τοῦ *Passow* ἐκδόσις, συντομευθείσης διὰ παντός τρόπου τῆς ὕλης χάριν ἐξοικονομήσεως τοῦ χώρου, εἰς 60 1/2 τυπογραφικὰ φύλλα, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κατασταθῇ τὸ βιβλίον ἐν πάσῃ συντομίᾳ πλήρες, ἀξιόπιστον, τέλειον κατὰ τὴν ἀκριβείαν τῶν ἐρμηνειῶν, τὴν κατάταξιν καὶ περιληπτικότητα. Ἀλλὰ διὰ τῶν πολλῶν σημείων καὶ συντομεύσεων τὸ πολὺ ἀξιόλογον ἄλλως ἔργον ἀπέβη πως δύσχορστον.

22. Ὡς ἐν παραρτήματι μνημονεύομεν ἐνταῦθα α') Περὶ τῶν κυρίων ὀνομάτων: *Oporini* (1507—68) *Onomasticon* περὶ τὸ 1540· *Conr. Gesneri, Onomasticon proprior. nomin* 1514 (καὶ παράρτημα εἰς τοῦ *Calepini Lexicon VII linguarum*, ἐν Βασιλείᾳ 1579). *Vollbering, Geograph. Zusätze und Erläuterungen zum griech. Wörterbuch* ἐν Λειψίᾳ 1787.—*Pape-Benseler* (ἴδε ἄνωτέρω, σελ. 20). —β') Περὶ προσωδίας: *Anhang* ἐν τῷ τοῦ *Passow* λεξικῷ δ' ἐκδόσεως: *Indices attici oder Anleit. zur Messung und Aussprache der griech. Paenultima, nach dem Engl., von A. Baumstark*, ἐν *Freiburg* 1833· *Brassii, Gradus ad Parnassum*, edit. 2. *Londini*, 1832, in *Germania* ed. et emend. *C. F. W. Siedhof, Gottingae* 1839—40, ἐν 2 τόμοις.—γ') Περὶ συνωνύμων: *Dav. Hoeschelii, Diction. lat. gr. synonymor. copia*, ἐν 2 τόμοις, ἐν *Augsburg* 1590. 8. — *J. Th. Voemel, Synonym. Wörterb. der gr. Sprache*, ἐν *Frankfurt* 1819 (= *Hess und Voemel, Übungsbuch*, 3

(1) Τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1831 ἀνέγνωσεν ἐν τῇ *Académie des belles lettres* τὴν ἐκταῆς ἐκθεσιν ἡ *Commission composée de M. M. Boissonade, Letronne, Raoul-Rochette, Thurot* περὶ τοῦ πρώτου τεύχους. Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης παρέσχε πρὸς χρῆσιν οἰκίστην τὴν ἐπιτομὴν τοῦ *D. Cramer* ἐκ τοῦ *θησαυροῦ τοῦ Valpy*· ὁ *Passow*, *Hase*, *O. Müller*, *Weber*, *Loeve* καὶ Ἕλληνοὶ καὶ Ἄγγλοι προσέφερον συμβουλὰς· ὁ *Tafel*, *Rost* καὶ *Passow* συνειργάσθησαν εἰς τὸ Α, ὁ *L.* καὶ *W. Dindorf* εἰς τὸ Β. Ὁ τίτλος ἔχει ὡς ἑξῆς ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ 1831: *Thesaurus gr. lat. ab H. Stephano constructus. Post editionem anglicam novis additam. auctum ordineque alphabeticum digestum tertio ediderunt C. B. Hase, L. de Sinner, Th. Fix*· ἀπὸ τοῦ τόμου πρώτου, β' μέρος (1831—56) ὁ *C. B. Hase, Guil. Dindorfius* καὶ *L. Dindorfius*, secundum conspectum ab *Acad. regia* inscript. et human. litt. die 29 Maii 1829 approbatum, *Parisiis Firmin Didot fratres* 1831· οἱ τόμοι II—VIII ἐδημοσιεύθησαν μέχρι τοῦ 1865· ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀποθάνει ὁ *Firmin Didot père*, ὡς καὶ ὁ *Hase* καὶ ἄλλοι συνεργάται. Τὰ λοιπὰ ἀνάγνωθι ἐν τῷ προοίμῳ σελ. 12 ἔ. καὶ ἰδίως τὴν *Avis* τοῦ νεωτέρου *Didot* τῆς 16 Μαρτίου 1865 σ. VI ἔ. ἐν τόμῳ I p. 2.—Γνωστοποίησις τοῦ α' τεύχους ὑπὸ *Passow*, ἐν *Berliner Jahrbücher für Wiss. Kritik* 1831 Nr 89—91· κατόπιν ὑπὸ *C. H. Jahn*, *Neue Jahrbücher XII* (1829) 215 ἔ. Ὁ *J. A. E. Schmidt* ἐν τῇ *Zeitsch. für d. G. W.* 1852, X 593 ἔ. ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς ὁ *F. Hultsch*, *Zur griech. Lexicographie* ἐν *Neue Jahrb.* 1873, 223 ἔπ. Ὁ *J. E. B. Mayor* ὁ *Greek Lexicographie I—III* ἐν *Journal of Philol.* VI 88 ἔ., VII 20 ἔ., 177 ἔ.

(2) *W. Pape*, *Etymol. Wörterbuch der griech. Sprache* zur *Uebersicht der Wortbildung nach den Endsilben geordnet*, ἐν *Berolínw* 1836. 8°. 1842—45 *Handbuch der griech. Sprache* 1859. 72, 3 ἔκδ. ὑπὸ *Max Sengebusch* († 1881) ἐν *Braunschweig* 1880, ἐν 2 τόμοις. Σαφῆνεια, ἀκριβεία καὶ πολλὰ ἄρθρα, ἅτινα εἰς οὐδὲν ἄλλο λεξικὸν ὑπάρχουσιν, οὐδὲ εἰς τὸν *θησαυρόν* τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, διακρίνουσι τὴν ἐργασίαν ταύτην· πολλὴν ἀξίαν ἔχει τὸ τρίτον αὐτοῦ μέρος, τὸ λεξικὸν τῶν ἐλληνικῶν κυρίων ὀνομάτων (*Wörterbuch der griech. Eigennamen*) ἐν *Berolínw* 1842· ἀλλὰ κυρίως ἐχρηστον κατέστη καὶ συνεπιηρώθη διὰ τοῦ *G. E. Benseler* (1806—68), γ' ἔκδ. ἐν 2 τόμοις, *Braunschweig* 1875 «ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον πάντες οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ πρέπει νὰ φθῶσι τὴν *Γερμανίαν*» (*Richter*), ἂν καὶ χρῆζει πολλῶν προσθηκῶν ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν. Τὸ γερμανοελληνικὸν μέρος ἐπεξεργάσθη ἐν νῆξ ἐκδόσει ὁ *Max Sengebusch* τὸ 1859, προσαρτήσας εἰς αὐτὴν καὶ τὴν κατὰ τοῦ *Rost* πολεμικὴν του πραγματείαν.

(3) *K. Jacobitz und E. E. Seiler, Handwört. der griech. Sprache*, ἐν 2 τόμοις ἐν 4 μέρεσιν, ἐν *Λειψίᾳ* 1839 46, κυρίως πρὸς ἀντικατάστασιν καὶ ἐξακολουθήσιν σχολειακοῦ λεξικοῦ ἐπιχειρηθέντος ὑπὸ *Pinzger* (μέχρι τέλους τοῦ Α). Ἐνεκα τῆς ἐκτετάσως τοῦ σχεδίου ἐξέδωκαν κατόπιν οἱ συντάκται ἀπὸ τοῦ 1850 (3 Auflage 2, *Abdr.* 1880 ἐν *Λειψίᾳ*) ἐξαιρετόν ἐλληνογερμανικὸν λεξικὸν πρὸς σχολειακὴν καὶ ἰδιωτικὴν χρῆσιν (δυστυχῶς ἀπέθανεν ὁ *Seiler* τὸ 1875), ὅπερ ἐν συντομίᾳ καὶ συμμετρικότητι ἀποτελεῖ λεξικὸν ἀξιόπιστον καὶ προχειρὸν συμπάσης τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἔτι συγγραφέων, τῶν Ο', τῶν γραμματικῶν καὶ σχολιαστῶν, ἀνέφικτον μέχρι τοῦδε.

(4) Πρὸς *Koumianos* δὴ, *Συναγωγή λέξεων ἀθηναϊστῶν* ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς λεξικοῖς, ἐν Ἀθήναις 1883. 8° καὶ *Sophocles, E. A., A Glossary of later and Byzantine Greek*. ἐν *Cambridge* καὶ *Boston* 1860. 4°.

T).—J. H. *Heinrich Schmidt*, *Synonymik der gr. Spr.*, ἐν Λειψίᾳ 1—4. 1876—88. — δ') Περὶ βαρβαρισμῶν : J. *Meursii*, *Gloss. graeco barb. et litterale*, ἐν Λουγδούνῳ Βαταύων 1614 (ἴδε σελ. X σημ. 4). *Sim. Portii*, *Diction. lat. graecobarb. et litterale*, ἐν Παρισίοις 1635: 4 (Du Fresne σελ. X.). — ε') Περὶ τῆς *Kauris* Διαθήκης : Gg. *Passor* (1570—1637), *Lexicon gr. lat. in N. T.* 1636, 1648 ed Va, ed. J. F. *Fischer*, ἐν Λειψίᾳ 1767· τοῦ αὐτοῦ *Manuale voc. gr. N. T. Gualtherii* († 1624) *Syllabus vocum exoticarum N. T. Passoris*, (*Syllabus gr. l. omnium N. T.* Amstelod. 1632 μετὰ παραρτήματος περὶ διαλέκτων. Jo. *Casp. Suicerus*, *Thesaurus gr. l. eccles.* Amstelod. 1682 καὶ πολλάκις κατόπιν· Chr. A. *Wahl*, *Clavis N. T. philol.* 1819. ἐν Λειψίᾳ 1853. J. Ch. *Schurlitz*, *Griech. deut. Wörterbuch zum N. T.* 1851. 1858. *Erasm. Schmidii*, ταμιεῖον τῶν τῆς Κ. Δ. λέξεων, edit. Va. H. *Bruder*, ἐν Λειψίᾳ Bredt 1880. *Wilke*, *Clavis N. T. philol.* ed. W. *Grimm*, ἐν Λειψίᾳ Arnold 1868, 77—79. H. *Cremar*, *Bibl.-theol. Wörterb. der neutestam. Gräcität*, ἐν Gotha, *Pertes*, 3 Auflage 1881—83.—Τέλος ζ') *εἰδικὰ περὶ τινῶν συγγραφεῶν λεξικά νεώτατα* : εἰς τὸν *Ὅμηρον* : E. E. *Siler*, *Vollständ. griech. deutsches Wörterbuch über die Gedichte des Homeros und der Homeriden* ἐν Λειψίᾳ 1856, 9. Auflage von c. *Capelle* 1889 [πρὸς. *Λεξικὸν Ὅμηρικόν* κτλ. τὸ μὲν πρῶτον συνταχθὲν ὑπὸ *Κρουσίου*, πολλαχῶς, δ' ἐπεκδόθην . . ὑπὸ E. E. *Σίλερ*, ἐκ δὲ τῆς ἑκτῆς γερμανικῆς ἐκδόσεως διασκευασθὲν χάριν τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ I. *Παραζίδου*, ἐν Ἀθήναις· Ἀνδρέας Κορομηλάς ἐκδότης. 1872 (ἕκτοτε πολλάκις στερεοτύπως)]. Ἐπειτα τὸ ἐξαιρετικὸν *Lexicon Homericum compos.* C. *Capelle*, H. *Ebeling* κτλ. ἐν Λειψίᾳ 1871 ε'. εἰς τὸν *Σοφοκλέα* : *Ebeling* ἐν Λειψίᾳ 1869 μᾶλλον γλωσσάριον, ὡς καὶ τὸ τοῦ W. *Dindorf* ἐν Λειψίᾳ 1870 ε'. καλλίτερον, G. *Ellendt*, 1834, ed. H. *Genthe*, ἐν Βερολίῳ 1872· εἰς τὸν *Πινδαρόν* : *Concordantia*, von *Bindseil* 1875· εἰς τὸν *Θουκυδίδην* : ὑπὸ *Bétant*, ἐν 2 τόμοις, ἐν Γενεύῃ 1843. 47· εἰς τὸν *Πλάτωνα* : ὑπὸ *Ast* ἐν 3 τόμοις, ἐν Λειψίᾳ 1835—38· εἰς Ἀριστοτέλην : *Index von Bonitz* ἐν Βερολίῳ 1870· εἰς Θεόκριτον : ὑπὸ *Rumpel* ἐν Λειψίᾳ 1879.—ζ') Ἰπὸ νέων Ἑλλήνων : Θ' ἐξ Ἰωαννίνων *Λάμπρος Φωτιάδης* ἐν Βουκουρεστίοις (μετὰ τὸ 1800) ἔθηκε τὸ ζήτημα : πῶς πρέπει νὰ εἶνε συντεταγμένον τὸ χάριν τῶν Ἑλλήνων λεξικόν ; Ἄρθμος ὁ *Γαζής*, *Λεξικὸν Ἑλληνικόν*, εἰργάσθη κατὰ τὸν *Schneider*, 1804, ἐν Βενετίᾳ 1809-12. 16, ἐν 3 τόμοις· μεγ. τέταρτον. Τὸ χειρόγραφον τοῦ Ἰωάννου τοῦ ἐξ Ἀγράφων ἐν Ἰασίῳ ἦτο μόνον «λεξικὸν τῶν ἔργμάτων μὲ ἰκανὴν ἔκτασιν ἐξηγημένον», ἐχρησιμοποιήθη δὲ εἰς τὴν κατὰ τὸν Θησαυρὸν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου συνταχθεῖσαν *Κιβωτὸν* (τὸ κουρουτσεσμεῖον μέγα λεξικὸν) ὑπὸ *Βλαστοῦ*, ἱατροῦ τοῦ Κρητὸς I (A—Δ) 1819, II 1821· κατόπιν διεκόπη ἕνεκα τῆς ἐπαναστάσεως (**): τὴν ἐργασίαν ἐξηκολούθησεν ὁ *Γεώργιος* καὶ ὁ *Γαζής* καὶ ὁ *Σπυρίδων Βλαρτιῆς* ἐν Βενετίᾳ 1821.—Κωνσταντῖνος *Μιχαήλ Κούμας* (1), *Λεξικὸν διὰ τοὺς μελετῶντας τὰ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων συγγράμματα*. Ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας (A. v. *Haykul*) 1826. I. II.—*Λεξικὸν ἑλληνικὸν κατὰ τὸ τοῦ Πασσοῦ* ὑπὸ Πέτρου X. Βέρου καὶ Ἰωάννου M. *Ἰανροῦ* ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας. Καρόλ. Βόλφ. 1828. 8. I (ἕως σελ. 674 Ἰώφ.). — *Σκαρλάτος Δ. ὁ Βυζάντιος* συνέγραψε α') νεοελληνικὸν καὶ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν καὶ γαλλικὸν λεξικὸν ἐν Ἀθήναις 1835 μετ' ἀρχαίων καὶ νέων γλωσσολογικῶν ὀνομάτων, γ' ἐκδόσις ἐν Ἀθήναις. Ἀνδρέας Κορομηλάς 1874· β') ἑλληνογαλλικὸν λεξικὸν, ἀφιερῶθην εἰς τὸν βασιλέα Λευδοθικὸν Φίλιππον, ἐν Ἀθήναις, Ἀνδρέας Κορομηλάς 1846· γ') ἑλληνικὸν λεξικὸν ἰδίως κατὰ τὸν Θησαυρὸν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, ἀφιερῶθην εἰς τὸν βασιλέα Ὄθωνα, ἐν Ἀθήναις, Ἀνδρέας Κορομηλάς 1852. 80. 1882 σελίδες καὶ παραρτήματα μετὰ κυρίων ὀνομάτων 197 σελίδες. Ἑλληνογαλλικὸν κατὰ τὸν *Schneider*: *Planche* 1809· 17. 23 καὶ *Becherell* καὶ *Poitevin* εἰς τὸ ἑλληνικὸν μεταφρασθὲν *Λεξικὸν γαλλοελληνικόν*, ὑπὸ *Σχιρᾶ* καὶ *Λεβαδέως*, ἐν Ἀθήναις, Ἀνδρέας Κορομηλάς 1861 καὶ αὐτόθι τόμ. 1—2 1884. — *Κορτόπουλος*. Νέον λεξικὸν ἑλληνογαλλικὸν (ἐκδόσις γ') καὶ ἀγγλοελληνικὸν ἐκδ. β', ἐν Ἀθήναις 1880-82, 80.—*Βαρβάτης*, *Λεξικὸν γαλλοελληνικόν*, 2 τόμοι, ἐν Ἀθήναις 1860.—Τοῦ αὐτοῦ, Νέον λεξικὸν ἑλληνογαλλικόν, ἐν Ἀθήναις 1878.—Τοῦ αὐτοῦ, *Λεξικὸν γαλλοελληνικόν*, νῦν τὸ τρίτον ἐπεξεργασθὲν, ἐν Ἀθήναις 1885.

(*) Ὁ τὴν ἱστορίαν τῆς βιβλιολογίας τῆς Ἑλληνικῆς Λεξικογραφίας συνάξας σοφὸς Γερμανός, ἐγκωμιάζων τὴν τελευταίαν ἐκδοσὶν τοῦ *Λεξικοῦ τοῦ «Passow»*, λέγει ὅτι «καὶ σήμερον εἶτι δὲν ὑπάρχει τι καλλίτερον αὐτοῦ» ταῦτα δὲ λέγων, βεβαίως ἐνοεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει τι καλλίτερον ἐν τῇ Γερμανικῇ γλώσσῃ, καθότι ὑπὸ πάντων τῶν περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολουμένων ὁμολογεῖται ὅτι ὑπάρχει ἐν πολὺ ὑπέρτερον, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ τῶν σοφῶν Ἀγγλῶν λεξικογράφων *Liddell* καὶ *Scott*, ὅπερ ἐκδίδεται νῦν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου πολὺ πλουσιώτερον τοῦ πρωτοτύπου. M. K.

(**) Κατὰ διατριβὴν τινὰ δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ Λογίῳ Ἐρμῆ τοῦ 1817 ἐν σελίδι 41, ὁ πρῶτος ὅστις συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς ἐκδόσεως μεγάλου λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσῃς ἦτο ὁ Δημήτριος Μουρούζης, συνεργὸς ἑσῶν τὸν φιλόμουσον ἡγεμόνα Ἀλέξανδρον Χαντσερῆν, τὸν σοφὸν Μητροπολίτην Ἀδριανουπόλεως Κύριον Δωρόθεον Πρώτον καὶ ἄλλους σοφούς. Ὁ Ἰατρὸς Κύριος Ἰω. Βλαστός κατεγίνετο τότε εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου. Ἐπιβίβη λοιπὸν καλόν, ὃ μὲν Κύριος Βλαστός νὰ μεταφράξῃ ἀκριβῶς τὸν Ἐνρίκον Στέφανον, νὰ διορισθῶσι δὲ καὶ ἄλλοι εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν, ἀνατιθέωσιν τῶν ἑλλειπόντων, προσθήκην τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἐν περιλήψει εἰς τὴν τελείαν σύνταξιν τοῦ λεξικοῦ. Τοιοῦτοι ἐξελέγηθησαν οἱ τότε προκρίτεροι τῆς Κωνσταντινουπόλεως διδασκαλοὶ, ὁ Κύριος Νεόφυτος Βάμβας, ὁ Κύριος Παΐσιος Καραπατῆς, ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Ψωμάκης, ὁ Κύριος Νικόλαος Λογάδης καὶ ὁ Κύριος Ἰωάννης Παλαμᾶς, τὴν δὲ γενικὴν ἐπιστάσιν τοῦ λεξικοῦ ἀνέλαβεν ὁ λογιώτατος μητροπολίτης Κυζίκου Ἰωακείμ ὁ Πάριος, καὶ τούτου θανόντος ὁ Νικόλαος Λογάδης. Ὁ πρῶτος τόμος ἐξεδόθη τῷ 1819, τοῦ δὲ δευτέρου τόμου ἐξεδόθησαν αἱ μέχοι τοῦ βήματος· ἐκφρονεῖτω λέξεις τοῦ στοιχείου E. Ἡ ἐκδόσις διεκόπη ἕνεκα τῶν συμβάντων τοῦ 1821.—Πλείονα περὶ τοῦ *Λεξικοῦ* τούτου ἴδε ἐν Λογίῳ Ἐρμῆ τοῦ 1816 ἐν σελ. 55-365 κέφ. καὶ ἐν τῇ τοῦ 1817 ἐνθ' ἀνωτ. M. K.

(1) Γυμνασιάρχης ἐν Σμύρνῃ, ἐσπούδασε καὶ ἐν Γερμανίᾳ, κατὰ συμβουλήν τοῦ F. A. Wolf δὲν ἠκολούθησε τὸν *Dillenius*, ἀλλὰ τὸν *Riemer* γ' ἐκδός. *Schneider* γ' ἐκδός. καὶ *Passow*, 1830 ἐν Σμύρνῃ, κατὰ τὴν ἐπανόρθωσιν κατέργησεν εἰς Τεργέστην.

—Τοῦ αὐτοῦ, Νέον λεξικόν γαλλοελληνικόν, νῦν τὸ τέταρτον ἐπεξεργασθέν, ἐν Ἀθήναις 1894. — Τοῦ αὐτοῦ, Νέον λεξικόν ἰταλοελληνικόν, ἐν Ἀθήναις, 1892. — *Le grand*, Λεξικόν νεοελληνικόν καὶ γαλλικόν, περιέχον τὰς λέξεις τῆς γραφομένης τε καὶ ἐμιλουμένης γλώσσης. Ἐν Παρισίαις 1885. — *A. Bldach*, Λεξικόν ἑλληνογαλλικόν, ἐν Ἀθήναις 1897. — *Ρουσόπουλος*, Λεξικόν ἑλληνογερμανικόν, ἐν Ἀθήναις 1899. — *Lascarides*, A comprehensive phraseological english-ancient and moderne greek Lexicon. vol. I. II. London 1882. — *Youge*, English greek Lexicon, edited by Henry, New York 1870. — *Γιάνναρης*, Ἐπίτομον λεξικόν γερμανοελληνικόν, ἐν Ἀθήναις 1888. — Τοῦ αὐτοῦ, Μικρὸς Θησαυρὸς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐπίτομον ἑλληνικόν λεξικόν, τόμος Α', Β', ἐν Ἀθήναις 1891, ἐκδότης Ἀνέστης Κωνσταντινίδης. — *A. Σακελλάριος*, Λεξικόν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης κατὰ τὸ ἑλληνικόν λεξικόν τοῦ Γουλιέλμου Πάππε Ἐκδόσις πέμπτη, 3 τόμοι 1898. — Λεξικόν Ἱστορικόν, Γεωγραφικόν τῶν Κυρίων Ὄνοματων, 1893, Ἀνέστης Κωνσταντινίδης. — Λεξικόν χρηστικόν καὶ ὀρθογραφίας *Γ. Ζηκίδου*, 1900, ἐκδότης Ἀνέστης Κωνσταντινίδης.

Μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου

Γ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Α'.

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

- Α' **Ἐπική περίοδος**, περιλαμβάνουσα τὴν Ἰλιάδα, τὴν Ὀδύσσειαν, τοὺς Ὀμηρικοὺς Ὕμνους καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ἡσίοδου.
 Β' **Ἀπὸ τοῦ ἔτους 800 μέχρι τοῦ 850 π. Χ.**, ὅτε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἤκμασαν κυρίως ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ταῖς νήσοις· ἡ περίοδος τῶν πρώτων Λυρικῶν, Ἐλεγειακῶν καὶ Ἰαμβικῶν ποιητῶν.
 Γ' **Ἀπὸ τοῦ 850 μέχρι τοῦ 810 π. Χ.**, οἱ χρόνοι τοῦ Πεισιστράτου· ἡ ἀρχὴ τῆς τραγωδίας ἐν Ἀθήναις· πρώτοι Ἱστορικοί.
 Δ' **Ἀπὸ τοῦ 810 μέχρι τοῦ 470 π. Χ.**, ἡ περίοδος τῶν Περσικῶν, καθ' ἣν οἱ Τραγικοί ποιηταὶ ἤρχισαν ν' ἀναφαίνονται, ὁ δὲ Σιμωνίδης καὶ ὁ Πίνδαρος ἐτελειοποίησαν τὴν Λυρικὴν Ποίησιν.
 Ε' **Ἀπὸ τοῦ 470 μέχρι τοῦ 431 π. Χ.**, ἡ περίοδος τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων· τελειοποίησις τῆς Τραγωδίας· ὁ πεζὸς λόγος ἐν τῇ Ἰωνικῇ τοῦ Προδότου καὶ τοῦ Ἰπποκράτους καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ (πιθανῶς) τοῦ Ἀντιφῶντος.
 Ϛ' **Ἀπὸ τοῦ 431 μέχρι τοῦ 405 π. Χ.**, ἡ περίοδος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· τελειοποίησις τῆς ἀρχαίας Κωμωδίας· ἡ ἀρχαία Ἀττικὴ πεζολογία ἐν ταῖς δημηγορίαις τοῦ Περικλέους καὶ Θουκυδίδου, κτλ.
 Ζ' **Ἀπὸ τοῦ 405 μέχρι περίπου τοῦ 336 π. Χ.**, ἡ περίοδος τῆς ἡγεμονίας τῶν Σπαρτιατῶν καὶ Θηβαίων, καὶ τοῦ Φιλίππου· Μίσση Κωμωδία· ὁ Ἀττικὸς πεζὸς λόγος τοῦ Λυσίου, Πλάτωνος καὶ Ξενοφῶντος· τελειοποίησις τῆς ῥητορείας, Δημοσθένους, κτλ.
 Η' **Ἀπὸ τοῦ 336 περίπου π. Χ. μέχρι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων**· (1) Μακεδονικὴ περίοδος· ὁ πεζὸς λόγος τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Θεοφράστου· Νέα Κωμωδία. (2) Ἀλεξανδριανὴ περίοδος· Ἑπικοί καὶ Ἐλεγειακοὶ ποιηταὶ τῶν χρόνων ἐπεικύνω, Καλλιμάχος, Θεόκριτος, Ἀπολλώνιος Ῥόδιος, κτλ., πολυμαθεῖς ποιηταὶ, κριτικοί, κτλ.
 Θ' **Ῥωμαϊκοὶ χρόνοι**· Ἐπιγραμματικοὶ ποιηταὶ, ὁ πεζὸς λόγος τοῦ Πολυβίου κτλ.· Ἀλεξανδριανὴ πεζολογία τοῦ Φίλωνος κτλ.· Μετὰ ταῦτα ὁ ἀναγεννηθεὶς πεζὸς Ἀττικὸς λόγος τοῦ Λουκιανοῦ, οἱ Σορισταὶ, κτλ.

Β'.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΙ ΠΑΡΑΠΟΜΠΑΙ

	Ἦκμασε περίπου	
	π. Χρ.	μ. Χρ.
Ἀγαθαρχίδης, γραμματικὸς κτλ.	117	—
Ἀγαθήμερος, ἰατρός	—	50
Ἀγαθίας, ἱστορ. Βυζαντ.	—	570
Ἀγάθων, τραγικός	416	—
Ἀγησιάνναξ, ἐπικός (Ἀποσπ. παρὰ Πλουτάρχῳ)	3	—
Ἀδαμάντιος, ἰατρός	—	415
Ἀέτιος, ἰατρός	—	500
Ἀθανάσιος	—	326
Ἀθήναιος, γραμματικὸς. — Σελίδες Κασσαυθῶνος	—	228
Ἀθήναιος, μαθηματικὸς	210;	—
Ἀθλιανός, ῥήτωρ (περὶ Ζῶνων, Ποικίλη Ἱστορία)	—	130
Ἀθλιανός, τακτικὸς	—	120
Ἀθλιος Διονύσιος, ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς	—	117
Αἰνεΐας, τακτικὸς ἢ πολιορκητὴς	362	—
Αἰσχίνης, ῥήτωρ, παραπομπαὶ ἐν σελίδ. Ἐνρ. Στεφαν.	345	—
Αἰσχύλος, τραγικός, Ἐκδ. Διονορφέου	484	—
Αἰώωπος, μυθογράφος· ἀλλ' αἱ νῦν συλλογαὶ τῶν μύθων αὐτοῦ δὲν εἶναι γνήσιαι	—	—
Ἀκουσίλαος, λογογράφος, ἐν Μυλλέρου Fragm. Historicorum	575;	—
Ἀλέξανδρος Αἰτωλός, ἐλεγειακός, ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ	280	—
Ἀλέξανδρος Ἀρροδισειεύς, φιλόσοφος	—	226
Ἀλέξανδρος, κωμικός (Ἔδη) Meineke	350;	—
Ἀλέξανδρος Τραλλιανός, ἰατρός	—	570
Ἀλεξίς, κωμικός, ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπ. Meineke	356	—
Ἀλκαῖος Μεσσήνιος, ἐλεγειακός, ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ	197	—
Ἀλκαῖος Μυτιληναῖος, λυρικός, ἐν Βερκίου Ἑλλ. Λυρικ.	606	—
Ἀλκαῖος, κωμικός. Ἐν τοῖς Κωμικ. Ἀποσπ. Meineke	388	—

		*Ηλικασε περιπου	
		π. Χρ.	μ. Χρ.
'Αλκιδάμας, ρήτωρ. "Εκδ. Reisk.	(ἐν Ἀθήναις)	432	
'Αλκίφρων, ἐρωτικός συγγραφεὺς		650	200;
'Αλκμάν, λυρικός ἐν Bergk "Ελλ. Λυρ.		423	—
'Αμειφίας, κωμικός ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπ. Meineke		—	390
'Αμμώνιος, γραμματικός	(ἐν Κωνσταντινουπόλει)	—	470
'Αμμώνιος, ὁ Ἑρμείου φιλόσοφος		—	220
'Αμμώνιος, ὁ Σακκάς φιλόσοφος		—	375
'Αμφίλοχος, ἐκκλησιαστικός, "Εκδ. Combetis		350	—
'Αμφις, κωμικός ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπ. Meineke		540	—
'Ανακρέων, λυρικός, τὰ γνήσια ἀποσπ. αὐτοῦ συνελήχθησαν ὑπὸ Bergk, τὰ νόθα λέγονται Ἀνακρέοντεια		540	—
'Ανάσιος, ἱατρογράφος Bergk "Ελλ. Λυρ.		450	—
'Αναξαγόρας, φιλόσοφος "Εκδ. Schaubach	(καταλείπει τὰς Ἀθήνας πεντηκονταετίας)	376	—
'Αναξανδρίδης, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		340	—
'Αναξίλας, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		580	—
'Αναξίμανδρος, φιλόσοφος	(τριακονταετίας)	544	—
'Αναξίμενης, φιλόσοφος		303	—
'Ανάξιππος, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		415	—
'Ανδοκίδης, ρήτωρ παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Ἑνρ. Στεφ.	(ἐφυλακίσθη ἐν ἡλικίᾳ 52 ἐτῶν)	—	68
'Ανδρόμαχος, ἰατρός		58	—
'Ανδρόνικος Ρόδιος, φιλόσοφος	(ὁ πρῶτος τῶν ἐν Ρώμῃ Περιπατητικῶν)	—	1110
'Αννα ἡ Κομνηνὴ, ἱστ. Βυζαντ.	(εἰκοσιεπταετίας)	—	570
'Ανθίμος, μαθηματικός (ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου Τραλλιανοῦ)		250;	—
'Αντίγονος, Καρύστιος		350;	—
'Αντίδοτος, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		405	—
'Αντίμαχος, ποιητὴς ἐπικ. καὶ ἔλεγ. ἔκδ. Schellenberg		106	—
'Αντίπατρος Σιδώνιος, ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ		—	10
'Αντίπατρος Θεσσαλονικεὺς, ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ		387	—
'Αντιφάνης, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		440	—
'Αντιφῶν, ρήτωρ, παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Ἑνρ. Στεφ.		—	160
'Αντωνίνος, Μ. Ἀυρήλιος, φιλόσοφος. "Εκδ. Κοραῆ	(αὐτοκράτωρ)	—	147;
'Αντωνίνος Λιθεράλις		—	38
'Απίων, γραμματικός	(ὄτε ἐπρέσθευε πρὸς Καλιγόλαν)	330	—
'Απολλόδωρος, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		260	—
'Απολλόδωρος, μυθολόγος		140	—
'Απολλοφάνης, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		407	—
'Απολλώνιος ὁ Ἀργεβοῦλου, γραμματικός, ὁ συντάξας τὸ Ὀμηρικὸν Λεξικόν		—	10
'Απολλώνιος Δύσκολος, γραμματικός (περὶ Συντάξεως, παραπομπαὶ εἰς σελίδ. Sylburg, περὶ Συνδέσμων καὶ Ἐπιρρημάτων εἰς Β. Α. τ. 2, περὶ Ἀντωνυμιῶν εἰς Οὐολφίου Museum Antiquitatis)		—	138
'Απολλώνιος ὁ Περγαῖος Μαθηματικός		220	—
'Απολλώνιος Ρόδιος, Ἐπικός	(ἐν τῇ αὐτῇ τῆς Αἰγύπτου)	200	—
'Απκιανός, ἱστορικός		—	140
'Αραρός, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		375	—
'Αρατος, ἐπικός. "Εκδ. Βεκκῆρου (ἐν ἡ τὰ τε Φαινόμενα καὶ τὰ Διοσημεῖα ἢ ὀρθότερον Διοσημεῖα ἀποτελοῦσιν ἐν συνεχῆς ποίημα)		270	—
'Αρεταῖος, ἰατρός		—	70;
'Αρέθας, ἐκκλησιαστικός		—	540;
'Αρισταγόρας, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		410	—
'Αρισταίνετος, ἐρωτικός		—	450
'Αρίσταρχος, γραμματικός		210	—
'Αρίσταρχος ὁ Σάμιος, Ἀστρονόμος		280	—
'Αριστείας περὶ τῶν Ἑθδ. (ἐν Galland. Patrum Bibl. τ. 2)		270	—
'Αριστείδης ὁ ρήτωρ, "Εκδ. Jebb	(ἀκούει Πρωδ. τὸν Ἀττ.)	—	160
'Αριστείδης Κοϊντιλιανός, μουσικός. Ἐν Antiquae Musicae Auctt. τοῦ Meibonius		—	100
'Αριστίας, τραγικός		450	—
'Αριστομένης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		425	—
'Αριστοτέλης, φιλόσοφος. "Εκδ. Βεκκ. Ὁξ.	(ἀπέρχεται ἐξ Ἀθηνῶν ἐν ἡλικίᾳ 37 ἐτῶν)	347	—
'Αριστοφάνης, κωμικός. "Εκδ. Διωνορτίου	(οἱ Δικταλῆς, πρώτη αὐτοῦ κωμωδία)	427	—
'Αριστοφάνης, γραμματικός		200	—
'Αριστοφῶν, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		350;	—
'Αριστῶνυμος, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		420	—
'Αρκάδιος, γραμματικός. "Εκδ. Βεκκῆρου		—	200;
'Αρποκρατίων, Λεξικογράφος		—	350;
'Αρριανός, ἱστορικός (παραπομπ. εἰς Περίπλου εἰς σελίδ. Hudson)		—	124
'Αρτεμιδῶρος (᾽Ονειροκριτικά). "Εκδ. Rigalt καὶ Reiff		—	160
'Αρχίδικος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		302	—
'Αρχιλόγος Πάριος, ἱατρογράφος ἐν Bergk "Ελλ. Λυρ.	(μεταναστεύει εἰς Θάσον)	700	—
'Αρχιμήδης, μαθηματικός (ἐκ τῆς Βάλε ἔκδ.)	(περίπου 37 ἐτῶν ἡλικίας)	250	—
'Αρχιππος, κωμικός ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke	(πρῶτη νίκη)	415	—
'Αρχύτας Ταραντίνος, φιλόσοφος		400;	—
'Ἄστος, ἐλεγειακὸς ἐν Bergk "Ελλ. Λυρ.		700;	—
'Ἀστράμψυχος (᾽Ονειροκριτικά), ἐν Ἀρτεμιδώρῳ Rigalt.		—	;
'Ἀστυδάμας, τραγικός		398	—
Αὐτοκράτης, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. "Ελλ. Κωμ. Meineke		390	—
'Ἀφθόνιος, ρήτωρ		—	315
'Ἀχαιοὺς ὁ Ἐρετριεύς, τραγικός		444	—
'Ἀχιλλεὺς Τάτιος, μυθιστοριογράφος		—	500;
Βαβρίας ἢ Βάβριος, ἱατρογράφος		50	—
Βαχυλίδης, λυρικός, ἐν Bergk "Ελλ. Λυρ.	(ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ἰέρωνος)	470;	—

	Ἦκμασε πε- ρίπου	
	π. Χρ.	μ. Χρ.
Βασίλειος ὁ Μέγας, Ἐκκλ. ρήτωρ	—	370
Βάτων, Κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	260	—
Βίτων, Μηχανικός ἐν Mathematici Veteres ἐκδ. Παρισ. 1693	;	—
Βίων, Βουκολικός ποιητής	280	—
Γαζής (Θεόδωρος) (ὄτε κατέφυγεν εἰς Ἰταλίαν)	—	1430
Γαληνός, ἰατρός. Ἐκδ. Kuhn (ἐπισκέπτεται τὴν Ρώμην ὅτε ἦν 34 ἐτῶν)	—	163
Γέμιος, Μαθηματικός	77	—
Γεμιστός, ἴδε Πλήθων	—	—
Γενέσιος, Ἱστοριογράφος παραπομπ. εἰς σελίδ. τῆς Ἐνετ. Ἐκδ. ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς ἐν Βόννῃ ἐκδ.	—	950
Γεωπονικά. Ἐκδ. Niclas	—	920
Γεώργιος Ἀκροπολίτης, Ἱστορικός	—	1250
Γεώργιος Κεδρινός, Χρονογράφος	—	1100
Γεώργιος Πισίδης, Ποιητής	—	620
Γεώργιος Παχυμέρης, Ἱστορικός	—	1270
Γεώργιος Σύγγελλος	—	800
Γοργίας Σοριστής (Ἐπρέσβευε πρὸς Ἀθηναίους ἐξηκονταετής)	427	—
Γρηγόριος Κορίνθου, Γραμματικός. Ἐκδ. Koen καὶ Schäfer	—	1150
Γρηγόριος Ναζιανζηνός (ὁ Θεολόγος) (ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ἐν ἡλικίᾳ 32 ἐτῶν)	—	361
Δαμασκηνός ἴδε Ἰωανν. καὶ Νικόλαος	—	—
Δαμάσκιος, Φιλόσοφος. Ἐκδ. Kopp. (ὄτε ἐκλείσθησαν αἱ ἐν Ἀθήναις Σχολαὶ ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ)	—	529
Δαμοκράτης Ἰατρός	—	50
Δαμόθενος, Κωμικός, ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	345;	—
Δείναρχος, ρήτωρ παραπομπ. εἰς σελίδ. Ἐνρ. Στεφ. (ὄτε ἦν ἐτῶν 26)	336	—
Δεινόλοχος, Κωμικός	487	—
Δεξικράτης, Κωμ. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Δέξιππος, Νεοπλατωνικός	—	300
Δημάδης, ρήτωρ. Παραπομπ. εἰς σελίδ. Ἐνρ. Στεφ. (ἀντιμάχεται κατὰ τοῦ Δημοσθένους)	349	—
Δημήτριος, (δύο κωμικ. ποιηταί). Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	400	—
	299	—
	317	—
Δημήτριος Φαληρέυς, ρήτωρ, ἐν Ρήτορσι (Waltz)	;	—
Δημοκράτης Πυθαγόρειος. Γνώμαι χρυσαὶ ἐν Sententiae gnomicae, Gale	;	—
Δημόκριτος, φιλόσοφος (τριακονταετής)	430	—
Δημοσθένης, ρήτωρ. Παραπομπ. εἰς σελίδας Ρεΐσκίου (ὄτε πρῶτον ἐδημηγόρησεν ἐν ἡλικίᾳ 27 ἐτῶν)	355	—
Δημόνικος, κωμικός, ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Δήμων, ἱστορικός. Ἐκδ. Siebelis	280	—
Δίδυμος, γραμματικός	10	—
Δικαίαρχος, γεωγράφος. Ἐν Geographi Graeci Minoros Hudson	320	—
Διογένης Λαέρτιος	—	200;
Διογενιανός, ἐν τοῖς Παροιμιογράφοις	—	;
Διόδωρος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. κωμ. Meineke	354	—
Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ἱστορικός. Ἐκδ. Wesseling (ἀπεπερατώθη ἡ ἱστορία αὐτοῦ)	8	—
Διοκλῆς, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	470	—
Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης	—	;
Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ἱστορικός καὶ κριτικός. Ἐκδ. Reisk (τὸ περὶ συνθέσεως ἐνίοτε εἰς τὰς σελίδας τοῦ Upton ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς ἐκδ. τοῦ Schäfer)	30	—
Διονύσιος, κωμικός	350	—
Διονύσιος ὁ Περιηγητής	—	300
Διοσκουρίδης, ἰατρός. Ἐκδ. Sprengel	—	100;
Δίφιλος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	320	—
Δίων Κάσιος, ἱστορικός	—	180
Δίων Χρυσόστομος, ρήτωρ. Παραπομπ. εἰς τὰς σελίδ. Μορελλίου (Luletiae 1604)	—	100
Διώξιππος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Δράκων, γραμματικός. Ἐκδ. Ἐρμάννου	—	125
Δρόμων, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350;	—
Δωσίθεος, γραμματικός	—	207
Δοξίππτρος, ρήτωρ ἢ γραμματικός. Ἐν Ρήτορσι (Waltz)	—	1050
Ἐβδόμηκοντα	274;	—
Ἐκαταῖος Ἀβδηρίτης. Ἐκδ. Zorn, Altonae 1730. (ἠκολούθησε τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ Συρίας)	332	—
Ἐκαταῖος Μιλήσιος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	520	—
Ἐκφαντίδης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	460	—
Ἐλλάδιος, γραμματικός	—	430
Ἐλλάνικος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	466	—
Ἐμπεδοκλῆς, φιλόσοφος, ποιητής. Ἐκδ. Sturz.	444	—
Ἐπίκουρος, φιλόσοφος (ἔδρυσε Σχολῶν ἐν Ἀθήναις ἐν ἡλικίᾳ 35 ἐτῶν)	306	—
Ἐπιγένης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	378	—
Ἐπικράτης, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	376	—
Ἐπίκτητος, φιλόσοφος. Ἐκδ. Schweighäuser (ἐδιώχθη ἐκ Ρώμης ὑπὸ Δομιτιανοῦ)	—	90
Ἐπίλυκος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	394	—
Ἐπίμικος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	217	—
Ἐπιφάνιος, ἐκκλησιαστικός. Κατὰ τὰς σελίδας Ηεταβίου ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς ἐκδ. τοῦ Δινδορρίου (Ἐπίσκοπος Κων- στατίας ἐν Κύπρῳ)	—	367
Ἐπίχαρμος, κωμικός Συρακόσιος. Ἐν Ahrens de Dialecto Dorica (ἐπὶ Ἰέρωνος)	477	—
Ἐρασίστρατος, ἰατρός (Ἐν τῇ αὐτῇ Σελεύκου τοῦ Νικατόρος)	294	—
Ἐρατοσθένης, μαθηματικός. Ἐκδ. Bernardy	240	—
Ἐριφος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350;	—
Ἐρμησιάναξ, ἐλεγεϊακός. Ἐκδ. Bach	340	—
Ἐρμιππος, κωμικός. Ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	432	—
Ἐρμιογένης, ρήτωρ. Ἐν Ρήτορσι Waltz	—	170
Ἐρωτιανός, ἰατρός (Γλωσσ. Ἰπποκρ.). Ἐκδ. Frid. Franzius	—	60

		ἤκμασε πε- ρίπου	
	π. Χρ.	μ. Χρ.	
'Ετυμολογικὸν Μέγα. Παραπομπ. εἰς τὰς σελίδ. Sylburg	—	1050;	
Εὐάγγελος, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	—;	—	
Εὐάγριος, ἐκκλησιαστικός	—	388	
Εὐάγριος, ἱστορικός	—	560	
Εὐβουλίδης, κωμικός	350	—	
Εὐβουλος, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	375	—	
Εὐδοκία, αὐτοκράτειρα	—	430	
Εὐδοξος, ἀστρονόμος κτλ.	366	—	
Εὐδοξος, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	—;	—	
Εὐθυκλής, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	400;	—	
Εὐήνος, ἐλεγειακός. 'Εν Γαισφόρου Poetae Minores Gr. καὶ ἐν ταῖς 'Ανθολογίαις	450	—	
Εὐκλείδης, μαθηματικός	350	—	(ἐν 'Αλεξανδρείᾳ)
Εὐνάπιος, σοφιστής. *Ἐκδ. Boissonade	—	380	
Εὐνικός, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	394	—	
Εὐμάθιος ἢ Εὐστάθιος Μακρεμβολίτης, ἐρωτικός συγγραφεὺς	—	1100;	
Εὐπολις, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	429	—	
Εὐριπίδης, τραγικός	441	—	(ἐνίκα πρῶτος τῷ δράματι ἐν ἡλικίᾳ 39 ἐτῶν)
Εὐσέβιος, ἐκκλησιαστικός. *Ἐκδ. Διονορφίου	—	315	
Εὐστάθιος, γραμματικός. *Ἐκδ. Ρώμης: — Πονημάτια, ἔκδ. Tafel	—	1160	
Εὐστράτιος, φιλόσοφος	—	1100	
Εὐφορίων, ποιητὴς καὶ γραμματικός. *Ἐκδ. Meineke	221	—	(*Ἐφορος Βιβλιοθήκης ἐν 'Αντιοχείᾳ ἐν ἡλικίᾳ 55 ἐτῶν)
Εὐφρων, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	280	—	
*Ἐφιππος, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	368	—	
*Ἐφαρος, ἱστορικός. 'Εν Μυλλέρου 'Αποσπ. 'Ιστορικῶν	350	—	
Ζηνόδιος, παροιμιολογός	—	130	
Ζηνόδοτος, γραμματικός	280	—	(ἔφορος τῆς ἐν 'Αλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης)
Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, φιλόσοφος	464	—	
Ζήνων ὁ Κιτιεὺς, φιλόσοφος	290	—	
Ζωναρᾶς, ἱστορικός καὶ λεξικογράφος	—	1118	(ἀποσύρεται εἰς 'Αθῶ)
Ζώσιμος, ἱστορικός	—	420	
'Ηγήμων, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	413	—	
'Ηγήσιππος, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	300	—	
'Ηλιόδωρος, μυθιστοριογράφος. *Ἐκδ. Κοραΐ	—	390	
'Ηνίοχος, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	350	—	
'Ηρακλείδης, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	340	—	
'Ηρακλείδης ὁ Ποντικός, ἔγραψεν ἀλληγορίας Ὀμηρικὰς καὶ Πολιτικάς	390	—	
*Ἡράκλειτος, φιλόσοφος	513	—	
*Ἡριννα, ποιήτρια. *Ἐλληνες Laur. Bergk	610	—	
Ἡρόδοτος, ἱστορικός	443	—	(μετέσχε τῆς ἀποικίας τῶν Θουρίων)
'Ηρώδης ὁ Ἄττικός, ρήτωρ	—	143	
'Ηρωδιανός, ἱστορικός	—	238	
'Ηρωδιανός, γραμματικός: περὶ μονήρους λέξεως ἐν Διονορφίου Gramm. Graeci, ἐπιμερισμοί, ἔκδ. Barker.	—	160	
'Ηρων, μαθηματικός, (Βελοποῖκᾶ κτλ.). 'Εν 'Αρχαίοις Μαθηματικοῖς Παρισ. 1693.	250	—	
'Ἡσιόδος, ἐπικός	800;	—	
'Ἡσύχιος, Λεξικογράφος	—	;	
'Ηρασιτίων, γραμματικός. *Ἐκδ. Gaisford	—	150	
Θαλάσσιος, ἐκκλησιαστικός	—	662	
Θεάγης, Πυθαγόρειος	—;	—	
Θεμιστιος, ρήτωρ. Παραπομπαὶ εἰς σελίδας Harduin ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἔκδ. Διονορφίου.	—	335	
Θεόγνητος, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	—	—	
Θεόγνης, ἐλεγειακός. *Ἐλλ. Laur. Bergk	544	—	
Θεόγνωστος, γραμματικός. 'Εν Κραμῆρου 'Ανεκδ. 'Οξ. τ. 2	—	815	
Θεοδόσιος, γραμματικός	—	320;	
Θεοδώρητος, ἐκκλησιαστικός	—	420	(Ἐπίσκοπος Κύρου)
Θεόδωρος ὁ Ὑρτακινός, ρήτωρ	—	1300	
Θεόδωρος ὁ Μετοχίτης, ἐκκλησιαστικός	—	1300	
Θεόδωρος Πρόδρομος, ποιητὴς	—	1125	
Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ἐκκλησιαστικός	—	795	(Ἐξωρίσθη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Σ')
Θεόκριτος, Βουκολικός ποιητὴς	280	—	
Θεόπομπος, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	390	—	
Θεόπομπος, ἱστορικός. 'Εν Μυλλέρου 'Αποσπ. 'Ιστορ.	333	—	
Θεοφάνης ὁ Βυζάντιος, ἱστορικός	—	880	
Θεοφάνης ὁ Νόννος, ἰατρός	—	930	
Θεόφιλος, ἐκκλησιαστικός	—	180	
Θεόφιλος, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	330	—	
Θεόφιλος ὁ Πρωτοσπαθῆριος, ἰατρός	—	800;	
Θεόφραστος, περιπατητικός (Φυσικά, ἔκδ. Schneider καὶ Wimmer)	322	—	(Διεδέξατο τὸν Ἄριστοτέλη ἐν Λυκείῳ).
Θεοφύλακτος ὁ Συμοκάτης, ἱστορικός. ἔκδ. Βόννης.	—	610	
Θεοφύλακτος, ἐκκλησιαστικός	—	1070	
Θέων Συμωναῖος, μαθηματικός	—	130	
Θουγενίδης, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke	—	;	
Θουκυδίδης, ἱστορικός	423	—	(ὄτε ἐξωρίσθη ἐν ἡλικίᾳ 48 ἐτῶν)
Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος, γραμματικός. *Ἐκδ. Oudendorp	—	1310	
'Ιάμβλιχος, φιλόσοφος	—	300	
'Ιθυκος, λυρικός. *Ἐλληνες Λυρικοὶ Bergk	560	—	
'Ιεροκλής, φιλόσοφος	—	450	
'Ιερώνυμος Ρόδιος, φιλόσοφος	300	—	
'Ιμέριος, σοφιστής	—	350	

'Ιουλιανός αυτοκράτωρ. "Εκδ. Spanhem. (Αυτοκράτωρ ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν)
 'Ιουστίνος Μάρτυς, ἐκκλησιαστικός
 'Ιππάρχος, ἀστρονόμος
 'Ιππάρχος, κωμικός. 'Εν 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 'Ιπποκράτης, ἰατρός. Παραπομπαὶ εἰς τὰς σελίδας τοῦ Foësius
 'Ιππώναξ, ἱαμβογράφος. "Εκδ. Λυρ. Bergk.
 'Ισαῖος, ῥήτωρ. Παραπομπαὶ εἰς σελίδ. 'Ενρ. Στεφάν.
 'Ισίδωρος, ἐκκλησιαστικός
 'Ισοκράτης, ῥήτωρ. Παραπομπαὶ εἰς σελίδ. 'Ενρ. Στεφ. (πανηγυρικός ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν)
 'Ιστρος, ἱστορικός. 'Εν Μυλλέρου 'Αποσπ. 'Ιστορ.
 'Ιωάννης 'Αλεξανδρεὺς (τονικά παραγγέλματα)
 'Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐκκλησιαστικός ('Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἡλικίᾳ 50 ἐτῶν)
 'Ιωάννης Κίνναμος, ἱστορικός. "Εκδ. Βόννης
 'Ιωάννης Δαμασκηνός, ἐκκλησιαστικός
 'Ιωάννης Γαζαῖος
 'Ιωάννης Λαυρέντιος ὁ Λυδὸς
 'Ιωάννης Μαλαλάς, χρονογράφος. "Εκδ. Βόννης
 'Ιωάννης Φιλόπονος, γραμματικός
 'Ιων ὁ Χῖος, τραγικός
 'Ιώσηπος, ἱστορικός (ἄλωσις τῆς 'Ιερουσαλήμ, ὅτε ἦν οὗτος ἡλικίας 34 ἐτῶν)
 Καίλιος Ἀνρηλιανός, ἰατρός
 Καισάριος, ἐκκλησιαστικός ('Αδελφὸς Γρηγορίου Ναζιανζ. ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Κωνσταντίου)
 Καλλίας, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Καλλικράτης, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Καλλικρατίδας Πυθαγόρειος. 'Αποσπάσματα παρὰ Στοβαῖου
 Καλλιμαχος, ἐπικός ("Εφορος βιβλιοθήχης ἐν 'Αλεξανδρείᾳ)
 Κάλλιππος, ἀστρονόμος
 Καλλιξενος, ἱστορικός
 Καλλίστρατος, σοφιστής
 Κάνθαρος, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Κάσσιος, ἰατροσοφιστής. 'Εν Physiçi Gr. Minores, Ideler.
 Κέδης, φιλόσοφος (παρῆν τῷ Σωκράτει ἀποθνήσκοντι)
 Κερκιδᾶς, ἐκ Μεγαλοπόλεως
 Κηριστόδωρος, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Κλεάνθης, στωϊκός
 Κλέαρχος, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Κλειτόδημος (ἢ Κλίδημος), ἱστορικός
 Κλομοθήδης, μαθηματικός. "Εκδ. Βάικε
 Κλήμης ὁ 'Αλεξανδρεὺς, ἐκκλησιαστικός. "Εκδ. Potter
 Κλήμης ἐπίσκοπος Ρώμης
 Κόντος Σμυρναῖος, ἐπικός
 Κόλουθος, ἐπικός
 Κόριννα, ποιήτρια. "Ελλ. Λυρ. Bergk
 Κορνοῦτος, φιλόσοφος. (Περὶ τῆς τῶν Θεῶν Φύσεως, ἐδημοσιεύθη ὑπὸ "Αλδου ὑπὸ τὸ ὄνομα Φουρνοῦτος). (ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Νέρωνος)
 Κοσμάς ὁ 'Ινδοπλευστής. 'Εν Nova Colletio Patrum (Paris 1706)
 Κράτης, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Κράτης, γραμματικός (Σύγχρονος τῷ 'Αριστάρχῳ)
 Κρατῖνος πρεσβύτερος, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Κρατῖνος νεώτερος, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Κριτίας, ἐλεγειακὸς καὶ τραγικός. "Εκδ. Bach
 Κρίτων, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Κρωδύλος, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke.
 Κτησίας, ἱστορικός (ἰατρός τοῦ 'Αρταξέρξου)
 Κύριλλος 'Επίσκοπος 'Αλεξανδρείας
 Λαμπροκλῆς, διθυραμβοποιός. "Ελλ. Λυρ. Bergk
 Λᾶσος, διθυραμβογράφος. "Ελλ. Λυρ. Bergk
 Λεόντιος, ἐκκλησιαστικός
 Λεόντιος, μηχανικός (ἐν 'Αράτῳ Buhle τ. 1)
 Λεσβώναξ, σοφιστής. Παραπομπαὶ εἰς τὰς σελίδ. 'Ενρ. Στεφ.
 Λεύκων, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Λέων, γραμματικός. "Εκδ. Βόννης
 Λέων, φιλόσοφος ἢ Τακτικός. "Εκδ. Βόννης (Αυτοκράτωρ ἐν ἡλικίᾳ 21 ἔτους)
 Λεωνίδα Ταραντῖνος. 'Εν τῇ 'Ανθολογίᾳ
 Λεωνίδα 'Αλεξανδρεὺς. 'Εν τῇ 'Ανθολογίᾳ
 Λιθάνιος, σοφιστής. "Εκδ. Reisk
 Λικύμνιος, διθυραμβοποιός. "Ελλ. Λυρ. Bergk
 Λογγίνος, ῥήτωρ
 Λόγγος, ἐρωτικὸς συγγραφεὺς
 Λουκιανός
 Λυγκεύς, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Λυκούργος, ῥήτωρ. Παραπομπ. εἰς σελίδ. 'Ενρ. Στεφ. (Λόγος κατὰ Λεωκράτους)
 Λυκόφρων, ἱαμβογράφος (ἐν τῇ αὐτῇ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου)
 Λυσίας, ῥήτωρ (ἐπανέρχεται ἐκ Θουρίων ἐν ἡλικίᾳ 47 ἐτῶν)
 Λύσιππος, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Μάγνης, κωμικός. 'Αποσπ. 'Ελλ. Κωμ. Meineke
 Μακάριος Αἰγύπτιος καὶ Μακάριος 'Αλεξανδρεὺς, ἐκκλησιαστικοί
 Μανασσῆς, ἱστορικός. "Εκδ. Βόννης
 Μανέθων, ποιητῆς

"Ηκμασε πε- ρίπου	
π. Χρ.	μ. Χρ.
—	361
—	150
150;	—
320	—
430	—
546	—
380	—
—	40
380	—
236	—
—	—
—	397
—	1160
—	730
—	500
—	520
—	580
—	620
451	—
—	70
—	150;
—	350
424	—
350;	—
;	—
260	—
350	—
270	—
160	—
420	—
—	100;
339	—
320	—
402	—
270	—
;	—
400	—
—	100;
—	200
—	92;
—	390
—	500
500	—
—	68
—	538
449	—
210	—
454	—
350	—
411	—
;	—
324	—
401	—
—	412
500;	—
508	—
—	600
—	580
—	10
422	—
—	950
—	886
280	—
—	60
—	350
;	—
—	250
—	400;
—	160;
300	—
330	—
270	—
411	—
434	—
460	—
—	330
—	1150
300	—

		Ἦκμασε πε-	
		ρίπου	
π. Χρ.	μ. Χρ.		
Μανουὴλ Βρυέννιος, μουσικός		—	1300
Μάξιμος Ἡπειρώτης (περὶ Καταρχῶν)	(διδάσκαλος τοῦ Ἰουλιανοῦ)	—	340
Μάξιμος Πλανούδης	(ὁ συνερνήσις τῆν νεωτάτην Ἀνθολογίαν)	—	1320
Μάξιμος Τύριος, φιλόσοφος		—	150
Μαρίνος, ῥήτωρ. Ἐκδ. Boissonade		—	450
Μάρκελλος Σιδεήτης, ἱατρικ. ποιητής. Ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 1. σ. 14, ἔκδ. γ.		—	130
Μαρκιανός, γεωγράφος		—	500
Μάρκος, ἀσκητής ἢ ἐρημίτης	(Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου)	—	400
Μαυρίκιος		—	600
Μάγων, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		280	—
Μελάμπους, φυσιογνωμικός. Ἐν Scriptores Physiognomiae Veteres		250;	—
Μελανιππίδης, διθυραμβοποιός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk		450;	—
Μελέαγρος, ἐλεγειακός. Ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ		60	—
Μελιννώ, ποιήτρια		—	100;
Μελίσσος, φιλόσοφος		440	—
Μέμων, ἱστορικός. Ἐκδ. Orelli		—	50;
Μένανδρος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	(Ἀρχεται τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν)	322	—
Μένανδρος, ἱστορικός		—	30;
Μένανδρος, ῥήτωρ. Ἐν Ῥήτορικ. Walz		—	;
Μεθόδιος, ἐκκλησιαστικός. Ἐκδ. Combefis		—	270
Μεταγένης, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		410	—
Μίμνερμος, ἐλεγειακός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr. ἢ ἐν Ἑλλ. Λυρ. Bergk		630	—
Μιχαὴλ Ψελλός		—	1050
Μησιμάχος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		;	;
Μοῖρις, γραμματικός. Ἐκδ. Pierson		—	200;
Μοσχίων, ἱατρός		—	110;
Μοσχόπουλος, γραμματικός		—	1300;
Μόσχος, Βουκολικός ποιητής		200	—
Μουσαῖος, γραμματικός		;	;
Μουσώνιος Ροῦφος, φιλόσοφος	(Ἐξορίσθη ὑπὸ Νέρωνος)	—	66
Μυρτίλος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		430	—
Ναυσικράτης, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.		350;	—
Νεῖλος, ἐκκλησιαστικός		—	420
Νεμέσιος, φιλόσοφος		—	400;
Νικάνδρος, ποιητής		160;	—
Νικήτας Εὐγενειανός, ἐρωτικὸς ποιητής		—	1175;
Νικήτας, ἐκκλησιαστικός		—	880
Νικήτας ὁ Χωνιάτης. Παραπομπ. εἰς τὰ Χρον. κατὰ τὰς σελίδ. τῆς πρώτης ἐκδ. ἐν τοῖς περιθωρίοις τῆς Ἐκδ. Βόννης.		—	1200
Νικηφόρος Βρυέννιος		—	1100
Νικηφόρος ὁ Πατριάρχης	(Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐν Νικαίᾳ Συνόδῳ)	—	787
Νικόλαος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.		;	;
Νικόλαος Δαμασκητός, ἱστορικός.	(Ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Αὐγούστου)	14	—
Νικόλαος Μυρεψός, ἱατρός		—	1300;
Νικόλαος Σμυρναῖος, μαθηματικός		—	;
Νικόλαος, κωμικός		;	;
Νικόμαχος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.		;	;
Νικόμαχος ὁ Γερασηνός, μαθηματικός. Ἐκδ. Ast. Lips 1817		—	50
Νικόστρατος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		350	—
Νικοχάρης, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.		400	—
Νικοφῶν, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		380	—
Νόννος, ἐπικός		—	500;
Νυμφόδωρος, ἱστορικός (Νόμισμα Ἀσίας)		;	;
Ἐάνθος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἄποσπ. Ἱστορικ.		463;	—
Ἐέναρχος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.		350	—
Ἐενοκράτης, φιλόσοφος.	(Προΐστατο τῆς Ἀκαδημίας ἐν ἡλικίᾳ 57 ἐτῶν)	339	—
Ἐενοκράτης, ἱατρός. Ἐν Physiци Gr. Minores, Ideler		—	50
Ἐενοφάνης, φιλοσοφικὸς ποιητής		538	—
Ἐενοφῶν, ἱστορικός.	(Ἡ Ἀνάβασις, ὅτε ἦν 43 περίπου ἐτῶν)	401	—
Ἐενοφῶν Ἐφέσιος, ἐρωτικὸς συγγραφεὺς		—	;
Ἐένων, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		;	;
Ἐπιφύλιος ὁ Τραπεζούντιος		—	1075
Οἰκουμένιος, ἐκκλησιαστικός		—	950;
Οἰνόμαος, φιλόσοφος (παρ' Εὐσεβίῳ)		—	150;
Ὁκελος ὁ Λευκανός, φιλόσοφος		400;	—
Ὁλυμπιόδωρος, ἱστορικός. Ἐν Φωτίου Βιβλιοθήκῃ		—	450
Ὁλυμπιόδωρος, φιλόσοφος Νεοπλατωνικός		—	525
Ὁλυμπιόδωρος, φιλόσοφος Ἀριστοτελικός		—	575
Ὁμηρος, ἐπικός		900;	—
Ὁνήσανδρος, τακτικός		—	55
Ὁππιανός, ποιητής		—	180
Ὁρειδάσιος, ἱατρός. Παραπομπ. εἰς σελίδ. ἐκδ. Mathaci et Maii (ἐν περιθωρίοις Daremberg)	(Παρηκολούθησε τὸν Ἰουλιανὸν εἰς Γαλατίαν)	—	355
Ὁρφικά. Ἐκδ. Ἐρμάννου		—	;
Παλαίφατος, μυθολόγος		;	;
Παλλάδιος, ἐκκλησιαστικός (Λαυσαῖκόν)		—	420
Παλλάδιος, ὁ ἱατροσοφιστής (συνέγραψε σχόλ. εἰς τὸ «περὶ ἀγῶν» Ἰπποκράτους κτλ.), Physiци Gr. Minores Ideler)		—	;
Πάμφιλος, γραμματικὸς καὶ ἱατρός		—	30;
Πάμφιλος, ἐκκλησιαστικός		—	307
Παννασις, ἐπικός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr.		489	—

		Ἦκμασε πε- ρίπου	
		π. Χρ.	μ. Χρ.
Πάππος, μαθηματικός		—	380
Παρθένιος, ἐρωτικός συγγραφεὺς		30	—
Παρμενίδης, φιλόσοφος ποιητής		503	—
Παῦλος Ἀλεξανδρεὺς, ἀστρολόγος (Ἀποτελεσματικῆ)		—	375
Παῦλος Σιλεντιάριος, ποιητής Βυζαντ.	(Ἐκφρασις ἐν Corpus Hist. Byzant)	—	530
Παυσανίας, ἀρχαιολόγος		—	180
Πεῖσανδρος Λαρανδεὺς, ποιητής		—	230
Πεῖσανδρος Ρόδιος, ποιητής		647	—
Πίνδαρος, λυρικός.	Παραπομπ. εἰς σελίδ. Heyne ἐν τῷ δεξιῷ περιθωρίῳ τῶν ἐκδ. Böckh, Dissen. κλ.: Τὰ ἀποσπ. κατὰ τὴν ἐκδ. Böckh.	490	—
Πισίδης Γεώργιος		—	;
Πλανούδης Μάξιμος		—	1327
Πλάτων, κωμικός Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	(Ἀρχεται τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ θεάτρῳ)	427	—
Πλάτων, φιλόσοφος: Παραπομπαὶ κατὰ σελίδας Ἐνρ. Στεφάνου. (κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους ἢν τριακονταετής)		399	—
Πλήθων (Γεώργιος Γεμιστός). Ἐκδ. Βόννης		—	1400
Πλούταρχος, ἱστορικός. Παραπομπ. εἰς τοὺς Παραλλήλους κατὰ κεφάλ. εἰς δὲ τὰ Ἠθ.κ. κατὰ σελίδας Xylander.		—	80
Πλωτίνος, φιλόσοφος.	(Ἀκολουθεῖ τὸν Γερμανὸν ἐν ἡλικίᾳ 38 ἐτῶν)	—	242
Ποιητὴς περὶ τῆς τῶν Βοτανῶν Δυνάμεως, ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Β.δλ. τ. 2. σ. 692 ἐκδ. γ'		—	—
Πολέμων, σοφιστής.		—	133
Πολύγος, κωμικός (ἄδηλα) Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		—	;
Πολύβιος (Στρατηγῆματα)	(Ἀπερροῦ τὸ ἔργον αὐτοῦ εἰς τοὺς Βασιλεῖς Ἀντωνίου καὶ Οὐίρου)	—	163
Πολύβιος, ἱστορικός	(Ὁ χρόνος τῆς ἔξορίας)	167	—
Πολυδεύκης, λεξικογράφος		—	180
Πολυεῖδος, διδραμβοποιοὺς Ἑλλ. Λυρ. Bergk		400	—
Πολύζηλος, κωμικός Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		402	—
Πολύκαρπος, ἐκκλησιαστικός.		—	104
Πορφύριος, φιλόσοφος	(Γίνεται μαθητὴς τοῦ Πλωτίνου ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν)	—	263
Ποσειδίππος, κωμικός Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		289	—
Ποσειδώνιος, φιλόσοφος.		100	—
Πράξιλλα, ποιήτρια.		450	—
Πρατίνος, τραγικός καὶ λυρικός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk		499	—
Πρόκλος, φιλόσοφος. Παράφρ. Πτολεμ. ἐκδ. Α. Ἀλλατίου.		—	440
Προκόπιος, ἱστορ. Βυζαντ.	(Γραμματεὺς τοῦ Βελισσάρου)	—	527
Πτολεμαῖος, μαθηματικός καὶ γεωγράφος.		—	139
Πυθαγόρας, φιλόσοφος		531	—
Ριανός, ἐλεγειακός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr.		222;	—
Ρουφίνος, ἐκκλησιαστικός.		—	380
Ρούφος Ἐφέσιος, ἰατρός.		—	100
Σαγγουνίδων, οὗ τὰ ἔργα μεταφράσθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Φίλωνος Βυδλίου.		—	75
Σανυριών, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.		407	—
Σαπφώ, ποιήτρια. Ἑλλ. Λυρ. Bergk.		611	—
Σάτυρος, ἱστορικός.		200	—
Σεκούνδος, σοφιστής		—	130;
Σέξτος Ἐμπειρικός, ἰατρός καὶ φιλόσοφος		—	225
Σευῆρος, ἰατρός		—	600
Σευῆρος, ῥήτωρ. Ἐν Ρήτορσι Walz		—	470
Σιμπλικίος, φιλόσοφος		—	500
Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργίνος, ἱαμογράφος. Ἑλλ. Λυρ. Bergk		695	—
Σιμωνίδης ὁ Κεῖος, λυρικός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk		525	—
Σκύλαξ, γεωγράφος. Ἐν Geographi Graeci Minores, Hudson		350;	—
Σκύρνος, ποιητὴς γεωγράφος, ἐν Geographi Gr. Minores		90;	—
Σόλων, ἐλεγειακός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk		594	—
Σοῦδας, λεξικογράφος		—	1100;
Σουσαρίων, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		570	—
Σόφιλος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		—	350;
Σοφοκλῆς, τραγικός. Ἐκδ. Δανδερβίου	(Ἡ πρώτη αὐτοῦ νίκη ἐν ἡλικίᾳ 27 ἐτῶν)	468	—
Σπεύσιππος, φιλόσοφος	(Προϊστάτο τῆς Ἀκαδημείας)	347	—
Στέφανος Βυζάντιος, γεωγράφος		—	500;
Στέφανος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		332	—
Στησίχορος, λυρικός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk		611	—
Στοβαῖος Ἰωάννης (Ἀνθολόγιον: κατὰ τὰς σελίδ. Gesner. Ἐκλογαὶ: κατὰ τὰς σελίδ. Heeren)		—	500;
Στράβων, γεωγράφος: κατὰ τὰς σελίδ. Κασαυδίνος	(Ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ τοῦ Αἰλίου Γάλλου ἐν ἡλικίᾳ 37 ἐτῶν)	24	—
Στράτις; κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		407	—
Συνέσιος, ἐκκλησιαστικός καὶ φιλόσοφος: κατὰ τὰς σελίδας Πεταδίου	(ἐπίσκοπος Πτολεμαίδος)	—	410
Τελέσιλλα, ποιήτρια. Ἑλλ. Λυρ. Bergk		510	—
Τελέστης, διδραμβοποιοὺς. Ἑλλ. Λυρ. Bergk	(Νικᾷ)	401	—
Τζέτζης, γραμματικός		—	1150
Τίμαιος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἀποσπ. Ἱστορικ.	(ἀποπεράτωσις τῆς ἱστορίας αὐτοῦ)	264	—
Τίμαιος, σοφιστής. Λεξικὸν Πλατωνικόν, ἐκδ. Ruhnken		—	250
Τιμοκλῆς, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		350	—
Τιμόθεος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		350	—
Τιμόθεος, διδραμβοποιοὺς. Ἑλλ. Λυρ. Bergk		398	—
Τιμοκρέων, λυρικός		500	—
Τιμόστρατος, κωμικός. Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke		;	—
Τίμων Σιλλογράφος		279	—
Τρυφιδώρος, ἐπικός		—	400;
Τυρταῖος ἐλεγειακός. Ἑλλ. Λυρ. Bergk		650	—
Ὑπερείδης, ῥήτωρ	(Ἀπήγγειλεν ἐπιτάφιον ἐπὶ τοῖς πεσοῦσιν ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν)	323	—
Φανίας, φιλόσοφος		322	—

	Ἦκμασε περίπου	
	π. Χρ.	μ. Χρ.
Φανόδημος, ἀρχαιολόγος	100;	—
Φανοκλής, ἐλεγειακός. Ἔκδ. Bach	330	—
Φερεκράτης, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	438	—
Φερεκύδης, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἄποσπ. Ἱστορικ.	480	—
Φερεκύδης (ὁ ἐκ Σύρου), φιλόσοφος	544	—
Φιλέταιρος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	350	—
Φιλήμων, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	330	—
Φιλήμων ὁ νεώτερος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	321	—
Φιλήμων, γραμματικός. Λεξικόν, ἔκδ. Osann	—	650
Φιλῆς (Μανουήλ), ποιητὴς Βυζαντ.	—	1300
Φιλήτας, ἐλεγειακός. Ἔκδ. Bach	300	—
Φιλιππίδης, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	323	—
Φιλίσκος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	380	—
Φίλιππος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἄποσπ. Ἱστορικ.	404	—
Φιλόδημος, ἐπικούρειος. Ἐν Gomperz Hercul. Studien	50	—
Φιλόξενος, διδυραμβοποιός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke καὶ Ἑλλ. Λυρ. Bergk	398	—
Φιλόπονος, ἴδε Ἰωάννης	—	—
Φιλοστέφανος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Φιλοστόργιος, ἱστορικός ἐκκλησιαστικός	—	400
Φιλόστρατος, σοφιστής. Διὰ τῶν σελίδων Ὀλεαρίου	—	237
Φιλόστρατος ὁ νεώτερος	—	250;
Φιλόχορος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἄποσπ. Ἱστορικ.	280	—
Φιθύλλιος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	392	—
Φίλων ὁ Ἰουδαῖος, φιλόσοφος. Παραπομπαὶ κατὰ τὰς σελίδας Mangey	—	39
Φίλων, Ἀκαδημεικός	100	—
Φίλων ὁ Βυζάντιος, μηχανικός, (Βελοποικὰ, De VII Mirabilibus)	153	—
Φιλωνίδης, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke.	430	—
Φλέγων (περὶ Θαυμασίων, περὶ Μακροβίων κτλ.)	—	130
Φοιδάμων, ῥήτωρ. Ἐν Ρήτορι Walz	—	420
Φρόνιχος, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	429	—
Φρόνιχος, τραγικός	475	—
Φρόνιχος, γραμματικός. Κατὰ τὰς σελίδας Lobeek	—	180
Φορνοῦτος, ἴδε Κορνοῦτος	—	—
Φύλαρχος, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἄποσπ. Ἱστορικ.	219	—
Φωκυλίδης, ἐλεγειακός. Ἐν Γαισφόρδου Poetae Minores Gr.	540	—
Φώτιος, ἐκκλησιαστικός, λεξικογράφος κτλ. Λεξικόν ἔκδ. Porson. Βιβλιοθήκη, ἔκδ. Bekker. Ἐπιστολαί, ἔκδ. Montague.	—	850
Χαιρήμων, τραγικός	380	—
Χαλκίδιος, φιλόσοφος	—	500;
Χαρικλείδης, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	;	—
Χαρίτων, ἐρωτικός συγγραφεὺς	—	;
Χάρων, ἱστορικός. Ἐν Μυλλέρου Ἄποσπ. Ἱστορικ.	504	—
Χίων	—	353
Χιωνίδης, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	487	—
Χοιρίλος ὁ Ἀττικός, τραγικός	—	523
Χοιρίλος ὁ Σάμιος, ἐπικός. Ἔκδ. Nāke	440	—
Χοιροβοσκός, γραμματικός. Ἔκδ. Γαισφόρδου	—	590;
Χρυστόδωρος, ποιητὴς. Ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ	—	500
Χρῦσιππος, φιλόσοφος	—	—
Χρῦσιππος Τυανεύς (παρ' Ἀθηναίῳ)	240	—
Ψελλὸς Μιχαήλ	—	1150
᾽Ωριγένης, ἐκκλησιαστικός	—	230
᾽Ωρίων Θηβαῖος, γραμματικός	—	450
᾽Ωρος, γραμματικός (λύσεις προτάσεων Ἡρωδιανοῦ κτλ.)	—	400
᾽Ωφελίων, κωμικός. Ἄποσπ. Ἑλλ. Κωμ. Meineke	380	—

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Α. Β. = 'Ανέκδοτα Βεκκέρου.
 Α. Σ. = 'Αγγλο-Σαξωνικός, ή, όν.
 'Αδαμ. = 'Αδαμάντιος.
 άδοκ. = άδόκιμος.
 'Αθήν. = 'Αθηναίος.
 άθρ. = άθροιστικός, ή, όν.
 Αίλ. π. Ζ. = Αίλιανού περί Ζώων.
 Αίλ. Π. 'Ιστ. = Αίλιανού Ποικίλη 'Ιστορία.
 Αίολ. = Αιολικός, ή, όν.
 Αίσιχλ. = Αίσιχλός.
 Δίσιχιν. = Δίσιχίνης.
 αίτ. = αίτιατική.
 άκλ. = άκλιτος, ον.
 'Ακουσ. = 'Ακουσίλαος.
 'Αλεξ. = 'Αλεξίς.
 'Αλέξ. Δίτ. = 'Αλέξανδρος Αίτωλός.
 'Αλέξ. 'Αφρ. = 'Αλέξανδρος 'Αφροδισιεύς.
 'Αλέξ. Τραλλ. = 'Αλέξανδρος Τραλλιανός.
 'Αλεξ. ή 'Αλεξανδρ. = 'Αλεξανδρεύς, ('Αλεξανδρωτικός).
 'Αλκ. = 'Αλκαίος.
 'Αλκ. Μεσσ. = 'Αλκαίος Μεσσήνιος έν τῇ 'Ανθολογία.
 'Αλκιδάμ. = 'Αλκιδάμας.
 'Αλκίφρ. = 'Αλκίφρων.
 'Αλκμ. = 'Αλκμάν.
 άλλ. = άλλοι, άλλαγοῦ.
 Amer. Inst. = American Institution.
 'Αμειψ. = 'Αμειψίας.
 'Αμμών. = 'Αμμώνιος.
 άμετ. = άμετάβητος.
 άμφ. = άμφίβολος-ον.
 άναγν. = άναγνωστέον.
 'Ανακρ. = 'Ανακρέοντος (γνήσια άποσπάσματα).
 'Ανακρέοντ. = 'Ανακρέοντεια (νόθα).
 'Ανάν. = 'Ανάσιος.
 'Αναξαγ. = 'Αναξαγόρας.
 'Ανδοκ. = 'Ανδοκίδης.
 'Ανέκδ. 'Οξ. = 'Ανέκδοτα 'Οξωνιακά Κραμήρου.
 'Ανθ. Π. = 'Ανθολογία Παλατινή.
 'Ανθ. Πλαν. = 'Ανθολογία Πλανούδου.
 'Αντίγ. Καρ. = 'Αντίγονος Καρύστιος.
 'Αντ. Λιβ. = 'Αντώνιος Λιβεράλις
 αντίθ. = αντίθετος, ον.
 'Αντίμ. = 'Αντίμαχος.
 'Αντιφ. = 'Αντιφών.
 'Αντιφάν. = 'Αντιφάνης.
 άνώμαλ. = άνώμαλος, ον.
 άνών. = άνώνυμος.
 άορ. = άοριστος.
 άπαρέμφ. = άπαρέμφατος.
 άποθ. = άποθετικόν ρήμα.
 άπολ. = άπολύτως.
 'Απολλόδ. = 'Απολλόδωρος.
 'Απολλ. Ρόδ. = 'Απολλώνιος Ρόδιος ('Αργοναυτικά).
 'Απολλ. Δύσκ. = 'Απολλώνιος Δύσκολος.
 'Απολλ. Λεξ. = 'Απολλωνίου Λεξικόν 'Ομηρικόν.
 'Απολλιν. = 'Απολλινάριος.
 'Αποσπ. 'Ηρακλειωτ. = Fragmenta Heraclanensia (Scott, Oxford).
 'Αποστ. = 'Αποστόλιος (Μιχαήλ).
 'Αππ. = 'Αππιανός.
 άπρσ. = άπρόσωπον.
 άπροσώπ. = άπροσώπως.
 'Αρατ. = 'Αρατος.
 άριθμ. = άριθμός.
 'Αρισταίν. = 'Αρισταίνετος.
 'Αριστέ. = 'Αριστέας.
 'Αριστείδ. = 'Αριστείδης ό ρήτωρ.
 'Αριστ. = 'Αριστοτέλης.
 'Αριστ. 'Αθ. Πολ. = 'Αριστοτέλους 'Αθηναίων Πολιτεία.

'Αρχάδ. = 'Αρχάδιος.
 'Αρποκρ. = 'Αρποκρατίων.
 άρρητ. = άρρητον.
 'Αρρ. = 'Αρριανός.
 'Αρρ. 'Αν. = 'Αρριανού 'Ανάσας 'Αλεξάνδρου.
 'Αρρ. 'Επίκτ. = 'Επικλήτου Διατριβαί παρ' 'Αρριανού.
 άρσ. = άρσενικόν.
 'Αρτεμίδ. = 'Αρτεμίδωρος
 άρχ. Λεξ. = άρχαία Λεξικά
 'Αρχίλ. = 'Αρχίλοχος.
 'Αρχιμήδ. = 'Αρχιμήδης.
 'Αστ. = 'Ασιος.
 'Αστυδ. = 'Αστυδάμας.
 'Αττ. = 'Αττικώς ή 'Αττικόν.
 'Αττ. Ναυτ. = 'Αττικόν Ναυτικόν υπό Βοικηγίου
 Ahrens Αίολ. δ. = Ahrens περί Αιολικῆς Διαλέκτου
 Ahrens Δωρ. δ. = Ahrens περί Δωρικῆς διαλέκτου.
 αύξ. = αύξησις.
 'Αχιλλ. Τάτ. = 'Αχιλλεύς Τάτιος
 άχρ. = άχρηστος, ον.
 Βαβρ. = Βαβρίας ή Βάβριος.
 Βαχυλ. = Βαχυλίδης.
 Bast 'Επιστ. Κριτ. = Bast 'Επιστολή Κριτική.
 Βατραχμ. = Βατραχομουμαχία.
 Βεντλ. Φάλαρ. = Βέντλεϋ περί Φαλάριδος.
 Βοικηγ. Π. Οί. = Βοικηγίου (Böckh) Πολιτική Οικονομία 'Αθηναίων.
 Βοιωτ. = Βοιωτικός, ή, όν.
 Boisson. 'Αν. = Βοασσονάδου 'Ανέκδοτα.
 Blomf. = Βλόμφ. = Βλόμφιλδ.
 Βουττμ. Λεξ. = Βουττμάνου Λεξίλογος.
 Βουττμ. Δ. Γ. = Βουττμάνου Διεξοδική Γραμματική.
 Βουττμ. 'Ανώμ. ρήμ. = Βουττμάνου άνώμαλα ρήματα.
 Βυζ. = Βυζαντιακός
 Γ. Παχυμ. = Γεώργιος Παχυμέρης.
 Γαλην. = Γαληνός.
 γεν. = γενική.
 Γεωπ. = Γεωπονικά
 Γλωσσ. = Γλωσσάρια 'Ενρ. Στεφάνου (έν Περσίοις 1573).
 Γοργ. = Γοργίας
 Γρηγ. Ναξ. = Γρηγόριος Ναξιανζηνός.
 Γρηγ. Νυσσ. = Γρηγόριος Νύσσης.
 Γρηγ. Κορίνθ. = Γρηγόριος Κορίνθου.
 Γραμμ. = Γραμματικοί.
 Διον. 'Αλ. = Διονύσιος 'Αλικαρνασσεύς.
 Δ. Κάσσ. = Δίων Κάσσιος.
 Διον. Περ. = Διονύσιος Περιηγητής.
 Διόδ. Σικ. = Διόδωρος Σικελιώτης.
 δηλ. = δηλαδή.
 Δημ. = Δημοσθένης.
 Δημάδ. = Δημάδης.
 Δημήτρ. Φαλ. = Δημήτριος Φαληρεύς
 Δημόκρ. = Δημόκριτος.
 Δημόν. = Δημόναξ.
 διάθ. = διάθεσις.
 δικατ. = δικατάληκτος, ον.
 Δείν. = Δείναρχος.
 Διογ. Λ. = Διογένης Λαέρτιος.
 Διοσκ. = Διοσκορίδης.
 διαύλλ. = διαύλλαθος, ον.
 Δίφιλ. = Δίφιλος (ό κωμικός).
 Δίφιλ. Σίφ. = Δίφιλος Σίφριος
 Δοναλ. Ν. Κρατύλ. = Δοιαλδσώνος Νέος Κρατύλος.
 δοστ. = δοτική.
 Δράκ. = Δράκων γραμματικός.
 δυκ. = δυτικός.
 Δωρ. = Δωρικός, ή, όν.

έγκλ. = έγκλιτικόν.
 'Εκατ. = 'Εκαταίος.
 'Εκραντ. = 'Εκραντίδης.
 έκκλ. = έκκλησιαστικός, ή, όν.
 'Ελμολ. = 'Ελμολεύς.
 'Εμπεδ. = 'Εμπεδοκλής.
 'Εμστ. = 'Εμστερούσιος (εις Λουκιανόν και Πιλούτον 'Αριστοφάνους).
 έν. = ένικός, ή, όν.
 ένερ. = ένεργητικός, ή, όν.
 ένεστ. = ένεστώς.
 ένθ' άν. = ένθ' άνωτέρω.
 'Επ. = 'Επικός, ή, όν.
 έπεκτ. = έπεκτεταμένους, κατ' έπέκτασιν.
 'Επίκ. = 'Επίκουρος.
 'Επιγρ. = 'Επιγραφή.
 'Επιγρμμ. = 'Επιγράμμα
 'Επιγρμμ. = 'Επιγράμματα.
 'Επιγρμμ. άδέσπ. = 'Επιγράμματα άδέσποτου.
 'Επιγρμμ. 'Ομ. = 'Επιγράμματα 'Ομήρου.
 'Επιγρ. Κω = 'Επιγραφαί τῆς Κω (Paton και Hicks, Oxford).
 έπιφ. = έπιφώνημα.
 'Επίχρμ. = 'Επίχαρμος.
 'Εργ. = 'Εργα.
 'Ερατοσθ. = 'Ερατοσθένης.
 Hell. J. = Hellenic Journal (Macmillans).
 'Ερμψ. = 'Ερμητινάξ.
 έτερόκλ. = έτερόκλιτον.
 έτερογ. = έτερογενής, ές.
 'Ερμoy. = 'Ερμoyήνης.
 'Ετυμ. Γουδ. = 'Ετυμολογικόν Γουδιανόν.
 'Ετυμ. Μεγ. = 'Ετυμολογικόν Μέγα.
 Εύδοκ. = Εύδοκία.
 Εύκλ. = Εύκλειδης.
 εύκτ. = εύκτική.
 Εύνάπ. = Εύνάπιος.
 Εύρ. = Εύριπίδης.
 Εύστ. = Εύστάθιος.
 εύχρ. = εύχρηστος, ον.
 έφστ. = έφεστικός.
 εύφων. = εύφωνικόν.
 Ζωναρ. = Ζωναράς.
 Ζώσιμ. = Ζώσιμος.
 'Ηλιόδ. = 'Ηλιόδωρος.
 'Ηρακλ. λειψ. = 'Ηρακλείτου λείψανα (Bywater Oxford).
 'Ηρόδ. = 'Ηρόδοτος.
 'Ηρώδ. 'Αττ. = 'Ηρώδης ό 'Αττικός.
 'Ηριν. = 'Ηρινη ή ποιήτρια.
 'Ηρωδιαν. = 'Ηρωδιανός.
 'Ησ. = 'Ησιόδος.
 'Ησύχ. = 'Ησύχης.
 'Ηφαιστ. = 'Ηφαιστίων.
 θαιμιστ. = θαιμιστικόν.
 Θωμ. Μάγ. = Θωμάς Μάγιστρος
 Θεμιστ. = Θεμιστιος.
 Θεοδώρητ. = Θεοδώρητος.
 'Θέογν. = 'Θέογνις.
 Θεορ. Κοντιν. = Θεοφάνης Κοντινουάτος (έν τῇ Βυζαντιακῇ 'Ιστορίᾳ).
 Θεόκρ. = Θεόκριτος.
 Θεολ. 'Αριθμ. = Θεολογούμενα 'Αριθμητικά.
 'Εκδ. Ast. Lips. 1817.
 θηλ. = θηλυκόν.
 Θηρλ. 'Ιστ. 'Ελλ. = Θέρβουλ 'Ιστορία τῆς 'Ελλάδος.
 Θεουκ. = Θεουκυδίδης.
 'Ιακ. Α. Π. = 'Ιακώφιος (Φ) εις τὴν Παλατινὴν 'Ανθολογίαν.
 'Ιακ. 'Ανθ. = 'Ιακώφιος εις τὴν 'Ανθολογίαν Βρυουγίου.
 'Ιακ. 'Αχ. Τατ. = 'Ιακώφιος εις 'Αχιλλέα Τάτιον.
 'Ιάμβλ. = 'Ιάμβλιχος.

'Ιθυκ. = 'Ιθυκος.
 'Ιερακοσοφ. = 'Ιερακοσοφικά ή 'Ιερακοσοφίον.
 'Ιεροκλ. = 'Ιεροκλής.
 'Ιουστ. Μάρτ. = 'Ιουστίνος Μάρτυς.
 Hicks = Manual of Greek Historical Inscriptions (Oxford).
 'Ιππ. = 'Ιπποκράτης.
 'Ιππιατρ. = 'Ιππιατρική.
 'Ιππών. = 'Ιππώναξ.
 'Ισαϊ. = 'Ισαΐος.
 ἰσοδ. = ἰσοδύναμον.
 'Ισοκ. = 'Ισοκράτης.
 'Ιων. = 'Ιωνικός, ή, όν.
 'Ιώσ. 'Ιώσηπος.
 Κ. Μανασσ. = Κωνσταντίνος Μανασσής.
 κ. ό. = κύριον όνομα.
 Καλλ. = Καλλιμάχος.
 Καλλιξ. = Καλλιξένος.
 κξ. = καί εξής.
 Κικ. = Κικέρων.
 Κλήμ. 'Αλ. = Κλήμης 'Αλεξανδρέυς.
 Κλίμ. = 'Ιωάννης τής Κλίμακος.
 Κόιντ. Σμ. = Κόιντος Σμυρναϊός.
 Κόρινθ. = Κόρινθα.
 C. I. A. = Corpus Inscriptionum Atticarum (Berlin).
 Κόλουθ. = Κόλουθος.
 Κραμ. 'Αν. = Κραμήρου 'Ανέδωτα = 'Αν. 'Οξ.
 Κρατίν. = Κρατίνος.
 Κτησ. = Κτησίας.
 Κυνοσοφ. = Κυνοσοφικά.
 Κύριλλ. = Κύριλλος 'Αλεξανδρείας.
 κωμ. = κωμικός.
 Λακ. = Λακωνικός, ή, όν.
 Λακεδ. = Λακεδαιμόνιος, ία, όν.
 Λατ. = Λατινικός.
 Λεωνίδ. 'Αλ. = Λεωνίδας 'Αλεξανδρέυς.
 Λεωνίδ. Ταρ. = Λεωνίδας Ταραντίνος.
 Λιβάν. = Λιβάνιος.
 Λιβ. = Λιβουανικός, ή, όν.
 Λοβ. ΑΪ. = Λοβέκκιος εις ΑΪαντα.
 Λοβ. Φρόν. = Λοβέκκιος εις Φρόνιχον.
 Λοβ. Παραλειπ. = Λοβεκίου Παραλειπόμενα Λόγγ. = Λόγγος.
 Λογγίν. = Λογγίνος.
 Λουκ. = Λουκιανός.
 Λυκόφρ. = Λυκόφρων.
 Λυκούργ. = Λυκούργος ό ρήτωρ.
 Λυρ. = Λυρικός, ή, όν, κλ.
 Λυσ. = Λυσίας.
 Μ. 'Αντ. = Μάρκος 'Αντωνίνος.
 Μακκ. = Μακκαβαίοι.
 Μαλαλ. = Μαλαλάς ('Ιωάννης).
 Μανέθ. = Μανέθων.
 Μάξ. Τύρ. = Μάξιμος Τύριος.
 Μαρκελλ. = Μαρκελλίνος.
 μέλλ. = μέλλον.
 Μένανδρ. = Μένανδρος.
 μεταπλασμ. = κατά μεταπλασμόν.
 μετάθ. = μετάθεσις.
 μεταφ. = μεταφορικώς.
 μέσ. = μέσον.
 χ. μ. = χάριν τοῦ μέτρου.
 μετοχ. = μετοχή.
 μ. γεν. = μετά γενιαῖς.
 μ. δοτ. = μετά δοτ.
 Μίμνερμ. = Μίμνερμος.
 Μοϊρ. = Μοϊρις.
 μόρ. = μόριον.
 Μόσχ. = Μόσχος.
 Μοσχόπ. = Μοσχόπουλος.
 Μουσαϊ. = Μουσαΐος.
 Μουσ. Κριτ. = Μουσειών Κριτικόν.
 μεταθ. = μεταθετικόν.
 μεταγεν. = μεταγενέστερον.
 Μυλλ. 'Αρχ. Τεχν. = Μυλλέρου 'Αρχαιολογία τής Τέχνης.
 Μυλλ. Ηρολ. εις Μυθ. = Μυλλέρου προλεγόμενα εις 'Επιστημονικήν μυθολογίαν.

μεταφ. = μεταφορικός.
 Ν. Δ. = Νέα Διαθ.
 Ν. Διαμασχ. = Νικόλαος Διαμασκηγός.
 Νικ. = Νικάνδρου ('Αλεξ.φ. = 'Αλεξ.φάρμακα, Θηρ. = Θηριακά).
 Νικορ. = Νικοφών.
 Νικ. 'Αριθμ. = Νικομάχου 'Αριθμητικά.
 Νικήτ. Εύγεν. = Νικήτας Εύγενεταίος.
 Νικοχ. = Νικοχάρης.
 Νονν Δ. = Νόννου Διονυσιακά.
 Ξεν. = Ξενοφών.
 Ξενοφ. 'Ερ. = Ξενοφών 'Επίσιος.
 Ξεναγ. = Ξεναγόρας.
 Ξενοκρ. = Ξενοκράτης.
 Ο' = Παλαιά Διαθήκη κατά τούς έβδομήκοντα 'Οβίδ. = 'Οβίδιος.
 Οινόμ. παρ' Εύσ. = Οινόμαχος παρ' Εύσεβίω.
 'Ομ. = 'Ομηρος. 'Ιλ. = 'Ιλιάς. 'Οδ. = 'Οδύσσεια. 'Υμν. 'Ομ. = 'Υμνοι 'Ομηρικοί.
 'Ομηρικ. = 'Ομηρικός, ή, όν.
 ό αυτ. = ό αυτός.
 όν. = όνομα.
 όνομαστ. = όνομαστική.
 όνομαπ. = όνοματοποιία.
 όξύτ. = όξύτονον.
 'Οππ. = 'Οππιανός, 'Αλ. = 'Αλειυτικά, Κυν. = Κυνηγετικά, 'Ιξ. = 'Ιξευτικά.
 όριστ. = όριστική.
 'Ορνεσοφ. = 'Ορνεοσοφιστικά.
 'Ορρ. = 'Ορρικά.
 ούδ. = ούδέτερον.
 παρακ. = παρακείμενος.
 περισπ. = περισπώμενον.
 ποιητ. = ποιητικόν.
 παθ. = παθητικός, ή, όν.
 Παλαίφ. = Παλαίφατος.
 Παλλάδ. = Παλλάδιος.
 παράλλ. = παράλληλος, όν.
 παραγ. = παράγεται, παραγωγή, παράγωγον.
 παρασχμ. = παρασχηματισμός.
 Παρθ. = Παρθένος.
 Παροιμ. = Παροιμιογράφος.
 Παιυσ. = Παιυσίας.
 Πίνδ. = Πίνδαρος.
 Πλάτ. = Πλάτων.
 Πλίν. = Πλίνιος.
 Πλούτ. = Πλούταρχος.
 ποιητ. = ποιητικώς.
 Ποιητ. Βοτ. = Ποιητής περι δυνάμειωσ βοτανών παρὰ Φαβρικίω τ. 2. σ. 630 έκδ. α'.
 Πολέμ. = Πολέμων.
 Πολύαιν. = Πολύαινος.
 Πολύθ. = Πολύθιος.
 Πολυδ. = Πολυδεύκης.
 Πονημάτ. = Πονημάτια.
 Πόρσ. = Πόρσων.
 Πορφύρ. = Πορφύριος.
 πρβλ. = παράβαλε.
 Προκόπ. = Προκόπιος.
 Πρόκλ. = Πρόκλος.
 προστ. = προστακτική.
 Πτολεμ. = Πτολεμαϊός.
 Πυθαγ. = Πυθαγόρας.
 π. χ. = παραδείγματος χάριν.
 Ριαν. = Ριανός.
 Σκλμ. έν Σωλίν. = Σαλαμάσιος έν προλεγ. Σωλίνου (έκδ. 1689).
 Σανασκρ. = Σανασκρτικά.
 Σέξτ. 'Εμπ. = Σέξτος 'Εμπειρικός.
 Σαπφ. = Σαπφώ.
 σημ. = σημείωσις.
 σημαστ. = σημασία.
 Σιμωνίδ. = Σιμωνίδης (ό Κείτος).
 Σιμωνίδ. 'Ιαμβ. = Σιμωνίδης 'Ιαμβογράφος.
 Σιμμ. = Σιμμίας.
 Σλαβ. = Σλαβωνικός, ή, όν.
 Σόλ. = Σόλων.
 Σουίδ. = Σουίδας.
 Σοφ. = Σοφοκλής.

Συλλ. 'Επιγρ. = Συλλογή 'Επιγραφών = C. I. Βοιχίου.
 Σώπατ. = Σώπατρος.
 σπαν. = σπάνιον ή σπανίως.
 Στέφ. Βυζ. = Στέφανος Βυζάντιος.
 Στεφ. Θηρ. = Στεφάνου Θησαυρός έκδ. Hase και Dindorf.
 Στησίχ. = Στησίχορος.
 Στοθ. 'Ανθ. = Στοθαίου 'Ανθολόγιον.
 Στοθ. 'Εκλογ. = Στοθαίου 'Εκλογαί.
 Στράθ. = Στράθων.
 συγγ. = συγγενής.
 συγκρ. = συγκριτικόν.
 συναίρ. = συναίρεσις.
 Συνέσ. = Συνέσιος.
 συνήθ. = συνήθως.
 σύνθ. = σύνθετος, όν.
 σύνθισ. = σύνθεσις.
 συνη. = συνη.
 Σχόλ. = Σχόλια.
 Σχολ. = Σχολιαστής.
 Τξέτζ. = Τξέτζης.
 Τίμ. = Τίμιος.
 Τραχ. = Τραγικοί.
 Τρυφ. = Τρυφίδωρος.
 Τυρτ. = Τυρταίος.
 'Υγίν. = 'Υγίνος.
 ύπακ. = ύπακούεται.
 ύποπτ. = ύποπτος.
 ύποτ. = ύποτακτική.
 'Υμν. = 'Υμνος.
 'Υπερείδ. = 'Υπερείδης.
 ύπερβετ. = ύπερβηκίον.
 ύπερσ. = ύπερσυντέλικος.
 ύποκορ. = ύποκοριστικόν.
 Φαθωρ. = Φαθωρίνος.
 Φανί. = Φανίας.
 Φερεκ. = Φερεκύδης.
 Φίλ. 'Ιουδ. = Φίλων ό 'Ιουδαϊός.
 Φιλίμ. = Φιλίμων.
 Φιλόξ. = Φιλόξενος.
 Φιλόστρ. = Φιλόστρατος.
 Φρόν. = Φρόνιχος.
 Φωκυλ. = Φωκυλίδης.
 Φώτ. = Φώτιος.
 Χαρίτ. = Χαρίτων.
 χειρόγρ. = χειρόγραφα.
 Χοιροδ. = Χοιροβοσκός (Γ).
 Χρησμ. Σιβυλλ. = Χρησμοί Σιβυλλιακοί.
 χυδ. = χυδαίικώς.
 Ψελλ. = Ψελλός (Μιχαήλ)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

* , δηλοῖ ότι ή λέξις πράγματι δέν ύπάρχει όδ = ἴσον ή ἰσοδύναμον.
 () Μεταξύ τών σημείων τούτων παρεντίθενται έτυμολογικά παρατηρήσεις.
 [] μεταξύ τών σημείων τούτων παρεντίθενται προσωδιακά παρατηρήσεις.
 'Οσάκις ή έτυμολογία λέξεώσ τινοσ είναι εύδηλος, παραλείπεται χάριν οικονομίας τόπου.
 'Ούστ. αίτ. = σύστοιχος αίτιατική, δεαν ή αίτιατική είναι ταυτόσημοσ τῷ ῥήματι, ώσ π. χ. ὕβριν ὕβριζειν, ἱέναι ὀδόν κ.τ.τ.
 'Οταν αί σύνθετοι λέξεις εύκόλωσ δικαιῶνται (ώσ έν τῷ ἀρθό-θίωσ) εὐλόγησιν αὐτάσ· ἀλλ' εις πλειέστα συνηθέστατα σύνθετα μὴ ὑπακείμενα εις ἀμφιβολίαν παρλιπόμεν τήν διαίρεσιν. Τούτο δέ ἐπράξαμεν κυρίωσ ἐπί τών κανονικώσ μετά πρόθεσεωσ συνθέτων λέξεωσ ή μετά τών δυσ-, εύ-, έρι-, ζα-, ήμι-, θεο-, κακο-, χαλο-, μεγαλο-, μικρο-, μισο-, μονο-, νεο-, οίνο-, ὀλιγο-, ὀμο-, παν-, παντο-, πεν-, πεντε-, πολυ-, τετρα-, τρι-, τρισ-, φιλο-, χαλκ-, γαλκο-, χρυσο-, χρυσο-, ψευδ-, ψευδο-

A

A—α.

Α α, άλφα, τό, ἄκλ., πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφάβητου: ἔθεν ὡς ἀριθμητικόν, α' = εἰς καὶ πρῶτος, ἀλλὰ α = 1000 ἢ χίλιστος, ἢ, ὄν· μετὰ διακριτικῶν σημείων, (ᾶ) ἢ μετὰ γραμμῆς εὐθείας ἐπ' αὐτοῦ (ᾗ) σημαίνει μύριοι (10,000). Ἡρών Νεωτ. 169, 4 καὶ ἄλλ. Εἰς χειρόγραφα τινὰ τὸ πρῶτος, η, ον, εὐρήται γεγραμμένον ασι, αν, αν· ἢ γενικῆ αν, ασι καὶ ἡ δοτ. ασι, αν κτλ.—Τὸ μακρὸν ᾶ διαφέρει τοῦ βραχείου α, οὐχὶ κατὰ εἶδος, ἀλλὰ κατὰ ποσόν, ἦτο δὲ εὐφρονότατον τῶν ἄλλων μακρῶν φωνηέντων «εὐφρονότατον τὸ ἄλφα ὅταν ἐντεινῆται· λέγεται γὰρ ἀνοιγομένου τοῦ στόματος ἐπὶ πλεῖστον, καὶ τοῦ πνεύματος ἀνω φερομένου πρὸς τὸν οὐρανόν», Διονυσ. Ἄ. τόμ. Ε', σ. 75, 12. ἔκδ. Ρεῖσιου. Ἡ καταχρ. διφθογγος α ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Λατινικὸν ā μακρὸν.

Α, εἰδικὸν ὄνομα ἐνὸς τῶν δέκα δικαστηρίων τῶν Ἀθηναίων, γεγραμμένον πυρρῷ βῆματι ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 277. Καὶ ἐπὶ τῆς δέλτου καὶ τῆς βῆδου τοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ δικάζοντος δικαστοῦ ἦν ἐγγεγραμμένον τὸ στοιχεῖον Α. (Διέθν. Ἐφημ. Νομισμ. Ἀρχ. τόμ. Α', σ. 63).—Τὰ ἄλλα ἐνείνα δικαστήρια καὶ οἱ δικάζοντες ἐλάμβανον τὰ ἀνάλογα στοιχεῖα Β, Γ, κτλ. μέχρι τοῦ Κ. β) ἐπὶ τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων Ἀρσινόης τῆς Β', συζύγου Πτολεμαίου Β', τοῦ Φιλαδέλφου, τὸ Α σημαίνει τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς βασιλισσῆς ταύτης καὶ τῆς ἀποθεώσεως αὐτῆς· ἐπὶ τῶν νομισμάτων τούτων ὑπάρχουσιν ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ καὶ τὰ γράμματα Β—Ω, ΑΑ—ΩΩ καὶ ΑΑΑ, ΒΒΒ, ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη, λίγηνα ἀκριβῶς εἰς τὸ ἔτος τοῦ θανάτου Πτολεμ. Γ', τοῦ Εὐεργέτου (ἀνακτοίν. Ι. Σθρόνου). γ) Α = ἀσσάριον, ἐπὶ νομισμάτων τῆς Λακεδαιμόνος, Imhoof Griechch. Münzen, 686.

δ) Α < = ἀσσάριον ἦμισον, ἐπὶ νομισμάτων τῆς Τόμης, Imhoof ἔ. ἀ. 687. ε) Α, ΑΑ καὶ ΑΑΑΑ, διακριτικὰ γράμματα θέσεων καὶ εἰσιτηρίων ἀρχαίων Ἑλλ. θεάτρων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου ἐν Ἀθήναις καὶ τῆς ἐν αὐτῷ συνερχομένης ἐκκλησίας (Διέθν. Ἐφημ. Νομισμ. Ἀρχ. τόμ. Α', σ. 37 καὶ ἔξ.). ζ) ὡς ἀστρονομικὸν σημεῖον σημαῖον τὴν σελήνην, (I. F. Friederich Die Weltkörper, σ. 17).

Τροπικῶς τὸ Α (ἄλφα) σημαίνει τὴν ἀρχὴν ὡς ἐν τῇ Κ. Δ. «Ἐγὼ εἶμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ὃ πρῶτος καὶ ὃ ἔσχατος». Ἀποκλ. Ἰωάν. Α', 8, καὶ 11.—ΚΔ', 6. ΚΒ', 13.

Μεταβολαὶ τοῦ ᾶ: 1) Αἰολ., ᾶ ἀντί ε, ἐν τισιν ἐπιρροήμασι χρόνου καὶ τόπου, ἄλλοτα ἀντί -τε, ἔνερθα ἀντί -θε, Ahrens Αἰολ. δ. σ. 74. 2) ἀντί τοῦ ο, ὑπα-δεδρόμακεν, Σαπρ. 2, 10, πρβλ. Ἀλκαί. 7. Ahrens:—ἀλλὰ τὸ ο συνηθέστερον κεῖται ἀντί τοῦ ᾶ ἰδ. στοιχ. ο.

3) Δωρ., ᾶ ἀντί τοῦ ε, ὡς ἐν τῇ Αἰολ., ἄλλοκα ἀντί -τε, ἀνωθα ἀντί -θε ἢ -θεν, ἦν ἀντί γε. 4) ὡσαύτως ἐν τῇ ῥίζῃ λέξεων: Ἄρταυς ἀντί Ἄρτε, ἄτερος ἀντί ἔτερος, ἰαρός ἀντί ἱερός, τράφω, στράφω, πτάχω, ἀντί τρέφω, στρέφω, τρέχω, φροσί ἀντί φροσί, κτλ. Ahrens Δωρ. δ. σ. 113 ἔξ. 5) ἀντί τοῦ ο, εἰκατι (Feikatti) ἀντί εἰκοσι· ἀλλὰ συνηθέστερον τὸ ο ἀντί τοῦ α ἰδ. στοιχ. ο. Ahrens σ. 119. 6) Ἰων., ᾶ ἀντί ε, ὡς μέγαθος ἀντί μέγεθος:—τοῦναντίον ε ἀντί ᾶ, ἰδ. στοιχ. ε.

7) ᾶ ἐνίοτε γίνεται ἦ ἐν τοῖς ἀριθμητικοῖς: διπλήσιος, πολλαπλήσιος ἀντί διπλάσιος, πολλαπλάσιος, κτλ.

8) ἐν τισι λέξεσι τὸ α κεῖται ἀντί τοῦ η, οἷον: λέλαμαι ἀντί λέλημαι, λάξομαι ἀντί λῆξομαι, μεσαμέρη ἀντί μεσημέρια, ἀμφιο-βάτέω, -βάσιη, ἀντί ἀμφισοβητέω, -ῆτησις Διγδ. διαλ. Ἡροδότ. σ. XXXIV. 9) ᾶ ἀντί ο, ὡς ἀρρωδῶ ἀντί ὄρρωδῶ, Ἡροδ.

10) εὐρηται σταθερῶς ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. (ὡς

καὶ ἐν τῇ Λατιν.) ἀντί Ἰων. η, ἐν ᾧ ἢ Ἄττ. διέλεκτος ἀκολουθεῖ ὅτε μὲν τὴν Ἰωνικὴν, ὅτε δὲ τὰς παλαιότερας διαλέκτους· διότι οὐδεμία σχεδὸν ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι οἱ εἰς ᾶ τύποι εἰσὶν οἱ παλαιότατοι. Δύναται δὲ νὰ τεθῇ ὡς γενικὸς κανὼν ὅτι ἡ Ἰων. γίνεται ᾶ Αἰολ. καὶ Δωρ. ἐν ταῖς καταλήξεσι τῆς α' κλίσεως, ὡς πύλα, Ἄτρεϊδας, κτλ. ἀντί πύλη, Ἄτρεΐδης, κτλ., ὡς καὶ ὀπουδήποτε τὸ η κεῖται ἀντί τοῦ α ἐν τῇ ῥίζῃ ἢ ἀρχικῶ τινι τύπῳ, ὡς θνάσκω ἀντί θνήσκω (√ θαν), μινᾶμα (√ μνα), εὐ-άνωρ (ἀνῆρ), ἀλκάεις (ἀλκά), κτλ. ἀλλ' ὅταν τὸ η προέρχηται ἐκ τοῦ ε ἢ εἰ, τότε διατηρεῖται ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. ὡς ἤρχομαι (ἔρχομαι), ἀλλ' ἄρχομαι (ἄρχομαι), μᾶτηρ (√ μᾶτερ), κτλ.: πολλὰ ὅμως ἐξαιρέσεις ἀπαντῶσιν ἰδ. περὶ τοῦ ὅλου ζητήματος τὸν Ahrens Αἰολ. δ. σ. 84—88. Δωρ. δ. σ. 127—153. 6) τοῦναντίον, ἐν τῇ Δωρ., τὸ αε καὶ αει κατὰ τὴν κλίσην τῶν εἰς ᾶ ῥημάτων δὲν συναίρ. εἰς ᾶ, ἀλλ' εἰς η, ὡς ἐνίκη ἀντί -ᾶ, ὄρης ἀντί -ᾶς, Ahrens Δωρ. δ. σ. 195. οὕτως αη' ὡς: ὄκχ' ὄρη ἀντί ὄταν ὄραη, Ἐπίχ. 10. Ahrens:—ὡσαύτως ἐν κράσει, ὡς τήμᾳ ἀντί τὰ ξιμᾳ, κήγῳν ἀντί καὶ ἔγῳν, κτλ. Ahn. σ. 221. 7) ἐν τῇ Δωρ., αο καὶ αω συναίρουσιν οὐχὶ εἰς ω, ἀλλ' εἰς ᾶ, ἰδ. στοιχ. ω. 8) ἐν τῇ Αἰολ., ἐνίοτε εὐρηται αἰ ἀντί τοῦ Δωρ. ᾶ, ὡς θναίσκω ἀντί θνάσκω (θνήσκω), Ahrens Αἰολ. δ. σ. 96.—Λοκρ. ἀντί ε, ὡς ἀμάρα, ἀντί ἡμέρα, φάρω ἀντί φέρω, Hicks, Inscr. 63:—ἰδ. ὡσαύτ. ἀεῖ, ἀεπέος. 2) ἐν τῇ Ἰων. διαλ. τὸ η ἀντί τοῦ ᾶ εἶναι οὕτως ἰδιόχρον ὅσον καὶ ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. τὸ ᾶ ἀντί τοῦ η· οὕτως ἐν τῇ α' κλίσει σοφή, -ης, -η, -ην, Ἀρισταγόρης, (-εω), -η, -ην· ἀλλ' ὅταν ἡ ὀνομαστικὴ λήγη εἰς ᾶ, ἡ μεταβολὴ γίνεται μόνον ἐν τῇ γεν. καὶ δοτ., ἀλήθεια, -ης, -η, -αν· ὡσαύτως ἐν πολλαῖς συλλαβικαῖς ἢ καταληκτικαῖς μεταβολαῖς, ὡς θώρηξ, -ηκος, Σπαρτιτήτης, ἀνιηρός, λάθηρα, λίγη, κτλ., καὶ ἐν πολλαῖς λέξεσιν. ὡν πίνακα (ὡς ἐν χρήσει παρ' Ἡροδότῳ) παρέχει ὁ Διυδόρρ. Ἡροδότ. διαλ. σ. VII καὶ ἔξ.

α., ὡς ἀχώριστον προθετικὸν μῆριον ἐν συνθέσει: 1. α στερητικόν, ἐκφράζον ἔλλειψιν, στέρησιν, ἀπουσίαν, ὡς τὸ Λατιν. in-, καὶ τὸ Ἀγγλικὸν un-· οἷον, σοφός, ἀσοφός (περὶ τῆς ῥίζης ἰδ. ἀν-, ἀνα-). Ἐνίοτε ὑπονοεῖ μομφήν, ὡς ἀδουλία, = δυσδουλία, κακὴ σκέψις, ἀπερισκεψία· ἀπρόσωπος, κακοπρόσωπος, δυσειδής, —ὅπερ προέκυψε κυρίως κατὰ ὑπερβολήν: = βουλή ἦτις δὲν εἶναι βουλή, δηλ. κακὴ—πρόσωπον οὐχὶ καλλίτερον καὶ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, ἰδλ. ἀπὸ τὸ τίποτε, τοῦ= ἔστι, δυσειδής· πρβλ. ἄδωρος. Τούτο τὸ α σπανίως προηγείται φωνήεντος, ὡς ἐν τοῖς ἀ-ἄστος, ᾶ-ατος, ἀθήτης, ἄοκνος, ἄοχος, ἄοπτος· συχνότερον εὐρηται πρὸ δασείας, ὡς ἄσπτος, ἀήσσητος, ἄσπλος, ἀόρατος, ἀόριστος, ἀῦδρος, ἄωρος· περιπτώσεις τινὲς δὲν εἶναι σαφεῖς, διότι ἀπωλέσθη τὸ F, ὡς π. γ. ἀείδελος, ἀείδης, ἀίδηλος, ἀίδριος, ἀίστος, ἀέκωμ, ἀελπτος, ἄεργος, ἄοικος: ἐνίοτε τὸ α τοῦτο συμπύσσεται ἢ συγκινῶνται μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος, ὡς ἄκων, ἀργός (ἀεργός)· ἀλλὰ πρὸ φωνήεντος συνηθέστερον εἶναι τὸ αν-. Συμφωνεῖ δὲ πρὸς τὸ ἐπίρρημα ἄνευ, ὡστε ἐπίθετα σχηματιζόμενα δι' αὐτοῦ συνάπτονται συχνάκις γενικῆ, οἷον: ἀλαμπές ἡλίου, ἄνατος κακῶν, = ἄνευ λάμπεως ἡλίου, ἄνευ ἄτης κακῶν, μέλιστα παρὰ τοῖς Τραγ., Schäf. Mel. σ. 137. Εὐρηται δὲ μόνον ἐν συνθέσει μετ' ὀνομάτων· ἐπειδὴ ὅσα ῥήματα ἔχουσιν αὐτὸ εἶναι πάντοτε παράγωγα, Σκαλιγ. παρὰ Λοβ. Φρυν. 266· πρβλ. ἀδουλέω, ἀγνοεῶ, ἀνήδομαι, ἀτίζω.

II. α ἀφροιστικόν: ᾶ ἢ ᾗ, σημαῖον ἐνώπιον, μετοχήν, ὁμοιότητά, ὀρθότερον μετὰ δασείας πνευμ., ὡς ἐν τοῖς ἀθρόος, ἄσπας, ἀλλὰ συνήθως μετὰ ψιλῶ, οἷον ἀκοίτις, ἄλοχος, ἀδελφός, ἀτάλαντος, ἀκόλουθος, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 405C. Ἀναλογεῖ

πρὸς τὸ Σανσκρ. sa -, sam - (Λατ. cum), ὃν πιθανῶς συγγενές τῷ ἐπίρρ. ἄμα (δ ἴδ.) καὶ ἐνίοτε λαμβάνει τὴν μορφήν δ-, ὡς ἐν τοῖς ὀπατρος, ὀγάστριος, ἐζυξέ. Κουρτ. Ἑλλ. Ἑτυμ. ἀρ. 598.

III. α ἐπιτακτικόν, ἐπιτείνον τὴν δύναμιν τῶν συνθέτων λέγεται δὲ ὅτι ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄγαν = λίαν, πᾶν, σφόδρα. Ἡ χρῆσις τοῦ α τούτου λίαν ἀτόπως ἐξετάθη ὑπὸ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν· πολλὰ λέξεις, ἃς φέρουσι ὡς παραδείγματα, φαίνονται οὕσα ἴδια αὐτῶν ἐπινοήματα, ὡς ἀγονος, ἀγύμναστος, ἀντί πολυγόνος, πολυγύμναστος, Βαλκ. Ἄδ. σ. 214. Λέξεις τινὲς ὑπήχθησαν εἰς τούτο τὸ α, αἷτινες ἀνήκουσι εἰς τὸ α στερητικόν, ὡς π. γ. ἀδάκρυτος, ἀθέσφατος, ἀέυλος (ὄρ. τὰς λέξ.)· καὶ ὅπου δὲ μένει, ὡς ἐν τοῖς ἄσκιος, ἀτενής, ἀσπεργές, ἀσκελές, κτλ., δυνάμεθα νὰ ἀμφιβάλλωμεν ἂν τὸ α εἶναι πλέον τὴν ἡ ἀπλή τροποποίησις τοῦ α ἀθροιστικοῦ.

IV. α εὐρωνικόν, εἰς ὀλίγας τινὰς λέξεις, ἴδια Ἰων. καὶ Ἀττ. τίθεται ἀπλῶς χάριν ἐυφωνίας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρὸ δύο συμφώνων, ὡς ἀβληχρός, ἀσπαίρω, ἀσταφίς, ἀστεροπή, ἀντί βληχρός, σπαίρω, σταφίς, στεροπή, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ πρὸ ἑνὸς μόνου, ὡς ἀμειρομαι ἀντί μειρομαι καὶ ἀκούω, πρὸλ. κοέω· ἐνιχαῖ δὲ καὶ πρὸ φωνηέντων· ἴδ. ἀείδω, αἰείρω, ἀέζω. [ἃ εἰς πᾶσας τὰς περιπτώσεις ταύτας, πλὴν ὅπου ἡ θέσις μεταβάλλει τὴν ποσότητα. Ἐν τούτοις ἐπιθέτα ἀρχόμενα ἀπὸ τριῶν βραχυῶν συλλαβῶν ἔχουσι ἃ ἐν δακτυλικῷ μέτρῳ, ὡς ἀδάματος, ἀθέμιτος, ἀκάματος, ἀπάλαμος, ἀπαράμυθος (ὄρα τὰς λέξ.). Ἐν ἐπιθ. τὸ ἀθάνατος, μετὰ τῶν παραγῶγων αὐτοῦ, ἔχει ἃ ἐν παντὶ μέτρῳ, ὥστε θὰ ἐσφάλλετο τις θεωρῶν αὐτὸ βραχύ. Ποσσ. Εὐρ. Μῦθ. 139, Ἑμυσλ. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 47.]

Ἄ, ἐπιφώνημα ἐν χρῆσιν πρὸς ἔκφρασιν ποικίλων συγκινήσεων, ὡς τὸ Λατ. καὶ Ἄγγλ. ah! παρ' Ὁμ. πάντοτε ἃ δειλῆ, ἃ δειλῶ, ἃ δειλοί. Ἰλ. Α, 441, 452, Ρ, 443. Ὀδ. Υ, 355, καὶ ἄλλ. Ὡσαύτ. παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ἄγαμ. 1087, κτλ. ἃ μῦθα μῶς Σοφ. Φ. 1300. Ἠρῶλ. Ο.Τ. 1147. ἃ μάκαρ Σουλ. Ἐπιγρ. 401· ἐνίοτε διπλοῦν, ἃ ἃ Αἰσχύλ. Πρ. 114, 566, κτλ. σπάνιον παρὰ πελοῖς, Πλάτ. Ἰππ. Μείξ. 295 Α.

ἄ ἃ ἢ ἄ ἄ, πρὸς ἔκφρασιν γέλωτος = χά, χά. Εὐρ. Κύκλ. 157. Ἀριστοφ. κτλ. ἃ ἃ ἄσωνθὲν γέλωτα δηλοῖ, Ἦσυχ. καὶ Φώτ. Ἠρῶλ. Meineke Πλάτ. Κομ. Γρυν. 2.

ἄ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἄθρρ. ἢ. II. ἄ Δωρ. ἀντὶ τῆς ἀναφορ. ἀνωτανοῦ ἢ. III. ἄ Δωρ. ἀντὶ τῆς ἠ, θηλ. ὄστ. τοῦ ὄς. ἄα, ἢ, Αἰολ. καὶ Βοιωτ. ἀντὶ ἠώς, Διηρὸς Αἰολ. δ. Φ. 121, 206. ἴδ. ἄας.

ἄα ἢ ἄά, σύστημα ὕδατος, Φωτ. λεξ. Συναγωγή. ἄάατος, ὄν, (ἄάω) ἐν Ἰλ. μετὰ τῆς παραληγουσῆς μακρᾶς = ἀπαράβαστος, ἀπαράβαστος· νῦν μοι δημοσοῦν ἄάατον Στυγὸς ὕδωρ, ἐπειθὲ εἰς αὐτὸ οἱ θεοὶ ὤμνουν τοὺς ἰσχυροτάτους αὐτῶν ὄρκους· Ξ, 271. II. Ἐν τῇ Ὀδ. μετὰ τῆς παραληγουσῆς βραχεῖαι, μνηστῆρεςσιν ἀεθλον ἄάατον, Φ. 91. ἀεθλος ἄάατος ἐκτελέσεται, Χ, 5, ὅπου συνήθως ἐξηγεῖται βλαβερῆς, ἐπιβληνῶνος· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁ Βουτμῆνιος (Λεξιλ.) πειρᾶται νὰ τῆρησῃ συγγενῆ σημασίαν, μὴ βλαπτόμενος, μὴ περιφρονούμενος, ἢ καταφρονούμενος. III. Παρ' Ἀπ. Ροδ. 2, 77, κάρτος ἄάατον = ἰσχύς ἀήτητος, ἄμχαος. (Κατ' ἀρχαίαν ἢ τὸ ἀάφατος, ὅπερ καταφαίνεται ἐκ τοῦ Λακων. τύπου ἀάβακτος, ἀναγερομένου ὑπὸ Ἦσυχ.· πρὸλ. ἄάω, ἄτη.)

ἀάβακτος, ἀάβακτοι, ἀάβακτεῖς (Σικελοί), Ἦσυχ. ἀάβης, ἔς· ἄθραυστος, ἢ ὃν δὲν δύναται τις νὰ θραύσῃ, ἰσχυρός, σκληρός. Ὀδ. Α, 575, Θεοκρ. 24, 121 κλπ. (ἐν ἀρχῇ ἀάφαγῆς· πρὸλ. ἄγγυμι). [Τὸ πρῶτον α βραχύ ἐν Ὀδυσ. καὶ παρὰ Θεοκρ., ἀλλὰ μακρὸν παρ' Ἀπ. Ροδ. 3, 1251. Κόιντ. Σμυρ. 6, 596.]

ἄαα, ἐνδεῖα, λέξις Λακωνικῆ καθ' Ἦσυχίον. ἀαδέν, ὀυλεῖν, λυπεῖσθαι, ἀδικεῖν ἀπορείσθαι, ἀστεῖν, καθ' Ἦσυχ. ἀλλ' ἴδ. καὶ Σουῖδ. Ἀμφοτέρων ὅμως αἱ ἐρμηνεῖαι φαίνονται συγκυμνέαι. ἴσως σημαίνει ἐμὴ ἀρέσκεινα.

ἀαδένη, κόπρος χοίρου, «νεῖα κόπρος», Ἦσυχ. ἀαδής, ἀρῆς, ἀαδές (γλωσσ. Βοσσίου ἀαδέρ) ἀρῆς». Ἦσυχ. Ὀέγγ. 296, ἔκδ. Γαισφόρου ἐν ὑποσημειώσει.

ἄάζω, μέλ. ἄαω, ἐκπνέω ἔχων τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἐκπέμπο θερμὴν πνοήν (χουρολίξω), καθώς ὅταν θερμαίνωμεν τὰς χεῖρας ἡμῶν· ἀντικεῖται δὲ τῷ ψυῶ· «ψυῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἄάζουσι δὲ θερμόν· ἢ μὲν γὰρ ψυχρῶν κινεῖ τὸν αἴρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος, ὃ δὲ ἄάζων ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερμόν». Ἀριστοτέλ. Πρωβλ. λδ' .7.

ἄάθι, = αὐπῶθι, Λεξ. Κυρίλλ. ἔκδ. Τίτμ. ἀάθικτος, ου, ὃ, ἢ· ταῦτόν τῳ ἄθικτος· ἄθικτος, ἰθλαθής. ἀάθικτον, ἄθικρον, ἀθλαθής». Ἦσυχ.

ἀακίδωτον, βέλος ἀνευ ἀκίδος, Λεξ. Κυρίλλ. ἔκδ. Τίτμ. ἀακραγές, κόπρος χοίρου «σοὺς κόπρος», Ἑτυμ. Γουδ. 1. 9. ἄακτος, ὃ, ἢ· ἄθραυστος, σώος, ὑγιής· ἄ-ακτον, ἄθραυστον, ὑγιές». Ἦσυχ.

ἄάλιον, ἄακτον, ἀκατέες· ἄλιον δὲ τὸ μάταιον, Σουῖδ. ἴδε καὶ Φώτ. καὶ Ἦσυχ.

ἄάμινος, ἴσος, ἢ ἰεσυτήριον, ἰεθόβεργα, ἀρχ. Λεξ. ἀαναίμα, ἢ, «πολλαχὴ χάρις», καθ' Ἦσυχ., ἀλλ' ἡ ἐρμηνεία βεβαίως εἶναι ἐσφαλμένη· οἱ συντάξαντες τὴν «Κιβωτόν» τῆς Κωνσταντινουπόλεως γράφουσι: «πολλαχοῦ ἡ χάρις», δηλ. ἐν πολλοῖς τόποις ἡ χάρις (γαρίδα) οὕτω λέγεται, ὡς οὕσα ἄναιμος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α.

ἄάνδιχα, ἀδίχα, χωρίς», Λεξ. Κυρίλλ. ἔκδ. Τίτμ.

ἄανής, ἔς, ὃ μὴ τελεσθόμενος· ἀανές· οὐ τελεσθόμενος· ἀανής· χρῆσις Ἦσυχ.

ἄανθα ἢ ἀάνθα, ἢ· εἶδος ἐνωτίου, Ἀλκμάν 113, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 567. Ἦσυχ.

ἄάομαι ἴδε ἀάω.

ἄάπλετος, ὄν, ἐκταθὲν Ἐπικ. ἀντὶ ἀπλετος, Κόιντ. Σμυρ. 1, 675. ἄαπτος, ὄν, (ἀπτομαι) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ ἀκατάσχετος, ἀήτητος· χεῖρες ἀαπτοι, Ὁμ. (τὸ πλείστον ἐν Ἰλ. οἶον. Α, 567). Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 147, κῆτος ἀαπτον, Ὀππ. Ἄλ. 5, 629.

ἄάρης, χρήσιμος, Ἑτυμ. Γουδ. ἄās, αὐρίον ἢ μεθαύριον, γεν. τοῦ ἄα, = ἠώς, ὡς ὁ Ζηῆδ. ἀνεγίνωσκεν ἀντὶ ἠούς, ἐν Ἰλ. Θ. 470 (ὄρ. Σχολ. Ἐνετ.). Ἐν χρῆσει παρὰ Βοιωτ. ὡς ἐπίρρ. Ἦσυχ.

ἄασιπροσύνη, ἄασιπρόν, παρὰ τοῖς γραμμ. ἀντὶ ἀσιπρ. ἄάαω, βλάπτω· ἀάσκει, βλάπτει, φθείρει», Ἦσυχ.

ἄασμός, ὃ, (ἀάζω) ἐκπνοή, ἐκπνευσίς ἀθρόου πνεύματος, Ἀριστ. Πρωβλ. 34, 7.

ἄάσπετος, ἀάσχετος, ἴδ. τὰς λέξεις ἄσπετος, ἄσχετος. ἀάστατος, ἀάστατον, ἀνεύφρακτα, Ἦσυχ.

ἄαται, Ἐπ. ἀντὶ ἄεται, ἐκ τοῦ ἄω, κορέννυμι, Ἦσ. Ἀσπ. 101.

ἄάταλος, ἀπλήρωτος, ἀάτ[α]λε, ἀπλήρωτες, Ἦσυχ. ἄ-ἄτος, συνηρ. ἄτος, ὄν (ἄω, ἄσαι) ἀκόρηστος, μετὰ γεν.

ἄατος πολέμοιο Ἦσ. Θεογ. 714. Ἄρησ ἄατος πολέμοιο Ἰλ. Ε, 388, μάχης ἄτόν περ ἐόντα Χ, 218. Ἠρῶλ. Βουτμ. Λεξιλ. ἐν λέξ.:—ἀπολ., ἄατος ὕβρις, Ἀπ. Ροδ. 1, 459. [Ἡ πρώτη συλλ. ἐν τῷ ἄατος εἶναι βραχεῖα παρ' Ἦσυχ., ἀλλὰ μακρὰ παρ' Ἀπ. Ροδ.]

ἄατος, ὄν παρὰ Κόιντ. Σμυρ. 1, 217, = ἄητος. ἴδε τὴν λέξιν.

ἄάω, παλ. Ἐπικ. ῥῆμα, ἐν χρῆσει παρ' Ὀμήρ. ἐν τῷ ἐνεργητ. ἀορίστω ἄάσα, συνηρ. ἄσα· μέσ. ἄσάμην, συνηρμ. ἄσάμην, καὶ παλ. ἄάσθην: ὃ ἐνεστώς εὐρηται μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ μέσου: ἄαται. Ἰλ. Τ, 91—129. Κυρίως = σίνωμα, βλάπτω· ἀλλὰ πάντοτε ἐν χρῆσει ἐν σχέσει πρὸς τὸν νοῦν = παραπλάζω, διαφθείρω τὸν νοῦν τινος, τυφλῶ τὰς φρένας αὐτοῦ· οὕτω περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ οἴνου, τοῦ ὕπνου, θείας καταδρομῆς, κτλ. ἄσασιν μ' ἔταροι τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος Ὀδ. Κ, 68. ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακῆ καὶ ... οἶνος, Α, 61. φρένας ἄσσε οἴνω Φ, 296. ἀπαρ. ἄσαι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 428, μετοχ. ἄσας, Σοφ. Ἀποσπ. 554:—οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ἀτη ἢ πάντας ἄαται, Ἰλ. Τ, 91, 129:—Παθ. ἄάσθην Ἦσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 281.

II. ὃ μέσ. ἄρ. ἔχει ἀμετάβ. σημασίαν = ἐπραξα ἀρρόνος ἢ ἀνοήτως: ἄσάμην = ἀπεβλακώθην, ἐπλανήθην Ἰλ. Ι, 116, 119, κτλ. ἀάσαστο δὲ μέγα θυμῷ αὐτόθ. 537., Β, 340, καὶ γὰρ δηλ. νῦν ποτε Ζεὺς ἄσαστο (κατ' Ἀρίσταρχ., ἐνῶ ἄλλοι ἀναγινώσκουσι Ζῆν' ἄσαστο, δηλ. ἢ Ἀτη) Τ, 95. ἴδ. Σχολ. Ἐνετ., εἰπὶ περ ἄσάμην, Ἀπ. Ροδ. 1, 1333· ἄσάμην... ἄτην· 2, 623· οὕτω καὶ παθ. ἄρ., μέγ' ἄσάσθην Ἰλ. ΙΙ, 685.—Ἠρῶλ. Βουτμ. Λεξιλ. ἐν λέξ. ἄσασι. [Ἐνετεύθεν ἄ-ἄατος, ἄτη, ἀνατ. ὄν. Ἐξ ἀρχῆς εἶχε τὸ δίγαμμα, ἄάω, ἴδ. ἐν λέξ. ἄτη καὶ ἄ-ἄατος. Ὁ Ἦσυχ. ὡσαύτως μνημονεύει λέξ. ἀγατᾶσθαι (δὲ ἐ. ἀάατᾶσθαι) = βλάπτεσθαι· καὶ γάγτημα (δὲ ἐ. ἀάάτημα) = βέβλαμακα]. [Ἡ συνήθης προσῳδία εἶναι ἄσασεν, ἀάσάμην, μετοχ. ἄσασας· ἀλλὰ ἄσασιν Ὀδ. Κ, 68: ἄσαστο καὶ ἀσάσθην Ἰλ. ἐθ' ἄνωτ. ἀλλὰ ἄσαστο Α, 340· ἄσασθην Ὁμ. εἰς Δίμ. 247.]

ἄβ, ὃ πέμπτος μὴν τῶν Ἑβραίων. Λεξίς Χαλδαϊκῆ. Καθ' Ἦσυχ. ὃ μὴν οὗτος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Μακεδονικὸν μῆνα Ἰορπιαῖον, περὶ οὗ ἴδε Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολέμ.

ἄβα, ἢ, Δωρ. ἀντὶ ἤβη.

ἀβα, «τροχός ἢ βοή», λέγει ὁ Ἡσυχ. Κατὰ τὴν «Κιβωτόν», ἀντὶ τοῦ τροχός, γραπτέον τάραχος.

ἀβαγήτρον, λεπτόν, Ἡσυχ.

ἀβαγνον, οὐ, τὸ λέξις Μακεδονική = ῥόδον. «ἀβαγνα, ῥόδα» Μακεδόνες», Ἡσυχ.

ἀβαδδών, λέξις Ἑβραϊκή, σημαίνουσα ἄλεθρον, ἀπώλειαν. Ἐν τῇ Ἀποκαλύψει κεφ. θ'. 11 ἐρμηνεύεται Ἀπολλύων· «τὸν ἄγγελον τῆς ἀδύσου» ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊστὶ Ἀβαδδών, καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.

ἀβαθής, ἐς, ὁ μὴ ἐπιστάμενος ἐτι βαδίζειν, Εὐθελ. Πρωλ. εἰς Ἀποστ. Πραξ. 404, «οἳ τις πῶλος ἀβαθής.»

ἀβαξος, ὁ μὴ βάζων, δηλ. ὁ μὴ λαλῶν. «ἀβαδος, ἥσυχος, ἦγον ἐστερημένος τοῦ βάζειν, ὅ ἐστι λέγειν». Σουίδ.

ἀβάθ, λέξις Κυπριακή σημαίνουσα διδάσκαλον. Ἡσυχ.

ἀβάθης, ἐς, (βάθος) οὐχὶ βαθύς. Ἀρρ. Τακτ. 5, ὁ ἐπιφάνεια ἀβάθης, Σέξτ. Ἐμπ. σελ. 475. 5. Βεκκ.

ἀβάθματα, «στρέμματα» (δηλ. στραγγουλίσματα). Ἡσυχ., κατὰ Γαζῆν «εἶδος γλυκυσματῶν κατασκευαστῶν, οἶον, πλακούντων καὶ ὕπωρων, ἅτινα φέρονται εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ ἀπογευθῆναι.»

ἀβαθμιδωτος, ον, (βαθμῆς), ἄνευ βαθμῶν ψευδ᾽ Ἄθαν. Δ. 1021B. «ἀβαθμιδωτος δοξολογία», ἀναπερομένη εἰς τὸ ἰσοβάθμιον τῶν πρώων ὑποστάσεων.

ἀ-βαθρος, ον, ὁ μὴ ἔχων βάθρον ἢ βάσιν· «στύλων ἀθάθρων». Πισιδ. 1442 Δ.

ἀβάκτω, (ἀβακῆ) εἶμαι ἄφανος· Ἐπ. ρῆμα ἐν χρήσει μόνον ἐν ἀορ., οἱ δ' ἀβάκῃσαν πάντες = εἶπον οὐδέν, δὲν ἔδωκαν προσχῆν· Ὀδ. Δ. 249.

ἀβακίως καὶ **ἀβακῶς**, ἐπίρρ. πρώως, ἡσυχως· «ἀβακίως εὐλόγησι». Ἐτυμ. Μ. 2) ἀσυνέτως, Ποιητ.

ἀβακῆμων, ονος, ὁ, ἡ ἀσύνετος, ἄλλος, Ἡσυχ. καὶ Βεκκ. Ἄνεκδ. τόμ. Α', σ. 323.

ἀβακηνός, ὁ μὴ ὀμιλήσας γυναικί, Λεξ. Κυρίλλ. «ἀβακηνός: τοὺς γυναικί μὴ ὀμιλήσαντας». Βεκκ. Ἄνεκδ. τόμ. Α', σ. 323.

ἀβάκῃς, ἐς, (βάξω) ἄφρωνος, Λατ. infans: ὅθεν παιδαριώδης, ἢ παιδικός, ἀθῶος· φρῆν Σακρ. 77 (ὅπου τὸ Μ. Ἐτυμ. ἔχει αἰτία. ἀβάκην)· ἐπίρρ. -κέως. Ἐτυμ. Μ.—Ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ **ἀβακῆμων** καὶ **ἀβαξ** δὲ μνημονεύεται παρ' Εὐσταθίῳ 1494. 64.

ἀβάκητον, ἀνεπίφθονον, Βεκκ. Ἄνεκδ. τόμ. Α', σ. 323.

ἀβάκιζομαι, ἀποθ. = ἀβακίω. Ἀνακρ. 74· ἀβακίζόμενος, σιωπῶν.

ἀβάκιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ ἀβαξ, ἔπερ ἴδε.

ἀβάκιστος, ὁ ὑποκορ. τοῦ ἀβαξ = σμικρὸς λίθος ἢ ψῆφος χρήσιμος πρὸς ψηφοδέτμημα. Λατ. tessera, tessella. Μοσχίων παρ' Ἀθ. 207 D.

ἀβακλή, ἡ ἀμαξα· Λεξ. Κυρίλλ.

ἀβακο-ειδής, ἐς, ἔχων σχῆμα ἀβακος. Σγολ. Θεοκρ. 4. 61.

ἀβάκτητον, «ἀνεπίφθονον (ἀβάκῃτον-Ἀβάκωνες;)», Ἡσυχ.

ἀβάκτις ἢ **ἀβ ἄκτις**, ὁ, ἄκλ.—ἐκ τοῦ Λατινικοῦ ab actis, ἀργειοσύλαξ, ὑπομνηματιστής. Νειλ. Ἐπιστ. 2, 207, Θεοφίλω ἀβάκτι. Αὐθ. 220, 262, 23. 213. «ἀβ ἄκτις μὲν ὄνομα τῷ φροντισματι, σημαίνει δὲ καθ' ἑρμηνείαν τὸν τοῖς ἐπιχρήμασι πραττομένους ἐφεστώτα».

ἀβακτον καὶ **ἀβυκτον** παρ' Ἡσυχ., τὸ μὴ μαχαριστόν.

ἀ-βάκχευτος, ον = μὴ μεμνημένος εἰς τὰ βακχικὰ ὄργια, Εὐρ. Βάκχ. 472: ἐν γένει = ἄνευ χαρᾶς παρὰ τῷ αὐτῷ. Ὀρ. 319· ἴδε Λουκ. Λατ. 3.

ἀβαλ = **ἀβάλε**· Ἐτυμ. Μ.

ἀβάλα, **ἀβάλαι**, ἴδε ἀβάλε (παροξύτονον).

ἀβαλαία, συγγραφή, ὁμολογία καθ' Ἡσυχ.

ἀβάλε [αβ-], κυρίως **ἄ βάλει**, ἐπιρῶν. ἐκρῆζον ἐπιθυμίαν, εἶθε, Λατ. utinam, Κάλμυ. Ἀποστ. 455. Διονυσ. Ὀρ. 642, 2. Ἀπολλ. Σοφ. 2, 15. Ἀνθολ. II, 251. IV, 202 ἀβάλε μῆτε σε κείνος ἰδεῖν (ὡς τὸ ὤψελον). Ἀπολλ. Δυσκ. περὶ Σων. 522, 15. Ἀγαθ. Ἐπιγραμμ. 50, 1 ἀβάλε μῆδ' ἐγένοντο γάμοι! (πρόβλ. Ἄλκυμ. 21 (12) βάλε δὲ βάλε κηρύλος εἶην).

ἀβάλε καὶ **ἀβάλα**, **ἀβάλαι**, ἐπίρρ. σχετλ. φεῦ, βαβαί, Ἰωάν. Μοσχ. 2865 D. 2936 Α, ἀβάλε τῇ ἀνθρωπότητι! 2973 B, ἀβάλαί! πῶσα κλαύσομεν καὶ μετανοήσομεν, ἐφ' οἷς νῦν οὐ μετανοοῦμεν! Δαμασκ. II, 277 B. Στεφ. Διακ. 1156 B. Στοῦδ. 489 Α, ἀβάλε παρὰ ἀνοίας!—ὦ μοι! 829 C, ἀβάλε τὰ τότε γεγενημένα παρὰ τῶν στολέντων στρατηγῶν! Πορρ. 268, ἀβάλα λοιπόν τῷ πιστεύοντι Χερσονήσῃτι πολίτη! «ἀβάλαι, ἐπίρρημα σχετικαστικόν». Ἐτυμ. Μ. 2, 54. «ἀβάλαι ἀντὶ τοῦ φεῦ». Ζωναρ. Λεξ.

ἀβαλις, ἡ μοχθηρὰ ἐλαία, Ἡσυχ. **ἀβαμά**, ἴδ. βαμά.

ἀ-θαμβάκευτος, ον, ἄνευ θαμβάσεως, δηλ. φαρμακείας· ὅθεν τροπικῶς παρ' Ἀθηναίῳ 4, 113, ἄνευ ἀρτύματος ἀθάμβάκευτα τοῖς ἔρφαναῖς παρατίθεσται, τοῦτ' ἐστίν, εἰς τὰ ὄργανα παρατίθενται σιτὰ ἄνευ ἀρτύματος.

ἀ-θάναστος, ον = ἐλευθέριος: ἐν τῷ ἐπίρρ. -ως, Κλήμ. Ῥωμ. 1, 44.

ἀθανήθ, λέξις Ἑβραϊκή, σημαίνουσα ζώνην ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων· Ἰωσήφ. Ἀρχ. Γ. 7, 2.

ἀβαξ [αβ], **ἀκος**, ὁ Λατ. abacus: = πλάξ, σάνις· 1) λογιστικὴ πλάξ ἢ σάνις πρὸς γεωμετρικὰ σχήματα Ἰαμβλ. βίος Πρωθ. 5, Σέξτ. Ἐμπ. 447, 4, Βεκκ. καὶ ὑποκορ. **ἀβάκιον**, Αὐστ. π. Πολυδ. 10. 105. Ἀλεξ. Ἀπεργ. 1. 3. 2) παιγνιδίου σάνις, ἐφ' ἧς ἐπαίζον τοὺς πεσσούς, Κερυστ. π. Ἀθ. 435 Δ, Ὑποκορ. **ἀβάκιον** Πολυδ. 10. 150. κρεστυτοῦ σκευος καὶ 10, 106 χρῆσθαι δ' ἔξεστι τῷ ὀνόματι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕψοφόρου σκευος. 3) τράπεζα ἢ σάνις, ἐφ' ἧς ἐτίθεντο τὰ σκευῆ. Ἄμμων. 4) δίσκος, τρυβλίον, Κρατίν. Κλεοθ. 2. II. μέρος ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν ὑποκορ. μορφή **ἀβάκιον**, Σουίδ. III. πρόβλ. ἀβακίσκος.

ἀβάπτιστος, ον (βαπτίζω), ὃν δὲν δύναται τις νὰ βαπτίσῃ, ἀβύθιστος. Λατ. immersabilis, ἀβ. ἄλιμας ἐπὶ δικτύου Πινδ. II. 2. 146. ἀβ. τρύπανον, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, τρυπάνιον μετὰ φυλακτῆρος ἐμποδίζοντος αὐτὸ ἀπὸ τοῦ νὰ τρυπήσῃ λίαν βαθύς, Γαλην.

II. μὴ καταβεβρεγμένος ὑπὸ ὕγρου Πλουτ. 2. 686 B. III. ὁ μὴ βαπτισθείς [ὁ μὴ φωτισθείς] Ἐκκλησ.

ἀβαπτος, ον, (βάπτω) ἐπὶ αἰθήρου = μὴ βεβαμμένος διὰ τῆς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐμβαπτίσεως [μυλκός], Σουίδ., Ἡσυχ. ἴδ. ἐν λ. βαρή. I.

ἀβαρβάριστος προρορά, ἄνευ βαρβαρισμοῦ, Ψευδηρώδ.

ἀβαρβαρίστως, ἄνευ βαρβαρισμῶν, Ἐτυμ. Μ.: -ιστί, Βασσ. Ἄνεκδ. 3. 160.

ἀβάρβαρος, ον· οὐχὶ βάρβαρος· ἀλλ' ἐν Σοφ. ἀποστ. 336. ὁ Βλῶμψ. ἐγράψεν, **ἀδὸρβορον**.

ἀβάρῃς, ἐς (βάρος) = ἄνευ βάρους, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 8, 10. Πλουτ. κτλ. σφυγμὸς ἀβ., ἐλαφρὸς σφυγμὸς, Γαλην.

II. οὐχὶ ἐνοχλητικός, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀβαρῆ ἑαυτὸν τηρεῖν πρὸς Κορ. Β' 18', 9. ἀβ. ἑαυτὸν παρέχειν Συλλ. Ἐπιγρ. 5361: 15.—ἐπίρρ. -ρῶς = ἐλαφρῶς, ἄνευ προσβολῆς, ἀνεπαχῶς. Σμπλίξ.

ἀβαρνα, λιμός, Ἡσυχ.

ἀβαρναῶ, κομῶν, «ἀβαρναῖ, κομῆ, οὕτω Μακεδόνες», Ἡσ.

ἀβαρλέω, τάρσσομαι, «ἀβαρλείται, τάρσσομαι». Ἡσυχ.

ἀβάρνομαι, στενάζω, οἰμῶζω, «ἀβάρνου, στένε, οἰμῶζε, βόα», Ἡσυχ.

ἀβαρταί, «πηναί, Κύπριοι», Ἡσυχ.

ἀβαρτία, ἀπληστία, Ἡσυχ.

ἀβαρτος, ὁ, ἡ, «ἄπληστος», Ἡσυχ.

ἀβαρῶ, τὸ ὄργανον, λέξις Μακεδονική, Ἡσυχ.

ἀβάς, «εὐθής, καὶ ἱερὰ νόσος (δηλ. ἐπιληψία), παρὰ Ταραντίνους», Ἡσυχ.

ἀ-βάστανιστος, ον· μὴ ἐξετασθείς διὰ βασάνου ἢ ἐρωτήσεως, μὴ βαστανισθείς, μὴ ἐρωτηθείς. Ἀντιρῶν 112, 46. ἀβ. Θνήσκειν Ἰωσήφ. Ἰουδ. πολ. I, 32, 3. ἀβ. βλέπειν (δηλ. τὸν ἦμιον) = ἄνευ πόνου, ἐπὶ τῶν ἱεράκων. Αἰδ. περὶ Ζ. 16. 10. 14. 2) Περὶ πραγμάτων = ἀδοκίμαστον, ἀνεξέταστον. ἀβ. παραλείπειν τι. Πλουτ. 2. 59 B. 3) ἐπίρρ. -τως ἄνευ ζητήσεως ἢ ἐρωτήσεως. Θουκ. 1, 20. Πλουτ. 2. 28. B.

ἀ-βάσιλευτος, ον· ἄνευ βασιλείας, μὴ κυβερνώμενος ὑπὸ βασιλείας [αὐτόνομος]. Θουκ. 2, 80. Σεν. Ἐλλ. 5, 2, 17.

ἀβασκάνιστος, ον (ὡς εἰ ἐκ ρήματος βασκανίζω), ὁ μὴ φθονόμενος, ὁ ἐκτὸς βασκανίας ἢ φθόνου, Πλουτ. II. 756.

ἀβάσπιανος, ον (βασκανίω) ἐλευθέρως φθόνου. Τελ. παρὰ Στοδ. 575 τέλ. ἐπίρρ. -νωσ, Μ. Ἀντων. 1, 16.

ἀβάσκιαντος, ον· μὴ ὑποκείμενος εἰς βασκανίαν. Συλλ. Ἐπιγρ. 5053, 5119· οὐσιαστ. ἀβάσκιαντος, τὸ φυλακτῆριον· παρὰ Διοσκωρ. ἐπίρρ. -τως, Ἀνθ. II, 267.

ἀβάσταγος = **ἀβάστακτος**, βίος Νεΐλου Νεωτέρου 156 B.

ἀβάστακτος, ον (βαστάζω), ὃν δὲν δύναται τις νὰ φέρῃ ἢ βαστάσῃ. Πλουτ. Ἀντων. 16. Ἐπίκτ. Ἐκκλ. ἐπίρρ. -τως, Ἡσυχ.

ἀβάτᾶς, ὁ Δωρ. ἀντὶ ἡθιγῆς· «τὸν ἀβατᾶν Ἀκταίονα τυρλὸν ἰδέσθαι», Καλλ. Λουρατ. Παλλάδος 109.

ἀβατῶμαι, παθ. καθίσταμαι ἔρμος. Ἐβδ. (Ἰερμ. κ'). 20).

ἀ-βάτος, ον, ὡσαύτως ἦν, ον. Πινδ. Ν. 3. 36. = ἀπάτητος, ἀδιάβατος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπροσπέλαστος· περὶ ὀρέων Ἰηρόδ. 4, 25, 7. 176. Σοφ. Ο. Τ. 719. κτλ. περὶ ποτα-

μου = ἀδιόβατος Ξεν. Ἄν. 5. 6. 9, μεταρ. παρὰ τοῖς Κομ. οἰκίαι ἀδ. τοῖς ἔχουσι μῆδ' ἐν = ἀπροπέλαστοι τοῖς πτωχοῖς, Ἀριστοφῶν Κομ. ἐν «Ίατρῶν» 2. ἀδ. ποιεῖν τὰς τραπέζας Ἄναξίππος ἐν «Κεραυνῶν» 5.
 2) Περὶ ἱερῶν χώρων οὐς δὲν δύναται τις νὰ πατήσῃ ὁμοίον τῷ ἄθικτος Σοφ. Ο. Κ. 167, 675. ἔρπει πλούτος... ἐς τὰβάτα καὶ πρὸς βέβηλα Σοφ. Ἄποσπ. 109. ἀβάτωτατος ὁ τόπος [δηλ. οἱ τάροι] Ἄριστ. Περὶ θ. 20. 12. μεταρ. = καθαρὸς, ἀγνός: ψυχὴ Πλατ. Φαῖδρ. 245 Α. 6) ὡς οὐς, ἀδατον, πό = ἄδουον, Θεοπομπ. Ἰστ. 272.
 3) περὶ ἱππου, ὃν δὲν ἀνέθη τις. Λουκ. Ζεῦθ. 6. περὶ θηλέων ζῶων, = ἀδάτευτος, Λουκ. Φιλοφειδ. 7. πρὸ. Λεξίφ. 19.

II. ἐνεργ. ἀδ. πόνος = πόνος κωλύων τὸ περιπατεῖν ὅ εἰ. ποδάγρα. Λουκ. Ἄκουπ. 36.

ἀ-δαφής, ἐς, = ἄδαπτος, ἴδ. ἀναφής.
 ἀδαφος, ον, ὁ μὴ βεβαιωμένος, ἀργ. Λεξ.
 ἀδδα, Ἔβρ. λέξις = πατήρ. Εὐαγ. Μάρκ. ἰδ' 36.
 ἀδδαλεν, Αἰθιοπ. κατὰ συγχοπὴν ἀντὶ ἀπέβαλεν.
 ἀδδαῖς, ἄ, ὁ πατήρ, προσωνομία ἀπονεμομένη χάρην σεβασμοῦ εἰς ἡλικιωμένους μοναχοῦς. Πηλλὰδ. Λαουσ. 1011D. Ἰερών. νεμ. vii, 374B. Ἄποσπ. 80A. Ὁ ἀδδαῖς Ἀντώνιος. 336D. Νεώτερός ἐστι, καὶ διατὶ κάλεις αὐτὸν ἀδδαῖν; Ἄουτ. Κυπρ. 1728D. — Ἐνίοτε ὁ τύπος ἀδδαῖ εἶναι ἐν χρήσει ἐν ἀπάσαις ταῖς πύωσειν, Ἄθαν. Π. 980D, Ἀδδαῖ Πάμμων. Στρατ. Αἰγυπτ. 940 Α. Β. Πηλλὰδ. Λαουσ. 1026D, Ἀδδαῖ Ὁρ ὄνομα αὐτῶν. 2) ἀδδαῖς = ὁ ἡγουμένος μοναστηρίου. Παχῶμ. 948C. Νειλ. 244B. Ἰωάνν. Μοσχ. 2988A. Ὁ ἀδδαῖς τοῦ Σινᾶ. Ἰουστ. Νεαρ. 123, 34. Βασιλικ. 4, 1, 2.
 ἀδδελυκτος, ον (βδελύσσω), ὃν δὲν βδελύσσεται τις Αἰσχύλ. ἀποσπ. 130.

Ἀδδηρίτης [τ], ον, ὁ, ἐξ Ἀδδῆρων τῆς Θρηκῆς οὗτος ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ ἡμεῖς νῦν, καὶ τοὺς εὐήθεις καὶ ἡλίθιους. Δημ. 218. 10: — ἐπιθ. ἀδδηριτικός, ἤ, ὢν, ὡς Ἀδδηρίτης ὅ εἰ. εὐήθης. Λουκ. Ἰστ. συγγρ. 2: ἀδδηρο-λόγος, ον, Τατιαν. Κικ. Ἐπιστ. πρὸς Ἄττ. 7. 4.

ἀδδης, ὁ, «μάστιξ παρ' Ἰππώναντι», Ἰησὺχ.
 ἀ-δδβαίος, ον, = ἀδδβαίος, ἀμφίβολος, περὶ φαρμάκων Ἰππ. Ἄφ. 1245. ἀδδβαίωτατον ὦν κεκτῆμεθα (δηλ. π) οὗτος) Ἄλεξ. ἐν Ἀδδῆσι, 21. Πρὸλ. Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 2. 1: ὀρθαλμὸς ἀδ. = ἀσταθῆς Ἄριστ. Ι. Ζ. 1. 10. 3. Μεταρ. ἀδ. φίλια παρὰ τῷ αὐτῷ. Ἰπθ. Ε. 7. 2, 15. τὸ ἀδδβαίον = ἀδδβαίωτος, Λουκ. Χαρ. ἢ Ἐπισκ. 18: ἐξ ἀδδβαίου = ἐξ ἐπιστάτου (οὐχὶ ἀσφαλοῦς) θέσεως. Ἄρρ. Ἄν. 1. 15, 2. 2) περὶ προσώπων = ἀσταθῆς, ἀμφίβολος, κυμαινόμενος Δημ. 1341. τελ. Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 9. 12, 3. ἐπίρρ. -ως Μενανδρ. ἐν «Γεωργῶν» 1.

ἀ-δδβαίωτης, ἡτος, ἡ, ἀστάθεια, ἀκαταστασία Πολυβ. Ἄπ. Γραμμ. 6.

ἀ-δδβηλος, ον, ὡς τὸ δδβατος = ἱερός, ἀπαραβίωτος Πλούτ. Πρωτ. 20. Ἀδδβηλα, τὰ δδβατα χωρία καὶ ἱερά καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βίασιμα, μόνις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς Θεοὺς.

ἀδδεις = ἔχεις, Ἰησὺχ.
 ἀδδελίγν, «ἡλιακὸν (ἴσως ἡλιακὴν) Παμφύλιον», Ἰησὺχ.
 ἀδδελίος, ὅ εἰ. ἀφέλιος, Κρητικὴ λέξις ἀντὶ ἡέλιος, ἡλίος, Ἰησὺχ.

ἀδδελλον, ταπεινὸν, Ἰησὺχ.
 ἀδδελλω, στρέφω ἢ στέφω, «ἀδδελλει, στ(ρ)έφει», Ἰησὺχ.
 ἀδδελτέρειος, α, ον, ἐκτεταμ. τύπος ἀντὶ ἀδδελτερος, ὡς ἡμετέρειος ἀντὶ ἡμέτερος, Εὐστ. 1930. 32, Ἐτυμ. Μ. 429: διορθωθὲν ὑπὸ Διονορῶν. ἐν Ἀναξανδρ. «Ελένη» 1, ἀντὶ ἀδδελτερίου.

ἀδδελτερία, ἡ, εὐθθεια, μωρία, ἀνοησία, νωθρότης, Πλάτ. Θεαίτ. 174. C, Συμπ. 198 D, κλπ. (ὁ ἐσφαλμένος τύπος ἀδδελτερία κοινὸς ἐν μεταρ. χειρογράφ. ἀρεθὴ ἀδιόρθωτος ὑπὸ Βένκ. ἐν Ἄριστ. Πολιτ. 5. 11. 26).

ἀδδελτέριον ἢ ἀδδελτήριον. Ἰδὲ ἀδδελτέρειος.
 ἀδδελτερο-κόκκυς, υγος, ὁ μωρός, ἡλίθιος, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Δαίω», 1.

ἀδδελτερος, α, ον, (Πλάτ. Φιλ. 48, C), μῆδαιμὸς, ἀνόητος, μωρός, βλάξ. Ἄριστοφ. Νεφ. 1201. Ἄντιρ. κλπ. — «πρὸς τὸ Ἀναξανδρ. ἐν «Κανηφόρῳ», 1. ἀδ. τι παθεῖν Δημ. 449, 26: — ὑπερβ. -ώτατος Ἄριστοφ. Βατρ. 989. περὶ Μαργίτου Ὑπερείδ. Λουκ. 6. Ἐπίρρ. -ρος Πλούτ. 2, 531C.

ἀδδερβηλος, ον, ἀκατάστατος: «ἀδδερβηλον, πολὺ ἐπαχθές» μέγα, βαρὺ, ἀγάριστον, μάταιον». Ἰησὺχ.

ἀδδερτή, ἡς, ἡ (ἀδδερτήρ), Λατ. averta, γυλιός, σακκοπήρα. «ἀδδρτή, λέγουσι οἱ πολλοὶ νῦν ἀδδερτήν» Μακεδονικὸν δὲ καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ ὄνομα. Σουβῖδ.

ἀδδίσσει, «ἐπιποθεῖ, ἠορυσθεῖ», Ἰησὺχ.
 ἀδδιδών, ὅ εἰ. ἀφρῶν, ἀντὶ ἀφρῶν πῶθ. Λακων. τύπος παρ' Ἰησὺχ.

ἀδδῆνα, ἡ, ἐκ τῆς Λατ. λέξ. avena = αἰγίλωψ ἢ βρόμος, βρόμ, Διοσκ.

ἀδδῆνα, ἡ, ἐκ τῆς Λατ. λέξ. habena, ἱμάς, λωρίον: ἀδδίδου αὐτῷ ἀδδῆνας, ἐμαστίγου αὐτόν. Λεοντ. Κυπρ. 1717A. — «ἀδδῆνα ἢ ἀδδῆνα Ῥωμαῖστί». Ζωναρ. λέξ. — «σκυτάλαι, ἀδδῆνα ἢ λεγόμενα», Σχολ. Ὀππ. Ἄλ. 1. 183.

ἀδδῆρ, ἄφῆρ, Λακων. λέξ. = οἰκήμα στοάς ἔχον, ταμείον», Ἰησὺχ. πρὸ. αὐτήρ.

ἀδδίσστος, ον, (βιάζομαι) μὴ βιασθεῖς, ὁ ἄνευ δυνάμεως ἢ βίας. Πλάτ. Τιμ. 61 Α: μὴ βεβιασμένος, ἀπροσηκός, Διον. Ἄλ. περὶ Δημοσθ. 28. ἐπίρρ. -τως Ἄριστ. π. ζ. κινήσεως, 10. 4.

ἀδδελλαβον = κρίνον, ἡμεροκαλλίς, Διοσκ. 3, 106 (116). 127 (137) — στάχυς λευκός.

ἀ-δδβίλης, ου, ὁ, ἄνηρωπος ἄνευ βιβλίων. Τζέτζ. Ἰστ. 6, 407, 475.

ἀ-δδβιος, ον, = ἀδδβιωτος, ζωῆς ἀβίου. Ἐμπεδ. 38. ἀδ. βίος Ἄνθ. Π. 7. 715. 2) μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἐπιζῆσῃ τις: αἰσχύνω ἀδ. Πλάτ. Νόμ. 873C. II.

ἄνευ πόρου ζωῆς: πενόμενος Λουκ. Νεκρ. διαλ. 15. 3. ἀτέκνος καὶ ἀδ. καὶ προώλης, κατὰρα ἐκ τῆς Σουλ. Ἐπιγρ. 3915. 46.

III. ἀβίοι ἐν Ἰ. Ν. 6, ὡς ἐπιθ. τῶν Ἰππηνολῶν = ἀπλοὶ κατὰ τὸν βίον καὶ τοὺς τρόπους, οὐκ ἄδικοι: «Ἰππηνολῶν γλακτοράγων ἀβίων τε», ἀλλὰ πῶθ. «Ἀβίων» ὡς κῆρυον ὄν. εἶναι ἡ ἀληθῆς γραφὴ βεβαίως οὕτω μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἴρ. Σχολ. Ἐνεκ. Κατὰ τὸν Ἄρποκρ. «τὸν ἀβιον Ἄντιρῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βιον κεκτημένον ἔταξεν, ὡς περὶ Ὀμηρος ἄξιον ὦλην λέγει τὴν πολυέφυλον». Ἄβιοι, κατὰ Θεοδώρητον Ἐκκλ. Ἰστ. 4, 28, λέγονται οἱ μνηναχοί, οἱ ἀβιοι καὶ ἀνέσται, καὶ ἄσαρκοι, μικροῦ δὲ ἀναίματος καὶ Θεῶ κατὰ τοῦτο πλησιάζοντες».

ἀδδερὰ, ἴδ. βιρά.

ἀ-δδβιος, ον, ποιητ. = τῷ ἀδδβιωτος, κατακόνα ἀβίωτος βίου, ἀβίωτος βίου τύχα, Εὐρ. Ἰππ. 821, 867, ἔθθα πρότερον ἀνεγνώσκατο ἀδδβιωτος.

ἀδδβυκτον, «ἐρ' ὃ οὐκ ἐγένετο βοή ἀπολλυμένου», Ἰησὺχ.
 ἀδδβυτοποιός, ὢν, ὁ καθιστῶν τὸν βίον ἀβρόρητον. Σχολ. Εὐρ. Ἰππὸλ. 823.

ἀδδβιωτος, ον, (βιώω) βίος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ζῆσῃ, ἀβρόρητος. ἀδ. πεπολήκε τὸν βιον Ἄριστοφ. Πλ. 969. ἀδ. ζω-μεν βιον Φιλῆμ. κωμ. ἄδδβη 8, 7. πρὸλ. 5, 7: ἀδδβιωτον χρόνον βιοτεῦσαι Εὐρ. Ἄλκ. 241. ἀδδβιωτον ὤετ' ἔσεσθαι τὸν βιον αὐτῷ Δημ. 557 ἐλ.: — ἀδδβιωτὸν [ἐστὶ] = ὁ βίος εἶναι ἀβρόρητος Πλάτ. Πολ. 407A. ὡσαύτ. ἀδδβιωτον ζῆν ὁ αὐτ. Νόμ. 926 B. ἀδδβιωτον ἡμῖν Εὐρ. Ἰων 670. ἐπίρρ. ἀδδβιω-τως ἔχειν Πλούτ. Δίων 6. αἰσχρῶς καὶ ἀδ. διατεθῆναι ὁ αὐτ. Σὺλ. 7. πρὸλ. ἀβιος, ἀδδβιωτος. βιωτός.

ἀδδλάβεια, ἡ, ἑλλειψις βλάβης, ἀκεραιότης, Λατ. incolu-mitas Πλούτ. 2.1090B. Περὶ τοῦ χωρίου Αἰσχύλ. Ἄγαμ. 1024, ὄρα λέξ. εὐλάβεια. II. ἐνεργ. τὸ μὴ βλάπτειν, Λατ. innocentia, Κικ. Τουσκ. 3. 8.

ἀ-δδλάβης, ἐς, ἄνευ βλάβης, ὅ εἰ. I. παθ. μὴ ὑποστῆς βλάβην. Πινδ. Ο. 13. 37, -λαδὸς Η. 8. 77, Αἰσχύλ. Θηβ. 68, κτλ.

ζῶσαν ἀδδλαβεῖ βίω. Σοφ. Ἡλ. 650. πρὸλ. 649. II.

ἐνεργ. μὴ προξενῶν βλάβην, ἀθῆος: ἐνουουσία Αἰσχύλ. Εὐμ. 285. γῆδοναι Πλάτ. Πολ. 357 B, κτλ. ἀδ. σπασμοὶ μὴ προξενῶντες σπουδαίαν βλάβην. Ἰππ. Ἐπιθ. 1. 944. 2) ἀποκρούων ἢ προλαμβάνων βλάβην. Ὑδωρ Θεόκρ. 24. 96: — Παρὰ Πλάτ. Νόμ. 953 A. ἔχουεν τὴν ἐνεργ. καὶ τὴν παθ. σημασ. ἐν συνδυασμῷ. ἀδδ. τοῦ δρᾶσαι τε καὶ παθεῖν = χωρὶς νὰ προξενῆσῃ καὶ νὰ πάθῃ βλάβην. — ἐπίρρ. ἀδδλαβῶς, Ἐπ. -έως, ὤμ. Ὀμηρ. εἰς Ἐρμ. 83.

3) ἐν Ἄττ. τυπικαῖς φράσειν: ἀδδλαβῶς σπονδαῖς ἐμμένειν, μετὰ τῶν ἐπίρρ. δικαίως καὶ ἀδόλωτος φαίνεται ἀποκλείων φανεράν βίαν ὡς καὶ ἀπάτην Θουκ. 5. 18 καὶ 47. οὕτω καὶ αὐταὶ αἱ σπονδαὶ ἀποκαλοῦνται ἀδδ-λοι καὶ ἀδδ. ὁ αὐτ. 4. 118, 5. 18. ὡσαύτ. εὐρ. ἐϋμιαχοὶ πιστοὶ... καὶ ἀδδ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 74. 14.

ἀδδλαβι = ἀδδλαβῶς, Χοιροβοσκ. Βαροχ. Κωδ. 50. Θεόδωρ. Ἄ-λεξαν. σ. 77, 32.

ἀδδλαβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀδδλάβεια ἀδδλαβίσι νόμοι ὤμ. Ὀμηρ. εἰς Ἐρμ. 393.

Ἀδδλάβις, ἀντὶ Ἀδδλάβιος, ου, ὁ Ἐπιγραφ. 6447.

ἀδδλαβύνιον, κλέσμα ἐκ βύβλου, δηλ. παπύρου ἐν εἴδει σει-

ρητίου· σερὰ πλεομένη παρ' Αἰγυπτίους ἐκ βύβλων (πρὸς) κά-
θαρσιν οὐσα, Ἡσύχ.

ἀδλαδέως = ἠδέως, Ἡσύχ.

ἀ-δλάκευτος, ον, ὁ μὴ βλακικός ἢ βλακώδης· πρόθυμος,
ἄσικνος, μτγν.

ἀδλαξί, λαμπρῶς κατὰ Κυπρίους, Ἡσύχ.

ἀδλαστος, ον = ἀδλασθής, Ν.κ. Θ. 488. ἐπίρρ. -τως, Ὀρρ.
Ἰγν. 63. 10.

ἀδλαροι, ἐξύλα, Ἡσύχ.

ἀδλας, ἄσυνετος, ἀγνώμων, Ἡσύχ.

ἀδλαστέω, δὲν βλαστάνω, βλαστάνω ἀτελῶς. Θεόφρ. περὶ
φύτ. Αἰτ. 1. 20, 5.

ἀ-δλαστος, ον, (βλαστάνω), μὴ βλαστάνω, ἀτελῶς βλαστάν-
ων, ἄγνωτος, Θεόφρ. Ἰστ. Φυτ. 1. 2, 5:—ὡσαύτ. ἀ-δλασθής,
ἐς, ὁ αἰτ. Ἰστ. Φυτ. 2. 2, 8, καὶ ἀ-δλασθητός, ον, ἴδ. αὐτ.
περὶ φύτ. Αἰτ. 1. 3, 2.

ἀδλασφήμητος, ον, μὴ βλασφημῆεις, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς
βλασφημίαν, Σωκρ. Ἰστ. Ἐκκλ. 5, 19 καὶ Γρηγ. Νύστ. ὁμ. εἰς
40 μάρτ. Γ'. σ. 206.

ἀδλαυτος, ον, (βλαύτη) ἄνευ ἐμβάδων, ἀνυπόδητος, ὁ γυ-
μνός ἔχων τοὺς πόδας, ἀδλαύτοισι πόδεςσι, Ὀππ. Κυνηγ.
Δ 369.

ἀδλεμής, ἐς, (βλεμείνω) ἀσθενής, ἀδύνατος, ἄτολμος. Λατ.
improlemis, βάρως ἀδλ. προσπίπτει, Νικ. Ἀλεξ. 82.—ἐπίρρ.
ἀδλεμείως πίνων = ἀκρατῶς. Πανύασ. 6. 8, (κ. Σουίδ. ἀρρον-
τίσως).

ἀδλε(πτή)ματι, «ἀμαρτήματι», Ἡσύχ.

ἀδλεννής, ἐς, (βλένω) ἄνευ βλέννης, μύτης· οὕτως ὀνομά-
ζεται καὶ εἶδος ἰγθύος, ἢ βραχίς ἢ βελόνη, Ἀθην. Η. 355 f.

ἀδλεπέω = ἀδλεπτέω, Κύριλλ. Ἱεροσολ. 187.

ἀδλεπής, ἐς, (βλέπω) ἀνάξιος τοῦ βλέπεσθαι, καταφρονητός,
πταστός, οὐτιδανός, φαῦλος, Ἀπολλ. Λεξ.

ἀδλεπτέω, (ἀδλεπτής, Ἡσύχ.) δὲν βλέπω, παραβλέπω, παρ-
ραμειῶ, σφάλλωμαι: τὸ πρέπον, Πολύβ. 30. 6, 4. συχν. παρ'
Εὐσεβ. ἀδλεπτεῖν περὶ τὴν πάνσοφον ἀρμονίαν.

ἀδλεπτῆ, «τὸν ἀδλεπτοῦντα», Ἡσύχ.

ἀδλεπτημα, τό, σφάλμα, παρόραμα, Πολύβ. Ἀποσπ. 1. Βεκκ.
Ἀνεκδ. σ. 321.

ἀ-δλεφάρως, ον, ἄνευ βλεφάρων, «ἀδλεφάρως ὄπας». Ἀνθ.
Π. 11. 66.

ἀ-δλεψία, ας, ἡ, (βλέπω) = ἀορασία, τυφλότης, Ὀρρ. I,
1341B. ἔσειμὸν ἀδλεψιάς. Εὐστ. Ἀντιοχ. 652D. Εὐστ. III,
176B. 505B. Ψευδ. Διον. 1025A.

ἀδληθῆν, «ἐνδόσιμον», Ἡσύχ.

ἀδληρα, ὁ ἔ. ἀφληρα, ἀντὶ κῦληρα, εὐληρα (ὁ ἴδ.)
Ἡσύχ.—Ἀδληρος ὡς κύριον ὄνομ., Ἰλ. Ζ, 32.

ἀδληρά, «ἡνία», Ἡσύχ.

ἀδληρός, ἤτος, ὁ, ἡ, (βάλω) μὴ βληθεὶς: ἰὸν ἀδλητά = βέ-
λος μήπως τεθῆν εἰς χεῖρας, ἐπ. ἀμεταχειρίστον, νέον, Ἰλ. Δ, 117.
«κάνον ὅπω ἀλλοτε βεβλημένον», Ἡσύχ. πρβ. Ἀπολλ. Ρόδ. 3,
279.

ἀδλητήρες, μάρτυρες, Ἡσύχ.

ἀ-δλητος, ον, μὴ πληγείς (διὰ βελῶν) ἐναντίον τοῦ ἀνούτατος.
Ἰλ. Δ, 540· ἀδλητα βέλη = τὰ μὴ ριφέντα εἰς τρώσιν. Σουίδ.

ἀδληχής, ἐς, (βληχῆ) ἄνευ βελασμαμάτων.—ἐπαύλιον Ἀνθ.
Π. IX, 149.

ἀδληχμών, «ἀμβλύς», Ἡσύχ.

ἀδληχρής, ἐς, γεν. ἑός· σπάν. τύπος τοῦ ἀδληχρός. Νικ.
Θ. 885.

ἀδληχροποιός, ὄν, ὁ ἀδληχρόν, δηλ. κατεσκληρότα, ποιῶν
τὸν ἄνθρωπον «ἀδληχροποιός θάνατος», Εὐστ. 1676, 56.

ἀδληχρός, ἄ, ὄν· (α εὐρων, βληχρός· ὄρα λέξ. μαλακός):
—ἀδύνατος, ἀσθενής· περὶ γυναικείας χεῖρας, Ἰλ. Ε, 337:
περὶ ἀνυπερασπίστων τειχῶν, Ἰλ. Θ, 178· ἀδλ. θάνατος =
εὐκόλος καὶ φυσικός θάνατος ἐν ὀρίμῳ γερωντικῇ ἡλικίᾳ, γλυκὺς
θάνατος· ἀντίθ. τῷ βιαίῳ θανάτῳ, Ὀδ. Α, 135. Ψ, 282:—
νόσος = ἡ διαχρωμένη τὸ σῶμα σχολαίως, Πλουτ. Περ. 38.—
πυρετός, ἀντίθ. τῷ ὀξύ καὶ ὀλιγοχρόνιος. Ἀλεξ. Ἀρρ. Φυσ.
πρόβλ. σ. 272. κῶμα ἀδλ. Λατ. languidus sopor. Ἀπολλών.
Ρόδ. 2. 205.

ἀδληχρώδης, ἐς = ἀδληχρός, περὶ προβάτων. Βαθρ. 93.
5 (Σουίδ. βληχρώδης).

ἀδλε[σ]μαστον, «ἄψαυστον», Ἡσύχ.

ἀδλεσι, «σπένδε, Μακεδόνες», Ἡσύχ.

ἀδλόπεις, «ἀδλαβείς, Κρήτες», Ἡσύχ.

ἀδλος, τό, ἀγγεῖον χρήσιμον πρὸς ἀμύξιν, ἀμολγεύς, καρδέραι.

ἀδλωθρίδια, «ἀτέλεστα ἐκτρώματα», Ἡσύχ. Ἰδ. ἀμβλω-
θρίδιον.

ἀδλώσκω, ἐσφαλμένον ἀντὶ ἀμβλώσκω.

ἀδοαί, «εὐχαί», Ἡσύχ.

ἀδοαίτι, ἀδόατος, Δωρ. ἀντὶ ἀδοητί, ἀδόητος.

ἀ-δοθηθία, ἡ, ἔλλειψις βοθηθείας, Ὀ', (Σειρ. ν', 10).

ἀδοθηθητήτι, ἄνευ βοθηθείας.

ἀ-δοθηθητός, ον, μὴ ἐπιδεχόμενος βοθηθεῖαν· ἄνευ θεραπείας,
ἀνάτατος, περὶ τραυμάτων, Ἐρρ. 58, Πολύβ. 1. 81, 5, κτλ. ἀδ.
ἔχειν τὴν ἐπικουρίαν, ἀναφελῆ, Διόδ. 20. 42. νύξ ἀδ.
Γάλην.—ἐπίρρ. ἀδοθηθῶς, χωρὶς νὰ δύνηται νὰ βοθηθῆται·
«τελευτῶσιν ἐξαιματοῦντες ἀδοθηθῶς», Διοσκ. περὶ ἰοθῶλων, κερ.
IB.

II. Περὶ προσώπων = ἀνίκανος. Πλουτ. Ἀρατ. 2,
κτλ.

ἀδόηθος, ἡμαρτημένη γραφή ἀντὶ ἀδοθηθῆτος.

ἀδοητέ, Δωρ. -ατέ, ἐπίρρ. (βοῶν) ἄνευ προσκλήσεως. Πίνδ.
N. 8. 15. ἄνευ βοῆς, ἐν σιγῇ, «ἀδοητέ, βραδύς», Ἡσύχ.

ἀδόητος, Δωρ. -ατος, ον, (βοῶν) ὃν δὲν ἔκλαυσαν μετὰ
βοῆς. Ἀνθ. II. παράρτ. 200. 2) μετὰ τοῦ οὐ, = περμιμῆ-
μος μακρῶν, κλέος οὐκ ἀδ. Ἐπιγρ. Ἐλλ. 40. II. ἄγνωτος,
σιγῶν. Νόνν. Παράρτ. τοῦ κ. Ἰωάν. Εὐαγγ. ἰδ', 42.

ἀδολα, «κυβεουτὸ βόλου ὄνομα», Ἡσύχ. Ἰδε ἀβολος 2)

ἀδολεῖς, «περιθοαὶ ὑπὸ Σικελῶν», Ἡσύχ.

ἀδολεῖω, μ. ἦσω, μεταγ. Ἐπ. ἀντὶ ἀντιβολέω = ἐντυγχάνω,
συναντῶ μ. ὄστ. Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1145: Ἐπ. ἀόρ. ἀδολῆσαν
Λητοῖδι· ὁ αὐτ. 2. 770. Καλλ. ἀοσπ. 455.

ἀδολησταί, «ἀναπάντητοι ἰσχυροὶ», Ἡσύχ. Ἰδ. σμ. Κοραῖ
εἰς Λεξί. Ἡσύχ. ἐκδ. Α. Κωνσταντινίδου, Ἀθήνησι 1889.

ἀδολητοί, «ἐντελείεις», Ἡσύχ.

ἀδολητύς, ὕος, ἡ, ἐντελείεις, συνάντησις. Ἰων. λέξ. ἐν Α. Β.
322. Ἐτυμ. Μ. 3.

ἀδολήτωρ, ορος, ὁ, «ὁ συναντῶν, ὁ συντυγχάνων», Ἐτυμ.
Μ. 4. 8.

ἀδολαστος, ον, ὃν οὐκ ἔστι δυνατόν τῇ βολίδι ἐξερευνηθῆσαι,
περὶ θαλάσσης, ἥς τὸ βάθος οὐ δυνάμεθα διὰ τῆς βολίδος κατα-
μετρηθῆσαι, Ψευδ. Ἀθαν. Δ, 684. 1028A.

ἀδολετιών, ωνος, ἡ, ἡ Λατ. λέξ. abolitio, ἀναίρεσις, ἀκύ-
ρωσις. Παλλάδ. Βίος Χρυσοστ. 51D.

ἀδόλλα, ἡ, τὸ Λατ. abolla = παγῶ μάλλινον ἐπανωφόριον.
Ἄρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. σ. 13. Ἰδε ἀβολος, II.

ἀδολος, ον, (βολῆ) ὁ μὴ ἀλλῆξας τοὺς πρώτους (γαλαξίας)
ὀδόντας· περὶ νέου ἵππου, Σοφ. ἀποσπ. 363. Πλάτ. Νόμ. 834C,
Σπράτις ἐν «Χρυσίπῳ» 2. Ὁσαύτως περὶ γραίου ἵππου, ὅστις
δὲν ἀλλῆσσει αὐτοὺς πλέον. Α. Β. 322. 2) ἀδολα, ἀτυχῆς
βολῆ τοῦ κύβου, Πολύβ. 7. 204.

II. ὡς οὐσιαστ. ἀβολος,
ἡ, τὸ ἱμάτιον ἰππέως, Λατ. abolla, Ἄρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ.
σ. 4. (ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ὁ Κούρτιος θεωρεῖ τὸ ἀ- ὡς λείψα-
νον τοῦ ἀμφ-, ἢ ἀμφι-, περιβαλλόμενον, ριπτόμενον περὶ τὸ
σῶμα· πρβλ. ἄτρακτος).

ἀ-δρόβορος, ον, ἄνευ βορδόρου, Σοφ. ἀπ. 337. ἴδ. λέξ.
ἀδρόβαρος.

ἀδός, Δωρ. ἀντὶ ἡβός.

ἄδος, ἡμαρτημένη γραφή ἐν τοῖς χειρογράφοις ἀντὶ ἄδος =
ἡβός· «μὴ μευ λωδᾶσησθε τὰς ἀμπίλους· ἐντι γὰρ ἀδοί». Ἐσοκρ.
Εἰσόλλ. Ε', 109. ἔκδ. Μεινικίου.

ἀδοσκής, ἐς, (βόσκω) ἀδόσκητος, ὁ μὴ φαῶν, νῆσις. Νικ.
Θ. 124.

ἀ-δόςκητος, ον, ἄνευ βοσκῆς, «ἀδόσκητα ὄρη», Βαθρ. 44.

10. ἔνθα δὲν δύναται τις νὰ βοσκήσῃ. πρβ. Εὐστ. 307. 27.

ἀ-δόςκηνος, ον, ἄνευ φυτῶν ἢ βλαστήσεως. Ἰω. Χριστ.
ἄδοτος, ον, (βόσκω), ὁ ἄνευ βοσκῆς καὶ ἀδόσκητος, «αἱ μὴ
κατανενημμένοι βοτάναι ἢ αἱ μὴ φέρουσαι καρπὸν», Ἡσύχ.

ἀδουκόλητος, ον, (βουκόλεω) ἀποιμάντος· μεταγ. ἡμελη-
μένος, ἀδ. τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι. Αἰσχύλ. Ἰκ. 929.

ἀδουλέει, «ἀδούλωζ, ἀφρόνας, ἀμυθῶς», Σουίδ.
ἀδουλέυτος, ον, κακῶς βεβουλευμένος· ἀστύχαστος, ἀπερί-
σκεπτος, Ἰππολ. εἰς τὴν αἴρεσ. Νοέτου 10. ἐπίρρ. -τως, Ὀ', (1.
Μακκ. ε', 67).

ἀδουλέω, οὐ βιύλωμαι, δὲν θέλω. Πλάτ. Πολ. 437C: μετ'
ἀπαρ., Πλάτ. Ἐπιστολ. 7, 347A:—ὡσαύτ. μετ' αἰτ. ἀπαρέσκο-
μαι, ἀποδοκιμάζω, ἐναντιοῦμαι· εἰς τι, Δίων Κ. 55, 9. (τὸ ἀδου-
λέω φαίνεται ὅτι ἐξαιρέσις τοῦ κανόνος, καθ' ὃν τὸ α στερεπ. δὲν
δύναται νὰ συναρτῆ ἀπ' εὐθείας ῥήμασιν· ἀλλ' ὁ Πλάτ. διὰ τρῶ-
που οὐχὶ ἀσυνήθους αὐτῷ κανόνος ἔχει λάθῃ τὸ ἀδουλέω (ἐπιθ.)
μὲ τὴν σημασ. ὁ μὴ θέλω, ἵνα σχηματισθῇ τὸ ῥῆμα τοῦτο· πρβ.
τὴν περιεργον ἀναλογίαν τοῦ im-probus, improbare).

ἀβούλνημα, τος, τό, τὸ πεπραγμένον ἀπερισκέπτως, ἀπὸ τῆς κακοπραγίας ἀβούλημα. Βίος ἀγ. Νεῖλ. σ. 104.

ἀβούλητος, ον, (βούλομαι) μὴ θέλων, ἀκούσιτος, Πλάτ. Νόμ. 733Δ. ἀντιθ. τῷ βουλητῷ καὶ ἐκουσίῳ. II. ἀσύμ- γανος πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ἢ θέλησιν τινος· δυσάρεστος· Διον. Ἁλ. 5. 74.: —ἐπίρρ. τως, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1, 19. Μ. 8. 316.

ἀβουλία, ἡ, κακὴ σκέψις· ἔλλειψις σκέψεως, ἀπερισκεψία, Ἡρόδ. 7, 210. Ἀντιφ. 126. 30 κτλ. ἐπαρθέντες ἀβουλίῃ Ἡρόδ. 7, 9, 3: ἐξ ἀβουλίας πεσεῖν, ἀβουλία πεσεῖν, Σοφ. Ἁλ. 398, 429: ὡσαύτ. κατὰ πληθύν. Ἡρόδ. 8, 57. Πίνδ. κτλ.

ἀβουλος, ον, (βουλή) ἀσυλλόγιστος, κακῶς σκεφθεὶς, —ἀνήρ, Σοφ. Ἁντ. 1026 κτλ.: τέκνονσι Ζῆν' ἀβουλον εἶδεν, μηδὲνος περὶ αὐτῶν σκεπτόμενον, ὁ αὐτ. Τρ. 140. —πόλις, Οἰδ. Κ. 934.—στάσις γλώσσης, Οἰδ. Τ. 634. συγκρ. —ότεροι, Θουκ. 1. 120, 7. 2) = κακόδοξος, δυσδόλος, Σοφ. Ἁλ. 546.— ἐπίρρ. ως, Ἡρόδ. 3, 71: οὐκ ἀβ. Φερεικρ. Τυρ. 1, 6: ὑπερθ. —ατάτα Ἡρόδ. 7, 9, 2.

ἀβουσκολεῖ, «θερυβεῖ», Ἡσύχ.

ἀβούτης, ου, ὁ, (βούς), ὁ ἄνευ βοῶν· ὁ ἐ. πτωχός.—ἀνήρ, Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 449. «ἀκτόμων», Ἡσύχ.

ἀβρα, ἡ, εὐνοουμένη δούλη· Λατ. delicata, Μένανδ. ἐν «Ἀπί- στω», 1, ἐν «Σικυωνίῳ», 3. ἐν «Ψευδοπρακτεῖ», 3. Ο', (Γεν. κδ' 61, Ἐξ. 6' 5. ἄλλ.). Συνήθως σχετίζεται τὴν λέξιν πρὸς τὸ ἀβρός· (ἀλλὰ παλαιοὶ τινες γραμματικοὶ λέγουσι τὴν λέξ. ξένην καὶ γράρουν: ἀβρα· πρὸ Α. Β. 322).

ἀβρά, «τρυπερά, μαλακά», Ἡσύχ. ἴδε ἀβρός.

ἀβραμαίς, «ὄνομα βόλου κυβευτικού», Ἡσύχ.

ἀβραμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομένου. Ξενοκρ. 36.

ἀβραμαίς, ἴδος, ἡ, ἰχθύς θαλάσσιος καὶ τοῦ Νεῖλου. Ὀπι. ἄλ. 1. 244.

ἀβραμιαῖος, «εἶδος ἔχων Ἀβραάμ, γιγαντιαῖος», Ἡσύχ. Ἀβραμιαῖον ἔργον = φιλόξενον.

ἀβράνας, οὗτω καλοῦσιν οἱ Κέλται τοὺς κερκοπιθήκους, δηλ. τοὺς ἔχοντας οὐράν, Ἡσύχ.

ἀβρανίς, ἴδος, ἡ, λέξ. Λακων. κροκωτός γιτών, Ἡσύχ.

ἀβρεκτος, ον, = ἀβρόχος. Πλουτ. 2. 381C. Μόσχ. παρὰ Nāke Opusc. 179.

ἀβρεμής, ἀδελπής κατὰ Κυπρίους, Ἡσύχ.

ἀβριβέστερον, «ἀλγέστερον», Ἡσύχ.

ἀβρίζομαι, μέσ. ἢ παθ. = ἀβρόνομαι, Ἡσύχ.

ἀβρίζω, νυστάζω μετὰ τὴν τροφὴν ἢ κοιμῶμαι· ἀβρίζει, τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάζει ἢ κοιμηθῆναι, Σουίδ.

ἀ-βριθής, ἐς, μὴ ἔχων βᾶρος: βᾶρος μὲν οὐκ ἀβριθές. Εὐρ. Ἰκ. 1125.

ἀβριτικός, ον, (βριζω) ἄγρυπνος, ἐξυπνος. Ἡσύχ. Σουίδ.

ἀβρινά, «κεκαθαριμένα», Ἡσύχ.

ἀβριξί, «ἐγρηγόρας», Ἡσύχ. Ἐν τισὶ παλαιαῖς ἐκδόσεσι τοῦ Εὐριπίδου ἐφέρετο ἡ λέξις ἀβριξί, ἀλλ' αἱ νεώτεροι ἐκδόσεις διορ- θοῦσι τὸ χωρίον ἐν ᾧ εὐρίσκειτο: ασίγα πᾶς, ὕφιλζ'· ἴσως γὰρ εἰς βῆλον τις ἔρξετο. Εὐρ. Ρῆσ. 730. Ἐκδ. Γ'. Δινδορ- φίου, ἴδ. καὶ τὴν τοῦ F. A. Paley London. 1872.

ἀβριζομαί = ἀβρίζομαι, Δωρ. ἀβριστάται, κοσμεῖται, ὀρπύεται, Ἡσύχ.

ἀβριστής, «ἀβριστήν, μαστιγίαν», Ἡσύχ.

ἀβρο-βάτης, ὁ ἀβρὰ βαίνων, ὁ ἀπαλά, τρυπερὰ καὶ καμα- ρωτὰ περιπατῶν ὡς αἱ γυναῖκες· «γοᾶσθ' ἀβροβάται». Αἰσχύλ. Πέρσ. (1073) 1051. Τὴν γραφὴν ταύτην ἀποκρούει ὁ Ἐρμάνος, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ὅμοιαι λέξεις ὡς, ἀβρόβροοι (αὐτόθ. 541. «ἀβρόβροοι Περσίδες»), ἀβροπενθεῖς, αἰτινες ὑποστηρί- ζουσι τὴν γραφὴν. ἴδ. καὶ ἀβροπενθής.

ἀβρό-βιος, ὁ ἀβρῶς βίων, ὁ πολυτελῶς ζῶν, ὁ ἀβροδίατος· οὐχ ὡς ἀβροδίων Ἀράβιον γένος· Διονυσ. Περ. 968 Πλουτ. Ὀνομ. 5' 27 κτλ. ὑπερθ. —ὠτάτος, Πλουτ. Δημητρ. 2 κτλ.

ἀβρο-δύατρωρ, ον, = ἀβροκόμης. Τζέτζ. Χιλ. 1, 8. 230.

ἀβρο-γύατρωρ, ορος, ὁ, ἡ, κοιλιοδόλος, λέξ. Βυζαντιακῆ.

ἀβρό-γυος, ον, = ὀρηκῶν ὡς γυνή. Αἰσχύλ. Πέρσ. 541.

ἀβρό-δαίς, ἡ, ἰ, πολυτελής· ἀβρόδαίται τραπέζῃ, Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθ. 4E.

ἀβρο-δίαιτα, ἡ, πολυτελής, πολυδάπανος βίος· ἐσφαλμένως συνισθὲν (ἴδ. Λοβ. Φρόν. 603) ἐν Α. Β. 322. Σουίδ., Διλ. Παικ. ἰστ. 12. 24. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἀβροδιδαιτώμακ = ἀβρός δαιτωμάκ. Σχολ. Εἰρ. Ἀριστοφ. 1193 (1226) ὁ Βέκκ. ἐν τῇ ἐκτυπῶν ἐκδόσει τοῦ Ἀριστοφ. διορ- θῶν τὸν σχολιαστὴν γράφον· ὡς ἀβρῶς δαιτωμένους.

Ἄνθ. Π. παραρτ. 59: τὸ ἀβρ. = ἐκθλήνους, Θουκ. 1. 6. Ἄθ. 513C. Ἐπίρρ. —τως, Φίλων 1, 324.

ἀβρο-εἰμων, ον, (εἰμα) μαλακῶς ἐνδεδυμένος, Κωμ. Ἀνώ- νυμ. ἐν Mein. 4. σελ. 621. Κατηγλασμένος, λαμπροφόρος, ἀπαλοφόρος. Εἴτωμ. Μ. σ. 4. 15.

ἀβροθυμοέγκουστος, ὁ ἐγκαυστον ἔχων τὴν καρδίαν ἢ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐξ ἀβρότητος. Χρυσόστ. τόμ. Ζ, σ. 498

ἀβρο-καρπος, ον, ὁ φέρων τρυπερούς καὶ ἀπαλούς καρπούς· παρ' Ἡσυχ.

ἀβρο-κόμας, «ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων», Ἡσύχ.

ἀβρο-κόμης, ου, ὁ ἔχων λεπτὰ ἢ ζωηρὰ φύλλα· —φοινῆ. Εὐρ. Ἰων. 920. 1. Τ. 1099. Περθ. Ἄνθ. Π. 12. 256: —ἀβρο- κόμος, ον. Σιβυλλ. χρησμ. 14. 67.

ἀβροκόσμητος, ὁ ἀβρῶς κεκοσμημένος. Κωνστ. Μανασ. Χρον. ἀβρομαία, «σκοτ[ε]ρία», Ἡσύχ.

ἀ-βρόμιος, ον, ἄνευ Βάκχου, δηλ. οἴνου, Ἄνθ. Π. 6. 291, «Βρόμιος γὰρ ὁ Διόνυσος», Εἴτωμ. Μ.

ἀβρομέτρης, ου, ὁ μετὰ λαμπρῶς ζώνης, λαμπρῶς ζώνος, Ἡσύχ.

ἀ-βρομοσ, ον, 1) (α ἀβροσιτ.) θερυβώδης, παραωδής. 2) (α στερητ.) ἀβρόδος, περὶ τῶν Τρώων ἴδ. λέξ. αὐτά- χος: ὁ Ἄπ. Ρόδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μετὰ τῆς δευτέρας σημασίας, ἀβρ. κύμα. 4, 153.

ἀβρόντητος, ὁ μὴ ἐμβρόντητος ἢ ἐκπληκτος ἢ παράφρων. Ἄμφιλ. σ. 7.

ἀβρο-πέδιλος, ον, ὁ φορῶν ἀβρὰ πέδιλα. —Ἐρωκ. Μελέαγρ ἐν Ἄνθ. Π. 12. 158.

ἀβροπενθής, ἐς, ἴδ. λέξ. ἀβροπενθής.

ἀβροπέταλος, ον, ὁ ἀβρὰ φύλλα ἔχων, π. χ. ῥόδα ἀβρο- πέταλα. Ἰω. Γαβ. Ἐκφρ. 2. 2. σ. 98.

ἀβρόπηνος, ον, (πῆνη) ὁ ἔχων λεπτὴν ὑφὴν, λεπτῶς ὑφα- σμένος, ἀβροπῆνους πέπλους, Λυκόφ. 863: ὁπόθεν εἰσηχθῆ ὑπὸ Σαλμαστίου εἰς Αἰσχύλ. Ἄγ. 690· ἀντὶ τοῦ κοιν. ἀβροπέμων.

ἀβρό-πλουτος, ον, πλουσίως χλιδανός, Εὐρ. Ι. Τ. 1148. Περὶ τοῦ χωρίου τούτου, ἐν ᾧ εὐρίσκειται ἡ λέξις αὕτη, οὐδόλω, συμφωνοῦσιν οἱ φιλόλογοι· ὁ Γ. Δινδόρριος ἔχει: «χαίτας ἀβρό- πλουτον ἐς ἔριν ὀρνημένα», ὁ Πάλλεϋ: «χαίτας τ' εἰς ἔριν ἀβρό- πλουτον ὀρνημένα», κτλ.

ἀβρόπους, ὁ ἀβρῶς ἔχων πόδας, ὁ περιπατῶν ἀβρῶς, «Λε- σβίδες, ἀβροπόδων βῆμασθ' ἔλισσόμεναι», Ἰακωβ. Ἄνθ. Παιλ. Δ. 227· αἱ νεώτεροι ἐκδόσεις ἔχουσιν, «ἀβρὰ ποδῶν βῆματα».

ἀβρός, ἄ, ὄν, ποιητ. καὶ, ὄς, ὄν: —ἐπίχρος, κομψός, ὠ- ραῖος, εὐειδής, παῖς, Ἐρωκ. Ἄνακρ. 16. 64. ἀβρὰ Χάρτις (μετ' Αἰὸλ. τονισμῷ) Σαπρ. 65. ἴδιως περὶ τοῦ σώματος σώμα, πούς κτλ. Πίνδ. Ο. 6. 90. Εὐρ., κτλ.: περὶ πραγμάτων = λαμ- πρός· στέφανος, κῦδος, πλούτος κτλ. Πίνδ. Ἰσθμ. 8. 144 κτλ.—Αἰὼν πρώτως ὄμως ἡ λέξ. ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ ἀπα- λός, μαλακός, λεπτός, λεπτεπίλεπτος, ὀρυκτικός, χλιδανός, ὡς τὸ τρυπερός. Ὄθεν ἀβρὰ παθεῖν = ζῆν χλιδανῶς, ἀπαλῶς. Σόλων 15. 4. Θέογν. 474: καὶ ἀπὸ Ἡρόδ. καὶ ἐξῆς (1. 71 καὶ ἐν τῷ ὑπερθετ. —ατάτος 4, 104) καθήνησε κοινὸν ἐπίθετον τῶν Ἀσια- γῶν: Ἰώνων ἀβρός... ὄχλος. Ἀντιφ. ἐν «Δωδώνῃ», παρ' Ἀθην. Β', 526. παρθ. σαύλος.—Οἱ ποιηταὶ ὄμως ἐξηκολού- θουν μεταχειριζόμενοι τὴν λέξιν ἐν τῇ καλῇ σημασίᾳ: ἴδιως περὶ γυναικῶν = λεπτῆ, εὐγενεῖς π. χ. Αἰσχύλ. ἄποσπ. 322. Σοφ. Τρ. 523 καὶ περὶ παντός τρυπεροῦ ἢ ὠραίου πράγματος. Βαλκ. Καλλ. σ. 223· ἀβρόν ἀθουρα. περὶ μικροῦ εὐνοουμένου κυνός. Ἐπίγρ. Ἐλλ. 626· οὐδ. πληθ. ἀβρὰ παρηίδος = ἀβρὰ παρηίδα (πρὸβλ. ἄσμημος III. 1). Εὐρ. Φοίν. 1486· ἐπίρρ. ἀβρῶς, Ἄνακρ. 16. ἀβρῶς καὶ ἀβρόν βαίνειν = βαδίζειν μετὰ λεπτότητος. Εὐρ. Μῆδ. 830. 1164· οὕτως οὐδ. πληθ. ἀβρὰ γελᾶν, Ἄνακρ. 44, 3, 45, 5· ἀβροτέρως ἔχειν Ἡρόδ. 1 17.—Ἡ λέξις εἶναι κυρίως ποιη- τικῆ, ἂν καὶ οὐδέποτε εὐρίσκειται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν ἐπι- κῶν καὶ εἶναι σπανία παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. Ξεν. Συμπ. 4, 44. Περθ. ἀβρα (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ὡς ἡ ἤδη, Ὁ Κούρ- τιος θεωρεῖ τὴν ρίζαν ὡς ἄγνωστον σ. 490) [ἄ φύσει βραχύ· ἴδ. Εὐρ. Μῆδ. 1064. Τρωάδ. 820].

ἀβρόσιτος, ον· πολυτελής εἰς σιτία, ἐδέσματα, ὡς π. χ. ἀβρόσιτος τράπεζα, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σ. 229.

ἀβροσταγής, ἐς, (στάζω) στάζων πλούσια μύρα, μέτωπον.

Ἄνω. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. ἀβρός. Ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βέκκ. γέγραπ- ται μωροσταγής· «μωροσταγῆς ἔχων αἰεὶ τὸ μέτωπον». Ἀνθύθ.

ἀβροστολίστος, ον, ὁ ἀβρῶς, κομψῶς ἐστολισμένος, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σ. 148.

ἀβροσύνη, ἡ· = ἀβρότης. Σαπρ. 43. Εὐρ. Ὀρ. 349. Ξενο- φάν. 3. 1.

ἀβροτάζω, ἀποτυγχάνω, μετὰ γεν. Ἐπ. ἵμα ἐν χρήσει μόνον κατὰ ἀορ. ἀ' ὑπ. μήπως ἀβροτάζομεν (Ἐπικ. ἀντί-ωμεν) ἀλλήλοισιν, Ἰλ. Κ. 65. (ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ ἀμβρο-
τ-εῖν, ἀμαρτ-εῖν, ἀποβλήντος τοῦ μ, ὡς ἐν ταῖς λέξ. ἀμ-
βροτος, ἀβροτος, ἀμπλακεῖν, ἀπλακεῖν, πρὸλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ. ἀμβρόσιος 7).

ἀβρόταξις, ἡ ἐν νυκτὶ ἀποπλάνησις καὶ ἡ ἀποτυχία τοῦ ζη-
τουμένου ἐν ὁδῷ τινι, ἀμάρτημα, πρὸλ. διαμφοδῆσις, ἴδ. Εὐστάθ. 789. 51, καὶ Ἰησὺ. ὅστις ἐρμηνεύει τὴν λέξ. = ἀμαρτία.

ἀβροτέω, «ἀβροτῆσαι, νυκτὸς ἀπαντῆσαι,» Ἰησὺ.
ἀβρότη, ἴδ. ἀβροτος, καὶ Βουττμ. Λεξίλ. § 15, ἐν λέξ. ἀμ-
βροσιος, ἀμβροσιος κτλ.

ἀβροτήμων, ον, «ἀμαρτωλός,» Ἰησὺ.
ἀβροτῆσαι, «νυκτὸς ἀπαντῆσαι,» Ἰησὺ.

ἀβρότης, ητος, ἡ = ἀβροσύνη, λαμπρότης, πολυτέλεια: ἔ-
λυσε δόμους ἀβρότατος = οἴκους ἀβρότητος, ὅ ἐ. πολυτελεῖς.

Πίνδ. Π. 11. 51: τῇ Μῆδων στολή καὶ ἀβρότητι. Σεν. Κυρ. 8. 8. 15, πρὸλ. Πλάτ. Ἄλκ. 1. 122C, Εὐρ. Βάκχ. 968. οὐκ ἐν ἀβρότητι κτῆσαι = δὲν εἶσαι εἰς κατὰστασιν ἢ δὲν τὸ καλεῖ ἢ ὠρὰ νὰ δεικνύης ἀβρότητα τρόπων. αὐτ. I. A. 1343: ὡσαύτ. ἀβρότατος ἔπι = ἐν τῇ τρυφερῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ. Πίνδ. Π. 8. 127.

ἀβρό-τέμνος, ον, κομψός καὶ δαπανηρὸς, πολυτέμνος. Αἰσχύλ. Ἄγ. 675, ἴδ. ἀβρόπηνος.

ἀβροτίνη, ἡ, «ἀμαρτωλή,» Ἰησὺ., πρὸλ. ἀβροτάζω.

ἀβροτόνιος, ὁ, ον, παρσκευασμένος ἐξ ἀβροτόνου. Διοσκορ. 1. 60: ἔλαιον, μύρον.

ἀβροτονίτης, οἶνος, ὁ παρσκευασμένος μὲ ἀβρότονον. Διο-
σκορ. 5. 62.

ἀβρότονον, τό, θιαμνῶδες ἀρωματικὸν φυτόν, εἶδος ἀψινθίου, πικρὸν μεταχειρίζοντα αὐτὸ ἐνίοτε ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ ζύου, καὶ ἐν Ὀράκῃ τοῦ οἴνου (Artemisia abrotanum). Θεόφρ. I. Φ. 6. 7, 3 κτλ. ἴδ. Schneider (Index.) Διοσκορ. Νικ. Θηρ. 66, 91, Ἄλεξ. 46.

ἄβροτος, ον, ὡσαύτ. η. ον = ἀμβροτος, ἀμβρόσιος, ἀθάνατος, θεῖος, παρὰ τῶν θεῶν πεμφθεῖς ἢ ἱερός αὐτοῖς, ἱερός. Παρ' Ὀμ. μόνον ἀπαξ, νύξ ἀβρότη, Ἰλ. Ξ, 78: ἢ ἱερὰ Νυξ, ὡς θεότης (κατὰ τὰ νύξ ἀμβροτος, ἀμβροσίη, δαιμονία, ἱερὸν κνέφας, ἱερὸν ἡμᾶρ), ἢ — μηδέποτε τελευτῶσα (ὡς ἀφθίτος ἡώς) ἔπη ἀβροτα = ἱεροὶ ὕμνοι, Σοφ. Ἄνε. 1134, ἔνθα ἴδ. Musgr. Ὁ Jebb ἐν τῇ Ἀντιγόνη αὐτοῦ διατηρεῖ τὴν γραφὴν τῶν χειρογράφων, «ἀμβρότων ἐπέων». Πρὸλ. ἀμ-
βροτος, ἀμβροσία καὶ Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ. II. = ἄνευ ἀνδρῶν, ἔρημος ἀνδρῶν ἀβροτος ἐρημία Αἰσχύλ. Πρ. 2 ἔνθα ἢ γραφῇ τοῦ χειρογράφου ἀβρατον διωρθῶθη ἐκ τῶν Ἐνετ. Σχολ. Ἰλ. Ξ, 78.

ἀβροτράπεζος, ὁ ἐσθίων πολυτελεῶς, ὁ φρονιζὼν νὰ δειπνῇ τρυφηλῶς, ὁ ἔχων τράπεζαν πλήρη ἀβρῶν ἐδεσμάτων, Κωνστ. Μανασ. Χρ σ. 130.

ἀβρο-φυῆς, ἔς, ὁ ἀβρὸς τὴν φυήν, πῶθ διορθ. ἀντὶ ἀφρο-
φυῆς: «καὶ θριδάκων οὐλων ἀβροφυῆ πέταλα», Ἀνθ. Π. 9. 412. ἴδ. ἀφροφυῆς.

ἀβρο-χιάτης, ου, ὁ = ἀβροκόμης, Ἄνακρ. 43, (41) 8.

ἀβροχία, ἡ, (ἀβροχος) ἑλλειψὶς βροχῆς, αὐχμὸς, ξηρασία. Μένανδρ. παρ. Ἰωσήφ. Ἄρ. Ἰουδ. 8, 13, 2. Σιδουλ. Χρησ. 3. 540. Πρὸλ. Λοβ. Φρόνη. 291.

ἀβρο-χιτών [Υ], ἠνωος, ὁ ἡ, μετὰ μαλακοῦ χιτῶνος, ἀβρῶς ἐνδεδυμένος. Ἀνθ. Π. 9, 538: — εὐνάς ἀβροχιτώνας: κλινὰς ἢ κοίτας μετὰ μαλακῶν σκεπασμάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 543.

ἀβροχος, ον, (βρέχω) = ἀβρεκτος, ὁ μὴ βραχεῖς, μὴ ὑγρανεῖς. Αἰσχίν. 31. 5, Νικ. Θ. 339: κατὰ πότον ἀβρο-
χος αἴσσει, Μόσχ. 2. 139: — ἄνευ βροχῆς, ἄνευ ὕδατος: πεδία Εὐρ. Ἡλ. 1484: — Ἄρκαδίη, Καλλ. ὕμν. Δ. 19: — ἀγκυρα Λουκ. ἀπολογ. 10, ἔνθα ἀντιτίθεται τῷ διαβροχος, ὡς παρ' Ἀθην. 2, 53, τὰ βεβρεγμένα. ἐπίρρ. ἀβρόχος μετὰ.

ἀβρόχροος, λέξ. νεότευκτος, ὅπως ἀντικαταστήσῃ ἄνευ ἀνά-
κης τὴν ἐν Πέρτ. τοῦ Αἰσχύλ. 543 λέξ. ἀβρόχοος ἢ ἀβρο-
γῶος, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀρίστοις ἐκδόσεσι διατηρεῖται ἢ ἀρχαία γραφή.

ἀβρονα, —α = συκάμινος, Παρθέν. παρ' Ἀθ. 2, 51 f. Πρὸλ. Α. Β. 224. — Ὁ Ἰησὺ. γράφει ἀβρονα μετὰ φιλοῦ πνεύματος.

ἀβρυντής, οὔ, ὁ, καλλωπιζόμενος ἐπιδεικτικῶς, θηλυπρεπής. Ἄδαρ. Φυσιογ. 2. 20, παρὰ τῷ καλλωπισταί.

ἀβρύνω, (ἀβρός), κάμνω τινὰ ἀβρῶν, μαλακῶν μεταχειρί-
ζομαι τινὰ μετὰ λεπτότητος, μὴ γυναικῶς ἐν τρόποις ἀβρύνε
με Αἰσχύλ. Ἄγ. 919, ἔνθα ὁ Ἀγαμέμνων ἀποποιεῖται τὸν ἰσλα-
τικὸν κόσμον ἐν τῇ ὑποσχῇ αὐτοῦ: ἔξαπατῶ, πλανῶ τινὰ διὰ λε-

πότητος τρόπων: κούρην εἰς γάμον ἀβρύναι. Ἀνθ. Π. 6. 281: — Μίσρ. ἢ παθ. = ζῶ μετὰ ἀβρότητος = ὀρῦπτομαι, γίνο-
μαι ὀρτυκίως, ὑπερηρευνεῖσθαι, καυχώμαι. Ἄνευ πτώσεως ἀβρύν-
νεται γὰρ πᾶς τις εὐ πράσων ἀνὴρ, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1205. Πρὸλ. Σοφ. Ο. Κ. 1339: ἔκαλλυνόμεν τε καὶ ἡβρυνόμεν ἄν, Πλάτ. Ἄπολ. 20C. μετὰ ὁστ. πράγμ. = ὑπερηρευνεῖσθαι ἢ
μεγαλαυχῶ ἐπὶ τινι οὐχ ἀβρύνομαι τῷδ'. Εὐρ. I. A. 858: ἡβρύνετο τῷ βραδῶς διαπράττειν, Σεν. Ἄγασ. 9. 2. Πρὸλ. λαμπρύνω, σεμνύνω.

ἀβρυτοί, «ἐχίνων θαλασσιῶν εἶδος,» Ἰησὺ.
ἄβρωμα, τό, «στολῆς γυναικείας εἶδος,» Ἰησὺ.

ἄβρωμία, ἑλλειψὶς δυσωδίας. Ἄνε. Σιν. ὁδηγ. σ. 294.
ἄβρωμος, ον, ἄνευ κακῆς ὁσμῆς, Δίφ. Σίφν παρ' Ἀθ 355B, Ἰχθυῖα ἀβρωμα.

ἄβρων, ονος, ὁ, Ἀργεῖός τις, οὐ παροιμιώδης ὁ τρυφηλὸς βίος: Ἄβρωνος βίος, Σουῖδ.

ἄβρωος, ὠτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) = νῆστις. Παῦλ. Σιλ. 66. παρ' Ἀθην. 9, 764: τέχνη ἀβρωτα φυλάσσει: διερ-
θωθὲν ὑπὸ Κρήτου ἀντί: ἀβρωτος ἐν Σοφ. Ἄπ. 796.

ἄβρωσία, ἡ, ἑλλειψὶς βρώσεως, τροφῆς, = ἀσιτία. Πολυδ. 6. 39.

ἀβρωτος, ον, (βιβρώσκω) ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς βρῶσιν, ἀκατά-
λληλος πρὸς τροφήν. Κτησ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 49.7. Ἄριστ. I. Ζ. 9. 28, 1, καὶ ἄλλ., ὁστὰ. Μεν. Δίσκ. 3: — περὶ ζύλου: μὴ βλα-
πομένου ὑπὸ σιωλήμων Θεόφρ. I. Φ. 5. 1, 2. II. ἐπὶ
προσώπων, ὁ μὴ φαγών: ἀβρ., ἄποτος, Χαρίτων 6. 3 ἐπὶ
πρὸλ. ἀβρός.

Ἄβυδος, ἡ, πόλις ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς ἀκτῆς τοῦ Ἑλληνισπύ-
του. — Ἄβυδοῦεν, ἐπίρρ. = ἐξ Ἄβυδου, Ἰλ. Δ. 500. — Ἄβυ-
δοθι, ἐν Ἀβύδῳ, Ἰλ. Ρ. 584. — ἐπιθ. Ἄβυδοθνός, ἡ, ὄν: ἐξ
Ἄβυδου, Ἀθ. 572. F. κολ. — Παρμ. Ἄβυδοθνὸν ἐπιφύρημα =
ἐπιφύρημα ἐξ Ἀβύδου, ὅ ἐ. δυσάρεστον τι: πολλαχῶς ἐρμηνεύ-
ται ὑπὸ τῶν Παροιμιολόγων: ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι
τοῦς γένους. Ἰησὺ. — Ἄβυδοθνοκόμης ἢ Ἄβυδοκόμης, ου,
ὁ = ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν. Ἄριστορ Ἄποσπ. 568,
ἔνθα ἴδ. Δινδ.

ἀβυδοθτος, ὑπέρμετρος, «σημεῖον τῆς ἀβυδίου λαμαργίας»,
Σχολ. Ὀππ. Ἄλ. Β. 216.

ἄβυθος, ον = ἄβυσσος, εἰς τινὰ ἀβυθον φλυσρίαν. Πλάτ. Παρμ. 130 D. ἀλλὰ πῶθ ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι: εἰς τινὰ
βυθὸν φλυαρίας.

ἀβυθθλον, «πολύ, μάταιον» οἱ δὲ δασύ καὶ συρρετώδες, ἢ
ἀναίσχυντον, ἐπαχθές, Ἰησὺ.

ἀβυρσευτος, ον, (βυρσεύω) — δορῆ, μὴ κατεργασθεῖσα, μὴ
βυρσευθεῖσα. Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. Β. 527.

ἀβυρτάκη [ἄκ], ἡ, ὄρνις τι καρύκευα (ὑπότριμμα, ξυθαμ-
μα), ἐκ πράσων, καρδύμων καὶ ἄλλων, Φερεικρ. Ἀθην. 89. Θεόδομ. Κωμ. ἐν Ὀθησεῖ, 1. Ἄλεξις ἐν «Μανδραγορίζομένῃ»
1. 13 κτλ.

ἀβυρτάκη-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν, παρσκευάζων ἀβυρτάκην.
Δημήτρ. Ἄρεοπ. 1.

ἀβυσσοπόλος, ὁ πολεῖων ἐν τῇ ἀβύσσῳ Κωνστ. Σικελοῦ
ποιμα. ἐν Matr. An. gr. 11, σ. 691, Κομανοῦδ. Σ. Α. Α.

ἄβυσσος, ον, ἄνευ βυθοῦ, πυθμένος, μὴ μετρηθεῖς τὸ βάθος.
— Νείλου πηγαί, Ἡρόδ. 2. 28: — ἀτῆς ἀβυσσον πέλαγος
Αἰσχύλ. Ἰκ. 470. Συνήθως = ἀμέτρητος, ἀπέραντος, ἀχανής, ἀπει-
ρος, ὡς τὸ βαθύς. — ἄβ. πλοῦτος. Αἰσχύλ. Θ. 950. ἀργύριον.
Ἄριστορ. Ἄυσ. 174: φρένα Δίαν καθορεῖν, ὄψιν ἀβυσσον.
Αἰσχύλ. Ἰκ. 1059: — λίμνη, Ἄρ. Εἰκ. 131: — χάσματα, Εὐρ. Φοιν.
1599: πέλαγος, ἄβ. πραγμάτων, Λουκ. ἄστρολ. 15. II. ἡ
ἄβυσσος, ὡς παρ' ἡμῖν ἠθάλασσα. Ἐδδ. (Ἡσ. μδ' 27): ἡ κό-
λασις, ὁ ἄδης. Εὐαγ. Λουκ. ἡ 31. Ἀποκάλ. θ' 1 κτλ. (περὶ
τῆς ῥίζης ἴδ. βαθύς).

ἀβυσσοτόκος, ον, (ἄβυσσος, τίκτω) ὁ γεννηθεῖς ἐκ τῆς
ἀβύσσου: «χέρσον ἀβυσσοτόκον πέδον ἤλιος ἐπεπόλευσέ ποτε.»
Κοσμάξ, 509. Τὸ παρατεθὲν χωρίον ἀναφέρεται εἰς τὴν διέδασιν
τῆς Ἐρυνθῆς θαλάσσης.

ἄβω, «πρωί, Λάκωνες,» Ἰησὺ.
ἄβωθας, «ὁ Ἄδωνις ὑπὸ Περγαίων,» Ἰησὺ.

ἄβωλόκοπος, ον, μὴ βωλοκοπηθεῖς, ἀσβάρντος. Πολυδ. 1.
246.

ἄβωρ, ὁ ἐ. ἄβωρ, Λακων. ἀντὶ γῶος καὶ ἄβω = πρωί. Ἰησὺ
ἄβωρ (ὡς), «ἄβρογος,» Ἰησὺ.

ἄβωτος, ον, ἀήδης. Ἐτυμ. Μ.
ἄγ, ἀποκομ. τύπος ἀντὶ ἀνά πρὸ τοῦ κ, γ, χ, ἴδε ἀνά:
ἄγᾶ, Δωρ. ἀντὶ ἄγη.

ἀγάσασθαι, ἀγάσασθε, Ἐπιτ. σχηματισμὸς τοῦ ἀγαμαι, Ὁδ. ἀγάσας = ἀγαγών (Διάλ.) Ἦσυχ. ὁ Φρόνιχ. ἤνευτο τὴν ποτὴ ὑπαρξίν του· ἀλλ' εὐρηται ἐν παπύρω Αἴγυπτου τοῦ Louvre, 17, 24. πρβλ. Meyer. Ἑλλ. Γραμμ. 4. 451.

ἀγαγον, ἀντὶ τοῦ ἀγαγε (δὴγησον, φέρε), Ἦσυχ. ἀγαγον = ἠγαγον, ποιητ.

ἀγαγύρτης «ἀγύρτης», Ἦσυχ.

ἀγάζηλος, ὁ ἀγαν ζήλοτυπος· «ἀγάζηλοι, μεγαλόζηλοι· οἱ δὲ φθονεροί», Ἐτυμ. Μ.

ἀγάζομαι, ποιητ. ἰσοδύναμος τύπος τῶ ἀγαμαι. = τιμῶ, λατρεύω, «λοιδοῖσιν ἀγαζόμενοι πρώτων θεῶν», Πίνδ. Ν. 11, 7.—ἠγάζετο, Ὀρρ. Ἀργ. 63 :—περὶ τοῦ Ὀμηρικοῦ μέλλ. ἀγάσσομαι, κτλ. ἴδε τὸ ῥῆμα ἀγαμαι. II. Ὁ ἐνεργ. τύπος εὐρηται παρ' Αἰσχύλῳ Ἰκέτ. 1062· «τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν, δηλ. ξεστεάζειν. Ὁ Φώτιος ἐρμηνεύει· «λίαν ἐσπουδακέναι», ὁ Ἦσυχ. «ἀγάζειν = βαρῶς φέρειν» κτλ. Ἐν τοῖς Ἀν. Βεκκ. σ. 336, 6. ὑπάρχει, «ἀγάζεις, ἀντὶ τοῦ θρασύνεις, Σοφοκλῆς».

ἀγαθάρχης, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τῆς θεότητος, Θεόδ. Λάσκ. Ἑλλ. Πατρ. ἔκδ. Μι. τομ. 140, σ. 768.

ἀγαθεικέλος, ὁμοιος ἀγαθῷ, Ἦρωδ. Ἐπιμ. ἐν λέξ. εἰκέλος, σ. 186 ἔκδ. Λονδίνου 1819.

ἀγαθαρχία, ἡ, ἀρχὴ τοῦ ἀγαθοῦ, Διον. Ἀρεοπ.

ἀγαθαρχικός, ἡ, ὄν, τῇ ἀγαθαρχίᾳ ἀνήκων, Διον. Ἀρεοπ. θ. ὄν. 3.

ἀγάθεος, Δωρ. ἀντὶ ἠγάθεος, Πίνδ.

ἀγαθεργάτης, ὁ, Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. Μι.

ἀγαθεργοδότης, ὁ, Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. Μι.

ἀγαθεωρῶ, θεωρῶ τι μετὰ θαυμασμοῦ, παρατηρῶ τι μετὰ περιέργιας ὡς νὰ μὴ τὸ εἶδον ἄλλοτε.

ἀγαθηφόρος, ὁ, ἡ, (ᾠριγ.) φιλοσοφούμενα, ἔκδ. Μι. σ. 3136.

ἀγαθίδων, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀγαθῆς, Ἦσυχ. ἐν λέξ. τολύπη.

ἀγαθίζομαι, ἀγαθὰ λέγω, ἀγαθιζομένη, συνεχῶς ἀγαθὰ λέγουσα, Ἐτυμ. Μ. καὶ Ἦσυχ. Ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδ. τοῦ Ἀριστοφάνους Ἐκκλ. 23, ἐφέρετο «κάγαθιζομένης». ὅπερ ἐν ταῖς νέαις ἐκδ. διωρθώθη «κάγαθιζομένης»· ἀδει τὰς ἐταίρας πῶς κάγκαθιζομένης λάθειν».

ἀγαθικός, «ἀγαθικά, τὰ σπουδαῖα», Σουῖδ.

ἀγαθίς, ἰδος, [Ἄρακ. 23], ἡ, δέση, κουδάρι, σφαῖρα νήματος, Φερεικὸν 106.—ἀγαθῶν ἀγαθίδες, παροιμ. = ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν. Κωμ. ἐν Α. Β. 9, Πολυδ. 7. 31. (Παρὰ Σουῖδ. ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες, παροιμ. ἐπὶ τῶν εὐπασχόντων ἀνθρώπων εὐηργέτησαν πρότερον. 2) = σησαμῖς, Ἦσυχ. Εὐστάθ.

ἀγαθο-θροσία, ἡ, ἀφθονία ἀγαθῶν, ἔμμετρ. Ἐπιγρ. Νικαίας τοῦ ἔτους 1212 μ. Χ. Συλλογ. Ἑλλ. Ἐπιγρ. 9262.

ἀγαθογονία, γέννησις ἀγαθοῦ. «ἐκ δύο ἀγαθῶν ἀγαθογονίαν πάντως ἔσσεσθαι» κτλ. Ἰάμβλ. περὶ τῆς Νικομ. Ἀριθμ. σ. 116.

ἀγαθοδαιμονέω, καθιστῶ εὐδαίμονα ὄθεν, ἀγαθοδαιμονοῦντα ζῶδια, Παῦλ. Ἀποστ. 1.

ἀγαθοδαιμονισαί, ἡ -ισαται, οἱ, ἐταῖροι, συμποσιασταὶ πίνοντες εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος (πρβ. ἐξ.) ἐνεπέθεν = συμποσιασταὶ ὀλιγοποτόντες, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 3. 6, 3.—ἀγαθοδαιμονισαί, ὄνομα ἐταιρείας τινός. Ross. Ἐπιγρ. ἀνεκδ. 282, ἐν Ῥόδῳ, Hell. J 2. σ. 357.

ἀγαθο-δαίμων, ονος, ὁ, ὁ ἀγαθὸς δαίμων εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ποτήριον καθαροῦ οἴνου ἐπίνετο ἐν τέλει τοῦ δεῖπνου, ὅπερ ἐγένετο, προφερομένου τῶν λέξεων ἀγαθοῦ δαίμονος καὶ ἐν τῇ δοκίμῳ· Ἑλληνικῇ πάντοτε ἐγράφετο ἐν διαστάσει. II. Διγύπτωσι ὄρις Wessel. Διόδ. 3. 50

ἀγαθοδοσία, ἡ, (ὄσις) ἡ ὄσις ἀγαθοῦ, Σχολ. Ἀριστ.

ἀγαθο-δότης, ου, ὁ, δότηρ ἀγαθοῦ. Διωτογ. Ἀνθ. Στοβαίου ΜΗ', 62, ὅγλ. = δοτικός, ἰδος, ἡ, Διον. Ἀρεοπ. 440. 34· ἐπίρρ. -δότως. Διον. Ἀρεοπ. καὶ Κατ. εἰς Ψαλμ. 9, 2, 1.

ἀγαθοδότης, πρῶτον τι ὡς ἀγαθοδότης, εὐεργετικῶς, Διονύσ. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἱεραρχ. I.

ἀγαθοδωρος, ον, εὐτυχίαν παρέχων Νικ. Παῦλ. ὕμ. εἰς ἀγ. Ἰάκινθ.

ἀγαθοδωρία, ἡ, πλῆθος δώρων ἀγαθῶν Γερ. πατρ. τόμ. θ', σ. 249.

ἀγαθο-ειδής, ἐς, ὁμοιος ἀγαθῷ, φαινόμενος ὡς ἀγαθός. Ἐν Πολιτεία Πλάτωνος σ', 509A τίθεται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λέξιν ἀγαθός· «ἀγαθοεἰδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ' ἀμφοτέρω ἑρσθόν, ἀγαθὸν δὲ ἠγείσθαι ὁπότερον αὐτῶν οὐκ ἑρσθόν», Ἰάμβλ. κτλ. ἐπίρρ. -δῶς.

ἀγαθοεξία, ἀγαθὴ ἔξις ἢ διέθεσις, «τὰ βιβλία ἰσχύουσιν ἀπὸ τῆς καχεξίας μεταρρυθμισαί εἰς ἀγαθοεξίαν τὸν

ἀναγινώσκοντα μετὰ πόθου», Νεῖλ 516 Β ἀντίκειται δὲ τῇ καχεξία.

ἀγαθοεργέω, πρῶτον τὸ ἀγαθόν, Παῦλ. Τιμόθ. Α', ς', 18· συνηρ. -ουργέω, Πράξ. Ἀπ. ἰδ', 17 (κοιν. ἀγαθοποιῶ).

ἀγαθοεργήμα, τό, ἀγαθὸν ἔργον, Μεθόδ. σ. 322.

ἀγαθοεργής, ἀντὶ ἀγαθοεργός, Διονύσ. Ἀρεοπ.

ἀγαθοεργία, ἡ, ἰων. -ιη, συνηρ. -ουργία, ἡ, ἔργον καλόν, εὐεργεσία. Λατ. beneficium, Ἦρόδ. 3. 154, 160. II. τὸ ποιεῖν καλὰ ἔργα, δηλ. ψυχροσωτήρια. Ἐκκλ.

ἀγαθο-εργός, συνηρ. -ουργός, ὄν, (ἔργω), ὁ τὸ ἀγαθὸν ἐργαζόμενος, Δαμάσιος παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξει ἀγαθοεργία.—οἱ Ἀγαθοεργοί, ἐν Σπάρτῃ, οἱ πέντε γεραῖοι καὶ ἐπισημότατοι ἐκ τῶν ἰππέων, οἱ εἰς πρεσβείας ὑπὲρ τῆς πολιτείας ἀποστελλόμενοι, Ἦρόδ. 1, 67· ἴδ. αὐτ. Bähr καὶ Ρουγκ. Τιμ. ἐν λέξ. καὶ Ἰσοκρίτου Ἑλλ. Ἰστ. τόμ. Β', σ. 478, 602.

ἀγαθοθέλεια, ἡ, ἐπιθυμία τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογὴ· «οὐκ ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἡ ἀγαθοθέλεια μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ῥώμης καὶ ἐπιστρεφείας», δηλαδὴ ἀγχινοίας, Ἀνών. ἀπόσπ. παρὰ Σουῖδ.

ἀγαθοθέλης, οὖς, ὁ, ἡ, καλοθελητής, Βίος Ἀγ. Σουλίστρου ἀγαθοθρέμων νῆσος, ἡ Κῶς, Εὐσταθ. Θεσσαλον Ἑλλ. Πατρ. Μι. τόμ. 141, σ. 141.

ἀγαθολογέω, τὸ ἐναντίον τοῦ κακολογῶ, λέγω καλόν, περὶ τινος, λέγω ἀγαθὰ, ἀγαθολογεῖν εἰρωθῶς, Εὐσταθ. Παρεκδ. εἰς Ἰλιάδ. Γ', 38.

ἀγαθόνους, ὁ ἔχων ἀγαθὸν νοῦν, Λεξικ. ἀνώνυμ. ἐν Anpunire Assoc. Gr. τόμ. 8, σ. 231.

ἀγαθοπάροχος, ὁ, ἡ, (παρέχω) ὁ παρέχων ἀγαθόν, Ἰωάν. Διак. Ἀλληγ. εἰς Θεογ. Ἰσιόδου, Poet. Min. Gr. Gais. τομ. 3, σ. 470.

ἀγαθοποιέω, πρῶτον τὸ ἀγαθὸν Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11, 70. Εὐαγ. Μάρκ. γ', 4. 2) ἄγ. τινα = κάμνω τὸ καλὸν εἰς τινα. Εὐαγ. Λουκ. ς', 33· μετὰ διπλ. αἰτ. Ο', (Ἀριθ. ι' 32). II. ἐνεργῶ ὁρθῶς, Πέτρ. ἐπ. Α', θ', 15.

ἀγαθοποίησις, ἡ, τὸ νὰ ἀγαθοποιῇ τις, Ἐρμῆς.

ἀγαθοποιία, ἡ, τὸ νὰ πράττει τις τὸ ἀγαθόν. Πέτρ. Α', θ', 19.

ἀγαθο-ποιός, ὄν, ὁ πράττων τὸ ἀγαθόν, εὐεργετικός. Πλούτ. 2, 368B. Ο', κτλ. II. ὡς ἀστρολογικὸς ὄρος = εἶδω καλὸν σημεῖον, καλὰ προουινιζόμενος Ἀρεοπ. 4. 59. Εὐστ. Εὐ. Προπαρ. 295Δ.

ἀγαθοπραγέω, = ἀγαθοεργέω. Ἄννα Κομν. Ἀλεξ. θ' σ' σ. 2.

ἀγαθοπρεπής, ἐς, ἀρμόζων εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐκκλ.—ἐπίρρ. -πῶς.

ἀγαθοπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰκανότητα νὰ βλεπῇ τὸ ἀγαθόν, «ἀγαθοπτικὴ δύναμις», Διονύσ. Ἀρεοπ.

ἀγαθόρρυτος, ον (ῥέω) ῥέων ἀγαθὰ, περὶ πηγῆς ἐξ ἧς ῥεεῖ τὸ ἀγαθόν, Συνασ. ὕμ. 1, 128.

ἀγαθός [ἄγ], ἡ, ὄν, Λακων. ἀγασός. Ἀριστ. Λυσ. 1301 (ἴδ. ἐν τέλ.)—καλός. Λατ. bonus. I. Περὶ προσώπων. 1) κατ' ἀρχάς, = καλός, ἡγιος, εὐγενής, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ κοινωνικὴν τάξιν, καθ' ὅσον οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ εἰς εὐγενῶν καταγόμενοι ἀπεκαλύπτοντο ἀγαθοὶ ἄνδρες· p r u d' h o m i e s, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς λέξεις κακοί, δειλοί (= πρόστυχοι, βάνασσοι κτλ.) οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσιν χέρηρος, Ὁδ. Ο, 324· πρβλ. Ἰλ. Α. 275· ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Ἰλ. Ν. 664· πρβλ. Ὁδ. Σ. 276· πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο; θεὰ δὲ με γέινατο μήτηρ, Ἰλ. Φ, 109· πρβλ. Ὁδ. Δ, 611. Οὕτως ἐν μεταγ. συγγραφεῖσι: κακός ἐξ ἀγαθοῦ, Θεογν. 190· πρβλ. 57. κέξ. : πρᾶξις ἀστοίς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, Πίνδ. Π. 3, 125· πρβλ. 2, 175, 4. 506· τίς ἂν εὐπατρις ὦδε βλάστοι; οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν κτλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 1080· οἱ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατακινῶνται, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 105· τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κάγαθούς... φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν, αὐτίθ. 649 καὶ οὕτω τὸ εὐγενές γίνεται πλέον ἢ ἰδιότης (γνώρισμα) τῶν ἀγαθῶν, Εὐστ. Ἀλκ. 600· κέξ. πρβλ. Ἰφ. Αὐλ. 625· Ἀνδρ. 767, Ἰων. 1254· ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν, Λατ. boni bonis prognati. Πλάτ. Φαῖδρ. 274A :—Με ταύτην τὴν ἀρχαιοτάτην σημασίαν συχνάκις συνεδούζετο ἡ ἔννοια τοῦ πλούτου καὶ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως, ἀκριβῶς ὅπως ἐν ταῖς φράσεσι boni καὶ mali ciues, optimus quisque ἐν Σαλλουστιῳ καὶ Κικέρωνι Ἰδία ἐν τῇ φράσει καλοὶ κάγαθοι (ἴδ. λέξ. καλοκαγαθός) :—Περὶ ταύτης τῆς σημασίας ἴδ. Kortum Hellen. Staatsverf. σ. 14, Welcker Προλεγ. εἰς Θεογν. 810—15, 22 κέξ., καὶ πρβλ. ἐσθλός, χρηστός, ἀμεινων, ἀριστος, βελτίων, βέλτεστος, κακός, χεῖρων, χερείων, εὐγενής. 2) καλός, ἀνδρείος, κατ' ὅσον τὰ προσόντα ταῦτα ἀπεδίδοντο εἰς τοὺς

ἀρχηγός και τοὺς εὐγενεῖς ὥστε ἡ σημασία αὐτῆ συμπίπτει μετὰ τῆς πρώτης. Ἰλ. Α. 131, Κ. 559· τῷ κ' ἀγαθός μὲν ἔπερν', ἀγαθὸν δὲ κεν ἐξενάρειεν, Φ, 280. Πρβλ. Ἡρόδ. 5, 109 κτλ. 3) ἀξίος, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἰκανότητα ἢ τὸ ἀξίωμα, ἀγ. βασιλεύς, Ἰλ. Γ, 179· ἰητήρ, Β, 732· θεράπων, Π, 165, Ρ. 388, συνγ. μετὰ προσδιορισμῶν: ἀγαθός ἐν ὑσινῆ, Ν, 314· βολὴν ἀγαθός, Β, 408, 563, κτλ. πῦξ, Γ, 237, Ὀδ. Α. 300, βίην, Ἰλ. Ζ. 478. Οὕτως ἐν τῇ Ἀττ. διακλ. γνώμην ἀγ. Σοφ. Ο. Τ. 687· πᾶσαν ἀρετὴν, Πλάτ. Νῦμ. 899 Β. πρβλ. Ἀλκ. 1. 124Ε. τέχνην, ὁ αὐτ. Πρωτ. 323Β, τὰ πολέμια, τὰ πολιτικά, Ἡρόδ. 9, 122. Πλάτ. Γοργ. 516Β, κτλ.—Σπανιώτερον μετὰ δοτ. ἀγ. πολέμω, Σεν. Οἰκ. 4. 15.—Ἄσαυτ. μετὰ προθ., ἀγ. περὶ τὸ πλῆθος, Λυσ. 130, 2· εἰς τι, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 125Α· πρὸς τι ὁ αὐτ. Πολ. 407Ε:—Ἄσαυτ. μετ' ἀπαρ. ἀγ. μάχεσθαι, Ἡρόδ. 1, 135· ἵππευέσθαι, 1, 79· ἀγ. ἰστανάι = ἰκανός εἰς τὸ σταθιβεῖν, Λυγίλειν. Πλάτ. Πρωτ. 356Β. 4) ἀγαθός, ἐπὶ ἡμίχθς ἐννοίας. Κατὰ πρῶτον ἴσως ἐν Θεόγῳ. 438, ἀλλ' οὐχὶ συγχ. μέχρι τῶν φιλοσόφων συγγραφεῶν, ὡς τοῦ Πλάτ. Συμνάκις συνδέεται μετ' ἄλλων ἐπιθέτων, ὁ πιστὸς κάγ. Σοφ. Τρ. 451· σοφὸς κάγ. Φιλοκτ. 119· δικαίων κάγ. αὐτ. 1050, Πρβλ. Ἀντ. 671, κτλ. 5) ὦ γαθέ, = καλέ μου φίλε: ὡς ἄρα ἦπας νοθεύσαι, μομφῆς ἢ ἐπιπλήξεως. Πλάτ. Πρωτ. 311Α, 314Δ, κτλ. 6) ἀγαθοῦ δαίμονος, ὡς πρόποις: «εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος»: μηδέποτε ... πίσιμ' ἀκράτου μισθὸν ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀριστοφ. Σφήκ. 525. Πρβλ. ἀγαθοδαίμων, τύχη II, 3.—Ὁ ἀγ. δαίμων κατήντησε τίσις τοῦ Ῥωμαίου Ἀντοκράτορος, ὡς τοῦ Νέρωνος, Συλλογ. Ἐπιγρ. 4699, πρβλ. 3886 (προσθήκ): ἡ θεὸς ἀγαθὴ ἢ ἀπλῶς: Ἀγάθη = ἡ bona dea, Πλουτ. Καῖς. 9. Κικ. 19. III. Περὶ πραγμάτων: 4) καλός, χεῖσιμος. Ἰθάκη... ἀγαθὴ κουροτρόφος, Ὀδ. Ι, 27, κτλ., -ἀγ. τοῖς τοκεῦσι, τῇ πόλει, Σεν. Κυν. 13, 17. Μετὰ γεν. εἰ τι οἶδα πυρετοῦ ἀγαθὸν = καλὸν διὰ πυρετόν, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 3, 8. 3. 2) περὶ ἐξωτερικῶν περιστάσεων, αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προκίτη, Ὀδ. Ρ. 352· εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν = εἰς καλὸν σκοπὸν. Ἰλ. Ι. 102· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγ. περ = εἰς καλὸν τινα σκοπὸν, Ἄν. 789· μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ, Ψ. 305:—ἀγαθὸν [ἔστι] μετ' ἀπαρ., = εἶναι καλὸν νὰ ... Ἰλ. Η. 282· Ω, 130· Ὀδ. Γ, 196 και παρ' Ἀττ. 3) ἀγαθόν, τὸ = καλὸν τι πράγμα: εὐλογία τις, εὐεργεσία τις καὶ ὠφέλεια· ἐπὶ προσωπῶν, ὡ μέγα ἀγ. σὺ τοῖς φίλοις, Σεν. Κύρ. 5, 3, 20· φίλον, δ' μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι φασιν, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2, 4, 2· πρβλ. Ἰερ. 7, 9· Ἀριστοφ. Βατ. 73, κτλ.: ἐπ' ἀγαθῶν τινος = εἰς τὸ καλὸν τινος, Θουκ. 5, 27. Σεν., ἐπ' ἀγαθῶ τοῖς πολιταῖς. Ἀριστ. Βατ. 1487:—τὸ ἀγαθὸν ἢ τὰγαθὸν = τὸ καλόν, τοῦ Κικέρωνος τὸ summum bonum, Πλάτ. Πολ. 506Β, 508Ε, 534C, και ἄλλ.:—Ἄσαυτ. κατὰ πληθ. ἀγαθὰ, τὰ = τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, ἀγαθὰ, πλοῦτος, Ἡρόδ. 2, 172. Λυσ. 138. 32, Σεν. κτλ., ἀγαθὰ πάσχειν, κτλ., ἀλλ' ὡσαύτως πράγματα εὐχάριστα, ἀεὶρὰ λιγνεύματα. Θεόγῳ. 994· Ἀριστοφ. Ἀγ. 873, 982, κτλ., ὡσαύτως: προτερήματα, πλεονεκτήματα· τοῖς ἀγ., οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, Ἰσοκρ. 165D, εἰ τὰλλα πάντα ἀγ. ἔχοι, κακόπονος δ' εἴη, περὶ ἵππων. Σεν. Ἰπ. 1, 2, κτλ. III. Δὲν ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς δοκίμοις Συγγρ. ὁμοίαι τύποι παραθέσεως τῆς λέξεως ταύτης· ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν πολλοὶ ἄλλοι τύποι εἶναι ἐν χρήσει· δηλ. συγγρ. ἀμείνων, ἀρεῶν, βελτιῶν, κρείσσων (κάρρων), λωίων (λῶων), Ἐπικ. βέλτερος, λωίτερος, φέρτερος:—Υπερβ. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λωύστος (λῶστος), Ἐπικ. βέλτατος, κάρτιστος, φέρτατος, φέριστος. Τὸ ὁμολ. συγχετ. ἀγαθώτερος ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑββ. (Κριτ. ια' 25., ιε' 2) και ἐν Ἑκκλ. συγγραφεῦσι· τὸ ὑπερβ. ἀγαθώτατος ἐν Διοδ. 16. 85. Ἡλιοδ. 5. 15. Εὐσ., κτλ. IV. ἐπίρρ. συνήθως εὐ· ἀλλ' ἀγαθός ἀπαντᾷ ἐν Ἰππ. Κατ' Ἰηρρείων· Ἐκδ. Kühn. τόμ. III, σ. 52, [35], Ἀριστ. Ῥητ. 2. 11, 1, και Ὁ'. (Ἡ συγγένεια μεταξὺ τοῦ ἀ-γαθ-ός και τῶν Τευτονικῶν λέξεων got, gut, good δὲν δύναται νὰ στηρηθῆ, διότι τὸ Ἑλλ. γ ἔπρεπε νὰ παρίσταται διὰ τοῦ Τευτονικοῦ k).

ἀγαθοσύμβουλος, ὁ ἀγαθὸς συμβουλευόμενος, Γλωσσ. ἀγαθοτελής, ἐς ὃ ἐκτελῶν τὸ ἀγαθόν, Διον. Ἄρσειο. ἀγαθότης, ἡσότης, ἡ καλωσύνη, Ὁ'. [Σοφ. Σολομ. α' 1]. Φίλων 1, 55. Ἐκκλ. Θωμάς ὁ Μάγιστρος ἐν λέξει χρηστότης, σημειοῦται «χρηστότης (λέξη) οὐκ ἀγαθότης, οὐδ' ἀγαθόσυνη, ὀρθότ. ἀγαθόσυνη. ἀγαθότροπος, ὃν ὁ ἀγαθός τοὺς τρόπους, ἀντιτίθεται τῷ κακότροπος, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σ. 216. ἀγαθοστροφία, ἀγαθὴ τροφή, ἀγαθὸν ἐν-τροφήμα, Ἄνδρ. Κρήτ.

ἀγαθοουργέω, -οουργία· συγγρ. ἐκ τοῦ ἀγαθοεργ-, ἀγαθότυπος, ὁ ἔχων καλὸν τύπον, ὁ καλὸς τὸ εἶδος, Διον. Ἄρσειο. 4, 22. ἀγαθοῦργημα, τὸς, τό, ἀγαθὸν ἔργον, ἀλάμπτε τοῖνυν και σὺ τοῖς ἀγαθοεργήμασιν», Θεοφύλακ. Β. III, 547 C. ἀγαθοεργία = ἀγαθοεργία. ἀγαθοεργικός, ἡ, ὄν, εὐεργετικός, Ἐκκλ. ἀγαθοεργός, ὄν, συγγρ. ἐκ τοῦ ἀγαθοεργός. Πλουτ. 2, 1015E. ἐπίρρ. -οουργός, Διον. Ἄρσειο. σ. 102. ἀγαθο-φανής, ἐς, φαινόμενος ἀγαθός, Δημοκράτ. Γνώμ. σ. 629. ἐκδ. Gale. ἀγαθο-φιλής = ἐς, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθόν. Διονύσι. Ἄρσειο. Ἐπιστ. 8, σ. 229. ἀγαθόφρων, ὄν, ὁ, ἡ, (φρήν) καλῶς διαθεθεμένος, ἡ, ὄν με ἀγαθὴς διαθέσεις. Πρὸκλ. Παραρρ. Πτολ. σ. 229. ἀγαθο-φυής, ἐς, ἀγαθὴ φύσεως, ἔχων ἀγαθὴν φύσιν, Νικήτ. Παρλ. ἐν βίῳ Εὐσταθίου 49· Διον. Ἄρσειο. Περὶ θείων ὀνομ. 21. ἀγαθο-φύτα, ἀγαθότης ἐκ φύσεως προερχομένη. ἀγαθός, ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἀπαντῶν ἐν τοῖς Ὁ', = εὐεργετῶ τινα, συντάσ. τινὰ ἢ τινέ, Ὁ', (Βασίλ. Α', κε', 31, Σειρ. μθ' 10). ἀγαθύνω, ὁμοῖον τῷ ἀγαθῶ· πρῶτον και κυρίως ἐν τοῖς Ὁ'. 1) τιμῶ, μεγάλυνω, ὑψῶ. (Βασίλ. Γ', α', 47, Ψαλμ. ν', 18): κοσμῶ, τὴν κεφαλὴν (Βασίλ. Δ', θ', 30).—παθ. εἶμαι εὐθῆμος, ἀγάλλομαι μεγάλως. Βασίλ. Β', ιγ', 28, Δανιήλ σ' 23 και ἄλλ. 2) πρῶτω τὸ καλόν, εὐεργετῶ. Ψαλμ. λε', 4· τινί = εὐεργετῶ τινα· (ἀλλὰ κατ' ἄλλην γραφὴν τινά), ἀγαθύνω Κύριε τοῖς ἀγαθοῖς, αὐτ. ρκδ. 4. ἀγαθώμα, τό, (ἐκ τοῦ ἀγαθῶ, ποῖο ἀγαθὸν τινι). Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 863. 83, ἐκδ. Stallh. ἀγαθωσύνη, ἡ, ἀγαθότης, καλωσύνη. Ἐπ. Παῦλ. πρ. Ρωμ. ιε', 14. Ἐρεσ. ε', 9· παρὰ τῷ χρηστότητι πρὸς Γαλ. ε', 22. ἀγαί, «ἡθόνες [σ]τρώματα, τραύματα», Ἡσύχ. ἀγαίομαι, Ἐπ. και Ἰων. ἀντὶ ἀγαίαι, ἀλλὰ μόνον ἐν χρήσει ἐν τῷ ἔνεστ. και πάντοτε ἐπὶ κακῆς σημασίας (πρβλ. ἀγῆ III). 1) μ. αἰτ. πράγμ. ἀγανακτῶ διὰ τι, ἀγαιομένου καινὰ ἔργα, Ὀδ. Υ. 16: βλέπω μετὰ φθόνου ἢ ζηλοτυπίας, οὐδ' ἀγαίομαι θεῶν ἔργα, Ἀρχιλ. 25· πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 4, 138. 2) μετὰ δοτ. προσώπ. εἶμαι ὠργισμένος ἢ ἀγανακτῶ κατὰ τινος, τῷ... Ζεὺς αὐτὸς ἀγαιεται, Ἡσ. Ἐργ. 331. ἀγαιομένοι τέ και φθονέοντες αὐτῇ Ἡρόδ. 8. 69, 1. 3) ἀπολύτως, Ἀπολλ. Ρόδ. 1, 899. ἀγαίος, α, ὄν, ἐπίφθονος, θαυμαστός. Ἡσύχ., Α. Β. 33α, Ετυμ. Μ., Σουῖδ. ἀγα-κλεής, ἐς, κλητ. —κλεῖς Ὀμην.: Ἐπικ. γεν. ἀγακλήος Ἰλ. Π. 738. ὄνομ. πληθ. ἀγακληεῖς. Μανθῶν 3. 324, (και παρὰ συγγρ. λίαν μεταγ. ὡς ἐν Ἀπολλωνιάρῳ ἐν ὀνομ., ἀγακλήεις):—βραχὺς τύπος τῆς ἐν. αἰτ. ἀγακλιᾶ, Πίνδ. Π. 9. 187., Ἰσθ. 1. 49. δοτ. ἀγακλιᾶ, Ἀνθ. Πλαν. 377: πληθ. ἀγακλιᾶς, Ἄντιμᾶχ. ἀποσπ. 36, πρβλ. εὐκλεής. Λίαν ἐνδοξος, περιφνημος, Λατ. inclutus, ἐν Ἰλ. αἰετὶ ἀνδρῶν, ὡς ἐν Π. 738., Ψ. 529, ἐν Πίνδαρῳ, ἀγακλ. αἶα, κτλ.—Ἐπικ. και Ἰων. λέξις (μὴ ἀπαντῶσα ἐν Ὀδ.), ἐν περὶ λόγῳ μόνον ὡς ἐπίρρ. ἀγακλεῶς, Ἰππ. 28. 13. ἀγακλειτός, ἡ, ὄν, = τῷ προηγ. παρ' Ὀμ. και Ἡσ. τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. ἀνθρώπων = ἐνδοξος. (Ἰλ. Μ. 101.—ἐπικούροι, Φ. 530· πυλαωροί, Ὀδ. Ρ. 370· βασιλεία (Πηλεῖδος), Γαλάτεια, Ἰλ. Σ. 45. Τυρσηνοί, Ἡσ. Θεογ. 1015). 2) ἐπὶ πραγμάτων· ἀγακλειτὴ ἑκατόμοδῆ, Ὀδ. Γ, -59· ἀγ. πάθος Ἡρακλέους, Σοφ. Τρ. 854 (ἐν λυρ.) πρβλ. ἀγακλυτός. ἀγακλήεις, εσσα, ἦεν, = ἀγακλεής, ὁ ἔχων κλέος μέγα λίαν ἐνδοξος, Ἀπολλιν. μεταρρ. Ψαλμῶν, ἴδε ἀγακλεής. ἀγακλυμένη, ποιητ. θηλ. Ἐρῶθεια = τῷ ἔπομ., Ἄντιμ. παρ' Ἀθην. 11, 469, πρβλ. ἀγακλειμένη. ἀγ-ακλυτός, ὄν, = ἀγακλεής, -κλειτός, Λατ. inclutus, Ὀμ. (πρὸ πάντων ἐν Ὀδ. ἐν Ἰλ. μόνον ἐν Ζ, 436. -Ἰδομενεῖα), και Ἰπ. ἰδίχ ἐπὶ ἀνθρώπων. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀγ. δώματα, Ὀδ. Γ. 388, 428., Η. 3, 46. ἀγακτιμένη, ποιητ. θηλ. = εὐκτιμένη, καλῶς ὠκοδομημένη, ἡ καλῶν ἔχουσα τοποθεσίαν, Κυράνας ἀγακτιμένα πέλιον, Πίνδ. Π. 5, 108· πρβλ. ἀγακλυμένη. ἀγάλακτες, ὁμογάλακτες, ὁμογενεῖς. Ἀρχ. λεξ. ἀγάλακτία ἡ = ἀγαλαξία, ἔλλειψις γάλακτος τὸ μὴ ἔχειν γάλα ἀγαλακτ[αν τινὲς ὀνόμασαν], Πολυδ. Γ, 50, ἀλλ' ὁ Βεζκ. ἐξέδωκεν, ἀγαλακτιᾶν. ἀγάλακτος [γᾶ], ὄν, (α στερετ., -γάλα) = ἄνευ γάλακτος,

μὴ παρέχων γάλα, Ἰππ. 247. 9, πρὸλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 52.
 2) ὁ μὴ θηλάζων γάλα τῷ τοῦ Ὁρατίου: jam lacte depulsus, ἔθροισεν δὲ λέοντος ἴνιν δόμοις ἀγάλακτον, Αἰσχύλ. Ἄγ. 718 (Σχολ. ἀπογαλακτισθέντα).
 Νόνν. Ἰωνν. Εὐάγγ. θ', 20. 4) νομαὶ ἀγάλακτοι = βοσκαὶ ἀκατάλληλοι πρὸς τροφήν γαλακτοφόρων ζώων, Γαλην.

II. (α ἄθροιστ.) = ὀμογάλακτος παρ' Ἠσυχ. ὑπάρχει, «ἀγάλακτος, = ὀμόθηλος,» καὶ «ἀγαλακτοσύνη,» συγγενεῖα.
 ἀγάλαξ, ακτος, ὁ, ἡ = τῷ προηγ. (σημασ. I.), ἀπαντᾷ δὲ μόνον κατὰ πληθ. ἀγάλακτες, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 52. II. = τῷ προηγ. II. Ἠσυχ. Σουῖδ.

ἀγαλαξία, ἡ = ἀγαλακτία, «ἀμνοὶ δὲ βληχάζουσιν ὑπ' ἀγαλαξίας,» Βέκκ. Ἄν. σ. 336.

ἀγάλαστος, «ἀκόλαστος,» Ἠσυχ.
 ἀγαλιζομαι, λαιδοροῦμαι: «ἀγαλιζεσθαι, λαιδορεῖσθαι, Ταρναντίνοι,» Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. ἀγάλιος.

ἀγάλιος, «λοιδορία,» Ἐτυμ. Μ.

ἀγαλητός, ἡ, ὄν, «ἀγαλητόν, ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθεῖη» Ἠσυχ.

ἀγαλλιᾶζω, «ἀγαλλιᾶζει, λαιδορεῖται (Ταρναντίνοι), Ἠσυχ. πρὸλ. ἀγαλιζομαι.

ἀγαλλιᾶμα, τό, ἔκστασις χαρᾶς, Ο', ξ'. Ἠσ. 15 καὶ ἄλλ.

ἀγαλλιᾶσαι, ἴδε ἀγαλλιᾶω.

ἀγαλλιᾶσις, εως, ἡ, μεγάλη χαρά, ὑπερβάλλουσα χαρμονή,

Εὐαγ. Λουκ. α', 14, 44 κτλ.

ἀγαλλιασμός, ὁ, = ἀγαλλιασις, χαρά. Μακάρ. 632B.

ἀγαλλιάω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀγάλλομαι = χαίρω καθ' ὑπερβολήν. Ἀποκάλ. θ' 7, (ἄλλη γραφ. ἀγαλλιῶμεθα): ἡγαλλιᾶσα, Εὐαγ. Λουκ. α', 47: —συνηθέστερον ὡς ἀποθ. ἀγαλλιᾶομαι ἢ ἀγαλλιᾶζομαι, Π. Δ.: μέλλ.—ἀσομαι αὐτ.: ἀόρ. ἡγαλλιᾶσάμην. Ψαλμ. ιε', 9, Εὐαγ. Ἰω. η', 56. Ὡσαύτως ἡγαλλιᾶσθην, Εὐαγ. Ἰω. ε', 35.—Ἄλλα καὶ αὕτη τῶν λέξεων ἡ οἰκογένεια φαίνεται ὅτι ἦτο ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ κακῶ, ἀγαλλιᾶζει, λαιδορεῖται ἀγαλμός, λαιδορία ἀγάλλιος, λαιδορος, Ἠσυχ. πρὸλ. Ἐτυμ. Μ. 7, 8. Ἐν τινι, ἐπὶ τινι.

ἀγαλλίς, ἰδος, ἡ, βολβώδες φυτόν τοῦ γένους τοῦ ὑακίνθου ἔξφοιδοις κρίνον ὕμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 7, 426 πρὸλ. Alb. Ἠσυχ. 1, σ. 30.

ἀγάλλοχον, τό. Λατ. agallochum, ἡ πικρὰ ὀλόη. Διοσκωρ. 1, 21, ἐνθα ἴδ. Sprengel. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀετίου ἐλαθε τὸ ὄνομα Ξυλαλόη.

ἀγάλλω [ᾶ], Πίνδ., Ἄττ. μέλλ. ἀγαλιῶ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 399, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Πηνελόπη», 1: ἀόρ. ἡγήλα, Δίων Κ, κτλ. ὑποτ. ἀγήλω, Ἐρμειπ. ἐν «ἄρτοπώλεσι» 1: ἀπαρ. ἀγήλαι, Εὐρ. Μῆδ. 1026: —Παθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρατ. παρὰ τοῖς δοκιμοῖς συγγραφ. ἀόρ. α' ἀπαρ. ἀγαλοθῆναι, Δίων Κ. 51. 20 πρὸ. ἐπ-ἀγάλλω. Ποιῶ τινά ἐνδύσον, μεγαλύνω, τιμῶ ἀγάλλων, Πίνδ. Ο. 1, 139: ἀγάλλει, Ν. 5, 79: ἰδίως, τιμῶ θεῶν τινά, ἀγαλλε Φοῖβον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 128, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 931A. ἀγάλλω τινά θυσίαισι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 396: φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεούς, Ἐρμειπ. ἐνθ' ἀνωτέρω: —κόσμη, εὐτρεπίζω—γαμηλίους εὐνάς, Εὐρ. Μῆδ. 1026. —Παθ. καυχῶμαι, εὐραῖνομαι, χαίρω, τέρπομαι ἐπὶ τινι, μεγαλαυχῶ ἐπὶ τινι, μετὰ μετοχ., τεύχεα δ' ἔκτωρ... ἔχων ὄμοισιν ἀγάλλεται, Ἰλ. Ρ, 473, πρὸλ. Σ. 132: ἦν ἔκαστος πατρίδα ἔχων... ἀγ., Θουκ. 4, 95, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ., ἵπποισιν καὶ ἄγεσφιν ἀγαλλόμενος, Ἰλ. Μ, 114: ὄρνιθες ἀγάλλονται πτερόγεσσι, Β, 462: νῆες... ἀγ. Διὸς οὐρα, Ὀδ. Ε, 176: Μούσαι... ἀγ. ἐπὶ καλῇ, Ἠσ. Θεογν. 68: ἀσπίδι, Ἀρχιλ. 5: ἔορταῖς, Εὐρ. Τρω. 452: οὕτω παρὰ πελοῖς: τῷ σύννομι γγάλλοντο, Ἠρόδ. 1. 143: πρὸλ. Θουκ. 2, 44, τῷ ὀνειδίει, Πλάτ. Θεαίτ. 176D: ἄλλοτριαις πτεροῖς ἀγ., κομπᾶζω διὰ ξένα πτερά, Λουκ. Ἀπολ. 4: ὡσαύτως ἀγάλλεσθαι ἐπὶ τινι, Θουκ. 3, 82, 15, Ξεν. Κύρ. 8, 4, 11. Παρὰ μεταγενεστ. καὶ διὰ τὴν Δίων Κ. 66. 2: καὶ μετὰ αὐτ. Ἀνθ. Π. 7. 378: ἀπολύτως, Ἠρόδ. 4. 64., 9. 109, Ἰππ. Ἀρβρ. 802. Εὐρ. Βάκχ. 1197.—Πρὸ ἀγαῖμα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἴδε καὶ Ἐλλ. ῥήματα Veitch.

ἀγαῖμα, ατος, τό, καθ' Ἠσυχ. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, τιμῆ, εὐφροσύνη, δόξα, Ἰλ. Δ, 144, κτλ. Οὕτως ἐν τοῖς ἀποσπ. τοῦ Ἀλκ. 15, οἱ ἵπποισι λόφοι λέγονται ἀγάματα ταῖς κεφαλαῖς τῶν ἀνδρῶν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν (μετὰ Αἰολ. τονισμοῦ) ἀγάματα: καὶ ὁ Πίνδ. ἀποκαλεῖ τὴν ἑαυτοῦ ὠδήν χώρας ἀγαῖμα, Ν. 3, 21, πρὸλ. 8. 27: συγνάμις ἐπὶ παιδίον, τέκνον δόμου ἀγαῖμα, Αἰσχύλ. Ἄγ. 207: εὐκλείας τέκνοισ ἀγ., δόξης στέφανος δι' αὐτά (πρὸλ. εὐκλεία), Σοφ. Ἄντ. 704: Καδ-

μείας ἀγ. Νύμφας, περὶ τοῦ Βάκχου, αὐτ. 1116: ματέρος ἀγ. φόνιον, ἐπὶ σφαγέντων υἱῶν, Εὐρ. Ἰκ. 369: ἐνθα ἴδε Markl., ἀγάματα ἄγορας = ἀπλῶς κοσμηματα τῆς ἀγορᾶς (πρὸλ. ἀγοραῖος II, 3), Εὐρ. Πλ. 385, πρὸλ. Μεταγν. ἐν «Ὀυτῶν ἢ Ἀσκηταῖς» 1.

2) δῶρον εὐχάριστον, μάλιστα διὰ τοὺς θεούς, ἀγ. Θεῶν, Ὀδ. Θ, 509, πρὸλ. Γ, 438, ἐνθα ταύρος κεκοσμημένος πρὸς θυσίαν λέγεται ἀγαῖμα: περὶ τριπόδος, Ἠρόδ. 5. 60, 61, 158, καὶ καθόλου, = ἀνάθημα, Ἐπιγραφ. ἀγ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 3. (ἴδε Böckh), 24, 150, καὶ ἄλλ. ἀνθήκεν ἀγαῖμα, Σιμωνίδ. 155, Χάρης εἰμί. . . ἀγ. τῷ Ἀπόλλωνι, Ἐπιγραφ. ἐν Βραγχίαις, Newton 779: οὕτως, Ἐκάρτης ἀγαῖμα. . . κύων, ὡς ἱερὸς εἰς αὐτήν, Εὐρ. Ἀποσπ. 959, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 635.

3) ἀγαῖμα (ὁμοίωμα) εἰς τιμὴν θεοῦ τινος, Ἠρόδ. 1. 131., 2. 42, Λυσ. 104, 35: ὡς ἀντικείμενον λατρείας, Αἰσχύλ. Θ. 258, Εὐμ. 55, Σοφ. Ο. Τ. 1379. Πλάτ. Φαῖδρ. 251A.—ἔργον γλυπτικῆς, μήτε ἀγ. μήτε γραφῆς, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 10.—ἀλλὰ τό, ἀγ. Ἄϊδα, παρὰ Πίνδ. Ν. 10, 125, εἶναι ὁ πρὸς τῇ κεφαλῇ λίθος τοῦ τάφου ὁ καλούμενος στάλα ἐν τῷ παραλλήλῳ χωρίῳ τοῦ Θεοκρ., 22. 207.

4) ἀκολουθῶν ἐν γένει = ἀνορία, πᾶν εἶδος ἀγάματος. Πλάτ. Μένων 97D: ἡ εἰκών, ἐξαλειφθεῖς ὡς ἀγαῖμα, Εὐρ. Ἐλ. 262: πρὸλ. Α. Β. 82, 324, 334. 5) τέλος πᾶν ὁμοίωμα παριστώμενον διὰ γραφῆς ἢ διὰ λόγου, Πλάτ. Τιμ. 529C. Σωμπ. 216 E.—Περὶ τῆς λέξ. ἔρα Ruhnk. Τιμ. Λεξ. Πλάτ. ἐν λέξ.

ἀγαλακτίας, ου, ὁ, ὡς ἀγαῖμα, εὐειδής, εὐμορφος ὡς ἀγ., Φιλόστρ. 612.

ἀγαλατίον, τό, ὄπκορ. τοῦ ἀγαῖμα, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Πηνελόπη» 1, κτλ.

ἀγαλακτίτης, ὁ, = λιθοκόλλα, Ἠσυχ. (κόλλα δι' ἧς οἱ λιθοξόοι κολλᾶσι τὰ ἀγάλματα): κατὰ Διοσκ. (ε', 163) ἡ λιθοκόλλα ἢ μίγμα μαρμάρου ἢ λίθου Παρίου καὶ ταυροκόλλης, ὄρθ. λιθοκόλλα.

ἀγαλακτο-γλύφος, ὁ, γλύπτῆς ἀγαμάτων, ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα, Θεοδώρητ.

ἀγαλακτοποιεῖω, ἴδε ἀγαλακτοποιός.

ἀγαλακποιικῆ, ἡ ἀγαλακτοποιητικὴ τέχνη, Πολυδ. Α. 13.

ἀγαλακτοποιία, = ἀγαλακτοουργία, Πολυδ. Α. 13.

ἀγαλακτοποιῶν (χρῆμα ἢ ἀργύριον), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA I, 324, σ. 22.

ἀγαλακτο-ποιός, ὁ, κατασκευάζων ἀγάλματα, λιθοξόος. Ἠρόδ. 2. 46, Πλάτ. Πρωτ. 311C. κτλ., γραφεῖς ἡ ἀγ., Ἀριστ. Πολ. 8. 5, 21:—ἀγαλακτοποιεῖω, κατασκευάζω ἀγάλματα, Πολυδ. 7. 108:—ἀγαλακτοποιητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀντικων ἢ ἀρμόζων εἰς ἀγαλακτοποιεῖν ἢ -κῆ (ὄθλ. τέχνη), παρὰ Πολυδ. 1. 13:—ἀγαλακτοποιία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀγαλακτοποιεῖν, Πορφ. περὶ Ἀποχ. 2. 49, Α. Β. 335, Πολυδ.

ἀγαλακτοτυπεῖς, ἀγαλακτοποιοί, Μανέθ. Δ. 569. = ἴδε ἀγαλακτοτύπος.

ἀγαλακτοουργία, ἡ, = ἀγαλακτοποιία, Μάξ. Τύρ. 1. σ. 438: καὶ ἀγαλακτοουργικός, ἡ, ὄν, = ἀγαλακτοποιητικός, ὁ αὐτ. 2. σ. 139, Κλήμ. Ἀλεξ. 41.

ἀγαλακτοουργικῆ = ἀγαλακτοποιητικῆ, Πολυδ. Α. 13.

ἀγαλακτοουργός, ὄν, (= ἔργω) = ἀγαλακτοποιεῖς, Πολυδ. 1. 12.

ἀγαλακτοφορέω, φέρω εἰκόνα τινά ἐν τῷ νῶ, ἔχω ἐντετυπωμένην τὴν εἰκόνα τινὸς ἐν τῇ μνήμῃ μου, Φύλων 1. 16, 412., 2, 403, κτλ. καὶ παθ. 2, 136.

ἀγαλακτο-φόρος, ὄν, ὁ φέρων ἀγαῖμα (εἰκόνα τινά) ἐν τῇ καρδίᾳ, Ἠσυχ.

ἀγαλακτώω, μέλ. ὡσω, μεταβάλλω εἰς ἀγαῖμα, μεταμορφώνω εἰς εἶδωλον, Λυκόφρ. 845.

ἀγαλμο-ειδής, ἐς, ὠραῖος ὡς ἀγαῖμα, Ἐρωσ, ποιητής παρ' Ἰω. Λυδ. σ. 117. 18, Βέκκ.

ἀγαλμο-τύπος [ῶ], ὄν, ὁ σχηματίζων ἀγαῖμα, παλάμησιν ἀγαλμοτύποις, Μανέθ. Δ. 569.

ἀγαῖμαι, [ᾶ], ὁ πληθ. ἀγαθεῖς (κον. ἀγᾶσθες ἐκ τοῦ ἀγᾶσμαι), Ὀδ. Ε, 129, Ἐπ. ἀγᾶσθε, αὐτ. 119: Ἐπ. ἀπαρ. ἀγᾶσθαι, II, 203: παρατ. ἡγᾶσθην, Πλάτ. Πολ. 367E, Ξεν., Ἐπ. ὁ πληθ. ἡγᾶσθε, Ὀδ. Ε, 122:—μέλλ. Ἐπ. ἀγᾶσσομαι, Ὀδ. Δ, 181, (ὁ. γρ. Α. 389), μεταγρ. ἀγασθῆσομαι, Θεμιστ.:—ἀόρ. ἡγᾶσάμην, Ὀμ., Δημ. 296. 4, Πλούτ., κτλ.: Ἐπ. ἡγᾶσασατο ἢ ἀγᾶσασατο, Ἰλ. Γ, 181, 224: ἀλλὰ μεθ' Ὀμ. ἐπιτραπῆ ὁ παθ. ἀόρ. ἡγᾶσθην, Ἠσ. Ἀπαρ. 206, Σπύλων, 32, Πίνδ., Ἄττ. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης μετὰ τῶν ἐξῆς: ἀγη (= θουακμός), ἀγάζομαι, ἀγατομαι πρὸλ. Βουττρ. Λεξιλ. ἐν λέξ. ἀητος, 4.) [ἀγαῖμαι, ἀλλ' ἡγᾶσθε κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἐπ. μέτρον, Ὀδ. ἐνθ' ἀνωτ.] I. ἀπολ.,

θαυμάζω, εκπλήττωμαι, μινηστήρες δ'· ὑπερβιάως ἀγάσαντο, Ὀδ. Σ. 71, κτλ. μ. μετοχ., ἀγαμαι ἰδών, Ἰλ. Γ, 224· πρὸλ. ἀγάομαι. 2) συχνότερον μετ' αἰτ., θαυμάζω πρόσωπον ἢ πράγμα, τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσαστο, Ἰλ. Γ, 181· ὡς σε, γύναι, ἀγαμαι, Ὀδ. Ζ, 168· μῦθον ἀγ., Ἰλ. Θ, 29· τὸ προσρᾶν ἀγ. σευ, Ἡρόδ. 9. 79, πρβ. 8. 144· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ταῦτα ἀγασθεῖς, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 19, πρβλ. 7. 1, 41, κτλ. — μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ γεν. πράγ., ἀγαμαί τινα τῆς ἀνδρείας, Πλάτ. Πολ. 426D, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 21.

3) μόνον μετὰ γεν. πράγμ., συχ. παρὰ κιομ., θαυμάζω διὰ τι, ἐνεκά τινος, ἀγαμαι δὲ λόγων, Ἀριστ. Ὀρν. 1744, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 276D, Ξεν., κτλ., ἀγαμαι κεραμίεις, Εὐπολ. Ἀδελ. 90· ἀγὸ στέματος, ὡς . Φρόν. Κωμ. ἐν «Κρόνω» 5.

4) μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσώπου, οὐκ ἀγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστεώς, Εὐρ. Ὀρ. 28. 3) μ. γεν. προσώπου καὶ μετοχῆς, = θαυμάζω διὰ τὴν πρᾶξιν τινος, ἀγ. Ἐρασίνου οὐ προδιδόντος, Ἡρόδ. 6. 76, 2· ἀγ. αὐτοῦ εἰπόντος, Πλάτ. Πολ. 329D, κτλ. οὕτως, ἀγ. τινος ἔτι . ἢ διότι . . , ὁ αὐτ. Ἰππ. Μείζ. 291E, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 9, κτλ.

6) ὡσαύτως ὡς τὰ ῥήματα χαίρω, ἡδομαι, μ. δοτ., εὐραϊνόμαι, εὐρίσχω εὐχαρίστησιν εἰς τι πρόσωπον ἢ πράγμα, Ἡρόδ. 4. 75, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 845, Πλάτ. Συμπ. 179D, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 9· καὶ μεταγ. ἐπὶ τινι, Ἀθ. 594C, πρβ. Ruhnke Τίμ.

II. ἐπὶ κακῆς σημασίας, φθονῶ τινι. ὀργίζομαι, μ. δοτ. προσ., εἰ μὴ οἱ ἀγάσαστο Φοῖβος Ἀπόλλων, Ἰλ. Ρ, 71· ἀγασσόμενοι [μοι] περὶ νίκης, Ψ. 639· καὶ ἐπομένους ἀπαρεμρ., = φθονῶ τινά ὅτι . . . σφέλιγοί ἐστε, θεοί, οἷτε θεαῖς ἀγάσασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, Ὀδ. Ε, 119, πρβλ. 122, 129, Ψ, 211· — ἐπομένης ἐξερτημένης προτάσεως, ἔφασκε Ποσειδάων ἀγάσασθαι ἡμῖν οὐνεκα, Θ, 565. 2) μ. αἰτ., εἶμαι ζηλότυπος, ὀργίζομαι διὰ τι, ἀγασσόμενοι κακὰ ἔργα, Β, 67· τὰ μὲν που μέλλεν ἀγάσασθαι θεός, Δ, 181, ὕβριν ἀγασσόμενοι, Ψ, 64· πρβλ. ἀγαίομαι.

Ἀγαμέμων, ονος, ὁ, (ἀγαν. μέμων (ἐκ τοῦ μῆνω), = ὁ λίαν σταθερός, ἀπορασιτικός, ἐπίμονος· πρβλ. Νέμων)· — βασιλεὺς τῶν Μυκητῶν, ἡγῶν ἐν τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατεία κατὰ τῆς Τροίας, Ὀμ.: ἐπίθ. Ἀγαμεμνόνεος, εἰα, εον, Ὀμ., ὡσαύτως -όνειος, εἰα, εον καὶ -όνιος, εἰα, εον, Πίνδ., Αἰσχύλ. Πατρωνυμ. -ονίδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ Ὀρέστης, Ὀδ. Α, 30, Σοφ. Ἠλ. 182.

ἀγαμέμνεος, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἄγαμαι, μετὰ θαυμασμοῦ ἢ ἐπικροτήσεως, ἀγ. λέγειν, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 7, 3· ἀγ. τὸν λόγον ἀπεδέξαστο, μετὰ σεβασμοῦ ἢ συγκαταθέσεως, Heind. Πλ. Φαίδ. 89A.

ἀγάμητος, ον, σπανιότερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀγάμος, Κωμικός παρὰ Πολυδ. Γ, 47· — τύπος ἀγάμητος ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Σοφοκλ. (Ἀποστολ. 798) ἐν τοῖς Α.Β. ὄρα Λοθ. Φρόν. 514.

ἀγαμία, ἡ, τὸ ζῆν ἀγάμος, Πλούτ. 2. 491E· — ἀγαμίου δίκη, ἡ, δίκη κατὰ ἀγάμου, ὅτι δὲν ἐνομφεύθη, παρὰ Σπαρτιάταις, Πλούτ. Λυσ. 30, Κλήμ. Ἀλεξ. στρώμ. σ. 505, ἴδε Πολυδ. 3. 48.

ἀγάμος, ον, ἀνύμφευτος, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα· κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὸν ἄνδρα, εἶτε ὅλος ἀγάμος διετέλεσεν, εἶτε ἐν γηρεῖα διατελεῖ, ἐπὶ δὲ γυναικὸς κείται τὸ ἀνανδρος, Ἰλ. Γ, 40, καὶ παρὰ πελοῖς· οὕτω, ἴω δὲ Τίμωνος βίον, ἀγαμον, ἀδουλον, Φρόν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόφω» 1· — ἀλλὰ κείται τὸ ἀγάμος καὶ ἐπὶ γυναικὸς παρ' Αἰσχύλ. Ἰκ. 143, Σοφ. Ο. Τ. 1502, Ἄντ. 867, καὶ Εὐρ. II. γάμος ἀγάμος, ὀλῆριος γάμος, Σοφ. Ο. Τ. 1214, Εὐρ. Ἐλ. 690, ὡς τὸ βίος ἀθίος, κτλ.

ἄγαν, ἐπίρρ., λίαν, πολὺ, παρὰ πολὺ, Θεόγν., Πίνδ. καὶ Ἀττ., τὸ δὲ λίην εἶναι συνήθ. τὸ ἀντίστοιχον τοῦ ἄγαν παρ' Ἐπικ. καὶ ἐν τῇ Ἰων. διαλέκτῳ (ἀλλ' ἴδε Ἡρόδ. 2, 173), σφόδρα βεβαιωτικόν, ὡς τὸ Λατ. prorsus = βεβαίωτατα, Αἰσχύλ. Θ. 811· οὕτως ἐν συνθέσ. πάντοτε ἐνισχυεῖ καὶ ἐπιτείνει· ἢ ἐπὶ χακοῦ σημασία ἐπίσης, παρὰ πολὺ, ὡς ἡ τοῦ Λατ. nimis, ἀπαντᾷ μόνον ἐν ἰδίαις τισὶ φράσεσιν, ὡς ἐν τῷ περιφράζῳ μῆδεν ἄγαν, ne quid nimis, πρώτων παρὰ Θεόγν. 335, Πίνδ. Ἀποσ. 235· ἀποδίδονται δὲ εἰς τὸν Χείλωνα ὑπὸ Ἀριστ. Ῥητ. 2. 12, 14, οὕτως, ἄγαν τι ποιεῖν, Πλάτ. Πολ. 563E, κτλ. Εὐφρητα καὶ μόνον μετὰ τοῦ ῥήματος, ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς, Αἰσχύλ. Πρ. 180, κτλ. ἀλλ' οὐχὶ σπανίως συνάπτεται μετ' ἐπιθέτου, ὅπερ ἢ προηγεῖται ἢ ἐπέεται, ὄσον, ἄγαν βαρεῖς, εἰ αὐτ. Πέρσ. 515, πιθανός ἄγαν, Ἀγ. 485· ἔτι καὶ μεθ' ὑπερβ. ἄγαν ἀγριωτάτους, δηλ. τοὺς ὑπερ πάντας ἀγριωτάτ., Αἰλ. Ἰ. Ζ. 1. 38, πρβ. 8. 13· ὡσαύτως μετ' ἐπίρρ., ὑπερβῶμως ἄγαν, Εὐμ. 824, ἄγαν οὐ-

τω, Σοφ. Φ. 598, ὡμῶς ἄγαν, Ξεν. Πόρ. 5, 6, μετ' οὐσιασ., ἢ ἄγαν σιγή, Σοφ. Ἄντ. 1251· ἢ ἄγαν ἐλευθερία, Πλάτ. Πολ. 564A· χωρὶς τοῦ ἄρθρου, εἰς ἄγαν δουλείαν, Ἄντ. (ἢ γὰγ φαίνεται ἐν τῷ ἄγ-ἡνωρ. Ὁ Κούρτιος σχετίζει αὐτὴν πρὸς τὸ ἄγω· κατὰ τὴν ἔννοιαν φαίνεται ὅτι ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ ἄγαμαι, ἄγη)· [ἄγαν κυρίως, χρασιμ. παρ' Ἡρόδ. 4. 157, κτλ. ἀλλ' ἄγαν ἐν Ἀνθ. Π. 5, 216., 10, 51].

ἀγάνα, σαγήνη· ἀγάνα, σαγήνη[ν] Κύπριοι, ἢ Ἡσύχ. ἀγανακτέω, μέλ. -ἦσω, κυρίως ἐπὶ φυσικῆς σημασίας, αἰσθάνομαι σφοδρὸν ἐρεθισμὸν (πρβ. τὸ ἐπόμ.), ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ψύχους ἐπὶ τοῦ σώματος, Ἰππ. 426. 6· ζεῖτε καὶ ἀγανακτεῖ περὶ τῆς ψυχῆς, Πλάτ. Φαίδρ. 251C· περὶ τοῦ οἴνου, = ζυμοῦμαι, Πλούτ. 2. 134E. II. μεταφρ., λυποῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, ἀνιώμαι, ὀργίζομαι, μῆδ' ἄγανακτεῖ Ἀριστοφ. Σφήκ. 287· ἰδίως δεικνύω ἐξωτερικὰ σημεῖα λύπης, κλάων καὶ ἄγ., Πλάτ. Φαίδ. 117D, κτλ. — ἐπομένης ἐξερτημένης προτάσεως, ἀγ. ἔτι . . . Ἀντιφῶν, 126. 5. Λυσ. 96. 30, ἀγ. εἰ . . . ἢ ἔάν . . . Ἀνθ. 18. 16, Πλάτ. Λάχ. 194A. 3) μετὰ δοτ. πράγμ., ὀργίζομαι, δυσαρεστοῦμαι διὰ τι, π.χ. θανάτῳ, Πλάτ. Φαίδ. 63B· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., Heind. Φαίδ. 64A· ἀγ. ταῦτα ἔτι . . . Πλάτ. Εὐθύδρ. 4D· ὡσαύτως ἀγ. ἐπὶ τινι, Λυσ. 91. 5, Ἰσοκρ. 357A, κτλ. ὑπὲρ τινος, Πλάτ. Εὐθύδρ. 283D, κτλ. περὶ τινος, ὁ αὐτ. Ἐπιστ. 349D· — διὰ τι, ὁ αὐτ. Φαίδ. 63C· περὶ τι, Ἐπικτ. Ἐγγειρ. 4· καὶ ἐνίοτε μετὰ γεν. πράγματος Α. Β. 334.

3) ὀργίζομαι ἐναντίον τινος (προσώπου), τινι, Ξεν. Ἐλλ. 5. 3, 11· πρὸς τινα, Πλούτ. Κόμ. 28· κατὰ τινος, Λυσ. Τίμ. 18· — ὡσαύτως μετὰ μετοχ. ὀργίζομαι διότι ἦσαν . . . ἀγ. ἀποθνήσκοντες, Πλάτ. Φαίδ. 62E, πρβ. 67D· ἀγ. ἐνθυμούμενος . . . Ἀνδοκ. 31. 24. III. παρὰ Λουκιανῶ ἐν Ἐνυπν. 4, καὶ Ἀριστέιδ., ἀγανακτεῖσθαι, ὡς ἀποθεῖ· = τῷ ἐνεργ. — Πρβλ. ὄν, συν-, ὑπερ-ἀγανακτέω.

(Ἡ σημασία δεικνύει ὅτι τὸ ἄγαν ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ῥήματος. Τὸ δὲ δευτέρον μέρος σχετίζεται ὑπὸ τοῦ Schneid. πρὸς τὸ ἄγω, ὡς τὸ -εκτέω ἐν τοῖς πλεονεκτέω, περιημεκτέω πρὸς τὸ ἔχω).

ἀγανάκτησις, εως, ἡ, κυρίως, πόνος καὶ ἐρεθισμὸς φυσικός, ἀγ. περὶ τὰ οὐλα, περὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ προενομένου ἐκ τῆς ὀδοντοφαγίας, Πλάτ. Φαίδρ. 251C. 2) ἀνία, δυσθυμία, δυσαρεστήσις, ἀγανάκτησιν ἔχει, παρέχει· δικαίαις ἀφορμαῖς δυσαρεστήσεως, Θουκ. 2. 41, πρβ. Κορινθ. Β', 4' 11, Ἡσύχ.

ἀγανακτικὸς, ἡ, ὄν, εὐκόλως δυσαρεστοῦμενος, εὐερέθιστος, εὐέξαπτος, ὀργίλος, μεμφίμοιρος, Πλάτ. Πολ. 604E, 605A (Βέκκ.)· κοιν. ἀγανακτικός.

ἀγανακτητός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπίθ., ἐνοχλητικός, Πλάτ. Γοργ. 511B. ἀγανακτητέον, ῥηματ. ἐπίθ. πρέπει ν' ἀγανακτῆ τι. ἀγανακτικός, ἡ, ὄν, = ἀγανακτητικός (ὁ ἴδς), Λουκ. Ἄλ. 14.

ἀγανακτικῶς, μετ' ἀγανακτήσεως, «ἄνθρωπον πρὸς μῆδεν ἀγανακτικῶς διατιθέμενον», Μαρκ. Ἄντων. ΙΑ, ιγ', ἐκδ. Κοραῆ. Εὐσ. Π. 1445D.

ἀγάνημαι, «ἀσχάλλ[ω], ἀγανακτῶ», Ἡσύχ. ἀγανιῶ, καθαρεύω, «ἀγανιῶν, καθαρεύειν» Ἐτυμ. Γουδ. ἀγάνιδα, «ἀτρέμας», Ἡσύχ., ἡρέμα, ἡσυχή, ἡσυχα. ἴδε Κοραῆ Ἄτακτ. τομ. Β, σ. 4, ἐνθα ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἐγάλια λέγει· «ἐπίρρ. σιγά. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄγανός, «ἀγάνιδα ἀτρέμας» λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ ἄγανοί, πρᾶεῖς»

ἀγανίζομαι, ἴσως = ἀγάνομαι, Ἄγμ. Ὀνειροκρ. κ. 152. σ. 124· «εὐρήσει θλίψιν καὶ πρόσκομμα ἐν οἷς ἕκαστος ἀγανίζεταί.»

ἀγαννα, «ἄμαξα (ἐρά) καὶ ἡ ἐν οὐρανῷ ἄρκτος», Ἡσύχ. ἀγάν-νίφος, ον, ὁ χιόνι πολλῇ νιφόμενος, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνος, Ὀλυμπιος, Ἰλ. Α, 420.

ἀγάνο-βλέφαρος, ον, ὁ γλυκεῖς ἔχων ὀφθαλμούς, Πειθώ, Ἰβυκ. 4, Ἀνθ. Π. 9. 604.

ἀγάνομαι, ἀγάνεται, πραγματεύεται, χρῆται, Ἡσύχ. ἀγανόρειος, ἀγανορία, Δωρ. ἀντὶ ἀγην-ἄρειος, ἀγηνορία.

ἀγανός, ἡ, ὄν, ποιητ. ἐπίθ. ἦπιος, πρῶτος, ἦσυχος, ἐπὶ προσώπων ἢ τῶν λόγων καὶ πράξεων αὐτῶν, ἀγ. καὶ ἦπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεὺς, Ὀδ. Β. 230., Ε. 8. ἀγ. ἐπέεσιν, Ἰλ. Β. 164. 180, κτλ., μύθοις ἀγ., Ὀδ. Ο. 53, εὐχολογῆς, Ἰλ. Ι, 499, Ὀδ. Ν, 357, δώροισι, Ἰλ. Ι. 113· οὕτω παρὰ Πίνδ., ἀγ. λόγοις, Π. 4. 179, ἀγ. ἐφροῦν, αὐτόθ. 9. 65. Ἐκ τῶν τραγικῶν μόνον παρ' Αἰσχύλ. Ἄγ. 101, αὐλῶν ἀγανὰ φωναί, Μνηστήρ. ἐν «Ἰπποτρόφῳ» 1. 56. 2) Παρ' Ὀμῖρ. ὡσαύτως ἐπὶ τῶν

βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἅπερ ἐπέφερον εὐκλον θάνατον, ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι . . . Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν οἷς ἀγανὸς βλεέσσει ἐπιχόμενος κατέπεφνε, Ὀδ. Ο, 411, πρβλ. Γ, 280, Δ, Ω, 759, κτλ.:—Υπερβ. ἀγανώτατος, Ἡσ. Θ. 408. Ἐπίρρ. -νῶς, Ἀνακρ. 49, 1, Εὐρ. Ι. Α. 602. Συγκρ., ἀγανώτερον βλέπειν, Ἀριστ. Λυσ. 886. (Ἦ ῥίξα εἶναι ἴσως ἡ αὐτῆς καὶ ἡ τοῦ γάνυμαι μετὰ α εὐφών.).

ἀγανός, ον, (ἀγνυμι) τεθραυσμένος, ἔξλα ἄγ., ἔξλα ἐσχισμένα ἢ κατεγάτα πρὸς καῦσιν, Α. Β. 335, Εὐστ. 200. 3.
ἀγανοφρονέω, εἰμι ἀγανόφρων, πρόζο.
ἀγανοφροσύνη, ἡ, ἡπίστῃς, εὐγένεια τρόπων, ἀγαθότης, Πλ. Ω, 772, Ὀδ. Α, 202.

ἀγανόφρων, ον, γεν. ονος, (φρήν), ποιητ. ἐπιθ., εὐγενής τὸς τρόπος, ἦπισ, Πλ. Υ, 467 ἄνδρες Κρατί. ἐν «Χείρωσι»
1. ἄγ. Ἠσυχία, Ἀριστ. Ὀρν. 1321.

ἀγαν-ῶπις, εδος, ἡ, (ῶψ) ποιητ., ἡ ἠδῶς βλέπουσα, ἔχουσα γλυκεῖς τοὺς ὀφθαλμούς, Μάρκελλ. Σιδ. 80. ἄγ. παρεῖα παρ' Ἠσυχ.

ἀγάνωρ, Δωρ. ἀντι ἀγῆνωρ, Πίνδ.
ἀγάνωτος, ον, (γάνω) μὴ γανόμενος, Ποσειδώνιος παρὰ Παύλ. Αἰγιν. 7. σ. 298, 25. ἐκδ. Βασιλ. ἐν τῷ κακκίδῳ ἀγανώτῳ ὄντι.

ἀγάομαι, Ἐπ. παράλληλος τύπος τοῦ ἀγαίμαι, ἀπαντῶν δις μόνον παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρ' Ὀμήρῳ. **ἀγώμενος, φοβούμενος** ἢ φρονῶν, Ἡσ. Θεογ. 619, τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Ε, 129, **ἀγᾶσθε** μετετράπη ὑπὸ κριτικῶν τιμῶν εἰς ἀγᾶσθε· καὶ οἱ τύποι **ἀγᾶσθε, ἡγᾶσθε, ἀγᾶσθαι, ἀνήκουσιν** ὡσαύτως εἰς τὸ ἀγαίμαι.

ἀγαπάζω, Ἐπ. καὶ Δωρ. τύπος τοῦ ἀγαπάω, Ὀμ. Δωρ. γ', πληθ. -οντε, Πίνδ. Ἰσθ. 5, 69. Ἐπ. παρατ. ἀγάπαζον, Ἀπολλ. Ῥόδ.:—ὡσαύτ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ὀμ. Δωρ. παρατ. ἀγαπαζοντο, Πίνδ. Π. 4. 428:—ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐκτός τοῦ ἐνεργ. ἀγ. ἀγαπάξαι, Καλλιμαχ. παρὰ Στωβ. 487. 16. = φιλοφρόνως μεταχειρίζομαι, δέχομαι, ὑποδέχομαι τινα μετὰ ἐξωτερικῶν ἐνδείξεων ἀγάπης, = ἀγαπῶ ὡς δὲ πατήρ ὃν παῖδα . . . ἀγαπάζει, ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνι-αυτῷ, Ὀδ. Π. 17. νερμοσητόν δὲ κεν εἴη ἀθάνατον θεόν ὠδὲ βροτοῦ ἀγαπαζέμεν ἄντην, Πλ. Ω, 464:—Μέσ. ἐν ἀπολύτῳ σημασ., δεικνύω σημεῖα ἀγάπης, θωπεύω, κύνειον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῆν τε καὶ ὤμους, Ὀδ. Φ, 224· οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' (πρβλ. φιλέω Ι. 2) Π. 33· ἀλλὰ μετ' αἰτ. ὡς ἐνεργ., Πίνδ. Π. ἐνθ' ἄνωτ. **2)** τιμαὶ καλλίνικον χάρι' ἀγαπάδοντι, δέγονται μετὰ χαρῆς, Πίνδ. Ἰσθ. ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. ἀμφαγαπάξω.—Εὐρύηται ἅπαξ παρὰ τραγικ., ἴδε ἀγαπάω, Ι. 1.

ἀγαπατός, ὄν, Δωρ. ἀντι ἀγαπητός, τόν, Πίνδ.
ἀγάπαω, μέλ. -ήσω, παρακ. ἡγάπηκα, Ἰσ. Ἀντιδ. § 158: Ἐπ. ἄορ. ἀγάπησα, Ὀδ. Ψ. 214.—πρβλ. ὑπερ-ἀγαπάω.

(Ἦ ῥίξα εἶναι ἄδηλος). **I,** ἐπὶ προσώπων, μεταχειρίζομαι μετὰ στοργῆς, ὑποδέχομαι μετ' ἐξωτερικῶν ἐνδείξεων ἀγάπης, ἀγαπῶ, στέργω τινα, ὅμοιον τῷ Ἐπικ. ἀγαπάξω, ἐν χρίστ. παρ' Ὀμ. ἅπαξ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτ.· σπάνιον ὡσαύτως παρὰ τοῖς τραγικ., καὶ μόνον ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ δεικνύω στοργὴν πρὸς τοὺς νεκρούς: ὅτ' ἡγάπα νεκρούς, Εὐρ. Ἰκ. 764 (οὕτω νέκυν παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ, ὁ αὐτ. Φοῖν. 1327), ἀλλὰ συχναίως παρὰ Πλάτωνι, κτλ., ἐπὶ τε προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς περ . . . οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες τὸς παῖδας ἀγαπῶσι, Πλάτ. Πολ. 330C, πρβλ. Νόμ. 928A, ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', Ποιητ. παρὰ Φαῖδρ. 241D, ἄγ. τοὺς ἐπαινέτας, αὐτ. 257E, ἐπιστήμη, τὸ δίκαιον, τὰ χρήματα, κτλ., ὁ αὐτ. Φίληθ. 62D, Πολ. 359A, καὶ ἄλλ., τοὺτους ἀγαπᾶ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει, Δημ. 23. 23:—Παθ. ἄγ. καὶ οἰκεῖν εὐδαιμόνως, Πλάτ. Πόλ. 30D, ὑπὸ τῶν θεῶν ἡγαπήσθαι, Δημ. 1404. 4· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, λιθίδια ταῦτα τὰ ἡγαπημένα, Πλάτ. Φαῖδ. 110D.

2) ἐπιθυμῶ, Πλάτ. Λυσ. 215A. B. **3)** ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ παρὰ Χριστιανοῖς συγγραμ., αἰσθάνομαι ἀδελφικὴν στοργὴν πρὸς τινα, ἴδ. **ἀγάπη:**—ἡ λέξις ἔχει σχεδὸν ταύτην τὴν σημασίαν ἐν δυοὶ χωρίοις τοῦ Μενάνδρου, ὁ μέγιστον ἀγαπῶν δι' ἐλάχιστον ὀργίζεται, Ἀδελ. 113, πρβλ. 215. **4)** τὸ ἀγαπῶ διαφέρει τοῦ φιλέω, καθ' ὅσον ὑπονοεῖ στοργὴν καὶ φροντίδα μᾶλλον ἢ πάθος ἀγάπης, πρβλ. τὰ Λατ. diligo, amo, ἄλλ' ἐνίοτε σχεδὸν ἀδύνατος καθίσταται ἡ διάκρισις, ὅρ. Ξεν. Ἀπομ. 2, 7, 9 καὶ 12, φιλεῖσθαι = ἀγαπᾶσθαι αὐτόν δι' αὐτόν, Ἀριστ. Ῥητορ. Ι. 11, 17.

5) Καταχρηστικῶς περὶ τῆς μεταξὺ τῶν δύο φύλων ἀγάπης, τοῦ σαρκικοῦ ἔρωτος, ὡς τὸ **ἐράω,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 66, Δουκ. Ζεὺς Τραγ. 2, ἐν τοῖς γω-

ρίοις Πλάτ. Συμ. 180B, Φαῖδρ. 253A, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παραλάβωμεν τὴν τοιαύτην σημασίαν· καὶ ἐν Ξεν. Ἀπομ. Ι. 5, 4, πρόνας ἀγαπᾶν δὲν εἶναι = ἐρᾶν, ἀλλ' ἄπλως, ἥθεσθαι αὐταῖς, προσφιλιῶς ἔχειν αὐταῖς, οὕτως, ἀγαπ. ἔταίραν, Ἀναξίλας ἐν «Νεοστίδι.»

II, κατ' ἀναφορὰν πρὸς πράγματα = εὐχάριστοῦμαι εἰς τι, ἐπαναπαύομαι· ὁ Ὀμηρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἅπαξ: οὐκ ἀγαπᾶς ὁ ἔκθλος . . . μεθ' ἡμῖν δαίνυσσαι, Ὀδ. Φ, 289· ἀλλ' ἡ τοιαύτη σημασία εἶναι συνηθ. παρ' Ἀττ., ἀγαπῶσιν ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκείνου ἐρχόμεθα, Θεουκ. 6. 36, 4· συνηθέστερον, ἄγ. εἰ . . . εἶμαι εὐχάριστος ἀν . . . Πλάτ. Πολ. 450A, καὶ ἄλλ., ἐάν . . . αὐτ. 330B, καὶ ἄλλ., ἦν . . . ἀν . . . Ἀριστοφ. Σφήκ. 684, Πλάτ. Γοργ. 483C, καὶ ἄλλ.

2) μετὰ μετοχ. ἄγ. τιμώμενος, Πλάτ. Πολ. 475B, Ἀντιφάν. ἐν «Νεοστίδι» 2· μετ' ἀπαρ. Ἡρωδιαν. 2. 15, Ἀλκιφρ. 3. 61, Δουκ., κτλ. **3)** μ. δοτ. πράγματος, εἶμαι εὐχάριστ. εἰς πρᾶγμα τι, ὡς τὸ στέργω, ἀσπάζομαι ἄγ. τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, Λυσ. 192. 26· τοῖς πεπραγμένοις, Δημ. 13. 11. **4)** ὡς τὸ στέργω, μετ' αἰτ. πρᾶγμα, μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἄγ., Ἰσοκρ. 69D, τὰ παρόντα, Δημ. 70. 20· πρβλ. Ἀριστ. Ῥητορ. Ι. 2, 23.

5) σπανίως μ. γεν., ἵνα . . . τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν, ἵνα ὡσιν εὐχάριστοι μετὰ τὴν προσήκουσαν ἀξίαν (τιμὴν), Ἀλεξίς ἐν «Λέδῃσι» 3. 7. **6)** ἀπλο., εἶμαι εὐχάριστος, ἀγαπήσαντες, Λυκούργ. 157. 5· πρβλ. Δουκ. Νεκρούμ. 17. **7)** μετ' ἀπαρ., εὐχάριστοῦμαι νὰ πράττω τι, συνηθίζω νὰ πράττω τι, ὡς τὸ φιλέω, τοὺς Λυκίους ἀγαπῶντας τρίχωμα φέρειν, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 14· ὡσαύτ. παρὰ τοῖς Ὀ.

ἀγάπη, ἡ, φιλικὴ πρὸς τινα διάθεσις, ἄγ. καὶ μῖσος, Ὀ. (Ἐκκλ. θ' 1 κ. ἄλλ.) ἴδιος, ἀδελφικὴ ἀγάπη, Κορινθ. Α' 1, γ', 1 ἔξ., καὶ ἄλλ. ἡ στοργὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, Φίλων. 1. 283, Ῥωμ. ε', 8, Κορ. Β', ε', 14, Εὐαγ. Λουκ. ια', 42, καὶ ἄλλ. **II, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης τίνος, Ὀ. (Ἰσρα. 6', 7). **III,** πληθ. ἀγάπης συμπόσιον, γινόμενον μεταξὺ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, Ἐπ. Πέτρ. Β', 6', 13, Ἐπ. Ἰουδ. 12. Τὸ ὄνομα ἀπαντᾶ πρῶτον παρὰ τοῖς Ὀ., καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς συγγραφεῦσιν, ἂν καὶ τὰ ἀγαπάζω, ἀγαπάω καὶ τὰ ἔξ ἐαυτῶν παραγῶν εἶναι συχναὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραμ. (Τὸ συμπόσιον τῶν πιστῶν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ ἄγ. Ἰγν. ἐπιστ. πρὸς Σμυρναίους ἀρ. 8· οὐκ ἔξόν ἐστιν χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου οὔτε βαπτίζειν οὔτε ἀγάπην ποιεῖν. Ἐν τῇ ἐν Λαοδικ. Συμ. κων. 28, οὐ δεῖ ἐν τοῖς κυριακοῖς ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰς λεγομένας ἀγάπας ποιεῖν. Εἶτα ἐν τῇ Ἐκκλ. γλωσσ. = φίλημα, καὶ μετὰ τὸ δοθῆναι τὴν ἀγάπην πρβλ. Συμ. Θεσσα. εἶτα τὴν ἀρχιερατικὴν δεξιάν . . . καὶ ἐτι τὴν παρεῖαν διὰ τὴν θείαν ἀγάπην).**

ἀγάπημα, τό, Λατ. deliciae, ἀγαπητόν, κεχαρισμένον, ἐπὶ προσώπων, Ἀνθ. Π. 10, 104, Σουλ. Ἐπιγρ. 5039· ἐπὶ ἀγαπητοῦ ἐδέσματος, λίχνων ἀνδρῶν ἄγ., Ἀεῖονικος ἐν «Φιλερπιτῶν» Φιλ. 1. 6.
ἀγαπ-ῆνωρ, ορος, ὁ, = ἡγορέην ἀγαπῶν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνδρείαν, ἀνδρείος, ἐπιθ. ἥρώων, Πλ. Θ, 114, κτλ. ὡσαύτως ὡς κύρ. ὄν. Πλ.
ἀγάπησις, εως, ἡ, στοργή, ἐκλογή, Ἀριστ. Μεταφ. 1.1.1, Πλουτ. Περικλῆς 24· πρβλ. Λοθ. Φρόν. 352.
ἀγαπησιμός, ὁ, σπανιώτερος τύπος, = τῷ προηγ., τὸν ἐπὶ κακῷ γινόμενον ἀλλήλων ἄγ., Μενάνδρ. ἐν «Συναριστώσας» 3.

ἀγαπητέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ., ἄξιος ἀγάπης, ὃν πρέπει νὰ ἀγαπήσῃ τις, Πλάτ. Πολ. 358A.

ἀγαπητικός, ἡ, ὄν, φιλόστοργος, ἡ ψυχὴ ἄγ. τί ἐν ἐαυτῇ ἔχει, Πλούτ. Σολ. 7, Κλήμ. Ἀλεξ. 123, κτλ. ἐπίρρ. -κῶς ὁ αὐτ. 102, κτλ.

ἀγαπητός, ἡ, ὄν, Δωρ. -ατός, α, ὄν, ῥημ. ἐπιθ. ἡγα-πημένος, μόνος ἐὼν ἀγαπητός, ἡγαπημένος μονογενής, Ὀδ. Β, 305· συνηθέστ. ἄνευ τοῦ μόνος περὶ μονογενοῦς υἱοῦ, Ἐκτορῆ-δην ἀγαπητόν, Πλ. Ζ, 401· πρβλ. Ὀδ. Δ, 817· οὕτω παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 761, Νικίηρατος . . . ὁ τοῦ Νικίου ἄγ. παῖς, Δημ. 567. 24· πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. Ι. 7, 41, καὶ ἄλλ.· Κωμικῶς, ὁπαῖδιον ἐν ἄγ., Ἰππαρχος ἐν «Ἀνασφορμένοις» 1.

II, Ἐπὶ πραγμάτων, ἄξιος ἀγάπης, προσφιλις, ἐπιθυμητός, Πλάτ. Ἄλκ. Ι, 131E, κτλ. Ὑπερβ. -ότατος, ὁ αὐτ. Φίλ. 61E, τὸ ἀγαπητόν, ἀντικείμενον ἀγάπης, Ἀριστ. Ῥητ. Ι. 7, 41, καὶ ἄλλ. **2)** πρᾶγμα, εἰς ὃ ἀναγκάζεται νὰ εὐχαριστῆται τις, ἐπειδὴ τυγχάνει τὸ μὴ χεῖρον τῶν κακῶν, Ἄνδρ. 26, 15:—ἐντεῦθεν, ἀγαπητόν [ἔστι] = πρέπει τις νὰ εἶναι εὐχαρι-

στημένος, εἶναι, Πλάτ. Πρωτ. 328A, Ξεν. Οἰκ. 8. 16, Δημ. 302, 1. Ἀριστοτ., κτλ. μετ' ἄπαρ. Ηθ. Ν. 9, 10, 6.

III. Ἐπίρρ. -τώσις, ἐτοιμὸς, προθυμὸς, μετὰ χαρᾶς, Πλάτ. Νόμ. 735D, Δημ. 409, 7, κτλ. 2) ὁ σύμφωνος πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καρδίας τινός, Δίτριλ. Ἀδελφ. 4. 3) μόλις ὅσον ἀρκεῖ διὰ τὴν εὐχαριστήσῃ τινά, μόλις ἀρκετά, μόλις καὶ μετὰ βίας, Πλάτ. Λυσ. 218C, ἀγαπητῶς σωθῆναι, Λυσ. 107, 16, οὕτω καὶ ἀγαπητόν, Μένανδρ. ἐν «Μέθῃ», 1.

ἀγαπητρίς, ἴδος, ἢ, = ἀγαπητή, συνείσκατος, γυνὴ συνοικουσα κληρικῶ, Βασίλ. Β. 813D.

ἀγαπώντως, μεταγ. τύπος ἀντὶ ἀγαπητῶς, Εὐσεβ. Εὐάγγ. Πρ. 14. 5, 4, Στωβ. 297. 41.

ἀγαργάλιστος, ον, ὁ μὴ γαργαλιζόμενος: «κενοδοξίας ἀγαργάλιστος πάθεις», Ψ. Χρυσ. τόμ. Ζ', σ. 304.

ἀγαρίζω, εἰμὶ ἢ γίνομαι Ἀγαρηνός, ὁπαδὸς τοῦ Μωάμεθ, Νικητ. Βυζ. 728B.

ἀγαρίκον, τὸ Λατ. agaricum, εἶδος σπογγοειδοῦς ξύλου (μύκητος) χρησίμου ὡς προσάναμμα, (ὅπως ἀνάπτυ τις πῦρ ἐκ σπινθήρος), κοινῶς «ἴσκα», Διοσκ. 3. 1. [ἀγ- ἄλλ' ἀγ- χρίνι τοῦ μέτρ. ἐν τοῖς ἐξαμέτροις τοῦ Ἀνδρῶμ. παρὰ Γαλῆν. Ἀντιδ. 894B, 895D].

ἀγαρισμός, οὔ, ὁ, = ἀγαρισία, Νικητ. Βυζ. 736A.

ἀγαρρις, ἢ, (ἀγείρω) συνάθροισις, Ἐπιγραφ. Νεαπ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5785. 12.

ἀγαρρις, «ἄθροισις ἢ πλήθος ἀγωγῆς», Ἡσύχ.

ἀγάρρος, ον, συνηρ. -ρρους, ουν, (ἀγαν, βέω) ὁ ἰσχυρὸς βέων. Ὀμηρ. ἐπιθ. τοῦ Ἑλλησπόντου, Π. Β. 845., Μ. 30.

ἀγαρρσία, ἀς, ἢ, (ἀγαρίζω), Μωαμεθανισμός, Νικητ. Βυζ. 712A.

ἀγασθενής, ἀς, (σθένος) λίαν ἰσχυρός, Ὀμπ. Κυν. 2. 3, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1052:— Ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, Ἀγασθένης (παροξύτ.).

ἀγασμα, τό, (ἀγαμαι) ἀντικειμένη λατρεία, Σοφ. Ἀποστ. 794, εἰς Β. Α. 325.

ἀγασός, Λακων. ἀντὶ ἀγαθός: ἴδε ἀγασός.

Ἀγασσός, εἶδος κύνος, «ρίνεισι δ' αὐτὸς μάλιστα πανέξοχός ἐστιν Ἀγασσός», Ὀμπ. Κυνηγ. Α. 476.

ἀγά-σταχύς, υ, λίαν εὐφορος εἰς στάχυν, πολύπυρος, γῆ. Γρηγ. Ναζ. 9, 112B.

ἀγαστήρ, «βλάσκανος», Ἡσύχ.

ἀγά-στονος, ον, ὁ μέγιστα στενάζων, ἡγῶν, παταγῶν, ἐπὶ τοῦ ὑποκόφρου βόθου τῶν κυμάτων, Ὀδ. Μ. 97, Ὑμ. εἰς Ἀπόλλ. 94. 2) μεγαλύτερον ὄρητων, Διόχυλ. Θ. 97.

ἀγαστός, ἢ, ὄν, (ἀγαμαι) ἄξιος θαυμασμοῦ, μεταγ. τύπος τοῦ Ὀμηρ. ἀητής, θαυμαστός, Διόχυλ. Ἀπόστ. 265 οὐκέτι μοι βίος ἀγ. Εὐρ. Ἑκ. 169: ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρός ἀγ., Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 56, πρὸλ. Ἀν. 1. 9, 24, Οἰκ. 11. 19, Ἰππ. 11. 9, συχνά παρὰ Πλούτ.— Ἐπίρρ. -τώσις, Ξεν. Ἀγγστ. 1: 24.— Παρ' ἄλλοις Ἀττ. συγγραφ. ἢ λ. θαυμαστός προτιμάται.

ἀγάστωρ, ορος, (α ἀθροιστ., γαστήρ, πρὸλ. ἀδελφός), ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρός, πληθ., δίδυμοι, Ἡσύχ.: καθόλου, ὁ πλησίον συγγενής, Δυκόφρ. 264.

ἀγασυλλίς, ἴδος, ἢ, φυτόν, τὸ heracleum gummiferum, Διοσκ. 3. 98.

ἀγάσυλλον, ον, τό, = ἀμμωνιακόν, Διοσκ. 3, 88 (98).

ἀγάσυρτος, ὁ, ἀσάφες τίς ἐπίθ., ὅπερ ὁ Ἀλκαῖος (38) ἀποδίδει τῷ Πιπτακῶ Διογ. δὲ ὁ Ἀλέξρ., 1, 81, ἐρμηνεύει αὐτὸ ἐπισυρμένον καὶ ῥυπαρόν.

ἀγάσως, Λακων. πληθ. αἰτιατ. τοῦ ἀγαθός, Ἀριστοτ. Λυσ. 1301.

ἀγατάομαι, βλάπτομαι: «ἀγατᾶσθαι, βλάπτεσθαι», Ἡσύχ.

ἀγάτος, ἢ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἀγαστός, (πρὸλ. θαυμαστός, ἀδάματος, κτλ.), Ὑμ. Ὀμ. Ἀπ. 515: ἴδε Ruhnk Ἐρ. Cr. σ. 26.

ἀγαυή, «οἶον Ἀπόλλωνος ἀγαυή» παρὰ τὸ αὐγή, Ἐτυμ. Μ. 6, 40.

ἀγαύομαι, ἐσφαλμ. γραφῆ ἀντὶ ἀγαίομαι: «εἶδος ἀγαίομενοι πολυήρατον», Ὀμπ. Ἀλ. Δ. 138.

ἀγαυός, ἢ, ὄν, Παρ' Ὀμηρῶ σγεδὸν ἀεῖποτε ἐπὶ βασιλέων ἢ ἡρώων, ἐνδοξός, εὐγενής, ἐπιφανής τὴν καταγωγῆν, ἀγ. κήρυκες, Π. Γ. 268: μνηστῆρες, Φαίηκες, Ὀδ.: ἀγαυὴ Περσεφόνη, Ὀδ. Λ. 213: πομπῆς ἀγαυοί = εὐγενεῖς, ἐξαιρέτοι: ὁδηγοί, Ὀδ. Ν. 71: ὡσαύτως παρὰ Ηνῶ. Π. 4. 127: καὶ ἀπαξ παρὰ τραγικοῖς, Πέρσαις ἀγαυοί, Διόχυλ. Πέρσρ. 986 (Λυσ.):— Ὑπερβ. -ότατος, Ὀδ. Ο. 229. 2) ὡς κύρ.

ὄνομα, Ἀγαυός, Ἀγαυή, Π. Ἡσ., οὐχὶ δὲ Ἀγαυός, Ἀγαυή: ἴδε Ἀρκάδ. 45 καὶ 103. Lehrs de Stud. Aristarch. σ. 293, (περὶ τῆς ῥίξης ὄρα γαίω).

ἀγαυράϊμα, τό, θρασύτης, ἀνάδειξις, Ἐδδ. (Βαρ. δ' 34), Ἡσύχ., Α. Β. 325.

ἀγαυράϊω, μεγάλως γαυρῶ: «ἀγαυρῆν, τὸ μέγιστος γαυρῶν καὶ ἐπαίρεσθαι: οὕτω Μεθόδιος, Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. ἀγαυράϊμα, σ. 6, 35.

ἀγαυρός, ἄ, ὄν, = γαῦρος μετ' α εὐρων, μεγαλοπρεπής, ὑπερήφανος, ταῦρος, Π. Θεογ. 832, πρὸλ. Wess. Ἡρόδ. 7. 57, 2, ἐνθα περὶ τοῦ Ξέρξου κείται τὸ ὑπερβ. ἐπίρρ., ἀγαυρότατα.

ἀγάφθειγτος, ον, (φθέγγομαι), μέγιστα φθειγμένος, μεγαλόφωνος, ἀοιδά, Ηνῶ. Ο. 6. 155.

ἀγαφίλοσωματία, ἐσφαλμ. γραφῆ ἀντὶ ἄγαν φιλοσωματία: «ὑπὸ τῶν τῆ ἄγαν φιλοσωματιζ. προσκειμένων τῷ σώματι», Περφυρ. πρὸς Μαρκελλαν, 25.

ἀγάω, = ἀγάζομαι, Ἐτυμ. Μ. 119.

ἀγγάρα, τά, οἱ καθήμεροὶ σταθμοί, καταλύματα τῶν ἀγγάρων, Ε. Μ.

ἀγγάρεια, ἢ, ἀγγελία, ἄγγελμα, εἰδησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 4956A. 21, Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 1. 79.

ἀγγάρευτής, οὔ, ὁ, ὁ κατέχων ἢ ἔχων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἀγγάρου, Ἡσύχ.

ἀγγάρεῦω, ἀναγκάζω τινά νὰ ὑπηρετῇ ὡς ἀγγαρός, ἢ καθόλου, ἀναγκάζω τινά εἰς ὑπηρεσίαν, μεταγ. Λατ. angariare, Εὐαγ. Μαθ. ε', 41, κς', 32, Συλλ. Ἐπιγρ. 4956A. 24.— Παθ., ἀναγκάζομαι εἰς ὑπηρεσίαν, Μένανδρ. ἐν «Σικωνίῳ», 4: (ἀγγαρεύεσθαι, τὸ εἰς φορηγίαν καὶ τοιαύτην τινά ὑπηρεσίαν ἀγεσθαι, Σουίδ.).

ἀγγαρήτιος, ὁ, Ἰων. τύπ. = ἀγγαρός, Ἡρόδ. 3, 126. II. ὡς οὐσιαστ. ἀγγαρήτιον, τό, τὸ σύστημα τῶν ἐρίππων ταχυδρόμων ἐν Περσίᾳ, ὁ τῶν ἀγγάρων δρόμος, ὁ αὐτ. 8. 98.

ἀγγαρίδιον, ον, τό, (ἀγγαρός) ὑποζύγιον, ζῶον φορηγόν, Κωνστ. Πορρ. Ἐκθ. Β. Ταξ. 489, 4.

ἀγγάριος, ον, ὁ, = ἀγγαρός, Ἐτυμ. Μ. 7, 25.

ἀγγάρος, ὁ, Περσικὴ λέξις, = ἐρίππος ταχυδρόμος: τοιοῦτοι δὲ ἦσαν ἐτοίμοι εἰς ὠρισμένους σταθμούς καθ' ὅλην τὴν Περσίαν (ἔχοντες ἐξουσίαν νὰ ἐπιβάλλωσιν ἀναγκαστικὴν ἐργασίαν), ἵνα κομίσωσι τὰς βασιλικὰς παραγγελίας, «οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι», Σουίδ. ἐν λ., πρὸλ. ἀγγαρήτιος II., καὶ ἴδ. Ξεν. Κυρ. 8. 6, 17. II. ὡς ἐπίθ., Διόχυλ. Ἀγ. 282, ἀγγαρον πῦρ = τὸ πῦρ τὸ χρησιμεύσαν πρὸς μεταθίβασιν τῆς ἀγγελίας περὶ ὁλώσεως τῆς Τροίας: πρὸλ. πομπός, ἐν τέλει.

ἀγγαροφορέω, φέρω ὡς ἀγγαρός, Προκόπ. 3. 163, 18, καὶ ἄλλ.

ἀγγατος, «τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον», Ἡσύχ.

ἀγγεα, τά, (ἀγγος), τὰ γαλακτοδόχα ἀγγεῖα, Ὀμ. Π. Β. 471.

ἀγγεῖδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀγγεῖον, Δαμοκρ. παρὰ Γαλῆν. περὶ Ἀντιδ. 894F, Πολυδ. 10. 30.

ἀγγειοθήκη, ἢ, ἡ ἀποθήκη τῶν ἀγγείων, Ἀθήν. ε', ἴδε ἀγγειοθήκη.

ἀγγειο-λογέω, λαμβάνω φλέθα καὶ ἐνεργῶ ἐγγείρησιν ἐπ' αὐτῆς, Παῦλ. Δίγ. 6. 5, σ. 177.— Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. -λογία, ἢ, ὁ αὐτ.

ἀγγειολογία, ἀς, ἢ, λέξ. ἀνατομικὴ περὶ τῶν διαφόρων ἀγγείων τοῦ σώματος, Γαλῆν. III, 395C, Παῦλ. Δίγ. 92.

ἀγγεῖον, Ἰων. -ήτιον, τό, (ἀγγος) = ἀγγεῖον παντός εἶδους δυνάμενον νὰ περιλάβῃ ὑγρὰς ἢ ἐπὶ οὐσίας, (τοῦτο τὸ ὄργανον .. Ἐηροῖς καὶ ὕδροις καὶ ἐμπύροις καὶ ἀπύροις παντοδαπὸν εἶδος ἐργασθῆν, ἀγγεῖον ὁ δὲ μὴ κλήσει προσφεγγόμεθα, Πλάτ. Πολιτικῶς 287E), — ἐκ μετάλλου, ἀργύρεα ἀγγ., ἐξ ἀργύρου ὑδατὶ ἢ δοχεῖα ὕδατος, Ἡρόδ. 1. 188, ἀργυρὰ καὶ χαλκὰ ἀγγ., Πλούτ. 2. 695, ἐν ἀγγεῖω χαλκῶν, ἐν ἰδίῳ, Θεοφράστ. λθ. 60.— Ἑύλινα ἀγγ., μεγάλοι κἀδοὶ ἢ ἀγγ. ἐκ ξύλου, Ἡρόδ. 4. 2.— ἀγγεῖα περιεχόντα χημικὰ ἐντὸς θησαυροφυλακίου, ὁ αὐτ. 2. 121, 2 πρὸς χρῆσιν τῶν κεισῶν ἢ οἰκοδόμων, Θεοκ. 4. 4.— ὁστράκινα ἀγγεῖα, πλῆματα, Ἰππ. 668. 21, Ἐδδ. (Θρην. δ', 2).— κἀδίσοι ἐν χρῆσῃ πρὸς κατάρθωσιν πυρός, Πλούτ. Ρωμ. 20.— ὡσαύτ. σάκκοι, ἀσκόι ἐκ βύσσης, δέρματος, θύλακοι καὶ ἄλλα ἀγγ., Ξεν. Ἀν. 6. 4, 23, τὰς βράφας τῶν ἀγγ., Πλούτ. Λυσ. 16: πρὸς ἐνθεσιν αἵτου, Ἐδδ. (Γεν. υβ', 25): οἶνου, Ἐδδ. (Βαρ. Α', κς', 18).

2) καθόλου, δοχεῖον, Ξεν. Οἰκ. 9, 2, Πλάτ. Κριτίας 111A, Νόμ. 845E. 3) σαρκοφάγος, λάρναξ, νεκροθήκη, Συλλ. Ἐπιγρ. 4300ν καὶ ἄλλ. II. ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ σώματι,

ἀγγεῖον, ὄργανον, κυψέλη, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 3. 20, 1· οὕτως ἐπὶ τῶν φλιέων, αὐτ. 2, καὶ ἄλλ.· περὶ τοῦ στομάχου, αὐτ. Μορ. Ζ. 4, 5, 39· ἐπὶ τῶν πνευμόνων, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 5. 7. 14· τοῦ γυναικείου στήθους, αὐτ. Μορ. Ζ. 4. 11. 19· ἐπὶ φυτῶν = κέλυφος, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1. 11. 1:—παρ' Ἐκκλ. αὐτὸ τὸ σῶμα, ὡς λέγεται καὶ τὸ σκεῦος.

ἀγγειο-σελίτινον, τό, εἶδος σελίτινου, Ἄνακρ. 37. Βγκ.

ἀγγειό-σπερμος, ον καὶ ἀγγειοσπέρματος, ἴδε ἐναγγειοσπέρματος.

ἀγγειώδης, ες, (εἶδος), ὁμοίος ἀγγεῖω, κοῖλος, Ἄριστ. Μορ. Ζ. 3, 8, 5, Σχολ. Ἄριστοφ. Σφ. 1106.

ἀγγελίαρχης, ὁ, (= ἀρχάγγελος), Μιχ. Ἄχομ. τόμ. Α', σ. 327, 23, 28, ἔκδ. Λάμπρου.—Μαν. Φιλῆς, ἔκδ. Miller, τόμ. Β', σ. 50.

ἀγγελία, Ἰων. καὶ Ἑπ. -τη, ἡ, (ἄγγελος) ἄγγελμα, ἀγγελία· οὐ μόνον τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγγελίας, ἀλλὰ καὶ ἡ κόμισις αὐτῆς, Ἰλ. Σ, 17· Ὀδ. Ο. 30, Ἄττ.· ἀγγελίη λέγουσα τάδε, Ἡρόδ. 2, 114· ἀγγελίην φάναι, ἀποφάναι, ἀπειπεῖν, Ἰλ. Σ, 17, κτλ.· φέρειν, ἀποφέρειν, Ὀμ., Ἡρόδ., κτλ.· πέμπειν, Ἡρόδ.· τὰς ἀγγελίας ἐσφέρειν, (πρὸς ἀγγελιαφόρος) Ἡρόδ. 1. 114, 3. 77—ἀγγελίη ἐμῆ, εἰδήσις περὶ ἐμοῦ, Ἰλ. Τ, 336· ἀγγ. τινός, εἰδήσις περὶ προσώπου ἢ πράγματος· ἀγγεῶν τῶν πατρῶς φέρει ἐρχομένοιο, εἰδήσεις περὶ τῆς ἐπανόου τοῦ πατρῶς σου, Ὀδ. Α, 408· οὕτως, ἀνδρῶν αἰθνος ἀγγ., Σοφ. Αἶ. 221· ἀγγ. τῆς Χρίου ἀφικνεῖται, Θουκ. 8. 15· ἀγγ. ἦλθον ἐκ τῶν πολεμίων, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 7. Μετὰ ῥήμ. κινήσεως σημαντικῶν, ἀγγελίην ἐλθεῖν, ὡς τὸ Λατ. legationem obire, Ἰλ. Α, 140, πρὸς Ὀδ. Φ, 20, καὶ ὅρα ἐν λέξ. ἐξεστία·—οὕτως καὶ Ἑπικ. κατὰ γενικήν, τευ ἀγγελίης... ἠλυθεσ, Ἰλ. Ν. 252· ἀγγελίης σφινχεσε, Ο. 640· ἦλυθε σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, (ὁ ἔ. ἀγγελίης σου ἕνεκα), Γ, 206· ἀγγελίης πωλεῖται, Ἠσ. Θεογ. 781.—Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις εἶναι γενική τῆς αἰτίας, καὶ δυνατόν νὰ ἐρμηνευθῆ, ἐξ αἰτίας ἀγγελίας· ἐπειδὴ ἡ παλαιὰ ἐρμηνεία (Σχολ. Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἄπολλ. Λεξ.) εἶναι ἐσφαλμένη, καθ' ὅσον ὑποτίθησιν ἀρσενικὸν οὐσιαστ. ἀγγελίης. 2) = ἄγγελμα, προκήρυξις, Πίνδ. Π. 2. 44· πρόσταγμα, διαταγή, Ἰμ. Ὀμ. Δῆμ. 448, Πίνδ. Ὀ. 3. 50· πρὸς Ἰ. Ο. Ε, 150., Η. 263.

ἸΙ. ὁ ἄγγελος, ὁ κομιστὴς ἀγγελίας, διαφ. γραφ. ἐν Ἠσ. Θεογ. 781.

ἀγγελί-αρχος, ὁ, = ἀρχάγγελος, Ἄνθ. Π. 1. 34.

ἀγγελιαφορέω, μ. -ήσω, φέρω ἀγγελίας, Σχολ. Αἰσχύλ. Ηρ. 966, (κρεῖσσον ἡγοῦμαι τοῦ ἀγγελιαφορεῖν τῷ Διὶ τὸ προσληῶσθαι τῇ πέτρᾳ).

ἀγγελιαφορέα, ἡ, Μιχ. Ἄχομ. τόμ. Β', σ. 144, 9, ἔκδ. Λάμπρου.

ἀγγελιαφόρος, Ἰων. ἀγγελιηφ-, ον, ὁ κομίζων ἀγγελίαν, μνηστής, Ἡρόδ. 1. 120, Ἄριστ. Κύσμ. 6. 11, Λουκ., κτλ.· ἰδίως ὁ Πέρσης ἄρχων, ὅστις εἰσήγε τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἀκράσιν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Ἡρόδ. 3. 118.

ἀγγελιδεῖς, αἱ, Μιχ. Ψελλὸς ἐν Ann. κτλ. ἔτος IX, σ. 216.

—Ἰσχυράτατα κατὰ τὸν δαιμονιῶδες.

ἀγγελίεια, ἡ, γυνὴ ἀγγελιαφόρος, Ὀρφ. Ἰμ. 78. 3· ἄλλ' ἴδε ἀγγελητήρ.

ἀγγελητής, ὁ, ἴδε ἐν λ. ἀγγελία.

ἀγγελη-φόρος, ον, Ἰων. ἀντὶ ἀγγελιαφόρος.

ἀγγελικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀμύζων εἰς ἀγγελον, ῥῆσις Α. Β. 26. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγγέλους (πνεύματα), ἐξ ἀγγέλων ἀποτελούμενος· στρατιά, Ἰουστ. Μ. Ἄπολ. 1. 52· ψυχὴ, Σουλ. Ἐπιγρ. 8654.

ἸΙ. ἀγγελικὴ δρχησις, εἶδος Σικελικοῦ (παντομικικοῦ) χοροῦ ἐν συμπόσιω, Ἄθην. 629Ε, πρὸς Ἄνθ. Πλαν. 289:—Ἐπίφρ. -κῶς, Ἡρόδ., Πλάτ. Τιμ. 298· ἴσως ἐκ τοῦ Ἄγγελος, ὅπερ ἦν ὄνομα τῆς Ἐκάτης, πρὸς Ἄθην. ἐνθ' ἄνωτ., Πολυδ. Δ'. 103, Πισύχ.

ἀγγελιοῦτης, ητος, ἡ, = ἀγγελιώτης, ἡ φύσις τοῦ ἀγγέλου, Ἄναστ. Σιν. 60Β.

ἀγγελίται, οἱ, αἵρεσις χριστιανική, ἴδε Νικηφόρ. Κάλλ. 18, 49.

ἀγγελιώτης, ου, ὁ, ἀγγελιαφόρος, Ἰμ. Ὀμ. Ἐρμ. 296· θηλ. ἀγγελιώτις, ἰδος, Καλλ. Δηλ. 216.

ἀγγέλιον, (ἄγγελος): Ἑπ. καὶ Ἰων. μέλλ. ἀγγελέω, Ἰλ. Ι, 617, Ἡρόδ., Ἄττ., ἀγγελέω, Δωρ. -ιῶ, Πίν. Ἡρακλεωτ. ἐν ταῖς Σουλ. Ἐπιγρ. 5774, 70: ἀφ. α', ἡγγεῖλα, Ὀμ., Ἄττ. πρὸς ἡγγεῖλα, Πολύβ. 35. 4, 2, (κατ-), Λυσ. 174. 28, (εἰς-), Λυκούργ. 147. 43, (περι-), Δημ. 515. 19:—Μέσ. (ἴδ. κατωτ.) ἀφ. ἡγγεῖλα-μην, (ἐπ-), Ἡρόδ. 6. 35, Πλάτ.—Παθ., μέλλ. ἀγγελοθήσομαι, (ἀπ-), Δημ. 445. 10, παρὰ μεταγεν. ἀν-ἀγγελήσομαι, Ἐβδ.,

ἀφ. ἡγγελοθην, Ἡρόδ., Ἄττ.:—πρὸς ἡγγεῖλα, Αἰσχύλ. Χο. 774, Θουκ. 8. 97, κτλ.—ὁ παθ. ἀφ. β', ἡγγέλην εἶναι συγχρὸς παρὰ μεταγεν., ὡς Διον. Ἄλ. 10. 20, Πλάτ. Ἄντων. 68, Πόλυβ. 25, κτλ., καὶ εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰς τοὺς δοκίμους συγγρ., ὡς Εὐρ. Ἰ. Τ. 932 (ἐνθα ᾄδ' ἐκ διορθώσεως γράφεται ἡγγέληθ)· ὁ ενεργ. ἀφ. β' ἡγγελον σπανίως ἀπαντᾷ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς μεταγεν. (οἶον, Διον. Ἄλ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἄππ. Ἐμρ. 1. 121.) χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ παρατακτικὸς ὡς ἑτέρα γραφή· ἂν καὶ ἐν Ἄνθ. Π. 7. 614 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ἀγγελέτην· καὶ ὁ μέσος ἀφ. β' ἡγγελομένη εἶναι ἐπ' ἴσῃ ἀμφίβολ., ἴδε Veitch Ἑλλην. ῥήματα, ἐν λέξ.—Φέρω ἀγγελίαν ἢ παραγγελίαν, ὥρτο δὲ Ἰρις.. ἀγγελέουσα, Ἰλ. Θ, 409, πρὸς Ἰ, 617, καὶ ἄλλ.· τινί, εἰς τινα, Ὀδ. Δ. 24, Ο, 458· μετ' ἀπαρ., οἱ κε.. κείνοις ἀγγελοῦσι.. οἰκόνδε νέεσθαι, ἵνα παραγγελοῦσιν εἰς αὐτούς, Π, 350, πρὸς Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. ἀγγεῖλαι: ὡσαύτως μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ., κήρυκες δ'... ἀγγελλόντων· γέροντας λέεσθαι, ἄς παραγγελοῦσι νὰ κατακλιθῶσιν, Ἰλ. Θ, 517.

2) μετ' αἰτ. πράγμ., ἀναγγέλλω, ἐσθλά, Ἰλ. Κ, 448, φῶς ἡοῦς, Ὀδ. Ν, 94· καὶ μ. ὄσπ. προσέτι, Ἀχιλλῆϊ κακὸν ἄρα, Ἰλ. Ρ, 701· Ποσειδάωνι τάδε πάντα, Ο, 159.—ὡτω παρὰ πελοῖς, μὴ τι νεώτερον ἀγγέλλεις; Πλάτ. Πρωτ. 310Β· ταῦτα μὲν ἡμῖν ἡγγεῖλε τίς, ὁ αὐτ. Φαῖδ. 58Δ, πρὸς 57Β, ἀγγ. πόλεμον = κηρύττω πόλ., ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 242Β· καὶ μετὰ προθέσεως, ἀγγέλλωμεν ἐς πόλιν τάδε, Εὐρ. Ὀρ. 1539; πρὸς τίν' ἀγγεῖλαι με χρὴ λόγους; ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 399.

3) μετ' αἰτ. προσώπου, φέρω εἰδήσεις περὶ.., εἰ κέ μιν ἀγγεῖλαιμι, Ὀδ. Ε, 120, πρὸς 122· βραδύτερον, ἀγγ. περὶ τινος, Σοφ. Πλ. 1111:—ἐξαρτώμενοι προτάσεις συνδέονται διὰ συνδέσμου, ἡγγεῖλεν ὅτι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνει, Ἰλ. Χ, 439, πρὸς Σίμων. 95, ἀγγ. ὡς.., Εὐρ. Ἰ. Τ. 704, ὀθούνεκα.. Σοφ. Ηλ. 47.—ἐκφέρονται δὲ καὶ κατὰ μετοχήν, ἡ καὶ θανόντα ἡγγεῖλαν; ἔφερον εἰδήσιν ὅτι ἀπέθανεν; αὐτ. 1442, 1443, Κύρον ἐπιστρατεύοντα.. ἡγγεῖλεν, Ξεν. Ἄν. 2. 3, 19, πρὸς Κύρ. 6. 2, 15· μετὰ παρεμβολῆς τοῦ ὡς, πᾶτέρα τὸν σὸν ἀγγεῶν ὡς οὐκέτ' ὄντα, Σοφ. Ο. Τ. 955· ἡγγεῖλας ὡς τεθνήσκοντα, ὁ αὐτ. Ἰλ. 1341. ἸΙ. Μέσ., ὡσας μόνον κατ' ἐνεσθ., Γεῦκρω ἀγγέλλομαι εἶναι φίλος, περὶ ἐμαυτοῦ ἀγγέλλω ὅτι εἶμαι φίλος, ὁ αὐτ. Αἶ. 1376.

ἸΙΙ. Παθ., ἀγγέλλομαι, ἡ δίδεται ἀγγελία περὶ ἐμοῦ.. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Θουκ. 6. 34· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται, Σοφ. Τρ. 73, πρὸς Εὐρ. Ἐκ. 591, Θουκ. 3. 16, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 13· μετ' ἀπαρ.. ἡγγεῖται ἡ μάχη Ἰσχυρά γεγενέται, Πλάτ. Χαρμ. 153Β, πρὸς Ξεν. Κύρ. 5. 3, 30· ὡσάντι ἡγγέλοθ... ὅτι φυέουσι, ἀγγελία, εἰδήσις ἦλθεν ὅτι.., ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1. 1, 27.—τὰ ἡγγεῖλα, αἱ εἰδήσεις, ἐπὶ τοῖς ἡγγ., Θουκ. 8. 97.

ἀγγεῖλα, τό, μήνυμα, παραγγεῖλα, εἰδήσις, Εὐρ. Ὀρ. 876, Ἄνακρ. 7. 74, κτλ.

ἀγγελοβίος, (ἄνθρωπος) Γερμ. Β'; Κωνστ/πόλεως ἐν Ἑλλ. Πατρὸλ. Μι. τόμ. 140, σ. 749. Μιχ. μοναχὸς ἐν βίω Θ. Στουδ., Ἑλλ. Πατρὸλ. Μι. τόμ. 99, σ. 302.

ἀγγελοειδεῖα, ἡ, ὁμοιότης πρὸς ἀγγελον, «περὶ τὴν τῆς ἀγγελοειδεῖας ταυτοτήτα ἑλλειψις,» Γεωργ. Παχρυμ. Παράφρ. Διονύσ. Ἄρεσπ. περὶ Θ. ὄνομ. IV, § 34.

ἀγγελο-ειδήεις, ες, ὁ, ὡς ἄγγελος, Ἰω. Χρυσ.

ἀγγελοθεῖαι, αἱ, (angelorum discursus). Θ. Στουδ. σ. 912, ἔκδ. Μι. Μὴ τι ἐσφαλταί ἡ γραφή, καὶ ἀναγνωστέον μᾶλλον ἀγγελοθῶσαι;

ἀγγελοθεσία, ἡ, (θέσις) θέσις ἀγγέλου, ἡ εἰς ἀγγέλου θέσιν ἢ τάξιν μετὰθεσις, Κλήμ. Ἀλεξ. Σερῶμ. σ. 838.

ἀγγελοκομίστος, ον, ὑπόσχεσις, ἥτις ἐκομίσθη δι' ἀγγέλου, Θ. Στουδ. σ. 753, ἔκδ. Μι.

ἀγγελομαρτύρητος, ον, περὶ οὗ μαρτυροῦσιν ἄγγελοι. Λεξ. ἔκκλ.

ἀγγελομίμητος, ον, ὁ ἀγγέλου (ἢ κατ' ἀγγέλου) ἀπομιμούμενος, Βίος Χρυσ. τόμ. 8, σ. 312.

ἀγγελομιμήτως, ἐπίρρ. κατὰ μίμησιν τῶν ἀγγέλων· ταῦται οἱ Θεοειδεῖς ἀγγελομιμήτως, ὡς ἐρικτὸν, ἐνομιμενοὶ νῦες, Διονύσ. Ἄρεσπ. περὶ Θ. ὄνομ. I, § 5.

ἀγγελομορφος, ὁ ἔχων μορφήν ἀγγέλου, Λεξ. ἔκκλ.

ἀγγελοπλήρωτος, ον, πλήρης ἀγγέλου, Ψ. Ἄθ. IV, 908D.

ἀγγελοπλοκος, ον, στέφανος δικαιοσύνης οὐρανόθεν, ὁ ὑπ' ἀγγέλων πλεχθεῖς, Θ. Στουδ. Cod. Coisl. 94, fol. 239.

ἀγγελοπρέπεια, ας, ἡ, ἡ ἐμπρόπευσα ἀγγέλω κατάστασις «ἡ φωσειδὴς ἐξίς καὶ ἀγγελοπρέπεια,» Γεωργ. Παχρυμ. Παράφρ. Διονύσ. Ἄρεσπ. περὶ Θ. ὄνομ. IV, § 23.

λάζονται μετ' ἀλλήλων σκληραγωγούμενοι, Νικ. Δαμ. σ. 279:—'Ο' Ήσυχ. λέγει, «ἀγελᾶσαι, κομίσει.»

ἀγελαιο-κομικός, ἡ, ὄν. (κομῶ) ἀγελαιο-τροφικός: ἡ ἀγελαιοκομική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν καὶ διατρέφειν ἀγέλην, Πλάτ. Πολιτ. 275E, κέξ, 299D:—ἀγελαιοκομική παρὰ Κλήμ. Ἀλέξ. 338. Περὶ τοῦ τύπου ἴδε: Λοβ. Φρόν. σελ. 642.

ἀγελαιοκόμος, ου, -λεώς, ὁ πρὸς ὕννιν ἀφάρων καὶ κώτην, Ν. Χων. σ. 590, 20, ἔκ. Β, «Παλλάδ. βίβλ. Χρυσ. 14C.»

ἀγελαιός, α, ον, (ἀγέλη) ὁ ἀνήκων εἰς ἀγέλην, ὁ τρεφόμενος ἐν ταῖς ἀγροῖς, ἐπειδὴ αἱ ἀγέλαι διήγον ὅλον τὸ θέρος ἐν ταῖς ἀγροῖς: παρ' Ὀμήρῳ αἰετοίτε μετὰ τοῦ βοῦς, Ἰλ. Α. 729, Ὀδ. Κ. 410, καὶ ἄλλ.: οὕτω βοῦς ἀγ., Σοφ. Αἴ. 175, βοσκήματα, Εὐρ. Βάκχ. 677, αἱ ἀγ. τῶν ἵππων, φορβάδες τρεφόμενοι πρὸς τεκνοποίησιν, Ήσυχ. Ἰπ. 5, 8. **II** ὁ ἐν ἀγέλαις ἢ πλήθει διζῶν, ἰχθύος, Ἰπρόδ. 2. 93· ἀγελαια, τὰ ζῶα ἀγεληδὸν ζῶντα, Πλάτ. Πολιτ. 264D: ἀντίκειται ταῖς λέξεσι, μοναδικά, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 1, 23, κέξ, καὶ σποραδικά, ὁ αὐτ. Πολ. 1. 8, 5, πολιτικὸν ὁ ἀνθρωπος ζῶον, πάσης μελίττης καὶ παντὸς ἀγελαιτοῦ ζῶου μᾶλλον, αὐτ. 1. 2, 10. **2)** ἐκ τῆς ἀγέλης ἢ τοῦ πλήθους, ὁ ἐ. κοινός, ἀγ. ἀνθρωποί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀρχοντες, Πλάτ. Πολιτ. 268A· ἀγ. ἰσθάδες, Εὐπολ. Ἀδελ. 74, ἄρτοι, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μενελέω», 3· σοφισταί, Ἰσοκρ. 236D: ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας οἱ γραμματ. γράφουσι τὴν λ. προπαραζέτονον ἀγέλαιος, Hemst. Θωμ. Μ. σ. 7.

ἀγελαιοτροφία, ἡ, ὁ τρέφειν ἀγέλας, Πλάτ. Πολιτικ. 261E. **ἀγελαιοτροφικός, ἡ, ὄν.** ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀγελαιοτροφίαν, ἡ -κή = τῆς προηγ., Πλάτ. Πολιτικ. 267B, κτλ. πρβλ. ἀγελαιοκομικός.

ἀγελαιο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἀγέλας, Μόξ. Τύρ. 25. 6· παρὰ Πολυδ. ἀγελαιοτρ-.

ἀγελαιών, ὄνος, ὁ τόπος δι' ἀγέλην, (τὰ ἀγελαιῶν), βοσκή. Σουίδ.

ἀγέλαοι, οί, (= ἀγελαιοί, τῆς ἀγέλης τῶν στρατευόντων νέων). Ἐπιγρ. Ἀθήρων Κρήτης, Rang Ant. Hell. 2447.

ἀγελάριος ἢ ἀγελλάριος, ὄδης ἀγέλης, ἀγελάρης. Κύριλλ. ἐν Λεξ.: ἀγελάριοι, διὰ τὸ ἀγεσθαι παρὰ τινος τὰ ζῶα ἢ τὰ κτήνη. Νόμ. Γεωργ. 3, 1· ἐάν ὁ ἀγελλάριος βοῦν παραλαβὼν ἀπολέσῃ.

ἀγελαρχέω, ἄγω ἀγέλην, ἔγω τὴν ἀρχηγίαν ἀγέλης ἢ ομάδος, μετὰ γεν. Πλουτ. Γάβ. 17, ἡ τῶν παλλακίδων ἀγελαρχοῦσα.

ἀγέλα-ἀρχης, ου, (ἀρχω) ὁ ὄδηγός ομάδος, ἀρχηγός, Πλουτ. Ῥωμ. 6· ἀγ. Ταῦρος, Λουκ. Ἐρωτ. 22: -αρχος, ὁ, Φίλων 2, 144, -αρχία, ἡ, ἀρχηγία ἀγέλης. Κ. Μανασ. σ. 91.

ἀγελάρχης, ου, ὁ, = ἀγελάρχης.

ἀγελάς, ἄδος, ἡ, (ἀγέλη) ἀνήκουσα εἰς ἀγέλην. Ὁ σχολιαστὴς Ἀπολλ. τοῦ Ροδ. ἐρμηνεύων τὸ «φορβάδος ἀμφὶ βοός», λέγει, «ὕπερ ἀγελάδος καὶ νομάδος καὶ εὐτραφεῦς βοός», Ἀπολλ. Ροδ. Ἀργον. II, 89.

ἀγελασμα, ατος, τό, (ἀγελάζομαι), σωρός, ἄθροισμα, πλήθος, νούσων, Πρόκλ. ὕμ. Ἀθ. 44.

ἀγελαστέω, εἶμαι ἀγέλαστος, ἀναφέρεται ἐξ Ἡρακλ. Ἐπιστ.

ἀγελαστεῖ, ἴδε ἀγελαστί, ὅπερ μόνον ἔχει ὀρθῶς.

ἀγελαστί, Ἐπιγρ., ἀνευ γέλωτος, ἀκούειν, Πλάτ. Εὐθύδ. 278E, Πλουτ. 2. 727A.

ἀγελαστία, ἡ, στέρησις γέλωτος, σκυθρωπότης.

ἀγελαστικός, ἡ, ὄν, διατεθειμένος νὰ ζῆ ἐν ἀγέλη, κοινωνικός, Φίλων 2, 202.

ἀ-γέλαστος, ον, (γελᾶω), ὁ μὴ γελῶν, σοβαρός, σκυθρωπός, Ἰμ. Ὀμηρ. εἰς Δῆμ. 200· ἀγ. πρόσωπα βιαζόμενοι, Δισχὺλ. Ἀγ. 794· ἐπιθ. τοῦ Κράσσου Λουκίλ. παρὰ Κικέρωνι Fin. 5. 30.—μεταφ., ἀγέλαστα φθέγγεσθαι, Ἡράκλ. παρὰ Πλουτ. 2. 397A, ἀγ. φρήν, Δισχὺλ. Ἀποσπ. 418, βίος, Φρόν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ», 1. **II** παθητ., οὐχὶ ἀξιογέλαστος, οὐχὶ σμικρὸς ἢ ἀνάξιος λόγου, Ἐπιφοραί, Δισχὺλ. Χο. 30· ὡσαύτως ὡς ἕτερα γρὰρ. ἐν Ὀδ. Θ. 307.

ἀγελαστός, ὁ, «ἀγελαστούς, ἐφήβους Κρήτες,» Ἡσὺχ.

ἀγελάττης, ου, ὁ, ἴδε ἐν λ. ἀγέλη II. [α].

ἀγελείη, ἡ, Ἐπ. ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς = ληΐτις, ἀγούσα λείαν,

φέρουσα τὰ λάφυρα, λαφυραγωγούσα, Ἰλ. Ζ. 269, κτλ., Ἡσ.

ἀγέλη, ἡ (ἄγω) συναθροίσις, ἀγέλη, «κοπάδι», ἵππων, Ἰ. Τ. 281, ἀλλαγῶν: παρ' Ὀμήρῳ πάντοτε ἐπὶ βοῶν καὶ ἀγελᾶδων,

Ἰλ. Α. 678, κτλ. πρβλ. βοῦνομος—ὡσαύτως, πᾶσα ἀγέλη ἢ ὄμας, Λατ. grex, συὼν ἀγ., Ἡσ. Ἀσπ. 168, ἀγ. παρθένων,

Πίνδ. Ἀποσπ. 78, πτηνῶν ἀγέλαι, Σοφ. Αἴ. 168, Εὐρ. Ἰων. 106· μεταφ., πόνων ἀγέλαι, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1276· πλῆθος ἰχθύων. Ὀππ. Ἀλ. 3. 339—ὡσαύτως ἐν Πλάτ. Πολ. 451C, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 2, 2, κτλ., ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ συχνὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζῶν. **II** Ἐν Κρήτῃ ἀγέλαι ἐλέγοντο αἱ ομάδες ἢ τάξεις, ἐν αἷς οἱ νέοι ἀνετρέφοντο ἀπὸ τῆς ἡλικίας δέκα ἕκτα ἐτῶν μέχρι τοῦ γάμου· ἐνῶ ἐν Σπάρτῃ οἱ παῖδες ἐχωρίζοντο τῆς πατρικῆς ἐστίας καὶ ἐτάσσοντο εἰς τὰς ἀγέλας (αἵτινες ἔκει ἐκαλοῦντο βοῦαι) ἐν ἡλικίᾳ ἕκτα ἐτῶν, Ἐφορ. παρὰ Στράβ. 480, Πλουτ. Λυκ. 16, Ἡρακλειδ. Πολιτ. 3· ὁ ἀρχηγὸς ἀγέλης ἐκαλεῖτο ἀγελάττης, Ἡρακλειδ. ἐνθ' αὐτοῖς: οἱ δὲ νέοι ἐκαλοῦντο ἀγελαστοί, Ἡσὺχ., πρβλ. Müller Dor. 4. 5, 1, κέξ. ἴδε καὶ βοῦα: Ὡσαύτως, νέων ἀγ., ἐν Μιλήτῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2892· αἰθεῶν, ἐν Σμύρνῃ, 3326.

ἀγεληδᾶ, Ἐπιγρ. = ἀγεληδόν. Ἀρατ. 965; 1079. **ἀγεληδόν, Ἐπιγρ.** (ἀγέλη) κατὰ ἀγέλας ἢ ομάδας, Ἰ. Π. 160, Ἰπρόδ. 2. 93. 2, κτλ. **ἀγέληθεν, Ἐπιγρ.,** (ἀγέλη) ἐξ ἀγέλης, Ἀπολλ. Ροδ. 1. 356, 406.

ἀγεληής, ἔδος, ἡ, ἰδιότροπον θηλυκ. τοῦ ἀγελαιός, Νουμῆν. παρ' Ἀθ. 320D. **II** ἀγελετή, Κορνούτ. περὶ τῆς Θεῶν Φύσ. 20.

ἀγελη-κόμος, ον, τρέφων, περιποιούμενος ἀγέλας, βούτης, Νόνν. Δ, 47. 218.

ἀγέλημα, [ἀγεληδᾶ;], «κατὰ ἀγέλην,» Ἡσὺχ.

ἀγεληματός, α, ον, ἀνήκων εἰς ἀγέλην, ἀγελαιός, κοινός, εὐτέλης, χυδαῖος, Μακρ. 605D.

ἀγελήτης, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς ἀγέλην, βοῦς, παρὰ Σουίδ., πρβλ. ἀγελάττης.

ἀγελητροφικός, ὁ, ὁ τρέφων ἢ ἔχων ἀγέλην ἵππων (ἢ βοῶν), Πολυδ. Α, 181.

ἀγέληφι, Ἐπ. δοτ. τοῦ ἀγέλη, Ἰ. Β, 480.

ἀγελιάζειν, εἰκὴν ἀγέλης συνέχεσθαι. Κανὼν ποιητῆς,

Ἰωάν. Χρυσ.· ἐάν τις ἀργολογῶν καὶ ἀγελιάζων, ἐπιτιμάσθω ἡμέρας ἰδ' μετανοίας οὐ ἐρησφαγῶν, Δουαδάγιος.

ἀγελίζω, συναῶω, συναθροίζω εἰς ἀγέλην, Γλωσσ.

ἀγελικός, ἡ, ὄν, ὁ τῆ ἀγέλη ἀνήκων, ἀγελαιός, Βασίλ. I. 172A.

ἀ-γέλιος, ον, ὁ μὴ γελῶν, οὐκ ἀγέλιος, οὐχὶ ἀνεπιτυχῆς ὀστέσιμῶς, Ἰνίσιος ὁ Κωμ. ἐν «Τροχίλῳ», 6.

ἀγελιώως, (ἀγέλιος), Ἐπιγρ. ἀνευ γέλωτος, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τις γέλωτα. Ἰπθ. εἰς Βατρ. Ἀριστοτ.

ἀγελαιο-κομικός, -τρόφος, ἴδε ἐν λ. ἀγελαιο-

ἀγελαιόμος, ὁ, ὁ τῆς ἀγέλης ἐπιμελούμενος, ἀγελάρης.

Παλλάδ. βί. Χρυσ. σ. 34.

ἀγελαιτροφικός, ἡ, ὄν, ἴδε ἀγελαιοτροφικός.

ἀγελως, ὄτος = ἀγέλαστος. Σχολ. Ἀριστοτ. Θεσμ. 3.

ἀγέμεν, Ἐπ. ἀπαρ. τοῦ ἀγω.

ἀγεμόνευμα, ἀγεμονεύω, ἀγεμών, Δωρ. ἀντὶ ἡγεμ-

ἀγε, Ἐπ. ἀντὶ ἐάχησαν, ἴδε ἐν λ. ἀγνυμι, Ἰ. Δ, 214.

ἀ-γενεαλόγητος, ον, ὁ ἀνευ γενεαλογίας, οὐ ἡ σειρά τῆς γενεαλογίας ἀγνωσθεῖται, πρβλ. ἀπάτωρ, ἀμήτωρ. Πρὸς Ἐβρ. ζ'. 3.

ἀγέμεθλος, ον, ὁ ἀνευ γενέθλης, γένους, γενεᾶς. Ἀργ. Λεξικά.

ἀγένεια, ἡ, (ἀγενής) ταπεινὴ καταγωγὴ, ἀντιθ. τῷ γένος.

Ἐπειδὴ ὀλιγαρχία καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ἐδρίεται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ τὰναντία τούτων εἶναι, ἀγένεια, πενία, βαναυσία, Ἀριστοτ. Πολ. 6. Α', 9· πρβλ. ἀγέννεια.

ἀγένειος, ον, (γένειον) ὁ ἀνευ γενείου, Πίνδ., κτλ. (ἴδε κατωτέρω), ἀγένειον τοῦτο εἰρηκας, περὶ παιδαριώδους ὀμιλίας, Λουκ. Ζεύς Τραχ. 29. Τὸ ἀγένειον, ἔλλειψις γενεϊάδος, ὁ αὐτ. Εὐν. 9.—Ἐπιγρ. ἀγενεῖωσ ἔχειν, Φιλίστρ. 489· ἀγε-νισοὶ ἐκαλοῦντο παῖδες ἐντὸς τῆς ἡλικίας, καὶ ἦν ἡδύνατον νὰ κατέλλασιν εἰς τινὰς τῶν ἀγῶνων, Πίνδ. Ὀ. 8. 71; 9. 135· πρβλ. Ἀριστοτ. Ἰπ. 1373, Λυσ. 162. 4, Πλάτ. Νόμ. 833C, Σουλ. Ἐπιγρ. 236 καὶ ἄλλ., Πλωσ. 6. 6, 3.

ἀγένειος, ον, ὁ οὐκ ἔχων γενεάν, ἦτοι ἐχθόνους. Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 226, ἐν δε 19, 425 καὶ 432, ὁ αὐτὸς λέγει καὶ ἀγενής.

ἀγενής, ἔς, (γενέσθαι) ὁ μὴ γενόμενος, μὴ δημιουργηθείς, γέγονεν ἢ καὶ ἀγενέας ἐστὶ, Πλάτ. Τιμ. 27C. **II** ὁ ἐξ ἀση-μου οἰκονομίας, ταπεινός, ποταπός, δειλός, φαῦλος, ἐναντίον τοῦ ἀγαθός, Σοφ. Ἀποσπ. 105 (τὸ μέτρον δικαιολογεῖ αὐτὴν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἂν καὶ ὁ ὀρθὸς τύπος εἶναι ἀγεννής, Stallb.

Πλάτ. Πρωτ. 319D). Ἐπί πραγματίων, οὐκ ἀγενεὶς στίχοι, Σχολ. Ὀδ. Α, 568, πρὸλ. Α. Β. 336, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ἀνακτορεία.

III. ὁ ἄνευ οἰκογενεῖας, ὁ ἐ. ἄπαις, Ἰσαΐ. παρ' Ἀρποκρ. ἐν λέξει ἀγενής.

ἀγέννητος, ον, (γενέσθαι) ὁ μὴ γενόμενος, μὴ δημιουργηθείς, μὴ ἀρέσκεινος ὑπάρχειν ἀρχῇ, Πλ. Φαῖδρ. 245D, πρὸλ. Ἀριστ. Οὐρ. 1, 11, 1, 12, 1.

II. ἐπί πραγματίων, μὴ γενομένων, μὴ συμβάντων, τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναται ἂν ἀγέννητον ποιεῖν; infectum reddere, Σοφ. Τρ. 743, ἀγέννητα ποιεῖν, ἄσ' ἂν ἢ πεπραγμένα, Ἀγάθων παρ' Ἀριστ. Ἱθ. Ν. 6, 2, 6, αἰτίαι ἀγ., ἀνυπόστατοι κατηγορηταί, Αἰσχίν. 86. 1, διαβολαί, Ἀλκίφρ. 3, 58, ὦν οὐδὲν διὰ τὸν φεύγοντα τὴν δίκην ἀγέννητόν ἐστιν, Ἰσοκρ. 397Α· πρὸλ. ἀγέννητος.

ἀγέννητος, ἐπίρρ. ἄνευ γενέσεως, ἀδημιουργήτως, Ἄδαμάντ. 1817C.

ἀγέννητα, (ἐν χειρογράφοις συχνάκις ἀγένετα ἢ ἀγεννία), ἢ, ποταπὸς τρόπος τοῦ φέρεσθαι, Ἀριστ. περὶ Ἄρετ. κ. Κακ. 7, 4, Πολύβ. κτλ.

ἀγεννής, ἐς, (γέννα) = ἀγενής, II. (ὁ ἴδε), ὁ ἐκ ταπεινῆς καταγωγῆς, Ἡρόδ. 1, 134, (ἐν τῷ συγκρ.), Πλάτ. Πρωτ. 319D, κτλ.

II. ὁ ταπεινὸς ἔχων φρονήματα, χαμηρῆς, φρούλος, Ἡρόδ. 5, 6, Ἀριστοφ. Εἰρ. 748, Πλάτ. Πρωτ. 319D, καὶ ἄλλ.· οἱ ἀγεννεῖς ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ: οἱ γενναιότεροι, οἱ γενναῖοι, Ἀριστ. Πολ. 3, 13, 2, 4, 12, 2· ἐπὶ ἀλεκτρούσι, Πλάτ. Θεαίτ. 164C, Μένανδ. ἐν «Θεοσορουμενῇ», 2, 13.

2) ἐπὶ πραγματίων, σχεδὸν συνών. τῷ βάνασος, ἀνελεύθερος, «πρόστυχος», Πλάτ. Γοργ. 465B, 513D, ἄλλ.· οὐδὲν ἀγεννές, Δημ. 563, ἐν τέλ. ἐπίρρ., -ννώς, Εὐρ. Ι. Α. 1458, Πλάτ. κωμ. ἐν «Διὶ κακομένω», 1, 6.—Παρά Πλάτωνι τὰ πολλὰ μετ' ἀρνητικοῦ, οὐκ ἀγεννώς, Χαρμ. 1586C, κτλ. ἐν χειρογρ. ἐνίστε συγχεῖται πρὸς τὸ ἀτενής, Ruhnk Τίμ. 46.

ἀγεννησία, ἢ, = ἀγονία, Σουῖδ., τὸ μὴ γεννᾶσθαι, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 25, 16, καὶ ἄλλ.

ἀγεννητογενής, ἐς, γεννηθείς ἐκ τοῦ μὴ γεννηθέντος, Ἄρειος παρ' Ἐπιφάν., Θεόδωρ. Ἰστ. Ἐκκλ. 1, 5.

ἀγέννητος, ον, (γεννάω), ὡς τὸ ἀγέννητος, ὁ μὴ γεννηθείς, ἀγ. τότε ἢ, Σοφ. Ο. Κ. 973· ὁ μὴ λαθὼν ἀρχήν, ὁ αὐτ. Ἄποστ. 739, Πλάτ. Τίμ. 52Α., ἐπὶ τῶν στοιχείων, Ἐμπεδοκρ. παρ' Ἡσυχ.—ἐπίρρ. ἀναιτίως καὶ ἀγ., Πλούτ. 2, 1015Α.

II. ὡς τὸ ἀγεννής, ὁ ταπεινὸς τὴν καταγωγὴν, «πρόστυχος», Σοφ. Τρ. 61. III. ἐνεργ., ὁ μὴ παράγων, μὴ γεννῶν, Θεόδωρ. Αἵτ. Φυσ. 6, 10, 1.

ἀγεννία, ἴδε ἐν λέξ. ἀγέννεα.

ἀγεννίζω, πράττω, ἐνεργῶ ὡς ἀγεννής, Τέλλης παρὰ Στοβ. 68, 6.

ἀγεο, ἠήσο, ἄρχου, Ἡσυχ.

ἀγέομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἠγέομαι, Πίνδ., τὰ ἀγημένα, τὰ νενομισμένα, Χρησμ. παρὰ Δημοσθ. 1072, 27. Οὗτος ὁ τύπος ἀπαντᾷ καὶ ἐν χειρογράφοις τοῦ Ἡροδότου, ὡς 2, 69, 72, 115, κτλ., ἀλλὰ διορθοῦται ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν εἰς ἠγέομαι.

ἀγέομαι. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀγομαι· ἀγεόμενον ἐπὶ θάνατον, Ἡρόδ. III, 14, ἀλλ.· αἱ νεώτεροι ἐκδ. ἔχουσι ἠγεόμενον· ἴδε Βουττμ. Ἀνώμ. β. ἐν τέλ. τοῦ ἄγω.

ἀγέρατος, ον, (γέρας) ὁ ἄνευ ἀμοιβῆς ἢ τιμῆς, ἄνευ βραβεῖου, Ἰδ. Α, 119, Ἡσ. Θ, 395· ἀγ. τύμβος, Εὐρ. Ξκ. 117, ὄνομα Βάνχ. 1378· ἀπελθεῖν ἀγ., Λουκ. Τυραννοκ. 3· μετὰ γεν., θυεῶν ἀγ., Ἀπολλ. Ρόδ. 3, 65.—ποιητ. τὸς τύπος: ἀγείρατος ἀναφέρεται ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐπιμ.

ἀγερέθω, ἴδε ἠγερέθωμαι.

ἀγερθεν, = ἠγερθησαν, Δωρ. καὶ Ἐπιφ. γ' πληθ. τοῦ α' παθ. ἄορ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγερός, ὁ, συλλογὴ χρημάτων διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν θεῶν (πρὸλ. ἀγείρω 2), Συλλ. Ἐπιφρ. 2656, 28, Διον. Ἄλ. 2, 19, Ἀθίν. 360D, Πολύβ. 3, 111.

II. ἐν Ἀριστ. Ποικτ. § ι', πιθαν. νὰ σημαίη (ὡς τὸ ἀγερός) τὴν συνάθροισιν τῶν Ἐλλήνων κατὰ τὴς Τροίας.

III. ἐν γένει σημαίνει ἀβροισμὸν, θησαυρισμὸν σοφίας καὶ ἐμπειρίας, Αἰδ. Ποικτ. Ἰστ. 4, 20.

—Ὁ τύπος ἀγερός ἀποδοκιμάζεται ἐν Ἐπιμ. Μ.

ἀγεροσύνη, ἢ, = ἀγεραίς, Ἐπιφ. Κν. 4, 251.

ἀγέρομαι, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ ἀγείρομαι (ὁ ἴδε) Ἀπολλ. Ρόδ. 3, 895.

ἀγέροπος, ον, ὁ, «ὁ σπανίως εὐλόγος, ἢ ὑπερήφανος», Ἡσυχ.

ἀγερρακάδος, «σταφυλή», Ἡσυχ.

ἀγέρρω, Αἰολ. ἀντὶ ἀγείρω.

ἀγερασίθυμος, ον, ὁ ἀγείρων θυμὸν, μένος, «ἀγερασίθυμοι πόλεμοι», Ἀεοντ. Μαγίστρου ποίημα ἐν Matr. An. gr. II, σ. 556.

ἀγερασί-κύβηλις, [5], ὁ, ἐπαίτων θύτης ἢ ἱερέως, Κρατῖν. ἐν «Δραπέσει» 11, ἔνθα ἴδε Meineke (ἐκ τοῦ κύβηλις, II οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ Κυβέλη).

ἀγεραίς, εως, ἢ, συνάθροισις, ἐπὶ Αἴγυπτον ἐποιεῖτο στρατιῆς ἀγεραῖν, Ἡρόδ. 7, 5, 48.

ἀγέρταται, οί, (ἐκ τοῦ ἀγείρω) Ἐπιφρ. Ταυρομενίου CIG. 5640.

ἀγέρτης, Δωρ. -τας, ὁ, εἰσπράκτωρ τοῦ φόρου, Συλλ. Ἐπιφρ. 5640, I, 35.

ἀγερώσατο, «ἠθέτησε, διεφύεσατο», Ἡσυχ.

ἀγερώσσει, «ἀγρυπνεῖ, ἀθετεῖ», Ἡσυχ.

ἀγερωχέω, ὦ, Μελ. Ἀτταλειτικῆς, σ. 79, ἐκδ. Β.—ἀγερωχεομαι, Λυδ. καὶ Ρόδ. ζ', 1217, ἐκδ. Wt.

ἀγερωχία, ἢ, ὑπερήφανία, ὑπεροψία, Ἐδδ. (Σοφ. θ', 9.), Πολύβ. 10, 15, 8, κτλ.

ἀγέρωχος, [α], ον, ποιητ. ἐπιθ. (ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ τοῖς μεταγεν. τῶν πεζῶν), παρ' Ὀμήρω ἀείποτε ἐπὶ καλῆς σημασίας, μεγαλόφρων, μεγαλοπρεπῆς, ἐννεμος, ἐπιθ. πολεμικῶν φυλῶν, ἴδιως τῶν Τρώων, Ἰλ. Γ. 36, κτλ.· τῶν Ροδίων Β, 654· τῶν Μυσῶν Κ, 430, πρὸλ. Βατρ. 145· ἄπαξ δὲ ἐπὶ ἐνὸς ἀνδρός, τοῦ Περικλυμένου, Ὀδ. Α. 286· οὕτω καὶ παρ' Ἱπ. Ἀποστ. 22, (Gaisf. Παρὰ Πινδάρῳ ἐπὶ εὐγενῶν πράξεων, ἀγ. ἔργματα, Ν. 6, 56, νίκη), Ὀ, 10 (11), 95, πλούτου στεφάνωμι ἀγ., μεγαλοπρεπῆς στέφανος πλούτου, Π, 1, 96.

II. κατόπιν ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερήφανος, μέγα φρονῶν, ὑπεροπτικός, ὑβριστικός, Ἀρχιλ. 154, Ἀλκαί. 119· οὕτως καὶ Μακκ. Γ', α' 25, ἀγ. ὄνος, Λουκ. Ὀν. 40:—οὕτω καὶ ἐπίρρ. -χως, Ἀνθ. II, 9, 745, Πολύβ. 2, 8, 7.—Συγκρ. -ότερον, ὁ αὐτ. 18, 17, 3.

ἀγεσήμεν, «ὄδος λεπτή», Ἡσυχ.

Ἀγεσίλαος, Ἀγεσίλας, ἴδε ἐν λ. Ἀγησίλαος.

Ἀγεσίλαος, ὁ, «ἐπώνυμον τοῦ Ἄδου. Καλλιμάχου, «φοιτῶσι μεγάλῳ ἀγεσίλαῳ»:—εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαοὺς· ἄγει γὰρ τῶν θανόντων· οὕτω Μεθόδιος», Ἐπιμ. Μ. ἴδε ἀγησίλαος.

ἀγεστα, «πολεμικὸν μηχανήμα ἐν λίθων καὶ ξύλων καὶ χού ἐγεγρόμενον· οἱ δὲ ἔγεστα φασι τὸ τοιοῦτον μηχανήμα», Σουῖδ. πρὸλ. τὸ Λατ. aggestum.

ἀγεστρατόν, «κάλυπτρον», Ἡσυχ.

ἀγέ-στρατος, ὁ, ἢ, ὁ στρατὸν ἄγων, ὀδηγῶν, Ἀθήνη, Ἡσ. Θ. 925, σάλπιγξ, αὐλός, Νόνν. Δ. 26, 15., 28, 28.

ἀγέτης, ἀγέτις, Δωρ. ἀντὶ ἠγ-ἀγέτρια, ἢ, «μαῖα, Ταραντινίον», Ἡσυχ.

ἀγευσάτι, ἐπίρρ. χωρὶς νὰ γευθῆ τις, Ἡσυχ. ἐν λέξει ἀπαστί.· ἀγευστία, ἢ, νηστεία, Σουλ. Ἄρ. Νεφ. 621.

ἀγευστος, ον, (γεύομαι) ἐνεργ., ὁ μὴ γεύομενος, ὁ ἄνευ γεύσεως πράγματις τινος, ἀπεχόμενος, νηστεύων, πλακοῦντος, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ποικτ.», 1, ἰγθῶν, Λουκ. Κρον. 28· μεταφρ.· οἷσι κακῶν ἀγευστος αἰών, Σοφ. Ἄντ. 583, ἔλευθερίας ἀγ., Πλάτ. Πολ. 576Α, τῶν τερπνῶν, Ξεν. Ἄποστ. 2, 1, 23, τοῦ καλοῦ, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 10, 10 (9), 4:—ἀπολ., ἀνάριστος, νηστεϊκός, ἄπτοσι καὶ ἀγ., Λουκ. Τίμ. 18. II. παθ., ὁ ἄνευ γεύσεως, ὁ μὴ ἄνευ γεύσεως, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2, 10, 3. 2) ὄν δὲν ἐγεύθη τις, Πλούτ. 2, 731D, κτλ.

ἀγέχορος, ὁ ἄγων τὸν χορὸν, ἐπὶ δὲ διδυμον ἀγέχορον ἰθίον εὐφρον', Ἀριστοφ. Λυσ. 1281.

ἀ-γεωμέτρητος, ον, ἐπὶ προσώπου, ὁ ἀγῶν γεωμετρίας, Ἀριστ. Ἄν. Ἰστ. 1, 9, μῆδεξις ἀγ. εἰσιτω, ἐπιφρ. ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Πλάτωνος, Τρέτζ. Χιλ. 8, 973.

2) ἐπὶ προθιμάτων, τὰ μὴ γεωμετρικά, Ἀριστ. ἐνθ' ἄνωτ. 4.

ἀγεωργασία, ἢ, κακὴ τῆς γῆς ἐπιμέλεια, Θεόδωρ. Αἵτ. Φυσ. 2, 20, 1.

ἀ-γεωργητος, ον, ὁ μὴ καλλιεργηθείς, Σουλ. Ἐπιφρ. (προσῶν.) 2561B, 77, Θεόδωρ. Αἵτ. Φ. 1, 16, 2.

ἀγεωργήτως, ἐπίρρ. χωρὶς νὰ γεωργήσῃ τις, Φωτίου Λογ. εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν. Χειρογρ. μονῆς Ἰωάννου ἐν Ἄδω, ἐξ ἀντογασφ. II, Ν. Ρόσκου.

ἀ-γεωργίου δίκη, ἢ, καταγγελία ἐπὶ ἀμελείᾳ καλλιεργείας πθ. ἐναντίον ἀμελῶν ἐκμισθωτῶν, Α. Β. 20 καὶ 336.

ἄγη, Δωρ. ἄγᾱ [ἄγ], ἢ, (ἄρα ἐν λ. ἀγαμαι) βαυμασμός, ἐκ-πλήξις, φόδος, ἐρίκη, θάμβος, παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ φράσει ἄγη μ' ἔχει, Ἰδ. Φ, 221, Ὀδ. Γ, 227, Π, 243.—Ὁ Ἡσυχ. ἐξηγεῖται «θάμβος, ἐκπλήξις, ἀναφέρει δὲ καὶ πληθ. ἀγαις (= ζηλώσασιν) ἐν Αἰσχύν. Ἄποστ. 81· ἐν Σοφ. Ἄντ. 4 ὁ Κωραῖς ἀναγινώσκει οὐδὲν.. ἄγης ἄτερ, ἀντὶ τοῦ κοιν. ἄτης. II.

φθόνος, κακία, μίσος, φθόνῳ καὶ ἀγῆ χρωόμενος, Ἡρόδ. 6, 61· καὶ ἐπὶ θεῶν, ζηλοτυπία, μή τις ἀγα θεόθεν κνεφάσῃ, Δισχύλ. Ἀγ. 131.—Ἀμφοτέρως τὰς σημασ. ἔχει καὶ τὸ ῥῆμα ἀγαμαι, ἐν ᾧ τὸ ἀγαίωμα ἔχει μόνην τὴν δευτέραν.

ἀγῆ, Δωρ. ἀγά [ἀγ], ἦ, (ἴδε ἐν λ. ἀγνυμι), διάρρηξις· 1) τελοσμένον τεμάχιον, σύντριμμα, ἀγαίσι κωπῶν, Δισχύλ. Πέρσ. 425, πρὸς ἀρμάτων τ' ἀγαίσι, Εὐρ. Ίκ. 693.

2) κύματος ἀγῆ, = κωματώγῃ, τὸ μέρος ἐνθα τὸ κύμα συντρίβεται, ἡ ἀκτῆ, Ἀπολλ. Ῥοδ. 1, 554., 4, 941. 3) καμπή, λύγισμα, ὄφιος ἀγῆ, Ἀρατ. 688.—ἐξ οὗ ὁ Böckh ἀναγινώσκει ἀγάν, (ἀντὶ ἀγαν), ἐν Πινδ. Π. 2. 151 (82), μετὴν ἔννοιαν: σκολιοὶ τρόποι, ἀπάτη. 4) πλήγῃ, Ἡούχ.

ἀγῆ, ἢ ἀγῆ, ἢ. Κεῖται ὡς φαίνεται ἡ λέξις καὶ ἐν τῇ σημασίᾳ ἀγωγῆς, σοφῆς, κομίδης ἔυλων. ἐν Ἐπιγρ. Χίου Bul. de cor. Hel. III, σ. 242—3.

ἀγῆ, Ἐπ. ἀντὶ ἐάγῃ, ἴδε ἐν λ. ἀγνυμι. ἀγῆγερατο, ἴδε ἀγείρω.

ἀγῆλάζειν, «σφίζειν,» Ἡούχ.

ἀγῆλατέω, ἀποδιώκω τὸν ἐναγῆ, τὸν ἔχοντα ἄγος Λατ. riaculum exigere, ἰδίως ἔνοχον ἱεροσυλίας ἢ φόνου, Ἡρόδ. 5, 72. Σοφ. Ο. Τ. 402· ἴδε Schäf Γρηγ. (Κορίνθου) σ. 546· πρὸβλ. ἀνδρηλατέω ἀγῆλατεῖν, «διώκειν, ὡς ἄγιος ἐξελαύνειν, φυλαδεύειν,» Ἡούχ.

ἀγῆλατίμα, τὸ, οὐσ. τοῦ ἀγῆλατέω, Τζέτζ.

ἀγῆλατίζειν, «διώκειν, φυλαδεύειν, ἐπιτάσσειν,» Ἐτυμ. Μ ἀγῆλάτος, ον, (ἄγιος, ἐλαύνω), ὁ ἀποδιώκων τὸ ἄγιος, ἀγ. μαστίγι, δηλ. ὁ κεραυνὸς ὅστις κατακαίει καὶ οὕτως ἐξαγνίζει, Λυκόφρ. 436.

ἀγῆλα, τὸ, (ἐκ τοῦ ἀγω, ἢ ἴσως Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡγήμα), τὸ ὀδηγούμενον, διαίρεσις ἢ μέρος στρατοῦ τῶν Λακεδαιμονίων, Ξεν. Λακ. 11. 9, 13, 6. Ἄλλ' ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ, οἱ σωματορῦλαες. ἐκλεκτὸν τάγμα, Πολύδ 5. 65, 2. Ἄρρ. Ἄν. 1. 1, τῶν ἰππέων τὸ ἀγ., ὁ αὐτ. 4. 24, 1, τῶν πεζῶν τὸ ἀγ., 2. 8. 3, τῶν ἐλεφάντων, Ἀθήν 539E.

ἀγῆνόριος, Δωρ. ἀγάνορ-, α, ον = ἀγῆνωρ, Δισχύλ. Πέρσ. 1026

ἀγῆνορέω, ὑπερφρανεύομαι, Νόνν. Δ. 12, 194.

ἀγῆνορέων, μετοχ. τύπος = ἀγῆνωρ, Νόνν. Δ. 12, 206.

ἀγῆνορέα, [ἄ], ἦ, ἀνδρεία, ἀνδρότης, θάρρος, Ἰλ. X. 457· ὑπερφρανία, θρασυτής, ἐν τῷ πληθ. I. 700, ἐπὶ λέοντος, Μ. 46.

ἀγῆνωρ, [ἄ], Δωρ. ἀγάνωρ, ορος, ὁ, ἦ, (ἄγαν, ἀντήρ) ποιητ. ἐπίθ. ἀνδρείος ἡρωϊκός, θυμὸς. Ἰλ. II, 801, κραδίῃ καὶ θυμῷ ἀγ., I. 635 καὶ ἄλλ.· βίη καὶ ἀγῆνορι θυμῷ εἶδασ, ἐπὶ λέοντος, Ω, 42. Συγχάσις μετὰ τῆς συγγενοῦς ἔννοιας, ἰσχυρογνώμων, ὑπεροπτικός, περὶ τοῦ Ἀχιλλέως, I, 699· περὶ τοῦ Ἡρότου, Β, 276· περὶ τῶν μνηστήρων, Ὀδ. Α, 106, 144, καὶ ἄλλ.· περὶ τῶν Τριτάνων, Ἠσ. Θ. 641· πρὸβλ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 7· περὶ ἀρχηγῶν ἢ ἡγεμόνων στρατοῦ, Δισχύλ. Θ. 124 (λυρ.).

2) Παρὰ Πινδ. ἐπὶ ζώων καὶ πραγμάτων, μεγαλοπρεπῆς, λαμπρός, ἵππος, Ὀ. 9. 35, πλοῦτος, Π, 10. 27· κόμπως, Ἰσθ. I. 60.

ἀγῆνοχα, πρμ. τοῦ ἀγῶ· ὡσαύτως ἀγῆνοχα, ἴδε ἐν λ. ἀγῶ.

ἀ-γῆραντος, ον, = τῷ ἐπομ., Σιμων. 95, Εὐρ. παρ' Ἀθην. 61B.

ἀ-γῆρατος, ον, Ἀττ. συνγρ. ἀγῆρωσ, ων, (οὗ ὁ Ὀμπρ. μεταχειρ. δυνήν ὄνομαστ. ἀγῆρω (ἴδε κατωτ.), ἐν ὄνομ. καὶ πληθ. αἰτ. ἀγῆρωσ, Ὀδ. Ε, 218, κτλ.) ἐν. αἰτ. ἀγῆρων, Ἰγμν. Ὀμ. Δῆμ. 242, ἀνθ' οὗ ὁ Ἠσ. ἐν Θ. 949 ἔχει ἀγῆρω· πληθ. ὄνομα ἀγῆρω, Ἠσ. Θ. 277, δὸτ. ἀγῆρωσ, Ἀριστοτ. Ὀρν. 689· ὁ μὴ γηράσκων, μὴ παρακμάζων, Ὀμ. καὶ Ἠσ., ὅτινες χρῶνται τῇ λέξει ἐπὶ προσώπων συνάπτοντες αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀθάνατος, ἀθάνατος καὶ ἀγῆρατος ἡματα πάντα, Ἰλ. Θ. 539, πρὸβλ. Ὀδ. Ε. 136 κτλ., οὗ δ' ἀθ. καὶ ἀγῆρωσ, Ὀδ. Ε. 218· ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε, Ἰλ. Μ. 323, Ρ, 444· οὕτως Ἠσ. Θ. 949· ὡσαύτως, ἀπῆμαντος καὶ ἀγ., αὐτ. 955· οὕτως, ἀγῆρωσ χρόνῳ ἐυνάστας, Σοφ. Ἀντ. 608 (λυρ.). 2) ἐπὶ πραγμάτων ἀπᾶς παρ' Ὀμ. ἐπὶ τῆς αἰγίδος, Ἰλ. Β. 447· ἀκολούθως, ἀγ. κύδος, Πινδ. Π, 2. 96· χάριν τ' ἀγῆρων ἔξομεν, Εὐρ. Ίκ. 1178· καὶ παρὰ περὶ, τὸν ἀγῆρων ἔπαινον, Ὀυκ. 2. 43· ἀγ. καὶ ἀθάνατον πάθος, Πλάτ. Φῖλ. 15D, κτλ.

ἀγῆρασία, ἢ, νεότης, «οὐκ ἤτήσατο ἀθανασία συν ἀγῆρασία,» Σχολ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Α. 1.

ἀγῆρατον, τὸ, ἀρωματικὸν τὴν φυτὸν, ἴσ. τὸ μυριόφυλλον, Achillea ageratum, Διοσκωρ. 4, 59.

ἀ-γῆράτος, ον, = ἀγῆρατος, κλέος, Εὐρ. I. Α. 567 (λυρ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 6269· ὡσαύτως παρὰ περὶ, Λυσ. 198. 8, Ξεν.

Ἀπομ. 4. 3, 13, Πλάτ. Ἀξ. 370D, Ἀριστ. π. Οὐρ. I. 3, 9. ἀγῆρατος, ὁ, εἶδος λίθου, δι' οὗ οἱ ὑποδηματοποιοὶ ἐστὶ πνουν τὰ γυναικεῖα ὑποδήματα. Γαλην.

ἀγῆρακόμητος, ον, ὁ, ὁ μὴ γηροκομούμενος, Θεοφυλ. Β. I 78B.

ἀγῆρωσ, ων ἴδε ἀγῆρατος.

ἀγῆς, [ἄ], ἔς, (ἀγος), ἐνοχος, ἐπικατάρατος, μιαιρός, Ἰππῶναξ, 11. II. ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασ. = εὐαγῆς, λαμπρός, καθαρός, ἀγέα κύκλον, Ἐμπεδ. παρ' Α. Β. 337, πρὸβλ. Näke Χοιρ. 179, κέξ. ἢ ἴσως = περιγηγῆς, στρογγύλος, περιφερής.

Ἀγῆσ-ανδρος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος, = Ἀγῆσιλαος, Ἡούχ.

ἀγῆσι-λαος, [ἄγ], ου, ὁ, ὀδηγὸς τοῦ λαοῦ, ὀδηγὸς τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπίθ. τοῦ Ἄδου (Πλούτωνος), Δισχύλ. Ἀποσπ. 319, ἡγήσιλεως, Ἀνθ. Π. 7. 545· Ἐπ. ἡγήσιλαος, Νικ. παρ' Ἀθην. 684D, ποιητ. ὡσαύτως ἀγῆσιλαος, α, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 130, Ἀνθ. Π. παράρτ. 235· ὁ τύπος ἀγῆσιλαος εὐρισκόμενος ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ., Ζωναρ. κτλ. εἶναι ἀμφίβολος. 2) ὡς κύρ. ὄνομα, ἰδία τοῦ γνωστοῦ Σπαρτιάτου βασιλέως Ἀγῆσιλαοῦ, Ξεν. Ἐλλ. 3. 3, 4, κτλ. Ἀλλὰ ἡγήσιλεως, ὁ αὐτ. Πόρ. 3. 7. Δημ. 434. 14, ὡς ἐν Ἡρόδ. 7. 204., 8. 131. 2· Ἀγῆσιλαος, α, Πaus. 8. 18, 8· ποιητ. Ἀγῆσιλαος Κριτίας παρὰ Πλουτ. Κίμ. 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 2599· Ἀγῆσιλαος, Ἐπιγρ. Βιωτ. ἐν Leake's Northern Gr ἀρ. 37., πρὸβλ. Δημ. Αἰολ. δ. σ. 182, εἶ.

ἀγῆσι-χορος, ον, (ἀγέομαι, Δωρ. ἀντὶ ἡγ-, ὁ ὀδηγῶν τὸν χορὸν, ἀγῆσιχορα προοίμια, Πινδ. Π. 1. 6.

ἀγῆστρεῖον, «έορτή,» Ἡούχ.

ἀγῆστῆρ, ἦρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἡγῆστῆρ, Πινδ. Π, 1. 134.

ἀγῆτῶς, ἦ, ὄν, (ἀγαμαι), Ἐπ. τύπ. τοῦ μεταγεν. ἀγατῶς, θαυμαστός, ἀξιοθαυμάστος, φυλὴν καὶ εἶδος ἀγῆτων Ἐκτορος, Ἰλ. X. 370· ἀλλὰχορ παρ' Ὀμήρω ἐπὶ προσώπων μετ' αἰτ. τοῦ κατὰ τι, δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτῶς, θαυμαστός κατὰ ... Ω. 376, πρὸβλ. Ὀδ. Ξ. 177· εἶδος ἀγῆτοῦ, θαυμαστός κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν μόνον, ὡς ἐπίπληξις, Ἰλ. Ε, 787, Θ. 228· εἶδος ἀγῆτῆ, Ἰγμ. Ὀμ. Ἀποσπ. 198, παρὰ τοῖς μετέπειτα μετὰ δὸτ. πράγματος, ἀγ. χρήμασι, Σόλων 5. 3.

ἀγῆτῶρ, ορος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡγῆτῶρ.

ἀγῆτάζω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀγῆζω, Ἀνθ. Π. παράρτ. 339, Ἐδδ., Κ. Δ., Ἐκκλ.—παρὰ Διον. Ἀλ. 7.72, τῶν ἀγιαζομένων, πιθαν. ἔπρεπε τὰ διαρβωθῆ ἀγῆτιζομένων· πρὸβλ. περιαγῆσαντες, αὐτὸθι ὄλιγον ἀνωτέρω.

ἀγῆτασμα, ατος, τό, (ἀγῆζω), ἄγιον, ἱερὸν, ἡγιασμένον, «ὁ βρωθήσεται, ἀγῆτασμα γάρ ἐστι,» Ὀ' Ἐξοδ. 29, 34.

6) ἀγιαστήριον, ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, ὁ ναός, Ἐξοδ. 25, 7. Παρὰ Α, 22, 19. Β', 26, 18. Ἰουδιθ 5, 19. Ψαλμ. 95, 6. Σειράχ 36, 18, 47, 13. Ἠσαΐ. 8, 44. Ματθ. Α', 1, 21, 39. κτλ. γ) ἡ ἀγία τράπεζα Χριστιανικοῦ γαθοῦ, Εὐαγγ. Π, 677A. δ) τὰ συστατικὰ τῶν μυστηρίων τῆς μεταλήψεως, συνήθως ἐν τῷ πληθ. Γρηγ. Θ. 1048B. Βασ. IV, 797A. Β. 804A. Γρηγ. Νύσσ. Π, 225C. ε) ἡγιασμένον ὕδωρ, ἀγιασμός (ἀγῆτασμα τῶν Φώτων, γ) Κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 141, 13.

ζ) ἀγιότης, ἀγιωσύνη, Ψαλμ. 92, 5. Σειράχ 15, 12.

ἀγιασμός, οὔ, ὁ, ἀμείρωσις· «ἀγιασμῷ ἡγῆτασα τὸ ἀργῦρον τῷ Κυρίῳ,» Ὀ', Κριτ. 17, 3· καθιέρωσις, καθαγιασμός· «θυσίαν ἀγιασμοῦ,» Σειράχ 7, 31· «ὄνομα ἀγιασμοῦ» = ἄγιον ὄνομα, παρὰ τῷ αὐτῷ 17, 8.—«ἐλαβὸν ἐκ τῶν υἰῶν υἱῶν εἰς προφήτας καὶ ἐκ τῶν νεανίσκων υἱῶν εἰς ἀγιασμόν,» δηλ. ὅπως γίνονται «νακραῖται,» Ἄμώς 2, 11. ἴδε Κοντοπόπου Ἐβρ. Ἀρχ. σ. 144.

6) Ναός, ἱερὸν, ἀγιαστήριον, «τὸν οἶκον τοῦ ἀγιασμοῦ» = τὸν ἅγιον οἶκον, Ματθ. Β', 2, 17. Γ', 2, 18. γ) τὸ μυστήριον τῆς μεταλήψεως, Σύνδοκ. Καθ. καν. 72. δ) ἡ εὐχὴ τοῦ ἀγιασμοῦ, Κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 140, καὶ ἄλλοι.—Ἡ ἀκολουθία τοῦ μικροῦ ἀγιασμοῦ, ἥτις ἀναγιώσκεται μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανίων, τοῦ ἐστι τῆ ἐκτῆ Ἰανουαρίου μετὰ τὴν λειτουργίαν, Εὐγολ. πρὸβλ. Ἡρόδ. I, 51· «ὁ δὲ ἀργῦρεος (κρητήρ), ἐπὶ τοῦ προηγουμένου τῆς γωνίης χορῶν ἀμφορέας ἐξακούςιους ἐπικρίναται γὰρ ὑπὸ τῶν Δελφῶν Θεοφανίοισι.» Τερσουλλ. 1, 1204B. Χρυσόστ. 11, 369D.

«Διὰ τοι τοῦτο καὶ ἐν μεσοκνήφῳ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταυτην ἀπαυτες ὑδρεσάμενοι οἰκαδε τὰ νάματα ἀποτίθενται, καὶ εἰς ἐνιαυτον ὀδῶκληρον φυλάττουσιν, ἀτε δὴ σήμερον ἀγιασθέντων τῶν υδᾶτων· καὶ Θεοδ. Λεκτ. 2, 48, σ. 209A «τῆν ἐπὶ τῶν υδᾶτων ἐν τοῖς Θεοφανίοις ἐπιπλήξην ἐν τῇ ἐσπέρᾳ γίνεσθαι.»

ἀγιαστήριον, τό, ἄγιος τόπος, τὰ ἅγια, Ἐδδ. (Δεντ. 6' 4 καὶ ἄλλ.).

ἀγίαστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ προωρισμένος εἰς καθιέρω-
σιν, Ἐθν. 1, 109· Ἐλαιον κτλ. Ἐκκλ.

ἀγίασμός! ἐπιφ. γάρας, = ἰὼ ἰὼ, ἰαῦ. Κ. Πορφ. Ἐθν. Βασ.
Τάξ. 47. 281, 19.

ἀγίασφόρος, ὄν, = ἱεραφόρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 481.

ἀ-γίαστος, ὄν, ἐπὶ σταφυλῶν κτλ. ἄνευ γιγάρτων, κόκκων
(κοκκοῦσιών), Θεοφρ. Αἰτ. Φυσ. 5. 5, 1.

ἀγίζω, μέλλ. Ἀττ. -ῶ, (ἄγιος), ἀγιάζω, ἀριερώω. Λατ.
dedicare, ἰδίως καίων θύμα πρὸς ἀγιασμόν, Θεῶ βουθύτον
ἐστὶν ἀγίζων, Σορ. Ο. Κ. 1495 (λυρ.). Πόπανα ἤγιζεν
ἐς σάκταν, παιδία παρ' ὑπόνοιαν (παρὰ προσδοκίαν), ἐπειδὴ
ὁὰ περιέμενε τις ἐς βωμιῶν καὶ οὐχὶ ἐς σάκταν (= εἰς θύλα-
κον), Ἀριστοτ. Πλ. 681.—Παθ., βωμιοὶ πατρὶ ἀγισθέντες,
Πινδ. Ὀ. 3. 34· ἀγισθεῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 353. 18. Περδ. Ἐν-,
καθ-, ἀγίζω.

ἀγίνεω, ἐκτεταμένος, Ἐπ. καὶ Ἰων. τύπος τοῦ ἄγω ἐν χρή-
σει παρ' Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρατ.
(παρατ. ἀναούθητος ἢ μετ' αὐτήσ. παρ' Ὀμ. ἀλλὰ παρ' Ἡρόδ.
ἀείποτε ἄνευ αὐθίσσεως)· ἀπαρ. ἐνεστ. ἀγινέμενος, Ὀδ. Υ.
213. Ἰων. παρατ. ἀγίνεσκον. Ὀδ. Ρ, 294· (παρ' Ἀράτ.
111 ἠγίνεσκον), πρὸλ. καλέσκετο, πωλέσκετο· μέλλ.
ἀγινέσω, Ἰμ. Ὀμ. Ἀποσπ. 57. 249, κτλ. = ὀδηγῶ, φέρω,
ἄγω, νόμφας.. ἠγίνεον κατὰ ἄστυ, Ἰλ. Σ. 493, μῆλον
ἀγίνει, Ὀδ. Ε. 105, ἀγινεῖς αἶγας μνηστήρεσσι, Χ. 198,
ἀγίνεον ἀπέπον ὄλην, Ἰλ. Ω. 784. ὄρα ἀγίνεον, Ἡρόδ. 7,
3, 89· πρὸλ. 93, 97, κτλ. Περδ. ἀπαγινέω—οὕτω, πλοῦ-
τον ἄγ. εἰς ἀρετήν, Ἀνθ. Π. παράρ. 47· ληιάδας ἀγί-
νεον, ἦγον αἰχμαλώτους, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1. 613.—Μέσ. κάμων
νὰ φέρη τις, γυναικας εἰς τὸ ἱρόν ἀγινέμενος, Ἡρόδ. 7, 33.
[Τὸ ἠγίνεον ἐν Ἰλ. Σ. 493 εἶνε τρισύλλαδον]. Ἐκτὸς τῶν ἀλε-
ξανδρ. ποιητῶν καὶ τῆς Ἀνθολ. ἀπαντᾷ καὶ ἐν Ἄρρ. Ἰνδ. 8, 9,
ἀγώγιμα ἀγίνοντες.

ἀγιο-γραφα, (ἐνν. βιβλία), τά, τὰ ἱερὰ βιβλία, καὶ ἐπομ.
τὰ Ποιητικὰ βιβλία, ἄπερ μετὰ τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν
ἀπέτελλον τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, Ἐκκλ. οὕτως, ἄγ. δέλτοι,
Διον. Ἀροστ. ἴδε Suicer.

ἀγιοδόχοι, θῆκαι, «Acta Sanctorum», ἔκδ. Βρυξελλῶν τοῦ
ἔτους 1780, τόμ. 4, σελ. 121.

ἀγιοδρόμος, ὄν, ὁ ὁ ἄγιος ἢ ἐν ἀγίοῦ περιπατῶν. Ἄντ.
Μον. 1432Β.

ἀγιοκτόνοι, οἱ τοὺς ἄγιους κτείνοντες, Εὔστ. Θεσ. δρ. σ.
172, 71.

ἀγιολεκτηῶ, ἦσω, (λέγω), ὀνομάζω ἢ καλῶ ἐκκλησιαστικόν
τινα ἢ μοναχὸν διὰ τῆς προσωνυμίας ἄγεις, Θεόδωρ. Στοῦδ.
ἀγιομνήσιον, τό, ἄγια, ἱερὰ μνήμη, Ἐκκλ.

ἀγιοποιεῶ, ἀγιάζω, Φώτ. ἐκ τοῦ ἄγιοποιεῶς.

ἀγιο-ποιός, ὄν, ὁ ἄγιον ἢ ἱερὸν ποιῶν, ὁ ἀγιάζων, Ὀριγ.
III, 812Α.

ἀγιο-πρακτος, οἰκονομία, Θεόδωρ. Στοῦδ. σ. 1024, ἔκδ. Μι.
ἀγιοπρεπής, ἐς, ὁ ἀρμύζων εἰς ἄγιον.—Ἐπίρρ. -πῶς.—
Οὐσιασ. -πρέπεια, Ἐκκλ.

ἀγιοπρέπεια, ας, ἡ, (παρωνυμιον τοῦ ἀγιοπρεπῆς), ἡ ἰδιότης
τοῦ ἀγιοπρεποῦς, Νικήτ. Παρλ. 497Α.

Ἀγιορέττει, οἱ, οἱ ἐν ἁγίοις ὄρεσι μονάζοντες, ἰδίᾳ δὲ οἱ ἐν
τῷ Ἀγίῳ ὄρει (Ἄθω) οἰκοῦντες μοναχοί, Ἐκκλ.

ἀγιορρίζος, ὄν, ὁ ἐξ ἁγίας βίτης, ἦτοι γενεᾶς καταγόμενος,
Ψ. Ἄθων. 944Β.

ἀγιοσ[ῶ], αἱ, ὄν, (ἄγιος ἢ ἄγιος), ὁ καθιερωμένος τοῖς θεοῖς,
Λατ. sacer, ὄθεν I. ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἱερός, ἄγιος·
περὶ πραγμάτων, ἰδίως ναῶν. Ἀφροδίτης ἱρόν ἄγιον, Ἡρόδ.
2. 41· ἱρόν Ἡρακλέους ἄγιον, αὐτ. 44· πρὸλ. Πλάτ. Κριτί.
116C, Ἐν. Ἐλλ. 3. 2, 19.— Ἐν τοῖς χωρίοις τοῦτοις ἡ γεν.
λαμβάνεται πολλάκις ὡς ἐξηρητημένη ἐκ τοῦ ἄγιον, = ἀφιερωμέ-
νον ἄλλ' ὅμως οὕτω πρέπει νὰ ἔχη τὸ πρᾶγμα ἐν Λουκ. Συρ.
Θ. 13 (υἱὸν ἐπὶ τῷ χόσματι Ἡρῆς ἄγιον ἐστήσατο):—
καθόλου, θυσία, ἐμβόλαια, Ἰσοκρ. 218D, Πλάτ. μητρόσ..
ἐστὶ πατρὶς ἀγίωτερον, ὁ αὐτ. Κριτί. 51Α. ἔρκος ἄγ., Ἀριστ.
θαμ. α. 57. 1: τὸ ἄγιον, ὁ ναός, Ἐσδ., κτλ.— τὰ ἄγια
τῶν ἁγίων, τὸ ἄδυτον αὐτ. Περδ. Ἐπιστ. Ἐβρ. θ'. 3. 2) ἐπὶ
προσώπων, ἄγιος, εὐσεβής, ἄγιός, Ἀριστοτ. Ὀρν. 522 (ἀνάπ.):—
Ἐπίρρ. ἄγιος καὶ σεμνῶς ἔχειν, Ἰσοκρ. 226C. Συχν. παρὰ
τοῖς Ἐβδ., Κ. Δ., κτλ. II. ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐπικα-
τάρτος, μιᾶρός, ἐναγής, ὡς τὸ Λατ. sacer, Κρατίν. Ἀδελ. 35,
Ἄντιφ. Λύκ. 7, Εὔστ. 1356. 59.— Ἡ λέξις οὐδαμοῦ εὐρίσκει-
ται παρ' Ὀμ. ἢ Ἰσ. καὶ εἶνε σπανία παρ' Ἀττ. (ἴδε ἀνωτ.)

οὐδ' εὐρίσκεται που παρὰ τοῖς Τραγ. οἵτινες μεταχειρίζονται
ἀντ' αὐτῆς τὸ ἄγγός, Ροῖς. Εὐρ. Μῦθ. 752.

ἀγιοτήτης, ἦτος, ἡ, = ἀγιοσύνη, Μακκ. Β', ιε'. 2. Ἐπιστ.
Ἐβρ. ιβ', 10.

ἀγιοτρισεολογέω, ἦσω, (τρισεός, λέγω), ἄδω τὸν τρισά-
γιον ἕμνον, τρισεολογῶ τὴν Τριάδα ἐν Οὐρανοῖς, Διδ. Α. 593Α.

ἀγιοφανής, ἐς, ὁ, ὁ φαινόμενος (ὁ ὢν) ἄγιος, Εὔστ. Ἄντ.
621Α (πρὸλ. ἀξιοφανής).

ἀγιοφθογγος, ὄν, ὁ ὑπὸ ἀγίου φθειγόμενος, Ἐκκλ.

ἀγιο-φόρος, ὄν, πλήρης ἀγιοσύνης, Ἰγνάτ. Ἐρ. 9. Συμρ.
ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἀγιοχορεῖται, αἱ, Θ. Στοῦδ. σ. 912, ἔκδ. Μι.
ἀγιώω, ὠσω, ἄγιον ποιῶ, ἀγιάζω.

ἀγισμός, οὔ, ὁ, = ἐναγισμός, ἀφιέρωμα εἰς τοὺς νεκρούς,
Διδ. 4. 39.

ἀγιστεία, ἡ, μάλιστα ἐν τῷ πληθ. ἄγιοι τελεταί, λατρεία ἐν
τῷ καθ. ἱεροτελεστία, Ἰσοκρ. 227Α, Πλάτ. Ἀε. 371D, Ἀριστ.
π. Οὐρ. 1. 1, 3. II. ἀγιοσύνη, Στράβων 417.

ἀγιστεῖν, «εἶθειν, ἀγνεύειν», Ἡσύχ.

ἀγιστεῦω, ἐπιτελῶ ἱεροτελεστίας, Πλάτ. Νόμ. 759D:—
Παθ. ὅσα ἄλλα ἀγιστεῦεται, πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἱερὰ τελεταί,
Φίλων 2. 231. 2) εἶμαι ἄγιος, ζῶ εὐσεβῶς ἢ ἀγνῶς,

ὅστις βιοτᾶν ἄγ. καὶ θιασεύεται ψυχάν, ὅστις διάγει ζωὴν
καθαρὰν καὶ ἔχει εὐσεβῆ ψυχῆν, Εὐρ. Βάκχ. 74: εἶμαι ἱερός,
καθιερωμένος, Παισ. 6. 20.2, πρβ. 8. 13, 1. III. Ἐνεργ.,
καθίρω, ἐξαγνίζω, φόνου χειρᾶς, ἀπὸ τὸν φόνον, Χρησμ. παρὰ
Παισαν. 10. 6, 7. 2) νομίζω τι ἄγιον· τὸ παθ. ἐπὶ τό-
πων, Στράβ. 417, Διον. Ἄλ. 1. 40.

ἀγιστής, «ὑβριστής», Ἡσύχ.

ἀγιώδης, ἐς, = ἄγιος, ὄν, Φίλων I, 675, 4.

ἀγιώδως, ἐπίρρ., κατὰ ἄγιον τρόπον· ὑπερβ. -έστατα, Φί-
λων I. 675.

ἀγιώνυμος, ὄν, ὁ ἔχων ἄγιον ὄνομα, ἄγιος.

ἀγιώς, ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἄγιον, Κλήμ. Α.

ἀγιοσύνη, ἡ, ἀγιοτής, καθαρότης, Ἐσδ. (Μακκ. Β', γ',
12). Ῥωμ. α' 4, κτλ.

ἀγιοτικαὶ εἰκόνες, Θ. Στοῦδ. σ. 1472, ἔκδ. Μι.

ἀγκ- ποιητ. (ἰδίως Ἐπ.) συγκακομ. ἀντὶ ἀνακ-, ἐν συνθέσ.
τῆς ἀνά· μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ κ, ὡς ἀγκεῖσθαι ἀντὶ
ἀνακεῖσθαι· πρὸλ. ἀγκαθεν II.

ἀγκάζομαι, (ἀγκάς), Ἐπ. ἀποθ., λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκά-
λας μου σπχόνω, νεκρὸν ἀπὸ χθονός ἀγκάζοντο, Ἰλ. Ρ,
722· ἄρ. ἠγκάσσατο, Νόνν. Δ. 7. 318.

ἀγκάθαρις, ἡ, (= ἀνακθάρις) Ἐπιγρ. Ἐρμιόνης, L. et
F. 159h.

ἀγκάθεν, ἐπίρρ., ὡς τὸ ἀγκάς, ἐν ταῖς ἀγκάλαις, ἀγκ. λα-
βεῖν τι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 80. II. κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ ἀνέ-
καθεν = ἀνωθεν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 3 (ἴδε Σχολ.
ἐν τόπω, Ἡσύχ., Α.Β. 337. 25.)· ἐν τῷ χωρίῳ τοῦτω ὁ Ἐρμᾶν
ἐρμηνεύει cubito presso, μετὰ κεκαμμένου βραχίονος,
δηλ. σπριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ἀρ' οὐ ἀπανταχοῦ τὸ ἀγκ-
εῦρηται ἀντὶ τοῦ ἀνακ-, οὐδέποτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνεκ-· ἀλλ' ἴδε
Schneidew. Philol. 3. σ. 117 κέξ.— Ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 349 ἀ-
νέκαθεν ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον.

ἀγκάλη [ᾶ], ἡ, ὁ κεκαμμένος βραχίον, Ἡρόδ., κτλ., ἐν ἀγκά-
λάις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 723. Ἰκ. 481, Εὐρ. παροιμ. ἐν ταῖς ἀγκ.
περιφέρειν τινά, Ἐν. Κύρ. 7. 5, 50· ὡσαύτως ἄνευ τῆς ἐν:
ἀγκάλας ἔχειν, περιφέρειν, Εὐρ. I. Τ. 289, Ὀρ. 464·
ὡσαύτως, ἐπ' ἀγκάλας λαβεῖν, ὁ αὐτ. Ἰων. 761· ἐς ἀγκ.,
αὐτ. 1598· πρὸς ἀγκάλας πεσεῖν, αὐτῶ. 962· ὑπ' ἀγκά-
λας σταθείς, ὁ αὐτ. Ἄνδρ. 747.—σπανίως καθ' ἑνικ., φέρειν
ἐν τῇ ἀγκάλῃ, Ἡρόδ. 6. 61, πρὸλ. Τιμόκλ. ἐν Κομ. Ἀποσπ. 3. σ.
96.

II. μεταρ. πᾶν τὸ στενὸς περιβάλλον, πετραία ἀγκά-
λη, Αἰσχύλ. Πρ. 1019· πόντια ἀγκάλαι, γωνία, βραχίονος
τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. Χο. 587, πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 1378· πελαγίους
ἐν ἀγκάλαις, Νουσικρ. ἐν «Ναυκλήροις», 1· κυμάτων ἐν ἀγκά-
λάις, Ἀριστοτ. Βατρ. 704· ἐτι καὶ περὶ τοῦ αἵρος, γῆν..
ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκ., Εὐρ. Ἀποσπ. 935. πρὸλ. ἀγκοῖνη.
(ἰερί τῆς βίτης δρα ἄγκος).

ἀγκαλιδ-αγωγέω, φέρω ἀγκαλίδα, δέμα, Παισ. παρ' Εὔστ.
1283, 42.

ἀγκαλιδ-ἄγωγός, ὄν, ὁ φέρων ἀγκαλίδα, ἦτοι δεμάτιον·
ἐπὶ φορητῶν κτηνῶν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων εἶναι ἐν χρήσει τὰ ἀγκα-
λιδοφόρος, -φορέω, Πολυδ. Ζ', 109, Εὔστ. 1283, 43.

ἀγκαλιδοφόρος, ἐσρ. γρ. ἀντὶ ἀγκαλιδοφόρος, ἴδε ἀγκ-
καλιδ-αγωγός.

ἀγκαλιζομαι, ἀποθ., = ἀγκαζομαι· ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλιζέται, Σίμων· Ίαμβογρ. 7. 77· μέσ. ἀφρ. εἰς τρυφεράς ἠγκαλιόσασθε χέρας, Μελέαγρ. ἐν Ἄνθ. Π. 12. 122· πρὸς Μανθό. 1. 45· πρὸς χερσὶν εἰδωλον ἠγκαλιόμενος, Λυκόφρ. 152· πρὸς ὑπαγκαλιζω· — ἀλλὰ ἀγκαλιζόμενος μετὰ παθ. σημασ., Δῖσωπ. 366 (Halm.).

ἀγκαλίνας, « Ἀργεῖοι τὰς ἀγκάλας, » Ίσχύ.
ἀγκάλις, ἡ, ἐν τῷ πληθ. = ἀγκάλαι· Ἐπ. δοτ. πληθ. ἀγκάλιδεσσιν, Ἰλ. Σ. 555., Χ. 503· ὑπ' ἀγκαλίσιν, Συλλ. Ἐπιγρ. Προσθήκαι 1907 bb.
2) δέμα ὅσον χωρεῖ ἀγκάλῃ, Νικόστρ. ἐν «Σύρω» 3, Πλούτ. Ῥωμ. 8. (Δι τῶν φρυγῶν δέσμαι. Ίσχύ.).

II. δρέπανον, Μακεδον. λέξ., Ίσχύ., Ἰωσήφ. Ἰ. Ἄρ. 5. 1. 2.

ἀγκάλισμα, ατος, τό, ὅ, τι ἐναγκαλιζέται τις ἢ ὅ, τι πληροῦ τὴν ἀγκάλῃν αὐτοῦ, Λουκ. Ἐρωτ. 14· πρὸς ὑπαγκαλίσισμα.

II. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐναγκαλιζεσθαι, κοιν. τὸ ἀγκάλισμα, Λυκόφρ. 308.

ἄγκαλος, ὁ, δέμα πληροῦν ἀγκάλῃν, ἀγκάλις, Ἰγρ. Ὀμ. Ἐρμ. 82.

ἀγκαλοφορούμενος, η, ον, μετοχ. παθ., ὁ φερόμενος ἐν ἀγκάλαις, Κοσμ. Ἱεροσολ. σ. 5. 509 ἐκδ. Μι.

ἀγκάς, [ἄ], ἐπίρρ., εἰς τὴν ἀγκάλῃν, ἡ ἐν ἀγκάλαις, ἔχε δ' ἀγκάστικοτον, Ἰλ. Σ. 353, πρὸς Θεοκρ. 8. 55, Ἀπολλ. Ῥόδ. 1. 276· ἀγκάς ἔμωρπτε, αὐτόθ. 346· ἀγκάς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν, Ἰλ. Ε. 371· τρέπιν ἀγκάς ἐλών νέος, Ὀδ. Η. 252· ἀγκάς δ' ἀλλήλων λαβέτην, (ἐπὶ πλαισιῶν), Ἰλ. Ψ. 711· πρὸς ἄγκαθεν (Πθ. ἀντὶ ἀγκάζε ἐκ τοῦ ἀγκῆ = ἀγκάλῃ).

ἀγκεία, ας, ἡ, = λαγκία, λόγῃ, Διοδ. 5. 30 ὡς δ. γρ. ἴδε λαγκία.

ἀγκεντέω = ἀνακεντέω.

ἀγκέντουμ, ancantum, = σίκυς ἄγριος, Διοσκ. 4. 152 (154) Λέξ. Λατ.

ἀγκῆ, ἡ, ἀγκάλη (πρὸς κόγῃ = κογγύλη), Κοραῆς Ἠλ. 2. 113, 372: — δοτ. πληθ. κατὰ μεταπλασμ., ἀγκάσιν ἀπαντᾷ ἐν Ὀμπ. Ἄλ. 2. 315.

ἀγκίλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀγκίλλα.

ἀγκίλιον, ου, τό, ἐκ τῆς Λατ. λέξ. ancile, εἶδος πέλτης, ἡ μικρὰ ἀπίδος, Πλούτ. 1. 69A. Λυδ. 44, 15. 20. 129, 11.

ἀγκίλλα, (Λατ. ancilla) δούλη, Λυδ. 129, 13.

ἀγκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄγκος, πθ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀγγεῖος ἐν Ἀριστ. 1. Ζ. 8. 16. 2.

ἀγκιστρεῖα, ἡ, ἡ δι' ἀγκιστρον ἄλιεῖα, Πλάτ. Νόμ. 823D.
ἀγκιστρευτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηθεῖος εἰς ἄλιεῖαν: τὸ ἀγκιστρευτικόν, ἡ δι' ἀγκιστροῦ ἄλιεῖα, ὡς τὸ ἀγκιστρεῖα, Πλάτ. Σοφ. 220D.

ἀγκιστρεύω, μέλλ. εὔσω, (ἀγκιστρον) ἄλιεῖω δι' ἀγκιστρον, δελεάζω, Ἀριστ. 1. 5: — οὕτω καὶ μέσ., Φίλων 2. 265, 316, κτλ.

ἀγκιστρον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄγκιστρον, Θεοκρ. 21. 57.
ἀγκιστρό-δετος, ον, δεδεμένος μετ' ἀγκιστρον, δόναξ, Ἄνθ. Π. 6. 27.

ἀγκιστρο-ειδής, ἐς, ἡ ὠδῆς, ἐς, ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκιστρον, κευκρωμένος, Πολύβ. 34. 3, 5, Διόδ. 5. 34, Στραβ. 24, καὶ ἄλλ., διὰ τῶν ἀγκ. ἄστρον (ἀτόμων Heeren) Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. 1. 22.

ἀγκιστροειδῶς, ἐπίρρ. ὡς ἄγκιστρον· «ἠγκιστρεται, ἀγκιστροειδῶς συμπέφυκεν,» Ἐρωτ. σ. 174.

ἀγκιστροθηρευτής, ὁ, ὁ δι' ἀγκιστροῦ ἄλιεῖων ἰχθύς, Θεοδώρ. 11, 352A.

ἀγκιστρον, τό, (ἄγκος), ἀγκιστριον πρὸς ἄγραν ἰχθύων, Ὀδ. Δ. 369, Ἡρόδ. 2. 70, κτλ.: τὸ ἀγκιστρον ἀτράκτου· Πλάτ. Πρλ. 616C.

ἀγκιστρο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ἀγκιστρον πρὸς ἄγραν ἰχθύων, Πολυδ. 7, 198.

ἀγκιστρος, ἡ, = τὸ ἀγκιστρον, Γρηγ. Νύσσ.

ἀγκιστρο-φάγος, ον, (φάγειν) ὁ δάκνων, καταπίνων τὸ ἀγκιστρον, Ἀριστ. 1. Ζ. 9. 37, «φιλάργυρος,» Ίσχύ.

ἀγκιστρῶω, ὠσω, (ἀγκιστρον), ἀγκιστρῶνω, συλλαμβάνω δι' ἀγκιστρον ἰχθύν, «ἠγκιστρῶμενον ἰχθυῖδιον,» Συνέσ. 1340B.

—τροπικῶς, κρατῶ, συλλαμβάνω, αἰχμαλωτίζω· «πῶθω δὲ τοῦ θανόντος ἠγκιστρῶμένη,» Λυκόφρ. 67. Δαμασκ. Π, 821D. «ἀγκιστρῶμενος, κατεχόμενος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων τῶν κατεχομένων ἐν τῷ ἀγκιστρῶ,» Ἐτυμ. Μ. **2)** κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα ἀγκιστρον, ποιῶ τι ἀγκιστροῦ· «ἠγκιστρῶμένας ἀκίδας,» Πλούτ. Κόασ. 25.

ἀγκιστροῦδης, ἐς, ἴδε ἐν λ. ἀγκιστροειδῆς, Πολύβ. 34, 3, 5, Διόδ. 5. 34. Στραβ. 1, 2, 16.

ἀγκιστροτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ ἔχων ἀγκιστροειδέϊς ἀκίδας, Πολύβ. 6. 23, 10.

ἀγκλᾶριον, τό, ἡ λέξις φαίνεται Δωρ. ἀντὶ ἀνακλήριον, μερίδιον (;), Συλλ. Ἐπιγρ. 2562. 13.

ἀγκλειτοί, οί, «μεγάλαχοι,» Ίσχύ.

ἀγκλιμα, = ἀνάκλιμα, «ἕνα (ἕνα) δὲ κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης, ἀγκλιμα καλεῖται,» Πολυδ. Α'. 90.

ἀγκλίνας = ἀνακλίνας.
ἀγκλίνω καὶ **ἀγκλιμα**, τό, ποιητικὰ ἀντὶ ἀνακλίνω, ἀνάκλιμα.

ἀγκλόν, «σκολιόν,» Ίσχύ.

ἀγκοῖνη, ἡ, (ἄγκος), ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀγκάλῃ, ἀγκῶν, κεκαμμένος βραχίον, ἐν χερίσει μόνον κατὰ πληθ. Ζηνοδ. ἐν ἀγκοῖνην ἰαυεῖς, Ἰλ. Ε. 213, Ὀδ. Α. 261 κτλ.

II. μεταφ., πᾶν ὅ, τι στενωῶς περιβάλλει τι, ἐν γόνονος ἀγκοῖναις.. μνηστρίσιν, Ἄνθ. Π. 9, 398, Ὀμπ. Ἄλ. 3. 34.

ἀγκοινίζεω, Πολυδ. Γ'. 155, ἀλλ' αἰ νεώτεροι ἐκδόσεις ἔχουσι ἀντ' αὐτοῦ, ἀγκυρίζειν, ἴδε ἀγκυρίζω.

ἀγκόλαι, «ἀγκῶνες,» Ίσχύ.

ἀγκομιεῖα, ἄ (= ἀνακομιδή), Ἐπιγρ. Ἐρμῖονος L. et Γ. 159 li.

ἀγκομίζω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνακομίζω.

ἀγκονίω, ἄλλη γραφ. ἀντὶ τοῦ ἐγκ-, Ἀριστοτ. Λυσ. 1311, ὡς εἰ ἐσηματίσθη ἐκ βήματος ἀνακονίω = ἐγκονίω.

ἀγκόνους, «δικάκονος, δούλου,» Ίσχύ.

ἀγκοπτῆρ, «σφύρα,» Ίσχύ.

ἀγκος, εος, τό, κυρίας καμπύλον τι ἢ κοῖλον, ὅθεν ὀρεινὴ φάραξ, κοιλὰς, Ἰλ. V. 490, Ὀδ. Δ. 337, Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 387, Ἡρόδ. 6, 74, κτλ. Παρὰ τραγ. μόνον ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1051.

(ἐκ √ΑΓΚ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις ἀγκῆ, ἀγκάλῃ, ἀγκῶν, ἀγκοῖνη, ἀγκύλη, ἀγκύλος, ἀγκιστρον, ἀγκυρα, ὄγκος· πρὸς. Σινουρ. ak, aḥkhami (curvo) κάμπτω ankas (Sinus) κόπος, καμπή, Λατ. uncus, uncus, angulus, ungulus. Γοτθ. hals—agga (αὐχὴν). Ἀρχ. Ἄν. Γερμ. angul κτλ.)

ἀγκοτύλη, «παῖδιά τις, ἐν ἡ τὰς χεῖρας ὀπίσω πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ,» Ίσχύ.

ἀγκρεμάννυμι, ἀγκρισίς, ἀγκροτέω, ἀγκρούομαι· ποιητικὰ ἀντὶ ἀνακρεμάννυμι κτλ.

ἀγκτήρ, ἦρος, ὁ, (ἄγκω) ἐργαλεῖον (βελόνῃ) πρὸς συρραφὴν πληγῆς, Λατ. fibula, Πλούτ. 2. 468C, Γαλιν· ὅθεν ἀγκτηριάζω, ἡ -ίξω, συρράπτω δι' ἀγκτήρος· καὶ ἀγκτηριασμός, ὁ, Γαλιν·.

ἀγκταλιάζει, «(ἀγκαλιζέι) ἄγγει,» Ίσχύ.

ἀγκτικὰ ἀργύρια τοῦ Ἰουδα (παρὰ τοῦ ἄγκω) Θ. Στουδ. σ. 1477. ἐκδ. Μι. — Ἐν τῷ Στεφ. Θεσ. ἐτέθη μὲν τὸ ἐπίθετον τοῦτο, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς Αἰλ. Ἰστ. ζῶων 14, 25, ὅπου ἡ γραφὴ ἦν ἀσταθῆς καὶ διωρθοῦτο ποικίλως, νῦν δὲ ἐν τῇ τοῦ Hercher ἐκδόσει κεῖται ἄγαν ἑλκτικῆς· ἀλλ' ἐν τῷ Θ. Στουδ. ἡ γραφὴ εἶναι βεβαία καὶ πρόσφορος τῇ τοῦ λόγου συνεχεῖ.

ἀγκυλῆομαι, ἀποθ., ἐξακοντίζω τιὸς ἀκόντιον, Λατ. torquere jaculum, Ἐρωτ. κεραυθὸν ἠγκυλημένον, παρ' Ἀθην., 12. 534 E. — Παρὰ Πολυδ. ἀγκυλιζομαι. Σουδ. ἠγκυλωμένος.

ἀγκύλη [ῦ], ἡ, (ἄγκος) κυρίως ὡς τὸ ἀγκάλῃ, ὁ κεκαμμένος βραχίον (ἀγκῶν), ἡ ὁ καρπὸς τῆς χειρὸς, ἀπ' ἀγκύλης ἔλθαι, φράσις περιγράφουσα τὸν τρόπον, καὶ ὅν ὁ κύταθος ἐρίπτετο, Βακχ. 1. Ἀποσπ. 24· ἀπ' ἀγκύλης ἴησι λάταγας, Κρατίν. Ἀδελ. 16, ἕνθα ἴδε Meineke (ἐντεῦθεν προήλθεν ἡ σημασ., = ποτήριον, ἦν ἀναφέρει ὁ Ἀθην. 667. C. καὶ ὁ Εὐστ.). **2)** κῦρτωσις καὶ σκλήρυνσις ἄρθρου τινὸς τοῦ σώματος ἕνεκα νόσου (ἀρθρίτιδος), Παῦλ. Αἰγ., κτλ. ἴδε Πολυδ. 4. 196: — ὡσαύτως ἀγκύλη, ἀγκύλαι.

II. βρόχος, θηλειὰ ἐπὶ σχοινίου, πλεκτικὰς ἀγκύλας, Εὐρ. 1. Τ. 1408· ἐπὶ ἱμάντος, δι' οὗ ὁ κύων κρατεῖται, Ἐν. Κυν. 1. 6· πρὸς Πολυδ. 5. 54, 56.

2) ὁ ἱμᾶς τοῦ ἀκόντιου, δι' οὗ ἠκοντίζετο, Λατ. amentum, Στραβ. 196· ὅθεν, αὐτὸ τὸ ἀκόντιον, Εὐρ. Ὀρ. 1476, πρὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 2099. b. Πλούτ. Φίλοπ. 6, καὶ ἴδε ἀγκυλιόμαι, ἀγκυλιόω.

3) τόσος νεύρα, ἀγκ. χρυσόστροφος, Σοφ. Ο. Τ. 203.

4) ἀγκύλη τῆς ἐμβόδος, ἱμᾶς σανδαλίου, τὴν ἀγκύλην τῆς ἐμβόδος οὐκαλοῦς ἔσφιγγας αὐ λυθείσαν, Ἀλεξ. ἐν Ἀγαθῶν 2.

5) ἡ ἔχουσα σχῆμα «θηλειᾶς», λαβὴ ἀγγείου, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ ἴππ.

ἀγκυλιτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀγκυλιόμαι, ὁ βαλλόμενος ἀπὸ τοῦ κεκαμμένου βραχίονος τοῦ κοττάβου, Δίσχυλ.

Ἀποσπ. 178 (διορθ. Dobree)· πρὸς ἀγκύλη I. 1.

II. ὡς

οὐσασι, ἀγκυλητόν, τό, ἀκόντιον, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 14.
ἀγκυλιδωτός, όν, ό ἔχων «θραύειν» διὰ λαθῆν (ἀγκύλη III), Γαλην.
ἀγκύλιον, τό, ύποκορ. τοῦ ἀγκύλη, κρέκος ἀλυσσας, Α. Β. 329, Σουίδ.
II. τὰ ἀγκύλια, τὰ παρὰ Ῥωμαίους a n c i - l i a, Πλουτ. Νουμ. 13.
ἀγκυλίς, έδος, ή, άγκιστρον, άκίς άγκιστροειδής, Όππ. K. 1, 155.
ἀγκυλιστής, ό, άκοντιστής· «οί δὲ καί ἀγκυλισταί άκοντισταί εἰρηναίοι, Ἡσύχ.
ἀγκυλο-βλέφαρος, ό, ώσαύτ. ον, τό. ἀγκύλωσις, πρόσφρασις τῶν βλεφάρων, Παῦλ. Δίγ. 6. 15.—ώς ἐπιθ., παρὰ Κέλσ. 7. 7.
ἀγκυλό-βουλος, ον, άγκυλομήτης, πανούργος, Τζέτζ. Όμ. 144, μεθ' Όμ. 84. 630.
ἀγκυλό-γλωσσος, ον, ό ἔχων ἀγκύλην εἰς τὴν γλῶσσαν, (γλωσσοδέτην)—ἀγκυλόγλωσσον, τό, πάθος τι τῆς γλώσσης, Ἄετ. 6. 29.
ἀγκυλο-γνώμων, ον, ονος, ό ἔχων τὴν γνώμην σκολιάν, δολιερός, πανούργος, Όλυμπ. Α. 84B.
ἀγκυλο-γλώχιν, ένος, ἐπὶ ἀλέκτορος ἔχοντος κυρτά κέντρα, πλήκτρα. Βαβρ. 17. 3.
ἀγκυλό-δειρος, ον, ό ἔχων κεκυρτωμένον αὐχένα, Όππ. Ἄλ. 4. 630.
ἀγκυλό-όδους, οντος, ό, ή, ό ἔχων κεκυρτωμένους ἢ σκολιούς ὀδόντας, ἐπὶ ὄρεπανοειδούς μαχίρας, Κόνιντ. Συμφρ. 6. 218.—ἀγκ. χαλινοί, ἐπὶ ἀγκυρών, Νόνν. Δ. 3. 50. **II.** ὁ ἔχων άγκιστροειδέες ἀκίδας, Ἄνθ. Π. 6. 176.
ἀγκυλλεσθαι, «κἀμπεσεσθαι,» Ἡσύχ.
ἀγκυλοειδής, ές, ό, ό φραγγώδης, Σουίδ. ἐν λέξει ἀγκη καὶ ἀγκεα.
ἀγκυλόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντι ἀγκύλος, Νόνν. Δ. 6. 21.
ἀγκυλοκοπέω, κόπτω τὰς ἰγνύας, παραλύω, Ίω. Αἰγιάτης ἐν Rev. Archéol. (1873) 26. 403· ἴδε Casaub. εἰς Ἄριστοφ. Ἰπ. 262.
ἀγκυλό-κυκλος, ον, ό ἑλικοειδῶς κυρτός, περὶ τῆς οὐράς ὄρεπαντος, Νόνν. Δ. 35. 217.
ἀγκυλό-κυλος, ον, ό ἔχων τὰ κῶλα, δηλ. τὰ μέλη, κυρτά, Κῆρες, Ἀργέστρ. παρ' Ἄθ. 320A.
ἀγκυλό-μήλη, ή, κυρτή μήλη (χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέτασιν πληθῶν), Ἐρωτ., Γαλην.
ἀγκυλό-μητης, ου, ό, ή, (μητις) ό σκολιὰ βουλεύμενος, ἐπώνυμο. τοῦ Κρόνου, Ἰλ. Β. 205, Ὀδ. Φ. 415, καὶ ἄλλ. Ἡσ. Θ. 19· περὶ τοῦ Προμηθέως, αὐτ. 546, Ἔργ. καὶ Ἢμ. 48.
ἀγκυλό-μητις, ιος, ό, ή, = τῶ προηγ., Νόνν., δι. γρ. παρ' Όμ. καὶ Ἡσ.
ἀγκυλόπους, ό, ή, -πουν, τό, γεν. ποδος, ό ἔχων κυρτοὺς πόδας· ἀγκυλόπ. δίφρος, = τῶ Ῥωμ. sella curulis, Πλουτ. Μαρ. 5.
ἀγκυλόρρινος, ον, ό ἔχων κεκυρτωμένην τὴν ῥίνα, Μαλαλ. 106. 7.
ἀγκυλορρός, ό πολλὰς κμπαὺς ποῶν κατὰ τὸν ῥοῦν· ἀγκυλορρός Μιάνδρος, Ν. Χων. σ, 253, 25, ἐκδ. Β.
ἀγκύλος [ῶ], η, ον, (ἄγκος) κεκυρτωμένος, κυρτός, περιφερής, τόξα, Ἰλ. Ε. 209, Ὀδ. Φ. 264, κτλ. ἄρμα, Ἰλ. Ζ. 39· περὶ ἀετοῦ, ἀγκύλον κάρσα, ἢ ῥάμφος ἀγκύλον ἔχουσα κεφαλή αὐτοῦ, Πινδ. Π. 1. 15· ἐπὶ άγκιστροειδῶν ἢ ἀρπακτικῶν δακτύλων, ἀγκύλιας ταῖς χερσὶν ἀρπάζων φέρει, Ἄριστοφ. Ἰπ. 205· περὶ τῆς σκολιάς κινήσεως ἄφρας, άγκ. ἔρπων, Διον. Π. 123. **II. μεταφορ. **1)** περὶ ὕψους, σκολιόν, περίπλοκον, Δουκ. Δίς κατηγ. 21· ἐριστικῶς καὶ άγκ. τὴν γλῶσσαν, Ἄλκιφρ. 3. 64· ἄλλ' ἐπὶ καλῆς σημασι. τετορνευμένος, με τακτικὰς περιόδους συντεταγμένος, ὡς τὸ στρογγύλος, Διον. Ἄλ. περὶ Θεουκδ. 25.—οὕτω καὶ ἐπίρρ. -λωσις, ὁ αὐτ. 31. **2)** περὶ χαρακτῆρος ἀνθρώπου = πανούργος, σαρκιστικός, Δουκόρ. 344.
ἀγκυλοτόμος, ον, (τέμνω), ό ἀγκύλος τέμνων, Παῦλ. Δίγ. 156, τὸ ἀγκυλοτόμον, δηλ. ὄργανον, ἀγκύλον χειρουργικὸν ἐργαλεῖον.
ἀγκυλό-τοξος, ον, ό ἔχων κυρτὸν τόξον, Παίονες, Ἰλ. Β. 848, K. 428.—Μηθεσίοι, Πινδ. Π. 1. 151.
ἀγκυλό-φρον, ό, ή, = ἀγυλομήτης, Νικήτ. Εὐγ. 8. 194.
ἀγκυλο-χειλής, ου, ό, (χειλός) ό ἔχων κυρτὸν χειλός, ῥάμφος, αἰετός, Ὀδ. Τ. 538· αἰγυπιοί, Ἰλ. Π. 428, Ἡσ. Ἄσπ. 405· ἴδε τὸ ἐπέμ.
ἀγκυλο-χήλης, ου, ό, (χηλή) ό ἔχων κεκυρτωμένας χηλάς, Βατραχομ. 295· (ἐνθα αἱ ἄρισται ἐκδόσεις ἔχουσιν ἀγκυλοχεῖλας) ἐν Ἄριστοφ. Ἰπ. 197 ὁ Κλέων ἀποκαλεῖται βυρσαίετος**

ἀγκυλοχειλής· ἀλλ' ἡ ἐρμηναία τοῦ Σχολιαστοῦ, ὁ ἐπικαιμεῖς τὰς χεῖρας ἔχων, δεῖκνυει ὅτι οὗτος ἀνεγνώσκει γραφὴν -χήλης· ὁ Γ. Δουδέρριος ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ ἔχει ἀγκυλοχήλης.
ἀγκυλόχειλος, ον, ό, ή = ἀγκυλοχειλής, Ψ. Διονύσ. 137A. Achmet. 133.
ἀγκυλόω, μέλλ. ὦσω, κυρτώνω, κἀμπτω τὴν χεῖρα, οἶν ῥιπτομένου τοῦ κοπτάθου, ἀγκυλοῦντα δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα πέμπειν εὐρύθμως τὸν κοπτάθου, Πλάτ. Κρωμ. ἐν «Δι' κακουμένω», III. πρὸλ. Meineke 5, σ. 44.—Παθ., δούχας ἡγκυλωμένος, ἔχων τοὺς ὄνυχας ἀγκύλους, δηλ. ἐτοιμοὺς πρὸς μάχην, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1180.
ἀγκυλώωνυ, υχος, ό, ή, ό ἔχων γαμφοὺς, ἐπικύρτους ὄνυχας, Νικ. Εὐγ. 5. 214.
ἀγκυλωσις, ή, ἰατρικὸς ὄρος, κύρτωσις, σκληρυνσις τῶν ἄφρων τοῦ σώματος, Παῦλ. Δίγ. 4. 55· σύμψυσις καὶ τραχυνσις τῶν βλεφάρων, Γαλην. 14. 772.
ἀγκυλωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπιθ., ἐπὶ ἀκόντιον ἔχοντων ἀγκύλην (σημασ. II, 2) καὶ ἐτοιμὸν πρὸς ἐξάκόντισιν, στοχάσιματα, Εὐρ. Βάκχ. 1205.
ἀγκύρα, ή, Λατ. ancōra, ή ἄγκυρα, κατὰ πρῶτον εὐρηται παρ' Ἀλκαίω 18. 9, Θεόγν. 459· ἐπειδὴ παρ' Όμ. ἀναφέρονται μόνον εὐναί· ἄγκυραν βάλλεσθαι, καθιέναι, μεθιέναι, ἀφιέναι, ῥίπτω ἄγκυραν, ἀγκυροβόλω, Πινδ. Ἰσμ. 5. 18, Ἠρόδ. 7. 36, Δίσχυλ. Χο. 662, Ξεν. Ἀνάθ. 3. 5, 10· ἄγκ. σίρειν, ἀρεσθῆναι, σῦρω ἄγκυραν, Πλουτ. Πομπ. 50, 80· ἀναίρεισθαι, Ἄνθ. Π. 10, 1· ἐπ' ἀγκυρώων ἔχειν τὰς νέας, Ἠρόδ. 6. 12· ὀρυίσειν, Θεουκ. 7. 59· ἐπ' ἀγκύρας ἐρμίσσθαι, ἀποσαλεύειν, μένω ἀγκυροβόλησας, Ἠρόδ. 7. 188, Δημ. 1213. 24, πρὸλ. Εὐρ. Ἐλ. 1071· παροιμ., ἀγαθαί πέλοντο, δύ' ἄγκυραι, ἀγαθαί οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ένα, Πινδ. Ο. 6. 173· οὕτως, ἐπὶ δυσὶν ἀγκύραιν ὀρμειν αὐτοὺς ἔαται, Δημ. 1295, ἐν τέλ. ἄγκυρα δ' ἡ μου τὰς τύχας ὦχει μόνη, Εὐρ. Ἐλ. 277, πρὸλ. ὀχέω, I. 1· ἐπὶ τῆς αὐτῆς (δηλ. ἀγκύρας) ὀρμειν τοῖς πολλοῖς, ὅ ἐ. (εὐρίσκεσθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου μετὰ τὸν πολλῶν, Δημ. 319. 8· ἐπίσης, ἐπὶ μικροῖς ὀρμειν (Reisig. συμκράς), Σοφ. Ο. Τ. 148. πρὸλ. Πλουτ. Σόλ. 19· εἰσι μῆτρι παῖδες ἄγκυραι βίου, Σοφ. Ἄποσπ. 612· οἰκων ἄγκυρα περὶ υἱοῦ, Εὐρ. Ἐκ. 80· περὶ τῆς φράσεως ἱερὰ ἄγκυρα (ἢ ἐσχάτη ἐλπίς), ἴδε ἱερός, IV. 1. **II.** καθόλου, ὄρεπανον ἢ κλαδευτήριον, Θεοφρ. Δίτ. Φυσ. 3. 2. **III.** = αἰδοῖον, Ἐπίχ. παρ' Ἡσύχ.· ἀγκύρα (παροξύτωνος), εἰς αἰδοῖον, παρὰ Ἐπιγράμω, Κύπριοι δὲ τὸ τριώβολον, καὶ τὸ ναυτικὸν σκεῦος, καὶ τὴν ἀσφάλειαν,» (Περὶ τῆς εἰζῆς ὄρα ἄγκος).
ἀγκυρεῖος, α, ον, ό, ό ἀνήκων εἰς ἄγκυραν· πείσματα, τὰ ἀγκυρεῖα σχοινία, Σουίδ. ἐν λέξ. πείσματα. Ἄλλ' ἡ ὄρθη γραφὴ εἶναι ἀγκύρια, ἴδε ἀγκύριον.
ἀγκυροβόλιον, τό, ἴδε ἀγκυροβόλιον.
ἀγκυρέζω, μέλλ. ἄττ. -τέω, (ἄγκυρα) ἐν Ἄριστοφ. Ἰπ. 262, διαλαδῶν ἡγκύρισας, λαθῶν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὄστρας τὸν ἐρπίδας ἀγκυρίσας, δηλ. ὑποσκιόσας, ὅ ἐ. περικλιμαῖας τὸν πόδα σου περὶ τὴν ἰγνύν ὅπισθεν τοῦ γόνατος αὐτοῦ· οὕτως, ἀγκυρίσας ἐρρηξεν, Εὐπολ. ἐν «Ταξιτέργος,» ὁ ὄρεπὸν τι παλαιστικὸν ἀγωνισμα περιγράφεται ἐν Ἰλ. Ψ. 731.—ἐντεῦθεν ἀγκυρέσιμα, τό, Σχολ. Ἄριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἡσύχ.
ἀγκύριον, τό, ύποκορ. τοῦ ἄγκυρα, Δουκ. Κεάπλ. 1.
II. ἀγκύρια (δηλ. πείσματα), τά, καλῶδια τῆς ἀγκύρας, Διόδ. 14. 73.
ἀγκυρίττει, «μεταμέλεται,» Ἡσύχ.
ἀγκυροβόλειω, ἐξασφαλίζω δι' ἀγκύρας· καθόλου, σκολιῶν δυνατὰ, στερεώνω ἀσφαλῶς, ἡγκυροβόληται, Ἰππ. 279. 53.
ἀγκυρο-βόλιον, τό, μέρας ἐνθα δύναται τις νὰ ἡγκυροβόλησῃ, ὄρεμος, Στράβ. 159, Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 317A, καὶ μετ' ἄλλης γραφῆς ἀγκυρηβόλιον.
ἀγκυροβόλον, τό, «ἀγκυροβόλω δεῖπνω· ἄγκυροβόλω Φοίνικες τὰ δεῖπνα, ἃ παρεσκευάζον τοῖς τελώναις ἐκτός τῶν λιμένων» ἔστι δὲ καὶ μισθός· ἐπρασσον γὰρ ἐν τοῖς λιμέσιν ἐνόρμημα καὶ ἐνλημίον,» Ἡσύχ.
ἀγκυρο-ειδής, ές, ό ἔχων τὸ σχῆμα ἀγκύρας, Διοσκ. 3. 166, Γαλην.
ἀγκυροειδῶς, ἐπίρρ. «φουδοειδέα τρόπον, ἀντι τοῦ ἄγκυρο εἰδῶς,» Ἐρωτιαν. 320.
ἀγκυρο-μήλη, ή, είδος χειρουργικοῦ ἐργαλείου, δοκιμαστήρας, Ἰππ. παρὰ Φαβῶφ.
ἀγκυρουχία, ή, (έχω) τό διὰ τῆς ἀγκύρας στερεώμα, ἐξασφάλιτις, ἐν ἀγκυρουχίαις, ἐνῶ εἶναι τις ἡκυσσελεημένος ἐν ὄστραλέις, Δίσχυλ. Ἰκ. 766.

ἀγκύρωμα, ατος, τό, ναυτικὸν ὄργανον, Σχόλ. Ἀριστοτ. Ἰππ. 759, ἐν λέξ: δελφίς.

ἀγκυρώδης, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. ὡς ἐκ ῥήμ. ἀγκυρῶ, κέλευται ὡς ἀγκυρα; Φίλων ἐν Μαθ. Ἀρχ. 85D. **II**: ὁ ὡς δι' ἀγκύρας ἠσφαλισμένος, Λόγος ἀγκυρωτός (ἐπιγρ. λόγος), Ἐπιφάν. **III**.

ἀγκυρώδης, ες, ὁ, φαραγγιώδης κοίλος, «διὰ τὴν φύσιν τῆς γῆς ἐλώδους καὶ ἀγκυρῶς οὐσίας», Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Παρθυαίσι.

ἀγκυρωτάζων, «ἀλλόμενος τῷ ἑτέρῳ ποδί», Ἰσούχ.

ἀγκῶν, ὄνος, ὁ, ἡ καμπὴ τοῦ βραχίονος, ὀρθωθεὶς δ' ἐπ' ἀγκῶνος, Ἰλ. Κ. 80· ἢ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, Ὀδ. Ε. 494· ἀγκῶνα τυγῶν μέσον, (ὁ ἀνθρώπος εἶχε στρέψη τὰ νοσὰ του πρὶν ἢ κτυπηθῆ), Ἰλ. Ε. 582, πρὸλ. Υ. 479· ἀγκῶνι νύττειν, ἐξαγκῶνίζειν, τύπτειν διὰ τοῦ ἀγκῶνος, Ὀδ. Ε. 485, πρὸλ. Πλάτ. Φαίδρ. 257D· κροτεῖν τοῖς ἀγκῶσι τὰς πλευράς, Δημ. 1259. 22· παρομι. ἀγκῶνι ἀπομύττεσθαι, Βίων παρὰ Διογ. Α. 4. 46· ἐπ' ἀγκῶνος δειπνεῖν, cubito nius, παρ' τοῦ πρόπου τοῦ ἀνακλινομένου ἐν τοῖς δειπνοῖς, Δουκ. Λεξικ. 6.

2) καθόλου, ὁ βραχίον, ὡς τὸ ἀγκάλῃ, ἀγκοῖνῃ· νίκας ἐν ἀγκῶνεσι πίπτειν, Πινδ. Ν. 5. 76· ἐς δ' ὕγρον ἀγκῶνα... προσπύσσεται, Σοφ. Ἀντ. 1237, κτλ.

3) ἡ καμπὴ ἐν τοῖς σκέλεσι τῶν ζῴων, Σενοφ. Κυν. 4. 1.

II. πᾶσα γωνία, πᾶσα καμπή, ὡς ἡ προέχουσα γωνία τείχεος, ἀγκῶν τείχεος, Ἰλ. Η. 702, πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 180· ἡ καμπὴ ποταμοῦ, ὁ αὐτ. 2. 99· οἱ ἔσπεροι ἀγκῶνες, ἐν Σοφ. Αἴ. 805 φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν δυτικὴν καμπὴν τοῦ ὄρμου τοῦ Ροιτίου παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Σιμβέντος· ὡσαύτως ἡ προέχουσα ἑσάρ, ἥτις σχηματίζει κλίον ἢ λιμένα, Στράβ. 580· ἀγκῶνας κιθάρας, οἱ πήγεις, οἵτινες συγκρατοῦσι τὰ κέρατα τῆς κιθάρας, Ἀθην. 637C, Ἰσούχ. **III**. ἡ παρομι. γλυκύς ἀγκῶν, εἶναι ἐν χρήσει κατ' ἀντίφρασιν, ἐπὶ δυσκολίας, ἢ ἔργου δυσχερούς, Πλάτ. Φαίδρ. 257D, Ἀθην. 516A, καὶ λέγεται ὅτι ἔχει τὴν ἀργὴν αὐτῆς ἐκ τίνος μακρῆς καμπῆς τοῦ Νεῖλου, ὅρα Παροιμογράφ. καὶ τὰς ἐρμηνείας ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις. Ἄλλα παρὰ Πλάτ. κομ. ἐν «Φῶνι» 4· γλυκύς ἀγκῶν, φαίνεται σημαίνων παραγκάλισμα, πρῆγμα ἄξιον ἐναγκαλισμοῦ, τιμαλφές τι. (Περὶ τῆς ῥίξης ὄρα ἀγκος).

ἀγκωνίζομαι; ἰσραλμ. γρ. ἀντὶ ἀγκαλιζομαι· ἄσπετα φῦλα τῆς Ἀσιᾶδος γῆς ἀγκαλιζεται, Εὐστ. σχολ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. στ.: 139.

ἀγκωνίσκος, ὁ, ὑπόκορ. τοῦ ἀγκῶν, Ἡρων. Πνευμ. 228, Ἔβδ. -ίσκιον, τό, Ἡρων. Πνευμ. 229· ἀγκωνίσκοι, σκευὴ τιμωρητικά, Σουῖδ.

ἀγκωνισμός, οὔ, ὁ, καμπή, μυχὸς στενοῦ πορθμοῦ, Εὐστ. 1712, 29.

ἀγκωνο-ειδής, ες, καμπύλος τὸ σχῆμα, καμπύλος, Βίτων Μηχ. 110.

ἀγκωνοφόρος, οἰ(ἀγκωνορ.) Ἐπιγρ. Πειραιῶς περιττῆς λατρείας τῆς θεᾶς Βεληθίας, ἐκ τῶν μ. Χρ. Ῥωμ. χρόνων, ἐν Ἀθηναίου ἐσμ. Ε' σ. 428 = CIA. 111, 1280, α.

ἀγλα-εθέριος, ον, ὁ ἔχων στυλινὴν τρίχα, κόμην, χρυσομήλιος, Ἰγμ. Ὀμ. 18. 5.

ἀγλαῖα; Ἰων. ἐη; ἢ, (ἀγλαός) λαμπρότης, καλλονή, κόσμος, ἐπὶ παντός λαμπροῦ ἢ ἐπίδειξιν ἔχοντος πράγματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χρήσιον· κῦδος τε καὶ ἀγλ. καὶ δυναίω, Ὀδ. Ο. 78· ἀγλαίηφι πεποιθώς (Ἐπ. δοτ.) Ἰλ. Ζ. 1. 510· περὶ τῆς ἑξωτερικῆς μορφῆς τῆς Ἠγελόπης, Ὀδ. Σ. 180· ἐπὶ κακῆς σημασι., ποιμπῶδες ἐπίδειξις, ματιότης, ἀγλαίης ἔνεκεν κομείειν κύνας, Ρ. 310· καὶ κατὰ πληθ., μάταια πράγματα, Ρ. 244, Εὐρ. Ἰλ. 175. **2**) γὰρ ἑορτῆς, θείαμος, δόξα, Πινδ. Ο. 13, 18, κτλ.· μηδέ ποτ' ἀγλαίας ἀποναίατο, Σοφ. Ἰλ. 211· ἐν τῷ πληθ., παγηγύρεσι, πομπαί, φαίδροτης, Ἰσο. Ἀσπ. 272, 285.—Ἡ λέξις εἶναι ποιητικὴ· καὶ παρὰ Τραγ. εὐρήται μόνον ἐν τοῖς χορικοῖς, ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐν Ξεν. Ἰππ. 5. 8, Διδ. περὶ Ζ. 10. 13, κτλ.

ἀγλαίω; Ἰππ. 666, 45· Αἰδ.:—μέλλ. Ἄττ. ἀγλαῖω (ἐπ-) Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 575· ὄορ. ἡγλαῖα, Θεόκρ. Ἐπ. 1. 4, Ἀνθ. κτλ., (ἐπ-) Ἀριστοτ. Ἀποστ. 548:—Παθ., ἴδε κατατέρ. (ἀγλαός). Καθιστώλαμπρον ἢ στυλινόν, ἐξάξω, τιμῶ ἀθανάταις ἡγλαῖσεν χάρισιν, Ἐπιφάν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2439, πρὸλ. Πλοῦτ. 2. 965C, Αἰδ. περὶ Ζ. 8. 28. **2**) δίδωμι ὡς κόσμημα ἢ ὡς τιμὴν, σοφ. Βάκχες, τὰνδε Μοῦσαν ἀγλαίσοιεν, Caim. Ρορ. 8. (ἐν Bgk Lyr. Gr.) Ἀνθ. 14, 622. Πρὸλ. Θεόκρ. ἐνθ' ἀναστ.— Ἄλλὰ **III**· παρὰ πρόγενεστέρους ἐν χρήσει μόνον ἐν μέσ. καὶ παθ'· φωνῆ· κοσιμῶ ἑμικυβόν, ἢ κοσιμῶμαι διὰ τίνος πράγματος, εὐφραίνομαι ἐπ' αὐτῷ, εὐρίστω ἥδονην εἰς αὐτό· σέ φημι διαμ-

περὲς ἀγλαίεσθαι (ἐνν. ἵπποις) Π. Κ. 331 (οὗτος ὁ μέλλ. εἶναι ὁ μόνος τύπος παρ' Ὀμ. ἐτι καὶ ἐν τοῖς συνθετοῖς)· ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαίεται, Σίμων. Ἰαμβ. 7, 70· ἀγλαίεσθαι μουσικᾶς ἐν ἄνω, Πινδ. Ὀ. 1. 22· κομικῶς, Ἐλαίω βράφανος ἡγλαίσμενη, Ἐπιπ. ἐν «Γηρυόνη» 2. **III**. Παρ' Ἀντιφ. Ἀθην. 37 ὁ Πόρσιον διώρθωσεν ἐπὶ ἡγλαίεσθαι· ἀντὶ ἡγλαίεσθαι (ἀμετάβ.)· ἀλλ' ὁ Ἰσούχ. ἀναφέρει ἀγλαίεσθαι; ὁ ἀλλ. — Οὐδαμῶς κείται παρὰ τραγικοῖς οὐδὲ παρὰ τοῖς ἐγκρίτοις τῶν πεζογρ. Ἀττικῶν.

ἀγλαῖσις, ἡ, λαμπρυνσις, φαίδρυνσις, Κυρὶλλ. λέξ.

ἀγλαῖσιμα, τό, κόσμημα, τιμὴ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1312· τὸ μητρός ἀγλ., Εὐρ. Ἰλ. 11· πρὸλ. 282· περὶ τῆς κόμης τοῦ Ὀρέστου κατατιθεμένης ὡς ἀνάθημα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Κο. 193, Σοφ. Ἰλ. 908, πρὸλ. Εὐρ. Ἰλ. 325, περὶ σαρκοφάγου, Ἐπιγρ. Ἐλλ. 325.—Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγενεστέρους τῶν πεζογράφ. οἷον ἀγλ. φυτῶν, ἐπὶ τοῦ βόδου, Ἀγ. Τάτ. 2. 1.

ἀγλασίμοις, ὁ, κόσμημα, λαμπρότης, καλλωπισμός, ῥημάτων, Πλάτ. Ἀλ. 369D.

ἀγλαστός, ἡ, ὄν; καὶ ὄσις, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀγλαίεσθαι, κεκοσμημένος, Ἰσούχ., ἀγλαστός χώρα; Ἰω. Χρυσ. 7. 313. **ἀγλαό-βοτρυς**, υ; γεν. υος, ὁ ἔχων λαμπροῦς βότρους; Νόνν. Δ. 18. 4.

ἀγλαό-γυιός, ον, ὁ ἔχων ὠραία μέλη τοῦ σώματος, Ἡδρα Πινδ. Ν. 7. 6.

ἀγλαό-δένδρος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὰ καὶ ὠραία δένδρα, Πινδ. Ο. 9. 32.

ἀγλαό-δωρος, ον, ὁ παρέχων λαμπρὰ δώρα; Δημήτηρ, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Δήμ. 54. 192. 492.

ἀγλαο-εργός, ὄν, (ἐργον) ὁ λαμπρός, ἔνδοξος; διὰ τὰς ἑαυτοῦ πράξεις; Μάξιμ. Σοφιστ. περὶ Κατάρχων 68.

ἀγλαοθηλές, «ἀπαλόν, (ἀπαλοθηλές),» Ἰσούχ.

ἀγλαο-θρόνος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὸν θρόνον, Μοῖσαι, Πινδ. Ο. 13. 136· ὡσαύτως κόραι ἐν Ν. 10. 1, καὶ μετ' ἄλλης γραφῆς ἀγλαό-θωκος.

ἀγλαό-θύμος, ον, ὁ εὐγενῆ ἔχων ψυχὴν, Ἀνθ. Π. 15, 40. 25. **ἀγλαό-καρπός**; ον; ὁ φέρων ὠραίους ἢ χρήσιμους καρπούς, περὶ ὀπωροφόρων δένδρων· μιγλαῖαι ἀγλ., Ὀδ. Η. 115, Δ. 589· ἀγλ. Σικελία Πινδ. Ἀποστ. 83· οὕτως ἐν Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Δήμ. 4. 23, ἔνθα κείται ὡς ἐπιθ. τῆς Δήμητρος καὶ τῶν Νυμφῶν; ὡς δοτήρων τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ ἐν Πινδ. Ν. 3. 97, τῆς Θεΐδος ὡς εὐλογούσης τὸν καρπὸν τῆς κοιλίας τῆς γυναικός, ἴδε Böckh. ἐν τόπω (56), ἢ, κατ' ἄλλους, ὡς ἐχούσης κομψὴν χεῖρα, ἢ τικτούσης ἀγλαὰ τέκνα.

ἀγλαόκοιτος, ον, ὁ ἀγλαῖαν ἔχων κοίτην, «ὁ πάνυ τίμιος,» Σουῖδ.

ἀγλαόκοιλος, ἀγλαόκαρος, ἀγλαόκρανος, δ. γρ. ἀντὶ ἀγλαόκαρπος, Πινδ. Νεμ. 3. 56.

ἀγλαό-κουρος, ον, ὁ πολλοὺς ἔχων καὶ λαμπροῦς νεανίας, Κόρινθος, Πινδ. Ὀ. 13. 5.

ἀγλαό-κρανος, Δωρ. = ἀγλαόκρανος.

ἀγλαό-κωμος, ον, ὁ παρέχων λαμπρότητα εἰς τὴν ἑορτήν, λαμπρῶν τὸν κῶμον, φωνή, Πινδ. Ὀ. 3. 10.

ἀγλαο-μειδής, ες, ὁ φαίδρως μειδῶν, Ἐρως, Ποιητ. Δωρ. παρ' Ἰω. Λυδ. περὶ Διοσημειῶν σ. 282, ἐκ διερωτήσεως τοῦ Μεινεκε ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ἀγλαμοειδής.

ἀγλαομητήρ, ἡ, ἡ ἀγλαὰ τέκνα τίκτουσα, Ἰ. Γεωμ. Ἰγμ. 2. 47.

ἀγλαομητία, ἡ, «ἡ μεγάλη καὶ ἀγλαὴ βουλή,» Ζώναρ.

ἀγλαό-μητις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ λαμπρᾶν, σπανίαν σοφίαν ἔχων; Τρυσ. 183.

ἀγλαό-μορφος, ον, ὁ ὠραίαν ἔχων μορφήν, Ἐπιγρ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 38, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 9. 524, καὶ ἄλλ.

ἀγλαόνους, ουν, ὁ, ἡ, ὁ ἀγλαῶν ἔχων νοῦν, Ἰ. Γεωμ. Παρ. 54.

ἀγλαό-παῖς, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πολλὰ ὠραία τέκνα; Ὀππ. Ἀλ. 2. 41, Ἐπιγρ. Ἐλλ. 896.

ἀγλαό-πέπλος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὸν πέπλον, Κόιντ. Σμυρ. 11, 240.

ἀγλαό-πηχυς, υ, γεν. -εος, ὁ ἔχων ὠραίους πήγεις, βραχίονας, Νόνν. Δ. 32. 80.

ἀγλαό-πιστός, ον, ὁ λαμπρᾶν ἔχων πίστιν, «λαμπρόπιστος,» Ἰσούχ.

ἀγλαο-ποιῶ, ποιῶ τινα ἔνδοξον, λαμπρῶνα, Ἐρμακ. παρ' Ἀμμιαν.

ἀγλαό-πυργος, ον; ὁ ἔχων λαμπροῦς, μεγαλοπρεπεῖς πύργους, -Ἰλιον, Ἰζέτ. Ὀμ. 417.

ἀγλαός, ἡ, ὄν, ὡσαύτ. -ός, -όν. Θεογν. 985, Εὐρ. Ἄνδρ. 135.—λαμπρῶς, φαινός, στιλπνός, συγχάκις ὡς ἐπιθ. ὡραίων πραγμάτων, ἀγλ. ὕδωρ, Δ. Β. 307, κτλ. γυῖα, Τ. 385· μηρία, Ἦσ. Ἐργ. καὶ Ἦμ. 335· ἤβης ἀγλαῶν ἀνθρώσ, Τυρτ. 10· 28, πρβλ. Θεογν. ἔνθ' ἄνωτ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἐμπεδ. 172.—ἀκολούθως καθόλου, λαμπρός, ὡραίος· ἀποινα, Δ. Α. 23· δῶρα, αὐτόθ. 213, κτλ. ἔργα, Ὀδ. Κ. 223· ἄλσος, Δ. Β. 506· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ., κτλ. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡραίος, ἢ περίφημος, εὐγενής. Δ. Β. 736, 826, κτλ. μ. δοτ. πράγμα, περίφημος διὰ τι, κέρα ἀγλαός, σκωπτικῶς, Δ. Α. 385.—Ἡ λέξις εἶναι ἀρχ. Ἐπ. καὶ Δυρ. καὶ μόνον δις εὐρίσκειται παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἀγλαός Θήβας, Σοφ. Ο. Τ. 152· Νηρηΐδος ἀγλαῶν ἔδραν, Εὐρ. ἔνθ' ἄνωτ. εὐρίσκειται ὅμως παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, π. χ. Θεοκρ. 28, 3, καὶ τὸ ἐπίρρ. ἀγλαῶς ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 640· πρβλ. τὰ παράγωγα ἀγλαῖζω, ἀγλαΐσμα, ἀγλαῶψ. (*Ἴσως συγγενὲς τῷ ἀγάλλω) [ἀγλαός, οὕτω καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις.]
ἀγλαό-στολος κήρυξ, Ἰγνατ. διακόν. ποιητ. ἐν Matr. An. gr. 11, σ. 666.
ἀγλαό-τευκτος, ὄν, ὁ λαμπρῶς κατεσκευασμένος, ὠκοδομημένος, Χρησμ. Σιβ. 14, 125.
ἀγλαό-τῆμος, ὄν, ὁ λαμπρῶς τιμώμενος, συγν. ἐν Ὀρρ.
ἀγλαο-τρίαινης, ὄν, ὁ, ὁ ἔχων τὴν λαμπρὰν τρίαιναν, ἐπώνυμ. τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ο. 1, 64, κατ' αἰτίαι. ἀγλαο-τρίαινα, πρβλ. Böckh praef. σ. 39.
ἀγλαο-φανής, ἔς, ὁ ἔχων λαμπρὸν τὸ ἐξωτερικόν, Ἐκκλ. Γρ. Νύσσ. 1, 2, σ. 1037.
ἀγλαο-φάρης, ἔς, ὁ λαμπρῶς ἐνδοδυμένος, Χρησμ. Σιβ. 3, 454.
ἀγλαο-φεγγής, ἔς, ὁ φαιδρῶς λάμπων ἢ στιλβῶν, Μάξιμ. Σοριστ. περὶ καταρχῶν, 189, Χρησ. Σιβ. 11, (13) 65.
ἀγλαό-φημος, ὄν, ὁ ἔχων λαμπρὰν, ἐνδοξον φήμην, Ὀρρ. Ὑμν. 34.
ἀγλαό-φοιτος, ὄν, ὅστις λαμπρῶς ἐνδοδυμένος περιφέρεται Μάξιμ. Σοριστ. περὶ καταρχῶν, 403.
ἀγλαό-φωνος, ὄν, ὁ ὑπερήφανος ἐπὶ τῷ φορτίῳ ὁ φέρει, Νόνν. Δ. 7, 253.
ἀγλαο-φύτευτος, ὄν, ὁ μὲ ὡραῖον τρόπον ἢ πλουσιῶς πεφυτευμένος· ἄλσος, Μανασ. Χρον. 4260.
ἀγλαό-φωνος, ὄν, ὁ ἔχων λαμπρὰν φωνήν, Πρόκλ. Ὑμ. Μούσ. 2.
ἀγλαό-φωτις, ἔδος, ἡ, (φῶς), εἶδος φωτοῦ, aglaophotis = πωσιτία, Διοσκ. 3, 147 (157). Plin. 24, 102. Δλ. περὶ Ζ. 14, 24, 27· συνήθως γράφεται ἀγλαοφῶτις· ἴδε γλυκοσιδή.
ἀγλαό-χαρτος, ὄν, ὁ, «Νιρέις ἀγλαοχαρτος», Ἄνθ. Παλατ. XV, 11.
ἀγλαυρος, ὄν, = ἀγλαός, Νικ. Θηρ. 62, 441. **II.** Ἄγλαυρος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος λατρευομένη ἐπὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἀκροπόλεως, Ἠρόδ. 8, 53, 2.
ἀ-γλαφῶρος, ἐπίρρ., ἄνευ γλαυρότητας, Ἄθ. 431D.
ἀγλαῶπις, ἔδος, ἡ, ἡ ἀγλαῶς ὀφθαλμοῦς ἔχουσα, Ἐμπεδ. 185.
ἀγλα-ῶψ, ὠπος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων λαμπροῦς ὀφθαλμοῦς, λάμπων· ἀγλαῶπι πεύκα, μὲ λάμπουσαν ὄψα, Σοφ. Ο. Τ. 214 (λυρ.).
ἀγλέσθω = (ἀγρείσθω = αἰρείσθω)· προστ. Ἐπιγρ. Συλλυεῶν Παμφυλίας ἐν Hell. J. Τομ. I, σ. 255.
ἀγλευκῆς, ἔς, (γλευκός) οὐχὶ γλυκός, ὀξείνης (κ. ἔξινός), δριμύς, αὐστηρῶς, Ἐεν. παρὰ Σουῖδ., ὅθεν ὁ Ζεῦνε παρέλαβε τὴν λέξ. (ἐν συγκρ. τύπ.) καὶ διωρῆσεν ἀντὶ ἀγλυκῆς ἐν Ἐεν. Ἰέρ. 1, 21, διωρῆσσε δὲ καὶ τὰ ἀπερπῆσεν καὶ ἀκλέεστατον, ἐν Οἰκ. 8, 3 καὶ 4· ἐναντίον τοῦ γλυκῆς, Ἀριστ. πρβλ. 4, 21, 1· σῖνος, Λουκ. Λεβίτ. 6, πρβλ. Δοθ. Φρύν. 536.—Μεταρ. ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ Θουκυδ., δριμύς, σκολιός, δυσκόλος, Ἐρμογ.—Ἐν Νικ. Ἄλ. 171· ἴσως ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀγλευκῆ θάλασσα, ἀντὶ τοῦ ἀγλεῦκη.
ἀγλέφαρον, «ἐλάχιστον», Ἠσύχ.
ἀ-γλήνος, ὄν, ὁ ἄνευ γλήνης, ὁ ἔ. τυφλός. Νόνν. μετ. Εὐαγ. Ἰω. θ', στίχ. 6.
ἀγλίδια, «σκόροδα», Ἠσύχ.
ἀγλίη, «ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλή», Γαλιην. Ἰππ. γλωσσ. ἐζηγ. τόμ. 19, σ. 69. ἐκδ. Kühn.
ἀγλιθάριον, ὄν, τό, ὑποκ. τοῦ ἄγλις, Ροῦφ. παρ' Ὀρειθ. II, 257, 3.
ἀγλιθιον = ἀγλιθάριον.
ἀγλις, γεν. -έθος, ἦπτον ὀρθῶς ἀγλίθος (Δινδ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 763), ἡ:—μόνον κατὰ πληθ. = ἡ κεκαλλή τοῦ σκοροδέου, ἀποστε-

λομένη ὑπὸ πολλῶν σκελίδων, Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ., Σφήκ. 680· πρβλ. γέλιγες.
ἀ-γλισχρος, ὄν, οὐχὶ γλισχρος, δηλ. οὐχὶ κολλώδης, ἐλισθηρός, Ἰππ. 77D, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6, 11, 16.
ἀγλίτια, ὄν, τὰ, (ἄγλις), σκόροδα, Κοσμ. Ἰνδικ. 466.
ἄγλυ, «ὁ κύκνος ὑπὸ Σκυλῶν», Ἠσύχ.
ἀ-γλυκῆς, ἔς, = ἀγλευκῆς. ὁ ἴδε, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6, 16, 2.
ἀ-γλύφος, ὄν, ἀπελέκτος, Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 101.
ἀγλωσσέω, δυσσημῶ, «ἀγλωσσεῖ, δυσσημεῖ», Ἠσύχ.
ἀγλωσσία, Ἄττ. -ττία, ἡ, ἐλλειψίς εὐγλωττίας, Εὐρ. Ἄπ. 57.
ἀγλωσσοσ, Ἄττ. -ττος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων γλώσσαν, περὶ τοῦ κροκοδείλου, Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 4, 11, 2· ἐπὶ αὐλοῦ (πρβλ. γλώσσα, III, I), Πολυδ. 2, 108:—Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. 6, 145.
II. ὁ ἄνευ εὐγλωττίας, ἄφωνος, Λατ. elinguis, Πινδ. Ν. 8, 41, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 570, Ἄνθ., κτλ. **2)** = βάρβαρος· οὐθ' Ἑλλάς (= Ἑλλην), οὐθ' ἀγλωσσοσ, Σοφ. Τρ. 1060.
ἀγλωσσοχαρίτως (γλώσσα, χάρις), ἐπίρρ. ἄνευ χάριτος, γλώσσης, ἄνευ κολακείας, εἰλικρινῶς, Γερμ. Α', Κωνσταντῶλεως ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μι. τόμ. 98, σ. 357.
ἀγλώστα, (ἄγλουσα;), «ἐντρυμμα γυναικεῖον», Ἠσύχ.
ἀγλωστῖναι, «γογγυλίδες», Ἠσύχ.
ἄγμα, τό, (ἄγνυμι, ἔαγα), θραῦσμα, σύντρυμμα, τεμάχιον, Πλούτ. Φιλοπ. 6.
ἀγμειόνες, «βουθῶνες», Ἠσύχ.
ἀγμός, ὁ, (ἄγνυμι) κατάγμα, θραῦσις ὀστοῦ· Περί ἀγμῶν, ἐπιγραφή συγγράμματός τινος τοῦ Ἰπποκρ. **II.** κοιλίῳν βῆγμα κρημοῦ, κοινῶς «σπηλιχά», Εὐρ. I. Τ. 263· κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Βάχχ. 1094, Νικ. Ἀλεξίφ. 391.
ἄγνατος, ὁ, ὄνομα μνησός, Ἐπιγρ. Ἄλου τῆς Θεσσαλίας, Rev. Arch. 1876, σ. 256—7.
ἀγναιώτης, «ἐπὶ πολὺ κεκαυμένος», Ἠσύχ.
ἀγνάκοπον, ὄν, τό, (ἄγνος, ἄκοπον;) = ἀνάγκυρις, Διοσκ. 3, 157 (167).
ἀγναμποπόλεμοι, «ἀνίκητοι», Ἠσύχ.
ἀγναμπος, ὄν, ὁ μὴ καμπτόμενος, ἄκαμπτος, Ὀρρ. Λθ. 27· τὸ πρὸς ἠζονάς· ἀγναμπτον, Πλούτ. Κάτων Νεῶτ. 11, πρβλ. Ἄνθ. II, 4, 278:—παρ' Αἰσχύλ. Πρ. 163 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ βραχέϊαν τὴν παραλήγουσαν· ὁ Δινδ. προσεῖνει **ἄγνα-φον**, ἀναφέρων τὸ τοῦ Ἠσύχ. **ἄκανθον** (ἀναγίνωσκε: **ἄγνα-φον**)· **ἀγναμπτον**.
ἀ-γναπτος, ὄν, ἐπὶ ὑδάματος μὴ λευκανθέντος ἢ κραιθέντος, ἄρα νέου, Πλούτ. 2, 691D. **II.** ἀκάχατος, ἄπλιτος, αὐτόθ. 169C.
ἀγνάτος, ὄν, ὁ, (τὸ Λατ. agnatus), ὁ πρὸς πατρός συγγενής, ὁ προσήκων τῷ γένει τοῦ πατρὸς, Ἰνστ. Θεορίλ. Ἀντικέν. 1, 10, 1.
ἀγνάφος, ὄν, (γνάπτω) = ἀγναπτος, Εὐαγ. Ματθ. θ', 16, Μάρκ. θ', 21.
ἀγνεῖα, ἡ, (ἀγνεύω) καθαρότης, σωφροσύνη, Σοφ. Ο. Τ. 864 (λυρ.), Ἄνθ. II, παραρτ. 99, Κ. Δ., τῶν θεῶν, Ἀντιφ. 116, 11. **II.** αὐστηρὰ τήρησις θρησκευτικῶν καθήκοντων, Πλάτ. Νόμ. 909E κτλ.:—ἐν τῷ πληθ., ἀγνισμοί, Ἰσοκρ. 225D. Ψευδο-Πρωκλιδ. 215, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. προοίμ. 10.
ἀγνεῖν, «ἄγειν, Κρήτες», Ἠσύχ.
ἀγνεύμα, τό, (ἀγνεύω) ἀγνή διαγωγή, καθαρότης, Εὐρ. Τρω. 501.
ἀγνευτήριον, τό, τόπος πρὸς ἀγνισμόν, Δ. Β. 267· 9, Ἐκκλ.
ἀγνευτικός, ἡ, ὄν. ὁ διατηρῶν καθαρότητά, ἀντὶ τῷ **ἀφρο-δισαστικῶς**. Ἀριστ. I. Ζ. 1, 1, 30. **II.** ἐνεργ. καθαρτικός, τὸ ἀγν., = προσφορὰ περὶ ἀμαρτίας, Φίλων. 2, 206.
ἀγνεύτρια, ἡ, γυνὴ ἀγνίζουσα, Γλωσσ.
ἀγνεύω, μέλλ. -εύσω· πρκα. **ἡγνευκα**, Δημ. ἔνθα κατακ. Νομίζω τι ὡς μέρος ἀναπόστατον ἀγνεῖας, θεωρῶ τι ὡς ζήτημα θρησκευτικόν, μετὰ ἀπαρ., ἀγνεύουσιν ἐμψυχον μηδὲν κτείνειν, Ἠρόδ. 1, 140· ἀπολ., εἶμαι ἀγνός, καθάρτος, ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἐν ἀγνεύσι φαγῶν; Αἰσχύλ. Ἰκ. 226, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 837C· μετ' αἰτ. πράγμα, χειρὰς ἀγνεύει, Εὐρ. I. Τ. 1227. ἀγνεύων θύειν, Λυσ. 107, 39· ἀγνεύεις ἔτι, Ἀλεξ. ἐν «Ἀπε-γλαυκωμένω», 1, 6· φυλάττω ἑμαυτὸν καθάρων, ἀμύλωντων ἀπὸ τινος· τινός, Δημ. 618, 10. **II.** ἐνεργ., = **ἀγνίζω**, καθαρίζω, Λατ. lustrare. Ἀντιφ. 119, 11.
ἀγνεῶν, ὄνος, ὁ, τόπος ἀγνότητος· κατ' ἀντίφρασιν, αἰεὶς δυσσημῶς, χαμαιτυπιῶν, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 515F.
ἀγνίζω, Μ. Ἄττ. -ῖω: (ἀγνός). Κάμνω τινὰ ἢ τι καθάρων, ἐξαγνίζω, ἀποκαθαίρω, ἰδίχ αἰ' ὕδατος (τὸ πῦρ καθαίρει . . , τὸ

ὕδωρ ἀγνίζει, Πλούτ. 2. 263E). λύμαθ' ἀγνίσας ἐμά, Σοφ. ΑΓ. 655· τί πινος, χέρας σὰς ἀγνίσας μιάματος, Εὐρ. Ἦρ. Μαν. 1324· συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Κ. Δ. — παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ἐν τῷ μέτρ. τύπῳ, ἀλλὰ πρὸλ. ἀφαγνίζω.

II. ἀγν. τὸν θανόντα, καθαίρω τὸν νεκρὸν διὰ πυρός. ὥστε νὰ γείνη μετ' εὐνοίας δεκτὸς παρὰ τοῖς κάτω θεοῖς, Σοφ. Ἄντ. 545, πρὸλ. Δίφιλ. ἐν ἀδελφίς, 3. 1.—Παθ., σώμαθ' ἡγνίσθη πυρὶ, Εὐρ. Ἰκ. 1211: ἐνεσθῆεν 2) κατακάτω, καταστρέψω, Σοφ. Ἄποστ. 119.

ἀγνισμός, ον, ὁ, = ἀγνιστός, Μεθόδ. 185D. ἀγνιστός, α, ον, κατεσκευασμένος ἐξ ἀγνίου (λυγαριᾶς), λύγιμος, Πλούτ. 2. 693F.

ἀγνισμα, τό, καθαρισμός, ἐξάγνισις, ματρῶν ἀγν. φόνου, περὶ τοῦ Ὁρέστου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 325 (Αὐρ.)· ὡσαύτως Ἑβδ. ἀγνισμός, ὁ, καθαρισμός, ἐξάγνισις, ἀγν. ποιῆσθαι, Διον. Ἄλ. 3. 22· τοῖς ἀγν. τοῖς πρὸ τῶν θεομοφορίων, Σουλ. Ἐπιγρ. 3562· ἀγν. τῷ ὕδατι, Ἑβδ. (Ἄρπ. 5' 3).

ἀγνιστέος, α, ον, ῥηματ. ἐπιθ., ὅστις πρέπει νὰ ἀγνισθῇ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 1199.

ἀγνιστήριον, τό, μέσον καθαρισμοῦ (πρὸλ. περιρραντήριον), Ἦρων. 219.

ἀγνιστής, οὐ, ὁ, ὁ καθαρίζων, ὡς τὸ ἀγνίτης, Γλωσσ. ἀγνιστικός, ἡ, ὄν, (ἀγνίζω) = ἀγνευτικός, Π, Εὐστ. 43.6.

Ἄγνιτας, α, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Ἀσκληπιοῦ. «Ἀσκληπιοῦ δὲ ἐστὶν ἐπικλήσις ὁ Ἄγνιτας, ὅτι ἦν ἀγνίου τῷ θεῷ ἕδανον», Πaus. III, XIV, 7.

ἀγνίτης, [Γ], οὐ, ὁ, (ἀγνίζω) ὁ καθαρίζων· θεοὶ ἀγνίται, Πολυδ. 1. 24. II. ὁ ἔχων ἀνάγκην ἀγνισμοῦ, ὡς τὸ ἐκέτης, Ἰσχύ., Α. Β. 338 (ἐνθα: ἀγίτης).

ἀγνοεῖω, Ἐπ. ἀγνοεῖω, γ' ἐν ὑποτ. ἀγνοεῖσι Ὀδ. Ω. 218· παρατ. ἡγνόουν, Ἰσοκρ., κτλ.· μέλλ. ἀγνοήσω, Βακχ. γυλ. 31, Ἰσοκρ. 285C, Δημ. 885, 2., 1266. 19: ἀόρ. ἡγνόησα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 134, Θουκ. κτλ., Ἐπ. ἡγνοίησα, Ἰλ. Β. 807, Ἦσ. Ο, ὡσαύτως Ἐπ. συνηρ. γ' ἐν. ἀγνώσασκε, Ὀδ. Ψ. 95· παρακ. ἡγνόηκα. Πλάτ. Σοφ. 221D, Ἄλεξ. ἐν «Ἀποκοπτομένῳ», 1.—Παθ., μέλλ. (τοῦ μέσου τύπου) ἀγνοήσομαι, ἴδε κατωτέρ. ἀγνοήθησομαι, ἑτέρα γραφή ἐν Δουκ. Ζεύς Τραχ. 5· ἀόρ. ἡγνοήθην, ἴδε κατωτέρω· πρκμ. ἡγνόημαι, Ἰσοκρ. Ἄντιδ. § 182, Πλάτ. (Τὸ ῥῆμα τοῦτο προϋποτίθηται τύπον ἄ-γνοος = ἀγνώσ, Π· εἰδοὶ δὲν δύναται νὰ σχηματισθῇ διὰ συνθέσεως τοῦ α στερητ. καὶ νοέω, πρὸλ. στοιχ. α- I, ἐν τέλ. Περὶ τῆς ῥίζης ἕρα ἐν λ. γιγνώσκω) δὲν γνωρίζω, Λατ. ignorare. Ὁ Ὀμ. σχεδὸν ἀείποτε ἔχει τὸ ῥῆμα ἐν τῷ Ἐπ. ἀόρ., ἀνδρ' ἀγνοίησας ὕλαει, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώρισεν αὐτόν, Ὀδ. Υ. 15· πρὸλ. Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Φαῖδρ. 228A· ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν μετ' ἀρῆς, οὐκ ἡγνοίησεν, ἐνόησεν ἢ ἐγνώρισεν καλῶς (ἴδε ἀνωτέρ.). μῆδ' ἐν ἀγνόει, δηλ. μάνθανε τὰ πάντα, Εὐρ. Ἄνδρ. 899.—Συντάσσ. κατὰ τὸ λείπτον μετ' αἰτ., εὐρίσκειται ἐν ἀγνοίᾳ τινός, Πρὸδ. 4, 156, Σοφ. Τρ. 78, Πλάτ., ἑαυτοῦ ἀγν., λησμονοῦσιν ἑαυτοῦς, δηλ. τὴν προτέρην ἑαυτῶν κατάστασιν, Δημ. 151.7· τὴν πόλιν ἀγν., τὸ νὰ μὴ κατανοῇ τις τὴν κοινὴν γνώμην τῆς πόλεως, ὁ αὐτ. 143. 11, κτλ.· ὡσαύτως περὶ τινος, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D. Ὁσαύτως μετὰ γεν. προσώπ., ἀγνοοῦντες ἀλλήλων ὅτι λέγονται, Πλάτ. Γορ. 517C:—ἐξαρκωμένοι προτάσεις συνάπτονται κατὰ μετοχὴν, οἷον τίς.. ἀγνοεῖ τὸν ἐκείθεν πόλεμον δεῦρο ἤξοντα, Δημ. 13. 17· ἢ διὰ συνδέσμων, οὐδέ τις ἀγνοεῖ ὅτι.. ὁ αὐτ. 565, 8, κτλ., ἀγνοῶν εἰ.., Ἐν. Ἄν. 6. 5, 12.—Παθ. εἶμαι ἀγνώστος, Πλάτ. Εὐθύερ. 4A, Ἰππ. Μείξ. 294D, κτλ.· ἀγνοοῦμενα ἔπη... ἀγαθὰ ἐστὶ, ὁ αὐτ. Πολ. 506A· ἡγνοήσθαι ἐξυμπίσιν ἐπὶ... ὁ αὐτ. Νόμ. 797A· ὑπελάμβανον ἀγνοήσεσθαι, ἤλπιζον ἢ ἐνόμιζον ὅτι θὰ διέτρυγον τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων, Δημ. 310.7· καιρὸν οὐ παρεθέντα οὐδ' ἀγνοήθέντα, ὁ αὐτ. 326, 25, πρὸλ. Ἰσοκρ. Ἄντιδ. ἐνθ' ἀνωτέρ., τὰ ἡγνοημένα, ἀγνώστα μέρη, Ἄρρ. Ἄν. 7. 1, 4.

II. ἀπόλ., πλανώμαι, σφάλλωμαι ἐξ ἀγνοίας, πρῶτον πορ' Ἄντιφῶντι 134. 30, Ἰσοκρ. 167C· μετοχ. ἀγνοῶν = κατὰ λάθος, Ἄνδοκ. 29, 28, Ἐν. Ἀναθ. 7. 3, 38, Ἄριστ.· ἐπὶ ἠθικῆς σημασ., διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ δικαίου ἢ ἠθροῦ, ἐνεργῶ κακῶς, Πολυδ. 5. 11. 5· πρὸλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἐστρ. ε' 2.

ἀγνόημα, τό, σφάλμα ἐξ ἀγνοίας, παραδρομὴ, ἀμάρτημα, ἀγνόημα ἕτερον προσαγνόεσιν, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9.4, 8, πρὸλ. Ἑβδ. καὶ Κ. Δ.

ἀγνοητέον, ῥημ. ἐπιθ., μετ' ἀρῆς. οὐκ ἀγνοητέον, δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῇ τις, Διοσκορ. προσιμ. I. Φίλων.

ἀγνοητικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὴν ἀγνοίαν προσήκων, ἐσφαλμένος· τὰ ἀγν. πράττειν, Ἄριστ. Ἠθ. Ε. 7. 13, 3.

ἀγνοιά, ἡ, (ἴδε ἐν λ. γινώσκω), ἔλλειψις γνώσεως, ἀμάθεια· ἀγνοία, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1596· ἀγνοίας ὕπο, Ἰκέτ. 409· ἦν ὕπ' ἀγνοίας ὄρας, ἦν βλέπων προσποιεῖσθαι ὅτι δὲν γνωρίζεις, Σοφ. Τρ. 419· ἀγνοία ἐξαμαρτάνειν, Ἐν. Κυρ. 3. 1, 38, πρὸλ. Θουκ. 8. 92, 11, Ἄριστορ.· Ὀρν. 577, Δημ.:—ἐν τῇ Λογικῇ ἡ τοῦ ἐλέγχου ἀγνοία, ignoratio elenchi, ἀγνοία τῶν ἀπακτουμένων ὄρων πρὸς ἀποτέλεσιν ἰσχυροῦς ἀποδείξεως, Ἄριστ. Σοφ. ἔλεγχ. 4, 10, πρὸλ. 5, 5—6. II. = ἀγνόημα, σφάλμα, Δημ. 271. 15., 1472. 5. [Παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε ἀγνοιά, Σοφ. Τρ. 350, Φ. 129· καὶ τοῦτο εἶναι ἀγρ. Ἄπτ. κατὰ τὸν Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1579, 29, πρὸλ. Μοιρ. 191. Λοβ. Φρύν. 494. Πρὸλ. ἀνοία].

ἀγνοεῖω, Ἐπ. ἀντὶ ἀγνοεῶ.

ἀγνοοῦντως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀγνοεῶ = ἐξ ἀγνοίας, ἀμαθῶς, Ἄριστ. Τοπ. 2. 9, 4.

ἀγνο-ποιός, ὄν, ὁ ἐξαγνίζων, ὁ ποιῶν τι ἀγνόν, Ἐκκλ. ἀγνοπολεῖσθαι, = ἐπὶ σφαγίσις καθαίρεσθαι, Β. Α. ἀγνο-πόλος, ον, (πολέω) καθαρὸς, ἀγνός, Δημήτηρ, Ὀρρ. Ἰ. 18, 12. II. ἐνεργ., ὁ ἀγνὸν ποιῶν, ἀγνίζων, ὁ αὐτ. Ἄργ. 38.

ἀγνό-ρῦτος, ον, ὁ καθαρὰ ῥέων, ποταμὸς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 434 (λυρ.): ποιητ. τύπος μετ' ἐνὸς ρ χάριτι τοῦ μέτρου.

ἀγνός, ἡ, ὄν, (ἄγος), πλήρης ἄγους ἢ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, Ὀμ. (μόνον ἐν Ὀδ.) κτλ. I. ἐπὶ τόπων καὶ πραγμάτων ἀπεριωμένων τοῖς θεοῖς, ἄγιος, ἱερός· ἔορτη, Ὀδ. Φ. 259· περὶ θυμιάματος ἀγνῆ ὀδμή, Ξενοφάν. 1. 7. Βγκ. ἀλ. 209, Ἰμ. εἰς Ἐρμ. 187, Πινδ.· τέμενος, ὁ αὐτ. Π. 4, 363. ὕδωρ, ὁ αὐτ. I. 6.109· πυρός ἀγνόταται παγαί, ὁ αὐτ. Π. 1, 41· αἰθήρ, Αἰσχύλ. Πρ. 281· φάος, λουτρῶν, Σοφ. Ἦλ. 86· Ἄντ. 1201· θύματα, ὁ αὐτ. Τρ. 287· χρηστήρια, Εὐρ. Ἰων. 243, κτλ.· χῶρον οὐχ ἀγνόν πατεῖν = χῶρος, ἐν ἀσθεῖς ἐστὶ πατεῖν, Σοφ. Ο. Κ. 37. 2) ἐπὶ θεῶν προσώπων, ἀγνός, καθαρός, Ὀμ., κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος· χρυσόσθρονος Ἄρτ. ἀγνῆ, Ὀδ. Ε. 123, πρὸλ. Σ. 202 καὶ ἄλλ. ὡσαύτως ἄγ. Περσεφόνη, Σ. 202, πρὸλ. Ἰμν. εἰς Δῆμ. 337, 439· περὶ τῆς Δήμητρος, Ἰμ. εἰς Δῆμ. 203· ἀγαί θεαί, περὶ Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, Σουλ. Ἐπιγρ. 5431, 5643· ἐπὶ ἄλλων θεῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλ., Πινδ. Π. 9. 112· τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἰκ. 652· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἀποδιδομένων τοῖς θεοῖς, οἶον, θεῶν σέβας, Σοφ. Ο. Τ. 830, πρὸλ. Φ. 1289. II. μεθ' Ὀμ., ἐπὶ προσώπων, ἀμόλυτος, ἀμίαντος καθαρός, ἐπὶ παρθένων, Πινδ. Π. 4. 183, Αἰσχύλ. Ἄγ. 244, Ἄποστ. 238· οὕτως περὶ τοῦ Ἰππολύτου Εὐρ. Ἰππ. 102· καὶ μετὰ γεν.· λέγους ἀγνὸν δέμας, αὐτ. 1003· γάμων ἀγνοί, Πλάτ. Νόμ. 840D· ἀγνῆ ἀπ' ἀνδρός συνουσίας, ἔρα. παρὰ Δημοστ. 1371. 23. 2) καθαρὸς ἀπὸ αἵματος, ἀθῶς· ἀγνοί τοὔπὶ τήνδε τὴν κόρην, Σοφ. Ἄντ. 889· ἀγνός χειρας, Εὐρ. Ὀρ. 1604· μητροκτόνος· τὸθ' ἀγνός ὢν, ὁ αὐτ. Ἦλ. 1607, πρὸλ. I. Α. 940· ὅθ' ἀγνός ἦν, λέγει ὁ Ἡρακλῆς, δηλ. ὅτε εἶχον ἀγνοίην (καθαροσθῆ) ἀπὸ αἵματος, Σοφ. Τρ. 258· μ. γεν.· ἀγνός αἵματος, Εὐρ. Ἰππ. 316· φόνου, Πλάτ. Νόμ. 759C. 3) καθόλου ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας· ἀ. κρίσις, καθαρὰ, δίκαια, ἀπροσωπώλητος, Πινδ. Ὀ. 3. 37· ψυχῆς φιλία ἀγνῆ, Ἐν. Συμπ. 8, 15, κτλ. 4) Δάματρος ἀκτὰς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν, τῆρῶ τὸ σῶμα καθαρὸν ἀπὸ τροφῆς, ἀπέγομαι τροφῆς, Εὐρ. Ἰππ. 138. 5) ἐν ἀγνῷ ἴεσθαι = ἐπὶ καθαρῷ, ἱερῷ ἐδάφει, Αἰσχύλ. Ἰκ. 223.

III. Ἐπίρρ. ἀγνώως καὶ καθαρῶς, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 121, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 339· ἀ. ἔχειν, Ἐν. Ἄπομν. 3. 8, 10.—Πρὸλ. ἄγιος, ἐν τέλ.

ἄγνος, ἡ, Ἄπτ. ὁ (Heind. Πλάτ. Φαῖδρ. 230B), = λύγος, φυτὸν ὁμοίῳ τὴν ἰεῶν, οὐ τοὺς κλάδους αἰ ἐν τοῖς θεομοφορίαις ἀγνεύουσαι γυναῖκες μετεχειρίζοντο ὡς ὑπόστρωμα, Διοσκ. Α. ρῶδ', vitex agnus castus (καὶ ὄντι ἐνταῦθα καλεῖται ἀγνεαῖά ἢ λυγεαῖά, J. Sibthorp «Flora Graeca», τόμ. 1, σ. 401), Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 410, Χιωνίδ. ἐν «Ἠρωσι», 2, ἐνθα ἴδε Meineke πρὸλ. Ἄριστ. 1. 2. 9. 40, 49. (Ἐσχετίσθη πρὸς τὴν ἀγνεῖαν ἐνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ ὀνόματος πρὸς τὸ ἐπίθ. ἀγνός, ἡ, ὄν).

II. ἄγνος, ὁ, ὄνομα ἰχθύος, Ἀθῆν. 356Δ. III. εἶδος πτηνοῦ, Σουῖδ.

ἀγνό-στομος, ον, ὁ ἔχων ἀγνόν, καθαρὸν τὸ στόμα, Τζέτζ. Χιλ. 6. 36.

ἀγνό-στροφος, ον, ὁ ἀγνάς, ἱεράς στροφᾶς ἔχων, Μανθῶ. 6, 105.

ἀγνο-τελής, ἐς, ὁ δι' ἀγνῶν τελετῶν λατρευόμενος· Θέμις, Ὀρρ. Ἄργ. 551.

ἀγνότης, ἡτος, ἡ. (ἀγνός) καθάρτης, σωφροσύνη, Σουλ. Ἐπιγρ. 1133, Ἐπιστ. π. Κορ. Β'. ε'. 2.

ἀγνό-φωτος, ον, ὁ ἀγνῶς πεφωτισμένος, Ἰ. Γεωμ. Ὑμν. 3. 13. ἀγνούθεις, ων, αἱ, «λίθοι ἐξηρημαμένοι τῶν στημάτων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικὴν», (Πολυδ. 7, 36), ἵνα τηρῶσιν αὐτοὺς κατέ- τους, Πλουτ. 2. 156B ἴδε ἐν λέξ. λαίται, κανῶν (ἄλλοι γρ. ἀγνούθεις).

ἀγνῦμι, γ' δυνί. ἀγνῦτον, Ὀμ. (ἴδε κατωτέρ.)· μέλλ. ἄξω (κατ-), Ἰλ. Θ. 403· ἄορ. α', ἔαξας, Ὀμ. (κατ-, Πλάτ.), ἕξαι, Ἰων. Ψ. 392· προστ. ἄξον, Ζ. 306· μετ. ἄξας, Ἰ. 371, Ἐορ. Ἐλ. 1598. (ἀλλ' ἐν Λυσ. 100, 5 (κατ-) εἰδέξαντες, ἴσως πρὸς διά- κρισιν ἀπὸ τοῦ α', ἄορ. τοῦ ἄγω)· ἀπαρ. ἄξαι, Ἀπολλ. Ρόδ.— Πάθ., ἐνεστ. (ἴδε κατωτέρ.)· ἄορ. θ' εἰάγην, Ὀμ. καὶ Ἄττ. (ἴδε κατωτέρ.)· ἐνεργ. πρkm. [μετὰ παθ. σημ.]· ἔαγα, Ἰων. ἔηγα (ἀλλὰ μόνον ἐν συνθέσ. κατ-), Ἡσ., Ἡρόδ., Ἄττ.· ἔτι δὲ παθ. πρkm. κατ-εἰάμαι, Λουκ. Τιμ. 10· (τὸ ἀγνῦμι ἐν ἀρχῇ εἶχε τὸ F, ὅπερ ἔμεινεν ἐν τῷ τύπῳ κανάξας, (ἴδε κατὰ- γνῦμι) καὶ ἐν τῷ Διολ. Γέαγε, Ahrens Διολ. δ. 32, ὥστε ἡ ῥίζα ἦτο φαγ, ἐξ οὗ ἀγῆ [ā], ἀ-ἀγῆς, ναυ-ἀγός, ἀγμός, ἴσως καὶ ἀκτῆ· πρὸλ. Σανσκρ. bhañg, bhanagni (frango), khañgas (fractura)·) = [ἄ φύσει μακρόν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ πρkm. εἰάγα, Ἰων. ἔηγα· ἐν τῷ παθ. ἄορ. εἰάγην παρ' Ὀμ. καὶ μεταγεν. Ἐπ. συνθέσ. βραχύνεται ἡ παραλήγουσα (ἐνφ' παρ' Ἄττ. εὐρημαί ἀείπεται κατ-εἰάγην)· οὕτως ἐν τῷ ἀναυδέτῳ τύπῳ τὸ α εἶνε βραχύ, ὅρα ἀνωτ.· ἀλλ' ὁμοῦ καὶ ὁ Ὀμ. ἔχει εἰάγην, Ἰλ. Α. 559].

Θραύω, συντρίβω, εἰσὼ δ' ἀσπίδ' ἔαξεν, Ἰλ. Η. 270· ἦξε θεὰ Λυγόν, Ψ. 392· ἄρματα ἄξαντ' (ὁ ε. εἰ. ἄξαντες, δυνί. διότι ἐν ἐκάστῃ συνωρίδι ἦσαν δύο ἵπποι) ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, Ἰλ. Η. 371· νῆας... ἔαξαν κύματα, Ὀδ. Γ. 298· ἀλλά· πρό τε κύματ' ἔαξεν, ἔθραυσε τὰ κύματα, Ὀδ. Ε. 385· ἀγνυτον ὕλην, κατακαλῶμι τὰ δένδρα τοῦ δάσους διερχόμενοι, ἐπὶ ἀγρίων κάπρων, Ἰλ. Μ. 148· ἀγνυσι κεραυ- νόν, Ἄνθ. Παν. 250.—Πάθ. μετὰ πρkm. εἰάγα, εἶμαι συντε- τριμμένος, τεθλασμένος, ἐν χεῖρεσσιν ἀγῆ ξίφος, Ἰλ. Γ. 367· πρὸλ. Π. 801· ἐν καυλῷ εἰάγῃ δολιχόν δόρυ, Ν. 162· πάταγος... ἀγνυμένων (δηλ. τῶν δένδρων), Π. 769· νῆών θ' ἄια ἀγνυμένων, (πρὸλ. ναυάγιον), Ὀδ. Κ. 123· τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ναυὰν ἐξέες δοκιο, ὅτε τὸ βέλος ἐξήγετο τοῦ τραύματος, αἱ ἐκατέρωθεν ἀεΐται ἀκίδες ἔθραύ- σθησαν (ἐνθα ἄλλοι συνάπτουσι πάλιν ἀγαν, ἐκάμφθησαν εἰς τὰ ὄπισθον καὶ ἐθραύσθησαν), Ἰλ. Δ. 214. Τὸ παρ' Ἡρόδ. 1. 185, 7· ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος, εἶναι ἀπίως περιγρηρὴ ποταμοῦ ἔχοντος ἐλικοειδῆς τὸ ρεῦμα:—μεταφ. ἀγνυτο ἡχῶ, ὁ ἥχος διεδίδετο περίε, Ἡσ. Ἄσπ. 279, 348· οὕτω, κέλαδος ἀγνύμενος διὰ στόματος, περὶ τῶν τόνων ἤσματος, Πινδ. (;) Ἄποσπ. 238. Τὸ ἐνεργ. οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς κατέως, τὸ δὲ παθητ. μόνον ἀπαξ παρ' Ἡρόδ., τὸ δὲ σύνθε- τον ἀγαγῦμι εἶνε πολλῶ συνηθέστερον, ἴδε ἐν λέξει.—Μετα- γεν. τύποι εἶναι (κατ)άσσω, (κατ)αγνύω.

ἀγνώδης, ες, (εἰδός) ὁμοῖος ἀγνώφ (ἰτέξ ἢ λυγῷ), Θεοφρ. Ι. Φ. 3. 18. 4.

ἀγνωμονεύομαι = ἀγνωμονέομαι, πολλὰ περὶ τὴν νέ- μισιν ἀγνωμονεύομενος οὐκ ἠγανακτήσεν, Πλουτ. Π. 484A.

ἀγνωμονεῖω, εἶμι ἀγνώμων, ἐνεργῶ ἄνευ τῆς προσηκούσης καλῆς διαθέσεως, φέρομαι κακῶς, Ξεν. Ἐλλ. 1. 7. 33· ἀγν. εἰς ἢ πρὸς τινα, φέρομαι κακῶς ἢ ἀδίκως πρὸς τινα, Δημ. 257. 14, (κατὰ πρkm.) 309. 25, Ἀπολλῶδ. ἐν «Λακκαίνῃ», 1· μετ' οὐδ' ἐπιθ., μὴ νυν τὰ θνητὰ θνητός ὦν ἀγνωμόναι, Τραγ. παρὰ Κλήμ. Ἄλ. 521· ἀγν. περὶ τινα, περὶ τι, Πλουτ. Κάμ. 28, Ἀλκιβ. 19.—Πάθ., μὲ μεταχειρίζεται τις κακῶς ἢ ἀδίκως καὶ ἀπερπῶς, ὁ αὐτ. 2. 484A· ἀγνωμονηθεῖς, ὁ αὐτ. Κάμ. 18. κτλ.

ἀγνωμοσύνη, ἡ, ἑλλειψὶς γνώσεως, ἀμαθία, Πλάτ. Θεαίτ. 199D. 2) ἑλλειψὶς φρονήσεως, ἀπερσεψία, ἀνοία, Θεογν. 896· ἀνόητος ὑπερηφάνια, ὑπεροψία, ἰσχυρογνωμοσύνη, Ἡρόδ. 2. 172, Εὐρ. Βάχχ. 885 (λυρ.)· πρὸς ἀγν. τραπέσθαι, Ἡρόδ. 4. 93· ἀγνωμοσύνη χρηράμενοι, ὁ αὐτ. 5, 83· ὑπ' ἀ- γνωμοσύνης, ὁ αὐτ. 9. 3. 3) ἑλλειψὶς ἀγαθῶν αἰσθημάτων, ἀναίσθησία, ἀνεπεικεία, χαλεπότης, Σοφ. Τρ. 1266 (γραφή ὑπο- πτος), Δημ. 311. 7· ἀγν. τύχης, (Λατ. iniquitas fortunae), ὁ αὐτ. 297. 7. 4) κατὰ πλῆθ., παρανόησις, Ξεν. Ἄν. 2. 5. 6.

ἀγνώμων, ον, γεν. ονος, (γνώμη) ἀλόγιστος, ἀκριτος, ἀνόη- τος, Θεογν. 1260 (εἰ ἡ γραφή ὀρθή), Πινδ. Ο. 8, 79, Πλάτ. Φαῖδρ. 275B· ἀντίθετον τῷ μετὰ λογισμοῦ πράττειν, Μενάνδρ. Ἄδελ. 267· ἀπερσεκτος, Ἰππ. Ἄερ. 290.—Ἐπίρρ. -ώνως,

ἀνοσίχως, Ξεν. Ἐλλ. 6. 3, 11, κτλ. ἀγν. ἔχειν, Δημ. 25. 18.

2) ἰσχυρογνώμων, παζάλολος, αὐθάδης, ὑπεροπτικός, (ἐν τῷ συγkr. τύπῳ, -ονέστερος), Ἡρόδ. 9. 41· ἐν τῷ ὑπερθετ., Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 26. 3) ὁ ἀνευ ἀγαθῶν αἰσθημάτων, ἀνε- πεικικός, σκληροκάρδιος· Φιδίω τε κάμει μὴ γένοιθ' ἀγνώ- μονες, Σοφ. Ο. Κ. 86· ἐπὶ δικαστῶν ἢ κριτῶν, Ξεν. Ἄπ. 2. 8. 5, συναπτόμενον μετὰ τοῦ ἀχάριστος, ὁ αὐτ. Κυρ. 8. 3, 49., πρὸλ. Ἀπομ. 2. 10, 3· περὶ τοῦ Μειδίου, Δημ. 546. 3· ἡ ἀγνώ- μων, ὁ ε. τύχη, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 3: ἰδία ὁ λησμονῶν ἢ ἀψηφῶν τὰ χρέη αὐτοῦ, Οὐλπ. εἰς Δημ. 25. 19· ἀγν. περὶ τὰς ἀποδόσεις, Λουκ. Ἐρμότ. 10. 4) ὁ μὴ γνωρίζων, ὁ ἐν ἀγνοίᾳ δικτελῶν, ἀγν. πλανᾶσθαι, Ἰππ. 343. 20.

Π. 37· ἐπιπραγματῶν, ἀνευ φρονήσεως ἢ γνώσεως, κτήσας, Αἰσχίν. 88. 31· ἀσούτως φρονοῦσαν θνητὰ κοῦκ ἀγνώμονα (οὐδ' πληθ.), Σοφ. Τρ. 473. 2) παθ., ὁ περὶ οὐ κακῶς τις ἐστέ- φθη, ἀπρόσπτος, ὁ μὴ προγνωσκόμενος, Παρθέν. π. ἔρωτ. παθητ. III. ἐπὶ ἴππων, ὁ μὴ ἔχων τοὺς δόντας, ἔξ ὧν ἡ ἵκλια καταραίνεται (τοὺς γνώμονας), Πολυδ. 1. 182· πρὸλ. ἀπογνώ- μων. [ἀγν-, μόνον παρὰ Μανέθ. 5. 338.]

ἀ-γνώριστος, ον, ὁ μὴ γνωσθεῖς, ἀνεξακρίβωτος, Θεοφρ. ἰ. Φ. 1. 2. 3. ἀγνώς, ὄτος, ὁ, ἡ, (γιννώσκω, γνῶναι, πρὸλ. Iob. de Adject. immobil. 4. 7): I. παθ., ἀγνώστος, μάλιστα ἐπὶ προσώπων· ἀγνώστες ἀλλήλοισι, Ὀδ. Ε. 79· ἀγνώς πρὸς ἀγνώτ' εἶπε, Αἰσχύλ. Χο. 677, πρὸλ. Ἰκ. 993, Σοφ. Φ. 1008· ἀγνώς πατρί, cum patre, Εὐρ. Ἰων 14· οὕτω παρὰ πεζοῖς, ἀγν. τοῖς ἐν τῇ νηϊ, Θουκ. 1. 137, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 375E, καὶ ἄλλ. 6) ἐπὶ πραγματῶν, σκοτεινός, ἀσαφής, ἀκατάλη- πτος, φωνῆ, φθόγγος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1051· Σοφ. Ἀντιγ. 1001, ἀγν. δόκησις, σκοτεινὴ ἀσαφής ὑπόνοια, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 681.

2) οὐγὶ γνωστός, ἄσημος, ἀγνωστός· ἀγν., ἀκλεής, Εὐρ. Ι. Α. 19· οὐκ ἀγνώτα νίκαν, νίκην οὐχὶ ἀγνώστων εἰς τὴν φήμην, Πινδ. Ι. 2, 19. II. ἐνεργ., ὁ μὴ γινώσκων, ἀγνώων, Σοφ. Ο. Τ. 1133· σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνώτος, ἀνικάνου εἰς τὸ νὰ μὲ ἐκτιμήσης, ὁ αὐτ. 677· ἀγνώς, τί δύναται .., Ξεν. Οἰκ. 20. 13. III. μ. γεν., ὅτε ἡ σημασία κυμαίνεται μεταξὺ παθ. καὶ ἐνεργ., χθῶν οὐκ ἀγν. θηρών, Πινδ. Η. 9. 103, πρὸλ. Ι. 2, 44· ἀγνώτες ἀλλήλων, Θουκυδ. 3. 53· ὁ ἀγν. τῶν λόγων, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγγ. 22. 4.

ἀγνώσια, ἡ, τὸ μὴ γινώσκειν, ἄγνοια, Ἰππ. Ἀγ. ἱερ. 11· συμφορὰς ἀγν., Εὐρ. Μῆδ. 1204· διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγν., ἐπειδὴ δὲν ἐγίνωσκον ἀλλήλους, Θουκ. 8. 66.—Ἀπολλ., ἀντίθετον τῷ γνῶσις, Πλάτ. Σοφ. 267B. II. τὸ εἶναι ἀγνώστον, ἀράνετα, Πλάτ. Μενέξ. 238D.

ἀγνώσειω = ἀγνοεῖω, ἐν χρήσει μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν τῷ Μουσαίῳ 249, Διον. Περ. 173, Κολούθῳ 8, Νόνω, κτλ. ὡς καὶ παρὰ Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 25 (μετὰ διαφ. γραφῆς ἀγνοεῖς) πηθ. ἐσχηματισθὴ ἐκ τοῦ παλαιῦ Ὀμηρ. τύπου ἀγνώσασκε· (ἴδε τὸ ῥῆμα ἀγνοεῖω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ λιμώσσω κτλ., πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 607 κέξ.

ἀ-γνώστος, ον, ὁ μὴ γνωστός, τις, Ὀδ. Β. 175 (ἡ ἴσως ἀπροσκήλυτος), περὶ οὐ δὲν ἔμαθέ τις, λησμονημένος, ὡς τὸ ἀϊ- δηλος, Μίμνεμ. 5. 7, ἴδε ἐν λ. σωπῆ, Ι. 1· ἀγν. ἐς γῆν, Εὐρ. Ἰ. Τ. 94:—οὕτω καὶ ἐν τῷ τύπ. ἀγνώτος:—γνώτὰ κοῦκ ἀγνώτὰ μοι, Σοφ. Ο. Τ. 58· ἀγνώτα τοῖς θεωμέ- νοις, Ἀριστοτ. Βατρ. 926. 2) ἀγνώστος, ἀκατάληπτος, ἀγνώστον τινα τεύχειν, Ὀδ. Ν, 191· πάντεςσι, αὐτῷ. 397· ἀγνώστοτάτοι γλώσσαν, ὅλως ἀκατάληπτον λαλοῦντες γλώσ- σαν, Θουκ. 3. 94. 3) παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστοτ., ὅν δὲν δύναται τις νὰ γνωρίσῃ, μὴ ὑποκειμένος εἰς γνώσιν, ἄλογα καὶ ἀγν., Πλάτ. Θεαίτ. 202B, πρὸλ. Ἀριστ. Μεταφ. 6. 10, 18. Συγkr., ὁ δυσκολώτερος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῆ, ὁ αὐτ. 1. 3, 1.

4) ὡς ὄνομα θεότητος ἐν Ἀθήναις, νῆ τὸν Ἀγνώστον, Λουκ. Φιλόπ. 9, πρὸλ. Πρᾶξ. Ἀποστ. ι', 23· ἐν τῷ πλῆθ., θεῶν .. ὀνομαζομένων ἀγνώστων, Παυσ. 1. 1, 4. II. ἐνεργ., ὁ μὴ γνωρίζων, ἀμυθῆς τινος ψευδέων, Πινδ. Ὀ. 6. 113, πρὸλ. Λουκ. Ἄλκ. 3.—Ἐπίρρ. -τως, Κλήμ. Ἄλ. 881.

ἀγνώστοφανής, ες, ὁ ἀγνώστος φαινόμενος, Τζέτζ. π. διαφ. ποιητῶν σ'. 45.

ἀγνώσιδεα, τὰ, εἶδος ἰχθύων κοινῶς μυλλοκοπέα καλου- μένων, Ἀθῆν. 3. 118. ἴδε σημείωσιν Κοραῖ εἰς Ξενοκρ. καὶ Γαληνόν, σ. 201.

ἀγξήραίνω, ποιητ. ἀντὶ ἀναξήραίνω, Ἰλ. Φ. 347.

ἀγξίς, ἡ, (ἀγχω) σύσφιγξις τοῦ λαίμου, ἀπαγχόνισις, ὡς τὸ ἀγχόνῃ σταν σημαίνει τὴν πρᾶξιν, Ἐτυμ. Μ. 194. 50.

ἀγογγυσία, ἡ, (γογγύζω) ἀποχή ἀπὸ γογγυσμῶν καὶ παραπόνων, ὑπομονή, Ἑκκλ.

ἀ-γόγγυστος, **ον**, ὁ μὴ γογγύζων, Ἑκκλ.

ἀ-γοήτευτος, **ον**, ὁ μὴ γοητευόμενος, ἡ ἀπατώμενος, Συνέσ. 135B. II. ἐνεργ., ὁ ἀνευ δόλου ἐπίρρ. -τως, Κικ. Ἐπ. π. Ἀττ. 12. 3. 1.

ἀ-γόμφιος, **ον**, ὁ ἀνευ γομφίων (τραπεζιῶν) δόδωντων ἄγ. αἰών, ἡ ἀνευ δόδωντων ἡλικία, Διοκλῆς Ἀδελ. 1.

ἀ-γόμφωτος, **ον**, ὁ μὴ καθηλωμένος (καρφωμένος) διὰ γόμφων, μὴ δεδεμένος, Ἰω. Χρυσ. 1. 7, σ. 325.

ἀγόνατος, **ον**, (γόνυ) ὁ ἀνευ γόνατος, Ἀριστ. περὶ Ζ. πορείας, 9. 4. 2) μεταφρ., ὁ μὴ κάμπτων τὸ γόνυ, ἄκαμπτος, Σακρ. Ἑκκλ. Ἰστ. 6. 15. II. περὶ φυτῶν, ὁ ἀνευ κόμβων ἢ ἀρμῶν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4. 8, 7.

ἀγονίαι, ἡ, ἀφορία, Πλουτ. Ῥωμ. 24.

ἀγονοποιός, **όν**, ὁ μὴ ποιῶν ἢ παράγων γονήν, Διδ. Ἀλεξ. σ. 699. ἔκδ. Μι.

ἄγονος, **ον**, (γονή). I. παθ., ὁ μὴ γεννηθείς, αἴθ' ὄφελος ἀγονός τ' ἔμειναι ἀγαμός τ' ἀπολέσθαι, Ἰλ. Γ. 40, (ὅπερ ὁ Δῦροςτος ἡρμηνεύειν ἀτεκνος, Suet. Oct. 65.).

2) ἀγέννητος, ὁ μήπω γεννηθείς, Εὐρ. Φοίν. 1597. II. ἐνεργ., ὁ μὴ παράγων, ἄκαρπος, ἄσπρος, ἐπὶ ζῶων ἀρρένων τε καὶ θηρίων, Ἰππ. Ἀρ. 1295, περὶ Ἀρρῶ. 807, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 1. 7, 2 (ἐν τῷ συγκρ.), κελ.: τόκοισιν ἀγόνους, ὠδίνες ἀνευ τοκετοῦ, μὴ φέρουσαι τέκνα, Σαρ. Ο. Τ. 27, πρὸλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἠμ. 242, Ἡρόδ. 6. 139. 6) ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. 1. Φ. 1. 13, 4, καὶ ἄλλ.: —ἐπὶ ἀμώδους γῆς, Ἰουστίν. Μ. 348B.

γ) μεταφρ., ἄγ. ἡμέρα, ἡμέρα ἀποφράς ἢ ἀτυχῆς πρὸς τοκετόν, Ἰππ. 1033D ἄγ. ποιητής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς γόνιμος, Πλουτ. 2. 348B: ἐν τῇ Πυθαγορ. γλώσσῃ ὁ ἀριθ. ἐπτα (7) ἴσο ἀγόνος ἀριθμ., ὡς μὴ δικαιούμενος ὑπ' ἄλλου ἀριθ. καὶ ὡς μὴ ὢν παράγων οἰουδῆποτε ἀριθμοῦ κατωτέρου τοῦ 12 (πρὸλ. ἀειπάρθετος), Κλήμ. Ἄλ. 811. 2) μ. γεν., ὁ μὴ παράγων τι, ἄκαρπος, σοφίας, Πλάτ. Θεαίτ. 150C, πρὸλ. 157C: θηρίων, Μενέξ. 237D κακῶν ἄγ. βίος, ὁ αὐτ. Ἀξ. 370D.

III. ἀτεκνος, γένος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 887, ἴδε ἀνωτέρω.

ἄ-γοός, **ον**, ὁ μὴ θρηνούμενος, ἀκλαυστος, Δίσχυλ. Θ. 1063 (λυρ.).

ἀγόρ, «ἀέτος Κύπριοι», Ἡσύχ.

ἀγορά, [ἄγ], **ος**, Ἰων. **ἀγορή**, **ῆς**, ἡ: (ἀγείρω). Πῆσα συνάθροις, ἰδίως συνάθροις τοῦ λαοῦ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συνέλευσιν τῶν ἀρχόντων (βουλή, θῶκος), Ἰλ. Β. 51, 93 κέξ., Ὀδ. Β. 26, κελ. ἡ ἑλλείψις ἀγορῶν βουλευφόρων, μεταξύ τῶν Κυκλάδων (Ὀδ. Ι. 112) εἶναι σημεῖον βαρβαρότητος, ἀγρίας καταστάσεως. Ἐν τῇ ἀγορᾷ κυρίως ἐκάθοντο, Ἰλ. Β. 96, πρὸλ. 99: τὸ ἱστασθαι ἐδήλου θύροντα, ταραχὴν, ἢ τρόμον, Σ. 246: ἀγοραὶ Πυλάτιδες, τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον ἐν Θερμοπύλαις, Σερ. Τρ. 638, πρὸλ. Ἰων 1. 3. Παρὰ Ἠνδ. κείται καὶ ἐπὶ τῶν θεῶν μακάρων ἄγ., Ἰ. 8. 59, πρὸλ. Α. Β. 210.—Φράσεις, τινὲς τῶν ὁποίων δυνατὸν νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν σημασ. II. 1. καθίζεν ἀγορῆν, συγκαλεῖν συνέλευσιν, ἀντίθ. πρὸς τὸ λύνειν ἄγ., ἀπολύειν αὐτήν, Ὀδ. Β. 69, πρὸλ. Ἰλ. Α. 305: ἀγορῆνδε καλεῖσιν, κηρύσσειν, Ἰλ. Α. 54, Β. 51: ἀγορῆν ποιέσθαι ἢ τίθεσθαι, εἰς τὴν ἄγ. εἰσιέναι, ἀγείρεσθαι, ἀγορῆνδε καθέζεσθαι, Ὀμ., κελ.—Ἡ ἔννοια αὕτη εἶναι συχνότερα παρὰ τοῖς Ἐπικοίς ἢ τοῖς Διττικοῖς: ἀλλ' εὐρίσκωμεν ἀγορᾶν συνάγειν καὶ συλλέγειν, Ἐσν. Ἄν. 5. 7, 3: ποιεῖν, Δίσχιν. 57. 37: —παρὰ τοῖς μεταγεν. τῶν πεζογράφων ἄγ. δικῶν προθεῖναι, καταστήσασθαι, ἐμφράζει τὴν ἔννοιαν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ conventus agere, Λουκ. Δις κατηγ. 4 καὶ 12. 2) τίσις συνόδου φυλῆς ἢ λαοῦ χάριν πανηγυρίων ἢ ἀγώνων, Μυρμιδόνες... ὦν παλαίφατον ἀγορᾶν, Ἠνδ. Ν. 3. 14 (24).

II. τόπος, συνέλευσις, ὁ Ῥωμαϊκὸς φόρος, forum: τοὺς δ' εὐρῶειν ἀγορῆν, Ἰλ. Η. 382: ἴνα σφ' ἄγ. τε ὄμις τις τε, Α. 807, πρὸλ. Β. 788, Η. 345, Ὀδ. Ζ. 266, Θ. 5 κέξ.—ὡσαύτως, κατὰ πληρ., Ὀδ. Θ. 16. 2) ἐπειδὴ παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἀγορὰ δὲν ἐχρησίμευε μόνον διὰ συναθροίσεως τοῦ λαοῦ, δίκαυ καὶ ἄλλας δημοσίας ὑπεθέσει, εἶναι πιθανὸν ὅτι ἐχρησίμευε ὡσαύτως καὶ ὡς τόπος πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς, ὡς ὁ Ῥωμαϊκὸς φόρος: ἀλλὰ τὸ πρῶτον χωρίον, ἐν ᾧ τοῦτο σαφῶς δηλοῦται, φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ ἐν τῷ 14 Ὀμῆρ. Ἐπιγραμῆτι, στή. 5: πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῆ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγυαίς, ἀλλ' εἶναι συνησκήτη ἢ σημασία αὕτη παρ' ἅπασιν τοῖς μετεπίστα συγγραφεῦσιν (ἂν καὶ αἱ σημασ. Π. 1. καὶ II. 2. συγγνάεις συμπέπυται), πρῶμοις ἀγορᾶς ἐπι, Πινδ. II. 5. 125: θεοὶ.. ἀγορᾶς ἐπίσκοποι, Δίσχυλ. Θ. 272: μέσθ

Τραχινίων ἄγ., Σερ. Τρ. 244: οὔτε ἀγορᾶ οὔτε ἀστει δέχεσθαι, Θουκ. 6. 44. Ἐν Θεόγν. 268: οὐκ.. εἰς ἄγ. ἐρχεται, εἶναι σημεῖον πείρας: ἄλλα τὸ νὰ συλλάγη τις ἢ νὰ παραμένη ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ θεωρεῖτο ἀναξιοπρεπές, ὀλιγάκις.. ἀγορᾶς χραίνων κύκλον, Εὐρ. Ὀρ. 919: ἔξ ἀγορᾶς εἰ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 181, κελ.: πρὸλ. ἀγοραῖος, II. εἰς ἄγ. ἐμβάλλειν, ὑπάγω εἰς τὴν ἀγορᾶν, ὅ ἐ. εἶμαι πολιτῆς, Λουκούργ. 148. 23: ἐν τῇ ἄγ. ἐργάζεσθαι, ἐμπορεύομαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, Δημ. 1308. 9: εἰς τὴν ἄγ. πλάττειν τι, κάμνω τι διὰ τὴν ἀγορᾶν: ὁ αὐτ. 47. 14.

III. ἡ ἐργασία ἐν τῇ ἀγορᾷ. 1) δημοσία ἀγορεύσις, ἐπιλωττία, πρὸ πάντων κατὰ πληρ. ἔσχ' ἀγορῶν = ἐσταματήσεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ὀμιλῇ, Ἰλ. Β. 275: οἱ δ' ἀγορᾶς ἀγορεύουσιν, αὐτόθ. 788: πρὸλ. Ὀδ. Α. 818: ὦδῃν ἀντ' ἀγορᾶς θέμιονος, Σόλων 1. 2) τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλούμενα, ζωτοφραῖα, τὰ ὄνια, Λατ. annona, ἀγορᾶν παρασκευάζειν, Λατ. commettunt offerre, παρέχειν ἀγορᾶν διὰ πάντα τινά, Θουκ. 7. 40, Ἐσν. Ἑλλ. 11: ἄγ. παρέχειν, Θουκ. 6. 50., Ἐσν., κελ.: ἄγειν, Ἐσν. 3. 4. Ἄν. 5. 7, 33, κελ.: ἀντιθ. τῷ ἀγορᾷ χρῆσθαι, εἶχειν τὰ ἐπιτήδεια, Ἐσν. Ἄν. 7. 6, 24: τῆς ἄγ. εἰργεσθαι, ἀποκλείεσθαι ἐξ αὐτῆς, Θουκ. 1. 67, Πλουτ. Περικλῆς 29: ἀγορᾶς περικέπται, κλείω τὴν ἀγορᾶν, Διον. Ἄλ. 10. 43. ἄγ. ἐλευθέρωσα, ὅ ἐ. καθαρὰ τῶν ὀνίων πάντων, Ἀριστ. Πολ. 7. 12, 3; πρὸλ. Ἐσν. Κυρ. 1. 2, 3. ἀντίθετον τῷ ἄγ. ἀναγκαῖα, Ἀριστ. Πολ. 7. 12, 7: οἱ ἐκ τῆς ἄγ., ἀνθρώποι τῆς ἀγορᾶς, Ἐσν. Ἄν. 1. 2, 18, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 181. 6) πρῶτα καὶ ὀνή ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἄγ. τῶν βιδάλων, τῶν παρθένων, Λουκ. πρὸς Ἀπαῖδ. 19. Αἰλ. Π. Ἰ. 4. 1, πρὸλ. Νικοχάρ. ἐν «Κενταύρῳ» 2, καὶ αὐτόθι Meineke. IV. πρὸς δῆλωσιν χρόνου: ἀγορᾶ πλῆθουσα, δηλ. ἀπὸ τῆς δεκάτης περίπου ὥρας πρὸ μεσημερίας μέχρι τῆς δωδεκάτης, ὅποτε ἡ ἀγορὰ ἦτο πλήρης καὶ ἐγίνοντο αἱ συνήθεις ἐμπορικαὶ ἐργασίαι: ἀγορῆς πληθυσίσης, Ἡρόδ. 4. 181: ἀγορᾶς πληθούσης, Ἐσν. Ἄπομν. 1. 1, 10: περὶ ἢ ἀμφὶ ἀγορᾶν πλῆθουσαν, αὐτόθ. Ἄν. 2. 1, 7, 1. 8, 1: ἐν ἀγορᾷ πλῆθουση, Πλάτ. Γοργ. 469D: ὡσαύτως: ἀγορῆς πλῆθωρη, Ἡρόδ. 2. 173. 7. 223: ποιητ.. ἐν ἀγορᾷ πλῆθοντος ὄχλου, Πινδ. Η. 4. 151: πρὶν ἀγορᾶν πεπληθῆναι, Φερεικρ. ἐν «Αὐτομολοῖς» 9: —κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀγορῆς διάλυσις, ὁ χρόνος μετὰ τὴν μεσημερίαν, ὅποτε ἀπήρχοντο εἰς τὰς αἰκίας των ἐκ τῆς ἀγορᾶς, Ἡρόδ. 3. 104, πρὸλ. Ἐσν. Οἶκ. 12. 1.

ἀγοράζω, [ἄγ], μέλλ. -άσω, Ἀριστοφ. Λυσ. 633, **ἀγορῶ**, Ἑθδ. (Nesem. i' 31): ἄσρ. **ἡγόρασα**, Ἐσν. Ἑλλ. 7. 2, 18, Δημ. κελ.: πρὸμ. **ἡγόρασα**, Ἀριστ. Οἶκ. 2. 34, 5, Πολύβ.: —Μέσ., ἄσρ. **ἡγορασάμην**, Δημ. 1223, 20: πρὸμ. **ἡγορασαίμαι**, (ἴδε κατωτέρω). —Παθ., ἄσρ. **ἡγοράσθην**, ὁ αὐτ. 1360. 19: πρὸμ. **ἡγόρασαίμαι**, Ἰσαῖ 71, 22, Μένανδρ. Ἀδελ. 214. Εἶμαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, χαμῖς εἰς αὐτήν, συγγάξω ἐκεῖ: αἱ γυναῖκες ἄγ. καὶ καπηλεύουσιν, ἐν Αἰγύπτῳ ὄηλ., Ἡρόδ. 2. 35, 4. 164, πρὸλ. Ἀριστ. Φυσ. 2. 4, 2: καταλαμβάνω ἢ κατέχω τὸν τόπον τῆς ἀγορᾶς, ἐπὶ στρατιωτῶν, Θουκ. 6. 59. 2) ἀγοράζω, ὡς καὶ νῦν ἐστὶ, πωλεῖν, ἀγοράζειν, Ἀριστοφ. Ἄχ. 625, πρὸλ. Πλ. 984: ἐπιτήδεια ἄγ., Ἐσν. Ἄν. 1. 5, 10: καὶ αὐτῇ κατήντησεν ἡ κοινή σημασία: —Μέσ., ἀγοράζω τι δι' ἑμαυτόν, Ἐσν. Ἄν. 1. 3, 14, Δημ. 1215. 2) πρὸμ. παθ. ἐν μέσῃ σημασ., ἀντὶ τοῦ ἡγοράσθαι αὐτοῖς τὸν οἶνον, Δημ. 929. 6. 3) ὡς σημεῖον ἄνευθων ἀνθρώπων, περιφέρομαι ἀργὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ, διημερῶς ἐκεῖ, Κόρινθα καὶ Ἠνδ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἄχ. 720: ἀγοράσάμενος (χρῆσις ἐκ τοῦ ἀγοράσει ἀγέμενος) οὐδεὶς, οὐδεὶς θελεῖ παραμείνῃ ἐν τῇ ἀγορᾷ πρὶν ἢ ἀποκτήσῃ γενεαῖα, Ἀριστοφ. Ἰπ. 1373, ἔκδ. Δινδ. ἀγοράσειν εἰς πόλιν, περιφέρομαι, Θουκ. 6. 51, πρὸλ. τὸ ἐπὶ Η. 2: [ἄγ- κυρίως: ἀλλὰ ἄγ- ἐν Ἀπσιπ. Κίωμ. Ἀνωμόμ. 4. σ. 620.]

ἀγοραῖος, [ἄγ], **ος**, Ἰων. ὡσαύτως καὶ **ἀγοραῖα**, (ὡς ἐπίθ. Ἀρτέμιδος καὶ Ἀθηνᾶς, Παιου. 5. 15, 4., 3. 11, 9, κελ.). Ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὁ ἐκ τῆς ἄγ. ἢ ὁ ἀνήκων τῇ ἀγορᾷ, Ζεύς Ἄγ., ὡς προστάτης τῶν δημοσίων συναθροίσεων, Ἡρόδ. 5. 46, Δίσχυλ. Εὐμ. 973 (λυρ.), Εὐρ. Ἡρακλ. 70: Ἐρμῆς ἄγ., ὡς προστάτης τοῦ ἐμπορίου, Ἀριστοφ. Ἰπ. 297, πρὸλ. Σούλλ. Ἐπιγρ. 2078, 2156. Παιου. 1. 15, 1: καὶ καθόλου θεοὶ ἄγ., Δίσχυλ. Ἄγ. 90, πρὸλ. Θ. 272.

2) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἄγ., λεπτομέρειαι τῆς ἐν ἀγορᾷ ἐργασίας, Π. ἀτ. Πολ. 425C: ἄρτος ἄγ., εἶδος καλοῦ ἄρτου, Ἀλέμ. 1091D. II. ὁ συγγνάως εἰς τὴν ἀγορᾶν, ὁ ἄγ. ὄχλος, ὄμιλος, Ἐσν. Ἑλλ. 6. 2, 23, Ἀριστ. Πολ. 4. 3, 2., 6. 4, 14, κελ.: τὸ ἄγ. πλῆθος.. τὸ περὶ τὰς πράσεις καὶ τὰς ὕψας καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ τὰς καπηλείας διατριβόν, αὐτ. 4. 4, 10: —ἀγοραῖοι (μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἀνευ αὐτοῦ), οἱ, οἱ συ-

χνάζοντες εἰς τὴν ἀγοράν, οἱ δικημερῶντες ἐν τῇ ἀγορᾷ, Λατ. circumforanei, subrostrani, Ἡρόδ. 1. 93., 2. 41· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐμποροί, Ἐνν. Πόρο 3. 13:—ἐντεῦθεν καθόλου, οἱ κοῖνοι τῶν ἀνθρώπων, ὁ ὄχλος, (πρβλ. ἀγορὰ II. 2, ἀγοράζω 3.) Ἄριστοφ. Βάτ. 1015, Πλάτ. Πρωτ. 347C, Θεοφρ. Χαρ. 6, Πλάτ. Ἄπ. ι' 5, καὶ ἐν τῷ συγκρ., οἱ ἐκ τοῦ χειροτέρου ὄχλου, Πτολεμ. παρ' Ἀθην. 438F:—ἔθεν ἐπίρρ. ἀγοραῖως λέγειν, Διον. Ἄλ. περὶ Ῥητορ. 10, 11. 2) ἐπὶ πραγματίων, ταπεινός, φλύος, «πρόστυχος», σκώμματα, Ἄριστοφ. Εἰρ. 750· τοὺς νοῦς ἀγοραῖους ἦττον.. ποιῶ, αὐτ. Ἄποστ. 397· ἀγ. φίλια, Ἄριστ. Πῶ. Ν. 8. 13, 6, πρβλ. αὐτόθι 6, 4. III. καθόλου, ὁ προσήκων εἰς τὴν ἀγοράν, πεπειραμένος, ἱκανὸς εἰς τὸ δημοσίᾳ ἀγορεύειν, Πλουτ. Περικλ. 11:—ἀγοραῖος (δηλ. ἡμέρα), δικάσιμος ἡμέρα, τὰς ἀγ. ποιεῖσθαι, Στραβ. 629: ὡσαύτως ἀγειν τὸν ἀγοραῖον, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 14. 10, 21, πρβλ. ἀγορὰ II. 1, ἐν τέλ. Πλάτ. Ἄποστ. ι' 38· (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας γραμματικοί τινες γράφουσι παραφρᾶς. ἀγόρασιος, ὡς ἐν ταῖς πλείσταις ἐκδόσει τῆς Κ. Δ.):—Ἐπίρρ. -ως, με ἀγοραῖον ὕρις ἢ τρόπον, Πλουτ. Γ. Γραχχ. 4, Ἄντων. 24.

ἀγορανομέω, εἰμὶ ἀγορανόμος, Ἄλεξ. ἐν «Φαίδωνι ἢ Φαιδρίᾳ», I. Διον. Ἄλ. 10. 48, Σουλ. Ἐπιγρ. 2483. 20· πρκμ. -ηκα, Δίων Κ. 52. 32.

ἀγορανομία, ἡ, «τὸ ἀξιωμα τοῦ ἀγορανόμου», Ἄριστ. Πολ. 7. 12, 7, Σουλ. Ἐπιγρ. 1104, καὶ ἄλλ.

ἀγορανομικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀγορανόμον ἢ εἰς τὸ ὑπόβλημα αὐτοῦ· ἀγ. ἄττα, Πλάτ. Πολ. 425D· νόμιμα, Ἄριστ. Πολ. 2. 5, 21· τιμαί, Σουλ. Ἐπιγρ. 1716.

II. = τῷ λατ. aedilicius, Διον. Ἄλ. 6, 95, Πλουτ. Πομπ. 53.

ἀγορανόμιον, τό, ἀρχεῖον ἢ δικαστήριον τῶν ἀγορανόμων, Πλάτ. Νόμ. 917E, Σουλ. Ἐπιγρ. 2374. e., 44 (προσθήκαι), 2483. 25.

ἀγορανόμιος, ὄν, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ ὁ ἐν αὐτῇ εὐρισκόμενος, περιπατος, Σουλ. Ἐπιγρ. 3545.

ἀγορᾶ-νόμος, ὁ, ἀρχων τῆς ἀγορᾶς, ὁ ὅποιος ἐκἀνοῖξε τὰς ἐν αὐτῇ ἀγορὰς καὶ πωλήσεις, Ἄριστοφ. Ἀγ. 723, καὶ ἄλλ., Λυσ. 165. 34, συγκρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. ἴδε Ind. IV. πρβ. Böckh P. E. 1. 67, ἴδ. Λεξ. τῶν Ἑλλήν. καὶ Ῥωμ. ἀρχαιοστ. Smith, μετὰφρ. Τσιθανοπούλου. II. μετὰφρασις τοῦ λατ. Aedilis, ἀρχοντος ἔχοντος παρόμοια καθήκοντα, Διον. Ἄλ. 6. 90, Πλουτ. 2. 658D.

ἀγοράομαι, σχεδὸν ὁλοκληρῶς ἐν χρήσει ἐν τοῖς Ἐπικοῖς τύποις· ἐνεστ. ἀγοράσασθε· παρατ. ἡγοράσατε, ἡγορώσαντο· ἄρ. α', μόνον κατὰ γ' ἐνικ. ἀγορήσατο, (ἴδε κατωτέρω): ἄλλὰ τὸ β' ἐν τοῦ παρατ. ἡγορῶ ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ.· ἀπαρ. ἀγορᾶσθαι, παρὰ Θεόδω. 159· ἄρ. α' εὐἀγορηθεῖς (ἴδε εὐηγορέω), Πινδ. I. 1. 73· ἐν Ἡρόδ. 6. 11 τὰ χειρόγρ. ἔχουσι τὸν Ἐπ. τύπον ἡγορῶσαντο: Ἄποθ. Παρενύρσκομαι εἰς συναθροισίαν, λαμβάνω μέρος εἰς συζήτησιν, οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορῶσαντο, Ἰλ. Δ. 1· ὡσαύτως ὡς τὸ ἀγορεύω, ἐπιμῶ ἐν τῇ συνελεύσει, δημηγορῶ, ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, Ἰλ. Α. 73., I. 95· πρβλ. Ὀδ. Η. 185· παισὶν εὐκίετες ἀγοράσατε, Ἰλ. Β. 337:—«ὀμιλῶ», ἀπαγγέλλω, φθέγγομαι, εὐχολαί... ἄς... κενεαυχέες ἡγοράσατε, Ὀ. 230:—ὀμιλῶ μετὰ τινος, ἔως σύ... ἡγορῶ ξέναις, Σοφ. Τρ. 601.

[ἀγ· Ἰλ. Β. 337, χάρην τοῦ μέτρον· ἄλλως ἀγ·].

ἀγοράσθω, Δωρ. ἀπὸ τοῦ ἀγοράζω, Θεόκρ. 15, 16.

ἀγοράσειω, ἐφετ. τοῦ ἀγοράζω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀγοράσω, Λατ. empiriario, Σχολ. Ἄριστοφ. Βάτ. 1100.

ἀγοράστια, ἡ, τὸ ἀγοράζειν ἢ τὸ ἀγορασθέν· Τηλεκλειδ. Ἄδελ. 27, Διογ. Λαέρτ., κτλ.

ἀγοράσις, εὖως, ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Σοφ. 219D. κατὰ πλθ. **ἀγοράσασμα**, τό, τὸ ἀγοραζόμενον ἢ πωλούμενον, πρὸ πάντων κατὰ πλθύνοντ. = ἐμπορεύματα, Ἀσχίν. 85. 37, Δημ. 909. 27, κτλ.· πρβλ. Ἄλεξ. ἐν τῷ «Παγκρατιαστῆ», 1.

Att. 1. — Ἐπίρρ. -στικῶς, «ὠνητιῶν, ἀγοραστικῶς ἔχων», Ἡσύχ. καὶ Σουῖδ.

ἀγοραστός, ἡ, ὄν, ἔρημ. ἐπίθ., ὠνητός, Γλωσσ. **ἀγοράστρια**, ἡ, θηλ. τοῦ ἀγοραστής, Γλωσσ. **ἀγοραστρός**, ὁ, = **πυλαγόρας**, Δελφ. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1689 h.

ἀγορατυπεῖς, «ἄγχι θορυβεῖς», Ἡσύχ. **ἀγόραχος**, ἡ, γυνὴ κατέχουσα ἀξίωμα τι ἐν Πελοποννησ. πόλεσι, Σουλ. Ἐπιγρ. 1446, 1451.

ἀγόρευσις, τὸ ἀγορεύειν, Σχολ. Ἰλ. Μ. 211. **ἀγορευτήριον**, τό, τόπος ἀγορεύσεων, Σουλ. Ἐπιγρ. 5789. **ἀγορευτός**, ἡ, ὄν, περιὸν δύναται τις νὰ ὀμιλήσῃ, οὔτε ῥητόν, οὔτε ἀγορευτόν, Ἰουστ. Μ. 221D.

ἀγορεύω, (ἀγορᾶ) μετὰ παρατ. ἡγόρευον· Ἐπ. ἀγόρευον, Ἰλ. Α. 385:—μέλλ. -εῖσω, συγκρ. παρ' Ὀμ., (προσ-), Πλάτ. Θεαίτ. 147E:—ἀόρ. ἡγόρευσα, Ἐπ. ἀγ· Ὀμ., (ἀπ-), Πλάτ. Θεαίτ. 200D, Δημ. 1021. 18., 1273. 2, (κατ-), Ἄριστοφ. Εἰρ. 107. (προσ-), Ἐνν. Ἀπομν. 3. 2, 1, Δημ. 1006. 7 (συν-), ὁ αὐτ. 397, 7:—πρκμ. ἡγόρευκα. (προ-), ὁ αὐτ. 157. 20:—Μέσ., ἀόρ. ἡγορευσάμην (ἴδε κατωτ.):—Παθ., μέλλ. (τοῦ μέσου τυπ.) ἀγορευσομαι, (προ-), Ἐνν. Ἰππαρχ. 2. 7 (ἐνθα ὁμοίως ἡ ἐννοία ἀπαίτει προαγορεύεται):—ἀόρ. ἡγορεύθη, (προσ-), Δισχλῆ. Πρ. 834, Ἀναξίλ. ἐν «Νεοστίδι» 2, Φιλίμ. Ἄδελ. 16:—πρκμ. ἡγόρευμαι, (παρ-), Ἡρόδ. 7. 13. (προ-), Ἐνν. Ἀπομ. 1. 2, 35.—

Ἄλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττικῶν πεζογρ. τὸ ἔρημ. τοῦτο (καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα) εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παραπατ., τὸν δὲ μέλλ. πρκμ. καὶ ἀόρ. παραλαμβάνει ἀλλαγθὲν (δηλ. ἐρῶ, εἴρηκα, εἶπον καὶ τὰ σύνθετα αὐτῶν)· ἴδε εἶπον· νεώτεροι δὲ ἐκδόται προσεπάθησαν νὰ μεταβάλλωσι τὰ χωρία ὅσα παραβαίνουσι τὸν κανόνα τούτων· πρβλ. Cobet, V. LL. σ. 36. ἀλλ' ἴδε τοῦ Veitch τὰ Ἑλλ. Ῥήματα ἐν λέξει.—Πρβλ. ἀν-, ἀντ-, ἀπ-, ἐξ-, κατ-, προσ-, συν- ἀγορεύω.

Ὀμιλῶ ἐν τῇ συνελεύσει, δημηγορῶ, ἢ ἄλλως ὀμιλῶ· ἔπεα πτερόεντα, ἀγοράς ἀγ., Ὀμ., ὅστις σταθερῶς μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς καὶ ὁ Ἡσ. καὶ ὁ Ἡρόδ. ὡς Ἐκτωρ ἀγόρευε, Ἰλ. Θ. 542· ἀγ. τινί, Ἰλ. Α. 571, καὶ ἄλλ.· τινί τι, Ἡρόδ. 6. 97· τι πρὸς τινα, Ἰλ. Ο. 142· ὀνειδίζων ἀγ., Ὀδ. Σ. 380· κακόν τι ἀγ. τινά, ὀμιλῶ κακῶς περὶ τινος, αὐτόθι 15· ὡσαύτ. κακῶς ἀγορεύειν τινά, Ἄριστ. Ἄποστ. 378· παρ' Ἄττ. ἐν τῇ προκρούσει τοῦ κήρυκος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ: τίς ἀγορεύειν βούλεται; τίς ἐπιθυμεῖ νὰ ὀμιλήσῃ; Ἄριστοφ. Ἀγ. 54, Δημ. 285, 6 κτλ.:—ὡσαύτως· ἀγ. ὡς... Ἰλ. Α. 109, Ἡρόδ. 3. 156· ὅ, τι... Ἄριστοφ. Πλ. 102:—μετ' ἀπαρ., μὴ τι φόβον δ' ἀγόρευε, μὴ μοι συμβούλευε φυγῆν, Ἰλ. Ε. 252· ἀγ. μὴ στρατεύεσθαι, Ἡρόδ. 7. 10.

2) λέγω περὶ τινος, ἀναφέρω τι, Ὀδ. Β. 318, 263, καὶ ἄλλ., ὡσαύτως ὑπὲρ τινος ἀγ., Πλάτ. Νόμ. 776E. 3) προκηρῦττω, διακηρῦττω, Ἰλ. Α. 385, Πλάτ. Νόμ. 917D· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ., ἀγορευσασθαι ὡς... κἀμῶν νὰ κηρυχθῆ ὅτι... Ἡρόδ. 9. 26:—οὕτως ἐν τῇ Ἀττ. φράσει, ὁ νόμος ἀγορεύει, ὁ νόμος διακηρῦττει, ὀρίζει, Ἀντιφῶν 123. 16, Λυσ. 115. 6, Ἄριστ. Ρήτ. 1. 1, 5· ἀγ. μὴ ποιεῖν, Ἄριστοφ. Βάτ. 628· οὐνομα... ἦδ' ἀγ. στήλη, Σουλ. Ἐπιγρ. 1412:—ἀπλῶς λέγω, ὀμιλῶ, Σοφ. Ο. Κ. 838, Εὐρ. μετὰφρ., δέρμα θηρόδ ἀγ. χειρῶν ἔργον, λέγει, δεικνύει τὸ ἔργ. τῶν χειρῶν, Θεόκρ. 25. 175.

4) Παθ., ἐπὶ λόγῳ μέλλοντος νὰ λαληθῆ, ἐπὶ τοῖς θαπτομένοις, Θεοκ. 2, 35.

ἀγορή, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀγορά.

ἀγορηγός, ἡ, εἶδος φορηγίδος ἢ ὀλκάδος περιεχούσης κινήτην οὕτως εἰπεῖν ἀγορὰν παντοίων ὠνίων, «ἀγορηγούς ὀλκάδας, τὰ ὦνα ἐπαγομέναις», Ἐτυμ. Μ.

ἀγορηθεν, ἐπίρρ. = ἐκ τῆς συνελεύσεως ἢ τῆς ἀγορᾶς, Ἰλ. Β. 264, καὶ ἄλλ.

ἀγορήνδε, ἐπίρρ., εἰς τὴν συνέλευσιν ἢ ἀγοράν, Ἰλ. Α. 54. **ἀγορηνόμος**, ὁ, = ἀγορανόμος, Ἐπιγρ. Θάσου Cau. 137. **ἀγορητής**, οὗ, ὁ, (ἀγορήομαι) ῥήτωρ, Ἐπ. λέξ. κατ' ἐροχθὴν ἐπὶ τοῦ Νέστορος λεγομένη, λιγυὸς Πυλλίων ἀγορητής, Ἰλ. Α. 248, καὶ ἄλλ. Πρβλ. Ἄριστοφ. Νεφ. 1057.

II. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 4474, ἀγορητής φαίνεται νὰ σημαίνει = ἀγορανόμος.

ἀγορητός, μόνον τὸ ὑπερθ. ἀπαντᾷ παρ' Ἡσυχίω, «ἀγορητότατος», ὅπερ ἐρμηνεύει «λογιώτατος».

ἀγορητός, ὕος, ἡ, τὸ χάρματα τοῦ λόγου, ῥητορικὴ δεινότης, εὐγλωττία, Ὀδ. Θ. 168. Ἐπ. λέξ. **ἀγορηφί**, ἐπίρρ., ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ἡσ. Θ. 89. **ἀγορος**, ὁ, = ἀγορά· εὐρηκα μόνον ἐν λυρικαῖς χωρίοις τοῦ

Εὐρ., καὶ ἀεὶ κατὰ πληθ. (Ἰ. Τ. 1096., Ἠλ. 723., Ἀνδρ. 1037), ἐκτὸς ἐν Ἠρ. Μαιν. 412, ἔνθα ἀπαντᾷ ἐνικῶς ἀγορον ἀλίσας φίλων.

ἀγός, [ᾶ], οὐ, ὁ, (ἄγω) ἡγεμών, ἀρχηγός, συχ. ἐν Ἠλ. μ. γεν., ὡς ἐν Δ. 265. ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ν. 1, 77, Δίσχυλ. Ἰκ. 248, 904, Εὐρ. Ῥήσ. 29 (λυρ.). Ἀνθ. Π. 9. 219.

ἀγός ἢ ἀγός [ᾶ], εος, τό, πᾶν ἀντικείμενον θρησκευτικοῦ φόβου ἢ εὐλαθείας, ὅθεν ὡς τό Λατ. piaculum. I. ὅ, τι χρῆζει καθαρισμοῦ, ἀγνισμοῦ· κατάρτα, μίαισμα, ἐνοχή· ἐν τῷ ἀγεί ἐνεχέσθαι, Ἠρόδ. 6. 56, 1· ἀγός ἐκθύσασθαι, 6. 91· ἀγός· κεκτῆσται θεῶν, Δίσχυλ. Θ. 1017· ἀγός αἱμάτων, ὁ αὐτ. Εὐρ. 168· ἀγός φυλάσσεσθαι, ὁ αὐτ. Ἰκ. 375· φεύγειν, Σοφ. Ἀντ. 256· ὅθεν τὸ ἀγός συνέδη τοῖς Σουδαρίταις, Ἀριστ. Πολ. 5. 3. 11· ἀγός ἀφοσιώσασθαι, Πλουτ. Καμ. 18. πρὸλ. Ἀνθ. Π. 7. 268.—ὡσαύτ. ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, πρόσσωπον ἢ πρᾶγμα ἐπικατάρτατον, βδέλυγμα, Σοφ. Ο. Τ. 1426· ἀγός ἐλαύνειν, = ἀγγιλατεῖν, Θουκ. 1. 126. 2) ἐξελέωσις ἐξάγνισις, Σοφ. Ἀντ. 775, Ἀποσπ. 613, πρὸλ. Ἑρμαν. Δίσχυλ. Χο. 149.

II. ἐπὶ καλῆς σημασίας, = σέβας, εὐλάβεια, μέγα γάρ τι θεῶν ἀγός ισχάει αὐδὴν, Ὀμ. Ἰ. μ. Δῆμ. 479· ὡσαύτως εὐρίσκωμεν παρ' Ἠσίου. «ἄγεα, τεμένη,» καὶ «ἀγέεοι, τεμένησι,» καὶ ἐν Α. Β. 212. 33. «ἄγη, τὰ μυστήρια.»—πρὸλ. Ruhnκ Τίμ. ἐν λέξει. (Ὁ Κούρτ. ζητεῖ νὰ διακρίνῃ τὰς δύο σημασίας ὡς ἀνηκούσας εἰς διαφόρους ρίζας: (1) √ΔΓ, ἀγός, ἐξάγνισις, θυσία, ὅθεν ἀγίος, ἀγνός, ἄζομαι, πρὸλ. Σανσκρ. yag, yajami (θυσιάζω, λατρεύω), yagus, yajigam (θυσία)· καὶ (2) √ΑΓ, ἀγός, ἐπὶ κακῆς σημασίας, κατάρτα, μίαισμα, ὅθεν ἀγής ἢ ἀγῆς, ἐν-αγῆς, πρὸλ. Σανσκρ. āgas (πλημμελήματα).

ἀγοστός, ὁ, ἡ παλόμη τῆς χειρός· παρ' Ὀμ. μόνον ἐν Ἠλ. ἐν τῇ φράσει: ὁ δ' ἐν κόνιῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ, Β. 425, κτλ.· ἀγ. χειρός, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 120. II. ὁ βραχίον = ἀγκάλῃ, Θεόκρ. 17. 129, Ἀνθ. Π. 7. 464· μεταρ., Ἀκαδημείας. ἐν ἀγοστῶ, αὐτόθι, 6, 144. (συγγ. τοῦ ἄγος, ἀγκάλῃ κτλ.).

ἀγουροί, οἱ, νεανίσκοι, ἔφηβοι, «Ἀχαιοὶ δὲ κούρους, Θρᾷκες ἀγουρούς,» Εὐστ. 1788, 56. Ἰδε ἀγουρος.

ἀγουρός, ὁ, νεανίας, Βυθ. (Παρὰ Θρᾷξιν, οἱ κυριευθέντες ἔφηβοι Εὐστ. Λέων Γραμμ. σ. 460, ἴδε, μῆτερ, ὅσον ἀγουρον νῦν ἐπελαδόμην. Ἀνα Κομν. βέλ. 6, Ἀλεξιάδ. σ. 205 ἐνετείλατο συμπαραλαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς τε ἀνδρειωμένους τῶν ἀγουρων. Ἐκ τοῦ ἀγουρος ἴσως παρήχθη τὸ κωνολεκτούμενον ἀγόρι, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τῷ Πτωχοπροδρήμῳ. «Ἄν ἔχω γείτονα τινά, κ' ἔχει παιδίον ἀγόριον.» Ἰδε Δουκάγγ. σ. 17 ἐν λέξει ἀγουροί, καὶ Κοραῖ Ἀτακτ. τόμ. Α', σ. 87 ἐν λέξει ἀγόριον.

ἄγρα, ἴων ἀγρη, ἢ, (ἄγω), ἀγρεύειν, συλλαμβάνειν, θηρεύειν, τὸ κυνηγέσιον, ἢ θήρα, ἢ ἀλιεῖα, (οὐδαμῶς ἐν Ἠλιάδι) ἀγρὰν ἐφέπειν, ἐξέρρομαι εἰς ἀγρὰν, ἀσχολοῦμαι εἰς κυνηγέσιον ἢ εἰς ἀλιεῖαν, Ὀδ. Μ. 330· χάρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἀγρη, Χ. 306· ἀγραις προσκεῖσθαι, Σοφ. Λύ. 407· ἐς ἀγρας ἔλθαι, Εὐρ. Ἰκ. 885, Πλάτ. Νόμ. 823E· ἔχων ἀπύνους ἀγρας, ἐπὶ ἀλιέων, Σοφ. Λύ. 880. 2) ἀγρευμα καὶ ὁ τρόπος τοῦ ἀγρεύειν, Πινδ. Ν. 3. 143, Ἠρόδ. 2. 70, 1.

II. ὅ, τι συνελήφθη ἐν τῷ κυνηγίῳ ἢ τῇ ἀλιεῖᾳ, τὸ θήραμα, Ἠσ. Θ. 442· ἀγρὰν ὠλεσα, Δίσχυλ. Εὐμ. 148 (λυρ.)· εὐκέρως ᾶ, Σοφ. Λύ. 64, πρὸλ. 297· Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἀγρὰν, Εὐρ. Ἀποσπ. 521: «κυνῆγι,» Ἠρόδ. 1. 73. 5. κτλ.· ἐπὶ ἰχθύων, ὅ, τι συνελήφθη ἐν τῷ δικτύῳ, Εὐαγγ. Λουκ. ε', 9.—μεταρ. δορὸς ἀγρα, Δίσχυλ. Θ. 322 (λυρ.). III. Ἀγρὰ ἢ ἐπώνυμον τῆς Ἀρτεμίδος, ὡς τὸ Ἀγροτέρα, Ἀγραιά, Πλάτ. Φαῖδρ. 229C, πρὸλ. Ruhnκ Τίμ. 186.

ἀγρᾶδες, ἐπίρρ., ποιητ. τύπος τοῦ ἀγρόνδε, Καλλ. Ἀποσπ. 26. ἀγραιός, α, ον, (ἀγρὰ) ὁ τῆς ἀγρας, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πaus. 1. 41, 6, καὶ τῆς Ἀρτεμίδος Εὐστ. 361, 36· θαίμονες, Ὀππ. Ἀλ. 3, 27· πρὸλ. Ἀγροτέρα.

ἀγραμμάτια, ἢ, ἑλλειψις γνώσεως, γραμμάτων, «ἀγραμμάτιωσύνῃ,» Δίλ. Π. Ἰσ. 8, 6.

ἀγραμμάτιευτος, ὁ, ἀγραμμάτιωσ ἄπειρος, Εὐστ.

ἀγράμματος, ον, ὁ ἄνευ γνώσεως γραμμάτων, ἀγράμματος ὡς καὶ νῦν ἐστὶ, Λατ. illiteratus, Δαμόξ. ἐν «Συντρόφοις» 12, Ξεν. Ἀπομ. 4. 2, 20. Ἀνθ. Π. 11. 154, πρὸλ. Σέξτ. Ἑμπ. Μ. 1. 99· ἀνίκανος νὰ ἀναγνώσῃ ἢ γράψῃ, Πλάτ. Τίμ. 23. Α:—Ἐπίρρ. -τως, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9, 10. II. = ἀγραπτος, ἀγρ. ἔθῃ, Πλάτ. Πολιτικ. 295 Δ. III. ἐπὶ ζώῳ, ἀνίκα-

γος νὰ δώσῃ ἐναρτήρον φωνήν, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1. 1. 29· ἐπὶ ἡλῶν, ἀναρῆρος, ὁ αὐτ. Ἑρμ. 2. 2, Διογ. Λα. 3. 107.

ἄ-γραμμος, ον, ὁ μὴ ὢν ἐπὶ τῆς γραμμῆς· ἀγραμμο ἀφεί- ται = δὲν ὑπολογίζονται, περὶ τῆς βολῆς τῶν κύβων, «τῇ τῶν βό- λων παιδιᾷ οὕτως ἐλέγετο,» Ἠσὺχ.

ἀγρᾶνδης, = ἀγρόνδε, Δωρ. ἐπίρρ. ἐν Θεογῶντ. Ὑποτυπώ- σεσι 163. 33.

ἀγρᾶντα, τά, «ἐορτῇ ἐν Ἀργεῖ ἐπὶ μιᾷ τῶν Προίτου θυγατέ- ρων,» Ἠσὺχ.

ἄ-γραπτος, ον, ὁ μὴ γεγραμμένος, ἀγρ. θεῶν νόμιμα, Σοφ. Ἀντ. 454: πρὸλ. ἀγραφος. II. ἀγρ. δίκη, δίκη ἐξαλειφθεῖσα, ἐπὶ γενομένη ἐνοστάσει, «ἀγραπτος δὲ δίκη ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναίρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα,» Πολυδ. 8. 57.

Ἀγραστυῶν καὶ Ἀγραστυῶν καὶ Ἀγραστυεῶν, ὄνος, ὁ, μὴν Ἀμφισσειῶν, ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν Βουκατίῳ. Ἐπίγρ. Δελφῶν W. et F. 92. 215. 247. 248. 256. 428.

ἀγραυλῆω, εἶμαι ἀγραυλος, ζῶ, διάγω ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐκτὸς τῆς οἰκίας, Ἀριστ. Θανμ. 11, Πλουτ. Νομ. 4, Στράβ. 197· ἐπὶ ποιμένων Εὐαγγ. Λουκ. ε', 8.

ἀγραυλῆς, ἐς, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐκτὸς τῆς οἰκίας, κοίτη, Νικ. Θ. 78.

ἀγραυλία, ἢ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀγραυλοῦ—παρὰ Διον. Ἀλ. 6. 44, Διοδ., κτλ., στρατιωτικὴ ὑπερησία ἐν τῷ ἀγρῷ.

ἀγραυλιζομαι, ἀποθ., = ἀγραυλῆω, Θεοφύλακτ. Σιμοχάτ. 179. 4.

ἀγραυλος, ον, (ἀγρός, αὐλή) ὁ μένων ἐν τοῖς ἀγροῖς, διά- γων ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἐπὶ ποιμένων, Ἠλ. Σ. 162, Ἠσ. Θ. 26, Ἀπολλ. Ρόδ. 4, 317· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 179· ἀλλὰ, ἀγρ. ἀνὴρ, ἀγρικός, αὐτ. 11. 60. 2) σύνθησις ἐπί- θετον τῶν βοῶν, βόας ἀγραυλοῖο, Ἠλ. Κ. 155, Ρ. 251, Ὀδ. Μ. 253· θῆρ, Σοφ. Ἀντ. 349 (λυρ.), Εὐρ. Βάκχ. 1187 κτλ.

3) ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ἀνήκον εἰς τὸν ἀγρὸν, ἀγροτικόν, πύλαι, ὁ αὐτ. Ἠλ. 342.

ἀγραφία, ἢ, τὸ μὴ γράφειν ἢ γράφεσθαι τι (ζωγραφεῖσθαι). Θ. Στοῦδ. σ. 452. 461. ἐκδ. Μι. 2) τὸ μὴ γράφειν ἐπι- στολάς. Μ. Ἀχομ. τ. Β. σ. 62, 13. 351, 21. ἔ. Λ. ἔτι ἀνών- ἑστος. ἐν Gram. An. gr. Ox. τ. III, σ. 180.—Κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ Θ. Σ. ἐκ τοῦ Θεοφύλακτου 3, 700, ἀλλ' ὄλιως ἄνευ ἐρ- μηνείας.

ἀγραφίου γραφή, ἢ, καταγγελία κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου ὅσων τὰ ὀνόματα ἐξηλείφθησαν ἐκ τοῦ καταλόγου πρὶν ἢ ἀποτίσσωσι τὴν ὀφειλὴν, Δημ. 1338, 19, Πολυδ. 8. 54.

ἄ-γράφος, ον, ὁ μὴ γεγραμμένος, μνήμη, Θουκ. 2. 43· ἀγρ. διαθήκη, προφορικὰ διαθ., Πλουτ. Κορ. 9, πρὸλ. ἀγρ. κλη- ρονόμος, Λουκ. Τεξ. 23· ἀγραφα λέγειν, ὁμιλεῖν ἄνευ βι- βλίου ἢ χειρογράφου, ὁ αὐτ. Δημοσθ. 8:—Ἐπίρρ. -φος, Κλ. Ἀλεξ. 771. II. ἀγραφοὶ νόμοι, οἱ μὴ γεγραμμένοι, εἰναι δὲ οὗτοι 1) οἱ νόμοι τῆς φύσεως, ὁ ἠθικός νόμος (πρὸλ. ἄ- γραπτος) τοῖς ἀγρ. νόμοις καὶ τοῖς ἀνθρωπίνοις ἐθεσι, Δημ. 317. 23· τὸ δίκαιον ἐστὶ διττόν, τὸ μὲν ἀγρ., τὸ δὲ κατὰ νόμον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13. 5. 2) νόμοι ἐξ ἔθους, ἔθιμα, κοινὸς νόμος, Θουκ. 2. 37· ἀγρ. νόμιμα, Πλάτ. Νόμ. 793A, πρὸλ. μάλιστα Ἀριστ. Ῥητ. 1. 10, 3. καὶ 13, 2· ἀγρ. ἀδίκημα, πλημμέλημα μὴ θεωρούμενον ὡς τοιοῦτον ὑπὸ τοῦ γρα- πτοῦ νόμου, «ἀγραφα ἀδίκηματα, περὶ ὧν νόμος οὐ γέγραπται,» Ἠσὺχ.

3) θρησκευτικὰ προφορικὰ παραδόσεις, οἵαι αἱ τῶν Ἑμολπίδων, Λυσ. 104. 8. III. ὁ μὴ ἀναγραφόμενος ἐν τινὶ ἔγγραφῳ, ἀγρ. πόλεις, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν περιλαμβάνονται ἐν συνθήκῃ τινί, Θουκ. 1. 40. 2) ἀγρ. μέταλλα, μεταλ- λεία, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνεγράφοντο εἰς τὸν κατάλογον τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀνεσκάπτοντο κρυφίως πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ φόρου τοῦ 1/2, «ἀγράφου μετάλλου δίκη, εἴ τις οὖν ἐδόκει λάθρα ἐργάσασθαι μέταλλον, τὸν μὴ ἀπογραφάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν,» Σουῖδ. ἐν λέξ.· πρὸλ. ἀπογράφω, III, ἀναπόγρα- φος. IV. ὁ ἄνευ ἐπιγραφῆς, Συλλ. Ἐπίγρ. 155. 41.—Ἐλέξιο τοῦ πεζοῦ λόγου.

ἀγραψ, ἐπιθ. ἐν στίχῳ ἱαμβικῷ, «ἐκ πατρὸς ἀγραψ, ἐκ τε- κούσης γραπτέος.» Θ. Στοῦδ. σ. 440. ἐκδ. Μι., ἔνθα περὶ Χρι- στοῦ ὁ λόγος, ὅτι καθὼ οὖδος τοῦ πατρὸς Θεοῦ δὲν ἦτο δυνατόν οὕτε ἔπρεπε νὰ ζωγραφῆται, ἀλλὰ μόνον καθὼ ἀνθρώπος.

ἀγρει, ἴδε ἐν λ. ἀγρεύω, II.

ἀγρεῖος, α, ον, (ἀγρός), ὁ τοῦ ἀγροῦ, πλάτανος, Ἀνθ. Π. 6. 35. 2) σκαιός, φορτικὸς τοῦ τρόπου, ὡς τὸ ἀγροί- κος, Ἀριστοτ. Νεφ. 655, Θεσμ. 160.

ἀγροεισύνῃ, ἢ ἀγροικία, σκαιότης ἢ, = βίος τραχὺς πλανη-

τικός, 'Ανθ. Π. 6. 51. πρβλ. Τακωφίου Δελφ. 'Επιγρ. 1. 6.
ἀγροῖφναν, ἴδε ἐν λ. ἀγροῖφνη.
ἀγροῖφνος, ον, ὁ ληρθεῖς ἐν τῇ ἀγρᾷ· τὸ ἀγρ. = ἀγρα Π, 'Ανθ. Π. 6. 224.
ἀγροῖφνών, ὄνος, ὁ, θηρευτής, κυνηγός, 'Αρτεμ. 2, 17, 'Ετυμ. Μ. 13:—καὶ ἀγροῖφνών, κάμαξ ἢ λαμπὰς ἢ δόρυ, ἴδε 'Ψούχ.
ἀγροῖφσία, 'Ἰων.—ἴη, ἢ, = ἀγρα Ι., 'Ανθ. Π. 6. 13, Καλλ. 'Αποσπ. 22. 2.
ἀγροῖφταί, «παρὰ Κωῖος ἐννέα κόρα: κατ' ἐνιαυτὸν αἰρούμεναι πρὸς θεραπείαν τῆς 'Αθηνᾶς,» 'Ψούχ.
ἀγροῖφτης, ου, ὁ, (ἀγροῖφω) ἀρχων παρὰ Λακεδαιμονίους, «ἀγροῖφταν, ἡγεμόνα, θεόν,» 'Ψούχ. ὅθεν ἐπανορθοῦται ὑπὸ Τουρ ἀντὶ τοῦ ἀγροῖφτης ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1002 (λυρ.), καὶ ὑπὸ Bergk ἐν 'Δλκμ. 16. 1, 8:—Ρῆμα δὲ ἀγροῖφτεῖω = εἶμαι ἀγροῖφτας ἀπαντᾷ ἐν Πελοπον. ἐπιγραφή ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1395· πρβλ. ὠσαύτως ἐπὶ ἀγροῖφτης.
ἀγροῖφμα, τό, (ἀγροῖφω), τὸ συλληφθὲν ἐν θήρᾳ, θήραμα, λεία, λάφυρον, Εὐρ. Βάχχ. 1241:—μεταφ., 'Ξεν. 'Απομ. 3.11.7· ἀγρ. ἀνθέων, Εὐρ. 'Απ. 754· πρβλ. ἀγρα Π. II. μέσον θηρευτικόν, ἀγρ. θηρῶς, Αἰσχύλ. Χο. 998· ἐντός .. μορσιμῶν ἀγρ., περὶ τοῦ δικτύου τοῦ βιβθέντος ἐπὶ τοῦ 'Αγαμέμνονος, ὁ αὐτ. 'Αγ. 1048, πρβλ. Εὐμ. 460.
ἀγροῖφουσα, ὄνομα 'Αθηναϊκοῦ πλοίου, 'Ερμ. 'Αρχαίολ. 3123.
ἀγροῖφς, εὼς, ὁ, (ἀγροῖφω) κυνηγός, ἐπιθετὸν τοῦ 'Αρισταίου, Πινδ. Π. 9. 115· τοῦ 'Απόλλωνος, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 205 (πρβλ. ἀγροῖφτης)· περὶ τοῦ Βάχχου, Εὐρ. Βάχχ. 1192 (λυρ.)· περὶ τοῦ Πανός, τοῦ Ποσειδῶνος, κλπ., Dorvill. Χαρτ. 77. II. ἐπὶ βέλους, 'Ανθ. Π. 6. 75. III. εἶδος ἰχθύος, Αἰλ. 'Ι. Ζ. 8. 24.
ἀγροῖφσιμος, η, ον, ὁ εὐκόλως ἀγροῖφμενος, Σχόλ. Σοφ. Φ. 863.
ἀγροῖφσις, εὼς, ἡ, τὸ συλλαμβάνειν, 'Ψούχ., Achm. 'Ονειρ. 178.
ἀγροῖφτήρ, ἥρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Θεόκρ. 21. 6, Καλλ. 'Αρτ. 218, 'Ανθ. Π. 7. 578. II. ὡς ἐπιθ., ἀγρ. κύνας, 'Οππ. Κυν. 3, 456· ἀγροῖφτηρί λίνω, ὁ ἔ. διὰ δικτύου ἀλιευτικῷ, Μανέθ. 5, 279.
ἀγροῖφτήριον ψυχῶν, Θ. Στουδ. σ. 969 ἐκδ. Μι.
ἀγροῖφτής, οὔ, ὁ, = κυνηγός, ὡς τὸ ἀγροῖφς, ἐπιθ. τοῦ 'Απόλλωνος ὡς καταβαλόντος τὸν Πύθωνα, Σοφ. Ο. Κ. 1091 (λυρ.). II. ὡς ἐπιθ. ἀγρ. κύνας, κυνηγητικοί κ., Σόλων 23, 2· ἀγρ. κάλαμοι, ἢ ἐκ καλάμων παγίς τοῦ θηρευτοῦ, 'Ανθ. Π. 7. 171, πρβλ. 6. 109.
ἀγροῖφτικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος, χρήσιμος ἢ πεπειραμένος εἰς τὸ θηρᾶν· ἀγροῖφτικόν (ἔστι), χρήσιμον εἰς τὸ νᾶ παγιδεῦση τις ἐχθρόν, 'Ξεν. 'Ἰππαρχ. 4. 12. 'Επίρρ. -κῶς, Πολυδ. 5. 9.
ἀγροῖφτίς, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἀγροῖφτης, πιθάνη γραφ. ἐν Σχολ. 'Αριστοφ. Σρ. 367.
ἀγροῖφτός, ἡ, ὄν, ὁ συλληφθεῖς, 'Οππ. 'Αλ. 3. 541.
ἀγροῖφω, μέλλ. εὐσω, Καλλ. 'Αρτ. 84· ἀόρ. ἡγροῖφσω, Εὐρ. Βάχχ. 1204:—Μέσ. ἴδε κατωτέρω:—Παθ., ἀόρ. ἡγροῖφθη, 'Ανθ: (ἀγρα). Συλλαμβάνω ἐν θήρᾳ ἢ αἰετία, ἰχθύς, 'Ηρόδ. 2. 95, πρβλ. 'Ξεν. Κυν. 12. 6· ἀγρῶν ἡγροευκότες, Εὐρ. Βάχχ. 434· ἐπὶ πολέμου, φιλεῖ. ἀνδράς.. ἀγροῖφειν νέους, Σοφ. 'Αποσπ. 498:—ὠσαύτ. ἐν τῷ μέσ. τυφφ, θύματ' ἡγροῖφσασθ', συνελάβετε ἢ ἐξελέξατε δι' ἑαυτοὺς τὰ θύματά σας, Εὐρ. 'Ι. Τ. 1163:—ὠσαύτως, τί μοι εἶφος ἐκ χερὸς ἡγροῖφσω; διὰ τί ἀήρηπασας ..; ὁ αὐτ. 'Ανθρ. 841:—Παθ. θηρευομαι, συλλαμβάνομαι ἐν θήρᾳ, 'Ξεν. 'Αν. 5. 3. 8· ἀγροῖφθεῖς μ' ἡγροῖφσε, 'Ανθ. Π. 9. 94. 2) μεταφρ. ἐπιδιώκω, θηρεύω, διψῶ τινος, αἶμα, Εὐρ. Βάχχ. 138· ἀρετᾶς δύναμιν, 'Αριστοφ. ἐν Bergk λυρ. σ. 664· ὕπνον, 'Ανθ. Π. 7. 196· πρβλ. 12. 125· ἀλλ' ἀγροῖφειν τινὰ λόγῳ, παγιδεῦειν, συλλαμβάνειν τινὰ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ λόγων, Εὐαγ. Μάρκ. ἰβ', 13.
ἀγροῖφω, ποιητ. τύπ. τοῦ προηγ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., ἀλλὰ σπανίως ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ· ἀγροῖφ δ' οἶνον ἐρυθρόν, ζήτησον., 'Αρχιλ. 5. 3· τρέμος πᾶσαν ἀγροῖφ, καταλαμβάνει, Σαπρ. 2.14, πρβλ. Θεόγν. 294· ἀγροῖφ πόλιν, κυριεύει, Αἰσχύλ. 'Αγ. 126 (λυρ.), ἐπὶ τοῦ ἀλιεύειν, ἀγροῖφς, 'Ανθ. Π. 6. 304. II. παρ' 'Ομήρῳ μόνον κατὰ προστακτ. ἀγροῖφ = ἄγε, ἔλα, ἐμπρός! ἀγροῖφ μὲν οἱ ἔπερσον 'Αθηναίην, 'Π. Ε. 765· οὕτως, ἀγροῖφτε, 'Οδ. Υ. 149· πρβλ. Βουττμ. Δεξιλ. ἐν λέξει.
ἀγροῖφ, ἡ, 'Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀγρᾶ.
ἀγροῖφγορός ὕπνος, 'Επιγρ. ἀδύλου προελεύσεως τοῦ ἔτους 518 μ. Χρ. Συλλ. 'Επιγρ. 9449.—Λέγομεν νῦν ἀξυπνήσον ὕπνον· οἱ δὲ παλαιοὶ ἔλεγον νηγρετον ὕπνον.
ἀγροῖφθεν, ἐπίρρ. ἐκ τῆς θήρας, 'Απολλ. Ρόδ. 2. 938.
ἀγροῖφνόν, τό, δίκτυον· προσετι δίκτυοειδὲς ἐπιβλήμα ἐξ ἐρίων

δ περιτίθεντο οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Βάχχου καὶ οἱ τὰς ἐπιφῶδς λέγοντες· τοιοῦτον δὲ καὶ Τειρεσίας ἐπεβάλλετο, 'Ψούχ. καὶ Πολυδ. 4. 116.
ἀγροῖφτινω, μέλλ. -ανῶ, Πλάτ. Πολ. 501E· ἀόρ. ἡγροῖφτινα, Δίων Κ. 44. 47, Αἰλ.—Παθ., Διον. 'Αλ. 12. 3, Πλούτ.:—μέλλ.
ἀγροῖφανθήσομαι, 'Εσθ. (Δαν. ια', 11)· ἀόρ. ἡγροῖφάνθη, Διόδ. 24. 1:—Παρ' 'Αττ. οἱ παθητικοὶ τύποι παρελαμβάνοντο ἐκ τοῦ ἀγροῖφω (πρβλ. Λοβ. Φρύν. σ. 757), ὅπερ ἴσο σπάνιον ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ· ἀλλὰ τὸ συνθετ. παθ. ἐξ ἀγροῖφτινωμαι ἀπαντᾷ παρὰ Πλάτ., καὶ τὸ ἐνεργ. ἐξ ἀγροῖφτινω παρ' 'Ηρόδ. Εὐρ. Πλάτ.— I. ἀμετάβ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἀγροῖφς, ὀργίζομαι, ἐξερεθίζομαι, Πλάτ. Πολ. 493B, κτλ.· τενὶ ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. Συμπ. 173D· ἐπὶ ζῶων, εἶμαι ἀγροῖφς, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9. 1, 11· ἐπὶ ποταμῶν κτλ., ἐξεγείρομαι, ἐξογκοῦμαι, πρὸς τὴν πλήμυρᾶν .. ἀγροῖφτινῶν ὁ ποταμὸς, Πλούτ. Καίσ. 38:—ἐπὶ ἐλκῶν, ἐρεθίζομαι, θυμῶν, ἢν ἀγροῖφτινῆ ἢ διὰ δόρωσις, 'Αρεταῖ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11, κτλ. II. μετὰβ. ἐκφράζον τὸ ἐνεργ. γοῦν αἴτιον, κάμνω τινὰ νᾶ ὀργισθῆ, ἐξοργίζω, ἐξερεθίζω, Δίων Κ. 44. 47· ἐπὶ ἔρωτος, ἐρεθίζω, 'Αγ. 'Ιάτ. 2. 7:—Παθ., εἶμαι ἐξοργισμένος, Πλούτ. 'Αντων. 58.
ἀγροῖφτιμπελος, ἡ, ἀγρία ἄμπελος, ἀγριοῖφλημα, Διοσκ.
ἀγροῖφς, ἄδος, ἡ, = ἀγρία, παράδοξος θηλ. τοῦ ἀγροῖφς, 'Απολλ. Ρόδ. 1, 28, 'Αρατ., κτλ.· ἄμπελον ἀγροῖφάδα, 'Ανθ. Π. 9. 561.
ἀγροῖφια, εἶμαι ἀγροῖφς, 'Οππ. Κ. 2. 49, ἐν τῷ 'Επ. τύπῳ ἀγροῖφωντα.
ἀγροῖφρῶς, «ὀρίανον,» 'Ψούχ.
ἀγροῖφδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀγροῖφς, μικρὸς ἀγρός, Λατ. agellus, 'Αρρ. 'Επίκτ. 1. 1, 10., 2. 2, 17.
ἀγροῖφ-ελαία, ἡ, ἀγρία ἐλαία, Λατ. oleaster, Διοσκ. 1. 125.
ἀγροῖφελᾶνός, ἐξ ἀγροῖφελαιίου, Γλωσσ.
ἀγροῖφ-ἐλαιός, ον, ἐπὶ τῆς ἀγρίας ἐλαίας, 'Ανθ. Π. 9. 237. II. ὡς οὐσιαστ., = ἀγροῖφελαιία, Θεόκρ. 7. 18, Θεόκρ. 'Ι. Φ. 2. 3, 5, 'Επιστ. π. 'Ρωμ. ια', 17.—Περὶ μεταγενεστέρων τοιοῦτων τύπων, ὡς ἀγριο-βάλλανος, κτλ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 382.
ἀγροῖφεύς, «ἀγροῖφικός,» 'Ψούχ.
ἀγροῖφίζομαι, ἐρεθίζομαι, 'Ἰπποκρ.
ἀγροῖφινός, ἡ, ὄν, = ἀγροῖφς, Χρησμ. Σιθυλλ. 7. 79.
ἀγροῖφικός, ἐσφ. γρ. Θεόκρ. 20, 6. Μόσχ. 5, 13 ἀντὶ ἀγροῖφς.
ἀγροῖφμαῖος, α, ον, ἀγροῖφς, τὸ ἐναντίον τοῦ ἡμερος, τὰ ἀγροῖφμαῖα, ἢ σὲρξ ἀγριῶν ζῶων, «κυνήγι,» Πτολεμ. παρ' 'Αθην. 559F.
ἀγροῖφ-μέλισσα, ἡ, = ἀγρία μέλισσα, μεταφ. ἐπὶ τοῦ 'Ηγησίου, 'Ψούχ.
ἀγριο-απίδιον, τό, ἀγριοῖφδιον, Γεωπ. 8. 37.
ἀγριο-βάλλανος, ἡ, ἀγρία βάλανος, 'Εσθ.
ἀγριο-βάρβαρος, ον, εἰς ὑπερβολὴν βάρβαρος, Μανασσ. Χρον. 4350.
ἀγριοῖφ-βουλος, ον, ὁ ἀγρίαν ἔχων βουλήν, Πολέμ. Φυσιογν.
ἀγριοῖφνωμοσύνη, ἡ, ἀγρία γνώμη, φρόνημα, Κ. Μανασσ. σ. 496.
ἀγριοῖφ-δαίτης, ον, ὁ, ὁ ἐσθίων ἀγρίους καρπούς, Χρησμ. παρὰ Πανσ. 8. 42, 6.
ἀγροῖφίεις, ἐσσα, εν, = ἀγροῖφς, ὀπώρη, κράδη, Νικ. 'Αλεξ. ἐπὶρρ. 30. 617.
ἀγριοῖφ-ηδύοσμος, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν· ἴδε Ζωναρᾶν ἐν λέξει μίνθη.
ἀγριοῖφ-θροῦς, ουν, ὁ προξενῶν ἀγριῶν θροῦν, ἀγροῖφς, φοβερός, Κ. Μανασσ. σ. 544.
ἀγριοῖφ-θύμος, ον, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν· «ἀγριοῖφθυμος, ἀγριοῖφψυχος, θηριώδης,» 'Ψούχ.
ἀγριοῖφ-κάνναβις, ἡ, ἀγρία κίνναβις, Διοσκ.
ἀγριοῖφ-κάρδαμον, τό, ἀγριὸν κάρδαμον, Γαλιην.
ἀγριοῖφ-κάρδιος, ον, ὁ ἔχων θηριώδη καρδίαν, Μανασσ. Χρον. 3763.
ἀγριοῖφ-κεντρος, ον, ὁ ἀγριῶν ἔχων κέντρον, Μανασσ. Χρον. 4634.
ἀγριοῖφ-κοικύμηλα, ων, ἀγρία κοικύμηλα, ἀγριοδαμάσκηνα, Διοσκ. 1. 174. 'Εν τῇ ἐκδ. τοῦ Kühn γράσσεται ἀγριοκοικύμηλα.
ἀγριοῖφ-κρόμμυον, τό, ἀγριὸν κρόμμυον, βολβός, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 283.
ἀγριοῖφ-κύμινον, τό, ἀγριὸν κύμινον, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 709.
ἀγριοῖφ-λάχανα, ων, τά, ἀγρία λάχανα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 52, 'Εκκλ.
ἀγριοῖφ-λειχίν, ὁ, = ἀγροῖφς λειχίν (3), 'Ψούχ.

ἀγριο-μαλάχην, ἢ, ἀγρία μαλάχην, «ἀγριομολόχα,» Σχολ. Νικ. Θ. 89.

ἀγριό-μηλα, ὠν, τά, ἄγρια μήλα, Διοσκ. 1. 164.

ἀγριό-μορφος, ὠν, ὁ ἔχων ἀγρίαν μορφήν, Ὀρφ. Ἀργ. 977.

ἀγριο-μυρίκη, [1], ἢ, ἀγρία μυρίκη, Ἐδδ. (Ἰερσμ. ιζ', 6.)

ἀγριό-μυρς, ὠν, ὁ μέχρις ἀγριότητος μυρς, Ἐκκλ.

ἀγριο-πετερινάλιον, καὶ -πέτερινον, τό, ὁ ἔποψ, Δουκάγιοι καὶ Γλωσσ.

ἀγριο-πήγανον, τό, ἄγριον πήγανον, Ἰπσύχ.

ἀγριο-πηγός, ὁ, (πήγνυμι) = ἀμαξουργός, ἀγρίων ξύλων ἐργάτης, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰπ. 462.

ἀγριό-πνοος, ὠν, συνηρ. -πνοους, ουν, ὁ ἀγρίως πνέων, Μανασσ. Χρον. 1483, 3776.

ἀγριο-ποιέω, κἀμνω τὸ ἄγριον, Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 613.

ἀγριο-ποιός, ὠν, ὁ ἀγρίως χαρακτῆρας περιγράφων, ἀγρίαν ποιήσαν ποιῶν, ὡς ἐπίθ. τοῦ Αἰσχύλου ἐν Ἀριστοφ. Βατ. 837.

ἀγριο-ορίγανος, ὁ, τό ἄγριον ορίγανον («ρίγανη»), Διοσκ. 3. 34.

ἀγριο-ορνιθες, ὠν, αἱ, ἄγρια ὄρνιθες, ἄγρ. πετηνά, Βυζ.

ἀγριος, α. ὠν, Ὀδ. 1. 119· ὠσαύτ. ος, ὠν, Ἰλ. Τ. 88, Πλάτ. Νόμ. 824Α· ἄγριος, ὡς θηλ., ὠσαύτως παρὰ Φωκυλ. 3. 6, Θεοκρ. 22. 36· ἀγρία ἀπαντᾷ ὠσαύτως παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 614, Σοφ. Φ. 173, 265, Ο. Τ. 476·—συνηρ. -ώπερος, Θεοκρ. 6. 60·—ὑπερθ. -ώστατος, Πλάτ. Πολ. 564Α: (ἀγρός): ὁ ζῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἄγριος, Λατ. agrestis: ἐντεῦθεν·

1. ἐπὶ ζῶων τὸ ἐναντίον τοῦ τεθασῆος ἢ ἡμερος, ἄγριος, ἄγριον θηρῶν· βάλλειεν ἄγρια πάντα, ἄγρια ζῶα παντός εἴδους, Ἰλ. Ε. 52· αἰξᾶς, Φ. 24, 1. 539· ἴπποι, ὄνοι, κτλ., Ἡρόδ. 7. 86., κτλ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς ἐν ἀγρία καταστάσει διατελούντων, ὁ αὐτ. Δ. 191· ἐπὶ χωρικοῦ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πολίτην, Μόσχ. 5. 15. 2) ἐπὶ δένδρων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡμερον, ἄγριος, Πινδ. Ἀποσπ. 21, Ἡρόδ. 4. 21, κτλ.· μητρός ἀγρίας ἄπο ποτόν, παρασκευασθὲν ἐξ ἀγρίας ἀμπέλου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 614, πρβλ. Ἀριστ. Περὶ 20. 12, 4· ἄγριον ἔλαιον, Σοφ. Τρ. 1197· ὕλη, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 476, κτλ. 3) ἐπὶ χωρῶν ἀγρία γῆ, ἀκαλλιέργητος, Λατ. horridus, Πλάτ. Φαῖδ. 113Β, Νόμ. 905Β: —ἀλλά, ἢ, κατ' ἔξοχ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ζῶων, κτλ. καὶ 4) ὅπου ἔρχυνται ἰδιότητες ἀνηκούσας εἰς ἀγρίαν κατάστασιν: 1) ὑπὸ ἡθικῆν ἔννοιαν, τραχὺς, κακός, χαλεπός, ἄγριος, Λατ. ferus, ferrox, Ἰλ. Θ. 96, Ὀδ. Α. 199, κτλ.· πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 349, 567, Αἰσχίν. 8. 10· τύραννος, δεσπότης, Πλάτ. Γοργ. 510Β, Πολ. 329C· ἄγριο παῖ καὶ στυγνέ, Θεοκρ. 23, 19, πρβλ. 2, 54· ἄγρ. κυδευτής, ὁ μετὰ πάθους παίζων κύδους, Μενάνδρ. Ἀδελφ. 335. 2) ἐπὶ χαρακτῆρος, διαθέσεως, πάθους, ἀγριοκός, τραχὺς, ἄγριος, μανιώδης, κακός, θυμὸς, χόλος, Ἰλ. Ι. 629, Δ. 23· λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν, Ω. 41· ἄγρ. πτόλεμος, μῶλος, Φ. 737, 398· ἀγριος ἀτή, Τ. 88· ἄγρ. ὀδοί, ἄγρ. τρόποι ἢ βουλαί, Σοφ. Ἄντ. 1274· ἐργή, Ο. Τ. 344· ἀγριώτατα ἦθεα, Ἡρόδ. 4. 106· ἔρωτες, Πλάτ. Φαῖδ. 81Α· φίλια, ὁ αὐτ. Νόμ. 837Β, πρβλ. Πολ. 572Β, κτλ.—τὸ ἄγριον, ἡ ἀγριότης, ὁ αὐτ. Κρατ. 394Ε· ἐς τὸ ἀγριώτερον, εἰς τραχύτερα μέτρα, Θεοκρ. 6, 60. 3) ἐπὶ πραγμάτων, περιστάσεων, κτλ., τραχὺς, σκληρός, δεσπιά, Αἰσχύλ. Πέρσ. 176· τέρας, Εὐρ. Ἰπκ. 1214· νύξ ἀγριωτέρη, ἀγρία, θουελλώδης, Ἡρόδ. 8. 13· δουλεία, δουλωσις, Πλάτ. Πολ. 564Α, καὶ ἄλλ.· ἔξυστασις ἀγρία, βίαία προσπάθεια, ὁ αὐτ. Φίλ. 46D· ἄγρ. βάρρος, ἐπὶ δυνατοῦ, θερμοῦ οἴνου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 130.

5) ἄγρ. νόσος, πθ. συνώνυμ. τῷ τεθηριωμένος, ἢ, ἐν τῇ ἰατρ. σημασί, χαλεπὴ, καρινιώδης, Σοφ. Φ. 173, 265· ἄγρ. ἔλκος, Βίων 1. 16· ἦε ἀγριαίνω, ἀγριόω, καὶ πρβλ. Κέλσ. 5. 28, 16. Ἰπ. 972, Ἀριστοφ. Σπῆν. 705· ὠσαύτως, ἄγρια, οὐδ. πληθ., Ἰπ. Ἀσπ. 236, Μόσχ. 1. 11. [Ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι ἀπανταχοῦ μακρὰ παρ' Ὀμήρῳ παρ' Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκλ. εἶναι μακρὰ ἐν Ἰαμβικ. στίχοις, ἀλλὰ βραχεῖα ἐν λυρικοῖς παρ' Εὐρ. μακρὰ ἢ βραχεῖα ἀδιαφόρως.—Ὁ Ὀμηρ. ἔχει ἰ, ὅταν ἡ λέγουσα εἶναι μακρὰ, Ἰλ. Χ. 313].

ἀγριο-σέλινον, τό, ἄγριον σέλινον, Διοσκορ. 3. 78.

ἀγριο-σταφίς, εἶδος, ἢ ἀγρία σταφίς, Ὀρνεοσοφ., κτλ. οὕτως παρὰ Γραμμ., ἀγριοσταφύλη, —σταφύλιον, —σταφυλίς.

ἀγριο-συχῆ, ἡ ἀγρία συχῆ, Ὠραπόλλ. —συχιον, τό, ὁ καρπός, Α. Β. 1097.

ἀγριότης, ἡτος, ἢ, ἀγρία κατάστασις ζῶων, τὸ ἀντίθετον τοῦ ἡμεροῦς, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 7, Ἰσοκρ. 267Β, καὶ φωτῶν: Θεοφρ. 1. Φ. 3, 2, 4· ἐπὶ ἀκαλλιέργητου γῆς, ἄγρ. γῆς, Γεωπ. 7. 1:—περὶ διαίτης, τρόπου τοῦ ζῆν, Ἰπκ. Ἀρχ. Ἰηρ. 13, Ἄερ.

294. II. ἐπὶ ἀνθρώπων—ἐπὶ ἡθικῆς ἔννοιας—ἀγριότης, σκληρότης, θηριωδία, Πλάτ. Συμπ. 197D, καὶ ἄλλ.· Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8, 1, 2· ἐν τῷ πλθ., Δημ. 808, 15.

ἀγριο-φάγοι, οἱ, ἀνθρώποι τρώγοντες ὠμῶν τροφῆν, Σαλμάσ. εἰς Σωλῶνον, 214F.

ἀγριό-φαγρος, ὁ ἄγριος φάγρος, φαγρί, (εἶδος ἰχθύος) Ὀππ. Ἰλ. 1. 140.

ἀγριο-φανής, ἐς, ὁ φαινόμενος ἄγριος, Κορνοῦτ. 27.

ἀγριο-φθαλμος, ὠν, ὁ ἔχων ἀγριούς ὀφθαλμούς, Βί. Νεῖλ. νεωτ.

ἀγριόφρων, ὠνος, ὁ, ἢ, (φρήν) ὁ ἀγρίας ἔχων φρένας, ὁ ἄγρια φρονῶν, Ἐκκλ.

ἀγριό-φυλλον, τό, ἄλλο ὄνομα τῆς πευκεδάνου, Διοσκορ. 3. 92.

ἀγριό-φωνος, ὠν, ὁ ἔχων ἀγρίαν, ἦτοι τραχεῖαν φωνὴν ἢ γλῶσσαν· ὡς τὸ βαρβαρόφωνος, Ὀδ. Θ. 294.

ἀγριο-χηνάριον, τό, τὸ ἄγριον χηνάριον, Βυζ.

ἀγριο-χοῖρος, ὁ ἄγριος χοῖρος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 30Α.

ἀγριοψωρία, ἢ, (ψώρα), πεπαλαιωμένη ψώρα, Ἡσύχ.

ἀγριόω, ἀόρ. ἡγριόωσα, Εὐρ. Ὀρ. 616. Οἱ ἐνεργητ. χρόνοι παραλαμβάνονται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ ἀγριαίνω: (ἀγριος) = καθιστῶ τινα ἄγριον ἢ θηριώδη, παροξύνω, ἐρεθίζω, ἢ τῇ τεκούσῃ σ' ἡγριώσω, κατὰ τῆς μητρὸς σου, Εὐρ. ἐνθ. ἄνωτ.

II. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ Πάθ. φωνῆν (πρβλ. ἀγριαίνω), ἀγριο-οἶμαι, Ἰπκ. Ἄερ. 282· παρὰτ. ἡγριόωμην, Εὐρ. Ἰλ. 1031· ἀόρ. ἡγριόωθην, Πλούτ. (ἀπ-), Πλάτ. Πολιτικ. 274B· πρμκ. ἡγριόωμαι, Σοφ., Εὐρ., Ξεν.:—καθίσταμαι ἄγριος καὶ κατὰ πρμκ., εἰμὶ ἄγριος, κυρίως ἐπὶ φουδῶν, κτλ.· νῆσον ἡγριωμένην τῇ ὕλῃ, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 8. 2, καὶ Διτ. Φ. 5. 3. 6· ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰμὶ ἄγριος ἢ θηριώδης κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, φαίνομαι ἄγριος, ὡς ἡγριώωσαι διὰ μακρὰς ἀλυσίας, Εὐρ. Ὀρ. 226· πρβλ. 387. 2) ἐπὶ ἡθικῆς ἔννοιας, ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰμὶ ἄγριος, χαλεπός, ὠμός, σκληρός: ἡγριώωσαι, Σοφ. Φ. 1321· πρβλ. Εὐρ. Ἰλ. ἐνθ. ἄνωτ., κτλ.· γλῶσσα .. ἡγριώωται, περὶ Αἰσχύλ., Ἀριστοφ. Βάτ. 898·—μεταφ. ἡγριωμένον πέλαγος, ἐξηγριωμένη θάλασσα, Πλούτ. Πύρρ. 15. 3) ἔλκεα ἀγριοῦται, (πρβλ. ἀγριος Π. 4.), Ἰπκ. ἐνθ. ἄνωτ.

ἀγριο-φάγοι, ὁ, Λακων. ὄνομα τῆς ἀγρίας ἐλαίας, Σουῖδ. κτλ.: Περουμ., ἀκαρπότερος ἀγρίππου, ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων εἰρήται, Ἰάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἀγριππον καλοῦσιν, Ζηνοδ. ἐπιτ. παροιμ. 1, 60· παρ' Ἡσύχ. ἀγριφος, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. Schmidt ἀγρίφος.

Ἀγρίσκα, ἐπωνυμ. Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 1152.

ἀγρίτης, ὠν, ὁ, χωρικός, Στέρ. Βυζ. ἐν λέξ. ἀγρός.

ἀγρίη, [1], ἢ, βωλοκόπος ὄργανον, κοινῶς: βωλοκόπος, προσέτι χτένι ἢ τζουγκράνα, ὅταν σημαίνῃ ἐργαλεῖον γεωργικόν δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον, Ἀρχαῖδ. 115, Ε. Μ. 15. 44. Ἡσύχ. Τὸ Δωρ. ἀγρίφραν, ἐκ διαρρώσεως τοῦ Δινδορφ. ἀντὶ τοῦ ἀγρεῖφραν, Ἀνθ. Π. 6. 297.

ἀγριώδης, ἐς, (εἶδος), ὁ ἀγρίαν ἔχων φύσιν, Στράβ. 155.

Ἀγριώνιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Βάχου, δοθεὶς καὶ εἰς τὸν Ἀντωνίνου, Πλούτ. Ἄντων. 24:—Ἀγριώνια, τά, ἐορτὴ τῶν τιμῶν τοῦ Βάχου, ὁ αὐτ. 2. 291Α, 299F, κτλ., μὴ Βοιωτῶν, Ἐπιγρ. Χαιρωνείας, Ἀθην. τὸμ. Θ', σ. 319).

ἀγριο-ωπός, ὠν, ὁ ἀγρίαν ἔχων ὄψιν, ὄμμα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 990, πρβλ. Βάχχ. 541· τὸ ἀγριωπὸν τοῦ προσώπου, Πλούτ. Μάρ. 14.

ἀγριο-βάτης, ὠν, ὁ συχνάζων εἰς τοὺς ἀγρούς, διάφορος γράφῃ παρ' Εὐρ. ἀντὶ ἀγροδότης.

ἀγριο-βόας, ὁ, ὁ ἀγροίκως βοῶν, = φεγγόμενος, Κρατίνου Ἀδελφ. 36.

ἀγριο-βότης, ὠν, Δωρ. -ας, -α, ὁ, τρεφόμενος ἐν τοῖς ἀγροῖς: ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκῶν, ὡς τὸ ἀγρόνομος, Σοφ. Φ. 214, (λυρ.), Εὐρ. Κύκλ. 54 (λυρ.).

ἀγριο-γείτων, ὠνος, ὁ ἐν ἀγρῷ γειτνιάζων, Πλούτ. Κἀτ. Πρσθ. 25· ἀγρ. τινός, ὁ ἔχων ἀγρὸν γείτονα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀγροῦ, Ἰωστ. Ἀρχ. Ἰουδ. 8. 3, 8.

ἀγριο-γενής, ἐς, ὁ ἐν ἀγρῷ γεννηθείς, Γλωσσ.

ἀγροδιατείν, ἐν ἀγρῷ διατεῖσθαι. Οἱ μετὰ Θεοφάνην (6, 4) σ. 472, 8. ἐκδ. Β.

ἀγριο-δίαίτος, ὠν, ὁ ζῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, Συνέσ. 27Β.

ἀγριο-δότης, ὠν, ὁ, (ἀγρὰ) ὁ παρέχων ἄγρην, λείαν, κτλ., δαίμονες, Ἀνθ. Π. 6. 27.

ἀγροδόν, ἐπίρρ. ἐν τῶν ἀγρῶν Ὀδ. Ν. 268, Ο. 428, Εὐρ., κτλ.

ἀγροδύ, ἐπίρρ. ἐν τῶν ἀγροῖς Καλλ. Δῆμ. 136, Πολυδ. 9, 12.

ἀγροικεύομαι, ἀποθ., εἰμὶ ἀγροίκος, Ἐτυμ. Μ.

ἀγροικηρός, ἄ, ὄν, ἄγροικος, τῷ ἀγροικῷ ἴδιος, ἄγρ. φύσις, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. ἄγρως.

ἀγροικία, ἡ, τραχύτης, ἄγροικος χαρακτήρ, Πλάτ. Γοργ. 461C, Πολ. 560D, καὶ ἄλλ. — πρὸς Ἄριστ. Ἱθ. Ν. 2. 7, 13.

II. ἡ χώρα, οἱ ἄγροι, Λατ. rus, Πλούτ. 2. 519A. πλθ., ὁ αὐτ. 311B:—ἐν τῷ πλθ., αἱ ἐν τοῖς ἄγροῖς ἐξοχικαὶ οἰκίαι, Διοδ. 20. 8.

ἀγροικίζομαι, ἀποθ., ἀγροικῶς φέρομαι καὶ τραχέως, Πλάτ. Θεαιτ. 146A, Πλούτ. Σύλλ. 6:—ἀορ. ἡγροικισάμην, Ἀριστείδ. 1. 491· πρkm. ἡγροικισμένος, Συνέσ.

ἀγροικικός, ἡ, ὄν, ἀγροτικός, χωρικός, ἄξεστος, Ἄθην. 477A.—Ἐπίρρ. —κῶς, Φιλόστρ. 198, κτλ.

ἀγροικίς, ἡ, θηλ. τοῦ ἀγροικός Ἰωάν. Χρυσ. ἀγροικιστί, ἐπιρρ., = ἀγροικῶς, Ἰωάν. Ἱεροσολ. 433B.

ἀγροικο-πυρρώνειος, ὁ, τραχύς, ἄξεστος ὁπαδὸς τοῦ Πύρρωνος, Γαλήν.

ἀγροικός, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἄγρους ἢ ἐν τοῖς ἄγροῖς διατρίβων, ἄγρ. βίος, Ἀριστοφ. Νεφ. 43, κτλ. 2) ἰδίᾳ ἐπὶ ἀνθρώπων οἰκούντων ἐν τοῖς ἄγροῖς, χωρικός, αὐτ. 47:—

ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας, σκαϊός, ἀπειροκαλός, ἄξεστος, τραχύς, αὐτ. 628, 646, κτλ.· μέλος ἀγροικότερον, ὁ αὐτ. Ἄγρ. 674· ἄγρ. σοφία, Λατ. crassa Minerva, Πλάτ. Φαῖδρ. 229E. πρὸς Ἰσοκρ. 98D, Ἀριστ. Ἱθ. Ν. 7. 9, 3:—

περὶ τῆς τύχης, Ἀπολλοδ. Καρύστ. ἐν Ἰραμματεϊδιοποιῶν 5. 14:—ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀγροίκου περιγράφεται ἐν τοῖς Θεοφρ. Χαρ. 4· ὁ Δείναρχος ἀποκαλεῖται ὁ ἄγρ. Δημοσθένης, ὑπὸ Διον. Ἄλ. περὶ Δαν. 8.

II. Ἐπίρρ. —κῶς, Ἀριστοφ. Σπῆκ. 1320.—συγκρ. —ο-τέρως, Πλάτ. Πολ. 361E, Ἐν. Ἄπομ. 3. 13, 1· ἄλλὰ —ο-τέρων, Πλάτ. Φαῖδρ. 220D. 2) ἐπὶ καρπῶν ἢ ὀπωρῶν, ἐν τοῖς ἄγροῖς γινόμενων, ἐν ἀντιθέσει συνήθως πρὸς τὰς γενναίας λεγομένας ὀπώρας, Πλάτ. Νόμ. 844D, 845B. 3)

ἐπὶ γῆς, τραχεῖα, ἀγεωργητός ὡς τὸ ἀγροίος· ἔδος ἄγρ., Θουκ. 3. 106.—[Δὲν εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐγκρίτοις τῶν Ἐπ., οὕτε παρὰ τοῖς Τραχ.]

ἀγροικό-σοφος, ὄν, ὁ ἀγροικῶς σοφός, ὁ ἔχων ἄξεστον τὴν φυσικὴν εὐφυΐαν, Λατ. abnormis sapiens, Φίλων 1. 448.

ἀγροικότονον, μέλος ἀγροίκως ἠχοῦν, Ἀριστοφ. Ἄγρ. 614, ἔνθα ὁ Βρούχι. διορθοῖ ἀγροικότονον.

ἀγροικώδης, ἐς, σκαϊὸς τοὺς τρόπους, ἀμόρφωτος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 474, Ἀρχ. Μουσ. σ. 67.

ἀγροιώτης, οὐ, ὁ, = ἀγροίος I, Ὅμ., ὅστις ἀεὶ ποτε μεταχειρίζεται τὴν ὄνομα πληθ., ἀνέρες ἀγροιώται, Ἰλ. Δ. 549· βουκόλοι ἄγρ., Ὀδ. Δ. 293· λαοὶ ἀγροιώται, Ἰλ. Δ. 676· ἀνευ οὐσιαστ., ἠγρητοί ἄγρ., Ὀδ. Φ. 85· οὕτω, ποιέμενας ἀγροιώτας, Ἠσ. Ἄσπ. 39· καθ' ἑνικ., ἐν Ἀριστοφ. Ἔσθμ. 58:—θηλ. ἀγροιώτις, ἡ, Σαπφ. 70. II. ὡς ἐπίθ., ἐκ τοῦ ἄγρου, ἀγροτικός, Ἀνθ. Π. 6. 22., 7. 411: ἄγριος, Νουμῆν. παρ' Ἀθην. 371C.

ἀγρο-κῆπιον, τὸ, ἄγρὸς διατηρούμενος ὡς κῆπος, «περιθόλι», Στράβ. 545.

ἀγρο-κόμος, ὁ, ἐπιστάτης ἄγρου, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 5. 9, 2.

ἀγρο-ολέτετρα, ἡ, ἡ κατασφραγισμένη τοὺς ἄγρους, Ἰσχυ. Ἀρτεμῖς ἄγρ., παρὰ Σουΐδα.

ἀγρο-μενήξ, ἐς, «ὅ ἐν ἄγρῳ διατρίβων καὶ εἰς ἄστου μὴ κατιῶν», Ἠσυχ.

ἀγρόμενος, συγκρομ. μετοχ. παθ. ἀορ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγρόνδε, ἐπίρρ. (ἀγρός) εἰς τὸν ἄγρον, Ὀδ. Ο. 370: πρὸς ἄγρως.

ἀγρονομία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀγρονόμου ἐν Ἀθήναις, τοῦ ἐπόπου τῶν τῆς πόλεως ἄγρων ἴδε ἀγρονόμος.

ἀγρονόμος ἢ -νόμος, ὄν, (νέμουμαι) ὁ ἐν ἄγροῖς διάγων, ἀγροτικός, ἄγριος, Νύμφαι, Ὀδ. Ζ. 106· θῆρες, Δισχύλ. Ἄγρ. 142 (λυρ.):—ἐπὶ ἄσματος, ἄγρ. μεῦσα, τὸ τοῦ Οὐβεργίλιου agrestis musa, Ἀνθ. Π. 7. 196 (κῶδιξ Παλατ. ἀγρονόμαν).

2) ἐπὶ τόπων, πλάκες, αὐλάϊ, Σοφ. Ο. Τ. 1103, Ἄντ. 785 (ἀμφοτέρα λυρ.): ὕλη, Ὀππ. Ἄλ. 1. 27. II. ὡς οὐσιαστ., ἀγρονόμος, ὁ, (νέμω) ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐπιθλιέπων τὰς γαῖας τοῦ δημοσίου, συγν. ἐν Πλάτ. Νόμ. ὡς π. γ. 760B· πρὸς Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 6· ἴδε ἐν λ. ὕλωρός.

ἀγρός, οὐ, ὁ, χωράριον, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κατὰ πλθ., ἄγροι, χωράρια, Ἰλ. Ψ. 832, Ὀδ. Δ. 757, Πινδ. Π. 4. 265, Πλάτ., κτλ.:—καθ' ἑν., κτήμα, ὑποστατικόν, Ὀδ. Ω. 205.

2) οἱ ἄγροι, ἡ ἐξοχῆ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πόλις, Ὀδ. Ρ. 182, καὶ ἄλλ.· ἄγρων τὸν πόλιν ποιεῖς, Ἐπιχ. 162· πρὸς Ἐὐρ. Ἰκ. 884· ἄγρῳ, ἐν τοῖς ἄγροῖς, ἐν τῇ ἐξοχῇ, Ὀδ. Α. 188· ἐπ' ἄγρου, ἐν τῇ ἐξοχῇ, Δ. 190, X. 47· ἐπ' ἄγρου νόστρι

πόληος, Α. 185· ἐν τῷ πλθ.· κατὰ πόλιν ἢ ἐκ κατ' ἄγρου, Ρ. 18· ἐν οἴκοις, ἢ ἂν ἄγροῖς, Σοφ. Ο. Τ. 112· ἐπ' ἄγρων, αὐτ. 1049· ἄγροῖσι, ὁ αὐτ. Ἰλ. 313· τὸν ἐξ ἄγρων, αὐτ. 1051· οὕτω τὰ ἐξ ἄγρων, Θουκ. 2. 13· πρὸς 14· κατ' ἄγρου, Κρατίνου Ἀδελ. 178, Πλάτ. Νόμ. 881C· οἰκεῖν ἐν ἄγρῳ, Ἀρ. Ἄπ. 344. 2· τὰ ἐν ἄγρῳ γινόμενα, καρπαί, Ἐν. Ἄπομ. 2. 9, 4., πρὸς Ἄν. 5. 3, 9.—Πάρουκ., οὐδὲν ἐξ ἄγρου λέγεις, ἄγρου πλέως, ὁ ἔ. ἀγροικός, (ὁ ἴδε) Σουΐδ., Ἠσυχ. (√ΑΓΡ, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἀγροίος, κτλ.· Σανδικρ. a g r a s (aequor), Λατ. ager, Γοθ. a k r s, Ἀρχ. Σκανδιναυκ. a k r, Ἀγγλοσαξ. acer, Ἀγγλ. acre).

[ἂ φῦσει βραχὺ, ἀλλὰ συγν. εὐρῆται μακρὸν πλῆν παρὰ κομικοῖς, οἵτινες αἰεὶ ἔχουσι αὐτὸ βραχὺ, ἐξαίρεσι τοῦ Ἀριστοφ. Ὀρν. 579, Φιλῆμ. Ἀδελ. 21· τὸ: ἀγρόθεν, παρ' Ἀλκαί. ἐν Ἰκωμοδοστραφωδίας I, εἶναι παρωδία εἰς τὸ τοῦ Εὐριπ. ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω βαίνων. Ὀρέστ. 866].

ἀγρότερος, α, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἄγριος, παρ' Ὀμήρ. ἀείποτε ἐπὶ ἀγρίων ζῴων, σῦες, ἔλαφοι, αἰγες, ἡμίονοι, οὕτω καὶ παρ' Ἠσ. καὶ Πινδ.· ὡσαύτως μόνον ἀγρότερον ἢ -ρα, Θεόκρ. 8. 58. 2) ἐπὶ χωρικών, Ἀνθ. Π. 9. 244. Πιν. 235.

3) ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἄγριον, Ἀνθ. Π. 9. 384· πρὸς Κόλυθ. 108. II. (ἄγρ.) ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγραν, τὴν θήραν, κυνηγός, περὶ τῆς νόμφης Κυρήνης (πρὸς ἀγρότης), Πινδ. Π. 9. 10.—μεταφ., μέριμνα ἄγρ., ὁ αὐτ. Ο. 2. 100. 2) ἀς κῶν. ὄνομα, Ἀγροτέσα, Ἀρτεμῖς ἡ κυνηγός, ὡς τὸ Ἀγρία, (πρὸς ἀγρεύς, ἀγρευτής), Ἰλ. Φ. 471 (στίχ. ἀμπίλ.), Ἐν. Κυν. 6. 13. λατρευομένη ἐν Σπάρτῃ, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2, 20, καὶ ἄλλ.· πρὸς Ἐπιχ. 2177, 5173, Πανσ. 1. 19, 6, καὶ ἄλλ.· πρὸς ἔρμηνευτὰς εἰς Ἀριστοφ. Ἰπ. 660 καὶ ἴδε ἐν λ. χίμαυρα. Θεοὶ ἀγρότεροι ἐπιρρ. ἐν Hell. J. 10. σ. 55.

ἀγροτήρ [ἄ], ἦρος, ὁ, = ἀγρότης, Εὐρ. Ἰλ. 463. (λυρ.):—θηλ. ἀγρότερα, ὡς ἐπίθ., ἡ ἐκ τῶν ἀγρῶν, αὐτ. 168 (λυρ.).

ἀγρότης, οὐ, ὁ, (ἀγρός) λέξις ποιητικῆ, χωρικός, τῶν ἀγρῶν ἄνθρωπος· ὡς ἐπίθ. ἄγρ. ἀνὴρ, Εὐρ. Ὀρ. 1270· πάριος ἀγροί, ἐπὶ πράγματος ἀτόπου, Ἀνθ. Π. παρῆρ. 311.

II. (ἄγρ.) = ἀγρευτής, κυνηγός· οἰωνοὶ .. οἵσι τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο, Ὀδ. Π. 218· ἀγρότα Πάν, εἰς δὲ δικτύα ἀπ' ἀγρεσίης προσφέρονται, Ἀνθ. Π. 6. 13:—θηλ. τῶν, ἡμῶν ἀγρότης, τὸ αὐτὸ καὶ ἀγρομένα, παρὰ Πινδ., Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 509· ἄγρ. κούρα, ἔνν. Ἀρτεμῖς, Ἀνθ. Π. 6. 111· ἄγρ. αἰγανένη, αὐτ. 57:—Ἐν Ὀδ. (ἐνθ' ἀνωτ.), κτλ., τινὲς διατρίβουσι τὴν σημασίαν, χωρικός· ἄλλ' ὁ Ἀπολλ. ἐν τῷ Ἀεξ. καὶ ὁ Ἠσυχ. ἐρμηνεύουσι θηρευταί, καὶ αὕτη ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς μεταφ. τῶν μυθολογικῶν ποιητῶν φαίνεται ἀναντιρρήτως.

III. πρὸς τὸ τοῦ χωρίου Δισχύλ. Πέρσ. 1002· ἴδε ἀγρότης.

ἀγροτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐν ἄγρῳ κατοικῶν, χωρικός, Εὐστ. 261. 24, κτλ. II. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγραν, τὴν θήραν, Τζέτζ. εἰς Λυκόρ. στίχ. 400, ἔνθα τὰ γερόγραμμα ἔχουσι ἀγρευταί.

ἀγρότις, ἔδος, θηλ. τοῦ ἀγρότης.

ἀγρο-φύλαξ [ῦ], ὁ, ὁ φυλάττων τοὺς ἄγρους, Ἀνθ. Πιν. 243.

ἀγρυκτος, ὄν, (α στερητ., γρῦ) ἄερητος, περὶ οὗ δὲν δύναται τίς νὰ εἴπῃ οὐδὲ γρῦ, ἀγρυκτα παθεῖν, Φερξορ. Ἀδελ. 20·—ἐντεῦθεν ἀγρυξία, ἡ ἄκρα σιγή, Πινδ. Ἀποσπ. 253.

ἀγρυνέω, εἶμαι ἀγρυπνός, διαμέτω ἐξυπνος, Θεόγν. 471, Ἰππ. Προγν. 37, Πλάτ., καὶ ἄλλ.· ἀντιθ. τῷ καθευδῶ, Ἐν. Κύρ. 8. 3, 42· ἀγρυπνεῖν τὴν νύκτα, διέρχομαι ἄπνος τὴν νύκτα, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 7. 2, 19, Μένανδρ. ἐν Ἀγμουργῶν. 1. Πρὸς Ἀδελ. 40:—ὑποφέρω ἐξ ἄπνιας, Διοσκορ. 4. 65. 2)

μεταφ., μένω ἀγρυπνός, φυλάττω, προσέχω. Ἑδδ. (Σοφ. Σ. σ' 15), Εὐαγ. Μάρκ. γ' 33, Ἑρεσ. σ' 18.

ἀγρυνητέον, ὄμματ. ἐπίθ., πρέπει νὰ ἀγρυνῆ τις, Εὐστ. Ἰλ. Β. 25.

ἀγρυνητήρ, ἦρος, ὁ, νυκτοφύλαξ, Μανθ. 1. 81· ἐν Γλ., ἀγρυνητής.

ἀγρυνητικός, ἡ, ὄν, ἀγρυπνός, ὁ μένων ἐξυπνος, Διοδ. Ἐκλογ. 32· Πλούτ. Κῆμ. 27.

ἀγρυνία, ἴων. -ία, ἡ, ἄπνια, τὸ νὰ ἀγρυπῆ τις, Ἰππ. Ἀρ. 1244, καὶ ἄλλ., Πλάτ. Κρίτων 43B· ὡσαύτως κατὰ πλθ., ἀγρυνήσιν εἶχετο, Ἠρόδ. 3. 129, Ἀριστοφ. Δυστ. 27.

II. κατὰ ἀγρυπνίας, Ψευδο-Πλάτ. Ἀξ. 368B. [ἰ παρ' Ὀππ. Κυν. 3. 511.]

ἀγρυνικός, ἡ, ὄν, ὁ μένων ἀγρυπνός, τὸ ὑπερθ. -κῶτα-τος, Ἄννα Κορν. 462.

ἀγρυπνος, ὄν, (ἀγρῶ) ὁ ἐπιχτῶν ὕπνον, ἄπνος, ὁ μένων ἐξυπνος, Ἰππ. Ἐπίδ. 1. 954, Πλάτ. Πολ. 404A, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 24· μεταφ., Ζηνός ἄγρ. βέλος, Δισχύλ. Προμ. 358.

ἡτόνεος, Ἄνθ. Π. 7. 278:—τὸ ἀγρυπνον = ἀγρυπνία, Πλάτ. Πολ. 460D:—Ἐπίρρ. νως, Συλλ. Ἐπιγρ. 4717. 23:—

II. ἐνεργ., ὁ ἀποδιώκων τὸν ὕπνον, διατηρῶν τινὰ ἄυπνον, νοήσεις, Ἄριστ. Προβλ. 18. 7, 4· μέριμναί, Ἄνθ. Πλαν. 211· [ἀγρυπνος, Εὐρ. Πῆσ. 2. (λυρ.). ἀγρυπνος, Θεόκρ. 24, 104.]

ἀγρυπνώδης, ες, (εἶδος) ὁ ποιῶν τινὰ ἀγρυπνον, ἐπιφέρων ἄυπνίαν, Ἰππ. 68A.

ἀγρύπνως, ὡς παρ' ἡμῖν. Ὠριγένης ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μι. τὸμ. 11, σ. 166, Ἰουστινιαν. Νεαρά Α. ζ'.—τὸ συγκρ. ἀγρυπνοτέρω, Θ. Στουδ. «Cod. Par. 891, εἰς φύλ. 252 ν^ο.»

ἀγρωνεύς, «ἀγροῦκος», Ἡσύχ.

ἀγρώσω, Ἐπ. ἀντὶ ἀγρέως, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., συλλαβῶν ἀγρώσωον ἰχθύς, Ὀδ. Ε. 53· συγν. ἐν Ὀππ. Ἄλ. 3. 339, 543, κτλ.:—οὕτω Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 60, Λυκούρ., κτλ.:—ἀπολ., ἐξέρχομαι ἐπὶ θήραν, Ὀππ. Κ. 1. 129:—Παθ., συλλαβῶν ἀνομαί, Ὀππ. Ἄλ. 3. 415., 4, 565.

ἀγρόστης, ου, ὁ, = ἀγρότης: οὐσιαστ. καὶ ἐπίθ., Λατ. agrestis, Σοφ. Ἄποσπ. 83, Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 377, Πῆσ. 266, ὁπόθεν ὁ Meineke διορθοῖ ἀγροστών γεραρωτάτος, ἐν Θεοοκρ. 25, 48.

II. κυνηγός (ἀγρέω), Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 175· θηλ. ἀγρώστεις, ἰδος, ἡ, ὡς ἐπίθετον θηρευτικῆς κυνός, Σιμωνίδ. 130 (κατ' εἰκασίαν τοῦ Schneid. ἀντὶ ἀγρωσσα, πρὸς Α. Β. 213, 332, ἔνθα τὸ ἀγρώστει ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ κυνηγέται).

2) εἶδος ἀράχνης, Νικ. Θ. 734.

ἀγρωστίνος, Συρακῶσιον ἀντὶ ἀγροικός, ὄνομα κωμωδίας τοῦ Ἐπιγρ. «ἀγροστίναι, νύμφαι ὄρασι», Ἡσύχ.

ἀγρωστεις, ἰδος, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1. 6, 10, καὶ -εως, ἡ, = βοτάνη, ἢ τρώγουσιν αἱ ἡμίονοι («ἀγριάδα») τρώγειν ἀγρ. μελιγρόσα, Ὀδ. Ζ. 90· εἰλιτενῆς ἀγρ., Θεόκρ. 13. 42:—Κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς τοῦ Θεοφρ. 1. Φ. 1. 6. 7, κτλ., ἡ βοτάνη αὕτη εἶναι ἡ Λατινιστὶ ὀνομαζομένη triticum repens.

II. περὶ τοῦ ἀγρώστεις ἴδε ἀγρόστης, II.

ἀγρώστωρ, ορος, ὁ, = ἀγρόστης, Νικ. Ἀλεξισφάρμ. 473.

ἀγρωτήρ, ὁ, θηλ. ἀγρωτέρα = ἀγρότης, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. ἀγρός.

ἀγρωτής, ου, ὁ, = ἀγρότης ἄλλη γραφή ἀντὶ τοῦ ἀρο-
τρεὺς ἐν Θεοοκρ. 25, 51. 2) ὡς ἐπίθ. ὁ ἐν ἀγροῖς, ὁ ἐξ ἀγρῶν, ἀγροίος: θῆρες, Εὐρ. Βάχχ. 562 (λυρ.)· χωρικός, βου-
κόλοι, Ἄνθ. Π. 6. 37.

Ἀγυεῖος, ὁ, μὴ ἐν Δι'ωλοῖς, ἀντιστοιχῶν τῶν ἐν Δελφοῖς Ἡρακλείω. Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et. F. 178. 294. 310. 313. 328. 371, 379. (405):—Πρὸς τὸ ἐν τῷ Λεξ. τοῦ Pape Benselei ὄνομα μῦθος ἐν Κρήτῃ Ἀγυεῖος, καὶ τὸ πασιγνώστον ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀγυεῖος.

ἀγυιά, ἡ, ὁδός, λεωφόρος, Ἰλ. Ε. 642, Ὀδ. Β. 388, κτλ.· ἀγ. στενή, Ἐν. Κύρ. 2. 4, 3:—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ., σκιδῶντο δὲ πᾶσαι ἀγυαί, ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς μεταβάσεως τοῦ Τηλεμάχου ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, Ὀδ. Γ. 487, πρὸς Α. 185· ἔτι καὶ ἐπὶ μεταβάσεως διὰ θαλάσσης, Α. 12· ἀγυιαῖσι, = ἐν ταῖς ὁδοῖς: Ἐπιγρᾶμ. Ὀμ. 15. 5· οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 2. 107, Σοφ. Ο. Κ. 715, Ἄντ. 1136, Εὐρ. Βάχχ. 87· (ἅπαντα λυρ.), Ἄριστοφ.—σπάνιον παρὰ πεζοῖς, Ἐν. Κύρ. 2. 4, 3. 2) ἄθροισμα ὁδῶν, δηλ., πόλις, Πινδ. Ὀ. 9. 52, Ν. 7. 136· πολὺπυρος ἀγ., Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλ. 1028. 2· ἴδε ἐν λέξ. εὐρύχωρος, κνισάω (ὡς περ μετοχικῆς σχηματισμοῦ τοῦ ἀγω, πρὸς ἀρ-
πυια, ὄργυια), [ἀγυιά πληρ. ἐν Ἰλ. Υ. 254, ἔνθα εὐρεται προ-
παροξ. ἀγυιά. Περὶ τούτου ἴδε Roche Hom. Text. kritik. σ. 177. κξξ.]

ἀγυιαῖος, α, ον, ὁ τῶν ὁδῶν ἢ τῶν λεωφόρων, γῆ, Σοφ. Ἄποσπ. 211.

ἀγυιατής, ου, ὁ, = Ἀγυεῖος, Δισχύλ. Ἄγ. 1081 κατὰ κλητ.

Ἀγυιατα.

ἀγυιατεις, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ὡς τὸ κωμῆτις, γεί-
των, γειτόνισσα, Πινδ. Π. 11. 2. II. ὡς ἐπίθ. ἀγυιαττι-
δες θεραπεῖαι, ἡ λατρεία τοῦ Ἀγυεῖος Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἰων 186 (λυρ.).

Ἀγυεῖος, ἕως, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς φυλάσ-
σοντος τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς λεωφόρους, Εὐρ. Φοῖν. 631· παρὰ Δημ. 531. 9, Ἐπιγρᾶφ. Ἄατ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 464—5.

2) ὀδοντηνῆς κίων ἡ ὀδελτικός ἐστημένος ὡς ἀγαλμα ἢ βωμὸς αὐ-
τοῦ πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, Ἄριστοφ. Σπῆκ. 875, ἴδε Müller Δωρ. 2. 6, 5. Ὀμοίως Ἀγυεῖος βωμὸς, ἐν Σοφ. Ἄποσπ. 340:—πρὸς κνισάω.

ἀγυιόπεζα, ἡ, ἡ μὴ ἔχουσα ἄλλα γυῖα (μέλη), ἀλλ' ἓνα
πῶμα μόνον, «ἀγυιόπεζαν Κορυθίδα», Νικομάχου Γερασση-
νοῦ ἀριθμ. Θεολ. π. Φωτ. Βιβλ. § 187, ἐκδ. Βενκ.

ἀγυιοπλαστέω, (πλάσσω) οἰκοδομῶ κατὰ ὁδοὺς ἢ σειράς,
στοιχῶδῶν, ἀγυιοπλαστήσαντες ἐμπέδοις τομαῖς πυκνάς
καλιὰς, Λυκούρ. 601.

ἀ-γυιος, ον, ὁ ἄνευ μελῶν, ἀδύνατος τὰ μέλη, Ἰππ. 600. 49.

ἀ-γυιμασία, ἡ, ἔλθεις γυμνάσεως, Ἄριστοφ. Βάτρ. 1088.
Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 3. 5, 15.

ἀγύμναστος, ον, (γυμνάω) ὁ μὴ γεγυμνασμένος, μὴ ἡσκη-
μένος ἵπποι, Ἐν. Κύρ. 8. 1, 38. πρὸς Ἄριστ. Προβλ. 8. 10·
ἀγ. τῷ σώματι, Πλουτ. Ἄρατ. 47. 2) τινός = μὴ γε-
γυμνασμένος εἰς τι, ἄπειρος. Εὐρ. Βάχχ. 491, Ἐν. Κύρ. 1. 61
29, Πλάτ., κτλ.· ὡσαύτως εἰς ἢ πρὸς τι, Πλάτ. Νόμ. 731A.
816A· περὶ τι, Πλουτ. 2, 802D. 3) ἀνεγόχλητος, Σοφ.
Τρ. 1083· οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοισι, Εὐρ. Ἑλ. 533· οὐκ
ἀγύμναστος πόνος φρένας, ὁ αὐτ. Ἄποσπ. 335.

II. Ἐπίρρ., ἀγυμνάστως ἔχειν πρὸς τι, Ἐν. Ἄπομν. 2. 1, 6.

ἀγύναιξ, ὁ, (γυνή), ἄνευ γυναικός, μὴ ἔχων σύζυγον, Σοφ.
Ἄποσπ. 5· ἄλλη ὄνομα, ἀγύναικος ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Φρύν.

τῷ κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 13:—ἀγύναιος παρὰ Δίωμο Κ.,
Πορφυρ. περὶ Ἄποχ. 17, Μανέθ. 1. 173, ἀγύνης, ἐν Πολυδ.
3. 48, καὶ ἄγυνος ἐν Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 571.

ἀγυρίζω, συνάγω, «ἀγυρίζειν, συναγεῖν, ἀγυρτάζειν», Ἡσύχ.

ἀγύρις, [ἄ], ἰος, ἡ, Διολ. τύπος ἀντὶ ἡ ἀγορά, συνέλευσις,
πλήθος ἀνδρῶν ἀγυριν, Ὀδ. Γ. 31· ἐν νεκρῶν ἀγύρει,
Ἰλ. Π. 661· ἐν νηῶν ἀγ., Ω. 141. Ὠσαύτως παρ' Εὐρ. Ἰ.
Α. 753 (λυρ.). (Ἐντεῦθεν ὀμηγυρις, πανήγυρις, πρὸς ἀγύρ-
της, κτλ.).

ἀγυρισμός, ὁ, «συνάθροισις, συναγωγή, συγκρότησις», Σουίδ.
Ζωαφρ.

ἀγυρμα, ατος, τό, «πᾶν τὸ ἀγειρόμενον», Α. Β. 327.

ἀγυρμός, ὁ = ἀγυρις, Βαθρ. 102. 5, Α. Β. 331, πρὸς συν-
αγυρισμός, ὄρα καὶ ἐν λ. ἀγερισμός.

ἀγυρτάζω, (ἀγύρτης), συλλέγω ἐπαϊτῶν χρήματα, Ὀδ.
Τ. 284.

ἀγυρτεία, ἡ, ἐπαίτησις καὶ πᾶσα πρᾶξις τοῦ ἀγύρτου, Σουίδ.

ἀγυρτευτής, οὔ, ὁ, = ἀγύρτης, Τζέτζ. Χιλ. 13.

ἀγυρτεύω, σω, εἶμαι ἀγύρτης, Σοφ. 7, ἀποσπ. 18, σ. 78.

Περὶ τὰς τελετὰς τῶν ὄργιασμαῶν ἀγυρτεύοντα τὸ πρῶ-
τον, καὶ Γρηγ. Νύσο. II, 261B, Ἰατροῦ τινος τῶν ἀγυρ-
τευόντων, κτλ.

ἀγυρτήρ, ἦρος, ὁ, = τῷ ἔπομα., Μανέθ. 4. 218.

ἀγύρτης, ου, ὁ, (ἀγείρω), κυρίως ὁ συλλέγων, μέγιστα ἱε-
ρεὺς τῆς Κυβέλης ἐπαϊτῶν, Μητρὸς ἀγ. (πρὸς μητραγύρτης),
Ἄνθ. Π. 6. 218· Γάλλοις ἀγ., Βαθρ. 2:—ὅθεν 2) ἐπειδὴ
ὁ χαρακτὴρ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἦτο κακός, ἄρα = ἐπαίτης, πλά-
νης, ἀπατεῶν, ἀγύρτης (ὡς καὶ νῦν ἐτι), Εὐρ. Πῆσ. 503, 715,
πρὸς Ἀδισπιπ. ἐν «Βάχχαις» 6, ἔνθα κωμῶδῃ Δάμπτωνα τὸν μάν-
τιν διὰ τῆς λέξεως ταύτης λοιδορεῖ καὶ ὁ Οἰδίπους τὸν Τειρεσίαν,
τοῖόνδε μηχανορραφόν, ὀδλιον ἀγύρτην, Σοφ. Ο. Τ. 388·
συνήθως δὲ σχετίζεται πρὸς τὸ μάντις, Πλάτ. Πολ. 364B.

II. βόλος τις τῶν κτύων, Εὐδούλος ἐν «Κυβεταῖς» 2.—Περὶ τοῦ
τοισμοῦ ὄρα Ἐτυμ. Μ. 436. 3.

ἀγυρτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων χαρακτῆρα ἀγύρτου, ἀλήτης, πλά-
νης, ἀγ. μάντις, Πλουτ. Λυκούργ. 9· ὁ ἐξαπατῶν, πίνακες,
ὁ αὐτ. Ἄριστεῖδ. καὶ Κάτων. Σύγκρ. 3· τὸ ἀγ. γένος, ὁ αὐτ.
2. 407C. τὸ ἀγ., ὡς οὐσιαστ. ἀπάτη, Στραβ. 474:—Ἐπίρρ.
-κῶς, Ἰεροκλ.

ἀγυρτίς, ἰδος, θηλ. τοῦ ἀγύρτης, Τζέτζ.

ἀγυρτός, ἡ, ὄν, ὄρηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀγείρω, ὁ συλλεγόμε-
νος δι' ἐπαίτησεως, «ἀγυρτούς, συναθροιστούς», Ἡσύχ.

ἀγύρτηρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἀγυρτήρ, Δισχύλ. Ἄγ. 1273, πρὸς
ἀγύρτης.

ἀγυρτώδης, ες, (εἶδος) ὁμοίος ἀγύρτη, Ἐκκλ.

ἀγυψος, ον, ὁ ἄνευ γύψου, οἶνος ἀγυψος, ἀγύψωτος, Ἄλεξ.
Τραλλ. 2, σ. 145.

ἀγχ-, ποιητ. συντεμ. ἀντὶ τοῦ ἀναχ-, ἐν συνθετοῖς τῆς
προθ. ἀνά μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ χ.

ἀγχαῖω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναχάζομαι, ἀποχωρῶ, ὑποχωρῶ,
Σοφ. Ἄποσπ. 800.

ἀγχαλάω, = ἀναχαλάω, Ἀπολλ. Ρόδ. 2, 585.

ἀγχαρμον, «ἀνωφερῆ τὴν αἰχμῆν», Ἡσύχ.

ἀγχασθε, Δωρ. = ἀγχαζε.

ἀγχάσσω, ἴδε ἀναχάσσω.

ἀγχ-αυρος, ον, ὁ ἐγγὺς τῆς πρωίας, ἀγχ. νύξ, τὸ τέλος
τῆς νυκτός, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 111: (τὸ -αυρος φαίνεται ἔχον σχε-
σιν πρὸς τὸ αὐριον, Αὐριονα ἴδε ἐν λέξ. ἡώς).

ἀγχεῖος, «ὁ πλησίον», Σουίδ.

ἀγγέ-μάχος, ον, ὁ μαχόμενος ἐκ τοῦ πλησίον, Ἰλ. Ν. 5. Ἦσ. Ἀσπ. 25· τὰ ἀγγ. ἔπλα καλούμενα, ἔπλα πρὸς τὴν ἐκ τοῦ συστάθην μάχην, Ξεν. Κύρ. 1. 2. 13· τείχεσιν ἀγγ., Ἀνθ. Πλαν. 173.—ἐπίρρ. -χος, παρὰ Λοβ. Φρον. 685. (Πρὸς τὰ ἀγγι. ἀγγέμαχος, πρὸλ. ὤψθ, ὤψιμαθής, κτλ.).

ἀγγέ-πᾶλος, ον, ὁ ἐκ τοῦ σύνεγγυς παλαιῶν, Χρησμ. Σιβυλλ. 10 (12), 100.—Πρὸλ. ἀγγέμαχος.

ἀγγ-ήρης, ες, ὁ καλῶς ἀρμόδιος, γειτονίζων, πλησίον, Σοφ. Ἀποσπ. 6, Ὀρρ. Ἀργ. 1081.

ἀγγηστίνος, ἄλλη γραφή ἀντὶ τοῦ ἀγγιστ-.

ἀγγέ, = ἐγγύς, ποιητ. ἐπίρρ. πόπου, ἐγγύς, πλησίον, Ἰλ. Ε. 185, Ὀδ. Γ. 449, κτλ.· συνη. μετὰ γεν., ἥτις ἀκολουθεῖ τὸ ἀγγι, ἀγγι θαλάσσης, Ἰλ. Ι. 43· ἀγγι νέων, Κ. 161, κτλ. (καὶ προηγεῖται δὲ ἐν Ἰλ. Θ. 177, Ὀδ. Δ. 370).—συγκρ. **ἀγγιον,** ἄσσον· ὑπερθ. **ἀγγιστα** (ἴδε ἄσσον, ἀγγιστος):—οὕτω παρὰ Τραγικοῦ, ἀγγι πελαγίας ἀλός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 467· ἀγγι πνευμιόνων, ὁ αὐτ. Χ. 639· ἀγγι γῆς, Σοφ. Ο. Κ. 339:—ὅπου τὸ ἀγγι φαίνεται συντασσόμενον δοτικῇ, ἢ δοτ. πρέπει νὰ ἀποδοθῆται εἰς τὸ ῥήμα τῆς προτάσεως, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 570, Ζ. 405, Α. 362, Ψ. 447· ἄλλως εἶναι δοτικῇ τῆς ὠφελείας, Υ. 283.

2) ἐν Ὀδ. Τ. 301 συνήβως θεωρεῖται χρονικόν, ἀμέσως, ταχέως, ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης. **II.** ὡς τὸ ἀγγιστά, ἐπὶ μεγάλῃς ὁμοιότητος, μ. δοτ., Πινδ. Ν. 6. 16. (Περὶ τῆς ῥίξης ἴδε ἀγγω, καὶ πρὸλ. Λατ. pressus, ὅπερ κατὰ λέξιν = πεπισσόμενος πλησίον· Ἰταλ. presso, Γαλλ. près).

ἀγγέ-ἄλος, ον, ὠσαύτως, ἦ, ον, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 32, Ἀνδρομαχ. 171 (ἄλξ):—Ποιητ. λέξις, παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐπὶ πόσειων, Ἰλ. Β. 640· ἐπὶ νῆσων, περιζωσμένη ὑπὸ θαλάσσης, οἶον περὶ τῆς Περσικῆς, Ἰμ. Ὀμ. ἐνθ' ἄνωστ. τῆς Ἀθήμου, κτλ., τὰς ἀγγιάλους.. μεσαίτους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 887 (λυρ.)· τῆς Σαλαπίνης, Σοφ. Αἴ. 135 (λυρ.), Ἀνθ. Π. 9. 288· περὶ τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης, ἀγγ. ὕδατα, Εὐρ. Ἰ. Α. 169 (λυρ.), πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 160.

ἀγγι-θᾶθής, ες, ὁ βαθύς μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἄκρας ἢ ἀκτῆς, θάλασσα, Ὀδ. Ε. 413, πρὸλ. Πλάτ. Κριτί. 111Α.—οὕτω, τὰ ἀγγιθαθῆ, = τὰ βαθέα μέρη, Ἀριστ. Προδλ. 23. 31, πρὸλ. Πλούτ. 2. 667C. 2) καθόλου, βαθύς, ὕψηλός, ἀκταί, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 16. 8· λιμῆν, Στράβ. 222, 792.

ἀγγιθατέω, πλησίον βαίνω, ἀγγιθατεῖν, ἐγγύς βεβηκέναι, Ἦσῳ. **II.** ἐν τῇ Ἰων. διαλ., ἀντὶ τοῦ ἀμφισθητέω, Σουίδ., ὅστις ἀναφέρει τὴν λέξ. ἀγγιθασίη, ἀντὶ ἀμφισθητήσις, ἐκ τοῦ Ἡρακλείτου (Ἀποσπ. 9).

ἀγγι-θάτης, ον, ὁ, ὁ πλησίον βαίνων, Ἦσῳ.

ἀγγιθλώς, «ἄρι παρών», Ἦσῳ.

ἀγγιθιοτον μέγα, «ἐγγύς βοῆς, ἢ ἐπὶ τοῦ στεναξάει», Ἦσῳ.

ἀγγι-γάμος, ον, ὁ ἐγγύς τοῦ γάμου ὢν, Παρθέν. Ἀποσπ. 24, Νόνν. Δ. 5. 572.

ἀγγι-γείτων, ον, γεν. ονος, ὁ γειτονιάζων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 886 (λυρ.).

ἀγγι-γύος, ον, (γύης) πλησιόχωρος, Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 1222. Διον. Π. 215. **II.** ὁ παρὰ τὴν ξηράν, Νόνν. Δ. 3, 44.

ἀγγι-θάλασσοσ, ἄττ. -ττος, ον, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, Πλούτ. 9. 17.

ἀγγι-θᾶνης, ες, ὁ ἐγγίζων εἰς τὸν θάνατον, ἐκ τοῦ Νόνν.

ἀγγιθεάζω, εἶμαι ἐγγύς τῶν θεῶν, Κ. Μανασσ.

ἀγγι-θεος, ον, ὁ πλησίον τῶν θεῶν, ὃ ἔ. ὁμοίος αὐτοῖς εἰς εὐδαιμονίαν καὶ ἰσχύν, ἢ ζῶν μετ' αὐτῶν, Ὀδ. Ε. 35· ὡς οὐσιαστ. = ἡμίθεος, Συλλ. Ἐπιγρ. 911, Λουκ. π. Συρ. Θε. 31.

ἀγγι-θρονος, ον, ὁ καθήμενος πλησίον, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 39.

ἀγγιθύρεω, εἶμι παρὰ τὴν θύραν, πρόχειρος, Εὐστ. 1133. 61, Μανασσ. Χρον. 5227.

ἀγγι-θύρος, ον, οὗ ἡ θύρα εἶναι ἐγγύς, γείτονες, Θεογν. 302, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 50. 3· ἀγγ. ναίσις, Θεοκρ. 2. 71.

2) παρὰ τὴν θύραν, περὶ τῆς θέσεως ἀγάματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2592.

ἀγγι-κλέυθος, ον, ὁ παρὰ τὴν ὁδόν, Νόνν. Δ. 40. 328.

ἀγγι-κρημνος, ον, ὁ παρὰ τὸν κρημνὸν ἢ τὴν ἀκτὴν, Αἴγυπτος, Πινδ. Ἀποσπ. 50.

ἀγγι-λωφ, ωπος, ὁ, ἀπόστημα πρὸς τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ Ἐσώβην, Γαλην.

ἀγγιμαθής, ες, ὁ ἐγγύς τοῦ μαθεῖν, Εὐστ. Θεσο. σ. 225, 34, ἐκδ. Taf.

ἀγγι-μάχηπτής, οὔ, ὁ, = ἀγγέμαχος· μόνον ἐν τῷ πληθ. Ἰλ. Β. 604, κτλ.

ἀγγι-μάχος, ον, νεώτερος τύπος τοῦ ἀγγέμαχος, Λοβ. Φρον. 685.

ἀγγιμολέω, ἔρχομαι πλησίον, Νόνν. Δ. 25. 426.

ἀγγιμολος, ον, (μολεῖν) ὁ ἐρχόμενος πλησίον, Ἐπ. λέξις τὸ πλείστον ἐν χρήσει κατ' οὐδέτερον γένος ὡς ἐπίρρ., πλησίον, προχειρός· ἀγγιμολον δὲ οἱ ἦλθε, Ἰλ. Δ. 529, πρὸλ. Ὀδ. Θ. 300, κτλ. Ἦσ. Ἀσπ. 325· ἔξ ἀγγιμολοιο ἐφρόσατο, παρετήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον, Ἰλ. Ω. 352· ἀγγιμολον δὲ μετ' αὐτόν, πλησίον ὕψισθεν αὐτοῦ, Ὀδ. Ρ. 336 (ἐνθα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ληθῆῖ ἐπὶ χρόνον)· μ. γεν., ἔθεν ἀγγιμολοι, Θεοκρ. 25. 203· ἐν Ἦσ. Ἀσπ. 325, ἢ δοτ. πιθανῶς ἀνάγκη εἰς τὸ ῥήμα, ἴδε ἀγγι Ι. Τύπος τις ἀγγιθλώς, (βλώσκω) εὐρηται ἐν Ἐτυμ. Μ.

ἀγγιμιος, ον, (ἀγγι), πλησίος, Εὐρ. Ἀποσπ. 859.

ἀγγι-νεφής, ες, ὁ πλησίον τῶν νεφελῶν, σκόπελος, Ἀνθ. Π. 6. 219, 14, Νόνν.

ἀγγίνοια, ἦ, (νοέω) ἐτοιμότης πνεύματος, ὄψις, τὸ νοῦ, εὐρυία, κρίσις, Πλάτ. Χαρ. 160Α, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 9, 3, Ρητ. 1. 6, 15:—ὡς τιμητικῇ προσαγορεύσει ἡ «πίσις», τῇ σῇ ἀγγίνοια (πρὸλ. τὰ παρ' ἡμῖν ἡ ἐλλογιμότης σου, ἢ εὐγενία σου κτλ.) Εὐστ. Ἰστ. Ἐκκλ. 9. 1, 5.

ἀγγίνους, ον, συνηρ. -νους, ουν, ὀξύς τὸν νοῦν, εὐρυής, ταχύνους, Ὀδ. Ν. 332, Πλάτ. Νόμ. 747B, κτλ.: πρὸς τὰ συμβαδίνοντα, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 7. 10, 1:— Συγκρ. καὶ ὑπερθ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 41, 42.—Ἐπίρρ., ἀγγίνους, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 4. 1.

ἀγγίνωψ, ωπος, ὁ, εἶδος λεπτοῦ καλαμοειδοῦς φυτοῦ, ὅπερ τὰ μὲν φύλλα ἔχει ὅμοια κριθῇ, βραχυτέρα δὲ καὶ στενωτέρα, στάχυν δὲ ἐμπερῆ τῇ ἀρῇ, κλώνας δὲ ἐξεδρακτύλους κύκλω τῆς ῥίξης· φύεται δὲ ἐν ἀρούραις καὶ ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν νεοκαταχρίστων. Διοσκ. Δ, κεφ. μγ', ἐν λέξει φοῦνιξ.

ἀγγιξάει, «ἐγγίσαι, Κρήτες», Ἦσῳ.

ἀγγι-πλους, ον, συνηρ. -πλους, ουν, ὁ ταχέως διαπλεόμενος, οὐ γὰρ ἀγγίπλουον πόρον φεύγουσιν, ἀντίθετ. τῷ πλάγιος, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1325.

ἀγγι-πορος, ον, ὁ διερχόμενος πλησίον, ὁ ἀεὶ πλησίον, κόλακες, Ἀνθ. Π. 10. 64, μ. γεν., Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 47, 6, 9.

ἀγγι-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, ὁ πλησίον ἔχων τὸν πόδα, ἐγγύς εὐρισκόμενος, Λυκέρρ. 318.

ἀγγίπολις, εως, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀγγίπολις, ὁ πλησίον τῆς πόλεως κατοικῶν, πλησίον εὐρισκόμενος· Παλλὰς, Αἰσχύλ. Θ. 501, Ἀριστ. Σοφ. Ἀντ. 970 (λυρ.), πρὸλ. ἀπόπολις.

ἀγγιέρροος, ον, συνηρ. -ρους, ουν, ὁ ῥέων πλησίον, Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 367.

ἀγγι-σπορος, ον, ὁ ἐγγύς κατὰ τὸ γένος, συγγενής· οἱ θεῶν ἀγγισποροί, Ζηνός ἐγγύς, Πλάτ. Πολ. 3. 391E· φύσιν αἰθέρος οὐσαν ἀγγ., Φίλων 2, 374.

ἀγγιστεία, ἦ, (ἀγγιστεύω) ἐγγύτης γένους· ἡ τοῦ γένους ἀγγι, Πλάτ. Νόμ. 924D· ἀγγι. ὑπάρχει τινὶ πρὸς τινα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 25.

2) δικαιοῦμα συγγενείας, δικαιοῦμα κληρονομίας, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1661· πρότερος τοῖς ἀφερσι τῶν θηλειῶν τὴν ἀγγ. πεπολίκε, Ἰσαί. 65. 20· νόθος μηδὲ νόθος ἀγγ. εἶναι, ὁ αὐτ. 61. 6, Νόμ. παρὰ Δημ. 1067. 13· ταῖς ἀγγ. πρότεροι ὄντες τινός, Ἰσαί. 68. 6.

ἀγγιστεία, τὰ, = τῷ προηγ. γένους κατ' ἀγγιστεία, Σοφ. Ἀντ. 174.

ἀγγιστεύς, εως, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ. ἀγγιστεῖς, πλησιαίτατος συγγενής, στενός συγγενής· ἐπὶ ἔθνων, Ἠρόδ. 5. 80, 3· ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ, ὁ πλησιαίτατος ἐκ τῶν συγγενῶν, ὁ κληρονόμος, Ἐσθ. (Ρούθ, δ', 1, κέξ.), Σουίδ. κτλ. συγγενής ἀγγ. Λουκ. Τίμ. 51, πρὸλ. ἀγγιστεία.

ἀγγιστευτής, οὔ, ὁ, δ. γρ. ἀντὶ ἀγγιστεύς ἐν τοῖς Ἐσθ. (Ρούθ, δ', 1.).

ἀγγιστεύω, μέλλ. εὐσω, εἶμαι πλησίον ἢ πλησιαίτατα· γῆ ἀγγιστεύουσα πόντῳ, Εὐρ. Τρω. 224 (λυρ.). **II.** εἶμαι κληρονόμος κατὰ νόμον, τινὶ, Ἰσαί. 84. 28:—μεταρ., ἀγγι. τινός, ἔχω σχέσιν πρὸς τι πρᾶγμα, Ἰππ. 27. 44. 2) παρὰ τοῖς Ἐσθ., ἀγγι. τινός, ἐπέλω καθήκοντα συγγενούς εἰς τινα γυναικίαν, ὅπλ. λαμβάνω αὐτὴν εἰς γυναικίαν, Ρούθ, γ', 13., δ', 4· ὡσαύτως, κληρονομίαν ἀγγι., λαμβάνω κληρονομίαν, Ἀρβ. δ' σ', 8:—Ἐν Ἐσθ. Β'. 6', 62, καὶ Νεσμ. ζ', 64, ἡ ἀγγιστεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας, σημ. ἀπεκλεισθησαν τῆς ἱερατείας, ἐπειδὴ ἡ καταγωγὴ των δὲν ἦτο ἀποδοδεγμένη. (Ἡ σημάς. Ι. ὡς καὶ τὰ ἀγγιστήρ, ἀγγιστέως ὑπονοοῦσι μόνον ἐγγύτητα, ὡστε ἡ παραγωγὴ τοῦ ῥήματος ἀγγιστεύω ἐκ τοῦ ὑπερθετικού ἀγγιστεος δύναται νὰ ἀμφισβητηθῆ· ἀλλὰ καὶ τὸ Λατ. proximitas, ἐγγύτης, ἀγγιστεία, παράγεται ἐξ ὑπερθετ.).

ἀγχιστήρ, ἥρος, ὁ, ὁ φέρων πλησίον, ὁ ἐγγίζων (ἐνεργ. σημ.) μόνον παρὰ Σοφ. Τρ. 256, ἢ μὴν τὸν ἀγχιστήρα τοῦδε τοῦ πάθους, τὸν πρόβειον τοῦτου τοῦ πάθους.

ἀγχιστικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀγχιστεῖαν, συγγενικός, Ἄμμων.

ἀγχιστινίδην, ἐπίρρ. κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας· ἀγγ. γαμείν, Πολυδ. 6. 175, πρὸλ. Σόλων. παρ' Ἡσυχ.

ἀγχιστεῖνος, ἡ, ὄν, Ἐπ. ἐπιθ. (ἴδε ἀγχιστεῖνω), ἐγγύς, πυκνός, κατὰ σωρούς· αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, Ἰλ. Ε. 141· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον νεκροί, Ῥ. 361, πρὸλ. Ὀδ. Χ. 118· περὶ τῆς ἄλλης γραφῆς ἀγγιστῖνοι, πρὸλ. Spitzn ἐν Ἰλ. Ε. 141.

ἀγγύστατος, ὄν, ὑπερθ. τοῦ ἀγγι, ἐγγύτατος, πλησιαίτατος, ὡς ἐπιθ., πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ., πλησιαίτατος, ἐν τῷ πλησιαιτικῷ τόπῳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 256 (λυρ.), Σοφ. Ο.Τ. 919· γένει ἀχιστος πατρός, ἐγγύτατος συγγενῆς, Εὐρ. Τρω. 48· τὸν ἀχιστον, ἄνευ τοῦ γένει, Σοφ. Ἡλ. 1105· πλησιαίτατος καὶ προσφιλέστατος, Πινδ. Π. 9, 114.

II. Ὁ Ὄμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἀγγιστον, ἐγγιστα, Ὀδ. Ε. 280· συνηθέστερον ἀγγιστα, ἐν ταῖς φράσεσιν ἀγγιστα ἐφόκει = πλείστον ὅσον ἀμύλαξεν, Ἰλ. Β. 58, Ξ. 474· ἀγγ. εἰκοκῶς, Ὀδ. Ν. 80· ἀγγ. ἔστωκ, Ὀδ. Ζ. 152· πρὸλ. Πινδ. Ι. 2. 16· συνηθίαι μετὰ γεν. Διὸς ἀγγ., πολὺ πλησίον τοῦ Διὸς, Αἰσχύλ. Ἰκ. 1036 (λυρ.) ἀγγ. τοῦ βυμοῦ, Ἡρόδ. 9. 81· ἀγγ. οἰκεῖν τινος, ὁ αὐτ. 1. 134 καὶ ἄλλ.:— ἐν Ἰππ. περὶ Ἀρβρ. 805, ἐγγύτατα τοῦ ὀρθοῦ:— οἱ ἀγγιστα, οἱ πλησιαίτατοι συγγεῖναι, μετὰ λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς σημασ., οἱ πλησιαίτατοι γείτονες, Ἡρόδ. 5, 79:— ἀγγ. ἦν αὐτῷ γένους, Λουκ. Κατάπλ. 17.

III. ἐπὶ χρόνον, ἐσχάτως, πρὸ δλίγων, πόλμοις. ἀγγιστα δέδειεν, Ἰλ. Γ. 18· ὁ ἀγγ. ἀποθανών, ὁ ἐσχάτως ἀποθανών, Ἡρόδ. 2. 143· τὰ ἀγγ., ἐσχάτως, ἀρτίως, Ἀντιφών. 115. 25.

ἀγγί-στροφος, ὄν, ὁ στροφόμενος πλησίον, ταχέως, ταχεῖα στροφή τροχοῦ, ἰκτινός, Θεόγν. 1261.

2) ὁ ταχέως μεταβαλλόμενος, εὐμεταβλός, ἀγγίστροφα βουλευέσθαι, μεταβάλλω αἴφνης τὰς σκέψεις μου, Ἡρόδ. 7. 13· ἀγγ. μεταβολή, αἰφνίως μεταβολή, Θουκ. 2. 53:— συχν. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὁ εἰσάγων λέξεις ἢ σκέψεις αἰφνιδίως· τὸ ἀγγ., ταχύτης μεταβάσεως, Τουρ. Λογγίν. 27, Schäf. Διον. Ἀλ. περὶ συνθ. σ. 300:— Ἐπίρρ., —φως, Λογγίν. 22. 1.

ἀγγι-τέλεστος, ὄν, πλησιάζων εἰς τὴν τέλειον, τὸ τέλος, χρόνος, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ιω. ις', 25.

ἀγγι-τελής, ἔς, πλησίον τοῦ τέλους, σελήνην, Νόνν. Δ. 40. 314.

ἀγγι-τέρμων, ὄν, γεν. ονος, (τέρμα) ὁ παρὰ τὰ σύνορα, γείτων, Σοφ. Ἀποστ. 349· τινί, Εὐρ. Ρήτ. 426· τινός, Λυκόφρ. 1130:— ἰδίᾳ ποιητ. λ. (καὶ κατὰ Πολυδ. 6. 113, διωρυμειδική), ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἰέρ. 10. 7.

ἀγγι-τοκος, ὄν, πλησίον τοῦ τόκου, ἀγγ. ὠδίνες, οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ, Πινδ. Ἰ. Α. 58. 5· ἐπὶ γυναικός, ἢ ἐν ταῖς πόνοις τοῦ τοκετοῦ, ἐτοιμόμενος, Ἀνθ. Π. 7. 462.

ἀγγι-φάνης, ἔς, ὁ πλησίον φαινόμενος, Νόνν. Δ. 29. 29.

ἀγγίφρων, ὄν, (ἄγγι, φρήν) = ἀγγίνονος, Πτολ. Τετραβ. 160.

ἀγγι-φυτος, ὄν, ὁ πλησίον πεφυτευμένος, Νόνν. Δ. 3. 152, 12. 279.

ἀγγίλιον, ἰον, γεν. ονος, ἐγγύτερος, συγκρ. τοῦ ἀγγι, Ἐτυμ. Μ. 14. 47.

ἀγγοάδην, ἐπίρρ. ποιητ. τύπος τοῦ ἀναχ- (χέμαι) ὁμοίως τῷ πρὸς τὰ ἄνω χρομένῳ, τῷ ἀναβλύζοντι, ἀγγοάδην, ἀμβολάδην, Ἡσυχ.

ἀγγόθεν, ἐπίρρ. (ἀγγοῦ) ἐκ τοῦ πλησίον, Ἡρόδ. 4. 31., Λουκ. π. Συρ. Θ. 28: ἐναντίον τοῦ πόρρωθεν.

ἀγγόθι, ἐπίρρ., = ἀγγοῦ, ἀγγι, πλησίον, μ. γεν., Ἰλ. Ξ. 412, Ὀδ. Ν. 103· ἀπολ., Θεοκρ. 22. 40, Ἀνθ.

ἀγγονάω, (ἀγγόνη) ἀπάγχω, ἀπαγγιζῶ, Ματθ. 1. 317. Σουίτ.

ἀγγόνη, ἡ, (ἄγχω) κρέμασμα, σερκγγάλισμα, πνίξιμον, Τραγ. κλ. ἀγγόνης...τέρματα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 746· ἔργα κρεῖσσο· ἀγγόνης, ἄξια μείζονος τιμωρίας, παρὰ πολὺ κακὰ, δηλ. δι' ἀγγόνην, Σοφ. Ο.Τ. 1374· τὰ δ' ἀγγόνης πέλας, σχεδὸν ἐπίσης κακὰ ὅσων καὶ ἡ ἀπαγγόνισις, Εὐρ. Ἡρακλ. 246· ταῦτ' οὐχί· ἀγγόνης ἐπάξια; ὁ αὐτ. Πύκκ. 246· ταῦτα .. οὐκ ἀγγόνη; Ἀριστοφ. Ἀχ. 125· σπάν. παρὰ πεζοῖς: ἀγγόνη καὶ λύπη, Αἰσχίν. 33. 18:— ἐν τῷ πλθ., ἐν ἀγγοναῖς θάνατον λαδοῖν, Εὐρ. Ἐλ. 200· πρὸλ. αὐτ. 299, Ἡρακλ. Μκιν. 154· αἱ ἀγγ. μάλιστα τοῖς νέοις, Ἀριστ. πρὸλ. 30. 1, 26.

II. ὁ βρόχος, τὸ σχοινίον, ὁ μεταχειρίζεται πρὸς ἀπαγγιζο-

μισιν, ἡ «θηλεῖα», Σιμων. Ιαμβ. 1. 18· βρόχος ἀγχόνης ἐν Εὐρ. Ἰππ. 802.

ἀγγονίζω, ἀπαγγονίζω, κρεμῶ, Σχολ. Εὐρ. Ἰππ. 780.

ἀγγονιμαῖος, α, ὄν, μέρος, θάνατος δι' ἀγχόνης παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 277D.

ἀγγόνιος, α, ὄν, (ἄγχω) κατ' ἄλλῃσι δι' ἀπαγγόνισιν, βρόχος, Εὐρ. Ἐλ. 686 (ἐκ διορθώσε. τοῦ Elmsl. ἀντὶ ἀγγόνειος): δεσμός, Νόνν. Δ. 21. 31., 34. 229.

ἀγγονιστής, ὁ, ὁ ἀπαγγονίζων, δῆμιος, Γλωσσ.

ἀγγορεύω, ποιητ. ἀντὶ ἀναγορεύω. Ἀνακρεοντ. 14. 30, κατὰ Κοραῆν.

ἀγγόσε, ἐπίρρ. πλησίον (ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον) Ἄπολλ. περὶ ἐπίρρ. 607. 23.

ἀγγοτάτω, ἐπίρρ., ὑπερθ. τοῦ ἀγγοῦ, ὡς τὸ ἀγγιστα, ἐγγύτατα, πλησιαίτατα, μ. γεν., Ἰμ. Ὄμ. εἰς Ἄπολλ. 18, Ἡρόδ. 2. 169, Εὐρ. Ἀποστ. 623· ἀγγ. τινός, πλησιαίτατα, ἔπομ. ὁμοιωτάτα πρὸς τινά, Ἡρόδ. 7. 73, 80, καὶ ἄλλ.:— ὡσαύτως τινί, 7. 91, 1:— οἱ ἀγγοτάτοι προσήκοντες, οἱ πλησιαίτατοι συγγεῖναι, 4. 73:— ὡσαύτως καὶ ἀγγοτάτα ἀγγ. ἔχειν τινός, εἶμαι ὁμοιωτάτος πρὸς .. 7. 64.

ἀγγότερος, α, ὄν, συγκρ. τοῦ ἀγγοῦ, ἐγγύτερος, μ. γεν., Ἡρόδ. 7. 175.

ἀγγοῦ, = ἀγγι, πλησίον, Λατ. prope, συχν. παρ' Ομήρῳ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπόλ., καὶ ἐν ἀρχῇ στίχου, ἀγγοῦ δ' Ἰσλαμίνην, Ἰλ. Β. 172, πρὸλ. Δ. 92, 303, καὶ ἄλλ.:— ἀπολ., ὡσαύτ. παρὰ Σοφ. Τρ. 962, Ἀποστ. 69, δις μ. γεν., Ἰλ. Ω. 789, Ὀδ. Ζ. 5, ἀλλαχοῦ παρ' Ὄμ. ἀείποτε ἀγγοῦ Ἰσλάμενος ἢ μένην, πλὴν ἐν Ὀδ., Ρ. 526, Τ. 271, ὡσαύτως μ. δοτ., Πινδ. Ν. 9. 95, Ἡρόδ. 3. 85, ἀλλὰ πρὸλ. ἀγγι.— Οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν, ἴδε Λουκ. Νέρ. 9. Μεταγενέστεροι τύποι εἰσὶν ἀγγότερος, ἀγγοτάτω, ἄπερ ἴδε. (Ὅρα ἐν λ. ἀγγω.)

ἀγγουόρης, «πένης», Ἡσυχ.

ἀγγουρος, «ὄρθρος, Κύπριοι· ἢ φωσφόρος, καὶ ὁμοίως σὺν τῷ αὐ», Ἡσυχ., δηλ. ἄγγαυρος.

ἀγγουροσ, ὄν, ἰων. ἀντὶ ἀγγορος, ὁ γειτνιάζων, (Ἡσυχ.), Ἀνθ. Π. 9. 235, ὁ συνορεύων, τινί, Ὀρρ. Ἀργ. 122· τινός, Λυκόφρ. 418.

ἀγγουσα, «ρίζα ἢ φυκοῦνται γύνακα», Ἡσυχ. ἴδε ἐν λ. ἔγγουσα.

ἀγγουσιζομαι, μέσ. μεταχειρίζομαι ἀγγουσαν, ψιμυθίον, «ἀγγουσιζεται, ἐντρίβεται ταῖς παρειαῖς, οἰονεὶ (ψ)υκαριον», Ἡσυχ.

ἀγγραν, «μύωπα, Λοκροί», Ἡσυχ.

ἀγγρ[ε]ῖνασθαι, «περιλειφασθαι ἢ λούσασθαι», Ἡσυχ.

ἀγγω, μέλλ. ἀγγεω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 638, Λουκ. ἀρ. ἡγγεα, Σουλ. Ἐπιγρ. 3588, Ἰώσηπ. (ἀπ-), Ἀριστοφ. Εἰρ. 796:— μέσ. καὶ παθ. (ἴδε κατωτέρω) μόνον κατ' ἔνεστ., πρὸλ. ἀπάγχω. (Ἐκ τῆς √ΑΧ, √ΑΓΧ παράγονται τὰ ἀγγεω, ἀγγεῖω, ἀγγουμαι· ἀγγόνη, ὡς καὶ τὰ ἀγγι (ὁ ἴδε), ἀγγοῦ, ἐναγγοος, ἐγγύς· ἀχος, ἀχθομαι, ἀχθος, ἴσως δὲ καὶ τὰ ἀχῆν, ἀχνητά, (Λατ. egeō) πρὸλ. Σανσκρ. anhus, anhas, (Λατ. angustus, angor), agham (καχόν)· Λατ. angus, angina, anxius· Γοτθ. aggva (ango), aggvus (angustus). Ἀργ. Ὑφ. Γερμ. angust (angst, στενοχωρία)— ἡ κοινὴ ἔννοια ἐν πᾶσι τούτοις εἶναι ἡ τίς ἐκ τοῦ πλησίον πίεσεως ἢ συσφιγέσεως). Πιεζῶ ἰσχυρῶς, μάλιστα τὸν λαχόν, ἀγγε μιν ἰμάς ὑπὸ δειρήν. Ἰλ. Γ. 371· στραγγαλίω, πνίγω δι' ἀγγόνης, τοὺς πατέρας ἄγγων νύκτωρ, Ἀριστοφ. Σφήκ. 1039 πρὸλ. Ἐκκλ. 638, 640· τὸν Κέρβερον ἀπήλας ἀγγων, ὁ αὐτ. Βάτρ. 468· πρὸλ. Ὀρν. 1575· κἄν ταῦρον ἀγγοίς, ὁ αὐτ. Λυσ. 81, πρὸλ. Δημ. 1157. 6., 1263. 7, Θεοκρ. 5. 106, Ἀνθ. Πλαν. 90· ἐν χαλινῷ τὰς σιαγόνας ἀγγ., Ἐβδ. (Ψαλμ. λα', 9): μεταφ., ἐπὶ στενοχωριούτων δανεῖστων, Ἀριστοφ. Ἰπ. 775, Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπθ. 32· πρὸλ. Εὐαγγ. Ματθ. ιη' 28· ἴδε εἰς Θωμ. Μ. σ. 8, ἐπὶ ἐνόχου συγγειθήσεως, τοῦτο. ἀγγει, σιωπῶν ποιεῖ· Δημ. 406. 5:— μέσ. ἀπαγγονίζω ἐμαυτόν, Ἰππ. 563. 7:— παθ., Πινδ. Ν. 1. 69, Δημ. 1157. 6.— Δὲν ἀπαντᾷ παρὰ Τραγικοῖς.

ἀγγωμάλω, ἀγγωμάλως ἀγωνίζομαι, Γρ. Νάξ. 2, 211.

ἀγγωμάλος, ὄν, (δμαλός) ὁ σχεδὸν ἴσος, ἀγγωμάλῳ ἐν χειροτονίᾳ, Θουκ. 3. 49, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 5. 14· ἀγγ. μάχη, ἀμυθβόλον ἀποτελέσματος, ἰσόρροπος μάχη, Θουκ. 4. 134· νίκη, Πίνουτ. Ὄθων 13· οὐκ ἀγγ. τὸ πλῆθος, ὁ αὐτ. Καῖο. 42· οὐδ. πλθ. ὡς ἐπίρρ., ἀγγωμάλα ναυμαχεῖν, λατ. aequo Marte pugnare, Θουκ. 7. 71· ἀγγωμάλα σφισίν ἐγένετο, Λουκ. Ἐρμ. 12· Ἐπίρρ.— ἄλωος, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστορ. 37.

ἀγγων, ὄντος, ὁ ἀγγων, πνίγων, δῆμιος, Ἡσυχ.

ἄγω. [ἄ], Δωρ. γ' κληθ. ἄγοντι. Πινδ. Π. 7. 13· παρτι-
 ἄγον, 'Επ. ἄγον, 'Ιλ. Η. 312, γ' δουκ. ἀγέτην, 'Οδ. Γ. 439, Δωρ. ἄγον, Πινδ. Π. 9. 217, 'Ιων. ἄγεσκον, 'Ηρόδ. 1. 148, 'Απολλ. Ρόδ.· μέλλ. ἄξω, 'Ιλ. Α. 139, Σοφ., Πλάτ.: ἀλλὰ τὸ ἄξετε εὐρήσται ὡς ἄορ. προστ. παρ' 'Ομήρω, 'Ιλ. Γ. 105, Ω. 778, 'Οδ. Ε. 414· οὕτως ἀπαρ. ἄξιμεναι-έμεν, 'Ιλ. Ψ. 50, 111· καὶ μέσ. ἄξεσθε. Θ. 505:—ἀορ. ὅ' ἤγαγον, 'Ομ. καὶ 'Αττ.:—ὠσαύτως ἀορ. α' ἤξα, 'Ησ.'Εργ. καὶ 'Ημ. 432. 438, Βατρ. 115, 119· ἀλλ' ὁ ἀορ. α' εἶναι λίαν σπάνιος παρ' 'Αττ., ἄξαι, 'Αντιφῶν, 134, 42, προσ-ἤξαν, 'Θουκ. 2. 97· (ἀλλ'αὐτὸ διωρ-
 ῶθη τὸ μὲν ἐκ χειρογράφων, τὸ δὲ ἐκ τῶν συμφραζομένων, ἴδε ἐν λ. ἀπαίσσω, προεξαίσσω, συννάσσω, πρβλ. Α. Δινδ. Σεν. 2. 2, 2, 2, Vaitch, 'Ελλ. 'Ρήματ. ἐν λέξει):—πρμ. ἤξα, Πολύδ. 3. 111, 3, (προ-) Δημ. 346. 24., 772. 5, (συν-) Σεν. 'Απομ. 4. 2, 8· μεταγεν. ἀγῆγοχα, 'Ιώσηφ., κτλ., ὅπερ ἐπιτρέ-
 πεται ὑπὸ τῶν ἀπαικίζοντων μόνον ἐν συνθέσει· εἰσαγγοχότας, 'Επιστ. Φιλίππ. παρὰ Δημ. 238. 28· καταγῆγοχεν (ἴδε ἐν λέξ. κατὰ γοχα) συναγῆγοχα, 'Αριστ. Οἰκ. 2. 1, 10· τύπος τις ἀγῆ-
 γοχα εὐρήσται δις ἐν 'Επιγραφ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2. σ. 1013. συν-αγῆγοχα, 'Επιγρ. Θρη. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2448, ΠΙ 12· δι-αγῆγοχα· αὐτ. (προσθήκ.) 4897d: ὑπερσυνε. ἀγῆγοχε, Πολύδ. 30. 4, 17, πρβλ. Συλλ. 'Επιγρ. (προσθήκ.) 4897d:—Μέσ., μέλλ. ἄξομαι, 'Ομ., 'Ηρόδ., Τραχ. ἀορ. ὅ' ἤγαγόμην, 'Ομ. κλπ. ὠσαύτως ἀορ. α' ἀναύξιος ἀξάμην (ἐσ-) 'Ηρόδ. 5. 34, πρβλ. 1. 190., 8. 20, 1· οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς 'Αττ.:—Παθ., μέλλ. ἀχθῆσομαι, Πλάτ. 'Ιππ. Μείζ. 292Α, (προσ-) 'Θουκ. 4. 87, κτλ.: ἀλλ' ὠσαύτως ἄξομαι, μετὰ παθ. σημασ., Αἰσχύλ. 'Αγ. 1632, Πλάτ. Πολ. 458D, (προσ-) 'Θουκ. 4. 115, κτλ.: ἀορ. α' ἤχθον. Σεν. 'Αν. 6. 3, 10, 'Ιων. ἄχθον, 'Ηρόδ. 6. 30, 1· πρμ. ἤχμαι, ὁ αὐτ. 2. 158, 2, Δημ. 170. 19· ὑπερσυνε. ἤχμῆνοι ἦσαν, 'Θουκ. 6. 100· ὠσαύτως, ἐν μέσ. σημασ., ἴδε κατωτέρω Β. 2:—ῤημ. ἐπιθ. ἀκτέον, ὁ ἴδε. ('Εκ τῆς √ΑΓ παρῶνται ὠσαύτως ἀγενέω, ἀγός, ἀκτωρ, ἠγέομαι, ἠγε-
 μῶν, κτλ.: ὡς καὶ ἄγρα, ἀγρεύω, κτλ.: ἄγων, (ἴδε σημασ. IV. 2.) ὄγμος, καὶ ἴσως τὸ ἐπίρρ. ἄγων: πρβλ. Σανσφ. ἀγ. agāmi (αγο), agas (ἀκτωρ): agmas (ὄγμος), agis (ἀγών), Ζενδ. az (αγο), azra (ἄγρα). I. ὀδηγῶ, φέρω, μεταφέρω, προσ-
 ἄγω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ ἀντικειμένου ἐμφύλου, ἐπειδὴ ἐπὶ ἀνά-
 λωχων κείται τὸ φέρω· δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισι... γυναῖκα καὶ τρίποδα... φέρειν, 'Ιλ. Ψ. 512· βούν δ' ἄγέτην κε-
 ράων, ἐκ τῶν κεράτων, 'Οδ. Γ. 439· ἄγ. εἰς ἡ πρός τόπον, ἀλλὰ ποιητ. καὶ μετὰ αἰτίας. τόπου, νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους (τ. ἔ. ἀνδρας).. ἦγον οἴκουσ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 862· Τι-
 ἄδας.. ἄγει 'Αχέρους ἀκτάν, Σοφ. 'Αντ. 811· ἄγ. τινά τινη, ὀδηγῶ τινα πρός τινα, 'Οδ. Ε. 386· ἵππον ὑφ' ἄρματ' ἄγ., Γ. 476, Αἰσχύλ. Πρ. Δεσμ. 465:—'Εκ τῶν συνθέτων φράσεων ἄγειν στρατεύμα, στρατόν, κτλ., κατήνησε τὸ ἄγειν νὰ λέ-
 γεται ἀμεταβάτως ἐπ' αὐτῶν τῶν στρατευμάτων, ταύτη.. ἄξει δὲ λόχος, Σεν. 'Αν. 4. 8, 12, πρβλ. 'Ελλ. 4. 2, 19, καὶ ἴσως 'Θουκ. 5. 54· καὶ γενικώτερον, ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀγαγόντων ἐκα-
 τέρων, τεινόντων εἰς τὸ ἄκρον, Πλάτ. Νόμ. 701E· ἄγωμεν, ὡς ὑπάγωμεν, συχν. ἐν τῇ Κ. Δ., πρβλ. ἀκτέον. 6) ἡ με-
 τοχ. ἄγων κείται ἐπὶ γενικωτέρας σημασίας=λαβών, στήσε δ' ἄγων, 'Ιλ. Β. 558, πρβλ. 'Οδ. Α. 130, ὅπερ ἐρμηνεύεται κἀλ-
 λην διὰ δύο ῤημάτων ἔλαθε καὶ ἔστησεν. ἐπιῆρε καὶ ἔστη-
 σεν· ἴδε καὶ ἔχω Α. I. 6., φέρω Α. X. 2. 2) λαμβάνω μετ' ἑμαυτοῦ, παραλαμβάνω, ἐτάροισι, 'Οδ. Κ. 405· τε. 'Ιλ. Ο. 531. 3) ἀπάγω, ἀποκομίζω ὡς αἰχμαλώτους ἢ λείων, 'Ιλ. Α. 367, I. 594, Αἰσχύλ. Θ. 340, κτλ.: ἄχθῃ ἀγόμενος παρὰ βασιλέα, συνελθῆναι καὶ ἤχθῃ.. 'Ηρόδ. 6. 30· ἀγόμε-
 νος, ὁ ἐ. δουλεύς, 'Αργίλ. 155, πρβλ. Εὐρ. Τρω. 140, Πλάτ. Νόμ. 914E· οὕτω Δίκην ἄγειν, ἀπάγειν βιαιῶς τὴν Δίκην, 'Ησ.'Εργ. κ. 'Ημ. 218:—ἐπὶ ὀνιθοθήρα, φύλον ὀνιθῶν ἀμφι-
 βαλῶν ἄγει, Σοφ. 'Αντ. 343:—μάλιστα δὲ ἐν τῇ φράσει ἄγειν καὶ φέρειν, λεηλατῶ χωρὶν τινὰ λαμβάνων πῦν ὅ, τι ληπτόν (ὅτε κυρίως τὸ μὲν φέρειν ἀναφέρεται εἰς πράγματα ἄψυχα, τὸ δὲ ἄγειν εἰς ἀθροίσματα καὶ κτήνη), πρῶτον ἐν 'Ιλ. Ε. 484, οἷόν κ' ἡ φέροιεν 'Αχαιοὶ ἡ κεν ἀγέωιν, πρβλ. Ψ. 512 κέξ. ἀκολου-
 θῶς συχνὸν παρ' 'Ηρόδοτῳ καὶ τοῖς περὶ τῶν Ἀστικῶν σπικνιώ-
 τερον ἐν ἀνεστραμμένῃ τάξει τῶν λέξεων, φέρουσι τε καὶ ἄγουσι, 'Ηρόδ. 1. 88, 1· ἔφερε καὶ ἦγε πάντας, ὁ αὐτ. 3. 39, 4· ὠσαύτως μετ' αἰτίας. τόπου, φέρων καὶ ἄγων τὴν Βιθυνίδα, Σεν. 'Ελλ. 3. 2, 2, ἀκριβῶς τὸ Δατ. a gere et ferre Αἰθ. 22. 3, κτλ.:—ἀλλὰ φέροιεν καὶ ἄγειν, ἐνίοτε σημαίνει ἀπλῶς φέρω καὶ μεταφέρω, συνάγω, Heind. Πλάτ. Φαῖδρ. 279C· τὴν ποιήσιν φέρειν τε καὶ ἄγειν, ὁ ἐ. εἰσάγειν εἰς τὴν πο-

λιτείαν, ὁ αὐτ. Νόμ. 817A, πρβλ. Σεν. Κυρ. 3. 3, 2, ὡς τὸ por-
 tari atque agi παρὰ Κρίστ. Β. C. 2. 25· ἐν τῷ παθητ. ἀγόμε-
 θα, φερόμεθα, Εὐρ. Τρω. 1310, πρβλ. 'Αριστοφ. Νεφ. 241:—
 'Εν Σεν. 'Ελλ. 3. 2, 5, ὑπάγχει ὠσαύτως ἄγειν καὶ κείνιν·
 πρβλ. φέρω, Α. VI. 2. 4) ἄγειν εἰς δίκην ἢ δικα-
 στήριον, ἄγ. ἐπὶ τοὺς δικαστάς, σύρω τινὰ εἰς τὸ δικαστή-
 ριον, Δατ. rarere in jus, συχν. παρὰ τοῖς περὶ τῶν ἀπτ.:
 οὕτω, πρὸς τὴν δίκην ἄγειν, Εὐρ. 'Αποσπ. 1036· ὠσαύτως
 ἀπλῶς ἄγειν, Πλάτ. Νόμ. 914E, Γοργ. 527A, κτλ.: ἰδία ἐν
 τῇ φράσει, ἐπὶ θανάτῳ ἄγ., Σεν. 'Αν. 1. 6, 10, κτλ.: οὕτω,
 φόνου ἄγεσθαι, κατηγοροῦμαι ἐπὶ φόνῳ, Πλάτ. 2. 309E.
 5) λαμβάνω καὶ κομίζω· ἄθεθ' ὕψιν τὸν ἄριστον, 'Οδ. Ε. 414·
 ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ πραγμάτων, φέρω εἰς, ἐνεργῶ εἰσαγωγῆν,
 εἰσάγω, φέρω· οἶνον νῆες ἄγουσι, 'Ιλ. I. 72, κτλ., πρβλ.
 'Ηρόδ. 1. 70· ἴνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι (δηλ. σὺν οἱ) 'Οδ. Ε. 296. 6) ἐπιφέρω, ἐπάγω, πῆμα τὸδ' ἤγαγον Οὐ-
 ρανίωνας, 'Ιλ. Ω. 547· ἰλίω φθορῶν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 406· τερ-
 μίαν ἀμέραν, Σοφ. 'Αντ. 1330· ὕπνον, ὁ αὐτ. Φ. 638· χα-
 ράν, Εὐρ. 'Αποσπ. 174· δάκρυ, ὁ αὐτ. 'Αλκ. 1081. 7) σκῶνω,
 κρατῶ ὑψηλά· φελλοὶ δ' ὡς, ἄγουσι δίκτυον, Αἰσχύλ. Χο. 506. II. ἄγω εἰς τὸ μέρος, ὀδηγῶ, ἐνεργῶ πρὸς τὰ ἐμπρός,
 τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακῆ θανάτιο τέλοςδε, 'Ιλ. Ν. 602, καὶ ἄπολ., Β. 831· οἱ μὴ ἀτιμίαις ἄγειαι, Σοφ. 'Ηλ. 1035·
 ὠσαύτως μετ' ἄλλοι· ἄγει θανεῖν, ὀδηγεῖ εἰς τὸν θάνατον, Εὐρ.
 'Εκ. 43:—μ. συστοίχ. αἰτ.: ἄγομαι τὰν πυμάτων ὁδόν,
 (ὁ Γ. Δινδάρους γράφει ἐρχομαι), Σοφ. 'Αντ. 876· τὸ σπρά-
 τευμα ἦγε τὴν ἐπὶ Μέγαρα, (ἐνν. ὁδόν), Σεν. 'Ελλ. 4. 4, 13·
 ὠσαύτως, ὁδὸς ἄγει, ἡ ὁδὸς ὀδηγεῖ, φέροι εἰς ἡ ἐπὶ τόπον,
 Σοφ. Ο. Τ. 734· Πλάτ. καὶ Σεν. 2) μεταρ., ὀδηγῶ ὡς
 στρατηγός, 'Ιλ. Κ. 79· ὡς ἄγε νεῖκος 'Αθήνη, Α. 721· ἄγ.
 στρατιῶν ναῦς, κτλ., 'Θουκ. 7. 12., 8. 59, κτλ.:—ὀδηγῶ,
 κατευθύνω, ὡς οἱ θεοί, κτλ. Πινδ., 'Ηρόδ. κτλ.: διὰ πόνων
 ἄγειν τινά, Εὐρ. 'Ι. Τ. 988· ἄγ. τὴν πολιτείαν, διευθύνω
 τὴν κυβερνήσιν αὐτῆς, 'Θουκ. 1, 127· ὡδε τὴν σοφίαν ἄγουσι,
 οὕτω μεταχειρίζονται τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτ. Θεαίτ. 172B· τὴν
 αὐτὴν ἀφρῆσιν ἄγ. τιμή, προσθεῖνω τὰ αὐτά, οἶα καὶ...
 Πολύδ. 27. 13, 14:—Παθ., ὀδηγοῦμαι, διευθύνομαι, λογισμῶ,
 Πλάτ. Πολ. 431C. 3) ἀναφέρω, παιδεύω, ὀρθῶς, κα-
 λῶς ἢ κακῶς ἀχθῆναι, Πλάτ. Νόμ. 782D, κτλ. III. ἄγω
 κατὰ μῆκος· τεῖχος ἄγειν, κατασκευάζω γραμμὴν τεύχους,
 'Θουκ. 6. 99· οὕτω· μέλαθρον εἰς ὄρεφρος ἄγ., 'Ανθ. Π. 9. 649·
 ὄγμον ἄγειν, Θεόκρ. 10. 2, πρβλ. 'Θουκ. 6. 100:—ἀγ. γραμ-
 μιᾶς, σύρω γραμμῆς, 'Αριστ. Τοπ. 1. 1, 6, πρβλ. 'Ανακτ. Πρῶτερ. 1. 24, 2, κτλ.:—Παθ., ἦκται ἡ διώρυξ, 'Ηρ. 2. 158·
 κόλυπον ἀγομένου τῆς γῆς, ὁ ἐ. ἡ γῆ περικαμπτομένη ὡστε
 νὰ σχηματίσῃ κόλπον, 4. 99, πρβλ. ἐλαύνω III. 2. IV. ἀναπολῶ,
 ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω· καί μευ κλέος ἦγον 'Αχαιοί, 'Οδ. Ε. 311. 2) ὡς τὸ agere, τρωθ., ἐορτάζω· ἐορτίζω,
 τὰ 'Ολύμπια, κτλ., 'Ηρόδ. 1. 147, 183· ἂν καὶ τοῦτο εἶναι
 συχνότερον παρὰ τοῖς 'Αττ. (ἰδίῳ δ' 'Ηρόδ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετα-
 χειρίζεται τὸ ἀνάγειν) ἄγ· θυσίαν, 'Ισοκρ. 386C, κτλ.: κρυσου-
 ρὴν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1592· ἀλλ' ἐν 'Ιλ. Α. 99,
 'Ησ.'Ασπ. 480 ἄγ. ἐκατόμβην, εἶναι κυριολεκτικῶς εἰ-
 ρημένον=ὀδηγῶ τὴν ἐκατόμβην (ἐπὶ τὴν θυσίαν). 3) ὠσαύ-
 τως, τρωθ., φυλάττω, ἔχω· ὀρθῶν ἄγειν ἐφημεροσύναν, Πινδ.
 Π. 6. 20· σπονδᾶς ἄγ. πρὸς τινας, 'Θουκ. 6. 7· εἰρήνην, Πλάτ.
 Πολ. 465B, κτλ.: συχν. μετ' αἰτ., ὡς περιφρασις ἀντὶ
 οὐδετέρου ῤηματος (πρβλ. ἔχω Α. I. 8), νεῖκος ἄγειν=νει-
 κείν, Πινδ. Π. 9. 54, πρβλ. ἀρετὴν ἄγ., ὁ αὐτ. I. 7. 31·
 σχολῶν ἄγειν, =σχολάζειν, Εὐρ. Μῆδ. 1238, Πλάτ. Πολ. 376D· ἡσυχίαν ἄγ.=ἡσυχάζειν, Σεν. 'Αν. 3. 1, 14· ἄγ.
 ἀπαστίαν, 'Αριστοφ. Νεφ. 621· οὕτω, γέλωτ' ἄγειν, ἐπὶ πολὺ
 ἠελῶ, ἐξακολουθῶ γέλων, Σοφ. Αἴ. 382· ἄγ. κτύπον, Εὐρ. 'Ορ. 182.
 4) φυλάττω, διατηρῶ· ἐλευθέραν ἦγε τὴν 'Ελ-
 λάδα, Δημ. 120. 17. 5) ἐπὶ χρόνου, διερχομαι, ἀπή-
 μαντον ἄγων βίοντον, Πινδ. Ο. 8. 115· ποίας ἡμέρας δο-
 κείς μ' ἄγειν; Σοφ. 'Ηλ. 266· ὁ βίος οὐκ εἰσπάρει ἄγειν,
 'Αλεξῆς ἐν «Τετῆ» 3· δέκατον ἔτος ἄγ., κτλ., decimum an-
 num agere, Γαλην. V. ὡς τὸ ἠγέομαι, Δατ. ducere, νομίζω,
 λογίζομαι, θεωρῶ· ἐν τιμῇ ἄγειν ἡ ἄγεσθαι, ἐν οὐδέμιῃ
 μοίρῃ ἄγ., περὶ πλείστον ἄγειν, 'Ηρόδ. 1. 134., 2. 172., 9. 7, 1, κτλ.:
 Θεοὺς ἄγειν=πιστεύειν εἰς θεοὺς, Αἰσχύλ. 'Ικ. 924· δι' αἰδοῦς,
 διὰ τιμῆς ἄγ. τινά, κτλ. Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 7. 24, 4, Λουκ. 'Ιερομ. 4, κτλ.:
 ταῖμ' ὀλωλόθ' εὐρίσκων ἄγ., Αἰσχύλ. 'Ικ. 918· τὸ πρᾶμ' ἄγειν.. ὡς παρ' οὐδέν,
 Σοφ. 'Αντ. 34· τὴν 'Αφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχίου,

Εὐρ. Βάχχ. 225· τιμιώτερον ἀγ.τινά, Θουκ. 8. 18:—ὠσαύτως μετ' ἐπιρρ., δυσσφώρος ἀγ. = θεωρῶ τὴν ἀφώρητον, Σοφ.Ο.Τ. 784· οὕτως, ἐντιμώσ' ἀγειν, Πλάτ. Πολ. 528C, κτλ.—Παθ., ἡγήθησαν δ' ἀνήρ ἀστῶν μέγιστος, Σοφ.Ο. Τ. 775, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 418. **VI.** ἔχω βάρος, κυρίως τόσον, ἀγειν μινᾶν, τριακοσίου δαρεικούς, κτλ., βαρύνω μίαν μινᾶν, 300 δαρεικούς, κτλ., Δημ. 617. 21., 741. 7, πρβλ. Φιλίππιδ. ἐν Ἀργυρίου ἀφανισμῶν 7, κτλ. ἀγειν πλέον, Ἀριστ. Περὶ 23. 3, 2, ἐνθα ἡ αἴτ. σημαίνει τὸ βάρος, πρὸς τὸ ὅποιον τὸ ζυγίζομενον πρᾶγμα ἰσοστατεῖ, ἢ τὸ ὅποιον ἔλκει διὰ τοῦ ἰδίου του βάρους πρὸς τὰ κάτω ὠσαύτως, ἀγ. σταθμόν, Πλάτ. 2. 96C, πρβλ. Ἐλκω, Α. Π. 9. καὶ ἴδε ἐν λέξ. ἀντίρροπος. **VII.** περὶ τοῦ ἀγε, ἀγετε ἴδε τὰς λέξεις.

B. Μέσ., ἀπάγω. ἀποκομίζω δι' ἑμαυτὸν, λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, χρυσόν τε καὶ ἀργυρον οἰκάδ' ἀγεσθαι, Ὀδ. Κ. 35: λαμβάνω μετ' ἑμαυτοῦ, παραλαμβάνω, Ζ. 58, συγχ. παρ' Ἄστ. 2) ἀγεσθαι γυναῖκα, Δατ. ukoretu ducere, λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν γυναῖκα, σύζυγον, Ὀδ. Ε. 211, Ἡσ.:—καὶ πλῆρες, ἀγ. γυναῖκα ἐς τὰ οἶκια, Ἡρόδ. 1. 59, κτλ.· καὶ ἀπλῶς ἀγεσθαι, νυμφεῦσθαι, Ἰλ. Β. 659, Ἡρόδ. 2. 47, 1, κτλ., καὶ παρ' Ἄστ., πρβλ. Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 880:—ὁ παθ. πρᾶμ. ἤχημαι, εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τοῦ μέσ., Ἰωτήρ. Ἀργ. Ἰουδ. 14. 12. 1, πρβλ. προάγω, 1. 6. (ἐν Δίσχ. Προ. 560 ὑπάρχει τὸ ἑνεργ. ἀγειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοήσεως): Ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πατρὸς ἀγοντος γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τὸν ἑαυτοῦ υἱόν, Ὀδ. Δ. 10, Valck. Ἡρόδ. 1. 34· ἐπὶ ἀδελφοῦ ἀγοντος γυναῖκα διὰ τὸν ἀδελφόν του, Ὀδ. Ο. 238· καὶ ἐπὶ τῶν συγγενῶν τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης, Ὀδ. Ζ. 28, Ἡσ. Ἄστ. 274. **3)** δῶρον ἀγεσθαι, λαμβάνω δῶρον δι' ἑμαυτὸν, Valck. Θεοφρ. 1. 11· διὰ στόμα ἀγεσθαι μῦθον, ἐπιτρέπω να διεῖλθῃ διὰ τοῦ στόματός μου, δηλ. προσφέρω, λέγω λόγον, Ἰλ. Ε. 91· ἀγεσθαι τι ἐς χεῖρας, λαμβάνω τι ἐς τὰς χεῖράς μου, ὅθεν, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, Ἡρόδ. 1. 120., 4. 79.

ἀγάω, [α̅] κατὰ κρίσιν ἐκ τοῦ δ' ἐγώ, Σοφ. Ἰλ. 259. **ἀγωγάτος, ον,** (ἀγωγή) ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀγῆ τις δι' αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ περιλαίμου κυνός ἢ τοῦ ἱμάντος, Ἀνθ. Π. 6. 35. **ἀγωγεῖον, τό,** οἶκί μαστροποῦ, προαγωγέως, οἶκος ἀπολείας, πορνεῖον, Πολύδ. 9. 48. **ἀγωγεύς, εἰς, ὁ,** ἔλκων ἢ σύρων, Ἡρόδ. 2, 175, 3. **2)** ὁ κατήγορος (ἴδε ἀγω, 1. 4.) Σουῖδ. **II.** = ρυτήρ, λωρίον τοῦ χάλινου, ἱμάς αὐτοῦ, Σοφ. Ἄποσπ. 801, Στράτις ἐν «Χρυσαίπω» 2, Ξεν. Ἰπ. 6. 5.

ἀγωγή, ἡ, (ἀγῶ) τὸ ἀπάγειν, μετακομίζειν, Ἡρόδ. 6. 85, κτλ.· βάρος, ἄχος, γόμος, πρὸς τὰ ἀγωγάς... χρῆσθαι ὑποζυγίσι, Πλάτ. Πολ. 370E, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1838, 1. **6)** ἀμετ., τὴν ἀγ. διὰ τάχους ἐπιποιεῖτο, Θουκ. 4. 29: = κίνησις, τοῦ ποδός, Πλάτ. Πολ. 400C, πρβλ. 604B—ἀγ. ἐπὶ τι, τάσις πρὸς τι, Ἰππ. Ἐπιδ. 1. 938. **2)** τὸ φέρειν εἰς ἢ πρὸς..., ὑμῶν ἢ ἐς τοὺς ὀλίγους ἀγ., τὸ ὅτι ἡγάγατε ἡμᾶς ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου, Θουκ. 5. 85. **3)** ἀποκόμισις, ἀφαίρεσις, ἀπαγωγή, Δίσχ. Ἰλ. 1263, Σοφ. Ο. Κ. 662. **4)** ὕδατος ἀγωγαί, τὰ ὑδραγωγεῖα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2338. 52. **II.** τὸ ἀγειν πρὸς τι σημεῖον ἢ μέρος, ὀδηγία, διεύθυνσις, ἵππου, Ξεν. Ἰππ. 6. 4· ἢ τοῦ νόμου, τοῦ λογιμοῦ ἀγ., ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου κτλ. ὀδηγία, διεύθυνσις, κυβέρνησις, Πλάτ. Νόμ. 645A, πρβλ. Πολιτ. 274A:—ἀμετάβ., ἡ ὁδός, ἢ τάσις, διεύθυνσις πρᾶγματός τινος. **2)** ἡ διεύθυνσις, ὀδηγία στρατιᾶς, Πλάτ. Νόμ. 746D· ἢ ἀγωγή τῶν πραγμάτων, τῶν δημοσίων πραγμάτων, Πολύδ. 3. 8, 5. **3)** ὀδηγία, διεύθυνσις, κυβέρνησις, παιδείσις, παιδεία μὲν ἐσθ' ἢ παίδων ὀλκή τε καὶ ἀγ. πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημένον, Πλάτ. Νόμ. 659D, πρβλ. 819A· ἀγ. ὀρθῆς τυχεῖν πρὸς ἀρετὴν, Ἀριστ. Ἠ. Ν. 10. 9, 8· διὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀγ., ὁ αὐτ. Πολ. 4. 5. 3· ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἀγωγῆς (ἀνατροφῆς) τῆς Σπαρτιατικῆς νεότητος, Λακωνικῆς ἀγ., Πολύδ. 1. 32, 1· Ἀγχιλαος ἡγήθη τὴν λεγομένην ἀγωγήν ἐν Λακεδαιμονί, Πλούτ. Ἀγχι. 1, πρβλ. Müller Δωρ. 4. 5, 1:—ὠσαύτως ἐπὶ φυτῶν, καλλιέργεια, Θεοφρ. 1. Φ. 1. 3, 2· ἐπὶ νόμων, θεραπεία αὐτῶν, Γαλην. **4)** καθόλου, μέθοδος, ὁδός, τρῶπις, καθ' ὃν γίνεται νόμος τις, ἐν Ἀριστ. Ρητ. 1, 15, 10—ὑπόρ, Διον. Ἄλ. περὶ Ἰσοκρ. 20, καὶ ἄλλ.· ἢ ἀγ. τῶν διαλέκτων, Σπρῆδ. 648. **5)** σχολή ἢ αἵρεσις φιλοσοφικῆ, Σέξτ. Ἐμτ. Π. 1. 145. **III.** τρῶπις ἢ σύστημα μουσικῆς, Πλούτ. 2. 1141C.

ἀγωγιμὰ χρίματα· Κωδ. Ἰουστ. X, 30, 4.—«τῶν λεγομένων ἀγωγιμῶν, ἤτοι παραπομπικῶν.» Βασιλικ. 56, 10, 5. **ἀγωγιμος, ον,** ευκόλος εἰς τὸ νὰ ἀγῆται, ὃν δύναται τις νὰ φέρῃ, τρισὼν ἀμαξῶν.. ἀγ. θάρος, ἱκανὸν ἵνα φορτώσῃ τις

τρεις ἢ ἕξας, Εὐρ. Κύκλ. 385· τὰ ἀγώγιμα, πράγματα μετακομιστὰ, ἐμπορεύματα, Πλάτ. Πρωτ. 313C, Ξεν. Ἄν. 5, 1, 16, κτλ.· ἄλλο δὲ μῆδὲν ἀγώγιμον ἀγεσθαι ἐν τῷ πλοίῳ, Δημ. 929. 17. **II.** ἐπὶ προσώπων ὁ ὢν καταδεδικασμένος καὶ προεγραμμένος, Suid. Ἰων. Ἑλλ. 7. 3, 11· ὅστις δέον νὰ παραδοθῇ εἰς δουλείαν, Δημ. 624. 12, Πλούτ. Σόλ. 13:—οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ὑπόκειται εἰς κατάσχεσιν, Διον. Ἄλ. 5. 69. **2)** ευκόλος ἀγόμενος, εὐάγωγος, Πλούτ. Ἄλκ. 6.

ἀγώγων, τό, παρὰ Ξεν. Κυρ. 6. 1, 54, τὸ φορτὸν ἀμάξης· **ἀγώγος, ὄν,** (ἀγῶ) ὁ ἀγών, ὁ ὀδηγῶν, καὶ ὁ; οὐσιαστ., ὀδηγός, Ἡρόδ. 3. 26· ἀγωγοί, συνοδία, συνοδεύοντες φυλάκες, Θουκ. 2. 12· ἀγ. ὕδατος, ὑδραγωγεῖον, Ἡρωδιδ. 7. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 1040. 1. 17· μ. γεν., δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός, δύναμις τοῦ ἀγειν ἀνθρ., Πλούτ. Λακ. 5. **II.** ὁ ἀγών πρὸς τι μέρος ἢ σημεῖον, πρὸς ἢ ἐπὶ τι, Πλάτ. Πολ. 525A· εἰς... Πλευτ. Περιελ. 1. **III.** ὁ ἔλκων, ἐπαγωγός, ἑλκυστικός, τινός, ἐπὶ τοῦ μαγνήτου, Διοσκ. 5. 148. **2)** ὁ προσελκύνων, προκαλῶν, γοαὶ νεκρῶν ἀγωγοί, Εὐρ. Ἐκ. 536· δακρύων ἀγ., ὁ αὐτ. Ἦρω. 1131. **3)** ἀπολ., ἑλκυστικός, Πλούτ. Κρατ. 7· τὸ ἀγῶν, τὸ ἐπαγωγόν, τὸ ἑλκυστικόν, ὁ αὐτ. 2, 25B.

ἀγών, [α̅], κατὰ κρίσιν ἐκ τοῦ δ' ἐγώ. **II.** ἀγών, [α̅], ὄνος, ὁ, καὶ Αἰόλ. ἄγωνος, ον, ὁ, Ἀλκαῖ. 120: (ἀγῶ). Συνάθροισις, συνέλευσις, ὡς τὸ ἀγορά· ἴκανον εὐρύν ἀγῶνα, Ἰλ. Ψ. 258· ἕλυτο δ' ἀγῶν, Ω. 1· πρβλ. Ὀδ. Θ. 200: ἐν ἀγῶνι νεών, Ἰλ. Π. 239, πρβλ. Εὐστ. 1335. 57: μάλιστα δὲ συνέλευσις πρὸς θεωρίαν ἀγῶνων, ὄλων, συγχ. ἐν Ἰλ. Ψ. Ὑπερβόρειων ἀγῶν, Πινδ. Π. 10. 47· κοινὸς ἀγῶνας θέντες, Δίσχ. Ἄγ. 845, πρβλ. Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 572.

2) ὁ τόπος ἐνθα ἠγωνίζοντο, ἡ κολίτρα, βήτην ἐς μέσον ἀγῶνα, Ἰλ. Ψ. 685, πρβλ. 531, Ὀδ. Θ. 260, Ἡσ. Ἄστ. 312, Πινδ. Π. 9. 202, πρβλ. ἰδίᾳ Θουκ. 5. 50.:—Παροιμ., ἔξω ἀγῶνος, ἔξω τῆς σειράς ἢ τοῦ δρόμου, ἔξω τοῦ σημείου ἢ τοῦ σκοποῦ ἐρ' οὐ βάλλουσιν οἱ ἀγωνίζόμενοι, Πινδ. Π. 1. 84, Λουκ. Ἀνάχ. 21· πρβλ. ἐξαγωνίος δρόμος, Π. 2. **II.** συνέλευσις ἢ συνάθροισις τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοὺς μεγάλους ἑθνικοὺς ἀγῶνας αὐτῶν· ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶν, Ἡρόδ. 6. 127· Ὀλυμπίας ἀγῶν, Πινδ. Ο. 1. 11· ὁ Ὀλυμπικός ἀγῶν, Ἀριστοτ. Πλ. 583· Ἑλλάδος.. ἀγῶνος, Σοφ. Ἰλ. 682, πρβλ. 699:—Ἐνεσθῆεν ἡ ἀμίλλα περὶ βραβείου κατὰ τοὺς ἀγῶνας, ἀγῶν ἱππικός, γυμνικός, Ἡρόδ. 2. 91, Πλάτ. Νόμ. 658A, καὶ ἄλλ.· μουσικός, Ἀριστοτ. Πλ. 1163, Θουκ. 3. 104· οἱ ἀγ. οἱ ἐπὶ λαμπάδι, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 385· ἀγῶν τῶν ἀνδρῶν, ἀμίλλα, ἀγῶν, καθ' ὃν ὁ χορός ἀπετελεῖτο ἐξ ἀνδρῶν ἐν ἀντιπ. π. τὸν τῶν παίδων, Δημ. 520. 27:—ἀγ. στεφανηφόρος ἢ στεφανίτης, ἀγῶν καθ' ὃν τὸ βραβεῖον ἦτο στέφανος, Ἡρόδ. 5. 102, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 13· ἀγ. χάλκεος, καθ' ὃν τὸ βραβεῖον ἦτο ἀσπίς ἐκ χαλκοῦ, Πινδ. Ν. 10. 41, ἐνθα ἴδε Disson:—Ἐνεσθῆεν πολλὰί φράσεις, ἀγῶνα ἀγειν, καθιστάναι, τιθέναι, προτιθέναι, ποιεῖν, κτλ., τελῶ ἢ προτινῶ ἀγῶνα, ἀμίλλαν ἀγῶνα προαγορεύειν τινί, εἰς ἀγῶνα προκαλεῖσθαι τινά, κτλ.· ἀγῶνα ἢ ἐν ἀγῶνι νικᾶν, εἶμαι νικητῆς ἐν τινι ἀγῶνι, κτλ.· ἀγῶν πρὸς τινα, Δημ. 247. 10· εἰς ἀγ. λόγων ἀφικέσθαι τινί, Πλάτ. Πρωτ. 335A, ἴδε ἐρηγευτῆς εἰς Ἀριστοτ. Πλ. 1163.

III. καθόλου, πᾶν εἶδος ἀγῶνος, ἐν πολέμῳ, δίκη ἢ κινδύνη, = δυσκολία, πολλοὺς ἀγῶνας ἐξίτων περὶ Ἡρακλέους ἐν Σοφ. Τρ. 159· ἀγῶν ἐπιφηφόρος, Δίσχ. Ἰλ. 584· εἰς ἀγῶνα τῶδε συμπῶν μάχης, Σοφ. Τρ. 20, κτλ.· ἀγῶν προκέεται, μετ' ἀπαρ., εἶναι δυσκόλον ἢ κινδυνώδες νά., Ἡρόδ. 7. 11· ἀγῶν ἄπορος, Λυσ. 108. 25· μέγιστος, Εὐρ. Μῆδ. 235· ἔπλων ἕκειτ' ἀγῶν πέρι, Σοφ. Ἀγ. 936· καὶ ἄνευ τῆς περὶ, ἀγῶν τῶν Ἀχιλλεῖων ὄπλων, αὐτ. 1240:—οὕτω καὶ ἀγῶν περὶ τῆς ψυχῆς, περὶ μεγίστων, κτλ., δηλ. ἀγῶν, προσπάθεια περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, περὶ τῶν ὑψίστων συμφερόντων τινός, Εὐρ. Ὀρ. 847, Φων. 1330· πολλοὺς ἀγῶνας δραμεόνται περὶ σφῶν αὐτῶν, Ἡρόδ. 8. 102· λέγων γὰρ οὐ.. ἀγῶν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι, Σοφ. Ἠλ. 1492· ἴδε ἐν λ. δρόμος. **2)** μάχη, ἀνέργεια ἐν τῇ μάχῃ, Θουκ. 2. 89, κτλ. **3)** δίκη, ἀγῶν ἐν δικαστηρίῳ, Ἀντιφῶν. 143. 44, κτλ., πρβλ. Δίσχ. Ἰλ. Εὐμ. 677, 744· εἰς ἀγῶνας καθιστάναι ἀνθρώπους, Πλάτ. Ἄπολ. 24C, Πολ. 494E· περὶ ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστῆσαι τινά, Ξεν. Λακ. 8. 4. **4)** μεταφ. οὐ λόγων ἔθ' ἀγῶν, τῶρα δὲν εἶναι πλέον καιρὸς διὰ λόγους, κτλ., Εὐρ. Φων. 588· οὐχ ἔδρας ἀγ., δὲν εἶναι καιρὸς νὰ κἀθηλαί τις ἐν ἡσυχίᾳ, ὁ αὐτ. Ὀρ. 1291, πρβλ. Θουκ. 3. 44· ἀγῶν πρόφασιν οὐ δέχεται, τὸ κρίσιμον τῆς περιστάσεως δὲν ἐπιδέχεται προφάσεις καὶ ἀναβολάς, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 318, πρβλ.

Πλάτ. Κρατ. 421D, Νόμ. 751D· ποιεῖν ἢ παθεῖν πρόκειται ἀγών, τὸ προκείμενον σπουδαῖον ζήτημα εἶναι νὰ ἐνεργήσωμεν ἢ νὰ πάθωμεν. Ἡρόδ. 7. 11, πρὸς 209· μέγας δ' ἀγών.. τὸ χρηστόν ἢ κακὸν γενέσθαι, εἶναι μέγα ζήτημα .. Πλάτ. Πολ. 608B; πρὸς ἀκμή. Ἐπὶ ψυχικῆς ἀγωνίας, Πλουτ. Σόλ. 7, κτλ.

Ἄγωναλεῖς, οἱ, τὸ λατ. Agonales, οὗτοι .. χορευταὶ τινές εἰσι καὶ ὕμνηται τῶν ἐνοπλίων θεῶν, Διον. Ἄλ. 2. 70.

Ἄγωνάριον, τὸ, εἶδος σχολικῆς ἐξετάσεως ἢ ἀμύλλης μεταξὺ τῶν ἀποτελούντων τὴν σχολὴν μελῶν [138] Cos P.H. 43a, b, καὶ ἀγώνάριον ἀνθῶν.

Ἄγων-άρχης, οὐ, ὁ, κριτὴς ἀγῶνος, Σοφ. Αἴ. 572, πρὸς ἀγωνοθέτης.

Ἄγῶνη, «ὕσυχυμος», Ἡσυχ.

Ἄγωνία, ἡ, ἀγών, ἀμύλλα περὶ τῆς νίκης, ἀγών διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχων. Ἡρόδ. 2. 91· πολεμίων ἀγ., Εὐρ. Ἐκ. 314, πρὸς Τρω. 1003· ἴδε ἐν λ. ἀνδροκίμης· μάλιστα ἡ ἐν τοῖς μεγάλοις πανελληνίοις ἀγῶσιν ἀμύλλα, Πινδ. Ο. 2. 94, Π. 5. 150· ὡσαύτως παρὰ πελοῖς, ἐν δημοτικῇ ἀγ., Ξεν. Κύρ. 2. 3, 15· ἄπασαν ἀγ. ἐντεῖναι, Δημ. 1398. 20, κτλ. 2) γυμναστικῆ ἀσκήσεως, πάλη καὶ τὰ ὅμοια, Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 787, Πλάτ. Μένων. 94B, Νόμ. 765C, κτλ.· καθόλου, ἀσκήσεως, γυμναστικῆς, ὁ αὐτ. Γοργ. 456D, κέξ., Πολ. 618B. 3) ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἢ τῆς διανοίας, ἀγωνία, στενοχωρία, ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, Δημ. 236· πρὸς 19, Μενάνδρ. Ἀδελφ. 5, Ἀριστ. Προβλ. 2. 26, 2· ἐν τοῖς τῆς ψυχῆς φόβοις, ἐλπίσιν, ἀγωνίας, ὁ αὐτ. περὶ Πνεύματος, 4. 6.

Ἄγωνιάζω, = ἀγωνιάω, Ἄρχ. Λεξ.

Ἄγωνιάτης, [ἀτ], οὐ, ὁ, νευρικός ἄνθρωπος, ἀνήσυχος, Διογ. Λ. 2. 131, Σουῖδ.

Ἄγωνιάω, ἀπαρ. -ιᾶν. Πλάτ. Πρωτ. 333E, μετοχ. -ιῶν, ὁ αὐτ. Χαομ. 162C, Ἰσοκρ. (ῥιστ. κατὰ πρῶτον παρὰ Λουκ.)· παρὰ τῆς ἀγωνίας, Πολύδ., κτλ.: μέλλ. ἀσω, [α] Πορφ. περὶ Ἀποχ. 1. 54· ἀπ. ἡγωνιάσσα, Τιμοκλ. ἐν «Μαραθωνίῳ» 1, Διόδ. πρὸς ἡγωνιάσα, (ὑπερ-) Δημ. 1410. 5.—ὡς τὸ ἀγωνίζομαι, ἀμύλλομαι μετὰ προθυμίας, παλαιῶν, προσπαθῶ, Δημ. 534. 11· πρὸς ἀλλήλους, Ἰσοκρ. 59B. II. εἶμαι τελλιμένος ἢ ἀνήσυχος, εἶμαι ἐν ἀγωνίᾳ, τετραγυθῆναι τε καὶ ἀγ., Πλάτ. Πρωτ. 333E· ἀγωνιῶντα καὶ τεθρονημένον, ὁ αὐτ. Λύσις, 210E· πρὸς Ἀριστ. Προβλ. 2. 26, 2· περὶ τίνος, ὁ αὐτ. Ῥητ. 1. 9, 21· μετ' αἰτίας, Πολύδ. 1. 20. 6, καὶ ἀλλ.· ἐπὶ τινι, Πλουτ. Κάστ. 46· ἀγ. μῆ. Πολύδ. 3. 9, 2, κτλ.

Ἄγωνιεύω, = ἀγωνιάω, Ἐπιρᾶν. τόμ. Α. σ. 786.

Ἄγωνίζομαι, μέλλ. -ιῶμαι, Εὐρ. Ἡρακλ. 992, Θουκ. κτλ., (ἐπὶ παθῆς ἔννοιας· ἴδ. κατωτ. Β)· -ίζομαι, μόνον παρὰ μεταφ. ὡς παρὰ Ἰωσήφ. -ισθῆσομαι, Ἀριστείδ. 1. 504· ἀπ. ἡγωνισάμην, Εὐρ., κτλ.· πρὸς ἡγωνίσαι (ἐπὶ ἐνεργ. ἔννοιας), Εὐρ. Ἰων 939, Ἀριστοφ. Σφήκ. 993, Ἰσοκρ. (ἐν παθ. σημασίᾳ) ἴδε κατωτ. Β)· ἀπ. ἡγωνίσθη, ἐπὶ παθ. ἔννοιας, κατωτ. Β. Ἐνεργητικὸς τις τύπος ἀγωνίας, εὐρηται ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1108, (οἷς):—(ἀγών).

A. ὡς ἀποθ., ἀμύλλομαι περὶ βραβεῖου, μάλιστα κατὰ τοὺς δημοσίων ἀγῶνας, Ἡρόδ. 2. 160, καὶ ἀλλ.· πρὸς τινα, Πλάτ. Πολ. 579C, καὶ ἀλλ.· τινί, ὁ αὐτ. Ἰων 530A, περὶ τίνος, Ἡρ. 8. 26, Θουκ. 6. 16· Ολυμπίασιν, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 364A· περὶ πρωτείων, Δημ. 247. 5· περὶ τῆς ἐλευθερίας, ὁ αὐτ. 287. 17· συγν. μετὰ συστοίχου αἰτίας. ἀγ. στάδιον, Ἡρόδ. 5. 22· τῶν ἀγῶνων, οὗς περὶ τῆς ψυχῆς ἡγωνίεσθε, Δημ. 314. 15· ἀγῶνα.. τόνδ' ἡγωνίσω, προκύλισας εἰς τὴν τὴν ἀμύλλαν, Εὐρ. Ἰκ. 427, πρὸς Ἰων. 939, Ἡρακλ. 795. 2) μάχομαι, Ἡρόδ. 1. 76, 82, καὶ ἀλλ., Θουκ. 8. 27, καὶ ἀλλ.· περὶ τῶν ἀπάντων ἀγ., ὁ αὐτ. 6. 16· πρὸς τινα, ὁ αὐτ. 1. 36· μετὰ συστοίχου αἰτίας, ἦν [μάχην].. ἀγωνίεσθε, Εὐρ. Ἰκ. 636.

3) ἀγωνίζομαι περὶ τοῦ βραβεῖου ἐπὶ τῆς σκηπῆς, ἀμφοτέρω ἐπὶ τε τοῦ ποιητοῦ, Ἡρόδ. 5. 67, Ἀριστοφ. Ἀχ. 140, 419, Ἀριστ. Ποιητ. 7, 11, καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποκριτοῦ, Δημ. 418, 5.— καθόλου, ἀμύλλομαι περὶ τῆς νίκης, καλῶς.. ἡγωνίσαι, Πλάτ. Συμπ. 194A, πρὸς Μενέξ. 235D. 4) συζητῶ ἐριστικῶς, φέρω ἐπιχειρήματα σοφιστικᾶ ὅμοιον τῷ ἐρίζω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ διαλέγομαι, Πλάτ. Θεαίτ. 167E· πρὸς Πολ. 454A, Φίληθ. 17A, ἀλλὰ, 5) γενικῶς ἐπὶ δημοσίων ἀγορεύσεως, Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 4· ἀγ. πρὸς ἀπόδειξιν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 1. 23.

II. ὡς ὄρος δικανικός, ὑπερασπιζῶ δίκην, Ἀντιφῶν 130. 7.— μετὰ συστοίχου αἰτίας, ἀγ. δίκην, γραφήν, ὑπερασπιζῶ ὑπόθεσιν τινα ἐν τῷ δικαστηρίῳ μέχρι τέλους, Λυσ. 98. 14, Δημ. 653. 26, ἐνετύθεν καὶ ἀγ. ψευδομαρτυριῶν, (ἐνν. γραφῆν). Δημ. 741, 20· ἀγ. ἀγῶνα, Ἀνδοκ. 4. 1, Λυσ. 111. 36· ὡσαύ-

τως, ἀγ. φόνον, ὑπερασπιζῶ ἐμαυτὸν κατὰ κατηγορίας φόνον, Εὐρ. Ἀνδρ. 336· ἀγ. τῷ πράγματι, παλαιῶ μετὰ τὴν ὑπόθεσιν, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 369C, πρὸς Ἀριστ. Ῥητ. 3. 1, 5.

III. καθόλου, προσπαθῶ, «ἀγωνίζομαι», κοπιᾶω, μετ' ἀπαρ., Θουκ. 4. 87· εὐ ἀγ., Λυσ. 160, 6· μετὰ συστοίχου αἰτ., ἀ μὲν ἡγωνίσω, Δημ. 420. 4· κἄν ἀμείνω ἀγωνίσωμαι, ὁ αὐτ. 536. 5.

B. ὡς παθ., κερδαίνομαι διὰ μεγάλου ἀγῶνος, φέρομαι εἰς πέρας, τὸ πλεῖστον κατὰ παρακίεμ., πολλοὶ ἀγῶνες ἀγωνίδαται, (Ἰων.) Ἡρόδ. 9. 26· τὰ ἡγωνισμένα, τὰ περὶ ὧν ὁ ἀγών, τὰ διεκδικούμενα, Εὐρ. Ἰκ. 465, Δημ. 745, 21.—σπανίως κατ' ἐνεστώτα, ὁ ἀγωνιζόμενος νέμος, ὁ νόμος, ὁ νῦν συζητούμενος, Δημ. 709. 7· ἡ ἀπ., δεινός.. κίνδυνος ὑπὲρ τῆς.. ἐλευθερίας ἡγωνίσθη, Λυσ. 194, 5· ἡγωνίσθη λαμπρῶς, (ἀπρσ.) Πλουτ. Σερτ. 21.—μέσ. μέλλ. μετὰ παθῆς, συμκασ., ἀγωνιέται καὶ κριθῆσεται τὸ πρᾶγμα, θὰ συζητηθῆ καὶ θὰ ἀποφασισθῆ, Δημ. 516. 18.

Ἄγωνικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς ἀγῶνα ἀρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος, Διον. Ἄλικ. ῥητ. 6.

Ἄγῶνιος, ον, (ἀγών) ὁ ἀνήγων εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀεθλος ἀγ., τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγ., Πινδ. I. 5 (4), 9· εὐχρος, ὁ αὐτ. O. 10 (11), 75· πρύς, Σίμων. 29.— Ἐπιώνυμον τοῦ Ἐρμοῦ ὡς προστάτου τῶν ἀγῶνων, Πινδ. I. 1, 85· ὡσαύτως καὶ τοῦ Διὸς ὡς ἀποσπίζοντος ἢ κρίνοντος περὶ τοῦ ἀγῶνος, Σοφ. Τρ. 26.—ἐπὶ τοῦ Ἐρμοῦ, Ἐπιγρ. Λακων. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. I. 1421.— οἱ ἀγῶνιοι θεοί, ἐν Διόγυλ. Ἀγ. 513, Ἰκ. 189, 242, 332, 355, νομίζονται ὑπὸ τινων ὅτι εἶναι πάντες οἱ δῶδεκα μεγάλοι θεοὶ ὡς προστάται ἐν κίνδυνῳ ὑπ' ἄλλων δὲ ὡς οἱ θεοὶ οἱ προστάμενοι τῶν μεγάλων ἀγῶνων (ἦτοι Ζεὺς, Ποσειδῶν, Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς), ἢ κατὰ Εὐστάθ., οἱ λατρευόμενοι ἐν κοινῷ βωμῷ (νομινοβωμία), οἰοῦνται ἐν ἀγῶνι, ἦτοι συναθροῖσαι (ὁμίλη), πρὸς Πλάτ. Νόμ. 783A. 2) ἀγωνίω σχολᾶ, ἐν Σοφ. Αἴ. 195· εἶναι πιθανῶς ὀξύμορον (ὡς ὁ Σχολ. ἐννοεῖ τὸ χωρίον) ὡς ἐν ἦτο σχολῆ ἀσχόλῳ = ἐν ἀναπαύσει πλήρει στενοχωρίας καὶ ἀγῶνος· ὁ Jebb ἐρμηνεύει: σχολῆ μετὰ μακρῶν ἀγῶνα.

Ἄ-γῶνιος, ον, ὁ μὴ ἔχων γῶνιαν ἀγ. σχῆμα ὁ κύκλος, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 14, 1, πρὸς Θεοφρ. I. Φ. 3, 42, 2.

Ἄγωνίσαις, ἡ, (ἀγωνίζομαι) τὸ ἀγωνίζεσθαι χάριν βραβεῖου, Θουκ. 5. 50.

Ἄγωνισμα, τὸ, πάλη, ἀμύλλα, συμπλοκῆ, ἀγών ἐν τῷ πληθ., ἔργα γενόμενα ἐν μάχῃ, γενναῖα πράξεις, Ἡρόδ. 8. 76· ἐπιτυχεῖς ἐπιδείξεις ἐν τῇ ἵππασίᾳ, Ξεν. Ἰππαρχ. 3. 5· ἀγ. κατὰ τὰ ἄλλα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2741· ἀγωνίσματα ποιεῖν, κατέρχεσθαι εἰς ἀγῶνα, ἐπὶ δραματικῶν ποιητῶν, Ἀριστ. ποιητ. 9. 11. 2) ἐνίκως, ἀγ. τινός, κατόρθωμά τινος, ἐρ' ὃ δύναται νὰ σεμνύνηται, Θουκ. 8. 12, πρὸς 17., 7. 56, 59, 86· ἐντέλεσμος ἀγωνισμα, ἐπιτυχὲς κατόρθωμα εὐρυίας, ὁ αὐτ. 3. 82· ἀρᾶς ἀγ., τὸ ἀποτεῖσμα, ὁ καρπὸς τῆς κατάρτας, Εὐρ. Φοῖν. 1355.

II. ἀγ. ποιεῖσθαι τι, τὸ νὰ καταστήσῃ τις πρᾶγμα τι ὡς τὸ μέλημα τῶν ἀγῶνων αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 140, πρὸς Εὐρ. Φοῖν. 1355· οὐ μικρὸν τὸ ἀγῶνισμα προστάταις, Λουκ. Εἰκ. 12. III. εἰκίω, μεθ' οὐ τις κατέρχεται εἰς τὸν ἀγῶνα, δηλ. ῥητορικὸν γυμνασμα πρὸς ἐπίδειξιν πρόσκαιρον ἢ διαγωνισμὸν. ἀγ. ἐς τὸ παραγρημα, Θουκ. 1. 22.

IV. ἡ βῆσις ἢ τὸ ἐπιχειρήμα, ἐρ' οὐ ὑπόθεσις τις στριζέται, Ἀντιφῶν 133. 34, Λυσ. 137. 8.

Ἄγωνισμός, ὁ, ἡ ἀμύλλα, Θουκ. 7. 70.

Ἄγωνιστάρχης, ὁ, agonistarcha, Ἐπιγρ. Λατιν. Gru-ter 38, 5.

Ἄγωνιστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει νὰ ἀγωνισθῆ τις, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, Δημ. 129. 6.

Ἄγωνιστήριος, α. ον, καὶ ος, ον, (Πολύδ. 4. 89), = ἀγωνιστικὸς, ἀλλὰ μὲ ἀμφίβολον σημασίαν παρ' Ἀναξίππῳ ἐν «Κισθαρωδῶ» 1. II. ἀγωνιστήριον, τὸ, τόπος συνελεύσεως, Ἀριστείδ. 1. 108.

Ἄγωνιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀγωνιζόμενος, ὁ ἀντίπαλος, μάλιστα κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Ἡρόδ. 2. 160., 5. 22, Ἰσοκρ. 17C, κτλ.:— ὡς ἐπιθ., ἀγ. ἵπποι, ἵπποι διὰ τοὺς ἀγῶνας ἡσκημένοι, Πλουτ. Θεμ. 25. 2) συνήγορος, δικηγόρος, συζητητής, ἀντίπαλος ἐν τῇ συζητήσει, Πλάτ. Φαῖδρ. 269D, Θεαίτ. 164C, πρὸς Θουκ. 3. 37. 3) ὑποκριτής, ἡθοποιός, Ἀριστ. πρὸς 19. 15· θεωροῦσι εἶπ' ἀγωνισταίς, Ἀχαιοὶ ἐν «Ἀδύοις» παρ' Ἀθ. 417E' (ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Meineke γράσσεται, ταγηνισταίς) ἀγ. τραγικῶν παθῶν, Τίμαι. 119.

II. ὁ φιλότιμος διδάσκαλος ἐν πάσῃ τέχνῃ ἢ ἐπιστήμῃ, Ἰσοκρ. Αντιδ. 201, 204· ἄκρος ἀγ. [τῆς γεωμετρίας], Δημ. 1414. 20. III. μ. γεν.,

ὁ ἀγωνιζόμενος περὶ τίνος πράγματος· ἀγ. τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀλθιθείας, πρόμαχος τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθ., Δισχίν. 79. 31, Πλούτ. 2. 16C.

ἀγωνιστικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος, κατάλληλος πρὸς ἀγῶνα· ἴδια κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, δύναιμις ἀγ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 6· ἀγ. σώματος ἀρετῆ, αὐτ. 14· ἡ ἀγωνιστικῆ, ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνιζέσθαι, μάχεσθαι, Πλάτ. Σοφ. 225A. κίξ.· οὕτω, τὸ ἀγωνιστικόν, αὐτ. 219C. D. 2) κατάλληλος, ἐπιτήδειος πρὸς ἀγῶνα λόγων, ἀγ. λέξις, ὕψος συζητήσεως, Ἀριστ. Ρητ. 3. 12, 1· ἀγ. λόγοι, συζητήσεις κατὰ πολὺ ὅμοιαι πρὸς τοὺς ἐριστικούς λόγους, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἐλεγχ. 2 ἐν τέλ., καὶ ἀλλ.· ἀγ. διατριβαί, ὁ αὐτ. Τοπ. 8. 11, 2. 3) ἰκανὸς πρὸς νίκην, ἐπιτήδειος, γενναῖος, τολμηρὸς, ἀγ. προρρήματα, Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 825· ἀγ. τι ἔχουσα, ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ ἐνδοξόν τι, αὐτὸθ. 832.

II. ἐπὶ προσώπων, ἐριστικός, ἔχων διψαν ἐπαίνων, Πλάτ. Μένου 75C. **III.** Ἐπίρρ. -κῶς, ἐριστικῶς, φιλονεικῶς Ἀριστ. Τοπ. 8. 14. τέλ.· ἀγ. ἔχειν, φιλονεικῶς, πρὸς μάχην διακίεσθαι, Πλούτ. Σύλλ. 16. 2) μετὰ τεχνικώτατον, ἀπικριβωμένον ὕψος, Ἀριστ. Περὶ δόλ. 19, 15:—εὐχάρως, ἀπορασιαστικῶς, ἐν μεταγενεστ. ἰατρικῶς Συγγρ.

ἀγωνιστικωτέρως, μετὰ πλείονος ἀγῶνος, Τζέτζης εἰς Ἐρμ. μογ. ε', 29, ἐν Κραμ. Ἀνέκ. Ὁξ. IV, σ. 2.

ἀγωνιστρια, ἡ, θήλ. τοῦ ἀγωνιστῆς, Εὐσεβ. Ἰ. Ε. 5. 1.

ἀγωνο-δίκης, ου, ὁ, κριτὴς τοῦ ἀγῶνος, «ἀγωνοδίκας, βρα-
λευτάς,» Ἡσύχ.

ἀγωνοθεσία, ἡ, τὸ ἀξιωμα τοῦ ἀγωνοθέτου, δηλ. ἡ διεύθυνσις ἢ συγκράτησις ἀγῶνων, Πλούτ. Ἀγρ. 21, Σύλλ. Ἐπιγρ. 2785, καὶ ἀλλ., Πλούτ. 3. 140.

ἀγωνοθετῶ, μέλλ. -ήσω, (ἀγωνοθέτης) διεύθυνω τοὺς ἀγῶνας, συγκροτῶ αὐτούς, Θεοκ. 3. 38· συχ. ἐν Ἐπιγραφ. ἀγ. Πύθια, Ὀλύμπια, Ἀνθ. Π. 12. 255· μίμοις ἀγ., Πλούτ. 2. 621C. 2) μετὰ αἰτ., ἀγ. τινάς, περιπλέκω, ἀναταράττω τινάς, Πόλυδ. 9. 34. 3· ἀγ. στάσις, πόλεμος, κτλ., ἀνακινῶ, διεγείρω πόλεμον, κτλ., Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 45. Ἰω-
σῆπ. Ἀργ. Ἰουδ. 17. 3, 1. **II.** ἐπιστατῶ, προεδρεύω τῶν ἀγῶνων, Δημ. 119. 13, πρὸλ. Πλάτ. Συμπ. 184A.

ἀγωνο-θετήρ, ἥρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Inscr. metr., ἐν τῇ Σύλλ. Ἐπιγρ. 5727.

ἀγωνο-θέτης, ου, ὁ, (τίμημι) κριτὴς ἐν τοῖς ἀγῶσι, πρόεδρος ἢ διευθυντὴς τῶν ἀγῶνων, ἢ (μεταγεν.) ὁ συγκροτῶν ἀγῶνας, Ἡρόδ. 6. 127. 3, Ἀνδοκ. 32. 31, Φῆρισμ. παρὰ Δημοσθ. 253 ἐν τέλ., συχ. ἐν ἐπιγραφαῖς. 2) καθόλου, κριτὴς, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 21, Δισχίν. 79. 30.

ἀγωνοθετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς τὴν διάταξιν καὶ διεύθυνσιν τῶν ἀγῶνων, χρήματα, Σύλλ. Ἐπιγρ. 1378, πρὸλ. 2742:—ἐπὶ προσώπου, αὐτὸθ., 6824.

ἀγωνοθέτης, ἴδος, ἡ, θήλ. τοῦ ἀγωνοθέτης, Σύλλ. Ἐπιγρ. 1444, 3415, καὶ ἀλλ.

ἀγωνο-θήκη, ἡ, = ἀγωνοθεσία, Σοφ. Ἀποσπ. 802, ἐκ διορθώσεως τοῦ W. Dind. Ὁ τύπος εἶναι ἀνωμαλός, ὡς παρατηρεῖ ὁ Πολυδ. 3. 141, ἀλλ' εἰσηγήθη χάριν τοῦ μέτρου, πρὸλ. νομοθητή.

ἀγωνολογία, ἡ, (λέγω) ἐξεζητημένη συζήτησις, Γαλην.

ἀγωνός, ον, ὡς τὸ ἀγώνιος, ὁ μὴ ἔχων γωνία, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7. 6. 2.

ἀγωνός, ὁ, Διός, ἀντὶ τοῦ ἀγῶν, ὁ ἴδς.

ἀγώνιμος, «φερόνιμος,» Ἡσύχ.

ἀγωρεῖν, «συναθροῖσθαι,» Ἡσύχ.

ἀγωρεῖοι, «ἡθροισμένοι,» Ἡσύχ.

**ἀδά, «ἡζονή, πηγῆ, καὶ ὑπὸ Βαθυλωνίων ἢ Ἰβρα, παρὰ Τυ-
ρίοις δὲ ἡ ἰτέα,» Ἡσύχ.**

**ἀδαγμός, ὁ, ἴδς ἐν λέξ. ὀδαγμός· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει:
λέξ. ἀδάκτω = κνήθομα.**

ἀδαδός, ον, (δαίς, δάς), ὁ ἄνευ δαδός, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5. 1, 5.

**ἀδαδούχτης, ον, (δαδουχέω), ὁ ἄνευ δαδουχίας, ἐπὶ γά-
μου, κρύσιος, λαθραῖος, Ἀπίων· παρ' Εὐστάτ.**

Ἄδαεί, «μὴν παρὰ Χάλδαίους,» Ἡσύχ.

**ἀδάσημονία, ἡ, ἀμάθεια, ἀπειρία εἰς τὸ πράττειν, μ. ἀπα-
ρμρ., Ὁδ. M. 244, ἔθρα ὁ Βουττμ. (Λεξίλ. ἐν λ. ἀδήσαι 13) προ-
τιμᾶ τὴν ἄλλην γραφὴν ἀδασημοσύνη.**

**ἀ-δασημων, ον, ὁ μὴ γινώσκων, ἀμαθής, ἄπειρος, μ. γεν.,
μάχη ἀδασημονι φωτῆ, Ἰ. Ε. 634· κακῶν ἀδασημονες, ignari
malorum (Ὁσέργ. Αἰν. I. 193), Ὁδ. M. 208· ἀπολ., Ψευδο-
Φωκυλ. 81.—Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἡρόδ. 8, 65, ἀδ. τῶν
ἱρῶν τῶν ἐν Ἐλευσίनि.**

**ἀδαής, ἔς, (* δάω, δαῖται) = τῷ προηγ., μ. γεν. προσώπου,
Ἡρόδ. 9. 46· μ. γεν. πράγμ., τῆς Θυσίης, τῶν χρησιμῶν, ὁ**

αὐτ. 2. 49., 5, 90· ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, Σοφ. Φ. 827 (λυρ.)· ὠπαύτος μετ' ἄπαρ. ὁ μὴ γινώσκων πῶς θά... ἀδαής δ' ἔγειν
μυρίον ἄχθος (ἐνν. κήρ), αὐτὸθ. 1167. (λυρ.)· ἀπολ., Ξεν.
Κύρ. 1. 6, 43· οὐκ ἀδ., Ἀνθ. Παν. 84.—Ἐπίρρ. ἀδαηστέ,
«χωρὶς μαθήσεως, ἢ μερισμοῦ χωρὶς,» Ζουαρ. καὶ ἀδαηστέ,
ἀπειρώς,» Σουίδ. **II.** σκοτεινός, Παρμεν. 122.

**ἀδάητος, ον, (δαῖται) ἀγνώστος. Ἡσ. Θ. 655, Ἐπιγρ. Ἑλλ.
1028. 67.**

ἀ-δαίδαλος, ον, ἀποικίλος, ἀπλοῦς, Ὁρρ. Ἀργ. 405.

ἀδαίετος, ον, (δαίω) ἀδαιρέτος, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1033.

ἀδαίξω, «ἀναδοῶ, ἀναστένω,» Ἡσύχ.

ἀ-δαίκτος, ον, ἄβρατος, Κόιντ. Συμπ. 1. 196., 11. 165.

**ἀδάϊος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀδάητος, ἀδάϊον, ἀπόρρητον,
ἀπολύμενον,» Ἡσύχ.**

**ἀδαῖος, ον, (ἄδην) ὁ προξενῶν κόρον, ἀδαῖα, εἰς κόρον
ἀγῶνα παρὰ τὸ ἄδην,» Ἡσύχ.**

**δαίσιος, ον, (δαίνουμι) ὁ μὴ ὄν κατάλληλος εἰς βρῶσιν, θυ-
σία, Δισχύλ. Ἀγ. 151.**

ἀδαίρευτος, ον, (δαίρεῦν) = τῷ ἐπομ., Νόνν. Δ. 17. 51.

ἀδαίτρος, ον, (δαίω Β.) ἀδαιρέτος, Ἡσύχ.

**ἀ-δακρῦς, υ, γεν. υος, = ἀδάκρυτος I. Ἠνδ. Ὁ. 2. 120,
Εὐρ. Ἄλκ. 1047· ὑπὸ τροφῷ ἀδακρυς, ἐπὶ ὑγιῶσι παιδῶς,
Θεόκρ. 24. 31. **II.** ἀδάκρυτος II. Εὐρ. Μῆδ. 861· μὴ προξέ-
νησας δάκρυα, πόλεμος, νίκη, Διόδ. 15. 72, Πλούτ.: 2. 318B.**

**ἀδακρυτέ, ἐπίρρ., ἄνευ δακρῶν, ἀδακρυτός, Ἰσοκρ. 305E,
Πλούτ. Καῖσ. 7, κτλ.**

ἀ-δακρύτος, ον, ἄνευ δακρῶν, ὁ ἔ. **I.** ἐνεργ. ὁ ἄνευ
δακρῶν, ὁ μὴ χύων δάκρυα, ἀδ. καὶ ἀπῆμιον, Ἰλ. A. 415,
πρὸλ. Ὁδ. Ω. 61· ἀδακρύτω ἔγεν ὄσσε, Ὁδ. Δ. 186:

**ἀστένακτος κἀδάκρυτος, Σοφ. Τρ. 1200:—ἐνύλαζειν ἀδα-
κρύτων βλεφάρων πόθον, νὰ κατακομίση τὸν πόθον τῶν βλε-
φάρων, ὥστε νὰ μὴ δακρῶσι πλέον, αὐτὸθ. 106· περὶ τῆς προ-
ληπτικῆς ταύτης χρήσεως ἴδε Λοδ. Αἷ. 515. Ellendt Λεξ. Σοφ.
ἐν λέξει καὶ πρὸλ. ἀδερατος. 2) μ. γεν., ὁ μὴ κλαίων διὰ
τινα τινός, Ἐπιγρ. Ἑλλ. (προσθ.) 241 α. 13. **II.** παθ. μὴ
κλαυθεῖς, μὴ θρηνηθεῖς, Σοφ. Ἄντ. 881. 2) περὶ οὐ οὐδὲν
δάκρυ ἔχουσα, τρόπαια, Πλούτ. Τιμολ. 37.**

ἀδαλῆς, ἔς, Δωρ. τύπος = ἀδήλητος, Ἡσύχ.

ἀδαλός, «ἄσβολος,» Ἡσύχ.

**ἀδαμάντινος, ἡ, ον, ὁ ἐξ ἀδάμαντος, ὁ ἐκ χάλυθος, Πινδ.
Π. 4. 398. Δισχύλ. Πρ. 6 καὶ 64, Σοφ. Ἀποσπ. 604, Δισχίν.
65. 33. 2) μεταφ., σκληρὸς ὡς ἀδάμας, ἀδαμάντινος, οὐδέεις
ἀν γένοιτο.. οὕτως ἀδ. ἔς ἄν.. Πλάτ., Πολ. 360B, σιδη-
ροῦς καὶ ἀδ. λόγιος, ὁ αὐτ. Γοργ. 509A· οὐκ ἀδ. ἐντί, ἐπὶ
κόρης, Θεοκρ. 3. 39.—Ἐπίρρ. -κῶς, Πλάτ. Πολ. 618E.**

**ἀδαμάντιος, ὁ, = τῷ προηγ., ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ὀριγένους,
Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 6. 14, 10.**

**ἀδαμανδῖς, ἡ, adamandis, ὄνομα βοτάνης μαχητικῆς. Πλίν.
h. n. XXIV, 102.—Apul. herb. 4.**

**ἀδαμαντό-θετος, ον, ὁ διὰ θεσμῶν ἐκ χάλυθος δεδεμένος,
ἀδαμαντοδέτοις λίθιας, Δισχύλ. Πρ. 148, 426 (λυρ.).**

**ἀδαμαντο-πέδῆλιος, ον, ὁ ἔχων βῆσιν ἀδαμαντίνην, δηλ.
στερεάν, κίων, Πινδ. Ἀποσπ. 58.**

**ἀδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω) κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδω
(παρ' Ὀμήρω μόνον ὡς κύρ. ὄνομα) κυριώς, ὁ ἀδάμαστος, ὁ
ἀκαταπόνητος. **I.** ὡς οὐσιαστικόν, τὸ σκληρότατον τῶν με-
τάλλων, πιθανῶς ὁ χάλυξ, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 149· ἐντεῦθεν τὰ
ἐπίθετα χλωρός, πολίος, ὁ αὐτ. Ἄσπ. 231, Ὁ. 161:—μεταφ.,
ἐπὶ παντός πράγματος ἀμεταβλήτου διαμένουτος, ἔπος ἐρέω
ἀδάμαντα πελάσσοα, ἀφοῦ κατέστησα αὐτὸ στερεόν ὡς τὸν
ἀδάμαντα. Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 141· ἀδάμαντος δῆσον
ἄλοις, = ἐστερέωσε μετ' ἴλους ἐξ ἀδάμαντος, ὁ ἔ. ἀρύκτος, Πινδ.
H. 4. 125, πρὸλ. Ἀνθ. Παν. 167. 2) σκληρόν τι μέ-
ταλλον προσομιάζων τῷ χρυσῷ, χρυσοῦ ὄζος.. ἀδ. ἐκλήθη,
Πλάτ. Τιμ. 59B, πρὸλ. Πιν. 37. 15· οὕτως ἴσως ἐν Πλάτ.
Πολιτ. 303E. 3) ὁ ἀδάμας, λίθος πολυτίμος τὸ «δαμάντι»,
Θεοφρ. π. Αἰθ. 19. **II.** ὡς ἐπίθ., ὃν δὲν δύναται τις νὰ θραύσῃ,
ἀνακτιτής, Ὁρρ. Αἰθικά, 192:—μεταφ., ἀνένδοτος, ἀκαμπτos,
δηλ. ὁ ἔρωσ, Ἀλεξ. ἐν «Φαίδρω» 1. 13. (ὁ Meineke ἔχει ἀδά-
ματος): ἐπὶ τοῦ Ἄιδου, Θεοκρ. 2. 34.**

ἀ-δαμαστέ, ἐπίρρ. ἀκαταπόνητος, Σουίδ.

**ἀδάμαστος, ον, (δαμάω) ἐπίθ. τοῦ Ἄιδου, ἄκαμπτos,
Ἰλ. I. 158· παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐν τῇ κυριολεκτ. σημασίᾳ, ἀδιμη-
τος, μὴ ἡμερωθεῖς ἔτι, ἴππος, Ξεν. Ἰππ. 1. 1.**

**ἀδαμάστωρ, ἐπίθετον Ἐκκάτης. Ἰγμνος ἐκδοθεῖς ὑπὸ E. Mil-
ler ἐν Mel. de litter. Gr. σ. 442.**

ἀδάματος, ον, = ἀδάματος, ὁ μὴ νικηθεὶς, Αἰσχύλ. Χο. 54, Θ. 233, Ίκ., κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 205· ἐπὶ γυναικῶν, ἀνύπανδρος, Σοφ. Δί. 450· ἐπὶ ζώων, μὴ ἡμερωθέντος, ἴδε **πέσημα**· — **ἀδάματος** εἶναι ὁ τύπος ὁ προτιμώμενος ἐν τῷ Μεθ. χειρογράφῳ τοῦ Αἰσχύλ., καὶ **ἀδάματος** ἐν τῷ Λαυρ. τοῦ Σοφοκλ., ἀλλὰ τὸ μέτρον ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀπαιτεῖ τὸ **ἀδάματος**, οὐδέποτε δὲ -ατος ἢ -αντος, ὅθεν ὁ Ἑλλμσλ. (ἐν Σοφ. Ο. Τ. 196) εἴκασεν ὅτι **ἀδάματος** ἦτο ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγικ., οἵτινες ἔχουσι τὴν λέξιν ταύτην μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις. [**ἀδάματω** παρὰ Θεοκρ. 15. 4, ἐκτός ἂν ἀναγνωσώμεν **ἀλεμάτω**, ἴδε ἐν λ. **ἡλέματος**].

ἀδάμια, ἡ, «τὸ ἀδικάτως φονεῦσιν, Κρήτες», Ἡσύχ.
ἀδαμνεῖν, «τὸ φιλεῖν, καὶ Φρύγες τὸν φίλον **ἀδάμνα**, λέγουσιν», Ἡσύχ.

ἀδάμνης, ἐς καὶ ἀδαμνος, ον, = ἀδάματος, Ἡσύχ.
ἄ-δαμος, ον, = ἀδάματος, Ἰων 9.

ἄδᾶν, Αἰολ. ἀντὶ **ἄδην**, Ἀλκιμᾶν 76.

ἄδανές, «ἀπρονόητον», Ἡσύχ.

ἄδαξάω ἢ -έω, ἀδαξῆσαι, ἀδάξομαι ἴδε ἐν λ. **ὀδαξώ**.

ἀδάπανητος, ον, (δαπάνω) ἀνεξάντητος, Ἐκκλ.

ἀδάπανον, «τὸ ὕδωρ», Ἡσύχ.

ἄ-δάπανος, ον, ὁ μὴ ἀπαιτῶν δαπάνην, γλυκεῖα κἀδάπανα, Ἀριστοτ. Εἰρ. 593, πρὸλ. Τέλητα περὶ αὐταρκείας παρὰ Στοβ. 5. 69· ἄδ. τίθεσθαι τι, Σουλλ. Ἐπιγρ. 3065, πρὸλ. 3066.— Ἐπίρρ. ἀδαπάνως, τέρψαι φρένα, Εὐρ. Ὀρ. 1176.

II. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ δαπανῶν, ἄδ. χρημάτων εἰς τὸ δέον, Ἀριστ. περὶ Ἄρετ. κ. Κακ. 7. 3.

ἄδαπτος, ον, ὁ μὴ διασπαρχθεὶς, Ἀρχ. Λεξ.

ἀδάρακη, ἡ, ἢ ἀδάρακης, ὁ, καλαμάκη, ἄλμυρον παράσιτον ἐπ' ἀνήλιον ἐπὶ τῶν φυτῶν τῶν ἑλών, Διοσκ. 5. 137· «ἀδάρακη, οἷον ἀρόρις τίς ἐστιν ὕδατος ἄλμυροῦ περιπεπηγῶς φορητοῖς τε καὶ καλλήμοις, Παῦλ. Αἰγίν.— ὡσαύτως λέγεται καὶ **ἄδαρκος, ὁ,** Δαμοκρ. παρὰ Γαληνῷ.— Ὑποκορ. **ἀδάρακιον,** τὸ, Γαλην., πρὸλ. Σαλμάσιον εἰς Σωλῖνον 918.

ἄδαρτος, ον, (δέρω) ὁ μὴ δαρτός, κατ' Ἡσύχ. δὲ ὀμαστιγώτως.

ἄδας ἢ Ἀιδας, Δωρ. ἀντὶ **ἄδης**, Ἀιδῆς Σοφ.

ἄδασμολόγητος, ον, ὁ μὴ δασμολογηθεὶς, Ν. Χων. σ. 657, I. ἐκδ. B.

ἄδασμος, ον, ὁ ἐλεύθερος δασμοῦ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 59.

ἄδατος, ον, (δάσσασι) ἀμέριστος, Σοφ. Δί. 54.

ἄδατος, ον, = ἄδατος, Ἐτυμ. Μ. σ. 249, 39.

ἄδαχέω, = κνήρω, τσουγχανίω, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 360, πρὸλ. **ὀδαξομαι**.

ἄδδας, «ῥυμοὶ ὑπὸ Μαικεδόνων», Ἡσύχ.

ἄδδεές, ἴδε ἐν λ. **ἄδεις**.

ἄδδηκότες, ἄδδην, ἀδδηφαγέω, ἴδε ἐν λ. **ἄδέω, ἄδην, ἀδδηφαγέω**.

ἄδδηλος, «κόλοπος», Ἡσύχ.

ἄδδιξ, ἔχος, ἡ, μέτρον τεσσαρῶν χοινίκων, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 573.

ἄδε, ἄδεῖν, ἴδε ἐν λ. **ἀνδάνω**.

ἄδεα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἡδέα**, καὶ ἐπίσης ἀντὶ τοῦ **ἡδύν**, ἴδε ἐν λέξ. **ἡδύς**.

ἄδεσι, «ἀρόθως, ἀδογματίστως, ἀναμφιβόλως», Ζωναρ.

ἄδεσάτως, ἐπίρρ., ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου φόβου, Ν. Χων. σ. 616, 23, ἐκδ. B.

ἄδεῖς, Ἐπ. **ἄδειξ**, ἐς, Ἐπικ. κλητ. **ἄδδεές**, (δέος). Ἀροβος: εἰπερ ἀδείξ τ' ἐστὶ, περὶ Ἐκτορος, Ἰλ. Η. 117· κύον ἀδέες, Θ. 423, πρὸλ. Ὀδ. Τ. 91.

2) ἄροβος, ἀτραχίς, (ἴδε ἐν λέξει **ἀλεῖς**), τὸ ἀδέες, ἢ ἀσφάλεια, Θουκ. 3. 37, ἀδέης θανάτου, Πλάτ. Πολ. 386B· περὶ τὸν καλὸν θάνατον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 6, 10· ἐν νόσοις, αὐτόθι, 11·— ἀδέες δέος δεδιέναι, φοβεῖσθαι ἔνθα οὐδεμία αἰτία φόβου ὑπάρχει, Πλάτ. Συμ. 198A.

II. ὁ μὴ ἐμποῶν φόβον, ὁ μὴ φοβερὸς, πρὸς ἐχθρόν, Θουκ. 1. 36, οὕτω καὶ ἐν 6. 87, μὴ ἀδέεις εἶναι κινδυνεύειν, οὐχὶ ἄνευ δέους κινδύνου, (ἔνθα ὅμως ὁ Dobree προτείνει **ἄδεές**, ὡς ἐν Δημ. 207. 23· οὐκ ἀδέεις, οὐχὶ ἄνευ αἰτίας φόβου).

II. συνηθέστατον ὡς ἐπίρρ. **ἄδέως,** ἄνευ φόβου ἢ ὄκνου, θαρραλέως, Ἡρόδ. 3. 65., 9. 109· ἄδ. πολιτεύεσθαι, Λυσ. 170. 32· ἀδέως λέγειν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 394·—φθέγγεσθαι, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 502. 7.

2) ἐλευθέρως, μεγάλως, Θουκ. 2. 40, Κικ. π. Ἄττ. 13. 52.

ἄδεῖς, ἐς, (δέομαι) ὁ μὴ ἐν ἐνδείξ ὢν, Μιξ. Τύρ. 5. 1. (μ. γεν.), κτλ.

ἄδέητος, ον, (δέομαι) ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην τινός, ὁ μηδενὸς δεόμενος, Ἀντιγῶν παρὰ Σουῖδ. πρὸλ. **ἄδεύητος**.

ἄδεα, ἡ, (ἀδείξ) ἀροβία, ἀσφάλεια, Λατ. securitas, ἰδίᾳ ἐπὶ προσώπου, ἀδείην διδόναι, = παρῆχειν ἀσφάλειαν ζωῆς, ἀμνηστῆαν, Ἡρόδ. 2. 121, 6· τοῖς ἄλλοις ἀδεῖαν δεδῶκατε αἰκνῆσθαι τὴν σφετέραν, Ἀντιγῶν 138· 24· ἐν ἀδείῃ εἶναι, Ἡρόδ. 3. 120· οὐκ ἐν ἀδείῃ ποιεῖσθαι τὸ λέγειν, οὐχὶ ἀσφαλές, ὁ αὐτ. 9. 42· τὸ σωῖά τινος εἰς ἀδεῖαν καθιστάναι, Λυσ. 192. 4· τῶν σωμάτων ἀδεῖαν ποιεῖν, Θουκ. 3. 58· ὡπαύτως, ἀδεῖαν ψηφίζεσθαι περὶ τινος, Λυσ. 166· 7· ἄδ. τινὶ παρασκευάζειν, παρέχειν, Δημ. 171. 7, κτλ.: ἀντίθετον πρὸς τὸ ἀδεῖαν εὐρίσκεισθαι, λαμβάνειν ἀμνηστῆαν, ἀσφάλειαν, Ἄνδοκ. 3. 14· λαμβάνειν, Δημ. 321. 10· ἀδεῖας τυγγάνειν, ὁ αὐτ. 58. 16· τοῦ μὴ πάσχειν ἀδεῖαν ἡγεῖται, ὁ αὐτ. 387. 17· μετὰ πάσης ἀδεῖας, ὁ αὐτ. 327. 9· μετ' ἀδεῖας, 601. 13·—ὡσαύτως γῆς ἄδ., ἀσφαλῆς κατοικία, Σοφ. Ο. Κ. 447·—εἰς ὠρισμένας περιστάσεις ἐν Ἀθήναις οἱ κατήγοροι ἦσαν υποχρεωμένοι νὰ λαμβάνωσιν ἀδεῖαν, ἢτοι ἀσφάλειαν, πλήρη ἐλευθερίαν, ὅπως ὁμιλήσωσι, Δημ. 715. 14, Πλούτ. Περ. 31, πρὸλ. Λεξ. Ἀρχαιοτήτων.

ἄδειάζω, ἡσυγάζω, Εὐστ. Πονημ. 251. 6.

ἄδειγάνες, αἱ, ἐπιώνυμον ἀρχόντων τινῶν τῆς Σελευκεῖας παρὰ Πολυβ. 5. 54, 10·—πθ. λέξις Ἀσιατικῆ.

ἄδειγῆς, ἐς, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἀδείξ**.

ἄδεικτος, ον, (δείκνυμι) ὁ μὴ δευθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ δευθῆ, ἄγνωστος, διαφ. γραφῆ ἐν Ψευδο-Φωκυλ. 124· ἐπὶ τῆς θεότητος, Φίλων 1. 197, 618.

ἄδειλια, ἡ, ἀροβία, Παλλὰδ. Λαυσ. 896B.

ἄδειλιατος, ον, ὁ μὴ δειλιῶν, μεγν.

ἄ-δειλος, ον, ἄροβος, Ἄδαμντ. Σοριστ. 373.

ἄδειμαντος, ον, (δειμαίνω) ἄροβος, ἀκατάπληκτος, Πινδ. Ν. 10. 30, κτλ.· μ. γεν., ἄδ. ἐμιαυτῆς, ἄνευ φόβου περὶ ἐμιαυτῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 162·— Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. Χο. 771.

2) ἔνθα οὐδεὶς ἐγκέταται φόβος, ὁ μὴ παρέχων φόβον, οἰκία, Λουκ. Φιλόφ. 31.

ἄδειματος, ον, ὁ = **ἄδειμαντος**, Ἀρχ. Λεξ.

ἄδειμος, ον, (δειμα) = ἄροβος, Ἡσύχ. Σουῖδ.

ἄδεῖν, Αἰολ. ἀδεῖν, ἴδε **ἀνδάνω**.

ἄδεος, ον, ὁ, «ἀνάδατος, Κύπριοι», Ἡσύχ. «ἄδειξ ἄροβος· καὶ ἄδειος ὁμοίως», Σουῖδ., νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ κενός.

ἄδειπνος, ον, ὁ ἄνευ τοῦ ἐσπερινοῦ φαγητοῦ, ὁ μὴ δειπνήσας, Ἰππ. Ἀροβ. 1254, Ἐεν. Ἄν. 4. 5, 21, κτλ.

ἄδεισια, «ἀροβία», Ἐτυμ. Μ.

ἄδεισιδύας, ὁ, ὁ μὴ φοβούμενος τὴν βοήν, ὁ μὴ τρομάζων ἐκ τῶν βοῶν, φακίλιν ἀδεισιδύαν Ἀμφιτρώωνος παῖδα μούνον δὴ τότε τέγγει βλέφαρον, Βακχύλ. V. 155., ἀδεισιδύοι χαλκάσπιδες ἡμίθεοι, ὁ αὐτ. XI. 61.

ἄ-δεισιδαμονία, ἡ, ἐλευθερία ἢ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς δεισιδαμονίας, Ἰππ. 23. 37.

ἄ-δεισιδαμίμων, ον, ὁ ἄνευ δεισιδαμονίας, Κλήμ. Ἄλ. 302.

— Ἐπίρρ. -μόνως, Διδό. Ἐκλογ. 614. 56.

ἄ-δεισιθεος, ον, ἀσεβής, ὁ θεὸν μὴ φοβούμενος, «ἀθεόροβος», λογισμοί, Χρησμ. παρ' Ἰουλ. 297D.

ἄδεκαστος, ον, (δεκάζω) ἀρωροδόκητος, ἀρωροδόκητος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 9, 6, Διον. Ἄλ., κτλ.— Συγκρ. ἐπίρρ. -ότερον, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 47.

ἄ-δεκάτευτος, ον, ὁ μὴ δεκατευθεὶς, ἀρωρολόγητος, Ἀριστοτ. Ἰππ. 301, Σουλλ. Ἐπιγρ. 3137, 101.

ἄδεκτος, ον, (δέχομαι) ὁ μὴ δεκτός, ἀπίστευτος, διαφ. γραφῆ ἐν τοῖς Ἑβδ. (Μακκαθ. Γ' δ', 2).

II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος τι... τῆς εὐδαμονίας, Ἰππὸδ. παρὰ Στοβαῖω 553, 19· κακοῦ, Πλούτ. 2. 881B.

ἄδελιφήρ, (φέρος) «ἄδελφός, Λάκωνες», Ἡσύχ.

ἄδελφεά, -εή, ἀδελφεός, -εἰός, ἴδε ἐν λέξ. **ἀδελφῆ, ἀδελφός**.

ἄδελφεο-κτόνος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἀδελφοκτόνος**.

ἄδελφή, ἡ, θηλ. τοῦ **ἀδελφός**, παρὰ τοῖς Τραγ., κτλ. Ἰων.

ἄδελφεή, Ἡρόδ. 2. 56, καὶ ἄλλ.— Ἐπ. **ἀδελφεή,** Κόιντ. Συμυρ. 1. 30, Ἄνθ.— Δωρ. **ἀδελφεά,** Πινδ. Ν. 7. 5, καὶ ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ., Σοφ. Ο. Τ. 160, Ο. Κ. 535.

2) ἀδελφῆ (δὲ Χριστιανῆ). Πρὸς Ρωμ. ις', 1.

ἄδελφιδέος, συνηρημ. -οῦς, ὁ, «ἀνεψιός», συνηθὸς υἱὸς ἀδελφοῦ, Ἡρόδ. 1. 65., 6. 94, καὶ ἄλλ., Θουκ. 2. 101, κτλ.· ὡσαύτως, υἱὸς ἀδελφῆς, Ἡρόδ. 4, 147, Θουκ. 2. 101, κτλ.· ὡσαύτως **ἀδελφιδέος**, = ἀδελφός, ἀγαπητός, φίλτατος, Ἑβδ. (Ἄσμ. 6', 3, καὶ ἄλλ.).

ἄδελφιδες, αἱ, adelphides, εἶδος φοινικοθαλάμων, Πλίν. h. n. XIII, 9, ἔνθα τινὲς ἀναγινώσκουσιν adelphidae.

ἀδελφιδεύς, ὁ, = ἀδελφιδεῦς. Καλλικλεῖ τῷ ἀδελφιδεῖ, Ἐπιγρ. Κίβουρατων. Bul. de cor. hel. II, σ. 604.

ἀδελφιδῆ, ἡ, Ἄττ. συνγρ. ἀντί τοῦ ἀδελφιδῆ, θυγάτηρ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, «ἀνεψιά», Ἀριστοφ. Νεφ. 47, Λυσίας 97. 2, κτλ.

ἀδελφιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀδελφός, Ἀριστοφ. Βάτρ. 60, Καλλ. Ἀδῆλ. 7 (πιθανή γραφή).

ἀδελφίζω, μέλλ. Ἄττ. -ιῶ, ποιῶμαι τινα ἢ πῖθεμι ἀδελφόν, καλῶ τινα ἀδελφόν, Ἐκαταίος, 354, Ἀπολλοφ. ἐν «Ἰριγέροντι», 2, Ἰσοκρ. 390C:—Παθ., εἶμαι πολύ ὅμοιος, Ἰππ. περὶ Διαίτ. Ὁρέων, 384 κτλ.· τιμὴ, ὁ αὐτ. περὶ Ἄγμ. 772.

ἀδελφικός, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. Πθ. Ν. 8. 10. 6. Ἐπίρρ. -κῶς, Ἰωσήφ. Μακκ. 13. 9.

ἀδελφιξίς, ἡ, ἀδελφότης, στενὴ συγγένεια ἢ κοινωνία, Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 823.

ἀδελφίον, τό, ὡς παρ' ἡμῶν τὸ ἀδελφί, ἐδόξαττα καὶ ἕτερα τρία ἀδελφία μου, Jure Graeco-Rom. lib. 2. σ. 119· ἴδε Δουκάγιον ἐν λέξ. καὶ Εὔστ. σ. 886.

ἀδελφογαμῖω, διαπράττω ἀδελφογαμίαν, Ἐκκλ.

ἀδελφογαμία, ἡ, γάμος μεταξύ ἀδελφῶν, Γρηγ. Νυσο. τόμ. 1. σ. 910.

ἀδελφοζῶτα, ἡ, τὸ ζῆν ἀδελφικῶς, Παλλάδ. Βί. Χρυσ.

ἀδελφοθεῖα, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἀδελφόθεον, ἢ ἀδελφὸν ἐν Θεῷ, Ἄναστ. Σιν. 288B.

ἀδελφοθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἀδελφοῦ, Γλωσσ.

ἀδελφόθεος, ὁ, οὕτω καλεῖται Ἰάκωβος ὁ ἀπόστολος· ἔτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, Πιζλ. Ἐπ. π. Γαλ. α', 19.

ἀδελφοκοιτία, ἡ, = ἀδελφομιξία, Θεόφιλ. 1, 9. 3. 6.

ἀδελφοκτόνος, ὄν, ὁ φονεὺν ἀδελφὸν ἢ ἀδελφῆν. Ἡρόδ. 3. 65. (κατ' Ἰωνικὸν τύπον ἀδελφοκτῆς.), Πλούτ. 2. 256. F:—ἐντεῦθεν ἀδελφοκτονέω· εἶμαι φονεὺς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, Ἰωσήφ. 1. Π. 2. 11, 4· καὶ ἀδελφοκτονία, ἡ, φόνος μεταξύ ἀδελφῶν, ὁ αὐτ. 1. 31. 2.

ἀδελφο-μιξία, ἡ, γάμος μεταξύ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς, Τζέτζ.

ἀδελφο-νοεῖω, ὁμορρονῶ, Εὔστ. Ἐπιστ. 7. σ. 317.

ἀδελφο-παῖς, -παῖδος, ὁ, ἡ, ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς παῖς, Διον. Ἄλ. 4. 64. (ἐκ τοῦ Βακτρ. Κωδ.) καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Διόδ. ἐν Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 4. 6, 12, ἀντί τοῦ: ἀδελφοῦ παιδός.

ἀδελφο-ποιός, ὄν, ὁ παραδεχόμενος τινα ὡς ἀδελφόν, Ἐτυμ. Μ.· ἐντεῦθεν, ἀδελφο-ποιέω, Ἰω. Χρυσ.·—οὐσιαστ.

ἀδελφο-ποίησις, -ποίησις, ἡ, -ποίησις, ὄν, Ἐκκλ.

ἀδελφο-προπέτῳ, ἐπίρρ., ὡς ἀρμύζει εἰς ἀδελφόν, Ἐβδ. (Μακκ. Δ' ι', 12).

ἀδελφός, [ἄ] (α ἄθροιστ., δελφός, Ἀριστοφ. Ἰ. Ζ. 3. 1, 21, πρβλ. -ἀγάστωρ, καὶ Ἰανσκρ. sa-garbhya, co-uterinus), ὡστε ἀδελφοὶ κυρίως εἶναι υἱοὶ τῆς αὐτῆς μητρός. I. ὡς οὐσιαστικόν, ἀδελφός, ὁ, κλητ. ἀδελφε (οὐχί -φε), Ἰων. ἀδελφεός, Ἐπ. -εἰός, (τῶν δύο δὲ τούτων τύπων τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον μεταερίζεται ἀεὶ ποτε ὁ Ὀμηρος· ὁ δὲ Ἡρόδ. κ. Πίνδ. τὸν πρῶτον, ὅστις ὡσαύτως ἀπαντᾷ καὶ ἐν λυρικῷ χωρίῳ τοῦ Αἰσχύλ. Ὁ. 974.)·—ἀδελφός, ἡ, καθόλου, στενός, πλησίον συγγενής· ἀδελφοί, ἀδελφός καὶ ἀδελφῆ, ὡς τὸ Λατ. fratres, Εὔρ. Ἠλ. 536·—ἀδελφεοὶ ἀπ' ἀμφοτέρων, (δηλ. οὐχί μόνον ἐν τοῦ ἐνός τῶν γονέων, Ἡρόδ. 7. 97:—Παρομμ., χαλεποὶ πόλεμοι ἀδελφῶν, Εὐριπ. Ἀποσπ. 965, πρβλ. ἀδελφῆ. 2) θρησκευτ., ἀδελφός, (ὡς ἀδελφός ἐν Χριστῷ), Εὐαγγ. Ματθ. εἶ', 50.—Πράξ. Ἀποστ. θ', 30, κ. ἄλλ.

II. ὡς ἐπιθ., ἀδελφός, ἡ, ὄν, ἀδελφικός, Τραγ. ὡς παρ' Αἰσχύλ. Θ. 811· φύσιν ἀδελφὴν ἔχοντες, ἐπὶ Ἡρακλῆστοι καὶ Ἀθηνᾶς, Πλάτ. Κριτί. 109C.

2) καθόλου, ὡς τὸ Λατ. geminus, gemellus, ἐπὶ παντός διπλοῦ πράγματος, ἢ ζεύγους, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 19· ὡσαύτως, ὡς διδμοσ, ἀκριβῶς ὅμοιος, σύνεγγος, ἀδ. νόμιος, Πλάτ. Νόμ. 683A, κτλ.· ὡς ἐπὶ τὸ πολύ μετὰ γεν., ἀδέλφα τῶνδς, Σοφ. Ἀντιγ. 192· ἢ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδ. τῆς πονηρίας ἔφυ, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 663. Συγγένεις παρὰ Πλάτ., οἶον Φαίδων. 188B, Κρατ. 418E, κτλ.· ἄλλ' ὡσαύτως κ. μ. δοτ., ἀδέλφα τούτοις, Σοφ. Ο. Κ. 1262, πρβλ. Πλάτ. Σμυμ. 210B.

ἀδελφός, κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ ὁ ἀδελφός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 808, Πλάτ. Πρωτ. 310C.

ἀδελφοσύνη, ἡ, = ἀδελφότης, Ἐκκλ.

ἀδελφότης, ἡ, ἀδελφικὴ ἀγάπη, Ἐβδ. (Μακκ. Α' ιε', 10 καὶ 17): ἡ σχέσις τῶν ἀδελφῶν (ἀρρέν.) καὶ ἀδελφῶν (θηλ.), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1045.

II. ἡ ἀδελφότης, τὸ σύνολον τῶν ἐν πνεύματι ἀδελφῶν, Πιέρ. Α'. β', 17, ε', 9.

ἀδέματος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων δέμας, σῶμα· ὦ τὰς ἀδέμα-

του ψυχᾶς, Θεοκρ. εἰδύλ. ΠΕ'. 4, ἄλλ' αἱ ἄρισται ἐκδ. ἔχουσι νῦν ἀδάματῳ ἢ ἀλεμάτῳ· ἴδε ἀδάματος καὶ ἡλέματος.

ἀ-δέμνιος, ὄν, ὁ μὴ ἔλθων εἰς γάμον μετὰ τινος, ἀδ. Τιμόκ., Ὀπκ. Κ. 3. 358.

ἀ-δενδρός, ὄν, ὁ μὴ ἔχων δένδρον, Πολύδ. 3, 55, 9, Διον. Ἄλ. 1. 37:—ποιητ. ἀδένδρεος, Ὀπκ. Κ. 4. 337.

ἀδενοειδής, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος ἀδένι, ἔχων εἶδος ἀδένος, Γαλην.:—συνγρ., ἀδενώδη φύματα, Πλούτ. 2. 664F.

ἀ-δέξιος, ὄν, ὁ τῆ ἀριστερᾷ χρώμενος, ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος, Λουκ. περὶ τ. ἐπ. μισθ. συν. 14. Κρον. 4.

ἀ-δερκῆς, ἐς, ἀφανής, ἀόρατος, Ἄνθ. Π. 11. 372.

ἀδερκτος, ὄν, (δέρκομαι), ὁ μὴ βλέπων, ἀδερκτων ἑμμάτων τητώμενος, (κατὰ πρῶτην) ἑσπερημένος τῶν ὀφθαλμῶν σου, τῶν μὴ ὀρώντων πλέον, Σοφ. Ο. Κ. 1200, πρβλ. ἀδάκρυτος. 1.—Ἐπίρρ. -τως, χωρὶς ναὶ βλέπη τις, αὐτόθι· 130.

ἀ-δέρματος, ὄν, ἄνευ δερματος, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 4, 398.

ἀ-δερμος, ὄν, = τῷ προγ., Ἰσχύ. ἐν λ. ἀδάπτος.

ἀδέσμευτος, ὄν, ὁ, = ἀδέσμιος, μετρ.

ἀ-δέσμιος, ὄν, = τῷ ἐπομ., Νόνν. Δ. 15. 138.

ἀ-δέσμιος, ὄν, ὁ ἄνευ δεσμῶν, ἀδέσμιος, ἀδ. φυλακῆ, λατ. libera custodia, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, Θεοκ. 3. 34, Διον. Ἄλ. 1. 83, κτλ.· βαλλάντια ἀδ. ἀνοικτὰ βαλ. Πλούτ. 2. 503D· δεσμιὸν ἀδ. φυλλάδος, ἑρμ. οἱ τῆς ἐκτετηρίας στέφανοι; οἱ ὅποιοι ἐκράναντο περὶ αὐτήν, Ἐρμ. εἰς Εὐρ. Ἰκ. 32.

ἀ-δέσποτος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων κύριον, δεσπότην, ἐπὶ περιουσίας, Πλάτ. Πολ. 617E: ἐπὶ ἀπελευθέρων, Μύρων παρ' Ἀθ. 271F, Ἀριστ. Πθ. Ν. 8. 10, 6· ἀδ. καὶ αὐτοκρατεῖας, περὶ τῶν θεῶν, Πλούτ. 2. 426C.

II. περὶ διαδεδομένης φήμης, ἢ περὶ συγγράμματος ἀνωμόμου, ἢ περὶ οἰουδῆποτε πράγματος ἢ κτήματος ἄνευ ιδιοκτητοῦ, Διον. Ἄλ. 11. 50, Πλούτ. Κικ. 15. κτλ.—Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 1447.

ἀδέτος, ὄν, (δέω) ὁ μὴ δεδεμένος, λυτός, Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 808· ἀδ. πλόκος, Χριστοδῶρ. Ἐκφρ. 73.

2) ἐλευθερός, Δημ. 753. 1: ὁ μὴ ἔλθων εἰς γάμον, Ἐκκλ.

3) ὁ ἄνευ ὑποδημάτων, ἀνυπόδητος, Φιλίστρ. 921.

ἀδετοχίτων, ὄν, ὁ ἀμτροχίτωνας, ἀξίωτους, ... ἀδετοχίτωνας, Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξει ἀμτροχίτωνας.

ἀδέτωος, ἄνευ δέσεως, «ἀδέτως δεσμοῦμενον τὸ σκέλος τὸ Ἐπικτήτου», Μ. Ἀκομ. τόμ. Β, σ. 274. 15. ἐκδ. Λ.

ἀδέυητος, ὄν, Ἐπ. τύπος τοῦ ἀδέητος, Ἡσύχ. (καιν. ἀ-δευητός, Ἐτυμ. Μ. 17. 4.

ἀδευκής, ἐς, λέξις παρ' Ὀμήρ. ἀπαντῶσα μόνον ἐν Ὁδ., ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ, Δ. 489· ἀδευκέα πότιμον, Κ. 245· φῆμιν ἀδευκέα, Ζ. 273:—οὕτως καὶ παρ' Ἀπολλ. Ροδ. κτλ.·—κοινῶς ἐρμηνεύεται, οὐχί γλυκύς, πικρός, σκληρός (δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ, λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Ἀπολλ. Ροδ. 2. 267, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ὁδ. Δ. 489, κτλ.), καὶ ὁ Νίκ. ἐν τοῖς Ἀλεξ. 328, μετεχειρίσθη δευκέϊ οἴνω· = γλυκέϊ. Ἄλλ' οἱ Σχολιαστ. σχεδὸν πάντες προσθετοῦσι καὶ ἄλλην σημασίαν, = ἀπεροικτός, ἀπροσδοκῆτος, ἀπροόρατος, ἀνεπίκαστος, ὁ Ἀπολλών. ἐν τῷ Λεξ. Ὀμ. ἐρμηνεύει, «ἀδευκέϊ, ἦτοι τῷ ἀπεροικτί, ὁ οἷον ἀδεχεῖ (ἴσως ἀδοκεῖ), ἀπροσδοκῆτω.» Καὶ ὁ Κούριος δὲ δοξάζει ὡς πιθανόν, ἐπὶ ἐτυμολογικῶν λόγων στηριζόμενος, ὅτι ἡ τελευταία αὕτη σημασία εἶναι ἡ ἀληθής· Ὀμηρικῆ, ἡγούμενος ὅτι τὸ δευκ-ἢν ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ρίζαν εἰς ἣν καὶ τὸ δοκ-έω, πρβλ. ἐν-δουκέως, Πολυ-δευκής.

ἀδέυμεθα, «ἀηδίζόμεθα», Ἡσύχ.

ἀδευπτόν, «χαλεπὸν ἢ (οὐ) οὐκ ἂν τις ἐπιδηρεῖν» οἱ δὲ, ἀδευτής, αὐτάφηκς, Ἡσύχ.

ἀδέψητος, ὄν, (δεψέω) ἀκατεργάστος, ἐπὶ ἀκατεργάστου δερματος, Ὁδ. Γ. 2, 142, Ἄνθ. Π. 6. 298.

ἀδέω, (ἄω, satio) εἶμαι κεκορεσμένος, καταβεβλημένος, αἰσθάνομαι ἀηδῆν, (μόνον ἐν δυντι Ὀμ. τύποις ἀπαντᾷ: ἐν τῇ εὐκτ. τοῦ ἄορ. α'. καὶ τῇ μετοχ., τοῦ πρσμ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἄω)· μὴ ἔστινος ἀνιηθείς ὀρυμαγθῶ δειπνῶ ἀδῆσειεν, μή ποτε ... αἰσθανθῆ ἀηδῆν πρὸς τὸ δειπνόν, Ὁδ. Α. 134 (πρβλ. ἀηδέω)· καμιάτω ἀηδῆκότες ἠδὲ καὶ ἕπνω, καταβεβλημένοι ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Κ. 98, πρβλ. 312, 399, 471, Ὁδ. Μ. 281.· ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τύποις τούτοις ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι μακρά, ὡς ἐν τῷ ἀδολεσχής, καὶ τὰ ἄριστα τῶν χειρογράφων καὶ φερέγγυοι πηγαί, συμφωνοῦσιν εἰς τὴν μετὰ ἄλπου ὀ γραφήν· ἐν ᾧ ἐν τῷ ἄδῆν ἢ ἀδῆν τὸ εἶναι βραχύ, πλην μίαις φράσεως, ἐν ἣ αἱ αὐτὰι πηγαὶ ἔχουσι ἐδμεναὶ ἀδῆν (Ἰλ. Ε. 203), ὁ Monro γράφει ἀδῆν, ὁ Heyne καὶ ὁ Βουτιμ. θεωροῦσι τὸ α φύσει μακρὸν, ἀλλ' ἀδυνατοῦσι νὰ ἐξηγήσωσι πῶς τὸ ἄδῆν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἔχει ἄ. (Περὶ τῆς ρίζης ἴδε ἀδῆν).

ἀδῆ, «οὐράνος, Μακεδόνες», Ἡσύχ.

ἄδῃ, ἴσος ἐν λέξ. ἀνδάνω.
ἄδῆτος, συντρ. ἄδῆτος, ἄδῆτος, ἄδῆτος, ὄν, ὁ μὴ προσβεβλημένος, μὴ καταστραμμένος, ἄδῆτον, σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1533· ἐπὶ προσώπων, οὐχὶ ἐχθρικός, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 647.

ἄδῆκτος, ὄν, (δάκνω) ὁ μὴ δι' αἰθείας, ὁ μὴ καταβρωθείς ὑπὸ σκαλιῶν (κυρίως ἐπὶ εὐλών), Ἦσ. Ἐργ. καὶ Ἦμ. 418 (ἐν τῷ ὑπερῷ ἄδῆκτοτάτη), Διοσκ. 2. 64, καὶ ἄλλ. — Ἐπίρρ. -τως, Πλούτ. Πρωμ. 2. 2) μετὰρ., ἀδῆκτής, ὄν, ὅθεν ἐπέπληξέ τις, Πλούτ. 2. 864C. — Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. 448A. II. ἐνεργ., ὁ μὴ δάκνων, οὐχὶ ἐχθρικός, Ἰππ. 596. 4, Διοσκ. 1. 29, πρὸς Schäf. Εὐρ. Ἐκ. 1117.

ἄδῆλιω, (ἄδῆλος) εὐρίσκειται ἐν ἀγνοίᾳ περὶ τινος πράγματος, ἐν ἐνώμῳ σκοπὸς προσήκειται ὡς ἀδῆλούμενον φράσει, Σοφ. Ο. Κ. 35.—Παθ., εἰμαι σκοτεινός, ἀσπαρής, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 233, πρὸς 7. 393· ὅθεν ἐμφανίζομαι, διατελω ἀσπαρής, λείπω, Ἰππ. 590. 17.

ἄδῆλητος, ὄν, (δῆλομαι) ὁ μὴ ἀκουσθεὶς, Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 709.
ἄδῆλις, ἦ, = ἀδῆλότης, Ἀνθ. Π. 10. 96, Ἀγαθ. Ἰστ. σ. 180. 18.

ἄδῆλοποιεῖω, καθίσταμαι τινα ἀόρατον, Σύμμ. Ἰώβ. θ'. 5.
ἄδῆλο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν ἢ καθιστῶν τινα ἢ τι ἀόρατον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 455, καὶ ἄλλ.

ἄ-δῆλος, ὄν, ὁ μὴ βλεπόμενος ἢ γινωσκόμενος, ὅθεν ἀγνωστος, ἀράνης, ἄσμος, Ἦσ. Ἐργ. καὶ Ἦμ. 6 (πρὸς ἀρίζηλος) τὸν ἀδ. ἀνόρατος Ἰγνεύειν, Σοφ. Ο. Τ. 475· ἐάν δέ... ἀδ. ὁ κτείνσας ἦ, Πλάτ. Νόμ. 874A· ποιεῖν ἑαυτὸν ἀδ., Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 37, 5. II. ὡς τὰ πολλὰ ἐπὶπραγμάτων, ἀδ. θάνατοι, θάνατοι δι' ἀγνώστου χειρός, Σοφ. Ο. Τ. 496· ἀδ. ἔχθρα, κρυφία ἔχθρα, Θουκ. 8. 108· ρεῖ πᾶν ἀδῆλον, ὀλιγκήρον διαρρέει εἰς τὸ μὴδὲν, Σοφ. Τρ. 698· ἀδ. τι, ἀπαρατήρητα εἰς τινα. Σεν. Κύρ. 6. 3, 13· ἀδ. τι εἰ... Πλάτ. Φαῖδρ. 232E. 6) οὐδέτερον, ἀδῆλόν [ἔστιν] εἰ... ἔτι... εἶναι ἀμφίβολον ἐάν... ἀγνωστον ὅτι... συγν. ἐν τῷ πεζῷ Ἄττ. λόγῳ, ὡς ἀδῆλον μὴ... Πλάτ. Φαῖδων, 91D· ἀπολ... ἀδῆλον ὄν, ὄν μὴ βέβαιον, Θουκ. 1. 2· οὕτω καὶ ἐν ἀδῆλῳ εἶναι, Ἀντιπῶν 130, 4· ἐν ἀδῆλοτέρῳ εἶναι, Σεν. Ἑλλ. 7. 5, 8· ἐξ ἀδῆλου ἔρχεται [σελήνη], Σοφ. Ἀποσπ. 713· εἰς τὰ ἀδ., ἀντιθ. τῷ ἐν τῷ φανερωθῆναι, Σεν. Ἰππαρχικ. 5, 7· ἄλλὰ καὶ γ) ἀδῆλος ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ὑποκείμενον (ὡς: δίκαιός εἰμι), παῖδες ἀδῆλοι ὀποτέρων = ἀδῆλον ὀποτέρων παῖδες εἰσιν, Λυσ. 95. 1· ἀδῆλος... ὅπως ἀποδύσεται ἐν ἀδῆλῳ ἔστιν ὅπως ἀπ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3, 3, 10· πρὸς Ἐν. Ἀπομ. 1. 1, 6. δ) Παρ' Εὐρ. Ὀρ. 1318· ἢ λέγεις ἔχει σχεδὸν ἐνεργ. σημασίαν· χροῶ δ' ἀδῆλῳ τῶν δεδραμένων περὶ, μετὰ χροῶς μὴ προδιούσης τε περὶ τὸν πεπραγμένον.

III, ἐπίρρ., -λως, κυρίως, Θουκ. 1. 92, κτλ.:—ὑπερβ. -ότατα, ὁ αὐτ. 7. 50.

ἀδῆλότης, -ητος, ἦ, ἀδελφικότης, Πρωταγ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 51, Πολύβ. 5. 2, 3, κτλ.

ἀδῆλο-φλέβος, ὄν, ὁ ἔχων ἀόρατους φλέβας, Ἀριστ. περὶ Γεν. Ζ. 1. 19, 15. περὶ Μορ. Ζ. 3. 4, ἐν τέλ.

ἀδῆλιω, ποῖω τινα ἀδῆλον, παθ., ἀγνώριστος γίνομαι, ἀπαλειφόμεναι, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 57, Φίλων Ἰουδ. 1, 539.

ἀδῆλωτον, ἀδιάφορον, δεξιόν, συντετόν, ἢ πέννητα, ἄπερον, Ἰ. Ησύχ.

ἀδῆμα, ἄδος· ψήφισμα, δόγμα, Ἰ. Ησύχ.
ἀδῆμεῖν, ἠθαυμάζειν, ἀπορεῖν (ἢ) ἀδῆμονεῖν, Ἰ. Ησύχ.

ἀ-δῆμεύργητος, ὄν, ὁ μὴ εἰργασμένος ὑπὸ ἐργατῶν, τραχὺς, ἀκατέργαστος, ὠμός, Διόδ. 3. 26. 2) ὁ μὴ πικασθεὶς, μὴ δημιουργηθείς, ἀκτιστος, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -ως, αὐτόθι.

ἀδῆμοκράτης, ὄν, ὁ μὴ δημοκρατούμενος, Δίων Κ. 43. 45.

ἀδῆμονεῖω, ὄν. ἀπαρ. **ἀδῆμονῆσαι**, εὐρίσκειται ἐν ἀδῆμονίᾳ, στενωγοῦμαι καθ' ὑπερβολήν, εἰμαι ἐν ἀγωνίᾳ, Ἰππ. 563. 5· ἀδῆμονεῖν τε καὶ ἀπορῶν, Πλάτ. Θεαιτ. 175D· πρὸς Δημ. 402, 24· ἀδῆμονῆσαι τὰς ψυχάς, Σεν. Ἑλλ. 4. 4, 3· μ. ὄστ. πράγματι, ἀδῆμονεῖ τῇ ἀτοπίᾳ τοῦ πάθους, Πλάτ. Φαῖδρ. 251D· ἐπὶ τινι, Διον. Ἄλ. 3. 70. (ὁ Εὐστ. ἐν 833. 15 παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἀδῆμων, ὅπερ οὐδαμῶς εὐρησιᾶται ἐκτός ἐάν ὀρθῶς εἰσέλθῃ ὑπὸ τοῦ Littre εἰς Ἰππ. Ἐπιγρ. 1· πλὴν αὐτὸ τοῦτο, ἢ παραγωγή τοῦ ἀδῆμων εἶναι ἐπ' ἴσης ἀγνωστῶν.) [ἀδ., Νικ. παρ' Ἀθήν. 282F· πρὸς Ἀνθ. Π. 12. 226.]

ἀδῆμονία, ἦ, ἀνησυρία, θλίψις, Ἀνθ. Π. 12, 226, Πλούτ. Νομ. 4 (ἴδε τὸ προηγ.).

ἄ-δῆμος, ὄν, = ἀπίδοντος, Σοφ. Ἀποσπ. 566.

ἄ-δῆμοσίτευτος, ὄν, ὁ μὴ διακονουθεὶς, κρύβρις, μυστικός, Ἐκκλ.

ἀδῆμοσύνη, ἦ, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀδῆμονία, Δημοκρ. Ἀπειτ. 91, Σεν. ἐν Δ. Β. 80.

ἀδῆμων, ὄν, γεν. -ονος, ὁ καθ' ὑπερβολήν τεθλιμμένος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀδῆμονεῖω.

ἄδῆν ἢ **ἄδῆν**, Ἐπ. ἄδῆν, ἐπίρρ. Λατ. satis, μέχρι κόρου, ἔξιμεναι ἄδῆν, ἐσθίειν μέχρι κόρου, Ἰλ. Ε. 290, καὶ ἄλλ.· ἐμπιπλάμενοι σίτων ἄδῆν, Πλάτ. Πολιτικ. 272C. 2) μετὰ γεν.: οἱ μιν ἄδῆν ἐλόσσει... πολέμοιο, Ν. 315· ἔτι μιν φημι ἄδῆν ἐλάαν κακότητος, Ὀδ. Ε. 290· οὕτω παρ' Ἄττ., ἄδῆν ἔλειξεν σίματος, ἐγλειψεν ἔσσην ἥρῶντα νὰ φάγῃ ἐκ τοῦ αἵματος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 828· οὕτω παρὰ Πλάτ.· καὶ τούτων μὲν ἄδῆν, Εὐθύφρ. 11E, πρὸς Πλάτ. 341C, κτλ.· ἄδῆν ἔχειν τινός, ἔχων ἀρκετὸν ἐκ τινος πράγματος, εἶναι κεκορεσμένον ἐξ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Χαρμ. 153D· τοῦ φαγεῖν, Ἀριστ. Πρὸς 28. 7·—ὡσαύτως, ἄδῆν ἔχουσιν οἱ λόγοι, Πλάτ. Πολ. 541B· καὶ μ. μετοχ., ἄδῆν εἶχον κτείνοντες, Ἠρόδ. 9. 39. (Ἡ ῥίζα εἶναι ἌΔ ἢ ἌΔ, πρὸς τὸ Λατ. satis, satur, satio· ἐντεῦθεν ἀδέω, ἄδος· ὡσαύτως, ἄση, ἀσάομαι· βραχύνεται δὲ τύπος τῆς ῥίζης ἄ φηίνεται ἐν τοῖς ἄω. satio, ὁπόθεν καὶ τὸ ἄατος.) [ἄ, ἐκείρεται τῆς φράσεως ἔξιμεναι ἄδῆν· ἴδε ἐν λ. ἀδέω].

ἄδῆν, ἢ **ἄδῆν**, ἔνος, ὁ καὶ ἦ, ἄδῆν ὡς καὶ νῦν ἔτι, Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 788. κτλ.

ἀδῆνεῖη, ἀπειρία, Ἰ. Ησύχ.
ἀδῆνεως, ἐπίρρ., ἄνευ δόλου, κηρυσσόντων καὶ διὰ τῆς πώλεως ἀδῆνεως γεγωνένοντες... [V] Ἰων, (ὁ Χῖος) Bechtel 174 b₁₀. Ὁ Ἰσχυῖος ἐρμηνεύει τὴν λέξιν. ἀδῆνεως, ἀδῆλως, ἀπλῶς, χωρὶς βουλῆς, ἐν δὲ τοῖς Α. Β. διδεται ἡ ἐρμηνεία: ἀπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως κατὰ στέρεσθιν τῶν θηρέων καὶ μερμυῶν.

ἀδῆνης, ἐς, (δῆνος) ἀμαθής, ἄπειρος, Σιμων. Ἰαμβ. 7. 53, (ἔξ εἰκασίας).—Ἐπίρρ. -εως, Α. Β. 341. Ἐντεῦθεν ἀδῆνεως, ἦ, = ἀμαθία, Ἰ. Ησύχ.

ἄδῆος, ὄν, συντρ. ἐκ τοῦ ἀδῆτος.
ἄ-δῆρος, τος, ὁ, ἦ, ὁ ἄνευ ἀγῶνος, Ἀνθ. Π. 7. 449.

ἀδῆρίτος, ὄν, (δηρίομαι) ὁ ἄνευ ἀγῶνος ἢ μάχης, Ἰλ. Ρ. 42, ἐνθά ἴδε Spitzn. 2) ἀκαταμάχητος, ἀκατακλισητός, Ὀρρ. Ἀργ. 849, Πολύβ. 1. 2. 3:—οὕτως ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. 3. 93. 1. II. καθ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ πολεμήσῃ, ἀκαταμάχητος· ἀνάγκης σθένος, Αἰσχύλ. Πρ. 105.

ἄιδης ἢ **ἄδης**, ου, ὁ, Ἄττ.: ἄλλὰ καὶ ἄιδης, σο καὶ σω, ὅπερ εἶναι ὁ παλαιότερος καὶ Ὀμηρικότερος τύπος· Δωρ. ἄιδας, α, ἐν λυρικοῖς καὶ ἀναπαιστικ. στίχοις τῶν Τραγ.:—ὑπάγει ὡσαύτως καὶ γεν. ἄιδος, ὄστ. ἄιδε (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. ἄιδε), Ὀμ., Τραγ., ἴδε κατω. (Ἐκ τοῦ α στερητικῶ καὶ √FIA (ἰδεῖν), ὅθεν ὁ Ἐρμῆν. παραφράζει αὐτὸ διὰ τοῦ Nelucus): Παρ' Ὀμήρ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα, ὁ ἄιδης ἢ Πλούτων (πρὸς Πλούτων), ὁ θεὸς τοῦ κάτω κόσμου, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Διὸς· Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' ἄιδης. Ἰλ. Ο. 188, πρὸς Ἠσ. Θ. 455· καλεῖται δὲ καὶ Ζεὺς καταχθόνιος, Ἰλ. Ι. 457· ἄνοσ ἀνέρον, Ἰ. 61, κτλ.:—εἶν, εἰς ἄιδσο, (ἐνν. δόμοις, δόμοις), εἰς τὸν κάτω κόσμον, Ὀμ. ὡσαύτως εἶν ἄιδος, Ἰλ. Ω. 593:—παρ' Ἄττ. κωμ. καὶ πεζοῖς, ἐν ἄιδου, ἐς ἄιδου (ἐνν. οἴκῳ, οἴκῳ):—ἄιδόσδε, ἐπίρρ., εἰς τὸν κάτω κόσμον, Ἰλ. Η. 330, κτλ., Σοφ. Ἠλ. 463, Τρ. 7, κτλ.: παρ' Ἄιδῃ, παρ' Ἄιδῃν, Ο. Τ. 972, Ο. Κ. 1552· πρὸς Πύλλῃ, 1:—Ἐντεῦθεν 2) ἢ λέξιν καθήνησε νὰ σημαίνῃ τὸπνον τοῦτοῦ δὲ τὰ πρῶτα ἔχνη σαίνονται ἐν τῇ Διαδί Ψ. 244· εἰσέκειν αὐτὸς... Ἄιδι κεύθῳ μὴ ἀκολούθως, ἐπὶ τῶν ἄδῃν, Λουκ. Κατὰπλ. 14· εἰς ἄιδῃν, Ἄνθ. Π. 11, 23· ἐν τῷ ἄδῃ, Εὐαγγ. Λουκ. 15, 23.

II. Μεθ' Ὀμηρον ὡς προσωρικόν, ὁ πάρος, ὁ θάνατος, ἀίδῃν λαγγάνειν, δεξασθαι, Πινδ. Π. 5. 130, Ι. 6. (5). 21· ἄδης πόντιος, θάνατος ἐν θαλάσσῃ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 667, πρὸς Εὐρ. Ἄλκ. 13, Ἰππ. 1047· πρὸς Ἄιδωνεύς. [αἰδῆς παρ' Ὀμήρ., παρ' Ἄττ. ἄδης· ἀλλὰ παρὰ Τραγ. καὶ αἰδῆς, Σοφ. Ο. Κ. 1690 (λυρ.), καὶ αἰδῆς, ἐν Σιμων. Ἰαμβ. 1. 14· γεν.. αἰδέω ὡς ἀνάπαιστος παρ' Ὀμήρῳ παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ αἰδέω, Πορσ. Εὐρ. Ἐκ. 1018, Ἰακωφ. Ἀνθ. Π. σ. 374· γεν. αἰδέω, Ὀμ. γεν. αἰδέω πρὸ φωνήεντος Ἰλ. Ζ. 284, Ἰ. 336.]

ἀδῆσω, ἴδε ἐν λ. ἀνδάνω.
ἀδῆφάγω, εἶμαι ἀδῆφάγος, λαίμαργος, Ἐρμῆν. Ἄδῃ. 16, Ἰσοκρ. 127C.

ἀδῆφαγία, ἦ, πολυφαγία, λαίμαργία, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 160· πληθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 172, Ὀππ. Ἄλ. 2. 218.

ἀδηφάγος, ον, (ἀδην) ὁ ἐσθίων ὅσον δύναται νὰ φάγη καὶ πλεονεξίη, πολυφάγος, λαίμαργος, ἀδ. ἀνήρ, ἐπὶ ἀθλητοῦ, Θεόκρ. 22. 115· τὴν ἀδ. νόσον, Σοφ. Φ. 313· ἀδ. λυχνος, ἐπὶ λυχνίας, ἣτις καταναλίσκεται πολὺ ἔλαιον, Ἄλκαϊ. ἐν τῇ «Κωμωδοτραγωδίᾳ», 2. 2) μεταφ., ὁ καταναλίσκων πολλὰ χρήματα, πολυδάπανος, τριήρης, Λυσ. παρ' Ἀρπ., πρὸλ. Φιλίστ. 58· οὕτω καὶ ἐπὶ ἱππῶν ἱπποδρομικοῦ ἀγῶνος, Φερεεκρ. Ἄδελ. 36.

ἀ-δηφάγος, ον, ὁ μὴ πορθηθεὶς, μὴ ἐρημωθεὶς, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1. 5.

ἀ-διάβητος, ον, ὁ μὴ διαβατός, ποταμός, νάπος, Ξεν. Ἄνάδ. 2. 1, 11, Ἑλλ. 5. 4, 44. II. ἐνεργ., ὁ μὴ περιπατῶν εὐκόλως, «ὁ μὴ βράστος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος εὐκόλως διαβῆναι», Α. Β. 343.

ἀ-διαβεβαίωτος, ον, ὁ, περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει βεβαιότης, Πτολεμ. Γεωγρ. 2. 1.

ἀ-διαβίβαστος, ον, Γραμμ. ὄρος = ἀμεταβάτος.

ἀ-διάβλητος, ον, ὁ μὴ προσέχων εἰς συκοφαντίας, ἢ τῶν ἀγαθῶν φιλία ἀδ. ἐστὶ, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 8. 4, 3, πρὸλ. 8. 6, 7· ἀνύποπτος καὶ ἀδ., Πλουτ. Βρούτ. 8.—Ἐπίρρ. -τως, Κλήμ. Ἄλ. 536.

ἀ-διάβολος, ον, = τῷ προηγουμ., Σοφ. Ἐκλογ. 2. 240.

ἀ-διαδρόχος, ον, ὁ μὴ διαπερασθεὶς ὑπὸ τῆς βροχῆς ἢ τοῦ ὕδατος, παράρρ. Ὀππ. Ἰε. 2, 1.

ἀ-διάγλυπτος, ον, ὅν δὲν δύναται τις νὰ κόψῃ διὰ μέσου, «ἦν οὐκ ἔστι διαγλύψαι καὶ διελεθῆναι», Α. Β. 344.

ἀ-διάγνωστος, ον, ὅν δὲν δύναται τις νὰ διαγνώσῃ, διακρίνη, Διόδ. 1. 30· δύσκολος νὰ διακριθῆ ἢ κατανοηθῆ, ὀνόματα, Ἄριστ. Κουίντ. 9. 14.

ἀ-διάγωγος, ον, μεθ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ ζῆσῃ, Φίλων 1. 118.

ἀ-διάδοχος καὶ ἀ-διάδοχος, ον, ὁ ἄνευ διαδόχου, αἰώνιος, ἀέναντος, Ἑκκλ.

ἀ-διάδρακτος, ον, ὁ μὴ διαρεύγων, ἀσφαλῆς, βέβαιος· φυλάττειν ἀδ., Κλήμ. Ἄλ. 118. 2) ἀναπόφευκτος, ἀφυκτος, Ἀριστοκλῆς παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 15. 14, ὁ αὐτ. Ἑκκλ. Ἰστ. 6. 9. 8.

ἀ-διάζευκτος, ον, ὁ μὴ διεzeugμένος, ἀχώριστος, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 14, Ἰαμβλ.

ἀ-διάθετος, ον, ὁ μὴ διατεθειμένος, μὴ διατεταγμένος, Σχόλ. εἰς Ἄριστ. Νερ. 1370, κτλ.· στίχος ἀδ. Σχόλ. εἰς Ἰδ. Χ. 487. 2) ὁ μὴ ποιήσας, μὴ καταλιπὼν διαθήκην, Πλουτ. Κάτων πρεσβ. 9, Δίων Χρυσ. 2. 281:—Ἐπίρρ. -τως, Ἄχμ. Ὀνειρ. 97.

ἀδιαιρεσία, τὸ ἀδιαιρέτον Μαξ. σχόλ. Δ. Ἄρεοπ. 259.

ἀ-διαίρετος, ον, ὁ μὴ διαιρεθεὶς, Ἄριστ. Πολ. 2. 3, 6, ἀλλ. 2) ὁ μὴ διαιρετός, ὡς τὸ ἀμερῆς, ὁ αὐτ. Φυσ. 6. 1, 1.—Μεταφ., 9. 1, καὶ ἄλλ.· συγρ., ἦτονος διαιρετός, ὁ αὐτ.—Ἐπίρρ. -τως, Φρύν. 443, Συλλ. Ἐπιγρ. 8962. II. μ. γεν.· ἀχώριστος ἀπὸ... Ἑκκλ.

ἀδικαίτητος, «ἄλλοτριος, ἀήθης», Σουίδ.

ἀδικαιήτως, ἐπίρρ. ἄνευ αἰτίας, ἀδικαιήτως βρώμασι χρώμενος, Ἰω. Ἀκουαρ. ἐν Idel. phys. κτλ. τομ. II, σ. 162.

ἀδικαθάρατος, ον, ὁ μὴ διακαθαρευθεὶς, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 4. σ. 769.

ἀ-διάκλειστος, ον, ὁ μὴ ἀποκλεισθεὶς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. πόλ. 5. 5, 4.

ἀ-διακόνητος, ον, ὁ μὴ ἐκτελεσθεὶς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. πόλ. 19. 1, 1.

ἀ-διακόντιστος, ον, ὅν οὐδὲν ἀκόντιον δύναται νὰ διαπερῆσῃ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Passow ἐν Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 13, 15, ἀντὶ τοῦ ἀδιακόντιστος, ὅπερ ὁ Ἠσύχ. ἐρμηνεύει ἀναίσθητος, ἀτρωτος.

ἀ-διάκοπος, ον, ὁ μὴ διακοπτόμενος, ἀθραυστος, μὴ διακεκομμένος, λόγος, Φίλων 1. 81, Πορρ.—Ἐπίρρ. -πως, Οὐλπ. εἰς Δημ.

ἀδιακόρευτος, ἢ, ἢ μὴ διακορευθεὶσα, Σοφ. Ἐρσο. ἐν Idel. phys. κτλ. I. σ. 256.

ἀ-διακόσμητος, ον, ὁ μὴ διακεκοσμημένος, διατεταγμένος, Διον. Ἄλ. 3. 10.

ἀ-διακρισία, ἢ, ἔλλειψις διακρίσεως, Σουίδ., Ἑκκλ.

ἀ-διακρίσιτος, ον, ἀδιακρίσιτος, ὁ μὴ διακρινόμενος, ἀνάμικτος, Ἰππ. Κωκκαὶ Προγν. 213· αἶμα, Ἄριστ. π. Ἐνυπν. 3. 29:—Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ διακρίσεως, ἀπὸ κοινοῦ, Λατ. temere, Ἑκκλ. 2) ἀκατανόητος, ἀδιανόητος, Πολύβ. 15. 12, 9. 3) ἀναποφάσιτος, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 25, Συλλ. Ἐπιγρ. 2741, 8.

ἀ-διάλειπτος, ον, ὁ ἄνευ διαλειμμάτων ἀδιάκοπος, Τιμ.

Λοκρ. 98E, Ἐπ. πρὸς Ρωμ. θ', 2., Τιμ. Β' α', 3.—Ἐπίρρ. -τως, Πολύβ. 9. 3, 8, Ἐπ. πρὸς Ρωμ. α', 9, κτλ.

ἀ-διάλεκτος, ὁ ἄνευ διαλέξεως, ἀδ. βίος, μεμονωμένος βίος· Φρύν. κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 1.

ἀ-διάληπτος, ον, ἀχώριστος, ἀδιάκριτος, Ἐπιφάν. 1, 1071:—Ἐπίρρ. -τως, Φιλόδημ. ἐν λ. διεληγμένως. Τὸ οὐσιαστ. ἀδιαληψία ἐν Vol. Hercul. Ox. 2. σ. 23.

ἀ-διάλλακτος, ον, ὅστις δὲν διαλλάσσεται, ἀφιλότιμος· τὰ πρὸς ὑμᾶς ἀδιάλλακτα ὑπάρχει, αἱ πρὸς ὑμᾶς σχέσεις μου δὲν ἐπιδέχονται φιλοτίμου, Δημ. 1472, 23:—Ἐπίρρ. ἀδιαλλάκτως ἔχειν πρὸς τινα, Διον. Ἄλ. 6. 56, πρὸλ. Πλουτ. Βρούτ. 45.

ἀδιαλόγητος, ον, ὁ ἄμοιρος λογιζομένου, ἀπερίσκεπτος, Ἑκκλ. ἀ-διάλυτος, ον, ὁ μὴ διαλελυμένος, ἢ ὅν δὲν δύναται τις νὰ διαλύσῃ, Πλάτ. Φαίδων 80B. II. ἀφιλότιμος, ὡς ἐν τῷ ἐπίρρ. ἀδιαλύτως ἔχειν πρὸς τινα, Πολύβ. 18. 20, 4.

ἀδιαλώθητος, ον, ὁ μὴ ψεγόμενος, Κύριλλ. κατὰ Νεστ. 2. 4, Ἠσύχ.

ἀδιαμάρτητος, ον, ὁ μὴ διαμαρτάνων, μετγν.

ἀδιαμασῆτος, ον, ὁ μὴ διαμασῆθεις, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 4, σ. 780.

ἀδιαμέριστος, ον, ὁ, ἀδιαίρετος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1033.

ἀδιαμόρφωτος, ον, Ὁρειβάς. ἔκδ. Daremb. τόμ. III. σ. 681.—Ἐν τῷ Θ. Σ. κεῖται ἐξ ἄλλης πηγῆς τὸ ἀδιαμόρφητος, ὅπερ εἶναι κακὴ γραφή.

ἀ-διανέμητος, ον, ὅν δὲν δύναται τις νὰ διανεῖμῃ, Λογγίν. 22. 3.

ἀδιανοησία, ἢ ἔλλειψις διανοήσεως, Comperz Herk. Studien 1. σ. 46.

ἀδιανοητεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ ἀδιανοήτως, ἀκατανόητως, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ὀρν. 1377.

ἀ-διανόητος, ον, ἀκατανόητος, Πλάτ. Σοφ. 238C.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἐννοῶν, εὐθύτης, βλάξ, Ἄριστ. Ἀποστ. 77:—Ἐπίρρ. -τως, Πλάτ. Ἰππ. Μειζ. 301C.

ἀδιάνοικτος, ον, ὁ μὴ ἀνοίχθεις, σφραγίδες, Ἑκκλ.

ἀ-διαντος, ον, ὁ μὴ ὑγρανθεὶς, παρειαῖς ἀδιάντοις, Σιμων. 37. 3: = μὴ ὑγρανθεῖσαις διὰ τοῦ ἰδρώτος· σθένος, Πινδ. Ν. 7. 107, πρὸλ. ἀνιδρωτῆ, ἀκονιστῆ. II. ὡς οὐσιαστ. ἀδιαντος, εἶδος φυτοῦ, τὸ πολυτριχον, Ὀρρ. Ἀργ. 918· ὡσαύτως ἀδιαντον, τὸ, Θεόκρ. 13. 41, Θείρρ. Ἰ. Φ. 7. 10, 5.

ἀ-διάνυτος, ον, ἀτέλεστος, ἀκατόρθωτος, Ἰάκωσ.

ἀ-διάξεστος, ον, ὁ μὴ ἐξεσμένος, ἐστιλθωμένος, ἄξεστος, Γαλην. 4. σ. 574.

ἀ-διάπαστος, ον, ὅν δὲν δύναται τις νὰ καταπάσῃ, ἀδιάνοπος, ὀρηκτικός, Πολύβ. 4. 39, 10.—Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. 1. 57. 1.

ἀδιάπепτος, ον, ὁ μὴ διαπερθεὶς, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 66.

ἀ-διάπλαστος, ον, ὁ μήπω λαβὼν σχῆμα, Πλάτ. Τιμ. 91D, «ἀδιάπαστος βέτραχος», Σουίδ. ἐν λ. Φρύνος.

ἀδιαπνευστέω, δὲν ἰδρώνω, Γαλην. 10. σ. 528.

ἀδιαπνευστία, ἢ, ἔλλειψις ἰδρώτος, Γαλην. 10. σ. 257.

ἀδιάπνευστος, ον, (διαπνεύω) ὁ μὴ διαπνεόμενος, Γαλην. 10. σ. 251· ὁ μὴ ἐξατμιζόμενος, Θεόκρ. π. Ὀσμ. 39. II. ἐνεργ., ἄνευ ἀναπνοῆς, ἀδιάκοπος, «χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνάσα», Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 188.

ἀ-διαπρόνητος, ον, ὁ μὴ διαπρονθεὶς, ὅν τις δὲν ἀπέτελεσεν ἐξ ὀλοκλήρου, -ἀχώμενος, Ἀθήν. 402D.

ἀδιαπύρευτος, ον, ὁ, ἀδιάβατος, μετγν.

ἀ-διάπτειστος, ον, ὁ μὴ προσκόπτων, Ἰαμβλ. Προτρ. 360.

ἀδιαπτωσία, ἢ, τὸ ἀλάθαστον, Ἰππ. 1282. 56.

ἀ-διάπτωτος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σφάλμα, ἀδιάπτειστος, Ἰππ. 1283. 21, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 110:—Ἐπίρρ. -τως, Πολύβ. 6. 26, 4· ἀναμαρτήτως, ἐπιτυχῶς, ἐπὶ τοξοτῶν, Ἠλιοδ. 9. 18. 2) ἀναμάρτητος, ἀμεμπτος, ἐπὶ συγγραμμάτων, Λογγίν. 33. 5:—τὸ ἀδιάπτωτον, τὸ τέλειον, ἐπὶ ὕφους, ὁ αὐτ. 36. 4.

ἀ-διαρῆθος, ον, πλημμελῆς σχηματισμός ἀντὶ τοῦ ἐπομέου, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3. 10, 5. Λοβ. Παρალიπ. σ. 39.

ἀ-διαρῆθωτος, ον, ὁ μὴ διηρῆθωμένος, συνεzeugμένος, συνδεσμένος, ἀσύνθετος, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 2. 1, 5, καὶ ἄλλ. II. ἐπὶ τῆς φωτῆς, ἀναρῆθος, Πλουτ. 2. 378C.—Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ διακρίσεως, Γαλην. 16. σ. 240.

ἀδιαρπακτος, ον, ὁ μὴ διαρπαγείς, ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς διαρπαγῆν, Μ. Βασίλ. Μαμ. 1, σ. 600.

ἀ-διαρρηγίσιτος, ον, ὁ μὴ διαρρηγνόμενος ἢ μὴ διερρωγῶς εἰς τεμάχια, Ἰω. Χρυσ.

ἀδιαρπίσιτος, ον, ὁ μὴ διαρριπίζομενος διὰ τοῦ ῥιπιδίου, Ἠσύχ. ἐν λέξει ἀκρχγον

ἀδιακροῖν, ἢ, ἐμπαρεῖς, «ἡ τῶν διακροδόντων παντελὴς ἐποχὴ,» δηλ. ἐπίσχεσις, Ἐρωτιαν. σ. 70, ἐκδ. Franzius.
ἀδιακρήτος, **ον**, ὁ μὴ διακρηθεὶς ἢ ἐξηγηθεὶς, Εὐστ.
ἀ-διασείστος, **ον**, ὁ μὴ διασειόμενος, Γαλην.
ἀδιασεδάστος, **ον**, ὁ μὴ διασεδασθεὶς, Σχόλ. εἰς Ἄριστ. Θεσμ. 1027.
ἀ-διασκέπτως, ἐπίρρ., ἀπερισκέπτως, Ἐκκλ.
ἀ-διασκευός, **ον**, ὁ μὴ διασκευασμένος, ἀκόσμητος, Ἰππος, Ἄνωνομ. παρὰ Σουῖδ.
ἀδιασκόπητος, **ον**, ὁ μὴ διασκοπηθεὶς, Βυζαντ.
ἀ-διασκόπος, **ον**, ὁ μὴ ὦν σαφής, ἐναργής, καταρανής, Σχόλ. εἰς Δίσχυλ. Χο. 815.
ἀ-διασπαστός, **ον**, ὁ μὴ διασπασμένος, μὴ διακεκομμένος, ἄθραυστος, Ξεν. Ἄγρο. 1. 4, Πολύδ. 1, 34, 5, Γρηγ. Νύσσ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἡσύχ., Ἐκκλ.
ἀ-διασταλτός, **ον**, ὁ οὐχὶ σαφῶς ἀνεπτυγμένος, διάφ. γραφ. ἐν Σχολ. εἰς Ὀδ. Τ. 560.
ἀδιαστασία, ἡ, ἡ μὴ διάστασις, συνέχευα, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. Ἄρθμ. 81.
ἀ-διαστάτος, **ον**, ὁ ἄνευ δικλειμμάτων, συνεχής, Ἀντιφῶν παρὰ Σουῖδ., Κύριλλ.:—Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ διακοπῆς, ἀδιακόπως, Φιλ. 1. 342, 501, κτλ. 2) ἄνευ διαφορᾶς:—Ἐπίρρ. -τως, ἀδιαφιλονεικίως, Εὐστ. Πονημ. 228. 50, κτλ. II. (δίστημι) ὁ ἄνευ διαστάσεων, Πλούτ. 2. 601C, 926B.
ἀ-διαστικτός, **ον**, ὁ μὴ διαστικτός, μὴ εὐδιάκρητος, συνεχής, Φίλιον 2. 297.
ἀ-διαστόλος, **ον**, ὁ μὴ κεχωρισμένος, συγκεχυμένος, Α. Β. 809. II. = ἀπαρέμφατος, Γραμμ.—Ἐπίρρ. -λως.
ἀδιάστομος, **ον**, ὁ κεκλεισμένος πανταχόθεν, ἄνευ διαδόσεως, μετρ.
ἀδιαστρέπτως, ἐπίρρ. ἄνευ στροφῆς, συνεχῶς, Ἰππ. Ἄγμ. 765.
ἀδιάστροφος, **ον**, ὁ ἀνεπίδεκτος στροφῆς, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ζῶων τινῶν, Ἄριστοφ. Προβλ. 31. 7. ἄδ. τῷ προσώπῳ πειεῖν, Κλήμ. Ἄλ. 185:—μεταρ., ὁ μὴ διαστραφείς, ὁ μὴ διεσθαρμένος, μὴ διεσθαρμένος, κρίσει, Διον. Ἄλ. περὶ Θεουκ. 2:—Ἐπίρρ. -φως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 77.
ἀ-διασχιετός, **ον**, ὁ μὴ διασχιεθεὶς, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 7. 4. 12.
ἀδιάσχωτος, **ον**, (διασῶζω) ὁ μὴ καλῶς διατηρηθεὶς, ὁ μὴ ἀκέραιος, Πτολ. Τετραβ. 49.
ἀ-διάτακτος, **ον**, ὁ μὴ διατεταχμένος, Διον. Ἄλ. 3. 10.
ἀδιάτατος, **ον**, ὁ μὴ ἔχων διάτασιν ἢ διάστασιν, Φιλόπ. κόσμ. δημ. 1, 16.
ἀδιάτητος, **ον**, ὁ μὴ διατετημένος εἰς τεμάχια, ἀδιαίρετος, Ἐκκλ.
ἀδιάτομος, = ἀδιάτητος, Ἐκκλ.
ἀδιατρανώτος, **ον**, ὃν δὲν κατέστησέ τις σαφῆ, ἀκατανόητος, Ἄθην.
ἀ-διατρέπτως, **ον**, ἀκίνητος, ἰσχυρογνώμων, Ἐβδ., κτλ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἐβδ.
ἀ-διατρέψια, ἡ, ἰσχυρογνωμοσύνη, Καλιγ. παρὰ Σουετ. Καλιγ. 29.
ἀ-διατύπωτος, **ον**, ὁ μὴ διατετυπωμένος, Διον. 1. 10.
ἀ-δίκυλος, **ον**, ὁ ἄνευ ἰσοῦ πρὸς ἐπιστροφὴν, ἄνευ ἐπιστροφῆς, εἰρημένον περὶ τοῦ κάτω κόσμου, Εὐρ. Ἄποστ. 860. Φερσεφῶνας ἀδίαυλον ὑπὸ .. δόμον, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 244. 9.
ἀ-διαφθαρεῖα, ἡ, μετρ. ἀντὶ ἀδιαφθαρεῖα.
ἀ-διάφθατος, **ον**, = ἀδιάφθορος, I. Πλάτ. Ἄπολ. 34B, Νόμ. 951C. II. = ἀδιάφθορος II. Γαλην. 2. σ. 27.
ἀ-διαφθορία, ἡ, τὸ ἀδιάφθορον, ἀκεραιότης, Ἐπ. πρὸς Τίτ. 8, 7. (ἀλλ' ὁ Lachm. καὶ ὁ Tisch. γράφουσιν ἀφθορίαν).
ἀ-διάφθορος, **ον**, ὁ μὴ διεσθαρμένος, καθαρός, ἀγνός, Πλάτ. Φαῖδρ. 252D. ἀπ' ὀρθῆς .. κοί ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς, Δημ. 325. 15, πρὸλ. Μεναῆνδρ. Ἄδελ. 357, Διοδ. 1. 59, Πλούτ.—Ἐπίρρ. -ρως, ἐρῶσθαι, Δίσχιν. 19. 20. 2) ἐπὶ δικαστῶν, ἀδέκαστος, Πλάτ. Νόμ. 768B. ἐπὶ μαρτύρων, Ἄριστ. Ρητ. 1. 15. 17. ἐπὶ ἀρχόντων, ὁ αὐτ. Πολ. 3. 15. 9:—ὑπερθ. ἐπίρρ. -ώτατα, Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ. II. ἀφρατος, Πλάτ. Φαῖδ. 106D, E.
ἀδιαφορεῖν, εἶμαι ἀδιαφορῶς, κατὰ τι, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 191. πρὸς τι, M. Ἄντ. 11, 16. ἀδιαφορεῖ μ. ἀπαρεμ., Λατ. nihil refert, Ἀπολλ. περὶ Ἄντων. 57. II. ἄδ. τινός, δὲν διαφέρει ἀπὸ τίνος, Φίλων 1. 414.
ἀδιαφορησις, εως, ἡ, = ἀδιαφορία, Ἐκκλ.
ἀδιαφορητικός, ἡ, ὃν, ὁ ἀνήγων εἰς τὸν ἀδιαφορον, ἢ ὁμοιος ἀδιαφορία: τὸ ἄδ. = ἀδιαφορία, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 1, 14.
ἀδιαφορήτος, **ον**, ὁ μὴ ἐξατιμύζομενος ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῶν πόρων τοῦ σώματος, Ἰατρ.

ἀδιαφορία, ἡ, ἡ ὀλιγοψία, ἀδιαφορία, Κικέρ. Acad. Pr. 2. 42, Σέξτ. Ἐμπειρ. Π. 1. 152, πρὸλ. τὴν ἐπομ. λέξ. II. ἀδιαφορία, ταυτοῦτης σημασίας. Γραμμ.
ἀ-διαφορός, **ον**, ὁ μὴ διάφορος, Ἄρ. Ρητ. 1. 12, 35. τοῖς ὁμοίοις καὶ ἀδιαφόροις, ὁ αὐτ. Οὐρ. 4. 3. 4. 2) ἐν τῇ Ἄριστ. λογικῇ ἀδιαφορία εἶναι τὰ «ἀτομικά», καθ' ἕκαστον ἀντικείμενα, καθ' ὅσον δὲν ἔχουσι τὴν λογικὴν, ἤτοι εἰδοποιῶν διαφορὰν, ἀδιάφορα, ὧν ἀδιάφορον τὸ εἶδος, Μεταρ. 4. 6, 15. ἀδιάφορα τῷ εἶδει, αὐτ. 14, κατὰ τὸ εἶδος, ὁ αὐτ. Τοπ. 1. 7, 1. πρὸλ. Ἄν. Ἰστο. 2. 13, 7, κτλ. II. ὁ ἠθικῶς μὴ διαφέρων, ἐν τῇ Στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ τὰ ἀδιάφορα res mediae ἢ indifferentes, ἦσαν τὰ μήτε καλὰ, μήτε κακὰ πράγματα, Κικέρ. de Fin. 3, 16., Ἐπίκτ. ἐγγερ. 32, πρὸλ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 117, κέξ. III. ἐν τῇ μετροικῇ = κοινός, Λατ. anceps, Γραμμ.
IV. Ἐπίρρ., ρως, ἄνευ διακρίσεως, ἀκμιεῖ, Διον. Ἄλ. περὶ Δημοσθ. 56.
ἀ-διαφρακτός, **ον**, ὁ ἄνευ διαφραγμάτων, διαίρεσεων ἢ ἄρθρων, ἀντίθετον τῷ γονακτώδης, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 5., 3, 8., 5, 2:—Ἐπίρρ. -τως, αὐτόθι 6. 5, 3.
ἀ-διάφρυκτος, **ον**, μετρ. ἀντὶ ἀφρυκτός.
ἀ-διάχυτος, **ον**, (διαχέω) ὁ μὴ ἀπαλυνόμενος διὰ τῆς ἐψήσεως, ἀντιθ. τῷ εὐδιάχυτος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 2.
II. ὁ μὴ διεξοδικός ἢ ἄνωτος, ἐπὶ προσώπων, Ἰππ. 22. 45. ἐπὶ ὕρου, Λογγίν. 34. 3.
ἀ-διαχώριστος, **ον**, ὁ μὴ διακεχωρισμένος, Νικήτ. Εὐγ. 6. 46, Σουῖδ.
ἀ-διάψευστος, **ον**, ὁ μὴ ἀπατηλός, Διοδ. 5. 37, Ἄθην.—Ἐπίρρ. -τως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 191.
ἀ-δίδακτος, **ον**, ὁ μὴ διδαχθεὶς, ἀμαθής, Ψευδο-Φωκυλ. 83. μ. γεν., ἄδ. ἐρώτων, Ἄθην. Π. 5, 122, πρὸλ. Ἰππ. 382. 34. 2) ὁ μὴ δεδιδασμένος, μὴ ἠσκημένος, ἐπὶ χοροῦ, Δημ. 520. 13. II. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ μὴ διδασκόμενα ἢ δεδιδασκόμενα, ἀλλ' ἐμπύτως γινωσκόμενα, ὡς τὸ αὐτοδίδακτος ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἄδ., Πλούτ. 2. 968C, σύνεσιν τε πολιτικὴν ... τὴν μὲν ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον, Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστορ. Συγγρ. 34. 2) ἄδ. δράμα, ὅπερ εἰσέτι δὲν ἐδιδάχθη, δὲν παρεστέθη, (ἴδε διδάσκω III.), Ἄθ. 270A. III. Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ διδασκαλίας, Πλούτ. 2. 673F, καὶ ἄλλ.
ἀ-διέκδύτος, **ον**, ὃν δὲν δυναταὶ τις νὰ διαρπύσῃ, Ἀπολλ. Λέξ. ἐν λέξει νῆδυμος.—Ἐπίρρ. -τως, Οὐλύπ. ἐν Πανδέκτη.
ἀ-διέδωμος, φύσις, ἡ ἄνευ διδύμων (ἄρχων), Μαν. Φιλῆς τόμ. Β. σ. 145, ἐκδ. Mil.
ἀ-διέκδοτος, ὁδός, ἡ μὴ ἔχουσα διέκδοσιν, Κοσμ. Ἰεροσολ. σ. 462. ἐκδ. Mi.
ἀ-διεκδίκητος, **ον**, ἄνευ διεκδικήσεως, μετρ.
ἀ-διεξέλευτος, **ον**, «ἀδιεξίτητος,» Σουῖδ.
ἀ-διεξέργαστος, **ον**, ὁ μὴ ἐξεργασμένος, Ἰσοκρ. 104C. ἄλλη γραφὴ ἀδιέργαστος.
ἀ-διεξέταστος, **ον**, ὁ μὴ ἐπιτεχόμενος ἐξέτασιν, Ἐβδ.
ἀ-διεξήγητος, **ον**, ὁ ἀπερίγραπτος, Φίλων I, 407, 20.
2) ἀδιέξοδος Achmet. 141, γῆ.
ἀδιεξίτητος, **ον**, (διέξेमι) ὅ, τι δὲν δυναταὶ τις νὰ διεξέλθῃ, νὰ ἐξακρωσθῇ, Ἄριστ. Φυσ. 3. 7, 5, «ἀδιεξέλευτος,» Σουῖδ.
ἀ-διεξόδευτος, **ον**, ὁ μὴ ἔχων διέξοδον, λαδύρινθος, Εὐστ. 1688. 37.
ἀ-διεξοδός, **ον**, ὃν δὲν δυναταὶ τις νὰ διεξέλθῃ, τὸ ἀπειρον, Ἄριστ. Φυσ. 3. 5, 2. 2) μὴ ἔχων διέξοδον, ἐπὶ τόπων, Ἄπτ. Μίθρ. 100. II. ἐνεργ., ἀνίκανος νὰ ἐξέλθῃ διὰ μέσου, Ἄθην. Π. 11. 395, πρὸλ. Πλούτ. 2. 679B.
ἀ-διεργαστος, **ον**, ὁ μὴ ἐντελὸς εἰργασμένος, ἀτελείωτος, Ἰσοκρ. 289B, (πρὸλ. ἀδιεξέργαστος), Πολυδ. 6. 144, ὅστις μνημονεύει καὶ τὸ ἐπίρρ. -τως.
ἀ-διερευνητός, **ον**, ὃν δὲν δυναταὶ τις νὰ διερευνηθῇ, Πλάτ. Τιμ. 25D. 2) ὁ μὴ διερευνηθεὶς, Φίλων 1. 470, κτλ. II. ἐπὶ προσώπων ἀνεξέταστος, ὃν δὲν ἐξήτασέ τις Πλούτ. Δίων, 19.
ἀ-διευκρίνητος, **ον**, ἀαφήνητος, Εὐστ. 213. 23.
ἀ-διεχής, ες, ὁ μὴ διέγων, συνεχής, Εὐστ. Ἰλ. Σ. 1003.
ἀ-διηγήτος, **ον**, ἀπερίγραπτος, Ξεν. Κύρ. 8. 7. 22, Δημ. 219, ἐν τέλ. II. ὅ, τι δὲν διηγήθη τις, Ἠλιόδ.
ἀ-διηθητός, **ον**, ὁ μὴ διηθηθεὶς, ὁ μὴ στραγγισθεὶς, πτισάνη ἄδ., ἀπόξεμα χονδρολεωμένης κριθῆς ἀστράγγιστον, Ἰππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 384.
ἀ-δικαίαρχος, **ον**, = δίκκος ὄρχων ἐν Κικέρ. πρὸς Ἄττ. 2. 12, ὡς λογοπαίγιον ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱστορικοῦ Δικαίαρχου, ὡς τὸ ἄριστος ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Ἰφροῦ, κτλ.

ἀ-δύχαιοδότητος, ὄν, ἐνθα οὐδεμίᾳ δικαιοσύνης δύναται νὰ τύχη τις, Σικελία, Διδό. Ἐκλογ. 616. 65.

ἀ-δικαιολόγητος, ὄν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δικαιολογηθῆ, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 7, σ. 359.

ἀδικασία, ἡ, ἀδικία, Σύμμ. Ψ. 54, 10.

ἀ-δικαστος, ὄν, ὁ μὴ δικασθείς, Πλάτ. Τιμ. 51C., μὴ ἀποκασισθείς, Λουκ. Δις κατηγορ. 23. ἐπίρρ. -τως, Ἀἴσωπ.

ἀδικεῖμι, Βιωται. ἀντὶ τοῦ ἀδικέω, παθ. μετοχ. ἀδικεῖ-μενος (κατ' Ἐμμελίον) ἀντὶ -οὔμενος (μετὰ σημασ. πρkm.) κοινῶς ὅμως ἀδικεῖμενος, Ἀριστοφ. Ἀγ. 914, πρὸλ. ἀδικέω ἐν τέλ., καὶ ἴδε Ahrens π. Διολ. δ. σ. 210.

ἀδικευσίς, εως, ἡ, ἀδικία, βλάβη, λέξις Στωϊκῆ, Στωθ. Ἐκλογ. 2. 100.

ἀδικέω, Σόλων 4. 22, Ἄττ.: Ἰων. παρατ. ἡδίκησον ἢ -ευν, Ἡρόδ. 1. 121.—Παθ., μέλλ. κατὰ μέσ. τύπον ἀδικήσομαι, Εὐρ. Ἰ. Α. 1437, Θουκ. 5. 56, Πλάτ., κτλ.· καὶ μετὰ παθ. τύ-που ἀδικηθήσομαι, Ἀπολλόδ. 1. 9, 23, ἄλλη γραφή ἐν Δημ. 507. 16, κτλ. Εἶμαι ἄδικος, πράττω ἀδικίαν, (ὀριζόμενον ὑπὸ Ἀριστ. ἐν τῇ Ρητ. 1. 10, 3, τὸ βλάπτειν ἐκόντα παρὰ τὸν νόμον, πρὸλ. ἀδικήμα.) πρῶτον ἐν Ὑμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 368, ἐνθα σημαίνει πράττω τὸ κακὸν ἐνώπιον τῶν θεῶν, ἀμαρτάνω.—ἀκολούθως παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἄττ., τάδικεῖν, πράττειν τὸ κακὸν, Σοφ. Ἄντ. 1059· τὸ μάδικεῖν, ἐδικαίος τρόπος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 83, 749· ἀλλά, στήσει τὸ μάδικεῖν, θά καταπαύσῃ, ἐμποδίσῃ τὴν ἀδικίαν, αὐτοῖσι 691.—ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ, τὸ πράττειν παρὰ τὸν νόμον, ὅποτε τὸ ἀναφερόμενον ἀδικήμα συνάπτεται κατὰ μετοχῶν, οἷον, Σωκράτης ἀδικεῖ.. καὶ διδάσκων, Πλάτ. Ἀπολ. 19B, πρὸλ. Ἐεν. Ἄπομν. ἐν ἀρχ. Ἄν δὲ συναφθῆ αἰτία τοῦ πράγματος, πρέπει ἢ νὰ εἶναι σύστοιχος, ἀδικίαν, ἀδικήματα, κτλ., Πλάτ. Πολ. 344C, 409A, ἡ ἐπιθετὸν τὸ ἔχον ἐν ἑαυτῷ τὴν ἔνοιαν τῆς συστοίχου ταύτης αἰτιατικῆς, ὡς, ἀδ. οὐδὲν ἄξιον δεσμοῦ, Ἡρ. 3. 145· ἀδικεῖν πολλά, μεγάλα, κτλ., Πλάτ. Συμπ. 188B, καὶ ἄλλ.· οὐδὲν, μηδὲν ἀδ., αὐτοῖσι Α, καὶ ἄλλ. —ὡσαύτως· ἀδ. περὶ τὰ μυστήρια, Δημ. 571. 15· ἀδ. εἰς τινα, πρὸλ. Βαστ. Ερ. Cr. σ. 15.—Ὁ ἐνεστώσως συγχάνει λαμβάνει σημασίαν παρακειμένου, ἔχω πράξῃ ἀδικίαν, ἔχω ἄδικον (ὁ δὲ παρακείμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἂν οὐχὶ πάντοτε, εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ μεταθ. σημασ.) ὡς, εἰ μὴ ἀδικῶ, εἰ μὴ ἀδικῶ γε, ἔρη. ἐκτός ἐν ἔχω ἄδικον, ὅπερ ὑπονοεῖ βεβαιώτητα περὶ τοῦ ἐναντίου = ἔχω δικαίον. Heind., Πλάτ. Χαρυμ. 156A. ἴδε Π. I. τέλ.

II. μεταθ. μ. αἰτ. προσώπου = κά-μω ἄδικον εἰς τινα, ἀδικῶ, βλάπτω, πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ 1. 112, 121, καὶ ἄλλ. καὶ παρ' Ἄττ.:—μετὰ διπλ. αἰτίας = ἀδικῶ, βλάπτω τινὰ εἰς τι. Ἀριστοφ. Πλ. 460· ἄ πολλοὺς ἡμῶν ἡδί-κηκεν, Δημ. 556, 27· τὰ μέγιστα, ἔσχατα ἀδ. τινὰ, Οὐλόφ. εἰς Λεπτιν. 494, 20· ἀλλά, καὶ ἀδ. τινα περὶ τινος, Πλάτ. Νόμ. 854E· ἀδ. τινα εἰς ὕβριν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12. 15.—Παθ. = βλάπτομαι, πάσχω ἀδικίαν· μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ, Σοφ. Ο. K. 174.—ἀδ. εἰς τι, Εὐρ. Μῆδ. 265.—μεγάλα ἀδ., Αἰσχίν. 65. 35.—οὐτ' ἀδικεῖ, οὐτ' ἀδικεῖται, Πλάτ. Συμπ. 196B, κτλ.—Ὁ ἐνεστ. ἀδικεῖται, -οὔμενος εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ παρακειμ. ἡδίκηται, -ημένος (ἴδε ἀνωτ. I.), Ἀντιφῶν 129. 6, Πλάτ. Πολ. 359A. κτλ. πρὸλ. ἀδικεῖμι. 2) πλείοτερον τὸ τοῦ βλάπτειν ἢ κακῶς ποιεῖν: ἀδ. γῆν, Θουκ. 2. 71., κτλ. ἵππον, Ἐεν. Ἰππ. 6. 3.

ἀδικῆ, ἡ, ἀκαλήρη, κνίδη, Διοσκ. (Νόθον), 4. 94· (κοιν. τσουκνίδα).

ἀδικήμα, ατος, τό, (ἀδικέω) κακὸν τι πραγθὲν, ἀδικήμα, βλάβη, Λατ. injuria, Ἡρόδ. 1. 2, 100, καὶ ἄλλ. καὶ Ἄττ.:—κυρίως = ἀδικήμα ἐκούσιον καὶ μεμελετημένον· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀμαρτήριμα καὶ ἀτύχημα, Ἀριστ. Ἠθ. N. 5. 8. 7, κέξ., Ρητ. 1. 13, 16· ἀδ. διωρίζεται τῷ ἐκούσιῳ, ὁ αὐτ. Ἠθ. N. 5. 8, 2· πρὸλ. ἀδικεῖν ἐν ἀρχῇ.—μ. γεν. = βλάβη προξενηθεῖσα εἰς τινα, ἀδ. τῶν νόμων, Δημ. 586. 11· ὡσαύτως· ἀδ. πρὸς τινα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 3. ἀδ. εἰς τι, Δημ. 983, 25· περὶ τι, Πλούτ. 2. 569C.—ἐν ἀδικήματι θέσθαι, τὸ θεωρεῖν, νομίζειν τι ὡς ἀδικήμα, Θουκ. 1. 35· ὡσαύτ. ἀδικήμα θεῖναι τι, Δημ. 188. 19· ψηφίζεσθαι τι ἐν ἀδικήματι εἶναι, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 36.

II. τὸ δι' ἀδικίας ληθῆναι = κακῶς κτηθέντα ἀγαθὰ, Πλάτ. Πολ. 365E, Νόμ. 906D.

ἀδικημένος, (= ἀδικούμενος) μχ. Ἐπιγρ. Τεγίας L. et F. 340 e.

ἀδικήσις, εως, ἡ, ἀδικία· Ὀλυμπιόδ. ἐν Ἰώδ. 176.

ἀδικητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀδικέω = πρέπει τις νὰ πράττῃ ἀδικίαν, Πλάτ. Πολ. 365E· φαιμέν ἐκόντας ἀδ. εἶναι, ὁ αὐτ. Κρίτων 49A.

ἀδικητής, ὁ, ἄνθρωπος ἄδικος, ὁ βλάβην προξενῶν, Εὐστ. Ἰω. Χρυσ.

ἀδικητικὸς, ἡ, ὄν, (ἀδικέω) διατεθειμένος εἰς τὸ ἀδικεῖν, ἐπιβλαθῆς, Πλούτ. 2. 562D.— Ἐπίρρ. -κῶς, Στωθ. Ἐκλογ. 2. 228.

ἀδικῶ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἀδικέω, Σαπρ. 1. 20· πρὸλ. Gaisf. Ἰρμιστ. σ. 65.

ἀδικία, Ἰων. -ία, ἡ, τὸ πρῆττειν τὸ κακὸν· ἀδικία, πλημμέ-λημα, ἀδικίης ἀρχαῖον, Ἡρόδ. 1. 130· πρὸλ. 4. 1, Εὐρ. Ὀρ. 28, Πλάτ. Γοργ. 447C, καὶ ἄλλ.· τύχη μᾶλλον ἢ ἀδικία, Ἀντι-φῶν 141, 21. II. ὡς τὸ ἀδικήμα, ἄδικος πράξις, ζημία, Ἡρόδ. 6. 136· ἀδ. καταγνώσθαι τινος, Ἀνδοκ. 1. 15:—ἐν τῷ πλθ. Πλάτ. Φαίδων 82A, κτλ.

ἀδικίαι, ἡ ἀδικίω, Δωρ. ἀντὶ ἀδικέω, Πίνακ. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 138, καὶ ἄλλ.

ἀδικίου γραφή, καταγγελία κατὰ τῶν βλαπτόντων τὸ δημό-σιον (ἴδε Att. Process. σ. 345. κέξ.) ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ Περι-κλέους καταγγελίας, Πλούτ. Περικλ. 32, ἢν μνημονεύουσιν ὁ Ἀρ-ποκρ. ὁ Ἡσ. καὶ ὁ Μ. Ἐστμ. καὶ μόνον, ἂν δ' ἄδικους κατα-γνώσιν, ἀδικίου τιμῶσιν, Ἀριστ. Ἀθ. Πολιτ. σ. 77, 10, ἐκδ. Βλασ.

II. παρ' Ἡροδότῳ, 5, 89., ἐπὶ ἐχθρικής εἰσβολῆς, ἀπὸ τῶν Αἰγινητέων ἀδικίου.

ἀδικο-δοξέω; (δοξα) ἐπιζητῶ δοξάν δι' ἀδικῶν μέσων, Διοδ. 31. 1.

ἀδικοδοξία, ἡ, ἄδικος ἰδέα, κακὸς σκοπός. Πολύδ. 23. 16, 7.

ἀδικομαχέω, μάχομαι διὰ τρόπου οὐχὶ δικαίου, μάλιστα ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἀλκιρ. 3. 29· ἀμφίβολον ἐν Πολύδ. 3. 154.

ἀδικο-μάχια, ἡ, ἄδικος τρόπος τοῦ μάχεσθαι, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγγ. 1. 10.

ἀδικόμαχος, ὄν, ἐπὶ ἵππων, δυστράπελος, σκληραύχην, ἀτί-θασος, Ἐεν. Α. Β. 344. 6.

ἀδικο-μήχανος, ὄν, ὁ ἀδικίαν μηχανώμενος, Ἀριστοφ. Ἄποστ. 560.

ἀδικο-πήμων, ὄν, ὁ ἄνευ τοῦ δικαίου πράττων τι καὶ βλά-πτων, Α. Β. 343.

ἀδικοπράγῳ = ἀδικέω, πράττω τι ἀδικῶς, Πλούτ. 2. 501A, Φίλων 2. 329.

ἀδικοπράγημα, τό, ἄδικος πράξις, Στωθ. Ἐκλογ. 2. 194.

ἀδικοπράγῃς, ἐς, ὁ πράττων τι ἀδικῶς. Περιτυβή παρὰ Στωθ. 487. 47, ἐν τῷ Ἰων. τύπ. -πρηγῆς.

ἀδίκος, ὄν, (δικῶ) ἐπὶ προσώπων, ὁ πράττων τι παρὰ τὸ δι-καίον, ἄδικος, πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 258, 332· ἀδικώτερος, αὐτοῖσι 270· ἀκολούθως παρ' Ἡρόδ. 2. 119, καὶ ἄλλ., καὶ λίαν συχ. παρ' Ἄττ., δίκαν ἐξ ἀδικῶν ἀπαίτω, Αἰσχύλ. Χο. 398, πρὸλ. Ἰκ. 404, κτλ.· ἀδικώτατος, Σοφ. Τρ. 1011:—ἀδ. εἰς τι, δηλ. ὡς πρὸς τι πράγμα:—ἔς τινα, πρὸς τινα ἄνθρω-πον, Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ.· περὶ τινα, Ἐεν. Κύρ. 8. 8, 6 καὶ 27· μετ' ἀπαρ., τῶσον ἄδικος ὡστε νὰ... Ἐπ. περὶ Ἐβρ. σ', 10.

2) ἀδ. ἵπποι = δυστράπελοι, ἀτίθασοι, ἀκυβέρνητοι, Ἐεν. Κύρ. 2. 2, 26· οὕτως, ἀδ. γνάθος, εἶνε τὸ σκληρὸν στόμα ἵππου, ὁ αὐτ. Ἰππ. 3. 5· πρὸλ. ἀδικόμαχος.

II. ἐπὶ πραγμά-των, τὸ ἀδικῶς πεπραγμένον, τὸ κακὸν, τὸ βλαβερὸν, τὸ ἄδικον, ἔργατα, Θεογν. 380, Σόλων 15. 33· ἀδικα φρονέειν, Θεογν. 395· ἔργα, Ἡρόδ. 1. 5:—ἀδ. λόγος, συχ. ἐν Ἀριστοφ. Νεφ.:—ἀδικῶν χειρῶν ἀρχαῖον = ἀρχίως πρώτος ἐγὼ νὰ ἀδικῶ, νὰ ἐπι-τίθειμαι, Ἀντιφῶν 126. 6· Ἐεν. Κύρ. 1. 5, 13· τὸ δικαίον καὶ τὸ ἀδ. τὰ δίκαια καὶ ἀδικα, Πλάτ. Γοργ. 460E. κτλ.· ἀδ. πλοῦτος = κακῶς, ἀδικῶς κτηθείς, Ἰσοκρ. 10D· ἡ ἀδικος.. ἔναυγαγῆ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἡ ἄδικος, κακῆ ἔνωσις, Πλάτ. Θεαιτ. 150A, πρὸλ. Ἐρμάν. Ὀρυσκ. 1. 77.

III. ἀδ. ἡμέρα, ὁ εἰ. ἄνευ δικῶν, ἡμέρα, καθ' ἣν τὰ δικαστήρια ἦσαν κελκισμένα, Λατ. dies nefastus. Λουκ. Λεξιφ. 6· πρὸλ. Ἀρχιπ. Ἀδῆλ. 4.

IV. Ἐπίρρ. -κῶς, Σόλων 13, 7, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1546· τοὺς ἀδ. θνήσκοντας, Σοφ. Ἡλ. 113· εἶτε ὧν δὴ δικαίως εἶτε ἀδ., Ἡρ. 6. 137· δικαίως καὶ ἀδ., Πλάτ. Νομ. 743B· οὐκ ἀδ., οὐχὶ ἄνευ λόγου, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 316, Σίμων. 92, Λυσίας 96. 5, Πλάτ. Φαίδων 72A.

ἀδικοσυλᾶν, ἀδικῶς συλᾶν, αἰ κ' ἀδικοσυλῶ. Ἐπιγρ. Λοκρ. ἐκδ. Ἰω. Οἰκονομίτου σ', 4.

ἀδικό-τροπος, ὄν, ὁ ἔχων ἄδικον τρόπον, ἢ φρόνημα, Κρά-της Ἀδῆλ. 7.

ἀδικό-χειρ, χειρός, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἄδικον χεῖρα, Σοφ. Ἄποστ. 803.

ἀδικό-χρήματος, ὄν, = ὁ ἔχων χρήματα ἀδικῶς κτηθέντα. Κράτης Ἀδῆλ. 7.

ἀδινός, ἡ, ὄν, (ᾶ) ἡ ῥιζική σημασ. στενός, πυκνός, ἄβρσος· ἴδε Βουτυρ. Λεξίλ. ἐν λ. ὄθεν παρ' Ὀμηρῳ.

1) συμπετυ-

κνωμένος, πεπεισμένος, ἀδινδὸν κῆρ, ὡς τὸ πυκναὶ φρένες, ἐπὶ κυριολεκτικῆς φυσικῆς ἐννοίας, Ἰλ. Π. 481, Ὀδ. Τ. 516· οὕτω καὶ ἐπὶ μελισσῶν, μυιῶν, προβάτων. Ἰλ. Β. 87, 469, Ὀδ. Α. 92.

2) βίσιος, ἤχηρός ἐπὶ ἤχων· ἀδ. γόος, Ἰλ. Σ. 816· Σειρήνες ἀδινάει, αἱ ἤχηρὰν φωνὴν ἔχουσαι Σειρήνες, Ὀδ. Φ. 326· ἀλλὰ συχνότερον ὡς ἐπίρρ., συχνῶς ἢ ἤχηρῶς, ἰσχυρῶς· ἀδινῶς ἀνενεῖκατο, Ἰλ. Τ. 314· ὡσαύτως ἀδινδὸν καὶ ἀδινά· ὡς ἐπίρρ., ἀδινδὸν γοᾶν, κλαίειν, μυκᾶσθαι, στοναχῆσαι, Ὀμ.—Συγκρ. ἀδινώτερον, Ὀδ. Π. 216. Ἡ λέξις ἐξηκολούθησεν οὕτω ἐν χρήσει καίπερ σπανίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς· ἀδ. δάκος = βαθὺ δῆγμα, δάγκαμα, Πινδ. Π. 2. 98· ἀδ. δάκρυα = ἄφρονα δάκρυα, Σοφ. Τρ. 848 (λυρ.), καὶ συχν. παρ' Ἀπολλ. Ροδ. ὡς ἀδ. ὕπνος, κῶμα = ἄφρονος, ἀναπαντικῶς ὕπνος, 3. 716, 147· ἀδ. εὐνή, ἢ συχνῆ ἀπόλαυσις τοῦ ἐγγάμου βίου, 3. 1206, ἀλλ' ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλ. ἐρμηνεύει ἄλλως τὴν λέξιν, «ἀδινῆς εὐνῆς, νῦν οἰκτρᾶς, λυπηρᾶς διὰ τὴν ἀπόλειψιν.» (Τινὲς τῶν γραμματ. ἔγραψαν τὴν λέξιν μετὰ θασείας, Σχολ. εἰς Ἰλ. Β. 87, τὸ ὁποῖον ὑποστηρίζει τὴν πιθανὴν αὐτοῦ σχέσιν πρὸς τὸ ἄδρῶς, ὅρα ἐν λ. ἄδρῶς).

ἀ-διόδευτος, ον, ὁ, δι' οὐ δὲν δύναται τις νὰ διέλθῃ, νὰ ταξειδέσῃ, Θεμιστ. 206D, Χαρίτων 7. 3.

ἀ-διοικητος, ον, ὁ ἄνευ διοικήσεως ἢ τάξεως, ἀκυβέρνητος, Δημ. 709. 5.

ἀ-δίσιος, ον, ὁ ἄνευ κυβερνήτου (ἐπὶ πλοίου), Δισχὺλ. Ἀποσπ. 261.

ἀ-διόρῳτος, ον, ὁ μὴ διορῳμένος ἢ δι' οὐ δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ, Πολυδ. 5. 150.

ἀδιοργανιστος, ον, ὁ μὴ διοργανισθείς, Βυζ.

ἀ-διοργανωτος, ον, ὁ μὴ διοργανωμένος, διαμεμορφωμένος, ὁ ἔχων κακὰ ὄργανα, Ἰαμβλ. βίος Πινδ. 17.

ἀ-διόρθωτος, ον, ὁ μὴ ἐν τάξει, Δημ. 50. 18: — ἐπὶ βιβλίων = μὴ διορθωθέντα, ἐπιθεωρηθέντα, Κικ. ἐπιστ. πρὸς Ἀττ. 13. 21· πρὸλ. διορθωτής. II. ὄν δὲν δύναται τις νὰ διορθώσῃ, ἀδιόρθωτος, ἀνεπανόρθωτος, ὄσουλεια, Ἀππ. Ἐμρ. 3. 90· πρὸλ. Διογ. Α. 5, 66· ἀδιόρθωτα ἀδικεῖν, Διον. Ἀλ. 6. 20.—Ἐπίρρ. τως, Διδδ. 29. 25.

ἀδιοριστία, ἡ, ἀοριστία, Νικου. Γερασ.

ἀ-διόριστος, ον, ὁ μὴ ὀριζόμενος, Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 1, 2, καὶ ἄλλ.: ἀοριστος, ἀδηλον καὶ ἀδ., ὁ αὐτ. περὶ Μορ. Ζ. 1. 1. 5, καὶ ἄλλ.—Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. Φυσ. 1. 1, 3, καὶ ἄλλ.

ἀ-διπλασιαστος, ον, ὁ μὴ διπλασιασθείς· καὶ ἐπίρρ. -τως, Εὐστ.

ἀ-διπλαστος, καὶ ἀ-δίπλωτος, ον, = τῷ προηγ., Εὐστ.

ἀ-διστακτος, ον, ὁ μὴ ἀμφιβαλλόμενος, περὶ οὐ δὲν διατάζομαι, ἀναμφίβολος, Πτολεμ. Γεωργ. 1. 4. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἔχων διαταγμὸν ἢ ἀμφιβολίαν, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἀνθ. Π. 12. 151.

ἀδίστονον, «οἰκτρὸν στένοντα», Ἡσύχ.

ἀ-διούλιστος, ον, (διούλιζω) ὁ μὴ διουλισθείς, στραγγισθείς, Γαλην.

ἀδιούπνιστος, ον, ὁ μὴ διουπνισθείς, διεγερθείς ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἀθαν. IV. 909B.

ἀδιχαστος, ον, (διχάζω) ὁ μὴ διχάζόμενος, μὴ διαιρούμενος εἰς δύο, Νικου. Γερασ.

ἀδιχοτόμητος, ον, ὁ μὴ διχοτομηθείς, Ἐπιφάν. τόμ. 1. σ. 170.

ἀδιψέω, δὲν ἔχω δίψαν, Ἰππ. Κωακ. 218.

ἀδιψήτος, ὁ μὴ διψῶν, ὁ μὴ στερούμενος ὕγρασίας, Χρησ. Σιθουλ. 1., 132, 185., 3. 403.

ἀ-διψος, ον, ὁ μὴ διψῶν, ὁ μὴ ὑποφέρων ἐκ δίψης, Ἰππ. 180B, Εὐρ. Κύκλ. 574, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 3. 6. 8. II. ἐνεργ., ὁ καταπαύων, σθεννῶν τὴν δίψαν, Ἰππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 385, 394.—Ἐπίρρ. -ψως, ὁ αὐτ. Ἐπίδ. 3. 1089.

ἀ-διωκτος, ον, ὁ μὴ διωκόμενος, Συνέσ. παρὰ Φαβρικίω, Ἐλλ. Βιβλ. 8. 240 (ἐκδ. 1717.).

ἀ-διώμοτος, ον, ὁ μὴ ὑποχρεωθείς νὰ ὀρκισθῇ, ἀνώμοτος, Λατ. injuratus, Προκόπ. Ἀνέκδ. 18B.

ἀδμαίνειν, «ὀυγαίνειν, ζῆν», Ἡσύχ.

ἀδμενίδες, «δοῦλαι», Ἐτυμ. Μ., ὁ δὲ Ζωναρᾶς ἐν τῇ λέξει λέγει, «ἀδμενίδες, αἱ δοῦλαι· οἶμα δέ, ὅτι ἀδμωλίδες θέλει γράψασθαι.»

ἀδμηής, ἦτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀδάματος, Ὀμ. μόνον ἐν Ὀδ. ἐπὶ νεανίδων, ἀνύπανδρος, ἄγαμος· Παρθένος ἀδμηής, Ζ. 109, 228· οὕτως ἀδμηήτας ἀδελφάς, Σοφ. Ο. Κ. 1056.

2) ὡς τὸ ἀδμητος, ἀπὲς κτηνῶν, ἄπαξ ἐν Ὀδ., ἡμίονοι .. ἀδμηήτες, Δ. 637. 3) μετὰ γεν. ἀδμηάτες νοῦσων, ἀκατάβλητοι ὑπὸ .. Βακχυλ. 34.

ἀδμηήεις, ἰδος, ἡ, ἄλλη γραμ. ἀντὶ τοῦ ἀδμηήτη Ἰλ. Φ. 655. ἀδμηήτος, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀδάματος, παρ' Ὀμ. μόνον κατὰ θηλ. καὶ ἐπὶ κτηνῶν, ἀδάματος, βούν ἤνιν .. ἀδμηήτην, ἦν οὕτω ὑπὸ ζυγῶν ἤγαγεν ἀνήρ, Ἰλ. Κ. 293, Ὀδ. Γ. 383· ἵππον .. ἐξέτε' ἀδμηήτην, βρέφος .. κυέουσαν, Ἰλ. Φ. 266· ἡμίονον .. ἐξέτε' ἀδμηήτην, ἡ τ' ἀλγίστη δαμάσασθαι, αὐτοῖ 655. 2) ὡς τὸ ἀδμηής, ἀνύπανδρος, ἐπὶ νεανίδων, παρθένω ἀδμηήτη, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀρρ. 82· πρὸλ. 133, Δισχὺλ. Ἰκ. 149· περὶ τῆς Ἀρτέμιδος· τὰν αἰὲν ἀδμηήταν, Σοφ. Πιλ. 1239, περὶ τῆς Ἀτκάλαντης, τῆς πρόσθεν ἀδμηήτης, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1321. II. Ἀδμηήτος, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομα, Ὀμ., κτλ.

ἀδμωλίη, ἡ ἀβεβαίωτος, Καλλ. Ἀποσπ. 338· ὡσαύτως ἀδμωλίη παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀρκαδ. καὶ ῥῆμα ἀδμωλιῶ καὶ ἐπίρρ. ἀδμωλεῖ παρὰ Σουῖδ.

ἀδμωνες ἢ ἀδμωες, οἱ, εἶδος θαλασίου ἰχθύος, Ὀππ. Ἀλ. 3. 371.

ἀδνός, καθ' Ἡσυχ. λέξις Κρητ. ἀντὶ ἀγνός.

Ἀιδο-βάτης, ον, ὁ = ὁ καταβάς εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἐκ διορθώσεως τοῦ Passow ἐν Δισχὺλ. Πέρσ. 924 (λυρ.) ἀντὶ τοῦ Ἀγδαβάται.

ἀδόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἄδου· Ἐρμησιῶν. 5. 3.

ἀδοιάστος, (δοιάζω) χωρὶς ἐνδοιασμοῦ, Ἀνακρ. 95. [οἶ ἐν τόπω].

ἀδοίμαι, ἴδε ἐν λέξ. ἀνδάνω.

ἀ-δόκητος, ον, = ἀπροσδόκητος. Ἡσ. (ἴδε κατωτέρ.) τὰν ἀδ. χάριν, Σοφ. Ο. Κ. 249 ἐν χρήσει παρ' Εὐρ. ἐν τῷ ἐπιλόγιω τῶν θητικῶν σκέψεων τοῦ χοροῦ· τὰ δοκηθέντα· οὐκ ἐτελέσθη. τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὗρε θεός, Μήδ. 1417, Ἀλκ. 1161, Βάκχ. 1300, Ἀνθρ. 1286, Ἐλ. 1690· ξυμφορὰ ἀδ., Θουκ. 7. 29. κτλ. τὸ ἀδ., = τὸ ἀπροσδόκητον, ἡ ἐκπλήξις, ὁ αὐτ. 4. 36, 17, καὶ ἄλλ. II. τὸ ἐν Πινδ. Ν. 7. 45, ἀδόκητον καὶ δοκέοντα, δυνατόν νὰ σημαίνῃ ἢ: τὸν ἄδοξον καὶ ἐνδοξον ἢ: τὸν μὴ προσδοκῶντα καὶ τὸν προσδοκῶντα. III. Ἐπίρρ. -τως, Θουκ. 4, 17, καὶ ὡσαύτως ἀδόκητα, ὡς ἐπίρρ., Ἡσ. Ἀποσπ. 31. Ἐρ. Φοίν. 318 οὕτως· ἀπὸ τοῦ ἀδοκῆτου, Θουκ. 6. 47.—ἐκ τοῦ ἀδ. Διον. Ἀλ. 3. 64.

ἀδοκία, «ἀπροσδοκία», Ἡσύχ.

ἀ-δοκιμαστος, ον, ὁ μὴ δοκιμασθείς, μάλιστα ἐν σχέσει πρὸς τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, Λυσ. 140. 14., 175. 45, Δισχὺλ. 56. 3, κτλ.· πρὸλ. Ἀρποκρ.—Ἐπίρρ. -τως.

ἀ-δοκίμιος, ον, ὁ μὴ δοκίμιος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ δοκιμὴν, παραπεποιημένος, κίβδηλος, κυρίως ἐπὶ νομισμάτων. Πλάτ. Νόμ. 742A. II. μεταρ. ἄνευ ῥήμας, ἄσημος, ἀφανής, λακίσματ' ἀδόκιμ' ὀλβίος ἔχειν, Εὐρ. Τρω. 497· μοῦσα, Πλάτ. Νόμ. 829D· πρὸλ. Δημ. 781. 3.—Ἐπίρρ. -μωσ, Πολυδ. 5. 160, 2, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Πολ. 618B, ἀποδεδοκιμασμένος ὡς κίβδηλος, ὀπόβλητος, Ξεν. Λακ. 3, 3· Ἐπ. πρὸς Ρωμ. α', 28, Τιμῶδ. Β'. γ', 8 κτλ.

ἀδολεσχέω, [ᾶ] μέλλ. -ῆσω, = ἀργολογῶ, ληρῶ, φλυαρῶ, Εὐπολ. Ἀδθλ. 11, Πλάτ. Φαίδων 70C, Ξεν. Οἰκ. 11, 3, κτλ.—ῤηματ. ἐπιθ. -ῆτέον, Κλήμ. Ἀλ. 203.

ἀδολεσχημα, τὸ φλυάρημα, Εὐστ.

ἀδο-λέσχης, ον, ὁ, λόλος, πολύλογος, ματαιολόγος, φλύαρος, μάλιστα ἐπὶ τῶν φημιζόμενων σοφιστῶν, Σωκράτων, τὸν πτωχὸν ἀδ., Εὐπολ. Ἀδθλ. 10, πρὸλ. Ἀριστοφ. Νερ. 1485· ἡ Πρόδικος, ἡ τῶν ἀδ. εἰς γέ τις, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 418· ἀδ. τις σοφιστής, Πλάτ. Πολιτικ. 299B, πρὸλ. Θεαίτ. 195B, Πολ. 488E.

II. ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὀξύς, λεπτός εἰς τὸ σκέπτεσθαι, Πλάτ. Κρατ. 401B, πρὸλ. ἀδολεσχία, II. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἄδην, λέσχη, = ὀμιλεῖν μέχρι κόρου· τὸ α εἶναι μακρὸν (ὡς ἐν τῷ ἀδηκότες, ἴδε ἀδέω), Εὐπολ. καὶ Ἀριστοφ. ἐν ἄνωτέρω, καὶ ἐν χειρογράφοις ἐνίοτε ἔχει ὑπογράμμα. ἀδολεσχεῖν, ὡς ἐν τῷ Παρισινῷ χειρογρ. τοῦ Δημοσθ. 1462. 12.).

ἀδολεσχητέον, ῥημ. ἐπιθ. = δεῖ ἀδολεσχεῖν, Κλήμ. Ἀλ. I, 461C.

ἀδολεσχία, [ᾶ], ἡ πολυλογία, φλυαρία, ἀργολογία, Ἀριστοφ. Νερ. 1480, Ἰσοκρ. 292D, Πλάτ. Θεαίτ. 195C· ἀδυναμία τῶν γερνόντων, Ἀριστ. Ρῆτ. 2. 13, 12. Ὁ Θεόδωρ. ἔγραψε περὶ ἀδολεσχίας, Χαράκ. 3. II. ὀξύτης, λεπτότης, Πλάτ. Φαίδρ. 269E, Παρμεν. 135D.

ἀδολεσχιός, [ᾶ], ἡ, ὄν, ὁ ἀργολογῶν, ὁ φλυαρῶν· τὸ -κόν, ἡ πολυλογία, Πλάτ. Σοφ. 225D.

ἀδο-λεσχος, [ᾶ], ον = ἀδολεσχης, Μονόστ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 4, σ. 347· Ἀνθ. Π. (παράρτ.) 236.

ἀδολιευτος, ον, (δολιεῖσθαι) = ἄδολος, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Πολυτ. 1158 = ἀπλοῦς.

ἄ-δολος, ον, ἄνθος, ὁ ἄνευ δόλου ἢ ἀπάτης, τίμιος, σοφία, Πινδ. Ο. 7. 98· παρ' Ἀττ. μάλιστα ἐπὶ συνθηκῶν, ἀδ. εἰρήνη, Ἄρ. Λυσ. 168· σπονδαὶ ἀδ. καὶ ἀδλαβεῖς, Θουκ. 5. 18.— Ἐπίρρ. συχνὸν ἐν τῇ φράσει ἀδόλως καὶ δικαίως, = ἄνευ ἀπάτης ἢ πανουργίας, Λατ. sine dolo malo, Θουκ. 5. 23· πρβλ. Πολύβ. 22. 15, 2. πρὸς Λίθιον 38. 11. καὶ ἴδε ἐν λέξ. δόλος.—οὗτω, πλουτεῖν ἀδόλως, Σχόλ. 8. Bergk.—ἀδολότερον λέγεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πιστώως, Ἀντιφών 122. 42.

II, ἐπὶ πραγματίων, = ἀνόθευτος, γνήσιος, Αἰσχύλ. Ἄγ. 95., στύραξ, Διοσκ. 1. 79. ἀργύριον, Πολύβ. 3. 86.— μεταφ., αὐραὶ ἀδόλοισι... ψυχᾶς, = καθαραῖς, ἀγαθαῖς, Εὐρ. Ἰκ. 1029.

ἀδολωτος, ον, ἀνόθευτος, γνήσιος, καθαρός, Θεοφύλ. ἄδον, Ἐπ., ἀντὶ τοῦ ἔαδον· ἄδρ. θ' τοῦ ἀνδάνω.

ἀδόνητος, ον, (δονέω) ἀκλόνητος, ἀσάλευτος. Ἀνθ. Π. 5. 268.

ἀδονίς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀηδονίως· Μόσχ. 3. 47. Meineke Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 11. [ἀ].

ἄ-δόξαστος, ον, ἀπροσδόκητος, Σοφ. Ἄποσπ. 215b. 2) ὁ μὴ ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς δόξης, ἥτοι τῆς ἀτομικῆς γνώμης τινός, ἀλλ' ὁ ἔχων ὡς βῆσιν ἰαρκὴ τὴν ἐπιστήμην, = βέβαιος, Πλάτ. Φαίδων 84A. **II,** ἐνεργ. = ὁ μὴ νομιζῶν, ἀλλ' ὁ γινώσκων μετὰ βεβαιότητος, Διογ. Λ. 7. 162.— ἡ = ὁ μὴ σχηματίζων γνώμην ἐσπευμένως, Πλούτ. 2. 1058B· πρβλ. δόξα.— Ἐπίρρ. τως, ἀντιθ. πρὸς τὸ δογματικῶς, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 15. κτλ.

ἀδοξέω, εἰμὶ ἀδόξος, δὲν ἔχω καλὴν φήμην, διατελῶ ἐν δυσφύμῃ, Εὐρ. Ἐκ. 294, Δημ. 374. 7.—ἀντιθετὸν τῷ εὐδοκίμειν, Ἄριστ. Ρητ. 1. 12. 16. **II,** μεταθ. δὲν ἐκτιμῶ, δὲν θεωρῶ ἄξιον τιμῆς, περιφρονῶ τινα, Πλούτ. Λούκουλ 4:—ἐντεῦθεν ἐν παθητ. φωνῇ: αἱ βαναυσικαὶ [τέχναι].. ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων, Ξεν. Οἰκ. 4. 2.

ἀδοξήμα, ατος, τὸ, ἀδοξία, Πλούτ. 2. 977E.

ἀδοξία, ἡ, ἡ κατάστασις τῷ ἀδοξίῳ, αἰσχρὰ δόξα, κακὴ φήμη, Ἰππ. Νόμ. 2, Θουκ. 1. 76, Πλάτ. Φαίδων 82C, Δημ., κτλ.· ἀσημότης, Πλούτ. Ἄγις 2. **II,** καταφρόνησις, Ἄππ. Σур. 41.

ἄ-δοξοποιήτος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ γνώμης δηγυγόμενος, ἄλογος, Πολύβ. 6. 5. 8.

ἀδοξος, ον, ὁ ἄνευ δόξης, ἀρανής, ἄσημος.—πόλεμοι, Δημ. 58. 6: = ἄτιμος, τέχνη, Ξεν. Συμπ. 4. 56. 2) ἐπὶ προσωπῶν, ἀρανής, ἄσημος, ἴσοκρ. 286A., ἀνώνυμοι καὶ ἀδ., Δημ. 106. 7, πρβλ. Ἄριστ. Ρητ. 2. 6, 24· ἐπὶ εὐνοούχων, καταπερρονημένους, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 61.— Ἐπίρρ. -ξως, Πλούτ. Θυσ. 35. **II,** = παράδοξος, ἀπροσδόκητος, Σοφ. Ἄποσπ. 71., ἀπίθανος, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐνδοξος, Ἄριστ. Τοπ. 8. 6, 1, κτλ.· τὰ ἀδοξότατα λέγειν, αὐτοῖσι 9. 4.

ἀδορατία, «ἡ ἀσρατία, κυρίως δὲ ἡ ἀργία.» Σουίδ.

ἀδόρητος, ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀτόρητος.

ἀδορος, ον, (δέρω) ἀνέκδοτος, Σουίδ. **II,** ὡς οὐσιαστ., ἄδορος, ὁ = κώρυκος, ἄσκιος, Ἀντίμαχ. πρβλ. Schellenh. εἰς Ἄποσπ. 56.

ἄ-δορπος, ον, ὁ ἄνευ τροφῆς, μὴ φαγῶν, νῆστις. Λυκ. 638.

ἄ-δορυφόρητος, ον, ὁ ἄνευ δορυφόρων, σωματαφυλάκων, Ἄριστ. Πολ. 5. 12, 4.

ἄδος, εος, τὸ, κόρος, ἀήδix, μόνον ἐν Ἰλ. Λ. 88, τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἴκετο θυμόν, ἔνθα ὁ Heyne προτείνει: μάκρ', ἄδος τέ μιν ἴκετο· ἴδε ἐν λέξ. ἄδην.

ἄδος, τὸ, = ψήφισμα, Ἐπίγρ. Ἀλικ. ἀνατυπωθεῖσα ἐκ τοῦ Newton ἐν τῇ Ἑκλογῇ Ἐπιγρ. τοῦ Cauet 131. 20, πρβλ. Ἡσύχ. ἄδημα, ἄδος· ψήφισμα, δόγμα, καὶ τὰς σημειώσεις τοῦ Schmidt σ. 44, 84. καὶ προσθήκη:—καὶ ὁ Εὐστ. δὲ ἐν 1721. 61 ἀναφέρει βῆμα ἄδew ἐκ τοῦ Ἰππώνακτος, ἄδηκε βουλή, ἡγοῦν ἤρεσκε τὸ βούλευμα, ὥστε τὰ ἄδew, ἄδος φαίνονται παραχόμενα ἐκ √ΑΔ, ἀνδάνω, ἔαδα.

ἄδος, ἀδοσύνη, ἄδωρ. ἀντὶ τοῦ ἡδος, ἡδουσύνη.

ἀδόσιον, «ὁμολογούμενον,» Ἡσύχ.

ἀδοσύνα, «ἡδονή,» Ἡσύχ.

ἀδοσί, ἄνευ δόσεως χρημάτων, Ἐφραίμιοι μοναχοὶ ς. 1064.— Φωτ. νομοκ. τίτλ. Δ, κεφ. κθ', ἐν Συνταγμ. καν. τόμ. I. σ. 63.

ἄ-δοτος, ον, ἄνευ δώρων, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 573.

ἄ-δούλευτος, ον, ὁ μὴδέποτε γενόμενος δοῦλος, Ἰσαί. παρὰ Πολύβ. 3. 80, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 10. 1. Ὁ Ἡσύχιος δίδει καὶ ἄλληλ. σημασίαν, «ἀδούλευτος, οἰκέτης ἐνὶ δεδουλικῶς καὶ μὴ παλιμπρατος.»

ἀδουλία, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν δοῦλους, πενία, Ἄριστ. Πολ. 6. 8, 23.

ἀδουλος, ον, ὁ μὴ ὑπηρετούμενος ἢ μὴ φυλαττόμενος ὑπὸ

δοῦλων· ἀδουλα δώμαθ' ἐστίας, Εὐρ. Ἄνδρ. 593· μετὰ γεν., τῶν τοιοῦτων ἀδουλος = μὴ ὑπηρετούμενος ὑπὸ ..., Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 10. 2) ὁ μὴ ἔχων δοῦλους, πένης, Φρόν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόφιῳ» 1, πρβλ. Ruhnke Vell. Patere. 2. 19, 4. Madvig Advers 1. 580. **II,** ὁ μὴ ἀνεχόμενος δουλείαν, ἀδουλό-τερος τῶν λεόντων, Φίλων 2. 451.

ἄ-δούλωτος, ον, ὁ μὴ δουλούμενος, ἡ ὑποτασσόμενος, Διόδ. 1. 53, Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 18.—πρβλ. 10. 22 (ἔνθα τὸ ἀδού-λευτος φαίνεται νὰ εἶναι ἐσφαλμένη γραφ.)· ἀδούλωτοι ἡδονῆ, Κράτης Θηβ. 9.

ἄ-δούπητος, ον, = ἄθρομβος. Ἀνθ. Π. 5. 294.

ἄ-δουπος, ον, = τῷ προηγ. Ἐπιφάν. 1. 262.

ἀδουσιασάμενος, ὁμολογησάμενος,» Ἡσύχ.

ἀδούσιον, «ἀρεστόν, σύμφωνον,» Ἡσύχ.

ἄιδο-φοίτης, ου, ὁ = ἄιδοβάτης, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 198. 4.

ἄδρααία, Μακεδον. λέξ. = αἰθρία, Ἡσύχ.

ἄδρακτον, «ἴδιον,» Ἡσύχ.

ἄδρακῆς, ἔς, = ἀδερκῆς, «τυφλή· καὶ ἀδερκῆς,» Ἡσύχ.

ἄδράλεστος, ον, χονδροαλεσμένος, κυρίως ἐπὶ σίτου, «Παυ-σανίας δὲ καὶ ἐρεικτόν πυρρὸν λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀληθεσμέ-νον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἐνός γεγονέναι, ὃν ἄνθρωπος κοινὸς εἶποι ἂν ἀδράλεστον,» Εὐστ. Ἰλ. Ν. 441.

ἄδρανής, ἔς, = ἀδρανής, ἐκ διαρῶσ. τοῦ Δινδ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 135 ἀντὶ ἀδρανῆ.

ἄ-δράνεα, ἡ, ἀπραξία, ὀκνηρία, ἀσθένεια, Ἡρωδιαν. 2. 10, 17. Ἐπ. ἀδρανῆ, Ἄπολλ. Ρόδ. 2. 200 κτλ. [ἐρα].

ἀδράννω, εἰμὶ ἀδρανής, Ὀππ. Ἄλ. 1. 296., Νόνν. 32. 280.

ἀδράνης, ἔς, (δραίνω) ἀργός, ἀνεργής, ἄνευ δυνάμεως, ἀσθενής, Βαθρ. 25. 3, Ἀνθ. Π. 9. 359. Πλούτ. 2. 373D, κτλ.: ἐπὶ ἔθνων, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 13· ἐπὶ φυτῶν, συγκρ. -ἔστερος, Διοσκ. 3. 124:—ὑπερθ. -ἔστατος, Ἐδδ. (Σοφ. 13. 19).

2) δυσεργαστος, ἐπὶ σιδήρου, Πλούτ. Λυκούργ. 9, Δύσκανδ. 17.

II, ἐνεργ. ἐκνευριστικός, ἐκλυτικός, Πλούτ. 2. 987E.

ἀδράννη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀδράνεα.

Ἄδράστεα, Ἰων. Ἀδρήστεα, ἡ, ὄνομα τῆς Νεμέσεως, ἐκ βωμοῦ ἱερυθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου, πρώτον παρ' Αἰσχύλ. Προ. 936· ἴδε Βλῶμφ. Γλωσσ. καὶ πρβλ. προσκυνέω. (Ἐκ τοῦ ἀστερητ. καὶ τοῦ διδράσκω, = ἀναπόδραστον, Ἀδράστειαν δὲ ἀναπόδραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν, Ἄριστ. Κόσμ. 7. 5: Περὶ ἄλλων παραγωγῶν ἴδε Σχόλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 451A.)

ἄδραστος Ἰων. ἀδρηστος, ον, (διδράσκω) ὁ μὴ ἀποδι-δράσκων, ὁ μὴ διαθεμιμένος ν' ἀποδράσῃ, ἐπὶ δοῦλων, Ἡρόδ. 4, 142:—ἐν Πλάτ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα. **II,** παθ. = ὃν δὲν ἔνδραται τις νὰ ἀποφύγῃ, Δίων Χρ. πρβλ. Ἀδράστεα.

ἄδραστος καὶ ἄδρατος, ον, (δράω) ὁ μὴ πραγματής, «ἄδρα-στον, ἄπρακτον, ὃ οὐκ ἂν τις πρᾶξειν,» Ἡσύχ. Α. Β. 7.

ἀδράφαξος ἢ ἀδράφαξος, ἡ, ἴδ. ἀτράφαξος.

ἀδράχνη, ἡ, εἶδος δένδρου, συγκρ. συγγεόμενον μετὰ τοῦ ἀν-δράχνη, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 5, 2, Πλίν. Hist. Natur. 13. 22.

ἀδρησις, «ἡ ἀπραξία,» Σουίδ. καὶ Ζωναρ.

ἀδρησις, ὠριασις, Βασίλ. Ἐξ. 6, 1, σ. 79.

ἄ-δρέπανος, ον, ὁ μὴ βερσιθεὶς δρέπανω, «ἀδρέπανον, ἀδρε-πτον, θεοὶ ἀνακείμενον, Σφοκλῆς,» Ἡσύχ.

ἄδρ-επήβολος, ον, (ἄδρός) ὁ κατορθῶν μεγάλα πράγματα, μεγαλεπήβολος, Λογγίνος 8. 1.

ἄ-δρεπτος, ον, ὁ μὴ δρεφθείς, ἀτρυγῆτος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 663 (λυρ.).

ἀδρεῦω, ποιητ. ἀντὶ ἀρδεύω, Χρησμ. Σιβυλλ. 9, 310.

ἀδρέω, γίνομαι ἀδρός, ἥτοι ὠριμάζω, οἱ πρόσφατοι καὶ τελείως ἡδρηκότες, Διοσκ. 2. 107:—παθ. τύποι: ἀδρεῖτο, ἀδρωμένον, (-ούμενον) παρ' Ἡσύχ.

ἄδρηστος, Ἰων. ἀντὶ ἀδραστος, ον, Ἡρόδ. οὗτω καὶ Ἀδρηστος, κτλ.

Ἀδρίας, ου, Ἰων. Ἀδρήτης, εω, ὁ, ὁ Ἀδριατικός Ἡρόδ. 5. 9. κτλ.—Ἐπίθ. Ἀδριανός, ἡ, ὄν, (πρβλ. ἄλεκτορίς)·—ἀλλὰ παρὰ τοῖς παλαιότερ. Ἀττικ.: Ἀδριηνός, ὁ Ἀδριατι-κός· κύμα τῆς Ἀδριηνᾶς ἀκτῆς, Εὐρ. Ἰππ. 736 (λυρ.)· οὕτω παρ' Αἰσχύλ. Ἄποσπ. 67, ὁ Ἐρμαν. διορθοῦ Ἀδριηναί τε γυ-ναῖκες:—ὡσαύτως Ἀδριανικός, ἡ, ὄν· ἄλλη γραφ. ἐν Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 6. 1, 3, καὶ ἄλλ.: Ἀδριαιτικός, Ἀθην. 285D.—Ἀδρια-κὸς ἀμφιφορεύς, ὁ εἰ. ἀγγεῖον πλήρες Ἰταλικοῦ οἴνου, ἔχον τοῦτο τὸ ὄνομα, ὡς κομίζόμενον διὰ Κερκύρας, Ἀνθ. Π. 6. 257· Ἄριστ. Θαμν. 104, Ἡσύχ.—ιδιόρρυθμον θηλ. Ἀδριάς, ἄδος, Διον. Π. 92.

ἄ-δριμύς, υ, ὁ μὴ ἐξώλης, δριμύς. αὐστηρός. Λουκ. Τραγ. 323. **ἄδρό-βῶλος, ον**, ὁ ἔχων ἄδρους, στερεούς βώλους· περὶ βελλίου, (ὁ ἴδε) Διοσκ. 1. 80· πρὸς Πλίν. 12. 19.

ἄδρόδᾶκτυλος, ον, ὁ ἔχων ἄδρους, ἰσχυροὺς δακτύλους, Νικήτ. Εὐγεν. 6, 558.

ἄδροκίφαλος, ον, ὁ ἔχων ἄδρᾶν, ἦτοι μεγάλην κεφαλὴν, Παῦλ. Δίγιν. 304.

ἄδρολαλία, ἡ, γονδρολογία, ἢ καὶ πολυλογία, Κοραῆ Ἄτακτα, τόμ. α', σ. 302 ἐκ τοῦ Πωγοπροδρ. βιβλ. Β' 483.

ἄδρο-μερής, ἔς, ὁ ἐξ ἄδρῶν, μεγάλων μερῶν συνιστάμενος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ λεπτομερής, Διόδ. 5. 26:—τραχύς, αὐστηρός, ἐπὶ οἴνου, αὐτ. 10.—Ἐπίρρ. -ῶς, Γαλην.

ἄδρό-μειθος, ον, ὁ ἀπατιῶν ἢ λαμβάνων ἄδρῶν, μέγαν μισθόν, Σχῆμ. 352.

ἄδρόομαι, παθ. (ἄδρός) = ὠριμάζω, γίνομαι ἰσχυρός, Πλάτ. Πολ. 498B.—εἶμαι εὐρωστος Μύρων παρ' Ἀθην. 657D.

ἄδροπόρος, ον, ὁ, = ἄδρους ἔχων τὸς πόρους (τοῦ σώματος), «οἱ πολυπότοι ἄδροπόροι εἰσι,» Κασσ. Ἱατροσοφ. 160, 9.

ἄδρός, ἄ, ὄν, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν φαίνεται ὅμοιον τῷ ἀδινός (μεθ' οὗ συσχετίζεται ὡς τὸ κυδρός πρὸς τὸ κυδνός) σημαῖον πυκνός, παχύς, ἰσχυρός. **I**, ἐπὶ πραγμάτων: χιθῶνα ἄδρῆν πίπτουσαν εἶδε, πυκνὴν εἰς νιβάδας, Ἡρόδ. 4. 31:—τῶν ἀνθρώπων οἱ ἄδρότατοι, οἱ στερεώτατοι, Ἱππ. 648.

55.—κίονες ἄδ., = μεγάλοι, Διόδ. 3. 47· τοὺς ἄδρότατους τῶν λέμιθων, ὁ αὐτ. 20. 85:—ἰσχυρός, μέγας ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, ἄδρός πόλεμος, Ἀριστοτ. Βῆτ. 1099· ρεύματα, πλήρη, ἐξηλωκίμενα, Ἀριστ. Προβλ. 28. 1, 3· ἐπὶ βρογχί, = ραχδαία, ὁ αὐτ. Κόσμ. 4, 6· ἐπὶ πυρός, Πλουτ. Σόλων 1· δῆγμα, Διόδ. 1. 35· ὠρεῶς τε καὶ τιμᾶς ἄδρᾶς δοῦναι, = ἀφθονός, ὁ αὐτ. 19. 86:—ἐπὶ ὕψους, = μεγαλοπρεπής, Λογγίν. 40, 4. τὸ ἄδ., =

Λατ. ubertans, grandiloquentia, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἰσχνόν, Schäf. Διον. Ἄλ. περὶ Συνθ. Ὄνομ. σ. 65.—Ἐπίρρ. συγκρ. ἄδρότερος διαίτην, νὰ πρῶγῃ τις χροταστικώτερα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λεπτήν διαίταν, Ἱππ. Ἀρ. 1243· ἄδρ. φαρμακεύειν, αὐτὴν ὡσαύτ. οὐδέ. ὡς ἐπίρρ., ἄδρῶν γελᾶσαι, = γελᾶσαι ἡγερῶς, Ἀντιφῶν ἐν «Λημνιάς» 2. 8, πρὸς Πλουτ. 4. 9· ἄδρότερον πειῖν, περισσότερον, ἀφθονώτερον, Δίρλι. ἐν «Ἀριστεῖται,» 1.

II, ἐπὶ προσώπων: μέγας, ὠραίος, εὐτραχής, ἐπεὶ τὸ παιδίον ἄδρῶν γένηται, Ἡρόδ. 4. 180· τῷ παιδί, ἐπὶν ἄδρός ἐη, Ἱππ. 232, 42.—τῶν παιδῶν ἔσοι ἄδρῶι, Πλάτ. Πολ. 466E· οἱ ἄδρότεροι, οἱ μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι κατὰ τὸ σῶμα, οἱ ἰσχυρότεροι, Ἰσοκρ. 255C. Παρὰ τοῖς Ἐδδ., οἱ ἄδρῶι εἶναι οἱ ἀρχοντες, ἡγεμόνες, Βασιλ. Δ' 1, 6.

2) ὡς τὸ ἐπὶ ζῴων, χόρτος, Ξεν. Οἰκ. 17. 10· λύκος, Βαθρ. 101, καὶ παρὰ μεταγεν. Κομ. συγχ' ἐπὶ κρέατος, ἐπὶ ἰχθύων, κτλ. Ἀντιφ. ἐν «Ἀλεστρίχ» 1, «Ἀλιευομένη» 1. 21, Ἄλεξ. ἐν «Παμφίλῳ» 1, κτλ.

3) ἐπὶ καρποῦ ἢ σίτου, = καλῶς ἀνεπτυγμένος, ὠριμος: ἔδικος εἶη καρπὸς ἄδ., Ἡρόδ. 1. 17, πρὸς Ἀριστ. Μεταφ. 4. 7. 8.

4) ἐπὶ ψού, ἔτοιμον πρὸς ἐκκόλαψιν, ὁ αὐτ. 1. Ζ. 6. 2, 7:—ἡ λέξις κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Ἡρόδ., οὐδέποτε δὲ παρὰ Τραγ., καὶ εἶναι σπανία παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττικῶν συγγραφέων, ἀλλὰ τὰ παράγωγα ἄδρότης, ἄδρῶσύνη, ἄδρῶνω, ἀπαντῶσι παρ' Ὀμήρ., Ἡσ., Σοφ., καὶ ἄλλ.

ἄδρῶσιν, ἡ, (ἄδρός) ἔλλειψις ἄρῶσιν, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 2. 2. 5.

ἄδρῶσύνη, ἡ, (ἄδρός) = ἄδρότης, ἐπὶ σταχῶν σίτου, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 471.

ἄδρό-σφαιρος, ον, ὁ ἔχων μεγάλας σφαίρας ἢ ἐσηματισμένους εἰς μεγάλας σφαίρας, ἐπὶ τοῦ μαλακᾶθρου (ὁ ἴδε), Περὶπλ. Ἄρρ. Ἐρυθρ. θαλάσσης σ. 38.

ἄδρότης, ἦτος, ἡ, = μεσότης, ὠριμότης, ζωηρότης, σφρίγγος, δυναμεία, ἰδίως τοῦ σώματος, Πλ. Π. 857. X. 363, Ω. 6, (ἔνθα τὸ ἔνετ. χειρόνρ. ἔχει ἀνδρότητα· ταύτην τὴν γραφήν προτιμᾷ καὶ ὁ D. B. Monno)· ἐπὶ φωτῶν, Θεοφρ. 1. Φ. 7. 4, 11, μεταφ. ἐπὶ ἦχων = τὸ ἡχηρόν, Ἀμύραντος παρ' Ἀθην. 415A.

II, ἀφθονία, Ἐπ. πρὸς Κορ. Β', ἡ', 20, ἔνθα γράφεται παροξυτώνας.

ἄδρόχωροι, «οἱ ἄδρᾶς ἔχοντες χώρας,» Ἡσύχ.

ἄδρόω, ἴδε ἄδρόομαι.

ἄδρῶα, «οἱ στύλοι ἀρότερον, δι' ὧν ὁ ἰσθοσεὺς ἀρμόζεται,» προσέτι, «πλοῖα μονόξυλα, Κύπριοι· λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐν τῷ ἀρότρῳ στύλοι. Σικελοὶ δὲ ἄδρῶα λέγουσι τὰ μῆλα· παρὰ δὲ Ἀττικῶς ἀκρόδρῶα,» Ἡσύχ.

ἄδρῶς, ἄδος, ἡ, (ἄ ἄδρος, δρῦς) = Ἀμαδρῶς, Ἀνθ. Π. 9. 664.

ἄδρῶνας, εὼς, ἡ, πέπανσις, ὠριμάκις, Ἀριστ. Μεταφ. 10. 9, 3. Φυσ. 3. 1, 6.

ἄδρῶντικός, ἡ, ὄν, ὁ ἄδρῶνων, ἐνισχύων, Ἐπιφ. 1. 945.

ἄδρῶνω, (ἄδρός) πεπαῖνω, ὠριμάζω· ἄδρῶναι, Σοφ. Ἀποστ. 805· ἄδρῶνων, Ξεν. Ἀπομ. 4. 3, 8.—Παθ. ὠριμάζω, γίνομαι ὠριμος, ἐπὶ καρπῶν ἢ σιτηρῶν, Ἡρόδ. 1. 193. Ἀριστ. Φυσ. 5. 6, 6· ἐπὶ ἐμβρύων ἢ μικρῶν, νέων ζῴων, ὁ αὐτ. 1. Ζ. 6. 10, 14., 9. 34, 3:—ἴδε ἄδρῶω, ἄδρόομαι.

ἄδρῶπιος, ον, (δρῦπιω) = ὁ μὴ σπαράσσων, ἄδρῶπιοςιν ἔοις ἐνύχρῳσιν ἀέτρων, Νόνν. Δ. 11. 137.

ἄδρῶς, μὴ ἔχων ἄρῶς, δένδρῶα, ἀδενδρῶς, Πινδ. Λεῖψ. ἄθληα 126. Ἐκδ. Δόναλδ., ὅστις ἀντὶ τοῦ ἄδρῶς ἔχει ἄδρῶα = μῆλα, ἐμὲ δ' ὀλίγον μὲν γὰρ δέδοται, ἔθεν ἄδρῶα.

ἄ-δρῶφακτος, ον, ἄνευ περιδόλου, «ἄδρῶφακτον, ἄνευ δικαστηρίου, ἢ ἀφύλακτον, ἀτείχιστον,» Ἡσύχ.—μεταφορ. = ἀπονος καὶ ἀταλαίπωρος, Α. Β. 345.

ἄδρῶ-βόας, -γλωσσος, -επηής, -λόγος, -μελής, Δωρ. ἀντὶ ἡδῦ-βόας, ἡδῦ-γλωσσος, κτλ.

ἄδῦομεμον, «ὄδῶς (ἄδῦομεμον),» Ἡσύχ.

ἄδυναμῆω, δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν εἶμαι ἱκανός, Ἐδδ. (Σειράχ. ἐν προλόγῳ).

ἄδυναμία, Ἰων. -εη, ἡ, ἔλλειψις ἰσχύος ἢ δυνάμεως, σωματικῆς ἄδυναμίας ἢ ἐξάντλησις, Ἱππ. Ἀρχ. Ἱερ. 12.

καθόλου: ἀνικανότης, ἄδυναμία, Ἡρόδ. 8. 111. Ἀντιφῶν 129. 33, Πλάτ. Νόμ. 646C. κτλ.—δι' ἄδυναμίαν, Ἀριστ. περὶ Γεν. Ζ. 1. 18, 55, κτλ.:—μ. γεν. ἄδ. τοῦ ἀδίκειν = πρὸς ἀδικίαν, Πλάτ. Πολ. 359B· τῶν πραγμάτων = πρὸς ἐργασίαν, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 16:—μ. ἀπαρ. Πλάτ. Νόμ. 532B.

3) = πένια, Ξεν. Οἰκ. 20, 22, Δημ. 399, 20. **4)** τὸ ἀδύνατον, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 6.

ἄ-δύναμιος, ον, = ἀδύνατος, Διοσκ. 5, 13.

ἄδυνασία, ἡ, = ἀδυναμία, Ἡρόδ. 3. 79., 7. 172., Θουκ. 8. 8, μ. γεν. ἄδ. τοῦ λέγειν, ὁ αὐτ. 7. 8.—Οἱ τύποι ἀδυναστία, Διον. Ἄλ. περὶ Δημ. 26, καὶ ἀδυναστία, Δεινολόγος ἐν Α. Β. 345 εἶναι πιθανῶς σφάλματα, Λοβ. Φρῦν. 508.

ἄδύναστευτος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δυνάστην, Σινέσι. 19C.

ἄδυναστί, ἐπίρρ. μετ' ἀδυναμίας, «ἄδύνατος,» Σουῖδ.

ἄδυνατέω, ἐπὶ προσώπων: εἶμαι ἀδύνατος, δὲν ἔχω δύναμιν, Ἐπιχ. 147, Αἰν. Πλάτ. Πολ. 366D, Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 1. 8:—μετ' ἀπαρμ.: εἶμαι ἀνίκανος νὰ ..., Ξεν. Ἀπομ. 1. 2. 23, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 10, Πολ. 3. 16, 10.

II, ἐπὶ πραγμάτων: εἶναι τι ἀδύνατον, Εὐαγγ. Ματθ. ιζ', 20. Εὐαγγ. Λουκ. α', 37· πρὸς Ἐδδ. (Γέν. ιη', 14).

ἄδύνατος, [ῶ] ον, **I**, ἐπὶ προσώπων, ἀνίκανος νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ. Ἡρόδ. 3. 138, Ἐπιχ. 130 Αἰν., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 56, κτλ.:—ἀδύνατος εἰπεῖν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 7:—Συγκρ. τὸν δυνάτωτερον τοῦ ἀδύνατωτέρου [πλέον ἔχειν], Πλάτ. Γοργ. 483D· ὑπερβ. -ώτατος λέγειν, Εὐπολ. ἐν «Δήμοις» 8.

2) ἀπολ. ἄνευ ἰσχύος, ἀδύνατος, ἀσθενής, Ἡρόδ. 5. 9, Εὐρ. Ἰων 596, Ἀνθρ. 746·—οἱ ἀδύνατοι, οἱ καταστάντες ἀνίκανοι πρὸς ὑπηρεσίαν στρατιωτικὴν εἴτε δι' ἀσθενείαν εἴτε διὰ πένιαν· πρὸς ἄλλ. ὑπὲρ τοῦ ἀδύνατου, Ἀριστ. Ἀποστ. 430, Βοιχ. Π. Οἰ. 1. 323 κέξ.:—ἐν τοῖς ἀδύνατοις μισθοφορεῖν, Διόγιν. 14, 40· ἄδ. σώματι, Λυσ. 197, 26· ἄδ. χρημασί, πτωχός, Θουκ. 7. 28· εἰς τι, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 366B·—ὡς τὸ ἐπὶ πραγμάτων· ὁ παθὼν καιρίαν βλάβην καὶ καταστάς ἀνίκανος, νῆας, Ἡρόδ. 6. 16:—τὸ ἄδ., ἔλλειψις δυνάμεως, ἀδυναμία, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 296A· τὰ ἄδ., αἱ ἐλλείψεις, ἀνικανότητες, Δημ. 262. 24.

II, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀδύνατον εἶναι νὰ τελεσθῶσιν, Εὐρ. Ὀρ. 665., Ἐλ. 1043, Πλάτ., κτλ.:—ἀδύνατα βούλομαι, Λυγκ. ἐν «Κενταύρω» 12·—ἀδύνατόν [ἔστι], μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 32, καὶ ἄλλ. ἡ ἀδύνατά [ἔστι], ὁ αὐτ. 1. 91, 6. 106. Θουκ. ἄδ. τινὶ ὡς τε ..., Πλάτ. Πρωτ. 338C: τὸ ἄδ., = τὸ ἀδύνατον, Ἡρόδ. 9. 60. Ἀπ. —τὰ ἄδ. καρτερεῖν, Εὐρ. 1. Α. 1370· τολμᾶν ἀδύνατα, ὁ αὐτ. Ἐλ. 811·—ἀδύνατων ἔρῶν, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 318:—Συγκρ. ἀδυνατώτερον ἔτι ..., εἰ εἰδὼν τε, Πλάτ. Θεαιτ. 192B· πρὸς Παρμ. 138D·—υπερβ., ὁ δὴ πάντων ἀδυνατώτατον, ὁ αὐτ. Φίλιβ. 15B.

III, Ἐπίρρ. -τως, = ἄνευ δυνάμεως ἢ ἐπιτηδεύτητος, ἀσθενῶς λέγεσθαι, Ἀντιφῶν 122. 42. ἀμύνησθαι, ὁ αὐτ. 127. 26:—ἄδ. ἔχειν, = εἶμαι ἀσθενής, Πλάτ. Ἀξ. 364B. ἡ εἶμαι ἀνίκανος, μετ' ἀπαρμ., Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 25, 3·—ἐν ὀλίγῃ χρήσει παρὰ ποιηταῖς, καὶ ἐν τῶν Τραγικῶν μόνον παρ' Εὐριπίδῃ.

ἄδῦ-οινος, ἀδῦ-πνοος, ἀδῦ-πολις, Δωρ. ἀντὶ ἡδῦ-ἄδῦς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡδῦς.

ἀ-δυσώπνητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ κάμῃ νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, ἢ νὰ ἐρυθρίασῃ, = ἀναίσχυντος, ἀνεξιλέωτος, Πλούτ. 2.64F, κτλ. — Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. 534B.

ἄδῦτος, ον, (δύω) τόπος εἰς ὃν οὐκ ἔξεσι πᾶσιν εἰσεῖναι, Πινδ. Π.11.7 ἄδ. ἔστιν ὁ τόπος, Στράβ. 650. II. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς οὐσ. τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ ναοῦ, τὸ ἱερώτατον, Δατ. adytum, D. E. 448, 512, Πινδ. O. 7. 59 (ἐνθα ὁμως τὸ γένος δὲν εἶναι φανερόν)· εἶναι δὲ οὐδετέρως τὸ ἄδυτον, ἐν Ἡρόδ. 5. 72, καὶ ἐν Εὐρ. Ἴων 938· καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἄδυτος, ἐν Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 247:— μεταφ. ἐκ τοῦ ἄδ. τῆς βίβλου, Πλάτ. Θεαιτ. 162A.— ἄδ. τῆς θαλάσσης, Ὀππ. Ἄλ. I. 49.

ἄδω, Ἄττ. συνηρ. ἐκ τοῦ αἰδῶ, ὁ ἴδε.

ἄδωμητος, ον, (δωμάω) ἄκιστος, Νόνν. Δ. 17. 40.

ἄδων [ᾱ], ὄνος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἀηδῶν, Μόσχ. 3. 9· πρβλ. ἄδωνις.

Ἄδων [ᾱ], ὄνος, ὁ, = Ἄδωνις, Ἀνθ. Π. 6.275, ἴδε Βουρμ. Προπέτρ. 2, 10, 53.

Ἄδωναία, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, Ὀρφ. Ἀργ. 30, πρβλ. Ἄδωνιάς.

Ἄδωνιες, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Ἄδωνιν, Σουίδ.

Ἄδωνία, τὰ, ὁ θῆνος ὁ διὰ τὸν Ἄδωνιν τελούμενος κατ' ἐνιαυτὸν ὑπὸ τῶν Ἑλληνίδων θεσποινῶν, Κρατίν. ἐν «Βουκόλοις» 2, πρβλ. Ἄδωνις:— Ἐντεῦθεν Ἄδωνιάζουσαι (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος Ἄδωνιάζω = ἐορτάζω, τελῶ τὰ Ἄδωνια) ἐπιγραφή τοῦ 15ου αἰδύλλ. τοῦ Θεοκρίτου.

Ἄδωνιακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν Ἄδωνιν ἢ προσωρισμέ- νος δι' αὐτόν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 8, 36.

Ἄδωνιάς, ἄδος, ἡ, = Ἄδωναία, Νόνν. Δ. 33, 25.

Ἄδωνιασμός, οὔ, ὁ, ὁ θῆνος ὁ γινόμενος διὰ τὸν Ἄδωνιν, Ἀριστοφ. Λυσ. 390.

Ἄδωνιασταί, οἱ, ὄνομα θιασωτῶν τοῦ Ἄδωνίδος ἐν τόπω τινὶ ἀπέτανι τῆς Ρόδου, Ἐπιγρ. Ρόδου. Rev. Arch. 1864, 11. ἴδε καὶ Hell. J. σ. 357.

Ἄδωνιος, ὁ, σπάν. τύπος τοῦ Ἄδωνις, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 188, Πλούτ. 2. 206C. II. ὡς ἐπιθ. -ος, -ον, τοῦ Ἄδωνίδος ὄθεν: 1) Ἄδώνιον, τό, ἄγαλμα αὐτοῦ φερόμενον κατὰ τὰ Ἄδωνια, Σουίδ. 2) (ἐν λ. μέτρον) εἶδος στίχου συγκαίμενου ἐκ δακτύλου καὶ σπονδαίου, Ἐρμ. El. Metr. 715.

Ἄδωνις, [ᾱ], ἴδος, (ὠσαύτως -τος, Φερεκρ. Ἀδελ. 21), ὁ, = ὁ Ἄδωνις, υἱὸς Κινύρα καὶ Μύρρας, εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ὡ τὸν Ἄδωνιν, Σαπφ. 63, Ἄδωνι' ἀγομεν καὶ τὸν Ἀδ. κλάσμεν, Φερεκρ. Ἀδελ. 84· ὠδωνις, δηλ. ὁ Ἀδ., Θεόκρ. 3. 47:— Ἐντεῦθεν καθόλου, Ἄδωνις, δηλ. εὐνοούμενος, ὁ περιφιλημένος, δετ' Ἄδωνιάς αὐτοῦς ἀκούειν, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων, 35, πρβλ. Ἀλκίερ. 1. 39, Ἀνθ. Π. 5. 113.

2) Ἄδωνίδος κῆποι = τὸ πολὺεργον καὶ ἕλαι ὅμοιοι βοτάναι ταχέως αὐξανόμεναι, αἱ ὁποῖαι ἐκαλλιεργούντο ἐντὸς δοχείων ἢ χυτῶν διὰ τὰ Ἄδωνια, Πλάτ. Φαῖδρ. 276B, πρβλ. Θεόκρ. 15. 113, Πικρομ. περὶ πάσης ἐφημέρου ἡδονῆς, ἴδε Ἐρμηνευτ. Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ.

II. εἶδος θαλασίου ἰχθύος πηδῶντος ὑπὲρ τὰ ὕδατα, ὅστις ἀλλαγῶν καλεῖται ἐξώκοιτος, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332C. Ὀππ. Ἄλ. I. 157, κτλ.

ἄ-δῶρητος, ον, = ἄδωρος, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 168:— πρὸς τινας, Εὐρ. Ἐκ. 42. II. = ἄδωρος, II, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρὸς. 782C.

ἄδωρί, «χωρὶς δῶρων.» Ζωναρ.

ἄ-δωρία, ἡ, = ἀδιαφορία, τὸ ἀδωροδόκητον, Πολυδ. 8. 11.

ἄ-δωροδόκητος, ον, = ἄδωροδόκος, Δίσχιν. 65. 21 κτλ.: Ἐπίρρ. -τως, Δημ. 310. 22., 342. 18.

ἄ-δωροδοκία, ἡ, = ἄδωρία, Δίων Κ. Ἀποσπ. 37.

ἄ-δωροδόκος, ον, = ἀδιάφορος, μὴ δεχόμενος δῶρα, Ἀνθ. Π. 9. 779, Νόνν.

ἄ-δωρόληπτος, ον, = τῶ προηγ., Ἠσύχ., Σχόλ., εἰς Θεουκ. 2. 65.

ἄ-δωρος, ον, ἄνευ δῶρων, μὴ λαμβάνων δῶρα, ἀδιάφορος, μετὰ γεν. ἀδωρότατος χρημάτων, Θεουκ. 2. 65:— Ἐπίρρ. -ως, Πολυδ. 8. 11. 2) ἄμισθος· πρὸς βουσίαις, Σουλλ. Ἐπιγρ. 1625. 25. II. ὁ μὴ δίδων δῶρα· μ. γεν. ἄδ. ἄδ. τι- νος, μὴ δίδων αὐτὸ ὡς δῶρον, Πλάτ. Συμπ. 197D.— ἄδῶροις ἐλασηβολίαις, διὰ θῆρας, ἀρ' ἧς οὐδὲν δῶρον ἐδόθη, Σοφ. Αἴ. 178.

III. ἄδωρα δῶρα, = δῶρα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ὄντως δῶρα, ὡς βίος ἀδίωτος, αὐτῶν 674· πρβλ. δῶσδωρος.

ἄ-δῶτης, ου, ὁ, = ὁ μὴ διδοῦς τι, Ἠσ. Ἐργ. κ. Πημ. 353. αε, ἀντὶ αἰ, ὡς Αἰθρα ἀντὶ Ἀθῆρα. Ἐπιγρ. ἐπὶ πηλ. ἀγγείου ἐξ Ὀλκίου τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, Σουλλ. Ἐπιγρ. 7746.

αἰ, [ᾱ], Δωρ. ἀντὶ τοῦ αἰεῖ, Πινδ. Π. 9. 154. (ἄν ἡ γραφή ἔχη καλῶς)· πρβλ. Cramer An. Par. 3. 321.

ἄ-εδνος, ον, ἄφερνος, ἄνευ προικῶς, Ἠσύχ., ὅστις ἐξηγεῖ αὐτὸ καὶ διὰ τοῦ πολὺφερνος.

ἄεδνωτος, ον, (ἐδνώω) = τῶ προηγ.: μὴ μνηστευθεὶς, Λυ- κόφρ. 549.

ἄεθλεῖω, ἄεθλευμα, ἄεθλέω, -ητήρ, -ητής, κτλ. Ἐπ. καὶ Ἴων. ἀντὶ ἀθλ-.

ἄεθλιον, Ἐπ. καὶ Ἴων. ἀντὶ ἀθλον, = τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶ- νος, D. I. 124, Ὀδ. Θ. 108, II. ὁ ἀθλος, ὁ ἀγών, Ὀδ. Ω. 169, καὶ μεταγεν. Ἐπ.

ἄεθλιος, ον, ὠσαύτως α, ον, ὁ τυγγάνων τοῦ βραβεῖου ἢ ἀγωνιζόμενος δι' αὐτό· ἵππος καλῆ καὶ ἀεθλίη, ἵππος δι' ἵππο- δρομικούς ἀγῶνας. Θέσγν. 257· ἀεθλιος ἵππος, Καλλ. εἰς Δηλ. 113., μῆλον ἀέθλ., τὸ μῆλον τῆς ἑρίδος, Ἀνθ. Π. 9. 637. συνηρ. τύπος ἀθλιος, εἶναι ἐν χρήσει μὲ περιορισμένην ση- μασίαν.

ἄεθλον, τό, ἄεθλος, ὁ, Ἐπ. καὶ Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀθλον, ἀθλος.

ἄεθλο-νικήα, ἡ, = νίκη ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. N. 3. 11.

ἄεθλοσύνη, ἡ, ἀγών, ἀμίλλα, Ἀνθ. Π. 5. 294.

ἄεθλοφόρος, ον, Ἐπ. καὶ Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀθλοφόρος.

αἰεῖ, [ᾱ] Ἐπ. αἰεῖ, αἰέν, (ἴδ. ἐν τέλ.)·— ἐπίρρ. πάντοτε, αἰωνίως, διὰ παντός, Ὀμ. κλπ. συχνάκις καὶ μετὰ ἕλλον χρονικῶν προσδιορισμῶν, ὡς διαμπερὲς αἰεῖ, συνεχῆς αἰεῖ, ἐπιμένῃς αἰεῖ, Ὀμ.— αἰεὶ καθ' ἡμέραν, καθ' ἡμέραν αἰεῖ, αἰεὶ καὶ καθ' ἡμέραν, αἰεὶ κατ' ἐνιαυτὸν, αἰεὶ διὰ βίου, κτλ. Heindl. Πλάτ. Φαῖδων 75D. Schäff. Γρηγ. 169 καὶ Appar. ad Dem. 3. 265. Πορσ. Εὐρ. Φοίν. 1422· δεῦρ' αἰεῖ, μέχρι τοῦδε, Πόρσ. Εὐρ. Ὀρ. 1679· ὠσαύτως εἰς αἰεῖ, εἰσαεῖ, εἰσαεῖ ἴδ. εἰσαεῖ, — Μετὰ τοῦ ἄρθρ.· ὁ αἰεὶ χρόνος = ἡ αἰωνιότης, Ἡρόδ. I. 54, Πλάτ. Φαῖδων 103E. κτλ.— οἱ αἰεὶ ὄντες, οἱ ἀθάνατοι, Σεν. Κύρ. 8. 7. 32, κτλ.— ἀλλ'· ὁ αἰεὶ βασιλεύων, ὁ ἐκάστοτε ὦν βασιλεύς, Ἡρόδ. 9. 116· οἱ αἰεὶ δικάζοντες, Δημ. 585. 24· ὁ αἰεὶ ἐντὸς γινόμενος, πᾶς ὁ ἐκάστοτε εἰσερχόμενος, Θεουκ. 4. 68· τὸν αἰεὶ προστυγόντα, Δημ. 557. 20· τοῖσι τούτων αἰεῖ ἐκγίνουσι, εἰς τοὺς διὰ παντός ἀπογόνους αὐτῶν, Ἡρόδ. I. 105· πρβλ. 3. 83, κτλ. Ἐν Δίσχύλ. Πρὶ. 937· ὅπῃτε τὸν κρα- τοῦντ' αἰεῖ, ἡ θέσις τοῦ αἰεὶ ὀφείλεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μέτρου.— Ταύτης τῆς λέξεως 14 τύποι ἀριθμοῦνται, Ahrens π.

Δωρ. δ. 378, κέξ.:— Ἡμεῖς ἐνταῦθα σημειοῦμεν τοὺς ἀκολουθοῦς: 1) αἰεῖ, Ἐπ. καὶ Ἴων. καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ποιηταῖς πλὴν τῶν Ἀττικῶν· ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται τὸ αἰεὶ τρίς, ὁπό- ταν τὸ μέτρον ἀπαιτῆ ἢ πρώτη συλλαβὴ νὰ ἴηαι βραχεῖα.

2) αἰέν, ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ, ὁπόταν ἡ λήγουσα ἀπαιτῆται νὰ εἶναι βραχεῖα, ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ Τραγ. διὰ τὸν αὐτὸν λόγον· π. χ. Δίσχύλ. Πρ. 428. Ἀγ. 891, Σοφ. Αἴ. 682, πρβλ. αἰεῖνυπος.

3) αἰεῖ, ὁ μόνος ὀρθὸς Ἀττικὸς τύπος, τὴν πρώην συλλαβὴν ἔχων μακράν ἢ βραχεῖαν κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου· ὁπόταν δὲ ἡ συλλαβὴ αὕτη ἴηο μακρὰ, οἱ ἀντιγραφεῖς συ- γχάκις ἀντικαθίστων τὸ αἰεὶ διὰ τοῦ αἰεῖ καὶ οὕτως εἰσάγαγον τὸν τύπον τούτου ἔτι καὶ εἰς τοὺς πεζοὺς τῶν Ἀττικῶν· ἀλλ' ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφοις ὁ ὀρθὸς Ἀττικὸς τύπος πολλὰκις διατηρεῖται καὶ ὅταν τὸ α εἶναι μακρὸν ὡς ἐν τῷ Λαυρεντ. χειρογρ. τοῦ Σοφ. καὶ ἐν τῷ τῆς Ραβέν. τοῦ Ἀριστοφ., πρβλ. αἰετός, εἰσαεῖ, καίω, κλαίω.

4) αἰεῖς, Δωρ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1267, Βίων 11. 1. Πίννακ. Ἡρακλ. Σουλλ. Ἐπιγρ. 5774, 134. 5) αἰε, Πινδ. Π. 9. 154, πρβλ. αἰε-ναος.

6) ἡε, Βιωτ. καὶ 7) Αἰολ. αἰεῖ ἢ -ιν, αἰεῖ ἢ -ιν. Αἰρ. Διολ. δ. σ. 156:— αἰε- εἶναι συγχόν ἐν Ἐπιγρ. ὡς αἰεῖσιτος, κτλ. (Ἡ/ΑΙΕ ἀπαντᾷ ἐν Αἰεῖεῖ, Σουλλ. Ἐπιγρ. 1. πρὸς τὰ αἰΓῶν, ἀΓῖατος, πρβλ. Σανσφρ. νῆνα (Ved.) εἰ v as (vitae ratio), Δατ. aevum, actas (aevitas), aeternus (aeviternus), Γοτθ. a i v s (αἰών), a i v e i n s (αἰώ- νος), αἰν = Γερμ. ewig = πάντοτε).

ΣΗΜ. Σύνθετά τινα ἐκ τοῦ αἰεῖ, τὰ ὁποῖα οὐδὲν μεταβάλλονται κατὰ τὴν σύνθεσιν, παρελείφθησαν, ἐπειδὴ γράρονται χωρὶς ὑπὸ τῶν ἀρίστων ἐκδοτῶν καὶ δύναται τις πάντοτε νὰ τὰ ἀνεύρη ἐν ταῖς ἀπλαῖς λέξεσιν, ἐξ ὧν σύγκεινται.

ἄει-βλαστής, εἰς, ὁ διαρκῶς βλαστάνων, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 1. 11. 6.

ἄει-βλάστησις, εως, ἡ, συνεχῆς, αἰωνία βλάστησις, Θεόφρ. αὐτόθι.

ἄει-βλαστος, ον, = αἰεὶβλαστής, Μανασσ. Χρον. 189.

ἄει-βλυστος, ον, ὁ αἰεὶ βλύων, ἐκρέμων, Μάζ. Ὀμολ. Π. 1245C.

ἄει-βυλος, ον, (βῆλλω) ὁ συνεχῶς βαλλόμενος, Ἀνθ. Π. 6. 282.

αει-θρυνός, ες, (βρύν) = αει ανθρώπων Νικ. 846.
αει-θρυτος, ον, θ, = αειθρυνός, Ευστ. έρ. σ. 153.
αει-γενεσία, ή, = διηκενής γενεσεις, Ίαμβλ. παρὰ Σποδ. Έγκλογ. 1. 900.

αει-γενετήρ, -ήρος, ό αειποτε παράγων, Όρρ. Υ. 7. 5.
αει-γενετής, μόνον εν τῷ Έπ. τύπω αειγενετής, ου, ό, (γενεσία) επάνωμον των θεῶν, ως τῶ αλεν έόντες, = αιώνιοι, άθάνατοι, εν χρήσει παρ' Όμ. μόνον εν τέλει στίχου θεῶν αειγενετών, Πλ. Β. 400, καί άλλ. θεοίς αειγενετήσιν, Γ. 296, καί άλλ.

αει-γενής, ες, = αιώνιος, Πλάτ. Νόμ. 773E. Συμπ. 206E, Εεν. Συμπ. 8. 1.

αει-γεννητής, ου, ό, (γεννάω) = ό αιώνιος παράγων, γεννών επάνωμον του Άπόλλωνος (τῷ τῶν αὐτῶν αεί γίγνεσθαι καί αεί γεννᾶν) παρὰ Μακροβ. Saturn. 1. 17.

αει-γνήτη, όρθότερ. αείγνητος, όπερ ίδε.

αει-γνητος, ον, = αειγενετής, Όρρ. Άργ. 15.

αει-γονεύς, ό, ό αει γεννῶν, Γ. Γεωμ. Υμν. 2. 66.

αει-δακρυς, υ, ό αει δακρῶν, Νικ. Εύγ. 6. 212.

αει-δέλιος, ον, = τῷ έπου. Έτυμ. Μ. 21. 33.

αει-δέλιος, ον, (* Φείδω) = άόρατος, σκοτεινός, Ήσ. Άποσπ. 61. άσκηής, Όππ. Άλ. 1. 86, κτλ. II. εις όν δεν δύναται τις νά άσπείση, έπομένως, άσπυγής, θαμβωτικός, Νικ. Θ. 20' (άντι αείδηλος, ως αίδιος άντι αείδιος, έπερείσιος άντι άπειρείσιος, Βουτυρ. Δεξιλ. εν λ. αείδηλος, 7.).

αει-δέλης, ες, (* Φείδω) άόρατος, άνευ σωματικῆς μορφῆς, άσώματος, άυλος, άντιθ. τῷ σωματσειδέλης, συγν. παρὰ Πλάτ. ως π. χ. εν Φαίδωμ 79A.

αει-δέτης, ου, II. (είδεναι) = άγνωστος, άσημος, Πλάτ. Δξ. 366C.

αει-δέτης, ου, III. (είδος) = άνευ μορφῆς, άμορφος, Άριστ. Ουρ. 3, 8, 3. 2) δυσσειδής, δύσμορφος, Φιλέταιρ. εν «Κυνική» 1.—Έπίρρ. -δῶς, άμφίβολος γραφ. εν Θεοφρ. Δίτ. Φ. 2. 4, 11.

αει-δέτις, ή, (αειδής III) = άμορφία, δύσμορφία Ίωσήφ. Ίουδ. Πόλ. 7. 5. 5.

αει-διάδοχος, ον, ό αει διαδεχόμενος. Τζέτζ. Χιλ. 3. 66.

αει-δίητος, [Γ], ον, ό αει περιστρεφόμενος, Άνθ. Π. 6. 289.

αειδίτος, ον, επίθ. εκ του αεί, ως τῷ sempiternus εκ του semper = αιώνιος, Χρησμ. παρὰ Διόδου. περι Τριάδος 2. 17. 1. «αείδιον, αείνανον, αεί όν,» Ήσῷ.

αει-δουλεία, καί αει-δουλία, ή, = διαρκής, διηκενής δουλεία, Πολυδ. 3. 80.

αει-δουλος, ον, ό αει δοῦλος ών, άμφ. γρ. Δίλ. περι ζῶων ς', 10. Έν τῇ εκδ. του Ίακωφίου γράφεται αιδουλος, εν δε τῇ του Έρχεριου αιδουλος.

αει-δρομος, ον, αει πρέμων, Γρηγ. Ναζ. 168B.

αείδω, Ίων. καί Ποιητ. τύπος, (πρόβλ. αείρω), εν χρήσει παρ' Όμήρ., Πινδάρ. καί ένίοτε παρ' Άττ. ποιηταίς (έτι καί εν τραμ. Δίγυλ. Άγ. 16, Εύρ. Άποστ. 188, Κρατιν. Άδελ. 142), ώσαύτως εν Ίων. πελοπόν. οι Άττ. συναρῶσιν αἶδω (ούτω καί εν Άνακρ. 45, Θεοκρ.) Τραχ. Πλάτ. κτλ. —παρκα. ηείδω, Όδ., καί αείδω, Πλ., κτλ. Άττ. ηἶδω. Εύρ. Άλκ. 761, Θουκ. —μέλλ. αείσομαι, Όδ. Χ. 352, Θεογν. άλλά αἶσομαι, Υμ. Όμ. 5. 2., 32. 19, καί πάντοτε παρ' Άττ. (διότι εν Άριστοφ. Είρ. 1297 τῷ αἶσει ενέγεντο ηἶδη αποδεκόν· καί εν Πλάτ. Νόμ. 666D ό Πόρσων διώρῳσσε, πείαν δε ηἶσουσιν... φωνήν;) —Σπανίως εν τῷ ένεργ. τύπω αείτω, Λατρ. 11, Θεογν. 4., Άριστοφ. Λυσ. 1243 (Λακων.), καί παρὰ τοίς μεταγεν. ποιηταίς (εν Εύρ. Ήρ. Μαν. 681 διωρῳθή αείδω υπό του Elmsley) καί έτι σπανιώτερον αἶτω (ίδε άνωτ.) Βάβρ. 12. 13.—Δωρ. αἶσεύμαι, Θεοκρ. 3. 38. αἶσω, ό αὐτ. 1. 145.—άόρ. ηείσεα, Καλλ. Έπιγράμμ. 22. 4, Όππ., Έπικ. αἶσεα, [α], Όδ. Φ. 411, καί μεταγεν. Έπ. αἶσειον, Εύρ. Τρω. 513, Άριστοφ. ηἶσα, Άριστοφ. Νεπ. 1371, Πλάτ. Τιμ. 21B.

—Παθ. αείδομαι, Πινδ., Ήρόδ.:—ποιητ. παρκα. αείδετο, Πινδ.:—άόρ. ηἶσθη, ίδε κατωτέρ. II. 1:—παρκα. ηἶσεαι, Πλάτ. Κωμ. εν «Λάκωσιν», 1. 11.—Προστακτικῆ τις του μέσου άόρ. αἶσειο, άπαντᾷ εν Υμ. Όμ. 16. 1., εκτός άν άναγνωσθῆ αἶσειο.

—Πρόβλ. δι-αείδω, έπ-, προσ-, συν-αἶδω (εκ √ΕΙΔ μετὰ προσηματικῷ α, ως εν τοίς αείρω, αἶξω, παράγονται τῶ αείδω (αἶφειδω), αἰοῖδς, αἶδῶν, πρόβλ. Σανσκρ. vad, vadā mi (kuṃvor), vā das (sermo), Λιθουαν. vadinū (vocco) πρόβλ. καί τῶς μεταγεν. Έλλην. λέξεις ὕδω, ὕδης).

αἶ. αἶ. αἶ εν άρσει. Όδ. Ρ. 519, Υμ. Όμ. 27. 1, Θεογν. 4, Θεοκρ. 7. 41 κτλ.] ἕξω, ψάλλω, Πλ. Α. 604, κτλ. Έντεῦθεν: πᾶς ηἶχος φωνῆς (όπωςούν εἴηχος) οὕτως επί αλέκτορος, χελιδόνος, γλαυκός, βατραχίου κτλ. Άριστ. Οαυμ. 70, Θεοφρ. περι Σημ. 3. 5. κτλ. οὕτω καί επί άλλων ηἴχων, οἷον τῆς νευρῆς

του τόξου, Όδ. Φ. 411:—του συριγμοῦ, όν παράγει ό άνεμος πνέων κατὰ των δένδρων, Μίσγ. 5. 8:—του πατάγου, όν παράγει λίθος πλητόμενος, Θεοκρ. 7. 26:—πρίν νενικηκέναι αἶσειν, κρῶτα (επί αλέκτορος) πρό τῆς νίκης, Πλάτ. Θεαιτ. 146A.—Σύνταξις:—αείδ. τινί, αἶρω πρός τινα, Όδ. Χ. 346, άλλά καί αγωνίζομαι πρός τινα εις ψόην, Θεοκρ. 8. 6' αἶδ. πρός αὐλόν ἢ λύραν, ψάλλω εν συμφωνίᾳ πρός..., Άριστ. Πρόβλ. 19. 9' ὕπ' αὐλόν, Πλούτ. 2. 41C' αἶσεα... χαίρειν Δημοκλέα, ποιητικ. άντι εἶπεσ, Σουλ. Έπιγρ. 3256, 7.

II. μεταθ. 1) μ. αἶτ. πράγμ. = ψάλλω, διηγούμεν ψάλλον, μῆνιν αείδε θεά, Πλ. Α. 1. παιήονα, Α. 473' κλέα άνδρῶν, νόστον, κτλ. I. 189., Όδ. Α. 326' τόν Βοιωτιον νόμον, Σοφ. Άποσπ. 858' καί άπολ. ά. άμφί τινος, ψάλλω εις έπαινόν τινος, Όδ. Θ. 267' εις τινα, Άριστοφ. Λυσ. 1243:—μεταγεν. άπλος, καλεῖν, Δίλ. περι Ζ. Ίδ. 2. 28:—Παθ. επί άσμάτων = αἶδομαι, ψάλλομαι, Ήρόδ. 4. 35' τῶ λεχθέντα καί αἶσθέντα, Πλάτ. Λυσ. 205E' αἶσμα καλῶς αἶσθέν, άντιθέτως τῷ λόγος καλῶς ρηθείς, Εεν. Κύρ. 3. 3, 55. 2) μ. αἶται. προσ. = ψάλλω, επαινῶ, ως τῶ Λατ. canere, Πινδ. Π. 5. 32, καί Άττ. Έντεῦθεν κατὰ παθ. αἶδεταί θρέψαισ' ἤρωας, δαξάξεται, φμιξεται ως ἡ τροφῶς ἤρων, Πινδ. Π. 8, 35. 3) παθητ. ώσαύτως, άντηγῶ εκ των άσμάτων, αείδετο πᾶν τέμενος.. θαλάσσις, Πινδ. Ο. 10 (11), 92.

αει-εστώ, ή, = αιώνια ὑπαρξίς, Άντιφῶν παρ' Άρπ. πρόβλ. εὔεστώ, άπεστώ.

αειζῶια, ή, αιώνια ζωῆ. Έκκλ.

αει-ζῶος, ον, Άττ. συγγρ. αείζωος, ων, ό αει ζῶν, αιώνιος: πῦρ αείζωον, Ήράκλειτ. 20' αείζωον πᾶν, αείζωον πῶς, άμφοτέρα εν Δίσχύλ. Άποσπ. 31' αείζωος γενεά, Σοφ. Άποσπ. 806' αείζωον έλκος, αὐτόθι 807' αείζωος θεός, Σουλ. Έπιγρ. 4598' αείζωου ψυχᾶς, Μελάμπ. 6' πρόβλ. Σουλ. Έπιγρ. 6199' μεταφ. άχθος αείζωον, Δίσχύλ. Ίκ. 988.

II. αείζωον, τό, φυτόν άειθαλές, Λατ. sempervivum, Θεοφρ. Γ. Φ. 1. 10, 4. Πλούτ. κλπ.

αειζῶότης, ητος, ή, = αειζῶια, Ίσιδ. Πηλουσ.

αει-ζῶτος, ον, = ό αει ζῶσμενος, πάντοτε έτοιμος, Έτυμ. Μ. 22. 20.

αει-ζῶων, ουσα, ον, = αιώνια ζῶν, αείζῶοντα... Ιερά, Καλλ. Δῆλ. 314' γενετήρος αείζῶοντος, Νόνν. μετ. Εύαγγ. α' Ιω. α', 34' αείζῶουσαν φύτλην, Άνθ. Π. 1. 10. 35.

αει-θάλής, ες, ό πάντοτε θάλλων, Άνθ. Π. 7. 195, 12. 256' μεταφ. ό αειποτε ζωηρός, άκαμάτος, Χάριτες, Όρρ. Υ. 60. 5' τῷ άειθαλές των φύλλων, Διοσκ. 4. 88.

αει-θάνης, ες, ό αειποτε θνήσκων, ό πάντοτε φοβούμενος θάνατον, Μανθ. 1. 166.

αειθεήρ, ό, τόν δε αιθέρα τῆδε πη ὑπολαμβάνω, ότι αει περι τόν άερα θεῶν αειθεήρ δικαίως άν καλοῖτο, Πλάτ. Κρατύλ. 410B.

αειθερής, ες, (θερω) ό πάντοτε θερμαινων, Έρατοσθ. σ. 144. Βερnh.

αει-θουρος, ον, ό πάντοτε πολεμικός, Όππ. Κ. 2. 189.

αει-θρῦλῆτος, ον, ό αει θρῦλούμενος, Ίω. Λυδ. π. άρχ. τ. Ρωμ. πολ. Γ. 51.

αει-καρπος, ον, ό πάντοτε καρποφόρος, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 1. 22, 4.

αεικέλιος, α, ον, Όδ. Α. 244', άλλά καί -ος, -ον, Γ. 341' παράλληλος ποιητ. τύπος του αεικίης, Όδ. Ν. 402', Πλ. Ε. 84, Ήρόδ.—συνεστ. αμ. αικέλιος, Θεογν. 1344. Εύρ. Άνδρ. 131. (λυρ.)—επί πραγμάτων, λόγων καί πράξεων σπανιώτερον επί προσώπων, Όδ. Ζ. 242'—επίρρ. -ίως, Όδ. Θ. 231, Π. 109.

αεικίης, ες, = άνάρμοστος, ὕβριστικός, άπρεπής, αεικέα λοιγόν άμυνον, Πλ. Α. 456 καί άλλ. αεικέα [εἱματα] έσαι, Όδ. Ω. 250' δεσιμός, Δίσχύλ. Πέρο. 97' πρόβλ. 525'—αεικεῖ σύν στολᾶ, Σοφ. Ήλ. 191'—αεικέστερα έπεα, Ήρόδ. 7. 13' οὐδέν αεικῆς παρέχουσαι = δεν προξενῶ καμμίαν ενόχλησιν ἢ δυσκολίαν, ό αὐτ. 3. 24'—αεικέα μισθόν = μικρόν, εὐτελῆ, δλίγον, Πλ. Μ. 435' οὕτως οὐ. αεικέα.. άποινα, Ω. 494.—Έπίρρ. αεικῶς, Ήσῷ., Ίων. -έως, Σίμων. 13'—αεικέως, ως επίρρ. Όδ. Ρ. 216. 2) οὐδέν αεικέας έστι, μετ' άπαρ., οὐδῶλος παράδορον ότι.. Ήρόδ. 3. 33., 6. 98, Δίσχύλ. Πρ. 1043.—Πρόβλ. τῶν Άττ. τύπων αεικής.

αεικία, Ίων. -ετη, [Γ, θεν εν τοίς χειρογράφοις πολλάκις γράφεται -ετη], ή, αικία, αικισμός, ὕβρις, βλάβη· πᾶσαν αεικίην άπεχε χροῖ (περι του σώματος του Έκτορος), Πλ. Ω. 19' πληρ. μή τίς μοι αεικίας ενί σῶκφ φαίνεται, Όδ. Υ.

³08· ἀεικίη περιέπειν τινά, Ἡρόδ. 1. 73, 115· ἀπαθής τῆς ἀ., ὁ αὐτ. 3. 160· πρὸς τὸν Ἄττ. τύπον αἰκία.

ἀεικίζω, μέλλ. -εῶ, Ἰλ. (ἴδε κατωτέρ.), Ἐπ. καὶ ἀεικίσσω, Κόιντ. Συμρ. 10. 401. Ἐπ. ἀόρ. ἀεικίσσα, Ἰλ. Π. 545:—μέσ. Ἐπ. ἀόρ. ἀεικισσάμην, αὐτόθι. 559, X., 404:—Παθ. Ἐπ. ἀόρ. ἀπαρεμφ. ἀεικισθήμεναι, Ὀδ. Σ. 222. Μεταχειρίζομαι ἀπρεπῶς, βλάπτω, ἀδικῶ, Ὀμ. οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαυλον ἀεικίω, δὲν θά σοι προξενήσω μεγάλην ἀτιμίαν, Ἰλ. X. 256· πρὸς Ω. 22 καὶ 54, κτλ.:—Μέσ. μετὰ ἐνεργ. σημασ. Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ.—Πρὸς τὸν Ἄττ. τύπον αἰκίζω.

ἀει-κίνησις, ἡ, διηνεκῆς κίνησις, Σουλ. Ἐπιγρ. 3546. 35, Γαλην.

ἀει-κίνητος, ον, ὁ διηνεκῶς κινούμενος, ὁ διατελῶν ἐν ἀδιαλείπτῳ κινήσει, Πλάτ. Φαῖδρ. 245C.—Ἐπίρρ. -τως, Ἄριστ. π. Κόσμ. 6. 37.

ἀει-κλαυτος, ον, ὁ ἀεικλαυστος, Μ. Ἀχομ. τόμ. Β', σ. 176, 12. ἔκδ. Λ.

ἀει-κρουος, ἡ ἀεὶ βρέουσα, ἀεικρουος πηγὴ δακρῶν, Μ. Ἀχομ. τόμ. Β', σ. 179, 4. ἔκδ. Λ.

ἀει-κύμαντος, ον, (ἀεὶ κυμαίνομαι), Θ. Στουδ. σ. 944. ἔκδ. Μ.

ἀει-κωμος, ον, = ἀεὶ εὐθυμῶν, Μανέθ. 4. 301.

ἀει-λαλῶς, ον, ὁ ἀεὶ λαλῶν, φλυαρῶν, Ἀνθ. Π. 5. 178.

ἀει-λαμπής, ἐς, ὁ ἀεὶ λάμπων, Στωβ. Ἐκλογ. 1. 494.

ἀείλη, «πνοή», Ἡσύχ.

ἀει-λεθής, ἐς, (λείθω) = ὁ ἀεὶ, ἀδιαλείπτως βέων, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. γ', 34.

ἀει-λίχνος, ον, = ὁ ἀείποτε πρόθυμος, λαίμαργος, Φίλων 1. 348

ἀείλλειν, «θωπεύειν, αἰκαλλεῖν», Ἐτυμ. Μ.

ἀειλογία, διατελῶν ἀεὶ ὀμιλῶν, τι, Ἐκκλ.

ἀειλογία, ἡ, διηνεκῆς ὀμιλία, πολυλογία, ὡς Ἄττ. δικανικός ὄρος, τὴν ἄ. προτείνεσθαι ἢ παρέχειν, = ἀδιάλειπτον ἔρπυον περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ ἄλλου, Δημ. 341. 16. 1306 27. «τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύναν ὑπέχειν», Ἄρποκρ., «τὸ ἐκάστοτε διδόναι λόγον καὶ ἀπολογία», Ἡσύχ.

ἀειλος, ον, (εἶλη) = ὁ μὴ θερμαινόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Αἰσχύλ. Ἄποσπ. 419. «ἀεῖλα παιδιά, ἀνήλικα. εἶλη γὰρ τοῦ ἡλίου αὐγή», Ἡσύχ.

ἀει-μακάριστος, ον, = ὁ ἀεὶ μακαριστός, Ἐπιφ. τόμ. 1, σ. 821. καὶ Ἰωσ. Ὑμνογρ. 988B.

ἀει-μαργος, ον, ὁ ἀεὶ λαίμαργος, πλεονέκτης, Ὀππ. Ἄλ. 2. 213.

ἀει-μνημόνευτος, ον, ὁ ἀεὶ μνημονεύμενος, Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰουδ. 17. 6, 2.

ἀει-μνήμων, ον, γεν. ονος, ὁ ἀεὶ μνήμων, ὁ ἔχων καλὴν μνήμη, Ἄριστ. Φυσιολ. 3. 14.

ἀει-μνηστος, ον, ὁ πάντοτε μνημονεύμενος, ὁ ἕξις διαρκούς μνήμης· ἔργον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 760· τάφος, Σορ. Αἴ. 1166. Εὐρ. κτλ., μετ' ἀειμν. μαρτυρίου, Θουκ. 1. 33:—τροπαῖα, Ἀυσ. 192, 24· ἅσπασιν ἀειμν. ἢ ἀμαρτία, Ἀντιφῶν 138, 34.—Ἐπίρρ. -τως, Αἰσχίν. 52. 22.

ἀει-νάης, ἐς, = τῶ ἔπομ. Νίξ. παρ' Ἀθην. 61A. ἢ Ἐπ. δοτ. πληθ. εἶναι ἀειναέσσει.

ἀει-ναος, ον, = ἀέναος, ὁ ἴδε.

ἀει-ναῦται, ὧν, οἱ, Μιλήσιοι ἄρχοντες συνεδριάζοντες ἐπὶ πλοίου, Πλούτ. 2. 298C, «ἀρχῆς ὄνομα παρὰ Μιλησίοις», Ἡσύχ.

ἀεινέους, «οὐ προσηγεῖς, βλαβερούς», Ἡσύχ.

ἀεινεφεῖς, «τυρλώσεις», Ἡσύχ.

ἀει-νηστis, ιος, ὁ, ἡ, διὰ παντός νηστεύων, Ἀνθ. Π. 9. 409.

ἀεινομος, ον, ὁ ἀεὶ νεμόμενος, Σχόλ. εἰς Σορ. Ἡλέκ. 232.

ἀεινώος, ον, Ἄττ. συνηρ. ἐκ τοῦ ἀείνας, ἴδε ἀέναος.

ἀει-πλόης, ἐς, ὁ ἀεὶ πάσχων, φύσις, Κρίτων παρὰ Στωβ. 43, 42, πρὸς Φιλόλαος ἐν Στωβ. Ἐκλογ. 1. 420.

ἀειπαῖς, παιδος, ὁ, ἡ, ἀειπάρθενος, περὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, Ἐκκλ.

ἀειπαρθενεύω, εἶμι ἀειπάρθενος, μένω ἀεὶ παρθένος, 1, Δημ. τόμ. 2, 84.

ἀειπαρθενία, ἡ, ἡ ἀίδιος παρθενία, Κύρλλ. Ἰερ. 186.

ἀειπάρθενος, ἡ, ἡ ἀεὶ παρθένος, Σαπρ. 96. (ἐν Αἰολ. τύπ. ἀἰπ-, πρὸς Gramer An. Par. 3. 321.) Εὐσ. Ἐγχώμ. Κωνσταντ. 17· ἐπὶ τῶν Ἐστιάδων ἐν Ρώμῃ: αἱ ἱέρειαι αἱ ἀεἰπ., Δίων Κ. 56. 5, πρὸς 59. 3. 2) ἐν τῇ Ἰουδαγ. γλώσσῃ ἐπὶ τοῦ ἀρβύου 7, Φίλων 1. 46, 497, πρὸς ἄγονος. Π. 1.

ἀει-πλανής, ἐς, = τῶ ἔπομ., Γρηγ. Ναζ. III, 1347A.

ἀει-πλανος, ον, ὁ ἀείποτε πλανώμενος, προσέτι, πλήρης φλυαρίας, «ἀεἰπλανά χεῖλεα γραός», φλύακρ, Σουῖδ.

ἀειποθῆς πρόσωπον. Θ. Στουδ. σ. 909.

ἀειπόθητος, ον, ὁ ἀεὶ ποθητός, Ναυκράτιος εἰς τὸν θάνατον, Θ. Στουδ. Ἑλλ. Πατρολ. τόμ. 38, σ. 781.

ἀείρακος, «ἡ ἄλαρος παρὰ Κρησίν,» Σουῖδ.

ἀειρέθρος, ον, ὁ ἀεὶ βέων, Θεόδ. Πρῶτ. Ἐπ. σ. 23.

ἀειρέιτη, ἡ, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, ἐξ ἧς ἐτυμολογεῖ τὴν λέξ. ἀρετή· ὀρθῶς μὲν ἔχει ἀειρείτην καλεῖν (τὴν ἀρετήν). Πλάτ. Κρατύλ. 415D.

ἀει-ροος, ον, συνηρ. -ρους, ουν, = τῶ ἀείρωτος. Ἄριστέας κτλ.

ἀειρός, «ὁ ἄπειρος,» Σουῖδ.—«δυστυχής,» Ἡσύχ.

ἀει-ρύτος, ον, ὁ ἀεὶ βέων, κρήνη, Σορ. Ο. Κ. 469.

ἀείρω, Ἰων. καὶ ποιητ. βῆμα (πρὸς ἀείδω), ἐν χρήσει παρ' Ἡρόδ. καὶ παρ' Αἰσχύλ. Θ. 759, Πέρσ. 660· (ἀμφ. λυρικά), ἀλλ' ὁ Ἄττ. τύπος εἶναι αἶρω (ὁ ἴδε), Αἰολ. ἀέρρω (ὁ ἴδε):—παρατατ. ἤειρον, (συν-), Ἰλ. Κ. 499, Ἡρόδ. Ἐπ.

ἀειρον, Ἰλ.:—μέλλ. ἀρῶ, [ᾶ], συνηρ. ἐκ τοῦ ἀερῶ, (ὅπερ οὐδαμοῦ εὐρήται), Αἰσχύλ. Πέρσ. 795, Εὐρ. Ἡρακλειδ. 322, Τρω 1148. (πρὸς ἐξεπαίρω):—ἀόρ. α' ἤειρα, (συν-), Ἰλ. Ω. 590. Ἐπ. ἀειρα, Ἰλ. 730:—μετοχ. ἀείρας, Σορ. Ἄντ. 418 (ἐν τῷ λόγῳ τοῦ φύλακος):—μέσ. Ὀμ., καὶ παρὰ Σορ. Τρ. 216 (λυρ.), μέλλ. ἀροῦμαι (ἴδε ἐν λ. αἶρω):—ἀόρ., προστακτ.

ἀείραο, Ἀπολλ. Ρόδ. ἀπαρέμφ. ἀείρασθαι (ἀντ-), Ἡρόδ. 7. 212, μετοχ. -άμενος, Ὀμ.—Παθ. ἀόρ. ἤερθην, Ἀπολλ. Ρόδ. (παρ-), Ἰλ. Π. 341, Ἐπ. ἀερθην, Ὀδ. τρίτ. πληθυντ. ἀερθεν, Ἰλ. Θ. 74· ὑποτακτ. ἀερθῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 848, με-

ἀερθεῖς, Ὀμ., Πίνδ., Ἡρόδ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1525· παρ. ἤερμαι, Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 171. Ἐπ. ὑπερσυντέλ. γ' ἐν-κὸν ἄωρτο, Ἰλ., Θεόκριτ., Ἰων. ἄωρτο (ὁ ἴδε) ἀντὶ τοῦ ἤορτο. Ὁ τύπος ἀείρω εἶναι Ἰων. καὶ συνήθως εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἡροδότῳ καὶ Ἰππ., ὡς παρ' Ὀμήρῳ, πληθ. ἐν Ἰλ. Ρ. 724· ὡσαύτως παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν τισὶ λυρ. χωρίοις, οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν· ὁ Ὀμηρος ἐν τούτοις προτιμᾷ τὸν ἀόρ. ὅ' ἀρέσθαι τοῦ ἀείρασθαι· πρὸς αἶρω.

—Σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, εἰς-, ἐπ-, παρ-, συν-αείρω. (Ἡ βίβλ. φαίνεται ἐκ συγκρίσεως τῆς Σανσκρ. καὶ Λατιν. ὅτι ἴσο ἐξ ἀρχῆς ΣΕΡ ἢ ΕΡ μετὰ προθεματικῶ α ὡς ἐν αἶρω, ἀέξω.—Ἐκ τῆς √ΣΕΡ ἔχομεν τὴν λέξιν αἰερά, πρὸς Σανσκρ. sa r a i, sa r i t (linum), Λατ. sero (serui), sera· ἐκ τῆς √ΕΡ: ὄρομος (monile), ὄρμαθος, ὄρμαξ, καὶ εἶρω, ἀ-εἶρω, ἐερμένοσ, ἡ ἐνοια τῆς συναρῆς, τῆς ἐνώσεως, ἧς ἀπόλεσο ἐν τῷ αἶρω, ἀναφαίνεται ἐν τοῖς παραγώγοις, συναείρω, παρήροσ, συνήροσ, συναρῖς, καὶ κατὰ τινα βαθμοὺς καὶ εἰς τὰς κατωτέρω [III, 2. ἀναφερομένας λέξεις].

[ᾶ, ὅποτε τὸ βῆμα εἶναι ἀναυξητόν· ἀλλὰ ἂ ἐν ἄρσει παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ὡς ὁ Ὀππ. κλπ.—πρὸς Σουλ. Ἐπιγρ. 177, 347]. = Ὑψῶνω, ἐγειρώ, σηκώνω· ὕψος· ἀ-εἶρας θῆκεν [κυνέην κτλ.] Ἰλ. Κ. 465· Ἰστία.. στεῖλαν ἀείραντες, συνέστειλαν τὰ ἴστ. ἐγειραντες αὐτὰ καὶ τυλίξαντες, Ὀδ. Γ. 11:—ἰδίως σηκώνω ἵνα φορτωθῶ καὶ φέρω = κομίζω, μεταφέρω: ἐκ βελλέων Σαρπηθῆος διὸν ἀείρας, Ἰλ. Π. 678· νόστρον ἀείρασας, Ω. 583· ἄγθος ἀείρειν, ἐπὶ φορητῶν πλοίων, Ὀδ. Γ. 312· μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης.. ἀείραν νησίη, τὰ ἔλαβον καὶ τὰ ἐκόμισαν, Φ. 18· μῆ μοι οἶνον ἀείρε = μῆ μοι πρόσφερε οἶνον, Ἰλ. Ζ. 264· συχνάκις κατὰ μετοχὴν μετὰ ῥήματος κινήσεως σημαντικῶν, ἐπὶ στεφάνῳν κεφαλήσιν ἀείρας θήκατο, Κ. 30· πίνακας παρέθηκεν ἀείρας, Ὀδ. Α. 141· εὐμαριν ἀείρων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 660. 2) ἀθροῖκος, συλλέγω· λε-κτόν ἀροῦμεν στόλον, αὐτόθι 795.

II. Μέσ. ὕψω τι δι' ἐμαυτὸν, ἀποκομίζω, νικῶ, κερδαίνω, λαμβάνω· συνηρ. μετὰ αἰτ. πράγμ. πάντας ἀείραμενος πελέκεσας, Ἰλ. Ψ. 856, κτλ.· ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ ἐνεργ. [πέλων], ἐν' ἀειραμίνῃ, Ἰλ. Ζ. 293: πρὸς αἶρω.

2) ἐγειρώ, διεγείρω, ἐρεθίζω, νεύκος ἀείρα-μενος, Θέογν. 90· ἀείρασθαι πόλεμον = ἐπιχειρῶ (μακρόν) πόλεμον, Ἡρόδ. 7. 132. 156· βαρῦς ἄ., βραδύς εἰς τὸ ἐπιχειρῆσαι τι, ὁ αὐτ. 4. 150.

3) ἀείρασθαι τὰ ἴστια = σηκώνω τὰ ἴστια, ὁ αὐτ. 8. 56, 94· καὶ ἄνευ τοῦ ἰστία, 1. 27· οὕτω παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. ἀείρειν ἰστία, κατ' ἐνεργ. τύπον 2. 1229.

III. παθ. = ὕψουμαι ἢ φέρομαι, μεταφέρωμαι: ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη, Ὀδ. Τ. 540 πρὸς Ἰλ. Θ. 74· ὕψος· ἀερθεῖς. ἐχόμεν, Ὀδ. Μ. 432· ἀείρασθαι εἰς, = ἐγειροσθαι καὶ ἀπέρχεσθαι εἰς τι μέρος, Ἡρόδ. 1. 170· ἀερθέντες ἐκ.. αὐτόθι 165· πρὸ πάντων ἐπὶ ναυτολλομένων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὀδοποριῶν κατὰ ἐπῆρας, ὡς ἀερθῆναι, 9. 52:—ἀερθεῖς ὡς τὸ Λατ. elatus, = ἐγειρόμενος ὕψηλά, ὑπερβαίνων τὰ προσήκοντα ὅρια. Πίνδ. Ν. 7. 111.

2) κρέμαμαι, εἶμαι ἐξηρημένος: [μάχαρτα] πάρ ἕξρος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, Ἰλ. Γ. 272, Τ. 253· πρὸς ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

ἡερέθομαι, αἰωρούμαι, μετέωρος, ἄορ, ἀορτήρ,

3) μεταρ. ἐγείρομαι, διεγείρομαι, παροξύνομαι, Σοφ. Τρ. 216. αἰς, μετοχ. τοῦ ἄημι.

ἀει-σέβαστος, ον, ὁ ἀείποτε σεβαστός, τιμητικὸν ἐπίθετον τῶν τεβηκότων αυτοκρατόρων, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5187, καὶ ἄλλ.

ἀει-σῆτος, ον, πάντοτε τρεφόμενος, μάλιστα ἐπὶ τῶν τρεφόμενων ἐκ τοῦ δημοσίου ἐν τῷ Πρωτανεῖω. Συλλ. Ἐπιγρ. 115. 41., 184—197:—Παρ' Ἐπιγρ. 18, ὁ ἄηρ διορθοῖ ἀίνει σῆτον.

ἀει-σκωψ, εἶδος νυκτικόρακος ἢ γλαυκὸς (σκωψ), οὕτω κληθεῖσθαι διότι δὲν ἀποδημεῖ, Strix aluco, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 9. 28. 1.

ἀεισμα, τό, ποιητ. καὶ Ἴων. ἀντὶ ἄσμα· ὡς τὸ ἀεῖδω ἀντὶ τῷ ἄδω, Ἡρόδ. 2. 79, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 28· οὕτω καὶ παρ' Εὐπόλ. ἐν «Εἰλωτέσιν», 3.

ἀει-σόςος, ον, ὁ ἀείποτε ἀσράλης, Νόνν.

ἀεῖσσον, ἄσσον (συγκρ. τοῦ ἄγγι), Ἡσυχ.

ἀει-στενάκτος, ον, ὁ ἀεὶ στενάζων, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 119.

ἀει-στρεφής, ἔς, ὁ διηλεκτικῶς στρεφόμενος, Γρηγ. Ναζ.

ἀει-στροφος, ον, = τῷ προηγ. Εὐστ. Opusc. 109. 92. Τζέτζ.

ἀει-σύμφορος, ον, ὁ πάντοτε συμφέρων, χρήσιμος, Κλεάνθ. παρ' Εὐστ. Εὐαγ. Προπ. 679C.

ἀει-συρος, ον, ἔσραλη. γραφ. ἀντὶ ἀήσυρος.

ἀεισχοροῦν, τὴν λέξιν ταύτην ἔπλασεν ὁ Πλάτων ἐκ τοῦ ἀεῖ ἰσχω τὸν ῥοῦν πρὸς ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως αἰσχροῦς, Πλάτ. Κρατύλ. 416B.

ἀείτας, α, ὁ, Βοιωτ. ἀντὶ ἀετός, Λυκόβρ. 461. II ἴδε ἐν λ. ἀίτας.

ἀει-τελής, ἔς, αἰωνίως τέλειος, ὑπερτέλειος, θεός, Ἄλκιν. Εἰσ. 477.

ἀει-τρεπτός, ον, ὁ πάντοτε στρεφόμενος, μεταβαλλόμενος, Πισιδ. Δημ. Κόσμ. 362.

ἀει-τρεφής, ἔς, ἀειτρεφῆς ψυχή, ἢ ἀεὶ τῷ λόγῳ Κυρίου τρεφόμενη, Νικήτ. Δαβὶδ ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μι. τόμ. 38, σ. 781.

ἀειτυπνος, ον, ὁ ἀεὶ ὑπνώτων, κοιμώμενος, Σχόλ. εἰς Σοφοκλ. Ο. Κ. 1578.

ἀει-φάνης, ἔς, ἀείποτε λάμπων, ἐπὶ ἀστέρων, Ἄρρ. Ἰνδ. 24. 6. 2) πάντοτε ὀρατός, περὶ τοῦ πολικοῦ ἀστέρος, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 900.

ἀειφάτος, ον, (φημί) = ὁ ἀεὶ φημιζόμενος, Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 415.

ἀειφεγγής, ἔς, ὁ ἀεὶ φέγγων, Γρηγ. Νύσσ. Ι. 984D.

ἀειφθογγος, ον, ὁ ἀεὶ φθειρόμενος, Καισάριος 860.

ἀειφλεγής, ἔς, ὁ ἀεὶ φλέγων, Γρηγ. Ναζ. πρὸς Π. Ἀνθ. Π. 11. 409.

ἀειφόρος, «ἀειθαλής», Ἡσυχ.

ἀει-φροῦρητος, ον, = τῷ ἐπομ., Νόνν.

ἀει-φρουρος, ον, = ὁ ἀεὶ φρουρῶν, δηλ. αἰώνιος, «ὁ ἀεὶ διαμένων, ἀειθαλής», Ἡσυχ.—ἐκ διορθώσ. Πέρσωνος, Ἄριστοτ. Νερ. 518 (ἀντὶ ἀειφόρος) τῷ ἄ. μελιλιώτῳ, Κρατίν. ἐν «Μαλθακοῖς», 1. 7· οἰκησις, ἀείφρ. ἐπὶ τάφου, Σοφ. Ἄντ. 892· πόνοι, Ὀππ. Ἄλ. 4. 189.

ἀει-φύγια, ἢ διὰ βίου ἔξορία, φευγέτω ἀειφυγίαν, Πλάτ. Νόμοι 877C, Συλλ. Ἐπιγρ. 158B. 26, ἀειφυγία ζήμιου ἵνα, Δημ. 528. 7.

ἀειφυλλία, ἢ, τὸ ἀεὶ ἔχειν φύλλα, τὸ ἀειθαλές, Θεοφρ. Λίτ. Φ. 2, 17, 2.

ἀει-φυλλος, ον, = ἀειθαλής, Ἄριστ. περὶ Γεν. Ζ. 5. 3, 25, Θεοφρ. Λίτ. Φ. 1. 10, 7.

ἀειφωτος, ον, (φῶς) ὁ πάντοτε φωτεινός, ἥλιος, Διον. Ἄρσπ. 188C.

ἀειφωτος, ον, ὁ ἀεὶ λάμπων, Καισάριος 860.

ἀειχανής, ἔς, ὁ ἀεὶ χαίνων, Ἀρέθας ἐν Ἄποκ. 10. σ. 931.

ἀειχημαστός, ον, (χειμάζω) ὁ ἀεὶ χειμαζόμενος, ὁ ἀεὶ υποφέρων δυστυχίας καὶ βασάνους, Ἰωάν. ὁ τῆς Κλίμακ. 996C.

ἀειχλωρός, ον, = ἀειθαλής, Εὐφρο. Ἄποσπ. 64.

ἀειχρηστος, «οἶνος» Ἡσυχ.

ἀειχρόνιος, ον, αἰώνιος, Ἀνθ. Π. 12. 229.

ἀειχρυσον, ον, τό, = ἀείζων τὸ μέγα, Διοσκ. Δ. 88.

ἀεκαζόμενος, η, ον, μετοχ. τύπος = ἀέκων, Ὀδ. Σ. 135, πόλλ' ἀεκαζομένους (τὸ τοῦ Οὐεργιλίου multa reluctans) Ν. 277.

ἀεκαστὶ, «ἀέκητι, ἀβούλω», Ἐτυμ. Μ. σ. 19, 32.

ἀεκήλιος, ον, ἀντὶ ἀεκέλιος, Ἰλ. Σ. 77, πρὸς ἀεῖδελος.

ἀ-έκητι, ἢ ἀεκήτι, Ἐπικ. ἐπίρρ. = ἐναντίον τῆς θελήσεως, συγν. παρ' Ὀμ. μ. γεν. σεῦ ἀέκητι, ἀέκητι σέθεν, Λατ. te invito, Ὀδ. Π. 94., Γ. 213· θεῶν ἀέκητι, ἀέκητι θεῶν, Λατ. Diis non propitiis, Ἰλ. Μ. 8, Ὀδ. Δ. 504.

ἀ-εκούσιος, ον καὶ α, ον, Λουκ. π. Σοφ. Θ. 18. Ἄττ. συγνρ. ἀκούσιος, ον, [α], ἀλλ' ὁ ἀσυναίρετος τύπος κεῖται ἐν ἀνακρίσῳ παρὰ Σοφοκλεῖ Τρ. 1263. Ὁ ἐναντίον τῆς θελήσεως, ὁ παρὰ τὴν θέλησιν, βεβιασμένος, ἠναγκασμένος, ἐπὶ πράξεων ἢ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν· τοῦτο.. οὐκ ἀέκ. αὐτῷ ἔγενετο, Ἡρόδ. 2. 162, τλήσομαι.. ἀκούσια πολλά, Ἐθόγν. 1343· θράσος ἀκούσιον (κατὰ διορθωσιν τοῦ Canter ἐκούσιον, ἀλλὰ κάλλιον ὁ Ahrens: ἐκ θυσιῶν), Αἰσχύλ. Ἄγ. 803· ἔς ἀκούσιους ἀνάγκας πίπτειν, Θουκ. 3. 82:—συγν. παρ' Ἄττ. ἐπὶ ἀκούσιων πλημμελημάτων: ἀκ. φόνος, Ἄντιπῶν 121. 36· ἀκούσιων πράκτορες, αὐτόθι 39, πρὸς Πλάτ. Νόμ. 733D, 864A, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 3., 1· τὰ μὲν ἀκούσια [βλάβη] ἀπλή, τὰ δὲ ἐκούσια διπλή, Συλλ. Ἐπιγρ. 71 b. II ὡς τὸ ἀέκων, ἐπὶ προσώπων· ἀλλὰ μόνον ἐν ἐπιρρημασιν ἀκούσιως = οὐχὶ θεληματικῶς, Θουκ. 2. 8. Πλάτ. Τίμ. 62C· ἀκ. ἀποθάνειν, ἀντίθετον τῷ ἐκούσιως ἀποκτείνεσθαι, Ἄντιπῶν 112. 10· ἀκούσιως τινὶ ἀφίχθαι, τὸ νὰ μεταβῇ τις εἰς τινα οὐχὶ ὡς εὐπρόσδεκτος ξένος, Θουκ. 3. 31. (Madvig ἀκούσιω).

ἀέκων, Ἄττ. συγνρ. ἄκων, [α], ουσια, ον· ἀλλ' ὁ ἀσυναίρ. τύπος εἶναι ἐν χρήσει ἐν ἀνακαιστικοῖς μέτρ. παρ' Αἰσχύλῳ Ἰκ. 40. (ἐκῶν, ἴδ. ἐν λ. ἔκηλος)· ὁ παρὰ τὴν θέλησιν του ποῦται τι, ἠναγκασμένος, βεβιασμένος, ἐπὶ προσ.: ἀέκοντος ἔμετο, Ἰλ. Α. 310· ἐκῶν ἀέκοντι γε θυμῷ, Δ. 43. ἐπιτεταμένον: πόλλ' ἀέκων (τὸ τοῦ Οὐεργιλίου multa reluctans) Α. 557:—ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸν συγνρ. τύπον μόνον ἐν τῇ φράσει: τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην (ἔνθα ὁμοῦ τὸ μέτρον ἐπιτρέπεται καὶ ἀέκοντε) Ἰλ. Ε. 366, Ὀδ. Γ. 484· ἄλλως πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν Ἰμ. εἰς Ὀμ. Δῆμ. 413· Ἡρόδ. 2. 131, καὶ ἄλλ. —ἀκολούθως εἶναι κοινὸν παρ' ἅπασιν τοῖς Ἄττ. συγγραφεῦσι· (πρὸς ἀεκούσιος), ἀκοντος Διδός, invito Jove, Αἰσχύλ. Πρ. 771· συγχάκεις ἐπαναλαμβάνεται: ἀκοντά σ' ἄκων προσασσαλεύω, αὐτόθι 19, πρὸς 671· οὕτως: ἄκων ἀκούειν οὐς ἐκῶν εἶπεν λόγους, Σοφ. Ἄποσπ. 668, πρὸς Ἄντ. 276, μηδένα μήτ' ἀέκοντα μένειν ἀκόντρικε, Φερεφρ. ἐν «Χείρωνι», 2· (σκόμμα ἠρωϊκ.).—Ἐπίρρ. ἀκόντως, παρὰ τὴν θέλησιν, ἀκούσιως· δημολογεῖν, Πλάτ. Πρωτ. 333B, πρὸς Ἰππ. Ἑλ. 374D, οὐκ ἄκ. ἀλλὰ προθύμως ἐπέισθησαν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 5. II παρὰ ποιητάς, ἀλλὰ σπανίως, ὡς τὸ ἀκούσιος, ἐπὶ πράξεων ἢ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, παρὰ τὴν θέλησιν, κακὰ ἐκόντα οὐκ ἄκ., Σοφ. Ο. Τ. 1230· ἔργων ἄκ., ὁ αὐτ. Ο. Κ. 240· πρὸς 977.

ἀέλιος, οἱ σύγγαμοι, ὡνά γυναικῆς εἰσὶν ἀδελφαί· ὁ Ἡσυχ. γράφει ἀελιοι, ἀλλ' ἔσφαλμ., ἴδε Εὐστ. 648. 45, Ἐτυμ. Μ. 31. 24· Ὁ Μ. Müller Oxf. Essays (1856) σ. 21, παραβάλλει τὴν λέξιν πρὸς τὴν Σανσκρ. syālas (uxoris frater), ὅποτε τὸ α πρέπει νὰ ληρθῇ ὡς εὐφωνικόν: ἀ-έλιος.

ἀέλιος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡέλιος, ἡλιος [α], ἀλλὰ θεωρεῖται βραχ. ἐν Σοφ. Τρ. 835, Εὐρ. Μῆδ. 1252, Ἰων 122].

ἀέλλα, Ἐπ. ἀέλλη, ης, ἢ, = βυελλώδης ἄνεμος· ἀνεμοστρόβιλος. Συγν. παρ' Ὀμήρ. καὶ οὐχὶ σπαν. κατὰ πλήθυν. ἀργαλέων ἀνέμων.. ἀέλλη, Ἰλ. Ν. 795., ἀέλλαι παντοίων ἀνέμων, Ὀδ. Ε. 292, 304· ὕψι δ' ἀέλλα σκιδναθ' (ὁ ἔ. ἀελλώδης κοινοτός), Ἰλ. Η. 374. 2) μεταρ. ἐπὶ πᾶσι στροβιλοειδοῦς κινήσεως· ὠκυδρόμοις ἄ., ἐπὶ ζῴων: Εὐρ. Βάκ. 873· ἀστρων ὑπ' ἀέλλαισιν, ὁ αὐτ. Ἑλ. 1498· ἐν χρήσει παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἐν παραχώροις καὶ συνθέτοις· (ἴδε κατωτέρω)· ἀλλ' ἢ λέξεις εἶναι κυρίως Ἐπική (περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε λέξ. εἴλω).

ἀελλατός, α, ον, = ταχύς ὡς θεελλα, πελειάς, Σοφ. Ο. Κ. 1081.

ἀελλάς, ἄδος, ἢ, = τῷ προηγ. ἵπποι, Σοφ. Ο. Τ. 467· φωναί, ὁ αὐτ. Ἄποσπ. 614.

ἀελλῆεις, εσσα, εν, = ἀελλαῖος, Νόνν. Δ. 5. 322, πτλ.

ἀελλῆς κονίαλος, ὁ, ἐν Ἰλ. Γ. 13 περιδινομένου κοινοτός, δὴν κοινοτοῦ—δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχοῦ· ὁ Βουττμ. Δ. Γρ. § 41 Ann. 15, n., προτείνει νὰ γραφῇ ἀελλῆς, συγνρ. ἐκ τοῦ ἀελλῆεις· πρὸς Spitzn. ἐν τόπῳ (περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε εἴλω).

ἀελλοδρόμος, ὁ, ταχύς ἢ ἀελλα, θύελλα, πῶλον ἀελλοδρόμου, Βακχυλίδης V, 39. Τὰ χειρόγρ. τῶν σχολ. εἰς Πίνδ. (Ὀλ. 1) ἔχουσιν ἀελλοδρόμος, ἀλλ' ὁ Βακχυλίδης φιλεῖ τοὺς τύπους εἰς -ης, (-ας), ὥστε δὲν ἔχομεν λόγον ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ κειμένου. Σημ. Kenyon.

ἀελλο-θρεῖ, τριχος, ὁ, ἢ, ἔχων τρίχας κυμαινομένας ἐν τῷ ἀέρι, Σοφ. Ἄποσπ. 273.

ἀελλομακί, πνέω, περὶ ἀνέμου, «ἀέλλεται, πνεῖ», Ἐτυμ. Μ.

ἀελλο-μάχος, ον, = μαχόμενος, παλαιὸν κατὰ τῆς θεέλλης, Ἄνθ. Π. 7. 586.

ἀελλό-πος, οδος, ὁ, ἢ, ἀντὶ ἀελλόπους (ὡς τὸ ἀρείπος,

Οιδίππος, κτλ.]:—ἔχων πόδας θυέλλης, ταχύς ὡς θυέλλα, Ἰλ. Θ. 409, κτλ. (οὐδαμῶν ἐν Ὀδ.): δοτ. πληθ. ἀελλοπόδεςσιν, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἄφροδ. 218. πληθ. ἀελλοπόδες, -πόδων, Σιμων. 7. Πινδ. Ν. 1. 6, κτλ.· ἀπαξ μόνον παρὰ Τραγ., δηλ. ἐν Εὐρ. Ἐλ. 1330. Μεταγεν. ἀελλοπόδης, οὐ, Ὀππ. Κυν. 1. 413.

ἀελλοπετρύγων, δ. γρ. παρ' Ἀθην. ΙΔ, 617, ἀντὶ αἰολοπετρύγων. ἴδε αἰολοπετρύξ.

ἀελλός, ὁ, εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ, «μαινόμενος, καὶ ὕρνεν τι,» Ἡσύχ.

Ἀελλός, ὄος, συνηρ. οὖς, ἡ, (ἄελλα) ταχεῖα ὡς θυέλλα, ὄνομα μίᾶς τῶν Ἀρπυιῶν, Ἡσ. Θ. 267, ὡσαύτως καὶ κυνηγετικῆς κυνός, Ὀβιδ. Μεταμ. 3. 219.

ἀελλώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιάζων θυέλλῃ, θυελλώδης, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 13.

ἀελλπῶς, εἶμαι ἀελλπτος, δὲν ἔχω ἐλπίδα, ἀπογινώσκω, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ ἀπαντᾷ, ἀελλπτόντες σόον εἶναι, Ἰλ. Η. 310· ἄ. τοῦς Ἐλληνας ὑπερβαλέεσθαι, Ἡρόδ. 7. 168. Οἱ τύποι ἀελλπῶ, ἀελλπῆς, ὑποστηρίζονται ὑπὸ Λοδ. Φρύν. 569.

ἀ-ελλπῆς, ες, περὶ οὗ δὲν ἔχει τις ἐλπίδα, ἀπροσδόκητος· γαίαν ἀελλπῆτα ὄσκεν ἰδέσθαι, Ὀδ. Ε. 408, ἔνθα ἔλλοσε ἀελλπῆα, ἴδε προηγ.

ἀ-ελλπῆα, ἡ, γεγονὸς ἀπροσδόκητον· ἐξ ἀελλπῆς, Λατ. ex insperato = ἀπροσδοκῆτως, Ἄρχιλ. 54. II. ἀελλπισία, Πινδ. Π. 12. 55 [ἔνθα Ἰ].

ἀελλπτος, ον, (ἐλλπμαι) = ἀελλπῆς, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἀθήμ. 219· ἐξ ἀέλλπτου, = παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδοκῆτως, Ἡρόδ. 1. 111· τοιαύτην σημασ. φαίνεται να ἔχη καὶ τὸ ἐν Σοφ. Αἴ. 715, ἐξ ἀέλλπτων, πρὸλ. Δίσχυλ. Ἰκ. 357· πῆμ' ἄ., ἄ. κακόν, ὁ αὐτ. Πέρσ. 265, 1005· εἴπερ ὄψομαι τὰν ἀελλπτον ἀμέραν, Εὐρ. Ἰκ. 785· ἀελλπτα γὰρ λέγεις, ὁ αὐτ. Ἐλ. 585. 2) ὑπὲρ ἐλπίδα, ἄνευ ἐλπίδος, περὶ οὗ ἀπογινώσκει τις, Ἄρχιλ. 74, Σόλων 35, Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 808. II. ἐνεργ., ἀελλπιστικός, ἀπογινωστικός, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 91, Δίσχυλ. Ἰκ. 907.

III. ἐπίρρ. -τώδης, = ἀνελλπίστος, ἐξ ἀέλλπτου, Λατ. insperato, Δίσχυλ. Πέρσ. 261, Σοφ. Ἠλ. 1263· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, Δίσχυλ. Ἰκ. 987· ὡσαύτως οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. Εὐρ. Φων. 411.

ἀεμμα, τό, Ἐπ. ἀντὶ ἀμμμα, νευρὰ τόξου ἢ τὸ τόξον αὐτό, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 10. εἰς Ἀπόλλ. 33.

ἀέμπεδον, «βέβαιον», Ἡσύχ.

ἀεναόδρυτος πηγῆ, ἡ ἀενάως βρέουσα, Θ. Στουδ. σ. 801. ἔκδ. Μί.

ἀε-νάος, [ā], ον, (νάω Δ) καὶ ἀείναιος, Ἡρόδ., συνηρ. ἀείνωσ, Ἀριστοφ. Βάτ. 146. (οὐδέποτε ἀείνωσος, ὅπερ καίτοι πολλάκις εἰσῆχθη παρὰ τῶν ἀντιγραφῶν ὁ Ἑρμαν. ἐν Εὐρ. Ἰων. 117 ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι ἐσηματισμένον ἐναντίον τῆς γραμματικῆς ἀναλογίας· πρὸλ. ἀεἰ 5), ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. μόνον ἐν λυρ. χωρίοις. Ἀεἰ, διαρκῶς βέων κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορροῦτο, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 595· ἀείνωσος λίμνη, ποταμός, Ἡρόδ. 1. 93, 145· πρὸλ. Σιμων. 120· ποταμοῦς ἀε-νάου, Δίσχυλ. Ἰκ. 554· τὰν ἀεναον παγάν, Εὐρ. Ἰων. 117· πρὸλ. 1083, Ὀρ. 1229· ἀενάου πυρός, Πινδ. Π. 1. 9· βόρβορον πολλὸν καὶ σκόρ ἀείνων, Ἀριστοφ. ἐν ἄνωτ. ἀεναοῖς νεφέλαι, ὁ αὐτ. Νερ. 275·—καθόλου, αἰώνιος· ἀρετῆς.. κόσμον ἀεναοῦν τε κλέος, Σιμων. 4· ἀεναοῖς ἐν τραπέ-ζαις, περὶ τῶν ἐν τῷ Πρωτανεῖῳ δειπνῶν, Πινδ. Ν. 11. 9:—ὡσαύτως παρὰ πεῖσις· ἀέν. τροφή, Ξεν. Ἀγῆσ. 1. 20· ἀεναώ-τερον.. τὸν ἔλδον παρέχειν, ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 2. 44· ἀε-ναον οὐσίαν πορῖσαι, Πλάτ. Νόμ. 966E· ποταμοὶ ἀεναοῖ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13. 6:—Ἐπίρρ. ἀενάωσ, ὁ αὐτ. Οἰκ. Β. 2. 3.

ἀενάων, ουσια, ον, = τῷ προηγ. Ὀδ. Ν. 109, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 548.

ἀ-εννόητος, ον, περὶ οὗ οὐδέποτε τις ἐσκέφθη, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 1057. Ἰσως ὁρθότ. ἀεννόητος.

ἀένειον, «Διγύπτιον σμυρνίον,» Ἡσύχ. Εἶδος ἵπποσελίνου.

ἀεξίβιος, ον, ὁ αὐξανόμενος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του (·)· πένθος, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 562.

ἀεξί-γυιος, ον, ὁ ἰσχυροποιῶν, ἐνδυναμίων τὰ μέλη, ἀε-θλα, Πινδ. Ν. 4. 120.

ἀεξί-κακος, ον, ὁ αὖξων, πληθύνων τὸ κακόν, Νόνν. Δ. 20. 84.

ἀεξί-κερως, ον, γεν. ω, ὁ συντελῶν πρὸς αὐξῆσιν τῶν κερά-των, Συλλ. Ἐπιγρ. 6272.

ἀεξί-νοος, ον, συνηρ. -νουός, ουν, ὁ ἰσχυροποιῶν τὸν νοῦν, Πρὸλ. Ὑμ. Μουσ. 16.

ἀεξί-τοκος, ον, ὁ αὖξων, πρέφων τὸν τόκον, τὸ ἔμβρυον Νόνν. Δ. 5. 614, κτλ.

ἀεξί-τροφος, ον, ὁ ὑποτρέφων τὴν αὐξῆσιν, Ὀρφ. Ὑ. 51. 17. ἀεξί-φυλλος, ον, ὁ τρέφων, αὖξων τὰ φύλλα, ὁ πλήρης φύλλων, Δίσχυλ. Ἀγ. 697.

ἀεξί-φύτος, ον, ὁ τρέφων καὶ αὖξων τὰ φυτὰ, Ἡώς, Με-λάκρ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 363, 5.

ἀέξω, παλαιὸς ποιητικὸς τύπος τοῦ αὖξω (αὐξάνω), εὐρηται δὲ ἀπαξ παρ' Ἡρόδ., δις παρὰ Τραγ. (ἐν λυρικοῖς χωρ.)· καὶ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἄνευ αὖξω.—μεταγεν. ποιητὰ ἐσηματίσαν μέλλοντα ἀεξήσω, (Νόνν. Δ. 12. 24), ἄορ. ἡέξησα, (ὁ αὐτ. 8. 104, Ἀνθ. παρὰρτ. 299), μέσ. μέλλ. ἀεξήσομαι, (Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 837), παθ. ἄορ. ἀεξήσῃν, (Ἀνθ. Π. 9. 631), ὑπερσυντ. (ἀν-)έξῆστο, (Νόνν. Δ. 4. 427). (Πάσαν. ἐκ √FIEE, μετὰ προβηματικῷ α, (πρὸλ. ἀείδω, ἀείρω), ὁπόθεν καὶ αὖξω, κτλ.· πρὸλ. Σανασκρ. v a k s h a m i, (cresco), Γοτθ. v a h s t u s (αὖξῆσις), Ἀρχ. Σκανδιν. vaxa (ἀγγλ. to wax), Παλαι. Ὑψ. Γερμ. an. wachsa (wachsen), τὸ Λατ. augeo ἀναφέρεται ὑπὸ Κουρ-τίου εἰς διάφορον βίξαν, ἴδε ἐν λ. ὕγιης). Αὐξάνω, εὐρύνω, τρέφω, προάγω, ἰσχυροποιῶ· ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει, Ἰλ. Ζ. 261· θυμὸν ἀέξειν, Ἰλ. Ρ. 226· πέν-θος ἄ., ὑποθάλλω Ὁψῆν, Ὀδ. Ρ. 489· υἱὸν ἄ., ἀνατρέφω αὐτὸν μέχρις ἀνδρότητας, Ν. 360· ἔργον ἀέξουσιν. Θεοί, προάγονσιν, Ο. 372. 2) ὕψω, μεγαλύνω διὰ τῶν ἔργων, δοξάζω, αὐτοῦς τ' ἀέξει καὶ πόλιν, Πινδ. Ο. 8. ἐν ἐλ.·—τὸ πλη-θος ἀέξειν, Ἡρόδ. 3. 80·—μεγαλύνω, λέγω ἐπὶ τὸ μέϊνον, [ἀγγελίαν] μῦθος ἀέξει, Σοφ. Αἴ. 226. 3) ἀέξει· βού-ταν φόνον, Εὐρ. Ἰππ. 537· πρὸλ. αὐξάνω, 1. 4. II. παθ. αὐξάνομαι, γίνομαι μέγας, Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, ἐγί-νετο μέγας, ὕψηλος· Ὀδ. Χ. 426· οὐ .. ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ, οὐδὲν κύμα ὕψυτο μέχρις αὐτοῦ, Κ. 93· γόλος· ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἄ. ἠύτε καπνός, ὕψυται, ἐγείρεται ὕψηλά, Ἰλ. Σ. 110· τὸδε ἔργον ἄ., εὐδοῦται, Ὀδ. Ε. 66· ἀέξετο ἱερὸν ἤμαρ, ἐπιλοσίας να γείνη μεσημβρία, Ἰλ. Ο. 66 κτλ.· οὕτω μῆτις ἀέζεται Ἐπειὸς 375·—κέρδος ἀέζεται, Δίσχυλ. Χο. 825· πρὸλ. Ἰκ. 856. III. ἐν Σοφ. Ἄντ. 353 ὁ Διὸς παρεδέξατο τὴν ἀμφίβολον τοῦ Δοιδερλίου εἰκασίαν ἀέζεται (ἀντὶ τοῦ ἀέζεται, ὡς μέσ. τύπον, ἐξυψοί, κοσμεῖ· κάλλιον ὄμως (κατὰ Schöne) ὀχμάζεται, ἴδε Schneidew. ἐν τόπῳ.

IV. ἀμετάδ. = παθ. Κόιντ. Συμρ. 1. 116.

ἀεπτος, ον, ἐπίθ. νεαρῶν ζῴων, ὡς ὁ Σχολ. ἀναγινώσκει ἐν Δίσχυλ. Ἀγ. 141 ἐρημεύων αὐτό: τοῖς ἐπεσθαι τοῖς γονεῦσι μὴ δυναμένοις. Τὸ Μεδικαν. χειρόγρ. ἔχει ἀέλλπτοις, ἀλλ' εἶναι ἀναμριθότως ἐφαρμ. ἡ λέξις.

ἀεργεῖν, ἴδε ἀεργία.

ἀ-εργηλός, ἡ, ὄν, = ἀεργός, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 1186, κτλ., ἀεργῆς, ες, Νικ. Ἀποστ. 4.

ἀ-εργία, Ἰων. -τη, [τ], ἡ, τὸ μὴ ἐργάζεσθαι, βραθυμία, Ὀδ. Ω. 251, Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 309, Βίων 6. 6. (ἔνθα κοινῶς ἀεργεῖν). 2) ἐπὶ ἀγροῦ· = τὸ διακείμενον αὐτὸν ἀκαλλιεργητον, ἐρημον, γέρσον, Χρησμ. παρ' Δίσχιν. 69. 1. πρὸλ. τὸ Ἄττ. τύπον ἀργία.

ἀ-εργός, ὄν, ὡς τὸ ἀεργῆς, ἀεργηλός· = ὁ μὴ ἐργαζόμε-νος, ὀκνηρός, Ἰλ. Ι. 320. Ὀδ. Τ. 27· Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 301 κτλ.· ἄ. δόμοι, οἰκία ἀργαί, τ. ἔ. ἔνθα οἰκοῦσιν ἀργοὶ ἄνθρωποι, Θεόκρ. 28. 15:—μ. γεν. ὁ μὴ ἐργαζόμενός τι, μὴ ποιῶν τι· ἔρ-γων αἰσχροῦν ἀληθῆς καὶ ἄ., Θεογ. 1177. II. ἀεργός, ὁ καθυστῶν τινα ἀργόν, Νικ. Θ. 381, πρὸλ. Ἄττ. τύπον ἀεργός.

ἀερίδην, ἐπίρρ. (ἀεῖρω) = σηκωτά, Δίσχυλ. Ἀγ. 235. Πρὸ πρὸς τὸν Ἄττ. τύπον ἀερίδην.

ἀερίδομαι, ἴδε τὸν Ἰων. τύπον ἡερ-.

ἀερίδιον, «ἀμέτρητον, πολὺ, ἀερώδες,» Ἡσύχ.

ἀερίδην, ἴδε ἐν ἀεῖρω.

Ἀερία, ας, Ἰων. Ἡερίη, ης, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Αἰ-γύπτου· πῖσαν. ἐκ τοῦ ἀήρ· = ἡ ὀμιχλώδης ἢ σκοτεινὴ χώρα, Αἰ-σχύλ. Ἰκ. 78· πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 267· ἐπίσης καὶ τῆς Κρή-της, Πλίν. Hist. Nat. 4. 20.

ἀερίδες, «μέλισσαι,» Ἡσύχ.

ἀερίζω, (ἀήρ) εἶμαι ὡς ἀήρ· καὶ ἐπομένως, 1) εἶμαι λεπτός ὡς ἀήρ, Διοσκ. 1. 83. 2) εἶμαι γλαυκόχρως ὡς ὁ αἰθέρ, ἔχω χροῖα «οὐρανί,» ὁ αὐτ. 5. 100.

ἀερίκον, τό, ὄνομα φέρου ἰρσθέντους ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ, Γε-ώργ. Κεδρ. 742C.

ἀερίνος, ης, ον, = ἀερίδης, ὁμοίος ἀερί, Ἀριστ. Μεταφ. 8. 7, 5. 2) γλαυκός ὡς τὸ στερέωμα· ἐσθῆς, Πολυδ. 4. 119.

ἀερί-οικος, ον, κατοικῶν ἐν τῷ ἀερί, Εὐθύλ. Ἄδθλ. 16. (σκόμιμα ἠρωϊκ.).

ἀέριος, [ᾱ], ον, καὶ α, ον, Ἰων. ἡέριος, η, ον, (ὁ ἕρ) (ἀήρ). Ὁ ἐν τῇ ὀμίχλῃ ἢ ἐν τῷ πυκνῷ ἀέρι τῆς πρῶτης, Εὐρ. Φοίν. 1534.

II. ἐν τῷ ἀέρι, ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι, Εὐρ. Τρω. 546· ἐναέριος, κατ' ἀντιθ. τῷ χθόνιος, ὁ αὐτ'. Ἀποστ. 27· φύσις, Ἀριστ. Κόσμ. 3. 4· ζῶα, αὐτόθι 6. Λουκ. Προμ. 6· ἀέριον γένος, Πλάτ. Ἐπινομίς 984D.—Ἐπίρρ. -ως, Ἰάμβλ. περὶ Μυστ. III. εὐρύς, ἀπέραντος ὡς ἀήρ, ἄπειρος, Διόδ. 1. 33, κτλ.

ἀερέτις, ἡ, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ ἀέριος, ἄλλο ὄνομα τῆς ἀναγαλλίδος, Διοσκ. 2. 209.

ἀερχτος, ον, (ἔργω, εἴργω) ἄφρχτος, ἀνοικτός, Λυσ. 110, 42.

ἀεροθάμιον, [ᾱ], ον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι πορευόμενος, ἀεροθάτης, ἐπὶ πτηνῶν, πρβλ. Λοβ. Φρύν. σ. 431.

ἀεροθαπέω, πορεύομαι ἐν τῷ ἀέρι, περὶ τοῦ Σωκράτους, κατ' ἐνεστ. Ἀριστοφ. Νεφ. 225. 1503, Πλάτ. Ἀπολ. 19C:—ἀορ. μετοχ. ἀεροθαπέσας, Λουκ. Φιλόπατρ. 12.

ἀεροθάτης, ου, ὁ περιπατῶν ἐν τῷ ἀέρι, Πλούτ. 2. 952F.

ἀεροβολεῖ «τείνει», ἢ Ἡσύχ.

ἀερούραπος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι γραφεῖς, Ἀνθρ. Κρήτ. 211.

ἀεροδύτης, ἔς, Ἰων. ἡερ-, περιδυνόμενος ἐν τῷ ἀέρι, ἀετός, Ἀνθ. Π. 9. 223.

ἀεροδύνητος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἀνακινούμενος, ὑψούμενος, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1385· πρβλ. νιφόδολος.

ἀεροδρομέω, μέλλ. -ήσω, = διέρχομαι τὸν ἀέρα, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἰστ. 1. 10.

ἀεροδρόμιος, ον, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος διερχόμενος, ἄ. ὕδωρ, ἐπὶ ὑδραγωγείῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4335 (προσθ.)· πρβλ. Εὐστ. 1503. 10, Μίνασσ. Χρον. 143, 410.

ἀεροειδής, ἔς, [ᾱ], Ἐπ. καὶ Ἰων. ἡεροειδής, ἔς. Ὅμοιος τῷ στερεώματι ἢ τῷ ἀέρι, Πλάτ. Τίμ. 78C, Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φυσρ. 2. 3, 5:—ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ἀέρος, τοῦ στερεώματος, ὁ αὐτ. π. Χρωμ. 3, 8· πρβλ. ἀερώδης.—Περὶ τῆς Ὀμηρ. χρήσεως τῆς λέξεως ἴδε ἡεροειδής.

ἀερέσις, παρ' Ἡσύχ. κατ' οὐδ. «ἀερέων, μέλαν, βαθύ, μέγα», ἄλλαχού ὅμως μόνον κατὰ τὸν Ἰων. τύπον ἡερέσις, ὁ ἴδεν.

ἀερέθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀέρος, ἐκ τοῦ ὕψους, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐστάθ.

ἀεροκέλαδοι, «πιτυοκάμπ[τ]ται», ἢ Ἡσύχ.

ἀεροκόραξ, ἄκος, ὁ = κόραξ ἐναέριος, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστορ. 1. 16.

ἀεροκώνωψ, ωπος, ἐναέριος κώνωψ, αὐτόθι.

ἀερολεσχης, ου, ὁ, κομπορήμων, «κομψήγυρος», ἢ Ἡσύχ.

ἀερομαντεία, ἡ, μαντεία ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀέρος, Ἰσίδ. Ἰσπάλ. 8, 9, 13.

ἀερομάχη, ἡ, μάχη ἐν τῷ ἀέρι, Λουκ. Π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 18.

ἀερόμελι, ιτος, τὸ, ἡ τοῦ Οὐεργιλίου μελιτώδης δρόσος aërium mel (τινὲς λέγουσι τὸ μάκνα), Ἀθήν. 500D. ὡσαύτως καὶ ὄνιον μέλι, καὶ δροσόμελι, Γαλην. VI, 399E.

ἀερομετρέω, μετρῶ τὸν ἀέρα· ἐντεῦθεν = καταγίνομαι εἰς ματαίαν ἀνωφελεῖς θεωρίας· κατ' ἐνεστῶτ. ἀπαρ. Ξεν. Οἰκ. 11, 3. πρβλ. ἀεροθαπέω.

ἀερομύγης, ἔς, ἀναμειγμένος μετ' ἀέρος, Διογ. Λ. 7. 145, κτλ.

ἀερομιχλώδης, ἔς, = ὀμιχλώδης, Πτολ. Φάσεις κτλ. 900D, «ἀεριομυχλώδης νετος.»

ἀερομυθῶ, = μετεωρολογεῖω, περὶ σελήνης, Φίλων 1. 457:—ἐκ τοῦ ἀερόμυθος, ὁ αὐτ. 2. 268.

ἀερόμυθος, ον, ὁ μάταια φλυαρῶν, ὁ λέγων λόγους τοῦ ἀέρος, Φίλων II, 268, 46.

ἀερονηχίς, ἔς, (νήχομαι) ὁ νηχόμενος ἐν τῷ ἀέρι, περὶ τῶν νεφελῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 337.

ἀερονομεῖω, κινουῖμαι ἐν τῷ ἀέρι, Ἠιδ. 10. 30. πρβλ. χειρονομεῖω.

ἀερονόμος, ον, ὁ ἀέρι νεμόμενος. Ἰμέρ. Λ. 13, 6.

ἀερόδομαι, παθ. = γίνομαι ἀήρ, Ἡρακλειδ. Ἀλληγ. 22.

ἀεροπέτης, ἔς, (πίπτω) ὁ ἐκ τοῦ ἀέρος, τοῦ οὐρανοῦ πτώων, Σαχχουνιθ. παρ' Εὐστ. Εὐάχ. Πρ. 38C.

ἀεροπέτης, ἔς, (πέτομαι) πετόμενος ἐν τῷ ἀέρι, Ὀραπόλλ. 2. 124.

ἀεροπλάνης, ον, ὁ πλανώμενος ἐν τῷ ἀέρι, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἡεροφοῦτις.

ἀεροπορέω, πορεύομαι διὰ τοῦ ἀέρος, Φίλων 2. 116. 300.

ἀεροπόρος, ον, ὁ πορευόμενος διὰ τοῦ ἀέρος, Πλάτ. Τίμ. 40A., Φίλων.

ἀερόπος, «κοχλιάς», ἢ Ἡσύχ.

ἀερόπους, εἶδος πτηνοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1354· ἄλλ'

ὁ σχολιαστὴς φαίνεται συγχέων τὴν λέξιν πρὸς τὸ ἀερόψ = μέροψ, μελισσοφάγος· τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι παρεφθόρη τὸ κείμενον. ἀερο-σκοπία, ἡ, τοῦ ἀέρος ἐπισκόπησις καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ προφητεία, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 62, Τζέτζ.

ἀεροτόμος, ον, (τέμνω) ὁ τὸν ἀέρα τέμνων· φαίνεται ἡ λέξις ἐπινοηθεῖσα πρὸς παραγωγήν τοῦ ὀνόματος Ἀρτεμις, Κλήμ. Ἄλ. 668.

ἀερό-τονος, ον, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος τεινόμενος ἢ κινούμενος, ὑπὸ τοῦ ἀέρος παρσυσφόμενος, Φίλων ἐν τοῖς Ἀρχ. Μαθημ. 77.

ἀεροφανής, ἔς, διαφανής ὡς ὁ ἀήρ, Κύριλλ. Α. I. 732C.

ἀεροφόβος, ον, ὁ φοβούμενος τὸν ἀέρα, Cael. Aurel. de Morb. Acut. 3. 12.

ἀεροφοῦτης, ὁ τῷ ἀέρι φοιτῶν, πορευόμενος, «ἀέτον ἀεροφοῖται ἀστέρα μείνωμεν, ἀελίου λευκῆ πτέρυγι πρόδρομον,» Ἰων ὁ Χίτος ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 801 (835).

ἀερόφοιτος, ον, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος πορευόμενος, Δίσχυλ. παρ' Ἀριστοφ. Βατ. 1291.

ἀεροφόρητος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος φερόμενος, βασταζόμενος, Εὐδουλ. ἐν «Στεφανώλωσιον» 2. 2. (ὁ Meineke προστείνει ἀδρο-).

ἀεροφύης, ἔς, ὁ ἐκ τοῦ ἀέρος φύεις, «τί ἐστι γῆ; ἀεροφύεις βίβωμα,» Σακούδ. γν. 25.

ἀερό-χρους, ον, ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ἀέρος, τοῦ στερεώματος, γλαυκός, Διοσκ. 5. 85., ἄλλη γραφ. ἐν Ὀρρ. Λό. 264.

ἀερόψ, Ἰων. ἡερόψ, οπος, ὁ, Βοιωτ. ὄνομα τοῦ πτηνοῦ μέροψ, (ὁ ἕρ), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρ. 1354.

ἀερόψ, (ἀήρ) μεταβάλω εἰς ἀέρα, Ψευδ-Ἡρακλειδ.

Ἀλληγ. Ὀμ. 439· τὸ παθ. ἀερόδομαι, γίνομαι ἀήρ.

ἀέρρω, Διόλ. ἀντὶ τοῦ ἀεῖρω, Σαπφ. 91, Ἀλκαῖος 78 καὶ ἄορ. α' ὑποκατ. ἀέρση. Πανύσιος 6. 13. Dübner.

ἀερασιν, «τὴν δρόσον, Κρήτες,» Ἡσύχ.

ἀερασι-κάρηνος, ον, ὁ τὴν κεφαλὴν αἴρων, ὑψῶν αὐτὴν ὑπερηφάνως, Παυλ. Σιλ. Ἐκφρ. 397.

ἀερασί-αφος, ον, ὑψηλὸν ἔχων λόφον, Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 1061, Νόνν.

ἀερασίμαχος, ον, ὁ ἀεῖρων μάχην, ὁ κινῶν εἰς μάχην, αὐτῶν [θ'] υἱέας ἀερασίμαχος, Βακχυλίδης XIII, 67.

ἀερασίνοος, ον, συνηρ. -νοος, μεγάλοφρων, ὑπερήφανος, Νόνν. Ἰω. η', 44.

II. ἐνεργ. ὁ διεγείρων, ἀνυψῶν τὸν νοῦν· σίνος, πιθαν. γραφ. Ἰων. 9· ὡσαύτως: ἀερ. Βάκχου παρὰ Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. σ. 18. Gaisf.

ἀερασίπέτης, ἔς, (πέτομαι) = ἀερασιπότης, Κόνιν. Σμυρν. 3. 211.

ἀερασί-πόδης, ον, ὁ ἀερασίπους, Νόνν. Δ. 10. 401.

ἀερασί-πόρος, ον, ὑψηλὰ πορευόμενος, Νόνν. Δ. 1. 285.

ἀερασί-πότης, ον, ὁ, (ποτάομαι) ὁ ὑψηλὰ πετόων, Ἡσ. Ἄπσο. 316, Ἀνθ. Π. 5. 290.

ἀερασί-πότητος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσ. Ἐρ. καὶ Ἡμ. 775.

ἀερασί-πους, ὁ, ἡ, -πουον, τὸ, = ὁ αἴρων ὑψηλὰ τὸν πόδα, ζωηρῶς ἀναπηδῶν, ἵππο ἀερασίποδες, Ἰλ. Σ. 532:—συνγρ. ἀρασίποδες, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀρρ. 211.

ἀερασίφρων, ὁ «ἐγείρων, ἐπαίρων τὰς φρένας», Ἐτυμ. Μ.

ἀερατάζω, ἐκτεταμένως Ἐπ. τύπος τοῦ ἀεῖρω = αἴρω ὑψηλὰ, Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 738, Κελλ. Ἀπ. 19, κτλ., παρατ. ἡέρταζων, Ἀνθ. Π. 9. 12., Ἀπολλ. Ρόδ. κτλ.:—Ἐπ. ἀορ. ἀερατάσειε, Νόνν. Δ. 43. 99:—πλὴν τούτων τῶν τύπων, ἔχουμεν (ἐκ τοῦ ῥ. *ἀερατάω), ἀέρ. α' ἡέρτησε, Ἀνθ. Π. 6. 223, πρμ. παθ. ἡέρτηται, αὐτόθι 5. 230., Ὀπτ. Κ. 2. 99.

ἀερατώδης, ἔς, (εἶδος) ὅμοιος ἀέρι, Ἀριστ. Κοσμ. 4. 18: ἐλαφρῶς, ἐπὶ λεπτοῦ νήματος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1431.

2) ὡς τὸ ἀεροειδής, ἐπὶ χρώματος, τὴν χροάν, Διοσκ. 5. 170:—ὡς οὐσίαν, τὸ ἀερώδες, ἡ ἀερώδης φύσις, Ἐμπεδ. παρὰ Πλούτ. 2. 888B.

II. πλῆρης ἀέρος, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζῶων, 3, 6, 8, πρβλ. ἀεροειδής.

ἀέρωσις, ἡ, ἡ εἰς τὸν ἀέρα ὕψωσις, Νικήτ. Χρον. 294.

ἄεξ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀεῖ.

ἄεσα, ἄεσαμεν, συνηρ. ἄσαμεν, ἄεσαν· ἀπαρ. ἄεσαι, ἀήρ. α' (ἀνευ ἄλλου χρόνου ἐν χρήσει) = κοιμῶμαι, Ὀδ. Τ. 342., Γ. 151, 499., Ο. 40. οὐδαμῶς ἐν Τιτίδ. (Συγγενεῖς τῷ ἄημι, ἄω, πρβλ. πνέοντα.. ὕπνω, Αἰσχύλ. Χο. 622 καὶ Ὀψέρ. profulare somnum: πρβλ. Λοβ. Rheumat. σ. 144). [ᾱ ἐν ἄρσει ἢ ἐκ συναϊρέσεως, ἄ ἐν θέσει.]

ἀεσι[σ]ίμαινα, «ἡ τοῖς πνεύμασι τῶν ἀνέμων μαινομένη ἄεσις» δὲ τὸ ἐπιθέτον, ἢ Ἡσύχ.

ἄεσις, «πόνος, βλάβη,» ἢ Ἡσύχ.

ἀσειφροσύνη, ἢ, ἀφροσύνη, ἀνοησία· ἀσειφροσύνη, Ὀδ. Ο. 470, Ἦσ. Θ. 502.

ἀσειφρων, ον, γεν. ονος, = φρεσιν ἀσθεής, βλαφθεὶς τὸν νοῦν, ἀνόητος, μωρός, βλάξ, Ἰλ. Γ. 183. Ὀδ. Φ. 302, Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 333:—καὶ ἐπομένως ἀντὶ ἀσειφρων (ἐκ τοῦ ἀνω, φρήν) Βουτυρ. Λεξιλ. ἐν λ. ἀψαι.

ἀέσκοντο, «ἀνεπαύοντο, ἐκοιμῶντο,» Ἦσυχ. ἀετασία, «λύπη,» Σουίδ.

ἀετέα, «τὰ τῶ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα,» Ἦσυχ. ἀέτερος, [ᾱ] ον, (ἀετός) τοῦ ἀετοῦ, Σουίδ. πρβλ. αἰέτιος.

ἀέτη, «ἀέτας, πόρπας, περώνας,» Ἦσυχ. ἀετῆς, ἐς, ἴδε αὐετῆς.

ἀετιδέυς, [ᾱ], ἔως, ὁ, νεογόν ἀετοῦ. Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 47. ἀετίτης, [ἱ] λίθος, ὁ, ἀετολίθος, λίθος τις, καθὰ λέγεται, εὐρισκόμενος ἐν τῇ φωλεᾷ τοῦ ἀετοῦ, Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 35.

ἄεσμα, «φλόξ,» Ἦσυχ. ἀετμόν, «τὸ πνεῦμα,» Ἦσυχ.

ἀετόδρομος, ον, ὁ πετόμενος ὡς ἀετός, μεταφ. ὁ ἐφορῶν ὡς ἀετός, «μεγαθύμου ἀετοδρόμου Βασιλέως,» Θ. Λάσκ. Κωδ. Παρισ. 3048, φύλλ. 37 1^ο.

ἀετόμορφος, ον, ὁ ἔχων μορφήν ἢ σχῆμα ἀετοῦ, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 134.

ἀετόνυχες, (-ώνυχες, «βοτάνη,» Ἦσυχ. ἀετός, Ἐπ. καὶ Ἰων. αἰετός, (ἴδε ἐν τέλει), οὔ, ὁ, = ἀετός ὡς ὄνομα γένους ὀλοκλήρου, Ἰλ. Θ. 247. Τὰ ἐπίθετα αὐτοῦ παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ἀγκυλοχεῖλης, ὕψιπέτης, ὕψιπετής, αἰθῶν, μέλας, κάρτιστος καὶ ὀκίστος πετηνῶν, δεύτατος δέρεκεσθαι, καὶ ἐν σγῆσι πρὸς τοὺς οἰωνοὺς τρελειότατος, Ἰλ. Θ. 247· πρβλ. Μ. 209, Ὀδ. Β. 146.—³Ἦτο εὐνοούμενον πτηνὸν τοῦ Διός· ὅς τε οἰοῦν αὐτῷ φίλτατος οἰωνῶν, Ἰλ. Ω. 310· οὕτω παρὰ Πραγ. Διός.. πτηνὸς κῶν, Ἰσχυλ. Πρ. 1022· πρβλ. Ἄγ. 136. ὁ σκηπτροβάμων ἄ., κῶν Διός, Σοφ. Ἄποισ. 766:—παροιμ. αἰετός ἐν ποτανοῖς, Πινδ. Ν. 3. 138· ἀετός ἐν νεφέλαισι, περὶ πράγματος ὅλος ἀνεφρίτου, Ἄριστοφ. Ἰκ. 1013· ἀετὸν κάρθαρος μαιεύσομαι, (ἴδε ἐν λέξ. μαιεύσομαι)· τὰ διάφορα εἶδη διακρίνονται δι' εἰδικωτέρων ὀνομάτων, ἄ. γνήσιος, φαίνεται νὰ εἶναι ὁ χρυσαέτος, Ἄριστοφ. Ἰ. Ζ. 9. 32. ὁ κέξ. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ δὲ τούτῳ ἀπαριθμῆί καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη· πυγαργός, πλάγγος ἢ νηττοφόρος, μελανάετος, περκνωπτερος ἢ ὑπάετος (γυτ-), ἀλιάετος. 2) ἀετός, ὡς σημάδι παρὰ Πέρσας, Ξεν. Κύρ. 7. 7. 4. καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, Πλουτ. Μάρ. 23. κτλ. II. ἰχθύς σελαχῶδης, Ἄριστοφ. Ἰ. Ζ. 5. 3.

III. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ σημαίνει τὸ ἀέτωμα τῶν οἰκίων καὶ τῶν ναῶν, Λατ. fastigium, Ἄριστοφ. Ὀρ. 1110, ἔνθα ὄρα Σχόλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 160 Π. 80, καὶ λέγεται ὅτι ἐπενοήθη ὑπὸ Κορινθίων, Πινδ. Ο. 13. 29:—ὡσαύτως καλεῖται τύμπανον καὶ δέλτα· πρβλ. Βαλκ. Διατριβ. σ. 214. (Εὐρ. Ἄποισ. 764)· ὁ Ἰων. τύπος αἰετός εἶναι ἐν συνεχείᾳ χρήσει παρὰ τοῖς Ἐπ. καὶ Λυρ. ποιηταῖς, ἀλλ' ὁ μόνος δόκιμος Ἄττ. τύπος εἶναι ἀετός, ἄν καὶ αἰετός συγνάκις εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὸς Τραγ. κτλ.· πρβλ. ἀεί. Ἔτερος τύπος αἰητός ἀναγινώσκειται νῦν ἐν Πινδ. Π. 4, 6· ἴδε Βέργκ. Ἄνακρ. 99, Ἄρατ. 522, 691. Ὁ διαλεκτ. τύπος αἰθετός, ὁ ἔ. αἰφετός, ἀναπερόμενος ὑπὸ Ἦσυχ. ὑποστηρίζει τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ἀφ, ἴδε ἐν λέξ. ἀτω (Α). [ᾱ], Πιερα. Μοῖρ. 231, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παραγωγῶσι καὶ συνθέταις].

ἀετοφόρος, ὁ φέρων τὸν ἀετὸν, τὴν σημαίαν, Λατ. aq uilifer, Πλουτ. Καῖσ. 52· πρβλ. ἀητοφόρος.

ἀετώδης, [ᾱ], ἐς, (εἶδος) = ὁμοῖος ἀετῷ, Λουκ. Ἰκαρομ. 14. ἀέτωμα, [ᾱ], τὸ, ἀετός, III. τὸ τῆς ὀροφῆς τρίγωνον, Λατ. fastigium, οἴκου, Ἰππ. Ἄρθρ. 808· πρβλ. Τιμ. 50. Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰουδ. 3. 6, 4· ἀέτωμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 481. 5.

ἀέτωσις, [ᾱ], ἔως, ἡ κατασκευὴ ἀετώματος, Λατ. fastigatio, Ἀθῆν. περὶ Μηχ. σ. 4.

ἀεφανέω, «λαμπρῶν,» Ἦσυχ. ἀεχῆνης, «πένητες,» Ἦσυχ.

ἀέχοντο, «ῶρων,» Ἦσυχ. ἀξα, ἢ, (ἴδ. ἄζω) = θερμότης, ἡλείου, Ὀππ. Κ. 1. 134. πρβλ. 3. 324. ἔφρασία, ἐφρότης τοῦ δέρματος: χροός, Νίχ. Θ. 304, ἔνθα ὁ Schneid. ἔχει ἀτῆ· ἀλλ' ἐν Ὀδ. Χ. 184 παλαιὰ ἀσπίς (σάκκος) λέγεται ὅτι ἦτο πεπαλαγμένον ἄζῃ, = κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀναθαράας ἢ εὐρωτός:—ἐπιφθῆρας ὑποστάθμης, Σχόλ. εἰς Θεόφρ. 5. 109.

ἀξα, «ἀσθολός, κόνις, παλαιότης· κόπρος ἐν ἀγγελίῳ ὑπομεινάσα,» Ἦσυχ. ἀζαθάει τύχαι (= ἀγαθᾶ τύχα), Ἐπιγρ. Κύπρου ἐν Bezzenb. Beitr. VI, σ. 212.

ἀζαίω, (ἄζω) ἑθραίνω· καταξηραίνω· ἀόρ. ὑποτακτ. ἀζήνη - ἄνηται. Νίχ. Θ. 205, 368. (ὁ Schneid. ἀναγινώσκει καὶ αὐαίνω· κατὰ Κώδ. II.) Πισθ. ἀζαίνεται, (Schneid. αὐαίνεται), αὐτόθι 339· πρβλ. ἀζάνω, καταξαίνω.

ἀζάλαι, «νέαι καὶ ἀπαλαι,» Ἦσυχ. ἀζάλεος, α, ον, ἑθρός, ἀπεξηραμμένος, οὔρος Ἰλ. Γ. 491· Ὀδ. Ι. 234 κτλ.: βῶν ἀζαλέην, ἑθρᾶν ὀδρᾶν βοός, Ἰλ. Π. 239:—ἀζ. γῆρας, ἀπεξηραμμένος, ἄνευ ἰκμάδος, Ἐπιτάρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6280, 12. Πλουτ. 2. 789B. 2) μεταφ. ἑθρός, τραχὺς, σκληρός, ὡς τὸ ἀτεγκτός, Ἀνθ. Π. 5. 238. ἴδε Λοθ. Δί. 648.

II. ἐνεργ. ὁ ἑθραίνων, καταξηραίνων, Σείριος, Ἦσ. Ἄσπ. 153. πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 679. ἐπὶ ἔρωτος· μα- νίαι, Ἰβου. 1:—ποιητ. λέξις.

ἀζαλές, «πολύτπουν, καὶ ὀλιγότπουν,» Ἦσυχ. ἀζάλη, «νήνεμος γαλήνη,» Ἦσυχ.

ἀζαλος, ον, ὁ μὴ ζαλιζόμενος ἐκ τρικυμίας, Ψευδ-Χρυσ. τομ. 7, σ. 400.

ἀζάμιος, Δωρ. = ἀζήμιος. Ἄζανία, ἢ, χώρα τοῦ Ζηνός (Ζάν) ἢ Διός, ὁ ἔ. Ἄρκαδία, Στέρ. Βυζ.

ἀζάνω, = ἀζαίω, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἄφρ. 271. Ἐν τῷ παθ. ἀζαπᾶ, «πιστάνη,» Ἦσυχ.

ἀζαραπατεῖς, «οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσας,» Ἦσυχ. πρβλ. Ἄζαθαρίτης, Κτησίας παρὰ Φωτ. Βιβλιοθ. 42, 21.

ἀζάτη, «ἐλευθερία,» Ἦσυχ. ἀζαυτός, «παλαιότερος καὶ κόνις,» Ἦσυχ.

ἀζεῖω, «ἀζειθεῖ, ζέει,» Σουίδ. ἀζειρεῖ, (ἄζει;), «ἑθραίνει, ἀζαίνει,» Ἦσυχ.

ἀζειρον, «ἀποικικόν,» Ἦσυχ. ἀζερος, «ἀγαθός,» Ἦσυχ.

ἀζενον, «γενειώοντα,» Ἦσυχ. ἀζέσιμοι, «κύνκοι ταῖς πτέρουσι ἐναπολαμβάνοντες,» Ἦσυχ.

ἀζετον, «ἄπιστον, Σικελοί,» Ἦσυχ. ἀζετώ, ἀναζητῶ, ἐξελέγχω, εἰ δὲ τί κα ἀζετωθέωντι, [186] Ἐπιγρ. Δελφ. 2034_μ.

ἄ-ζευκτος, ον, ὁ μὴ θεθείς ὑπὸ ζυγῶν, Διον. Ἄλ. 2. 31 κτλ.· ἄζ. γάμου, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Αὐσ. 217· καὶ ἄνευ τῆς λέξεως γάμου, π. χ. παρθένος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 897.

ἀζήλια, ἢ, ἑλληψις ζηλοτυπίας, Κλήμ. Ἄλ. 171. II. ἀπλότης, Πλουτ. Λυκούρ. 21.

ἄ-ζήλιος, ον, ὡς τὸ ἀζήλωτος, ὁ μὴ ἀξιοζήλωτος, ἀνιαρός, χαλεπός, γῆρας, Σιμων. Ἰαμβ. 1. 11· φρουρά. Αἰσχύλ. Πρ. 143:—βίος, ἔργον, Σοφ. Τρ. 284, 745· θέα, Ἦλ. 1455. Ἐν χρηστ. παρ' Ἡρόδ. 7. 140· ἀζήλα πέλει, = ἅπαντα εὐρίσκοντα ἐν κακῇ καταστάσει· ὁ Λοθ. ἐν Ἀγλαοφ. 1353 διορθοῖ αἰθῆλα. 2) μικροῦ ἢ ὀλίγου ἀξίος, Πλουτ. Λυκούρ. 10.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ φθονῶν, Ἀθῆν. 594C.

ἄ-ζηλοτύπητος, ον, ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς ζηλοτυπία, Πλουτ. 2. 787D.

ἄ-ζηλότυπος, ον, ὁ μὴ ζηλότυπος, Πλουτ. Σύγκρ. Λυκούρ. Νουμ. 3.

ἀζήλωτος, ον, ὁ μὴ ἀξιοζήλωτος, «ἀζήλωτος γάρ ἐστιν, ὅστις ἔχει τι, ὁ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν,» Σχόλ. εἰς Γοργ. Πλάτ. 469.

ἄ-ζήμιος, ον, ἀπηλλαγμένος περαιτέρω ζημίας, τιμωρίας χρηματικῆς, Ἠρόδ. 6. 92. 2) ἄνευ ζημίας, χωρὶς νὰ ὑποστῇ βλάβῃ, Λατ. immunis· ἀπιθὶ ἀζ., ὁ αὐτ. 1. 212.—ἐν νομικῇ χρήσει, ἀελασθῆ καὶ ἀζήμιον παρεχέτω, Πλάτ. Νόμ. 865C· ἀτιμώρητος, Εὐρ. Μῆδ. 1050, Ἄριστοφ. Βάτρ. 407, Ἄντιπῶν 123. 37, κτλ.—ὑπὸ τινος. Πλάτ. Πολ. 366A· ὁ μὴ ἀξίος τιμωρίας, Σοφ. Ἰπ. 1102· μ. γεν. ἀσεβημάτων ἀζ., Πολυδ. 2. 60. 5.—Ἐπίρρ. -ίως, = ἀτιμώρητος, Φιλῆμ. Ἀδελ. 10· ὡσαύτως ἄνευ ἀπάτης, = τιμίως, Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰουδ. 15. 4, 4.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ ἰσοδυναμῶν πρὸς τιμωρίαν, ἀδολός, ἐπὶ ἀσστηρᾶς προσδέψμενος, Θουκ. 2. 37. οὐκ ἀζ., Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἄρχ. 15. 5. 1.

ἀζημιώτος, ον, ὁ μὴ ζημιούμενος, Σεκούνδ. γν. σ. 23. ἀζήρις, (ἀζήλις, Πολυδ.) «τοῦ ἀρματίου ξύλου,» Ἦσυχ.

Ἄζησια, ἢ, ἐπώνυμον τῆς Δήμητρος, πισθ. ἐφθαρμένον ἐκ τοῦ Λύξησια, Σοφ. Ἄποισ. 809.

ἀζήται, «οἱ ἐγγύτατοι τοῦ Βασιλέως,» Ἦσυχ. ἀ-ζήτητος, ον, ὁ μὴ ἐξετασθείς, Αἰσχίν. 57. 3.—Ἐπίρρ. ἀζήτητως ἔχειν τινός, Φίλων 1. 96.

ἀζήτως, «ὁ σεβαστός,» Σουίδ.—ἀζήτητός, καὶ ἐπίρρ. ἀζη- τῶς, μετὰ ψιλῆς, Ζωναρ.

ἀζηχῆς, ἐς, ἄπικυτος, ὑπερβολικός· ἐδύνη, Ἰλ. Ο. 25,

δρυμαγδός, Ρ. 714· οὐδ' ὡς ἐπίρρ. ἀζήχες φαγέμεν καὶ πίεμεν, Ὀδ. Σ. 3. [ἔτις] ἀζ. μεμακίαι, Ἰλ. Δ. 435.
II. τραχὺς, σκληρὸς· κορύνῃ, Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 99· θυμὸς, ἄλλη γραφ. Ἰλ. Ο. 25, πρὸλ. Λοβ. Αἴ. 648. (Ἐπ. λέξις ἴσως παλαιὸς διαλεκτ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀδιεχῆς (α ἀθροιστ.) ἴδε ἐν: ζα-).

ἀζήωρα, «ταχέα, πυκνά», Ἡσύχ.
ἀζόκροτος, ἡ ἔηρασία, Εὐστ. Ἰλ. Σ. 648.
ἀζομαι, ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.— ἐνεργ. μόνον παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 134· μετοχ. **ἀζοντα**, Σέβουμαι, φοβούμαι τινα, μάλιστα τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γονεῖς.. ἀζόμενοι.. Ἀπόλλωνα, Ἰλ. Α. 21, μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζειν, Ὀδ. Ρ. 401· ἀκολουθοῦντος ἀπαρεμφάτου· χειρὶ δ' ἀνήπτοιον Διὶ λείβειν.. ἀζομαι, Ἰλ. Ζ. 267· εἰνόντος οὐχ ἄζο.. ἐσθόμεναι, Ὀδ. Ι. 478· ἄζ. μὴ.. Ἰλ. Ε. 261:—οὕτω παρὰ Θεόγν. τίς δὴ κεν... ἀζοιτ' ἀθανάτους, 478· καὶ παρὰ Τραγ. τίς οὖν τράος οὐχ ἄζεται, Αἰσχύλ. Εὐμ. 389· Παλλάδος ὑπὸ πτεροῖς οὐτα ἄζεται πατήρ (δὴλ. Ζεὺς), σέβεται... αὐτῷ 1002· ἄζονται γὰρ θναίμους, ὁ αὐτ. Ἰκ. 651· πλόκαμον οὐδαμ' ἄζεται, αὐτῷ 884 (ἄπαντα λυρ.) οὐχ ἄζομαι θανεῖν, δὲν φοβούμαι τὸν θάνατον... Εὐρ. Ὀρ. 1116. (κοιν. οὐ χάζομαι, πρὸλ. Ἐλμολ. Ἡρακλ. 600, Μοικ. Ἀλκ. 336). **2)** ἀπολ. κατὰ μετοχ. πεφοβημένος. Ὀδ. Ι. 200· ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος, Σοφ. Ο. Τ. 155. (ἐκ √ΑΓ ἴδε ἄγος, ἄγος, ἄγνός, ἄγιος).

ἀζον, «μέλαν, ὑψηλόν», Ἡσύχ.
ἀζοξ, «ὕλη», Ἡσύχ.
ἀζος, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ ἄοζος, δοῦλος, θερλάπων, οἰκέτης, Κλείταρχ. παρ' Ἀθην. 267C.
ἀ-ζυγῆς, ἐς, = ἀζυξ, Κλήμ. Ἀλ. 106.
ἀ-ζυγος, ον, = ἀζυξ, ὁ μὴ εἰς γάμον ἐλθὼν ἢ ἀνήκων· κόιτη, Λουκ. Ἐρ. 44. **2)** κατὰ πληθ., οὐχὶ ζευγος, σανδάλια, Στράβ. 259.

ἀζυγοστάτιστος, ον, ἀζυγιστος, Ψευδ-Χρυσ. τόμ. Ζ', σ. 339.
ἀ-ζυμος, ον, ὁ ἄνευ ζύμης ἢ ζυμώσεως, Πλάτ. Τιμ. 74D:— ἐπὶ ἄρτου, ἀζυμος ἄρτος, Ἀθην. 109B. ἄρτοις ἀζ., ἀζυμια λάγανα, Ἐβδ. (Ἐξοδ. κβ', 21. Λευιτ. θ', 4):—ἀπολ. ἀζυμια, τὰ Ἐξοδ. ιδ', 15· ἀλλὰ τὰ ἀζυμια = ἡ ἐορτὴ τῶν ἀζύμων, Εὐαγγ. Μάρκ. ιδ', 1. Εὐαγγ. Λουκ. κβ', 1.

ἀζυμότης, ἡ, ἑλλειψὶς ζύμης, Μακ. Αἰγ. Ὀμ. 24.
ἀζυμοφογία, τὸ ἐσθίειν ἀζυμον ἄρτον, Ἰουστ. Μάρτ. 231D (κατὰ πληθ.).

ἀζυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, (ζεύγνυμι) ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ζυγόν, ὁ μὴ ἀποτελὼν ζευγος, Ἀρχιλ. 157, καὶ ἐπομένως = ἄγαμος, Εὐρ. Βάχχ. 694· περὶ Παλλάδος, τῆς παρθένου θεᾶς, ὁ αὐτ. Τρω. 536· μ. γεν. συναπομένους, ἀζυξ λέκτρων, γάμων, εὐνῆς, Λατ. nuptiarum expers, Εὐρ. Ἰππ. 546, Ι. Α. 805, Μῆδ. 673. Π. μόνος, ἄτε περ ἀζυξ ὦν ὡσπερ ἐν πεττοῖς, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 2, 10.

ἀζω, ἴδε ἐν λ. **ἀζομαι**.
ἀζω (Α), ἀποξηραίνω, ὁπότε χροῖα Σείριος ἀζει, Ἡσ. Ἀσπ. 397· πρὸλ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 585. Ἀλκαῖος 39:—Παθ., [ἀγέριος] ἀζομένη κείται = κείται ξηραίνουμένη, Ἰλ. Δ. 487· (ἐκ τῆς √ΑΖ παράγονται καὶ τὰ **ἀζα**, **ἀζαίνω**, -άνω· τὰ δὲ αὐω, αὐαίνω, παράγονται ἐξ ἄλλης βίξης).

ἀζω (Β), = κρᾶζω ἃ (ὡς αἰάζω, φωνῶ αἰαί), στενάζω, οἰμώζω, Σοφ. Ἀποσπ. 808:—καὶ ἴσως αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ μέσου, εἴ τις.. ἀζήται κραδίην ἀκαχήμενος, Ἡσ. Θ. 99.
2) πνέω, ἐκπνέω ἀβρότως, «τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀβρότως ἐκπνεῖν ἀζειν λέγουσιν Ἀττικοί», Νικοχάρ. Ἀδῆλ. 2· πρὸλ. αἰάζω 2, αἰάζω.

ἀζώεα, ἡ, (ἄζωος) = ἑλλειψὶς ζωῆς, Πορρ. παρὰ Στοδ. Ἐκλογ. 1. 820.

ἀζωλή, «ἀγανάκτησις», Ἡσύχ.
ἀζωλικός, ἡ, ὄν, = τῷ ἐπομ. Ψελλ. ἔνθα κατωτέρω.
ἀ-ζωνος, ον, ὁ μὴ περιριζόμενος ὑπὸ ζώνης ἢ χώρας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐπιχωρίους θεότητας· Serv. Οὐεργ. Αἰν. 12. 118, Ψελλ. Ἐκθ. Δογμ. Χαλδ. 114.

ἀ-ζωος, ον, (ζωή) = ἄνευ ζωῆς, Πορρ. **II.** (ζῶον) μὴ ἔχων σκώληκας ἐν ἐαυτῷ, περὶ φύλου, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4.15. 3.

ἀζωπες, «αἱ ἔηραϊ ἐκ τῆς θεωρίας», Ἡσύχ.
ἀζωρος, «ὁ εὐκράτος οἶνος· καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Ἀργού», Ἡσύχ.

ἀ-ζωστος, ον, (ζώννυμι) ὁ μὴ ἐζωσμένος ἐνεκα σπουδῆς, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 343, καθόλου μὴ ἐζωσμένος, Πλάτ. Νόμ. 954A.

ἀζῶτες, «οἱ μὴ εἰς τὰ συνενθώτα παρόντες», Ἡσύχ.
ἀζωτον, «ἀβίωτον», Ἡσύχ.

ἀ-ζωτος, ον, = ἀζωστος, Ἐτυμ. Μ. 22. 20.
ἀη, «ἔπνει, ἐφύσα», Ἡσύχ. παρατ. τοῦ **ἀημι**, Ὀδ. Μ. 325 καὶ Ε. 458.

ἀηδέω, αἰσθάνομαι ἀηδῖαν πρὸς τι. δειπνῶ· ἀηδησεῖεν, κατὰ τὸ Βιενν. Χειρόγρ. ἐν Ὀδ. Α. 134, ἔνθα νῦν γράφεται ἀδήσειεν, (ἴδε ἀδέω).

ἀηδῆς, ἐς, (ἦθος) δυσάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν, ἄστος, ναυτιώδης, ἐπὶ τροφῆς, φαρμάκων, κτλ. Ἰππ. Ἀφ. 1246, Πλάτ. Νόμ. 660A. **2)** καθόλου: περὶ παντός δυσάρεστου πράγματος, ὡς, οὐδὲν οἱ ἀηδέστερον ἔσεσθαι, Ἡρόδ. 7. 101, Πλάτ. Νόμ. 893A, καὶ ἄλλ.—Παρὰ Πλάτωνι συγγνώμις ἐπὶ διηγῆσεως, ἀηδές, ἢ οὐκ ἀηδές ἐστί, Ἀπολ. 33C. 41B. Φαίδων 84D:—συγκρ. ἀηδέστερος. Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτέρω:—ὑπερβ. **ἀηδέστατος**, Πλάτ. Νόμ. 663C. Φαίδρ. 40B. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων, δυσάρεστος, ἐπαχθής, οὐκ ἀνεκτός· ἀπογηγράσκων ἄ. γίγνεται, Ἀλεξ. Ἀδῆλ. 15· πρὸλ. Δημ. 1147.12. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7.13, καὶ ἄλλ. τινί, εἰς τινα, διὰ τινα, Πλάτ. Φαίδων 91B.

III. ἐπίρρ. -δῶς, δυσάρεστος· ζῆν, ὁ αὐτ. Πρωτ. 351B· πρὸλ. Φαίδωνα 88C. καὶ ἄλλ. ἀηδῶς ἔχειν τινί, διατελῶ ἐν δυσάρεστον σχέσει πρὸς τινα, Δημ. 500.15· οὕτως: ἀηδῶς διακεῖσθαι, ἀηδῶς διατεθῆναι, πρὸς τινα, Λυσ. 145, 36. Ἰσοκρ. 237A. **2)** δυσάρεστος, ἀκουσίως, οὐκ ἄ., Πλάτ. Πρωτ. 335C, καὶ ἄλλ.

ἀηδία, ἡ, ἀηδία, ναυτία, σιχασιά, ἐπὶ φαρμάκων, Ἰππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 387. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ προσώπων, τὸ εἶναι δυσάρεστον, ἀπεχθῆ, Δημ. 564.12. Αἰσχίν. 64. 3. Θεοφρ. Χαρακ. 20· τὴν σὴν ἄ., τὴν μισήτην σου παρουσίαν, Αἰσχίν. 77.12. **2)** τὸ μὴ εἶναι τινα εὐχαριστήριον, ἀηδία, δυσάρεσκια, Πλάτ. Φαίδρ. 240D. Νόμ. 802D. κτλ.:—πληθ. ἄ. καὶ βαρῦτητες, τῶν ἄλλων, Ἰσοκρ. 239B.

ἀηδιῶ = προσηνῶ ἀηδῖαν τὴν γεῦσιν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 92:—παθ. αἰσθάνομαι ἀηδῖαν, Ἐκκλ.

ἀηδισμός, ὁ, ἀηδία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λέξιν ἠδονή, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 87.

ἀηδονεῖος, ον, = ἀηδόνιος, ὕπνος ἀηδ., παροιμ. περὶ τοῦ ἐλαχίστου, ὀλιγίστου ὕπνου, Νικοχ. Ἀδῆλ. 3· πρὸλ. Νόνν. Δ. 5. 411.

ἀ-ηδονία, ἡ, ἀπώλεια ἢ ἑλλειψὶς ἠδονῆς, Διογ. Α. 2. 89. 90.
ἀηδονιδεὺς, ἔως, ὁ, μικρά, νέα ἀηδῶν (νεογνόν), «ἀηδονάκι», Θεοφρ. 15, 121, κατὰ ποιητ. πληθ. ἀηδονιδῆες, πρὸλ. Βαλκ. ἐν τῷ τῶπ (σ. 401B). πρὸλ. ἀηδόνεος.

ἀηδόνιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἀηδῶνα, γόος, νόμος ἄ., ὁ θῆνος τῆς ἀηδόνος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 420, Ἀριστοτ. Βάτ. 684· πρὸλ. ἀηδόνεος.

ἀηδονίς, ἔδος, ἡ = ἀηδῶν, Εὐρ. Ρῆσ. 550. Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 94. Θεοφρ. 8. 38· Μουσάων ἀηδονίς, περὶ ποιητοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 414. περὶ κορασίου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 551, 6:—Ἰπποκρ. μόνον κατὰ τὸν τύπον.

ἀηδῶ, = ἀηδῶν: ἐκ τοῦ τύπου τούτου ἔχομεν γενικὴν ἀηδοῦς, Σοφ. Αἴ. 628 (ὁ Σχολ. λέγει ὅτι εἶναι Μυτιλην. τύπος), κλητ. ἀηδοῖ, Ἀριστοτ. Ὀρ. 679.

ἀηδῶν, ὄνος, ἡ, (αἰεῖω) ἡ ἄδουσα, ἦτοι ἡ ἀηδῶν, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 201· παρ' Ὀμ. περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πανδάρου, μεταβληθεῖσας εἰς ἀηδῶνα, Ὀδ. Τ. 518, ἔνθα ἡ περιγραφή (ἦ τε θαμὰ τρωπῶσα χεεὶ πολυηχέα φωνήν) σαφῶς δεικνύει τὴν ἀηδῶνα, ἂν καὶ τὰ ἐπιθέτα χλωρῆς (Ὀδ. ἐνθ' ἀνωτ.), χλωραύχην (Σίμων. 73), ὀλίγον ἀρμόζουσιν εἰς τὸ χρῶμα αὐτῆς· πρὸλ. καὶ ξουθός, ποικιλόδετρος, καλεῖται δὲ καὶ λίγεια, λιγύφωνος, κτλ., διὰ τὴν φωνὴν αὐτῆς:—Μουσῶν ἀηδόνες, περιφρασὶς ἀντὶ ποιητῶν, Βαλκ. Εὐρ. Φοίν. 321· τεταὶ ἀηδόνες, = τὰ ἄσματά σου, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 47· ζωρούσας ἔλιπες γὰρ ἀηδόνας = ἄσματα. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 618 α. 9. **2)** τὸ στόμιον τοῦ αὐλοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 560· οὕτω καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ αὐλοῦ, ὁ αὐτ. 923.—Τὸ ἀρσ. εἶναι γεωστὸν μόνον ἐκ τῆς Ἀνθ. Π. 7. 44, Εὐστ. 376. 24, (Ἀττικὸς ἀνήρ τὸν αἶγα λέγει ὡσπερ καὶ τὸν ἀηδῶνα).

ἀηθεῖα, ἴων. ἀηθήη. [ἦ], ἡ, (ἀήθης) ἡ καινότης καταστάσεως τινος, Βατρ. 72· ἀήθ. τινός = ἀπειρία· Οὐκ. 4. 55· ὑπὸ ἀηθεῖας = εἰς ἀπειρίας, Πλάτ. Θεαίτ. 175D:—πρὸλ. ἀηθία.

ἀηθέσσω, ποιητ. ἀντὶ ἀηθέω = εἶμαι ἀσυνήθιστος, μ. γεν. ἀήθεσσω γὰρ ἔτ' αὐτῶν, Ἰλ. Κ. 493 (τὸ μόνον Ὀμηρ. χωρίον ἐνθ' ἀπαντῆ)· οὕτως ἀηθέσσοις δύσας, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 38., ἀηθέσσοντες, Νικ. Ἀλεξίρ. 378:—Παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. 1.1171· ἀηθέσον φαίνεται κείμενον χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ ἀηθέσσων.

ἀήθης, ἐς, (ἦθος), ἀσυνήθης, παράδοξος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 563· εἰς ἀήθη δώματα, Σοφ. Ἀποσπ. 517:—Ἐπίρρ. -θως = ἀπρρσ-

δοκίμως, Θουκ. 4. 17. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ συνειδημένος εἰς τι, μετὰ γεν., μάχης, Θουκ. 4. 34, πρὸς. Πλάτ. Θεαίτ. 146B, καὶ ἄλλ. — ἀθήβεις τοῦ κατακούειν, τοῦ προπληκίζεσθαι, Δημ. 15. 28., 538. 2:—ἐν Σοφ. Τρ. 869 ὁ Wunder γράφει ἀθήβεις. **2)** ὁ ἀνευ ἤθους ἢ χαρκτηῖρος, τραγωδία, Ἀριστ. Ποιητ. 6, 15· πρὸς. 24, 14.

ἀθηθία, ἡ, = ἀθήθεια, Εὐρ. Ἐλ. 418.
ἀθηθίζομαι, ἀποθ., εἶμαι ἀσυνήθιστος εἰς τι πρᾶγμα. Στράβ. 198.

ἄηκες, «τὸ μὴ ἴκονημένον ξίφος,» Σουίδ.
ἄημα, τό, πνοή ἰσχυρά, ἄνεμος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1418. Εὐμ. 905· δεινῶν ἄ. πνευμάτων (Λοβ. λειῶν), Σοφ. Δί. 674.

ἄημι, γ' ἐν. ἄησι, Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 516. γ' δὲικ. ἄητον (οὐχ' ἄετον), Ἰλ. I. 5. γ' πληθ. ζεῖσαι, Ἦσ. Θ. 875· προστακτ. γ' ἐν. ἄητω, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 768· ἀπαρ. ἄηται, Ὀδ. Γ. 183, Ἐπ. ἄημεναι, αὐτοῖς 176· μετοχ. ἄεῖς, ἀέντος, Ἰλ. E. 526· παρατ. γ' ἐν. ἄη, Ὀδ. M. 325., E. 458 (πρὸς. διαήμε), γ' πληθ. ἄεσαν, Ἀπολλ. Ρόδ.:—παθ. γ' ἐν. ἄηται, παρατ. ἄητο, μετχ. ἄήμενος, ἴδε κατωτέρ. (Ἐκ √ΔΓ (ἀντὶ ΓΑ) παράγονται καὶ τὰ ἄω, ἀήτης, αὔρα, (ῥέ. ἄΦρα), ἄηρ, (Διολ. αὐήρ ἢ ἄΦήρ), αὔω, ἰαῦω, ἄεσα (ἄω), ἀάξω, ἄξω B, αἴω (ἄημι), ἀεσθω:—πρὸς. Σανκρ. vā, vāmi, (spiro), vātas, vāyus (ventus), Λατ. ventus, Γοθ. vaia (πνέω), vinds (ἄνεμος): Παλαι. Σκανδιν. vindōr κτλ.). Ἐπ. ῥῆμα = πνέω δυνατὰ, φυσῶ, ἐπὶ τῶν ἀνέμων· τῷ τε Θρησκῆθεν ἄητον. Ἰλ. I. 5, πρὸς. Ὀδ. Γ. 176, 183, κτλ. οἱ τε νεφέρα .. διασκιονῶσιν ἀέντες, Ἰλ. E. 526, ἀνέμων .. μένος ὑγρὸν ἀέντων, Ὀδ. T. 440, πρὸς. Ἦσ. Θ. 871 κέξ.:—οἱ παθ. τύποι εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ἐπὶ ἀκριβῶς παθητικῆς ἐννοίας = δέρομαι, καταπνέομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑόμενος καὶ ἀήμενος, Ὀδ. Z. 131· ἀλλὰ κοινότερον ἀπολ. = φέρομαι τῆδε κακέῖσε, κυμαίνομαι, ὡσεὶ ὑπὸ ἀνέμου: διγα θυμὸς ἄητο = ὁ νοῦς αὐτῶν ἐκυμαίνεται τῆδε κακέῖσε, ὃ ἐ. διετέλει ἐν ἀμφιβολία ἢ φόβῳ, Ἰλ. Φ. 386· θυμὸς ἄηται περὶ παίδων, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 688· ἀλλὰ: μαρτύρια ἄηται ἐπ' ἀνθρώπους, φέρονται ὡς διὰ τοῦ ἀέρος τῆδε κακέῖσε μετὰ τῶν ἀνθρ. ἀκαταλήπτως, Πινδ. Ἰ. 4, 15· περὶ τ' ἀμφὶ τε κάλλος ἄητο, ὀλόγυρά τῆς ἔπνεε κάλλος Ruhnk Ἰμ. Ὀμ. εἰς Δήμ. 276· οὕτω ποῖον ἄητο ἀπὸ κρηθεν, Ἦσ. Ἀστ. 8.

ἀηνά, «δένδρα μικρὰ ἄκαρπα,» Ἡσύχ.
ἀήπιον, «τὸ μὴ πρᾶον,» Σουίδ.

ἄηρ, ἄερος, παρ' Ὀμ. ἄηρ, ἡέρος, ἐνῶ ὁ Ἰππ. (Ἄερ. 282, 290) ἔχει τὴν ὄνομα. ἡήρ, Αἰολ. αὐήρ, Δωρ. ἄσηρ, (ῥέ. ἄΓήρ), Ahrens π. Αἰολ. δ. 39, Δωρ. 491:—θηλυκὸν παρ' Ὀμ. κ. Ἡσιόδ. (πλὴν ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 547)· ἀπὸ δὲ Ἡρόδ. κ. ἐφεξῆς ἄρσ., (τὰ ἐν Ἰλ. E. 776., Θ. 50, Ἰμ. εἰς Δήμ. 383 δὲ δύναται νὰ χρησιμεύσων ὡς παραδείγματα χρήσεως τῆς λέξεως κατὰ ἄρσ. γένος, ἐπειδὴ ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὸ πούλῳς κ. βαθὺς δὲ εἶναι ἀναγκαῖως ἄρσενικά)· οὕτως αἶθρ ἦτο θηλυκὸν παρ' Ἐνν. Γελλ. 13. 20. Παρ' Ὀμ. καὶ Ἡσιόδῳ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ἀέρος ἢ ἡ ἀτμόσφαιρα, ὁ πυκνὸς ὀμιχλώδης ἄηρ ὁ περιβάλλων τὴν γῆν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν αἰθέρα, ὅστις εἶναι ὁ καθαρός ἀνώτατος ἄηρ (ἴδε ἰδίως Ἰλ. E. 288, ἐνθα ὑψηλὴ ἐλάτη μακροτάτη πεφυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἴκανεν, καὶ πρὸς. Ἀριστοφ. Νεφ. 264 κέξ.). Ἐντεῦθεν, ὀμιχλώδης σκότος, ὀμιχλη, σκοτία, περὶ δ' ἡέρα πολλὴν ἔχευεν, Ἰλ. E. 776· πρὸς. Γ. 381., Θ. 50:—ἡέρα μὲν σκέδασε καὶ ἀπώσεν ὀμιχλῆν, P. 649· τρίς δ' ἡέρα τύψε βαθεῖαν, Υ. 446· οὕτως ἐνίοτε παρὰ τοῖς περὶ τοῖς, Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ. πρὸς. ἡέρος, ἡεροειδής:—ἀλλὰ μετέπειτα, **2)** καθόλου, ἄηρ, Σοφ. Ἰλ. 87, Ἀριστοφ. Ὀρ. 694., Εὐρ., Πλάτ., κτλ.· πρὸς τὸν ἀέρα διατρίβειν = εἰς τὸ ὑπαίθριον, Ἀριστοφ. Νεφ. 198· τὸν ἀέρα ἔλκειν καθαρὸν, Φιλῶλ. Ἀδελ. 1· πρὸς. Φιλῶμ. Ἀδελ. 27 α. ἔσπασσε τὸν ἄ. τὸν κοινόν, Μένανδ. Ἀδελ. 2. 7:—ἀέρα δέρειν (πρὸς. Οὐεργίλ. verberat auras). Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Δ' θ' 26:—κατὰ πληθ. Πλάτ. Φαίδων 98C, D' (περὶ μισματικῶν ἀναθυμιάσεων Στράβ. 244. **3)** κατὰ προσωποποιῶν, Ἄηρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία, ὡς τὸ Λατ. Jupiter ἀντὶ αἶθρ, Φιλῶμ. Ἀδελ. 2. 4· πρὸς. Δελίλ. 3:—πρὸς. Βουστμ. Λεξίλ. ἐν λέξει.

II. ὁ ὑπαίριος χώρος ἐν τοῖς λουτροῖς, Γαλην. [ἄ, πλὴν παρ' Ἀριστ. Ἐπιγρ. παρ' Εὐστ. 17. 37, Ψευδο-Φακυλ. 108:—ἐν Σοφ. Ἠλ. 87, ἀντὶ τοῦ ὦ .. γῆς Ἰσόμεριος ἄηρ, ὁ Πόρσων ἐωφώθησε Ἰσόμερι.]
ἄησις, εὼς, ἢ (ἄημι) = ἄημις, φύσημα. Εὐρ. Ρῆσ. 417.
ἄησσατος, ὄν, Δωρ. ἄησσητος, ἄηττητος.
ἄησσητος, Ἀττ. ἄηττητος, ὄν, ἀνιχτος, μὴ ἡττηθείς.

Θουκ. 6. 70. Λυσ. 914, ἐν τέλ., Δημ. 309, 17. **2)** ὃν δὲν δύναται τις νὰ νικήσῃ. Πλάτ. Πολ. 375B.

ἄησῦλος ἀντὶ ἀΐσῦλος, = πονηρός, φαῦλος, Ἰλ. E. 876: ἄησῦρος, ὄν, (ἔω, ἄημι) ἐλαφρὸς ὡς ἄηρ, ὅθεν σμηκρός, Αἰσχύλ. Πρ. 452, ἐνθα ἴδε Βλωμφ.—ὕψηλὰ ἀιρόμενος Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 1101.

ἄητέομαι, ἀποθ. (ἀήτης) πέτομαι, ἴπταμαι, Ἦσ. 523.
ἄητη, ἡ, = ἀήτης, Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 643, 673.
ἄητης, ὄν, ὃ, (ἔω, ἄημι) βιαία πνοή ἀνέμου, θύελλα, ἄνεμοιο, Ζεφύροιο, ἀνέμων ἄηται, Ἰλ. O. 626, Ὀδ. Δ. 567. Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 619:—ἀπολ. ἄνεμος, Θεόκρ. 2. 38:—Ποιητ. λέξεις: οἱ ποιητὰ τὰ πνεύματα ἄητας καλοῦσι, Πλάτ. Κρατ. 410B.

ἄηται, «ἀκόμεστοι, ἀπληστοὶ παρὰ τὴν τροφήν,» Ἡσύχ.
ἄητόρ-ροος, ὄν, συγγρ. -ροος, ὄν, ὁ παράγων ἄηται, λέξεις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατ. 410B.

ἄητος, ὄν, καλαισότητῃ λέξεις ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῇ φράσει θάρσος ἄητον, Ἰλ. Φ. 395 (γράφεται ὀάρσος ἄητον, ἐν Κοίντ. Σμ. 1. 217)· ἀλλ' ἀναφέρεται ὡσαύτως καὶ ἐν τοῦ Αἰσχύλ. (Ἄποσπ. 2) ὑπὸ Ἡσυχ. ἄητους μεγάλας—πιθανὸς ἔκ τοῦ ἄημι, μετὰ τῆς σημασίας θυελλώδης, ἄγρος, τρομερός, ὡς τὸ αἰήτος· ἀλλὰ πρὸς. Βουστμ. Λεξίλ. ἐν λέξει.
ἄητο-φόρος, ὄν, φέρων ἀετόν, λεγεῶνες, Χρ. Σιθουλ. 8. 78· ἴδε ἀετός ἐν τέλ.

ἄηττησία, ἡ, τὸ ἀήττητον, Ἰούλ. Ἀφρικ. σ. 291.
ἄ-ἡττητος, ὄν, μεταγεν. Ἀττ. ἀντὶ ἄησσητος.
ἄ-ηχος, ὄν, ζῆεν ἤχου· φωνή, Ἀρεταί. Διτ. Ὀδ. Παρ. 1. 11.

ἄθαιαρεῖς, «αὐθάδεις, ὑπερήφανοι, ἀκριβεῖς,» Ἡσύχ.
ἄθάλμευτος, ὄν, ἄγχιμος, ἡλικιή, Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλ. 372, 32.
ἄθαλάσσευτος, Ἀττ. -ττευτος, ὄν, = ἀθαλάσσωτος, ὃ μίμητις εἰς τὴν θάλασσαν ριπθείς, Πολυδ. 1. 121.

ἄθαλάσσια, Ἀττ. -ττία, ἡ, = ἄγνοια, ἀπειρία θαλάσσης, Σεκουδ. ἐν Galei Opusc. σ. 639.

ἄ-θαλάσσιος, Ἀττ. -ττος, ὄν, ὃ ἀνευ θαλάσσης, μακρὰν αὐτῆς, μεσόγειος, Μένανδ. ἐν «Τροφονίῳ» 1, 9. **II.** ἀμιγῆς θαλασσίου ὕδατος, οἶνος, Δαμοκρ. παρὰ Γαλην., τὸ τοῦ Ὀρατίου vinum maris expers.

ἄθαλάσσωτος, Ἀττ. -ττωτος, ὄν, (θαλασσῶς), ἀσυνήθιστος ἐν θαλάσσει, χειραῖος, Ἀριστοφ. Βάτ. 204, Ἀγαθ. Ἰστ. σ. 8. 8. ἄ-θαλήης, ἢ ἄ-θαλλήης, ἔς, περὶ δάρνης, μὴ θάλλων, ἐξηραμμένος, Πλουτ. Πομπ. 31. Χρησμ. παρ' Ἀθην. 524B.
ἄθαληής, ἔς, (θάλλος) = ἀνευ θερμοτήτος, Νόνν. Δ. 37. 151., 40. 286, Πανύλ. Σιλ. κτλ.—Ἐπίγρ. -πέως, Ἰππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 388.

ἄ-θαμβήης, ἔς, ἄροθος, Ἰβνκ. 1, Φρόν. Τραγ. παρ' Ἡσυχ. σκότου, Πλουτ. Λυκούργ. 16.
ἄθαμβία, Ἰων. -ία, ἡ, τὸ ἄτρομον, ἢ ἀφοβία. Δαμοκρ. παρὰ Κικ. Fin. 5. 29.

ἄθαμβος, ὄν, = ἄροθος, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 38. 39.
ἄθαμνος χῶρος, Τιμακρίων ἐν Notic et Extr. des Mss τῶμ. IX, μέρ. 2, σ. 169.

ἄθᾶνα, Ἀθᾶνα, Ἀθᾶναία, Δωρ. ἀντὶ Ἀθην.—ἴδε Ἀθᾶνην.
Ἀθᾶναίος, ὃ, μὴν Αἰτωλῶν, ἀντιστοιχοῦν τῷ τῶν Δελφῶν Ἠραίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 318. 337.

Ἀθαναῖσταί, οἱ, ὄνομα ὑργεῶνων ἢ θιασωτῶν, Ἐπιγρ. Ρόδου Rev. Arch. 1864, II, σ. 462, Hell. J. 2. σ. 357.—Ἀθηναῖστῃ καὶ Ἀθᾶναῖσταί· Ἐπιγρ. Τανάγρας, Ἀθην. τόμ. Β', σ. 402. 403.

ἄθᾶνάσια, ἡ, = θάνασις, Πλάτ. Φαίδρ. 246A., καὶ ἄλλ. ὃ δὲ λιμός ἐστιν ἀθανασία φάρμακον, Ἀντιφάν. ἐν «Διπλασίως.» 2 [ἢ παραλήγῃ ἐμψυκῆθῃ ἐν Χρ. Σιθουλ. 2. 41: 150].
ἄθᾶνάτιζω, = ποιῶ τινα ἀθᾶνκτον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 601:—Παθ. γίνομαι ἢ εἶμαι ἀθᾶνατος. Πολυδ. 6. 54, 2. **II.** ἡγοῦμαι ἐμυκτὸν ἀθᾶνατον· Γέτασι οἱ ἀθανατίζοντες, Πρὸς. 4. 93. κέξ., πρὸς. 94· ἐφ' ἔσσαν ἐνδέχεται ἀθ., ἀπεκόμεμαι τὸ θνητόν, Ἀριστ. Πθ. N. 10. 7. 8. πρὸς. ἀπαθανατίζω.

ἄθᾶνάτισμας, ὃ, ἀθανασία, τὸ χάρισμα αὐτῆς ἢ ἡ πίστις εἰς αὐτήν, Διόδ. 1. 1.
ἄθᾶνάτος, ὄν, καὶ ἡ, ὄν (ὡς πάντοτε παρ' Ὀμηρῳ, σπαίνως παρὰ Τραγ., Ἐλλμολ. Εὐρ. Μῆδ. 807). Ὁ μὴ θνητὸς, ἀθᾶνατος, τὸ ἐναντίον τοῦ θνητοῦ καὶ βροτοῦ. Ὀμ., Ἦσ., κτλ. Ἐντεῦθεν ἀθᾶνατοι, οἱ, = οἱ θεοί, Ὀμ. κτλ. ἀθᾶναται ἄλλιαι, αἱ τῆς θαλάσσης θεαί, Ὀδ. Ω. 47:—συγγρ. -ώτερος, Πλάτ. Φαίδων 99C. **2)** περὶ ἀθανάτι, ἀτελευτήτου φήμης, Τυρ-

ταῖς 12. 32. II. ἐπὶ πραγμάτων κτλ. αἰώνιος, ἀθ. κακόν, Ὀδ. M. 118· χάρις, Ἠρόδ. 7. 178· ἀρετὴ, ἀρχή, Σοφ. Φ. 1420., Ο. T. 905· ἀθ. συκοφάντης, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 3· οὕτως, ἀθ. κλέος, μνήμη, δόξα, ἐργή, κτλ.—ἀθ. ὁ θάνατος, = ὁ θάνατος εἶναι κατάστασις ἀτελεύτητος, ὡς τὸ τοῦ Τένυσσον «death that cannot die», θάνατος ὅστις δὲν δύναται ν' ἀποθάνῃ, Ἄμφις ἐν «Γυναικοκρατία», 1. 2) ἀθ. θρίξ, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἐξέρχεται, Δισχύλ. Χο. 620. III. οἱ ἀθάνατοι, σῶμα Περσικοῦ στρατοῦ, ἐν ᾧ πᾶς ἀποθνήσκων ἀνεπληρούσθαι ἄλλου ἐκ τῶν προτέρων διαρισμένου, Ἠρόδ. 7. 83, 211· οὕτως ἀθ. ἀνήρ, ἐκεῖνος οὐ ὁ διάδοχος εἶναι προσδιορισμένος ἐν περιπτώσει θανάτου, (οὕτω λέγεται παρ' Ἄγγλοις, the King never dies δηλ. ὁ βασιλεὺς οὐποτε ἀποθνήσκει), αὐτοῦ 31. IV. ἐπίρρ., ἀθανάτως εὐθεῖν, Ἄνθ. II. 9. 570. [ἀθ—ἀειποτε ἐν τῷ ἐπιθέτῳ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγῳ, ἴδε ἐν Α, α, ἐν τέλ.]

ἀθανατοποιός, ὄν, ὁ ποιῶν ἀθάνατον, Εὐσ. βίος Κωνστ. 4. 62. ἀ-θανάτω, = ποιῶ τινα ἀθάνατον, Τρέτζ. Ἰστ. 6. 740. ἀ-θάνης, ἐς, ὁ μὴ ἀποθνήσκων, ψυχὴ, Μάξ. Τύρ. 28. 2. ἀ-θαπτος, ὄν, ὁ μὴ τεθαμμένος, Πλ. X. 386. Τραχ. κτλ. ἀθαπτον ὠθεῖν, βάλλειν, ἐάν τινα, Σοφ. Δ'. 1307, 1333, Ἄντ. 205. II. ἀνάξιος ταφῆς, Ἄνθ. II. 9. 498.

ἀθαρέως, «ἀκριβῶς», Ἡσύχ. ἀθάρη, (οὐχὶ ἀθάρα, Piers. Μοῦρ. 184), ἡ, χονδρολεσμένος σῆτος, ζωμός (πικρός) ἐξ αὐτοῦ. Ἑλλάδικ. 179. Ἀριστοφ. Πλ. 673. Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεύσει», 1. 3. Κράτης ἐν «Ἠρωσιν», 2. Νικοφῶν ἐν «Χειρογαστροσιν» 2, Ἀναξάνδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ», 1. 42. (Διγυπιακῆ λέξις κατὰ Πλίνιον 22, 25:—ἀλλ' ἴδε ἐν λέξει ἄνθος). [ἀθάρη, ἐνθ' ἄνωτ. γράφεται ἀθήρη, παρ' Εὐστ. 1675. 60. Ἐπιφάν.] ἀθαρήσ, «ἀφθορος ἐπὶ γυναικός, ἐπὶ δὲ σιδήρου στερεός», Ἡσύχ. ἀθαρήσ, ἐς, ὁ ἄνευ θάρρους, ἀποθαρρυνθείς, ἄπειρος, δειλός, Πλουτ. Κικ. 35· τὸ ἀθαρήσ, ἔλλειψις θάρρους, ὁ αὐτ. Νικ. 4.—Ἐπίρρ. -σῶς, ὁ αὐτ. Πομπ. 50.

ἀθάραωδης, ἐς, (εἶδος), ὁμοίος ἀθάρη. Ροῦφ. Ἐφέσ., Γραμμ. ἀθαυμαστί, «χωρὶς θαύματος», Σουῖδ. ἀθαυμαστιά, ἡ, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀθαυμάστου, τὸ τοῦ Ὁρατίου, nil admirari, Σπρᾶβ. 61. Ὁ τύπος ἀθαυμασία εἶναι ἀμφίβολος, Λοβ. Φρύν. 509.

ἀ-θαυμάστος, ὄν, ὁ μὴ θαυμάζων πρὸς οὐδέν (πρὸς προηγ.), πρὸς τι, Ζήνων παρ' Ἄθην. 233B. M. Ἄντων. 1. 15.—Ἐπίρρ. -τως, Σοφ. Ἄποσπ. 810· ὡσαύτως ἀθαυμαστί, Σουῖδ. II. ἐν δὲν ἀποθαυμάζει τις, Λουκ. Ἐρ. 13. ἀ-θεάμων, [ᾧ], ὄν, ὄνος, ὁ μὴ θεόμενος, τινός, Συνέσ. 147D.—Ἄνωτ. -ῶνος, ἥτοι ἀνεπιστημόνως, ἀπείρως, Πολυδ. 4. 10., ὅστις ἀναφέρει καὶ οὐσιαστ. ἀθεαμοσύνη, αὐτοῦ 8. ἀ-θεάτος, ὄν, ὁ μὴ θεόμενος, ἀόρατος, Λουκ. Ἐναλ. Διάλ. 14. 2. Πλουτ. 2. 7. 2) ὅ, τι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἴδῃ τις, μυστικόν, Ψευδο-Φωκυλ. 100. Πλουτ. Νουμ. 9. κτλ. II. ἐνεργ. ὁ μὴ βλέπων, τυφλὸς πρὸς τι· τινός, Ἐν. Ἄπομν. 2. 1, 31. Ἀριστ. Κόσμ. 1. 5.

ἀθεεῖ, ἐπίρρ. (θεός) = ἄνευ τῆς βοήθειας τοῦ θεοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετ' ἀρνήσ. οὐκ ἀθεεῖ, τὸ τοῦ Ὁρατίου non sine Dis, Ὡδ. 18, 353. Φιλόστρ., Νόνν., κτλ.

ἀθεεσίη, ἡ, ἰων. ὄνομα, = ἔλλειψις ὁράσεως, τυφλότης, Ἀρεταῖος Θερ. Ὀξ. Παθ. 1. 4.

ἀ-θεῖα, ἡ, = ἀθεότης, Ἐκκλ. ἀ-θεΐαστος, ὄν, ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐμπνευσθείς, ὁ ἄνευ ἐμπνεύσεως, οὐκ ἀθεΐαστος, Πλουτ. Κορ. 33.

ἀθεϊρώς, «ἀκριβῶς», Ἐτυμ. M. ἀθεϊρής, ἐς, Ἐπ. ἀντὶ ἀθεϊρής· ἴδε ἐν λέξει ἀθερίζω.

ἀθεϊρής, «ἥτοι ἀτειρής· ἡ ὁ ἄγαν θεριστικός· ἡ ὑπέροπος· ἡ θαυμαστός», Ἡσύχ.

ἀθελβάζειν, «δηθεῖν», Ἡσύχ. ἀθελβεῖν, «ἐλκεῖν», Ἡσύχ.

ἀθελβω, = στραγγίζω, Ἡσύχ.—Παθ. (γράφεται ἀθέλδομαι ἐν Α. B. 350), Διοκλῆς ἐν «Μελίτταις», 1. 1· ἴδε ἀθέλδεται.

ἀ-θελγής, ἐς, ὁ μὴ θελγόμενος, ἀκαταπρόσητος, Νόνν. Δ. 33. 200.

ἀθέλγω = ἀμελέω, Ἡσύχ.—Παθ. ἀθέλγεται, = ἐξάγεται διὰ πίεσεως, Ἰππ. 47. 22. (ἐξηγεῖται ὑπὸ Γαληνοῦ διηθεῖται, διεκλύεται)· οὕτως ἐξἀθέλγομαι, Ἰππ. Ἀρῆρ. 744.—Περὶ τοῦ ἀθελγῆς ἴδε ἀλοεξίς.

ἀθέλδεται, «δηθεῖται», Ἡσύχ. καὶ Ἄν. Βεκκ. σ. 350, 14· καὶ διὰ τετρημένον ἀθέλδεται τύπων, Διοκλ. ἐν «Μελίτταις» Ἄποσπ. Κωμ. Ποιητ.

ἀθέλεος, ὄν, (θῆλω) = τῷ ἀθέλητος· ἀμφίβολος γρ. ἐν Δισχύλ. Ἰκ. 862.

ἀθελής, ἐς, ὁ μὴ ἔχων θέλησιν, Ἄναστ. Σιν. ὁδηγ. σ. 12.

ἀθέλητος, ὄν, μὴ θέλων, ἀκούσιος, Ἡσύχ., Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἄσπασια παρ' Ἄθην. 219D· ἀλλ' ὁ Meineke ἔχει ἐθελη-τως συμμ. τῷ Ἀθεραῖω.

ἀθελιμνοί, «κακοί», Ἡσύχ. ἀ-θελκτος, ὄν, ἀκαμptos, Δισχύλ. Ἰκ. 1056, Λυκόφρ. 1335.

ἀθελεξίνους, ὄν, μὴ ἐξαπατῶν ἢ παραπλανῶν, Μοῦσαι, Δύσον. Ἐπιστ. 12. 26.

ἀθεμβέω, «αθεμβοῦσα, ἀκολασταίνουσα», Ἡσύχ.

ἀθεμβέλιος, ὄν, = ἄνευ θεμελίον, λέξις Ἐπικῆ λαμβάνουσα ἐν δυοῖ γλώσσ. τοῦ Ἡσυχίου: «ἀθέμηλον, οὐδὲν ἔχουσα οὐδὲ θεμέλιον», —ἀθεμβέλιος, ἀκροσφαλῆς, ψεύστης.

ἀ-θεμελιώτος, ὄν, = τῷ προηγ. Ἡσύχ. ἀθ. οἰκία, περὶ πλοίου, Σεκοῦδ. σ. 639, Gale.

ἀ-θεμεις, ἴτος, ὁ, ἡ, ἄνομος, Πινδ. Π. 3. 56., 4. 193.—Εὐρ. Ἰων 1093.—Συγκρ. -ίστερος, Ὀππ. Ἄλ. 1. 756.—Ἐπερβ. -ίστατος, Χρ. Σιδυλλ. 1. 169.

ἀθεμιστέω = πράττω ἄνομα ἔργα, «αθεμιστῆσαι, παρανομῆσαι, ἀδικῆσαι», Ἡσύχ.

ἀθεμιστία, ἡ, παρανομία, Ἄππ. Ἐμψύλ. 2. 77.

ἀ-θεμιστικός, ὄν, ἄνομος, ἀσεβής, ἀνήρ, Ὀδ. Σ. 141· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ φράσει ἀθεμιστία εἰδώς = πεπειραμένους ἐν ἀνομίαις, I. 428, κτλ.

ἀθεμιστος ἢ ἀθέμιτος, ὄν (ὁ πρῶτος τύπος ἀπαίτεται ἐν τῇ ποιήσει, ὁ δεύτερος πιθανῶς ὀρθότερος παρὰ περσοῖς). Ἄνομος, ἄνευ νόμου ἢ κυβερνητικῆς τιμῆς, ἀσεβής, ἀνόσιος, Λατ. nefarius, Ἰλ. I. 63· ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. I. 106· ἀθεμιστότερος, Ἐν. Κύρ. 8. 8, 5.—Ἐπίρρ. -τως, Φαιεννίς παρὰ Πλουτ. 10. 15, 3.

II. ἐπὶ πραγμάτων: ἄνομα, παράνομος, μὴ ἐπιτρεπόμενα, ἀθέμιτα ἔρδειν, Ἠρόδ. 7. 33., 8. 143· ποιεῖν, Ἐν. Ἄπομν. 1. 1, 9· εὐχεσθαι, ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 1, 6· ἀθέμιτα θρᾶν, Σοφ. Ἄποσπ. 811· κείνοις δ' οὐκ ἀθέμιτον, Ἐπιπάρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1046. 88.

ἀθεμιτογαμέω = ἔρχομαι εἰς ἀθέμιτον, παράνομον γάμον, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 275C.—γαμία, ἡ, Ἐκκλ.—οὕτως ἀθεμιτομιξία, ἡ, Τρέτζ. Λυκόφρ. 1143.

ἀθεμιτοποιός, ὄν, ὁ ἀθέμιτα ποιῶν, Γλωσσ.

ἀθέμιτος, ὄν = ἀθέμιστος: ἀθ. ἔργα, Ἠρόδ. 7. 33· πρὸς Ἄντιφῶντα 113. 39, Διον. Ἄλ. 6. 61, Πλουτ. Δίμ. 19.—Ἐπίρρ. -τως, Ἄππ. Καρχηδ. 53.

ἀθεμιτουργέω, (* ἔργω) = πράττω παράνομα ἔργα, μετὰ ἐπιθ. -ουργός, καὶ οὐσ. -ουργία, συγχ. παρ' Ἐκκλ.

ἀθεμιτοργέω, ἔσθιο τὰ μὴ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπόμενα ἐδέσματα, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 6. 10, 8.

ἀθεμιτο-φάγος, ὄν, ὁ τρέφόμενος δι' ἀθεμιτῶν φαγητῶν, Πτολεμ. ἀ-θεος, ὄν, ὁ ἄνευ Θεοῦ, ὁ ἀρνούμενος τοὺς θεούς, ἰδίᾳ τοὺς ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀνεγνωρισμένους, Πλάτ. Ἄπολ. 26C, κτλ.: ἐντεῦθεν πολλοὶ φιλόσοφοι ὀνομάσθησαν ἀθεοί, Κικ. N. D. 1. 23:—τὸ ἀθεον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θεῖον, Πλάτ. Θεαιτ. 176E. 2) καθόλου: ἀσεβής, ἄθεος, Πινδ. Π. 4. 288, Αἰσχύλ. Εὐμ. 151, Σοφ. Τρ. 1036.—Συγκρ. -ώτερος, Λυσ. 106, 6:—Ἐπερβ. -ώτατος, Ἐν. Ἄ. T. 5, 39.

III. ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, Σοφ. O. T. 661. 4) μὴ ἐμφανῶν ὄνομα Θεοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θεοφόρος, ἐπὶ ὀνομάτων, ὡς π. χ. Κλεώνυμος, Ἀθῆν. 448E.

II. Ἐπίρρ. -ως, ἀσεβῶς, Σοφ. O. T. 254, Ἠλ. 1181:—Ἐπερβ. -ώτατα = κατὰ τρόπον ἀσεβέστατον, δηλ. ἀσεβέστατον, αὐτοῦ 124.

ἀθεότης, ἡτος, ἡ, ἀθεΐα, Πλάτ. Πολιτ. 308E· κατὰ πληθ. ὁ αὐτ. Νόμ. 967C, Πλουτ. κτλ. II. τὸ μὴ πιστεύειν εἰς θεόν, ἀθεΐα, Φίλων 1. 360, 368, κτλ.

ἀ-θεραπεία, ἡ, = τῷ ἐπομένῳ = παραμέλησις ἰατρικῆς θεραπείας, Ἄντιφῶν 127. 38.

ἀθεράπεια, ἡ, ἔλλειψις περιποιήσεως, μ. γεν. παραμέλησις τινος, Θεῶν ἀθεραπείαι, Πλάτ. Πολ. 443A· τοῦ σώματος, Θεοφρ. Χαρχ. 19.

ἀ-θεράπευτος, ὄν, ὁ μὴ ὑπερτηθείς, περὶ οὗ οὐδεμία φροντίς ἐλήφθη, ἐπὶ ζώων, Ἐν. Ἄπομ. 2. 4, 3· ἐπὶ ἀνθρώπων, Διον. Ἄλ. 3. 22· τὸ ἀθ. = παραμέλησις τοῦ ἐξωτερικοῦ, Λουκ. Ἄλ. 12.

II. μὴ ἰαθείς, ἀνίατος, Λουκ. Ὀκῦπ. 27· τὸ ἀθ., τὸ ἀνεπίδεκτον θεραπείας, ἰάσεως, Ἀχμέτ Ὀνεῖρ. 236:—Ἐπίρρ. -τως, Φίλων 2. 40A.

III. μὴ τεταρχειμένους, μὴ παστός, στέαρ, Διοσκ. 2. 93.

ἀθερές, «ἀνόητον, ἀνόσιον, ἀκριβές», Ἡσύχ.

ἀθερήεις, ἰδος, ἡ, ἡ ἔχουσα ἀθέρας, ἥτοι ἀκανθίδια, Νικ. O. 848.

ἀθερίζω, «Ομ.: ἀόρ. α' ἀθερία», Ἄπολ. Ρόδ. 4. 477, Ὀρρ. Λθ. 675, Μανέθων, καὶ πιθαν. γρκαρ. ἀντὶ ἀθερίσσο, Ἄπολλ. Ρόδ. 4. 488· ἀλλὰ μέσ. ἀθερίσσο, Διον. II. 997. Καταργῶν, περιφρονῶ, Λατ. nihil curare, μετ' αἰτ. προσ. οὐποτέ μ' οἴ γ' ἀθερίζον, Ἰλ. A. 261· οὐ... τιν' ἀνάινονα οὐδ' ἀθ., Ὀδ. Θ. 212· ἀπολ. Ψ. 174· ὡσαύτως μ. γεν. ὡς τὸ ἀμελέω, Ἄπολλ. Ρόδ. 2. 477· (παρ' Ἡσυχ. ὑπάγει ἀθερέσ· ἀνόητον, ἀνόσιον) καὶ ὁ Bergk διορθῶ ἀθερίρς (μετὰ τῆς σημασίας ταύτης) ἐν Θεόδωρ. 733. Ρίζαν ὡς φαίνεται ἔχει τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ ὀρθῶ, θέτω, ὑποστηρίζω.

ἀθερίνη, [ἡ], εἶδος ἰχθύος μικροῦ, «ἀθερίνα ἢ σμαρίδα», Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 17, 6., Καλλ. Ἄποσπ. 38.

ἀθερίνος, ὁ, = ἀθερίνη, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 2, 1.

ἀθερίστος, ὄν, ὁ παραμελημένος, «ἀφρόντιστος», Ζωναρ. 2) ἐνεργ. χαλκός ἀθ., ὁ ἐ. ὁ ἀθερίζων καὶ οὐδενός ἔχων λόγον, Δισχύλ. Ἄποσπ. 127, c. II. (θερίζω), ὁ μὴ θερισμένος, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8. 11, 4.

ἀ-θέρμαντος, ον, ὁ μὴ θερμανθεὶς, παρ' Αἰσχύλ. Χο. 629· ἀθ- ἔστι, παθ. ἔστια, δηλ. οἰκογένεια μὴ θερμινομένη δι' ἐρίδων καὶ παθῶν.

ἄ-θερμος, ον, = ἄνευ θερμότητος, τὸ ἀθερμον, Πλάτ. Φαίδων 106Α.

ἀθερμολόγιον, τό, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγήν ἀέρων, ἀκίδων, Ὅρεϊδᾶς.

ἀθερῶδης, ες, (ἀθήρ, εἶδος) φέρων ἀθέρας ὡς ὁ στάχυς τοῦ σίτου, Θεοφρ. Γ. Φ. 7. 11. 2. 2) = ἀπαρῶδης, Γαλήν.

ἀθερῶμα, τό, ἴδεν ἐν λ. ἀθρη-.

ἀ-θεσία, ἡ, ἀπιστία, ἀστασία, Πολύβ. 3. 17, 2, κτλ.

ἀθεσμία, ἡ, ἀνομία, Ἐκκλ.

ἀθέσιμος, ον, ἄνομος, παράνομος, Νόνν. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 6.

ἀθεσιμό-εσιος, ον, ὁ διάγων παράνομον βίον, Ἰππ. 1282.32.

ἀθεσιμογαμία, ἡ, ὁ ἀθεσιμος γάμος, Γ. Ακροπόλ. Ἰστ. 16.

ἀθεσιμό-λεκτρος, ον, συνδεδεμένος διὰ παρανόμου ἔρωτος, Λυκόφρ. 1143.

ἀθεσιμο-πράγξια, ἡ, παράνομος διαγωγή, Μανασσ. Χρον. 4418.

ἄ-θισμος, ον, = ἀθέσιμος, Φίλων 2.165. Πλουτ. Καῖσ. 10.—

Ἐπίφρ. -μως, «ἀθέσιμος, παρανόμος,» Ἰσχύ.

ἀθεσιμοσύνη, ἡ, παρανομία, ἀδικία, Ἀπολλίν. Ψ. 74, 7.

ἀθεσιμο-φάρος, ον, ὁ ἐσθίων παράνομα ἐδέσματα, Μανέβ. Α. 564.

ἀθέσιμοι συνοήθειαι, αἱ, λέοντος Νεαρά Α'.

ἀθεστος, ον, (θίσσασθαι) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος παράκλησιν, Ἀνακ- ποτις, περί τῶν Ἐρινύων, πρβλ. Meineke Ἑλλ. Κωμ. 3. σ. 8.

ἀ-θισφάτος, ον, = ὁ υπέρβατος καὶ θεοῦ δυνάμιν εἶς τὸ νὰ παρασταθῇ διὰ λέξεων, ὃν ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐκφράσῃ τις, ἀνεκφραστος, ἀρητος, θαυμαστός· ἐπὶ τρομερῶν ἢ ἐκπληκτικῶν πραγμάτων, ἡμέρος, θάλασσα, νύξ, Ἰλ. Γ. 4· Ὁδ. Η. 273.. Α. 373· ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ἐπὶ μεγάλης ποσότητος ἢ διαστάσεως· ἀθ. οἶνος, σίτος, Ὁδ. Α. 61., Ν. 244. βόες, Υ. 211· ἐπὶ μεγάλης καλλονῆς, ὕμνος, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 660· μόνον ἀπαξ παρὰ Τραγ. ἀθ. θέα, Εὐρ. Ι. Δ. 232. (λυρ.)· πρβλ. Βουτρε. Λεξίλ. ἐν λέξ. Θέσκελος 7.

ἀθετεύω, μέλλ. -ήσω, (ἄθετος) = θέτω κατὰ μέρος, ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ περὶ συνήθους ἔργου, ὑποχέσεως, νόμου, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2374 ε 19, Πολύβ. 8. 2, 5, καὶ ἄλλ. ἀθ. τινὰ, ἀρνούμαι τινα, ἀπορρίπτω τὴν αἰτήσιν του, Εὐαγγ. Μάρκ. σ', 26. 2) μ. δοτ., ἀρνούμαι τὴν συγκατάθεσίν μου εἰς τι, Πολύβ. 12. 14, 6. II

παρὰ Γραμμ., ἀπορρίπτω ὡς νόθον, = ὀδελλίζω, Διον. Ἄλ. περὶ Δεινύργ. 9, Διογ. Α. 7. 34, κτλ. III

ἐπανίσταμαι, ἐπαναστάω, Ἐβδ. (Βασιλ. Β', γ', 3 καὶ ἀλλοχού).

ἀθέτημα, τό, υπέρβασις τῆς πίστεως, παράβασις τοῦ νόμου, Διον. Ἄλ. 4. 27, Ἐβδ.

ἀθέτησις, ἡ, τὸ θέτειν κατὰ μέρος, παραμελεῖν, κατάργησις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 142. II

ἀπορρίψας (νόθου χωρίου συγγραφῆς), Διογ. Α. 3. 66, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἄττ. 6. 9.

ἀθετητέον, ῥηματ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ ἀθετήσῃ, Πολύβ. 3. 29, 2.

ἀθετητής, οὔ, παραβάτης, τοῦ νόμου, Ἐκκλ.

ἄθετος, ον, (τίθημι) ἄνευ θέσεως, ἡ πόπου ὄζωω καλεῖται ἡ μονάς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν στεγμῆν, ἥτις εἶνε θετή, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 6, 25· ἡ μονάς στιγμῆ ἀθ. ἔστι, αὐτῶν 12. 8. 27· πρβλ. Ἀναλ. Ὑστ. 1. 27.

2) ὁ μὴ ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει· εὐρισκόμενος· πλίνθος, λίθος, Σουλ. Ἐπιγρ. 160. 1. 10, 22. II

ὁ κατὰ μέρος τεθείς, ἀσθενής, Πολύβ. 17. 9. 10· ἐντέθειν· ἄρχητος, ἀκατάλληλος, Διόδ. 11. 15.— Ἐπίφρ. -τωσις = ἀθέσιμως, παραίνομος, δεσποτικῶς, Αἰσχύλ. Ἄποισ. 150.

ἀθεωρησία, ἡ, ἑλλειψὶς θεωρήσεως, Διόδ. 1. 37.

ἀθεωρητέ, ἐπίφρ., ἄνευ θεωρίας, ἀμελῶς, Ἄντιφῶν παρ' Ἀρποκρ.

ἀ-θεωρήτος, ον, ὁ μὴ θεωρούμενος ἢ μὴ δυνάμενος νὰ θεωρηθῇ, Ἄριστ. Κόσμ. 6. 26· τὸ ἀθ. = τὸ ἄρατον εἶ.αι, Μ. Ἄντων. 1. 9.

II

ἐνεργ. ὁ μὴ θεωρήσας, ὁ μὴ ἐπιστήμων τινός, τῶν ὑπαρχόντων, Ἄριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθῶρ. 1. 2, 10· ἀθ. ἐν λόγοις, Πλούτ. 2. 405Α· ἐπίφρ. -τως, Πλουτ. Νουμ. 18.

ἀθήητος, ον, Ἰων. ἀντὶ ἀθέατος, Νόνν. Δ. 2. 6.

ἀθηλής, ες, (θηλή) ὅστις δὲν ἐθήρῃσας, μαζός, Τρουρ. 34.

ἀθηλος, ον, (θηλή) ὁ μὴ θηλασθεὶς, Ἄριστ. Λυσ. 281.— ὁ μῶλις ἀπογαλακτισθεὶς, ὁ τοῦ Ὁρατίου jam lacte depulsus, Σίμων. Ἄμφορ. Ἰαμβογρ. 5. II

εὐνούχος, Κύριλλ. παρὰ Σουῖθ.

ἀθήλυτος, ον, ὁ οὐχὶ γυναικῶδης, Κλήμ. Ἀλεξ. 790, Πτολεμ.

ἄ-θηλυς, υ, = ὁ οὐχὶ γυναικῶδης, Πλουτ. 2. 285C. II

μὴ γυναικῶδες, ἀνοικῶδες εἰς θῆλυ, ὁ αὐτ. Δυκούργ. κ. Νουμά Σύγκρ. 3.

Ἀθηνᾶ, Ἄττ. ἀντὶ Ἀθηναίη, Ἀθῆνη.

Ἀθῆναι, Δωρ. Ἀθῆναι, ὦν, αἱ, ἡ πόλις Ἀθῆναι, κατὰ πληθ. ἐπειδὴ συνίστατο ἐκ πολλῶν μερῶν (πρβλ. Θῆβαι, Μυκῆναι), Ὅμ., κτλ.: ὁ ἐνικός τύπος (ὡς Θῆβη) εὐρητα ἐν Ὁδ. Η. 80.— Ἀθῆνας γενικώτερον = Ἀττικῆ, ἡ διῆ δηλ. χώρα, Ἠρόδ. 9. 17. II

Ἐπιρρήματα: Ἀθῆναζε, εἰς Ἀθῆνας, Ἐπιγρ. Ἄττ. (Berl.) 38g 11., 43, Θουκ. 4. 46, Ξεν. Ἀθ. Πόλ. 1. 16.— Ἀθῆνηθεν = ἐξ Ἀθηνῶν, Λυσ. 132.7, κτλ. ποιητ. Ἀθῆνηθεν, Ἀνθ. Π. 7.369.— Ἀθῆνηνησιν, = ἐν Ἀθῆναις, Ἐπιγρ. Ἄττ. (Berl.) 26, 28, 29, Δημ. 247.1, κτλ. Οἱ τύποι οὗτοι ἦσαν Ἀττικώτεροι. τῶν κοινῶν εἰς Ἀθῆνας, ἐξ

Ἀθηνῶν, ἐν Ἀθῆναις, Γρηγ. Κορ. σ. 165, Heind. Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 281Α.

Ἀθῆναια, τά, τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῶν Παναθηναίων, Πaus. 8. 2.1.

Ἀθῆναίζω, = εἶμαι Ἀθηναίος, Ἰουστ. Μ. II. εἶμαι σοφός ὡς ἡ Ἀθῆνα, Εὐστ. 1742. 2.

Ἀθῆναιον, τό, (Ἀθῆνα) ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, Ἠρόδ. 5. 95.

Ἀθῆναίος, α, ον, = ἐξ Ἀθηνῶν ἢ εἰς τὰς Ἀθῆνας ἀνήκων, Τλ. Β. 551, κτλ.

Ἀθῆνη, ἡ, ἡ Ἀθῆνα, παρ' Ὁμήρω ἡ θεὰ τῆς διανοητικῆς δυνάμεως καὶ σοφίας, τῆς πολεμικῆς ἰσχύος καὶ τῆς εὐρύτας ἐν ταῖς τέχναις τοῦ βίου, συγγάνει καλεῖται Παλλάς Ἀθῆνη, (ἴδ. Παλλάς): — καλεῖται δὲ καὶ Ἀθηναίη ἢ Παλλάς Ἀθηναίη.— Τὸ τελευταῖον ὄνομα (παρ' Ἄττ. Ἀθῆναία, Αἰσχύλ. Εὐμ. 288, Ἄριστ. Ἰπ. 763, Εἰρ. 271, Ὁρ. 828, Ξεν. Ἀν. 7. 3. 39 καὶ συγγ. ἐν Ἐπιγρ.) συννήθη μετὰ ταῦτα εἰς τὸν τύπον Ἀθῆνη καὶ κατέστη (μετ' Εὐκλείδην, ἀπὸ τοῦ 403 π. X.) τὸ κοινὸν αὐτῆς ὄνομα ἐν Ἀθῆναις, τῇ πόλει τῇ διατελοῦσῃ ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς προστασίαν, Σουλ. Ἐπιγρ. 87., 99. 6, καὶ ἄλλ.: — Δωρ. Ἀθῆνα, ὁ τύπος ὃν πάντοτε οἱ Τραγ. μεταερίζονται, ἄν καὶ ἔγραπτον Ἀθηναία, ἔτι καὶ ἐν λυρ. χοροῖσι, Πέρσ. Ὁρ. 26, Ἀθῆναία, Θεόφρ. 15. 80:— Αἰολ. Ἀθῆνα, [νᾶ]. Ἀλκαίος 9, Θεόφρ. 28. 1. ὡσαύτως καὶ ἐν Ἄττ. Σουλ. Ἐπιγρ. 150.1., 154.

Ἐπιστεύετε δὲ οἱ Ἴβηροι τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ οἱ ἐώκασι τὴν κρατοῦσαν ψῆφόν τῆς ὑπὲρ τοῦ Ὁρέστου, ὅπως ἡ παροιμία, Ἀθῆνᾶς ψήφος, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 753. 2) Ἀθῆναι, ἐν Ὁδ. Η. 80· Ἀθῆνη.. ἴκετο δ' ἔς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγειαν Ἀθῆνην (περὶ τῆς ῥίξης ἴδεν ἐν λέξ. ἄνθος).

Ἀθῆνιάω, σφῶδρα ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἐν Ἀθῆναις, Λουκ. Ψευδολ. 24.

Ἀθῆνη-γέρων, ὁ, Λατ. serus studiosum, Hieron. c. Rufinum 1. 17.

ἄθῆρ, ἔρος, ὁ ἀθέρας, ἥτοι ἡ ἀκίς τοῦ στάχυος τοῦ σίτου ἢ αὐτὸς ὁ στάχυς, Λατ. spica, Ἰσ. Ἄποισ. 2. 2. Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 8. 8, 1., λέπυρον, ἄχυρον, Λουκ. Ἄναχ. 31. II

αχιμὴ ὄπλου, Αἰσχύλ. Ἄποισ. 153. Ἰππ. 496. 54., 1153H, Πλουτ. Κᾶτ. Νεώτ. 70· (περὶ τῆς ῥίξης ἴδεν ἐν λέξ. ἄνθος).

ἄ-θήρατος, ον, ὁ μὴ συλληθῆς, ἢ ὃν δὲν δύναται τις νὰ συλλάθῃ (ἐν θήρα), Ὁππ. Κ. 1, 514. Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 4.

ἄ-θήρευτος, ον, ὁ μὴ θηρευθεὶς, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16.

ἀθήρη, ἡ, = ἀθάρη, Διοσκ.

ἀθηρη-λοιγός, ὁ, (θήρη) ὁ καταστρέφων τοὺς ἀθέρας τοῦ στάχυος, λιμνητήριον, ἐπὶ λεγόμενον πτύον, αἶον ἀθερολόγιον, τὸ πῶν ἀθέρων ὀλοθερευτικόν· ἀθέρις δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχύων, Ἰσχύλ. ἀθηρόθρωτος.

ἄ-θηρία, ἡ, ἑλλειψὶς κυνηγίου, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 2.

ἀθηριώτος, ον, ὁ μὴ καταστῆς ἄγριος, Εὐστ. Πονημ. 304, 11.

ἀθηρό-θρωτος, ον, (θήρη) = ὁ καταβιβρώμενος, καταστρέμων τοὺς ἀθέρας τοῦ σίτου· ἀθ. ἔργονον· ὃ ε. πτύον δι' οὗ ἐλίχμων πόν στέον, Σορ. Ἄποισ. 404, πρβλ. ἀθηρηλογός.

ἄ-θηρος, ον, ὁ ἀνευ ἀγρίων ζώων, ἀνευ κυνηγίου, χωρη, Ἠρόδ. 4. 185: τὸ ἀθηρον ἐνεστικαί ταῖς λίμναις, = ἀθηρία, Πλουτ. 2. 981C: — ἀθ. ἡμέρα = ἡμέρα ἄνευ θηρῶν, ἀνωρελῆς, Αἰσχύλ. Ἄποισ. 339. II

ὁ ἀπελάτων, ἀπαθῶν ἐπιλάθῃ ζῶα, κλάδος, Γεωπ. 10. 32, κτλ.

ἀθηρώδης, ες, (εἶδος) = ἀθερώδης, Βασιλ. παρὰ Ruhnκ Tίμ. 124.

ἀθήρωμα, ατος, τό, πύσμα πλῆρες ὕλης προσομοιούσης τὸν ζῶον χοιροειδέμενης ζεῖα· (ἀθήρης), Γαλήν.

ἄ-θηραύριστος, ον, ὁ μὴ θηραυρισθεὶς ἢ ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς ἀποθηραύρισιν ἢ ἀπόθεσιν, Πλάτ. Νόμ. 844D· ἐπὶ τροφῶν, Θεοφρ. Γ. Φ. 6. 4, 11.

ἀθήτευτος, ὁ μὴ μὲν ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, Ἰσχύλ.

Ἀθῆγγανος, οἱ, = Μελιχισσοδεκίται, Τιμῆρ. Πριεσθ. 335.— Ἄλλ' ὁ Θεοφάν. 759. 8. 771 καὶ Γενέσι. 81, 4 καὶ Θεοφάν. Κοιντ. 42, 52, = Παυλικαιοί. Ἐν δὲ τῷ Μεγ. Ἐτουμ. φέρονται πᾶ ἑξῆς: ἀθῆγγανος, ὁ μὴ θέλων τινὶ προσεγγίσει· ἀπὸ τοῦ θῆγω (θηγγάνω), οἱ γὰρ τὴν αἴρεσιν ταύτην ἔχοντες οὐδὲν παρ' ἄλλου λαμβάνουσιν. ἄ-θηγγής, ες, (θηγγῆ), ἄθικτος, ἄφαιστος, Θεόπομ. Ἰστορικῶς 79· ἐπὶ παρθένου, Ἀνθ. Π. παρκαρ. 248. 2) ὃν δὲν δύναται τις νὰ φάσῃ ἡ ἐγγίσση, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 281.

ἄ-θικτος, ον, ὁ μὴ ἐγγιχθεὶς, μὴ φασθεὶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. = μὴ φασθεὶς ὑπὸ τινος πράγματος, ἀκτίτος ἀθ. Σορ. Τρ. 686: ἀθ. ἡγητήρος, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1521, κτλ.— κερδῶν ἀθικτον βουλευτήριον, μὴ διαφθερόμενον ὑπὸ κέρδους = ἀωροδόκητον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 704· πρβλ. Πλουτ. Κίμ. 100· ὡσαύτως μ. δοτ. νόσοις ἀθ, Αἰσχύλ. Ἰκ. 561· ἀθ. ὑπὸ τοῦ χρόνου, Πλουτ. Περικλ. 13.

2) ἀνεπάτος, ἀγνός, παρθένος, Ἄραρῶς ἐν Ἰπῶνός γοναῖς 2· πρβλ. ἀθ. ὄμματα παρθενης, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 248. 8.

3) ὁ μὴ ἐγγιζόμενος, ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ἐγγίσῃ, ἱερός, ἅγιος· τὸν ἀθ. γὰς ὀμφαλόν, περὶ πῶν Δελφῶν, Σορ. Ο. Τ. 899· ἀθ. οὐδ' οἰκητός [ὁ γῶρας], ὁ αὐτ. Ο. Κ. 39· ἀθικτα, = ἱερά πράγματα, Αἰσχύλ. Ἄγ. 371. Σορ. Ο. Τ. 891. II

ἐνεργ. ὁ μὴ φάσων ἢ ἐγγίζων, μ. γεν. Καλλ. Ἄρτεμ. 201.

ἄθλινα, «ἐὺλα κατακνήσιμα.» Ἡσύχ.

ἄ-θλαστος, ον, ὁ μὴ θλώμενος, ὁ μὴ τεθλασμένος, Ἀριστ. Μετ. 1009. 4. 8. 5., 4, 9, 10.

ἄθλευός, ἔπ. καὶ ἴων. ἀεθλεύω, μέλλ. -εύσω, Αἰσχύλ. Πρ. 95 (ἀρ.), Κόιντ. Σμ., Νόνν.: (ἄθλος, ἄθλον) = ἀγωνίζομαι περὶ βραβείου, ἀμιλλῶμαι, μάχομαι, παλαίω = ἀπολ. ἀεθλεύειν προκαλιζέτω, Ἰλ. Δ. 389. εἰ... ἀεθλοῖσθαι. Ψ. 274. ἔφρα... ἀεθλεύωσιν, αὐτόθι 737. πρβλ. Ἡσ. Ο. 435. ἄπαξ παρ' Ὀμήρῳ συνεσταλμένον, ἀθλεύων πρὸ ἀνακτος, ἀγωνιζόμενος ἢ ὑποφέρων δι' αὐτόν, Ἰλ. Ω. 734, ἄπαξ παρ' Ἡρόδ., ἀεθλεύειν, 5. 22, καὶ ἄπαξ παρὰ Πλάτ., ἐν ἀγῶνι ἄθλ., Νόμ. 873E. ἄλλ' οἱ Τραγ. ἀεῖποτε μεταχειρίζονται ἄθλέω, πλὴν τοῦ Αἰσχύλου, ἐνθ' ἀνωτέρω.

ἄθλιός, ἴων. παρὰτ. ἀέθλιον. Ἡρόδ. 1. 67., 7. 212:—μελλ. -ήσω, Κρησμ. Σειβυλ. 2. 43:—ἀόρ. ἡθλήσα, (ἴδε κατωτέρω):—παρὰμ. ἡθλήσα, Πλουτ. Δημήτρ. 5:—Μέσ. ἀόρ. ἐνηθλήσαμην, Ἀνθ. Π. 7. 117:—Παθ. πρkm. κατῆθλημαι, Σουίδ. (ἄθλος, ἄθλον).

Κοινώτερος τύπος τοῦ ἄθλεύω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ἀόρ. μετοχ. Λαοριέδοντι... ἀθλήσαντες, ἀγωνισθέντες πρὸς αὐτόν, Ἰλ. Π. 453. πολλά περ ἀθλήσαντα = διεθλόντα διὰ πολλῶν ἀγῶνων, Ο. 30:—μάχομαι, ἀγωνίζομαι ἐν μάχῃ, Ἡρόδ. 7. 212. πρὸς τινα, 1. 67. ἀθλεῖν ἄθλου, ἄθλ. κατὰ τὴν ἀγωνίαν, Πλάτ. Τίμ. 19C καὶ B, Πρβλ. Νόμ. 830A. ἡθλήσα κινδυνεύματ', ἔγω γὰρ μέρος εἰς κινδυνώδεις ἀγῶνας, Σοφ. Ο. Κ. 564. φαῦλον ἀθλήσας πόνον, Εὐρ. Ἰκ. 317. ἀθλεῖν τῷ σώματι, Αἰσχίν. 47. 37. Π. Εἶμαι ἀθλήτης, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τοῦ βραβείου κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Σίμων 149, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2810b, 2811b.

ἄθλημα, τό, (ἀθλιός) ἀγών, ἀμιλλα, μάχη, Πλάτ. Νόμ. 833C, κτλ.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύβ. 5. 64, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 5913.36.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύβ. 5. 64, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 5913.36. 2) καθόλου, ἀγών, δυσχερεία, δοκιμασία, ἄθλ. ὑπομένειν, Ἐπίστ. πρὸς Ἑβρ. ι', 32. περὶ τοῦ μαρτυρίου, Μαρτύριον ἁγ. Ἰγνατ. 4.

ἄθλησιον, «ἀτκήσιον» Ἐρωτιαν. ἐν λέξει ἀσκήσιον.

ἄθλητήρ, ἦρος, ὁ ἀρχαιότερος τύπος τοῦ ἀθλητῆς, Ὀδ. Θ. 164, Ἐπιγρ. 969.

ἄθλητής, συνεσταλ. ἐκ τοῦ ἀεθλητής, οὐ, ὁ, (ἀθλιός) ἀγωνιστής, ἰδίως ὁ ἀγωνιζόμενος γάρν βραβείου, Λατ. athleta. Παρὰ Πινδ. κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, Ν. 5. 90., 10. 95. συγγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2) ὡς ἐπιθ. ἄθλ. ἵππος, ἵππος δι' ἵπποδρομικοὺς ἀγῶνας, Λυσ. 157. 39, Πλάτ. Παρμ. 137A. II. μ. γεν. πράγματος: ἡσχημένος εἰς... θεῖνος ἀγωνιστής... πολέμου, Πλάτ. Πολ. 543B. τῶν καλῶν ἔργων, Δημ. 799. 16. τῶν ἔργων (δηλ. τῶν πολεμικῶν), Ἀριστ. Πολ. 6. 7, 3:—τῆς ἀληθινῆς λέξεως, Schäf. Διον. π. Σουθ. σ. 145. πάσης ἀρετῆς, Διδό. Ἐκλογ. σ. 551. ἄθλ. γῆς, ἔμπερος γεωργός, Φιλύστρ. κτλ.

ἄθλητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδεος, κατὰλληλος εἰς ἀθλητήν, ἔξισ, Ἀριστ. Πολ. 8. 8. 3. ἀγῶνας ἄθλ., Πλουτ. 2. 724F. — Ἐπίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. 2. 192C.

ἄθλητρια, θηλ. τοῦ ἀθλητῆς, Ἀθαν. 2, 166.

ἄθληφόρος = ἀθλοφόρος, Δίδυμ. Α. 777A.

ἄθλητής, ἔς, μὴ πεισθείς ἢ βλαφθείς, Νόνν. Α. 9. 31. II. ἐνεργ. ὁ μὴ πιζῶν, ὁ αὐτ. 37. 220.

ἄθλιος, = ἀθλιπτος, Γαλην. τόμ. ΙΓ', σ. 686. ἔκδ. Kühn.

ἄθλιόπαις, παι:δος, ὁ, ἡ, = ἄθλιος, δυστυχὴς εἰς τέχνα, Εὐμ. 213.

ἄθλιος, α. ον, ὡσαύτως ος. ον. Εὐρ. Ἰλκ. 1038, κτλ. Ἄττ. συγγρ. ἐκ τοῦ ἀέθλιος, (ἄεθλον, ἄθλον) = ὁ τὸ ἄθλον φερόμενος, κερδαίνων ἢ ἀγωνιζόμενος περὶ αὐτοῦ, (αὕτη ἡ σημ. μόνον ἐν τῷ Ἐπιγρ. τύπῳ ἀέθλιος, δ ἴδε). II. μεταφρ. ταλαιπωρούμενος, δυστυχῆς, ἄθλιος, ἐλεεινός. (Ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ Ἄττ. τύπῳ ἄθλιος) ἐπὶ προσώπων συγγ. ἀποτοῦ Αἰσχύλου καὶ ἐφεξῆς:—συγγρ. -ιώτερος, Σοφ. Ο. Τ. 815, 1204:—Ἰπερβ. -ιώτατος, Εὐρ. Φοῖν. 1679:—ἐπίθετον καὶ ἐπὶ βιολογικῶν πραγμάτων:—ἄθλ. γάμοι, Αἰσχύλ. Θ. 779, Εὐρ.: βίος, τύχη, Εὐρ. Ἡρακλ. 878, Ἐκ. 425:—ὡσαύτως περὶ τοῦ προξενίου δυστυχίαν, τοῦ αἰτίου τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως, ἀρ' ἄθλιον τοῦνεῖδος, Σοφ. Ο. Κ. 753, πρβλ. Ἡλ. 1140: πρόσσοψις, Εὐρ. Ὀρ. 952.—Ἐπίρρ. τὸν ἀθλίως θανόντα, Σοφ. Ἄντ. 26. πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 707, κτλ. 2) ἐπὶ θηλικῆς ἐνοίας, ἄθλιος οἶκτος, δυστυχῆς, Δημ. 142. 18. τίς οὕτως ἄθλιος ὥστε...: = τίς εἶναι τόσον ἐλεεινός, ὥστε...: ὁ αὐτ. 536. 7, καὶ γὰρ ἀν' ἄθλιος ἦν, εἰ... 576, 18.

ἄθλιος, α. ον, ὡσαύτως ος. ον. Εὐρ. Ἰλκ. 1038, κτλ. Ἄττ. συγγρ. ἐκ τοῦ ἀέθλιος, (ἄεθλον, ἄθλον) = ὁ τὸ ἄθλον φερόμενος, κερδαίνων ἢ ἀγωνιζόμενος περὶ αὐτοῦ, (αὕτη ἡ σημ. μόνον ἐν τῷ Ἐπιγρ. τύπῳ ἀέθλιος, δ ἴδε). II. μεταφρ. ταλαιπωρούμενος, δυστυχῆς, ἄθλιος, ἐλεεινός. (Ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ Ἄττ. τύπῳ ἄθλιος) ἐπὶ προσώπων συγγ. ἀποτοῦ Αἰσχύλου καὶ ἐφεξῆς:—συγγρ. -ιώτερος, Σοφ. Ο. Τ. 815, 1204:—Ἰπερβ. -ιώτατος, Εὐρ. Φοῖν. 1679:—ἐπίθετον καὶ ἐπὶ βιολογικῶν πραγμάτων:—ἄθλ. γάμοι, Αἰσχύλ. Θ. 779, Εὐρ.: βίος, τύχη, Εὐρ. Ἡρακλ. 878, Ἐκ. 425:—ὡσαύτως περὶ τοῦ προξενίου δυστυχίαν, τοῦ αἰτίου τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως, ἀρ' ἄθλιον τοῦνεῖδος, Σοφ. Ο. Κ. 753, πρβλ. Ἡλ. 1140: πρόσσοψις, Εὐρ. Ὀρ. 952.—Ἐπίρρ. τὸν ἀθλίως θανόντα, Σοφ. Ἄντ. 26. πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 707, κτλ. 2) ἐπὶ θηλικῆς ἐνοίας, ἄθλιος οἶκτος, δυστυχῆς, Δημ. 142. 18. τίς οὕτως ἄθλιος ὥστε...: = τίς εἶναι τόσον ἐλεεινός, ὥστε...: ὁ αὐτ. 536. 7, καὶ γὰρ ἀν' ἄθλιος ἦν, εἰ... 576, 18.

ἄθλιος, α. ον, ὡσαύτως ος. ον. Εὐρ. Ἰλκ. 1038, κτλ. Ἄττ. συγγρ. ἐκ τοῦ ἀέθλιος, (ἄεθλον, ἄθλον) = ὁ τὸ ἄθλον φερόμενος, κερδαίνων ἢ ἀγωνιζόμενος περὶ αὐτοῦ, (αὕτη ἡ σημ. μόνον ἐν τῷ Ἐπιγρ. τύπῳ ἀέθλιος, δ ἴδε). II. μεταφρ. ταλαιπωρούμενος, δυστυχῆς, ἄθλιος, ἐλεεινός. (Ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ Ἄττ. τύπῳ ἄθλιος) ἐπὶ προσώπων συγγ. ἀποτοῦ Αἰσχύλου καὶ ἐφεξῆς:—συγγρ. -ιώτερος, Σοφ. Ο. Τ. 815, 1204:—Ἰπερβ. -ιώτατος, Εὐρ. Φοῖν. 1679:—ἐπίθετον καὶ ἐπὶ βιολογικῶν πραγμάτων:—ἄθλ. γάμοι, Αἰσχύλ. Θ. 779, Εὐρ.: βίος, τύχη, Εὐρ. Ἡρακλ. 878, Ἐκ. 425:—ὡσαύτως περὶ τοῦ προξενίου δυστυχίαν, τοῦ αἰτίου τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως, ἀρ' ἄθλιον τοῦνεῖδος, Σοφ. Ο. Κ. 753, πρβλ. Ἡλ. 1140: πρόσσοψις, Εὐρ. Ὀρ. 952.—Ἐπίρρ. τὸν ἀθλίως θανόντα, Σοφ. Ἄντ. 26. πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 707, κτλ. 2) ἐπὶ θηλικῆς ἐνοίας, ἄθλιος οἶκτος, δυστυχῆς, Δημ. 142. 18. τίς οὕτως ἄθλιος ὥστε...: = τίς εἶναι τόσον ἐλεεινός, ὥστε...: ὁ αὐτ. 536. 7, καὶ γὰρ ἀν' ἄθλιος ἦν, εἰ... 576, 18.

ἄθλιος, α. ον, ὡσαύτως ος. ον. Εὐρ. Ἰλκ. 1038, κτλ. Ἄττ. συγγρ. ἐκ τοῦ ἀέθλιος, (ἄεθλον, ἄθλον) = ὁ τὸ ἄθλον φερόμενος, κερδαίνων ἢ ἀγωνιζόμενος περὶ αὐτοῦ, (αὕτη ἡ σημ. μόνον ἐν τῷ Ἐπιγρ. τύπῳ ἀέθλιος, δ ἴδε). II. μεταφρ. ταλαιπωρούμενος, δυστυχῆς, ἄθλιος, ἐλεεινός. (Ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ Ἄττ. τύπῳ ἄθλιος) ἐπὶ προσώπων συγγ. ἀποτοῦ Αἰσχύλου καὶ ἐφεξῆς:—συγγρ. -ιώτερος, Σοφ. Ο. Τ. 815, 1204:—Ἰπερβ. -ιώτατος, Εὐρ. Φοῖν. 1679:—ἐπίθετον καὶ ἐπὶ βιολογικῶν πραγμάτων:—ἄθλ. γάμοι, Αἰσχύλ. Θ. 779, Εὐρ.: βίος, τύχη, Εὐρ. Ἡρακλ. 878, Ἐκ. 425:—ὡσαύτως περὶ τοῦ προξενίου δυστυχίαν, τοῦ αἰτίου τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως, ἀρ' ἄθλιον τοῦνεῖδος, Σοφ. Ο. Κ. 753, πρβλ. Ἡλ. 1140: πρόσσοψις, Εὐρ. Ὀρ. 952.—Ἐπίρρ. τὸν ἀθλίως θανόντα, Σοφ. Ἄντ. 26. πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 707, κτλ. 2) ἐπὶ θηλικῆς ἐνοίας, ἄθλιος οἶκτος, δυστυχῆς, Δημ. 142. 18. τίς οὕτως ἄθλιος ὥστε...: = τίς εἶναι τόσον ἐλεεινός, ὥστε...: ὁ αὐτ. 536. 7, καὶ γὰρ ἀν' ἄθλιος ἦν, εἰ... 576, 18.

ἄθλιος, α. ον, ὡσαύτως ος. ον. Εὐρ. Ἰλκ. 1038, κτλ. Ἄττ. συγγρ. ἐκ τοῦ ἀέθλιος, (ἄεθλον, ἄθλον) = ὁ τὸ ἄθλον φερόμενος, κερδαίνων ἢ ἀγωνιζόμενος περὶ αὐτοῦ, (αὕτη ἡ σημ. μόνον ἐν τῷ Ἐπιγρ. τύπῳ ἀέθλιος, δ ἴδε). II. μεταφρ. ταλαιπωρούμενος, δυστυχῆς, ἄθλιος, ἐλεεινός. (Ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ Ἄττ. τύπῳ ἄθλιος) ἐπὶ προσώπων συγγ. ἀποτοῦ Αἰσχύλου καὶ ἐφεξῆς:—συγγρ. -ιώτερος, Σοφ. Ο. Τ. 815, 1204:—Ἰπερβ. -ιώτατος, Εὐρ. Φοῖν. 1679:—ἐπίθετον καὶ ἐπὶ βιολογικῶν πραγμάτων:—ἄθλ. γάμοι, Αἰσχύλ. Θ. 779, Εὐρ.: βίος, τύχη, Εὐρ. Ἡρακλ. 878, Ἐκ. 425:—ὡσαύτως περὶ τοῦ προξενίου δυστυχίαν, τοῦ αἰτίου τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως, ἀρ' ἄθλιον τοῦνεῖδος, Σοφ. Ο. Κ. 753, πρβλ. Ἡλ. 1140: πρόσσοψις, Εὐρ. Ὀρ. 952.—Ἐπίρρ. τὸν ἀθλίως θανόντα, Σοφ. Ἄντ. 26. πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 707, κτλ. 2) ἐπὶ θηλικῆς ἐνοίας, ἄθλιος οἶκτος, δυστυχῆς, Δημ. 142. 18. τίς οὕτως ἄθλιος ὥστε...: = τίς εἶναι τόσον ἐλεεινός, ὥστε...: ὁ αὐτ. 536. 7, καὶ γὰρ ἀν' ἄθλιος ἦν, εἰ... 576, 18.

ἄθλιος, α. ον, ὡσαύτως ος. ον. Εὐρ. Ἰλκ. 1038, κτλ. Ἄττ. συγγρ. ἐκ τοῦ ἀέθλιος, (ἄεθλον, ἄθλον) = ὁ τὸ ἄθλον φερόμενος, κερδαίνων ἢ ἀγωνιζόμενος περὶ αὐτοῦ, (αὕτη ἡ σημ. μόνον ἐν τῷ Ἐπιγρ. τύπῳ ἀέθλιος, δ ἴδε). II. μεταφρ. ταλαιπωρούμενος, δυστυχῆς, ἄθλιος, ἐλεεινός. (Ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ Ἄττ. τύπῳ ἄθλιος) ἐπὶ προσώπων συγγ. ἀποτοῦ Αἰσχύλου καὶ ἐφεξῆς:—συγγρ. -ιώτερος, Σοφ. Ο. Τ. 815, 1204:—Ἰπερβ. -ιώτατος, Εὐρ. Φοῖν. 1679:—ἐπίθετον καὶ ἐπὶ βιολογικῶν πραγμάτων:—ἄθλ. γάμοι, Αἰσχύλ. Θ. 779, Εὐρ.: βίος, τύχη, Εὐρ. Ἡρακλ. 878, Ἐκ. 425:—ὡσαύτως περὶ τοῦ προξενίου δυστυχίαν, τοῦ αἰτίου τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως, ἀρ' ἄθλιον τοῦνεῖδος, Σοφ. Ο. Κ. 753, πρβλ. Ἡλ. 1140: πρόσσοψις, Εὐρ. Ὀρ. 952.—Ἐπίρρ. τὸν ἀθλίως θανόντα, Σοφ. Ἄντ. 26. πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 707, κτλ. 2) ἐπὶ θηλικῆς ἐνοίας, ἄθλιος οἶκτος, δυστυχῆς, Δημ. 142. 18. τίς οὕτως ἄθλιος ὥστε...: = τίς εἶναι τόσον ἐλεεινός, ὥστε...: ὁ αὐτ. 536. 7, καὶ γὰρ ἀν' ἄθλιος ἦν, εἰ... 576, 18.

ἄθλιος, α. ον, ὡσαύτως ος. ον. Εὐρ. Ἰλκ. 1038, κτλ. Ἄττ. συγγρ. ἐκ τοῦ ἀέθλιος, (ἄεθλον, ἄθλον) = ὁ τὸ ἄθλον φερόμενος, κερδαίνων ἢ ἀγωνιζόμενος περὶ αὐτοῦ, (αὕτη ἡ σημ. μόνον ἐν τῷ Ἐπιγρ. τύπῳ ἀέθλιος, δ ἴδε). II. μεταφρ. ταλαιπωρούμενος, δυστυχῆς, ἄθλιος, ἐλεεινός. (Ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ Ἄττ. τύπῳ ἄθλιος) ἐπὶ προσώπων συγγ. ἀποτοῦ Αἰσχύλου καὶ ἐφεξῆς:—συγγρ. -ιώτερος, Σοφ. Ο. Τ. 815, 1204:—Ἰπερβ. -ιώτατος, Εὐρ. Φοῖν. 1679:—ἐπίθετον καὶ ἐπὶ βιολογικῶν πραγμάτων:—ἄθλ. γάμοι, Αἰσχύλ. Θ. 779, Εὐρ.: βίος, τύχη, Εὐρ. Ἡρακλ. 878, Ἐκ. 425:—ὡσαύτως περὶ τοῦ προξενίου δυστυχίαν, τοῦ αἰτίου τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως, ἀρ' ἄθλιον τοῦνεῖδος, Σοφ. Ο. Κ. 753, πρβλ. Ἡλ. 1140: πρόσσοψις, Εὐρ. Ὀρ. 952.—Ἐπίρρ. τὸν ἀθλίως θανόντα, Σοφ. Ἄντ. 26. πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 707, κτλ. 2) ἐπὶ θηλικῆς ἐνοίας, ἄθλιος οἶκτος, δυστυχῆς, Δημ. 142. 18. τίς οὕτως ἄθλιος ὥστε...: = τίς εἶναι τόσον ἐλεεινός, ὥστε...: ὁ αὐτ. 536. 7, καὶ γὰρ ἀν' ἄθλιος ἦν, εἰ... 576, 18.

ἄθλιος, α. ον, ὡσαύτως ος. ον. Εὐρ. Ἰλκ. 1038, κτλ. Ἄττ. συγγρ. ἐκ τοῦ ἀέθλιος, (ἄεθλον, ἄθλον) = ὁ τὸ ἄθλον φερόμενος, κερδαίνων ἢ ἀγωνιζόμενος περὶ αὐτοῦ, (αὕτη ἡ σημ. μόνον ἐν τῷ Ἐπιγρ. τύπῳ ἀέθλιος, δ ἴδε). II. μεταφρ. ταλαιπωρούμενος, δυστυχῆς, ἄθλιος, ἐλεεινός. (Ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ Ἄττ. τύπῳ ἄθλιος) ἐπὶ προσώπων συγγ. ἀποτοῦ Αἰσχύλου καὶ ἐφεξῆς:—συγγρ. -ιώτερος, Σοφ. Ο. Τ. 815, 1204:—Ἰπερβ. -ιώτατος, Εὐρ. Φοῖν. 1679:—ἐπίθετον καὶ ἐπὶ βιολογικῶν πραγμάτων:—ἄθλ. γάμοι, Αἰσχύλ. Θ. 779, Εὐρ.: βίος, τύχη, Εὐρ. Ἡρακλ. 878, Ἐκ. 425:—ὡσαύτως περὶ τοῦ προξενίου δυστυχίαν, τοῦ αἰτίου τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως, ἀρ' ἄθλιον τοῦνεῖδος, Σοφ. Ο. Κ. 753, πρβλ. Ἡλ. 1140: πρόσσοψις, Εὐρ. Ὀρ. 952.—Ἐπίρρ. τὸν ἀθλίως θανόντα, Σοφ. Ἄντ. 26. πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 707, κτλ. 2) ἐπὶ θηλικῆς ἐνοίας, ἄθλιος οἶκτος, δυστυχῆς, Δημ. 142. 18. τίς οὕτως ἄθλιος ὥστε...: = τίς εἶναι τόσον ἐλεεινός, ὥστε...: ὁ αὐτ. 536. 7, καὶ γὰρ ἀν' ἄθλιος ἦν, εἰ... 576, 18.

ἄθλιος, α. ον, ὡσαύτως ος. ον. Εὐρ. Ἰλκ. 1038, κτλ. Ἄττ. συγγρ. ἐκ τοῦ ἀέθλιος, (ἄεθλον, ἄθλον) = ὁ τὸ ἄθλον φερόμενος, κερδαίνων ἢ ἀγωνιζόμενος περὶ αὐτοῦ, (αὕτη ἡ σημ. μόνον ἐν τῷ Ἐπιγρ. τύπῳ ἀέθλιος, δ ἴδε). II. μεταφρ. ταλαιπωρούμενος, δυστυχῆς, ἄθλιος, ἐλεεινός. (Ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ Ἄττ. τύπῳ ἄθλιος) ἐπὶ προσώπων συγγ. ἀποτοῦ Αἰσχύλου καὶ ἐφεξῆς:—συγγρ. -ιώτερος, Σοφ. Ο. Τ. 815, 1204:—Ἰπερβ. -ιώτατος, Εὐρ. Φοῖν. 1679:—ἐπίθετον καὶ ἐπὶ βιολογικῶν πραγμάτων:—ἄθλ. γάμοι, Αἰσχύλ. Θ. 779, Εὐρ.: βίος, τύχη, Εὐρ. Ἡρακλ. 878, Ἐκ. 425:—ὡσαύτως περὶ τοῦ προξενίου δυστυχίαν, τοῦ αἰτίου τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως, ἀρ' ἄθλιον τοῦνεῖδος, Σοφ. Ο. Κ. 753, πρβλ. Ἡλ. 1140: πρόσσοψις, Εὐρ. Ὀρ. 952.—Ἐπίρρ. τὸν ἀθλίως θανόντα, Σοφ. Ἄντ. 26. πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 707, κτλ. 2) ἐπὶ θηλικῆς ἐνοίας, ἄθλιος οἶκτος, δυστυχῆς, Δημ. 142. 18. τίς οὕτως ἄθλιος ὥστε...: = τίς εἶναι τόσον ἐλεεινός, ὥστε...: ὁ αὐτ. 536. 7, καὶ γὰρ ἀν' ἄθλιος ἦν, εἰ... 576, 18.

ἄθλο-θετήρ, ἦρος, ἡ, = τῷ ἔπομ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1397. 6250. ἀθλο-θέτης, οὐ, ὁ ἐπιδικάζων τὰ βραβεῖα, ὁ δικαστὴς ἢ κριτὴς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πλάτ. Νόμ. 764D. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 4. 5., Συλλ. Ἐπιγρ. 144. 6., 147. 5, καὶ ἄλλ. πρβλ. ἀγωνοθέτης, βραβεύς.

ἄθλον, τό, Ἄττ. συγγρ. ἐκ τοῦ ἔπ. καὶ ἴων. ἄεθλον, (ἔπερ μόνον εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. καὶ κατὰ τὸ πλείστον παρὰ Πινδ. καὶ ἄπαξ παρὰ Σοφ. (Τρ. 506) ἐν λυρικῷ χωρίῳ). Τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶνος, βραβεῖον, ἀμοιβή, Ἰλ. Ψ. 413, 620, κτλ.: συγγρ. παρὰ Πινδ. (ἀν καὶ τὸ γένος σπανίως δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ), Εὐρ. Ἐλ. 43. καὶ παρὰ περὶ τοῦ ἀθλο ἀρετῆς, Θουκ. 2. 46, ἀμαρτημάτων, Λυσ. 96. 8:—φράσεις: ἄεθλα κείται ἢ πρόκειται, = βραβεῖα ἐτέθησαν, Ἡρόδ. 8. 26., 9. 101. ἄθλα πρόφραται, προτιθέσθαι, τιθέσθαι, = προτείνεσθαι, βραβεῖα, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23., 1. 2, 12, κτλ.: ἄθλα λαμβάνειν ἢ φέρεσθαι, λαμβάνειν βραβεῖα, Πλάτ. Πολ. 613C, Ἰων. 530A, κτλ. πρβλ. Θουκ. 6. 80, ἄθλον νίκης λαμβάνειν, ὡς βραβεῖον, Ἀριστ. Πολ. 4, 11, 17. ἄθλ. ποιέσθαι τὰ κοινά, Θουκ. 3. 82. τὰ ἄθλα ὑπὲρ ὧν ἔστιν ὁ πόλεμος, Δημ. 26. 11. ἄθλα πολέμου, ὁ αὐτ. 41, 25. τῆς ἀρετῆς, ὁ αὐτ. 489, 21. ἄθλον προκεῖσθαι τὴν ἐλευθερίαν, Ἀριστ. Πολ. 7. 10, 14. II. = ἀθλος = ἀγών (ζώννυται τε νέοι καὶ ἐπεντυνόνται ἀεθλα, Ὀδ. Ω. 89. πρβλ. Ξενοφάν. 2. 5, Πινδ. Ο. 1, 5, καὶ ἴδε ἀθροίζω.—μεταφ. = ἀγών, πάλη) συγγερὸν τὸ δ' ἄθλον, Αἰσχύλ. Ἰκ. 1034, πρβλ. Πρ. 634. πολλῶν ἔλεεν δυσσοίστων πόνων ἄθλ', Σοφ. Φ. 508. ἀεθλ' ἀγῶνων, ὁ αὐτ. Τρ. 506:—αὕτη ἡ χρήσις κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἐν Σολοικ. 2, πρβλ. Κορῆ Ἰσοκρ. Πανηγ. 37. III. κατὰ πλθ. τὸ μέρος ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νόμ. 868A, 935B. (Περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἄθλονεικία, ἡ, «ἡ δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔρις ἢ ἀθλονεικία.» Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 3, 11. ἔσφαλμ. ἀντὶ ἀθλονεικία, ἴδε κατωτέρω.

ἄθλο-νίκης, οὐ, ὁ, νικητὴς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Εὐστ. Πονηγ. 173. 25.

ἄθλο-νικία, ἡ, νίκη ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ν. 3, 11.

ἄθλος, ὁ, συγγρ. ἐκ τοῦ ἔπ. καὶ ἴων. ἄεθλος, ἔπερ μόνον εὐρήται παρ' Ὀμήρ. (πλὴν ἐν Ὀδ. Θ. 160.), καὶ πρὸ πάντων παρὰ Ἡρόδ. καὶ Πινδ. Ἄγών εἶτε ἐν πολέμῳ ἔτε ἐν παιδιᾷ, ἰδίως ἀμιλλα περὶ βραβείου, μόχθος, κόπος, ὡς τὸ πόνος, Λατ. labor, Ὀμ., νικᾶν τοιφῶδ' ἐπ' ἀέθλω (περὶ τῶν ὄπλων τοῦ Ἀχιλλέως), Ὀδ. Λ. 548. ἀεθλος πρόκειται, ἄγών πρόκειται, Ἡρόδ. 1. 126. ἀεθλον προτιθέσθαι = ὀρίζεσθαι, ὁ αὐτ. 7. 197. ἄθλοι Δελφικοὶ, Πυθικοὶ, Σοφ. Ἠλ. 49. 682. συγγ. παρὰ Πινδ. μεταφ. ἀγών, μάχη, πάλη, Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 702. 752, Σοφ. Ἄντ. 856.—Περὶ τῆς κυρίας διακρίσεως μεταξὺ τοῦ ἄθλον καὶ τοῦ ἀθλος, ἴδε ἀθλον, II. (Ὁ ὀρθὸς τύπος τῆς λέξεως φαίνεται ὡν ἀφεθ-λος, ἀφεθ-λον ἐκ √FEΘ μετὰ προθεματικῶ α, πρβλ. Λατ. vas (vadis), Γοθ. vadi (pignus), Παλ. Σκανδιν. vedja, (ἄγγλ. to wager διακινδυνεύω), Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. wetti, (Γερμ. wette).

ἄθλοσύνη, ἡ = ἀθλος, Ἀνθ. Π. 6. 54.

ἄθλοφορέω, εἰμί ἀθλοφόρος, νικητὴς, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἄλιευ. I, 507.

ἄθλοφορικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀθλοφόρον, Νικητ. Παρλ. 324A.

βλέπω μετὰ προσοχῆς πρὸς τι, προσβλέπω, παρατηρῶ, διακρίνω· ἴνα μὴ τις Ἀχαιοὶ βλήμενον ἀθρήσειε, Ἰλ. Μ. 391· πρβλ. Ε. 334· οὐδέ πη ἀθρήσαι δυνάμην, (ἐπὶ Σκύλλην), Ὀδ. Μ. 232· πρβλ. Τ. 478, Εὐρ. Ἐκ. 679, Ἠλ. 827· [οἱ μεθύοντες] ἀθρήν τὰ πόρρω οὐ δύνανται, Ἀριστ. Περλ. 3. 9. 2) ἄνευ ἢ μετὰ προθέσεως, βλέπω μετὰ προσοχῆς· θεώμα· δὲ ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε, Ἰλ. Κ. 11· ἀθρει = παρατρήσει, πρόσεχε, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 225· δεῦρ' ἀθρήσον = κύνταξ' ἔδω, Εὐρ. Ἰππ. 300·—λεύσσειτ' ἀθρήσατε, ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1228· οὐ γὰρ ἴσοις ἄν ἀθρῶν = βλέπων, παρατηρῶν, Σοφ. Ο. Κ. 252. II. μεταγεν. ἐπὶ τοῦ νοῦ = βλέπω εἰς τι, θεωρῶ διὰ τοῦ νοῦ, ἐξετάζω· τι, Πινδ. Π. 2. 129· πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρήσαι, Σοφ. Ο. Τ. 1305· πρβλ. Ο. Κ. 1032· ἀθρήσον αὐτό, Εὐρ. Βάχχ. 1282·—πρβλ. 1327, κτλ.,—ἐπομένως ἐρωτηματ. ἢ ἀναφ. προτάσεως, καὶ ταυτ' ἀθρήσον εἰ ..., θεωρήσον καὶ ταῦτα, ἄν ..., Σοφ. Ἀντ. 1077, πρβλ. 1216· τόδε τοῖνον ἀθρει πότερον ..., Πλάτ. Πολ. 394E· ἀθρει μὴ οὐ, ὁ αὐτ. Φαίδων 604B, Γοργ. 495B· ἀθρει ἔτι ..., ὁ αὐτ. Πολ. 583B· ὁ Πλάτων συνήθως μεταχειρίζεται τὸν τύπον τούτων τῆς προστακτ. ἀλλὰ καὶ ἀθρῶ, Παρμ. 144D· ἀθρῶν, Τίμ. 91E.

2) ἀπολ. ἀθρήσον, = σκέψαι, Εὐρ. Ι. Α. 1416. III. διακρίνω διὰ τοῦ νοῦ ἢ τῶν αἰσθήσεων· οὐασιν ἀθρ., Νικ. Θ. 164. ἀθρήματα, τὰ, «ἄθρα πεμπόμενα παρὰ τῶν συγγενῶν ταῖς γαμουμέναις παρθένοις παρὰ Λεσβίοις,» Ἡσύχ. Ἰδε ὀπτήρια παρὰ τῶ αὐτῶ.

ἀθρήνη, «εἶδος μελίσσης,» Σουῖδ. καὶ Ζωναρ. ἀθρήνητος, ον, = μὴ θρηνηθεὶς· πρὸς ἐξήγησιν τοῦ νόνημος, Εὐστ. 928. 63.

ἀθρήνη, ἐπίρρ. (θρήνος), ἄνευ θρήνων, Σουῖδ. ἀθρήνητον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀθρῆν = δεῖ ἀθρῆν, πρέπει τις νὰ σκεπθῆ, θεωρήσῃ, Εὐρ. Ἰππ. 379, Ξεν. Συμμ. 8. 39. ἀθρήνητος, ἢ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀθρῆν, ὄρᾶν, Εὐστ. 65. ἀ-θρηάμευτος, ον, = ὁ μὴ ἔορτασθεὶς, Εὐστ. Πονημ. 237. 57. ἀ-θρήγυτος, ον, ἄνευ θρηγῶν, Ἔτυμ. Μ. ἀ-θρηξ, τρήχος, ὁ, ἢ, ἄνευ τρηχῶν, Μάτρων παρ' Ἀθην. 656F. πρβλ. ὄθρηξ.

ἀ-θρηπῆδεστος, ον, = ὁ μὴ σκληρόδρωτος, Θεοφρ. Ι. Φ. 5. 1, 2., ἔθρα τὰ χειρόγραφα ἔχουσι ἀθρηπῆδεστατον, πρβλ. θρηπῆ-δεστος.

ἀθροεῖ, ἐπίρρ. τοῦ ἀθροος, Φιλῆς 5. 149.

ἀθροεῖω, ἢ ἀθροεῖω, (Ἐμάλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 122.): μέλλ. -σαι· ἀθρ. ἢ θροισα, Εὐρ., κτλ.—Παθ. ἀθρ. ἢ θροισθην: πρμ. ἢ θροισται: ὑπερρ. ἢ θροιστο, Αἰσχύλ. Πέρσ. 414· ὁ τετρασύνθετος τύπος ἀθροεῖω, ἐν χρήσει παρ' Ἀρχιλ. 104, Ἀνθ. Πλαν. 308, διωρθῶν δὲ καὶ ὑπὸ Δινδ. ἐν τῷ Ψευδο-Εὐριπ. Ι. Α. 267, Ἀριστοτ. Ὀρ. 253: (ἀθρόος ἢ ἀθρόος). Ἀθροεῖω ἐπὶ τὸ αὐτό, συλλέγω, ἰδίως συνάγω στρατόν:—ἀθρ. λαόν, στρατεύματα, δύναμιν, κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 144, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 1, κτλ.: Τροίαν ἀθρ. = ἀθροίζειν ἐπὶ τὸ αὐτό τοὺς Τρῶας, Εὐρ. Ἐκ. 1139· πνεῦμα ἀθροισσον, συνάγαγε πνοήν, ἀναπνοήν, ὁ αὐτ. Φοῖν. 851· πρβλ. Ἀριστ. περὶ Γεν. Ζῴων 2. 4, 5· περιπλοκάς λόγων ἀθροισσας, συναερας, ἀραδιάσας, Εὐρ. Φοῖν. 495:—ἀπολ. θησαυρίζω, ἀποτίθειμαι, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 20.—Μέτρ. συλλέγω δι' ἑμαυτὸν ἢ περὶ ἑμαυτὸν, Εὐρ. Ἡρακλ. ἐνθ' ἄνωτ., Ξεν. Κύρ. 3. 1, 19.—Παθ. συναθροίζομαι, συμπυκνῶμαι ἐπὶ τὸ αὐτό, εὐτε πρὸς ἀεθλα δῆμιος ἠθροίζετο, Ἀρχιλ. ἐνθ' ἄνωτ. πρβλ. 60· ἐς τὴν ἀγοράν ἀθρ., Ἡρόδ. 5. 101· ἀθροισθέντες = συναερόντες, συναελλόντες, συνήθον, Θουκ. 1. 50· τὸ δὲ ... ἔμψαν ἠθροισθῆν διασίλοι, ἀλλὰ τὸ δλον ἀνήρχετο εἰς 2,000, ὁ αὐτ. 5. 6· ἐνταῦθα ἠθροίζοντο = ἐνταῦθα συνήρχοντο ἐν πληθει, ὁ αὐτ. 6. 44, κτλ.: = σχηματίζω ἐκπαίρειν, κοινωνίαν, Πλάτ. Πρωτ. 322B· ἀθροισθέντες = ἀπὸ ἐσχημάτισαν μερίδα, Ἀριστ. Πολ. 5. 5, 3:—ἐπὶ πραγμάτων: περὶ πολλῶν ἀθροισθέντων, ληθέντων ἐν συνῶν, (πρβλ. ἀθροισμα 2.), Πλάτ. Θεαιτ. 157B. 2) κατὰ παθ. ὡσαύτως περὶ τοῦ νοῦ ἢ τῆς διανοίας, ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν = συνῆρχεσθαι, Πλάτ. Φαίδων 83A, πρβλ. 67C· φέδος ἠθροισται = φέδος ἔχει αὐτῆσθ' ἢ ἐγερθῆ, ἔγεινεν ἰσχυρός, Ξεν. Κύρ. 5, 2, 34. ἀθροισμοὶ ἡμέρας, = ἡμέρα συναθροίσεως, Ἐκκλ. ἀθροισαί, εως, ἢ, συνάθροισαι, συλλέγει, στρατεολογία, στρατοῦ, Εὐρ. Ἐκ. 314· χρημάτων, Θουκ. 6. 26· αἱ τῶν νεφῶν α., Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 16.

ἀθροισμα, τὸ συναθροισθέν, συνάθροισις, λαοῦ, Εὐρ. Ὀρ. 874.

2) ἡ ἐνέργεια τῆς συναθροίσεως, Πλάτ. Θεαιτ. 157B. II. παρ' Ἐπικούρ. τῷ φιλοσόφῃ = ἡ συδερμὴ τῶν ἀτόμων, Διογ. Α. 8. 66. ἀθροισματικὸς, ἢ, ὄν, ὁ μετὰ πολλῶν ἄλλων διαταξιόμενος, σύννομος, ἀγαθός, Βασίλ. Ι, 172B.

ἀθροισμός, ὁ, = ἀθροισις, Θεοφρ. Δι. Φ. 1. 10, 7· συμπύκνωσις, ὁ αὐτ. 5. 2, 1.

ἀθροιστέον ῥηματ. ἐπίθ. = δεῖ ἀθροίζειν, Ξεν. Λακ. 7. 4. ἀθροιστήριον, τό, τόπος συναθροίσεως ἐπὶ στρατοῦ, Εὐστ. (;) ἀθροιστικὸς, ἢ, ὄν, ἀνίκων ἢ ἐπιτήθειος εἰς ἀθροισιν, Ἐκκλ.

II. παρὰ Γραμμ. ὀνόματα. σύνδεσμοι, ἀθρ.—

ἀθρονί, ἐπίρρ., ἄνευ θρόνου, Θεοδ. Δι. εἰ, γραμ. σ. 74.

ἄθρονος, ον, ὁ μὴ ἔχων θρόνον, ἐπλ. ἐπισκοπικόν, Γρηγορ. Ναζ. ΠΙ. 425A. 1146A.

ἀθροοποσία, ἢ, ἀθροοπόσις, Ὀρεβ. 78.

ἀθρόος, α, ον, (καὶ ος, ον, Δμωσθ. 412, 14· Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 3. 14, 22, κτλ.), κάλλος ἀθρόος, ὡς ὁ Ἀριστάρχ. ἔγραψεν αὐτὸ (Συγλ. Ἐνετ. Ἰλ. Ε. 38), Ἄτ. ἀθροος, ουν, ποιητ. ὄστ. πληθ. ἀθροῖσιν, Ἐπιγράμμ. Ἐπλ. 1034. 26:—ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ἢ φιλή ἐπεκράτησε: (α ἀθροιστ. καὶ θρόος). Κατὰ σωρούς ἢ πληθός, συμπυκνωμένους ἐπὶ τὸ αὐτό, συγν. παρ' Ὀμ. ἀλλὰ μόνον κατὰ πληθ. ὡς Ἰλ. Β. 439· πάντες ἀθρόοι, Ὀδ. Γ. 34, κτλ.: τὸ ἐνικὸν πρῶτον ἐν Πινδ. Π. 2. 65: ἀθρόοι, ἐπὶ στρατιωτῶν: συμπυκνωμένους, Λατ. confertio a g m i n e, Ἡρόδ. 6. 112, Ξεν. Ἀναθ. 1. 10, 13, κτλ.: κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀσύντακτοι, ὁ αὐτ. Κύρ. 8. 1, 46 = κατὰ φάλαγγα, αὐτῶ 5. 3, 36· οὕτω καὶ πολλὰ κῶμαι ἀθρ. = πυκναὶ ἐπὶ τὸ αὐτό, ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 3, 9.

II. ὄλα ὁμοῦ ἐν σώματι ἀθρόα πάντ' ἀπέτιμας, ἐπλήρωσε διὰ πάντα ἐράπα, Ὀδ. Α. 43· ἀθρόα πόλις, οἱ πολῖται ὡς ὄλον, ἀντίθετον τῷ ἕκαστος, Θουκ. 2. 60· οὕτως ἀθρ. δύναμις, ὁ αὐτ. 2. 39· πρβλ. 1. 141· ἀθρ. ἦν αὐτῷ τὸ στράτευμα, ἦτο συνηγμένον, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 22· τὸ ἀθρόον, ἢ συνηγμένον αὐτῶν δύναμις, αὐτῶ 4. 2, 20· πρβλ. Ἀν. 5. 2, 1· ἀθρόω στόματι, μᾶ εωνῆ, Εὐρ. Βάχχ. 725· ἀθρόους κροίνην, καταδικάζω πάντας ὁμοῦ διὰ μιᾶς ψήφου, Πλάτ. Ἀπολ. 32B· πολλοὺς ἀθρόα ὁμοῦν, Δημ. 558. 1· ἀθρόους ὠφθῶν, ὠφθῶ μετὰ πάντων τῶν στρατευμάτων του, Πλουτ. Θεμιστ. 12· πρβλ. τοῦ αὐτ. Σύλλ. 12· ἀθρόον λεγόμενον, ἐν χρήσει ἐπὶ περιληπτικῆς ἢ καθολικῆς ἐνοίας, ἀντιθέτως πρὸς τὸ κατὰ μέρος, Πλάτ. Θεαιτ. 182A· ἢ μετὰ βρασι ἀθρόα γίνεται, συμβαίνει ἐν τῷ ἅμα, Ἀριστ. Πολ. 5. 8, 3· ἀντιθ. τῷ ἐκ προσαγωγῆς, ὁ αὐτ. 12: κατήριπεν ἀθρ., ἔπεσον ἐν τῷ ἅμα, Θεοφρ. 13. 49· πρβλ. 25. 252· ἀθρόα πέντε νύκτες, πέντε ὀλόκληροι νύκτες, Πινδ. Π. 4, 231· κατὰστασις ἀθρόα καὶ αἰσθητή, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 1· κάθαρσις α., ἀντιθ. τῷ κατ' ὀλίγον, ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ. 7, 2· ἀθροατιπὴν ἀθροος τεμαχίτας, διὰ μιᾶς καταπόσεως, Εὐδολ. ἐν Ἀνασφαιζόμενος, 1· πρβλ. Πλουτ. 2. 650B. κτλ.: ἀθρόον ἐκκαγχάζειν, ἀνακαγχάζειν διὰ μιᾶς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7, 6· πρβλ. Ἰππ. 1281. III. πολυπληθῆς ἢ συνεχῆς, ἀδιάλειπτος, ἀθρ. κακότης, Πινδ. Π. 2. 65· δάκρυ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 489· λόγος, Πλάτ. Πολ. 344D, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8. 20, κτλ.

IV. Ἐπίρρ. ἀθρόον, ἐν τῷ ἅμα, ἴδε ἄνωτ. II:—ὡσαύτως καὶ κανονικῶς ἐσχηματ. ἐπίρρ. ἀθρόως, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 8, 11, κτλ.: ἄ. λέγειν, ὁμιλεῖν γενικῶς, Ρητ.

V. συγρ. ἀθροώτερος, Θουκ. 6. 34, κτλ.: μεταγεν. ἀθροούστερος, Πλουτ. Καῖς. 20· Ἀθην. 79B, κτλ.: πρβλ. Λοβ. Φρύν. 143.

ἀθροοσ, ον = ἀθρόουτος, μόνον παρὰ Γραμμ. ἀθροοσῆς, ἦτος, ἢ (ἀθρόος), τὸ εἶναι ὁμοῦ συμπυκνωμένους. Διογ. Α. 10, 106.

ἀθρόος, α, ὄν, ἀντὶ ἀθρόος, Ἐπιγραμ. Διγ. ἐν τῇ Σύλλ. Ἐπιγρ. 4710.

ἀ-θροῦλητος, ον, περὶ οὗ δὲν γίνεται πολὺς λόγος, Ἰω. Χρυσ. ἀθροῦπτος, ον, (θροῦπτος) = ἀθραυστός, ἀφρατός, Πλουτ. 2. 1055A.

II. μὴ ἐκλελυμένος, Πυθαγ. Χρυσῶ Ἐπιθ. 35· αἱ συγν. παρὰ Πλουτ.: ἀθροῦπτος εἰς γέλωτα = μηδέποτε κινούμενος εἰς γέλωτα, Πλουτ. Περικλ. 5.—Ἐπίρρ. -πτος, ὁ αὐτ. Φαδ. 3.

ἀθροψία, ἢ, ἢ λιτότης τοῦ βίου, Πλουτ. 2. 609C.

ἀθύμια, μέλλ. -ῆσω = ἀθύμας ἔχω, κατέχομαι ὑπὸ ἀθυμίας· ἐκ νόσου πεσὼν ἀθυμεις, Αἰσχύλ. Πρ. 471· οἶμ' ὡς ἀθυμῶ, Σοφ. Αἰ. 587· ἀθ. τιμὴ = διὰ τι, πρὸς τι, ὁ αὐτ. Ἠλ. 769, κτλ., ἐπὶ τιμῃ, Ἰσοκρ. 41B: εἰς τι, Πλάτ. Σοφ. 264B· πρὸς τι, Θουκ. 2. 88· τι, ὁ αὐτ. 5. 91· ἔνεκά τινος, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 19:—ὡσαύτως καὶ ἐπομένως ἀναφορικῆς λέξεως, = εἶμαι σπῆδρα περὶ ἡμέρας· ἀθύμω δ' εἰ φανήσομαι, Σοφ. Τρ. 666· δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 747.

ἀθύμητιον, ῥηματ. ἐπίθ. = πρέπει τις νὰ ἀθύμῃ, Ξεν. Ἀνάθ. 3. 2, 23· τοῖς παροῦσι πράγμασιν οὔτε ἀθ., Δημ. 40, 11.

ἀθύμια, ἴων. -ίη, ἢ, ἔλλειψις θάρρους, ὀλιγοψυχία, ἀδημονία, λύπη, ἀπελιπίσις, Ἡρόδ. 1. 37, Σοφ. Ἀντ. 237, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 551· εἰς ἀθ. καθιστάναί ἢ ἐμβάλλειν τινά, Πλάτ. Νόμ. 731A, Ἀπολ. 79. 12· ἀθ. παρεγγίει τίνι, Ξεν. Κύρ. 4. 1. 8· εἰς ἀθ. καταστῆναι, Λυσ. 120, 23· ἐν ἀθ. εἶναι, Ξεν. Ἐλλ. 6. 2, 24· ἀθύμια ἔχειν, Σοφ. ἐνθ' ἄνωτ., Ξενοφ.—ἀθ. ἐμπίπτει τίνι, Ξεν. Ἀπομ. 3. 12, 6:—πληθ., ἀθ. καὶ φέδοι, Ἀριστ. Περλ. 30. 1.

ἀ-θύμιάτος, ον, ὁ μὴ πέμψων ἀναθυμιάσεις, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5.

ἀ-θύμως, ον, στερομένους θυμοῦ, θέρρους, ἀμβλύς τὴν ψυχήν, «χωρὶς καρδιά,» ἀπακ παρ' Ὀμ. ἀσκελέες καὶ ἀθ., Ὀδ. Κ. 463· κακός καὶ ἀθ., Ἡρόδ. 7. 11· οὐ τοῖς ἀθ. ἢ τύχῃ συλλαμβάνει, Σοφ. Ἀποσπ. 666· πρβλ. Ο. Τ. 319· ἐπὶ εἰδῶν, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐνθυμος, Ἀριστ. Πολ. 7. 7, 2· ἀθ. εἶναι πρὸς τι, δὲν ἔχω διαθέσιν, «καρδίαν» δι' αὐτό, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 9· οὕτως: ἀθύμω εἶναι πρὸς τι, ὁ αὐτ. Ἐλλ. 4. 5, 4· ἀθύμως διδάγειν, ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 1, 24· ἀθύμως πονεῖν, ἐργάζομαι ἄνευ προθυμίας, «χωρὶς καρδιά,» ὁ αὐτ. Οἰκ. 21. 5. 2) ἄνευ θυμοῦ, ἦτοι ὀργῆς ἢ

πλάτους, Πλάτ. Πολ. 411B, Νόμ. 888A. II. ενεργ. μὴ ἐπιθυρο-
ρυντικός ἢ εὐχάριστος, ὀδοῦς ἀθύρμου, Δισχὺλ. Εὐμ. 770 (ἐάν ὁ
στῆχος εἶναι γνήσιος).

ἀθύροεσσαι, «παίξων, μιγνύειν, σκιρτᾶν,» Ἡσύχ.
ἀθύριδιστος, ον, (θυρίς) ζῆου θυρίδος, ἢ παραθύρου, Ἰω. Χρ.
ἄθυρμα, τό, (ἄθυρον) = παίγνιον, παίγνιον, «παίγνιδαί,» Ἰλ.
O. 363, Ὀδ. Σ. 323, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 40· ὡς τὸ ἀγαλλμα.
τέρψις, χαρμονή, χαρά, Ἀπολλώνιον ἄθ., περὶ τῶν Πυθικῶν ἀγώνων,
Πινδ. Π. 5. 29· ἀθύρματα Μουσῶν, ὁ ἔ. ἄσματα, Βαχχολ. 48·
ἄθρον ἄθ., περὶ μικροῦ κυνός, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 626, πρὸλ.
272. 10., 810. 4:—σπάνιον παρ' Ἀττ., Εὐρ. Ἀποσπ. 274, Κρα-
τῖνος ἐν «Ὀδυσσεύσιν,» 16, Κωμ. Ἀνών. ἐν Mein. 4, σ. 663,
Ἰλκιδάμας παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 2. καὶ 4.

ἀθυράτειον, τό, ὑπόκορ. τοῦ προηγ., Εὐπολ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ.
5, σ. 40, Φιλότη. 3. 24: τὸ εὐνοοῦμενον, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 5.
ἀθύρογλωττώω, εἶμαι ἀθυρογλωττώω, ἴδε Suicer. ἐν λέξ.
ἀθυρογλωττία, ἡ, ἀκαθής γλωττία, Πολύβ. 8. 12. 1.
ἀθύρο-γλωττός, ον, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τηρήσῃ τὸ στόμα κλει-
στὸν ἐκ τῆς ἀθυρογλωττίας (ἢ γλώσση θύραι οὐκ ἐπίκεινται,
Θεογ. 421), ὁ ἔχων στόμα ἀπύλωτον, ὁ ἀδιακόπως λαλῶν, Εὐρ.
Ὀρ. 903.

ἀθύρο-νομος, ον, ὁ παίξων μὲ τούτους νόμους, «ἀθυρονόμος (πα-
ρουστικός), ὡς ἔτυμα χρώμενος τοῖς νόμοις,» Ἡσύχ.

ἄθυρος, ον, (θύρα) ἄνευ θύρας, Πλούτ. 2. 503C. Ἡρωδιαν. κτλ.
II. μεταρ. ἀνοικτός, ἐλεύθερος, ἀκόλυτος· γλῶττια, Φίλων
1. 678, Κλήμ. Ἀλ. 165· στόμα, Φυσιογ.

ἀθύροστομέω = ἀθυρογλωττώω, Ἐκκλ.
ἀθύροστομία, ἡ = ἀθυρογλωττία, Ἀνθ. Π. σ. 252.

ἀθύρο-στομος, ον = ἀθυρογλωττός, ἄθ. ἀγῶν, ἀδιακόπως
λαλῶν ὅσα ἢ ἀντιλαλοῦσα ἡγῶν, Σοφ. Φ. 188, πρὸλ. ἄθυρος, Π. Α.
B. 352.

ἄθυρσις, εως, ἡ, παιδιὰ, παίγνιον, ἐκ τοῦ ἄθυρον παίξω· ἄν-
θῶν δόνακος τε ἐπιγραφῶν ἀθύρσιν, Βαχχολιδης XIII, 60.

ἄ-θυρσις, ον, ἄνευ θύρσου, Εὐρ. Ὀρ. 1492.

ἄθυρα, [ῥ]. Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρα-
τατικ., σπανία παρ' Ἀττ. (ἴδε κατωτέρ.). = παίξω, δισκιρτάζω· ἐπὶ
παιδίων, ὡς ὅτε .. παῖς .. ἔστ' ἐπεὶ ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέ-
ρην, ἄψ αὐτῆς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων, Ἰλ. O.
364· νέος μὲν οὖν .. ἡλῆτ' ἀθύρων, Εὐρ. Ἰων 53· τάχ' ἄν
πρὸς ἀγκάλασι .. πηδῶν ἀθύροι, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 325· τινί,
μὲ πρᾶγμα τι, Ἀπολλ. Ρήδ. 4. 950· ἐπὶ χοροῦ, Πλάτ. Νόμ. 796B·
παῖξω ἔργωνον τι, κατὰ πηκτικῶν, Ἀνακρέοντ. 41. 10·—μετὰ
συστολοῦ αἰτιατ. μοῦσαν ἀθύρων = ἄδων ἄσματα παίγνιων, Ὑμ.
Ὀμ. 18. 15.—Μέσο. ἀπλῶς = ἄδω, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 485.

II. μετ' αἰτ. παῖς ἔδων ἄθυρε μεγάλα ἔργα (περὶ τοῦ Ἀχιλλέως) =
ὅτε ἦτο παιδίον ἔτι ἔπαιζε μεγάλας παιδιὰς, δηλ. τὰ παίγνια τῆς
παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἦσαν μεγάλα ἔργα, Πινδ. N. 3. 78· ἔργα
φωτῶν ἄθ., παῖξων μμοῦμαι ἔργα ἀνδρῶν, περὶ ἡθοιοῦ, Ἀνθ. Π.
I. 4. 505. 2) ἄδω, ψάλλω περὶ τῶν, ἀρετῶν ἀθύρειν, Πινδ.
I. 4. 67. (3, 57)· πρὸλ. παῖξω.

ἀθύρωτος, [ῥ], ον, = ἄθυρος, στόμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838.
Φρυν. Κωμ. Ἀδολ. 15.

ἀθυροειστικός, ον, ὁ μὴ θυσιασθεῖς· ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀφαρ-
κίστευτον.

ἀθύσσει, «μιγνύει, βραβίζει,» Ἡσύχ.

ἄ-θυστος, ον, = τῷ ἔπομ. Ἰσά. Περσ. Ἰαμβ. 7. 56.

ἄ-θύσιος, ον, ὁ μὴ θυσιασθεῖς, ὁ παραμεληθεῖς, Ἰερὰ. Λυσ. 175.
34. 2) ὁ μὴ μετ' ἐπιτυχίας θυσιασθεῖς, Ἰερὰ ἄθ., Λατ. Sacra
inauspiciata, μὴ γενόμενα δεκτὰ, Αἰσχίν. 75. 12., 72., 16· πρὸλ.
Σοφ. Ἀντ. 1006 (ἐκ θυμάτων Ἡραϊστος οὐκ ἔλαμπεν) καὶ
ἴδε τὰς λέξ. ἄθυρος, ἀνιέρτος:—μεταρ. ἄθυτα παλλακῶν σπέρ-
ματα, περὶ νόθων παίδων, Πλάτ. Νόμ. 841D, πρὸλ. Σουῖδ. ἐν λέξει
ἄθυτοι γάμοι. II. ενεργ. ὁ μὴ προσφέρων, ὁ μὴ θύων, ἄθυ-
τον ἀπελθεῖν, Ἐνν. Ἑλλ. 3. 2. 23.

ἀθώτης, «ἀζημίωτος,» Ἡσύχ.

ἀθώς, ον, (θωή) = μὴ τιμωρηθεῖς, ἀτιμώρητος, Εὐρ. καὶ Ρήτο-
ρες· ἀθώως καθιστάται τινὰς, ἐξαπατᾷ τινες τὸ ἀτιμώρητον αὐ-
τῶν, Δημ. 31, 17· ἀθῶον ἀφιέναι, παρὰ Δημ. 549. 27· ἀθῶος
ἀπαλλάττειν ἢ -εσθαι = ἀπέργεσθαι ἀθῶος, ἀτιμώρητος, Πλάτ. Σοφ.
254A. Λυσ. 103. 28· ἀπέρχεσθαι, Ἀρχιπ. ἐν Ῥίνωνι, «1· δια-
φυγεῖν, Μένανδ. ἐν Ἀντοκόλῳ 4. 2) μ. γεν. ἀπληγμένους
τινός, πληγῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1413· ἄλλ' ἄθ. ἀδικημάτων,
ἀτιμώρητος δι' ἀδικήματα, Λυκούργ. 157. 38, πρὸλ. Δοδ. 14. 76.

3) ἀβλαβής ἔκ τινος, ἀθῶος τῆς Φιλίππου δυναστείας,
Δημ. 316, 18. II. ὁ μὴ ἄξιος τιμωρίας, ὁ μὴ ἐνοχος, ὁ ἄνευ
πτασίματος· ἐγὼ μὲν ἀθῶος ἄπασι, Δημ. 269. 4. III. ενεργ.,
μὴ προξενῶν βλάβην, ἀβλαβής, Δημ. (3) 1437. 9. (Ὁ τύπος καὶ ἡ
προσφῶτα ἀθῶος σφραῖται ὑπὸ τοῦ Ἑλμστ. ἐν Μηδ. 1267).

ἄθως, ἡ ἄθως, (ὡς ὁ Χοιροδ. ἔγραψεν αὐτὸ πρὸς διακρίσιν
ἀπὸ τοῦ ἀθῶος), ἡ, ον, ὁ ἐκ τοῦ ἄθως ἄθως, Δισχὺλ. Ἀγ. 285,
ἐνθα ἴδε Βλωμφ.

ἀθωότης, ἡτος, ἡ, ἰδιότης τοῦ ἀθῶου, Ἀκουῖλ. Ψαμ. 25, 6,
«ἐν ἀθωότητι,» ἐνθα οἱ Ἑβδ. ἔχουσιν «ἐν ἀθῶσι.»

ἀθῶος, (ἄθῶος), θεωρῶ τινὰ ἀθῶον, οὐχὶ ἔνοχον ἀθῶον ἀθῶοσιν
τινα, Ἑβδ. (Να. α', 3)·—μέλλ. παθ. ἀθῶοθήσομαι (Παραιμ.).

ἀ-θῶοπευτος, ον, = ἀκόλουθος, ἄνευ κολακείας, τῆς ἐμῆς
γλώσσης, ἐκ μέρους τῆς γλώσσης μου, Εὐρ. Ἀνθρ. 460. II.
ενεργ., ὁ μὴ κολακεύων, Τέλης παρὰ Στωθ. 524, ἐν τέλ.: ἐντέθεν,
τραχὺς, σκληρός, ἀπότομος, Ἀνθ. Π. 6, 168.

ἀ-θωράκιετος, [ἄκ], ον, ἄνευ θῶρακος, Ἐνν. Κύρ. 4. 2, 31.

ἀ-θωρήγητος, ον, = τῷ προηγ. Νόνν. Δ. 35. 162. II. ἄμεν-
στος (ἴδε θωρήσσω II), Ἰππ. 263. 3.

ἄθως, [ἄ], ω, ὁ, αἰτ. ἄθως, Αἰσχίν. 72. 25, Θεοκρ. 7. 77,
κτλ., ἀλλὰ παρὰ τοῖς παλαιότεροις ἄθως, Ἡρόδ. 6. 44., 7. 21.,
Θουκ. 5. 3:—Ἐπ. ὄνομ. ἄθως, ὄω, Ἰλ. Ε. 229· μεταγεν. ὄνομ.
ἄθως, ὄνος, Σπράδ. 330. = τὸ ὄρος ἄθως, ἄθως σκιαλεῖ
νῶτα Λημνίας βροδός, Σοφ. Ἀποσπ. 348, νῦν ἄθως ὄρος ἢ
ἀπλῶς ὄρος.

ἀθῶσις, ἡ, (ἄθῶσις) = ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Κτησ. Περσικά, 61.
αἰ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἶ, ἐάν. Ἐπιγ. 44, 94. Αἰρ. καὶ ἄλλ.:—
παρ' Ὀμηρῶ μόνον αἶ κε ἢ κεν, ἐάν μόνον, οὕτως ὥστε, Λατ.
dummodo, ἀίσιπτος μετὰ ὑποτακτ. πλὴν ἐπὶ πλεονάζον λόγου, ὡς ἐν
Ἰλ. Η. 387 (ἐν Ἰλ. Ε. 279. ὁ Wolf γράζει αἶ κε τυχῶμι, ἀντὶ
τυχοίμι, καὶ ἐν Ὀδ. Ω. 217 ἐπιγνώμη ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη ἀντὶ
ἐπιγνώμη, πρὸλ. Spitzn. Ἰλ. Ω. 688.)· οὕτω Δωρ. αἶκᾶ, Ἐπιγ.
19. 11, Θεοκρ. 1. 4, καὶ ἄλλ.

II. αἶ γάρ (μετὰ τοῦ οἰ),
Ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶ γάρ, (ἴδε εἰ, VII. 2. 6.) πρὸς ἔκφρασιν ευχῆς,
ἐπιθυμίας = εἴθε! Λατ. utinam! παρ' Ὀμ. ἀίσιπτος μετ' εὐκτ. ἐν δὲ
τῇ Ὀδ. Η. 313: αἶ γάρ .. παῖδά τ' ἔμην ἔχμενον καὶ ἐμὸς
γαμβρὸς καλέεσθαι, λέξις τις δὲ τὸ θεόλοιος πρᾶξι νὰ ὑπονοήσῃ
οὕτω παρ' Ἡρόδ. 1. 27: οὕτω καὶ αἶ μόνον παρὰ Διολ. καὶ Δωρ.
συγγραφεῖσι, πρὸλ. αἶθες.

αἶ, ἐπιρῶνημα θαυμασμοῦ ἢ ἀγανακτικῆτος, = ἄ! Ἡρωδιαν. παρ'
Ἀρχιδ. 183. 20, Ἰωάν. Ἀλεξ. τοινικὰ παραγγέλιμ. 32, 25, ὅστις
ἀναφέρει ὡς παράδειγμα τὸ αἶ τάλαν, ἐκ τοῦ Πλούτ. τοῦ Ἀριστοφ.
706.

II. αἶ (περιστώμενον) ἐπιρῶνημα ὀλίψεως, = ἄχ! Λατ.
vae μόνον ἐν χρήσει ἐν τῷ διτυλλᾶθω αἶαἶ, (ὡς μανθάνομεν παρὰ
τοῦ Ἡρωδιαν. Περὶ μόν. λέξ. 27. 13.), οὐχὶ κατὰ διαίρεσιν αἶ αἶ
ἢ αἶ αἶ (ὡς ἐν τοῖς χειρογρ.), ἀλλὰ κατ' ἔνωσιν, ὡς ἀνωτέρω. Εἶναι
συγγ. παρὰ Τραγ., αἶαἶ τόλμας, Εὐρ. Ἰππ. 814· καὶ κατ'
ἐκπλάγησιν. αἶαἶ αἶαἶ μελέων ἔργων, Αἰσχὺλ. Νο. 1007, πρὸλ.
Πέρσ. 1039: συγχαίεις δὲ τίθεται ἐν τῷ στίχῳ μετὰ χασμωδίας,
οἶον, αἶαἶ ἰκνοῦμαι, Σοφ. Ἰλ. 136, πρὸλ. Τρ. 969, μεταγεν.
μετὰ αἶαἶ. αἶαἶ τάν Κυθέρειαν, Βίων 1. 28 κλπ.: αἶαἶ πέραρον
ἐκεῖνον, Ἀνθ. Π. 7. 554, πρὸλ. 9, 424:—ἐν Ἀριστοφ. Ἀγ. 1083
τὸ αἶαἶ τοῦ Λαμάρχου ἐμπαικτικῶς ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Δικαι-
πόλιδος.

ἄε, Αἰολ. ἀντὶ αἶε καὶ Μακεδ. ἴδε Hicks Inser. 138. 34.

αἶα, ἡ, Ἐπ. τύπος ἀντὶ τοῦ γαῖα, χάριν τοῦ μέτρου, Ὀμ. καὶ
παρὰ Τραγ., ἴδιος ἐν λυρ. χωρίοις: οὐδέποτε κατὰ πληθ. II. Αἶα,
ἡ, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κολχίδος, Σοφ. Ἀποσπ. 774: ὡσαύτως
μέρος τῆς Θεσσαλίας, αὐτόθι.

αἶαγμα, τό, θρήνος, Εὐρ. Ἀλκ. 873, κτλ.: **αἶαγμας, οὔ**, ὁ, Εὐστ.
αἶαξ, Τραγ.: μέλλ. -ἄξω, Εὐρ. Ἡρ. Μιν. 1051 (ἐκ διορθώσεως
τοῦ Ἑρμῶν ἀντὶ τοῦ αἶαξεται): ἄορ. μετοχ. **αἶαξας**, Ἀνθ. Π.
παρὰστ. 127· κρᾶζω αἶαξ!, θρηγῶ, Τραγ., καὶ μετ' αἰτ., θρηγῶ
τινα ἡ τι, Δισχὺλ. Πέρσ. 922, Εὐρ. 2) ὡς τὸ ἀάξω, ἄξω
(B), πνεῦ ἰσχυρός: αἶαίξων καὶ ἐκπνεῖν, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 9, 20·
πρὸλ. περὶ Γεν. Ζῶων 5. 7, 24.

αἶατ, ἴδε ἐν τῷ αἶ.

Αἶακτεος, α, ον, ἀνήγων τῷ Αἶακῶ, Σοφ. Ἀποσπ. 434.

Αἶακίδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἶακῶ, Ἰλ. I. 191, κτλ.

αἶακτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ αἶαξω, ἄξιος οἰμωγῆς καὶ
δδουμοῦ, πῆματα, Δισχὺλ. Θ. 846· πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 1195·
θρηνηθεῖς· θυγάτηρ, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 205. II. θρηγῶν, ἐσεινός,
Δισχὺλ. Πέρσ. 931, 1069.

αἶανής, ἰων. αἶανής, ἔς, παλαιὰ ποιητ. λέξις πρῶτον παρ'
Ἀρχιλ. 38: δεῖπνον αἶανές, ἐπιτα παρὰ Πινδ., αἶανής κέρως,
κέντρον, λιμός, Π. 1. 161., 4. 420, Ἰ. 3. 4·—ἀκολούθως παρ'
Αἰσχὺλ. κ. Σοφ., νυκτὸς αἶανῆ τέκνα, Εὐμ. 416· νυκτὸς αἶ-
ανῆ κύκλος, Σοφ. Αἶ. 672· αἶανῆ νόστος, Αἰσχὺλ. Εὐμ. 479,
942· αἶανῆ βᾶγματα, ὁ αὐτ. Πέρσ. 635· αἶανῆ πάνδυρον
αὐδᾶν, αὐτόθι 940· Πέλοπος .. ἰππεῖα, ὡς ἔμολες αἶανῆς τῆδε
ἔγᾳ, Σοφ. Ἰλ. 506: ἐπὶ χρόνον, εἰς τὸν αἶανῆ χρόνον, Δισχὺλ.
Εὐμ. 572, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 263· ὁμοίως καὶ ἐπὶ πρ. αἶανῶς = αἶα-
νίως, Δισχὺλ. Εὐμ. 672.—Ὁ τύπος αἶανός, ὁ ἀπαντῶν ὡς ἄλλη
γράφῃ ἐν Εὐμ. 416, 479, Σοφ. Αἶ. 672, Ἰλ. 506, εἶναι πιθανῶς
ἐπληρωμένος, ἴδε Nauck Melanges grecco-Romains, 1862, 2. σ. 441.
(Ἡ πιθανὴ παραγωγή εἶναι ἐν τῷ αἶε = αἰωνίως) (ὡς πρέπει νὰ
ἔχη τὸ πρᾶγμα ἐν τῇ φράσει αἶανός χρόνος καὶ ἐν τῷ ἐπιρρ. τύπῳ
αἶανῶς), ἀπέθεν πιθανῶς προέκυψεν ἡ σημασία τοῦ ὁ μεδέποτε
τελευτῶν, ὀλληρός, ὡς ὕκων ἡ μετὰ τοῦ αὐτ. νύξ· καὶ ἐπειτα ἡ τοῦ

ανιαρός, δδυνηρός, δεινός, άπεχθής, φοβερός, ως εν τοις άνωτέρω μνημονευοίσι χωρίοις, άν και κοινώς νομίζεται ότι αύτη ή σημάσια σχετίζει την λέξιν προς τόν αιώνος).

Αλιάντειος, α, ον, τού Αλιάντος: τού Αλιάντειον, ό τάφος αυτού, Φιλόστρ. τά Αλιάντεια (δηλ. Ιερά), έορτάι προς τιμήν αυτού, «Αλιάντεια, έορτή εν Σαλαμίνι,» Ήσύχ. ΑΙ. γέλωσι επί παράφρονος γέλωτος, Παρομοιογρ. Ήδε Δοθ. Αλιάντα 301:— ύπάρχει ποιητικός τύπος Αλιάντειος παρά Πινδ. Ο. 9.166. Νικ. παρ' Άθην. 683E.

Αλιαντιδής, ου, ό, υιός ή απόγονος τού Αλιάντος, πατρωνυμ.: έντεύθεν, ό φυλότης εκ τής Αλιαντιδός φυλής τής Αττικής, Δημ. 1399. 2.

Αλιās, αντος, ό, Λατ. Αλιx, άρσ. κύρ. όνομα δύο ήρώων, ών ό μείζων ή μέγας ήν υιός τού Τελαμωνίος και εκκαλείτο Τελαμωνίος ή Τελαμωνιάδης, ό δέ μικρός υιός τού Όιλέως και εκλέγετο ό τού Όιλέως ή Όιλιάδης, Όμ.—Όνομ. Αλιās άπαντά παρ' Άλκμάνι 68, αιτ. Αλιαν, έν Πινδ. Άποσπ. 179: κλητ. πανταχού παρά Αιώς: μόνον έν Σοφοκλ. Αλιάντι 482 κατά Σουίδ. (όστις αναφέρει τού χωρίου) είναι ή κλητ. Αλιαν, άλλ' αι άρσται εκδ. έχουσιν Αλιās, Ήδε Σουίδ. έν λέξει υπόβληρον παρ' Όμήρω ή κλητ. είναι άείποτε Αλιαν.—πληθ. Αλιαντες, παροιμ. επί σοβαρών τραγωδιών, Άριστ. Ποιητ. 18. 6. (ό Σοφ. παράγει φαντασιωδώς την λέξιν εκ τού αιαϊ, Αί. 430).

Αιāsμα, τό, εκ τού αιάω, θρήνημα, όλοφυρμός, Μοσχόπ. 171.

Αιβάλη, και αιβάνη, «θύρα» Ζωναρ. και Ήσύχ.

Αιβετός, ό έ. Αιβετός, ό, διαλεκτ. τύπος τού άετός, Ήσύχ. Αιβοί, επιφώνημα άρτίος ή θάμβους: άλλ' Αιβοί, βοί, επί γέλωτος, Άριστοφ. Είρ. 1066.

Αιγ-αγρος, ό και ή, ή άγρια αιξ: capra aegagros (πρόλ. αιξ), Βαθρ. 102. 8. Όππ. Κυν. 1. 71.

Αιγάζοεν, Δωρ. άντί τού Αιγίζοεν, επίρρ. εκ τής πόλεως Αιγών (τής Άγαιάς ή τής Εύβοίας, κατά τόν Σχολ. όμως τού Πινδ. αι Αιγαί ήσαν ενήσος προς τή Εύβοία,) Πινδ. Ν. 5, 68.

Αιγαίος, α, ον, πέλαγος, Αισχύλ. Άγ. 659: έρος Αιγ., τό όρος Ήδη, Ήστ. Ο. 484: Ήδε Gai-f. έν τόπω. II. Αιγαίος (δηλ. πόντος), ό, τού Αιγαίου, Πλάτ. ό Έλεγείογρ. 9. 1, Άριστ. Μεταφρ. 2. 1, 10, κτλ.

Αιγαίον, ωνος, ό, τού όνομα όπερ οι θηοτό άπέδιδον εις τόν Έκατόγχερα, υιόν τού Ούρανού και τής Γαίας, καλούμενον υπό τών θεϊών Ηριάρων (Ήδε Ηριάρως), Ήλ. Α. 404, Ήστ. Ο. 714, 817. (πιθανώς συγγ. τώ άίτωσω). II. τού Αιγαίου πέλαγος, πόντον τ' Αιγών, Εύρ. Άλκ. 595. πρόλ. Σαλμαστ. Σωλιών 1. 125F, ένθα όμως άλλοι λαμβάνουσι την λέξ. ως επίθετον έν συμφωνία προς την επομένην λέξ. άκτάν.

Αιγάνη, ή, λόγχη θρησκευτική, πρόβολος, άκόντιον, Ήλ. Β. 744, Όδ. Δ. 626, Άνθ. II. 6. 57. (Ήσως εκ τού αιξ = άκόντιον δια τās αιγας, πρόλ. Όδ. I. 156).

Αιγδην, επίρρ. (άίτωσω), όρητικώς, ταχέως, μεθ' όρμη, Άπολλ. Ρόδ. 2. 826.

Αιγεία, ή, Ήδε έν λέξ. Αιγείος.

Αιγειναία, «τά βρωπικά φορτία» και οι πιπράσκοντες αυτά αιγιν(αι)οπαλαιά έλεγαντο,» Ήσύχ.

Αιγείος, α, (Ήων. η), ον, Έπ. τύπος εκτεταμ. άντί τού αιγείος, όπερ κείται παρ' Όμ. μόνον άπαξ, Ήδε κατωτέρω: (αιξ) άνήγων εις αιγα, έξ αιγός, Λατ. aegrius, Αιγειον κνη τυρόν = Αιγειον τυρίον, Ήλ. Α. 639: άσκή έν Αιγείω = έν άσκή έξ αιγός. Γ. 247: Αιγειον άσκόν Έγων, Όδ. I. 196: Αιγείη κυνήη, περιχευαλαία εκ όρματος αιγός, Ω. 231: διφθόρησι Αιγείησι, Ήρ. 5. 58: γάλα Αιγειον, Άριστ. Ή. Ζ. 3. 20, 12. II. ως ουσιαστ. Αιγέη, (δηλ. δορά), ή, δέρμα αιγός, Ήρόδ. 4, 189: τήν Αιγείαν, Ήωσή. Άρχ. Ήουδ. 1. 18, 6. και συγγρ. Αιγίη, Άρκάδ. 105. 2.

Αιγείος, α, ον, τού Αιγέως, Αισχύλ. Εύμ. 682: κατά Well. και Έρμαν: Αιγείον, τού (προπερισπ.) ό ναός τού Αιγέως, Δείναρχ. έν Α. Β. 354.

Αιγειριότης μύκης, ό, «Αιγειρον απόκοψον, και κατά τής αποκοπής τού στελέχους τού έστύτως έν τή γή ζύμην ύδατι λύσας έπιχεσε, και εύθώς έσονται οι μύκητες Αιγειριτάι,» Γεωπ. XII. 41.

Αιγειρώη, ή, ύψηλή λεύκη, Τουρκ. «καβάκι», πρόλ. λεύκη: μακεδνή, μακρή, Όδ. Η. 106. Κ. 510: πρόλ. Σοφ. Άποσπ. 24: Αιγ. ύδατοτρεφές, Όδ. Ρ. 208: πρόλ. I. 140., Ε. 64. 70. Εύρ. Ήπν. 211 (λυρ.), έχουσα λεϊόν φλοϊόν και φύλλωμα πρό πάντων εις τήν κορυφή, Ήλ. Δ. 482: με τρέμοντα φύλλα, Όδ. Η. 106. Ό Άριστ. έγνώριζεν ότι τού δένδρον ήτο δίκαιον: Αιγ. άκαρπος, (Κόσμ. 6. 37: πρόλ. περί Γεν. Ζ. 1. 18, 60), και καρποφόρος, (Θαυμ. άκ. 69):—ως δένδρον τού κάτω κόσμου, Όδ. Κ. 510.

Αιγειροφόρος, ον, τόπος έν φ' φωνται Αιγειροι: ούτω καλείται ή Βιωτία υπό Μαξ. Τυρ. 118, 38.

Αιγειρών, ώνος, ό, δάσος έξ Αιγειρών, Στράβ. 774.

Αιγ-ελάτης, [α], ου, ό, (έλαάνω) Αιγδοσκάς, Πλουτ. Πομπ. 4, Άνθ. Πλάν. 229.

Αιγείος, α, ον = Αιγείος, ό Ήδε.

Αιγείρος, ή, Αιγειρος, Κωμ. Άνων. έν Mein. 4. σ. 621.

Αιγιάζω = όμιλώ περί Αιγών, Εύπολις έν «Αιζίν,» 9.

Αιγιάλειος, α, ον, εκ τού Αιγιαλού ή επί τού Αιγιαλού, Άέτ.:—ούτω και Αιγιάλειος, ήος, ό, Νικ. Θ. 786:—Αιγιάλιτης, ου, ό, θηλ. -τις, ιδος, Στράβ. 182, Άνθ. Π. 10. 10.

Αιγι-άλος, ό, ή παραλία, «άκροθαλασσί», Ήλ. Δ. 422. Όδ. Χ. 385, Ήρόδ. και ένίοτε παρ' πεζοίς Άττ. ως Όουκ. I. 7, Ήεν. Άν. 6. 4, 4. διακρινόμενος από τής άκτικής, Άριστ. I. Ζ. 5. 15, 6:—ώσαύτως και έν λυρ. χωρίοις τού Εύρ. I. Τ. 425. I. Α. 210: Αιγι-αλόν ένδον τρέφει, ό έ. έχει όλόκληρον Αιγιαλόν, (δηλ. πλώγος ψήρων) έν τή οικία αυτού, Άριστοφ. Σρ. 120:—Παροιμ. Αιγιαλός λαλείς, επί κωρών, Σουίδ. (ούχι εκ τού άγνωμι, άλς, ένθα ή βάλ-λασσα θραύεται ως τού άκτι, άλλ' εκ τού άίτωσω. άλς, = ένθα ή βάλ-λασσα όρμη: (πρόλ. αιξ IV, Αιγός II, Αιγιζώ).

Αιγι-αλώδης, ες, (είδος) συγνάζων εις τόν Αιγιαλόν, Ζψα, Άριστ. Ή. Ζ. I. 1, 15.

Αιγι-άς, άδος, ή, λευκόν σημαϊόν επί τού όφθαλμού, Ήππ. Κωακ. 218.

Αιγι-βάτης, [α], ου, ό, ό Αιγας βατεύων, επίθετον τών τράχων, κτλ., Πινδ. Άποσπ. 215: επί τού Πανός, Θεοκρ. Έπιγράμμ. 5, Άνθ. II. 6. 31.

Αιγι-βοσις, εως, ή, βοσκή, νομή Αιγών, Άνθ. Π. 9. 318.

Αιγι-βόσκος γη, «ή επιτηδεία Αιγας βόσκειν,» Ζωναρ.

Αιγι-βότης, ου, ό τρέφων Αιγας, ή ό εσθιόμενος υπό Αιγών, Άνθ. Π. 6. 334.

Αιγι-δοτος, ον, βοσκόμενος, εσθιόμενος υπό τών Αιγών, Ήθάκη, Όδ. Δ. 606: ούτω και έν Όδ. Ν. 246: γαϊα πρέπει νά νοηθι εκ τού στήγ. 238.

Αιγι-διον, τό, ύποκορ. τού αιξ = έρίτριον, Φερεικρ. έν «Δύτομό-λοις,» 7.

Αιγιδουειδής, τό, όμοιον Αιγίδι, Εύστ. 602.

Αιγιδουχος, «Αιγίχος,» Ήσύχ.

Αιγιδώδης, ες, Αιγιδουειδής, Ν. Χλων. σ. 359.

Αιγιζώ, (Αιγίς) = στήλω εις δύο, Αισχύλ. Άποσπ. 60.

Αιγιόαλλος, ή Αιγιόαλος, ό, πτηνόν τι τής μελίσης πολέ-μιον, Λατ. pavius, Άριστοφ. Όρ. 887, Άλκαϊός Κωμ. έν «Γανυ-μήδει,» 2: πρόλ. Άριστ. Ή. Ζ. 8. 3, 4., 9. 15, 2: έν τοις χειρογρά-φοις πολλάκις γράφεται δεύσωνον, άλλ' Ήδε Άρκάδ. 55. Α. Β. 360.

Αιγιόθλας, Ήδε Αιγιοθλάς.

Αιγιόθος και Αιγιόθοος, ό, πθ. τού κοινώς σπρουθόν, Άριστ. Ή. Ζ. 9. 1, 18., 9. 15, 3.

Αιγι-κνημος, ον, ό Αιγός κνήμας έχων, Άνθ. Π. 6. 167.

Αιγι-κορεΐς, έων, οι, Αιγιοθοσκοί: όνομα μιās τών τεσσάρων όρ-χαίων φυλών τής Αττικής, (αι τρείς άλλαι ώνομάζοντο Γελέοντες, Άργαδείς και Όπλητες), Ήρόδ. 5. 66, (όστις παράγει την λέξιν εκ τού Αιγικόρης, όστις ήν υιός τού Ίωνος), Εύρ. Ίων 1581, Πλουτ. Σολ. 23:—Τέσσαρες φυλαί υπήρχον έν Κυζίκω έχουσαι τά αυτά όνό-ματα, Σουλ. Έπιγρ. 3665.—Περί τού άν αι φυλαί αυται ήσαν αυ-στηρώς κωχωριζόμεναι άπ' άλλήλων (ως αι τών Ίνδών castes), Ήε Thirlw. Έλλ. Ίστ. 2, σ. 4, κέξ. Γροτίου τόμ. 4, σ. 69, Clint. Fasti I. σ. 53, Έρμαν. Πολ. Άρχ. § 94: (άν παράγεται εκ τού αιξ κορέννωμι, ή κυριολεκτική σημασία είναι: οι τρέφοντες Αιγας: άλλ' ό Κούρτιος υποθέτει, ότι τού ρ παριστάνει αρχαιότερόν τι λ, ώστε ή βίξα τότε είναι ή αυτή τή τού βου-κόλος, Αι-πόλος, Λατ. colio).

Αιγιλίψ, [γί], έπος, ό, ή, Ήσως εκ τού αιξ, λείπω = έγκαταλε-λειμμένος και υπό Αιγών έτι: έπομεν = κρηνηνώδης, όρθος: πέτρη, Ήλ. I. 15 και άλλ., (ουδαμοϋ έν Όδ.) προσέτι και παρ' Αισχύλ. Ήκ. 794 (λυρ.).

Αιγιλώψ, ή, βοτάνη, ήν καθ' ύπερβολήν άγαπωσιν αι Αιγες, Ήσ. Αιγιλώψ, Θεοκρ. 5. 128, Βαθρ. 3. 4.

Αιγιλώπιον, τό, = Αιγιλώψ II, Διοσκ. 3. 144.

Αιγιλώψ, [ι], ωπος, ποιητ. όπος, Νικ. Θ. 857, ό, είδος βρό-μου (βρόμης κοινώς), άγριος βρόμος, Λατ. avena sterilis, Θεοφρ. Αίτ. Φ. 5. 15, 15.

II. είδος όρυζος μετά γλυκέος καρπού, άλλη γραφή έν Θεοφρ. Ή. Φ. 3. 8, 2. III. απόστημα έν τώ όφθαλμώ, άακρουύχος σύριγγ, Διοσκ. 4. 71.

Αιγιναίης, ή Αιγινα, Ήλ., κτλ.: λέγεται και Αιγιναίη (δηλ. νή-σος), Ήρόδ. 5. 86:—έντεϋθεν Αιγινηίτης, ου, ό, θηλ. -ήτις, είδος, έξ Αιγίνης, Ήρόδ., κτλ.:—Έπίθ. Αιγιναίος, α, ον, Κρατίων έν «Πλούταις,» 2, και άλλ.: όβολός Αιγ., δραχμή Αιγ., κτλ., Όουκ. 5. 47, κτλ., Ήδε Λεξικ. Άρχαιολ.,—ώσαύτως Αιγινητικός, ή, όν, Λουκ. Τίμ. 57, Πασσ., κτλ.

Αιγινοθος, ό, Ήδε έν λ. Αιγίνοθος.

Αιγι-νομείος, εως, ό, Αιγιοθοσκός: Άνθ. Π. 9. 318.

Αιγινομέος, ον, (νέμω) ό νέμων Αιγας: ως ουσιαστ. Αιγιοθοσκός, Άνθ. Π. 6. 221, πρόλ. 9. 741. II. Αιγινομέος (πρπαρως:) παθ. = εσθιόμενος υπό Αιγών: βοτάνη, Άνθ. II. 9. 217.

Αιγιόθος, ό, Ήδε έν λ. Αιγίνοθος.

Αιγι-οχος, ον, ό τήν Αιγία φέρων, έπάνωμον τού Διός, Όμ., βρα-δύτερον δε και τής Άθηνάς.

Αιγι-πών, άνωος, ό τραχό-Παν, ό τραχόπους Πάν, ό παρ' Ρω-μαίος Silvanus, Ήσούτ. 2. 311B.

Αιγι-πλαγκτος, ον, έρ' οι Αιγες περιπλανώνται, όπόθεν τού έρος Αιγιόπλαγκτον παρ' τά Μέγαρχ, Αισχύλ. Άγ. 303.

αιγι-πόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων πόδας αἰγείους, Ὑμ. Ὀμ. 18.2. 37. αἰγι-πούς, ποδός, ὁ, ἡ, -πουν, τό, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 4.25. αἰγι-πύρος, ὁ, φυτόν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος, ἀγαπητὸν δὲ εἰς τὰς αἴγας (γιδόβιτανον), Θεοφρ. Ἰ. Φ. 2. 8, 3, Θεόφρ. 4, 25, αἰγιπύρον, τό, ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 120.

αἰγίς, ἰδός, ἡ. I. ἡ αἰγίς, ἥτις ἀσπίς τοῦ Διός, ἐκπέπουσα τρόμον καὶ ἐκπλήξην, ὡς περιγράφεται διὰ μακρῶν ἐν Ἰλ. Ε. 738, κέξ. καὶ οὕτω πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἀίσσω = ὀρηκτικῶς κινουμαι. — Ἐν ἔργοις τῆς τέχνης ἡ αἰγίς φαίνεται ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἀθηνᾶς, οὐχὶ ὡς ἀσπίς, ἀλλ' ὡς βραχὺς ἐπευδύτης, κεκαλυμμένος διὰ λεπίδων καὶ ἔχων κεραλὴν Γοργόνος καὶ θυσάνους ἐξ ἔρων (Θυσασάνεσσα)· ἐντεῦθεν κόλπος αἰγίδος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 404. Οἱ καλλιτέχνη ἀναμφιβόλως ἐλάβανον τὴν λέξιν ὡς παραχρησμένη ἐκ τῆς λέξεως αἰξ καὶ ὡς σημαίνουσα ἐπευδυστήν ἐξ αἰγείου δερματός, Εὐρ. Κῦκλ. 360.

II. θύελλα ὀρηκτικῆ, καταιγίς φοβερά. ὡς ἡ θεοειδὴς αἰγίς, Αἰσχύλ. Χο. 592 πρὸς αἰγίζω, ἐπαγίγζω, καταιγίς. III. τὸ ἐγκάρδιον τῆς πεύκης, (καρδιά), Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3. 9, 3.

IV. κηλὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Ἰππ. Κωικ. 153.

αἰγίσκος, ὁ, ὕποκορ. τοῦ αἰξ, Ἐβδ. αἰγλάεις, συνηρ. αἰγλάξ, Δωρ. ἀντὶ αἰγλήεις. αἰγλάζω, ἀκτινοβολῶ, λάμπω φαειρῶς, Μανέθ. 4, 264.

αἰγλή, ἡ, κυρίως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, λαμπρῶν, Ὀδ. Δ. 45, κτλ. ἀνολομένη, ἀπλῶς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· λευκὴ αἰγλή, Ὀδ. Ζ. 45· εἰς αἰγλάν μολεῖν, ἐλθεῖν εἰς τὸ φῶς, ὁ ἐ. γεννηθῆναι, Πινδ. Ν. 1. 55· Ὀλύμπου φαρμασέουσαν αἰγλάν, Σοφ. Ἀντ. 610 (λυρ.): — Περὶ τοῦ Σοφ. Φ. 831 (λυρ.) ἴδε ἐν λέξ. ἀντέχω, I. 2) πᾶσα περιστρέπτουσα στυλινότης ἡ λάμψις, αἰγλή χαλκοῦ, ἡ λάμψις τοῦ ἐστειλιπνωμένου χαλκοῦ, Ἰλ. Β. 458· τὰς πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἰγλάς, τὰς λάμψεις τῶν πυρσῶν αὐτῆς, Σοφ. Ο. Τ. 208 (λυρ.)· μέλαιναν αἰγλάν, τὴν μετὰ καπνοῦ λάμψην, τὴν ἐκπεπομένην ἐκ σθενυνομένης πλέον πυρκαϊῆς, Εὐρ. Τρω. 549· πρὸς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου αἰτο lumine tardas Aen. 7, 456. 3) μεταφ. λαμπρότης, δόξα· αἰγλή ποδῶν ἐπὶ ταχύτητος, Πινδ. Ο. 13, 49· διδόδοτος αἰγλά, ὁ αὐτ. II. 8.136.

II. ὁ Ἡσυχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἄποισπ. 524) ὡς = χλιδῶν, ψέλλιον· καὶ ἐκ τοῦ Ἐπιχ. ὡς πέδῃ, δεσμός. Ἐν τοῖς Δ. Β. 354, φέρονται καὶ τὰ ἐξῆς περὶ τῆς λέξεως ταύτης: «Αἰγλή, λαμπρῶν, αὐγῆ, φέγγος, φῶς, καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς Δελφούς ἀπαγομένη αἰγλή ἐκαλεῖτο, καὶ ποπῆναι τὸ εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἰδωλα, καὶ βόλος φαῦλος κυθετικός αἰγλή ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περίμεσον, καὶ παιδιὰ τις ἐκαλεῖτο αἰγλή, καὶ ὁ Ἀσκληπιός, καὶ χλιδῶν δὲ τις οὕτως ἐκαλεῖτο· ἔνιοι δὲ φασὶ σημαίνειν καὶ τὸν περιπέδιον κόσμον ἢ τὸν ἀμυδία, ἡ ἀπλὸς ψέλλιον· σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδῃ ἡ αἰγλή, ὡς παρ' Ἐπιγράμω.»

αἰγλήεις, εσσα, ἐν, λάμπων, ἀκτινοβολῶν· παρ' Ὀμήρω πάντοτε αἰγλήεντος Ὀλύμπου, Ἰλ. Α. 532, Ὀδ. Υ. 103· οὕτω Κλάρος αἰγλήεσσα, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 40· πᾶσι αἰγλή, Ὑμ. Ὀμ. 32. 9· οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., αὐτόθι 31.11:—Δωρ. αἰγλάεις, συνηρ. αἰγλάξ, κῶας αἰγλάεν· θυσάνω, Πινδ. Π. 4. 411· αἰγλάντα κόσμον, αὐτόθι 2.19· αἰγλάντα σώματα, Εὐρ. Ἀνθρ. 286 (λυρ.).

αἰγλήτης, ου, ὁ, ὁ φωτοβόλος, ὁ ἀκτινοβολῶν, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀπολλ. Ρέδ. 4.1716.

αἰγληφόρος, ον, ὁ αἰγλήεις, ὁ λάμπων, ὁ φέρων αἰγλήν, Ἐπιγράμ. τόμ. 2. 270.

αἰγλο-βολέω = βᾶλλω ἀκτῖνας φωτός, Μανέθ. 4. 188.

αἰγλο-φάνης, ου, ὁ ἀκτινοβόλος, φωτοβόλος, Ἀνθ. Π. 12. 5.

αἰγλο-βάτης, ου, ὁ, = τῷ ἀρχαιοτέρῳ αἰγιδάτης, Ἀνθ. Π. 12. 41.

αἰγλο-σοσκός, ὁ βρόσκων αἴγας, Θησ. Στεφ. αἰγλοδῖωξ, ωκος, ὁ τὰς αἴγας διώκων, Χοιροβοσκ. ἐν Δ. Β. τόμ. 3. σ. 1381 καὶ Ἐτυμ. Μ. σ. 451 ἐν λέξει Οηροδῖωξ.

αἰγλοδόρος, ον, (δορά) = ὁ ἐξ αἰγείων δορᾶς, Ὀππ. Ἀλ. 5. 356. αἰγλο-θήλας, ου, ὁ ἀμέλγων τὰς αἴγας, εἶδος γλαυκός, caprimulgus Europaeus, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 30, 2. Αἰλ. περὶ Ζ. Φ. 3. 39.

αἰγλοθήρας, ὁ θηρεύων ἀγρίας αἴγας, Αἰλ. Ἰστ. Ζ. ΙΔ', 16, ἐκδ. Ἰακωβίου, ἀλλ' ὁ Ρ. Ἐργέριος ἐν τῇ ἐκδ. αὐτοῦ ἔχει «αἰγοθηρία» αἰγλόκερας, ατος, τό, εἶδος μαράθου ἢ μαράθρου, foenum Graecum, Γαλην.

αἰγλο-κερεύς, ἔως, Ἰων. ἦτος, ὁ, = τῷ ἐπομ. II. Ἀρατ. 386.

αἰγλόκερος, γεν.-κερω, δοτ.-κερω, Μανέθ. 1.106· αἰτ.-κερων, Πλούτ., Λουκ. Μεταγεν. γεν.-κέρωτος, Ἰουλιαν. πρὸς Θωμ. Μ. 193' (κέραι) = ὁ ἔχων τράγου κέρατα, Ἀνθ. Πλαν. 4. 234.

II. ὡς οὐσ. ἀρσ. ὁ Αἰγλόκεριος ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 6179, Ἀρατ. 286, Πλούτ. 2. 908C. Λουκ. Ἀστρ. 7.

αἰγλο-κέφαλος, ὁ, ἴσως ἡ κερκασφόρος γλαυξ, Strix otus, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 15, 7.

αἰγ-ὄλεθρος, ὁ ὀλέθριος εἰς τὰς αἴγας· ἴσως τὸ azalea pontica, δηλητηριώδες φυτόν, Ἀντιγ. Καρ. σ. 30, Πλίν. Η. Ν. 21. 13.

αἰγομηλής, ἔς, ὁ ἔχων μέλη τράγου, Ὀρρ. Ὑ. 10. 5.

αἰγο-νομεύς, ἔως, Ἰων. ἦτος, ὁ = αἰγινόμευς· αἰγοβοσκός, Νικ. Ἀλ. 39.

αἰγο-νόμιον, τό, ποίμνη ἢ ἀγέλη αἰγῶν, Ἡσυχ. ἐν λ. αἰγοπόλιον, κτλ.

αἰγο-νόμος, ον, = αἰγινόμος, Ἀνθ. Π. 7. 307.

αἰγ-όνυξ, υχος, ὁ, ἡ, = αἰγώνυξ, Ἀνθ. Πλαν. 4. 258.

αἰγο-πέθηκος, ὁ, εἶδος πιθήκων ἔχοντος μορφήν αἰγός, Φιλόστοργ. Ἰστ. Ἐκκλ. 3. 11·—εἶδος πιθήκων φερόντων τράγου γένειον κατὰ τὸν Κυβιέρον.

αἰγῶ-πλαστός, ον, ἔχων σχῆμα αἰγός, Ἐμπεδ. Στρατ. 139.

αἰγο-πόδης ου, ὁ, = αἰγιπόδης, Ἀνθ. Πλαν. 1. 15.

αἰγο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον αἰγός, Ἡρόδ. 2. 46.

αἰγο-σκελής, ἔς, ἔχων σκέλη αἰγός, Πάν, Φιλοστοργ. Ἰστ. Ε. 3. 11.

αἰγο-τρύχτω, ἔγω τρίχας αἰγός, Στρατ. 822.

αἰγῶ-τριψ, ἴδος, ὁ, ἡ, (τριψω) = πεπατημένος ὑπὸ αἰγῶν, Διον. Ἄλ. 19. 12.

αἰγο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων αἴγας, ἐπίθ. τῆς Ἡρας ἐν Σπάρτῃ, Πaus. 3.15.7.

αἰγ-ὄφθαλμος, ὁ, = αἰγός ὀφθαλμός, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 72.

αἰγυπίος, ὁ, = εἶδος γυπός, συχν. παρὰ ποιηταῖς ἀπὸ Ὀμήρου καὶ ἐφεξῆς, αἰγ. γαιψώνυγες, ἀγκυλοχελίαι, Ἰλ. Π. 428, πρὸς Ὀδ. Π. 217, Ἡρόδ. 3. 76, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9.1, 20 καὶ 25·—αἰγυπίος καὶ γυψ διαφέρουσι (αἰγυπιοὶ γυπέες τε, Νικ. Θ. 406), καὶ ὅσον ὁ πρώτος εἶναι γυψ αἰγῶν (γυπέος ἢ ὑπάεος), Δατ. vultur barbatus (Γερμαν. Lämmer-goyr), ὁ ὅποιος ἀρπάζει ζῶντα ζῶα, (πρὸς Ἰλ. Ρ. 460, Ὀδ. Χ. 302, Σοφ. Αἰ. 166)· ὁ δὲ δεύτερος (γυψ) εἶναι ὁ Δατ. vultur cinereus (ἀγγλ. carrion vulture), τρεφόμενος ἐκ νεκρῶν πτωμάτων.

Αἰγυπιάζω, εἶμαι ὡς Αἰγυπίος, μιμοῦμαι τοὺς Αἰγυπίους, ὁ ἐ. εἶμαι δόλιος, πανούργος, Κρατῖνος Ἀδελ. 32. πρὸς Ἀριστοφ. Θεσμ. 922, Βαλκ. Ἄδων. σ. 357·—Αἰγ. τῷ δέγματι, περὶ τοῦ Πλάτωνος, Εὐσ. Εὐαγ. Προπ. 698D, πρὸς Εὐάγ. ἀπόδ. 20C.

2) ὁμιλῶ τὴν Αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν, Λουκ. Φιλόφ. 31. II. εἶμαι ὡς ἡ Αἰγυπτος, δηλ. ἐπικυλῶμαι ὑπὸ ὑδάτων, Φιλόστρ. 831.

Αἰγυπτιακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιτύχουσα διὰ τοὺς Αἰγυπίους, Πλούτ. κτλ. — Ἐπίρρ. — κῶας, Ἐκκλ.

Αἰγυπτιασμός, ὁ, μίμησις τῶν Αἰγυπτίων, Εὐστ. εἰς Διον. Π. Αἰγυπτιαστί = Αἰγυπτιστί, (ὡς ἀναγνώσκει ὁ Διόδ.), Ἰώσηπ. κατ' Ἀπρίωνος 1.14.

Αἰγυπίος, α, ον, ὁ ἐξ Αἰγύπτου, Ὀμ. κτλ. [παρ' Ὀμ. Αἰγυπτίη, Αἰγυπτίων, κτλ. εἶναι ἀναγκαιῶς τρισύλλαβα, Ὀδ. Δ. 83, 127, 229, Ρ. 432, ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 817 ὁ Ἐρμῆν. διορβοῖ Αἰγυπτειον χάρην τοῦ μέτρον].

Αἰγυπτίω, ποῖόν τινα ὡς Αἰγύπτιον, δηλ. μελαφῶν· χροῶν, Κωικ. Ἄνων. 95B. (ἐνθα ἴδε Meineke), Ἡσυχ. ἐν λέξει.

Αἰγυπτιστί, ἐπίρρ. (ὡς ἐκ ῥήμ. *Αἰγυπτιέω) = ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Αἰγυπτίων, Ἡρόδ. 2. 46. II. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, ὁ ἐ. πονηρῶς, Θεόφρ. 15. 48.

Αἰγυπτει-ώδης, ες, = ὅμοιος Αἰγυπτίῳ, Κρατῖν. Νεώτ. Γίγ. 2, ἐνθα ἴδε Meineke.

Αἰγυπτο-γενής, ἔς, ἐξ Αἰγυπτιοῦ γένους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 35.

Αἰγυπτός, ὁ, ὁ πατῆρς Νεῖλος, Ὀδ. Δ. 477, καὶ ἄλλ., καίτοι καὶ ὁ Ἡσίοδος καλεῖ αὐτὸν Νεῖλον. 2) ὁ βασιλεὺς Αἰγυπτos, Αἰσχύλ. Ἰκ. 10, κτλ. II. ἡ Αἰγυπτος, Ὀδ. Ρ. 448, κτλ.:—Αἰγυπτόνδε = εἰς Αἰγυπτον, Ὀδ. Ρ. 426.

αἰγυλώδες, ἡ αἰγυλώεις, ὁ, εἶδος σμηκῆς γλαυκός, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 3, 3., 9.17, 2., γράφεται δὲ αἰγυλώεις ἐν 6. 6. 3.

αἰγώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (όνυξ) ὁ ἔχων ὄνυχας αἰγός, Ἀνθ. Π. 6. 35.

αἰγ-ώνυχον, τό, ὁ ὄνυξ τῆς αἰγός, φυτόν τι, ὅπερ καὶ λιθόσπερμον ἐκαλεῖτο, Διοσκ.

αἰγ-ωπός, ὄν, = ἔχων αἰγός ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 1, 17: καὶ = ὅμοιος τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς αἰγός, ἐπὶ ὀφθαλμῶν, αὐτόθι, πρὸς Ἰ. Ζ. 1.10.1.

αἰδῶλος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ αἰδῆλος.

αἰδῶνης, «διατρίβων, Τραχαντινοί,» Ἡσυχ.

*Αἰδάς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἀἰδέης, Ἀἰδέης, συχν. ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραχ.

αἰδάσμος ἢ αἰδάσμος, ὑποκείμενος εἰς ἀπότισιν διαρκούς δασμοῦ, ὡς ἐπὶ μισθώσεως ἀγροῦ ἢ λέξις εὐρηταί ἐν ἐπιγρ. τῆς Χίου, Bul. de cor. Hell. 111, σ. 243. 246, ἀλλ' ἡ σημασία αὐτῆς ἀμρισηταίται.

αἰδέομαι, Ἰλ., κτλ., Ἐπ. προστακτ. αἰδέο, Ἰλ. Ω. 503, Ὀδ. Ι. 269: Ποιητ. ἐπίσης αἰδομαι, Ὀμ., μετοχ. αἰδέομενος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 362, Εὐμ. 549, Εὐρ. Φοῖν. 1489 (ἀπαντα λυρ.).—Προστακτ. αἰδέο, Ἰλ. Φ. 74.—παρακτ. ἡδούντο, Αἰσχύλ. Πέρσ. 810, κτλ., αἰδέοντο, Πινδ., ποιητ. αἰδέτο, Ἰλ. Φ. 468:—μέλλ. αἰδέσομαι, Χ. 124, Ἄττ., Ἐπ. αἰδέσομαι, Ὀδ. Ε. 388· μεταγεν. αἰδεσθήσομαι, Δίων Κ. 45. 44, Γαλην., (ἐπ-) Εὐρ. Ι. Α. 900:—ἀόρ. μεσ. ἡδέσαμην, Ὀδ. Φ. 28, Ἄττ. (ἴδε ἐν τίλει), Ἐπ.

προστακτ. αἰδέσσαι, Ἰλ. I. 640:—ὄφρ. παθ. ἠδέσθη, Ὀμ., κτλ., καὶ παρὰ πεζοῖς. Ἐπ. γ' πληθ. αἰδέσθην, Ἰλ. H. 93:—πρkm. ἠδέσθαι (ἴδε ἐν τέλ.).—Ὁ ἐνεργ. τύπος εὐρήναι μόνον ἐν τῷ κατ-αἰδέω, ὁ ἴδε.—Ἄποθ. Ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι· μετ' ἀπαρεμ., αἰδέσθην μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, Ἰλ. H. 93· αἰδέομαι δὲ μίσεσθ' ἀθανάτοισιν, Ω. 90.—αἰδ. γὰρ γυμνῶσθαι, Ὀδ. Z. 221:—σπαν. μετὰ μετοχῆς, αἰδέσσαι μὲν πατέρα προελπίων, αἰσχύνθητι θεὶ ἐγκαταλείψεις αὐτόν, Σοφ. Αἴ. 506:—ἀπολ. αἰδέσθεις, ἐξ αἰσθήματος ἐντροπῆς, Ἰλ. P. 95.

2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτίας. προσώπων = φοβοῦμαι, σέβομαι τινα, ἀλλὰ ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας· = φοβοῦμαι μὴ σχηματίσῃ τις κακὴν γνώμην, αἰδέσθαι θεούς, Ἰλ. O. 503, Ὀδ. I. 269· αἰδ. Τρώας, Ἰλ. Z. 442, πρβλ. X. 124, Ὀδ. B. 65, κτλ.· ἀλλήλους αἰδέσθαι, ἐντραπήτες ἀλλήλους, δεῖξατε συναίσθησιν τινα τιμῆς πρὸς ἀλλήλους, Ἰλ. E. 530· οὕτως· οὐδὲ θεῶν ἔθιν ἠδέσαστ', οὐδὲ ἔλαθε διόλου πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν .. Ὀδ. Φ. 28· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, αἰδέσσαι δὲ μέλαθρον, σεβάσθητι τὴν οἰκίαν, Ἰλ. I. 640· ἔχθρὸν ὦδ' αἰδεῖ νέκυν, Σοφ. Αἴ. 1356· τόνδ' ἔρκον αἰδέσθεις, ὁ αὐτ. O.T. 647, πρβλ. 1426. Ἐν Πινδ. Π. 4. 308 τὸ αἰδέσθέντες ἀλκὰν, πιθανῶς σημαίνει δεκνύοντες αἰδῶ τινα ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτῶν, μεταχειρίζομενοι αὐτὴν μετρίως. Ὠσαύτως· καὶ παρὰ πεζοῖς, Δία αἰδέσθέντες, Ἡρόδ. 9.7.1, πρβλ. 7.141, φοβοῦμαι γε .. τοὺς μοχθηροὺς (οὐ γὰρ δήποτε εἰποῖμι) ἄν ὦς γε αἰδοῦμαι, Πλάτ. Νόμ. 886A, πρβλ. Εὐθύφρ. 12B. Φαῖδρ. 254E· παρὰ μεταγενεστ. καὶ αἰδ. ἐπὶ τινι, Διον. Ἰλ. 6. 92· ὑπὲρ τινος, Πλουτ. Κίμ. 2.

II. σέβομαι τὰς δυστυχίας τοῦ ἄλλου, αἰσθάνομαι ἐνδιαφέρειν καὶ συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, μῆδὲ τί μ' αἰδομένοσιν .. μῆδ' ἔλεείρωμ, Ὀδ. Γ. 96· αἰδ. τὴν τῶν μῆδ' ἐν ἀδικούντων εὐσέβειαν, Ἀντιφῶν 120. 25. III. ὡς δικανικῆς ὁρος παρ' Ἀττικαῖς, = συγχωρῶ, διαλλάττομαι πρὸς τινα· λέγεται δὲ ἐπὶ συγγενεῶν τῷ φρονεθέντος, ὅστις ἐπιτρέπεται εἰς τὸν φρονεῖα νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς ἐξορίας (πρβλ. ἀπενευαυτίζω), ἄν ἐλὼν τις ἀκουσίου φόνου .. αἰδέσθηται καὶ ἀφῆ, Δημ. 983. 19, πρβλ. 991. 5., 1069. 2, ὁ αὐτ. 644. 1, τὸν ἀλόντα ἐπ' ἀκουσίω φόνω· φεύγειν, ἔως ἂν αἰδέσθηται τινα τῶν ἐν γένει πεπονηθέντων, φαίνεται ἀναγκαῖον νὰ ἀναγνωσώμεν τις, πρβλ. 635. 22· οὕτω· αἰδοῦμενος, Πλάτ. Νόμ. 877A· ἠδέσιμένως, Δημ. 645, ἐν τέλ. πρβλ. ἀναίεσσα II.

αἰδέσιμος, ον, προκαλῶν αἰδῶ ἢ σεβασμὸν, σεβάσιμος, Λουκ. Νηγρ. 26· ἅγιος, ἱερός, Παισ. 3. 5, 6.—Ἐπίρρ. -μως, μετὰ σεβασμοῦ, Αἰλ. περὶ Z. 2. 25.

αἰδέσις, ἡ, σεβασμός, συμπάθεια, αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας, Δημ. 528. 8.

αἰδέστέον, ῥηματ. ἐπιθ. δεῖ αἰδέσθαι, = πρέπει τις νὰ σὲ σεβάσῃ, Εὐστ. 1434. 35.

αἰδέστικος, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων αἰδημοσύνην, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰπ-πόλ. 345.

αἰδέστος, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. = ὄν σέβεται τις, ἀξιοσεβαστος, Πλουτ. 2. 67B.

αἰδέσλος, [ἰ], Δωρ. αἰδέσλος, ον, (α στερητ. Φιδεῖν) = ὁ καθιστῶν τὴν ἀβρατον, ὁ ἐξαφανίζων, καταστρέφων· (πρβλ. ἀφανίζω): οὕτω πάντοτε παρ' Ὀμ., ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἄρειος, τῆς Ἀθηνᾶς, κτλ. Ἰλ. E. 897· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ πυρός· B. 455 κτλ.:—μεταγεν. τύχα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3328. 5· ἄτη, Ὀππ. Ἰλ. 2. 487· πότμος, αὐτόθι I. 150· αἰδέσλος τύχα, Ἀνθ. II. (παράρτ.) 200.—Ἐπίρρ. -λως = ὀλεθριῶς, Ἰλ. Φ. 220. II. παθ. ἀβρατος, ἀγνωστος, σκοτεινός, Ἦσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 754. Παρμενίδ. 135.—ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἄδου εἶτε ἐν τῇ Ὀμηρ. σημασίᾳ, εἶτε = σκοτεινός, ἀμαυρός, Σοφ. Αἴ. 608. (λυρ.)—Λέξις ποιητ. περὶ ἧς ἴδε Βουτμ. Λεξίλ. ἐν λέξ.—πρβλ. αἰτέσλος.

αἰδημονικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων αἰδημοσύνην, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰπ-πόλ. 77.

αἰδημοσύνη, ἡ, μετριοφροσύνη, κοσμιότης, Ζήνων παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 2. σ. 106. Ἐπιγρ. 6236.

αἰδήμων, ον, γεν. ονος, ἐντροπαλός, αἰσχυντηλός, κόσιμος, Ξεν. Λακ. 2. 10, Ἀριστ. Ἠθ. N. 2.7.14 καὶ ἄλλ.:—ὑπερθ. αἰδημονέστατος, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 5.—Ἐπίρρ. -μῶνως, ὁ αὐτ. Σαμπ. 4. 58. αἰδήης, ἔς, (α στερ. Φιδεῖν), ὁ μὴ ὀρθῶν, τυφλός, παῖς αἰδέης· οὐ[το]κ ἔπαρ ὑπὸ κυνδῶ τῶν κατὰ τὸ ἰσθρὸν θ[ερα]π[ε]υόμενος τοὺς ὀπτιλοὺς ὑ[γί]ης ἀπῆλθε, [IV], Ἐπιγρ. Ἐπιθ. 3339. Ἡ λέξις ἀπαντὰ παρὰ Βακχλ., δυσμενέων δ' αἰδέης, Ἄποστ. 3. Ἐν Ἦσ. Ἀσπίδι Ἡρακλ. 477, εὐρήναι μ. παλ. ἐν. τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδέας πείνησεν Ἀναυραος, δηλ. ἀρ-νέας, ἀμαυρόν.

Ἄιδης, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Ἀιδης, ἴδε ἐν λέξει ἄιδης.

αἰδήσιμος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ αἰδέσιμος, Ὀπρ. Ἀργ. 1356. αἰδήσφρων, αἰσχυντ[η]ρός, Ἦσ. Ἡσ. αἰδέσφρων, εἰμὶ αἰδέσις, δηλ. αἰώνιος, Ἐπιγρ. τόμ. A. σ. 633.

αἰδέσιος, [αἰδ], ον, καὶ ἡ, ον, Ὀπρ. Ἰ. 9. 21, κτλ. (ἀσί). Αἰώνιος, παντοσεινός, ἀντὶ αἰδέσιος, Ἰμ. Ὀμ. 29. 3. Ἦσ. Ἀσπ. 310. Συχνὸν παρὰ πεζοῖς, αἰδ. χρόνος, Ἀντιφῶν 113. 36· ἔχθρα, Θουκ. 4. 20· ἀ. οἰκίσις, περὶ τόφου, Ξεν. Ἀγησ. 11. 16· ἡ ἀ. οὐσία, =

ἡ αἰδιότης, Πλάτ. Τιμ. 37E: ἀ. στρατηγία, ἀρχή, βασιλεία, ναυαρχία, = ἀδίαλειπτος, διηνεχής ..., Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 4., 4. 15, 1: οὕτως ἀ. βασιλεία, γέροντες, αὐτόθι 3. 13, 25., 5. 6, 11· τὰ ἀ., κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ γενητὰ καὶ φθαρτὰ, ὁ αὐτ. Μεταφ. 8. 8, 15, Ἠθ. N. 6, 3, 2, καὶ ἄλλ.:—ἔς αἰδίων = ἔς αἰεῖ, εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον, Θουκ. 4. 63· ὡσαύτως ad infinitum, εἰς ἄπειρον, Ἀριστ. περὶ Μορ. Z. 1. 1, 14.

αἰδέσιος, ἡτος, ἡ, αἰωνιότης, Ἀριστ. Οὐρ. 2. 1, 7, Φυσ. 8. 1, 21, καὶ ἄλλ.

αἰδών, ἡ, ὄν, (α στερ., Φιδεῖν), ποιητ. λέξ., = αἰδέσιος, αἰδέης, ὀρατος, κεκρυμμένος, ἀμαυρός, Ἦσ. Θ. 860:—μεταγεν. αἰδωνήεις, εσσα, εν, Εὐφροῖον 60· καὶ αἰδωνής, ἔς, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. Ἠθ. 3. 1, Ὀππ. Ἰλ. 4, 245.

αἰδοίη, ἡ, = αἰδῶς, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 184. αἰδοίτικος, ἡ, ὄν, τὸν αἰδοῖον, εἰς τὰ αἰδοῖα ἀνήκων, Ὀρειθάς, σ. 184, Μαί., Παῦλ., Αἰγ. Ἄετ.

αἰδοιολεϊκτής, ὁ, ὁ λέγων τὰ αἰδοῖα, Ἦσ. ἔν λέξει σκερός. αἰδοῖον, τὸ, συχναῖος πληθ. αἰδοῖα, τὰ, τὰ ἀπὸ κρυφα μέρη, putenda, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, Ἰλ. N. 568, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 731, Ἰπ. Ἀφ. 1253, Πλάτ., κτλ.· οὕτω καὶ καθ' ἑνικόν, Ἠρόδ. 2. 30, 48· καὶ πρὸ πάντων παρ' Ἀριστ. II. αἰδοῖον θαλάσσιον, θαλάσσιον ζῶον, ἴσως τὸ Λατ. pennafula, Νικανόρος παρ' Ἀθην. 105C. πρβλ. Ἀριστ. Ἰ. Z. 4. 7, 14.

αἰδοῖος, α, ον, (αἰδομαι), ὁ θεωρούμενος μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ, σεβαστός, σεβάσιμος, σεμνοπρεπής, παρ' Ὀμ. καὶ Ἦσ. μόνον ἐπὶ προσώπων, ὡς τῶν ἀνωτέρων ἢ προσυτέρων, ἢ προσώπων διατελούντων ὑπὸ τὴν θείαν προστασίαν, ἰδίως ἐπὶ τῆς συζύγου ἢ τῆς οἰκοδεσποίνης· ἀκολούθως καθόλου ἐπὶ γυναικῶν, αἰεὶ σεβασμοῦ καὶ συμπαθείας, τρυφερά, παρθένος αἰδοῖη, Ἰλ. B. 514, σπαν. ἐπὶ τῶν θεῶν, Σ. 394, 425, Ἦσ. Θ. 44, ἐπὶ ξένων καὶ ἰκετῶν, συχναῖος συναπτόμενον μετὰ τοῦ φίλος καὶ δεινός παρ' Ὀμ.:—ὡσαύτως αἰδοῖος, ἀπολ. ἀντὶ ἰκέτης, Ὀδ. O. 373, ἔνθα ἴδε Σχόλ. 2) μετέπειτα καὶ ἐπὶ πραγμάτων, = ἄξιον σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως· γέρας, Πινδ. II. 5, 22· αἰδοιέστατος κτεάνων χρυσός, ὁ αὐτ. O. 3, 76.

II. ἐνεργ. αἰδήμων, αἰσχυντηλός, Ὀδ. P. 578, Πλάτ. Νόμ. 943E:—Ἐπίρρ. -ως, μετὰ σεβασμοῦ, Ὀδ. T. 243. 2) ἐπὶ πραγμα- τῶν: πλήρης σεβασμοῦ, δεικνύων σεβασμὸν· χάρις, Πινδ. O. 7. 164· αἰδ. πνεῦμα, λόγοι, διάθεσις, λόγοι σεβασμῶν ἐνέχοντες, Αἰσχ. Ἰκ. 29. 455. III. συγχρ. αἰδοιότερος, Ὀδ. A. 360. -εστερος, Διον. Π. 172:—ὑπερθ. αἰδοιέστατος, Πινδ. O. 3, 76.—

Λέξις ποιητικὴ, διότι τὰ ὀλίγα χωρία, ἐν οἷς ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται αὐτήν, εἶναι εἰλημμένα ἐκ ποιητῶν.

αἰδοιόδωδης, ες, (εἶδος) = ὅμοιος τοῖς αἰδοῖοις, Ἀριστ. Ἰ. Z. 5. 6, 3.

αἰδομαι, ποιητ. ἀντὶ αἰδέομαι.

Ἄιδος, Ἐπ. γεν. ἀχρήστου ὀνομαστ. Ἄϊς, ἴδε ἐν λέξ. Ἄιδης, ἄιδης.

αἰδοσύνη, ἡ, μεταγενέστερος ἐσφαλμένος τύπος, ἀντὶ τοῦ αἰδη- μοσύνη, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 4316 h.

αἰδοφοίτης, ου, ὁ, = ἀδοφοίτης, αἰδοφοῖται, οἱ λεπτοὶ καὶ ἰσχυροὶ καὶ ἔγγυς θανάτου ὄντες, Ἦσ. Ἡσ. αἰδοφρων, ον, γεν. ονος, (φρῆν) ὁ φρονῶν ἐπιεικῶς, πρῶτος, συμπαθής, Σοφ. O. K. 237 (λυρ.), ἡ: σεβασμὸν δεικνύων, πρὸς τινα, Εὐρ. Ἰπ. 659.

αἰδρεῖη, ἡ -ίη, [ἰ], ἡ, ἕλλησις γνώσεως, ἀγνοία, ἀμαθία, Ὀδ. M. 41· ὡσαύτως κατὰ πληθ. Ὀδ. K. 231., A. 272:—Ἐπ. λέξις ἐν χρή- σαι παρ' Ἡρόδ. 6. 69, ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ αἰδρητή, ἡ κἀλλιον αἰδρητή. αἰδρητής, εσσα, εν, μεταγεν. τύπος παράλλ. τῷ ἔπομ. Νικ. Ἰλ. 415.

ἄ-ἔδρις, ε, γεν. τος καὶ εος, ποιητ. ἐπιθ. ὁ ἀγνοῶν, ὁ μὴ γινώσκων, ἀμαθής, Ἰλ. Γ. 219, Πινδ. II. 2, 68. Συχν. μετὰ γεν. Ὀδ. K. 282. Ἦσ. Ἀσπ. 410, Αἰσχ. Ἰλ. 1105, κτλ. [Ἡ παραλήγουσα εἶναι φύσει βραχεία· θέσει δὲ μακρὰ ἐν Αἰσχ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ. Αἴ. 213 (λυρ.)].

ἄ-ἔδριος, [δ], ου, Δωρ. -δίκας, α, ὁ, ὁ ἀγνοῶν τί ἐστὶ δίκαιον ἢ νόμος, ἄνομος, Πινδ. N. 1. 96.

ἄ-ἔδριτος, ἡ ἀν-ἔδριτος, ον, ὁ μὴ ἔχων μόνον κατοικίαν, πλάνης, ὡς τὸ ἀνέστιος, ἀπολις, περὶ Τίμωνος τοῦ μισανθρώπου, Ἀριστοφ. Λυσ. 809· πρβλ. Δημ. 786. 10· δρόμοις ἀν., πλανη- τικός, Εὐρ. I. T. 971· αἰδρ. κακόν, Κρατίν. ἐν Ἐσπερίοις, = 3, ἐρμηγυόμενον ὑπὸ τοῦ Ἐρυμ. M.· ὁ οὐκ ἂν τις αὐτῷ ἰδρῶ- σαιτο:—μεταφ. ἀσταθής, ἐπὶ τοῦ νοῦ, τῶν φρονημάτων, Φίλων 2, 112.

2) περὶ πλεούσης ἡσίου, Διον. Ἰλ. 15· πρβλ. Πλουτ. 2. 925F.—Ἐπίρρ. -τως, Θεοδ. Μετοχ.—Ὀρθότερος τύπος φαίνεται τὸ αἰδρύτερος, ἂν καὶ ὁ ἕτερος εὐρήναι συχ. ἐν χειρογράφοις, ἴδε Λοδ. Φρύν. 730.

αἰδύλος, ον, ἠρασύς, Ἦσ. Ἡσ. αἰδύλος καὶ αἰδύλος, ὁ θρα- σῆς, ὁ Ζωαφ.

Ἄιδωνεύς, ἔως, (ἐν Ἀνθ. II. 7. 480, ἔος), ὁ ἐκτεταμένος ποιητ. τύπος τοῦ Ἄιδης, Ὀμ., Αἰσχ. Ἠερ. 650. Μεταγενέστε- ροι Συγγραφεῖς, ὡς ὁ Μόσχ. π.χ., μεταχειρίσθησαν τὰς πλαγίας πτώ-

σεῖς Ἀιδωνῆος, ἤε, ἤα, μετὰ τῆς πρώτης συλλαβῆς μακρᾶς χάριν τοῦ μέτρου. Ἡ κλητ. εἶναι τρισύλλαθος Αἰδωνεύ, ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1560. Παρ' Ἡσυχ. ὁ τύπος Ἀιδωνεῖ διαρβώθη ὑπὸ τοῦ Bentl. εἰς Ἀιδωνῆ, ἐξ Ἰ. Ε. 190.

αἰδῶος, = αἰδοῦος, «αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος.» Ἐτυμ. Μ. 29, 25.

αἰδῶς, δος, συνηρ. οὔς, ἐντροπή, αἰσθημα ἐντροπῆς, Ἰλ. Ο. 45· δ' ἄγορεύει αἰδοῖ μελιγίη, Ὀδ. Θ. 172, κτλ.:—συναίσθησις αἰδοῦς ἡ τιμῆς, φιλοτιμία· αἰδῶ θεσθ' ἐνὶ θυμῷ, ἔχετε φιλοτιμίαν, Ἰλ. Ο. 561· ἴσχε γὰρ αἰδῶς καὶ δέος, = ἐκράτησεν αὐτοὺς ὀπίσω, ἀνεκοφεν αὐτοὺς αἰδῶς καὶ φόβος, αὐθιῖ 657 (ἴδε ἐν λ. δέος)· αἰδοῖ εἰ-κων, Κ. 238· οὕτως: ἀλλά με κωλύει αἰδῶς, Ἀλκαῖος 55· ἄμα κιθῶνι ἐκδουμένω συνεκδύεται καὶ τῆν αἰδῶ γυνύη, Ἡρόδ. 1· 8· αἰδῶς τίς μ' ἔχει, Πλάτ. Σοφ. 217D· αἰδῶς καὶ εἰρήνη, ὁ αὐτ. Πρωτ. 322C· αἰδοῦς ἐμπίπασθαι, Ξεν., κτλ.—κατὰ προσωποποιίαν· Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδῶς, Σοφ. Ο. Κ. 1268.

2) κοσμίως πρὸς τοὺς ἄλλους, σεβασμός· αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυ-χον, Θεόγν. 1266, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλεῖδ. 461· αἰδῶς τοκέων, = σεβασμός πρὸς αὐτοὺς, Πινδ. Π. 4. 388· τὴν ἐμὴν αἰδῶ, σεβασμὸν πρὸς ἐμέ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 699· αἰδῶ λαβεῖν ἐπὶ τινι, Σοφ. Αἴ. 345· δακρυῶν πένθυμον αἰδῶ, = δάκρυα θλίψεως καὶ οἴκτου, Αἰσχύλ. Ἰκ. 577· τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς αἰδῶ φέρει, Εὐρ. Ἰκ. 911.

3) ἔλεος, συγχωρησις, Ἀντιφῶν 114. 16. Πλάτ. Νόμ. 867E.

II. πᾶν ὅ, τι προσεφεί αἰδῶ ἢ σεβασμὸν, καὶ οὕτω: 1) αἰσχύνη, σκάνδαλον, αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγγεαι! Ἰλ. Ε. 787, κτλ.· αἰδῶς, ὦ Λύκιοι· ποῖ φεύγετε; II. 422· αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε..., Ρ. 336. 2) τὰ αἰδοῖα, Ἰλ. Β. 262.

3) ἀεισπρέπεια, μεγαλειότης, αἰδῶς καὶ χάρις, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 214. (περὶ τῆς Ὀμηρ. ἰδέας τῆς λέξ. ἴδε Γλάστ. Ὀμ. 2. 431 κέξ.). αἰεῖ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ αἰεῖ, ὁ ἴδε.

αἰεῖ-γενετής, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀειγενετής, Ἰλ. Β. 400, Ὀδ. Β. 432, κ. ἄλλ. (περὶ συνθέτων ἐκ τοῦ αἰεῖ, τὰ ὅποια ἐναυθα παραλείπονται, ἴδε ἐν τῷ τύπῳ ἀεῖ-).

αἰεῖ-γενής, ἐς, = τῷ προηγ., Ὀπ. Κ. 2. 397.

αἰεῖ-μνηστος, ὄν, = ἀεὶμνηστος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 760· ἄλλ' ἐν ταῖς νεωτ. ἐκδ. γράφεται ἀεὶμνηστος, ἔργον... μέγιστον, ἀεὶμνηστος.

αἰεῖ-φρουρος, ὄν, ἤμαρτ. γραφ. ἀντὶ ἀεὶφρουρος, Σοφ. Ἀντιγ. 892.

αἰέλοιοι, ἴδε ἐν λ. αἰέλοιοι.

αἰέλουρος, ἴδε ἐν λ. αἰέλουρος.

αἰέν, ἴδε ἐν λ. αἰεῖ.

αἰέναος, ὄν, = ἀέναος, Ἐπιγρ. ἔμμετρος Παντικαπαίου, Bul. Acad. Petropol. XIII, σ. 163.

αἰένοικος, ὄν, «αἰδῶς οἴκος καὶ ἀδιάλειπτος.» Ἐτυμ. Μ. 31, 42.

αἰέν-πνος, ὄν, ὁ κοιμῶν τινὰ εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἐπιθ. τοῦ θανάτου, Σοφ. Ο. Κ. 1578.

αἰεῖς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ αἰέν, αἰεῖ.

αἰετσηδόν, ἐπιρρ. ὡς ἀετός, Ἀπολλων. Λεξικ. Ὀμ. 68, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 410.

αἰετῆτος, α, ὄν, (ἀετός III.) ἀνήκων εἰς τὰ ἀέτωμα ἢ τεθειμέ-νος ἐν τῷ ἀέτωματι, Σουλ. Ἐπιγρ. 160, στήλ. 2. 73.

αἰε-τιος, ὄν, = ἀετιος· παροιμ.: αἰετίον χάριν ἐκτίσω· ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποδιδόντων τὰς εὐεργεσίας, Ἀποστολοῦ Παροιμ. 1. 78.

αἰετῶεις, εσσα, εν, ὁ εἰς τὸ γένος τοῦ ἀετοῦ ἀνήκων, Ὀπ. Κ. 3. 117.

αἰετός, ὁ, ἴδε ἐν λ. ἀετός.

αἰεζᾶεν, «εὐτραπὲς θλάστημα,» Ἡσυχ.

αἰεζᾶόν, «τὴν μέσην ὄραν,» Ἡσυχ.

αἰεζασία, «ἄμπελος οὕτως λεγομένη,» Ἡσυχ.

αἰεζᾶων, «ὄρων ὑψηλῶν,» Ἡσυχ.

αἰεζήεις, εσσα, εν, μεταγεν. τύπος τοῦ αἰεζήος, Θεόπομπ.

Κωλορ. παρ' Ἀθην. 183B.

αἰεζηνεκές, «διηγεκές, αἰώνιον,» Ἡσυχ.

αἰεζήτος, ὁ, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ αἰεζήος, Ἰλ. Ρ. 520, Ὀδ. Μ. 83, Ἡσ. Ἀσπ. 408.

αἰεζήλος, ὄν, = αἰεδηλος, ἀόρατος, τὸν μὲν ἀίζηλον θῆκεν θεός, Ἰλ. Β. 318· κατὰ διόρθωσιν (ἀντὶ τοῦ ἀρίζηλον) τοῦ Βουττμ. καὶ ἄλλων συμμαχῶν πρὸς τοὺς Σχολιαστάς, τὸν Ἡσυχ. καὶ τὸ Ὀμηρ. Λεξικ. τοῦ Ἀπολλωνίου.—Περὶ τῆς μεταλλαγῆς τοῦ δ εἰς ζ πρβλ. ἀριεδηλος, ἀριεζήλος, καὶ ἴδε Κουρτ. Ἑλλ. Ἐτυμ. σ. 605.

αἰεζήος, ἐκτεταμ. αἰεζήος, ὁ πλήρη ἔχων τὴν σωματικὴν ῥώμην, σφριγῶν, δραστήριος, παρ' Ὀμηρ. ἐπὶ βασιλέων καὶ πολεμιστῶν καθόλου· περὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἐκάθης, Ἰλ. Π. 716· περὶ ῥωμαλέου καὶ ὀργῆτος δούλου· τεσσαρακονταετής αἰεζήος, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 439· πρβλ. Θ. 863:—ὡς οὐσιαστ., πολυμιστής, Κρατῖνος ἐν Ἀλάκωσι, 1:—ἡ ἀπλῶς = ἀνήρ, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 268· τὰ χάρις ταῦτα δεικνύουσιν ὅτι ἡ συνήθης ἔρμηνεία τῆς λέξεως = νέος, νεανικός, νεαρός, εἶναι ἀκατάλληλος, ἐκτός μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἐπιτροπεμένου εἰς τὰς ἀνιστοίχους Λατ. juvenis, junior (συνεκδοχικῶς δηλ.), ἴδε Γλάστ. Ὀμ. 3, 41, κέξ. (Ἡ παραγωγή τῆς λ. δὲν εἶναι εἰσέτι βεβαία· ἴδε Κουρτ. Ἑλλ. Ἐτυμ. σ. 615).

αἰηνής, Ἰων. ἀντὶ τοῦ αἰανῆς, Ἀρχιλ. 38.

αἰητος, ἐν Ἰλ. Σ. 410· ὁ Ἡραϊστος ἀποκαλεῖται πέλωρ αἰη-τον, πιθαν. = ἄητον, πελώριον, πανίσχυρον τέρας, Βουττμ. Λεξίλ ἐν λέξ. 4.

αἰητός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ αἰετός, ἀετός.

αἰθαλέος, = αἰθαλέος, Φιλῆμ. 24.

αἰθαλέος, α, ὄν, (αἰθῆλη) = καπνοῦ πλήρης, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 777. 2) ἐπὶ μυρμηκῶν, = αἰθαλόεις, II. 2. Νικ. Θ. 750.

αἰθαλή, ἡ, (αἴθω) = αἰθαλος, ἰδίως ἡ καπνιά, Δουκ. Θε. Διάλ. 15. 1· πρβλ. Λοβ. Φερύν. σ. 114.

αἰθαλήης, [αἰ-], ἐς, = ἀειθαλής, Ὀρρ. Ὀ. 8. 13.

αἰθαλίδες, «τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα, ἢ τοὺς ἐπὶ τῷ ὕδατι σταλαγμοὺς τοῦ ἐλαίου,» Ἡσυχ.

αἰθαλίον, ὠνος, ἐπιθ. τοῦ τέττιγος, πιθανῶς = αἰθαλόεις, II. 2. Θεόκρ. 7. 138.

αἰθαλόεις, ὄσσα, ὄσων, συνηρ. αἰθαλοῦς, οὔσσα, οὔων, (αἰ-θαλος). Ποιητ. ἐπιθ., = αἰθαλώδης, πλήρης αἰθῆλης, «καπνιάς,» μέλαστρον, Ἰλ. Β. 415, πρβλ. Θεόκρ. 13. 13· κόνια αἰθ., μέλινα ἐξ αἰθῆλης σποδός, Ἰλ. Σ. 23. Ὀδ. Ω. 316. II. φλογερός, καίων, κεραυνός, Ἡσ. Θ. 72· φλόξ, Αἰσχύλ. Πρ. 992. 2) ἔχων τὸ χρώμα κεκαυμένου πράγματος, ὁ ε. κεραμβόχρους ἢ ἐρυθρόχρους, Νικ. Θ. 566.

αἰθαλοκομπία, ἡ, κενὴ καύχησις, ἀλαζονεία, μηδὲν ἕτερον οὔσα ἢ καπνός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰπ. 696.

αἰθαλός, ὁ, ὡς τὸ λεγνός = φλέξ καπνίζουσα, ὁ πυκνὸς καπνὸς τοῦ πυρός, καπνιά, Ἰππ. 634, 23. Εὐρ. Ἐκ. 911· ὡσαύτως αἰθαλήη.

II. ὡς ἐπιθ. αἰθαλος, ὄν, = αἰθαλόεις, II. 2, Νικ. Θ. 659.

αἰθαλάω, = ῥυπαῖον δι' αἰθῆλης ἢ καπνοῦ, Εὐρ. Ἡλ. 1140:—Παθ. κατακαίονται μέχρις αἰθῆλης, Διοσκ. 1. 79· ποιητ. καταστρέφομαι, ἐρμησοῦμαι διὰ τοῦ πυρός, Λυκόφρ. 141.

αἰθαλώδης, ἐς, (εἶδος) πλήρης αἰθῆλης, μέλας, Ἀριστ. Κόσμ. 4. 20.

αἰθαλωεῖς, εως, ἡ, τὸ ἐγείρειν ἄτμον ἢ καπνόν, Μάξ. Τύρ. 41, 1.

αἰθαλωτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. κεκαυμένος μέχρι τέρας, Λυκόφρ. 338.

αἰθε, Ἐπ. ἀντὶ εἶθε, ὡς αἰ ἀντὶ εἰ, παρ' Ὀμ. αἴθ' ἔφελος, Ἰλ. Α. 415, καὶ ἄλλ.

αἰθεος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡθεος.

αἰθερ-εμβαστέω, περιπατῶ ἐν τῷ αἰθέρι, Ἀνθ. Πλαν. 328.

αἰθερίος, α, ὄν, καὶ ὄς, ὄν, Εὐρ. Ἀποσπ. 836· Ἐκ τοῦ αἰ-θέρος, ἢ τοῦ ἀνωτάτου στρώματος τοῦ ἀέρος, καὶ ἐπομένως·

1) ὑψηλὰ ἐν τῷ αἰερί, ἐν τῷ ὕψει, Αἰσχύλ. Πρ. 157, Θ. 81, Σοφ. Ο. Κ. 1082, κτλ.· αἰθερία ἀνέπτα, ἀνυψώθη ἐν τῷ αἰερί ἵπταμένη, Εὐρ. Μῆδ. 440. Πρβλ. Ἀνθρ. 830. 2) αἰθερίος, οὐράνιος, γονή, Εὐρ. Ἀποσπ. ἐνθ' ἀνωτ.—Ἐπιρρ. -τός, Ἰαμβλ. Μυστ. 1. 9. Παρὰ Τραγικοῖς ἐν χρῆσει μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις. Ὡσαύτως ἐν Ἀριστ. Κόσμ. 2, 10, 7, 2.

αἰθεριώδης, ἐς, (εἶδος) = αἰθερώδης, Γαλην.

αἰθερο-θάμων, [ἄμ], ὄνος, ὁ, ἡ, ὁ περιπατῶν ἐν τῷ αἰθέρι, Εὐστ. Πονημ. 183, 21, κτλ.

αἰθερο-θάπτεω = αἰθερεμβαστέω, Δουκ. Φιλῶφ. 25.

αἰθερο-θόσκας, ὄν, ὁ ζῶν ἐν τῷ αἰθέρι, Κερκιδας παρὰ Διογ. Α. 6. 76.

αἰθερο-δρομέω, διατρέχω δρομαίως τὸν αἰθέρα, Welck. Σουλ. Ἐπιγρ. 32.

αἰθερο-δρόμος, ὄν, ὁ τὸν αἶρα διατρέχων, Κινησίας, παρ' Ἀριστοφ. Ὀρ. 1393, Ἀνθ. Πλαν. 384, Σουλ. Ἐπιγρ. 1907.

αἰθερο-ειδής, ἐς, = αἰθερώδης, Πλούτ. 2. 430E.

αἰθερο-λαμπής, ἐς, λάμπων ἐν τῷ αἰθέρι, οὐρανός, Μανέθ. 4. 29.

αἰθερο-λόγος, ὄν, ὁμιλῶν περὶ αἰθέρος καὶ τῶν ὁμοίων, περὶ Θάλητος καὶ Ἀναξιμένηος, παρὰ Διογ. Α. 2. 4· Ἐνεῦθεν αἰθερο-λογέω, αὐτόθι 2. 5, πρβλ. 8. 50.

αἰθερο-νόμος, ὄν, (νέμομαι) = αἰθεροδόσκας, «αἰθερονόμων, τῶν ἐν ὕψει τὴν νομὴν ἐχόντων,» Ἡσυχ.

αἰθερο-νωμάω, κυριαρχῶ ἐν τῷ αἰθέρι, Μανέθ. 4. 25.

αἰθερο-πλαγκτος, ὄν, ἐν τῷ αἰθέρι πλανώμενος, Ὀρρ. Ὀ. 5. 1.

αἰθερο-πόρος, ὄν, ὁ διὰ τοῦ αἰθέρος πορευόμενος, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 41.

αἰθερώδης, ἐς, (εἶδος) = ὁμοῖος αἰθέρι, Πλούτ. 2. 432F.

Αἰθη, ἡ, ὄνομα ἵππου τινὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, πυρῶδης ἢ πυρρο-χρους, ὄξυς, γοργός, Ἰλ. Ψ. 295.

αἰθῆεις, εσσα, εν, (αἴθω) = αἰθαλόεις, II. 2. Νικ. Ἀλεξ. 394.

αἰθῆρ, ἔρος, παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἡ, παρ' Ἡσιόδ. καὶ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. ἀείποτε ὁ.—παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁ, ὡς ἀείποτε παρ' Αἰσχ., ἄλλ', ἡ, ἐν Σοφ. Ο. Τ. 867· καὶ συγχ. παρ' Εὐρ.: (αἴθω). Ὁ αἰθῆρ, τὸ ἀνώτατον καὶ καθαρῶτατον στρώμα τοῦ ἀέρος, καὶ ἀντιθεῖν πρὸς τὸν αἶρα, (ἴδε ἐν λ. ἀθρ. καὶ πρβλ. Ἀριστ. Οὐρ. 1, 3, 13. Μεταωρ. 1. 3, 8.): ἐνεῦθεν ὁ οὐρανός, ὡς τὸ κατοικητήριον τῶν θεῶν, Ἰλ. Ο. 192· Ζεὺς αἰθῆρι ναίων, Β. 412· καὶ παρὰ μεταγεν. φιλοσόφ. ἰσοδύναμον τῇ θεότητι, Ζεὺς ἐστὶν αἰθῆρ,

Δισχύλ. Ἀποσπ. 65Α, πρβλ. Οὐεργίλιου Γεωργ. 2. 325:—Ὡσαύτως τὸ γλαυκὸν στερέωμα, ὁ οὐρανός, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ, Ἰλ. Θ. 556· ἄλλ' ἐν Π. 365 λέγεται ὅτι ἔρχεται νεφέλη αἰθέρος ἐκ θιγῆς· πρβλ. αἰθρογενέτης καὶ ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ. Παρὰ τοῖς μετέπειτα κείτα: τὸ αἰθῆρ, ἔθθα τὸ αἶθρ θὰ ἔκειτο ἐπίσης καλῶς, Δισχύλ. Πρ. 1044, 1088, Πέροσ. 365, Εὐρ. Βάχχ. 150—αἰθῆρ (σοφρός, ἀχλύσεις, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1264., 4, 927· ὁ δὲ Εὐρ. ἐν Κύκλ. 410 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ περὶ τῆς ἀτιμιδῶδου πνοῆς, τῆς ἐξερχομένης ἐκ τοῦ στήματος τοῦ Κύκλωπος. II. ἐν Εὐρ. Ἄλκ. 594 κλίμα, χώρα.

αἰθῆς, ἔς, καίων, φλέγων· αἰθήρ πέπλος, ὁ χιτῶν τοῦ Ἑρακλέους, ἐντεῦθεν καὶ παροίμι. ἐπὶ δημαγωγῶ, Παροίμοιορ., πρβλ. Μείνεκε Κρατίν. ἐν «Κλεοβουλίναις.» 4.

αἰθίνος, η, ὄν, καίων ἢ καύσιμος, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. Αἰθιοσιπίζω = ὁμιλῶ ἢ εἶμαι ὡς Αἰθίοψ, Ἡλιόδ. 10. 39.

Αἰθίοψ, οπος, θηλ. Αἰθιοπέις, ἴδος, ἡ, καὶ σπανιότερον Αἰθίοψ ὡς θηλ., Δοθ. ΔΓ. 323:—ἀνώμ. πλῆθ. Αἰθιοπέηες, Ἰλ. Α. 423:—ὁπῶθεν ὁ Καλλ. (Δῆλ. 208) ἐσχημάτισεν ὄνομα. Αἰθιοπεύς, ἦος: (αἰθῶ, ὄψ). Κυρίως, ὁ ἔχων κεκαυμένον τὸ πρόσωπον = μαύρος, Ὀμ., κτλ.:—Παροίμι. Αἰθίοπα σιμήγειν, «τὸν Ἀράπη κηλὴν λευκάνης κτλ.» II. ἐπιθ., Αἰθιοπέειος:—Αἰθιοπέις γλώσσα, Ἡρόδ. 3. 19· γῆ, Δισχύλ. Ἀποσπ. 304, Εὐρ. Ἀποσπ. 230:—τύπος τις Αἰθιοπέος, α, ὄν, εὐρήται ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 351· Αἰθιοπεϊκός, ἡ, ὄν, Ἡρόδ. κτλ., καὶ οὐσιαστ. Αἰθιοπέια, ἡ, Ἡρόδ., κτλ.

2) ἐν τῇ κυριολεκτ. σημασίᾳ ὡς τὸ αἰθῶψ = ἡλιοκαής, Ἀνθ. Π. 7. 196. αἰθόλιξ, ἴκος, ἡ, ἔγκαυμα, φλύκταινα ἐκ καύματος, Ἰππ. 427. 4.

αἰθῶς, ὁ, καύσαν, θερμότης καίουσα, πῦρ, Εὐρ. Ἰκ. 208. Ρῆσ. 95. παρὰ μεταγ. καὶ αἰθῶς, εος, τό, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1304.

αἰθός, ἡ, ὄν, κεκαυμένος, Ἀριστοφ. Θεομ. 246. II. πυρόδης, Πινδ. Π. 8. 65· κεραμβύρος, Βακχυλ. 13.

αἰθουσα, (δὴλ. στοά), ἡ, ἐν τῇ Ὀμήρ. οἰκίᾳ = ἡ ἔσῳθεν τῆς εἰσόδου ἐπὶ τῆς αὐλῆς στοά, ἀνοικτὴ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐκατέρωθεν τοῦ προθύρου, ἐστραμμένη πρὸς ἀνατολὰς ἢ μεσημβρίαν ἵνα ἡ ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον, ὁπῶθεν καὶ τὸ ὄνομα (ἐπειδὴ ἡ λέξις ἦτο κατ' ἀρχὰς μετοχὴ τοῦ αἰθῶ) δόμον. Ἐεστῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον, Ἰλ. Ζ. 243· πρβλ. Υ. 11. Ὁ Ὀμ. παριστᾷ αὐτὴν ὡς τὸ μέρος ἔθθα ἐκοιμῶντο οἱ ξένοι ὀδοιπόροι, οἱ ἐπιθυμούντες νὰ ἀπέλθουσιν ἐνωρὶς τῆν πρωΐαν, Ὀδ. Γ. 399: ἐν Ὀδ. Δ. 302 λέγει τὸ αὐτὸ περὶ τοῦ προδόμου, πιθανῶς ὡς ἐγκλειστοῦς τῆν αἰθουσαν.

αἰθῶψ, οπος, (αἰθός, ὄψ) ὁ ἔχων ὄψιν πυρός, Παρ. Ὀμ. ὡς ἐπιθ. μετὰλλων = ἀστράπτων, αἰθῶπι γαλκῶ, Ἰλ. Δ. 495, κτλ.: καὶ ἐπὶ ὄνου = ἀρρίζων, πομπολύζων (οὐχὶ θερμὸς ὡς πῦρ ἢ δυνατός, καθὼς ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν)· αἰθῶπα οἶνον, Δ. 259, κτλ.: ἅπασι ἐπὶ καπνοῦ, Ὀδ. Κ. 152, ἔθθα πιθανῶς σημαίνει ἐρυθρὸν καπνόν, ὁ ἔς μεμιγμένον μετὰ φλογός, ὡς τὸ αἰθῶλος· κατόπιν αἰθῶψ φλογμός, λαμπράς, Εὐρ. Ἰκ. 1019, Βάχχ. 594. 2) σκοτεινός, ἀμαυρός, μέλας, Ὀππ. Ἀλ. 1. 133, κτλ.: αἰθῶπι κισφῶ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 69.

II. μεταγ., πυρώδης, θερμὸς, δέξας, Λατ. ardens, λιμός, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 361· βασκανίη, Ἀνθ. Π. 5. 218: ὀρηκτικός, μανιώδης, ἀνῆρ, Σοφ. Λγ. 224· ἴδε ἐν λέξ. αἰθῶν.

αἰθρέω, «αἰθρῆ, χειμάζει», Ἡσύχ.

αἰθρῆ, ἡ, παρ' Ἀττ. ὡς καὶ παρ' Ὀμ.: μεταγεν. αἰθρα, Πιερο. Μοῖρ. σ. 184: (συγγενὲς τῷ αἰθῆρ, ὡς γάστρα τῷ γαστήρ). Καθαρὸς οὐρανός, εὐδὸς, λαμπρὸς καιρός, Λατ. sudum, ποιήσον δ' αἰθρῆν, Ἰλ. Ρ. 646· ἀλλὰ μάλ' αἰθρῆ πέπταται ἀνέφελος, Ὀδ. Ζ. 44: σπάν. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς Εὐρ. Ἀποσπ. 781· 50, Ἀριστοφ. Ὀρ. 778· ποιητικὴ λέξις, πρβλ. αἰθρία.

αἰθρογενέτης, ἔς, (γενέσθαι) ἐπιθ. τοῦ Βορέου, Ἰλ. Ο. 171, ὁ γεννηθεὶς ἐν τῷ αἰθέρι, ἐκ τοῦ αἰθέρος ἀναφυῶς (καὶ οὐχὶ ἐνερ. = ποῖων εὐδὸν καὶ ψυχρὸν οὐρανόν, ὡς νομίζεσι ὁ Spitzn. Ἰλ. ἐνθ' ἄνωστ.)· οὕτω καὶ τὸ αἰθρογενέτης, Ὀδ. Ε. 296· πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 867.

αἰθρήεις, εσσα, εν, = αἰθριος, Φερένικ. παρὰ Σχολ. Πινδ. Ο. 3. 28, Ὀππ. Κ. 4, 73.

αἰθρία, ἰων. -ετή, ἡ, πεζὸς τύπος τοῦ ποιητ. αἰθρῆ, κατὰ πρῶτον ὄμοι· ἐν χρήσει παρὰ Σόλωνι, 13. 22· ἔξ αἰθρήης καὶ νηνεμῆης, Ἡρ. 7. 188· ἔξ αἰθρίας ἀστράψων, Κρατίνος ἐν «Δραπέταις,» 4· πρβλ. Ἡρόδ. 3. 86, Ξεν. Ἐλλ. 7. 1, 31· αἰθρία εὐσηρ = ἐν καιρῷ ἀνεφέλω, per primum, ἀντίθετον τῷ ἔταν ἐπινέφελον ἢ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 11, καὶ ἄλλ.· οὕτω καὶ αἰθρήεις ἢ -εας μόνον, Ἡρόδ. 7. 37· Ἀριστοφ. Νεφ. 371· τῆς αἰθρίας, Ἀριστ. Ἡερὸλ. 25. 18.

II. ὁ καθαρὸς οὐρανός, ὑπὸ τῆς αἰθρίας = ἐν ὑπαίθρῳ, Λατ. sub dio, Ξεν. Ἄν. 4, 4, 14. 2) ἴδιος ἐπὶ τοῦ καθαροῦ καὶ ψυχροῦ ἄερος τῆς νυκτός, Ἡρόδ. 2. 68· καὶ οὕτω πιθαν. ἐν Ἰππ. Ἄερ. 285. [Ἐν τῇ παραλληλοῦση ἐκτός ἐν δακτυλικαῖς καὶ ἀναπαιστικαῖς μέτροις, Σόλων ἐνθ' ἄνωστ., Ἀριστοφ. Νεφ. 371· πρβλ. Meineke, Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 34.]

αἰθριάζω, καθιστῶ τὸν οὐρανὸν αἰθρῖον, ἀέρα, Ἀριστ. πρβλ. 26. 8:—ἄλλ' ὁ Ἡσύχ., ὁ Σουίδ. κτλ. ἀναφέρουσιν αἰθρεῖζ μετὰ τῆς σημασι. χειμάζει = κάμνει ψυχρός· ἴδε αἰθρέω· πρβλ. δὲ καὶ τὸ ἐπιθ.

αἰθριάω, ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα, ψυχραίνω, αἰθριήσας, Ἰππ. 497.

ἐν τέλ. ἄλλ' ἀμέσως κατωτέρω ἠθροισμένα (ἐκ τοῦ αἰθριάζω). II. ἀμετάβ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνέφελος, καθαρός, ἐπὶ τὸ στερεώματι. ὡς δ' ἠθροίσε, Βαθρ. 45. 9 (Meineke ἠθροίσε).

αἰθροίος, ἡ, ὄν, = πρωϊνός, «αἰθρινόν, πρωϊνόν,» Ἡσύχ. αἰθριο-κοιτέω, κοιμῶμαι ἐν ὑπαίθρῳ, Θεόκρ. 8. 78.

αἰθριος, ὄν, καθαρός, λαμπρός, ἀνέφελος, ἐπὶ ἀτμοσφαιρ. καταστάσεως, Ἰμ. εἰς Ἀπόλλ. 433· αἰθριος ἐόντος τοῦ ἠέρος, Ἡρόδ. 2. 25. 2) ὡσαύτως ὡς ἐπιθ. τοῦ Διός, Θεόκρ. 4. 43, Ἀριστ. Κόσμ. 7, 2, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 12, 2: ἐπὶ ἀνέμων καθιστῶντων ἀνέφελον τὸ στερέωμα, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 18· ἴδιος ἐπὶ τῶν βορείων ἀνέμων, αὐτόθι 2. 6, 22.

II. ὁ ἐν ὑπαίθρῳ τηρούμενος, Κρατίνος ἐν «Δηλιάσιν,» 5. 2) ψυχρός, κρυερός: πάγου φανέντος αἰθρίου, Σοφ. Ἀποσπ. 162· περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἄντ. 357, ἴδε ἐν λέξ. ὑπαίθριος.

III. αἰθροῖος, τό, ὡς ἡρημηθεύθω εἰς τὴν Ἑλλ. τὸ Λατ. atrium, πρόδομος, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 3. 6, 2, Λουκ. Ἀναρχ. 2.

αἰθριώδης, ες, (εἶδος) = ὅμοιος τῷ ἀνεφέλω οὐρανῷ, Ἡρακλ. Ἀλληγ. 36.

αἰθρο-θάτης, ὄν, ὁ, ὁ βαίνων διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος, περὶ τοῦ Ἀδάριδος· Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 1. 28. II. σχινοβάτης, Μανέθ. 4. 278.

αἰθρο-βολέω, ῥίπτω λάμπριν ἐπὶ τι, φωτίζω τι, μετ' αἰτ. Μανέθ. 4. 224.

αἰθρο-δύνητος, ὄν, ὁ διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος δονούμενος, Μανέθ. 4, 298.

αἰθρο-πλᾶνης, ἔς, περιπλανώμενος ἐν τῷ αἰθέρι, Μανέθ. 4. 586.

αἰθρο-πολεύω = πλανώμαι, ἀναστρέφομαι ἐν τῷ αἰθέρι, Μανέθ. 2. 383· ὡσαύτ. -πολεύω.

αἰθρος, ὁ, ὁ καθαρὸς καὶ ψυχρὸς τῆς πρωΐας ἀήρ, Ὀδ. Ξ. 318· πρβλ. αἰθρη, αἰθρία.

αἰθρο-τοκος, ὄν, ὁ ἐν τῷ αἰθέρι γεννηθεὶς, Μανέθ. 4. 330.

αἰθρωπέος, ὄν = αἰθριος, Μανέθ. 4. 166· μετὰ διαφόρων γραφῶν, αἰθρωπά καὶ αἰθωπά.

αἰθρυμα, ατος, τό, (αἰθῶμα) = σπινθήρ: μεταγ., αἰθ. εὐνοίας, Δόξης, Πολύδ. 4. 35. 7., 20. 5, 4, πρβλ. Πλουτ. 2. 966, 211.

αἰθυια, ἡ, θαλάσσιον πτηνόν, πιθανῶς εἶδος λάρου, Larus marinus, Ὀδ. Ε. 337· πρβλ. Ἀριστ. Ζ. 5. 9, 1· αἰθ. ἰχθυόδολοι, Ἀνθ. Π. 6. 23, «αἰθια, ἐνάλια κορώναι,» Ἡσύχ.—Ἐπιώνον πτῆς Ἀθῶνας ὡς προστάτιδος τῶν πλοίων, Πανστ. 1. 5, 3. II. μεταγ. πλοῖον, Λυκόφρ. 230.

αἰθυιας ἄνθος, «βοτανικὸς εἶδος,» Ἡσύχ.

αἰθυνεσθαι, «λαμβάνεσθαι, αἰρεῖσθαι, ἀγαγέσθαι κρατεῖν,» Ἡσύχ.

αἰθυε-θρεπτος, ὄν, ὁ ἐσθίων αἰθυιας καὶ ἐξ αὐτῶν τρεφόμενος, Λυκόφρ. 237.

αἰθυετήρ, ἦρος, ὁ ὀρμῶν βιαίως διὰ μέσου τοῦ αἰέρος, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, βελῶν κτλ., Ὀππ. Κ. 2. 332, Ἀνθ.

αἰθύσω (πρβλ. ἄν-, δι-, κατ-, παρ-αἰθύσω): ἄρ. παρ-αἰθύξα, Πινδ.: (συγγεν. τῷ αἰθῶ). Ὁῦτω εἰς βίαιαν κίνησιν, ἀνακινῶ, ἐξάπτω, Σοφ. Ἀποσπ. 486:—Παθ. νινουῖαι ὀρηκτικῶς, σείομαι, ἐπὶ φύλλων, Σαπφ. 4. II. ἀμετ. Ἄρατ. 1033.

αἰθῶ, ἔρηται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., ἀνάπτω, καίω, αἰθεῖν πῦρ, Ἡρόδ. 4. 145, Δισχύλ. Ἀγ. 1435· θεοσι ἱερά, Σοφ. Φ. 1033· λαμπάδας, Εὐρ. Ρῆσ. 95· Θεόκρ., κτλ. (θθενεῖσως πῦρ αἰθεῖν, πρέπει ν' ἀναγνωσθῆ ἂντι πυραῖσθαι ἐν Εὐρ. Ρῆσ. 41, 78, 823):—μεταγ., σέλας ἑμμανῖον αἰθεῖ, Ἀνθ. Π. 12. 93· γόλον αἰθ., αὐτόθι 5. 300. 2) σπανίως ἀμετάβ. = καίωμα, φλέγομαι, ἀναλάμπω, Πινδ. Ο. 7. 87· λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον, Σοφ. Λγ. 286.

3) ἐπὶ ταύτης τῆς σημασι. τὸ παθητ. αἰθῶμαι εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρ. ἀίπειτο κατὰ μετοχῶν· πυρὸς μένος αἰθρομένοιο, Ἰλ. Ζ. 182, πρβλ. Θ. 559, κτλ., αἰθ. δαλός, Ν. 320· αἰθ. δαδς, Ὀδ. Η. 101· οὕτω παρὰ Πινδ. Ο. 1. 2· Εὐρ. Ἰππ. 1279, κτλ., οὕτω μεθ' Ὀμ., ἀθεταὶ κάλλιστα, [τὰ ὄστα], Ἡρόδ. 4. 61· αἰθέσω δὲ πῦρ, Εὐρ. Ι. Α. 1471· δώματ' αἰθεσθαι δομῶν κῶν, ὁ αὐτ. Βάχχ. 624, πρβλ. Ξεν. Ἄν. 6. 3, 19:—μεταγ. ὡς τὸ Λατ. urī, ἔρωτι αἰθεσθαι, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 15· πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 83· ὡσαύτ. αἰθετ' ἔρωσ, (Ἐπ. παρατατ.) ἐφλέγετο, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 296. (Ἐκ Αἰθῶ παράγονται καὶ τὰ αἰθός, αἰθός, αἰθῶν, πιθανῶς δὲ καὶ τὰ αἰθῆρ, αἰθρῆ· πρβλ. Σανσφρ. i n d h, i n d h e (accendo) i d d h a s (λαμπρός), ἔδhas (καυσέδουλον). Λατ. aestus, aestas, aedes. Ἀγγλοσαξ. a d (σωρός). Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. αἰθ (πῦρ), Μέσ. Ὑψηλ. Γερμ. e i t e n (λάμπω, φλέγομαι).

αἰθῶν, ὄνος, ὁ, ἡ, ἴδε ἐν τέλ.: (αἰθῶ). Πυρώδης, φλέγων, ἀναλάμπων, ἀστράπτων, ἐπὶ ἀστράπτων, κτλ., Πινδ. Ο. 10, 98· ὡσαύτως ἐπὶ καπνοῦ μετὰ φλογῶν, Πινδ. Π. 1. 44:—πρβλ. αἰθῶψ. II. ἐπὶ ἐστιδλωμένον μετὰλλου ὡς τὸ αἰθῶψ, = ἀπαστράπτων λάμπων, σιζήρος, Ἰλ. Δ. 485, Ὀδ. Α. 184, Σοφ., αἰθῶνες λέσθητες, τρίποδες, Ἰλ. Ι. 123., Ω. 233.

III. ἐπὶ διαφόρων ζῴων, ὡς παρ' Ὀμήρ. ἐπὶ ἦπτον, λένοντας, ταύρου, αἰετοῦ, καὶ παρὰ Πινδ. Ο. 11, 20, ἐπὶ ἀλώπεκος.—Τινὲς μὲν νομίζουσιν ὅτι σημαίνει πυρώδης, ἐπλ. ἄγριος, ὀρηκτικός, ἄλλοι δὲ ὡς ἀναφερόμενον εἰς τὸ χρῶμα τῶν ζῴων, ὡς τὸ Λατ. fulvus, rufus, καὶ ἄλλοι πάλιν εἰς τοὺς πῦρ πνέοντας ἀστραπηθῶλους ὀσθαλοῦς αὐτῶν, αἰθῶνες ὄθρες, Πλάτ. Πωλ. 559D. 2)

μεταρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, φλεγόμενος, ὀξύς, θυμοειδής, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργ. igneus, Σοφ. Αἴ. 222, 1088, Ἐρμ. ἐν «Μοίραις», 1· αἰθων λήμα, πυρῶδες, φλογερὸς τοῦ πνεύματι, Αἰσχύλ. Θ. 448· λιμὸς αἰθων, Ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίν. 80.11. (Ἄνθ. II. παράρτημ. 205), Καλλ. Διμ. 68. [Ἡ παραλλήγουσα τῶν πλαγιῶν πτώσεων ἐνίοτε συστέλλεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν χάριν τοῦ μέτρου. Οὕτως ἀνδρὸς αἰθωνος, ἐν διορθώσει τοῦ Δινδ. (ἀντὶ αἰθωπος) ἐν Σοφ. Αἴ. 222 ἐκ τοῦ Λαυρεντ. χειρογράφ.· αἰθωνα λιμὸν, (ἀντὶ αἰθωπα), ὑπὸ Βγκ ἐν Ἡο. Ἐργ. κ. Ἡμ. 361· οὕτω καὶ νήφοσι, δοτ. πληθ. τοῦ νήφων, ἐν Θεόδω. καὶ αἰθωνα (κακῶς μεταβλήθην ὑπὸ τοῦ Μουσούρου εἰς αἰθωνα) μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ.].

αἶκα [κᾶ], Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἰ κε, εἶν, ἐξ εἰκασίας τοῦ Walck. Θεοφρ. 1.10.

αἰκάλη, ἢ ἀπάτη, ἢ Ζωαρ.

αἰκάλλω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. (αἰκαλος).

Κολακεύω, θωπεύω, κυρίως ἐπὶ κυνῶν, (ἴδε ἐν τέλ. καὶ Α. Β. 21)· μετ' αἰτ. Σοφ. Ο. Τ. 597, (τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἐκκαλοῦσι), Εὐρ. Ἀνδρ. 630· τὸν δεσπότην ἤκαλλε, Ἄριστοφ. Ἰπ. 48· τὰ μὲν λόγῳ αἰκάλλει με, με κολακεύουσι, με εὐχαριστοῦσι, αὐτοῖσι 211· αἰκάλλει καρδίαν ἐμήν, φαίδρυνει τὴν καρδίαν μου, ὁ αὐτ. Θεσμ. 869.—ἐπὶ κυνός, ὡς τὸ αἰνῶ, κινῶ τὴν οὐρὰν κολακευτικῶς, Βαζρ. 50.14.

αἰκαλος ἢ αἰκάλος, ὁ, «κόλαξ», Ἡσυχ. (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὰ ἀκύν, ἀκύνω, ἴδε *ἀκῆ II.)

αἶκα, αἶκην, Πιοιητ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἶν.

αἰκεία, ἴδε ἐν λ. αἰκία.

αἰκέλιος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ αἰκελίος, Θεογν. 1344, Εὐρ. Ἄνδρ. 131.

αἰκῆ [αἶ], ἦ, (αἰσσω) = ὁρημητικὴ κίνησις, σπουδῆ, ὁρμή, Λατ. impetus· τῶζων αἰκαί, Ἰλ. Ο. 709· ἔρετρυῶν, Ὀππ. Ἄλ. 4. 651, πρὸλ. ῥιπή.

αἰκῆς [ῖ], ἐς, ποιητ. ἀντὶ αἰκῆς, Ἐπίρρ. αἰκῶς, Ἰλ. X. 336· παρὰ Τραγικοῖς καὶ αἰκῆς, ἐς, (πρὸλ. αἰκία), αἰκῆς πῆμα, Αἰσχύλ. Ἰπ. 472· θανάτου αἰκῆς, Σοφ. Ἠλ. 206.—Ἐπίρρ. αἰκῶς, Σοφ. Ἠλ. 102 (τὰ χειρόγρ. αἰκῶς), 216. Πλάτ. Κομ. Ἄδελ. 60.

αἰκία, ἦ, Ἄττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. αἰκειή (δ' ἴδε), διαγωγή βλαπτικῆ, προσβολῆς, ἀπρεπῆς μεταχειρίσεως, κἀκωσις, ἰδίως ἐπὶ πληγῶν καὶ ἄλλων σωματικῶν κακῶσεων, Αἰσχύλ. Ἰπ. 177, Σοφ. Ἠλ. 514., Ο. Κ. 748. Κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Ἰπ. 93· Σοφ. Ἠλ. 486, 511.

2) παρὰ τοῖς πελοῖσι πρὸ πάντων ὡς δικανικὸς ὅρος, αἰκίας δίκη = ἰδιωτικὴ καταγγελία διὰ κἀκωσιν ἢ προσβολῆν ἤττον σπουδαία τῆς ὀριζομένης περὶ ὑβρέως (ἦτις ἐλέγετο γραφή), Πλάτ. Πολ. 425D, 464E· καὶ συγχ. παρὰ τοῖς Ῥήτορσι· ἦν ὁ τῆς βλάβης ἡμῖν νόμος πάσι, ἦν ὁ τῆς αἰκίας, ἦν ὁ τῆς ὑβρέως, Δημ. 525.14· πρὸλ. Ἄυσ. Ἄποστ. 27· Βοίχ. II. Οἰ. 2. σ.102. 3) καθόλου, βλάβη, προσβολή, ἀτιμία, Θουκ. 7. 75. [αἰκία, διὸ ὁ Dawes, ὁ Πόρσ. καὶ ἄλλοι προτιμῶσιν αἰκεία, πρὸλ. αἰκειή: ἀλλ' ἴδε Ellendt. Λεξ. Σοφ.].

αἰκίζω, ἐνεργ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτα, μεταχειρίζομαι βλαβερῶς, βασανίζω, κακῶ, τινά, Σοφ. Αἴ. 403, Τρ. 839· ἐπὶ θυέλλης, πᾶσαν αἰκίζων φρόνην ὕλην, ὁ αὐτ. Ἄντ. 419.—Παθ. ὑφίσταμαι αἰκίας, ἐνεστ. ἐν Αἰσχύλ. Ἰπ. 168· πρὸς κυνῶν ἐδεσπὸν αἰκισθέντ', Σοφ. Ἄντ. 206· εἰς τὸ σῶμα αἰκισθῆναι πληγαῖς, Ἄριστ. Πολ. 5.10, 19. II. κοινότερον ὡς ἀποθ. αἰκίζομαι, Αἰσχύλ. Ἰπ. 195· Ἰσοκρ.: μέλλ. αἰκισομαι, Ἄνθ. II.—Ἄττ. -ιοῦμαι, (κατ-), Εὐρ. Ἀνδρ. 829.—ἀορ. ἡκισάμην, Σοφ. Αἴ. 111, Ο. Τ. 1153. Ἐν., ἀορ. παθ. μετὰ παθ. σημασ. ἡκισθην, Ἄνδοκ. 18.11, Ἄυσ. 105. 32, Ἰσοκρ. 73A., Ἐν., καὶ πρμ. ἡκισμαι, Εὐρ. Μήδ. 1130, ὕπερτυν. ἡκιστο, Πλουτ. Καῖσ. 29.—ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνόδας ὡς τὸ ἐνεργ. μετ' αἰτιατ. ἐνθ' ἄνωτ.: ἐτι δὲ καὶ τὰ χωρία αἰκ., Δημ. 1075.11· μετὰ διπλ. αἰτιατ. προσώπ. καὶ πράγματος, αἰκίζεσθαι τινά τὰ ἔσχατα, Ἐν. Ἄν. 3.1.18· πρὸλ. Ἐπ. αἰκίζω.

αἰκισμα, ατος, τό, κἀκωσις, βῆσανος, Αἰσχύλ. Ἰπ. 989. Ἄυσ. 105, 29.—κατὰ πληθ., αἰκίσματα = πτώματα ἡρωτηριασμένα, Εὐρ. Φοῖν. 1529.

αἰκισμός, ὁ = τῷ προηγ. Δημ. 102. 20, καὶ συγχ. παρὰ μεταγεν. συγγραφεύσιν.

αἰκιστικός, ἦ, ὄν, ἐπιρρηπὴς εἰς τὸ αἰκίζειν· τὸ ἐπιθ. τοῦτο εἶναι γνωστὸν ἐξ ἐπίρρ. -κῶς, Σχολ. Ἐνετ. Β. 22. 336, Πολυδ. 8. 75· καὶ παρ' ἄλλοις Γραμμ.:—θελ. αἰκιστρια, ἦ, (ὡς εἰ ἐξ ἄρσεν. αἰκιστής). Σουῖδ.—Ἐπίρρ. -κῶς, Σχολ. Ἐνετ. Β. Ἰλ. X. 336.

αἰκιστρια, «ἡ αἰκίζουσα», Ζωαρ. = ἡ κακοποιούσα.

αἰκλον, ἢ αἰκλον, τό, ἐσπερινὸν φαγητὸν ἐν Σπάρτῃ, Ἐπίχ. 20. Αἰγ., Ἄλκμάν 71· πρὸλ. Ἀθῆν. 139B· ἕτερος τύπος αἰκλον ἀναφέρεται ὑπὸ Ἡσυχ. Σουῖδ. καὶ Εὐστ.:—πρὸλ. ἀκολος.

αἰκτήρ, [ᾶ], ἦρος, ὁ, (αἰσσω) ὁ ὁρημητικὸς φερόμενος, Ὀππ. Ἄλ. 1. 171.

αἰκτός, ἦ, ὄν, ὁρημητικὸς, Σχολ. εἰς Ὀδ. Κ. 20.

ἀκτός, ον, (ικνεῖμαι) ὁ ἀπροσπέλαστος, «ἀπροσιτος», Ἡσυχ. ἐκ διορθώσ. τοῦ Ἐρμάν. ἐν Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 346 ἀντὶ ὀδ' ἐκτός.

αἰκχόνα, «αἰσχύνη, Λάκωνες», Ἡσυχ.

αἰκῶς, ἐπίρρ. τοῦ αἰκῆς.

αἰλά, «καλά, Κύπριοι», Ἐτυμ. Μ.

αἰλίνοσ, ὁ, ἰσχυρὰ καὶ ἄγρια θηριώδης ἀναρρήσις, πένθημον μέλος ἐπαναλαμβανόμενον, αἰλίνον, αἰλίνον εἰπέ, Αἰσχύλ. Ἄγ. 121 (λυρ.)· πρὸλ. Σοφ. Αἴ. 627, Εὐρ. Ὀρ. 1395· (λέγεται δὲ ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ αἰλίνοσ = ἄγ τὸν λίνον, Παισ. 9. 29, 8· ἴδε ἐν λ. λίνοσ).

II. ἐπιθ. αἰλίνοσ, ον, = θηριώδης, θηρητικὸς, αἰλίνοσ κακοῖς, Εὐρ. Ἐλ. 171· βρέφος αἰλί., δυστυχῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 6251· οὐδ. πληθ. αἰλίνα, ὡς ἐπίρρ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 20. Μόσχ. 3.1.

αἰλιτοί, «σύγγαμροί», Ἡσυχ.

αἰλότρια, = ἀλλότρια, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Zlg. 1881, σ. 77.

αἰλούριος, ὁ, «ρίζα τις οὕτω καλούμενη», Ἐτυμ. Μ. 34. 9.

αἰλουρό-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφήν αἰλούρου, Ὠραπόλλ. Ἰε-ρογλ. Α. κερ. 10, σ. 16.

αἰλουρος, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 5. 2, 7., 6. 35, 3, ἢ αἰέλουρος, ὁ, ἢ, Ἰρὸδ. καὶ Κομικοὶ ἔθνα κατωτέρω. Γαλῆ, γάτα, felis domesticus, Ἰρὸδ. 2. 66, Ἄριστοφ. Ἄγ. 879, Ἀναξανόριδος ἐν «Πόλεσι», 1. 12, Τιμοκλῆς ἐν «Αἰγυπτίοις», 1. II. παρὰ μεταγενεστ. ἡ νυφί-τος, ἴδε Μοσχόπ. π. σχεδ. 148. (Κατὰ Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. αἰλό-σος 5, ἐκ τοῦ αἰόλος καὶ οὐρά, ὡς ἐκφράζοντος τὴν ἰδιόουσαν ταῖς γαλαῖς κίνησιν τῆς οὐράς).

αἰλών, = ἄλλων, Ἐπιγρ. Ἰσθίου Κύπρου, Gau. 118, 14· πρὸλ. τὸ τοῦ Ἡσυχίου «αἰλότροπον· ἀλλοιότροπον.»

αἶμα, ατος, τό, «Ομ., ὅστις πολλὰκις συνάπτει φρόνος τε καὶ αἶμα, κτλ., ψυχῆς ἀκρατον αἶμα, Σοφ. Ἠλ. 786· ὡσαύτ. κατὰ πληθ., αἰμάτων εὐθνησίμων ἀπορρυσνέτων, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1293, Σοφ. Ἄντ. 120, Εὐρ. Ἠλ. 1176, Ἄλκ. 496. 2) ἐπὶ παντός ὁμοιάζοντος πρὸς αἶμα, αἶμα σταφυλῆς, Ἐδδ. (Σειρ. λθ', 26· (πρὸλ. Ἄνθ. II. παράρτ. 69. 3) μετὰ παραλλήλου σημασίας θάρρους, εὐθυχίας, οὐκ ἔχων αἶμα = ὠχρὸς, ἄνευ ζωηρότητος, Αἰσχίν. 76. 28· πρὸλ. Ἄριστ. περὶ ψυχ. 1. 2. 21· αἶμα φάσκουσι τινες τὴν ψυχῆν. II. αἱματοχυσία, φρόνος, Αἰσχύλ. Χο. 520, Σοφ. Ο. Τ. 101· πρὸλ. Ἐλμσλ. Βάχχ. 139· δμαμιον αἶμα γίγνεται = συγγενὸς φρόνος τελείται, Αἰσχύλ. Ἰκ. 449· εἰργασται μητρῶον αἶμα, Εὐρ. Ὀρ. 284· πρὸλ. 406· αἶμα πράττειν, αὐτοῖσι 1139, ἐτι δὲ καὶ αἶμα κτανεῖν, ὡς ἐὰν τὸ αἶμα ἦτο σύστοιχος αἰτιατ., Σοφ. Ἄποστ. 153.—ἐφ' αἱματι φεύγειν, ἐξορία πρὸς ἀποφυγὴν δίκης ἐπὶ φόνῳ Δημ. 548, ἐν τέλ. ὅπερ ἐν Εὐρ. Ἰκ. 148 εἶναι, αἶμα φεύγειν, ἴδε Μυλλ. Εὐμεν. § 50, κέξ.—Ὁ πληθυντικὸς κείται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. Παρ' Αἰσχύλ. Ἄγ. 1302, Χο. 64. 650.—συχνάκις παρ' Εὐρ., οὐδέποτε παρὰ Σοφ.—αἱματα σύγγονα = ἀδελφῶν πτώματα, Εὐρ. Φοῖν. 1503.—ἡ φράσις τοῦ Σοφοκλ. ἐν Ἠλέκτρ. 1394, νεακόνθρον αἶμα χειροῖν ἔχων, παρεπλήνησε τὸν Ἡσυχ. καὶ ἄλλοις ἵνα δώσωσιν εἰς τὸ αἶμα καὶ τὴν σημασίαν τῆς μαχαίρας· ἀλλ' ἴδε τὴν λέξιν νεακόνθητος. III. ὡς τὸ Λατ. sanguis, = αἶμα, ἐξ αἱματος συγγένεια, αἶμα τε καὶ αἶμασ, Ὀδ. Θ. 583· αἱματός εἰς ἀγαθοῖο, Δ. 611· οἱ σῆς ἐξ αἱματός εἰσι γενέ-θλης, Ἰλ. Τ. 111· τὸ αἶμα τινος, ἢ καταγωγῆ του, Λατ. stirps, Πινδ. Ν. 11. 44· αἶμ' ἐμφύλιον, Σοφ. Ο. Τ. 1406· δ πρὸς αἱματος = συγγενῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἱματος ἢ φυλῆς, ὁ αὐτ. Ἄγ. 1305· πρὸλ. Ἄριστ. Πολ. 2. 3, 7· μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἱματι = συγγενῆς αὐτῆς ἐξ αἱματος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 606· πρὸλ. Θ. 141· ἀφ' αἱματος, ἐκ τῆς φυλῆς, Σοφ. Ο. Κ. 245. 2) συνηκρ. ἐπὶ προσώπου, ὡ Διοκ. αἶμα, Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλ. 831.1· αἶμα σόν, αὐτοῖσι 722. 8· πρὸλ. 1046, 4, καὶ ἄλλ. (ἡ ῥίζα τῆς λέξεως εἶναι ἀμφί-βολος).

αἶμα-αγωγός, ὄν, (ἄγω) = ἐξάγων αἶμα, Διοσκ. 3. 137.

αἶμακτορῆαι ἢ αἶμακτορῆαι, ὄν, αἶ, (καρένυμι) προσροαῖ (θυσαί) αἱματηραὶ γινόμεναι ἐπὶ τάφων πρὸς ἐξίλεισιν τῶν ψυχῶν, Πινδ. Ο. 1.146· ἴδε Dissen. (90):—τὸ ἐν. παρὰ Πλουτ. Ἄριστειδ. 21.—Δωρ. κ. Βοιωτ. λέξις.

αἶμακτικός, ἦ, ὄν, καθιστῶν τι αἱματηρόν, Σχολ. εἰς Σοφ. Ἄντ. 1003.

αἶμακτός, ἦ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ αἶμασσω, ἀναμειγμένος αἱματι, ἐξ αἱματος ἀποτελούμενος, Εὐρ. Ι. Τ. 644.

αἶμαλέος, α, ον, = αἱματώδης, αἱματοχόρος, Ἄνθ. II. 6. 129. Τρυφ., Νόνν., κτλ.

αἶμαλωπίς, ἴδος, ἦ, θρόμβος αἱματος, Διοσκ. 2. 95.

αἶμαλωψ, ωπος, ὁ, (αἶμαλέος) μᾶζα αἱματος: μέρος τοῦ σώματος ἔχον πεπηγὸς αἶμα, Ἰππ. 207C., 240.11, κτλ. II. ὡς ἐπιθ., ὁ φαινόμενος ὡς πεπηγὸς αἶμα, χυμῶς, Ἀρεταῖος Διτ. Χρον. Παθ. 2. 1.

αἶμαξίς, εως, ἦ, ἀραιαξίς, Ἀρεταῖος Θεραπ. Ὀξ. Παθ. 1. 6.

αἶμαξ, ἄδος, ἦ, ἐξορμησις, βέμμα αἱματος, Σοφ. Φ. 697 (λυρ.) = αἱματορ ρύσις, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Σχολ.

αἶμασιά, ἦ, τοῖχος ἐκ ξηρῶν λίθων, λατ. macesia· αἱμασιὰς τε λέγουν, κτλ. ὡς λέγω, Β. Ι. 2, αἱμασιολογῶν, Ὀδ. Σ. 359· αἶμ. λέξοντες, Ο. 224., παρ' Ἰρὸδ. 1.180, 191., περὶ τῶν ἐκ πλίνθων ὀπεῶν τοίχων παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ τοῦ διαρρέοντος τὴν Βαθυλῶνα, καὶ ἀπλῶς περὶ τοίχων ὡς κατοικητηρίων

των σαυρών, δ αὐτ. 2, 69· αἰμ. ἔγγεγλυμμένη τύποισι, περὶ τοῦ περιβάλλοντος Αἰγυπτιακῶν τινά ναόν, αὐτοῖσι 138· περὶ τεχνί-
σματος, δ δύναται τις ναῦ ὑπερασπίρη, Θουκ. 4. 43· αἰμ. οἰκόδο-
μεῖν, Δημ. 1274 ἐν τέλει· καὶ παρὰ Θεοκρ. 1. 47, κτλ. παῖς κά-
θηται ἐφ' αἰμασίησιν· καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ἀνάφης 3430₁₀· ἐν τῷ
τόπῳ ἐν τῇ αἰμασίᾳ ὅπει ἄ ἐλαία ἄ ποτὶ τὸν Εὐδωρείον οἴ-
κον, κτλ. (Ἡ σημασία τοῦ τοῦχοι εἶναι λοιπὸν ἐντελῶς βεβαία, ἢ δὲ
τοῦ ἐξ ἀκανθῶν φράκτου φαίνεται στηριζομένη ἐπὶ τῆς ὑποτιθεμένης
παραγωγῆς ἐκ τοῦ αἵμῶς. Πρβλ. Βουτυμ. Δεξίλ. ἐν λ. λέγειν 8).

αἰμασο-λογέω, κτίζω τοῦχοι, Θεόπομπ. Κωμ. Ἀδελ. 11.
αἰμασιώδης, ες, (εἶδος) = ὁμοῖος αἰμασίᾳ, Πλάτ. Νομ. 681A.
αἰμάσσω, ἄττ. -ττω· μέλλ. -άξω· ἄρ. **ἡμαξα**, (ἴδε κατωτ.):
— Παθ. ἄρ. **ἡμαχθῶν**, Εὐρ. Ἠλ. 574· ἄλλ' αἰμάχθην, Σοφ. Αἴ.
909· — μετοχ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 595· — Ποιητ. ῥῆμα (ἀλλὰ πρβλ. ἐξ-
καθ-αἰμάσσω). Καθιστῶ αἱματηρὸν, κηλιδῶ δι' αἵματος, πε-
διον, Πινδ. I. 8 (7). 110, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1589· ἐστίας Θεῶν,
ὁ αὐτ. Θ. 275· χεῖρας αἰμάζει βοτοῖς = κηλιδοῦν αὐτὰς δι' αἵμα-
τος κτηνῶν, Σοφ. Αἴ. 453· πρβλ. **αἰμαζέω II**: — Ἐντεῦθεν, τραυμα-
τίζω, πληττω οὕτως, ὥστε νὰ αἰματοῦθῇ τὸ πληττόμενον. Κρατ' ἐμὸν
τῶδ' αὐτίκα πέτρα .. αἰμάξω πεσῶν, θὰ κατασυντρίψω τὴν κε-
φαλὴν μου κατὰ τοῦ βράχου, Σοφ. Φ. 1002· πότερος ἄρα πότερον
αἰμάζει; θὰ ἀγάγη εἰς αἱματηρὸν τέλος; Εὐρ. Φοίν. 1288· οὕτω:
πέσσα δαῖτα .. αἰμάξεται, αὐτοῖσι 1299· αἰμάξεις .. τὰς καλ-
λιφθόγγους ὡδάς, ὁ αὐτ. Ἰων. 168· ἀπολ., τῶν γὰρ οὐχ ἤμα-
σεν βέλους = τὰ βέλη αὐτῶν οὐδένα ἐτραυματίζον ὥστε νὰ χυθῇ αἷμα,
ὁ αὐτ. Βάκχ. 761: — Μέσ. ἡμάξαντο βραχιονας, Ἀνθ. Π. 7. 10: —
Παθ. κυλιόμαι εἰς τὸ αἷμα, φονεύομαι, σφάττομαι, Σοφ. Ἀντ. 1175.

2) ὡς ὄρος ἱατρικῶς = ἀραιμάσσω, ἐξάγω αἷμα διὰ φλεβοτομίας,
Ἀρεταῖος Θερ. Ὁξ. Παθ. 1. 4. II ἀμετ., εἶμαι αἰματώδης, ἐρυθρὸς
ὡς αἷμα, Νικ. Ἀλεξίφ. 480, Ὁππ. Ἀλ. 2. 618.
αἰματώδης, = διψῶν αἵματος· πρβλ. φονάω, πιθαν. γραφ. ἐν Ἀλ-
κμῶνι 68.
αἰματ-εχχυσία, ἡ, ἢ χύσις αἵματος, Ἐπιστ. πρὸς Ἐθρ. θ', 22,
Ἐκκλ.

αἰματηρός, ἄ, ὄν, ἐν Εὐρ. Ὀρ. 962· ὡσαύτως -ός, ὄν, = αἱμα-
τώδης, ἡμαγμένος, φόνιος, ἐν χρήσει πρὸ πάντων παρὰ Τραγικοῖς,
αἰμ. χεῖρες, ξίφος κτλ.· φλδὲ αἱματηρὰ κάπῳ .. δρυός, δηλ.
ἀφ' αἵματος καὶ δρυός = τρεφομένη διὰ τοῦ αἵματος τοῦ θύματος
καὶ διὰ τῶν ἐκ δρυός ξύλων, Σοφ. Τρ. 766· ἰδίως αἰμόδιψος, αἰμο-
χαρής, πνεῦμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 137· τεύχος αἰμ. = ἡ θανατηφόρος
κάλις, ὁ αὐτ. Ἀγ. 815· αἰμ. βλάβαι, ὁ αὐτ. Εὐμ. 359· ὁμμά-
των διασφοραί, Σοφ. Ο. Κ. 552· στόνος αἰμ., πρόξενούμενος ὑπὸ
τοῦ ἀχνίζοντος αἱματηροῦ τραύματος, ὁ αὐτ. Φ. 695· πρβλ. **Θηγάνη**.

II κυριολεκτικῶς ἐπὶ αἷματος, ὁ συνιστάμενος ἐξ αἵματος,
μένος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1065· σταγόνες αἰμ. = σταγόνες ἐξ αἵματος,
Εὐρ. Φοίν. 1415· αἰμ. ροῦς = ροὴ αἵματος, Ἰππ. Κωακ. 201.

αἰματη-φόρος, ὄν, φέρων αἷμα, αἱματώεις, μόρος, Αἰσχύλ.
Θ. 419.

αἰματία, ἡ, ζυμὸς ἐξ αἵματος, ὁ μέλας τῶν Σπαρτιατῶν ζυμὸς
ὁ παρασκευαζόμενος μετὰ αἵματος, Πολυδ. 6. 57· πρβλ. Μάνωνος
Σπάρταν 1. 2, σ. 192.

αἰματιαῖος, ἄ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ αἷμα, Ἀρθ. ἐν Ἀποκαλ. σ. 993.

αἰματίξω, κηλιδῶ διὰ τοῦ αἵματος, ἄρ. αἱματίσαι πέδον γῆς,
Αἰσχύλ. Ἰκ. 662. II ἐξάγω αἷμα, κεντῶ, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 7, 6.

αἰματικὸν, τό, βοτάνης ὄνομα, Ἀπολλ. 17.

αἰματικὸς, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὸ αἷμα ἀνήκων· θερμότης, Ἀριστ.
Μορ. Ζ. 4. 13, 27· ὑγρότης, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 4. 8, 13· τροφή,
ὁ αὐτ. Μορ. Ζ. 2. 6, 8, 3, 4, 3. II = **ἐναίμιος**, ἐπὶ
τῶν ἐχόντων αἷμα ζῶων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀναίμιος, ὁ αὐτ.
Ἰ. Ζ. 1. 4, 2, Μορ. Ζ. 2. 1, 21, κτλ.

αἰματίνας, ἡ, ὄν, ἐξ αἵματος, αἱματώδης· στιγμή, Ἀριστ. Ἰ.
Ζ. 6. 3, 2· δάκρυα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 238.

αἰματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ αἵμα = ὀλίγον αἷμα. Μ. Ἀντων. 5. 4.

αἰματίς, ἰδος, ἡ, ἱμάτιον αἱματόχρουν, Ἀριστ. περὶ χρωμ. 5.

αἰματίτης, [τ], ὄν, ὁ ὁμοῖος αἱματι· λίθος αἰμ., ὁ αἱμοστά-
της, λίθος ἐρυθρὸς ἐνέχων σίδηρον, Θεοφρ. λιθ. 37, Διοσκ. 5. 143·
εἰλεός αἰμ., νόσος, Λατ. convolvulus sanguineus, Ἰππ. 557. 12: —
θηλ., **αἰματίτις** φλέψ, ἀγωγὸς αἵματος, ὁ αὐτ. 1286. 42· αἰμ.
χορδῆ, λουκάνηον ἐξ αἵματος, Σωφίλος ἐν «Συντρέχουσιν», 2.

αἱματό-θαπτός, ὄν, = αἰμοθαφής, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 65.

αἱματο-δεκτικός, ἡ, ὄν, = αἱματοδόχος, ἐπὶ ἀγγείων,
Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 756.

αἱματο-δόχος, ὄν, δεχόμενος ἢ περιέχων αἷμα, Σχόλ. εἰς Ὀδ.
Γ. 444.

αἱμάτο-ειδής, ες, ὁμοῖος αἱματι, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, Διοδ. 17. 10.

αἱματώεις, ὄεσσα, ὄεν, συνηρ. αἱματοῦς, οὔσσα, (ἐκ
διαρρ. τοῦ Πέρσ. ἐν Ο. Τ. 1279, γάλακ' ὅ' αἱματοῦσ' ἀντὶ γα-
λάκης αἵματος), -οῦν, = αἱματηρός, Π. Ε. 82. 2) αἱμα-
τόχρους ἡ ἐξ αἵματος· ψιάδες, σμωδῖς, Π. Ε. 59, Β. 267· αἱματοῦσεν
ρέθος αἰσχύνει, ἐπισκιάζει τὸ ἐρυθρίων πρόσωπον, Σοφ. Ἀντ. 529·
τοῦτω τὸν ὑπὸ βλεφάρῳι φοίνικ', ἐρυθρία προσώπου, ἐν

Εὐρ. Φοίν. 1488). 3) αἱματηρός, φόνιος, πόλεμος, κτλ., Ἰλ.
I. 650· ἔρις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 699· βλαχαί, ὁ αὐτ. Θ. 348.
αἱματο-θρεπτός, ὄν, ὁ τρεφόμενος διὰ τοῦ αἵματος, Κ. Μανασσ.
3, 52, σ. 351.

αἱμάτο-λοιγός, ὄν, (λείγω) ὁ λείγων αἷμα, ἔρωσ αἰμ. = ἐπι-
θυμία σφοδρὰ ὅπως λείη τις αἷμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1478 (λυρ.).

αἱμάτο-ποιέω, = μεταβάλλω εἰς αἷμα. — Παθ. γίνομαι αἷμα, Ἰατρ.
αἱματο-ποίησις, εως, ἡ, ἢ παραγωγή αἵματος, Θεοφρ. Ἰατρ.
αἱματο-ποιητικός, ἡ, ὄν, ὁ ποιῶν ἢ ἐπιπέθειος εἰς τὸ ποιεῖν,
παράγειν αἷμα, Γαλην.

αἱματο-ποιός, ὄν, = αἱματοποιητικός, Ἐρμ. Τρισμ. Ἰα-
τρομ. σ. 37.

αἱμάτο-ποσία ἢ αἱμο-ποσία, ἡ, τὸ πίνειν αἷμα, Πορφύρ. παρὰ
Στοβ. Ἐκλογ. 1024.

αἱμάτο-ποτέω, (πίνω, ποτῶν) πίνω αἷμα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.
Ἰπ. 198.

αἱματό-πους, ὁ, πτηνὸν ἔχον πόδας αἰμόχρους, Πλάτ. 10. 47· ἴδε
ἱμαντόπους.

αἱματό-πτυστος, ὄν, ὁ πάσχων αἱματοπτύσειν, Γ. Πισίδ. ἐξ.
1502.

αἱμάτο-πώτης, ὄν, ὁ πίνων, ῥοφῶν αἷμα, Ἀριστοφ. Ἰπ. 198·
κατὰ θηλ. αἱματοπῶτις, ἰδος, Μανέθ. 4. 616.

αἱματορροία, ἡ = αἰμόρροια, Γ. Πισίδ. ἐξ. 1560.

αἱματορρῶφος, ὄν, (ῥοφέω) ὁ ῥοφῶν αἷμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 193,
Σοφ. Ἀποστ. 813.

αἱματόρρυτος, ὄν, (ῥέω) ὁ ῥέων αἷμα· αἰμ. ῥανίδας = βροχὴ
αἵματος, Εὐρ. I. Α. 1515.

αἱματο-σταγής, ες, (σταζῶ) = ὁ στάζων αἷμα, ἀνήκων αἷμα,
Αἰσχύλ. Πέρσ. 816. Θ. 836. Εὐρ. Ἰκ. 812. Ἀριστοφ. Βάτρ. 471: —
Ἰν Αἰσχύλ. Εὐμ. 365 ἢ λέξις εἶνε παρὰ τὸ μέτρον: περὶ δὲ τοῦ ἐν
Χο. 842, πρβλ. **δαιματοσταγής**.

αἱματο-στάλακτος, ὄν, = αἱματοσταγής. Νικητ. Εὐγ. 1. 35.

αἱματο-σφαγής, ες, διάφ. γρ. ἀντὶ αἱματοσταγής, τόσος
γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσφαγής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 816.

αἱματοουργός, ὄν, ὁ πρόξενος αἱματοχυσίας, Πορφ. παρ' Εὐ-
σεβίῳ III 204D.

αἱματό-φυρτος, ὄν, κεκηλιδωμένος αἱματι, βέλη, Ἀνθ. Π.
5. 180.

αἱματο-χαρής, ες, ὁ εὐρίσκων ἠδονὴν ἐν τῷ αἱματι, Σουίδ.

αἱματό-χάρμης, ὄν, = τῷ προηγ. Ἀνθ. Π. 15. 28.

αἱματό-χαρτός, ὄν, = αἱματοχαρής, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 55.

αἱματοχυσία, ἡ, = αἱματεκχυσία, Τατιαν. 23. Ἰωάν. Μόσχ.
3005C. Θεοφάν. 510, 16.

αἱματό-χυτος, ὄν, ἐξ οὗ ἐκχέεται αἷμα, Εὐστ. ἔ. 21, σ. 167.

αἱματώω, μέλλ. -ώσω, καθαιμάσσω, αἱματῶων, βρέχω δι' αἵματος,
αἱμάτω θεᾶς βωμῶν, Εὐρ. Ἀνθρ. 260· διὰ παρηφῶς δρυχα ..
αἱματοῦτε, ὁ αὐτ. Ἰκ. 77. — Παθ. μηδὲν αἱματώμεθα, Αἰσχύλ.
Ἀγ. 1656· κράτας αἱματοῦμενοι, Εὐρ. Φοίν. 1149· ἡματωμένη
χεῖρας, ὁ αὐτ. Βάκχ. 1135· πρβλ. Ἀριστ. Βατρ. 476. Θουκ. 7. 84.
Ἐν. Κύρ. 1. 4, 10. 2) σφάζω, φονεύω, ἄρ. **αἱματώσαι**,
Σοφ. Ἀποστ. 814. II μεταβάλλω τι εἰς αἷμα, Ἰατρ.

αἱματώδης, ες, (εἶδος) ὁμοῖος αἱματι, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, Θουκ.
2. 49· Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5. 1. καὶ ἄλλ. 2) ἐκ τῆς φύσεως
τοῦ αἵματος, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 1. 19, 9. Μορ. Ζ. 4. 3, 4, καὶ ἄλλ.:
αἱματό-ωπός, ὄν, ἔχων ὄφιν αἱματώδη, κεκηλιδωμένος αἱματι,
αἰμ. κόραι, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Εὐρ. Ὀρ. 256· αἰμ. δεργμάτων δια-
σφοραί, ὁ αὐτ. Φοίν. 870.

αἱμάτωσις, εως, ἡ, (αἱματώ), ἡ εἰς αἷμα μεταβολή, Γαλην.
αἱματ-ώψ, ὄψ, ὁ, ἡ, = αἱματωπός, Εὐρ. Ἦρ. Μαν. 933·
ἐξ εἰκασίας Πόρσωνος.

αἱμαχάτης, ὄν, ὁ, αἰμόχρους ἀχάτης, εἶδος πολυτ. λίθου, Πλάτ.
37. 54· ἴδε ἀχάτης.

αἱμη-πότης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης, Ἀπολλ. ἐν Α.
B. 602.

αἱμηρός, ἄ, ὄν, = αἱματηρός. Μανέθ. 1. 338, ἐπὶ γυναικῶν
πρβλ. Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Ἐπίδαυρος.

αἱμίονος, διὰ τῆς αἰ διφθόγγου Διολ. ἀντὶ ἡμίονος, Ἐτυμ. Μ.
σ. 451, 37, ἐν λέξει θνήσκω.

αἱμισέων, = ἡμισέων, Ἐπιγρ. Μυτιληναίων, Gonze, Reise auf
Lesbos. πίν. VI, 1.

αἱμνιον, τό, λεκάνη δι' αἷμα, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Γ. 444 ἀντὶ
ἀμνιον.
αἱμο-θάρης, ες, = βαρὺς ἐκ πώσεως αἵματος, Ὁππ. Ἀλ. 2. 603.
αἱμο-θάρης, ες, βεθαμμένος, βεβατισμένος ἐν αἱματι, Σοφ.
Αἴ. 219, Νόνν.
αἱμο-θόλιον, τό, λέξ. ἀμριθόλιον σημασίας, ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 8558.
αἱμο-θόρος, ὄν, ὁ βιβρωσκων, μυζῶν αἷμα, ἐπὶ ἐντόμων τινῶν,
Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 11. 1· γαστέρας αἰμ. ἐπὶ ὄφρων = ἀβέρεστος αἱμα-
τος, Θεοκρ. 24. 18· ἔχιδνα Σουλ. Ἐπιγρ. 1152.
αἱμο-δαιτέω, ἐντροπῶ ἐσθίων αἷμα, Θεοφρ. παρὰ Πορφ.
αἱμό-διψος, ὄν, = διψῶν αἵματος, Λουκ. Ὠκύπ. 97.

αίμο-δόχος, ον = αίματοδόχος, Έτυμ. Μ. Σουθ.
αίμο-ειδής, ες, = αίματοειδής, Φίλων 2. 244.
αίμο-κέρχρον, τό, δήλος βήξ μεθ' αίμοπτυσίας, Ίππ. παρ' Έρωτ.
αίμο-λάπτεις, ή, ή τό αίμα μυζώσα, βδέλλα, Γρηγ. Ναξ. 2. 221.
αίμο-μείκτης, ό, ό συγγινόμενος συγγενεί έξ αίματος, Πανδέκτη.
αίμομείξια, ή, ή μετά συγγενούς έξ αίματος σαρκική μίξις, Παν-
 δέκτη, Φώτιος III, 281Α.
αίμο-πότης, ό, = αίματοπότης, Χρησμ. Σιбуλλ. 8. 94· περί
 τής λέξεως αίμοποσία, Ίδε Στοθ. Έκλογ. Φυσ. σ. 1024.
αίμο-πτυικός, ή, όν, ό πτύων αίμα, Άνθρόμαχος παρὰ Γαλην.
 13.78, χεί.
αίμοπτυσία ή αίμόπτυσις, ή, πτύσις του αίματος, Κοραή
 "Ατακτα, τόμ. Β', σ. 21, εν λέξει αίμα.
αίμο-πώτης, ου, ό, = αίματοπώτης, Λυκόφρ. 1403.
αίμό-ροος, ον, ποιητ. αντί αίμόρροος, Νικ. Θ. 318.
αίμορραγίω, έχω αίμορραγίαν, χάνω μετά ταχύτητος τό αίμά μου,
 έκ ρίνων, Ίππ. Όξ. 395· αίμορραγεί πλήθος = υπάρχει σφοδρά
 αίμορραγία, ό αυτ. Άρ. 1250:—ώσπου. άπόσώπ. αίμορραγεί,
 αυτόθι 1252· αίμ. τινί, ό αυτ. Έπιθ. 1. 938.
αίμορ-ράγής, ες, ό πάσχων ίσχυράν αίμορραγίαν, Ίππ. 1029F.
 Σοφ. Φ. 825.
αίμορραγία, ή, σφοδρά βροή αίματος, Ίππ. Άρ. 1259, κτλ.· πάσα
 σφοδρά άπώλεια του αίματος, (ιδίως έκ τής ρίνος, καθ' α λέγει ό Γα-
 λην.), Ίππ. Άρ. 1253, κτλ.
αίμορραγικός, ή, όν, υποκειμένος εις αίμορραγίαν, Ίππ. 79B,
 κτλ.:—Έπίρρ. -κώς, Γαλην.
αίμορραγώδης, ες, (είδος) = τῷ προηγ. σημεία αίμ. = συμπτώ-
 ματα αίμορραγίας, Ίππ. 78H.
αίμόρ-ραντος, ον, (ράϊνω) = ό έρραντισμένος δι' αίματος, βεθαμ-
 μένος αίματι· θυσίαί, Ευρ. Άλκ. 135· Ξεϊνοι, ό αυτ. I. T. 225.
αίμορροέω, = πάσχω έκ βροής αίματος, Ίππ. 129H, 133A, κτλ.: =
 έχω αίμόρροια, Ευαγ. κ. Μαθθ. θ', 20.
αίμόρροια, ή, βροή, έκκρισις αίματος, Ίππ. 167A., 168B, κτλ.
 αίμ' έκ ρινέων, ό αυτ. Άέρ. 282.
αίμορροϊδο-καύστης, ου, έργαλείον προς ίασιν αίμορροϊδων
 διά καυτηρίασεως, Παύλ. Αίγ. 6.79.
αίμορροϊκός, ή, όν, ό υποκειμένος εις αίμόρροιαν, δεικνύων ή
 προξενών αυτήν, Ίππ. Άρ. 1254· πρβλ. 168B, κτλ.
αίμορροϊς, είδος, ή, ως επί τό πλείστον κατά πληθ. αίμορροϊδες
 (έν. φλέβες) = φλέβες υποκειμεναι εις αίμόρροιαν, ιδίως αί και παρ'
 ήμιν ούτω καλούμεναι αίμορροϊδες, Ίππ. Άρ. 1248, κτλ. II είδος
 όστρακοδέρμου, Άριστ. I. Ζ. 4. 4, 34· (άλλη γραφ. άπορραϊδες).
 III = αίμόρροος, II, Πλίν. Φυσ. Ιστ. 20. 81.
αίμόρ-ροος, ον, συνηρ. -ροος, -ου, έξ ου βέει αίμα, τρώ-
 ματα, Ίππ. Άρβρ. 831· αίμ. φλέβες = φλέβες τόσον μεγάλαι, ώστε
 υπόκεινται εις αίμορραγίαν· τραυματίζόμεναι, ό αυτ. Άγμ. 759.
 Ένθα Ίδε Γαληνόν· ό υποφέρων έξ αίμορραγίας, ό αυτ. II, ως
 ούσιαστ., όρις του όποιου τό δόγμα ενεργεί ούτως, ώστε τό αίμα να
 βέη έκ πάντων των μερών του σώματος, Διοσκ. Ισθόλ. 30. Νικ. Θ.
 282· πρβλ. αίμορροϊς, III.
αίμορροώδης, ες, (είδος) = αίμορραγώδης, Ίππ. Κοικ. 168.
αίμορ-ρυής, ες, = αίμόρροτος, Α. Β. 16.
αίμορ-ρύσις, εως, ή, = αίμόρροια, Πολυδ. 4. 186.
αίμόρ-ρύτος, ον, (ρέω) = ό αίμα ρέων, Δισχυλ. Άποσπ. 230:—
 ποιητ. αίμόρροτος, Άνθ. II. (παράρτ.) 384.
αίμορρυγιάω, (ρύγχιος) = έχω τό ρύγχιος ήματωμένον, «αίμορρυ-
 γιάω Δωριόν έστι τούνομα, πλην και ό Άττικός Έρμιππος έχρησάτο
 τή φωνή είπών, Έγώ σου σήμεραν τύπτων τό πρόσωπον αί-
 μορρυγιάω ποιήσω .., Φρονιχος μένοτι ούκ έχρηνει τήν φωνήν.»
 Έρμιππ. Κομ. Άδηλ. πρβλ. Α. Β. ένθα γράφεται αίμορρυγία αντί
 του αίμορρυγιάω, ό άναφέρει ό Ήσύχιος, «αίμορρυγιάω, καθημάχθαι
 τό ρύγχιος.»
αίμός, ό, δρυμός· πρβλ. Αίσχυλ. Άποσπ. 8.
αίμοσάτης, ό, Σάμιος λίθος έν χρήσει προς στίλθωσιν χρυσοῦ,
 Διοσκ. 5.173, ένθα Ίδε Sprengel.
αίμο-σταγής, ες, = αίματοσταγής, Ευρ. Άποσπ. 388.
αίμό-στασις, εως, ή, μέσον καταπαύον τό αίμα, Γαλην.—φυ-
 τόν έν χρήσει ως στυπτικόν, Διοσκ. 4. 82.
αίμο-στατικός, ή, όν, ό σταματών τό αίμα, Άλ. Τραλλ. 7.296.
αίμο-τόχον ήπαρ, Μ. Φιλής τόμ. Β', σ. 386 έκδ. Μί.
αίμόφθαλμος, ον, ό αίματώδεις έχων τούς όφθαλμούς, Γ. Με-
 λιτην. ζ', 506.
αίμο-φθόσις, ον, ό φοβούμενος τό αίμα, ζτοι τήν αίμορραγίαν,
 Γαλην.
αίμο-φθροκτος, ον, (φορύσσω) = μεμολυσμένος δι' αίματος,
 κρέα, Όξ. Υ. 348.
αίμό-φυρτος, ον, = αίματοφύρτος, Πολυδ. 15.14, 2.
αίμο-χαρής, ες, = αίματοχαρής, Χρησμ. Σιбуλλ. 3. 36·
 πρβλ. Σχολ. εις Έκ. 24, εις Όρ. 1563.
αίμό-χρους, οον, συνηρ. -χρους, οον, έρυθρός ως τό αίμα,
 Ιωάν. Ευχ. έν Μουστοί. Άνεκδ. σ. 2.

αίμο-χρωώδης, ες, (είδος) = τῷ προηγ. Ίππ. 1139. I.
αίμοχυσία, = αίματχυσία, Ψευδο-Χρυσ. τόμ. 7, σ. 255.
αίμώω, = αίματώω, έξ ου έχομεν Ίων. παθ. μετοχ. αίμω-
 μένα· έν Ίππ. 1138C. κ. ό Δινδ. διορθοί αίμοῦσα αντί αίμά-
 σουσα έν Ευρ. I. T. 226. Ό Ήσύχ. έρμηνεύει αίμώθη διά του
 ήματώθη.
αίμωλία, ή, (αίμωλος) = ό έπιχαρις και θελκτικός τρόπος, προς δά
 και ό δοληρός τρόπος, Πλουτ. Νομ. 8.
αίμωλύσις, ον, = αίμωλύσις, Όδ. Α. 56, Ύμ. Όμ. εις Έρμ.
 317. Ήσ. Θεογ. 704.
αίμωλο-μήτης, ου, ό έπιχαριώς, θελκτικώς εξαπατών, ό θω-
 πευτικός πανούργος, Λατ. blande decipiens, Ύμ. Όμ. εις Έρμ.
 13, ένθα ό Ruhnk έξ εικασίας προτείνει αίμωλόμυθος.
αίμωλο-πλόκος, ον, ό πλέκων δόλον, άπάτην, Κρατίνος Άδηλ.
 39· πρβλ. δολοπλόκος.
αίμωλος [ύ], η, ον, και ος, ον, Άνθ. II. 7. 643. Κολακευ-
 τικός, χαριτογλωσσών, δόλιος, ως επί τό πλείστον επί λέξεων, Ήσ.
 Έργ. κ. Ήμ. 372, Πινδ. Ν. 8. 56· ούτως αίμωλοι μηχαναί = δόλια
 μηχανήματα, Αίσχυλ. Πρ. 206:—έπί προσώπων· τόν αίμωλότα-
 τον, Σοφ. ΑΥ. 389 (λυρ.), Πλάτ., κτλ. επί άλωπέκιων, Άριστοφ.
 Λυσ. 1269.
αίμωλό-φρων, ον, γεν. ονος, (φρήν) = δόλια φρονών, Κρατίνος
 Άδηλ. 39.
αίμωδέω, μέλλ. -ήσω = είμαι αίμωδής, Σουθ. Α. Β. 10.
2) αίσθανομαι τούς δόντας νεναρκωμένους, αίμωδιώτας, Ίππ. 49.
 30:—υποφέρω έκ στομακικής, ήτοι σήψεως, φωριάσεως των ούλων,
 Όριων Ορθ. 617. 30.
αίμωδής, ες, (είδος) = αίματοδής, έρυθρός ως τό αίμα, Λουκ.
 περί τής Συρ. Θ. 8. II έκ στομακικής υποφέρειν, Γαλην.
αίμωδία, ή, νόσημα των ούλων, φωρίασις αυτών, στομακική,
 Άριστ. πρβλ. 1. 38.
αίμωδιασμός, ό, = τῷ προηγ. Ήσύχ. έν λέξει γομφιασμός.
αίμωδιώω, έχω τούς δόντας νεναρκωμένους, αίμωδιώτας,
 Άριστ. Προβλ. 7. 5, 1:—μεταφ. έπ' εκείνων ών τρέχει τό σιάλον,
 ή πληροῦται σιάλου τό στόμα, ήμωδία, Τιμοκλής έν "Έπιχαριε-
 κάμφ." 1, 7. II. μεταβ. αίμ. τούς δόντας = κάμνω τούς
 δόντας να αίμωδιάσασιν, Ίππ. 534. 33.
αίμων, ονος, ό, = δαίμων Β, δαήμων, έπιτήδειος, έμπειρος,
 Σκαριάνδριον αίμονα θήρης, Ί. Ε. 49· Ίδε Έρμάν. Αίσχυλ.
 Άγ. 1450. II. (αίμα) πλήρης αίματος, Αίσχυλ. Ίκ. 847,
 Ευρ. Έκ. 90.
αίμωνος, ον, έρυθρός ως τό αίμα, σῦκα, Άθήν. 76B.
αίμο-ωπός, όν, = αίματωπός, Άνθ. II. 6, 35, Σέξτ. Έμπ.
 Π. 1. 44.
αίν-άρετης, ου, ό, (αίνος) = σφοδρά γενναίος, ΊΔ. Π. 31:—
 ούτω και αίνάρετος θάνατος, Έπιγράμμ. Έλλ. 425.
Αίνεϊας, ου, ό, Έπ. γεν. Αίνεϊαο, άλλ' έν ΊΔ. Ε. 534 Αι-
 νεϊας· Άττ. και Αίνεας, Σοφ. Άποσπ. 342.
αίνεϊκουργος, = έπί κακῷ βοθρῶν, Ήσύχ.
αίνεσις, εως, ή, (αίνεω) = ύμνησις, Έβδ., Κ. Δ.—παρὰ Φίλωνι
 2. 245, αίνησις.
αίνετέον, ρήματ. έπίθ. = πρέπει τις να αίνῃ, Συνέσ., Ίατρ.
 πρβλ. έπαινετέον.
αίνετης, ου, ό αίνων, ύμνων, έπαινων, Ίππ. 5. 48.
αίνετός, ή, όν, ρήματ. έπίθ., ό άξιος αίνου, άξίεπαίνος, Άριστ.
 Ρητ. 2. 25, 7, Άνθ. II. 7. 429.
αίνεω, πρβλ. αίνημα, αίνίζομαι: παρ.τ. ήνεον, ήνου,
 Ευρ. Ίων, αίνεον. Ήρόδ. 3. 73, κτλ.: μέλλ. αίνήσω, Όδ. II.
 380, Οείων. 1080. Πινδ. Ν. 1, έν τέλ.—Παρ' Άττ. Ποιητ. πάν-
 τως αίνεσω, ως έν Πινδ. Ν. 7. 92. Σίμων. Άμοργ. 7. 112:
 άόρ. ήνησα, Όμ., ευκτ. αίνησις, Σίμων. 57. Δωρ. αίνησα,
 Πινδ. II. 3. 25. παρ' Άττ. άσιποτε ήνεσα, Ίων. αίνεσα, Ήρόδ.
 5.113: πρην. ήνεκα. (έπ-). Ίσοκρ. 276B:—Μέσ. μέλλ. αίνεσο-
 μαι (μόνον έν συνθέτ.: έπ- παρ-).—Παθ. άόρ. μετοχ. αίνεθείς,
 Ήρόδ. 5. 102: πρην. ήνημαι, (έπ-). Ίππ. Όξ. 392. 34. Ίσοκρ.
 281C.—Ποιητ. και Ίων. ήνημα λίαν σπάνιον παρὰ τοίς δοκιμίσι των
 πεζογορ. Άττ. (Πλάτ. Πολ. 404D, Νόμ. 952C), επειδή άντ' αυτού
 είναι έν χρήσει τό έπαινώω, πρβλ. προσέτι κατ-, παρ-, συν-,
 συνεπ-, ύπερεπ-αίνεω. Κυρίως:—λέγω, όμολογώ περί τινος (πρβλ.
 αίνος, Αίσχυλ. Άγ. 98, 1482, Χο. 192, Σοφ. Φ. 1380.) II
 κοινώς, ως τό Άττ. έπαινώω = έπαινώ, έξυμνώ, έπιδοκιμάζω τι,
 Λατ. laudo, μετ' αίτ., Όμ. και Ήρόδ.—Παθ. έπαινούμαι, έξυ-
 μνούμαι· ύπό Σίμωνίδηω αίνεθείς, Ήρόδ. 5. 102, έπί τινι διά
 πράγμά τι, Θεόκρ. 16. 15. 2) έπιτρέπω, συνιστώ, Όδ. II.
 380, 403: μετ' άπαρ. δίδο γλώγην, παραινῶ τινα να πράξῃ τι,
 κατ' έπηρεασμόν άντί του κελεύω, Αίσχυλ. Χο. 555. 715 (ως τό
 έπαινώ, αυτόθι 581)· ώσάυτως μετά μετοχ. αίνειν Ιόντα = έπι-
 δοκιμάζω, συνιστώ τό να υπάγῃ τις, ό αυτ. Πέρσ. 642. 3)
 ως τό άγαπάω = είμαι ευχαριστημένος, συγκατανεύω, Πινδ. Ν. 1,
 112· καν μέν θέλωσιν αίνεσαι, Ευρ. Ίκ. 388:—μετ' αίτ.
 πράγμ., είμαι ευχαριστημένος μέ τι, συγκατανεύω εις τι, δέχομαι,

γάμον, Πινδ. Π. 3. 25. πρὸλ. Δισχύλ. Εὐμ. 469. Ίκ. 902, 1071. ὄρησαν τράπεζαν αἰνέσαι, Εὐρ. Ἀλκ. 2.

4) ἀποκλίνω, ἀνοήματα εὐγενῶς, ἀποποιούμαι, Ίκ. Ἐργ. κ. Ήμ. 641. (πρὸλ. Πλούτ. 2. 22, ἐν τέλ.), Σαρ. Ἀποστ. 96, ὡς τὸ laudare ἐν Οὐσργ. Γεωργ. 2. 412.

III. ὑπισχοῦμαι ἢ ποιοῦμαι εὐχὴν (τάξω): τινί τι ἢ τινί ποιεῖν τι, Σοφ. Φ. 1398, Εὐρ. Ἀλκ. 12.

αἰνῆ, ἢ, = αἴνος, ἔπαινος, δόξα, φήμη, ἐν αἰνῆ ξών, Ἡρόδ. 3. 74., 8. 112.

αἰνήθεστος, «οὐκ εὐλιτάνευτος,» Ήσυχ. αἰνήμη, Διολ. ἀντὶ αἰνεῖω, Ίσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 681 πρὸλ. ἐπαίνημι.

αἰνήσεις, ἴδε ἐν λέξ. αἰνεσεις.

αἰνήτος, ἢ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ., = αἰνετός, Πινδ. Ν. 8. 66. αἰνήτων πάντεςσιν ἐπιχθονίοις, Ἀριστ. (;) Ἐπιγρ. 14 (8) Bgk. παρὰκοίτη, Συλλ. Ἐπιγρ. 6203. 6. στέμμα, Ἐπιγρ. μ. Ἑλλ. 247, καὶ ἄλλ.

αἰνίγμα, ατος, τό, (αἰνίσσομαι) = λόγος ἀσαφῆς, αἰνίγμα, ὡς τὸ αἰνιγμός, Πινδ. Ἀποστ. 165. Δισχύλ. Πρ. 610, κτλ. πρὸλ. δυστόπαστος, συγν. κατὰ πληθυντ. ἔξ αἰνιγμάτων = αἰνιγματώδης, ἀσαφῶς, Δισχύλ. Ἀγ. 1113, 1183. δι' αἰνιγμάτων, Δισχίν. 70. 34 (πρὸλ. αἰνιγμός) αἴν. προβάλλειν, ἐνυπτιθέσθαι, πλέκειν =

προβάλλω, συντίθημι, πλέκω, αἰνίγμα, Πλάτ. Χορμ. 162B, Ἀπολογ. 27A, Πλούτ. 2. 671E κατ' ἀντιθ. πρὸς τὰ: αἰνίγμα δεισιπέτν, εἰδέναι, λύσειν, εὐρίσκειν, Σοφ. Ο. Τ. 393. 1525, κτλ.

II. κερτομία, σκώμμα, ἐπίπληξις, Ἀριστ. αἰ. 1. 27.

αἰνιγματίας, ου, ὁ = αἰνιγματιστής, ὁ δι' αἰνιγμάτων λαλῶν, Διοδ. 5. 31.

αἰνιγματικῶς, = αἰνιγματώδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 80.

αἰνιγματιστής, οὔ, ὁ, ὁ αἰνίγματα λέγων, Ἐβδ.

αἰνιγματοειδῶς, = αἰνιγματώδης, Ήσυχος ἐν λέξει ἔμφρατον.

*αἰνιματο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν ἢ προτείνων αἰνίγματα, Εὐστ. 1074. 60.

αἰνιματοῦμαι, = «εἰς αἴνον καὶ παραβολὴν ἄγω, ὅσον αἰνιματοῦμαι σε,» Α. Β. σ. 359 ἐν λέξει αἰνίζομαι.

αἰνιγματώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὁμοιάζων πρὸς αἰνίγμα, ἀσαφῆς, σκοτεινός, Δισχύλ. Ίκ. 464. αἴν. ῥηματολογία, περὶ τῶν Πρακλειτέων, Πλάτ. Θεαίτ. 180A. Ἐπίρρ. -δῶς, Διογ. Α. 9. 3.

αἰνιγμός, ὁ, ἀσαφῆς λόγος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς τὸ αἰνίγμα, κατὰ πληθ., δι' αἰνιγμῶν ἐρεῖν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 61, πρὸλ. Πλάτ. Τίμ. 72E, ἐν αἰνιγμοῖσι σημαίνειν τι, Εὐρ. Ρῆσ. 754. ἐν αἴν. λαλεῖν, Ἀναξίλας ἐν «Νεοτέτι,» 23.

αἰνίζομαι, Ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., = αἰνέω, Πλ. Ν. 374, Ὁδ. Ο. 487:—ἐνεργ. αἰνίζω, ἐν Ἀνθ. Η. 11. 341.

αἰνικτήρ, ἦρος, ὁ ἀσαφῶς, μυστηριωδῶς λαλῶν αἴν. Θεσφάτων, Σοφοκλ. Ἀποστ. 707.

αἰνικτήριος, ὄν, λέξις γνωστὴ ἐκ τοῦ ἐπίρρ. -ίως, αἰνιγματώδης, Δισχύλ. Πρ. 949.

αἰνικτής, οὔ, = ὁ ἐνεκτήρ, περὶ Πρακλείτου, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 9. 6.

αἰνικός, ἢ, ὄν, ὁ ἐν αἰνίγμασιν ἐκπεφρασμένος, αἰνιματώδης, Σοφ. Ο. Τ. 439.

αἰνίσσομαι, Ἀττ. -ττομαι: μέλλ. -ιζομαι: ὄρρ. ἡνιξάμην:—ἀποθ. ἀλλὰ καὶ ὡς παθητ., ἴδε κατωτέρω II: (αἴνος). Οὐμιλῶ σκοτεινός, ἦτοι αἰνιματώδης, Πινδ. Η. 8. 56. μὴν ἡνιξάμην, Σοφ. Αἴ. 1158. λόγιοισι κρυπτοῖσι αἴν., Εὐρ. Ίων 430. γνωρίμως αἰνίζομαι, = οὕτως ὥστε νὰ ἐνοήσωσιν οἱ ἀκούοντες, ὁ αὐτ. Πλ. 946. αἰνίσσεσθαι ἔπεα = λέγω στίχους αἰνιματώδεις, Ἡρόδ. 5. 56:—μετ' αἴτ. πράγμα. = ὑπαίνισσομαι τι, ὑπονω, προὔποδεικνύω τι ὅπερ μέλλω νὰ ἐκθέσω, Πλάτ. Ἀπολ. 21B. Θεαίτ. 182C. κτλ.:—ὡσαύτως αἴν. εἰς... = ἀναφέρωμαι ὡς δι' αἰνιγματος εἰς τινὰ ἢ εἰς τὴν ὑπόνοιαν τινὰ ἢ τι, εἰς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται, Ἀριστοφ. Εἰρ. 47: τὴν Κυλλήνην.. εἰς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ἡνιξάτο τὴν Διοπείθου, μετεχειρίσθη τὴν αἰνίγματ. λέξιν Κυλλήνη ἀναφερόμενος εἰς τὴν χεῖρα ..., ὁ αὐτ. Ίκ. 1085. οὕτως: ἡνιξάθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἄερα, ὁ αὐτ. Ὀρν. 970.—αἰνιττόμενος εἰς ἐμέ, Δισχίν. 42. 19:—αἴν. ὡς..., Ἀριστ. Ἀποστ. 66:—αἴν. τὸν ὠκεανόν = σχηματικῶς εἰκασίαν περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 9. 5.

II. ὡσαύτως ὡς παθ. ὅταν γίνηται λόγος μυστηριώδης καὶ αἰνιματώδης περὶ τινος· ἀλλ' ἴσως δόκιμος εἶνε μόνον ὁ ὄρρ. ἡνιξάθην, Πλάτ. Γοργ. 495B, ὁ πρην. ἡνιγμαι, Θεογν. 681, Ἀριστοφ. Ίκ. 196, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2. 12.

αἰνο-βάχχευτος, ὄν, αἰνῶς βεβαχχευμένος, δεινῶς μαινόμενος, Λυκόφρ. 792.

αἰνο-βίας, Ίων. -βίης, ου, ὁ αἰνῶς ἰσχυρός, ὁ σφόδρα ἰσχυρός, Ἀνθ. Η. 7. 206.

αἰνό-γάμος, ὄν, ὁ ἐλέθριον, δεινὸν γάμον συνάψας, Εὐρ. Ἑλλ. 1120, Ὀρφ. Ἀργ. 875 πρὸλ. αἰνόλεκτρος.

αἰνο-γένεθλος, ὄν, ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννηθεὶς, Μανέθ. 1. 145.

αἰνο-γένειος, ὄν, ἔχων φοβεράς σιαγόνας, Κκλλ. εἰς Δῆλ. 92.

αἰνο-γίγας, ατος, ὁ, φοβερός γίγας, Νόνν. Δ. 4. 447.

αἰνο-γυός, ὄν, φοβερῶς ὀρηνηθείς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1653, Keil Ἐπιγρ. σ. 129.

αἰνο-δρυφής, ἐς, ὁ δεινῶς δρυπτόμενος, ἀμυσσόμενος εἰς ἔνδειξιν πένθους, Παιητ. παρ' Ἀπολλ. περὶ Ἄντων. 356C.

αἰνόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ αἰνός, εὐρηται δὲ μόνον ἐν τῇ φράσει αἰνόθεν αἰνῶς = ἐκ πρῶμου εἰς τρίμον = τρομερώτατα, φοβερώτατα, Πλ. Η. 97. πρὸλ. οἰδόθεν.

αἰνό-θρυπτος, ὄν, = ὁ δεινῶς ἐκνευρισμένος, τρυφηλός, ὀκνηρός, Θεόκρ. 15. 27.

αἰνο-λάμπης, ἐς, φοβερῶς λάμπων, Δισχύλ. Ἀγ. 389.

αἰνό-λεκτρος, ὄν, ὁ εἰς ἐλέθριον γάμον ἔλθων, Δισχύλ. Ἀγ. 713 πρὸλ. αἰνολεχτής, αἰνόγαμος. II. ὁ φοβεράν ἔχων κλίην ἢ κούτην, περὶ τῶν σπηλαίων τῆς Ἐγίδνης, Λυκόφρ. 1. 354.

αἰν-ολέτης, ου, ὁ, σκληρὸς ἐξολοθρευτής, Ὀρφ. Ἀργ. 424.

αἰνο-λεχής, ἐς, = αἰνόλεκτρος, Ὀρφ. Ἀργ. 876.

αἰνο-λέων, οντος, ὁ, φοβερός λέων, Θεόκρ. 25. 168.

αἰνό-λῆνος, ὄν, δυστυχής, ὁ ἔχων δυστυχῆς τῆς ζωῆς τὸ νῆμα, ἐν σχέσει πρὸς τὰς Μοῖρας, Ἀνθ. Η. 7. 527.

αἰνό-λύκος, ὁ, τρομερὸς λύκος, Ἀνθ. Η. 7. 550.

αἰνο-μάχης, ἐς, φοβερῶς μαινόμενος, Νόνν. Δ. 20. 152; κτλ. αἰνό-μορος, ὄν, προσωρισμένος εἰς δεινὸν τέλος, Πλ. Χ. 481.

αἰνό-παθής, ἐς, = ὁ ὑφιστάμενος δεινὰ παθήματα, Ὁδ. Σ. 201, Ἀνθ., κτλ.

αἰνό-πάρης, ἰδος, ὁ, ὡς τὸ Δύσπαρις = δυστυχής, κακὴν ἔχων μοῖραν Πάρης, Πάρης ὁ αἴτιος κακοῦ, Ἀλκμάν 40., Εὐρ. Ἐκ. 114.

αἰνο-πατήρ, ἔρος, ὁ, δυστυχῆς πατήρ, Δισχύλ. Νο. 315.

αἰνο-πελώριος, ὄν, δεινῶς πελώριος, ἄγαν τερατώδης, Ὀππ. Ἀλ. 5. 303.

αἰνο-πλήξ, ἦγος, ὁ, ἢ, ὁ δεινῶς πλήττων, Νικ. Θ. 517.

αἰνο-ποιέω, ποιῶ αἴνος, ὕμνος, Ἀκὺλ. Ψ. 14.

αἰνό-ποτμος, ὄν, = αἰνόμορος, Ὀρφ. Ἀργ. 1014.

αἰνός, ὁ, παλαιὰ ποιητ. καὶ Ἰων. λέξις (πρὸλ. αἰνέω) σημαίνουσα, I. = μῦθος, διήγημα, Ὁδ. Ε. 508, Ἀρχιλ. 86. 89. αἰνεῖν αἰνον = διηγέσθαι ἱστορίαν, Δισχύλ. Ἀγ. 1482, Σοφ. 1380: ἐντεῦθεν: μῦθος, ψευδῆς λόγος, ὡς οἱ τοῦ Αἰσώπου, Ίσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 200:—καθόλου: ῥῆσις, παροιμία, Εὐρ. Ἀποστ. 511., Θεόκρ. 14. 43.

II. = ἄττ. ἔπαινος, εὐμνησίς, Πλ. Ψ. 652, Ὁδ. Φ. 110, Πινδ. κ. Τραγ. —ἐπιτυμείδιος αἴνος, Δισχύλ. Ἀγ. 1547.—πρὸλ. 780, Σοφ. Ο. Κ. 707. Συλλ. Ἐπιγρ. 380. 17. ἄξιος αἴνου μεγάλου, Ἡρόδ. 7. 107, (ὁ Βουττμ. ἐν Δεξιλόγῳ παραβάλλει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Λατ. ajō).

αἰνός, ἢ, ὄν, Ἐπ. καὶ Ἰων. λέξις = δεινός, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδάρῳ Η. 11. 85. Σοφ. Αἴ. 706 (πρὸλ.). Φοβερός, σκληρός, χαλεπός, τρομερός, συγν. παρ' Ὀμ. ἐπὶ αἰσθημάτων, ἄγος, χόλος, τρώμος, κάματος, δέξυς ἐπὶ καταστάσεως καὶ πράξεων, ὡς θεῶν, πόλεμος, μῆδος, κτλ. ἐπὶ προσώπων, τρομερός, φοβερός, ἴδιος περὶ τοῦ Διός· ἀνότατος Κρονίδης, Πλ. Δ. 25, κτλ. περὶ τῆς Παλλάδος Ο. 423.

II. ἐπίρρ. -νός, φοβερὰ, ὁ ἢ παραδόξως, καθ' ὑπερβολήν, Πλ. Κ. 38:—ἔοικε τινι, Γ. 158, Ὁδ. Α. 208. φιλέεσκε, Α. 264. ἐπὶ γόνυ κέκλιται, Δισχύλ. Πέρος. 930 (λυρ.). φεύγειν τι, Ἡρόδ. 4. 76. ὡσαύτως: κ. μετ' ἐπιθέτου, αἰνῶς κακός, = φοβερὰ κακός, Ὁδ. Ρ. 24. αἰνῶς πικρός, Ἡρόδ. 4. 52. τῆς Σκυθικῆς αἰνῶς ἀξέλου ἐοῦσης, αὐτοῖσι 61:—ὡσαύτως αἰνὰ ὡς ἐπίρρ., Πλ. Α. 414:—ὑπερβ. -ότατον, Ν. 52.

αἰνός [Γ], ὄν, (ἴς) = ἄνευ ἰῶν ἢ ἄγγελων, Θεοερ. Γ. Φ. 1. 5. 3.

αἰνό-στολος, ὄν, δεινόστολος, αἰνοστόλων, Βακχυλ. XIX. 43.

αἰνο-τάλας, ἄνος, ὁ, = πλειστον ὅσον ἄβλιος, Ἀντίμαχος ἐν Δ. Β. 1422.

αἰνότης, ἦτος, ἢ, (αἰνός) = δεινότης, Ἡρωδία. περὶ μόν. λέξ. 33. 27.

αἰνο-τίταν, ὁ δεινός Τίταν, Ἀρκάδ. σ. 8.

αἰνό-τλητός, ὄν, ὁ δεινῶς ἀφόρητος, Λαιψηρὴν ὑγίειαν ἢ ἀνότλητον, ἀνίγη, Μαξ. π. καταρρῶν. 224.

αἰνο-τόκεια, ἢ, ατυχῆς ἐν τῇ μητρότητι, πρὸς δυστυχίαν τεκοῦσα, Μόσχ. 4. 27.

αἰνο-τόκος, ὄν, ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννήσας, Ὀππ. Ἀλ. 5. 526, Συλλ. Ἐπιγρ. 6259.

αἰνο-τύραννος, ὁ φοβερός τύραννος, Ἀνθ. Πλαν. 5-350.

αἰνό-φρων, ὄν, ὄνος, προσηγής, «ἀγαθῶρων, οἷον προσηγής, ἄγαν ἀνέφρων τις ὢν, ἄγαν αἰνετός,» Ἀπολλ. Λεξικ. ἐν λέξει ἀγαν-νόφρων.

αἰνύμαι, ποιητ. ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατὶ ἄνευ αὐτήσεως πρὸλ. ἀπαἰνούμαι. Λαμβάνω, αἰνύτω τεύχε' ἀπ' ἄμην, Πλ. Α. 580. Ν. 550. ἀπὸ πασσάλου αἰνύτω τόδον, Ὁδ. Φ. 53. χεῖρας αἰνύμενοι = λαμβάνοντες τὰς χεῖρας, Χ. 500. μ. γεν. μεριστ., τυρῶν αἰνύμενους = λαμβάνοντας ἐκ τῶν τυρῶν, Γ. 225:—μεταρ., ἀλλά μ' Ὀδυσῆος πόδος μ' αἰνύται = μὲ καταλαμβάνει πόδος δι' αὐτόν, Ε. 144. Ίσ. Ἀποστ. 41. ὡσαύτως, ἀπολαύω, κρέσσομαι ἐκ .. καρπῶν, Σμωων. 5. 17.

αἶνω, = πείσσω = κοσκινίζω, λικμῶ, «λιχνίζω», Φέρεκρ. Ἄδελ. 18 (παρ' Εὐστ. Ἰλ. 801, 56): μολγὸν αἶνειν, παροιμ. ἐπὶ ἀδυνάτου πράγματι, ἴδε Bgk παρὰ Meineke. Κωμ. Ἄποσπ. 2, σ. 988, 1066 κέξ, Δινδ. Ἄριστορ. Ἄποσπ. σ. 504.

αἶξ, αἰγός, ὁ, ἡ, δοτ. πληθ. αἶγεσιν, Ἰλ. Κ. 486. Αἶξ, γίδα, Λατ. caper, capra, παρ' Ὀμῆρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον θηλ. ἀλλὰ ἀρσ. ἐν Ὀδ. Ε. 106, 530* (πρὸλ. τράγος): ὁ μνησκῶμος αὐτῆς παρίσταται διὰ τῶν λέξεων **μηκάομαι, μηκάς**: τὸ μικρὸν λέγεται ἔριφος: ἀγέλαι αἰγῶν ἦσαν συνήθεις κατὰ τοὺς Ὀμηρ. χρόνους: πρὸλ. αἰπόλιον, αἰπόλος.—ἀπαξ παρὰ Τραγ. Σοφ. Ἄποσπ. 962 (λυρ.).

2) αἶξ ἄγριος, ὁ αἰγαγρός: ἰονθάξ (φέρων πώγωνα), Ὀδ. Ε. 50. Ἰθαλος (ἀλλόμενος, πηδῶν), Ἰλ. Δ. 105: φέρων κέρατα ἐξ σπιθκμῶν τὸ μήκος, αὐτοῖσι 109: εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ Λατ. καλούμενος ibex: καὶ αἶγες ὀρεσκόφιοι ἐν Ὀδ. Ι. 155: ἀγρότεροι ἐν Ρ. 294: τὰ αἰγαγρός, (8 ἴδε) δυνατόν ἐν ἀνήκωσιν εἰς διάφορα εἶδη: παροιμ., αἶξ οὐρανία, παρὰ Κωμ. = πηγὴ μυστηριώδους καὶ ὑπόπτου πλούτου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, Κρατίν. (Χείρωνες 21): παρὰ Ζηνοδ. 1. 26: οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον, Κωμ. Ἄνων. 281. 3) ὁ ὁμώνυμος Ἀστερισμός, Ἄρατ. 157. II. πτηνὸν ὑδρόβιον, πῖθαν. ἐκ τοῦ γένους τῶν χηλῶν, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 8. 3. 16.

III. λαμπρὸν πυρῶδες μετέωρον, Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 4. 3. IV. αἶγες = ὑψηλὰ κύματα, Ἄρτεμιδ. 2. 12, πρὸλ. αἰγαλάος. (Ἐκ √ΑΙΓ πῖθ. = ἀγι, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν Σανσκρ. agā (ἀγγλ. goat, αἶξ) agas (ἐλαφος): ἡ ἐκ τοῦ αἰσσω παραγωγή πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῆ, ἐπειδὴ ἡ βίβα τοῦ βήματος τούτου εἶναι αἶκ: ἴδε Κούστ. ἀρ. 120).

αἶξ, αἶκος, [τ], ἡ, (αἶσσω) = αἶκῆ, ἀνέμωμ αἶκες, Ἄπολλ. Ρόδ. 4. 820. (Ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ προγενεστέρους ἐν συνθέτοις: πολυαἶξ, κορυθαἶξ, πρὸλ. αἰγίς, αἰγίζω).

αἶξασκε, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀρ. τοῦ αἰσσω, Ἰλ. αἶξάσκει, ὁ, εἶδος πλακουτίου, ὁ ἀναγράφει Χρῦσιππος ὁ Τυανεύς ἐν τῷ «Ἀρτοκοπικῶ», Ἀθῆν. ΙΔ. 647.

αἶξωνεύομαι, ἀποθ. βλαστημῶ, κακολογῶ, «αἶξωνεύεσθαι, ὡς ἀπὸ ὄημου τινός ἡ κατηγορία τοῦ Αἰξωνέως, ... βλάστημαι γὰρ οἱ Αἰξωνεῖς κατηγοροῦνται», Α. Β. 354. Μένανδρ. ἐν «Κανηρόρω», 5.

αἰολάομαι, παθ. (αἰόλος) = κινουμαι τῆδε κἀκείσε, εἶμαι ἀνήσυχος, Ἰππ. 664. 8.

Αἰολεύς, ἔως, ὁ, κάτοικος τῆς Αἰολίδος ἢ ὁ εἰς τὴν Αἰολικὴν φυλὴν ἀνήκων: πληθ. Αἰολεῖς, Ἡρόδ. 1, 28, Ἄττ. Αἰολεῖς ἡ -ῆς, Θουκ. 7. 57:—ἐντεῦθεν ἐπιθ. Αἰολικός, ἡ, ὄν, = ἀνήκων εἰς Αἰολία ἢ ὄμοιο τοῖς Αἰολεῦσι. Θεόκρ. 1. 56, κτλ.—θηλ. Αἰολίς, ἰδος, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 638. Ἡρόδ. κτλ. ποιητ. θηλ. Αἰολίης, Πινδ. Ο. 1. 164:—Ἐπίρρ. Αἰολικῶς, Γραμμ.

αἰολέω, = ποικίλλω, Πλάτ. Κρατ. 409Α: περὶ τῶν ἐόλει, ἐόλητο, ἴδε ἐν λέξεσιν.

αἰολήσις, εως, ἡ, ταχεῖα κίνησις, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 414.

αἰολίας, ου, ὁ, ἰγθύς τις πλήρης στιγμάτων, Ἐπίχ. Ἄποσπ. 52, Δημ. Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάων», 1, ἔνθα ἴδε Meineke: ὡς ἐπιθ. αἰολίην κορακίνον, Νουμῆν. παρ' Ἀθ. 308Ε.

αἰολίζεσθαι, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Π. 363: «ἕνα κατὰ μὲν τὸ ἀνύψητον ἰωνίζηται ἡ λέξις, κατὰ δὲ τὴν ἀποκοπὴν αἰολίζηται.» Ἐν τῷ Θ. Σ. κενταὶ μόνον τοῦ ἐνεργ. τύπου αἰολίζεσθαι παραδείγματα.

αἰολίζω, μέλλ. -ίσω, = αἰόλλω: μεταρ., ὡς τὸ ποικίλλω = διαστρέφω τι διὰ ψευδῶν λόγων, μὴδ' αἰολίει ταῦτα, Σοφ. Ἄποσπ. 815. II. (Αἰολεῦς) = μιμουμαι τοὺς Αἰολεῖς: αἰόλ, τῷ μέλει, Πραξίνω Ἄποσπ. 5:—ὁμιλῶ Αἰολισί, Σπράβ. 333, Πλουτ. Κίμ. 1.

Αἰολιστέ (αἰολίζω), = ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ, Σπράβ. 333.

αἰόλλω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώσει, στρέφω παντοσρόπως, ποικίλω, τῆδε κἀκείσε, ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνήρ. αἰόλλη, Ὀδ. Υ. 27: (περὶ τοῦ παρὰ Πινδ. Π. 4. 414 ἴδε ἐν λέξ. ἐόλει). II. ποικίλλω, Νικ. Χ. 155:—Παθ. μεταβάλλω χρῶμα, ὁμφανες αἰόλλονται = αἱ ἄωροι σταφυλαὶ ἄγονται περὶκάζουσαι, ν' ἀλλὰσσωσι χρῶμα καὶ νὰ ὀριμάξωσιν, Ἦσ. Ἄσπ. 399: πρὸλ. Βουττμ. Δεξίλ. ἐν λ. αἰόλος, 10.

αἰόλο-βουλος, ον, δόλιος, Ὀππ. Κ. 3. 409.

αἰολο-θρόντης, ου, ὁ τὸν κεραυνὸν ὀρειοειδῶς ἐπισείων καὶ βροντῶν, Ζεὺς αἰ., Πινδ. Ο. 9. 64.

αἰολό-δακρυς, ου, ὁ πολὺ δακρῶν, Νόνν.

αἰολο-δείκτης, ου, ὁ ἐν ποικίλαις μορφαῖς δεικνύμενος, περὶ τοῦ Φοῖβου: κλητ. αἰολοδείκτα ἐκ διορθώσε. τοῦ Ἑρμᾶν. ἐν Ὀρρ. Υ. 8, 12: ἀντι αἰολοδείκτε.

αἰολο-δειρος, ον, ὁ ἔχων ποικίλον τράχηλον, Ἰδουκ. 8: πρὸλ. ποικιλόδειρος.

αἰολό-δερμος, ον, ὁ ἔχων ποικίλον δέρμα, Ψευδο-Θεόκρ. ἐν Βοασσον. Βουκ. 268.

αἰολό-δωρος, ον, ὁ ποικίλα δῶρα δωρούμενος, Ἐπιμεν. παρὰ Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 42.

αἰολο-θώρης, ηκος, ὁ ἔχων ποικίλους ἀπαστρέπτοντα θώρακα ἢ ὁ εὐχερῶς κινούμενος ἐντὸς τοῦ θώρακος του (ἴδε αἰόλος), Ἰλ. Δ. 489.

αἰολό-μητις, ιος, ὁ, ἡ, = πλήρης ποικίλων δόλων, ὡς τὸ αἰολό-

βουλος, Ἦσ. Θ. 511, Αἰσγύλ. Ἰκ. 1037: ὡσαύτως καὶ αἰολο-μήτης, ου, ὁ, Ἦσ. Ἄποσπ. 28.

αἰολο-μέτρης, ου, ὁ, ὁ ἔχων λάμπουσαν ἢ ἀπαστρέπτουσαν ζώνην (ἐπειδὴ ἦτο κεκαλυμμένη διὰ μετάλλου, Ἰλ. Δ. 216), ἢ ὁ εὐχερῶς κινούμενος ἐν τῷ ἴδιῳ ζωστῆρι (ἴδε αἰόλος), Ἰλ. Ε. 707.

II. ἔχων ποικίλην μίτραν, ἦτοι τίτραν, Πέρσαι, Θεόκρ. 17. 19.

αἰολό-μολπος, ον, ὁ ἐκπέμπον ποικίλην μολπὴν ἢ ποικίλα μέλπων, Σύριγγ. Νόνν. Δ. 40. 223.

αἰολό-μορφος, ον, ὁ ποικιλόμορφος, Ὀρρ. Υ. 3. 7., κτλ.

αἰολό-μυθος, ον, ὁ ποικίλως καὶ μετὰ πανουργίας λαλῶν, Νόνν. Δ.

αἰολό-νωτος, ἔχων ἐστιγμένα τὰ νῶτα, Ὀππ. Ἄλ. 1. 125.

αἰολό-πέπλος, ον, ἔχων ποικίλον πέπλον, πλήρη ποικιλιμάτων, Νόνν. Δ. 7. 173.

αἰολο-πέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, ταχεῖως περυγίζων, Τελεστ. 1.

αἰολό-πωλος, ον, ὁ ἔχων ταχύποδα ἵππους, Ἰλ. Γ. 185, Θεόκρ. 22. 34.

αἰόλος, η, ον, ταχεῖως κινούμενος, εὐκίνητος, ὁρμητικός, Λατ. agiliss: πόδας αἰόλος ἵππος, Ἰλ. Τ. 404: αἰόλαι εὐλαί = ἀναπρόδωτες μικροὶ σκόληκες (ὡς αἰ τοῦ τυρού), Χ. 509.—σφήκες μέσον αἰόλοι, Μ. 167: αἰόλον ἔφιν, αὐτοῖσι 208: αἰόλος οἰστρός; Ὀδ. Χ. 300. 2) ἀλλαχού παρ' Ὀμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ ὀπισθομοῦ: τεύχεα, Ἰλ. Ε. 295: σάκος, Η. 222., Π. 107 (πρὸλ. Σοφ. Ἄλ. 1025), ἔνθα αἱ πλείστοι τῶν κραιπνῶν ἐρμηνεύουσι τὴν λέξ. κατὰ τὴν Π σημασίαν, ἀλλ' ὁ Βουττμ. (Δεξίλ. ἐν λέξ.) ἐρμηνεύει: ὁ κινούμενος μετὰ τὸ σώματος, εὐκόλως κινούμενος, εὐμεταχειρίστος, Λατ. habilis:—ὡστε ἡ Ὀμ. ἔννοια τῆς λέξεως περιορίζεται εἰς τὴν τῆς ταχείας κινήσεως, πρὸλ. αἰόλλω, ἂν καὶ πρέπει νὰ ὀμολογήσῃ τις ὅτι ἡ ἰδέα αὐτῆς εὐκόλως μεταβάλλει εἰς τὴν τῆς ταχείας λάμψεως, τοῦ ἀπαστρέπτοντος: (πρὸλ. ἀργός 1): ἡ αὐτὴ ἀμφιβολία ὑπάρχει καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις αἰολοθώρης, -μίτρης. II. μεθ' Ὀμ., ἀναμφιβόλως ὁ τὸ χρῶμα μεταβάλλων, ἀπαστρέπτον, σιλότων (ὡς ἡ σιλιπνὴ μεταξά), δράκων, Σοφ. Τρ. 12. 2) ποικίλος, σιτικός, αἰόλα νύξ, κατὰστικτος ἐξ ἀστερίας, (πρὸλ. Κικ. seneium astris distinctum), αὐτοῖσι 94: πρὸλ. αἰολόχρως, ὁ Αἰσγύλ. ἐν Θ. 494 καλεῖ τὸν ὑπὸ τῆς φλογὸς τοῦ πυρὸς ἀναλάμποντα καπνὸν αἰόλην πρὸς κάσιν; κύων αἰ. = στιγματῶν πλήρης, Καλλ. Ἄρπ. 91; κτλ.: αἰόλα σὰρξ = ἄχρους καταστάσα ἐκ νόσου, Σοφ. Φ. 1157.

III. μεταρ., 1) εὐμετάβολος, εὐκίνητος, ἄστατος, αἰόλ' ἀνθρώπων κακά, Αἰσγύλ. Ἰκ. 327: ἐπὶ ἡγῶν ἰαχῆ, Εὐρ. Ἰων. 499: πρὸ. Ἄριστορ. Βάτρ. 248: αἰόλοι ἡμέραι = εὐμετάβολοι ἡμέραι, Ἄριστ. Πρὸλ. 26. 13, 1 (τὸ μόνον χωρίον, ἔνθα εἶνε γνωστὸν ὅτι ἀπαντᾷ ἡ λέξις ἐν Ἄττ. πεζογράφ. ἢ ὅτι ἔχει τὸ θηλ. εἰς -ος). Πρὸλ. αἰολό-μητις, -στομος, κτλ. 2) εὐκίνητος, ἄστατος, δόλιος, πανουργός, δισθηρῶς, ἔπος, Σόλ. 11: ψευδός, Πινδ. Ν. 8. 43: μιχάνημα, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 16. D.—Πρὸλ. ποικίλος, ὅπρ. εἶνε ἐν χρήσει ἐν ὁμοίᾳ ποικίλιζ ἔννοια καὶ ἔχει ἰδιόζουτα τονισμὸν.

Β. ὡς κύρ. ὄνομα προπαρῶς. Αἰόλος, ου, ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων, κυρίως ὁ ὁρμητικός ἢ εὐμετάβολος, Ὀδ., καὶ ἄλλ. [Ἡ παρατήρησις ἐκτείνεται ἐν τῇ γεν., Αἰόλου μεγαλήτορος, χάριν τοῦ μέτρ., Ὀδ. Κ. 36.]

αἰολό-στομος, ον, ὁ ποικίλα καὶ ἀβέβαια σημαίνων, ἐπιχρησμών, δυσκρίτως εἰρημένων, Αἰσγύλ. Πρ. 661.

αἰολό-φύλος, ον, ποικιλόφυλος, ὁ ἐκ διαφόρων φύλων συνιστάμενος, Ὀππ. Ἄλ. 1. 617.

αἰολό-φωνος, ον, ποικιλόφωνος, ὁ τὴν φωνὴν ποικίλως τροποποιῶν, ἀρξῶν, Ὀππ. Ἄλ. 1. 728.

αἰολο-χαίτης, ου, ὁ ἔχων χαίτην κυμαίνουσαν, Εὐστ. 1645. 5.

αἰολό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ποικίλον ἔχων χρῶμα, νύξ, Εὐρ. Ἄποσπ. 596.

αἰονάω = ὑγραίνω, περιχέω, μουσκεύω, Ἰππ. 424. 5, κτλ. ἀορ' α', ῥόνησα, Αἰσγύλ. Ἄποσπ. 366.

αἰόνες, Δωρ. ἀντι ἡῖόνες.

αἰόνημα, ατος, τό, κατάνηγμα, κατὰβρεγμα, μουσκευμα, Δίων Κ. 55. 17., Ἐτυμ. Μ. 348. 27.

αἰόνησις, εως, ἡ, κατάνησις, κατὰβρεγμα, Ἰππ. 424. 37.

αἰπεινός, ἡ, ὄν, (αἰπύς) ποιητ. ἐπιθ. ὑψηλός, ἐπιρμημένος, ἐπὶ πᾶσι ὑψηλὰ κειμένον, Ὀμ., πρὸλ. Αἰσγύλ. Ἄποσπ. 99 h. Σοφ. Τρ. 858, Φ. 1000:—περὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων, Ἰλ. Β. 869, Ὀδ. Ζ. 123. II. μεταρ. 1) αἰπεινὸν λόγοι = ἀπόστομοι, ἀπερίσσεπτοι, πονηροὶ λόγοι, Πινδ. Ν. 5. 99, ἔνθα ἴδε τὸν Dissen. 2) δύσκητος, σοφίαι μὲν αἰπεινὰ, ὁ αὐτ. Ο. 9. 161: αἰπ. μαντεῖα = δύσκολα, Εὐρ. Ἰων. 739.

αἰπερ, Δωρ. ἀντι εἴπερ, Θεόκρ.

αἰπήσις, εσσα, εν, = αἰπεινός, Ἰλ. Φ. 87.

αἰπολέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. κ. παρατατ., βόσκω αἶγας, Εὐπολ. ἐν «Δίξιν», 9, Θεόκρ. 8. 85: ἠπόλει ταῖς αἰξίν, Ἄνσ. Ἄποσπ. 13:—Παθ. ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι, ὀδηγούμεναι ἄνευ αἰγβοσκῶ, Αἰσγύλ. Εὐμ. 196.

αἰπολικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἡ κατὰλληλος αἰπόλῳ, Ἄνθ. Π. 12. 128, πρὸλ. 9. 217.

αἰπόλιον, τό, ἀγέλη αἰγῶν, αἰπόλι' αἰγῶν, 'Ἰλ. Δ. 679, καὶ ἄλλ.: ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 2. 46: ἀντὶ τῶν οἱ αἰπόλοι, ὁ Schäfer διώρθωσεν οἱ κῆλοι (τράγοι), πρὸλ. Θεόκρ. 8. 51' (τὸ αἰ-πόλος, σαφῶς παράγεται ἐκ τοῦ αἰγο-πόλος, πρὸλ. θαλαμηπόλος, θεηπόλος, μουσοπόλος' ἐκ √ΠΕΛ, √ΠΙΟΛ, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ἐν τοῖς πέλομαι, πολέω, πολεῦω, ἀναπολεῦω, ἀμφί-πυλος καὶ συμφωνοῦσι κατὰ τὸ σημερινόν μετὰ τὰ Λατ. versari, colere. εἶναι πιθανόν ὅτι αἱ √ΠΙΟΛ καὶ √ΚΟΛ διαφέρουσιν ἀπλῶς κατὰ τύπον, πρὸλ. στοιχεῖον Π π. Π, ὥστε τὸ βουκόλος = βου-πόλος, καὶ τὸ αἰπόλος = αἰκόλος).

αἶπος, εὐς, τό, (αἰπύς) ὕψωμα, ἀκώρεια, κρημνὸς ἀπότομος, Αἰσχύλ. 'Αγ. 285, 309, κτλ. πρὸλ. ἀπότομος:—πρὸς αἶπος ἵέναι, ὀδοιπορεῖν, ἀναβαίνει μετὰ κόπου ὕψωμα, 'Ἰπκ. 479. 17 καὶ 44., 485. 51' πρὸς αἶπος ἔρχεται, μεταφ. ἐπὶ δυσκόλου ἔργου, Εὐρ. 'Ἰλκ. 500 καὶ τὸ ἐν Φοιν. 851' αἶπος ἐκβαλὼν ὄδοῦ (τὸ κοπῶδες τῆς ὁδοιπορίας) εἶναι ἡ πιθανώτερα φαίνεται γραφή, διότι ὁ Ἡσυχ. ἔχει γλῶσσ. «αἶπος: κάματος.» Πρὸλ. Εὐστ. 381. 19 (ἐνθα ὁμοῦ ἐν τῷ κειμένῳ εἶναι ἄπος).

αἰπός, ἡ, ὄν, 'Ἐπ. ἀντὶ αἰπύς, = ὑψηλός, ἐπηρμένος, περὶ πόλεων, 'Ἰλ. Ν. 625., καὶ ἄλλ.: αἰπὰ ῥέεθρα, ῥεῖθρα καταπίπτοντα καθέτως ἀφ' ὑψηλοῦ, 'Ἰλ. Θ. 369. Φ. 9. αἰπύδητος, ὄν, (δέμω) ὑψηλὰ ψυχοδομημένος, Κόλουθ. 235. Νόνν. Δ. 4, 13. αἰπυ-δολωτής, οὐ, ὄν, παμπόνητος, πανουργὸς εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, Τίμων παρὰ Σέξτ. 'Ἐμ. Μ. 11. 171. αἰπύ-κέρως, ὄν, γεν. ὄν, = ὑψίκερως, 'Ἐτυμ. Μ. 37. 38, Σουῖδ. αἰπύ-λόφος, ὄν, ὁ ὑψηλὸν ἔχων λόφον, Νόνν. Δ. 2. 379, κτλ. αἰπυ-μητής, ὄν, ὁ ὑψηλὰ ἔχων νοήματα, Θέμιδος αἰπυμήτα παῖ, Αἰσχύλ. Πρ. 18. αἰπύ-νοος, ὄν, = τῷ προηγ. περὶ τοῦ Ὀσίριδος, 'Ἐπιγράμμ. 'Ἐλλ. 1028. 19.

αἰπύ-νωτος, ὄν, (νώτον) ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὰ νῶτα, ὁ ἐπὶ ὑψηλῆς ὀρεινῆς βράχως κείμενος, περὶ τῆς Δωδώνης, Αἰσχύλ. Πρ. 830. αἰπυ-πλάνης, ἔς, ὁ εἰς τὰ ὑψηλὰ περιπλανώμενος, Μανέθ. 4. 249. αἰπύς, εἶα, ὄν, 'Ἐπ. ἐπίθετον ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδάρῳ, ἄλλ' ἐν λίαν σπανία χρήσει παρὰ τῶν Τραγ.,—ὑψηλός καὶ ἀπόκρημνος. Παρ' Ὀμ. μάλιστα ἐπὶ πόλεων ὑποδομημένων ἐπὶ κρημνωδῶν ὕψωμάτων, ἰδίως τῆς Τροίας, 'Ὀδ. Γ. 485, καὶ ἄλλ.: ἐπὶ λόφον καὶ βουνῶν, 'Ἰλ. Β. 603, καὶ ἄλλ. παρὰ δὲ Σοφ. Αἴ. 845 καί, τὸν αἰπὺν οὐρανόν:—βρόχος αἰπύς = βρόχος καθέτως κρεμάμενος, 'Ὀδ. Α. 278.

2) μεταφ., παντελής, τέλειος, αἰπύς ὀλεθρός, συνη. παρ' Ὀμ., καθ' ὅσον ὁ θάνατος θεωρεῖται ἡ ἀπὸ ἀποκρήμνου μέρους κατάπτωσις (πρὸλ. ἀπότομος) οὕτω, φόνος αἰπύς, 'Ὀδ. Δ. 843 θάνατος αἰπύς, Πινδ. Ο. 10 (11), 50' ὡσαύτως ἐπὶ παθῶν, αἰπύς γόλος, ὄργη καλεσθῆ, 'Ἰλ. Ο. 223' δόλος αἰπύς, 'Υμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 66, 'Ἡσ. Θ. 589. 3) μεταφ., ὡσαύτως, κοπῶδες, πόνος, 'Ἰλ. Δ. 601., Π. 651' αἰπύ οἱ ἔσσειται, θὰ τῷ εἶναι δύσκολον, βαρὺ ἔργον..., Ν. 317. II. μετ' Ὀμηρ., βαθύς, σκότος, Πινδ. 'Ἀποσπ. 252' αἰπεῖα ἰωή, βαθύς ἦχος, 'Ἡσ. Θ. 682' αἰπυτάτη σοφίη, 'Ἀνθ. Π. 11. 354.

αἰρα, ἡ, σφύρα, αἰράων ἔργα, ἔργα σιδηρουργοῦ, Καλλ. 'Ἀποσπ. 129. II. τὸ ἐν τῷ σίτῳ παράσιτον φυτόν, ἡ κοινῶς «αἶρα» καλουμένη, ἐν Λακωνίᾳ δὲ καὶ Ζακύνθῳ καὶ πολλαχοῦ ἤρα, » Λατ. lolium, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 1. 5. 2' κατὰ πληθ. 'Ἀριστοφ. 'Ἀποσπ. 364. Φερεκρ. 'Ἀδελ. 17:—κατὰ Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 3. 9 ἤτο ὕπνωτική, ὥστε βεβαίως εἶναι τὸ Λατ. lolium temulentum L. αἰράριον, τό, τὸ Λατ. aerarium, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, Σουλλ. 'Ἐπιγρ. 4033, καὶ ἄλλ.

αἰρεσι-άρχης, οὐ, ὁ ἀρχηγὸς σχολῆς τινος, Σέξτ. 'Ἐμπερ. Π. 3. 245, ἰδίως ἱατρικῆς σχολῆς, Σουλλ. 'Ἐπιγρ. 6607, Γαλην. II. ὁ ἀρχηγὸς θρησκευτικῆς τινος μερίδος ἢ αἰρέσεως, Εὐσεβ. 'Ἐκ. 'Ι. 6. 13. 5, ὁπότεν παρήχθη τὸ ῥῆμα αἰρεσιαρχέω, 'Ἐκκλ. αἰρεσιμος, οὐ, (αἰρέω) ἄλιωτος, ὃν δύναται τις νὰ κυριεύσῃ, Ἐνν. Κυρ. 5. 2, 2. αἰρεσιο-μάχος, οὐ, ὁ ὑπὲρ αἰρέσεώς τινος μαχόμενος, Φίλων 2, 84.

αἰρέσις, εὐς, ἡ, (αἰρέω) ἡ κατάληψις, ἰδίως πόλεως, Ἡρόδ. 4. 1, κτλ., ἡ βασιλεία αἰρ., ἡ ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατάληψις, Ἡρόδ. 9. 3. 2) σγέδιον ἡ μέσον πρὸς κατάληψιν τόπου τινός, Θουκ. 2. 75. Β. (αἰρέομαι) = ἐκλογὴ, αἰρέσιν τέ μοι δίδου, Αἰσχύλ. Πρ. 779 τῶν δε .. αἰρέσιν παρδίδωμ', Πινδ. Ν. 10. 154' ἐπομένην ἀναρορηθῶ, -αἰρέσιν δίδονται ὀπότερον .., εἰ .., κτλ., Ἡρόδ. 1. 11. 9. 26' ὡσαύτως αἰρέσιν προτιθέναι, προβάλλειν, Πλάτ. Θεαιτ. 196C. Σοφιστ. 245B' εἰ νέμοι τις αἰρέσιν, Σοφ. Αἴ. 265' αἰρέσιν λαμβάνειν, ἔχει τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς, Δημ. 947. 18' αἰρέσις γίγνεται τι, ἐπιτρέπεται εἶς τινα νὰ ἐκλέξῃ, Θουκ. 2. 61' οὐκ ἔχει αἰρέσιν, δὲν ἐπιτρέπεται ἐκλογῆν, Πλούτ. 2. 108B. 2) ἐκλογὴ τῶν ἀρχόντων, Θουκ. 8. 89' αἰρέσιν ποιεῖσθαι,

'Ἰσοκρ. 143C, πρὸλ. 'Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 15., 4. 6, 3., κτλ. 3) προσπάθεια, ἐνέργεια διὰ τι, αἰρ. δύναμειος, Λατ. affectatio imperii. Πλάτ. Γοργ. 513A: κλίσις, διαθέσις, προτιμήσις, πρὸς τινα, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 283. 12. Πολύβ. 2. 61, 9, κτλ. II) ἐκλογὴ, σγέδιον, σκοπός, τρόπος τὸς σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν, ὡς τὸ προαίρεσις, Πλάτ. Φαίδρ. 256C' ἡ αἰρέσις τῆς προεδρίας, Αἰσχίν. 29. 30' αἰρέσις Ἑλληνική = ἡ σπουδὴ τῶν Ἑλλήν. γραμμάτων, Πολύβ. 40. 6, 3. 2) φιλοσοφικὴ ἀρχή, ἡ σύστημα φιλοσοφ. ἀρχῶν, ἡ οἱ προσθεύοντες τοιαύτας ἀρχάς, αἰρέσις, σχολή, Σέξτ. 'Ἐμ. Π. 1. 16, Διον. 'Ἀλ. περὶ Δημοσθ. καὶ 'Ἀριστ. 7, κτλ., πρὸλ. Κικ. ad Fam. 15. 16, 3: ἰδίως δὲ θρησκευτικὴ αἰρέσις, μερὶς ἴδια προσθεύουσα δόγματα, ὡς οἱ Ἑσσηνοί, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. 2. 8, 1, οἱ Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι, Πράξ. 'Ἀπ. ε', 17., ιε', 5., κς', 5., οἱ ὁποῖοι μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν, αὐτοὶ: κδ' 5, 14., κη', 22, καὶ ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν περὶ τῶν ἐσθέρως φρονούντων, 'Ἐκκλ.: ὡσαύτως περὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν, 'Ἐκκλ.

3) προτεινόμενος τις ὄρος, πρότασις, Ἰουδ. 'Ἀλ. 3. 10. 4) ἐπιτροπία κατ' ἐκλογῆν, καὶ τὴν ἐπὶ τῶν νέου αἰρέσιν τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς, Πλάτ. Ἀξίολ. 367A. 5) παρὰ τοῖς Ἑβδ. (π. χ. Λευτ. κδ', 18) = ἐκούσιος, ἐλευθέρω προσφορά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ εὐχθῆ, τάξιμον. αἰρεσιώτης, οὐ, ὄν, Εὐσεβ. 'Ἐκκλ. 'Ἰστ. 6. 2, 13, θηλ. -ώτις, ἰδος, ὁ αἰρετικός, 'Ἐκκλ. αἰρετός, α, ὄν, ῥημ. ἐπίθ. ὃν πρέπει νὰ κυριεύσῃ, ἡ νὰ προτιμήσῃ τις, ὁ ἐπιθυμώμενος, Ἐνν. 'Ἀπομ. 1. 1, 7, καὶ ἄλλ. II. αἰρετέον, πρέπει τις νὰ ἐκλέξῃ, Πλάτ. Γοργ. 499E, καὶ ἄλλ. αἰρετιζῶ = αἰρέω, ἐκλέγω, αἰρούμαι, 'Ἰπκ. 1282. 20, Βαβρ. 61. 5, 'Ἐπιγράμμ. 'Ἐλλ. 252, 'Ἐβδ. Κ. Δ.:—ὡς ἀποθ., Κτησ. Περσ. 9. II. ἀνήκω εἰς τινα αἰρέσιν, 'Ἐκκλ. αἰρετικίζω, κλίνω πρὸς αἰρέσιν τινα' εἶμαι αἰρετικός, «εἰ μὲν τὸ λεχθὲν αἰρετικίζειν λέγεις, » Θεόδ. Πρῶδρ. 'Ἰδε Δουκάγγ. ἐν τῇ λέξει. αἰρετικός, ἡ, ὄν, (αἰρέω) ἱκανὸς πρὸς ἐκλογῆν, 'Ὀρ. Πλάτ. 412A:—'Ἐπιρρ. -κῶς, Διογ. Λ. 7. 126. 2) αἰρετικός ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, 'Ἐπιστ. πρὸς Τίτ. γ', 10., 'Ἐκκλ. αἰρέτις, ἰδος, ἡ ἐκλέγουσα, 'Ἐβδ. (Σοφ. ἡ', 4). αἰρετισμός, ὁ, αἰρέσις, 'Ἐπιφάν. αἰρετιστής, οὐ, ὁπαδός, μιμητής, τῶν τρῶπων τινός, Φιλίμ. 'Ἀδολ. 43' ὡσαύτως παρὰ Πολύβ. 1. 79, 9, κτλ.: ὁ ἀνήκων εἰς τινα αἰρέσιν, ἰδίως ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, Διογ. Λ. 9. 6.

αἰρετός, ἡ, ὄν, ῥημ. ἐπίθ. ὅτι δύναται νὰ καταληθῆ ἡ κυριεύσῃ, δόλω, Ἡρόδ. 4. 201: νὰ κατανοηθῆ, Πλάτ. Φαίδων 81B. II. (αἰρέομαι), ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλεχθῆ, ἐκλέξιμος, ἐπιθυμητός, ἀντιθ. τῷ φευκτός, Πλάτ. Φίλ. 21D καὶ ἐξ., 'Ἀριστ. 'Ἡθ. Ν. 1, 7, 4, καὶ ἄλλ., συνη. κατὰ συνηρ. ἡ ὑπερβ. Ἡρόδ. 1. 126, 156, καὶ ἄλλ., ζωῆς πονηρὰς θάνατος αἰρετώτερος, Μενάνδρ. Μονόστιχον 193 (Αἰσχύλ. 'Ἀποσπ. 395), κτλ. 2) αἰρεθείς, ἐκλεχθείς, δικασταὶ αἰρ., κατ' ἀντιθ. τῷ κληρωτοί, Πλάτ. Νόμ. 759B, πρὸλ. 915C. Αἰσιγίν. 58. 6' αἰρ. βασιλεῖς, Πλάτ. Μενέξ. 238D' αἰρετὴ ἀρχή, ἀρχή, ἀξίωμα, οὐ ὁ ἀρχων δι' ἐκλογῆς ὀρίζεται, 'Ἰσοκρ. 265A. 'Ἀριστ. Πολ. 2. 12, 2' πρὸλ. χειροτονητός:—αἰρετοὶ ἄνδρες, ἐπιτροποι, Πλούτ. Λυκούργ. 26.—οἱ αἰρετοί, Ἐνν. 'Ἀν. 1. 3, 21' ὡσαύτως οἱ οἰτιόνης ἢ accensi ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ στρατῷ, 'Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 46.

αἰρέω, παρατ. ἤρεον, 'Ἰλ., Ἰων. αἰρέον, Ἡρόδ., ἄλλα συνηρ. ἤρει, ἔτι καὶ ἐν 'Ἰλ. Ρ. 463:—μέλλ. αἰρήσω, 'Ἰλ. Ἀττ.: ὄρος ἤρησα, εἶναι μεταγεν. (ἀν-), Κ. Σμ. 4. 40, κτλ.: πρην. ἤρησα, Αἰσχύλ. 'Αγ. 267, Θουκ., κτλ., Ἰων. ἀραρήσα ἢ αἰρήσα, (ἀν-), Ἡρόδ. 4. 66., 5. 102:—ὑπερβ. ἀραρήθηκε, 3. 39: Μέσ. μέλλ. αἰρήσομαι, 'Ἰλ., Ἀττ.: ὄρος ἤρησάμην, Πολύβ., κτλ. (πρὸλ. ἐξ-αἰρέω): πρην. μετὰ μέσ. σημασ. ἤρησαι, 'Ἀριστοφ. 'Ὀρ. 1517, Ἐνν. 'Ἀν. 5. 6, 12., Δημ. 22. 21, κτλ.: γ' πληθ. ὑπερβ. ἤρησάτο, Θουκ. 1. 62:—Παθ. μέλλ. αἰρέομαι, Ἡρόδ. 2. 13, Πλάτ.: σπαν. ἤρησομαι Πλάτ. Πρωτ. 338C: ὄρος ἤρεθον καὶ πρην. ἤρησαι, ἴδε κατωτέρ. C. καὶ ἄλλ.: ὑπερβ. ἤρηστο, Ἐνν. 'Ἀν. 3. 2. 1' ἀραρήστο, Ἡρόδ. 1. 191, κτλ.—'Ἐκ' ἙΛ σχηματίζονται τὰ ἐπόμεν.: μέλλ. ἐλῶ, μόνον παρὰ μεταγεν. (ἐ-), 'Ἐπιγρ. Θηρ. ἐν τῇ Σουλλ. 'Ἐπιγρ. 2448. VI, 19' (ἀν-), Διον. 'Ἀλ. 11: 18., Διδό., (καθ-), 'Ἀνθ. Πλάτ. 334: ὄρος α' εἶλα (ἀν-), Πράξ. 'Ἀπ. 8', 23' (ἀν-), Σουλλ. 'Ἐπιγρ. 3272. 24, ἀλλαχοῦ ὄρος 6' εἶλον, 'Ὀμ., κλπ.:—'Ἰων. ἔλεσκε, 'Ἰλ. Ω. 752:—Μέσ. μέλλ. ἐλοῦμαι, Διον. 'Ἀλ. 4. 75. Χρησμ. Σιδυλλ. 8. 184, (ἀφ-), Τιμόστρ. ἐν Ἀφιλοδеспότη, *1, 'Ἀνθ., (ἐ-), Διον. 'Ἀλ., (ἐξ-), 'Ἀλκιφρ.—ἀφ' α' εἰλάμην, 'Ἀνθ. II. παρὰτ. 257. 5' (ἀφ), 'Ἀθήν. 546A, (ἐ-), 'Ἀνθ. II. 9. 56:—ἀλλαχοῦ ὄρος 6' εἰλόμην, 'Ὀμ., κτλ.—Πρὸλ. ἀν-αφ-, ἐ-αφ-, ἐξ-, καθ-, περ-, περι-, προ-, αἰρέω, ἀν-αφ-αίρεω: (ὁ Κούρτιος πιστεύει ὅτι αἱ ρίζαι αἰρ (αἰρέω), ἐλ. δύνατον νὰ ἔχωσι στενὴν συγγένειαν πρὸλ. ὡσαύτως ἀλίσκομαι, ὅπερ συγγένως χρησιμεύει ὡς παθητ. τοῦ αἰρέω).

Α. Ἐνεργ. λαμβάνω διὰ τῆς χειρὸς, δράττομαι, ἀρπάζω: αἰρέειν τι ἐν χερσίν, μετὰ χερσίν, λαμβάνω τι ἀνὰ χεῖρας, 'Ὀδ. Δ. 66., Θ. 372' αἰρέειν τινα χειρός, λαμβάνω τινὰ ἐκ τῆς χειρὸς, 'Ἰλ. Δ.

323· κόμης τινά, αὐτοῖσι 197· μ'. ἔλῳν ἐπὶ μάστακα χερσίν, 'Οδ. Ψ. 76· ὠσαύτως αἶρ. χερσὶ δόρου, κτλ.— ἡ μετοχὴ ἔλῳν ἐνίστε εἶναι ἐν γρίσει ὡς ἐπίρω. καθὼς τὸ λαβῶν, ἐγλ. διὰ τῆς βίας, Σοφ. 'Αντιγ. 497, ἄλλ', ἔνθεν ἔλῳν = ἀναλαβῶν τὴν συνέλειαν, ἔξακολουθήσας (τὸ ἄσμα). 'Οδ. Θ. 500. 2) ἀραιῶ, ἀποκιμῶ, τι ἀπό τινος, 'Ομ. ἄλλα καὶ τινά τι, ὡς τὸ ἀφαιρεῖσθαι, 'Ιδ. Π. 805.

II. κυριεῖω, λαμβάνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ναῦς, 'Ιδ. Ν. 42· ἰδίως κυριεῖω πάλιν, Β. 37, Σοφ. Φ. 347, κτλ., πρβλ. ἄγρα 3:—ὕπερισχύω, φονεύω, 'Ομ., κτλ.:—συνγνάκις ἐπὶ παθῶν, κτλ., καταλαμβάνω, ἐπεργάζομαι, ὡς γόλος, 'Ιδ. Σ. 322· ἵμερος, Γ. 446· ὕπνος, Κ. 39· λήθη, Β. 33, κτλ.: ἐπὶ νόσῳ, Πλάτ. Θεαιτ. 142B.—ἀπλώω, νικῶ (ἐν ἀγῶνι δρόμου ἢ ἀρχατοδρόμου), οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἔλῳσι μετάλμενος, 'Ιδ. Ψ. 345:—τὸ μέσ. ἐνίστε κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κυριεῖω, κακὰ νιν ἔλιτο μῶρα, Σοφ. Ο. Τ. 887, πρβλ. Ἀη 396.

2) συλλαμβάνω, παίνω, (ζωσὺς ἔλῳν, 'Ιδ. Φ. 102: συλλαμβάνω ἐν θήρῃ, 'Ομ., κτλ. 'Ωσαύτως λαμβάνω, κερδαίνω, αἰχμαλωτίζω, ἔξαπατῶ, παγιδεύω, Σοφ. Ο. Κ. 764, κτλ. καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας, πείθω, ἐλκύνω πρὸς τὸ μέρος μου, Σεν. Ἀπομ. 2. 3, 16, πρβλ. 3. 11, 11, Πλάτ. Λύσι. 205B, κτλ.

6) μ. μετοχ. καταλαμβάνω, συλλαμβάνω τινά ποιοῦντά τι, Σοφ. 'Αντ. 385, 655· ἐπ' αὐτοφώρῳ ἔλειν, συλλαμβάνω ἐν τῇ πράξει, Εὐρ. 'Ιων 1214· φῶρα ἐπὶ κλοπῇ ἔλειν, Πλάτ. Νόμ. 874B.

3) καθόλου, κερδαίνειν, κτῆσθαι, κῦδος, 'Ιδ. Ρ. 321· στεφάνους, Πινδ., κτλ. ἰδίως ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀγῶνων, 'Σθμια ἔλειν, κτλ., Σμῶν. 158:—Παθ., ἀγῶν ἠρέθη, ὁ ἀγῶν ἐκεκρόθη, Σοφ. Ο. Κ. 1148, πρβλ. καθαιρέω, IV. 6) καθόλου, τυγχάνω τινός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐκφεύγω, Πλάτ. Πολ. 359A· πρβλ. Τίμ. 64B, κτλ.

4) ὡς 'Αττ. δικανικὸς ὅρος· ἀποδεικνύω τινά ἔνοχον τινος, τινά τινος, 'Αριστοφ. Νερ. 591· εἰλέ σ' ἢ Δίκη, Εὐρ. 'Ηρακλ. 636· ὠσαύτως μ. μετοχ. αἰρεῖν τινά κλέπτοντά, ἀποδεικνύει αὐτὸν ἔνοχον κλοπῆς, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 829, Πλάτ. Νόμ. 941D· οὕτως, ἠρῆσθαι κλοπέυς (ἐνν. ὄν), Σοφ. 'Αντ. 493, πρβλ. 406.

6) αἰρεῖν εἰκὴν ἢ γραφὴν, λαμβάνω ψῆρον πρὸς καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου, 'Αντιφῶν 115. 24, κτλ. ἄλλα καὶ δίκην ἔλειν τινά, καταδικάζω τινά διὰ δίκης, 'Ισαῖος 64. 19· ἔλειν τὰ διαμαρτυρηθέντα, καταδικάζω τὰς μαρτυρίας ὡς ψευδεῖς, 'Ισοκρ. 374B.

γ) ἀπολ. κερδαίνω τὴν δίκην, οἱ ἀλόγους, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐαλωκότες, Δημ. 518. 16· Κύπρις εἶλε λόγοις αἰόλους (οὕτως ὁ Μωσῆρ. ἀντὶ τοῦ δολοῦς) = ἡ Ἀρροδίτη ἐκέροσσε ... Εὐρ. 'Ανδρ. 290· πρβλ. 'Ικ. 608, Πλάτ. Νόμ. 762B, κτλ.

δ) περὶ πράγματος ἢ συμβεβηκότος ὅπερ καταδικάζει τινά, τοῦτ' ἔστιν ὁ ἐμὲ αἰρήσει, ὁ αὐτ'. Ἀπολ. 28A.

5) ὁ λόγος αἰρεῖται, Lat. ratio vincit, ὁ ὀρθὸς λόγος ἢ ὁ λόγος τοῦ πράγματος ἀποδεικνύει, 'Ηρόδ. 2. 33· ὠσαύτως μετ' αἴτ. προσώπων, ὁ λόγος πείθει τινά, ὁ αὐτ. 1. 132., 7. 41· ὡς ἐμὴ γνῶμην αἰρεῖται, 'Ηρόδ. 2. 43· ἔπη ὁ λόγος αἰρεῖ βέλτιστα ἔχειν, Πλάτ. Πολ. 604C, πρβλ. 607B.— μετ' ἀπαρ. αὐτοῖσι 440B.

III. συναρπάζω διὰ τῆς φρενός, καταλαμβάνω διὰ ταχειας ἀντιλήψεως, ἀντιλαμβάνομαι, Πλάτ. Φίληθ. 17E, 20D, Πολιτικ. 282D.

B. Μέσ., μ. παρακ. ἤρημαι (ἴδε ἀνωτέρω), λαμβάνω δι' ἐμυτόν, ἔγχος ἔλεσθαι, λαμβάνω τὸ δόρυ μου, 'Ιδ. Π. 140, κτλ.— δόρπον, δεῖπνον, δεῖπνῶ, Π. 370., Β. 399· πείειν δ' οὐκ εἰχέν ἐλεσθαι, 'Οδ. Α. 584· Τρωσίν .. ἔρκον ἔλ., λαμβάνω, δεχομαι παρὰ .., 'Ιδ. X. 119. Καὶ οὕτως ἐν ταῖς πλείστασι τῶν σημασιῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ προστιβιμένῃς πάντοτε τῆς ἀντανακλαστικῆς δυναμείας τοῦ μέσου.

II. λαμβάνω δι' ἐμυτόν, ἐκλέγω, 'Ιδ. Κ. 235, 'Οδ. Π. 149: ἐνετύθεν λαμβάνω κατὰ προτίμησιν, προστιμῶ τι ἔτερον, τι πρό τινος, 'Ηρόδ. 1. 87· τι ἀντὶ τινος, Σεν. Ἀν. 1. 7, 3, Δημ. 22. 21· ὠσαύτως, τι τινος, Σοφ. Φ. 1100· τι μᾶλλον ἢ .. ἢ μᾶλλον τινος, συγν. παρ' Ἀττ., καὶ ἐνίστε, ὡς τὸ βούλεσθαι, αἰρεῖσθαι ἢ ..., ἄνευ τοῦ μᾶλλον, Πινδ. Ν. 10, 110, Θεοκρ. 11. 49, ἐτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς πεζ. τῶν Ἀττ., Λυσ. 196. 23. 6) μετ' ἀπαρ. μ., προστιμῶ νὰ πράξῃ τι, 'Ηρόδ. 1. 11, καὶ ἄλλ., καὶ Ἀττ. ὠσαύτως, μᾶλλον αἰρεῖσθαι, μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ τοῦ Κικέρωνος, rotius malle, Πλάτ. Ἀπολ. 38E, κτλ. γ) αἰρεῖσθαι εἰ ..., εἶμαι εὐχαριστημένους ἐν ..., 'Ανθ. Π. 12. 67. 2) αἰρεῖσθαι τὰ τινος ἢ τινά, λαμβάνω τὸ μέρος τινός, προσχωρῶ εἰς τὴν μερίδα τινός, 'Ηρόδ. 1. 108, κτλ. αἶρ. γνῶμην, ἀποδεχομαι γνῶμην τινά, ὁ αὐτ. Α. 137. 3) ἐκλέγω διὰ ψήφου, ἐκλέγω τινά εἰς τὴν ἀξίωμα, αἰρεῖσθαι τινά ἀρχοντά, στρατηγόν, κτλ., συγν. παρ' Ἀττ., ὠσαύτως αἶρ. τινά ἐπ' ἀρχήν, Πλάτ. Μέων 90B· αἶρ. τινά ἀρχεῖν, ὁ αὐτ'. Ἀπολ. 28E, πρβλ. 'Ιδ. Β. 127. 4) ἴδε ἀνωτ. Α. Π. 1.

Γ. Παθ. κυριεύομαι, 'Ηρόδ. 1. 185, 191., 9. 102., ἄλλ' ἐπὶ τυχῆς τῆς σημασίας τὸ ἀλλασκομαι εἶναι ἐν συχνωτέρῃ χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς παθ. 2) ἴδε ἀνωτ. Α. Π. 3. II. ὡς παθητικὸν τῆς τοῦ μέσ. σημασίας, ἐκλέγομαι, κατὰ πρμ. ἤρημαι (ἵσως εἶναι ὠσαύτως καὶ μέσ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1209, κτλ.— 'Ιων. ἀραιρημαί, 'Ηρόδ. 7. 118, 172, 173, καὶ ἄλλ. στρατηγέην ἠρημησάμην, Σεν. Ἀπομ. 3. 2, 2· ἐπ' ἀρχῆς ἠρησθαι, ὁ αὐτ. 3. 3, 2· ἐπ' ἀρχήν τινά, Πλάτ. Νόμ. 809A· ὁ ἀρ. ἠρέθην εἶναι πάντοτε ἐπὶ ταύτης τῆς

ἐννοίας, Αἰσχύλ. Θ. 505. 'Αριστοφ. 'Ορ. 759, Θουκ., κτλ. 'Ο ἐνεστώσ. σπανίως αἰροῦνται πρᾶσβευται = ἐκλέγονται, 'Αριστ. Πολ. 4. 15. 3. αἰρησι-τείνης, οὐς, ὁ λαμβάνων, κυριεῖων πόλεις, ὄνομα κωμῶδισ τινός τοῦ Διφίλου.

Αἰρινός, ἢ, ὄν, Διοσκ. 2. 137, ἢ αἰρινοσ, ἦ, ὄν, 'Αρεταῖος Θεορ. 'Οξ. Πισθ. 2. 6:—κατασκευασθεῖς ἐξ αἶρας (αἶρα). αἶρῶ-πινον, τό, κόσκινον, ὡσπερ κόσκινον αἰρέπινον τέ- τρηται, 'Αριστοφ. Ἀποσπ. 404· κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σθῆνται ὑπὲρ τοῦ τὰς αἶρας διελευθῆναι, Σουῖδ. 'Ιδε καὶ Α. Β. 22, καὶ 'Ησὺχ. ἐν λέξει.

ἄ-ἶρος [ε], ὁ, 'Οδ. Σ. 73. 'Ἰρος ἄἶρος, = 'Ἰρος δυστυχῆς, 'Ἰρος, λογοπαίγιον ἐπὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὅμοιον τῷ ὄρωρα ἄδωρα, πρβλ. Δύσπαρις, Κακοῖλιος.

αἶρω (ἐπιτεταμ. Ἐπ. καὶ ποιητ. αἶρω, ὁ ἴδε): μέλλ. ἀρῶ [ᾶ] (τὸ ὅποιον σπανίως συμβαίνει ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ, ἴδε κατωτέρ.) πρέ- παι ἀπὸ τούτου νὰ διακρίνωμεν τὸ ἀρῶ [ᾶ] συνηρ. ἐκ τοῦ αἰρωῶ, μέλλ. τοῦ αἶρω:— ἀρ. ἦρα, 'Ηρόδ. 9. 59, Αἰσχύλ. Ἀγ. 47, Θουκ., μετ' αἰ εἰς ὅλας τὰς ἐγκλίσεις— πρᾶσταν. ἀρον.— ὑποτακ. ἄρηγ.—εὐκτ. ἄρειας.—μετοχ. ἄρας [ᾶ], Αἰσχύλ., Σοφ.—ἀπαρ. ἄραι, Καλλ. Δῆμ. 35:—πρμ. ἦρακα, Δημ. 786. 4, (ἀπ-), Θουκ. 8. 100:— ὑπερσυντ. ἦραεσαν (ἀπ-), Δημ. 387. 28.— Μέσ., Εὐρ. 'Ηλ. 360, Θουκ. 4. 60:—παρατ. ἠρόμην, Σοφ. Ἀντ. 907· μέλλ. ἀροῦμαι [ᾶ], ὁ αὐτ. Ο. Κ. 460, Αἴ. 75· (ἐνθα ἀρεῖ φαίνεται ὡσαὶ ἢ ὀρθῇ γραφῇ), Πλάτ. Νόμ. 969A· ἀρέομαι, Πινδ. Π. 1. 146. (πρὸς τὸ ἀροῦμαι [ᾶ] ἴδε ἀνωτέρ.)— ἀρ. α' ἠράμην, 'Ιδ. Σ. 510, Εὐρ., Πλάτ.,— μετ' αἰ καθ' ὅλας τὰς ἐγκλίσεις:— ὑποτακ. ἄρη.—εὐκτ. ἀραιμην.—ἀπαρ. ἄρασθαι.—μετοχ. ἀρόμενος, Σοφ., Εὐρ., καὶ παρὰ πεζοῖς:—παρ' Ἐπ. ποιητῆς καὶ ὄρο. θ ἀρόμην [ᾶ] 'Ιδ. Α. 625, Ψ. 592.—Ἐπ. ὑποτακ. ἄρηται. 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 632.—ἀρησάι, 'Ιδ. Μ. 435· εὐκτ. ἀροίμην, 'Ιδ., Τραγ.—ἀπαρ. ἀρέσθαι, 'Ομ., Σοφ., Αἴ. 245.—μετοχ. ἀρόμενος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 168.—πρμ. (μ. μέσ. σημασ.) ἦρημαι, Σοφ. Πλ. 54.—Πινδ. μέλλ. ἀρθήσομαι, 'Αριστοφ. Ἀγ. 565:—ἀρ. ἦρθην, Αἰσχύλ., Θουκ., κτλ. καὶ ἐπ-αρθεῖς, κτλ. ἐτι καὶ παρ' 'Ηρόδ. 1. 90, κτλ.:—πρμ. ἦρημαι, Εὐρ. Ἀποσπ. 1029, Θουκ., ἄλλα μ. μέσ. σημασ. Σοφ. 'Ηλ. 54.— Πρβλ. ἀν-, ἀντ-, ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, μετ-, προσ-, συν-, ὑπερ-αἶρω. (Περὶ τῆς ρίζης ἴδε αἶρω. 'Ο Κούρτιος νομίζει ὅτι οἱ γρόνοι οἱ ἔχοντες τὸ ᾶ, ἦτοι μέλλ. ἀρεῖσθαι, ἀρ. θ' ἀρέσθαι, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνηκῶσι εἰς τὴν αὐτὴν ρίζαν, εἶ ἦν καὶ οἱ ἔχοντες ᾶ, μέλλ. ἀρῶ (ἴδε ἐν λ. αἶρω), ἀρ. α' ἄραι, ἄρασθαι: ἀναμφιβόλως ὁ μνημονευθεὶς μέλλον ἀρῆσαι εἰς τὸ αἶρω, ἄλλ' οἱ τύποι τοῦ ἀριστοῦ δυνατὸν νὰ προέκυψαν ἐκ τοῦ αἶρω, ἀνε- κερτήτως τοῦ αἶρω, ὅπως τὸ φαίνω, μέλλ. φανῶ, ἔχει ὡς ἀρ. α' ἔφηνα.)

A. Ἐνεργ. σηκώνω, ὑψώνω, ἀνατείνω, ἐγειρῶ, νέκυον, 'Ιδ. Ρ. 724 (τὸ μόνον παράδειγμα παρ' Ὀμήρ. ἐνθα τὸ αἶρω κεῖται ἀντὶ τοῦ αἶρω): οὕτως: ἐμπνους ἀρεθείς, Ἀντιφῶν 116. 7: ἐγειρῶ, ὑποσαστάζω τινά, Σοφ. Φ. 879· ἀπὸ γὰρ αἶρ., Πλάτ. Τίμ. 90A· συγν. κατὰ μετοχ., ἄρας ἔπασις, ὑψώσας (τὰς περὶ τῶν) ἐκτύπησιν, Σοφ. Ο. Τ. 1270.—σηκώνω ἐπάνω μου, φέρω, μεταφέρω, τινί τι, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1339.—Φράσεις: αἰρεῖν βῆμα, = βαδίειν, περιπατεῖν, Εὐρ. Τρω. 342· αἶρ. σκέλη, περὶ ἵππου, Σεν. Π. 10. 15· πρβλ. 'Αριστ. περὶ Ζῴων πορείας 11. 3:— ὀρθῶν αἰρεῖν τὸ κῆρα, Αἰσχύλ. Χο. 496· ὀρθαλιμὸν ἄρας, Σοφ. Τρ. 795· ἄρασα μύσας (τοὺς μυκτῆ- ρας), ἐπὶ ἐλάρῳ, ὁ αὐτ'. Ἀποσπ. 110.—αἶρ. τεῖχος ἱκανόν, Θουκ. 1. 90, πρβλ. 2. 75· αἶρ. σημειον, κῆμον σημείον, Σεν. Κύρ. 7. 1, 23· αἶρ. μηχανήν, παρουσιάζω ἀπροσδόκητον σκηνήν ἐν τῷ θεά- τρῳ, Ἀντιφ. ἐν 'Ποιήσει 1. 15· αἶρ. θεοῦ, ἀναδιβάθειν (ἐπὶ τραγο- δοποιῶν), Πλάτ. Κρατ. 425D.—Παθ. ἀναβαθμῶ ὑψηλά, Σεν. 'Ελλ. 5. 2, 5· ἀνω ἀρθῆναι, ἀναβῆναι ὑψηλὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, 'Ιππ. Ἄερ. 283. (οὕτως ἀμετάθ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ) ὡς ἀν .. ἦλιος αἶρην, Σοφ. Φ. 1331· συλλαμβάνομαι, ὀπιάνομαι, ὡς Sublimis rari, 'Αριστοφ. Ἀγ. 565· πρβλ. 571.

2) συνγνάκις ἐπὶ στρατιῶν καὶ πλοίων, αἶρ. τὰς ναῦς, ἀπομακρύνω τὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς ἐγρᾶς, Θουκ. 1. 52· ὠσαύτως ἀμετάθ. εἶμαι ἔτοιμος δι' ἀναχωρήσιν, ἀναχωρῶ, ἐκ- νύω, ἄραι τῷ στρατῷ, ὁ αὐτ. 2. 12· οὕτως ἀπολ. αὐτόθ. 23: ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸ παθ. ἀερθῆναι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, πρβλ. αἶρω, ὠσαύτως κατὰ μέσ. τύπον, Σοφ. Τρ. 1235.

II. φέρω, ὑπερέρω, μέρος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 547· ἄθλον, Σοφ. Τρ. 80.

III. ἐγειρῶ, ἀνυψῶ, μεγαλύνω, ἀπὸ σμικροῦ δ' ἄν ἄρειας μέ- γαν, Αἰσχύλ. Χο. 262· πρβλ. 791· ὄλεον δὲν Δαρεῖος ἤρεν, ὁ αὐτ. Πέρσ. 164:—ἴδιος ἐπὶ ὑπερφανεῖας καὶ ὀργῆς, ἐξερεβίζω, αὐ- ξάνω. ὕψοῦ αἰρεῖν θυμὸν, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξάπτομαι, Σοφ. Ο. Τ. 914· αἰρεῖν θάρσος, λαμβάνειν ἀνταλεῖν θάρρος, Εὐρ. κτλ. πρβλ. κατωτέρ. B:—Παθ. ἐγειρομαι, ὑψοῦμαι, αὐξάνομαι· ἡ δύνα- μὶς ἤρετο, Θουκ. 1. 118· ἤρετο τὸ ὕψος τοῦ τεύχους μέγα, ὁ αὐτ. 2. 75· ἤρθη μέγας, ἐγένετο μέγας, Δημ. 20. 9.— οὐκ ἤρθη νοῦν ἐξ ἀτασθαλίης, Σμῶν. 111· ἀρθῆναι φόβῳ, δεῖμασι, Αἰσχύλ. Θᾶρ. 196, Εὐρ. Ἐκ. 68.—ἀπολ. ἐξερεβίζομαι, ἐξεγείρομαι, Σοφ. Ἀντ. 111. 2) ἐξυψῶ διὰ λόγων, ἐπομ. ὑμῶν, ἐπαίνῳ, μεγαλύνω, Εὐρ. 'Ηρακλ. 322, κτλ.—αἰρεῖν λόγῳ, ἐσογώνω διὰ

λόγων, Δημ. 537, 13. **IV.** ἀραιῶ, μετακινῶ ἀπό με τιμῶν ἤραν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 880· τινά ἐκ πόλεως, Πλάτ. Πολ. 578E.— καθόλου, ἀραιῶ ἐκ μέσου, θέτω τέρμα εἰς τι, τὰ κακά, Εὐρ. Ίλι. 942· ἀφρ. τραπέζας, δίδω τέλος εἰς τὸ δέιπνον, «σηκίωνω τὸ τραπέζι,» Μένανθ. ἐν «Κεχροφάλλω,» 2· ἀρθέντος τοῦ αἰτίου, Ἀριστ. Πρὸλ. 19. 36. **2)** ἀραιῶ τι ἐκ τίνος πράγματος, μ. γεν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 846· **3)** μεταγ. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, φανεύω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ', 39, κ. Λουκ. κγ', 18, κτλ.

B. Μέσ., μετὰ παθ. πρkm. ἤρμαι, (ἴδε ἀνωτ.), λαμβάνω ἢ κομίζω τι δι' ἑμαυτὸν ἢ ὅ, τι εἶναι ἴδιον ἑμαυτοῦ, κτώμαι, κερδαίνω, κλέβω ἐσθλὸν ἀροίτο, Δ. Ε. 3. πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 969A· ἀέθλια ποσσίν ἀρόντο (ἐπὶ ἔκπων), Ίλ. I. 124· κῦδος ἀρέσθαι, I. 303, Ὀδ. X. 253.— Ἐνπεύθεν, ἀπλῶς δέχομαι, λαμβάνω, ἔλκος ἀρέσθαι, Ίλ. E. 130· τόλμας, Πινδ. N. 7. 87.—οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., δειλιαν ἀρεῖ (οὕτως ὁ Schneidew. ἀντὶ ἀρεῖς), ὅθ' ἐπισύρῃς ..., Σοφ. Αἴ. 75· δγκον ἀρ., ὑπερηφανεύομαι, φουσκώνω, αὐτῷ 129, πρὸλ. Πλάτ. Πολιτ. 277B. **II.** λαμβάνω ἐπὶ τῶν μου, ὑφίσταμαι, ὑπέχω, σηκίωνω· οὐδ' ἄν νηῦς.. ἀχθος ἀροίτο, Ίλ. γ'. 247· ἄγος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 167· πόνον, Σοφ. Ἀντ. 907· βάρος, Εὐρ. Κύκλ. 473. **2)** ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω, πόλεμον, Αἰσχύλ. Ίκ. 341. Θουκ. 4. 60. Δημ. 58. 7· κίνδυνον, Ἀντιφῶν 136.44· νείκος, ἔχθραν, κτλ., Εὐρ. Ἡρακλ. 986, 991.— ὡσαύτως φυγὴν ἀρέσθαι, fugam capere, Αἰσχύλ. Πέρσ. 481. Εὐρ. Πῆσ. 54· οὕτω· ποδοῖν κλοπάην, Σοφ. Αἴ. 247.

III. ἐγειρῶ, ἀνεγείρω, σωτηρᾶ τινα, Σοφ. O. K. 460· ἐπὶ ἤρων, αἰρεσθαι φωνήν, ὑψώνω τὴν φωνήν μου, Ἀριστοφ. Ίππ. 546· πένθος, Σοφ. O. T. 1225. **IV.** ὡς τὸ ἐνεργ. λαμβάνω ἐκ τοῦ μέσου, ἀραιῶ, Εὐρ. I. T. 1201.

αιρώδης, ες, (εἶδος) = αἰρικός, Θεοφρ. Ί. Φ. 8. 4, 6.
 * Ἄεις, ἀπρχ. ὀνομαστ., ὅρα ἐν λέξ. "Αἰδης ἢ ἄδης.
 Αἷσα, ἢ, ὡς τὸ μοῖρα, ἢ θεότης ἢ διανενοῦσα ἐκάστου τὸ προωρισμένον αὐτῷ, Λατ. Parca· ἄσσα οἱ Αἷσα γιγνομένου ἐπένησε, Ίλ. γ. 127, πρὸλ. Ὀδ. H. 197. **II.** ὡς προσηγορ.

1) ὁ προορισμός, τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ταχθέν, τετιμημένη Διὸς αἴση, Ίλ. I. 608· ὑπὲρ Διὸς αἷσαν, P. 321. πρὸλ. Ζ. 487· δαίμωνος αἷσα κακῆ, Ὀδ. A. 61· τεάν κατ' αἷσαν, καθ' ἃ ὄρισας, ἀπεράσισας, Πινδ. N. 3. 25· θεοῦ αἷσα, Εὐρ. Ἀνδρ. 1203 (λυρ.)· —κατ' αἷσαν, ἀρμολίως, προσκρίτως, πρεπόντως, ὡς τὸ, κατὰ μοῖραν, Ίλ. K. 445, κτλ., κατ' αἷσαν οὐδ' ὑπὲρ αἷσαν, Ίλ. Z. 333· ἐν αἷσα, Αἰσχύλ. Ίκ. 545· ἀντιθέτως τῷ παρ' αἷσαν, Πινδ. II. 8. 16. **2)** τὸ πεπωρισμένον τίνος, ὡς τὸ μοῖρα, οὐ γὰρ οἱ τῆδ' αἷσα.. ὀλέσθαι, ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ ..., Ὀδ. E. 113, 114· —μετ' ἄπαρ. ἔτι γὰρ νῦ μοι αἷσα βιώναι, E. 359· πρὸλ. N. 306, καὶ ἀλλ., κακῆ αἷση.. ἐλόμην, ἐκ κακῆς τύχης, μοίρας, Ίλ. E. 209· τὸν αἷσ' ἀπλάτως ἴχαι, Σοφ. Αἴ. 256 (λυρ.), πρὸλ. Ἀνθ. II. 7. 624. **3)** καθόλου, μεταγῆ εἰς πράγμα τι, ληϊδος, ἐλπιδος αἷσα, Ὀδ. E. 40., T. 84· χθονός, Πινδ. II. 9. 99.—Περὶ τῆς παροιμ. ἐν καρδῶ αἷση, ἴδε ἐν λέξ. κάρ.—Περὶ τῆς Ὀμηρ. αἷση ἐν συμμίξει πρὸς τὴν μοῖραν, ἴδε Ἰλιάστ. Ὀμηρ. 2. 286. κέ. Ἡ λέξις ἦτο ἐν πολλῇ χρήσει παρὰ Πινδάρου, οὐχὶ δὲ σπανίως παρ' Αἰσχύλῳ, δις ὁ' ἐκτετρα παρὰ Σοφοκλ. καὶ Εὐρ., ἀλλὰ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

αἷσακος, ὁ, κλάδος μύρτου ἢ δάφνης μεταδιδόμενος ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἕτερον ἐν καρπῷ δέιπνου, ὡς πρόκλησις εἰς φθῆν, Πλούτ. 2. 615B· αἷσακος, ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ὃν κατέχοντες ὕμνον τοὺς θεοῦς, Ἡσυχ.
 αἷσάλων, ωνος, ὁ, εἶδος ἱέρακος, ἴσως τὸ «τσιγλοῖερακον,» Λατ. falco aesalon, Ἀριστ. Ί. Ζ. 9. 36, 1.
 αἰσθάνομαι, (πρὸλ. αἰσθάνομαι, Ίων. γ' πληθ. εὐκτ. αἰσθάνοιαι, ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 209:— παρατ. ἡσθάνομαι: μέλλ. αἰσθήσομαι, Ἀττ. (παρὰ τοῖς Ἑβδ. αἰσθανθήσομαι καὶ αἰσθηθήσομαι): ἀορ. ἢ ἡσθόμην, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.: παρακ. ἡσθημαί· μεταγεν. ἀορ. α' ἡσθησάμην, Ἰσγὸλ. εἰς Ύρατ. 418 καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἡσθόμην:— Ἀποθ.: (αἶτω)· (ἢ √ ΔΙΩ φαίνεται ἐκτεταμένος τύπος τῆς ΔΙ, αἶω, ὁ ἴδε). Ἀττ. ῥῆμα (ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡρόδοτῳ) = ἐννοῶ, λαμβάνω γνώσιν, καταλαμβάνω διὰ τῶν αἰσθήσεων, Ἡρόδ. 3. 87· αἰσθ. τῇ ἀκοῇ, τῇ ὁσμῇ, Θουκ. 6. 17, Eev. Ἄποιν. 3. 11, 8:—βλέπω, Σοφ. Φ. 75, κτλ.:—ἀκούω, βοῆν, ὁ αὐτ. Αἴ. 1318· πρὸλ. Φ. 252· οὐκ εἶδον, ἡσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν, αὐτῷ 445· ἡσθ. τινός ὑποστενεύσσης, ὁ αὐτ. Ίλι. 79, πρὸλ. Εὐρ. Ίππ. 603, κτλ. **2)** ἐπὶ διανοητικῆς καταλήψεως, διακρίνω, ἐννοῶ, ὡσαύτως: ἀκούω, μανθάνω συχν. παρ' Ἀττ.:—ἀπολ., αἰσθάνει, Λατ. tenes, ἔχεις δίκαιον, ὁρθῶς ἐννοεῖς τὸ πρᾶγμα, Εὐρ. Ὀρ. 752. **II.** συντασ. ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐννοιῶν μετὰ γεν., ἀντιλαμβάνομαι τι, λαμβάνω γνώσιν τίνος, τῶν κακῶν, Εὐρ. Τρο. 633, κτλ., σπαν. περὶ τίνος, Θουκ. 1. 70· αἰσθ. ὑπὸ τίνος μανθάνω παρὰ τίνος, ὁ αὐτ. 5. 2. **2)** διὰ τίνος, διὰ μέσου τίνος, συχν. παρὰ Πλάτ.:—ὡσαύτως μετὰ αἰτιατ., Σοφ. Ίλι. 89. Φ. 252., Εὐρ. Ἐλ. 653, 764, κτλ.:—αἰ ἐξηγητμέναι προσάσεις συνάπτονται κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μεταγῆν συμπρωνοῦσαν πρὸς τὸ ὑποκειμένον, αἰσθάνομαι κάμνων, Θουκ. 2, 51· αἰσθανόμεθα γελοῖσι δν-

τες, Πλάτ. Θεαίτ. 112C· ἢ συμφωνοῦσαν πρὸς τὸ ἀντικείμενον, τυράννους ἐκπεσόντας ἡσθόμην, Αἰσχύλ. Πρ. 957· πρὸλ. Θουκ. 1. 47, κτλ.: Σπανιότερον μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμ., ὁ αὐτ. 6. 59· ὡσαύτ. ἡσθετο τὸ στρατεύμα διτὴ ἦν ..., Eev. Ἄν. 1. 2. 21: αἰσθάνεσθε ὡς ..., αὐτῷ 3. 1. 40, κτλ., σὺνεκα ..., Σοφ. Ίλι. 1477:— αἰσθανόμενος τῇ ἡλικίᾳ, ἀπολ. ἔχων τὰς δυνάμεις μου ἐντελῶς ἀνεπτυγμένες ἐνεκα τῆς ἡλικίας μου (ἢ παρὰ τὴν ἡλικίαν μου), Θουκ. 5. 26· ἴδε Πορρο ἐν τόπῳ. Τὸ παθ. ἀναπληροῦται διὰ τῆς φράσ. αἰσθῆσιν παρέχω, πρὸλ. αἰσθησις.

αἰσθημα, ατος, τὸ, τὸ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐννοούμενον, ἢ ἡ ἀντιληψὶς ἀντικείμενου τίνος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 2. 19, 3. Μεταφ. 3. 5. 29, κτλ. **II.** ἀντιληψὶς ἢ κατανόησις πράγματός τίνος, κακῶν, Εὐρ. I. A. 1243.

αἰσθησις, εως, ἢ, ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιληψὶς, ἰδίως διὰ τῆς ἀφῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ τῆς ὁράσεως, τῆς ἀκοῆς, κτλ., αἰσθ. πημάτων, ἀντιληψὶς, συναίσθησις, Εὐρ. Ίλι. 290: ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἀντιληψὶς, γνώσις πράγματός τίνος, Πλούτ. Λουκούλλ. 11, κτλ.— Ἡ φράσις αἰσθησις ἔχειν, εἶναι ἐν χρήσει: **1)** ἐπὶ προσώπων, αἰσθησιν ἔχειν τινός, = αἰσθάνεσθαι τίνος, ἢ τι, ἀντικαταβάλλεσθαι, Πλάτ. Ἀπολ. 40C. Θεαίτ. 192B, ὡσαύτως, αἰσθησιν αἰσθάνεσθαι, Φαῖδρ. 240C, λαμβάνειν, Ἰσοκρ. 12C. **2)** ἐπὶ πραγμάτων: παρέχω ἀντιληψίν, αἰσθησιν ὀηλ. εἶμαι ἀντιληπτός, γίνομαι ἀντιληπτός, καὶ οὕτω χρησιμεύει ὡς παθητικὸν τοῦ αἰσθάνομαι, Θουκ. 2. 61· συνόητρον. αἰσθησιν παρέχειν, ὁ αὐτ. 3. 22, Eev. Ἄν. 4. 6, 13, κτλ.: αἰσθησιν ποιεῖν τίνος, Ἀντιφῶν 134, 29, Δημ. 133. 14· αἰσθησιν παρέχειν τινός, παρέχειν τὰ μέσα πρὸς ἀντιληψὴν τίνος, φέρειν παράδειγμα, Θουκ. 2. 50. **II.** μία τῶν αἰσθήσεων, ἢ τοῦ ὄραν αἰσθ., Πλάτ. Πολ. 507E· ἀπ' ὄψεως ἢ τίνος ἄλλης αἰσθ., ὁ αὐτ. Φίληθ. 39B, ὡτα καὶ ῥίνας καὶ στόμα καὶ πάσας τὰς αἰσθήσεις, Ίππ. ἐλ. 3740, κτλ.: καὶ κατὰ πληθ. αἰ αἰσθήσεις, Πλάτ. Θεαίτ. 156B, κτλ. **III.** ἐπὶ ἀντικειμένων. σημασίαι: ἡ ἀντιληψὶς, ἡ ἐντύπωσις, = αἰσθημα, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 1, 14. Ποιητ. 15, ἐν τέλ. οὕτως: αἰσθησις θεῶν, = ὁράσεις, ὁράματα, Πλάτ. Φαῖδων, 111B. **2)** ἐν τῇ θήρῃ, ἢ ὁσμῇ (μυρωδία), τὰ ἴχνη, Eev. Κυν. 3. 5.— Μόνον παρὰ πεζοῖς Ἀττ. πληθ. Εὐρ. ἔθθ. ἀνωτ., Ἀντιφ. ἐν «Σαπροῖ» 1. 5.

αἰσθητήριον, τὸ, ὄργανον αἰσθήσεως, Ίππ. 375, 44, Ἀριστ. περὶ ψυχῆς 2. 9, 12., 2. 10, 4· ἐπὶν ἢ καθαρὰ τάσθησιν, Μάχων ἐν «Ἐπιστολῇ» 1. 5· τὰ αἰσθ. = αἰ δυνάμεις πρὸς αἰσθησιν, Ἑβδ., Πρὸς Ἑβρ. ε', 14.

αἰσθητής, οῦ, ὁ, ὁ αἰσθανόμενος, ὁ ἐννοῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 160D. αἰσθητικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἡ ἐπιτήδειος πρὸς τὴν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιληψίν, ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος, Πλάτ. Τίμ. 67A. ζωὴ αἰσθητική, Ἀριστ. Ἠθ. N. 1. 7, 12:— καθόλου, ταχῶς, ἐξένοῦσε, γραῦς, Ἄλεξ. ἐν τῇ «Εἰς τὸ «Φρέαρ» 1.— Ἐπίρρ. αἰσθητικῶς ἔχειν, ἔχω ταχεῖαν αἰσθησιν ἀντιλήψεως, Ἀριστ. Ἠθ. E. 3. 2, 8· αἰσθ. ἔχειν ἑαυτοῦ, μετὰ μεταγ., ἔχω συναίσθησιν, συνείδησιν ἑμαυτοῦ ποιούντός τι, Αἰλ. Ποικιλ. Ἰστ. 14. 23. **2)** παθ. ἐδύνη αἰσθητική, ὄδῶς, ὀρυμὸς πόνος, Γαλην.

II. ἐπὶ πραγματῶν, ἐμφανῆς, ὀδῶς, εὐαντιληπτός, εὐνόητος, Πλούτ. 2. 90B. αἰσθητός, ἢ, ὄν, καὶ ὡς, ὄν, Πλάτων Μένων 76D:—ῥηματ. ἐπιθ., διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιληπτός, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ νοητός, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 285E, κτλ.: τὸ αἰσθητόν, ὅ, τι αἰσθάνεται τις, τὸ προσπίπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις, ὁ αὐτ. Τίμ. 37B, κτλ.— Ἐπίρρ. -τώς, Ἀριστ. περὶ χρωμ. 3. 13., Πλούτ. 2. 953C.

αἰσθομαι, μεταγενέστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι, Κλημ. Ἄλ. 519, 882, Ὀριγέν., κτλ., εἰσθήγη δὲ ἐναχού ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰς τὸς παλαιότερους συγγραφᾶς (ἀλλὰ πῶαν. οὐχὶ ὀρθῶς), ὡς εἰς τὸν Θουκ. 5. 26, Ἰσοκρ. 27D., Πλάτ. Πολ. 628A.

αἰσθα, (ἀημ) Ἐπ. ῥῆμα, ἐκπνέω, ἀποπνέω, θυμὸν αἰσθε, ἐξέπνευσε, Ίλ. γ'. 403· θυμὸν αἰσθῶν, ἐκπνέω, Π. 468· πρὸλ. αἶτω = ἀημε.

αἰσιμία, ἢ, εὐτυχία, αἰσιμίαις πλοῦτος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 996. αἰσιμνᾶται, οί, = αἰσιμνῆται, Ἐπιγρ. Μεγάρων, L. et. F. 35. ἴδε αἰσιμνῆτης.

αἰσιμος, ον, καὶ ἢ, ον. Ὀδ. Ψ. 14: (αἷσα), Ἐπ. ἐπιθ. ὡς τὸ Λατ. fatalis, ὀρισμένος τῇ βουλήσει τῶν θεῶν, προωρισμένος, αἰσιμον ἡμᾶρ, ἢ εἰμαρμένον ἡμέρα, ἢ ἡμέρα τοῦ θανάτου, Ίλ. Θ. 72, Βάσις παρ' Ἡρόδ. 9. 43, κτλ., αἰσιμὸν ἐστὶ, εἶναι προωρισμένον, πεπωρισμένον, Ίλ. Φ. 291. **II.** σύμφωνος πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ὀρισθῆν, κατάλληλος, ὀρθῶς· αἰσιμα εἰπεῖν, Ὀδ. X. 46· αἰσιμα εἰδῶς, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸ αἰσλα βέλζειν, Β. 231 καὶ 232· αἰσιμη φρένας, ὀρθῶς ἔχουσα τὰς φρένας, καλῶς διατεθειμένη, Ψ. 14· αἰσιμα πίνειν, πίνειν κατὰ τὸ προσήκον μέτρον, Φ. 294.

αἰσιδομαι, μέσ., λαμβάνω τι ὡς καλὸν οἰωνόν, νομίζω τι τυχερόν, Πλούτ. 2. 774C, κτλ.

αἰσιδομήτης, «ὁ αἷσια βουλευων,» Ζωναρ.

αἰσιοποιῶ, καθιστῶ τὸ αἷσιον, Ἰλιωσ.

αἰσιος, ον, καὶ α, ον, Πινδ. N. 9. 43, Εὐρ. Ίων 421: (αἷσα): ποιητ. ἐπιθ., καλὰ προμηνῶν, εὐλοῦνος, εἰς καλὸν καιρὸν ἐρχόμενος, τυχερός, κατάλληλος, ὀδοιπόρος, Ίλ. Ω. 376, πρὸλ. Αἰσχύλ.

'Αν. 104 (λύρ.), Σοφ. Ο. Κ. 34· ἡμέρα, Εὐρ. ἐνὸ' ἄνωτ. αἴσιος ἐν φιλότιτι, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 615.—συχρότατα ἐπὶ σιωπῶν· αἴσις ἔρως, Πίνδ. ἐνὸ' ἄνωτ., Σοφ. Ο. Τ. 52, πρὸλ. ἀετός, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 19, κτλ.: ἴδε ἐν λέξ. ὄδιος.—ἐπίρρ. -ίως, Εὐρ. Ἴων 410.

II. ὁ ἀρμόδιος, ὁ προσήκιον, ὀρθός, δίκαιος, αἴσιος ὀλκή, Λατ. iustum pondus, Νικ. Φ. 93.

αἴσις, ἡ, καύσις, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 37. Αἰσλαπιός = Ἀσκληπιός, Ἐπιγρ. ἐπὶ γαλκοῦ εἰδωλοῦ ἐν Βοωνία εὐρεθέντος, πᾶν ἀρχαίως γράμμασι, Σουλ. Ἐπιγρ. 6737.

αἴσοι, «Θεοὶ ὑπὸ Τυρρητῶν,» Ἰσὺχ. αἴσωνες, «πραγμαί,» Ἰσὺχ.

ἄ-ἔσος, ον, = ἄνιστος, ἀνόμιμος, Πίνδ. Ἰσθμ. 7. 60.

αἴσσω, Ὀμ., Ἡρόδ., παρὰ Πίνδ. καὶ Τραγικοῖς συνηρ. ἄσσω· παρ' ἄλλοις δὲ Ἀττικοῖς συνηρ. ἄττω ἢ ἄττω (ἀνεὺς ὑπογραφ. τοῦ ἰ) ἐν χειρογράφοις τοῦ Πλάτ. κτλ.: παρὰτ. ἦσσον, Ἰλ. Σ. 506, Ἴων. αἴσσεσκον, Ἀπολλ. Ρόδ., Ἄττ. ἦσσον, Αἰσχύλ. Πρ. 676, Εὐρ.: —μέλλ. αἴξω (ὑπ-). Ἰλ. Φ. 126. Ἄττ. ἄξω, Εὐρ., Ἀριστοφ.: —ἀόρ. ἦξα, Ὀμ., (δι-), Ἡρόδ., Ἄττ. ἦξα, Αἰσχύλ. Πρ. 837, Σοφ. Ο. Κ. 890, κτλ.:—μετοχ. ἄξας, Ἰσάι. 47. 21., Ἴων. αἴξασκον, Ἰλ. Ψ. 369:—Μέσ. ἀόρ. αἴξασθαι, Ἰλ. Χ. 195:—Παθ. Ὀμ.: ἀόρ. ἦίχθη, αἴχθη, Ἰλ. (ἴδε κατωτ.). Οἱ τραγ. μεταχειρίζονται τοὺς ἀσυναίρετ. τύπους ἐν λυρικοῖς χοροῖς, Σοφ. Ο. Κ. 1497, Τρ. 843, Εὐρ. Τρω. 156, 1086, Ἰκ. 962· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τριμέτρῳ, ὡς αἰεῖσ' Ὁ πόρσ. Ἐκ. 31, Ἐμψλ. Βάχχ. 147· ἐνῶ ὁ Πιερισ. καὶ ἄλλοι φιλόλογοι διορθοῦσι πάντα τὰ τοιαῦτα χωρία: ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις τὸ ῥῆμα ἀπέλασε τὸ ὑπογραφόμενον ἰ ἴδε διααἴσω.

Εἶναι ποιητικὸν καὶ ἰδιῶς Ἐπικὸν ῥῆμα, σπανίως ἀπαντῶν παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζῶν, ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, μετ-, πρσ-, ὑπ- αἴσω. (Ἐκ √ΑΙΚ πρὸλ. αἴξ, αἰχμή). [ἄ παρ' Ὀμηρῳ, πλὴν ἐν τῷ συνθέτῳ ὑπ᾿αἴξει, Ἰλ. Φ. 126: πρὸλ. Νικ. Θ. 455.] Κινουμαι μετὰ ταχείας καὶ ὀρμητικῆς κινήσεως, βίπτομαι, ὀρμῶ, ἀπαστρέπω ὡς τὸ φῶς, αὐγῇ, Ἰλ. Σ. 212, κτλ., οὕτω, νόος, Ἰλ. Ο. 80· περὶ ὀδοντροῦ νόσοντος πόνου, Εὐρ. Ἰππ. 1352: — ἐνετύθεν ἐπὶ πάσης ὀρμητικῆς κινήσεως, ὡς περὶ τοῦ ὀρμώντος ἢ ἀναπνδῶντος κατὰ τὸ ἐγθρόν, αἴσιν ἐγγει, φασγάνῳ, Ἰπποκ, Λατ. ruere, impetu ferri, Ἰλ. Α. 484., Ἰλ. Ε. 81., Ρ. 460, κτλ., — μετὰ δοτικ. προσώπ., Σ. 506· ἐπὶ τῆς ὀρμητικῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν, Ψ. 868, κτλ., — ὡσαύτως ἦξε .. πέτεσθαι (πρὸλ. βῆ δ' ἰέναι), Φ. 247. — ἐπὶ φαντασμάτων (πνευμάτων) ἀφορητῆ κινουμένων, Ὀδ. Κ. 495· ἐπὶ βελῶν, Ἰλ. Ε. 657· ἐπὶ δένδρῳ, αἰετομαί εἰς ὕψος, Πίνδ. Ν. 8, 69· οὕτω καὶ ἀπαξ κατὰ μέσ. ἀόρ., ἀντιὸν αἰεσθαι, Ἰλ. Χ. 195:— μετὰ συστολοῦ αἰτιατικῆς αἴσσειν ὀρμουμαι, Εὐρ. Φόν. 1394· τὴν .. κέλευθον ἦξας, Αἰσχύλ. Πρ. 837· οὕτω καὶ κατὰ παθ. [ἐγχοσ] ὤσεν .. ἐτώσιον ἀίχθησαι, Ἰλ. Ε. 854· ἐς οὐρανὸν ἀίχθητήν, Ὡ. 97· ἐκ χειρῶν ἠία ἦχθησαν, διέρχον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, διωλισθησαν, Π. 404· ἀμὶ δὲ χαιται ὠμοῖς αἴσσονται, κυμαίνονται περὶ τοὺς ὠμούς αὐτοῦ, Σ. 510· κόμη δι' αἴρας .. ἄσσεται, κυμαίνεται εἰς τὸν ἄερα, Σοφ. Ο. Κ. 1261: — οὕτω καὶ μετὰ τῆς σημασίας φέρομαι, παρασύρομαι: πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων αἴσσω, Εὐρ. Ἰκ. 962.

2) μετέπειτα, στρέφομαι μετὰ πόσου καὶ προθυμίας πρὸς τι, ἐπιδιώκω τι ἐκθύμως, εἰς τι, Εὐρ. Ἴων 328· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμρ., εἶμαι πρόθυμος νὰ πράξω τι, Πλάτ. Σομ. 709Α καὶ συγνάκις παρὰ τοῖς μεταγεν. τῶν πεζῶν.

II. ἐν μεταδατ. σημασ., αἴσαν, ἄσσαν, ἀνακινῶν τὸν ἄερα διὰ βίπιδιου, Εὐρ. Ὀρ. 1429 (ἐνθα ἴδε πόρσ.)· ἀλλὰ τὸ ἦξεν χερα, Σοφ. Αἴ. 40 εὐμᾶζει μᾶλλον πρὸς τὴν φράσιν βαίνειν πόδα, κτλ., ἐνθα ἡ αἴτ. εἶναι τὸ ὄργανον τῆς κινήσεως. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πράγματι μεταδατ. ἀναγκάζω, βιάζω, Χρησμ. Σιδυλλ. 5. 27.

αἴσσι, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ. «αἴσι, ἀφανῶς,» Σουίδ. ἄ-ἔστος, ον, συνηρ. ἄστος, Αἰσχύλ. (ἴδειν, πρὸλ. ἀδής, αἰδηλος) = ποιητ. ἐπίρρ., ἀόρατος, ἀφαντος· καὶ κέ μ' αἴστον ἀπ' αἰθέρος εὐεδαλε πόντου, Ἰλ. Ε. 258· κείνον μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων, Ὀδ. Α. 235· ὦχετ' αἴστος, ἀπυστος, αὐτόθι 242· ὦλετ' ἀκλαυτος, ἄστος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 565· βρωμὶ δ' αἴστον, ὁ αὐτ. Πέρσ. 811· ἐν αἴστοις τελέθων, ὁ αὐτ. Ἄγ. 465· ἀποτρέψειεν αἴστον ὕδριν (προληπτικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε εἶναι αἴστον), ὁ αὐτ. Ἰκ. 881, πρὸλ. Πρ. 910: — μεταγεν. ἐπίρρ. αἴστως, θυμὸν ὄλεσαν—ἀδόξως, ἀσήμως, Μανέθ. 3. 263.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ γινώσκων τι, ἄτας ἐμάς αἴστος, Εὐρ. Τρω. 1313, πρὸλ. 1321. 2) παρὰ Σησιχ. Ἄποσπ. 97 (Κleine) εἶνε ἀμφίβολ. ὡς ἐπίθετον τῆς Ἀθηναῖς, ἴδε Δινδ. εἰς Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 964· Bgk ad Lampr. 1.

αἰστός, ἡ, ὄν, ὁ κεκαυμένος, ὁ τῆ ἀπ' αἴστα ποιῶν τὰ πάντα, Ἐτυμ. Μ. σ. 440, 19, ἐν λέξει Ἠρακλειτος. αἰστοςόνη, «ἡ ἀπόλεια,» Ἐτυμ. Μ.

αἰστώω, συνηρ. αἴστώω: μέλλ.-ώσω, ἀόρ. ἦεττωσα, συνηρ. ἦστω (ἴδ. κατωτέρω): — ποιητ. ῥῆμα, οὐδαμοῦ ἐν Ἰλιάδι, ἐν χρήσει δὲ παρ' Ἡρόδοτῳ, καὶ ἀπαξ παρὰ Πλάτωνι, καθίστημι τινα ἀφανῆ, ἐξαρκνίζω, καταστρέφω, ὡς τὸ ἀφανίζω, ὡς ἐπὶ αἰστώσειαν, Ὀδ. Υ. 79· πῦρ ... αἴστωσεν ὕλαν, Πίνδ. Η. 3. 67· αἰστώσας

γένος τὸ πᾶν, Αἰσχύλ. Πρ. 232· πατρίδ' ἦστωσας δόρει, Σοφ. Αἴ. 515· κηρὸν αἰστώσας πυρὶ, ὁ αὐτ. Ἄποσπ. 481 a. τὰ πρὶν δὲ πελώρια .. αἰστοῖ, Αἰσχύλ. Ἄγ. 151· οὕτως, αἰστώσει μιν, Ἡρόδ. 3. 69· ὄψο ἡμέων ἦστωσας, αὐτόθι 127:—παρ., οἱ δ' αἴτ' αἰστώθησαν ἀολλέες, Ὀδ. Κ. 259· ταῦτα ἐμνηχανάτο .. μὴ τὸ γένος αἰστωθείη, Πλάτ. Πρωτ. 321Α.

ἄ-ἴστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἀγνώστων, ἀμαθῆς, ἀπειρος, μὴ ἔχων συνείδησιν τινος, αἰστωρ ὦν αὐτός, Πλάτ. Νόμ. 845B· τινός, ὡς πρὸς τι πράγμα, Εὐρ. Ἄνθρ. 682.

αἰστωσις, εως, ἡ, ἐξαρκνισις, Σουλ. Ἐπιγρ. 125. 5 (3). αἰστωσθήριος, ον, (αἰστώω) καταστρεπτικός, ἀφανιστικός, Λυκόφρ. 71.

αἰσωτήρ, ἦρος, ὁ, λέξις εὐρισκισμένη ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων τῆς Ἰλιάδος, Ω. 317, ὡς ἐπιθ. τοῦ κοῦρος, ἐρμηνευόμενον ὑπὸ τινος Γραμμ., εὐτυχῆς, πλούσιος (ἐκ τοῦ αἴσιος)· ὑπὸ ἄλλων δὲ ὡς νομιεῖσ, βροσός: — ὁ Heyne καὶ ὁ Spitzii, ἐπιθέμενοι τῷ Ἀριστάρχῳ διορθοῦσι: κούρῳ ἀσμινητήρῳ, ἡγεμονικῶ νεανίᾳ: ἀλλὰ τοῦ χειρογράφου ἡ γραφὴ ὑποστηρίζεται ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ κυρίου ὀνόματος Αἰσούτης ἐν Ἰλιάδι.

αἰσυλο-εργός, ὄν, = αἰσυλα βέλων, κερσόνομος καὶ ἄδικα ἐργαζόμενος, Ποιητ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 28. 18, Μάξιμ. π. καταρχ. 368, ὁ Ἀριστάρχος γράσει τοῦτο ἐν Ἰλ. Ε. 403 ἀντὶ τοῦ ὄρμουροεργός.

αἰσῦλος, ον, ἀπρηπής, κακός, ἀσεθής, ἀντιθέεται τῷ αἰσιμῳς: αἰσυλα βέλων, Ἰλ. Ε. 403· μυθήσασθαι, Υ. 202· σῖδεν, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 164· πρὸλ. Ἄνθ. Π. 7. 624. (ὁ Pott., Et. Forsch. 1. 272, νομίζει ὅτι εἶναι ἀντὶ αἰσῦλος = ἄπιστος).

αἰσυμνάω = ἄρχω, κρατῶ, κυβερνῶ, αἰσυμνά χθονός, Εὐρ. Μήδ. 19· αἰσυμνώντες, Ἐπιγρ. Μεγάρ. 3034· πρὸλ. αἰσυμνήτης, II. αἰσυμνήτεια.

αἰσυμνητεία, ἡ, = αἰρετὴ τυραννίς, μοναρχία κατ' ἐκλογὴν τῶν ὑπάρχον, Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 14, Διογ. Α. 1. 100.

αἰσυμνητήρ, ἦρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., ἴδε ἐν λέξει αἰσμητήρ. αἰσυμνήτης, ον, ὁ διατάττων τοὺς ἀγῶνας, ἡγεμόνος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, κοσμητῶρ, κριτής τῶν ἀγῶνων, ὡς τὸ βραδεδέας, Ὀδ. Θ. 258: — καθόλου, πρόεδρος, διευθυντής, ἔφορος, Θεόφρ. 25. 48.

II. κυβερνήτης, ἀρχων, ἡγεμόνος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἡγεμῶν αἰρετός, (αἰρετός τυράννος), οὐχὶ ἀναγκαιῶς ἰσθός, Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 8 καὶ 9., 4. 10, 2., ἀρχόντες τινες οὕτω καλούμενοι παρὰ Μεγαρεῶσι, συναρχαί προσβουλεύσαντο ποτὶ τε τοὺς αἰσιμνάτας τὰν βουλήν καὶ τὸν δᾶμον, Ἐπιγρ. Μεγάρ. 3016, καί, χορήματα δαμεύειν τοὺς αἰσιμνάτας, αὐτόθι, 3045, 5. (σημειώσαι τὴν διὰ τοῦ ἰ γραφὴν) ἴδε ὑπὸλ. Σοφ. Ο. Τ., Λεξ. Ἀρχαίλ. 2) ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ dictator, Διον. Ἄλ. 5. 73:—θηλ. αἰσυμνήτης, εδος, Σουίδ. (Κατὰ τὸ Μ. Ἐτυμ. ἐκ τοῦ αἴσης μνησασθαι, καὶ ὁ Κούρτιος ἐγκρίνει τὴν παραγωγὴν ταύτην).

αἰσούφωρος, «θεῖλος, ψευδής, ἀπατεῶν,» Ἰσὺχ.

αἰσχεοκερδής, ἔς, = αἰσχροκερδής, Μανέθ. 4. 314· αἰσχεόμυθος, ον καὶ αἰσχεόφημος, ον = ὀμιλῶν ἄσημα καὶ αἰσχερά, αὐτόθι 57. 592.

αἰσχίμων, ον, ἴδε αἰσχερήμων.

αἰσχίων, αἰσχιστος, συνηρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ αἰσχροῦ, ὁ ἴδε. αἰσχός, εος, τό, αἰσχύνη, ἀτιμία, Ὀμ. (ὁ ὀπίσθι πολλοῖσι ἔχει τὴν λέξ. κατὰ πληθυντ., ὡς ἐν Ἰλ. Γ. 242), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 211., Σόλων 3, Αἰσχύλ. Ἰκ. 1008, κτλ. 2) κατὰ πληθυντ., αἰσχερά, ἀτιμα ἔργα, Ὀδ. Α. 229.

II. δυσμορφία, ἀσχημία, εἶπε τοῦ πνευματος, εἶπε τοῦ σωματος, Πλάτ. Συμπ. 201Α, Ξεν. Κύρ. 2. 2 29, κτλ., αἰσχος περὶ τὴν κἀτηξιν, Ἰππ. Ἀρβρ. 790· αἰσχος ὀνέματος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 13.

αἰσχόω, κατακρίνεται ὑπὸ Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 26, ὡς ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ τοῦ αἰσχύνω: ἀναρείει δὲ ἦσχοον ἐκ τῶν «Εὐλάτων» τοῦ Εὐπόλιδος, πρὸλ. Kaibel Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 336.

αἰσχρο-ανδράποδα, αἰσχερά ἀνδράποδα, Γλωσσ.

αἰσχερέμυθος, ον, ὁ αἰσχερὰ λαλῶν, Μανέθ. 4. 57.

αἰσχερόφημος, ον, ὁ αἰσχερὰν ἔχων φήμην, Μανέθ. 4. 57.

αἰσχερήμων, ον, γεν. ονος, (αἰσχερός) = ἀκόλαστος, ἀναίσχυντος, φαῦλος, Ἄνθ. Πλαν. 1. 15*, ἐνθα ἄλλη γραφ. αἰσχήμων· (ὡς ἐν νεωτέρῳ Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1046 ἐκδ. Erf.) ὁ Πόρσ. ἐν Φων. 1622 ἀναγνωσκεί αἰσχήμων.

αἰσχρο-έσιος, ον, ὁ αἰσχερῶς, κακοθῶς ζῶν, Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 189.

αἰσχρο-γελῶς, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ αἰσχερῶς γελοῖος, Μανέθ. 4. 283.

αἰσχρο-διδάκτης, ον, ὁ διδάσκων αἰσχερὰ πράγματα, Μανέθ. 4. 307.

αἰσχρο-επέω, (ἔπος) μεταχειρίζομαι αἰσχερὰν γλῶσσαν, Ἐπιππ. ἐν «Φιλόφρ.» 3.

αἰσχρο-εργέω (* ἔργω), ἴδε ἐν λ. αἰσχροεργέω.

αἰσχροερέεια, ἡ, αἰσχερά, ἀνομος ἐπιθυμία κέρδους, φαῦλὴ πλεονεξία, Σοφ. Ἄντ. 1056., Λυσ. 121. 43, Πλάτ. Νόμ. 754E, κτλ., ἀλλ' ὁ ἀνάλογος τύπος εἶναι αἰσχροκερδία, ὡς παρὰ Διελί. Ἀδελφ. 13.

αἰσχροκερδέω, εἶμαι αἰσχροκερδής, Ὑπερείδ. παρὰ Πόλδ. 3. 113.

αἰσχροκερδής, ἔς, αἰσχερῶς ὀρεγόμενος κέρδους, τὸ τοῦ Πλαύ-

του, Turpi-lucri cupidus, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1. 187, ἀκολούθως παρ' Εὐρ. Ἀνθρ. 451, Πλάτ. Πολ. 408C, κτλ. ἴδε Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4.1, 43.—Ἐπίρρ. -δῶς, Ἐπιστ. Πέτρ. Α', ε', 2.

αἰσχροκερδία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **αἰσχροκερδεα**.

αἰσχρολόγιον = **αἰσχροπέτω**, Πλάτ. Πολ. 395E., Bryson Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 13.

αἰσχρολογία, ἡ, **αἰσχρά** καὶ φαύλη ὁμιλία, Ξεν. Λακ. 5. 6: ὕβρις, λοιδορία, Πολύβ. 8. 13. 8.

αἰσχρο-λόγος, ον, ὁ **αἰσχρά** λέγων, καὶ ἐπίρρ. -γωγος, Πολυδ. 6. 123., 8. 30. 81.

αἰσχρο-λοιχός, ον, ὁ **αἰσχρά** λείπων, γλωττοδεψῶν, ἀσελγαίνων διὰ τῆς γλώσσης, Εὐστ. Ἰλ. 1. 518.

αἰσchrό-μητις, ιος, ὁ, ἡ, ἔχων ἢ σχηματίζων **αἰσchrά**, φαύλα σχέδια, Δίσχυλ. Ἀγ. 222.

αἰσχρο-μυθῆς = **αἰσχροπέτω**, ἐπὶ ἀλλογνοῦσας, ἦτοι παραφρονούσας γυναικός, Ἰππ. Ἐπίδ. 3. 1109.

αἰσχροπάθεια, ἡ, τὸ **αἰσchrά** πάσχειν, Θεοφιλ. 3. 475, **αἰσchrά** πάθη, Νεῖλ. ἐπ. 167.

αἰσχροπαθής, ἐς, ὑποκείμενος εἰς **αἰσchrά**ν καὶ κακοήθη μεταχειρίσιν, Φίλων, 2. 268.

αἰσχρο-ποιέω, = ἐνεργῶ **αἰσchrῶς**, κακοήτως, Ἀθην. 342C. **II**. μεταβ., ἀτιμάζω, καταισχύνω τινά, τὰς τέχνας, Ἰπ. 2. 41.

αἰσχροποιεῖα, ἡ, κατ' εὐφημισμὸν ἡ ἀσέλγεια, ἡ τοῦ **αἰσchrοῦ** πρᾶξις, Λατ. fellatio, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 295.

αἰσχρο-ποιός, ον, **αἰσchrά** πράττων, Εὐρ. Μῆδ. 1346· κατ' εὐφημισμ. Λατ. fellator, Μάχων παρ' Ἀθην. 582D.

αἰσχρο-πράγιω, = **αἰσχροποιέω**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 8, Κύριλλ.

αἰσχροπραγία, ἡ, = **αἰσχροποιεῖα**, Νεῖλος.

αἰσχροπραγμοσύνη, ἡ, = τῷ προηγ. Φωτ. Βιβλ. 22. 36.

αἰσχροπράγος, ον, ὁ **αἰσchrά** πράττων, Νεῖλ. ἐπ. σ. 43.

αἰσχρο-πρεπής, ἐς, = ἔχων δυσειδές τὸ ἐξωτερικόν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰππ. 74, **αἰσchrόλογος**, Σουῖδ. ἐν λέξ. Ἀρχιλόχος· ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκ. εἶναι **αἰσchrοπέτης**.

αἰσχρο-πρόσωπος, ον, = ἔχων δυσειδές πρόσωπον, Σουῖδ. ἐν λ. Φιλοκλήξ.

αἰσχρορρημονέω, = **αἰσχροπέτω**, Ἀδελ. παρὰ Στοβ. 291. 13.

αἰσχρορρημοσύνη, ἡ, = **αἰσχρολογία**, Δημ. Ἐπιστ. 1489. 8.

αἰσχρο-ρήμων, ον, = **αἰσchrολόγος**, καὶ ἐπίρρ. -μόνων, Πολυδ. 8. 81.

αἰσchrός, ἄ, ὄν, καὶ ὅς, ὄν, Ἀνθ. Πλαν. 151: (**αἰσchrός**). Παρ' Ὀμηρ. ὁ **αἰσchrύν** προξενῶν, ἐπονείδιστος, νεῖκεσεν... **αἰσchrός** ἐπέεσσιν, Ἰλ. Ζ. 325· οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ., **αἰσchrῶς** ἐνέντισπε, Ψ. 473. **II** = τῷ Λατ. turpis, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ καλός:

1) περὶ τῆς ἔξω. ὄψεως, δυσειδής, δύσμορφος, περὶ τοῦ Θεορίτου, Ἰλ. Β. 216, πρὸλ. Ἰμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 197. Ἡρόδ. 1. 196, κτλ., ἀνάπηρος, Ἰππ. Αἰγ. 790· **αἰσchrῶς** χωλός, ἔχων λίαν ἕσχημον χωλιότητα, αὐτοῖσι 829, ἀλλὰ καινός: 2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἀπρεπής, κακοήθης, φαύλος, ἀτιμος, Ἡρόδ. 3. 155, Δίσχυλ. Ὀ. 685, κτλ., **αἰσchrός** γὰρ **αἰσchrά** πράγματι· ἐκδιδάσκονται, Σοφ. Ἠλ. 621· **αἰσchrόν** [ἔστι] μετ' ἀπαρ. Ἰλ. Β. 298, Σοφ. Αἴ. 493, 1159, Πλάτ., κτλ. ἐν **αἰσchrῶ** θέσθαι τι, Εὐρ. Ἐκ. 806· ἐπ' **αἰσchrός**, ἐπὶ τῇ βάσει **αἰσchrῶν**, φαύλων πράξεων, Σοφ. Ἀποσπ. 196, Εὐρ. Ἰππ. 511:—τὸ **αἰσchrόν** ὡς οὐσιαστ., ἡ ἀτιμία, τὸ ὄνειδος, Σοφ. Φ. 476· τὸ ἐμὸν **αἰσchrόν** = τὸ ἐμὸν ὄνειδος, Ἀνδοκ. 21. 1. Οἱ Σωκρατικοὶ καὶ Στωϊκοὶ ὀμίλων περὶ καλοῦ καὶ **αἰσchrοῦ**, Λατ. honestum et turpe, ἀρετῆ καὶ κακία, πρὸλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 9. 1.—Ἐπίρρ., ἐπονείδιστος, ἀτιμῶν, Τραγ., Πλάτ., κτλ.: ὑπερβ. **αἰσchrεῖστα**, Δίσχυλ. Πρ. 959, Σοφ. Ὀ. Τ. 367. 3) ἀπρεπής, ἀκατάλληλος, **αἰσchrός** ὁ καιρός, Δημ. 287. 25· **αἰσchrός** πρὸς τι, ἀνεπιτήδειος, Ξεν. Ἀπομ. 3. 8, 7. **III**. ἀντὶ τῶν ὁμαλῶν συγγκρ. καὶ ὑπερβ.: **αἰσchrότερος**, -ότατος, οἱ τύποι **αἰσchrῶν**, **αἰσchrιστος** (σχηματιζόμενοι ἐκ ρίζης **αἰσchrο-**) εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὀμ., Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἄετ.

αἰσchrότης, ητος, ἡ, ἄσχημα, δυσμορφία, Λατ. turpitude, Πλάτ. Γοργ. 525A. **II** ἀσχημοσύνη, ἀσέλγεια, κατ' εὐφημισμὸν, Λατιν. fellatio, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1308.—Παρὰ Τζέττ. **αἰσchrοσύνη**, ἡ.

αἰσchrουργέω, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **αἰσchrοεργέω**, πράττω **αἰσchrά** ἔργα, Λατ. masturbare, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3, 206.—Παθ. τὰ **αἰσchrουργούμενα**, Διογ. Λ. προοίμ. 5.

αἰσchrούργημα, τό, = τῷ ἐπομ. Ἐπίρρ. τὸμ. Α', σ. 86.

αἰσchrουργία, ἡ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **αἰσchrοεργείω**, ἀναίσchrυντος διαγωγή, Εὐρ. Βάκχ. 1066· πληθ. Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 8. 14, 12.

II ἀκολασία, τὸ πράττειν τὰ **αἰσchrά**, Δίσχιν. 41. 13.

αἰσchrουργός, ον, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **αἰσchrοεργός**, ἀναίσchrυντος ζῶν, **αἰσchrά** πράττων, Γαλην. 9. 274.

Αἰσchrύλειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Δίσχυλον ἢ ὁμοίος τῷ Δίσχυλῳ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Τ. 87.

αἰσchrύνῃ [ῶ], ἡ, (**αἰσchrός**) = ἀτιμία γενομένη πρὸς τινα, ὄνειδος, ἐς **αἰσchrύνῃ**ν φέρει, φέρει εἰς ἀτιμίαν, Ἡρόδ. 1. 10· πρὸλ. 3. 133·

οὕτω, **αἰσchrύνῃ**ν φέρει, ἔχει, προξενεῖ, ἔχει ἀτιμίαν, Σοφ. Τρ. 66, Εὐρ. Ἀνθρ. 244, κτλ.: **αἰσchr.** περιστάται με, συμβαίνει μοι, Δημ. 30. 24., 254. 2· **αἰσchrύνῃ** πίπτειν, Σοφ. Τρ. 597· περιπίπτειν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 9· **αἰσchrύνῃ**ν περιπίπτειν τινί, Πλάτ. Ἀπολ. 35A· **αἰσchr.** προσβάλλειν τινί, ὁ αὐτ. Νόμ. 878C· ἐν **αἰσchr.** ποιεῖν τινα, Δημ. 272, 18:—ἐπὶ προσώπου **αἰσchrύνῃ**ν πάτρω, Δίσχυλ. Πέτρ. 774· **αἰσchr.** τινός, ἀτιμία, δυσφημία, ἐκ τινος, Δημ. 17. 6. 2) **αἰσchr.** γυναικῶν, δυσφημία, ἀτιμία τῶν γυναικῶν, Λατ. stupratio, Ἰσοκρ. 64D. 287B· ὡσαύτως γράφεσθαι τινα γένους **αἰσchrύνῃ**, ἐπὶ ἀτιμία, ἢ κατὰ τοῦ γένους του διέπραξε, Πλάτ. Νόμ. 919E. **II**, **αἰσchrύνῃ** ἐνεκα κακῆς πράξεως, Λατ. pudor, προσωποποιήσασθαι ἐν Δίσχυλ. Θηθ. 409· **αἰσchrύνῃ**ν οὐ νομίσασα θεόν, Ἀνθ. Π. 7. 450. 2) καθόλου, ὡς τὸ αἰδῶς, ἐντροπή, αἰσθημα αἰδοῦς, φιλοτιμία, πᾶσαν **αἰσchr.** ἀφείλε, Σοφ. Φ. 120· ἡ γὰρ **αἰσchrύνῃ** πάρος τοῦ ὄν... νομίζεται, Εὐρ. Ἡρακλ. 200· οἱ **αἰσchrύνῃ**ς ἔχειν, ἐντρέπομαι, ὁ αὐτ. I. Τ. 683· ὡσαύτως **αἰσchrύνῃ**ν ἔχειν τινός, αἰσθανομαι αἰδῶ διὰ τι, Σοφ. Ἠλ. 616· ἢ **αἰσchrύνῃ**ν τινός ἔχει με, αὐτοῖσι 20· **αἰσchr.** ἐπὶ τινι, Πλάτ. Συμπ. 178D· ὑπὲρ τινός, Δημ. 43. 6· συνάπτεται μετὰ τοῦ θεός, Σοφ. Αἴ. 1079· μετὰ τοῦ ἔλεος καὶ αἰδῶς, Ἀντιφ. 114. 22:—σπάνιον κατὰ πληθυντ., πηθῶσσαν **αἰσchrύναισιν**, Σοφ. Ἀποσπ. 588· ἐν **αἰσchrύναις** ἔχω, θεωρῶ ὡς πράγμα ἄξιον **αἰσchrύνῃ**, Εὐρ. Ἰκ. 164.

III, παρὰ μεταγενεστέροις, ὡς Ὀριγ. Φιλοκ. κεφ. 2, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 364, = **αἰδοῦν**, πρὸλ. τὴν τοῦ σώματος **αἰσchrύνῃ**ν, Ἀλκιμάχ. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3.

αἰσchrυνομένη, ἡ, εἶδος βροτάνης, ἥς τὰ φύλλα συστέλλονται ὅταν τὰ ἐγγίση τις, Πλίν. 24. 17.

αἰσchrυνομένος, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **αἰσchrύνω**, μετ' **αἰσchrύνῃ**, Διον. Ἀλ. 7. 50.

αἰσchrυντέον, ἴσηματ. ἐπιθ. τοῦ **αἰσchrύνομαι**, πρέπει τις νὰ **αἰσchrύνηται**, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 40.

αἰσchrυνηλία, ἡ, **αἰδομοσύνη**, Πλούτ. 2. 66C.

αἰσchrυνηλός, ἡ, ὄν, αἰδῶμων, κόσμιος, Πλάτ. Χαρμ. 160E, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 9. 3· τὸ **αἰσchr.**, ἡ αἰδομοσύνη, Πλάτ. Χαρμ. 158C.—Ἐπίρρ. -λῶς, ὁ αὐτ. Νόμ. 665E. **II**, ἐπὶ πραγματίων, προξενῶν **αἰσchrύνῃ**, **αἰσchrύνῃ**ς ἄξιος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 21.

αἰσchrυνήρ, ἦρος, ὁ, ὁ καταισχύνων, ἐπὶ τοῦ Ἀγίθου, Δίσχυλ. Χο. 990· οὕτω καὶ **καταισchrυνήρ**, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1363· ἄλλως τὸ **αἰσchrυνήρ** ἀπαντᾷ μόνον ἐν μεταγενεστέροις τινὶ ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 8664.

αἰσchrυνήρια, τὰ, τὰ προξενούonta **αἰσchrύνῃ**, «**αἰσchrυνήρια** μὴ γένωνται τὰ νικητήρια,» Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τομ. 4, σ. 504.

αἰσchrυνητός, = **αἰσchrυνηλός** ἐν τῷ συγγκρ., πρὸλ. Πλάτ. Γοργ. 487B (ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τοῦ τίς εἶναι ὁ Ἀττικώτερος τύπος Πίερσ. εἰς Μοῦρην, σ. 27).

αἰσchrυνητικός, ἡ, ὄν, = **αἰσchrυνηλός**, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 12.

αἰσchrυντός, ἡ, ὄν, = πλήρης αἰδοῦς, Ψευδο-Φωκυλ. 176, ἔνθα ὁ Βγκ ἔχει **αἰσchrυνητοῖς**.

αἰσchrύνω, [ῶ] Ἰων. παρατ. **αἰσchrύνεσκε** (κατ-), Κόιντ. Σμ. 14. 531:—μέλλ. ὑνῶ, Εὐρ. Ἰππ. 719, Ἰων. -υνέω, Ἡρόδ. 1. 53: ἀορ. ἡσchrύνα, Ἰλ., Ἄετ.: πρμ. ἡσchrύνα, Διον. Κ. 58, 16, ἡσchrύνα, Δράκ. 12:—Παθ. μέλλ. **αἰσchrυνοῦμαι**, Δίσχυλ. Ἀγ. 856· Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 21· Πλάτ., σπαν. **αἰσchrυνόησομαι**, ἴδε ἐν τέλει: ἀορ. ἡσchrύθη, Ἡρόδ. καὶ Ἄετ., ποιητ. ἀπαρέμφ. **αἰσchrυνόημεν**, Πινδ. Ν. 9. 64: πρμ. ἡσchrύμαι (ἴδε κατωτέρω. Β. 1.):—πρὸλ. ἀπ-, ἐπι-αἰσchrύνεται, κατ-αἰσchrύνω. Πιῶ δυσειδή, ἄσχημον, βλάπτω, παραμορφῶν, πρόσωπον, κόμη, Ἰλ. Σ. 24. 27· **αἰσchr.** τὸν ἵππον, καθιστῶ δυσειδή, Ξεν. Ἰπ. 1. 12. 2) ὡς ἐπὶ τῷ πλείστον ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, καταισχύνω, ἀτιμάζω, ἀμαυρῶ, μηδὲ γένος πατέρων **αἰσchrύνειν**, Ἰλ. Ζ. 209, πρὸλ. Ψ. 271· τὴν Σπάρτην, Ἡρόδ. 9. 53· συγγκρ. παρ' Ἄετ., ὡς, **αἰσchr.** ξενίαν τράπελαν, Δίσχυλ. Ἀγ. 401· τοὺς πρὸς αἵματος, Σοφ. Αἴ. 1305· τοὺς πατέρας, Πλάτ. Μενέξ. 246D. 3) ἰδιὰ ἀτιμάζω γυναικα, Εὐρ. Ἠλ. 44, κτλ., **αἰσchr.** εὐνήν, Δίσχυλ. Ἀγ. 1626·—περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἄντ. 528 χωρίου, ἴδε ἐν λέξ. αἰματώεις. 3) ἀτιμάζω, καταφρονῶ, ἐπιγυρία, Πινδ. Π. 3. 38.

B. Παθ. ἀτιμάζομαι, Λατ. contumelia affici, νέκυς ἡσchrυμένος, περὶ τοῦ Πατρόκλου, Ἰλ. Σ. 180· εἰς τὸ σῶμα **αἰσchr.**, Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 17. **II** ἐντρέπομαι, αἰσθανομαι **αἰσchrύνῃ**, ἄπολ., Ὀδ. Η. 305., Σ. 12, Ἡρόδ. 1. 10, Εὐρ. Ἰππ. 1291. 2) κοινότερον, ἐντρέπομαι διὰ τὸ πρᾶγμα, μετ' αἰτίας, πρᾶγματός, **αἰσchrυνομένοι** φάτιν ἀνδρῶν, Ὀδ. Φ. 323· τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν **αἰσchr.**, Σοφ. Ὀ. Τ. 1079· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πρᾶγματός, Ἀριστοφ. Νεφ. 992, Λυσ. 97, 12, κτλ. καὶ μετὰ προθέσ. **αἰσchr.** ἐπὶ τινι, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 8· ἐν τινι, Θουκ. 2. 43· ὑπὲρ τινός, Λυσ. 142, 24, Δημ., κτλ. 3) μετὰ μετοχ., ἐντρέπομαι ὁμοίως πρᾶττω τι (τὸ ὅποιον ἐν τούτοις πρᾶττω), Δίσχυλ. Πρ. 642, Σοφ. Ἄντ. 540, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 21, Πλάτ., κτλ., ἀλλὰ γ) μετ' ἀπαρ., ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι (καὶ ἐπομένως δὲν τὸ πράττω), Ἡρόδ. 1. 82, Δίσχυλ. Ἀγ. 856, Χο. 917, Πλάτ. Πολ. 414E, Φαῖδρ. 257D, κτλ., ἂν καὶ ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν πρέπει ἀπολύτως νὰ ἐφαρ-

μοσθή; ἴδε Ἄπολ. 22B. δ) ἐπομένως ἀναφορ. προτάσεως; αἰσχύνεσθαι εἰ ἢ ἦν ... = ἐντρέπομαι ὅτι ..., Σοφ. Ἠλ. 254. Ἄνδοκ. 34. 31., Πλάτ., κτλ., αἰσχ. μὴ ..., Πλάτ. Θεαίτ. 183E.

3) μετ' αἰτιατ. προσώπου, αἰσχύνωμαι ἐντροπήν ἐνώπιόν τινος, Εὐρ. Ἴων, 933, 1074, Φερεκρ. ἐν «Ἀντολόγοις» 1. 6, Πλάτ. Συμπ. 216B· τόν γε μηδὲν εἰδὸτ' αἰσχυνθήσεται, Φιλῆμ. Ἀδελφ. 51D· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. Εὐρ. Ἐλ. 415· ἡσχύνθημεν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους προσδοῦναι αὐτόν, Σεν. Ἄν. 2. 3. 22· — ὡσαύτως αἰσχ. πρὸς τινα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 1. 6) εἰδόμενος, Αἰσχίν. 25. 36.

αισχύνωμα, ατος, τό, = αἰδοῖον, Ἐβδ.

Λισσωπο-ποίητος, ον, πεποιημένος ὑπὸ τοῦ Λισώπου, Κοϊντλ. Inst. 5. 11.

αἴτας, [τ], ὁ, Δωρ. λέξις ἐπὶ φιλομένου νεανίου, ὁ ἐρώμενος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἰσπνήλας ἢ εἰσπνήλος, (ὁ ἐραστής, ὁ ἐρῶν), Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 576, Θεόκρ. 12. 14 (ἔθθα ὁ σχολιαστής λέγει ὅτι εἶναι Θεσσαλικὴ λέξις), 23, 63, ὅπου ὁ Ahrens διορθοῖ, «στέρχεται δ' οἱ μισούντες,» ἀντὶ τοῦ «στέρχεται δ' ὕμεις αἴτας» ὡσαύτως καθόλου, ἐραστής, Χρύσας δ' αἴτας, Ἀνθ. Π. 15. 26· — ὁηλ. αἴτις (-ίος), εὐρηται παρ' Ἀλκμᾶν 125. Πρὸλ. Μυλλέρου Δωρ. 4. 4, 6. (Παράγεται ἢ ἐκ τοῦ αἴω καὶ σημαίνει ὁ ἀκούων, δίδων ἀκρόασιν εἰς τινα, ἢ ἐκ τοῦ αἴω ἢ ἀημι· πρὸλ. εἰσπνήλας).

αἴτε, Δωρ. ἀντὶ εἴτε.

αἰτέω, πρὸλ. αἰτήμι: Ἴων., παρατ. αἰτεον, Ἡρόδ.: μέλλ. αἰτήσω: ἀορ. ἤτησα: πρκμ. ἤτηκα, Ἀριστειδ., πρκμ. παθητ. ἤτημαι, κτλ. 1) ἐπαίτω, ἀπαίτω, ἀπόλ. ἐν Ὁδ. Σ. 49, Αἰσχύλ. Ἰκ. 340. 2) μάλιστα μετ' αἰτ. πράγματος, ζητῶ τι, ποθῶ, ἀπαίτω, Ἰλ. Ε. 358, Ὁδ. Ρ. 365. Ἀττ., ὁδὸν αἰτ., παρακλιῶ ν' ἀπέλθω (ὁηλ. αἰτῶ ἀδειαν νὰ ...), Ὁδ. Κ. 17· αἰτ. τινὶ τι, ζητῶ τι διὰ τινα, Ὑ. 74, Ἡρόδ. 5. 17· — μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ πρκμ., ζητῶ τι παρὰ τινος, Ἰ. Χ. 295, Ὁδ. Β. 387, Ἡρόδ. 3. 1, καὶ ἄλλ., καὶ συγχ. παρ' Ἀττ. δίκας αἰτ. τινὰ φόνου, ἀπαίτω παρὰ τινος ἰκανοποίησιν διὰ φόνον, Ἡρόδ. 8. 114. Ὡσαύτως αἰτ. τὴν πρὸς τινος, Θεογν. 556· παρὰ τινος, Σεν. Ἄν. 1. 3, 16. 3) μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ ἀπαρ. ζητῶ τινα νὰ κάμῃ τι, Ὁδ. Γ. 173, Σοφ. Ο.Κ. 13349, Ἄντ. 65, κτλ. ὡσαύτως αἰτ. παρὰ τινος δοῦναι, Πλάτ. Ἐρμῆ. 398E. 4) ἐν τῇ λογικῇ, λαμβάνω τι ὡς δεδομένον, Ἀριστ. Ἄν. Πρ. 1, 24. 2. Τοπ. 8. 13, 2, κτλ.

II. Μέστ. ζητῶ τι δι' ἑμαυτόν, πρὸς ἴδιαν μου χρῆσιν ἢ σκοπὸν, ἀπαίτω, Αἰσχύλ. Χο. 480· συγνάκις εἶναι σχεδόν = τῷ ἐνεργ. καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς συντάξεως, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1. 90., 9. 34, Αἰσχύλ. Πρ. 822, κτλ. αἰτεῖσθαι τινα ἔπως ..., Ἀντιφῶν 112. 41· συγχ. ἀπολύτ. κατὰ μετοχὴν, αἰτουμένω μοι δόξ, Αἰσχύλ. Χο. 480. πρὸλ. 2, Θέβ. 260, Σοφ. Φ. 63· αἰτουμένην που τεύχεται, ὁ αὐτ. Ἄντ. 778· αἰτησάμενος ἐχρήσατο, Ἀνθ. 154, 24· οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπὰδ' αἰτουμένος, Μένανδ. ἐν «Ἵμνίοις» 5· αἰτεῖσθαι ὑπὲρ τινος, ζητῶ διὰ τινα, Ἀνθ. 141, 35.

III. παθ. ἐπὶ προσώπων, αἰτεῖσθαι ὑπὸ ἄλλου, αἰτηθεῖς τι, Ἡρόδ. 8. 111, Θουκ. 2. 97· αἰτεῦμαι, Θεόκρ. 14. 63· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., αἰτέομαι χρυσεῖαν καλέσαι μοῖσαν, παρακλιῶμαι νὰ ... κτλ., Πινδ. Ι. 8 (7), 10. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ζητούμαι, τὸ αἰτεόμενον, Ἡρόδ. 8. 112· ἴπποι ἤτρημένοι, δεδανεισμένοι, Ἀνθ. 169, 17.

αἰτήμα, ατος, τό, παράκλησις, ἀπαίτησις, Πλάτ. Πολ. 566B, καὶ ἐν τῇ Κ. Δ. II. ἐν τῇ λογικῇ ὅτι, λαμβάνεται ὡς δεδομένον, Ἀριστ. Ἄν. Ὑστ. 1. 10, 7.

αἰτηματικός, ἢ, ὄν, διατεθειμένος νὰ αἰτήσῃ, Ἀρτεμίδ. 4. 2. αἰτηματώδης, ες, (εἰδός) = ὁμοιος αἰτήματι, Πλουτ. 2. 694F. αἰτήμι, Αἰολ. ἀντὶ αἰτέω, Πινδ. Ἀποσπ. 127.

αἰτήσασθαι, = αἰτήσασθαι, Ἐπιγρ. Κνωστῶν ἐν Δῆλφ, Bul. de cor. Hell. IV, σ. 353.

αἰτήσιος, «ὁ αἰτῶν,» Ζωναρ.

αἰτήσις, εως, ἢ, παράκλησις, ἀπαίτησις, Ἡρόδ. 7. 32. Ἀντιφῶν 129, 40. II. ἐν τῇ λογικῇ αἰτήμα, ληΐς τινος ὡς δεδομένου, τῆς ἀποκρίσεως, Ἀριστ. Ἐρμ. 11. 3.

αἰτητέον, βήματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ αἰτῇ, Σεν. Ἰππαρχ. 5. 11. αἰτητής, οὔ, ὁ αἰτῶν, ἀπαιτητής, Δίων Κ. Ἐκλογ. σ. 67. 39. Reim.

αἰτητικός, ἢ, ὄν, ἀγαπῶν νὰ αἰτῇ, τινός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1. 16. — Ἐπιγρ. αἰτητικός ἔχειν πρὸς τινα, Διογ. Λ. 6. 31.

αἰτητός, ὄν, βήματ. ἐπιθ. ὄν, ζητεῖ τις, ἀρχὴν ὁμηροῦν οὐκ αἰτητόν, ὠρεῖαν δόδεξαι, μὴ αἰτηθεῖσαν, Σοφ. Ο. Τ. 384.

αἰτία, ἢ, (αἰτέω) = κατηγορία, ψόγος, μομφή, Λατ. crimen, ἐπιμ. τὸ σφάλμα, ἢ ἐνοχία, ἢ περιεχομένη ἐν τοιαύτῃ κατηγορίᾳ, πρῶτον παρὰ Πινδ. Ο. 1. 55, καὶ Ἡρόδ. (ἀλλ' ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται, αἴτιος, ἀνάιτος, καὶ αἰτιάομαι ἐπὶ τοιαύτης ἐνοχίας); — Φράσεις: αἰτίαν ἔχειν, Λατ. crimen habere, κατηγοροῦμαι, τινός, περὶ τινος πράγματος, Ἡρόδ. 5. 70, Αἰσχύλ. Εὐμ. 579· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ. Ἀριστοτ. Σφήκ. 506., ἐπομένου τοῦ ὡς ..., Πλάτ. Ἀπολ. 38C., μετὰ μετοχῆς, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 249E· ὑπὸ τινος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 99, Πλάτ. Πολ. 565B· — ἀντιστρέφως, αἴτια ἔχει με, Ἡρόδ. 5. 70, 71· ὡσαύτως αἰτίαν ἔχειν τινός, ἐκ μέρους προσώπου τινός, Σοφ. Ἄντ.

1312· αἰτ. φεύγειν τινός, ὁ αὐτ. 1404· ἐν αἰτία εἶναι ἢ γίνεσθαι, Ἰππ. Ἀρρ. 830, Σεν. Κύρ. 5. 3, 18· αἰτίαν ὑπέχειν, εὐρισκομαι, διατελῶ ὑπὸ κατηγορίαν, Πλάτ. Ἀπολ. 33B, Σεν. Κύρ. 6. 3, 16· ὑπομένειν, Αἰσχίν. 73. 24· φέρεσθαι, Θουκ. 2. 60· λαθεῖν ἀπὸ τινος, αὐτοῦ 18· οὕτως: αἰτίαις ἐνέγερσθαι, Πλάτ. Κρίτων 52A· αἰτίας περιπίπτειν, Ἀνθ. 108. 21· εἰς αἰτίαν ἐμπίπτειν, Πλάτ. Θεαίτ. 150A· αἰτίας τυγχάνειν, Δημ. 1467, 17· ἐκτός αἰτίας κυρεῖν, Αἰσχύλ. Πρ. 330· — ἀντιτιθένται τούτοις, ἐν αἰτία ἔχειν, θεωρῶ τινα ἔνοχον, κατηγορῶ, Ἡρόδ. 5. 106· δι' αἰτίας ἔχειν, Θουκ. 1. 35, κτλ.· ἐν αἰτία βάλλειν, Σοφ. Ο. Τ. 655· τῇ αἰτίαν ἐπιφέρειν τινὶ, ἀποδίδω τὸ σφάλμα εἰς τινα, Ἡρόδ. 1. 26· αἰτίαν νέμειν τινὶ, Σοφ. Αἴ. 28· ἐπάγειν, Δημ. 320. 9· προσβάλλειν τινὶ, Ἀντιφῶν 121. 32· ἀνατιθέναι, προστιθέναι, κτλ. Ἀττ., ἀπολύειν τινὰ τῆς αἰτίας, ἀθωῶ, Ρήτορ. —

2) ἐπὶ καλῆς σημασίας: εἰ.. εὐ πράξειμεν, αἰτία θεοῦ, ἀρτίζεται εἰς τὸν θεόν, «αὐτῷ ἢ δόξαι», Αἰσχύλ. Θέβ. 4· δι' ὅντινα αἰτίαν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι βελτίους γεγενῆσθαι, ἔχουσι τὴν ὑπόληψιν ὅτι, φημίζονται ὅτι ἔχουσι γείνη καλλίτεροι, Πλάτ. Γοργ. 503B, πρὸλ. Ἀλλ. Ι. 119A· ὦν... περὶ αἰτίαν ἔχειν διαφέρειν, εἰς τὰ ὅποια ἔχεις τὴν φήμην δι' ὑπέρχεις, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 169A· οἱ. ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν, οἵτινες ἔχουσι τοῦτο τὸ χαρακτηριστικόν, ὁ αὐτ. Πολ. 435E, πρὸλ. Νόμ. ἐν ἀρχ., Ἀριστ. Μεταρ. 1. 3. 17· — πρὸλ. αἰτιάομαι, κατηγοροῦμαι. 3) μέμφει, νουθετῆμα, παραινέσεις, μὴ ἐπ' ἔχθρα τὸ πλεόν ἢ αἰτία, Θουκ. 1. 69.

II. παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς φιλοσοφ. συγγραφεῦσιν, αἰτία, Λατ. causa, Τίμ. 68E, Φαίδων 92A, κέξ. κτλ., περὶ τῶν τεσσάρων τοῦ Ἀριστοτέλ. αἰτίων ἴδε Φυσ. 2. 3, Μεταρ. 1. 3· — αἰτία τοῦ γενέσθαι ἢ γεγενῆσθαι, Πλάτ. Φαίδ. 97A· τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ τῇ πόλει αἰτία ἢ κοινωνία, ὁ αὐτ. Πολ. 464B· — ὅστ. αἰτία, ὡς τὸ Λατ. causa, ἔξ αἰτίας, ἔνεκα, γάρ, καὶ αἰτία τινος ἀγαθοῦ, Θουκ. 1. 87, πρὸλ. Δίωνα Κ. 8. 29. Τὰ πρῶτα ἔγνη ταύτης τῆς σημασίας εὐρηται ἐν τῷ προομίῳ τοῦ Ἡροδότου, δι' ἣν αἰτίαν ἐπολέμησαν: — αἰτίον (οὐδ. τοῦ αἰτίος), εἶναι ἐν χρήσει ἀκρίβως ὅπως τὸ αἰτία, δεῖν σημαίνει ἄλλως αἰτία, καὶ οὐχὶ κατηγορίαν.

III. περίστασις, εὐκαιρία: αἰτίαν ῥοαῖσι Μοῖσᾶν ἐνέδαλε, ἔδωκεν εἰς αὐτὰς ὑπέθεσιν πρὸς ἄσμα, Πινδ. Ν. 7. 16· αἰτίαν παρέχειν, Λουκ. Τυραννός. 13. IV. τὸ κεράσιον κατηγορίας τινός, (ἰσγ.) ὕψ' ὁ πρῶτά τι ὑπάγεται, Δημ. 645. 11. (Ἡ λέξις δὲν δύναται νὰ μὴ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ῥίξαν μετὰ τοῦ αἰτέω, ἀν καὶ ἡ σχέσηις τῶν ἐνοίων εἶναι ἀσπράξ).

αἰτιάομαι, παθ., κατηγοροῦμαι, ἢ πόλις αἰτιάζεται, Σεν. Ἐλλ. 1. 6, 5, πρὸλ. 12· ἠτιάετό τινος, περὶ τινος πράγματος, Δίων Κ. 38. 10. Τὸ ἐνεργ. δὲν εὐρίσκειται.

αἰτιατός, «αἰτιατικός,» Ἐτυμ. Μ. αἰτίαμα, ατος, τό, κατηγορία, ἀπόδοσις ἐνοχῆς, λαθεῖν ἐπ' αἰτιάματι τινος, Αἰσχύλ. Πρ. 194· τοιοῦτος δὲ σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι αἰκίζεται, αὐτοῦ 255· πρὸλ. Θουκ. 5. 72.

αἰτιάομαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν Ἐπ. τύποις, γ' πληθ. αἰτιάσασθαι, εὐκτ. αἰτιόω, -ωτο, ἀπαρ. αἰτιάσασθαι, παρατ. ἠτιάσασθε, -δωντο: — μέλλ. -άσομαι, Ἀριστοτ. Νεφ. 1433, Πλάτ.: — ἀορ. ἠτιάσάμην, Εὐρ., Θουκ., κτλ., Ἰων. μετοχ. αἰτησάμενος, Ἡρόδ.: πρκμ. ἠτιάμαι, Δημ. 408. 7, Ἰων. -ίημαι, Ἰππ. (ὡσαύτως ἐν παθητικῇ ἐνοχία, καὶ ἀορ. ἠτιάσθη, ἀεῖποτε ὅπως, ἴδε κατωτέρω II); πρὸλ. ἐπ-κατ-αἰτιάομαι: (αἰτία).

Κατηγορῶ, ψέγω, κατακρίνω, μέμφομαι, μετ' αἰτιατ. προστ., τάχα κεν καὶ ἀνάιτιον αἰτιόωτο, Ἰλ. Α. 654· πρὸλ. 78· ἀ. αἰτιόω αἰτιάσασθαι, Ν. 775· πρὸλ. Ὁδ. Ὑ. 135· θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται, Ὁδ. Α. 32· καὶ μ' ἠτιάσασθε ἕκαστος, Ἰλ. Η. 202· οὕτω καὶ Σοφ. Ο. Τ. 608, Φ. 685, κτλ., αἰτ. ὡς μαροῦς, Πλάτ. Πολ. 562D· αἰτ. τινὰ τινος, κατηγορῶ τινα διὰ τὴν πρᾶξιν, Ἡρόδ. 5. 27· Πλάτ. Πολ. 619C, Δημ. 548. 21, κτλ.· μετ' ἀπαρεμφ., αἰτ. τινὰ ποιεῖν τι, κατηγορῶ τινα ὅτι ποιεῖ τι, Ἡρόδ. 5. 27, Πλάτ. Κριτί. 120C· αἰτ. τινὰ ὡς... ἢ ὅτι... , Θουκ. 1. 120, Σεν. Ἄν. 3, 1, 7· αἰτ. τινα περὶ τινος, Σεν. Ἐλλ. 1. 7, 6· μετὰ συστοίχου αἰτία: αἰτ. αἰτίαν κατὰ τινος, Ἀντιφῶν 144. 32· — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοχίας χρόνοι τινές εἰσιν ἐν χρήσει ὡς παθητικοί: (= κατηγοροῦμαι: ἀορ. α, ἠτιάσθη, (ἀεῖποτε παθ.), Θουκ. 6. 53, 8. 68, Σεν. Ἐλλ. 2. 1, 32: πρκμ. ἠτιάμαι, Θουκ. 3. 61., Πλάτ. Κριτί. 120C: μέλλ. αἰτιαθήσομαι, Δίων Κ. 37. 56. 6) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀποδίδω εἰς τινα τὴν ὑπόληψιν, φήμην, δόξαν ὅτι εἶναι... ὑποθέτω, σὲ τίς αἰτιάται νομοθέτην ἀγαθὸν γεγενῆσθαι; Πλάτ. Πολ. 599E. πρὸλ. 309C. Κρατ. 396D· ἴδε καὶ αἰτία Π. 2. 2) μετ' αἰτιατ. πράγματος, ἀποδίδω τὴν ἐνοχίαν τοῦ πράγματος εἰς τινα, προσπάτω τινὶ τὸ, τοῦτο αἰτ., Σεν. Κύρ. 3. 1, 29· ταῦτα, Δημ. 408. 7· μετὰ διπλ. αἰτιατικῆς, τὶ ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα, Ἀριστοτ. Ἄγ. 514.

II. ἀποφαίνομαι ὡς αἰτίον, αἰτ. τινὰ αἰτίον, Πλάτ. Φιλῆβ. 22D, Γοργ. 518D· οὐ τὸ αἰτίον αἰτ., οὐκ ἀποφαίνομαι τὸ ἄλλοις αἰτίον, ὁ αὐτ. Πολ. 329B· τινα ἔχεις αἰτιάσασθαι... τοῦτου κύριον; αὐτοῦ 508A· φωνάς τε καὶ ἄλλα μυρία αἰτ., ὁ αὐτ. Φαίδων 98D· τάναντία, ὁ αὐτ. Τίμ. 88A· ὦν τὴν πενίαν αἰτιάσασθαι ἄν τις, Δημ. 314. 20· τὴν δίνην, Ἀριστ. Εὐρ. 2. 13.

23· τὸ αὐτόματον, ὁ αὐτ. Φυσ. 2.4.5. 2) μετὰ ἀπαρεμφ. διατείνονται ὅτι, τὸν λόγον αἰτ. εὐσεχερῆ εἶναι, Πλάτ. Πρωτ. 333D, πρὸλ. Μένωνα 93D· Ἰλιγγους ἐκ Φιλοσοφίας ἐγγίγνεσθαι, διατείνονται ὡς κατηγοριῶν ὅτι..., ὁ αὐτ. Πολ. 407C· τῆς Ἰσραῆλ χώρας ἠτιᾶτο εἶναι, ἔφρασκεν ὅτι ἦτο μέρος τῆς..., Δημ. 277.11.

αἰτιᾶσις, εως, ἡ, παρὰ πονον, κατηγορία, Ἀντιφῶν 132.25, Ἀριστ. Ποιητ. 18.3.

αἰτιᾶτέον, ῥηματ. ἐπιθετον, πρέπει τις νὰ αἰτιᾶται, Ξεν. Κύρ. 7.1.11. II. πρέπει τις νὰ ἐπάγγηται ὡς αἰτίαν, Πλάτ. Πολ. 379C, Τίμ. 57C, 87B.

αἰτιᾶτικός, ἡ, ὄν, = αἰτιώδης, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 627. II. ἡ αἰτιατική (ὀηλ. πτώσις), Λατ. causa accusativus.—Ἐπίρρ. -ως, κατ' αἰτιατικῆν, Γραμμ.

αἰτιᾶτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ., παραγόμενος ἐξ αἰτίας, ἀποτέλεσμα, Ἀριστ. Ἀν. Ἰστο. 1.9.4· τὸ αἰτιατόν, τὸ ἀποτέλεσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ αἰτίον, αὐτόθι 2.16, 1.

αἰτιᾶω, Ἐπ. τύπος τοῦ αἰτέω, (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλιάδι, ἀπαξ δὲ παρ' Ἀριστοφ.)· εὐρηται μόνον κατ' ἐνεστ. (ἐξαιρέσει τῆς μετοχ. τοῦ ἀορ. αἰτιᾶσας ἐν Ἀνθ. Π.10.66.)=ζητῶ, ἐπαίτω, μετ' αἰτ. πράγμα, σίτον... αἰτίων κατὰ δῆμον, Ὀδ. P.558· πρὸλ. 222· ἡνίκ' ἄν αἰτίηται ἄρτον, Ἀριστοφ. Βέρ.120. 2) μετ' αἰτ. προσώπων, ἐπαίτω, ζητῶ παρά τινος, αἰτίειν... πάντας ἐπιγοιμῶν μνηστήρας, Ὀδ. P. 346. 3) ἀπολ. αἰτίων βόσκειν ἦν γαστέρα, δι' ἐπαίτησιν, ὁ αὐτ. 228, πρὸλ. Δ. 651.

αἰτιω-λογέω, ἔρευνώ, ἀναζητῶ τὸ αἰτίον πράγματός τινος, εὐρίσκω καὶ ἐκθέτω αὐτό, ἐξηγῶ, δικαιολογῶ τι, Πλούτ. 2. 689B· τὸ ζητούμενον, Σέξτ. Ἐπιμ. Π.1. 181: ὡσαύτως ὡς ἀποθ. αἰτιολογέομαι, Ἀπολλ. περί Συνδ. 507.

αἰτιολογητέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ τις τὰς αἰτίας, νὰ δικαιολογήσῃ, νὰ αἰτιολογήσῃ τὸ πρᾶγμα, Διογ. Λ.10.80.

αἰτιολογία, ἡ, ἐκθεσις τῆς αἰτίας πράγματός τινος, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1.724, Σέξτ. Ἐπιμ. Π.1.181.

αἰτιολογικός, ἡ, ὄν, ἐτοιμος πρὸς αἰτιολογίαν, ὁ ἐρευνῶν τὰς αἰτίας, αἰτιολογικώτατος, περὶ Ἀριστοτέλους, Διογ. Λ.5.32:—Ὁ ὡσιαστ. αἰτιολογικὸν ἢ αἰτιολογικὴ (ἐνν. τέχνη). διερεύνησις τῶν αἰτίων, Στράβ. 104, Γαλην. 2) σύνδεσμος αἰτιολογικός, Γραμμ.

αἰτιολογικός, αἰτιολογία, Εὐστ. Εὐαγγ. προπ.16.

αἴτιος, α, ὄν, σπανιώτερον ὄς, ὄν, Ἀριστοφ. Πλ. 547: (ἴδε αἰτία). ἄξιος μομφῆς, ἐνοχὸς τινος, ἐπεὶ οὐ τι μοι αἰτίοι εἰσιν, Πλ. Α.153, πρὸλ. Γ.161, Ἡρόδ. 7.214: συγκρ. αἰτιώτερος, μάλιστον ἐνοχός, Θουκ. 4. 70:—ὑπερβ. τοὺς αἰτιωτάτους, τοὺς μάλιστα ἐνόχους, Ἡρόδ. 6. 50· αἴτ. τινος, ὁ πρὸ πάντων ἄξιος μομφῆς διὰ τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 3. 52. 2) ὡς οὐσιαστ. αἴτιος, ὁ, ὁ κατηγορούμενος, ὁ ὑπόδικος, Λατ. reus, Δισχύλ. X.68, κτλ., οἱ αἰτίοι τοῦ πατρὸς, οἱ ἀμαρτάντες ἐναντίον τοῦ πατρὸς μου, αὐτόθι 273:—μ. γεν. πράγματός, οἱ αἴτ. τοῦ φόνου, Δισχύλ. Χο.117· πρὸλ. Σοφ. Φ. 590, Ἡρόδ. 4. 200, καὶ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ.

II. ὁ ὑπεύθυνος διὰ τι, ἡ πηγή, ἀρχή, αἰτία τινός, μετὰ γεν. πράγματός, Ἡρόδ. 1.1, κτλ. αἰτίος τινός τινι, ὁ ὦν ἡ πηγή καὶ αἰτία πράγματός τινος ἐξ ἑνός, Ἀνακ. 135.10, Ἰσοκρ. 179C· μετ' ἀπαρεμ. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, αἴτιος τοῦ ποιεῖν, Ἡρόδ. 2. 26., 3.12, κτλ., αἰτίος θανεῖν, Σοφ. Ἀντ. 1173· αἴτ. πεμφθῆναι ἀγγελῶν, Ἀντιφῶν 132.14:—συγκρ., τοῦ ἐλευθεράν εἶναι... αἰτιώτερον, Δημ. 701, 11· πρὸλ. 1234. 8: ὑπερβ. αἰτιώτατος ἐν τῷ στενωφὶ ναυμαχῆσαι, ὁ κυριώς καὶ κατ' ἐξοχὴν αἴτιος τοῦ νὰ γεινήῃ ἡ ναυμαχία ἐν τῷ στενωφί, Θουκ. 1. 74· πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 52· αἴτ. τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, Δημ. 469, 25. 2) αἰτίον, τὸ, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν. Συγγενὸν παρὰ Πλάτ. κτλ., τί ποτ' οὖν ἔστι τὸ αἰτίον τοῦ... μνησθέντα εἰπεῖν; τίς εἶναι ἡ αἰτία νὰ... Δημ. 103. 17, ἔθνα ἴδε Δινδ., τοῦτο αἰτίον ὅτι..., Πλάτ. Φαίδων 110E, κτλ.: εἶναι ἐν χρήσει, ὡς τὸ αἰτία, II. ὅρα τοὺς Πίνακας (indices,) Πλάτ. καὶ Ἀριστοτέλους.

αἰτιώδης, δεσ, (εἶδος), ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ τὴν αἰτίαν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 439: τὸ αἰτιώδες, τὸ μορφοειδές, τὸ ἄυλον σχῆμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὕλικόν, Μ. Ἀντ. 4. 21, κτλ.:—ἐπίρρ. -δώς=τυπικῶς, Κλήμ. Ἄλ. 930. II. τῆς αἰτίας ἢ περὶ τῆς αἰτίας, ἄγνωστα, ὁ αὐτ. 449.

αἰτιώνυμος, ὄν, (ὄνομα), ὁ ἐξ αἰτίας ἢ ἐνοχῆς τινος ὀνομασθεῖς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 205.

Αἰτναῖος, α, ὄν, ἐκ τῆς Αἰτνῆς ἢ ἀνήκων εἰς τὴν Αἰτνῆν, Πινδ. Π.3.121, Ο.6.161., Δισχύλ. Πρ. 365, κτλ. 2) μεταφρ. πικρογένης, πελώριος, Εὐρ. Κύκλ. 395: καὶ οὕτω τινὰς ἐρμηνεύουσιν ὅταν κεῖται ἐπὶ ἵππων, ἀλλὰ κάλλιον ὁ ἐξ Αἰτνῆς, δηλ. Σικελικός: (ἐπειδὴ οἱ Σικελικοὶ ἵπποι καὶ ἡμίονοι ἦσαν περίφημοι). Σοφ. Ο.Κ. 312· ὡς ἐν παιγνίῳ ἡ λέξις λέγεται ἐπὶ τῶν καθάρων, Ἀριστοφ. Βέρ. 73· ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ καὶ ἐν Ἀριστοφ. Ἀγ. 347· πρὸλ. Φώτ. ἐν λ. ὄχος Ἀκασταῖος, Πλάυτ. Mil. Glor. 4. 2, 73. II. Αἰτναῖος, ὁ, θαλάσσιος ἰχθύς, Ὀππ. Ἀρ. 1.1.512.

αἰτρία, ἀντὶ αἰθρία, βαρβαρισμός παρ' Ἀριστοφ. Θεσμωρ. 1001.

Αἰτωλαρχία, ἡ, ἀρχὴ ἢ δυναστεία ἐπὶ τῶν Αἰτωλῶν, Πρὸλ. εἰς Πλάτ. Πολ. σ. 63 Schall.

αἰτώλιος, ἴδε ἐν λέξ. αἰωολικός.

αἰφνης, ἐπίρρ., = ἄφνω, ἐξαίφνης, αἰφνιδίως, Ψευδο-Εὐρ. I. Α. 1581, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγενεστ.:—οἱ τύποι αἰφνιδίως, ὄδον, ἀναφέρονται ἐν τοῖς Ἡρωϊδων. Ἐπιμ. 27, Δ. Β.1310, κτλ.

αἰφνιδιάζω, αἰφνιδίως εἰσορῶ, Βυθ.

αἰφνιδιασμός, αἰφνιδίως εἰσβολή, Βυθ.

αἰφνιδίος, ὄν, (ἢ μάλλον ἀφνιδίος (πρὸλ. ἄφνω) κατὰ Ἑλλισμ.). Ἀπροσδόκητος, ἐξαπναιῖος, ταχύς, Δισχύλ. Πέρ. 680, Θουκ. 2. 61, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3.8.15.—Ἐπίρρ. -τως, Θουκ. 2. 53· ὡσαύτως -τον, Πλουτ. Νουμ. 15.

αἰχμᾶσις, αἰχμᾶτάς, Δορ. ἀντὶ αἰχμητής, αἰχμητής. 2) αἰχμᾶζω, μέλλ. -άσω, βάλλω, ῥίπτω τὴν αἰχμὴν, ἴσως τὴν λόγχην, τὸ δόρυ, αἰχμᾶς αἰχμᾶζεν, Πλ. Δ.324· ἐνδον αἰχμᾶζειν, κίμων τὸν πολεμιστὴν ἐντὸς τῆς οἰκίας μου, Δισχύλ. Πέρ. 756· αἰχμᾶσαι τὰδε, ἐκτελεῖσαι τὴν ἐπίθειν ταύτην τῶν ὅπλων, Σοφ. Τρ. 355. II. ὀπλίω μετὰ δόρατος, λόγχης, πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἡχμᾶσας χεῖρα, (ἀλλὰ κατὰ Musgrave ἡμᾶσας), Σοφ. Αἴ. 97.

αἰχμᾶλωσία, ἡ, (ἄλωσις), ἡ διὰ τῆς αἰχμῆς ἄλωσις, ἡ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωσία ἢ ἀπλῶς αἰχμαλωσία, Διόδ. 20. 61. II. σῶμα ἐξ αἰχμαλώτων ἀποτελούμενον, πλήθος, ὁ αὐτ. 17.70, Ἐβδ., Κ. Δ.

αἰχμαλώτευμα, τὸ, τὸ ἐν τῷ πολέμῳ αἰχμαλωτισθῆν ἢ ἄρπαξεν, Βασιλ. τόμ. Α', σ. 542.

αἰχμᾶλωτεύω, = τῷ ἔσω, Ἐβδ., Ἐπιστ. πρὸς Ἐρεσ. δ', 8.

αἰχμᾶλωτίζω, μέλλ. -ίσω, συλλαβῶσιν τινὰ αἰχμᾶλῶτον, Διόδ. 14. 37:—ἀποθ. αἰχμαλωτίζομαι, μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἰωσήφ. περὶ Ἰουδ. Πολ. 4. 8, 1: μέλλ. -ίσομαι, αὐτόθι 2.4: ἀορ. ἡχμᾶλωτίζαμην, ὁ αὐτ. 1. 22, 1., Διόδ. 13. 24.—πρkm. ἡχμᾶλωτίζομαι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 9, 8:—ὁ πρkm. καὶ μετὰ παθητ. σημασίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 3668.

αἰχμᾶλωτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἢ κατάλληλος δι' αἰχμᾶλῶτον, Εὐρ. Τρω. 871.

αἰχμᾶλωτής, ἴδος, ἡ, ὀηλ. τοῦ αἰχμᾶλῶτος, Σοφ. Αἴ. 1228. Εὐρ. Τρω. 28. 2) ἐπιθ. ὀηλ. τοῦ αἰχμᾶλῶτος, τὰς αἰχμᾶλωτῖδας χεῖρας, Σοφ. Αἴ. 71.

αἰχμαλωτίσις, εως, ἡ, = αἰχμαλωσία, Ἰσὺχ. ἐν λ. ἀρτάνη: οὕτω καὶ αἰχμαλωτισμός, ὁ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 186.

αἰχμαλωτιστής, ὁ αἰχμαλωτίζων, Γλωσσ.

αἰχμᾶλωτος, ὄν, ὁ τῆ αἰχμῆ ἄλοῦς, ὁ αἰχμαλωτισθεὶς ἐν πολέμῳ, ὁ ἀπαχθεὶς ὡς δούλος, Ἡρόδ. 6. 79, 134· ἴδιως ἐπὶ γυναικῶν, ὡς περὶ Κασσάνδρας καὶ Ἰόλης, Δισχύλ. Ἀγ. 1440, Σοφ. Τρ. 417· πρὸλ. ὁριζάλωτος:—αἰχμᾶλωτος, οἱ ἐν πολέμῳ συλλαβθέντες, Ἀνδοκ. 32. 7, Θουκ. 3. 70· αἰχμᾶλῶτον λαμβάνειν, ἄγειν, συλλαβθῆναι αἰχμᾶλῶτα, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37., 4. 4, 1· αἰχμ. γίγνεσθαι, συλλαβθῆναι, αὐτόθι 3.1, 7· ἐπὶ πρκαμάτων, αἰχμ. χρήματα, Δισχύλ. Εὐμ. 400· πρὸλ. Ἀγ. 334, Δημ. 384.13· νεεε, Ξεν. Ἐλλ. 2. 3, 8· τὰ αἰχμᾶλωτα, ἡ λεία, τὰ λάφυρα, αὐτόθι 4. 1, 26, Ἀνάθ. 5. 9, 4. II. = αἰχμαλωτικός, δουλοσύνη αἰχμ., δουλεία οἷα ἀναμένει τὸν αἰχμᾶλῶτον, Ἡρόδ. 9. 76· εὐνή, Δισχύλ. Θ. 364.

αἰχμη, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.), ἡ αἰχμῆ, ὁ ἔ. τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, λόγχης, Λατ. cuspis, πάροισθε δὲ λάμπετε δούρος αἰχμῆ γαλκίη, Πλ. Ζ. 319· οὕτως αἰχμῆ ἔγχεος, II. 315· τὸ δὲ ἐξ ὕλων ὠνομάζετο ξυστόν, Ἡρόδ. 1. 52. 2) ἡ αἰχμῆ, τὸ δὲν ἄκρον οἰουδὴποτε πρκαμάτος, ἀγκίστρον, κεράτιον, Ὀππ. Ἄλ. 1. 216C, 2. 451.

II. λόγχη, δόρυ, Πλ., Ἡρόδ., καὶ Τραχ. πρὸς τὴν αἰχμῆν ἐτράπετο, ἔδραμεν, ἐστράφη πρὸς τὸ δόρυ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 78· αἰχμῆ εἶλε, διὰ τὸ δόρατος, ὁ ἔ. ἐν πολέμῳ (ἴδε κατωτέρω 3), ὁ αὐτ. 5. 94· τοξουλκός αἰχμῆ, ἐπὶ βέλους, Δισχύλ. Πέρ. 239· ἴδε κατωτέρω 3· σπάνιον παρὰ τοῖς περὶ τῶν Ἀττ., Ξεν. Κύρ. 4.6, 4.

6) Ἰσως μετὰ τῆς σημασίας τοῦ σκήπτρου, Δισχύλ. Πρ. 405, 925· ἴδε κατωτέρω III. 2) σῶμα ἀνδρῶν φερρόνων δόρυ, ὡς τὸ ἄσπες, Πινδ. Ο. 7. 35, II. 8. 58. Εὐρ. Ἡρακλ. 276· πρὸλ. ἄσπες I. 2.

3) πόλεμος, μάχη, καθὼς ἡ αἰχμῆ ἐστήκεε, ὁ πόλεμος ἔκλινε καθὼς, Ἡρόδ. 7.152· ὄρησιν, μάχη μετὰ ἄγριον θήριον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 158:—ἴδιως ἐν τοῖς συνθέτοις, ὡς, αἰχμᾶλωτος, μεταίχμιος, δμαιοχμῆ· πρὸλ. δόρυ. 4) μεταφρ. ἐπὶ λοιμικῆς νόσου, λοιμοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, Δισχύλ. Εὐμ. 803 (ἐὰν ἡ λέξις δὲν εἶναι ἐθλαμένη).

III. φιλοπόλεμον πνεῦμα, διάθεσις, αἰχμᾶ νέων ἐβάλλει, Τέρπανθ. 6· θρέψε δ' αἰχμᾶν Ἀμφιτρώωνος, Πινδ. Ν. 10. 23· οὕτως ἐν Δισχύλ. Ἀγ. 483, Χο. 625, γυναικὸς ἢ γυναικεῖα αἰχμᾶ, φαίνεται = γυναικεῖον πνεῦμα, γυναικεῖα διάθεσις: ἀλλ' ὁ Ἐρμᾶν. ἐρμηνεύει: imperium, κράτος, κυριαρχίαν, ἴδε ἄνωτ. II. 1. (Ἰσως ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ αἰσσω, ὡς τὸ δραχμῆ πρὸς τὸ δράσσομαι, Δοναλδ. Νέος Κρατ. σ. 224· Ὁ Κούρτιος ὑπολαμβάνει ὅτι ἔγενεν ἐξ ὑποθετικῆς λέξεως ἀκμῆ, παραχθῆσις ἐκ τῶν ἀκῆ, ἀκίς).

αἰχμητής, Δορ. -αίσις, εσσα, ἐν, ὠπλισμένος μετὰ δόρατος, Δισχύλ. Πέρ. 136· Ὀππ. Κ. 3. 311.

αἰχμητά, [ᾶ], ὁ, Ἐπ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ αἰχμητής, Πλ. Ε. 197.

αἰχμητήρ, ἥρος, ὁ, = αἰχμητής, Ὀππ. Κ. 3. 211.
αἰχμητήριος, α, ον, πολεμικός, φιλοπόλεμος, Λυκόφρ. 451.
αἰχμητός, οὔ, Δωρ. -ἄτῳ, ἄ, ὁ, (αἰχμή), ποιητικὸν ὄνομα ὁ δору φέρων, ἀνὴρ, πολεμιστής, ἴδιως καθ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς φέροντας τόξα, Ἰλ. Β. 543, Ὀδ. Β. 19, καὶ ἄλλ··· πρὸλ. αἰχμητά. **II.** παρὰ Πινδάρ. ὡς ἐπίθετον: 1) λήγων εἰς δεῦ, δεῦς, αἰχμητάς κεραυνός, Π. 1. 5. 2) ρησπόλεμος, αἰχμ. Θυμίδ., Ν. 9. 87:—ὄηλ. **αἰχμητις**, (προπαροξυστικός), Ἔτυμ. Μ. 595. 39.
αἰχμύ-δετος, ον, (δέω) δεδεμένος ἐν πολέμῳ, = αἰχμύλιτος, Σοφ. Ἄποστ. 41, πρὸλ. Ἔτυμ. Μ. 41. 3.
αἰχμο-φόρος, ον, ὁ φέρων δόρυ, Ἠρόδ. 1. 103, 215. 2) ἴδιως ὡς τὸ δουροφόρος, ἐπὶ σωματοφυλάκῳ, ὁ αὐτ. 1. 8., 7. 40.
αἰψα, ἐπίρρο, ταχέως, μετὰ ταχύτητος, αἰφνης, εὐθύς, συγνόν παρ' Ὀμήρῳ (ὅστις συνδέει αὐτὸ αἰψά μάλα, αἰψά δ' ἔπειτα, Ἰλ. Δ. 70, Ὀδ. Ο. 193, = ἀμέσως μετὰ ταῦτα)· οὕτω καὶ Θεόγγ. 663, Σόλων 2, Πινδ. Π. 4. 237, Αἰσχύλ. Ἰκ. 481 (ἐν διαλόγῳ)· σπάνιον παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, καὶ οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς πεζοῖς. (Ἐντεῦθεν αἰψήρος, λαψήρος, ἄ ἴδε).
αἰψηρο-κέλευθος, ον, ὁ ταχέως, ὀρμητικῶς κινούμενος, ἐπίθ. τοῦ Βορέου, Ἦσ. Θ. 379.
αἰψήρος, α. ὄν. (αἰψα) = ταχύς, ὀρμητικός, κατεστυμμένος, αἰφνίδιος, αἰψήρος δὲ κόρος κρυερότο γόοιο, ὁ κόρος ἐν τῇ θλίψει ἔρχεται ταχέως, Ὀδ. Δ. 103· λῦσεν δ' ἄγορην αἰψήρην, ἀπέλυσε τὴν συνέλευσιν τὴν ταχέως διαλυομένην· ὁ Ἀρίσταρχ. ὅμως ἐρμηνεύει αἰψήρως = ἐν σπουδῇ, Ἰλ. Τ. 276, Ὀδ. Β. 257· ὡς τὸ θοὴν ἀλεγκύνετε δαῖτα = θώως, Ὀδ. Θ. 38· ἄχρηστον παρ' Ἄττ., πρὸλ. λαψήρος.
αἴω, [ᾱ], Ἐπιτικὴ λέξις ἐν συγνῇ χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις (οὕτω καὶ Ἐρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2), ἄπαξ δὲ μόνον ἐν διαλόγῳ (Σοφ. Ο. Κ. 304)· εὐρήται δὲ μόνον κατ' ἐνεστώ. καὶ παρατ., ἀλλὰ πρὸλ. **ἐπαῖω**: (ἴδε ἐν τέλ.). Ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀκούω, μετ' αἰτ. πράγ., οὐκ αἴεις, ἄ τέ φησι; Ἰλ. Ο. 130, πρὸλ. 248· Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἴε, Κ. 532· πρὸλ. Φ. 388, Αἰσχύλ. Ἀγ. 55, Ἰκ. 59, Εὐρ. Μῆδ. 148, κτλ., μετὰ γεν. πράγ. Σοφ. Ο. Κ. 304, Φ. 1410· μετὰ γεν. προσ. αἴει μου.. βασιλεύς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 633, πρὸλ. 874:—ὡσαύτως ἀντιλαμβάνομαι διὰ τὸν ὀφθαλμῶν, βλέπω, Ὀδ. Σ. 11. Σοφ. Ο. Κ. 181:—καθόλου, ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω, ἐνοῶ· οὐκ αἴεις ὡς Τρῶες.. εἶται ἀγγιγνέων; Ἰλ. Κ. 160. 2) ἀκροῶμαι, προσέχω τὸν νοῦν· δικησ., Ἦσ. Ἔργ. καὶ Ἦμ. 211: ὑπακούω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 874· Ἀριστοφ. Νεφ. 1166, πρὸλ. **ἐπαῖω**. (Ἐκ τῆς √ AF παράγεται καὶ τὸ ἀέτας, πρὸλ. Σανσκρ. a v, a v ā mi (tueri, favere), a v a s (gratia), Zenk. aν (tueri), Λατ. au-dio, καὶ ἴσως au-ris: ὁ Κούρτ. ἀνευρίσκει διὰ καὶ τὸ ἀειθόνομαι ἀντικεινὸν εἰς τὴν ῥίζαν ταύτην, πρὸλ. καὶ ἀετός.) [Ὁ Ὀμηρος ἔχει ἀεῖποτε ἄ ἐν τῷ ἐνεστώτι, αἴω· οὕτω καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 633, Σοφ. Φ. 1410· ἀλλὰ αἴεις, αἴων, Σοφ. Ο. Κ. 181, 304· πρὸλ. ἐπαῖω: κατὰ παρατ. αἴε, Ἰλ. Κ. 532, Φ. 388 (ὡς ἀεῖποτε παρὰ Τραγ.), ἀλλ' αἴεν. Ἰλ. Α. 463, αἴων, Σ. 22:—τὸ ι εἶνε πάντοτε βραχὺ, ἐξαίρεσι τοῦ αἴε, ἐν Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 211, Αἰσχύλ. Εὐρ. 844, 878, καὶ ἴσως ἀδόντεσαι ἐν Ὀδ. Α. 352.]
αἴω, [ā] = ἄημι, ἐκπνέω, εὐρήται δὲ μόνον ἀπαξ κατὰ παρατ., ἐπεὶ φίλον αἴων ἦτορ, ὅτε ἐξέπνεον, ὅτε παρέδιδον τὸ πνεῦμα, Ἰλ. Ο. 252· ὡς τὸ θυμὸν ἀίθεω (πρὸλ. αἴσθω).
αἴων, [ā], Δωρ. ἀνὶ θινών.
αἴων, ὄνος, ὁ, ἄλλ' Ἴων. καὶ Ἐπ. καὶ ἦ, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Π. 4. 331, Εὐρ. Φοῖν. 1484· αἰτιατ. ἀποκομμ. αἴω, ὡς τὸ **Ποσειδῶ**. ἐκ διωρθώσεως τοῦ Ἀἰῆrens (ἐκ τῶν Α. Β. 363) ἐν Αἰσχύλ. Χο. 350: (χωρὶς αἰφῶν, aevum, ἴδε ἐν λ. αἰεῖ). Περίοδος ὑπάρξεως: (τὸ τέλος τὸ περιέχον τὸν τῆς ἐκάστου ζωῆς χρόνον.. αἴων ἐκάστου κέκληται, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 9. 15):
I. Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς τινος. ἡ ζωὴ αὐτοῦ· Ὁμ., ὅστις καὶ συνάπτει **ψυχὴ καὶ αἴων**· ἐκ δ' αἴων πέφασται, Ἰλ. Τ. 27· φθίνει, Ὀδ. Ε. 160· λείπει τινά, Ἰλ. Ε. 685· ἀπ' αἴωνος νέος ὄλεο, (ὁ Ζηνός. νέον) Ω. 725· τελευταῖον τὸν αἴωνα, Ἠρόδ. 1. 32, κτλ· αἴωνος στερεῖν τινά, Αἰσχύλ. Πρ. 862· αἴωνα δισιχνεῖν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 315· συνδιατρέθειν, Κρατίδης ἐν « Ἀργυλόχοις » 1· αἴων Ἀσικιδῶν, περιφρ. ἀντὶ οἱ Ἀλακίδαι, (ἀλλ' ὁ Βεκ ἀναγινώσκει δῖων), Σοφ. Δέ. 645·—ἀπέπνευσεν αἴωνα, Εὐρ. Ἄποστ. 798· ἐμὸν κατ' αἴωνα, Αἰσχύλ. Θῆβ. 219:—αὕτη εἶναι ἡ κοινὴ παρὰ ποιηταῖς σημασία. 2) αἴων, γενεά, Αἰσχύλ. Ἰ. 744· ὁ μέλλων αἴων, ὁ μεταγενέστερος, Δημ. 295. 2, πρὸλ. Πλάτ. Ἀξ. 370C. 3) ὁ κληρὸς τινος ἐν τῷ βίῳ, τίν' αἴων' εἰς τὸ λοιπὸν ἔξεις, Εὐρ. Ἄνθρ. 1215. **II.** μακρὰ περίοδος χρόνου, Λατ. aevum, αἴων, αἴων γίγνεται, κατήχησεν ὀλόκληρος αἴων, Μέγαλ. Ἀδελ. 7· ἴδιως μετὰ προθέσεω, ἀπ' αἴωνος, = παλαιότερον, ἐπὶ αἰῶνας, Ἦσ. Θ. 609. Κ. Δ.: δι' αἰῶνος μακροῦ, ἀπαύστου, Αἰσχύλ. Ἰκ. 582, 574· τὸν δι' αἰῶνος χρόνον, διὰ παντός, αἰωνίως, ὁ αὐτ. Ἀγ. 554· πρὸλ. Χο. 26, Εὐμ. 563, Σοφ., κτλ.: τὸν αἴωνα, = αἰωνίως, Πλάτ. Τίμ. 37D· τὸν ἅπαντα αἰ., Ἀριστ. Οὐρ. 1. 19, 14, Λυκόφρ. 155. 42· εἰς ἅπαντα τὸν αἰ., ὁ αὐτ. 162, 24· εἰς τὸν αἰ., Διόδ. Λουκ., κτλ.: ἐπ' αἰ., Φίλων 2. 608. 2) χρονικὸν διάστημα σαφῶς ὀριζό-

μενον καὶ χαρακτηρισζόμενον, ἐποχὴ, περίοδος θείας τινὸς οἰκονομίας, ὁ αἴων οὗτος, = ὁ παρὼν κόσμος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὁ μέλλων, Εὐαχ. κ. Ματθ. γ'. 22, Λουκ. ιε'. 8:—ἐντεῦθεν καὶ ἡ χρεῖσι αὐτοῦ κατὰ πληθ., εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. α'. 25, κτλ.: εἰς τοὺς αἰ. τῶν αἰῶνων, Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. δ', 20, κτλ.: ἀπὸ τῶν αἰ., πρὸ τῶν αἰ., Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. γ', 9, Κορ. Α'. β', 7· τὰ τέλη τῶν αἰῶνων, αὐτῶν ι', 11. 3) περὶ τοῦ αἴων καὶ χρόνος, ἴδε Φίλων 1. 496, 619.
B. ὁ νοτιαῖος μυελός, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 42, 149, Πινδ. Ἄποστ. 97· Ἦσ. Ἔτυμ. Μ.: πρὸλ. Ρούγκ. Ἐπιστ. Κατ. 29.
αἰωνίζω, εἰμὶ αἰώνιος, Θεοδ. Μετοχ. 358, Σουῖδ. κτλ.
αἰώνιος, ον, ὡσαύτως α, ον, Πλάτ. Τίμ. 38B, καὶ Κ. Δ.
 Διαρκῶν ἐπὶ αἴωνα (ἴδε αἴων Π.), δηλ. διαρκῆς· μέθη, Πλάτ. Πολ. 363D, κτλ. 2) ὡς τὸ ἀίδειος, = αἰώνιος, ἀεχρόνος, ἀέναιος, ἀνώλεθρον.., ἀλλ' οὐκ αἰώνιον, ὁ αὐτ. Νόμ. 904A· θεὸν τὸν αἰ., Τίμ. Λοφρ. 96C· οὐ χρονίη μεῦνον.., ἀλλ' αἰωνίη, Ἄρεταῖος Ἐπει. Ὀξ. Παρ. 1. 5.
αἰωνιότης, ητος, ἡ, διάρκεια παντοτεινή, Ἐκκλ.
αἰωνό-θιτος, ον, = ἀθάνατος, Ἐπιφρ. Ροσέττ. ἐν Σουλ. Ἐπιφρ. 4697. 4.
αἰωνο-πῦρεῖν, τό, ὁ τύπος τοῦ αἰωνίου πυρός, Σουλ. Ἐπιφρ. 9065b.
αἰωνο-τόκος, ον, ὁ τὴν αἰωνιότητα γεννῶν, Συνέσ. 322A, κτλ.
αἰωνο-χαρής, ἐς, ὁ χαίρων αἰωνίως, Ἰμν. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 115.
αἰώρα, ἡ, (ἀεῖρω) μηχανὴ δι' ἧς σώματα κρατοῦνται μετέωρα, αἰώρα, κρεμάθρα, εἶδος ὄγκματος ἐπὶ ἐλατηρίῳ, Πλάτ. Νόμ. 789D, Πλουτ. 2. 793B, κτλ.: ἴδε Μύλλιγγ. Ἀνεκτ. Μνημ. 1. 77, πίν. 30.
 2) βρόχος διὰ κρεμάλαν, σχοινίον ἀγγώνης, Σοφ. Ο. Τ. 1264 (κατὰ τὸν τύπον ἐώρα). **II.** αἰώρησις, ταλάντευσις ἐν τῷ ἀέρι, Πλάτ. Φαῖδ. 111E, Διον. Ἄλ. 3. 47, κτλ.
αἰωρῶ, μέλλ.-ἦσω: παθ. μέλλ.-ἠσσομαι, Δίων Κ. 41. 1· ἀλλὰ -ἠσομαι, Ἀριστεῖδ. σ. 479:—ἀορ. **ἠωρήθην**, (ἴδε κατωτ.): προκ. ἠωρήμαι, Ὀππ. Ἄλ. 3. 532 (ἀεῖρω). Ἐγειρω, ψύχων, μετεωρίζω, ὑψρόν νῶτον αἰωρῶ, ἐπὶ ἀετοῦ ἐγειρόμενος τὰ νῦτα καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ, Πινδ. Π. 1. 17: κινῶ ὡς ἐν αἰώρα (κούντα), αἰωρῶειν [γυναῖκα] ἐπὶ κλίνης φερομένην, Ἰππ. 617· πρὸλ. Ἄρεται. Θερ. Ὀξ. Παρ. 1. 4· τοὺς ὄρεις.. ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, Δημ. 313. 26:—πρὸλ. ἐωρῶ. 2) ἐξαρτῶ, καὶ σέ.. αἰωρῶσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγγόμ. 4, πρὸλ. Πλουτ. Βροῦτ. 37:—μεταφ., ἠώρει.. ἔλπεις, ὅτι τὸν χάρακα αἰρῆσουσι, = ἀνεπείρου αὐτοῦς ἡ ἐλπίς δι.., Ἄπκ. Ἐμρ. 2. 81:—οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκιμοῖς Ἄττ. **II.** συγχρότερον κατὰ πάθη. = ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι, δέροματτα παρὶ τοῦς ὄμους αἰωροῦμενα, Ἠρόδ. 7. 92· γρή οὖν ἐν ταίνῃ.. τὸ πλεῖστον τοῦ πήχεος καὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ὀμαλῶς αἰωρέεσθαι, Ἰππ. περὶ Ἄγμ. 757· αἰωροῦμένων τῶν ὀστέων, ὑψοῦμένων, ἐγειρομένων, Πλάτ. Φαῖδον 98D· αἰμα ἠωρῶεῖτο, ἐξεχύνετο, ἀνέδλυε, Βίων 1. 25. 2) κρέμαμαι; ἐξηρηγμένως ἀπὸ τινος, κινούμαι ἐν τῷ ἀέρι, Πλάτ. Ἀσχ. 184A, Ἀριστ. Θωαμ. 79: πέτομαι πῆριξ, περιπλανώμαι, ἐπὶ ὄνειρον, Σοφ. Ἠλ. 1390, πάλλομαι, δονοῦμαι ἐν τῷ ἀέρι, Πλάτ. Φαῖδον 112B. 3) μεταφρ., εἶμαι μετέωρος, Λατ. suspensus es:· ἐν κινδύνῳ = εἶμαι μετέωρος, ἐν ἀμφιβολίᾳ καὶ κινδύνῳ, Θουκ. 7. 77· αἰωρ. ἐν ἄλλοις, ἐξαρτῶμαι ἐξ ἄλλ., Λατ. pendere ab aliquo. Πλάτ. Μενέξ. 248A· αἰωρηθεὶς ὑπὲρ μεγάλων, διακινδυνύσας διὰ μεγάλα πράγματα, Ἠρόδ. 8. 100· αἰωρ. τὴν ψυχὴν, Ξεν. Κυν. 4, 4.
αἰωρήμα, ατος, τό, ἐπὶ ἐν τῷ ἀέρι κρέμαται καὶ κινεῖται ἢ περιπέταται, Λυκόφρ. 1080. 2) σχοινίον κρεμάμενον, ἀγγώνη, Εὐρ. Ἠλ. 353· ἐπὶ κρεμαμένον ἐν τῷ ἀέρι πραγμάτων, ὁ αὐτ. Ὀρ. 984· ἴδε ἐν λ. **κουφίζω**, Π. 1.
αἰωρήσις, εως, ἡ, τὸ κρέμασμα, τὸ κρατεῖν εἰς τὸν ἀέρα μετέωρον, Πλάτ. Τίμ. 89A.
αἰωρητέον, ῥ. ἐπίθ. τοῦ αἰωρῶ, Ὀρειθ. 6. 23.
αἰωρητός, ἡ, ὄν, = μετέωρος, κρεμάμενος, περιπτάμενος, Ἄνθ. Π. 5. 204.
αἰωρήτις, = αἰωρήσις, Ὀρειθ. 6. 23.
ἀκῆ, Δωρ. ἐπίρρο, **ἀκῆν**, = μαλακῶς, ἡσύχως, Πινδ. Π. 4. 277.
ἀκαδέω, «ἀκαδῆσαι, λυπηθῆναι», Ἦσ. Ὀξ.
Ἀκαδημαῖα ἡ -ία [τ], ἡ, ἡ Ἀκαδημία, γυμνάσιον ἐν τοῖς προαστείοις τῶν Ἀθηνῶν (κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου, ἐν ὄρεσιν οἰσιν Ἀκαδήμιου θεοῦ, Εὐπόλ. ἐν « Ἀσπρταυτέοις » 3), ἐνθα ὁ Πλάτων ἐδίδασκεν: ἐντεῦθεν οἱ εἰς τὴν Πλατωνικὴν σχολὴν ἀνήκοντες φιλόσοφοι ἐκαλοῦντο **ἀκαδημαῖκοι**, παροιμία **Ἀκαδημαῖα** ἐπὶ τῶν ἡμετέων, ἐπὶ φιλοσόφῳ, Ἀποστολ. Παροιμ. 2. 1. Κοινῶς φέρεται ἐν τοῖς γεωργ. **Ἀκαδημία**, ἀλλ' ὁ τύπος **Ἀκαδημαῖα**, ὡς ἀναγνωρίζω Σπέρ. ὁ Βυζάντιος ἐν λ. «Ἐκαδημαῖα, διετηρήθη ἐναχοῦ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις γεωργόφοις, οἷα τὸ Βοδλ. τοῦ Πλάτ. καὶ τὸ Ἐνετ. τοῦ Ἀθηναίου» ὅτι δὲ ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρὰ φαίνεται ἐκ πολλῶν χωρίων ποιητῶν: Ἀριστοφ. Νεφ. 1005, Ἐπιφρ. Ἀδελ. 370· Ἄλεξις ἐν « Ἀσωτοδιδασκάλῳ » 1. 2, ἐν « Ἰππεῖ » 1.
Ἀκαδημαϊκός, ἡ, ὄν, Ἀκαδημαϊκός, Σουλ. Ἐπιφρ. (προσθ.) 581A.
Ἀκαδημαϊκός, ἡ, ὄν, = Ἀκαδημαϊκός, Πλουτ. 2. 102D.

ἀκάζεσθαι, = ἀνιάζεσθαι, Ψυχ.
ἀκαθάριετος, ον, (καθαίρω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταβάλῃ, Φίλων 2.166.

ἀκαθαροστόμος, ον, ὁ μὴ ἔχων καθαρὸν στόμα, Εὐθ. Ζυγ. ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μί. τόμ. 130, σ. 1317.

ἀκαθάρσια, ἡ, ῥυπαρότης, ἀκαθάρσια ἀποστήματος ἢ ἔλκου, Ἱππ. περὶ Ἄγγ. 772, Πλάτ. Τίμ. 72C. 2) ἠθικὴ ἀκαθάρσια, κακοήθεια, διαφθορά, αἰσχρότης, Δημ. 553.13.

ἀκαθαρτίζομαι, γίνομαι ἀκάθαρτος, Ἐδδ. Λευτ. ιδ', 36.

ἀκάθαρτος, ον, (καθαίρω) = ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, μεμολυσμένος, ἀήρ. Ἱππ. Ἄερ. 283· περὶ τοῦ σώματος, Ἀριστ. Πρωτ. 5. 27· ἐπὶ γυναικός, ἢ μὴ ἔχουσα τὰ καταμήνια αὐτῆς, Λουκ. Λεξιφ. 19. 6) ὁ μὴ κεκαθαμένος, Πλάτ. Νόμ. 866A, 868A· ἀκάθαρτε, κτήνος! Βάτων, ἐν «Συνεξαπατῶντι» 1. 2. 2) ἠθικῶς ἀκάθαρτος, οὐχὶ ἀγνός, Πλάτ. Φαίδρ. 81B, κτλ.· ὡσαύτως ὡς τὸ **μικνιδής**, Ἀχαιοὶ παρ' Ἱππυ. — Ἐπίρρ. ἀκαθάρτως ἔχειν, Πλάτ. Τίμ. 92A.

3) ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ καθαρῆν, Σοφ. Ο. Τ. 256., Πλάτ. Νόμ. 854B. II. ἐνεργ., ἀκατάλληλος πρὸς καθαρισμὸν, [φάρμακα] ἔλκων ἀκαθαρτότερα, Ἀρεταῖος Θεορ. Ὁξ. Παθ. 1. 8.

ἀκαθαρτοφαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἀκάθαρτα, Ἀρέθ. εἰς Ἀποκάλ. Β'. 15.

ἀκαθεκτόμαι, παθ., καταλείπομαι ἀργός, οὐ κατέχομαι, Σέξτ. Ἑμπ. Μ. 10. 3.

ἀκάθεκτος, ον, ἀκατάλαχος, Ψευδο-Φωκυλ. 180: — Πλουτ. Νκ. 8.

ἀκαθηκόντως, ἐπίρρ. οὐχὶ καθηκόντως, Γ. Ἄλ. βί. Χρυσος. 241.

ἀκαθήκων, οντος, ἀκαθήκονσαι διαθῆκαι = ἀσβεῖς διαθῆκαι, Νεαρ. Ἰουστ. 38, 3.

ἀκάθιστος, ον, ὁ μὴ καθήμενος, ὁ ἀεὶ κινούμενος, «ξηροφαγίαν ἀκάθιστον ἐπιτιμῶσθαι», πρέπει να τιμωρηθῆ νὰ ξηροφαγῆ Ἰσάμνος, Στουδ. 1733C. 2) ὁ ἀκάθιστος ὕμνος, κατανυκτικὴ τελετὴ τῆς Ὁρθ. Ἐκκλ. τελομένη κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαραχ. εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκδιώξεως τῶν Ἀβάρων ἐκ τῶν τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ αὐτοκρ. Ἡρακλείου (625 μ. Χ.).

ἀκαθόν, «αγαθόν, Κρήτες», Ἠσύχ.

ἀ-καθόπιστος, ον, ὁ μὴ καθωπισμένος, Σχόλ. εἰς Π. Δ. 100.

ἀ-καθόριστος, ον, ὁ μὴ καθορισμένος, ἀράτος, Νικ. Βλεμμ. 271.

ἀ-καθόριστος, ον, μὴ ἐκαθαρισμένος, Ἐπιφάν. 1. 495C.

ἀ-καθυπερτέρητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καθυπερτέρησῃ, Πτολ. τετρ. σ. 157.

ἀκαίη, «ράβδος θαλασσία», Σουίδ., ἴσως Θεσσαλική.

ἀκαίνα, ης, ἡ, (ἀκή, ἀκίς) = ἀκαίνα, βουκεντρον, Λατ. Stimulus, Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 1323, Ἀνθ. Π. 6. 41. II. ῥάβδος δέκα ποδῶν τὸ μήκος, ἐν χρήσει πρὸς καταμείτησιν γαιῶν, Λατ. acna, acna, Schneid. Ind. Scripti. R. R. πρόβ. Καλλ. Ἀποσπ. 214.

ἀ-καίνοτόμητος, ον, ὁ μὴ μεταδληθείς, Φώτ.

ἀκαίνομαι, Ἀποθ., φέρομαι ἀκαίρως, ἀπρεπῶς, Φίλων 2. 166, 280.

ἀκαίρειω, εἶμαι ἄνευ εὐκαιρίας, ἀντίθ. τῷ εὐκαιρέω, Διδδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 30:—Μέσ. παρατ. ἡκαίρεισθε, ἐν Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. δ', 10, = ἐκωλύεσθε καιρὸν οὐκ ἔχοντες, κατὰ Φώτιον.

ἀκαιρία, ἡ, ἀκαταλληλότης τοῦ καιροῦ, ἀντίθ. τῷ εὐκαιρία, Πλάτ. Φαῖδρ. 272A· καὶ τῷ ἐγκαίρια, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 305D.

2) ἐπὶ κακοκαιρίας βλαβερᾶς εἰς τὴν γεωργίαν, ἐνιαυτῶν πολλῶν ἀκ., ὁ αὐτ. Νόμ. 709A· τῶν πνευματικῶν, Ἀριστ. Πρωτ. 26. 13. 1.

3) ἀντίθ. πρὸς τὸ καιρός, = ἐλλειψὶς εὐκαιρίας, τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ἡμέτερον νομίσαντες, Δημ. 16. 4: ὡσαύτως, ἐλλειψὶς χρόνου, Πλουτ. 2. 130E.

II. ἐπὶ προσώπων, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκαιροῦ, ἐλλειψὶς διακρίσεως, ἀδιακρίσια, φορτικότης, Πλάτ. Συμ. 182A, Θεοφρ. Χαρ. 12.

ἀκαιριμος, ἡ, ον, ὁ μὴ παρατηρῶν τὸν κατάλληλον καιρὸν, Παροιμ. ὅ τι κεν ἐπ' ἀκαιρίαν γλώσσαν ἔλθῃ, quicquid in buccam venerit, Schäf. Διον. περὶ Συνθ. σ. 8.

ἀκαιριος, ον, ποιητ. ἀντί τοῦ ἀκαιρος· ἀκ. ἦκεις, ἐπὶ ἀώρου, πρῶτον θανάτου, Σουλ. Ἐπιγρ. 6203.

ἀκαιρο-δῶας, ου, ὁ, ὁ ἀκαιρῶς βῶων, Ἐκκλ.

ἀκαιρο-γλωττος, ον, ὁ λαλῶν ἀκαιρῶς, Μ. Ἀχομ. τόμ. Α'. σ. 31, 13. ἔκδ. Α.

ἀκαιρο-επόπτῃς, ὁ ἀκαιρῶς ἐποπτεύων, Ἀποστ. διατ. 1. 4. 9, 11.

ἀκαιρο-λογίω, = φλυαρῶ ἀκαιρῶς, ὁμιλῶ οὐχὶ ἐν καιρῷ, Σχόλ. εἰς Θεσμ. 39· -λογία, ἡ, Φώτ.

ἀκαιρο-λόγος, ον, ὁ ὁμιλῶν, φλυαρῶν ἀκαιρῶς, Φίλων 2. 268, Εὐστ. 208. 38.

ἀκαιρο-μυθία, ἡ, ὁμιλία παρὰ καιρὸν, Λεξ. Χειρῶν.

ἀκαιρο-παρησία, ἡ, ἀκαιρῶς ἐλευθεροστομία, Εὐστ. Πονημ. 225. 50, καὶ ἄλλ.· καὶ ἀκαιρο-παρησιαστής, οὔ, ὁ, ὁ αὐτὸς 1857. 2.

ἀκαιρο-περιπάτητος, ον, ὁ περιπατῶν οὐχὶ ἐν εὐθέτοις καιροῖς, Ἐκκλ.

ἀκαιρορ-ρήμων, ον, = ἀκαιρολόγος, Ὁριγέν.

ἀ-καιρος, ον, ὁ μὴ ἐν καιρῷ, ἀκατάλληλος, φορτικὸς, ἔς ἀκαιρα

ποιεῖν, Λατ. operam perdere (χάνω τὸν κόπον μου), Θεογ. 919· οὐκ ἀκαιρα λέγειν, Αἰσχύλ. Πρ. 1036· ἀκ. προθυμία, Θουκ. 5· 65· ἐλευθερία, Πλάτ. Πολ. 569C· ἔπεινος, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 240E· ῥαθυμία, Δημ. 241. 8· γέλωας, Μενάνδ. Μονόστιχα 88.— Ἐπίρρ. -ρως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 808, Χο. 624. Ἱππ. Ἀρχ. Ἱητρ. 11, περὶ διατ. Ὁξ. 386.— Συγκρ. -οτέρως, ὁ αὐτ. 955, οὐδέτερον πληθ. ὡς ἐπίρρ. ἀκαιρ' ἀπόλλυτο, Εὐρ. Ἐλ. 1081. II. ἐπὶ προσώπων, φορτικός, ἐνοχλητικός, Λατ. molestus, ineptus. Θεοφρ. Χαρ. 12· ἀκ. καὶ ἄλλος, Ἀλκίφρ. 3. 62. 2) μετ' ἀπαρ., οὐχὶ ἀρμόδιος ὅπως πράξῃ τι, Ξεν. Ἱππαρχ. 7. 6, κατὰ συγκρ.

ἀκακαλῖς, ἴδος, ἡ, ἡ λευκὴ μυρική, Διοσκ. 1. 118.

ἀ-κακέμματος, ον, «ὁ κακῆς φήμης ἀπηλλαγμένος», Ἠσύχ., Μεθόδ. περὶ Ἀγγελομμ. Παρθ. 3. 20.

ἀ-κάκητος, Δωρ. ἀκάκας, [ἀκάκ-], ὁ ποιητικὸς τύπος τοῦ ἀκα-κος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 855. (λυρ.)· ἐπιθ. τοῦ Ἄδου, Σουλ. Ἐπιγρ. 1067· πρὸλ. ἀκάκητα.

ἀκάκησιος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, = τῷ ἔπομ. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 143.

ἀκάκησά, [ἀκάκ-], Ἐπ. τύπος = ἀκακος, ἄδολος, χαριεῖς, ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Πλ. Η. 185, Ὁδ. Ω. 10 (πρὸλ. ἐριούνης)· ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Ἠσ. Θ. 614.

ἀκακία, (Α) ἡ, (ἀκή) δένδρον Αἰγυπτιακόν, ἡ ἀκακία, Διοσκ. 1. 133.

ἀκάκία, (Β) ἡ, (ἀκακος) ἀθωότης, ἔλλειψις κακίας, Δημ. 1372. 23, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 15, Ἐδδ., κτλ.

ἀ-κακῆθης, ες, ἄδολος, Εὐστ., Φώτ.:— ἐπίρρ. -θως, Ἰαμβλ. Πρωτ. σ. 350 Kiesl:—παρ' Εὐστ. 404. 8. ἀ-κακοῆθευτος, ον:

ἀκακοπαθῆω, = εἶμαι ἐλευθερος κακοπαθείας, Ἐτυμ. Μ. 86. 12.— Ἐπίρρ. ἀκακοπαθῆτως, Ἀπολλ. Θανμ. 35.

ἀ-κακοποιός, ον, ὁ μὴ ἐμὲν κακὸν ποίων, Ἰω. Χρυσ.

ἀ-κάκος, ον, ὁ μὴ γινώσκων τὸ κακόν, ἄθως, ἐμμενής, πρῶτος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 664, Πλάτ. Τίμ. 91D. 2) ἀπλοικός, πολὺ ὁμοίον τῷ εὐθῆθως καὶ ἀπλοῦς, Δημ. 1153, 11. 1164. 13· ἀκ. ἀνθρώπων τῶν τρόπος, Ἀναξίλ. Ἀδελ. 1.— Ἐπίρρ. -κως, Δημ. 1154. 18.

ἀ-κακοῦρητος, ον, ὁ μὴ κακοῦρηθείς, ὁ Ἀρποκρ. καὶ Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξει διάσειστος.— Ἐπίρρ. -τως, Ἐπιφάν.

ἀ-κακούργος, ον, ὁ μὴ κακούργος, ἀγαθός, Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Σοφ. 1.

ἀ-κακούργως, ἐπίρρ. ἐν χρήσει πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ εὐθῆθως, Σχόλ. εἰς Δημ. 393. 22.

ἀ-κακύντος, [κά], ον, = τῷ ἔπομ. Ἰεροκλ. χρυσᾶ ἔπη.— Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ.

ἀκάκωτος, [κά-], ον, μὴ κακωθείς, ἀδολογής, Δίων Κ. 77. 15· ἀκ. εὐχῆ, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 618. 39. II. ὁ μὴ ἤττηθείς, μὴ ὑποταχθείς, Μ. Ἀντων. 5. 18.

ἀκάκωνις, ἴδος, ἡ, = ἀκανθίς, Ἀριστοφ. Ὀρ. 872· πρὸλ. Εἰρ. 1076.

ἀκάλαρρείτης, ου, ὁ, (ἀκαλός, ῥέω) = μαλακῶς, ἡσύχως ῥέων, ἀκαμαντος, ἐπιθ. τοῦ Ὠκεανοῦ, Πλ. Η. 422, Ὁδ. Τ. 434:— ἐν Ὀρφ. Ἄργ. 1185, ἀκάλαρρος, ον.

ἀκάληρη, ἡ, κνίδη, τσουκνίδα, Λατ. urtica, Ἀριστοφ. Δυσ. 549, κελ.: μεταφ., ἀπὸ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκ. ἀφελῆσθαι, ὁ αὐτ. Σοφκ. 884.

II. εἶδος θαλασσίου μαλακίου, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ἐπαφῇ πρὸς νεφελὶ δρυμὸν κνησὸν ὡς ἡ κνίδη, urtica marina, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀκτινωτῶν, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 6, 6., 8. 1, 7, καὶ ἄλλ.

ἀ-καλλῆς, ες, = ἄνευ θελήγειων, σῶμα, Λουκ. πῶς δεῖ, Ἰστ. Συγγρ. 48· γῆ αὐχμηρὰ καὶ ἀκ. (ἄλλη γραφ. ἀκαμῆς), ὁ αὐτ. Πρωμ. 14.

ἀ-καλλίερτος, ον, ὃν δὲν ἀπεδέξαντο οἱ θεοί, ὁ κακὸν οἰωνὸν λαβὼν, Ιερά, Αἰσχίν. 72. 16., 75. 12· μυθήσεις, Εὐστ. Ἰ. Ἐκκλ. 9: 3.

ἀ-καλλόπιστος, ον, ὁ μὴ κεκοσμημένος, ἀστόλιστος, Λουκ. Ἄλ. 12, Ἡράκλειτος 12, ἔκδ. Bywater.

ἀκαλός, ἡ, ὄν, ὁμοῖον τῷ ἡκαλος, εἰρηνικός, ἄσφορος, ἤρεμος, ἤσυχος, Ἠσύχ., Εὐστ. 1009. 30, Ἐτυμ. Μ. 44. 29.— Ἐπίρρ. -λῶς, Εὐστ., Ἐτυμ. Μ.

ἀκαλος, «ἀγλυκῆς, ἀηδῆς, ἀκαλος», Ἐτυμ. Μ.

ἀ-καλύπτος, ον, ὁ μὴ κεκαλυμμένος, ἀσκηπής, Ο. Τ. 1427, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 5. 2. 2) ἐν ἀκαλύπτω .. βίβω, ἐπὶ τοῦ μὴ ἔχοντος στέγγιν ὑρ' ἢ νὰ κατοικήσῃ, Μενάνδ. ἐν Ἰλλοκίφ. 4.— Ἐπίρρ. -τως, Μακκαβ. Γ' δ', 6.

ἀ-καλύφης, ες, = ἀκαλύπτος, Σοφ. Φ. 1327· Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 9, 13, καὶ ἀκαλύφως, ον, Διογ. Λ. 8. 72.

ἀ-καλλῶς, οὐχὶ μετὰ κάλλους, Εὐμῆθ. 4, σ. 132.

ἀκάμαντο-λόγηγης, ου, ὁ, ἀκούραστος ἐν τῇ χρήσει τῆς λόγγης, Πινδ. Ι. 7 (6). 13.

ἀκάμαντο-μάχης, ου, ὁ, ἀκάματος ἐν μάχῃ, Πινδ. Η. 4. 304.

ἀκάμαντοπόδας, α, ὁ = τῷ ἔπομ., Συνέσπ. 1616, 52.

ἀκάμαντό-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γεν. -ποδος; ὁ ἀκάματος εἰς τοὺς πόδας, ἵππος, Πινδ. Ο. 3, 5· ὡσαύτ. ἀκ. βροντή, ἀπήνη, αὐτῆς 4, 2., 5, 6.

ἀκαμαντορόδας, ὁ ἀκαμάτος βέων, τὸν ἀκαμαντορόαν Ἀλφειὸν, Βακχυλίδ. V. 180.

ἀκάμαντο-χάριμας, α, ὁ, ἀκάματος ἐν πολέμῳ, Πινδ. Ἄποσπ. 179· κατὰ κληρ. ἀκάμαντοχάριαν Δίαν (κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Δίαν, ὡς παρατρέφει ὁ Χοιροδόσκιος, 106, 128. Gaisf.).

ἀκάμας, [ἀκά-], αντος, ὁ, (κίμα) ἀκαταπόντος, μὴ ἀναπαύμενος, ἤλιος, Σπερρχιδίς, κτλ., Ἰλ. Σ. 239., II. 176, καὶ ἄλλ. (σὺδαμον ἐν Ὀδ.), Ἴπποι, Πινδ. O. 1.140· Νότος, Βορέας, Σαρ. Τρ. 112 (λυρ.)· χρόνος, Εὐρ. Ἄποσπ. 597· ἄκ. πόνοι, ἀκατάπαυστοι, Ἀριστ. Ἄποσπ. 596.

ἀ-κίματος, [κί-], ον, ὡσαύτως, ἦ, ον, Ἦσ. Θ. 747, Σορ. Ἄντ. 339, ὁ μὴ αἰσθανόμενος κόπον· ὄθεν. 1) ὅμοιον τῷ προηγ. = ἀκούραστος, μὴ ἀναπαύμενος, παρ' Ὀμ. ἀίσιπτε ὡς ἐπίθετον τοῦ πυρός, Ἰλ. Ε. 4, Ὀδ. Υ. 123, καὶ ἄλλ., ἄνεμοι, Ἐμπεδ. 464· σθένος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 901· ἄκ. γῆ, ἦτις οὐδέποτε ἀναπαύεται, ἀκαταπόντος ἢ ἀνεκάντητος, Σορ. Φέρ. 3ῳ ἄνωσι.—οὐδ. ἀκάματα, ὡς ἐπίρρ. παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτῷ Ἰλ. 164. 2) μὴ κεκμηκῶς, ὁ οὐχὶ κουρασμένος, Ἴππ. 752D. II. ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν κίματον, Ἀρεταῖος Θερ. Χρον. Παθ. 2.13.—Ἐπίρρ. -τως ἢ -τί, Γραμμ. [ἀκάματος, Σορ. Ἰλ. 164, ἀλλ' ἢ πρώτη συλλ. μακρὰ ἐν δακτυλικαῖς στίχοις· ἴδε στοιχ. Α α ἐν τέλ.].

ἀκαμῆς, ἐς, ἀκάματος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 324.

ἀ-κίμαυστος, ον, ὁ βλέπων χωρὶς νὰ καταμῆρῃ (κλειρῆ) τοὺς ὀφθαλμούς, Ἰσχύ. ἐν λέξ. ἀσκαροδάμυκτος.

ἀ-καμπῆς, ἐς, = ἀκαμπτος, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 3.10, 4, κτλ.

ἀκαμπία, ἡ, = ἀκαμπία, Ἴππ. περὶ Ἄρθρ. 822.

ἀκαμπίας, ὁ, «ὁ εὐθύδρομος, ἀκάμπιος δρόμος, ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος», Ζωναρ., Σουίδ.

ἀκάμπιον, τό, ὄνομα ἀγωνίσματος, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA II, 444—446.

ἀκαμπτό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀκαμπτον τὸν πόδα, ἔλεφαντες, Νόν. Δ. 15.148.

ἀ-καμπτος, ον, = ὁ μὴ καμψεῖς, ἀλύγιστος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ κάμψῃ, Ἴππ. περὶ Ἄγμ. 751, Πλάτ. Τιμ. 74B· (ἐν τῷ συγκ.) κτλ.· ἄκ. χῶρος ἐνέρωρον, τὸ τὸ Ὀσέργιλον inremediabilis, Ἀνθ. II. 7. 467· εἰς ἄκ. ψυχῶν τριβόν, Ἐπιγρ. Ἐλλ. 193· τὸ ἄκ., τὸ μὴ καμπτόμενον μέρος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1.15, 3. 2) μεταφ., ὁ μὴ καμπτόμενος, μὴ ὑποχωρῶν, βουλαί, Πινδ. II. 4, 128· ψυχῶν ἄκοιμος, ὁ αὐτ. I. 4, 89 (3.71)· ἀκάμπιτω μένει, Αἰσχύλ. Χο. 455· τὸ πρὸς τοὺς πόνους, τὸ πρὸς ἐπιεικείαν ἀκαμπτον, Πλουτ. Ανκ. 11, Κττ. Νεώτ. 4.

ἀκαμπφία, ἡ, ὁ χαρακτῆρ τοῦ ἀκάμπτου, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 8, 9.

ἀκαν, ανος, ὁ, = τῷ ἐπομ., μόνον παρὰ τοῖς Ἐβδ. (Βασίλ. Β', εἰ, 9).

ἀκανθα, [ἀκ], ης, ἡ, (ἀκή) = ἀκανθα, κέντρον, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 9. 2, Θεόφρ. 7.140, κτλ. Ἐντεῦθεν, 1) φυτόν ἀκανθώδες, ἐκ τοῦ εἶδους «γαϊδουράγκυθος», κύνραος ἄκ., Σορ. Ἄποσπ. 643· πρὸλ. 746· κατὰ πληθ., ἀκανθεῶν, Ὀδ. Ε. 328· πρὸλ. ἀκανθος—ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς Ἐβδ. (Ἡσαίας ε', 4, ἐνθα ἐν τῇ Ἀγγλ. μεταφράσει φέρεται ἀγριοστάφυλα)· πρὸλ. Εὐαγ. κ. Ματθ. ζ', 16· —παροιμ. οὐ γὰρ ἀκανθαί, οὐκ ἄχρηστον τι, Ἀριστοφ. Ἄποσπ. 407.

2) ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν τοῦ ἀκανθόφρου καὶ τινος ἰχθύος. Ἰων παρ' Ἀθην. 91E, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 5, 2· — ὡσαύτως, αἱ ἀκανθαί φυτῶν τινῶν, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 5, κτλ. 3) ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῶν ἰχθύων, Αἰσχύλ. Ἄποσπ. 270, Ἀριστοφ. Σπρξ. 969, Ἄλεξ. ἐν «Κρατεῦσ» 1.11, καὶ ἄλλ.: ἐπὶ ὄφρων, Ἠρόδ. 2. 75, Θεόφρ. 24, 32· — ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἠρόδ. 4. 72, Ἴππ. περὶ Ἄρθρ. 791, Εὐρ. Ἰλ. 492, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 8, 9, κτλ.· ἀλλὰ καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν μαστοφόρων, κατὰ τὸν Ἀριστ. Ἄν. ὕστ. 2. 14. 4:—τεχνικῶς, κατὰ Γαλην. 2. 451. Περὶ μῖξ τῶν τῆς ῥάχως ἀποφύσεων τῶν σπονδύλων. 4) μεταφ., ἀκανθαί (ζητήσεων), τὸ τοῦ Κικέρωνος spineae disserendi, ἀκανθώδη ζητήματα, Λουκ. Διτάξει πρὸς Ἡσιόδ. 5, Ἀθην. 97D, πρὸλ. ἀκανθοβιάτης = λόγος ἀκανθώδης. II. ἀκανθώδες δένδρον, πιθανῶς εἶδος ἀκακίας εὐρισκομένη ἐν Αἰγύπτῳ, τὸ δένδρον mimosa Nilotica (ὁπόθεν τὸ ἀραχιδιὸν κόμιμα λαμβάνεται), Ἠρόδ. 2. 96 (πρὸλ. ἀκάνθινος): διάφορα εἶδη ἀναφέρει ὁ Θεόφραστος.

ἀκανθεῶν, ῶνος, ὁ, τόπος κατάφυτος ἐξ ἀκανθῶν, Λατ. dumentum, Γρηγ. Ναξ., Εὐστ., κτλ.

ἀκανθῆεις, εσσα, εν, = ἀκανθώδης, Νικ. Θ. 638.

ἀκανθῆρός, ἄ, ὄν, ἔχων ἀκάνθας, πλήρης ἄκ., ἐπὶ τινος ἰχθύος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 37. 16.

ἀκανθη-φόρος, ον, = ἀκανθοφόρος, ἀναφερόμενον ἐκ τῶν τοῦ Ἡρωδικῶν Ἐπιμερισμῶν.

ἀκανθείας, ον, ὁ, πρᾶγμα πλήρες ἀκανθῶν ὄθεν, 1) εἶδος κερχάρων, πιθανῶς τὸ Λατ. squalus acanthias, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 10, κέτ., 9. 37. 2) εἶδος ἀκρίδος, Αἰλ. περὶ Ζ. 10. 44.

3) ἀκανθώδης ἀσπάργος, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 6. 1, 3., Πόλυδ.

ἀκανθίω, συλλέγων ἀκάνθας, Γρηγ. Ναξ. ἄσμ. σ. 8.

ἀκανθικός, ἡ, ὄν, = πλήρης ἀκανθῶν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 6. 4, 6.

ἀκάνθινος, η, ον, ἐξ ἀκανθῶν, στέφανος, Εὐαγ. κ. Μάρκ. ε', 17. Ἰω. εἰ', 5. 2) μεταφ., ἀκανθώδης, ἐν ἄκ. ἀστροποῖς, Ἀνακρεοντ. 53.12. II. ἐκ ξύλου ἀκάνθης (ἀκακίας): Ἰστος, Ἠρόδ. 2. 96· τὰ ἄκ. = ὑψίσματα κατασκευασθέντα ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ φλοιοῦ αὐτῆς, Σπρξ. 175.

ἀκάνθειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀκανθα 2., Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 3. 7, 11. 2) εἶδος ἀκάνθης γαϊδουράγκυθος, = onopordum acanthium, Διοσκ. 3.18. ἴδε καὶ Florae Graecae J. Sibthorp, τόμ. Β', σ. 155.

ἀκάνθεις, εἶδος, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, ἡ καρδερῖνα, Iringilla carduelis ἢ fring. linaria, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9.17. 2, Θεόφρ. 7.141. II. ὄνομα τοῦ φυτοῦ senecio, Καλλ. παρὰ Πλιν. Φυσ. Ἰστ. 25.106.

III. ὡς θηλ. ἐπιθ., ἀκανθώδης, Ἀνθ. II. 6. 304.

ἀκανθίων, ονος, ὁ, ὕστριξ, ἀκανθόχοιρος, Γαλην.

ἀκανθο-βιάτης, ον, ὁ, ὁ περίπατος διὰ μέσου ἀκανθῶν, σκωπτικὸν ἐπώνυμον τῶν Γραμματικῶν, Ἀνθ. II. 11. 322· πρὸλ. ἀκανθα, I. 4:—θηλ.: ἀκάνθο-βιάτης, εἶδος, Ἀνθ. II. 7.198.

ἀκανθο-βελῆς, ἐς, ὁ τραχὺς, ὁ ὄξυς ἐνεκα τῶν ἀκανθῶν, Κ. Μανασσ. Χρονικ. σ. 97.

ἀκανθο-βλαστος, ον, ὁ βλαστάνων ἀκάνθας, Ἰω. Χρυσόστ. τόμ. 8, σ. 511.

ἀκανθο-βόλος, ον, (βάλλω) ὁ ἐκβάλλων, ἀναφών ἀκάνθας, ἀκανθώδης, ῥόδον, Νικ. Θ. 542. II. ὁ ἄκ., χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγήν ὄσταιων ἢ ἀκάνθων, Παῦλ. Αἰγ. 6. 33.

ἀκανθο-κέντρος, ον, ὁ κέντρον ὡς ἀκανθα, Κ. Μανασσ. Χρον. 117.

ἀκανθολογία, συλλογὴ ἀκανθῶν, ὀηλ. τὸ συλλέγειν ἀκάνθας, Γρηγ. Νύσσ. τόμ. Α', σ. 806.

ἀκανθο-λόγος, ον, ὁ συνάγων, συλλέγων ἀκάνθας, σκωπτικὸν ἐπώνυμον τῶν σμικρολόγων συζητητῶν, Ἀνθ. II. 11. 20 καὶ 347· πρὸλ. ἀκάνθα, I. 4.

ἀκανθο-νωτος, ον, ὁ ἔχων ἀκανθώδη τὰ νῦτα, «ἀκανθόνωτος, ἐχθίος», Ἰσχύ.

ἀκανθοόμαι, παθ. (ἀκανθα) = γίνομαι ἀκανθώδης, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7. 6. 2.

ἀκανθο-πλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ ἀκάνθης ἰχθύος πληρωθεῖς, Ὀδυσσεὺς ἄκ., ὄνομα ὀράματος τοῦ Σοφοκλέους.

ἀκανθος, ὁ, Λατ. acanthus, εἶδος φυτοῦ, ἀρουροδόχου (μελάμφυλλον), οὗ τὰ φύλλα ἐμμήθησαν ἐν τῇ διασκευῇ τοῦ Κορινθιακοῦ κιονοκράνου, ὕψος ἄκ., Λατ. mollis, Θεόφρ. 1. 55· πρὸλ. Διοσκ. 3. 19· πρὸλ. ἀκάνθα, I.

II. εἶδος Αἰγυπτίου δένδρου ἀκανθοφόρου, πιθανῶς τὸ αὐτὸ καὶ ἀκάνθα II, Voss Virg. G. 2. 119.

ἀκανθο-στεφής, ἐς, ἐπὶ ἰχθύος ἀκανθώδη ἔχοντος τὰ νῦτα, Ἀριστ. Ἄποσπ. 279.

ἀκανθο-τόκος, ον, ἀκάνθας τίκτων, Κύριλλ. Ἄλεξ.

ἀκανθο-τρόφος, ον, ἡ τρέφουσα μόνον ἀκάνθας χέρσος, Μ. Φιλῆς, τόμ. Α', σ. 103, ἔξδ. Μι.

ἀκανθοφαγέω, ἀκάνθας ἐσθίω, Εὐστ. Ἐρ. 106.

ἀκανθο-φάγος, [ἀ], ον, ὁ ἐσθίων ἀκάνθας, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 3, 6.

ἀκανθο-φορέω, φέρω ἀκάνθας, Γρηγ. Νύσσ.

ἀκανθο-φόρος, ον, ὁ ἔχων ἀκάνθας, ἐχθίος, Νόν. Δ. 13. 421. 2) ὁ φέρων ἢ παρῶν ἀκάνθας, Γρηγ. Ναξ.

ἀκανθο-φυέω, φέρω, παρῶν ἀκάνθας, Διοσκωρ. 3. 21.

ἀκανθο-χοιρος, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, «σκανθόχοιρος», Ἰσχύ. ἐν λ. ἐχθίος, Γραμμ.

ἀκανθυλλίς, εἶδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἀκανθίος (κατὰ τύπον), «σκαθί» εἶδος καρδερῖνας, negithalus pendulinus, Εὐδουλ. Ἀδελ. 14· Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 3, 9., 9. 13, 5. 2) ἀγριος ἀσπάργος, Ἀπποῦλ.

ἀκανθώδης, ες, (εἶδος) = πλήρης ἀκανθῶν· χῶρος, Ἠρόδ. 1. 126· τὸ ῥόδον, Ἀριστ. Προβλ. 12, 8, κτλ. 2) ἀκανθῆρος, γλῶττα, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 10, 2· τρίχας, αὐτῷ 1. 6, 6· ἐπὶ τῶν σπονδύλων = ἔχων ἀκάνθας, αὐτῷ 3. 7, 11, καὶ ἄλλ. 3) μεταφ., λόγος ἄκ. = δύσκολοι, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 8· ἄκ. βίος, Παροιμιογρ. πρὸλ. ἀκάνθα, I. 4.

ἀκανθῶν, ῶνος, ὁ, ἀκανθεῶν, Γλωσσ.

ἀκάνιζω, (ἀκανος) = εἶμαι ὡς ἀκανος· ἢ φέρω κεφαλὰς ἀκανθῶδεις, ὡς ὁ ἀκανος, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 6. 4, 8.

ἀκάνικος, ἡ, ὄν, ὅμοιος τῷ ἀκάνω, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4. 6, 10.

ἀκάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀκανος, «ἀκάνιον, ἀκάνθιον», Ἰσχύ. ἀ-κάννιστος, ον, (κάννιζω) ὁ μὴ κανονικός, ἐναντίας εἰς τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, Ἰππόλυτ. 856B, ἀκανόνιστα δογματίσεις, —ἀκανόνιστα βιβλία, Λαοδ. 59. Κύριλλ. Α. 141C. Ἀποφθέγμ. 149D.

ἀ-κάννιστος, οὐχὶ κανονικός, Βασίλ. IV. 681A, κτλ.

ἀκάνος, ὁ, (ἀκή, ἀκίς), εἶδος ἀκάνθης, ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ κερχάρων τινῶν, ὡς τοῦ Ἀναγᾶ, ἴδε Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 10, 6, καὶ ἄλλ. καὶ Schneid. Ind. ἴδε καὶ Schlein. Θγστ. Παλ. Διαθ.

ἀκάνώδης, ες, ὅμοιος ἀκάνω, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 6. 4, 3.

ἀ-κάπηλος, ον, ἀμέτοχος καπηλικῶν ὀδῶν, εὐκρινής, Συνέστ. 187D.

ἀ-κάπηλος, ον, = τῷ προηγ.: βίος ἄκ., βίος ἄνευ καπηλικῶν τεχνασμάτων, Σπρξ. 513.

ἀ-κάπνιστος, ον, ὁ μὴ καπνισθεὶς, μέλι ἀκ., μέλι ὁ ἐλαθεῖ τις χωρὶς νὰ καπνίσῃ τὰς μελίσσας, Στράβ. 400.

ἀ-καπνος, ον, ἄνευ καπνοῦ, ἀπὴλλαγμένους αὐτοῦ, σκέπη, Ἰππ. ὉΕ.395: μὴ παράγων καπνόν, Πύρρ. Θεοφρ. περὶ πυρ. 71· θυσία ἀκαπνος, θυσία (προσφορὰ), ἀλλ' οὐχὶ διὰ πυρός, Λουκ. Ἐρ. 4· οὗτω καλεῖται ποιήματι· Καλλιόπης ἀκ. θύος (θυσία), Ἀνθ. Π. 6.321: —ἀλλὰ, ἀκαπνα γὰρ αἰὲν ἀσιδοῖ θυόμεν, θυόμεν ἄνευ πυρός ἡμετέρου, ὃ ἔ. ζῶμεν ἀλλοστρία δαπάνη, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 8Ε. II. = τῶ προηγ. Πλιν. Φυσικ. Ἱστορ. 11.16.

ἀ-κάπνωτος, ον, = ἀπὴλλαγμένους καπνοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 781.50. ἀκάρα, «τὰ σκέλη, Κρήτες», Ἡσύχ.

ἀ-καραδόκητος, ον, = ἀπροσδόκητος, Εὐστ. 1127.62.

ἀ-κάρδιος, ον, = μὴ ἔχων καρδίαν, Πλουτ. Καῖσ. 63· μεταφ. ἄνευ θάρρους, ἀδύνατος, Λατ. excoirs, Ἐβδ., Γαλιν. II. ἐπὶ ζύλου, ἄνευ καρδίας, ὃ ἔ. ἄνευ ἐγκαρδίου ἢ ἐντεριώτης, στερεόν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3.12.1.

ἀκαρεῖ, «βραχύ, ταχέως», Ἡσύχ. ἀ-κάρηνος, ον, ἄνευ κεφαλῆς, ἀκέφαλος· Ἀνθ. Πλαν. 116, Σουλ. Ἐπιγρ. 4746.

ἀκαρῆς, ἔς, (κείρω) κυρίως ἐπὶ κόμης, παραπολὺ μικρὰ ἢ ὥστε νὰ καρῆ, ἐντεῦθεν καθόλου, βραχύς, σμικρὸς, ἐλάχιστος, ἀκαρῆ τινα ἐνθυμήματα, Διον. Ἄλ. περὶ Ἰσοκρ. 20. II. μεταφορ. σχεδόν, παρ' ἐλάχιστον, μόνον οὐ, ἀκαρῆς περιφιλιπιδῶσαι, = ἔχεις γαίην (κατὰ τὴν ἰσχύνητά) σχεδὸν Φιλιππίδης (ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 4. σ. 100), Ἄλεξ. ἐν «Μανδραγοριζομένη» 5· ἀκ. παραπόλωλας, Μενάνδ. Ἀδελφ. 226· κατέπεσον ἀκ. τῶ δέει, ὁ αὐτ. Κωμ. Ἄνων. 3. III. μέλιστα κατ' οὐδέτερ. ἀκαρῆς.

1) ἐπὶ χρόνον, σιτηγῆ, ἐν ἀκαρεῖ χρόνον, Ἀριστοφ. Πλ. 244, Ἀλκίφρ. 3. 56, Λουκ. Τιμ. 3 (οὐχὶ ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ὡς κεῖται, αὐτοῖσι 23)· ἐν ἀκαρεῖ μόνον, ὁ αὐτ. Ὀνος 37, κτλ.· ἀκαρῆ διαλιπῶν, (ἐνν. χρόνον), ἀφοῦ περιεμείνα μίαν σιτηγῆν, Ἀριστοφ. Νερ. 496· ὡσαύτ. ἀκαρῆς ὥρας, ἐν μιᾷ σιτηγῆ, Πλουτ. Ἄντων. 28· ἡμέρας μίᾳς ἀκ., ὁ αὐτ. 2.938Α· ἐπ' ἀκαρῆς, Ἀρεταῖ. περὶ Χρον. Παθ. 2. 2. 2) ἀκαρῆ, κεῖται ὡσαύτως ἐπιρρηματικῶς ἄνευ ἀναφορῆς εἰς τὸν χρόνον, τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, οὐκ ἀπολαύσει τοῦ ὃ φέρει ἀκαρῆ, οὐδόλω, οὐδ' ἐλάχιστον, Ἀριστοφ. Σπῆκ. 701· οὐδ' ἀκαρῆ, αὐτοῖσι 541, Δημ. 1223. 28· ἀκαρῆ παντελῶς, (ἐτέρα γραφ. ἀκαρεῖ ἢ-ρεῖ), Ξένωρχ. ἐν «Πορφυρά» 1.15· οὕτω παρ' ἀκαρῆ, παρ' ἐλάχιστον, Πλάτ. Ἀξ. 366C.

IV. τὸ ἀκαρῆς, δακτύλιος ἐπὶ τοῦ μικροῦ δακτύλου, Πολυδ. 5.100, «ἀκαρῆς, τὸ περὶ τῶ μικροῦ δακτυλίδιον», Ἡσύχ.

ἀκαρεῖ, τό, εἶδος ζουρίου ομικροτάτου, συνήθως ἐν τῶ κηρῶ εὐρισκομένου, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 32, 2.

ἀκαριαῖος, α, ον, (ἀκαρῆς) = σιτηγῆσιος, βραχύς, πλοῦς, Δημ. 1292. 2· πρὸλ. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 2.11, Διον. Ἄλ. 8. 70.—Ἐπίρρ. -ως, Ἀλκίφρ. 1. 39 (Meineke).

ἀκαρνα, ἡς, ἢ, εἶδος ἀκάνθης, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 6, 4, 6· «δάφνη», Ἡσύχ. ἀκάρναξ, «λάβραξ», Ἡσύχ.

ἀκαρον, «τυγλόν», Ἡσύχ. ἀκαρπία, εἶμαι ἀκαρπος, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3. 3, 4.

ἀκαρπία, ἢ, ἀφορία, στεῆρος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 801, Ἰππ. 378. 491, Ἀριστ. περὶ Θουμ. Ἄκ. 122. 2. [ἀκαρπία, Χρῆσ. Σιβ. 4.73].

ἀ-κάρπιστος, ον, = ἀκάρπωτος, = ἔνθα οὐδὲν ὑπάρχει πρὸς θερσίον, ἀκαρπος περὶ τῆς θαλάσσης, ὡς τὸ ἀπρύγητος, Εὐρ. Φοίν. 210· ἴδε περὶ ῥουτος 2.

ἀ-καρπος, ον, = ἀφορος, ἄγονος, Εὐρ. Ἀποσπ. 890. 8, Πλάτ. Τιμ. 91C· μ. γεν., λίμνη ἀκ. Ἰχθύων, Πaus. 5. 7. 3. 2) μεταφ. ἀκαρπος, ἀνωφελής· πόνος, Βαχυλ. 19· λόγοι, Πλάτ. Φαῖδρ. 277Α· τὰ ἀκ., Ἡσύχ. Ἡβ. Ν. 4. 3, 33.—ἐπίρρ. -πως, Σοφ. Ο. Τ. 254· πρὸλ. καρπός (Α) III.

II. ἐνεργ. ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 942, μηδ' ἀκαρπος αἰάνης ἐφερπέτω νόσος, καταστρεπτικὴ τῶν καρπῶν.

ἀ-κάρπωτος, ον, = ὁ μὴ γινόμενος καρποφόρος, ὁ μὴ παράγων καρπόν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3.13, 3. 2) μεταφ., χρησιμὸς ἀκ., χρησιμὸς μὴ ἐκπληρωθεὶς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 714· νίκας ἀκάρπωτων χάριν, ἐνεκα νίκης τινός, ἦτις οὐδένα καρπὸν ἔφερον εἰς αὐτήν, Σοφ. Αἰ. 176:—πρὸλ. καρπός (Α) III.

ἀκαρούας, «ὁ ἀνίκητος», Ἡσύχ. ἀ-καρτέρητος, ον, = ἀνυπόφορος, Πλουτ. 2.733B, Γαλιν.

II. ἀνυπόμονος, Νικηφ. Βλεμμ., «ἀνυπομόνητος», Ἡσύχ. ἀ-καρτος, ον, (κείρω) μὴ κεκαρμένος, ἀκούρευτος, Ἀθῆν. 211E.

ἀ-καρύκευτος, ον, ὁ ἄνευ καρυκεύματος, Θεόδ. Βαλσ. ἀ-καρφῆς, ἔς, (κάρφω) ὁ μὴ ἐξηραμμένος, Νικανδρος παρ' Ἀθην. 133D.

ἀκασκά, (* ἀκή II.), ἐπίρρ. ἡσυχα, ἄνευ θορύβου· ἀκ. προδῶντες, Κρατίν. ἐν «Νόμοις» 5.—«ἡσυχως, μαλακῶς, βραδέως», Ἡσύχ.

ἀκασκαῖος, α, ον, (* ἀκή II.) ἡσυχος, ἄγαλμα πλούτου, Αἰσχύλ. Ἄγ. 741.

ἀκασμένα, «ἀναπεπαυμένα, ἡρμωσμένα», Ἡσύχ. ἀκαστόφων, «συνετός», Ἡσύχ.

ἀκάτα, παρεσθαρμένη λέξις ἐν Αἰσχύλ. Ἄγ. 985· τοῦ Abrens ἢ διόρθωσις (Ψαιμιάς ἀκτά ἀντι Ψαιμιάς ἀκάτα) ἀρμόζει εἰς τὸ μέτρον. ἀ-καταβάπτιστος, ον, ὁ μὴ καταβαπτισθεὶς, Θεοφύλ. 1. σ. 355. ἀ-καταδίαστος, ον, ὁ μὴ καταδίασθεὶς, μὴ ὑποδουλωθεὶς, Κύριλλ. ἀ-κατάβλητος, ον, ὁ μὴ καταβαλλόμενος, λόγος, Ἀριστοφ. Νερ. 1229.

ἀ-καταβολέω, δὲν καταβάλλω τὴν ὀφειλήν, δὲν ἀποτίνω τὸ ὀφειλόμενον [171], Ἐπιγρ. Δελφ. 1804.

ἀ-καταγγεῖωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἀγγεῖα, Ὀρεῖθ. 48. ἀ-κατάγγελτος, ον, ὁ μὴ προκηρυχθεὶς, πόλεμος, Διον. Ἄλ. 1. 58, Ἀππ. Ἰσπ. Πόλ. 434.19.

ἀ-καταγνώστος, ον, ὃν δὲν πρέπει νὰ καταδικώσῃ τις, Μακκαβ. Β, δ', 47, Ἐπιστ. πρὸς Τιτ. θ', 8, Σουλ. Ἐπιγρ. 1971b. Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 728.—Ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ.

ἀ-καταγώνιστος, ον, ἀκατανίκητος, Διόδ. 17. 26. ἀ-καταδέκαστος, ον, ὁ μὴ δεκαζόμενος, Ἐκκλ.

ἀ-κατάδεκτος, ον, ὁ μὴ ἀποδεκτός, Ἐκκλ. ἀ-καταδίκαστος, ον, ὁ μὴ καταδικασθεὶς, Ἐκκλ. ἀ-καταδούλευτος, ον, = τῶ ἐπομ., Θεόδ. Πρόδρ.

ἀ-καταδούλωτος, ον, ὁ μὴ ὑποδουλωθεὶς, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 417, 737.

ἀ-καταζητήτως, ἐπίρρ. = ἀνεξετάστως, Ἐπιφάν. ἀ-καταθύμιος, ον, = δυσάριστος, Ἀρτεμίδ. 2. 48, Εὐστ. 149. 28, κτλ.

ἀ-καταίσχυντος, ον, ὁ μὴ καταισχυνθεὶς, Ἐκκλ. ἀ-καταιτιάτος, ον, = ὃν δὲν δύναται τις νὰ κατηγορήσῃ, ἄβῃος, Ἰωσήφ. Ἰουδ. πόλ. 1. 24, 8, Κύριλλ., κτλ.

ἀ-κατακάλυπτος, ον, ὁ μὴ κεκαλυμμένος, Ἐβδ., Πολυδ. 15. 27, 2, Κορ. Α', ια', 5, 13.

ἀ-κατάκαμπτος, ον, ὁ μὴ καμπτόμενος, Εὐστ. Πονημ. 220, 78. ἀ-κατάκαυστος, ον, ὁ μὴ κατακαίει, Ἀπολλών. Θουμ. 36.

ἀ-κατάκλαστος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ θραύσῃ, ἀκαμπτος, ἰσχυρός, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 329, Εὐστ. ἀ-κατάκλυστος, ον, ὁ μὴ κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, Γρηγ. Νύσος.

ἀ-κατάκοπτος, ον, ἀκούρατος, Γραμμ. ἀ-κατακόσμητος, ον, ὁ μὴ κατακεκοσμημένος, ἄτακτος, Πλουτ. 2. 424A.

ἀ-κατακράτητος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑποτάξῃ: τὸ ἀκατακράτητος, Εὐστ. Πονημ. 151. 22.

ἀ-κατάκρητος, ον, ὁ μὴ κατακρηθεὶς, Πράξ. Ἀποστ. ις', 37, κθ', 25.—Ἐπίρρ. -τως, Εὐστ., κτλ.

ἀ-κάτακτος, ον, ὁ μὴ θραυόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ θραύσῃ, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5.

ἀ-κατάληκτος, ον, ἀδιλείπτος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1.17, 3, κτλ.—Ἐπίρρ. -τως, αὐτοῖσι 2. 23, 46 (ἔνθα ἐγγράφῃ ἔσφαλμ. ἀκαταληκτικῶς). II. ἐν τῇ προσωπικῇ ἀκατάληκτος λέγεται ὁ στίχος ὁ ἔχων τὸν τελευταῖον πόδα ὀλόκληρον, Ἡραιστ.

ἀκαταληπτεῶ, δὲν ἐννοῶ, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1.201. ἀ-κατάληπτος, ον, ὃτι δὲν δύναται νὰ καταληθῆῃ ἢ ἐγγυθῆῃ, Ἀριστ. Προβλ. 19.42: μὴ κρατούμενος στερεῶς, Μ. Ἄντων. 7. 54.—Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 75.

II. ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ κυριεύσῃ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. πόλεμ. 3. 7. 7. 2) μεταφορ. ἀκατανόητος, λέξις τῶν σκεπτικῶν φιλοσόφων, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 22, Πλουτ. 2.1056F, Κικ. Ἀκαδ. 2. 9. 18:—ἐντεῦθεν ἀκαταληψία, ἢ τὸ ἀκατάληπτον τῶν πραγμάτων, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1.1, Κικ. πρὸς Ἄττ. 13.19. 3.

ἀκαταληψία, ἴδε ἀκατάληπτος. ἀ-κατάλλακτος, ον, ἀδιάλλακτος, Ζήλευκ. παρὰ Στοβ. 280. 12, Διόδ. 12. 20.—Ἐπίρρ. -τως, ἀκ. πολεμείν, Δημ. 153.17.

ἀ-κατάλληλος, ον, ἀνάριστος, ἀσύμφωνος, ἑτερογενής, Ἀριστ. Κόσμ. 6, 6. Διον. Ἄλ. περὶ Δημ. 27, κτλ.—Ἐπίρρ. -ως, Διογ. Λ. 7. 59:—οὐσιαστ. ἀκαταλληλότης, ἡτος, ἢ, ἢ ἀκαταλληλία, ἢ, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 194 καὶ 199.

ἀ-κατάλυτος, ον, ὁ μὴ καταλύμενος, Διον. Ἄλ. 10.31, Ἐπιστ. πρὸς Ἐβρ. ζ', 16.

ἀ-καταμάθητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μάθῃ ἢ γνωρίσῃ ἢ ἐννοήσῃ, Ἰππ. περὶ Ὀξ. 384.

ἀ-κατάμακτος, ον, ὁ μὴ μαλαχθεὶς διὰ τοῦ ζυμώματος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 656.

ἀ-καταμάχητος, ον, ἀκατανίκητος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 8, Μ. Ἄντ. 8.78.

ἀ-κατάμαχος, ον, = τῶ προηγ., Εὐσεβ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 424D. ἀ-καταμετρητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταμετρήσῃ ἢ ὁ μὴ καταμετρηθεὶς, Στράβ. 77, Νικόμ. Γερασ. 1. 77.

ἀ-κατανάγκαστος, ον, ὁ μὴ ἀναγκαστικός, ὁ μὴ ἡναγκασμένος, ἐκούσιος, Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 196D, 199A.

ἀ-κατανίκητος, ον, = ἀήττητος, Ἀθανάσ. ἀ-κατανόητος, ον, = ἀκατάληπτος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 13 καὶ Γραμμ.

ἀ-κατάνυκτος, ον, = ἄνευ κατανύξεως, ὁ μὴ συγινηθεὶς, Ἐκκλ.

ἀ-κατάξεστος, ον, μὴ πελεκηθείς, ὁ μὴ ξεσθείς, Σουλ. Ἐπιγρ. 160, στήλ. 1. 60. 68, καὶ ἄλλ., Εὐστ.
ἀ-καταπάλαιστος, ον, = ἀκατάβλητος ἐν πάλη, Σχόλ. εἰς Πινδ. N. 4. 153.
ἀ-καταπαύστος, ον, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀναπαυθῆ, ἀδιάλειπτος, Πολύβ. 4. 17. 4, κτλ.: ὅ,τι δὲν δύναται νὰ καταπαύσῃ τις, μ. γεν. ἀκαταπαύστους ἀμαρτίας, μὴ παυομένους ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας. Ἐπ. Πέτρ. Β' , 6', 14. — Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 1002.
ἀ-κατάπληκτος, ον, ὁ μὴ καταπλησσομένος, ἀτρόμητος, Διον. Ἄλ. 1. 81, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 8. 7. 4. — Ἐπίρρ. -τως, Διον. Ἄλ. 1. 57.
ἀ-καταπληξία, ἡ, τὸ μὴ καταπληττεῖσθαι, ἀροβία, Κλήμ. Ἄλ. 498 (ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ **κατάπληξιν**).
ἀ-καταπολέμητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπολεμήσῃ, Ἐπιγρ. Ἀγκυρ. τόμ. 2, σ. 20.
ἀ-καταπόνητος, ον, ὁ μὴ καταπονούμενος, κόσμος, Φιλόλαος παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 420.
ἀ-κατάποτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπίῃ, Ἐδδ. (Ἰωβ κ' , 18).
ἀ-καταπραΰντος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπραΰνῃ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 999.
ἀ-καταπτώητος, ον, ὃν δὲν δύναται νὰ καταπτώῃ τις, ἄτρομος, Σχόλ. εἰς Ἰδ. Γ. 63.
ἀ-καταπτώωτος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πτώσιν, Εὐστ. Πονημ. 187, ἐν τέλ.
ἀ-κατάργητος, ον, μηδέποτε ἀργῶν, ἀκάματος, νοῦς, Ἐπιγρ. ἀ-κατάρδευτος, ον, ὁ μὴ καταρδευθείς, ἀπίστος, Κύριλλ.
ἀ-κατάρτιστος, ον, ὁ μὴ κατηρτισμένος, ἀτελής, «διὰ τὸ ἀκατάρτιστον αὐτῶν καὶ ἀσθενὲς τῆς πολιτείας», Ἐἰρημ. 1106C.
ἀ-κατάσβεστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ σβέσῃ, Γαλην.
ἀ-κατάσειστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ κλονήσῃ, «ἀκατάσειστον, βέβαιον, ἐδραῖον, ἀσάλευτον», Ἡσύχ. Εὐστ. — Ἐπίρρ. -τως, Κύριλλ.
ἀ-κατασημαντος, ον, ἀσφράγιστος, ἄγραφος, ἀκ. ἔνταλμα, παραγγελία διὰ λόγου, Ἡρωδιαν. 3. 11. 19.
ἀ-κατάσκηπτος, ον, = ἀπερίσκηπτος, Ἐκκλ.
ἀ-κατασκόπαστος, ον, = ἀκατέργαστος, τραχὺς, οὐχὶ ἐπιμελῶς κατεργασμένος, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9. 16, 6. καὶ αὐτόθι Schneid., Ἐδδ. (Γεν. α' , 2). — Ἐπίρρ. -τως, Διον. Ἄλ. περὶ Ἰσάϊον, 15. II. ὁ μὴ ἐπιδεγόμενος λεπτῆν ἐπεξεργασίαν, Βί. Ὀρ. 218.
ἀ-κατάσκεινος, ον, = ἄνευ προετοιμασίας, ἄτεχνος, διὰφ. γραφ. ἐν Δίσχιν. 77. 3, Διον. Ἄλ. περὶ Θουκ. 27, Φιλόστρ. 249. — Ἐπίρρ. -ως, Πολύβ. 6. 4. 7. II. ἀπλοῦς, ἀρχαϊκός, ἀρχέγονος, βίος, Διόδ. 5. 39.
ἀ-κατασκήνωτος, ον, ἀκατάλληλος πρὸς κατασκήνωσιν, Ὀνησ. Στρατ. 1, 8, σ. 52.
ἀ-κατασκόπητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ θεωρῆ ἄτενῶς, αὐγὴ, Γρηγ. Ναζ.
ἀ-κατάσκοπος, ον, ἄσκηπτος, Κύριλλ. Ἄλ. πρὸς Νεστ. 2, σ. 47.
ἀ-κατάσκιωτος, ον, = μὴ ὑποκείμενος εἰς σκώματα, Κύριλλ.
ἀ-κατασφύριτος, ον, ὁ μὴ ἠττώμενος διὰ σορισμάτων, Ἀπολλ. Τυαν. 44.
ἀ-καταστασία, ἡ, ἀστάθεια, ἀναρχία, σύγχυσις, Ἐδδ. (Παροιμ. κς' , 28). Πολύβ. 1. 70, 1, Διον. Ἄλ. 6. 31, κτλ. II. ἀστασία, Πολύβ. 7. 4. 8.
ἀ-κατάστασις, ἀνησυχία, ταραχὴ, Ἡραϊστ. Ἀποτελ. σ. 16.
ἀκαταστατέω, εἰμαι ἀκατάστατος, ἄστατος, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 1. 12. — Παθ., Ἐδδ. (Τωδ. α' , 15).
ἀκατάστατος, ον, (καθίστημι) ἄστατος, ἀνήσυχος, Ἰππ. Ἄρ. 1247· ἀκ. πνεῦμα, Δημ. 383. 7· πρὸλ. Ἄριστ. Προβλ. 26. 13· ἀκ. πολιτεία, Διον. Ἄλ. 6. 74: — ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀσταθής, Πολύβ. 7. 4. 6· ἐπὶ πυρετῶν, ἄτακτος, Ἰππ. 399. 47. — Ἐπίρρ. -τως, ἀκ. ἔχειν, Ἰσοκρ. 401B. II. ὁ μὴ καταλείπων καθήκημα, καταπάτι, πυκνός, οὔρον, Ἰππ. 69F. 149F.
ἀ-καταστόρεστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταστρώσῃ, ἰσοπέδωσῃ, κύματα, Ἄνν. Κομν.
ἀ-καταστόχαστος, ἀνεκμαρτος, ὁ μὴ εἰκαζόμενος, Σουίδ.
ἀ-κατάστρεπτος, ον, ὁ μὴ καταστρεφόμενος, Σχόλ. εἰς Πινδ. O. 2. 146.
ἀ-κατάστροφος, ον, ὁ μηδέποτε τελευτῶν, παρὰ Στοβ. 374. 22. — ἐπὶ ὕρους ἢ περιόδου ἐν τῷ λόγῳ μὴ γλαφυρῶς καὶ καλῶς τελευτώσης, Διον. Ἄλ. περὶ Συνθ. σ. 168. Schäf.
ἀκατασχασία, ἡ, τὸ ἀκατάσχετον καὶ ἀκυβέρνητον, Πτολ., κτλ.
ἀ-κατάσχετος, ον, (κατέχω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀναγκάσῃ, Ψευδο-Φωκυλ. 90, Διόδ. 17. 38, κτλ. — Ἐπίρρ. -τως, Πλουτ. Κἄμ. 37.
ἀ-κατάτακτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ κατατάξῃ, προσδιορίσῃ, Διον. Ἄρεοπ.
ἀ-κατάτριπτος, ον, (κατατετραίνω) ὁ μὴ διατριπθεὶς, Γαλην.
ἀ-κατάτριπτος, ον, ὁ μὴ φθειρόμενος διὰ τῆς τρίψεως, Πολύβ. 3. 89, 9.

ἀ-κατάφθορος, ον, ὁ μὴ καταφθαρεῖς, Ἐπιγρ. Λήτης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ. Mém. sur une mission au mont Athos, 1876, σ. 82.
ἀ-κατάφλεκτος, ον, ὁ μὴ καταφλεχθείς, Ἐκκλ.
ἀ-καταφρόνητος, ον, ἀνάριστον, ἀβάστακτον, ἀκαταφρόνητον, ἀδικον, ἀνάριστον, Ἡσύχ.
ἀ-κατάφραστος, ον, ἀνέκφραστος, Ἐκκλ.
ἀ-καταφρόνητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταφρονήσῃ, σπουδαῖος, Λατ. haud spernendus, Ξεν. Ἄγρσ. 6. 8., Πλουτ., κτλ.
ἀ-κατάχρηστος, ον, ἄχρηστος, ὃν δὲν μετεχειρίσθη τις, Εὐστ. 812. 52.
ἀ-καταχώριστος, ον, ἄπεπτος, ὕλη, Ἄριστ. Προβλ. 28. 3.
ἀ-κατάψεκτος, ον, (ψέγω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ψέγῃ, ἄμμηπτος, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. -τως, Κύριλλ.
ἀ-κατάψευστος, ον, ὁ μὴ ψευδῆς ἢ μυθώδης, Θηρία, Ἡρόδ. 4. 191· κατὰψευστα, ἐργάζη κατ' εἰκασίαν.
ἀκάτειος ἰστός, ἀκάτειος κεραία, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν. Rang. Ant. Hell. 2343a. — Ἐν τοῖς συγγραφεύσιν εὐρηταί μόνον ἡ διὰ τοῦ ἰσίου γραφή.
ἀ-κατέργαστος, ον, ὃν δὲν κατεργάσθη τις, ἄμορφος, Λογγίν. 15. 5. II. ἄπεπτος, ἀχώνευτος, τροφή, Ἄριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 3, 9. — δύσπεπτος, Γαλην. 6. 484.
ἀ-κατευναστος, ον, ὁ μὴ κατευνασθείς, μὴ βληθείς εἰς τὴν κλίνην, ἄγρυπνος, «ἀκατευναστον, ἀκοίμητον», Ἡσύχ.
ἀ-κατεύδοτος, ον, ὁ δύσκολος εἰς διάβασιν, ὁδός, Ἄχμερς Ὀνειρ. 170.
ἀκάτη, ἡ, = ἄκατος, «ψαμμίς ἀκάτας παρήδησεν, Δίσχλ. Ἄγρμ. 958, ὁ τύπος ἀκάτη εἶναι ἐκ τῶν ἀπαξ λεγομένων, τοῦ συνήθους τύπου ὄντος ἄκατος.
ἀ-κατηγόρητος, ον, ἀφόγος, ἄμμηπτος, Διόδ. 11. 46.
ἀ-κατήχητος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ ἤκου περιβαλλόμενος, Σουίδ.
II. ὁ μὴ διδασθείς τὰς θεμελιώδεις τῆς πίστεως ἀρχάς, Ἐκκλ.
ἀκάτιον, [ἀκά], τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἄκατος, ἐλαφρὸν πλοῖον, ὃ ἐργῶντο πειραταί, Λατ. actuaria, Θουκ. 1. 29., 4. 67., Πολύβ., κτλ.
II. εἶδος ἰστίου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο, ἢ ὡς ἰδιαίτερον ἰστίον κωμωρισμένον ἀπὸ τοῦ μεγάλου, τοῦ τετραγώνου (μέγα ἰστίον, ὁθόνη), ἢ προσθέντων αὐτὸ ἐν καιρῷ οὔριου ἀνέμου εἰς τὸ μέγα ἰστίον ἀπὸ τῆς πρῶρας μέχρι τοῦ ἰστίου διήκον· πρὸλ. Δούλων, ἐν Ξεν. Ἐλλ. 6. 2, 27· Ἰφικράτης καταλείπει τὰ μέγιστα ἰστία, ὅς ἐπὶ ναυμαχίαν πλέων, καὶ ποιεῖται ὀλίγην χρῆσιν καὶ αὐτῶν ἕως τῶν ἀκατίων, ὥστε φανερῶς ἐνταῦθα τὰ δύο ταῦτα ἰστία ἐχρησιμοποιοῦντο χωριστά. Ἄλλ' ἐν Ἐπικουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 15D, ὅταν τις βέλῃ νὰ αὐξήσῃ τὴν ταχύτητα, ἀκάτιον ἀράμιενος φεύγει, πρὸλ. 1094D, ὥστε ἐνταῦθα τὰ ἀκάτια πρέπει νὰ ἐχρησίζοντο ὡς προσθήκαι εἰς τὰ συνήθη τετραγῶνα ἰστία· καὶ ἐν Λουκ. Ζεὺς Τραχ. 46· ὁ ἀνεμος ἐπιπίπτων τῇ ὁθόνῃ καὶ ἐπιπλάς τὰ ἀκάτια, τὰ δύο ἀναφέρονται ὡς ὁμοῦ ἐνεργούντα, πρὸλ. Πῶς δεῖ Ἰστορ. Συγγρ. 45: — παρ' Ἐφικράτ. Ἀθλ. 2 ὑπάρχει λογοπαίγιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας τοῦ ἀκάτιον (ἰστίον καὶ ποτήριον· ἴδε ἄκατος II)· κατάβαλλε τὰκάτια, καὶ κυλίκια (;) αἴρου τὰ μείζω, ἄρες τὰ ποτηρήκια (εἶχον δὲ ταῦτα σχῆμα πλοίου), καὶ πάρε τὰ μέγιστα.
III. εἶδος σανδαλίου γυναικείου, Πολύβ. 7. 93., Ἡσύχ. **IV.** μικρὸς ἄνθρωπος, ἄνος, Φρόν. ἐν Α. Β. 19 «τούς μικροὺς τὰ σώματα ἀκάτια λέγουσιν.»
ἀ-κατοίχητος, ον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θεορίλ.
ἀ-κατονόμαστος, ον, = ἀνόνομος, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 898D: ἀκ. χόνδρος, ὁ κρικοειδῆς τοῦ λάρυγγος χόνδρος, Greenhill Θεορίλ. σ. 110.
ἀ-κάτοπτος, ον, ὁ μὴ παρατηρηθείς, Ἡλιόδ. 6. 14.
ἀ-κατόρωτος, ον, = ἀδιόρθωτος, Κύριλλ., κτλ.
ἀκάτος, [ἀκ], ἡ, (σπαν. ὁ, ὡς ἐν Ἡρόδ. 7. 186), ἐλαφρὸν πλοῖον, λέμβος, Λατ. actuaria, Θεογρ. 458, Πινδ. II. 11. 60., Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτ., Θουκ., κτλ.: πρὸλ. ἀκάτιον, καθόλου, πλοῖον, Εὐρ. Ἐκ. 446., Ὀρ. 342. II. ποτήριον ἔχον τὴν μορφήν πλοίου, Θεόπομπ. Κομν. ἐν «Ἀλλοῖα» 2. (= Τελέστης 6)· Ἀντιφ. ἐν «Ἀγροίκω» 5· πρὸλ. ἀκάτιον, II. ἐν τέλ., Πόρσ. Εὐρ. Μῆδ. 139.
ἀ-κατούλωτος, ον, ὁ μὴ ἐπουλωθείς, Ὀρειβάστ., Παῦλ. Αἰγ.
ἀ-κατώως, χωρίς νὰ κατέχηται τις, Μεθόδ. 353A.
ἀ-κάττωτος, ον, ὁ ἄνευ σανδαλίων, ἀνυπόδητος, Τέλης παρὰ Στοβ. 523. 49.
ἀ-καυλος, ον, ἄνευ καυλοῦ, Διοσκ. 2. 212. II. ἐπὶ πεπερωῦ μὴ ἔχοντος κάλυπον, Ἄριστ. περὶ Μορ. Ζ. 4. 12. 3.
ἀ-καυμάτιστος, ον, ὁ μὴ προσβληθείς ὑπὸ καύματος, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀπρόσειλος.
ἀ-καυστος, ον, (καίω) ὁ μὴ καευμένος, Ξεν. Ἄν. 3. 5, 13. 2) ὅστις ἀδύνατον εἶναι νὰ καῖ, Ἄριστ. Μετεωρ. 4, 9, 24.
ἀ-καυτηρίαστος, ον, ὁ μὴ καυτηριασθείς, μὴ σιχηθείς δι' ἐγκάυματος, ἐπὶ ἵππου, Στραβ. 215: ἴδε καυτηριάξω.
ἀ-καυχησία, ἡ, ταπεινοφροσύνη, Ἐκκλ.
ἀκαχίαιτο, ἀκαχίμαι, ἀκαχίμεθα, ἀκαχήμενος (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρχάδ. 170, 177)· **ἀκαχίω, ἀκαχῆσο, ἴδε ἐν λ. ἀχέω.**

ἀκαχίζω, [αχ], (ἀχέω, ἀκαχέω) ἐν γράσει μόνον κατ' ἐνεστώτα, ἐνοχλῶ, ἀνώ, τινά, 'Οδ. Π. 432. — Μέσ. μὴ λήην ἀκαχίζω θυμῷ, μὴ ἐνοχλοῦ, 'Δ. Ζ. 486: μετὰ μεσοχ., μὴ τι θανάτων ἀκαχίζω, μὴ ταρασσου πρὸ τοῦ θανάτου, 'Οδ. Α. 486.

ἀκαχίμενος, η, ον. 'Ομηρ. μετοχ. (ὡς ἐκ ῥήματος * ἀκω, ἴδε ἐν λ. ἀκῆ Ι), δέξ, δέξαν ἔχων ἀκμήν, ἀκαχίμενον δέξεται γαλκῶ, 'Π. Ο. 482, 'Οδ. Α. 99, καὶ ἄλλ., πέλεκυν .. ἀμφοτέρωθεν ἀκ., 'Οδ. Ε. 235· φάσανον, Χ. 80.

ἀκεάνες, «ἰχθύες ὑπὸ Ἀμπρακιωτῶν,» 'Ψούχ.

ἀκεάνος, ὁ, εἶδος βοτάνης, Φερεικρ. 'Αθην. 17.

ἀκεάστος, ον, (κεάζω), ὃν δὲν δύναται τις νὰ σχίσῃ ἢ χωρίσῃ, Γρηγ. Ναξ. «ἀκεάστος, ἀκλαστος,» 'Ψούχ.

ἀκείνης, «ἀκοινώνητος,» 'Ψούχ.

ἀκειόμενος, ἴδε ἐν λ. ἀκίωμαί.

ἀκεῖον, «τὸ φάρμακον,» 'Ψούχ.

ἀκεῖρε-κόμης, Δωρ.-ας, ὁ, = ἀκερσεκόμης, περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Π. 3. 26, 1. 1, 8· περὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. (πρὸσθ.) 511· περὶ τῶν Σκυθῶν, Ἀνθ. Παν. 72.

ἀκεῖρδ-κομος, ον, ἀκούρευτος, Ἀπολλιν. Ψαλμ. 1. 8.

ἀ-κεχυμμένος, μὴ κεχυμμένος, φανερός, Γρηγόρ. Νύσσ. τόμ. 1. σ. 709.

ἀ-κέλευθος, ον, = ἀδιέξοδος, «ἀκέλευθα, ἄνοδα, καὶ ἐν θυτικῇ σημεῖον ὅταν μὴ ἦ κέλευθος,» 'Ψούχ.
ἀκέλευθος, «οὐ βεδικὸς ἀσφαλῶς, οἱ δὲ τὸν σκληρὸν σίδηρον,» 'Ψούχ.

ἀ-κέλευστος, ον, ὁ μὴ κελουθεῖς, Αἰσχύλ. Ἄγ. 731, Σοφ. Αἷ. 1263, Εὐρ. Ἡλ. 71, Πλάτ. Νόμ. 933D. — Ἐπίρρ.-τως, Σουῖδ.

ἀ-κέλυφος, ον, μὴ ἔχων κέλυφος, ἦτοι σκληρὸν φλοιόν, ἐπὶ καρπῶν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 17. 8.

ἀ-κενοδοξία, ον, = ἄνευ μετακιοῦρονος κενοδοξίας, Μ. Ἀντων. 1. 16: ἀ-κενοδοξία, ἡ, Ζωναρ.

ἀ-κενος, ον, = ἄνευ κενοῦ, Διογ. Α. 10. 89.

ἀ-κενόσπουδος, ον, ἀπορῆτων ματαίας ἀσγολίας, Κικ. Fam. 15, 17, 4, Μ. Ἀντων. 1. 6.

ἀ-κέννητος, ον, = μὴ ἔχων ἀνάγκην κέντρου ἢ μυώπων, Πινδ. Ο. 1. 33.

ἀ-κέντριτος, ον, = ἀκέντητος, Σουῖδ.

ἀ-κεντρος, ον, μὴ ἔχων κέντρον, κηρήνες, Πλάτ. Πολ. 552C, 564B:—ἄνευ τοῦ τῶν ποδῶν κέντρον, ἐπὶ ἀλέκτορος, Κλυτος παρ' Ἀθην. 655B:—ἄνευ ἀκανθῶν, βάτος, Φίλων 1. 91. 2) ἄνευ δυνάμεως ἢ δραστηριότητος, Δατ. aculei experts, Λογγίν. 21.

II. οὐχὶ κεντρικός, Μανθ. 5. 108.

ἀ-κενωτός, ον, (κενώω) ὁ μὴ κενωθείς, Έκκλ.

ἀκίωμαί, [αῖ], Ἴων. προστ. ἀκίο (ἀντὶ ἀκίω), 'Ἡρόδ. 3. 40. Ἐπ. μετοχ. ἀκειόμενος, 'Π. Π. 29, 'Οδ. Ξ. 383, ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Π. 9. 180: μέλλ. ἀκίωμαι, Διον. Κ. 38. 19. Ἐπ. ἀκίωσμαι, Μουσαῖος 199, Ἄττ. ἀκούμαι, Πλάτ. Πολ. 364C: ἀόρ. ἠκείσθη, 'Επ. προστ. ἠκίωσαι, κτλ.: ἴδε ἐν τέλ.: Ἀποθ. I. μεταβ. θεραπεύω, μετ' αἰτ. τοῦ θεραπευομένου πράγματος, ἔλκος ἀκίωσαι, θεραπεύσων τοῦ ἔλκος, 'Δ. Π. 523· ἔλκε' ἀκίωμενοι, Π. 29· ψύρην ἀκίωσσαι, 'Ἡρόδ. 4. 90· ἢ μέρους τοῦ θεραπευομένου, βλῆφαρον ἀκίωσαιο τυφλόν, Εὐρ. Ἐκ. 1067· ὡσαύτως δὲ καὶ τοῦ θεραπευομένου προσώπου, ἐπὶ φάρμακα πάσων ἠκίωσαι, ἐθεράπευσεν αὐτόν τοῦ τραύματος, 'Δ. Ε. 402, 901, πρῶλ. 448· μετὰ γεν. τοῦ νοσήματος, νοῦσου .. μ' ἀκίω βαρυσάλγος, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 803· πρῶλ. Πανσ. 8. 18, 8. 2) καταπίνω, πίνω τ' ἀ-κείοντ' τε δίδω, 'Δ. Χ. 2. πρῶλ. Πινδ. Π. 9, 180. 3)

καθόλου, διορθῶ, ἐπισκευάζω, νῆας ἀκείόμενος, 'Οδ. Ξ. 383· συχνάκις ἐπὶ βάρου τοῦ σανδαλοποιοῦ, ὡς τὸ Δατ. resarcire, Δουκ. Δραπέτ. 33, Νενομ. 37· ἐπὶ ἀράγων ἐπισκευαζούσης τὸν ἱστὸν τῆς, 'Ἀριστ. Γ. Ζ. 9. 39, 4· πρῶλ. ἀκείσθης, ἀκείστικός. 4)

μεταφ., ἀκ. ἀμαρτάδα, 'Ἡρόδ. 1. 167· τὰ ἐπιφερόμενα, ὁ αὐτ. 3. 16· κακόν, ἄχος, Σοφ. Ἀντιγ. 1027, Τρ. 1035, πρῶλ. Εὐρ. Μήδ. 199· μήνυμα, Ἀντιφ. 128. 4· ἀδίκημα, Πλάτ. Πολ. 364C· ἀπορίας, Ξεν. Ἄπομ. 2. 7. 1. II. αμείβω. ἢ ἀπόλ., εὐρίσκω φάρμακον. συμβιβάζωμαι, ἀλλ' ἀκείωμεθα θάσσον· ἀκείσται τοι φρένες ἐσθλῶν, 'Δ. Ν. 115· ἀλλ' ἀκείσασθε, φίλοι, 'Οδ. Κ. 69· πρῶλ. Ἡρόδ. 3. 40, Πλάτ. Φίληθ. 30B. III. τὸ ἐνεργ. ἀκίω, ἀπαντᾷ ἐν Ψευδο-Ἰππ. 412, 34, Συλλ. Ἐπιγρ. 511, 18· πρῶλ. ἐξ-ἀκίωμαί καὶ ἀκίεσται, μετὰ παθ. σημασ. Ἀρεταῖος Θερ. Ὁξ. Παθ. 1. 1, 1· ἀκείόμενον τοῦ κακοῦ, ὁ αὐτ. Χρον. Παθ. 1. 6· ἀόρ. ἀκείσθη, Πανσ. 2. 27. 3.

ἀκείωντας, «ἀποφθετὴ καὶ ἠσύχους,» 'Ψούχ.

ἀκερα, «ἐνδύματ' τε πολυτελές,» 'Ψούχ.

ἀκεραῖομαι, παθ., εἶμαι ἀκεραῖος, Εὐστ. 277. 16.

ἀκεραῖος, ον, λέξις πεζογραφ. (ἐν γράσει καὶ παρ' Εὐρ.) ἀντὶ τῆς ποιητ. ἀκήρατος = ἀμύγη· Ψωρ. Ἀριστ. Γ. Ζ. 8. 24, ἐν τέλ. πρῶλ. 6. 21, 4. 2) ἐπὶ προσώπων, καθαρὸς κατὰ τὸ γένος, Εὐρ. Φοῖν. 943.

II. δολιχέρης, ἀθαλάτης, σώος, ἀκ. ἀπολαμβάνειν τὴν πόλιν, 'Ἡρόδ. 3. 146· γῆ, Θουκ. 2. 18, (ἦσαν ἐν ἀναρχῶν πρὸς τὸ κεραῖ-ζω) ἀκ. δυνάμεις, ἐπὶ στρατίαις, ἐν πλήρει δυνάμει, ζωηρά, ὁ αὐτ.

3. 3· ἔαν τι ἀσινές καὶ ἀκ., Συλλ. Ἐπιγρ. 989b, 991b. 2) κατὰ διαφόρους σχέσεις, ἀκεραῖον ὡς σώσασαι Μενέλεω λέγος, ἀκήρατον, ἀπαράδιαστον, Εὐρ. Ἑλ. 48· [τέχνη] ἀθαλάτης καὶ ἀκ., Πλάτ. Πολ. 342B· φύλακες τῆς οικείας ἀκεραῖου [χώρας]; Δημ. 17. 13· οὐσία ἀκ., ὁ αὐτ. 1087. 24· ἐλπιδες, ἐρμη, Πολύδ. 6. 9, 3., 1. 45. 2, κτλ.:—Ἐξ ἀκεραῖον, ἐκ νέου, Δατ. de integro, ὁ αὐτ. 24, 4, 10. ἢ ἐν ἀνηρῶν, ἀκεραῖω καταστάσει, Δατ. re adhue integra, ὁ αὐτ. 6. 24, 9· ἐν ἀκεραῖω ἔαν, ἀρίνω τι κατὰ μέρος ἀκείρατον, ὁ αὐτ. 2. 2, 10. — Ἐπίρρ. -ως, Κικ. πρὸς Ἄττ. 15. 21. 4. 3) ἐπὶ προσώπου, ἀμόλυτος, ἀδόλος, Εὐρ. Ὀρ. 922· μ. γεν. ἀκ. κακῶν ἠθῶν, ἀμόλυτος, μὴ μανθείς, ὑπὸ .., Πλάτ. Πολ. 409A.

ἀκεραῖοσύνη, ἡ, ἀπλότης, ἀθωότης, Ἐπιστ. Βαρνάβα, Σουῖδ.

ἀκεραῖότης, ἡτος, ἡ, ὁλοκληρία, ὁλότης, χρηστότης, καλοκάγαθία, Πολύδ. 3. 73, 6.

ἀκεραῖοφανής, ἐς, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τῶν γραμματικῶν πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ ἀκεραῖφνης.

ἀ-κεραστός, ον, ἀμύγη, ἄμικτος, ἀκείρατος τόλιμος, Πλάτ. Πολιτικ. 310D. II. ὁ μὴ συμμιγνύμενος μετ' ἄλλου, ὁ μὴ συγκρινόμενος, Διον. Ἄλ. περὶ Συνθ. 22.

ἀκείράτος, ον, (κείρας) ὁ ἄνευ κείρας, Πλάτ. Πολιτικ. 265C, κέξ. Ἀριστ. Γ. Ζ. 2. 1, 51, καὶ ἄλλ.

ἀ-κείραυτος, ον, = τῷ ἐπομ., ἐπὶ τοῦ Καπακίως, Αἰσχύλ. Ἄποστ. 15.

ἀ-κεραύνωτος, ον, ὁ μὴ πληγείς ὑπὸ κεραυνοῦ, Δουκ. Ζεὺς Τραγ. 25.

ἀκείρδεια, ἡ, ἔλλειψις κέρδους, ἀπώλεια, Πινδ. Ο. 1. 84.

ἀ-κείρδης, ἐς, ὁ ἄνευ κέρδους, ἐπίχρημος, Σοφ. Ο. Κ. 1484, Πλάτ. Κρατ. 417D, κτλ.:—μὴ φέρων κέρδος, Διον. Ἄλ. 6. 9.—Ἐπίρρ. -ῶως, ἄνευ κέρδους, δωρεάν, Ἀριστ. Πολ. 5. 8. 19, Πλούτ. 2. 27D. II. ὁ μὴ ὦν ἀπληστός κέρδους, Πλούτ. Ἀριστ. 1.

ἀκείριτος, ον, (κερίζω) = ἀνύφαντος, Ἀνθ. Π. 7. 472.

ἀ-κεριος, ον, ἄνευ οὐράς, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10. 52.

ἀκερματία, ἡ, (κέρμα) ἔλλειψις χρημάτων, ἀναπαράδια, Ἀριστ. Ἄποστ. 119.

ἀ-κερος, ον, = ἀκερως, Ἀριστ. Γ. Ζ. 2. 1, 31.

ἀκερσεκόμης, ον, ὁ, (κείρω, κόμη) ὁ ἔχων τὴν κόμην μὴ καρμένην, αἰ νεός (ἐπειδὴ οἱ Ἕλληγες νεανίαι ἐτρέπων μακρὸν ἰκόμην μέχρις ἀνδρικής ηλικίας), ἐπιθ. τοῦ Φοίβου, 'Δ. Γ. 39, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 134, Πινδ. Π. 3. 26, καὶ μεταγεν. Ποιητ.: πρῶλ. ἀκερσεκόμης:—ὁ Νόνν. ἔχει δοτ. πλῆθ. ἀκερσεκόμοισιν, Διον. 14, 232.

ἀ-κερνος, ον, = ἄνευ κέρνου (βραχνάδας), Ἀρεταῖος Θερ. Ὁξ. Παθ. 1. 10. II. ἐνεργ. ὁ θεραπεύων τὴν βραχνάδα, ὁ αὐτ. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ἀ-κερως, ων, γεν. ω, = ἀκείρατος, Πλάτ. Πολιτικ. 265B· πρῶλ. ἄκερος.

ἀκερωσύνη, ἡ, στήρσις κέρτων, Σουῖδ.

ἀ-κέρωτος, ον, (κείρας), ὁ μὴ ἔχων κείρας, Ἀνθ. Π. 6. 258.

ἀκεσία, ἡ, = ἀκείσις, Ἰππ. 6. 33.

ἀκείσιμδρOTOS, [αῖ], ον, ὁ θεραπεύων βριτοῦς, περὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ὀρφ. Λιβ. 8.

ἀκείσιμος, ον, (ἀκίωμαι) ὑγιεινός, θεραπευτικός, Πλούτ. 2. 956F.

ἀκείσιος, ον, ὁ θεραπεύων, ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Δατ. orifer, Πανσ. 6. 24, 6.

ἀκείσις, εως, ἡ, θεραπεία, Ἡρόδ. 4. 90, 109· τὸν εὐράμιονον παυσιπόνους ἀκείσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 434. II. ὄνομα ὑπερλαϊμματος ἢ ἐμπλάστρου, Γαλην.

ἀκείσμα, τό, ἴασις, θεραπεία, Πινδ. Π. 5. 86, Αἰσχύλ. Πρ. 482, Ἀνθ.

ἀκείσιμος, ον, «ἀκείσιον, ἰασιμον,» 'Ψούχ. (ἂν μὴ ἀκείσιμος).

ἀκείσιμός, ὁ, = ἀκείσις, «ἀκείσιον, θεραπείαν, ἰατρείαν,» 'Ψούχ.

ἀκείσι-νοσος, ον, ποιητ. ἐπιθ., ὁ τὰς νόσους θεραπεύων, Ἀνθ. Π. 9. 516 (κατ' εἰκασίαν Schneid.).

ἀκείσι-πνοος, ον, ποιητ. ἐπιθ., ὁ καταπραῖνων πόνους ἢ ἐλατ-τῶν κόπον, Νόνν. Δ. 7. 86.

ἀκείστήρ, ἦρος, ὁ, κυρίως = ἰατῆρ, ἀλλ' ὡς ἐπιθ., δαμαστικός, ἀκ. γαλινός, ὁ γαλ. ὅστις δαμάζει τὸν ἵππον, Σοφ. Ο. Κ. 714.

ἀκείστήριον, τό, ἐργαστήριον διορθωτοῦ παλαιῶν ἐνδυμάτων, Λιβάν., «ἀκείστήριον, ἠπητήριον,» 'Ψούχ.

ἀκείστής, οὔ, ὁ, ἀκείστηρ, Λυκόφρ. 1052, Ἀλκίφρ. 3. 27· ἐν τῇ Φρυγικῇ διαλέκτῳ κατὰ τὸν Σχολ. 'Δ. Χ. 2, Εὐστ. 1254· 2. Ἐτυμ. Μ. 51. 7. 2) ἀκείσται ἱματίων ραγέντων, διορ-θωταί ἐσχημένων ἐνδυμάτων, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16. (καὶ μετὰ διαφ. γραφ. ἠπηταί, πρῶλ. Φρόν. σ. 91 (Λοβ.), ἴδε ἐν λ. ἀκείωμαί. Γ. 3.

ἀκείστικός, ἡ, ὄν, = κατόλληλος πρὸς θεραπείαν ἢ διορθωσιν: ἡ -κή (δηλ. τέχνη) = ἡ τῶν ἱματίων διορθωτική, Πλάτ. Πολιτ. 281B.

ἀκείστικός, ἴδος, ἡ, ῥάβδος σιδηρᾶ, «εἰσὶ δὲ (ῥάβδοι) σιδηραί, καμ-μεγέθεις, ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι ἀκείστικες,» Διοσκ. Ε. 84.

ἀκείστορία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, Ἀπολλ. Ρόδ. 2, 512, Ἀνθ. Π. 9. 349, καὶ ἄλλ., κτλ.

ἀκείστορίς, ἴδος, ἡ, ἠλ. τοῦ ἀκείστωρ, Ἰππ. 295, 48.

ἀκεστός, ἡ, ὄν. θεραπευτός, Ἰππ. Ἀρθρ. 825· πρᾶγμα, Ἀντιφῶν 140, 15:— μεταφ., ἀκεσταί φρένες ἐσθλῶν, αἱ τῶν γενναίων φρένες ῥαδίως πρὸς τὸ κρῖτον μετατίθενται, Ἰλ. Ν. 115.

ἀκέστρα, ἡ, μεγάλη βελόνη, «βελόνα,» «σακκορράφα,» «βελόνη ἢ μείζων, ἣν νῦν σακκορ[ρ]άφιον καλοῦσιν,» Ἐτυμ. Μ., καὶ ἀκέστραν ὑπερ τοῦ Ἰστίου, Λουκ. Νεκρ. Δ. 4.1.

ἀκέστρια, ἡ, = τῷ ἐπομ. καὶ βράπτρια, Λουκ. Ρητ. διδ. 24., «ἀκέστρια, ἡ πέτρινα,» Ἦσυχ.

ἀκεστρίς, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἀκεστήρ, καὶ ἀπλῶς, μιστᾶ, Ἰππ. 254, 50.

ἀκεστρον, τὸ, φάρμακον, Σοφ. Ἀποστ. 427.

ἀκέστω, ορος, ὅ, ὁ θεραπεύων, σωτήρ· Φοῖδος, Εὐρ. Ἀνθρ 900.

ἀκεσφορία, ἡ, θεραπεία, σωτηρία, Μάξιμ. περὶ Καταρχ. 167.

ἀκεσ-φρός, ον, ὁ φέρων θεραπείαν, θεραπεύων, μ. γεν. πρᾶγ. Εὐρ. Ἰων 1005, Ἀστυδάμ. παρ' Ἀθην. 40B.

ἀκεσ-ῶδ' ὄνος, ον, ὁ καταπαύων τὰς ὀδύνας, Παῖτος εἰς Ἰππ. 1279, 2, Ἀθ. Π. 9, 815, Σουλ. Ἐπιγρ. 5973C.

ἀκεύει, «τηρεῖ, Κύπριοι,» Ἦσυχ.

ἀκεύω, φυλάττω, διαφυλάττω, φρουρῶ [Υ], Ἐπιγρ. Γόρτ. 1147-48· Πρβλ. Ἦσυχ. «ἀκεύει, τηρεῖ, Κύπριοι,» Ἐπάργχει καὶ κύριον ὄνομα

Ἀκευῶν ἐν ᾧ διαβλέπει τις τὴν αὐτὴν ῥίζαν τοῦ ῥήματος.

ἀ-κέφαλος, ον, ἄνευ κεφαλῆς· οἱ ἀκέφαλοι, μυθώδη ὄντα ἐν Λιβύῃ, Ἡρόδ. 4.191· πρβλ. Πλίν. 5. 8. 2) ἄνευ ἀρχῆς, λόγος, μῦθος, Πλάτ. Φαῖδρ. 264C, Νόμ. 752A· στίχοι ἀκ., ἐξέμμετροι ἀρχόμενοι ἀπὸ βραχείας συλλαβῆς, Ἀθην. 632D, Γαιστρ. Ἡραιστ. σ. 181.

3) ἀρῖσος ἀκ., = αἵρεσις· ἄνευ γνωστῆς τινοῦ κεφαλῆς, Σουίδ., κτλ., ἀκέφαλοι = σχισματικοί, Ἐκκλ. II. = ἀτιμος, τὸ τοῦ Ὁρατίου capitis minor, Ἀρτεμίδ. 1. 35.

ἀκέω, ἴδε ἀέομαι ἐν τέλ. II. ἴδε τὸ ἐπόμεν.

ἀκέων, ουσια, (ἴδε ἐν λέξ. ἀκῆ II.), μετοχ. τύπος ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐπίρρ. ὡς τὸ ἀκῆν, ἡσυχως, ἀθροῦτως, σιωπηλῶς, Ἰλ. Α. 34. Ὁδ. I. 427, κτλ. ἐν χρήσει καθ' ἑνικ. ἔτι καὶ μετὰ πληθυντ. ῥήματος, ἀκέων δαίνυσθε, Φ. 89, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 404· ἀλλὰ κατὰ δοικὸν ἀκέοντες, Ὁδ. E. 195· οὐδέποτε κατὰ πληθ.— Ἄν καὶ κέουσα ἀπαντᾷ Ἰλ. Α. 565, Ὁδ. Δ. 141, ὅμως τὸ ἀκέων τίθεται καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, Ἀθηναῖα ἀκέων ἦν, Ἰλ. Δ. 22· ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. 1, 765 ἔχει εὐκτ. ἀκέοις, ὡς ἐάν ῥῆμα ἀκέω (= εἶμαι σιωπηλός) ὑπέρχε πρᾶγματι, πρβλ. Βουτυρ. Λεξίλ. ἐν λέξει.

ἀκῆ, ἡ, οὐσιαστ. ἀναφερόμενον ὑπὸ Γραμμ. (Ἦσυχ., Σουίδ., Εὐστ., Ἐτυμ. Μ.) μετὰ τριῶν σημεσιῶν. I. αιχμη, (πρβλ. ἀκίς, ἀκίον, ἀκίαινα, ἀκίανος, ἀκίονη, ἀκίρος, ὠκύς, τὴν κατὰ - ἡκῆς, τὴν μετοχ. ἀκαχόμενος, ὡσαύτως ἀκῶκῆ, Ἰσως δὲ καὶ ἀκῆτῆ, αἰχμητῆ, Σκισρ. a ç a n (βέλος), ἄç u s (ταχύς), Ζενδικ. a k u (ἀκῶκῆ), Λατ. acus, acuo, acer, acior καὶ ἴσ. acies, Παλαιά Ἰψ. Γερμ. eßf-ja (acuo).

II. σιγή, ἡσυχία, σιωπή, (πρβλ. ἀκῆν, ἀκίον, ἀκίον, ἀκῆ, ἀκασκα, ἀκασκαίος, ἦκα, ἦκιστα, ἦκαλος).

III. θεραπεία, (ὁπότεν ἀκέομαι, ἴσως δὲ καὶ αἰκάλος, αἰκάλλω), Ἰππ. 853C, 866B.— Ὁ Κοῦρτιος ὑποπέπειθε ὅτι αἱ σιμ. II. καὶ III. ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, καθότι ἡ κοινή ἀμφοτέρων ἔννοια εἶναι ἡ τῆς ἡσυχίας, πράξεως ἢ ἡμετέροτης.

ἀκηδέϊ, ἐπίρρ. = ἀκηδῶς, Θεοδόσ. Γραμμ.

ἀκηδέϊα, ἡ, (ἀκηδέϊς) ἀμέλεια, ἀρρονησία, ἀδιαφορία, κατὰ πληθ. Ἐμπεδ. 441, Ἀπολλ. Ρόδ. 3, 298.

ἀ-κηδεύονετος, ον, (κηδεμών) παρημελημένος, καταπεφρονημένος, Ἐκκλ.

ἀ-κηδέωτος, ον, περὶ οὐ οὐδεὶς ἐφροντίσειν, ἄταρος, Ἰλ. Ζ. 60· οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ., -τωος, ἄνευ τῶν προσηκουσῶν τελετῶν τῆς πατρὸς ἢ (ἴσως) ἄνευ φροντίδος περὶ ἄλλων, ἀπερισκέπτως, ἀπανθρώπως, Ἰλ. X. 465, Ω. 417, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9, 375.

ἀ-κηδέωτος, ον, ἄταρος, Πλουτ. Περικλ. 28. Ἰώσηπ.

ἀκηδέω, μέλλ. -ῆσω, Κόιντ. Σμ. 10. 16., 12. 376., ἀλλ' ἄορ. ἀκῆδεσα, Ἰλ. E. 427 (ἀκηδέϊς). Δὲν λαμβάνω φροντίδα τίνα περὶ τίνος, δὲν εἶδω προσοχὴν, μετὰ γεν., οὐ τίς ἐν ἀκῆδεσεν, Ἰλ. ἐνθ' ἄνωκ., οὐ μὲν μεν (ὥσόντος ἀκῆδεϊς, ἀλλὰ θανόντος, Ψ. 70· σαυτοῦ δ' ἀκῆδεϊ δυστυχοῦντος (προστ.), Αἰσχύλ. Πρ. 508, πρβλ. Μόσχ. 4. 81.—πρβλ. ἀφειδένω.

ἀκηδέϊς, ἐς. I. παθ., περὶ οὐ δὲν φροντίζει τις, ἀκῆδευτος, ἄταρος, ὅρα μὲν Ἐκτορ κείται ἀκ., Ἰλ. Ω. 554· ἢ αὐτως κείται ἀκ., Ὁδ. Γ. 130· σώματ' ἀκῆδεα κείται, Ὁδ. Ω. 187· πρβλ. Ζ. 26., Τ. 18. II. ενεργ., ἄνευ φροντίδων ἢ θλίψεων, Λατ. seculi, αἴμ' ἀπολιχμῶνται ἀκηδέϊς, Ἰλ. Φ. 123· πρβλ. Ω. 526. Ἦσ. Θ. 489. Ἀνθ. Π. 11. 42. 2) ἄρρονης, ἀμελής τινοῦ, ἀδιάφορος, τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέως οὐ κούεουσιν, Ὁδ. Ρ. 319· μὴ φροντίζων περὶ τίνος, παιδῶν, Πλάτ. Νόμ. 913C.

ἀκηδέϊα, Ἰων. -έη, ἡ, = ἀκῆδεϊα, ἀδιαφορία, ἀδράνεια, νάρκησις ἐκ θλίψεως ἢ ἐξαντλήσεως, Ἰππ. 272, 39, Κικ. πρὸς Ἀττ. 12. 45, Ἀρεταῖος, κτλ.

ἀκηδεϊσμός, ὁ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκηδεύοντος, ἀκηδέϊα, ἀμέλεια. Βασίλ. III, 811A, ἀκ. τῆς ψαλμωδίας.

ἀκηδεϊστικός, ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀκηδέϊαν, ἀκηδεϊστικῆς μοναχός,

Νεῖλος 155D, «ὁ ἀκηδεϊστικῆς μισεῖ μὲν τὰ πρόβρα, ἐπιθυμεῖ δὲ τὰ μὴ πρόβρα,» Ἰωάν. Δαμασκ., τόμ. 2, σ. 361.

ἀκηδέϊα, εἶμαι ἄρρονης ἢ ἀπερισκέπτως, Βασίλ., Ἰω. Νηστ.

2) εἶμαι νεοαρκομένος, ἐξητηκίμενος, καταπεπονημένος, Ἐδδ. (Γαλ. E', 2. ρυδ', 4, κτλ.).

ἀ-κῆλητος, ον, ὁ μὴ κατακλιόμενος, μὴ γοητευόμενος, Πλάτ. Φαῖδρ. 259B:—ἐνετύβην, ἀήτητος, ἀνένδοτος, ἀδυσώπητος, παρ' Ὀμ. ἀπαξ μόνον, ἀκῆλητος νόος, Ὁδ. Κ. 329 (στίχ. ὑποπτος καὶ παρὰ τοῖς παλαιαῖς γραμμ.), μανία ἀκ. Σοφ. Τρ. 999 (λυρ.)· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ προσ., Θεόδρ. 22. 169.

ἀ-κῆλιδωτος [ε], ον, = ἄνευ κῆλιδος, καθαρός, Ἐδδ.

ἀκῆμα, τό, = ἀκεσμα, θεραπεία, ἴαμα, ὀδυνῶν, Ἰλ. Ο. 394.

ἀκῆμων, «ἐκκεχυμένος,» Ἦσυχ.

ἀ-κῆματος, ον, ὁ μὴ ἔχων κῆμόν, μὴ πεφιμωμένος, Ἐκκλ.

ἀκῆν, (ἴδε ἐν λ. ἀκῆ II), αἰτιατ. ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. = ἡσυχως, σιγᾷ, Ὀμ. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, ἀκῆν ἐγένοντο σιωπῆ, Ἰλ. Γ. 95, καὶ ἄλλ. ὡσαύτως, οἱ δ' ἄλλοι ἀκῆν ἴσαν, Δ. 429.

ἀ-κῆπευτος, ον, ὁ μὴ ὢν ἐν κῆπῳ, ἄγριος, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθ. 369D.

ἀ-κῆπος, ον, ἄνευ κῆπου· κῆπος ἀκῆπος, Γρηγ. Ναζ.

ἀ-κῆρασία, ἡ, ἀγνότης, καθαρότης, ἀκῆρασία, Ἦσυχ. (ἀκῆρασία ἐν τῷ χειρογρ.), Ἀπολλιν. Ψαλμ. ἰδ' 3.

ἀ-κῆρασιος, ον, Ἐπ. τύπος τοῦ ἀκῆρατος, ἀμύγῃς, οἶνος, Ὁδ. I. 205. 2) ἀνεγύπτως, ἀκέραιος, Λατ. integer, ἀκ. λειμῶνες, μήπω χρησιμεύσαντες εἰς βοσκήν, ἢ μήπω θειροθέντες, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 72· ἄνθος ἀκ., καθαρὸν, ἀγρόν, πρόσφατον, Ἀνθ. Π. 12. 93· σκῆπτρα ἀκ., ἰσχυρά, Σουλ. Ἐπιγρ. 4158.

ἀκῆρατος, ον, (κεράννυμι) ὡς τὸ ἀκέραιος, ἀμύγῃς, ἀμόλυτος, ἀμείαντος, καθαρός, κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν. Ὑδωρ, Ἰλ. Ω. 303· ποτόν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 614· γεῦμα, διψόρος, Σοφ. Ο. Κ. 471, 690· ἀκ. χρυσός, καθαρός, Ἡρόδ. 7. 10. Σιμων. 64· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 303A. Πολιτικ. 303E. II. μεταφ., 1) ἐπὶ πραγμάτων, ἀνεγύπτως, ἀκέραιος, ὀλόκληρος, Λατ. integer· οἶκος καὶ κλήρος, κτήματα, Ἰλ. Ο. 498. Ὁδ. Ρ. 532· σκάφος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 661· ἀνάει = ἰσχυρὰ ἦναι. Πινδ. Π. 5. 43· ἀκ. κόμη, ἀσύρρευτος, Εὐρ. Ἰων 1266· ἀκ. λειμῶν, μὴ θειρομένος, ὁ αὐτ. Ἰππ. 73· ἀκ. φίλια, κόσμος, Ξεν. Ἰερ. 3. 4., Κύρ. 8. 7, 22· ἐπιστήμη, ἦθη, Πλάτ. Φαῖδρ. 247D., Νόμ. 735C· ἀκ. φάρμακα, ἐπιβάδι ἐχουσαι ἄπασαν αὐτῶν τὴν δύναμιν, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 157:— ἐν Ἡρόδ. 4. 152., τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκ. τοῦτον τὸν χρόνον, δυνατὸν νὰ ἐκλήρηθῃ ἢ ὡς = θῆκον, ὁ δὲν ἐπισκέφθη τις ἐτι, «ἀσύγκαστον,» ἢ ὡς = ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ καὶ ἀκμῇ. 2) ἐπὶ προσώπ., Λατ. integer, παρθένος ἀκ., ἀμείαντος, Εὐρ. Τρω. 670· οὕτως, ἀκ. λέχος, Εὐρ. Ὀρ. 575· καὶ μετὰ δοτ. ἀκῆρατος ἀλγεσι, τύχαις, = ἀδικτος ὑπὸ θλίψεων, δυστυχῶν κτλ., Εὐρ. Ἰππ. 1113, Ἡρ. Μαν. 1314· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., ἀκ. κακῶν, ἄνευ σκιάς κακοῦ, αὐτοῖσι 949· ἀκ. γάμων, Πλάτ. Νόμ. 840D· ἀκ. ὠδίνων, ἀππληγαμένος ὠδίων (ἐπὶ τεκνογονίας), Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 974, κτλ., πρβλ. ἀκέραιος, ἀκῆρασιος, ἀκῆραφῆς.

ἀ-κῆριος (A), ον, ἀδελφῆς ὑπὸ τῶν Κηρῶν, καθάλου ἀδελφῆς, Ὀμ. (οὐδαμῶς ἐν Ἠλιάδῃ), Ὁδ. Μ. 98. Ψ. 328· ψυχαὶ ἀκῆριοι, = ἀθάνατοι, ἀππληγμένοι τῶν Κηρῶν, μὴ ὑποκείμενοι αὐταῖς, Ψευδο-Φωκυλ. 99. II. ενεργ., ὁ μὴ βλέπων, ἀδελφῆς, βράδδος, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 530· ἡμέρα, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 821.

ἀ-κῆριος (B), ον, (κῆρ) ἄνευ καρδίας, ὁ ἐ. I. ἄνευ ζωῆς. Ὀμ. (οὐδαμῶς ἐν Ὁδ.), ἀκῆριον αἴψα τίθησι, Ἰλ. Α. 392, πρβλ. Φ. 466. II. δειλός, ἄκαρδος, σέ που δέος ἴσχει ἀκῆριον, εἰς ἀψυχίαν ἄγον, Ε. 812· ἦμενοι αὐθι ἕκαστοι ἀκῆριοι, ἀψυχοί, ὡς νεκροί, Η. 100.

ἀκῆριότατος, ποιητ. ὑπερθ. τοῦ ἀκῆρατος, Ἀνθ. Π. 12: 249.

ἀ-κῆρυκτεῖ, καὶ -τέ. ἐπίρρ., ἢ ἄνευ κῆρυκος ἐν πολέμῳ ἐπιμείζια, Θουκ. 2. 1, ἀλλ' ἐν Δίων. Κ. 50. 7, ἄνευ παραδόξως κῆρυκος, πρβλ. ἐπόμεν.

ἀ-κῆρυκτος, ον, ὁ μὴ προαγγελθείς, μὴ προκηρυχθείς· ἀκ. πόλεμος, αἰφνίδιος πόλεμος, Ἡρόδ. 5. 81· ἀλλὰ καὶ, πόλεμος· καθ' ὃν δὲν γίνεται δεκτὸς κῆρυξ ἐρχόμενος παρὰ τῶν πολεμίων, ἄνευ ἀνακομῆς, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 5. Πλάτ. Νόμ. 626A· ἦν γὰρ ἀσπονδος καὶ ἀκῆρυκτος ὕμιν πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος, Δμ. 314. 16: (πρβλ. ἀσπονδος)· ἀκ. ἐχθρα, Πλουτ. Περικλ. 30. 2) ἄνευ κῆρυκος, τὸ ἀκ. τῆς ὀδοῦ, τὸ ὅτι τὸ ταξίδιον δὲν εἶχε προετοιμασθῆ διὰ κῆρυκῶν, Ἀππ. Μισρ. 104.— Ἐπίρρ. -τωος, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη κῆρυκος, Θουκ. 1. 146, πρβλ. τὸ προηγ.

II. ὁ μὴ ὑπὸ κῆρυκῶν ἀνακηρυχθείς νικητής, ἄδοξος, ἄγνωστος, Εὐρ. Ἡρακλ. 89, Αἰσχίλ. 86. 37. III. περὶ οὐ δὲν ἐχόμενον ἀγγελίαν κῆρυξ, Σοφ. Τρ. 45.

ἀκῆρωτος, ον, (κῆρῶ) ὁ μὴ κῆρῶ ἀηλιμμένος, Λουκ. Ἰκασομ. 3. Πολύβαν.

ἀκῆσκος, «τάλαρος,» Ἦσυχ.

ἀκῆτόν, «κράτιστον,» Ἦσυχ.

ἀκῆχεδαται, ἀκῆχέμενος, ἴδε ἐν λ. ἀχέω.

ἀκῆχεδόνες, «λύπαι,» Ἦσυχ. = τῷ προηγ.

ἀκνηχεδών, όνος, ός, = άχος, Ήσύχ.
ἀ-κιδδήςλευτος, ον, = τῷ έπομ., Φίλων 1. 565, κτλ.
**ἀ-κιδδήςλος, ον, ανδρευτος, γνήσιος, Πλάτ. Νόμ. 916D· δόκιμα καί άκ., Λουκ. Έρμώτ.68. 2) μεταφ., επί ανθρώπων, άδολος, τίμιος, Ηρόδ. 9. 7, 1, «ἀκιδδήςλος άνήρ: ό μη κιδδήςλος, αλλά δόκιμος καί πολλού άξιος: ούτω Φρόνιχος,» Α. Β. 371.—Έπίρρ. -λως, Ήσοκρ. 3C.
**ἀκιδδών, [ά.] ή, όν, άσθενής, αδύνατος, Όμ. έν Όδ., πάντοτε έν τῷ συγκρ., είδος ακιδδόντερος, Θ. 169, πρβλ. Ε. 217., Σ. 130· άνοστος, έδεσμα, Αργέστρ. παρ' Αθην. 147Α. Ήπ. λέξις άπαν- τῶσα καί έν τῇ πεζῇ 'Ιάδι του Ήπποκρ. 27. 43, κτλ.
**ἀκιδδών, μόνον έν τῇ μετοχ. του παθ. παρκκ., «ήκιδδόμενος: άκιδδασ έχων,» Φωτίου Λεξ. έν λέξει ήκιδδόμενος.
**ἀκιδδρωπάζω, (άμβλυωσσω, Ήσύχ. = άμβλυώσσω.
**ἀκιδδωδής, ες, (άκιδ, είδος) όξύς, όξείαν έχων άκραν, Θεοφρ. Ή. Φ. 4.12, 2.
**ἀκιδδωτός, ή, όν, = τῷ προηγ., Πολυδ. 1. 97., 10.133, Α. Β. 331. Ήσύχ. II. τῶ άκ., φυτόν, = ποστήριον, Η, Διοσκ. 3.15.
**ἀ-κιδάρις, ι, γεν. -ιος, άνευ κιδάρας ή κιδάρισματος, Αίσχύλ. Ήκ. 681.
**ἀ-κιδκος, υος, ό, ή, αδύνατος, άνευ σθένης, Όδ. I. 515., Φ. 131. II. ό έξασθενών τινα, νούσος, Όρφ. Λιθ. 22.—Έπ. λέξις έν χρῆσει παρ' Αίσχύλ. Πρ. 548 (λυρ.), καί έν τῇ πεζῇ 'Ιάδι του Ήπποκρ. 504. 5.
**ἀκιδνάγμα, [άκί], τό, -γμός, ό, = τίναγμα, -γμός, «χειρῶν γδῆ ποδῶν ακιδνάγματα, τά τινάγματα τῶν ποδῶν μετά ρυθμού, καί τά τῶν χειρῶν κινήματα,» Ποιητ. έν Έτουμ. Μ. 48. 39.
**ἀκιδνάκης, ό, Λατ. acināces (Όρατ. Όδ. I. 27, 5.), Περσική λέξις, έφρος βραχύ καί ευθύ, Συγκρ. παρ' Ηροδῶτω, όστις κλίνει τήν λέξιν -εος, -ετ, -εα, 3.118, 128., 4. 62., 9.107· άλλ. έν 7. 54., 9. 80, σχεδόν άπαντα τά χειρόγραφα έχουσι τήν αιτ. ακιδνάκη, ακιδνάκος (ώς έν Ξεν. Άν.1. 2, 27, καί άλλ.), άντί -εα, -εας—άκ. έπιχρυσος, (πιθ.) Περσικόν έφρος, φυλαττόμενον έν τῷ Παρθενώνη, Συλλ. Έπιγρ. 139.16, ένθα ήδε Βοίχκ. ώσκαυτος νή τόν ακιδνάκην, Σκηνθικός όρκος, Λουκ. Τδξ. 38· ήδε Λεξικ. Άρχαιολ. έν λέξ. [I παρ' Όρατίω].
**ἀκιδνδύνευτος, ον, ό μη διατρέχων κιδνδον, Εύστ. έ. 56.
**ἀκιδνδύνει, έπίρρ. του έπομ., = άνευ κιδνδου, Σουίδ.
**ἀκιδνδύνος, ον, άνευ κιδνδου, άπηλλαγμένος κιδνδ., Σιμων. 51. 107, Εύρ. I. Α. 17, Θουκ. 1.124· περτεροί, Ήπ. Άρ. 1260· άρεται ακιδνδ., αιτινες δέν εκθέτουσι τόν άνηρωπον εις κιδνδον, ό έ. ευκολοι, Πινδ. Ο. 6.14· πρβλ. Θουκ. 3. 40· άκ. ειναί τινη τόν άγώνα, Ήπερείδ. ύπερ Δυκόφρ. 8.12· άκ. γέρας, επί σιγής, Συλλ. Έπιγρ. 6308. II. έπίρρ. -νωος, Εύρ. Ρήσ. 584, Άντιφῶν 120. 3, κτλ., ή άκ. δουλεία, Θουκ. 6. 80· τῶ άκ. διατεθειν αυτοός, ή άνευ κιδνδου εις ήμς αναχώρησις αυτών, ό αυτ. 7. 68.—Συγκρ. ακιδνδυνότερον, μετ' δλιγωτέρου κιδνδου, Πλάτ. Φαίδων 85D· ύπερθ. ακιδνδυνότερα ζήν, Ξεν. Άπομ. 2. 8, 6.
**ἀκιδνδυνότης, ητος, ή, τῶ μη ειναί έν κιδνδῶν, έλλειψις κιδνδου, Γαλην. τόμ. 9, σ. 491.
**ἀκιδνδυνόφρων, άσφαλής, Θεοδ. Πρόδρ.
**ἀ-κιδνδυνώτης, ες, (είδος) = μη έχων όψιν έπικιδνδον, Ήπ. 829H.
**ἀ-κιδνήεις, εσσα, εν, = ακινήτος, Νικ. Άλεξίφ. 436.
**ἀκιδνήσια, ή, τῶ μη κινεΐσθαι, έλλειψις κινήσεως, Άριστ. Ή. Ζ. 5.17, 11.
**ἀκιδνήσις, εως, ή, = ακινήσια, Θεοδ. Μετοχ. 798.
**ἀκιδνήσιος, ειμαι ακινήτος, Ήπ. 596. 30. Σέξτ. Έμπ. Μ. 7. 188· επί όστων, κατ' άντίθεσιν πρῶς τὰ άρθρα, Γαλην. 19. 460.
**ἀκιδνήτι, ή -τέτι, έπίρρ. ακινήτως, Πολυδ. 3. 89., 9.115.
**ἀκιδνήτιζώ, = ακινήτιώ, Άριστ. Ή. Ζ. 4.10.12, κτλ.
**ἀκιδνήτινδῶ, έπίρρ., άκ. παιζειν, παιζειν παιγνίδιον, καθ' όν έκαστος μένων ακινήτος έν τῇ θέσει του προσεπάθει να μετακινήση τόν έτερον, Πολυδ. 9.110· ούτω βασιλινδῶ, κτλ.
ἀ-κιδνήτος, ον, καί η, ον, Πινδ. Ο. 9.51, Άνθ. Π. (παράρτ.), 50.14:—ακινήτος, μη κινούμενος, περί τῆς Δήλου Χρησμ. παρ' Ηροδ. 6.98· ακολουθῶς παρὰ Πινδ., κτλ.· βέβηκος. . . έξ ακινήτου ποδός, χωρίς να κινήση πόδα, Σορ. Τρ. 875· τάς κινήσεις ακινήτος, Πλάτ. Τίμ. 40B· άστρα άκ., άπλανείς άστέρεις, Πολυδ. 4, 156. 2) άργός, άκνηρος, έπ' ακινήτοισι καθίζειν, = καθέζεσθαι έπ' άργία, Ησ. Έργ. κ. Ήμ. 748 (ένθα άλλοι έρμην. καθέζεσθαι επί πάρων ήδε κατοπτρο Π. 2)· άκ. φρένες, άκνηρά, νοθήρ ψυχῆ, Άριστ. Βάτρ. 899 επί τῶν Βοιωτῶν λεγόμενον, Άλεξ. έν «Γροσφωνίω» 1· χωρα άκ., άκαλλιέργητος, Πλούτ. 2.1054Α. 3) ακινήτος, άμετάβλητος, άκ. νόμιμα, Θουκ. 1. 71. κτλ., τούς νόμους έάν ακινήτους, Άριστ. Πολ. 2. 8, 21, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 736D· άκ. διαμεινείν, Ξεν. Λακ. 14, 1. II. ακινήτος, όν δυσχερές ειναί να κινήση τις, Πλάτ. Σορ. 249Α, Λουκ. Είχ. 1. (κατά συγκρ.):—Έπίρρ. ακινήτως έχειν, Ήσοκρ. 293C, Πλάτ., κτλ. 2) όν δέν έπιτρέπεται να κινήση τις ή να ψάσση, άπαρβαίσιος, ιέρης, Λατ. non movendus, τάφος, Ηρόδ. 1.187: ιδίως παροιμία επί ιερῶν πραγ-

μάτων, κινείν τὰ άκίνητα, ό αυτ. 6.134· πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1526, Πλάτ. Θεαιτ. 181Α: έντεϋθεν, ό,τι πρέπει να τηρηται ιερόν, άπόρρητον· τάκινητ' έπη, Σοφ. Ο. Κ. 624· τάκινητα φράσαι, ό αυτ. Άντ. 1060. 3) επί προσώπων, άμετάβλητος, σταθερός, ισχυρογνώμων, αυτόθι 1027· ακινήτος πειθοί, Πλάτ. Τίμ. 51E· άκ. ύπθ φέβου, Όρ. Πλάτ. 412Α· πρῶς τῶ θετον, Πλούτ. 2.165B.
**III. έπίρρ. -τως, ήδε άνωτ. II. 1.
**ἀκιδνιος, ό, στέφανος ήδε ακίνου, Άθην. 680D.
**ἀκιδνιος, ό, είδος βασιλικού πυκνοφύλλου καί λιαν ευώδους, Διοσκ. 3. 50.
**άκιδος, ον, (κίς), ό μη ών σκοληκώδρωτος, ύπερθ. ακιώτατος, δάφνης ή πτελέης ακιώτατοι ιστοδοήεις, Ησ. Έργ. κ. Ήμ. 433.
**άκιδρις, (λύνχος, Ήσύχ.
**άκιδρός, όν, (άλλ. άκιδρος, α, ον), Θεοκρ. 28.15· έτέρα γραφή έν Ήσ. Έργ. κ. Ήμ. 433· λέξις άμφιβόλου σημασι., πιθανώς, ακιδνός.
**άκιδρώς, ευλάδως, άπρέμας, Ήσύχ.
**άκιδς, ιδος, ή, (ήδε έν λ. άκή I) = αιχμή, όδύ πρῶγμα, Ήπ. 554, 44, «άκίδα,» άγκίδα,» ό αυτ. 1153E: τῶ έμβολον νεώς, Διόδ. 3. 99. 2) τὰ εκατέρωθεν άξεία άκρα βέλους ή άγκίστρου, Λατ. cuspiris, βέλουος, Πλουτ. Δημήτρ. 20., άγκίστρου, Άνθ. Π. 6. 5:—βέλους, άκόντιον, Άριστοφ. Είρ. 413., Μηνσίμ. έν «Φιλιππῶ» 1, Όππ. Άλ. 5.151. 3) μεταφ., έρωσ. . ή φρενῶν άκίς, Τιμόθ. Άδελφα 2· πόθων ακίδεις, τά κέντρα τῆς έπίθυμίας, Άνθ. Π. 12. 76: ώσαύτως πόνοι δριμυεις, νυγμῶι, Άρεταίος περί Αιτ. Χρον. Παθ. 2. 4. II. χειρουργικός έπίδεσμος, Γαλην.
**ά-κιδχητος, [ί], ον, όν δέν δυναται τις να φάσση, να έπιτύχη, άκίχητα διώκων, Ή. Ρ. 75· μετ' άθεΐν, Αιδ. περι Ζ. 4. 52. II. επί προσώπων, άπρόσιτος, άκαμπτος, αδυσώπητος, Αίσχύλ. Πρ. 184.
**ά-κιδων, ονος, ό, ή, ό μη ύποστηρικόμενος ύπθ κιδνων, «άκιδνες, άστρίκτοι,» Ήσύχ.
**άκκαζον, «ευκαταφρόνητον,» Ήσύχ.
**άκκιδζομαι, άποθ. (άκκώ), προσποιούμαι άδιαφορίαν, κυρίως επί κορασιων αιδημένων δῆθεν, τά μέν ούν γύναια. . ήκκιδζοτο, Φιλιππίδ. έν «Αναευοσει» 1, πρβλ. Α. Β. 364, Σουίδ. καί ήδε άκκιδζομαι. 2) καθόλου, προσποιούμαι άγνοιαν, «καμώνομαι,» προσποιούμαι, οίσθα, άλλ' άκκιδζει, Πλάτ. Γοργ. 497Α, Κικ. πρῶς Άστ. 2. 19, 5· πρβλ. Ruhnκ Τίμ. έν λ.— Ένεργ. άκκιδζω έν Αιδ. Έπιστ. 9.
**άκκιδπήσιος, ό, Λατ. acipenser, ίχθύς περιζήτητος παρὰ τοίς άρχαίοις καί λιαν δαπανηρός, είδος δευρρύνχου, «εϋρρύνχι,» Άθ. 294F.
**άκκιδσιμα, ατος, τό, = τῷ έπομ., Νικητ. Εύγ. 6. 404.
**άκκιδσιμός, προσποιήσις άδιαφορίας, σεμνοτυρία, ψευδοκοσμιότης, Φιλίμ. έν «Αδελφοίς» 1.14· πρβλ. άκκιδζομαι.
**άκκιδσιτικός, ή, όν, διατεθειμένος να προσποιηται τόν σεμνόν ή αίσχυνητόν, Εύστ. 1727. 28.
**άκκιδρ, «άσκόος, Λάκωνες,» Ήσύχ.
**άκκώ, ή, ως τῶ άλφεινῶ, μορμῶ, φάσμα τι ύποθετικόν ή φῶθητρον, δι' ού αι τροποί έρόβηζον τὰ παιδία, ή κατ' άλλους γύναιον επί μορμία διαθεσημένον, Ζηηόδ. 1. 53, ένθα ήδε Leutsch.
**άκκιδγγί, έπίρρ. (κλαγγή), άνευ κλαγγῆς ή θορύβου, Λόγγος 1. 5: έν Αίσχύλ. Πρ. 803, ό Δινδ. αναγνωσκει άκκιδγγεΐς.
**ά-κκιδδευτος, ον, ό μη κλαδευθείς, Έκκλ., καί άκκιδάς, άδος, «άκκιδάος, άμπέλουος άκκιδεύτους, Αίοιεις,» Ήσύχ.
**ά-κκιδάρωτος, άωρ, άντί άκκιδρωτος, Πίνδ.
**ά-κκιδαστος, ον, άθραυστος, Θεοφρ. Αιτ. Φ. 1.15, 17, Άνθ. Π. 9. 322· μεταφ. επί γραμμῆς μη διακοπτομένης, ή κύκλῳ φορὰ άκκ., Άριστ. Ουρ. 2. 6, 3.
**άκκιδαστει, ή -στέ, άκκιδαστεΐ, ή -τέ, (κλαίω), έπίρρ. του έπομ. = χωρίς να κλαίη τις, Καλλ. εις Άστ. 267.
**ά-κκιδαυτος ή άκκιδαυστος, ον, ό πρώτος ειναί ό μόνος τύπος, όν έγει ό Όμηρος, ήσος δέ καί οι Τραγκοί: (κλαίω): I· παθ., ό μη κλαυθείς, ιδίως άνευ του έπικηδέιου θρήνου, Ή. Χ. 386, Όδ. Α. 54, Σόλων 21· ώλετ' άκκιδαυτος, άστος, Αίσχύλ. Εύμ. 565· μετὰ γεν. φίλων άκκιδαυτος, Σορ. Άντ. 847.— Έν Εύρ. Άνδρ. 1235 ή Θέτις λέγει, έγώ γάρ ήν άκκιδαυτ' έχρῆν τίκτειν τέκνα. . . , ό έ. τέκνα μη ύποκειμένα εις θάνατον. II. ενεργ., ό μη κλαίων, μη δακρυων, ούδέ σε φημι δῆν άκκιδαυτον έσεσθαί, Όδ. Δ. 494, πρβλ. Αίσχύλ. Ο. 696, Εύμ. Άλκ. 173.— Έν Ξεν. Ήλ. 912 = χαιρών, άφρόως, νηποιεί.
**άκκιδεΐς, ες, γεν. -εος, αιτ. άκκιδεΐ, Ήων. άκκιδεΐ, Έπ. άκκιδεΐ. Όδ. Δ. 728, Έπ. άκκιδεΐς, Άπολλ. Ρδδ. 3. 932, Ποιητ. παρὰ Πλουτάρχ. 2. 38F. Νόνν. πληθ. άκκιδεΐς ή άκκιδεΐς, Ή. Μ. 318, Spitzn. Ενε. 22: (κλεις). Άνευ φήμης, άδοδος, ό μη μνησθεις, Όμ., Πινδ. Ο. 12, 22., Ηρόδ. προσμ. Εύρ., κτλ.— Έπίρρ. άκκιδεΐς, Ηρόδ. 5. 77, Άντιφῶν 113. 38. Έπ. άκκιδεΐς, Ή. Χ. 304: ώσαύτως τῶ ούδέτερον ως έπίρρ., άκκιδεΐς αυτως, Ή. Π. 100.—πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. έν λ. έπιτεηδεις, 1. 3.
**άκκιδετα, Ήων. -ετη, ή, άδοξία, Άνθ. Π. 9. 80.
**ά-κκιδετης, ες, Έπ. άντί άκκιδεΐς.
ά-κκιδεστος, ον, Ήων. άκκιδήστος, Καλλ. Άποσπ. 41. Άττ.

συνγρ. ἀκλήστως, Εὐρ. Ἀνδρ. 593, Θουκ. 2. 93: (κλείω), ὁ μὴ κεκλεισμένος, μὴ σπερμιώμενος, ἐνθ' ἄνωστ., Ξεν. Κύρ. 7. 5, 25.

ἀ-κλεπτος, ον, ὁ μὴ κλεπτικὸς, μὴ ἀπατῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 615.

ἀκλήτης, ἐς, ἴδε ἐν λέξ. ἀκλήτης.

ἀκλήτεις, «ἀζυγας», Πλούτ.

ἀκλήστως ον, ἴδε ἐν λ. ἀκλειστος. II. (κλείω), ἀνώ-

νυμος, ἀδοξος, Γρηγ. Ναξ.

ἀ-κλήματος, ον, (κλήμα) ὁ μὴ ἐκ τῆς ἀμπέλου προερχόμενος,

γάνυσμα, Γρηγ. Ναξ.

ἀκλήρεις, «χωρὶς κλήρου», Ζωναρ.

ἀκλήρως, εἶμαι ἀκλήρως, ἀτυχής, Πολύβ. 1. 7, 4, κτλ.

ἀκλήρημα, ατος, τό, ἀπόλεια, ἀτυχημα, Διοδ. 13. 31.

ἀκλήρεια, ἡ, ἀτυχία, Σοφ. Ἀποσπ. 816., Ἀντιφάν. ἐν «Ἀδώνιδι» 1, Πολύβ., κτλ.

ἀ-κλήρονόμητος, ον, ὁ μὴ ἔχων κληρονομίαν, Ἐκκλ. II.

ὁ μὴ ἔχων κληρονομίαν, Εὐστ. 533. 32, Γραμμ., Ἐκκλ.

ἀ-κλήρος, ον, ἄνευ μερίδος, πτωχός, ἐνδοξός, Ὁδ. Α. 490, Ξεν.

Ἄν. 3. 2, 26, κτλ.:—μ. γεν., ἄνευ μερίδος, ἡ μερίδος εἰς τι πράγμα,

Διοχόλ. Εὐμ. 353, Ἰσαῖος 41.15, κτλ.—Ἐπίρρ. ἀκλήρεις, Ζωναρ.

II. ὁ μὴ δυναμένος νὰ ἀποδοθῆ εἰς τινα, ὁ ἄνευ ἰδιοκτητοῦ,

Ἰν. Ὁμ. εἰς Ἀρρ. 123, Εὐρ. Τρω. 32.

ἀ-κλήρουχτος, ον, ὁ μὴ λαθῶν κλήρον, Σουλ. Ἐπιγρ. 3137.102.

ἀκλήρωσις, ἡ-τί, ἐπίρρ., ἄνευ τῆς χρήσεως κλήρου, Λυσ. 147.

19, Σουλ. Ἐπιγρ. 2880.

ἀ-κλήρωτος, ον, ἄνευ κλήρου ἢ μερίδος ἐν τινι πράγματι, μ.

γεν., χωρὰς ἀκλήρωτος, Πινδ. Ο. 7.108. 2) ἄνευ τῆς χρή-

σεως κλήρου, Δίων Κ. Ἀποσπ. 62. II. ὁ μὴ διὰ κλήρου ἰα-

μοιρασθείς, Πλούτ. 2. 231E.

ἀ-κλήστος, ἴδε ἐν λέξ. ἀκλειστος.

ἀκλήσις, ἐπίρρ. χωρὶς προσκλήσεως, Ζηνοδ. 2. 46 [ἐνθα ἴ].

ἀ-κλήτος, ον, ὁ μὴ προσκεκλημένος, Ἄσιος 1, Διοχόλ. Πρ. 1024.

Χο. 838, Σοφ. Ἀφ. 289, Θουκ. 1.118, Πλάτ., κτλ.

ἀ-κλήνης, ἐς, ὁ μὴ κλίνων πρὸς οὐδέντερον μέρος, ἀτρεμής, ἀσά-

λευτος, μὴ παρεκκλίνων, Πλάτ. Φαίδων 109A: εὐθὺς, κανονικός,

ἀκλινέων καλλάμων, Ἀνθ. Π. 10.11, κτλ.—Ἐπίρρ. -νῶς, Φύλων

2. 669, Ἄνθ. -νῶς, Ἀνθ. Π. 5. 55. 2) μεταφ., σταθερός,

ἀνένδοτος, Ἀνθ. Π. 12.158, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. Γ. 23, Λουκ. κτλ.:—

ἀτάραχος, ἤσυχος, Νόνν. Δ. 35.11, κτλ.

ἀ-κλήσια, ἡ, τό εἶναι ἀκλίτων, Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 551, 552.

ἀ-κλίτως, ον, ὁ μὴ κλιόμενος, Γραμμ. ὁ Αἴτ. Διον. ἔγραψε

περὶ ἀκλίτων βήματων.—Ἐπίρρ. ἀκλίτως ἔχειν, Εὐστ. 162.32.

ἀ-κλόνητος, ον, ἀδιάσειστος, ἀκλόνητος, Συνέσ., Σουίδ., Σουλ.

Ἐπιγρ. 8672.—Ἐπίρρ. -τος, Κύριλλ.

ἀ-κλονος, ον, ὁ μὴ κλονιζόμενος, Γαλην. τόμ. 9. 205.

ἀ-κλωπος, ον, ὁ μὴ κλαπέις, Γρηγ. Ναξ. II. ὁ μὴ ὑπο-

κειμένους ἐς δελεασμὸν ἢ ἀποπλάνησιν, ὁ αὐτ. III. ὁ μὴ λάθρᾳ

ὑποκεκρυμμένος, ἀγκιστρῶν, Ὀππ. Ἀλ. 3. 532.

ἀ-κλυδώνιστος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυδωνιζόμενος:

κυρίως, προσφυαττόμενος ἀπὸ τῆς τρικυμίας, λιμὴν ἀκλ. τῶν πνευ-

μάτων, Πολύβ. 10. 10, 4.

ἀκλυδωνίστως, ἄνευ κλυδωνισμού, Ἰσιδ. Πηλουσιώτης; Ἐπιστ.

Α. 91.

ἀ-κλυστος, ον, = ἀκλυδώνιστος, Λυκόφρ. 736, Πλουτ. Μά-

ριος, 15. Νόνν., κτλ., λιμὴν ἀκλ., Διόδ. 3.44· θηλ. Αὐλιν ἀκλύ-

σταν, Εὐρ. 1. Α. 121.

ἀ-κλύτος, ον, (κλύω) ὁ μὴ ἀκουσθείς, Ἐπιγρᾶμα. Ἑλλ. 1046,

91:—ἡ σημασ. ἀμφίβολος παρὰ Πλουτ. 2. 722E.

ἀ-κλων, ὁ, ἡ, ἄνευ κλωνός ἢ κλάδου, Θεοφρ. Γ. Φ. 6. 6, 2.

ἀ-κλωστος, ον, (κλώω), ὁ μὴ κεκλωσμένος, στήμονες, Πλάτ.

Κωμ. Ἀδῆλ. 53.

ἀκμάω = ἀκμάζω, «καὶ ἀκμάωσαν ἀντὶ τοῦ ἀκμάζουσαν», Ἐτυμ.

Μ. 49.12, ἐν λέξει ἀκμή περὶ τοῦ τέλους.

ἀκμάζω, μέλλ. ἄωσ, (ἀκμή), εἶμαι ἐν πλήρει ἀκμῇ, εἶμαι εἰς

τὸ ἄνωγος τῆς ἡλικίας μου, εἶμαι πλήρως σφρίγγος καὶ δυνάμεως.

1) ἐπὶ προσώπων, Ἡρόδ. 2.134, Πλάτ. Πρωτ. 335E· ἀκμάζειν

σώματι, βίωμῃ, Ξεν. Ἄποιν. 4. 4, 23, Πλάτ. Πολιτικ. 310D,

κτλ.: οὕτως ἐπὶ πόλεμον καὶ κρατῶν, Ἡρόδ. 3. 57., 5. 28· ἀκμή, τὸ

σῶμα ἀπὸ τῶν λ' ἔτων μέχρι τοῦ ε' καὶ μ', Ἀριστ. Ρῆτ. 2.

14, 4. 2) ἀκμάζω, ἰσχύω ἢ ἐξέχω εἰς τι, πλοῦτώ, Ἡρόδ. 1.

γάρ ἀκμή, Πειθῶ.. Ἐυκαταθεῖναι, τώρα εἶναι καιρὸς δι' αὐτὴν

νά... ὁ αὐτ. Νο. 726.

ἀκμαίος, α, ον, = ἐν πλήρει ἀκμῇ, ἀκμάζων, ζωηρός, ἰσχυρός,

βρωμαλέος, πῶλοι, Διοχόλ. Εὐμ. 405· ἦδη, ὁ αὐτ. Θ. 11· ἀκμαίος

ψύσιν, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἰσχύος, ὁ αὐτ. Πέρσ. 441· ἀκμή, τὴν ὀργῆν,

Λουκ. Τιμ. 3· κάλλει ἀκμαία, Ἐπιγρᾶμα. Ἑλλ. 127· τὸ ἀκμαίο-

τατον, Διον. Ἀλ. 5. 22:—ἀκμή, πρὸς ἔρωτα, Λατ. nubilis, Ἀνθ.

Π. 7. 221· πρὸλ. Λουκ. Θε. Διάλ. 8. 2, Αἰδ. περὶ Ζ. 15.10:—

οὕτω καὶ ἐν ἐπιρρήματι, ἀκμαίως ἔχειν κατὰ τὴν ἡλικίαν,

Πολύβ. 32. 15, 7:—ἐπὶ πραγμάτων, ὅταν τι εὐρίσκηται εἰς τὸ ὑψί-

στον αὐτοῦ σημείον, ὁ ἀκμαϊότατος καιρὸς τῆς ἡμέρας, δηλ.

μεσημέρια, Πολύβ. 3.102, 1: τὸ ἀκμαίον τοῦ χειμῶνος, «ἡ καρ-

διά τοῦ χειμῶνος», Ἀρρ. Ἄν. 4. 7, 1, κτλ. II. ἐγκαίρως, εἰς

ἀρμόδιον καιρὸν, Λατ. opportunus, ὡς ἀκμαίος.. μόλοι (Wakef.

ἀκμαί' ἄν) Σοφ. Ἀφ. 921· ἀκμή, ἡμέραι, αὶ κατάλληλοι ἡμέραι, Ἀθῆν.

180C· πρὸλ. Ἀνθ. Π. 10. 2.

ἀκμαστής, οὔ, ὁ, = τῷ προηγ., Ἡρωδιαν. 1.17.24.

ἀκμαστικός, ἡ, ον, = ἀκμαίος, ἀκμή, πυρετός, Γαλην. 10.

615, ἐπὶ συνεχῶς πυρετοῦ, ὅποτε ἡ θερμολογία διατηρεῖται ὡς ἡ

διαρκῶς: ἐπίσης ὁμόθους.—Ἐπίρρ. -κῶς, Θεοδ. Μετοχ. 59.

ἀκμή, ἡ, (ἴδε ἐν λ. ἀκμή I.), οὗ σημείον, τὸ κοπτερόν μέρος μα-

χαίρας, ἄκρα, παροιμ. ἐπὶ ἔυρου ἀκμῆς, εἰς κρισμάτων σπ-

μαίον, (ἴδε ἐν λ. ἔυρόν), ἀκμή φασγάνου, ἔϊφους, δόξαντων,

Πινδ., κτλ.· κερκίδων ἀκμαί, Σοφ. Ἄντ. 976· λόγῃς ἀκμή,

Εὐρ. Π. 318· ἀμφιδέξει ἀκμαί, αὶ ἄκρα ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν,

Σοφ. Ο. Τ. 1243· ποδοῖν ἀκμαί, οἱ πόδες, ὁ αὐτ. 1034· πυρὸς

ἀκμαί, ἔμπυροι ἀκμαί, ἴδε ἐν λέξ. ῥῆξις. II. τὸ ὕψιστον ἢ

σπουδαιότατον σημείον παντός πράγματος, τὸ ἄνωγος, ἡ ἀκμή, τὸ

ζενίθ, ἴδιος ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἡλικίας, Λατ. flos matris, ἀκμή ἦδης,

Σοφ. Ο. Τ. 741· ἐν τῆδε τοῦ κάλλους ἀκμή, Κρατίν. ἐν Πιτινῆς·

13· σώματος τε καὶ φρονήσεως, Πλάτ. Πολ. 461A· μέτριος χρόνος

ἀκμῆς, ὁ αὐτ. Πολ. 460E· ἀκμή βίου, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 20, κτλ.·

εἰς ἀκμὴν ἔλθων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 532· ἐν ἀκμῇ εἶναι = ἀκμά-

ζειν, Πλάτ. Φαίδρ. 230B· ἐν αὐταῖς ταῖς ἀκμαίς, Ἰσοκρ. 147A·

ἀκμὴν ἔχειν, ἐπὶ σίτου, ὡριμον εἶναι, Θουκ. 4. 2· τοσοῦτον τῆς

ἀκμῆς ὕστερων, Ἰσοκρ. 418D· τῆς ἀκμῆς λήγειν, ἀρχίζω νὰ

παρκαμάζω, Πλάτ. Συμπ. 219A:—ἀκολούθως κατὰ διαφόρους σγέ-

σεις, ὡς: ἀ. ἥρος, ἡ ἀκμή τοῦ ἔαρος (πρὸλ. τὸ τοῦ Μίδωνος the

point of dawn), Πινδ. Π. 4.114· ἀ. θέρος, τὸ μέσον τοῦ θέρος,

Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 19· ἀ. πληρώματος, ἄριστον πλέρωμα πλοίου,

Θουκ. 7.14· ἀ. τοῦ ναυτικοῦ, τὸ ἄνωγος τοῦ ναυτικοῦ αὐτῶν, ὁ αὐτ.

8.46· ἀ. τῆς δόξης, ὁ αὐτ. 2. 42· αὶ ἀκμαί, τὸ κρίσιμον σημείον

ἀσθενείας, Ἰππ. Ἀρ. 1245:—καθόλου, ἰσχύς, ζωηρότης, ἐν χειρὸς

ἀκμῆ, Πινδ. Ο. 2. 113· πρὸλ. Διοχόλ. Πέρσ. 1060· ἀ. ποδῶν,

ταχύτης, Πινδ. 1. 8. (7). 83, πρὸλ. Διοχόλ. Εὐμ. 370· φρενῶν,

Πινδ. Ν. 3. 68· βαρὺς ἀκμῆ, σοβερὸς κατὰ τὴν δύναμιν, ὁ αὐτ. 1.

4, 86 (3. 81):—Περσέρας, ὡς τὸ βία, ἀκμαί Θρησεϊδᾶν, Σοφ. Ο.

Κ. 1061. III. ἐπὶ χρόνου, ὡς τὸ καιρὸς = ὁ καιρὸς, δηλ. ὁ

κάλιστος, ὁ ἀρμόδιωτατος χρόνος, συνγ. παρὰ Τραγ. ἡνίκ' ἂν δῆ

πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμαίς, Σοφ. Ο. Τ. 1492· ἔργων, ἰδίων,

ἔβρας ἀκμή, καιρὸς πρὸς ἔργα, λόγους, ἡσυχίαν, ὁ αὐτ. Φ. 12,

Ἡλ. 22, Αἰ. 811· μετ' ἀπαρεμφ., κουκέτ' ἡν μέλλον ἀκ.,

Διοχόλ. Πέρσ. 407· πρὸλ. Ἀγ. 1353· ἀπηλλάχθαι δ' ἀκ. Σοφ.

Ἡλ. 1338· ἐπ' ἀκμῆς εἶναι, μετ' ἀπαρ., εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ

πράξω τι, Εὐρ. Ἑλ. 897· πρὸλ. Ἀριστοφ. Πλ. 256· σοὶ μὲν ἀκμῆ

οἴλοσσορεῖν, Ἰσοκρ. 1C:—ἐπ' αὐτὴν ἦκει τὴν ἀκμὴν, εχει εὐθῶς

εἰς τὸ κρίσιμον σημείον, Δημ. 52.7· ἀκμὴν λαμβάνειν, δρᾶτεσθα

τῆς προσηκουσῆς στιγμῆς, Ἰσοκρ. (ἐπιστ.), 404., Πλούτ., τὴν ὀξύ-

τάτην ἀκμή παρῖεναι, ἀρίνω νὰ παρῆλθῃ, Πλάτ. Πολ. 460E· πρὸλ.

καὶ τὸ ἐπὶ.

ἀκμὴν, αἶτ. τοῦ ἀκμῆ, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., πολὺ ὅμοιον τῇ

ἔτι = ἀκόμη, ἐπὶ, λίαν σπάνιον παρ' Ἀττ., τὰ σκευσοφόρα.. ἀκμὴν

διέδοσαν, ἀκόμη διέβαινον τὸν ποταμὸν, Ξεν. Ἄν. 4. 3, 26.

(Ἰσοκρ. 1C διωρθώθη ἦδη, ἴδε ἀκμῆ III)· συνγ. παρὰ Πολύβ. ὡς 1

13, 12., 3. 17. 5, καὶ ἀλλ.: ὡσαύτ. Θεοφρ. 4. 60., Ἀνθ. Π. 7

141, Εὐαγ. κ. Ματθ. ιε', 16, κτλ., ἀκμὴν νέος ὢν, Σουλ. Ἐ

πιγρ. 6864· ἐπιτεταμένον, ἀκμὴν ἐπὶ, Πολύβ. 14. 4. 9, 15. 6. 6.

ἀκμηνός, ἡ, ον, (ἀκμή) = ἐν πλήρει ἀναπτύξει, θάμνος ἐλαίας,

Ἄνθ. Φ. 191· νυμφῶν ἄς ἀκμηνὰς καλοῦσιν, Πλουτ. 5.15, 6.

ἀκμηνός, ον, (οὐχὶ ἀκμηνός, Spitzn. Π. Τ. 163), νηστεύων,

ἀπεχόμενος τροφῆς, ἀκμηνός σίτου, Ἰλ. ἐνθ' ἄνωγ., ἐμόν κῆρ

ἀκμηνὸν πείσας καὶ ἐδηγίτους, αὐτόθι 320· ἀπολ. νήσιτας ἀκμῆ-

νούς, αὐτόθι 207· ἀκμηνος καὶ ἀπατος, αὐτόθι 346· ἐκ τοῦ

ἀκμῆ, ὅπερ λέγεται ὅτι Διολισίτ' σημαίνει νηστεύσαν, ἄλλοι παρά-

γοῦσιν ἐκ τοῦ καμῆν.

ἀκμῆς, ἡτος, ὁ, ἡ, ὡσαύτως ὡς οὐδ. Πλουτ. 6. 15, 5, Σουλ.

Ἐπιγρ. 428: (κἄμων) = ἀκῆμας, ὁ μὴ ἀποκείμενος, ἀκαταπόνητος,

Π. Α. 802., Ο. 697, Διοχόλ. Ἀποσπ. 330, Σοφ. Ἄντ. 353·

πύλας ἀκμῆτας, Ἀνθ. Π. 9. 526:—ὡσαύτως παρὰ τοῖς μεταγεν.

τῶν πετών, ὡς παρὰ Διονυσ. Ἀλ. 9. 14 (ἐνθα κακῶς ἀκμῆτην),

Πλουτ. ἐνθ' ἄνωγ., Πλουτ. Κίμ. 13:

ἀ-κμητέω καὶ -τέι, ἐπίρρ., = ἄνευ κόπου, εὐκόλως, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πάβλ. 1.16, 2.

ἀκμητός, ον, (κἄμνω) = ἀκμῆς, ἀκούραστος, ποσίν. *Γυμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 520. II. ὁ μὴ προσηνὸν κόπον, Νικ. Θ. 737.

ἀκμο-θέτης, ου, ὁ, = τῷ ἐπ., Πολυδ. 10.147.

ἀκμο-θέτων, τό, (τίθημι) ὁ τόπος (ἢ τὸ ξύλον), ἐφ' οὗ τίθεται ὁ ἄκμων (ἀμόνι), Πλ. Σ. 410, Ὀδ. Θ. 274.

ἀκμόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Δῖσωπ.

ἄκμων, ονος, ὁ, κατ' ἀρχαίαν πηλάν. μεταωρικὸς λίθος, κεραυνὸς (ἴδε ἐν τέλ.), χάλκεος ἄκμων οὐρανόθεν κατιών, Ψα. Θ. 722· πρὸλ. 724.

II. ὁ ἄκμων, τὸ ἀμόνι τοῦ σιδηρομαχί, Πλ. Σ. 476, Ὀδ. Θ. 274, Πρὸδ. 1. 68:—μεταφ. πρὸς ἀκμῖον χάλκευε γλῶσσαν, Πινδ. Π. 1.167· λόγγης ἀκμονες, ὡς ἄκμονες ἱκανοὶ νὰ ὑποφέρωσαν ἀκοντισμάτα (ὡς ὁ Σχολ. ὑπολαμβάνει), Αἰσχύλ. Πέρσ. 51· οὕτως ὑπομένειν πληγὰς ἄκμων, Ἀριστοφῶν ἐν «Ἰατρῶν» 1· Τιρτυθικός ἀκμων, ὁ ἔ. Πρακλῆς, Καλλ. εἰς Ἀρ. 146.

2) κόπανος, γουδοχέρι, «ἄκμονα ἀλετριθάνον, Κύπριοι», Ἡσύχ. III. = οὐρανός, καὶ ἀκμονίδαί = οὐρανίδαί, Ἡσύχ., πρὸλ. Ἀλμῶνα 111 (ἐνθά ἴδε Buk).

IV. εἶδος ἀετοῦ, Ἡσύχ. V. εἶδος λύκου, Ὀπκ. Κ. 3. 326· (πρὸς ταῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαι σημασίας πρὸλ. Σανσκρ. αἰμα (λίθος, μεταωρικὸς λίθος), aśmaras (lapideus), Παλααιο-Σκανδιν. hamarr, Παλαιὰ Ὑψ. Γερμ. hamarr (σφυρίον, hammer, ἀγγλ.). Λιθουαν. akmū (λίθος).

ἀκναμπτος, ἀκναπτος, ἀκναῖφος = ἄκναμπτος, ἄκναπ., κτλ.

ἀ-κνημος, ον, (κνήμη) ἄνευ γαστροκνημίας, Πλούτ. 2. 520C.

ἀ-κνησμος, ον, ἄνευ κνησμῶν, ἐρεθισμοῦ ἢ φαγοῦρας, Ἰκπ. Κατ' Ἰηρεῖων 747.

ἀκνηστis, ιος, ἡ, (ἄκνος), ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῶν ζῴων, Ὀδ. Κ. 161. II. εἶδος φυτοῦ, Νικ. Θ. 52.

ἀκνηστος, ἡ, χαμηλαία, Διοκ. 4.172.

ἀ-κνίσος, ον, (κνίσος) ἄνευ κνίσης, ἥτοι ἄνευ τοῦ πάγους τῶν θυμαίων, βωμικός, Ἀνθ. Π. 10.7· οὕτως ὁ Κόδωνος διορθῶ. βωμοῖσι παρ' ἀκνίσοισι ἐν Δουκ. Ζεὺς Τραγ. 6.

2) ἰσχνός, ἀδύνατος, ἐπὶ προσώπων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 4, 6· ἐπὶ ἐδῶματος, Πλούτ. 2. 123B.

ἀ-κνίσωτος [τ], ον, ἄνευ τῆς κνίσης τῶν θυμαίων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 422.

ἀκοάζη, «ἀκούεις» Ἡσύχ.

ἀκοαστήρες, οἱ, «ἀρχὴ τις παρὰ Μεταποντίους», Ἡσύχ.

ἀκοή, ἡ, Ἐπ. ἀκοῦή (ἐπειδὴ τὸ θέμα εἶναι ἀκοF ὡς ἐν τῷ ἀκούω = ἀκόFω):—ἀκοή, ὁ ἀκουόμενος ἦχος, ἔκαθεν ἐξέ τε γίνετ' ἀκοῦή, Πλ. Π. 634.

2) τὸ ἀκουόμενον νέον, εἰδήσις, ἀγγελία, μετὰ πατρός ἀκοῦην ἰκέσθαι, βῆναι, ὅπως ἀκοῦση τι νέον περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ὀδ. Β. 308., Δ. 701· πρὸλ. Ἀνθ. Π. 7. 220· κατὰ τὴν Σόλωνος ἀκοῦην, κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Σόλωνος, Πλάτ. Τιμ. 21A, πρὸλ. 22B.

3) τὸ ἀκουσθέν, λόγος, φήμη, Πινδ. Π. 1.162, 174· ἀκόα σοφοῖς, λόγος, πρῆγμα ἄξιον νὰ ἀκούηται παρὰ σοφῶν, αὐτοῖς 9. 135· ἀκοῦή ἱστορεῖν, παραλαβεῖν τι., κτλ., γινώσκειν ἐξ ἀκοῆς, Πρὸδ. 2. 29, 148, κτλ.· ἐπιστάσθαι, Ἀντιφῶν 137. 17, Θουκ. 4. 126· οὕτως, ἐξ ἀκοῆς λέγειν, Πλάτ. Φαίδων 61D· τὰς ἀκόας τῶν προγεγενημένων, τὰς παραδόσεις, Θουκ. 1. 20· ἀκοαί = λόγων, ὁ αὐτ. 1.73· ἀκοῦην μαρτυρεῖν, = μαρτυρεῖν περὶ φήμης τινός, Δημ. 1300, 16· ἀκοῦην προσάγειν, φέρω μαρτυρίαν περὶ φήμης, ἐφ' ἧς στηρίζεται τι, αὐτοῖς 14· βαρύν. ἡ ἀκοῆς ψόγον, Ἀνθ. Π. 6. 220.

II. ἡ αἰσθησις τῆς ἀκοῆς, Ἠρόδ. 1. 38, κτλ.· συνδεδεμένον μετὰ τοῦ ὄψις, Πλάτ. Φαίδων 65B, κτλ.· ὅς ὡς τὰ μὲν ἔστιν, ἀκοαὶ δὲ οὐκ ἐνεῖσιν, Φίλων 1.474.

2) ἡ ἐνέργεια τῆς ἀκοῆς, τὸ ἀκούειν, ἐς ἀκόαν ἐμῖν, εἰς τὴν ἐμὴν ἀκοῦν, εἰς τὸ ἐμὸν οὖς, Αἰσχύλ. Πρ. 690· γάρων ἀραρεῖν ἀκοαῖσι, Σίμων. 41· ἐξεῖταν ἀκοῦν.. λόγους διδοῦσι, Σοφ. Πλ. 30· ἀκοῦ κλύειν, ὁ αὐτ. Φ. 1412· ἀκοαῖς ἐξεγέσθαι, εἰς ἀκόας ἐργεταί τι, Εὐρ. Ι. Τ. 1496, Φοίν. 1480· δι' ἀκοῆς αἰσθάνεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 900A· οὐδεὶς ἀκοῦν ὑπεῖπών, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 962 (σ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν κραυγὴν τοῦ κήρυκος, ἀκούετε λέψ')· τοῖς ἀκόασι τὰς ἀκόας ἀνατίθεναι, Πολυδ. 24. 5, 9.

3) τὸ οὖς, ἐπάρταται δ' οὐδὲν ὄρημι, ἐπιρροῖται εἰς δ' ἀκοαί (προπαροξ.), Σαπφ. 2. 12· ἀπεσθίει μου τὴν ἀκ., Ἐρμιππ. ἐν «Σπατιώταις» 7· πρὸλ. Φερικρ. Ἀδελφ. 24· δισὶν ἀκοαῖς κρῖνειν, μετὰ δύο ὄτων, Ἀριστ. Πολ. 3. 16. 12.

III. τὸ ἀκούειν, προσέχειν τινί, ἀκοῆς ἄξιος, = ἄξ. ἀκοῆς, ἀκράσσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 142D· εἰς ἀκοῦν φωνῆς, εἰς ἀπόστασιν ἐξ ἧς δύναται ν' ἀκουσθῆ φωνή, 19, 41.

ἀ-κοίλιος, ον, ἄνευ κοιλότητος, Ἰππ. 409, ἐν τέλ., Εὐστ. Πονημ. 194, 53.

2) ἄνευ κοιλίας, στομάχου, Γαλην. 5. 384.

ἀ-κοίμης, ον, ὁ μὴ κοίλος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 3. 5, 1.

ἀ-κοίμιστος, ον, = ἄβυστος, ὁ μὴ ἀναπαύμενος, περὶ τῆς θαλάσσης, Αἰσχύλ. Πρ. 139· πρὸλ. Θεόκρ. 13. 44, Διόδ. Πλούτ., κτλ.· ἄκ. δάκρυσι, Σουλ. Ἐπιγρ. 1778· ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Ἐπιγρᾶμ. Ἐβλ. 1.064, 9:—Ὁ τύπος ἀ-κοίμιστος, ον, εἶναι ἀμφίβολος ἐν Διόδ. Ἐκλογ. 616, 48.

ἀκοινο-νήτος, ον, ὁ ἐστερημένος τοῦ κοινοῦ νοῦ, Γέλλ. 12.4· πρὸλ. Ἰουδέν. 7. 218.

ἀ-κοινός, ον, ὁ μὴ κοινός, Θεμιστ. Λόγ. 142A.

ἀκοινωνήσια, ἡ, ἄλλειψις κοινωνίας ἢ κοινότητος τῶν ἀγαθῶν, Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 12. II. τὸ μὴ εἶναι τινα κοινωνικόν, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 320.

III. ἀφορισμὸς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς κοινωνίας, Ἐκκλ. ἀ-κοινωνήτης, ον, οὗ δὲν μετέχει τις μετὰ ἄλλου, γάμοις ἀκοινωνήτην εὐνάειν, κοίτην ἢ δὲν συμμερίζεται μετ' ἄλλου γυναικῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 470.

2) ὃν δὲν δύναται νὰ ἀνακαινώσῃ τις ἢ μεταδόσῃ, ὄνομα, Ἐσθ. (Σοφ. Σολ. 14, 21). II. ἐνεργ., μὴ ἔχων μέρος ἐν τινι, μὴ μετέχων τινός, μετὰ γεν., νόμων, Πλάτ. Νόμ. 914C: ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἄκ. τοῖς κακοῖς, Ἀριστ. Τόπ. 3. 2, 8:—ἀπολ. ὁ μὴ κοινωνικός, Πλάτ. Νόμ. 774A: ἀπάνθρωπος, Κικ. πρὸς Ἄττ. 6. 3, 7:—οὕτω καὶ ἐπίρρ. -τως, αὐτοῖς 6. 1, 7.

III. ὁ ἀφορισμὸς, ἀποκλεισθεὶς τῆς κοινωνίας, Ἐκκλ. ἀ-κοινωνία, ἡ, ἡ μὴ κοινωνικότης, διχόνοια, Ἐπιστ. Πλάτ. 318E.

ἀκοίτης, ου, ὁ, (ἀ ἀθροιστ. κοίτη· πρὸλ. ἄλοχος) ὁ ὁμοκοίτης, σύνευνος, σύζυγος, Πλ. Ο. 91, Ὀδ. Ε. 120, Πινδ. Ν. 5. 51, Σοφ. Τρ. 525, Εὐρ.:—ὄηλ. ἀκοίτης, ιος, ἡ, γυνή, σύζυγος, Πλ. Γ. 138, Πινδ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 684, Σοφ., Εὐρ.—Ποιητικαὶ λέξεις, Πρὸλ. Πλάτ. Κρατ. 405C.

ἀ-κοίτος, ον, ὁ μὴ ἔχων κοίτην ἢ ὑποστάθμην, περὶ τοῦ μέλιτος τοῦ μὴ ἔχοντος ὑποστάθμην, Πλιν. Φ. Ἰστ. 11. 15.

ἀ-κολάκευτος, ον, ὁ μὴ διὰ κολακίῶν διαφειρόμενος, Πλάτ. Νόμ. 729A. II. ἐνεργ., ὁ μὴ κολακεύων, Τέλης παρὰ Στοβ. 524, ἐν τέλ. οὕτως ἐπίρρ. -τως, Κικ. πρὸς Ἄττ. 13. 51, 1.

ἀ-κόλακος, ον, ὁ μὴ κολακεύων, Διογ. Α. 2. 141.

ἀ-κόλαπτος, ον, ὁ μὴ κεκολλημένος, Μ. Δκομ. τόμ. Α', σ. 263, 42, ἐξδ. Α.

ἀκολᾶσία, ἡ, τὸ ἀχάλινωτον, ἡ ἀκράτεια, ἀντίθ. τῷ σωφροσύνῃ, Ἐκαταί. 144, Ἀντιφ. 125. 35, Θουκ. 3. 37, Πλάτ., κτλ. Πρὸλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 3. κατὰ πληθ. Λυσ. 146. 34, Πλάτ., Νομ. 884.

ἀκολασταίνω, μέλλ. -ανῶ, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1226· εἰμαι ἀκόλαστος, ἀκρατής, Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ., Μνηστῖμ. ἐν «Ἰπποτρόφῳ» 1. 19, Πλάτ. Πολιτικ. 555D, καὶ ἄλλ.

ἀκολαστασμα, τό, (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος *ἀκολαστάζω) = ἀκολάστημα, ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobree, ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 399, ἀντὶ ἀκόλαστ' ἄματα, ὁ δὲ Meineke προτείνει ἀκολαστάματα ἀντὶ -άματα, ἐν Ἀναξάνδρ. Ἀδελφ. 24· πρὸλ. Ἀλκιφρ. 1. 38.

ἀκολαστευτέον, ἐσφαμ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἀκολαστητέον.

ἀκολάστημα, ατος, τό, πρᾶξις ἀκολασίας, Πλούτ. Κράσος 32, Μ. Ἀντ. 11. 20, Ὀριγ.

ἀκολαστητέον, ῥημα. ἐπίθ. (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος *ἀκολαστέω), πρέπει νὰ διάγῃ τις ἐν ἀκολασίᾳ, Κλήμ. Ἀλ. 2. 28.

ἀκολαστία, ἡ, πηλάν. γραφ. ἀντὶ ἀκολασσία, Ἀλεξ. ἐν «Γαλατεία» 1. 6· ἴδε Meineke.

ἀ-κόλαστος, ον, Λατ. non castigatus, μὴ τιμωρηθείς, μὴ παιδευθείς, ἀχάλινωτος, ὁ δῆμος, Ἠρόδ. 3. 81· ἔχλος, Εὐρ. Ἐκ. 607· στρατεύματα, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 9· οὕτω Πλάτ., κτλ. 2) κοινός, ἀχάλινωτος ἐν ταῖς σαρκιακαῖς ἡδοναῖς, ἀσελγής, ἀκρατής, ἀντίθ. τῷ σωφρονί, Σοφ. Ἀποσπ. 817, Πλάτ. Γοργ. 507C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 2, 7:—περὶ τι, ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ. 6. 18, 8· πρὸς τι, (ἴδε τέλ.):—οὕτω κατ' ἐπίρρ. ἀκόλαστος ἔχειν, Πλάτ. Γοργ. 493C:—συγκρ. -οτέως ἔχειν πρὸς τι, εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ἀκρατῆ ὡς πρὸς τι, Ξεν. Ἀπομ. 21, 1.

ἀκολλητέι, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ. Ἐρμ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1078.

ἀ-κόλλητος, ὁ μὴ κεκολλημένος ἢ μὴ προσητητημένος, τινί, Γαλην. 2) ἀσυνάρτητος, ἀσύναπτος, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. σ. 42.

ἀ-κόλλης, ον, ὁ ἄνευ κόλλης, ὁ μὴ προσκολλημένος τινι, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 10, 3.

ἀ-κόλλυθιστος, ον, ἴδε ἐν λέξ. κόλλυθος II.

ἀ-κόλοθος, ον, ὁ μὴ κολοθωθείς, Εὐστ. 727. 39.

ἀκόλος, ου, ἡ, τεμάχιον σμικρότατον ψωμοῦ, ψυχίον, αἰτίζων ἀκόλους, Ὀδ. Ρ. 222, Ἀνθ. Π. 9. 563· πρὸλ. 6. 170· παρὰ Βουωτοῖς ἀντὶ ἐνθεσις, Σπράττις ἐν «Φοινίσσαις» Ἀθῆν. 622.

(Ὁ Κούρτιος λέγει ὅτι τὸ ἄκολος καὶ τὸ αἰκλόν δυατὸν ἴσως νὰ συγγενεύωσι τῇ Σανασκρ. वास (ἐσθίειν)).

ἀκολουθεῖν, μέλλ. -ῆσω, εἰμαι ἀκόλουθος, ἐπομαί τινι, ἢ ὑπάγω μετὰ τινος, ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν καὶ δούλων:—συντάσσει, τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ. προσώπων, Ἀριστοφ. Πλ. 19, κτλ.· ἄκ. τῷ ἡγούμενῳ, Πλάτ. Πολ. 474C: ὡσαύτως μετὰ πρὸθ., ἄκ. μετὰ τινος, Πλάτ. Δίχ. 187E, Λυσίας 193. 18, κτλ.· τοῖς σώμασι μετ' ἐκείνων ἡκολούθουν, ταῖς δ' εὐνοῖαις μεθ' ἡμῶν ἦσαν, Ἰσοκρ. 299C· ἄκ. σὺν τινι, Ξεν. Ἀν. 7. 5, 3· κατοπιν τινός, Ἀριστοφ. Πλ. 13· σπανιώτατα μετ' αἰτίας, ὡς παρὰ Μενάνδρ. Ἀδελφ. 32· πρὸλ. Λοθ. Φρύν. 354:—ἀπολ. συγν. παρὰ Πλάτ., κτλ.· ἄκ. ἐφ' ἀρπαγῆς, ἐπὶ στρατιωτῶν, Θουκ. 2. 98· ἀκόλουθῶν, ὁ, ὡς οὐσιαστ. = ἀκόλουθος I, Μενάνδρ. ἐν «Κόλλαισι» 3.

II. μεταφ., ἀκολουθεῖν τινα εἰς τι πρᾶγμα, ἀφίνομαι νὰ ὀδηγηθῶ ὑπὸ τινος εἰς τι, τῇ γνώμῃ τινός, Θουκ. 3. 38· τοῖς πράγμασιν, τοῖς καιροῖς, ἀκόλουθῶ τὰ πράγματα, κτλ., Δημ. 51. 14, 730. 18: ὑπακούω, τοῖς νόμοις, Ἀνδρ. 470.

31. 35. 2) παρακολουθῶ τὴν συνέχειαν λόγου τινός, Πλάτ. Φαίδ. 107B, κτλ. 3) ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀκολουθῶ μετὰ τι, γίνομαι ὡς συμπέρασμα τινός, συμπίπτω πρὸς τι, ἀκολουθεῖν τοῖς εἰρημμένοις, Πλάτ. Πολ. 332D· εὐλογία.. εὐθεία ἀκ., αὐτῶι 400E, πρὸλ. 398D: ἀκολουθῶ τὴν ἀναλογίαν τινός, εἰμὶ ὅμοιος πρὸς τι, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 2. 1, 3, καὶ ἄλλ. 4) ἀπολύτως, ἀκολουθεῖ, ἔπειτα, Λατ. sequitur, ὁ αὐτ. Κατηγ. 12. 2.—Μόνον παρ' Ἄττ. κωμωδοποιῶν καὶ πεζογράφων· πρὸλ. ἀκόλουθος.

ἀκολουθησις, εως, ἡ, ἡ ἀκολουθία, ἡ διαδοχὴ, Ἄριστ. Ρητ. 3. 9. 7. 2) τὸ ἐπακολουθεῖν, συμπέρασμα, ὁ αὐτ. Ἄν. Πρ. 1. 46, 17. II. ὑπακοή, Πλάτ. Ὅροι 412B

ἀκολουθητέον, βηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀκολουθήσῃ, ἀπολύτ. Ξεν. Οἰκ. 21.7, τῷ λόγῳ, Πλάτ. Πολ. 400D.

ἀκολουθητικὸς, ὅς, ὄν, διατεθειμένος νὰ ἀκολουθῇ, ταῖς ἐπιθυμίαις, τοῖς πάθεσιν, Ἄριστ. Ρητ. 2. 12. 3, ἸΙο. Ν. 1. 3, 6.

ἀκολουθία, ἡ, οἱ ἀκολουθοῦντες, συνοδεία θεραπόντων, Σοφ. Ἀποσπ. 818, Πλάτ. Ἄλκ. 1. 122C. 2) σειρά, συνεχῆς διαδοχὴ, Κλήμ. Ἄλ., κτλ. κατ' ἀκολουθεῖαν, κατὰ κανονικὴν διαδοχὴν, Ἡρώδιαν. 8. 7. II. τὸ ἀκολουθεῖν τι, συμμόρφωσις πρὸς τι, τοῖς πράγμασι, Πλάτ. Κρατ. 437C· γραμματικὴ συμφωνία, ἥτοι ὀρθὴ σύνταξις (πρὸλ. ἀνακολουθία), Διον. Ἄλ. περὶ Συνθέσ. σ. 178. 2) ὑπακοή, Μ. Ἄνωτ. 3. 9. III. ἐπακολουθεῖν, Φίλων 2. 497.

ἀκολουθίσκος, ὁ, ὄνομαρ. τοῦ ἀκόλουθου, μικρὸς ὑπηρετῆς, Πτολ. παρ' Ἄθην. 550A.

ἀκόλουθος, ον, (ἀ ἄθροιστ., κέλευθος, Πλάτ. Κρατ. 405C):—ὁ ἀκολουθῶν, ὑπηρετῶν τινι, τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ., ἀκόλουθος, ὑπηρετῆς, Λατ. pedisequus, Ἄριστοφ. Ὅρ. 73· ὅτιοι παῖς ἀκ. ἐστίν.. οἱ ὅποιοι διατηροῦσιν ὑπηρετὴν μικρὸν, Εὐπολ. ἐν «Κόλαξι» 1. 3· συγγ. παρ' Ἄττ. πεζ. Ἀντιφῶν 115, 19, Θουκ. 6. 28., 7. 75, Πλάτ. Συμπ. 203C, κτλ. οἱ ἀκόλουθοι, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ στρατεύμα, τὰ σκευοφόρα, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 36: ὡσαύτως θηλ. Πλούτ. Καῖσ. 10. 2) ἀκολουθῶν μετὰ τινα, μετὰ γεν., πλάτα.. Νηρήδων ἀκ., Σοφ. Ο. Κ. 719 (λυρ.). 3) ὁ ἀκολουθῶν ὡς ἐπακολουθημά τινος ἢ συμφωνῶν τινι, μ. γεν. τὰκόλουθα τῶν βακῶν, Ἄριστοφ. Ἄχ. 438, πρὸλ. Πλάτ. Φαίδ. 111C· ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ὄστ., ὁ αὐτ. Νόμ. 716C. Τίμ. 88D· ἀκόλουθα τούτοις πράττειν, Δημ. 312, 25· ἀκ. τοῖς εἰρημμένοις ἐστὶ τὸ διηρῆσθαι, Ἄριστ. Πολ. 6. 8, 1.—ἀπολύτ., ἀνάλογος, Λυσ. 162. 26.—συμφωνα πρὸς ἄλλα, Ξεν. Ἄν. 2. 4, 19. Ὑπερεῖδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 36.—Ἐπίρρ. -θως, συμφῶνως πρὸς.., τοῖς νόμοις, Δημ. 1100. 14· πρὸλ. Διόδ. 4. 17· ἀπολ., συμφῶνως, εἰκότως καὶ ἀκ., Ἄριστοφ. 2. 142.—ἀπαξ παρὰ Σοφοκλ. ἐνθ' ἄνωτ., ἄλλως μόνον παρὰ Κωμ. καὶ Πεζ. συγγρ.

ἀκολουτέω, ἀντὶ ἀκολουθεῖω, βερβαρισμὸς ἐν Ἄριστοφ. Θεσμ. 1198.

ἀ-κόλπος, ον, ἄνευ κόλπου, δηλ. κοιλίας, Ἀθ. Περί Ζώων 15. 16.

ἀ-κόλυμθος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κολυμβῆ, Βατραχομ. 157, Σερβάδ., Πλούτ.

ἀκόμη, ὁ οὐκ εὐδιάκονος, οὐδὲ πανούργος, «Ἠσύχ. ἀκομία, ἡ, ἔλλειψις κόμης, Μεταχ.

ἀκομιστία, Ἐπ. -τή [ῆ], ἡ, ἔλλειψις ἐπιμελείας ἢ περιποιήσεως, Ὅδ. Φ. 284, Θεμιστ.

ἀ-κόμιστος, ον, ὁ μὴ ὑπηρετηθεὶς, ὃν δὲν περιποιήθη τις, Διογ. Α. 5. 5, Νόνν.

ἀκομῆρκευτος, ον, ἀπηλλαγμένος τελευτικῶν δασμῶν, Τζυμ. Νεαρ. 301.

ἀ-κόμωτος, ον, ὁ μὴ κεκομωμένος, ἀκαλλώπιστος, Θεμιστ. 218B.

ἀ-κομος, ον, (κόμη) ἄνευ κόμης, φαλακρός, Λουκ. περὶ Ἄλ. Ἰστ. 1. 23: ἐπὶ δένδρων, ἄνευ φύλλων, Πλούτ. 1. 236.

ἀ-κόμπατος καὶ ἀ-κομπος, ον, ὁ μὴ κομπάζων, Δίσχυλ. Θηθ. 538, αὐτῶι 554.

ἀ-κόμφευτος, ον, ὁ μὴ κομφευσόμενος, ἀνεπιτήδευτος, φυσικός, Διον. Ἄλ. περὶ Συνθέσ. 178. 200.

ἀκομφία, ἡ, ἔλλειψις κομφήτους, Γλωσσ.

ἀ-κομψος, ον, ἀκαλλώπιστος, ἄγροικος, Ἀρχιλ. 158· ἐγὼ δ' ἀκομψος, εἰμὶ ἀγροικὸς, ἀκαλλώπιστος τὴν γλώσσαν, Εὐρ. Ἰππ. 986· ἀκ. καὶ φαῦλος, Α. Β. 369· πρὸλ. Διογ. Α. 3. 63.—Ἐπίρρ. -ψος, Πλούτ. 2. 4F.

ἄκων, = ἀκούσιον. Σοφ. Ο. Κ., ἴδε καὶ Ἠσύχ., ἔνθα ἐσφαλμένως εἶνα γεγραμμένον «ἄκομ».

ἀκοναῖος, (τόπος) ἐν ὅνι γίνονται αἱ ἀκόναι, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἄλεξ. 41.

ἀκόνω, μέλλ. -ήσω, (ἀκόνη) ἀκονῶ, δέξω τι, μαχαίρας, Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 501· λόγην, Ξεν. Κύρ. 6. 2. 33.—μέσ., ἀκονάσθαι μαχαίρας, ἀκονᾶν τὰ ἑαυτῶν ἔξω, ὁ αὐτ. Ἐλλ. 7. 5, 20.

2) μεταφ., ὡς τὸ θήγω. δέξω τι, παρακονάω, Λατ. accipio, παρ' ἔξω, ἐρεθίζω, ἐξέκτω· γλώσσαν ἠκονημένος, Παιητ. παρὰ Πλούτ. σύγκρισις Λυσάνδρου καὶ Σῦλλα 4· πρὸλ. Ξεν. Οἰκ. 21. 3· θυμὸν ἐπ' ἔλπιδι τινός ἀκονάω, Δημ. 180. 30.

ἀ-κονδύλος, ον, ἄνευ ἁρῶν ἢ ῥόζων, ἄνευ γρονθοκοπημάτων ἢ θαρμῶν, Λουκ. Χάρ. 2.

ἀκόνη [ἄ], ἡ, (ἴδε ἐν λ. ἀκῆ I) πέτρα πρὸς ἀκόνησιν, ἀκόνη καὶ παρ' ἡμῖν. Λατ. cos, λιθίνη, Χελ. 1, Ἐρμip. ἐν «Μοΐραις» 1, κτλ., ἀκ. Ναξία, (αἱ ἄρισται ἀκόναι ἐξήγοντο ἐν Νάξῳ), Πινδ. Ι. 6. (5) ἐν πέλ. 2) μεταφ., ὄξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυράς, δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ γλώσσῃ, ὃ ἐ. παροξύνομα πρὸς τὸ λέγειν, Πινδ. Ο. 6. 141· ἴδιος ἐπὶ προσώπων, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου fungus vice colis, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, Ἄνθ. Π. 12. 18, πρὸλ. Πλούτ. 2. 838E, Γρηγ. Ναξ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. Ὠριγένης.

ἀκονήσις, εως, ἡ, τὸ ἀκόνισμα, Ἠσύχ., Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξει βρυγμός.

ἀκονητέ, ὄρθωτ. ἀνακονητέ, (χωρὶς) .. ἀκονήσεως, «Ἠσύχ. Ἰδε Α. Κοραή κριτ. Σημ. εἰς Ἠσύχ., ἐκδ. Α. Κωνσταντινίδου, Ἀθήνησι, 1889.

ἀκονητής, ὁ, ὁ ἀκονῶν, ἀκονιστής, «Ἄρχ. Λεξ. ἀκονίας, ον, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Νοσημ. παρ' Ἀθην. 326A.

ἀ-κονίαστος, ον, = τῷ ἔπομ., ὁ μὴ κκονιαμένος, Μ. Ἄκομ. τόμ. Β', σ. 358, 22, ἐκδ. Α.

ἀ-κονιάσις, ον, (κονία) ὁ μὴ κκονιαμένος, μὴ ἀσπρισμένος» δι' ἀσπίστου, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8. 11, 1.

ἀκόνιον, τό, παρ' ἱατρ. φάρμακόν τι ἀντιπαθὲς ὀφθαλμικῆ νόσῳ, πιθανῶς τριβόμενον ἐπὶ ἀκόνης, Διοσκ. 1. 129.

ἀ-κονιορτος, ον, ἄνευ κονιορτοῦ, ἀντίθ. τῷ κονιορτώδης, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8, 11, 1.

ἀκονίτι [τι], ἐπίρρ. τοῦ ἀκόνιτος, ἄνευ τοῦ κονιορτοῦ τῆς κκονιστῆς, τ. ἔ. ἄνευ ἀγῶνος, χωρὶς κόπου ἢ προσπάθειας, Λατ. sine pulvere, ἐπὶ τοῦ κκόνωτος, Θουκ. 4. 73, Ξεν. Ἄγχι. 6. 3· ἀλλὰ, εἰ ταῦτα προσέτι ἀκονίτι, Δημ. 295. 7.

ἀκονίτικος, ἡ, ὄν, ἐξ ἀκόνιτου κατασκευασμένος, Ξεν. Κυν. 11. 2.

ἀκόνιτον, τό, = τῷ ἔπομ., Λατ. aconium, δὴλητηριώδες φυτὸν αὐξάνομενον εἰς ἀπορρώγας βράχους (ἐν ἀκόνιαις), ἢ ἐν τόπῳ καλουμένῳ Ἀκόναι, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9. 16, 4· νῦν ὀνομάζεται «σκορπίδι» κατὰ τὸν Σιθόβριον· πρὸλ. Sprengel Διοσκ. 4. 76, Θεοπόμ. Ἰστ. 200:—ὡσαύτως ἀκόνιτος, ἡ, Schneid. Νικ. Ἀλεξ. 42.

ἀκόνιτος, ον, (κονία) ἄνευ κονιορτοῦ, ἀγῶνος καὶ πάλης, Κόνιτ. Σμ. 4. 319. II. = ἀκωνίστος, Διοσκ. 1. 6.—Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ.

ἀκονίτι [τι], ἐπίρρ. τοῦ ἄκων, ἀντὶ ἀκωνίου, Πλούτ. Φάβ. 5, κτλ., ἄλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκιμοῖς Ἄττ. (Λοβ. Φρόν. 5).

ἀκοντίας, ον, ὁ, (ἄκων) εἶδος ὄψεως ταχέως ἀνατηρόντος, Λατ. jaculus, κωνίως «σαγίτα», Νικ. Θ. 491., Γαλην., Λουκ. II. μετέωρον, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθυντ. Πλιν. Φυσ. Ἰστ. 2. 23.

ἀκοντίζω, μέλλ. Ἄττ. -ίω, (ἄκων) = ῥίπτω ἀκόντιον ἢ ἀπολύτ. = ῥίπτω ταχέως· βάλω, ἐναντίον τινός (πρὸλ. στοχάζομαι), Αἴαντος.. ἀκόντισε φαίδιμος Ἐκτωρ, Ἰλ. Ε. 402, πρὸλ. Θ. 118· ὡσαύτως, Αἴας.. ἐφ' Ἐκτορι.. ἴστ' ἀκόντισσαι, Π. 359· ἀκ. ἐς ἡ καθ' ἑμῖλον, Ὅδ. X. 263, Ἰλ. Δ. 490:—τὸ ὄπλον κατὰ τὸ πλεῖστον τίθεται κατὰ ὄστ., ἢ καὶ ἀκόντισε δουρὶ, ὥρμησε μὲ τὸ δούρου του, ἔρριψε μεθ' ὀρμῆς τὸ δούρου, Ἰλ. Ε. 533· ἀκ. δουρὶ φαίνω, αὐτῶι 611 καὶ ἄλλ. ὡσαύτως κατ' αἰτιατ. ἀκόντισαν ὄξέα δούρου, ἠκόντισαν τὰ ὄξέα δούρατα, Ὅδ. X. 265· ἀκοντίζουσι θαμεία ἀίγυμα ἐκ χειρῶν, Ἰλ. Μ. 44, πρὸλ. Ε. 422, Πινδ. Ι. 1. 33:—μεταχειρίζομαι τὸ ἀκόντιον, τοξεύειν καὶ ἀκ., Ἠρόδ. 4. 114· ἀκ. ἀπὸ τῶν ἰππῶν ὀρθός, Πλάτ. Μένων 33D. 2) μεθ' Ὀμip. κατ' αἰτιατ. προσώπου, βάλω, πλήττω διὰ τοῦ ἀκοντίου, ἢ ἀπλῶς σκοπεύω ἐναντίον τινός, Λατ. petere, ἀκ. τὸν σῦν, Ἠρόδ. 1. 43, κτλ.: ἐντεῦθεν παθητ., πλήττομαι ἢ τραυματίζομαι δι' ἀκοντίου, Εὐρ. Βάκχ. 1098, Ἀντιφῶν 120, τελευτ., Ξεν.

3) ἀκ. ἑαυτάς ἐπὶ ποταμῶν, βάλω ἐαυτάς, ῥίπτειν, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἰσ. 8. 12, 4. 4) ἀναβαῖναι φεγγοβολῶν, ἐπὶ τῆς ἀνατελλούσης σελήνης, Εὐρ. Ἰων 1155.—ὡς μέσ., ἀπαστρέπτω, Ἄριστ. Κόσμ. 2. 11. II. ἀμετάδ., ὀρμῶ ἢ διαπερῶ, εἴσω γλῆς, Εὐρ. Ὅρ. 1241.

ἀκόντιον, τό, ὄνομαρ. τοῦ ἄκων, ἀκόντιον, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 460, Ἠρόδ. 1. 34, καὶ ἄλλ. 2) πληρ., ἡ τέχνη τοῦ ἀκοντίζειν, Πλάτ. Νόμ. 794C.

ἀκόντισις, εως, ἡ, τὸ ῥίπτειν ἀκόντιον, Ξεν. Ἄν. 1. 9, 5.

ἀκόντισμα, ατος, τό, ἡ ἀπόστασις ἢ διατρέχει τὸ ῥιπτόμενον ἀκόντιον, ἐντὸς ἀκοντίσματος, ἐντὸς τῆς ἀποστάσεως μέχρι τῆς ὁποίας ἀκόντιον φθάσει, Ξεν. Ἐλλ. 4. 4. 16. II. τὸ ῥιπτόμενον πρῆγμα, βέλος, ἀκόντιον, Σερβάδ. 576, Πλούτ. Ἀλεξ. 43, κτλ.

III. κατὰ πληρ. = τῷ συγκεκριμ. ἀκοντισταί, ὁ αὐτ. Πύρρ. 21.

ἀκοντισμός, ὁ, = ἀκοντισμα, Ξεν. Ἰππαρχ. 3. 6, Ἀρρ. Ἄν. 1. 2, 6:—ὡς παιγνίδιον, Σούλ. Ἐπιγρ. 2360. 24:—τὸ ἀναπήδημα τῶν ὑγρῶν, Γαλην., Εὐστ., κτλ. 2) ἀκοντισμοὶ ἀστέρων, ἐπὶ διακτόνων ἀστ., Πρὸκλ. Παράρρ. Πτολ. 147.

ἀκοντιστήρ, ἦρος, ὁ, = ἀκοντιστής, Εὐρ. Φοῖν. 142. II. ὡς ἐπίθετον, ὁ μεθ' ὀρμῆς ἀκοντιζόμενος, τρίαινα, Ὀππ. Ἄλ. 5. 535:—μεταφ., ἱαμβός, Χριστοδῶρου Ἐκφρ. 359.

ἀκοντιστήρια, τά, μηχαναὶ ἐξακοντίζουσαι μεγάλους λίθους,

ἀκ., τὸ γλυκύτατον ἄκουσμα ὅπερ τὸ οὐκ εἰσδέχεται, Ξεν. Ἄπομ. 2, 1, 31· πρὸλ. Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 7, Μενάνδ. Ἀδελφ. 115· ἀκ. καὶ ὄραματα, Ἄριστ. Πολ. 7, 17, 7. 2) φήμη, εἰδήσις, διήγημα, Σοφ. Ο. Κ. 517 (λυρ.).

ἀκουσματικός, ἡ, ὄν. θέλων ἢ πρόθυμος νὰ ἀκούσῃ· οἱ ἀκουσματικοί, οἱ δίκαιοι ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Πυθαγόρου, Κλήμ. Ἄλ. 246. **ἀκουσμάτιον, τό,** ὑποκορ. τοῦ ἄκουσμα, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 18.

ἀκουστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀκούω, πρέπει τις νὰ ἀκούσῃ ἢ νὰ δώσῃ προσοχὴν, μ. γεν. προσ., Ἡρόδ. 3. 61, Εὐρ. I. Α. 1010, Ξεν., κτλ.· μετ' αἰτ. πράγμ., Πλάτ. Πολ. 386Α· — ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 1170. 2) **ἀκουστέος, α, ον,** ὑπακουστέος, πρέπει νὰ ὑπακούηται, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα, ὁ αὐτ. Ἡλ. 340· — πρὸλ. ἀκούω IV.

ἀκουστήριον, τό, ἀκροατήριον, Πορρ. ἐν βίῳ Πλωτίου 65. 9. 2) αἰθουσα πρὸς ἀκούσιν μαθημάτων ἢ λόγων, Γαλην. 19. σ. 21Κ. **ἀκουστής, [ᾗ], οὐ,** ὁ, ὁ ἀκούων, ὁ προσέχων, Μενάνδ. Ἀδελφ. 403. 2) ἀκροατής, μαθητής, Ἄγαθήμερ. Γεωγρ. 1.1, Διον. Ἄλ. κτλ.

ἀκουστικός [ᾗ], ἡ, ὄν, ἀνήμων ἢ ἐπιτιμῆσις διὰ τὴν αἰσθησιν τῆς ἀκοῆς, αἰσθησις ἀκ., Πλουτ. 2. 37F· πόρος ἀκ., τοῦ ὠτός ὁ ἀκουστικός σωλήν, Γαλην.: τὸ ἀκ., ἡ αἰσθησις τῆς ἀκοῆς, Ἄριστ. περὶ Ψυχ. 3. 2, 5. 2) = ἀκουσματικός, μ. γεν. Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 19, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 1. 13· — Ἐπίφρ. — κῶς, Σέξτ. Ἐπιστ. Μ. 7. 355. II. = ἀκουστός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1281.

ἀκουστός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀκούω, ὁ δυνάμενος νὰ ἀκουσῇ, ὁ ἀκουστικός, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 512, Πλάτ., κτλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θεατός, Ἰσοκρ. 42C. II. ὅ,τι πρέπει νὰ ἀκουσῇ, Σοφ. Ο. Τ. 1312· ἀκούσαι δ' οὐκ ἀκούσθ' ἕμῳς θέλω, Εὐρ. Ἄνδρ. 1084.

ἀκουτίξω [ᾗ], μέλλ. -ίξω, Ἄπτ. -ίξω, = κάμνω τινὰ νὰ ἀκούσῃ, τινὰ τι ἢ τινός, Ἐβδ. — Κατὰ παθ. ἀκούω, Βυζ.

ἀκούω [ᾗ], Ἐπ. παρτ. ἄκουον, Ἰλ. Μ. 442, μέλλ. ἀκούσομαι (ὁ ἐνεργ. τύπος ἀκούσω κατὰ πρότυπον ἀπαντᾷ παρ' Ἀλεξανδρίνοις συγγραφ. ὡς Λυκούρ. 378, 686, Ἐβδ., Διον. Ἄλ., κτλ.· πρὸλ. Winer Γραμματ. τῆς Κ. Δ. σ. 99, τοῦ Veitch τὰ ἀνάμικτα Ἑλλ. ῥήματα ἐν λέξ.): — ἀορ. ἤκουσα, Ἐπ. Ἄκουσα, Ἰλ. Ο. 223: — πρkm. ἀκήκουα, Λακων. ἄκουα, Πλουτ. Λυκούργ. 20, Ἄγιε 21: — μεταγεν. ἤκουκα: ὑπερβ. ἀκήκωκεν, Ἡρόδ. 2. 57., 7. 208, Λυκούργ. 15· ἤκωκωκεν, Ξεν. Οἰκ. 15. 5· παλαιὰ Ἄπτ. ἤκηκώθη, Ἄριστορ. Σρ. 800, Εἰρ. 616 (ἐνθα ἴδε Σχόλ.)· ἀκήκώθη, Πλάτ. Κρατ. 384B. — Σπάν. κατὰ μέσ. τύπον, ἐνεστ. (ἴδε κατωτέρω II, 2), Ἐπ. παρτ. ἀκούετο, Ἰλ. Δ. 331: ἀορ. ἤκουσάμην, Μόσχ. 3. 120. — Παθ. μέλλ. ἀκουσθήσομαι, Πλάτ. Πολ. 507D: ἀορ. ἤκουσθην, Θουκ. 3. 38, Λουκ.: — πρkm. ἤκουσμαι, Διον. Ἄλ. Ρητ. 11. 10, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 4· τὸ ἀκήκουσμαι, ἐν Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. συγγρ. 49 διωρθώθη ἴδῃ. (Ἡ ῥίξα φαίνεται νὰ εἶναι ΚΟΥ, ὃ ἐ. ΚΟΦ μετὰ προθεματικῶν αἰ· πρὸλ. κοέω, ἀκοή).

Ἀκούω, Ὀμῆρ., κτλ.: τὸ κλύειν, ἀκούσαι (Δισχύλ. Χο. 5.) ἐμπαίζεται ὡς ταυτολογία ὑπὸ Ἄριστορ. (Βάτρ. 1173 κέξ.), ἀλλὰ πρὸλ. II. 3. — Συντάσσεται κυρίως μετ' αἰτ. τοῦ ἀκουσθέντος πράγματος, καὶ γενικῆς τοῦ προσώπου παρ' οὐ ἠκούσθη τὸ ἀκουσθέν, — ὡς ταῦτα Καλυψόου ἤκουσα, Ὀδ. Μ. 389, πρὸλ. Σοφ. Ο. Τ. 43, κτλ., ἢ δὲ γεν. τοῦ προσώπου πολλὰκις παραλείπεται, πάντ' ἀκήκουα λόγον, ὁ αὐτ. Ἀλ. 480, κτλ., ἢ ἡ αἰτία. τοῦ πράγματος ἄκουε τοῦ θανόντος, Α. Πλ. 643· πρὸλ. 644: — συγνάκις ὅμως μ. γεν. πράγματος, φθογγῆς, κτύπου, ἀκούειν αὐτὴν, ἔχειν τὸν ἦχον αὐτῶν, Ὀδ. Μ. 198., Φ. 237, λόγων, Σοφ. Ο. Κ. 1887. 6) μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἀκούω περὶ τινος, ἀκούω νὰ λέγωσι περὶ τινος, ἀκ. πατρός, Ὀδ. Δ. 114· εἰς τοῦτο συγνάκις προστίθεται μετοχή, ἀκ. πατρός τεθνηῶτος, Α. 289, κτλ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐνοίας μετ' αἰτ., αὐτοῖ: 287· τοῦτο κοινῶς παρὰ περὶ εἶναι, ἀκ. περὶ τινος, ὡς κατὰ πρότυπον ἐν Ὀδ. Τ. 270, πρὸλ. Εὐρ. I. Τ. 964.

γ) παρὰ περὶ τὸ πρόσωπον παρ' οὐ τὸ ἀκουσθέν ἠκούσθη συγνάκις λαμβάνει πρόθεσιν, ὡς ἀκούειν τι ἀπό, ἐκ, παρὰ, πρὸς τινος, ὡς πρῶτον ἐν Ἰλ. Ζ. 524, πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 62, Σοφ. Ο. Τ. 7. 95, Θουκ. 1. 125· μετὰ δὲσ. προσ., ὡς ἐν Ἰλ. Π. 515, Σοφ. Ἠλ. 227. δ) οὐχὶ συγνάκις μετὰ διπλῆς γεν. προσώπ. καὶ πράγ., ἀκούω περὶ τινος πράγματος παρὰ τινος προσώπου, ὡς ἐν Ὀδ. Ρ. 115. Δημ. 228, 12.

ε) ἡ πρᾶξις ἢ κατάστασις τοῦ προσώπου ἢ πράγματος προστίθεται κατὰ μετοχ. ἢ ἀπαρ., — κατὰ μετοχὴν, ὅποτε τὸ ἀκούειν ἰσοδυναμεῖ πρὸς βεβαίαν γνώσιν, ἄλλως κατ' ἀπαρῆμ., ὡς εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἐκτορι πᾶντας ἀκούσαι, ἂν ἤθελεν ἀκούσῃ (μάθη) ὅτι πάντες νῦν πρέμονται ὑποπέψισσεντες ὑπὸ τὸν Ἐκτορα, Ἰλ. Η. 129· πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 10, 8, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 12., Δημ. 3. 3., ἀλλὰ ἀκ. αὐτὸν ὀλιβιον εἶναι, ἀκούω [καθόλου] ὅτι αὐτός εἶναι εὐτυχής, Ἰλ. Ω. 543· πρὸλ. Ξεν. Ἄπομ. 4. 2, 5, 13, κτλ.: — τοῦτο συγνάκις μετατρέπεται εἰς τὸ ἀκούειν ὅτι ἢ ὡς μετὰ παρεμπαικτικῶν ῥήματος ὡς ἐν Ὀδ. Γ. 193, Ξεν. Ἄπομ. 4. 2, 33· ὡσαύτως ἀκ. οὐνεκα, Σοφ. Ο. Κ. 33.

ς) μετὰ γενικῆς καὶ μετοχ. πρὸς ἔκφρασιν ἐνεκίνου, τὸ ὅποσον πράγματι ἀκούει τις διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὠτων παρὰ τινος προσώπου, ταῦτ'. ἤκουον σαφῶς Ὀδυσσεύς λέγοντος, Σοφ. Φ. 595· ἀκ. τινὰς λέγοντος, διαλεγόμενον, Πλάτ. Πρωτ. 320B, Ξεν. Ἄπομ. 2. 4, 1. — Ὀ. Ἄπαι μεταγενερίεται τὸ μέσον ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., ἀκούετο λαβὰ αὐτῆς, Ἰλ. Δ. 331. 2) γνωρίζω ἐξ ἀκοῆς, ἔξειοδ' ἀκούων, Σοφ. Ο. Τ. 105· ἡ σημασία αὕτη ἐνίοτε φαίνεται ὅτι περιέχει χρῆσιν τοῦ ἐνεστώτος μετ' ἐννοίας παρακειμένου, νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται, εἰ πρὸ ἀκούσει, Ὀδ. Ο. 403· πρὸλ. Γ. 193 καὶ οὕτω παρὰ τοῖς περὶ τῶν Ἄπτ., Πλάτ. Γοργ. 503C., Πολ. 407A., Λουκ. Ἐνύπ. 13. 3) ἀπολύτως, ἀκούω, προσέχω, ἰδίως ἐν ἀρχῇ κινήματος, ἀκούετε λαφ. ἀκούσατε, προσεῖξατε, ἴδε λαός I. ἐν τέλ.: περὶ τοῦ Σοφ. Ο. Τ. 1387, ἴδε πληγὴ 2.

4) οἱ ἀκούοντες, οἱ ἀναγνώσται βιβλίου τινός, Πυλλύβ. 1, 13, 6, καὶ ἄλλ. II. διὼ προσοχὴν εἰς τὴν παράκλησιν τινος, μ. γεν. Ἰλ. Α. 381, κτλ.: σπανίως μ. δὲσ. ἀκούειν ἀνέρι κηρομένῳ, προσέγειν εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ, Ἰλ. Π. 515, κατὰ σχῆμα ἀνακόλουθον μετὰ γεν. μετοχ. ἀκολουθοῦσιν δοτικῇν, ὅπτι εἰ ὡκ' ἤκουσε.. θεοὶς εὐξαιμένοιο, ὁ προσέχων, αὐτοῖ: 531. 2) ὑπακούω, βασιλῆος, θεοῦ, Ἰλ. Τ. 256. Ὀδ. Η. 11· οὕτω. τὸ μέσ. Λεωζήλου δ' ἀκούεται [πάντα], Ἀργίλ. 69. 3) ἀκούω καὶ ἐννοῶ, κλύοντες οὐκ ἤκουον, Δισχύλ. Πρ. 448.

III. μεθ' Ὀμῆρ. χρησιμεύει ὡς παθητ. τοῦ εὐ ἢ κακῶς λέγειν τινὰ, ἀκούω ἐμαυτὸν καλούμενον καλῶς ἢ κακῶς, ὡς τὸ Λατ. audire, εἴπερ εἶρη' ἀκούσει, Ζεῦ, Σοφ. Ο. Τ. 903 (πρὸλ. Δισχύλ. Ἄγ. 161)· κακῶς ἀκ. ὑπὸ τινος, κακολογοῦμαι ὑπὸ τινος, πρὸς τινος, Ἡρόδ. 7. 16, 1· περὶ τινος, διὰ πρᾶγμά τι, ὁ αὐτ. 6. 86, 1· εὐ. κακῶς, ἄριστα ἀκ., Λατ. bene, male audire, Ἡρόδ. 2. 173. 8. 93, Σοφ. Φ. 1313, Ἀντιφῶν 138, 13, κτλ. 2) μετ' ὀνομαστ. τοῦ ὑποκειμ. ἀκούειν κακός, καλός, Σοφ. Ο. Κ. 988, Πλάτ. Λύσ. 207A· νῦν κόλακες καὶ θεοὶς ἐχθροί.. ἀκούσους, Δημ. 241, 13, κτλ. 3) ἐνίοτε μετ' ἀπαρῆμ. ἤκουον εἶναι πρῶτοι, = ἐλέγοντο ἢ ἐνομιζόντο ὅτι ἦσαν πρῶτοι, Ἡρόδ. 3. 131· οὕτω καὶ ἀκούσμαι μὲν ὡς ἔφην ἵσταν πλέως, Σοφ. Φ. 1074. 4) μετ' αἰτιατ. πράγματος, ἀκ. κακά, ἀκούω νὰ λέγονται κακὰ ἐνεκίνου μου ὑπὸ τινος, Ἄριστορ. Θεσμ. 388· πρὸλ. Σοφ. Φ. 607· οὕτω καὶ ἀκ. λόγων ἐσλόν, Πυλλύβ. I. 4. (5). 17· φήμασ.. κακὰς ἤκουσεν, Εὐρ. Ἐλ. 615. 5) οὕτως ἀκ. ἀκούω τι οὕτω λεγόμενον, ὃ ἐ. τοιαύτη εἶναι ἡ πρώτη ἐντύπωσις, Οὐδῶφ. εἰς Δημ. Λεπτ. 235, Schäf. Mel. 80· ὡς οὕτω γ' ἀκούσαι, Πλάτ. Εὐθύφρ. 3B· ὡς γε οὕτωςι ἀκούσαι, ὁ αὐτ. Λύσ. 216A.

IV. Παρὰ Σχολιασταῖς, ἐννοῶ τι, οὕτως ἢ οὕτως, προσπονοῶ, Λατ. subaudire. Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 333· τι ἐπὶ τινος, Σχόλ. εἰς Ἰππ. 73· οὕτως ἀκούστέον, Σχόλ. εἰς Ὀρ. 1269, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 3. 86.

Ἄκροφος, ον, ἀδρανής, «ἄκροφον, ἀδρανῆ», Ἡσύχ. **ἄκρα,** Ἰων. ἄκρη, ἡ, (θελ. τοῦ ἄκρος), ὡς τὸ ἄκρον, τὸ ἔσχατον ἢ ὑψίστον σημεῖον. 1) ἄκρα γῆς, ἀκροατήριον, Ἰλ. Δ. 425. Πρ. 264, Ὀδ. I. 285, Σοφ. Τρ. 788, Πλάτ. Κριτ. 111A ἄκραν ὑπερῶθειν (μεταρ.), Δισχύλ. Εὐμ. 562· κἀμπται, Μενάνδ. ἐν «Ἀλιεῦσιν» 9. 2) κορυφὴ ἔρους, Σοφ. Ἄποστ. 265, κτλ.· μεταρ., κύματος ἄκρα, ἡ κορυφὴ, τὸ ὑψίστον σημεῖον, Εὐρ. Ἄποστ. 232.

3) παρ' Ὀμῆρῳ μόνον ἐν τῇ ἐξέσει κατ' ἄκρης (ἂν καὶ τοῦτο δύναται νὰ σημαίη κατ' ἄκρης πόλεως, ἴδε κατωτέρω 3)· νῦν ὠλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἰλίου αἰπεινῇ, ἀπὸ κορυφῆς μέχρι θεμελίων, δηλ. ἐξ ὀλοκλήρου, (οὕτω παρ' Οὐδῶφρῳ ruit alto a culmine Troja, sternitur a culmine Trojam; Δίν. 2. 290. 603). Ἰλ. Ν. 772, πρὸλ. Ο. 557, Ω. 728· οὕτω, πόλιν αἰρέσειν κατ' ἄκρης, Ἡρόδ. 6. 18· πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 909B. (πρὸλ. κατ' ἄκρων πέργαμῳ ἐλείην πόλιν, Εὐρ. Φοῖν. 1176), ὡσαύτως, ἔλασον μετὰ κῆμα κατ' ἄκρης, κύμα ὄθηεν αὐτὸν ἐκ τῶν ἄνω Ὀδ. Ε. 313· οὕτω παρ' Ἄπτ. γῆν πατρῶσαν.. πρῆσαι κατ' ἄκρας, ὀλοκλήρως, Σοφ. Ἄντ. 201· καὶ μεταρ. κατ' ἄκρας ὡς πορθοῦμεθα, πᾶς ἐξ ὀλοκλήρου.., Δισχύλ. Αὐτ. 691· πρὸλ. Σοφ. Ο. Κ. 1242, Εὐρ. I. Α. 778, Θουκ. 4. 112., Πλάτ. κτλ.: — πρὸλ. ἄκρηθεν, κατὰ κρηθεν, κράς. 4) ἐροῦριον ἢ ἀκρόπολις φιλοδοξημένη ἐπὶ ἀποκρήμων βράχου, ὑπερκειμένου τῆς πόλεως, Λατ. aix, Ξεν. Ἄν. Τ. 1, 20, κτλ.· πρὸλ. Νισβ. Ρωμ. Ἰστ. 3. 311, τοῦτο λοιπὸν τὸ μέρος καλεῖται ἄκρη πόλις παρ' Ὀμῆρῳ μετέπειτα δὲ ἐκλήθη ἀκρόπολις. 5) τέλος, τὰ ἄκρα ἔσχατα, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 3. 2. 8., 3. 11. 5· παρ' ἄκρας (αἰτ. πληθ.) εἰς τὰ τέλη, τὰ ἔσχατα, Εὐρ. Ὀρ. 128.

ἄκράντος [κρά], ον, (κρακίανος) = ἀκράντος, ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀνεκτέλεστος, ἀκαρπός, Λατ. irritus, Ἰλ. Β. 138, Ὀδ. Β. 202. **ἄκράγης, ἐς,** (κρακίανος) ὁ μὴ ὑλακτῶν, ἀκράγεις κύνας. ἐπὶ τῶν γρυπῶν (ὡς πῦρ ἀνήφαιστον, κτλ.). Δισχύλ. Πρ. 803. Ὀ Ἡσύχ. ἐρμηγεῖαι ἀκράγεις διὰ τὸ δυσχερές, σκληρόν. **δῆυχαλον,** καὶ ἐν Α. Β. 369 ἀναγνώσκωμεν ἀκράγεις (ἀναγνώσκα ἀκράγεις), ἀκρόχολον, κτλ., ὅποθεν ὁ Meineke ἐν Κωμ. Ἄποστ. 3, σ. 452 ὑποπέπειθε ὅτι ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ τῶν ἄκρος, ἄγος· ὁ δὲ Ἑρμῶν. ἐκ τῶν ἄκρος, ἄγη· πρὸλ. ἀκλαγγί. **ἄκράδαντος, ον,** (κραδαίνωμαι) ἀσειστος, Φίλων 2. 126, κτλ. — Ἐπίφρ. -τως, Νικημ. Ἄρμ. σ. 8. **ἀκραεῖ,** ἐπίφρ., ἴδε ἀκραΐης. **ἀκραΐης, ἐς,** (ἄκρος, ἄρημ) ὁ πνέων ἰσχυρῶς, ὁ ζωηρῶς πνέων,

ἀκραχολέω, εἶμαι ὀργίλος, ὀξύθυμος, μόνον κατὰ μετοχὴν ἔνεστ., Πλάτ. Νόμ. 731D.

ἀκραχολία, ἰων. ἀκρηχολίη, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἀκράχολον, ὀργίλον, ἐκρήεις ὀργῆς, Ἰππ. 1212H., μεταγεν. ἀκροχολία, Σώκρατ. παρὰ Στοβ. 313, 30, Πλούτ.

ἀκρά-χολος (ἀ), **ον**, ὁ ταχέως ἢ αἰφνιδίως ὀργιζόμενος, ὀργίλος, Ἀριστοτ. Ἰπ. 41· κῦλον ἀκρ., ὀξύθυμος, χαλεπὸς κύνων, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 535· μέλισσα, Ἐπίνικος ἐν «Μνησιπολέμῳ» 1.7· ἀχερ-
δος ἀκρ., ἄγριον ἀπίδιον (ἀγλάδι) ἀκανθώδες, τὸ ὁποῖον θάνατὸν τὸ ἐγγίση τις ἀγκυλώνεται, Φερειερ. Ἀδελφ. 32:—ὡσαύτως **ἀκρόχολος**,

ον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 5, 9, Φίλων, Πλούτ. κτλ. **II** καθόλου, ὁ ἐν παραφόρῳ θλίψει εὐρισκόμενος, Θεόκρ. 24.60. (Οἱ τύποι **ἀκρά-χολος-χολέω**, ἐπιθετικῶν ἀντὶ τῶν ποιητικῶν γωρίων, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ τύπου **ἀκρηχολία** ἐν Ἰππ. καὶ ἐν Α. Β. 77 **ἀκρά-χολος** ἀναφέρεται εἰς Πλάτ. Πολ. (411C.), ἐνθα τὰ πλεῖστα τῶν χειρογράφων ἔχουσι **ἀκρόχολος**, ἐνῶς ἐν Νόμ. 731D, 791D, ἀναγινώσκοντες **ἀκράχ-**· πρβλ. Εὐστ. 1243. 23, 1735. 46. Ὁ ἀρχι-
κός τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **ἀκράχολος**, οὗτος δὲ πιθανῶς προέ-
κυψεν ἐκ συστολῆς τοῦ **ἀκρατό-χολος**, ἴδε **ἀκρητό-χολος**, καὶ πρβλ. Λοβ. Φρύν. 664, ὅστε δὲ αὕτη ἡ ἔννοια ἐλησημονήθη, ὁ τύπος **ἀκρόχολος** βαθμῶδην ἐσχηθη).

ἀκρα, ἴδε ἐν λ. **ἀκρατός**.

ἀκρεμονικός, ἡ, **όν**, ὡς ἀκρέμων ἢ κλάδος, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4.6, 8. **ἀκρέμων**, **ονος**, ὁ, ἡ κάλλιον ἀκρέμων, ὄνος, Ἀρχαδ. 14. 2, Σουίδ.: (ἄκρος):—Κυρίως κλάδος ἢ κλών τελευτῶν εἰς μικροτέρους κλαδίσκους καὶ κλωνάρια, Ἀριστ. Φυσ. 2.10. 3, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1.1, 9· ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς, κλάδος, κλαδίσκος, κλωνάρια, βλάστημα, Σίμων. (i) 183, Εὐρ. Κύκλ. 455, Θεόκρ. 16. 96.

ἀκρ-εσπέριος, **ία**, **ον**, ὁ ἐμφανιζόμενος τὴν ἐσπέραν, ἀστὴρ γὰρ γενόμενος θεῖος ἀκρεσπέριος, Ἐπιγρ. Ἀμοργοῦ Ρωμ. χρόνων ΒCIII VIII, 449.

ἀκρ-εσπερος, **ον**, = κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐσπέρας (πρβλ. **ἄκρος** II), Νικ. Θ. 25, Ἀνθ. Π. 7. 633: ἀκρεσπερον, ὡς ἐπίρρ., Ἰππ. 1216B, Θεόκρ. 24.75, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 353B λέγει τὴν ἀρχεσπερον (ἀν μὴ ἀναγνωστέον ἀκρεσπερον).

ἀκρ-ἡθής, **ου**, ὁ, νεανίας εἰς τὸ ἔαρ τῆς νεότητος, Ἀνθ. Π. 6. 71., 12.124.

ἀκρ-ἡβος, **ον**, ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῇ πρωιμωτάτῃ νεανικῇ ἡλικίᾳ, Θεόκρ. 8. 93.

ἀ-κρήδεμνος, **ον**, = ἄνευ ἀναδήματος τῆς κεφαλῆς, Ὀππ. Κ. 1. 497, Χριστόδωρ. Ἐκφρ. 62.

ἀκρηθής, «ἄψεκτος», Ἠσύχ.

ἀκρήμορον, «ἀστεργές», Ἠσύχ.

ἀ-κρηνος, **ον**, ὁ ἄνευ κρήνης, ἄνευ πηγῆς ὕδατος· κρήνην ἀκρη-
νοι, κρήνην ἄνευ ὕδατος, δηλ. ξηραὶ, Γρηγ. Ναζ. IV, 83.

ἀκρηπέδος, «ἡ [γῆ] ἀγαθῆ», Ἠσύχ.

ἀκρης πόλιος, «διαλελυμένος, τῆς ἀκροπόλεως», Ἠσύχ.

ἀκρής, «ὁ διὰ τινα ἐκπλήξιν ἄφρονος γινόμενος», Ἠσύχ.

ἀκρηστής, «δοῦλος», Ἠσύχ.

ἀκρηστύλουχος, «δοῦλος», Ἠσύχ.

ἀκρητος, **ἀκρητο-ποίη**, **-πότης**, ἴδε ἐν λ. **ἀκραί**.

ἀκρητοχολία, ἴδε ἐν λέξ. **ἀκραχολία**.

ἀκρητό-χολος, **ον**, ὁ προξενούμενος ὑπὸ ἀμφοῦς χολῆς, πυρε-
τός, Ἰππ. περὶ Ἀγῶν 778.

ἀκρία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἀκρατός**.

ἀκρια, **τά**, = ἄκρα· ἀκρια ῥινός, Ὀππ. Κ. 2. 552.

ἀκρίδαξ, = **ἀκρίδω**, Ἐβδ.· κατακρίνεται ὑπὸ Πλούτ. 5.152.

ἀκρίδασμα, **τό**, **ἀκρίδασμός**, ὁ, = **ἀκρίδωμα**, **-ωσις**, Ἐβδ.

ἀκρίδαστής, **οὔ**, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ πλησίον ἐρευνῶν τὰ πράγματα, Ἐβδ.

ἀκρίβεια [κρί], ἡ, ἀκρίβεια, λεπτομέρεια, ἡ μετὰ προσοχῆς ἐπέ-
λεσις οἰασθήποτε πράξεως, αὐστηρότης περὶ τὴν κατάληψιν καὶ ἐκ-
φρασιν, Θουκ. 1. 22, κτλ., τῶν πραγθέντων, Ἀντιφῶν 127, 12·
πρβλ. Αυσ. 148, 38:—συγγ. μετὰ προέξ. ἐν ἐπίρρ. σημασίᾳ, δι' ἀ-
κριδείας = ἀκριδῶς, μετὰ λεπτομερείας ἢ αὐστηράς ἀληθείας, Πλάτ.
Θεαιτ. 184C, Τιμ. 23D, κτλ., διὰ πάσης ἀκρ., ὁ αὐτ. Νόμ. 876C·
εἰς τὴν ἀκρ. φιλοσοφεῖν, Πλάτ. Γοργ. 487C· εἰς ἀκρίθειαν,
Ἀριστ. Πολ. 7.11, 9·—πρὸς τὴν ἀκρίθειαν, Πλάτ. Νόμ. 769D·
πρὸς ἀκρ., Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 16:—ἡ ἀκρ. τοῦ ναυτικοῦ, ἡ
καλὴ αὐτοῦ κατάσταση καὶ ἡ αὐστηρὰ πειθαρχία, Θουκ. 7. 13· ἀκρ.
νόμιμον, αὐστηρότης, Ἰσοκρ. 147E, πρβλ. Ἰσαί. 65.7: πληθ. λεπτο-
λογία, Πλάτ. Πολ. 504E. **2**) ἀκρίβεια, ἀλλὰ καὶ ἡ μέγρι-
μοχολία λεπτομέρεια καὶ ἀκρίβεια, Πολύβ. 32.13.11. **3**)
φειδωλία, λιτότης, Πλούτ. Περικλ. 16· ὕδωρ δι' ἀκρίβειας ἐστί
τινι, εἶναι σπάνιον, Πλάτ. Νόμ. 844B:—δὲν εὐρίσκεται σχεδὸν ἀλ-
λαχοῦ εἰμὴ ἐν τῷ πεζῷ Ἄττ. λόγῳ.

ἀκρίδαστέρως, μετὰ πλείονος ἀκρίβειας, ἀκρίδαστερον, Ἰω.
Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. Ἰλ. Πρωλεγ. 169.

ἀκρίδευω, = **ἀκρίδω**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 4. 3. Μέσ. Σέξτ.
Ἐμπ. Μ. 1.71.

ἀκρίδής, ἐς, ἀκριδής, πιστός ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, αὐστηρὸς ἐν
πάσῃ σχέσει καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίᾳ, Εὐρ. Ἠλ. 367, Θουκ., κτλ.,

δαίται, Ἰππ. Ἀρ. 1243· ἀκρ. πυρετός, ἐπανερχόμενος ἀκριδῶς
κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ὁ αὐτ. Ἐπίδ. 1.943. **II** ἐπὶ προσώπων,
ἀκριθής, αὐστηρὸς, δικαστής, Θουκ. 3. 46· προσεκτικός, ἐξαιρετός,
[ατρός, Πλάτ. Πολ. 342D]· ὁ μέγρις υπερβολῆς αὐστηρὸς εἰς τὰ
καθ' ἕκαστα, περιέργος, ὁ αὐτ. Νόμ. 762D· ἀκριδής τοῖς θυμῶσι,
ὁ ἔχων ὀξείαν τὴν ὄρασιν, Θεόκρ. 22.194:—οὕτω καὶ ἐπὶ ἐπιχειρη-
μάτων λογικῶν, Ἀριστοτ. Περ. 130· ἐπὶ σκέψεων καὶ ἰδεῶν, Εὐρ.,
κτλ., πρβλ. **περισσός** II. 3:—τὸ ἀκριδές, = ἀκρίβεια, Ἰππ. Ἀρχ.
Ἰγρ. 11, Θουκ. 6.18:—λίαν συγγ. ἐν ἐπίρρ. **-θῶς**, λεπτομερῶς,
μετ' ἀκρίβειας, ἀκριδῶς εἰδέναι, ἐπίστασθαι, καθορᾶν, μα-
θεῖν, κτλ., Ἡρόδ. 7. 32, κτλ.: ἀκριδῶς ὦν περισσόφρων, Δί-
σχλ. Πρ. 328· ἀντιθ. τῷ ἀπλῶς, Ἰσοκρ. 91D· τῷ: τύπω (= κατὰ
πρὶνληψιν, γενικῶς), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 2, 3· ἀκριδῶς καὶ μόλις,
Λατ. vix ac ne vix quidem, μετὰ μεγίστης δυσκολίας, Πλούτ.
Ἀλέξ. 16· οὕτως: οὐκ εἰς ἀκριδέες ἤλθεσ, οὐχὶ ἐν καταλλήλῳ
σημῆι, Εὐρ. Τρω. 901· ἐπ' ἀκριδέας, Εὐσέβ. Ἰ. Ἐκκλ. 6. 31, 2,
καὶ ἄλλ.

2) φειδωλός, γλιτσορός, ἀκρίβης, λιτός, ἀκρ. τοῦς
τρόπους, Μένανδ. παρὰ Στοβ. 387. 45, ἴδε Γαισφ. ἐν τόπῳ, ἀκρι-
δῶς διαιτᾶσθαι, Ἀνδοκ. 33.19· σπάν. ἐκτός παρ' Ἄττ. καὶ μά-
λιστα τοῖς πεζ. — Συγγρ. καὶ ὑπερβ. **-έστερος**, **-ίστατος**, συγγ.
παρὰ Πλάτωνι μετὰ τῶν **-έστερος**, **-ίστατος**, ὡς ἐπίρρ. (Ἡ
σημα-
σία ὀδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ **ἄκρος**, ὡς τὸ πρῶτον συνθετικῶν τῆς λέξεως
μέρος, ἀλλὰ τὸ **-έτης** διαμένει ἀμυβόλου παραγωγῆς).

ἀκριθεῖ, ἐπίρρ., **ἀκριθῶς**, Θεοδόσ. Γραμμ. σ. 74.

ἀκριβο-δικαίος, **ον**, ὁ αὐστηρῶς δικάζων, εἰς ἄκρον δίκαιος,
ἀκρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον, υπερβολικὸς ἐν τῇ κατακρίσει τοῦ κακῶς ἔχον-
τος, τοῦ φαύλου, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5.10, 8.

ἀκριβο-λεκτός, **ον**, ὁ λεγθεὶς μετ' ἀκρίβειας, Ἐκκλ.

ἀκριβολογέομαι, ἀποθ., εἶμαι ἀκριθῶς περὶ τοῦς λόγους, ἡ ἐν
ταῖς ἐρευναῖς μου, κτλ.: — ἀπολ. Πλάτ. Πολ. 340E, Κρατ. 415A·
ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. πράγμ., σταθμίζω τι ἀκριδῶς, αὐστηρῶς, ὁ αὐτ.
Πολ. 403D καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορι, ταῦτα πάντα ὑπὲρ τῆς ἀλη-
θείας ἀκριβολογοῦμαι, Σομ. 232. 5· ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκρι-
βολογούμενου, ὁ αὐτ. Διγρ. 7. 9· — τὸ ἐνεργ. εὐρηται παρὰ μεταγεν.
ὡς παρὰ Διον. Ἀλ. π. Δημ. ἐν τέλ.

ἀκριβολόγησις, ἡ, = **ἀκριβολογία**, Λέοντος Νεαρχ. Ν.

ἀκριβολογητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις μετ' ἀκρίβειας νὰ
σταθμισθῇ, Ἀριστ. Ρητ. 3.1.10.

ἀκριβολογία, ἡ, ἀκρίβεια, αὐστηρὰ προσοχὴ ἐν τοῖς λόγοις, ἐν
τῇ ἐρευνῇ, κτλ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 10. **2**) φειδωλία, φειδῶ, γλι-
τσορής, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 7.

ἀκριβο-λόγος, **ον**, ἀκριδῆς ἐν λόγῳ, ἐν ἐπιχειρήματι λογικῶς,
κατὰ πληθ., Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2.19.

ἀκριδῶ, μέλλ. **-ώσω**, ποιῶ τι μετ' ἐντελοῦς ἀκρίβειας, Εὐρ.
Ἰππ. 469· ἀκρ. τάδε, εἶναι τινα τέλειον ἐν τῷ ὑπομένειν τὰ δεῖνὰ
ταῦτα, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 13· τακτοποιῶ ἐν ἀκριθείᾳ καὶ λεπτομερείᾳ,
Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 274:— Παιθ., εἶμαι ἀκριθῆς ἢ τέλειος, Ἀριστοτ.
Βάτρ. 1483· ἡκριδῶσθαι πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν, Ἀριστ. Πολ. 3.7,
4. Τὸ μέσ. ἐνία μεταγεν. ὡς ἐν Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 2, 3, Εὐσ.
1799. 33, κτλ.: ἀλλ' ἴδε **διακριδῶ**.

2) ἐρευνῶ ἀκριδῶς, ἐνο-
νῶ ἐντελοῦς τι· οἱ τὰ δ' ἡκριβώκτες, Εὐρ. Ἐκ. 1192, πρβλ. Ξεν.
Κύρ. 2, 9· τοῦνομά μου οὐ ἀκριβοῖς· εἶσαι βέβαιος περὶ τοῦ·
Πλάτ. Χαρμ. 156A. **3**) ἀπολ., εἶμαι ἀκριθῆς, ἀναποκρίνομαι
ἀκριδῶς πρὸς .. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 9· ἀκρ. περὶ τι, ὁ αὐτ.
Γεν. Ζ. 5. 1, 36, πρβλ. 4.10, 10, περὶ Ψυχ. 2. 9, 2·—πρβλ. **δι-**,
εἰξ-ἀκριδῶ.

ἀκριδῶμα, **τό**, ἀκριθῆς γνώσις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 36.

ἀκριδῶσις, ἡ, ἀκριθῆς τήρησις, νόμου, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 2, 4.

ἀκριδῶτέον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει τις ἀκριδῶς, αὐστηρῶς νὰ ἐξ-
ακριδῶσθαι, Φίλων 1. 357.

ἀκριδῶν, **τό**, ὑποκορ. τοῦ **ἀκρίς**, Διοσχ. 2.116.

ἀκριδο-θήκη, ἡ, κλιθῶν δι' ἀκρίδας, Θεόκρ. 1.52, Λόγγος 1.10

ἀκριδο-μελι-τροφος, ὁ τρεφόμενος δι' ἀκρίδων καὶ μέλιτος, Χρι-
στόφ. Πατριχ. ἐν Παρισ. Κώδ. 1578, σ. 63.

ἀκριδοφαγέω, ἐσθίω ἀκρίδας, Βασίλ. IV, 357B.

ἀκριδο-φάγος, **ον**, ὁ ἐσθίων ἀκρίδας, Διοδ. 3.29· πρβλ. Στραβ. 772.

ἀκρίζω, [ἄκρος] βαδίζω ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, ἄκρος ποσὶ
πορεύομαι, Ἐτυμ. Μ. 52, 43, Εὐρ. Ἀποσπ. 574, κόπτω τὸ ἄκρον,
Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 265· πρβλ. **εἰξακρίζω**.

ἀκρινόμιος, «ὕλης ἐπιμελητής παρὰ Λάκωσιν», Ἠσύχ.

ἄκρης, **ιος**, ἡ, (ἄκρος) Ἐπ. ὄνομ., κορυφὴ ὄρους, ὄμ. μόνον ἐν
Ὀδ. καὶ αἰετοῖς κατὰ πληθ. ἄκρες ἠνεμῶσσαι, αἱ ἀνεμῶδες κο-
ρυφαὶ τῶν ὄρεων, Ὀδ. I. 400· πρβλ. Ἰμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 383:—κα-
θόλου, ὄρεινὴ χώρα καλεῖται, ἄκρες, Ὀδ. Κ. 381:—καθ' ἐν. Περ-
γαμῆς ὑπὲρ ἄκριος, Σουλ. Ἐπιγρ. 3538, 18:—πρβλ. **ὄκρης**.

ἄκρης, **ἶδος**, ἡ, ἀκρίς, Λατ. gryllus, Ἰδ. Φ. 12, Ἀριστοτ. Ἀχ.
1116, καὶ ἄλλ.

ἀκρίσια, ἡ, (ἄκριτος) ἔλλειψις σαφηνείας καὶ τάξεως, σύγχυσις,
Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 27. **II** ἔλλειψις κρίσεως, κακῆ, ἐσφαλμένη κρί-
σις ἢ ἐλλογή, διαστροφή, Πολύβ. 2, 35, 3. **III** ὁ ἀναποφάσι-

στος χαρακτήρ νόσου τινός, μὴ ἰκνούμενης εἰς κρίσιμον σημεῖον, Ἰππ. Ἐπιθ. 1. 945.

ἀκρίστιος, ἢ ἐπάνω τοῦ ἰστοῦ καθεζομένη, ἔστι δὲ ἡ ἄμιμος, Ἡσὺ.

ἀκρο-ἰσχυριον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ ἰσχυροῦ, Ἰατρ.

ἀκρίτι [τι], ἐπίρρ. τοῦ ἀκριτος, Λυσ. Ἀποστ. 56, Γραμμ.

ἀκριτοβάται, «ἀρχὴ τις παρ' Ἐφρασίαις τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν,» Ἡσὺ.

ἀκρίτῶ-βουλος, ον, ὁ μὴ ἔχων διάκρισιν ἐν τοῖς βουλευμάτων αὐτοῦ, Μανέθ. 4. 530.

ἀκρίτῶ-γυιος, ον, ἴσ. ἔχω συγκεχυμένον, ἀσταθῆς βᾶδισμα, Ἐμπεδ. 317 (κατὰ Sturz ἀκριτόχευρα).

ἀκρίτῶ-δακρυς, υ, ὁ γέων ἄφρονα δάκρυα, Ἀνθ. Π. 5. 236.

ἀκρίτο-επιθῆ, ἐς, = ἀκρίτομύθος, Θεόδ. Μετοχ. 77.

ἀκρίτο-μῦθος, ὁμιλῶ μετ' ἀκρισίας, φλυαῶ, Εὐστ. 349.17: -μῦθια, ἢ, φλυαρία, ὁ αὐτ. 1878. 4.

ἀκρίτῶ-μῦθος, ον, ὁ ἀπερισκέπτως ἢ συγκεχυμένως λαλῶν, Ἰλ. Β. 246· πρὸλ. ἀκριτος, Ι. 1. II. ὄνειροι ἀκρ., δυσερμήνευτοι, Ὀδ. Τ. 560.

ἀ-κρίτος, ον, (κρίνω) ὅν δὲν δύναται τις νὰ διακρίνη, συγκεχυμένος, ἄτακτος, μῦθος, Ἰλ. Β. 796· ἀκριτα πόλλ' ἀγόρευον, Ὀδ. Θ. 505· τύμος ἀκρ., κωνός, ἀδιάκριτος τάρος, Ἰλ. Η. 337· ἀκρ. πάγος, συγκεχυμένος ἄγος ἢ φύραμα, Ἰππ. παρὰ Γαλην., πρὸλ. Πλάτ. Γοργ. 465D. 2) συνεχῆς, ἀδιάλειπτος· ἄγεια, Ἰλ. Γ. 412 οὐδ. ὡς ἐπίρρ. πενήθημεναι ἀκριτον αἰεὶ, Ὀδ. Σ. 174, Τ. 120· δὴρῶν καὶ ἀκριτον, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 126:—δρος ἀκρ., συνεχῆς σειρά ὄρεων, Ἀνθ. Π. 6. 225. 3) μεθ' Ὀμηρον παρὰ ποιηταῖς = ἀναριθμητος, ἀκρ. ἄστρων ὄχλος, Εὐρ. Ἀποστ. 596· μυρία φύλα καὶ ἀκρ., Ὀππ. Ἀλ. 1.80· ἀκριτον πλήθει, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Βαβρ., κτλ.

II. ἀναποράσιτος, ἀμείβωλος, νεικέα, ἀεθλος, Ἰλ. Σ. 205, Ἡσ. Ἀσπ. 311· ἀκριτων ὄντων, ἐνθὲ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἀμείβωλον, Θουκ. 4. 20· ἀκρ. ἔρις καὶ ταραχὴ, Δημ. 231. 8: ἀθέδαιος ὡς πρὸς τὸν χρόνον, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 4· πυρετός ἀκρ., μὴ ἰκνούμενος εἰς κρίσιμον σημεῖον, Ἰππ. 399. 22· οὕτω καὶ ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. Ἐπιθ. 1. 941· τὸ ἀκρίτως ἐνεχεῖς τῆς ἀμύλλης, ἀνευ ἀπορασίτου ἀποτελέσματος, Θουκ. 7.71. 2) ὁ μὴ κρίθεις, μὴ δικασθεῖς, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, ἀκριτόν τινα κτείνων, ἀναιρέτω, ἀπολλύωναι, θανατώνων τινα χωρὶς νὰ δικάσῃ αὐτόν, Λατ. iudicia causar., Ἡρόδ. 3. 80, Θουκ. 2. 67· πρὸλ. 8. 48, Δημ. 212. 23· ἀκρ. ἀποθανεῖν, Ἀντιφῶν 135.10, κτλ.· πράγμα ἀκρ., ὑπόθεσις μήπω δικασθεῖσα, Ἰσοκρ. 385A· πρὸλ. Πλάτ. Τιμ. 51C:—ὠσαύτως, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κρίτην τινα· πρῦτανις, Αἰσχύλ. Ἰκ. 371:—Ἐπίρρ. ἀκρίτως ἀποκτείνειν, Διον. Ἀλ. 11. 43. III.

ἐνεργ., ὁ μὴ παρέχων κρίσιν, Ἡρόδ. 8. 124· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρίνη, τραχὺς, ἰσχυρογνώμων, Πολύδ. 3. 19, 9· οὕτως: ἀκριτα μηχανώμενοι, ἀσχολούμενοι εἰς ἀπερισκέπτους προσπαθείας, Εὐρ. Ἀνθρ. 549. 2) ὁ μὴ ἐξασκῶν κρίσιν, μὴ ποιῶν διάκρισιν, περὶ τῶν Μαιρῶν, Ἀνθ. Π. 7. 439· πρὸλ. 5. 284· ἀκριτε δαίμον, περὶ τοῦ θανάτου, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 204. 3.

ἀκρίτῶ-φυλλος, ον, ὁ ἔχων φύλλα μὴ διακρινόμενα ἀπ' ἄλλῃλων, πυκνόφυλλος, ὄρος, Ἰλ. Β. 868.

ἀκρίτῶ-φυρτος, ον, ὁ ἀδιακρίτως πεφυρμένος, ἀναμειγμένος, Αἰσχ. Θῆβ. 360.

ἀκρίτῶ-φωνος, ον, πρὸς ἐρημνεῖαν τοῦ βαρβαρῶφωνος, Ἀπολλ. Δεξ., Ἡσὺ.

ἀκροάζομαι, = ἀκροάομαι, Ἐπιχ. 75. Αἰν., Μένανδ. ἐν «Ἐγχειρίδιω» 2· διωρθώθη νῦν εἰς ἡκροάσατο, ἀντὶ ἡκροάζετο. ἴδε Μεινεκίου Ἀποστ. Κωμ. τόμ. Β, σ. 898, μικρ. ἐκδ.

ἀκρόαμα, ατος, τό, (ἀκροάομαι) Λατ. acroama, ὁμοιον τῷ ἀκουσμα, πᾶν τὸ ἀκούμενον, ἰδίως μετὰ τέρψεως, πᾶν τὸ ἀναγνωσκόμενον, ἀπαγγελλόμενον, κρούμενον ἢ ἀδόμενον, ὡς π. χ. δῶμα, μέλος, κτλ., Ξεν. Συμπ. 2, 2, Ἰέρ. 1, 14, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 10. 3, 7, καὶ συχρὸν ἀπὸ τοῦ Πολυθ. καὶ ἔξῃς. II. κατὰ πλήθυντ., ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, οἱ ἀπαγγέλλοντες, οἱ διδάσκοντες, οἱ αἰδοί, οἱ ἥσποιοί, μάλιστα ἐν τοῖς δαίμοσι, Πολυθ. 16. 21, 12, καὶ ἄλλ.

ἀκροασατικός, ἢ, ὄν, προωρισμένος εἰς ἀκρόασιν μόνον, αἱ ἀκρ. διδασκαλίαι, αἱ ὑψηλότεραι καὶ βαθύτεραι διδασκαλίαι τῶν φιλοσόφων προφορικῶς μεταδιδόμεναι, Πλούτ. Ἀλέξ. 7· πρὸλ. ἀκροαστικός, ἔσωτερικός.

ἀκροάμων, ονος, ὁ ἀκροάμενος, ἀκροατής, Ἀνθρ. Κρήτ. εἰς Πατάπ. 197.

ἀκροάομαι, 6' ἐν. παρκατ. ἡκροάσο, Ἀντιφῶν. ἐν «Ἐπιδαυρίῳ» 2:—μέλλ. -άσομαι [α]. Πλάτ. Ἀπολ. 37D, κτλ.: ἀορ. ἡκροάσμεν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 315, Πλάτ. κλπ.:—πρκμ. ἡκροάμαι, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 10, 11:—ἀορ. ἡκροάθη (ἐπὶ πᾶθ. ἐνοιαῖς), Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 5, 2, Ἀριστειδ.:—ἀποθ. (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς βίβης, ἐξ ἧς τὸ κλύω, μετὰ προθεματικῶ αἰ: πρὸλ. στοιχ. Α. λ. IV.) Προσέχω εἰς τινα, ἀκούω μετὰ προσοχῆς: Συνάσασται ὡς τὸ ἀκούω, μ. γεν. προσωπ. Ἀντιφ. 129, 38, Πλάτ. Ἐβθῦδ. 304D μετ' αἰτ. πράγ. Θουκ. 6. 17, κτλ. ἄλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ γεν. πράγ., Θουκ. 2. 21, Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 285D. 2) ἀπολ., ἀκροάμαι, προσέχω, Ἀριστοφ. Λυσ.

504, Φερεφρ. ἐν «Ψευδοπρακτεῖ» 1· ὁ ἀκροάμενος, ὁ ἀκροατής, Εὐπολ. ἐν «Δύμοις» 6, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀκούοντων μαθημάτων, μαθητής, Πλάτ. Πολ. 605C, Ξεν. Συμπ. 3, 6· ἐντεθεβεν ὡς οὐσιαστ. μ. γεν. ἄνηρ Ἀριστοτέλους ἡκροαμένους, Στράβ. 608· πρὸλ. Πλούτ. Καῖσ. 3, ἴδε καὶ ἀκροάμα, ἀκροατής. II. προσέχω εἰς τινα, ὑπακούω, τινός, Θουκ. 3. 27, Λυσ. 158. 35, Πλάτ. Γοργ. 488C: ἀπολ. ὑποτάσσομαι, Θουκ. 6. 10.

ἀκροάσις, εως, ἢ, τὸ ἀκούειν ἢ προσέχειν εἰς τινα, Ἀντιφῶν, 129, 41, Θουκυδ. 1. 21, 22, κτλ., ἀκρ. ποιείσθαι τινος = ἀκροάσθαι, Ἀνδοκ. 2. 21· κλέπτειν τὴν ἀκροάσιν ὑμῶν, δι' ἀπάτης ἀναγκάσειν ὑμᾶς νὰ ἀκούσητε, Αἰσχίν. 58. 37. 2) ὑπακοή, τινός, Θουκ. 2. 37. II. ἐκεῖνο ὅπερ ἀκροᾶται τις, τὸ ἀπαγγελλόμενον, μᾶθημα, ἀνέγνωσμα, Ἰππ. 28. 15, Πολύδ. 32. 6, 5· φυσικὴ ἀκρ., ὄνομα ἔργου τινός τοῦ Ἀριστοτέλ. III. ἀκροατήριον, Πλούτ. 2. 58C.

ἀκροατέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀκροᾶται, νὰ διδῇ προσοχὴν, τῶν κρειπτόνων, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1228.

ἀκροατήριον, τό, μέρος πρὸς ἀκρόασιν, Λατ. auditorium, Πράξ. Ἀπ. κε', 23: αἰθουσα πρὸς διδασκαλίαν ἢ ἐκφώνησιν λόγων, Πλούτ. 2. 45F. II. τὸ σύνολον τῶν ἀκροατῶν, ὁ αὐτ. Κάτ. Πρὸσθ. 22.

ἀκροατής, οῦ, ὁ, ὁ ἀκούων, Λατ. auditor, ἐπὶ προσώπων, οἵτινες ἔρχονται ἵνα ἀκούσωσι δημηγόρον ἀγορεύοντα, Θουκ. 3. 38., Πλάτ., κτλ.: ὁ ἀκροῦμενος διδασκαλίαν τινα, ὁμιλητής, μαθητής, Ἀριστ. Πολ. 2. 12. 7· πρὸλ. Ἡθ. Ν. 1. 3, 5. II. ὁ ἀναγινώσκων, ὁ ἀναγνώστης, Πλούτ. Θησ. 1, Δύσανδ. 12.

ἀκροατικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατὰλληλος εἰς ἀκρόασιν, ἀκρ. λόγος, ἔσωτερικοί, βαθύτεροι λόγοι (ἴδε ἀκροασματικός), Ἀριστ. Ἀποστ. 612· μισθός ἀκρ., ὁ μισθὸς τοῦ διδάσκοντος, Λατ. honorarium, Λουκ. Ἐγκώμ. Δημ. 25.—Ἐπίρρ. ἀκροατικῶς ἔχειν, ἀγαπᾶν νὰ ἀκροᾶμαι, Φίλων 1. 215, κτλ.

ἀκροασιμονέω = ἀκροασάτω, Ἰπιατρ. σ. 265.

ἀκρο-θάμων, ον, (βαίνω) περιπατῶν ἀκροποδῆτὴ ἢ ἐπὶ ἄκρων τῶν ποδῶν, ὀρθοτενής, Γρηγ. Ναξ.

ἀκρο-θαρέω, ἦσω, ἔχω τὸ ἄνω ἄκρον σχετικῶς πρὸς τὸ κάτω βαρύτερον τοῦ θέοντος, δυσαναλόγως βαρῦ, Ἀπολλοδ. Ἀρχιτέκ. ἐν Μεθρημ. Ἀρχ. 27. 28.

ἀκρο-θατέω = περιπατῶ ἐπὶ τῶν ἄκρων ποδῶν, ἐπὶ στρουθοκαμήλων, Διόδ. 2. 50· ἐπὶ ὑπεροπτικῶν καὶ ἀλαζονικῶν ἀνθρώπων, Φίλων 1. 640, κτλ.: ἴδε Λοδ. ΔΥ. 1217. II. ἀναβαίνω εἰς ὕψη, Πολύταν. 4. 3. 23.

ἀκρο-θᾶτικός, ἢ, ὄν, ἐπιτήδειος, ἱκανός πρὸς ἀνάβασιν, Λατ. scansorius, Βετρούδ. 10. 1.

ἀκρο-θάτος, ον, = ἀκροθάμων, ἴχνησιν ἀκροθάτοισιν, Νόνν. Δ. 47. 234.

ἀκρο-θαφής, ἐς, βεθαμμένος τὴν ἄκραν ἢ ὀλίγον, Ἀνθ. Π. 6. 66. II. διατρέχων τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, Νόνν. Δ. 1, 65.

ἀκρο-θελής, ἐς, ἔχων θέλειαν αἰχμὴν κατὰ τὸ ἄκρον, Ἀνθ. Π. 6, 62.

ἀκρο-θελής, ἰδος, ἢ, ἡ αἰχμὴ βέλους ἢ ὀβελός, «σοῦδα.» Ἀρχιπ. ἐν «Πρακτεῖ γαιμοῦντι» 3.

ἀκρο-θραματίζω = ἀκροθατέω, Ἠσὺ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 158.

ἀκρο-θλαστος, ον, = ἀναφύων βλαστους κατὰ τὸ ἄκρον, Ὄσορρ. Ἰ. Φ. 1. 14. 2.

ἀκρο-θλαστο-χρυσό-μορφοι λάεγγες (λιθαρίδια) Λέοντ. μαγ. ποιημ. ἐν Matr. An. Gr. 11, σ. 565.

ἀκροθολέω, εἶμαι ἀκροθόλος, σφενδονῶ, Ἀνθ. Π. 6, 106.

ἀκροθολής, ἐς = ἀκροθελής, Ἀνθ. Πλαν. 213.

ἀκροθολία, ἢ, τὸ σφενδονᾶν, ῥίπτειν μακρόθεν, ἢ ἀψμαχία, Ἀπ. Ἐρμ. 1. 84, κτλ.

ἀκροθολίζομαι, ἀορ. ἡκροθολισάμην, Ἡρόδ., Θουκ.: ἀποθ. Ρίπτω μακρόθεν, μάχομαι δι' ἀκοντίων καὶ βελῶν καὶ λίθων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μάχομαι ἐκ τοῦ συστάδην, ἀψμαχῶ, Θουκ. 4. 34· ἀπολ., ὁ αὐτ. 3. 73, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22:—μεταφ., ἀκρ. ἔπεισι, Ἡρόδ. 8, 64:—τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Ἀνθ. Π. 7. 546 καὶ παρ' Ἠσυχ. «ἀκροθολίζει, ἀκοντίζει πόρρω ...»

ἀκροθολίσις, εως, ἢ, = ἀψμαχία, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 18, κτλ.

ἀκροθολισμα, ατος, τό, = τῷ προηγ., Ἀπ. Καρχηδ. 36.

ἀκροθολισμός, οῦ, ὁ, = ἀκροθολίσις, Θουκ. 7. 25, Ξεν. Ἐλλ. 1. 3, 14, κτλ.

ἀκροθολιστής, οῦ, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ξεν. Κύρ. 6. 1, 28.

ἀκρο-θολος, ον, παθ. ὁ μακρόθεν πληγείς, Αἰσχύλ. Θῆβ. 158.

II. ἀκροθόλος, ὁ, ὁ μακρόθεν βάλλων, «ἀκοντιστής, τοῦ-τής,» Ἠσὺ., Σουίβ.

ἀκρο-θύσις, ον, (ἄκρος, θυσις) ἄκρα γῆς ἐν τῷ βυθῷ, «τοῦν-τεῦθεν ἄλλος ἀκροθύσιος ὑράλιος βίχαις περιφερής,» Διονύσι. Βυζάντ. Ἀνάστ. Βοσπόρ. 30, ἐκδ. Wescher.

ἀκροθύσιος, ον, ἐπιθ. τοῦ προηγ. ἀπαντῶν ὡς διάφορος γραφῆ παρὰ τοῖς Ἐβδ. καὶ τοῖς Ἐκκλ. συγγραφεῦσιν.

ἀκροβυστία, εἶμαι ἀπερίτμητος, Ἐβδ.

ἀκροβυστία, ἢ, ἡ ἄκρα τοῦ δέρματος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Λατ. praeputium, Ἐβδ., Πράξ. Ἀπ. ια', 3. II. ἡ κατάσταση τοῦ

ἔχοντας τὴν ἀκροβυστίαν, τὸ ἀπερίτμητον εἶναι. Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. β'. 25, κτλ. 2) περιληπτ., ἡ ἀκροβυστία, οἱ μὴ περιετμημένοι, αὐτοὶ β', 26., γ', 30, κτλ. (Λέξις ἄγνωστος τοῖς ἀρχαίοις Ἑλληνισιν, οἵτινες ἔλεγον ἀκροποσθία καὶ ἀκροπόσθιον ἐκ τοῦ πόσθῃ ὥστε εἶναι πολὺ πιθανόν ὅτι οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληκισταὶ τὴν πόσθην μετέβαλον εἰς βύστην καὶ οὕτως ἐσχηματίσθη ἡ ἀκροβυστία ἀντὶ τοῦ ἀκροποσθία).

ἀκρο-γένειος, ον, ὁ ἔχων τὸ γένειον, δηλ. τὸ «πηγεῖν», προεταμένον ἢ ἔξῃ, Ἄριστ. Φυσιολ. 6. 40.

ἀκρο-γωνιάσιος, α, ον, (γωνία) ὁ ἐν τῇ ἐσχάτῃ γωνίᾳ. ἀκρ. λιθος, ὁ θεμέλιος λιθος τῆς γωνίας, Ἐδδ. (Ἰσ. κη', 16), Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρα. β', 20.

ἀκρό-δετος, ον, ὁ δεδεμένος κατὰ τὸ ἄκρον ἢ τὴν κορυφήν, Ἄνθ. Π. 6. 5.

ἀκρο-δίκατος, ον, = ἀκροδίκαιος, Κλήμ. Ἀλ. 413.

ἀκρο-δικαιοσύνη, ἡ τὸ εἶναι τινα ἀκροδίκαιον, Ἐπιστ. Π. 193Α.

ἀκρό-δρυα, τά, ὄπωροφόρα δένδρα, Πλάτ. Κριτί. 115B, Ξεν. Οἰκ. 19. 12. II. ὄπωρα, καρποί, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 8. 28, 8' πρὸβλ. 22. 8'—κατὰ τὸ Γεωπ. 10. 74, κυρίως ἐπὶ ὄπωρων ἔχουσιν τραχὺ ἢ σκληρὸν τὸ κέλυφος, οἷα αἱ βάλανοι, τὰ κάστανα, οὕτω δρυὸς ἄκρα, παρὰ Θεοκρ. 15. 112:—τὸ ἐνικ. εὐρήται ἐν Ἄνθ. Π. 9. 555, Ἄθην. 49E.

ἀκρο-ἐλικτος, ον, εἰλιγμένος, συνεστραμμένος κατὰ τὸ ἄκρον, Παύλ. Σιλ. Ἀρβων 178.

ἀκρό-ζεστος, ον, (ζέω) ὁ ὀλίγον βρασθεὶς ἢ ζεσταθεὶς, Διοσκ. 2. 146.

ἀκρο-ζεύγεια, τά, = ζεύγη, Ἦσύχ. Πολυδ. 1. 253.

ἀκροζύγεια, «τοῦ βοεικοῦ ζυγοῦ τὰ μέσα», Ἦσύχ.

ἀκρό-ζύμος, ον, ὀλίγην ζύμη ἔχων, Γαλιην.

ἀκρο-ζώνη, ἡ, κράσπεδον, Γλωσσ.

ἀκρο-θάλυπτος, ον, ὁ καυθεὶς κατὰ τὸ ἄκρον, Δεκ. adulsus, Ἦσύχ.

ἀκρόθεν, ἐπίρρ. = ἐκ τοῦ ἄκρου ἢ τῆς κορυφῆς, Ἄριστ. Φυσιολ. 6. 20, Νικ. Θ. 337.

ἀκρό-θερμος, ον, λίαν θερμὸς, ἀναφέρεται ἐν Μανουῖλ τοῦ Φιλῆ περὶ Ζ. 16.

ἀκρόθε, ἐπίρρ., κατὰ τὴν ἀρχήν, μ. γεν. νυκτός, Ἄριστ. 308.

ἀκρο-θιγής, ἐς, θιγγάνων, ἐγγίζων τὴν ἐπιφάνειαν, τὰ χεῖλη φίλημα, Ἄνθ. Π. 12, 68.—Ἐπίρρ., ἀκροθιγῶς ἐμβάπτειν, ἐμβάπτειν ὀλίγον μόνον, ὥστε μόλις νὰ ὑψρανθῇ, Διοσκ. 2. 105.

ἀκροθινιάζωμαι, ἀποθ., λαμβάνω τὰ ἀκροθινία, λαμβάνω τὸ κάλλιστον μέρος, ἐκλέγω δι' ἑμαυτὸν, Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 476.

ἀκρο-θίνιον [θ], τό, Εὐρ. Φοίν. 282, Θεοκρ. 1. 132, Πλάτ. Νόμ. 946B, ἀλλὰ τὸ πλείστον κατὰ πληθ. ἀκροθίνια, παρὰ Πινδ. καὶ ἀκροθίνια: (ἀκρος, θίς) τὸ ἀνώτατον ἢ κάλλιστον μέρος σωροῦ τινος· ἐντεῦθεν, τὸ ἐκλεκτόν μέρος, οἱ πρῶτοι καρποὶ τοῦ ἀγροῦ, τῆς λείας, κτλ., οἵτινες προσεφέροντο τοῖς θεοῖς, ὡς τὸ ἀπαρχαί, Σίμων. 109, Ἦρόδ. 1. 86, 90, καὶ ἄλλ., Πινδ. καὶ Τραγ.: ἀκροθίνια πολέμου, ἐν Πινδ. Ο. 2. 7, οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἦτο ἔδωσαν ἰδρύθησαν διὰ λαφύρων ἐκ πολέμου ληθέντων.—Κυρίως ἦτο οὐδέτερ. ἐπίθετον, ὡς ἐν Δισχυλ. Εὐμ. 834, ἀκροθίνια θύη, προσφορὰ ἐξ ἀπαρχῶν, λέξις μεθ' Ὀμηρ. σπανία παρὰ πεζοῖς.

ἀκρό-θις, ινος, ἡ, = ἀκροθίνιον, «τώπόλλωνι τὰν ἀκρόθινα καὶ συμπρησκεῖν ἡμεῖ τὸς Λαδουάδας, [V], Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895. 1 ff. D₄₇.

ἀκρο-θώραξ, ἄκος, ὁ, ἡ, (θωρήσω II) ὁ ἐν μετρία μέθῃ εὐρισκόμενος, Ἄριστ. Προβλ. 3. 2' πεπωκότ' ᾗδῃ τ' ἀκροθώρακ' ὄντα, Δίφιλ. ἐν «Ἠρακλεῖ» 1.—Ἰων. -θωρήξ, Ἰππ. παρ' Ἑρωτιαν. σ. 178.

ἀκρό-καρπος, ον, παράγων καρπὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, φοινίξ, Θεοκρ. Ἰ. Φ. 1. 14, 2.

ἀκρο-καρτερεῖν, ὀλίγον περιμένειν, καρτερεῖν, Βελθ. κ. Χρυσ. 5', 1246, ἔκδ. Μαυρ., πρὸβλ. ἀκρόξεστος, ἀκρόξυμος.

ἀκρο-κελαινιάω, ἐν χρῆσει μόνον ἐν Ἑπ. μετοχ. ἀκροκελαινιάω, = καθιστάμενος μέλας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπὶ πλημμυρούντος βέουματος, Ἰλ. Φ. 249' πρὸβλ. Νόνν. Δ. 18. 156.

ἀκρο-κέρανα, τά, (κέρας) τὰ ἄκρα τῶν κεραίων (πρὸβλ. κέρας, VIII), Πολυδ. 1. 91: ὡσαύτως ἀκρόκερα, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 566.

ἀκρο-κιδόνιον, τό, (κιδών) τὸ κιδόνικρον, Φίλων, 2. 147.

ἀκρό-κλάδος, ὁ, τὸ ἄκρον τοῦ κλάδου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 312, ἔνθα ἔρμηνεύεται διὰ τῆς λέξεως ταύτης τὸ τοῦ Ὀμήρου δζψ ἐπ' ἀκροτάφῳ.

ἀκρο-κνέφαιος, ον, ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς νυκτός, κατὰ τὰ σουρωμάτα, Ἦσ. Ἔργ. κ. Πμ. 565' οὕτω καὶ ἀκρο-κνεφής, ἐς, Λουκ. Ρητ. διδ. 10, Λεξίρ. 11.

ἀκρο-κόμης, = ἀκρόκομος, ὁ ἴδε.

ἀκρό-κομος, ον, (κόμη) = ἔχων κόμην ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἐπίθ. τῶν Θρακῶν, οἵτινες ἢ συνέδωσαν τὴν κόμην των ἐπὶ τῆς κορυφῆς εἰς ἐνα ὄγκον ἢ ἐξέριον ἀπασαν τὴν κεφαλὴν, πλην τῆς κορυφῆς, Ἰλ. Δ. 533' με τρίχας εἰς τὸ ἄκρον, περὶ γενείου τρίχου, Πολυδ. παρὰ Στραβ.

208:—παρὰ Πολυδ. 2. 28' **ἀκροκόμης, ον, ὁ.** II. ἔχων φύλα κατὰ τὴν κορυφήν, πυκνόφυλλος, Εὐρ. Φοίν. 1516, Θεοκρ. 22. 41' ἴδιως ἐπὶ τοῦ φοίνικος, Διόδ. 2. 53, Διον. Π. 1010.

Ἄκρο-κρίνουσος, ὁ, ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου, Εὐρ. Ἄποσπ. 1009, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 4.

ἀκροκόριον, τό, εἶδος βολθοῦ, Πλαν. Φυσικ. Ἰστορ. XIX. 30.

ἀκρο-κόρυφος, ον, ὁ λίαν ὑψηλός, Γ. Πλήθ.

ἀκρο-κυματοῦσα, ἡς, ἡ, μετοχ. ἠλ. τοῦ ῥήματος ἀκρουματώω, ὁ ἴδε.

ἀκρο-κῦματόω, (κῦμα) = πλέω ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων· λέξις πομπώδης, ἐμπαιζομένη ὑπὸ Λουκ. Λεξίρ. 15.

ἀκρο-κωλία, ἡ, τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος, ἡ ἀκρωμία, ἡ κεφαλὴ τοῦ ὤμου, ἡ ἐπομῆς, Πολυδ. Β. 137.

ἀκρο-κώλιον, τό, μάλιστα κατὰ πληθ. = τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, ἴδιος ἐπὶ ζῶων, τὸ ῥόγγος, τὰ ὄτα, οἱ πόδες, Λατ. trunculi, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεύσιν» 1. 14, Τηλεκλείδ. Ἀδελφ. 13, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 109, Ἀρχιπ. ἐν «Ἠρακλεῖ γαμοῦντι» 2, Ἄριστ. Προβλ. 23, 40. 1, κτλ. Τὸ ἐνικὸν παρ' Ἀντιφάν. ἐν «Κορινθία» 1, Ἀλεξ. ἐν «Κυβερναιτάς» 1, Εὐδουλ. ἐν «Ἀμαλθεία» 1, 9.

ἀκρό-λειον, τό, (λεία) = ἀκροθίνιον, Σουῖδ.

ἀκρό-λίθος, ον, = ἔχων τὰ ἄκρα ἐκ λίθου κατασκευασμένα· ἔδων ἀκρ., ἄγαλμα ἔχον τὴν κεφαλὴν, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐκ μαρμαῖρου, τὸ δὲ λοιπὸν ἐκ ξύλου, Ἄνθ. Π. 12, 40' πρὸβλ. Μουλλέρ. Ἀρχαιολ. Τέχν. § 84. 1.

ἀκρο-λίτιον [λι], τό, ἄκρον δικτύου, Ξεν. Κων. 2. 6., 6. 9, ἔνθα ἄλλοτε (ὡς ἐν Πολυδ. 5. 29) ἀκρωλένιον.

ἀκρό-λίθος, ον, ὁ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ δικτύου, Ὀππ. Κ. 4. 383.

ἀκρο-λίπαρος [λι], ον, παχὺς κατὰ τὰ ἄκρα, ἀκρολίπαροι, τὸ ὄ' ἄλλο σώμ' ὑπέξυλον, Ἀλεξ. ἐν «Πονήρῳ» 7.

ἀκρο-λογέω, = τὰς ἄκρας συλλέγω, τὰς κορυφάς, στάχους, Ἄνθ. Π. 9. 89.

ἀκρο-λόγος, ον, ὁ ἀκρολογῶν, δηλ. ὁ συλλέγων τὰς κορυφάς· διάφ. γραφ. ἐν Ἀθηναίῳ 432B ἀντὶ ἀκράχολος.

ἀκρο-λοφία, ἡ, σειρὰ ὄρεινῆ, ὄρεινῆ χώρα, Πολυδ. 2. 27. 5., Στραβ. 699.

ἀκρο-λοφίτης [τι], ον, ὁ, ὄρεινός, Ἄνθ. Π. 6. 221.

ἀκρό-λοφος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὸν τὸν λόφον, τὴν κορυφήν, πέτραι, Ὀππ. Κ. 1. 418, Ἄνθ. Π. 12. 185' ὡς οὐσιαστ., δεῖρας, «ράχη», Πλουτ. Ποπλίς. 22.

ἀκρο-λύτεια ζώνη, = παίξιμα μετὰ τὰ ἄκρα τῆς ζώνης, ὡσεὶ λύων αὐτήν, Ἄνθ. Π. 5. 253.

ἀκρό-μαλλος, ον, ἔχων βραχὺ μαλλίον, ἀμείβ. παρὰ Στραβ. 196, ἔνθα ὁ Κοραῆς προτείνει μακρομαλλος.

ἀκρο-μανής, ἐς, ὁ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς μανίας, κἄπως μανόμενος πρὸβλ. ἀκράχολος, ἀκροθώραξ), οὐ φρενήρης ἀκρ. τε, Ἦρόδ. 5. 42.

ἀκρο-μάσθιον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ μαστοῦ, ἡ θηλή, Δοσιθ.

ἀκρο-μέθυστος, ον, = ἀκροθώραξ, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ἀχ. 1132, Σφ. 1190.

ἀκρο-μόλιθδος, ον, (διὰ τοῦ ι) ἔχων μολυθδον κατὰ τὸ ἄκρον, λίνον, Ἄνθ. Π. 6. 5.

ἀκρο-μύλη, ἡ, «ἡ γούνης μύλων, ἡ μύλος αὐτός», Ἦσύχ.

ἀκρο-ομφάλιον, τό, τὸ μέσον τοῦ ομφαλοῦ, Πολυδ. 2. 169.

ἄκρον, ον, τό, (οὐδέτ. τοῦ ἄκρος) ὡς τὸ ἄκρα = τὸ ὕψιστον ἢ ἀπώτατον σημεῖον: 1) κορυφὴ ὄρους, Γάργαρον, ἄκρον Ἰόης, Ἰλ. Ε. 292' ἄκρον ὑπερβαλέειν, Ὀδ. Α. 597' τὰ ἄκρα, τὰ ὕψη, Ἦρόδ. 6. 100, Πλάτ., κτλ. 2) ἄκρα γῆς, ἀκρωτήριον, Σούριον ἄκρον Ἀθηνῶν, Ὀδ. Γ. 278. 3) τέλος, ἔσχατον μέρος, ἐσχατὰ, τὰ α. τῆς θαλάσσης, Πλάτ. Φαίδων 109D. ἄκρα χειρῶν, αἱ χεῖρες, Λουκ. Εἰκ. 6' ἐξ ἄκρων, κατὰ τὸ ἄκρον, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 94' ἐξ ἄκρου, Κωμ. Ἀνώμων. παρὰ Mein. 4, σ. 633' ἐπ' ἀκρῆς, Πλάτ. Σοφ. 220D:—σύννομα, ὄρια, Πολυδ. 1. 42. 2.

II. μεταρ., ὁ ὕψιστος βαθμὸς, τὸ ὕψος, πανδοξίας ἄκρον, Πινδ. Ν. 1. 14' εἰς ἄκρον ἰκέσθαι, εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, Σίμων. 58' εἰς ἄκρον ἀδύς, ὑπερβαλλόντως ἠδύς, Θεοκρ. 14. 61' ἐπ' ἄκρον ἀφικέσθαι, ἐλθεῖν, Πλάτ. Πολιτικ. 268E, Τίμ. 20A' πρὸς ἄκρα γενέσθαι, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 247B' ἄκρα, τὰ, τὰ ὕψη, τὰ ὕψιστα σημεῖα, οὗτοι ποθ' ἄψι τῶν ἄκρων ἀνεύοντο, Σοφ. Ἄποσπ. 463' τὰ ἄκρα τοῖς ἄκροις ἀποδιδόναι, τὰς ὕψιστας θέσεις εἰς τοὺς ὕψιστους ἀνδρας, Πλάτ. Πολ. 478E' ἄκρα φέρεσθαι, τυγχάνειν τοῦ βραθειοῦ, Θεοκρ. 12, 31. 2) ἐπὶ προσώπων, Ἄργεος ἄκρα Πελασγοῖ, οἱ ἀρχαιότατοι δεσπόται καὶ ἄρχοντες τοῦ Ἀργεῶς, Θεοκρ. 15. 142' ἴδε Valck. Ἄδων. σ. 414. III. ὄρυς ἄκρα, ἴδε ἐν λ. ἀκρόδρυα.

IV. ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστοτέλους τὰ ἄκρα εἶναι ἡ μεῖζον καὶ ἐλάσσον πρότασις τοῦ συλλογισμοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μέσον ὄρον ἢ πρότασιν, πρὸβλ. μέσος III. 4.

ἀκρό-νηον, τό, «τὸ τῆς νεῶς ἄκρον», Σουῖδ.

ἀκρο-νυγῶς, (νύσσω) ἐπίρρ., κατὰ τρόπον καθ' ὃν ἐφάπτονται τὰ ἄκρα, «βέβηρα συμβάλλοντα ἀλλήλοισ πυκνῶς καὶ ἄκρουγῶς», Γαλιην. τόμ. 2, σ. 369.

ἀκρό-νυκτος, ον = ἀκρό-νυχος, Πρόκλ., κτλ. ἐν Μανέθ. 5. 117.—νύκτιος.

ἀκρό-νυξ, νυκτος, ἡ, = ἀκρονυχία, ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός, Α. Β. 372, Σουίδ.

ἀκρο-νυχί [τι], ἐπίρρ., μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, ἀντὶ ἀκρο-νυχί, Ἀνθ. Π. 12. 126. (ὁ Πάλατ. κωδ. ἔχει ἀκρονυχί, ἐξ ἐπιθέτου -νυχίης, ἀλλὰ πρὸλ. αὐτονουχί) πρὸλ. ἀκρο-όνυχος.

ἀκρονυχία, ἡ, ἀκρόνυξ, Σουίδ. Τζέτζ., Ἦσ. Ἐργ. κ. ἤμ. 565. ἀκρο-νύχος, ον, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, πρὸς ἐσπέραν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8. 28, Θεόφρ. περὶ σημειῶν ὑδάτ. 1. 2, Θεόκρ. 31. 3, Νικ. Θ. 761:—τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ. Ἀριστ. Προβλ. 26. 18.

ἀκρο-όνυχος, ον, = ἀκρώνυχος, Ἀνθ. Π. 6, 103., Κότιντ. Σμ. 8. 157.

ἀκρο-ξίφεις, ἡ, ἡ ἀκωχὴ τοῦ ξίφους, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Α. 8.

ἀκρο-ξίφιδιον, τό, = τῶ προηγ. Γλωσσ.

ἀκρο-πᾶγής, ἐς, ἐστερεωμένος ἢ καρφωμένος κατὰ τὸ ἄκρον, Νόνν. Ἰω. 8., 23.

ἀκρο-πᾶθος, ον, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἀκρόπλοος, ὁ ἴδε.

ἀκρό-πκτος, ον, (πάσσω) ἐρραντισμένος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, μάλιστα ἀλατισθείς, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 119Α, Ξενοκρ. Ἐνδορ. 5.

ἀκρο-πᾶθής, ἐς, παγὺς κατὰ τὸ ἄκρον, Μοίτρ. 346.

ἀκρο-πενθής, ἐς, εἰς ὑπερβολὴν τεθλιμμένος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 135 (λυσ.) ἀλλ' ὁ Paley γράφει ἀδροπενθεῖς, ἀδρῶς πενθοῦσαι, ἐκ τοῦ Σχολ., πρὸλ. ἀδρόγους.

ἀκρό-πηνλος, ον, πληθῶδες κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Πολυδ. 3. 55. 2.

ἀκροπῆνιον, τό, εἶδος παιγνιδίου τῶν παιδῶν, «ἀκροπῆνιον ἐπὶ τινος λείου χωρίου θέμενον, καὶ τοῦτο ἱμάσι παλόντες περιστρέφουσι, ἐξ οὗ συμβαίνει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀνὴρ κινεῖσθαι κίνησιν, κτλ.», Σχολ. εἰς Γρηγ. Ναζ. στηλιτ. Α. σ. 96.

ἀκροπῆς, καταστᾶσα ἀνίκανος ἢ ἀκρατῆς ἑαυτῆς, μὴ δυναμένη νὰ διατηρήσῃ λέξιν, ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινήσεως, γλῶσσα, Ἰππ. 1259Η, 1221Γ:—ἀλλ' αἱ διάρ. γραφαὶ εἰσιν ἀμφίβολοι, ἴδε Littré 4. σ. 410.

ἀκρό-πλοος, ον, συνηρ. -πλοος, ουν, πλέων ἢ νηχόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ὁ διατρέχων τὴν ἐπιφάνειαν, Ἰππ. 451. 38 (ἴδε Γαλγν. Γλωσσ. σ. 420), Ἀρεταῖος, Πλούτ.:—διορθοῦται ἀντὶ τοῦ ἀκρόπαθος ἐν Ἰππ. 95, 263:—ἐπιπόλοιος, ὁ αὐτ. Ἐπιστ. 1286.

ἀκρο-ποδηγί, ἡ -γί [τι], ἐπίρρ. (πούς) ἐπὶ ἄκρων τῶν ποδῶν βαίνειν, λάθρα, ἡσύχως, Λουκ. Προμ. ἢ Καὺκ. 1, κτλ.

ἀκρο-πόδιον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, μεταγ.

ἀκρο-πολεύω, διέρχομαι τὸ ἄκρον, τὴν κορυφὴν, Μανέθ. 4. 79.

ἀκρό-πολις, ποιητ. ἀκρόπολις, εως, ἡ, ἡ ἄνω ἢ ἡ ὑψηλότερα πόλις, ἐντεῦθεν, τὸ φρούριον, Λατ. αρχ. ἐς ἀκρόπολιν, Ὀδ. 8. 494. (Ἐν Ἰλ. μόνον διηρημένος: ἀκρο πόλις, ἴδε ἄκρος Ι.). Πινδ. Ο. 7. 89, Ἡρόδ. 1. 84, κτλ., τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 240, πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 1094: ὡς ἐδρα τυραννίδος (in arce tyrannus, Ἰουβενάκ.), Φιλ. 1. 401, 467.

1) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συγγρ. ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, Ἀνδοκ. 10. 31 (πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 60., 8. 51), ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς θησαυροφυλάκιον ἢ ταμεῖον, Θουκ. 2. 13, ὡς ἀρχαιοφυλακείον, Σουλ. Ἐπιγρ. 84. 85. 87, καὶ ἀλλ.:—γεγράφθαι ἐν τῇ ἀκρόπολει, ἀνενεχθῆναι εἰς ἀκρόπολιν, τὸ νὰ ἐγγραφῆν τι ὡς ὀφειλῆς τοῦ δημοσίου, Δημ. 1337. 24., 1327. 25, (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ ἄκρον συγνάμις παραλείπεται).

2) μεταρ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν δῆμῳ, Ἰσοκρ. 233. ἀκρ. Ἐλλάδων, περὶ Κορίνθων, Σίμων. 137:—ὡσαύτως, τὸ σπουδαιότατον μέρος, τὸ ἐρμυνότατον ὀχύρωμα, τῆς ψυχῆς, τοῦ σώματος, Πλάτ. Πολ. 560Β, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 3. 7, 11, πρὸλ. Πλάτ. Τίμ. 70Α.

ἀκρο-πόλος, ον, (πολεύω) ὁ εἰς ὕψος αἰρόμενος, ὑψηλός, ἐν ἀκροπόλοισιν ἔρεσσι, Ἰλ. Ε. 523, Ὀδ. Τ. 205: «τὸ ἐν ἀκροπ. ὄρ. ταυτὸν ἐστὶ τῶ κορυφαῖς ὄρων,» Εὐστ. ἐν Ὀδ. ἔθ' ἄνωτ.

ἀκρο-πόρος, ον, ὁ διὰ μέσου διερχόμενος, διὰ τῆς αἰχμῆς δια-τρυπῶν, ὄβελοι, Ὀδ. Γ. 463.

2) προπαροξ., ἀκρόπορος, ον, παθ., μὲ πόρον, ἀνοιγμα κατὰ τὸ ἄκρον, Σύριγγ, Νόνν. Δ. 22.

II. (πορεύομαι) ὁ εἰς ὕψος ἀνερχόμενος, ὑψηλὰ περιπατῶν, αὐτόθι 46, 136.

ἀκρο-ποσθία, Ἰων. -τη, ἡ, ἡ ἀκροβυστία, τὸ ἄκρον τοῦ δέρμα-τος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Λατ. praeputium, Ἰππ. Ἀρ. 1257, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 13. 3:—ἀκρο-πόσθιον, τό, Πολυδ. 2. 171, (πρὸλ. ἀκρο-βυστία).

ἀκρο-ποτίω, εἶμαι ἀκρόποτης. Μεταγ.

ἀκρο-πότιος, ου, ὁ, ὁ εἰς ὑπερβολὴν πίνων, Νόνν. Δ. 14. 108.

ἀκρο-πουδῖς, ἐπίρρ. = ἀκροποδηγί, Α. Β. 1310, ἐν λέξει αἰ-φνιδίς.

ἀκρό-πους, ὁ, τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, ἀνώμαλος λέξις ἀντὶ τοῦ ἄκρος ποῦς, ἐν Ἰππ. περὶ Ἀγμ. 285, ἴδε Λοβ. Φρύν. 603, πρὸλ. ἀκρό-χειρ.

ἀκρό-πρεμνον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ πρέμνου, Νικ. Εὐγεν. 3, 87.

ἀκρό-πρφορον, τό, τὸ ἄκρον τῆς πρῶρας πλοίου, Σπράβ. 99. 101.

ἀκρό-πτερον, τό, τὸ ἄκρον τῆς πτέρυγος, Ἀνθ. Π. 6. 229: ἀκρό-πτερα φωτῶν, αἱ πτέρυγες, δηλ. αἱ ἄκρα ὀμίλου ἀνδρῶν ἐν κυνη-γεσία, Ὀπτ. Κ. 4. 127.

ἀκρό-πτολις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀκρόπολις.

ἀκρο-πύργιον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ πύργου, οἱ μετὰ Θεοφάνην (V. 88) σ. 331, ἔκδ. Α.

ἀκροπυργώματα, τά, = ἀκροπύργια, τά, κατὰ Καλλιμ. καὶ Χρυ-σορ. σ' 181, ἔκδ. Α.

ἀκρόρ-ριζος, ον, (ρίζα) ὁ μὴ καταβάλλων βαθείας ρίζας, Βασίλ. ἀκρορ-ρίνιον, τό, (ρίζα) τὸ ἄκρον τῆς ρίζος, Πολυδ. 2. 80.

ἀκρορ-ρύμιον, τό, τὸ ἐμπρόσθιον ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ, Πολυδ. 1. 146.

ἄκρος, α, ον, (περὶ τῆς ρίζης ἴδε ἀκλή Ι.) ὁ εἰς τὸ ἀπώτατον ση-μεῖον ἢ ἄκρον, ἐπομένως ὕψιστος, Λατ. summus ἢ ἐξώτατος, ἔσχατος, Λατ. extremus: 1) ὕψιστος, ὑψηλότερος, ἀκροτάτη κορυφῆ, Ἰλ. Α. 499, καὶ ἀλλ., ἐν ἀκρῇ πόλει = ἐν ἀκροπόλει, Ἰλ. Ζ. 88: ἔξ ἀκρῆς πόλιος, αὐτόθι 257: ἀκρῶ Ὀλύμπω, Ν. 523: Γαρ-γάρω ἀκρῶ, Ε. 352: λάβοντες .. μέλαν ὕδωρ ἀκρον, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, Π. 162: ἀκρῆν ῥίνον, τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρμα-τος, Ὀδ. Χ. 278, πρὸλ. κατοστ. V: ἐπ' ἄκρων ὄρεων, ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων, Σοφ. Ο. Τ. 1106: πρὸλ. ἀπτόμοιον.—ὑπερθ. ἀκροτάτος ὀρόφοισι, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 140.

2) ἐξώ-τατος, ἀπώτατος, κατ' ἄκρας σπιλάδος, εἰς τὸ ἄκρον τῆς .., Σοφ. Τρ. 678: πείδιον ἐπ' ἄκρον, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1197: ἰδίως ἐπὶ τῶν ἄκρων τοῦ σώματος, ἀκρῆ χειρ, ἀκροὶ πόδες, ἀκρος ὤμος, τὸ ἄκρον τῆς χειρός, τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, τὸ ἀκρότατον σημεῖον τοῦ ὤμου, Ἰλ. Ε. 336., Π. 640, κτλ., ἀκρος ποῦς, χειρ, ὁ πούς, ἡ χειρ, Ἡρόδ. 1. 119 καὶ πῖθαν. Θουκ. 2. 49, πρὸλ. ἀκρόχειρ: γλῶσσαν ἀκραν, Σοφ. Αἴ. 238: ἀκρας τῆς κόμης, ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ φυλλώματος, Κρατῖν. Ἀδελ. 138:—ἐπ' ἄκρων [δακτύλων] = ἀκροποδηγί, Σοφ. Αἴ. 1230, ἔθθα ἴδε Σχολ., οὕτω κωμικῶς, ἐπ' ἄκρων πυγιδίων, ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς οὐράς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 638, πρὸλ. Πλάτ. Τίμ. 76E:—ἀκρο-τάτος χειλέσιν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 547. 8:—οὐκ ἀπ' ἄκρας φρε-νός, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς καρδιάς, τ. ἐ. ἐκ μέσης καρδίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 805, πρὸλ. Εὐρ. Ἐκ. 242: ἀκρος μυελός, ὁ ἐσώτα-τος μυελός, ὁ αὐτ. Ἰππ. 255: ἀκροισι λαίφους κρασπέδοις, ἀπλῶς μὲ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστίου, ὁ ἐ. μὲ σγεδὸν συνασταλμένα ἱστία πρὸς ἀπο-φυγὴν τῆς ὀρμῆς τοῦ ἀνέμου, ὁ αὐτ. Μῆδ. 524 (ἔθθα ὁ Σχολ. ἐρμη-νεύει: μὲ ἐνελεῖως ἀναπεπταμένα ἱστία ἀλλ' ἴδε Ἀριστοφ. Βάτρ. 1000: καὶ αὐτόθι. τὸν Σχολ.).

II. ἐπὶ χρόνον, τὸ ἀκρος σημαίνει τὸ πλῆρες, ἀκρα σὺν ἐσπέρα, ὅτε ἦτο πλήρης ἐσπέρα, Πινδ. Π. 11. 18: ἀκρον θέρος, μέσον τοῦ θέρους, Ἰππ. Ἀρ. 1247: ἀκρας νυκτός, εἰς τὸ βάθος τῆς νυκτός ὅταν τὰ πάντα ἡσυχάζωσι, Σοφ. Αἴ. 285: πρὸλ. ἀκρεσπερος, ἂν καὶ ἐν τισι μεταγενεστέραις συν-θέταις ἀκρος σημαίνει ὅτι ὁ χρόνος μάλιστα ἦλθε, πρὸλ. ἀκρόνυχος, -φανής, ἀκρωρία.

III. ἐπὶ βαθμῶν, ὁ ὕψιστος, 1) ἐπὶ προσώπων, Ἡρόδ. 5. 112., 6. 122, Αἰσχύλ. Ἀγ. 628: θεσφάτων γνώμων ἀκρος, αὐτόθι 1130: μάντις, Σοφ. Πλ. 1499: οἱ πάντη ἀκροὶ, οἱ ἀκρότατοι, Πλάτ. Θεαιτ. 148C: τοῖς ἀκροῖς τὰ ἀκρα ἀποδιδόναι, ὁ αὐτ. Πολ. 478E: ἀκολούθως ἐπὶ παντός ἄκρον (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μέσος) ὡς ἐπὶ τάξεων ἐν ποιεσίᾳ, Ἀριστ. Πολ. 4. 12. 4: ἐπὶ ἠθικῆς καταστάσεως ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 8: πρὸλ. αὐτόθι 8, 1, καὶ ἄκρον III:—συγνάμις προσθεμένης αἰτίας, τρόπον τὸν κατό-πι, ψυχὴν οὐκ ἀκρος, οὐχὶ ἰσχυρὸς τὸν νοῦν, Ἡρόδ. 5. 124: ἀκροὶ τὰ πολέμια, 7. 111: ἀκρος ὀργὴν, δέστυμος, ταχέως ὀργιζόμενος, 1. 73: Εὐρώπη ἀρετὴν ἀκρῆ, 7. 5: οὕτω μετὰ γεν. τρόπον, οἱ ἀκροὶ τῆς ποιήσεως, Πλάτ. Θεαιτ. 152E: τῆς φιλοσοφίας, Κλήμ. Ἀλλ. κτλ.: ὡσαύτως, ἀκρος εἰς φιλοσοφίαν, Πλάτ. Πολ. 499C: περὶ ὀπλομαχίαν, ὁ αὐτ. Νόμ. 833E:—οὕτω καὶ καθ' ὑπερθ. ὕψι-στος, ἐξοχώτατος, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 148C, καὶ ἀλλ.

2) ἐπὶ πραγ-μάτων, ὕψιστος, ἀκρος, ἔσχατος, συμφορὰ, Ἀλεξ. ἐν «Ταραντίνους» 4 (ὡς διωρθώθη): νηστεία, Δίριλ. ἐν «Λημνιάις» 1:—ὑπερθ., Πλάτ. Φιλ. 45Α.

IV. ὡς οὐσιαστ.. ἴδε ἐν λέξ. ἄκρα, ἄκρον.

V. οὐδέτερον ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ τῆς ἐπιφανείας, ἐλαφρῶς ἐπὶ τῷ ἄκρον, ἄκρον ἐπ' ἀνθερικῶν ἠέων, Ἰλ. Υ. 227: ἄκρον ἐπὶ ῥηγιμῶν, αὐτόθι 229: οὕτω, ἀκρα δ' ἐπ' αὐτὰς βαθυμῆδος, Ἀνθ. Π. 7. 428, 3.

2) ὑπερβαλλόντως, εἰς ὑπερβολὴν, οὐδ' ἀκρα τιμῆσσεα, Θεόκρ. 27. 43: ἄκρον ἐρωτῶν, εἰδότες, ἀκρα μάχας, Ἀνθ. Π. 7. 448: ἄκρον ἔχει σοφίης, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 442. ἀκρά φέρουσι ἀρετῆς, αὐτόθι 224: πρὸλ. ἄκρον Π.

2) ὡσαύτως ἐν τῷ ὁμαλῶ ἐπίρρ., ἀκρως ἀνεστάλθαι, εἶναι ἀνεσταλ-μένον κατὰ τὸ ἄκρον, Ἰππ. Μαγικ. 855.

6) ὁλοκλήρως, ἐν-τέλως, παντάπασι, Πλάτ. Πολ. 543Α, Ἀθην. 248F: μόνος ἀκρως, Εὐρῶν. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 5.

ἀκρο-σάφης, ἐς, (σῆμαι) «σιτίον νέσιον ἀκροσαπές,» ἐπι-πολής, ἐπὶ βραχὺ μεταβδλημένον, Ἰππ. 382, 41.

ἀκρο-αἰδηρος, ον, ὁ ἔχων ἄκρον, αἰχμὴν ἐκ σιδήρου, Ἀνθ. Π. 6. 95.

ἀκροσκιρία, ἡ, δασυδὲς ὕψωμα, [IV] Πίνακ. Πρακλ. 143. 71. ἐν

Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. Ἴδε τὰς λέξεις **σιεῖρος** καὶ **σιέρα** (ὀρόστ. Ἰ) παρ' Ἡσυχίου.
ἀκρό-σοφος, ον, ὁ ἄκρος ἐν σοφίᾳ, ἔξοχος, Πινδ. Ο. 11. 19, Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 51.
ἀ-κροσσοσ, ον, ἄνευ κροσσῶν, Ἀθανάτ. 2. 116, Γεωπ. 20. 22.
ἀκρο-στεγιος, ον, ὁ ἐν τῇ ἄκρῃ, τῇ κορυφῇ ἐστεγαμένους, μεταγ.
ἀκρο-στῆθιον, τό, τὸ στήθος, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 10.
ἀκρο-στιχίς, ἴδος, ἡ, βραχὺ ποίημα, ἐν ᾧ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν στίχων ἀποτελοῦσι λέξιν, Διον. Ἀλ. 4. 62., Κικ. Διὸν. 2. 54:—ὡσαύτως, **-στιχίων**, τό, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 249., 11. 17, 23.
ἀκρό-στιχον, τό, = ἀκροστιχίς. **ἀκροστιχίον**, Εὐσεβίου Κωνστ. 18.
ἀκρο-στέλιον, τὸ ἀνώτατον χεῖλος τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου, «τὸ ἄκρον τοῦ στέλιου, στέλιον δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρυμνης καὶ διήκον μέχρι τῆς πρύφρας ξύλον, ἐνθα τὸ τῆς νεῶς ἐπιγράφεται ὄνομα,» Ξεν. Μ., Πλουτ. Δημητρ. 43, Καλλιῶ. παρ' Ἀθ. 203F. II. ὁσαύτως = ἀφλαστον, Διδότ. 18. 75, Πλουτ. 9. 16, 3.
ἀκρο-στέμιον, τό, τὰ ἄκρα τῶν χειλέων, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 164. II. = ἀκροφύσιον, Εὐστ. 1153. 38.
ἀκρο-σφαίρια, τά, τὰ στρογγύλα ἄκρα τῶν δακτύλων, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. Ἐμμερίνου ἀνέκδ. Ἰατρ. σ. 15.
ἀκρο-σφάλῃς, ἐς, (σφάλῃ) ὑποκείμενος εἰς τὸ σφάλῃσθαι, προσπταίειν, ἀσταθῆς, Πλουτ. 2. 713B ἀκρ. πρὸς ὑγίειαν = ἐπισφάλῃς, Πλάτ. Πολ. 404B:—οὕτω καὶ ἐν ἑπιπρ., ἀκροσφαλῶς ἔχειν, Πλουτ. 2. 682D. II. ἐνεργ., ἱκανὸς νὰ κατακρίψῃ τινά, ὀλισθήσῃ, ἐπικινδύνους, Πολύβ. 9. 19, 7.
ἀκρό-σφουρα, τά, εἶδος γυναικείων υποδημάτων, Ἡσύχ., **ἀκρο-σφύρια**, παρὰ Πολυδ. 7. 94.
ἀκρο-σχιδήτης, ἐς, ἐσχισμένος, διηρημένος κατὰ τὸ ἄκρον, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3. 11, 1.
ἀκρο-τελεστικίον, τό, τὸ ἄκρον, ἡ παρυφή, τὸ «κενάρει» παντὸς πράγματος, ἰδίως ἐπὶ στίχῳ ἢ ποιήματι, Θουκ. 2. 17, Φρόν. Α. Β. 369' ἐντεῦθεν, τὸ περιοδικῶς ἐπαναλαμβάνομενον μέρος τοῦ ἔργου, ἐπωδός, πρὸλ. Δίων. Κ. 63. 10.
ἀκρο-τενής, ἐς, ἐκτεινόμενος ὑψηλὰ, Νόνν. Δ. 7. 310.
ἀκρότης, ητος, ἡ, (ἄκρος) = τὸ ἄκρον, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 17. Ἀριστ. Φυσ. 2. 9. 12. II. ἄκρον (κατὰ τὸ ὕψος) κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μεσότης, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 2. 6, 17: μεταφ., τὸ ἐξοχον, Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 2, κτλ.
ἀκρότητος, ον, ὁ μὴ κτυπηθεὶς ἢ πατηθεὶς καλῶς, περὶ γῆς, Ἡρόδ. 9. 8, ἴδε συμ. Α. Κοραῖ, τόμ. Β', σ. 288. II. μὴ κτυπηθεὶς συγγρῶνος μετὰ τινος ἄλλου, ἀσυμφωνος, μέλη πάραυτα κἀκρότητα κινδύαλα, Κωμ. Ἄνων. ἐν Meineke 4, σ. 606.
ἀκρο-τομέω, τέμνω πὰς κορυφάς, ἐπὶ θερισμοῦ, Ξεν. Οἰκ. 18. 2.
ἀκρό-τομος, ον, (τέμνω) = ὀξείως ἀποτεμνόμενος, προσάντης, ἀπότομος, ἐπὶ κρημνοῦ, Πολύβ. 9. 27, 4, Φίλων 1. 82' ἢ ἀκρ., (ἐνν. πέτρα), Ἐβδ. (Ψαλμ. ριγ', 8' πρὸλ. Ἰωθ κη', 9, Δευτερ. 8. 15): ἐπὶ λίθῳ, ὀξείως, Θεόδωτ. Ἐξοδ. 4. 25.
ἀκρό-τονος, ον, ὁ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἐντεταμένος, νευρώδης, ἰσχυρὸς, πολέμιον, παρ' Ἀθ. 552D.
ἀ-κροτος, ον, ὁ μὴ κροτηθεὶς, ἢ χειροκροτηθεὶς, Ἡσύχ.
ἀκρο-ουλος, ον, ὁ κατὰ τὸ ἄκρον οὖλος (σγουρός), Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 42.
ἀκρουνοῖ, «ἄροι ὑπὸ τῶν Μακεδόνων,» Ἡσύχ.
ἀκρουρα, «ουραί,» Ἡσύχ.
ἀκρο-ουράνια, ἡ, ἡ τοῦ οὐρανοῦ ἀκρόπολις, Λουκ. Λεξιφ. 15.
ἀ-κρουστος, ὁ μὴ κρουσθεὶς, Γλωσσ.
ἀκρουχέω (ἄκρον ἔχω) ἔχω τὰ ἄκρα, παραμένω ἐν τοῖς ἄκροις, Σοφ. Ἀποσπ. 290.
ἀκρο-φάξ, ἐς, = ἀκροφάνης, Νόνν. Δ. 4. 130.
ἀκρο-φαληριάω, = λάμπω ἢ εἶμαι λευκὸς κατὰ τὴν κορυφήν, μόνον κατ' Ἐπ. μετοχ. ἀκροφληριώωντα, Νόνν. Δ. 2. 460.
ἀκρο-φάνης, ἐς, = ἄρει ἀνατέλλων ἢ φαῖδρῶς λάμπων, συγχόν παρὰ Νόνν.
ἀκρο-φύλης, ἐς, ὁ φυεὶς κατὰ τὸ ἄκρον κλάδου, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9. 5, 1. II. ὁ ὑψηλὴν ἔχων καταγωγὴν ἢ ἀνατροπὴν, ὁ ἔχων μεγάλη φυσικὰ προτερήματα, Συνέσ. 180B' ἀκρ. νοῦς, ὁ αὐτ. 60D.
ἀκρο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, διοικητὴς ἢ φύλαξ ἀκροπόλεως, Πολύβ. 5. 50, 10.
ἀκρό-φυλλος, ον, ἔχων φύλλα κατὰ τὴν κορυφήν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 14, 2.
ἀκρο-φύσιον, τό, (φύσα) ὁ σωλὴν τῶν φυσητήρων, Σοφ. Ἀποσπ. 824, Θουκ. 4. 100' ῥήματα.. ἐπιδεικνύται πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων, πρόσφατα ἀπὸ τῶν φυσητήρων, μάλιστα ἐξεληθότα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ τεχνίτου, δηλ. νέα, «ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύσαι: οἰονεὶ καινοὺς καὶ νεοποιήτους» μάλιστα ἐξεληθότα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ τεχνίτου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 561. II. κομῆτου οὐρά, Δίων Κ. 78. 30.
ἀκρο-χάλιξ, ὁ, ἡ, = ἀκροθάλαξ, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 432.
ἀκρο-χάνης, ἐς, ὁ χαίνων κατὰ τὸ ἄκρον, δηλ. τὴν κεφαλὴν, ἀκροχάνης... δέρμα λέοντος, Ἀνθ. Π. 6. 57.

ἀκροχειλία, ἡ, τὰ ἄκρα τῶν χειλέων, Προκ. Ἀνέκδ. 78.
ἀκρό-χειρ, χειρος, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἄκρα χεῖρ, ὁ ἐ. τὸ ἀπὸ τοῦ καρπού καὶ κάτω μέρος, ἐνῷ ἡ λέξις χεῖρ περιλαμβάνει καὶ τὸν βραχίονα, Γαλην. παρὰ Πτολεμ. καὶ ἀκρόχειρον, τό, πρὸλ. ἀκρόπους. Κκλ' Ἡσύχ. «ἀκρόχειρ, ἀνδροσφῆνος.»
ἀκρο-χειρίζω, = δρᾶττομαι διὰ τῶν χειρῶν, Ἀριστ. 1. 14.
II. συνήθεστερ. ὡς μέσ., ἀγωνίζομαι ἐκ τοῦ συστάσθην ὅσον φθάνει ἢ χεῖρ, περὶ εἴδους πάλης, καθ' ἣν οἱ παλαιότεροι ἐδράττοντο τῶν χειρῶν ἀλλήλων ἄνευ συμπλοκῆς τῶν σωματῶν (ὅτε συνεπλέκοντο ἐκκαλεῖτο συμπλοκή), Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 3. 1, 17' ἀκρ. τινὶ ἢ πρὸς τινά, Πλάτ. Ἀλκ. 1, 107E, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 154B' πρὸλ. Rubik Τίμ.
ἀκρο-χειρισίς, εως, ἡ, = τῷ ἐπομ., Ἰππ. 374. 3' καὶ οὕτω διορθωτέον ἐν 364. 16 (ἀντὶ ἀκροχειρίσ),—372, 38 (ἀντὶ -χειρίσ).
ἀκρο-χειρισμός, ὁ, τὸ παλαίειν διὰ τῶν χειρῶν, Λουκ. Λεξιφ. 5, Γαλην.
ἀκρο-χειριστής, οὔ, ὁ διὰ τῶν χειρῶν παλαίων, Πανσ. 6. 4, 1.
ἀκρό-χειρον, τό, τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς, Πτολ. τόμ. Β' σ. 40.
ἀκρο-χηνίσκοι, οἱ, τὰ ἄκρα τῶν ζευγῶν, Πολυδ. Α. 146.
ἀκρο-χλιάρος [Ἦ], ον, μόλις θερμὸς, χλιαρὸς, Ἰππ. π. δ. Ὀξ. 394.
ἀκροχολέω, -χολία, -χολος, ἴδε ἐν λέξ. ἀκραχ.
ἀκροχορδῶν, ὄνος, ἡ, (χορδή) ἀσφραγμα ἔχον λεπτόν λαμπρὸν (κρεασολεχά), Ἰππ. Ἀρ. 1248, Πλουτ. Φαθ. 1, Γαλην., κτλ., διακρίνεται δὲ τοῦ ὀνόματος **μυρμηκία**, τά, Παῦλ. Αἰγ. 4. 15.
ἀκροχορδωνώδης, ἐς, πάσχιον ἐξ ἀκροχορδῶν, Δίων Κ. Ἀποσπ. 16.
ἀκρό-ψῖλος, ον, = γυμνὸς ἢ φαλακρὸς κατὰ τὴν κορυφήν, Ἰππ. 1133E.
ἀκρό-ψωλος, «ὁ ἐπὶ βραχὺν λειπόδερμος. ἢ ὁ ἀσχημὸν κατὰ πρὸς ἐκτασὸν ἐν 364. 16 (ἀντὶ ἀκροψωλῆς),» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 959 (960).
ἀ-κρυπτος, ον, ὁ μὴ κεκρυμμένος, Εὐρ. Ἀνδρ. 836.—Ἐπιπρ. -τως, Α. Β. 8.
ἀ-κρυσταλλος, = ἄνευ κρυστάλλου, πάγου, ἢ γώρου, Ἡρόδ. 2. 22.
ἀκρωῖα, τά, «σπλαγγνα, ἔντερα ἀκρωῖα,» Ἡσύχ.
ἀκρωδελία, ἡ, τὸ ἄκρον τοῦ δελίου ἄστρου, Εὐστ. 1405.
ἀκρο-ωλέσιον, τό, τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος, ἴδε ἐν λ. ἀκρολίσιον.
ἀκρο-ωμία, ἡ, τὸ ἄκρον τοῦ ὤμου, ἡ ἀπόφραξις, ἀκρωμία, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 791' ἐπὶ ἴππου, αἱ ὀμοπλάται, Ξεν. Ἰπ. 1. 11' πρὸλ. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 1, 19' οὕτως ἀκρο-ώμιον, τό, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 780, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 5. 4' πρὸλ. Greenhill, Θεόφιλ. 176, 13.
ἀκρωμῖς, ἴδος, ἡ, = ἀκρωμία, Ἀλλίφρ. Ἀποσπ. 5.
ἀκρωμῖτης, ον, ὁ, ἐπόπτης τῶν σχολίων, «ταῖς τῶν διατριβῶν (σχολίων) προστάτας τοῦς λεγόμενους ἀκρωμῖτας,» Ὀλυμπ. 461. 19.
ἀκρων, ὄνος, ὁ, καὶ ἀκρωνάριον, τό, = ἀκρονώλιον, Ἰππ. πικτρ. σ. 32, κτλ., ὡς τὸ ἀετο τοῦ μεταγεν. Λατινισμοῦ.
ἀκρωνάριον, ὄνος, τό, τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀκρωνόμενα, Σχόλ. εἰς Λουκ. Π. 330' πρὸλ. ἀκρων.
ἀκρωνία, ἡ, ἐν Δίσχυλ. Εὐμ. 118 ἐκλαμβάνεται ὑπὸ Ἐρρ. Στεφ. ὡς ἀκρωτηριασμός, ὅπερ ὁ Ἑρμαννος (Πονημ. 6, 2, σ. 41) ἀποκαλεῖ ἀδύνατον. Ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει κακοῦ ἀκρωνία διὰ τοῦ κακῶν ἀθροισίς, τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς δυστυχίας, καὶ ἐν Δ. Β. 372 ἡ λέξις ἐρμηνεύεται: **ἀθροίσματα, ἀκρότης, ἀμμή**:—ἀλλὰ τὸ χαρίον πιθανῶς εἶναι ἐφαρμόζον ἴδε ἐν λ. χλοῦνις.
ἀκρωνύχια, ἡ, (ὄνυξ) τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυκος: ἐντεῦθεν, ἡ ῥάχις ἢ κορυφὴ ὄρους = ἀκρόφραξις, Ξεν. Ἀνάδ. 3. 4. 37, Ἑλλ. 4. 6, 7.
ἀκρωνύχος, ον, (ὄνυξ) ὁ ἔχων ὄνυχα, χηλῆς, ὀπίσθι, κτλ., χερρὸς ἀκρόνυχα, τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν, Ἀνθ. Π. 12. 82' ἴχνος ἀκρ., τὰ ἴχνη τοῦ ἀκροποδοῦ περιπατοῦντος, Πλουτ. 2. 317E, πρὸλ. 325B:—**ἀκρώνυξ**, Σουίδ.
ἀκρόφραξις, ἡ, (ὄρος) ἡ ἄκρα, ἥτοι ἡ ῥάχις ἢ ἡ κορυφὴ ὄρους, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 10, Θεόφρ. 25. 31, κτλ.
ἀκρωρία, ἡ, (ὄρα) ἡ χαρυνή, Θεοφρ. περὶ σημ. ὕδατ. 3. 5.
ἀκρωρῶσαι, «ἀκρωῖται, ἔκων οὐχ ὑπακούει, προσποιεῖται,» Ἡσύχ.
ἀκρωτηριάζω, ἀποκόπτω τὰ ἀκρωτήρια, ἐπὶ πλοίων, τὰς πρυφῶρας ἢ κροτητήριασαν, ἐκὼσαν τὰ ἔμβολα τῶν πρυφῶν, Ἡρόδ. 3. 59:—οὕτω καὶ ὡς μέσ., τὰς τριηρεῖς ἀκρωτηριασμένους, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2. 36, πικρ. παθ. μ. μέσ. σημ. ἢ κρωτηριασμένοι τὰς πατριδας, ἔχοντες κακοῦργος κολοβώση τὰς πατριδας των, Δημ. 324, 22. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀποκόπτω τὰ ἄκρα, χεῖρας καὶ πόδας, ποῦ ἀνάπτρον, Πολύβ. 5. 54, 10, κτλ.:—μηδὲν ἀκρωτηριάζει ἐνθάδε, Ἐπιγρ. ἐπὶ ἀγάλματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 6855. II. ἀμετάδ., ἀποτελεῖ ἀκρωτήριον, προεξέχῳ ὡς ἀκρωτήριον, Πολύβ. 4. 43, 2, Στεφ. 28.
ἀκρωτηριασῖς, ἡ, = ἀκρωτηριασμός, Γλωσσ.
ἀκρωτηριασμα, τό, πῆρσις, κολοβώσις, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τομῖα**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 478.
ἀκρωτηριασμός, ὁ, = πῆρσις, κολοβώσις, Διοσκ. 7. 1, Πολυδ. κτλ.
ἀκρωτήριον, τό, (ἄκρος) πᾶν ὑψηλὸν ἢ ἐξέχον μέρος, ἀκρ. τοῦ οὐρεος, κορυφὴ ὄρους, Ἡρόδ. 7. 217, πρὸλ. Πινδ. Ο. 9. 12, 2) ἀκρωτήριον ἐν τῇ θαλάσῃ, Ἡρόδ. 4. 43, Πινδ. Ο. 9. 12, Θουκ. 1. 30.

II. τὸ ἄκρον ἢ τὸ ἔσχατον μέρος παντὸς πράγματος, ἀκρ. νηός, ἔμβολον πλοίου, Λατ. rostrum, Ἡρόδ. 8. 121· ἀκρωτήρια πρύμνης, Ἰγμ. Ὀμ. 33. 10. 2) κατὰ πληθ., τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, χεῖρες καὶ πόδες, δάκτυλοι χειρῶν καὶ ποδῶν, Ἰππ. Ἀρ. 1258, π. δ. Ὀδ. 390, Θουκ. 2. 49· ἀκρ. ἀπομηθήσεσθαι, Λυσ. 105. 29· τὰ ἀκρ. τῆς Νίκης, αἱ πτέρυγες αὐτῆς, Δημ. 738. 14, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 150. 22, 151. 10. 3) κατὰ πληθ., αἱ γωνίαί αἰσώματος, δηλ. ἡ κορυφή καὶ τὰ ἄκρα αὐτοῦ, ἐφ' ὧν ἴσταντο ἀγάλματα, Πλάτ. Κριτ. 116D, Πλουτ. Καῖσ. 63, κτλ.

ἀκρωτηριώδης, ες, ὁμοίος ἀκρωτηρίῳ, Σγδλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 726. ἀκρωτής, ου, ὁ, (ἄκρος) = ἀρχηγός, ἴδε ἐν λ. ἀγρήτης. ἄκτα, τά, τὸ Λατ. acta, Σουλ. Ἐπιγρ. 2927· ἐκ τῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου γενομένων ἄκτων, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. 1, 35.

ἀκτάξια, μέλλ. -σω, (ἀκτῆ Α) ἐστιμῶμαι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, διασκευάζω, Λατ. in actis esse, convivari, Πλουτ. 2. 668B, ἐν τῇ παροιμίᾳ σήμερον ἀκτάσωμεν, ἴδε Λοβ. Ἀγλαόφ. σ. 1021, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀκτῆ. II. = ἀκταίνω, Ἐτυμ. Μ.

ἀκταία, ας, ἡ, πολυτελέστατον Περσικὸν περιδέρημα, ἐπίσημος στολή, Δημοκρ. παρ' Ἀθην. 525D. II. σφαῖρα ἐκ μαρμάρου, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 648F· πρβλ. ἀκτίτης. III. = ἀκτέα.

ἀκταίνω, ἴδε ἀκταίνω.

ἀκταίνω, = ἐγείρω, ὑψώνω, ἀκταίνειν στάσιιν, ἐγείρω ἐμαυτὸν οὕτως ὥστε νὰ ἴσταιμι ὄρθιος, ἴσταιμι ὄρθιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 36. (ἐν τῷ χειρογράφῳ ὑπεράνω τῆς λέξεως: στάσιιν ὑπάρχει ἐπιγεγραμμένον ὡς διόρθωσις ἢ λέξις βέλους)·—οὕτως καὶ κατὰ τὸν τύπον ἀκταίνω, ἀκταίνωσαι, Ἀνακρ. 137· ὅταν ἀκταίνωσῃ ἑαυτὸ, Πλάτ. Νόμ. 672C·—ἀμφοτέρωθεν τοὺς τύπους ἀποδέχονται οἱ γραμματικοί, ἀκταίνωσαι.. τὸ ὑψώσαι καὶ ἔξῃραι καὶ μετεωρῖσαι (Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φῶνι» 9.),.. Αἰσχύλος οὐκέτ' ἀκταίνω φησὶ βαρυτόνως, οἶον οὐκέτ' ὄρθουθιν δύναμαι ἐμαυτήν, Φρόν. ἐν Α. Β. 23. 7· πρβλ. 373. 18, Ἐτυμ. Μ. 54, 34, κτλ. ἴδε Ruhnκ Τίμ. ἐν λ., πρβλ. ἀκτάξω II, ἀπακταίνω, ὑπερκαταίνωμαι.

ἀκταῖος, α, ον, (ἀκτῆ) ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἢ παραλίας, ὡς ἐπιθ. τῶν Ἰωνικῶν πτελεων, Θουκ. 4. 52· οὕτως Ἀκταία (ἐνν. γῆ), ἡ παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀττικῆς = ἀκτῆ (Α), I, 2, Καλλ. Ἀποστ. 348. 2) ἀκταίειν παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀνήκειν εἰς τὴν παραλίαν, Θεοφ. Ὀρρ. Ἀργ. 342· βάρτραχοι, Βαθρ. 25, 6· πρβλ. Hicks Inscr. ἀρ. 47 (ο).

ἀκταιωρέω, «ἀκταιωρεῖν, ἀκτὰς φυλάττειν», Ἡσύχ.

ἀκταίωρος, ον, φύλαξ τῶν ἀκτῶν, «παρὰ τὴν ἀκτὴν οὐρεῖν, ὃ ἐστὶ φυλάττειν, τροπῇ τῆς οὐ εἰς ὦ· καὶ ἀκτωρεῖν, τὸ παρὰ θάλασσαν φυλάττειν» σημαίνει φύλακας γεωργούς, Ἐτυμ. Μ. σ. 54, 31· «ἀκταίωρος, γεωργούς, ἢ φύλακας», Ἡσύχ.

ἀ-κταντος, ον, ἀρδνευτος, Θ. Στοῦδ. σ. 1417, ἔκδ. Μί.

ἀκτέα, «δόρατα, κάμαξ», Ἡσύχ.

ἀκτέα, συνηρ. ἀκτῆ, ἡ, δένδρον ἢ θάμνος μετ' σπογγώδη ἐντεριῶν, «κουροξυλιά», Λατ. samprucus nigra, Ἰππ. 564. 1, 609. 31, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 5, 4, κτλ. Ὁ ἀσυναίρ. τύπος εὐρηται ἐν Λευκ. Τραχυπόδ. 74, ἔνθα τὰ χειρογράφα ἔχουσι τὸν ἐσφαλμένον τίπον ἀκταία, πρβλ. Α. Β. 23, Λοβ. Παραλ. 337.

ἀ-κτέανος, ον, ἄνευ κτημάτων, περιουσίας, πτωχός, τινος, ὡς πρὸς τι, Ἀνθ. II. 7, 353.

ἀκτέινος, «ὀδηγός, Συρακόσιοι», Ἡσύχ.

ἀ-κτένιστος, ον, ὁ μὴ κτενισμένος, ἡμελημένος, ἀφύλακτος, Σοφ. Ο. Κ. 1261.

ἀκτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀγῶ, πρέπει τις νὰ ἀγῆ, ὀδηγή, Πλάτ. Πολ. 467E, κτλ.· εἰρήνην ἀκτέον, πρέπει τις νὰ τηρή εἰρήνην, Ἀνδοκ. 28. 28, Δημ. 91. 11. II. πρέπει νὰ ὑπάγῃ τις ἢ νὰ ἐλάσῃ, Ἐνν. Ἑλλ. 6, 4, 5.

ἀ-κτερέειστος, ον, ὁ μὴ λαχὼν κτερισμάτων, ὁ μὴ ταφεῖς μεγαλοπρεπῶς, ἢ ἀπλῶς ὁ ἄθαπτος, Ἀνθ. II. 7. 564.

ἀ-κτερῆς, ες, = τῷ προηγ., Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 481.

ἀ-κτερίστος, ον, = ἀκτερέειστος, Σοφ. Ἀντ. 1071· πρβλ. παστὰς.

ἀκτῆ (Α), ἡ, ἄκρα γῆς εἰσδύουσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀκρωτηρίον, ἀκτῆ πρῶγουσα, Ὀδ. Ω. 82· ἀκταὶ προβλήτες, Ε. 405., Κ. 89, ἀκτῆ τῷ λιμένι, Πλ. Μ. 284· συχνάκις μετ' ἐπιθέτ. δηλούντων παραλίαν ἀποκρίνον καὶ ὑψηλὴν, τρηχεῖα, ὑψηλῆ, Ὀδ. Ε. 425, Πλ. Β. 395· τραχεῖα, Ἡρόδ. 7. 33· στυρλόξ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 303· ἀμφίκλυστος, Σοφ. Τρ. 752· στόνω βρέμουςι δ' ἀντιπλήγες ἀκταί, ὁ αὐτ. Ἀντ. 592:—ἐπὶ καὶ ἐπὶ ἀποκρίμων ὄθλων ποταμῶν, ἀκταὶ Ἐλώρου, Νείλου, Πινδ. Ν. 9, 96, I. 2, 62· Σιμόνεντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 697· Ἀχέροντος, Σοφ. Ἀντ. 813. —Σπάνιον παρὰ τοὺς περὶ τῶν Ἀττ., ὡς ἐν Ἐνν. Ἀν. 6. 2, 1, Λυκούργ. 149, κέξ. 2) καθόλου, γῆσσα γῆς εἰσερχομένη εἰς τὴν θάλασσαν, χερσόνησος, ἢ καθόλου παραλία, ἀκταὶ διψάσαι, περὶ τῆς βορ. καὶ νοτ. παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ἡρόδ. 4. 38, τῆς Ἀφρικῆς, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς προεκτεινομένη ἀπὸ τῆς Ἀσίας, 4, 41, πρβλ. 177· περὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν τῇ νοτίῳ Θεσσαλίᾳ, 7. 183, καὶ ἀλλ. — περὶ τοῦ ὄρους Ἰθάκας, 4. 109· περὶ Ἰταλίας, Ἀριστ. Πολ. 7. 10, 3·—παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, ὡς τὸ Ἀκταία, Σοφ. Ἀποστ. 19, πρβλ. Σουῖδ. ἐν λ. II. καθόλου,

πᾶσα ἐκτεταμένη γραμμὴ ἢ ἀμυώδης σωρὸς ὁμοιάζων πρὸς τὴν παραλίαν, Λατ. ora, ὡς, χώματος ἀκτῆ, περὶ μεγάλου τύμβου ἐκ χώματος, κοιν. «τοῦμπα», Αἰσχύλ. Χο. 722· πρβλ. Ἀγ. 493· γλωρὰ ἀ., περὶ ὄρους, Σοφ. Ἀντ. 1133· βώμιος ἀ., περὶ βωμοῦ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 183. (Κοινὸς παράγ. ἐκ τοῦ ἄγνουμι, ὡς τὸ βήγμιν ἐκ τοῦ βήγνυμι, ἢ γῆ ἐφ' ἧς θραύονται τὰ κύματα· ἀλλ' ὁ Κούρτ. παρατηρεῖ ὅτι ἡ βίξα τοῦ ἄγνουμι εἶναι FAF, ἐνῶ οὐδὲν ἔχνος τοῦ F φαίνεται ἐν τῇ λέξει ἀκτῆ).

ἀκτῆ (Β), ἡ, παλαιὰ ποιητ. λέξις σημαίνουσα σῖτον ἢ χονδραλεσμένον σῖτον, Δημήτερος ἀκτῆ, Πλ. Ν. 322. Φ., 76, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 138, Ἐπίνικ. ἐν «Μνησιπολέμῳ» 9· μιληφάτου ἀλφίτου ἀ., Ὀδ. Β. 355, πρβλ. Ε. 429, Πλ. Α. 630· ἐν οἷς χωρίοις ἡ σημασία ἄκτερον φαίνεται νὰ ἀρμόζῃ, καὶ οὕτως οἱ Σχολιασταὶ λαμβάνουσι τὴν λέξιν, παράγοντες αὐτὴν ἐκ τοῦ ἄγνουμι· ἀλλ' ὡς ἐν ἀκτῆ (Α), οὕτω καὶ ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει ἔχνος τῆς F, καὶ παρ' Ἰσ., Δημήτερος ἀ., φανερῶς σημαίνει σῖτον, ἥτοι τὸν ἐπὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς ὑπόσχομα, ἢ τὸν μήπω ἀλεσθέντα, Ἀσπ. 290, Ἐργ. κ. Πμ. 32, 464, 595, 803· ὥστε καὶ ἐν ταύτῃ τῇ λέξει ἢ παραγωγῇ ἐκ τοῦ ἄγνουμι καθίσταται ἀμφίβολος.

ἀκτῆ, συνηρ. ἀντὶ ἀκτέα, ὁ ἴδε.

ἀκτῆμονέω, εἶμαι ἀκτῆμων, ζῶ ἐν πενίᾳ, Εὐστ. Πονημ. 96, 83., 220. 17.

ἀκτῆμοσύνη, ἡ, = πενία, Πολυδ. 3. 111., 6, 197 καὶ Ἐκκλ.

ἀ-κτῆμων, ον, γεν. ονος, ἄνευ κτημάτων, περιουσίας, πτωχός, χρυσοῖο, εἰς χρυσοῖο, Πλ. I. 126, ἀπολ., ἀκτ. πενία, Θεόκρ. 16. 33, πρβλ. Πλουτ. Σόλ. 14.

ἀκτῆν, ἦνος, = ἀκτῆμων, Ἐτυμ. Μ.

ἀκτῆριος, ἴδος, ἡ, = βακτηρία, «ἀκτῆριδα δὲ τὴν βακτηρίαν Ἀχαιοὶ ἐν Ἰριδί ὠνόμασαν», Πολυδ. τ. 10, 157.

ἀ-κτῆσις, ἡ, = ἀκτῆμοσύνη, Ἐκκλ.

ἀ-κτῆτος, ον, ἀνάξιος ἀποκτησέως, Πλάτ. Ἰππ. Ἑλ. 374E.

Ἀκτια, τά, ἀγὼν τελοῦμενος ἐν Νικοπόλει πρὸς τιμῆν τοῦ Ἀκτίου Ἀπόλλωνος, Στράβ. Ζ. 325.

ἀκτινήδων, ἐπίρρ., ἐν εἶδει ἀκτίνας, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 18.

ἀκτινο-βολέω, βέλλω, διασκορπίζω ἀκτίνας, Φίλων 1. 638.—παθ., δέχομαι τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, Ἰσίδ. Χαρ. παρ' Ἀθην. 94Δ, Εὐστ., κτλ.

ἀκτινο-βόλημα, τό, ἡ ἐκ τῶν ἀκτίνων γινομένη λάμψις, Γερμ. Β' Κωνστ./πόλεως σ. 748, ἔκδ. Μί.

ἀκτινο-βολία, ἡ, ἡ ἐκπομπὴ ἀκτίνων, Πλουτ. 2. 781A: παρὰ Μανέθ. 1. 322· ἀκτινηβολία.

ἀκτινο-γράφια, ἡ, πραγματεία περὶ ἀκτινοβολίας (ὑπὸ Δημοκρίτου), Διογένη. Α. 9. 48.

ἀκτινοειδής, ες, = ἀκτινώδης, Φίλων 2. 559.

ἀκτινοεῖς, εσσα, εν, = ἀκτινωτός, Χρησμ. Σιδυλλ. 8, 191 [μὲ γ, ἐσφαλμένους].

ἀκτινο-λαμπέω, = ἀκτινοβολῶ, μεταγ.

ἀκτινός, η, ον, (ἀκτῆ), ἐκ ξύλου ἀκτῆς, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5. 3. 3, ἀλλὰ πθ. πρέπει νὰ διωρθῶθῃ εἰς ἀκτέινος, Λοβ. Παραλειπ. 337.

ἀκτινο-φόρος, ον, φέρων ἀκτίνας:—ὡς οὐσιαστ., εἶδος ὄστρακοδέρμου (κοχλίου) ἀκτινωτοῦ, ὅπερ καὶ πεντάακτυλος καὶ ἐλιξ ὀνομάζεται, Λατ. pecten, Ἐνεοκρ. Ἐνυδρ. σ. 11. ἔκδ. Κοραῆ, οὐ εἶδε καὶ τὰς σημ. σ. 135.

ἀκτινώδης, ες, ὁμοίος ἀκτίσι, Φιλόστρ. 133.—Ἐπίρρ. -δῶς, Γαλην.

ἀκτινωτός, ἡ, ὄν, = ἔχων ἀκτίνας, Λατ. radiatus, Φίλων 2. 560.

ἀκτιον, τό, = ἀκτῆ (Α). Διδ. περὶ Ζ. 13. 28.

ἀκτιος, ον, (ἀκτῆ) ἀνήκων ἢ ἐπισκόμους εἰς τὴν παραλίαν, ἐπιθ. τοῦ Πινδὸς ὡς θεοῦ τῆς παραλίας, Θεοκρ. 5. 14· τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 402· πρβλ. ἀλίπλαγκτος, λιμενίτης.

ἀκτίς [Γ], ἔνος, ἡ, = ἀκτίς: ἐν χρήσει παρ' Ὀμηρῶ μόνον κατὰ δοτ. πληθ., ἀκτίσιν, Ὀδ. Ε. 479., Τ. 441· ἀκτίεσσιν, Α. 16, ἀκτίεσσιν ἐοικότες ἡελίοιο, Πλ. Κ. 547· ἀκτίς μόνον, Ἐμπεδ. 225, Σοφ. Τρ. 685, Ἀριστ. Μετεωρ. 3, 4, 17, κτλ., ἀνά μέσσαν ἀκτίνα, ὃ ἐκ τῆς μεσημβρίας, Σοφ. Ο. Κ. 1247· ἀκτίνας τελευτώσαι, εἶδος, Εὐρ. Ἰων 1136:—ὡσαύτως ἐπὶ ἀστραπῆς, ἀκτίνας στεροπᾶς ἀπορηγγύμεναι, Πινδ. II. 4. 352· ὦ Διὸς ἀκτίς, πάισον, Σοφ. Τρ. 1086· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Πινδ. Ἀποστ. 88.

2) μεταφ., λαμπρότης, ἀγλή, ὄδξα, ἀκτίς ἀγώνων, καλῶν ἐργαμάτων, Πινδ. II. 11. 72., I. 4. 72 (3. 60)· ἀκτίνας δλθου, λαμπραὶ τύχαι, ὁ αὐτ. II. 4, 454. II. ὡς τὸ Λατ. rodiius, ἢ ἀκτίς τροχοῦ, Ἀνθ. II. 9. 418. Ποιητ. λέξις, ἀλλ' ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. Τίμ. 78D καὶ οὐχὶ σπανίως παρ' Ἀριστ.

ἀκτίσται, οἱ, οἱ τὸ ἀκτίστον τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Θεωριῶν φωτὸς πρεσβεύοντες, Τιμ. Πρεσβ. 44B, Νικηρ. Γρηγορ. τόμ. Γ', σ. 400, ἔκδ. Β.

ἀ-κτιστος, ον, ὁ μὴ ἐκτισμένος, ὁ ἀδημιούργητος, Ἐκκλ.

ἀκτιστο-συμπλαστουργο-σύνθρονος, Ἰ. Δαμ. Ἰγμν. Πεντ. 113, ζῆτιστος, συμπλαστουργός καὶ σύνθρονος.

ἀκτίτης [Γ], ου, ὁ, (ἀκτῆ), ὁ κατοικῶν εἰς τὴν παραλίαν, Ἀνθ. II. 6. 304.

II. ἀκτ. λίθος, λίθος ἐξ Ἀττικῆς (πρβλ. ἀκτῆ).

(Α) I. 2.), δηλ. μάρμαρον ἐκ τοῦ Πεντελικοῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 72, Ὑπερσιδ. παρ' Ἀρποκρ. ἐν λ. ἀκτιή.
ἄκτιτος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ ἀκτιστος, ἀκαλλιέρητος, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἄρρ. 123.
ἀκτός, ἡ, **όν**, ὃν δύναται τις νὰ φέρῃ ἢ ἔφερεν (ἀμφιδόλου ὀρθότητος λέξις, ἴδε ἐν λ. νακτός).
ἄκτυπος, **ον**, ἀόρθυος, Εὐστ. 964, 60.—Ἐπίρρ. ἀκτυπί, Πολέμων.
ἀκτωάριος (ἀλλαχοῦ ἀκτουάριος), **ο**, τὸ Λατ. actuarius, ταχυγράφος, γραφεύς, Συλλ. Ἐπιγρ. 4004.
ἄκτωρ, **ορος**, **ο**, (ἄγω) ὁδηγός, ἀρχηγός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 557, Εὐμ. 399:—ὡς κυρ. ὄν., Ἰλ., κτλ. **II.** «ἀγωγούς, ἱμάς, σχοινίον», Ἡσύχ.
ἀκτωρίω, ἐκ τοῦ ἀκτωρός, «τὰ παρὰ θάλασσαν φυλάττω», Ἡσύχ.
ἀκτώρια, «ἀκτάς, ἡ φυλακάς», Ἡσύχ.
ἀκτωρούς, «γεωργούς, ἡ φυλακας», Ἡσύχ.
ἀκυβερνησία, ἡ, ἀπρη. τοῦ ἀκυβέρνητος, Θεόδ. Πρόδρ.
ἀκυβέρνητος, **ον**, ἄνευ κυβερνήτου, πηλαλιούχου, Πλούτ. Καῖσ. 28, Λουκ., κ.τ.λ.
ἀκύνειτος, **ον**, ὃ μὴ διακινδυνεύων τι ἐπὶ τοῖς κύβοις, φυλακτικός, φρόνιμος, Μ. Ἀντών. 1.8.
ἀκύνθης, **ές**, ὃ ἄνευ κύβου, ἄδοξος, Ἀπολλιν. Ψαλμ. 106, 80.
ἄκυνθος, «ἄδοξος», Ἡσύχ.
ἀκυτήριον (ἐνν. φάρμακον), τό, «φάρμακον πρὸς τὸ μὴ κυεῖν γυναικεῖον», Ἡσύχ.
ἀκύνθηρος, **ον**, (Κυθήρη), ὡς τὸ ἀναφρόδιτος, Λατ. invenustus, ἄνευ θελήγερων, Κικ. Fam. 7. 32, 2, Εὐνάτ. 10.
ἄκύνθος, **ον**, (κύνω) = ἄκαρπος, Καλλ. Ὑμ. εἰς Ἀπόλλ. 52 ὡσαύτ. ἀκυτος.
ἀκύνθων, «ἀγρυπνῶν», Ἡσύχ.
ἀκύνκλιος, **ον**, ὃ μὴ διεκλιθὼν τὸν κύκλον τῶν σπουδῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐγκύνκλιος, Πλάτ. Κωμ. Ἀδελφ. 62.
ἀκύνκλωτος, **ον**, ὃ μὴ κεκυνκλωμένος, Τζέτζ. χιλ. 8. 596.
ἀκυνετής, «ὁ ἀετός», Ἡσύχ., πρβλ. τὸ Λατ. aquila.
ἀκύνλητος, **ον**, ὃ μὴ μεμιγμένος, ὃ μὴ ἀνακατωμένος, Ἀποσπ. Ἡρακλ. σ. 225. Scotti.
ἀκύνλιστος, **ον**, ὃν δὲν δύναται τις νὰ κυλίῃ τῆς κάκεισε : μεταφ., κραδίη ἀκ., ἄτρομος καρδία, Τιμών παρ' Ἀθην. 162F.
II. περὶ Πρωταγόρου, οὐκ. ἀκ., οὐχὶ ἄνευ εὐστροφίας γλώσσης, ἡ εὐτραπέλειας, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 57.
ἀκύνλλον (ἀκύνλλον, Ἐτυμ. Μ. 55, 1), «τὸ αἰδοῖον, Λυδοί, Ἡσύχ.
ἀκύνλος, ὁ, εἶδος βαλάνου διδομένης εἰς τοὺς χοίρους μετὰ τῆς κοινῆς βαλάνου, Ὁδ. Κ. 242, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 6, 4:—ὁ καρπὸς τοῦ πρῆνου, Ἄμφρι ἐν Ἀδῆλ. 6: πρβλ. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3. 16. 3. (ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ Σανσκρ. ἄς (edere, ἐσθίειν)).
ἀκύνλωνιον, τό, ἡ λυχνίς, Διοσκ. νῦθ. 3, 114.
ἀκύνλωντος [ῶ], **ον**, ὃ μὴ πληττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ψαμμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοισι, ἐπὶ ἄμμου ἢν οὐδὲν κύμα προσβάλλει, ὃ ἐ. ἐπὶ τῆς ἄμμου τοῦ σταδίου, Εὐρ. Ἰππ. 235, πρβλ. 229. **II.** ἄνευ κυμάτων, γαληνιαῖος, πέλγος ἀκ., Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 5. 1.
ἀκύνματος [ῶ], **ον**, = τῶ προηγ., **II.** Ποιητ. ἐν Α. Β. 6.
ἄκύνμος, **ον**, = ἀκύνματος, Ἀριστ. Προβλ. 23. 4, Πλούτ., κτλ.—μεταφ., ἀκ. βλοτος, Εὐρ. Ἡρ. Μαῖν. 698.
ἄκύνμων [ῶ], **ον**, γεν. **ονος**, (κύνω) = ἀκύνματος, Πινδ. Ἀποσπ. 259, Αἰσχύλ. Ἀγ. 566:—μεταφ., γαληνιαῖος, βίος, Πλούτ. 8B, κτλ., ἴδε Wyttenb. ἐν τόκωφ.
ἄκύνμων [ῶ], **ον**, γεν. **ονος**, (κύνω) = ἄνευ καρποῦ, ἄκαρπος, ἐπὶ γυναικῶν, στεῖρα, Εὐρ. Ἄνδρ. 158: περὶ τῆς γῆς, Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 242.
ἀκύνρημα, «ἀτύχημα», Ἡσύχ.
ἄκύνρης, **ές**, = ἀτύχης, ἐντεῦθεν ἀκύνρημα καὶ ἄκυρμα, τό, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ.
ἄκύνρηξ λέξεως, = ἀκυρολεξία, Ἐρμογ.
ἄκύνρευτος, **ον**, ὃ μὴ ἔχων ἢ ὃ μὴ ἀνεχόμενος κύριον, Εὐστ. Ποιητ. 252, 31.
ἀκύνρευτος, «ἀνάρμωστα, ἄκυρα», Ἡσύχ.
ἀκύνρο-λέκτιτος, **ον**, ὃ ἐν ἡμαρτημένῃ, ἐσφαλμένη χρήσει, Εὐστ. 569. 6. (ἔνθα κακῶς : ἀκύνρο-).
ἀκύνρολεξία, ἡ, = ἀκύνρολογία, Εὐστ. 1770 ἐν τέλ., κτλ.
ἀκύνρο-λογέω, ὁμιλῶ οὐχὶ ὀρθῶς, Φίλων 1. 216, Γραμμ.
ἀκύνρο-λογία, ἡ, ἀκατάλληλος φράσις, καταχρηστική, Διον. Ἄλ. περὶ Λυσ. 4.
ἄκύνρος, τό, βοτάνη τις, Διοσκ. 3, 196.
ἄκύνρος, **ον**, = ἄνευ κύρου, ἀκύνματος, ἀντιτίθεται τῶ κύριος, καὶ ἐπομένως, **1)** ἐπὶ νόμων, ἀποφάσεων, κλπ. ὃ ἄνευ κύρου ἢ ἰσχύος, ὃ μὴ ἐπικυρωθεὶς, ἢ ὃ ἀπηχαιρωμένος, Δίκη, Πλάτ. Νόμ. 954E συνθῆκαι, Λυσ. 150. 35.—ἄκύνρον τιθῆναι, Ἄνδοκ. 2. 28, ἄκύνρον ποιεῖν, καταστήσαι, Λατ. irritum facere, ὅτω κατὰ μέρος, ὡς τὸ ἀκύνρον, Πλάτ. Πρωταγ. 356D, Ἰσαῖ, κτλ. ἀκύνρον γίγνεσθαι, εἶναι, καθίστασθαι ἢ εἶναι ἄκύνρον, ἄνευ κύρου ἢ ἰσχύος,

Πλάτ. Νόμ. 954E, κτλ. νόμοις ἀκύνροις χρωμένῃ, δηλ. ἔχει νόμους ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζει αὐτούς, Θουκ. 3. 37. **II.** ἐπὶ προσώπων, μὴ ἔχοντων δικαίωμα ἢ ἐξουσίαν, ἀκ. ποιεῖν τινα, Ἐσν. Ἐλλ. 5. 3, 24: καθιστάναι, Λυσ. 115, 42: τίνος, ἐπὶ τινος πράγματος, Πλάτ. Θεαίτ. 169E.—ἄκύνροι πάντων.. γενήσεσθε, Δημ. 342. 2: μετ' ἄπαρ., Πλάτ. Νόμ. 929E. **2)** ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀκύνροτέρα κρίσις, ὀλιγώτερον ἀκύνριστος ἀπόφασις, Πλάτ. Θεαίτ. 178D: ἄκύνρος ἀμφορεύς, ὃ τῆς φηροφωρίας ἀμφορεύς, εἰς ὃν λέγεται ὅτι ἐρρίπτοντο αἱ οὐδέτεροι ψῆφοι, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰκ. 1150, Παλυδ. 8, 123: τὰ ἄκύνρα, τὰ οὐχὶ σπουδαῖα μέρη τοῦ σώματος, Γαλην., πρβλ. Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 4, 41. **III.** ἐπὶ λέξεων καὶ φράσεων ὧν δὲν γίνεται προσήκουσα χρήσις, Λατ. improprius, Κικ. Fam. 16. 17, 1:—οὕτως ἐπίρρ. -ρωσ, Εὐστ. 457. 41, κτλ.
ἄκύνρω, μέλλ. -ώσω, καθιστῶ ἄκύνρον, ἀθετῶ, Διον. Ἄλ. 2, 72.
ἀκύνρωσις, ἡ, = ἀκύνρωσις, Γλωσσ.
ἄκύνρωσις, **εως**, ἡ, ἀθέτησις, Διον. Ἄλ. 8, 21.
ἄκύνρωσιον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀκύνρωσῃ, Στραβ. 362, Κλήμ. Ἄλ. 223.
ἄκύνρωτος, **ον**, ῥηματ. ἐπιθ., ὃ μὴ ἐπικυρωμένος, Εὐρ. Ἰων 800.
ἄκύντος, **ον**, (κύνω) = ἀκύνθος, Ἡσύχ.
ἀκύντιβια, κρᾶδῶτος, Λακων. λέξ. παρ' Ἡσυχ.
ἀκύντος, ὁ, = ὦμος, Ἡσύχ. (Ὁ Κούρτ. ὑπολαμβάνει ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Λατ. ala (δ' ἐ. axilla), ὑποκορ. axilla, πρβλ. ἄξων).
ἀκύνωδιστος, **ον**, = ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος, Ἀριστοφ. Λυσ. 485, ἴδε κώδων.
ἀκύνω [ἄ], ἡ, (ἀκῆ I.), = αἰχμή, ἄκρη, Λατ. acies, δουρός, βέλτεος, ἔγγεος, Ἰλ. Κ. 373., Ν. 251., X. 327, πρβλ. Ὁδ. Τ. 453, Θεοφρ. 22. 195: ὡσαύτ. παρὰ μεταγενεστ. πεζ., Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 4: ἐνῶ ἀκίς εἶναι ἡ συνθήκη Ἀττικῆ λέξις.
ἄκύνωσις, **ον**, ὃ μὴ διακυρούμενος ἢ μὴ διακρινθεὶς εἰς κῶλα, Διον. Ἄλ. περὶ Συνθ. 23.
ἄκύνωσις, **ον**, ἄνευ κῶλων, ἦτοι μελῶν, ἠκρωτηριασμένος, Παισ. 1. 24, 3. **II.** κακῶς συντηρωμένος, ἐπομένως βραδυπορῶν, βραδέως κινούμενος, Σχόλ. εἰς Ὁδ. Μ. 89.
ἄκύνωσις, **ον**, ὃ μὴ κωλύμενος, Λουκ. Τιμ. 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 2321. 8, κτλ.—Ἐπίρρ. -τως, Πλάτ. Κρατ. 415D: ὡσαύτως ἀκύνωσις, Δημόκρ. ἐν τῇ Φαβριανῶν Βιβλιοθ. 4. 338.
ἄκύνωσις, **ον**, = ἄνευ εὐθυμίας, Διδάκ.
ἄκύνωσις, **ον**, ὃ μὴ ἐμπαιζόμενος ἢ ἐμπαιζθεὶς.—Ἐπίρρ. -τως, Λουκ. π. Ἄλ. Ἰσ. 1. 2.
ἄκύνω [ἄ], **οντος**, ὁ, (ἀκῆ I) ἀκύντιον σμικρότερον καὶ ἐλαφρότερον τοῦ ἔγχους, Ἰλ. Ο. 709, Ὁδ. Ε. 531, καὶ ἄλλ., Πινδ. Π. 9. 37, Εὐρ. Φοῖν. 1402, κτλ.
ἄκύνω [ἄ], **ἄκύνωσις**, **ἄκύνω**, Ἄκρ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀέκων.
ἄκύνωσις, **ον**, (κύνω) μὴ ἀληθινός διὰ πίσσης, «κεραμεῖον ἀγγεῖον ἀκύνωσιον, τουτέστιν ἀπίσσωτον», Διοσκ. 1. 93.
ἄκύνωσις, **ον**, = ἄνευ κωνικῆς κορυφῆς, πῖλος, Ἰωσήφ. Α. Ἰ. 3. 7. 3.
ἄκύνωσις, **ον**, ὃ ἄνευ κωνοῦ, 1. Μαλ. Χρ. 10.
ἄκύνωσις, **ον**, ὃ μὴ ἔχων κώπας: ὃ μὴ παρεσκευασμένος, «ἀπαράσκευον, μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἔχουσῶν κώπας μὲν τὰ πρὸς τὸν πλοῦν εὐεργεσιμένα», Α. Β. 373, Ἡσύχ.
ἄκύνωσις, **ον**, ἄνευ κωπῶν, Ἄνθ. Π. 9. 88.
ἄκύνωσις, «ἀκύνωσις», Ἡσύχ.
ἄκύνωσις ἢ ἀκύνωσις, ἡ, εἶδος μελάνης, Ἡσύχ.
ἄκύνωσις, = εἶμας ἀκύνωσις, Ἰωσήφ. Α. Ἰ. 18. 8, 1., 20. 5, 2.
ἀκύνωσις, ἴδε ἐν λ. ἀκύνωσις.
ἀκύνωσις [ἄλ], ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀκύνωσις, Ἰωσήφ. Α. Ἰ. 20. 7, 3: ἐξ ἀκύνωσις [ῆ], Ἄνθ. Π. 12. 383.
ἀκύνωσις, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀκύνωσις, Εὐβουλ. ἐν «Στεφανοπόλει» 7.
ἀκύνωσις (ἐξυπακούεται λίθος), **ου**, ὁ, τιτανώδης ἀκύνωσις, Θεοφρ. Διδ. 6: ὡσαύτως ἀκύνωσις, ἰδος, ἡ, Ἀθην. 206C: ἴδε ἐν λέξει: ἀκύνωσις.
ἀκύνωσις-θήκη, ἡ, θῆκη διὰ κοσμήματα ἐξ ἀκύνωσις, Δημ. 415. 5: καθόλου, μικρὸν κιδώτιον ἢ κίστη, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 463: ἴδε ἀκύνωσις.
ἀκύνωσις [ἄλ-], ὁ, ἀγγεῖον ἐξ ἀκύνωσις, (πρβλ. ἀκύνωσις-της), Ἡρόδ. 3. 20., Ἀριστοφ. Ἀγ. 1053, Κράτης, 2. 6, Ἄλεξ. ἐν «Εἰσοικισμένῳ» 1, ἐν «Μανδραγορισμένῳ» 4: Ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χηρῶσι τὰ ἄριστα τῶν χειρογράφων διατηροῦσι τὸν τύπον ἀκύνωσις, τὸ ὅποσον ἀναγνωρίζεται ὡς ὀρχαῖος καὶ ὀρθὸς τύπος ἐν Α. Β. 206, Φωτ. Λεξ. ἐν λέξει. λήκυνωσις. Ὁ ἕτερος τύπος ἀκύνωσις ἀπαντᾷ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ὡς παρὰ τοῖς Ἐβδ., Κ. Δ., Πλούτ., κτλ., Δωρ., αἰτ. πληθ.—ἀκύνωσις, Καλλ. Λουτρὰ Παλλάδος, 15:—οὐδέτερον. ἀκύνωσις ἀπαντᾷ ἐν τῇ Κ. Δ., πληθ. ἀκύνωσις ἢ -τα, ἐν Θεοφρ. 15. 114, Ἄνθ. Π. 9. 153.
ἀκύνωσις-φόρος, **ον**, = φέρων, κομίζων ἀγγεῖα ἐξ ἀκύνωσις, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 354.
ἀκύνωσις, ὁ, δ. γρ. τοῦ ἀκύνωσις.
ἀκύνωσις, ἐπίρρ., ἐν εἰδεί ἀκύνωσις, Διοσκ. 4. 77.

ἀλάδαστρος, ἴδε ἀλάδαστος.
ἀλάδθη, «λιγνύς, σποδός, καρκίνος, ὑπὸ δὲ Κυπρίων μαρίλην,» Ἡσυχ. ἴδε τὴν λ. ἀλάδβα.
ἀλάδης ἢ ἀλλάδης, ἡτος, ἢ, ἰχθύς τις τοῦ Νεῖλου, Στράβ. 823, παρὰ Πλινίῳ alabettes.
ἀλάδητοι, «θόρυβος,» καὶ ῥῆμα «ἀλαθυτῶ, θορυβῶ,» Ἡσυχ.
ἀλαθί, ἐπίρρ. ἄνευ λαθῆς, Θεοδ. γραμμ. 74, 6.
ἀλαθώδης, ες, «ἀλαθῶδες, κεκαπισμένον,» Ἡσυχ.
ἀλάδε [ἀλ], ἐπίρρ. (ἀλ) πρὸς ἢ εἰς τὴν θάλασσαν, Ἰλ. Α. 308, κτλ. ὡσαύτως, εἰς ἀλάδε, Ὀδ. Κ. 351. II. «Ἀλάδε μύσται,» τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας ἡμέρας τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων, ἢ ἐκτῆ καὶ δεκάτῃ τοῦ Βοηδρομιῶνος, Πολύαιν. 3.11, 2.
ἀλά-δρομος [ἀλ-], ὁ, διθυραμβικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ὀρ. 1395, παραγομένη κατὰ τινος ἐκ τοῦ ἄλλομαι, καὶ σημαίνουσα τὸν δι' ἀλμάτων δρόμον, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἄλς, καὶ δηλοῦσα τὸ τρέχον ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.
ἀλαζα, «αἰσχρά,» Ἡσυχ.
ἀλαζονεία, ἡ, ὁ χαρακτῆρ τοῦ ἀλαζόνος, ψευδῆς κομπασμός, μεγαλαυχία, Ἀριστοφ. Ἰπ. 903, Πλάτ. Γοργ. 525Α, κτλ., περιγράφεται δὲ ὑπὸ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4.7, Θεοφρ. Χαρ. 23 ὑπ' ἀλαζονείας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 919 κατὰ πληθ. ὁ αὐτ. Ἰππ. 290, Ἰσοκρ. 237Β:—μεταφ. ἄλ. χορδῶν, ἢ ὑπέμετρος αὐτῶν ἐπιμοιῆτος πρὸς ἤχησιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐξάρρησις, Πλάτ. Πολ. 531Α:—ὅτι ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρά, φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ. Μενάνδ. Ἀδελ. 195 ἀλαζονία [ῖ] μόνον παρὰ μεταγεν. Ἐπ., Χρησμ. 8. Σι-βυλλ. 8. 32.
ἀλαζόνευμα, ατος, τό, = ἀπάτη διὰ μεγάλων λόγων, κομπασμός, καύχσις, Αἰσχίν. 87. 41: κατὰ πληθυντ., λόγοι παχεῖς, Ἀριστοφ. Ἰσοκρ. 87, Αἰσχίν. 25. 23.
ἀλαζονοῦμαι, μέλλ. -εύσομαι, ἀποθ.: (ἀλαζών) = κομπάζω, κομπορρημονῶ, Λυσ. Ἀποσπ. 42., Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 371Α, ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, Ξεν. Ἀπομ. 1. 7, 5, κτλ., περὶ τινος, Εὐπολ. ἐν «Κόλαξι» 10, Ἰσοκρ. 293Β. 2) μετ' αἰτ., ὑποκρίνομαι, προσποιούμαι, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 4, 3.
ἀλαζονίας, ου, ὁ, ὁ κομπαστής, κομπορρημῶν, ἀλαζών, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 184.
ἀλαζονικός, ἡ, ὄν, διακτεινόμενος νὰ κομπορρημονῇ, ἀλαζών, «φρανταγμένος,» Ἰππ. 20.14. Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 5. Ἀριστ.—Ἐπίρρ. -κῶς, Πλουτ. Μάρ. 9.
ἀλαζονο-γαυνο-φλύαρος, ὁ, κομπορρημῶν, μάταιος, φλύαρος, Ἀργέστορ. παρ' Ἀθην. 29C.
ἀλαζών [ἀλ], ὄνος, ὁ, ἢ, (ἀλῆ) κυρίως, ὁ ἀνὰ τὴν χώραν πλεονόμενος, ἀνόστιος, πλάνης, Ἀλκαί. Κομ. ἐν Ἀδελ. 5. II. ὡς τὸ ἀγύρτης, ψευδῆς κομπάζων, ἀπατεῶν, ἰδίως ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, Κρατίν. ἐν Ἀδελ. 41, Ἀριστοφ. Νεφ. 102, Πλάτ. Φαίδων 92D, καὶ ἄλλ., πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 2, 12, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, 11, καὶ ἴδε ἀλαζονεία. 2) ὡς ἐπίθ., κομπαστικός, ματαιόφρων, Λατ. gloriosus, Ἡρόδ. 6. 12 ἄλ. λόγοι, Πλάτ. Πολ. 560C:—Ἵπερβ. ἠδονὴ ἀλαζονιστῆτι (οὐλί -εστῆτη, ἴδε Εὐστ. 144. 27), ἀνακιδεστῆτη, Πλάτ. Φιλ. 65C.
ἀλάθεια, ἀλάθης, Δωρ. ἀντὶ ἀλήθεια, ἀληθῆς.
ἀλάθεια, ἴδε ἐν λ. ἀλάδομαι.
ἀλάθεως, Δωρ. ἀντὶ ἀληθείας, ἄνδρα ἀγαθὸν ἀλαθῶς γε-νεσθαι χαλεπόν., Σίμων. Ἀποσπ. 139, ἐκδ. Γαῖσφ. τόμ. 1. σ. 397.
ἀ-λάθητος [λα], ὄν, = ἀληπτος, ὃν οὐδὲν λανθάνει, οὐ τὴν προσωπὴν ἢ μνήμην οὐδὲν διαφύγει, Αἰσώπ., Εὐστ. καὶ μεταγενέσ.
ἀλαί, ὄν, αἶ, ἀλοπήγμα, Λατ. salinae, Διον. Ἀλ. Γ. 353, 9, Στρ. 12, 3, 12.
ἀλαῖα, τά, ἄγχιος πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, Παισαν.
ἀλαϊθερές, «γλιερὸν, ἡλιοθερές,» Ἡσυχ.
ἀλαϊνής, μαινόμενος, Σουῖδ. καὶ Ζωναρ.
ἀλαῖνω [ἀλ], = ἀλάδομαι, περιπλανώμαι, Αἰσχύλ. Ἄγ. 82, Εὐρ. Τρω. 1083, Ἠλ. 204, 589, Κύκλ. 79 ἄλ. πόδα δύστηνον (ἴδ. βραίνω Α, Π 4), ὁ αὐτ. Φοίν. 1536 πάντοτε ἐν λυρ. πλὴν ἐν Εὐρ. Ὀρ. 532. Πρὸλ. ἡλαῖνω.
ἀλαῖος, ὄν, ἐσφαλμ. γραφῆ ἀντὶ ἀλεός· πρὸλ. ἡλέος II.
Ἀλαῖος, ἐπίωνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἐτυμ. Μεγ. 58, 4.
ἀλακᾶτα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἡλακᾶτη.
ἀλακᾶτιον, ου, τό, (ἡλακᾶτη), Λατ. ballista, «βαλλίστρας, ἥτοι μαγανικὰ τὰ λεγόμενα ἀλακᾶτια, σπρεφόμενα κύκλωθεν,» Λέων Τακτ. 6, 27.
ἀλάκητον, τό, «ἄψορτον,» Ἡσυχ.
ἀλακῶ, ἀβροῖξ, «ἀλακῶα, ἀβροῖσαι,» Ἡσυχ.
ἀλαλά, Δωρ. ἀντὶ ἀλαλή, ὁ ἴδε.
ἀλάλαγή, ἡ, κραυγὴ, Σοφ. Τρ. 206· πρὸλ. ἀλαλή, ἀλαλάξω.
ἀλάλαγμα, ατος, τό, = τῷ ἔπομ., Κελλ. Ἀποσπ. 310, Πλουτ. Μάρ. 45.
ἀλαλαγμός, ὁ, = ἀλαλαγή, Ἠρ. 8.37. II. καθόλου, μέ-γας ὄρυθος, τυμπάνων, ἀύλοσ, Εὐρ. Κύκλ. 65, Ἐλ. 1352.
ἀλαλάξω, μέλλ. -ἄξομαι, Εὐρ. Βάκχ. 593 -ἄξω, Ἐβδ.: ἄορ. ἡλάλαξα, Εὐρ., Ξεν. κτλ.· πορτ. ὡλάλαξα, Πινδ. Ο. 7. 69:—

Μέσ. Σοφ. Ἀποσπ. 479, Ἀρρ. Ἀν. 5. 10 (ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς κραυ- γῆς ἀλαλαί, ἀλαλή, ὡς τὰ ἐλελέξω (B), ὀλολύξω, ἐξ ὀλοίων ἤχων: πρὸλ. ἀν-, ἐπ-, συν-αλαλάξω). Ἐγείρω πολεμικὴν κραυγὴν, τῷ Ἐνυαλίῳ ἡλάλαξαν (ἑτέρα γραφὴ ἡλέλειαν), Ξεν. Ἀν. 5. 2, 14, πρὸλ. 6. 5, 27· οὕτω δὲ καὶ ἐν μέσ., Ἀρρ. ἔνθ' ἄνωτ. μετὰ συστοίχου αἰτίας. νίκην ἀλαλάζειν, ἐγείρειν κραυγὴν νίκης, Σοφ. Ἀντ. 133. 2) καθόλου, κραυγῆς ἢ φωνᾶς ἰσχυρῆς, Πινδ. ἔνθ' ἄνωτ., κτλ. ἐπὶ τοῦ Βάκχου καὶ τῶν Βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ. 593, 1133, κτλ. 3) σπανίως ἐπὶ κραυγῆς προερχομένης ἐκ πόνου, ἡλάλαξε δυσθνήσκον φόνω, Εὐρ. Ἠλ. 843 (ἔνθα ὀValck. ἐσφάδαξε), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 38., Πλουτ. Λούκ. 28. II. σπανίως καὶ ἐπὶ ἄλλων ἤχων παρὰ τὴν φωνήν, ἰσχυρῶς ἡγῶ, ψαλ- μὸς δ' ἀλαλάζει, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· κύμβαλον ἀλαλάζον, Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Α' γ', 1· πρὸλ. ἀλαλαγμός II, ἀλαλητός — Λέξις ποιητ. ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενέστοις. πεζοῖς.
ἀλάλαί [ἀλ], ἐπιρῶνιμα χαρῆς, ἐν τῇ φράσει: ἀλαλαί ἢ παίγιων, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1763, Λυσ. 1291, καὶ ἐκ διορθώσεως ἐν Ὀρ. 953, ἀντὶ ἀλαλάν· πλεῖστα ἐκδόσεις ἔχουσι ἀλαλαλαί ἐπὶ τῇ βῆσει ἄλλων κωδικῶν· ὑπάρχουσι καὶ γραφαί: ἀλλάλαί, ἀλλάλη. ἀλαλάξιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Κορνοῦτ. περὶ Θ. Φύσ. 21.
ἀλαλητός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἀλαλητός.
ἀλαλή [ἀλᾶ], Δωρ. ἀλαλή, ἡ, (ἀλαλή) = ἀλαλητός, μεγάλη, ἰσχυρὰ, ἡχηρὰ κραυγὴ, μανία τ' ἀλαλαί τ' ἐρινομένων, Πινδ. Ἀποσπ. 22· ἀλαλαί αἰαγμάτων, (ἑτέρα γραφὴ ἀλαλαγαί), Εὐρ. Φοίν. 337:—ἰδίως ἡ κραυγὴ, μεθ' ἧς ἤρχοντο τὴν μάχην, πολε- μική κραυγὴ, τῆς μάχης κραυγὴ, Πινδ. Ν. 3.109, Γ. 1 (6), 15.— Ἄλαλά, κατὰ προσωποπ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, κλύθ', Ἀλαλά, πολλῶν θυγατρῶν, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 225· πρὸλ. Πλουτ. 2. 349C.
ἀλάλημα [ἀλᾶ], πρhm. τοῦ ἀλάδομαι, ἀλλὰ μόνον ἐν χρήσ. μ. σημας ἐνεστώτος (καὶ ἡ μετοχὴ ἀλάλημενος λαμβάνει τὸν το- νισμὸν τοῦ ἐνεστώτος, Ὀδ. Ε. 122), περιπλανώμαι, περιφέρωμαι ὡς ἐπαίτης, παρ' Ὀμ. τὸ πλεῖστον ἐν Ὀδ., ὡς ἐν Β. 370, Ο. 10, κτλ. ἐπὶ ναυτῶν, μαψιδίως ἀλάλησθε, Γ. 72, πρὸλ. 313· ἐπὶ περιπλα- νομένης ψυχῆς ἀτάκου σώματος, ἀλ. ἀν' εὐρυπυλῆς Αἴδος δῶν, Ἰλ. Φ. 74· ἐπὶ πραγματίων, μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλά- ληται, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 100:—ἀπαξ παρὰ Τραγ., Εὐρ. Ἀνδρ. 307 (λυρ.)· πρὸλ. ἀλαλύκτημαι.
ἀλαλητά, «τεθορυβημένα,» Ἡσυχ.
ἀ-ἀλητος, ὄν, ἄρρητος, ἀνέκφραστος, Ἀνθ. Π. 5. 4, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. η', 26.
ἀλάλητος, οὔ, ὁ, (ἀλαλαί), κραυγὴ νίκης, Ἰλ. Π. 78: κραυγὴ πολέμου καὶ μάχης, Ἡσ. Ο. 686, Πινδ. Π. 1.137. 2) καθόλου, ἡχηρὰ, ἰσχυρὰ κραυγὴ, Ἰλ. Β. 149. 3) σπανίως, κραυγὴ ὀλί- ψεως, οἰμωγῆ, θρήνος, Φ. 10:—κομικῶς, τῶν δὲ πλακούντων.. ἦν ἄλ., Τηλεκλειδ. ἐν «Ἀμφικτύσσει» 1.13. II. σπανίως ἐπὶ ἄλλων ἤχων, μέγας, ἰσχυρὸς ὄρυθος, Ἀνθ. Π. 6. 51.
ἀλαλητός, ὄνος, ἡ, = ἀλαλητός, Ἀνθ. Παλ. 6, 51· αἶ νεῦτ. ἐκδ. ἔχουσιν ἀλαλητός.
ἀλαλία, ἡ, = πονηρία, ἀταξία, Σοφ. Ἀποσπ. 220 ἐκ τοῦ Ἡσυχ.
ἀλαλιε [ἀλα], γ' ἐν τοῦ ἄορ. β' (ὡσαύτως β' πρ. τῆς προστακτ., Θέογν. 13), Ὀμ., Ἡσ., Πινδ.: ὑποτακτ. (ἴδε κατωτέρω): εὐκτ. ἀλάλι- κους, -κους, -κουςιν, Ὀδ. Ν. 319, Ἰλ. Φ. 138., Χ. 196 ἄπαρ. ἀλαλι- μένευσι, -έμεν, Ἰλ. Ρ. 153., Τ. 30 ἄλαλιεῖν μόνον ἐν Ἀνθ.: μετ. ἀλαλικῶν, Ἰλ. Γ. 605, Ἀνθ. Ἀπομακρύνει τι, ἀποθεῖν, τί τινα, ἀπὸ τινος, Ἰλ. Τ. 30, κτλ.: Σπανιώτερον, τί τινος, Φ. 539: ὡσαύ- τως, ἀλ. τί τινα κρατός, Ὀδ. Κ. 288.—Ἄλλοι χρόνοι δὲ εἶναι εὐρη- σται παρ' Ὀμίηρ, ἐπειδὴ ὁ Οὐδύλρ. ὀρθῶς μετέβαλε τὸν μέλλ. ἀλαλι- κῆσει (Ὀδ. Κ. 288) εἰς ἄορ. ἀλάλικησι, ἀλλ' ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. 2, 235 ἐσχημάτισε μέλλοντα ἀλαλικῆσουσιν, καὶ ὁ Κόνιντος Σμυρ. 7. 267 ἐνεστώτα ἀλάλικουσιν. I. Ἐκ √ ΑΔΚ παράγονται ἔλαλιε, ἀλαλιεῖν, ἀλικῆ, ἀλικαρ, ἀλικιμος. ἀλικτήρ, ἀλέξω: τῆς αὐ- τῆς μετὰ τῆς √ ΔΡΚ (ἴδε στοιχ. Α λ. IV.), ἐξ ἧς ἀρκειω, Λατ. ar- ceo, arx, arca· πρὸλ. Σανασκρ. r a k s h (= a r k s) r a k s h ā m i (defendo): πθ. ἀντὶ τὸ ἀρήγω εἶναι τροποποιήσις τῆς αὐτῆς βίβης.
Ἀλαλικομενῆς, ἔδος, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Δ. 8., Ε. 908: κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἐκ τῆς Βοιωτ. πόλεως Ἀλαλικομεναί, ἀλλὰ κάλλιον ἐκ τοῦ ἀλαλαχῆς, ἢ προστακτῆς. Ἵπάρχει καὶ ἄρσ. Ἀλαλι- κομενεύς, ἔως, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἐτυμ. Μ.
ἀλαλικομένιος, ὁ, Βοιωτικὸς μὴ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν Ἀττικὸν μαίμακτρισιῶνα, Συλλ. Ἐπιγρ. ἄρ. 1569, Πλουτ. Ἀριστείδ. 21, πρὸλ. Μυλλέρ. Ὀρχομ. σ. 213.
ἀλαλικτήριον, τό, (ἀλαλιε) = θεραπεία, ἰατρικόν, Φαθωρῖν, Ζωναρ.
ἀ-ἀλάος, ὄν, = ἄνευ λαλιᾶς, ἀναδουός, βωδός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 57, Ἐβδ. (ψαλμ. λ' [λη'] 13), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 17, κτλ., κει- μεσθα ἄλ., Ἐπιτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6233, 8.
ἀλάλυξ, υγγος, ἡ, λυγμός, πνιγμός, Νικ. Ἀλεξίφ. 18.
ἀλαλύκτημαι [ἀλᾶ], πρhm. σχηματισθεῖς δι' ἀναοικλασιασμοῦ ἐκ τοῦ ἀλυκτέω (ὡς τὸ ἀλλάγμα ἐκ τοῦ ἀλάδομαι), ἀπαξ ἐν Ἰλ. (Κ. 94): οὐδέ μοι ἦτορ ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι, τεθορυβ- ῆμαι, εἶμαι τεταραχμένος.
ἀλαλύθουα, «φοβεῖσθαι,» Ἡσυχ.

ἀλάμπητος, ον, (λάμπω) = ἄνευ φωτός, σκοτεινός, Ὑμ. Ὀμ. 32. 5· ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Σοφ. Ο. Κ. 1662 (ἔθνα διωρθώθη ὑπὸ Διὸς ἐκ τοῦ περιθωρίου τοῦ Λαυρεντ. χειρογράφ.), ἄλ. Ἀΐδης, Σουλ. Ἐπιγρ. 1930, 5· ἄλλ' οὐδας Ἀΐδω, αὐτῶι 2321· πρὸλ. 3333· σκότος, Ἀνθ. Π. 9, 540.

ἀ-λαμπής, ἐς, = τῷ προηγουμ., ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἱππ. Προγν. 37· ἄλ. ἡλίου, ἐκτός τοῦ φωτός ἢ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, Σοφ. Τρ. 691· ἀλαμπέας Ἀΐδος εὐνάς, Ἀνθ. Π. παραρτ. 260. 2) μεταφ., ἄσημος, ἄσητος, ἀρετὴν... ἀμαυρὰν καὶ ἀλαμπῆ, Πλουτ. Φωκ. 1.

ἀλαμπία, ἡ, ἄλλοις φωτός, λάμπειος, Θεολ. Ἀριθ. 6, 19, Φώτ. ἀλανέως, «ὀλοσχερῶς, Ταραντινοί,» Ἡσύχ.

ἀ-λάβευτος, ον, (λάβεω) μὴ λελαβευμένος, Ἰωσ. Ὑμνογράφ. 985Α.

ἀλάομαι [ἄλ]. Ἐπ. γ' πληθ. ἀλώονται. προστ. ἀλώω (ἴδε κατωτ.), ἄλλ' ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ τὸ πλείστον κατὰ συνηρ. τύπου, ἀλᾶσθε, ἀλώμενος, παρατ. ἡλώομαι, Ἐπ. ἀλᾶτο, μέλλ. ἀλήσομαι (ἀπ-), Ἡσιόδ. Ἀσπ. 409 (ἀλλὰ δ. γρ. ἀπαλήσομαι): Ἐπ. ἀρ. ἀλήοιαν, Ὀδ. Ε. 120, 362, Δωρ. μεταχθ. ἀλᾶθεῖς, Αἰσχύλ. Ἰκ. 870: πρὸλ. ἀλάλημαι: παθ.: (ἄλη). Πλανῶμαι, παραπλανῶμαι, περιφέρομαι, Ὀμ., Ἡρόδ., καὶ Ἄττ. (ἂν καὶ παρὰ πηλοῦς πλανῶμαι ἦτο ὁ κοινοῦς τύπος), οἷά τε λήιστηρες..., τοί τ' ἀλώονται ψυχὰς παρθέμενοι, Ὀδ. Ρ. 73· τις ὀσθητος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει, Ζ. 206· μὴ πάθωμεν τι ἀλώμενοι, Ἡρόδ. 4. 97· ἀισχρῶς ἀλώμαι, Αἰσχύλ. Ἰκ. 98· αἰσιτος νηλιπούς τ' ἄλ., Σοφ. Ο. Κ. 349, ἴδιως πλανῶμαι μακρὰν τῆς παρῆδος, εἶμαι ἐξήριστος, ὡς τὸ φεῦγιναι, αὐτῶι 444, Θουκ. 2, 102, Δυσ. 105. 41, Δημ. 440. 21· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος.. ἐπαίτω, οὐ εἶσαι ὁ καθάρτο αἷτος ὅτι, Σοφ. Ο. Κ. 1363:— συχνάκις μετὰ προθ., ἀνά στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε, Ἰλ. Κ. 141· κάπ πεδίον.. οἶος ἀλάτο, Ζ. 201· πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, Ὀδ. Ο. 492· γῆς ἐπ' ἔσχατοις ἀλώμαι, Αἰσχύλ. Πρ. 666· ἐπὶ ξένης χώρας, Σοφ. Τρ. 300· πρὸλ. Ἰσοκρ. 76Α· οὕτω νῦν.. ἀλώω κατὰ πόντον, Ὀδ. Ε. 377· πρὸλ. Αἰσχύλ. Ἰκ. 870· νομαδεσσι γὰρ ἐν Σκυθίαι ἀλάται, Ἀριστοφ. Ὀρν. 941: ὡσαύτως μεστ' αἶτ. τύπου, ἄλ. γῆν, πλανῶμαι ἀνὰ τὴν χώραν, Σοφ. Ο. Κ. 1086· πορθίμους ἄλ., Εὐρ. Ἐλ. 532· ὦρεα, Θούκρ. 13, 66· πρὸλ. πλανῶναι Π. 2) πλανῶμαι μακρὰν ἀπὸ τινος, γὰρ ἡ εἶμαι ἄνευ πινός πρήγματος, εὐφροσύνας ἀλάται, Πινδ. Ο. 1· γὰρ ψυχὴν ἀλάται τῆς πάροισ' εὐπραξίας, Εὐρ. Τρω. 635. II μεταφ., περιπλανᾶται ὁ νους μου, εὐρίσκομαι ἐν ἀπ῀ρῃ, Σοφ. Αἴ. 23.

ἀλάως, ὄν, = μὴ βλέπων, τυφλός, Ὀδ. Ο. 195, κτλ. (ἴδε ἐν τέλ.) οὐδαμῶν ἐν Ἰλ., παρὰ δὲ τοῖς Τραγ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις· τὸ φησὶν ἀλαῶν γένος, Αἰσχύλ. Πρ. 549· ἀλασί ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δεδερκοκότες, οἱ νεκροί, ὁ αὐτ. Εὐμ. 322., περὶ ὀφθαλμῶν, Σοφ. Ο. Κ. 150, 243, Εὐρ. Φοῖν. 1531· ἔλκος ἀλαῶν, πληγὴ ἀποτυλοῦσα, δηλ. τυφλότης, Σοφ. Ἀντ. 974. II, ὡς τὸ Λατ. cecus, σκοτεινός, ἄμακρός, νέφος, Ἀπολλ. Ρόδ. 2, 259. III ἀράτος, ἀρανός, ἀδιάγνωστος, φθισίς ἀλάη, Ἱππ. 412, 24., ἐκ διορθώσεως τοῦ Διωνορ. ἀντὶ ἄλλη ἢ (ὡς ὁ Γαλιν. Λεξ.). ἀλατα. (Ἐάν εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ κ. στερεῆ. καὶ τοῦ λάω video (ἂν καὶ ἡ ὑπαρξίς τοιαύτου ῥήματος εἶναι ἀμφίβολος· ἴδε ἐν λέξ.), ὁ τῆς εἶναι κατ' ἐξαιρέσειν, καὶ οὕτω θεωρεῖται ὑπὸ Ἀρκαδίου, 38). [ἄλας, Ὀδ. ἐνθ' ἄνωστ. κτλ.:— ἐνεστέθεν, ἐν Ὀδ. Κ. 493., Μ. 267, ἀντὶ μάντιος ἀλαῶν, οἱ κράτιστοι τῶν ἐκδοτῶν γράφουσι μάντιος ἀλαῶν, μετὴν παραλήγουσαν τοῦ μάντιος ἐπιμηκνυθεῖσαν ἐν τῇ ἄρσει, Ἐρμίν. Στοιχ. Μετρ. σ. 347].

ἀλαῶ-σκοπιά, Ἰων. -τή, ἡ, τυφλή, δηλ. ἀμελής, ἀπρόσεκτος, ἀνωφελής ἐπαγρύπνησις, σκοπιά, Ἰλ. Κ. 515 (ἔνα ἴδε Spitzn.), Ν. 10, Ὀδ. Ο. 285, Ἡσ. Θ. 466.

ἀλαῶ-τόκος, ον, ὁ γεννῶν τέκνα τυφλά, Σουίδ. ἀλαῶω, = ἀποτυλῶ, ὀφθαλμοῦ ἀλαῶσαι, ἀποτυλῶσαι, ἀποστερήσαι, Ὀδ. Α. 69., Ι. 516· μετ' αἶτ. Ἀνθ. Π. 7, 601.

ἀλαπαδνός, ἡ, ὄν. (ἀλαπάξω) ὁ εὐχερῶς ἐξαντλούμενος, ὁ ἐ. εὐκατάβλητος, εὐχείρωτος, ἄναδρος, στίγες, σθένος, μῦθος, κτλ. Ἰλ. Δ. 330, Ὀδ. Σ. 373, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 334 καὶ ἄλλ., πρὸλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 435:— Συνηρ. ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔεσθε, Ἰλ. Δ. 305:— Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. ἄνευ τοῦ α εὐφωνικοῦ (πρὸλ. ἀλαπάξω), τὸ δὲ: θύαις λαπαδνὸν διωρθώθη ὑπὸ Musgr. εἰς λέπαδνον ἐν Εὐμ. 562.

ἀλαπαδνοσύνη, ἡ, ἀδυναμία, Κ. Σμυρν. 7. 12.

ἀλαπάξω [ἄλ], Ἐπ., παρατ. ἀλάπαξα, Ἰλ. Α. 503:— μέλλ. -άξω, Β. 367, Αἰσχύλ.: Ἐπ. ἀρ. ἀλάπαξα, Α. 750, Θέογν. 951:— Παθ., Ἰλ. Ο. 245:— ἀρ. ἀλαπάξω (ἐξ-). Χρησμ. Σιβυλλ.. Κενῶ, «ἀετρία», ἔξαντλῶ, Ὀδ. Ρ. 424· ἄλ. πόλιν, κυριεῖω ἢ διαραπῶ αὐτήν, Ἰλ. Β. 367· καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, κατανικό, κατασπέρω, Ε. 166, Α. 503, καὶ ἄλλ.:— μεταφ. [οἶνος] ἐκ κραδίης ἀνίας ἀνδρῶν ἄλ., Πανύκω. παρ' Ἀθην. 37Β.— Ἐπ. λέξ. (πρὸλ. ἐξάλαπαξω), ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλῳ ἄνευ τοῦ α εὐφων. (πρὸλ. ἀλαπαδνός), λαπάξειν ἄστν Καδμείων βία, Θῆβ. 47. 531· καὶ ὁ Τρικλιν. ἔγραψε κτήνην.. Μοῖρα λαπάξει (ἀντὶ Μοῖρ' ἀλαπά-

Ξεῖ) ἐν Ἀγ. 130. (Ἡ βία φαίνεται εἶναι ΔΑΠ μετὰ προθεματικοῦ α· πρὸλ. λαπάσσω· ἀλλ' ὁ Κούρτ. εἰστάζει νὰ σχετίσῃ τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὸ λάπτω, ὁ ἴδε).

ἀλάπαθα, τὸ κενώματα, Ἀργ. Λεξ.

ἀλαρῦναι, «φρυπᾶναι,» Ἡσύχ.

ἄλας, ἄτος, τό, (ἄλις) ὡς καὶ παρ' ἡμῶν ἄλας, κατὰ δὲ Σουίδ. μόνον ἐν χρήσει εἰς τὴν παροιμίαν ἄλασιν θει, ἀλλ' ἡ ὀνομαστικὴ ἀπαρτῆ παρ' Ἀριστ. Θωμ. 138, συχνάκις δὲ καὶ παρὰ μεταγενεστέρους περσῶς, ὡς ἐν Πλουτ. 2. 668F· Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 13, κτλ.

ἀλασταίνω, = τῷ ἐπομ., Ἡσύχ.

ἀλαστέω, (ἄλαστος) εἶμαι πλήρως ὀργῆς, ἡλάσσειν δὲ θεοὶ (ὡς τρισύλλ.), Ἰλ. Ο. 21· ὤμωσεν.. καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἠῦδα, Μ. 163· πρὸλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 239, κτλ., καὶ ἴδε ἐπαλαστέω.

ἀλαστορία, ἡ, κακία, πονηρία, Ἰωσήφ. Α. 1. 17. 1, 1.

ἀλάστορος, ον, ὁ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀλάστορος διατελῶν, Αἰσχύλ. Ἀποστ. 90 (κατ' αἰτίαι. ἄρ. ἀλάστορον): ὑπερέρων σκληρῶς, ἀλαστέροισιν ὀμμάτων κύκλοις, Σοφ. Ἀντ. 974 (λυρ.).

ἄλαστος, ον, Ἰων. ἄλιγτος, Φίλων. (α στερ., λαβεῖν, λήθωμαι) ἄλημῆτος, ἀρήρητος, ἄπαντος, πένθος, ἄγος, Ἰλ. Ω. 105. Ὀδ. Δ. 108, Ἡσ. Θ. 467· πρὸλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 990· ἐπαθον ἄλαστα, Σοφ. Ο. Κ. 538· οὐδ' ὡς ἐπὶρρ ἄλαστον ὀδύρομαι, θρητῶ ἀπαύσως, Ὀδ. Ε. 174. 2) ἐπὶ προσώπων, ὡς ἐν Ἰλ. Χ. 261, ἐνθα ὁ Ἀχιλλεὺς καλεῖ τὸν Ἑκτορα ἄλαστε, «θινὰ καὶ ἀνεπίληστα εἰς-γαμένε», Σχόλ. αὐτῶι:—κατηραμένος, ἄλιος, Σοφ. Ο. Κ. 1482· οὕτω πατρὸς.. ἄλαστον αἶμα, αὐτῶι 1672· πρὸλ. ἀλάστωρ.— Λεξ. ποιητ. ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. μόνον ἐν λυρ. χωρίοις.

ἄλαστωρ, ορος, ὁ, ἡ τιμωροῦσα τὸ ἐγκλημα θεότης, ὁ καταστροφεὺς ἄγγελος, Λατ. Deus vindex, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ δαίμωνος, συχν. παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 354, Ἀγ. 1501, 1508· ἄλ. οὐμός, Σοφ. Ο. Κ. 788· ἐξ ἀλαστώρων νοσεῖν, ὁ αὐτ. Τρ. 1235· ἄλ. Πελοπιδῶν, παροιμ. ἐπὶ παντελοῦς ὀλέθρου, Ξεναρχ. ἐν «Βουταλίωι» 1. Καθόλου, βουκόλων ἀλάστωρ, ἡ πληγὴ τῶν βουκόλων περὶ τοῦ ἐν Νεμέῃ Λέοντος, Σοφ. Τρ. 1092, ὡς θηλ. ἐπὶ τῆς Σφριγγός, Νικογέρ. Ἀδελφ. 4· πρὸλ. μιάστωρ Π. II. παθῆν., ὁ ἐκ τοιαύτης θείας ἐκδικήσεως πάσχων, μεμιασμένος, ἄλιος, κατηραμένος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 236, Σοφ. Αἴ. 374· μιαιροί.. καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, Δημ. 324, 21· βάρβαρον τε καὶ ἀλάστορα τὸν Φίλιππον ἀποκαλῶν, ὁ αὐτ. 438. 28· ἀνθρωπι. ἀλάστωρ, Βάτων ἐν «Ἀνδροστροφ.» 1. 5· πρὸλ. Μεινεκε, 3. σ. 186· πρὸλ. ἀλάστορος. (Ἡ 2α σημάς. τοῦ ἄλαστος σχετίζει τὴν λέξιν ἐκείνην πρὸς τὸ ἀλάστωρ, ἀλλ' ὁ Κούρτιος ἀναφέρει τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν εἰς √ΑΛ εὐρίσκομένην ἐν ἄλῃ, ἀλάομαι).

ἀλάτας, ἀλατεία, Δωρ. ἀντὶ ἀλήτης, ἀλητεία.

ἀλάτινος, ἡ, ον (ἄλας) ἐπὶ ἄλατος παποιημένος, λίθος, Κλήμ. Ἄλ. 461.

ἀλάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄλας, Ἀἴσωπ., πρὸλ. τὸ τῆς καιν. «ἀλάτι.»

ἄλατιον, Δωρ. γ' ἐν. πρὸς. τοῦ ἄρ. α' τοῦ ἀλλομαι.

ἀ-λατόμητος, ον, ὁ μὴ λατομηθεὶς, μὴ κοπεῖς, τετραγώνιος, παρὰ Κλήμ. Ἄλ. 452.

ἄλατο-πωλία, ἡ, τὸ ἐμπόριον τῆς πωλήσεως ἄλατος, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 4, 2.

ἀλατρίας, «ἀμαρτωλίας,» Ἡσύχ.

ἀλαυρίδας, «σχίζας,» Ἡσύχ.

ἀ-λάχανος, ον, ἄνευ λαχάνων, Γρηγ. Ναξ.

ἀλα-ώπις, ἴδος, ἡ, ἰδιόρρ. θηλ. τοῦ ἐπομ., Ἐμπεδ. 185, «ἀλαῶ-πιν, «σκοτεινὴν, οὐ βλέπουσαν,» Ἡσύχ.

ἀλα-ωπός, ὄν, ἔχων τυφλὸς ὀφθαλμούς, σκοτεινός, Λατ. caecus, Νών. μετ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. β', 14.

ἀλαωτός, ὄς, ἡ, (ἀλαῶ) τύφλωσις, τυφλότης, ὀφθαλμοῦ, Ὀδ. Ι. 503.

ἀλα-ώψ, ὄπος, ὁ, ἡ, = ἀλαωπός. Συνέσ. Ὑμν. 3, 583.

ἀλβᾶριος, ὁ, τὸ Λατ. albarius, ὁ κοινατῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. 9863.

ἀλβᾶτοι, ον, οἱ, μερὶς ἀγωνιστῶν λευκὰ ἐνδεδυμένων ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῦ Ἱπποδρόμου, = τὸ ἄλδον μέρος, Ἰωάν. Λυδ., (πρὸλ. Δίωνα Κ. 61. 6, 3).

ἀλβολον, τό, = γλήχων, «γλήχουιν,» Διοσκ. 3, 33, (36). Λέξ. Γαλλ.

ἄλβος, α, ον, Λατ. albus, = λευκός, ἄσπρος, «τὸ ἄλδον μέρος, = οἱ ἀλβᾶτοι, Μαλ. 176.

ἀλγᾶ, «κρύπτει,» Ἡσύχ.

ἀλγείη, «ἀρρωστία, Ἀλκίονες,» Ἡσύχ.

ἀλγεινός, ἡ, ὄν, (ἄλγος) ὁ παρέχων πόνον, ὀδυνηρός, θλιθερός, Αἰσχύλ. Πρ. 197, 238, Σοφ. Ο. Τ. 1530, Εὐρ. Μῆδ. 1037, Θουκ., κτλ.:— Ἐπίρρ. -νώς, Σοφ. Ἀντ. 436, Φ. 1011, Πλάτ. Γοργ. 476C.

II, σπάνιον ἐν παθ. σημασί., ὁ αἰσθανόμενος πόνον, βαρῆος ὑπερέρων, Σοφ. Ο. Κ. 1664. Συνηρ. καὶ ὑπερβ. ἐν κοινῇ χρήσει εἶναι ἀλγίωιν, ἀλγιστος, ἂν καὶ ὁ Πλάτ. ἔχει ἀλγεινότερος, -ότατος, Γοργ. 477D, Σμυρτ. 218Α· οὕτω παρ' Ἀριστ. Προβλ. 9, 8, καὶ δ. γρ. ἐν Ἰσοκρ. 306Α· Ὁ Ὀμηρ. τύπος εἶνε ἀλγεινός, ὁ ἴδε.

ἀλγεί-δωρος, ον, φέρων πόνον, Σαπρ. 125, Ὀπκ. Ἄλ. 2. 668.

ἀλγεσί-θύμος, ον, ὁ θλίβων, λυπῶν τὴν καρδίαν, Ὀρρ. Γ. 64. ἀλγέω, μέλλ. ἤσω, (ἄλγος) αἰσθάνομαι σωματικὸν πόνον, ὑποφέρω, ἀλγῆσασ, αἰσθάνομαι ἐρυμνὸν πόνον, Ἰλ. Β. 269, κτλ.—ὑποφέρω, εἶμαι ἀσθενής, Ἡρόδ. 4. 68, καὶ πληρέστερον ἀλγῆσας ὀδυνησί, Ἰλ. Μ. 206: τὸ ἀλγῶν μέρος κατ' αἰτίαν. ὡς ἀλγῆσον ἦπαρ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 135· τὰς γυνάθους ἀλγῆσετε, Ἀριστοφ. Ἐπ. 237· τὸν δάκτυλον, Πλάτ. Πολ. 462D· τὰ ἔμματα, αὐτόθι 515E.

2) ὑρίσταιμαι κακοπαθεῖς, ἢ ἄλδος ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγῆσετε, Ὀδ. Μ. 27. II. αἰσθάνομαι πόνον ἐν τῇ ψυχῇ, ταράττομαι, θλίβομαι, ἀλγεῖν ψυχῆν, φρένα, Ἡρόδ. 3. 43, Εὐρ. Ὀρ. 608, κτλ.: ἀλ. τινί, λυπούμαι ἐπὶ τινι, διὰ τι πράγμα, Ἡρόδ. 3.120, Σοφ. Ο. Κ. 744, κτλ.· ἐπὶ τινι, ὁ αὐτ. Ἀγ. 377, κτλ.· διὰ τι, Ἡρόδ. 4, 68· περὶ τι ἢ περὶ τινος, Θουκ. 2.65, Εὐρ. Ἀνδρ. 240, ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἀλγεῖν χρῆ τύχης παιγιγόντων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 571· πρὸς Εὐρ. Ἐκ. 1256· μετ' αἰτίας. ἀλγῶν μὲν ἔργα, Αἰσχύλ. Χο. 1016· πράξιν ἦν ἠλγῆσον ἔγω, Σοφ. Ἀγ. 790· (ἴδε ἐν λ. χαίρω, ἡδόμεαι): μετὰ μετοχ., ἠλγῆσον ἀκούσας, Ἡρόδ. 3.50, Αἰσχύλ. Πέρσ. 844· ἀλγῶ κλύων, Σοφ. Φ. 86· ὄρων, Εὐπολ. ἐν «Δήμοις» 15. 2.

III. μεταβ., προξενῶ πόνον, τὰ ἀλγούντα (ἀλγύνοντα), Κλήμ. Ἀ. 933.

ἀλγή, ἡ, = ἀλγηδών, «ἀλγὰς, ἀλγηδὼνας», Ἡσύχ. ἀλγηδών, ὄνος, ἡ, αἰσθημα πόνου, πόνος, ὀδύνη τοῦ σώματος, Ἡρόδ. 5. 18, Εὐρ. Μῆδ. 24, Πλάτ. Πρωτ. 354B· ὀδύνη τις ἡ ἀλγ., ὁ αὐτ. Πολ. 413B, Φαιδ. 65C. II. ἐπὶ ψυχικοῦ πόνου, ὀδύνη, θλίψις, λύπη, Σοφ. Ο. Κ. 215, Εὐρ. Μῆδ. 56, καὶ ἀλλ. (πρὸς τὴν κατάληξ. -ηδών, ταύτης καὶ τῆς λέξεως χαίρηδών, πρὸς τὰς Λατ. torpedo, lib-ido, cup-ido).

ἀλγημα, τό, πόνος δὲν αἰσθάνεται τις ἢ προξενεῖ, πόνος, πάθημα, Σοφ. Φ. 340, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Εὐρ., κτλ.· οὐκ ἔστι λύπη τῆς ἀλγ. μείζων, Μενάνδ. Ἀδελφ. 121.

ἀλγηρός, ἄ, ὄν, = πλήρης ἄλγους, ὀδυνηρός, Ἐσθδ. (Ἰερμ. ε', 19, καὶ ἀλλ.).

ἀλγησις, εως, ἡ, αἰσθησις πόνου, Σοφ. Φ. 792, Ἀριστοφ. Θεσμ. 147.

ἀλγύνεις, εσσα, εν, (ἄλγος) ὀδυνηρός, θλιβερός, Ἡσ. Θ. 214, 226, Μίμνερμ. 11, Ξενοφάν. 2, 4.

ἀλγίων, ον· ἀλγιωτός, η, ον, ἀνώμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερβ. τοῦ ἀλγεινός, ἐσχηματισμένα ἐκ τοῦ οὐσιαστ. ἄλγος (ὡς καλλιῶν, -τετος ἐκ τοῦ ἀλλος, αἰσχίων, -ιστος ἐκ τοῦ αἰσχός), = Ἀλγεινότερος, ἀλγεινότερος. Τοῦ συγκρ. ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ σὺδέτερον ἄλγιον μετὰ τῆς σημασι.: τὴν τὸ χειρότερον, τὴν τὸ δυσκολώτερον, τῶ δ' ἄλγιον, αἰκ' ἐθέλησιν.. ἄμην μάχεσθαι, Ἰλ. Σ. 278· πρὸς 306, Ὀδ. Δ. 292: Τὸ δὲ ὑπερθετικὸν μεταχειρίζεται μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 655· ἢ τ' ἀλγίστην δαμάσασθαι (περὶ ἡμίονου):—ἀλλ' ἀμφοτέρω εἶναι κοινὰ παρ' Ἀττ., ὡς ἀλγίων, Αἰσχύλ. Πρ. 934, Σοφ. Ἄντ. 64, ἀλγιωτός ὁ αὐτ. Ο. Τ. 67δ, κτλ.· πρὸς ἀλγεινός ἐν τέλ. [παρ' Ὀμ. ἄλγιον, ἀλλὰ τὸ πάντοτε παρ' Ἀττ.].

ἄλγος, εος, τό, ποιητ. ὄνομα, πόνος σωματικός, Ἰλ. Ε. 394, Σοφ. Φ. 734, 1379· παρ' Ὀμ. τὸ πλείστον κατὰ πληθ. πόνου, παθήματα, ἄλγεα τεύχει, Ἰλ. Α. 110· ἄλγ. πάσγων, Β. 667, καὶ ἀλλ. Πόνου ψυχῆς, θλίψις, λύπη, Ἰλ. Α. 2., Γ. 97, Ὀδ. Β. 41, κτλ.· τὴν δ' ἄμα χάριμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα, Τ. 471· ἄλ. ἀεικέλιον, Ε. 32· ἀνήκεστον, Ἰλ. Ε. 394, ἀλλὰ συγχέτ. κατὰ πληθ., Ἰλ. Β. 39, καὶ ἀλλ., τὰ κύντατ' ἀλγη κακῶν, Εὐρ. Ἰκ. 807· ὑπ' ἀλγους, ἔνεκα πόνου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 183· αἰσχύνουσι ἔμας ὑπ' ἀλγέων, ἐν θλίψεως διὰ τὴν αἰσχύνου μου, Εὐρ. Ἰλ. 201. II. μεταγεν., πᾶν ὅ, τι προξενεῖ πόνον, Βίων 2. 11, Ἀνθ. Π. 9.390. (Ἐντεῦθεν, ἀλγεινός, ἀλγεινός, ἀλγέω, κτλ.: πρὸς καὶ γλῶσσαλγος).

ἀλγυνήρ, ὁ, ὁ παρασκευάζων ἢ προξενῶν ἄλγη, Χρησμ. ἐν Ζωσίμ. Ι, 57.

ἀλγύνω [ῶ], Ἰων., παρατ. ἀλγύνεσκε. (ἐπ-), Κόιντ. Σμ. 4. 416:—μέλλ. -ύνω, Σοφ. Ο. Τ. 332, κτλ.:—ἀορ. ἠλγύνω, Σοφ. κτλ.:—Παθ. μ. μέσ. μέλλ. ἀλγυνόσμαι (ἐπὶ παθητ. ἐννοίας) ὁ αὐτ. Ἄντ. 230, Εὐρ. Μῆδ. 622: ἀορ. ἠλγύνω. —Τραγ. ῥήμα ἐν χροσσί παρ' Εὐπόλ. ἐν «Νήμοις» 2., Ξεν. Ἀπολ. 8, καὶ παρὰ μεταγεν. περὶ ζῶν, = λυπῶ, θλίβω, τινά, Αἰσχύλ., κτλ.:—Παθ., αἰσθάνομαι ἢ ὑποφέρω πόνον, θλίβομαι, λυπούμαι διὰ τι, τινί, Σοφ. Ἄντ. 468, κτλ., ἐπὶ τινι, Εὐρ. Τρω. 172· τι, Σοφ. Φ. 1021: μετὰ μετοχ., εἰσιδοῦσά τι' ἠλγύνθη κέαρ, Αἰσχύλ. Πρ. 245.

ἀλδαίνω, σπάν. ποιητ. ῥήμα, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστον, πλήν τοῦ Ἐπ. ἀορ. γ' ἐν ἡλδᾶνε, Ὀδ. ἔνθα καταπέτω (σὺδαμῶ ἀλαχοῦ παρ' Ὀμ.) καὶ ἀλδῆσασκε, Ὀρρ. Λιθ. 364· πρὸς ἐν-αλδαίνω. —Ἐνεργητ. τοῦ ἀλδῆσχω, κάμνω τι γὰρ αὐτῆς, τρέφω, ἐνίσχυω, μέλε' ἠλδανε ποιμῆν λαῶν, ἐνεδυναμῶσε τὰ μέλη αὐτοῦ, Ὀδ. Σ. 70., Ὀ. 368, πρὸς Αἰσχύλ. Θ. 12· θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις, ὁ αὐτ. Πρ. 540, = αὐξάνω, πληθύνω, ὅς οὐκ ἔλασει γλῶσσαν.. ἀλδαίνειν κακὰ, ὁ αὐτ. Θ. 557. (ἐκ √ΑΔΔ παράγεται καὶ τὸ ἀλδῆσχω καὶ Ἀλδῆμῆς (δῖνομα τοῦ Διός, Μεσδῶ, ἐν Εὐτυμ. Μ. 58.20): διαφέρει ἐκ αὐτῆ τῆς ΑΔΘ ἐν ἀλθαίνω, κτλ.,

ἂν καὶ ἀμφοτέρω ἴσως παράγονται ἐκ τῆς παλαιότερας βίης ΑΔ, ἴδε ἐν λ. ἄλσας).

ἄλδετα, τά, «ἄτμητα», Ἡσύχ. ἀλδῆσις, εσσα, εν, αὐξανόμενος, πληθυνόμενος, Μάξιμ. π. κατ. 533. ἀλδῆσχω, αὐξάνομαι, γίνομαι ἰσχυρός, λήθου ἀλδῆσκοτος, Ἰλ. Ψ. 599. II. μεταβ. = ἀλδαίνω, Θεόκρ. 17.78, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 511.

ἄλδομαι = ἀλδῆσχω, ἴδε ἐν λέξ. ἀλθαίνω καὶ πρὸς ἐναλδαίνω.

ἀλεῖα [ἄλ], (Α), Ἰων. ἀλέη, ἡ, (ἄλη, ἀλέομαι ἄλυσις, διαφυγή, ἀπόδρασις, ἐγγύθι μοι θάνατος.. οὐδ' ἀλέη, Ἰλ. Χ. 301 (σὺδαμῶ ἐν Ὀδ.):—μετὰ γεν., προσυλακτικῶν, σκέπη, ὑετοῦ, Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 543· πρὸς ἀλεωρῆ. Ἐπ. λέξις.

ἀλεῖα [ἄλ], (Β), Ἰων. ἀλέη, ἡ, θερμότης, ζέστη, τοῦ πυρός, Ὀδ. Ρ. 23. (σὺδαμῶ ἐν Ἰλ.), ἀλλὰ συνηθέτερον τοῦ ἡλίου, ἐν ἀλέη γενέσθαι, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· ποιέεσθαι περιπατοῦς ἐν ἀλ., ὁ αὐτ. Ἄερ. 285· ἐν ἀλέα κατακειμένος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 541· ἀλέας καὶ ψύχους, ἐν καύσωνι καὶ ψύχει, Πλάτ. Ἐφεδ. 401D· πρὸς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 17· πνίγος καὶ ἀλέα, ὁ αὐτ. Μεταρ. 5. 2, 7:—κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Προβλ. 5. 40, κτλ.: παρὰ μεταγεν. περὶ ζῶν, ἡ ζωικὴ θερμότης, Πλούτ. 2. 131D, 658C, κτλ. (Ἐκ τῆς αὐτῆς βίης φαίνονται παραγόμενα: ἐπ-αλῆς, εἴλη (ὁ ἴδε), ἂν καὶ τὸ πνεῦμα καθιστὰ τὴν συγγένειαν δύσκολον ἐν ταύτῃ τῇ λέξει).

ἀλεάξω, εἶμαι θερμός, Ἀριστ. Προβλ. 1. 39, Περὶ ἀναπν. 4. 9· πρὸς Λεάξω.

Ἀλεῖασι, τά, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τῆς Ἀλεῖας Ἀθηναῖς ἐν Τεγέα, Πausan.

ἀλεαίνω, ἀορ. ἄνα, Αἰλ. Π. Ἰ. 9. 30. (ἀλέη (Β)) = θερμαίνω. Ἰππ. 523 (κατὰ τὸν Littlῆ), Ἀριστ. Προβλ. 6.3, π. Μορ. Ζ. 2. 10.7.

II. ἀμετάβ. γίνομαι θερμός, εἶμαι θερμός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 540· ἀλ. πρὸς τὸ πῦρ καθημένη, Μενάνδ. Ἀδελφ. 235.

ἀλεαντικός, ἡ, ὄν, = κατὰλλος πρὸς θέρμανσιν, Σέξτ. Ἐρμ. Π. 3. 179.

ἀλεασθαι, ἀλέασθε, τύποι Ἐπ. ἀορ. α' τοῦ ἀλτομαι. ἀλέγει, «φροντίζει», καὶ «ἀλέγειν, λόγον μὴ ἔχειν», Ἡσύχ.

ἀλεγεινός, ἡ, ὄν, Ἐπ. ἀντὶ ἀλγεινός, ὀδυνηρός, θλιβερός, αἰχμητὴ μάχη, Ἰλ. Ε. 638., Σ. 248· εἰρσεῖη, Ὀδ. Κ. 78· μεριμνάματα, Πινδ. Ἀποσπ. 245· μετ' ἀπαρ., ὄχληρός, δύσκολος, ἵπποι ἀλεγεινοί... δαμῆμεναι, Ἰλ. Κ. 402. —Ἐπίρρ. -νῶς, Κόιντ. Σμ. 3. 557.

ἀλέγη, σκιά, Ἀρχαδ. σ. 105.

ἀλεγίζω, Ἐπ. ῥήμα ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.: (ἀλέγω). Μεριμνῶ, φροντίζω περὶ τίνος, ἐπιμελοῦμαι, δίδω προσοχὴν, παρ' Ὀμήρ. (μόνον ἐν Ἰλ.) πάντοτε μετ' ἄρνησι:—μ. γεν., τῶν οὐτὶ μετατρέπη οὐδ' ἀλεγίζεις, Ἰλ. Α. 160, καὶ ἀλλ., τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλεγίξει πατήρ, Λ. 80· πρὸς Ἡσ. Θ. 171· ἀπολ., ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίξει οὐδ' ὀθεταί, Ἰλ. Ο. 106· παρὰ μεταγεν. Ἐπ. μ. αἰτ., ἐγὼ δὲ μιν οὐκ ἀλεγίζω, Κόιντ. Σμ. 2. 428· σπαν. ἄνευ ἄρνησι. ὅς τρία μὲν τικτεῖ, δύο ἐκλείπει, ἐν δ' ἀλεγίξει, Μουσαῖ. παρ' Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 6, 1· ἠρώων ἀλέγω, Συλλ. Ἐπιγρ., 6280. 42. —Παθ. οὐκ ἀλεγίζόμενος, Ἀνθ. Π. 5. 18.

ἀλεγύνω, Ἐπ. ῥήμα ἐν χρῆσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.:—ἀορ. ἀλέγυνω, Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 394:—Μέσ. ἀλεγύνωσται, Ἐμπεδ. 445: (ἀλέγω). Φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, Ὀμ. (μόνον ἐν Ὀδ.) ἀεῖποτε μετ. αἰτ. δαΐτα ἢ δαΐπασ, ἀλλὰς δ' ἀλεγύνετε δαΐτας, ἀλλὰς δὲ διαφροντίδος ἔχετε εὐωγίας, Α. 374, Εὐστ., δαῖτ' ἀλέγυνον, παρασκευάζων, Ν. 23· ἀλλὰ δαΐτας ἐφασα.. ἀλεγύνειν, συμμετέχειν, Λ. 186· μετέπειτα: δολοφροσύνην ἀλεγύνων, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 361.

ἀλέγω, Ἐπ. ῥήμα ἐν χρῆσει μόνον παρὰ Πινδάρῳ καὶ ἄπαξ παρ' Αἰσχύλ. (λυρ.): μόνον κατ' ἐνεστώτα, ἀπαυλοῦμαι, μεριμνῶ, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μάλιστα μετ' ἄρνησι. 1) ἀπολ., οὐκ ἀλ., δὲν μοι μέλει, δὲν φροντίζω, Λατ. negligo, Ἰλ. Α. 389, Ὀδ. Ρ. 390· κύνας οὐκ ἀλέγουσαι, ἀφροντίδες, ἀναίδεις, αὐθάδεις, Ὀδ. Τ. 154, ἀλλ' ἄνευ ἄρνησι, Λιταί... ἀλέγουσι κιοῦσαι, περιπατοῦσι μετὰ πολλῆς προσοχῆς, Ἰλ. 1. 504. II. μετὰ πτώσεως. 1) μ. γεν., φροντίζω περὶ τίνος, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν, Ὀδ. Ι. 115· οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς... ἀλέγουσιν, αὐτόθι 275, πρὸς Σιμων. 37. 10· βωμιῶν ἀλέγοντες οὐδὲν, Αἰσχύλ. Ἰκ. 752· ἄνευ ἄρνησι, ψυχῆς ἀλ. ὑπερ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 634· πρὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 6280. 65. 2) σπαν. μ. αἰτ., προσέχω, ἐκτιμῶ, σέβομαι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, Ἰλ. Π. 388, Ἡσ. Ἐργα καὶ Ἡμ. 251.—ἄνευ ἄρνησι, νηῶν ὄπλα.. ἀλέγουσιν, λαμβάνουσι φροντίδα, φροντίζουσι περὶ, Ὀδ. Σ. 268· πρὸς Πινδ. Ο. 11 (10), 15, Ι. 8 (7), 103.

III. Παθ. ἀλέγεσθαι ἔν τισι, καταρβημεῖσθαι μεταξύ, Πινδ. Ο. 2. 142. (κοινῶς παράγεται ἐκ τοῦ α ἀφοριστ., λέγω = συναρβιμῶ· καὶ ὁ Πίνδαρ, ἐν τοῖς τελευταίοις χωρίοις φαίνεται ὅτι ἐνὶ λάδῳ τὴν λέξιν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἐντεῦθεν ἀλεγίζω, ἀλεγύνω: ἡ σχέσις πρὸς τὸ ἀλεγεινός καὶ ἀλγεινός εἶναι πλέον ἢ ἀμφίβολος)

ἄλεε, «φύλασσε». ἀλεεῖ, «ἀδικεῖ», Ἡσύχ.

ἀλειονός, ἡ, ὄν, (ἀλέα (B), προσήλιος, ἀναπεπταμένος πρὸς τὸν ἥλιον, θερμός, ζεστός, χάρη, Ἡρόδ. 2.25· ἀντιθ. τῷ ψυχρινός, Ξεν. Κυν. 10, 6· χιτών, ὁ αὐτ. Συμπ. 4, 38· συχὸν παρ' Ἀριστ. ἐπὶ τόπων, κλίματος, ἀέρος, ὕδατος, κτλ.

ἀλειώνω [ἄλ], Ἐπ. ῥήμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρατατα. (πλὴν τοῦ ἄορ. **ἀλείωναι**, Μανθ. 6, 736): (ἀλέα (B), ἀλη) ὅμοιον τῷ ἀλέομαι, ἀποφεύγω, ἀποκλίνω· κυρίως μ. αἰτ. πράγ. θυμὸν ἐπιτίθειμαι ἢ δ' ἀλείωνω, Ὁδ. N. 148, καὶ ἀλλ.· ὁ δὲ κερδοσύνη ἀλείεινε, ἀπέφυγε [ἐνν. τὴν ἐρώτησίν μου], Δ. 251· σπανιώτερον μετ' αἰτ. προσώπ., ἀλείεινε δ' ὑφορεθόν, Π. 477· πρὸλ. Ἰ. Ζ. 167· ἀλεξέμεναι ἀλείεινε, N. 356.—ὡσαύτ. ἐν Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 23. **II.** ἀμετάβ., ὑποχωρῶ, ὑπιστοχωρῶ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 650.

ἀλήη, ἴδε ἐν λ. ἀλέα.
ἀλήη, «ἀλυσίς, ὁ ἐ. ἐκκλησίς, καὶ θερμασία,» Ἡσύχ.
ἀλεῆς, ἔς, ὅμοιον τῷ ἀλειονός, θερμός ἐν τῷ ἡλίῳ, ὕπνος, Σοφ. Φ. 859 (λυρ.):—ὡς οὕτως ἔχουσι τὰ χειρόγραφα καὶ οὕτως ἐρμηνεύει ὁ Σχολ., ἀλλ' ἡ εἰκασία τοῦ Reiske, ἀλεῆς, εἶναι λίαν πιθανή. **ἀλέθω, εσα, εσαί, ἐσθην,** = ἀλήθω, Achmet.

ἀλεία, ἡ, = ἀλειεία, ὡς τὸ ὑγεῖα ἀντὶ τοῦ ὑγείεια, δ. γραφή ἐν Ἀριστ. Οἰκ. 2, 4, 2, Ἡρωδιαν. 3.1, κτλ., πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 493.
ἀ-λεῖαντος, ὄν (λεαίνω) = ἀμάσθητος, τροφή, Ἀριστ. Μορ. Ζ. 3.14, 9.

ἄλειαρ, ατος, τό, ποιητ. (ἀλέω), ἄλειρον κυρίως ἐκ σίτου, ἀπαντᾷ μόνον κατὰ πλῆθ. ἀλέεατα, τὰ: ἀλφίτα τεύχουσαι καὶ ἀλέεατα, μυελὸν ἀνδρῶν, Ὁδ. Υ. 108, πρὸλ. ἄλειρον.

ἄλειμμα, ατος τό, (ἀλείρω) = πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἄλειψιν, ἀλοιφή, Πλάτ. Τιμ. 50E· Ἀντιφάν. ἐν «Μητραγοργῆ» 1, Ἀριστ. Πρὸβλ. 5, 38, κτλ., πρὸλ. χρίσμα.

ἀλειμματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Διογ. Λ. 6, 52.
ἀλειμματώδης, ες (εἶδος), ἀλειμματι· ὅμοιος, ὅμοιος πρὸς ἀλοιφήν, Ἰππ. 685.16.

ἀλειονόν, «ἀσθενές, λεπτόν,» Ἡσύχ.
ἀλεῖον ὕδωρ, «ἀθροιστὸν καὶ συλλεκτόν,» Ἡσύχ.
ἀλειός, ἀπένης,» Ἡσύχ.
ἀλειπέτρον, δεῖ ἀλείφειν, Γεωπ. 16, 4.
ἀλειπτῆρ, ἥρος, ὁ, = ἀλείπτης, Μανθ. 4.178.
ἀλειπτῆρον, τό, μέρος ἐνθα ἤλειποντο, ἐν τοῖς γυμνασίοις ἢ παρὰ Ῥωμαίους ἐν τοῖς βαλανείοις, ἐνθα ἐχρησίμευε καὶ ὡς πυριεπιτήριον ἢ ὑπόκαυστον, Ἀλεξ. ἐν «Κανονίοις» 1, Ἰσοκρ. περὶ πυρ. 13, Σουλλ. Ἐπιγρ. 2782. 25, καὶ ἀλλ., ἴδε Schneid. Βιτρουθ. 5.10, 5.

ἀλείπτης, ου, ὁ ἀλείφων ἢ χρίων, ἐντεῦθεν (πρὸλ. ἀλείφω I.), ὁ διδάσκαλος τῶν ἀθλητῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, Λατ. aliptes, lanista, Ἀριστ. Ἠθ. N. 2, 6, 7, Πολυδ. 27, 6, 1, Σουλλ. Ἐπιγρ. 418, καὶ ἀλλ.
2) μεταρ., διδάσκαλος, τῶν πολιτικῶν, Πλουτ. Περικλ. 4· τῆς κακίας, Σέξτ. Ἐμπ. 1, 298· πρὸλ. Wyttenb. Πλουτ. 2. 133B.

ἀλειπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήγων εἰς τὸν ἀλείπτῃν ἢ κατ'ἀλλήλους δι' αὐτὸν, ὁ ὑπ' αὐτὸν ἀσκηθεῖς, Πλουτ. 2. 619A.—ἢ **-κῆ** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀλείπτου, τοῦ προγυμναστοῦ, Τιμ. Λοκρ. 104A.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** ὡς ἀλείπτης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰππ. 492.
ἀλειπτός, ὄν, ῥήματ. ἐπιθ. τοῦ ἀλείφω = ἀηλιμμένος ἢ ἀλοιφῆς ἐπιδεκτικός, Κλήμ. Ἀλ. 240.

ἄ-λειπτος, ὄν (λείπω), ὁ μὴ ἀρεθείς ὀπίσω, μὴ ὑπολειφθείς, ἀήτης, πύκτης, ἀθλητῆς, 5909, 5912.15, 6883. 4.
ἀλειπτρία, ἡ, ἠθλ. τοῦ ἀλείπτῃς, Λυσ. παρὰ Πολυδ. 7. 3· ὄνομα δραμάτων τοῦ Ἀμυρίδος, Ἀντιφάνους, κτλ.

ἀλειπτρον, τό, δ. γρ. ἀντὶ ἐξ'ἀλειπτρον, ὁ ἴδε.
ἀλείς, εἶσα, ἐν, ἴδε ἐν λ. εἴλω III.

ἄλειον [ἄ], τό, ποτήριον, δέπας ('Αθ. 783A), χρύσειον, Ἰλ. Λ. 774· Ὁδ. Γ. 50, καὶ ἀλλ., Καλλ. Ἀποσπ. 109: ὡσαύτως ὡς ἄρσ.
ἄλεισος, ὁ, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 521. **II.** τὸ ἐν τῷ ἰσχύῳ ὄστυον, ἢ κοτύλη τοῦ μηροῦ, Μαρσύας παρ' Ἀθην. 479C· πρὸλ. κοτύλη, 2.

ἀλειτηρός, ἴδε ἐν λ. ἀλειτηρός.
ἀλειτής, ου, ὁ, (ἀλη) ὁ παραπλαγῶν τινα ἢ παρεκβαίνων τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παραβάτης, ἀμαρτωλός, περὶ τοῦ Πάριδος καὶ τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, Ἰλ. Γ. 28, Ὁδ. Υ. 121.—ἀλειτής τινός, ὁ εἰς τινα ἐξαμαρτάνων, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1338.—πρὸλ. ἀλειτρός, ἀλοΐτης, ἀλοϊτός.

ἀλειτία, ἡ (ἀλη) = ἀλείτμια, ἀμάρτημα, Σουίδ.
ἀλειτουργία, ἡ, ἐξαιρέσις ἀπὸ τῶν λειτουργιῶν, λέξις μεταγεν. ἀντὶ τῆς Ἄττ. ἀτέλεια, Σουλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 4315.π., κατακρίνεται δὲ ὡς εὐτελες ὑπὸ Πολυδ. 8.156.

ἀ-λειτουργήτος, ὄν, ἀπῆλλαγμένος τῶν λειτουργιῶν, Λατ. imputis, ἄλ. πασῶν τῶν λειτουργιῶν, Ψήρ. Βυζ. παρὰ Δημ. 256.10, πρὸλ. Δειναρχ. παρὰ Πολυδ. 8, 156· ἀσύμβολος καὶ ἄλ., Σουλλ. Ἐπιγρ. 2271. 45., 2693d. 10· πρὸλ. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 97.

ἄλειφα, τό, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἐπομ., Ἡσ. Θ. 553. (χειρόφρ.

ἄλειφαρ), Ἰππ. 620. 47, Λίσχυλ. Ἄγ. 322, Καλλ. Ἀποσπ. 12, Κόνιτ. Σμ. 14. 265, Σουλλ. Ἐπιγρ. 5953.

ἄλειφαρ, ατος, τό, (ἀλείφω) μύρον, ἔλαιον πρὸς ἀλοιφήν, ἔλαιον, λίπος, χρησιμεῖον εἰς ἐπιχρῆσιους θυσίας, Ἰλ. Ψ. 170, Ὁδ. Γ. 408, κτλ.· ἄλειφαρ ἀπὸ κέδρου, ἀπὸ σιλλικυπρίων, ἔλαιον ἐκ ἐβρου, κτλ., Ἡρόδ. 2. 87, 94. **II.** καθόλου, πᾶν χρησιμεῖον πρὸς ἐπιχρῆσιν, ἐντεῦθεν παρὰ Θεοκρ. 7. 147· πῖσσα ἢ ῥητινὴ πρὸς σφράγιση οἰνοδόχων ἀγγείων, πρὸλ. προηγ.

ἀλειφατίτης ἄρτος, ὁ, ἄρτος ὠπτημένος μετὰ ἐλαίου ἢ λίπου, Ἐπιγρ. παρ' Ἀθην. 110B.

ἄλειφω, «ὡ χρώνται οἱ ἀλείπται,» Ἡσύχ.
ἀλειφώ-βιος, ὄν, ὁ περὶ καλαίστραν ἀναστρεφόμενος καὶ ὑπηρετῶν· καὶ τοῦτο ἔχων ὡς πόρον ζωῆς (A B. 382), λέξις περιφρονησίως πλήρης περὶ τοῦ ἀλείπτου, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 578.

2) καθόλου, πτωχός, Φίλων, 2. 537, «ἀλειφώβιος, πέντητας,» Ἡσύχ.
ἄλειφω, Ἡρόδ., Ἄττ.: μέλλ.-ψω (ἐξ-), Εὐρ. I. A. 1486. Πλάτ.: ἄρ. ἡλειψα, Ὁμ., Ἄττ., Ἐπ. ἄλειψα, Ὁδ. M. 177: πρkm. ἀλή-λιφα (ἀπ-), Δημ. 1243, ἐν τέλ. (ἐξ-), Ἀριστειδ.:—Μέισ. μέλλ.-ψοματ. Θουκ. 4. 68· ἄρ. ἡλειψάμην, Ἄττ., Ἐπ., ἀλ.-Ἰλ. Ξ. 171.—Παθ. μέλλ. ἀλειφθήσομαι (ἐξ-), Δημ. 792. 4: ἄρ. α' ἡλειψέην, Ἰππ. 514. 6, Πλάτ. Λύστ. 217C. (ἐξ-), Εὐρ., κτλ., ἀλλ' ἄρ. θ' ἐξ-ἡλειψην ἀναγνωσκείται ἐκ χειρογράφ. ὑπὸ Bekk. ἐν Πλάτ. Φαῖδρ. 258B, πρὸλ. Ἰωσήφ. Α. I. 17. 12, 2, Δίωνα Κ. 55. 13: πρkm. ἀλήλιμματ, Θουκ. 4. 68 (ἐξ-, ὑπ-), Δημ. 791. 13, Ξεν. Οἰκ. 10, 6.—Οἱ τύποι τοῦ πρkm. ἀλήλιψα, ἀλήλιεσμαι, εἰλήψα, εἰλήμμαι ἀπαντῶσιν ἐν χειρογρ., ἴδε Ἀριστ. I. Ζ. 5, 19. 8., 5. 23. 3, Πλουτ. Μάρκελλ. 17, Λουκ. Ἀλ. 24 καὶ 36, κτλ. (Ἐκ ἈΠΠ με προβηματικὸν α' ἴδε ἐν λέξ. λίπος). Ἀλείφω ἢ χρίω δι' ἐλαίου, ἀλείφω τὸ δέρμα, ὡς ἐπράττον μετὰ τὸ λουτῆρον, καὶ τὸ μὴ ἐνεργ. παριστᾷ τὴν πράξιν γινομένην ἐπὶ ἐτέρου, τὸ δὲ μέσον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου, λουσαι κέλετ' ἀμφι τ' ἀλείψαι, Π. Ω. 582, ἀλλ' ὁ Ὀμπρ. ἀλλαγὸν ἀίεποτε προσθέτει λίπα ἢ λίπ' ἐλαίω, (ἴδε ἐν λ. λίπα), πάντα λόεσσατο καὶ λίπ' ἀλείφειν, Ὁδ. Ζ. 227· λοεσσαμένω καὶ ἀλειψάμένω λίπ' ἐλαίω, Ἰλ. K. 577· πρὸλ. Ξ. 171, Σ. 350· λέγεται ἐπὶ τῆς ἐξέως τοῦ ἀλείφεσθαι πρὸς γυμνασὶς ἀσκήσεις, λίπα μετὰ τοῦ γυμνασέσθαι ἡλειψάντο, Θουκ. 1. 6· λίπα γὰρ ἀλείψεσθαι, ὁ αὐτ. 4. 68. **2)** χορηγῶ τὸ ἔλαιον διὰ τοὺς γυμναστάς, ἀλειφούσης τῆς πόλεως, Σουλλ. Ἐπιγρ. προσθ. 1957g, πρὸλ. 2820A, 3616—17, καὶ ἀλλ.—Παθ. οἱ ἀλειφόμενοι, οἱ ἐν τοῖς γυμνασίοις νέοι, οἱ ἀσκούμενοι διὰ τοὺς ἀγῶνας, αὐτοὶ 108b, 256, 1183, καὶ ἀλλ., ἀλείφεσθαι παρὰ τινι, φοιτᾷν εἰς τὸ γυμνάσιον τινος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1, 2, 26· πρὸλ. ἀλείπτης, 2. **3)** ἐτοιμάζω ὡς εἰς γυμνικούς ἀγῶνας, παραβαρύνω, παρορμώ, Δημόδ. 180. 29, Πλάτ. παρὰ Διογ. Λ. 4. 6· ἡλειφεν [ἐαυτὸν] ἐπὶ τὸν Κλώδιον, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 16· πρὸλ. Πλουτ. Θεμιστ. 3· πρὸλ. ἀλείπτῃς, 2. **II.** ὡς τὸ ἐπαλείφω, παρ' Ὁμ., καθόλου, χρίω, ἐπιχρῶ, κωνίω δι' ἀσθέστου, ἀσπρίζω, κλειώ δι' ἐπιχρῆσιματος, βῶω, Λατ. linere· οὐατα ἀλείψαι, βῶσαι τὰ ὠατα, Ὁδ. M. 47. 177, 200· ἀλ. αἰματι, Ἡρόδ. 3. 8· μίλτω, Ξεν. Οἰκ. 10. 5· ψιμυθίω, Πλάτ. Λύστ. 217D. **III.** ἐξαλείφω, ἀπαλείφω πρὸλ. ἀλοϊφή III.

ἄλειψις, εως, ἡ, τὸ ἀλείφειν, Ἀριστ. περὶ Ζ. γεν. 5. 5, 5, καὶ ἀλλ. **2)** μέθοδος, τρόπος ἡ ἔθιμος τοῦ ἀλείφειν, Ἡρόδ. 3. 22.
ἀλεικνός, «δυνατός, ἄλιμος,» Σουίδ., ἡ γραφή ὑποποτος.
ἄλεκτα, ὁ, = ἀλέκτωρ, λέξ. Μακεδ. ὁ ἀλέκτωρ, τὸ ὄρνεον παρ' ἡμῖν (τοῖς Ἀλεξανδρείουσι), ἄλεκτα λέγεται, «Ὀργ. VII, 232D.

ἀλεκταίνει, «ἰσχυεῖ, γαυριᾷ, μεταωρίζει,» Ἡσύχ.
ἀλεκτόρειος, ὄν (ἀλέκτωρ) ὁ ἀνήγων εἰς ἀλέκτορα ἢ ἀλεκτορίδα, ὄρνιθα, ψά, Συναξ. 167D.
ἀλεκτοριδεύς, εως, ὁ, = ὄρνιθόπουλον, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 47.
ἀλεκτόριον, ὄν, ἀλεκτόριον, ου, «πετεινάρι,» Θεοκραν. 437. 13.
ἀλεκτορίς [ἄ], εἶδος ἡ, ἠθλ. τοῦ ἀλέκτωρ καὶ ἀλεκτροῦν, ὄρνις, Ἐπιγρ. 96, Αhr.: ἡ λέξις εὐρίσκετο παρὰ τε Τραγ. καὶ Κωμ. (κατὰ Φρύν., σ. 228, ἐνθα ἴδε Λοβ.) χρησιμεύουσα ὡς ὄνομα γένους, ἴδε Ἀριστ. I. Ζ. 5. 13, 2., 9. 9, 3· Ἀδριανὰι ἀλ., εἶδος μικρῶν ἀλεκτοριδῶν, αὐτοὶ 6. 1, 3· σπάνιός τις τυπος ἀλεκτρονίδος ἀπαντᾷ ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Νερ. 226, ἐνθα ὅμως ὁ Σουίδ. ἔχει ἀλεκτορίς, πρὸλ. Γαλην. 12. 285· ὁ δὲ Ἀριστοτ. εἰσῆγαγε τύπον ἀλεκτρούαινα, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λέαινα, Νερ. 667.
ἀλεκτορίσκιος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀλέκτωρ, «πετεινάρι,» Βαθρ. 5. 1., 97. 9.

ἀλεκτορό-λοφος, ὁ, εἶδος φυτοῦ κηπευτοῦ ἔχοντος ἄνηθ στήμας καὶ χρώματος λόφου ἀλέκτορος, Φυσ. Ἰστ. Πλιν. 27. 23.
ἀλεκτορο-μαντεία, ας, ἡ, ἡ δι' ἀλέκτορος μαντεία, Κεδρ. I, 548, 15.
ἀλεκτορο-φωνία, ἡ, ἡ ὠρα καθ' ἣν φωνεῖ ὁ ἀλέκτωρ, δηλ. ἡ τρίτη φυλακὴ τῆς νυκτός, Στράβ. Ζ', 35, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιγ', 35, Αἰσωπ. καὶ Βυζ. συγγραφα.

ἄ-λεκτος, ὄν, ἀνέκφρατος, ἀπερίγραπτος, ἄρρητος, Φερεκρ. Ἀθῆλ. 20, Πολυδ. 30, 13. 12, κτλ.

ἄ-λεκτρος, ὄν, ὁ ἀνευ λέκτρου, κοίτης, ἄγαμος, Σοφ. Ἀντ. 917, κτλ.· ἀλεκτρ' ἀνυμφα... γάμων ἀμιλλήθησθ', λίαν παρόμοιον τῷ

γάμος ἀγαμος, γάμος ὅστις δὲν εἶναι γάμος, ὃ ἐ. παράνομος γάμος, ὁ αὐτ. 'Ηλ. 492· ἀλεκτρον ζῶαν (ζωὴν κατὰ Κίρκωφιον καὶ Ναύκιον, ὡς ἔχει καὶ τὸ χειρόγρ.), Εὐρ. Τρω. 254 (λυρ.), ἀλεκτρα γηράσκειν, ὡς ἐπίρρ., Σοφ. 'Ηλ. 962.

ἀλεκτρυάνα, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἀλεκτορίσ.

ἀλεκτρούνειος, ον, ἀνήκων εἰς ἀλεκτορά, κρέας, 'Ιππ. 645Α.

ἀλεκτρούνειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀλεκτροῦν, 'Επιφρον. ἐν «Οὐβελιαφόροις» 1. 8.

ἀλεκτρονός, ἴδος, ἡ, = ἀλεκτορίς, Achmet 294.

ἀλεκτρονοο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἀλεκτρονάς, ὄρνιθας, Πολυδ. 7.136.

ἀλεκτρονοο-τρώφος, ὁ, = ὁ τρέφων ἀλεκτρονάς, Αἰσχίν. παρὰ Πολυδ. 7.135.

ἀλεκτρονωδής, ες (εἶδος) ὁμοίος ἀλεκτροῦνι, Εὐνάπ. ἐν Φωτ. Βδλ. 24.

ἀλεκτροο-πώλης, ου, ὁ, = ἀλεκτρονοοπώλης, Λοβ. Φρόν. 669.

ἀλεκτροο-πώλιον ἢ -πωλητήριον, τό, = ἀγορὰ ὄρνιθων, «πουλερικῶν», Φρόν. Κωμ. παρὰ Πολυδ. 7.135.

ἀλεκτροο-φώνιον, ου, τό, = ἀλεκτοροφωνία, «τὴν πρὸ ἀλεκτροσφώνιου ἄρνησιν Πέτρου», Δίδυμ. 'Αλ. 940Α.

ἀλεκτροώδης, ες, ὁμοίος ἀλεκτροῦνι, «πρὸς δὲ ἡρόνας ἀλεκτροώδης», Εὐνάπ. 94, 22 (Φωτ. ΠΙ, 245Β ἀλεκτρονωδής).

ἀλεκτροῦν [ἄ], ὄνος, ὁ, ἀλεκτορ, gallus gallinaceus, Θεογν. 864, κτλ.· πρβλ. 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 4, 9.14, κτλ.· ἀλεκτροῦν ἄδόντων, καθ' ἣν ὥραν ..., Πλάτ. Συμπ. 223C. II. ἡ, = ἀλεκτρυάνα, ἡ ὄρνις, 'Αριστοφ. Νεφ. 663, 'Αποσπ. 237, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διαδύλῳ» 1, Θεοδοκ. Κωμ. ἐν «Εἰρήνῃ» 3, κτλ.· πρβλ. ἀλέκτωρ, ἀλεκτορίσ.

ἀλέκτωρ [ἄ] (Α), ορος, ὁ, ποιητ. τύπος τοῦ ἀλεκτροῦν. πετεινός, ἕως ἐδόθησεν ἄλ., Βατραχομ. 192· πρβλ. Πινδ. Ο. 12. 20, Σίμων. 81, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1671, Εὐμ. 861· ὡσαύτ. παρὰ μεταγεν. πεζ. 'Αριστ. 'Αποσπ. 271, Συλλ. 'Επιγρ. 523, 27. II. ἀνήρ, σύζυγος, Τζέτ. Λυκ. 1094 καὶ οὕτως ἴσως ἐν Σοφ. 'Αποσπ. 730 (ἴσως ὡς τὸ ἀκοίτης, ἀλοχος, ἔκ τοῦ ἀ ἄβριστ. καὶ λέκτρον).

ἀλέκτωρ, (Β), ορος, ὁ, (α στερητ., λέγω) = ἀλεκτρος, 'Αθίν. 98B.

ἀλέκω [ἄ], = ἀλέξω, ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω, ἀλέκοις πενήν, 'Ανθ. Π. 6, 245· κατ' εἰκασ. Σαλμασ. ἀντὶ ἀλέγοις: — περὶ τοῦ μέλλ. ἀλέξω, κτλ., ἴδε ἐν λ. ἀλέξω.

ἀλ-έλαιον, τό, ἀλατιῶν λίδι, Γαλην.

ἀλέματος. ἀλεμάτως, ἄωρ. ἀντὶ ἡλέματος, ἡλεμάτως. ἄλεν καὶ ἄλέν, ἴδε ἐν λ. εἴλω III.

ἀλέξ-αἰθριος, ον, ὁ προφυλάττων ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ ἀέρος, «ἀλεξαιθριον, θερμὸν σκέπασμα, Σοφοκλ. 'Αμφικράτ., 'Ησύχ., (Σοφ. 'Αποσπ. 120.

'Αλεξάνδρεια, ἡ, τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουσιν ὀκτωκαίδεκα πόλεις, πρώτη ἡ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπὸ 'Αλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου τὸ 'Εθνικ.

'Αλεξανδρέως, προσέτι κατὰ Δίδυμον 'Αλεξανδρίτης, «Φαθωρίνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως 'Αλεξανδρείωτην φησί, παρὰ τὸ 'Αλεξανδρείαν» λέγεται καὶ 'Αλεξανδρείος κτητικόν.

Νικάνωρ δὲ ὁ 'Ερμείου... ταῦτα πάντα κυροῖ καὶ τὸ 'Αλεξανδρέωνος καὶ τὸ 'Αλεξανδρίτης, οὐ μνητοῖ τὸ 'Αλεξανδρείωτης,» Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει.

ἀλεξάνδρεια, ἡ, «βοτάνη καὶ φυτὸν, παρ' ἄλλοις δὲ ἀλεξάνδρα, ἐξ ἧς εὐστέρητο 'Αλεξάνδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι· τινὲς δὲ θανάην αὐτὴν καλοῦσιν, οἱ δὲ χαμαιδάφνην, οἱ δὲ ἐπιφυλλόκαρπον ἢ φυλλόκαρπον,» Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει.

'Αλεξανδρείαθεν, ἐπίρρ., ἐξ 'Αλεξανδρείας, Νικηφ. Κων/πόλεως, ἐν 'Ελλ. Πατρ. Μί. τόμ. 100, σ. 416.

'Αλεξανδρείος, α, ον, ὁ ἐξ 'Αλεξανδρείας, ἀργύριον, Συλλ. 'Επιγρ. 3069. 2) ὡς οὐσιαστ., τὰ ἀλεξάνδρεια, ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ 'Αλεξάνδρου, Σπράβ. 14.1, 31.

'Αλεξανδρίζω, ἴσω, εἶμαι ὡς ὁ 'Αλεξάνδρος, φρονῶ τὰ 'Αλεξάνδρου, 'Αθίν. 251D.

'Αλεξανδρίνος, η, ον, ὁ ἐξ 'Αλεξανδρείας, Πολυδ. 34, 8, 7, Σπράβ. 13.1, 36, Πράξ. 'Αποσπ. κη', 11, κζ', 6, Διογ. Λ. 7.18.

'Αλεξανδρίς, ἴδος, ἡ, ἡ ἐξ 'Αλεξανδρείας, ναῦς, Φίλων Π. 521, 13.

'Αλεξανδριστής, οὔ, ὁ, ('Αλεξανδρίζω) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μερίδα τῶν φίλων τοῦ 'Αλεξάνδρου, Πλουτ. 'Αλέξ. 24.

'Αλεξανδρο-κόλαξ, ακος, ὁ, κόλαξ τοῦ 'Αλεξάνδρου, 'Αθίν. 538F.

ἀλέξ-ανδρος, ον (ἀνήρ), ἐπίθ. ὁ ἀμύνων ἄνδρας, πόλεμος, 'Επιγρ. παρὰ Διοδ. 11.14.

ἀλέξανδρος, ου, ὁ, ὄν. κύρ. ὁ Πάρις, 'Ιλ., πρβλ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 61, 363, ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Φιλίππου, καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

'Αλεξανδρώδης, ες (εἶδος) = ὁμοίος τῷ 'Αλεξάνδρῳ, Μεγάνδρ. 'Αδελ. 39.

ἀλέξ-ανεμία, ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφύλαξις, ἀσφάλεια, Πολυδ. 'Αποσπ. 2, 451.

ἀλέξ-άνεμος, ον, ὁ ἀποσσοῶν τοὺς ἀνέμους, χλαῖναν.. ἀλεξάνεμιον, ἀπείρτουσαν τοὺς ἀνέμους, 'Οδ. Ε. 529, Φίλων 1. 666.

ἀλέξαρ, τό, = τὸ θαλιόν, Νικηφ. Βυζ. 776Α. Λέξις 'Αραβ. (Κορῶν. κερ. 103).

ἀλέξημα, ατος, τό, (ἀλέξω) ὑπεράσπισις, προστασία, βοήθεια, Αἰσχύλ. Πρ. 479· ἀλ. πρὸς τι, ὑπεράσπισις κατὰ τινος, Διον. 'Αλ. 7.13.

ἀλέξ-ήνωρ, ορος, ὁ, βοθητῶν ἄνδρα, περὶ ἱατροῦ, Παισ. 2.11, 6. 'Εν Δωρ. τύπῳ -άνωρ.

ἀλέξησις, εως, ἡ, ἀπόκρουσις, ὑπεράσπισις, πρὸς ἄλ. τραπέσθαι, 'Ηρόδ. 9.18. 2) βοήθεια, ἀντίληψις, 'Ιππ. 1179.14.

ἀλέξήτειρα, ἡ, 'Ανθ. Π. 9.764, Νόνν. Θηλ. τοῦ ἐπομένου.

ἀλεξητήρ, ἦρος, ὁ, ὁ ἀποκρούων, ἀπομακρύνων, Λατ. averruncus, ἄλ. μάχης, ὁ ἀναγκαιζὼν τὴν μάχην, 'Ιλ. Γ. 396· λοιμοῦ ἄλ., ὁ ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ προστατεύων, 'Απολλ. Ρόδ. 2. 519· κακῶν, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 831.13· σπάν. παρὰ πεζοῖς, ταῖς πατρίσιν ἀλεξητήρας εἶναι, Ξεν. Οἰκ. 4, 3. II. ὡς ἐπίθ., θυμὸς ἄλ., 'Οππ. 'Αλ. 4. 42.

ἀλεξητήριος, α, ον, κατὰλλος ἢ ἱκανὸς ὄπως ἀπομακρύνῃ τι, ὄπως προστατεύσῃ ἢ ὑπερασπίσῃ, ἰδίως ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν, ὡς τὸ Λατ. A verrunci, Ζεὺς ἄλ., Αἰσχύλ. Θῆβ. 8· ἔυλον ἄλ., ἄβπαλον πρὸς ἄμυναν, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 464. 2) ἀλεξητήριον (ἐνν. φάρμακον), τό, ἱατρικόν, φάρμακον, 'Ιππ. 'Οξ. 393· προστασία, Ξεν. 'Ιππ. 5. 6· ἄλ. τῆς ἐπιφερομένης δηλήσεως, φυλακτήριον κατὰ τὸ ἐπερχομένον ὀλέθρου, Θεοφρ. Ι. Φ. 7.13, 4· ἄλ. νούσων, Συλλ. 'Επιγρ. 1897.

ἀλεξήτωρ, ορος, ὁ, = ἀλεξητήρ, Ζεὺ ἀλεξητωρ, Σοφ. Ο.Κ. 143.

ἀλεξι-άρη [ἄρ], ἡ, (ἄρῃ) ἡ ἀπομακρύνουσα τὴν ἄρῃν, προφυλάττουσα ἀπὸ κατάρης ἢ (ἀπὸ τοῦ 'Αρεως) ἡ προφυλάττουσα ἀπὸ θανάτου καὶ ὀλέθρου, 'Ησ. 'Εργ. καὶ 'Ημ. 462· ἄλ. ῥάμινος, βάρδος χρησιμεύουσα ὡς φυλακτήριον, Νικ. Θ. 861. Τὸ ἄρσεν. ἀλεξιάρης ἀπαντᾷ ἐν Παισ. 9. 25, 6· πρβλ. 'Ησύχ.

ἀλεξι-βέλιμος, ον, ὁ ἀπομακρύνων, ἀπωθῶν τὰ βέλη, 'Ανθ. Π. 6. 81.

ἀλεξι-γάμος, ον, ὁ ἀποφεύγων τὸν γάμον, Βάκχαι, Νόνν. Δ. 40. 541.

ἀλεξι-κάκος, ον, ὁ ἀπωθῶν, ἀπομακρύνων κακὸν ἢ βλάβην, ζημίαν, μῆνις, 'Ιλ. Κ. 20· πρβλ. 'Ησ. 'Εργ. καὶ 'Ημ. 123, Παισ. 8. 41, 8· μ. γεν., δέψης ἄλ., 'Ανθ. Π. 6. 170· ὡς ἐπίθ. τοῦ 'Ηρακλέους, Λοκ. 'Αλέξ. 4, κτλ., πρβλ. Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 1375· τοῦ 'Ερμού, 'Αριστοφ. Σφ. 422.

ἀλεξι-λογος, ον, ὁ τοὺς λόγους ὑποστηρίζει, γράμματιστα, Κριτίας ('Αποσπ. 1. 9.) παρ' Εὐστ. 1771, 44 (ἐκ τοῦ 'Αθην. 28, ἐνθά ἐ Schweigh. ἔχει λεξιλ.), «οἷστον τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ τύραννος,» Α. Β. 382, ὁ δὲ Εὐστάθιος 1771 λέγει: «ἡ τὰ ἀλέγοντα, ἦγον βοηθούτα εἰς λόγον, ἢ δι' ὧν ἀποσσοῦνται τὸ πλεῖον λέγειν.»

ἀλεξι-μυροτος, ον, ὁ προστατεύων τοὺς θυητοῦς, λόγγη, Πινδ. Ν. 8, 51· ἄλ. πομπαί, ἱεραὶ λιτανεῖαι πρὸς φύλαξιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ κακοῦ, ὁ αὐτ. Π. 5. 122.

ἀλεξιμον, τό, = ἀλεξητήριον, Νικ. Θ. 702· ὡσαύτως ἀλέξιον, αὐτόθι 805· 'Αλεξίφ. 4.

ἀλεξι-μορος, ον, ὁ ἀπωθῶν τὸν θάνατον, τρισσοὶ ἄλ., ὁ ἐ. 'Απόλλων, 'Αρτεμις, 'Αθηνᾶ, Σοφ. Ο. Τ. 164.

ἀλεξίς, εως, ἡ, βοήθεια, 'Ετυμ. Μ. 59, 22. II. Κῶσι δὲ .. καὶ ἄλεξιν τὸν 'Ηρακλέα νομίζουσιν, 'Αριστειδ. τόμ. 1, σ. 60, ἐκδ. Γ. Δινδορρίτου.

ἀλεξι-φάρμακος, ον, ὁ ἀπωθῶν τὸ δηλητήριον, ὁ ἐνεργῶν ὡς ἀντιδοτόν, μανίης, κατὰ τῆς μανίας, 'Ιππ. 1274.19. II. ἀλεξι-φάρμακον, τό, ἀντιδοτόν, Λατ. remedium, Πλάτ. Πολιτικ. 279C, Θεοφρ. Ι. Φ. 9.15, 7· 'Αλεξιάφρακα, ὄνομα ποιματῶς ὑπὸ Νικ.

2) φυλακτήριον, «φυλαχτό», 'Εφέσια τοῖς γαμοῦσιν... λέγων ἄλ., Μένανδρ. ἐν «Παιδίῳ» 2. 3) καθόλου, θεραπεία, τινός, Πλάτ. Νόμ. 957D.

ἀλεξι-χορος, ὄνος, ὁ βοηθῶν ἢ εὐνοῶν τὸν χορόν, 'Αθηναι, Συλλ. 'Επιγρ. 511, ΠΙ. 17.

ἀλέξω [ἄ], 'Επ. ἀπαρέμ. ἀλεξιμέναι, -έμεν. 'Ομ.: — μέλλ. ἀλεξήσω, ὁ αὐτ.: — ἀόρ. εὐκτ. ἀλεξήσεις, 'Οδ. Γ. 346. — Μέσ. μέλλ. ἀλεξήσομαι, 'Ηρόδ. 8. 81, 108. — Πληθ. τῶν χρόνων τούτων (ἐσχηματισμένον ὡς ἐκ ῥήμ. ἀλέξω) εὐρίσκομεν ἄλλους σχηματιζόμενους ἐκ τοῦ ἀλέκω, μέλλ. ἀλέξω, ἀόρ. ἤλεξα (ἴδε ἐν λ. ἀπ-αλέξω). — Μέσ. μέλλ. ἀλέξομαι, Σοφ. Ο. Τ. 171, 539, Ξεν. 'Αν. 7. 7, 3· ἀόρ. ἀλέξασθαι, 'Ιλ., 'Ηρόδ., καὶ Ξεν. 'Αν. 1.3, 6., 3. 4, 33., 5. 5, 21, Κύρ. 1. 5, 13: — περὶ τοῦ ἀόρ. θ' ἀλαλες, ἀλακαθεῖν, ἴδε ἐν λέξει. (Περὶ τῆς γ' ΔΑΚ ἴδε ἐν λ. ἀλαλες). 'Απομακρύνω, ἀποτρέπω ἢ ἀποκρούω, ὡς τὸ ἀμύνων καὶ συντάσσεται ὡς αὐτό· — μετ' αἰτ. πρᾶγ., Ζεὺς τὸ γ' ἀλεξήσεις, 'Οδ. Γ. 346· μετ' αἰτ. πρᾶγ. καὶ δοτ. προσ., Δαναοῖσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἡμῶν, γὰρ τὸ ἀποτρέψῃ ἀπ' αὐτῶν, ἀποκρούσῃ, 'Ιλ. Ι. 251, πρβλ. Γ. 315· ἀλλήλοισι .. ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν, Ρ. 365, κτλ.: — ἀκολούθως μόνον μετὰ δοτ. προσ., βοηθῶ, ὑπερασπίσω, ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν, 'Ιλ. Γ. 9, πρβλ. Ε. 779, καὶ ἄλλ., Ξεν. Κύρ. 4. 3, 2. — ἀπολ., παρέχω βοήθειαν, 'Ιλ. Δ. 590. — Μέσ. ἀλέξασθαι, ἀπο-

κρούω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀποτρέπω ἀπ' ἑμαυτοῦ, Λατ. defendere, ἀλέεσθαι .. κύναις ἠδὲ καὶ ἀνδράσιν, 'Ιλ. Ν. 475· πρὸλ. 'Ηρόδ. 7. 207· ὡσαύτως ἀλέεσθαι περὶ τινὶ ἢ τινος, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 551, 1488· ἀπολ., ὑπερασπίω ἑμαυτόν, 'Ιλ. Α. 348., Ο. 565, 'Αρχιλ. 66, 'Ηρόδ. 1. 211., 2. 63, καὶ ἄλλ., Σοφ. Ο. Τ. 539, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 13· ὡσαύτως μ. δοτ. ὄργαν. οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος ᾧ τις ἀλέεσται, Σοφ. Ο. Τ. 171. 2) ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ, προσέτι = ἀμείδω· τοὺς εὐ καὶ κακῶς ποιοῦντας ἀλεξάμενος, Ξεν. 'Αν. 1. 9, 11.—Μόνος ἐκ τῶν Τραγ. ὁ Σοφ. ἔχει τὴν λέξιν ἐκτός τῶν συνθέτ. ἀπ- καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν χρώμενος αὐτῇ ἐν τοῖς 'Αττ. πεζογρ. εἶναι ὁ Ξενοφῶν. II = ἀλέγω, φροντίζω, προνοῶ, προστατεύω, μόνον ἐν τοῖς παραγωγίσι, ἀλεξίς, ἀλεξί-μῦθος, -χῶρος.

ἀλέομαι [ἄλ], συνηρ. ἀλεῦμαι, Θέογν. 575, ὡσαύτως ἀλεύομαι, 'Οδ. Ω. 29, 'Ησ. 'Εργα καὶ 'Ημ. 533.—μετοχὴ ἀλεόμενος, Σίμων. 'Ιαμβ. 7. 61: παρὰτ. ἀλέοντο (ἐξ-), 'Ιλ. Σ. 576:—ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. κατ' ἀόρ., ἴδε κατωτέρω: ἀπαρμ., ἀλέασθαι, -εὔασθαι, 'Ησ. 'Εργα καὶ 'Ημ. 732, 503: μετοχὴ ἀλευάμενος, 'Οδ. Ι. 277, Θέογν. 400. (Πιθκ. ἐν τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς ἄλη, ἀλάομαι: πρὸλ. ἀλέω, ἀλύσκω, ὑπ-αλεύομαι, ὡπ-αλύσκω). 'Επ. ἀποθ., ἀπορεύω, ἀποκλίνω μετ' αἰε. πρᾶγ., ἔγγεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα, 'Ιλ. Ζ. 226: ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος, Ν. 184· ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι, Χ. 285· ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, Γ. 360· Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν, Ε. 34· ὄφρα τὸ κῆτος .. ἀλείτο, Υ. 147· κακὸν .. τὸ κεν οὐ τις .. ἀλείτο, 'Οδ. Υ. 368· μύθος μὲν ὑπερβολῶς ἀλέασθε, Δ. 774· σπανίως μετ' αἰε. προσ., θεοῦς ... ἢ δεῖδιμεν ἢ ἀλέασθαι, Ι. 274:—μετ' ἀπαρμ., ἀπορεύω νὰ πρᾶξω τε, λίθου δ' ἀλέασθαι ἔπαυρεῖν, 'Ιλ. Ψ. 340· ἀλεύεται (ἐπ. ἀντι-ηται) ἠπεροπευεῖν, 'Οδ. Ζε. 400. 2) ἀπολ., φεύγω διὰ τὰ φυλάξω τὴν ζωὴν μου, φεύγω μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς σπουδῆς, τὸν μὲν ἀλεύατο, τὸν δὲ κτάμενον, 'Ιλ. Ε. 28· οὕτε .. φυγέειν δύνατ' οὐτ' ἀλέασθαι, Ν. 436· μήμητος .. ἀλέηται, 'Οδ. Δ. 396.

ἀλεός, ὄν, = ἀλείωνος, *διὰ πυρός· 'Ησύχ., 'Ετυμ. Μ. II. ἴδε ἐν λ. ἠλεός II.

ἀλεόσσης, ἡτος, ἡ, (ἀλή) συνάθροισις, ὡς τὸ ἄθροισις, Γαλην. ἀλεό-φρον, ὄν, γεν. ὄνος, = τῷ 'Ομηρικῷ φρένας ἠλεός, παράφρων, ἠλίθιος, 'Ησύχ., 'Ετυμ. Μ. 59. 45· πρὸλ. ἠλεός.

ἀ-λεπίδωτος, ὄν, ἄνευ λεπίδων, χωρὶς λέπια, τὰ σελάχη, 'Αριστ. περὶ Μορ. Ζ. 13, 23· καὶ οὕτω γράφει ὁ Schneider, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου τύπου ἀλεπτος, ἐν Διλ. περὶ Ζ. 12. 27.

ἀ-λεπίστος, ὄν, ἄνευ λεπίδων, 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθην. 311B. II. ὁ μὴ ἀραρηθεὶς τὸν φλοιόν, μὴ ξεφλουθῆεις, ἐπὶ λινοκαλάμῃ, ἀκαθάριστος, ἀλανάριστος, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Ευσ. 737.

ἀλεισις, εως, ἡ, (ἀλέω) τὸ ἄλεσμα, Γεωπ. 2. 32· πρὸλ. ἀλησις· ὡσαύτως, ἀλεσμός, ὅ, ἐκ διορθώσεως ἐκ τῶν χειρογράφων ἀντὶ ἀλεστών, ἐν 'Ιωσήφ. Δ. Ι. 3. 10, 5.

ἀλεσμα, ατος, τό, = ἄλευρον, Γέετζ. ἀλεστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀλέω = πρέπει τις νὰ ἀλέσῃ, Διοσκ. 5. 103.

ἀλέτης, ου, ὁ, ὁ ἀλέθων, ἴδε ἐν λ. ὄνος VII, 2. ἀλετός, ὁ, τὸ ἀλέθειν, ἢ πρᾶξις τοῦ ἀλέθειν, Πλουτ. 'Ατων. 45· πρὸλ. ἀλητός. II. τὸ ἀλεσθῆν πρᾶγμα, ἄλευρον, Εὔστ. Πονημ. 260. 35, κτλ.

ἀλετρεύω, μέλλ. -εὔσω, ἐκτεταμένος τύπος ἐκ τοῦ ἀλέω = ἀλέθω, 'Οδ. Η. 104.

ἀλε-τρίβανος [ἄλ .. ῖ], ὁ, (τρίβω), τὸ ἀλέθρον ἢ κατατρίβον, δοῦλες, τριπτήρ, *γοουχέρι, * 'Αριστοφ. Εἰρ. 259, 265, 269.

ἀλετρίς, ἰδος, ἡ, οὐλὴ ἀλέθουσα σίτον, Λατ. molitrix, γυνὴ ἀλετρίς, 'Οδ. Υ. 105. 2) παρθένος ἐκ τῶν εὐγενῶν ἐν 'Αθήναις ἀλέθουσα διὰ τὰ πόπανα τῆς 'Αθηνᾶς, *γίνονται δὲ τινες τῶν εὐγενῶν ἀλετρίδες τῇ θεῷ παρθένοι, αἰτίνας τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἀλοῦσι· καὶ ἔστιν ἐντίμον τοῦτο, * 'Αριστοφ. Λυσ. 643, Σχόλ. αὐτόθι, Εὔστ. 1885. 9.

ἀλετρο-πόδιον, τό, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ 'Ωρίωνος, Πεταυ. Οὐρανομ. σ. 258.

ἀλετών, ὄνος, ὁ, = ἀλέτης, ἀλετών ὄνος, ἢ ἄνωτέρα πέτρα τοῦ μύλου, ἴδε ὄνος VII, 2· ὡσαύτως ἀλετών μόνον, Διευχίδας παρ' 'Αθην. 263A., Εὔστ., κτλ.

ἄλευ, ἴδε ἐν λέξ. ἀλεύομαι. ἀλευρίτης ἄρτος, ὁ, = ἄρτος ἐξ ἀλεύρων (ἐκ σίτου), Δίφ. Σίφν. παρ' 'Αθην. 115C.

ἀλευρο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη ἀλεύρου, 'Ησύχ. ἀλευρο-μαντέιον, τό, πρῶρησις δι' ἀλεύρου, Οἰνόμ. παρ' Εὔστ. Εὐαγγ. Ηρ. 219.

ἀλευρό-μαντις, εως, ὁ, ὁ ἐξ ἀλεύρου προλέγων τὰ μέλλοντα, Κλήμ. 'Δλ. 10 ἐν τέλλ., 'Ησύχ., κτλ. ὡς ἐπιθ. τοῦ 'Απόλλωνος, Λοβ. 'Αγλαοφ. 2. 315: πρὸλ. ἀλεφτόμαντις.

ἀλευρον [ἄλ], τό, ἀλλὰ τὸ πλείστον κατατὰ πληθ. ἀλευρα (ἀλέω) = τοῦ 'Ομήρ. τὸ ἀλείατα = ἀλευρα ἐκ σίτου, διακρινόμενα ἀπὸ τὰ ἀλφίτα, 'Ηρόδ. 7. 119· ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἀλφίτα σκευαζόμενος, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἀλευρα, Πλάτ. Πολ. 372B· πρὸλ. Νόμ.

849C, Ξεν. 'Αν. 1. 5, 6, 'Αριστ. Προβλ. 1. 37:—καθ' ἐνίκ., 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 141, Σωτάδ. ἐν *'Εγκλειόμεναις 1. 24, 'Αριστ. Προβλ. 21. 1. 2) καθόλου, ἄλευρον ἐκ παντός σιτηροῦ, ἄλ. κρίθινον, Διοσκ. 1. 94, κτλ.

ἀλευρο-ποιεῖω, μεταβάλλω εἰς ἄλευρον, 'Ετυμ. Μ. 62. 54·—ποιεῖα, ἡ, Εὔστ.

ἀλευρο-τησις, εως, ἡ, (σῆθω) κόσκινον (κοιν. *σῆτα) δι' ἄλευρον, Πολυδ. 6. 74, *ὡ τὰ ἄλευρα διατῶσιν· οἱ δὲ τηλίαν αὐτὸ καλοῦσιν· ἐνίοι δὲ καὶ σῆλιαν ὀνομάζουσι καὶ κόσκινον, * Α. Β. 382, *τηλία εἰς ἣν τὰ ἄλευρα διασῆθουσιν, * 'Ησύχ. II. τὸ κοσκινισμένον λεπτότατον ἄλευρον, ἄγνη, Σουῖδ.

ἀλευρώδης, ες, (εἶδος) = ὁμοίος ἀλεύρω, Γαλην. ἀλεύω, σπανίως ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. ἐν λυρ. χωρίοις ὡς τὸ ἐνεργη. τοῦ ἀλεύομαι (ἴδε ἐν λέξ. ἀλέομαι), ἀποακρύνω, ἀπαθῶ, Λατ. auerungo· συγκροτ. προστ. ἄλευ ἀντὶ ἄλευε, Δίσχυλ. Πρ. 568: μέλλ. ἀλεύσω, Σοφ. 'Αποσπ. 825: ἀόρ. προστ. ἄλευσον ἀνδρῶν ὄβριν, Δίσχυλ. 'Ικ. 528· πρὸλ. Θορβ. 141· ἰὼ θεοί .. κακὸν ἀλεύσατε, αὐτόθι 87.

ἀλέω [ἄ]: παρὰτ. ἤλω, Φερεκρ. ἐν *'Αγρίοις 1· ἀόρ. ἤλεσα, ὁ αὐτ. 'Αδελ. 18, 'Ιπκ., κτλ., 'Επ. ἄλεσσα (κατ-), 'Οδ.:—πρkm. ἀλήλεκα, 'Ανθ. Η. 11. 251:—Παθ. πρkm. ἀλήλεμα, 'Ηρόδ. 7. 23, Θουκ. 4. 26 (ἐνθα ὅμως ὁ Βεγκ. ἀλήλεμα καὶ οἱ οὗτος εἶναι ὁ ὄρθος 'Αττικὸς τύπος φαίνεται ἐκ τοῦ μέτρον, ἂν ὄρθος ὁ Meineke ἔχῃ αὐτὸ ἐν *'Ευνακομανίαις· 'Αμφιδός 1.):—ἀόρ. ἠλέσθη, Διοσκ. 1. 173. = 'Αλέθω, συνερῖθω, κοπανίζω, κατὰ πυρὸν ἀλεσσαν (ὄπερ κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ καταλέω), 'Οδ. Υ. 109· ἤλουν τὰ σιτία, Φερεκρ. ἐνθ' ἄνωτ., βίος ἀληλεμένος, βίος πεπολιτισμένος, καθ' ὃν γίνεται χρῆσις ἀληλεμένου σίτου καὶ οὐχὶ καρπῶν ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει, ἴδε Meineke ἐν *'Αμφιδός ἐνθ' ἄνωτ., ἀλεῖ, μύλα, ἀλεῖ, ἄλεθε, μύλε, ἄλεθε, ἄσμα παρὰ Πλουτ. 2. 157B, Bgk. Carm. Pop. Lyr. 43. ('Εκ √ΔΑ παράγονται καὶ τὰ ἀλήθω, ἀλίνω, ἀλείατα, ἀλεπέος, ἄλευρον (ἀλλ' οὐχὶ ἀλφίτον), ἀλοῶω, ἄλωος, ἀλῶῃ· ὁ Βούττημανος καὶ ἄλλοι σχετίζουσι τὴν ῥίζαν ταύτην πρὸς τὴν FEA ἐν εἴλω, ὄπερ ὑποστηρίζει καὶ ὁ τύπος οὐλαί (χονδροαλεσμένον κριθᾶρι). 'Αλλ' οὐδὲν ὑπάρχει ἕγνος τοῦ F ἐν τῷ ἀλέω καὶ τοῖς παραγωγίσι αὐτοῦ καὶ ἀντίστοιχοι λέξεις ἐν τῇ Λατιν. καὶ ἄλλαι τινὲς ὑποδεικνύουσιν ὅτι ἀπεδολῆθη Ν, ὡστε ἡ ἐξ ἀρχῆς ῥίζα ὀνοματὸν νὰ ἦτο MAA, MOA, Λατ. molio, mola, κτλ.: ἴδε ἐν λ. μύλα).

* ἀλέω, ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸ μέσ. ἀλέομαι, ὁ ἴδε.

ἀλεωρή, ἄτ. -ρά, ἡ, (ἀλέομαι) ἀπορυγή, διαρυγή, 'Ιλ. Ω. 216· ἀλ. τινὰ εὐρέσθαι, ἀπορυγήν, ἀπαλλαγὴν, 'Ηρόδ. 9. 6. 2) μ. γεν., μέσον ἀπορυγῆς, καταρύγιον ἢ σκέπη καὶ ὑπεράσπισις ἀπὸ τινος, ὀθίων ἀνδρῶν ἄλ., περὶ χαρακώματος, 'Ιλ. Μ. 57· περὶ θῶρακος, Ο. 533· σκευὴν βελέων ἄλ. (παγνιῶδης ἀπομίμησις ἥρωϊκοῦ σίχου), 'Αριστοφ. Σφ. 613· ἐν χρήσει καὶ παρ' 'Αριστ., τὴν περὶ τὸ σῶμα ἄλ., περὶ πανοπλίας, Μορ. Ζ. 4. 10, 23· πρὸλ. Δ. 5. 23, 'Ι. Ζ. 1. 1, 31., 9. 8, 1, κτλ.

ἀλεώσωω: ἴδε ἠλεός II.

ἄλη [ἄ], ἡ, περιπλάνησις, τὸ περιπλανᾶσθαι ἄνευ ἐστίας ἢ ἐπιπέδος ἀναπαύσεως, 'Οδ. Κ. 464, καὶ ἄλλ., ἐρχεται δ' ἄλη, συνοδεία περιπλανωμένων φασμάτων ('Ησύχ. *πλάνη, ἄθροισμα), Σοφ. 'Αποσπ. 693. 2) περιπλάνησις τοῦ πνεύματος, σύγχυσις, παραφροσύνη, Λατ. error mentis, Εἰρ. Μῆθ. 1285, Πλάτ. Κρατ. 421B. II. ἐνεργ., ἄλαι βροτῶν ὄυσσορμοι, περὶ τρικυμίων αἰ ὁποῖα κἀμνον τοὺς ἀνθρώπους νὰ περιπλανῶνται ἄνευ λυμένους καὶ ἀναπαύσεως, Δίσχυλ. 'Αγ. 195. ('Εκ τῆς αὐτῆς ῥίζης φαίνεται οἱ παράγονται τὰ ἄλῶω, ἀλύσωω, κτλ.· πρὸλ. ἀλύω).

ἄλη [ἄ], ἡ, τὸ Λατ. ala = ἴλη ἰπέων, Σουλ. 'Επιγρ. 3991, καὶ ἀλαχού.

ἄλη, ἡ, μόνον κατὰ πληθ. ἐν χρήσει: ἀλαί, Λατ. Salinae, ἀλυκή, ἀλαί τῶν ὄρυκτῶν ἀλῶν, Στράβ. 561 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Meineke), 'Αλυς .. ὠνόμασται ἀπὸ τῶν ἀλῶν ἄς παραρρεῖ (τὸ γένος δεικνύει ὅτι δὲν εἶναι πτώσις τοῦ ἀλς), ὁ αὐτ. 546· οὕτως ἀλαῖς ἐκ διορθώσεως ἀντὶ ἄλλαις, ὁ αὐτ. 831· ἀλάς, ἀλαίς, ἀντὶ ἄλλας, ἄλλαις, ἐν Διον. 'Αλ. 3. 41, καὶ ἀναμφιβόλως τῶν ἀλῶν ἀνήκει εἰς ταύτην τὴν λέξιν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἄλς, αὐτόθι 2. 55.

ἀλ-ηγός, ὄν, ὁ μεταφῶρον ἄλας, Πλουτ. 2. 685E.

ἀλ-θηάργητος, ἐλεύθερος ληθάργου, ὁ ἀείποτε ἐξυπνος, ἄγρυπνος, Σουλ. 'Επιγρ. 2804, 'Ησύχ., κτλ.

ἀληθεῖα [ἄλ], ἡ, Δωρ. ἀλᾶθεα, 'Επ. καὶ ἀληθείᾶ, ἀλλ' οἱ τύποι ἀληθεῖη, -ητή, ἐν χειρογράφοις τοῦ 'Ηροδότου εἶναι ἐσφαλμένοι. ἴδε Διόδ. π. Διαλ., 'Ηρόδ. σ. XI: (ἀληθής): I. ἀλήθεια, τὸ ἀντίθετον τοῦ ψεύδους ἢ τοῦ ἀπλῶς φαινομένου. 1) παρ' 'Ομήρῳ καὶ Πινδάρῳ μόνον κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸ ψεῦδος, καὶ ὁ 'Ομήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἔχει τὴν λέξιν ἐν τῇ φράσει ἀληθείην καταλέξει, 'Ιλ. Ω. 407, καὶ ἄλλ., ἀλ. ἀποσιπεῖν, Ψ. 361· παιδὸς ... πᾶσαν ἀληθείην μυθεῖσθαι, λέγειν πᾶσαν τὴν ἀλήθ. περὶ τοῦ παιδός, 'Οδ. Α. 507· πρὸλ. Πινδ. Ν. 5. 31· οὕτω καὶ παρ' 'Ηρόδ. καὶ 'Αττ., ἀπλᾶ γὰρ ἐστὶ τῆς ἀλ. ἔπη, Δίσχυλ. 'Απ. 173· πρὸλ. Εὐρ. Φοῖν. 472· τῇ ἀληθείῃ χρωόμενος, 'Ηρόδ. 1. 116· εἰπέην τῇν

ἀληθειν, ὁ αὐτ. 6.69· ἢ ἀλ. περί τινας, Θουκ. 4.122, Σοφ. Τρ. 91· ἀλ. ἔχειν, ἀληθῆ εἶναι, Ἄριστ. Πολ. 3. 11, 1· ὡσαύτως κατὰ πληθ., τὰς ἀλ. χρῆσθαι, Ἰσοκρ. σ. 190Α· τὰς ἀλ. λέγειν, Μένανδρ. ἐν Ἐπιπρωταίῳ 3, καὶ ἄλλ.:—Ἀληθῆτα ἦτο τὸ ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Πρωταγ., Πλάτ. Θεαιτ. 161C, 162A, Κρατ. 391C.

2) παρ' Ἀττικοῦ ὡσαύτως, τὸ ἐναντίον τοῦ φαινομένου, = ἀλῆθεια, πραγματικότης, ἢ ἀλ. τῶν πραγθέντων, Ἄντιφῶν 119, 21· τῶν ἔργων ἢ ἀλ., Θουκ. 2, 41· μιμητὰ ἀληθείας, Πλάτ. Πολιτικ. 300D:—ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: τῆ ἀληθεία, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, Θουκ. 4.120, κτλ.: οὕτω, τὰς ἀληθείαισιν, Φιλῆμ. Ἀδελ. 40α· πρὸλ. Βαβρ. 75, 20· σπανίως (ἄνευ ἄρθρου) ἀληθεία, ὡς Πλάτ. Πρωτ. 343D· ὡσαύτως μετὰ προθέσεων, ἐπ' ἀληθείας, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, Δημ. 323, 26· ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πράγματος, ὁ αὐτ. 538. 4· ἀλλ' ἐπ' ἀληθεία, χάριν τῆς ἀληθείας, διὰ τὴν ἀλήθ, Δισχύλ. Ἰκ. 628, Ἄριστοφ. Πλ. 891· ὡσαύτως, συμφωνῶντος τῆ ἀληθεία καὶ τῆ φύσε τοῦ πράγμ., Θεόκρ. 7, 44· μετ' ἀληθείας, Ξεν. Ἄπομ. 2. 1, 27, Δημ. 19. 1· κατὰ τὴν ἀλ., Ἰσοκρ. 242Α, κτλ.· κατ' ἀλῆθειαν, Ἄριστ. Πολ. 3. 6, 6, κτλ.: Ἔν ἀληθεία, Δισχύλ. Ἀγ. 1567· πρὸς ἀλῆθειαν, Διόδ. 5. 67, κτλ. 3) παρὰ Πολυδ., ἀληθῆς πόλειος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πολεμικὴν ἄσκησιν ἢ παράταξιν, 5. 63, 13, κτλ. 4) ἡ ἀληθῆς ἔκκασις ἢ ἐπαληθευσις ἐνυπνίου ἢ οἴωνου, Ἡρόδ. 3. 64, Δάμων παρὰ τὸ Σχολ. Ἄριστοφ. Πλ. 1003· πρὸλ. ἀληθῆς I. 3. II. ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀληθοῦς, ἀλῆθεια ἢ φιλαλῆθεια, εἰλικρινεία, Ἡρόδ. 1. 55· ἀλα-θῆα φρενῶν, Δισχύλ. Ἀγ. 1550· πρὸλ. Ἄριστ. Ἡθ. N. 2, 7, 12, 4, 7.

III. τὸ σύμβολον τῆς ἀληθείας, κόσμημά τι ἐκ σαπφείρου, δ ἔφερον οἱ Αἰγύπτιοι ἀρχιερεῖς, Διόδ. 1.48 καὶ 75, Διλ. Π. I. 14. 34: οὕτω καὶ περί τῶν θουμῶν., Ἐβδ.

ἀληθειδιν, ἀντι ἀληθειδιν, τὸ = ἀληθινόν, ἀληθινὴ πορφυρά, οὐχὶ ἀπομιμημα, «στηθάριν ἀληθειδιν,» Χρον. Πασχ. 614. ἀληθεστάτως, ἐπίρρ., Θ. Λάσχ. Κῶδ. Παρισ. 3048, φύλλ. 57, 1^ο.

ἀλῆθευσις, εως, ἦ, = ἀλῆθεια II, Σέξτ. Ἐμπ. M. 7.394. ἀληθευτής, οὔ, ὁ, φιλαλήθης ἄνθρωπος, εἰλικρινής, Μάξ. Τύρ. 21. 6.

ἀληθευτικός, ἦ, ὄν, φιλαλήθης, οὐδὲν ἀποκρύπτων, εἰλικρινής, Ἄριστ. Ἡθ. N. 4. 7.—ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. 385, 6, κτλ.

ἀληθεύω, μέλλ. -εῶσω, Ξεν. Ἄπομ. 1. 1, 5, καὶ ἄλλ.: εἶμαι ἀληθῆς, ὁμιλῶ τὴν ἀλήθ, Δισχύλ. Θῆβ. 562, Ἰππ. Προγν. 42, Πλάτ. Πολ. 589C· περί τι, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 202B· καὶ μετὰ οὐδὲτ. ἐπιθέτου, ἀλ. πάντα, ὁμιλῶ τὴν ἀλῆθειαν ἐν πᾶσι, Βατρ. 14· πολλὰ ἀλ., Ξεν. Ἀν. 4. 15· οὕτω καί, τὰς δέκα ἡμέρας ἡλῆθευσε, ὀρθῶς προείπεν ..., αὐτοῖσι 5. 6, 18· ἀλ. τοὺς ἐπαίνους, ἀποδείξει τοὺς ἐπαίνους ἀληθεῖς, Δουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 20. 2) ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἢ ἀποδείκνυμαι ἀληθῆς, σημεῖα, Ἰππ. Προγν. 46:—Ὁ Ἄριστ. συγχωνεῖ μεταχειρίζεται τὴν λέξιν κατ' ἐνεργη. ἐπὶ τῶν φιλοσοφούντων: καταλήγω εἰς τὴν ἀλῆθειαν, Μεταφ. 3. 5, 2, καὶ ἄλλ., ἐν τῷ παθητ. περί ζητημάτων, εἶμαι σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλῆθειαν, Τοπ. 5. 4, 2, κέξ., καὶ ἄλλ.:—μέσ. μέλλ. μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἡθ. N. 1.10, 7, καὶ ἄλλ.:—ἀληθεύεσθαι κατὰ τινας, ἀληθῶς προλέγεσθαι περί ..., ὁ αὐτ. Μεταφ. 3. 6, 10.—Μέσ. ἐπὶ ἐνεργητ. ἐννοίας, ὁμιλῶ τὴν ἀλῆθειαν, Ξεν. Κύρ. 4.6.10. (ἐκτὸς ἂν μετὰ τοῦ Schneid. ἀναγνώσμενον ἐπὶ τοῦ ἀληθευομένου, ἐπὶ τῆ ἐκπληρώσει τῶν ὄρων τούτων).

ἀληθῆς [ἄ], Δωρ. ἀλᾶθῆς, ἐς, (λήθω, = λανθάνω, ἀληθῆς τὸ μὴ λῆθῶν, εἶπεν ὁ Ἡράκλειτος), ὁ μὴ κεκρυμμένος, μὴ ἀποκρυπτό-μενος, ἄρα πραγματικός, ἀντίθετον τῷ ψευδῆς ἢ τῷ κατὰ τὸ φαινό-μενον: I. παρ' Ὀμῆρ. κατ' ἀντιθ. τῷ ψευδῆς, ἐν φράσεσιν ἀλῆθῆα μυθήσασθαι, εἰπεῖν ἀγορεύειν, ἀλῆθῆς ἐνισπεῖν, Ἰλ. Z. 382, Ὀδ. N. 254, Γ. 254, 247, καὶ ἄλλ., παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἄττ., τὸ ἀληθῆς, παρὰ Τραγ. μετὰ κρᾶσ. τάληθῆς, Ἰων. τῶλη-θῆς (Ἡρόδ. 6. 68, 69), ἢ τὰ ἀληθῆ μετὰ κρᾶσ. τάληθῆ, κτλ., ἀλη-θῆί λόγῳ χρωμένῳ, Ἡρόδ. 1.14, κτλ., ἀλῆθεστάτη πρόφασις, Θουκ. 1. 23. 2) ἐπὶ προσώπων, φιλαλήθης, τίμιος, εἰλικρινής, παρ' Ὀμῆρῳ ἅπασι μόνον, ἀληθῆς γυνή, Ἰλ. M. 433· οὕτως, ἀλ. νόος, Πινδ. O. 2.167· κατήγορος, Δισχύλ. Θῆβ. 439· ἀλ. κρι-τής, Θουκ. 3. 56· οἶνος ἀλ. ἐστὶ, «in vino veritas,» Πλάτ. Συμπ. 217B, πρὸλ. Ἄριστ. Ἡθ. N. 4. 7· ἀλῆθῆς εἶναι δεῖ τὸ σε-μνόν, Μενάνδρ. Ἀδελ. 478. 3) ἐπὶ χρησμάτων, ἀληθῆς, ἀψευδῆς, βέβαιος, Λατ. certus, ἀλαθέα μαντῶν ὄψων, Πινδ. Π. 11, 11· πρὸλ. Εὐρ. Ἰων 1537, Σοφ. Φ. 993· ἐπὶ ὄνειρον, Δισχύλ. Θῆβ. 692· πρὸλ. ἀλῆθῆτα, 1. 4. II. ἐπὶ ἰδιοτήτων ἢ ἐπὶ συμβάντων, ἀλη-θῆς, πραγματικός, φίλος, Εὐρ. Εὐρ. Ὀδ. 114, καὶ ἄλλ., τὸ πραγθέν, Ἄντιφῶν 112, 15. 2) τὸ ἐπαληθεύειν ἑαυτό, τὸ ἐκπληρούμε-νον, ἀρά, Δισχύλ. Θῆβ. 946· πρὸλ. Εὐρ. 796, καὶ ἴδε ἀληθῆται.

III. ἐπίρρ. ἀληθῶς, Ἰων. -θῆως, ἀλῆθῶς, Σιμων. 5, Ἡρόδ. 1.11, καὶ ἄλλ., Δισχύλ. Ἰκ. 310, κτλ. 6) πράγματα, ὄντως, γέ-νος, τὸ δὴ Ζηνοῦς ἐστὶν ἀλῆθῶς, αὐτοῖσι 585· ἀλ. οὐδὲν ἐξηκα-σμένα, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1244· οὕτω Θουκ. 1. 22, κτλ., τὴν ἀλῆθῶς μουσικὴν (ἐνν. οὖσαν), Ἄντιφῶν. ἐν Ἐπιπρωταίῳ 1. 6· ὡσαύτως, ὡς ἀληθῶς, Εὐρ. Ὀρ. 730, Πλάτ. Φαιδρ. 63Δ, κτλ. ἢ μὲν γάρ

ὡς ἀληθῶς μήτηρ, Δημ. 563, 3· ὡς δὴ ἀληθῆως, ὡς εἰ πράγ-ματι, Ἡρόδ. 3.156· οὕτω καὶ οἱ ἀληθῆί λόγῳ βασιλέες, οἱ πράγ-ματι, ὁ αὐτ. 1.120. 2) ὡσαύτως οὐδ. ὡς ἐπίρρ. προπαροξενό-νως, ἀλῆθῆς; = itane? πράγματι; ἀλῆθῆτας; εἰρωνικῶς, Σοφ. O. T. 350, Ἀντ. 578, Εὐρ. Κύνλ. 241, Ἄριστοφ. Βάτρ. 840, Ὀρ. 174· πρὸλ. ἔτεος II:—ἀλλὰ τὸ ἀληθῆς, κατ' ἀλῆθειαν, πράγματι, Λατ. revere, Πλάτ. Φαιδ. 102B, κτλ.· οὕτω τὸ ἀληθῆστατον, Θουκ. 7. 67.

ἀληθίζομαι, ἀποθ. = ἀληθεύω, Ἡρόδ. 1.136., 3.72, Ἀλκίφρ. 3. 39, 59:—Ἐνεργ. ἀληθίζω, μόνον παρὰ Πλουτ. 2. 230B. ἀληθίνο-λογία, ἦ, τὸ λέγειν τὴν ἀλῆθειαν, Πλάτ. παρὰ Πολυδ. 2.124, Πολυδ.

ἀληθινο-πίπερος, ὁ (πίπερ, πίπερι), ὁμοίωτος τὸ χρῶμα πρὸς κόκκινον πιπέριον, «ἀληθινοπίπεροι κίονες,» δηλ. ἐκ λίθου πορφυρίτου. Οἱ μετὰ Θεοφᾶν. ΠΙ, 42.

ἀληθινός, ἦ, ὄν, σύμφωνος τῆ ἀλῆθεια. 1) ἐπὶ προσώπων, φιλαλήθης, ἀξιοπιστος, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 17, Δημ. 113, 27. 2) ἐπὶ πραγμάτων, πραγματικός, ἀληθῆς, γνήσιος, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ποσο-ποιητὸν ἢ πλαστόν, μὴ γνήσιον, Πλάτ. Πολ. 499C, κτλ., Ἰχθύλ. Ἄμφρι ἐν «Λευκάδι» 1· πέλαγος, Μενάνδρ. ἐν Ἀρρηφόρῳ ἢ Αὐτῆ-ληριδίῳ 1. 5, τὰ ἀλ., τὰ πραγματικά, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ τὰ γεγραμμένα, Ἄριστ. Πολ. 3. 11, 4· οὕτως ἐπὶ προσώπων, ἔς ἀλ.: ἀνδρ' ἀποβῆναι, ὅπως καταστή «σωστὸς» ἀνῆρ, Θεόκρ. 13.15:—Ἐπίρρ. -νῶς, κατ' ἀλῆθειαν, πράγματι, Ἰσοκρ. 111B, Πλάτ., κτλ., ζῆν ἀλ., εἶναι ἀληθῶς ζῶντα, Πλάτ. Τιμ. 19B· ἀληθινῶς γεγά-μηκεν.: Ἄντιφῶν. ἐν «Φιλοπότορι» 1.

ἀληθιο-γνώσις, ἦ, (γνώσις) γῶσις τῆς ἀλῆθειας, Διον. Ἀρεοπ. ἀλῆθο-επής, ἐς, ὁ καλῶν τὴν ἀλῆθειαν, ἀλῆθοεπῆ, ἀψευδῆ, Ἡσυχ.

ἀληθό-μαντις, ὁ, ἦ, ὁ προφητεύων τὴν ἀλῆθειαν, Δισχύλ. Ἀγ. 1341· πρὸλ. κακόμαντις.

ἀληθο-μῦθέω, λαλῶ ἀλῆθειαν, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 140. 26· ἀλλ' ὁ Gaisford καὶ ἄλλοι ἔχουσιν ἀληθομυθεύω.

ἀληθό-μῦθος, ον, ὁ λαλῶν ἀλῆθειαν, Δημόκρ. σ. 627, ἐκδ. Gal. ἀλῆθο-ποιέω, = ἀληθῆ ποιῶ, καθιστῶ ἢ ἀποδεικνύω τι ἀληθές, Νικίτη. Βυζ. 737Α.

ἀληθ-ορκέω, ὀρκίζομαι ἀληθῶς, Χρύσιππ. παρὰ Στοβ. 196, 58· ἴδε ἐπιτορκέω.

ἀληθο-σοφία, ἦ, ἀληθῆς σοφία, Νικίτη. Δαβίδ ἐν τῇ Ἑλλ. Πατρ. MI., τόμ. 105, σ. 580, κτλ.

ἀληθοσύνη, ἦ, ποιητ. ἀντι ἀλῆθῆτα, Θεόγν. 1226.

ἀληθότης, ητος, ἦ, = ἀλῆθεια, Φίλων I, 111, 18, Σέξτ. 389, 21, Ὀριγ. I, 656Α.

ἀληθουργῆς, ἐς, (* ἔργω) ὁ ἐνεργῶν ἀληθῶς, Ἡρακλ. Ἀλληγ. Ὀμ. 67.

ἀλῆθω [ἄ], μεταγεν. ἔπος ἀντι τοῦ Ἄττ. ἀλέω, μόνον κατ' ἐπιστάτα (καὶ παρατατ. Ἐβδ.), Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4.12, 13, Διόδ. 3.13; Ἀνθ. Π. 11, 154· ἴδε Meineke, Κωμ. Ἑλλ. 2. 285.

Ἀλῆθον πεδίον, τὸ, (ἄλῆ) κατὰ λέξ., ἡ χώρα τῶν περιπλάνη-σεων, ἐν Λυκία ἢ Κιλικίᾳ, κάτ πεδίον τὸ Ἀλῆθιον οἶος ἀλατῶ .. πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων (ἐνθα ὑπάρχει διπλοῦν λογοπαίγνιον διὰ τῶν λέξεων ἀλατῶ, ἀλεείνων), Ἰλ. Z. 201· πρὸλ. Ἡρόδ. 6.95.

ἀ-λῆσιος, ον, (λήσιον) ἄνευ γαίω πρὸς παραγωγὴν σιτηρῶν, ἄνευ ἀγρῶν, πτωχός, ἀκήτημος, ἀντιτίθεται τῷ πολυλήσιος, Ἰλ. I. 125, 127.

ἀ-λῆσιος, ον, (λήσιος) ὁ μὴ ληζόμενος, Γρηγ. Ναζ. ΠΙ, 1533Α.

ἀληκιο-πώλης, οὔ, ὁ, (Λατ. haleo), πωλητής ἰχθύων ἐν ἁλίῳ, ἀλυρῶν ἰχθύων, Σουλ. Ἐπιγρ. 9185.

ἄ-ληκτος, ον, (λήγω) ὁ μὴ λήγων, διαρκής, αἰδιόκατος, Σουλ. Ἐπιγρ. 6303 (κατ' ἀνάγκη τοῦ μέτρου): πρὸλ. ἄλῆληκτος.

ἀλῆλεκα, ἀλῆλεμαι ἢ -εσμαι, ἴδε ἐν λ. ἀλέω = ἀλῆθω.

ἀλῆλεψα, ἀλῆλεψομαι, ἴδε ἐν λ. ἀλείψω.

ἄλῆμα [ἄλ], ατος, (ἀλέω) λεπτόν ἄλευρον, ἐν γρήσει μεταφ. παρὰ Σοφοκλ. ἐπὶ ἀνδρὸς εὐρυσεσάτου καὶ πανουργοτάτου, οἷος ὁ Ὀδυσσεύς (ὡς αἱ λέξεις παιπάλῆμα, τρέμμα), Αἴ. 381, 390 (λυρ.)· πρὸλ. ἀλῆλημα.

ἀλῆμεναι, ἀλῆναι, ἴδε ἐν λ. εἶλω III.

ἀλῆμοσύνη, ἦ, (ἄλῆ) ἡ περιπλάνησις, τὸ περιφέρεισθαι, Διον. Π. 716: κατὰ πληθ., Ἀπολλ. Ρόδ. B. 1264.

ἀλῆμων [ἄ], ονος, ὁ, ἦ, (ἀλάομαι) ἀλήτης, πλάνης, ἀλῆμονες ἄνδρες, Ὀδ. T. 74· περί πλανητῶν ἀστέρ., Ἀνθ. Π. 9, 25, καὶ ἀπολλ. Ὀδ. P. 376. Λέξει Ἐπ.

ἀλῆης, ηκος, ὁ, εἶδος ὄσπριου, Ἀλέξ. Τραλλ.

ἄ-λῆτος, ον, ὄν δὲν δύναται τις νὰ λάβῃ, πιάση, δύσλητος, Πλουτ., κτλ.—συγκριτ. ἀληπτότερος, ὅσω ἀληπτότεροί ἦσαν, ἀποσδηλότεροι, μάλλον ἐξηφαλισμένοι ἀπὸ τῶν προσβολῶν τῶν ἄλλων, Θουκ. 1. 37, 82, 143. II. ἀκατάλητος, ἀκατανόητος, Πλουτ. Νικ. 11, καὶ ἄλλ. III. ἐν τῇ Στωϊκῇ Φιλοσοφίᾳ ἄλη-πτα λέγονται τὰ ἀπαράδεκτα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ληπτά.

ἀλής, ἐς, Ἰων. λέξις ἰσοδύναμος τῇ Ἄττ. ἀρθῶς, εἰς ἐν δλον ἡθροισμένος, Λατ. confertus, Ἡρόδ. καὶ Ἰππ., ἢ κατὰ πληθ., ὡς ἀλέες εἶησαν οἱ Ἑλληνες, Ἡρόδ. 9.15· πρὸλ. 1. 196., 3. 13,

καὶ ἄλλ., ἢ μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, ἀλῆς γενομένη πᾶσα ἢ Ἑλλάς, 7. 177· ἀλῆς ἔων ὁ στρατός, αὐτοῖσι 236· ἀλέσι μὲν ..., κατ' ἀντίθ. τῶ ἐν δὲ ἐκάστῳ ..., 4. 184· κατὰ μὲν ἕνα ..., ἀλέεις δὲ ... 7.104· χρέονται ἐπιφορήμασι .. οὐκ ἀλέσι, = δὲν θέτουσι πάντα ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ μιᾶς, 1.133:—εἰς ταύτην τὴν λέξιν ὁ Götzl. ἀναφέρει τὸ χωρίον τοῦ Ἡσ. ἐν Ἐργ. κ. Ἡμ. 491, ἀλέα λέσχην=τὴν πολυπληθῆ αἰθουσαν, ἔνθα ἄλλοι λαμβάνουσι τὸ ἀλέα=ἐλεεινόν.—Ἐπίρρ. —ἔως, Ἰππ. 604. 49. (Ἐκ √'ΑΛ συγγενούς τῆ FIA ἐν τῷ εἰλω· πρὸλ. ἄρ. θ' παθ. ἐάλην, ἀλήναι: ὁπόθεν καὶ τὰ ἀελλῆς, ἀολλῆς, ἄλις, ἀλίξω [ᾱ], ἄλια [ᾱλ], ἡλιαία.) [ᾱ ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἡσ. ἐνθ' ἄνωτ. ἀν ὀρθῶς ἀναφέρεται εἰς ταύτην τὴν λέξιν, ἀλλὰ βεβαίως ἐκ τοῦ Καλλ. Ἄποσπ. 86, καὶ ἐκ τοῦ ἀλίξω].

ἄλσις, εως, ἢ (ἀλάμοι), = ἄλη, περὶ τῆς τροχίτης τοῦ ἡλίου. Ἄρατ. 319. **II.** (ἀλέω)=τὸ ἀλῆθιν, Achmes Ὀνειρ. 194, Γεωπ. 9.19· πρὸλ. ἄλεις.

ἄλσημός, ὁ (ἀλέω)=τὸ ἀλῆθιν, συντρίθειν, Ἰγνάτ. 692A (παρ' Εὐσεβ. II, 289A ὡς δ. γρ. ἀντὶ ἄλσημός).

ἄλσητευτος, ον, ὁ μὴ ληστευθείς, ὁ μὴ ὑποστὰς διαρπαγῆν, Ἰωσήφ. Α. Ἰ. 18. 9, 4, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4, 1. 93.

ἄλσητος, ον, ἴδε ἐν λ. ἄλαστος.

ἄλσητεια, Δωρ. ἀλᾶτεια, ἢ, περιπλάνησις=τὸ περιφέρεισθαι, δυσπλανοῖσι ἀλατεῖαισι, Αἰσχύλ. Πρ. 900 (λυρ.)· ἀλατεῖα βιότου ταλαίφρων, Εὐρ. Ἐλ. 523· πρὸλ. 934.

ἄλσητεύω, μέλλ. -σω, Εὐρ. Ἡρακλ. 515:—εἶμαι ἀλήτης, περιπλανώμαι, περιφέρωμαι, μάλιστα ἐπὶ ἐπαίτων, Ὀδ. P. 501, καὶ ἄλλ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κνηγῶν, M. 330· ἐπὶ ἐξορίστων, Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἰππ. 1048, κτλ.

ἄλσητης [ᾱ], ον, Δωρ. ἀλάτας, α, ὁ, κλητ. ἀλῆτα, Σοφ. O. K. 1096, Δωρ. ἄλῆτα, αὐτοῖσι 165: (ἀλάμοι). Ὁ πλανώμενος, περιφερόμενος, πλάνης, Λατ. ειγνο, αγυρως, Ὀμ. μόνον ἐν Ὀδ. καὶ αἰετοπε ἐπὶ ἐπαίτων (P. 420, καὶ ἄλλ.)· παρὰ Τραγ. καὶ ἐπὶ ἐξορίστων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1282, Χο. 1042, Σοφ. O. K. 50, 746, Εὐρ. Ἡρακλ. 224, Ἰκ. 281· τὸν μακρῶν ἀλάτων πόνων, τὸν περιπλανηθέντα διὰ πολλῶν κόπων, Σοφ. Αἰ. 888. **2)** ὡς ἐπίθ., πλανητικός, ἀγυρτικός, βίος ἀλήτης, Ἡρόδ. 3. 52:—οὕτω καὶ θηλ. ἀλῆτις, -ιδος, ὡς ὄνομα ἄσματος εἰς τιμὴν τῆς Ἐριγόνης, Ἄριστ. Ἄποσπ. 472, Πολυδ. Α. 55, Ἡσύχ. ἐν λ., πρὸλ. ἔωρα II.

ἄλσητιμος, ον, πλανώμενος, Θ. Στοῦδ. σ. 1448, ἐκδ. Ml.

ἄλσητο-ειδής, ἐς, ὡς ἄλευρον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀλευροῦ, Ἰππ. Κωκx. 217.

ἄλσητον, τό, = ἄλευρον (δ πρὸλ.), Ἰππ. Ἄρρ. 802, Πίνων παρ' Ἀθην. 500F.

ἄλσητός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀλετός, εἰς ἄλ. ἐπράθη, ἐπωλήθη ὅπως ἀλήθη ἐν τῷ μύθῳ, Βαθρ. 29. 1.

ἄλσητός, υος, ἢ Ἰων. ἀντὶ ἄλη, Καλλ. Ἄποσπ. 277.

ἄλθαία, ἢ, ἐλῶδες μαλάχη, «νερομολόχα», μαλάχη ἀγρία, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9.15, 5:—ὡς κύρ. ὄνομα, Ἰλ. I. 555.

ἄλθαίνω, θεραπεύω, Λυκόφρ. 582· μέλλ. ἀλθῆσω, Νικ. Θ. 587· ἄρ. ἡλθῆσα, αὐτοῖσι 496, Ἄλεξίφ. 112:—Παθ., θεραπεύομαι, καθίσταμαι ὑγιής, ἐνεστ., ἐπὶ τὸ ἔλκος ἀλθαίνεται, Ἰππ. 472. 4. Ἐπ. παρατ. καὶ ἄρ. ἄλθητο χεῖρ, Ἰλ. E. 417· ἀλθομένη, Κόιντ. Σμ. 9. 475, ἔνθα ἴσως κάλλιον ἀλθομένη, ἴδε Spitzn.: μέλλ. ἀλθῆσομαι. (ἀπ-), Ἰλ. Θ. 405: μέσος δὲ τις μέλλ. ἀλθῆσομαι (ὡς εἰ ἐ ρήμ. * ἀλθέσω)=ἀλθῆσομαι, ἀπαντᾷ παρ' Ἀρεταίῳ ἐν τῷ περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9: ἄρ. ἀλθεσθῆναι, (συν-), Ἰππ. περὶ Ἄρρ. 792D (πρὸλ. ἀχθεσθῆναι ἐκ τοῦ ἀχθομαι):—μεταγεν. ἄρ. μέσ. ἡλθησάμην, Βοταν. Πιοηρ. 44· πρὸλ. ἀλθεεις.

(Πρὸς τὴν √'ΑΛΘ πρὸλ. Σανσκρ. ar d h (θάλλω, ἀκμάζω), ar d h u k a s (ἀκμάζω), Ζενδ. a r e d (αὐξάνομαι)).

ἄλθεεις, εως, ἢ, θεραπεῖα, Ἰππ. περὶ Ἄγμ. 758, περὶ Ἄρρ. 800 (ἔνθα ὁ Γαλην. ἀθελεεις), πρὸλ. Ἀρεταίῳ Θερ. Ὀξ. Νόσ. 2. 2.

ἄλθεστήρια, τά, ἱατρικά, θεραπεῖαι, Νικ. Θ. 493.

ἄλθεύς, εως, ὁ, ὁ θεραπεύων, «ἱατρός», Ἡσύχ.

ἄλθηεις, εσσα, ἐν, θεραπεύων, ὑγιεινός, Νικ. Θ. 84. 645.

ἄλθησκω, ἢ ἀλθίσκω, = ἀλθαίνω, Ἰππ. 472. 31.

ἄλθος, εος, τό, θεραπεῖα, φάρμακον, Ἐτυμ. M., Ἡσύχ.

ἄλια, ας, ἢ = ἄλιετα, ἄλιετα, Γρηγόρ. Ναξ. IV, 11Δ.

ἄλια, Ἰων. -τή [ᾱλ-, ἴδε ἐν λέξ. ἀλήης], ἢ, συνέλευσις τοῦ λαοῦ ἐν Δωρικαῖς πολιτείαις, ἀναλογουσα πρὸς τὴν Ἄττ. ἐκκλησίαν, ὡς ἐν Σπέρτῃ ἄλ. συλλέγειν, Ἡρόδ. 7. 134· ἐν Βυζαντίῳ, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 255. 21· ἐν Κερκυρῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1841—5· ἐν Σικελίᾳ καὶ τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι, Ἐπιγρ. Σικελ., ὁ αὐτ. 5475—91, Πίν. Ἡρακλ. αὐτοῖσι 5774. 118., 5775. 10.: πρὸλ. ἀλιόσμα, ἀλιετα, ἀολλῆς, ἡλιαία. **II.** Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καθόλου: ἀλίην ποιεῖσθαι, ἐν Μιλήτῳ 5. 29· ἐν Θήβαις, αὐτοῖσι 79· περὶ τῶν Περσῶν 1. 125.

ἄλιετα, ἢ ἄλια [ᾱλ], ἢ, (ᾱλς) ἰγδίον πρὸς τρίψιμον ἄλατος ἢ ἄλατοθήκη, «σκευὸς τι πύξινον, ᾧ τοὺς ἄλας ἐντρίβουσιν», Πολυδ. 10. 169.

* Ἀρχιππ. ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 6, «λεπτόν ἐν ἀλίᾳ κεκομμένον», Σπέρττις ἐν «Κινησίᾳ» 2· ἀλιάν τρυπᾶν, καθαρίζειν ἐντελῶς τὸ

ἄγειον τοῦ ἄλατος, ἐνδεῖξις ἐσχάτης πενίας (ὡς παρὰ Περσίῳ, digito tenebriare salinum), ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Καλλίμ. (Ἐπιγράμμ. 50) «τὴν ἀλίην Εὐθύμοσ», κτλ. ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἀναφερόμενον εἰς τρικυμίαν θαλάσσης, ὅπερ ἔκαμῆ τινας νᾶ ἐρμηνεύσῃσι τὴν λέξιν: ναῦς, λέμβος.

ἄλιαδαί, οἱ, μέλη εἰσιρταίας ἢ θάσου ἐν Ρόδῳ, Hell. J. 2, σ. 257, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b.

ἀλιάδης, ον, ὁ, (ᾱλς) = ναύτης, «θαλασσινός», Σοφ. Αἰ. 880 (λυρ.).

ἄλι-ἀετος, ποιητ. -αίετος, ὁ, ὁ «θαλασσαετός», Λατ. falco haliaëtus, Εὐρ. Ἄποσπ. 637, Ἄριστορ. Ὀρ. 891, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 9, 32.

ἄλι-ᾰής, ἐς, (ᾰήμι) ὁ πνέων πρὸς τὴν θάλασσαν ἢ διὰ θαλάσσης, μόνον ἐν Ὀδ. Δ. 361· πρὸλ. Nietzsche ἐν τόπῳ, «ἄλιαεες, ἄνεμοι οἱ διὰ θαλάσσης πνέοντες», Ἡσύχ.

ἄλιαία, ἢ, = ἄλιετα, ἡλιαία, ἐν Ἐπιδάμῳ καὶ Τάραντι, Ἄριστ. Πολ. 5. 1, 9, Ἡσύχ.

ἄλιατος, ὁ, ὄνομα μηνός, Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Ραγκαβ. Ant. Hell. 2477.

ἄλιακός, ἢ, ὄν, Δωρ. ἀντὶ ἡλιακός.

ἄλι-ανθής, ἐς, κυρίως ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔχων τὸ ἀνθηρὸν αὐτοῦ χρῶμα, διὸ = ἀλιπόρφυρος, λαμπρὸν πορφυροῦν ἔχον χρῶμα, Ἄνθ. Π. 5. 228., 7. 705.

ἄλιαρρός, ὄν, (ᾱλς) ἄλυρός, ἔδεσμα ἡρτυμένον ἄλατι, Εὐστ. 1506. 61.

ἄλιᾶς, ἄδος, ἢ, (ᾱλς), ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης οὔσα ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἀνήκουσα· ἄλιᾶς (ἐνν. κύμη), ἢ, ἀλειυτικὸν ἀκτίον ἢ πλοῖον, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 4. 8, 12, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208F, Διόδ. 3. 21.

ἄλια, ἴδε ἄλις ἐν τέλ.

ἄλιασμα βουλάς, Ἐπιγρ. Γελῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5475.—Ἄκραγαντίων 5491.—Κατὰ τὸν ἐκδ. σημαίνει decretum, δόγμα ἐν ἀλίᾳ· ἀλλ' ἴσως σημαίνει μᾶλλον σύνδοξον τῆς ἀλίας, ἐκκλησιασμὸν συνεδρίαν, διότι ἡ λέξις δόγμα ἀναγινώσκειται ὡσαύτως ἐν αὐτοῖς ἐκείνοις τοῖς δυοῖ ψηφισμασίν ὡς τι διαπορευτικόν.

ἄλιαστής, Δωρ. ἡλιαστής.

ἄλ-ἀλαστος, ον, (λιάζομαι) ἄκαμπος, ἀκατάπαυστος, δὲν δὲν δύναται τις νᾶ κατακύρησθαι ἢ μετατρέψῃ· μάχη, Ξυαδος, γόος, Ἰλ. E. 57., M. 471., Q. 760· πόλεμον δ' ἄλιστατον ἡγεῖρε, γ. 31· ἄλ. ἀνίη, Ἡσ. Θ. 611:—οὐδ. ὡς ἐπίρρ., μὴδ' ἄλιστατον ὀδύρου, μὴδὲ κλαῖε ἀκαταπαύσσει, Ἰλ. O. 549· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίας, φρήν ἄλιστατος φρίσσει, Εὐρ. Ἐκ. 85.

II. ἐπὶ προσώπων, ἀκατάβλητος, ἀερμόητος, Εὐρ. Ὀρ. 1479:—Ἐπ. λέξ. ἀπαντᾶσα δις παρ' Εὐρ. ἐν λυρ. χωρίοις.

ἄλιδάωντος [ᾱν], ον, ὁ μὴ τιμηθεὶς διὰ λιβανωτοῦ, θυμιάματος, Πλάτ. Κωμ. ἐν τῷ «Ποιητῇ» 1.

ἄλιδ-βαπτος, ον, ὁ βεβαπτισμένος, βεβουλισμένος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὁ ἐν αὐτῇ πνιγείς, Νικ. Ἄλεξίφ. 618 [ἔνθα ἀλι- ἐν ἄρσει].

ἄλιβας, αντος, ὁ, πτώμα νεκροῦ, Ἰππῶναξ. 102· ἔνεργοι κατ' ἀλιδάωντες, Πλάτ. Πολ. 387C· πρὸλ. Σγῶλ. εἰς Ἄριστορ. Βάτρ. 188. 196. **2)** ὁ ποταμὸς τῶν νεκρῶν, ὃ εἰ ἡ Στύξ, Σοφ. Ἄποσπ. 751· πρὸλ. 831. **3)** οἶνος μεταβλημένος, δηλ. ὄτος· ἔβηξαν οἶνον (ἐτέρα γραφὴ οἶνον) ἀλιδάωντα πίνοντες, Καλλ. Ἄποσπ. 88· ἴδε Ἐτυμ. M. 63. 52. (Οὐδὲν εἶναι γνωστὸν περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς λέξεως, διότι ἡ γνώμη τῶν γραμμ. ὅτι κυρίως σημαίνει ἐπρός, ἐξηραμμένος (α στερητ. καὶ λιβᾶς) ἀνακρίεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ποσότης εἶναι ἄλιβας. Ὁ Ἡσύχιος ἀναφέρει Λακων. λέξ. ἀκχαλιβαρ = κράββατος, ὅπερ πιθάνον ἐν ἄλλῃ συγγενείᾳ τινα πρὸς αὐτό).

ἄλιβατος, ον, Δωρ. ἀντὶ ἡλιβατος.

ἄλι-θαφής, ἐς, = ἀλιεβαπτος, πολυδόνα σώμαθ' ἀλιβαφῆ, ἐκ διορθώσεως ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 275 (λυρ.), ἀντὶ ἀλιδόνα σώμ. πολυδαφῆ.

ἄλιβδύω [υ], Αἰολ. ἀντὶ * ἀλιδύω = καταδύω εἰς τὴν θάλασσαν, νῆας ἀλιβδύουσι, Καλλ. Ἄποσπ. 269: = κρύπτω, ἄρ. ἀλιβδύσασσα, Λυκόφρ. 351· ἴσως ἔπρεπε νᾶ γραφῆ ἄλι βδ-.

ἄλι-θρεκτος, ον, ὁ βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Ἄνθ. Π. 7. 501. Νόνν.

ἄλι-θρομος, ον, ὁ θορυβῶν ὡς ἡ θάλασσα, Νόνν. Δ. 43. 385.

ἄλι-θροχος, ον=ἀλιθρεκτος, Ἄπολλ. Ρόδ. B. 731.

ἄλι-θρωτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βεβρωσκόμενος, Λυκόφρ. 760· ὡσαύτως ἀλι-θρώς, ὠτος, ὁ αὐτ. 443.

ἄλι-γδουπος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀλιδουπος, Ὀππ. Ἄλ. 5. 423, Νόνν.

ἄλι-γεῖτων, ον, γεν. ονος, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἐπιγράμμ. Ὀμ. IV. 6.

ἄλι-γενής, ἐς, ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθείς, περὶ τῆς Ἀφροδίτης, Πλούτ. 2. 685E.

ἀλίγκιος [ᾱ], ον, ὁμοιάζων, ὁμοίος· ἀλ. ἀστέρι καλῶ, Ἰλ. Ζ. 401· ἀλ. ἀθανάτοισιν, Ὀδ. Θ. 174· ἀλ. ἠρώεσσιν, Συλλ. Ἐπιγρ. 6235. 3:—ἀλλὰ τὸ σύνθετον ἐναλίγκιος εἶναι συνηθέστερον.—Ἐπ. λέξ. ἀπαντᾶσα ἄπαξ παρ' Ἐμπεδ. 138 καὶ Αἰσχύλ. Πρ. 449, ὄνειράτων ἀλίγκιοι μορφαῖσιν. (Ἄναμριβόλου παραγωγῆς: ἴσως συγγενὲς τῷ ἡλίξ, ἡλίκος).

ἀ-λιγύ-γλωσσος, ον, ὁ μὴ ἔχων καθαρὸν ἦχον τῆς φωνῆς, ὁ μὴ ἔχων λιγυράν φωνήν, Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 57.

ἀλι-δώνης, ἐς, ὁ περιδινθεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Διον. Π. 908.

ἀλί-δονος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κυλινθηθεὶς, ἴδε ἐν λ. ἀλι-δαφής.

ἀλί-δουπος, ον, ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἰχθῶν, περὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Ὅρρ. Υ. 17. 4· πρὸλ. ἀλιγύδ-.

ἀλί-δρομος, ον, ὁ διατρέχων τὴν θάλασσαν, Νόνν. Δ. 43. 281.

ἀλειεία, ἡ, (ἀλειεύς) τὸ ἀλειεῖν, ἡ ἀλειυτική τέχνη, Ἄριστ. Πολ. 1. 8, 7, Οἶκ. 2. 4, 2, Στράβων, κτλ.· πρὸλ. ἀλειεία.

Ἀλειεῖα, τὰ, Δωρ. ἀντὶ Ἰλιεῖα, ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἡλίου ἐν Ρόδῳ, Λυσίππ. (:) Ἄδελ. 2· ἴδε Meineke 5, σ. 52.

ἀλί-εὐδής, ἐς, ὁ τῇ θαλάσῃ ὅμοιος κατὰ τὸ χρῶμα, Νουμῆν. παρ' Ἀθην. 305C.

ἀλί-εργής, ἐς, ὁ ἐργαζόμενος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀλειεύων, Ὅππ. Ἄλ. 4. 635· ὡσαύτως **ἀλι-εργός, ὄν**, Νόνν. Δ. 40, 306. **II** = ἀλουρ-γής, πορφυροῦς, Ἐτυμ. Μ.

ἀλί-ερκής, ἐς, ὁ ἔχων ἔρκος τὴν θάλασσαν, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβαλλόμενος, περὶ τῆς Αἰγίνης, Πινδ. Ο. 8. 34:—περὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, ὁ αὐτ. I. 1. 10· ἀλ. ὄχθαι, ὁ αὐτ. Π. 1. 34.

ἀλειεῦμα, ατος, τό, (ἀλειεύω) ἄγρα ἰχθύων, Στράβ. 493.

ἀλειεύς, ὁ, γεν. ἕως, Ἰων. ἦος, καὶ συνηρ. ἀλιῶς, Φερεερ. Ἄδελ. 27· αἰτ. πληθ. ἀλιέας, Ἀντιφῶν. ἐν «Πλουσιόσις» 1. 17, Ἄλεξ. ἐν «Ὀδυσσεὶ ὑφαίνοντι» 2: γεν. ἀλιέων, ὁ αὐτ. ἐν «Ἐλληνίδι» 1. 5 (ἄλας, ἄλιος), Ὅδ. ἔχων ἔργον ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐπο-μῆνας: **1**) ἀλιεύς, φάρμακ., Ὅδ. Μ. 251, Χ. 384, Ἡρόδ. 3. 42, Σοφ. Ἀποσπ. 118, Πλάτ., κτλ. **2**) ναυτις, ναυτικός, Ὅδ. Ω. 419· ἐρέτας ἀλιῖας, ναυτικός κωπηλάτης, Π. 349· οὕτως: ἀλιεύς στρατός, Ὅππ. Ἄλ. 5. 121, ἴδε βάτραχος Π.

ἀλιευτής, οὔ, ὁ = τῷ προηγ. I. Θεοδώρητ.

ἀλιευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀλειεῖαν, ἀλ. πλοῖον, Ξεν. Ἄν. 7. 1, 20· ἀλ. κάλαμος, χρησιμεύων πρὸς πρόσδεσιν τῆς ὀρμῆς, Ἄριστ. Μορ. Ζ. 4. 12, 11· ἀλ. βίος, ὁ βίος τοῦ ἀλιεῖος, ὁ αὐτ. Πολ. 1. 8, 8:— ἡ **-κῆ** (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ τέχνης) ἡ τέχνη τοῦ ἀλειεῖν, Πλάτ. Ἰων 538D, Σοφ. 220B· τὰ Ἀλιευτικά, ποίημα τοῦ Ὀππιανοῦ περὶ ἀλιείας. **II**· ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀσχολού-μενος εἰς ἀλειεῖαν, Ἄριστ. Πολ. 4. 4, 21.

ἀλιεύω, (ἀλις) ψαρεύω, Εὐαγγ. κ. Ἰω. κα', 3: εἶμαι ἀλιεύς, Πλουτ. Ἄντων. 29, Λουκ., κτλ.· ἀλ. τὴν θάλασσαν, = ἐρευνῶ ἀπὸ τῆς ζήτησιν ἰχθύος, Βασίλ.:—μεταφ. ἐπὶ τιμωρῶν· ἀλιεῖν τινά, καταδιώκειν, τιμωρεῖν, Ἐβδ. (Ἰερμ. ις', 16). **II**, παρ' Ἄττ. μόνον τὸ μέσον ἀπαντᾷ, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εὐρώπῃ» 2· **ἀλιευομένη**· εἶναι ὄνομα δράματος τοῦ Ἄντιφ. πρὸλ. Ἀθην. 544C, Θωμ. Μ. 36.

ἀλιεῖα, «ἡ λευκὴ τῶν δένδρων», Ἡσύχ.

ἀλιεῖω (Α): ἀόρ. ἡλίσα, Εὐρ. Ἡρ. Μ. 412, (συν-), Ἡρόδ., Ξεν.:—Παθ. ἀόρ. ἡλίση, Ἡρόδ., Ξεν.: Ἰων. μετοχ. πρkm. **ἀλιεμέ-νος** (ἄνευ αὐτέης.), Ἡρόδ. 4. 118., 7. 172: (ἀλής). **Συναγωγή** ἐπὶ τὸ αὐτό, συναθροίζω, ἐπὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων, Ἡρόδ. 1. 77, 80, 119, κτλ.· ἀλ. εἰς ἔν, Εὐρ. Ἡρακλ. 404:—Παθ. = συνέρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτό, Ἡρόδ. 1. 63, 79., 7. 172: συνάγομαι εἰς ἐν σώμα, εἰς μίαν σφαιραν, Ἐμπεδ. 241.—**Σπάνιον** παρ' Ἄττ., τὸ ἐνεργ. δις παρ' Εὐρ., ἀπαξ παρὰ Πλάτ., Κρατ. 409A· τὸ παθ. παρὰ Ξεν. Ἄν. 2. 4, 3., 6. 3, 3, Ἄριστ. Περὸδ. 2, 28., 24. 9: καθόλου τὸ σύνθ. **συν-αλιεῖω** εἶναι συχνότερον. [α-, Ἐλμολ. Ἡρακλ. ἐνθ' ἄνωτ.].

ἀλιεῖω (Β) [ἄ], μέλλ. -ίω, (ἀλις) ἀλατίζω, παθ. **ἀλιεζομαι**, ἀλατίζομαι, Ἄριστ. I. Ζ. 6. 15, 10, Περὸδ. 21. 5, Ἐβδ., Κ. Δ.

II, παρέχω ἄλας ἢ ἀλμυρὰν τροφήν, Ἄριστ. I. Ζ. 8. 10, 2, καὶ ἀλλ.: Παθ. ἐπὶ τῶν προβάτων, λαμβάνω ἄλας, αὐτόθι 3.

ἀλί-ζωνος, ον, = ὁ περιεζωσμένος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Ἄνθ. Π. 7. 218.

ἀλί-ζωος, ον, ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐντὸς αὐτῆς, Ἄνθ. Π. 7. 654, Πιχγκρτ. παρ' Ἀθην. 321F.

ἀλίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἀλία.

ἀλίη, «κάπρος, Μακεδόνες», Ἡσύχ.

ἀλιηγής, ἐς, (ἀγγυμι) ὁ ἐρ' οὗ θραύεται ἡ θάλασσα, πέτρα, Ὅππ. Ἄλ. 3. 460.

ἀλιήρης, ἐς, (ἐρέσσω) ἐπὶ κώπης, «ἢ ἐρέσσουσι κατὰ τὴν θάλασσαν» δι' ἧς κωπηλατοῦσιν, Εὐρ. Ἐκ. 455, Σχολ. αὐτόθι.

ἀλιήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀλιεύς I, Ἐπιγράμμ. Ὀμήρ. 16.

ἀλί-ηχίς, ἐς, ὁ ἰχθῶν ὡσπερ ἡ θάλασσα, Μουσαῖος 26· πρὸλ. ἀλιεδρομος.

ἀλιθίος, Δωρ. ἀντὶ ἡλιθίος.

ἀ-λιθο-κόλλητος, ον, ὁ μὴ λιθοκόλλητος, Ἄντυλλος παρ' Ὀρειθ. Π. 308, 9.

ἄ-λιθος, ον, ἄνευ λίθων, ὁ οὐχὶ πετρώδης, ἐπὶ γαιῶν, Ξεν. Ἄν. 6. 4, 5. **II**· ὁ μὴ ἔχων λίθον ἐντεθειμένον, ἐπὶ δακτυλίου, Πολυδ. 7. 179. **III**· ὁ μὴ πάσχων ἐκ λιθιάσεως, Ἀρεταῖος Θεραπ. Χρ. Νούσ. 2. 3.

ἀλικάκαβον, ου, τό, = ἀναγαλλίς («περδικούλι» ἐν Ζακύνθῳ), στρῦγγον, δορῦνιον, Διοσκ. 2. 209, 4., 72, 73, Γαλην. VI, 357E·

γράφεται δὲ καὶ μετὰ δασείας καὶ δύο κ· πληθ. **ἀλικάκαβα**, ὁ τοῦ λωτοῦ καρπός, καὶ πῶς εἶδος, Ἡσύχ.

Ἀλικαρνασσός, Ἰων. -νησός, (δι' ἐνός σ), ἡ, Δωρικὴ πόλις τῆς Καρίας, Ἡρόδ., κτλ.: **Ἀλικαρνασσεύς, ἕως**, Ἰων. -νησεύς, ἕως, ὁ, ὁ ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ, ὁ αὐτ.—**Ἀλικαρνασσοθεν**, ἐπιρρ.: ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ, Λουκ. περὶ τοῦ Οἴκου 20.—Περὶ τῶν τύπων δι' ἐνός σ ἴδε Βουττμ. Δ. Γραμμ. 2, σ. 387: ἐν τῇ Ἀλικαρνασσῷ τοῦ Newton (Ἐπιγρ. I) ἀπαντᾷ γεν. πληθ. **Ἀλικαρνατέων**.

ἀλιεία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἡλικία.

ἀλί-κλυτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος, προσβαλλόμενος, Σοφ. Αἰ. 1219 (λυρ.)· ἀλ. παρ χθονὶ Πειραεῶς, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 113· ἀλ. θέμας, Ἄνθ. Π. 9. 228. **2**) ὁ ὑψηλὰ ἐγεγρόμενος, ὑψηλὰ κῦματα ἐγεγρών, πόντος, Ὅρρ. Ἄργ. 335.

ἀλί-κμητος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ταλαιπωρούμενος, μέριμνα ἀλ., ἡ μέριμνα καὶ ὁ κόπος τοῦ θαλασσινοῦ βίου, Παῦλ. Σιλ. Ἐκερ. τοῦ Ἄμδων. 198.

ἀλι-κνήμις, ἕδος, ὁ, ἡ, ἀπήνη ἀλ., ἄμαξα ἐπὶ τῆς θαλάσσης φερομένη, Νόνν. Δ. 43. 199.

ἀλίκος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡλίκος.

ἀλίκός, ἀλικότης, τύποι ἀδόκιμοι, ἀντὶ τῶν ἀλυκός, ἀλυ-κότης.

ἀλί-κρᾶς, ἄτος, ὁ, ἡ, ὁ κεκραμένος μετὰ θαλασσίου ὕδατος, Εὐστ. 1559. 50.

ἀλι-κρᾶτωρ [ἀτ-], ορος, ὁ = τῷ ἐπομ., Θεόδ. Πρόδρ. 5, 422.

ἀλι-κρείων, οντος, ὁ, ὁ ἄρχων τῆς θαλάσσης, Εὐστ. 57. 27.

ἀλι-κρήπις, ἕδος, ὁ, ἡ, ὁ παρὰ τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης, Νόνν. Δ. 1. 289.

ἀλι-κροκάλος, ον, ὁ πλήρης χαλίκων, Ὅρρ. Ἄργ. 337.

ἀλί-κτύπος, ον, = ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κτυπούμενος, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων μετὰ πατάγῳ καὶ βόχθῳ προσβαλλόμενος, ἐπὶ πλοίων, Σοφ. Ἄντ. 933 (λυρ.)· ὡσαύτως κύμι' ἀλίκτυπον ἄλμα, τὸ θορυβῶδες καὶ ἠχῆεν κύμα τῆς θαλάσσης, Εὐρ. Ἰππ. 754 (λυρ.).

ἀλι-κῦμων [ῶ], ον, ὁ περιβαλλόμενος ἢ περιβρεχόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ἄνθ. Π. 9. 429.

ἀλικώδης, ἀδόκιμος τύπος τοῦ ἀλυκώδης, Θεοφρ. I. Φ. 9. 11, 2.

ἀλι-μεδων, οντος, ὁ = παντομέδων, Ἄριστοφ. Θεσμ. 323.

ἀλιμενεία, ἡ, ἔλλειψις λιμένων, Ὑπερείδ. ἐν Α. Β. 78, Πολυδ. 1. 101.

ἄ-λίμενος [ι], ον, ὁ μὴ ἔχων λιμένα, Λατ. importuosus, Αἰ-σχύλ. Ἰκ. 768, Εὐρ. Ἑλ. 1211, Θουκ. 4. 8, κτλ. **2**) μεταφ., ὁ μὴ ἔχων σκέπη, ἄξενος, ἄρα, ἄντλος, Εὐρ. Ἑλ. 1132, Ἐκ. 1025· ἄλιμενον ἀέρος αὐλάκα, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1400· καρδία, Εὐρ. Κῦκλ. 349.

ἀλιμενότης, ἡ, = ἀλιμενεία, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 7.

ἀλι-μικτος, ἴδε ἐν λ. ἀλισηκτος.

ἀλιμος, ον, (ἀλις) ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, θαλάσσιος, Λατ. mainus, Ἡσύχ. «ἀλιμα, θαλάσσια», ἡ γλῶσσοι παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἐβδ. (Ἰερμ. ις', 6). **II**, ὡς οὐσιαστ. **ἀλιμον**, τό, ὁλμός φερόμενος παρὰ τὴν θάλασσαν, «ἐρμυρήθρα», Ἀντιφ. ἐν «Μνήμασι» 1. Θεοφρ. I. Φ. 4. 16, 5· παρὰ Διοσκ. ἄρσ. ὁ **ἀλιμος**, ὁλμός ἐστὶ φραγμίτης, ὑπόλευκος, οὐκ ἔχων ἀκάνθας, φύλλα δὲ ἐλαία παραπλήσια, πλατύτερα μέντοι καὶ ἀπαλώτερα· φέσται ἐν παραθαλασσίσι καὶ φραγμίσι,» 1. 120.

ἄ-λίμος, ον, ὁ ἀποδύων τὴν πείναν, Πλουτ. 2. 157D.

ἀλιμῦρήεις, εσσα, εν, (μῦρω) ὁ εἰς τὴν θάλασσαν βέων, πο-ταμοί, Ἰλ. Φ. 190, Ὅδ. Ε. 460· πρὸλ. Ἀπολλών. Ρόδ. Β. 938· πρὸλ. ἐπ.

ἀλί-μῦρής, ἐς, = τῷ προηγ., Ὅρρ. Ἄργ. 346, κτλ. **II** = ἄλιος (Α), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 913, Φανοκλ. 1. 17, Ἄνθ. Πλαν. 180.

ἀλινδῆω ἢ ἀλινδῶ [ἄ], (ὁ ἐνεστ. εὐρήται μόνον ἐν τῷ παθ.): ὁ ἀόρ. ἡλίσα καὶ πρkm. ἡλίσα εὐρήνηται μόνον ἐν συνθέτοις μετὰ τῆς προθ. ἔξ: (ὁ σχηματισμὸς τῶν χρόνων τούτων μετὰ ἰ ἀκρίτως ὁμοί-αζει πρὸς τὸν τύπον ἐκύλιεα ἐκ τοῦ κυλινδῆω ἢ κυλινδῶ):—κυλίω. **II**, παθητ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., κυλιό-μενος ἐν τῇ κῶνι ὡς ὁ ἵππος (πρὸλ. ἀλινδῆθρα), ἀλινδόμενος, Πλουτ. 2. 396E· ἀλινδόμενος ψαμάθοισι, Νικ. Θ. 156· ἀλιν-δηθεῖς, αὐτόθι 204· ἡλινδόμενος, κυλισθεῖς, Δειναργ. παρὰ Σουῖδ.

2) καθόλου, περιπλανῶμαι, περιφερόμαι, ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθον' ἀλινδόμενος, Ἄνθ. Π. 7. 736· οἱ περὶ τὴν Ἀκαδη-μειαν ἀλινδοῦνται, Ἀλκίφρ. 3. 14· πρὸλ. 31· ἡλινδόμενος ἐν αὐλαῖς σάτραπικαῖς, κεκυλισμένος ἐν... κτλ. Πλουτ. Ἄγχι 6.

ἀλινδῆθρα, ἡ, «κυλίστρα, τόπος ἐν ᾧ οἱ ἵπποι κωνίονται», Σουῖδ., Λατ. volutabrum (πρὸλ. ἐξ ἀλινδῶ)· μεταφ., ἀλινδῆθρα ἐπῶν, ὁ ἐ. μακρὰι, περιπλοκοὶ καὶ τρόπον τινὰ κυλινδοῦμαι λέ-ζεις, Ἄριστοφ. Βάτρ. 904.

ἀλινδῆσις, εως, ἡ, ἡ ἐν κῶνι κυλινδῆσις, ἀσκησις, καθ' ἣν οἱ παλαιότεροι ἐκυλίοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ἰππ. 364. 13., 368. 26.

ἀλινδομαι, ἴδε ἐν λ. ἀλινδῆω.

ἀλι-νήκτειρα, ἡ, (νήγω) θηλ. ὡς ἐξ ἄρσ. * ἀλινηκτήρ, ἡ ἐν τῇ θαλάσῃ νηχομένη, κολυμβώσα, Ἄνθ. Π. 6. 190 [μετὰ ἰ ἐν ἄρσει].

ἀλι-νηχίς, ἐς, ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ νηχομένος, Ἄνθ. Π. 6. 29.

άλιωνος, η, ον, (άλι) ἐξ ἄλατος, χόνδροι, Ἡρόδ. 4. 185· τοῖχοι, αὐτοῖ.

ἄ-λιώνος, ον, (λίον) ἄνευ δικτύου, ἄνευ θηρευτικῶν παγίδων, ἄλ. θήρα, κυνήγιον καθ' ὃ οὐδέμια παγίς ἢ δίκτυον τίθεται εἰς χρῆσιν, Ἄνθ. Π. 9. 244.

άλινοῖς, εὖος, ἡ, τριβή, (λέανσις, στῆλωμα), Σαμίων ἔλετο ἄλινον τοῦ ἐργαστηρίου καὶ κονίανσιν, [IV] Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3325A₉₉ = K. 241, οὐσ. βηματ. ἐκ τοῦ ἄλινα. Περβλ. Πισχ. καὶ Α. Β. 383.

άλινω (άλέω) = λεπτύνω, τριβή, στομυκίζω, «άλινουσιν: ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι», Σορ. (Ἄποστ. 826) ἐν Α. Β. 383.11: — ἄλλ' ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει «ἀλίνειν, ἀλείφειν», «άλίναί, ἐπαλειψάει».

ἄλιξ, Δωρ. ἀντὶ ἤλιξ.

ἄλιξ, ἴκος, ὁ, χόνδρος, Ἄθην. 647D.

ἄλι-ξαντος, ον, ὁ ἐκινούμενος, κατατρογόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, χοιράδες, Ἄνθ. Π. 6. 89· ἄλ. μόρος, θάνατος, ὁ προελθὼν ἐκ τῆς κατὰ τῆς ἀκτῆς προσαρξέως, αὐτοῖ 7. 404.

ἄλιος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἤλιος.

ἄλιος (Α), α, ον, καὶ ος, ον, Σορ. Αἴ. 357, Εὐρ. Ἡρακλ. 82: (άλις):—θαλάσσιος, Λατ. marinus, ἐπιθ. τῶν θαλασσίων θεῶν, νυμφῶν, κτλ., Ὁμ., κτλ.· θυγάτηρ ἄλιος γέροντος, δηλ. τοῦ Ἡρέως, Ἰλ. Α. 556, Ἡσ. Θ. 1003, πρβλ. Ὀδ. Δ. 365, καὶ ἄλλ., θεαὶ ἄλιαί, αἱ ἐν θαλάσῃ θεαί, Νηρηίδες, Σ. 432· περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστ. Θυμαστ. 107, πρβλ. ἄλιπλαγκτος· ἄλ. ψάμαθοι, ἡ θαλασσία ζῆμα, Ὀδ. Γ. 38· ἄλ. πρῶν, Αἰσχύλ. (λυρ.) Πέρσ. 131. 879· κύμα, ὁ αὐτ. Ἰκ. 15· ναῦς, πλάτα, πρῶμνη, κτλ., Πινδ. Ο. 9, 111, Σορ. Ο. Κ. 716, κτλ., ἄλια ὄρυς, ἴσ. ἡ αὐτὴ καὶ ἀλιφλοῖος, Εὐπολ. ἐν Ἀἰξί. 1. 4· ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.

ἄλιος (Β), α, ον, (ἄλη, ἠλίθιος)—ὡς τὸ μάταιος, ἐπὶ πραγμάτων, ἀκαρπός, ἀνωφελεῖς, ἡμαρτημένος· ἔπος, μῦθος, πόνος, βέλος, ὄρκιον, κτλ., Ἰλ., ἐν Ὀδ. μόνον μετὰ τοῦ ὁδός, Β. 273, 318· ἐπὶ προσώπων, Ἰλ. Κ. 324· οὐδ. ἄλιον, ὡς ἐπίρρ., μάτην, Ν. 505· καὶ οὕτω μῆλλον πρέπει νὰ ἐκληθῆῖ τὸ ἐν Δ. 179· οὕτω καὶ παρὰ Σορ. Ο. Κ. 1469· ἀλλὰ τὸ κανονικὸν ἐπίρρ. -ίως, ὁ αὐτ. Φ. 840.—Ἐπ. λέξις ἐν χρῆσει παρὰ Σορ. ἐν λυρ. χωρίοις.

ἄλιο-τρεφής, ἐς, τρεφόμενος ἐν τῇ θαλάσῃ, θαλασσόβιος, φῶ-καί, Ὀδ. Δ. 442.

ἄλιόω, ποιητ. ῥήμα, ἐν χρῆσει μόνον κατὰ μέλλ. ἄλιώσω, ἄρ. ἠλίωσα, Ἐπ. ἄλιώσα: μέσος τις μέλλον ἀπαντᾷ μ. ἐνεργ. σημασ., Μάξιμ. π. καταρχ. 582, μ. παθητ. δέ, αὐτοῖ 512. (ἄλιος Β). Κλίση τῷ τι ἄκαρπον, ματαιῶ· Διδό νδόν.. ἄλιώσαι, Ὀδ. Ε. 104· οὐδ' ἄλιώσα βέλος, οὐδ' ἔφριψε μάτην τὸ βέλος, Ἰλ. Π. 737· οὐχ ἠλίωσα τοῦπος, δὲν εἶπε τὸν λόγον μάτην, Σορ. Τρ. 258.

ἄ) = ἀϊστόω, καταστρέφω· τὸ μὲν τις οὐ.. ἄλιώσαι, Σορ. Ο. Κ. 704.

ἄ-λιπάρης, ἐς, ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος εἰς-ἱκετεύοντα· ἄλ. θριξ (ἴσ. καὶ λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς λέξ. λιπαρός), οὐχ λιπαρὰ καὶ κελκλωπισμένη κόμη, Σορ. Ἠλ. 451. ἴδε σημ. Jebb.

ἄλι-παστος, ον, πεπαμμένος δι' ἄλατος, Ἀριστομ. ἐν Ἐπίσημ. 2, Εὐθουλ. ἐν Ἀμαθραῖς 1.10, Ἀργέστρ. παρ' Ἄθην. 399E.

ἄλι-πεδον, τό, πεδῖον παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀμμώδες πεδῖον, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7. 15, 2, Λυκόφρ. 681· οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἐν τῇ Ἀστικῇ παρὰ τὸν Πειραιᾶ λιεῖον καὶ ὁμαλὸν καὶ παραθαλάσσιον πεδῖον, Ἐν. Ἐλλ. 2. 4, 30, ἀλλ' ὁ Ἀριστοφ. (Ἄποστ. 30) ἔγραψεν ἐν Ἀλιπέδω μ. φιλῆς, ὡς λέγει ὁ Ἀρπ. [ἄλι- ἐν ἄρσει, Λυκόφρ. ἔνθ' ἄνωτ., ὅπερ πιθανῶς ἐξηγεῖ τὸν τύπον ἄλιπτεδον ἐν Πολυδ. 1. 186].

ἄ-λιπής, ἐς, (λίπος) ἄνευ λίπους, ἰσχνός, ἄπαχος, Ἄθην. 315D: ἄνευ παχέως οὐσίας, Στραβ. 195: ἐν τῇ ἱατρικῇ—οὐσίς πηκτός καὶ λιπαρός, ἐπὶ πλυμάτων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀλοιφάς, Ἀρεταῖος Αἰτ. Ὀε. Παθ. 2. 7. II. (λείπω, λιπεῖν) ὁ ἀδιόσκοπος, συνεχής, προχοαί, Ποιητ. παρὰ Πορρ.

ἄλι-πλαγκτος, ον, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν πλανώμενος, ὦ Πάν, Πάν ἀλιπλαγκτε.. φάνηθι, προσεύχεται ὁ χορὸς τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν ἐν Τροίᾳ (οὕτω κατωτέρω ὁ Ἀπόλλων καλεῖται νὰ ἔλθῃ, Ἰκαρίων ὑπὲρ πελαγέων), Σορ. Αἴ. 695· ἐπὶ τοῦ Τρίτανος Ἄνθ. Π. 6. 65· ἔχις ἄλ., Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 1033. 15.—πρβλ. ἄλιπληκτος.

ἄλι-πλανής, ἐς, ὁ ἐν θαλάσῃ περιπλανώμενος, Ἄνθ. Π. 11. 390.

ἄλι-πλανία, ἡ, ἡ κατὰ θάλασσαν περιπλάνησις, Ἄνθ. Π. 6. 38.

ἄλι-πλάνος, ον, = ἀλιπλανής, Ὀπτ. Κ. 4. 258.

ἄλι-πλεύμων, ονος, ὁ, = πλεύμων II, Μάρκελ. Σιδήτης 27, ἐν Φαβρ. Βιβλ. 1. σ. 17.

ἄλι-πληκτος, Δωρ. -πλακτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληττόμενος, ἐπὶ νήσων, Πινδ. Π. 4. 24: (θαλασσόπληκτος παρ' Αἰσχύλ.), ὁπόθεν ἀλιπλακτος διαβρώθη ἐν Σορ. Αἴ. 597 (λυρ.) ἀντὶ ἀλιπλαγκτος.

ἄλι-πλήξ, ἦγος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Καλλ. εἰς Δηλ. 11, Ἄνθ. Π. 6. 193.

ἄλι-πλους, ον, συνηρ. -πλους, ουν, ὑπὸ ὑδάτων κεκαλυμμένος, τεῖνεα, Ἰλ. Μ. 26. II. μεταγ. ἐνεργ., = ὁ ἐπὶ τῆς θαλά-

σης πλέων, ναῦς, Ἀρίων 17 (Bgrk σ. 873): ὡς οὐσιαστ., ναύτης, ἄλιεύς, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1329, Καλλ. εἰς Δηλ. 15.

ἄλι-πνοος, ον, ὁ ὁσμὴν ἔχων θαλάσσης, Μουσαῖος 265.

ἄλι-πόρος, ον, ὁ διὰ μέσον τοῦ ὁποίου ἡ θάλασσα ῥεῖ, διασφάζ, Δουκ. Τραγοδοποδάγρα 24.

ἄλι-πορφύρις, ἴδος, ἡ, εἶδος πτηνῶν, ἴσως = πορφυρίος, Ἰδουκ. 7· πρβλ. ἀλιπόρφυρος ὄρνις, Ἀλκυμάν 12 (26).

ἄλι-πόρφυρος, ον, ὁ διὰ θαλασσίας πορφύρας βεβαμμένος, ἠλάκατα, φάρσα, Ὀδ. Ζ. 53, Ν. 108· οἶμα, Ἀρίων 18 (Bgrk σ. 873): «ἀλιπόρφυρα ἀλουργή, τουτέστιν ἐκ θαλασσίας πορφύρας,» Ἡσύχ.

ἄλι-πτόητος, ον, ὁ πτοούμενος ἐκ τοῦ θαλασίου ῥόχθου, Νόνν. Δ. 8. 56.

ἄλιρ-ῤῥῆς, ἐς (ῤῥήγνιμι) = ὁ θραύων τὰ κύματα: ἡ μᾶλλον παθ., καθ' ὃ θραύονται τὰ κύματα· σκόπελος, Ἄνθ. Π. 7. 383.

ἄλιρ-ῤῥατής, ὁ, (ῤῥαίω) ὁ ὡς μαινόμενος διασχίζων τὴν θάλασσαν, ὁ καταστρεπτικός, θράκων, Νικ. Θ. 828.

ἄλιρ-ῤῥαντος, ον, (ῤῥαίω) ὁ ὑπὸ τῆς ἄλλος θανατιζόμενος, «ἀλιρ-ῤῥαντος τε παρ' ἀκτῆς,» Ἄνθ. Π. XIV. 72.

ἄλιρ-ῤῥατος, ον, = ἀλιρραγής, «ἀλιρρῆξ. ὑπὸ δειράτιν,» Ἄνθ. Π. 7. 278.

ἄλιρ-ῤῥόθιος, ον, καὶ α, ον, Ἄνθ. Π. 76, 624.— ὁ ὑπὸ τοῦ ῥόθου τῆς θαλάσσης κυκλοούμενος ἢ προσβαλλόμενος, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληττόμενος, κόνις, νηὺς, Ἄνθ. ἔνθ. ἄνωτ. II. βροχῶν. θουρωδῶν, θάλασσα, Ὀρρ. Ἀργ. 1296.

ἄλιρ-ῤῥοθος, ον, = τῷ προηγ., ἄλ. πόροι, = τὰ ῥυθθούτα στενὰ ἢ περάσματα, πορθμοὶ τῆς θουρωδῆς θαλάσσης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 367· πρβλ. Σορ. Αἴ. 412 (λυρ.) ὠσαύτως ἄλ. ἀκτῆ, Εὐρ. Ἰππ. 1205. Μόσχ. 2. 128· πρβλ. ἀλιλύστος, ἀλιλύστος.

ἄλιρ-ῤῥοζος, ον, = ἀλιρρόθιος, Νόνν. Δ. 13, 322, κτλ.

ἄλιρ-ῤῥυτος, ον, ὁ καταρρέεμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Ἄνθ. Π. 12. 55. II. ἄλ. ἄλσος, αὐτὴ ἡ ἐγερομένη θάλασσα, Αἰσχύλ. Ἰκ. 868 (λυρ.).

ἄλις [ἄλις], ἐπίρρ.: (ἴδε ἐν λ. ἄλης). Σωρρόδον, εἰς πλῆθος, ἄρθωτος, Λατ. affatim καὶ κατὰ τροποποίησιν τῆς ἐννοίας, = ἰκανῶς, ἀρκετά, Λατ. satis: 1) παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον συνάπτεται μετὰ ῥημάτων, ἄλις πεποτήηται [μέλισσαι], Ἰλ. Β. 90· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν, Ἰ. 384· κόπρος ἄλις κέχυτο, Ρ. 298· ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι, Ἰλ. Ε. 122:—ἐκ τῶν συμφραζομένων δὲ ἐνίοτε λαμβάνει τὴν σημασίαν: σχεδὸν ἐπαρκῶς, ὡς τὸ μετρίως, εἰ δ' ἄλις ἔλθοι Κύπρις, Εὐρ. Μῆδ. 629· ἔφερε κακὸν ἄλις, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 907. 2) παρ' Ὁμ. ὠσαύτως εὐρηται συγνήκεις στενωῶν συνδεόμενον μετὰ τίνος ὀνόματος: χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλις, χαλκὸν καὶ χρυσὸν ἐν ἄρθωτῇ ἢ ἀρκετόν, Ὀδ. Π. 231, πρβλ. Ἰλ. Χ. 340· νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσω, Ἰλ. Ι. 137· ἄλις χεράδος (ἴδε ἐν λ. χεράδος), Φ. 319· ἄλις δ' εὐώδεις ἔλαιον, Ὀδ. Β. 339.—Ἡ Ὀμηρικὴ αὐτὴ χρῆσις εἶναι σπανία παρ' Ἀττ.: ἄλις βίοντον εἶρον, Εὐρ. Μῆδ. 1107· λύπας ἄλις ἔχων (Ἐμμελ. λύπης), ὁ αὐτ. Ἐλ. 589:—σπανίως μετ' ἐπιθέτου, ἄλις... ἦσθ' ἀνάροισ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 511. 3) ἄλις (ἐνν. ἐστί) = ἀρκεῖ· ἡ οὐχ ἄλις, ὅτι...; = δὲν ἀρκεῖ ὅτι...; Ἰν. Ε. 349· ἡ οὐχ ἄλις, ὡς...; Ρ. 450, Ὀδ. Β. 342· οὕτως, ἄλις, Ἰν' ἐξή- κεις θακρῶν, Σορ. Ο. Τ. 1515· καὶ ἀπολύτως ἄλις, ἀρκεῖ, ὁ αὐτ. Αἴ. 1402.—Παρ' Ἀττ. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἀργείοισι Καδ- μείουσι ἄλις ἐς χεῖρας ἔλθειν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 679· μ. δοτ. καὶ ἀπαρ., ἄλις δὲ κλαίειν τοῦμόν ἦν ἐμοὶ κακόν, Εὐρ. Ἀλκ. 1041, πρβλ. Σορ. Ο. Τ. 685. 4) = ἐπιθέτου ὡς κατηγορού- μενον, ἄλις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορὰ, Εὐρ. Ἀλκ. 673· πρβλ. Ἰ. Τ. 983, Σορ. Τρ. 332. 5) ἄλις (ἐνν. εἰμί), προσθετικῆς μεταγωγῆς, ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ, = ἀρκεῖ ὅτι ὑποφέρω, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1061· ἄλις ἐγὼ δυστυχῶν, Τραγ. παρ' Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 11. 5.

6) παρ' Ἀττ. = τῷ Λατ. salis, μετὰ γεν. πράγ., = ἀρκετόν μέρος ἐκ τίνος πράγμ., ἄλις ἔχειν τῆς βοσῆς, Ἡρόδ. Γ. 119, πρβλ. 9. 27· πτημονῆς ἄλις γ' ὑπάρχει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1656; πρβλ. 1659· ἄλις [ἐστί] λελεγμένον, ὁ αὐτ. Εὐμ. 675· ἄλις λόγων, Σορ. Ο. Κ. 1016· ἄλις ἀφίης μοι, Ἀριστοφ. Ἄποστ. 421· ὅταν τίθεται πέρας εἰς λόγον ἢ ζήτημα καὶ τούτων μὲν ἄλις, Πλάτ. Πολιτ. 287Δ· καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 6, κτλ.

II. τύπος τῆς ἄλιος ἢ ἀλίας παρ' Ἰππών. 101· πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 63. 18, Ἰωάν. Ἀλ. Τον. παραγγ. σ. 38. 12· οὕτω δὲ ἀνάγινωσκει ὁ Διονόφρ. ἐν Εὐρ. Ἰωνι 723 (λυρ.), ἄλις, ἄλις ὁ πάρος ἀρχαγός, ἔνθα τὰ χειρογράφα ἔχουσι ἄλισας.

ἄλις, ἴδος, ἡ (άλις), = ἀμυρίς, Εὐστ. 706. 56.

ἄλισθη, ἡ, = ἀπάτη, Ἡσύχ.

ἄλισγιώ, = μαίνω, μολύνω, Ἐσθ. (Δαν. α', 8, καὶ ἄλλ.).

ἄλισγημα, ατος, τό, (ἀλισγιώ) μολύνσις, μιάσμα, Πρξ. Ἄποστ. ιε', 20, αναφερόμενον εἰς τὰ εἰδωλόθυτα· «ἀλισημάτων, τῆς μεταλή- φους τῶν μαρῶν θυμάτων,» Ἡσύχιος.

ἄλισκομαι [ἄ], ἔλλειπτικὸν παθ., οὐ τὸ ἐνεργ. παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ αἰρέω (ἀλίσκω μόνον ἐν παροιμίᾳ ἐλέεας μῦν οὐχ ἀλί- σκει, Παροιμιολογ. γρ.): παρὰτ. ἡλίσκόμεν (οὐδέποτε ἔακ-), Ἡρόδ.,

'Αττ., μέλλ. **άλωσομαι**, 'Ηρόδ., 'Αττ.: **ἀόρ. ἤλων**, 'Οδ. X. 230, αἰετοτε παρ' 'Ηρόδ., καὶ ἐνίοτε ἐν χειρογράφοις 'Αττ. συγγραφῶν, ὡς Πλάτ. 'Τπ. Μείκ. 286Α, Ξεν. 'Αν. 4. 4, 21, ἀλλ' ὁ κοινὸς 'Αττ. τύπος ἦτο **ἄλων** [ἄ, 'Αριστοφ. Σφ. 355, ἀλλὰ ἄ 'Ανθ. Π. 7. 114, 11. 155· ἄ ἐν πάσαις ταῖς λαϊκαῖς ἐγκλίσεσι, κτλ., πλὴν ἐν τῇ μετοχ. **ἀλόντες**, 'Ιλ. E. 487] ὑποτακτ. **ἄλω. φς. φ.**, Αἰσχύλ. Θῆβ. 257, Εὐρ. 'Ιππ. 420, 'Αριστοφ. 'Αγ. 662, Σφ. 898, κτλ., 'Ιων. **ἄλωω, ἄλῶη**, 'Ιλ. A. 405, Ξ. 81, 'Ηρόδ. 4. 127· εὐκτ. **ἄλοῖην**, Πλάτ., 'Επ. ἀλώην, 'Οδ. E. 183, O. 300· (ἢ ὑποτακτ. **ἄλῶη** καὶ εὐκτ. **ἄλῶη** συγχώνισι συγγέονται, ἄλλαι γραφαὶ ἐν 'Ιλ. I. 592, Ξ. 81, 'Ηρόδ. 4. 127): ἀπαρ. **ἄλωναι**, 'Ιλ. Φ. 281, 'Αττ., 'Επ. **ἄλώμεναι**, αὐτόθι 495· μετοχ. **ἄλους**, 'Ιλ. B. 374, 'Αττ., ἴδε ἀνωτέρω:—πρkm. **ἤλωκα**, 'Ηρόδ. 1. 83, 'Αντιφ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1, 7, Ξεναρχ. ἐν «Πορφυρᾷ» 1, 17, καὶ συχν. παρὰ Δημοσθ., ἀλλὰ κοινῶς παρ' 'Αττ. **εἰλωκα** [ἄ], Αἰσχύλ. 'Αγ. 30, Θουκ., κτλ. (καὶ ἐν χειρογράφ. 'Ηρόδ., 1. 191, 209)· ὑπερσ. **ἤλωκεν**, Ξεν. 'Αν. 5. 2. 12.—Περὶ τῶν τύπων **ἤλων, εἰλών**, **ἤλωκα, εἰλωκα** ἴδε Veitch 'Ελλ. Ρήματα ἐν λέξ.—'Εκ τῶν χρόνων τούτων ὁ 'Ομηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν **ἀόρ.**—Πρβλ. **παράλισσομαι**. (Τὸ ὅτι τὸ ἄλισσομαι μετὰ τῶν χρόνων αὐτοῦ χρησιμεύει ὡς τὸ πάθηρ. τοῦ αἰρέω, **ἀόρ. β' εἶλον, εἰλεῖν**, ὑποδεικνύει τὴν √'Δλ = FEA (πρβλ. **εἰβάλω**), μ. τῆς σμσσ. τοῦ λαμβάνειν, ἴδε Λοβ. Ρηματικ. 163. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι ἴσχυρον πρὸς τὸ **ἀναλίσσειν**, ἴδε ἐν λέξει.)

Λαμβάνομαι, νικάμαι, συλλαμβάνομαι, περιέρχομαι εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ, ἐπὶ προσώπων καὶ τόπων, 'Ιλ. B. 374, καὶ ἄλλ., 'Ηρόδ., Τραγ., κτλ.· **ἀλῶσεται** (ἐνν. ὁ Κρέων), Σοφ. O. K. 1065· **ἀλίσκεσθαι** εἰς πολεμίους, περιπίπτειν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν καὶ συλλαμβάνεσθαι ὑπ' αὐτῶν, Πλάτ. Πολ. 468Δ· ἐν τοιαύταις ἔμφυροις, ὁ αὐτ. Κρίτων 43C.

2) λαμβάνομαι, καταλαμβάνομαι, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, θανάτῳ ἀλῶναι, καταληφθῆναι ὑπὸ θαν., ἀποθανεῖν, 'Ιλ. Φ. 281, 'Οδ. E. 312, καὶ ἄνευ τοῦ θανάτου, 'Ιλ. M. 172, 'Οδ. Σ. 265, κτλ.· **ἀνδρ' ἐκ θανάτου κοῖσιν** ἤδη ἀλωκότα [ἐνν. νόσφ], Πινδ. Π. 3. 100· **ἐθάλασαν** εἰς 'Αθήνας γράμματα, γράμματα κατελήφθησαν καὶ ἐστάλησαν εἰς 'Αθήνας, Ξεν. 'Ελλ. 1. 1, 23:—'Εν 'Αριστοφ. 'Αγ. 700 ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς νομικῆς φράσεως (ἴδε κατωτέρω Π. 2): τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλίσκομεθα, ἐπὶ αὐτοῦ, δηλ. διὰ πτεροφόρου βέλους, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 129· ἴδε ἐπὶ πᾶσι Πόρρ. Μῆδ. 139 (VIII):—ἀγρεύομαι κατὰ τὴν θήραν, 'Ιλ. E. 487, Ξεν. 'Α. 5. 3, 10:—**ὠσαύτως, ἄλ. ὑπνω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 67**· ἀπάταις, μανία, Σοφ. 'Ηλ. 125, Δῖ. 216· ὑπ' ἔρωτος, Πλάτ. Φαῖδρ. 252C, κτλ.· **νοσήματι, διαρροῖα, κτλ.**, 'Αριστ. Πρὸβλ. 30, 1. 19, κτλ.:—ἀπολ., κατανικῶμαι, καταβάλλομαι, Σοφ. Δῖ. 649· ἀλοῦς ἐφόνευσα, Λατ. mente cartus, ὁ αὐτ. O. K. 547 (ὡς ὁ 'Ερμάν. ἀντὶ **ἄλλους, ἀλλ' ἴδε ἄνους**)· μῆ νίκη ἀλίσκονται, διὰ μῆς νίκης καταστρέφονται, Θουκ. 1. 121.

3) ἐπὶ καλῆς σημασίας, κερδίζομαι, ἀποκτοῦμαι, κατορθοῦμαι, Σοφ. O. T. 543, Εὐρ. 'Αλκ. 768, Ξεν. Κυν. 12. 22· πρβλ. **ἄλωτός II**.

II. συλλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφῶρῳ, λαμβάνομαι πράττων τι οὕτε σὺ ἀλώσσει ἀδικέων, 'Ηρόδ. 1. 112· ἐπιδολεῦναι ἐμοί.. ἐδάλωκε, αὐτόθι 209· ἐὰν ἀλῶς ἔτι τοῦτο πράττων, Πλάτ. 'Απολ. 29C· ὠσαύτως μετὰ οὐσιαστ. ἢ ἐπιθέτου παραλειπομένης τῆς μετοχ. ὦν: οὐ γὰρ δὴ φονεὶς ἀλώσομαι, Σοφ. O. T. 576· μοιχὸς γὰρ ἦν τύχης ἀλοῦς, 'Αριστοφ. Νεφ. 1079· ὠσαύτ. ἄλ. ἐν κακοῖσι, Σοφ. 'Αντ. 496.

2) συχν. ὡς 'Αττικὸς δικανικὸς ὄρος, κηρύττομαι ἔνοχος, καταδικάζομαι, κατὰ πλήρη φράσιν, ἀλοῦς τῆ δικῆ, Πλάτ. Νόμ. 937C· λιποταξίου γραφὴν ἤλωκένας, Δημ. 549. 1· πρβλ. 'Αντιφῶνα 117. 18, 118. 26: ἄλ. μῆ ψήφω, 'Ανδοκ. 30· 10: μ. γεν. τοῦ ἐγκλήματος, ἀλῶναι ψευδομαρτυριῶν, ἀστρατείας, ἀσεβείας, κτλ. (ἐνν. γραφὴν), ἴδε ἐν λέξει: ἄλ. θανάτου, καταδικάζεσθαι εἰς θάνατον, Πλουτ. 2. 552D· ὠσαύτως, ἀλοῦσα δίκη, καταδίχη, Πλάτ. Νόμ. 937D:—πρβλ. **αἰρέω II. 4**.

ἄλισμα, τὸ, ἐνυδρὸν τι φυτόν, Alisma Parnassifolia ἢ Plantago, Διοσκ. 3. 169.

ἄλι-σμάραγος, ον, ὁ ὡς ἡ θάλασσα ἤχων, Νόνν. Δ. 39. 362.

ἄλι-σημηκτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης σημηχόμενος, λουόμενος, Λυκόφρ. 994. Ὁ 'Ησύχ. ἔχει **ἄλισμηκτα** (Κῶδ. ἀλισίμικτα), ἤλισμένα, καὶ ὁ Σουῖδ. **ἄλίμικτον, πεπασμένον**.

ἄλι-σπαρτος, ον, ὁ ἐσπαρμένος ἢ πεπασμένος δι' ἄλατος, Εὐστ. 1827. 61, 'Ησύχ. 'Ετυμ. M.

ἄλισπεδον, τό, ἴδε ἀλίπεδον.

ἄλι-στέφανος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιστρεφόμενος, περιβαλλόμενος, νῆσος, 'Αλέξ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Ταπροβάνη**.

ἄλιστεφής, ἐς, = ἄλιστέφανος, ἀ ἄλιστεφής Θάσος, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 208. 16· πρβλ. 'Ορφ. 'Αργ. 146.

ἄλι-στονος, ον, ὁ ἠχῶν ἢ τῆς θάλασσης, ραχίαι, Αἰσχύλ. Πρ. 712.

II ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης στενάδων, ἐπὶ ἄλιεων, 'Οππ. 'Αλ. 4. 149.

ἄλιστός [ἄ], ἢ, ὄν, (ἄλίω) ἀλατιστός, ἐν ἄλμῃ διατηρούμενος, 'Ανθ. Π. 9. 377, Στράβ. 197.

ἄλιστρα, ἢ, = ἀλινδξήρα, Πολυδ. 1. 183.

ἄλι-στρεπτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιστρεφόμενος, ὁ τῆδε κάκεισε φερόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ναῦς, 'Ανθ. Π. 9. 84.

ἄλι-ταῖνω [ἄλ], 'Επ. ῥήμα (ἐν χρήσει καὶ παρ' Αἰσχύλ. ἐν λυρ.

χωρίως) τὸ πλεῖστον ἀπαντῶν κατ' **ἀόρ. β'** ἐνεργ. καὶ μέσ.—'Ενεργ. κατ' **ἀόρ. ἤλιτον**, 'Ιλ., Θέογν. 1170, Αἰσχύλ. Εὐμ. 269· ὑποτακτ. **ἄλιτη**, Ψευδο-Φωκυλ. 208· εὐκτ. **ἄλιτοῖμι**, Αἰσχύλ. Πρ. 533· μετοχὴ **ἄλιτών**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 316 (οὕτως ὁ 'Ερμάν. καὶ ἄλλοι κατὰ τὸν Αὐράτου): μεταγεν. 'Επ. **ἀόρ. α'** **ἄλιτσησ**, 'Ορφ. 'Αργ. 642.—Μέσ. **ἄλιταίνετα** (ἐτέρα γραφὴ **ἄλιτρ-**), 'Ισ. 'Εργα κ. 'Ημ. 328· **ἀόρ. ἄλιτντο, ἄλιτωμαι, ἄλιτέσθαι**, 'Ομ.: μετοχὴ **ἄλιττήμενος** μετὰ τονισμοῦ καὶ σμσσ. ἐνεστώτος (ἐσχηματισμένη ὡς ἐκ ῥήμ. **ἄλιττημι**, πρβλ. **τιθέμενος**, 'Επ. ἀντὶ **τιθέμενος**)· ἴδε κατωτέρω. (Συγγενὲς τῷ **ἄλη**, **ἄλασσομαι**, κτλ.:—ἐντεῦθεν **ἄλιετης, ἀλοῖτός, ἄλιττήριος**: τὸ **ἄλιτραῖνον** εἶναι ἄλωξ 'Επ. τύπος.)

'Αμαρτάνω εἰς τινα ἀδικῶ, βιάζομαι, μετὰ αἰτίας. προσώπ., ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, 'Ιλ. I. 375· ὅτις σφ' ἄλιττηται ἐμὸςσας, T. 265· ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, 'Οδ. Δ. 378· 'Αθηναῖον ἄλιτόνον, E. 108· οὕτω παρ' 'Ισ. 'Ασπ. 80 (ἐνθα ἀνάγν. μὲγ' ἀντὶ μετ'), Θέογν. ἐνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 269· πρβλ. **ἄλιτρώ**.

2) μ. αἰτ. πράγμα., παραβαίνω, Δίδος δ' ἄλιτωμασ ἐφετμάς, 'Ιλ. Ω. 570· ὄρκον, σπονδάς, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 388, 'Οππ. 'Α. 5. 563.

3) μ. γεν., ἀμαρτάνω τινός, ἀποπλανῶμαι, ἀλιτήσεν ἀταρποῦ, 'Ορφ. ἐνθ' ἀνωτ. πρβλ. Καλλ. εἰς 'Αρτεμ. 255.

4) ἡ μετοχὴ ἄλιττήμενος εἶναι ἐν χρήσει = **ἄλιτρός**, ὡς ἐπιθέτου θεοῦ ἀλιτήμενος, ἀμαρτωλὸς ἐνώπιον τῶν θεῶν, 'Οδ. Δ. 807· πρβλ. **ἄλιττήμερος**.

ἀ-λιτάνευτος, ον, εὐρηται μόνον ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **ἄλιτ-**, ὁ ἴδε.—'Επίρρ. -ως, A. B. 374, 'Ετυμ. M. 57.

ἄλι-τενής, ἐς, ὁ ἐκτεινόμενος εἰς ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, Δίδος 3. 44.

II ἐπίπεδος, χαμηλὸς, ἐπὶ χωρῶν, Στράβ. 307, 'Αρρ. 'Ινδ. 21. 9· ambulatio ἄλ., περιπάτος ἐπὶ πεδινῷ μέρους, Κικ. πρὸς 'Αττ. 14. 13, 1: ἐπὶ πλοίων, χαμηλὸς, Πλουτ. Θεμ. 14: ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀθάβης, Πολυδ. 4. 39, 3, 'Αππ. 'Εμφύλ. 2. 84.

ἄλι-τέρμων, ον, ὁ ὀρίζομενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ὁ ἔχων τέρμονα τὴν θάλασσαν, 'Ανθ. Π. 9. 672.

ἄλιττημα, ατος, τό, ἀμάρτημα, πλημμέλημα, 'Ανθ. Π. 5. 278.

ἄλιτ-ῆμερος, ον, ὁ ἀπατηθεὶς περὶ τὴν ἡμέραν, προῶργος γεννηθεὶς, ὡς τὸ **ἠλιτόμημος**, 'Ισ. 'Ασπ. 91 (κατ' εἰκασ. τοῦ Guietii ἀντὶ **ἄλιττήμενον**)· ἠλιτόμημος καὶ ἀλιττήμερος σημαίνει δὲ τὸν ἐπαρμηναῖον γεννηθέντα παῖδα, 'Ετυμ. M. 428. 10.

ἄλιττημοσύνη, ἢ, = **ἄλιτμήνος**, 'Ορφ. 'Αργ. 1315.

ἄλιττήμων, ον, γεν. ὄνομα (ἄλιτεῖν) = τῷ ἔπομ., 'Ιλ. Ω. 157, 186, Καλλ. εἰς 'Αρτεμ. 123.

ἄλιττήριος, ον, (ἄλιτεῖν) ὁ ἀμαρτάνων εἰς τινα, ἀνόσιος πρὸς τι· «ἀμαρτωλός, ..., θανάτου αἰτίας καὶ ἔνοχος», 'Ησύχ., μ. γεν., τῶν ἀλιττήριων.. τῶν τῆς θεοῦ, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 445, ἐναγεῖς καὶ ἄλ. τῆς θεοῦ, Θουκ. 1. 126· οὕτω: κοινὸν ἀλιττήριον.. ἀπάντων, ἢ κοινὴ μάλιστα πάντων, Δημ. 280. 27· ἀλιττήριος 'Ελλάδος, Αἰσχίν. 76. 7.

2) ἀπολ., ἀμαρτωλός, ἔνοχος, Λατ. homo riacularis, Λυσ. 137. 19, 'Ανδοκ. 17. 11, Πρωταγόρας.. ἀλιττήριος (δηλ. ὁ ἄλ.), Εὐπολ. ἐν «Κόλαξι» 10· ἐν «Δήμοις» 7, Μενάνδ. 'Αδελφ. 38.

II, = **ἄλάστωρ**, τὸ ἐδικαίωκονον πνεῦμα, 'Αντιφῶν 125. 32, 127. 1· πρβλ. Ruhnke Τιμ. ἐν λέξει.

ἄλιττήρος, ὄν, = **ἄλιττήριος**: ἀλλὰ τὸ ἐν Σοφ. O. K. 371· καὶ ἀλιττήροῦ φρενός, πρέπει νὰ εἶναι ἐφθαρμ., ἐπειδὴ τὸ ἰ εἶναι βραχύ. Ὁ Τουρ προτείνει **κάλιττηρίου**, ὁ 'Ερμάν. καὶ **ἀλοῖττηροῦ**, ὁ Δινδ. καὶ **ἄλιτριάς**, ὁ Jebb παρεόχθη τὴν γραφὴν τοῦ Τουρ.

ἄλιττηρώδης, ον, (εἶδος) βεβλυκτός, κατηραμένος, ὀλέθριος, οἰστρός, Πλάτ. Νεμ. 854B· στάσις, ὁ αὐτ. Πολ. 470D.

ἄλιττης [ῖ], ον, ὁ, = **ἄλιετης**, 'Ησύχ., Λεξ. de Spir. σ. 209, κτλ. ὁπόθεν διορθοῦται ὑπὸ τοῦ 'Ερμάν. ἐν Εὐρ. 'Ηρακλ. 614· ἀντὶ **ἄλάτα**, ὅπερ εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρον, ἀλλά, **II**. **ἄλιετης [ῖ], ον, ὁ**, = θαλάσσιος, Λεξ. de Spir. αὐτόθι, 'Ηρωδιαν. 'Επιμ. 181, 263· ὁπόθεν διορθοῦται ὑπὸ Ahrens ἐν 'Επιχ. 24.

ἄλιτό-μημος, ον, = τῷ 'Ομηρικῷ ἠλιτόμημος, Σουῖδ., κτλ.

ἄλιτό-ξενος, ον, ὁ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ φίλου (ξένου) ἀμαρτάνων, Πινδ. O. 10 (11). 7.

ἄλιτο-φροσύνη, ἢ, = ἀνόσιον φρόνημα, 'Ανθ. Π. 7. 648.

ἄλιτραῖνω, 'Επ. ἀντὶ **ἄλιταῖνω** (ὅταν τὸ μέτρον ἀπατηῇ)· ἀπολ. = ἀμαρτάνω, βιάζομαι, ἐνοχλῶ, ὅστις ἀλιτραίνει ἢ ὅς κεν ἀλιτραίνει, 'Ισ. 'Εργα καὶ 'Ημ. 241 (ἴδε Αἰσχίν. 49. 27., 73. 4)· ἦν μὲν ἀλιτραίνης, 'Ανθ. Π. 9. 763· οὐδὲν ἄλ., Τρυφ. 269.

ἄλι-τρεφής, ἐς, ὁ ἐν τῇ θαλάσσει τραφεῖς, Κόιντ. Σμ. 3. 272, Νόνν. Δ. 24. 116.

ἄλιτρώ, = **ἄλιταῖνω**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 316· ἀλλ' ὁ Αὐράτος διορθοῖ **ἄλιτῶν**.

ἄλιτρώα, ἢ, ἀμαρτία, βλάβη, Σοφ. 'Αποσπ. 42, 'Αριστοφ. 'Αγ. 907· ἴδε ἐν λ. **ἄλιττήρός**.

ἄλιτρώ-θεος, ον, ὁ ζῶν μοχθηρῶς, κακῶς, φαῦλος ἄνθρωπος, Νόνν. Δ. 12. 72.

ἄλιτρο-δίκης, ον, ὁ, ὁ δι' ἀλιττηρίου τρόπου δικάζων, Μεθόδ. 104C.

ἄλιτρώ-νοος, ον, ὁ ἔχων φαῦλον φρόνημα, Χρησμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρὸπ. 168, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 1052.

άλιτροός, ὄν, συγκεκομ. ἀντὶ ἀλιτηρός, = ἀμαρτωλός, κακός, φαύλος, 'Ιλ. Θ. 361, Θέογν. 377, Σόλων 13. 27, Πινδ. Ο. 2.107: ἀλλὰ παρ' Ὀμ. καὶ ὅς οὐσιαστ., δαίμονι ἀλιτροός, ἀμαρτωλός πρὸς τοὺς θεούς, 'Ιλ. Ψ. 595 καὶ μετὰ ἔννοιας ἐπιεικεστέρας, πανούργος, περίτριμμα, 'Οδ. Ε. 182· θηλ., ἀλιτερῆ εὐρήται ἐν Σιμων. 'Ιαμβ. 7.7, τὴν δ' ἔξ ἀλιτρῆς.. ἀλώπεκος:

άλιτροσύνη, ἡ, = ἀλιτρία, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 699 (κατὰ πληθ.), 'Ανθ. Π. 7. 574, κτλ.

άλι-τροφος, ὄν, ὁ ζῶν ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐπὶ ἀλιέων, 'Οππ. 'Α. 1. 76.

άλι-τροχος, ὄν, ὁ διὰ μέσου τῆς θαλάσσης ὁρμῶν, 'Ίβουκ. 49· ἐνικ. αἰτ. κατὰ μεταπλασμὸν ἀλιτροχα, πρβλ. εὐτροχος.

άλι-τρύτος, ὄν, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληττόμενος, κατατρυχόμενος, γέρον, Θεοκρ. 1. 45· κύμβη, 'Ανθ. Π. 7. 294.

άλι-τύπος, ὄν, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τυπτόμενος, ἀλ. βάρη, θλίψεις περὶ πνομάτων ὑπὸ τῆς θαλάσσης τῆδε κακίους φερομένων, Διοσχ. Πέρσ. 945 (λυρ.)· ὡς οὐσιαστ., ναυτής, ἀλιεύς, Εὐρ. 'Ορ. 373.

άλι-τύρος, ὁ, εἶδος τυροῦ ἀλυμροῦ, 'Ανθ. Π. 9. 412.

άλι-φθερώ, = διὰ ναυγίου καταστρέφω, καὶ μεταφ. καταστρέφω, Σοφ. παρ' 'Ετυμ. Μ. 776. 46: «ἀλιφθερώσαι, ἀφανίσαι, ἀπολέσαι,» 'Ήσυχ. Πρβλ. Λοβ. Σοφ. Αἴ. σ. 358.

άλιφθορία, ἡ, τὸ ἐν τῇ θαλάσῃ δυστύχημα, ναυάγιον, 'Ανθ. Π. 9. 41.

άλι-φθόρος, ὄν, ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης καταστρέφων, ὡς οὐσιαστ., πειρατής, 'Ανθ. Π. 7. 654.

άλι-φλοιός, ὁ, ἡ, = θαλάσσιος φλοιός, εἶδος δρυός, Θεοφ. 'Ι. Φ. 3. 8, 5, καὶ ἀλλ.

άλι-φροσύνη, ἡ, ἱκανὴ φρόνησις (ἐκ τοῦ ἄλις καὶ φρήν), 'Ήτύχ., ἐπιθ. ἀλιφρονες, Ναυμάχ. 63·—ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι ἀπλῶς ἐσφαλμένη γραφὴ ἀντὶ χαλιφροσύνη, χαλιφρονες.

άλι-χλαινος, ὄν, ὁ πορφύραν περιδεδημένος, Νόνν. Δ. 20, 105· πρβλ. ἀλιπόφυρος.

άλιψ ἢ ἀλιψ = πέτρα, παρ' 'Ήσυχ., ἴδε ἐν λ. ἡλίδατος.

άλιαξή = ἐφαρμῶζω δύναμιν, θέτω εἰς ἐνέργειαν ἰσχύν, 'Ετυμ. Μ. 56.11., 66.10:— Μέσ., ἡλιαξήντο, ἡμύοντο, παρ' 'Ήσυχ.

άλιαθεῖν, ποιητ. ἀφ. ἄνευ ἐνεστ. εὐχρήστου (ἴδε ἐν λ. ἀλέξω), ὑποστηρίξω, ἀναπερόμενον ἐν Α. Β. 383 ἐκ τοῦ Αἰσχ. ('Αποσπ. 425) καὶ Σοφ. ('Αποσπ. 827)· πρβλ. ἀμυναθεῖν.

άλκατα, ἡ, ἡ οὐρὰ τοῦ λέοντος, Διλ. περὶ Ζ. 5. 39., 'Οππ. 'Α. 5. 264· πρβλ. ὄλκατα.

'Αλκαϊκός, ἡ, ὄν. ('Αλκαῖος), «μέτρον 'Αλκαϊκόν,» 'Ήριστ. 7, 10., 10, 8., 14, 5., 6, καὶ ἀλλ.

άλκατος, ὰ, ὄν, (ἀλκή) ἰσχυρός, δυνατός, δόρυ, Εὐρ. 'Ελ. 1152 (λυρ.).

άλκαρ, τό, ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτιατ.:—φυλακτήριον, ἀλέχημα, ἄμυνα, οὔτε τί σε Τρώεσσι δίομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι, 'Ιλ. Ε. 644· ἄλκαρ 'Αχαιῶν, Λ. 823, ἀλλὰ γήραος ἄλκαρ, ἀλεξητήριον κατὰ τοῦ γήρατος, 'Υμ. Ὀμ. εἰς 'Απ. 193. 'Επική λέξις ἐν χρήσει μόνον παρὰ Πινδ. Π. 10, 81., Ψευδο-Φωκυλ. 120. (Συγγενές τῷ ἀλκή).

άλκας, ἴδε ἐν λέξ. ἀλκήεις.

άλκαα, ἡ, εἶδος ἀγρίας μαλάχης, Διοσχ. 3. 164.

άλκαετή, ἡ, δηλητηριώδες τι φυτόν, 'Ορφ. 'Αργ. 925.

'Αλκεσίπεια, τά, θυσία καὶ δαίμοσινα τις ἐν Δελφοῖς εἰς μνήμην 'Αλκεσίππου τινός, θωρακισμένου ἐπὶ τούτῳ ἀργύριον τῇ πόλει, 'Επιγρ. Δελφ. W. et F. 436.

ἀλκή, ἡ, (ἴδε ἐν λέξ. ἀλαλκε), ἰσχύς ὅπως φαίνεται αὕτη ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, ἀνδρεία, θάρρος, εὐψυχία καὶ οὕτω διακρίνεται ἀπὸ τῆς βῶμης (ἥτις σημαίνει ἀπλῶς δύναμιν), ποιητ. λέξις (ἐν χρήσει καὶ παρ' 'Ηρόδ. καὶ τοῖς μεταγενεστέροις πεζοῖς, ὡς Τίμ. Λοκρ. 103B, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 6, 12, Πολ. 8. 3., 7, κτλ.), παρ' Ὀμήρ. συνδεόμενον μετὰ τοῦ σθένος, βίη, ἠνιορέη, μένος, 'Ιλ. Ρ. 212, 'Οδ. Χ. 237, καὶ ἀλλ., ἰδίως ἐν φράσει ἐπιειμένους ἀλκήν, οὕτω: φρεσὶν εἰμένους ἀλκήν, 'Ιλ. Υ. 381· δῦσεαί ἀλκήν, Ι. 231:—μετεπίετα ὡσαύτως, χερσὸς ἀλκᾶ, Πινδ. Ο. 10 (11), 122· θηρία ἐς ἀλκήν ἀλκιμα, 'Ηρόδ. 3. 110· καθόλου, δύναμις, ἰσχύς, συνήψαν ἀλκήν (ὡς τὸ σ. μάχην), Εὐρ. 'Ικ. 683:—κατὰ πληθ., κατορθώματα δυνάμειος, τολημὰ ἔργα, Πινδ. Ν. 7. 18, Εὐρ. Ρῆσ. 933.

II. ἰσχύς πρὸς ἀπόκρουσιν κινδύνου, προφυλάξις, ὑπεράσπισις, ἐπομένως καί: βοήθεια, ἐπικούρησις, ἀντιλήψις: Διὸς ἀλκή, 'Ιλ. Ο. 490, πρβλ. Θ. 140· οὐδὲ τις ἀλκή, 'Οδ. Μ. 120, Χ. 305· ποῦ τις ἀλκή; Αἰσχ. Πρ. 545· ἀλκή βελῶν, Σοφ. Φ. 1151· δορός, Εὐρ. Φοίν. 1098:—ἀλλ' ἀλκή τινος, ὑπεράσπισις, βοήθεια κατὰ τινος πράγματος, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 199, Πινδ. Ν. 7. 142, Σοφ. Ο. Τ. 218, πρβλ. ἄλκαρ: ἀλκήν ποιεσθῆαι ἢ τιθέναι, παρέρειν ἐπικούρησαν, Σοφ. Ο. Κ. 459, 1524· ἐς ἢ πρὸς ἀλκήν τρέπεσθαι, στρέφωμαι καὶ ἀνθίσταμαι, εἶμαι ἔτοιμος ὅπως φυλαχθῶ ἢ ὑπερασπίσω ἑμαυτόν, 'Ηρόδ. 2. 45., 3. 78, Θουκ. 2. 84· στρέψαι πρὸς ἀλκήν, Εὐρ. 'Ανδρ. 1149· ἐς ἀλκήν ἔλθειν, ὁ αὐτ. Φοίν. 421· ἀλκής μεμνησθαι, 'Ηρόδ. 9. 70· ἐν οἷς ἐστιν ἀλκή, ἔνθα [ὁ θάνατος] εἶναι βοήθεια, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν.

3. 6, 12· πρβλ. ὑπομένω Π. 3. III. συμπλοκή, μάχη, Αἰσχ. Ὀψ. 498, 569, 876, Εὐρ. Μῦθ. 664.

ἄλκη, ἡ, εἶδος ἐλάτου, ἐχούσης πλατέα καὶ μεγάλα κέρατα, Παιου. 5. 12, 1. (Πρβλ. Σανσκρ. riśas, riśvas (εἶδος δορκάδος), Λατ. a'ces, Παλαιογεμ. elaho, 'Αγγλοσαξ. elch, 'Αγγλ. elk).

ἀλκήεις, εσσα, ἐν, γενναῖος, πολεμικός, 'Υμ. Ὀμ. 28, 'Ανθ. Π. 6. 277: ὁ Πινδ. (Ο. 9. 110, Π. 5, 95) ἔχει τὴν λέξιν ἐν Δωρ. συγγραμμῶν ἀλκᾶς, -ἄντος.

ἀλκηστής, οὔ, ὁ, = συνδολός, κοινὸς συνδός, 'Οππ. 'Α. 1. 170. 'Ἰδε σημ. Κοραῖ ἐν Ξενοκρ. Γαλην. π. 'Ενδρ. σ. 102.

ἀλκή [γ], ποιητ. δοτική τοῦ ἀλκή κατὰ μεταπλασμὸν = ἰσχύι, δύναμει: ὁ Ὀμ. ἔχει τὸν τύπον ἐν τῇ φράσει ἀλκή πεποιθώς (πεντάκις) ἐπὶ ἀγρίων θηρίων καὶ ἀπαῖ ἐπὶ τοῦ 'Εκτορος, 'Ιλ. Σ. 158, πρβλ. Θέογν. 949.

ἀλκητιάδες, αἱ, εἶδος ὑποδημάτων ἀπὸ τοῦ 'Αλκητιάδου οὕτω καλούμενα, 'Αθῆν. 534C, Πολυδ. 7. 89.

ἀλκι-βίος, ἡ, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ ἐχίς, εἶδος ἀγχοῦσης χρησιμευούσης ὡς ἀντίδοτον κατὰ τοῦ δῆγματος τῶν ὄρεων, Νικ. Θ. 541· ὡσαύτως ἀλκητιάδειον ἢ -άδειον, τό, Διοσχ. 4. 23, 24, Γαλην. 13 σ. 149.

ἀλκι-μάχος, ἡ, ὄν, ὁ γενναῖος μαχόμενος ἢ ὁ ἀμυντῆρ καὶ προστάτης ἐν τῇ μάχῃ, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, 'Ανθ. Π. 6. 124.

ἀλκιμος, ὄν, καὶ ἡ, ὄν, Σοφ. Αἴ. 401:—ἰσχυρός, βωμάλιος, γενναῖος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων· Τρώες, ἔγχος, δοῦρε, 'Ιλ. Α. 483, Γ. 338, 'Οδ. Χ. 125, κτλ.· οὕτω κατὰ συγκριτ. -ώτερος, 'Ηρόδ. 1. 79, 103, 201, Ξεν., 'Αριστ., κτλ.·—'Υπερβ. -ώτατος, Εὐρ. Φοίν. 750· ἀλκιμος τὰ πολεμικά, 'Ηρόδ. 3. 4· ἐστὶ ἀλκήν ἀλκιμα, αὐτόθι 110· ἀκολουθῶς παρὰ Πινδ., Σοφ. καὶ μεταγενεστέροις Ποιηταῖς· ἀλκ. μάχης, Εὐρ. 'Ηρακλ. 683:—παροιμ., πάλαι ποτ' ἦσαν ἀλκιμοὶ Μιλήσιοι, ὡς τὸ Λατ. «fuitimus Τροῆς,» «περασμένα μεγαλεῖα,» 'Ανακρ. 85, 'Αριστοφ. Πλ. 1002:—σπάν. παρὰ πεζοῖς, Πλάτ. Πολ. 614B (ἐνθα φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ 'Αλκίνοιο), 'Αριστ. 'Ι. Σ. 8. 29. 1., 9. 41, 12.

ἀλκιμότης, ἡ, = ἀλκή, Μ. 'Ατταλ. σ. 48 ἐκδ. Β'.

ἀλκιμότης, ὄν, γεν. ονος, (φρήν) = μεγαλόψυχος, Αἰσχ. Πέρσ. 92 (λυρ.).

'Αλκμαιωνίς, ἰδος, ἡ, ἔπος περὶ 'Αλκμαιῶνος, Στράβ. 10. 45?, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 997· ὁ Κόντος παραδέχεται ὡς ἀληθῆ γραφὴν τὴν διὰ τοῦ ε ἐν τῇ προπαραλήγουσῃ. 'Ἰδε Γλωσσ. Παρ. σ. 218.

'Αλκμανικός, ἡ, ὄν. ('Αλκμάν) ἀνήκον εἰς τὸν 'Αλκμάν, ἡ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ 'Αλκμάνος, Πλουτ. Μουσ. 12, Λεσβωνάϊ 109 (179).—'Εν τῇ γραμματικῇ σχῆμα 'Αλκμανικόν ὀνομάζεται ὅταν δύο ὀνομαστικά ἐγώσι τὸ ἔθμα ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ὡς π.χ. Σιμῶνις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, 'Π. Ε. 774, Πυριφλεγέθων τε βέουσι Κώκυτός θ', 'Οδ. Κ. 513.

ἀλκμή, ἡρος, ὁ, (ἴδε ἐν λ. ἀλαλκε) ὁ ἀποκρούων, ἀπομακρύνων τι, ὁ προστατεύων τὴν ἀπό τινος, μετὰ γεν. ἀρῆς, κυνῶν καὶ ἀνδρῶν, 'Ιλ. Σ. 100, 'Οδ. Ε. 531· οὕτω παρ' 'Ησ. Θ. 657, ἔνθα ἡ δστ. ἐξαρτῆται ἐκ τοῦ γένεο, Πινδ. Π. 3. 13.

ἀλκμήριον, τό, βοήθεια, ἀντίδοτον, τινός, = κατὰ τινος πράγματος, Νικ. Θ. 528, κτλ. καὶ οὕτω πιθαν. ἐν Εὐρ. 'Αποσπ. 698. (Κωδ. ἀρχιτήρια).

ἀλκυόνειον, καὶ -ιον, τό, εἶδος σπογοειδοῦς ζωοφύτου, ὀνομασθὲν οὕτως ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὴν φωλεάν ἀλκυόνας· ὁ δευτέρος τύπος ἀπαντᾷ παρὰ Διοσχ. 5. 135.

ἀλκυόνειος, ὄν, = ἀλκυονίς, ὁ ἴδε ἐν τέλει.

ἀλκυονίς, ἰδος, ἡ, κατὰ τύπον ὑποκορ. τοῦ ἀλκυῶν, ἀλλὰ κατὰ γρῆσιν = ἀλκυῶν, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 1085, 'Επιγράμ. 'Ελλ. 205, Συλλ. 'Επιγρ. 3333. II. ὡς ἐπιθ. ἀλκυονίδες, αἱ, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ ἡμέραι, = αἱ 14 τοῦ χειμῶνος ἡμέραι, καθ' ἃς ἡ ἀλκυὼν κτεῖται τὴν φωλεάν τῆς καὶ ἡ θάλασσα εἶναι πάντοτε γαληνιαία. ὅθεν αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι. παροιμ. ἐπὶ ἀδιατάρακτου γαληνίας, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1594· ἔνθα ἴδε Σχολ., πρβλ. Θεοκρ. 7. 57, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 5. 8, 9, κτῆ. Φιλολ. 180:—ὡσαύτως ἀλκυόνειοι ἡμέραι, ἐν 'Αριστ. (ἐνθ' ἄνωγ.)· πρβλ. Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 36.

ἀλκυῶν, ὄνος, ἡ, θαλάσσιον ἰχθυοζῶον πτηνόν, πρῶτον ἐν 'Π. Ι. 563· πρβλ. Σιμων. 12, 'Αριστοφ. 'Ορν. 251, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 5. 8, 8. (Τινὲς ἐδάσαντο τὴν λέξιν καὶ οὕτω μετὰ δασείαν μετεγένη ἐστὶ τὴν ἀγγλ. γλῶσσαν: halcyon· τοῦτο δὲ προήλθε πιθανῶς ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ ἄλς καὶ κῶω (ἴδε ἀλκυονίς)· ἀλλ' ὁ Λατ. τύπος a lcedo ἐλέγχει τοῦτο ὡς ἐσφαλμένον· οὕτω καὶ Παλαιογεμ. alacra.

* ἄλκω. = ἀλέξω, ἴδε ἀλκαθεῖν, ἀλαλκε.

ἄλλος, σύνδ., κατ' ἀρχὰς ἦτο οὐδέτερον. πληθ. τοῦ ἄλλος· μετεβλήθη δὲ ὁ τόνος, = κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλος: ὅθεν τὸ ἄλλω—χρησιμεύει πρὸς περιορισμὸν ἢ ἐναντιοσιν κώλων ἢ προτάσεων ὡς ἰσχυρότερον τοῦ δὲ:

I. πρὸς ἐναντιοσιν ἄπλων προτάσεων, Λατ. autem, ὅτι ἡ προηγουμένη πρότασις εἶναι ἀρνητικὴ, συγχόν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐφεξῆς· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πάντοτε εὐριπταί ὡς ἡ πρώτη λέξις ἐν τῇ ἰδίᾳ προτάσει, ἐξαίρεται τὼν μεταγεν. ποιητῶν ὡς Καλλί. 'Επιγρ. 5. 11, Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν.—'Οπόταν δύο προτάσεις ἰσχυρῶς ἐναντιῶνται πρὸς ἀλλήλας,

II. πρὸς ἐναντιοσιν ἄπλων προτάσεων, Λατ. autem, ὅτι ἡ προηγουμένη πρότασις εἶναι ἀρνητικὴ, συγχόν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐφεξῆς· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πάντοτε εὐριπταί ὡς ἡ πρώτη λέξις ἐν τῇ ἰδίᾳ προτάσει, ἐξαίρεται τὼν μεταγεν. ποιητῶν ὡς Καλλί. 'Επιγρ. 5. 11, Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν.—'Οπόταν δύο προτάσεις ἰσχυρῶς ἐναντιῶνται πρὸς ἀλλήλας,

III. πρὸς ἐναντιοσιν ἄπλων προτάσεων, Λατ. autem, ὅτι ἡ προηγουμένη πρότασις εἶναι ἀρνητικὴ, συγχόν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐφεξῆς· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πάντοτε εὐριπταί ὡς ἡ πρώτη λέξις ἐν τῇ ἰδίᾳ προτάσει, ἐξαίρεται τὼν μεταγεν. ποιητῶν ὡς Καλλί. 'Επιγρ. 5. 11, Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν.—'Οπόταν δύο προτάσεις ἰσχυρῶς ἐναντιῶνται πρὸς ἀλλήλας,

IV. πρὸς ἐναντιοσιν ἄπλων προτάσεων, Λατ. autem, ὅτι ἡ προηγουμένη πρότασις εἶναι ἀρνητικὴ, συγχόν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐφεξῆς· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πάντοτε εὐριπταί ὡς ἡ πρώτη λέξις ἐν τῇ ἰδίᾳ προτάσει, ἐξαίρεται τὼν μεταγεν. ποιητῶν ὡς Καλλί. 'Επιγρ. 5. 11, Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν.—'Οπόταν δύο προτάσεις ἰσχυρῶς ἐναντιῶνται πρὸς ἀλλήλας,

V. πρὸς ἐναντιοσιν ἄπλων προτάσεων, Λατ. autem, ὅτι ἡ προηγουμένη πρότασις εἶναι ἀρνητικὴ, συγχόν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐφεξῆς· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πάντοτε εὐριπταί ὡς ἡ πρώτη λέξις ἐν τῇ ἰδίᾳ προτάσει, ἐξαίρεται τὼν μεταγεν. ποιητῶν ὡς Καλλί. 'Επιγρ. 5. 11, Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν.—'Οπόταν δύο προτάσεις ἰσχυρῶς ἐναντιῶνται πρὸς ἀλλήλας,

VI. πρὸς ἐναντιοσιν ἄπλων προτάσεων, Λατ. autem, ὅτι ἡ προηγουμένη πρότασις εἶναι ἀρνητικὴ, συγχόν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐφεξῆς· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πάντοτε εὐριπταί ὡς ἡ πρώτη λέξις ἐν τῇ ἰδίᾳ προτάσει, ἐξαίρεται τὼν μεταγεν. ποιητῶν ὡς Καλλί. 'Επιγρ. 5. 11, Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν.—'Οπόταν δύο προτάσεις ἰσχυρῶς ἐναντιῶνται πρὸς ἀλλήλας,

VII. πρὸς ἐναντιοσιν ἄπλων προτάσεων, Λατ. autem, ὅτι ἡ προηγουμένη πρότασις εἶναι ἀρνητικὴ, συγχόν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐφεξῆς· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πάντοτε εὐριπταί ὡς ἡ πρώτη λέξις ἐν τῇ ἰδίᾳ προτάσει, ἐξαίρεται τὼν μεταγεν. ποιητῶν ὡς Καλλί. 'Επιγρ. 5. 11, Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν.—'Οπόταν δύο προτάσεις ἰσχυρῶς ἐναντιῶνται πρὸς ἀλλήλας,

τοῦ ἀλλὰ προηγείται ὁ οὐδὲν, μὲν, ἐὰν ἡ πρώτη πρότασις εἶναι καταρατική, προηγείται δὲ οὐ μόνον, ἐάν εἴναι ἀπορατική, ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφημοῦσιν Ἄγαιοί... ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ... Πλ. Α. 24. οὐ μόνον ἄπασι, ἀλλὰ πολλάκις, Πλάτ. Φαίδρ. 228Α:—ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει πρὸς ἰσχυροποίησιν τῆς ἐναντιώσεως, τὸ ἀλλὰ ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ συνδέσμου καί, ὡς Σεν. Ἄπομν. 1. 4, 13., 2. 7, 6. τὸ ἀλλὰ καί, εὐρηται ὡσαύτως μετὰ τὸ οὐδέν, οὐδεῖς, κτλ. = ἀλλὰ τούναντιον. Οὐώλφ. Λεπτιν. 460. 2. οὐ καὶ τὰ οὐχ (ἡ μὴ) ὅτι, οὐχ (ἡ μὴ) ὅπως, ἀκολουθοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀλλὰ..., ἀλλὰ καί... = οὐ μόνον, ἀλλὰ... Ἡ πρώτη πρότασις ὡσαύτως ἰσχυροποιεῖται διὰ διαφόρων μορίων, ὡς τοί, ἦτοι, κτλ., καὶ τὸ ἀλλὰ τῇ προσθήκῃ τοῦ γε ἢ ὅμως.—ἰδιόζουσαι χρήσεις τοῦ ἀλλὰ μετὰ ἀπλῶν προτάσεων: 1) ἐν ὑποθετικῇ λόγῳ ἡ ἀπόδοσις συχνάκις ἀντιτίθεται πρὸς τὴν πρότασιν διὰ τοῦ ἀλλὰ. ἀλλὰ καί, ἀλλὰ περ, = ὅμως, ἀκόμη, τούλάχιστον, Πλ. Α. 281, Ὀδ. Θ. 154, Μ. 349, κτλ.: οὕτω μετὰ τὸ εἴπερ τε..., ἀκολουθεῖ ἀλλὰ τε..., Πλ. Κ. 226, ἀλλὰ τε καί..., Πλ. Α. 82: ὡσαύτως παρὰ περσοῖς, μετὰ τὸ εἰ... ἀλλά..., ἢ ἀλλά... γε, Πλάτ. Φαίδων 91B, Γοργ. 470D, κτλ.: εἰ καὶ μετέχουσι..., ἀλλ' οὐ... Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 12:—σπανιότατον μετὰ χρονικοῦ συνδέσμου, ὡς ἐπειδή, Ὀδ. Ε. 151: ἐπεὶ, Σοφ. Ο. Κ. 241. 2) μεθ' Ὁμηρον τὸ ἀλλὰ ἐνίοτε προσάπτεται εἰς ἀπλὴν λέξιν ἀλλὰ νῦν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ, tandem ἔλιқuando: ἀλλὰ πράγματι ἡ χρήσις αὕτη εἶναι ἐλλειπτική καὶ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἐκ τῶν λεχθέντων ἐν τῷ προηγ. κερ., ὡς ἐν Σοφ. Ἡλ. 411, ὧ θεοὶ πατρῶοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν (ἢ εἰ μὴ πρότερον, ἀλλὰ νῦν γε), πρὸλ. Ἄντ. 552, Ο. Κ. 1276:—ἡ χρήσις αὕτη εἶναι λίαν συνήθης παρὰ Τραγ., ἴδε Ἑμυσλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 565, Μήδ. 912:—οὕτως, ἐάν οὖν ἀλλὰ νῦν γ' ἔτι, δηλ. ἐάν οὖν [μὴ] ἀλλοίωται, ἀλλὰ νῦν γε..., ἐάν λοιπὸν τώρα τούλάχιστον, Δημ. 37, 19: ἴδε κατωτ. II. 2. 3) μετὰ ἄριστον ὁ ἀλλὰ ἐνίοτε = ἀλλ' ἢ (ἢ ἴδε) = εἰμὴ, μόνον, οὐ τί μοι ἄριστος ἄλλος, ἀλλὰ τοκῆς δύο, οὐδεὶς ἄλλος εἰμὴ... Ὀδ. Θ. 312: οὐδὲ τις ἄλλη φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἦδὲ θάλασσα, Μ. 404: ἐπαίσειεν οὕτις, ἀλλ' ἐγὼ..., Σοφ. Ο.Τ. 1331: ἠδέα... οὐκ ἔστιν ἀλλὰ τούτοις, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 10. 5, 10: πρὸλ. 7. 12. 1: πρὸλ. τὸ ἐναντίον γενόμενον ἐν τῇ ἀγγλικῇ λέξει but (ἀλλὰ) = he out = ἐκτός:—οὕτω καί, τάφρον, οὐκ ἐν ᾧ κείνται μάλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα κτλ., οὐγὲ τὸσον ἐκείνων ἐν ᾧ κείνται, ὅσον..., Θουκ. 2. 43: οὐχ ἔπλον τὸ πλεόν, ἀλλὰ δαπάνη, ὁ αὐτ. 1. 83. 4) μετὰ κλητικῆν ὡς τὸ δέ I. 5, Πλάτ. Εὐθύρρ. 3C. II. πρὸς ἐναντιοσίν ὀλοκλήρων λόγων καὶ κώλων, Λατ. at: 1) συχνάκις ἐπὶ ταχέως μεταβάσεως ἀπὸ ἐνὸς ὑποκειμένου εἰς ἕτερον, ὡς ἐν Πλ. Α. 134, 140, κτλ. οὕτω καὶ ἀλλὰ καὶ ὡς, Α. 116: ἀλλ' οὐδ' ὡς..., Ὀδ. Α. 6:—μεθ' Ὁμ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ταχέως γινομένων ἀποκρίσεων καὶ ἐνοστάσεων = μάλιστα, ἀλλὰ..., καλῶς, πλήν..., πρὸ πάντων ἐπὶ ἀρνήσεων, Ἀριστοτ. Ἀχ. 402, κτλ., ἀλλ' οὐγὲ πάντοτε, Πλάτ. Πρωτ. 330B, Γοργ. 449A. Ὅποταν πολλὰ ἐνοστάσεις ἀκολουθῶσι μετὰ ταχέως διαδοχῆς, τότε καὶ αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ ἀποκρίσεις εἰσάγονται διὰ τοῦ ἀλλὰ, ὡς: πότερον ἤτουν σέ τι...; ἀλλ' ἀπήτουν; ἀλλὰ περὶ παιδικῶν μαχόμενος; ἀλλὰ μεθῶν ἐπαρώνησα; Σεν. Ἄν. 5. 8, 4. (ὅποτε πάντα πλὴν τοῦ πρώτου ἀλλὰ δύναται νὰ ἐξηγηθῶσι διὰ τοῦ ἦ) οὕτως: ἀλλὰ μὴν..., ἀκολουθούντος τοῦ ἀλλὰ, Ἀριστ. Πολ. 3. 16, 4 κέξ.:—ἐπὶ ζαφρῶν ἀποκρίσεων ὁ Πλάτ. συχνάκις μεταχειρίζεται νῆ τοὺς θεοὺς ἀλλὰ..., μά Δι' ἀλλὰ..., Γοργ. 481C, Φιλ. 36A. πρὸλ. Ἄλκ. I. 110 B καὶ C καὶ ἀλλ.:—Καὶ ὁ Ὁμηρὸς ἔχει ἀλλὰ ἐν ἀρχῇ ὁμιλίας ἵνα εἰσαγάγῃ γενικὴν τινα ἀντίρρησην, Ὀδ. Δ. 472, πρὸλ. Σεν. Συμπ. ἐν ἀρχῇ. 2) ὁ ἀλλὰ κείται παρ' Ὁμηρ. ἰδιῶς μετὰ προστακτ. ἢ ὑποτακτ. πρὸς παραίνεσιν, κατάπεισιν, παρόρησιν, κτλ., ὡς τὸ Λατ. tandem, ἀλλ' ἴθι, ἀλλ' ἄγε, ἀλλ' ἴωμεν, ἀλλὰ πίθεσθε, Ὁμ.: οὕτως, ἀλλ' ἔρπεθ' ὡς τάχιστα, Σοφ. Ο. Κ. 1643: πρὸλ. Ἄντ. 1029, κτλ.: ἡ κλητ. ἐνίοτε προηγείται τοῦ ἀλλὰ, ὡς: ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον, Πινδ. Ο. 6. 37, ἴδε ἀνωτ. I. 2. 3) συχνάκις τίθεται ὅπως διακοπῇ ὁμιλία τις καὶ παύσῃ ἀποτόμως: ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν, Σοφ. Φ. 11, πρὸλ. 756: Τρ. 467, κτλ. 4) οὐκ ὀλίγαι Ἀττικαὶ φράσεις δύναται νὰ ὑπαχθῶσιν ἐνταῦθα ὡς ἐλλειπτικαί: οὐ μὴν ἀλλὰ, οὐ μὲν τοι ἀλλὰ..., = δὲν ἔχει (τὸ πρᾶγμα οὕτως), ἀλλὰ..., οὐγὲ (οὕτως), ἀλλὰ..., ὁ ἴππος πῖπται καὶ μικροῦ αὐτὸν ἔξετραχίλισεν· οὐ μὴν [ἔξετραχίλισεν], ἀλλ' ἐπέμεινεν ὁ Κύρος = ὅμως δὲν [τὸν ἔρριψεν], ἀλλὰ..., Σεν. Κύρ. 1, 4, 8: πρὸλ. Πλάτ. Συμπ. 173A:—οὕτως, οὐ γὰρ ἀλλὰ, Ἀριστοτ. Βάτρ. 58, 498:—ἔτι καὶ μετὰ τὸ δε, ὑμεῖς δὲ μὴ ἀλλὰ παιδί συμφονεύσατε, Εὐρ. Ἐκ. 391. III. ὅποταν συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, ἕκαστον αὐτῶν διατρεῖ τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὴν σημασίαν, ὡς: 1) ἀλλ' ἔρα, σφεδόν = ἀλλὰ, ἐπὶ ταχέως μεταβάσεως, Πλ. Δ. 418, Μ. 320: ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ἐν χρήσει, ὅπως εἰσαγάγῃ ἀντίρρησην θεμελιουμένην ἐπὶ τινος προηγμένου, Πλάτ. Ἀπολ. 25A: ὡσαύτως ἐπὶ ἐρωτήσεων, ἀλλ' ἄρα..., ὁ αὐτ. Πολ. 381B. 2) ἀλλ' οὖν = ἀλλ' ὅμως, ὁπωσδήποτε, Ἡρόδ. 3. 140, Σοφ. Ἄντ. 84, κτλ.: ὡσαύτως ἐπὶ ὑποχωρήσεων = τότε λοιπὸν, Πλάτ. Πρωτ. 310A: καὶ ἐν τῇ ἀπόδοσι = ὁπωσδήποτε ὅμως: ἀλλ' οὖν γε, Πλάτ. Φαίδων. 91B, πρὸλ. Αἰ-

σίν. 66. 5. 3) ἀλλὰ γάρ, συχνάκις μετ' ἄλλων παρεμπιπτούσων λέξεων = τῷ Λατ. enimvero, = ἀλλὰ τῷ ἀληθεῖ. ἀλλὰ πράγματι, βεβαίως, ὡς: ἀλλὰ γάρ Κρέοντα λεύσσω..., παύσω γόους, ἀλλὰ τοῦτο ἀνωμάλις εἶναι θεθεῖμένον ἀντί: ἀλλὰ, Κρέοντα γάρ λεύσσω, παύσω γόους, Εὐρ. Φοῖν. 1307: καὶ οὕτως ἐνρίσκουμεν τὴν σειρὰν τῶν λέξεων ἐν Σοφ. Φ. 81: πρὸλ. Ἑμυσλ. Ἡρακλ. 481, Μήδ. 1035, ἀλλὰ τὸ ῥῆμα τὸ μετὰ τοῦ ἀλλὰ συχνάκις παραλείπεται, Ἡρόδ. 8. 8, Αἰσχύλ. Πρ. 911: αὕτη ἡ χρήσις ἐν ἀπορατικῇ μορφῇ ἀλλ' οὐ γάρ, εἶναι: παλαιότερα, Πλ. Η. 242, Ὀδ. Ε. 355, καὶ ἀλλ., Σοφ. Ο. Τ. 1409:—ὡσαύτως: ἀλλὰ γάρ δή, ἀλλὰ γάρ τοι, Σοφ. Ἀλ. 167, Φ. 81: ἴδε οὐ γὰρ ἀλλὰ. 4) ἀλλ' εἰ... = ἀλλὰ τί θὰ γένοι, ἐάν...; Πλ. Π. 559. 5) ἀλλ' ἦ ἐν ἐρωτήσεσιν = Λατ. an vero? ergo? Σοφ. Ἡλ. 879: ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον = κατόπιεν ἐορτῆς ἤκειμεν; Πλάτ. Γοργ. 447A, πρὸλ. Πρωτ. 309C, Ἑμυσλ. Ἡρακλ. 426, πρὸλ. ἀλλ' ἦ (ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ). 6) ἀλλὰ ἀκολουθεῖται ὑπὸ πολλῶν λέξεων, αἵτινες ἀπλῶς ἰσχυροποιούσιν αὐτόν: ὡς ἀλλ' ἦτοι, Ὁμ., ἀλλὰ τοι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 795, κτλ., ἀλλὰ μέντοι, ἀλλὰ μὴν, ἴδε ἐν λ. μὴν II. 3: ἀλλὰ... γε παραχωρητικῶς, ἀλλ' ἔμοιγε... φαίνεται, Πλάτ. Θεαίτ. 157D: οὕτως. ἀλλὰ δή, μάλιστα μετ' ἄλλων λέξεων παρεμπιπτούσων, Σοφ. Ἀλ. 1271, Ο. Κ. 586, κτλ.: ἀλλὰ μὲν δή καὶ αὐτός, Πλάτ. Θεαίτ. 143B. ἀλλ' ἀβήτης, = ἀλλ' ἀβήτης, Γεωπ. 20. 7. ἀλλ' ἀγῶδη, = ἐπίρρ. = κατ' ἐναλλαγήν, ἐναλλάξ, Θεόγνωστ. σ. 161, 20. ἀλλαγή, ἢ, (ἀλλάσσω) ἀλλαγή ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 482, Πλάτ., κτλ., ἀλλαγή βίου, Σοφ. Ο.Τ. 1206: ἢ κατὰ τόπον ἄ., Ἀριστ. π. Πνεύμ. 8. II. ἀνταλλαγή, ἐμπορία δι' ἀμοιβαίας ἀνταλλαγῆς, Πλάτ. Πολ. 371B, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 5, 10, κέξ.; Πολ. 1. 8, 8: οὕτω κατὰ πληθ., διὰ τὰς ἀλλ., χάριν ἀνταλλαγῶν, αὐτόθι 3, 9, 6. III. ἐν τῇ μεταγενεστ. Ἑλληνικῇ = ἀλλαγή ἵππων, νέος σταθμὸς ἐν ὁδοπορίᾳ, Εὐστ. 531. 21: ἴδε Δουναγγ. ἀλλ' ἄγιν, ἢ, = τῷ προηγ., Χρησμ. Σιεουλ. 2. 157. ἀλλ' ἄγιον, οὐ, τὸ, (ἀλλαγή) ἀνταλλαγῆς αἰχμαλώτων, «ποιῆσαι ἀλλ' ἄγιον τῶν κρατουμένων αἰχμαλώτων», Γενέσ. 63, 19, Κωνστ. Πορρ. Ἐκθ. Βασ. τῆς 570, 14, Θεοφάν. Κωντιν. 419, 16. 2) σώμα στρατιωτικόν, σωματοφυλακῆ, «τὴν αὐτοῦ (τοῦ βασιλέως) μοῖρα», τὸ λεγόμενον ἐκνήθως ἀλλ' ἄγιον, Κωνστ. Πορρ. De admim. Imp. 126, 16. Ἀτταλ. 149, 21. ἀλλ' ἄγα, ατος, τὸ, τὸ δὲ ἄνταλλαγῆς διδόμενον ἢ λαμβανόμενον καινῆς διαίτης, ἴππ. Ἀρχ. Ἱητρ. 9. 2) ἡ τιμὴ πράγματος, Ἀνθ. Π. 12. 132, Ἐδδ. (Δευτ. κγ', 18). ἀλλ' ἄγμος, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀρχαῖδ. 58, 5, Μανέθ. 4. 189. ἀλλ' ἄθαρον, «ἀλμυρον, Κρήτης», Ἡσύχ. ἀλλ' ἄθεάδες, αἱ, μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν θανόντων, «θαψάτω καὶ τὰς ἀλλαθεάδας ποιήσάτω, καθὼς νομίζεται», Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 66. κτλ. ἴδε Κουμαν. Συναγ. Α. Ἄθης. σ. 14. ἀλλ' ἄκτιον, ῥηματ. ἐπιθ., = πρὲς τις νὰ ἀλλάξῃ, Πλούτ. 2. 53A. ἀλλ' ἄκτιμός, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ κατὰλλῆλος εἰς ἀνταλλαγῆν: ἢ -κῆ ἢ τὸ -κόν, ἢ τέχνη τῆς ἀνταλλαγῆς, Πλάτ. Σοφ. 223C: κοινωνία ἀλλ., Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 5, 6. ἀλλ' ἄμπαν, «τὸν ἥλιον, οἱ δὲ ἐπιχειρῖδιον δαίμονα», Ἡσύχ. ἀλλ' ἄντης, «ἀσφαλῆς, Λάκωνες», Ἡσύχ. ἀλλ' ἄντων, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀλλ' ἄς, Μοῖρ., Θωμ. Μ. ἀλλ' ἄντο-εἰδῆς, ἐς, ὁ ἔχων σχῆμα ἀλλ' ἄντος, ἀλλ. ὕμνην, χιτών, ἢ ἀλλ' ἄντοεἰδῆς μεμβράνα τοῦ ἐμβρύου, Σωφραν. σ. 68, ἐκδ. Dietz., ἴδε Greenh. Θεογρ. σ. 332. ἀλλ' ἄντο-ποιός, ποιῶ ἀλλ' ἄντας, μεταγ. ἀλλ' ἄντο-πωλέω, πωλῶ ἀλλ' ἄντας, Ἀριστοτ. ἴπ. 1242. ἀλλ' ἄντο-πώλης, οὐ, ὁ, ὁ πωλῶν ἀλλ' ἄντας, Ἀριστοτ. ἴπ. 143, κ.τ.λ. ἀλλ' ἄξ, ἐπίρρ. = ἐναλλάξ, Σουλ. Ἐπιγρ. 4957 (πθ. γραφ.), «ἐνηλλαγμένως», Ἡσύχ., ἐκ τοῦ Ἑμπεδοκλ. σ. 27. ἀλλ' ἄξεις, εως, ἢ, = ἀνταλλαγή, Ἀριστ. Μεγάλ. Ἡθ. 1. 34, 12. ἀλλ' ἄξ, ἄντος, ὁ, κεκομμένον κρέας ἐντὸς ἐντέρου, λουκάνικον, Ἀριστοτ. ἴππ. 161: Κράτης ἐν «Θηρίοις» 3, «τὸ δὲ ἀλλ' ἄξ παρὰ τὴν ἀόλησιν τῶν κρέων, ἢ παρὰ τὴν ἀλλῆσιν, τουτέστι συγκοπῆν», Ἐτυμ. Μ. ἀλλ' ἄξια, μεταγεν. Ἄττ. -ττω: μέλλ. -ἄξω: ἄρ. ἡλλαξία: πρμ. ἡλλαξα (ἀπ-) = Σεν. Ἄπομ. 3. 13. 6. (δϵ-), Διονύσ. Κωμ. ἐν «Θεσμοφόρῳ» 1. 10:—Μέσ. μέλλ. ἀλλάξομαι, Λουκ. Τυρ. 7, (ἀντ-), Εὐρ.: ἄρ. ἡλλαξάμην, Εὐρ., Ἀντιφῶν 138. 35, Θουκ., κτλ.: πρμ. (μ. μέσ. σημασι.) ἡλλαγμαί (ἐν-), Σοφ. Ἀλ. 208:—Παθ. μέλλ. ἀλλαχθῆσομαι, καὶ ἀλλαγήσομαι: ὁ πρώτος πάντοτε παρὰ Τραγ., ὁ δὲ δεύτερος παρὰ περσοῖς: ἄρ. ἡλλαχθῶν, καὶ ἡλλαχθῶν, ὁ πρώτος συχνότατος παρὰ Τραγ., ὁ δὲ δεύτερος παρὰ περσοῖς, ἴδε Veitch Ἑλλ. Ρήμ., πρμ. ἡλλαγμαί, Ἀντιφῶν. ἐν «Ὁμφάλῳ» Ὁμφ. 1. Ἀνθ.: ὑπερσυντ. ἡλλακτο, Ἡρόδ. 2. 26.—Συχν. ἐν συνθέτοις ἀντ-, ἀπ-, δϵ-, ἐξ-ἀλλάσσω: κτλ. Καθιστῶ τι ἄλλο παρ' ὅ, τι εἶναι (ἐκ τοῦ ἄλλος) = μεταβάλλω, ἀλ-

λοῦσθαι, τι, Ἐμπ. 67.157· χροῖαν, εἶδος, Εὐρ. Μῆρ. 1168, Βάκχ. 1380D· τὸ ἕαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, Πλάτ. Πολ. 380D· ἡρώων, ὁ αὐτ. Παρμ. 139A. II. ἀλλ. τί τις, ἀλλάσσω τι με τι, εἶδος τι ἀντί τινος, ἀναλλάσσω τι πρὸς ἄλλο, τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν εὐσπαρῆσαν.. οὐκ ἂν ἀλλάξαιμι ἔγωγ, Αἰσχ. Πρ. 967· τί ἀντί τινος, Εὐρ. Ἄλκ. 661, καὶ ὡς μέσ. τῆς παρατυκῆ ἐλπίδα.. οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο, Θουκ. 8. 82· πρὸλ. ἀναλλάσσω, κατωτέρω III. 2) ἀποτίνω, ἀποεἶδω, ἀναποεἶδω· φόνον φονεῦσιν, Εὐρ. Ἡλ. 89. 3) παραιτῶ, ἀφίνω, ἐγκαταλείπω· οὐράνιον φῶς, Σοφ. Ἄντ. 944, πρὸλ. Εὐρ. I. T. 198, ἴδε κατωτέρω III. 2, καὶ πρὸλ. παραλλάσσω.

4) μέσ., ἴχνος ἔξω τρίδου ἀλλάσσεισθαι, ἀλλάσσω τὴν θέσιν μου, παραμερίζω, Εὐρ. Ἡλ. 103. III. ἀναλλάσσω, κἀκίον τοῦσθλοῦ παρεόντος, Θεόγ. 21· ὠσαύτως, πόνω πόνου ἀλλ., ἀναλλάσσω ἐν πάθῃμα πρὸς ἕτερον (ἐκτός ἂν πρέπει νὰ ἀναγνώσθωμεν πόνου), Σοφ. Ἀποσπ. 400· ἠλλατόμεσθ' ἂν δάκρυα δόντες γρυσιόν, ὅθ' ἐλαμβάνομεν ὡς ἀνάλλαγμα, Φιλῆμ. ἐν Ἐσπερίῳ 1·—ἀλλ. θνητὸν εἶδος, λαμβάνω, Εὐρ. Βάκχ. 53, πρὸλ. 1332·—συνγόνους κατὰ μέσ., τί τις, ἐν πρῶτῳ ἀντί ἄλλου, εὐδαιμονίας κακοδαιμονίαν, Ἀντιφῶν 138. 34, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 733B· τὰ οἰκῆτα κακὰ ἀλλάξασθαι τοῖσι πλησίοισι, ἀναλλάξει πρὸς τὰ τῶν γειτόνων, Ἡρόδ. 7. 152· ἐντεῦθεν, ἀγοράζω, τί ἀντί ἀργυρίου, Πλάτ. Πολ. 371C· δι' ὠνῆς ἡ καὶ πράσεως ἀλλάττεσθαι τί τι, ὁ αὐτ. Νόμ. 915D. 2) λαμβάνω νέαν θέσιν, ἀπεργάζομαι εἰς τινα τόπον, ἀλλάσσειν Ἀἰδα θαλάμου, Εὐρ. Ἐκ. 483 (ἔπου καὶ ἡ ἔννοια ἀπέφραξε τὸν θάνατον μόνον ἵνα ἐμπέσῃ εἰς τὴν δουλείαν) πρὸυτῆθ' ὑπὸ τῶν ἐρμηνευτῶν), πόλιν ἐκ πόλεως, Πλάτ. Πολιτ. 289E· οὕτω παρ' Ὀρατίου τὸ mutare, Ῥώ. 1. 17, 2, κτλ.

IV. ἀπολ., ἔγωγ ληψύδοσις εἶτε ὡς πωλητῆς εἶτε ὡς ἀγοραστῆς, κατὰ μέσ., πρὸς τινα, Πλάτ. Νόμ. 915E. 2) ἐπαμοιβᾶδόν, ἐναλλάξ, διαδέχομαι, σκῆπτρ' ἀλλάσσωμεν ἔγειν, ἐπαμοιβᾶδόν βασιλευσίν, Εὐρ. Φοίν. 74, πρὸλ. Πλάτ. Τίμ. 42C.—Παθ., ἀρεταί.. ἀλλάσσομεναι, διαδεχόμεναι ἀλλήλας κατὰ σειράν, Πινδ. Ν. 11. 49· πρὸλ. Ἀριστ. Προβλ. 25. 22.—Πρὸλ. ὁλοκληρὸν τὸ ἄρθρον ἀμετέω.

ἀλλαχῆ, ἐπίρρ. (ἄλλος) εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλαχοῦ, ἄλλος ἀλλαχῆ, ἄλλος ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ, Σεν. Ἄν. 7. 3, 47· ἄλλοτε ἀλλαχῆ, ἄλλοτε ἐδῶ καὶ ἄλλοτε ἐκεῖ, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1. 4, 12,

ἀλλαχόθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἄλλου μέρους, Ἀντιφῶν 124, 16·—ἀλλαχοῦθι, ἐπίρρ., ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἀλλαχοῦ, Σεν. Ἀπομν. 4. 3, 8·—ἀλλαχόσε, ἐπίρρ., εἰς ἄλλο μέρος, Σεν. Κύρ. 7. 4, 7, Ἀριστ. Ἀποσπ. 381·—ἀλλαχοῦθι, ἐπίρρ., ἐν ἄλλῳ τόπῳ, Σοφ. Ο. Κ. 43, Σεν. Ἐλλ. 2. 3, 20.—Οἱ τύποι οὗτοι κατακρίνονται ὑπὸ Θωμ. Μ. καὶ Μοίριδος ὡς ἴπτον Ἀτικῶν τῶν ἄλλοθεν, ἄλλοθεν, ἄλλοθεν.

ἀλλεγον, ἀλλέξαι, ἴδε ἐν λ. ἀναλέγω.

ἀλληπαλληλία, ἡ, ἐπισώφρεσις, Εὐστ. 12. 3.

ἀλλεπάλληλος, ὄν, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τὸ ἀλλεπ-, ἐπισώφρευσις, Πaus. 9. 39, 4, Γραμμ. : ἀμοιβαῖος Ἐκκλ.—Ἄλλ' ἐν τοῖς πλείστοις χωρίοις ἐξαιρέσει τῶν μεταγεν. συγγραμ. οἱ ἐκδῶται γράφουσι διακεκριμένως ἄλλ' ἐπ., ἴδε Ἄλιτρ. Ἀποσπ. 6, 11, Heinichen Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 2. 6.

ἄλλη, ἐπίρρ., κυρίως δοτ. τοῦ θηλ. τοῦ ἄλλος : I. ἐπὶ τόπου, 1) ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἀλλαχοῦ, Πλ. Ν. 49, Σοφ. Φ. 23, Σεν., παρ' Ἡρόδ. ὠσαύτως τῆ ἄλλη, 2. 36., 4. 28 :—μ. γεν. τύπου, ἄλλος ἄλλη τῆς πόλεως, ἄλλος ἐν τούτῳ καὶ ἄλλος ἐν ἄλλῳ μέρει τῆς πόλεως, Θουκ. 2. 4· ἄλλοτε ἄλλη (ὡς ἐν τῷ ἀλλαχῆ, ὁ ἴσθ) Σεν. Ἐλλ. 1. 5, 20· ἄλλη καὶ ἄλλη, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πρῶτ. γραμ., ὁ αὐτ. Ἄν. 5. 2, 29· ἄλλη καὶ ἄλλη, Πλάτ. Εὐθύδ. 273B. 2) εἰς ἄλλον τόπον, εἰς ἄλλο μέρος, Πλ. Ε. 187, Ὀδ. Σ. 288· ἔρχεται ἄλλη, μεταβαίνει εἰς ἄλλας γείρας, Πλ. Α. 120· πρὸλ. ἄλλως II. 3 ἐν τέλ., ἄλλοι ἄλλη, Ἡρόδ. 1. 46, πρὸλ. 7. 25· ἄλλη ἰούσαι, ὁ αὐτ. 4. 114.

II. ἐπὶ τρόπου, κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως, Πλ. Ο. 51, Ἡρόδ., κτλ. τῆ ἄλλη πολλαχῆ, Ἡρόδ. 6. 21· ἄλλη γέ πη, Πλάτ. Σομπ. 189C· ἄλλη πως, Σεν. Κύρ. 1. 1, 1, κτλ.

ἄλλ' ἢ, = ἀλλά I. 3, εἰμῆ, ἐκτός, μόνον μετ' ἀρνητικῆς λέξεως, ἴδιως, οὐδέτις ἢ μηδέτις, αἱ ὁποῖαι συνγινῶσι συνάφονται μετὰ τοῦ ἄλλος ἢ ἕτερος, ὡς: οὐδέτις ἄλλ' ἢ ἐκεῖνη, οὐδέτις πλὴν ἐκεῖνης, Ἡρόδ. 9. 109· μηδὲν ἄλλο δοκεῖν εἶναι ἀληθές ἄλλ' ἢ τὸ σωματοειδές, Πλάτ. Φαῖδρ. 81B, πρὸλ. 83A, 97D, Πολ. 429B, κτλ. ἀργύριον μὲν οὐκ ἔγωγ ἄλλ' ἢ μικρόν τι, Σεν. Ἄν. 7. 7, 53· οὕτω καὶ μετὰ ἐρωτήσεως περιχούσας ἢ ὑπονοούσας ἄρνησιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 258E:—ἐν Ἀριστοτ. Ἄχ. 1111, 1112, ἀντί ἄλλ' ἢ, ἄλλ' ἢ...· πηκῶς τοῦ Κρυγέρου ἢ διόρθωσις ἄλλ' ἢ...· ἄλλ' ἢ...·, πρέπει νὰ γείνη δεκτῆ. (Ὁ τύπος οὗτος κἀλλιστα ἐρμηνεύεται ὡς: ἄλλο ἢ = ἄλλο παρὰ, ἐκτός, ἀπώλετο δὲ ὁ τόνος τοῦ ἄλλο· μάλιστα ἢ φράσις εἰσίνεται πλήρης παρ' Ἡροδότῳ 1. 49., 9. 8, ἄλλο γε ἢ ὅτι... = ἐκτός ὅτι...·, εἰμῆ ὅτι...·, πρὸλ. ἄλλο τ.).

ἄλλ' ἢ, ἐπὶ ἐρωτήσεων, ἴδε ἀλλά III. 5.

ἀλληγορέω, (ἀγορεύω) ὁμιλῶ οὕτως ὥστε νὰ ὑπονοῶ ἄλλο τι παρ' ὅτι λέγω, ἐρμηνεύω ἀλληγορικῶς, παριστάνω ἀλληγορικῶς, Ἐλ.

λῆγος Κρόνον ἀλληγοροῦσι τὸν χρόνον, Πλούτ. 2, 363D. πρὸλ. 996B :—Παθ., ἐκτίθεται τι ἀλληγορικῶς, γίνεται λόγος περὶ τινος ἀλληγορικῶς, Ἐπιστ. πρὸς Γαλ. δ', 24· ἀλληγορεῖται ὁ Ἀπόλων εἰς τὸν Ἥλιον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀ. 186.

ἀλληγορέημα, τό, = ἀλληγορία, μεταγεν.

ἀλληγορητέος, α, ὄν, = ὄν δεῖ ἀλληγορεῖσθαι, Κλήμ. Ἄλ. II, 92A, Ὀριγ. III, 624A.

ἀλληγορητής, οὔ, ὁ, ὁ ἀλληγορικῶς ἐρμηνεύων, ἐρμηνευτῆς ἀλληγορικῶς, Θεοδώρητ., Εὐστ.:—ἀλληγοριστῶν, Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 271A, ἔθθα ὁ Διὸς. -ητῶν.

ἀλληγορία, ἡ, περιγραφή ἢ ἔκθεσις πράγματός τινος ὑπὸ τὴν εἰκόνα ἑτέρου, Λογγίν. 9. 7, Κικ. πρὸς Ἄττ. 2. 20, 3, κατὰ πληθ.—ἀλληγορικῆ ἔκθεσις ἢ ἐρμηνεία τῶν μυθολογικῶν παραδόσεων, Δημ. Φαλ. 101, Πλούτ. 2. 19B, ἴδε ἐν λέξ. ἐπίνοια II.

II. γλώσσα μεταφορικῆ, Κικ. Ρητ. 27.

ἀλληγορικῶς, ἡ, ὄν, εἰς ἀλληγορίαν ἀνήκων ἢ ἐπιτήθειος, Λογγίν. 32, κτλ. Ἐπίρρ. -κῶς, Δημ. Φαλ. 254.

ἀλληγοριστής, οὔ, ὁ, = ἀλληγορητής, Εὐστ. II, 693A.

ἀλληγορός, ἐπίρρ. = ἀλληγορικῶς, Τζέτζ. (;) παρὰ Σχολ. Αἰσχύλ. Πρ. 428.

ἀλληκτί, ἀλληκτεῖ πράσσει τι, ἄνευ κλήρου, Ἡσύχ.

ἀλληκτος, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἄλληκτος = ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος, συνεχῆς· νότος, Ὀδ. Μ. 325· ὀδύνα, Σοφ. Τρ. 985· ἀδυσώπητος· θυμῶς, Πλ. I. 636:—Οὕτως Ἄλληκτῶ διαρῶθη ἀντὶ Ἄλληκτῶ (ἢ Ἐριτύς) ἐν Δουκ. Τραγωδοποδ. 6.

ἀλληλ-αἰτίοι, οἱ, οἱ ὄντες αἰτίοι ἀλλήλων, Ἰουστίν. Μ.

ἀλληλ-ανεμία, ας, ἡ, = ἀνεμομαχία, Ἰωάν. Λυδ. 316. 19.

ἀλληλ-ἐγγυοί, οἱ, οἱ δι' ἀλλήλους ὑπόχρεοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, οἱ δι' ἀλλήλους ὑπόλογοι, ἐγγυηταί, Βυζ.

ἀλληλεγγυον, ἡ, ἔξ ἀμφοτέρων πίστις, Ἡσύχ.

ἀλληλεγγύως, ἐπίρρ. δι' ἀμοιβαίας ἐγγυήσεως, «εἰ γάρ τις ἀλληλεγγύως ὑπευθύνους λάθοι τινάς», Ἰουστίν. Νεαρ. 99.

ἀλληλ-ἐνδετοί, α, οἱ πρὸς ἀλλήλους συνδεδεμένοι, ἀλληλένδετα κριχία, Μεθόδ. 384A.

ἀλληλ-εὐφραντος, ὄν, ὁ ἀλλήλους εὐφραίνων, Ἀνώνυμ. χειρόγρ. ἐν ἔπιστ. Βενελεύου, προσθεσίση εἰς τὴν ἐν Βόννη ἐκδ. τοῦ Ἰω. Μαλαλᾶ, Σ. 68.

ἀλληλίξω = κείμαι ὁμοῦ μετ' ἄλλο· ἀσαφὲς τὸ νόημα τῆς λέξεως, Α. Β. 383, Κλήμ. Ἄλ. 222. Δύο ἑτέρας χρήσεις σημειοῦ ὁ Ἡσύχ., «ἀλληλίξειν ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν» καὶ «ἀλληλίξεσθαι» τὸ ἀλλήλους ἐπιχειρήσαι.

ἀλληλο-θασία, ας, ἡ, ἀμοιβαία ἐπίθασις, ἀμοιβαία ἀρσενοκοιλία, Κλήμ. Ἄλ. I, 504B.

ἀλληλο-θόρος, ὄν, κατὰ πληθ., κατατρώγοντες ἀλλήλους, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἀλληλοθωδῶται.

ἀλληλο-γονία, ας, ἡ, τὸ ἐξ ἀλλήλων γίνεσθαι ἢ παράγειν, Γρηγ. Νύσσ. II, 205C, Νεμέσ. 573B.

ἀλληλο-γραφία, ἡ, γραφὴ ἀμοιβαίων ῥῶδων ἢ λόγων, «λόγοι ἀμοιβαῖοι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐν οἷς τὰ πρόσωπα στιχηρῶς ἢ καὶ ἄλλως συντομώτερον πρὸς ἀλλήλα φθέγγονται, ὅπερ καὶ ἀλληλογραφία λέγεται», Εὐστάθ. 55. 39.

ἀλληλο-διαδόχως, ἐπίρρ., ἐν συνεχεῖ διαδοχῆ, Ἐκκλ.

ἀλληλο-δρόμοι, α, οἱ ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλον τρέχοντες, Νικίτη. Εὐγεν. 2. 314.

ἀλληλοθωδῶται, ἀλληλοθῶροι, ἀλληλοφάγοι, Ἡσύχ. Ἰωσ. ἀλληλοθωδῶται ἢ ἀλληλεδεσασαί.

ἀλληλο-τονέω, τὸ φονεῦναι ἀλλήλους, Ἰππ. 1282, 32, Ἀριστ. Ἀποσπ. 268.

ἀλληλοκτονία, ἡ, ἀμοιβαῖος φόνος, Διον. Ἄλ. 1. 87, Φίλων 2. 567.

ἀλληλο-κτόνος, ὄν, ἐπὶ πραγμάτων παραγόντων ἀμοιβαῖον φόνον ἢ καταστροφὴν, δαίτες, Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 242, Ζήλος, Διον. Ἄλ. 2. 24.

ἀλληλομαχία, ἡ, ἀμοιβαία μάχη, Σχόλ. εἰς Πλ. Γ. 443.

ἀλληλο-μέχοι, α, οἱ μαχομένοι πρὸς ἀλλήλους· διαρῶθη κατ' εἰκασ. ἐν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 1, 26, ἀντὶ ἀλληλοφάγοι.

ἀλληλο-παθής, ἐς, ὁ ἀμοιβαῖον πάθος διπλῶν, ὄρος γραμμ.

ἀλληλο-πενθήεις, ἢ, οἱ ἀλλήλους πενθοῦντες, Νικίτη. Εὐγ. 4. 69.

ἀλληλο-πλοκοί, α, οἱ πρὸς ἀλλήλους πεπλεγμένοι, Φωτ. Ἐπισ. 13.

ἀλληλο-πρόγονοι, ὄν, οἱ, «Πρῶτος ἔχων υἱὸν ἀπὸ Τίτας, ἔλαθε Πρίμαν πρὸς γάμον ἔχουσαν θυγατέρα ἀπὸ Τατίου ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου, ὁ μὲν εἶχε θυγατέρα ἢ δὲ υἱόν. Οἱ τούτων παῖδες, οἱ ἐν τῇ συνθηθεῖα λεγόμενοι ἀλληλοπρόγονοι, καλῶς ἀλλήλοις συνάπτονται», Θεοφ. Ἀντιόχειν. Ἰστοιτ. 1. 10, 8.

ἀλληλο-σύμμαχος, ὄν, ὁ ἀμοιβαῖος σύμμαχος, Σύγγελ. 564. 20.

ἀλληλο-τομεῖν, τέμνειν ἀλλήλους, μεταγ.

ἀλληλο-τροποί, α, οἱ ἀναλλάσσοντες μορφάς, Αἴνος παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 282.

ἀλληλο-τρόφοι, α, τρέφοντες ἀλλήλους, ἴδε ἀλληλο-φίλοι.

ἀλληλο-τυπία, ἡ, τὸ ἀμοιβαῖως πλήττεσθαι ἢ τραυματίζεσθαι, Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 348.

ἀλληλοῦτα, τὸ Ἐβρ.: χαλλελοούγγα = αἰνεῖτε τὸν Ἰαῶ, Ἐβδ.

Τωθίτ γ', 18, Ψαλμ. ρδ' (ἐν κεφαλίδι) καὶ ἀλλ., Ἀποκάλ. ιβ', 1 κει., Τετρ. 1194Α, Ἱερών. Ι, 430 (132).—Μετὰ τοῦ ἄρθρου τὸ ἀλληλουχία, Ἐβδ. Μακκ. Γ', ζ', 13, Ἀθαν. ΙΙΙ, 37Β. «Ἐκάστου εἰδους ἀπὰ ἐν Ρώμῃ τὸ ἀλληλουχία ψάλλουσι κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς πασχαλίου εορτῆς,» Σοκ. 1476Β.—Ἄλλοιοι ἐρμηνεύει τὴν λέξιν: «αἰνεῖτε τὸ ὄν,» ὁ δὲ Ἡσυχ.: «αἶνος τῶ ὄντι Θεῷ, αἰνεῖτε τὸν Κύριον,» Ἰουστίνος δὲ ὁ μάρτυρ.: «Ἵμνήσατε μετὰ μέλους τὸ ὄν,» κτλ. Ὁ Πτωχοπρόδρομος (2. 335) καθαρπτόμενος τῶν τρυφηλῶν ἡγουμένων τῶν χρόνων τὸ λέγει: «Ἐκεῖνοι Θεὸς καὶ Κύριος ψάλλουσι καθημέραν, ἡμᾶς δὲ λέγουσι σήμερον ψάλλετε ἀλληλουχία,» διότι κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρ. ἀντὶ τοῦ Θεοῦ Κύριος... ψάλλεται τὸ ἀλληλουχία, δηλ. ὁμῆς οἱ πτωχοὶ μοναχοὶ πρέπει πάντοτε νὰ νηστεύητε.» ἀλληλουχέω, = συνέχομαι ἀμοιβαίως, Εὐστ. Πονημ. 316. 15, Παθ. αὐτόθι 308. 9.

ἀλληλουχία, ἡ, τὸ ἀμοιβαίως συνέχεσθαι, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. σ. 202, Schäfl, κτηθόντων, Διοσκ. 5. 144.

ἀλληλουχοί, α, (ἔχω) = οἱ ἀλλήλους ἐχόμενοι, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 99, «ἀλληλουχοι, τὰ ἀντιπεπλεγμένα,» Ἡσυχ.

ἀλληλοφθονέω, = τρώγω τὸν ὄμιον μου, δηλ. ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος τρώγω ἄλλον ἄνθρωπον, ἀλληλοφθογοὶσι πάντες (οἱ ἰχθύες), Πιλον. κιστρέως κτλ., τρώγουσιν ἀλλήλους, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 2, 25, Ἀποσπ. 299.

ἀλληλοφθαῖα, ἡ, τὸ ἀλλήλους ἐσθίειν, Ἡρόδ. 3. 25, Πλάτ. Ἐπιν. 975Α.

ἀλληλο-φάγοι, α, οἱ ἀλλήλους ἐσθιόντες, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 3. 17. Χρησμ. παρὰ Παιουσ. 8. 42, 6. ἢ ἀλλ. ἀγομία, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 32 ἀλλ. δίκαι, Τηλεκλειδ. ἐν «Ἀμρικτιόσιν» 4. πρὸς ἀλληλομάχος.

ἀλληλο-φθονία, ἡ, (φθόνος) τὸ ἀλλήλους φθονεῖν, ἀμοιβαίως φθόνος, Διον. Ἀλ. 4. 26.

ἀλληλοφθορέω, ἀλλήλους φθεῖρειν, Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 1. 2.

ἀλληλοφθορία, ἡ, ἡ ἀμοιβαία φθορά, καταστροφή, Πλάτ. Πρωτ. 321Α.

ἀλληλο-φθόροι, α, οἱ φθεῖροντες, τουτέστι καταστρέφοντες ἀλλήλους, Μάξ. Τύρ.

ἀλληλο-φίλοι, α, οἱ ἀλλήλους φιλοῦντες, φίλοι ἀλλήλων, Γεωπ. 20. 6. (ἐτέρω γραφῇ -τρόφα).

ἀλληλοφονία, Δωρ. ἀλλᾶλο-ἡ, ἀμοιβαίως φόνος, Πινδ. Ο. 2. 74.

ἀλληλο-φόνος, α, οἱ ἀλλήλους φονεύοντες, λόγγαι, Πινδ. Ἀποσπ. 137. χεῖρες, μανίαί, Αἰσχύλ. Θῆβ. 931. (Ἐν τῷ Δωρ. τ. π. ἀλλᾶλ-), Ἀγ. 1575. ἀδελφοί, Ξεν. Ἱερ. 3. 8.

ἀλληλο-φόντης, οὐ, ὁ, = τῷ προηγ., Ἰουστίν. Μ. 1 Ἀπολ. 39.

ἀλληλο-φύθης, ἐς, κατὰ πληθ., οἱ ἐξ ἀλλήλων φύόμενοι, Πλούτ. 2. 908Ε.

ἀλληλο-φωνία, ἡ, ἀμοιβαία ὁμιλία, Εὐστ. Πονημ. 261. 1.

ἀλληλο-χρεοί, α, οἱ, οἱ χρεωστούμενοι ἀλλήλοις, Ἀμφίλ. 45Β.

ἀλλήλων, γεν. πληθ., δυϊκ. ἀλλήλοισιν (ὀνομαστικῇ εἶναι ἀδυνατός): ὅστ. ἀλλήλοισι, αἰς, οἰς, δυϊκ. ἀλλήλοισι: αἰτ. ἀλλήλους, ας, α. Κατὰ διπλασιασμόν ἐκ τοῦ ἄλλος, Δατ. alter alterius, alter alteri, alter alterum. ἐντεῦθεν, ἀμοιβαίως, ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων, Ἰλ. Δ. 62, Ὀδ. Α. 209, κτλ.:—ἐν Ὀδ. Μ. 102, κατὰ τὴν κοινὴν στίειν, ἀλλήλων πρέπει νὰ ληρῆθῇ ἀντὶ τοῦ ἑτέρου ἀλλ' ἐάν τὸ σημεῖον τῆς στίξεως τεθῆ μετὰ τὸ πληθυντὸν (ἴδε Σχολ.), οὐδέμητ' ὑπάρχει δυσκολία. Τοῦ δυϊκοῦ ὁ Ὀμηρ. μεταχειρίζεται τὴν δοτικὴν ἀλλήλοισιν ἀντὶ ἀλλήλοισιν, ἴσως καὶ ὅς γεν. Ἰλ. Κ. 65. ἀλλὰ τούτου.. ἐν ἀλλήλοισι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 188. ἐν τῷ περὶ λόγῳ ὁ δυϊκὸς εἶναι σπάνιος. Συγχάξαι μετὰ προθέσεων, ἐν ἀλλήλοισι, μεταξύ ἀλλήλων, Πινδ. Π. 4. 397, κτλ., εἰς ἀλλήλους, πρὸς ἀλλήλους, Αἰσχύλ. Πρ. 491, 1087. ἐπὶ ἢ πρὸς: ἀλλήλοισι, Ὀδ. Χ. 389, Αἰσχύλ. Πέρσ. 506, Ἀγ. 654. ἐξ ἀλλήλων, Ξεν. Ἀποσπ. 4. 23, Ἀριστ., παρ' ἀλλήλων, Ἡρόδ. παρ' ἀλλήλους, —α, Πλάτ. Γοργ. 472C, Φαίδρ. 264B. δι' ἀλλήλων, Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 2. 5, 3, κτλ., μετ' ἀλλήλων, ὁ αὐτ. Προβλ. 30. 1. ὑπ' ἀλλήλων, Αἰσχύλ. Θῆβ. 821.

ἄλλην, αἰτ. τοῦ θηλ. τοῦ ἄλλος ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., εἰς ἄλλο μέρος πρὸς ἄλλον τόπον, ἄλλοσε: ἄλλα: ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέπειν εἰς τινα, πάλιν καὶ πάλιν, Πλάτ. Εὐθύδ. 273B.

ἄλλεξ, ἴκος, ἡ, Δατ. alicula, ἀνδρῶν ἐπανωφόριον, Εὐφορ. Ἀποσπ. 112, Καλλ. Ἀποσπ. 149, ἴδε Μυλλέρ. Ἀρχαιολ. τῆς τέχνης 337. 6: ὠσάτως ἄλληξ, ἡκος, ἡ, Ἐτυμ. Μ. πρὸς. καὶ Ἡσυχ.

ἄλλιστος, οὐ, Ἐπ. ἀντὶ ἄ-λιτιστος. (λίσιμοι) ἀδυσώπητος, Ἀἰδης, Ἐμπεδ. Ἀποσπ. 50 (ἔθνα ἴδε Meineke). Ἀνθ. Π. 7. 643.

ἄλλιστάνευτος, Ἐπ. ἀντὶ ἄ-λιτάνευτος, ἀδυσώπητος, ἀκαμπτος, Ἀνθ. Π. 483.

ἄλλοδίοι, ων, οἱ, Ἰνδοὶ φιλόσοφοι, Κλήμ. Ἀλεξ. Ι, 780Α.

ἄλλο-βλάστητος, οὐ, ὁ ἄλλοθεν βλαστήσας, γεννηθείς, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 130.

ἄλλο-γενής, ἐς, ἐξ ἄλλου γένους ἢ φυλῆς, ξένος, Ἐβδ., Εὐαγγ. κ. Λούκ. ιε', 18.

ἄλλο-γλώσσα, ἡ, χρήσις ξένης γλώσσης, διαφορά γλώσσης, Ἰωσήφ. Α. Ἰ. 1. 5, 1.

ἄλλο-γλωσσος, οὐ, ὁ χρώμενος ξένη γλώσση, Ἡρόδ. 2. 154, Σουλ. Ἐπιγρ. 5126.

ἄλλογοεῖω, (γνο-, γνῶναι); Ἰων. ῥῆμα ἐκλαμβάνω τι ὡς ἄλλο, κακῶς γινώσκω, δὲν γνωρίζω, παραγνωρίζω ἀλλογνώσας Κροΐσον, (Ἰων. ἀντὶ ἀλλογνοήσας), Ἡρόδ. 1. 85. II. εἶμαι ἐξω φρενῶν, Γαλην. Λεξικ. Ἰππ.

ἄλλο-γνώμων, οὐ, (γνώμη) ἀσταθής, εὐμετάβολος, ὁ ἐξω φρενῶν, Πτολ. Τετρ. σ. 183.

ἄλλο-γνώως, ὥτος, ὁ, ἡ, = τῷ ἐπομ., Ἐμπεδ. 194, κατὰ δοτικὴν.

ἄλλο-γνώστος, οὐ, ὁ κακῶς γινώσκόμενος, ἄγνωστος, ξένος, δῆμος, Ὀδ. Β. 366.

ἄλλοδαπός, ἡ, ὄν, (ἄλλος ἴδε ἐν λ. ποδαπός). Ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλον λαὸν ἢ ἄλλην χώραν, ξένος, Ἰλ. Π. 550, Ὀδ. Ρ. 485, Πινδ. Ν. 1. 33, Αἰσχύλ. Θῆβ. 1077, Ξεν. Κύρ. 8. 7. 14, κτλ.:—μεταγενέστερος τύπος ὑπάρχει ἄλλοδαπής, ἐς, ἀναφερόμενος ἐν Ἐτυμ. Μ. 68. 2, καὶ εὐρισκόμενος ἐνιαχοῦ τῶν μεταγενεστέρ. συγγραφέων πρὸς Β. 1st. Γρηγ. σ. 891.

ἄλλοδημία, ἡ, = ἀποδημία, διαμονὴ ἐν ξένη χώρα, Ἰππ. 558. 45. ἐν ἀλλοδημία (ἀντὶ ἐν ἄλλω δήμῳ) = «εἰς τὰ ξένα,» Πλάτ. Νόμ. 954Ε. II. συγκεκομ. = πλήρης ξένων, Πλούτ. 9. 21, ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τὸ ἐπιθ. ἀλλο-δημος, οὐ, = ξένος, ἐκ ξένης χώρας, 3. 54.

ἄλλο-δίκης, οὐ, ὁ, ὁ ἔχων παραδόντος ιδέας περὶ δικαιοσύνης, Χρησμ. Σέβυλλ. 3. 390, (καὶ κατ' εἰκασ.) αὐτόθι 11. 216.

ἄλλοδοξέω, νομίζω ὅτι πράγματι εἶναι ἕτερον, ἐσφαλμένως ἐκλαμβάνω τὸ ἀντὶ ἄλλου, Πλάτ. Θεαίτ. 189D, 190D: καὶ ἄλλοδοξία, ἡ, ἐσφαλμένη γνώμη, ἣν ἔχει τις ἐκλαμβάνων ἄλλο ἀντ' ἄλλου, αὐτόθι 189B, 190E. πρὸς ἀλλοφρονέω.

ἄλλο-δοξος, οὐ, ὁ ἔχων ξένην ἢ ἐσφαλμένην ιδέαν, Ἀθανάσι.

ἄλλο-εθνής, ἐς, εἰς ξένον ἔθνος ἀνήκων, Διόδ. 2. 37, Ἰωσήφ. Α. Ἰ. 15. 11, 5.

ἄλλο-εθνία, ἡ, διαφορά ἐθνικότητος, Στράβ. 534.

ἄλλο-εθδής, ἐς, ἔχων διάφορον εἶδος, διάφορος φαινόμενος, τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλοειδέα φαινέσκειτο πάντα ἀνακτι, Ὀδ. Ν. 194, [ἔθνα τὸ ἀλλοειδέα εἶναι τρισύλλαβον ὡς ἐν ἠπο ἀλλώθη, ἐκτός ἂν ἀκόλουθῆσμεν τὴν γνώμην τοῦ Πόρσαντος ἀποδεχόμενοι τὴν γραφὴν τοῦ Ἀρλ. χειρογράφου, ἀλλοειδέα φαίνεται, ὁ ἔ. ἀλλοφειδέα, ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. θεουδής 3 σημ.].—Ἐπίρρ. -δῶς, Διογ. Α. 10. 104, ἔθνα ἐλιγμοειδῶς εἶναι εἰκασία ἰκανῶς πιθανή.

ἄλλοθ' κατ' ἐκθλήσιν τοῦ ἄλλοθι, συγχ. παρ' Ὀμ.

ἄλλοθεν, Αἰολ. ἄλλοθα (κατακρινόμενον ὑπὸ Ἀπολλ. περὶ ἐπίρρ. 563.): Ἐπίρρ.:—ἐξ ἄλλου τόπου ἢ μέρος, ἀλλοθεν ἄλλος, ἄλλος ἐξ ἐνός μέρος, καὶ ἄλλος ἐξ ἄλλου, Ἰλ. Β. 75, κτλ., πρὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 92, 595, κτλ.: ἀλλοθεν εἰλήλουθε, ἤθεν ἐκ ξένου τόπου, Ὀδ. Ι. 318. ἀλλοθεν ποθεν, ἐξ ἄλλου τινός μέρος, Η. 52. παρ' Ἀττ., ἀλλοθεν ἔθενον, ἢ ἐποθενον, ἢ οἰουθήποτε ἄλλου μέρος, Πλάτ. Νόμ. 738C, Γοργ. 512Α: οὐδαμῶθεν ἀλλοθεν, ὁ αὐτ. Φίλ. 30Α:—μ. γεν. τόπου ἀλλοθεν τῶν Ἑλλήνων, ὁ αὐτ. Νόμ. 707Ε.

ἄλλοθι, ἐπίρρ., ἐν ἄλλω τόπῳ, ἀλλοθι, ἰδίως ἐν ξένη χώρα, Ὀδ. Ε. 130, καὶ ἄλλ. (οὐδαμῶς ἐν Ἰνδοίσι): μ. γεν., ἀλλοθι γαίης, εἰς ἄλλην ἢ εἰς ξένην χώραν, Ὀδ. Β. 131. ἀλλὰ τὸ ἀλλοθι πατρὸς σημαίνει ἀλλοθι καὶ οὐχὶ ἐν τῇ πατρίδι, δηλ. μακρὰν πρὸς πατρίδος, Ρ. 318. ἀλλοθι που ἢ πη, εἰς ἄλλο τὸ μέρος, Πλάτ. Φαίδρ. 91Ε, Σοφ. 243B: παρ' Ἀττ. ἀλλοθι οὐδαμῶς, πανταχοῦ, πολλαχοῦ, κτλ., Πλάτ.: ἐν Πλάτ. Ἀγ. 181Ε, ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἀναφορ. ἀντωνύμων. ἐν ὅς... ὡς ἐάν εἴη προσηγῆ τὸ ἐν ἄλλοις τοῖσις ἀλλοθι καὶ ἀλλοθι, εἰς τὸ ἐν ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 5, 12. II. κατ' ἄλλον τρόπον, ἐξ ἄλλων αἰτίων, Θουκ. 1. 16. ἀλλοθι οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον, Πλάτ. Πρωτ. 324Ε, Σωμπ. 184Ε, κτλ. III. ἐνίοτε καὶ μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἔθνα κυρίως ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἄλλοσε, Ἀντιφών 112. 7. καὶ (μετὰ διαφόρου γραφῆς ἄλλοσε), Ξεν. Ἐλλ. 2. 2, 2, Δημ. 918. 5.

ἄλλο-θροος, οὐ, Ἀττ. συνηρ. θροος, οὐν (ὡς ἀείποτε) παρὰ τοῖς τραγ.)—ὁ καλῶν ξένην γλώσσαν: ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρ., Ὀδ., ὡς Α. 183, Γ. 302, Ο. 453. ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνθρ., Ε. 43: καθόλου, = ξένος, στρατός, Ἡρόδ. 1. 78: Αἴγυπτος, ὁ αὐτ. 3. 11. πόλις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1200: ξένος, ἀλλότριος, γνώμη, Σοφ. Τρ. 844.—Οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. πεζογράφοις.

ἄλλο-ονία, ἡ, ἀλλαγῆ οἴνων, τὸ πίνειν διαφόρων εἰδῶν οἴνους, Πλούτ. 2. 661C.

ἄλλοιός-θετος, οὐ, ὁ ἀλλοίως τεθειμένος, Γλωσσ.

ἄλλοιό-μορφος, οὐ, ὁ ἔχων ἀλλοῖον σχῆμα ἢ μορφήν, ἀλλοειδής, Ἀντων. Περιπέλ. σ. 3.

ἄλλοιο-πρόσωπος, οὐ, ὁ ἔχων ἀλλοῖον πρόσωπον, Κωδ. Παρισ. φύλλ. 55 γ^ο.

ἄλλοῖος, α, οὐ (ἄλλος), ἄλλου εἶδους, διάφορος, ἐν συγκρίσει πρὸς τι ἄλλο, Ἰλ. Δ. 258, Ὀδ. Η. 181, Πινδ., κτλ.: ἄλλος ἀλλοῖος, Πινδ. Ι. 4. 8 (3. 23), κτλ., ἀλλοῖόν τι, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ κακῶν τι, κυρίως = ἄλλο τι ἢ καλῶν, Ἡρόδ. 5. 4. εἰ τι γέ-

νοίτο ἄλλοιον, Διογ. Λ. 4. 44· ἄν. [δ λόγος] ἀλλοιότερος φανῆ, Δημ. 1442.11, πρβλ. ἔτερος:—ἐνεκα τῆς συγκριτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως δύνανται ἐνὸς ἀκολουθητὰ ὑπὸ τοῦ ἦ... Ἡρόδ. 2. 35, Πλάτ. Ἀπολλ. 20C, κτλ. ἢ ὑπὸ γεν., ὁ αὐτ. Νόμ. 836B:—ἄλλ' ἐν πραγματικῷ συγκριτ. τύπῳ ἀλλοιότερος ἀπαντᾷ ἐν Ἡρόδ. 7. 212, Θουκ. 4. 106, Δημ. ἔνθ' ἄνωτ., Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 1.10, 9—μεταγενεστ. ἀλλοιότερος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β.190, Εὐστ.

2) ἀπλῶς = διάφορος τὸ εἶδος, Πινδ. Π. 3.90, 187. II. Ἐπίρρ. -ως, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, Πλάτ. Λυσ. 212· Συγκρ. -ότερον, Ξεν. Ἀπομ. 4. 8, 2: οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., διαφόρως, κατ' ἄλλον τρόπον, Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. Μεταφ. 3, 5.11.

ἀλλοιο-στρόφος, ον, ἐν τῇ λυρ. ποιήσει, ὁ ἔχων ἀκανόνιστους στροφάς· δηλ. ὁ μὴ συνιστάμενος ἐκ διαδοχικῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν, Ἡρακλ. 9.

ἀλλοιο-σχῆμων, ον, ὁ ἔχων ἄλλοιον ἢ διάφορον σχῆμα, Διογ. Λ. 10.74.

ἀλλοιοτύης, ητος, ἢ, διαφορότης, διαφορά, Ἰππ. 296.19, Πλάτ. Τίμ. 82.13.

ἀλλοιοτροπιῶ ἢ -εομαι, = ποικίλλω, μεταβάλλομαι, «ἀλλοιοτροπεῖται, τρέπεται ποικίλως,» Γαλην. λεξ. Ἰππ. II. μεταβ. = μεταβάλλω, ἀλλοιω, Πισύ.

ἀλλοιοτροπία, ἢ, ὁ ἀλλοῖος τρόπος, Ἐπιφάν. Π, 48B.

ἀλλοιο-τροπος, ὁ ποικίλος τὸς τρόπους, ὁ εὐμετάβολος, καὶ ἐπίρρ. -πως, Ἐκκλ.

ἀλλοιο-φανής, ἐς, ὁ φαινόμενος ἀλλοῖος, Ἀρχ. Λεξικ.

ἀλλοιο-φωσία, ἢ, ἀλλογλωσσία, Ἐπιφάν. Ι, 121D.

ἀλλοιο-χρῶσις, ον, συνηρ. -χρῶσις, ον (χρῶσις) = ὁ ἔχων μετα-

βεβλημένον ἢ διάφορον τὸ χρῶμα, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 206.

ἀλλοιοῶ, μέλλ. -ώσω, (ἀλλοῖος) καθιστῶ τι διάφορον, μετα-

βάλλω, τροποποιῶ, Ἰππ. Προγν. 37, Πλάτ. Πολ. 381A, κτλ.

II. παθ. μέλλ. -ωθήσομαι, Γαλην. 3. 641, κτλ., ἄλλ' -ώσομαι,

ὁ αὐτ. 3, 761:—καθίσταμαι διάφορος, μεταβάλλομαι, Ἰππ. 342, 24,

κτλ., καὶ συνηρ. ἐν τῷ Ἀττ. περὶ λόγῳ· ἀλλοιοῦσθαι τὴν γνώ-

μην, Θουκ. 2. 59· τῇ ὄψει, Ξεν. Κυνήγ. 9. 4· ἀλλοιοῦσιν ἀλ-

λοιοῦσθαι, τὸ νὰ ὑποστῇ τις ἀλλοίωσιν, μεταβολήν, Πλάτ. Θεαιτ.

181D· σπάνιον παρὰ ποιητ., ὄλονται ἰδοῦσαι τοῦσδ' ἄν ἡλλοιω-

μένους, Εὐρ. Ἰκ. 944. 2) ἀποθεώνημα, Δίων Κ. 37.11.

3) μεταβάλλομαι ἐπὶ τὸ χεῖρον, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 9. 4) ἀλλο-

φρονῶ, παραρρονῶ, Λατ. mente alienari, Πολύδ. 8. 29, 5.

ἄλλοιρ πλειόντερ = ἄλλους πλείονας, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch.

Ztg. 1876, σ. 183.

ἀλλοιωδής, ἐς, ὁ ἀλλοῖος κατὰ τὸ εἶδος, λέξ. μεταγ.

ἀλλοιωμα, ατος, τό, = τῷ ἔπομ., Δαμόδ. ἐν Ἰωνήροις 22.

ἀλλοιωσις, ἐως, ἢ, = μεταβολή, τροποποιήσις, Πλάτ. Πολ.

452C, κτλ., ἴδε ἀλλοιοῶ II. 1. 2) παραφροσύνη, Πολύδ. 3.81, 5.

ἀλλοιωτικός, ὁ, ὄν, = κατὰλληλος πρὸς ἀλλοίωσιν, Ἀριστ. περὶ

Διάθ. 4.12, Φυσ. 8. 5, 15.

ἀλλοιωτός, ἢ, ὄν, = μεταβλητός, εὐμετάβολος, εὐμετάπτωτος,

Ἀριστ. Φυσ. 3. 1, 5, κτλ.

ἄλλοκα, Δίολ. ἀντι ἄλλοτε, Θεόκρ.

ἄλλοκοτία, ἢ, «ἀλλοκοτία,» Μ. Ἀπομ. τόμ. Δ', σ. 37, 16.162.,

22. 232, 7, ἐκδ. Α.

ἀλλόκοτος, ον, ὁ ἔχων ἀσυνήθη φύσιν ἢ μορφήν, παράδοξος,

διεστρωτος, κακοσυνημίτοτος, τερατώδης, Ἰππ. περὶ Ἀγμ. 750, Ἀρι-

στοφ. Σφ. 71, Κράτης ἐν Α. Β. 15, Πλάτ., κτλ., ἄλλ' πράγμα,

δυσάρεστον, στρεβλόν, ἀνάποτον,» Θουκ. 3. 49· ἄλλ. ὄνομα =

παράδοξος, ἀσυνήθης λέξις, Πλάτ. Θεαιτ. 182A: μ. γεν. ἀλλόκοτῳ

γνώμῳ τῶν πάρος, γνώμῳ ἐντέλῳ διαφόρῳ τῶν... Σοφ. Π. 1191.

— Ἐπίρρ. -τως, Φερερκ. Ἀδελ. 26, Πλάτ. Λυσ. 216A. — Πρβλ.

Ruhnke Τίμ. (πθ. παράγεται ἀμέσως ἐκ τοῦ ἄλλος, τὸ δὲ -κότος

εἶναι ἀπλῶς κατάληξις, πρβλ. νεόκοτος, παλίγκοτος· διότι δυσ-

κολίας παρέχει ἢ ὑπόθεσις ἢ ἐν Α. Β. 14. 28, ὅτι τῇ λέξει κότος

δυνάμεθα νὰ δώσωμεν τὴν πρώτην σημασίαν τῆς λέξεως ὀργή =

ἦθος, χαρακτηρισμ. διάθεσις).

ἄλλομαι: παρακτ. ἡλλόμην, Ξεν., κτλ.: μέλλ. ἀλοῦμαι

(ὑπερ-), Ξεν. Ἰππ. 8. 4, Δωρ. ἀλεῦμαι, Θεόκρ. 3. 25., 5.144:

ἀόρ. α' ἡλάμην, Βατραχ. 225 (228), Εὐρ. Ἰων 1402, Ἀριστοφ.

Βάτρ. 243 (πρβλ. τὰ σύνθετα μετὰ τῶν προθ. εἰς-, ἐν-, ἐξ-),

μετοχ. ἀλάμενος [ἢ α' συλλαβῇ μακρά,] Ἀριστοφ. Ὀρν. 1395·

ἀλλ' αἱ πλάγαι ἐγκλιτικῶς σχηματίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκ τοῦ

ἀορ. β' ἡλόμην (ὅστις εἶναι σπάνιος ἐν τῇ ὀριστ.) ὑποκ. ἀλλ-

ται [ᾶ], Ἰλ. Φ. 536, Ἐπ. ὡσαύτως ἀλεται, Α. 192· εὐκτ. ἀλοί-

μην, Ξεν. Ἀπομ. 1. 3, 9 (πρβλ. εἰς-)· ἀπαρ. ἀλέσθαι, Ὀππ.,

κτλ.· μετοχ. ἀλόμενος [ᾶ], Αἰσχύλ. Εὐμ. 368 (λυρ.), Ξεν., κτλ.:

εἰς τὸν β' ὄρ. ὡσαύτως ἀνήκουσι τὸ Ἐπ. β' καὶ γ ἐνικ. πρόσ.

ἄλο, ἄλο, μετοχ. ἀλμενος μόνον ἐν συνθέτοις, ἐκτὸς τοῦ ἀλ-

μενος ἐν Ὀππ. ἄλ. 5. 666 (οὗτοι δὲ εἶναι οἱ μόνοι τύποι οἱ φιλοσο-

φί). (Ἐκ τῆς √ΑΛ παράγονται καὶ τὰ ἔξῃ: ἀλ-μα, ἀλ-σις,

ἀλ-τήρ· πρβλ. Σανσκρ. sar (ire, fluere), Zenb. har (ire)· Λατ.

sal-io, sal-tus, sal-to, sal-ax.—Ἐν Βοιωτικῇ τινι ἐπιγρ. (Keil.

σελ. 69) ὑπάρχει Ἐπι-Ἔλτης ὡς εἰ ἢ βίτα ἤν Ἔαλ.). Ἄνα-

πρῶτῳ, τινάσσομαι, σκιρτῶ, κυρίως ἐπὶ ἐμφύγων ὄντων, μὴ.. ἐς τεί-

χρα ἀληται, Ἰλ. Φ. 536· ἐπελ κ'.. εἰς ἄλλο ἀλεται Ἐπ. ἀντι-

ῆται), Α. 192· εἰς ἄλα ἄλο, Α. 532, (ἄλλα ἦλατο πόντον,

Κάλλ. εἰς Ἀρτ. 195)· ἔξ ὄχλων.. ἄλο χομάζε, Ἰλ. Ζ. 103· ἄλο

κατ' Οὐλύμπου, Σ. 616.—ἀλλεσθαι ἐπὶ τινι = ἐπιπρῶθ, ἐφορῶ

κατὰ τινος, Φ. 174, Ὀδ. Χ. 80· ἐπὶ στίχας, Ἰλ. Υ. 353:— μετ'

ἀπαρ., ἄλο θέειν, πέτεσθαι, Ὀμ. εἰς Δῆμ. 390, εἰς Ἀπόλλ.

448:—ἀπολ. ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἰππ. 8. 4. 2) ἐπὶ πραγμάτων,

ἄλο ὀστάς, Ἰλ. Δ. 125· ἐπὶ ἴχθυ, Πλάτ. Φαῖδρ. 255C· ἐπὶ με-

λῶν τοῦ σώματος = πάλλομαι, ἄλλεται ὀφθαλμός, «παίζει τὸ μά-

μου,» Θεόκρ. 3. 37, πρβλ. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 24, 2, καὶ ἴδε ἄλλα II.

51., 380. 24.

ἀλλοπαθεα, ἢ, ἢ κατὰστασις τοῦ ἀλλοπαθοῦς, Διοδ. Ἐβαλογ.

σ. 513.

ἀλλο-παθής, ἐς, ὁ μεταβιβάων τὴν ἑαυτοῦ ἐνέργειαν εἰς ἄλλο-

βῆμα ἄλλ. = μεταβατικόν· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ αὐτοπαθές

(= οὐδέτερον), Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 175:— Ἐπίρρ. -θῶς = μετα-

βατικῶς, Εὐστ. 920. 27. 2) ἐπὶ ἀντωνυμιῶν, μὴ αὐτοπα-

θής, ὅταν δηλ. δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ῥήματος,

ὡς π. γ. τύπω σε, τύπτει με· αἱ δύο αὐτὰ ἀντωνυμίαι εἶναι ἀλ-

λοπαθεῖς, Ἐτυμ. Μ. 496. 45· πρβλ. 34.

ἀλλο-πιστος, ον, ὁ ἄλλην πίστιν ἔχων, ὁ μὴ χριστιανός.

ἀλλοπολία = ἀλλοδημία [ν], Ἐπιγρ. Γόρτυνος VI 47.

ἀλλοπρόσαλλος, ὁ, ὁ εἰ. ἄλλοτε πρὸς ἄλλον, ὁ ἄλλοτε πρὸς

τὸ ἐν καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος κλίνων, ἀσαφής, εὐμετάβολος,

ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, Ἰ. Ε. 831. 889· πλοῦτος, Ἀνθ. Π. 15, 12, πρβλ.

1. 34. (Κατὰ τινος ἐκ τοῦ ἄλλομαι, πρβλ. Λατ. Salisubulus: ἴδε

Nake Opusc. σελ. 107).

ἄλλος, η, ο: (ἐκ τῆς √ΑΛΛ παράγονται καὶ αἱ λέξεις ἀλλά,

ἄλλοτος, ἀλλότριος, ἀλλήλων, ἀλλάσσω, Λατ. alius (ἀρχ.

Λατ. alis, alid), aliquis, alienus, κτλ., Γοθθ. alis (ἄλλος), al-

jath τὸ (ἀλλοχθέν)· Παλ. Ὠψ. Γερμ. ali-lanti (Γερμαν. ausland,

alles, elles (Ἀγγλ. else): πρβλ. ἔνιοι. ἄλλος, δηλ. καὶ ἄλλος

τις ἐκτὸς τοῦ μνημονευθέντος· εἴτε ὡς ἐπιθετον εἴτε ὡς ἀντωνυμ.:

ὅποτε καίτοι ὡς ἐπιθ., τὸ οὐσατικὸν αὐτοῦ τίθεται ἢ κατὰ τὴν αὐ-

τὴν πῶσιν ἢ κατὰ γεν., ἄλλος Ἀχαιοῖν ἢ Ἀχαιοῖς, ἀνδρῶν

ἄλλος ἢ βροτὸς ἄλλος, Ὀμ., κτλ.:— ἄλλος μὲν.. ἄλλος δέ..,

σπανιώτερον ἐπὶ δύο προσώπων, Ἰλ. Χ. 493, καὶ Ἀττ. ἄλλ' ὡσαύ-

τως, ὁ μὲν.., ἄλλος δέ.., Ἰλ. Ζ. 147, καὶ Ἀττ. ἔτερος μὲν..,

ἄλλος δέ.., Ἰλ. Ι. 313· ἄλλος μὲν.., ἔτερος δέ.., Ἡρόδ. Ι.

32· ὁ μὲν ἕτερος.., ὁ δ' ἄλλος, Εὐρ. Ι. Τ. 962· ἄλλ' ἄλλοι

κατὰ πληθ. τίθεται μόνον ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει, Spitzn. Ἰλ. Ι.

594. II. αἱ ἀκόλουθοι χρήσεις δύνανται νὰ διαικριθῶσι:

1) ἄλλος τις ἢ τις ἄλλος, οἷος δῆποτε ἄλλος, κάποιος ἄλλος.

Ὀμ. οὐδαίς ἄλλος· ἄλλοι πολλοὶ ἢ πολλοὶ ἄλλοι, ἢ πολλοὶ

καὶ ἄλλοι, Ἀττ. εἴ τις ἄλλος, Λατ. si quis alius, Θουκ. 6. 32,

κτλ.· ὡσαύτως εἴ τις καὶ ἄλλος, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 15, κτλ., ἴδε ἐν

λ. εἰ VII. 1, d. 2) τὸ ἄλλος πολλάκις συνδυάζεται μετὰ τῶν

ἰδίων αὐτοῦ πῶσεων ἢ ἐπιρρημάτων, ἄλλος ἄλλο λέγει, ἄλλος

λέγει τοῦτο καὶ ἄλλος ἄλλο, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 15· ἄλλος ἄλλῳ ἔλε-

γεν, Πλάτ. Συμπ. 220C· ἄλλος ἄλλῃ ἐτράπετο, Ξεν. Ἀν. 4.

8, 19· ἄλλ' ἄλλ' τὸ ῥῆμα δυνατὸν νὰ ἴηται κατὰ πληθ., παραλαμβάνων

ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου, τὸν δ' ἐπ' ἄλλου χρεῖα... ἐθέ-

μεθα πόλιν ὄνομα, Πλάτ. Πολ. 369C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 4,

κτλ.: ὁ πληθ. ἄλλος εἶναι ἐν χρήσει ὅποτεν τὰ διάφορα μέρη τοῦ

ὅλου εἶναι κατὰ πληθ.· λείπεται τὸν λόφον.. ἄλλοι ἀλλοθεν,

Ξεν. Ἀν. 1. 10, 13· καὶ οὕτω πιθανῶς ἄλλοι πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ

ἐν Ἐλλ. 7. 1, 15· ἴδε ἐν λέξ. ἀλλάχῃ, ἄλλῃ, ἄλλῃν, ἄλλοθεν,

ἄλλοσε, ἄλλοτε, ἄλλως, ἄλλοθις. 3) ἄλλος καὶ ἀλ-

λότος, ἄλλος καὶ ἔπειτα ἄλλος, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 12· οὕτως ἄλλο καὶ

ἄλλο, ἐν πρᾶγμα κατόπιν ἄλλου, ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 1, 15. 4)

κατ' ἐπανάληψιν χεῖριν ἐμράσεως, ἄλλος ἄλλος τρόπος, ὅπως

διόλου ἄλλος, Εὐρ. Φοῖν. 132. 5) οὐδ' ἄλλος ἀντι οὐδέ-

τερος, Θεόκρ. 6. 45. 6) μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ ἄλλος, ὁ

ὑπόλοιπος, ὁ ἐκτὸς τοῦ μνημονευθέντος· κατὰ πᾶσι, οἱ ἄλλοι,

οἱ ἄλλοι, οἱ λοιποί, Λατ. ceteri· Συγκρ. ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς, ὅστις ἔχει ἐνίοτε τὸ ἄλλου

(ἄνευ τοῦ ἄρθρου) μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, Spitzn. Ἰλ. Β. 1· τὰ

ἄλλα κατὰ κράσιν τὰλλα ἢ ὁ οὐλόρ. Anal. 2. σ. 431) τὰλλα,

ἄλλα, cetera, reliqua, οὐχί alia, Ὀμ., κτλ., τὰλλα πᾶσι ὁ

χρυσός, Πύθερμ. (Bgrk. λυρ., Σκόλ. 1. σ. 1287)· παρ' Ἀττ. συ-

νηκνίσι ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., κατὰ τὰ λοιπὰ, διὰ τὰ λοιπὰ· ἐνίοτε καὶ

ἐπὶ χρόνον: τὸν ἄλλον χρόνον, Ξεν. Ἐλλ. 3. 2, 2 (ἔθθα παρα-

τηρητέον ὅτι ὁ ἄλλος χρόνος συνήθως τίθεται ἐπὶ τοῦ παρελθόντος,

καὶ ὁ λοιπὸς χρόνος ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, Οὐλόρ. Λεπτ. 462. 1:

ἀλλὰ ὁ ἄλλος χρόνος ἐπὶ μέλλοντος, Λυσ. 139. 45)· οἱ τε ἄλ-

λοι καὶ... τὰ τε ἄλλα καὶ... πάντα τὰ ἄλλα καὶ πρὸ πάντων...,

Ἡρόδ. 1. 1, κτλ., ἄλλα τε δὴ εἶπε, καί.. Πλάτ. Θεαιτ. 142C·

(ἴδε ἐν λ. ἄλλως 1):— τὸ ἄλλο εἶναι ἤττον συγχὸν τοῦ τὰ ἄλλα.

7) τὸ ἄλλος τίθεται μετ' ἀριμετρικῶν, ὅποτε πρέπει νὰ

ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἔτι, ἀκόμη, ἐπὶ πλεόν, κτλ., πέμπτος ποταμός ἄλλος, ἀκόμη καὶ πέμπτος ποταμός, Ἡρόδ. 4. 54· πρὸς Αἰσχύλ. Θ. 486, Σοφ. Ἄντ. 1295. 8) ἐν τῇ ἀπαριθμῆσει διαφόρων προσώπων ἢ πραγμάτων, ἔθνα φαίνεται ὡς πλεοναστικῶς, πράγματι χρησιμεύει ὅπως ἐξάρη τὴν μεταξύ αὐτῶν διαφορὰν, ὡς; ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι, μετ' αὐτῆς, τῆς δεσποίνης αὐτῶν, συνεπορεύοντο καὶ ἀμφίπολοι ὡσαύτως, Ὀδ. Ζ. 84· ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων (γινόμενου λόγου παρὰ τῆς Ἀθηναίας), Δ. 132, πρὸς Ι. 367, Ν. 266· καὶ συχν. παρ' Ἀτ., παρ' ἀγγέλων ἄλλων, ἄλλων ἐκτός ἐμοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 7: οὐ γὰρ ἦν χόρτος οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδὲν, δὲν ὑπῆρχε χόρτος, οὐδὲ κανὲν δένδρον διόλου, Ξεν. Ἄν. 1. 5, 5· προσοφλῶν οὐ τὴν ἐπιωβέλλαν μόνον ἀλλὰ καὶ ἄλλην ὕβριν, ἀλλ' ἐκτός τούτου καί... Αἰσχίν. Π. Ο. 569, πρὸς Χ. 106, καὶ ἄλλ.: μετὰ ὑπερβ., δίζυρώτατος ἄλλων, Ὀδ. Ε. 105· ὡσαύτως μετὰ τοῦ πλησίστος, Π. Δ. 81, καὶ ἄλλ.: μετὰ τοῦ εἴς ἢ μόνος, Εὐρ. Μήδ. 945, Πλάτ. Χαρμ. 166Ε.—Ἄλλαχού δὲ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου λέγεται ἄριστορ. Πλ. 1, πρὸς Π. Ζ. 476.

III. πολλῶν σπανιώτερον ὡς τὸ ἀλλοῦτος, ἄλλο εἶδους, διάφορος, Π. Ν. 64, Φ. 22. 2) ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἐνίοτε συντάσσ. ὡς συγχριτ. μ. γεν., ἄλλα τῶν δικαίων, ἄλλα παρὰ δίκαια, Ξεν. Ἄπομ. 4. 4, 25:—οὕτως ἀκολουθεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ ἦ... ὅποτε ἢ πρρηγείται ἄρνησις, ὡς οὐδὲ ἄλλο... οὐδὲν ἄλλο (ἢ ἄλλο οὐδὲν), ἦ... οὐδὲν ἕτερον ἢ... Ἡρόδ. 1. 49., 7. 168, Θουκ. 4. 14· οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 209· ἄ μηδὲν ἄλλο ἢ διανοεῖσθαι τις, τὰ ὅποια μόνον διανοεῖται τις, Πλάτ. Θεαίτ. 195Ε.—ἢ συχνώτερον, ἢ πρότασις εἶναι ἐρωτηματικῆ, τίς ἄλλος ἢ γώ...; Αἰσχύλ. Πρ. 440, τί ἄλλο ἢ...; τί ἄλλο παρὰ...; Θουκ. 3. 39, κτλ.: τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνον...; Αἰσχύλ. Θ. 851: ἔλλειπτ., τί ἄλλο (ἐνν. πάσχω) ἢ ἱπποκρίταυρος γίγνομαι; Ξεν. Κύρ. 4. 3, 20:—ὡσαύτως ἀκολουθοῦντος τοῦ πλήν· Σοφ. Ἀλ. 125, Ἀριστοφ. Ἀχ. 39: ὡσαύτως ἀκολουθοῦντος ἐμπροθέτων προσδιορισμῶν: ἄλλος πρὸς... Ἡρόδ. 3. 85· ἄλλος ἀντί... Αἰσχύλ. Πρ. 467· παρὰ... Πλάτ. Φαίδων 80Β, κτλ.: ὅταν δὲ συνδυάζεται μετ' ἀρνήσεως, ἀκολουθεῖ ἐνίοτε ὁ ἀλλά, Π. Σ. 403, Φ. 275, Ω. 697:—περὶ τοῦ ἄλλοτε ἢ... ἴδε ἐν λέξεσιν.—Ἐντεῦθεν τῆς πηγάζουσι δευτερεύουσαι τινες σημασίαι:

3) ἄλλος παρὰ τὸς συνήθει, παράδοξος, ξένος· ἄλλος ὀδύτης, Ὀδ. Ψ. 274. 4) ἄλλος παρ' ὅ, τι εἶναι, μὴ ἀληθῆς, = ψευδῆς, ἀπατηλός, Δ. 348, Ρ. 139. 5) ἄλλος ἢ ὁ ὁρβός, ἄδικος, κακός, Πλούτ. 2. 187D, κτλ., πρὸς ἄλλους:—τὸ ἕτερος κεῖται ἐπὶ τοιαύτης χρήσεως παρὰ τοῖς δοκιμωτέροις συγγραφεῦσιν, ἴδε ἕτερος III. 2.

ἄλλος, ἄλλος, λέξ. Αἰολ. Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 578.

ἄλλοσε, ἑπίρρ. (ἄλλος) εἰς ἄλλον τόπον, πρὸς ἄλλο μέρος, Ὀδ. Ψ. 184· ἄλλος ἄλλοσε, εἰς πρὸς ἓν μέρος καὶ ἄλλος πρὸς ἄλλο, Αἰσχύλ. Πέρσ. 359· ἄλλοσ'... ὄμμα, θατέρω δὲ νοῦν ἔχοντα, Σοφ. Τρ. 272: εἰς τὰ ξένα, εἰς ξένους χώρας: ἄλλοσε ἐκπέμπειν, ἐξάγειν εἰς ξένους χώρας, Ξεν. Ἐλλ. 6. 1, 11.—συνδυαζόμενον μετ' ἄλλο ἐπιρρημ. ἄλλοσε οὐδαμῶς, πρὸς οὐδένα ἄλλον τόπον, Πλάτ. Κρίτων 52Β· ἄλλοσε πολλαχόσε, εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη: ὁ αὐτ. Φαίδων 113Β· ποῖ ἄλλοσε; πρὸς ποῖον ἄλλο μέρος; ὁ αὐτ. Μενέξ. 241Ε· ἄλλοσε ποι, εἰς ἄλλο τι μέρος, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 202Ε:—συχνάκις καὶ μεν., ἄλλοσε ποι τῆς Σικελίας, εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τῆς Σικελίας, Θουκ. 7. 51· ἄλλοσε τοῦ σώματος, Πλάτ. Νόμ. 841Ε:—ἐν τῇ φράσει ἄλλοσε ὅποι ἂν ἀφίκη, Πλάτ. Κρίτ. 45Β· δὲν εἶναι = τῷ ἄλλαχού, ἀλλ' ἐτέθη ἀντ' αὐτοῦ καθ' ἑλξιν πρὸς τὸ ὅποι.

ἄλλο-σεθῆς, ἐς, ἀλλόπιστος, ἀλλόθρησκος, Γ. Παχυμ. τόμ. Α. σ. 267, ἐκδ. Β.

ἄλλο-σπορος, ὁ ἐξ ἄλλης σποράς ὤν, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπ. 111.

ἄλλοτε, Αἰολ. ἄλλοκα Α. Β. 606, ἑπίρρ.: (ἄλλος, ὅτε). Ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, κατ' ἄλλην ὥραν, ἄλλην φοράν, ἄλλοτε, πρῶτον παρ' Ὀμ., καὶ συνήθως ἐν ἀντιθέσει: ἄλλοτε... ἄλλοτε..., ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δὲ, ὡσαύτως ὅτε μὲν, ἄλλοτε δὲ..., Π. Α. 65· ἄλλοτε μὲν..., ἄλλοτε δ' αὐτε, Ὀδ. Π. 209, Ἡσ. Ἀποσπ. 44· τότ' ἄλλος, ἀλλοθ' ἄρτερος, Σοφ. Ἡλ. 739· ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλόν ἔρπει, ὁ αὐτ. Ἄντ. 367· ἄλλοτε μὲν... τότε δέ, Ξεν. Ἄν. 4. 1, 17· ἐνίοτε τὸ πρῶτον ἄλλοτε παραλείπεται· φοιτῶν [ἄλλοτ'] ἐνοργίης ταύρος, ἄλλοτ' αἰόλος δράκων, Σοφ. Τρ. 11: [ἄλλοτ'] ἐπ' ἀκταίς, ἄλλοτ' ἐν πόντῳ σάλῳ, Εὐρ. Ἐκ. 28: ἐνίοτε δὲ παραλείπεται τὸ δεύτερον, Σοφ. Ο. Κ. 1675:—ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, Ξεν. Ἄν. 2. 4, 26:—συχνάτα συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἄλλος, κτλ., πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον, ἐνίοτε πρὸς τοῦτον καὶ ἄλλοτε πρὸς ἐκεῖνον, Αἰσχύλ. Πρ. 276, κτλ.: οὕτω καί: ἄλλως ἄλλοτε, ἄλλοτε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον καὶ ἄλλοτε ἄλλως, Αἰσχύλ. Θ. 1071· ἄλλοτ' ἄλλη, ἄλλοθι, ἄλλοσε, κτλ.

ἄλλο-τέρμων, ὁν· ἄλλοτέρμων γῆ, ἄλλοτρία, ξένη γῆ, Εὐσέδ. Εὐαγ. πρ. 9, σ. 438.

ἄλλο τι, κατὰ ἄλλο ἢ ὁ, τιδὴποτε ἄλλο· ἐν ἐρωτηματ. πρότασει τὸ πλείστον ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τοῦ ἦ: ἦ σοι ἄλλο τι φαίνεται... ἢ λόγος; Πλάτ. Φαίδρ. 258Α, πρὸς Φαίδωνα 64C:—ἐντεῦθεν συχνάκις πρὸ πάντων παρὰ Πλάτ. ἐν ἔλλειπτικῇ φράσει, ὡς ἰσοδύναμον τῷ ἴσρα...; ἢ Λατ. nonne...; καὶ ὑπονοεῖ ἀπάντησιν καταφατικῆν· ἄλλο τι ἢ πεινήσουσι; (τ. ἔ. ἄλλο τι πείσονται ἢ πεινήσουσι;) ἄρα δὲν θὰ ὑποστώσι τὰ θεινὰ τοῦ λιμοῦ; Ἡρόδ. 2. 14, πρὸς Ι. 109· οὕτως: ἄλλο τι ἢ ἡρέμα ἐπανασκεψόμεθα; δὲν θὰ ἐξετάσωμεν ἡσύχως ἐκ νέου τὸ πρῆγμα; (δηλ. ἄς πράξωμεν οὕτω), Πλάτ. Θεαίτ. 154Ε· πρὸς Φαίδωνα 70C, Μένωνα 82D, Γοργ. 481C, κτλ.: τῷ διαλέγει οὐ σὺν; ἄλλο τι ἢ ἐμοί; οὐχὶ μετ' ἐμοῦ; ὁ αὐτ. Ἀλκ. 1. 116D:—ἐνίοτε τῇ παρεμπόσει καὶ ἄλλων λέξεων: ἄλλο τι λέγεις ἢ τὸδε; ὁ αὐτ. Συμπ. 200D· πρὸς Φαίδρ. 79Α, 106Α, Κρίτων 50Α, κτλ.:—οὕτως ἄλλο τι πλήν...; ὁ αὐτ. Σοφ. 228Α:—ἀλλὰ συχνάκις ἄλλο τι ἢ ἄλλοτι...; εὐρήνεται μόνον, ἄλλο τι οὐν ἔλεγες; δὲν ἔλεγες...; ὁ αὐτ. Γοργ. 495C, πρὸς Α. 470B, Θεαίτ. 165Ε, Πολ. 337C, κτλ. II. σπανίως ἄνευ ἐρωτήσεως, ἀπόβγνοια τοῦ ἄλλοτι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς, Θουκ. 3. 85.

ἄλλοτριάζω, εἶμαι κακῶς, δυσμενῶς διατεθειμένος· Λατ. alieno animo esse. Πολύδ. 15. 22, 1.

ἄλλοτριό-γνομος, ὁν, ὁ περὶ ἄλλον διανοούμενος, ἄλλαχού τὸν νοῦν ἔχων, ἀφηρημένος, Κρατεῖος ἐν «Πανόπταις» 3.

ἄλλοτριό-γαμος, ὁν, ὁ τὸν ἀλλότριον γάμον θηρεύων, Θεοδώρητ. τόμ. Α, σ. 939.

ἄλλοτριειδῆς, ἐς, ἀλλότριος τὸ εἶδος ἢ τὴν φύσιν, Βυζ.

ἄλλοτριό-επίσκοπος, ὁ, ὁ περιεργαζόμενος, ἐπισκοπῶν τὰ ἀλλότρια, Ἐπιστ. πρὸς Πέτρ. Α', δ', 15, Διον. Ἄρ.

ἄλλοτριό-κάματος, ὁν, ὁ δι' ἄλλους ἐργαζόμενος, κοπιάζων, Ἐκκλ.

ἄλλοτριό-λογέω = ὁμιλῶ περὶ πραγμάτων ξένων πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Σερβάθ. 62.

ἄλλοτριό-μορφο-δίαίτος, ὁν, ὁ αἶε μεταβάλλων μορφήν, σχῆμα, ἐπιθ. τῆς φύσεως, Ὀππ. Α. 9. 23.

ἄλλοτριό-νομέω, κατατάσσω πράγματα ἔξω τῆς οἰκείας θέσεως, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ διανέμειν ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα, Πλάτ. Θεαίτ. 195Α. II. ἀποδέχομαι ξένα ἔθνη, Δίων. Κ. 52. 36.

ἄλλοτριό-νοος, ὁν, ὁ ἔχων ἀλλότριον, διάφορον νοῦν, Ἰωαν. Κλήμ. σ. 421.

ἄλλοτριό-πράγιω, = ἀναμειγνύομαι εἰς ξένους ὑπόθεσις ἢ ἐργασίαν—διεγέρω ταραχάς, στάσεις, Πολύδ. 5. 41, 8.

ἄλλοτριό-πραγία, ἢ, οὐσ. τοῦ ἀλλοτριόπραγεῖν, τὸ ἀναμειγνύομαι εἰς τὰς ὑπόθεσις τῶν ἄλλων, Πλούτ. πῶς δεῖ διακριν. τὸν Κόλακ.

ἄλλοτριόπραγμονέω, = ἀλλοτριόπραγεῖν, Σιμπλικ. Ἐγγειρίδ 419 (264Δ).

ἄλλοτριό-πράγιον, ὁν, = ὁ ἀσχολούμενος εἰς ξένας ὑπόθεσις, περιέργος, Α. Β. 81:—ἀλλοτριόπραγμοσύνη, ἢ, τὸ ἀναμειγνύομαι εἰς τὰ ἀλλότρια πράγματα, Πλάτ. Πολ. 444Β.

ἄλλότριος, α, ὁν, (ἄλλος) ὁ ἐξ ἄλλου ὧν ἢ εἰς ἄλλον ἀνήκων, Λατ. alienus. ἀντίθ. τῷ ἴδιος, Ὀμ., κτλ.: ἄλλ. βίσιτος, νῆσις, ἄγρα, Ὀμ.: ἄλλ. γυνή, ξένη, ἄλλο ἀνδρὸς σφύγιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 447 (λυρ.): ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, δωροῦμαι τὰ ἀλλότρια, χαρίζω ξένα πράγματα, Ὀδ. Ρ. 452· γναθμοῖσι γελῶσιον ἀλλοτρίοισιν, ἐπὶ τῶν μνηστήρων, ἐγέλων διὰ ξένων παρεῖων, καταλήψθησαν ὑπὸ ἀνουσίου νευρικοῦ γέλωτος, ἐπὶ βεβιασμένου καὶ παρὰ φύσιν γέλωτος· πρὸς τὸ τοῦ Tennyson «laughed with alien lips» = ἐγέλασε δι' ἀλλοτρίων χειλέων (πρὸς Val. Flacc. 8. 164)· («κατ' Εὐστ.») σημαίνει τὸ γελᾶν ἐκ θυμοῦ ἢ ἀμηχάνως τινός, ἐφ' οἷς μὴ ἄξιον, Ὀδ. Υ. 347· (ὁ Ὀρτιάσις ἐδανείσθη τὴν φράσιν malis ridere alienis, ἀλλ' ἐφήρμοσεν αὐτὴν διαφόρως) ἄλλ. ὄμμασιν εἰρπον, τῇ βοήθειᾳ ξένων ὀφθαλμῶν, Σοφ. (λυρ.) Ο.Κ. 146· οὐκ ἄλλ. ἄτην, μὴ προσηνεύεισαν οἱ ἀλλοτρίων χειρῶν, ὁ αὐτ. Ἄντ. 1259:—παρομ. ἀλλότριον ἄμῃν ἔθερος, θερίζειν τὸν ξένον σίτον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 392· πρὸς Ἡσ. Θ. 599· ἀλλοτριωτάσις τοῖς σώμασι χρῆσθαι, μεταχειρίζεσθαι τινα τὸ σῶμα ὡς ἐάν τελεῖται ἀνήκεν εἰς ἄλλον, Θουκ. 1. 70· τὰ ἀλλότρια, κατὰ κράσιν τὰ ἀλλότρια, τὰ ἀνήκοντα εἰς ἄλλους, τὰ ἀλλότρια δεῖπνεῖν, Θεοφ. Κομ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 3 καὶ ἄλλ. II. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἰκειος, ξένος, Λατ. peregrinus. 1) ἐπὶ προσώπ., ἀλλότρ. φῶς, ξένος τις ἄνθρωπος, Ὀδ. Σ. 219· συχνάκις μετὰ τῆς ἐνοίας ἐθρότης, Π. Δ. 214, Ὀδ. Π. 102· οὐδὲ τις ἀλλοτρίων, οὐδὲ ξένος τις, Ἡρόδ. 3. 155· εἶτε ἀλλότρ. εἶτε οἰκειός ὁ τεθνεώς, Πλάτ. Εὐθύδρ. 4B: οὐδεὶς ἐστὶ μοι ἀλλότρ. ἂν ἢ χρηστός, Μένανδρ. ἐν «Περικειρομένη» 2: ἀλλοτριώτερος τῶν παίδων, ἦπτον οἰκείος τῶν τέκνων σου, Ἡρόδ. 3. 119· ἀλλοτριώτερος, ἀντιτίθεται τῷ οἰκειώτερος, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 12, 4, πρὸς 8. 10, ἐν τέλει, κτλ.: μετὰ ὁστ. ἀλλότριον ὑμῖν ὄντες, Ἰσοκρ. 306C. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ξένος, παράδοξος, Πλούτ., κτλ.: εἴ τι πρότερον γέγονεν ἄλ-

λότριον, Δημ. 290. 13· ἡ ἀλλοτρία, ἡ ξένη χώρα, ἡ χώρα τῶν πολεμίων, Ἰσοκρ. 218Α, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 83: μ. γεν., ξένος πρὸς τι, ἐπιτηδεύματα δημοκρατίας ἀλλότρια, Λυσ. 190. 12· οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν τοῦ τρόπου, Ψήρ. παρὰ Δημ. 289. 15. 6) ξένος πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἀνοίκειος, Πλάτ. Πολ. 491D, Δημ. 289. 14, κτλ.:—ὑπερβ. Ἀριστ. Κατηγ. 15. III. ἐπίρρ. ἀλλοτριῶς ἔχειν ἢ διακείσθαι πρὸς τινα, διακείμαι δυσμενῶς πρὸς τινα, Λυσ. 911. 4, Ἰσοκρ. 266B, 98B:— Συγκρ. —τώτερον, ἥττον εὐνοϊκῶς, Δημ. 228. 12. 2) παραδόξως, θαυμασιῶς, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 989. 2.

ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, ἀποξένωσις, ἀντιτίθεται τῷ οἰκειότητι. Πλάτ. Συμπ. 197C, Πολιτ. 261A: ἐπὶ προσώπ. Ἀριστ. Πολ. 5. 10. 17· τινὸς πρὸς τινα, Ἐπιστολ. Πλάτ. 318D· πρὸλ. Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 282. 26.

ἀλλοτριότροπος, ον, ὁ ἔχων ἀλλοτρίους, ἄλλους τρόπους, ἀλλότροπος, Νικηφ. Γρηγορ. τόμ. Α', σ. 349, 23, ἔκδ. Β.

ἀλλοτριοτρόπος, ἐπίρρ. = ἀλλοτρόπως, κατ' ἄλλον τρόπον, Ἀστέρ. Οὐρβ. 149Α.

ἀλλοτριούσιος = ἀλλοτριούσιος, Ἀθαν. Π, 781C.

ἀλλοτριοφαγίω, ἐσθίω τὸν ἄρτον τοῦ ἄλλου, Εὐστ. 1404. 9.

ἀλλοτριοφαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν τὰ ἀλλότρια, Εὐστ. 1404.

ἀλλοτριοφάγος, ον, ὁ ἐσθίων ξένον ἄρτον, Σοφ. Ἀποστ. 309.

ἀλλοτριοφρονέω, ἀλλότρια φρονῶ, δυσμενῶς διακείμαι, Διόδ. 17. 4.

ἀλλοτριόφρων, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀλλότριον φρόνημα, ὁ ἄλλα φρονῶν, Θεόδ. Μετοχ. 499, Εὐστ.

ἀλλοτριόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ μεταβάλλων ἢ ἔχων ἄλλο χρῶμα, Ἀνθ. Π. 11. 7.

ἀλλοτριόχωρος, ον, ὁ ἐκ ξένης χώρας ὢν, Ἰωσήφ. Α. Ἰ. 3. 12, 3.

ἀλλοτριόω, μέλλ. -ώσω:—μετὰ γεν. προσώπ., ἀποξενῶ ἀπὸ . . . τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριούντες, Θουκ. 3. 65· ἀλλ. ἐαυτὸν ἀπὸ τῆς λειτουργίας, ἀποσύρεσθαι ἀπ' αὐτῆς, ἀποφεύγειν αὐτήν, Δημ. 1233. 11. 2) μετὰ δοτ. προσ., ἀποξενῶ, καθιστῶ δυσμενῆ πρὸς τινα, τὴν χώραν τοῦ πολεμίου, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 16:—Παθ., καθίσταμαι ξένος, ἐχθρὸς, τινί, Θουκ. 8. 73· ἀλλοτριούσθαι πρὸς τι, διατίθεμαι δυσμενῶς πρὸς τι, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 27. 3) παθ. ἀποξενούμαι ἀπὸ τῆς πραγματικῆς μου φύσεως, Πλάτ. Τιμ. 64E. 4) ἐν τῷ παθητικῷ ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων = ἀποξενούμαι, περιέρχομαι εἰς τὴν κυριότητα ἄλλου· ἀλλοτριούται ἡ ἀρχή, Ἡρόδ. 1. 120.

ἀλλοτριώσις, εως, ἡ, ἀποξένωσις· τινὸς, ἀπὸ τίνος, Ἀππ. Ἐμ. σουλ. 5. 78· τινὸς εἰς τινα, αὐτόθι 3. 13:— τῆς ξυμμιχίας οὐχ ὁμοία ἢ ἀλλοτρίω, ἡ ἀποξένωσις αὐτῆς, ἡ ἀπώλεια αὐτῆς, Θουκ. 1. 35.

ἀλλο-τροπέω, εἶμαι εὐμετάβολος, ἀλλοτροπέσθαι, μεταθεῖναι, Ἡσύχ.

ἀλλοτροπία, ἡ, παραλλαγή, μεταβολή, ποικιλία, Ἑκκλ. 5, Γραμμ.

ἀλλό-τυπος, ον, ὁ ἔχων ἄλλον τύπον ἢ σχῆμα, Ἀρχ. Δεξικ.

ἀλλο-τύπωτος, ον, ὁ διαφόρος ἐσηματισμένος, Μανέθ. Ἀποτελ. 4. 75.

ἀλλο-φᾶνης, ἐς, ὁ ἄλλως φαινόμενος, διάφορος, Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ια', 47, κτλ.

ἀλλόφασος, «θόρυθος ταραχώδης», Ἡσύχ.

ἀλλο-φάσσω, ἀλλοφῶν, παραφρονῶ, Ἰππ. Προγν. 44· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Δοθ. Φρῦν. 607, ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει: «ἀλλοφάσσειν, ἑτεροφρονεῖν, ἢ οὐχ ὑποφέρειν βάρος, » ὁ δὲ Ἑρωτιανός: «ἀλλοφάσσοντες, ἀπορροῦμενοι καὶ τεθορυβημένοι, » ὡς φησι Βακχίσιος· Ξενοκράτης δὲ ὁ Κῶος φησὶ παρὰ τοῖς Ἰωσι λέγεσθαι τὸ ἀλλοφάσσειν ἐπὶ τοῦ τῆς διανοίας παραρῶν . . .»

ἀλλο-φάτος, ον, (* φῆνω) ὁ ὑπὸ ἄλλων φονευθεὶς, Α. Β. 386, «ἀλλοφάτοις, ὑπ' ἄλλου πεφασμένοις, ἢ ἀνηρημένοις, » Ἡσύχ.

II. (φαίνομαι) ἀλλοφάνης, Νικ. Θ. 148.

ἀλλοφῆρμονες, «ἀλαχοῦ τραπέντες, » Ἡσύχ.

ἄλλοφος, ον, Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοφους.

ἀλλοφῶτριω, ορος, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλην φρατρίαν, Συλλογ. Ἐπιγρ. 5785. 11.

ἀλλο-φρονέω, (ἀλλόφρων) Ἐπ. καὶ Ἰω. ῥήμα, σκέπτομαι περὶ ἄλλων πραγμάτων, οὐδεμίαν δίδω προσοχήν, ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, Ὁδ. Κ. 374, περὶ ἀνθρώπου ἐν λιποθυμικῇ διατελοῦντος, εἶμι ἀναισθητός· κἀδ' ὁ' ἀλλοφρονέοντα . . . εἶσαν, Ἰλ. Ψ. 698· κείτ' ἄλλ., Θεόδ. 22. 128, πρὸλ. Ἀριστ. Μεταφ. 3. 5, 14· ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονήσαι, = κατελήθησαν ὑπὸ μανίας ἐνεκα τούτων, Ἡρόδ. 5. 85· ἀλύει καὶ ἀλλοφρ. ὑπὸ τῆς ὀδύνης, Ἰππ. 467. 6, πρὸλ. 607. 43 (ἔνθα ὁ Littre γράπει ἀλλο-φάσσει).

II. ἔχω ἄλλην ἰδέαν, ἄλλως φρονῶ, Ἡρόδ. 7. 205.

ἀλλοφροσύνη, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀρρητημένου ἢ τοῦ ἔχοντος τεταραγμένας τὰς φρένας ἀνθρώπου, Πολυδ. 8. 163.

ἀλλό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἄλλως φρονῶν, ὁ ἄλλην ἔχων γνώμην, Μανέθ. 4. 563.

ἀλλο-φύης, ἐς, ὁ ἄλλης φύσεως, ἢ ὁ ἔχων εὐμετάβολον φύσιν, Νόνν. Διον.

ἀλλοφύλιω, ἀσπάζομαι ξένα ἔθιμα ἢ ξένην θρησκείαν, Ἑδδ. (Μακκ. Δ', ιγ', 5).

ἀλλοφύλια, ἡ, ξένη οὐσία· ἀλλοφυλίαις τινὸς δεῖ καὶ κατὰ μικρὸν παρεῖδουσύσης, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 106.

ἀλλοφύλισμός, ὁ, ἡ παραδοχὴ ξένων ἐθίμων, Ἑδδ. (Μακκ. Β', δ', 13).

ἀλλό-φύλος, ον, (φυλή) ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλην φυλὴν, ξένος, Λατ. alienigena, Ἰππ. Ἀερ. 289· ἐς ἀλλόφυλον . . . χόθονα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 851· ἀνθρώποι, Θουκ. 1. 102, Πλάτ. Νόμ. 629D· πόλεμος ἄλλ., πόλεμος πρὸς ξένους, Πλουτ. Κήμιλλ. 23: = κωμικὴ φράσις, μάζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, εἰς ἄλλους ἀνήκουσαν, οὐχὶ ἰδίαν, Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 12. 2) ἄλλου εἶδους, (ζῶα, Διόδ. 3. 18.

ἀλλοφωνέω, ὁμιλῶ ἄλλην γλῶσσαν, Εὐστ. Πονημ. 122. 50.

ἀλλοφωνία, ἡ, σύγχυσις γλωσσῶν, Ἰωσήφ. Α. Ἰ. 1. 4, 3.

ἀλλό-φωνος, ον, ὁ λαλῶν ξένην γλῶσσαν, Ἑδδ., Ἡσύχ.

ἀλλοχροίω, ἀλλάσσω χρῶμα, Ἀριστ. Προβλ. 4. 29.

ἀλλόχροια, ἡ, ἀλλαγὴ χρώματος, Ἀδαμάντ. Φυσ. 2. 25.

ἀλλό-χρως, ον, συνηρ. -χρωος, ον, ὁ μεταβεβλημένος κατὰ τὸ χρῶμα, δεῖμας ἀλλόχρουν βασιλείας, Εὐρ. Ἰππ. 174 (λυρ.):— οὕτω καὶ ἀλλό-χρωος, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ φαινόμενος παράδοξος ἢ ξένος, ὁ αὐτ. Φοῖν. 138, Ἀνδρ. 879.

ἀλλό-χωρος, οί, ἀλλοδαποί, Ν. Χων. σ. 510. 7, ἔκδ. Β.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ. Ε. 71, καὶ ἄλλ.: τρέπεται γρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, τὸ χρῶμα αὐτοῦ μεταβάλλεται ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως, Ἰλ. Ν. 279· κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμ. ὑπὸ Εὐπόλ. ἐν «Κόλαξι» 1. 11.

ἀλλύδεις, ἐπίρρ. (ἄλλος), Ἐπ. ἀντὶ ἄλλοισι, εἰς ἄλλο μέρος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον μετὰ τοῦ ἄλλος, ἄλλου = ἄλλο, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e, ε' 38· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄλλος πρὸς τὰ ἐξῶ καὶ ἄλλος πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἰλ. Α. 486, Ὁδ

καὶ οὕτω πρέπει νὰ ἐρμηνευθῆ τὸ ἐν Πλάτ. Τίμ. 70D, ἴδε Stallb. πρὸλ. ἄλλομαι ἐν τέλ.
ἄλμα, τό, (ἄλω) ἄλιος, Λυκόφρ. 319.
άλμαϊα, ἡ, ἄλμη, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 366, Νικ. Ἀποσπ. 3.18· κατὰ πλῆθ. Διοσκ. 2. 205.
άλμαϊνομαι, παθ., καθίσταμαι ἄλμυρός, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7.5.4.
άλμαϊνοπώλης, ὁ, ὁ πωλὼν ἄλιπαστα, λέξις μεταγ.
άλμας, ἄδος, ἡ, ἡ ἐν τῇ ἄλμῃ διαμείνασα, ἡ ἐλαία τῆς ἄλμης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 190: ἔς τὰς ἄλμαδας (ἐνν. ἐλαίας), Ἐρμιόπ. Ἀδελ. 2, πρὸλ. Εὐπόλ. ἐν «Ταξιάρχους» 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 345, Θεοφρ. Χαρακ. 21.
άλμαϊαίς, ὡς, ἡ, πηδητής, πηδητικός, ὁ πάσχων σπασμοδικῶς κινήσεις, Ἀδαμάντ. φυσ. 2, 39.
άλμαϊφύρα, «τὰ παραθαλάσσια χωρία,» Ἡσύχ.
άλμαϊώ, εἶμαι ἢ γίνομαι ἄλμυρός (πρὸλ. ἄλμη II), Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8.10,1 (ἐνθα ἴδε Wimmer σελ. 289), ὁ αὐτὸς περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 10, 5.
άλμεναχόν, τό, λέξις ξένη, σημαίνουσα βιβλίον ἢ ἡμερολόγιον (ἐφημερίδα), Εὐσέβιος Εὐαγγ. πρ. 3, 92.—**ἄλμενιχακόν**, οὖ, τό, ἐν τοῖς ἄλμενιχακοῖς, Πορφύρ. Ἡ λέξις ἔχει πολλὴν ὁμοίτητα πρὸς τὴν Ἀραβ. al. manach = almanach.
άλμευαίς, ὡς, ἡ, τὸ εἰς ἄλμην τιθέναι, ἄλμη, Διοσκ. 3. 91:—**άλμευτής**, οὖ, ὁ, ἄλμευὼν καὶ πωλὼν καρποὺς καὶ λαχανικὰ, «τουροσί», ὁ αὐτ. 1. 27:—**άλμευώ**, (ἄλμη) βέλλω εἰς τὴν ἄλμην, ὁ αὐτ. 2. 134.
ἄλμη, ἡ, (ἄλις) θαλάσσιον ὕδωρ, «ἄρμη», Ὁδ. Ε. 53, Πίνδ. καὶ Ἀττ.—ἄλμη τῆς θαλάσσης στεγνωσάσα ἐπὶ τοῦ σώματος, Ὁδ. Ζ. 219· ἄλμυρὰ ἐπιφάνεια ὡς φλοῖος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ἡρόδ. 2. 12. 2) μεθ' Ὀμπρ. = τὸ ἄλμυρον ὕδωρ, δηλ. ἡ θάλασσα, Ἀριων 3. (Bggk σελ. 872); Πίνδ. Π. 4. 69, Αἰσχύλ. Πέρσ. 397, κτλ. 3) ὕδωρ μειγμένον μεθ' ἄλατος, ἄλμη, κοινὸς «ἄρμη», Ἡρόδ. 2. 77, Ἀριστοφ. Σπ. 1515· ἡ Θάλασσα ἄλμη, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχους» 3· ἐν ἄλμῃ ἔψιν (τὸν ἰχθύν), Ἀντιφ. ἐν «Φιλωτίδῃ» 1, πρὸλ. Εὐθουλ. ἐν «Καμπυλιῶν» 1, καταπνίγειν, Σωτᾶδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις,» 1. 21, κτλ.
II ἡ ἄλμυρότης, ἰδίως δὲ ὡς ἐνδείξις κακῆς ποιότητος τοῦ ἐδάφους, Πινδ. Οἰκ. 20, 12· ἡ ὑπάρχουσα ἐν τῷ χυμῷ τῶν φυτῶν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8.10, 1· πρὸλ. ἄλμαϊώ, ἄλμητες, εσσα, ἐν, = ἄλμυρός, θαλάσσιος, πόρος ἄλμ., ὁ ἔ. ἡ θάλασσα· Αἰσχύλ. Ἰκ. 844 (λυρ.). Ἄλλ' ὁ Ἔρμηνος χάριν τοῦ μέτρος· ἄλμητοεῖς.
ἄλμια, τὰ, ἄλμυρὰ ζωοτροφία, Μένανδρ. ἐν «Τροφῶνι» 1. 5.
ἄλμίζω, βρανίζω ἢ βρέχω τι δι' ἄλμης, Σχόλ. εἰς Π. Β. 538.
ἄλμοποσία, ἡ, τὸ πίνειν τὴν ἄλμην, Ἰουλ. Ἀφρικ. Κεστοί, σ. 279.
ἄλμο-πότις, οὐ, ὁ, ὁ πίνων ἄλμην· θηλυκὸν -πότις, ἰδος, Ἀθην. 32E.
ἄλμο-ποτίστρια, ἡ, ἡ ποτίζουσα ἄλμην, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 130.
ἄλμυρία, ἡ, ἄλμυρα, λέξ. μεταγεν.
ἄλμυρίζω, ἔχω ἄλμυρὰν γεῦσιν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 6, 5, Διοσκ. 2. 156.
ἄλμυρίς, ἰδος, ἡ, πᾶν τὸ ἄλμυρον, ἐπομένως, 1) ἄλμυρός γημὸς, ἄλμυρον ὕδρον, Ἰππ. Ἐπίδ. 3. 1089· ἄλμυρός ἄρρος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 13. 2) πρᾶγμα δι' ἄλμης τεταριχενόμενον, Πλούτ. 2. 801A. 3) εἶδος κρᾶμῆς φουμένη ἐν Ἐρετριᾷ, Κύμη, Ρόδω, κτλ., «τῆ δ' ἡδονῇ πρώτῃ κερκίσθαι τὴν ἄλμυρίδα,» Ἀθην. 369F.
4) ἄλμυρον ἔδαφος ἢ γῆ, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 5, 4, Ἐβδ. (Ἰώθ. λθ', β), παράλιον τι μέρος τῆς Ἀττικῆς, «ἄλμυρίς, αἰγιαλοί, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατίας, οὗ τοὺς νεκροὺς (τῶν κακούργων δηλ.) ἐτέβαλλον,» Ἡσύχ. πρὸλ. ἄλιπεδον. **II** = ἄλμυρότης, «ἄρμυράδα,» Διόδ. 3. 39.
ἄλμυρό-γεως, ὦν, (γῆ) ἡ ἔχουσα ἔδαφος ἄλμυρον, πεδιάς, Φίλων 2. 111.
ἄλμυρο-νάματος, ὦν, ὁ ἔχων ἄλμυρὰ νάματα, βεῖθρα, Χρυσ. Α. 24, σ. 312.
ἄλμυρο-πικρός, ὦν, ὁ πικράλμυρος, Νικηφ. Βλεμμ. Φυτ. 130.
ἄλμυρός, ὁ, ὦν, (ἄλμη) ὡς καὶ νῦν «ἄρμυρός,» Ὀμ. μόνον ἐν Ὀδ. καὶ ἀειποῖται ἐν τῇ φράσει ἄλμυρον ὕδωρ, τὸ ἄλμυρον ὕδωρ τῆς θαλάσσης, Δ. 511, κτλ., ἄλμ. πόντος, Ἡσ. Θ. 107· καθ' ἄλμ. ἄλα, Ἐπιχ. 26, Αἰθ. Εὐρ. Τρω. 76· ἄλμ. βένθεα, Πίνδ. Ο. 7. 105· ἄλμ. ποταμὸς, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, Ἡρόδ. 7. 35. 2) παρὰ τὰς πελοῖς, Ἀττ. ἐπὶ γεύσεως, ἄλμυρός τὴν γεῦσιν, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 31· αἶμα, Πλάτ. Τίμ. 84A· ἐπὶ ὕδατος ποσίμου, σημαίνει τὸ ὑράλμυρον, «γλιφόν,» Θουκ. 4. 26· ἐπὶ ἐδάφους, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 10, 1· ἀντιτίθεται τῷ μωρός, ἀνωσίσις, ἀνάλατος, Κωμ. Ἄνων. 220.
3) μεταφ., πικρός, δυσάρεστος, ἀπεγῆς, ὡς τὸ Λατ. amarus· ἀκόη, γειτόνημα, Πλάτ. Φαῖδρ. 243D. Νόμ. 705A, ἄλμ. 116, πρὸλ. Ἀθην. 121E· ἄλμυρὰ κλαίειν, κλαίειν πικρῶς, Θεοφρ. 23. 34. **6)** δαιμόν., «τσουχτερὸς,» Πλούτ. 2. 685E.
ἄλμυρότης ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ ἄλμυροῦ, Ἰππ. 1200A, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 13.
ἄλμυρο-φύρος, ὦν, ὁ φέρων, δηλ. παράγων ἄλμυρὰ, Χρυσ. τόμ. β, σ. 464.

ἄλμυρραξ, αγος, ὁ, halmyrax, ἄγισ, εἶδος νιτροκοῦ καλίου, Πλάτ. 31, 10, 46, § 106.
ἄλμυρώδης, ες, (εἶδος) ἄλμυρός, ἄλμυρίζων, Ἰππ. Ἐπίδ. 979, Θεόφρ.
ἄλμυρώδης, ες, (ἄλμη, εἶδος) ἄλμυρώδης, ὑράλμυρος, Ἰππ. Κωακ. 157, Ξεν. Οἰκ. 20. 12, κτλ.
ἄλοᾶ, Ἀττ., Ἐπ. ἄλοῖᾶ, Θεοφρ. 10. 48: Ἐπ. παρατ. ἄλοᾶ, Ἰλ.: μέλλ. -ῆσω, Ἐβδ.: ἄρ. ἡλόησα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 149, ἀλλὰ μετ. ἄλοᾶσας [ᾶσ] Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 3. Ἐπ. ἡλοῖησα, [ἀπ-] Ἰλ., (συν-) Θεοφρ.:—Παθ. μέλλ. -ῆθῆσμαι, Ἐβδ.: ἄρ. ἡλοῖθ-θην, Πολύδ. 10. 12, 9. Πλούτ., ἀλλὰ μετοχ. ἄλοᾶσθεις, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 6, 5: πικρ. ἡλόημαι, αὐτόθι 4. 12, 9. (Κωδ. Οὐρβ.): πρὸλ. ἀπ-, κατ-, συν-αλοᾶ. — Εὐρηται ὡσαύτως ποιητ. ἄρ. μετοχ. ἄλοῖσας (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος ἄλοῖω), Ἐπίγραμμ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 31, καὶ ἡλοῖσε πρῶτῳ ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 21· πρὸλ. καταλοᾶ (ἴδε ἐν λέξ. ἄλω). ἄλωνίζω, ἄλωνοτριβέω, Πλάτ. Θεαγ. 124A, Ξεν. Οἰκ. 18. 2. 2) ἄλωνίζω, πλήττω, γάϊων .. χερσίν ἄλοῖα, Ἰλ. I. 568, πρὸλ. Ἐπίγραμμ., ἐνθ' ἄνωτ.—πλήττω, βᾶθῆζω, Σοφ. Ἀποσπ. 21, Ἀριστοφ. Βάτρ. 149, Θεσμ. 2. **II** «ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγω,» ὡς οἱ βῶες ὅταν ἄλωνίζωσι τὸν σίτον, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 2.
ἄ-λόβος, ὦν, ὁ ἄνευ λοβοῦ, ἐπὶ τοῦ ἥπατος τῶν θυμάτων: ἄλ. ἱερά, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 15, κτλ., ἴδε Ellendt Ἄρρ. Ἄν. 7. 18.
ἄλογεῖομαι, ἀποθ., = προσποιεῖμαι τὸν μωρὸν, ἢ εἶμαι μωρός, ἄλογος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 4, 3· ἄλλ. ἀλλογνοῦμενα.
ἄλόγως, μέλλ. -ῆσω, εἶμαι ἄλογος, δηλ. δὲν ὁμιλῶ, δὲν δίδω προσοχὴν εἰς τι πρᾶγμα, καταφρονῶ, περιφρονῶ, Λατ. rationem non habere, μετὰ δοτικ. εἰ δὲ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπέσειται, ἀλλ' ἀλογῆσει, Ἰλ. Ο. 162· μετὰ γεν., δὲν λαμβάνω ὑπὸ σκέψιν, ἀτακτοφῶ· πάσχη συμβουλίης, Ἡρόδ. 3. 125· τῶν ἐντολέων, ὁ αὐτ. 8. 46· ἀπολ., αὐτόθι 116. **II** παθ., παραθλέπομαι, περιφρονεῖμαι. Διογ. Α. 1. 32: δὲν ὑπολογίζω τὰ πράγματα καλῶς, Πολύδ. 8. 2, 4., 28. 9, 8. 2) εἶμαι ἔξω φρονῶν, «χάνω τὰ λογικά μου,» Λουκ. Ὠκύπ. 143. 3) παραβαίνω τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης, Ἐτυμ. Μ. 405. 34, κτλ.
ἄλόγημα, ατος, τό, ἀτύχημα, πλάνη, σφάλμα, Πολύδ. 9. 16, 5.
ἄλογητέον, ῥημ. ἐπίθ., δὲν πρέπει τις νὰ διδῇ προσοχὴν εἰς τι, τινός, Φίλων 1. 312.
ἄλόγητος, ὦν, παραθλεπόμενος, περιφρονούμενος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1156.
ἄλογία, Ἰων. -τη, ἡ, ἔλλειψις προσοχῆς, σεβασμοῦ ἢ φρονεῖδος πρὸς τινα, ἀλιγωρία, ἀτακτοφῶ: ἀλογία εἶχον τοῦ χρηστηρίου, δὲν εἶδον οὐδεμίαν προσοχὴν, nullam ejus rationem habebant, Ἡρόδ. 4. 150· οὕτως, ἐν ἀλογίῃ εἶχεν ἢ ποιησθαί τι, 6. 75., 7. 226.—ἐν 2. 141, ἐν ἀλογίῃ εἶχεν παραχρησόμενον τῶν. Αἰγυπτίων, ἢ γεν. εἶναι κατὰ σχῆμα ἀνακόλουθον (ὡς εἰ ἔλεγεν, ἀλογεῖν ἢ ἀλογίην εἶναι τῶν Αἰγ.)· ἀλογίης ἔγκυρετῖν, παραθλέπεσθαι, περιφρονεῖσθαι, 7. 208:—ἡ σημασία αὕτη εἶναι Ἰων. 2) παρ' Ἀττ. ἔλλειψις λόγου, λογικοῦ δηλ., παράλογος διαγωγή, ἀπερικεφῆα, ἀβουλία, κατ' ἀντιθ. τῷ λόγος, Πλάτ. Θεαίτ. 207C, πρὸλ. 199D, Φαῖδων 67E, κτλ.· πολλὴ ἄλ. τῆς διανοίας, Θουκ. 5. 111. 3) σύγχυσις, ἀταξία, Πολύδ. 15. 14, 2:—ἀρασία, ἀρῶνια, σιωπῆ, ἐκθάβωσις, ὁ αὐτ. 36. 5, 4. 4) τὸ ἀναπατάσιον, ἀμφιβολία, Πλουτ. 7. 17, 6.
ἄλογίζομαι, ἀποθ., εἶμαι ἄλογος, φέρομαι παράλογος, Εὐστ. 1656. 42, κτλ. **II** ἐνεργ. ἀλογίζω = ἄλογος παρὰ Προκοπ.· ἀλογία γραφῆ, καταγγεῖλια, καταγγεῖλια κατὰ δημοσίον ἄρχοντος μὴ δόντος λόγον τῆς διαχειρίσεως τῆς ἀρχῆς, «καὶ γὰρ αἰσχροὺ ἀλογίου τι ὀφείν,» Εὐπόλ. Ἀθην. 24· ἀλογίου δίκην, ἢν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ δόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικήματων, Ἡσύχ., πρὸλ. **λογιστής**.
ἄλογισταίνω = ἀνοήτως συλλογίζομαι, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. 1. 46.
ἄλογιστευτος, ὦν, ἀμελούμενος, περὶ οὗ οὐδεὶς προνοεῖ, ἀλόγιστος, Ἰεροκλ., Ἐκκλ.
ἄλογιστέω, εἶμαι ἀσυλλογιστος, ἢ μωρός, Πλούτ. 2. 656D.
ἄλογιστί, ἐπίρρ. τοῦ ἀλόγιστος, πράττω τι ἄνευ λόγου, ἀπερισκέπτως, Ἀρπ., Α. Β. 380.
ἄλογιστία, ἡ, ἀπερικεφῆα, ἀβουλία, προπέτεια, Πολύδ. 5. 15. 3, Πλούτ., κτλ.
ἀ-λόγιστος, ὦν, ὁ μὴ συλλογίζόμενος, ἀπερίσκεπτος, ἀστόχατος, προπετής, τόλμη, Θουκ. 3. 82· ὀργή, Μένανδρ. Ἀδελ. 25:—Ἐπίρρ. -τως, ἀπερικεπτως, ἀνοήτως, δαπανᾶν ἄλ. βίον, αὐτόθι 79, κτλ. 2) ἄλογος, ἀσυλλογιστος, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸ λογιστικός, Πλάτ. Ἀπολ. 37C, Πολ. 439D καὶ ἄλλ.· πλοῦτος ἄλ. προσλαβὼν ἐξουσίαν, Μένανδρ. Ἀδελ. 119: τὸ ἀλόγιστον, ἢ ἀλογιστία, Θουκ. 5. 99:—Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. 3. 45, Πλάτ. Πρωτ. 324B καὶ ἄλλ.
II δὲν δὲν δύνανται τις νὰ υπολογίσῃ ἢ μετρήσῃ, ἀλογόστατος, Σοφ. Ο. Κ. 1675 (λυρ.). 2) δὲν δὲν πρέπει τις νὰ λάβῃ ὑπὸ σκέψιν, φαῦλος, Εὐρ. Ὀρ. 1156, Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 4.

ἀ-λογογράφος, ὄν, ἀνεκδήγητος, ἀπεριγραφτος, Εὐστ. 888. 49.

ἀ-λογοθέτης, ὄν, περὶ οὗ δὲν εἶναι χρεία νὰ δώσῃ τις λόγον, ἀναμρισθήτης, ἀναμριλέκτος, Ἰωάν. Σκυλ. 713. 22.

ἀλογοθετήτως, χωρὶς νὰ δώσῃ τις λόγον, Μ. Ἀτταλ. ἐν Σάθα Μεσ. βιβλιοθ. τόμ. Α, σ. 26.

ἄλλογοι, ὄν, οἱ αἰρετικοὶ μὴ παραδεχόμενοι τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεοῦ. περὶ τοῦ λόγου, ὡς ἐκθέσει αὐτὴν ἐν τῷ Α' κεφ. τοῦ Εὐαγγ. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος κτλ.» Οὗτοι ἀπέριπτον προσέτι καὶ τὴν Ἀποκαλύψιν, Ἐπιφάν. I, 848B· πρὸλ. M. Müller Gifford Lect. 3, σ. 453. Οἱ αὐτοὶ ὠνομάζοντο καὶ Ἀνόητοι.

ἀ-λογοπράγματος, ὄν, παρ' οὗ οὐδεὶς ἀπαίτεται λογαριασμός, ἀνεύθυνος, Εὐστ. Πονημ. 13. 35, κτλ.

ἀ-λογος, ὄν, ὁ ἄνευ λόγου καὶ ἐπομένως, I. ὁ μὴ ὁμιλῶν, ὁ μὴ ἐκπέμπων φωνῶν ἐναρθῶν, ἄφωνος, Πλάτ. Νόμ. 696E· οὕτω Σοφ. O. K. 131, ὡς ἐπίρρ. ἀλόγως:—ἀλ. ἡμέραι, Λατ. dies nefastus, = ἡμέρα ἀργίας καθ' ἣν οὐδεμία ἐργασία γίνεται, Λοκ. Λεξ. ἐπιφάν. 9.

2) ὄν δὲν δύναται τις νὰ παραστήσῃ διὰ λόγου, ἀνεκφώνητος, περὶ τοῦ στοιχείου ὡς ὄντος ἀρῶνου καὶ ἀποτελοῦντος φέρον τινὰ μόνον, Πλάτ. Θεαιτ. 203A· πρὸλ. 205C: ἀνεκφραστος, ἀρρητος, Λατ. infandus, Σοφ. Ἀποσπ. 241.

II. ἄνευ λόγου, ἀλογος, παράλογος, ἠδονή, ὄχλος, κτλ., Πλάτ. Πολ. 591C, Τιμ. 42D, κτλ.: τὰ ἀλογα = τὰ ἀλογα ἴζα, ὁ αὐτ. Πρωτ. 321B, Ξεν. Ἰέρ. 7. 3, (πρὸλ. τῆς καθωμιμημένης τῷ ἀλογον = ἴπος· πρὸλ. καὶ ἀλογοτροφεῖον).

2) οὐχὶ σύμφωνος πρὸς τὸν ὁρθὸν λόγον, μὴ ὁδηγούμενος ὑπ' αὐτοῦ, μὴ πηγάζων ἐξ αὐτοῦ· ἀλ. δόξα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν φράσιν: ἢ μετὰ λόγου δόξα, Πλάτ. Θεαιτ. 201C· ἀλ. τριβὴ καὶ ἐμπειρία = ἀπλή, μηχανικὴ τριβὴ καὶ ἐμπειρία, ὁ αὐτ. Γοργ. 501A· ἀλόγῳ πάθει τὴν ἄλογον συνασκεῖται αἰσθησιν, ἐν τῇ ἐκτιμῆσει ἔργου καλλιτεχνικοῦ, Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 11.

3) ὁ ἐναντίος τοῦ λογικοῦ, ἀνόητος, παράλογος, Θουκ. 6. 85, Πλάτ. Θεαιτ. 203D: ἀκατανόητος, ἀνεξήγητος, Λυσ. 177. 9: ἀκατάλληλος, ἀνάερμοςτος πρὸς τὸν σκοπὸν του, Θουκ. 1. 32· ἀβάσιμος, Πολυδ. 3. 15, 9:—τὸ ἐπίρρ. εἶναι κοινότατον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Πλάτ. Πολ. 439D, Ἰσοκρ. 28B, κτλ.: οὐκ ἀλόγως, οὐδ' ἀκαίρως, ὁ αὐτ. 312B.

III. ἄνευ λογισμοῦ, λογαριασμοῦ: 1) ὄν δὲν ἐλογαζιάε τις, δὲν εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του, ἀπροσδόκητος, Θουκ. 6. 46 (ἐν συνθ.).

2) ὁ μὴ ἀποτίσας τὸ ἀνήγον εἰς αὐτὸν μέρος τοῦ λογαριασμοῦ· ἐπὶ ἐρανιστοῦ, Γραμμ. IV. ἐπὶ μεγεθῶν δυσαναλόγων, παραπλησίως τῷ ἀσύμμετρος, Ἀριστ. Ἄν. Ὑστ. 1. 10, 3, περὶ ἀτόμων γραμμῶν = 9, ἴδε Schäf. Διον. Ἀλ. περὶ Σουσθ. σελ. 130: παρὰ μαθηματ., ἀλογος, ἀρρητος, Ξεν. 10, ὅρισμ. 10.

ἀλογο-τροφεῖον, τό, (ἄλογος II. 1) ἵπποστάσιον, Ἀθανάσ. παρὰ Suicer.

ἀλογώ, καθιστῶ τινα ἄλογον, ἀποστερῶ αὐτὸν τοῦ λογικοῦ.

ἀ-λογχος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων λόγους ἢ ὄπλα· ἀλ. ἀνθέων στρατός, Χαιρέμ. παρ' Ἀθ. 608E.

ἀλογώδης, ες, (εἶδος) ὁ φαινόμενος ἄλογος, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 2. 6.

ἀλογωσύνη, ἡ, = ἀλογία, μωρία, ἀνοησία, Λιβάν.

ἀλόη, ἡ, ἡ ἀλόη, Διοσκ. 3. 25, Πλουτ. 2. 757A, ὁ ἀλόας, ὁ ὄπης τῆς ἀλόης, Φίλοσ. ἐν Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 389. Hayd.

ἀλοηδάρειον, τό, φάρμακον καθαρτικὸν παρασκευαζόμενον ἐκ τῆς ἀλόης, Ἰατρ.

ἀλόησις, εως, ἡ, (ἀλοάω) τὸ ἀλώνισμα, Γλωσσ.

ἀλοητέος, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀλοάω, Πολυδ.

ἀλοητής, οὔ, ὁ, ἀλωνιστής, Κύριλλ. Α. I, 293A.

ἀλοητός, ὁ, (ἀλοάω) τὸ ἀλώνισμα, Ξεν. Οἰκ. 18. 5: ὁ καιρὸς τοῦ ἀλωνισμοῦ, Αἰλ. Περί Ζ. 4. 25· πρὸλ. ἄμητος.

ἄλοθεν, = ἄλλοθεν, Ἐπιγρ. Ἀστική, CIA I, 463, 1.

ἄλοθεν, ἐπίρρ., (ἄλας) ἐκ τῆς θαλάσσης, ἔξ ἀλόθεν, Δ. Φ. 335.

ἀλο-θήκη, ἡ, σκεῦος ἐν ᾧ ἐτίθετο ἄλας, ἀλατοδοχεῖον, Εὐστ. 183. 8.

ἀλοιάω, Ἐπ. ἀντὶ ἀλοάω.

ἀ-λοιδορήτος, ὄν, ὁ μὴ λοιδορῶν, Πλουτ. 2. 757A, Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλ. 728.

II. ὁ μὴ λοιδορῶν: οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., κομπάζειν ἀλοιδορήτα, Σοφ. Ἀποσπ. 731.

ἀ-λοιδορος, ὄν, ὁ μὴ λοιδορῶν, μὴ κακολογῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 412.

ἀλοιήσις, εως, ἡ, = ἡ ἀλόησις, Ἐπιμ. M. 74.

ἀλοιητήρ, ἥρος, ὁ, (ἀλοιάω) ὁ ἀλωνίζων, κατατρίβων, σίδηρος, Νόν. Δ. 17. 237: ἀλ. ὀδόντες, οἱ τραπέζιται ἢ γόμφιοι, Λατ. molares Ἀνθ. Π. 11. 379.

ἀλοιμμα, ατος, τό, καὶ ἀλοιμμός, οὔ, ὁ, = ἀλειμμα, ἐπάλειψις: ἢ δι' ἐνός μ γραφῆ (ἴδε Σοφοκλ. Ἀποσπ. 73) εἶναι ἡμαρτημένη, καθὸς τὸ ἀλοιμμάτος ὑπάρχει ἐν ἐπιγρ. μετὰ δύο μ, Ἐπιγρ. Ἀθην. CIA II, 167—Rang. Ant. Hell. 772.

ἀλοιτήεις, εσσα, εν, (τὸ θηλ.) ἄνευ ἀνδρός, συζύγου, «ἀλοιτήεσσαν, κοινήν, ἄνανδρον,» Ἡσύχ.

ἀλοιτηρός, ἴδε ἐν λ. ἀλειτηρός.

ἀλοιτής, ου, ὁ, Διολ. ἀντὶ ἀλειτής, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ.

2. 1113B:—θηλ. ἄλοῦτες, εἶδος, ἡ, ἐπωνυμιον τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 936.

ἀλοῦτός, ὁ, (ἀλιτεῖν) = ἀλειτής, Λυκόφρ. 136.

ἀλοφαῖος, α, ὄν, ὁ κατάλληλος πρὸς ἐπάλειψιν, Λυκόφρ. 579.

ἀλοψάω, ἀλειψω, Ἀκύλ. Γεν. 6, 14.

ἀλοψάειον, τό, τὸ πρὸς ἐπάλειψιν χρησιμεῖον ἐργαλεῖον ᾧ ἐχρῶντο οἱ ἀλειπται, Εὐστ. 764.

ἀλοψῆ, ἡ, (ἀλειψω) πᾶν πρῆγμα δι' οὗ δύναται τις νὰ χρίσῃ ἢ ν' ἀλειψῇ τι: παρ' Ὀμ., τὸ πλείστον, λίπας χρίονον, εἴτε ὠμῶν (Ἰλ. I. 208), εἴτε ἀναλελυμένον καὶ ἐτοιμον πρὸς χρίσιν (Ρ. 390): ὡσαύτως ἐπὶ ἀλοιφῆς καθιστώσης τὰ μέλη τοῦ σώματος εὐκαμπτα καὶ τὸ ἔδραμα λείον καὶ ἀπαλόν, καὶ ἡ χρίσις τῆς λέξεως ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ εἶναι τὸσον ἀρχαία ὅσον καὶ ἡ Ὀδύσεια (Ζ. 220, Σ. 179): ἀκολούθως, καθόλου: ἀλοιφή, πίσσωμα, γάλαμα, ἐπίδηγμα ψιμυθίου ἢ βαφτῆς, κτλ., Πλάτ. Κριτ. 116B, Πλουτ. 2. 565C.

II. ἐπάλειψις, χρωματισμός, ἀλ. μύρωμα, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122C.

III. ἡ ἀπάλειψις, ἐξάλειψις, Λατ. litura, Πλουτ. 2, 611A.

ἀλοῖω, ἴδε ἐν λ. ἀλοάω.

ἀλοκίω, (ἄλοξ) ἀρόρω τέμνω, ἀνοίγω αὐλακα ἢ ὄδοον, χαράσσω, σημαίνει καὶ τὸ γράφω ἢ ἰχνογραφεῖν ἐπὶ πενακιδίῳ κεχρισμένων διὰ κηροῦ (πρὸλ. τὸ Λατ. ex-argare), Ἀριστοφ. Σπ. 850:—Παθ. μετοχ. πρkm. ἡλοκισμένος, ἡλοκισμένος ἢ μεταφ. τετραυματισμένος, Λυκόφρ. 119, 381, κτλ.: πρὸλ. κατ-αλοκίω.

ἀλόγτες [α], ἴδε ἐν λ. ἀλίσκομαι.

ἀλοξ, οκος, ἡ, = αὐλαξ, ὁ ἴδε.

ἀλοπέυει, ἀνιχνεύει,» Ἡσύχ., πρὸλ. τὸ ἐν Θεοκρ. 1. 42 ἡλοπιεύειν καὶ τὸ παρὰ Ζωναρ. 695 «ἡλοπιεύειν, ἀλιτεύειν.»

ἀλοπήγιον, τό, = ἀλυκί, Σπράδ. 312, 605.

ἀλο-πηγός, ὄν, (πήγγυμι) ὁ κατασκευάζων ἄλας, Νικ. Ἀλεξ. 519.

ἀ-λόπιστος, ὄν, ὁ μὴ ἐκλεπισθεὶς, οὗ δὲν ἐξήχθη ὁ ρησὶς· Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5. 1, 2.

ἀ-λοπος, ὄν, (λέπω) ἀλείπιστος, ἀκαθάριστος, «ἀλανάριστος,» περὶ λινοκαλάμης, Ἀριστοφ. Λυσ. 736· πρὸλ. ἀλείπιστος.

ἀλο-πώλης, ου, ὁ, πωλῶν ἄλας, Εὐστ. 183. 10.

ἀλορούα, ἄρουρα καὶ γεωργία παρὰ τὴν θάλασσαν,» Ἡσύχ.

ἄλος, Δωρ. ἀντὶ ἦλος.

ἀλοσάνθινος, ἡ, ὄν, ὁ, οἶνος χρησιμεῖται ὡς καθαρτικὸν καὶ κατασκευαζόμενος ἀδὲ ἄλλος ἄνθος· δηλ. διὰ λεπτοτάτου ἄλατος ἀναμυνημένου μετ' αὐτοῦ, Διοσκ. 5. 76.

ἀλοσάνθιον, τό, = ἄλμη· εἶναι μὲν ὡς ἐν ὄνομα τὸ ἀλοσάνθιον, εἶναι δὲ διαιρούντες ἄλδος ἄνθος.· Γαλην. ἴδε Λοθ. Φρύν. 304.

ἀλος-ἄχνη, ἡ, (ἄλδος ἄχνη, «θαλάσσης ἄρρης,» Ἡσύχ.) ἡ φουφον ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀλυκισίων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 14, 2.

ἀλοσκόροδον, τό, = κάππαρις, Διοσκ. Β. 204.

ἀλο-σῶδνη, ἡ, = ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεῖσα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδ. Δ. 404, ἐνθα αἱ φῶκαι καλοῦνται τέκνα τῆς Ἀλοσῶδνης ὡς προσήγορ. ἐν Ἰλ. Υ. 207, ἐνθα ἡ Θέτις ἀποκαλεῖται καλλιπλόκαμος ἄλ., καλλικομον τέκνον τῆς θαλάσσης: οὕτως αἱ Νηρηίδες ὀνομάζονται ἀλοσῶδνα ὑπὸ Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 1599· καὶ Νηρηΐς τις ὕδατο-σῶδνη ὑπὸ Καλλ. Ἀποσπ. 347. (Ἡ συλλαβὴ συ- παράγεται πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ υἰός, πρὸλ. Σανσφρ. su, sūs, (generare): ἡ κατάληξις -δνη παραβάλλεται πρὸς τὰς λέξεις ἔχι-δνα, βασιλίνα, Δίκτυννα, κτλ.).

ἀλο-τριψ, ἴθος, ὁ, (τριβῶ) δοῖδου, τριπτῆρ. «γουδοζέμ,» πρὸς τριβὴν ἄλατος, Ἀνθ. Π. 6. 306: παρ' Εὐστ. 183. 10, ἀλο-τρίβητος.

ἀλο-τροφέω, τρέφω δι' ἄλατος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 493.

ἀλουργῆς, ἐς, (ἄλας, ἔργον) κατασκευασθεὶς ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, ἄλλ' εἰσποτε ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ πορφυροῦ χρώματος, τοῦ ἐκ γνησίας πορφυρας, πρὸς ἀντιδιαστολήν ἐκ τῶν κατ' ἀπομιμησιν χρωμάτων, ἐμβάσιον· ἀλουργέσιν, φοροῦντα ἡμάτια πορφυρὰ (ἴδε Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 5), Αἰσχύλ. Ἀγ. 946· μίτρα ἀλουργῆς, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» I, στρώμαθ' ἀλουργῆ, Ἀνακάνδρ. ἐν Πρωτεσίλω· 1. 7· γῆ, Πλάτ. Φαίδ. 110C· τὸ ἀλουργῆς, Ἀριστ., κτλ.:—ὡσαύτως ἀλουργός, ὄν, ἔρια· ὁ αὐτ. Πολ. 429D· γιγω-νίκος, Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 10, 14, κτλ.: (ἀλλὰ χ. ἀλουργῆς, ὁ αὐτ. 24)· στρωμναί, Κωμ. Ἀν. 295A, ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἥσσον συνήθης, Δ. Β. 81:—Τὰ ἄριστα τῶν χειρογράφων τοῦ Πλάτ. Τιμ. 68C. παρέχουσιν οὐδέτερον ἀλουργόν, ὡς εἰ ἐξ ἄρσεν. ἀλουργῆος· καὶ παρ' Ἀθ. 540A. εὐρηται θηλ. αἰτ. πληθ. ἀλουργῆς· πρὸλ. ἀλειτρυφουρος.

ἀλουργία, ἡ, πορφυροῦς ἡματισμός, Φιλόστρ. 159· οὕτω καὶ ἀλούργημα, ατος, τό, Λιβάν.

ἀλουργαῖος, α, ὄν, = ἀλουργός, Ἀριστοφ. ἐν Α. Β. 380 (ἢ Ἀντιφ. κατὰ Σουίδ.) κατ' οὐδέτερον ἀλουργαῖον, ὅπερ ὁ Bernhardy εἰκάζει ὅτι εἶναι ἐσφαλμένον ἀντὶ ἀλουργίδιον.

ἀλουργίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀλουργῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. 155, 56· ἴδε προηγ.

ἀλουργικός, ἡ, ὄν, πορφυροβαφής, «ἀλουργικά, τὰ πορφυροβαφῆ νήματα καὶ λεπτά,» Α. Β. 379.

άλουργίς, ἴδος, ἡ, πορφυρᾶ ἐσθῆς, Ἀριστοφ. Ἰππ. 967, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 58, κτλ. **II.** ὡς ἐπιθ., ἐσθῆς ἄλουργίς, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχὰι 22· ἄλλ' ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῆ ἄλουργίς; ὡς ἐν εἰκόσι τοῦ αὐτοῦ 11.

άλουργο-θαφῆς, ἐς, πορφυροθαφῆς, Κλήμ. Ἀλεξ. 235.

άλουργο-πώλης, οὐ, ὁ, πωλῶν πορφυράν = πορφυροπώλης, Ἄριστ. Μηχανικά 1. 20.

άλουργοπωλική, (ἐνν. τέχνη), ἡ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἄλουργο-πώλου, Ἰσαῖος παρ' Ἄρπ., κτλ.

άλουργός, ὄν, ἴδε ἐν λέξ. ἄλουργῆς.

άλουργοῦφῆς, ἐς, (ὕραίνω) ἄλυασημένους διὰ πορφυρῶν νημάτων, Ἐπιφάν. I, 245A.

άλουργο-φορέω, φορῶ πορφυρᾶ ἱμάτια, Ἰσίδ. 317B.

άλουσια, ἡ, τὸ μὴ λούεσθαι, ἢ ἄπλουσια, ἡγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας, Εὐρ. Ὀρ. 226· κατὰ πληθ. ἀλουσίησι.. συμπεπτωκῶς, Ἡρόδ. 3. 52:—ὡσαύτως ἀλουτία, Εὐπολ. ἐν «Ταξιάρχικῳ» 7, ἐνθα ἴδε Meineke.

άλουτέω, εἶμαι ἄλουτος, δὲν λούομαι, Ἰππ. 338. 23, κτλ., Ἐπιφάν., κτλ.: **ἀλουτιάω**, ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 442.

ἄ-λουτος, ὄν, ὁ μὴ λελουσμένος ἢ μὴ λουόμενος, ἄπλουτος, ἀθάθατος, ῥυπαρός, Ἡρόδ. 2. 64, Σιμων. Ἰάμβ. 7. 5, Εὐρ. Ἦλ. 1107, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1554.

ἄ-λοφος, Ἐπ. ἄλλοφος, ὄν, ἄνευ λόφου, Τλ. Κ. 258, Ἄνθ. II. 6. 163· ἀντίθετον τῷ εὐλόφῳ.

ἄ-λόχευτος, ὄν, ὁ ἄνευ λοχείας τεχνεῖς, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Κόλουθ. 180.

ἄ-λοχος [ᾶ], οὐ, ἡ, (α ἀρσος., λέχος, πρβλ. ἀκοίτης) ποιητ. λέξ., ἡ συμμετέχουσα τῆς αὐτῆς κλίνης μετὰ τινος, ἢ σύζυγος, ἢ γυνή, Ἰλ. Α. 114, Ὀδ. Γ. 403, καὶ ἄλλ. (πρβλ. κουρίδιος)· ἀκοιχῶς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 63, Σοφ. Ο. Τ. 183, Εὐρ., ὡσαύτως ἐν Ἀριστ. Πόλ. 1. 3, 1· ἀλόχων εἰς δόμοιο ἀγειν, Κωμ. Ἀνών. 349.

2) ὡσαύτως = παλλακή, Ἰλ. I. 336, Ὀδ. Δ. 623. **II.** (α στερεπ.) ἡ μὴ ὑπανδρός, ἄγαμος, ἀλοχος οὕσα τὴν λοχειαν εἰλήγει, περὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Πλάτ. Θεαιτ. 149B.

ἄλώω, Ἐπ. προστ. τοῦ ἀλάομαι, Ὀδ. Ε. 377.

ἄλπνιστος, ἡ, ὄν, ὑπερθ. τοῦ ἄλπνος, (ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ πυνθέτω ἑκαλπνος, ὁ ἴδε) = ἥδιστος, γλυκυστῶν, φίλτατος, Πινδ. I. 5.14: Ὁ Ἡσῦ. ἀναφέρει ἀλπαλέων, (χειρόρρ. -αἶων), ἀγαπητόν· ἐκ τοῦ ἔλπω (Ἐλέπω) Λατ. volup.

ἄλς, ἄλός [ᾶ], (Α) ἄρσ. δοτ. πλθ. ἄλασιν (ἴδε κατωτέρω):—καθ' ἐνικόν, τεμάχιον, ὄγκος, ἄλατος, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ὄρυκτοῦ ἄλατος, Ἡρόδ. 4.181—185, πρβλ. χόνδρος, χονδρός. **2)** καθόλου, ἄλας, κτλ., πάσας δ' ἄλδς θελαιο (πρβλ. θεῖος), Ἰλ. I. 214, πρβλ. Ὀδ. Π. 455· ἄλδς μέταλλον, ἀλατωρυγεῖον, Ἡρόδ. 4.185· ἄλδς χόνδρος, αὐτόθι 181· καθ' ἐνικόν ὡσαύτως ἄλας ἀντὶ τοῦ ἄλες, Φιλώλ. ἐν Ἀδῆλ. 13, Ἀχιόνιχ. ἐν «Χαλκιδικῶ» 2:—ἄλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ πληθυντ. ἦτο συνηθέστερος, πρῶτον ἐν Ὀδ. Α. 123, ἀκοιχῶς παρ' Ἡρόδ. 4. 53., 6.119., 7. 30, καὶ συχν. παρ' Ἄρπ.:—παροιμ. φράσεις: οὐ σύ γ' ἄν.. σῶ ἔπιστατή οὐδ' ἄλα δόησ, Ὀδ. Π. 455· φῆς μοι πάντα δόμεν· ἄτα δ'.. οὐδ' ἄλα δόησ, Θεοφρ. 27. 61· ἄλας συναναλάωσαί, δηλ. τὸ νὰ εἶναι τις συνδεδεμένος διὰ δεσμῶν, Ξενίας, Ἀριστ. Ἦθ. Ν. 8. 8, 3· τῶν ἄλων συγκαταδηδοκέναι μέδιμον, τὸ νὰ ἔχη φάγη τις ὀλοκλήρον μέδιμον ἄλατος μετὰ τινος ἄλλου, δηλ. τὸ νὰ εἶναι τις παλαιὸς φίλος τοῦ ἄλλου, Πλάτ. 2.94A· πρβλ. Ἀριστ. Ἦθ. Ε. 7. 2. 35· ὄρυκον μέγαν, ἄλας τε καὶ τράπεζαν, Ἀρχιλ. 96· ποῦ ἄλες· ποῦ τράπεζαι, Δημ. 400.16· τοὺς ἄλας παραβαίνειν, ὁ αὐτ. 401. 3· ἔτι καὶ οἱ τῆς πόλεως ἄλες, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὸ Ξενική τράπεζα, ἐφησθα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἄλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς Ξενικῆς τραπέζης, ὅτι θὰ προτιμῆσθαι τὸ «ψωμί καὶ ἄλατι» τῆς πατρίδος σου ἀπὸ τὰ ἀβρὰ ἐδέσματα Ξενίας τραπ., Αἰσχίν. Γ, 62, 10: ἄλων δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, ἐνθ' ἔδῃ, ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπολεσάντων δ, τὶ ἐλαβον. Παροιμιογρ. ἄλασιν ὕει, ἐπὶ μετᾶλης ἀφθονίας, Σουῖδ. **II.** = ἄλμη, «ἄρμη», Λατ. muria, Καλλ. Ἄποσπ. 50: ὡσαύτως ἄλός ἀνθος· πρβλ. ἄλοσάνθινος. **III.** ἄλες, = ἄλυκῆ, μέρος ἐνθα παρασκευάζεται καὶ συνάγεται τὸ ἄλας· ἄμφ., ἴδε ἄλῃ. **IV.** ἄλες, ὡσαύτως μεταφ. ὡς τὸ Λατ. sales, εὐφροία, Πλούτ. 2. 685A. (ἐκ τῆς √ΑΔ παράγονται καὶ αἱ λέξεις ἄλ-ας, ἄλ-ῆ, ἄλ-μη, ἄλ-μυρός, ἄλ-εῖω) πρβλ. Σανσκριτ. sar - as (sal) Λατ. sal, sal-inus, sal-sus, Γοθθ. salt (ἄλας), salt u (ἄλιζω), Παλ. Ἰψ. Γερμ. sulza (salsugo), κτλ.: ἴδε ἐπομ. λέξ.).

ἄλς, ἄλός [ᾶ], (Β) ἡλ., ἡ θάλασσα, συχν. παρ' Ὀμ. καὶ ποιηταῖς, σπαν. παρὰ περσοῖς· εἰς ἄλα δῖαν, Ἰλ. Α. 141· χειρᾶς νηθάμενος πολιτῆς ἄλδς, εἰς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Β. 261· ἡ ἄλδς ἢ ἐπὶ γῆς, ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ ἐπὶ τῆς ἐκράς, Ὀδ. Μ. 27· ἐνίοτε τίθεται πλεοναστικῶς πως, πόντος ἄλδς, Ἰλ. Φ. 59, Θεογ. 10· ἄλδς πελάγῃ ἢ πελάγῳ, Ὀδ. Ε. 335, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 73, Εὐρ. Τρω. 88: πελαγίας ἄλδς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 427· παρ' ἄλμυράν ἄλα, Εὐρ. Βάχχ. 17· κατὰ πληθ. (μετὰ λογοπαίγνιου), Ἀριστοφ. Ἀχ. 760. (Κατ' ἀρχὰς ἀπετέλει τὴν αὐτὴν λέξιν μετὰ τοῦ ἄρσ.

ἄλς: ἐντεῦθεν ἄλιος (θαλάσσιος): σάλος, Λατ. salum ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Κουρτίου εἰς διάφορον ῥίζαν).

ἄλασιος, α, ὄν, ἀνήγων εἰς ἄλας, Κ. Μαγασσ. Χρον. 55.

ἄλασειά, «πορεία», «Ἡσῦ.

ἄλασειος μῆν, Ἐπιγρ. Κῶ, Bul. C. Hell. V, σ. 244.

ἄλστηίδες, ὄν, αἱ, (ἄλσος) = νύμφαι τῶν ἄλσῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1066.

ἄλσίνη, ἡ, ἄγνωστον φυτόν, φυόμενον ἐν σκιεροῖς καὶ ἀλωδῶσει τόποις, ἴσως εἶναι εἶδος cerastium, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9.13, 3· ὁ Διοσκ. 2. 214 τὸ ταυτίζει μετὰ τὸ μυσοσιτίς.

ἄλσις, εως, ἡ, (ἄλλομαι) = πῆδημα, ἀναπήδησις, Ἀριστ. Ἦθ. Ν. 10. 4, 3, κτλ.

ἄλσις, εως, ἡ, (ἀλδαίνω) = αὔξησις, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. ἀλ-δαίνειν, Ἐτυμ. Μ., κτλ.

ἄλσο ἴδε ἐν λ. ἄλλομαι.

ἄλσο-κόμος, ὁ, ὁ ἐπιμελούμενος ἄλσος, περιποιούμενος αὐτό, Θεοδώρητ. Ἐλλ. Θερ. Παθημ. 8, σ. 111· ἄλσοκομῶν — ἄλσοκομική, ἡ, (ἐνν. τέχνη): ἄλσοκομικός, ἡ, ὄν· ἐπίρρ. -κῶς, Πολυδ. 7.140, 141.

ἄλσο-ποιία, ἡ, ἡ φύτευσις ἄλσῶν, Πολυδ. 7.140.

ἄλσος, εως, τό, = δάσος, τόπος κατὰφυτος ἐκ δένδρων καὶ γλῆς, Ἰλ. Υ. 8, Ὀδ. Κ. 350. **II.** ἰδίως ἱερὸν ἄλσος, Ὀδ. Ζ. 291, Ἦσ. Ἀσπ. 99, Ἡρόδ. 5. 119, Πλάτ., κτλ.:—ἐντεῦθεν = τέμενος, οἰοσθήσασθε ἱερὸς τόπος ἢ περιόλος, ἔτι καὶ ἄνευ δένδρων, Ἰλ. Β. 506, Βοίχχ. ἐν Πινδ. Ο. 3.19· οὕτω Μαραθῶνιον ἄλσος, περὶ τοῦ ἐκεῖ πέδιου τῆς μάχης, θεωρουμένου ὡς τόπου ἱεροῦ ἐν ἐπιγράμ. ἀποδιδόμενῳ εἰς τὸν Αἰσχύλ. (Ἀνθ. II. παρὰρτ. 3)· μεταφ. πόντιον ἄλσος, τὸ τοῦ Κικέρωνος Neptunia prata, ὡκεάνιος λειμών, Αἰσχύλ. Πέρσ. 111, πρβλ. ἀλίρρυτος, (πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὰ ἀλδαίνω, ἀλδήσχω, = τόπος δροσερός, χλοάτων:—κατὰ τὸν Döderl ἐκ τοῦ ἄλλομαι, ὡς τὸ Λατ. saltus ἐκ τοῦ salio).

ἄλσώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἄλσει, δαυώδης, Εὐρ. I. Α. 141.

II. ὁ ἐν δάσει φυόμενος, ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3. 2, 4, Ἐδδ., Πλούτ.

ἄλσωμα, τό, = ἄλσος, Ἀκύλας Βασ. Δ', κγ', 4, ἄλσωμα περιβώμιον, Σύμμ.

ἄλτηρσία, ἡ, «ἄψ τῆς χειρὸς», Ἡσῦ.

ἄλτηρες, ὄν, οἱ, (ἄλλομαι) βάρη, ἄπερ οἱ πηδῶνται ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας, ὅπως προσκῶνται ὄρμη ἐν τῷ πηδῶματι, Κράτης ἐν «Ἠρωσίνῳ» 4· (ἐνθα ἴδε Meineke), Ἀριστ. Περί Ζ. πορ. 3. 3, 4, πρβλ. 5. 8, πρβλ. Ἰουθεν. 6. 421, Μαρτιάδ. 7. 67., 14. 49, Σενέκ. Ἐπιστ. 56. 1, Μυλλέρ. Ἀρχ. Τεχν. γ' 423. 3. Λεξ. Ἀρχαιολ. ἐν λέξει:—ἐντεῦθεν ἄλτηρσία, ἡ, ἡ χρῆσις τῶν ἀλτήρων, Ἀρτεμίδ. 1. 55: ὡσαύτως ἄλτηρο-βολία, ἡ, Ἰάμβλ. βίος Πυθαγ. 21.

ἄλτικός, ἡ, ὄν, (ἄλλομαι) = ἰκανός, ἄλιος εἰς τὸ ἄλμα, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 20· τὰ ἄλτ. μορια, τὰ μέλη τὰ ἐν ἐνεργείᾳ κατὰ τὸ πῆδημα, Ἀριστ. Μορ. Ζ. 4. 6, 16· ἄλτ. ὄρχησις, περὶ τῶν Σαλίων ἱερῶν, Πλούτ. Νουμ. 13.

ἄλτις, εως, ὁ, τὸ ἱερὸν ἄλσος τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, Πινδ. Ο. 10. 55, Ξεν. Ἐλλ. 7. 4, 29, κτλ. λέξεις παλαιὰ τῶν Ἠλείων ἀντὶ ἄλσος, Πανσ. 5.10.1· ἴδε Γλωσσ. Παρ. Κόντου σ. 237.

ἄλτω, ἴδε ἐν λ. ἄλλομαι.

ἄλυγος, «ἄνευ μάλιστα», Ἡσῦ.

ἄλυδαινος, «ὁ κακὸς ἄνεμος», Σουῖδ.

ἄλύζει, «ἀπορεῖ, ῥιπαίζεται» οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀλύζει ἐπὶ τοῦ μέλλοντος εἴρηται, Γαληνοῦ Λεξ. εἰς Ἰπποκρ.

ἄλύη, ἡ, μέρος τοῦ ἄροτρου ὅπου προσαρμύζεται ἡ ἐχέτλη (χερολάβα), Πολυδ. Α. 252.

ἄλυκάτος, ἡ, ὄν, ἀλατισμένος, Ξενοκρ. 76.

ἄλυκεία, ἡ, ἀλάτισμα, ἄλμευσις, Πτολ. Τετρ. 181.

ἄλυκῆ [ῦ], ἡ, = ἄλυσσις, ἄλυσμός, Ἰππ. Ἀρ. 1260.

ἄλυκίς, ἴδος, ἡ, (ἄλς) = ἄλμυρὰ πηγὴ, Στράβ. 182. **II.** ἄλμυρότης, Πλούτ. 2. 896F.

ἄλυκός, ἡ, ὄν, ἄλμυρός, Ἰππ. π. διαί. Ὀξ. 390, Ἀριστοφ. Λυσ. 403, κτλ.

ἄλυκό-σφυρνα, ἡ, εἶδος σφύρνης, Ἰππιατρ.

ἄλυκόστης, ἡτος, ἡ, ἄλμυρότης, Ἀριστ. Ἄποσπ. 209, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 5, 4.

ἄλυκρός, ἄ, ὄν, = θαλυκρός, θερμὸς, χλιαρὸς, Νικ. Ἀλεξίφ. 386.

ἄλυκτάζω, (ἴδε ἐν λ. ἄλώω), μόνον κατὰ παρατ. εἶμαι ἐν ἠλφει, Ἡρόδ. 9.70. Τύπος τις ἄλυκτέω ἀναφέρεται παρ' Ἡσῦ., ἐν Α. Β. 385.13, Ἐτυμ. Μ. καὶ Σουῖδ. καὶ οὕτω διωρθώθη ἐν Ἰππ. 592. 36 ἀντὶ ἀλύει ὑπὸ τοῦ Littre (8. 30) ἐκ χειρογρ. καὶ τοῦ Ἐρωτ.: ὡσαύτως ἄρ. μετοχ. ἄλυκτῆσας μετ' ἐνεργ. σημασίας, «ἀπειλήσας, θορυβήσας», Ἡσῦ., Ἐτυμ. Μ. Ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος παράγεται τὸ Ἐπικόν ἀλαλυκτῆμαι, ὁ ἴδε.

ἄλυκτοπέδαι, αἱ, (ἄλύσω, πῆδη) δεσμὰ θλίβοντα ἢ παρενοχλοῦντα, κατὰ πληθ., Ἦσ. Θ. 521, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1249· καθ' ἐνικ., Ἀνθ. II. 5, 230, κτλ.:—ἡ κοινὴ ἐρμηνεία καθ' ἣν τὸ ἀλυκτοπέδαι ἐγγεῖται ἀλυτοπέδαι, δηλ. δεσμοὶ οὓς δὲν δύναται τις νὰ

λύση, ὁρῶς ἀμειβόμενα ὑπὸ τοῦ Λοβ. Παθολ. προλ. σ. 34· πρὸλ. τὸ ἐπὶ μ.

ἀλυκτος, ον, = ὃν πρέπει τις νὰ ἀποφεύγῃ, φόνοι, Σουλ. Ἐπιγρ. 3973· ἀλλ' ὁ Σουδ. καὶ ὁ Ζωναρ. ἐρμηνεύουσιν: «ὃ οὐ δύναται τις φυγεῖν,» «ὃ τὸ ἀφυκτον» (ἂν καὶ ἡ λέξις δὲν δύναται καλῶς νὰ σημαίνῃ τοῦτο) ἴδε Ἐρμάν. παράρτ. 754.

ἀλυκτοσύνη, ἡ, «ἐκκλισις,» Σουδ. 2) «ἀκοσμία,» Ἡσύχ. ἀλυκτρὸν, «εὐδινόν,» Ἡσύχ.

ἀλυκώδης, ες, (εἶδος) ὡς ἄλας, ἀλμυρικός, Ἱππ. 396. 28, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9. 11, 2 (ἐνθα ἀλυκώδης διὰ τοῦ ι).

ἀ-λύμαντος [ῶ], ον, ἀβλαπτος, μὴ παθὼν βλάβην, σῶος, Πλάτ. 2. 5E.

ἀλύνει, «φύει» Ἡσύχ. ἀλυξίς, εως, ἡ, (ἀλύσκω) διαφυγή, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1299.

ἀλυπέω, ἐλευθερῶ ἐκ τῆς λύπης ἢ τοῦ πόνου· προστακτ. ἀλύπει, ἐπὶ ἐπιτυρίων πλῆκῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 5996, 6796.

ἀλυπητος, ον, ὁ μὴ λυπούμενος ἢ θλιβόμενος, Σοφ. Τρ. 168.

II ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν πόνον ἢ λύπην, Σοφ. Ο. Κ. 1662 (ἀλλ' ἴδε ἐν λ. ἀλάμπητος): οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ. -τως, Πλάτ. Νόμ. 958E.

ἀλυπία, ἡ, ἔλλειψις πόνου ἢ λύπης, Πλάτ. Ἀξ. 371D, Μενάνδρ. Ἀδελ. 19, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 15. II ἐνεργ., = ἀβλάβεια, τὸ μὴ βλάπτειν τινα, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2. 4, 2.

ἀλυπίως, πρὸλ. ἄλυπος III. ἀλύπιος, ον, ὁ ἀπηλλαγμένος λύπης, ἢ ὁ καταπαύων τὴν λύπην, «ἀλύπιος βοτάνη, ὃ ἡ καταπαύουσα τὴν λύπην, Ἀλεξ. Τραλλ. 581.

ἀ-λύπος, ον, ὁ ἄνευ πόνου ἢ βλάβης, ὁ μὴ ἐνοχληθεὶς, ὁ ἀπηλλαγμένος λύπης, ἀμέριμος, συχνὰ παρ' Ἀπτ. ἀπὸ τοῦ Σοφοκλ. καὶ ἐφεξ. μ. γεν., γήρως ἄλυπα, μὴ βλαπτόμενα ὑπὸ τοῦ γήρατος, Σοφ. Ο. Κ. 1519· οὕτως, ἀλ. ἄτης, Πηλ. 1002· ἀπολλ., ὁ αὐτ. Ο. Τ. 593: τὸ ἄλυπον = ἡ ἀλυπία, Πλάτ. Πολ. 585A: — Συγκρ. -ότερος, Πλάτ. Πολ. 581E: Ὑπερθ. -ότατος, Νόμ. 848E. — Ἐπίρρ. ἀλύπως ζῆν, διατελεῖν, τὸ νὰ ζῆ τις ἄνευ λύπης καὶ πόνου, Πλάτ. Πρωτ. 358B, Φῖλ. 43D: ἀποθανεῖν, Μενάνδρ. ἐν «Ἀλειῖ» 5. Ὑπερθ. ἀλυπότατα, Λυσ. 169. 9.

II ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν ἐνοχλήσιν ἢ λύπην, Ἱππ. περὶ Ἀρθρ. 804, Πλάτ., κτλ. ἀλ. σίνος, ἀελαθής, Ἐρμιππ. ἐν «Φορμοφόρος» 2. 5, πρὸλ. Εὐρ. Βάκχ. 423: οὕτως ὁ οἶνος καλεῖται ἄλυπον ἄνθος ἀνίας, δηλ. πωσίλυπον ποτόν, Σοφ. Ἀποσπ. 182· ἀλυπότατος κινιτήρ, ἐπὶ ξενίας, Ἐπιγρ. ἡμ. Ἐλλ. 450. — Ἐπίρρ. ἀλύπτως τοῖς ἄλλοις ζῆν, ἄνευ ἐνοχλήσεως εἰς τοὺς ἄλλους, Ἰσοκρ. 233D.

III. ἄλυπον, τό, εἶδος φυτοῦ globularia algyptum, οὕτω κληθὲν ἐκ τῆς ιδιότητος ἣν ἔχει νὰ καταπαύῃ πόνους, Διοσκ. 4. 180· παρὰ μεταξ. δὲ ἱατρ. καὶ ἀλυπιάς, ἄδος, ἡ. Κατὰ τὸν Sibthorp κοινῶς ὀνομάζεται στουρέκι, ἐν Ζακύνθῳ δὲ σέννα, Flor. Gr. τόμ. Α, σ. 78.

ἀ-λύρος, ον, = ἄνευ τῆς λύρας, μὴ συνοδεύομενος ὑπὸ τῆς λύρας, ὅμοιον ἄλυροι, ὁ δὲ ἄγριοι θρῆνοι (συνοδεύομενοι ὑπὸ αὐλοῦ, οὐχὶ δὲ ὑπὸ λύρας, πρὸλ. ἀφόρμικτος, Εὐρ. Ἄλκ. 461, πρὸλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 6, 7· ἄλυρος ἔλεγος, Ἐκ. 185· Ἄϊδος μοῖρ' ἄλυρος, περὶ τοῦ θανάτου, Σοφ. Ο. Κ. 1223 (λυρ.): — ἐπὶ λυπηρῶς ἢ μελαγχολικῆς ὁμιλίας, Ἀλεξ. ἐν «Οἰνυθία» 1. 6. 2) ἀνάρμοστος πρὸς λύρας, περὶ τινῶν ποιημάτων, Πλάτ. Νόμ. 810B· μέλος ἄλυρον, Ἀριστ. Ρητ. 3. 6, 7.

ἄλυς, υος, ὁ, (ἀλύω) ἀργία, ἀπραξία, περιπλάνησις, πλῆξις, ἀνία, Ἱππ. Ἐπιστ. 1271, Πλουτ. Πύρρ. 13, Εὐμ. 11· «ἄλυς, ἀπορία, πλάνος, βλάβη,» Ἡσύχ.

ἀλυσηδόν, ἐπίρρ., = ἐν ἀλύσει, Μανθό. 4. 486.

ἀλυσθαίνω, (ἀλύω) εἶμαι ἀσθενῆς ἢ ἀδύνατος, Ἱππ. 480. 31, πρὸλ. 482. 11, Νικ. Θ. 427: ἀλυσθαίνω, ἐν Καλλ. εἰς Δῆλ. 212: ἀλυσθαίνω παρ' Ἡσύχ. «ἀλυσθαίνειν, ἀσθενεῖν, ἀδυνατεῖν.»

ἀλυσθέναα, = ἀσθενέαα, Ἐτυμ. Μ. 70, 45.

ἀλύσι-δετος, ον, «ἀλύσει δεδεμένος,» Ἡσύχ.

ἀλύσιδιον, ἡ-εἰδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄλυσις, Α. Β. 380, κτλ.

ἀλυσιδῶς, ἀλυσιδῶν, Κ. Μανασσ. 228.

ἀλυσιδῶσις, εως, ἡ, οὐς. τοῦ ἀλυσιδῶ, ἡ δι' ἀλύσεως δέσις, Εὐστ. 1154.

ἀλύσιδωτός, ἡ, ὄν, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. *ἀλυσιδῶ) κατασκευασμένος ἐν εἴδει ἀλύσεως, ἀλ. θώραξ, Πολύβ. 6. 23, 15, Διόδ., κτλ. ἀντίθετ. τῷ λινοθώραξ καὶ στάδιος θώραξ, Στραβ. 154, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1226, ἀλυσιδωτός, Ἀνέκδ. Κραμ.

ἀλύσιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Μενάνδρ. ἐν «Καρίνῃ» 3, Φιλίππιδ. Ἀδελ. 8· «ἀλύσιον, πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον,» Σουδ.

ἀλυσις, (οὐχὶ ἄλυσις), εως, ἡ, «ἀλυσιδα» χαλκῆ ἀλύσι δεδεμένη ἀγκυρα, Ἡρόδ. 9. 74· πέτραν ἀλύσεια χρυσαῖα φερομένην, Εὐρ. Ὀρ. 984: — ὡς κόσμημα γυναικῶς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, 12, Νικοστρ. Ἀδελ. 7· σφραγιδε .. ἀλύσεις χρυσαῖ ἐχουσαι, Σουλ. Ἐπιγρ. 150B. 35.

ἄλυσις, εως, ἡ, (ἀλύω) = στενοχωρία, ἀγωνία, ἀλυσμόν, ὅπερ καὶ ἄλυσιν τινα καὶ ἀπορίαν, ὁ δὲ καὶ ῥίπτασμόν καλοῦσι, Ἰακύνθ. Λεξικ.

ἀλύσιτέλεα, ἡ, βλάβη, ζημία, Πολύβ. 4, 47, 1.

ἀ-λυσιτέλης, ες, ἀνωφελής, Ἱππ. Προγν. 41, Πλάτ. Κρατ. 417D., Ἐεν. Οἰκ. 14, 5, Βάτων ἐν «Ἀνδρορόνῳ» 1. 9: — ὑπερβ. -έστατος, Αἰσχύλ. 15. 8. — Ἐπίρρ. -λῶς, Ἐεν. Ἀπομ. 1. 7, 2.

ἀλυσιάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀλύσκω, (ἐξ οὗ παραλαμβάνει τοὺς πλάγιους γήρυνους), ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, μ. αἰτ. ὕβριν ἀλυσκάζειν, Ὀδ. Ρ. 581: ἀπολλ., Ἱλ. Ε. 253., Ζ. 443: — Ἐπ. λέξ. παρὰ Κρατινῶ ἐν «Ὀδυσσεύσει» 10. — Ἐπικός τις ἀόρ. α' ἀλύσκασος, Ὀδ. Χ. 330, διαρβώθη ἀλύσκασκε (ἐκτεταμένος παρατ. τοῦ ἀλύσκω) ἐκ τοῦ λεξικου τοῦ Ἀπολλ. καὶ τοῦ Ἀρλ. χειρογρ., ἀλλὰ τύπος τις ἀλυσκάσσειε διαμένει ἐν Νόνν. Δ. 42. 135., 48. 481, 630.

ἀλύσκω, Ὀδ., κτλ.: μέλλ. ἀλύξω, Ἱλ. Κ. 371, Αἰσχύλ. Πέρσ. 94, Σοφ. Ἄντ. 488, κτλ., ἀλλ' ἀλύξομαι, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 363: ἀόρ. ἤλυξα, Ἐπ. ἀλυξα, Ὀμ., Ἡσ., Αἰσχύλ.: — Μέσ., ἴδε ἐξ ἀλύσκω (ἴδε ἐν λ. ἀλύω). Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. καὶ Σοφ., ἐν τε λυρ. χωρίοις καὶ ἐν διαλόγῳ, ἀποφεύγω τι, ἀποκλίνω, ἀποχωρῶ, ἐγκαταλείπω· μ. αἰτ., Ἱλ. Κ. 371, Ὀδ. Μ. 335, κτλ.: οὕτω παρ' Ἱσ. ἐνθ' ἄνωτ., Πινδ. Π. 8. 21, Αἰσχύλ. Πρ. 587, κτλ.: σπανίως ὡς τὸ φεύγω, μετὰ γεν., Σοφ. Ἄντ. 488, Ἡλ. 627: — ἀπολλ., διαφεύγω, σφύζομαι· ἔθεν οὐ πως ἦεν ἀλύξαι, Ὀδ. Χ. 460: προτὶ ἄστῳ ἀλύξῃ, Ἱλ. Κ. 348· ἀλύξεν ἐν Γερήνῳ, = ἐσώθη διαμείνας ἐν Γερήνῳ, Ἡσ. Ἀποσπ. 45.

II εἶμαι ἀνήσυχος, πλανώμενος ἀνήσυχος, ὡς τὸ ἀλύω, ἀλύσσω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 57.

ἀλύσμαι, ὁ, (ἀλύω) ἀγωνία, ἀνησυχία, ῥίπτασμός, ἰδίως ἐπὶ τῆς ἀνησυχίας τῶν ἀσθενῶν ἐνθ' κενταί ἐπὶ τῆς κλίνης, Ἱππ. Προγν. 37.

ἀλυσιμῶδης, ες, (εἶδος) ἀνήσυχος, τεταραγμένος, Ἱππ. Κωακ. 167.

ἀλυσισον, τό, (λύω) φυτὸν χρησιμεῦον ὅπως καταπαύῃ τὴν λύγγα (λύγγα), Διοσκ. 3. 105, Πλούτ.

ἀ-λυσσοσ, ον: πηγὴ ἄλ., πηγὴ (ἐν Ἀρκαδίᾳ) θεραπεύουσα τὴν λύσσαν, Παισ. 8. 19. 3.

ἀλύσσω, (ἴδε ἐν λ. ἀλύω) εἶμαι ἀνήσυχος, εἶμαι ἐν θλίψει: ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν Ἱλ. Χ. 70: ἀλύσσωντες περὶ θυμῶν· μέλλ. ἀλύσει τε καὶ ῥίψει ἑαυτήν, θὰ ἀνησυχίσῃ καὶ θά... Ἱππ. 589, 51: ὑπερσπ. παθ. ἀλλυκτο, = εἶγεν ἀνησυχίῃ, Κόνιντ. Σμ. 14. 24.

ἀλυσιτάζω, = ἀλύω, «ἀλυσιτάζουσα, ἀλύουσα,» Ἡσύχ.

ἀλυσιταίνω, ἴδε ἀλυσιθαίνω.

ἀλυσιτινόν, «δεινόν,» Ἡσύχ., ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 70. 46 γράφεται ἀλύστηνον.

ἀλυσιταρχέω, διατελῶ ἀλυσιτάρχης, Ἐπιγρ. Τράλλ. ἐν τῷ Amer. Inst. I. σ. 100 κέξ.

ἀλυσιταρχία, ἡ, ἡ τοῦ ἀλυσιτάρχου ἀρχή, Κῶδ. Ιουστιν. 1. 36, 1.

ἀλύπητος, ον, ὁ, ὁ κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας φυλάττων τὴν πᾶξιν, «Ἡσίοι .. τοὺς βαδδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους παρὰ τοῖς δῶλοις καλουμένους, ἀλύπητος καλοῦσι,» Ἐτυμ. Μ. 72. 12, Λατ. licitor: ὁ ἀρχων αὐτῶν ἐκαλεῖτο ἀλυσιτάρχης, καὶ ἔργον αὐτοῦ ἦτο νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς εὐκοσμίας ἐν γένει τῶν ἀγῶνων, Λουκ. Ἐρμῶτ. 40, Σουλ. Ἐπιγρ. 3170: εὐρήκα καὶ ἀλύπηταρος, Μακ. 417.

ἀ-λύπητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ λύσῃ ἢ διαλύσῃ, ἀδιάρρηκτος, πέδαι, δεσμοί, Ἱλ. Ν. 37, Ὀδ. Θ. 275, Αἰσχύλ. Πρ. 55· Μοιράων νῆμ' ἀλυπτον, Φαυοκλ. ἐν Ἰακωφ. Ἀνθ. I. σ. 205, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 1973· πολέμοιο πείρσρ, Ἱλ. Ν. 359: — συνηγής, ἀδιάκοπος, κύκλος, Πινδ. Π. 4. 383, πρὸλ. Σοφ. Ἡλ. 230: ὡσαύτως ἐπὶ οὐσιῶν, ἀδιόλυτος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 12: οὕτω καὶ ἐν ἐπίρρ. -τως, Πλάτ. Τίμ. 60C.

2) ὃ δὲν δύναται τις νὰ ἀναίρῃσῃ ἢ ἐλέγῃ, ἐπὶ λογικῶν επιχειρημάτων, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 18., 2. 25, 14.

II ὁ μὴ χαλαρὸς ἢ διαλυμένος, Πλάτ. Τίμ. 60E.

ἀ-λύτρωτος, ον, ὁ μὴ λυτρωθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος λυτρωθῆναι, Σύμμ. Λευτ. 25. 33.

ἀλυχά, «ἀδημονία, ἀηδία,» Ἡσύχ.

ἀλυχῆν, «ἀσπν, χάσμησιν,» Ἡσύχ.

ἀ-λύχνος, ον, ὁ ἄνευ λύχνου ἢ φωτός, Εὐρ. Ἀποσπ. 425, Διογ. Α. 1. 81.

ἀλύω ἢ ἀλύω (ἴδε Σουδ. καὶ Γαῖαρ. ἐν λ.). Ποιητ. ῥῆμα εὐρισκόμενον μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐν χρήσει δὲ καὶ παρὰ μεταγενεστέρ. περὶ τοῖς, ὡς παρὰ τῷ Γαλην., περιπλανᾶται ὁ νοῦς μου ἀνησυχῶς, 1) ἔνεκα λύπης, εἶμαι ἀνήσυχος, τεταραγμένος, μανιώδης, ἐκτός ἔμαυτοῦ, ἢ δ' ἄλλους· ἀπεβήσαστο, Ἱλ. Ε. 352: δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θίνα, Ω. 12· ἀλύων, ἐν παραφῶρῳ ἀδημονία, Ὀδ. I. 338· ἐάτε μ' ὡδ' ἀλύειν, Σοφ. Ἡλ. 135· τί χρῆμ' ἀλύω; Εὐρ. Ὀρ. 277, κτλ.

2) ἔνεκεν ἀπορίας εὐρίσκουμαι ἐν ἀμυχανία, ἀδημονῶ, δὲν γνωρίζω τί νὰ πράξω, ὡς τὸ ῥῆμα ἀπορωέω. ἀλύει δ' ἐπὶ παντὶ, Σοφ. Φ. 174· ἀλύοντα χειμερὶ λύπα, αὐτῶθι 1194· ἐν πόνου ἀλύουσαν, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 695: οἱ μὲν εὐποροῦμεν, οἱ δ' ἀλύουσιν, εὐρίσκονται ἐν ἀπορίᾳ, εἶναι ἐνδεεῖς, Ἀλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 13: — εἶμαι καταπεποιημένος, πλήρης ἀνίας, Αἰλ. Π. I. 14. 12.

3) ἔνεκα γαρῶς ἢ ἀγαλλιάσεως (σπανίως) εἶμαι ἐκτός ἔμαυτοῦ, Ὀδ. Σ. 333, Αἰσχύλ. Θ. 391· πρὸλ. Ἰακωφίου Ἀνθ. Π. σ. 760.

II παρὰ μεταγεν. περὶ τοῖς, πλανώμενος, περιπέρομαι (ἴδε Ἱλ. Ω. 12, ἐνθ' ἄνωτ., Λουκ. Ἐνάλ. 13, Βαβρ. 10. 11, Πλούτ. (Ἵπάρχουσιν οὐκ ὀλίγοι παράλλοιοι τύποι, ἀλύσσω, ἀλυκτέω, παθ. παρακ. ἀλαλύκθημαι), ἀλυκτάζω, οἴτινες, ὡς τὸ Λατ. hallucinor, ἀπάντως ἀναφέρονται εἰς περιπλάνησιν τῆς

διανοίας και δεικνύουσιν ότι ΑΑΥ και ΑΛΥΚ είναι εκτεταμένοι τύποι του ΑΔ, Άλη, άλσονται: — το άλυσκω και άλυσκάζω φαίνονται άνήκοντά εις διάφορον ρίζαν, άν και το άλυσκω κείται ως = άλυσσω παρ' Απολλ. Ροδ., το δε άλύξω λαμβάνεται ως μέλλ. του άλυσσω υπό του Ίπποκρ.). [ύ παρ' Όμ. πλην άπαξ έν τέλει του στίχου, Όδ. Ι. 398, ως Άπολλ. Ροδ. Γ. 866, κτλ., άλδωντες εις τον 4ον πόδα, Έμπεδ. 394, Όππ.: ύ άσιποτε παρ ά Τραγ.].

Άλφα, τό, άκλ., ίδε Α α έν άρχ., πρόβ. Καλλιαν παρ' Αθ. 453D, Πλάτ. Κρατ. 431E, Πλούτ. ΙΙ. 738A.

άλφαθητάριν, άντι άλφαθητάριον, ου, τό, άλφαθητικόν άκρόστιχον, Κ. Πορφυρ. Έκθ. Βασ. Τάξ. 383.

άλφά-θητος, ό, τά 24 γράμματα, Έπιφάν., κτλ.

άλφάδιον, «έχθρον», Ήσυχ.

άλφάζω, «νοώ, έπινοώ», Λεξικ. Βαρίνου.

άλφάνω [άν]. ώσαύτως (ως αναφέρεται έν τῷ Έτυμ. Μ. 72. 39)

άλφάνειω: άόρ. ήλφον, εκκτ. άλφοιμι: ό Όμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τον άόρ., άλλ. ό ένεστώσ άπαντά έν Εύρ. Μηδ. 298 (ουδαμού άλλωσού παρ ά Τραγ.), Άριστοφ. Άποσπ. 308, Εύπολ. έν «Ταξιαρχοίς» 12, Μένανδρ. έν «Όμοπατριούς» 3. Έπ. βήμα (έν χρήσει παρ ά Πλουτ. 2: 668C) = φέρω, εύρίσκω, κομίζομαι, κτάμαι, Ίνα μοι βίολον πολύν άλφοι, Όδ. Ρ. 250: ό δ' ύμιν μυρίον ώνων άλφοι, Ο. 452: πρόβ. Υ. 383: εκατόμβοιον δε τοι ήλφον, Δ. Φ. 79: — μεταφ., φθόνον άλφάνειν, έπισπάσθαι τον φθόνον, Εύρ. ένθ' άνουτ. (έν τῷ √ΑΑΦ παράγονται ώσαύτως αι λέξ. άλφη, άλφηστης, άλφεισθιοος, κτλ.: πρόβ. Σανσκρ. rabh (desiderare, κτλ.,) s a m - r a b h (compotem esse) Λατ. labor, κτλ., Γοθ. a i - b a i t h s (κόπος), a r b a i d j a n (κοπιάν) Παλ. Υψ. Γερμ. a r a b e i t (arbei), κτλ. ώστε ή πρώτη έννοια φαίνεται να είναι ή του κόπου, κτάσθαι διά του κόπου: πρόβ. άλφηστης).

άλφεισθιοος, α, ον, ό κομίζων, ό άποπέρων βοός: παρθένοι άλφεισθιοοι, παρθένοι άποκομίζουσαι εις τους γονεΐς αυτών πολλούς βοούς ως δάρα παρ ά των μνηστήρων αυτών, δηλ. αι υπό πολλών θαυμαζόμεναι και ζητούμεναι παρθένοι, Δ. Σ. 593, Υμ. Όμ. εις Άφρ. 119: ύδωρ άλφ., επί του Νειλου = ύδωρ του όποιον παράγει παχεις βοούς (ποσίον και αυθάνον τάς βοσκάς), Δισχ. Ίκέτ. 855 (λυρ.) : πρόβ. Άλέξ. Αίτ. έν Ίακωφίου Άνθ. 1: σελ. 208. Το κύρ. όνομα Άλφεισθιοοία κείται χάριν του μέτρου Άλφεισθιοοία, Σοφ. Άποσπ. 785: πρόβ. Παρθενοπαός.

άλφείω, «άλφειν εύρίσκειν», Έτυμ. Μ. 72. 47.

άλφη, ή, παραγωγή, κτήσις, κέρδος, Δυκ. 549, 1394: άλφησις, εως, ή, Γλωσσ.

άλφημα, ατος, τό, = τῷ προηγ., τό ποσόν, έφ' ό οικοδόμος τις αναλαμβάνει μιαν έργασίαν, κτλ., Συλλ. Έπιγρ. 2266A. 14.

άλφηστεύω, πολυοίμαι εις καλήν τιμήν, φέρω καλόν κέρδος, πιθ. γραφ. έν Ίππών. 46 (κατά Βγκ. άλφητεύω).

άλφηστήρ, ήρος, ό, = τῷ έπομ., Χρυσμ. Σιβυλλ. 1. 98. 13. 13.

άλφηστης, ού, ό, λέξις παλαιά, έν χρήσει παρ' Όμ. μόνον έν Όδ., έν τῷ φράσει άνέρεται άλφησταί, έργαζόμενοι διά τον καθημερινόν αυτών άρτον, εργατικοί, δραστηριοί, εύπολοι: ή δε σημασία αυτη επήγασεν εκ τῆς σημασίας του βήματος άλφάνω (ό ίδε) : τίθεται δε ως επίθετον των άνδρών, ουχι των ανθρώπων έν γενέτι, Nietzsche, Όδ. Α. 349, πρόβ. Ησ. Έργ. κ. Ημ. 82: χρησιμεύει ως επίθετον των έμπορευμένων και ναυτιλομένων άνδρών, Όδ. Ν. 261, Υμ. Όμ. εις Απολλ. 458: θθεν οι Φαίαικες λέγονται ότι εύρίσκονται εκάς άνδρών άλφηστάων, Όδ. Ζ. 8.—Επιική λέξις άπαντώσα δις παρ ά Τραγ. (έν λυρ. χωρίοις) κ. τῆς Όμηρικῆς σημασίας, Δισχύλ. Ο. 770, Σοφ. Φ. 709. (Η παραγωγή εκ του άλφη και έδεσστής = ό έσθίων άλευρον, ή παραδέχθη ό Δοιδερίλιος και άλλοι, δεν συμφωνεί πολυ καλά προς τά μνημονευθέντα χωρία). II. είδος ίχθύων κατά ζεύγη νηγομένων, labrus cinaedus, Έπίχ. 28 Αhr: Ίδε σημ. Κοραή εις Ξενοκρ. σ. 92, 93.—μεταφ. επί κακοήθων και φαύλων ανθρώπων, πρόβ. Σωφρ. παρ' Αθην. 281F.

άλφηστικός, ό; = άλφηστης, ΙΙ, Άριστ. Άποσπ. 290.

άλφι, τό, ποιητ. άκλ. συντεταμμ. τύπος του άλφειτον, άλφι και ύδωρ, Υμν. Όμ. εις Δημ. 208, πρόβ. Στράβ. 364, Έτυμ. Μ. 769. 39: πρόβ. ώσαύτως κρι άντι κριθή, κτλ.

άλφενία, «ή λεύκη, Περραιβοί», Ήσυχ.

άλφισκω, ήμαρτημ. γραφ. έν Έτυμ. Μ. 758. 47, ίδε Γαΐσφ. έν τόπω.

άλφιτο-άμοιβός, ό, πωλητής άλφίτων, Άριστοφ. Όρν. 491, κτλ.

άλφιτεία, ή, άλφιτοποιία, Υπερείδ. παρ ά Πολυδ. 6. 37, πρόβ. 7. 18:—άλφιτέιον, τό, μύλος προς άλεσην άλφίτων, Πολυδ. 3. 78., 7. 19. Α. Β. 261:—άλφιτεός, εως, ό, μυλωθρός άλέθων κριθάς, Πολυδ. 7. 18.—άλφιτεύω = άλέθω κριθάς: ίδε έν λ. άλφηστέω.

άλφιτηδόν, επίρρ. = ως άλφιστα, Διοσκ. π. Εύποριστ. 2. 49.

II. επί καταγμάτων, ότε τό όστούν συνετριθή εις πολλά τεμάχια, Γαλην., Παυλ. Διγ.

άλφιτηρίον, δ. γρ. άντι του έπομένου ό ίδε.

άλφιτηρός, ά, όν, έξ άλφίτων ή εις άλφιστα άνήκων, άγγειών

άλφ. = δοχείον άλφίτων, Άντιφάν. έν Βομβυλίω 1, έθβα (έν Πολυδ. 10. 179) —τήριον ύπήρχε.

άλφειτικός, ή, όν, ό έξ άλφίτων, Γλωσσ.

άλφιτο-ειδής, ες, όμοιος άλφίτοις, Βοταν. Ποιητ. 77.

άλφιτό-μαντις, εως, ό, ή, ό προφητεύων τα μέλλοντα έξ άλφίτων (χονδροκοπανισμένης κριθῆς) Α. Β. 52, Πολυδ. 7. 188., Ήσυχ.: πρόβ. άλευρόμαντις, άλφιτοσκόπος.

άλφίτων, τό, (Ίδε έν λ. άλφός) = έξπλουδισμένη ή χονδροκοπανισμένη κριθή, Λατ. polenta: έν χρήσει παρ' Όμ. καθ' ένικόνη μόνον έν τῷ φράσει άλφίτου ακτή, κριθάλευρον, Δ. Α. 631, Όδ. Β. 355, Ξ. 429, και έν Ίατρ. συγγρ. (Ίδε κατωτέρω): πρόβ. άλφι:—άλλαχού κατά πληθ. άλφιστα, χονδρός εκ κριθῆς, «πληγούρι» εκ κριθῆς, χονδροαλεσμένη κριθή, κατ' άντιθ. προς τό άλείατα, άλεύρα (άλεύρα εκ σίτου), Όδ. Β. 290 (έθβα έγει άλφιστα, μυελόν άνυδρόν), Β. 354, Τ. 197, Ηρόδ. 7. 119, και συγχ. παρ' Αττ. δι' αυτών συνεθίζον, κατ' έθος άρχαίων, να επιπάσσωσι τά όπτα κρέατα, Δ. Σ. 560, πρόβ. Όδ. Ξ. 77: ίδίως τά κρέατα των εις τους θεούς προσφερομένων θυμάτων, Όδ. Ξ. 427, πρόβ. κριθή, ούλάτι, ούλοχύται: έπ' άλφίτου πίνειν = πίνειν οίνον μετά χονδρων κριθῆς έν αυτώ (πρόβ. άποαλιτιζω, Έπίκην. έν «Μνησιποτόλειω» 1): — Έκ τούτου του άλεύρου παρεσκευάζετο είδος ποσού, κριθαρρον, «πείιν άλφίτων ή —τα, Ίππ. 1142E, 1144D: ώσαύτως καταπλάσματα, Διοσκ. 1. 88: προσέτι μετεχειρίζοντο τά άλφιστα αι Κανθονοί ως επίπασμα τῆς κόμης: πρόβ. Άριστοφ. Έκκλ. 732, Έριμπίπ. έν «Θεοίς» 2. II. καθόλου, πίν είδος άλεύρου ή χονδρων: άλφ. πύρινα ή πυρών, άλφ. φακών και όρόδων, Ίππ., ίδε Γοθς έν λ. έτι και λίθιοο άλφιστα, Όρφ. Δθ. 212. III. μεταφ. ό άρτος, «ό έπιούσιος άρτος» τό ψωμί, Άριστοφ. Πλ. 219: πατρῷά άλφ., τό πατριχόν «ψωμί», ό αυτ. Νερ. 107.

άλφιτοποιέω, κατασκευάζω άλφιστα, «οι τά άλφιστα ποιούντες», Σουΐδ.

άλφιτοποιία, ή = άλφιτεία, Ξεν. Απομ. 2. 7, 6.

άλφιτο-ποιός, ό, ή, ό κατασκευάζων άλφιστα, Οινόμ. παρ' Εύσ. Εύαγ. Προπ. 232C.

άλφιτο-πώλης, ου, ό, = άλφισταμοιβός, Νικοφών έν «Χειρογράφου» 1, θηλ. ή άλφιτοπώλις στοά, ή άλευραγορά έν Αθήναις, Άριστοφ. Έκκλ. 682.

άλφιτο-πωλητήριον, τό, τό μέρος ή τό κατάστημα ένθα έπωλούτο άλφιστα, Πολυδ. 6. 37.

άλφιτο-πωλήτρια, ιδιόρρυθμον θηλ. του άλφιτοπώλης, Πολυδ. 6. 37.

άλφιτο-σιτέω, = τρώγω άρτον κριθίνον, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 28.

άλφιτο-σκόπος, ό, = άλφιτόμαντις, Ήσυχ.

άλφιτο-φάγος [ά], ον, ό τρώγων κριθίνον άρτον, Διλ. περι Ζ. 17. 31.

άλφιτό-χρος, ωτος, ό, ή, ό έχων τό χρώμα του κριθίνου άλεύρου, κεφαλή άλφ., πεπατημένη δι' άλφίτων, «παχυνισμένη», δηλ. φαία, πολιά, Άριστοφ. Άποσπ. 453.

Άλφιστά, όος, συγγρ. -ούς, ή, όμοιον τῷ άκκώ, φάντασμα ή φόβητρον δι' ου αι τροφοί συνεθίζον να βοΐζωσι τά παιδιά, Πλουτ. 2. 1040B.

άλφός, ό, ύπόλευκος λέπρα ίδίως επί του προσώπου, Λατ. vitiligo, Ησ. Άποσπ. 42, Ίππ. Αρ. 1248, Πλάτ. Τιμ. 85A: πρόβ. Λουκ. Έταιρ. Δ. 11. 4:—ένεσθην έν Ίππιατρ., άλφο-πρόσωπος, ον, ό έχων λευκόν τό πρόσωπον, άλφο-ρυγχος, ον, ό έχων λευκόν τό ρύγχος [έκ τῆς √ΑΑΦ πιθανώς παραγεται και τό άλφιστρον διά την λευκότητα του άλεύρου, πρόβ. άλφιστό-χρος, άλφός, και πρόβ. τό Γοθ. hvaiti (άγγλ. wheat, σίτος) προς τό hvaitis (άγγλ. white, λευκός) Λατ. albus (Ούμβρ. aliu, Σαβιν. alpus): Παλ. Υψ. Γερμ. elbiz (κύκνος): Ίσως και τά κύρ. όνόματα Άλφειός, Albuta (Paul. Επίτ. 4), Alpes, Elbe, προέρχονται εκ τῆς αυτῆς ρίζης, Κούρτ. άριθ. 399].

άλφωδης, ες, (άλφός) λεπρός, Γαλην.

άλχηρης ύγνος, «άηλής, ουκ έχων χαράς», Ήσυχ.

άλωά, Δωρ. άντι άλωή, Θεόκρ.

Άλωα ή Άλωα, ων, τά, (άλως) εορτή τῆς Δήμητρος ως ευρούσης την γεωργίαν, εορτή τῆς συχαμοδῆς, Δημ. 1385. 2, Φιλόχ. 161, Λουκ. Έταιρ. Διάλ. 7. 3.

άλωαίος, α, ον, (άλως) ό άνήκων εις τό άλώνιον. Άλωαίη ως έπόνυμ. τῆς Δήμητρος, Όρφ. Υμν. 40. 5.

Άλωάς, άδος, ή Άλωίς, ίδος, ή, = Άλωαία, Θεόκρ. 7. 155.

ά-λώδητος, ον, = άδωατος, άμωμος, Θεμιστ.

άλωδης, ες, (είδος) όμοιος άλατι, Πλουτ. 2. 627F.

άλωεινός, ή, όν, (άλως) άνήκων ή χρησιμεύων εις άλώνιον. Ίπποι, Άνθ. Π. 9. 301.

άλωεύς, εως, Έπ. -ής, ό εργαζόμενος έν άλωή, ό άλωνιστής, γεωργός, κηπουρός, άμπελοουργός, κτλ. Άπολλ. Ροδ. Γ. 1401, Άρατ. 1045, κτλ.: παρ' Όμ. μόνον ως κύρ. όνομα.

άλωή [ά], Δωρ. άλωά, ή, (άλως, πρόβ. τό Αττ. άλωος): λέξις ποιητ.

1) άλώνιον, ιεράς κατ' άλωάς, Δ. Ε. 499: μεγά-

λην κατ' ἀλώην, ἐκτιμένην κατ' ἀλώην, Ν. 588, Υ. 496, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 597. **II.** κῆπος, φυτεία, ἄμπελος, κτλ., Πλ. Ε. 90, Ὀδ. Ζ. 293, κτλ., ἴδε ἐν λ. γουρός:—Ποσειδάωνος ἀλόη, δηλ. ἡ θάλασσα, τὸ τοῦ Κικέρωνος Nertunia pīata, Ὀππ. Ἀλ. 1.797: πρὸλ. ἄλωος. **III.** ὁ φωτεινὸς κύκλος ὁ πῆρις τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης σχηματιζόμενος, «τὸ ἄλωι.» Ἀρατ. 810.

ἄλῳη καὶ **ἄλῳη**, ἴδε ἐν λ. ἀλίσκομαι. **ἄλωος**, α, ον, = ἀλωεινός, Νικ. Θ. 113. **Ἄλωις**, ἴδε ἐν λ. Ἄλωάς. **ἄλωιτης** [τ], ου, δ, = ἀλωεύς, Ἀνθ. Π. 6. 98. **ἄλωμα**, τό, ἀνάλωμα, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Βυλ. Cor. Hell. IV, σ. 2.

ἄλῳμεναι, Ἐπ. ἀντι ἄλῳναι, ἴδε ἐν λ. ἀλίσκομαι. **ἄλων**, ὠνος, ἡ, = ἄλω, εὐρηται δὲ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 3, Ἀποσπ. 238. 4. **ἄλωνοῦμαι**, ἀποβ., ἐργάζομαι ἐν ἄλωνῳ, Ἀππ. Μακεδ. 9.11. **ἄλωντος**, ον, ὁ ἀγοραστής δι' ὀλίγου ἄλατος, «μ' ἓνα κομμάτι ἄλας»· ἄλῳνητα δουλάρια, δούλοι ἄνευ ἀξίας ἐκ Θράκης, διότι οἱ Θράξες ἐπώλων ἀνθρώπων λαμβάνοντες ὡς ἀντίτιμον ἄλας, πρὸλ. Πλ. II. 472—5, καὶ Εὐστάθιον αὐτόθι, προσέτι Ζηγρόδ. 2.12.

ἄλωνία, ἡ, = ἄλω, τὸ ἄλωνιον, Ἀθην. 524Δ. **ἄλωνίζω**, ἔσρ. γραφ. ἀντι ἀλῳνίζω, ὁ ἴδε. **ἄλωνιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄλων, Γεωπ. 12. 2, 2, καὶ Γραμμ. **ἄλωνο-τριβέω**, = τριβέω ἐν τῷ ἄλωνῳ, Λόγγος 3. 29. **ἄλωδ-φύτος**, ον, ὁ ἐκ τοῦ ἀμπελώως γινόμενος, οἶνος, Νόνν. Δ. 13. 267: ὁ Koehly ἔχει, ἀλῳφύτος. **ἄλωπεκῶς**, = ἀλωπεκίως, ἀπάτω, «ἄλωπεκῆσαι: ἐξαπατήσαντα διακροῦναι,» Α. Β. 10.15.

ἄλωπεκος, α, ον, Ἴων. εος, η, ον. (ἀλῳπῆ) ἐξ ἀλῳπεκος, Γαλην. **II.** ἀλωπεκίον, Ἄττ. συνηρ. -κῆ. (ἐξυπακούεται δορά), δέρμα ἀλῳπεκος, Ἡρόδ. 7.75· παροιμ.: ἔπου ἢ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προοραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν, Πλουτ. Λύσ. 7.

ἄλωπεκία, ἡ, νόσος, ὡς ψώρα τῶν ἀλωπέκων, καθ' ἣν αἱ τρίχες πίπτουσι, Σορ. Ἀποσπ. 369· πληθ., φαλακρὰ μέρη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Ἀριστ. Προβλ. 10.27, 2. **II.** φολεὸς ἀλῳπεκος, «ἄλωπεκία, αἱ τῶν ἀλωπέκων καταδόσεις,» Ἡσύχ.

ἄλωπεκίας, ου, δ, ὁ ἐστιγματισμένος διὰ σημείου ἀλῳπεκος, Λουκ. Ἀλ. 47. **II.** ἰχθύς ἐκ τοῦ γένους τῶν γαλεῶν, Λατ. squalus vulpēs, Ἀριστ. Ἀποσπ. 293, Μνησίμαχ. ἐν «Ἰπποτρόφῳ» 49. **ἄλωπεκιάσις**, εως, ἡ, = ἀλωπεκία I, Γαλην.

ἄλωπεκιδεύς, εως, ὁ, νεογνὸν ἀλῳπεκος, νεαρὰ ἀλῳπῆ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1067. **ἄλωπεκίζω**, = μιμοῦμαι τὴν ἀλῳπεκία, εἶμαι πανοῦργος, δόλιος, Λατ. vulpinari· οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν, Ἀριστοφ. Σρ. 1241· ἄλλοις ἀλωπεκίζει τοῖς ἀπειρήτοις, Βαβρ. 95. 64:—παροιμ. ἀλ. πρὸς ἀλῳπεκα, = «κλέπτω τὸν κλέπτην.» **II.** μεταδατ. ἐξαπατῶ, Ἡσύχ.

ἄλωπεκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀλῳπῆ = μικρὰ ἀλῳπῆ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1076. 1079.

ἄλωπεκίς, ἰδος, ἡ, νόθον ζῶον μικτοῦ γένους ἐκ κυνὸς καὶ ἀλῳπεκος, = κυναλῳπῆ, Ξεν. Κυν. 3, 1. **II.** κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐκ δέρματος ἀλῳπεκος, Ξεν. Ἀν. 7, 4, 4. **III.** εἶδος ἀμπέλου, ἧς οἱ βότερες ὁμοιάζουσιν οὐρᾷ ἀλῳπεκος, Πλιν. Φυσ. Ἰστ. 14. 4, 9.

ἄλωπεκισμός, ὁ, ὁ πανοῦργος τρόπος ἀλῳπεκος, Γ. Παχυμ. τόμ. Β', σ. 284. **ἄλωπέκ-ουρος**, ὁ, εἶδος χόρτου, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7.11, 2. **ἄλωπεκώδης**, ες, (εἶδος) ὁμοῖος ἀλῳπεκι, πανοῦργος, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ.

ἀλῳπῆ [ᾗ], εκος, ἡ, ὡσαύτως ἀλῳπῆχος παρ' Ἀνανίω 5 Bgk: δοτ. πληθ. ἀλῳπῆχεςσαι, Ὀππ. Κ. 1. 433:—ἀλῳπῆ, «ἀλεπού,» canis vulpis (σικιότροτον Διγυπταϊκὸν εἶδος ἐν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 28, 7, Can. Niloticus)· Ἀρχιλ. 8. 6, Σιμων. Ἰαμβ. 7.7, Σόλων 11. 5, Ἡρόδ. 2. 67, κτλ.: συγνάκις ἐπὶ πανούργων ἀνθρώπων, ὡς λέγομεν καὶ νῦν «εἶναι μιὰ ἀλεπού!» (πρὸλ. κίναδος): ἀλῳπεκος ἴχθυος βαίνειν, Σόλων ἐνθ' ἄνωτ.: μῆτιν ἀλῳπῆ = ὡς πρὸς τὴν πανοῦργίαν εἶναι ἀλῳπῆ ἀνθρώπων, Πινδ. I. 4. 79 (3. 65): παροιμ. τὴν.. Ἀρχιλόχου ἀλῳπεκα ἐλκτέον ἐξόπισθεν = πρέπει νὰ σύρωμεν τὴν ἀλωπεκίην τοῦ Ἀρχιλόχου κατόπιν μας, δηλ. ὅπως ἐξαπατήσωμεν, Πλάτ. Πολ. 365C· ἡ ἀλῳπῆ τὸν βῶν ἐλαύνει, διὰ τῆς πανοῦργίας ὁ μικρὸς νικᾷ τὸν μέγαν, Παροιμ. Διογ. Ἰ, 73.

2) = ἀλωπεκῆ, δέρμα ἀλῳπεκος, Ruhnk Τίμ. ἐν λ. τὴν ἄλ., ὡς λέων ἀντι λέωντῆ. **II.** πτηνὰ δερμώπτερα οἷον ἀλῳπῆ, εἶδος ἱπαικέμου σκίουρου (ἢ pteronys volans), Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 5, 10. **III.** εἶδος καρχαρίου ἢ σκυλοφάρου, (ἴδε ἀλωπεκίας II), αὐτόθι 6.11, 8. **IV.** κατὰ πληθ. **ἄλωπεκες** = οἱ κατὰ τοὺς νεφροὺς μῶνες, ψόαι ἢ νεφρομήτρες, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 399B, πρὸλ. ψόα. **V.** = ἀλωπεκία I, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 79. **VI.** εἶδος χοροῦ, Σορ. Ἀποσπ. 369, πρὸλ. γλαῦς I. 2, λέων V. (Ὁ Ροίτ παραβάλλει τὸ Σανσχερ. Ἰρ-ἄρας, ὁ ἐσθίων θνησιμικία, ἀλλ' ὁ Κούρτες νομίζει ὅτι ἡ ὁμοιότης εἶναι τυχαία καὶ ταυτίζει τὸ ἀλῳπῆ

(τοῦ α λαμβανομένου ὡς προθεματικοῦ εὐφωνικοῦ) μὲ τὰ Λεθουαν. lare, lapūkas (vulpes, vulpecula). Ἡ Λατ. λέεις vulpes δυνατὸν νὰ εἶναι ἐπίσης ἡ αὐτὴ μὲ τὰς ἀνωτέρω λέξεις, ἐν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη ἀπολοσθῆ τὸ υ ἐν τε τῇ Ἑλλ. καὶ Λεθουαν.).

ἄλωπῆς, ὁ, = ἀλῳπῆ, Ἀρκάδ. σ. 67.23, Ἰγνατ. Ἐπ. 9: πρὸλ. Κοραῖ Πλουτ. 3, σ. 19'. **II.** ὡς ἐπίθετ., = ἀλωπεκώδης, Σορ. Ἀποσπ. 242.

ἄλωπῆ-χρῶος, ον, συνηρ. -χρῶος, ουν, = ὁ ἔχων χρῶμα ἀλῳπεκος, Α. Β. 381, Εὐστ.

ἄλ-ωρῆται, οἱ, οἱ φυλάττοντες τὸ ἄλας (ἄλας) ἢ τὰ ἄλωνια (ἄλας): «τοὺς τὰς ἄλας φυλάττοντας οὕτως ὑπὸ τῶν Λυκίων καλεῖσθαι» ὡρεῖν γὰρ τὸ φυλάττειν, Ἐτυμ. Μ. 74. 28, ἴδε καὶ Σουδ.

ἄλωος [ᾗ], ἡ, γεν. ἄλω, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰγρ. 12, Ξεν. Οἰκ. 18. 8, ἄλωος, Ἀνθ. Π. 6. 258: δοτ. ἄλω, Ἀριστ. Φυσ. 2. 8, 3: αἰτ. ἄλω, Αἰσχύλ. Θ. 489, ἄλων, Νικ. Θ. 166, ἄλωα, Καλλ. Ἀποσπ. 51:—πληθ. ὄνωμ. καὶ αἰτ., ἄλωος, Διμ. 1040. 24, Ἀριστ. π. Θωμ. 72: πρὸλ. ἄλων, ὠνος: (ἴδε ἐν λ. ἀλέω). Ὡς τὸ Ἐπιμ. ἄλωι, ἄλωι, Ξενοφ. ἔνθ' ἄνωτ.:—ἐνεκα δὲ τοῦ κυκλοτεροῦς αὐτῆς σχήματος. **II.** καὶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης ἢ ἀσπίδος, Δι-σχύλ. ἔνθ' ἄνωτ.: ἀλλὰ βραδύτερον, φωτεινὸς ἢ θαμπερός τις κύκλος περὶ αὐτᾶ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1.7.7, 3. 2.1, κέξ., καὶ ἄλλ.

2) συνεπαραμῆνος ὄρις, Νικ. Θ. 166. **3)** καλιχὴ πτηνοῦ, Αἰδ. Περὶ Ζ. 3.16. **4)** ὁ ἐξωτερικὸς κύκλος τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πηλοδ. 2.71.

ἄλωπίμος, ον, (ἄλῳνα) εὐάλτως, ὃν δυνατὰ τις εὐκόλως νὰ συλλάβῃ, ἢ νὰ κερδήσῃ ἢ νικῆσῃ, ἐπὶ τόπων καὶ προσώπων, Ἡρόδ. 3.153, Εὐρ. Ἐλ. 1622, Θουκ. 4. 9:—μεταρ., εὐκόλως ἐξαπατώμενος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11.11. **2)** ἐπὶ τοῦ νοῦ, εὐδιάνγνωστος, εὐληπτος, Σορ. Φ. 863 (λυρ.). **3)** ὅς ὄρις νομικός, = ὁ ὑποκείμενος εἰς καταδίκην, Ἀριστείδ.

II. (ἄλωσις) ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἄλωσιν, παιᾶν ἀλῳσιμος = ὕμνος θριαμβικὸς ἐπὶ ἀλώσει πόλεως, Αἰσχύλ. Θ. 635· βᾶξις ἄλ., ἀγγελία περὶ τῆς ἀλώσεως, ὁ αὐτ. Ἀγ. 10.

ἄλωσις, εως, Ἴων. εος, ἡ, ἡ κυρίως, κατὰκτισις, καταστροφῆ, Πινδ. Ο. 10 (11). 49, Ἡρόδ. 1.5., 3.156, Αἰσχύλ. Ἀγ. 589, κτλ.: δαῖτυν ἄλ. = ἡ κατὰκτισις ὑπὸ τῶν πολεμίων, Αἰσχύλ. Θῆβ. 119: τὰ μέσα πρὸς κατὰκτισιν, Σορ. Φ. 61. **2)** ἄγρευσις πτηνῶν ἢ ἰχθύων, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 3.10., 8.15. 9.

II. ὡς ὄρις δικανικός, ἡ καταδίκη, Πλάτ. Νόμ. 920A: ἀλῳναι ἰσχυράν ἀλῳσιν, τὸ νὰ καταληφθῆ τις χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκφύγῃ, Πλουτ. Νομ. 15.

ἄλωστος, «ἄρρατος,» Ἡσύχ. **ἄλωτος**, ἡ, ὄν, ἔρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀλῳναι, ὃν δυνατὰ τις νὰ συλλάβῃ ἢ νικῆσῃ, Θουκ. 6.77. **II.** ἐρικτός, κατορθωτός, τὸ δὲ ζητούμενον ἀλῳτόν, Σορ. Ο. Τ. 111: ἀλῳτὰ γίνετ' ἐπιμελεία καὶ πόνη ἅπαντα, Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 5.

ἄλῳφρητος, ον, (λωφρῆ) ἀλῳλειπτός, συνεγῆς, Πλουτ. Φάβ. 23. **ἄλωφρῶς**, ὄν, = λευκός, Ἡσύχ., πρὸλ ἀλφρός.

ἄλωω, ἴδε ἐν λ. ἀλίσκομαι.

ἄμ, ἀντι ἀνὰ πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ τῶν χειλοφώνων β, π, φ, μ, π. γ. ἄμ βωμοῖσι, ἄμ μέσον, ἄμ πεδίον, ἄμ πέλαγος, ἄμ φυτὰ ὡσαύτως ἐν συνθέσει, ὡς ἄμπαῦς:—ὁ τύπος οὗτος εἶναι κυρίως Δωρ., ὡς πᾶρ Πινδ., ἀλλ' εὐρηται καὶ παρ' Ὀμήρῳ, ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἄττ. ποιητ., πρὸλ. ἄμπεδιήρης, ἄμπα-λίνορος.

ἄμα [ᾗμ], Δωρ. ἄμδ, ὁ ἴδε (ἴδε ἐν τέλ.). **A.** ὡς ἐπίρρ., ἄμσως, συγχρόνως, κυρίως ἐπὶ χρόνου, συνάπτον δύο διαφροὺς ἐνεργείας, κτλ. ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει συγνάκις προστιθέμενον εἰς τὰ τε.. καὶ, ὡς: ἄμ' οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ, Ἰλ. Θ. 64· ἄμα τὸ ἄμικμος καὶ διζυρός, Πλ. Α. 417: δὲ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἐμέ, Ἰλ. Ω. 773· σαυτόν θ' ἄμα κάμει, Σορ. Φ. 772· πρὸλ. 119:—ὡσαύτως μετὰ τοῦ καὶ μόνον, ἄμα πρόσωμ καὶ ὀπίσω, Ἰλ. Γ. 109· χειρῶν τε βίης θ' ἄμα, Ἡσ. Ο. 677· ἄνωος τε καὶ γέρον ἄμα, Σορ. Ἄντ. 281, κτλ. **2)** ἄμα μῦθος ἐρη, τετέλεστο δὲ ἔργον, ὁ λόγος ἐλέγη καὶ τὸ ἔργον ἄμσως ἐγένειεν, εὐθύς ὡς ἐλέγη ἐγένειεν, Πλ. Τ. 242· ἄμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμῆρδοτο, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 46: ἄμα ἔπος [εἶπε] καὶ ἔργον ἐποίησε, Ἡρόδ. 3. 135, πρὸλ. 9. 92:—τοῦτο δὲ συνετέθη εἰς τὸ ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον, Παροιμιογρ. **3)** ἄμα μὲν... ἄμα δὲ... παρ' Ἀττ., ἐν μέρει μὲν... ἐν μέρει δὲ... Πλάτ. Φαίδων 115D, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 2:—ἄμα τε.. καὶ ἄμα, Πλάτ. Γοργ. 497A: ἄμ' ἠδέως ἔμοιγε κάλγεινῶς ἄμα, Σορ. Ἄντ. 436.

4) παρὰ περὶός, ἄμα δὲ... καὶ ἄμα τε... καὶ... ἄμα... καὶ... ἄμπερ δυναταὶ νὰ ἐρμηνευθῶσι διὰ τοῦ ἐν φ... καὶ τοῦ συγχρό- νως. ἄμα δὲ ταῦτα ἔλεγε καὶ ἐπεδείκνυε, Ἡρόδ. 1.112· ταῦτα τε ἄμα ἠγόρευε καὶ πέμπει, 8. 5· ἄμα ἀκηκόσμεν τι καὶ τρηφράγους καθίσταμεν, μολὶς ἤκουσάμεν καὶ εὐθύς ἀορίζομεν... Διμ. 50.18· ἄμα διαλλάττονται καὶ τῆς ἐχθρας ἐπιλανθάνονται, Ἰσοκρ., κτλ. **6)** ἐν ταιούτῃ περιπτώσει τὸ πρῆξι- μένον ἔρημα πολλὰς γίνεται μετοχῇ, ὡς: βρίζων ἄμα... ἐξήμελ- εος ἐτραφῆς γάλα, Αἰσχύλ. Χο. 897· ἄμα εἶπων ἀντέστη,

εὐθὺς ὡς ἐτελείωσε τὸν λόγον, ἠγέρθη, Ξεν. Ἄν. 3. 1, 47. τῆς ἀγ-
γελίας ἀμα ῥηθείσης ἐβόηθουν, εὐθὺς ὡς ἤλθεν ἡ εἰδοῦσα, ἔδρα-
μον εἰς βοήθειαν, Θουκ. 2. 5. ἀμα γιγνόμενοι λαμβάνομεν,
Πλάτ. Φαίδων 76C: ἦμῖν ἀμα ἀναπαυόμενοι, ὁ παῖς ἀνα-
γνώσεται, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 143A.

5) ἀμα μὲν, ἀκολουθού-
μενον ὑπὸ τοῦ ἔτι δέ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3. ἀμα μὲν ..., πρὸς δέ...
'Ἡρόδ. 8. 51, —τὰ ὅσα εἶναι ἀκόλουθα. II. ἀπαντα τὰ
παραδείγματα τοῦ μορίου τούτου ἔχουσιν τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου, ἂν
καὶ ἡ ἔννοια αὕτη ἐνίοτε ἐμπεριέχει τὴν τοῦ τόπου ἢ τῆς ποιότητος,
ὡς ἀμα πάντες ἢ πάντες ἀμα, Πλ. Α. 495. ἀμα ἀμῶ, ἴγμ.
'Ομ. εἰς Δῆμ. 15. ἀμα κρατερός καὶ ἀμύμων, Ὀδ. Γ. 111, κτλ.:
πρβλ. Ἄριστ. Μεταφ. 10. 12, 11.

III. ἐν χρήσει μετὰ τῆς συν-
ῆς μετὰ, Εὐρ. Ἴων 717, Πλάτ. Κριτί. 110A. IV. ἀπολ. μετὰ
βήματος, = κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, συγχρόνως, αἱ πάσαι [ῥῆσις]
ἀμα ἐγίγοντο ἐν τῷ θέρει σ' καὶ ἴ (δὴλ. 250), Θουκ. 3. 17,
πρβλ. οὐχ ἀμα ἢ κτήσις παραγίνεται, Δημ. 658. 6.

B. ὡς πρὸς μετὰ δότ., κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μετὰ τίνος, ὁμοῦ
μὲ, ἀμ' ἦσι = «μὲ τὰ χαράγματα», Πλ. I. 682, καὶ ἄλλ.: Ἄττ.
ἀμα ἔω, ἀμα ἔω γιγνόμενη, Θουκ. 1. 48., 4. 32. οὕτως: ἀμ'
ἠέλθω ἀνίοντι ἢ καταδύντι = συγχρόνως μὲ τὴν ἀνατολὴν ἢ τὴν
δύσιν τοῦ ἡλίου, Πλ. Σ. 136, 210, καὶ ἄλλ.: ἀμ' ἡμέρα ἢ συγνό-
τερον ἀμα τῇ ἡμέρᾳ, Ἡρόδ. 3. 86, καὶ ἄλλ., καὶ Ἄττ. ἀμ' ἦσι
ἀρχόμενοι ἢ ἀμα τῷ ἦρι, μὲ τὴν πρώτην ἀνοιξιν, Θουκ. 5. 20,
κτλ.: ἀμα κηδεὶ κεκράται τὰς κεφαλὰς = διαρκούντες τοῦ ...
'Ἡρόδ. 2. 36. ἀμα τειγισμῶ, Θουκ. 7. 20.

2) καθόλου, ὁμοῦ, ἢ
μετὰ τίνος, ἀμα Πατρόκλῳ ... ἔστιχον, Πλ. Π. 257. ὅπισσεν, Ω.
461, καὶ ἄλλ., οὕτως: Ἐλένην καὶ κτήμαθ' ἀμ' αὐτῇ, Γ. 458.
ἀμα πνοιῆς ἀνέμοιο, ὁμοῦ μὲ τὸν ἀνεμον, δὴλ. μὲ τὴν ταχύτητα
τοῦ ἀνέμου, Ὀδ. Α. 98, δις ἐπαναλαμβάνομεν: ἀμ' αὐτῶ .. ἀμ'
ἔποντο, Α. 371. οἱ ἀμα Θόαντι, Ἡρόδ. 6. 138, πρβλ. Θουκ. 7.
57.

II. παρὰ Βυζαντινοῦ τὸ ἀμα συντάσσεται ἐνίοτε γενική.
(Ἐκ √AM ἢ √OM παράγονται καὶ τὰ ἀμάκις, ὁμός, ὁμοῦ,
ὁμοίος, ὁμαλός: πρβλ. Σανσκρ. sam (= προθ. μετὰ), samān,
samā (= ὁμοῦ), Zēd. hamā (ὁ αὐτός, Ἄγγλ. same). Δετ. sim-
ul, similis, simulo, simia (;). Γοθ. sama.
Παλ. Σκανδ. samr ἢ sama: (Ἄγγλ. same, ὁ αὐτός). Παλ.
Ἰψ. Γερμ. sama (ἐν τῷ συνθέτῳ z-i-samane = Γερμ. zu-
samēn): πρβλ. α ἀθροιστικόν, ἀπαξ).

ἀμα, Δωρ. ἀντὶ ἀμα, Πινδ. Ο. 3. 64, καὶ ἄλλ., Ἄριστοφ. Δυσ.
1318, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 75, Θεόκρ. 9. 4. (Ὁ Ahrens, Δωρ. δ.
σ. 372, γράφει ἀμα).

ἀ-μαγγάνευτος, ον, ὁ ἄνευ μαγγανείας ἢ δόλου, Ἐκκλ.
ἀ-μαγεύρευτος, ον, ὁ μὴ μαγειρευθείς, ἢ μάγειρος ὑπὸ συνταξίν
μὴ μαγειρεύων πλέον, Γ. Παχυμ. Ἄνδρ. Παλ. 1. 34.
ἀ-μαγεύτος, ον, ὁ μὴ μαγειρευθείς ἢ μὴ μαγευόμενος, Κλημεντιν.
460B.

ἀμάδειον, τό, εἶδος οὐχου. Κρητικὴ λέξις, Ἐρμῶν. παρ' Ἄθην. 76F.
ἀμάειρ, ἐπίρρ. = ἀμα, Γραμμ.

Ἀμαδρυάδες, αἱ, (δρῦς) Νύμφαι ἀμα ταῖς δρυσι γεννώμεναι, ἢ
δὲ ζωῇ αὐτῶν ἐξερπύτο ἐκ τῆς τῶν δρυῶν ὧν ἦσαν προστάτιδες καὶ
ἔνοικοι, Ἄθην. 78B. τὸ ἐνίκον Ἀμαδρυάς ἀπαντᾷ παρ' Ἀπολλ. Ἄπολλ.
Ροδ. Β. 477: πρβλ. Ἀδρυάς, — εἶδος βάλανου, «ἀμαδρυάδες, βάλ-
ανοι», Ἡσύχ., — ἀμάδρυα, κοκκῦμῆλα, Σικυωνίαι,» ὁ αὐτός.

ἀμαζακάραν, «πολεμεῖν, Πέρσαι,» Ἡσύχ.
ἀμαζανίδες, «αἱ μηλίδες,» Ἡσύχ.
ἀμαζομαι, (ἀμάω) παθ. θεριζομαι, παρέρω θερισμόν, Σουλ.
Ἐπιγρ. 4700.

ἀμαζονομαχία, Ἀμαζόνων μάχη, Σχόλ. εἰς Πιλάδα.
Ἀμαζών, ὄνος, ἢ, τὸ πλεῖστον κατὰ πληρ., αἱ Ἀμαζόνες,
πολεμικὴ φυλὴ γυναικῶν ἐν Σκυθίᾳ, Πλ. Γ. 189, Ἡρόδ., κτλ.: παρὰ
Πινδ. Ο. 13. 124, Καλλ., κτλ., καὶ Ἀμαζονίδες. II. ἐπό-
νυμον τῆς Ἀρτέμιδος, Πaus. 4. 31, 8. — Ἐντεῦθεν ἐπίθ. Ἀμαζό-
νετος, ἢ ος, ον, Εὐστ., Νόνν. Δ. 37. 117: Ἀμαζονικός, ἢ
όν, Πλουτ. Πομπ. 35, Πaus. 1. 41, 7. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ
μαζός, διότι κατὰ τὸν μῦθον αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἀπέκοπον τὸν δεξιὸν
αὐτῶν μαστόν, ἵνα μὴ παρακωλύη αὐτάς εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ τόξου, δι'
δ καὶ οἱ καλλιτέχναι πιστώσιν αὐτάς οὕτως ὥστε νὰ μὴ φαίνηται ὁ
δεξιὸς αὐτῶν μαστός).

ἀμαθαιῶν, (ἀμαθῆς) εἶμαι ἀδίδακτος, ἀμαθῆς, ἀνόητος, εὐήθης,
λέξις Πλατωνικῆ ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ.: ἀπολ., Πολ. 535E.
ἀμ. τι ἢ εἷς τι = διατελῶ ἐν ἀγνοίᾳ τίνος, Νόμ. 689C. D.
ἀμαθεῖ, ἐπίρρ. τοῦ ἀμαθῆς, Σουδ.
ἀμαθεια, ἢ, τύπος ἀδόκιμος ἀντὶ τοῦ ἀμαθία.
ἀμαθειν, «ῥηρίζεν,» Ἡσύχ.

ἀ-μαθῆς, ἐς, (μαθεῖν) ἀγράμματος, ἀδίδακτος, μωρός, βλάξ, (ἴδε
ἐν λ. ἀμαθία), Ἡρόδ. 1. 33. καὶ συγν. παρ' Ἄττ. ἀπὸ τοῦ Εὐρ.
καὶ ἐφέει, ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν. ἔθνεα ἀμαθέ-
στατα, περὶ τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. 4. 46. ἀνήρ πένθη εἰ καὶ γέ-
νοίτο μὴ ἀμαθῆς, Εὐρ. Ἰκ. 421 καὶ ἄλλ., Ἄριστοφ. Νεφ. 135: ἀμ.
καὶ βδελυρός, ὁ αὐτ. Ἰππ. 193: ἀμαθέστατοι πάντων, Ἄνδοκ.
20. 1: ἀμαθῆς τὴν ἐκείνων ἀμαθίαν, μωρός ἔχων τὴν μοῖραν

ἐκείνων, Πλάτ. Ἄπολ. 22E: ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπε-
ροφίας παιδευόμενοι, ὅτι ἀμαθ. παιδευόμεθα ἢ ὥστε τοὺς νόμους
ὑπεροφῶν, δὴλ. δὲν ἔχομεν τόσον ὑψηλὴν παιδείαν ὥστε νὰ καταπα-
ρῶμεν τοὺς νόμους, Θουκ. 1. 84: κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δεξιότ., ὁ αὐτ.
3. 82. οὕτως: ἀμοθέστερον εἶπε καὶ σαφέστερον, μὲ ὀλιγωτέ-
ρα ἐπίδειξιν παιδείας, ὥστε καὶ ὁ ἀμαθῆς νὰ σε ἐνοῆ, Ἄριστοφ.
Βάτρ. 1445: ἐπὶ ζῶνι οἶος ὁ χοῖρος, θυμῶδῃ καὶ ἀμ., Ἄριστ. Ἰστ.
Ζ. 1. 1, 32: — οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ., ἀμαθῶς ἀμαρτεῖν, ἐξ ἀγνοίας,
Εὐρ. Φοῖν. 874: — μ. γεν. πράγμ. = χωρὶς τῆς γνώσεως πράγματός
τίνος, ἀμαθῆς ἢ ἀνεπιτήδεος εἰς τι. ἀμ. τοῦ καλοῦ, Εὐρ. Ὀρ. 417:
ληστῆρας, Θουκ. 4. 41, πρβλ. 3. 37: σπανιυτέρον ἀμ. περὶ τίνος,
Πλάτ. Ἐρμῆ. 394E. τι, ὁ αὐτ. Λάχ. 194D. πρὸς τι, ὁ αὐτ. Νόμ.
679D: οὕτως, ἀμαθῶς ἔχουν τίνος, Διὰλ. περὶ Ζ. 6. 5: — συγρ.
ἀμαθέστερος, ὑπερθ. — ἔστατος, ἴδ. ἀπολ. 2) ἐπὶ πράγμ.,
ἀμ. παρηρησία, μωρὰ ἐλευθεροστομία, Εὐρ. Ὀρ. 905: ἀμ. ῥώμη,
κηνηδῆς δύναμις, ἀπλή, ἀκυβέρνητος σωματικῆ ἰσχύς, Εὐρ. Ἀποσπ.
732: δύναμις, Πλουτ. Δημήτρ. 42. II. ἀνήκουστος, ἄγνωστος,
ἀμ. ἔρρει, Εὐρ. Ἴων 916: — Ἐπίρρ. ἀμαθῶς χωρεῖν, ἐπὶ γεγυῶ-
των, λαμβάνειν ἀπρόδλεπτον ἔκδοσιν, Θουκ. 1. 140.

ἀ-μαθῆτος, ον, = ἀμαθῆς, Φρυν. Κωμ. ἐν «Κόνωφ» 3.
ἀ-μαθία, ἢ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀμαθῶς, ἄνοια, βλακεία, Σοφ.
Ἀποσπ. 663, Εὐρ., καὶ συγν. παρ' Ἄττ. πεζ. ἀμ. μετὰ σωφρο-
σύνης, Θουκ. 3. 37. ἀμ. τινός, περὶ τι, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 22,
Πλάτ. Νόμ. 688C.

ἀμαθῆτις, εἶδος, (ἀμαθῆς) εἶδος κογχύλης ζωῆς ἐν τῇ ἄμμῳ,
«κόγχαι τε κάμαθῆτιδες,» Ἐπιγρμ. παρ' Ἀθηναίῳ 85D.

ἀμαθῶς [ἀμ], ἢ, Ἐπ. τύπος τοῦ ἀμμος, ἢ ἄμμος τῆς πεδιᾶδος,
ἀμμάδες ἔδαφος, γῶμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης
(ψάμμος, ψάμαθος), Πλ. Ε. 587. ἴδε Σχόλ. εἰς Πλ. I. 384, 593,
Lehrs Ἄριστοφ. σ. 128: — κατὰ πληθ. αἱ παρὰ τὴν θάλασσαν ἀμ-
μάδες ἀνωμαλῆαι τοῦ ἔδαφους, ἀμμάδῃ ὑψώματα, ἴγμ. Ὀμ. εἰς
Ἄπολλ. 439.

ἀμαθύνω [ῦ], (ἀμαθος) Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ.,
παρὰ καὶ παρὰ Κοῖντ. Σμ. 14. 645 καὶ ἀορ.: — ποῖω τε ἰσόπεδον τῇ
ἄμμῳ ἢ μεταβάλλω τε εἰς κόνιν, γῶμα, παντελῶς καταστρέφω. πό-
λιν, Πλ. I. 593: [ἀνδρῶν] μέγα φωνοῦντ', Δισχύλ. Εὐμ. 937
(λυρ.): ἀμ. ἐν φλογί σάρκα, Θεόκρ. 2. 26: — Παθ., Κόνιτ' Σμ.
2. 334. 2) καθίστω τὴν ὁμαλὴν οὕτως ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη οὐδὲ
ἕγνος τοῦ πράγματος, ὁμαλίζω, κόνιν, ἴγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 140.

ἀμαθῶδης, ἐς, (εἶδος) ὁμοῖος ἄμμῳ πλήρῃ ἄμμου, ἀμμάδῃς
ποταμῶ, Σπράβ. 344.

ἀ-μαίευστος, ον, ἢ μὴ λαβοῦσά ποτε ἀνάγκην μαίας, ὅ ἐστι:
κόρη, παρθένος, Νόνν. Δ. 41. 133. II. ἄνευ τῆς βοηθείας μαίας,
'Οππ. Κ. 1. 40.

ἀμαϊμάκετος, ἢ, ον, ὡσαύτως ος, ον, Ἡσ.: — ἀκατάσχετος,
φοβερός, χαλεπός, ἄμαχος, ἀκαταγώνιστος, ἀρχαία Ἐπ. λέξις, ἐν
χρήσει καὶ παρὰ λυρ. ποιηταῖς: περὶ τῆς χμαίρας, Πλ. Ζ. 179, Π.
329: περὶ τοῦ πυρός τοῦ ὁποῖον αὐτὴ ἐξερεῦνεται, Ἡσ. Ὀ. 319:
περὶ τοῦ πυρός ἐν γένει, Σοφ. Ο. Τ. 177: περὶ τῆς θαλάσσης,
Ἡσ. Ἄσπ. 207, Πινδ. Π. 1. 28: ἐπὶ ἰσχυροῦ, ἀκαταβλήτος ἰστού,
Ὀδ. Ἐπ. 311: ἐπὶ τῆς τριανθῆς, Πινδ. I. 8 (7). 74: ἀμ. μένος,
κινηθμός, ὁ αὐτ. Π. 3. 58., 4. 370: ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Σοφ. Ο. Κ.
127: ἀμ. βυθόις, εἰς ἀκαταμέτρητα βάθη, Σουλ. Ἐπιγρ. 434: (πθ.
ἐκ τοῦ ἄμαχος, ἀμάχετος, διὰ τίνος ἀναδιπλασιασμοῦ. πρβλ.
ἀταρτηρός).

ἀ-μακάριστος, ον, ὁ μὴ μακαρίζομενος, ὁ μὴ μακαριστός, Θεόδ.
Στουδ. σ. 346.

ἀμάκιον, «ἄδαξ, Ἀλκωνες,» Ἡσύχ.
ἀμάκις, ἐπίρρ. «ἀπαξ, Κρήτες,» Ἡσύχ.: ἴδε Ahrens περὶ Δωρ.
85, Λοβ. Παράλλ. σ. 131 (ἴδε ἐν λέξ. ἀμα).

ἀ-μακροήμερευτος, ον, ὁ μὴ μακρομερεύσας, ὁ μὴ διαρκέσας
ἢ ζήσας πολῦ, Θεοφ. Σμικρ. 322, 13.

ἀμαλα, «τὴν ναῦν ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἄλα,» (Δισχύλ. Ἀποσπ.
212), Ἡσύχ.: «ἀμάδα, τὴν ναῦν,» Ἐτυμ. Μ. — ἐντεῦθεν ἐπ' ἀ-
μαλα διώρθωσεν ὁ Ἐρμαν. ἐν Δισχύλ. Ἰκ. 842, 847, ὅπου τὸ Μεδ.
χειρόγραφον εἶχεν ἐπαμίδα: οὐδέμητις ὀνομαστικῆ ἀναφέρεται, Λοβ.
Παράλλ. 275.

ἀμαλάκιστος, ἢ, ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ μαλακνομένου, σκληρότης,
Διόδ. 4. 35.

ἀ-μαλάκτος, ον, (μαλάσσω) ὁ μὴ μαλασσομένος, ὃν δὲν δύνα-
ται τις νὰ κατεργασθῇ, σκληρός, ἐπὶ οὐσίων, ὡς Ἄριστ. Μετεωρ.
4. 7. 12. ἄτρηκτα καὶ ἀμ., αὐτόθι 4. 10. 10. 2) μὴ μαλακυν-
θείς, ἀμετρίαστος τὸ ψυχρόν, Πλουτ. 2. 953E: μεταφ., ἐπὶ ἐκ-
φράσεως ἢ ὁμιλίας, τραχὺς, Λογγύ. 15. 5. II. ἀκαίττος, σκλη-
ρός, ἄνευ αἰσθημάτων φιλανθρωπίας, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 766.

ἀμαλάπτω, = τῷ ἐπομ., καταστρέφω, ἐξαλείφω: ἀορ. ἡμάλαιφα,
Σοφ. Ἀποσπ. 413, Λυκόφρ. 34, πρβλ. Φώτ. 68, 3: ἀμαλαπτο-
μέναν διορθοῖ ὁ Weil ἐν Δισχύλ. Πρ. 899 ἀντὶ γάμψ δαπτο-
μέναν.

ἀμαλαυρεῖ, «μακραίνει, σῆπει, φθείρει, ἀμαυροῖ,» Ἡσύχ.
ἀμαλδύνω [ῦ], (ἀμαλός) Ἐπ. ῥῆμα (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.) = ἀπαλύνω,

μαλακῶν ποιῶ, ἐξασθενίζω, ἐνεψύθεν συντρίβω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, ἐκαλείρω, τείχος ἀμαλδύναι, Πλ. Μ. 18· στίβον, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 112: δαπανῶ· ἀνάλοκω, κατασπαθῶ, χρήματα, Θεόκρ. 16. 59:—Παθ. ὡς κεν ὡ· τείχος ἀμαλδύνηται, Πλ. Η. 463· ἀμαλδυνθήσομαι, Ἀριστοτ. Εἰρ. 380· ἀμαλδυνθεῖσα χρόνῳ περικαλλέα μορφήν, Ἀνθ. Η. 6. 18: παραμειλῶ, κακῶς μεταχειρίζομαι, Δημόκρ. παρ' Ὀρόλιω 194. 2) μεταφωρ., κρύπτω, ἀποκρύπτω, μεταβάλλω, καθιστῶ ἀνώριστον, εἶδος, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Δίμ. 94, πρβλ. ἀπαμαλδύνω.

ἀμάλη [ἀμᾶ], ἡ, = ἀμαλλα, Ἀθην. 618D, Φιλόστρ. Νεώτ. σ. 879. ἀμαλη-τόμος, ον, (τέμνω) θειστής, Ὀππ. Κ. 1. 522.

ἀ-μάλακτος, ον, μαλθᾶσσω = ἀμάλακτος, Ἀρεταί. Θερ. Ὀξ. Παθ. 2. 11, Ἀνθ. Η. 5. 234.

Ἀμάλοισα, Ἰων. εἴη, ἡ, ἡ αἰξ Ἀμάλθ, ἥ, τὸ γάλα ἐθίλασεν ὁ Ζεὺς, Καλλ. Ἀποσπ. 49: ἀπὸ τοῦ κέρατος αὐτῆς ἔρρεε πᾶν ὅ, τι ἤθελεν ἐπιθυμῆσθαι ὁ κατέχων αὐτήν, ἐνεψύθεν καὶ ἡ παροιμία: κέρατος Ἀμαλθείας, δηλ. τῆς ἀφροσύνης, Ἀνακρ. 8 (κατὰ τὸν τύπον -οίη). Φωκυλ. 7, κτλ.: πρβλ. Ὑπόθεσιν εἰς Σοφ. Τραγ. καὶ τὴν λέξιν αἰξ I. 2.—Ὁ Ἀττικὸς εἶχε βιβλιοθήκην ἢ μουσεῖον ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ ἐν Ἑπιείρῳ, τὸ ὁποῖον ἐκάλετο Ἀμαλθεῖον, Κικ. πρὸς Δατ. 1. 16, πρβλ. 2. 1.

ἀμαλλα (ἀμ), ἡ, (ἀμάω) «δράγματα, δέσμη τῶν ἀσταχῶν, Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ (Σοφοκλ. Ἀποσπ. 540), Ἡσυχ., Πλουτ. Πομπλκ. 8:—ὡσαύτως ἀμάλη, ὁ ἴδιος. 2) ποιητ. ἀντὶ τοῦ σῆτος, Κόντ. Σμ. 11. 156, 171, κτλ. Παρὰ Φιλοστρ. τὸ σχοινίον δι' οὗ περιδέονται αἱ δέσμαι τῶν σταχῶν.

ἀμαλλεῖον, ου, τό, ταβίνα, Ψελλ. Στιχ. 322.

ἀμαλλεύω, -ίζω = δένω εἰς δερμάτια, δένω, «δραγματεύω», Ἔτυμ. Μ., Ἡσυχ.

ἀμάλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀμαλλα, Εὐστ. 1162. 29, «σχοινίον ἐν ᾧ δεσμεύονται τὰς ἀμάλλας, τὸ νῦν οὐλόδετον», Ἔτυμ. Μ. 76. 6, ἐν λέξει ἀμαλλεύει.

ἀμαλλο-δέστηρ, ἦρος, ὁ, (δέω) ὁ δένων δέσμας σταχῶν, Πλ. Σ. 553.

ἀμαλλο-δέτης, ου, ὁ, = τῶ προγγ., Θεόκρ. 10. 44.

ἀμαλλοῖ, «ρυτὰ σικῶν, ἢ τῶν ὁμοίων», Ἡσυχ.

ἀμαλλοῦ, «ἀφανίζει», Ἡσυχ.

ἀμαλλος, «πέριξ, Πολυρρήσιοι», Ἡσυχ.

ἀ-μαλλος, ον, ὁ, ἄνευ μαλλοῦ ἢ γνοῦ, χωρὶς «χνοῦδι», Εὐστ. 1057. 11.

ἀμαλλο-τόκεια, ἡ, ἡ ἀμάλλας τίκτουσα, δηλ. ἡ παράγουσα δέσμας σταχῶν, γαῖα, Ἰω. Γάζ., ἰδιόρρ. θηλ. τοῦ ἀμαλλοτόκος, ον, ὁ παράγων ἀμάλλας, δερμάτια σταχῶν, Νόνν. Δ. 7. 84, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1028. 2.

ἀμαλλο-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων ἀμάλλας, ἦτος δερμάτια σταχῶν, Πορρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμφ. 2. 19, ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, Εὐστ. 1162. 27.

ἀμαλογία, ἡ, φλυαρία, ἀδωρητισμός, Γλωσσ.

ἀμαλόγος, φλύαρος, Γλωσσ.

ἀμαλός [ἀμ], ἡ, ὄν, μαλακός, τρυφερός, ἀδύνατος, Λατ. tener, παρ' Ὀμ. ἐπὶ μικρῶν ζῴων, νεογνῶν, Πλ. Χ. 310, Ὀδ. Υ. 14: γέρω, Εὐρ. Ηρακλ. 75: ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 537 (λυρ.), ὅπου τὸ Μεθ. χειρογράφου ἔχει ἀπαλαῖς μετὰ ψιλῆς, ὁ Prieu διορθοῖ ἀμαλαῖς. Ἐπιρρ. ἀμαλῶς, ἐλαφρῶς, μετρίως, Ἰππ. 449. 53., 463. 49 (κοινῶς, ὁμαλῶς). Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ μαλακός, μετὰ α εὐφώνῳ: πρβλ. βληχρῶς, ἀδληχρῶς. Δέν ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ ἀπαλός).

ἀμαῶλω = ἀμαλδύνω, Ἡσυχ.

ἀμαμάξυς [ἀμᾶ], ἡ, γεν. -υος ἢ (παρὰ Σαπρ.) -υδος:—κλῆμα ἀμπέλου βασιταζομένου ὑπὸ δύο στύλων ἐρ' ὧν ἐξαπλοῦται· καὶ εἶδος σταφυλῆς, Ἐπιχ. 15 Αἰρ., Σαπρ. 150 ἐν Ἔτυμ. Μ. 77. 3, ἐνθα γράφεται δευτόνως ἀμαμαξύς, Μάτρων παρ' Ἀθην. 137B, ἀμάμαξυς, σταφυλῆς γένος, οἱ δὲ ἀναδενδράδα φασίν, Διοσκ., ὁ δὲ Ἡσυχίος λέγει: «ἀμπελος, ἡ γένος σταφυλῆς· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ χωλοῦ πίνος δύο βακτηρίαις ὑπὸ τὰς μασγάλας ἐρεῖδομένου, καὶ ἐκκρεμᾶμενον ἔχοντα τὸν πόδα ὡς βότρυς»: πρβλ. ψευδαμάμαξυς.

ἀμαμηλῆς, ἴδος, ἡ, (μηλόν) «ἀπίου γένος, ἢ μήλου ἡ μεσίλου», Ἡσυχ., «σῦκον τὸ ἀμα μῆλω ἀνοῦν», Εὐστ. 878, «αἱ δὲ ἀμαμηλῆδες οὐκ εἰσὶν ἀπίου, ὡς τινες οἰοῦνται, ἀλλ' ἕτερον τι καὶ ἦσιον καὶ ἀπύρνον», Ἀθην. 565d: πρβλ. ἐπιμηλῆς.

ἀμαμιξία, «ἀποπνίξαι», Ἡσυχ.

ἀμάνα, «ἀμαξαν», Ἡσυχ.

ἀμάνδαλος = ἀφανής, ὡς εἰ ἦτο ἀμάλδανος ἐκ τοῦ ἀμαλδύνω, Ἀλκαῖος 122, Ἔτυμ. Μ. 76. 51.

ἀμανδαλώω, ἐξαφανίζω, ἀμανδαλοῦ ἀφανίζει, βλάπτει, Ἡσυχ.

ἀμάννιται [ἀμ], ὄν, οἱ, εἶδος μυκήτων, «μυνιταρίον», «μυκήτας ἀμάνιτας: τὸτ' ἀψύσαις», Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 61A, Εὐστ. 290. 3, κτλ.

ἀμανιτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ

ἀμανιτῆς, κοινῶς «μυνιτᾶρι», μετγ.

ἀμάνορες, «δολιφῆρες, Ἡλεῖοι, Ἡσυχ.

ἀ-μάντευος, ον, [μάντευομαι] ὁ μὴ προμαντεύεις, ὃν δὲ δύναται τις νὰ προμαντεύῃ ἢ νὰ ἀνιχνεύῃ, τύχη Μάξ. Τύρ. 11. 6.

2) ἐνεργ., ὁ μὴ μαντεύων, ὁ μὴ ἀνιχνεύων, ὅθεν ἐπὶ κωμῶν στερομένων ζήτησις ὁσφρήσεως, Πολυδ. 3. 63, Πορρ.—Ἐπιρρ. -τως, Ἐκκλ.

ἀ-μαντις, ε, ὁ μὴ μαντεύων, ἀμ.μαντική, Οἰνύμ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 213B.

ἀμαξα [ᾶ], Ἄττ. ἀμαξα, ἡ, (ἴδε ἐν λ. ἀξω) ἀμαξα, ἀμάξι, ἴδιως βαρεῖα ἀμαξα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πολεμικὸν ἄρμα, παρ' Ὀμ. δὲ συνώνυμον τῷ ἀπήνη, Λατ. plaustrum, ἀλλ' πρβλ. Ἡρόδ. 1. 31.—τετράκυκλος = τετράτροχος, ἀμαξάι... τετράκυκλοι Ὀδ. I. 241, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 188, Θεοκρ. 1. 93: συρομένη ὑπὸ βοῶν ἡ ἡμίονων καὶ χρησιμεύουσα πρὸς μεταφορὰν πραγμάτων, Πλ. Ω. 782, Ὀδ. Ζ. 37: διὸ καὶ ὁ Πρίαμος λαμβάνει μίαν τοιαύτην ἀμαξαν ὅπως μεταφέρει τὰ ὄψα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ κομίσῃ ὅπισθ' τὸ σῶμα τῶν ἱκτοχόων, Πλ. Ω. 263 κέτ., πρβλ. Η. 426, καὶ ἴδε πεύρινας· κεῖται ἡ λέξ. καὶ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. 4. 114, 121· βροῦς ὕρ' ἀμάξης, ὑποζυγίους βοῦς, Σεν. Ἀν. 6. 4. 22 καὶ 23.

2) μ.γεν., ἀμαξεία, «ἀμαξεία», φορτίον ἀμάξης ἐκ πετρῶν, σίτου, Ψεν. Ἀν. 4. 7, 10, Κύρ. 2. 4. 18· ἐλλεδόρου Πλάτ. Εὐδῶδ. 299B. οὕτω: τρισσῶν ἀμαξῶν.. βόσκος, βρότος τριῶν φορτίων ἀμάξης. Εὐρ. Κύκλ. 385· πρβλ. 473 καὶ ἴδε τὴν λέξιν ἀμαξείατος. 3)

παροιμ.: ἡ ἀμαξα τὸν βοῦν, ἀπλῶς ἢ μετὰ τοῦ ἔλκει, ἐπὶ τῶν ἀντιστροφῶς τι ποιοῦντων, Διογενειαν. Παροιμ. III, 30, Λουκ. Νεκρ. Δ. 6. 2: ἐξ ἀμάξης ὑβρίσειν, λυδοῦρεῖν, κακολογεῖν, ἐπὶ χλευαστικῶν καὶ ἀχρεῖων ἐκφράσεων, αἰτίνας ἐπετρέποντο εἰς τὰς γυναῖκας: δευ μ.τέθεινον ἐρ' ἀμαξῶν εἰς τὰ Ἑλευσῖνια μυστήρια, ἴδε Ἀριστοτ. Πλ. 1014, Μένανδρ. ἐν «Περὶ θῆβ.» 4, ἴδε καὶ ἐν λῆξ. ἀμαξοουργός· πομπεία:—βόσας.. ὡσπερ ἐξ ἀμάξης Δημ. 268. 14: ἴδε ἐπὶ πᾶσι Βενελεῦσιν Φῶλαρ. σ. 208 (ἔκδ. τοῦ 1777).

II. ἡ ἀμαξα τοῦ ἀρότρου, Λατ. curvus, Ἰπ. Ἐργ. κ. Πμ. 424. 451: πρὸς δὲ ὁ ἀστερισμὸς ἀμαξά, ἡ μεγάλη ἄρκτος, Πλ. Σ. 487, Ὀδ. Ε. 273.

III. = ἀμαξιτός, Ἀνθ. Η. 7. 479.

ἀμαξάια = ἀμαξα, Γραμμ.

ἀμαξάιος, α, ον, = ἀνήκων εἰς ἀμαξαν ἢ ὁ ὅμοιος ἀμάξῃ· ἀμ. ἄρκτος (πρβλ. ἀμαξα II), Ἀρατ. 93, πρβλ. Νόνν. Δ. 1. 251.

ἀμαξάκαρινον, «ἀμαξα», Ἡσυχ.

ἀμαξάριος, ον, = ἀμαξηλάτης, Βασιλικ. 20, 1. 13.

ἀμαξεία, ἡ, «ὁ τῶν ἀμαξῶν φόρτος», Σουῖδ., κοινῶς ἀμαξεία, δευτόνως.

ἀμαξελάτης, ου, = ἀμαξηλάτης, Ἀγαθ. 76. 17.

ἀμαξεύς, ἴως, ὁ, = ἀμαξηλάτης, Δίων Χρ.: βροῦς ἀμ., ὁ σύρων ἀμαξαν, Πλουτ. Δίων. 38.

ἀμαξεύω, διέρχομαι δι' ἀμάξης καὶ παθ. διασχίζομαι δι' ἀμαξῶν ὁδῶν, ἐπὶ χωρᾶς. Ἡρόδ. 2. 108. 2) μεταφ., διέρχομαι διὰ κόπου καὶ μόχθου, «ἡμάξευσα καὶ αὐτὸς... τοῦτον δούλων καλίσταν βίον», Ἀνθ. Η. IX. 574. II. ἀμαξάβ., εἶμαι ἀμαξηλάτης. Πλουτ. Εὐμέν. 1, Ἀνθ. Η. VII. 478:—ζῶ ἐρ' ἀμάξης, περὶ τῶν Σκυθῶν, οἵτινες ἦσαν ἀμαξόδοιοι, (πρβλ. ἀμαξόδοιος) Φιλόστρ. 307.

ἀμαξήγγος, ὁ, = ἀμαξηλάτης, Εὐστάθ. 1535.

ἀμαξηδόνια, τά, τὰ ἐνήλατα, Εὐστάθ. 598.

ἀμαξηλατέω, ἡμισῶ, διεμβύνο ἀμαξαν, εἶμαι ἀμαξηλάτης, Ἡσυχ. ἐν λέξει ἀμπερῶν:—ἀμαξηλάτης, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, ἡνίοχος, Εὐστ. 1777.

ἀμαξη-λάτος, ον, (ἐλαύνω) ἡ διασχίζομένη, διατρεχομένη ὕρ' ἀμαξῶν: ἡ ἀμαξηλάτος (ἐνν. ὁδός), ὁδὸς ἀμαξίτος, Πολυδ. 9. 37.

ἀμαξηποδες, οἱ, Ἡσυχ.: ἴδε ἀμαξίποδες.

ἀμαξηρης, ες, (*ᾗρω) ὁ ἐρ' ἀμάξης προστριποσμένος. ἀμαξηρης θρόνος, = ὄψρος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1054.—ἀμαξιτίος, ἀμ. τρίβος, λειψόρος, δημοσία ὁδός, Εὐρ. Ὀρ. 1251.

ἀμαξίατος, α, ον, ἀρκούτως μέγας ὥστε νὰ πληρῶσθαι ὀλόκληρον ἀμαξαν, λίθος Σεν. Ἑλλ. 2. 4. 27, Ἀριστ. περὶ Θουμ. Ἀκουσρ. 98, Δημ. 1277. 12, Δίφιλ. ἐν «Ἐναγίσμασιν» 1. 6:—μεταφ. ἀμαξί. (βήματα) «μεγάλα κομπήματα», ἐπὶ πομπῶν λέξεων, Παροιμ. Διογενειαν. III. 41: ἀμαξί. χρήματα, «μεγάλα, ἀ φέρει ἂν ἀμαξα, οὐκ ἄνθρωπος ἡ ὑποζύγιον», Κομ. Ἀνών. 256 (Α. Β. 24. 32).

ἀμαξικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀμαξαν, Θεοερρ. Ἰ. Φ. 5. 7. 6.

ἀμαξίον, τό, = τῶ ἐπομ., Ἀριστ. περὶ Ζῴων κινήσ. 7. 7.

ἀμαξίς, ἴδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἀμαξά, = μικρὸν ἀμαξίον, Λατ. ploustellum, Ἡρόδ. 3. 113: καὶ ὡς παιγνίδιον διὰ παιδία, Ἀριστοτ. Νερ. 864.

ἀμαξίτης [τ], ου, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος δι' ἀμαξαν: φόρτος Ἀνθ. Η. IX. 306.

ἀμαξίτιος, ὄν, Ἐπ. καὶ λυρ. ἀμ- μετὰ ψιλοῦ πνεύμ., (ἀμαξα, εἶμαι διαβατὸς ἀμαξίας, ἀμαξί. ὁδός, μεγάλη ὁδός δι' ἀμαξίας. Πινδ. Ν. 6. 92, Σεν. Ἀν. 1. 2. 21, καὶ ἄνευ τοῦ ὁδός, ὡς οὐσιαστ., Πλ. Χ. 146, Ὑμ. εἰς Δίμ. 177, Ἔθωγν. 599, «ἀμαξίτιον, ὅθεν δημοσίαν ἀμαξίας διαπορευτήν ὁδόν», Ἡσυχ., κτλ. 2) μεταφ., πειθοῦς ἀμ. Ἐμπεδ. 304: μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξίτιόν Πινδ. Η. 4. 439.

ἀμαξόβιος, ον, ὁ ἐφ' ἀμάξης διάγων τὸν βίον, ὡς αἱ νομαδικαὶ φυλαί, Πορφ. περὶ Ἀποχ. Ἐμφ. 3.15. πρὸλ. Ὀράτ. Carm. 3. 24, 10. ἀμαξοειδής, ἐς, (εἶδος) ἀμάξῃ ὁμοίος—ἐπίρρ.-ειδῶς Εὐστάθ. 1156.15.

ἀμαξόθεον, ἐπίρρ., ἐξ ἀμάξης, Νικήτ. Εὐγ. ἀμαξο-οικος, ον, ὁ ἔχων ὡς οἰκίαν ἀμαξάν, ὁ κατοικῶν ἐν ἀμάξῃ. Σερβάβ. 296. 492.

ἀμαξο-κυλίιστής, οὐ, ὁ, (κυλινδῶν) ὁ κατακυλινδῶν, δηλ. καταστρέφων ἀμάξας: οἱ Ἀμαξοκυλισταὶ ἦσαν Μεγαρικῆ τῆς οἰκογένειας. Πλουτ. 2. 304E.

ἀμαξοπηγέω, = κατασκευάζω ἀμάξας, Πολυδ. 7.115. ἀμαξοπηγία, ἡ, ἡ κατασκευὴ ἀμαξῶν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5. 7, 6. ἀμαξο-πηγός, ὄν, (πήγνυμι) ὁ κατασκευάζων ἀμάξας, ἀμαξοποιός, Πλουτ. Περικλ. 12.

ἀμαξο-πλαγής, ἐς, (πλήθος) ὁ ἀρκούντως μέγας, ὅπως πληρώτῃ ἀμαξάν, ὡς τὸ ἀμαξιατός, Εὐρ. Φοίν. 1158. πρὸλ. χειροπληθής. ἀμαξο-ποδες, οἱ, Λατ. arbusculae, κυλινδροὶ παχείς ὡς τροχοί, δι' ὧν πολεμικαὶ μηχαναὶ ἐκινούντο, Βιτρούβ. 10. 20: ἀμαξή-ποδες ἐν Πολυδ. 1.253; «ἀμαξήποδες, ὅρ' ὧν ὁ ἄξων ἐλκεται στρεφόμενος.»

ἀμαξο-προχιά, ἡ, (προχός) ἡ γραμμὴ ἣν χαράττει ἡ ἀμάξα διερχομένη, τὰ ἔγχυ τῶν τροχῶν, Καλλίας ἐν «Κύκλωφιν» 9, ἔνθα ἴδε Meineke: φέρεται καὶ ἀμαξοτροχία παροξυτονως, ἀλλ' εἶναι ἡμαρτημένον, πρὸλ. ἀματροχία.

ἀμαξο-τροχός, ὁ τροχὸς ἀμάξης, Μανασσ. ἀμαξοφυρία, ἡ, = ἀμαξοπηγία. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3.10, 1. ἀμαξοφυρός, ὄν, (* ἔργω) = ἀμαξοπηγός, ἐξ ἀμαξοφυροῦ λέγειν, ὁμολεῖν τὴν χυδαίαν γλῶσσαν τῶν ἀμαξοφυῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 464.

ἀμαξο-φόρητος, ον = ὁ φερόμενος ἐν ἀμάξῃ, ἀμ. οἶκος, περὶ τῶν Σαυθικῶν οἰκημάτων, Πινδ. Ἀποσπ. 72. ἄμαρ, ατος, τὸ, Δωρ. ἀντὶ ἡμαρ.

ἀμαρά [ἀμα], ἴων. ἀμάρη, ἡ, αὐλαξ, διώρυξ, ὀχετὸς πρὸς ἀδρευσιὴν κήπων ἢ λαμῶνων, χειρὶ μάκελλαν ἔχων ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων Ἰλ. Φ. 959. κρηναίαι ἀμάραι Ἀπολλ. Ριδ. Γ. 1392. βάλλεις εἰς ἀμάραν με Θεοφρ. 27. 52, πρὸλ. Σάπρ. 151.

2) αἰ ἐν τῷ ὀπίω κοιλότητι, Ἐπιμ. Μ. 77. 23. ἀμαράκνιος, ἡ, ον, κατασκευασμένος ἐξ ἀμαράκνου, μύρου Ἀντιφῶν. ἐν «Θορικίσις» 1. 6, καὶ ἀλλ.

ἀμαρακόεις, εσσα, ἐν = ὁμοιάζων ἀμαράκῳ, Νικ. Θ. 503. ἀμαράκων [ἀμα], τὸ, καὶ ἀμαράκος, ὁ, Λατ. amaracum, amaracis, πρῶτον παρὰ Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 2, ἔνθα τὸ γένος δὲν διακρίνεται τὸ ἀρο, Χαίρημων παρ' Ἀθην. 608B = ὁ Θεοφρ. ατος ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους πρὸλ. Ἰ. Φ. 6.1, 1., 1. 9, 4: ἀμαράκτον, ἡμαρτ. γραφὴ ἀντὶ -ακον, Ἀνθ. Πλαν. 4.188. — Τὸ παρ' Ἑλλήσι (Νικ. Θ. 575) πιθανὸς ἦτο βολβῶδες φυτὸν: τὸ δὲ ξέρον, καλούμενον Περσικὸν ἢ Αἰγυπτιακόν, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν «μαντζουράναν», τὸ κυρίως σάμφυχον, Διοσκ. 3. 47.

ἀμαράντινος, ἡ, ον, ἐξ ἀμαράντου, Συλλ. Ἐπιγρ. 155, 39, Φιλῶστ. 741. 2) ὁ μὴ μαραινόμενος, ἄρφατος, στέφανος Ἐπιστ. Πέτρ. Α', ε', 4.

ἀ-μαράντος [ἀμα], ον, (μαραίνω) ὁ μὴ μαραινόμενος, μὴ φθειρόμενος, σοφία Ἐσθ. (Σοφ. Σολ. ε', 12): κληρονομία Ἐπιστολ. Πέτρ. Α', α', 4, πρὸλ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2942C, Λουκ. 12. Περὶ τοῦ Οἴκου 9, κτλ. II. ὡς οὐσιαστ., ἀμ., ὁ, = ἄβιος οὐδέποτε μαραινόμενον, ἀμαράντος, Διοσκ. 4. 57, Συλλ. Ἐπιγρ. 5759E, 3, Πολυδ. 1. 229.

ἀμαράσαι, αἱ, «αἱ σῦς οἱ δὲ κύνας,» Ἠσὺχ. ἀμαράγας, ον, ὁ μὴ ἔχων μαργαρίτας, μεταφ. ἀμαρέυμα, ατος, τὸ, τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ τῶν ὀχετῶν, «ἄθροισμα βορβόρου,» Ἠσὺχ.: μεταφ. παρὰ Γρηγ. Ναζ. 1. 464D.

ἀμαρέω, (ἀμάρα) φέρω τὸ ὕδωρ δι' ἀμάρας πρὸς ἀρδουσιν, διαχετεύω, ἀρδεύω ἢ ἐκρέω, «ἀνά τοὺς κήπους,» Ἀριστ. αἰν. 1.17. «ἀμαρέω, διοδεύω,» Ἠσὺχ.

ἀμαρήιον ὕδωρ, τὸ τῆς ἀμάρας ὕδωρ, Νόνν. Δ. 47.184, = ἀμαρσιῶν.

ἀμαρῆ-σακπιτῆρ, ὁ, ὁ σάκπτων ἀμάρας, Μανέθ. 4. 252. ἀμ-αρθρέτις, εἶδος, ἡ σύγχρονος καθ' ἅπαντα τὰ μέλη ἀρθρέτις, Γαῖλ. Αυστλ. π. Χρον. Νόσ. 5. 2 (De morbis Chronicis).

ἀμαρία, ἡ, = ἀμάρα, Ἐπιμ. Μ. ἀμαρίατος, α, ον, = ὁ δι' ὀχετοῦ βέων, ὕδωρ Θεοφρ. Ἰ. Φ. 2. 6, 5, κατὰ τινας.

Ἀμάριος, ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς ἐν Ἀρχαδίᾳ, Hicks Inser. 1871:— Ἀμάριον, τὸ, ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐν ᾧ συνήρχοντο τὰ μέλη τῆς Ἀχαϊκῆς Συμμαχίας καὶ «ἐρχομάτιζον τὰ κοινά» Σερβάβ. 385 κέξ.

ἀμαρτάνω [ἀμ.. ἄν]: μέλλ. ἀμαρτήσομαι, Ὀμ., Ἄττ.: μεταγεν. -ἦσω, Εὐαγγ. κ. Μαθ. γ', 21, Δίων Κ. 59. 20, Γαλην. (ἀλλ. ἐν συνθέσει δι-, ἐξ-, Ἰππ. 398. 33, πρὸλ. 2. 420 Littré):—ἀόρ. ἡμαρτῶν, ὀσσηγ., Πινδ., Ἄττ. (Ἐπ. ἡμθροτον, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ ὀρίστ.: Διόλ. ἀπαρ. ἀμθροτῶν, Ἐπιγρ. Μουσλ. παρὰ Newton) ἐνκτ. ἀμάρτοιεν, (ἀντὶ ἀμάρτοιμι) Κρατῆν. ἐν «Δραπέτισι» 6:

ἀόρ. α' ἡμάρτησα, Ἀνθ. Π. 7. 339; Διόδ., κτλ., ὡσαύτως παρ' Ἐμπεδ. 372 Stein.: πρην. ἡμάρτηκα, Ἡρόδ., Ἄττ.:—Παθ., ἀόρ. ἡμαρτήθη, Ἰσοκ., Ἐν.: πρην. ἡμάρτημαι, Σοφ., κτλ.: Ὑπερσυστ. ἡμάρτητο, Ἰσοκ. 7.18, Δυσ. 188. 36. (Περὶ τῆς ρίζης ἴδε ἐν τέλ.). Ἀποτυγχάνω, ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἰδίως ἐπὶ δόρατος βληθέντος, ἀπολ., Ἰλ. Ε. 287, κτλ.: ἔρριψεν, οὐδ' ἡμαρτε Αἰσχὺλ. Ἀποσπ. 179, πρὸλ. Ἀγ. 1194: μ. γεν. φωτὸς οὐκ., Ἰλ. Κ. 372 καὶ ἀλλ.: οὕτω, τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν εἰς ἀμ. ἄν ἀμάρτοις, Σοφ. Αἰ. 155. ἀμ. τῆς ὁδοῦ, χάω τὸν δρόμον, Ἀριστοφ. Πλ. 961: τοῦ σκοποῦ, Ἀντιφῶν 124. 26. 2) Ἐν γένει, ἀποτυγχάνω, δὲν κατορθῶναι νὰ πράξω τι, σφάλλωμαι, ἀπολ., Ὀδ. Φ. 155, Αἰσχὺλ. Ἀγ. 1194, κτλ.: μ. γεν., οὐ τι νοήματος ἡμθροτον ἐσθλοῦ, δὲν ἀπέτυχε τοῦ νὰ σκεθῆ τὸ ὄρθον, Ὀδ. Η. 292, καὶ ἄλλως, μύθων ἡμάρτανε, δὲν κατώρθωνε νὰ ὀμίσῃ καλῶς, Λ. 511: οὕτω παρὰ περὶς καὶ Ἄττ.: γνώμη, ἐλπίζω, βουλήθεως ἀμ., Ἡρόδ. 1. 207, Εὐρ. Μήδ. 498, Ἰσοκ. 1. 33, 92. (ἀλλὰ ἀμ. γνώμη, μὴ κρίνειν ὄρθως, ἴδε σημα. II, Ἰσοκ. 6. 78): ἀμ. τοῦ χορηγοῦ, ἐρημνεύειν ἐσφαλμένους τὸν χρησθῆν, Ἡρόδ. 1. 71:—ἀπάξ μετ' αἰτ. ἀμ. τὸ ἀληθές, Ἡρόδ. 7.139 (ἔνθα τοῦ λέγειν δύναται νὰ ὑπονοηθῆ ἢ νὰ γείνη δεκτὴ ἡ διόρθωσις τοῦ Schäfer: τᾶληθές). 3) παρ' Ὀμήρῳ ὡσαύτως, ἀποτυγχάνω τοῦ νὰ ἔγω τι, ὁ ἔ. στερούμαι τίνος, γάνω τι, πρὸ πάντων μ. γεν., χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἡμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, στερηθῆναι τῆς ὄψεως, Ὀδ. Ι. 512: οὕτω παρὰ Τραγ. τοῦ ῥυσίου θ' ἡμαρτε, Αἰσχὺλ. Ἀγ. 535. ἀμ. πιστῆς ἀλόγου, Εὐρ. Ἀλκ. 879, πρὸλ. 144:—ἀπάξ ὡσαύτως μετὰ οὐδέτε: ἐπιθ. οὐ γὰρ εἰκόσ' ἐμὲ ὕμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτό γ' = δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἀποτύχω παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτο τοῦλάχιστον, δηλ. νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς: ματαίως, Σοφ. Φ. 231:—σπάνιον παρὰ περὶς, ἡμθροτῶν τῆς Βοιωτίας, Ἡρόδ. 9.7, πρὸλ. Ἰσοκ. 7. 50. ἀμ. δυσὶν κακοῖν, (δηλ. εἴτε τὸ ἐν εἴτε τὸ ἄλλο), Ἀνδοκ. 4. 2, πρὸλ. Σοφ. Ἡλ. 1320.

4) σπανίως δὲν κατορθῶναι νὰ πράξω τι, ἀμελῶ, φίλων ἡμάρτανε δάωρον, Ἰλ. Ω. 68: ἐνμιαχίαις ἀμαρτῶν, Αἰσχὺλ. Ἀγ. 213.

II. = ἀποτυγχάνω, πράττω τὸ κακόν, σφάλλωμαι, ἀμαρτάνω, ἀπολ., Ἰλ. Ι. 501, Σιμων. Ἰαβ. 7.111, Αἰσχὺλ. Πρ. 260, Σοφ. Ἡλ. 1207, κτλ.: ἡ καὶ τῇ προσθήκῃ λέξεώς τινος ὀριζομένη τὸν χαρακτῆρα ἢ τὴν φύσιν τοῦ σφάλματος, ὡς: ἐκούσιος (ἢ -ίως) ἀμ., ἀμαρτάνω ἐκούσιως: ἀκούσιος (ἢ -ίως) ἀμ., ἀμαρτάνω ἀκούσιως, Πλάτ. Πολ. 336E, 340E, κτλ.:—ὡσαύτως μ. μεταοχθῆ, ἡμαρτε, χρηστὰ μωμένη, Σοφ. Πρ. 1136: πρῆβυμος ὧν ἡμαρτε, Εὐρ. Ὀρ. 1630, πρὸλ. Ἀντιφῶντος 116. 23: ἡ μετὰ πτώσεως ὀνόματις ἀμ.: ὀήματι, Πλάτ. Γοργ. 489B. ὡσαύτως, ἐν λόγῳ, ὁ αὐτ. Πολ. 396A: πρὸλ. τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσι ἐν λόγοις ἐπιη, Σοφ. Αἰ. 1096:—τέλος μετ' αἰτ. συστολοῦ, ἀμαρτίαν ἀμ., Σοφ. Φ. 1249, Εὐρ. Ἰππ. 320: μετ' οὐδέτερον ἐπιθ., αὐτὸς ἐγὼ τὸδε γ' ἡμθροτον, ἐσθήλην εἰς τοῦτο, Ὀδ. Χ. 154, πόλλ., ἀμαρτῶν, Αἰσχὺλ. Ἰκ. 915. ἀνθρώπωνινα, Ἐν. Κύρ. 3. 1, 40: ἀλλ' ἐν τῷ περὶ λόγῳ συνηθέστερον, ἀμ. περὶ τι ἢ τίνος, σφάλλωμαι ἐν τινι πράγματι, Πλάτ. Νόμ. 891E, Φαῖδρ. 242E. ἐπὶ τινι, Ἀντιφῶν 140. 13. ἐπὶ τι, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 5, 3. ἀμ. εἰς τινα = ἀμαρτάνω ἐναντίον τίνος..., Ἡρόδ. 1. 138, Σοφ. Ο. Κ. 968, Ἀποσπ. 419. περὶ τινα, Ἀντιφῶν 121. 41.

2) Παθ. ἢ: ἀμαρτάνεται τι, ἀμαρτία τις πράττεται, σφάλμα τι γίνεται, ἀποτυγχάνει τι, Ἰσοκ. 2. 65, κτλ.: οὕτω καὶ κατὰ μεταφ. πρην., τὰ μὰ δ' ἡμαρτημένα, τὰ σχῆδιά μου ἔχουσι κατωρθῆ, Σοφ. Ο. Τ. 621. ἢ σπανίως τὸν ἀπροσώπως, ἀμαρτάνεται περὶ τι, Πλάτ. Νόμ. 759C, ἀπειρία ἡμαρτήται, Ἀντιφῶν 129. 43:—τὰ ἡμαρτημένα; τὰ ἀμαρτηθέντα, Λατ. peccata, Σοφ. Ο. Κ. 439, 1269, Ἐν. Ἀν. 5. 8, 20. 3) ἀμαρτανόμενος, ὡς ἐπιθ., ἐσφαλμένος, λαθοςμένος, Γαλλ. manqué, Πλάτ. Φῖλ. 37D καὶ ἀλλ.: ἢ ἡμαρτημέναι πολιτεία, ὁ αὐτ. Πολ. 449A, Ἀριστ. Πολ. 3. 1, 9, 6, 11. καὶ ἐπὶ προσώπων, ἡμαρτημένοι, ἐσφαλμένοι, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 4. 3, 35. (ἴδε ἀμθροτος ἐν Λεξίλ. Βουστ. σημ. 10, ὅστις ἀναφέρει τὸ ἀμαρτάνω καὶ τὸ ἀμείρω εἰς √MEP, εὐρισκομένην ἐν μείρω, μέρος, (μετὰ τοῦ στερητ. ἀνα-) καὶ ὡς πρώτην ἔννοιαν υποθέτει τὸ εἶμαι ἀμέτοχος, δὲν ἔχω μέρος: πρὸλ. καὶ τὸ ἀμέρωδω. Καὶ ὁ Κλύριος ὡσαύτως φρονεῖ ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ ἡμθροτον (πρὸλ. ἀμθροτάζω) σχεδὸν ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ παραδεχθῶμεν τι, ποταγωγὴν ταύτην, σ. 679).

ἀμαρτάς, ἄδος, ἡ, ἴων. ἀντὶ ἀμαρτία, Ἡρόδ. 1.91, 119 καὶ ἀλλ., Ἰππ. π. διζίτ. 92. 390 καὶ ἀλλ.

ἀμαρτῆ ἢ ἀμαρτῆ [ἀμ], ἐπίρρ. = ὁμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀμέσως, Ἰλ. Ε. 656, Ὀδ. Χ. 81, Σόλων 33.4. Ὡσαύτως παρ' Ἠσὺχ. ἀμαρτῆδην, ὁμοῦ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἴδε Spitzn. Excurs. XII. ἐπὶ Ἰλιάδα:—ἀμαρτῆ ἢ -τῆ εἶναι διαφ. γραφῆ. (Ὡς πρὸς τὴν παραγωγὴν τὸ ἀμ- εἶναι ἡ αὐτὴ ρίζα οἷα καὶ ἡ τοῦ ἀμα, ὁμοῦ: περὶ τοῦ δευτέρου μέρους ἴδε ἐν λ. *ἄρω).

ἀμαρτήμα, ατος, τὸ, ὡς τὸ ἀμαρτία, = ἀποτυχία, σφάλμα, ἀμάρτημα, Σοφ. Ἀντ. 1261 (λυρ.), καὶ συγν. ἐν τῷ Ἄττ. περὶ λόγῳ, ὡς παρ' Ἀντιφῶντι 123. 20, Ἰσοκ. 2. 65, κτλ.: κατὰ τὴν σημασίαν κατέχει μέσην θέσιν μεταξύ τῶν λέξεων ἀδικήμα καὶ ἀτύχημα, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 8, 7, Ρηγ. 1.13, 16.— ἀμ. περὶ τι = σφάλμα εἰς πράγμα τι, Πλάτ. Πολιτ. 296B: εἰς τινα, πρὸς τινα ἄνθρωπον, ὁ

αὐτ. Νόμ. 729B. 2) σωματικὸν ἐλάττωμα, ἀσθένεια, ὁ αὐτ. Γοργ. 479A.

ἀμαρτησις, εως, = ἀμαρτημα. ἀμαρτητικός, ἡ. ὄν, ἐπιρρητικὸς εἰς ἀποτυχίαν. Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3, 7, ἀμαρτηλός, Ἐκκλ.: οὕτω καὶ ἐπίρρ. -κῶς, Κλήμ. Ἄλ. 250.

ἀμαρτία, ἡ, = ἀποτυχία, σφάλμα, ἥϊκον σφάλμα, ἀμαρτία, συγν. παρ' Ἄστ. ἀπὸ τοῦ Αἰσχύλ. καὶ ἐρεξ.: ἀμ. τινός, σφάλμα πραχθέν ὑπὸ τινος, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1198· οὐ τῆ ἑαυτοῦ ἀμαρτία χολήσθαι, Ἀντιφῶν 127. 35· ἀμ. δόξης, σφάλμα χρίσεως, Θουκ. 1. 32.

2) ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς θρησκείας ὡσαύτως ὡς ὄρος ἀρρημένος, ἐνοχή, ἀμαρτία, Πλάτ. Νόμ. 660C καὶ ἄλλ., Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 2, καὶ ἄλλ., Ἐδδ., Κ. Δ., Ἐκκλ.

ἀμαρτί-γαμος, ὄν, ὁ ἀμαρτῶν τοῦ γάμου, ὁ ἀποτυχῶν, ἀμαρτιγῶμων ὑμεναίων, Νόνν. Δ. 48. 94.

ἀμαρτικός, ἡμαρτημένος ἀντὶ ἀμαρτητικός, Διμασχ. III, 693C.

ἀμαρτί-νοος, ὄν, ὁ ἔχων νοῦν ἀμαρτάνοντα, σφαλόμενον ἢ παραπαίοντα, Ἡσ. Θ. 511, Σόλων 22. 2, Αἰσχύλ. Ἰκ. 542 (λυρ.).

ἀμαρτῶν, τό, = ἀμαρτημα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 676, Ἄγ. 537 (κατὰ πληθ.), ἔθνα ὁ Ἑρμῶν γράσει ὀμαρτία ὡς δυϊκὸς τύπος, ἀντὶ τῷ ἢ τὰ ἀμαρτία): περὶ τοῦ τύπου πρβλ. ἀμπαλκίον.

ἀμαρτο-επιής, ἐς, (ἐπος) ὁ σφαλόμενος ἐν τοῖς λόγοις, ὁ ἀσκέπτος ὁμιλῶν, Πλ. Ν. 824· οἶνος ἀμ., ὅστις κἀμνη τοὺς ἀνθρώπους νὰ λέγωσιν ἀνοήσιαί, Ποιητ. παρὰ Κλήμ. Ἄλ. 183.

ἀμαρτό-ζωος, ὄν, ὁ ἐν ἀμαρτίαις ζῶν, Ἐτυμ. Γουδ. ἐν λέξ. Τοῦρκος.

ἀμαρτο-λόγος, ὄν, ὁ ἡμαρτημένος ὁμιλῶν, Ἀθην. 165B.

ἀμαρτῶρητος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων χρεῖαν μαρτύρων ἢ μαρτυρίας, Εὐρ. Ἠρ. Μ. 290, Ἀντιφ. Ἀδελ. 94.

ἀμαρτῶρος, ὄν, ὁ ἄνευ μαρτύρων, ὁ μὴ μαρτυρημένος, μὴ ἀποδεικνύμενος, Θουκ. 2. 41, Δημ. 502. 20, κτλ.—Ἐπίρρ. -ρως, Δημ. 869. 22.

ἀμαρτωλή, ἡ, = ἀμαρτία, Θεογν. 327, Ριανός (1.12) παρὰ Σοφ. 54.19· ἀμ. διαίτην, Ἄρεται. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6.

ἀμαρτωλία, ἡ, = ἀμαρτία, Ἰππ. 1006B, Εὐπολ. ἐν «Μαριζᾷ» 10, ἔθνα ἴδε Meineke καὶ Βεντλέων Ἄριστοφ. Εἰρ. 419 (415).

ἀμαρτωλο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν ἀμαρτωλὰ ἔργα, ἀμαρτωλός, Ἀετον. Βυζ. II, 1931A.

ἀμαρτωλός, ὄν, πλανώμενος, ἡμαρτημένος· ἀμαρτωλότερον. Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 2. 9, 4. 2) ἀμαρτωλός, ὁ σκληρυνθεὶς ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ, Πλούτ. 2. 25C:—ἀμαρτωλὴ γέρον, βαρβαρισμὸς ἐν Ἄριστοφ. Θεσμ. 1111. II. ὡς οὐσιαστ. ἀμαρτωλός, ὁ κοινὸν παρὰ τοῖς Ἐδδ., Κ. Δ. καὶ Ἐκκλ.

ἀμαρτυγή [Ἄστ. ὕ. Ἐπ. ὕ], ἡ, = μαρμαρυγή, ἀκτινοβολησις, σπινθηροβολησις, ἀντανάκλασις πραγμάτων ἐν κινήσει ὡς ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 45: ἐπὶ ἀστερόν, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 42: ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως ἵππων ἀμ., Ἄριστοφ. Ὀρν. 925.— Ὁσαύτως ἀμαρτυγῆ, υγγος, ἡ, παρὰ Χαιροβ. 1. 82:—ἀμαρτυγῆς, εως, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1018.— Ἀμαρτυγεύς, ὡς κύρ. ὄνομα εὐρύεται ἐν Ἰλ. Ψ. 630 καὶ ἄλλ.: πρβλ. ἀμαρῶσω ἐν τέλ.

ἀμαρτυκυσία, «βοστρυγία», Ἡσύχ.

ἀμαρτυγμα, ατος, τό, λάμψις, σπινθηροβολησις, βίη, περὶ ὀφθαλμοῦ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 288: ἐπὶ μεταβολῆς χρώματος καὶ φωτός, Ἀνθ. II. 5. 259, κτλ.: ἐπὶ πάσης ταχείας καὶ ἐλαφρῆς κινήσεως, Χαρίτων ἀμαρτυγίαι ἔχουσα, ἔχουσα τὴν αἴτην τῆς κινήσεως τῶν Χαρίτων, Ἡσ. Ἀποσπ. 225· ἀμ. χεῖλος, παλμώδης κίνησις τοῦ χεῖλους, Θεόκρ. 23. 7.

ἀμαρῶς, «ἄπλετος, παγός», Ἡσύχ.

ἀμαρῶσω [ἀμ], Ἐπ. ῥῆμα, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., σπινθηροβολῶ, «στίλω, λάμπω» (Ἡσύχ.), ἐκπέμπω, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, πῦρ ἀμαρῶσει ἐξ ὄσων, Ἡσ. Θ. 827· πυκνὸν ἢ πύκν' ἀμαρῶσων, βίπτων ταχέα βλέμματα, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 278. 415:—οὕτως ἐν μέσῳ φωνῆ, ἐπὶ φωτός, χρώματος, κτλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 178. 1146· ἀμαρῶσεται ἀνθεσι λειμῶν, Ἀνθ. II. 9. 668.

II. ἐνεργ., = ἐκπέμπω, ἐξακοντιζῶ, πῦρ, Κόντ. Σμ. 8. 29. 2) ἀμαρῶ τὰς ὄψεις, θαμβῶν, Νόνν. Δ. 5. 485. (Ἐκ √MAP μετ' α εὐρων., πρβλ. μαρ-μαίρω).

ἀμαρῶτης, ὄν, (μαρῶμαι) ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ μαρῶθεις, Ἐδδ. (Ἰώδ. κ', 18), Διοσκ. π. Ἰωδῶλ. τόμ. Β. σ. 62 μ. δύο σ, Ἀρχιγένης παρ' Ὀρειβ. II. 272, π.

ἀμαρῶτιγος, ὄν, = ὁ μὴ μαρῶθεις, Συνέσ. 224D.

ἀμαρῶτικος, ὄν, = τῷ πρηνί, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 1. 133.

ἀμαρῶτος, ὄν, ἄνευ μαρῶτων, Εὐρύστ. σελ. 41.

ἀμαρῶτης, ἡ, = τῷ ἐπομ., Ἡσύχ.

ἀμαρῶτικον, τό, μετὰ ἢ ἄνευ τῆς λέξεως μῆλον, καρπὸς ὁμοίος τῷ σῦκῳ ἢ ὀριμάζων κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Πλουτ. παρ' Εὐστ. πρβλ. ἀμαρῶθις.

ἀμαρῶτιότης, ἡτος, ἡ, ἡ ἑλλειψὶς μαρῶτιότητος, ἀτὴν δὲ ἀμαρῶτιότης, εἶν ἀνατρεπούσαν τὰς φαντασίας ἐπὶ τὸν ὄρθον λόγον, Διογ. Δ. VII. 47.

ἀμαρῶτιζοι, ἀναρῶθις, Ἡσύχ.

ἀμαρῶτις, «παρ, Ταραντινοί», Ἡσύχ.

ἀμαρῶτρώω, (τρέχω) = τρέχω ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ Ἐπ. μετοχ. ἀμαρῶτρώων, (ἄλλως ἀμα τρ.) Ὀδ. Ο. 451.

ἀμαρῶτρώα, ἡ, = ἡ σύμπτωση, σύγκρουσις τῶν τροχῶν, ἀμαρῶτρώα ἀλεείνων, τὰς τῶν τροχῶν συγκρούσεις, τὰς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀμαρῶτων, Πλ. Ψ. 422. 2) κατὰ τι σφάλμα ἀντὶ τοῦ ἀμαρῶτρώα = ἡ γραμμὴ τῶν τροχῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Καλλ. Ἀποσπ. 135.

Νικ. Θ. 263: παρ' Ἡσυχίου καὶ ἀλλαγῆ φέρεται παρῶθῶνος, ἀμαρῶτρώα: τὰς χαρῆς τῶν τροχῶν, καὶ ὁμοδρομίας Ἡσύχ.

ἀμαρῶτωρ, ἄνδρ. ἀντὶ ἀμῆτωρ.

ἀμαρῶρια = ἀμαρῶρτης, Πλωστ.

ἀμαρῶρικόω, = ἀμαρῶρῶ, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. παράρτημα 14.

ἀμαρῶρ-θίος, ὄν, ὁ δικάων τὸν βίον ἐν σκότει, ὁ ἀμαρῶρῶν βίον ἔχων, σκοτίας, ἄνδρες, Ἄριστοφ. Ὀρν. 685.

ἀμαρῶρῶς [ἀμ], ἄ, ὄν, σκοτεινός· ὁ ἐ. 1) ὁ ὕβρις δρώμενος, ἀσάφης, ἀεργῆς, ἀπατηλὸς εἰς τὴν ὄψιν, ὁμιχλώδης, εἰδωλὸν ἀμ.; σιωπῶδες φάσμα, Ὀδ. Δ. 824· ἴχνος ἀμ., ἀσθενές, ἐλαφρὸν ἴχνος, ἐπὶ γέροντος, Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 125, πρβλ. Ἐν. Κυν. 6. 21· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀγλυώδης καὶ ἀμ., σκοτεινός, ἀμυδρός, Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 8. 19· περὶ τῆς οὐρᾶς κομήτου, αὐτῶν 1. 6. 12, πρβλ. 1. 7, 11, Θεόκρ. 22. 21. 2) μὴ ἔχων φῶς, σκοτεινός· νύξ, Λουκ. Ἐρωτ. 32· ὄψις, Ἐν. Κυν. 5. 26:— ἐνεῦθεν τυφλός, ἀμύμητος, ὡς τὸ Ἀστ. cunctus, ἐπὶ ἀνθρώπου, Σοφ. Ο. Κ. 1018· οὕτως ὡσαύτως, Ἐπεσο 1. ἀμαρῶρ κώλωφ, τυφλὸς ποδὶ, ὁ ἐ. με πῶτα τυφλός, αὐτῶν 12, πρβλ. τυφλός.

3) ἐπὶ ἥλιου, = ἀσάφης, ἐλαφρὸς, ἀμυδρός, ἀσθενής, ὀλίγος, Ἄριστ. περὶ Ἄκ. 31· ψάσας ἀμαρῶρῆς χερσίν, αὐτῶν 1630· ἀμαρῶρ ἢ ἀμαρῶρῶς βλέπειν, ἀμυδρός, Ἀνθ. Π. 12. 254 παρὰστ. 337. II. μετὰστ.

1) ἀμυδρός, ἀσάφης, ἀθέβαιος κληθῶν, Αἰσχύλ. Χο. 853· σθένος, Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 231· δόξα, ἡθῶνα, ἔλπις, κτλ., Πλουτ. Λυκ. 4. 2, 125C, κτλ.: ζῆα ἀμαρῶρτερα, ἀθέβαια τὸ εἶδος, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 9, 1. 1.

2) ἄσημος, ἄφαντος, ἄγνωστος, ἀγενής, γενεή, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 282: αὐτὴ τ' ἀμαρῶρὰ κοῦ τύραννος ἦν Φρυγῶν, Εὐρ. Ἄνδρ. 201· τυγχόντων τῆς ἀμαρῶρῶς, Αἰσχύλ. Ἄγ. 465:— ἐπίρρ. -ρῶς, ἀσάφως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀκριθῶς, Ἄριστ. Οὐρ. 1, 9. 16, Σύλλ. Ἐπιγρ. 6300. 3) κατηρῆς, τεταραχμένος, ἀνήγητος, μελαγχολικός, φθῆν, Αἰσχύλ. Ἄγ. 546, Χο. 157.

III. ἐνεργ., ὁ καθιστῶν τινα ἄδυνατον, ἐκλυτικὸς, νοῦστος, Ἀνθ. Π. 7. 78. (Ὁ ἀρχαῖος τύπος πιθανῶς ἦτο ἀμαρῶρῶς καὶ ἡ πρῶτος ἐτυμολογία εἶναι ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ τῆς √MAP, ἐν τῷ μαρμαίρω, ὁ μὴ σπινθηροβολῶν, ὁ μὴ λάμπων, σκοτεινός, ἀσάφης· ἀλλὰ τοῦτο ἀφίνει ἀνεγγίχτους τοὺς τύπους μαρῶρος, μαρῶρῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη γρῶμη ὅτι τὸ α εἶναι εὐρων. καὶ ὅτι ἡ √MAP ἐνταῦθα σημαίνει ὁμιχλώδης, σκοτεινός, ἀσάφης, δὲν ἱκανοποιεῖ. Ἐπίσης ἀσάφης εἶναι καὶ ἡ ἐτυμολογία τοῦ ἀμυδρός, λέξεως ἡ ὁποία σχεδὸν ταυτίζεται κατὰ σημασίαν πρὸς τὴν ἐν λόγῳ λέξιν).

ἀμαρῶρῶτης, ἡτος, ἡ, = ἀμυδρῶτης, σκοτεινῶτης, Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 352.

ἀμαρῶρ-φάνης, (φαίνομαι) ἡ ἀμυδρῶς φαινόμενη, περὶ τοῦ φωτισμοῦ σελήνης, ἀμαρῶρφανεάς, ἀεροειδῆς γὰρ, Στωικ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 556.

ἀμαρῶρῶς [ἀμ], Σόλων, Ἄστ. (οὐδέ τις ἄλλος χρόνος ἐν τῷ Ἄστ. περὶ λόγῳ) πρβλ. μαρῶρῶς: μέλλ. -ῶσω, Σιμων.: ἀόρ. ἡμαρῶρῶσα, Ἀνθ. II. 9. 24, Πολύδ., κτλ.: πρμ. ἡμαρῶρῶμα, Στράβ. 332:— Μέσ., ἀόρ. εὐκτ. ἀμαρῶρῶσαιτο, Ἀριστῆα. 1. 16:— Παθ., πρμ. ἡμαρῶρῶμαι, Πλούτ.: ἀόρ. ἀμαρῶρῶθην (ἄνευ αἰξ.), Ἠρόδ. 9. 10· καθιστῶ ἀμαρῶρῶν, (ὁ ἴδε) καθιστῶ σκοτεινόν, ἀμυδρῶν, ἀσάφης, ἡ σελήνη ἀμαρῶρῶσι (τὰ ἴχνη) Ἐν. Κυν. 5, 4:— Παθ., καθισταμαι σκοτεινός ἢ ἀμυδρός, ὁ ἥλιος ἀμαρῶρῶθην, Ἠρόδ. 9. 10· φορτὶ ἀμαρῶρῶθει, εἰσφρασιῶσιν, καταστραφῶσι, Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἠμ. 691: τὸ θερμὸν μικρὸν ὄν μεγαλόσι ἀμ., Ἄριστ. Ἀναλ. Πρ. 3. 4, 28, πρβλ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 9, κτλ.:— πρβλ. ἀφανίζω.

II. μετὰστ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίας: εὐνομία, Ὑβριν ἀμ., Σόλων 4. 35· ἐντάξιον, οὐτ' εὐρώς οὐθ' ἀμαρῶρῶσι χρόνος, Σιμωνίδ. 4. 5· χρόνος δ' ἀμαρῶρῶσι πάντα, Σοφ. Ἀποσπ. 685· τὰς ἀρα σάν.. ἀμαρῶρῶσι ζῶαν; Εὐρ. Ἰππ. 816· πολλοί γε.. τῷ θράσει τὰς συμφορὰς ζητοῦσ' ἀμαρῶρῶν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 420· ἀμ. δόξαν Πολύδ. 20. 4, 3· τὰς ἀλλὰς κακίας, Πλουτ. Κράσος. 2:—ἐξιδυνατίζω, ἀμβλύνω, ἐλαττώ, μειώ, ἐξελείψω, πόνος πόνον ἀμ., Ἰππ. Ἀρ. 1246· πρβλ. περὶ Ἀέρ. 294· ἀμ. ἡθῶν Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 9· ὀργήν, ἔρωτα, Πλούτ., κτλ.:— Παθ., ἀμαρῶρῶσθαι τὸ ἀξίωμα, τῆ δόξῃ, Πλουτ. Περ. 11, Κορ. 31.

ἀμαρῶρῶμα, ατος, τό, ἀμαρῶρῶσις, ἐπισκόπις, περὶ τοῦ ἡλίου, Πλουτ. Καίσ. 69.

ἀμαρῶρῶσις, εως, ἡ, ἐπισκόπις, ἐπιμάτων ἀμ., ὅταν ἀρχίσῃ τις νὰ μὴ βλέπῃ σαφῶς, Ἰππ. Κωικ. Πρῶγν. 154: παρὰ μεταγ., ἡ παντελής ἐπισκόπις τῆς ὄψεως ἄνευ φανερᾶς αἰτίας, Γαλην. 14. 776.

2) ἡ ἀμύδης, ἡ νωθότης τοῦ νοῦ, ὡς συμβαίνει ἐν τῇ πρεσβυτικῇ ηλικίᾳ, «ὃ τοῦ γήραος λάρησις» (Ἄρετ.), «ἐμώμαμα» (Κο-

ρατῆς), Ἄριστ. Περί Ψυχ. 1. 4. 13. II. δυσφημία κατὰ τῆς τιμῆς ἢ τῆς ὑπολήψεως τινος, Πλούτ. 2. 149A. ἀμαυρωτικός, ἢ, ὄν, ὁ δυνάμενος νὰ προεξηγήσῃ ἀμαυρωσιν, ἀμαυρωτικός ὄψεως, Διοσκ. 2. 178 (179). ἀ-μάχαιρος, ὄν, ὁ ζῆνυ μαχαίρας, Φερεκράτ. ἐν «Κραπατά-λοις» 13.

ἀμαχανία, ἀμάχανος, Δωρ. ἀντὶ ἀμηχανία, ἀμηχανος. ἀμαχεῖ, ἐπίρρ. τοῦ ἀμαχος, ἄνευ μάχης, ἄνευ ἀντιστάσεως, Θουκ. 1. 143, κτλ.: ἄνευ ἀμφιβολίας, ἀναμφιλέκτους, Πλούτ. 433C:— ἦτρον ὄρθον τὸ ἀμαχεῖ, ἴδε Ἄνέκδ. Ὁξ. 2. 313.

ἀ-μάχεται, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἀμάχητος, Διοσχύλ. Θῆβ. 85. (λυρ.). ἀμαχητήρια, «εἶδος ἀκάνθης», Ἡσῦχ. ἀ-μάχητι, ἐπίρρ. τοῦ ἔπομ., = ἄνευ μάχης, ἄνευ τῆς χρήσεως ὄπλου, Ἰλ. Φ. 437, Ἠρόδ. 1. 174: ἐν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 28, Ἄν. 4. 2, 15: τὰ χειρόγραφα κυμαίνονται μεταξὺ τοῦ ἀμαχητι καὶ -τεῖ, πρβλ. Βλωμφ. Διοσχύλ. Πρ. 216.

ἀ-μάχητος, ὄν, ἀπρομάχητος, ἀήττητος, Σοφ. Φ. 198. II. ὁ μὴ λαθὼν μέρος εἰς μάχην, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 14: ἀμ. ὄλεθρος, καταστροφή ἄνευ μάχης, Λυσ. (;) Ἄποσπ. 99: πρβλ. ἀμαχος. ἀμαχί, ἴδε ἐν λέξ. ἀμαχεῖ.

ἀμαχία, ἢ, τὸ ἀφρημ. τοῦ ἀμαχος, Παλλὰδ. Λαυσ. 1098C. ἀ-μάχος, ὄν, ἄνευ μάχης: ὄθεν ἀκαταμάχης, ἀκαταγωνίστος, ἀήττητος, ἐπὶ προσώπων, Ἠρόδ. 5. 3, Πίνδ., ἐν λυρ. χωρίοις τῶν τραγ., Ἄριστοφ. Λυσ. 253. 1014 (ἐν ἰάμβοις), Πλάτ., κτλ.: ἐπὶ θέσεων, τοποθεσιῶν, ἀπόρητος, Ἠρόδ. 1. 84: ὡσαύτως ἐπὶ πραγμ., ἀκατάχατος, ἀκαταπολέμητος, κακὸν, Πίνδ. Π. 2. 139: κύμα θαλάσσης, Διοσχύλ. Πέρο. 90: ἐπὶ αἰσθησεως ἢ αἰσθήματος, ἄλλως, ὁ αὐτ. Ἄγ. 733: φθόνος, Εὐρ. Ρῆσ. 457: ἀμ. πρᾶγμα, ἐπὶ γυναικὸς εἰς τὴν καλλονὴν τῆς ὁποίας δὲν δύναται τις νὰ ἀντιστῇ, ἐγὼ γὰρ σε συγκαθεῖρξα τοῦτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι, ὁμοῦ μὲ τὸ ἀκαταμάχητον τοῦτο πλάσσω, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6. 1. 36: οὕτως, ἀμ. κάλλος, Ἄρισταιν. 1. 24: ἀμ. τροφή, Αἰλ. περὶ Ζ. 16. 23:— ἀμαχόν [ἔστι] μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ ἀμηχανον, = εἶναι ἀδύνατον νὰ...

Πίνδ. Ο. 13. 16. II. ἐνεργ. ὁ μὴ πολεμησας, ὁ μὴ λαθὼν μέρος εἰς μάχην τινά, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 1, 16: ἀμ. διαίγειν, διαμένειν ἄνευ μάχης, συμπλοχῆς, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 4, 9. 2) ὁ μὴ ἔχων διάθεσιν πρὸς μάχην, φιλόσυνος, Διοσχύλ. Πέρο. 855: ὁ μὴ φίλικος ἢ σιλόνικος, Ἐπιστολ. πρὸς Τιμόθ. Α', γ', 3, πρὸς Τιτ. γ', 2: ἀμ. ἐξίωσα, Σουλ. Ἐπιγρ. 387. 6.— Ἐπίρρ. -χωσ, = ἄνευ μάχης ἢ ἀγῶνος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 266: πρβλ. ἀμαχεῖ.

ἀμάω, Ὁδ. Ἡσ.: Ἡσ.: Δωρ. δοτ. πληθ. τῆς μετοχ. τοῦ ἔνεστ. ἀμῶν-τεσαι, Θεοκρ. 10. 16: παρατ. ἤμων Ἰλ.: μέλλ. ἀμήσω, Ἡσ., Ἠρόδ., Ἄριστοφ.: ἄορ. ἤμησα, Ἡσ., Διοσχύλ., Ἐπ. ἀμησα (δι-), Ἰλ.:— Μέσ., Ἡσ., Ρύρ.: μέλλ. ἀμήσομαι, Σοφ. Ἄποσπ. 550, (ἐξ-), Εὐρ.: Ἐπ. ἄορ. ἀμήσατο (ἐπ, κατ-), Ὁμ.:— Παθ., ἄορ. μετοχ. ἀμήθηεις, Νικ. Ἀλεξείδ. 216: πρμ. ἤμημαι (ἐξ-), Σοφ. Ἄγ. 1179. Τὸ ἄπλοῦν ῥημα λαμβάνει τὴν αὐξήσιν παρ' Ὁμ.: ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ σύνθετα, ἴδε Ἰλ. Γ. 359., Ω. 165, Ὁδ. Ε. 482. (Παρ' Ὁμ. τὸ α τῆς πρώτης συλλαβ. τοῦ ἀμάω εἶναι πάντοτε μακρόν, ἐκτός ἐν Ὁδ. Ι. 247, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀματήρ καὶ ἀμη-τος· ἀλλὰ βραχὺ ἐν τοῖς συνθέτοις· ἴδε τὰ προμνημονευθέντα χωρία παρὰ τοῖς μεταγεν. ὁμοῦ Ἐπ., ὅτε μὲν μακρόν ὅτε δὲ βραχὺ, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρον, πρβλ. Θεοκρ. 10. 16 καὶ 50, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1183, πρὸς Θεοκρ. 11. 73 καὶ Καλλ. εἰς Δῆμ. 137 κτλ.: παρ' Ἄττ. βραχὺ ἐν τε τῷ ἀπλῶ ῥήματι καὶ τοῖς συνθέτοις). Ἡ πρώτη ἀπ' ἀρχῆς σημασία τοῦ ποιητικῶς τούτου ῥήματος, καθ' ὅσον δεικνύει τοῦτο ἡ γρῆσις, εἶναι ἡ τοῦ θερίζειν σίτον, ἀπολ.: ἤμων ἐξείσα δρεπά-νας ἐν χερσίν ἔχοντες, Ἰλ. Σ. 551: ἤμενος ἀμήρεις, Ἡσ. Ἐργ. κ. Πμ. 480: μεταφ., ἤμησαν καλῶς, «ἔκαμαν τὴν τύχην των», Διοσχύλ. Ἄγ. 1044:— Ὁῦτω μετ' αἰτίας, μάλα κεν βαθὺ λήϊον.. εἰς ὄψας ἀμῶεν, Ὁδ. Ι. 135: πρβλ. Θεογν. 107: ὡς ἀμήσαν τον σίτον, Ἠρόδ. 6. 28, πρβλ. 4. 199: τάλλοδτριον αἰῶν θέρος, Ἄριστοφ. Ἰππ. 392. 6) μεταφ.: εἰράναν, ὃς ἄροσε, κείνος ἀμάσει, Καλλ. εἰς Δῆμ. 137: ἔλευθερίαν ἤμησαν, ἐθέρισαν τοὺς καρποὺς τῆς ἐλευθερίας, Πλούτ. 2. 210B. 2) καθόλου, τέμνω, ἀποτείνω, λαχνηνεντ' ἔροφον λειμῶν ὄθεν ἀμήσαντες, Ἰλ. Ω. 451: θαλλὸν ἀμάσας, Θεοκρ. 11. 73: καὶ ἐν μέσῃ φωνῆς, σχοῖνον ἀμησάμενος, Ἄνθ. Π. 4. 1, 26:— Μέσ., στάχυν ἀμήσονται, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 688: πρβλ. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 164: ἀμῶνται, Κόιντ. Σμ. 14. 199. 3) κατακόπτω, κατασφάττω, κοινῶς: θερίζω (ἐν μάχῃ) ὡς τὸ Λατ. demetere, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1187, 1382, Ἄνθ. Π. 9. 362, 25: ἐκτός τούτου τὸ μέσον ἀναφέρεται ἐν τῷ Σοφ. (Ἄποσπ. 550) ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ: ἀμάσεται (Δωρ. μέλλ.). Ἄπο τῆς ἀμησεως, σλοεῖ σφάσει, Ἡσῦχ. II. ὁ Ὁμ. καὶ ὁ Ἡσ. μεταγε-ρίζονται τὸν μέσον τύπον κατὰ τρόπον ἰδιαίχοντα, συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, πλεκτεῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησόμενος, κατέθηκε [δηλ. τὸ ἤμισυ τοῦ γάλακτος]. «συνεῖλον χερσὶ καὶ συναγαγὼν» (σχόλ.), Ὁδ. Ι. 247: οὕτω καί: ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' αἰδοῦνται, Ἡσ. Θ. 599: ἀπὸ μεταφορῆς τῶν θερίζοντων, οἶον: ἀθρόως ἀραι-ροῦνται, Σχόλ. εἰς Θεογν., Ἡσ., Ἀπολλ. Ρόδ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 859: ἀμη-σατο γάϊαν ἀμφ' αὐτοῖς, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1305:— οὕτω καὶ κατ'

ἐνεργ. φωνῆν: χερσὶν ἀμήσας.. κόβιν, συλλέξας διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐπιπάσας, Ἄνθ. Π. 7. 241. (Ἐκ τῆς √AM παράγονται προσέτι ἀμητος καὶ ἀμητος, ἀμάλη καὶ ἀμαλλα· πρβλ. τὰς Λατ. λέξ. meto, messis· Παλ. Ὑψ. Γερμ. májan (θερίζω, κόπτω, Ἄγγλ. mow)· mádari (θεριστής, Ἄγγλ. mower), Α. Σ. máven (θερίζω), κτλ., ὥστε τὸ α φαίνεται ὅτι εἶναι ἕσων.— Δι σύστοιχοι λέξεις φαίνονται δεκνύουσαι ὅτι ἡ πρώτη ἔννοια ἦν ἡ τοῦ τέμνειν ἢ θε-ρίζειν καὶ δευτερεύουσα ἡ τῆς συγκομιδῆς. Ἡ ἔννοια τοῦ τέμνειν φαί-νεται παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐν τοῖς συνθέτοις ἀπ- δι-αμάω, καὶ παρὰ Τραγ. ἐν τοῖς δι-, ἐξ-, κατ-αμάω. Ἡ ἔννοια τῆς συγκομιδῆς καὶ συλλογῆς φαίνεται ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἴδε ἄνωτ. καὶ πρβλ. τὰ σύνθετα ἐπ-, κατ-, συν-αμάομαι).

ἀμβ-, Ἐπ. καὶ Ἰων. καὶ ἐντέθεν ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναβ- ἐν ἀρχῇ λέξων: ἴσως δὲ ὁ τύπος οὗτος ἦν ὁ συνήθης ἐν τῇ κοινῇ λαλουμένῃ γλώσσῃ. Μόνον αἱ σπουδαίταται τῶν ἐκ τοῦ τύπου τούτου συνθέντων λέξεων τίθενται ἐν τῇ οἰκείᾳ αὐτῶν θέσει, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἴδε ἐν λέξεσιν ὧν ἡ ἀρχὴ ἀναβ-.

ἀμβασθεῶς, «ἀφρονίστως, ἀπρονοήτως», Ἡσῦχ. ἀμβαιουα, «ἀναδεινός», Ἡσῦχ.

ἀμβαρουα, ἢ, Λατ. Ambarvalia, θυσία τελομένη ὑπὸ τῶν ἱερομητόνων ἐν τοῖς ἀρχαίοις ὄροις τῆς Ρώμης, Στράβ. 230.

ἀμβάσει, Δωρ. ἀντὶ ἀνέβησε.

ἀμβάσις, ἀμβάτης, ἀμβατος, ἀμβλήθην, ποιητ. ἀντὶ ἀναβ- ἀμβάτε, Δωρ. ἀντὶ ἀναβήτη.

ἀμβη, ἢ, Ἰων. ἀντὶ ἀμβων, Ἰππ. περὶ Ἄρρ. 783, 839.

ἀμβήης, «δυσκόλος, ἀβλαβής», Ἡσῦχ. ἀμβήεις, ἴκος, ὁ, ἔκφομος, ποτήριον, Ἄθην. 480D: ὡσαύτως ἀμβήικος, ὁ, Ποσειδώνιος παρ' Ἄθην. 152C, Σουλ. Ἐπιγρ. 3071. 7, «ἀμβία, χύτραν, κάδον», Ἡσῦχ., κτλ.:— πρβλ. ἀμβουξ.

2) τὸ σκίπαμα ἀποστακτικῶς λέβητος, «λαμπίκου», Διοσκ. 5. 110 (ἴδε ἐν λέξ. ὀμφαλός).

ἀμβλακεῖν, ἀμβλακίσκω, ἀρχαῖοτεροι καὶ Δωρικοὶ τύποι τοῦ ἀμπλ-.

ἀμβλήθην, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναβλήθην, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ: (ἀναβάλλομαι):— μετὰ αἰφνιδίων ἐκρήξεων, ἀθρόως, ἀμβλ. γοώσασα, Ἰλ. X. 476: πρβλ. ἀμβουλάθην. II. βρα-δέως, Ἄρατ. 1070.

ἀμβλίσκω, Πλάτ., καὶ ἐν συνθέτ. ἐξ-αμβλῶ (ὁ ἴδς): μέλλ. ἀμβλῶσω (ἐξ-) Αἰλ.: ἄορ. ἤμβλωσα Ἰππ. 600. 40, (ἐξ-) Πλάτ. Θεαίτ. 150E: πρμ. (ἐξ-) ἤμβλωκα, (ἐξ-) ἤμβλωμαι, Ἄριστοφ. Νεφ. 137, 139: (ἀμβλῶς). Πραξενῶ ἐξάμβλωσιν, ἀποβολή, Σοφ. Ἄποσπ. 134, Πλάτ. Θεαίτ. 149D, ἔνθα ἴδε Σαλλεθάμ. 2) περὶ αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ἀποβάλλω διὰ βιαιῶν μέσων, Μουσώνιος παρὰ Στωβ. 450. 11, Πλουτ. Λουκούρ. 3, Αἰλ. ἐνθ' ἄνωτ.: ὁ τύπος ἀμβλίσκάνω ἀπαντᾷ παρὰ Πολυδ. Γ. 49, Μαξίμ. Τυρλίφ 179.

II. παθητ. ἀμβλόομαι, γεννώμαι δι' ἐξάμβλώσεως, γίνονται ἢ εἰ- μαι ἐξάμβλωμα, κἄν.. τὸ γινόμενον ἀμβλωθή, Ἄριστ. περὶ Ζ. γεν. 4. 4, 43: ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἐκπλασθημάτων ἡ ὀφθαλμῶν τῶν δένδρων, ἀμβλωσύνται, καίονται καὶ καταστρέφονται, Θεοφρ. Ι. Φ. 4. 14, 6.

ἀμβλῦ-γώνιος, ὄν, ὁ ἔχων ἀμβλείας γωνίας, Πολύβ. 34. 6, 7.

ἀμβλυόχοος, ὄν, ὁ ἔχων ἀμβλείαν ἀκοήν, Μ. Ἄκομ. τόμ. Β', σ. 287, 14, ἐκδ. Α.

ἀμβλυότηρ, ἤρος, ὁ, ὁ ἀμβλύων, ἐξασθενῶν, Βοταν. Ποιητ. 65.

ἀμβλυοντικός, ἢ, ὄν, ὁ ἰκανὸς νὰ ἀμβλύνη, ὄψεως Δίφ. παρ' Ἄθην. 64B.

ἀμβλύων [ῶ] : μέλλ. -ῶνῶ (ἀπ-) Διοσχύλ. Θ. 715: ἄορ. ἤμ-βλύνα Ἄνθ.:— Παθ., μέλλ. -υνηθῶμαι (ἀπ-) Διοσχύλ. Πρ. 866, ἀλλ' -υνοῦμαι (ἐπὶ παθητ. ἔννοια) Ἰππ. 1243D: ἄορ. ἤμβλύνη-θην Ἐδδ., Ἄνθ. Π. 6. 65, κτλ.: πρμ. ἤμβλυμαι, γ' πληθ. -υνται (ἀπ-) Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 12, Σέξτ. Ἐμπ., ἀλλ' ἤμβλυνται [ἀπ-] εἶναι γ' ἐνικὸν παρ' Ἠρώδα Ἰαμβογρ. 1, 4 καὶ Ποιητῆ ἐν Ἄθην. 592A: (ἀμβλύς). Ἄμβλύων, ἀφαιρῶ τὸ ὄζυ (τὸ κοπτε-ρὸν) μέρος ἀπὸ τινος, Λατ. hebetare, κυρίως ἐπὶ κοπτεροῦ ἐργα-λείου, καὶ μεταφ., ἐλαττώ, ἀφαιρῶ τὴν δυνάμιν τινος, ἀμβλ. μερί-μνος Ἐμπεδ. 295: τὸ ψυχρὸν.. τὰς ἐσμάς ἀμβλ. Ἄριστ. περὶ Αἰθῶ. 5, 11: ἔμματος ἀγῆνη ἀμβλύνας Ἄνθ. Π. 6. 67: τὸ ἄλγος Ἄρεταῖος Θέρ. Ὁξ. Παθ. 1. 10: ἀμβλ. ἀκρατον, ἐλαττώ τὴν δυνάμιν τοῦ οἴνου, Πλούτ. 2. 656A: οὐ γὰρ αἰσθῆς ἀμβλύ-νεν αἰῶν.. δύναται, Ἄνθ. Π. 7. 225. II. ἐν τῇ ἀρχαιότερᾳ Ἑλληνικῇ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ παθ. ἀμβλύνομαι, καθίσταμαι ἀμβλύς, ἠπιώτερος, ἐπὶ τῶν ὀδόντων, Ἄριστ. περὶ Ζ. μορ. 3. 1, 5, πρβλ. περὶ Γεν. Ζ. 5. 8, 8: νοῦσος, Ἰππ. Ἄφρορ. 1243. 2) μεταφ., ὄργῃ γέροντος ὡστε μαλθακὴ κοπία.. ἀμβλύνεται, Σοφ. Ἄποσπ. 761, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 490B: ἐπὶ χρημοῦ, ἀποβάλλει τὴν ἰσχύν αὐτοῦ, Διοσχύλ. Θ. 844: οὕτως: ἡ νοῦσος ἀμβλύνε-ται, Ἰππ. 1243D. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἀθρομῶ, Θουκ. 2. 87:— μετὰ γεν.

ἀμβλύνοσθαι ἐρωτῆς, Ὁππ. Ἄλ. 2. 338.— Πρβλ. ἀπαμβλύων.

ἀμβλύοεις, εσσα, ἐν, = σκοτεινός, ἀμαυρός, ἐμίχλη, Μανέθ. 4. 156.

ἀμβλυοπαθής, ἐς, ὁ ἀμβλυοθητής, Θ. Στωδ. σ. 194,

ἀμβλυό-χρους, ουν, ὄ ἔχων ἀμβλύ, περλιδὸν χρῶμα, λέξις μεταφ. ἀμβλυός, ἀβλύων, Γεωπ. 18. 18, 3.

ἀμβλύς, εἶα, ὄ (ἴδε **Μεγαλοκός**):—ὁ μὴ ὀξύς, κυρίως ἐπὶ ὀξέων (κοπτεῶν ἢ μυτερῶν) ὄργανων, Πλάτ. Λύσι. 215E, Θεαιτ. 165D, ἀμβλ. γωνία, ὁ αὐτ. Τιμ. 55A, Ἄριστ., κτλ. **2)** μεταφ. ἀμαυρός, θαμβός, ἀδύνατος· ἐπὶ ὀράσεως, ἀμβλύ ὄραον, βλέπειν Πλάτ. Θεαιτ. 174E, Ἄριστ. περὶ Ζ. μορ. 2, 13, 11 καὶ ἀλλ.: ἐπὶ ἀκοῆς, ὁ αὐτ. Προβλ. 7. 5, 5· ἐπὶ τῶν ψυχικῶν παθήσεων, ἀμβλυτέρα τῆ ἐργῆ, μετ' ὀλιγωτέρου θυμοῦ, Θουκ. 3. 38· ἀμβλύτερον ποιεῖν τι, ἦπτον ζωηρόν, ὁ αὐτ. 2. 65. **6)** ἐπὶ προσώπων, ἐν Δισγύλ. Εὐμν. 238 περὶ τοῦ Ὁρέστου ὡς ἀγισθέντος ἤδη ἀροῦ ἀπέβαλε τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνοχῆς· ἀλλὰ κυρίως ὁ ἄνευ ζωηρότητος, ἄνευ δραστηριότητος, ἀποβαλὼν τὴν ὀξείαν αἰσθησιν, Θουκ. 2. 40, Εὐρ. Ἄποσπ. 818· ἀμβλύτερος τὴν φύσιν, νωθρότερος, Ξεν. Ἄπομν. 3. 9, 3· ἀμβλ. εἰς τι, περὶ τι ἢ πρὸς τι = νωθρός, ἀδρανής, πρὸς τι ἢ ἐν τινι πράγματι, Πλούτ. Κάτων Πρῶστ. 24, Ἄλκιβ. 30, κτλ.: Ἐπίρρ. συγχρ. -υτέρως Ἰωσήφ. Α. I. 19. 2, 5. **II.** ἐνεργ. ὁ γρηγορῶν τὸ ἀμυδρόν, σκοτεινόν, ἐπὶ νέφους, Ἄνθ. II. 7. 367.

ἀμβλυόσκα, ἀμφίβολος τύπος τοῦ ἀμβλίσκω· ἀλλ' ἴδε Λοθ. Φρύγι. 210.

ἀμβλυστονέω, ἴδε ἀναβλ-.

ἀμβλυότης, ητος, ἡ, ἑλλειψὶς ὀξύτητος τῶν ὀδόντων, Ἄριστ. περὶ Ζ. γεν. 5. 8, 8:—νωθρότης, ἀδυναμία, τῆς διανοίας, τῆς ὕψεως Πλούτ. 2. 42C, 1110D: ἀτονία, Ἄρετ. περὶ Διτ. Ὁξ. Παθ. 1. 5:—ἀδράνεια, νωχέλεια, Πλούτ. Γάβλ. 18.

ἀμβλυο-χειλή, ἑς, ὄ ἔχων στρογγύλα χεῖλη, Ἄντυλλ. μεταφ. Ὁρειδάσ. σ. 142.

ἀμβλυωγμός, ὄ, (ἀμβλυώτω) = ἀμυδρὰ ἢ ἀδύνατος ὕψις, Ἰππ. Προγν. 46.

ἀμβλυωπέω, ἔγω ἀμβλεῖαν ἤτοι ἀδύνατον τὴν δρασιν, Ἰππ. Προγν. 38, Μενάνδρ. Ἄδελ. 488, Πλούτ., κτλ: ἀμφίβολον ἐν τῷ δοκίμῳ Ἄττ. λόγῳ, ὡς ἐν Ξεν. Κυν. 5, 27.

ἀμβλυωπής, ἑς, διάφρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀμβλωπής. II. ἐνεργ. = ἐξαδυνατιζῶν τὴν δρασιν, Διοσκ. 2. 174.

ἀμβλυωπητικός, ἡ, ὄν, ὄ ἔχων ἀμβλεῖαν δρασιν, Σχόλ. εἰς Νικ. Θήρ. 374.

ἀμβλυωπία, ἡ, ἡ ἀμβλεῖα δρασις, Ἰππ. 1248, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 384D, κτλ.

ἀμβλυο-ωπός, ὄν, ὄ ἔχων ἀμβλεῖαν τὴν δρασιν, Ἄριστ. Ἄποσπ. 546, Θεοφρ., κτλ. ἐπὶ τῶν ἀστερων = ὁ ἀμυδρὸς λάμπων, ἀμβλυωπότερα Ἰππ. 308. 27. **II.** ἐνεργ. = ἀμβλυωπής II, Διοσκ. 2. 129.

ἀμβλυωσμός, ὄ = ἀμβλυωγμός, ἀναγινωσκόμενον ἐν Ἰππ. Προγρ. 108.

ἀμβλωσμός, Ἄττ. -τω, μόνον κατ' ἐνεστ.: (ἀμβλύς) εἶμαι ἀμβλωσμός, μύωψ, ἀκοντόφθαλμος, ἔγω ἀσθενῆ τὴν δρασιν, Ἰππ. 168H, 113E, κτλ., Πλάτ. Πολ. 508C, D, 516E, 517D, Ἰππ. Ἐλ. 374D: ἀμβλ. πρὸς τὸ φῶς = τυφλότης πρὸς τὸ φῶς, ἐμυδρὰ εἰς τὸ φῶς, Λουκ. Χάρ. ἡ Ἐπισκ. 1: ἀλλ' ἀμβλ. τὰ τρηκτικῶτα ὁ αὐτ. Τιμ. 27: τὸ ἀμβλωστικόν = ἀμβλωγμός, Πλούτ. 2. 13E.

ἀμβλωθρίδιον, τό, I. (ἴδε ἐν λ. **παιδίον**) «τὸ ἀμβλωθὲν βρέφος» (Ἄρτοκρ.), ἐξ ἀμβλωμα, ἐμβρονον γεννηθὲν πρόωρος, γεννηθὲν νεκρόν, ἀμβλ. καὶ ἐκτροπίατα Φίλων I, 59: πρὸλ. καὶ Ἡσύχ.

II. ἐνεργ. (ἴδε ἐν λ. **φάρμακον**) φάρμακον ἐνεργῶν πρὸς ἀποβολὴν τοῦ ἐμβρόνου Πολυδ. B. 7.—Κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἀμβλωθρίδιος, = ὁ προξενῶν ἀποβολὴν, ὅπερ ἀπαντᾷ παρ' Ἄρεταίῳ περὶ Διτ. Ὁξ. Παθ. 2. 11:—ὡσαύτως ἀμβλωθρίον, τό, ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἄριστοφ. Νεφ. 137.

ἀμβλωμα, ατος, τό (ἀμβλίσκω) = ἀποβολή, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. 7, Ἄρετ. περὶ Διτ. Ὁξ. Παθ. 1. 6, κτλ.

ἀμβλ-ωπής, ἑς, ἀμυδρός, ἀσαφής, ἐπὶ τῶν βλαστημάτων, ὀφθαλμῶν τῶν δένδρων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 15, 2: πρὸλ. ἀμβλωσις II.

ἀμβλ-ωπός, ὄν, = τῷ προηγ., ἐπισκοπισθεῖς, σκοτεινός, βίος Δισγύλ. Εὐμ. 955· ἀγλὺς Κριτίας 2. 11.

ἀμβλωσιμος, ον, ὄ εἰς ἐξ ἀμβλωσιν, εἰς ἀποβολὴν ἀνήγων, Μανέθ. 4. 413, Μάξιμ. π. κατ. 275.

ἀμβλωσις, εως, ἡ, ἡ ἐξ ἀμβλωσιν, ἀποβολή, Λυσ. παρὰ Πολυδ. B. 7: ἀμβλωσιν ποιεῖσθαι Ἄριστ. Πολ. 7. 16, 15: ἀμβλωσις γίνεσθαι τοῦ κυήματος ὁ αὐτ. περὶ Ζ. γεν. 4. 4, 43: ἀμβλωσισεως γραφή Λυσ. Ἄποσπ. 11. **II.** ἡ φθορὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ ἐκδοσσημάτων τῆς ἀμπέλου, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 13.

ἀμβλωσκάω, = ἀμβλωσώσω, Γαλην. **II.** = ἀμβλίσκω I. 2, Συνέσ. 56D.

ἀμβλωσμός, οὔ, ὄ, = ἀμβλωμα, Ἄρετ. περὶ Διτ. Χρον. Παθ. 2. 11.

ἀμβλωσσω = ἀμβλωσῶ, Νικ. Θ. 33. 2) = ἀμβλίσκω Γραμμ.

ἀμβλωτικός, ἡ, ὄν, = κατὰλληλος ὅπως προκαλεσθ' ἀποβολὴν ἐμβρόνου, Γαλην.

ἀμβλ-ώψ, ὄπος, ὄ, ἡ, = ἀμβλωπός, ἀύγαλ Εὐρ. Ρῆσ. 737.

ἀμβρόαμα, ἀμβρόαω, ποιητ. ἀντὶ ἀναβρόαμα, ἀναβρόαω.

ἀμρο-ειδής, ἑς, ὡς ἀμρων, κεχυρωμένοις, προσεξέχων, Ὁρειδάσ. σ. 133 Μαί.

ἀμβρόα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀναβολή· — προσιμίων ἀμβρόακ Πινδ. II. 1. 4.

ἀμβρόα, τὸ μέσον τῆς κεραίας πλοίου, «τῆς δὲ κεραίας τὸ μέσον, τὸ κατὰ τὸν ἰσθὸν ἀμβρόα (καλεῖται)» Πολυδ. Α. 91.

ἀμβρολάδην [ἄδ], ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ ἀναβολάδην, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ: (ἀναβολή)· μετὰ καχλασμοῦ, ὡς δὲ λέξεως ζεῖ ἔνδον ... πάντοθεν ἀμβρολάδην Ἰλ. Φ. 364, ὅθεν ἐκείνησθ αὐτὸ ὁ Ἡρόδ. (4. 181): μεταφ. μετὰ χρονιμοῦ, μετ' ἀναβολῆς, ἰδιοστροφῶς Ἄνθ. II. 10. 70. **II. ἐν εἶδει προσιμίου ἢ προκνακρούσματος, ὡς τὸ ἀναβολή (ἀμβρόα παρὰ Πινδάρου II. 1. 4): γηρύετ' ἀμβρολάδην Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 426, Πινδ. Ν. 10. 62: ἀμβρολάδην, ἀναβλάων ἢ ἐξ ὑπόβλητος ἀμβρολαὶ γὰρ διαναβρολαὶ ἀρχὴ καὶ προσιμῶν παρὰ τοῖς μουσικοῖς· Ἐτυμ. Μ. 80. 21.**

ἀμβρολαδῖς, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ ἀναβρολαδῖς, ζωηρῶς, μετὰ θυνάμωτος, Καλλ. εἰς Ἄρετ. 61.

ἀμβρολάς, ἄδος, ἡ, ἀντὶ ἀναβρολάς, ἀμβ. γῆ, γῶμα ἐξηγημένον ἐξ ὀρύγματος καὶ σεσορημένου πλησίον αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς ἀμβρολάδος γῆς Ξεν. Κύρ. 7. 5, 12.

ἀμβρολι-εργός, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἀναβρολι· — (ἀναβρόλλω B. II.) ὁ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἀναβρόλλων, ἀμελής ἀνήρ, Ἦσ. Ἐργα κ. Ἦμ. 411: τινός ἢ ἐν τινι ὡς πρὸς τι πρᾶγμα, Πλούτ. 2. 548D, 118C.

ἀμβρολίη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀναβρολία, ἀναβολή, ἀργοπορία, Ἄπολλ. Ρόδ. καὶ μεταγεν. Ἐπ.

Ἀμβρολο-γῆρα, ἡ, = ἡ ἀναβρόλλουσα τὸ γῆρας, ἡ τὴν νεότητα διατηροῦσα ἐπὶ μακρόν. Σπαρτιατικὸν ἐπωνύμιον τῆς Ἀρροδίτης, Πaus. 3. 18, 1.

Ἀμβρακίδες, αἱ, ὑποδήματα τῶν Ἀμβρακιδῶν γυναικῶν, Πολυδ. Ζ. 94.

ἀμβρόης, ὄνομα Αἰγυπ. βίβλου: «ἔστι δὲ παρὰ τοῖς ἱερογραμματεῦσι καὶ βίβλος ἱερά, καλομένη ἀμβρόης, δι' ἧς κρίνουσι τὸν κατακλιθέντα ἄρρωστον, πύτερον ζώσιμῶς ἐστὶν ἡ οὐ.» Ὁραπόλλ. Ἰερογλ. βιβλ. Δ', 38.

ἀμβρόζειν, «θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς» Ἡσύχ.

ἀμβροσία, ἰων. -ίη, ἡ: (ἴδε ἐν τέλ.).

Ἀμβροσία (= ἀθανασία, ἴδε κατωτέρ. II), ἡ τροφή τῶν θεῶν ὅπως νέκταρ ἦτο τὸ ποτόν αὐτῶν, Ὀμ. κτλ., διὸ καὶ δὲν παρεχωρήθη εἰς τοὺς θνητούς, ὡς περιέχουσα τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον τῆς ἀθανασίας, Ὀδ. E. 93, Ἄριστ. Μεταφ. 2. 4. 12, κέξ. ἡ Σαπφῶ ὅμως καὶ ὁ Ἀναξάνδρῆος παρέστησαν τὴν ἀμβροσίαν ὡς τὸ ποτόν τῶν θεῶν, Ἄθην. 39A· ὅθεν ἔχουσαν: κατασπένδειν ... ἀμβροσίαν ἐν Ἄριστοφ. Ἰππ. 1095· καὶ ὁ Ἀναξάνδρ. (Ἄδελ. 7) ἔχει: τὸ νέκταρ ἐσθίω πάντω ..., διαπίνω τ' ἀμβρ. — Ἐνίοτε ἐχρησμένον ὡς ὑποτῆ ἢ γῆρσμα, Ἰλ. E. 170: οὕτως ἐν Ὀδ. Δ. 415, ἡ Ἰδίοθια ἔθνηκεν ἀπὸ τῆν βίνα τῶν συνεβρότων καὶ τῶν συνεβρότων αὐτοῦ ἀμβροσίαν «ἡδὼ μάλ' α πνεύσαν», ὅπως ἐξουδετερώσῃ τὴν βαρεῖαν ὀσμὴν τῶν φρωκῶν = ὡσαύτως ὡς θεῶν τὸ ἀναψυκτικόν, διότι ὁ Σμῦδης κάμνει νὰ ἀναψῆ ἀμβροσία διὰ τοῦς ἱπποῦς τῆς Ἠρας, Ἰλ. E. 777, πρὸλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 247E, Θεοφρ. 15. 108:—παρὰ μεταφ. Ἐπ., οἷοι ὁ Τρύφ. καὶ ὁ Νόν., λαμβάνεται ὡς θηλ. ἐπιθ. συμφωνοῦν πρὸς τὸ ἐωδῆ, φορβή. **2) ἐν θρησκευτικαῖς τελεταῖς, κυκλῶν ἐξ ὕδατος, ἐλαίου καὶ διαφόρων καρπῶν, Ἄθην. 473C, καὶ οὕτω τινὲς ὑπολαμβάνουσι τὴν λέξιν ἐν Ἰλ. E. 170. **3)** παρ' ἱατρ., ποτόν ἀρωματικὸν ἢ βλασαμίδης ἀλοιφή, Παῦλ. Αἰγ. 7. 18, Ἄείτ. 14. 2. **4)** εἶδος φυσικοῦ τριπυθῆμου τὸ ὕψις, πολυκαλάου, φύλλα ἔχοντος περὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ καυλοῦ μικρά, ὡς πηγάνου, ambrosia maritima, Διοσκ. 3. 129. **II.** ἀθανασία, σῶματος ἀμβρ. Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 338. (Ἐν τῇ Σανκρ. amitam εἶναι τὸ ποτόν τῆς ἀθανασίας, πρὸλ. μορτός.)**

Ἀμβροσία, ἡ, ἑορτὴ τοῦ Διονύσου τελομένη κατὰ τὸν μῆνα Ἀργαῖωνα, Ἐτυμ. Μ. 564. 13.

Ἀμβρόσια, αἱ, δύο πλαγικαὶ πέτραι ἐν τῇ θαλάσῃ «ἄς φύσις Ἀμβροσίας ἐπεφῆμισεν» Νόν. Δ. XL. 469.

ἀμβροσιο-οδμῆς, ον, ὄ ἔχων τὴν ὀσμὴν ἀμβροσίας, Φιλῶδ. 2. 43.

ἀμβροσιο-δότης, ὄ, ὁ ἀμβροσίαν διδοῦς, Θ. Λέσχ. σ. 770, ἐκδ. Μί.

ἀμβρόσιος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Μῆδ. 983: (ἴδε ἐν λ. μορτός):—Ποιητ. τύπος τοῦ ἀμβροτός, ἀθάνατος, θεῖος, σπανίως ἐπὶ προσώπων, νύμφη Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 230:—παρ' Ὀμ. ἡ νύξ καὶ ὁ ὕπνος λαμβάνουσι ὡς ἐπίθετον τὴν λέξιν ταύτην: ἀμβροσίην διὰ νύκτα Ἰλ. B. 57: περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος, θεῖος, σφάραγος, ἤριστος (ὡς τὰ νύξ ἀμβρότος, νύξ δαιμονίη, ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὸν κνέφρας, πρὸλ. Ἦσ. Ἐργα κ. Ἦμ. 728): οὕτως, ἀμβρ. ὕδωρ Ἐπιγράμμ. Ὀμ. I. 4: ἀμβρ. κρῆναι Εὐρ. Ἰππ. 748:—προσέτι πᾶν ὄ, τι ἀνήκει εἰς τοὺς θεοὺς καλεῖται ἀμβρόσιον, ὡς ἡ κόμη αὐτῶν, Ἰλ. Α. 529, κτλ., τὰ ἱμάτια αὐτῶν, τὰ πέδιλα, κτλ., E. 238, Φ. 507, Ω. 341 καὶ ἀλλ.: ὡσαύτως τὸ ἔλαιον δι' οὗ ἤλειποντο, E. 172, Φ. 187: ἡ φωνὴ αὐτῶν καὶ τὸ ἄσμα, Ἰγμ. Ὀμ. 27. 18, Ἦσ. Θ. 69: ἡ φορβή (τροφή) καὶ ἡ φάτνη τῶν ἵππων αὐτῶν, Ἰλ. E. 369, Θ. 434:—ὡσαύτως ἐπὶ παντός πράγματος ἐξόχως διακρίπτοντος καὶ ὠραίου, κάλλος Ὀδ. Σ. 193: ἐπὶ στίχων, Πινδ. II. 4. 532: ἐπὶ φιλικῶ, ὁ αὐτ. Ν. 8, 2, κτλ.:—πρὸλ. ἀμβροσία, ἀμβροτός, ἔβροτός καὶ Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει.

ἀμβροτεῖν, «ἀμαρτεῖν, ἀποτυχεῖν βροτοῦ, ὃ ἐστὶν ἀνθρώπου· καὶ κρύπτειν» Ἡσύχ.

ἀμβροτεῖστας, «ἀπαρξάμενος, Λάκωνες» Ἡσύχ.
ἀμβροτέ-πώλος, ον, ὁ ἔχων πῶλον ἀθανάτου ἰσχύος, ἀμβρό-
σιον, ἐπίθ. τῆς Παλλάδος, Εὐρ. Τρω. 536.

ἀμβροτος, ον, ὠσαύτως ἠ, ον, Πινδ. Ἀποσπ. 3. 15, Τιμόθ.
Διθ. 5 (ἴδε ἐν λ. μορτός)—ποιητ. ἐπίθ. ὅμοιον τῷ ἐξ αὐτοῦ ἐπεκα-
ταθέντι ἀμβρόσιος, ἀθάνατος, θεός, μόνον ὅ, τι εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ
προσώπων ὡς καὶ ἐπὶ πραγμάτων, θεὸς ἀμβροτος Ἰλ. Υ. 358, Ὀδ.
Ω. 444, Πινδ. Ν. 10. 11, θεὰ Διόσχυλ. Εὐμ. 259 (λυρ.): ἀμβροτε
Φάμα, περὶ τοῦ χρησμοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 158 (λυρ.). 2) νύξ ἀμ-
βροτος, ὅμοιον τῷ ἀμβροσίῃ νύξ Ὀδ. Α. 330:—ἀκολούθως ἐπὶ
παντός πράγ. ἀνήκοντος τοῖς θεοῖς, ἀμβροτον αἷμα Ἰλ. Ε. 339·
κρήδεμον Ὀδ. Ε. 347· ἵπποι Ἰλ. Π. 381· τεύχεα Ρ. 194, κτλ.:
πρόβλ. ἄμβροτος.

ἀμβυξ, ὕκος, ὁ, ἴσως = ἀμδιξ, Δράκων 28, Ἡρωδιαν. ἐν Ὁξ.
Ἀνεξδ. 3. 286.

ἀμβροττοί, «εἶδος ἐχίνων θαλασσίων, Ἀριστοτέλης (Ἰστ. Ζ. IV.
5, 2) δὲ αὐτοὺς βρῦττον καλεῖ,» Ἡσύχ.

ἀμβρων, ὠνος, ὁ, Ἰων. ἀμβρη, ὁ ἴδε (ἴδε ἐν λ. ὀμφαλός): ἡ
ράχνη ἢ ἡ ὄρη δ' ὄρους, Διόσχυλ. Ἀποσπ. 100. 2) ἐν πινακίῳ ἢ
ποτηρίῳ λέγεται ὅτι εἶναι τὸ ὑπερέχον χεῖλος αὐτοῦ (ἀλλ' ἀρὰ γε δὲν
εἶναι μᾶλλον ἢ ἐξὸγκωσις τοῦ κέντρου ἢ πυθμένος, οἷα ὑπάρχει εἰς τὰς
σημερινὰς φιάλας τοῦ οἴνου;) Εὐπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 1, Ἐπιππ. ἐν
«Γηρύονῃ» 1. 16, Κριτίας παρ' Ἀθην. 483B, Πλουτ. Λυκ. 9.

3) μεταγεν. = ἀμβρων ἢ ἀναλόγιον ὡς ἐν τῷ πονήματι τοῦ Παύλου
Σιλενταρίου τῷ καλουμένῳ Ἀμβρων, πρόβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 8697C.

ἀμβρονίζομαι, ἀναβαίνειν εἰς τὸν ἀμβωνα, παρ' Ἀριστιν. καὶ
Συμ. Λογὸθ. ἐν Κανόν. 15 τῆς ἐν Λαοδ. Συνδδ. ἴδε Δουκάγγ. ἐν
λέξει.

ἀμβώσας, Ἰων. ἀντὶ ἀναδοθήσας, ἴδε ἐν λ. ἀναδοθῶ.
ἀμέ ἢ ἀμέ, Δωρ. ἀντὶ ἡμάς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 759, Λυσ. 95, Ψῆρ.
Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 2.

ἀ-μέγαρτος, ον, (α στερητ. μεγαίρω) ποιητ. ἐπίθ., ἀνεπιθό-
ντος, ὁ μὴ φθονοῦμενος: 1) πρὸ πάντων ἐπὶ πραγμάτων ἡ
καταστάσεων, λυπηρὸς, μελαγχολικός, θλιβερός, πόνος Ἰλ. Β. 420·
ἀνέμων.. ἀΰτη Ὀδ. Α. 400· μάχη Ἡσ. Ο. 666. Οὕτω καὶ
παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ., κακὰ Εὐρ. Ἔκ. 193· πάθος Ἀριστοφ.
Θεσμ. 1049, πρόβλ. Διόσχυλ. Πρ. 401. 2) ἐπὶ προσώπων, δυσ-
τυχής, ζήλιος, ἀμέγαρτε σὺβῶτα, ὡς ὀνειδισμός, ζήλιε, κακώμοιρε
χαιροδοσιέ, Ὀδ. Ρ. 219· ἀμέγαρτων φύλ' ἀνθρώπων Ἰμ. Ὀμ.
εἰς Ἐρμ. 542· ἀμ. ποιήμα, ἄθλιος θύλος, Διόσχυλ. ΐκ. 641.

ἀ-μεγέθης, ες, ἑλλίπτως κατὰ τὸ μέγεθος, ὁ μὴ ἔχων μέγεθος,
Ἀριστ. Μεταφ. 11. 10, 13 καὶ ἀλλ.. ὁ ἄνευ μεγαλοπρεπείας, Διον. Ἀλ.
περὶ Συνθ. σ. 134 Schäf.

ἀ-μέθεκτος, ον, μὴ μετέχων, καὶ ἐπίρρ. -τως Ἐκκλ.
ἀ-μεθέλεκτως, ἐπίρρ. = ἄνευ περισπασμοῦ, εἰχλα μεθολκῆς
Φίλων 1. 559.

ἀμεθεξία, ἡ, τὸ μὴ μετέχειν, τινὸς Κορνοῦτ. περὶ Θ. Φύσ. 35,
Διον. Ἀρεοπ.

ἀ-μεθόδευτος, ον, δὲν δὲν δύναται τις νὰ μεθόδευθῇ ἢ ἀπατήσῃ,
κριτῆς Ἑρμιάς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 976.

ἀμεθοδέυτως, ἐπίρρ. ἄνευ μεθόδου, ἄνευ πανουργίας, Μ. Ἀκομ.
τόμ. Β' σ. 262, 28. ἐκδ. Α.

ἀ-μέθοδος, ον, ἀνοδήγητος, ἄνευ σχεδίου, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 21.
ἀ-μέθουσον, τό, = ἀμέθυστος II. 1, Διοσκ. 1. 176. II =
ἀμέθυστος, II. 2, Θεοφρ. Λιθ. 30 καὶ 31.

ἀμέθυστινος, ἠ, ον, ὁ ἐξ ἀμέθυστου, Λουκ. περὶ Ἀλ. Ἰστ. 2. 11.
ἀ-μέθυστος, ον, (μεθύω) ὁ μὴ μεθύσμενος, ὁ ἄνευ μέθης, Πλουτ.
2. 464C. II. ὡς οὐσιαστ. ἀμέθυστος, ἡ, φάρμακον κατὰ τῆς
μέθης: = ἐντεῦθεν πᾶν ὅ, τι ἐνομιζέτο ὅτι ἐνέργει ὡς φάρμακον κατὰ
τῆς μέθης, δηλ., 1) εἶδος βοτάνης, Πλουτ. 2. 647B, 15B, ἐνθα
ἴδε Wyttenb. 2) ὁ πολύτιμος λίθος ἀμέθυστος Ἐβδ. (*Ἐξοδ.
κη', 16), Ἀποκάλ. Ἰωάνν. κα' 20, Διον. II. 1122: λίθος ἀμ. Ἀνθ.
II. 5. 205., 9. 748. Πρόβλ. ἀμέθυσον.

ἀμεῖ, ὁμοῦ [V] Ἐπιγρ. Δελφ. BCGH, 1895, aff. D₁₃.
ἀ-μεταγώγητος, ον, (μεταγωγέω) = ἀζύγητος, Συνέσ. 170C.

ἀμείβοντες, οί, ἴδε ἐν λ. ἀμείβω Α. II.

ἀμείβω [ᾗ], Ἰλ., Τρωα: Ἐπ. παρατ. ἀμείβων Ἰλ. Ε. 381:
μέλλ. -ψω Διόσχυλ. Πρ. 23: ἀόρ. ἡμειψα Δωρ. ἀμ. [ᾗ] Πινδ.,
ἀπαρ. ἀμειψαί Ἡρόδ., μετ. ἀμειψάς Τρωα:—Μέσ., παρατ. ἡμει-
βόμεν Ὀμ., Ἡρόδ., Ἐπ. ἀμ. Ἰλ. Γ. 171, κτλ.: μέλλ. ἀμει-
ψομαι Εὐρ. ΐκ. 517: ἀόρ. ἡμειψάμην Ἰλ., Σοφ., Ἐπ. καὶ Ἰων.
ἀμ. Ἰλ. Α. 403, Ἡρόδ.:—Παθ.: μέλλ. ἀμειψθήσεται Ἡσύχ.,
ἀόρ. ἡμειψθῆν Ἀνθ. Π. 7. 589, 638, κτλ. (ἀλλὰ καὶ = ἡμειψά-
μην Πινδ. II. 4. 179, Θεοφρ. 7. 27): πρkm. ἡμειπται Γαλην.,
ὑπερο. ἡμειπτο Νόνν.—Τὸ ῥῆμα εἶναι σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ποιητ.
καὶ Ἰων., ἀλλ' εὐρήσται ἀπαξ ἡ οἰς παρὰ Πλάτ. καὶ Σεν. καὶ παρὰ
μεταγεν. περὶ τῆς (ἢ αὐτῆς δὲ παρατηρήσεως ἰσχυεῖ καὶ εἰς τὰ σύνθετα
ἀντ- ἀπ- ἀνταπ- μετ- ἀμειβῶ, ἀντ' αὐτῶν δὲ εἶναι ἐν χρήσει
παρὰ τοῖς περὶ τῶν Ἀττ. τὸ ἀλλάσσω καὶ τὰ σύνθετα αὐτοῦ. [Ἐκ

τῆς √MEF ἢ MAF μετὰ προβηματικοῦ α παράγονται τὰ ἀμειβ-
μαι (ὃ ἐ. ἀμείβομαι), ἀμειβῶ, ἀμειβῆ: πρόβλ. Σανσκρ. mī v,
mī vā mī (moivo), Λατ. moneo, motus, muto, mutius. Ὁ
Κούρτιος θεωρεῖ τὰ Σανσκρ. aramaye (muto), mi-mayas (ἀνταλ-
λάσσω) ὡς λέξεις μακρόθεν συγγενεούσας.

Α. ἐνεργ. ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω, μεταδῶλω (οὐδαμῶ ἐν Ὀδ.),
ἐντε' ἀμειβῶ Ἰλ. Ρ. 192, κτλ.: τί τις, ὡς γόνυ γυνοῦς
ἀμειβῶν, κινῶν βραδέως τὰ γόνατα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, δηλ. βρα-
δυπορῶν, Ἰλ. Α. 547 (ἴδε κατωτέρω Β. I. 1). κτλ.:—ἐπομένως ἢ

1) δίδω πρὸς ἀνταλλαγῆν, ἀνταλλάσσω, ὅς πρὸς Τυδεΐδην
Διομήδεα τεύχε' ἀμειβε χρύσεια γαλκεῖων = ἀντὶ γαλκῶν ἔδωκε
χρύσα, Ἰλ. Ζ. 235: δάμαρτ' ἀμειψάς Εὐρ. Ἀлк. 46· ἴδε κατω-
τέρω 6: ἢ συνηθέστερον, 2) λαμβάνω ὡς ἀντάλλαγμα τὸ
ἀντὶ τινος Πινδ. II. 4. 30, Εὐρ. Ἐλ. 1382· πόσιον ἀντὶ σὰς
ἀμειψαί ψυχᾶς, νὰ ἐξαγοράσῃς διδοῦσα, παρέχουσα τὴν σὴν ψ., ὁ
αὐτ. Ἀлк. 462, κτλ.: μεθ' ἀπλῆς αἰτίας, τιμᾶν πρὸς ἀνθρώ-
πων ἀμειψῶ Ἰβουκ. 24.

3) παρ' Ἀττ. συγχάσις ἐπὶ τόπου,
ἀλλάσσω τὸν τόπον, ὅθεν διερχομαι, διαβαίνω πορθῶν, πρόβον,
Διόσχυλ. Πέρσ. 69, Εὐρ. I. Α. 144, κτλ.: ὅθεν β) ἢ ἐξέρχο-
μαι οἰκίας τινος, καταλείπω αὐτήν, ἀμ. στέγας, δώματα, Σοφ. Φ.
1262, Εὐρ. Ἠλ. 750, ἢ εἰσχωρῶ, εἰσερχομαι εἰς αὐτήν· ἀμ. θύ-
ρας Ἡρόδ. 5. 72· πρόβλ. Διόσχυλ. Χο. 571: καὶ ἐν γενεῖ ἐγκατα-
λείπω τόπον τινά, ἀπερχομαι ἢ τούναντιον μεταβαίνω εἰς αὐτόν, (ὡς
τὸ Λατ. muto, Ὁράτ. Carm. 39, Od. I. 17. 2), πόλιον ἐκ πό-
λεως ἀμ. Πλάτ. Σοφ. 224B, πρόβλ. Παρμ. 138D: οὕτω, μορφήν
ἀμ. ἐκ θεοῦ βροτησίαν Εὐρ. Βάκχ. 4: ἀμ. τάν ἐμάν [φυλακάν]
ὁ αὐτ. Ρῆσ. 527· ἴδε κατωτ. Β. II. 2.

4) ἀπλῶς = μεταβάλλω,
ἀλλάσσω, ἀλλοιωῶ, χρῶτα βαφῆ Διόσχυλ. Πέρσ. 317· χροῖσας ἀν-
θος ὁ αὐτ. Πρ. 23, καὶ οὕτω κατὰ μέσον τύπον, χροῖσας ἀνθος
ἀμειβομένης Σόλων 27. 6.

5) μετὰ ἐνεργ. μεταβ. σημ. κά-
μνω ἄλλους νὰ ἀλλάξωσι, τεύχε' ἀμειβῶν Ἰλ. Ε. 381· διαβηθῆκῶ,
παραλοιδόων παρὰ τινος καὶ διδοῦς εἰς ἕτερον, τέκνα.. διαδοχῶς
ἀμειβουσαι γεροῖν Εὐρ. Ἐκ. 1159.

6) σπανίως ὡς τὸ Μέσ.
κατωτέρω (Β. I. 3) ἀνταποδίδω, ἀμ. χάριν Διόσχυλ. Ἀγ. 729, πρόβλ.
Χο. 793.

II. ἀμετέβ. κατὰ μετοχ. ἀμειβόντες, οί, αἱ δοκοῖ
αἱ σταυροειδῶς συναντώμεναι, εδοκοῖ μεγάλας ἀλλήλαις προσπίπτουσαι
ὥστε βασιτάειν τὴν ὀροφῆν, αἰτίνας καὶ συστάται καλοῦνται (Σχολ.,
Ἰλ. Ψ. 792, πρόβλ. Νόνν. Α. 37. 588· ἐν ἀμειβοντε = ἀμειβό-
δες, Πινδ. Ν. 11. 53:—οὕτω πθ., ἀμειβεῖ καινὸν ἐκ καινῶν
τόδε, Λατ. excipit, διαδέχεται, ἀκολουθεῖ, Εὐρ. Ὀρ. 1503.

Β. Μέσ., ποῶ τι ἐκ διαδοχῆς, διαδέχομαι ἄλλον, ἀπολ., ἀμει-
βόμενοι φυλακὰς ἔχον, ἐκ διαδοχῆς φυλάσσοντες, Ἰλ. I. 471·
ἀεῖδον ἀμειβόμενοι ὅπῃ καλῆ (πρόβλ. ἀμειβοῦσας) Α. 604: ὠρ-
χέισθην.. ἀμειβομένη Ὀδ. Θ. 379· ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους,
εἰς τὴν οἰκίαν ἐκάστου ἐκ διαδοχῆς, Ὀδ. Α. 375, Β. 140· ἀρουραὶ
ἀμειβόμεναι, ἀροτριούμεναι καὶ ἀρνύμεναι ἀκαλλιεργητοὶ ἐκ διαδο-
χῆς Πινδ. Ν. 6. 17· οὕτως: ἀμειβόμεναι ὄπλας, διασταυρούσαι τὰς
ὄπλας, ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τῶν ἵππων ἢ βοῶν, Πινδ. Π. 4.
403. (πρόβλ. Ἰλ. Α. 517 καὶ τὸ τοῦ Οὐδέρηλ. Simulata alterna
volumina crurum) ἀλλὰ ἄλλοθεν ἀμειβεται, τώρα ἐρχεται ἐν
πρᾶγμα, ἔπειτα δὲ ἄλλο ἐκ διαδοχῆς, Εὐρ. Ἰππ. 1108· ἀμειβεται φό-
νος ὁ αὐτ. Μῆδ. 1267: μετὰ μετοχ. θρωσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
ἀμειβεται, ἐφορμᾷ ἐκ διαδοχῆς.. Ἰλ. Ο. 684: ἀμ. στενότητι ποι-
κίλλω κατὰ τὴν στενότητά, Ξεν. Κυν. 9. 14. 2) συγχάσις ἐπὶ
διαλόγου ἀμειβεσθαι ἐπέεσσι, ἀποκρίνεσθαι ἀλλήλοις, Ὀδ. Γ. 148;
κτλ. καὶ κατὰ μετοχ. ἀμειβόμενος προσέφη, προσηῦδα, προσέ-
ειπε Ὀμ.: ἀμ. πρὸς τινά Ἡρ. 8. 60· πρὸς τὴ αὐτοῖσι 58, Εὐρ.
Τρω. 903:—ἀλλ' ὡσαύτως μ. αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πρᾶγμ. ἀμ. τινα
μῦθον, μῦθον, ἐπέεσσιν: ὡσαύτως ἀμειβεσθαι τινα, ἀπλῶς ἀπο-
κρίνεσθαι τινι, Ὀμ., κτλ.: τὸν λόγον ἀμειβθῆ Πινδ. II. 4. 180,
πρόβλ. Θεοκρ. 7. 27· ἀμειβετο τοῖσδε, διὰ τούτων τῶν λέξεων, Ἡρόδ.
1. 35 καὶ ἀλλ.:—ἀκολουθῶς μετ' αἰτ. πρᾶγμ. τούτοις ἀμειβου..
εὐμοθέσ τι Διόσχυλ. Εὐμ. 442, πρόβλ. 286· μῆ... σφριγῶντ' ἀμειψῆ
μῦθον Εὐρ. ΐκ. 478· ἀμειψατο ταῦτα, Ἡρόδ. 1. 37 (ἔν καὶ συ-
γχρότερον λέγει τοῖσδε): εἰ: δὲ καὶ ταῦτα τοῦς φίλους ἀμειψατο
Ἡρόδ. 2. 173, πρόβλ. 3. 52, Διόσχυλ. ΐκ. 195· τὸν δέ.. μῆτιν..
ἀμειβετο, εἰς ἀπόκρισιν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν συμβουλήν, Πινδ. II. 9.
68· οὐχ οὕτως ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. περὶ λόγῳ, ἀλλ' εὐρήσται ἐν Λουκ.
Ἀλεξ. 19.

3) ἀνταποδίδω, ἀποδίδω τὸ ὅμοιον τινι, μετ' αἰτ.
προσ. καὶ δοτ. πρᾶγμ. δώροισιν ἀμ. τινα Ὀδ. Ω. 285· χρηστοῖσι
Ἡρόδ. 1. 41, πρόβλ. 4. 97· ὁμοίως Δημ. 458· ἐν τέλ.: μετ' αἰτ.
προσ. μόνον, τὸν δδικον ἀμ. Σοφ. Ἀποσμ. 11: ὡσαύτως μετ' αἰτ.
καὶ δοτ. πρᾶγμ. ἀμ. εὐεργεσίας χάρισιν Ξεν. Ἀπομ. 4. 3. 15· ἢ
μετ' αἰτ. πρᾶγμ. μόνον, χάριν φιλόδητος Σοφ. Ἠλ. 134· βροτῶν
ἀμειβεσθαι Εὐρ. Φοῖν. 1727· τὴν προὔπαρχήν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2,
5· σπανίως μετὰ δοτ. προσ. πολλοῖσι γὰρ κέρδη πονηρὰ ζη-
μίαν ἡμειψατο Εὐρ. Κύνκ. 311: σπανίως ὡσαύτως μετὰ γεν. του
ἐνεκὰ τινος, ἀμ. τινα τῆς δικαιοσύνης Λουκ. Ἐνυπ. 15. Σημειω-
τέον ὅτι ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἡ χρῆσις εἶναι:
ἀνταποδίδω καλὸν ἀντὶ καλοῦ· ἀλλὰ καὶ κακὸν ἀντὶ καλοῦ, Πινδ. II.
7. 19· κακὸν ἀντὶ κακοῦ, Εὐρ. Ἠλ. 1093.

II. λαμβάνω ὡς ἀν-

τάλλαγμα, δι' ἀνταλλαγῆς, λώους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν Σοφ. Τρ. 737.
2) ὡς τὸ ενεργ., ἀλλάσσω τόπον, ἐξέρχομαι ἢ εἰσέρχομαι, ψυχή.. ἀμειβεται ἔρκος ὀδόντων Ἰλ. 1. 409: καὶ τανάπαλιν ἐπὶ πραγμάτων καταπινομένων, -φάρμακα.. ἀμειβεται ἔρκος ὀδόντων Ὀδ. Κ. 328· ἀμειβόμενα μίγαν οὐδόν., ἢ μὲν ἔσω... ἢ δὲ θύραζε Ἦσ. Θ. 749· οὕτω: πατριδ' ἀμειψόμενος Σόλων 4· ποταμὸν Σιμων. παρ' Ἰηρόδ. 7. 228· βίσιτον ἀμειψεται (ἐνθα τὸ μέτρον ἀπατεῖ ἀμειψέ) Διοσχύλ. Χο. 1019· πρόβυρα αὐτόθι 965· πύλας Εὐρ. Ἄλλ. 752· γῆν οὐρανοῦ ἀμ., τὴν γῆν ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ, Πλούτ. 2. 607E· ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον Θεόκρ. 2. 104· ἀλλήν ἐξ ἀλλῆς πόλεως ἀμειβόμενος Πλάτ. Ἄπολ. 37D· ὡσαύτως: ἕτερα δ' ἕτερος ἀμειβεται πῆματα, διέρχεται δι' αὐτῶν, ὑρίστανται, Εὐρ. Ὀρ. 979.
3) ἀνταλλάσσω τι πρὸς τι: πρὸς νόμισμα Πλούτ. Αἰριά. 23.
III. ὑπερβαίνω, ὑπερπερῶ· μελιτσᾶν πόνον Πινδ. Π. 6. 54, πρὸλ. 7. 19· ἴδε ἀμειβομαι.
IV. ἐν Διοσχύλ. Θ. 856· πύτυλον χερσίν, ὅς αἰὲν δι' Ἀχέροντα ἀμ. θεωρίδα, προπέμπει, συνοδεύει (deducit κατὰ Βλαμφίλιον).

ἀμειβῶ, οὖς, ἦ, = ἀμειβῆ, Εὐστ. 1471. 30.
 ἀ-μειβίης, ἔς, ὁ μὴ μειδῶν, κατηγῆς, Πλούτ. 2. 477E, Ὀρρ. Ἄργ. 1086, Ὀππ.

ἀ-μειδίητος, ον, = τῶ προγγ., Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. ιζ', 4): νύξ Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 908· βέρεθρον Ὀρρ. Ἄργ. 975· Τάρταρος Σουλλ. Ἐπιγρ. 5816:— ὡσαύτως ἀ-μειδιᾶτος, ον, Δίων Χρυσόστ. 1. 169.

ἀ-μειλιχτος, ον, (μειλίσσω) ὁ μὴ ἀπαλυθείς, τραχύς, σκληρός, ἐπὶ λόγων Ἰλ. Α. 137, Φ. 98: ἐπὶ δεσμών, Ἦσ. Θ. 659.
II. ἐπὶ προσώπ. = τῶ ἔπομ., Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 337, Μόσχ. 4. 26.

ἀ-μειλίχτος, ον, (μειλίσσω) = ἀδυσώπητος, ἄκαμπος, ἀνεξίλαστος, Ἀΐθης Ἰλ. 1. 158· ἦτορ αὐτόθι 572· βία Σόλων 32· στρατός, κότος Πινδ. Π. 6. 11., 8. 10:—τύπος τῆς ἀμειλίχτος ἀπαντᾷ ἐν τινι Ἐπιγράμμ. ἐν τῇ Σουλλ. Ἐπιγρ. 3344b.
II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀμειρίαστος, πόνος Διοσχύλ. Χο. 623. ἀμειλίχα σάρκες ἔχουσιν Σουλλ. Ἐπιγρ. 6860b.

ἀμεινών, ον, γεν. ονος, ἀνώμαλ. συγκρ. τοῦ ἀγαθός, = καλλίτερος (ἴδε ἐν τέλ.):
I. ἐπὶ προσώπ., ἱκανότερος, ευρωστώτερος, ἰσχυρότερος, γενναϊότερος, συχν. παρ' Ὀμήρ. κτλ.: οἱ ἀμεινόμενοι, οἱ καλλίτεροι, ἀξιώτεροι, Λατ. optimates, Πλάτ. Νόμ. 627A: ἴδε ἐν τέλ. ἀγαθός.
II. ἐπὶ πραγμάτων, καλλίτερος, ἀρμοδιώτερος, Ἰλ. Α. 116, 274, Γ. 11· μέγ' ἀμ. Ἰλ. Χ. 158, κτλ.: πολλὸν ἀμ. Ἦσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 19: μετ' αἰτ. ἢ ἀπαρερῶ. ἀμεινών παντοίας ἀρετάς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάγισσας Ἰλ. Ο. 641, πρὸλ. Ἦσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 443, Διοσχύλ. Πρ. 335, κτλ.
2) ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς, ἀμεινόν [ἔστι], εἶναι καλλίτερον ἢ ἄπλωσ, εἶναι καλὸν: μετ' ἀπαρερῶ. ἐπεὶ πειθεσθαι ἀμεινον Ἰλ. Α. 274, οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἦ, ἀμεινόν ἐστι ἢ γίγνεται τι μετὰ μετοχῆς, εἴ σοι ἀμεινον γίνεται τιμωρέουσι, ἂν εἶναι καλὸν δι' αὐτοῦς νὰ βοηθήσονται, Ἠρόδ. 7. 169, πρὸλ. Ὀουκ. 1. 118., 6. 9:—οὕτω καὶ ἀπολ. εἰ τὸ γ' ἀμεινον Ἰλ. Α. 116, Ἠρόδ. 1. 187· βουλομένην.. εἰ τι ἀμεινον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοὶ Πλάτ. Ἄπολ. 19A· συχν. μετ' ἀρνήσεως, οὐ γάρ ἀμεινον, ὡς τὸ Ὀμηρικόν (Ὀδ. Η. 159): οὐ μέντοι τότε κάλλιον οὐδὲ ἔοικε Ἦσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 750, Ἠρόδ. 1. 187· εἰρήσεται γάρ, εἴτ' ἀμεινον εἴτε μὴ, Δημ. 578. 12.
3) οὐδ' ὡς ἐπίρρ. ἀμ. πρήσσειν, «ὡ ἢ περὶ» καλλίτερα, Ἠρόδ. 4. 156, κέξ. κτλ.: οὕτως, ἔστι τι ἐπὶ τὸ ἀμεινον, Ψήρ. παρ' Ἀνθόκ. 10. 35, πρὸλ. μαντεῖαν παρὰ Δημ. 1072. 15: ὡσαύτως, τὰ ἀμεινῶ φρονεῖν, συγκαταλέγεσθαι μετὰ τῆς καλῆς μεριδος (τῶν Ἑλλήνων), Ἠρόδ. 7. 145· τοῖσι τὰ ἀμ. ἐάνθανε ὁ αὐτ. 9. 19.
III. ἐπίρρ. ἀμεινόνως εὐρήται ἐν Ἀριστοφ. Ἄποσπ. 321.
IV. ἕτερον συγκριτικὸν ἀμεινότερος, α, ον, ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ ἀμεινών ἀπαντᾷ παρὰ Μηνέρμ. 13. 9, καὶ παρ' Ἀνω. ἐν Φίλων. 2. 500. [Ἦ ἀρχικῆ ῥίξα ἴσως διετηρήθη ἐν τῷ παλαιῷ Λατ. manus = (bonus), ὁπόθεν τὸ māne (= ἐγκαίρω), Mānes (ἀγαθὰ πνεύματα, αἱ σικαὶ τῶν θεθνεώτων), im-mānis].
 ἀμειπτήριον, τό, ἀνταμειβή, Θεόδ. Στουδ. σ. 449.
 ἀμειπτικός, ἦ, ὄν, ὁ ἀνταμειβῶν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 31.
 ἀμειρῶ = ἀμείρῶ, ἀποστερῶ, ἀμειρῶ, μ. γεν. πράγμ. Πινδ. Π. 6. 27.

ἀμειψικοσμητή (Δημόκρ.), «μετακόσμησις» Ἦσυχ.
 ἀμειψορροσμέω, (ῥυθμός = ῥυθμός) ἀλλάσσω σχῆμα, μετμορφομαι, Δημόκρ. παρ' Ἦσυχ., Ἐτυμολ. Μ.
 ἀμειψορροσμέα, ἦ, ἀλλαγὴ σχήματος, Δημόκρ. παρὰ Διογ. Α. 9. 47.

ἀμειψι-χρῶς, ὁ μεταβάλλων τὴν χροιάν, Ἦσυχ.
 ἀμειψίς, εως, ἦ, (ἀμειβῶ) ἀλλαγὴ, ἀνταλλαγὴ, Πολύδ. 10. 1, 5· ἐν ἀμειψί τῶν τάξεων, καθ' ἣν ὥραν ἀλλάσσονται αἱ τάξεις, Πλούτ. Ἀριστοειδ. 16:—μεταλλαγὴ, διαδοχὴ, ὁ αὐτ. Σούλ. 7.
II. ἀνταπόδοσις, ὅθεν καὶ ἀπόκρισις, ὁ αὐτ. 2. 803C.

ἀ-μειλωτος, ον, ὁ μὴ μετῴμενος ἢ ὂν δὲν δύνανται τις νὰ μετώσῃ, Βασίλ. ἐν Ἀνεκθ. Βοτασσ. 1. 87.—Ἐπίρρ. -τως Ὀλυμπιδ.
 ἀ-μειλωθρος, ον, = ἀνευ μελᾶθρου, αἰκίος, Μανέθ. 4. 113.

ἀμείλω, [ᾱ]: μέλλ. ξω, = ἀρμέγω, μετ' αἰτ. τοῦ ἀμειλομένου ζῴου, μῆλα., ἔσσ' ἤμελεγε Ὀδ. Ι. 238· ἤμελεν δὲς καὶ μη-κάσας ἀίλας αὐτόθι 244: βόας Θεόκρ. 4. 3:—Μέσ. μετὰ μεταφ. σημασίας ἀμειλωσθαι τοὺς ξένους, λαμβάνω ὅ, τι ἔχουν, τοὺς γουμίμων, κωϊκῶς: «τοὺς ἀρμέγω», Ἀριστοφ. Ἰππ. 325· ἀμ. χροσὶ αἴμα Νικ. Ἀλεξίφ. 506.
II. μετ' αἰτ. τοῦ ἀμειλομένου ἐκ τῶν ζῴων γάλακτος, ἀμ. γάλα Ἠρόδ. 4. 2· καὶ κατὰ παθ., εἶδες.. ἀμειλωμένοι γάλα λευκόν Ἰλ. Δ. 434· γάλα πολλὸ ἀμ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 21, 6, πρὸλ. 20, 10· νέκταρ ἀμειλωγόντα ἔκων 1 Βεκ.:—Μέσ. ἐπιτρέπω νὰ βηλάτῃ Ὀππ. Κ. 1. 437.
2) μεταφ. ἐκβλήσω τι ὡς γάλα, ἐξάγω· ἐκ βοτρώων ἔανθῶν ἔμελεσε γάλας Ἀνθόκ. Π. 9. 645· δάκρυ ἠλέκτροιο Διον. Π. 293.
III. πῶς «βουλοσχητᾶ», αὐτὸ λαβῶν ποτὶ γαίωλος ἀμειλωσθεὶς Θεόκρ. 23. 25:—πρὸλ. Βίωνα 1. 48, καὶ συχν. παρὰ Νόνν. (Ἐκ √ΜΕΛΓ, μετὰ προθεματ. α παρὰχεται καὶ τὸ ἀ-μολγ-εως, κτλ. πρὸλ. Λατ. muletra, κτλ.: Παλαιοσκανδιν. milk-ja, Πάλ. Γ'φ. Γερμ. milch-u, Λθ. melé-u, (mulgeo). Ἦ √ΜΕΡΓ (ἴδε ἀμείρω) εἶναι συγγενής: ἀλλὰ ὁ ἔχων τὸ Λ τύπος περιορίζεται εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη: πρὸλ. τὸ τῆς λαλομένης «ἀρμέγω». Τὸ Λατ. mulceo ὁ Κούρτιος τὸ ἀνάγει εἰς ἀλλήν ῥίζαν.

ἀμείλω, τῆμα, «ἀμείδειν, τῆμα» Ἦσυχ.
 ἀμείλει, κυρίως προστακτ. τοῦ ἀμειλέω (πρὸλ. ἀμείλησον Λουκ. Νεκρ. Δ. 5. 2), = μὴ σε μέλει, δὲν πεiráζει· ἴδιος ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεως, Ἀριστοφ. Νεφ. 877, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 7:—ὅθεν
II. ὡς ἐπίρρ. = ἀναμειβίως, βεβαίως, χωρὶς ἄλλο, μέλστα, Ἀριστοφ. Ἄχ. 368, Νεφ. 488 καὶ ἄλλ., Πλάτ. Φαίδων 82A, καὶ ἄλλ.: συχνάκις εἰρωνικῶς, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 532. Ὁ Ἦσυχ. ἐρμηνεύει: «ἀμείλει· διὸ· ἀπλῶς [καλῶς]· οὕτως οὖν, τοιγαροῦν».
 ἀμείλεια, ἦ, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή τοῦ ἀμειλέω = ἀδιαφορία, ὀλιγωρία, ἀμείλεια Ὀουκ. 1. 122., 5. 38 κτλ. τινός, πρὸς τινα, Πλάτ. Νόμ. 905B: περὶ τινος αὐτόθι 903A: ὡσαύτως κατὰ πληθ. γογνέων ἀμείλεια Πλάτ. Πολ. 443A, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 4.
 ἀμειλετήσια, ἦ, ἑλληψις ἀσκήσεως ἢ μελέτης, παραμειλήσις μελέτης, Πλάτ. Θεαιτ. 153B· μνήμησις ὁ αὐτ. Φαίδρ. 275A.

ἀ-μειλετήτος, ον, ὁ μὴ μελετήσας, ὁ μὴ ἀσκήσας, ἀγύμναστος, ἀπροσέτοιμος, περὶ τινος, ἐν τινι Πλάτ. Συμπ. 172A, Νόμ. 635C· τινος, πρὸς τι Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 7, Τόξ. 29, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 16. 5· ἀπολ. ἐπὶ ἴππων, ἀγύμναστος, Ξεν. Ἰππαρχ. 1. 19, καὶ ἄλλ.:—Ἐπίρρ. ἀμειλετήτως ἔχειν, εἶναι τινα ἀμειλετήτον, ἀπαράσκευον, Πλάτ. Συμπ. 173C.

ἀμειλέω [ᾱ]: μέλλ. -ῆσως· ἀόρ. ἠμειλησα, Ἐπ. ἀμ., πρkm. ἠμειλησα Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43: (ἀμειλής). Δὲν φρονεῖτε περὶ... ὀλιγωρῶ, παραμειλώ (ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἀρνήσεως) Ὀμ. (οὐδάρκον ἐν Ὀδ.), οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμειλήσεν Ἰλ. Ρ. 697· οὐκ ἀμειλήσε κασιγνήτοιο πεσόντος, ἐνθα ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τῆς προστασίας, Θ. 330· οὐκ ἀμειλήσε Πατρόκλου πεσόντος, δὲν ἠδιαφόρησε περὶ τοῦ Πατρόκλου [ὅπως σκυλεύσῃ αὐτόν], Ρ. 9:—οὕτω καὶ μεθ' Ὀμ. μετὰ ἢ ἀνευ ἀρνήσεως: εἰ τούτων ἀμειλήσει Ἠρόδ. 2. 121, 3, πρὸλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 989, Ὀουκ. 3. 40, Πλάτ., κτλ.: δόξης ἀμειλήσαι Δημ. 303, 21: ἀμειλήσας ὑμῶν ὁ αὐτ. 568. 16.—Ἐν Δουκούρ. 149. 36, ἀντὶ τοῦτ' ὀλιγοβώθη τούτου.

2) ἀπολ. = εἶμαι ἀμειλής, ἀπροσέκτος, ἀδιάρκτος, Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 398, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., Ἰσοκρ. 206E, κτλ.: τὸ μᾶμειλεῖν (ὅ ἐ μὴ ἀμειλεῖν) μάθε, μάθε νὰ μὴ παραμειλῆς, νὰ προσέλθῃς, Διοσχύλ. Εὐμ. 86:—σπανία σύνταξ. πῶς ἐπὶ φημιμένοι ἀμειλεῖν καλόν, πῶς εἶναι ἄρθρον (καλόν) νὰ ἀμειλήσῃς τῶν πρὸς τοὺς νεκροὺς καθήκοντων, Σοφ. Ἰλ. 237.
3) μετ' αἰτ. πράγμ., Ἠρόδ. 7. 163, μ. αἰτ. προσώπ. καὶ μετοχ., παραβλέπω, ἀνεγχομαι, ἀφίνω, ὡς τὸ περιορᾶν, παιδάς... λάθρα θνήσκοντας ἀμειλεῖ, τοὺς ἀφίνοι ἐν ἀποθνήσκουσιν, Εὐρ. Ἰων 439:—ὁ Ξεν. ἔχει τὴν γεν. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔννοιας, Ἐλλ. 5. 2, 16, Ἀπομ. 2. 3, 9.
4) μετ' ἀπαρ., παραμειλώ νὰ πράξω τι, Ἠρόδ. 2. 66, Πλάτ. Φαίδων 98D, Νόμ. 944C, καὶ ἄλλ.
II. Πάθ. παραμειλομαι, περιτρονοῦμαι, Εὐρ. Ι. Α. 1094, Ὀουκ. 1. 68· ἐκφρεύει τάμελοῦμενον, Σοφ. Ο. Τ. 111· οὐδ' ἔκεῖναι μοι ἀμειλεῖται Ξεν. Οἰκ. 12. 2· οἱ ἠμειλημένοι ἀνθρώποι Ὀουκ. 2. 49:—Ἐπίρρ. ἠμειλημένος = μετ' ἀμειλείας, ἀπροσέκτος, Ξεν. Ἄν. 1. 7, 19.

ἀμειλήμα, τό, τὸ ἀμειληθέν, ἀμείλεια, Γλωσσ.
 ἀμειλής [ᾱ], ἔς, (μείλει) = ἀμειλής, ὀλιγορῶς, ἀπροσέκτος, ἀδιάρκτος, Ἀριστοφ. Λυσ. 882, Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 19· φιλοσόφης τε κάμειλής Ἐπολ. ἐν «Πόλεσιν» 10· ἀργός.. καὶ ἀμ. Πλάτ. Πολ. 421D, κτλ.:—οὕτως ἐν ἐπίρρ. -λῶς = ἀμειλῶς, ὀλιγορῶς, Ὀουκ. 6. 100. Συγκρ. -έστερον ὁ αὐτ. 2. 11.
2) μ. γεν., ὁ ἀμειλῶν τινος, ἀδιάρκτων πρὸς τι, Πλάτ. Σοφ. 225D, κτλ.: περὶ τινα Ἰσοκρ. 391A:—οὕτως ἐν ἐπίρρ., ἀμειλῶς ἔχειν τινός Πλάτ. Νόμ. 932A: πρὸς τι Ξεν. Οἰκ. 2. 7: περὶ τινα ὁ αὐτ. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 7.
3) μετ' ἀπαρ., οὐκ ἀμειλής ποιεῖν, οὐγὶ ἀμειλής εἰς τὸ ἐκτελεῖν Πλούτ. 2. 64F.
II. παθ., ὁ περὶ οὐδὲν φρονεῖ τις, παραμειλημένος, Ξεν. Ἐλλ. 6. 5, 41.
2) οὐκ ἀμειλής ἐστὶ μοι, μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος νὰ .. ἐνδιαφερόμαι νὰ .. Λουκ. περὶ τῶν Διψάδων 9.

ἀμειλήσει, ἦ, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή τοῦ ἀμειλέω = ἀδιαφορία, ὀλιγωρία, ἀμείλεια Ὀουκ. 1. 122., 5. 38 κτλ. τινός, πρὸς τινα, Πλάτ. Νόμ. 905B: περὶ τινος αὐτόθι 903A: ὡσαύτως κατὰ πληθ. γογνέων ἀμείλεια Πλάτ. Πολ. 443A, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 4.
 ἀμειλετήσια, ἦ, ἑλληψις ἀσκήσεως ἢ μελέτης, παραμειλήσις μελέτης, Πλάτ. Θεαιτ. 153B· μνήμησις ὁ αὐτ. Φαίδρ. 275A.

ἀ-μειλετήτος, ον, ὁ μὴ μελετήσας, ὁ μὴ ἀσκήσας, ἀγύμναστος, ἀπροσέτοιμος, περὶ τινος, ἐν τινι Πλάτ. Συμπ. 172A, Νόμ. 635C· τινος, πρὸς τι Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 7, Τόξ. 29, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 16. 5· ἀπολ. ἐπὶ ἴππων, ἀγύμναστος, Ξεν. Ἰππαρχ. 1. 19, καὶ ἄλλ.:—Ἐπίρρ. ἀμειλετήτως ἔχειν, εἶναι τινα ἀμειλετήτον, ἀπαράσκευον, Πλάτ. Συμπ. 173C.

ἀμειλέω [ᾱ]: μέλλ. -ῆσως· ἀόρ. ἠμειλησα, Ἐπ. ἀμ., πρkm. ἠμειλησα Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43: (ἀμειλής). Δὲν φρονεῖτε περὶ... ὀλιγωρῶ, παραμειλώ (ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἀρνήσεως) Ὀμ. (οὐδάρκον ἐν Ὀδ.), οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμειλήσεν Ἰλ. Ρ. 697· οὐκ ἀμειλήσε κασιγνήτοιο πεσόντος, ἐνθα ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τῆς προστασίας, Θ. 330· οὐκ ἀμειλήσε Πατρόκλου πεσόντος, δὲν ἠδιαφόρησε περὶ τοῦ Πατρόκλου [ὅπως σκυλεύσῃ αὐτόν], Ρ. 9:—οὕτω καὶ μεθ' Ὀμ. μετὰ ἢ ἀνευ ἀρνήσεως: εἰ τούτων ἀμειλήσει Ἠρόδ. 2. 121, 3, πρὸλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 989, Ὀουκ. 3. 40, Πλάτ., κτλ.: δόξης ἀμειλήσαι Δημ. 303, 21: ἀμειλήσας ὑμῶν ὁ αὐτ. 568. 16.—Ἐν Δουκούρ. 149. 36, ἀντὶ τοῦτ' ὀλιγοβώθη τούτου.

2) ἀπολ. = εἶμαι ἀμειλής, ἀπροσέκτος, ἀδιάρκτος, Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 398, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., Ἰσοκρ. 206E, κτλ.: τὸ μᾶμειλεῖν (ὅ ἐ μὴ ἀμειλεῖν) μάθε, μάθε νὰ μὴ παραμειλῆς, νὰ προσέλθῃς, Διοσχύλ. Εὐμ. 86:—σπανία σύνταξ. πῶς ἐπὶ φημιμένοι ἀμειλεῖν καλόν, πῶς εἶναι ἄρθρον (καλόν) νὰ ἀμειλήσῃς τῶν πρὸς τοὺς νεκροὺς καθήκοντων, Σοφ. Ἰλ. 237.
3) μετ' αἰτ. πράγμ., Ἠρόδ. 7. 163, μ. αἰτ. προσώπ. καὶ μετοχ., παραβλέπω, ἀνεγχομαι, ἀφίνω, ὡς τὸ περιορᾶν, παιδάς... λάθρα θνήσκοντας ἀμειλεῖ, τοὺς ἀφίνοι ἐν ἀποθνήσκουσιν, Εὐρ. Ἰων 439:—ὁ Ξεν. ἔχει τὴν γεν. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔννοιας, Ἐλλ. 5. 2, 16, Ἀπομ. 2. 3, 9.
4) μετ' ἀπαρ., παραμειλώ νὰ πράξω τι, Ἠρόδ. 2. 66, Πλάτ. Φαίδων 98D, Νόμ. 944C, καὶ ἄλλ.
II. Πάθ. παραμειλομαι, περιτρονοῦμαι, Εὐρ. Ι. Α. 1094, Ὀουκ. 1. 68· ἐκφρεύει τάμελοῦμενον, Σοφ. Ο. Τ. 111· οὐδ' ἔκεῖναι μοι ἀμειλεῖται Ξεν. Οἰκ. 12. 2· οἱ ἠμειλημένοι ἀνθρώποι Ὀουκ. 2. 49:—Ἐπίρρ. ἠμειλημένος = μετ' ἀμειλείας, ἀπροσέκτος, Ξεν. Ἄν. 1. 7, 19.

ἀμειλήμα, τό, τὸ ἀμειληθέν, ἀμείλεια, Γλωσσ.
 ἀμειλής [ᾱ], ἔς, (μείλει) = ἀμειλής, ὀλιγορῶς, ἀπροσέκτος, ἀδιάρκτος, Ἀριστοφ. Λυσ. 882, Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 19· φιλοσόφης τε κάμειλής Ἐπολ. ἐν «Πόλεσιν» 10· ἀργός.. καὶ ἀμ. Πλάτ. Πολ. 421D, κτλ.:—οὕτως ἐν ἐπίρρ. -λῶς = ἀμειλῶς, ὀλιγορῶς, Ὀουκ. 6. 100. Συγκρ. -έστερον ὁ αὐτ. 2. 11.
2) μ. γεν., ὁ ἀμειλῶν τινος, ἀδιάρκτων πρὸς τι, Πλάτ. Σοφ. 225D, κτλ.: περὶ τινα Ἰσοκρ. 391A:—οὕτως ἐν ἐπίρρ., ἀμειλῶς ἔχειν τινός Πλάτ. Νόμ. 932A: πρὸς τι Ξεν. Οἰκ. 2. 7: περὶ τινα ὁ αὐτ. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 7.
3) μετ' ἀπαρ., οὐκ ἀμειλής ποιεῖν, οὐγὶ ἀμειλής εἰς τὸ ἐκτελεῖν Πλούτ. 2. 64F.
II. παθ., ὁ περὶ οὐδὲν φρονεῖ τις, παραμειλημένος, Ξεν. Ἐλλ. 6. 5, 41.
2) οὐκ ἀμειλής ἐστὶ μοι, μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος νὰ .. ἐνδιαφερόμαι νὰ .. Λουκ. περὶ τῶν Διψάδων 9.

ἀμειλήσει, ἦ, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή τοῦ ἀμειλέω = ἀδιαφορία, ὀλιγωρία, ἀμείλεια Ὀουκ. 1. 122., 5. 38 κτλ. τινός, πρὸς τινα, Πλάτ. Νόμ. 905B: περὶ τινος αὐτόθι 903A: ὡσαύτως κατὰ πληθ. γογνέων ἀμείλεια Πλάτ. Πολ. 443A, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 4.
 ἀμειλετήσια, ἦ, ἑλληψις ἀσκήσεως ἢ μελέτης, παραμειλήσις μελέτης, Πλάτ. Θεαιτ. 153B· μνήμησις ὁ αὐτ. Φαίδρ. 275A.

ἀ-μειλετήτος, ον, ὁ μὴ μελετήσας, ὁ μὴ ἀσκήσας, ἀγύμναστος, ἀπροσέτοιμος, περὶ τινος, ἐν τινι Πλάτ. Συμπ. 172A, Νόμ. 635C· τινος, πρὸς τι Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 7, Τόξ. 29, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 16. 5· ἀπολ. ἐπὶ ἴππων, ἀγύμναστος, Ξεν. Ἰππαρχ. 1. 19, καὶ ἄλλ.:—Ἐπίρρ. ἀμειλετήτως ἔχειν, εἶναι τινα ἀμειλετήτον, ἀπαράσκευον, Πλάτ. Συμπ. 173C.

ἀμελής [ἄ], ἔς, (μέλος) ἄνευ μέλους, ὁ μὴ μελωδικός, Πολυδ. Β. 117.

ἀμελητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀμελέω. δεῖ ἀμελεῖν, τινὸς Ἰσοκρ. 190C: ὠσαύτως κατὰ πληθ., ἀμελητέα ἐστί τινος Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 24, 1. II. ἀμελητέος, α, ον, = ὃν πρέπει τις νὰ ἀμελήσῃ, Δουκ. Τίμ. 9, Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 7, 5.

ἀμελητής, οὗ, ὁ, ὁ παραμελῶν, ὁ ὀλιγωρῶν, Γαλην. 4, σ. 390, Λοβ. Φρόνιχ. 514.

ἀμελητικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν ν' ἀμελήῃ, ὁ ἔχων ῥοπήν πρὸς τὴν ἀμέλειαν, Ἀλύπ. Εἰσαγ. Μουσ. σ. 4.

ἀμελήτος, ον, ὅμοιον τῷ ἀμελής II, περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις, ἀνάξιος φροντίδος, πόλλ' ἀμελήτα μέλει Θεόφρ. 422.—Τὸ ἐπίρρ. ἀμελητή, ἐν Δουκ. Τίμ. 12, εἶναι πιθανῶς ἔσθ. γρ. ἀντὶ ἀμελητή.

ἀμελέα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέλεα, Εὐρ. I. A. 850, Ἀποστ. 187.

ἀμελεῖν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀμελέω, δεῖ ἀμελεῖν, Γεωπ. 18. 3.

ἀμελεῖσθαι, ὁ, «ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀμέλῃουσιν» Ἠσύχ. ἐν λ. ἀρακτιήρ.

ἀμελεῖσθαι, ὄν, ὁ ἡμελημένος ἢ ὅστις δύναται νὰ ἀμεληθῇ, Ἀρκαδ. σ. 83.

ἀ-μελλήτος, ον, ὁ ἄνευ μελλήσεως, ὁ ἄνευ ἀναβολῆς, ἀνυπέρθετος, Δουκ. Νιγρ. 27.—Ἐπίρρ. -τως Πολυδ. 4. 71, 10, ὠσαύτως ἀμελλήτη Θεμίστ. 208C: ἴδε ἐν λέξ. ἀμελήτος.

ἀμελεῖς, εως, ἡ, (ἀμέλω) «ἄρμεγμα», Πινδ. Ἀποστ. 73, Ἐδδ. (Ἰώδ κ', 17).

ἀ-μελώδητος, ον, ἄνευ μελωδίας Ἀριστοῦ. σ. 293.

ἀ-μεμπτος, ον, ἀψεκτος, ἄμωμος, ἀμεμπτος Εὐρ. I. A. 1158, Κύκλ. 342· ἀμιμπτον ὑμᾶς εἰδεῖξατε Δημ. 300. 17· ἀμιμπτος χρόνου ὡς πρὸς τὸν χρόνον Δισχύλ. Πέρσ. 692· ἀμι τι, ἀμιμπτος εἰς τι πράγμα Μενάνδρ. ἐν «Φευδῆρακλει» 4: πρὸς τι Δισχύλ. Ἰκ. 629.

2) ἐπὶ πραγμάτων, τέλειος εἰς τὸ εἶδος του, δεῖπνον Ξεν. Συμπ. 2. 2· δίκη Πλάτ. Νόμ. 945D· ἀμι πάντα ἔχειν Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 2· ἀμι. ὑπὸ τῶν φίλων ὁ αὐτ. Ἀγαστ. 6. 8· ἀμι. ἐκεῖνη, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ αἰτία φύγου εἰς ἐκεῖνην, Πλουτ. Σὺλλ. 35:— Συγκρ. ἀμιεμπτότερος Πλουτ. Ἀγαστ. 5:—Ἐπίρρ. -τως = ἀψέκτος Δισχύλ. Ἰκ. 269, Σοφ. Φ. 1465, Ξεν. Κύρ. 7. 3. 10. II. ἐνεργ. = ὁ μὴ φέγων, ὁ ἐντελῶς εὐαριστημένος, ἀμιεμπτόν τινα ποιῆσθαι Ξεν. Κύρ. 4. 5, 52., 8. 4, 28:—οὕτως ἀμιεμπτως δέχεσθαι τινα αὐτότι 4. 2, 37.

ἀ-μεμφής, ἔς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ παθης. σημασ. = ἀμιεμπτος I, Παλ. Ἐπιγρ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 3 (σ. 9), Πινδ. Ο. 6. 78, Δισχύλ. Πέρσ. 168, Ἰκ. 581: πρὸλ. ἀμιόμφητος;—ποιητ. τύπος ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς μεταγ. πεζοῖς, ὡς Πλουτ. Κίμ. 2. II. ἐνεργ. = ἀμιεμπτος II, Πλουτ. 2. 610E· ἀμι. τῶν ἀμελειῶν ὁ αὐτ. Διμύλ. 3.—Ἐπίρρ.: -φῶς, Ἰων. -φῆως, Ὀρρ. Ἰγν. 42. 11.

ἀμιεμφία, ἡ, τὸ μὴ μέμφεσθαι, διαλλακτικὴ δ' οὐκ ἀμιεμφία φίλοις = ὁ διαλλακτῆρ δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένος μομφῆς παρὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, Δισχύλ. Θ. 909· ἀμιεμφίας χάριν, χάριν ἀποφυγῆς ἐπιπλήξεως, Σοφ. Ἀποστ. 259. Ὁ Ἐρμάνος ἀναγινώσκει ἀμιεμφεῖα.

ἀμιεμφι-μοιρήτος, ον, = ἀμιεμφίμοιρος, = Πάπυρ. Δίγυπτ. ἐν Journ. d. Sav. Fevr. 1878.

ἀ-μεμφίμοιρος, ον, ὁ μὴ μεμφίμοιρῶν, ὁ μὴ παραπονούμενος διὰ τὴν τύχην του, Μάρκ. Ἄντων. 5. 5.

ἀμενεαί [ἄ], ἀντὶ ἀέμεναί, Ἐπ. ἀπαρέμ., ἐνεστ. ἐκ τοῦ ἄω, ἱκνοποῖω, Ἰλ. Φ. 70.

ἀμενηνός [ἄ], ὄν, ὠσαύτως ἡ, ὄν, Ὀπ. Ἄλ. 2. 58:—Ποιητ. ἐπιθ. ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρω κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῶν φασμάτων ἢ τῶν σκιῶν τῶν νεκρῶν, ἐλαφρῶς κινούμενος, ἀφανιζόμενος ταχέως, νεκρῶν ἀμενηνά κάρηνα Ὀδ. Κ. 521, 536, Λ. 29, καὶ ἄλλ.: ὠσαύτως ἐπὶ ὄνειρων, Τ. 562: περὶ τινος τετραυματισμένου, ἀμενηνός ἔα χαλκοῖο τυπήρι Ἰλ. Ε. 887: σπάνιον παρὰ Τραγ., ἀμ. ἄνηρ, περὶ τοῦ Δῖαντος, ἐκλελυμένος, ἀσθενής ἐκ τῆς νόσου, Σοφ. Αἴ. 890· νεκρῶν ἀμ. ἀγαλμα Εὐρ. Τρω. 193 (λυρ.). 2) μεθ' Ὀμηρον ἐπὶ θνητῶν ἀνθρώπων ἐν γένει, παρερχόμενος, ἄστατος, ἀσθενής, φύλ' ἀμενηνά ἀνθρώπων Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 352· σκιοειδέα φύλ' ἀμ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 686. 3) ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἰππ., Ἀριστ., κτλ.: ἀσθενής, ἀδύνατος, ἰσχυροῖσι καὶ ἀμενηνοῖσι Ἰππ. Περρ. 109, ἀμ. φωνή Ἀριστ. Πρὸβλ. 11. 6. 2· οἱ ἄκεντροι σφῆκες.. ἀμενηνότεροι ὁ αὐτ. 9. 41, 12, πρὸλ. Τίμ. Δουκ. 100C:—οὕτως, ἀμ. κλήμα, φύλλον Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 14, 5, Ἰ. Φ. 3. 9, 1:—τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἀδύνατος, ἀδυνατός, ἀμενηνὸν φθέγγεσθαι Ἀριστ. Πρὸβλ. ἐνθ' ἄνωτ., ὄρᾶν Φιλόστρ. 889· ἀμενηνά φαεῖναι Ἀρστ. 905. (πιθανῶς ἐκ τοῦ αστερίου. καὶ μῆνος, ἄνευ μένουσιν, ἰσχύος).

ἀμενηνός, ἔκασθενίζω, ἐπαμύνησθαι τὴν ὁρμὴν ἢ τὴν δύναμιν πράγματός τινος, ἀμενηνῶσεν δέ οἱ αἰχμὴν Ἰλ. Ν. 562· τὰς ἐπιθέσεις ἀναπέρεται ἐκ τοῦ Συνεσ.

ἀμενής, ἔς, = ἀμενηνός, Εὐρ. Ἰκ. 1116 (λυρ.).

ἀμενητή, «χωρὶς τοῦ ἐπιμεῖναι», Σουῖδ.

ἀμέρα, ἀντὶ ἡμέρα.

ἀμεργόν, «ἡ εἰμαρμένη, Κρήτες», Ἠσύχ.

ἀμέργω [ἄ]: μέλλ. -ξω = ὀρέτω σῦρον, κόπτω, Λατ. decerpo, distinguo, ἄνθε' ἀμέργοισαν παῖδα, Σαπφ. 121· πετάλων ἄπο.. χερὶ καρπὸν ἀμέργων, Εὐστ. Ἡο. Μ. 397 (λυρ.)· ἀμ. τὰς ἐλαίας

Κωμ. Ἀνών. ἐν Meineke 5, σελ. 123. Κατὰ μέσ. φωνήν, ἀμερξάμεναι θρυῶς ἄγρια φύλλα Θεόφρ. 26. 3, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1144, Νικ. Θ. 864, κτλ.—οὐδέποτε τίθεται ἐπὶ ὑγρῶν, διότι τὸ ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 882 ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ἀμέλγουσι. (Ἐκ √MEPI μετὰ προθεματικῶ α παρῶνται καὶ τὰ ἀμοργός, ἀμόργη ὠσαύτως ὁμόργνημι (μετὰ προθεματικῶ ο): πρὸλ. Σανσφ. margē mārgēmi (abstergeo) Λατ. mergae, merges. Συγγενές τῇ √MEPI, ἴδε ἀμέλω).

ἀμέρδω [ἄ]: μέλλ. σω, Ὀρρ.: ἄορ. ἡμερσα, Ἐπ. ἄμ.—Μέσ. ἄορ. μετοχ. ἀμερσάμενος.—Παθ., ἄορ. ἡμέρθη:—Ἐπ. ῥήμα; σπανίως ευρισκόμενον παρὰ Τραγ., οὐδέποτε ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ (πρὸλ. ἀπ-αμερῶ) = ἀποστερῶ τινὰ τινος, ἀραιῶ τινός τι, ζημιῶ τινα, ἀεῖποτε δὲ ἐπὶ πράγματος ἀνήκοντος κυρίως εἰς τινα, μετ' αὐτ. προσ. καὶ γεν. πράγ., ὀφθαλμῶν μὲν ἡμερσε Ὀδ. Θ. 64· εὐτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσης Ἡσ. Ἀσπ. 331, πρὸλ. Σίμων. 115· (ἴδε κατωτέρω)· εἰ μὴ στάσις.. σ' ἡμερσε πάτρας Πινδ. Ο. 12. 24· ὠσαύτως μὲ διπλ. αἰτιατ. προσπ. καὶ πράγμ., τιμὴν ἡμερσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 312:—Παθ. στερισκῶμαι πράγματός τινος, φλῆξ αἰῶνος ἀμερσῆς Ἰλ. Χ. 58· οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρσει Ὀδ. Φ. 290· τὸ ἦπαρ τῆς ἐκροῆς ἀμερσέν Ἀρστ. περὶ Ὀξ. Παθ. 2. 6:—σπάν. μετ' αὐτ. πράγ. ἀν.. καρπὸν ἀμερσῶσι (ἄλλη γρ. ἀμέρσῶσι, ἴδε κατωτ. 2) Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9. 8, 2. 2) μετ' αὐτ. προσ. μόνον, στερῶ τῶν φυσικῶν ἰκταίων, τὸν ἥμιστον ἀμέρσει Ἰλ. Π. 53: οὕτω καί, ὅσσε ὁ' ἀμερσεν αὐγὴ χαλκείη, ἡ τοῦ χαλκοῦ λάμπει ἡμάυρον, ἐλάμβανε τοὺς ὀφθαλμούς, Ἰλ. Ν. 340· πρὸλ. Ἡσ. Θ. 698· ἔντετα πατρὸς κατὰ τὰ.. καπνὸς ἀμέρσει, ἀραιεῖ τὴν στυλνόντητα αὐτῶν, τὰ ἀμαυροῖ, τὰ μαυρίζει, Ὀδ. Τ. 18· οὕτω καὶ μέσως, φέγγος ἀμερσάμενος, ἀποσείσας αὐτὸ, Ἀνθ. Π. 15, 32. 3) ἀπᾶς τὸ ἐνεργ. φαίνεται ἔχων τὴν ἔννοιαν τοῦ παθ., στεροῦμαι, ἀμέρσας βίαν Εὐρ. Ἐκ. 1029 (λυρ.)· τινὲς ὅμως ἐρμηνεύουσι ἀφανίσσας καὶ ἀναφέρουσι αὐτὸ εἰς τὸν φόνον τοῦ Πολυδώρου ὑπὸ τοῦ Πολυμήστορος.

II. παρὰ μεταγεν. ποιητ. ἐν χρήσει ὡς τὸ ἀμέργω, ὀρέτω, λειμῶνιον ἄνθος ἀμέρσας (ἐκτός ἐν πρῆπὴ νὰ ἀναγνωσθῇ ἀμέρξας) Ἀνθ. Π. 7. 657. (Ἐκ √MEP (μερίραμ) μετὰ προθεματ. α. Ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται τὸν τύπον ἀμερῶ).

ἀμέρεια, ἡ, τὸ ἀδιαίρετον, Διον. Ἀρεοπ.

ἀ-μερήξ, ἔς, ὁ ἄνευ μερῶν, ἀμέριστος, ἀδιαίρετος, Πλάτ. Θεαίτ. 205A, Παρμ. 138A, Ἀριστ., κτλ.: τὸ ἀμερές, εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40:—Ἐπίρρ. -ρῶς Κίημ. Ἄλ. 542. 2) τὰ ἀμερῆ (ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ.), Λατ. summa genera, Ἀναλ. Ἰστ. 2. 19, 6, πρὸλ. Μεταφ. 12. 8, 25.

ἀμεριανός, α, ον, = ἀδιαίρετος, Χρύσιπ. παρὰ Πλουτ. 2. 1046D: ἀμεριανῶ, ὀρθός. ἀμεριανῶ, «ἀφροντιστέν» Ἀττικῶς ἀμεριανῶν, Ἐλληνικῶς, Μοῖρας ἐν λέξει ἀφροντιστέν.

ἀμεριανῶ, εἶμαι ἀμεριανός, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 5, Ἐκκλ.

ἀμεριανησία, = ἀμεριανία, Ἐδδ.

ἀμεριανία, ἡ, ἔλλειψις μεριμῶν, ἀφροντισία, Λατ. securitas, Πλουτ. 2. 830A, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 2778· ἀμ. τῆς δεσποτείας Ἠρωδίου. 2. 4, 13.

ἀ-μεριανός, ον, ὁ ἐλεύθερος ἀπὸ μεριμῶν, ἀφροντίς, ἀδιάφορος πρὸς τι, Μενάνδρ. Ἀδελφ. 20· βίος Ἀνθ. Π. 9. 359.—Ἐπίρρ. -νωγ Ἠρωδίου. 4. 5, 13, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 6254. 11. II. παθ., περὶ οὗ οὐδέναι μεριμᾶν, παρεχλημένος, Σοφ. Αἴ. 1207. III. ὁ ἀποδιώκων τὰς μεριμᾶς, Ἀνθ. Π. 11. 24:—ἀμεριμῶν, τὸ, ὄνομα φυτοῦ, Πλιν. Φυσ. Ἰστ. 25. 13.

ἀμέριστος, Δωρ. ἀντὶ ἡμέριστος.

ἀ-μερίστος, ον, ἀδιαίρετος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ, ἄτομος, Πλάτ. Θεαίτ. 205C, Τίμ. 35A, Ἀριστ., κτλ.—Ἐπίρρ. -τως Ἰαμβλ., κτλ.

ἀ-μεριμῆσι, ἐπίρρ. ἀμεριμῶν, ἀδιαφορῶς, ἀμελῶς, Εὐστ. 1416. 10, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 313.

ἀμερῶς, «ἄπειρος», Ἠσύχ.

ἀμερῶκοιτος, Δωρ. ἀντὶ ἡμερῶκοιτος.

ἀμερῶς, Δωρ. ἀντὶ ἡμερῶς.

ἀμερσί-γάμος, ον, ὁ ἀποστερῶν τινα τοῦ γαμηλίου δεσμοῦ, Νόνν. Δ. 7. 226.

ἀμερσί-νοος, ον, ὁ ἀποστερῶν τινα τὸν νοῦν, ὁ καθιστῶν τινα παράφρονα, Νόνν. Δ. 1. 388.

ἀμερσις, εως, ἡ, = ἀποστερήσις Εὐστ. 1585. 46.

ἀμερσί-φρων, ον, ἀμερσίφρων, Ἠσύχ.

ἀμερσιφες, «αἰσχροῦ», Ἠσύχ.

ἀ-μεσιτεύτος, ον, ὁ ἄνευ μεσίτου, ἡ μεσιτείας, Συνέσ. σ. 116.—Ἐπίρρ. -τως Ἀθανάσι.

ἀ-μεσολάβητος, ον, ὁ ἄμεσος, ὁ ἄνευ μεσολαβήσεως ἑτέρου, Εὐστ. Πονήμ. 73. 75., 209. 48, κτλ.

ἄ-μεσος, ον, ὁ ἄνευ μεσολαβήσεως ἑτέρου· ἄμεσα καὶ ἀναπόδεικτα, ἐπὶ προτάσεων ἃς δὲν δύνανται τις νὰ ἀποδείξῃ διὰ συλλογισμὸν τῆ χρῆσις τοῦ μέσου ὄρου, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότερα 2. 23, 4., 1. 3, 2, κτλ. Ἐπίρρ. ἀμέσως = ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως πράγματός τινος, εὐθύς, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 9539, Ὀλυμπιόδ.

ἀ-μετάβατος, ον, ὁ μὴ μεταβαίνων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς ἄλλο μέρος, ἀμετάβατος ῥῆμα Γραμμ. Ἐπίρρ. -τως Σχόλ.
ἀμεταβλήσια, ἡ, τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι, Ἄριστ. Φυσ. 5. 6, 3, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 19, 3.
ἀμεταβλήσις, ἀμεταβλήσις, Σχόλ. εἰς Πλάτωνα Π. ὡς ἐξήγησις τοῦ ἀπεργεῖν.
ἀ-μετάβλητος, ον, ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, Φιλόλαος παρὰ Στωβ. Ἐκλογ. 1. 420, Ἄριστ. Μεταρ. 4. 12, 4. ἀμ. εἰς ἄλλα Τιμ. Λοκρ. 98C: τὸ ἀμετάβλητον = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 1011A. Ἐπίρρ. -τως Ἰάμβλ. καὶ -τι Σχόλ. εἰς Ἰλ.
ἀ-μετάβολος, ον, = τῷ προηγ., Φιλόλαος παρὰ Στωβ. Ἐκλογ. 1. 420, Διον. Ἄλ. 1. 83:—Ἐπίρρ. -λως Ἐκκλ. ἐν τῇ μουσικῇ = ἄνευ μεταβολῆς τῆς βίσεως, Ἄριστ. Κοινητ. π. Μουσ. 17.
ἀ-μετάβνητος, ον, ἀμετάβλητος, ἀκαμπτos, ἀδυσώπητος, Πί- σοσ Ἰουστ. Α. 1. 15. 10, 1. Περὶ οὗ δὲν λαμβάνει τις ἀφορμὴν νὰ μετανοήσῃ, ἠθρονὴ Μάζ. Τίρ. 1. 4.
ἀ-μετάβραχος, ον, ὁ μὴ μεταβραχεῖς, οὗ δὲν ὑπάρχει ἀντίγρα- φον, Θεόδ. Στουδ. σ. 342.
ἀμεταδοσία, ἡ, τὸ νὰ μὴ μεταδίδῃ τις, φιλαργυρία, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ρ. 407.
ἀ-μετάδοτος, ον, ὁ μὴ μεταδίδους τίτι τι, Βασίλ.:—ὁ μὴ μετέ- χων, δηλ. ἀφορισμένος τῆς κοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας, Βυζ. Ἐπίρρ. ἀμεταδότως Ἰην = ζῶ χωρὶς νὰ μεταδίδω τι εἰς τινα, Πλούτ. 2. 225D.
ἀ-μετάδοτος, ον, ὁ μὴ μετατιθέμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίω- τος, σταθερός, Πολύβ. 2. 32, 5, κτλ.—Ἐπίρρ. -τως Ἐκκλ. Εὐμαθ.
ἀ-μετακίνητος, ον, ὁ μὴ μετακινούμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀκίνητος, ἀμετάβλητος, Πλάτ. Ἐπιστ. 343A, Ἄριστ. Φυσ. 4. 4. 18.— Ἐπίρρ. -τως ἔχειν = ἵστασθαι ἀκίνητον, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 2. 4, 3.
ἀ-μετάκλαστος, ον, ὁ μὴ μετακλωμένος, ἀκαμπτos, τὸ ἀμ. τῆς γνώμης Ξεν. Ἐπιστ. 1. 2.
ἀ-μετάκλιτος, ον, ὁ δὲν δύνανται τις νὰ μετακλιέσῃ, ἀκατά- σμετος, ἀμετάκλιτον ὀριμὴν ἔσχεν, ἀκατάσμετον, Πολύβ. 37. 2, 7, Πλούτ.
ἀ-μετακλινής, ἔς, ἀκαμπτos, Βασίλ. παρὰ Γρηγ. Ναζ.:—ἀμε- τάκλιτος, ον, Σχόλ. εἰς Αἰσχ.
ἀ-μετάκλωστος, ον, ὁ δὲν δύνανται τις νὰ μετακλώσῃ, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 1145.
ἀ-μετάκλητος, ον, ὁ μὴ ἀντικαθιστάμενος δι' ἄλλης λέξεως, ὁ μὴ ἐρμηνευόμενος δι' ἄλλης ὁμωνύμου λέξεως, ἀμετάκλητον ἔχον δὲν ἔμμενον μετακλήθηται εἰς ἐφερμηνευτικὴν ἑτέραν λέξιν» (Εὐστ. 777), τὰ δὲ ἀρθρα ἀμετάκλητα Ἄπολλ. περὶ Ἄνωμωνίας 8.
ἀ-μετάλλακτος, ον, ὁ μὴ μεταλλάσσόμενος, ἀμετάβλητος, Ἰω- σήπ. Α. 1. 18. 1, 6.
ἀ-μεταμειπτos, ον, ὁ μὴ μεταμειβόμενος, Ν. Χων. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάβ. τόμ. Δ', σ. 75.
ἀ-μεταμέλητος, ον, περὶ οὗ δὲν μεταμειβεῖται τις, ἠθρονὴ Πλάτ. Τιμ. 59D: τὸ πεπραγμένον αὐτοῖς ἀμ. γίγνεται ὁ αὐτ. Νόμ. 866E: ἀμεταμέλητόν ἐστὶ τί τινα = δὲν ἔχει τις τι δι' ὃ νὰ μετα- νοήσῃ, Πολύβ. 24. 12. 11. II. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ μεταμειβόμενος, ὁ μὴ αἰσθανόμενος λύπην ἢ ἔλεγον συνειδήσεως, ἀμ. ἀνία- τος Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 7. 2, πρὸλ. 9. 4, 5:—Ἐπίρρ. -τως Θεμιστ. 231A, Αἰσώπ. 4, ἐκδ. de Fur.: ὡσαύτως -τι Φωτ.
ἀ-μεταμορφos, ον, ὁ μὴ μεταμορφούμενος, Θεοφύλ. Σιμων. Ἰστ. IV, 8, σ. 175, 5. ἐκδ. Β.
ἀ-μετανάστευτος, ον, ὁ μὴ μετανάστευσας, Βοασσ. Ἀνέκδ. 4. 463.
ἀ-μετανόητος, ον, ἀμεταμέλητος I, Λοκρ. Ἄποκηρυτ. 11.
 II. ὁ μὴ μετανοῶν, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. β', 5:—Ἐπίρρ. -τως Ἐπιγρ. ἐν Ἱερογλ. Young 46, Κορυθ. Δελφ. Ἐπιγρ. σ. 87.
ἀ-μετάπειστος, ον, ὁ δὲν δύνανται τις νὰ πείσῃ ὅπως μετα- βάλῃ γνώμην, ἀδυσώπητος, Ἄριστ. Ἀναλυτ. Ὑστερα 1. 2, ἐν τέλ., Μεταρ. 4. 5, 3. ἀμ. ὑπὸ λόγου ὁ αὐτ. Τοπ. 5. 4, 16:—Ἐπίρρ. -τως Ἐπίκουρ. παρὰ Πλούτ. 2. 1117F. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀμετάβλητος, σταθερός, συμμαχία Διότ. Ἐκλογ. 612. 35.
ἀ-μετάπλαστος, ον, ὁ δὲν δύνανται τις νὰ μεταπλάσῃ ἐκ νέου ἢ νὰ ἀλλοιώσῃ, Στωβ. Παράρτ. 42.
ἀ-μεταποίητος, ον, ἀμετάβλητος, ὡς ἔχει, τὸν χυλὸν αὐτῶν (πῶν θαλάσσι. βαλάντων) ἀπλοῦν, ἀμεταποίητον «οἷον ἔχουσι ἐν τοῖς ὀστέροις πρὸ τοῦ ἐξηθῆναι,» Ξενοκρ. σ. 8, ἐκδ. Κοραῖ, ἴδε καὶ σημ. σ. 115.
ἀ-μεταπίστατος, ον, μὴ ὑποπίπτων εἰς πείσισμα, ἀναμάρτη- τος, Ἰάλην.
ἀμεταπτώσια, ἡ, = τὸ ἀμετάβλητον, ἡ σταθερότης τοῦ ἀμετα- πτώτου, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, 8, Ἱεροκλ.
ἀ-μετάπτωτος, ον, ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ἀμετάβλητος, λόγοι μόνιμοι καὶ ἀμ. Πλάτ. Τιμ. 29B: ἐπιστήμη Ἄριστ. Τοπ. 6. 2, 3. ἡ ἀρετὴ ὁ αὐτ. Μεγ. Ἠθ. 2. 11, 18. II. ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 659F:—Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ. Δίων 14.
ἀ-μετασάλευτος, ον, ὁ δὲν δύνανται τις νὰ κινήσῃ ἢ νὰ σεισῃ, ἀσάλευτος, ἀκίνητος, Κλήμ. Ἄλ. 201.
ἀ-μετάστατος, ον, ὁ δὲν δύνανται τις νὰ μεταστήσῃ, νὰ μετα-

κινήσῃ εἰς ἄλλο μέρος, ἀμετάβλητος, ὡς τὸ ἀμετάβλητος, Πλάτ. Πολ. 361C: τὸ ἀμετάστατον = τὸ ὁμοίωμαρον, Πλούτ. 2. 135B.— Ἐπίρρ. -τως, Κλήμ. Ἄλ. 858, κτλ. 2) ὁ δὲν δύνανται τις νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ μέσου, νὰ ἐξαφανίσῃ, Πλάτ. Πολ. 378E.
ἀ-μετάστρεπτος, ον, ὁ μὴ στρεφόμενος εἰς τὰ ὀπίσω, ὁ μὴ ἐνδιανερόμενος, Μάζ. Τύρ. 11. 5:—Ἐπίρρ. ἀμεταστρεπτεῖ [τ] ἢ -εῖ, ἀμεταστρεπτός, χωρὶς νὰ στραφῇ τις ὀπίσω. = ἐμπρός κατ' εὐ- θεῖαν, ἰέναι, φεύγειν Πλάτ. Πολ. 620E, Νόμ. 854C.
ἀ-μεταστρεφής, ἔς, ἐξ οὗ δὲν ἐπανέρχεται τις πλέον, Δουκ. Ἰστ. Βυζ. σ. 69.
ἀ-μετάστροφος, ον, ὁ μὴ μεταστρεφόμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλ- λοίωτος, Πλάτ. Πολ. 620E, Νόμ. 920C.—Ἐπίρρ. -φως Ἐπιγρ. ἀ-μετάσχετος, ον, ὁ δὲν δύνανται νὰ μετασχῇ τις, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. κατὰ Τιμαρχοῦ σ. 11.
ἀμετασχηματιστός, ἄνευ μετασχηματισμοῦ, Διδ. Ἄλ. εἰ. σ. 484, ἐκδ. Μ.
ἀ-μετάστρεπτος, ον, = τῷ προηγ., Πλούτ. Θησ. 17.—Ἐπίρρ. -τως Ἐκκλ.
ἀμεταστροφία, ἡ, τὸ ἀμετάστρεπτον, ἡ ἀκίνησις, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1082.
ἀ-μετάτροπος, ον, = ἀμετάστρεπτος, Ὀρρ. Ἰγμ. 59(58). 17.
ἀμετατρόπως, ἄνευ μετατροπῆς, Νικήτ. Δαι Ἰ2, σ. 760, ἐκδ. Μ.
ἀ-μεταφόρητος, ον, ὁ δὲν δύνανται τις νὰ μεταφέρῃ, Νικ. Βλαμ. Ἐπιτ. σ. 13.
ἀ-μετάφορος, ον, ὁ μὴ μεταφερόμενος ἢ μεταβαλλόμενος, τὸ ἀμετάφορον καὶ ἀτρεπτον Κύριλλ. Ἄλ. VI, 849C.
ἀ-μετάφραστος, ον, ὁ δὲν δύνανται τις νὰ μεταφράσῃ, νὰ ἐκ- φράσῃ δι' ἄλλων λέξεων, Φωτίου Λεξικ. ἐν λέξει πύππαξ, Ἠσύχ. ἐν λέξει θρήττε.
ἀ-μεταχειρίστος, ον, ὡς καὶ νῦν, νέος, προσέτι ὁ δὲν δύναν- ται τις νὰ μεταχειρισθῇ, Ἄριστ. Ἀποσπ. 579 (Πολύβ. Β. 150) ἀμεταχειρίσται: τὰ κινῆα. ἂν οὐδεὶς μεταχειρίσταιτο,» Φρον. Σορ. Προπ. ἐν Α. Β. σ. 23. 27. II. δύσλητος, δυσμεταχειρίστος, «ἀμεταχειρίσται, δύσλητος,» Ἠσύχ.
ἀ-μεταχώρητος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταχωρήσῃ, δηλ. νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην χώραν, Διον. Ἄρεστ. σ. 246.
ἀμέτερος, Δωρ. ἀντὶ ἡμέτερος.
ἀ-μετεώριστος, ον, ὁ μὴ ἔχων νοῦν μετέωρον, σταθερός, Βα- σίλ. I. 328C. III, 920D, Γρηγ. Νύσσ. III, 737B, Παλλάδ. Δυσσ. 1249D.
ἀμετεωρίστως, ἐπίρρ., σταθερῶς, Βασίλ. III, 949B.
ἀ-μέτοιςτος, ον, ἀκίνητος, «ἀπὸ τοῦ ταμείου τῶν ἀμετοίτων προσόδων,» δηλ. ἐκ τῶν τῆς ἐγγελοῦ οὐσίας, Ἐπιγρ. Ἐλαιας, Gelzer ἐν Beitr. zur Gesch. κ. Topogr. Kl. von E. Curtius, σ. 69.
ἀ-μετουσίαστος, ον, «ἀμετουσίαστον, ἀμέτοχον,» Ἠσύχ.
ἀ-μέτοιχος, ον, ὁ μὴ λαμβάνων ἢ ὁ μὴ ἔχων μέρος ἐν τινι, ἐγ- κλημάτων Θουκ. 1. 39 (ἂν καὶ αἱ λέξεις εἶναι πιθανῶς νόθοι, ἀλλὰ πρὸλ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 93).
ἀμετράριθμος, = πολυάριθμος, Τζέτζ. Ἰστ. 9. 618.
ἀ-μετρήσις, ἔς, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμέτρητος, Χρησμ. παρὰ Διδ. 12. 10.
ἀμετρησία, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀμετρία, Ἐπιγρ. Ἰγμ. Ἐλλ. σελ. XIX.
ἀμετρησίη, ἡ, «ἀμετρησίη ἐπέων,» Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου, Ἀθην. τόμ. Γ', σ. 274.
ἀ-μέτρητος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, Πινδ. I. 1. 53:—ὁ μὴ με- τρησίης, ὁ δὲν δύνανται εἶναι νὰ μετρηθῇ τις, ἄμετρος, μέγας, Λατ. immensus, πένθος, ὀδ. Τ. 512, Ψ. 249. ἄλς Πίνδ. ἔθ' ἄνωτ., ἀήρ Ἄριστ. Νεφ. 264: ἀνεξάντητος, μοῦσα Ἀθ. Π. 7. 75. 2) ἀνυκλήτος, ἀλογάριστος, «ἐρετμοὶ Εὐρ. Ἠλ. 433. Ἐπίρρ. -τως Ἰω. Χρυσ.
ἀμετρί, ἐπίρρ. τοῦ ἀμετρος, μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμ. δὲ μάζαν ἔδοντες, Παρομ. παρὰ Σουίδ.
ἀμετρία, ἡ, (ἀμετρος) ὑπερβολή, ἀσυμμετρία, δυσαναλογία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ συμμετρία, ἔμμετρία, Πλάτ. Τιμ. 89D, Πολ. 486D, κτλ. 2) τὸ ἀπειρον, ἀνυπολόγιστος ἀριθμὸς, ὁ αὐτ. Ἄξ. 367A, κατὰ πληθ.
ἀμετρο-βελός, ἔς, ὁ ἔχων βέλος ἀμέτρητον, μέγας, Ὀπ. Ἄλ. 1. 85.
ἀμετρο-βίος, ον, ὁ λίαν μακρόβιος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 129.
ἀμετρο-επής, ἔς, ἀμετρος ἐν τῷ λέγειν, ἀγαλνιωτος τὴν γλῶσ- σαν, φλύαρος, Ἰλ. Β. 212.
ἀμετρο-κάκος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον κακός, Εὐνάπ. παρὰ Σουίδ.
ἀμετρο-παθής, ἔς, ὁ ἐν τῷ πάθει ὑπερβολικός, Ἄλκιν. Εἰσαγ. εἰς Πλάτ. σ. 118.
ἀμετρο-πότης, ον, ὁ, ὁ ἀμέτρος πίνων, Ἀνθ. Π. 9. 644.
ἀ-μετρος, ον, ὁ ἄνευ μέτρου, ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον, ἀπειρος, ὑπερβολικός, ἀπερίοριστος, Λατ. immensus, Σιμων. 7. 16: ἀντὶ τῷ μετρητός, Πλάτ. Νόμ. 820C:—ὡσαύτως οὗδ. πληθ. ἀμετρα, ὡς ἐπίρρ., Βαθρ. 11. 10. 2) ἀκατῆς ἐν ἠθικῇ ἐνοσίχ, Πλάτ. Νόμ. 690E, κτλ.:—

Ἐπίρρ. -τρως Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34. 3) ὁ οὐδέποτε παύομενος, ὅσπαστος, ἀδιάκοπος. Τέττιγες Σιμων. 224. 4) δυσανάλογος, ἀσύμμετρος, Πλάτ. Τιμ. 88E. II. ἄνευ μέτρου, πεζῶς: ἀντιτίθεσθαι τῷ ἔμμετρος, Κριτίας 3. 4, Ἀριστ. ποιητ. 9. 2. Διον. Ἀλ., κτλ.

ἀμετρῶφῶνος, ὄν, = ἀμετροεπής, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον λόλος, φλόρος, Ἄσπερ. Οὐρβ. 149B.

ἀμεύομαι, ἀντί ἀμείβομαι, παρ' Διολ. ποιηταῖς (ἴδε ἀμείβω ἐν τέλ.), ἀλλὰ δὲν εὐρίσκειται κατ' ἐνεσ., ὑπερτερῶ, νικῶ, ἀμειύσασθ' ἀντίους Πινδ. II. 1. 86, πρβλ. II. 6 ἐν τέλ., ἀμειύσασθε Τίσοανδρον Ἄποισ. ἐν Εὐστ. Πονηματίος 56. 85.

Ἀμειυσιᾶς, ὁ, Βοιωτ. ἀντί Ἀμειψιάς, Κέλ. Ἐπιγρ. 11. 41.

ἀμειυσι-επής, ἔς, φροντίς: «διαλλάσσουσα καὶ ἀμειδομένη τοῖς λόγοις», Ἡσύχ.—«ἀμειυσιεπὴ φροντίδα φησὶ τὴν ταχέως εὐρετικὴν διάνοιαν», Πινδ. παρ' Εὐστ. Πονηματίος 56. 86.

ἀμειύσιμος, ὄν, (ἀμειύομαι) = πορευσίμος, Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 297, Ἐτυμ. Μ.

ἀμειυσι-πορος, ὄν, ὁ ἔχων ἐναλλάσσοντας πόρους, ἔνθα αἱ ὁδοὶ διασταυροῦνται, τριῶδοι Πινδ. II. 11. 58.

ἄμη, ἦ, πτόν, πτυάριον ἢ σκαπάνη, δίκελλα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1145, Εἰρ. 426, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 34. 2) καθίσκος πρὸς ἄντησιν ὕδατος, ἄντημα, κουβίς, Λατ. hama, ἀμια καὶ σκάφαις ὄρυσσασθαι, παροιμ. ἐπὶ μεγάλης ἀφρονίας, Πλούτ. 2. 963C.

3) σκαλιστήριον, ἀγρίφη, «σσυγκράνα» πρὸς ἰσπεδέωσιν τῆς γῆς ἢ συλλογὴν τῶν ξηρῶν χόρτων, Γεωπ. 4) Ἴων. ἀντί ἄμης, Ἀθην. 644F. (Πίθαν. συγγενὲς τῷ ἀμάω).

ἀμή, ἐπίρρ. (κυρίως ἀμή, ὁστ. θηλ. τοῦ ἀμός, = τίς), κατὰ τὴν τράπον σχεδὸν δὲν εὐρίσκειται εἰμὴ ἐν τοῖς συνθετοῖς ἀμυγηπῆ ἡ -πῆ, κτλ. κατὰ τὴν τράπον, κάπως, κτλ., = ὀπωσοῦν, Πλάτ. Πρωτ. 331D, Πολ. 474C, καὶ ἄλλ., πρβλ. Ruhnke Τιμ. ἐν λ. καὶ Ἐλμσλ. ἐν Ἀχ. 608, ἴδε καὶ ἐν λ. ἀμός, ἀμοῦ, ἀμῶς.

ἀμήκαα, «δεινά, Ταραντινοί», Ἡσύχ.

ἀμήλιχον, «ἀκολάκευτον, Κρήτες», Ἡσύχ.

ἀ-μηλος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων μῆλα, Τζέτζ. Ἰστ. 9. 349 καὶ 354.

ἀμήν. Ἐβρ. ἐπίρρ. = ἀληθὴς, τῇ ἀληθείᾳ, γένοιτο, Ἐβδ., Κ. Δ. — τὸ ἀμήν, βεβαίως, Κ. Δ.

ἀμήνιον, τό, ἄλλη γραφὴ ἀντί ἀμμιον, ἐν Διοσκ. 5. 110.

ἀ-μηνις, ιος, ὁ, ἦ, = τῷ ἔπομ., Ἰωσήφ. Ἄρ. ἴ. 19. 4, 6.

ἀ-μηνίτιος, ὄν, (μηνίω) ὁ μὴ ὦν ὠρηγμένος ἢ ὀργίσι, Ἡρόδ. 9. 94· βᾶσις Δισχύλ. Ἰκ. 975· χειμῶν Ἀχαιοὺν οὐκ ἀμηνίτιος θεοῖς = ἐπέμψθη κατ' αὐτῶν οὐχὶ ἄλλως, εἰμὴ ἔνεκα τῆς ἰδιαίτης ὀργῆς τῶν θεῶν. Δισχύλ. Ἀγ. 649 (ἔνθα ὁ Dobree διώρλωσεν Ἀχαιοῖς οὐκ ἀμηνίτιος θεῶν). — Ἐπίρρ. -τως αὐτόθι 1034.

ἀ-μηνύτος, ὄν, ὁ μὴ μνησθείς, τὰ ἀμηνύτα κρύφια καὶ ἀθέμιτα Ἡλιόδ. 8. 13. Παρὰ Βυζαντ. ὑπάρχει ἐπίρρ. -υτί.

ἀμηροί, «ἔμμοροι», Ἡσύχ.

ἀ-μηρύτος, ὄν, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκτυλίξῃ, ὃ ἐ. ἀτελείωτος, ὀχληρός, γῆρας Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 221· λόγοι Α. Β. 20.

ἄμηρ, ἦτος, ὁ, εἶδος πλακούντος μετὰ γάλακτος, Ἀριστοφ. Πλ. 999, Ἀντιφῶν ἐν «Δυσπράτῳ» 1. Μένανδ. ἐν «Υποβολιμαίῳ» 11, κτλ. ἀμητέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἀμάω, πρέπει τις νὰ θερίσῃ, Ὄζων. Ἀνέκδ. 3. 226.

ἀμητήρ [ᾶ], ἦρος, ὁ, (ἀμάω) = θεριστής, Ἰλ. Δ. 67: μεταρ. = ὁ θερῶν μέγρις ἐδάφους, κακαστροφεύς, Χριστοδ. Ἐκφρ. 376: — ὡς ἐπιθ. ἀμητήρι τύπῳ, ἐν σχήματι ὀρεπάνου, Νόνν. Δ. 26, 302: — θηλ. ἀμητέρα, Ἐτυμολ. Μ.

ἀμητήριον, τό, ὄρεπανον, Μάζ. Τύρ. 30 ἐν τέλ.

ἀμητικός, ἦ, ὄν, (ἄμητος) = ὁ ἐκ τοῦ θερισμού ἢ ἀνήκων εἰς τὸ θερίζειν· ὄρεπανον ἀμ. = δρέπ. δι' οὗ θερίζουσιν, Αἰλ. Περί Ζ. 17. 37.

ἀμητίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἄμης, Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμητικῶσι» 1. 12, πρβλ. Φερεκρ ἐν «Πέρσαις» 1. 7.

ἄμητος [ᾶ], ὁ, (ἀμάω) ὁ θερισμός, Ἰλ. Τ. 223 (ἔνθα κεῖται μεταρ. ἐπὶ σραγῆς). 2) θέρος, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμού, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 382, 573, Ἡρόδ. 2. 14., 4. 42, καὶ παρὰ μεταγ. πεζοῖς.

II. ἢ ἐκ τοῦ θερισμού συγκομιδῆ ἢ ὁ ἀγρὸς μετὰ τὸν θερισμόν. Λατ. s e g e s, Διον. Π. 194, Ἄρατ. 1097: καὶ μετ' ἄλλου οὐσ. ληθιοῖο Ὀπκ. Κ. I. 527: — μεταρ. ἐπὶ πώγωνος (τὸ τοῦ Σαίεπῆρου chin new-gearped, «νεοβέριστο πηγῶνι.»), Ἀνθ. Π. 11. 368. — Οἱ ἀκριδέστεροι τῶν γραμμικῶν ποιοῦσι διάκρισιν κατὰ τὸν τονισμόν, γρῆζοντες ἄμητος διὰ σημασ. I, ἄμητος δὲ διὰ σημασ. II, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὰς λέξεις: τρυγητός καὶ τρυγητός, σπόρητος καὶ σπορητός, κτλ., Ἀρχαῖο 81, Ἐτυμολ. Μ. 83, κτλ. ἐνθ' ὃ Ἀμμωνίος λέγει ἀκριβῶς τὸ ἀντίστροφον. Εὐλόγιος κανὼν φαίνεται ὁ ἔξης: ὅτι ἐν τῇ σημασίᾳ I, ἡ λέξις εἶναι οὐσιαστ., καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ γράφηται ἄμητος; ἐν δὲ τῇ II. σημασ. εἶναι ἐπιθετον (ὑπακουσμένον τοῦ καρπός, σῆτος) καὶ ἐπομένως ἄμητός: ἴδε ἐπὶ πᾶσι: Spitzl. Excurs. XXX. εἰς Ἰλ.

ἀμητρῆς, ἰδος, θηλ. τοῦ ἀμητήρ, Πολυδ. 1. 122.

ἀ-μητρος, ὄν, ἄνευ μήτρας, Γ. Ηιστδ. ἐξ. 1005.

ἀ-μήτωρ, ὄρ, ὀρος, ὁ μὴ ἔχων μητέρα, Ἡρόδ. 4. 154, Εὐρ. Ἴων 109, πρβλ. 837. II. ἢ μὴ οὐσα μήτηρ, τ. ἔ. οὐχὶ φιλόστοργος, ἄστοργος, μήτηρ ἀμήτωρ Σοφ. Ἡλ. 1154· ἐπὶ νεαρῶς γυναικὸς ἀποθηνησκούσης κατὰ τὸν τοκετὸν, Ἐπιγρᾶμ. Ἰλ. 365.

ἀμηχανῶ, = τῷ ἔπομ., Ὀπκ. Ἀλ. 3. 328, Ἀνθ. Π. 9. 591, κτλ., ἐν Ἐπιλοῖς σχηματισμοῖς ἀμηχανῶσιν, -ῶον.

ἀμηχανέω: ἐλλλ. -ῆσω: ἡμηχανῶν Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εὐρώπῃ» 3:—Εὐρίσκειται ἐν ἀμηχανία, ἀπορῶ τί νὰ πράξω περὶ τίνος, στεροῦμαι, ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενός, δὲν θὰ στερηθῆς τίποτε, Ἡρόδ. 1. 35, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 692: ὡσαύτως ἀμ. περὶ τίνος Εὐρ. I. Τ. 734: μ. αἰτ. τέρμα Δισχύλ. Ἀγ. 1178, κτλ., ταῦτα Εὐρ. Ἡρακλ. 492: μ. ὁστ., ἀμ. θεσφότοις Δισχύλ. Ἀγ. 1113: —συχάνεις ἀκολοθεῖται ὑπὸ ἀναφορ. ἡ πλαγίως προτάσας, ἀμηχ. πότερον ..., ἦ... Σοφ. Φ. 337· ἀμ. ἔπα τράπωμαι, ὅποι τραπεσίην, Δισχύλ. Ἀγ. 1532, Πέρτ. 458· ποῖ ἐλθῶ Σοφ. Ἡλ. 1174: —ἀπολ., Δισχύλ. Ἰκ. 379, Εὐρ. Ἄνδρ. 983. 2) μετ' ἀπαρ. δὲν γνωρίζω πῶς νὰ πράξω τι· ὅσων συμβαλεῖν ἀμηχανῶ Νεόφρων ἐν Σχολ. εἰς Εὐρ. Μῆδ. 668· χρόνος, ὃν αἰεὶ λανθάνειν ἀμηχανῶ, ἀπορῶ πῶς νὰ διεκφυγῶ αὐτόν, Ἀντιφῶν. Ἀδελφ. 72.

3) ἀμηχανῶν βιοτεύω, ζῶ ἐν ἀμηχανίᾳ, ἐν στερήσει, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 19: — πρβλ. τὸ ἀποροῦ, ἔπερ εἶναι συνηθέστερον ἐν τῷ Ἄττ. πεζῷ λόγῳ: ἀλλ' ἐν Θουκ. 7. 48 τὰ μὲν ἀπορήσειν, τὰ δ' ἐπι ἀμηχανήσειν, φαίνεται ὅτι τριεῖται διάκρισις τις μεταξὺ τῶν δύο.

ἀμηχανήεις, ἔς, ποιητ. ἀντί τοῦ ἀμηχάνεις, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 447, ἐν τῇ γεν. πληθ. -έων ἐν Διον. Ἀλ. 1. 79, διωρλώθη ἐκ τοῦ Βατ. χειρογρ. εἰς ἀχανής.

ἀ-μηχανήτος, ὄν, = ἀμήχανος II, Ἰωσήφ. Α. I. 1. 19, 7, ἀμφ. ἀμηχανία, Ἴων. -ῆη, ἢ, ὡς τὸ ἀπορία = ἔλλειψις μέσων ἢ πόρων, ἔνδεια, Ὀδ. I. 295, Θέογν. 385, καὶ (κατὰ πληθ.) 619: ἀκολοθῶν ἐν Ἡρόδ. 8. 111, Πινδ., καὶ Ἄττ., ὅπ' ἀμηχανίας Ἀριστοφ. Ὀρ. 475. II. ἐπὶ πραγμάτων, δυσκολία, ταιλαιπωρία, χειμῶνος ἀμηχανίη Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. (496).

ἀμηχανό-εργός, ὄν, ἀνεπιτήδειος πρὸς ἐργασίαν, Ἡσ. Ἄποιστ. 13.

ἀμηχανό-ποιεῖομαι, ἀποθ., = ἀνεπιτήδειος τρέπομαι ἐπὶ τὸ ἔργον, μμηχανοποιεῖν ἀμηχανοποιεῖσθαι Ἰππ. περὶ Ἀγμ. 772.

ἀ-μηχάνος, Δωρ. ἀμάχανος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων μέσα ἢ πόρους, ὁ εὐρισκόμενος ἐν ἀπορίᾳ, ὁ μὴ γινώσκων τί νὰ πράξῃ, στεροῦμενος ἀρωγῆς, ἀνίσχυρος, ἀμήχανός τινος, ἐν ἀπορίᾳ περὶ τίνος, Ὀδ. Τ. 363· πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1429· ἀμ. καὶ ἀτεχνος Πλάτ. Πολιτ. 274C: ἐπὶ ζῶων, ἀντιθ. τῷ εὐμηχάνος Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 11. 1: ἐντέθειν, 2) (ἔνθα ὁ ἀμηχάνος εἶναι ὁ αἰτίας τῆς ἐκτουτο καταστάσεως) ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος, ἀφραδέες καὶ ἀμ. Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 192· τὸν ἀμ. ὀρεπῶσιν Δισχ. Θῆβ. 227· ἀμ. γυνή Εὐρ. Ἰππ. 643· ἀμ. εἰς τι, ἀνεπιτήδειος εἰς τι, ὁ αὐτ. Μῆδ. 408: — Ἐπίρρ. ἀμηχάνως ἔχειν = ἀμηχανεῖν, Δισχ. Χο. 405, Εὐρ., κτλ. 3) μετ' ἀπαρ., ἀγνοῦ πῶς καὶ τί νὰ πράξω, ἀδύνατῶ νὰ πράξω τι, τὸ δὲ βία πολιτῶν ὄραν ἔφυν ἀμήχανος Σοφ. Ἀντ. 79· ἀμ. ὅτι χρῆ λέγειν Δημ. 1392. 16, κτλ. 4) ἀμ. συμφορὰ = ἀμηχανία, Σιμων. παρὰ Πλάτ.

Πρωτ. 344C. II. συγχετορ μετὰ παθ. σημασ. = πρὸς δὲν ἰσχύουσι μέσα. 1) = ἀπραγματοποιήτος, ἀδύνατος, δυσκολος, μετ' ἀπαρ., ἀμήχανός ἐσσι... πιθέσθαι Ἰλ. Ν. 726, πρβλ. Ξ. 262. 6) ἐπὶ πραγμάτων, τοῦτο δ' ἀμ. εὐρεῖν Πινδ. Ο. 7. 76.

ἢ δὲ εἰσοδῆ ἦν ὁδὸς ἀμαίτιος ... ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι = ἦν ἀμήχανον ἦν εἰσελθεῖν, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 21· ἀλλ' ὡσαύτως ἀμήχανόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι δυσκόλον, ἀδύνατον, ἀμ. ἐστι γενέσθαι, Ἐμπεδ. 102, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 48, 204, Σοφ. Ἀντ. 175, κτλ.: — ἀπολ., ἀμηχάνα, ἀκατόρθωτα, ἀδύνατα, ἀμηχάνων ἔραν αὐτόθι 90, πρβλ. 92· δεινός γὰρ εὐρεῖν καὶ ἀμηχάνων πόρον Δισχύλ. Πρ. 59· κάκ τῶν ἀμ. πέρουσι εὐμηχάνους πορίζων Ἀριστοφ. Ἰππ. 759. 2) καθ' οὐ οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ, ἀκαταγώνιστος, παρ' Ὀμ. αὕτη εἶναι ἡ κοινὴ χρῆσις ἀναφερομένη εἰς τὸν Δία, τὴν Ἡραν καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα: ἀμήχανός ἐσσι, ἀμ. ἔπλευ Ἰλ. Κ. 167, Η. 29. 6) ἐπὶ πραγμάτων, ἀμήχανα ἔργα, «πρὸς ἃ οὐκ ἂν τις σχοίη μηχανὴν εὐρεῖν, ἐξ οὗ δεινὰ καὶ χαλεπὰ» (Σχολ.), Ἰλ. Θ. 130· οὕτως, ἀμ. δόλος Ἡσ. Θ. 589· κήδεα Ἀρχιλ. 60· κακόν, δύη, ἄλγος, ἐμφορὰ, νόσος, Τραχ. 7) ὡσαύτως ἰδίως ἐπὶ ὄνειρων, ἀνεξήγητος, ἀνερμήνευτος, Ὀδ. Τ. 560.

3) παρ' Ἄττ. ὡσαύτως = ἔκτακτος, ἀκατάληπτος, ἄπειρος, ἄμετρος, μέγεθῃ Πλάτ. Φαίδων 111D· ἡδοναὶ ὁ αὐτ. Φῖλ. 46E· ἀμήχανον εὐδαιμονίας, ὑπερτάτῃ εὐδαιμονία, ὁ αὐτ. Ἀπολ. 41C: — συχάνεις μετ' αἰτ., ἀμήχανος τὸ μέγεθος, τὸ κάλλος, τὸ πλῆθος κτλ., ὃ ἐ. ἀκατανόητος ὡς πρὸς τὸ μέγεθος κτλ. Πλάτ. Πολ. 584B, 615Δ, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 38· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ μετὰ ὁστ., ἀμ. πλήθει τ. 5 ἀτοπίᾳ Πλάτ. Φαῖδρ. 229D).

6) ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ὁ Πλάτων ἀγαπᾷ καὶ νὰ συνδέῃ τὰς λέξεις διὰ τὸν ἀναφορ. ὀρος, ὅσοι καὶ τὸ ἐπίρρημα διὰ τοῦ ὡς, σίον: ἀμήχανον ὅσον χρόνον, ἀκατανόητος μήκος χρόνου, Φαίδων 95C· ἀμηχάνω ὅσω πλέονι, δι' οὗ ἀδύνατον νὰ εἴπῃ τις κατὰ πόσον περισσότερο..., Πολ. 588Δ· ἀμήχανόν τι ὄιον, ὅπως ἀπερίγρητον, Χαρμίδ. 155D: οὕτω καὶ ὡς

ἐπιρρ., ἀμηχάνως ὡς εὐ Πολ. 527E· ἀμ. γε ὡς σφόδρα Φαίτρ. 263D.

ἄμ-ῤῥός, ον, ὁ ἅμα τῇ ἡσ, μετ' τὴν αὐτὴν, Ἐριαν. Ὀρρ. Ἄργ. 486.

ἄμεία, ἡ, γόμφος, γομφάριον, κοινῶς ἀγομφάριον· ὁ ἰχθύς οὗτος ἔχει ὀδόντας ἰσχυρούς, καθὼς δὲ λέγει ὁ Ἄριστ., «καὶ τῶν ἰσχυροτέρων ἰχθύων περιγίνεται· καταρροεῖ δὲ καὶ αὐτῶν τῶν δελφίνων, ὡς λέγει ὁ Ὀππ. Ἄλ. Β. 554· καὶ ὁ πρῶκτος δὲ ἦτο συνώνυμος τῇ ἀμεία (Ἀδ. π. Ζ. Α. 5). «Ἀριστοτέλης τὰς ἀμείας περὶ Ἀλωπεκόννησον καὶ ἐν τῇ Βιστονίδι λίμνῃ γίνεσθαι λέγει μάλιστα» (περὶ Ζ. Ἰστ. Η', 13) Κορ. σημ. εἰς Ξενοκρ. σ.76: ὡσαύτως ἀστ. ἀμείας, ον, ὁ, κυανόχρωσ δ' ἀμείας... μέγας Μάκρων παρ' Ἀθην. 135F.—ἐν πολλοῖς χωρίοις τὸ γένος εἶναι ἀθεβαῖον, Ἐπιχ. 30 Αἰρ., Ἀρχιπ. ἐν Ἰχθύσι 7, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 1. 1, 24., 8. 2, 24, καὶ ἄλλα.

ἄ-μείαντος, ον, ὁ μὴ μιανθεὶς, ἀγνός, καθαρός, Ὡσαρ Θεόγγ. 447· φάος Πινδ. Ἄποσπ. 106. Ὁ Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 578 καλεῖ τὴν θάλασσαν ἀπλῶς ἄμείαντος.—ἀμ. τοῦ ἀνοσίχοι πέρι, μὴ μεμιασμένος ἐκ τῆς κηλίδος τῆς ἀσθεῖας, Πλάτ. Νόμ. 777E· γάμοι οἱ ἀμ. Ἐπιγράμμ. Ἐλλην. 204. 13. 2) ὁ μὴ μιανόμενος, Διον. Ἄλ. 2.75.

ἄμ-μείαντος, ον, ὁ μὴ μιανθεὶς, ἀγνός, καθαρός, Ὡσαρ Θεόγγ. 447· φάος Πινδ. Ἄποσπ. 106. Ὁ Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 578 καλεῖ τὴν θάλασσαν ἀπλῶς ἄμείαντος.—ἀμ. τοῦ ἀνοσίχοι πέρι, μὴ μεμιασμένος ἐκ τῆς κηλίδος τῆς ἀσθεῖας, Πλάτ. Νόμ. 777E· γάμοι οἱ ἀμ. Ἐπιγράμμ. Ἐλλην. 204. 13. 2) ὁ μὴ μιανόμενος, Διον. Ἄλ. 2.75.

ἄμείας, ον, δὲ ἄμεία, δ ἴδε.

ἄ-μειγής, ἐς, (μειγνύμεν) ἄμικτος, μὴ μεμιγμένος, καθαρός, ἡδοναί Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 10. 3, 2· ἀμ. τι καὶ καθαρόν, ὁ αὐτ. Μεταρ. 1. 8: μετ. γεν. πράγμα, ὁ μὴ ἀναμειγνύμενος μετ' ἄλλο, Πλάτ. Μενέξ. 245D· οὕτως ἀμ. πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. Πολιτ. 265E· ἀμ. τινὶ Ἄρετ. π. Αἰτ. Χρόν. Νόσ. 2. 3. Ἐπιρρ. -γῶς, καὶ (καθ' Ἡρώδιαν. Ἐπιμ. 254) -γῆ.

ἄμειδιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ ἀμείς, Σέξτ. Ἐπιμ. Μ. 1. 234.

ἄμειθα, εἶδος πλακούντος, ἴσως ταυτόσημ. τῷ ἀμης, «ἔδεσμα ποιόν, καὶ ἄρτυμα, ὡς Ἀνακρέων», Πούχ.

ἄμειθεος, Δωρ. ἀντὶ ἡμειθεος.

ἄμειθρέω, ἀμειθρός, κατ' Ἐπικὴν μετὰθ. ἀντὶ ἀριθμείω, ἀριθμός, Καλλ. εἰς Δῆμ. 86. Ἄποσπ. 339, Θεόκρ. 13. 72, Αἰρ., Σίμων. 134: πρὸλ. Ruhnke Ἐπισ. Κριτ. σ. 172.

ἄμεικνός, «ἄρτος, Ταραντῖνοι», Πούχ.

ἄμεικτής, «αἰτίας, χωριστάμενος», Πούχ.

ἄμεικτομύαινος, ἄγνος, Διοσκ. νόθ. 1, 134.

ἄ-μεικτος, ον, ὁ μὴ μιγνύμενος, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀναμειχθῆ, Ἐπιμ. 172. 321· ἀμ. βόη ἡ κραναίη, αἰτίνες δὲν δύναται νὰ συμμειχθῶσι καὶ ἀποτελέσωσιν ἄρτυρον, Αἰσχύλ. Ἄγ. 321· ὁ μὴ ἀμεικτον ἀνθρώποις ἔρβαν λεόντων Βαθρ. 98. 19. II. ὁ μὴ ἀναμειγνύμενος, ἀμειγής, καθαρός, ἀγνός, βίος, ἡδονῆ Πλάτ. Φίλ. 61B, 50E.—ἀμ. ΤΙΝΙ, ὁ μὴ ἀναμειγνύμενος μετ' ἄλλο, ὁ αὐτ. Πολιτ. 310D· ἀμικτα κατὰ στίχον, ἐπὶ κανονικῶν στίχων, οἷοι οἱ Ἐπικ. ἡ ἰαμβ., Ἡρακλ. 118:—Ἐπιρρ. -τως, ὑπερθ. -τατα Πλάτ. Φίλ. 59C.

III. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἀναμειγνύμενος μετ' ἄλλου, (ὅπως τὸ μίγναι καὶ ἐπὶ ἐνεσθῆς ἡ κοινωνίας), ἀπροσπέλαστος, ἀκοινωνήτος, σκαῖός, ἄριος, περὶ τῶν Κενταύρων καὶ τῶν Κυκλώπων, Σοφ. Τρ. 1095, Εὐρ. Κύκλ. 428· ἐράκινα Ἀναξίλας ἐν «Νεοστίθι» I. 3: τὸ ἀμεικτος=ἀμειξίς II, Ἰππ. π. Αἰρ. 294· ἀμ. πατήρ, σκυθρῶπος, στυρῆρος, δύσκολος, Εὐρ. Ἄποσπ. 502:—ἀμ. ΤΙΝΙ=ὁ μὴ ἔχων σχέσιν πρὸς ἄλλον, ὁ ἀπορρογῶν τὰς μετὰ τῶν ἄλλων σχέσεις, αὐτοῖς 429· οὕτω καὶ ἐπὶ νόμων καὶ ἐθίμων· ἀμ. νόμιμα τοῖς ἄλλοις Θεοκ. 1. 77· πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Σοφ. 254D.

β. ἄνευ συνουσίας, ἤτοι σαρκικῆς μίξεως, Πλάτ. Πολιτ. 276A· ἀμ. θηραῖα ἀνδρός, μετ' ἀνδρός ξένου, Φίντις παρὰ Στωθ. 444. 28.

2) ἐπὶ τόπων, ἀμ. αἶσα, ἀξίωμα, ἀφιλόξενος γῆ, Εὐρ. I. Τ. 402· ἀμ. τόπος Ἰσοκρ. 202C.

ἄμιλλα, ἡς, ἡ, (ἐκ τοῦ ἅμα, — οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἴλη). Ἄγων πρὸς ὑπερισχύσεως, περὶ ὑπεροχῆς, συμπλοκῆ, τῶν νεῶν ἄμιλλαν. ἰδέσθαι, περὶ πλαστικῆς ναυμαχίας, Ἡρόδ. 7. 44· ἀμ. ἵππων, ἱπποδρομία, ἄγων ἱπποδρομίας. αὐτοῖς 196· ἀκολούθως παρὰ Πινδ. καὶ Ἄττ.: ῥιμοφρμάτοισι.. ἀμίλλαις, ἐν ἄνωσι ταγέων ἀρμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 1063, πρὸλ. Ἠλ. 861· ἀμ. ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἄγων γενναίων ἀνδρῶν, Δῆμ. 490.1· χορῶν Πλάτ. Νόμ. 834E.

2) μ. γεν. πράγμ., ἰσχύος ἀμ., δοκιμὴ ἰσχύος, Πινδ. Ν. 9. 27· πτερύγων ἀμίλλαις Αἰσχύλ. Πρ. 124· ποδοστῖν, λόγων, φρονήματος, Εὐρ. I. Α. 212, Μῆδ. 546, Ἄνδρ. 214: ἀρετῆς Πλάτ. Νόμ. 731B· μ. γεν. ἀντικειν. ἀμ. λέκτρων, ἄγων περὶ γάμου, Εὐρ. Ἰππ. 1141, πρὸλ. Ἄριστοφ. Ἰππ. 556, Θεοκ. 8. 6:—ἀντὶ τοῦ πρώτου ὡσαύτως ἔχομεν καὶ ἀμ. περὶ τινος Ἰσοκρ. 215A· ἀντὶ δὲ τοῦ δευτέρου ἐπιτόπου συχνάκις εἶναι ἐν χρῆσει παρὰ ποιηταῖς, ἀμ. φιλόπλοτος, πολυτέκνος, ἄγων περὶ πλοῦτος ἡ τέκνων, Εὐρ. I. Τ. 412, Μῆδ. 557.—ἡ γ. ἐνίοτε εὐρῆται ἀντὶ ἐπιθ., ἀμ. αἰμάτων=αἰματώσεσς, ὁ αὐτ. Ἐλ. 1115. 3) ἄμιλλαν τιθέναι, προτιθέναι, προτείνειν ἄγωνα, Εὐρ. Ἄνδρ. 1020, Μῆδ. 546· ἄμιλλαν ποιεῖσθαι, ἀγωνίζεσθαι πρῶθως, φιλοτιμείσθαι, ἔκως.. Ἡρόδ. 8. 10· ἀμ. ἐποιοῦντο, ἡμιλλῶντο, ἐφιλοτιμοῦντο τίς νὰ περᾶσῃ τὸν ἄλλον, Θεοκ. 6. 32: ἀμ. ποιεῖσθαι πρὸς τινα Πλάτ. Νόμ. 830D) εἰς ἀμ. ἔρχεσθαι, ἐξελεθεῖν, Εὐρ. Τρω. 617, Ἐκ. 226· πρὸς ἀμ.

ἐλθεῖν ὁ αὐτ. Μῆδ. 1082· ἄμιλλα γίνεται, ἄγων ἐγείρεται, Θεοκ. 8. 6.

ἄμιλλᾶομαι: μέλλ. -ῥησομαι Ἄριστοφ., Πλάτ.: ἀμ. ἡμιλλᾶσθαι Εὐρ., Θεοκ. (ἴδε κατωτ.), μεταγεν. ἡμιλλᾶσάμην Πλουτ. Ἄρατ. 3. Δουκ. περὶ Πικραπ. 51, Ἀριστείδ., κτλ.: πρμ. ἡμιλλᾶσθαι Εὐρ.:—πρὸλ. ἐξ-ἀμιλλᾶομαι: (ἀμιλλα). Ἄποθ., ἀγωνίζομαι, φιλονικῶ ἢ ἐρίζω πρὸς τινα, Δατ. amulari, Ἡρόδ. 4. 71, Πινδ. Ν. 10. 58, καὶ συγν. παρ' Ἄττ.—Συντάξ. μ. δοτ. προσ., ἀγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι πρὸς τινα, Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Εὐρ. Ἄνδρ. 127, κτλ., πρὸς τινα ὁ αὐτ. Ἰπρ. Μαιν. 960 (ἴδε κατωτ. 2): μετὰ δοτ. πρᾶγμ., ἀγωνίζομαι κατὰ τι ἢ πρὸς τι πρᾶγμα, ἄλλοισι.. ἀμιλλᾶσθαι λόγῳ ὁ αὐτ. Ἰκ. 195, πρὸλ. Ἰπρ. Μαιν. 1255· ἵπποις, τῶ-ξοις, Ἄνδρ. 32. 34, Πλάτ. Πολ. 328A, Νόμ. 834A· περὶ τινος Δουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 20· περὶ τινι Πινδ. Ν. 10. 58· ἐπι ἢ πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 830E, 968B· ὑπὲρ τινος Πολύδ. 5. 86, 8:—ὁ λόγος δὲ ἡ σκοπὸς τοῦ ἀγῶνος προστίθεται δι' ἀναφορ. προτάσεως, εἰσαγομένη διὰ τοῦ ὡς.., ἢ τοῦ ἕως.., Πλάτ. Πολ. 349C, Ξεν. Ἐλλ. 7. 2, 14:—τὸ εἶδος τοῦ ἀγῶνος προστίθεται διὰ συστοίχου αἰτιατ., ἀμ. στάδιον, ἀμ. ἄμιλλαν σταδίου Πλάτ. Νόμ. 833A. 2) ἐπὶ παθ. ἐνοίας, τὸ πελόν.. πρὸς ἀλλήλους ἀμιλλᾶσθαι, δι' ἀμίλλης παρασκευασθῆν (ὁ Βλωμφίλδ. δὲν παραδέχεται ἐνταῦθα τὴν παθ. σημασίαν, ἀλλὰ τὴν συνήθη ἐνεργ.), Θεοκ. 6. 31· πρὸλ. ἄμιλλᾶσθαι, καταστάνα ἀντικείμενα ἀμίλλης, Εὐρ. Ἄποσπ. 809. 2. II. ἐπὶ ἑνὸς προσώπου, ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ, μετὰ πρῶθως, σπεύδω, ἐπὶ τι, πρὸς σημείον τι, Ξεν. Ἄν. 3. 4. 44· πρὸς τι, ὅπως κερδήσω αὐτό, ὅπως γένομαι κάτοχος αὐτοῦ, Πλάτ. Πολ. 490A, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 9. 8, 7, καὶ ἄλλ.: δεῦρ' ἀμιλλᾶσθαι ποδὶ Εὐρ. Ὀρ. 456· σὲ τὴν θρεγμια δεινὸν ἡμιλλᾶσθαι ὁ αὐτ. Ἐλ. 546 (ἐνθα τὸ θρεγμια εἶναι σύστοιχος αἰτ., καθάπερ ἄνωτέρω): οὕτω, μεταρ., ποῖον ἀμιλλᾶσθαι γόνον; ὁ ἔ. ποῖαν ἀμιλλᾶσαν γόνον ἀμιλλᾶσθαι; πῶς θὰ θρηγήσῃ ἀρκετὰ γοεράς; αὐτοῖς 165, πρὸλ. Ἐκ. 271. III. ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ ἐνεργ. «ἀμιλλᾶν» τὸ ἐρίζειν, καὶ εἰς τάχος γράφειν.

ἄμιλλᾶμα, ατος, ὁ, ἄγων, Σοφ. Ἠλ. 493· ἴδε ἐν λ. ἄλεκτρος.—καθ' ἀμιλλᾶματα πρᾶτος Ἐπιγραρ. Κυρήν. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 5149b.

ἄμιλλᾶτέον, ἴμ. ἐπιθ., δεθ' ἀμιλλᾶσθαι, πρὸς τι Ἰσοκρ. 154E. ἀμιλλᾶτῆρ, ἦρος, ἀνταγωνιστής, τρῶχος ἀμιλλᾶτῆρος ἡλίου τελῶν Σοφοκλ. Ἄντ. 1065, ἴδε ἐν λ. τρῶχος Β. ἀμιλλᾶτῆρος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἀγῶνα, ἀγωνιστικός, Πολύδ. 1. 181· τὸ ἀμιλλᾶτῆριον, «τόπος ἐν ᾧ ἀμιλλᾶνται», Σουίδ. ἀμιλλᾶτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀγῶνα, Πλάτ. Σοφ. 225A.

ἄ-μειμητός-βιος, ον, οὗ τὸν βίον οὐδεὶς δύναται νὰ μιμηθῆ, Πλουτ. Ἄνωτ. 28.

ἄ-μειμητός [τ], ον, δν δὲν δύναται τις νὰ μιμηθῆ, χόριτες Ἄνωτ. Π. 5. 108· τινὶ ἐν τινι, ὡς πρὸς τι, Πλουτ. Περικλ. 13 κτλ.—Ἐπιρρ. -τως ὁ αὐτ. Νικ. I: ἀμειμητός ἔγραψεν Ἄριστ. Ποιητ. 25. 10 (κατὰ τὰ χειρόγρ. καὶ τὰς νεωτέρ. ἐκδ.). II. δν δὲν ἐμειμήθη τις, Πλουτ. 2. 53D.

ἀμειξίαι, «οὐρήσαι» ἢ ἡχῆσαι· ἢ οὐμῆαι, ἢ Ἡσύχ.

ἀμειξία, ἴων. -ίη, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἄμικτον, ἐπομένως, τὸ ἄμικτον, ἡ καθαρότης, Θεοορ. Αἰτ. Φ. 4. 16, 2. II. ἐπὶ προσώπ., ἔλλειψις ἐπιμειξίας, κοινωνίας, ἀλλήλων Θεοκ. 1. 3· πρὸς τινα Δουκ. Τίμ. 42: ἀκοινωνησία Ἰσοκρ. 130A· ὡσαύτως, ἀμειξία χρημάτων, ἔλλειψις χρηματικῶν ἐργασιῶν, ἤτοι συναλλαγῆς ἢ ἐμπορίου, Ἡρόδ. 2. 136. 2) ἀποχὴ ἀπὸ τῆς σαρκικῆς μίξεως, Ἄριστοφ. 2. 3.

ἄμ-ιππος, ον, ὁ ἅμα τῷ ἵππῳ πορευόμενος, ὁ ταχύς ὡς ἵππος, Σοφ. Ἄντ. 985. II. ἀμειπποι, οἱ, = περὶ ἀναμειγνύμενοι μετὰ τοῦ ἵππικου, Θεοκ. 5. 57, Ξεν. Ἐλλ. 7. 5, 23.

ἄμεις, ἴδος, ἡ, οὐροδοχεῖον, Ἄριστοφ. Σρ. 935, Θεσμ. 633:—τὸ ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 842 εἶναι ἐφθαρμένον, ἴδε ἐν λέξ. ἄμαλα.

ἄμεισθαλλός, ὁ δυσάρεστος, Ἐπιμ. Μ. Ὁ Ζωαρο, ἔχει καὶ ἐτέραν γραφ. ἀμεισθαλλός, «ἀμεισθαλλός, ὁ δυσάρεστος, ὁ μὴ ἄλλω μισθόμενος» καὶ ἀμεισθαλλός οἶον.—ἀμεισθαλλοί τε γέροντες κατ' ἔνδειαν τοῦ γ.

ἄμεισθή, ἐς, ποιητ. ἀντὶ ἀμειγής, Νικ. Ἀλεξ. φάρμ. 195.

ἄ-μεισθός, ἐς, ὁ μὴ μισθόμενος, Πλουτ. 2. 10A:—Συγχρ. ἀμεισθέστερος, ἤτοι δυσάρεστος, ἀμεισθέστερα γὰρ τῷ ἵππῳ καὶ ταῦτα Ξεν. π. Ἰππ. 8, 9:—Ἐπιρρ. -σῶς, Φίλων 2. 57.

ἄμεισθί, ἐπιρρ. τοῦ ἀμεισθός, Ἀρχιλ. 38, Εὐρ. Τρω. 409, Δῆμ. 731. 20· χρημάτων καὶ δόξης ἀμ., ἄνευ ἀμεισθός χρημάτων καὶ δόξης, Πλουτ. Ἄριστ. 3. [ἢ Ἀρχιλ. ἐθ' ἄνωτ.].

ἄ-μισθία, ἡ, ἡ κατὰστος τοῦ ἀμισθίου, Ἄππ. Ἄννιβαλ. 17. ἀμισθίως=ἀμεισθί, Τῆξ. Ἰστ. 11. 48.

ἄ-μισθος, ον, ὁ ἄνευ μισθοῦ ἢ πληρωμῆς κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐμισθόσθαι, ὅθεν, 1) παθ. ὁ μὴ μισθόμενος, μὴ λαμβάνων ἀντιμισθίαν, ἀοιδῆ Αἰσχύλ. Ἄγ. 979, πρὸλ. Σοφ. Ἄποσπ. 832, κτλ.: λύπη δ' ἀμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος Αἰσχύλ. Χο. 733: πρὸλ. ἀμισθί. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ πληρώνων, Δουκ. Ἐταιρ. Διαλ. 12.

ἄ-μισθώτος, ον, ὁ μὴ μισθωθείς, μὴ ἀποφέρειν εἰσόδημά τι, Οἰ-

κος Δημ. 865. 20. II. ὁ μὴ μισθωθείς, Διοδ. 18. 21. — Ἐπίρρ. -τί, Ἰουστίν. Μάρτ.
ἀ-μυσία, ἡ, τὸ νὰ μὴ μισθῶται τις, Κλήμ. Ἄλ. 474.
ἀ-μυστῶλλευτος, ον, = τῷ ἐπομ., Δαμασκ. ἐν Οὐολφ. Ἄνάλ. 3. 250.
ἀ-μυστῶλλος, ον = ὁ μὴ κατακαπέεις εἰς μικρὰ τεμάχια, «ὁ μὴ κεκομμένος, ὁ ἀδιάκοπος», Ἐτυμολ. Μ. 83. 47.
ἀ-μυσχος, ον, ὁ μὴ ἔχων μίσχον, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 10, 7., 3, 7, 5.
ἀμιτρα, «μικρὰ, Κρήτες», Ἡσὺχ.
ἀ-μιτρος, ον, ὁ μὴ ἔχων διάδημα τῆς κεφαλῆς, ἢ ζώνην, παῖδες ἀμιτροί, καρδία, τὰ ὅποια δὲν ἐφόρεσαν ἀκόμη τὴν γυναικείαν ζώνην· ὁ ἔ. τὰ μὴ ὄντα ἔτι ἐν ὄρα γάμου. Spanh. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 14. ἠ. πρὸλ. ἄζωστος.
ἀ-μιτρο-χιτώνες, οί, ἐπιθ. τῶν Λυκίων πολεμιστῶν, ἐν Ἰλ. Π. 419, οἵτινες δὲν ἐφόρουζ ζώνην (μίτραν) ἐπὶ τῶν χιτῶνων αὐτῶν, πρὸλ. **μιτροχιτών** καὶ ἴδε Σχόλ. Β. ἐν τόπω: ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν ἀπλῶς ἄνευ μίτρας, δηλ. ζώνης· ἴδε Μονρο ὁ Ἡσὺχ. λέγει: «ἀμιτροχιτώνας, ἀζώστους ἔχοντας τοὺς χιτῶνας.»
ἀ-μίτρωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων περιδεδεμένην τὴν κεφαλὴν του διὰ ταινίας, ὁ μὴ ἔχων διάδημα, Νόν. Δ. 35, 220.
ἀ-μυθαλδής, εσσα, εν, (μύθουμι, μυθῶναι) ἐπίθετ. τῆς Λήμνου ἐν Ἰλ. Ω. 753, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 36, ἀπροστέλαστος, ἀπρόσιτος, ἄξενος ὡς τὸ **ἀμικτος** III, τῆς ὁποίας λέξεως φαίνεται ὅτι εἶναι ἕτερος τύπος ἐκτεταμένος· ἄλλοι ἐσφαλμένως ἐρμηνεύουσιν αὐτὴν ὀμυχαλδής.
ἀμμ-, ποιητ. ἀντὶ ἀναμ-, π. χ. **ἀμμίγδην** ἀντὶ ἀναμίγδην, κτλ.
ἀμμα, ατος, τό, (ἄπτω) πᾶν ὅ, τι εἶναι δεδεμένον ἢ ἔγενετο πρὸς ὀέσιν, ἐπομένως, 1) κόμβος, ἀμμα λύειν, ἀνάπτειν Ἡρόδ. 4. 98· ἀμμα ποιεῖσθαι Ἐν. Ἰππ. 5. 1. 2) βρόχος, «θηλειὰ», σχοίνιον ἀγχόνης, Εὐρ. Ἰππ. 781. 3) σχοίνιον ἢ ταινία, ὁ αὐτ. Βάκχ. 697, κτλ., ἄ. παρθενίας, ἢ παρθενικὴ ζώνη, Ἄνθ. Π. 7. 182, πρὸλ. Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλ. 248. 8. 4) κρικός ἀλυστος, Θεμιστ. σ. 32. 5) πληθ., αἱ περιπλοκαὶ ἐν τῇ πάλῃ, Πλουτ. Φαθ. 23: ὡσαύτως οἱ βραχιόνες τοῦ παλαιστοῦ, ὁ αὐτ. Ἄλκ. 2. 6) μέτρον μήκους 40 πήχ. Ἄρχ. Μαθημ.
ἀμμα, ἡ, μήτηρ ἰδίως ἐν μοναστηρίῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8979· ὡσαύτως **ἀμμαάς**, Ἑκκλ.
ἀμμαλλῆς, «ἀνοστία (3)», Ἡσὺχ.
ἀμμαλῶ, «ἑορτὴ ἀγομένη Δίῃ», Ἡσὺχ.· ὁ Schmidt εἰκάζει Ἄμμαλῶν ἢ Ἄμαλλῶν καὶ Διοῖ ἀντὶ Δίῃ.
ἀμμαῖα, «αἰωρῆσαι καὶ κρμαῖα» ἢ ἀποπῆξαι, Ἡσὺχ.
ἀμματίξω, (ἄμμα) δένω, περιπλέκω, δεσμεύω, Ὀρειδᾶς. 4. 404, Daremb.
ἀμματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἀμμα**, = ἐπίδεσμος, Γαλην.
ἀμματισμός, ὁ, τὸ ἐπιθῆσαι, θεραπεία δι' ἐπίδεσμων, Ὀρειδᾶς.
ἀμμεμῖξεται, ἀμμένω, ποιητ. ἀντὶ ἀναμμεμῖξεται, ἀναμμένω.
ἀμμες, παλ. Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ ἡμεῖς, Ὀμ.
ἀμμέσον, ποιητ. ἀντὶ ἀνά μέσον, Ἡσ.
ἀμμι, εως, τό, Ἀφρικανικὸν φυτόν, ammi Coriticum, Διοσκ. 3. 70.
ἀμμι, ἀμμιν, παλ. Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἐπ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἡμῖν, Ὀμ.
ἀμμία, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ἀμμα**, «μητεροῦλα» — ἀμμία Γυλλίς Ἡρώδου Μιμίαδοι 1, 7. — ἀμμία, μήτηρ, τροφός, Ἡσὺχ.
ἀμμίγα, ἀμμίγνυμι, ποιητ. ἀντὶ ἀνάμμιγα, ἀναμίγνυμι.
ἀμμίγδην, ἀναμίγδην, ἀνάμμιγα.
ἀμμίνος, η, ον, = ψάμμινος, ἀμμόδης, Ἄρρ. Περιπλ. Ἐρυσθ. Θαλ. σελ. 145.
ἀμμιον, τό, (ἄμμος) = κιννάβαρι ἐν τῇ ἀμμόδῃ αὐτοῦ καταστάσει. Λατ. minium, Διοσκ. 5. 110· πρὸλ. Θεοφρ. Λθ. 58.
ἀμμιρός, «πεπληρωμένος», Ἡσὺχ.
ἀμμίτης, ὁ, ὡσαύτως **ἀμμίτης**, ἡ, (ἐνν. λίθος) = ἀμμόλιθος, Πλίν. 37. 10.
ἀμμο-βάτης, ὁ, (βαίω) = ἀμμοδύτης, Διλ. περὶ Ζ. 6. 51.
ἀμμό-γειος, ον, ὁ ἔχων ἀμμόδῃ γῆν, ἀμμ. ἀγκυροβόλια Ἄρρ. Περιπλ. Ἐρυσθ. Θαλ. 24.
ἀμμό-δρομος, ὁ, ἀμμόδης τόπος πρὸς ἵπποδρομίαν, Α. Β. 208.
ἀμμο-δύτης, ὁ, ὁ εἰς τὴν ἄμμον εἰσδύων, εἶδος ἔφρους, κοινότερον καλουμένον **διψᾶς**, Σπράβ. 803· πρὸλ. **ἀμμοθάτης**. Ἐχομεν δὲ καὶ τὸν Δωρ. τῶνον **ἀμμοδύτας** ἐπὶ καρκίνου, ἐν Ἄνθ. Π. 6. 196· πρὸλ. Λοθ. Παθολ. 1. 472. [ὕ, ἀλλὰ πρὸλ. **χῆραμμοδύτης, σισυρνοδύτης**].
ἀμμο-ειδής, ἔς, ὁ ὁμοιάων πρὸς ἐπίδεσμον, ὁμοιος ἐπίδεσμοφ, Ὀρειδᾶς.
ἀμμο-κονία, ἡ, ἄμμος μεμιγμένη μετ' ἀσθέστου, Σπράβ. 245.
ἀμμόνιον, τό, παρακαταθήκη [V] Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, Ifl. Α. 11. 11.
ἀμμόνιτρον, τό, ἄμμος μεμιγμένη μετὰ νίτρου, — τὰ δύο τηκόμενα ὁμοῦ παράγουσι τὴν ὕαλον, Πλίν. 36. 27.

ἀμμο-πλύσια, ἡ, τὸ πλύσιμον τῆς ἄμμου, Ὀλυμπιδῶ.
ἀμμορία, Ἰων. -ίη, ἢ ποιητ. ἀντὶ **ἀμορία**, ὅπερ δὲν εἶναι ἐν χρήσει· Ζεὺς οἶδε μοῖρᾶν τ' ἀμμορίην τε... ἀνθρώπων, τί εἶναι ἡ μοῖρα ἐκάστου καὶ τί δὲν εἶναι, τὴν καλὴν ἢ τὴν κακὴν αὐτῶν μοῖραν, Ὀδ. Υ. 76, πρὸλ. Ἄνθ. Π. 9. 284.
ἀμμορία, ἡ, = ὄμορία, Ἐπιγρᾶμ. παρὰ Δημ. 86. 23.
ἀμμορος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἀμοιρος** (ὁ ἴδῃ), ὁ μὴ ἔχων μέρος ἐν τινι, ὁ ἀμέτοχος, μὴ λαμβάνων μερίδιον· ἰδίως ἐν τινι καλῷ πράγματι· μ. γεν. ἀμμορος. Λοστρῶν Ὀκεανοῖο Ἰλ. Σ. 489, Ὀδ. Ε. 275· καλῶν Πηδ. Ο. 1. 134· πάντων Σοφ. Φ. 182· τέκνων ἄμμι., ἐστερημένος τέκνων, Εὐρ. Ἐκ. 421· ἔλιπδος Ἄνθ. Π. (παράρτ. 349). 2) μεταγεν. ἀπλῶς, ἐλεύθερος ἀπὸ τινος, ἄνευ τινός, ἄμμι. κακότητος Κόιντ. Σμυρν. 1. 430· ὠδίνων Ἄνθ. Π. 7. 465.
ἀμμι. II. ἀπολ., δυστυχής, τεθλιμμένος, Ἰλ. Ζ. 418., Ω. 773· οὐκ ἄμμι. Πηδ. Ν. 6. 26.
ἄμμος ἢ ἄμμος, (πρὸλ. ὕφ-αμμος) ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Φαῖδων 110Α, κτλ. II. ἀμμόδες ἔδαφος, κατάλληλον δηλονότι πρὸς ἵπποδρομίαν, Ἐν. Ἄποιν. 3. 3, 6. (συγγεν. τῷ **ἀμαθος** ὡς τὸ ψάμμος πρὸς τὸ ψάμμαθος).
ἄμμο-τροφος, ον, ὁ φυόμενος καὶ αὐξάνομενος ἐν τῇ ἄμμῳ, Ἄνθ. Π. 4. 1, 20.
ἄμμοῦδα, κοινῶς ἀμμοῦδιᾶ, ψάμμαθος, Ἄλυπ. 92, 172.
ἄμμο-φανής, ἔς, ἀμμόδης, χθῶν ἄμμι., περὶ τῆς Αἰγύπτου, Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλ. 430. Rev. Arch. 1874, σ. 148.
ἄμμό-χρῦσος, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου παρεμπεροῦς ὄγκω ἄμμου μετὰ χρυσοῦν φλεθῶν, Πλίν. 27. 11.
ἄμμο-χυσία, ἡ, ἐπίχυσις δι' ἄμμου, Παῦλ. Αἰγ. 3. 48.
ἄμμό-χυστος, ον, ὁ κερχασμένος δι' ἄμμου, Εὐστ. 690. 5.
ἄμμοδᾶριος, κατασκευαστὴς ἐλαίου, Ἀρμενῶν. 2. 4, 31.
ἄμμόδης, ἔς, (εἶδος) ὁ πλήρης ἄμμου, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 15, 14., 6. 15, 4.
Ἄμμων, ωνος, ὁ, ὁ Λιθυκὸς Ζεὺς Ἄμμων· λέγεται δὲ ὅτι εἶναι Αἰγυπτιακὴ ἢ λέξις, Ἡρόδ. 2. 42 (ἔθνα ἴδε τὸν Bähr), Πηδ. Π. 4. 28, κτλ.: — θηλ. ἐπιθ. Ἄμμωνίς, ἴδος, = Λιθυκὴ, Ἄ. Ἐδρα, ἢ ἔδρα τοῦ Ἄμμωνος, ὁ ἔ. ἡ Λιθύη, Εὐρ. Ἄλκ. 114, Ἡλ. 734: — Ὁ Φῶς. ἔχει Ἄμμωνιάς, ἄδος.
Ἄμμωνιακόν, τό, ὄρυκτον ἄλας, ἴδε Beckmann Hist. Invent. 4. 306. 2) τὸ κόμμι πετασώδους φυτοῦ, ἀμμωνιακὸν κόμμι, Διοσκ. 3. 98.
ἀμνά, ἡ, = ἀμνή, Ἐπιγρ. Κῶ BCH, V, σ. 217.
ἀμνάμος [ἀμν-], ὁ, (ἀμνός) = ἀπόγονος, υἱός, ἔγγονος, Λυκάφρ. 144, 872, κτλ., παρὰ Πολύδ. 3. 19· ὡσαύτως **ἀμνάμων, ονος**, ὁ. Κατ' Ἐτυμ. Μ. 84. 43, «κυρίως παρὰ τὴν τῶν Κυρηναίων διάλεκτον οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνοὶ ἀμναμοὶ λέγονται, τουτέστι τῶν ἀρνῶν ἄρνες, πρὸ τοῦ κερατοφυῆσαι, ἀπὸ τοῦ ἀμνός ἀμναμος» πρὸλ. καὶ Ἡσὺχ. ἐν λέξ.
ἀμνάμων, Δωρ. ἀντὶ ἀμνήμων.
ἀμνάς, ἄδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἀμνός, ἕτερ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἀμνίς, Θεόκρ. 5. 3· δοτ. ἀμνάσειν Ἐδδ. (Γεν. λα', 41). Λέξις Ἀλεξανδρ., Ruhnk, Ἐπιστολ. Κριτ. σ. 187.
ἀμνάσει, ἀμνάσειε, Δωρ. ἀντὶ ἀναμνήσε-, Βοιχχ. Πηδ. Π. 1. 47 (91).
ἀμναστέω, ἀμναστος, Δωρ. ἀντὶ ἀμνηστ-.
ἀμνετος, α, ον, ἀνήκων εἰς ἀμνόν, «ἀρνίσιος», ἀμν. χλαῖνα, ἐπανωφόριον ἐκ δερμάτων ἀμνῶν, Θεόκρ. 24. 61.
ἀμνετός, ὁ, = ἀμνός, Ἐτυμ. Μ. 84. 39.
ἀμνή, ἡ, θηλ. τοῦ ἀμνός, Ὀρφ. Ἄργ. 319.
ἀμνημόνευτος, ον, ὁ μὴ μνημονευθείς, περὶ οὗ οὐκ ἐγένετο λόγος, Πολύδ. 2. 35, 4, Πλούτ., κτλ.: — ἐν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1419 φαίνεται ὡς περὶ οὗ δὲν ἐσκέφθη τις, δὲν ἐμνημόνησεν. II. ἐνεργ. = ἀμνήμων, ἐπιλήσμων, Διογ. Λ. 1. 86.
ἀμνημονέω, Αἰσχ., κτλ.: μέλλ. -ἦσω, Ἰσοκρ. 285Ε: ἄορ. **ἡμνημόνησα**, ὁ αὐτ. 96D, Ἐν., κτλ.: — εἶμαι ἀμνήμων, ἐπιλήσμων, λησμονῶ, ἀπολ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 24, Εὐρ. Ὀρ. 216: — μ. γεν. δὲν ὁμιλῶ περὶ τίνος, δὲν ἀναφέρω περὶ τίνος, Εὐρ. Ἰ. Τ. 361, Θουκ. 3. 40, Λυσ. 189. 14· οὕτως, ἀμν. τι περὶ τίνος Θουκ. 5. 18: — ἐξηρητημένοι προτάσεις προστίθενται ἢ κατὰ μετοχ., ἀμνημονεῖε σαυτὸν δρώντα; λησμονεῖς τὴν πράξιν σου; Πλάτ. Θεαίτ. 207D, ἢ εἰδικῶς διὰ τοῦ ὅτι ..., ὁ αὐτ. Πολ. 474D: — ὁ ἐσφαλμένος τύπος **-μονεύω** εὐρήται παρὰ Διογ. Λ. 5. 72, ὡς ἄλλ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 612D, Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστορ. συγγρ. 18· ἴδε Λοθ. Φύρονιχ. 566.
ἀμνημοσύνη, ἡ, ἐπιλήσμοσύνη, Εὐρ. Ἰων. 1100.
ἀ-μνήμων, Δωρ. ἀμνάμων. ον, γεν. ὄνος: — ὁ λησμονῶν, ἐπιλήσμων, Πηδ. Ι. 7 (6). 24, Σοφ. Ἄποσπ. 780, Πλάτ.: τινὸς Αἰσχύλ. Θ. 606, Εὐρ. Ἦρ. Μ. 1397, Ἀντιφῶν 115. 29· ἰδίως ὁ ἐπιλήσμων εὐεργεσίας, ἀχάριστος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 7. 1. 2) παθ. λησμονημένος, λησμονηθείς, μὴ μνημονευθείς, Εὐρ. Φοίν. 64: — Ἐπίρρ. **-μόνως**, Κοσμάς Τοπογρ. II. **Ἀμνήμονες**, οί, τὸ συμβούλιον τῶν 60 ἐν Κνίδῳ, Πλουτ. 2. 292Α.
ἀ-μνησία, ἡ, = λήθη, ἐπιλήσμοσύνη, Ἐδδ. (Σοφ. Σολ. ἰδ', 26; Σειρᾶχ β', 25).

ἀμνησικακέω, εἶμαι ἀμνησικακός, τινός Νικ. Δαμασκ.: Πιθ., ἀπολύω ἀμνηστίας, Διόδ. 18. 56.

ἀμνησικάκητος, ον, ὃν δὲν ἐνθυμεῖται τις μετὰ κακῶν αἰσθημάτων, μετὰ μίσους καὶ τάσεως πρὸς ἐκδίκησιν, ἀμνησικάκητον ἐποίησας τὴν ἀμαρτίαν Πολυδ. 40. 12, 5.

ἀμνησικάκεια, ἡ, συγχορηγία, Ἐβδ. (Μακκ. Γ' γ', 21), Κλήμ. Ἁλ. 474: ἀμνησικάκεια, τὸ μὴ μιμνήσκεισθαι Ἡσύχ.

ἀμνησικάκος, ον, ὁ μὴ μνησικάκος, ὁ μὴ φυλάττων πάθος ἐκδικήσεως, συγχορηγικός, Νικ. Δαμασκ., Ἐκκλ.:—Ἐπίρρ. -κως, ὁ αὐτ.

ἀμνηστευτός, ἡ, ἡ μὴ μνηστευθεῖσα, ἣν δὲν ἐξήγησε τις ἢ δὲν ἔλαβε νομίμως ὡς γυναῖκα (ἀλλ' ὡς παλλακὴν), Εὐρ. Ἄποστ. 13: οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. = ἄνευ ἐντίμου, νομίμου μνηστεύσεως, Ψευδο-Φουκλ. 186: ἀμνηστευτός γυνή, ἡ παλλακή Ἡσύχ.

ἀμνηστεύω, ἐπίρρ. ἄνευ νομίμου μνηστεύσεως, Κλήμ. Ρώμ. 1. 42.

ἀμνηστέω, Δωρ. ἀμναστέω, = ἀμνημονέω, ἐν γρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., εἶμαι ἐπιλήθμων, λησμονῶ, Σορ. Ἡλ. 482, Ἄρατ. 847:—Ἡσθ. = λησμονοῦμαι, Θεοκ. 1. 20.

ἀμνηστία, ἡ, λήθη ἀδικήματος: ὅθεν συγχορηγία ἀδικήματος κατὰ τῆς πολιτείας διαπραχθέντος, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πλουτ. Κίμ. 42, Ἄντ. 14:—παρὰ τοῖς δοκιμητέοις συγγραφ. ἄδεια. II. ἀμνηστίην ἔχειν τινός = ἀμνηστεῖν, Διογ. Λ. 9. 14.

ἄμνηστος, ον, λησμονημένος, ὃν δὲν ἐνθυμεῖται τις πλέον, Θεοκρ. 16. 42, Λυκέρρ. 1230. 2) ἐνεργ. **ἄμνηστῶν** = λησμονῶν, ἐπιλήθμων, Δ. Β. 13.

ἀμνίον (οὐχὶ τόσον ὀρθῶς ἄμνιον), ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερῶν, Ὁδ. Γ. 444. 2) ὁ περιεχόμενος τῶ ἐμβρύου χιτών, «δύο δὲ περὶ τῶ ἐμβρύου χιτῶνες εἰσιν, ὧν τὸν μὲν ἐνόθεον λεπτότερον ὄντα καὶ μαλακώτερον ἀμνίον Ἐμπεδοκλῆς καλεῖ...» Πολυδ. Β. 223:—ὡσαύτως ἀμνέος χιτών: πρβλ. **παλιόν** II.

II. ὑπόκορ. τοῦ ἀμνός, «ἀρνάκι», Ἐρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναίς» 2: ἀλλ' ἐν Ἐτυμ. Μ. 146. 25 λέγονται τὰ ἐξῆς: «ἀμνός σημαίνει τὸν ἀμνὸν καὶ διὰ τοῦ τ γράφεται καὶ προπαρᾶσσεται ὡς παρ' Ἐρμιππῳ κτλ.» ἐν Α. Β. 792 γράφεται ἀμνεῖον διὰ διβρογγίου.

ἀμνίς, ἴδος, ἡ, = ἀμνή, Θεοκρ. 5. 3.

ἀμνόα [ἀμνίς], «πρόβατον» οἱ δὲ ἀμνός [ἀμνίς], Ἡσύχ.

ἀμνο-κόλος, ποιμὴν ἀμνῶν, «ποιμὴν» Ἡσύχ.

ἀμνο-κῶν, ὁ, (κοῦω) ὁ ἔχων νοῦν προβάτου, «προβατόμυλος», ἡλίθος, Ἀριστοφ. Ἴππ. 264.

ἀμνός, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀρνίον, Σορ. Ἄποστ. 708, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1559: ἀμνοὶ τοῦς τρόπους, δηλ. τὴν διάθεσιν, «σὺν ἀρνάκια», Ἀριστοφ. Εἰρ. 935: ὡς θηλ. ἐν Θεοκρ. 5. 144, 149, Ἄνθ. Π. 5. 205:—ἀν καὶ ἔχοντες ὡσαύτως διὰ τὸ θηλ. ἀμνή ἢ ἀμνίς.—Δι' πλάγην πρῶσις σπανίως εὐρίσκονται, ἀντ' αὐτῶν δὲ εἶναι ἐν γρήσει ἀρνός, ἀρνί, ἀρνα, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. ἀρνός. Ὁ Κούρτιος ὑπολαμβάνει ὅτι τὸ μ ἐν τῷ ἀμνός παριστάνει τὸ F ἐν τῷ οἷς (ὄφεις), Λατ. o vis, Σανσκρ. a vis, ἀλλ' ἀμφιβάλλει ἀν' ἡ Λατ. λέξ. agnus παρήχθη ἐκ τῆς αὐτῆς βίτης).

ἀμνο-φόρος, ον, ἔσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **μαννοφόρος**, ὁ ἴδε.

ἀμογήτης, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἄνευ μόχθου ἢ προσπάθειας, ἀπόνως, Ἡλ. Α. 637.

ἀμώγητος, ον, (μογέω) ὁ μὴ καταπονούμενος, ἀκούρατος, ἴμ. Ὀμ. 7. 3.

ἀμώθεις, Ἐπίρρ. ἐν Θεοκ. 5. 77, ἐκ συμβατηρίου ἐγγράφου μεταξὺ Λακεδαιμον. καὶ Ἀργείων, πιθ. (ἐκ τοῦ α στερ. καὶ μόθος), ἄνευ φιλονικίας ἢ φρατριᾶτος, ἀσασιάστος, ἴδε Ahrens π. Δωρ. Διαλ. σ. 481.—Ὁ τύπος εἰς -ει ὑποστηρίζεται ὑπὸ Θεογονστ. Καν. σ. 165: «τὰ εἰς θεοὶ ἐπιρρήματα διὰ τῆς εἰς διβρογγίου γράφονται, οἷον ἀμώθει, ἀμώθει κτλ.» ὡστε ἡ γραφή ἀμώθεις = ἀμώθ γέπου (πρβλ. οὐδάμωθεις) δὲν δύναται νὰ ὑποστηρηθῇ.

ἀμώθην, ἴων. ἀμώθεν, ἐπίρρ. (ἀμώθεις). Ἀπό τινος μέρους ἢ τόπου, τῶν ἀμώθεν γε, θεά, .. εἰπέ καὶ ἡμῖν, = περὶ ὧν ἐξ οἰουδήποτε σημείου .. εἰπέ καὶ εἰς ἡμᾶς, Ὁδ. Α. 10: ἀμώθεν γέ ποθεν, ἐκ τινος οἰουδήποτε μέρους, Πλάτ. Γοργ. 492D, Νόμ. 798B: ἀμώθεν μόνον, Ὀππ. Κ. 1. 401: πρβλ. ἀμῆ, ἀμώθ, οὐδάμωθεν καὶ ἴδε Ruhnk Τίμ. ἐν λ. Ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει: «ἀμώθεν, ἀπό τινος μέρους, ὁπόθεν θέλεις ... δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μβαρῶσις, κατὰ μὲνδῆαν τρόπον».

ἀμώθι, ἐπίρρ., (ἀμώθεις) = ἀμώθ γέπου, ἀμώθ γέπου: ἀντὶ τοῦ ὀπηδή Ἀ. Β. 204. 14.

ἀμώθιδιος, α, ον, = ἀμώθιδιος, Ὀππ. Κ. 4. 349, Ἄνθ. Π. 12. 238.

ἀμώθιδις, ἐπίρρ., (ἀμώθι) ἐκ διαδοχῆς, κατὰ σειράν, ἀμ. ἀλλοθεν ἀλλοθ, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, Θεοκρ. 1. 34: ἀμ. ἀνέρος ἀνῆρ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 199—ὁὕτως, ἀμώθιδῶν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1226, Τίμ. Λοκρ. 98E. II. πάλιν, Συλλογ. Ἐπιγρ. 4738. Ἡρδ. ἀμώθιδις.

ἀμώθιδας, ἀνταλλάσσω, Μένανδρ. Ἴστ. σ. 360.

ἀμώθιδας, ον, ἀνταλλακτικός, ἐναλλάξ γινόμενος, ἢ ἀνταποδιδόμενος, ὁ ἀμώθιδῶν γινόμενος. Ζεῖπνα Πινδ. Ο. 1. 63: νέμεσις, φόνος, Ἄνθ. Π. 10. 123, Ὀππ. Κ. 2. 485:—Ἐπίρρ. -ως, εἰς ἀνταπόδοσιν, Λοκρ. Ἐρωτ. 9. II. ὁ εἰς ἐναλλαγὴν γινόμενος,

ἀνταλλάσσομενος, ἀμώθιδας, Ἐμπεδ. 179: ἀμώθιδας βιβλία, ἀνταλλάσσομενα ἐπιστολαί, Ἡρόδ. 6. 4: ἀμ. χάρις, χάρις ἀντὶ χάριτος, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 82:—τὰ ἀμώθιδας, ὁ διάλογος ἐν τῇ τραγωδίᾳ, Πλάτ. Πολ. 394B: τὰ ἀμώθιδας, στίχοι ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλλάξ φωνάζοντες, ὁ εἰς ὡς ἀπόκρισις εἰς τὸν ἕτερον, carmen amobaeum, Πλουτ. Πομπ. 48: οὕτως ἀμώθιδας ἀοῖδα Θεοκρ. 8. 31, πρβλ. Ἡλ. Α. 604:—ἀπόκρισις ὡς ἐν διαλόγῳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 253, 487.

ἀμώθιδας, ἀδος, ἡ, ἰδιόρρυθμ. θηλ. τοῦ προηγ., χλαῖναν .. ἢ οἱ παρεκείσεται ἀμώθιδας, ἧεις ἔκειτο πλησίον του πρὸς ἀλλαγὴν, Ὁδ. Ε. 521.

ἀμώθις, ἡ, (ἀμείδω) ἀνταπόδοσις, πληρωμή, Ὀμ. (μόνον ἐν Ὁδ.), Ἡσ., κτλ.: σὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμώθιδας Ὁδ. Α. 318: ἀλλοῖσι δίδου χάριεσσιν ἀμώθιδην .. ἐκατόμωθς, διὰ τὴν ἐκατόμωθην. Γ. 58: εὐ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμ. Θεογ. 1263, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 467: γλυκεῖαν μόχθων ἀμ. Πινδ. 5. 88: ἀγαναῖς ἀμ. τινὰ τίνεσθαι, ἀνταμείβειν αὐτὸν δι'... ὁ αὐτ. Π. 2. 43: οἷας ἀμ. ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ Εὐρ. Μῆδ. 23: ἀμώθιδας τῶν θυσιῶν Πλάτ. Συμπ. 202E. 2) ἀνταπόδοσις, ἀποζημίωσις, τίσουσι βροῦν ἐπιεικέ' ἀμ. Ὁδ. Μ. 382: ἔργων ἀντ' ἀδίκων γαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 334. 3) τιμὴ καταβάλλομένη ὡς ἀντάλλαγμα διὰ τι, τῷ σκυτοτόμῳ ἀντὶ τῶν ὑποδημάτων ἀμ. γίνεται κατ' αἰτίαν Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 9. 1, 1: τὴν ἀμ. ποιητέον κατὰ τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ: 7: δέκα μῶν ἀμ. Πλουτ. Λυκ. 9. 4) ἀπόκρισις, ἀσχίμων ἐν τῇ ἀμ. Ἡρόδ. 7. 160. II. ἀλλαγή, ἀντάλλαξις, τὰς ἀμ. ποιεῖσθαι Σερβ. 502: ἐπὶ χρημάτων, Πλουτ. Λούκουλλ. 2. III. ἀλλαγή, ἀντάλλαξις, κακῶν Εὐρ. Ἡλ. 1147: ἔορτων Πλάτ. Νόμ. 653D. 2) μετὰμορφωσις, μεταβολή. Διογ. Λ. 9. 8.—**ἀμώθιδας** = ἀμώθιδις, τὸ δὲ δό[χ]α[ρι]σε[σ]αν ἀμώθιδαν [VI] Ἐπιγρ. Κορίνθ. 319. = Συλλ. Ἐπιγρ. Ἄστ. 20, 108a.

ἀμώθιδις, Ἐπίρρ. (ἀμώθι) ἀμώθιδας, ἐξ ἀμώθιδος, ἐναλλάξ, Ἡλ. Σ. 506, Ὁδ. Σ. 310: ὡσαύτως **ἀμώθιδῆδην**, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1071, Ὀρρ. Α. 685. Πρβλ. **ἀμώθιδας**.

ἀμώθιδῶν, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Ἴππ. 1281. 48: οὕτως Ἀριστοφ. ἐν Ἡλ. Σ. 506.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793. II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ἀμώθιδος, ὁ, (ἀμείδω), ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχομένος τινα, ἀμώθιδος, στρατιώται λαμβάνοντες τὴν θέσιν ἄλλων, ἀλλαχθῶς **διαδόχοι**, Ἡλ. Ν. 793.

II. ὡς ἐπίθ. εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς ἀντάλλαξιν, νέκυν νεκρῶν ἀμ. ἀντιδόου Σορ. Ἄντ. 1067.

ὡς ἐπιθ., νύκτα ἀμολγόν, «ζοφεράν, σκοτεινήν»: ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 6 (ἐνθά ἡ λέξις ἴσταιται μόνη, οὐκ ἀμολγὸν ἐξομορ-
 ζετε, εἴ ποῦ τίς ἐστιν αἵματος χαμαὶ πεσών, φαίνεται (εἰ ἢ
 γραφὴ γνησία) ὅτι σημαίνει κηλῖδα αἵματος, πρβλ. Ἐρμάν. Πονημ.
 3.137, κέξ.—(Ἡ φυσικὴ ὑπόθεσις ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ
 ἀμέλγω καὶ ὅτι τὸ ἀμολγός σημαίνει τὸν χρόνον τῆς ἀμέλξεως δὲν
 δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ. Ὁ Βουττι. παραβάλλων τὴν λέξιν πρὸς τὸ
 τοῦ Εὐσταθ. 1018. 21 (ὅστις λέγει ὅτι ἀμολγός εἶναι παλαιὰ λέξις
 Ἀγαθὴ ἀντὶ ἀκμῆ), ὑπολαμβάνει ὅτι ἡ φράσις νυκτός ἀμ. ση-
 μαίνει ἢ ἀκμὴ ἢ τὸ σκοτεινότερον μέρος τῆς νυκτός, ἂν καὶ οὐκ
 ἀναγκάτως τὸ μεσονύκτιον· πρβλ. ἀμολγαῖος· πρβλ. καὶ τὰ σημε-
 ρινά: «μοῦργος» = μέλας, «μοῦργι» = τὸ τῆς ἐσπέρας σκότος καὶ
 «μοῦργίζει» = ἀρχίζει νὰ σκοτεινιάζῃ.

ἀμόλυντος, ον, (μολύνω) = ἀμάκτος, Ἐβδ., Ξεν. Ἐφες. 2.
 9, Μουσώνιος παρὰ Στωβ. 167, ἐν πέλ. **II**. ὁ μὴ μολύνων, μὴ
 καταλείπων σημεῖόν τι ἢ κηλῖδα, Γαλην., κτλ. — Ἐπίρρ. -τως
 Ἐπιφάν.

ἀμόμηλις, «ἄπιος, ἀχράς», Ἡσύχ.
ἀ-μόμφοτος, ἔσφ. γραφὴ ἐν Δίσχ. Χο. 510, ἔνθα ὁ Ἐρμαννος
 διώρρωσεν ἀμεμφῆ τόνδ' ἔτεινατῆν λόγον, ἀντὶ τῆς τῶν χειρο-
 γράφων γραφῆς ἀμομφητονδετινατον.

ἀ-μομφος, ον, (μομφή) ἀμειπτος, Δίσχ. Εὐμ. 475· πρὸς
 ὑμῶν αὐτῶν 678. **II**. ἐνεργ., ὁ μὴ ἔχων τι δι' ὃ νὰ παραπο-
 νεθῇ, ἐκ διωρθώσεως τοῦ Ροβορτέλλου ἀντὶ ἀμορφος αὐτῶν 413.

ἀ-μονάδιστος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀναχθῇ εἰς μονάδας,
 Δαμασκ. π. Ἄρχ. 366.

ἀ-μόναχος, ον, ψευδομόναχος, Ἐφρ. Καισ. 2116.
 Ἀμονρασενοθήρ, θεὸς μέγιστος, προστάτης Θηδῶν τῶν Αἰγυ-
 πτιῶν CIG 4717. Κατὰ τοὺς ἐκδότας ὁ αὐτὸς τῷ Ἀμμωνι.

ἀμόρα, ἡ, εἶδος γλυκέας πλακοῦτος, Φιλητ. 34, πρβλ. Ἀθῆν.
 646D.

ἀμορά, «σεμιδαλις ἐφθῆ σὺν μέλιτι» Ἡσύχ. Κατ' Ἀθήναιον 14.
 646 «μελιτώματα πεπεμμένα».

ἀμορβαίος, ον, μόνον ἐν Νικ. Θ. 28. 489, κατὰ τὸν Σχολ.
 ἀγορτικὸς, ποιμενικὸς, ἢ σκοτεινός, πρβλ. ἀμορβάς. ἀμολγαῖος.

ἀμορβάς, ἄδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἀμορβός· ἀμορβάδες Νύμφαι
 ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 881 (κατὰ τὸν Σχολ.) ἀγορτικαὶ ἢ ἀκόλουθοι,
 ὑπηρετικαὶ Νύμφαι.

ἀμορβεύς, ἔως, ὁ, = ἀμορβός, Ὀππ. Κ. 3. 295.

ἀμορβεύω, = ἀκολουθῶ, ὑπηρετῶ, μετὰ δοτ., Νικ. Ἀποσπ. 35:
 —Μεσ., κάμνω ἢ ἀρίωντινὰ νὰ ἀκολουθήσῃ, ὁ αὐτ. Θ. 349· ὁ Ἄντιμ.
 (15) παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Δύμη ἔχει ἀμορβεύω.

ἀμορβῆς καὶ ἀμορβές, «τὸ μεσονύκτιον, σημαίνει καὶ τὸν ἀκό-
 λουθον» Ἐτυμ. Μ.

ἀμορβίτης, ὁ, = ἀμόρα, Ἀθῆν. 646F, πῖθ. ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἀμο-
 ρίτης.

ἀμορβός, ὁ, ἀκόλουθος, ὑπηρετής, Spanh. Κάλλ. εἰς Ἀρτ. 45:
 κυρίως, βοσκός, ποιμὴν, χοιροβοσκός, Ὀππ. Κ. 1. 132, Νικ. Θ. 49:
 πρβλ. ἀμορβάς. **II**. ὡς ἐπιθ., σκοτεινός, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ.
 28· σημαίετον δὲ ὅτι τὸ ἀμορβός εἶναι διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἀμολ-
 γῶ, παρ' Ὀμ. Ὁλόκληρος αἰκογένεια τῶν λέξεων τούτων εἶναι ἀμφι-
 βόλου ἐτυμολογίας, εὐρίσκει δὲ μόνον παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς).

ἀμορβεύς, ἔως, ὁ, ὁ ἐκθλίβων ἢ ἐκβάλλων τὴν ἀμόρην, τὴν
 ἀμοῦραν, ἢ Πολυδ. 1.122.

ἀμόρρη, ἡ, ἴδε ἐπάμ. «ἀμόρρη» τρυγία ἐλαίου, Ἰλύς Ἡσύχ.
II. φυτὸν παράγον τὴν ἀμοργίδα, Σχόλ. εἰς Δίσχιν. 27. 21.
 ἔξδ. Δινδ.

ἀμόρρης, ου, ὁ, (ἀμέργω) τὸ ὑδατώδες μέρος τὸ ἐξεργόμενον
 ἀπὸ τῶν ἐλαίων πιεζομένων, Λατ. amurea, Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 5.
 22, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 8, 3' ἐν Ἰππ. Ἄρ. 1260, τὰ χειρόγραφα ἔχου-
 σιν ἀμόρρη, ἢ, = «ἀμοῦρα.»

ἀμοργίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀμοργίς, Παιστ. παρ' Εὐστ. εἰς
 Διον. σ. 525.

ἀμόργινος, ον, ἐπιθ. ἐπὶ πολυτελῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑφασμάτων,
 κατεσκευασμένων ἐξ ἀμοργίδος, ἦται λίνον ἐξ Ἀμοργού, χιτώνια
 Ἀριστοφ. Λυσ. 150 (περιγραζόμενα ὡς διαφανῆ, αὐτῶν 48) χιτῶν
 Ἀντιφάν. ἐν Ἐπιφάν. 1, Σουλ. Ἐπιγρ. 155.12· κάλυμμα Κλέαρχ.
 παρ' Ἀθῆν. 255E· τὰ ἀμόργινα (ἐνν. ἱμάτια) Δίσχιν. 14. 3, πρβλ.
 Βοϊκχ. Π. Οἰ. 1. 141.

ἀμοργίς, ἴδος, ἡ, λεπτὸν λίνον ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργού, ὁμοιά-
 ζον τῇ βύσσω (Ἄρποκρ.), πρβλ. καὶ Ἡσύχ.: ἄλοπος ἀμ., ἀκα-
 θάρστος, μὴ ἀποχωρισθεῖσα ἐτι ἐκ τῆς καλάμης, Ἄρ. Λυσ. 736.

II. προπαροῦ ἀμοργίς, εὖς, ἡ, = ἀμόρρη, Ἀρχαδ. 29. 22, Σουῖδ.
ἀμοργμα, «σύλληγμα, ἄρτυμα», Ἡσύχ.

ἀμοργμός, ὁ, (ἀμέργω) = συνόρθριος, Μελ. 129 Brunck· ἀλλὰ
 τὸ Παλ. Χειρ. (12. 257) ἔχει ἓνα μόγρον ἀντὶ ἓν ἄμοργμόν.

ἀμοργός, ὁ, (ἀμέργω) ὁ συνθλίβων ἢ ἀποστραγγίζων ἢ ἐκμυζῶν
 τι, ἀμοργεῖ, πῶλεως δλεθροῖ Κρατίνου ἐν Σερφίσις 13, ἔνθα
 ἴδε Meineke. **II**. παρ' Ἐμπεδ. 222, ἔχομεν ἀνέμων λαμ-
 πτήρας ἀμοργούς, λαμπτήρας προφυλάκτοντας [τὸ φῶς] ἀπὸ τῶν
 ἀνέμων ἴδε Μουλλάχιον ἐν τόπῳ. Πολλὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἀμοουρ-

γούς. Περὶ τοῦ ἐν «Μαλθακοῖς» 4 Κρατίνου «ἀμοργὸν ἔνδον...»
 ἴδε ἐπὶ πᾶσι Meineke.

ἀμορία, ἡ, ποιητ. ἀμορορία, ὁ ἴδε.
ἀμοροίτης, ὁ, ἄρτος, = ἀμόρα, Ἐβδ. (Παράλ. Δ', ις', 3).

ἀμορος, ον, = ἀμοιρος, ἀμμορος, μ. γεν., τέκνων Εὐρ.
 Μῆδ. 1395. **II**. ἀπόλ., αὐχλῆς, ἐλευσιός, ἄθλιος, ἔως διορθώ-
 σεως τοῦ Πέρσ. ἀντὶ ἀμοιρος ἐν Σοφ. Ο. Τ. 248.

ἀμορρωτον, «θάνατον», Ἡσύχ.
ἀμορφία, ἡ, ἡ ἔλλειψις μορφῆς ἢ σχήματος, τὸ ἀμορρον ὕλης
 Ἐρμῆς παρὰ Στωβ. Ἐκλογ. 1. 318. **II**. δυσμορφία, ἀσχημία,
 Εὐρ. Ὀρ. 391, Ἀριστ. Φυσ. 1. 7, 8.

ἀμορφο-ποιεῖω, ποιῶ ἀμορρον, Κραμ. Ἀνέκδ. 1, σ. 55.
ἀ-μορφος, ον, κακῶς ἐσχηματισμένος, δύσμορφος, ἀσχημὸς,
 γυνὴ Ἡρόδ. 1. 196· γήρας Θεόγν. 1021· στολήν γ' ἀμορρον
 ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις Εὐρ. Ἐλ. 554: πρβλ. ἀμορφος. **II**. ὁ ἀνευ
 μορφῆς, ὁ μὴ ἔχων μορφήν οὐδεμίαν ἢ σχῆμα, Πλάτ. Τιμ. 51A· μ.
 γεν., ἀμορφος ἔκειντων ἀπασῶν τῶν ἰδεῶν, μὴ μετέχων τῆς
 μορφῆς ἐκείνων, αὐτῶν 50D· ἢ ὕλη καὶ τὸ ἀμ. Ἀριστ. Φυσ. 1. 7,
 13. **III**. μεταφ., ἀνάμορστος, ἀπρεπής, Πλάτ. Νόμ. 752A:
 αἰσχρός, ἀτιμωτικός, αὐτῶν 855C.—ὑπερθ. ἀμορφέστατος (ὡς εἰ
 ἐκ θετικῆς ἀμορφῆς) Ἡρόδ. αὐτ.: ἀλλὰ κανονικὸν συγχαρ. -ότε-
 ρος Ξεν. Συμπ. 8.17· ὑπερθ. -ότατος Πλουτ. Μάρ. 2, κτλ.

ἀμορφύνω, καθιστῶ τι κακόμορρον ἢ δύσμορρον, ἀσχημίζω τι,
 ἀμορφύνειν ἐθέλουσιν Ἀντιμαχος, ἀντὶ τοῦ ἀμορφοποιεῖν,
 Ἀνέκδ. Ὀξ. 1, σ. 55. 30: —οὔτω καὶ ἀμορφῶ, Σχόλ. εἰς Ἰλ.
 Β. 269.

ἀ-μόρφωτος, ον, (μορφῶ) ὁ μὴ λαβὼν μορφήν ἢ σχῆμα, ἀδια-
 τύπωτος, Σοφ. Ἀποσπ. 243· ἀμ. καὶ ἀσχημάτιστος Τιμ. Λοκρ. 94A.

ἀμορφώτως, ἐπίρρ., ἀσχηματιστως, Ἡρόκλ. εἰς Πλάτ. Πικρην.
 σ. 780, ἔξδ. Σταλλθ.

ἄμος ἢ ἄμος [ᾶ], ἡ, ὄν, = ἡμέτερος, Λατ. nos-ter, ἀλλ' ἐν
 χρῆσει τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ ἑμὸς ὅταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ τὴν παρα-
 λήγουσαν μακράν, Ἰλ. Ζ. 414, Θ. 178: ἴδιος ἐν τῇ Δωρικῇ διαλ.
 Πινδ. Π. 3. 71., 4. 47, Θεόκρ. 5. 108: Λακων. ἐν Ἀριστοφ. Λυσ.
 1181: Κρητ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 2557.12., 3054. 4: Σικελ. 5491.17:
 —ὡσαύτως παρὰ τοῖς Τραγ., Αἰσχύλ. Θ. 417, Χο. 428, Σοφ. Ἡλ.
 279, Φιλ. 1314, κτλ.—Προεσθῆ ὑπὸ τινων νὰ γράφηται μετὰ δασέος
 πνεύματος ὅταν σημαίνει ἡμέτερος, μετὰ ψιλῶ δὲ ὅταν τιθῆται ἀντὶ
 τοῦ ἑμὸς· ἀλλ' οὔτε οἱ γραμματικοὶ οὔτε τὰ χειρόγραφα βοηθοῦσιν
 ἡμῖν εἰς τὸν καθορισμὸν κανόνος τίνος. Συγγενεῖαι πρὸς τὸ ἡμέτε-
 ρος ὡς τὸ ἑμὸς πρὸς τὸ ἡμέτερος καὶ τὸ σφός πρὸς τὸ σφέ-
 τερος.

ἄμος [ᾶ], λέξις παλαιὰ ἰσοδύναμος πρὸς τὸ εἶς ἢ τίς εὐρισκόμε-
 νον μόνον ἐν τοῖς ἐπίρρ. τύποις ἀμοῦ, ἀμῆ, ἀμοί, ἀμῶς, ἀπόθεν.
 Ἡρόκλ. Γοτθ. sums (Ἀγγλ. some one, κάποιος), suman (Ἀγγλ.
 sometime, once, ποτέ): ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς βίβης, ἐξ ἧς καὶ τὸ
 ἄμα).

ἄμος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡμος, ὡς, ὅτε, Θεόκρ. 4. 61, κτλ.

ἄμοτον, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἄμοτος (ἴδε κατωτ. II.), ἀκρόστωτος,
 ἀπαύστωτος, ἀδιακόπως, παρ' Ὀμ. συνδυάζεται ἀέπειτος μετὰ ρημά-
 των δηλούντων πάθος, ἐπιθυμῖαν, κτλ., ἴδιως μετὰ τῶν: **μεμαῶς**,
μεμαῶς, **μεμαῦτα**, ἀπαύστωτος προσπαθῶν, πλήρης ἀκρόστου πό-
 θου, Ἰλ. Δ. 440, κτλ.: ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, κλαίω ἀπαύστωτος,
 Τ. 500· ἀμ. κεχολωμένος, ἀνεξίλαστος, ἀδυσωπῆτως ὠργισμένος,
 Ψ. 367· ἀμ. μενεαίνειν Ἰσ. Ἀσπ. 361· ἡμίονοι ἄμοτον ταῦ-
 νοντο, μετ' ἀδιακίπου ἀνοχῆς καὶ εὐτόνος ἐθάβον πρὸς τὰ
 ἐμπρός, Ὀδ. Ζ. 83: παρὰ μεταγεν., σφοδρῶς, βίαιως, Ἀπολλ. Ρόδ. Β.
 78, κτλ.:—μεταγεν. ὅμαλ. ἐπίρρ. -τως Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 440.

II. ὡς ἐπιθ., **ἄμοτος, ον**, μανιώδης, ἄγριος, θῆρ Θεόκρ. 25. 242·
 λῖς αὐτῶν 202 (κατὰ Meineke)· πῦρ Μόσχ. 4.104.—Ἐπ. λέξις:
 (Ἠθιωτῶν) ἐκ τῆς αὐτῆς βίβης, ἐξ ἧς τὸ μέμονα μετὰ α ἐπιτατικῶ
 ἢ εὐφών.)

ἀμοῦ, Ἄττ. ἀμοῦ, ἐπίρρ. τοῦ ἄμος (= τίς), = κάποιος, ἀμοῦ γέ
 που, «εἰς κάποιον μέρος» (ἐκ διορθώσεως ὑπὸ Βεκκ. ἀντὶ ἄλλου γέ
 που) Λυσ. 170.12: ἄλλοθι μῆδ' ἀμοῦ, εἰς κανὲν μέρος, διόλου,
 Σουλ. Ἄττ. Ἐπιγρ. 2.11· πρβλ. ἀμόθεν, ἀμῆ, ἀμοῦ.

ἀμοῦσος, ὄν, ἴδε ἀμορτός II.

ἀμουσία, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμοῦσου, ἔλλειψις παιδείας,
 ἀπαιδευσία, ἔλλειψις μορφώσεως, ἀπειροκαλία, τραχύτης, ἀγροικία,
 Εὐρ. Ἀποσπ. 1020, 11ᾶτ., κτλ.: ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ἀπειρο-
 καλία Πλάτ. Πολ. 403C. **II**. ἔλλειψις ἀρμονίας, Εὐρ. Ἡρ.
 Μαιν. 676.—Πρβλ. ὕμουσια.

ἀμοουσο-λογία, ἡ, τὸ ἀπαιδεύτως καὶ ἀμοῦσως λαλεῖν, Ἀθῆν.
 164F, κατὰ πληθ.

ἄ-μοῦσος, ον, ἀνευ τῶν Μουσῶν, ἀνευ αἰσθήσεως ἢ ἀγάπης
 πρὸς τὰς εὐθερίους τέχνας, ἀνευ παιδείας, ἀπολίτιστος, ἄεστος,
 ἀκομψός, τραχὺς, ἄγροικος, Εὐρ. Ἰων 526, Ἀριστοφ. Σρ. 1074, Πλάτ.,
 κτλ., ἀμ. ἠδοναί, ἀμαρτήματα, βάνουσι ἠδοναί, σφάλμα, Πλάτ.
 Φαῖδρ. 240B, Νόμ. 863C· τῶν λειθῆθριων ἀμοῦσότερος, παροιμ.
 περὶ τοῦ κατωτάτου βαθμοῦ διανοητικῆς ἀναπτύξεως, Βαστ. Ἐπιστ.
 Κριτ. σ. 266· ἀμ. ἐστί, μετὰ μετοχ. εἶναι ἀνάμοστον. ἀποσπέε·

ἀνοικειον, Ἄριστοφ. Θεσμ. 159.—Ἐπίρρ. -σως Πλάτ. Ἴππ. Μειξ. 292C. **II.** ὁ μὴ εἰδὼς μουσικὴν, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Σοφ. 253B, καὶ ἄλλ. **2)** ἐπὶ ἔχθρῳ, ὁ μὴ ἀρμονικός, ἀπῆχης, παράχρηδος, ἀμουσ' ὑλακτεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 760· ἀμουσόταται ὦδαί ὁ αὐτ. Φοῖν. 807, κτλ.

ἀμουσότης, ἡ, ὡς, ἡ, = ἀμουσία, Ἄγαθ.
ἀμοχθεῖ ἢ -θε [τ], ἐπίρρ., ἄνευ μόχθου ἢ κόπου, Λίσχ. Πρ. 208, Εὐρ. Βάχχ. 194.

ἀ-μόχθητος, ον, = τῶ ἐπομ., Ὀππ. Κ.1. 456.—Ἐπίρρ. -τως Βαβρ. 9. 2.

ἀ-μοχθός, ον, ὁ ἀπῆλλαγμένος μόχθου ἢ φροντίδος, ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Ἄποσπ. 359· ἀμ. βίος ὁ αὐτ. Τρ. 147. **2)** ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον, καρδίᾳ Πινδ. Ν. 10. 55, Εὐρ. Ἄποσπ. 242.

3) ὁ μὴ κεκμηκώς, Ξεν. Ἄπομ. 2.1, 33.

ἀμῶν, κρεμῶ, ἀμῶσας, κρεμάσας· Ἡσῦχ.

ἀμῶλον, ἀγγεῖον εἰδικρινές· Ἡσῦχ.

ἀμῶφος, ἀψίστος· Ἡσῦχ.

ἀμπ-, ποιητ., ἰδίως Ἐπ. καὶ λυρ., συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ ἀναπ-, καὶ ἐκεῖ πρέπει νὰ ζητηθῶσιν ὅσαι λέξεις ἄρχονται ἀπὸ ἀμπ-.

ἀμπάδιον, ἀμνερῶς· Ἡσῦχ.

ἀμπάζονται, ἀναπαύονται· Ἡσῦχ.

ἀμπαίδες, οἱ «τῶν παιδῶν ἐπιμελούμενοι παρὰ Λάκωνιν» Ἡσῦχ.

ἀμ-παλίνωρος, ἀπιστεται. τύπος τοῦ παλίνωρος, ἀμπαλίνωρος: ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδὸν» (Σουῖδ.) Φιλέταιρ. ἐν «Μελέα-γρα» 1, Meineke.—Ὁ Ἡσῦχ. ἐρμηνεύει: «ἀνακάμψαι πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδόν.»

ἀμπαλος, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνάπαλος, ἀμπαλον θεῖναι Πινδ. Ο. 7. 110, ἔνθα ὁμοῦ ὁ Βοϊκίχιος ἔχει ἀμ πάλον θεῖναι, ὁ ἔ. πάλον ἀναθεῖναι:—ἀλλ' ἐν Θεοκρ. 28. 4 (κατὰ Ἑρμαννον) Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀμφιάλος.

ἀμπάξαι, «παῦσαι, Λάκωνες» Ἡσῦχ.

ἀμπαυμα, ἀμπαυῶ, κτλ., ἴδε ἀναπ-.

ἀμπεδῖον, ἀμπεδιθήρεις, ἀμπελάγος, πρέπει νὰ γράφονται διακεκριμένως ἀμ πεδῖον, ὁ ἔ. ἀνά πεδῖον, κτλ.

ἀμπεῖρω, ποιητ. ἀντὶ ἀναπεῖρω.

ἀμπελ-άνθη, ἡ, = οἰνάθη, Λουκ. Ἄλθ. Ἰστορ. Β. 5.

ἀμπελεια, ἡ = ἀμπελών, Σουλ. Ἐπιγρ. 2097.

ἀμπελειος, α, ον, = ἀμπελίνος, «ἀμπελεις βότρυς», Σουῖδ.

ἀμπελεργάτης, ὁ, ἀμπελουργός, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 6, 708.

ἀμπελεως, ὦνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἀμπελών, Θεόκρ. 25. 157.

ἀμπελικός, ἡ, ὄν, ὁ τῆς ἀμπελίου, ὁ εἰς ἀμπελον ἀνήκων, Ἴππ. 405. 34.—Ἐπίρρ. -κῶς Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 18.

ἀμπελίνος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, = ἀμπελειος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀμπελον, καρπὸς Ἡρόδ. 1. 212· οἶνος ἀμπ. = οἶνος ἐκ σταφυλῶν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ οἶνος κριθίνος κτλ., ὁ αὐτ. 2. 37, 60· φύλλα Ἄριστ. π. Μορ. Ζ. 3. 5, 10· ἀμπ. βακτηρία, βέβδος ἐκ κληματίδος, Λατ. vitis, Πολυδ. 29. 11, 5. **II.** μεταρ., γραυὸς ἀμπελίνη, anus vinosa, μεθυσιμένον γραχίδιον, Ἀνθ. Π. 7. 384.

ἀμπελίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀμπελος, Ἄριστοφ. Ἀχ. 512, Εἰρ. 596.

ἀμπελῖς, ἰδὸς, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἀμπελος, νεαρὰ ἀμπελος, νέον φυτὸν ἀμπελίου, Ἄριστοφ. Ἀχ. 995. **II.** τὸ πτηνὸν ἀμπελίον

Ἄριστοφ. Ὀρ. 304, πρὸλ. Πολυδ. ζ', 52. **III.** εἶδος φυτοῦ θαλασσίου, Ὀππ. Ἰξ. 2. 7.

ἀμπελίτις, ἰδὸς, ἡ, ἀμπ. γῆ, γῆ ἀμπελοφόρος, Αἰθῶς Ροζέτας ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 4697. 15: ἀλλά, **II.** παρὰ Στράβ. 316, ἡ ἀμπ. γῆ, εἶναι ἀσφαλτώδες χῶμα χρησιμεῖον πρὸς θεραπείαν τῆς φθειρίσσης τῆς ἀμπελίου.

ἀμπελίον, ὁ, εἶδος ὠδικοῦ πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰξ. 3. 2· πρὸλ. ἀμπελίς **II.**

ἀμπελο-γενής, ἐς, ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῆς ἀμπελίου, Ἄριστ. Φυσ. 2. 8, 12.

ἀμπελό-δεσμός, ὁ, Σικελικὸν τι φυτὸν, δι' οὗ περιέδεον τὰς ἀμπελούς, Πλίν. 17. 23.

ἀμπελόεις, εσσα, εν, ἀλλὰ θηλ. καὶ εἰς -εις, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον Ἰδ. Β. 561:—πλήρης ἀμπελῶν, κατάφυτος ἐξ ἀμπελῶν, πολυάμπελος, ἐπὶ χωρῶν, Ἰδ. ἐνθ' ἄνωτ., Γ. 184, I. 152, Θέογν. 784, Πινδ., κτλ. **2)** = ἀμπελίονος, ἀμπ. βάκτρον, βέβδος ἐκ κληματίδος, Νόνν. Δ. 14. 102· ἀμπ. καυλία, βλαστάρια ἀμπελίου, Νικ. Ἀλεξίφ. 142.

ἀμπελοεργός, ὁ, = ἀμπελουργός, Ἀνθ. Π. 6. 56.

ἀμπελό-καρπον, τὸ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀπαρίνη (ὁ ἴδε), Διοσκ. 3. 104.

ἀμπελο-κλαδής, ἐς, ὁ ἔχων κλάδους ἀμπελίου, Πλανοῦδ. μεταρ. 44. 449.

ἀμπελοκομία, ἡ, ἡ τῆς ἀμπελίου καλλιέργεια, Πολυδ. (3) Wakef.

ἀμπελο-κόμος, ὁ, ἡ, ἀμπελουργός, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 6480.

ἀμπελο-λευκή, ἡ, ἡ ἀγρία ἀμπελος, ἀλλαχοῦ λευκὴ ἀμπελος Πλίν. 23. 1.

ἀμπελο-μῆξις, ἡ, μῆξις μετ' ἀμπελίου ἢ μεταμόρφωσις εἰς ἀμπελον, Λουκ. Ἄλ. Ἰστ. Α. 9.

ἀμπελο-ποιεῖα, ἡ, = ἀμπελουργία, Εὐστ. 1619. 59.

ἀμπελό-πρασον, τὸ, ἀγρίοπρασον, κοινῶς «πρασουλίδα» ἢ «πρασουλίθρα» Λατ. allium ampeloprasum, Διοσκ. 2. 180, Ἀδόν. 371F: ὁ Μοῖρις σ. 115 λέγει: «γρηβυλλίς, Ἀττικῶς ἀμπελόπρασον, Ἑλληνικῶς.»

ἀμπελος, ἡ, τὸ κλήμα, «κούτσουρον», Λατ. vitis, Ὀμ. (ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ. ἐκτὸς ἐν τῷ ἐπιθέτῳ ἀμπελόεις), κτλ.: πικρὸν καὶ κριθαί καὶ ἀμπελοὶ Ὀδ. I. 110, πρὸλ. 133, Ἡρόδ. 4. 195, κτλ.: ἀμπελον τὴν περὶ τὸ ἱερὸν κόπτοντες, περιεκτικῶς (πρὸλ. Ἐπιπ. 7), Θεοκρ. 4. 90· ὁ οἶνος καλεῖται ὄρεσος ἀμπελίου Πινδ. Ο. 7. 3, καὶ ἀμπελοῦ παῖς Ν. 9. 124, (ὡς τανάπαλιν, ἡ ἀμπελος λέγεται οἶνον ἠγήτηρ Αἰσχ. Πέρσ. 614, Εὐρ. Ἄλκ. 757). **2)** ἀμπ. ἀγρία ἢ λευκὴ, ἡ ἀγρία ἀμπ., ἴσως ἡ βρυονία (βρυονιά), Θεοκρ. Αἰτ. Φ. 9. 14, 1, Διοσκ. 4. 181 κέξ:— ὡσαύτως, **3)** εἶδος θαλασσίου φυτοῦ clematis maritima, Θεοκρ. I. Φ. 4. 6, 2.

II. = ἀμπελών, κοινῶς «ἀμπελίον», Αἰδ. περὶ Ζ. 11, 32, (ὁ Ἐρχέριος ἔχει ἀμπελῶνι ἀντὶ ἀμπελίῳ). **III.** μηχανὴ πρὸς φύλαξιν τῶν πολιορκουμένων, Λατ. vinea, Ἀπολλοδ. ἐν μάθμ. Ἀρχ. σ. 15. (ἴσως ἐκ τοῦ ἀμπῖ (Αἰολ. ἀντὶ ἀμφῖ) καὶ τῆς √ΕΛ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ ἑλίσιω, ἑλιξ, εἰλύω).

ἀμπελο-στατέω, φυτεῖω ἀμπελούς, κλήματα, Πολυδ. 7. 141.

ἀμπελο-τόμος, ον, ὁ τὴν ἀμπελον τέμνων, Ἡσῦχ. ἐν λέξει βίσηθ.

ἀμπελο-τρόφος, ον, ἡ ἡ ἀμπελούς τρέφουσα ἢ παράγουσα, Ψελλ. ἄσμ. ἄσμ. 1. 14. Βοασσ.

ἀμπελουργεῖον, τὸ, ἀμπελών, Αἰσχίν. 49. 13 (ἔνθα ἤδη διωρ-βώθῃ εἰς ἀμπελῶνι ἔκ τινας χειρογρ.), Σουῖδ. ἐν λ. ἀμπελεις.

ἀμπελουργεῖω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., ἐργάζομαι ἐν ἀμπελῶνι, καλλιεργεῖω ἀμπ. ἰδίως, κλαδεύω ἢ περιποιεῖμαι τὰ κλήματα, Θεοκρ. Αἰτ. Φ. 3. 7, 5, Λουκ. Ἄλ. Ἰστ. 1. 39· κατὰ παθ., ἀμπελος ἀμπελουργουμένη Θεοκρ. Αἰτ. Φ. 3. 14, 1. **2)** μεταρ., λεη-λατῶ, λαφυραγωγῶ, πόλιον Αἰσχίν. 77. 25.

ἀμπελουργία, τὸ περιποιεῖσθαι, καλλιεργεῖν ἀμπελούς, Θεοκρ. Αἰτ. Φ. 3. 14, 2· καὶ ἀμπελοῦργημα, τὸ, τὸ ἀμπελουργεῖν, Πολυδ. 7. 140.

ἀμπελουργικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν καλλιέρ-γεια τῶν ἀμπελῶνων:— ἡ ἀμπελουργικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τῆς καλλιέργειας τῆς ἀμπελῶν, Πλάτ. Πολ. 333D.—Ἐπίρρ. -κῶς Πολυδ. 7. 141.

ἀμπελ-ουργός, ὁ, (* ἔργω), ὁ καλλιεργῶν ἀμπελούς, Ἄριστοφ. Εἰρ. 199, Σουλ. Ἐπιγρ. 93. 17: πρὸλ. ἀμπελοεργός.

ἀμπελο-φάγος, [ἄ], ον, ὁ διαδιθρώσκων, φθέρων τὰς ἀμπε-λούς, Στράβ. 613.

ἀμπελο-φόρος, ον, ὁ φέρων, ὁ ἔχων ἀμπελούς, Πολυδ. 1. 228.

ἀμπελό-φυλλον, τὸ, φύλλον ἀμπελίου, Ἡσῦχ. ἐν λ. κλαρία.

ἀμπελο-φύτης [ῦ], ον, ὁ, ὁ φυτεῖων ἀμπελούς, Σουλ. Ἐπιγρ. 5877C.

ἀμπελό-φύτος, ον, ὁ κατάφυτος ἐξ ἀμπελῶν, ἀμπελοφόρος τό-πος, Διον. 1. 36, κτλ.

ἀμπελο-φύτωρ, ορος, ὁ φυτεῖων ἀμπελούς, περὶ τοῦ Βάχχου, ἐν Ἀνθ. Π. 6. 44. [ῦ χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῷ πεποροφύτωρ].

ἀμπελόδης, ἐς, (εἰδός) ὁ πλήρης ἀμπελῶν, ὁ κατάφυτος ἐξ ἀμπελῶν, Πολυδ. 1. 228.

ἀμπελών, ὦνος, ὁ, «ἀμπελί», Αἰσχίν. 49. 13, Διόδ. 4. 6, Πλούτ., κτλ.: πρὸ ἀμπελῶν.

ἀμπελών, ὦνος, ὁ, = ἀμπελουργός, Γλωσσ.

ἀμπελουργικός, α, ὄν, Δωρ. ἀντὶ -ουργικός, ἐπιτήδειος πρὸς αὐτήσιν ἀμπελῶν, Πίν. Ἠρακλ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 5775. 43.

ἀμπέπω, ποιητ. ἀντὶ ἀναπέπω.

ἀμπεπαλῶν, ἴδε ἐν λ. ἀναπέπλω.

ἀμπερές, ἀμπερέως, ἴδε ἐν λ. διαμπερές.

ἀμπέσαι, «ἀμπίσαι, Λάκωνες» Ἡσῦχ.

ἀμπετάννυμι, ἀμπετόμαι, ποιητ. ἀντὶ ἀναπετάννυμι, ἀναπέτομαι.

ἀμπετίξ, (πρὸλ. ἀμπῖ) ἐπίρρ., περίξ Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1554. 117· πρὸλ. περιαμπετίξ.

ἀμπεχόνη, ἡ, (ἀμπελί) λεπτὸν ἐπένδυμα, εἶδος περιβολαίου ἢ ἐσθῆτος, ἢν ἐφόρων αἱ γυναῖκες καὶ πρῆρτοὶ θηλυβρώδεις ἄνδρες, ἐν ἀμπεχόναις τριχάπτοις Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεύσει» 1. 28: ἐν γένει, ἐνδύματα, ἱματισμός, Πλάτ. Πολ. 425B, Ξεν. Ἄπομ. 1. 2, 5.

ἀμπεχόνιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ προηγ. Α. Β. 388, Ἡσῦχ.

ἀμπεχόνον, τὸ, = ἀμπεχόνη, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 309. 7, Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 52, Θεόκρ. 15. 21: ὁ δὲ Ἡσῦχ. λέγει: «ἀμπεχόνον, σύμμετρον περιδῆγμα.»

ἀμπε-έχω, Αἰσχίν., Σοφ. (ἀμπε-έχω εἶναι τύπος μεταγενέστ., Ἀνθ. Π. 7. 693): ὡσαύτως ἀμπε-ίσχω Εὐρ. Ἴππ. 193, Ἴκ. 165, πρὸλ. Ἐλμοσ. Μῆδ. 277: Ἐπ. παρατατ. ἀμπεχον Ὀδ. Ζ. 225 (μεταρ. ἀμπεχον Κόντ. Σμ. 3. 6, 5. 106): μέλλ. ἀμπεέω Εὐρ. Κῦκλ. 344: ἀορ. ἤμπεισον ὁ αὐτ. Ἰων 1159, Ἄριστοφ., Πλάτ.:— Μέσ. ἀμπεχόμεναι Ἄριστοφ., Ξεν.: ἀμπείσχομαι Εὐρ. Ἐκ. 422, μ. γ' πληθ. ἀμπεισοῦνται Ἄριστοφ. Ὀρν. 1090: παρατ. ἤμπει-χόμεν Πλάτ. Φαίδων 87B, Ἐπ. ἀμπεχόμεν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 324:

μέλλ. ἀμφέξομαι Φιλέταρ. Ἄδελ. 1: ἄορ. ἡμπισχόμεν Ἐύρ. Μῆδ. 1159, Ἄριστορ. (οὐχὶ ἡμπισχ- Ἐλμωλ. Μῆδ. ἐνθ' ἄνωτ.), ἔ' ἐν. ὑποκτα. ἀμπίσχη Ἐύρ. I. A. 1439, μετοχ. ἀμπισχόμενος Ἄριστορ. Σρ. 1150.—Τοῦ ἄορ. οἱ τύποι ἀμπισχεῖν, ἀμπισχών

συνήναι ἐσφαλμένως γράφονται (ὡς εἰ ἦσαν τύποι ἐνεστώτος) ἀμπί- σχειν, ἀμπίσχων: (ἀμπί Διολ. ἀντὶ ἀμφὶ καὶ ἔχω). I. περιβάλλω, καλύπτω, Λατ. cingere, μετ' αἰτ., ἄλλω οἱ νότα ἀμπεγεν Ὀδ. Z. 225· κυνὴ πρόσωπα Θεσσαλίας νιν ἀμπέχει Σοφ. Ὁ. K. 314, πρβλ. Διοσχ. Πέρσ. 848: μεταφ. ἀμπ. τινὰ σμικρότητι, περιβάλλω, τινὰ διὰ ..., Πλάτ. Πρωτ. 320B:—ἀπολ., σκότος ἀμπίσχων, τὸ περιβάλλον σκότος, Ἐύρ. Ἰππ. 192, κτλ.

2) ἐναγκαλιζομαι, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερὶ ὁ αὐτ. Ἰκ. 165.

3) καταλαμβάνω, ἐνόω, Πλάτ. Πολιτ. 311C. II. περιτίθημι, Λατ. circumdare, induere, ἰδίως περιβάλλω τινὰ δι' ἱματίων καὶ τὰ τοιαῦτα, μετὰ διπλ. αἰτ. κριθάνον μ' ἀμπίσχετε Ἄριστορ. Σρ. 1153, πρβλ. Βατρ. 1063, Ἀυσ. 1156: ὡσαύτως μετὰ πρῶθ., τοι- γοῖσιν δ' ἐπι ἡμισιν... ὑφάσματα, περιεκάλυψεν αὐτούς..., Ἐύρ. Ἰων. 1159.

2) Μέσ., περιτίθειαι, περιβάλλομαι, ἐνδύο- μαι, πέπλους Ἐύρ. Μῆδ. 1159: φορῶ, τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει χιτῶνιον Ἄριστορ. Ἐκκλ. 374· λευκὸν ἀμπέχει; φορεῖς λευκὸν ἐπανόρθιον; ὁ αὐτ. Ἄχ. 1024· χλαίνας οὐκ ἀμπισχοῦνται ὁ αὐτ. Ὀρ. 1090· καλῶς ἡμπίσχετο, ἦτο καλοφορεμένος, ὁ αὐτ. Θεσμ. 165· ἐπ' ἄριστερα ἀμπ. (πρβλ. ἀναβάλλω III), ὁ αὐτ. Ὀρν. 1567· καὶ στήθι γ' ἀμπισχόμενος, φορῶν τὸ ἐπανόρθιον σου, ὁ αὐτ. Σρ. 1150· ἀμπισχόμενοι, φοροῦντες τοὺς ἐπενδύτας των, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γυμνοί (πρβλ. γυμνός I. 5), Πλάτ. Γοργ. 523C, Ἄριστ. Πρωτ. 2. 9· ἄνω τοῦ γόνατος ἀμπ., φορῶ χιτῶνα μὴ καθικυόμενον μῆτρι τοῦ γόνατος, Φιλέταρ. Ἐνθ' ἄνωτ.· περιττωσ ἀμπ., εἶμαι μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένος, Πλουτ. Δημήτρ. 41:—ὡσαύ- τως μ. δοτ., περιβάλλω, περικαλύπτω ἑμαυτὸν μετ' αἰτ. (ἴδε ἐν λ. ἔκ- θολος) Ἐύρ. Ἐλ. 422.

ἀμπύθησε ἀντὶ ἀνεπύθησε.

ἀμπί, Διολ. ἀντὶ τοῦ ἄσασος ἀμφί, Γρηγορ. Κορίνθ. (ἐκδ. Koen) σ. 344, Λατ. amb ἐν τῷ ambio, κτλ., πρβλ. ἀμπελος, ἀμπέ- χω, ἀμπυξ, ἀμφισατάτηρ.

ἀμπιμῶλος, ὁ ἀμφισθητούμενος, Ἐπιγρ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. 13. σ. 57.

ἀμπύουρον, «πυλῶνα, Ταραντῖνοι» Ἡσύχ.

ἀμπίπτω, ποιητ. ἀντὶ ἀναπίπτω.

ἀμπισχνοῦμαι ἢ ἀμπισχοῦμαι, ἀμπίσχω, ἴδε ἐν λ. ἀμ- πέχω.

ἀμπλάκεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἄορ. ἡμπλακον (Ἀρχιλ. 68 ἡμβλα- κων), μετοχ. ἀμπλακόν: ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἔχομεν πρκμ. ἡμ- πλάκηκα (ἴδε ἐμπολάω ἐν τέλ.), π' παθ. ἡμπλάκηκα Διοσχ. Ἰκ. 916:—ὁ μόνος ἐν χρήσει ἐνεστ. εἶναι ἀμπλακίσκω, Δωρ. ἀμβλακίσκω Θεαγ. παρὰ Στοβ. 9. 15., 10. 15): Δωρ. παρατατ. ἀμβλάκισκον Φίντις αὐτόθι 444. 36. (Πθ. συγγενὲς τῷ πλάξω, τοῦ α θεουρομένου ὡς εὐφρον. καὶ τοῦ μ ὡς παρεμβληθέντος καθάπερ ἐν τῷ ἀμβροτος· ἴδε καταπλακῶν). [Ὅταν τὸ μέτρον ἀπαίτη τὴν πρώτην συλλαβὴν βραχεῖαν, γράφεται ἀπλ-· καὶ δὴ ὁ Πόρσων καὶ ὁ Ἐλμωλ. φρονούσιν ἐτι οὗτος εἶναι ὁ ὁρθὸς τύπος ἀπανταχού (εἰς Ἐύρ. Μῆδ. 115)· κατὰ τῆς γνώμης ταύτης ἴδε Ἐρμάν. Πονημ. 3, σ. 146· πρβλ. καὶ Ἐλλένδου Δεξ. Σοφ.]. Ποιητ. ῥίμα ἐν χρήσει ἀκρι- θῶς ἐν οἷα καὶ τὸ ἀμαρτάνω, οὐδαμοῦ παρ' Ὀμ., (ἴδεις ἀντ' αὐ- τοῦ μεταχειρίζεται ἀβροτάω, ἡμέροτον). I. μετὰ γεν., ἀποτυγχάνω, δὲν κατορθώνω τι, ὑπολείπομαι, ἀνορέας οὐκ ἀμ- πλάκων Πινδ. Ὁ. 8. 89, πρβλ. Σοφ. Ἄντ. 554, 1234.

2) γάνω τι, στεροῦμαι τινος, εἰ τοῦδ' ἡμπλακον (ἐνν. παιδός) Σοφ. Ἄντ. 910· ἀρίστης ἀπλακῶν ἀλόγῳ Ἐύρ. Ἄλκ. 241· λέκτρων ἀπλακῶν ὁ αὐτ. I. A. 124.

II. ἀπολ., ἀποτυγχάνω νὰ πράξω τι, δὲν κατορθώνω, ἀμαρτάνω, πλανῶμαι, πράττω τὸ μὴ ὀρθόν, Ἰβῶν. Ἄποσπ. 51, Ἐύρ. Ἰπ. 892, Ἄνδρ. 948, κτλ.· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἄνωτ., ὡς τὰδ' ἡμπλακον, ἐτε ἐπραξα ταῦτα τὰ ἀμαρτήματα, Διοσχ. Ἀγ. 1212· ἐνεῦθεν καὶ κατὰ παθ. τί δ' ἡμπλάκηται τῶν δέ μοι... ὁ αὐτ. Ἰκ. 916.

ἀμπλάκημα, τό, πλάνη, σφάλμα, ἀμάρτημα, Διοσχ. Πρ. 112, 386, κτλ., Σοφ. Ἄντ. 51, κτλ.—Ποιητ. λέξις, ἣν μεταχειρίζεται ὁ Πλουτοῦργος παρὰ Πλουτ. 2. 226E:—ὡσαύτως χάριν τοῦ μέτρον, ἀπλακῆμα Διοσχ. Ἐύμ. 934.

ἀμπλάκητος, ἴδε ἐν λ. ἀναπλακῆτος.

ἀμπλακία, ἦ, = ἀμπλάκημα, Θέογγ. 204, Πινδ., Τραγ. (ἀλλὰ παρὰ Τραγ. ἀμπλάκημα εἶναι κοινότερον): ἀμπλακίαισι φρε- νῶν, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ Ὀμηρικῷ σφῆσιν ἀτάσθαλίησιν, Πινδ. Π. 3. 24· τίνος ἀμπλακίας ποινὰς ὀλέκει; Διοσχ. Πρ. 564· ἀμπλακίαισι τῶν πάροισιν Ἐύρ. Ἰπ. 832.

ἀμπλάκιον, τό, = ἀμπλακία Πινδ. Π. 11. 41: πρβλ. ἀμαρ- τιον.

ἀμπλακίσκω, ἴδε ἐν λ. ἀμπλακεῖν.

ἀμπνεῖω, Ἐπ. ἀντὶ ἀναπνεῖω.

ἀμπνευμα, ἀμπνοά, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνάπνευμα. ἀναπνοή.

ἀμπνυε, ἀμπνύνθη, ἀμπνύτο, ἴδε ἐν λ. ἀναπνεῖω.

ἀμποιχοῖται: «ἐν Συρακούσαις ἀρχή» Ἡσύχ. ἀμποτε, ὁ ἔ. ἄν ποτε, μετ' εὐκτ., ὃ εἶθε! Σχόλ. εἰς Διοσχ. Πρ. 971.

ἀμπρακόν, «μακρόθεν,» Ἡσύχ.

ἀμπρεύω, σύρω, ἔλκω, αἰγμάλωτον ἡμπρεύσα Λυκόφρ. 1298· ἄνδρα... ἀμπρεύοντες Καλλ. Ἄποσπ. 234· μεταφ., λυπρόν βιον ἀμπρεύσει, ὅα διαγάγη (ὅα σύρη, κατὰ λέξιν) ἔλειπον βιον, ὡς τὰ ἀμαξεύσειν, ἔλκειν Λυκόφρ. 975, πρβλ. 635: εὐρηται μόνον παρ' Ἀλεξάνδρ. ποιηταί: μόνον δὲ ὁ Ἄριστορ. μεταχειρίζεται ἀπαξ τὸ ἔξαμπρεύω.—Τὰ ὀνόματα ἀμπρον, τό, καὶ ἀμπρος, ὁ, ἀναφέ- ρονται ὑπὸ τῶν γραμματικῶν μετὰ τῆς σημασίας σχοινίου πρὸς ἔλκυ- σιν βαρῶν, Σουῖδ., Σχόλ. εἰς Ἄριστορ. Ἀυσ. 289.

ἀμπτάσα, ἀμπτάτην, ἴδε ἐν λ. ἀναπέτομαι.

ἀμπυκάξω, περιδῶ τὰς ἐμπροστίας τῆς κεφαλῆς τρίχας ὡς διὰ ταινίας (ἄμυξ), κισσῶ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθεῖς Ἄνθ. Π. 13. 6.

ἀμπυκότηρ, ἦρος, ὁ, (ἄμυξ) τὸ προμετωπίδιον τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, Διοσχ. Θ. 461.

ἀμπυκότεριον, τό, = ἀμπυκότηρ, Σοφ. Ὁ. K. 1069 (ἐνθα φά- λαρα εἶναι ἀπλοῦν γλώσσημα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἡσυχ. ἐν λ.). Τὸ χροῖον φαίνεται ἐσθραζόμενον. ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπω.

ἀμυξ, ὕκος, ὁ, ἀλλὰ καὶ θηλ. ἦ, Σοφ. καὶ Ἐύρ. (ἐκ τοῦ ἀμπί, Διολ. ἀντὶ ἀμφί)· ταινία χρησιμεύουσα πρὸς ἀνάσσειν τῆς κόμης τῶν γυναικῶν· ἦτο δὲ, «διὰ τὸ ἡμῶς τὰς πρὸς ἀνάσσειν τριχῶν, ὅς περι- στέλλοντες οἱ παλαιοὶ ὑπὸ τοῦτον ἦγον» Εὐστ., ὡς φαίνεται, ἐκ μεταλλοῦ, (πρβλ. χρυσαῖμυξ, λιπαράμυξ), Ἰλ. X. 469, Διοσχ. Ἰκ. 431, Ἐύρ. Ἐκ. 464.

2) ἡ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταινία ἡ προμετωπίδιον τῶν ἵππων, «σειρὰ καταπύσσουσα τὰς περὶ τὸ μέσπον τρίχας τῶν ἵππων συνδέουσα» (Εὐστ.): ὡσαύτως, χαλινός, Κόβιντ. Σμ. 4. 511: πρβλ. ἀμπυκότηρ.

II. πᾶν κυλοειδὲς πρᾶγμα, τροχός, Σοφ. Φ. 680.

ἀμπώλημα (Δωρ. ἀντὶ ἀναπ-), τό, τεχν. ὄρ. προκαταβολὴ χρη- ματικὴ εἰς τὸ κράτος πρὸς ἀσφάλειαν μελλούσης ζημίας ἐκ μισθώσεως, ἀποζημῖωσης, τό τε μισθώμα διπλεῖ ἀποτείνει καὶ τὸ ἐπί τοῦ φέτος καὶ τὸ ἀμπώλημα τοῖς τε πολianiμοῖσι καὶ τοῖς σίτα- γέρταις. [IV] Πίνακ. Ἡρακλ. I. 110. 155.

ἀμπωτίξω, ἀποσύρομαι ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὅταν μεταπίπη ἡ πλημμυρὶς, Φίλων I. 298:—οὕτω καὶ κατὰ μέσ. τύπ., Εὐστ. 688: 52.

ἀμπωτις, γεν. -εως, Ἰων. -ιος, μεταγεν. καὶ -ιδος; Λοδ. Φρόν. 340, κατὰ συγκοπήν ἀντὶ ἀνάπωτις (ἐκ τοῦ ἀναπίνομαι), ἴδε κατωτέρω:—περιοδικὴ ἀνάπωσις τοῦ ὕδατος, καθ' ἣν ἀποσύρεται τοῦτο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετὰ ὀρισμένον χρόνον πάλιν ἐπ' ἀνέρ- χεται ἀντιτίθεται ταῖς λέξεσι, πλημμυρὶς καὶ βαχία (Ἰων. ἔρη- χίη), Πρωτ. 2. 11., 7. 198., 8. 129, πολλὰ δὲ ἀμπώτεις λέγον- ται καὶ κοινάτων ἔρεσι συμπεριδοθεῖν ἀεὶ τῆς σελήνης κατὰ τινὰς ὀρισμένους καιροῦς Ἄριστ. περὶ Κόσμου 4. 32, Πλούτ., κτλ.: κατὰ πληθ., ἐν γένει, σημαίνει τὴν αὐρομείωσιν τῶν ὑδάτων, δηλ. τὴν ἄνω τε καὶ κάτω διαρροὴν τοῦ ὕδατος, τὴν παλαιοῖσιν τῆς θαλάσσης, Ἡρωδιαν. 3. 14.—Ὁ πλήρης τύπος ἀνάπωτις εὐρηται μόνον παρὰ Πινδ. Ὁ. 9. 78, καὶ παρὰ μεταγεν. παζοῖς, ὡς ἐν Πόλυδ. 10. 14. 2, Ἀρρ., κτλ.

130) ἡ ὑποχώρησις ἥτοι ἐλάττωσις βεβυ- τῶς τινος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 120.

II. ἡ πρὸς τὰ ἔσω ἐπιστροφή τῶν χυμῶν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος, ἀμπ. τῶν χυμῶν Ἰπ. 47. 1, πρβλ. Σχόλ. παρὰ Γαισφόρῳ Ἐτυμ. Μ. σ. 2467.

ἀμυγδάλεα, συνηρ. -λή, τὸ δένδρον ἀμυγδαλή, Ἐπόλ. ἐν Βά- πταις 7, Θεόφρ., κτλ.

ἀμυγδάλεος, α. ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἀμύγδαλα ἢ εἰς ἀμυγδαλήν ἢ ὁ κατεσκευασμένος ἐξ αὐτῶν, ἄλλη γραφή ἀντὶ τοῦ ἀμυγδαλέος ἐν Νικ. Θ. 891 (παρ' Ἀθην. 649D).

ἀμυγδάλη, ἦ, = ἀμύγδαλον, Φρόν. Κομ. Ἄδελ. 6, κτλ., ἴδε Ἄθην. 52C, κέξ.

ἀμυγδαλή, ἦ, συνηρ. ἐκ τοῦ ἀμυγδαλέα, ὃ ἴδε.

ἀμυγδαλίνος, η, ον, ὁ ἐξ ἀμυγδαλῶν, χρίσμα Ξεν. Ἄν. 4. 4. 13.

ἀμυγδαλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀμυγδαλή, Ἰπ. 484. 10.

ἀμυγδαλίς, ἴδος, ἦ, ὑποκορ. τοῦ ἀμυγδαλή, Φιλόξεν. παρ' Ἄθην. 643C.

ἀμυγδαλίτης [τ], ὁ, = τῷ ἔπομ., Πλίν. 26. 8.

ἀμυγδαλο-ειδής, ἔς, ὅμοιος ἀμυγδαλῶ ἢ ἀμυγδαλῇ, ἀναφέρε- ται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἀμυγδαλοεῖς, εσσα, εν, = ἀμυγδάλεος, Νικ. Θ. 891.

ἀμυγδαλο-κατάκτης, ου, ὄργανον πρὸς θραύσιν ἀμυγδαλῶν, Ἄθην. 53B.

ἀμύγδαλον, τό, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἀμυγδαλή, Φιλύλλ. ἐν «Φρεν- ῶν» 2: παρ' Ἀθην. ἀπαντὰ συνηκίς, ὅστι καὶ οὐδετέρως ἀμύ- γδαλα λέγεται, Δίφλος τρωγάγια μυρτίδες πλακοῦς ἀμύγδαλα Β. 52F., ἴδε καὶ 53B, πρβλ. καὶ Μοῖριον σ. 9, ἐκδ. Περσ.

ἀμύγδαλος, ἦ, = ἀμυγδαλή, Λουκ. π. τ. εἰ. Μισθ. σὺν. 5:

ἀμύγμα, ατος, τό, (ἀμύσσω) σπάρραγμα διὰ τῶν ὀνύχων, «σσοου- κρίνισμα,» ἀπόσπασις, «τράχημα,» πολιῆς ἀμ. χαιτίας Σοφ. Ἄλ. 633· ὀνύχων ἀμύγματα Ἐύρ. Ἄνθ. 827.

ἀμυγμός, ὁ, (ἀμύσσω) ἀμυγμα, «τσουγγράκισμα,» σπάρραγρός· πρέπει παρῆς φοινίσις ἀμυγμοῖς Δίσχ. Χο. 24. ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ ὁ Ἑρμην. ἔχει διωγμοῖς.

ἀμυδρίς [ῶ], ἀρχαῖος τύπος τοῦ ζῆμα: I. ἐπὶ χρόνον, ὁμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Ὅδ. Μ. 415. II. συγγόμερον ἐπὶ τόπου, ὁμοῦ, ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀμυδρίς κικλήσκετο Ἰλ. Κ. 300· ἀμυδρίς καλέσασα γ. 114· ὁστέα... πᾶντ' ἀμυδρίς Μ. 385· ἀμυδρίς ἰστᾶσιεν = συνησθᾶσιν Ν. 336· φλόγα ἀμυδρίς ἐβαλλον, ἀνεργίζον ὁμοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Ψ. 217· συγγάνης παρὰ μεταγεν. Ἑπ. — Πρὸς. ἀμυδρίς. (Ἡ λέξ. εἶναι Διολικὴ ὡς τὰ ἀμυρά, ἄλλυδρίς· ἐντεῦθεν ἢ ψιλῆ).

ἀμυδρῆσις, εσσα, εν., = τῷ ἀμυδρῶς, Νικ. Θ. 274. ἀμυδρό-νους, ουν, ὁ ἔχων νόον ἀμυδρόν, ἀμβλῶν, «καὶ τὸν ἄγαν ἀμυδρόνον» Θ. Στυδ. σ. 295.

ἀμυδρούμαι, γίνομαι ἀμυδρῶς ἢ ἀσπαρῆς καὶ δυσδιάκριτος, Διον. Ἄρειο.

ἀμυδρῶς, ἄ, ὄν, ὅμοιον τῷ ἀμυρῶς, ἀσπαρῆς, σκοτεινός, μόλις φαινόμενος: 1) ἐπὶ ἐντυπώσεων ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀμυδρᾶ χοιράς, βράχος μόλις διακρινόμενος διὰ τοῦ ὕδατος, Ἀργίλ. 55· (ὁ αὐτὸς ἐν Πασ. 10. 28, 1, ἀναγινώσκωμεν περὶ εἰκόνας τινος τοῦ Πολυγνώτου, ἀμυδρὰ οὕτω δὴ τὴ τὰ εἶδη τῶν ἰχθύων, — σκιάς μάλλον ἢ ἰχθύς εἰκάσεις) ἀμ. γράμματα, μόλις διακρινόμενα, Θουκ. 6. 45, πρὸς. Πλάτ. Θεαίτ. 193Α· ἀμ. φέγγος, χρῶμα Ἄριστ. Μεταφ. 1. 6, 12., 3. 2, 4:— Ἐπίρρ. ἀμυδρῶς βλέπειν, ὄραν, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 4. 10, 13., 5. 30, 8· ἀμ. μμεισθαί τι, μμεισθαί τι οὐχὶ ἐναργῶς, αὐτόθι 2. 8, 6· ἀμ. ἔχειν, ἀσπαρῶς, οὐχὶ ἐναργῶς ἔχειν, ὁ αὐτ. περὶ Γεν. Ζ. 3. 5, 6. 2) ἐπὶ ἐντυπώσεων γινόμενων ἐπὶ τῆς διανοίας, ἀμ. εἶδος, σκιδῶς, Πλάτ. Τιμ. 49Α· ἀμ. πρὸς ἀλήθειαν, ἀσπαρῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὁ αὐτ. Πολ. 597Α· δι' ἀμυδρῶν ἐργάτων, δι' ἀτελῶν ὄργ., ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 250Β· μαντεῖα ἀμυδρᾶτερα τοῦ τι σαφῆς σημαίνειν, ἰκαν ἀσπαρῆ ὡστε..., ὁ αὐτ. Τιμ. 72Β· ἀμ. ἔλιπς Πλούτ. κελ.: — Ἐπίρρ. ἀμ. καὶ οὕθεν σαφῶς Ἄριστ. Μεταφ. 1. 4, 4· ἀμ. θιγγάνειν τινός αὐτόθι 1. 7, 1. — Συγγρ. ἀμυδρότερον Πλάτ. Σοφ. 250Ε. (Ἡ παραγωγή τῆς λέξεως εἶναι ἄγνωστος, πρὸς. ἀμυρῶς).

ἀμυδρῶτης, ητος, ἡ, ἢ ἀσπαρῆς, Φωτ. Βιβλ. 491, 14, κτλ. ἀμυδρωσις, εως, ἡ, τὸ καθιστάναί τι ἀμυδρόν ἢ ἀσθενές, Γαλην. ἀ-μύλωσις, ον, ὁ μὴ ἔχων μωλόν, «μωδοῦλι,» ὁ ἐν τοῖς πεζοῖς ἀμύλειοι χόνδροι Ἄριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 9, 15. ἀμύζω, ἴδ. ἐν λ. μύζω.

ἀμύησια, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ ἀμύητος, τὸ μὴ εἶναι τινα μεμυημένον, Α. Β. 406, 12, Ἠσύχ. ἐν λέξ. ἀνοργίας.

ἀμύητος, ον, ὁ μὴ μεμυημένος, ἀνόσιος, βέβηλος, Ἄνδοκ. 2. 38· Λυσ. 107. 38· ἀμ. καὶ ἀτέλεστος Πλάτ. Φαῖδ. 69C: μ. γεν., ἀμ. Ἀφροδίτης, ὁ μὴ γενόμενος δεκτός εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἀφροδίτης, Ἄριστ. ἐπιστ. 14. II. ἐν Πλάτ. Γοργ. 493Α, Β, ἢ λέξις ἔχει δευτερεύουσαν τινα ἔννοιαν, ὡς εἰ ἠτυμολογεῖτο ἐκ τοῦ μύω, δηλ. ὁ μὴ δυνάμενος μύειν, ὅ ἐστ. ὁ μὴ στεγανός, ὡς πίθος τετραήμενος ὅστις στάζει.

ἀ-μύητος [ῶ], ον, ἀδιήγητος, ἀπερίγραπτος, ἀναρίθμητος, χρήματα Δημ. 49, ἐν τέλ.· κακὰ καὶ πράγματα ἀμύητα παρέχον ὁ αὐτὸς 520. 20· ἀμ. πληθὺς μῶν Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 37, 2· ἀμύθητον ὅσον διαφέρει ὁ αὐτ. Πολ. 2. 5, 8.

ἀ-μύθος, ον, = ἄνευ μυθίων διηγήσεων· ποιηρὶς Πλούτ. 2. 16C. ἀμυκάλας, «αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, παρὰ τὸ ἀμύσειν,» Ἠσύχ., ὅστις ὁμοῦ ἔχει ἀμυκαλαί, ὀξύτωνος, ἐνφ ὁ Εὐστάθ. παραξύνει τὴν λέξιν.

ἀμυκαρῆς, «πλήθος, ἄθροισμα, πλούσιος, πολύ,» Ἠσύχ. ἀ-μυκάριος [ῶ], ον, τόπος ἐνθα δὲν ἀκούεται μυκηθμὸς ζῶων, «ἀμυκῆω κἀθανε πᾶρ καλύθη» Ἄνθ. Π. 9. 150.

Ἀμυκάλας, ὦν, αἰ, Λακωνικὴ πόλις, περιήρως διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. κτλ.: — Ἀμυκλαῖος ἢ Ἀμυκλαεὺς, εως, ὁ, ὁ ἐξ Ἀμυκλῶν, ἴδε Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 11, Ἄριστ. Ἄποσπ. 489: Ἀμυκλαῖον, τό, ὁ κῶδος τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, ἐν Ἀμ., σπονδαὶ παρὰ Θουκ. 5. 18 καὶ 23· ἐν τῷ Ἀμ. Στραδ. 278. — Ἐπίρρ. Ἀμυκλαῖον, ἐξ Ἀμυκλῶν, Πινδ. Ν. 11. 44.

ἀμυκάλας, αἰ, εἶδος πεδίων, Θεοκρ. 10. 35· ὡσαύτως ἀμυκλαίδες, αἰ, Πολυδ. Ζ. 88, Ἠσύχ., κτλ.

ἀμυκλαίτζω, ὁμιλῶ τὴν Ἀμυκλαίαν (δηλ. Λακωνικὴν διάλεκτον), Θεοκρ. 12. 13.

ἀμυκλῶν, «γλυκῶν, ὁ δὲ ἄμικτον,» Ἠσύχ. ἀμυκτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀμύσσω, δεῖ ἀμύσειν, πρέπει τις νὰ «τσουγγρανίσῃ,» Μενέμαχ. ἐν Ἰατρ. ἐκδ. Ματθ. 151.

ἀ-μυκτήρ, ηρος, ὁ, ἢ, ἄνευ μυκτήρων ἢ ῥίνος, Στραδ. 711.

ἀμυκτικῶς, ἡ, ὄν, (ἀμύσσω) ἐπιτήδεως, κατέλληλος πρὸς τὸ ὀρύσσειν, σπαράσσειν τὰς σάρκας, Πλούτ. 2. 642C:— Ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 131. II. περὶ τινῶν φαρμάκων, ἐρεθιστικῶς, Cael. Aurel.

ἀμύλων, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀμυλος II., Ἄριστ. Πρὸς. 4. 21, Πλούτ. 2. 466D.

ἀμυλλίδωτον, «χιτώνος εἶδος,» Ἠσύχ.

ἀ-μύλος, ον, ὁ μὴ ἀλεσθείς ἐν μύλῳ· ἐντεῦθεν ὁ ἐκ λεπτοτάτου ἄλευρου ἄρτος Πολυδ. 6. 72, πρὸς. προηγ. II. ὡς οὐσιαστ., ἀμυλος, ὁ, πλακοῦς ἐκ λεπτοῦ ἄλευρου, Ἄριστ. Ἄχ. 1092· οὕτως ἐν Εἰρ. 1195, ὁ Διόδωρ. (ἐκ γεωρογράφων) διώρισε τοὺς ἀντὶ τὰς, πρὸς. Θεοκρ. 9. 21, Τηλεκλειδ. ἐν «Στερροῖς» 2, κτλ. 2) ἀμυλον (ἐνν. ἄλευρον), τὸ, λεπτόν ἄλευρον, παρασκευαζόμενον ἐπιμελέστερον ἢ διὰ τοῦ συνήθους ἀλέσματος, πρὸς. Πλιν. Φυσ. Ἰστ. 7. 18:—πλακοῦς ἐκ τοιαύτου ἄλευρου, Ἄθην. 647E: λεπτοτάτη ἄχνη, κόλλα, «νισσεστίς,» Διοσκ. 2. 123.

ἀ-μύμων [ῶ], ον, γεν. ονος, ὁστ. πληθ. ἀμύμωνσιν Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλ. 451, 594: (μῶμος, κατ' Αἰολικὴν τινα τροπὴν ὡς τὸ χελώνη ἐτρέπη εἰς χελύνη παρ' Ἠσού. φέρεται μῶμαρ, μῶμος) ἀμύμων, εὐγενής, ἔξοχος, εἰκόσις ὅδ' ἀρνεῖσθαι καὶ ἀμ. Ὅδ. Α. 232· ἄμια κρατερός καὶ ἀμ. Γ. 111. Παρ' Ὁμ. ἀποδοῖται τὸ ἐπιθ. τοῦτο εἰς πάντα τὰ διακρινόμενα ἢ ἐπίσημα πρόσωπα, ὡστε κατήγγισεν ἅπλοῦν τιμητικῶν ἐπίθετον ὡς τὰ παρ' ἡμῖν, ἀείδιος, ἐξοχώτατος, ἐκλαμπρότατος, κτλ. χωρὶς νὰ ὑπονοῦται ἠθικὴ τις ὑπεροχὴ· ἀποδοῖται δὲ ἐν Ὅδ. Α. 29 καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Αἰγίσθον: ἀλλ' οὐδαμοῦ κεῖται ἐπὶ τῶν θεῶν· διότι ὁ Ἀσκληπιὸς καλεῖται ἀμύμων, ὡς ἰατρός, Ἰλ. Δ. 191· ἢ δὲ νύμφη ἐν Ξ. 144 ἢο θνητῶν. II. ἐπὶ πραγμάτων, ὡς δ' ἄν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμων εἶδη Ὅδ. Τ. 332· θεῶν ὑπ' ἀμύμωνι πομπῇ Ἰλ. Ζ. 171· μῆτις Κ. 19· οὕτως ἔργα, τόξον, ἐργηθμῶς, κτλ. — Συγγ. παρ' Ὁμ., ἢ ἐπὶ παρ' Ἠσ. (Θ. 264, 654)· ἀπαρ' παρὰ Πινδ. Ο. 10 (11). 33· οὐδέποτε παρὰ τοῖς Ἄττ. ποιηταῖς.

ἀμύμνα, ης, ἡ, ἀπόκρουσις προσβολῆς, ὑπεράσπισις, ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις, Πλουτ. Θησ. 29, Καίσαρ 44· Ἀππ. Καρ. 8. 73: μ. γεν. παρὸς ἀμύμων τῶν ἀδικούντων. Ἀλέξ. Ἀρροδ. — ἀμύμνα, ἀμυβήθι· Σουῖδ., ὁ δὲ Φρύνηος λέγει: «ἀμύμνα μὴ εἴη, ἀλλ' εἰς ῥῆμα μεταβάλλω, ἀμύμνασθαι πάντα γὰρ τὰ τοῦ ῥήματος εὐδοκίμα...» σ. 23, ἐκδ. Λοβ. οὐ ἴδε καὶ τὴν σημείωσιν.

ἀμύμνάθω, ἐνεστώς ὑπολήθης ὑπὸ τῶν γραμματ. (Δράκων 59, Ἐτυμ. Μ. 8. 18) ὡς ἐκσταμένος τύπος τοῦ ἀμύμων: ἀλλὰ πάντες οἱ συγκατασπῶσι οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὸν τύπον τοῦτον ἀνήκουσιν εἰς ἀόριστον τινα ἀμύμνάθω, πρὸς δὲ δυνάμεθα νὰ παραβάλλωμεν τοὺς σχηματισμοὺς τῶν ἀόριστων ἀλκαθεῖν, δικαθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν, σχεθεῖν: ἴδε Ἐλισμ. Εὐρ. Μήδ. 186, Διόδωρ. Σοφ. Ἠλ. 396, Ἑλλένου Δεξ. Σοφ. ἐν λ. εἰκαθεῖν. Ἡ ἀπαρέμματος λοιπὸν εἶναι ἀμύμναθεῖν (οὐχὶ -άθειν), προστ. μέσ. ἀμύμναθοῦ (οὐχὶ -άθω). Ὑπερασπίζω, βοηθῶ, μετὰ δοτ. προσ., εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμύμναθεῖν χρήσεις Εὐρ. Ἄνδρ. 1079, πρὸς. Ἰ. Α. 910· ἀμύμναθετέ μοι Ἄριστ. Νεσ. 1323· ἀπολ., ἀξίαι δ' ἀμύμναθεῖν [αἰ συμφοραῖ] Σοφ. Ο. Κ. 1015:—Μέσ. ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποθῶ: τόνδ' ἀμύμναθοῦ ψόγον Αἰσχύλ. Εὐμ. 438: λάβε ἐκδίκησιν διὰ..., μὴ... ἀμύμναθιτό σο Εὐρ. Ἄνδρ. 721.

ἀμύμνησι, ἐπίρρ. μετ' ἀμύμνης, Α. Β. 571. 9.

Ἀμυνίας [ῶ], ον, ὁ, (ἀμύμων) ἄρσ. κύρ. ὄν., οὕτω καὶ Ἀμύμνας.

II. ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὡς προσηγορ., ὁ θυμὸς εὐθύς ἢν ἀμυνίας, τ. ἔ. ἀμυντικός, Ἄριστ. Ἰππ. 570. ἀμύμναιρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἀμύμνηρ, προστάτρια, Γλωσσ. ἀμύμντεον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀμύμνω, χρῆ ἀμύμνεν, δηλ. βοηθεῖν μετὰ δοτ. προσ., Ξεν. Κύρ. 8. 6, 6· οὕτω καὶ πληθ. ἀμυντέ ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις Σοφ. Ἄντ. 677. II. χρῆ ἀπελαύνειν, ἀποκρούειν, Ἄριστ. Λυσ. 661.

ἀμύμνητος, ἦρος, ὁ, (ἀμύμων) ὑπερασπιστής: ἀμυντήρες, εἰς Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 5, 6, εἶναι τὰ πρὸς τὰ ἐμπροσθεν ὀξεία μέρη τῶν κερᾶτων τῆς ἐλάφου.

ἀμύμνηριος, ὄν, κατάλληλος πρὸς τὸ ἀμύνειν ἢ ἀμύμνασθαι, ἀμυντικός, ἀμυντήρια ὄπλα Πλάτ. Νόμ. 944I (πρὸς. κατωσ. II.)· ἀμ. τέχνη αὐτόθι 920E:—μ. γεν., φάρμακον ἀμ. γήρωσ, ἀντίδοτον διὰ..., Αἰδ. περὶ Ζ. 6. 51· πῶσι τῶν δηγμάτων ἀμ. αὐτόθι 12. 32. II. ὡς οὐσιαστ. ἀμυντήριον, τό, μέσον πρὸς ἀμύμων ἢ ὑπεράσπισιν, Πλάτ. Πολιτ. 279C, κέξ.: ἔρμα, ὄχυρωμα, προπύργιον, Πολύδ. 18. 32, 2: ἀμυντήριον ὄπλον, Πλούτ. 2. 714F· ἀμ. τοῦ κακοῦ, ἀντίδοτον διὰ τὸ κακόν, Αἰδ. περὶ Ζ. 3. 41· ἀμ. εἰς ἀπέρων, διέξοδος ἐκ δυσκολιών, αὐτόθι 3. 22.

ἀμύμνητις, ὁ, = ἀμύμνωρ, «ἀμυντής ἐπὶ τοῦ βοηθοῦ,» Ἐτυμ. Μ. 436. 5.

ἀμυντικός, ἡ, ὄν, = πρῶθυμος, ἑτομὸς πρὸς ἀπόκρουσιν προσβολῆς ἢ ἐνοχλήσεως, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 4. 5, 6· ἐπὶ ζῶων κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ φυλακτικῶς ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 31· τὸ ἀμ. ἔργωνον ὁ αὐτ. περὶ Ζ. μορ. 4. 6, 13. 2) κατάλληλος πρὸς ἀπόκρουσιν ἢ προσφύλαξιν κατὰ... ἢ ἀμυντικὴ χεῖρῶν Πλάτ. Πολιτ. 280E.

3) ἢ ἀμ. ὀρμῆ, ἢ ἔμμετος πρὸς ἐκδίκησιν τάσις, Πλούτ. 2. 457C.

ἀμύμνωρ, ορος, ὁ, παιη. ὄνομα, βοηθός, ὑπερασπιστής, Ἰλ. Ν. 384, Ὅδ. Β. 326, κτλ. 2) ὁ ἀποκρούων, ἀποθῶν, οἶνον ἀμύμνωρτα δυσφροσυνᾶν (ἢ -ἄν) Σίμων. ἐκδ. Γαίσηρ. τόμ. 1. σ. 394.

3) ὁ ἐκδίκητής, πατρός Εὐρ. Ὀρ. 1588. Πρὸς. ἀμυντήρ.

ἀμύμνω [ῶ]: Ἐπ. παρατ. ἀμύμων Ἰλ. Ο. 731· μέλλ. ἀμύμνω, Ἰων. -ύνῶ Ἠρόδ. 9, 60, πληθ. γ' -εῦσι ὁ αὐτὸς 9. 6: ἀπὸ α'

ἡμωνα, Ἐπιχ. ἡμωνα [ᾗ] Ἰλ. P. 615: διὰ τὸν ἄορ. β' ἴδε ἐν λ. ἀμυνάθω: — Μέσ., Ἐπ. παρατ. ἀμυνόμεν Ἰλ. N. 514: μέλλ. ἀμυνόμεαι: ἄορ. α' ἡμυνάμην: ἄορ. β' (ἴδε ἐν λ. ἀμυνάθω): — Παθ. σπάν. (ἴδε κατωτέρω C). (Ἐκ √ΜΥΝ παράγωγοι καὶ τὰ ἄμωνα, ἀμυνέτωρ (μετὰ προβηματικοῦ α), μύνη (πρόφρασις) Λατ. munio moenia (καὶ πῖθ. munitus), munitus, im-munitis, com-munitis, muni-ceps, κτλ.). Προφυλάττω ἀπὸ τινος, ἀπειρώω, ἀπωθῶ, Ὀμ. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ἰλ.—Συντάσσ. παρ' Ὀμ.

1) μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, τὸ ὅποιον πρέπει τις νὰ ἀποκρούσῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρέπει τις νὰ φυλαχθῇ μετὰ δοτ. προσώπου διὰ τὸ ὅποιον ἢ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ κίνδυνος ἀποκρούεται, Δαναοῖσιν λοιγὸν ἀμύνειν, ἀπωθεῖν, ἀποκρούειν τὸν ὄλεθρον ἀπὸ τῶν Δαναῶν, Ἰλ. A. 456, πρβλ. 341, Ὀδ. Θ. 525:— ἢ δοτ. συγν. παραλείπεται, ὅς ὁσ λοιγὸν ἀμύνει Ἰλ. E. 603: (οὕτω καὶ παρὰ Ἠλάτ., π. χ. ἐν Νόμ. 692B, ἀμύνειν τὸν βάρβαρον, πρβλ. A. B. 79).

6) συγχάκις ἢ αἰτ. παραλείπεται (ἂν καὶ εὐκόλως δύναται νὰ ὑπονοήσῃ τις τὴν λέξιν λοιγὸν ἢ τὴν παρόμοιον), καὶ τότε τὸ ῥῆμα δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ: ὑπερασπιζώ, μάχομαι ὑπὲρ τινος, βοηθῶ τιμ, ἐπικουρῶ ἄμ. ὠρεσσι, σοῖσιν ἔτησι Ἰλ. E. 486, Z. 262, κτλ., πρβλ. Ὀδ. A. 500 οὕτω παρ' Ἡρόδ. 8. 87, 9. 6, καὶ Ἄττ., τοιαῦτ' ἀμύνεθ' Ἡρακλεῖ, τοιαύτην ἐπικουρίαν παρέχετε εἰς τὸν Ἥρ., Εὐρ. Ἥρ. Μαιν. 219 ἄμ. τῆ πόλει, τῷ δῆμῳ, κτλ., Ἄριστ. Ἰππ. 577, 790:— μετ' ἄπαρ. προστιθεμένου τοῖς μὲν οὐκ ἡμύνετε σωθῆναι, οὕτως ὥστε νὰ σωθῶσι, Θουκ. 6. 80.

2) μ. γεν. εἰκίνο. ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ κίνδυνος ἀποκρούεται, Τρῶας ἀμυνε νεῶν, ἀπεμάχρυνεν αὐτοὺς ἐκ τῶν νεῶν, τοὺς ἀπέκρουσεν, Ἰλ. O. 731, πρβλ. Δ. 11, M. 402: (τὸ Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι Ἰλ. II. 75, Ὀδ. P. 538, συνίθως γράφεται ἄπο, ὡς ἐὰν ἢ πρὸθ. ἀνήκεν εἰς τὸ Δαναῶν ἄλλ' ἀνάγκη νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ ῥῆμα ἐν Ἰλ. A. 67, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι, καὶ κάλλιον οὕτω νὰ ἐκλαμβάνηται ἀπανταχοῦ, ἴδε Sprinzn. Ἰλ. ἐνθ' ἀνωτ.). 6) καὶ ἐνταῦθα ἡ αἰτία. δύναται νὰ παραλειφθῇ, ὡς ἄμ. νῆων, ὑπερασπιζώ τὰ πλοῖα, Ἰλ. N. 109.

3) ἀπολ., ἀποκρούω προσβολάς, ἐπιθέσεις, ἐπομένως βοηθῶ, ὑπερασπιζώ, χεῖρας ἀμύνειν, χεῖρες πρὸς ἄμωνα, ὑπεράσπειν, Ἰλ. N. 814 ἄμυνειν εἰσι καὶ ἄλλοι αὐτοῖς 312: οὕτως: ὦ ἔνδικασταί ..., ἀμύνετε, βοηθήσατε! Ἄριστοφ. Σπ. 197: τὰ ἀμύνοντα, μέσα ὑπερασπίσεως, Ἡρόδ. 3. 155.

4) ἄπαξ μετὰ τῆς περι, ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο (ὡς τὸ μέσ. 1. 3) Ἰλ. P. 182: οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἄμ. ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος Ἠλάτ. 692D ἄμ. πρὸ πάντων Ἠολύδ. 6. 6. 8.

5) τελευταῖον μ. δοτ. ὄργαν. σθένει ἄμ., μετὰ σθένους, Ἰλ. N. 678. II. σπανίως ὡς τὸ μέσ. II. = ἀνταποδίδω, ἔργ' ἀμύνουσι κακὰ Σοφ. Φ. 602 ἄμυνειν .. τοῖς λόγοις τάδε, ἀνταποδίδω διὰ λόγων, ὁ αὐτ. O. K. 1128.

B. Μέσ., ἀποκρούω τινὰ ἀπ' ἑαυτοῦ, φυλάττω ἑαυτὸν ἀπὸ τινος, ὑπερασπιζώ ἑαυτὸν ἐναντὶν τινός· συγν. μετὰ τῆς παραλλήλου ἐννοίας τῆς ἀνταποδοσεως ἢ ἐκδικήσεως. 1) τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. πράγμ. ἀμύνετο νηλεές ἡμαρ Ἰλ. N. 514: ἀμύνεσθαι ὑπὸν Δίσχ. Ἄγ. 1381: τὸ δυστυχές γὰρ ὑγένει' ἀμύνεται Εὐρ. Ἡρακλ. 303, κτλ.

6) μετ' αἰτ. προσ., ἄμ. τὴν Δαρείου στρατιὴν Ἡρόδ. 3. 158: ἐκέτινον ἡμύναντο Σοφ. Ἄποσι. 514, πρβλ. 278. 2) τὸ πρόσωπον ἢ πράγμα ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποκρούεται ὁ κίνδυνος ἐκφέρεται κατὰ γενικήν, ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. (I. 2), ἀμυνόμενοι σφῶν αὐτῶν Ἰλ. M. 155: νῆων ἡμύνοντο αὐτοῖσι 179:— οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τῶν παρ' ἡμῶν ἄμ. Ἠλάτ. Νόμ. 637C.

3) μετὰ τῆς περι, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης Ἰλ. M. 243: περὶ τῶν οἰκείων Θουκ. 2. 39: ὡσαύτως, ὑπὲρ τινος Ξεν. Κυν. 9. 9 πρβλ. ἀνωτ. I. 4. 4) ἀπολ., ὑπερασπιζώ ἑαυτὸν, ἐνεργῶς ἐν ἀμύνῃ, Αἴταντε, νῦν σφῶν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω Ἰλ. II. 556: ἦν συλλαμβανόμενος ἀμύνηται Ἡρόδ. 1. 80. πρβλ. 4. 174, καὶ ἄλλ., ἀλλ' ἀμύνου Ἄριστοφ. Ἰππ. 241: τοῦ ἀρξάντος καὶ οὐ τοῦ ἀμυνομένου Ἀντιφῶν 128. 45: οὐδ' ἀμυνομενος ἀλλ' ὑπάρχων Ἰσοκρ. 356A, πρβλ. Ἠλάτ. Γοργ. 456E: κακῶς πάσχοντα ἄμ. ἀντιδρῶντα κακῶς Ἠλάτ. Κρίτων 491: ἐὰν ἢ χαρίεις ἄμ. εὐ ἔρων Ἄριστ. Ἠθ. N. 8. 13, 2, πρβλ. Ρητ. 2. 23, 8.

II. μεθ' Ὀμηρ., ἀμύνεσθαι τινά, κοινῶς σημαίνει ἐκδικουμένῳ ἐναντὶν ἐχθροῦ, ἔπομ. ὡς τὸ ἀμείθεομαι, ἀνταποδίδω, ἀποτίνω, τιμωρῶ, Ἄριστοφ. Νερ. 1428, Θουκ., Πλάτ., κτλ.: συγν. μετὰ δοτ. ὄργαν., ἔργους πεπονθῶς ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι Σοφ. O. K. 873: οὕτως ἄμ. τινὰ σιδηρῶ Ἀντιφῶν 126. 9: τοῖς δημοῖσι, τοῖς ναυσίν, ἀρετῇ Θουκ. I. 42. 142., 4. 63: ὡσαύτως, ἀμύνεσθαί τινά τινος ἢ ὑπὲρ τινος, τιμωρῶ τινά διὰ τὴν πράγμα; Θουκ. I. 96., 5. 69: πρβλ. ἀνταμύνοντα.

Γ. Σπανιώτατα παθητικῶς ἀμύνονται ἄται, ἀποκρούονται, Πινδ. II. 11. 84: ἀμυνέσθω, ἄς τιμωρηθῇ, Πλάτ. Νόμ. 845C.

ἀμύξ, ἐπίρρ. (ἀμύσσω) «σσυγγραναῖα», διάφ. γραφῆ ἀντὶ ὀδᾶξ ἐν Νικ. Θ. 131.— «ἀμύξ, ἀμύξ!» Ἠσύχ.

ἀμύξεις, εως, ἢ, (ἀμύσσω) σχίσισμον, «σσυγγράνισμα», σπαρχαμός, Ὀρφ. Ἄργ. 24:—ἐγγράραξις, τομῆ δι' ἐγγράραξως, σακχαρισμός, Ἀντυλλ. παρ' Ἰατρ. ἐκδ. Ματθ. σ. 139.

ἀ-μύριστος, ον, ὁ μὴ ἔχων ῥιζοῦς ἢ τοι μωῦνας, σκέλος Ἰππ. περὶ Ἄδρρ. 819.

ἀ-μύριστος, ον, ὁ μὴ ἀληθιμμένος διὰ μύρων, στέμματα Σουλ. Ἐπιγρ. 5172. 2) μεταφ., τραχύς, ἀξέστος, ἄμ. φθειγγομένη Πλούτ. 2. 397A.

ἄμυροι, «τόποι οἱ κάθυγροι, καὶ ἄγαν ῥέοντες» ἀπὸ τοῦ μυρεῖν Ἠσύχ.

ἀ-μύρος, ον, = ἀμύριστος, ἐπίθ. τῆς Λυκίας, Χρησμ. Σιδυλλ. 5. 128.

ἀμυρτόν, «ἰμάτιον, Κρήτες» Ἠσύχ. ἀμύς, «όμοῦ, σὺν αὐτῷ» Ἠσύχ.

ἀ-μύσακτος, ον, (μύσαττω) ἀβδελυκτος, ἀμίαντος, ὁ μὴ μιλίων, A. B. 321, Ἀθανᾶς. IV. 1072A.

ἄμυσσοι, «κῆτος, Λάκωνες» Ἠσύχ. ἀμύσσω, Ἄττ. -ττω: Ἐπ. παρατ. ἄμυsson Ἰλ.: μέλλ. -ξω Ἰλ.: ἄορ. ἡμύξα Νόνν., Ἐπ. ἄμ. Ἄνθ. Π. 7. 218:—Μέσ., ἐνεστ., Ἰππ. 8. 176. ἐκδ. Ἄτττ.:—ἄορ. μετοχ. ἄμυξάμενος Ἄνθ. Π. 7. 491:— Παθ., μέλλ. ἀμυχθῶσομαι Ἀκύλ. II. Δ.— ἄορ. μετοχ. ἀμυχθῶν Ἄνθ. Π. 11. 382, Ἀθην.:— πρβλ. κατ-, περι-ἀμύσσω: (ἴδε ἐν τέλ.) «σσυγγραναίω», κατασχίζω, σπαράσσω, τραματίζω, χερσὶ δ' ἄμυσσαν στήθεα Ἰλ. T. 284: κατατέμνω, περιδρῶπτω, κατασπαράσσω, Ἡρόδ. 3. 76, 108 ἄμ. τοῖς δουσίν, ἐπὶ αὐτοῦ, Ἄριστ. Ἰστ. Z. 9. 32, 8:— ἴδιως ἐπὶ ἐλαφρῶν καὶ ἐπιπολαίων τραυματίων γινόμενων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος ἐξ οἰαστόποτε αἰτίας, κεντῶ ὡς ἡ ἀκναθᾶ, Λόγγος 1. 14:— κεντῶ, «δακρύανω» ὡς μύθα, Δουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 6: ἀμφοτέρωσιν ἄμ., σπαράσσειν, Θεοκρ. 22, 96, κτλ.: ἐν τῇ ἱατρικῇ γλώσσῃ, χαράσσω.

II. μεταφ., σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος, θὰ σπαράξῃς τὴν καρδίαν σου ἐκ τῆς ὀργῆς, Ἰλ. A. 243: καρδίαν ἀμύσσει φροντίς, ἢ φροντίς σπαράσσει, καταθιθρόσκει τὴν καρδίαν μου, Δίσχλ. Πέρο. 161: φρῆν ἀμύσσειται φόδω αὐτοῖσι 115: οὕτω καὶ ἐν τῇ Λατ. animum pungere, animo pungi. (Ἐκ τῆς √ΜΥΚ (μετὰ προβηματικοῦ α) παράγονται καὶ τὰ ἄμυξεις, ἀμυχῆ, ἀμυκάλαι, πρβλ. Λατ. mucro: ἴσως καὶ τὸ νόσσο (κεντῶ) εἶναι συγγενές).

ἀ-μυσταγωγῆτος, ον, ὁ μὴ μεμυημένος, Κύριλλ.

ἀμυστή, «τὴν συνεχθῆ πόσι» Ἠσύχ.

ἀ-μυστηρίαστος, ον, Σχόλ. εἰς Θεοκρ. 3. 51.

ἀ-μυστή [τ], Ἐπίρρ. (μύω) = χωρίς νὰ κλεισθῇ τὸ στόμα, δηλ. διὰ μίας, «μονορροῦφι», ἀμυστή πίνειν Λουκ. Δεῖφρ. 8, κτλ.

ἀμυστίξω, πίνω ἄβρυν καὶ ἀπνευστί, πίνω πολὺ διὰ μιάς, ἡμύστικα Εὐρ. Κύκλ. 565: ὁ ἐνεστ. παρὰ Πλούτ. 2. 650B «τοὺς γὰρ ἄβρυν καὶ ἀπνευστί πίνοντας (ἄπερ ἀμυστίξω ὀνομάζεται), οἱ πάλαι φασὶν ἦμισα περιπίπτειν μέθαις».

ἄμυστις, ιος, καὶ ἴδος, ἢ, (ἀμυστή) ἄβρυν πόσις, ἀμυστιν προπιεῖν, πίνειν Ἄνακρ. 62. 2. (ἐνθα ἴδε Bgk), Ἐπίχ. 18 Αθρ.: ἔλκυσται Εὐρ. Κύκλ. 417. 2) πολυποσία, φιλοποσία, ὁ αὐτ. Ρητ. 438, καὶ αὐτοῖσι Σχόλ.

II. μέγα πῆξιον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Θραξῆ γνωστοῖς ἐπὶ φιλοποσίᾳ, ἀμυστιν ἐξέλαβα Ἄριστοφ. Ἄγ. 1229: αὐλεῖ σὺ, καὶ σὺ τὴν ἀμυστιν λάμβανε Ἄμειφ. Ἄδελ. 1, 3, πρβλ. Ὀρατ. Ὀδ. 1. 36, 14.

ἀ-μυστος, ον, = ἀμύητος, Διον. Ἄρεσι.

ἀ-μυσχρός, ἄ, ὄν, (μύσσο) ἀμίαντος, ἀμόλυτος, Παρθ. παρὰ Ἡραστ. 9, καὶ πῖθ. γραφ. ἐν Σοφ. Ἄποσι. 834 (ἂν καὶ ὁ Σουῖδ. διατάζει μετὰ τῶν ἀμυχνός, ἀμυχνός, ἀμυσκαρός): πρβλ. Λοβ. Παθολ. 227.

ἀμύχῃ, ἢ, (ἀμύσσω) «σσυγγραναῖα», τραῦμα τοῦ δέρματος, «ἐπιπόλιον ἔλκος» (Ἠσύχ.), ἀμυχᾶς καταμιύξαντες Φρύν. Κομ. ἐν «Ἐριάλτῃ» 1. 6: ἐπὶ σημείων ἢ τραυματίων προσελθόντων ἐκ στραγαλάμοῦ, Δημ. 1157, 5:—ἐγγράραξις, ἐντομῆ ὑπὸ ἱατροῦ, Ἰατρ.

II. = ἀμύξεις, εἰς σημείων πένθους, ἀμυχᾶς κοπτομένων ἀφείλεν Πλούτ. Σόλων 21.

ἀμύχῃδόν, ἐπίρρ., = ἀμύξ: ἐντεῦθεν, ὀλίγον, ἐλαφρῶς, «ἀμυχνός, ἄκροις δακτύλοις: οἱ δὲ μικρὸν ἢ ἐπὶ τοῦ ταχέος» Ἐτυμολ. M. 88, 5.

ἀμύχιατος, α, ον, (ἀμυχῆ) ὁ ὀλίγον ἐξεσμένος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας «σσυγγραναίσιμος»: μεταφ. ἐπιπόλιος, Πλάτ. Ἀξ. 366A.

ἀμύχεις, «σπαράξις, ἔσεις» Σουῖδ.

ἀμυχνός, ὁ, = ἀμύξεις ἄμ. Ἐιφέων, τραῦμα ἐκ ξίφους, Θεοκρ. 24. 124.

ἀμυχνός, ἀμυχνός, ἴδε ἐν λ. ἀμυσχαρός. ἀμυχοσύης, «σσυγγραναίσιμος ἐπὶ πλεόν» Ἠσύχ.

ἀμυχῶδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀμυχῆ, ἐξάνθημα Ἰππ. Κοσκ. 189A:—ἐπὶ τοῦ ἄνθους τῆς ραῖας, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1. 13, 5.

ἀμύω, = ἡμύω, ὁ ἴδε.

ἀμυωτός (;) = ἀμύητος, κατὰ Κομπαρέτην [VII, VI] Ἐπιγρ Κρήτ.

ἀμφ-, παλαιὰ ποιητ. συντομὴ ἀντὶ ἀναφ- (πρβλ. ἀμπ-) ἀλλὰ συνηθέστερον ἀντὶ τῆς ἀμφὶ πρό φωνήεντος.

ἀμφάγαμαί, περισταμαί καὶ θαμιάω, Κόν. Σμυρν. 7. 722.

ἀμφ-αγάπάζω, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ παρατ. ἀμφαγάπαζον καὶ μετοχ. ἔνεστ. τοῦ μέσ. -όμενος παρὰ μεταγεν. Ἐπ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.:—ἐναγκαλιζομαι

μετά στοργῆς, χειριστικῶς θερμῶς, ὑποδέχομαι φιλοξένως, Λατ. amare amplecti, Ὁδ. Ξ. 381, Ἰ. Π. 192, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 291.

ἀμφαγάπῳ, Ἐπ., ὁμοιον τῷ προηγ. ἄορ. ἀμφαγάπησε Ὑμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 439 ἔδον κακὸν ἀμφαγαπῶντες (δὲ ἐ. τὴν Πανδώραν) Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 58 ἀμφαγαπᾶ Χρησμ. παρὰ Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σελ. 11. — ἀμφαγαπῶντες, ἀσταξόμενοι Ἡσύχ.

ἀμφαγεύομαι, Μέσ. συναθροίζομαι, συνέρχομαι περίε, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ἄορ. β', θεαί δὲ μιν ἀμφαγέροντο Ἰλ. Σ. 37, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1527 ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. Ἐπ. εὐρίσκομεν ἐνεστ. ἀμφαγεύομαι Θεοδρ. 17. 94, Ὀππ. Ἀλ. 3. 231, 4. 114 πρβλ. ἀμφηγήρομαι.

ἀμφαγνοέω, ἐνεστῶς καθ' ὑπόθεσιν τῶν γραμματ. πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἡμφηγνόου, ἀλλ' ἰδὲ ἀμφηγνοέω.

ἀμφαδά, ἀμφαδῆν, ἴδε ἐν λ. ἀμφαδόν: — ἀμφαδῆν, ἴδε ἀμφάδιος.

ἀμφάδιος, α, ον, (ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναφάδιος, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ, ἴδε ἀμφαδόν). Δημόσιος, φανερός, γάμος Ὁδ. Ζ. 288.

II. αἰτ. τοῦ θηλ. **ἀμφαδῆν**, ὡς ἐπίρρ. (πρβλ. αὐτοσχεδῆν), = ἀμφαδόν, δημοσία, φανερός, ἡχηρῶς, Λατ. palam, Ἰλ. Ν. 356 οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ.

ἀμφαδόν, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ ἀναφαδόν = ἀναφανδόν (ἀμφανδόν) = δημοσία, φανερός, ἀνευ προφυλάξεως ἢ ἀποκρύψεως, ἀντίθετον τῷ λάθρῃ Ἰλ. Η. 243 τῷ κρυφῆδόν Ὁδ. Ξ. 330 τῷ δόλω Α. 296: ἀμφαδόν βλάθειν, κτείνειν, ἀγορεύειν, εἰπεῖν Ὀμ. — Φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ οὐδέτερον ἐπιθέτου ἀμφαδός, ἢ, ὄν, ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν Ὁδ. Τ. 391, μὴ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, μήπως ἀνακαλυφθῶσι, γνωσθῶσιν. Ὑπάρχει τύπος ἀμφαδῆν παρ' Ἀρχιλ. 60.

ἀμφαδής, «πρόσκολος, περισκελής, οἶκος περισκεπτος» Ἡσύχ.

ἀμφαίνομαι, εἰσποιοῦμαι, υἰοθεῖω, ἀμφαίνεσθαι [VII, VI] Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ. X. 31 X. 3. 5. 8. 11.

ἀμφαίνω, ποιητ. ἀντὶ ἀναφαίνω.

ἀμφ-ἀίσσομαι, παθ., ἐπορμῶ κύκλω πανταχόθεν, ὀλόγουρα, ἐν τμήσει, ἀμφὶ δὲ τ' ἀίσσονται, ἐπ' αὐτόν ὁρμῶσι πανταχόθεν Ἰλ. Α. 417: — κινεῖσθαι κυματιζόμενος, περὶ τῆς χαίτης τρέχοντος ἵππου ἀμφὶ δὲ χαίται ὠμοῖς ἀίσσοντο Ζ. 510, Ο. 267.

ἀμφαιρέω, κἀμω ὡστε νὰ περιπλέωσι, κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ τοῦ ἀμφαιρέω ἐν Ἀρετ. π. Θερ. Ὁξ. Νοσ. 1.1.

ἀμφάκανθος, ον, (ἀκανθα) ὁ ὑπὸ ἀκανθῶν περιβαλλόμενος, ἀμφάκανθ. δέμας, περὶ τῶν ἀκανθοειρῶν, Ἰων παρὰ Πλουτ. 2. 971F. (* Ἄλλη γρηρῆ ἀμφ' ἀκανθα).

ἀμφάκης [ᾱ], ες, Δωρ. ἀντὶ ἀμφήκης.

ἀμφάκτιον, τό, φάβα, Λεξ. Βοτ. Χειρόγρ.

ἀμφάλλᾶζω, φωνάζω περίε, Νόνν. Δ. 40. 98.

ἀμφάλλημαι, περιπλανώμαι, περιφέρομαι, Ὀππ. Κ. 3. 423.

ἀμφ-αλείφω, περιαλείφω, μόνον ἐν τμήσει, ὁμοῦς ... κέλετ' ἀμφὶ τ' ἀλείφει Ἰλ. Q. 582.

ἀμφαλλάξ, ἐπίρρ. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀλλάξ, ἐναλλάξ, ἐκ διαδοχῆς. Ποιητῆς παρ' Ἀθην. 116C.

ἀμφαλλάσσω, μεταβάλλω, ἀλλάσσω ἐντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου, Ὀππ. Κ. 3. 13.

Ἀμφαμιῶται, ἐσρ. γραφ. ἀντὶ Ἀφαμιῶται, δ ἴδε.

ἀμφαμματίξω, περιδέω, Ὁρεϊθ. σ. 58.

ἀμφαναδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι περίε, Χρησμ. Σιβυλλ. 12 (10). 204.

ἀμφανδόν, ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναφανδόν, Πινδ. Π. 9. 73.

ἀμφανέιν, ποιητ. ἀντὶ ἀναφανεῖν, ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ἀναφανείν, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 16.

ἀμφαντός, υός, ἢ, υιοθεσία, εἰσποίησις, τῶν δὲ πρόθθα, ὅπαι τις ἔχει ἢ ἀμφαντός [V] Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ. 31. Ὁ Dittenberger (Hermes 20, 573) ὑπολαμβάνει τὴν λέξιν ὡς ὄσση. καὶ τὴν ἐρμηνεύει ὡς ἀνωτέρω, ἀλλ' ὁ Comparetti θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἐπίρρ. εἰς -υι. Πρβλ. καὶ Βλάσιον, Jahrb. f. Philol. 131. 485, Meyer σ. 202.

ἀμφαξονέω, (ἄξων) πορεύομαι ἀσταθῶς, περιπατῶ κλονιζόμενος ῥεῖξά καὶ ἀριστερὰ ὡς ἀμαξία, ἢς οἱ τροχοὶ δὲν εἶναι καλῶς ἡρμοσμένοι εἰς τὸν ἄξονα: ἀμφαξονεῖν, τὸ κερνυόμεν εἰς ἕατερον μέρος, ὅπερ ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν τῶν κλονιζομένων εἰς ἕατερον μέρος Α. Β. 23. 30: — ἀμφαξονεῖν, τὰ γόνατα περικλῆσθαι, καὶ μὴ εὐστανεῖν Ἡσύχ.: — ἀπὸ τοῦ ἄξονος καὶ τῶν ἔχοντων αὐτόν, εἴτε ἀμαξῶν εἴτε ἀμαξῶν (λέγεται), τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθόν Εὐστ. Ἰλ. σ. 918. 62.

ἀμφαράδιω, Ἐπ. ῥῆμα, κροτῶ ἢ φορῶ κύκλω, περικροτῶ, τεύχεα δ' ἀμφαράδῃσι Ἰλ. Φ. 408: — οὕτως ἀμφαράδιζω, κατ' Ἐπ. παρατ. ἀμφαράδιζεν Ἡσ. Ἀσπ. 64.

ἀμφαρίστερος, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἀριστερός, θ ἐ. ὄλιος ἀξίος καὶ ἀνεπιτήδεος, ἀκομῆτος, Λατ. ambilaevus: ἐσχηματιστὴ δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμφιδέξιος Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 432: ἐντεῦθεν οὐχὶ αἴσιος, Ἡσύχ., Εὐστ.

ἀμφάστη, ἢ, Ἐπ. ἀντὶ ἀφαστα (πρβλ. ἀμπλακέω), ἀναυδία, ἀρῶνία, ὅταν ὑπὸ φόβου ἢ καταπλήξεως ἢ ὀργῆς δὲν δύναται νὰ λαλήσῃ

τις, δὴν δὲ μιν ἀφασίη ἐπέων λάβε Ἰλ. Ρ. 695, Ὁδ. Δ. 704.

ἀμφαυγεῖ, «ἀντιλαμβάνει» Ἡσύχ.

ἀμφαυξίς, εως, ἢ, (αὔξειν) ἢ παραβλάστησις, ἥτις γίνεται περὶ τὸ λείον καὶ ἄλλων μέρος τοῦ στελέχους τῆς ἐλάτης ἢ ἀπεκόπτεσθαι οἱ κλάδοι: καλεῖται δὲ καὶ ἀμφίφυα (γράφεται καὶ παροξύτως: -ύα) Θεοστρ. Ἰ. Φ. 3. 7, 1.

ἀμφαυθόν, «περιηγῶν» Ἡσύχ.

ἀμφαυτέω, περιηγῶ, κέρυθες δ' ἀμφ' αὔθον αὔτευν (τῆρσις), Ἰλ. Μ. 160.

ἀμφαυράω, Ἐπ. ῥῆμα, φαύω, ἐπάσσομαι ἢ ψηλαρῶ ὀλόγουρα, κοίλον λόγον ἀμφαυράωσα Ὁδ. Δ. 277: καὶ κ' ἀλαός. διακρίνει τὸ σῆμα ἀμφαυράων, ψηλαρῶν, Θ. 196 λαμβάνω εἰς χεῖρας, πιάνω, τόσον ἐύθεσον ἀμφαυράωντας Τ. 586: δεῦτ. ἐν. **ἀμφαυράεις** Ὀρρ. Διθ. 522, Ἰων. παρατ. **ἀμφαυράσσει** Μόσχ. 2. 95: — ὡσαύτως καὶ μέσ. ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., τὸν μὲν .. χερσίν τ' ἀμφαυράωντο Ὁδ. Ο. 462. 2) ὡς τὸ Λατ. traciare, ἐπὶ πρόσπων, μαλακώτερος ἀμφαυράσσει (Ἐπ. ἀντὶ ἀμφαυράσσει), ὅν δύναται τις ευκολώτερον νὰ μεταχειρισθῇ, Ἰλ. Χ. 373: τόσον ὅσα ἐύθεσον ἀμφαυράσσει, γνωρίζω πὺς νὰ τὸ μεταχειρισθῶ Ὁδ. Ο. 215, πρβλ. Τ. 475. — Τὸ ῥῆμα τοῦτο μεταχειρισθῆ καὶ ὁ Ἀρεταῖος ἐν σχηματισμοῖς Ἐπικοῖς, -ὄωσι π. Διτ. Χρον. Παθ. 2. 4, π. Θερ. Ὁξ. Παθ. 1.1. — ὄωντα αὐτόθι 2. 4.

ἀμφεικάς, ἄδος, ἢ, (ἐνν. ἡμέρα) ἢ ἀμέσως μετὰ τὴν εἰκοστήν, ἢ εἰκοστὴ πρώτῃ ἡμέρᾳ, Πανόμου ἀμφεικάδι, [ἔξ] ὅσα τοῖς φυλῆταις [II] Ἐπιγρ. Κῶ 3720. Καθ' Ἡσύχ. ἀμφεικάς, ἢ περὶ εἰκάδα. — Ἡ λέξις αὕτη ἄλλοτε ἐγγράφτο ἀμφ' εἰκάς.

ἀμφελλέομαι, παθ., περιβάλλω, Φιλητ. παρὰ Στράβ. 168, ἐν τμήσει πρβλ. Μεινεκίου Ἀνάλ. Ἀλεξ. σ. 349.

ἀμφεπτεόν, «περιθητέον» Ἡσύχ.

ἀμφελαίς, «μᾶζα πλήρης ἐλαίου» Ἡσύχ.

ἀμφελαίνω, «ἀμφελάσασα, περιαιρέσασα, κινήσασα» Ἡσύχ.

ἀμφελελίξομαι, παθ., κινεῖσθαι ἢ κυμαίνομαι τῆς κακείσε, Κόιντ. Σμ. 11. 465.

ἀμφελικτός, ον καὶ **ἀμφελικτός, ὄν**, ποιητ. ἀντὶ ἀμφεῖλ-, συνεπαρμένος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 399.

ἀμφελίσσω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀμφεῖλ-, συμπλέκω, συμπύσσω, ἀμφεῖλξαντες χέραι Εὐρ. Ἀνθρ. 425, πρβλ. Ἰππ. 8. 140 Litt. ἔνεστ. παρ' Ἀρεταῖω, Θερ. Ὁξ. Παθ. 2. 4: — Μέσ., ἀμφελλίσσασθαι γνάθους τέκνοις «οὐστῆσι καταραγεῖν, δια τὸ συστρέφειν τὰς γνάθους τοὺς μασωμένους» (Σχόλ.) Πινδ. Ν. 1. 62.

ἀμφέλκω, περιέλω, σῦρω περίε: Μέσ., ἀμφέλκεσθαι τι, σῦρω τι περὶ ἑμαυτόν, περικυκλόωμαι ὑπ' αὐτοῦ, Διον. Π. 268.

ἀμφελυτρώω, περικαλύπτω, Λυκόφρ. 75: — καὶ **ἀμφελύτρωσις**, εως, ἢ, περικάλυψις, ὁ αὐτ. 845.

ἀμφεμμένος, ποιητ. πρην. μετοχ. τοῦ ἀμφεμένωμι.

ἀμφενέπω, ἐπιτεταμ. τύπος τοῦ ἐνέπω, Νικ. Θ. 627.

ἀμφέπω, ποιητ. ἀντὶ ἀμφεπέω.

ἀμφερεῖδω, στήριξω ὀλόγουρα, ὕψων ἀμφ. τινὶ Λυκόφρ. 504.

ἀμφερέφω, κατακαλύπτω, περισκεπάζω, Ἀνθ. Π. 11. 37.

ἀμφερηκίς, ἔς, περιπεραγμένος ὀλόγουρα, «ἀμπερική πῖθον, τὸν πάντοθεν κύκλω περιεργόμενον» Ἀχαιοῦ Περιθῶν Ἡσύχ.

ἀμφερυθαίνω, κατακοκκινίζω τι, καθιστῶ τι ὀλοκκινιον, Κόιντ. Σμυρν. Α. 60.

ἀμφερόχομαι, ἀποθ., ἐπέροχομαι πανταχόθεν, παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ἄορ. β', μ. αἰτ., ὡστε με κουράων ἀμφήλυθε θηλυς αὕτη Ὁδ. Ζ. 122: τότε με κνήσης ἀμφήλυθεν .. αὐτῆς Μ. 369.

ἀμ-φερώω, ἀμ-φεύωω, ποιητ. ἀντὶ ἀναφ-.

ἀμφεστρίς, ἔδος, περιβάλλιον, Ἰκωσσο.

ἀμφεχᾶνε, ἴδε ἐν λ. ἀμφιχάσσω.

ἀμφεχούθη, ἀμφεχούτο, ἴδε ἐν λ. ἀμφιχέω.

ἀμφεχῶ, ἴδε ἐν λ. ἀμπεχῶ.

ἀμφηγήρομαι, Ἐπ., ἀντὶ ἀμφαγεύομαι, ἀμφὶ δ' ἡγερέθοντο Ὁδ. Ρ. 34.

ἀμφήκης, ες, (ἀκῆ) δίστομος, εἰκοπός, ἀμφοτέρωθεν ὀξύς, κοπερός, φάσγανον, ξίφος Ἰλ. Κ. 256, Ὁδ. Π. 80, κτλ.: κέντρον, δόρυ Αἰσχύλ. Πρ. 692, Ἀγ. 1149: ἔγχος, γένυς Σοφ. Α. 286, Ἰλ. 485: ἐπὶ ἀστραπῆς, πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος Αἰσχύλ. Πρ. 1044. II. μετατ., ἀμφ. γλώττια, γλώσσα ἥτις κόπτεται κατὰ δύο τρόπους, δύναται ὄγλ. νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀδίκον, Ἀριστοτ. Νερ. 1160: ἐπὶ χρησμοῦ, ὁ δυνάμενος κατὰ δύο τρόπους νὰ ἐρμηνεύθῃ, ἀμφίβολος, ἀμφ. καὶ διπρόσωπος Λουκ. Ζεύς Τραγ. 43.

ἀμφ-ημερεύς, πυρετὸς καθημερινός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν διατρεπτικὸν καὶ τεταρταῖον, ὡς καὶ πρὸς τὸν νυκτερινόν, Ἰππ. Ἐπιδ. 1. 944, Πλάτ. Τιμ. 86A πρβλ. Μοῖρον ἐκδ. Πιεσσ. σ. 46: — οὕτως, ἀμφήμερος (ἐνν. πυρετὸς) Σοφ. Ἀποσπ. 448.

ἀμφήν, «αὐλήν» Ἡσύχ.

ἀμφηρεφής, ἔς, (ἐρέφω) = ἐκατέρωθεν ἐστεγασμένος, καλῶς ἐστεγασμένος, ἐπιθ. τῆς φερέρας τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Α. 45.

ἀμφήρης, ες, (* ἄρω) ὁ ἐκατέρωθεν συνδεδεμένος ἢ ἡρμοσμένος, λαδῶν εὐθύνονον ἀμφήρης δόρυ. δ ἐ. τὸ διπλοῦν πηδάλιον,

τὸ ἐν χρήσει ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ναυσίν (ἴδε πηδάλιον), Εὐρ. Κῦβλ. 15· ξύλα ἀμφ., τὰ ξύλα τῆς ἐπικρηδείου πυρᾶς συνεσθιβα- σμένα ἐν τάξει, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 243· ἀμφ. σκηναί, καλῶς προσ- δεδεδεμένα καὶ ἐξηραλισμένα, ὁ αὐτ. Ἴων 1128.

II. (ἐρέσσω)

= ὁ ἔγων κώπας ἐκατέρωθεν, μόνον παρὰ γραμματ., «ἀμφήρες, νῆες ἀμφοτέρωθεν ὀρώμεναι ἢ ἐρεσσόμεναι,» Πύργ.: πρὸλ. ἀμφηρικὸς. ἀμφηρικὸς, ἢ. ὄν. = ἀμφήρης, II, ἀκάτιον ἀμφ., ἐλαφρὸν ἐφέλιον. ἐν τῷ ὁποίῳ ἕκαστος ἐρέτης ἐκιοηγήλαται μὲ δύο κώπας, ἢ ἀπλῶς δίκωπον, Θουκ. 4. 67. — «ἀμφηρικὸν ἀκάτιον» ληστρικόν, ἐν ᾧ εἰς ἐλαύνει δύο κώπας,» Πύργ.

ἀμφηριστος, ὄν. (ἐρίξω) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐκατέρωθεν, δια- φιλονικούμενος, ἀμφίβολος, ἀμφήριστον ἔθηκεν, ὁ ἔ. κατέστησε τὴν νίκην τοῦ ἀγῶνος ἀμφοσθητισμόν, Ἰλ. Φ. 382· γένος ἀμφ. Καλλ. εἰς Δία 5· νεῖκος Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 627· ἐπιπέδες Πολύδ. 5. 85, 6.

ἀμφής, ὄν. ὄν. ἀνθος, οἱ δὲ μέλανα ὀνόμαζαν Ἡσυχ. ἀμφί, πρὸθ. μετὰ γεν., δοτ., καὶ αἰτ. — [Πρὸς τὴν ἈΜΦ, ambh, amb, πρὸλ. ἀμφίς, ἀμφῶ, ἀμφί, ἀμφέτις. Ξανσαρ. abhitas. Λατ. amb — ἐν τοῖς ambagus, ambiguus, ambulo, am- plector, κτλ. Παλ. Ἰψ. Γερμ. umpl (Γερμ. uml): — Ἡ ῥιζικὴ σημασία εἶναι, κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἐκατέρωθεν, ἰδίως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐν τῷ Ἴων. περὶ λόγῳ πρὸλ. περί.

A. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ, σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν ποιητικ., I.

δηλοῖ αἰτίαν, ὡς τὸ ἔνεκα, ἕνεκά τινος, χάριν τινός, περί τινος, ἀμφί πίδακος μάχεσθαι, χάριν τῆς κτισσεως, τῆς κυριότητος πηγῆς, Ἰλ. II. 825· ἀμφί γυναικὸς Πινδ. Π. 9. 184, Δισχύλ. Ἄγ. 62· ἀμφί λέκτρων Εὐρ. Ἀνδρ. 123: ἐντεῦθεν ὅπως ἢ πρὸς ἐπὶ δεήσεων, πρὸς Ζηνός. Φοῖβου τ' ἀμφί, χάριν τοῦ Φοῖβου, Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 216. 2) περί τινος, ἐν σχέσει πρὸς τι ἢ ἀναφορικῶς πρὸς τι, ὡς τὸ περί μετὰ ἢ τὸ Λατ. circa ἀντὶ de, μόνον ἀπ' αὐτῶν Ὀμ., ἀμφί φιλοδότητος ἀεΐδειν = περί ἀγάπης, Ὀδ. Θ. 267· ἀπαξ ὠσαύτως παρ' Ἡρόδ., 6. 131· συχνότερον παρὰ Πινδ., ὡς ἀμφί δαιμόνων Ο. 1. 56, καὶ Εὐρ. περί τοῦ Σοφ. Φ. 554 ἴδε ἐν λ. ἔνεκα.

II. ἐπὶ τόπου, περί, ὀλόγυρα, ἀλλ' αὐτὴ ἡ χρήσις εἶναι μεθ' Ὀμῶν, ἀμφί ταύτης τῆς πόλιος Ἡρόδ. 8. 104· τὸν ἀμφί Ἄλμιας πρὸχον Εὐρ. Ἰππ. 1133· ἀμφί πέπλων ὑπὸ σκό- του Ἰφιφύ σπᾶσαντες = ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πέπλων αὐτῶν, ὁ αὐτ. Ὀρ. 1458.

B. ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ I.

ἐπὶ τόπου, ἐν ἑκατέρω μέρει, ἐκατέρωθεν, περί, ἀμφ' ὄχεσσι Ἰλ. Ε. 723· ἀμφί κεφαλῇ, ὤμοις, στήθεσι, περί τὴν κεφαλὴν ἢ περί τῆς κεφαλῆς, κτλ. Ὀμ., ἀμφί οἱ, περί αὐτοῦ, Ἰλ. Μ. 396· εἰνάνυγες δέ μοι ἀμφ' αὐτῶν... ἴαυον, ἀμφ' ἐμοὶ αὐτῶν, τρίγυρῳ μου παρέμενον, Ἰλ. I. 470· ὠσαύ- τως ἀμφί περί στήθεσσι Ὀδ. Α. 609: ἀκολουθῶς, ἀκριβῶς ὅπως ἢ περί, ὀλόγυρα, κρέα ἀμφί ὀβελοῖς ἔπειραν, διεπέρασαν τὸ κρέας ὀλόγυρα, δηλ. ἐπὶ τῶν ὀβελῶν, οἵτινες καὶ ἐκαλύφθησαν οὕτως ὑπὸ τοῦ κρέατος, Ὀδ. Μ. 365· πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 205 (πρὸλ. πρόθεσις περί Β. 1).

2) ἐπὶ καθολικωτέρας σχέσεως πρὸς τόπον, παρὰ, ἐγγύς, πλησίον, ὁμοῦ, ὡς τὸ ἐπὶ, ἀμφί πύλῃσι μάχεσθαι, πλησίον τῶν πυλῶν, Ἰλ. Μ. 175· ἀμφί γὰρ αὐτῶ (τῶ φάλλῳ δηλ.) ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας, Γ. 362· ἀμφί πυρὶ, ἐπὶ, ὑπεράνω τῆς πλησίον τοῦ πυρός, Σ. 344· τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη.. ἀμφ' ἐμοὶ = ἐμ' ἐμοί, ἐπάνω μου (Εὐστ.). Ὀδ. Α. 423· ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐνοίας τοῦ κρέμαται ἢ κείμαι ὑπεράνω τινός, Ἰλ. Δ. 493, Σοφ. Αἴ. 562· ἀμφί γούνασι πίπτειν Εὐρ. Ἄλκ. 947.

II. ἐπὶ χρόνου, ἀλλῶ ἀμφί ἐνί, ἐντὸς μιᾶς ἡμέ- ρας, Πινδ. Ο. 13. 51. III. καθόλου, ἐπὶ σχέσεως ἢ συναφείας, ἄνευ ἐναγοῦς ἐνοίας τόπου, συχν. παρὰ Πινδ., ἀμφ' ἀέθλοισ, ἐν δῶλ. ἢ διὰ .. Ν. 2. 26· ἀμφί σοφία II. 1. 22· σοῦ ἀμφί τρόπῳ Ν. 1. 42· ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς II. 5. 160· οὕτως, ἔρις ἀμφί μουσικῇ Ἡρόδ. 6. 129, καὶ παρὰ μεταγεν. π. χ. Λουκ. Θε. Διάλ. 20. 14.

IV. ἐπὶ αἰτίας, περί, διὰ, ἔνεκα, χάριν, ἀμφ' Ἑλένη μάχεσθαι Ἰλ. Γ. 70· ἀμφί γυναικὶ ἄλγεια πάσχειν αὐτῆ: 157: — περί τινος, ἐν σχέσει πρὸς τινα, Η. 408, Ὀδ. Α. 48· εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ Ὀδ. Ε. 364· ἀμφ' ἐμοί, δι' ἐμὲ Σοφ. Ο. Κ. 1614· ἀμφί σοι Δισχύλ. Ἄγ. 890· ἀμφί τῷ θανάτῳ αὐτῆς λόγος λέγεται, φημὶ ὑπάρχει ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς, Ἡρόδ. 3. 32, πρὸλ. Σοφ. Αἴ. 303.

2) ὅπως ἢ περί, Λατ. prae δηλοῖ τὸ διότι ἦτοι τὸ ἐξ αἰτίας, ἀμφί τάρβει, ἀμφί φόβῳ, φόβου ἔνεκα, Δισχύλ. Χο. 547, Εὐρ. Ὀρ. 825· ἀμφί θυμῷ Σοφ. Ἄποσπ. 147: — δηλοῖ προσέτι τὸ διὰ μέσου, ἀμφ' ἀρετᾶ δέχεσθαι, διὰ τῆς ἀρε- τῆς, Πινδ. II. 1. 155· ἐμᾶ ἀμφί μαχανᾶ, διὰ τῆς ἐμῆς δεξιότητος ἢ δεινότητος, ὁ αὐτ. Π. 8. 47, πρὸλ. Ο. 8. 55.

Γ. ΜΕΤ' Αἰτιατικῆς, συχνότατα ἐν τῷ Ἄττικ. περὶ λόγῳ:

I. ἐπὶ τόπου ὡς μετὰ τῆς δοτ., περί, ὀλόγυρα, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τινος ἰδέας κινήσεως, ἀμφί μιν φάρος βάλλον, περιβάλλον αὐτὸν διὰ .. Ἰλ. Ο. 588, πρὸλ. Ὀδ. Κ. 365· ἤλαθε .. ἀμφί Δωδώνῃν Δισχύλ. Πρ. 830· ἀμφί βωμίαν ἐπτήξε κρη- πιδ' Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 984.

2) ἐπὶ τόπου ἐν γένει, ἀμφ' ἄλα, παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἰλ. Α. 409· ἀμφί ῥέεθρα, κᾶπον παρὰ τὰς ἄλγας, Β. 461· ὠσαύτως, ἀμφί περί κρήνην, κᾶπον παρὰ τὴν κρή- νην, Β. 305· ἀμφί ἄστῳ, ἀνὰ τὴν πόλιν, Α. 706· ἀμφί χλωρᾶν

ψάμαθον ἐκδεδβλημένος, ἐρριμμένος εἰς κανὲν μέρος ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς ἄμμου, Σοφ. Αἴ. 1064· περί πίδακας ἀμφί Θεόφρ. 7. 142.

3) ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες εἶναι περί τινα, οἱ ἀμφί Πρίαμον; ὁ Πρίαμος καὶ οἱ περί αὐτόν, ἢ θεραπεία αὐτοῦ, Ἰλ. Γ. 146, πρὸλ. Β. 417, 445· οἱ ἀμφί Ἑρέτῃα, ὁ στρατὸς αὐτοῦ, Ἡρόδ. 8. 25· ἀλλ' οἱ ἀμφί Με- γαρῆας καὶ Φλιασίους εἶναι οἱ αὐτοί, οἵτινες ἀμέσως μετὰ ταῦτα λέγονται Μεγαρῆες καὶ Φλιαῖοι, Ἡρόδ. 9. 69· ἐντεῦθεν ἡ ἰδιό- κρουσα τοῖς Ἄττικοῖς χρήσις, οἱ ἀμφί Πρωταγόραν, ἢ σχολῇ τοῦ Πρωταγόρου ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Πρωταγόρας (καὶ παρὰ μεταγεν. συγγρα- φεῖται τίθεται ἡ φράσις ἐπὶ μόνου τοῦ ἐνὸς προσώπου), Πλάτ. Θεαίτ. 170C: οἱ ἀμφί Πλάτωνα, οἱ Πλατωνικοί, οἱ ἀμφί Εὐθύφρονα, οἱ τοῦ Εὐθύφρονος φίλοι, Heind. Πλάτ. Κρατ. 399E: — τὰ ἀμφί τι, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τι, τὰ ἀμφί τὴν δαίταν, τὰ περὶ τὴν δαίταν, δηλ. τὰ ἀποδιδέοντα τὴν οἰκτικὴν δαίταν, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6: πρὸλ. περί C. 1. 5.

4) ὡς τὸ ἀμφί Β. III, κλαίειν ἀμφί τινα, ἐπὶ τι, διὰ τινα, Ἰλ. Σ. 339· μνήσασθαι ἀμφί τινα, ποιῶμαι μνηστὴς, Ἰγμ. Ὀμ. 6. 1· κελαδῶντι φάμαι ἀμφί τινα Πινδ. II. 2. 27, πρὸλ. Δισχύλ. Θ. 843· ἀμφί ἐν τῷ γούμενος Σοφ. Ἄποσπ. 937.

5) Ἄττ. φράσις, ἀμφί τι ἔχειν, μετ' ἐπίρρ., ἔνασχο- λούμαι περί τι, ἀποδύομαι εἰς τι, Δισχύλ. Θ. 102, Ξεν.: Κύρ. 5. 5, 44, κτλ.: οὕτως, εἶναι, διατρέβειν, στρατεύεσθαι ἀμφί τι ὁ αὐτ. Ἄν. 3. 5, 14, κτλ.: πρὸλ. τὴν πρόθεσιν περί C. 1. 3.

II. ἐπὶ μὴ ἀκριβῶς ὀρισμένον χρόνον, τὸν λοιπὸν ἀμφί βίον, τὸν ὅλον ἀμφί χρόνον Πινδ. Ο. 1. 157., 2. 55· ἀμφί Πλειάδων ὄυσιν, περί τὴν οὖσιν τῶν Πλ., Δισχύλ. Ἄγ. 826· ἀμφί τὸν χει- μῶνα, περί τὸν .., Ξεν. Κύρ. 8. 6, 22, κτλ.: πρὸλ. περί C. II.

2) οὕτως ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀμφί τὰς δώδεκα μυριάδας = εἰρη- citer, περί 120,000, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15: — ἀκριβῶς ὅπως ἢ πρὸθ. εἰς, πλην ὅτι ἐπὶ τῆς ἀμφί τίθεται ὁ ἀριθμὸς ἐνάριθρος, ἀνάριθρος δὲ ἐπὶ τῆς εἰς.

Δ. ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ. Παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡ ἀμφί ἐνόησε τίθεται μετὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτώμενον πτωτικόν, οἱ δὲ μιν ἀμφί Ὀδ. Ψ. 46· ἀλλ' οὐδέποτε πάσχει ἀναστροφήν ὡς συμβαίνει εἰς τὴν περί, π. χ. Ἀγαμέμνονος πέρι Ἐτυμολ. Μ. 94. 16.

Ε. Αἰτιατικῆς, περί, ὀλόγυρα, ἀμφοτέρωθεν ἢ παν- ταχόθεν. Συχνότατα παρ' Ὀμ., ὅστις πολλάκις τοποθετεῖ αὐτὴν οὕ-τως, ὥστε δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ ὡς ἀνεξάρτητος ἐπίρρ. ἢ ὡς πρόθε-σις ἀποκεχωρισμένη διὰ τμήσεως ἐκ τοῦ ῥήματος, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 310: συχνάκις δὲ τὸ προηγούμενον ῥῆμα πρέπει νὰ ἐπαναληθῇ, ὡς ἐν Ὀδ. Κ. 218· ὠσαύτως ἀμφί περί, ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Φ. 10.

2) = ἀμφίς II, χωρὶς, χωριστά, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 85· ἀλλ' ἴδε Βουτυρ. Λεξίλ. ἐν λ. ἀμφίς 12.

Ζ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ, I. περί, ἐκατέρωθεν, οὕτως ὥστε ἐνόησε φαίνεται κείμενον ἀντὶ τοῦ ὄνο ὡς πρώτου συνθετικῶ μέρους καὶ ὑπομνησκει ἡμᾶς τὸ ἀμφο (ambo), π. χ. ἀμφοστομῶς, = δίστομος, ἀμφιάλας. 2) ὀλόγυρα, πανταχόθεν, ὡς ἐν ἀμφο-βάλλω I. 3, ἀμφιλαμβάνω, ἀμφιλαφῆς.

II. ἐπὶ αἰτίας, ἔνεκα, χάριν τινός, διὰ τι, ὡς ἐν τοῖς ῥήμασιν ἀμφιμάχομαι, ἀμφοτρομέω.

Η. ΠΡΟΣΩΔΙΑ, ἴδε πρόθεσιν περί Η.

ἀμφιάγνυμαι, παθ., = θραύομαι ὀλόγυρα, περιθραύομαι, τινὶ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 4. 10, 5.

ἀμφιάζω, Πλουτ. Γ. Γράχκ. 2: μέλλ. -άσω Ἀλκιφρ. 3. 42: ἀρ. ἡμφιάσα Ἀνθ. Π. 7. 368, Συλλ. Ἐπιγρ. 5128. 25, Πολύαιν.: πρkm. ἡμφιάκα (συν-) Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256F. — Μέσ., μέλλ. -άσομαι (μετ-) Λουκ.: ἀρ. ἡμφιασάμην Ἀπολλόδ. 2. 1, 2, κτλ.: πρkm. ἡμφιασάμαι μετὰ μέσ. σημασ. (μετ-) Διόδ. 16. 11: — ἀμφιέζω εὐρηται κοινῶς ὡς διὰρ. γραφῇ παρὰ Πλουτ., κελ: — πρὸλ. ἀπ-, μετ-, συν-αμφιέζω: (ἐκ τῆς προθ. ἀμφί, ὡς τὸ ἀντιάζω ἐκ τῆς ἀντί). Λέξις μεταγεν. συγγραφ. ἀντὶ τοῦ ἀμφιέν- νυμι, περιβάλλω τινὰ δι' ἱματίων, τινὶ τι Θεμιστ.: — Μέσ., ἀμφιά- σασθαι τι Ἐβδ. (Ἰωβ. μ', 5), Ἀπολλόδ. ἐνθ' ἄνωτ., κτλ.

II. ἐνός, τινὰ Πλουτ. ἐνθ' ἄνωτέρω ἱματίοις τινὰ Ἀλκιφρ. ἐνθ' ἄνωτ.: μεταρ. ἐπὶ τάρου, ὅστεα ἡμφιάσεν Ἀνθ. II. ἐνθ' ἄνωτ.

ἀμφιόρατος, ὄν. (ἀλξ) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβάλλομενος, σύνθη-θες ἐπιθ. τῆς Ἰθάκης ἐν Ὀδ., ὡς ἐν τῷ Α. 386 καὶ 395· τῆς Λή- μνου, Σοφ. Φ. 1464. 2) ἀκολουθῶς ἐπὶ τῆς Κορίνθου, μεταξὺ δύο θαλασσῶν, τὸ τοῦ Ὀρατίου humaris Corinthus, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 13· οὕτως ὁ Πινδ., Ο. 13. 57, λόγον ποιούμενος περί τῶν Ἰσθμικῶν ἀγῶνων, λέγει: ἐν δ' ἀμφιράλοισι Ποτειδᾶνος θεμιστοῖν.

ἀμφιράνακτες, ὄν, οἱ, σκωπτικὸν ἐπίωνμον τῶν διθυραμβοποιῶν, οἵτινες συνεχῶς ἐν τοῖς προοίμοις τῶν διθυραμβῶν οὗς ἐποίουν μετε- γερίζοντο τὰς φράσεις: ἀμφί μοι αὐθις ἀνάκτα, ἡ ἀμφί μοι αὐτε, ἀναξ' ἴδε Ἄριστοφ. Νεφ. 595 καὶ Σχολ. ἐν τόπῳ.

ἀμφιρανκτιέζω, προομιάζομαι ὡς ὁ ἀμφιράνακτες, «ἀμφιρανκτιέ- ζει» ἄδειν τὸν Ἐρπιδάνου νόμον τὸν καλούμενον ὄρθον, δ' αὐτῷ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν: ἀμφί μοι .. ἀναχθ' ἑκαταδόλον» κτλ. Σουίδ. (Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 151).

Ἀμφιάραιος, ὄν. Ἄττ. Ἀμφιάραιος, ω, (χορηγῆτος (-ου) ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1313), ὁ Θηβαῖος ἦρως καὶ οἰωνομαντής, Δισχύλ. κτλ.: πιθανῶς αὐτὸς εἶναι ὁ καλούμενος Ἄμφις ἐν Δισχύλ. Ἄποσπ. 361.

ἀμφίας, ὁ, μέτριος Σικελικὸς οἶνος, Νικόστρ. ἐν «Οἰνοπίωνι» 1: «ἀμφίας, γένος οἴνου» Ἰσχύ., πρὸλ. ἀμφίης παρὰ τῷ αὐτῷ.

ἀμφιάσις, εὖς, ἡ, (ἀμφιζῶ) ἀμφιάσιον γυμνῶν ἀφείλου, ἔνδυμα, περιβλήμα, περιβολή, Ἐβδ. ('Ἰωβ, κβ', 6, καὶ ἄλλ.): ὁ Ἰσχυρός ἐρμηνεύει «ἀμφιάσιον, σκέπη».

ἀμφιάσιμα, ατος, τό, = ἀμφιέσιμα, ἔνδυμα, Κτηρ. Περσ. 19, Λουκ. Κυν. 17.

ἀμφιασιμός, ὁ, = ἀμφιάσις, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. σ. 851.
ἀμφι-ιάχω, ἐπὶ πτηνῶν, περιπίπται κραυγάζων, κατ' ἀνώμαλον μετοχὴν πρkm. ἀμφιαχάτω Ἰ. Β. 316. «περὶ τῶν τέκνων ὀδυρομένη, ἡ κραυγάζουσα ἡ φωνοῦσα» Ἰσχύ.

ἀμφιβαίνω: μέλλ. -θήσομαι, κτλ. (ἴδε βαίνω): περιβίνω, περιπατῶ ὀλόγυρα, περιέρχομαι, ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβε-
θείκει, ὁ ἥλιος ἀκολουθῶν τὴν τροχίαν αὐτοῦ εἶχε μεσουρανήσῃ, Ἰλ. Θ. 68. 2) ἐπιβάω, ἐποχοῦμαι, ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βάνει, ἐπωχεῖτο ἐπὶ ἐνὸς εὐλοῦ, Ὀδ. Ε. 371. Ἰππον ἀμφ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 113. ἀμφὶ θηλείαις, ἐπὶ ἀλέκτορος, Βαθρ. 5. 8. 3) περι-
βαίνω πεπτωκότα εἶλον ἵνα τὸν προστατεύσω, ἵσταμαι ἐπ' αὐτοῦ, ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς Ἰλ. Ξ. 477 (πρὸλ. περιβαίνω I. 1.): Ἐντεῦθεν, 6) ἐπὶ πολιοῦχων θεοτήτων = προσφυλίω, προστα-
τεύω, Κίλλαν ἀμφιδέθηκε Ἰλ. Δ. 37. δαίμονες ἀμφιδάναςτε πλῆιν Αἰσχύλ. Θ. 175:—οὕτως, ἐπὶ ἀγρίου θηρίου φυλάττοντες τὰ νεογνά αὐτοῦ, Ὀππ. Κ. 3. 218. ἡ τὴν λείαν αὐτοῦ, ἀμφιδάσ πατεῖ Ξεν. Κυν. 10, 13.

II. περιβάλλω, περικαλύπτω, μ. αἰτ., νε-
ρ-ζήλοσ κόπελον ἀμφιδέθηκε Ὀδ. Μ. 74. σὲ πόνος φρένας ἀμφι-
έθηκεν Ἰλ. Ζ. 355, πρὸλ. Ὀδ. Θ. 541. πολὺν ταραχμὸν ἀμφι-
δάντ' εἶλον μάχης, ἤνουν, ἀμροτέρωθεν βάντες κατ' ἀλλήλων εἶ-
χον., Εὐρ. Φοίν. 1406 (415). ὦ μοῖρα, .. ὅσα με ἀμφιδάσ' ἔχεις ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1082: ὡσαύτως μ. δοτ., Τρώων νέφος ἀμφιδέθηκεν
νηυσὶν Ἰλ. Π. 66. ἀμφ' ἀμφὶ τὸ δέξυ τοῦ γενεῖου, ἐπὶ ἱμάντος
(στενοῦ ἐπίδεσμου), μετ' ἐντομῆς, ὅστις περιβάλλει μέλος τι τοῦ σώ-
ματος χωρὶς νὰ πιέξῃ αὐτό. Ἰππ. περὶ Ἄδρ. 799. 2) μεταρ.,
τόδε μοι τὸ θράσος ἀμφιβαίνει Εὐρ. Ἰκ. 609. ἀμφιδάσα φλόξ
οἴνου, ἔνθα ἡ μεταφορά ἐλήφθη ἐκ τῆς φλογὸς τῆς περιβαλλούσης ἀγ-
γεῖον ἐπὶ τοῦ πυρὸς τεθειμένον, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 758.

Ἀμφιβαῖος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Ἰοστιάωνος ἐν Κυρήνη, = ἀμφιγαιος,
γαιήοχος, Τζέτζ. Λυκόφρ. 749.

ἀμφιβάλλω: μέλλ. -θαλόω, κτλ. (ἴδε βάλλω):—Μέσ., Ἐπ.
μέλλ. ἀμφιβαλεῦμαι Ὀδ. Χ. 103.—Περιβάλλω, περιτέθημι, ἐν
χρήσει παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τμήσει. I. ἐπὶ ἐνδυ-
μάτων, κτλ., περιβάλλω, ἐνδύω, ὡς τὸ Lat. circumdare, ὁμοίως
τῷ ἀμφιέννυμι, μετὰ διπλ. αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ἀμφὶ δέ με
χλαῖναν .. βάλεν ἠδὲ χιτῶνα Ὀδ. Κ. 365, πρὸλ. 451. ἀμφὶ
δὲ μιν ῥάκος .. βάλεν Ν. 434. ὡσαύτως μ. δοτ. προσ., ἀμφὶ δέ
μιν ῥάκος .. βάλεν Ξ. 342. ἀμφὶ δ' Ἰθῆνη ὠμοῖα .. βάλλ' αἰ-
γίδα Ἰλ. Σ. 204. στολήν .. ἀμφέβαλλε σῶ κόρα Εὐρ. Ἡρ.
Μαιν. 465. γέρας κόμοις Πινδ. Π. 5. 42:—Μέσ. = περιτίθειμαι,
περιβάλλομαι, Lat. accingi, ὅδε δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι Ὀδ.
Ζ. 178, πρὸλ. Χ. 103, κτλ., σφεράνοισι .. ἀμφ. πλοκάμοις Εὐρ.
Βάχχ. 104:—Ἐντεῦθεν, 6) ἐν χρήσει κατὰ ποικίλους μεταρ.
καὶ ἡμμεταφορ. τρόπους: τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλῶν θάλαμον δε-
μιον, ἔσω περιλαβῶν, περικλείσας, ὑποδόμιον θάλαμον, Ὀδ. Ψ. 192.
ζυγὸν Ἐλλάδι ἀμφ. Αἰσχύλ. Πέρτ. 50, πρὸλ. 72. ὅπταν ἄν-
δρασι κρατῆρ ὑπνον ἀμφιβάλλῃ Εὐρ. Βάχχ. 384. ἐξ ὅτου λευ-
κὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα, ἀφ' ὅτου ἐκ
μελαίνης ἔχω τὴν λευκὴν ταυτήν τρίχα, ἧς περιβάλλει τὴν κερατὴν
μου, Σοφ. Ἄντ. 1093. ἀμφ. νέφος θανάτου Σίμων. 154. γ) ἀντὶ
τοῦ μέσου ἐνίστη εἶναι ἐν χρήσει τὸ ἐνεργ., κρατερὸν μέλος
ἀμφιβαλόντες [ἐαυτοῖς], ὡς τὸ ἐπιειμένω ἀλκήν Ἰλ. Ρ. 742.
δουλοσύναν ἀμφιβαλοῦσα κάρα [ἐαυτέσ] Εὐρ. Ἄνδρ. 110. καὶ
ἀνάπαλιν τὸ μέσ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., ἀμφιβαλέσθαι Ἄϊδαν ἐπὶ
σοὶ ὁ αὐτ. Ἄνδρ. 1191:—Παθ., ἔθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφι-
βάλλεται σοφῶν μητίεσι, ὕμνος περιρίπτεται (ὡς τι δικτυόν),
ἡ ἐφαλοῦται ἐπάνω εἰς τὰς διανοίας τῶν σοφῶν (τῶν ποιητῶν δὴλ.),
ὥστε κελადεῖν αὐτοὺς Κρόνου παῖδα Πινδ. Ο. 1. 14. 2) ῥίπτω
ἡ ἐκτείνω καὶ θέτω τὰς χειρὰς μου περὶ τὴν ὄψω ἐναγκαλι-
σθῶ αὐτόν, μ. δοτ. προσ., ἀμφ' Ὀδυσσῆι .. χεῖρα βαλόντε Ὀδ.
Φ. 223. ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῆ βάλλ' Ὀδυσσῆι Ψ. 208. ἀμφὶ
δὲ παῖδι .. βάλε πήχες Ὀ. 347. ἀλλὰ, ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλο-
μεν, συλλαμβάνομεν, λαμβάνομεν ἀγκαλιόμεν, Δ. 454. ὡσαύτως,
ἀμφὶ δὲ χεῖρα .. βάλεν ἔγχει, ἤρπασε τὸ δόρυ, Φ. 433. ἀμφὶ
δὲ .. βάλε γούνασι χεῖρας, ὡς ἐκίετς, Η. 142: 3) τανα-
παλιν, μετ' αἰτ. προσωπ., περιβάλλω, περιπέσσομαι, ἀμφ. τινὰ
χερσὶ, ὠλέναις Εὐρ. Βάχχ. 1363, Φοίν. 306. ὡσαύτως ἀπλῶς,
ἀμφ. τινὰ, περιπέσσομαι, ἐναγκαλιζομαι τινά, ὁ αὐτ. Ἰκ. 70. κου-
ρόνῳν τε φύλον ὀρνίθων ἀμφιβαλῶν ἄγει, περικλείσας διὰ
δικτύων, Σοφ. Ἄντ. 344. κτυπῶ, πλήττω ἀπανταχόθεν, τινὰ βέλ-
λεσι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 422. 6) μεταρ., ἀμφὶ κτύπος οὐατα
βάλλει Ἰλ. Κ. 535. II. βιάζω ἡ κινῶ περίξ, περιστρέφω, τὸ
ἄρδρον Ἰππ. περὶ Ἄδρ. 780H. III. ἀμφιβάλλω, ἔχω ἀμφι-

βολίαν, διαταχμὸν περὶ τινος, Πολύδ. 40. 10, 2: ὡσαύτως ἀκολου-
θούτος ἀπαρ., ὡς .. ἡ εἰ .. Αἰλ. περὶ Ζ. 9. 33, Κλήμ. Ἰλ.

IV. ἀμετ., ἀμφ. εἰς τόπον, μεταβαίνειν εἰς ἕτερον τόπον, Εὐρ.
Κυκλ. 60. 2) δὲν ἔχω βεβαίωτητα, ἔχω ἀμφιβολίαν ἢ διαταχμὸν
περὶ τινος, Ἄριστ. Ἰθρ. Ε. 7. 10, 17, Ἀλκίφρ. 1. 37.

ἀμφιβάσις, εὖς, ἡ, κύκλωσις, δεῖσε δ' ὄ γ' ἀμφιβάσιν ..
Τρώων (ὁ ἔ. τοὺς ἀμφιβαίνοντας Τρώας) Ἰλ. Ε. 623. πρὸλ. ἀμφι-
βαίνω I. 3.—Ὁ Ἰσχύ. λέγει: «ἀμφιβάσις, ὑπὲρ νεκροῦ μάχη»
περιβάνας γὰρ τὸν νεκρὸν ἐμάχοντο περὶ τοῦ σώματος ἵνα μὴ σκυ-
λευθῆ».

ἀμφιβατήρ, ἦρος, ὁ, ὑπερασπιστής, φύλαξ, ἐπὶ ἀγγέλων, Συνέσ.
σ. 324.

ἀμφιβίος, ον, ὁ διαβίῳν ἐν τε τῷ ὕδατι καὶ τῇ ξηρᾷ, «ὁ ἐν γῆ
καὶ ὕδατι ζῆν δυνάμενος» Ἰσχύ. ἐπὶ βιατράχων, Βατραχομ. 59.
οὕτως, ἀμφ. στόμα Ἄνθ. Π. 6. 43, πρὸλ. Πλάτ. Ἄξ. 368B:—Ὁ
Θεόφραστος λέγει (Ἀποσπ. 12. 12) ὅτι τὴν λέξιν μετεχειρίσθη κατὰ
πρῶτον ὁ Δημόκριτος.

ἀμφιβλήμα, ατος, τό, στοά, περίστυλον, βασιλεία τ' ἀμφι-
βλήματ Εὐρ. Ἰλ. 70. II. = ἐνδύμα, «ἀναδύομαι» (Ἰσχύ.),
πέπλος δὲ τοῦς πρὶν λαμπρά τ' ἀμφιβλήματα Εὐρ. Ἰλ. 423.
πάνοπλια ἀμφ., πανοπλία, πλήρης ὀπλισμός, ὁ αὐτ. Φοίν. 779.

ἀμφιβληστροειδική, (ἐνν. τέχνη) ἡ, ἡ δι' ἀμφιβλήστρου ἦτοι
δικτύου ἀλεία, Πολύδ. 7. 139.

ἀμφιβληστροεὺς, ἀγρεύω δι' ἀμφιβλήστρου, Ἀκυλ. Π. Δ.

ἀμφιβληστρικός, ἡ, ὄν, χρησιμεύων δι' ἀμφιβλήστρου, περιει-
λήφμεν ἐν ἀμφιβληστρικῷ τινι τῶν ἐν τοῖς λόγοις ὀργά-
των Πλάτ. Σοφ. 235B.

ἀμφιβληστροειδής, ἐς, = ὁμοῖος δικτύῳ, ἀμφ. χιτῶν ἐν τῷ
ὀφθαλμῷ, Πολύδ. 2. 71, πρὸλ. Greenhill Θεοφ. 159. 6.

ἀμφιβληστρον, τό, (ἀμφιβάλλω) πᾶν δ. τι ῥίπτεται ὀλόγυρα.

1) μικρὸν δικτυόν, κοινῶς «πεζόβολος», Ἰσ. Ἀστ. 215, Ἠρόδ. 1.
141., 2. 95. ἀμφιβλήστρω περιβάλλεσθαι Μένανδ. ἐν «Ἀλιεῖ»
15. 6) μεταρ. ἐπὶ τοῦ ἱματίου, τὸ ὅποιον ἐρρίφθη ὡσπερ δί-
κτυον ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1382, Νο. 492 καὶ (ἕνω
τῆς λογοπαίγνιου ἐπὶ τῆς πρώτης σημας.) Σοφ. Τρ. 1052. ὡσαύτως,
ἀμφιβλήστρα σώματος, ῥάκη, ῥάκη ῥιπτόμενα περὶ τὸ σῶμα,
Εὐρ. Ἰλ. 1079. 2) πηδῆ, δεσμός, Αἰσχύλ. Ἰπρ. 81. 3) ἐπὶ
τοῖχων, περίβολος, ἀμφιβλήστρα τοῖχων .. ὕψηλά Εὐρ. I. Τ. 96.

ἀμφιβλήτος, ον, ὁ περὶ τὸ σῶμα βαλλόμενος, τιθέμενος, ῥάκη
Εὐρ. Ἀποσπ. 698.

ἀμφιδόνητος, ον, ὁ περιηλούμενος, ὁ ἀντηχῶν, Καλλ. εἰς Δῆλ.
303, πύργος δ' ἀμφιδόνητος (ἄλλη γρ. ἀμφιδόνητος) Μουσ. 187.

2) ὁ περιφῆμος, «ἐξουνοτός», περιδόνητος, Ἄνθ. Π. 9. 241.

ἀμφιδολεύς, εὖς, ὁ, (ἀμφιβάλλω) = ἀλεύς Ἐβδ. ('Ἰσ. θ', 8).

ἀμφιδολή, ἡ, τὸ ῥίψιμον, οἶον ἐπὶ δικτύου, λίνιοιο ἀμφ.,
σαγήνη, δικτυον πρὸς ἀλείαν, Ὀππ. Ἄλ. 4. 149.

ἀμφιδολία, ἴων. -εῖη, ἡ, τὸ ἐκατέρωθεν προσβάλλεσθαι, ἀμφι-
βολίη ἔγχεσθαι, εὐρίσκεισθαι ἐν τῇ καταστάσει τοῦ ἐκατέρωθεν προσ-
βαλλομένου, Ἠρόδ. 5. 74. πρὸλ. ἀμφιδολός II.

II. διασταγ-
μός, ἀδηλόγητος, ἀθεωαίος, Ἄριστ. Ποιητ. 25. 11, Σοφ. Ἐλεγχ. 4,
4, καὶ ἄλλ.· εἰς ἀμφ. θέσθαι, καθιστᾶν τι ἀμφιδολόν, Πλούτ. 2.
756C. ἀμφ. ἀναιρεῖν, ἀπαρῶ τὴν ἀμφιδολίαν, ὁ αὐτ. 2. 1050A.

ἀμφιδολεικῶς = ἀμφιδόλως.

ἀμφιδολικός, ἡ, ἀμφιδολός λόγος, Σχολ. Ὀρατ. σ. 271 ἐν
Ἐπιφ. τόμ. 2. σ. 40.

ἀμφιδόλος, ον, (ἀμφιβάλλω) ὁ βαλλόμενος ἡ τιθέμενος περίξ
σχοινίον, κλωστοῦ δ' ἀμφιδόλοιο λίνιοιο, διὰ σχοινίων κλωστοῦ
λίνιοιο, Εὐρ. Τρω. 537. ἀπάργατα ὁ αὐτ. Ἰων 1490. II. ὁ
πληγείς ἡ προσβλήθεις ἐκατέρωθεν ἡ πανταχόθεν, Αἰσχύλ. Ο. 298.
ἀμφ. εἶναι, προσβάλλεσθαι πανταχόθεν, Θουκ. 4. 32 καὶ 36. ἀμφ.
γεγονέναι ὑπὸ τῶν πολεμίων Πλουτ. Κάμλλ. 34:—Ὁ Ἰσχύ.
ἐρμηνεύει, «ἀμφιδόλοι, ἐκατέρωθεν περιβαλλόμενοι, ὡς Θουκυδίδης»
πρὸλ. ἀμφιδολία. 2) ἐνεργ., ὁ ἀμροτέρωθεν πλήττων, δι-
σσομος, διπλὴν ἔχων αἰχμὴν, (πρὸλ. ἀμφίγυος), κάμακος Ἄνθ.
Π. 6. 131. III. ἀμφιδόλος, δὴλ. ἀδέβαιος, Πλάτ. Κρατ. 437A,
Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 35, Ἄριστ., κτλ.: τάγαθὰ ἐς ἀμφιδόλον ἀσφα-
λῶς ἔθεντο, φρονίμως ποιούντες, ἐθεώρησαν τὴν καλὴν των μοῖραν
ὡς ἀμφιδόλον, Θουκ. 4. 18. ἀμφ. νόμος Ἄριστ. Πρτ. 1. 15, 10. τὸ
ἀμφ. ὁ αὐτ. Τοπ. 8. 7, 3, καὶ ἄλλ.: ἀμφιδόλοα λέγειν ὁ αὐτ.
Πρτ. 3. 5, 4. σινάριον ἀμφ., ἀμφιδόλον ἂν εἶναι οἶνος ἡ ὕδωρ,
Πολύγ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 8. ἔνθα ἀμφ. εἶναι, ἐν ἀμφιδολίᾳ, Λουκ. Νεκρ.
Διάλ. 1. 1:—Ἐπίφρ., οὐκ ἀμφιδόλως Αἰσχύλ. Θ. 863. πρὸλ.
ἀμφιδόλως.

ἀμφιδόσκομαι, ἀποθ. = περιδύσκομαι, διαδιδρώσκω παντα-
χόθεν, Λουκ. Τραγωδοποδ. 303.

ἀμφιδούλος, ον, ὀϊνωμομος, μετ' ἀπαρ., ἀναποφάσιτος νὰ πράξῃ
τι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 733.

ἀμφιδούραγγεια, τά, οἱ περὶ τὰ παρίσθημα τόποι, ἡ περὶ τὴν βᾶσιν
τῆς γλώσσης χώρα, Ἰππ. παρὰ Γαλιν.

ἀμφιδούραχος, εἰα, υ, ὁ βραχὺς κατ' ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα: ἀμφ.
εἶναι ὁ μετρικός ποὺς υ-υ, π. χ. ἄμεινον, Διον. Ἄλ. περὶ Συνθ. 17.

ἀμφίβροτος, η, ον, ὡσαύτως ος, ον, ὁ περικαλύπτων ὄλον τὸ σῶμα ἀνδρός, παρ' Ὁμ. ἀείποτε, ἀμφιβρότη ἄσπις, ὡς ἐν Ἰλ. Β. 389· ἀμφ χθῶν ὠνόμαζεν ὁ Ἐμπεδοκλής, κατὰ Πλούταρχον (συμπ. 5, 8), «τὸ τὴν ψυχὴν περιεκείμενον σῶμα» Πλούτ. 2. 683. Ε.

ἀμφιβροχος, ον, ὁ ὀλοκλήρως βεβρογμένος, διβροχος, κάθυγρος, Ἄνθ. Π. 7. 27.

ἀμφιβώμιος, ον, ὁ περὶ τὸν βιόμον, Εὐρ. Τρω. 578:—ὡσαύτως ἀμφιβώμιος, Ἑκκλ.

ἀμφιβόητος, ον, συνηρ. ἐκ τοῦ ἀμφιβόητος, περιβόητος, Ἰων παρ' Ἡσυχ.

ἀμφιγάνυμαι, ἀποθ. = ἀμφιγῆθω, Κόιντ. Σμ. 1. 62.

ἀμφιγενής, ἐς, (γένος), ὁ ἀμφιβόλου ἢ διπλοῦ γένους, Εὐστ. 668. 48.

ἀμφίγενυς, υ, γεν. υος, ὁ ἔχων δύο αἰχμάς, ὁ ἑκατέρωθεν ὀξύς, ὡς τὸ ἀμφήκης, «ἀμφίγενος ἄξινη» Ἡσυχ.

ἀμφιγῆθω, χαίρω εἰς ὑπερβολήν, οὐ δὲ φρένας ἀμφιγεγῆθως Ἰμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 273.

ἀμφίγλωσσος, ον, = δίγλωσσος, Συνέστ. 122D. II. ἀμφι-βολος, ἀσάφης, σκοτεινός, Εὐστ. 489. 19, κτλ.

ἀμφιγνώω: παρατ. ἡμφεγνόουν Πλάτ., Ξεν.: μέλλ. -ἡσω Συνέστ. ΙΒ: ἀορ. ἡμφεγνόουσα Πλάτ. Πολιτικ. 291B, Σοφ. 228E: περὶ τῆς διπλῆς αὐτῆ. δὲ Βουττμ. Δ. Γραμμ. § 86. 6: (ἴδε ἐν λέξ. γιγνώσκω).

Εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἀμφιβάλλω περὶ τινος πράγματος, δὲν γνωρίζω ἢ δὲν ἐνοῶ αὐτό, εὐρίσκομαι ἐν ἀμφιβολίᾳ περὶ αὐτοῦ τὴ Πλάτ. Σοφ. 228E: περὶ τινος Ἰσοκρ. 20C: ἐπὶ τινος Πλάτ. Γοργ. 466C: ἡμφεγνόουσα ὅτι ἐποιοῦν, δὲν ἐγνωρίζον τί ἔπραττον, Ξεν. Ἄν. 2. 5, 33: οὐ δῆπου σ' ἐγὼ γεγνονότα συστρατιώτην ἐμὸν ἀμφιγνώδην, δὲν σφάλλομαι νομίζων ὅτι ὑπῆρξας συστρατιώτης μου, Πλούτ. Πομπ. 79:—Παθ., ἀμφιγνωσθεῖς, μὴ γνωσθεῖς, ἄγνωστος τυγχάνων, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 26.

ἀμφίγνωσια, ἡ, ἀμφιβολία, Σχόλ. εἰς Σοφ. Α'. 23.

ἀμφιγνώμων, ον, ἀμφιβόλου γνώμων, Βυζ.: ὁπόθεν ἀμφιγνώμων ὤ, —ἀμφιγνώμωνισσις, εως, ἡ, αὐτόθι.

ἀμφιγόντος, ον, ὁ πανταχόθεν ἐκ γῶαν περιχουόμενος, ἀμφιγ. ὕδωρ Κωκυτοῦ Ἄνθ. Π. 7. 700.

ἀμφίγονος, ον, προγονός, «υἱός ὁ ἐκ προτέρας γυναικός» Ἡσυχ., Ἐτυμολ. Μ.

Ἀμφιγυήεις, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἡραίστου, ὁ κατ' ἀμφοτέρας τὰ σκέλη χαλός, Ἰλ. Α. 607, κτλ. (ἐκ τοῦ γυτός = χαλός, οὐχὶ ἐκ τοῦ γυόν).

ἀμφίγυος, ον, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθ. τοῦ ἔγχος, ὁ ἔχων δέξα καὶ τὰ δύο ἄκρα, ἔχων διπλὴν αἰχμήν, Ἰλ. Ν. 147, Ὀδ. Ω. 526· ἀμφ. ὄδρου Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1356:—Ἐντεῦθεν ἐν Σοφ. Τρ. 504, ἀμφίγυος, ἐπὶ προσ., ὀπίσθισμένον κατὰ πάντα, ἡσκημένοι μαχηταί (ὁ Δινδόρφ. ἐν τῷ Θησ. τοῦ Στεφ. πιστεύει ὅτι τὸ -γυος εἶναι ὀπλῆ κατάληξις, ὡς ἐν τῷ ἔγγυος, κρήγυος, ὑπόγυος, ἰσχυρίζομενος ὅτι οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ γυόν, κῶλον, μέλος).

ἀμφιγυῖος, «ἀμφιγυῖοσαι, ἀκρωτηριασαί, ἡ ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι,» Ἡσυχ.

ἀμφιδαής, ἡ, ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μάχαιρα, Σουῖδ.

ἀμφιδαίω, περιανάπτω, ἀνάπτω ὀλόγουρα:—ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀμετάβ. πρkm. καὶ ὑπερσυντ., καίω ἢ φλέγομαι ὀλόγουρα, αὕτη τε πτόλεμός τε ἄστου τὸδ' ἀμφιδέθη Ἰλ. Ζ. 329· ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδῆμι τεῖχος Μ. 35, πρβλ. Ἡσ. Ἄσπ. 62.

ἀμφιδάκνω, περιδάκνω, δαγκάνω καὶ κρατῶ διὰ τῶν ὀδόντων, Ἄνθ. Παν. 118.

ἀμφιδάκρυτος, ον, πλήρης δακρῶν, πολυδάκρυτος, πόθος Εὐρ. Φοίν. 330.

ἀμφιδάμαζω, καταδάμαζω, ὑποτάσσω καθ' ὀλοκλήριαν, Βυζ.

ἀμφιδάσας, εια, υ, ὁ λάσιος, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν δασύς, ἐπίθ. τῆς αἰγίδος τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔχε δ' αἰγίδα.. ἀμφιδάσειαν «κύκλω δασεῖαν διὰ τοὺς θυσάνους» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 309: ὡσαύτως καὶ περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μαρσίου, Ποιητῆς παρὰ Πλούταρχ. 2. 456B.

ἀμφιδέαι, αἰ, πᾶν ὅτι περιδέει ἢ περιδέεται, περιβραχιόνιον, περισφύριον, Ἡρόδ. 2. 69, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 14, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 26· ἄλλ. ὡσαύτως οὐδ. ἀμφιδέαια, τὰ, αὐτόθι 17. 151. 7· (ὁ Βοιχίος γράφει ἀμφιδεαῖ, -δεαῖ) ὁ Ἡσύχιος λέγει: «ἀμφιδέαι, ψέλλια, κρίκος, δακτύλιος.» 2) οἱ σιδῆροὶ κρίκος, Λατ. armillae, δι' ὧν τὰ φύλλα τῶν θυρῶν προσηρμύζοντο καὶ ἐσθηρίζοντο ἐπὶ τῶν στραφένων ῥιζέδων, Ἄυσ. παρ' Ἀρποκρ., πρβλ. Ἰουδην. 3. 304: ἀνφιδέαι σιδηρᾶί στρογγύλαι ἀπὸ κλειθροῦ τέτταρες Βοιχί. ἐν Ἐπιγρ. Ναυτ. σ. 409. 3) τὰ ἀμφιδέαι, τὰ χειρὶ τῆς μήτρας, Ἰππ. 610. 42, «ἀμφιδέαι, τοῦ στόματος τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον ... κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν γυναικείων ψελλίων,» Γαλην. Λεξ.

ἀμφιδεθής, ἐς, (δέος) = περιδεθής, ὁ πανταχόθεν φοβούμενος, Ἡσυχ., Α. Β.

ἀμφιδείκελον, «ἀμφιδήλον» Σουῖδ.

ἀμφιδεκάτη, ἡ, «ἡ μετὰ εἰκάδα ἡμέρα παρ' Ἀρχαίαν» Ἡσυχ., δηλ. ἡ 21ῃ ἡμέρα τοῦ μηνός, ἀλλ' ἡ λέξις φαίνεται ὑποπτος, πρβλ. ἀμφεκτάς.

ἀμφιδέω, περιοικοδομῶ, τὸ κάτω ἱερὸν ἀμφεδεῖματo Ἰου-σῆπ. Ἰουδ. Πολ. 5. 5, 1.

ἀμφιδέξιος, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας δεξιός, ἴαν ἐπι-δεξιός, ὡς τὸ περιδέξιος, Λατ. ambidexter, ἀντιθ. τῷ ἀμφορι-στερος, Ἰππώναξ 59, Ἰππ. Ἄρ. 1260, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 7, 4 καὶ ἄλλ.

2) πρόθυμος νὰ λάθῃ δι' ἑκατέρας χεῖρός, ὁ. ἔ. ἔτοιμος νὰ λάθῃ εἴτε τὸ ἐν εἴτε τὸ ἄλλο ἐκ δύο πραγμάτων, ἀδιάφορος, Ποιητ. παρὰ Πλούτ. 2. 34A: οὕτως ἀμφιδεξίως ἔχει, εἶναι ἀδιάφορον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 257.

3) ὡς τὸ ἀμφιγῆκης, εἰστόμος, σιδήρος Εὐρ. Ἰππ. 780. 6) μεταφ., ὁ δύο ἐνοίας ἔχων, ἀμφι-βόλος, σκοτεινός, Λατ. anceps, χρηστήριον Ἡρόδ. 5. 92, 5.

4) = ἀμφοτέρος, Λατ. uterque, ἀμφ. ἀκμαίς, διὰ τῶν δακτύλων ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, συγχρόνως, Σοφ. Ο. Τ. 1243· πλευρὸν ἀμφιδέσιον ἐμφύντε τῷ φύσαντι, ἄς προσεγγίσῃ ἑκατέρα ὠμῶν τῆν ἑαυτῆς πλευρὰν εἰς ἐμὲ ἑκατέρωθεν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1112.

ἀμφιδεξιώτης, ἡτος, ἡ, τὸ ἀπρηρημένον ὄνομα τοῦ προηγουμέ-νου, δεξιότης, ἐπιδεξιότης, Εὐστ. 957. 30.

ἀμφιδέραιον, τὸ, περιδέριον, «ψέλλιον» Ἡσυχ.

ἀμφιδέρκομαι, ἀποθ., περισκοπῶ, βλέπω ὀλόγουρα, περιβλέπω, Ἄνθ. Π. 15. 22.

ἀμφιδέτης, ὁ, (δέω) δεσμός τοῦ τραχήλου διὰ τοὺς βοῦς, περι-τραχήλιον, Ἄρτεμιδ. 2. 24.

ἀμφιδέτος, ον, (δέω) περιδεδεμένος ἢ τεθειμένος ὀλόγουρα, Ἄνθ. Π. 6. 103.

ἀμφιδέω, = δένω ὀλόγουρα, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 64.

ἀμφιδήλος, ον, περιδήλος, σάφης, φανερός, Σουῖδ.

ἀμφιδηρίαμομαι, ἀποθ., μάχομαι περὶ τινος, γυναικός εἶνεκα Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 118· μ. ὄστ., Λυκόφρ. 1437.

ἀμφιδηρέτος, ον, φιλονικούμενος, ἀμφίβολος, νίκη Θεου. 4. 134, μάχῃ Πολύδ. 35. 2, 14.

ἀμφιδήτιος, «ὡς κρίκος διάκενοι, παρὰ Δημοκρίτῳ» Ἡσυχ.

ἀμφιδιαινω, ὑγρῶν πανταχόθεν, περιβρέχω, ἴδρωτι κόμην Ἄνθ. Π. 9. 653.

ἀμφιδινοῦμαι, παθ., τίθεμαι περὶ ὡς ἐν κύκλῳ, τίθεμαι κυ-κλοειδῶς, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ πρkm. μόνον, ὦ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέρου ἀμφιδεδίνηται, («ὦ κύκλω περιε-χῆται ὁ κασσιτέρος» (Σχόλ.) Ἰλ. Ψ. 562· δῶσω οἱ τὸδ' ἄορ.. ὦ ἔπι.. κολέεν .. ἀμφιδεδίνηται, κύκλω περιεχίεται» (Σχόλ.) Ὀδ. Θ. 405:— ἐνεστώς τις ἀμφιδινευόμενοι ἀπαντᾶ παρ' Ἀρεταῖω περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἀμφιδινησις, ἡ, περιδίνησις, περιτύλιξις, Εὐστ. Ἰλ. Ψ. 562.

ἀμφιδιόρθωσις, εως, ἡ, σχῆμα ῥητορικόν, ὅταν καὶ πρὶν εἰπω-μέν τι καὶ ἀποῦ εἰπωμεν, ὅπως μὴ φανῇ ὁ λόγος ἡμῶν τοιμηρός ἢ θρασυς, κολάζομεν αὐτόν δι' ἄλλων ἐκφράσεων, Ῥήτορες τόμ. VIII. σ. 435, ἐκδ. Walz.

ἀμφιδιοάζω, ἐνδοιάζω πως, Ἄνων. παρὰ Δουκαγῆ.

ἀμφιδιοεύω, παρκανοεύω, ἐνεδρεύω καὶ ἀγρύνωως παραφ-λάττω, τινὰ βίωω 2. 6, τὸ ὅ ἀμφιδόκει Ὄρφ. Ἄργ. 930.

ἀμφιδόμος, ον, ὁ ὦν ὑποδομημένος ἐν εἴδει ἀμφιθέατρο, Ὀππ. Ἄλ. 2. 351.

ἀμφιδονέω, περιστρέφω ἰσχυρῶς, ἀναταράσσω βιαίως, παρακα-λίξω, ἔρωσ φρένας ἀμφεδόννησε Θεοκρ. 13. 48· Ζέφυρος δέν-δρα ἀμφιδονεῖ Ἄνθ. Π. 9. 668.

ἀμφιδοξέω, εἶμαι ἀμφιδόξος, διστάζω, τὸ ἀμφιδόξεν, τὸ ἀμφι-βάλλω, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 4· ἀμφ. περὶ τινος Πολύδ. 32. 26, 5.

II. μ. αἰτ. ἀμφιβάλλω περὶ τινος, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 17. 17:— Παθ., εἶμαι ἀμφίβολος, ἀμφιβάλλομαι, τάληθδες ἀμφιδόξεται αὐτόθι 17. 18· ἀπίδες Διον. 19. 96, πρβλ. Πλούτ. Ὀσφ. 23.

ἀμφιδόξος, ον, (δόξα) ὁ ἔχων ἀμφίβολον καὶ μὴ ὠρισμένην καὶ βεβαίαν δόξαν, δηλ. γνώμην, Ψευδο-Εὐρ. Ἀποσπ. 1117. 52, Ἀριστ. Ρητ. Ἄλ. 16. 1· ἐπὶ προσ., πρὸς τὸ θεῖον Πλούτ. 2. 434D: περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτόθι 111). II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀναφοράσι-στος, ἀμφίβολος, νίκη, ἐλπίς Πολύδ. 11. 1, 8., 15. 1, 12.

2) ἐπὶ προσωπίας, ὁ ἀμφίβολου ποσότητος, Λατ. anceps, Γραμμ.

ἀμφιδόρος, ον, ὁ ἐνεκῶς ἐγδαρμένος, Ἄνθ. Π. 6. 165.

ἀμφιδούλος, ον, ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων δοῦλος, Ἡσυχ., Εὐστ.

ἀμφιδόχομος, ον, (δοχμῆ) λίθος χειροπληθῆς ἔχων μέγεθος δοχμῆς, Ξεν. Ἰππ. 4. 4.

ἀμφιδρόμια, ων, τὰ, Ἀττικῆ ἑορτὴ καθ' ἣν ἔδιδον ὄνομα εἰς νεογέννητον βρέφος, «ἡμέρα ἀγομένη ἐπὶ τοῖς παιδίοις, ἐν ἣ τὸ βρέ-φος περὶ τὴν ἑστῆαν ἔφερον πρέχοντας κύκλω καὶ ἐπιτίθεσάν αὐτῷ ὄνομα, ὅτε ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα ἐπέμπετο,» Ἡσυχ., Ἀριστοφ. Ἄυσ. 757, Ἐριππ. ἐν Ἐγηρόνῃ 2, Ἄυσ. παρ' Ἀρπ.: τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὴν 5ῃν ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, κατὰ τὸν Σχολιαστ. τοῦ Θεαιτ. 160E.— Ῥῆμα ἀμφιδρομέω εὐρηται ἐν Α. Β. 207.

ἀμφιδρόμος, ον, ὁ πρέχων πρὸς μέρος τι καὶ ἔπειτα πάλιν ἐπι-στρέφων, ὡς τὰ ὕδατα ἐν τῇ παλιρροίᾳ, οἱ κατὰ τὸν πορθμόν ἐπι-στρεφ. ὄντες = ὑποκείμενοι εἰς συνεχῆ πλῆμμυριδα καὶ ἀμωπτιν, Πολύδ. 34. 2, 5, πρβλ. Σπρδ. 23.

2) ὁ περιβάλλων, ὁ περι-κλείων, Σοφ. Ἄλ. 352· ἄρκυς ἰστανά ἀμφ. Ξεν. Κυν. 6. 5.

ἀμφιδρύπτουμαι, κατασχίζομαι, κατασπαράσσομαι πανταχόθεν, Κόιντ. Σμ. 4. 396· ἴδε ἐν λ. δρύπτω.

ἀμφίδρυπτος, ον, = τῷ ἐπομ. Ἄνθ. Π. 6. 84., 9. 323.
ἀμφιδρύψης, ἔς, (δρύψω, δέδρυρα) = ὁ κατεχορισμένος, ἐσα-
 ραγμένος πανταχόθεν, ἄλογος ἀμφ. = σύζυγος ἧτις ἐσπάραζεν ἀμφο-
 τέρως αὐτῆς τὰς παρεῖδας ἐκ θλίψεως, Ἰλ. Β.700, Χρησμ. παρ' Ἱεροδ.
 6. 77.
ἀμφιδρύψος, ον, ἴσον τῷ προηγ., παρεῖδα Ἰλ. Α. 393.
ἀμφιδύμος, ον, δίδυμος, διπλούς, λιμὴν ἀμφ. Ὀδ. Δ. 847·
 ἀκταὶ Ἄπολ. Ρόδ. Α. 940, πρὸλ. Ὀππ. Ἄλ. 1. 179: ὁ διπλὴν ἔχων
 φύσιν, ὁ αὐτ. Κυν. 3. 483. (Ἡ καταλήξις -δύμος ἀπαντᾷ καὶ ἐν
 ταῖς λέξ. δίδυμος, τριδύμος).
ἀμφιδύσις, ἡ, ποτήριον διπλοῦν, ὡς τὸ δέπας ἀμφικύπελλον
 Ἀναξανδρ. Ἄδολ. 25.
ἀμφιδύω, περιενδύω, περιβάλλω, τινί τι Σχολ. εἰς Ἀριστοφ.
 Θεσμ. 1053:—Μέσ., περιβάλλω ἑμαυτὸν, ἐνδύομαι, ἀμφιδύσεται
 χρῶ[ι] [πέπλον] Σοφ. Τρ. 605.
ἀμφιέξω, ἄλλ. γραφ. συνεχῶς ἀπαντῶσα ἀντὶ τοῦ ἀμφιάξω.
ἀμφιέκτων, τό, μέτρον τι, μεταξὺ τοῦ ἡμιέκτου καὶ τοῦ ἀμφο-
 ρέως· ἀμφ. ἐν Θεμιστ. 113D.
ἀμφιέλικτος, ον, ὁ περιστρεφόμενος κύκλω, ὡς στρέφεται ὁ
 τροχός, ἡ σελήνη, κτλ. Ἄρατ. 378: πρὸλ. ἀμφελικτός.
ἀμφιέλιξ, ἴκος, ὁ, ἡ, = ἀμφιέλικτος, Παύλ. Σιλ. Ἄμφ. 108.
ἀμφιέλισσα, ἡ, (ἐλίσσω) Ἐπικ. ἐπιθ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸν
 θηλ. τοῦτον τύπον, παρ' Ὀμ. ἀειπότες ἐπὶ πλοίων, καὶ κοινῶς ἐρημη-
 νεύεται: ἡ ἐκατέρωθεν κοιτηλατουμένη: κνήξ ἀμφιέλισσα, ἀμφοτέ-
 ρωθεν ἐλαυνόμεναι, Ἡσυχ. Ἄλλα (καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Rost) ἡ ἐνο-
 νία τοῦ ἐλίσσω καὶ ἡ χρήσις τῶν μεταγ. Ἐπικου Ποιητῶν δύναται
 νὰ μᾶζ' ὀδηγήσῃ εἰς ἑτέραν ἐρημησίαν: διότι οἱ Ποιητὰ οὗτοι
 μεταχειρίζονται τὴν λέξιν μετὰ τῆς σημασίας συστραφομένη, περικάμ-
 πουσα, ἰμαθῶν ἀμφ. Νόν. Δ. 48. 328 κυμαινόμενος, ἀμφίβολος,
 ἀοιδῆ Τρυφ. 667· μενοινη Χριστόδ. Ἐκφρ. 21· καὶ οὕτω παρ' Ὀμ.,
 ναῦς ἀμφιέλισσα δύναται καλῶς νὰ σημαίη τὸ τῆδε κἀκεῖσε κυ-
 μαινόμενον πλοῖον, τὸ σαλεύον: πρὸλ. ἀμφιέστροφος. Περὶ τοῦ τύ-
 που ἴδε Wernicke Τρυφ. 667, Ἀσθ. Παρξλ. 472.
ἀμφιελίσσω, περιτυλίσσω, Ὀρφ. Ἄποστ. 44, Ἄρατ. 996· πρὸλ.
 ἀμφελίσσω.
ἀμφιελόν, «ἄφθονον» Ἡσυχ.
ἀμφιέννυμι, Πλάτ. Πρωτ. 321A: -ύω Πλούτ.: μέλλ. ἀμφιέ-
 σω Ὀδ. Ε. 167, Ἄρατ. ἀμφιῶ (ἴδε ἀπ-, προσ-): ἀόρ. ἡμφιέσσα
 Ὀδ. Ἄρατ.:—Μέσ., Ἐν. Κύρ. 8. 2, 21: μέλλ. -έσομαι ὁ αὐτ. Α. 3.
 20, Πλάτ.: ἀόρ. ἡμφιεσάμην Ἐπικ., ἀμφιέσαντο Ὀμ.:—
 Παθ., ἀόρ. μετοχ. ἀμφιεσθεῖς Ἡρωιδαν. 1.10: πρkm. ἡμφιεσμαι
 Ἀριστοφ., κτλ. ποιητ. μετοχ. ἀμφιφεμμένος Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1035.
 25· πρὸλ. ἀμφιέξω. Περιβάλλω, ἐνδύω, ὡς τὸ Λατ. circum-
 dare, ἀμφὶ δὲ καλά λέπαδν' ἔσαν Ἰλ. Τ. 393: ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ
 πλοῖον, ὡς τὸ ἀμφιβάλλω, μ. διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγ., ἐμὲ
 χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἴματα.. ἀμφιέσσα Ὀδ. Ο. 369· καὶ
 ἐν τῆσει ἀμφὶ δὲ με χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσαν
 Κ. 542· ἀμφὶ δὲ μιν μέγα δέρμα... ἔσσ' ἐλάφοιο Ν. 436·
 οὕτω παρ' Ἄρατ., ὡς Ἀριστοφ. Πλ. 936, Πλάτ. Συμπ. 219B, Ἐν.
 Κύρ. 1. 3, 17, Πλάτ., κτλ.:—Παθ., ἡμφιεσμένος τι, περιβεβλη-
 μένος τι... φορῶν, Ἀριστοφ. Σρ. 1172, Ἐκκλ. 879, κτλ.·
 τροφαῖς σκίτρον ἡμφιεσμένη, περιβεβλημένη ῥυπώδη φλοῖον,
 Εὐπύλοσ ἐν Ἠρωιδ. γένει 5. 2) σπανίως μετὰ δοτ. πράγμ.,
 ἀμφ. τινά τι, ἐνδύω τινά διὰ, θρίζει καὶ δέρμασι Πλάτ. Πρωτ.
 321E· μεταφ., πονηρὰ χρηστοῖς ἀμφ. λόγοις, περικαλύπτω...
 Διον. Ἄλ. 6.16. II. Μέσ., περιβάλλωμαι, ἐνδύομαι, φορῶ, ἀμ-
 φιέσαντο χιτῶνας Ὀδ. Ψ. 142· ἀμφὶ δ' ἄρα.. ἐνανθ' ἔσαθ'
 Ἰλ. Ε. 178· ἀμφὶ δ' ἄρα.. νεφέλην ὥμοισιν ἔσαντο, ἐφόρρασαν,
 ἔθηκαν περὶ τοὺς ὤμους αὐτῶν νεφέλην, Υ. 150· οὕτω, γυίοις κόνιν
 ἀμφιέσασθαι Αἰσχύλ. ἐν Ἄνθ. Π. 7. 225· λευκὴν ἀμφιέσασθε
 κούην αὐτόη 12. 93· ἀρετὴν ἀντὶ ἱματίων ἀμφ. Πλάτ. Πολ. 457A.
ἀμφιέπει, ποιητ. καὶ ἀμφιπέω (ὁ μόνος ἐν χρήσει παρὰ Τραγ.
 τύπος): παρατ. ἡ ἀόρ. ἀμφιέπειον καὶ ἀμφιέπον, ἀμφοτέρω παρ'
 Ὀμήρ.—Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον ἐν τοῖς ἀρτι μνημονευθεῖσι
 χρόνοις καὶ ἀπαξ ἢ οἰς ἐν μέσῃ φωνῇ (πρὸλ. ἔπω Α):—περιβάλλω,
 γάστρην τριπόδος πῦρ ἀμφεπε Ἰλ. Σ. 348, Ὀδ. Θ. 437· πρῶ-
 μνην πῦρ ἀμφεπε Ἰλ. Π. 124· ἔερω ἀμφέπει, ἡ ὁρόσος περι-
 βάλλει [τὴν γλῶσση], Πινδ. Ν. 3. 135. II. ὡς τὸ δέεπω, = ἐνα-
 σκολοῦμαι περὶ τι, φροντίζω περὶ τινος, ἀμφίεπον τάφον Ἐκτο-
 ρος Ἰλ. Θ. 804, πρὸλ. Ε. 667· ἀμφὶ βόδος ἔπετον κρέα, ἡν-
 τρέπειζον, παρσκευάζον τὰ κρέατα, Α. 776· οὕτω, βούν, εἶν ἀμφ.
 Ὀδ. Θ. 61, Ἰλ. Ω. 622:—τιμῶ, προσφέρει τιμὴν ἢ σεβασμὸν εἰς
 τινα, Δῆμητρα Πινδ. Ο. 6. 160· περιποιούμαι ἢ θεραπεύω τὸν ἀσθε-
 νῆ, ὁ αὐτ. Π. 3. 92· ἀμφ. σκῆπτρον, διαχειρίζομαι τὸ σκῆπτρον,
 κυβερνῶ, ὁ αὐτ. Ο. 1. 18, πρὸλ. Σοφ. Ἰλ. 651: ἰδίως, φυλάττω,
 ὑπερασπίζω, προστατεύω, ὡς τὸ ἀμφιβαίνω. Πινδ. Π. 5. 91, Εὐρ.
 Μῆδ. 480, κτλ.· χῶρον ἀμφ. Σίμων. 26· Βακχεῦ... ὅς ἀμφέ-
 πεις Ἰταλίαν Σοφ. Ἄντ. 1118· μαντεύον Εὐρ. Ι. Τ. 1248:—ἔξενον
 τὴν κῆδος ἀμφέπειν «ξένην συγγένειαν περιέπειν, ἧγον θερα-
 पेῖν» (Σχολ.), Λατ. ambire, Εὐρ. Φοῖν. 340· ἀμφ. μόνχον,

διέρχομαι διὰ κόπου καὶ μόχθου, Πινδ. Π. 4. 477· ἀμφ. θυμόν,
 ἔγω τὴν ψυχὴν μου διατεβέριον πρὸς τι, κατὰ τὴν τρέπον, ὁ αὐτ.
 Ν. 7.15· ἀμφ. ὄλθον, ἀπολαύω ευτυχίας, ὁ αὐτ. Ι. 4. 100 (3. 77).
 2) ἀπολ. κατὰ μετοχ. (πρὸλ. ποιπνύω), ὅτε δύναται νὰ
 ἐρημνευθῆ δι' ἐπιρρηματος: μετὰ πολλῆς προσχώρ., προσεκτικῶς,
 ἐπιμελῶς, ἵππους ἀμφιέποντες ἐλεύγουσαν Ἰλ. Τ. 392· στίγας
 ἴστασαν ἀμφιέποντες Ἰλ. Β. 525· κακὰ βράπτομεν ἀμφιέπον-
 τες Ὀδ. Γ. 118· ἀμφέπων δαίμων, ἡ τύχη ἧτις παρακολουθεῖ τινα,
 Πινδ. Π. 3. 192. 3) Μέσ., παρακολουθῶ, συνωθούμαι περὶ
 τινα, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν Τρωῶες ἔπονθ' Ἰλ. Α. 473 (ἔθα ἴδε
 Spitzn.)· ἀμφ. τινὶ Κόνιν. Σμ. 1. 47.
ἀμφιέρως, ον, λέξις γεωργ. περὶ τῆς καταστάσεως τῆς γῆς κατὰ
 τὸν χρόνον τῆς σπορᾶς, ὅταν δὲν εἶναι καλῶς πεποτισμένη ὑπὸ τοῦ
 ὕδατος καὶ δὲν τὴν βλέπη καλὰ ὁ ἥλιος, ἡμίθρεχῆ καὶ ἡμιέλιου,
 ἦν δὲ καλοῦσιν τινες ἀμφιέρωτον Θεοφρ. Διτ. Φ. 3. 23, 1.
ἀμφιέρχομαι, ἴδε ἀμφέρχομαι.
ἀμφιέρσις, εως, ἡ, = τῷ ἐπομ., Σχολ. εἰς Ὀμ. Ζ. 108, Ι.
 51· ἴδε Θωμ. Μ. σ. 44.
ἀμφιέρμα, ατος, τό, (ἀμφιέννυμι) ἔνδυμα: κατὰ πληθυντ. ἐν-
 δύματα, ἱματισμός, Πλάτ. Γοργ. 523D, Πολ. 381A.
ἀμφιεσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Διον. Ἄλ. 8. 62· ἑτέρα γραφ. -ασμός.
ἀμφιεστρίς, ἰδος, ἡ, = ἔφεστρίς, περιβάλοιον, Πολυδ. Ζ',
 10, Ζ', 61.
ἀμφιετεῖ, ἐπίρρ. = τῷ ἐπομ., Σουῖδ., Εὐστ.
ἀμφιετες, ἐπίρρ., (ἔτος) = κατ' ἔτος, ἐτησίως, Μοῖρις ἔκδ.
 Περσ. σ. 45.
ἀμφιετέω, (ἔτος) θύω καθ' ἕκαστον ἔτος ἢ δι' ὅλου τοῦ ἔτους,
 Ἐτυμολ. Μ. 90. 26.
ἀμφιετήρις, ἰδος, ἡ, ἐορτὴ κατ' ἔτος γινομένη, ἐσχηματίσθη δὲ
 ἡ λέξις ὅπως τὸ τριετ-, Σουῖδ.
ἀμφιέτηρος, ον, (ἔτος) = ἐτήσιος, Ὀρφ. Ἰγμ. 52. 10.
ἀμφιετής, ἔς, = τῷ προηγ., Καλλ. εἰς Δῆλ. 278, Ὀρφ.
ἀμφιετίζομαι, Παθ., ἐπὶ ἐορτῶν, πανηγυρίζομαι ἐτησίως, «ἀμφι-
 τίζομαι», τὰς κατ' ἑναυτὸν περιερχομέναι, Ἡσυχ., Ἐτυμολ. Μ.
ἀμφι-εζάνω, = κἀθῆμαι ἐπὶ τι, μετὰ δοτ., χιτῶνι ἀμφίεζανε
 τέφρην, ἡ τέφρα ἐκάλισεν ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, Ἰλ. Σ. 25.
ἀμφιέζυκτος, ον, ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν ἐξευγμένος,
 Αἰσχύλ. Πέρσ. 130.
ἀμφιέζω, μέλλ. -ζέσω, ἐπὶ κυματῶν, βράζω ὀλόγουρα, πολὺς
 δὲ ἀμφιέζεν ἀφρός, περιεβράζεν, Κόνιν. Σμ. 6. 104.
ἀμφιέζωτος, ον, ὁ περιεζωσμένος, Νόν. Δ. 32. 159.
ἀμφιήκης, ἔς, (ἀκή) = ἀμφιήκης, Ἡσυχ.
ἀμφιθάλασμος, ον, ὁ ἔχων θάλασσον ἐκατέρωθεν, Βισρούδ. 6. 7, 2.
ἀμφιθάλασσοσ, Ἄρατ. -ττος, ον, ὁ ἔχων τὴν θάλασσαν ἀμφο-
 τέρωθεν, ἡ ὁ πανταχόθεν ὑπὸ θαλάσσης περιβαλλόμενος, ὡς τὸ ἀμφί-
 αλλος, Πινδ. Ο. 7. 61, Ἐν. Πόροι 1. 7, Σπρᾶβ. 391:—παρὰ Βυζ.
 ὡσαύτως ἀμφιθαλασσίδους.
ἀμφιθαλής, ἔς, (θαλεῖν) ὁ ἀμφοτέρωθεν θάλλων, ἀκμάζων, ἀνθο-
 φορῶν, ἐπὶ τέκνων ἐχόντων ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἐν τῇ ζωῇ, Λατ.
 patrimi et matrimi, Ἰλ. Χ. 496, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1737 (ἔθα ἴδε
 Σχολ.), Πλάτ. Νόμ. 927D, Δημ., κτλ. 2) ὁ ἐν πᾶσι θάλλων,
 ὁ διατελὼν ἐν ἀφθονίᾳ πάντων τῶν ἀγαθῶν, περὶ τῶν θεῶν, Αἰσχύλ.
 Χο. 394· ἔρωσ Ἀριστοφ. Ὀρν. ἐνθ' ἄνωος ἐπὶ ἀνδρός, Ἐπιτᾶρ. ἐν
 Σουλ. Ἐπιγρ. 6262:—μεταφ., ἀμφιθαλής κακοῖς, ὁ ἔχων ἀφθο-
 νίαν... Αἰσχύλ. Ἄγ. 1144. II. ἐπὶ πραγμάτων, πλήρης, ἐντε-
 λής, ἀλήθεια Πλάτ. Ἄξ. 370D.
ἀμφιθάλλω, πρkm. (μὲ σημ. ἐνεστ.) ἀμφιπέθηλα, εἶμαι ἐν
 πλήρει ἀκμῇ, θάλλω, ἀκμάζω, Ἄνθ. Π. 9. 231., 12. 96.
ἀμφιθάλλω, θεραπεῖω τὴν ἀμφοτέρωθεν, θεραπεύω, περιποιούμαι,
 Λουκ. Τραγ. 28:—φοίνικας ἀλίω πέπλοισιν ὑγαῖσιν ἐν χρυ-
 σεῖσι ἀμφιθάλλουσ' Εὐρ. Ἰλ. 181 (ἐπειδὴ ἐλέγετο οὗτις ἡ πορφυρά
 ἀνελάμβανε τὴν ζωηρότητα αὐτῆς ἐκπιεμένη εἰς τὸν ἥλιον), πρὸλ.
 Ἰππόλ. τοῦ αὐτοῦ 125, Πολυδ. Α. 49.
ἀμφιθέατρον, τό, θέατρον κυκλωτὲρῶς ἔχον καθίσματα ὀλόγουρα
 ἀναβαίνοντα ὀπισθεν πρὸς τὰ ἄνω οὕτως ὥστε πάντες οἱ καθήμενοι
 ἐπ' αὐτῶν νὰ βλέπωσιν ἀκωλύτως τὴν κωνίστραν (ἡ λέξις ἀπαντᾷ
 κατὰ πρῶτον μετὰ τὴν ἐξήκωσιον τῶν Ρωμαίων ἐθίμων εἰς τὴν Ἑλ-
 λάδα), Σουλ. Ἐπιγρ. 3935, 3936. 13, 5361—2, Διον. Κ. 43. 22,
 Ἡρωιδαν., κτλ.—Κυρίως οὖν. τοῦ ἀρα. ἐπιθ. ἀμφιθέατροσ, ον,
 ὅπερ μεταχειρίζεται Διον. ὁ Ἄλ. 4. 44, ἀμφιθέατροσ ἱππόδρομος.
ἀμφιθέω, ον, ἐν Ἰλ. Ψ. 270, 616· ἀμφ. φιάλη, κατὰ τὸν
 Ἀρίσταρχ., φιάλη δυναμένη νὰ σταθῆ ἐφ' ἑκατέρωθεν μέρους· κατὰ δὲ
 τὸν Εὐστ., φιάλη ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν λαβὰς καὶ δυναμένη νὰ ληφθῆ
 (πισσθῆ) ἐκατέρωθεν, ὡς ὁ ἀμφιφορεύς· πρὸλ. Ἀθῆν. 501A κέξ.:
 Ἡσυχ., καὶ ἴδε τὴν λέξιν ἀμφικύπελλος. II. Ἐκκλ., τεχνη-
 τός, ἀπειρασμένος, ψευδής.
ἀμφιπέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., περιτρέπω, ἀμφιπέουσι
 μητέρας Ὀδ. Κ. 413:—ὡσαύτως μ. δοτ., νόος δὲ οἱ... αἰσιμος
 ἀμφιπέει, διανοήματα ὀρθὰ περιβάλλουσιν αὐτόν, δηλ. ἔχει νοῦν
 ὑγιᾶ, Μόσχ. 2. 107.
ἀμφιθίχτος, ον, ὁ τεθηγμένος, ἠκονημένος ἐκατέρωθεν, διστο-

μος, ἕϊφος Σοφ. Ἄντ. 1309: — οὕτως, ἀμφιθηγῆς, ἐς, σάγαρις Ἄνθ. Π. 6: 94.

ἀμφίθλασις, εως, ἡ, πλείσις πανταχόθεν γινομένη, Ἄρετ. Θερ. Ὁξ. Παθ. 1. 6.

ἀμφίθλασμα, ατος, θλάσμα τῆς σαρκὸς περὶ τὰς πλευρὰς ἐκ κτυπήματος ἢ πτώσεως ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς ὁμοίου, παρ' Ἱπποκρ. γράμματα ἀμφίθλασμα, ὅσοι δ' ἂν ἀμελήσωσι τῶν τοιούτων ἀμφίθλασμάτων περὶ Ἄρθρ. 817.

ἀμφιθλάω, κτυπῶ, συνθλίβω, πληγῶν μέρους τι τοῦ σώματος, ἀμφιθλασθείσης τῆς σαρκὸς ἀμφὶ τὸ ὀστέον Ἱπποκρ. π. Ἄγμων 759, π. Ἄρθ. 817 (ἐν τῷ τύπῳ -φλάω), Ἄρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 2. 6.

**ἀμφιθνήσκω, ἐπὶ σαρκὸς, = νεκροῦμαι περὶ τινα πληγὴν, κύκλω-
θεν ἀμφιθνήσκουσιν αἱ σάρκες Ἱππ. π. Ἄγμων 774.**

ἀμφιθνώζω, = περιτρώω, ὅμως πέρει, οὐρανὸν Μανέθ. 4. 84.

ἀμφιθορεῖν, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ ἀμφιθρώσκω, Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 1373.

ἀμφιδόωκος, ον, ὁ περὶ τὸν θρόνον ὢν, Γρηγ. Ναζ. τόμ. Β', σ. 167.

ἀμφιθρεπτος, ον, ὁ πεπηγὸς περὶ τι, ἀμφιθρεπτον αἷμα, τὸ περὶ τὸ τραῦμα πεπηγὸς αἷμα, Σοφ. Τρ. 572.

**ἀμφιθρύπτω, ον, ἐπιτήθειος πρὸς συντριβήν, φαρμάκῳ ἀμφι-
θρύπτω (περὶ λιθ. ἐν τῇ κύστει), διὰ φαρμάκου ὅπερ περιτρώγεται, περισυντρίβει τὸν λίθον, ἀλλ' ἢ γραφὴ εἶναι ἀμφίβολος, Ἄρεται. Διτ. Χρον. Παθ. 2. 4.**

ἀμφιθρώσκω, περιτρώω, μετ. ἀορ. β', ἀμφιθορών, κύνας ἀμφιθορόντες Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 1373.

**ἀμφιδύρος, ον, ὁ ἔχων διπλὴν εἴσοδον, «οἰκία ἔχουσα ἀμφοτέ-
ρων θύρας,» Ἡσύχ. οἶκος Σοφ. Φ. 159 οἶκία Ἀνσ. 121. 23.**

**II. ὡς οὖσ., ἀμφιδυρον, τὸ πρόδομος, Θεόφρ. 14. 42. Ἐν τῇ ἐκκλ. παραπέτασμα πρὸ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, Ἰωάν. Χρυσ. VII. 796B:— ὀδὸς δὲ παραπέτασμα κρεμάμενον ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ ἱεροῦ, = βιολοθου-
ρον, βημόθυρον, Χρυσ. X. 581B, XI. 23D, Εὐάγρ. 2877A κτλ.**

ἀμφιδύσανος, θυσανωτὸς πανταχόθεν, πρόσλημμα τῆς θεοῦ παραλοργῆς ἀμφιδυσάνον [346. 45] Ἐπιγρ. Ἰων. Bechtel 220.

ἀμφίστημι, ἴδε ἀμφίστημι.

ἀμφικαθέζομαι, περικάθημαι, Ἱπποκρ. π. Γυναικ. Νούσ. 1. 30. 2. 74.

ἀμφικαθεῖργω, περικλείω, πύρινος τροχὸς ἀμφικαθεῖρξει Χρησμ. Σιδυλλ. 2. 296.

ἀμφικάθημαι, παθ., περικάθημαι, Εὐσέβ. Εὐαγ. Πρ. 175D.

**ἀμφικαίνυμαι, τεύχεσι δ' ἀμφεκέκαστο δαίφρονος Ἡρα-
κλῆος Κόνιντ. Σμ. 10. 179.**

**ἀμφικάλυπτω: μέλλ. -ψω, κτλ.:—Ποιητ. συνθ. I. μ. αἰτ., καλύπτω πάντα κύκλῳ, περικαλύπτω, σκεπάζω, ἐπὶ ἐνδυμάτων, Ἰλ. Β. 262 ἐπὶ λάρακος ἢ σαρκοφάνου, ἀμφικ. ὄστια Ψ. 91 ἐπὶν πόλις ἀμφικαλύψη δουράτεον μέγαν Ἱππον, περιλάθη, Ὀδ. Θ. 511, πρὸλ. Δ. 618 ὡσαύτως, ἔως φρένας ἀμφεκάλυψε = ἐσκότισε τὸν νοῦν, Ἰλ. Γ. 442 θανάτου δὲ μιν ἀμφεκάλυψε E. 68, πρὸλ. M. 116 θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε Π. 350 ἀμφὶ δὲ ὅσος κελαινὴ νύξ ἐκάλυψε Δ. 356 [ὑπνος] βλέφαρ' ἀμφικαλύψας Ὀδ. E. 493. II. ἀμφ. τί τινα = θέτω τι περὶ τινὸς ὡς κάλυμμα, περικαλύπτω ἢ σκεπάζω, ἀμφ. σά-
κος τινὶ Ἰλ. Θ. 331 νέφος τινὶ Ξ. 343 νύκτα μάχῃ ἀμφ., ῥίπτω τὸν μανδύαν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν μάχην, θέτω τέρμα εἰς αὐτὴν, E. 506 μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει, περισκεπάσει, ἀφανίσσει, Ὀδ. Θ. 569. III. μεθ' Ὀμ., ἀμφ. τινά τινα, περι-
καλύπτω, περιβάλλω τινὰ διὰ (ἴδε Spitzel) Ἰλ. Θ. 331, φύλλοις κνήμας Βατραχῶν. 161, πρὸλ. Ὀπτ. Ἄλ. 1.746:—Παθ., πυρσῶ δ' ἀμφεκαλύφθη ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας δεινῶ χάσματι θηρός, ἐκαλύφθη κρᾶτα χάσματι θηρός, δηλ. διὰ τῶν χαινουσῶν σια-
γῶν δέρματος λέοντος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 361.**

ἀμφικάρηνος, ον, ὁ πανταχόθεν καρποφορῶν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1.6. 12.

II. = ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν, ὁ αὐτ. Ἄλεξιφ. 417.

ἀμφικάρης, ἐς, = τῷ προηγ., Νικ. Θ. 812.

ἀμφικαρπος, ον, ὁ πανταχόθεν καρποφορῶν, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1.6. 12.

**ἀμφικαυστις, ἢ -καυστις, εως, ἡ, (καίω): «ἡ ὥριμη κριθή,» Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1446. 29, «ἡ ἔκφυσις τῶν σταχυῶν· πυροὶ ἀδρονό-
μενοι καὶ χόρτος» Ἡσύχ. ἐν λέξ. καυστις. II. παρὰ Κωμ., τὸ αἰδοῖον, Κρατῖν. Ἀδολ. 30, ἔνθα ἴδε Meineke: «οἱ δὲ κωμικοὶ τὸ αἰδοῖον .. ἀπὸ τοῦ περιεκαύσασθαι» Ἐτυμ. M. 90. 33.— «Κρατίνος δὲ ἐπὶ τοῦ μορίου ἔταξεν αὐτὸ» Ἡσύχ. ἐν ὧν ἄν., «εἰρήται μεταφορικῶς καὶ ἡ μάχη» Ἐτυμ. M. ἐν ὧν ἄν.**

**ἀμφικεάζω, διασχίζω, κόπτω εἰς δύο. Ἐπ. μετοχ. ἀορ. -κεά-
σας Ὀδ. Ξ. 12.**

**ἀμφικείμαι, Παθ., περικείμαι, ἢ ἐπικείμαι, τιμὴ Πινδ. Ἀποστ. 93 ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι, κείμενοι ἐν ταῖς ἀγκάλας ἀλ-
λῶν, ἐπὶ τιμὴ Σοφ. Ο. Κ. 1620 ἐπ' ὀλέθρῳ .. ἀμφικεῖσθαι μόνον, ὅτι εἰς φόνος ἐπίκειται ἐφ' ἑτέρου, ὁ αὐτ. Ἄντ. 1292. ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.**

ἀμφικεῖρω, μέλλ. -κερῶ, περικείρω, κουρεύω ὀλόγυρα, Ἄνθ. Π. 9. 56.

**ἀμφικελεμένης, «κατ' ὧμων περικρεμάσας ἰσορροπῶς» Ἡσύχ. ἀμφικελεμένης, ἀμφιβαρῆς: οἱ δὲ τὸν βασταζόμενον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων ἴστρον, ἄλλοι δὲ ἀμφικελοῖον» Ἡσύχ. κατὰ τὸ Ἐτυμ. M. ἀμφικελεμένης, ἀμφοτέρωθεν ὀκέλλον καὶ στηριζόμενον οἱ δὲ ἀμφι-
κελεμένους ἀμφιβαρεῖς ἢ τὰς σατυρικὰς ὀρχήσεις ἀπὸ τοῦ κέλλειν» 90. 57.**

ἀμφικελεύθος, ον, ὁ ἐκατέρωθεν ἔχων κελεύθους, ὄδους, τάφος, ἀλλὰ γραπτέον διηρημένους ἀμφὶ κέλευθον Ἄγαθ. Σχολασ. ἐν Ἄνθ. Π. 220.

**ἀμφικερα, τά, ἀμφίκερα λαίψη, τὰ περὶ τὰς κεφαλὰς περιτυ-
λισσόμενα ἰστία, Κόνιντ. Σμ. 14. 498: ἀλλὰ γράφεται καὶ ἀμφὶ κέρα διηρημένους.**

ἀμφικερωσ, ων, γεν. -ω, ὁ δύο ἔχων κέρατα, Μανέθ. 1. 306., 4. 274.

ἀμφικεστον, «περιτμητὸν ἢ περιγραφόμενον» Ἡσύχ. ἀμφικεῦθω, περικαλύπτω, κρύπτω, «ἀμφικεῦθων, περικρύπτων» Ἡσύχ.

**ἀμφικέφαλος, ον, δικέφαλος, Εὐδουλ. ἐν Σφιγγοκαρίωνι 1. 10 (ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ ἀμφικέφαλλος) σκέλους τὸ ἀμφ., ὁ εἰς τὸ ὄστυν τοῦ μηροῦ, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 15, 5. II. ἐπὶ ἀνα-
κλίντρον ἔχοντος δύο θέσεις διὰ τὴν κεφαλὴν, Πολυδ. 10. 36. «κλίνη ἀμφικέφαλος: ἡ ἔχουσα ἐκατέρωθεν ἀνακλιντρον» Φωτίου Δεξ. ἐν λ. κλίνη ἀμφ. καθέδρα Συνέσ. 158C (πρὸλ. ἀμφικεφάλος).**

ἀμφικενύρομαι [ῦ], ἀποθ., περιέρχομαι ὀρητολογῶν, Ἄπολλ. Ρόδ. A. 882.

**ἀμφικίω [κί], ον, ονος, ἔχων περίε κίονας ὡς τὸ περιστυ-
λος, Σοφ. Ἄντ. 285.**

ἀμφικλαστος, ον, (κλάω) περικλαστος, τεθραυσμένος ὀλόγυρα, Ἄνθ. Π. 6. 223.

**ἀμφικλαυτος, ον, περὶ ὃν κλαίουσιν, τύμβον ἐς ἀμφικλαυ-
τον Ὀπτ. Ἄλ. 4. 257.**

ἀμφικλάω: μέλλ. -άσω, καταθραύω, κατασυντρίβω, Κόνιντ. Σμ. 8. 345.

**ἀμφικλίνης, ἐς, (κλίνω) ὁ εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη κλίνων, ἀστα-
θῆς, ἀβέβαιος, χαρὰ Φίλων 2. 548. Ἐπίρρ. -νῶς ἔχω, ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ὁ αὐτ. 2. 171.**

ἀμφικλύζω, περικλύζω, καταπλημμυρῶ, Ὀρφ. Ἄργ. 275.

**ἀμφικλύστος, ον, ὁ ἐκατέρωθεν περικλύζόμενος ὑπὸ τῆς θα-
λάσσης, ἀκτὴ τις ἀμφ. ἐπὶ ἀκρωτηρίου, Σοφ. Τρ. 752, πρὸλ. 780.**

ἀμφικνεφάλος ἢ ἀμφικνεφαλος, ον, ἐπὶ κλίνης ἔχουσης προσηκέφαλαι ἐκατέρωθεν, πῖαν. γραφ. ἀντὶ ἀμφικεφάλος II.

ἀμφικνεφής, ἐς, ὁ σκοτεινὸς πανταχόθεν, παρὰ Συνέσ. 140D.

ἀμφικόιλος, ον, ὁ πανταχόθεν κοίλος, ὁ ὅλως κοίλος, Σουῖδ.

**ἀμφικόιτος τάτης, ὁ τὴν κοίτην περιβάλλων, σκέπασμα τῆς κλί-
νης, ἐφάπλωμα, Σουῖδ.**

ἀμφικολλάω, περικολλάω, κολλῶ ὀλόγυρα, Νικ. Εὐγεν. 2. 134.

**ἀμφικόλλος, ον, ὁ κατ' ἀμφοτέρας τὰς πλευρὰς κεκολλημένος·
ἔπειτα κλίνην ἀμφικόλλων πυξίνην Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἐορταῖς» 10· πρὸλ. παράκολλος.**

ἀμφικοιμῶ, περιποιεῖμαι ἐπιμελῶς, Ἄνθ. Π. 7. 141.

ἀμφικόμος, ον, ὁ πανταχόθεν κομῶν, Ἄνθ. Π. 9. 516.

**2) πυκνόφυλλος, θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ Ἰλ. P. 677, πρὸλ. Ἄρ-
χέστρ. παρ' Ἀθην. 285C.**

ἀμφικόπος, ον, (κόπτω, κοπήναι) δίστομος, Εὐμᾶθ. 109.7.

ἀμφίκορος, ὁ, «ὁ μέσος τριῶν ἀδελφῶν,» Ἡσύχ.

**ἀμφίκουρος, ον, «ὁ ἐκτετέρωθεν κεκαρμένος,» Ἡσύχ. ἴδε περι-
κουρος.**

**ἀμφικόχλος, ον, Ἐπιφάν. 9. 229C. περὶ τῶν δώδεκα πολυτίμων
λίθων, «ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν (τῶν ἀμεθύστον) ἐστὶν ὑακίνθω καθαρῶ
παραπλήσιος, ὁ δὲ ἀμφικόχλω.»— Ὁ Πηταῖος ἐργασίη: θαλασσίω
κόχλω.**

ἀμφικραδαίνω καὶ ἀμφικραδάω, περισειῶ, κινῶ ὀλόγυρα.

ἀμφίκρανος, ον, = ἀμφικάρηνος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1274.

**II. ὁ περιβάλλων ἢ περιστρέφων τὴν κεφαλὴν, Ἄνθ. Π. 6. 90, ἐν τῷ
Ἰων. τύπῳ -κρηγος.**

**ἀμφικρέμαμαι, παθ., κρέμαμαι ὀλόγυρα, φρένας ἀμφικρέ-
μανταί ἐλπίδες Πινδ. 1. 2. 64, πρὸλ. O. 7. 44.**

ἀμφικρημής, ἐς, ὁ πέρει ἢ ἀνωθεν κρεμάμενος, σκόπελος Ἄνθ. Π. 9. 90:— ὁ περὶ τοὺς ὦμους κρεμάμενος, φαρέτρη Ἄνθ. Πῖαν. 212.

**ἀμφικρημνος, ον, ὁ μεταξύ κρημνῶν, ἦν δ' ἄγκος ἀμφί-
κρημνον Εὐρ. Βάχχ. 1049. II. μεταφ., ἀπάτη ἀμφ.; ἐπι-
κίνδυνος, Ψευδο-Δουκ. Φιλόπατρ. 16 Ἐρώτημα ἀμφίκρημνον, ἀπα-
τηλόν, σοφιστικόν, Γρηγ. Ναζ.**

ἀμφίκρηνος, ον, Ἰων. ἀντὶ ἀμφίκρανος, ὁ ἴδε.

**ἀμφίκροτος, ον, ὁ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν κροτούμενος, ψαλ-
μοὶ Ἐπιγραμ. Ἑλλ. 928. 8.**

**ἀμφικρύπτω, περικαλύπτω ἢ κρύπτω πανταχόθεν, τοῖον νέφος
ἀμφὶ σε κρύπτει Εὐρ. Ἐκ. 907.**

**ἀμφικτίονες, ων, οί, (ἴδε ἐν λ. κτίζω), οἱ πέρει, οἱ πλησίον
οἰκούντες, οἱ πλησιαιτάτοι γείτονες, Ἡρόδ. 8. 104, Πινδ. Π. 4. 118;
10, 12, N. 6. 40· πρὸλ. τὸ ἐπόμενον καὶ ἴδε περικτίονες.**

Ἀμφικτύονες, ὧν, οἱ, ἀπεσταλμένοι τῶν πόλεων, ὅσοι ἦσαν συνδεδεμένοι εἰς ἀμφικτύονίαν ἢ Ἀμφικτυονικήν ὁμοσπονδίαν.— Ὑπὲρ τὸν ἰκανὸν τοιαύτην ὁμοσπονδίαν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, ἀλλ' ἢ μία, ἦτις σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ὀνομάζεται διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, ἦτο ἡ συνδεδεμένη δις τοῦ ἔτους, τὸ μὲν ἔαρ ἐν Δελφοῖς, τὸ δὲ φθινόπωρον ἐν Ἀνθῆλι παρὰ τὰς Θερμοπύλας (ἴδεν καὶ Πυλαία ὀνομάσθη, ἴδε τὴν λέξιν), Ἡρόδ. 5. 62., 7. 200, 213, 228, Συλλ. Ἐπιγρ. 158. 1., 159. 20 κέξ., 1124 καὶ ἀλλ.:—ἰερὴ δὲ ἡ ὁμοσπονδία αὕτη καὶ τὸ συνέδριον κατὰ μὲν τὸ Παριανὸν Χρον. τῷ 1522 π. Χ., κατ' ἄλλους δὲ μετὰ τὴν χρονολογίαν τῶν Ὀμηρ. ποιημάτων, Ἀπετελεῖτο δὲ ἐκ μελῶν ἀποστελλομένων ἐκ δώδεκα Ἑλληνικῶν πολιτειῶν· καὶ τὰ μέλη ταῦτα ἦσαν δύο εἰδῶν, οἱ **πυλαγόροι** καὶ οἱ **θερμοπυλαίοι** (ἴδε τὰς λέξεις): σκοπὸς δὲ τοῦ συνεδρίου τούτου ἦτο ἡ προστασία τῶν κοινῶν τῆς Ἑλλάδος συμφερόντων, ἴδε Δίσχιν. σ. 43, Παισ. 10. 8' ἀλλ' εἰς μεταγενέστερους χρόνους κατήντησεν ἄπλοτον ὄργανον ἐν ταῖς χειρὶ τῶν ἰσχυροτέρων πολιτειῶν, ἢ ἐν Δελφοῖς σκιά Δημ. 63 ἐν τέλ. Οἱ παλαιοὶ παρήγγον τὸ ὄνομα ἐκ τινος ἥρωος Ἀμφικτύονος, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 200: ἀλλ' ἀναμειβόμενος κατ' ἀρχαίαν δὲν διέφερε τῶν λέξεων ἀμφικτύονες ἢ περικτύονες, πρὸλ. Τιμ. ἐν λέξ. Ἀναμίμεν. παρ' Ἀρπ. ἐν λ., Παισ. ἐνθ' ἄνωστ., κτλ.· καὶ οὕτως ἐνίοτε γράφεται ἐν ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 16, 41, 42 (ἀλλὰ διὰ τοῦ υ ἐν στίχ. 20). **II.** οἱ πρόεδροι τῶν Πυθικῶν ἀγώνων.

Ἀμφικτυονεῶς, εἶμαι μέλος τοῦ ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1058. 10.

Ἀμφικτυονία ἢ **-εἶα**, ἢ ἡ Ἀμφικτυονική ὁμοσπονδία, ἢ τὰ δικαιώματα αὐτῆς, Δημ. 62. 1., 153. 14· τὸ δίκαιον τῆς **-εἶας** Συλλ. Ἐπιγρ. 1121. **2)** ἐν γένει, ὁμοσπονδία, σύνδεσμος, (πρὸλ. Ἀμφικτύονες), Στράβ. 374.

Ἀμφικτυονικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ἢ εἰς τὸν σύνδεσμον αὐτῶν, Ἀμφ. δίκαι, αἱ ἐν τῷ συνεδρίῳ αὐτῶν δίκαι, Δημ. 331. 29· ἱερὰ Ἀμφ., προσφορὰ ἢ θυσίαι γινόμεναι κατὰ τὴν σύνοδον τῶν Ἀμφικτυόνων, Νόμ. παρὰ Δημοσθ. 632. 1· πόλις κατ' Ἀμφ. Δημ. 275. 20· τὰ χρήματα τὰ Ἀμφ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 7, πρὸλ. 26· Ἀμφ. ἔγκλημα 2350. 4.

Ἀμφικτυονίς, ἴδος, ἢ, θηλ. τὸν προηγ. Ἀμφ. (ἐνν. πόλις), πόλις ἢ πολιτεία περιλαμβανομένη εἰς τὸν Ἀμφικτυονικὸν σύνδεσμον, Δίσχιν. 43. 21. **II.** ὄνομα τῆς Δήμητρος ἐν Ἀνθῆλι, ἐνθα συνήρχετο τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, Ἡρόδ. 7. 200.

ἀμφικτύωτος, ὄν, ἀμφικτύωτος πρόχοι, ἦτοι ἀπὸ τοῦ δλου περιφερεῖς ἢ ἀπὸ τῆς τῶν ὠτων, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων ὀηλοῦντος· Ἡσύχ. **ἀμφικτυκῶς**, ἀνακινῶ, χυθῶν τε καὶ ἀμφικτυκῆσας Νικ. Θ. 602. **ἀμφικτυκλόμαι**, Μέσ. περικυκλῶ, ἀμφί δὲ κυκλοῦντο. νῆσσαν (ἐν τμησί) Δίσχιν. Πέρσ. 458.—**Τὸ ἐνεργ.** εὐρῆται παρὰ Βυθ. **ἀμφικτυκλῶν**, ἀορ. **-εκυκλῶσα**, περικυκλῶ, ὠθῶ τινα πρὸς τι, φασιγάνω ἀμφικτυκλῶσαι Πινδ. Ν. 8. 40· πρὸλ. περιπετιῆς I. 3. **ἀμφικτυκῶν**, ὄν, ὡς, ἢ, ἴκετο δ' ἀμφικτυκῶν ἄκταν, τὴν πανταχόθεν ὑπὸ κυμάτων προσβαλλομένην, Βακχ. XVI. 16. **ἀμφικτυκνέω**, καταπιῶ, Δατ. deosculare, ὅς δὲ μιν ἀμφικτυκῶσά μάλα μύρια κάλλιπε μούνην Κόιντ. Σμ. 7. 328.

ἀμφικτυπέλλος, ὄν, παρ' Ὀμ. ἀεῖποτε δέπας ἀμφικτυπέλλον, δικύπελλον ποτήριον, τοιοῦτον ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀποτελῇ κύπελλον ἐκατέρωθεν, ἑκτεπῶμα ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ περιφερές· Σχολ. ἴδε καὶ Κορ. εἰς Ἰλ. Α. 584 καὶ 596, σ. 125 καὶ 127 (πρὸλ. ἀμφίθετος, ἀμφιδύπος, περιπότος).—**Ὁ Ἀριστ.** Ἰστ. Ζ. 9. 40, 9, παραβάλλει πρὸς αὐτὸ τὴν κυψέλην τῆς κηρήρας ὡς ἔχουσαν ἀμφιστόμους θυρίδας: πρὸλ. Βουτμ. Δεξιλ. ἐν λ. καὶ περὶ ἄλλων ἐρμηνειῶν, ἴδε Ἀθην. 783 (ἐκδ. Meineke, τόμ. II, σ. 349) καὶ Τρωάδα Σγλίεμαν σ. 313 τῆς Ἀγγλ. μεταφρ.

ἀμφικυρτός, ὄν, ὁ ἐκατέρωθεν κυρτός, ὡς ἡ σελήνη κατὰ τὸ τρίτον αὐτῆς τέταρτον, Ἀριστ. Οὐρ. 2. 11, 2, Θεοφρ. περὶ σημ. ὑδ. 4. 7, Πλούτ., κτλ., πρὸλ. **μηνουσιδής**, **διχότομος**.

ἀμφικυρτόομαι, παθ. περικυρτούμαι, εἶμαι ἀμφικυρτός, περὶ τῆς σελήνης, Μανιθ. 6. 575, ἐν τμησί.

ἀμφικλαθής, ἐς, λέξις ἀπαντῶσα παρὰ τοῖς γρμμ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἀμφιλαθῆς.

ἀμφιλαιός, ὄν, = ἀμφαρίστερος.

ἀμφιλῆλος, ὄν, ὁ λαλῶν εἰς δύο γλώσσας, ὁ ἀναμειγνύων ταῖς ἑλληνικαῖς καὶ βαρβαρικάς λέξεις, ἢ κατ' ἄλλους ὁ πανταχοῦ φλυαρῶν, περὶ τοῦ Κλεοφάντος οὗ ἡ μήτηρ ἦτο Θραῖσσα· χεῖλεσιν ἀμφιλῆλοισι Ἀριστοφ. Βάτρ. 678.

ἀμφιλαμβάνω = λαμβάνω τι ἢ κρατῶ αὐτὸ πανταχόθεν, Ἰππ. π. Ἀδρῆρ. 802.

ἀμφιλάφεια, ἢ, **-εἶα**, ἢ, πλησμονή, ἀρθρονία, πλοῦτος Κικ. Ἐπιστ. πρὸς τὸν ἀδελφ. αὐτοῦ Κόιντ. 2. 6, 3, Ἡσύχ., Α. Β. 389.

ἀμφιλάφης, ἐς, (πιθ. ἐκ √ΔΑΒ, πρὸλ. εἰ-ληφ-α· ἐπόμ.) ὁ πανταχόθεν περιβέβλων, ὁ ἐπ' εὐρος ἐκτείνόμενος, ἐξαπλοῦμένος, ἀμφιλαθής, ἐπὶ μεγάλων δένδρων, Ἡρόδ. 4. 172· πλάτανος.. ἀμφ. τε καὶ ὑψηλὴ Πλάτ. Φαιδρ. 230B, διό, **2)** πυκνός, κατάφυτος, ἀμφ. ἄλλος δένδροσιν Καλλ. εἰς Δημ. 27, πρὸλ. Διλ.

πρὸ Ζ. 7. 6· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς κόμης, Φιλόστρ. 873, κτλ., ἀμφ. φολιδέσσει δράκων Νόνν. Δ. 5. 153.

3) ἐν γένει. ἄφρονος, υπερβολικός, μέγας, ἐξαισιος, δυνάμις Πινδ. Ο. 9. 122· βρονταί, χιών Ἡρόδ. 4. 28, 50· δόσις ἀμφ., δῶρον μεγαλοπρεπές, Δισχύλ. Ἀγ. 101· γόδος ἀμφ., γενικός ἥρως, ὁ αὐτ. Κο. 331:—Ἐπίερρ. **ε-φῶς**, ἀρθρονίως, πλουσιοπαρόχως, Πλουτ. Εὐμ. 6, κτλ.: ἀκολλούδας,

4) ἐπὶ μεγέθους πραγματικοῦ, ὑπερμεγέθους, πελώριος, ἐλέφαντες Ἡρόδ. 3. 114: ἵππος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1366· νῆσος αὐτοῦ 983· παστάς Θεόκρ. 24. 46· χορὸς Καλλ. εἰς Ἀρτ. 3, κτλ.

5) σπανίως ἐπὶ προσ., ἀμφιλάφης τέχνη, μέγας ἐν τῇ τέχνῃ, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 42.—Πρὸλ. Ruhnκ Τιμ., Βλωμφιλδ. Δισχύλ. Ἀγ. 985.—Κυρίως ποιητ.

ἀμφιλαχάινω, περισπάτω ἢ διὰ τῆς σκαπάνης περικαθαίρω; «ἐξοστακίζω» φυτὸν ἀμφιλάχαινον Ὀδ. Ω. 242.

ἀμφιλέγω, φιλονεικῶ, συζητῶ περὶ τίνος, τι Ξεν. Ἀν. 1. 5, 11: ἐπομένω μὴ ..., φιλονεικῶ, ἀμφισθητῶ, ἀμφιβάλλω εἰ πράγματι ἔχει οὕτως, ὁ αὐτ. Ἀπολογ. 12.

ἀμφιλείπω, = ὀλοτεῶς ἐγκαταλείπω, Κόιντ. Σμ. 12. 106.

ἀμφιλεκτός, ὄν, ὁ ἀμφισθητούμενος, ὁ διαφιλονεικούμενος, = ἀμφιβολός, Δατ. anceps, πῆμα Δισχύλ. Ἀγ. 881: οὕτως ἐπίερρ. **-τως** ὁ αὐτ. Θ. 809. **II.** ἐνεργ., ὁ ἀμφιλέγων, ὁ φιλονεικός, ἔρις Εὐρ. Φοίν. 500· ἀμφ. εἶναι τινι, διατελῶ ἐν φιλονεικίᾳ περὶ τίνος, Δισχύλ. Ἀγ. 1585.

ἀμφιλέγος, ὄν, λινόδετος, δεδεμένος δηλ. διὰ λινοῦ δεσμοῦ ἢ τακινίας, Σοφ. Ἀποσπ. 43.

ἀμφιλήπης, ἐς, ὁ κατ' ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα ἑλληνίης· περὶ μέτρων τινῶν, Γραμμ.

ἀμφιλήτην, «τὴν λιτανευτήν», Ἡσύχ.

ἀμφιλημάζω, περιλείζω, Ὀππ. Ἀλ. 4. 115, ἐν τμησί.

ἀμφιλογέομαι, ἀποθ., ἀμφιβάλλω, ἐρίζω, φιλονεικῶ, περὶ τίνος, ὡς τὸ ἀμφιλέγω, Πλουτ. Λύστ. 22. Τὸ ἐνεργ. παρ' Ἰωσήφ. Ἀρ. Ἰ. 18. 1, 4.

ἀμφιλογία, ἢ, φιλονεικία, συζήτησις, ἀμφιβολία, Ἡσ. Θ. 229· ἀμφ. ἔχειν, διαλύειν Πλουτ. σύγκ. Ἀριστ. καὶ Κάτ. 4, Ἀγασ. 23. [Μακρὴν ἔχει τὴν β' συλλαβὴν χάριν τοῦ μέτρου, Ἡσ. ἐνθ' ἄνωστ.]

ἀμφιλόγος, ὄν, φιλονεικούμενος, ἀμφισθητούμενος, ὑπὸ συζήτησιν, ἀμφίβολος, ἀγαθὰ Ξεν. Ἀπομ. 2. 34· τὰ ἀμφιλόγα = τὰ φιλονεικούμενα ζητήματα, Θεουκ. 4. 118., 5. 79· ὀφείλημα Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 13, 6· ἀμφιλόγον γίγνεται τι πρὸς τινα, φιλονεικία γίνεται πρὸς τινα ἢ πρὸς τι ζήτημα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 10. **2)** ἀδέσκιος, κυμαινόμενος· οὐδ. πληθ. **ἀμφιλόγα**, ὡς ἐπίερρ., Εὐρ. I. Τ. 655· οὕτως ἐπίερρ. **ἀμφιλόγως** (ἄλλη γραφ. **-θόλως**) Δισχύλ. Πέρσ. 904.

II. ἐνεργ., φιλονεικός, ἐριστικός, νείκη Σοφ. Ἀντ. 111· ὄργανο Εὐρ. Μήδ. 636: πρὸλ. **ἀμφιλεκτός**.

ἀμφιλόζος, ὄν, κλίνων κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἀμφιλόζα μαντεύεσθαι, ὀλωσδιόλου σκοτεινῶς, Ψευδοβουκ. Φιλόπατρ. 5.

ἀμφιλόζος, ὄν, ὁ περιβάλλων τὸν ἀχλὺνα, ὑγρὸν Σοφ. Ἀντ. 351.

ἀμφιλόκη νύξ, ἢ, ἐν Ἰλ. Η. 433, τὸ λυκαυκὸς τῆς πρωίας, ἀλαχού λυκόφως: παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. ἄνευ τοῦ νύξ Β. 671: ἄρσεν. **ἀμφιλόκος** οὐδαμοῦ εὐρῆται (ἴδε ἐν λ. *λύκη).

ἀμφιμακρο-ἀνάπαιστος, ἀμφιμακρός καὶ ἀνάπαιστος, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. τόμ. 3. σ. 307.

ἀμφιμακρός, ὄν, μακρὸς κατ' ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα:—ὁ ἀμφ. μετρικός πούς -υ (ὡς Οἰδίπους), καλούμενος καὶ **κρητικός**, Γραμμ.

ἀμφιμάλλος, ὄν, ἀμφοτέρωθεν μαλλωτός, Αἰδ. Π. Ἰ. 3. 40, Πολυδ. 7. 57.

ἀμφιμανής, ἐς, νοσῶν τὰς φρένας, φρενοβλαθής, σχεδὸν μανιόμενος, Παλλάδ. βίος Χρυσ. σ. 35.

ἀμφιμάομαι, ἐνεστώς ἀνυπαρκτός καθ' ὑπόθεσιν ὑπὸ τῶν γραμματ. λαμβανόμενος πρὸς σχηματισμὸν ἀσπίστου ἀπαντῶντος ἐν Ὀδ. Υ. 152, σπόγγισσι τραπέζας πάσας ἀμφιμάσασθε, ἀπομάξατε διὰ σπόγγων, δηλ. σπογγίσκατε· ὄριστ. ἀμφεμάσαντο ἐν Κόιντ. Σμ. 9. 428. Πρὸλ. **ἐπιμαίομαι**.

ἀμφιμαρπτῶ, συναρπάζω τι πανταχόθεν, ψηλαρῶ ἢ λαμβάνω, πιάνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 147, Ὀππ. Ἀλ. 5. 636, — κατὰ πρkm. ἀμφιμέμορπα.

ἀμφιμάστα, «ψαιστά· ἄλιφα μέλιτι δεδευμένα, Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἀμφιμάσχαλος, ὄν, ἀμφοτέρω τὸς βραχίονας καλύπτων, δύο χειρῶν ἔγων, ἀμφ. χιτῶν Ἀριστοφ. Ἰππ. 882· πρὸλ. Πλάτ. Κωμ. Ἀδελφ. 26, Μυλλέρ. Ἀρχαιολ. § 337. 3.

ἀμφιμάτορες, Δωρ. ἀντὶ **ἀμφιμήτορες**.

ἀμφιμάχηςτος, ὄν, ὁ περὶ οὐ μάχονται πανταχόθεν, Ἀνθ. Π. 7. 705· πρὸλ. **περιμάχηςτος**.

ἀμφιμάχομαι [ᾶ], Ἐπ. Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρкт., μάχομαι ὀλόγυρα. **1)** μ. αἰτ. = προσβάλλω, ἐφορμῶ, πολιορκῶ, ἴλιον ἀμφεμάχοντο Ἰλ. Ζ. 461· Τρώων πόλιν I. 412· στρατὸν II. 73. **2)** μ. γεν. = μάχομαι περὶ τίνος, ὡς π. χ. περὶ βραδείου, ἐπὶ τε τῶν ὑπερασπιζόντων καὶ τῶν ἐπιπιπτόντων, τείχεος ἀμφεμάχοντο Ο. 391· νέκυος δὲ δὴ ἀμφ. Στ. 20.

ἀμφιμέλας, αἶνα, ἄν, ὀλόγυρα μέλας, παρ' Ὀμ. ἀεῖποτε.

ἀμφίπλεκτος, ον, περιπλεγμένος, Σοφ. Τρ. 520· πρβλ. κλίμαξ.

ἀμφίπλεκω = περιτυλίσσω, πλέκω ὀλόγουρα, κείσθω δόρου μοι μίτον ἀμφίπλεκειν ἀράχνας Εὐρ. Ἄποσπ. 370.1, Ὀρφ., κτλ., αὐραν ἀμφίπλεκειν καλῶσις, ἐπὶ μουσικοῦ, Τελέστ. 4. 13γκ.

ἀμφίπλευρος, ον, με πλευράς ἐκατέρωθεν, «σεσιδρωμέναις καὶ ἀμφίπλευρος τὰς θυρίδας αὐτῶν ποιήσομεν» Φιλ. Βελοπ. σ. 81.

ἀμφίπληκτος, ον, ὁ ἀμφοτέρωθεν πληττόμενος, ἰσθμιάς, «ἀμφίπληκτος, ἀμφιβάλκαστος, παρ' ὅσον ἐκατέρωθεν θαλασσεύεται» Ἡσῦχ. II. ἐνεργ., ὁρμῶν πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ῥόθια Σοφ. Φ. 688.

ἀμφίπληξ, ἦχος, ὁ, ἢ ὁ δι' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πλήτων, ἰστομος, φάσανον Σοφ. Τρ. 930· ἀρά Ο.Τ. II. = τῷ προηγ. 1. Παυλ. Σλ. Ἀθων 252.

ἀμφίπλιξ, ἐπίρρ., με πλῆρες βῆμα, με μακροῦς βηματισμούς, διασκελισμούς, Σοφ. Ἄποσπ. 538.

ἀμφίπλισσω, βαίνω με μακρὰ βήματα, ποιητ. παρὰ Πολυδ. 2. 172.

ἀμφίπλους, ουν, «καὶ ἡ μὲν ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης ἐκατέρωθεν παρήκουσα γῆ ἀμφίπλους καὶ ἀμφοτερόπλους καὶ αὐχὴν καὶ ἰσθμιάς» Πολυδ. Θ', 18.

ἀμφίπλυνω, πλύνω τι ὀλόγουρα, ὀλόκληρον, Ἰππ. 649. 31.

ἀμφίπνευμα, τὸ, ἡ πανταχόθεν ἀναπνοή, Ἰπποχρ.

ἀμφίποκος, ον, = ἀμφίμαλλος, «τάπητες ἀμφίμαλλοι» Ἡσῦχ.

ἀμφίπολεῖον, τό, = περιπόλιον, Ἐπιγρ. Διγ. ἐν τῇ Σλλ. Ἐπιγρ. 2139. 13.

ἀμφίπολεύω, Ἐπ. βῆμα (ἐν χρήσει παρ' Ἡρόδ.) εὐχρηστον παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφῆσι μόνον κατ' ἐνεστ.: — μέλλ. — εὐσω Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 481: ἀόρ., αὐτόθι 353, Συλλ. Ἐπιγρ. (ἴδε κατωτ.): πρβλ. ἀμφιπολέω.

ἀμφιπολέω, Ἰππρετῶ ὡς ἀμφίπολος, ἀσχολοῦμαι περὶ τι, φροντίζω περὶ τινος, βίον, ἐρχατον, Ἰππους Ὀδ. Σ. 254. Ω. 244 (οὐδαμῶ ἐν Ἰλ.), Ἰγμνος Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 568: ἰδίως ἐπὶ δούλων, ἐνευθεν, ὑπηρετῶ, ἔχω τὴν φροντίδα τινός, περιποιούμαι, ἀμφιπολεύουσαν Ἰρὸν Διὸς Ἡρόδ. 2. 56: Ὀσίριδος θῶκον Συλλ. Ἐπιγρ. 4708.

2) ἀπολ., [τὰς κούρας] ἔδωσαν.. Ἐρινύσιν ἀμφιπολεῖσιν Ὀδ. Υ. 78, πρβλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 801. **3)** μ. ὄστ., ὑπηρετῶ ὡς ἱερεὺς, ἱερατεύω, Κ. Σμ. 13. 270, Συλλ. Ἐπιγρ. 5742, 5754.

ἀμφιπολέω, νεώτερος τύπος τοῦ ἀμφιπολεῖω, καὶ ὡς ἐκεῖνο εὐχρηστον κυρίως κατ' ἐνεστ. (ἀόρ. α' ἐν Πινδ. Ν. 8.11), διατριβῶ περὶ τι, ἀκολουθῶ, περιστοιχίζω διαρκῶς, ἦδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας ἀμφ. Πινδ. II. 4. 280.

2) προσέχω, ἀσχολοῦμαι εἰς τι, ἀγρυπνῶ, φυλάττω, ἴμεραν ὁ αὐτ. Ο. 12. 2. **3)** θεραπεύω, περιποιούμαι, μεταχειρίζομαι τρυφερώς, Λατ. fovere, τρώμαν ἔλκεος ὁ αὐτ. Π. 4. 483. II. μ. ὄστ., ὑπηρετῶ τινι, θεάει Σοφ. Ο. Κ. 680· φρενὶ Βακχυλ. 48 [B.19].

III. μ. γεν. πρῶτων, εἶμαι ὑπηρετῆς ἢ ὄργανόν τινος, Κυπρίας δώρων Πινδ. Ν. 8. 11. **ἀμφιπολή**, «περιποιεῖα» Ἐτυμ. Μ. 91.

ἀμφιπολία ἡ -εἶα, ἡ, ἀρχὴ ἢ ἀξίωμα ἱερατικὸν ἐν Συρακούσαις, «κατέστησε δὲ (ὁ Τιμολεὼν) καὶ τὴν κατ' ἐνιαυτὸν ἐντιμοτάτην ἀρχήν, ἣν ἀμφιπολίαν Διὸς Ὀλυμπίου οἱ Συρακόσιοι καλοῦσι» Διόδ. 16. 70.

ἀμφιπολις, ποιητ. **ἀμφίπολις**, ὁ, ἢ, ὁ περιβάλλον ἢ ἡ περιβάλλουσα πόλις τινά· ἀνάγκη ἀμφίπολις, necessitas urbi circumdata (Βλωμφ.), ἐπὶ πόλεως ἀλούσης δι' ἀποκλεισμοῦ, Αἰσχύλ. Νο. 74· πρβλ. ἀμφιτείχευς. II. ὡς ὄστ. **ἀμφίπολις**, ἡ μεταξὺ δύο θαλασσῶν ἢ ποταμῶν πόλις, ἴδε Θουκ. 4.102.

ἀμφίπολος, ον, (πέλω, πολέω) ὁ εὐρισκόμενος, ὁ περὶ τινός διατελῶν, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τι, πολυάσχολος, ἐπιθ. τῆς Κύπριδος Σοφ. Τρ. 860: — ἀλλὰ παρ' Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. μόνον ὡς θηλ. οὐσιαστ. = ὑπηρετῆρας, ὁμοιον τῷ θεράπαινα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς κοινὰς δούλας, αἵτινες ἐκαλοῦντο (σωμαί, δοῦλαι): ἐν Ὀδ. αἰ ἀμφίπολοι εὐρίσκονται ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῆς δεσποίνης Α. 331. Ζ. 199, κτλ.: ὄστ.: λάβεται, ἀμφίπολοι γράβια ἀμενοῦς Εὐρ. Ἰκ. 1115: — παρ' Ὀμ. ἐνίοτε συνδυάζεται μετ' ἄλλου οὐσιαστ., ἀμφ. ταμίη, ἀμφ. γραῦς, ἡ οἰκονόμος, ἡ γραία θεράπαινα, Ἰλ. Ω. 302, Ὀδ. Α. 191.

6) μετέπειτα, θεραπαινίς τῶν θεῶν, ἱερεία, θεᾶς Εὐρ. Ι. Τ. 1114. **2)** ὡς ἀρσ., ὑπηρετῆς, ἀκόλουθος, Πινδ. Ο. 6. 53, Εὐρ. Ἄποσπ. 982. **3)** ἀρσ. ἱερεὺς, Πλουτ. σύγκρ. Δημητρ. καὶ Ἄντ. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 1839· θηλ. ἱερεία, αὐτόθι 6300.

II. ἐπὶ παθ. σημασ. ὡς ἐπιθ., ἀμφ. τύμβος, ὁ λίαν συγχωζόμενος τάφος, Πινδ. Ο. 1. 149.

ἀμφιπονέομαι, ἀποθ., (πονέω) ὑπηρετῶ τινι, φροντίζω περὶ τινος, τάδε δ' ἀμφιπονέομεθ' Ἰλ. Φ. 159: κενὸν κεραλήν.. Ἡφαιστος.. ἀμφεπονθήθη, περὶ ἐπικηδείου πυρᾶς, Ἀργιλ. 11.

ἀμφιπόρφυρος, ον, ὀλοπόρφυρος, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 1439.

ἀμφιποτάομαι, ἀποθ., περιίπταμαι, ἐπὶ πτηνοῦ, ἀμφεποτάτο Ἰλ. Β. 315.

ἀμφιποτο, ον, οἱ, ἱππεῖς ἀποπηδῶντες ἐν τῷ πρέχειν ἐξ ἐνός ἵππου εἰς ἕτερον, Λατ. desultores Διλ. Τακτ. 37.

ἀμφιποτο-τοξόται, οἱ, ἐλαφρὸν ἱππικόν, ταυτοσημον τῷ ἀμφιποτο, ὅλλ' οἱ ἀμφιτοξόται εἶχον καὶ τόξα, Διόδ. 19. 29 (μετ' ἄλλων γράφων ἀφ- ἢ ἐπιποτοξόται) Πλουτ. 2. 197C.

ἀμφιπρόστυλος, ον, ὁ ἔχων διπλοῦν πρόστυλον, δηλ. ναὺς ἔχων πάντα ὅσα καὶ οἱ πρόστυλοι, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ὡσαύτως κίνας καὶ ἀέτωμα, Βιτρούβ. 3. 1 (2).

ἀμφιπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων διπλοῦν πρόσωπον, διπρόσωπος, Λατ. bifrons, Ἐμπεδ. 214, Πλουτ. Νουμ. 19, Αἰδ. π. Ζ. 16. 29.

ἀμφιπρυμνος, ον, ὁ ἔχων δύο πρύμνας, ὁ ἔ. ἔχων πηγάκιον ὀπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, ναῦς Σοφ. Ἄποσπ. 135: ὡσαύτως **ἀμφιπρυμνος, ον**, ὁ ἔχων δύο πύργους, Ἰαλην.: πρβλ. **διπύργος**.

ἀμφι-πτολεμο-πηδησά-στρατος, ον, λέξις κομ. τοῦ Εὐπόλιδος (Ἀδελ. 70) ἀσαφούς σημασίας.

ἀμφίπολις, ποιητ. ἀντὶ ἀμφίπολις.

ἀμφιπτύσσομαι, μέσ., ἐναγκαλιζομαι, περιπτύσσομαι, Ὀππ. Ἄλ. 4. 289, ἐν τμήσει.

ἀμφιπτύχη, ἡ, περιπτύξις, ἐναγκαλισμός, σώματος ὄδς ἀμφιπτύχας Εὐρ. Ἰων 519.

ἀμφιπυκάξω, περιπυκάξω, περισκεπῶ, Ἀπολλιν. Ψαλμ. 60. 8.

ἀμφίπυλος, ον, ὁ ἔχων δύο εἰσόδους, Εὐρ. Μήδ. 135.

ἀμφίπυρος, ον, (πῦρ) ὁ ἔχων πῦρ εἰς ἕκατέρον ἄκρον, ἐπὶ τοῦ διπλῆν ἔχοντος αἰχμητῆν κερανοῦ, Εὐρ. Ἰων 213· δεῖράδες Παρνασσού... ἵνα Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας.. πηδᾶ, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς δύο κορυφὰς τοῦ Παρνασσού (πρβλ. **διλόφος**, **δικόρυφος**), αὐτόθι 716: οὕτως ἐν Σοφ. Τρ. 214, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς φεροῦσης πυρσὸν ἐν ἑκατέρω χειρὶ, πρβλ. Ο. Τ. 206.

II. ὁ περιβάλλομενος ὑπὸ πυρός, τρίποδες Σοφ. Δφ. 1405 (πρβλ. **ἀμφιβαίνω** II.).

ἀμφιριφές, «ἐκατέρωθεν ῥιπτόμενον» Ἡσῦχ.

ἀμφιρῖον, «ἀμφορία» Ἡσῦχ.

ἀμφιρρέζω, καταθύω, σφάττω, Ἀπολλιν. Ψαλμ. 26. 15.

ἀμφιρρεπής, ἔς, (ῥέπω) κλίνων κατ' ἀμφοτέρω, ἀμφίρροπος, Σγολ. εἰς Ὀρ. 633 καὶ ἄλλ.: τὸ ἀμφίρροπον, τὸ ἀμφίβολον, Εὐστ. 1394. 18.—Ἐπίρρ. -πῶς, ὁ αὐτ. 200.

ἀμφιρρηγγύμι, διαρρηγγύμι ὀλόκληρον εἰς τεμάχια, ἀόρ. ἔ. παθ. **ἀμφιραγίς** Κόντ. Σμ. 1. 39.

ἀμφιρρηθής = περιρρηθής, ἰδε.

ἀμφίρροπος, ον, = ἀμφιρρεπής, Πολύαιν. 2. 1, 23.

ἀμφιρροῦξ, ὄστος, ὁ, ἢ, ὁ πανταχόθεν ἐργωγῶς, ὁ πλήρης βρωγμῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 995.

ἀμφίρρυτος, ἡ, ον, καὶ **ος, ον**, (ῥέω) ὁ πανταχόθεν περιρροόμενος, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβάλλομενος, ἐν Ὀδ. αἰεῖποτε θηλ. **ἀμφιρρύτη** ἔς ἐπιθ. νήσω, ἐν Α. 50· οὕτω τῆς ἀμφίρρυτος Σαλαμῖνος Σοφ. Δφ. 134: — **ἀμφίρρυτος, ον**, (μετὰ διπλοῦ ρ) Ἡσ. Θ. 983, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 4. 163, 164, Πίνδ., κτλ.

ἀμφίς, Ἐπ. λέξις ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ., ἀλλ' οὐδέποτε παρ' Ἀττ., κυρίως = ἀμφί, ὡς τὸ μέγχι = μέγχι, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ.: **1)** ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἢ κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἀμφίς ἀρωγοί = βοηθοὶ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, Ἰλ. Σ. 502, πρβλ. 519· ὁ δ' ἀμαρτήθ' δούρασιν ἀμφίς [βάλειν], ἐρρηψε δούρατα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ὀμοῦ, Ἰλ. Φ. 162. **2)** ἐν γένει, περὶ, ὀλόγουρα, ἀμφίς ἔοντες Ἰλ. Ω. 488· ἀμφίς ἰδῶν, κυττάξας ὀλόγουρα, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 699, (ἴδε κατωτ. Β. 1) δε- κυττῶ.. ἀμφίς ἔχοιεν, εἶθε δεσμοὶ νὰ περιβάλλωσιν, Ὀδ. Θ. 340· ἀλλὰ, σείον ζυγὸν ἀμφίς ἔχοντες, ἔχοντες αὐτὸν εἰς ἀμφοτέρας τὰς πλευράς, Γ. 486, σιδήρεῶ ἄξονι ἀμφίς, ἐκατέρωθεν, Ἰλ. Ε. 723.

II. ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν δύο πλευρῶν ἢ μερῶν πηγάζει ἡ τῆς διαιρέσεως, χωρὶς, δίχα, χωριστῶς, κεχωρισμένως, γαίαν καὶ οὐρανὸν ἀμφίς ἔχειν, ἔχειν τὸν οὐρανὸν κεχωρισμένον ἀπὸ τῆς γῆς, Ὀδ. Α. 54· ἀμφίς ἔεργει, διέργει, χωρίζει, Ἰλ. Ν. 706· ἀμφίς ἔαγῃ, περιελάσθη εἰς δύο τεμάχια, Α. 559· ἀμφίς μένον Ο. 709· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφίς... ἀθάνατοι φράζονται, οὐκέτι γὰρ διχογνωμονοῦσι, διάφορα φρονοῦσι (Σχολ.), Β. 13· ἀμφίς φρονέοντες, διάφορα καὶ κεχωρισμένα φρονοῦσιν, Ν. 345· εἰρήσεται ἀμφίς ἔκα- στα, θὰ ἐρωτήσῃ χωριστὰ διὰ κάθε πρᾶγμα κατὰ σειράν, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, Ὀδ. Τ. 46.— Πρβλ. **ἀμφί** Ε. 2, **χωρὶς** I. 2.

III. τῆν ἐννοίαν τοῦ μεταξὺ ἀποδιδόμενης εἰς τὸ ἀμφίς ἐν Ἰλ. Γ. 115., Ἡ. 342, ἀπορρίπτει ὁ Βουτμτ. ἐν Δεξιλ. ἐν λ. 9, ὁ ὁποῖος εἰς ἀμφοτέρω τὰ χωρὶς ἐρμηνεύει **περίξ, ὀλόγουρα**.

B. σπανιώτερον ὡς πρῶθ. ὡς τὸ **ἀμφί**, I. μ. γεν. περίξ, ἀρματα ἀμφίς ἰδῶν, «πρισκεψόμενος» (σχολ.), ἀκριβῶς παρατηρήσας αὐτὸ πανταχόθεν, Ἰλ. Β. 384. **2)** χωριστὰ ἀπὸ, μακρὰν ἀπὸ, ἀμφίς ἐκείνων Ὀδ. Σ. 352· Διὸς ἀμφίς, τοῦ Διὸς χωρὶς, Ἰλ. Θ. 444· ἀμφίς φυλόπιδος «ἰδὶα καὶ χωρὶς καὶ πάρῳ τῆς μά- χης» (Εὐστ.), Ὀδ. II. 267· ἀμφίς ὁδοῦ «χωρὶς καὶ ἐξωθεν τῆς ὁδοῦ» (σχολ.), Ἰλ. Φ. 393· ἀμφίς ἀληθείης Παρμεν. 110 Karst. ὡσαύτως, ἐσθθάτος ἀμφίς, ἐν Πινδ. II. 4. 450· κατὰ τὸν Βουτμτ., ἄνευ ἐνδυμάτων, κατὰ δὲ τὸν Βοϊκχίον = ἀμφί, χάρην ἢ ἐνεκα ἐσθθῆτος ὡς ἐπάβλου.— Ἐνίοτε ἀκολουθεῖ καὶ ἄλλοτε προηγείται τῆς γενετικῆς.

II. μετ' αἰτ. περίξ, ὀλόγουρα, αἰεῖποτε δὲ μετὰ τὴν εἰς αὐτοῦ ἔξαρτω- μενὴν λέξιν, Κρόνον ἀμφίς ἔδοντες, οἱ περὶ τὸν Κρόνον ὄντες, Ἰλ. Σ. 274· Ποσειδῆιον ἀμφίς, περίξ, κύκλω, Ὀδ. Ζ. 266, πρβλ. I. 400.

ἀμφίς, ὁ, εἶδος οἴνου, ἴδε **ἀμφίτας**.

ἀμφισαλεύομαι, παθ. περισαλεύομαι, σαλεύομαι πανταχόθεν, Ἄνθ. Π. 5. 55.

ἀμφισαίνα, ης, ἡ, (βαίνω) εἶδος ὄρειας δυναμένου νὰ ἐρῆ πρὸς τε τὰ ἐμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω, Δίσχολ. Ἄγ. 1253, Νικ. Θ. 372. Ὁ δὲ Ἡσυχ. λέγει: «εἶδος ὄρειας μακροκέφαλον, ἰσόπτυχον, τὴν οὐρανὸν κολοβῆν ἔχον καὶ ταύτη πολλὰκις τὴν πορείαν ποιούμενον, ὥστε τινὰς ἀμφισβητεῖν μὴ δύο κεφαλὰς ἔχειν» λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ μ ἀμφισαίνα.»

ἀμφισαΐνη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἀμφισβήτησις, ἐς ἀμφισβασίας ἀπικέσθαι τινί, ἐργεσθαι εἰς ἀμφισβήτησις πρὸς τινά, Ἡρόδ. 4. 14. τῶν δὲ αὐτῶν ἐγένετο λόγων ἀμφ. ὁ αὐτ. 8. 81. οὕτως ἐν Ἐπιγραφ. Πριήν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2905B. 6.

ἀμφισδατέω = ἀμφισβητέω Ἡρόδ. 9. 74, εἶναι δὲ γραφῆ τοῦ Γρασοφόρου, ἣν παρεδέχθησαν καὶ ἄλλοι ὡς ὑποστηριζομένην ἐκ τῆς ἀναλογίας τῆς λέξ. ἀμφισβασίη ἐν 8. 81. ἀλλ' ἐν 4. 14 πάντα τὰ χειρόγραφ. ἐκτὸς ἐνὸς ἔχουσιν ἀμφισβητέειν — ἀμφισδατέειν ὅμως ἀναφέρει ὁ Ὀριγένης.

ἀμφισδατός, ον, = ἀμφισβήτητος, Ἑλλάδικ. 177.

ἀμφισθησίη, ἡ, διάφορ. γραφ. παρ' Ἡρόδ. ἀντὶ ἀμφισβασίη. Ἰδε Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

ἀμφισθητέω: παρατ. ἡμφισβήτηουν ἢ ἡμφισβη-: μέλλ. -ῆσω: ἄορ. ἡμφισβήτησα ἢ ἡμφισβη-: — Παθ., μέλλ. κατὰ μέσ. τύπον -ῆσομαι Πλάτ. Θεαίτ. 171B: ἄορ. ἡμφισβητήθη ἢ ἡμφισβη-: Περὶ τῆς ἀπλῆς ἢ διπλῆς αὐξήσεως, ὡς πρὸς τὴν ὅποιαν τὰ ἄριστα χειρόγραφα τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ποικιλοῦσιν, ἴδε Veitch Ἑλλ. Ρῆματα ἐν λ. Ρῆμα τῆς Ἀττ. πεζογρ. δις ἐν χρήσει παρ' Ἡρόδ. ὑπὸ τῆν Ἰων. μορτῆν ἀμφισβαστέω, πρβλ. Ἐπιγρ. Πριήν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2985B. 6, Μυτιλ. αὐτόθι 2166. 20. (Ἐκ τῆς √BA, ἴδε βαίνω). Κατὰ λέξιν ὑπάγω χωριστά, ἴσταμαι χωριστά, διίσταμαι, ἴσομαι. = διαφωνῶ πρὸς τινά, ὁ ἕτερος τῶν λόγων, τῷ πρότερον λεχθέντι ἀμφ. Ἡρόδ. 9. 74. 6) ἀπολ. διαφωνῶ, φιλονεικῶ, συζητῶ, ἐρίζω, διαφερόμαι, Λατ. altercari, ὁ αὐτ. 4. 14, καὶ Ἀττ. περὶ τινος Ἄνδοκ. 4. 38, Ἰσοκρ. 44D, Πλάτ. Πρωτ. 337A, Συλλ. Ἐπιγρ. 73. 5 καὶ ἄλλ.: ὑπὲρ τινος Ἀντιφῶν 124. 15. πρὸς τινά ὁ αὐτ. 120 ἐν τέλ.: — οἱ ἀμφισβητοῦντες ἢ ἐρίζοντες, οἱ ἀντιδικοὶ ἐν δίκῃ, Δημ. 1175. 11, Ἄριστ. Ρητ. 1. 1, 6 καὶ ἄλλ.

2) μ. δοτ. προσ., ἐρίζω ἢ συζητῶ πρὸς τινά, τὴν Πλάτ. Φαίδρος 263A καὶ ἄλλ.: τινί περὶ τινος ὁ αὐτ. Πολιτ. 268A, Ἰσαίος 44. 8, κτλ. 3) μ. γεν. πράγμ. = ἐρίζω, φιλονεικῶ περὶ τινος, διὰ τῆ, τοῦ σίτου ἀμφ. ἡμίπρ. πρὸς τῆμα περὶ τοῦ σίτου, Δημ. 884. 26: ἐντεῦθεν, ἔγω ἀξιώσεις ἐπὶ τινος, ἀντιποιουμαι τινος, τῶν οὐδὲν ἡμίπρ προσκρότων ὁ αὐτ. 165. 11. τῆς ἀρχῆς ὁ αὐτ. 1000. 3. τῆς πολιτείας Ἄριστ. Πολιτικ. 3. 8, 7, πρβλ. 3. 12, 7. τρία τὰ ἀμφισβητούμενα τῆς ἰσότητος, τρία πράγματα τὰ ὅποια ἔχουσιν ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ἰσότητος, ὁ αὐτ. 4. 8, 9. τῆς μεσότητος ἀμφισβητεῖ τὰ ἄκρα ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 4. 4, 4. — οὕτω καὶ ἀμφ. πρὸς τὸ αὐτ. Πολιτ. 3. 13. 1. 6) ὡς δικαν. ὄρος τοῦ Ἀττ. δικαίου, ἐγγεῖρω ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς περιουσίας τεθνεώτος ἢ ἐπὶ τῆς κληρονομίας κληρονόμου, τοῦ κλήρου ἀμφ. Δημ. 1051. 22, 1092. 3. πρβλ. Ἰσαίον 44. 8. κξξ., Δ. Β. 256. 13. 4) μ. αἰτ. πράγμ., διαφιλονεικῶ τι, εὐρίσκομαι ἐν ἀμφισβήτησει περὶ αὐτοῦ, ἐν τούτῳ ἀμφισβητοῦμεν Πλάτ. Γοργ. 472D: οὐκ ἀληθῆ ἀμφ. ὁ αὐτ. Μενέξ. 242D: — οὕτω καὶ μετὰ δοτ. πράγμ., ἴδε ἐν λ. ἀμφισβητητέον. 5) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., δισχυρίζομαι ὅτι, ἀμφ. εἶναι τι ὁ αὐτ. Γοργ. 452C, πρβλ. Δημ. 833. 6, κτλ.: οὕτως, ἀμφ. ὅτι ἐστὶ τι Πλάτ. Συμπ. 215B: οὕτω καὶ μετ' ἀρνήσεως, ἐπιμένω, δισχυρίζομαι ὅτι δὲν ἔστι τὸ πρᾶγμα, ἀμφ. ἢ εἶναι ἠδέα τὰ ἠδέα ὁ αὐτ. Φίληβ. 13B: ἡμφισβητεῖ μὴ ἀληθῆ λέγειν ἐμὲ Δημ. 347. 8. οὕτω καὶ, ἀμφ. ὡς οὐκ ἐστὶ τι Πλάτ. Πολιτ. 476D καὶ ἄλλ.: ἀμφ. περὶ τούτων ὡς οὐκ ἔστι Ἄριστ. Πολιτικ. 3. 16, 10. 6) ἐν Δίσχολ. 48. 1. (148) ὑπάρχει πατρίων τι ἐπὶ τῆς λέξεως, οὐ δὲ ἀμφισβητῶν ἀνὴρ εἶναι, οὐ γὰρ ἀν. τολμήσομαι εἰπεῖν, ὡς ἀνὴρ εἰ, ἐγράφης λιποταξίω, εἰδὶ ἐτέθη εἰς τοιαύτην θέσιν ὥστε ὁ ἀκούσας αὐτὴν πρὶν ἀκούσῃ τὰ ἐπόμενα νὰ σχηματίσῃ τὴν ἐναντίαν ἰδέαν. II. Παθ., εἶμαι τὸ ἀντικείμενον ἀμφισβητήσεως, ἀμφισβητοῦμαι, ἀμφισβητεῖται τι Πλάτ. Πολιτ. 581E, κτλ. ἢ ἀπαρ., ἀμφισβητεῖται περὶ τὸ αὐτ. Σοφ. 225B: περὶ τινος ὁ αὐτ. Πολ. 457E: ἀμφισβητεῖται μὴ εἶναι τι, εἶναι φιλονεικούμενος, διαφιλονεικεῖται ὁ αὐτ. Πολιτ. 276B: ὁ πολίτης ἀμφισβητεῖται, δηλ. ἢ λέξις πολίτης εἶναι ἀμφισβητήσιμος, οὐ γὰρ τὸν αὐτὸν ὁμολογοῦσι πάντες εἶναι πολίτην κτλ. Ἄριστ. Πολιτικ. 3. 1, 2: — τὰ ἀμφισβητούμενα. = τὰ ἀμφισβητήματα, Θουκ. 6. 10., 7. 18, Ἰσοκρ. 44C, Πλάτ. Νόμ. 641D, κτλ.

ἀμφισθητήμα, ατος, τό, τὸ ἀμφισβητούμενον, περὶ οὗ ὑπάρχει ἀμφισβήτησις, Πλάτ. Θεαίτ. 158B, Ἄριστ. Πολιτικ. 3. 2, 4. 2) ἰσχυρισμὸς κατὰ τὴν συζήτησιν, ὅτι δισχυρίζεται τις, Πλάτ. Φίλ. ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἀμφισθητήσιμος, ον, ὁ ἀμφισβητούμενος ἢ δν δύναται τις νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὑποκείμενος εἰς ἀντιρρήσεις, ἀμφίβολος, Ἀντιφῶν 120, 41, Πλάτ. Συμπ. 175E, κτλ.: χώρα ἀμφ., ἔδαρος ἀμφισβητούμενον, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 3, Δημ. 87. 13. τὰ ἀμφ., περιουσία διαφιλονεικούμενη, Πλάτ. Νόμ. 954C: ἀμφ. ἀγαθὰ Ἄριστ. Ρητ. 1. 6, 18.

ἀμφ. ἐστὶ, εἶναι ἀντικείμενον συζήτησεως ἢ ἀμφιβολίας, πότερόν. ὁ αὐτ. Μεταρ. 2. 2, 10. οὕτως, οὐκέτ' ἐν ἀμφισβητησίμῳ τὰ πράγματα ἦν Δημ. 274. 5.

ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, φιλονεικία, συζήτησις, ἔρις, ἀντιλογία, ἀμφ. γίγνεται (ἢ ἐστὶ) περὶ τινος Πλάτ. Φίληβ. 15A, Πολ. 533D: ἀμφ. Δελφῶν πρὸς Ἀμφισβητεῖς ὑπὲρ τῶν ἔρων Συλλ. Ἐπιγρ. 1711: ἀμφισβήτησιν ὑπολείπειν, ὑπόλ. ἀφορμὴν πρὸς ἀμφισβήτησιν, Ἀντιφῶν 131. 17: ἀμφ. ποιεῖν Ἀποσ. 148. 30: ἀμφισβήτησιν ἔχει, ἐπιδέχεται ἀμφιβολίαν, συζήτησιν, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 10. 1, 2: ἀμφ. ἔσται, τίνος ἀρχεῖν δεῖ ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 13, 5: ἀμφισβήτησις [γίνονται] μὴ βλαβερόν εἶναι τι ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 16, 6, κτλ. 2) ὡς ὄρος δικαν. τοῦ Ἀττικῶν δικαίου, τὸ ἐγγεῖρω ἀξιώσεις ἐπὶ τινος κληρονομίας (ἴδε ἀμφισβητέω I. 3. 6), Ἰσαίος 56. 27: ἀμφισβητητέον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἀμφισβητεῖν, πρέπει νὰ φέρῃ τις ἀντιρρήσεις, τοῖς εἰρημμένοις Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 3. 5, 5: πρβλ. ἀμφισβητέω I. 4.

ἀμφισβητητικός, ῆ, ὄν, ἐριστικός, φιλονεικός, περὶ τι Πλάτ. Πολιτ. 306A: — ἢ -κῆ (ἐνν. τέχνη) ἢ τέχνη τοῦ ἀμφισβητεῖν, ὁ αὐτ. Σοφ. 226A: τὸ -κόν, τὸ ἀμφισβήτημα, αὐτόθι 225A.

ἀμφισβήτητος, ον, διαφιλονεικούμενος, ὑποκείμενος εἰς ἀμφισβήτησιν, γῆ Θουκ. 6. 6.

ἀμφισγονοί, «ἐτεροπόνοιοι» Ἡσυχ., «ἐτερομήτορες» Βαρῖν.

ἀμφισκάπτω, περισκάπτω, Ἀπολλιν. Ψαλμ. 79. 34.

ἀμφίσκιος, ον, (σκιά) ὁ ῥίπτων σκιάν κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἄλλοτε πρὸς βορρᾶν, καὶ ἄλλοτε πρὸς νότον, ἐπὶ τῶν κατοικουμένων τούτοις Τροπικῶν, Ποσειδώνιος παρὰ Στεφ. 135: πρβλ. ἐτεροσκίος, περισκίος. II. ὁ ἐκτείνων σκιάν ὀλόγυρα, πέτρῃ Ὀππ. Ἄλ. 1. 789.

ἀμφίσκω, «ἀμφίσκοντες, ἐνδύομενοι» Ἡσυχ.

ἀμφίσκομοι, «οἱ περιουκόντες τὰς κώμας» Ἡσυχ.

ἀμφιστάτης, ὁ, ἐξεταστής, λέξις μεταγ., πρβλ. Ἡσυχ. «ἀμφιστασίαι, ἐξετάζειν».

ἀμφισταυρός, ὁ, ὁ ἐκατέρωθεν σταυροειδής, Γλωσσ.

ἀμφιστέλλομαι, μέσ., περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, στολιζομαι, Ξυστίδα ἀμφιστεῖλαιμενα Θεοκρ. 2. 74.

ἀμφιστένω, βογγῶ ἀπὸ ὄλα τὰ μέρη, βοῶζω, μέλαν δ' ἀμφέστενε κῦμα ῥηγιώμενον Κόιντ. Σμ. 9. 440, κτλ.

ἀμφιστερῆ, «καταρχὴ τῶν θυσιῶν, Λάκωνες» Ἡσυχ.

ἀμφιστερνός, ὁ ἔχων διπλοῦν στέρνον, Ἐμπεδ. 214. Καθ' Ἡσυχ. «ἀμφιστερνον, δεινήν».

ἀμφιστεφανόομαι, παθ., ὁμιλος ἀμφιστεφάνωτο, ὁμιλος ἀνθρώπων (Λατ. coquina) ἴστατο ὀλόγυρα, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἄρρ. 120.

ἀμφιστεφής, ἐς, ὁ θεθεμένος περὶ ἐν εἰδῶ στεφάνω, Ἰλ. Α. 40. ἴδε ἐν λ. ἀμφιστεφής. II. πλήρης μέγρι στεφάνης, ἐως ἐπάνω «πάντοθεν πλήρης» Ἡσυχ., Σουῖδ., Α. Β. 389. 16.

ἀμφιστεφύω, περιστεφύω, περιβάλλω, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 995. 5.

ἀμφ-ἴσθημι, περιἴσθημι: πηθάνω ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς μόνον καὶ ἐν τῷ παθ. τύπῳ ἀμφισταίμαι μετὰ τοῦ ἀμεταβ. ἄορ.

ἀμφέστην, Ἐπ. γ' πλῆθ. ἀμφέσταται, συγχεομῆ. γ' πλῆθ. προσ. τοῦ πρῆμ. ἀμφεστᾶσι: — ἴσταμαι περὶ, ἀπολ., φίλοι δ' ἀμφέστησαν ἐταῖροι Ἰλ. Σ. 233: κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὁμιλος Ο. 712: μ. αἰτ., ἀμφὶ δὲ σ' ἔστησαν (ἐν τῆσσι) Ὀδ. Ω. 58: πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν Σοφ. Ο. Κ. 1312, πρβλ. Δι. 724: μ. δοτ., ἀμφίσταμαι τραπέλαις ὁ αὐτ. Ἠλ. 192. II. μέσ., ἀνίχνευω, ἀνερευνῶ, Ἡρακλ. Πίν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 125: ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἀμφιστατῆρ (οὕτως ἀναγνωστέον) ἐξεταστής.

ἀμφιστομος, ον, ὁ διπλοῦν ἔχων στόμα ἐπὶ τοῦ ἰχνευμένου, Εὐθύουλος ἐν «Στριγγοκρίωνι» 1. 15: ὄρυγμα ἀμφ., ὑπόγειος σπράγγι, ὑπόνομος ὁδός, Ἡρόδ. 3. 60: λαβὰς ἀμφ., λαβὰς ἐκατέρωθεν τοῦ στόματος τοῦ ἀγγείου (Σχολ.), Σοφ. Ο. Κ. 473: ἀμφ. θυρίδες, περὶ τῶν κυψελίδων τοῦ μελικίτου, τῆς κηρήθρας, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 9. 2) δίστομος: ἴδιως σῶμα στρατιωτῶν ἔχον ἐκατέρωθεν μέτωπον, ἀμφιστομος φάλαγγις, «ἢ τοὺς ἡμίσεις τῶν ἐν τοῖς λόγοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ πρῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινότους εἶναι» Ἄρρ. — Ἀσκληπιόδ. Τακτ. σ. 146. 5, ἐκδ. Koehly. — ἀμφ. δύναμις, τάξις Πολύβ. 2. 28. 6., 29. 4.

ἀμφιστρατάομαι, ἀποθ. περιουκῶν διὰ στρατοῦ, πολιορκῶ, Ἐπ. πρῆμ. ἀμφιστρατεύοντο πόλιν Ἰλ. Α. 713.

ἀμφιστρεφής, ἐς, συμπεπλεγμένος, ἐπὶ τῶν τριῶν τῶν ἔρακοντος κεφαλῶν, κεφαλὰ δὲ οἱ ἦσαν τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἀλλήλας συμπεπλεγμένοι, Ἰλ. Α. 40, ἐνθα πρότερον ἦτο ἀμφιστρεφέες: — ὡσαύτως ἀμφιστραφής, Διοτογεν. παρὰ Στοβ. 331. 12.

ἀμφιστρογγύλος, ον, ὀλοστρογγύλος, Λουκ. Ἰππ. 6.

ἀμφιστροφή, «ἐκχώρησις, ὑποστροφῆ» Ἡσυχ.

ἀμφιστροφός, ον, ὁ τῆδε κάκεισε στρεφόμενος, ὁ ταχέως στρεφόμενος, εὐστροφός, Λατ. versatilis, βῆσις ἀμφ. = ἀμφιέλιος Δίσχολ. Ἰκ. 882. Τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέχθησαν μετὰ τοῦ Πέροωνος ὁ Διανόρριος καὶ ὁ Ἐρμάννος (ἀντὶ τῆς κοιν. γραφ. ἀντίστροφος), ὀδηγούμενοι ἐκ τῶν εἰς τὰς Ἰκτιένας Σχολ.: «τῆν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἔλισσασμένην. ὁ ἐστὶν ἀμφιέλιος».

ἀμφισφάλλω, κῶμω νὰ περιστραφῆ, ἐπὶ ἄβρων, Ἰππ. περὶ

*Ἀρρ. 780· ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ὁ αὐτ. Μοχλιζὸν 848. *Ἰδε Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

ἀμφίσφαλις, εως, ἡ, περιστροφῆ· Ἰππ. περὶ *Ἀρρ. 833.
ἀμφισφύρα, τά, εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Ἰβουχ., Πολυδ. Ζ. 94.

ἀμφίσ-ωπος, ον, = περίωπος, περίοπτος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 35: πρὸλ. **περίωπῆ**.

ἀμφιτάλαντεύω, σταθμίζω τι οὕτως ὥστε πρὸς ἅπαντα τὰ μέρη νὰ κλίνῃ ἐξ ἴσου, Νόνν. Δ. 1. 183.

ἀμφιτάλαντος, ον, ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ, ὁ πρὸς ἅπαντα τὰ μέρη ἐξ ἴσου κλίνων, Γρηγ. Ναζ.

ἀμφιτάμνω, Ἴων. ἀντὶ ἀμφιτέμνω.
ἀμφιτάνω = ἀμφιτείνω, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 49.

ἀμφιτάπης [ἄ], ἦτος, ὁ, ὕψωμα ἢ πάσις ἀμφοτέρωθεν γυνοῦσας, ἀμφιμαλλός, Ἀλεξείδης ἐν «Ἰάσιδι» 1, Δίφιλ. ἐν «Κίθαρῶδι» 1· ἀλλ' εὐρηται καὶ ἀμφιτάπης ψιλῶι Ἐπιγρ. Τηρία ἐν Σωλλ. Ἐπιγρ. 3071: — οὕτως, **ἀμφιτάπης**, ἰδος, ἡ, Ἀλλ. Διον. παρ' Εὐστάθ. 746. 39· καὶ **ἀμφιτάπος**, ὁ, Ἑβδ. (Παρ. Ζ', 13), Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 197B, — ἐν οἷς χωρίοις γίνεται λόγος περὶ πολυτελῶν Αἰγυπτίων ταπήτων.

ἀμφιτάρασσομαι, παθ. ταράττομαι πανταχόθεν, ὀλόγυρα, ἄλως ἀμφιταρασσομένης ὀρυμαγδὸς Σιμων. 125, ἔκδ. Γαισφ.

ἀμφιταρᾶς, ἐς, (τάρβος) ὁ πανταχόθεν θορυβούμενος, διάφορ. γρ. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 540 ἀντὶ τοῦ ἀμφὶ τάρβει.

ἀμφιτείνομαι, παθ., ἐκτεινόμεαι, ἀπλόνομαι περίεξ ἢ ἄνωθεν, **ἀμφιταθείς** Χριστόφ. Ἐκφρ. 326, Ὀππ. Ἄλ. 1. 163.

ἀμφιτεῖρω, κατατυραννῶ, Κόιντ. Σμ. 9. 368, ἐν τμήσει.

ἀμφιτειγής, ἐς, ὁ περιβάλλων τὰ τεῖχη, λεῖως Αἰσχύλ. Θυό. 290.

ἀμφιτέμνω, Ἴων. ἀμφιτάμνω, περικόπτω, διακόπτω καὶ περικυκλῶ, Λατ. intercipio, ἐν τμήσει, τάμινοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας Ἰλ. Σ. 528· πρὸλ. **περιτέμνω** II.

ἀμφίτερος, ον, ὁ πανταχόθεν περιοριζόμενος: — Ἐπίρρ. -μωσ Σοφ. Ἀποσπ. 125.

ἀμφιτεύχω, κατασκευάζω ἢ ἐργάζομαι ὀλόγυρα, ὑπερσυντ. παθ. Τηθύς δ' ἀμφιτεύκτο, ἐπὶ τῆς θαλάσσης περίεξ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, Κόιντ. Σμ. 5. 14.

ἀμφιτίθημι [τι], γ' ἐν. **ἀμφιτιθεῖ** Ξενοφάν. 1. 2, προστ. **ἀμφιτιθεῖ** Θεογν.: ἄορ. ὁρ. **ἀμφέθηκα**, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐγκλίσεις παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἄορ. θ' (ἴδε τίθημι). Περιβάλλω, ἵστω περίεξ, καλύτερ τοῦ **ἀμφιβάλλω**, Λατ. circumdo, ὁ Ὀμ. τὸ πλεῖστον ἐν τμήσει, ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆσιν ἔθηκεν Ἰλ. Κ. 261, πρὸλ. Ὀδ. Ν. 431· τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας Σόλων 3. 33· ἄν περ . . κόσμιον ἀμφίθη χροῖ Ἐνρ. Μήρ. 787, πρὸλ. Ἠλ. 512, Ὀρ. 1042, κτλ. ὡσαύτως στέφανον ἀμφὶ κέρα . . ἀμφιτεῖναι ὁ αὐτ. Ἰ. Α. 1531: — μ. αἰτ. πράγ. μόνον, ζευγλῆν δὺς λόφον ἀμφιτίθει Θεογν. 847, πρὸλ. Θεοκρ. 15. 40: (ἐν Σιμων. Ἰαμβ. 6. 116, ἀντὶ τοῦ δεσμῶν ἀμφέθηκεν . . πέδῳ ὁ Koehler ἐξ εἰκασίας προτείνει πέδης καὶ ἐν Λυκόφρ. 1344, τραχιλῶ ζευγλαν ἀμφιθεῖς πέδας διαόρθωσις τις φαίνεται ἀναγκαία): — Μέσ., περιτίθεμαι, περιβάλλομαι, ὁ δ' ἀμφέθετο ἔϊφος Ὀδ. Φ. 431· ἀμφέθετο στεφάνους κρατὸς ἐπὶ Ἀνθ. Π. παράστ. 308: — Παθ., τίθεμαι ἐπὶ τινος, κυνέην ἀμφιτεθεῖσα Ἰλ. Κ. 271. 2) σπανίως μ. δοτ. πράγμ., καλύπτω διὰ τινος, ἀμφιτίθει κέρα πέπλοισ Ἐνρ. Ἐκ. 432.

ἀμφιτινάσσω, αἰσώ, τινάσσω περίεξ, ὠθῶ μεθ' ὀρμῆς, δικλιδας ἀμφετίναε . . προσώποισ, ἔκλεισε μεθ' ὀρμῆς τὴν ὕψαν κατὰ πρόσπον μου, Ἀνθ. Π. 5. 256.

ἀμφιτιτύβιζω, τουτυριζῶ ὀλόγυρα, ἐπὶ πτηνῶν, ἰδίως τῆς χελιδόνας, κατ' ἐνεστ., Ἀριστοφ. Ὀρν. 235. ἴδε **τιτυβίζω**.

ἀμφίτομος, ον, ὁ ἐκατέρωθεν τέμνων, δίστομος, βέλεμον Ἀισχύλ. Ἀγ. 1496· λόγχοι, εἶφη Ἐνρ. Ἰππ. 1375, Ἠλ. 164· ἐν τῷ Θησ. Στ. γράσσεται παροξυτονίως **ἀμφιτόμος**.

ἀμφίτοροι, ἡλίτια ἐλαίω δεδουλεμμένα Ἦσυχ.

ἀμφίτορονος, ον, ὁ καλῶς πανταχόθεν τετορνευμένος, ἀσπίς Ἐνρ. Τρω. 1156.

ἀμφιτορνωτός, ἡ, ὄν, περιφερής, Λυκόφρ. 704.

ἀμφιτράχηλος [ἄ], ον, ὁ περὶ τὸν τράχηλον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἄντ. 350.

ἀμφιτρέμω, τρέμω περὶ τινα, περιτρέμω, ἐν τμήσει ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἕανδς τρέμε Ἰλ. Φ. 507.

ἀμφιτρέχω, περιτρέχω, περιβάλλω, αὐλήν ἔρκος ἀμφιδέδρομον Ἀρχιλ. 37· σέλας δ' ἀμφέδραμεν Πινδ. Π. 3. 69· θεῖη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις Σιμων. Ἰαμβ. 6. 89.

ἀμφιτρήης, ἦτος, ὁ, ἡ, (*τράω) = τῷ ἐπομ.: — **ἀμφιτρήης**, [ἐνν. πέτρα], βράχος διάτρητος, σπήλαιον ἔχον δύο εἰσόδους, Ἐνρ. Κύκλ. 707· ὡσαύτως οὐδετ., δι' ἀμφιτρήτος αὐλίου Σοφ. Φ. 19· πρὸλ. Λοδ. Αἰ. 323.

ἀμφιτρήτος, ον, (*τράω) ὁ ἐκατέρωθεν τετροπημένος, διάτρητος, Ἀνθ. Π. 6. 233.

Ἀμφιτρέτι [τρε], ἡ, ἡ τοῦ Ποσειδῶνος σύνουμος, Ὀμ., κτλ. 2) ποιητ. ἡ θάλασσα, Διον. Π. 99.

ἀμφιτριψύ, εβος, ὁ, (τρίψω) ὁ ὀλόγυρα τριβόμενος ἢ τετριμμένος· μεταρ. ὡς τὸ **περιτριμμα**, ἐπὶ ἡσκημένου πανούργου, Θεογνώστ. Καν. ἐν Ὀδ. Ἀνεκδ. 2. 98, πρὸλ. Ἠρωδιαν. αὐτόθι 3. 286, ὅστις ἀναφέρει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ Ἀρχιλ. (121). Ἐντεῦθεν τὸ παρ' Ἦσυχ., **ἀμφιτριβᾶ** [ς] περιπτῶς τετριμμένον διαρρώθῃ ὑπὸ Δινδορρ. **ἀμφιτριβᾶς** . . τετριμμένους.

ἀμφιτρομέω = τρέμω περὶ τινος, διὰ τινα, τοῦ δ' ἀμφ. καὶ δεξιά Ὀδ. Δ. 820.

ἀμφιτροχῶ, ἀμφιτρέχω, περιβάλλω, περιφύρομαι, ταύτην ἀμφιτροχῶσας ἐκάλυψεν ὁ φλοῖος, περιδραμιῶν, περιβαλῶν, Ἀπολλοδ. 1. 9, 12, — πῖσαν. ἐκ τινος ποιητοῦ.

ἀμφέτυπος, ον, (τύπτω, τύπειν) = δίστομος, δίκωπος, Κόιντ. Σμ. 1. 159.

ἀμφιφαεῖνω, λάμπω ὀλόγυρα, περιλάμπω φαεῖνῶς, περιφωτίζω, αἶγλη δὲ μιν ἀμφ. Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 202.

ἀμφιφανής, ἐς, (φάος) πανταχοῦ φαινόμενος, ὁ πανταχοῦ ὀρατός, καὶ τὰ μὲν τούτων ἐσπέρια, τὰ δὲ ἔωα, τὰ δὲ ἀμφιφανῆ θεωρεῖται, σπανίως δὲ βόρεια καὶ νότια Ἀριστ. Κόσμ. 4. 25: πρὸλ. **ἀμφιφανής**.

ἀμφίφαλος, ἀμφίφαλον κυνέην «φαλῶς περὶ αὐτὴν ἔχουσαν» φαλοὶ δὲ εἰσὶν οἱ κατὰ τὸ μέσπον τῆς περιεραλαίας ἀσπίδιοκοι» (σχόλ.), Ἰλ. Ε. 743, Λ. 41· ἴδε ἐν λ. **φαλῶς** [φάλος].

ἀμφιφανής, ἐς, (φαίνομαι, φανῆναι) ὁ πανταχόθεν φαινόμενος, περιφανής, γνωστός τοῖς πᾶσι, Ἐνρ. Ἀνδρ. 835. 2) ἐπὶ ἀστέρον, ὁ κατὰ τε τὴν πρῶταν καὶ τὴν ἐσπέραν ὀρατός ἢ (κατ' ἄλλους) ἐπιπέλλων καὶ δῶον μικρὸν μετὰ τὴν δύσιν καὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, Ἀρρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 588.

ἀμφιφάω, φωτίζω, λάμπω ὀλόγυρα, Χρησμ. παρὰ Συναστ. 142D.

ἀμφιφέρωμαι, παθ., φέρομαι ὀλόγυρα, περισσέρομαι, κατὰ παρὰτ. Κόιντ. Σμ. 5. 10.

ἀμφίφλασμα = ἀμφίφλασμα, Ἰπποκρ. περὶ Ἀρρ. 53.

ἀμφιφοβέομαι, παθ., φοβούμαι, τρέμω ὀλόκληρον, ἔταροι δὲ μιν ἀμφιφόβηθεν Ἰλ. Π. 290 (ἄλλ. ἀμφὶ φοβ-), πρὸλ. Κόιντ. Σμ. 2. 546., 11. 117.

ἀμφιφορέυς, γεν. ἑως, ἦτος, ὁ: (φέρω, φορέω). Μεγάλη ὕψια ἔχουσα δύο λαβᾶς, — ἐκ χρυσοῦ Ἰλ. Φ. 92, Ὀδ. Ω. 74, — ἐκ λίθου Ν. 105· πρὸς διατήρησιν οἴνου, Β. 290, κτλ.: Οὕτω Σιμων. 213: ἐν χρήσει καὶ πρὸς τήρησιν τῆς τέρας τοῦ θανόντος, Ἰλ. Φ. 92.

II. = μετρομήτης Θεόπομπ. παρὰ Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 1187, (ἽΟ νεώτερος τύπος ἦτο ἀμφορεύς, ἴδε τὴν λέξιν).

ἀμφιφορίτης [τι], ὁ, — ἴδε ἐν λ. **ἀμφορίτης**.

ἀμφιφράζομαι, μέσ., θεωρῶ τι πανταχόθεν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, καλῶς ἐξετάζω τι, ἐν τμήσει, ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι Ἰλ. Σ. 254.

ἀμφίφρα, ἡ, (φῶω) = ἀμφιφραξίς, Θεοερρ. Ἰ. Φ. 3. 7, 1, καὶ ἀμφιφῶα, ἡ.

ἀμφιφῶν, ὠντος, ὁ, κυρίως, μετοχ. τοῦ **ἀμφιφῶω**: πλακοῦς προσφερόμενος τῇ Μουνιχία Ἀρτέμιδι μεταξὺ δύο φῶων, ὄηλ. μεταξὺ τῆς δύσεως καὶ τῆς ἀνατολῆς (πρὸλ. **ἀμφιφῶος οὐρανοῦ** Ἀθην. 645C), Φερεεφρ Ἀδελ. 6, Φιλίμ. ἐν Ἠπρωγῇ ἢ Ροδία 1, πρὸλ. Πολυδ. Σ. 75, Ἐπμ. Μ. 94. 55. — «πλακοῦς ποῖος Ἀρτέμιδι μετὰ ὀφῶων προσφερόμενος» Ἦσυχ.

ἀμφιφῶος, ἐκατέρωθεν φῶς ἔχων, «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐπικαταλαμβάνεται ἡ σελήνη ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς καὶ ὁ οὐρανὸς ἀμφιφῶος γίνεται» Ἀθην. 645C.

* **ἀμφιφάινω**, ἴδε **ἀμφιφάσκω**.

ἀμφιφάιτος, ον, ἔχων φύλλα ὀλόγυρα, Διόδ. 2. 53.

ἀμφιφάνης, ἐς, ὁ πανταχόθεν χαίνων, Ἀθουθην. παρ' Εὐστ. Εὐαγγ. Πρωτ. 9. 2.

ἀμφιφάρασσω, περιχαράσσω, χαράσσω ἢ σημειῶνω περίεξ, Μανέθ. 2. 66.

ἀμφιφάσσω, ἴδε κατωτ.: μετ' ἄορ. **ἀμφεφᾶνον** (διότι δὲν ἄπαντ' ἐνεστ. **ἀμφιφάινω**). Περιφάινω, χαίνω διὰ τι, μ. αἰτ., ἐμὲ μὲν κῆρ ἀμφεφᾶνε, «περιέφανε, κατέπειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 79· μαστὸν ἀμφεφᾶσκ' ἔμιν θρεπτήριον, ἐλάμβανον εἰς τὸ χαίνον στόμα αὐτοῦ τὸν τρέποντά με μαστὸν, ἐπὶ νηπίου (ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ ἄρως), Αἰσχύλ. Χο. 545· ἀμφιφάινων λόγχοις ἐπιτύπουλον στόμα, ἐπὶ τῆς στρατιᾶς τῶν Ἀργείων περὶ τὰς Θήβας, Σοφ. Ἄντ. 118: ἐπὶ ἰθύθων, ἀγκίστρον . . πλάνων ἀμφιφάινουσα [ἢ φυκίς], εἶδος κωβίου, Ἀνθ. Π. 7. 702: — σπανίως μ. δοτ., Ὀππ. Ἄλ. 3. 178.

ἀμφιφᾶνω, περιφᾶνω, ἐπιφᾶνω, ἐν τμήσει, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμῖνον χῆε δέσματα Ὀδ. Θ. 278. II. τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., περιφᾶνομαι, πάρος κόνιν ἀμφιφύθηται Ἰλ. Φ. 764· μ. αἰτ. θεῖη δὲ μιν ἀμφεφύτ' ὀμφῆ Ἰλ. Β. 41· τὴν δ' ἄγος ἀμφεφύθη Ὀδ. Δ. 716· ἀμφιφύθην γῆρας Μίμν. 5· ἀμφὶ δὲ σποδὸν κᾶρα κεχύνουσα Ἐνρ. Ἰκ. 826. 2) ἐπὶ προσωπῶν, ὡς τὸ Λατ. circumfundi, περιπύσσουμαι· ἀμφιφύθητις πατέρα Ὀδ. Π. 214· ἀπολ., Χ. 498.

ἀμφιφλόομαι, παθ., εἶμαι ὠργισμένος ἐνεκά τινος, μ. γεν. πράγμ., Γρηγ. Ναζ.

ἀμφιχορεύω, περιχορεύω, χορεύω ὀλόγυρα, Εὐρ. Ἀποσπ. 596, Δ. ὁ. Π. 9. 83.
 ἀμφιχρῖομαι, μέσ., περιχρῖομαι, ἀμφι δ' ἑλαίῳ χρῖσομαι Ὀδ. Ζ. 219. — Τὸ ἐνεργ. παρὰ Βούτ.
 ἀμφιχρῦσος, ὄν, ἐπιχρῦσος πανταχόθεν, φάσανον Εὐρ. Ἐκ. 543.
 ἀμφιχῦτος, ὄν, περιεχυμένους ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν, τειχος ἀμφιχῦτον, «περικεχυμένον κύκλῳ πολλῶν τῶ χώματι εἰς ὕψος, τὸ καὶ χωστὸν λεγόμενον» (Σχολ.), Ἰλ. Γ. 145, πρβλ. Ἑλλάδικ. ἐν Σχολ. Ἐνετ. ἐν τόπῳ.
 ἀμφιχῶλος, ὄν, χῶλος κατ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, Ἀνθ. Π. 6. 203.
 ἀμφιψηλαφᾶω, ψηλαφῶ πανταχόθεν, Θεοφίλ. Βουλγ. τόμ. Γ', σ. 705.
 ἀμφοδάρχης, ὁ ἐπιστάτης μιᾶς ἀμφοδού, Φιλ. Βελοπ. σ. 93. 8.
 ἀμφοδευτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἑκατέρωθεν ὀδευτικός, Γαλην. τόμ. 19. σ. 104.
 ἀμφοδῶω, ἐκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ, ἀμαρτάνω, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀβροτάζομεν.
 ἀμφοδικός, ἡ, ὄν, ἐνόδιος, κελεύθων ἀμφοδικῶν Μανέθ. 4. 252.
 ἀμφοδῖον, τό, μικρὰ ἀμφοδος, Λουκ. Ρητ. διδ. 24.
 ἀμφοδον, τό, πᾶσα ὁδός, ἧτις φέρει περί τινα τόπον ἢ περί τινα συνοικίαν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 304, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. 9. 36, Κ. Δ.: — ὡσαύτως ἀμφοδος, ἡ, Κλήμ. Ἀλεξ. 257. 2) συνοικία περιβαλλομένη ὑπὸ ὁδῶν, καὶ ἔπομ. = τῷ Λατ. vicus, τμημα ἢ συνοικία πόλεως τινας, Ἐβδ. (Ἰερμ. ιζ', 27).
 ἀμφοδο-ποιεῖω, κατασκευάζω ἀμφοδούς, Σχολ. εἰς Λυκόφρ. 601.
 ἀμφο-όδους, = ἀμφοδῶων, Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 785.
 ἀμφοισμα, τό, περιστροφή, Πάππου προοίμ. εἰς Ἀπολλ. Περγ. σ. 17. 2.
 ἀμφοιστικός, ἡ, ὄν, κυκλικός, αὐτόθι.
 ἀμφόνη, ἡ, «ἀκρατῆς, ἀμαρτωλός, μὴ δυναμένη νηστεύσαι» Ἡσύχ.
 ἀμφορᾶφορέω, = φέρω ἀμφορέας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285.
 ἀμφορᾶ-φόρος, ὄν, ὁ φέρων ἀμφορέας, Μενάνδ. Ρατ. 6. — ἀμφορᾶφόρους, τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ κεράμια φέροντας Σουΐδ.
 ἀμφορεῖδιον (οὐλί - ἰδῖον), τό, ὑποκορ. τοῦ ἔπομ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 202, κτλ.
 ἀμφορεῦς, ἑως, ὁ, αἰτ. ἀμφορέα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285' πληθ. ἀμφορῆς ὁ αὐτ. Νερφ. 1203: — εἶδος ὕδριας μετὰ στενοῦ λαίμου (στενωδιστομον τὸ τεύχος Αἰσχύλ.) Ἀποσπ. 107, πρβλ. Ἰσθμίων III), Ἡρόδ. 4. 163, Ἀριστοφ. Νερφ. 1203, κτλ. ἐν χρήσει διὰ διαφόρους σκοποὺς, ἰδίως δὲ πρὸς ἐναπόθεσιν οἴνου καὶ γάλακτος, Ἀριστοφ. Πλ. 808' ἢ ὕδατος, Εὐρ. Κύκλ. 327, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 285' πρὸς ἐναπόθεσιν στέατος ἢ τεταριχυμένων ἰχθύων, Σεν. Ἀν. 5. 4, 28' ὡσαύτως κάλη πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας τοῦ νεκροῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 303. II μέτρον ὕγρῶν = τῷ μετροητῆς (Φιλύλλ. ἐν «Δωδεκάτη» 1, Μοῦρ., κτλ.), ἰσοῦμενον 1 1/2 Ρωμαϊκ. amphora ἢ σχεδὸν 9 γαλλώνια, Ἡρόδ. 1. 51, Σουλ. Ἐπιγρ. 355. 48 καὶ 53, Δημ., κτλ. (συντετμ. τύπος τοῦ ἀμφοφορέως, ἐκ τοῦ ὅτι εἶχε δύο λαβὰς).
 ἀμφορικός, ἡ, ὄν, ὁμοῖος ἀμφορεῖ, ἀμφ. κάδος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρνθ. 1032.
 ἀμφορίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀμφορεῦς, Δημ. 617. 19.
 ἀμφορίτης ἀγών [Γ], ὁ, ἀγών ἐν ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἔτρεχον βασιτάχτους ἀμφορεῖς, τὸ δὲ ἄθλον ἦτο εἰς ἀμφορεῖς, Καλλιμ. (Ἀποσπ. 80) παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τοῦ Πινδ. Ο. 7. 156: πρβλ. Μυλλέρ. Δίγνητ. σ. 24, καὶ ἴδε τὴν λέξ. ὕδρια. — Ἐν τῷ Ἑτυμολ. Μ. 95. 3 εὐρηται καὶ ἀμφοριότης.
 ἀμφορέαις, ἐπίρρ. ἀμφοτέρως, κατὰ δύο τρόπους, Ἀριστ. Προβλ. 11. 31.
 ἀμφοτέρη, ἐπίρρ., κατ' ἀμφοτέρους, τοὺς τρόπους, Ἡρόδ. 1. 75., 7. 10, 2.
 ἀμφοτερίζω, εἶμαι κατὰ δύο τρόπους χρήσιμος, ἀμφοτερίζει τῇ χρεῖα, περὶ σύκων ἄπερ καὶ ἐπιδένδριχ καὶ ἐξηραμμένα εἶναι ἤρισσα. Ἰουλιαν. 393B. — Παρὰ Στράβ. 265 διωρθώθη ἐκ χειρογρ. ἀφορίζουσι.
 ἀμφοτερό-βλεπτος, ὄν, ὁ κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη βλέπων, προσφιλτικὸς, ἀναποφάσιτος, Τίμ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπεριρ. Π. 1. 224.
 ἀμφοτερό-γλωσσος, ὄν, ὁ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους ὁμιλῶν, ὁ διττὸς λαλῶν, διγλωσσος, περὶ τοῦ Ζήνωνος τοῦ εὐρόντος τὴν διαλεκτικῆν, Τίμων παρὰ Πλουτ. Περικλ. 4.
 ἀμφοτερο-γνώμων, ὄν, ὁ διπλῆν ἔχων γνώμην, ἀμφίβολος, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 216.
 ἀμφοτερο-δεξιός, ὄν, = ἀμφιδεξιός, Ἐβδ. (Κριτ. γ', 15), Ἀριστ. αἰν. 1. 8.
 ἀμφοτερο-δεξιότης, ἡ, ἐπιδεξιότης, Θεόδ. Στουδ. σ. 340.
 ἀμφοτερο-δύναμος, ὄν, ὁ ἔχων διττὴν δύναμιν. «Δύναται τις καὶ ἄλλος Δία μὲν ἐκλαθέσθαι εἰς νοῦν, ὃς ἀμφοτεροδύναμος ἐστίν, ἀγαθὰ τε δυνάμενος καὶ κακὰ» Εὐστ. 1363. 29.
 ἀμφοτερο-θαλής, = ἀμφιθαλής.
 ἀμφοτερό-πλοος, ὄν. συνηρ. -πλοος, οὖν, ὁ ἀμφοτέρωθεν

πλευστάς, γῆ Πολυδ. Θ'. 18. 2) τὸ ἀμφοτερόπλοον (ἐνν. ἀργύριον ἢ ὄνειον), ναυτοδάνειον ἐπὶ ὑποθηκείαι τοῦ πλοίου, ὅποτε δ δανειστῆς διέτρεχε κίνδυνον διὰ τε τὴν ἄνοδον καὶ τὴν ἐπιστροφήν ἢ κάθοδον, ἐδάνεισα Φορμίωνι κ' μνάς ἀμφοτερόπλοον εἰς τὸν Πόντον Δημ. 908. 20, κτλ.: — «Ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλευσαί ποι κάκειθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλοον καλεῖται» Ἀρποκρ.: — ὅπταν δὲ διέτρεχε κίνδυνον μόνον διὰ τὴν ἄνοδον τοῦ πλοίου, ἢ λέξις ἢν μετεχειρίζοντο ἦτο ἑτερόπλοον, ἴδε Βοίτικιον Π. Οἰ. 1. 176 κέξ.: πρβλ. ναυτικόν.
 ἀμφοτέρος, α, ὄν, (ἀμφω) σπαν. καθ' ἐνικόν, ἕκαστος ἢ οἱ δύο ὁμοῦ, Λατ. uterque (ἀντιτίθεται τῷ ἑκάτερος, Λατ. uter = καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος χωριστά), ἀμφοτέρας κοινὸν αἶας, κοινὸν καὶ εἰς τὴν μίαν χώραν καὶ εἰς τὴν ἄλλην, Αἰσχύλ. Πέρσ. 131' ποιήμα ἢ πάθος ἢ ἀμφοτέρων, ἦτοι μετέων ἀμφοτέρων, Πλάτ. Σοφ. 248D, πρβλ. Ἰππ. Μείξ. 302E κέξ., Σεν. Κύρ. 7. 4, 4.
 2) ὁ ὄμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον κατ' οὐδ. ἀμφοτέρον, ὡς ἐπίρρ. ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τῶν τε ..., καί, ὡς, ἀμφοτέρων βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰγιμητής, κατ' ἀμφοτέρας καὶ ἀγαθὸς βασιλεὺς καὶ κρατερός πολεμιστής, Ἰλ. Γ. 179' κείτα δὲ οὕτως ἀμετάβλητον δι' ἄλλας τὰς πτώσεις, ὡς, ἀμφ. γενεῆ τε, καὶ οὐνεκα ..., Ἰλ. Δ. 60' οὕτως, ἀμφοτέρων ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τῶν συνδεσμ. τε ..., δὲ ..., Πινδ. Π. 4. 140: παρομοίως τὸ οὐδ. πληθ., ἀμφοτέρα μένιν τε πέμπειν τε Αἰσχύλ. Εὐμ. 480, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 68C, κτλ. — ἐπομοίωσιν τῶν συνδ. καί ..., καί ... Πλάτ. Ἰων 541B' ἀλλὰ καὶ τῶν τε ..., ἦ ..., Πινδ. Ο. 1. 166.
 3) ὁ δυϊκὸς εἶναι συγνότερος παρ' Ὀμίρω, ἀλλ' ὁ πληθ. εἶναι ὁ κοινότατος πάντων, ὡς ἐν πᾶσι τοῖς μεταγεν. συγγραφέων. — πληθ. μετὰ δυϊκοῦ ὀνόματος, γέϊρε πετάσσας ἀμφοτέρας Ἰλ. Φ. 115. — Φράσεις: κατ' ἀμφοτέρας, κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, ἀμφοτέρωθεν, Λατ. utrimque, Ἡρόδ. 7. 10, 2, Πλάτ. Παρμ. 159A' ἀνθ' οὐ ἐν Θουκ. 1. 13 ἀμφοτέρα' ὡσαύτως ἀμφοτέρη ἢ ἀμφοτέρωθι, ἄπερ ἴδε: — ἐπ' ἀμφοτέρας, πρὸς ἀμφοτέρας τὰ μέρη, ἀμφοτέρως, Λατ. in utramque partem, Ἡρόδ. 3. 87, καὶ ἄλλ., καὶ συγν. παρὰ Θουκ. οὕτως ἀμφοτέρας, ἀπὸλ., κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, Θουκ. 1. 13: — ἀπ' ἀμφοτέρων, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, Λατ. ex utraque parte, Ἡρόδ. 7. 97' οὕτως, ἀμφοτέρωθεν, ὁ ἴδε' οὕτω παρ' ἀμφοτέρων Διόδ. 16. 7., 19. 4, καὶ ἄλλ.: — μετ' ἀμφοτέρας, ὁ εἰς μετὰ τοῦ ἄλλου (ὁ Meineke ἔχει: μ. κρατερός), Θεόκρ. 12. 12: — ἀμφοτέροις βλέπειν (ἐνν. ὀμμασί), Κριλλ. Ἐπιγράμ. 31. 6' ἀμφοτέραις, Ἐπ. -ῆσι (ἐνν. χερσί), Ὀδ. Κ. 264' ἐπ' ἀμφοτέροις βεβακῶς (ἐνν. ποδῶν) Θεόκρ. 14. 66.
 ἀμφοτερόφθαλμος, ὄν, ὁ ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς ἐν καλῇ καταστάσει, ὁ βλέπων καλῶς, Κυρίλλ. Σκυθοπ. Βίος Σάβ. 46.
 ἀμφοτερό-χῶλος, ὄν, ἀμφιχῶλος, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λ. ἀμφογυήεις.
 ἀμφοτέρωθεν (ὡσαύτως -θε, Ὀρρ. Ἀποσπ. 6. 24), ἐπίρρ., ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἢ κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, Λατ. ex utraque parte, utrimque, Ἰλ. Ε. 726, Ἡρόδ. 2. 29, καὶ Ἀττ. 2) κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἄκρας, Ὀδ. Κ. 167.
 ἀμφοτέρωθι, ἐπίρρ., κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, Σεν. Ἀπομ. 3. 4, 12.
 ἀμφοτέρως, ἐπίρρ., κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους, Πλάτ. Γοργ. 469A, καὶ ἄλλ.
 ἀμφοτέρως, ἐπίρρ., πρὸς ἀμφοτέρα τὰ μέρη, γεγωνόμεν ἀμφ. Ἰλ. Θ. 223, Α. 6.
 ἀμφοδίξειν, κατεδαφίζειν.
 ἀμφ-ουδῖς, ἐπίρρ., μόνον ἐν Ὀδ. Ρ. 237: κάρη ἀμφοδῖς ἀείρας: «τὸ ἀμφοδῖς οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἀμφ' οὐδας πλην ὡς αὐτὸ ἐπίρρμα ἐστίν ἐκείθεν παραχθέν» λέγει δὲ, ἀμφοδῖς εἶρεσαι, τὸ πρὸς τῇ γῆ ῥίμαι καὶ ἐστι ταῦτον τὸ πρὸς γῆν ἐλάσαι: εἰ δὲ γράφεται αἶερας, εἴη ἂν ὁ νοῦς τοιοῦτος, ὡς ἐβουλεύσατο ὁ Ὀδυσσεύς, ἢ ἀνέλοι τὸν κακὸν, ἢ αἶερας ἀμφοδῖς, τουτέστιν ἐκ γῆς πρὸς γῆν αὐτῆς ἐλάσειε τὴν ἐκείνου κεφαλὴν» Εὐστ. (Πιβαν. ἐκ τοῦ ἀμφίς Π, οὐδας, ἀπί- θανος ἢ ἐκ τοῦ ἀμφί παραγωγή).
 ἀμφοράσσαιτο, ποιητ. εὐκτ., ἀορ. α' τοῦ ἀναφράζομαι. Ὀδ. Τ. 390.
 ἀμφυλάω, περιυλακτῶ, ἢ ὑλακτῶ τινα, Γρηγ. Ναζ. Ὄδ. 5. 20.
 ἀμφυπαρκτος, ὄν, ὁ ἀμφοτέρωθεν ὑπάρχων, Μιχ. Γλυκ. Χρον. σ. 69.
 ἀμφύσκη, «τῇ χειρὶ κυρτωθεῖση, οἱ δὲ πτύον κοπροδόλον» Ἐτυμ. Μ. 94. 3. — «... ἐννοίει δὲ τὸ λεῖκνον» Ἡσύχ.
 ἀμφω, τῶ, τὰ, τῷ, ὡσαύτως οἱ, αἱ, τὰ' γεν. ἀμφοῖν Σοφ. Φ. 25, κτλ.' δοτ. ἀμφοῖν ὁ αὐτ. Α. 1264, κτλ.: — καὶ οἱ δύο ὁμοῦ, ἀμφοτέροι, οὐ μόνον ἐπὶ ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύο στρατῶν ἢ ἔθνων, Ἰλ. Α. 364., Β. 124: — Ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται μόνον ὄνομα. καὶ αἰτ. ἀμφο: — ἀπὸ τοῦ ὄμ. καὶ ἐφεξῆς συγχάσας συνδυάζεται μετὰ πληθυντικῶ ὀνόματος ἢ ὀνόματι: — ἐξ ἀμφοῖν = ἐξ ἀλλήλοισιν, Σοφ. Ο. Κ. 1425. Ἐνίστε ἡ λέξις εἶναι ἄκλιτος, ὡς τὸ δύο, Ruhnκ Ὑμ. ὄμ. εἰς Δημ. 15, Θεόκρ. 17. 26. (Περὶ τῆς ῥίξης ἴδε ἀμφί, κτλ.: πρβλ. ἀμφοτέρος: Σανασκρ. ubhau, Λατ. ambo Gotth. bai, hajjors' Παλαιοσκανδιναυ. badir' Παλ. Ὑψ. Γερμ. beidē, (ἀγγλ. both), Σλαυ. oba, κτλ.).

ἀμφώβολος, ὁ, (ὄβολος) ἀκόντιον ἢ ὄβελος (σοῦβλα) με διπλῶν ἀρχῶν, Εὐρ. Ἄνδρ. 1133. — ἀμφώβωλα παρὰ Σοφ. (Ἄποσπ. 835) παρ' Εὐστ. 1405. 30 ἐρμηνεύεται: αἱ διὰ σπλάγγωνων μαντεύεται. Πρβλ. πεμπώβολον.

ἀμφώβων, ὄντος, ὁ, ἡ, (ὄβους) ὁ ἔχων ὀδόντας ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σιαγόνασι, ὡς πάντα τὰ σαρκοφάγα ζῶα. ἐνῶ τὰ μηρυκασιτικὰ εἶναι οὐκ ἀμφώβοντα, Ἄριστ. Ἴστ. Ζ. 2.1, 50, πρβλ. Μορ. Ζ. 3. 2, 18, Ἴστ. Ζ. 1. 16, 18 καὶ ἄλλ. II. ὡς οὐσ., ὁ ἄνθρωπος Λυκόβρ. 1410. — Ὁ τύπος ἀμφώβων εἶναι κοινὸς ἐν τοῖς χειρογρ. καὶ τοῖς μεταγεν. συγγραφεύσι, πρβλ. καὶ ἀμφόδους.

ἀμφώβης, ἐς, (οὐς) = ἀμφώβος, Θεοκρ. 1. 28, πρβλ. Meineke ἐν τόπῳ.

ἀμφωλένιον, τό, (ὠλένη) = ψέλλιον, περιθραχίονιον, «βραχιόλι» Ἄριστ. 1. 25.

ἀμφώμοις, ὄν, «ἀμώμοις, ἀναβλήμασι, ἀναθήμασι», Ἡσύχ. ἀμφωμοσία, ἡ, (θμνωμ, ὀμοσαι) = ἀμφοροκία· «ὅταν τῶν διακαρμένων ὁ μὲν προσόβη, ὁ δὲ ἐπομόση» λέγεται δὲ καὶ ἀμφοροκία Ἡσύχ.

ἀμφωπίς, ἰδος, ἡ ἀμφωπίς, ἰδος, ἡ, (οὐς) καθίσκος δίωτος, δηλ. ἔχων δύο λαβὰς, Φιλητ. 35. — ἐν Ἐτυμολ. Μ. 94, 7, κακῶς, ἀμφωπίς. II. μᾶλλον ἢ δερμάτινον κλύμμα τῶν ὄτων, Διόσκ. Ἄποσπ. 101· ἐφόρον δὲ τὸ κλύμμα τοῦτο οἱ νεαροὶ πύκται ὡς σκεπαστήριον τῶν ὄτων κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀσκήσεως, Πλουτ. 2. 38Α, 706D· πρβλ. λακωνίζω.

ἀμώμωτος, ὄν, (οὐς) ὁ ἔχων δύο ὄτα, ἦτοι δύο λαβὰς, Ὀδ. Χ. 10. ἀ-μώμωτος, ὄν, ὁ μὴ μωμηθεὶς, ἄμμεπτος, Ἰλ. Μ. 109, Ἀρχιλ. 5. 2· ἀμ. σοφιστῆς Συλλογ. Ἐπιγρ. 2529· ἐν χρήσει ἐν ἐπιταφίαισι, 4642 καὶ ἄλλ. — Ἐπίερ. -τως Ἡρόδ. 3. 82.

ἀμώμις, ἰδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ ὁμοιάζοντος τῷ ἀμώμῳ, Διοσκ. 1. 14.

ἀμώμιτης [τ], ὁ, ὁμοῖος ἀμώμῳ, εἶδος λυθάνου Διοσκ. 1. 81. ἀμώμων, τό, Δατ. amomium, Ἰνδίκον τι ἀρωματικὸν φυτὸν, Ἄριστ. Ἄποσπ. 105, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9. 7, 2, πρβλ. Βοσσίου Οὐεργ. Ἐκλογ. (Βουκολ.) 3. 89., 4. 25.

ἀμώμιος, ὄν, ἄνευ μώμου ἢ ἐλαττώματος, ἄμμεπτος, Σίμων. Ἰαμβ. 4, Ἡρόδ. 2. 177· κάλλει Διόσχ. Πέρσ. 182· ἐν χρήσει ἐν ἐπιταφίαισι, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1974, καὶ ἄλλ. — Ἐπίερ. -μωσι Ἐκκλ. ἀμώμιότης, ἡ, ἀγνόησις, Ἰω. Χρυσ. τόμ. Ε', σ. 928, Σύμμ. Ψελ. 25. 1, Ὀργ. Π. 1588C.

ἀμώμη, ἡ, ἀμώνας, τὰς ἀνεμώνας, Αἰολεῖς· Ἡσύχ.

ἀμώμωρα, ἡ, εἶδος βραφανίδος, Ἀθήν. 56F.

ἀμώμωρος, «πλακούντος εἶδος» Ἡσύχ.

ἀμώμωσας, «κρυσάσας, Ταραντῖνοι» Ἡσύχ.

ἀμώμωσις ἢ ἀμώμωσις, ἐπίερ. ἐκ τοῦ ἀπρηχίωσι. ἀμώμωσις = τίς, μόνον ἐν τῷ τύπῳ ἀμώμωσις (διαφθαρὲν εἰς ἄλλως γέ πως Ἰακωψ. Παρῆρ. εἰς τὰ τοῦ Πόρρωσιον Adversaria 311), κατὰ τὴν τρόπον, κατὰ τοῦτον ἢ κατ' ἐκείνον τὸν τρόπον, κῆπος, Ἄριστοφ. Θεσμ. 429, Λυσίας 130. 22, Πλάτ. Πρωτ. 323C, κτλ. (ἴδε ἐν λ. ἀμώμωσις).

ἀμώμωτον, τό, = κασταίνειον Ἀθήν. 54D.

ἀν, Ἐπ. καὶ Δυρ. καὶ ἡ κεν, Δωρ. κα (ā), ἀμφοτέρα ἐγκλιτικὰ. — Τὸ μόριον τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μεταφρασθῇ διὰ μιᾶς λέξεως· ἐνεκα τῆς ποικίλης αὐτοῦ χρήσεως ἡ δύναμις αὐτοῦ καὶ ἡ σημασία ὁρίζεται ἐκάστοτε ἐκ τῆς συντάξεως αὐτοῦ. Παρ' Ὀμηρῶ τὸ κεν εἶναι πολὺ συνηθέστερον τοῦ ἀν, ἀλλ' ἄνευ ἐπιστηθῆς διαφορᾶς σημασίας: ἴδε τὸ κεν. [Τὸ ἀν ἔχει ἀείποτε τὸ ἄλφα βραχύ, (ᾗ): τὰ χωρία ὅσα ἀνεφέροντο ὡς ἔχοντα τὸ ἄλφα μακρὸν (ᾗ) θεωροῦνται νῦν ὑπὸ τῶν κριτικῶν ὡς ἔχοντα ἐσφαλμένην γραφὴν.] Τὰ κατωτέρω λεγόμενα περὶ τοῦ ἀν ἰσχύουσι καὶ περὶ τοῦ κεν παρ' Ἐπικοῖς, πλην ὅπου τούναντιον ῥητὸς λέγεται.

Τὸ ἀν δὲν συντάσσεται μεθ' ὀριστικῆς ἐνεστώτος ἢ πρkm. ἐν τῇ δοκίμῳ Ἑλληνικῇ (ἴδε Α. IV) καὶ οὐδέποτε μετὰ προστακτικῆς. Περὶ παραδειγμάτων ἐν οἷς τὸ ἀν κατὰ τὸ φαινόμενον συντάσσεται ὀριστικῆς ἐνεστώτος ἴδε κατωτ. Δ. I. 3, καὶ III. Ὑποτιθέμενά τινα παραδείγματα τοῦ ἀν μετὰ προστ. ῥῆθ διωρθώθησαν ἢ ἄλλως πως ἐξηγήθησαν: ἴδε Α. Διωνορρ. Ἐν. Ἄν. 1. 4. 8.

Τρεῖς χρήσεις τοῦ ἀν πρέπει νὰ διακρίνωμεν μετ' ἀκριβεῖας ἐν τῇ συντάξει αὐτοῦ: Α. ἐν συνδυασμῷ μετὰ ὑποθετικῶν, ἀναφορικῶν, χρονικῶν καὶ τελικῶν λέξεων. Β. ἐν τῇ ἀποδόσει. Γ. ἐν ἐπαναληπτικαῖς προτάσεσι.

Α. I. ΜΕΘ' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ: — ὅπῃ τὸ ῥῆμα εἶναι καθ' ὑποτακτικὴν, τὸ ἀν κανονικῶς ἀκολουθεῖ τὸν σύνδεσμον εἰ, μετ' ἀναφορικῶν καὶ χρονικῶν λέξεων ἐν προτάσεσι περιεχούσαισι τὸν ὄρον ὑπ' ὃν γενήσεται ἢ τῆς περιστάσεως ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται· ἐνίοτε δὲ ἀκολουθεῖ καὶ τελικὰ μόρια. Ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει τὸ ἀν φαίνεται ὡς ἀνήκον εἰς τὴν ἀναφ. λέξιν καὶ συνάπτεται μετ' αὐτῆς, οἷον, ὅς ἀν, quicumque, πρὶν ἀν, εἰς ἀν, ὅπως ἀν, κτλ.· καὶ συνάντικα συγχωνεύεται μετ' αὐτῆς ὡς ἐάν, ἦν, ἀντι εἰ ἀν· ἐπεάν, ἐπῆν, ἀντι ἐπεῖ ἀν, κτλ.: ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ Δατ. cumque. 1) ἐν τῇ προτάσει τῶν ὑποθ. λόγου μετὰ τοῦ εἰ. Παρ' Ἄστ. τὸ εἰ ἀν συγχωνεύεται εἰς ἐάν, ἦν, ἢ ἀν (ᾗ): Ὁ Ὀμ. ἔχει συνήθως εἰ κε (ἢ αἰ κε), ἐνίοτε δὲ ἦν (σπα-

νίως εἰ ἀν). Ἡ πρότασις οὕτως εἰσαγομένη ἐκφράζει ὑποθετ. κατάστασιν ἐν τῷ μέλλοντι (μετ' ἀποθ. κατὰ μέλλ. χρόν.). ἢ ἐν γένε· κατᾶστασιν (μετ' ἀποδόσεως ἐπαναληπτικῶν προθέσεω): εἰ δὲ κεν ὡς ἐρῆξις καὶ τοι πείθονται Ἄγαιοι, γνώσῃ ἐπειθ', κτλ., ἐν ὅτῳ πρᾶξι, κτλ., Ἰλ. Β. 364· ἦν ἔγγυς ἔλθῃ θάνατος, οὐδέ τις βούλεται θνήσκειν = ἐν πλησίον τῆς ὥρα τοῦ θανάτου..., Εὐρ. Ἄλκ. 671.

2) ἐν ὑποθετικῇ, ἀναφορικῇ ἢ χρονικῇ προτάσεσι. Καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀν συγχωνεύεται μετὰ τῶν ὅτε, ὅποτε, ἐπεὶ καὶ ἐπειδή, ὥστε γίνεταί ὅταν, ὅπῃ, ἐπῆν ἢ ἐπᾶν (Ἰων. ἐπεάν), καὶ ἐπειδάν. Ὁ Ὀμ. ἔχει ὅτε κε (ἐνίοτε ὅτ' ἀν οὐχὶ ὅταν), ὅποτε κε (ἐνίοτε ὅπῃτ' ἀν ἢ ὅπῃτ' ἀν), ἐπεὶ κε (ἐπεῖ ἀν, Ἰλ. Ζ. 412), ἐπῆν· ὡσαύτως εἴτ' ἀν· ἴδε καὶ εἰσαόκη (εἰς ὁ κε). Ἡ ὑποθετικὴ ἢ ἀριστολογικὴ δύναμις τοῦ μορίου εἶναι ἐνταῦθα ἡ αὐτὴ ὡς ἐν τῇ κοινῇ προτάσει ὑποθ. λόγου: τῶν ἦν κ' ἐθέλωμι φίλην ποιήσομι· ἀκοίτιν, ἠντιναθήποτε ἐξ αὐτῶν ἐπιθυμῶσι..., Ἰλ. I. 397· ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαιδύσομαι, ὅπῃταν δὲν θὰ ἔγω δύναμι..., Σοφ. Ἄντ. 91· ἐχθροὶ γάρ μοι κείνοισι..., ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη, ὅτισσῆποτε ἄλλο κρύπτει ἐν τῷ νῷ καὶ ἄλλο λέγει διὰ τῆς γλώσσης, Ἰλ. I. 312, ἴδε Δημ. 42. 2, Θουκ. 1. 21. — Ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν ὑποτακτικὴν κατ' ἀμφοτέρας τὰς μνημονευθείσας συντάξεις (1 καὶ 2) ἄνευ τοῦ ἀν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ταύτην ἤσκησαν ἐνίοτε καὶ οἱ Ἄστ. ποιηταί, ὡς Σοφ. Αἴ. 496, Ἄριστοφ. Ἰππ. 698: τὸ μέγχι καὶ τὸ πρὶν συντάσσονται ἐνίοτε ὑποτακτικῇ ἄνευ τοῦ ἀν καὶ παρὰ πεζοῖς ἔτι, π. χ. Θουκ. 1. 137., 4. 16 (μέγχι οὐ), Πλάτ. Φαίδων 62C, Αἰσχίν. 62. 15.

3) ἐνίοτε ἐν τελικαῖς προτάσεσι μετὰ τῶν μορ. ὡς, ὅπως καὶ (Ἐπ.). ὄφρα, σαυτέρως ὡς κε νέναι Ἰλ. Α. 32· ὄφρα κεν εὔθη Ὀδ. Γ. 359· ὅπως ἀν φαίνεται κάλλιστος Πλάτ. Συμπ. 199Α· μηχανητέον ὅπως ἀν διαφύγη ὁ αὐτ. Γοργ. 481Α (ἐνθά τὸ ὅπως μετὰ ὀριστ. μέλλοντος εἶναι ἡ κανονικὴ συντάξις). Ἦνα οὐδέποτε λαμβάνει τὸ ἀν ἐν τελικαῖς προτάσεσι: ἐν Ὀδ. Μ. 156 τὸ κε ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα· ἐν δὲ Εὐρ. I. Α. 1579, τὸ ἦνα εἶναι τοπικὸν καὶ σημαίνει ὅπου. Μῆ = μήπως, λαμβάνει τὸ ἀν μόνον μετ' εὐκτ. ἐν ἀποδόσει, ὡς ἐν Σοφ. Τρ. 631, Θουκ. 2. 93. (Παραδείγματα τοῦ ἀν ἢ τοῦ κε μεθ' ὑποτακτ. ὡς: ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι Ἰλ. Α. 324, καὶ: ὅτ' ἀν ποτ' δὴλώλητ. Ζ. 448. ἀνήκουσι κατωτέρ. Β. II).

II. Παρ' Ἐπ. ἐνίοτε μετ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ ὡς μεθ' ὑποτακτικῆς, εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο Ὀδ. Θ. 352· ὡς κε.. ὄρηθ δ' ὦ κ' ἐθέλοι, ὥστε νὰ δυνῆθῃ νὰ δώσῃ αὐτὴν εἰς ὄντινα θὰ ἦβλεν, Ὀδ. Β. 54. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ κε ἢ τὸ ἀν δὲν ἐπενεργούσιν ἐπὶ τοῦ ῥήματος. Ὁ Ἡρόδ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται οὕτω τὸ ἀν ἐν τελικαῖς προτάσεσι, ὡς ἐν I. 73, 99. — ἐν Ὀδ. Ψ. 135 ὡς κέν τις φαίη, τὸ κεν ἀνήκει εἰς τὸ ἐν τῇ ἀποδόσει ῥῆμα ὡς ἐν τῷ: ὡς δ' ἄν ἦδιστα ταῦτα φαίνονται Ἐν. Κύρ. 7. 5, 81. — Ἐν ταῖς πλείστασι τῶν ἐκδόσεων Ἀπτικῶν συγγραμῶν ὀλίγα παραδείγματα ὑπάρχουσιν, ἐν οἷς ἀναφορ. ἢ χρον. λέξις παρακολουθεῖται ὑπὸ προτάσεως πλαγιῶν λόγου διατρησὶ τὸ ἀν, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε μεθ' ὑποτακτ. ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ π. χ. Ἐν. Ἀπομ. 1. 2. 6, Πλάτ. Φαίδων 101D (ἴδε Σταλλδ.), Δημ. 865. 24 (ἔνθα ἔτι καὶ τὸ ἐπειδάν δοκιμασθεῖν διετήρησεν ὁ Βέκκερος).

III. σπανίως μετὰ τοῦ εἰ καὶ τῆς ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ ἐν τῇ προτάσει ὑποθ. λόγου, ἀλλὰ μόνον παρ' Ἐπ., καὶ παρ' αὐτοῖς δὲ οὐχὶ συχνάκις.

1) μετὰ ὀριστ. μέλλοντος ὡς μετὰ ὑποτακτ.: αἴ κεν Ἰλίου περὶφιδίεται Ἰλ. Ο. 213· οἴ κε νὰ τιμῆσομαι Α. 175, πρβλ. Ὀδ. Π. 282. 2) ἀπαξ μεθ' ὀριστ. παρωχ. χρόνου εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος Ἰλ. Φ. 526.

IV. ἐν τῷ μεταγ. Ἑλληνισμῷ, ὡς παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Κ. Δ., ἐάν, ὅταν, κτλ., συντάσσεται μετὰ πάντων τῶν χρόνων τῆς ὀριστ.: ἐάν οἶδαμεν Ἐπιστ. Ἰω. Α'. ε', 15· ὅταν κατέβη ἡ δρόσος Ἑβδ. Ἀριθμ. ιά, 9).

Β. ΕΝ Τῇ ΑΠΟΔΟΣΕΙ: Ἐνταῦθα τὸ ἀν ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα καὶ δηλοῖ ὅτι ἢ ἐν τῷ ῥήματι ὑπάρχουσα ἐννοία ἐξαρτᾶται ἐκ τίνος ὄρου ἐκφραζομένου ἢ ὑπονοουμένου. Οὕτως, ἦλθεν = ἦλθε· ἦλθεν ἀν = θὰ εἶχεν ἔλθῃ (ὑπὸ ὄρου τινός, ὅστις δυνατόν νὰ ὀρίξωνται ἢ μὴ), ἐπομ. = ἠδύνατο νὰ εἶχεν ἔλθῃ: — ἔλθοις = εἶθε νὰ ἔλθῃ· ἔλθοις ἀν = θὰ ἤρχετο (ὑπὸ τινος ὄρου), καὶ ἐπομ. δυνατόν νὰ ἔλθῃ.

I. ΜΕΘ' ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ: 1) μετὰ ἱστορικῶν χρόνων, τὸ πλείστον παρατ. καὶ ἀορ. α) ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθ. λόγων· ὅτε ἢ μὲν πρότασις περιεχὴ τὴν μὴ ἐκπληρωσιν παρελθόντος ἢ παρόντος ὄρου, ἢ δὲ ἀπόδοσις ἐκφράζει τί ἦελε γείνη ἢ θὰ εἶχε γείνη, ἀν ὁ ὄρος ἦελεν ἐκπληρωθῆ ἢ ἦελεν εἶναι ἐκπεπληρωμένος. Ὁ παρατ. μετὰ τοῦ ἀν ἀναφέρεται εἰς τὸ παρὸν ἢ εἰς συνεχῆ ἢ ἐπαναλαμβανομένην πρᾶξιν ἐν τῷ παρελθόντι (παρ' Ὀμηρῶ πάντοτε τὸ δευτέρου): ὁ δὲ ἀφρ. ἀπλῶς εἰς πρᾶξιν ἐν τῷ παρελθόντι· ὁ δὲ (σπάνιος) ὑπερσυντέλ. εἰς πρᾶξιν τετελεσμένην ἐν τῷ παρελθόντι ἢ τῷ παρόντι: Πολὺ ἀν θαυμασιώτερον ἦν, εἰ ἐτιμῶντο, θὰ ἦτο κατὰ πολὺ ἔτι παραδοξότερον, ἀν ἦελεν τιμᾶσθαι, Πλάτ. Πολ. 489D· οὐκ ἄν νήσωμ ἐκράτει, εἰ μὴ τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν, δὲν θὰ ἐγένετο κύριος νήσωμ ἐάν δὲν εἶχε καὶ ναυτικὴν τινα δύναμιν, Θουκ. 1. 9· εἰ τότε ταύτην εἶχε τὴν γῶμην... οὐδὲν ἀν ὦν ὦν νῦν πεπολικεν Ἐπράצעν, ἀν τότε εἶχε φθασθῆ εἰς ταύτην τὴν γῶμην, δὲν ἦελε

πράξη όσα έχει κάμη τώρα, Δημ. 41. 18. δ ει άπεκρίνω, Ικανώς άν ήδη παρά σου τήν δσιότητα έμειμαθήκη, ή ειχον μήτη ήδη... Πλάτ. Εύθύφρ. 14C, ίδε Ξεν. Άν. 2. 1, 4 (ένθα συνδυάζονται άόρ. και παρατ.). Έπί ζωηράς έκφράσεως μετά παρατακτικών άναφερόμενον εις τό παρόν εν τή πρότασει, ό άόρ. τής όριστ. μετά του άν εν τή αποδόσει (όσον ειπεν άν. ή άπεκρίνατ' άν), ένιστε σηκναινει: ήθελεν (άμέσως) άποκριθῆ, ίδε Πλάτ. Γοργ. 417D, Συμπ. 199D, Εύθύφρ. 12D.

6) ή πρότασις αύτη συγκαίως έξυπακούεται: τό γάρ έρωμα τῷ στρατοπέδω ούκ άν έτειχίσαντο, διότι δέν ή άγειον άνεγειρήτ' τό τείχος... (ένν δέν ειχον κερδήση τήν μάχη), Θουκ. 1. 11. πολλοῦ γάρ άν ήν άξια, διότι (ένν ειχον ούτως) ή ήσαν μεγάλης άξιας, Πλάτ. Πολ. 374D. ού γάρ ήν δ, τι άν έποιεϊτε, διότι ούδέν ύπῆρχε τῷ όποϊον ή ήδύνασθε νά πράξητε (άν ήθέλετε δοκιμάση), Δημ. 240. 15.

γ) χωρίς νά έξυπακούηται ώριμωμένη τις πρότασις, ώστε ή όριστ. μετά του άν ενκαταίει τί ή ήτο πιθανόν νά συνέβαινε, τί ή ήτο δυνατόν νά είχε συμβῆ (και ίσως πράγματι συνέβη) εν τῷ παρελθόντι και ούτω σηκναινει: άπορωμένη δυνητική έγκλισις ούτως ειπείν: ή γάρ μιν ζωόν γε κινήσει, ή κεν Όρέστης κτείνει υποφθάμενος, διότι ή ζώντα ή τόν άπαντήσης ή ό Όρέστης ίσως ήδη έχει φορευση αύτόν πρό σου, Όδ. Δ. 546. δ θεασάμενος πās άν τις άνήρ ήράσθη δάτιος είναι, πās άνθρωπος, όστις ειδε τοῦτο (τούς «Επίτες επί Θήβας») ή έπεθύμησε σόδρα νά ήτο πολυμήτης, Άριστοφ. Βάτρ. 1022. άλλ' ήλθε μὲν δὴ τοῦτο τουνειδος τῶχ' άν όργῆ βιασθῆν μάλλον ή γνώμη φρενών, δ ε. ίσως ή ήλ... Συφ. Ο. Τ. 523, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρο. 265B. τάχα άν δέ και άλλως πως έσπλεύσαντες (ένν. διέδωσαν), ίσως και νά διέβησαν πλεόσσαντες εις αύτην (τήν Σικελίαν) κατ' άλλον τινά τρόπον, Θουκ. 6. 2.

Παραδείγματα όποϊον τόν εν 'Πλ. Δ. 421, ύπό κεν ταλασίφρονά περ δέος ειλεν (= έσωτερικός φόβος ή ειχε καταλάβῃ και τόν ισχυράν καρδίαν έχοντα (άν ειχεν άκουση τόν ήχον)— ή (κάλλιον) φόβος ήδύνατο πολύ, καλά νά καταλάβῃ και τόν ισχυράν καρδίαν έχοντα (ευθύς ως ή ήκουε)—), δεικνύουσι φυσικήν μεταβασιν από του γ εις τό δ.

Πρέπει δέ νά έχωμεν εν νῷ ότι ή πλήρης ύποθετική πρότασις (α) δέν περιλαμβάνει άναγκαίως τήν ιδέα ότι ή εν τῇ αποδόσει ένέργεια δέν τελείται (ή δέν τελείσθη), π. χ. τά αύτά άν έπραξε και πρώτη λαγοῦσα (= ει πρώτη έλαχον), ή ειχε πράξη τά αύτά (ως και έπραξε) και άν εν τῇ λάθῃ δια κλήρου τήν πρώτην θέσιν, Πλάτ. Πολ. 620D. 'Εν ταις συντάξει (α) και (β) τόν άν ένιστε παραλείπεται χάριν ήρωικῆς έμψάσεως: ως όταν λέγωμεν νῦν, ήτο καλλίτερον άν... άντι ή ήτο καλλ., Λατ. melius fuerat άντι melius fuisset: ει μη.. ήσμεν, φόδον παρέργεν, προζένησε (άντι ήθελε προζένηση) φόδον, Εύρ. Έκ. 1113. ούτως ό Όράτιος: me truncus illapsus cerebro sustulater.. (άντι sustulisset).

2) μετά όριστ. μέλλ.: α) συγκαίως παρ' Έπ., όποτε ό μέλλ. τής όριστ. λαμβάνει σημασίαν μεσάζουσαν μεταξύ του άπλου μέλλ. και τής ευκτικής μετά του άν (κατωτέρ. III.), δ δέ κεν κεγολώσεται δν κεν Ικωμαι, και πιθανώς θέλει θυμώση εκείνος εις όντινα υπάγω... 'Πλ. Α. 139. και τί τις ώδ' έρέει, και κάποιος ή ειπη τυχόν ούτως, Δ. 176. έγώ δέ κέ τοι καταλέξω Όδ. Γ. 80. ούτω παρὰ τοίς λυρικοίς, Πινδ. Ν. 7. 100. 6) όλίγα παραδείγματα άπαντῶσι παρὰ τοίς 'Αττ. και τοίς πεζοίς έτι, ένθα τά χειρόγρ. έχουσι τήν όριστ. του μέλλοντ. μετά του άν: άπισχυρισάμενοι δέ σαφές άν καταστήσετε (ένθα ό Βέκκερος διορθώσε καταστήσατε) Θουκ. 1. 140. ήκει, οὐδ' άν ήξει δεῦρο (ό Στ. έ. ήξει, ή κοι.) Πλάτ. Πολ. 615D, πρβλ. Άπολογ. 29C, Ξεν. Άν. 2. 5. 13.

II. ΜΕΘ' ΥΠΟΤΑΚΤ., μόνον παρ' Έπ. 'Η Έπ. ύποτακτ., ήτις εν μη έξηρημέναις προτάσεσιν είναι εν χρήσει ως ό μέλλ. τής όριστ., δύναται νά λάβῃ τό κε ή τό άν ως ό μέλλον, ει δέ κε μη δῶσιν, έγώ δέ κεν αύτός έλωμαι, δ ε. «μπορῶ έγώ ό ίδιος νά τήν πάρω», 'Πλ. Α. 324, πρβλ. 205, Γ. 54.

III. ΜΕΤ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ (ουδέποτε του μέλλοντος): α) εν τῇ αποδόσει ύποθετικών λόγων, εν οίς ή πρότασις έκφέρεται και αύτη κατ' ευκτικήν μετά του ει ή άλλης τινός ύποθετικής ή αναφορικής λέξεως και έκφράζει μέλλοντα τινά όρον άντιστοιχούντα πρός τό σημερινόν ένν ήθελεν: άλλ' ει μοί τι πίθοιο, τό κεν πολύ κέρδιον ειη 'Πλ. Η. 28. ού πολλή άν άλογία ειη, ει φοβοίτο τόν θάνατον; Πλάτ. Φαίδρον 68B:— Παρ' Όμηρῷ ό ένεστ. και άόρ. ευκτικής μετά του κε ή άν είναι ένιστε εν χρήσει ως ό παρατ. και άόρ. τής όριστικής μετά του άν παρ' Άττ. (Β. I. 1. α), όποτε εν τῇ πρότασει είναι ή ή κανονική όριστική ή έτέρα ευκτική: και νύ κεν Ένθ' άπόλοτο.. ει μη νόησε, κτλ., δηλ. ή ειχεν άπολεσθῆ άν δέν ειχε παρατηρήση, κτλ., 'Πλ. Ε. 311. πρβλ. Ε. 388, Ρ. 70. ει μὲν νῦν επί άλλω άεθλεύοιμεν.. ή τ' άν έγώ.. κλισιήνδε φεροίμην, ένν τώρα ήγωνιζόμεθα εις τιμῆν άλλου, ήθελα φέρῃ τώρα... 'Πλ. Ψ. 274: ή Όμηρ. αύτη χρῆσις άπαντᾶ ένιστε και παρὰ τοίς Άττ. ποιηταίς: οὐδ' άν σύ φαίης, ει σε μη κνίκοι λέχος (άντι ει μη έκνίσει) Εύρ. Μήδ. 568:— Ένιστε ό εν τῇ πρότασει χρόνος είναι ένεστος ή μέλλον και τότε ή ευκτ. μετά του άν εν τῇ αποδόσει λαμβάνει άπλως σημασίαν μελ-

λοντος (ός κατωτ. 6), φρούριον δ' ει ποιήσονται, τῆς μὲν γῆς βλάπτοιεν άν τι μέρος, ή ήδύνατο ίσως νά βιάζωσιν, Θουκ. 1. 142, πρβλ. 2. 60, Πλάτ. Άπολ. 25B. πρβλ. ώσαύτως Άριστοφ. Νεφ. 116, Δημ. 16. 25, και άλλ.

6) ή πρότασις πολλάκις έξυπακούεται: οὔτε έσθίουσι πλειω ή δύνανται φέρονι διασρογείν γάρ άν, διότι: (ένν ήθελον πράξη ούτω) ή έσφαζαν, η Ξεν. Κύρ. 8. 2, 21. τόν δ' οὐ κε δὴ άνέρε.. άπ' οὔδεος οχλίσειαι, δύο άνδρες δέν ή ήδύνατο νά έγειρωσιν τόν ληθον από του έδάφους, ένν άν ήθελον προσπαθήση, 'Πλ. Μ. 447. οὐδ' άν δικαιοσύνη εκ κόν πέσοιμι τι Συφ. Άντ. 240, πρβλ. Δημ. 20. 18., 598. 20: παρ' Όμ. ή ευκτ. του άόρ. μετά του κε ή άν δυνατόν νά αναφερῆται εις τό παρελθόν: οὐκ άν γνωίης ποτέοισιν μετήρη, δ. ε. δέν ή ειχες γνωρίση (άν ήθελες προσπαθήση νά γνωρίσης), 'Πλ. Ε. 85. 'Η ύπονοουμένη πρότασις είναι πολλάκις λιαν άόριστος και δέν δύναται ευκόλως νά όρισθῆ, ώστε ή ευκτ. μετά του άν καταντᾶ δυνητική έγκλισις ούτως ειπείν, συγκαίως πολύ προσεγγίζουσα κατ' έννοίαν τῇ όριστ. του μέλλοντος: ήδένω δ' άν έροίμην Λεπτινήν, άλλ' ευχαρίστως ή ήρώων τόν Λεπτινήν, Δημ. 496. 8. βουλοίμην άν, ή ήθελα, Λατ. velim (άλλ' έβουλοίμην άν, ή έπεθύμουν, ένν ύπῆρχεν έλπίς τις ή πιθανότης, Λατ. vellem). ποι' οὔν τραποίμεθ' άν; προς ποίον λοιπόν μέρος δυνάμεθα νά στραφόμεν; Πλάτ. Βύβυδ. 290A: οὐκ άν μεθειμην του θρόνου, δέν ήν παρατηρήσῃ του θρόνου, Άριστοφ. Βάτρ. 830. ούτως, αύται δέ οὐκ άν πολλά ειήσαν, άλλ' αύται (άν ένιστε εξέτασις) δέν ή έρίοντο ότι είναι πολλά, Θουκ. 1. 9. ειήσαν δ' άν οὔτοι Κρήτες 'Ηρόδ. 1. 5. Οι 'Αθηναίοι ήρέσκοντο νά κολάζωσι τήν όξύτητα των εκφράσεων, μη δίδοντες εις τόν λόγον λιαν θετικόν τύπον οϊον, οὐκ άν οὔν πάνυ γέ τι σπουδαίον ειη ή δικαιοσύνη, δ ε. άδυνατόν νά μη φανῆ πολύ σπουδαίον κτλ. (άντι «δέν είναι» κτλ.), Πλάτ. Πολ. 333E.

γ) ή ευκτική λοιπόν μετά του άν έχει ένιστε τήν δύναμιν έλαφράς προσαγγίης, προσηγορίας ή παρακλήσεως, συ μὲν κομίζοισι άν σεαυτόν ή θέλεις, ειμπορείς ν' άπέλθης (έλαφρότερον του κομίζεις σεαυτόν), Συφ. Άντ. 444. χωροίς άν εισω, δύνασαι νά εισέλθῃς, ό αυτ. 'Πλ. 1491. κλύοις άν ήδη, Φοίτσε, εισάκουσόν μου νῦν, αυτότι 637.

δ) εν προτάσει ήτις είναι ωάυτως και απόδοσει: ειπερ άλλω τῷ ανθρωπίνω πειθίμῳ άν, και σοι πείθομαι, άν ήθελα έμπιστευθῆ όντιναδῆποτε (άλλω) ανθρωπον (ένν ήθελε μοι δώση τόν λόγον σου), έμπιστεύομαι σε, Πλάτ. Πρωτ. 329D: ει μη ποιήσαιτ' άν τουτο, άν δέν ήθέλετε κάμη τούτο (άν ήδύνασθε), Δημ. 44. 30, πρβλ. Ξεν. Άπομν. 1. 5, 3. ούτω πιθανός εις τούτω κε λάδοιμεν 'Πλ. Ε. 273 (ιδ. κατωτέρ. Δ. I. 1).

ε) αποδόσει, οῦα ή, πῶς άν όλοίμην' πόσον ευχαρίστως ήθελα άπολεσθῆ! δέν πρέπει νά συγχέωνται μετά τής συνήθους ευκτικής άνευ του άν επί ευχῆς. 'Ιδε και Αισχύλ. Άγ. 1448, Συφ. Ο. Κ. 1100.

ζ) τό άν σπανίως παραλείπεται εν τῇ ευκτικής εν αποδόσει: τά πλείστα παραδείγματα τούταις παραλείψεις άπαντῶσι παρ' Όμηρῷ, ως εν 'Πλ. Ε. 303, Όδ. Ε. 123, Γ. 231. όλίγα δέ παρὰ τοίς Άττ. ποιηταίς, κυρίως εν λυρικοίς χωρίοις, ή μετά τας φράσεις, οὐκ έσθ' όπως, οὐκ έσθ' όστις, κτλ., ως εν Αισχύλ. Άγ. 620, Πρ. 292. οὐδέν εν τῷ Άττ. πεζῷ λόγῳ, όπου τό κείμενον νά είναι άπληλαγμένον πάσης ύποφίας, ως Ξεν. Κύρ. 4. 1, 21. ένθα διορθῶται ειδείην άν.

IV. ΜΕΤ' ΑΠΑΡΕΜ. ΚΑΙ ΜΕΤΟΧ., άτινα κείναι άντι τής όριστικής ή τής ευκτικής μετά του άν:

1) άπαρ. ή μετοχ. τῷ ένεστ. α) άντι τής όριστ. παρατ. φησιν αύτους έλευθέρους άν είναι, ει τουτο έπραξαν, λέγει ότι ή ήσαν (τώρα) έλευθεροι εάν ή ειχον πράξη τουτο: οἶδα αύτους έλευθερούς άν όντας, ει τουτο έπραξαν, γνωρίζω ότι ή ήσαν (τώρα) έλευθεροι, κτλ.: οἶσθε τόν πατέρα.. οὐκ άν φυλάττειν; νομίζετε ότι δέν ήθελε φυλάττειν.. (οὐκ άν εύλάττειν) Δημ. 1194. 20, πρβλ. 1300. 8. άδυνάτων άν όντων [υμῶν] έπιβουροσιν, όποτε σείς ή ήσθε (ήθέλετε είναι) άνίκανοι, κτλ., Θουκ. 1. 73, πρβλ. 4. 40.

6) άντι ευκτικής ένεστ., φησιν αύτους έλευθέρους άν είναι, ει τουτο πράξειαν, λέγει ότι (εις τό έξῆς) ήθελον είναι έλευθεροι (είεν άν) άν ήθελον πράξη τουτο: οἶδα.. άν όντας, κτλ., γνωρίζω ότι ήθελον είναι, κτλ.: ίδε Ξεν. Άν. 2. 3, 18, Δημ. 313. 6.

2) άπαρ. ή μετοχ. άόριστ. α) άντι όριστ. άόρ., οὐκ άν ήγειθῷ αύτόν καν έπιδραμοίμην, δέν νομίζετε ότι ήθελε και έπιδράμη (= και επεδραμεν άν); Δημ. 831. 10. ίσμεν υμᾶς αναγκασθέντας άν, γνωρίζομεν ότι ήθέλετε σείς αναγκασθῆ, Θουκ. 1. 76, πρβλ. 3. 89. ραδίως άν άφελθεις, στε ή ήδύνατο ευκόλως νά άφελθῆ (άφελθῆ άν), Ξεν. Άπομ. 4. 4, 4.

6) άντι ευκτ. άόρ., οὐδ' άν κρατήσαι αύτους τῆς γῆς ήγούμαι, νομίζω ότι οὔτε τῆς γῆς ή είναι κυριοι (οὐδ' άν κρατήσαιαν), Θουκ. 6. 37, οὔτω 2. 0. 5. 32. όρων ραδίως άν αύτό ληφθῆν (= ληφθῆί άν) ό αυτ. 7. 42. οὔτε όντα οὔτε άν γενόμενα, δηλ. πράγματα τά όποια δέν είναι οὔτε είναι δυνατόν ποτε νά γείνωσι (= ά οὔτε άν γένωσι), ό αυτ. 6. 38.

3) άντι άπαρεμ. ή μετοχ. του παρακ. (περιλαμβανομένου και του ύπερσυντελ.): α) Όριστ. ύπερσυντ., πάντα ταυθ' ύπό τῶν βαρβάρων άν έαλωκέναι (φῆσειεν άν), ή έλεγεν ότι πάντα ταυτα ύπό των βαρβάρων ήν ειχον κυριεύσει (= έαλώκεσαν άν), Δημ. 441. 21. οἶδα ταυτ' άν έαλωκότα, δύναται νά τεβῆ επί τῆς

αὐτῆς σημασίας. 6) εὐκτ. πρkm., οὐκ ἂν ἡγοῦμαι αὐτοῦς δικην ἀξίαν δεδωκέναι, εἰ... καταψηφισαίσθε, δὲν νομίζω ὅτι τότε ἦβελον ἔχῃ ὑποστῆ (= δεδωκότες ἂν εἴεν) ἰκανή, τιμωρίαν, κτλ., Λυσ. 178. 31· οὕτως ἡδυνάμεθα νὰ ἐγώμεν: οἶδα αὐτοῦς δικην ἀξίαν ἂν δεδωκότες. 4) ἡ σύνταξις μετ' ἀπαρεμ. ἢ μετοχ. μέλλοντος εἶναι λιαν ἀμειβόλου ὀρθότητος: οὐδαμῶς εὐρίσκειται παρὰ τοῖς Ἑπ., καὶ ὁ μέλλον ἐν τοῖς ὀλίγοις χωρίοις Ἄττ. συγγραφεύων, ἔνθα ἀπαντᾷ, φαίνεται ὅτι ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν του εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς τῶν χειρογράφων: νομιζόντες βλάβειν ἂν οἴσιν τάλλα προσχωρήσειν (ὀρθότ. χωρήσαι) Θουκ. 2. 80, πρβλ. 5. 82., 6. 66., 8. 25. 71· καὶ ἡ μετοχ. ἔτι μᾶλλον ἀποτελεῖ ἐξάρεσιν, ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοιτο ἄλλα Πλάτ. Ἄπολ. 30B, Δημ. 450. 21.

Γ. μετὰ ὀριστ. παρατατ. καὶ ἄορ. ἐν τῇ ἐπαναληπτικῇ καλουμένῃ συντάξει, ἔνθα ἐλλειπτικῶς ἐκφράζει ὄρον πληρούμενον ὁποσοδήποτε ἦηλε παρουσιασθῆ ἑναιρία, ὡς: κλαίεσκε ἂν καὶ δοῦρεσκετο Ἡρόδ. 3. 119· εἶτα πρὸ ἂν οὐ παρῆν Σοφ. φ. 295· εἰ τινες ἴδοιεν... ἀνεθάρσασαν ἂν, ὁσάντις ἔδολεπον αὐτό, «κάθε φράσιν» κτλ. Θουκ. 7. 71· δηρῶτων ἂν αὐτοὺς τί λέγοιεν Πλάτ. Ἄπολ. 22B· Ὁ παρτατ. τῆς τοιαύτης συντάξεως γίνεται ἀπαρέμ. ἐν Δημ. 123. 16: ἀκούω Λακεδαιμονίους τότε ἐμβαλόντας ἂν... ἀναχωρεῖν, ὅ ἐ. = ἀκούω ὅτι... συνειθίζον νὰ ὑποχωρῶσιν (ἀνεχώρουν ἂν).

Δ. ΓΕΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΙΡΗΣΕΙΣ: I. ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἄν.

1) ἐν τῇ χρήσει τοῦ ἄν, ὁποσοδήποτε τὸ ἄν δὲν συγχωνεύεται μετὰ τῆς ἀναφορικῆς λέξεως (ὡς ἐν τοῖς ἔάν, ἔταν), ἔπειτα αὐτῇ ἀμέσως ἡ χωρίζεται ἀπ' αὐτῆς διὰ μονοσυλλάβων μορίων ὡς μέν, δέ, τέ, γάρ, καί, νύ, πέρ, κτλ. ὡς: εἰ μὲν κεν... εἰ δέ κε Ἰλ. Γ. 281. 284· σπανίως διὰ τοῦ τρις ὡς: ἔποι τις ἄν, οἶμαι, προσθῆ Δημ. 22. 9:— παρ' Ὀμήρ. καὶ Ἡσ. δύο τοιαῦτα μόρια δύνανται νὰ προηγηθῶνται τοῦ κε, ὡς, εἰ περ γάρ κεν Ὀδ. Θ. 355, πρβλ. Ἰλ. Β. 123· εἰ κέ νύ κε, εἰ γάρ τις κε, ὅς μὲν γάρ κε, Ἰησ., σπανίως παρὰ περὶ, ὅποι μὲν γάρ ἄν, Δημ. 53. 5· παρὰ Ξεν. Κύρ. 4. 5, 52 ἔχομεν ὅ, τι ἄλλο ἂν δοκῆ ὑμῖν. Ἐν Ἰλ. Ε. 273 καὶ Θ. 196 ἀντι εἰ τοῦτω κε λάδομεν ὁ Βέκκερος ἀναγιγνώσκει γε ἐξ εἰκασίας. 2) ἐν τῇ ἀποδόσει τὸ ἄν δύναται νὰ ἦ ἢ παρὰ τὸ ῥῆμα εἰς ὃ ἀνήκει (πρὸ αὐτοῦ ἢ μετ' αὐτό), ἢ μετ' ἄλλην τινὰ ἐμφαντικὴν λέξιν, ἰδίως ἐρωτημ., ἢ ἀνηγμ., ἢ μετὰ τὴ σπουδαίον ἐπίθετον ἢ ἐπίρρ. Δύναται οὕτω νὰ ἐπιτραί καὶ μετοχῇ, ἥτις παριστᾷ τὴν πρότασιν ὡς: λέγοντος ἂν τινος πιστεῦσαι οἴεσθε; νομίζετε σι ἦβελον πιστεύων αὐτὸν ἂν ἦβελε τις ἐπιτη τοῦτο εἰς αὐτοῦς; (εἰ τις ἔλεγεν, ἐπίστευσαν ἄν;) Δημ. 71. 4. 3) κατὰ παράδοξον τι ἰδιώμα τὸ ἄν συχνάκις χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἀπαρεμ. εἰς ὃ ἀνήκει διὰ ῥημάτων, οἷα εἶναι τὰ ἐξῆς: δοκέω φημί, οἶδα, κτλ., οὕτως ὥστε τὸ ἄν φαίνεται ὡς νὰ ἀνήκει εἰς τὴν ὀριστ. τοῦ ἐνεστώτος, καὶ νῦν ἡδέως ἂν μοι δοκῶ κοινωνῆσαι, νομίζω ὅτι θά... Ξεν. Κύρ. 8. 7. 25· οὕτω γάρ ἂν μοι δοκεῖ ἢ τε πόλις ἄριστα διοικεῖσθαι Ἀισχίν. 54. 5· ἂ μῆτε προήξει μηδέκι μῆτ' ἂν ωήθη τήμερον ῥηθῆναι, ἔνθα τὸ ἄν ἀνήκει εἰς τὸ ῥηθῆναι καὶ οὐχί εἰς τὸ ωήθη, Δημ. 303. 8:— εἰς δὲ τὰ ἰδιόαιοντα παραδείγματα οὐκ οἶδ' ἄν εἰ, ἢ οὐκ ἄν οἶδ' εἰ, τὸ ἄν ἀνήκει οὐχί εἰς τὸ οἶδα ἀλλ' εἰς τὸ ἀκολουθοῦν ῥῆμα· ὡς, οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πεῖσαιμι, ἀντι οὐκ οἶδα εἰ πεῖσαιμι ἄν, Εὐρ. Μῆδ. 941, πρβλ. Ἄλκ. 48· οὐκ ἄν οἶδ' εἰ δύναμιμ Πλάτ. Τιμ. 26B· οὐκ οἶδ' ἂν εἰ ἐκτρησάμιμ Ξεν. Κύρ. 5. 4, 12.

4) τὸ ἄν οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ καλου, οὐδ' ἐν ἀρχῇ προτάσεως μετὰ κόμμα· δύναται ὅμως νὰ προτάσῃται μετὰ τινὰ παρενηνετικὴν πρότασιν ἢ παρεμπιπτούσας λέξεις: ἀλλ', ὡ μὲλ', ἂν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει Ἄριστοφ. Εἰο. 137.

II. ΕΠΙΘΑΝΑ-ΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ἄν:— Ἐν τῇ ἀποδόσει τὸ ἄν δύναται νὰ τεθῆ δις ἢ καὶ τρίς μετὰ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος εἴτε ἵνα καταστήσῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἐπαισθητὴν ἐν μακρᾷ προτάσει, εἴτε ἵνα ὀδῶσῃ ἐμφαντικὴν εἰς λέξεις τινὰς ὡστ' ἄν, εἰ σθένος λάδομι, δηλώσαιμι ἂν Σοφ. Ἰλ. 333, πρβλ. Ἄντ. 69, Αἰσχύλ. Ἀγ. 340, Θουκ. 1. 76 (ἐν τέλ.), 2. 41, Πλάτ. Ἄπολ. 31A. 2) ἦν περ γάρ κ' ἐθέλωσιν, ἀπαντᾷ ἐν τῇ προτάσει, Ὀδ. Σ. 318· ὄφρ' ἂν μὲν κε, ἐρ' ὅσον... Ἰλ. Α. 187, 202, Ὀδ. Ε. 361, Ζ. 259.

III. ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ:— ἐνίοτε τὸ ῥῆμα εἰς ὃ ἀνήκει τὸ ἄν ἐλλείπει καὶ πρέπει νὰ ὑπονοηθῆ, ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ (ἐνν. ἐρρεγκον) Ἄριστοφ. Νερ. 5· τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος (ἐνν. πρᾶξι), εἰ τὰδ' ἦνυσεν; Αἰσχύλ. Ἀγ. 935, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1529:— οὕτως ἐν ἐρρασειν οἶαι αἰ, πῶς γάρ ἂν; καὶ πῶς οὐκ ἂν (ἐνν. εἰη); καὶ ἐν τῷ ὥσπερ ἂν εἰ (ἢ ὥσπερ ἀνεῖ), οἷον, φοβούμενος ὥσπερ ἂν εἰ παῖς (ὅ ἐ. ὥσπερ ἂν ἐφοβῆθη εἰ παῖς ἦν) Πλάτ. Γοργ. 479A:— οὕτω καὶ ὅτε τὸ κἂν εἰ (= καὶ ἂν εἰ) ἢ ἐν ἔχει ῥῆμα ἐν τῇ ἀποδόσει, ἢ ἔχει ῥῆμα εἰς ὃ δὲν δύναται νὰ ἀνήκῃ τὸ ἄν, Πλάτ. Ηολ. 477A, Μένων 72C· πρβλ. κἂν:— οὕτω καὶ τὸ ῥῆμα προτάσεως περιεχούσης ἂν δύναται νὰ νοηθῆ ἔξωθεν, ὅποι τις ἀν ἐπροσθῆ, κἂν μιν κρᾶν δύναμιμ (ὅ ἐ. καὶ ἂν προσθῆ) Δημ. 22. 9· ὡς ἐμοῦ οὐκ ἰόντος ὅποι ἂν καὶ ὑμεῖς (ἐνν. ἴητε) Ξεν. 1. 3. 6.

IV. ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ ΤΟΥ ἄν:— Ὅποταν ἡ ἀπόδοσις ἀποτελεῖται ἐκ πλειόνων ὁμαζωγῶν προτάσεων κατὰ τὴν αὐτὴν ἐγκλίσιν ἐκφερομένων, τὸ ἄν συνήθως τίθεται μόνον ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐξυπακούεται ἐν ταῖς λοιπαῖς: οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιεῖ, ἀλλ' ἐπὶ ταύ-

τὸν ἀμφοτέρω ἴσιν Πλάτ. Πολ. 360C, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1049:— οὕτω καὶ ἔταν ἢ αὐτῇ σύνταξις ἐξακολουθῆ εἰς ἕτερον κῶλον, Πλάτ. Πολ. 352E, 439B. Ἐὰν ἡ παράλειψις δύναται νὰ προεξηγήσῃ ὡς ἔστιν, τὸ ἄν συνήθως ἐπαναλαμβάνεται, οἷον ἐν Πολ. 398A, πρβλ. Δημ. 390. 9, ἔνθα ἐξυπακούεται εὐκτική μετὰ τοῦ τρίτου ὡς, ἀφ' ἑπιπροηγουμένως ὑπονοηθῶσι δύο ὀριστικά.— Εἶναι σπάνιον νὰ εὐρη τις τὸ ἄν μετὰ τοῦ δευτέρου ἐκ δύο ῥημάτων ἐκ παραλλήλου κειμένων καὶ νὰ ἐξυπακούηται ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς: τοῦτον ἄν... θαρροῖν ἐγὼ καλῶς μὲν ἀρχειν, εὐδ' ἂν ἀρχεσθαι θέλειν (ὅ ἐ. καλῶς μὲν ἂν ἀρχοί, εὐδ' ἂν θέλοι ἀρχεσθαι) Σοφ. Ἄντ. 669.

Ε. Περὶ τοῦ τᾶχ' ἄν, ἐν ᾧ τὸ τᾶχα σημαίνει ἴσως, τὸ δὲ ἂν τροποποιεῖ ῥῆμά τι ἐν τῇ ἀποδόσει, ἴδε τᾶχα καὶ τὰ παραδείγματα τρίτον, τέταρτον καὶ πέμπτον ἀνω. Β. I. γ. ἄν [ἂ] Ἄττ. σύνδ., = ἔάν, ἦν. Οἱ Τραχ. αἰεῖποτε μεταχειρίζονται ἔάν ἢ ἦν (ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1062, ἀντι τοῦ οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρός φανῶ τριδουλος, ὁ Ἑρμάννος διορθοῖ οὐδ' ἔάν τρίτης): οὗτοι δὲ εἶναι οἱ κοινοτάτοι τύποι ἐν τῷ Ἄττ. περὶ λόγιμα: ἀλλ' εὐρίσκωμεν τὸ ἄν ἐν Θουκ. 4. 46., 6. 13, 18., 8. 75, καὶ συγχ. παρὰ Πλάτ. π. χ. ἂν σωφρονῆ Φαίδων 61B· ἂν θεός ἐθέλη αὐτόν 80D: πρβλ. κἂν.

ἄν, κατὰ κρᾶσιν ἀντι ἂ ἄν, = quaeecunque, ἂν μὴ θέλωσιν = ἂ ἂν μῆ, Σοφ. Ο. Τ. 281, ἂν ἢ θέλωσιν = ἂ ἂν ἢ θῆλ., αὐτόν 580, κτλ. ἄν ἢ ἄν, Ἑπ. τύπος ἀντι τοῦ ἀνά, ὁ ἴδῃ. ἄν, κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ ἀνα, ἴδ. ἐν λ. ἀνά Ζ.

ἀν- ἢ ἀνα-, τὸ ἀνηγτικὸν προθεματικὸν μόριον, οὐ συνταγματικῶς τύπος εἶναι τὸ στερητικὸν α:— τὸ ἀν- τοῦτο κανονικῶς τηρεῖται πρὸ φωνηέντος ὡς ἐν τοῖς ἀν-αίτιος, ἀν-ατος, ἀν-ᾠδωνος (ἂν καὶ πολλῶν παραλείπεται τὸ ν, ὡς ἐν τοῖς ἀέκων, ἄελπος, ἀεργος), ὁ δὲ πλήρης τύπος διέμενει ἐν τοῖς ἀνάεθνος, ἀνάελπος.— Ἐκ τῆς √AN παράγονται τὰ ἀνευ, ἄνω, ἄνις· πρβλ. Σανσφ. an-, a- Ζενδ. ana-, an-, a- Λατ. in-, Ὄσκ. καὶ Ὀμῆρ. an-, a-) Γοτθ. inuh· Ἰαλ. Ὠψ. Γερ. anu, ane (Γερμαν. oīne): πρβλ. νη-.

ἀνά [ἀνά], πρόθεσις συντασσ. μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., ἀλλὰ μετὰ γεν. καὶ δοτ. μόνον ἐν τῇ Ἑπ. καὶ ἄνω. ποιήσει. Κατ' ἀποκοπὴν ἢ ἀνά γίνεται ἂν πρὸ τῶν ὀδοντοφόρων, ὡς, ἀνδραῖω ἀγ πρὸ οὐρανισκοφάνων, ὡς, ἀγ γύαλα, καὶ ἀμ πρὸ χειλοφάνων ὡς, ἀμ βωμοῖται, ἀμ πέτρας, ἀμμένω, κτλ. (Ἡ ῥίζ. σημασία εἶναι ἐπί, ἐπάνω, ἀντιτίθεται τῇ κατὰ. Ἐκ τῆς √AN παράγεται καὶ τὸ ἄνω· πρβλ. Ζενδ. a na (ἐπάνω), Ὄσκ. καὶ Ὀμῆρ. a n, πρβλ. Λατ. anhelu· Γοτθ. una).

A. META GEN., μόνον ἐν Ὀδ., ἐν τῇ φράσει ἂν δ' ἄρα.. νηὸς βραίνε, ἀνέβαινε εἰς τὸ πλοῖον, Β. 416· ἀνά νηὸς ἔβην Ι. 177· ἂν δέ. νηὸς ἐθήσετο Ο. 284.— ταῦτα ἐρμηνευοῦσάτι τοῦ ἀντι τοῦ ὀρθῶς, ὡς τμήσιν.

B. META DOT., = ἐπί, ἐπάνω ἀνευ ἐννοίας τινὸς κινήσεως, μόνον ἐν Ἑπ. καὶ λυρ. ποιήσει καὶ ἐπομένως ἐν χρήσει παρὰ Τραχ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἀνά σκήπτρω, ἐπὶ τοῦ σκήπτρου, Ἰλ. Α. 15, Πινδ. Π. 1. 10· ἀμ βωμοῖται Ἰλ. Θ. 441· ἀνά σκολόπεσσι Σ. 177· ἀνά Γαργάρω ἄκρω Ο. 152· ἀνά ὤμω, ἐπὶ τοῦ ὤμου, Ὀδ. Α. 127· ἂν ἴπποις Πινδ. Ο. 8. 67· ἀνά πέτρας Αἰσχύλ. Ἰκ. 350· ἀνά τε ναυαὶ καὶ σὺν ὀπλοῖσι Εὐρ. Ι. Α. 754.

Γ. MET' ΑΙΤΙΑΤ., ἥτις εἶναι ἡ κοινὴ χρῆσις καὶ ἐκφράζει ἡ ὑπόθεσι κίνησιν πρὸς τὰ ἄνω. I. ἐπὶ τόπου, ἐπάνω εἰς, κά- τοθεν πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὴν κορυφὴν, ἀνά κίονα Ὀδ. Χ. 176· ἀνά μέλαθρον, ἐπάνω εἰς... αὐτόν 239· [φλέψ] ἀνά νῶτα θέ- οῦσα διαίπερὸς αὐχέν' ἰκάνει Ἰλ. Ν. 547· ἀνά τὸν ποταμὸν Ἡρόδ. 2. 96:— οὕτως ἀνά δῶμα, ἐπάνω καὶ κάτω ἐν τῇ οἰκίᾳ, καθ' ὅλην τὴν οἰκίαν, Ἰλ. Α. 570· ἀνά στρατόν, ἄστν, ἔμμιλον αὐτόν 384, Ὀδ. Θ. 173, κτλ., ἀγ γύαλα Αἰσχύλ. Ἰκ. 350:— εἰς τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ἀνά στόμα, ἀνά θυμὸν ἔχειν, ἔχειν ἀδικαίεπτως ἐν τῷ σῶματι, ἐν τῷ νῶ, Ἰλ. Β. 36, 250· ἂν' Αἰγυπτίους ἀνδρας, μεταξύ αὐτῶν, Ὀδ. Ξ. 286· οὕτως, ἀνά πᾶσαν τὴν Μηδὴν, ἀνά τὴν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 1. 96., 2. 135, κτλ.· ἀνά τοὺς πρώτους εἶναι, ἐν τοῖς πρώτοις, μεταξύ τῶν πρώ- των, ὁ αὐτ. 1. 86.

II. ἐπὶ χρόνου, δηλοῖ ἔκτασιν ἢ διάρ- κειαν χρονικὴν, ἀνά νύκτα, δι' ὅλης τῆς νυκτός, Ἰλ. Ε. 80: ὁ Ἡρόδ. συχνάκις ἔχει ἀνά πᾶσαν τὴν ἡμέραν, δι' ὅλης τῆς ἡμέ- ρας, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν (οὐχί ἀνά πᾶσαν ἡμέραν, περὶ οὐ κατωτέρω)· ἀνά τὸν πόλεμον ὁ αὐτ. 8. 123· ἀνά χρόνον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου, ὁ αὐτ. 1. 173., 2. 151, πρβλ. 5. 27· ἀνά μέσον ἀκτίν' Σοφ. Ο. Κ. 1247.

2) μετὰ ἐννοίας διανεμή- σεως ἀνά πᾶσαν ἡμέραν, κάθε ἡμέραν, Ἡρόδ. 2. 37, 130, κτλ.· ἀνά πᾶν ἔτος ὁ αὐτ. 1. 136, κτλ.· ἢ, ἀνά πάντα ἔτα ὁ αὐτ. 8. 65. III. μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν σημαίνει διανομὴν ἢ μερι- σμόν, κρέα εἰκόσιν ἂν' ἡμιμυδολοῖα, δηλ. 20 τεμάχια κρέατος πρὸς ἡμισὺν ὀβολὸν ἕκαστον, Ἄριστοφ. Βάτρ. 554· τῶν ἂν' ὀκτώ τῶδολο, ἐκ τῶν παλωμένων ὀκτώ «ς τὸν ὀβολόν» Τιμοκλῆς ἐν «Καυνοῖς» 1, ὡσαύτως, ἀνά πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας, [ᾠδουσαν] πέντε παρασάγγας τὴν ἡμέραν, Ξεν. Ἄν. 4. 6, 4' ἔστι-

βληθῶσιν αἱ τιμωρίαι διὰ τὰ τέκνα των, Ἰσοκρ. 226C: πρὸλ. κατωτ. Β. II. III. ὡς τὸ μέσ. Β. III. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, φορῶ, ἀν. τὸ Κρητικόν (ὅπερ ἔγω βραχὺ ἐπανωφόριον) Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 36.

IV διακινδυνεύω (πιθ. μεταφ. ἐκ τῶν κύβων), ἐγὼ σφε θάψω κἀνά κινδυνεύω βαλὼ Δίσχυλ. Θ. 1028 ἴδε κατωτ. Β. IV., καὶ πρὸλ. ἀναρίπτω.

Β. πολλῶ συγχρότερον κατὰ μέσ. ἀνακρούομαι. Ἐναρξιν ποιοῦμαι τοῦ ἄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν, (πρὸλ. ἀναβολῆ II.), ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεθεῖν, ἀνεκρούετο ὡς ἀσόμενος, ἤτοι ἐπροσημαζέτο (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 155, Θ. 266, Θεοκρ. 6. 20· καὶ ἀπολ., ἀναβάλλο Πινδ. Ν. 7. 114· ἀναβαλοῦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1269· ὡσαύτως μ. αἰτ., ἀνεβάλλετο μοι πλὴν Χριστοδ. Ἐκφρ. 130· εὐχῆν ἀν. τῶ Ἐρωτὶ Φιλόστρ. 806:—Παθ. [μέλος] ἀναβεβλημένον, ἀργὸν μέλος, ἀντιθετὸν τῷ ἐπιτροχόν, Ἡλιόδ. 2. 8· ὅθεν ἐπίτρο. — μένωσ μετ' ἀναβολῆς, βραδέως, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 54.

II. ἀναβάλλω ἢ ἐπιβραδύνω τι, εἰς ὃ ἐνδιαφέρομαι (ἴδε ἀνωτ. II.), μηδ' ἔτι δεηρόν ἀμβάλλωμεθα ἔργον Ἰδ. Β. 436, πρὸλ. Ἡσ. Ἔργα κ. Πμ. 408, Πινδ. Ο. 1. 129, Ν. 9. 69, Ἡρόδ. 3. 85· τὸ μὲν τι νυνὶ μὴ λάθης, τὸ δ' ἀναβαλοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 1139· εἰσαυθίς ἀναβεβλημέθα ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 983· εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναβάλλεσθαι [τὴν δίαίταν], νὰ ἀναβάλλωμεν μέχρι τῆς αὔριον, Δημ. 541. 26·—μετ' ἀπαρ. μέλλοντος, ἀν. κυρώσειν ἐς τέταρτον μῆνα Ἡρόδ. 6. 86, 2· ἀν. εἰς τρίτην ἡμέραν ἀποκρίνεσθαι ὁ αὐτ. 5. 49· ἀν. ποιήσειν τὰ δέοντα Δημ. 31. 1· μετ' ἀπαραι. ἀορ., ἀν. ὑποκρίνασθαι Ἡρόδ. 9. 8· μὴ οὐ μηχανήσασθαι ὁ αὐτ. 6. 88.

2) ἐπιρίπτω τι ἐπὶ τινα, ἀποδίδω τὸ πρῆγμα εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλόμεθα Λοκκ. Ἀλ. 15. III. ῥίπτω τὸ ἱμάτιον ἢ ἐπανωφόριον μου ἐπάνω μου ἢ ὀπίσω μου, ῥίπτω αὐτὸ ὑπὲρ τοὺς ὤμους, ὡστε νὰ κρέμαται κατὰ πυγὰς, ἀναβάλλεσθαι χλαῖναν Ἀριστοφ. Σπ. 1132· οὕτω καὶ μόνον ἀναβάλλομαι ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 97· ἀν. ἐπιδέξια Πλάτ. Θεαίτ. 175E, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1568· εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον, μετ' ἐπανωφόριον ἐρριμμένον ἐπάνω ἢ ὀπίσω, Δημ. 420. 10· ἀναβεβλημένος ἄνω τοῦ γόνατος καθίλει, οὕτως ὡστε νὰ φαίνωνται τὰ γυμνά αὐτοῦ, Θεοφρ. Χαρ. 4:—περὶ τῶν διαφόρων ἐρώτων καθ' οὓς ἐφόρον οἱ παλαιοὶ τὸ ἱμάτιον ἢ τὴν χλαῖναν, πρὸλ. Ἐνδ. καὶ Σταλλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.: πρὸλ. προσεῖτ. ἀνωτ. Α. III, ἀναβολῆ I. 2. IV. = ἐνεργ. III. ἀναβάλλεσθαι μάχην, διακινδυνεύω μάχην, ἀμφίδ. ἐν Ἡρόδ. 5. 49 ἀντὶ ἀναλαβέσθαι, ἴδε Schweigh.

ἀναβαπτίζω, -ισω, -ιδω, βυθίως ἐπανεπιλημένως, Πλουτ. Πομπ. 11. II. ἐκ νέου βαπτίζω, Διονυσ. παρ' Εὐσέβ. I. Ἐκκλ. 7. 5, 4: «ἡ ἀνὰ πρόθεσις δευτέρωμά τι δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ ἀναβαπτίζειν φαίνεται» Εὐστ. Δ. σ. 80:—ἀναβάπτισις, εως, ἢ, καὶ ἀναβάπτισμα, τό, τὸ ἀναβαπτίζειν, δευτέρον βάπτισμα παρὰ Σουίκερ (Suicer) καὶ Δουκαγγ.

ἀναβαπτιστής, ὁ, ὁ ἀνήγων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀναβαπτίζοντων, λέξ. νεωτ.

ἀναβάπτω, ἐκ δευτέρου βάπτω, βρέχω, «τὸ ψυχρὸν ὕδωρ παραστέλλεται ἵνα ὡς ἀναβαπτόμενον κραυγῆται» Σγῶλ. εἰς Ὁρειβ. σ. 93:—Μέσ., ἀν. τὰς χεῖρας. 2) κηλιῶ, βάπτω τὰς χεῖράς μου, Θεοφρ. I. Φ. 3. 13, 6.

ἀναβάσμιος, ὄν, εἰς ὃν δύνανται τις νὰ ἀναβῆ, Κυρίλλ. Ἐξοδ. σ. 327. ἀναβάσιον, τό, = ἀνάβασις, «ἀνῆλθε διὰ τοῦ ἀναβάσιον.. εἰς τὰ κατηγόμενα τῆς ἐκκλησίας» Θεοφάν. — φυτόν τι παρὰ Διοσκ. (νόθ.) 4. 46· ἄλλως ἵππουρις.

ἀνάβασις, ποιητ. ἀμβασις, εως, ἢ, (ἀναβαίνω), τὸ ἀνέρχεσθαι, ἀναβαίνειν, ἰδίως ἐπὶ τὸν ἵππον, Ξεν. Ἰππ. 3. 11· τρόπος τοῦ ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, ταύτην ἐπαίνουμεν τὴν ἀνάβασιν αὐτοῦ 7. 4. 6) πᾶσα ἀμβασις = πάντες ἀναβάται, πάντες οἱ ἵππεῖς, Σοφ. Ο. Κ. 1070. 2) ἐκστρατεία ἀπὸ τῆς παραλάς εἰς τὰ μεσόγεια, ἰδίως εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν, οἷα ἡ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἣν διηγεῖται ὁ Ξενοφῶν. 3) ἡ ἐξόγκωσις, ὕψιστος τῶν ὑδάτων ποταμοῦ, ὅταν ἀναβαίνῃ τὸ ὕδωρ, Διόδ. 1. 34, Στράβ. 757, Πλούτ.

4) παρ' ἱατρ. ἡ περίοδος, καθ' ἣν τὸ νόσημα βγαίνει ἐπιτείνωμενον, πρὸ τῆς κρίσεως (ἀκμῆς), Γαλην. 9. 556· πρὸλ. ἀναβατικὸς II. II. ὁδὸς φέρουσα πρὸς τὰ ἄνω, ἡ ἀνάβασις (δηλ. ἡ ἀνάτης ὁδὸς) πρὸς πύργον ἢ πρὸς κορυφὴν ὄρους, κτλ., Ἡρόδ. 1. 181., 7. 223· ἡ ἀνάβασις τῶν Ἐπιπολῶν Θουκ. 7. 42· ἀναβῆναι ἐκεῖνην τὴν ἀνάβασιν, ἐκεῖνην τὴν ἀνάτη ὁδὸν, Πλάτ. Πολ. 519D, πρὸλ. 515E.

ἀνάβασμα, τό, «κλίμαξ, σκάλα» Ἡούχ. ἀνάβασμός, ὁ, = ἀναβαθμός, Πaus. 10. 5, 2, κτλ.: -βασμα, τό, Ἀριστειδ.

ἀναβασσᾶρεω = ἀναβακχεύω II, ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω Ἄνακρ. 64 B:κ.

ἀναβαστάζω, ἀνεγειρω, σηκώνω ἐπάνω, φέρω, «εἰς ὕψος ἀναβαστάσας τὸν ἀντίπαλον» Λοκκ. Γυμν. 24.

ἀναβαστακτήρ, ἥρως, ὁ ἀναβαστάζων, ὑποβαστάζων, κρῖκος λέγει τοὺς ἀναβαστακτῆρας Ὀλυμπιῶδ. Διάκονος εἰς Ἰωβ. λ'. 5.

ἀναβάστασις, εως, ἢ, τὸ ἀναβαστάζειν, Γαλην. Γλωσσ. ἐν λέξει ἀναωχῆ.

ἀναβατήριον, (ἐνν. ἱερὸν), θυσία ἢ ἐπέου ὅτε ἐμελλον ν' ἀναβῶσιν εἰς τὴν ναῦν καὶ νὰ ἀποπλεύσωσι. Πλούτ. 2. 984B.—σημαίνει καὶ τὸ ὑπόβαθρον, ὑποπόδιον, Γεωφρ. 9. 17.

ἀναβατέος, α, ὄν, ὃν πρέπει τις ν' ἀναβῆ, Θεμιστ.

ἀναβάτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀμβάτης, ὁ ἀναβαίνων, ὁ ἀναβῶς, ὁ ἀναβεηγῶς, περὶ τοῦ Πενθῶς ἐπὶ τοῦ δένδρου, Εὐρ. Βάκχ. 1107· ἰδίως, ὁ ἐρ' ἵππου, ὁ ἵππους, Ξεν. Ἐλλ. 5. 3. 1, Πλάτ., κτλ.· πρὸλ. ἀνάβασις I. 1. II. «ἵππος ὀχευτής» Ἡούχ.

Ἀναβατιανός, ὁ, οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν Καϊτανιτῶν τὸ βιβλίον τὸ περιέχον «ἀ εἶδεν ὁ Παῦλος καθ' ὃν ἀνέθη καίρον εἰς τρίτον οὐρανόν» Γλυκ. Χρον. 2, ἐν ἀρχῇ.

ἀναβατικός, ἢ, ὄν, ἐμπειρὸς εἰς τὸ ἀναβαίνειν, ὁ ἐτοίμως, εὐκόλως ἀναβαίνων, ἀναβατικώτερος ἐπὶ τοὺς ἵππους, Ξεν. Ἄποιμ. 3. 3, 5. II. ἐπὶ πρῶτου βαθμῆδόν ἐπιτείνωμενον κατὰ τὴν θερμότητα (πρὸλ. ἀνάβασις I. 4.), Γαλην. 7. 337.

ἀναβατός, Ἐπ. ἀμβατός, ὄν, ὃν δύνανται τις νὰ ἀναβῆ, ἢ νὰ ὑπερβῆ διὰ κλίμακος, Δ. Ζ. 434, Ὀδ. Α. 315, Πίνδ. 2) ἄρτος ἐνζυμος, «τὴν ζύμην τὴν τὸν ἀναβατὸν ἄρτον αἴρουσαν» Μ. Κηρουλ. Πατρ. Ἐλλ. CXX. 794B.—ἐκ τούτου ἐγενετο τὸ λειπανάδατος, = ἄζυμος, Δουκαγγ.

ἀναβεβλημένως, ἴδε ἀναβάλλω Β. I.

ἀναβεβρύχεν, ποικ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, τὸ ὕδωρ ἀνέβρυσεν, ἀνεπήρησεν ἢ ἀνεκόχλασεν, Ἰλ. Ρ. 54, ἔνθα ὁ Ζηνὸς. ἀναβέβρυχεν. (Συγγεν. τῶ βλύζω, βλύω, βρύω, πρὸλ. ὑπόβρυχα: πρὸλ. βρόχω I.)

ἀναβήθεις, εως, ἢ, = ἀνάχρηψις.

ἀναβήθισσω = βῆχω, ἐκβάλλω ἐκ τῶν πνευμιῶν φλέγματα, Ἰππ. Προγν. 41.

ἀναβιβάζω: ἀορ. -εβίθασα:—Μέσ., μέλλ. -εβιθάσομαι, Ἄστ. -εβιθῶμαι, Ἄμειψ. Ἀδῆλ. 10: ἀορ. -εβιθασάμην: (ἴδε ἐν λέξει βιθάζω). Ἐνεργητικὸν τοῦ ἀναβαίνω (πρὸλ. ἀναβαίνω Β), κάμνω τινὰ νὰ ἀναβῆ, ἐπὶ τὴν πυρῆν, ἐπὶ πύργον Ἡρόδ. 1. 86., 3. 75, Ξεν.: ἐπὶ τὸν τροχόν, περὶ βασάνων, Ἀνδ. 6. 43· κατὰ τὸ ἀκρότατον Ξεν. Ἐλλ. 4. 5, 3. II. ἰδιόχουσαι χρήσεις:

1) ἀνάθ. τινὰ ἐπ' (ἐρ') ἵππον Ἡρόδ. 1. 63., 4. 72, Ξεν.: ἐπ' ἄρτια Ἡρόδ. 4. 180· ἐπὶ τὸ δῆγμα Ξεν. Κύρ. 4. 2. 28· πρὸλ. ἀναβιθαστέον. 2) ἀναθιθ. ναῦν, σῶμα πλοῖον ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γῆν, Ξεν. Ἐλλ. 1. 1. 2. 3) Μέσ., ἀναβιθάζεσθαι τινὰς ἐπὶ τὰς ναῦς, ἐπιβιθάζειν εἰς τὸ πλοῖον διὰ ταξιδίου, Θουκ. 7. 33· ἀπολ., ἀναβιθασάμενοι αὐτόθι 35, πρὸλ. Ξεν. Ἐλλ. 3. 4. 10.

4) ἐν Ἀθήναις, λέξ. δικαν., προσάγω εἰς τὸ δικαστήριον ὡς μάρτυρα, Ἰσαίος 78. 4, Διοκ. 122. 17, Πλάτ. Ἄπολ. 181: ἄλλὰ κατὰ μέσ. τυπ. ἐπὶ ἐνόχου ἢ ὑποδίκου προσάγοντος τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ὅπως προκαλεῖται τὸν οἶκτον τῶν δικαστῶν, Ἄνδουκ. 19. 17, Πλάτ. Ἄπολ. 34C, Λυσίας 151, 27., 161. 9, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππου 49, Δίσχυλ. 54. 25. 5) ἀν. ἐπὶ τὴν σκηνὴν, παρουσιάζω εἰς τὴν σκηνὴν, Πολύδ. 29. 7, 2, κατὰ παθ. 6) ἀναθ. τὰς τιμὰς, ὕψινος τὰς τιμὰς, Διόδ. 5. 10:—ἀλλὰ παθητικῶς ἀναβιθάζεσθαι εἰς τιμὴν, κοσμεῖσθαι τιμὰς, ἀνέρχεσθαι εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα, Πλουτ. Κἀτ. Πρσοβ. 16. 7) ἀν. τὸν τόνον, ἐν τῇ γραμμ. μεταβιθάζω τὸν τόνον πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως· ἀλλὰ β) ἀν. τοὺς φθόγγους, καθιστῶ αὐτοὺς μετρωτέρους, Πλουτ. Τιθ. Γράκχ. 2: ἔχων φωνασικὸν ὄργανον, ὦ τοὺς φθόγγους ἀναβιθάζουσιν, ὁ Καραῆς (Πλουτ. Παράλλ. Β. τὸμ. Ε', σ. 372 ἐν σημ.) προτείνει τὴν γραφὴν: μεταβιθάζουσιν.

ἀναβιθασίς, εως, ἢ, καὶ ἀναβιθασμός, ὁ, ἡ μετᾶθεσις τοῦ τόνου πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, Γραμμ.

ἀναβιθαστέον, ῥημ. ἐπιθ. = δεῖ ἀναβιθάζειν, τοὺς ἵππεας Ξεν. Ἰππαρχ. 1. 2· ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀνάθ. τοὺς νεωπάτους Πλάτ. Πολ. 467E.

ἀναβιθιῶω, κατασκευάζω βιβλίον, «τὴν παρούσαν ἀνεβιθιῶωσα βιβλίον» Ἰωσήφ Ρακένδ. ἐν Ἐλλ. Ρῆτ. ἐκδ. Walz, τόμ. 3. σ. 471. 17. ἀναβιθιώσω: ἀορ. -εθιώσω, κατεσθίω, καταβροχθίζω, Νικ. Θ. 134· παθ. ἀορ. ἀναβροθίθηναι Φιλόστρ. 836.

ἀναβιθίω, ἀναβιθιῶ, Ἀριστ. περὶ Θεαμ. 29 (ἀλλὰ ἀναβιώσκομαι εἶναι ὁ κοινὸς ἐνεστῶς): μέλλ. ἀναβιώσομαι: ἀορ. β' ἀνεβιθίω (ἴδε κατωτέρ.). ἀν-εβίωον Ἰουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 40: ἀορ. α' ἀνεβιθίω Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 10, 3, Θεοφρ. I. Φ. 4. 14. 12: ποικ. ἀνεβιθίωκα Πλούτ. 2. 85D· ἐπανέρωμαι εἰς τὴν ζωὴν, ἀναβιθίω ἀναβιθίω νῦν πάλιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 177· ἐπειδὴ ἀνεβίω Ἄνδουκ. 16. 27· ἀναβιθίω ἔλεγεν Πλάτ. Πολ. 614B.

ἀναβιθίωμαι, = τῶ ἐπιθ., ἀναβιθίωμαι νεκρῶν Φωτ. Ἀμφιλοχ. σ. 309, ἐκδ. Σ. Κ. Οἶκον.

ἀναβιώσις, εως, ἢ, τὸ ἀναβῆν, Ἐβδ., Πλουτ. Λούκιου 18. ἀναβιώσκομαι, ὡς παθ. = ἀναβιθίω (δ' ἴδε), Πλάτ. Φαίδων 71E, 72C, Δ. Συμπ. 203E, Πολιτ. 271B.

II. ὡς ἀποθ., ἐνεργητικὸν τοῦ ἀναβιθίω (πρὸλ. βιθίωκομαι), ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, ἀναβιώσκω, ἀποκτινύοντων καὶ ἀναβιθιωσκομένων Πλάτ. Κριτ. 48C· ἀορ. ἀνεβιθισάμην ὁ αὐτ. Φαίδων 89B: οὕτως ἐν τῷ

ἐνεργητικῶ ἀναβιώσκω Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 1· μέλλ. ἀναβιώσεις τὴν μῦθον Αἰλ. περὶ Ζ. 2. 29: ἀρ. ἀνεβίωσα Παλαίφ. 41.

ἀναβλαστάνω: μέλλ. -βλαστήσω Ἡρόδ. 3. 62: ἀρ. -ἐβλαστον αὐτόν = βλαστάνω ἐκ νέου, ἀναβίδω βλαστούς νέους, ἐπὶ φυτῶν, Πλάτ. Νόμ. 845D, Πλούτ.: — ἐπὶ πόλεως, ἀμάρτω, ταχέως ἀξάνομαι [αἱ Σπυράκουσαι], ἀνά τ' ἔδραμον καὶ ἀνέβλαστον Ἡρόδ. 7. 156· εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ αὐτὸς Ἄξ. 370B: ἰδίως ὡς σημεῖον ἐμπιστοσύνης, ἀναβλ. ὀρθοῖς ἑμμασιν Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 30· ἀναβλ. πρὸς τινα, βλέπω τινα κατὰ πρόσωπον ὡς τὸ ἀντιβλέπω, ὁ αὐτὸς Κύρ. 1. 4. 12. 2) μετ' αἰτ., βλέπω ἄνω πρὸς τινα, φῶς ἀναβλέψετε Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 563· οὕτω καὶ μ. δοτ., ἀελίου ἀναβλ. λαμπάσι ὁ αὐτ. Ἰων 1467· τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει ὁ αὐτ. Ἰκ. 322. 3) μετὰ συστοίχου αἰτίας., ἀναβλ. φλόγα, ῥίπτω βλέμμα φλογερὸν, Εὐρ. Ἰων 1263, πρὸβ. βλέπει.

ἀναβλάσθημα, τό, ξαναφύτρωμα, νέος βλαστός, παραφύας, Πλάτ. παρὰ Πολυδ. 7. 145.

ἀναβλαστημάτιον, τό, ἐξάνθημα, ἄλλως ἀναστημάτιον, Λεξ. μετ.

ἀναβλάσθησις, εὐς, ἡ, ἡ ἐκ νέου βλάσθησις, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8. 1. 6. **ἀνάβλεμμα,** ατος, τό, βλέπειν πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ τῶν κινῶν, ὅταν στρέψωσι τὴν κεφαλὴν των καὶ βλέπωσιν ἐπάνω πρὸς τὸν κύριον των, Ξεν. Κυν. 4, 4, Πολυδ. 2. 56.

ἀναβλέπω: μέλλ. -βλέψω Ἡρόδ. 2. 111, -βλέψομαι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 563: ἀρ. -ἐβλέφα Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., κτλ. Βλέπω πρὸς τὰ ἄνω Ἄριστοφ. Νεφ. 346, Πλάτ. Πολ. 621B· πρὸς τὸ φῶς αὐτό: 515C· εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ αὐτὸς Ἄξ. 370B: ἰδίως ὡς σημεῖον ἐμπιστοσύνης, ἀναβλ. ὀρθοῖς ἑμμασιν Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 30· ἀναβλ. πρὸς τινα, βλέπω τινα κατὰ πρόσωπον ὡς τὸ ἀντιβλέπω, ὁ αὐτὸς Κύρ. 1. 4. 12. 2) μετ' αἰτ., βλέπω ἄνω πρὸς τινα, φῶς ἀναβλέψετε Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 563· οὕτω καὶ μ. δοτ., ἀελίου ἀναβλ. λαμπάσι ὁ αὐτ. Ἰων 1467· τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει ὁ αὐτ. Ἰκ. 322. 3) μετὰ συστοίχου αἰτίας., ἀναβλ. φλόγα, ῥίπτω βλέμμα φλογερὸν, Εὐρ. Ἰων 1263, πρὸβ. βλέπει.

II. βλέπω πάλιν, ἀνακτάωμαι τὴν ὄρασιν, Ἡρόδ. 2. 111, Πλάτ. Φαῖδρ. 243B· πάλιν ἀν. Ἄριστοφ. Πλ. 95. 117.

ἀνάβλεψις, εὐς, ἡ, τὸ πρὸς τὰ ἄνω βλέπειν, Ἄριστ. Φυσ. 7. 3. 13. **II.** ἀνάκτησις τῆς ὄρασεως, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 8', 19: — ἐν Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 13 ἐκ τοῦ ὀλίγον ἀνωτέρω ἀντιβλέπω ἀπαιτεῖται ἡ λέξις ἀντιβλεψις. Τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ὁ Ἐργήριος ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἐκδ. τοῦ Αἰλιανῶ.

[ἀναβλήθην] μετὰ ἀναβλήν τινα, ὀφέ, σχολαίως, «τὰ δὲ γ' ἤρσανα πάντα δεξιόμενοι, πάλιν αὐτὶς ἀναβλήθην ὀχέονται» Ἄρατ. 1070. ἴδε ἀμβλήθην.

ἀναβλήθων, ἐπίρρ., ὡς ὅταν περιβάλληται τις ἱμάτιον. **ἀνάβλησις,** εὐς, ἡ, ἡ ἀναβολή, παράτασις, βραδύτης, κακοῦ Ἰλ. Β. 380· λύσιος Ω. 655· θανάτου Καλλ. εἰς Ἄπολλ. 45.

ἀναβλητικῶς, πρὸς ἐρμηγίαν τοῦ ἀμβολάδην καὶ τοῦ ἀμβλήθην. Εὐστ. 1241. 36., 1282. 1.

ἀναβλύεις, «πηγαί» Ἡσύχ.

ἀναβλύω, ποιητ. ἀμβλ-, Ἄνθ. Π. 9. 374, Ὀρρ., Ἰων. παρατ. ἀναβλύζεσκε (κοινῶς -βλύεσκε), Κόιντ. Σμ. 14. 496, Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 223: ἀρ. ἀνεβλύσα Ἄριστ. Κόσμ. 6, 32· ἀπαρ. ἀναβλύσαι (ἀνάγν. -βλύσαι) Πλουτ. Σύλλ. 6. Ἄναβρῶ, ἀναβίδω, ἔλαιον Ἄριστ. περὶ Θαυμ. 113· ἀκρῆτον Ἄνθ. Π. 7. 31. 2) ἀμετάβ., ἔσορῶ, ἐχέομαι μεθ' ὀρμῆς, Ἄριστ. Κόσμ. ἐνθ' ἄνωτ., Σὺλλ. Ἐπιγρ. 5956, κτλ.· Νεῖλος ἀναβλύζων, «φουσκῶνων», ὕψοιμένος, Θεόφρ. 17. 80.

ἀνάβλυσις, εὐς, ἡ, τὸ ἀναδρύνειν, ἡ ἀνάβρυσις, πηγῶν Ἄριστ. περὶ Κόσμ. 4. 34.

ἀναβλαστάνω, = ἀναβλύζω, Στράβ. Ἐπιτ. 208 Hudts., Ὀριγέν. κτλ. — Καὶ τύπος δὲ τις ἀναβλασθαινω εὐρηται παρὰ τῶν Σχολ. Πλάτ. σ. 204 (ἴδε Bast. Ἐπιστ. Κριτ. Παραρτ. σελ. 56) καὶ ἀμβλυσθονῆσαι ἢ -τονῆσαι ἀναβλῶσκει ὁ Meineke ἐν Εὐπλοιδος «Δημόσι» 12, ἐκ τοῦ Εὐστ. 1095. 8, Ἐτυμολ. Μ. 200. 52.

ἀναβλύω, = ἀναβλύζω, ἐχέομαι βράζων, «εχειλιζώ», Ἰππ. 624. 5· χύνομαι πρὸς τὰ ἐπάνω μεθ' ὀρμῆς, Πολυδ. 34. 9, 7, Νόνν. Δ. 2. 71· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀνεβλύων ἰκμάδα, ὕδωρ αὐτ. 3. 383., 6. 255: — ἐξάγω ἀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος, Ἰππ. 305. 47.

ἀναβόαμα: ποιητ. ἀμβ-, τό, = ἀναβόησις Αἰσχύλ. Χο. 34.

ἀναβοῶ: μέλλ. -ῆσομαι Εὐρ. Ι. Α. 465, Διωρ. -ῆσομαι Ἄριστοφ. Πλ. 639· (τὸ ἀναβοῶσα ἐν Εὐρ. Ἑλ. 1108 εἶναι ὑποτακτ. ἀρ.): ἀρ. ἀνεβόησα Θεοκ., Ἰων. ἀνεβόησα Ἡρόδ. 1. 10, καὶ ἄλλ., μετοχ. ἀμβώσας ὁ αὐτ. 1. 8., 3. 38. Φωνάζω, κράζω μεγαλοφώνως, ἀνακράζω, ἀνακράζω, ἰδίως ὡς σημεῖον θλίψεως καὶ ἐκπλήξεως, ἀμβώσας μέγα Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., πρὸβ. Ἀντιφῶντα 137. 27, Εὐρ. Βάχχ. 1079· οἰκτρὸν [ἀνεβόασεν] Εὐρ. Ἑλ. 184· ἐπὶ τῆς πολεμιστηρίου κραυγῆς, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 38: μετ' ἀπαρ., κράζω τι ..., ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2, 22. 2) μ. αἰτ. πράγμα., κραυγάζω τε, Εὐρ. Βάχχ. 525: ἄλλῃ. 6) ἀγῆ, ξυμφορὰν ἀναβό., μεγαλοφώνως, γοερώς θηρῶν ἐπὶ συμφορᾷ τινὶ ἢ δυστυχίᾳ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 572, Εὐρ. Ἑλ. 1108· Πανδὸς ἀναβόα γάμοιο αὐτόθι 190. 3) μ. αἰτ. προσ., ἐπικαλοῦμαι, συμμαχίους αὐτόθι 1592· Ἀσκληπιὸν Ἄριστοφ. Πλ. 639 4) ὡσαύτως, ἀνακράζω, ἐπευφημῶ, μεγαλοφώνως ἐπαίνω, Ἄλεξ. ἐν Ἰσοστῆσι 1. 12.

ἀναβόημα, τό, = ἀναβόημα = ἀναβόησις.

ἀναβόησις, εὐς, ἡ, κραυγὴ, τὸ μεγαλοφώνως ἀναβοᾶν πρὸς τινα, Διον. Ἄλ. 9. 10, κτλ.

ἀναβοθρεύω, ἀνασκάπτω, ἐκσκάπτω, ἐξάγω βία εἰς τὸ φῶς, «ἀναβοθρεύουσιν: ἀναμοχλεύουσιν» Α. Β. 389, Σουῖδ., Ἡσύχ.: μεταφ., ὑπονομεῖν, ἔκκλ.

ἀναβολάδην = ἀμβλήθην, ἀμβλητικῶς.

ἀναβόλαιον, ἡ ἄδιον, τό, (ἀναβάλλω) = μανθῶας Σύμμ. Π. Δ., ἔκκλ.

ἀναβολάς, ἄδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἀμβολάς.

ἀναβολεύς, εὐς, ὁ, ὁ θεράπων, ὁ βοηθῶν τινὶ νὰ ἱππεύσῃ, Ἄππ. Καρχηδ. 106, Πλουτ. Γ. Γράρχ. 7· πρὸβ. Schneid. Ξεν. Ἄν. 4. 4, 4. — «τὸ σιδήριον ὃ τοὺς πόδας ἐντιθέμενος ἐφιπποῖ γίνονται» Εὐστ. ἐν Ὄδ. Α, κατὰ Σουῖδ. «καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίους λεγομένη σκάλα.»

II. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, εἶδος λαβίδος, δι' ἧς ἐξήγόν τι, Παῦλ. Αἰγ. 6. 88. — Κατὰ δὲ Κοσμ. Τοπογρ. Χριστ. σ. 133: «οἱ πλεοντες τὰ βόρεια καὶ δυτικὰ μέρη ἀναβολεῖς καλοῦνται, ὡς ἄνω που ἀνερχόμενοι καὶ βραδύπλοῦντες.»

ἀναβολή, ποιητ. ἀμβολή, ἡ, (ἀναβάλλω): **I.** ὡς ὄνομα πράγματος. 1) τὸ ἀναρριθῆν, συσσωρευθῆν, σωρὸς χώματος, ὄχθη, Ξεν. Ἄν. 5. 2, 5, Διόδ. 17. 95· πρὸβ. ἀμβολάς. 2) τὸ ῥιπτόμενον πρὸς τὰ ὀπίσω ὑπὲρ τοὺς ὤμους, περιβόλαιον, περιβόλαιον, Πλάτ. Πρωτ. 342C, Ἐβδ. (Νεεμ. Ε' 13, καὶ ἄλλ.): — ὡσαύτως καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν περιεβάλλοντο αὐτό, Λουκ. Ἐνύπν. 6, πρὸβ. ἀναβάλλω Β. III. **II.** ὡς πράξις. 1) ἀνάκρουσμα, προανάκρουσμα ἐπὶ τῆς λύρας προηγουμένου τῆς ᾠδῆς, ὅπῃταν προομιλίῳν ἀμβολὰς τεύχη ἐλελιζομένα, λεγόμενον πρὸς τὴν λύραν, Πινδ. Π. 1. 7· ἐντύθεν, ἀλωμένη πῆδε κάκειος διθυραμβικῆ ᾠδῆ, ἀεροδότητος καὶ νιφοβόλου ἀναβολὰς Ἄριστοφ. Ὀρν. 1385, πρὸβ. Εἰρ. 830, Ἄριστ. Ρῆτ. 3. 9, 6· ἴδε ἀναβάλλω Β. I. 2) ἀναβολή, παράτασις, ἐπιβραδύνσις, οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἐπιποιεῦντο τῶν ἀποχωρήσιν Ἡρόδ. 8. 21· ὅτι, μέλλετε ..., μὴ ἐς ἀναβ. πρᾶσσετε Θεοκ. 7. 15· οὐκ ἐξ ἀμβολᾶς, ἄνευ ἀναβολῆς, Εὐρ. Ἡρακλ. 270· ἐν ταῖς ἀναβολαῖς ὁ αὐτ. Ἡρακλ. Μαιν. 93· ἐπὶ ἀναβολῇ τι ποιεῖσθαι, Πλάτ. Νόμ. 915D· ἀναβολῆν τινος ποιεῖσθαι Θεοκ. 2. 42· ποιεῖν Πλάτ. Συμπ. 201D· ὡσαύτως, εἰς τὸ γῆρας ἀναβολὰς ποιεῖσθαι Μένανδρ. ἐν «Θησαυρῶ» 1. 8· δακρυόεις.. ἐμποιεῖν ἀναβολ. τῷ πάθει ὁ αὐτὸς Ἄδηλ. 16· ἀναβόλῳν λαβόντες τρία ἐτη Ἐπιγρ. Θεοσ. ἐν Ussing, σ. 3· πρὸβ. ἀναβάλλω Β. II. 3) ἀμετάβ., ἀνάβασις, ὁδὸς πρὸς ἀνάβασιν ἀν. τῶν Ἄλπεων Πολυδ. 3. 39, 9, κτλ.· τὴν ἀν. ποιεῖσθαι αὐτόθι 50. 3. 4) ἀνεργεῖς, «ροῦσκωμα», ἀνάρρηξις, πομποφύλων Ἄριστ. Προβλ. 24. 6, Θεοφρ. Ἄποσπ. 3. περὶ Πυρῶ 16· Νεῖλου ἀμβολαὶ Σὺλλ. Ἐπιγρ. 4924.

ἀναβολίδιον, τό, πῆρα κρεμασμένη ἐκ τῶν ἀναβολέων, «ἀναβολίδην μεστὸν ψωμίων καὶ ἄλας» Ἄποστ. Πατέρ. παρὰ Μακαρίῳ 33. Δουκάγγ.

ἀναβολικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀναβαλλόμενος, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 4957. 21. — Ἐπίρρ. -κῶς, μετ' ἀναβολῆς, Εὐστ. 1241. 38.

ἀναβόλιμος, ὄν, ὅν πρέπει τις νὰ ἀναβάλλῃ, «ἀναβόλιμοι εἰκαί, αἱ διὰ περίστασις εἰς ὑπέρθρον ἐμπιπτοῦσιν» Ἡσύχ.

ἀναβόλιον, τό, εἶδος ἀναβολαίου, ἄλλως σωδάριον, Ἄγμ. Ὀνειροφρ. κ. 158.

ἀναβοθροῦζω, γογγύζω μετὰ κραυγῆς, «μουρμουρίζω δυνατὰ», Ἄριστοφ. ἔκκλ. 433.

ἀναβουκολέω, ἀπατῶ, Κυρίλλ. Ἰουλ. 4. σ. 124.

ἀναβουλεύομαι, ἀποθ., μεταβάλλω βουλήν, γνώμην, Εὐστ. 1385. 59.

ἀναβράζω, ἀμετάβ., βράζω, ἀφρίζω, Προκόπ.· πρὸβ. ἀναβράσσω.

ἀνάβρασις, εὐς, ἡ, τὸ βράζειν, ἀνακοχλάζειν, π. γ. ἐπὶ ὕδατος, Στράβ. 140: — οὕτως ἀναβρασμός, ὁ, ἱατρ., καὶ ἀνάβρασμα, τό, βυξ.

ἀναβράσσω, Ἄππ. -βράττω, καλῶς βράζω, βράζω τι ἐντελῶς, ἀναβράττω κίχλας Ἄριστοφ. Εἰρ. 1197· κρέα ἀνέδραττεν ὀρνίθεια ὁ αὐτ. Βάτρ. 510· ἀπολ., ἀναβράττετ', ἐξοπτάτε ὁ αὐτ. Ἄγ. 1005· πρὸβ. ἀνάβρασις.

2) τινάσσω πρὸς τὰ ἄνω, ἐκρίπτω, συσσωρεύω, ὡσπερ τῶν ἐν τοῖς λίκνοις ἀναβραττομένων, τῶν ἐπὶ τῶν λιμνητῆριον συσσωρευομένων, Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 8. 42· ἄλλη ἀναβρασθίσσα, θαλασσία ἄγνη ἀναρριφθεῖσα, Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 566.

ἀνάβραστος, ὄν, βεβρασμένος, κρέα Ἄριστοφ. Βάτρ. 553, Ἄριστοφ. ἐν Ἐγῶσιν» 4· κίχλα Φερεφρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 10. πρὸβ. καὶ «Μεταλλείας» τοῦ αὐτοῦ 1. 23.

*ἀναβράχω, ἴδε ἐν λ. ἀνεβραχε.

ἀναβρέχομαι, παθ. βρέχομαι ἐκ νέου. ἄλλ. γραφ. ἐν Ἄριστ. Πρὸβ. 21. 6· ἀνεβρέεζατο Νιχηρ. Ρῆτ. 7. 11.

ἀναβρομέω, βροντῶ ἡχηρῶς, Ἄθην. 126D, Νόνν. Δ. 45. 330.

ἀναβροντάω, βροντῶ μετὰ πατάγου, Τρυφιδ. 118.

ἀναβροζέει, ἀναβροχέει, ἴδε ἐν λ. βροχῶ.

ἀναβροχίζω, ἐξάγω διὰ βρόχου τὰς βλεφαρίδας (τσίνουρα), Παῦλ. Αἰγ. 6. 13, Γαλην. 14. 784.

ἀναβροχισμός, ὁ, ἡ ἐξαγωγή τῶν βλεφαρίδων διὰ βρόχου, ἐγγείρησις πρὸς θεραπείαν τριχιάσεως, Παῦλ. Αἰγ. 6. 13, πρὸβ. Γαλην. 16. 918.

ἀναβρυάζω, φωνάζω δυνατά, χρεμετίζω ἤχηρως, ἐπὶ ἱππων, ἀνεβρύαζαν Ἀριστοφ. Ἰππ. 602.
ἀνάβρυτον, τό, ὕδωρ ἀνάβρυτον ἐκ σωλῆνος, Βυζ.
ἀναβρυχάομαι, ἀποθ., ἤχηρως βρυχάομαι, Πλάτ. Φαίδων 117D.
ἀναβρυχῶ, ἴδε ἐν λ. ἀναβέδρυχε.
ἀναβρύω = **ἀναβλύω**, Αἰδ. Π. 1. 3. 43, Φίλων 1. 477:—ἐκφρῶ, μετ' αἰτ., ἀν. ἀνθεα Νόνν. Δ. 7. 346.
ἀναβρωσις, εως, ἡ, τὸ καταβρωσῆσθαι, κατέβρωσις, Γαλην.
ἀναβρωτικός, ἡ, ὄν, = ὁ ἀναβρωσῶσκων, διαβρωτικός, Ἀλέξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1, σ. 278.
ἀνάβρωνες, «βαθμοῦ εἶδος» Ἡσύχ.
ἀναγαγγανεύουσι, ἀναβαῶσις Ἡσύχ.
ἀναγαλλίς, ἰδος, ἡ, φυτόν τι, εἶδος γαλατασίδα, Διοσκ. 2. 209· πρβλ. ἀγαλλίς.—ἀγαλλίς, πόα τις Ἡσύχ.
ἀναγαργαρίζω καὶ **-λίξω**, κάμνω γαργάραν, χλιαροῖσιν, Ἰππ. 470. 10, πρβλ. 469. 55., 517. 5· οὕτω καὶ μέσον, ἀναγαργαλλίζεσθαι νῆστιν παρὰ τῶ ἀυτῶ 666. 28. Παθ. ἀναγαργαρίζομενον σὺν μελικράτῳ Διοσκ.
ἀναγαργάρισμα, ατος, τό, γαργάρα, Ἰατρ.
ἀναγαργάριστον, καὶ **-λικτον**, τό, φάρμακον διὰ γαργάραν Ἰππ. 569. 53, κτλ.
ἀναγγελία, ἡ, ἀνακήρυξις, τῶν στεφάνων Σουλ. Ἐπιγρ. 3640. 27, πρβλ. Πολυδ. 8. 139.
ἀναγγέλλω, (ἴδε ἀγγέλλω), ἐπιπέρομαι φέρων ἀγγελίας, ἀγγέλλω Λατ. renuntiare, τὴν Διοσχλ. Πρ. 661: πάντ' ἀναγγεῖται φίλοις Εὐρ. Ι. Τ. 761· τῷ Βρασίδῳ τὴν εὐνομήνην Θουκ. 4. 122, κτλ.: τὴν πρὸς τὴν Πολυδ. 1. 67, 11: μ. μετοχ. λέγω περί τινος προσώπου πράττοντα τί, Σεν. Ἀγρ. 5, 6:—οὕτως ἐν τῷ παθητικῷ, ὡς ἀνηγγέθη τεθνεώς Πλουτ. Περικλ. 18. 2) ἀν. τῷ δήμῳ, Λατ. referre ad populum, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 18.
ἀν-ἀγγελοσ, ὄν, ἀνευ ἀγγέλου ὅστις ν' ἀναγγεῖται: μάχη ἀνάγγελος, ἐν ἣ ἔπεσον πάντες καὶ δὲν ἔμειναν οὐδ' εἰς ὅστις ν' ἀγγεῖται τὸ ἀποτέλεσμα, Ἀνθ. Π. 7. 244, πρβλ. Ἰλ. Μ. 73.
ἀν-ἀγγελίος, ὄν, ὁ μὴ ἀναγγεῖται, ἀπόρητος, Ἠλιόδ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξει ἀνάπυσσα.
ἀνάγειος, ὄν, ὁ ἀνὰ ἢ ὑπὲρ τὴν γῆν, Εὐσεβ. βίος Κωνστ. 3. 37.
ἀναγέτωρ, ἐκ νέου συναθροίζω διαφ. γραφ. ἐν Κοίντ. Σμ. 2. 577.
ἀναγελάω, = γελῶ μεγαλοφώνως, ἤχηρως, ἀναγελάσας, Σεν. Κύρ. 5.1, 9· ἐπὶ τινι αὐτοῖ 6, 1, 34.
ἀναγεννάω, γεννῶ ἐκ νέου, ἀναγεννῶ, Ἐπιστ. Πέτρ. Α' , α' , 3, πρβλ. 23.
ἀναγεννησις, εως, ἡ, ἀνάπλασις, μεταβολὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ ἀσεβοῦς εἰς εὐσεβῆ, Ἐκκλ. ἴδε Σουίκερ (Suicer).
ἀναγεννητικός, ἡ, ὄν, = ἰκανὸς νὰ ἀναπαράγῃ, τινὸς Ἰαμβ. Μυστ. 3. 28.
ἀναγέτρια, ἡ, μαῖα, «ἡ καὶ τικτούσαις ὑπηρετοῦσα γυνὴ παρὰ Ταραντίους οὕτω λεγομένη, ἢ Ἀττικοὶ μαῖαν καλοῦσι» Ἡσύχ.
ἀνάγευσις, εως, ἡ, ἡ πρῆξις τοῦ ἀναγεῖναι.
ἀναγεύω, δίδω τι εἰς τινα νὰ γευθῆ, τὸν ἀπίων νὰ γευθῆ, πρῶτους ἠέλιωσ' ἀναγεῦσ' ὕμας Ἀριστοφ. Νερ. 523.
ἀναγηρόομαι, ἀποθ. φωνάζω ἰσχυρῶς, Αἰδ. περὶ Ζ. 5. 34.
ἀν-ἀγῆς, ἔς, (ἀγος) ὁ μὴ ἐναγῆς, καθάρσις, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐναγῆς:—ἡ παρὰ τοῦ Ἀρπ. διδομένη ἐρμηνεῖα χρῆζει διορθώσεως.
ἀναγινώσκω, μεταφ. **ἀναγινώσκω**: 1) Ἐπ. χρήσις περιοριζομένη εἰς τὸν ἀρ. **ἀνέγνω**. 1) γνωρίζω καλῶς, εἰσεύρω μετὰ βεβαιότητος, οὐ γὰρ πῶ τις ἐδὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω Ὀδ. Α. 216, πρβλ. Φ. 205, Ἰλ. Ν. 734. 2) γνωρίζω ἐκ νέου, ἀναγνωρίζω, Ὀδ. Α. 250· οὕτως ἀπᾶς παρ' Ἡρόδ. ἀναγνωρίζω, ὁμολογῶ τὴν ἰδίαν μου, Λατ. agnoscere, ἀναγνώθαι τοὺς συγγενεὰς Ἡρόδ. 2. 91, πρβλ. Πινδ. 1. 2. 35· οὕτως ὡσαύτως ἀρ. παθ. ἀπᾶς παρ' Εὐρ. εἰ μὲν γὰρ ἔζη πόσις, ἀνεγνώσθημεν ἂν ὁ αὐτὸς Ἐλ. 290· ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 557 ὁ Ἐλμολ. διώρθωσεν ἂν γνῶναι. II) Ἄττ. χρήσις: μέλλ. **ἀναγινώσσομαι** (Κρητ. γ' πληθ. **-γνώσσει** Σουλ. Ἰππ. 2554. 40): ἀρ. **ἀνέγνω**: πρμ. **ἀνέγνωκα**: Παθ. μέλλ. **-γνώσθησομαι**, Ἀνσ. 149.3: ἀρ. **ἀνεγνώσθη** Πλάτ. Παρμ. 127D: πρμ. **ἀνέγνωσμαι** Ἐπιγρ. 342 Α, κτλ.:—ἐπὶ γεγραμμένων χαρακτηρῶν, = γνωρίζω αὐτοὺς πάλιν, ἀναγνωρίζω αὐτούς, ἐπομέν. = ἀναγινώσκω αὐτούς (ἢ Ἰων. πρὸς τοῦτο λέγει εἶναι ἐπιλέγομαι), κατὰ πρῶτον Πινδ. Ο. 10 (11). 1 (ἔνθα ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος γέγραπται), Ἀριστοφ. Ἰππ. 118, 1065, Βάτρ. 52, Θουκ. 3. 49, Ἀνδοκ., κτλ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ Τραγ.:—**ἀναγνώσσει** ται [ἐνν. ὁ γραμματεὺς] Δημ. 516. 27, κτλ.: **ἀνέγνωθι**, συχρόν παρὰ Δημ. λέγε.. καὶ ἀνάγνωθι ὁ αὐτ. 363.11:—ἀπολ., **οἱ ἀναγινώσκοντες**, οἱ σπουδάζουσι, Πλουτ. Ἀλέξ. 1· τὰ βιβλία τὰ ἀνεγνώρμενα, βιβλία μεγαλοφώνως ἀναγινώσκόμενα καὶ οὕτω γινόμενα δημόσια, δηλ. δημοσιούμενα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀνέκδοτα, Λύκων παρὰ Διογ. Λ. 5. 62. III) Ἰων. χρήσις, μετὰ ἐνεργητ. σημασίας κυρίως ἐν τῷ ὀριστε ἀνέγνωσα, ἐπεισά τινα νὰ πράξῃ τι, τοῦτους ἀναγνώσας ἔπεσθαι Ἡρόδ. 5. 106, πρβλ. 1. 87., 4. 158., 6. 83, καὶ ἄλλ., Ἰππ. 180D: τὸ ἀπαρμ. ἐνίοτε παραλείπεται, ὡς ἀνέγνωσε, ὅτε κατέπεισεν αὐτόν, Ἡρόδ. 1.68· ὁ ἐνεστὸς ἀπᾶς κεῖται ἐπὶ ταιαυτῆς

ἐννοίας, ἀναγινώσκεις στρατεύεσθαι βασιλεῖα 7.10:—οὕτω κατὰ παθ. ἀρ. **ἀνεγνώσθη**, ἐπέστην νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρμ. 7.7 καὶ 236 καὶ ἀνευ ἀπαρμ. ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναγνώσθεις 4. 154· γρήμασιν ἀν. 6.50. καὶ καθ' ὑπερσυν. παθ., ὡς δὲ οὗτοι οἱ ἀνεγνώσμενοι ἦσαν 8.110· σπίνιον παρ' Ἀττ., ὑπὸ τῶν κυριῶν ἀναγινώσκόμενον Ἀντιφῶν 117.11.
ἀν-ἀγίος, α, ὄν, ὁ μὴ ἅγιος, ἀνίερος, Γλωσσ.
ἀναγκάζω: μέλλ. **-άσω**: πρμ. **ἠνάγκακα** Πλάτ. Ἰππαρχ. 232B: ὑπερσυντ. **-ειν** Δημ. 901. 20 (ἀνάγκη). Βιάζω, ἀναγκάζω, τὸ πλείστον μετ' αἰτίας, προσώπ. καὶ ἀπαρμ. ἀναγκ. τινὰ κτείνειν, ποιῆσθαι, κτλ. Ἡρόδ. 1.11. 98., 6. 42· ἔρᾶν, λέγειν, κτλ., Σοφ. Ἠλ. 256, Ο. Κ. 979, κτλ., πρβλ. Ο. Κ. 589 (ἔνθα πρέπει νὰ ἐυπακοσῆται ὅτι ἡ τοῦς Ἀθηναίους), κτλ.: οὕτως ἐν τῷ παθ., ἠναγκάζοντο ἀπύουσθαι Ἡρόδ. 5.101:—οὕτω καὶ ἀνευ ἀπαρμ., καμ' ἀναγκάζεις τὸδε; (ἐνν. ἔρᾶν) Σοφ. Φ. 1366· πρβλ. Ο. Τ. 280· ἀναγκάζεσθαι τι, ἀναγκάζεσθαι [ποιεῖν] τι, Πλάτ. Φαῖδρ. 242Α, 254B, πρβλ. Σεν. Ἀπομ. 4. 5, 4: ὡσαύτως, ἀν. τινὰ ἔς τὸ πολεμεῖν Θουκ. 1. 23· ἔς τὸ ἔργον ὁ αὐτ. 2. 75. 2) μ. αἰτ. προσ. μόνον, ἐξαναγκάζω τινὰ. ἰδίως δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πείθειν, Πλάτ. Γοργ. 472B· εἰνοιεῖται ἠναγκάσθη, ἐπέστην, ἐξασανίσθη, Σοφ. Ἠλ. 221, πρβλ. Σεν. Ἰερ. 9, 2· ἠναγκασμένος, ἀναγκασθεὶς Θουκ. 6. 22., 8. 99, πρβλ. 7. 62· ὑπὸ δεσμῶν ἀναγκάζεσθαι Ἀνδοκ. 1. 9· φανεροὶ ἦσαν ἀναγκασθόμενοι Δημ. 231. 16. 3) μ. αἰτ. πρῆξ. μόνον, ἐπιβάλλω διὰ τῆς βίας, πόλις ἀναγκάζει τὸδε Εὐρ. Ι. Τ. 595, πρβλ. Σεν. Ἀπομ. 4. 5. 5, Ἀριστ. Ρητ. 2. 19, 9· ἠναγκασμένα λάχανα, τὰ βεβιασμένα διὰ κόπου ἡ τεχνικῆς θερμότητος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἄγρια καὶ αὐτόματα, Φιλόστρ. 27. 4) μ. αἰτ. πρῆξ. καὶ ἀπαρ., ἰσχυρίζομαι ὅτι πρῆγμα τὸ ἀναγκαῖος ἔχει οὕτως ἢ ἄλλως, μὴ τοῖνον ἀνάγκαζε, ὁ μὴ καλὸν ἔστιν, ἀισχρόν εἶναι Πλάτ. Σοφ. 202Α· πρβλ. Κοκκ. 432C, Δ. Θεατ. 196B· ὡσαύτως, ἐπομένως συνδέσμου, ἀν. ἔτι ἀθάνατον ψυχῆ, ὁ αὐτ. Πολ. 611B 5) ἀναγκάζω διὰ βίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4.12.—ἴσως οὕτω πρέπει νὰ ἐρμηνευθῆ ἡ λέξις καὶ ἐν Ἐσαιτ. Πλάτ. 153C, ἔνθα ἡ ἐννοία τοῦ χωρίου δὲν εἶναι λιαν σαφής.
ἀναγκαῖη, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀνάγκη, Ὀμ., Τυρτ., Σόλων, Ἡρόδ., κτλ.
ἀναγκαῖον, τό, τόπος περιορισμοῦ, εἰρκτή, φυλακή, Σεν. Ἐλλ. 5. 4, 8 καὶ 14, πρβλ. Ἀρποκρ., ὅστις προσθέτει Καλλιμαθῆνης δὲ ἀνώγειον εἶπεν, ὁ δεῖ μάλλον λέγεσθαι:—ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ φαίνεται ὅτι εἰς τὸ ἀνάκαιον (παρὰ Σουῖδα ἐν χωρίῳ ἀναγερομένου εἰς τὸν Ἰσαῖον εἰς ὃ παραπέμπεται καὶ ὁ Ἀρποκρ. διὰ τὴν λέξ. ἀναγκαῖον), ἢ Ἀνάκαιον, ὁ ἴδε, ὡς ἐν Δημ. 1125. 24, πρβλ. Ἐτυμολ. Μ. 98. 32. II) = αἰδοῦτον, Ἀρτεμίδ. 1. 47, Εὐστ., κτλ., πρβλ. Meineke Κωμ. Ἀποσπάσμ. 3. σ. 309. III) ἀφορῶν ἐντύπων, ἀπόπατος, ὡς καὶ νῦν, Βυζ.
ἀναγκαῖος, α, ὄν, παρ' Ἀττ. ὡσαύτως ος, ὄν, Θουκ. 1. 2., Πλάτ. Πολ. 554A, κτλ.: (ἀνάγκη) ὁ ἐξ ἀνάγκης ἢ διὰ τῆς βίας ὧν ἡ γιγνόμενος. I) ἐνεργ. ὁ ἀναγκάζων, ὁ ἐπιβάλλων βίαν, μῦθῳ ἀναγκαῖω, «ἦγον ἀναγκαστικῶν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 399· γρηγοῖ ἀναγκαῖη, «διὰ χρεῖαν ἐπέγουσαν», (Σχόλ.) Ἰλ. Θ. 57· ἦμαρ ἀναγκ., ὡς τὸ δοῦλιον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς βίας, τὸ ἐξαναγκασμοῦ, ὁ ε. βίος δουλείας (οὐχὶ ὡς τινες ἐρμηνεύουσι, θανάτου), Π. 836· οὕτως, ἀναγκαῖα τύχη, ἡ τύχη, ὁ κλῆρος τῆς δουλείας, Σοφ. Αἴ. 485, (ἀλλ' αὐτοῖ 803, ἡ αὐτὴ φράσις σημαίνει κατεπεύουσαν ἀνάγκη, καὶ ἐν Ἠλ. 48, βίαιον θάνατον)· τῆς ἀρχῆς τῷ ἀναγκαῖω παροῦσιν ὄντι, ἐκ τοῦ καταναγκαστικοῦ χαρακτηρῶν τῆς ἀρχῆς (τῆς διοικητικῆς ἢ τῆς ἡγεμονίας) ἡμῶν, Θουκ. 5, 99· δεσμός ἀν. Θεοκρ. 24. 33· ἔξ ἀναγκαῖον, ἐξ ἀνάγκης, Θουκ. 7. 60. 2) πειστικός, ἰσχυρὸς, πειθῶ Πλάτ. Σοφ. 265D· ἀποδείξεις ὁ αὐτ. Τιμ. 40E· διαλλακτὰς πολὺ τῶν ἐμῶν λόγων ἀναγκαῖότερος Θουκ. 4. 60. II) Παθ., ἐξαναγκασμένος, πεισθείς, πολεμιστὰι ἀναγκ., στρατιώται διὰ τῆς βίας (θέλοντες ἢ μὴ θέλοντες), Ὀδ. Ω. 498· οὕτω, διώδες ἀναγκ. αὐτοῖ 210 (ἔνθα ὁμοῦς ὁ Εὐστ. ἐρμηνεύει χρεῖωδεις, ἀεῖοιστοι, χρήσιμοι, ἴδε κατωτέρω 6):—οὐδαμῶς ἀλλοχρῶ παρ' Ὀμ. ἐπὶ παθ. ἐννοίας. 2) λυπηρὸς, ἀνικηρὸς, Θεογν. 297, 472. 3) = ἀναγκαῖος (φυσικὸς ἢ ἠθικὸς), οὐκ ἀναγκ., μὴ ἀναγκαῖος συχ. παρ' Ἀττ. (περὶ τῶν διαφόρων τῆς λέξεως σημασιῶν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἴδε Ἀριστ. Μεταφ. 4. 5, καὶ πρβλ. τὸ οὐς ἀνάγκη I. 2. γ), ἀναγκαῖον [ἔστι], ὡς τὸ ἀνάγκη ἔστι, εἶναι ἀνάγκη νὰ.., Σοφ. Φ. 1317, κτλ.· γίνεται μοι ἀναγκαῖστατον, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 3. 65· ἀλλ' ὡσαύτως ἐν χρήσει, ὡς τὸ δίκαιός εἰμι, μ. ἀπαρ., εἶναι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι ποιῆσθαι, εἶναι ἀναγκαῖαι ἢ ἀνάγκη νὰ γίνωνται, Πλάτ. Γοργ. 449B· ὅδον ἀναγκαῖοτάτην εἶναι τρέπεσθαι ὁ αὐτ. Σοφ. 242B· τῶν μαθημάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι προμανθάνειν, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς ἡμᾶς νὰ τὰ ἔχωμεν μᾶθῃ πρότερον, νὰ τὰ προμαθῶμεν, ὁ αὐτ. Νόμ. 643C. 4) τὰ ἀναγκαῖα, τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς π. χ. ἡ τροφή, ὁ ὕπνος κτλ. Πλάτ. Νόμ. 848A, κτλ., Σεν. ἀλλ' ὡσαύτως καὶ πρᾶγματα ἔχοντα ὄρισμένα καὶ ἀναγκαῖα ἀποτελέσματα, ὁ αὐτ. Ἀπομ. Ι. 1. 6· καί,

τά εκ θεοῦ ἀναγκ., ἡ ὀρισμένη τάξις τῶν πραγμάτων, οἱ τῆς φύσεως νόμοι, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1.7, 36· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε Εὐρ. Ἑκ. 584, πρβλ. Φοῖν. 1000.

5) ὁ ἀπολύτως ἀναγκαῖος, ἀπαραίτητος, ὁ μόλις ἀρκῶν, δέμιον Εὐρ. Ὀρ. 230· ἀν. τροφή, ἡ καὶ ἡμέραν, Θουκ. 1. 2· τὰ ἀν. Ἀντιφῶν 125. 24· τὰ ἀν. τοῦ βίου Ἰσοκρ. 48D· τὸ ἀναγκαιότατον ὕψος, τὸ ἐλάχιστον ὕψος τὸ ὁποῖον ἔτι ἀπολύτως ἀναγκαῖον, Θουκ. 1. 90, πρβλ. 6. 37· οὐδὲ τὰ ἀναγκ. ἔστικέσθαι ὁ αὐτ. 1.70· ἡ ἀναγκαιότητα πόλις, ὁ ἐλάχιστος συνοικισμός, ὅστις θὰ ἤδύνατο νὰ ὀνομασθῆ πόλις, Πλάτ. Πολ. 369D· ἐκ τεττάρων ἀναγκαιότατων συγκεῖσθαι πόλιν Ἄριστ. Πολιτικ. 4. 4, 12· αὐτὰ τὰναγκαιότατ' εἶπεν, νὰ εἴπῃ τις ὅσα εἶναι ἀπλῶς ἀναγκαῖα, νὰ δώσῃ μίαν ἀπλὴν περιλήψιν τῶν κυριωτάτων γεγονότων, Δημ. 269.14, πρβλ. 284. 20.

6) ἐπὶ προσ. συνδεδεμένων δι' ἀναγκαιὸν ἢ φυσικῶν δεσμῶν, ὅ ἐ. συγγενούντων δι' αἵματος, συγγενῶν δηλ., Ἀντιφῶν 112. 3, Πλάτ. Πολ. 574B· ἀναγκ. ὁμοιοι Εὐρ. Ἄλκ. 533:—οἱ ἀναγκαῖοι, Λατ. necessarii, οἱ συγγενεῖς, ἡ ὅλη συγγένεια, Ξεν. Ἄν. 2. 4, 1· ἀναγκ. φίλοι Εὐρ. Ἄνδρ. 671· συγγενεῖς καὶ ἀναγκ. Δημ. 434. 20· τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ ἀναγκ. φίλους Πράξ. Ἀποστ. 1', 24.

III. ἐπίρρ. -ως, ἀναγκαιώς, κατ' ἀνάγκην, διὰ τῆς βίας ἡ καταναγκαστικῶς, ἀναγκαιῶς ἔχει, πρέπει νὰ ἔχῃ οὕτω, Ἡρόδ. 1. 89, Δισχύλ. Χο. 239, Σοφ. Τρ. 723, Πλάτ., κτλ., ἀναγκ. ἔχει μοι ποιεῖν ταῦτα Ἡρόδ. 8.140, 1, καὶ ἄλλ., ἀναγκ. φέρειν, ὅσον καλῶς δύναται τις, ὅσον ἡμπορεῖ κανεῖς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀνδρείως, Θουκ. 2. 64.

2) γελῶντες τε καὶ ἀναγκ. λέγειν, μόνον ἐρ' ὅσον εἶναι ἀνάγκη, Πλάτ. Πολ. 527A, πρβλ. Τίμ. 69D, καὶ ἄλλ.: πτωγῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκ. Βαθρ. 55. 2:—ὑπερβ. ἀναγκαιότατα Πλάτ. Φῖλ. 40C.

IV. ἀναγκαιῶν, τό, ἴδε ἐν λέξει.

ἀναγκαιότης, ἡτος, ἡ, συγγένεια ἐξ αἵματος, Λατ. necessitudo, Πολύβ. 18. 34, 10. II. μεταγεν., ἀνάγκη, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 205.

ἀνάγκασμα, ατος, τό, ἐπιβολὴ βίας, καταναγκασμός, Ἰωσήφ. Ἄρχ. 1.19, 2, 5.

ἀναγκασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἰαμβλ. Προτρ. 137.

ἀναγκαστέος, α, ον, ῥήμ. ἐπίθ. ἐρ' ὄν πρέπει νὰ ἐπιβληθῆ βία ἡ καταναγκασμός, ἀναγκ. ἄρχειν Πλάτ. Πολ. 539E. II. ἀναγκαστέον = δεῖ ἀναγκασθῆναι, αὐτόθι 378D, Ξεν.

ἀναγκαστήρ, ἡρος, ὁ, ὁ ἐπιφέρων βίαν, ἐπιβάλλον ἀνάγκην, ἀναγκ. ἄτρακτοι, τῆς Μοίρας δηλ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 227.7.

ἀναγκαστήριος, α, ον, = τῷ ἐπομ., ἀναγκ. δικαιοσύνης, Διον. Ἄλ. 2.75.

ἀναγκαστικός, ἡ, ὄν, καταναγκαστικός, ὑποχρεωτικός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ συμβουλευτικός, περὶ νόμου, Πλάτ. Νόμ. 930B· οὕτως, ὁ νόμος ἀναγκ. ἔχει δύναμιν Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 10. 9, 12.— Ἐπίρρ. -κῶς Σέξτ. Ἐμπ. II. 1.193.

ἀναγκαστός, ἡ, ὄν, ῥήμ. ἐπίθ., ὁ ἀναγκάζομενος, ὁ ἐκτελῶν τι ἐναντίον τῆς θελήσεώς του, ἀναγκαστοὺς εἰς τὸ κῆδος ἵέναι Ἡρόδ. 6. 58· ἀναγκαστοὶ στρατεύοντες, χωρὶς αὐτοὶ νὰ θέλουν, Θουκ. 7. 58, πρβλ. 8. 24.— Ἐπίρρ. -τῶς Πλάτ. Ἀξ. 306A.

ἀνάγκη, ἴων. καὶ Ἑπ. ἀναγκαίη, ἡ, κατὰ πρῶτον παρ' Ὀμ. κρατερὴ δ' ἐπικεῖσθαι ἄν. Ἰλ. Ζ. 458· ἀναγκαίη γὰρ ἐπιτελεῖ αὐτόθι 85· ἀναγκαίη πολεμίζειν Δ. 300· τίς τοι ἀνάγκη πτώσειν; τίς σοι ἀνάγκη νὰ δειλῆς; Ε. 633· οἷσιν ἀνάγκη (ἐνν. φυλάσσειν), Κ. 418 καὶ ἄλλ.· ἀλλ' ἔχει τὴν λέξιν ὅς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ δοτ. ὡς ἐπίρρ., ἀνάγκη = ἐξ ἀνάγκης, ἀνάγκη ἀεῖδειν, ἄψ ἦμεν, πολεμίζειν, φεύγειν, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ σημασ. ἐνεργ., βία, διὰ τῆς βίας, ἀνάγκη ἴσχειν, ἀγειν, κελύειν: ἡ δοτ. ἐνίσχυεται διὰ τοῦ αὐτοῦ Ὀδ. Κ. 434· ὡσαύτως, ὑπ' ἀνάγκης Τ. 156, Πλάτ., κτλ.· ὑπ' ἀνάγκης Ἡρόδ. 7.172, καὶ ἄλλ. βραδύτερον, ἐξ ἀνάγκης Σοφ. Φ. 73, Πλάτ., κτλ.· δι' ἀνάγκης Πλάτ. Τίμ. 47E· σὺν ἀνάγκη Πινδ. Π. 1. 98· πρὸς ἀνάγκην Δισχύλ. Πέρο. 569· κατ' ἀνάγκην Ξεν. Κύρ. 4, 3, 7:—ἀνάγκη ἐστὶ, μετ' ἀπαρμ. εἶναι ἀνάγκη νὰ ..., πρέπει νὰ ..., ἴδε Ἰλ. ἐνῷ ἄνωτ.· πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶ ὕσαι Ἡρόδ. 2. 22· τρέφειν τοὺς τοκέας τοῖσι μὲν παισιν οὐδεμίαν ἀνάγκην... τῆσι δὲ θυγατράσι πᾶσα ἀνάγκη αὐτόθι 35· ἀνάγκ. ὅπως μετὰ μέλλ., Ξενοφ. Οἰκ. 4.14: μ. δοτ. προσ., ἄν. μοι σχεθεῖν Δισχύλ. Πρ. 16, πρβλ. Πέρο. 293:—παρὰ δὲ Τραγικοῖς ὡσαύτως πολλάκις ἐπὶ ἀποκρίσεων καὶ ἐπιχειρημάτων λογικῶν, πολλή γ' ἀνάγκη, πολλή 'στ' ἀνάγκη ἡ πολλή μ' ἀνάγκη, μετὰ τῶν ὁπίων πάντοτε ἀπαρμ. δύναται νὰ ὑπονοηθῆ, Ἐλισσ. Μῆδ. 981· οὕτω πᾶσ' ἀνάγκη, μ. ἀπαρμ., Σοφ. Ἡλ. 1497, Πλάτ. Φαίδων 67A, κτλ.· ἀνάγκη μεγάλη [ἐστὶ] Ἰσαῖος 38. 24, Δημ. 838.10· ἐν ἀνάγκη ἐστὶ Λυσ. 104. 2.

2) ἀνάγκη ὡς φυσικός νόμος, φυσικὴ ἀνάγκη ἡ ἐπιθυμία, ὄρεσις, γαστρὸς ἀνάγκαις Δισχύλ. Ἄγ. 725, πρβλ. Ἄριστοφ. Νερ. 1075, Ξεν. Ἄπομ. 1. 1, 11, Κυν. 7.1· ὑπ' ἀνάγκ. τῆς ἐμφύτου Πλάτ. Πολ. 458D· ἐρωτικαὶς ἀν. αὐτόθι, κτλ. 6) ἀνάγκη δαιμόνων, αὐτὸ θεῶν ἀνάγκα, ἡ μήτρα, τὸ πεπρωμένον, Εὐρ. Φοῖν. 1000, 1763:—συνθάξις προσωποποιεῖται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὡς Σοφ. Ἄποσπ. 234, πρβλ. Βόσσο. Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 216· ἀνάγκα δ' οὐδὲ θεοὶ υἰάγονται Σιμων. 139 Γαῖοφ. γ) ἀνάγκη ὑπὸ φιλοσοφικῆν ἔννοιαν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν φυσικὴν ὁρμὴν (φύσις) καὶ τὴν ἀπλὴν πίεσιν (βία), Ἄριστ. Ἄν. Ἰστ. 2.11, 9, Μεταφ. 5. 2, 6, καὶ ἄλλ.:—ὡσαύτως ἐπὶ λογικῆς ἀναγκαιότητος δι' ἧς ἀναγκαιῶς ἀκολουθεῖ τὸ συμπέρασμα, αὐτόθι 10. 8, 4, καὶ ἄλλ.: 3) πραγματικὴ βιαιότης, βία, τιμωρία, ἰδίως ἐπὶ βασάνου, καθ' ἑνικ. καὶ πληθ., ἐς ἀνάγκας ἀγεσθαι Ἡρόδ. 1.116, πρβλ. Ἀντιφῶντα 144. 16, κέξ.: ἀνάγκην προστιθένας, ἐπιτιθένας Ξεν. Ἰέρ. 9. 4, Λακ. 10, 7· προσάγειν τινὶ τὰς ἀνάγκας Θουκ. 1. 99, πρβλ. 3. 82: μεταφ. ὁλοποιεὶς ἀνάγκ., ὁ ἐ. τὸ στρατήγημα τοῦ Νέσσου, Σοφ. Τρ. 832· βρόχων πλεκταῖς ἀνάγκαις Ξεναρχ. ἐν «Βουταλίῳ» 1. 9. 6) πᾶς ἀναγκασμός ἢ περιορισμός, πᾶσα βιαιὰ μεταχειρίσις, τῶν ἀναγκῶν τινα προσφέρειν Ἰππ. περὶ Ἄγμ. 763, πρβλ. περὶ Ἄδρρ. 813. 834. 4) παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ σωματικῷ πόνου, ἀγωνίας, ἀλγῶντος, κακοπαθείας καὶ ἀθλιότητος, κατ' ἀνάγκην ἔρπειν, μετὰ πόνου, Σοφ. Φ. 206· ὑπ' ἀνάγκης βοᾶν αὐτόθι 215· ὠδίνων ἀνάγκα Εὐρ. Βάχχ. 89, κτλ. II. ὅμοιον τῷ Λατ. necessitudo, ὁ δεσμός τοῦ αἵματος, ἡ συγγένεια, Ἄνδοκ. 32.14, Λυσ. 894. 20. (Ἰθωνὸς ἐκ τῆς αὐτῆς βίβλης ἐξ ἧς καὶ τὸ ἄγχω, angō, angustus, κτλ., Γερμ. eng, ἴδε ἐν λ. ἄγχος).

ἀναγκο-δακρυς, υ, ὁ χέων δάκρυα βεβιασμένα, Δισχύλ. Ἄποσπ. 407.

ἀναγκο-θέτησις, εως, ἡ, βία, καταναγκασμός, λέξις ἦν ἐσχημάτισεν ὁ Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 260C, ὡς παρωδιαν τοῦ νομοθέτησις.

ἀναγκο-σιτος, ον, = ἀναγκοφάγος, ὁ ἀναγκοφαγῶν, ὁ ὢν ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐσθῆ θ, τι ἂν εὕρῃ, ἐπὶ παρασίτων, Κράτης ἐν Ἀδῆλ. 6, Νικόστρ. ἐν Ἀδῆλ. 6.

ἀναγκο-τροφέω, (τρέφω) ἐσθίω τι ἀναγκαστικῶς, φυλάττω διαίταν, ἀναγκάζομαι νὰ ἐσθίω συχὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλω, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνάγκη, ὡς οἱ ἀθληταί, Ἐπίκτ. Ἐγγχευ. 29. 2.

ἀναγκο-φάγέω = ἀναγκοτροφέω, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 15, 3: μεταφ., ἄν. τὰ πράγματα Θεοπόμπ. Ἰστ. 301.

ἀναγκο-φάγια, ἡ, ἐπιβηλημένη διαίτα, ἡ διὰ τοὺς ἀθλητὰς διατεταγμένη αὐστηρὰ διαίτα, Ἄριστ. Πολιτ. 8. 4, 9.

ἀναγκο-φορέω, φέρω κατ' ἀνάγκην, ἀναγκαζόμενος, Διον. Ἄλ. 10.16.

ἀνάγκυλος, ον, ἄνευ ἀγκύλης, ἡτοι βρόχου (δι' οὗ ἐλαμβάνετο τὸ ὄπλον καὶ ἐξηκοντίετο), ἐπὶ ἀκοντίου, Διόδ. 3. 8.

ἀναγκυλκάνω, γλυκύνω: παθ., γίνομαι γλυκύς, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 3.

ἀνάγκυλος, ον, = ἀνάγκυλος, Πλιν. Φυσ. Ἰστ. 33. 49.

ἀναγκυφάρτιος, ὁ, ὁ ἀνάγκυφα κατασκευάζων, γλύπτης.

ἀναγκυφή, ἡ, ἀνάγκυρον οὕτω κατασκευασμένον ὥστε αἱ γλυφαὶ νὰ ἐξέχῃσι τῆς ἐπιπέδου ἐπιφανείας κατὰ τὸ ἥμισυ, Σπράβ. 806.— κολίωμα, «εἴκαζεν ἀναγκυφῆ καλῶμου, ὃ διαγράφομεν» Γαλην. τόμ. 2, σ. 731.

ἀνάγκυφος, ον, ὁ ἀναγκυλιμένος οὕτως ὥστε αἱ γλυφαὶ νὰ ἐξέχῃσι κατὰ τὸ ἥμισυ, Βυζ.: τὸ ἀνάγκυλον = ἀναγκυφῆ, Κλήμ. Ἄλ. 237.

ἀναγκύφω, ποιῶ ἀνάγκυφα, σκαλίζω, ἀναγκυφάντων Γαλην. τόμ. 4. σ. 330, 3: ἀνάγκυψαν Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰουδ. 12. 2, 8, καὶ παθ. ῥάβδωσις ἀνεγέγλυπτο αὐτόθι 9.

ἀναγκάμπτω: μέλλ. -ψω, κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω, αἰχμὴ ἀνεγνάμψθῃ, ἡ αἰχμὴ ἐκάμψθῃ, ἐλύγισε πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἰλ. Γ. 348., Π. 259, κτλ.:—ἀνεγνάμψθῃ, δηλοῖ σιδήρου ἀπὸ δούτητος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν, ἦγον στροφῆν εἰς τὸ ἔμπροσθεν Εὐστ. Ἰλ. 1094, 20. 2) λῶα, δεσμιὸν μὲν ἀνεγνάμψαν θεοὶ αὐτοὶ Ὀδ. Ξ. 348.

ἀναγκνεία, ἡ, (ἀγκνέω) βδελυρὰ κακία, ἀνοσιότης, Ἐβδ. (Μακκ. Β', δ', 13).

ἀναγκνιστος, ον, ὁ μὴ ἡγνισμένος, μὴ κεκαθαρμένος, Ὀρρ. Ἄργ. 1229.

ἀναγκνος, ον, ἀκάθαρτος, μιαιρός, μεμολυσμένος, μιαιρός, αἰσχυρός, Δισχύλ. Ἄγ. 220, Χο. 986, Σοφ., κτλ.· ἄν. καὶ μιαιρὸς Ἀντιφῶν 116.11· Ἐπίρρ. -νωσ Πολύδ. Α. 32, Χρησμ. Σιδυλλ.

ἀνάγνωμα, ἴδε ἐν λ. ἀνάγνωσμα.

ἀναγνωρίζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Πλάτ. Πολιτ. 258A, Παρμ. 127A, καὶ ἄλλ.:—Μέσο., Ἀπολλοδ. 3. 5, 5. 2) ἐν τῇ τραγωδίᾳ, ἀναγνωρίζω, λαμβάνω γνώσιν προσώπου ἐν τοιαυτῇ περιπέτειᾳ ὥστε ἐξ αὐτῆς νὰ πηγάζῃ ἡ λύσις τῆς πλοκῆς τοῦ δράματος, Ἄριστ. Ποιητ. 14, 13 κέξ. 17, 6:—ἐν 16 φαίνεται ὅτι ἔχει ἐνεργητικὴν σημασίαν, καθιστῶ τινα γινώσκον. II. δι' ἐπαγωγῆς, λαμβάνω γνώσιν πραγματικῶς τινος ὡς εἰ ἐγνώριζον αὐτὸ πρότερον, ὁ αὐτ. Ἄν. Πρ. 2. 21, 7· πρβλ. Πλάτ. Μένων 81C.

ἀναγνωρίσις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Θεαιτ. 193C. 2) ἐν τῇ τραγωδίᾳ, ἡ ἀναγνωρίσις, ὡς ἄγουσα εἰς τὴν λύσιν τῆς πλοκῆς τοῦ δράματος (πρβλ. προηγ. 2), Ἄριστ. Ποιητ. 11, 4, 16.1, κτλ.— ἐν 26, 11, ὁ Tyrwhitt διωρῶσεν ἀναγνωρίσει.

ἀναγνωρίσιμα, ατος, τό, = τῷ προηγ., Ψευδο-Ἰππ. 300. 30.

ἀναγνωρισμός, ὁ, ἀναγνωρίσις, Ἄριστ. Ποιητ. 10. 2, Ἠλιόδ. 7: 7, κτλ.

ἀναγνωριστικός, ἢ, ὄν, ὁ συντελών πρὸς ἀναγνώρισην, «σύμ-
βολον ἀναγνωριστικόν», Σχόλ. εἰς Λουκ. Ὑπερ Προσαγ. Πιταίσμ. 5.
ἀναγνωσεῖω, ἔφετ. τοῦ ἀναγιγνώσκω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀναγνώσω,
Γλωσσ.

ἀνάγνωσις, ἔως, ἢ, ὄμ. τῶ ἀναγνώρισις, Ἡρόδ. 1.116.
2) ἀνάγνωσις, ὡς καὶ νῦν, κοιν. «διάβασμα», Πλάτ. Εὐθύδ. 279E,
Νόμ. 810E: — ἡ πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν ἀγάπη, μελέτη, Πλούτ. 2.
604D: — κατὰ πληθ. λειτουργικαὶ ἀναγνώσεις, περικοπαὶ τῶν Γρα-
φῶν, Ἐκκλ. II. «ἀνάπεισι» Σουῖδ.

ἀνάγνωσμα, ατος, τό, μέρος τι συγγραφέως ἢ χωρίον ἀναγιγνω-
σκόμενον μεγάλω φωνῶς, Διον. Ἄλ. 1. 8 (ἐνθα κακῶς: ἀνάγνωμα),
Λουκ. περὶ Ἄ. Ἰστ. 1. 2, Πλούτ. 2. 328D.

ἀναγνωστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀναγνώσῃ, ἀναφέρεται
ἐκ τοῦ Ἄθην.

ἀναγνωστήριον, τό, ἀναλόγιον πρὸς ἀνάγνωσιν, «ἀναλογεῖον»
Ἡσύχ.

ἀναγνώστης, ου, ὁ, ἀναγνώστης, δοῦλος ἡσχημένος εἰς ἀνάγνω-
σιν, Πλούτ. Κράσος. 2, Κικ. πρὸς Ἄττ. 1.12, Κορν. Νέπ. Β. Ἄττ. 13.

ἀναγνωστικός, ἢ, ὄν, ὁ ἐμπειρος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἢ ὁ ἀγα-
πῶν τὴν ἀνάγνωσιν, Πλούτ. 2. 514A. 2) ὁ κατὰλληλος πρὸς
ἀνάγνωσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πρὸς ἀπαγγελίαν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀγ-
νωστικός, Ἄριστ. Ρῆτ. 3. 12, 2: — ἀναγνωστικός βαθμός, ὁ βαθ-
μός τοῦ ἀναγνώστου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἰωαν. Δαμ. ἐπ. π. Θεοφ. σ. 129.
ἀναγόμεναις, ἔως, ἢ, δημοσία ἀνακρίσεις, Ψῆφ. παρὰ Δημ.
253 ἐν τέλ., Ἐπιγρ. Κνίδ. 51 (παρὰ Newton), Πλούτ. Μάρκελλ. 4.

ἀναγόμεντος, ον, ἀνέκφραστος, ἀνεκδιήγητος, Σχόλ. εἰς Σοφ.
Τρ. 1093.

ἀν-ἄγορεύω καὶ παρατ. ἀνηγόρευον Αἰσχίν. 54. 10., 70, ἐν
τέλ.: μέλλ. -εῦσω Νόμ. παρὰ Δημ. 267, Πλούτ.: ἄορ. -ηγόρευσα,
Νόμ. παρὰ Δημ. 243.15, Κεῖλ. Ἐπιγρ. IV. 6. 33, Πολύδ.: — Παθ.,
ἄορ. -ηγορεύω Ἐνν. Κων. 1.14, Πλούτ.: πρξμ. -ηγόρευμαι ὁ
αὐτ.: — ὁ μέλλ., ἄορ. καὶ πρξμ. παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι
κατὰ τὸ πλεῖστον παραλαμβάνονται ἐκ τῶν τύπων ἀνερωθ, ἀνεῖπον
(ἴδε ἐν λέξει): πρβλ. ἄγορεύω, ἀνακρίπτω δημοσίᾳ, Αἰσχίν. 70.
ἐν τέλ., κτλ.: ἀναγ. κήρυγμα, ἀπαγγέλλω δημοσίᾳ κήρυγμα (περὶ
κήρυκος), Πολύδ. 18.29, 4 ἀναγ. τινὰ αὐτοκράτορα Πλούτ. Γάλλ. 2.
— Παθ., ἀνακρίπτωμα, ἀναγορευέσθω νικηφόρος Πλάτ. Νόμ.
730D, πρβλ. Δημ. 331. 6, Αἰσχίν. 55. 15. 2) κατὰ παθ.,
ὡσαύτως, καλούμαι ὑπὸ πάντων, λαμβάνω τὸ ὄνομα, φιλοπάτωρ
Ἐνν. ἐνθ' ἄνωτ.

ἀναγραμματιεῖω, μετατίθημι τὰ γράμματα λέξεώς τινος, οὕτως
ὥστε νὰ ἀποτελεῖται ἄλλη λέξις, π. χ. ἡ λέξις Ἡρα γίνεται ἄηρ, ἡ
ἀρετή ἐρατῆ, ἡ Ἀρισνόη ἔον Ἡρας, ὁ Πτολεμαῖος ἀπὸ
μελιτος καὶ πολλὰ ἄλλα, Ἐυστ. καὶ ἄλλ.

ἀναγραμματισμός, οὔ, ὁ, ἡ ὡς ἀνωτέρω τῶν γραμμάτων μετα-
θεσις, ἀντίθ.

ἀναγραπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀναγράφω, δεῖ ἀναγράψαι, εὐερ-
γέτην ἀναγρ. τινὰ Λουκ. Νεφρ. Δ. 30. 2. II. ἀναγρα-
πτέος, α, ον, Εὐστ. περὶ τῶν ἐν Παλαιστ. μαρτυρησάντων 13,
ἐν τέλ.

ἀναγραπτός, ον, ἐγγεγραμμένος, ἀναγεγραμμένος, οὗ τὸ ὄνομα
δημοσίᾳ εἶναι ἐκτεθειμένον ἐν ἐπιγραφῇ κ. τ. τ., Θουκ. 1.129.

II. ἐξωγραφημένος ἐν εἰκότι, Κλήμ. Ἄλ. 50.

ἀναγραφεύς, ἔως, ὁ, ὁ ἐπὶ τῶν ἀναγραφῶν γραμματεὺς, ὁ ἐγ-
γράφων εἰς πίνακας τοὺς νόμους τῆς πόλεως καὶ ἀντιγράφων τοὺς τοῦ
Σόλωνος, Δατ. scriba publicus, τῶν νόμων ἀναγρ. Λυσ. 183.
11 τῶν ἱερῶν καὶ δόσιον 185. 33: πρβλ. Βουικ. Συλλ. Ἐπιγρ.
I. σ. 63. Περὶ ἐτέρας σημ. τῆς λέξεως παρὰ Φ.λ. Βελοπ. σ. 51, ἴδε
Σπερ. Θησ. ἐν λέξει.

ἀναγραφῆ, ἢ, ἐγγραφή, ἐπὶ συνθηκῶν καὶ τῶν ὁμοίων, συναλ-
λαγμάτων ἀναγραφαί Ἄριστ. Πλοῦτ. 6.8, 21 τῶν ὀνομάτων τῶν
εὐεργετῶν τοῦ δημοσίου, κτλ., Ἐνν. Πέρ. 3.11. 2) περιγραφῆ,
οὗ χρῆ θαυμαζέμεν τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀναγραφῆς Πολύδ. 3.
33, 17, Πλούτ. Περικλ. 2, κτλ. II. τὸ ἀναγεγραμμένον, Πλάτ.
Νόμ. 850A, κτλ.: κατὰ πληθ. τὰ δημοσία ἔγγραφα, κωδικεῖς, Ἐπιγρ.
Δελφ. παρὰ Κουρτ. σ. 13, Πολύδ. 12.11, 4, κτλ.: αἱ ἀναγρ. τῶν
χρόνων Κλήμ. Ῥώμ. 25.

ἀναγράφω, συντετι. ἀγγράφω Συλλ. Ἐπιγρ. 1052, 5774. 126:
(ἴδε γράφω). Ἐγγράττω καὶ στήνω ἰδίως ἐγγράττω ἐπὶ πλακῶς τε-
θειμένῃ ἐν δημοσίᾳ τινὶ θέσει συνθήκας, νόμους καὶ δημοσίας πράξεις,
ἐγγράττω, ἀναγράφω, τὰς δὲ συνθήκας ἀναγράφαι ἐν στήλῃ
λιθίνῃ Θουκ. 5, 47 νόμους ἐν τῇ στοᾷ Ἄνεκ. 11 22: τὰ συμ-
βόλαια καὶ τὰς κρίσεις πρὸς ἀρχὴν τινὰ Ἄριστ. Πολ. 6.8.7.
ἀναγρ. τι εἰς στήλῃν, εἰς λεύκωμα, κτλ., Λυκούργ. 164.30,
Δημ. 707. 12 τὴν προζέειαν ἀναγραφάτω καὶ ἀναθέτω (πρβλ.
ἀνατίθημι II) Συλλ. Ἐπιγρ. 1335.20, πρβλ. 1570.46: οὕτως, ἀγ-
γραφάτω 1052.13: — Μέσ. ἀναγράφασθαι συνθήκας, καταγρά-
ψαι, ἀναγράφαι αὐτάς, Ἄππ. Μθρ. 70. 2) ἐπὶ προσωπ. ἐγ-
γράφω, ἀναγράφω, σημειῶ τὸ ὄνομά τινος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, στη-
λίτην ἀναγρ. τινὰ Ἰσοκρ. 348D: — Παθ., ἐγγράφωμαι, καταγράφω-
μαι εἰς δημοσίον πίνακα, ἀναγραφῆναι πατρόθεν Ἡρόδ. 6.14.,

8.90: ἀναγράφεσθαι εὐεργέτης, νὰ ἀναγραφῆ ὡς εὐεργ., ὡς ἦτο
συνήθεια παρὰ τοῖς Πέρσαις, ὁ αὐτ. 8.85: πρβλ. Θουκ. 1.129, Λυσ.
159.39: ἐντεῦθεν ἡ φράσις περιήλθεν εἰς κοινὴν χρῆσιν, μέγιστος εὐ-
εργέτης παρ' ἑμοῖ ἀναγράφει Πλάτ. Γοργ. 506C, πρβλ. Ἐνν.
Πέρ. 3.11: οὕτω καὶ Ἄρθμον. ἐγθρόν αὐτῶν ἀνεγράψαν Δημ.
122.10: ἐν τοῖς φίλοις ἀν. τινὰ Δίων Κ.38.44. Εὐδόβουλο κούρα
ἀνεγράφεσαν, ἔγεινα θετὴ αὐτοῦ θυγάτηρ, Συλλ. Ἐπιγρ. 205.

3) μετ' αὐτ. πράγμ., ἀναγρ. στήλῃν, ἀνεγείρω στήλῃν ἐγρυσαν ἐπι-
γραφήν, Λυσ. 185.12. II. γράφω, ἐκθέτω, περιγράφω, Ἐνν.
Ἰππ. 1.6: ὅσα ἄμφω ἐνέγραψαν, ταῦτα ἐγὼ ἀναγράφω Ἄρρ.
ἐν προοίμιῳ. 2) σύρω γραμμάς καὶ ἀναγράφω σχήματα μαθη-
ματικῶς, Πλάτ. Μένων 83A (ἐν τῷ μέσ.): οὕτως, ἀναγράφειν τὰς
τῆς γῆς περιόδους Ἄριστ. Μετεωρ. 1.13, 13. III. ὀνομάζω,
ἀποκαλῶ, δίδω ὄνομα εἰς τι, Λούκουλλος ἀναγράφαι τὰ βι-
βλίον Πλούτ. Λούκουλλ. 42. IV. συμπληρῶ τὰ συντόμως ἐκ-
πεπρασμένα, ἀντιτίθετα τῷ περιγράφω Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 1. 7, 17,
πρβλ. Φιλόστρ. 838.

ἀνάγρετον, «ἀνυπόστροφον» Ἡσύχ.

ἀναγρηγορέω, ἀνεγείρομαι, ἐξυπνώ πάλιν, ἐκ βαθέος ὕπνου,
Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 5.1, σ. 159.

ἀναγρία, ἢ, (ἄγρα) ἡ περίοδος τοῦ ἔτους κατ' ἣν ἡ θήρα ἦτο
ἀπηγορευμένη, δηλ. ὅτε δὲν ἐπετρέπετο τὸ κυνήγιον, Ἐνν. Κυν. 5, 34.

ἀναγρύζω, ἐπιτεταμ. ἀπὸ τοῦ γρύζω, τονθορύζω, γογγύζω, ἦν
ἀναγρύζη Ἄριστοφ. Νεφρ. 945 μετ' ἀρήσ. οὐδ' ἀναγρύζειν,
οὐδὲ γρῦ λέγειν, Ἐνν. Οἰκ. 2.11.

ἀναγνωμόνω, καθιστῶ γυμνόν, ἀποκαλύπτω, «ἐξεγυμνῶν», «ξε-
σκεπάζω», Πλούτ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. Σύμφρ. 3.

ἀνάγυρος, ου, ὁ, anagyris foetida, φυτὸν δυσώδες καὶ ἐμε-
τικόν (βρωμοβυλιεῖα), Ἄριστοφ. Λυσ. 68: ὡσαύτως ἀνάγυρις, ιος,
ἡ, «βαρυσμὸς ἰσχυρῶς ἄθος κράμβη ἑοικὸς καρπὸς ἐν κερατίοις
μικροῖς, τὸ σχῆμα νεφρῶν» ποικίλος, στερεός.. ὁ δὲ καρπὸς ἐσθίω-
μενος ἔμετον συντόμως ποιεῖ Διοσκ. 3. 157 (167): παροιμ., κινεῖν
τὸν ἀν. «ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς κακὰ» Σουῖδ., Ἄριστοφ. ἐνθ'
ἄνωτ., καὶ Σχόλ. — ἐξ αὐτοῦ ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος Ἀναγυροῦς ἔλαθε
τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα διὰ τὸ αὐτόθι φυόμενον δυσώδες φυτὸν, πρβλ. (Ρα-
μνοῦς, κτλ.), Ἀναγυροῦντόθεν, = ἐξ Ἀναγυροῦντος, Ἄριστοφ.
Λυσ. 67: — ἐπίθ. Ἀναγυροῖσις, ὁ, τὸ δῆμον Ἀναγυροῦντος, Πλάτ.
κτλ. [ῦ, πθ.: πρβλ. ὀνόγυρος]. — Σήμερον τὸ φυτὸν τοῦτο ἔχει
διάφορα ὀνόματα κατὰ τόπους, ἀναγύρι ἢ ἀνδρόβανον καὶ ἀκο-
νυζία ἐν Κρήτῃ, ἀγριοφασοῦλι ἐν Κύπρῳ, ἀζόγυρον ἐν Ἀργο-
λίῳ, ἀζόγυρας ἐν Ζακύνθῳ, βρωμόδοχρον ἐν Κυζίκῳ κτλ.

ἀναγγ-εἰπέω, ἀναγκάζομαι διὰ τῆς βίας νὰ ὑπηρετήσω ὡς ἱπ-
πεύς, «μετὰ ἀνάγκης ἱππεύειν» Εὐπολ. παρὰ Σουῖδ.

ἀν-ἄγγω, ἀπάγγω, πνίγω, στραγγαλίζω, Νικ. Θ. 475.

ἀνάγω: μέλλ. ἀνάξω Αἰσχύλ. Χο. 131: ἄορ. ἀνήγαγον, κτλ.:
(ἴδε ἄγω): — ἀντιτίθεται τῷ κατάγω. 1) ἄγω ἔγω ἐκ τόπου
γαμνήτερον εἰς ὑψηλότερον, ἐς Ὀλυμπιον Θεόγν. 1347, Εὐρ. Βάκχ.
289: πρὸς τὸ ὄρος Ἐνν. Ἄν. 3. 4, 28: ἱερὸν ἀναγ. ἔσανον,
φέρει τὸν δούρειον ἵππον ἔγω πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, Εὐρ. Τρω. 525
ὁ πέλοσ ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν Πλάτ. Εὐθύφρ. 6C.

2) ἄγω τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὸ πέλαγος, «βραῖνον εἰς
τάνοικτά», ἐκπλέω, ἄγω διὰ θαλάσσης εἰς ἄλλην γῆραν, λαθὼν
ἀνήγαγεν ἐνθάδ' αἰείρας Ἰλ. I. 338: γυναικ' εὐεῖδε' ἀνήγες
ἔξ ἀπῆς γαίης Γ. 48, πρβλ. Ζ. 292: οὕτω παρ' Ἡρόδ. 7. 10, 8,
κτλ.: ἀλλὰ συχνάκις = τῷ ἀπλῶ ἄγω, ὀδηγῶ, φέρω εἰς τινα τόπον,
ὡς ἐν Ἰλ. Θ. 203, Ὀδ. Γ. 272: — ἡ φράσις ἀνάγω, ναῦν, ἀπαίρειν,
ἐξορμίζει τὴν ναῦν, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 6.12. 7.100: ὅστις ἐπίσης
μεταχειρίζεται τὸ ἀνάγειν ἀπολ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, 3. 41.,
8. 76, πρβλ. Δημ. 677. 5: — ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι κοινότερον ἐν τῷ
μέσ. τύπῳ. 3) ἄγω ἐκ τῆς παραλίας εἰς τὰ ἐνδότερα, Ὀδ. Ξ.
272, Ἡρόδ. 6. 30, 119: ἰδίως ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν κεντρι-
κὴν Ἀσίαν, ἀνάγω. παρὰ ἡ ὡς βασιλεῖα Ἐνν. Ἐλλ. 1. 4, 6, Ἄν. 2.
6, 1, κτλ. 4) ἀναβιβάζω, ἰδίως ἀπὸ τῶν νεφρῶν, ἀνάγω. εἰς
φάος Ἰσοκ. Θ. 626: εἰς φῶς Πλάτ. Πολ. 521C: τῶν φθιμένων
ἀνάγω. τινὰ Αἰσχύλ. Ἄγ. 1023: ὡσαύτως, κλίνει τε κἀνάγει πάλ-
ιν, καταβιβάζει καὶ πάλιν ἀναβιβάζει, Σοφ. Αἴ. 131, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ.
989: ἀνάγω. ἐκ λεγέων, ἀνάγει φάμον, ἀνεγείρει, ἀρπυρίζει,
Πινδ. I. 4. 37 (3. 40).

5) σύρω χορὸν, ἀναγον χορὸν ἱμε-
ρόεντα, «ἐσφραν τὸν χορὸν» Ἡσ. Ἄσπ. 280, Εὐρ. Τρω. 325 (πρβλ.
332), Θουκ. 3.104: ὡσαύτως, ἀνάγω. θυσίαν, ἐορτήν, θύειν,
πανηγυρίζειν, Ἡρόδ. 2. 60, 61, καὶ ἄλλ. 6) ἐγείρω, σηκῶν,
κάρα Σοφ. Φ. 866: τὸ ἔμμα ἀνάγω. ἄνω Πλάτ. Πολ. 533D: ἀν.
τὰς ὄφρυς = ἀνασπᾶν, Πλούτ. 2. 975C. 7) ἀναπέμπω, ἰδίως
τὰς παιδῶν παῖδ' ἀνάγει, ὡ παρθένοι, Σοφ. Τρ. 210, πρβλ.
Αἰσχύλ. Χο. 963, Εὐρ. Ἰλ. 126. 8) ἀνάγω. εἰς τιμὴν, ἀνυψῶ
εἰς τιμὴν, Πλούτ. Νουμάς 16: τιμῶν ἀνάγω. τινὰ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.
1333: ἀνάγω. τινὰ εἰς φιλοσοφίαν Πλάτ. Πολ. 529A: εἰς μέτρα
θ' ἡδῶς ὡς ἀναγόμενῳ, ἀνετρεφόμενῳ... Ἐπιγρ. Ἰμμ. Ἐλλ. 193.

9) μετὰ ποικίλων σημασιῶν, ἀνάγω. ὀδόντας, ὀδοντοφυῶ, κοινῶς
«βράζω ὀδόντια» Ἰππ. Ἀφ. 1248: ἀνάγω. αἷμα, ἐμῶ, «ξερῶν» αἷμα,
Πλούτ. Κλεομ. 30: ἀνάγω. ποταμῶν, ἀνυψῶ τὸ ὕδωρ ποταμοῦ, κά-

μω αὐτὸν νὰ ὑπερχείλῃ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 3· ἀνάγ. φάλαγγα, = ἀναψύσσειν, Πλουτ. Κράσσ. 23. 40) μύρια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήγαγεν, τὰ ἀνεθίβασεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὁ. ἔ. τὰ ἐπλήρωσεν εἰς τὸ ἐκεῖ ταμεῖον, Δημ. 35. 7. 41) ἄγω τινὰ συλλήφρῆντα ὅπως δικασθῆ, Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 4, 8., 3. 3, 11, Πολύβ., κτλ. II. ἄγω ὅπισω, ἐπανάγω, ἀνήγαγον αὐτίς "Ἀργος ἐς ἰππόδοτον 'Ἰλ. Ο. 29· οὕτως 'Οδ. Ω. 401, Πινδ. Π. 5, 4, καὶ 'Ἀττ. 2) τὸν λόγον ἐπ' ἀρχὴν ἀν., φέρω αὐτὸν ὀπίσω ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀρχήν, Πλάτ. Νόμ. 626D· εἰς ἄλλας ἀρχάς 'Ἀριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 5, 6, πρὸλ. Γεν. Ζ. 5. 1, 4, καὶ ἄλλ., εἰς γνωριμώτερον ὁ αὐτ. Μεταφ. 6. 16, 3, καὶ ἄλλ. 3) ἀνάγ. τι εἰς τὸν δῆμον, Λατ. ad populum referre, 'Ἀριστ. Πολιτ. 4. 4, 29:— οὕτως ἐπὶ προσώπων, ἀν. τινὰ ἐπὶ τὴν συγγραφὴν, παραπέμπω αὐτὸν εἰς τοὺς ὄρους τοῦ συμβ., Δημ. 1292. 12· ἀνάγ. τι εἰς τινα, ἀναφέρω, ἀποθίδω πρᾶξιν τινας εἰς τὸν πρᾶξαντα, ὁ αὐτ. 1126. 4· εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχὴν [τῆς πράξεως] 'Ἀριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 3, 17. 4) φέρω συλλογισμὸν τινὰ εἰς τὸ πρῶτον σχῆμα, ὁ αὐτ. 'Ἀναλυτ. Πρ. 1. 32, 1, καὶ ἄλλ. 5) ἀναγωγὴν ποιῶμαι, ἀναφέρωμαι εἰς τοὺς ἀρχοντας ἀπαιτῶν νὰ δώσω ὅπισω δοῦλον ὃν ἠγόρασα καὶ νὰ λάβω παρὰ τοῦ πωλήσαντος τὰ χρήματά μου, διότι ὁ δοῦλος εἶχε πάθος τὸ ἀνίατον, Λατ. redhibere, Πλάτ. Νόμ. 916A· πρὸλ. ἀναγωγῆ, ἴδε καὶ Α. Β. σ. 214 ἐν λέξεισιν ἀνάγειν καὶ ἀναγωγῆ. 6) ἀνοικοδομῶ, Πλουτ. Ποπλκ. 15, Κάμιλλ. 32: ἀπλῶς οἰκοδομῶ, ὁ αὐτ. Νικ. 18. 7) ὑπολογίζω, λογαριάζω, ἀνάγ. τὰς ἡμέρας πρὸς τὸ μαντεῖον Πλουτ. Κίμ. 18· χρόνων ἐκ τῶν Ὀλυμπιονικῶν ὁ αὐτ. Νομᾶς 1· ἀν. εἰς ἀσφάλειαν, βασίζομαι, στήριζομαι ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας., ὁ αὐτ. Βροῦτ. 12. 8) ἀμετάδ. (ἐνν. ἑαυτόν), ἀνάγω ἑμαυτόν, ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ, Λατ. referre pedem, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 45, κτλ.· ἐπὶ πόδα ἀν., ὑποχωρῶ ἔχων τὸ πρόσωπον πρὸς τοὺς πολεμίους, χωρὶς νὰ σπεύδω πρὸς αὐτοὺς τὰ νῶτα, «πηγαίνω ὀπίσω ὀπίσω,» αὐτόθι 3. 3, 69· ἀνάγ. ἐπὶ σκέλος 'Ἀριστοφ. Ὀρν. 383: μεταφ. ἀναγε τοῖνον.. εἰς τοῦτίσω, ἴσως ναυτική φράσις, «κάμει λοιπὸν πανιὰ πρὸς τὰ ὀπίσω,» γύρισε λοιπὸν ὀπίσω, Πλάτ. Πολ. 528A. 6) φέρω ὀπίσω, περιορίζω εἰς μικρὸν μέτρον ἢ μέγεθος, συστέλλω· ἀνάγ. ὡς εἰς ἐλάχιστον Δημ. 783. 20. Β. Μέσ. καὶ παθ. ἀποπέλω, «κάμνω πανιά» (ἴδε ἀνωτ. 1. 2.), 'Ἰλ. Δ. 478, 'Ἡρόδ. 3. 37, Θουκ. 6. 30, κτλ.· ἀναχθῆναι 'Ἡρόδ. 3. 138., 4. 152· ἀναχθεὶς Δίσιχλ. Ἀγ. 626. 2) μεταφ. «ἀνοίγω πανιά», ἐτοιμάζομαι, ὡς ἐρωτήσεων Πλάτ. Χαρμ. 155D, πρὸλ. 'Ερυθ. 392D. ἀναγωγεύς, ἔως, ὁ, ὁ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἄγων, ὁ ἀναθιβάων, ψυχῶν ἀν. Πρὸκλ. Ὀμ. εἰς 'Ἡλ. 34. 2) μηχανὴ πρὸς ἀναγωγὴν ὕδατος, Εὐστ. Πυρμιάτ. 328. 25. II. ὁ ἱμάς δι' οὗ κρατεῖται ἄνω ἢ ἀσπίς, ὁ ἄλλως τελεμῶν ἢ ἀναφορεύς, Εὐστ. 995. 26:—ἀναγωγεῖς ἐκαλοῦντο τὰ λωρία, τὰ ὅποια ἐτήρουν τὸ σανδάλιον προσηρμοσμένον εἰς τὸν πόδα, σπερευόμενα ἔμπροσθεν διὰ τῶν ἀνασπαστῶν Δίλ. Π. 'Ι. 9. 11 (ὄρα καὶ τὴν σημείωσιν τοῦ Perizon.), 'Ἀθῆν. 543F. ἀναγωγῆ, ἡ, τὸ ἀνάγειν, ἰδίως πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος, ὁ ἔκπλους, ἀναγ. γίγνεται Θουκ. 6. 30, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6. 28. 2) ἡ ἐκ τοῦ στομαχοῦ ἢ τῶν πνευμῶν ἀναγωγή, πτυέλου ἀναγ. ἀπόχρεμψις φλεγμάτων, 'Ἰπκ. περὶ 'Οξ. 393· σιτίων ἀν. ἔμετος, ὁ αὐτ. 'Ἐπίδ. 1. 943, πρὸλ. Ἄρ. 1253· αἱματος 'Ἐρασιστρ. παρὰ Γαλῆν. 19. 14. 3) ἡ περιποίησις τῶν φυτῶν καὶ ἡ φροντίς πρὸς σχηματισμὸν αὐτῶν κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὰ ἄλλα, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 7, 4· ἀγωγή, παίδευσις, ἀνατροπὴ, Πολύβ. 33. 15. 5. 4) ἐξύψωσις τῆς ψυχῆς εἰς οὐράνια πράγματα, Συνέσ. 50C: ἐντεῦθεν παρ' Ἐκκλ. μυστικῆ ἔρμηνεύει. II. τὸ ἀναφέρειν, ὑπάγειν, ἀνάγειν εἰς ἀρχὴν τινα ἢ εἰς τι, 'Ἀριστ. Μεταφ. 3. 2, 22· ἡ ἀναγωγή φαινομένων εἰς αἰτίαν, αὐτόθι 5. 3, 4. 2) ἀναγωγή συλλογισμῶν (ἴδε ἀνάγω II. 4), ὁ αὐτ. 'Ἀναλυτ. 'Ιστ. 2. 3. 1. 3) ἡ ἀπόδοσις, ἐπιστροφή κατὰ τὸν νόμον, Λατ. redhibitio· ἀναγ. ἐστὶ, ἀποζημίωσις ἐγένετο, Πλάτ. Νόμ. 916A· ἀναγωγὴν ποιεῖσθαι, ἀνάγειν πρὸς ἀποζημίωσιν, αὐτόθι Β· ἀναγωγῆς τυγχάνειν, λαμβάνειν ἀποζημίωσιν, αὐτόθι: ἴδε Att. Process. σ. 525. ἀναγωγία (ἐνν. ἱερὰ), τὰ, θυσία καὶ προσφορὰ γινόμεναι ἐπὶ τῇ ἀναγωγῇ, τῷ ἀπόπλω, καὶ ἐορτῇ πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης ἐν 'Ἐρωκί τῆς Σικελίας, Δίλ. Π. 'Ι. 1. 15, πρὸλ. 'Ἀθῆν. 395A. ἴδε ἀνάγω I. 5. ἀγαγωγία, ἡ, (ἀν-σπερτ., ἀγωγή) ἔλλειψις ἀνατροπῆς καὶ παιδεύσεως, ἀκολασία, Πολύβ. 7. 10, 15. II. = ἀναγωγῆ, Νικήτ. Παρλ. 33A. ἀναγωγικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐγείρων τὴν διάνοιαν εἰς ὑψηλὰ οὐράνια πράγματα, μυστικός (πρὸλ. ἀναγωγῆ I. 4), 'Ἐκκλ. ἀναγωγίος, ὄν, = τῷ προηγ. Πρὸκλ. Ὑμν. εἰς τὰς Μοῦσ. 19. ἀναγωγός, ὄν, ὁ ἀνάγων πρὸς τὰ ἄνω, ἀναθιβάων, πτυέλου 'Ἰπκ. π. διατ. 'Οξ. 392. 2) ὁ ἀποκαθιστῶν, ἀποθίδων, 'Ἰαμβλ. Μυστ. 2. 6, ἐξεγείρων, ὁ ἀνυψῶν, ὑπέροχος, ζῶη 'Ἐκκλ. ἀν-ἀγωγός, ὄν, ὁ κακῶς ἀνατετραμμένος, κακῶς ἠγμένος, Τίμων παρ' Ἀθῆν. 588A· ἀμαθής, ἄνευ παιδείσεως, Πολύβ. 12. 25, 6: ἀκόλαστος, Πλούτ. 2. 140A, κτλ.: ἐπὶ ἴππων καὶ κυνῶν, ἀτίσιμος, ἀδά-

μαστος, Ξεν. Ἄπομ. 3. 3, 4., 4. 1, 3:—'Ἐπίρρ. -γωγός Μίχων παρ' Ἀθῆν. 580E. ἀν-ἀγωνιστος, ὄν, ἄνευ ἀμίλλης ἢ ἀγῶνος, ἀναγ. ἀπιέναι Θουκ. 4. 92: ὁ μηδέποτε ἀγωνισθεὶς περὶ βραβείου, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10· ἀναγ. περὶ τῆς ἀρετῆς, ὁ μηδὲλος ἀγωνιζόμενος, μηδέμιαν καταβάλλον προσπλάθειαν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, Πλάτ. Νόμ. 845C. ἀναδαίνυμαι. ἀντεσθίω, δηλ.: ἐσθίω τὸν ἐσθίοντα ὁμοίον μου, «ἰχθύς δαίνυται ἄνδρα, ἄνθρωπος δ' ἀναδαίνυται ἰχθύν· ἀμφω δαιτυμόνες ἀμφοτέρων,» Θεοδ. Προδρ. ἀναδαίνομαι, ἴδε ἀναδατέομαι. ἀναδαίω, ποιητ. ἀνδαίω, ἀνάπτω, ἀνδαίνοντες... φλογὸς μέγαν πώγωνα Δίσιχλ. Ἀγ. 305:— Παθ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1726. ἀναδάκνω, ἐκ νέου δάκνω, δάκνω ὀδύγυρα, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 17, 4: ἐν γένει, ἐρεθίζω, ἐξερεθίζω, 'Ορεϊθάτ. ἀναδάσασθαι, ἀπαρ., ἀόρ. ἔ' τοῦ ἀναδατέομαι. ἀναδάσιμος, ὄν, ὅστις δύναται ἢ πρέπει ἐκ νέου νὰ διανεμηθῆ, Σχολ. Ἐνερ. 'Ἰλ. Α. 300. ἀναδάσιμος, ὁ, (ἀναδάσασθαι) ἡ ἐκ νέου διανομή, «ξαναμοίρασμα, ὀδιμοίρασις τῆς γῆς μεταξὺ ἀποίκων, 'Ἡρόδ. 4. 159, 163· ἰδίως ὡς μέτρον δημοκρατικὸν πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν χρεῶν (πρὸλ. ἀναδατέομαι, ἀνάδαστος), Πλάτ. Πολ. 566A, Δημ. 215, 25., 746. 25. ἀνάδαστος, ὄν, ὁ ἐκ νέου διανομισθεὶς, «ξαναμοίρασθεὶς,» ἀν. γῆν ποιεῖν, ἰδίως ἐπὶ δημαγωγῶν, (πρὸλ. ἀναδάσιμος), Πλάτ. Νόμ. 843B· ἀν. ποιεῖν τὴν χώραν 'Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 4· τὰς οὐσίας ἀν. ποιεῖσθαι αὐτόθι 5. 5, 5, πρὸλ. 8. 20. II. παρὰ μεταγεν., ἀν. ποιεῖν τι, μεταβάλλειν, λυεῖν, παραλύειν, ἀκυροῦν, Λουκ. Ἄποκρ. 11: πρὸλ. Ρουχίου Τίμ. ἀναδατέομαι, (ἴδε δατέομαι), διαιρῶ ἐκ νέου, ἐκ νέου διανέμω, (πρὸλ. ἀναδάσιμος), ὁ δῆμος τὴν γῆν ἔπενδει ἀναδάσασθαι Θουκ. 5. 4:— Παθητ. δέ τις τύπος ἀναδαίνομαι, διανοιράζομαι, ἀπάντᾳ ἐν Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 4. 159· ἀόρ. -δασειεις Πλουτ. Ἄγις 8. ἀνάδειγμα, ατος, τό, εἶδωλον δεικνύμενον, «ἀναδείγματα, τὰ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς εἶδωλα δεικνύμενα» 'Ἡσύχ. 2) εἶδος ἐπιστομῶν ὅπερ μετεχειρίζοντο οἱ δημόσιοι κήρυκες πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ τόπου τῆς φωνῆς, ὡς ἡ νῦν ναυτικὴ σάλπιγξ, δι' ἧς ὁμιλοῦσι μακρόθεν, (πρὸλ. φορβεῖα) Ἀνθ. Π. παράρτ. 372. ἀναδεικνύμι καὶ -ύω: μέλλ. -δειεῖν, Ἰων. δεξέω: (ἴδε δεῖκνυμι). ἀνυψῶ καὶ δεικνύω, ἐπιδείκνυμι, πύλας ἀναδεικνύναι, ἀνοίξει τὰς πύλας καὶ δεικνύναι τὰ ἔνδον, Σοφ. Ἡλ. 1458· οὕτω, μυστοδόκος δόμος ἀναδεικνύται 'Ἀριστοφ. Νερ. 304· ἀναδέξει ἀσπίδα, ἀνυψοῦν ἀσπίδα ὡς σημεῖον, 'Ἡρόδ. 115, 121, κέξ.· ἀνεδείξει σημήιον τοῖς ἄλλοις ἀνάγεσθαι, ἐποίησε σημεῖον εἰς τοὺς ἄλλους νὰ ἐκπλεύσωσιν, ὁ αὐτ. 7. 128. II. καθιστῶ τι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ἀγγέλλω τι διὰ κηρύγματος, ἀνακηρύττω ἢ καθιστῶ τινα εἰς τι ἀξίωμα, ἀν. τινὰ βασιλίεα Πολύβ. 4. 48, 3· ἀναδ. τινὰ μέγιστον, καθιστῶ τινα μεγ., ὁ αὐτ. 22, 4, 3· Ὀαλῆν ἀν. ἀστρολόγον Ἐπιγρ. παρὰ Διογένηι Α. 1. 34. 2) ἀπηρεῶ, καθιερῶ, Λατ. dedicare, Στράβ. 410, Πλουτ. Πομπ. 52· ἱερὰ ἀναδ. Ἀνθ. Π. 9. 340. ἀναδεικτέον, ὅηματ. ἐπίθ. = πρέπει τις νὰ ἀναδείξῃ, νὰ ἐπιδείξῃ, Κλήμ. Ἄλ. 291. ἀνάδειξις, ἔως, ἡ, τὸ ἀναδεικνύναι: ἰδίως ἡ δημοσία ἀνακήρυξις ἢ ὁ διορισμός τινος εἰς τινα θέσιν ἢ ὑπόδηγμα, Λατ. designatio, ἡ τῶν ὑπάτων ἀνάδ. Πλουτ. Μάρ. 8· τῶν συναρχόντων ἡ ἀναγόρευσις καὶ ἀνάδ. ὁ αὐτ. Γ. Γράχχ. 12· ἀπολ., ἡ ἀνάδειξις, ἡ ἐκλογή, ὁ αὐτ. Κάτων νεώτ. 44, 46:—οὕτω καί, 2) ἡ ἀν. τοῦ διαδήματος, ἡ τελετὴ τῆς βασιλικῆς στέψης, Πολύβ. 15. 26, 7: ἡ ἀφιέρωσις αὐτοῦ, Στράβ. 381. II. (ἐκ τοῦ παθ.) ἐπιφάνεια ἢ ἐμφάνισις τις τοῦ Ὀσείδος, Διόδ. 1. 85, Ἐκκλ.— Δὲν εἶναι βέλαιον ἂν αἱ λέξεις ἢ ἀνάδ. αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσραὴλ Λουκ. α', 80, πρέπει νὰ ληρθῶσι μετὰ ἐνεργ. ἢ παθητ. ἐννοίας, πρὸλ. 'Ἐδδ. (Σιράχ, μγ', 6). ἀναδειπνία, τὰ, παρὰ τοῖς Λυκίοις, «ἐσπερινὰ ἐδέσματα τραγηματώδη μετὰ κρέα καὶ ἰχθύς» Εὐστ. 1141. 14. ἀναδεικόμενος, Ἰων. ἀντι ἀναδείχομαι. ἀναδεικτικός, ἡ, ὄν, ἐπιδεικτικός, «τὸ γὰρ ὁρατικοῦ πάθους ἀναδεικτικὸν ὁρατικῶς κινεῖται» Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 335. ἀν-ἀδελφός, ὄν, ἄνευ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, Εὐρ. Ὀρ. 310, κτλ. ἀνάδεμα, ποιητ. ἀνδεμα, ατος, τό, = ἀνάδημα, Ἀνθολ. Π. 7. 423. ἀναδεῖμομαι, μέσ., κτιζῶ ἐκ νέου, ἀνοικοδομῶ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 20, 6, Φίλ. 1. 317, 324. ἀναδενδράδιον, τό, τόπος κατάφυτος ἐξ ἀναδενδράδιων ἢ μικρῶ ἀναδενδράς, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Β' Τάξ. 201. 9,—515. 17. ἀναδενδράς, ἄδος, ἡ, ἄμπλος ἡτικὴ αὐθάνεται ἀναρριχουμένη ἐπὶ δένδρον, κοινὸς δενδρόκλημα ἡ ἀγριόκλημα, Λατ. vitis arbutina, Φερεικρ. ἐν «Μεταλλεύσει» 2, Δημ. 1251. 23, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 10, 4:—μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ., Γρηγ. ὁ Νύσσης ἔχει ἡ ἀναδενδρουμένη ἄμπλεος. ἀναδενδρίτης οἶνος [τ], ὁ, οἶνος ἐξ ἀμπέλου ἀναδενδράδος,

Πολύβ. 34. 11, 1:— θηλ., ἀναδενδρῆτις ἀμπελος Γεωπ. 5. 61· ὡσαύτως ἀναδενδροκαρπία, ἢ, ὁ καρπὸς αὐτῆς, Νικήτ. Εὐγέν.

ἀναδενδρο-μαλάχη, ἢ, ἡ ὁμοία δένδρῳ μαλάχη, ἀθαΐα, ἴσως *Lanavera arborea*, Ὁρειβάς.

ἀναδενδρομαί, ἐπὶ ἀμπέλῳ, ἀναρριχῶμαι ἐπάνω εἰς δένδρα, Γρηγ. Νύσσ. τόμ. I. 499D, 404A.

ἀναδέξαι, ἴδε ἐν λ. **ἀναδεῖνυμι**.

ἀναδεξιματός καὶ **ἀναδέξιμος**, ὄν, ὃν τις ἀνεδέξατο ἐν τῷ βαπτίσματι, «ἀναδεξιμητός» Νομοκ. ἴδε Δουκαγγ.

ἀναδέρκομαι, ἀποθ., βλέπω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβλέπω, ἀόρ. 6' ἐνεργ., ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, ἐπὶ τοῦ ἀπὸ λιποθυμίας ἀναλαμβάνοντος, Ἰλ. Ξ. 436· πρὸλ. **ἀναβλέπω**.

ἀναδέρω, ποιητ. ἀνδ-, ἀφαίρω τὴν σχηματισθεῖσαν ἐπὶ οὐλῆς τινας ἐπιερμίδα, ἀναξέω, ἀν. τὸ δέρμα Ἰππ. 189. 25· γένυσσιν ἀνδέροισιν πόδας ἠδὲ κεφαλὰς, ἐκδέρουσι διὰ τῶν γνάθων τοὺς πόδας καὶ τὰς κεφαλὰς, Πινδ. Ἄποσπ. 217. 2) μεταφ., ἀπογυμνωθῆναι, ἐκθῆναι τι, ἀλλὰ καὶ ἀναδέρειν αὐτὰ αἰσχροῦ Λουκ. Ψευδ. 20· οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἡρώτα δ' ὑπὲρ αὐτῶν οὐδέν, ὡς μὴ ἀναδέροιτο Φιλῶστρ. 534· ἐν Ἀριστοτ. Βάτρ. 1106, ἐνθά τὸ ἀναδέρειν τὰ τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ, εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου, ὁ Βρούχκ. διώρθωσεν ἀναδέρεισθον, = ἀνακαλύπτετε, εἰς τὸ μέσον προφέρετε, ὡς ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει.— Ὁ Bgk προτείνει ἀνά δ' ἔρεσθον, ἐρωτήσατε, ἐξετάσατε.— Ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει: «ἀναδέρειν, γυμνοῦν.»

ἀνάδεισις, εὖως, ἢ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναδεῖσθαι, δηλ. τοῦ περιδένειν, στεφάνῳ Πλουτ. Σεπτάρ. 22. 2) τὸ συσσωρεύειν καὶ δένειν πρὸς τὰ ἄνω, κόμησ Λουκ. Ζεύς Τραγ. 33.

ἀνάδεσμαι, τό, ἴδε ἀνάδεσμος.

ἀνάδεσμεύω, δένω ἐπάνω ἢ ὑψηλᾷ, Διόδ. 18. 42· οὕτως ἀνάδεσμαι, «οἷς ἀνάδεσμουται» Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 191.

ἀνάδεσμη, ἢ, ταινία πρὸς συγκράτησιν τῆς γυναικείας κόμης, κεφαλόδεσμος, ἀνάδημα, ὡς ἡ μέτρα, κεκρύφαλον τε Ἰδὲ πλεκτήν, ἀναδέσμη, «σειράνην κύλιφον περὶ τοὺς κροτάρους ἀναδοῦσαι» (Εὐστ.), Ἰλ. X. 469, Ἀνθ. Π. 5. 276, καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑλλισμ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 978:— ἴδ. εἰκόνα ἐν τῇ τοῦ Σχλίερ. Τρωάδι σ. 255.— καὶ πρὸλ. **δέσμαι** II.

ἀνάδεσμος, ὁ = τῷ προηγ., λυε κόμας ἀνάδεσμον Ἀνθ. Παν. 4. 134.— «μέτρα λέγεται ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀνάδεσμος» Ἐτυμ. Μ. σ. 589, 8.

ἀνάδητος, ὄν, ὁ ἀναδεθεμένος, ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις μίτραισιν ἐρρυθμιζόμεν Εὐρ. Ἐκ. 923, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει: «ἠντρέπειζον κατὰ τάξιν καὶ ἐκόσμου ἐν μίτραις καὶ ταινίαις ἐπάνω τῆς κεφαλῆς δεδεμένοι.»

ἀναδένω, ὑγραίνω, βρέχω, ποτίζω, ἐμβάπτω ἐντὸς ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9. 13, 3, Φύλαρχ. 26· ἦθεσι ἀν. τοὺς νόμιους = ποτίζεν τοὺς νόμιους δι' ἠθικῶν ἀρχῶν, Πλουτ. Λυκούργ. καὶ Νουμά Σύγκρ. 4, πρὸλ. Μάξ. Τύρ. σ. 178: μέλλ. ἀναδένουσαι μετὰ παθ. σημασίας, Γαλην. 2) ἀναμιγνύω εἰς ἐν ὄλον, Πλουτ. Ε. 997A, 700A.— πρὸλ. καὶ τὸ νῦν κοινολεκτούμενον ἀναδένω.

ἀναδέχομαι, μέλλ. -δέχομαι, ἀόρ. ἀνεδέξαμην, Ἐπ. ἀόρ. ἀνεδέχμην· πρην. ἀναδέδομαι, (ἴδε δέχομαι): ἀποθ., λαμβάνω, δέχομαι: σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλὰ [ἐνν. δόρατα] Ἰλ. Ε. 619· ἀνάδ. πληγὰς εἰς τὸ σῶμα Πλουτ. Τιμολ. 4· βέλῃ τῷ σώματι ὁ αὐτ. Μάρκελλ. 10. II. λαμβάνω ἢ δέχομαι ἐπάνω μου, παραδέχομαι, ὑποκύπτω, ἀναδέχομαι, ἀνεδέγεμθ' ὀϊζύν, «ἀνεδέξαμεθα» (Συγλ.), Ὁδ. Ρ. 563, πρὸλ. Ἀρχιλ. 60, Πινδ. II. 2. 77· οὕτως, ἀν. τὴν αἰτίαν Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 365D· πόλεμον Πολύβ. 1. 88, 12· ἀπέχεσθαι Πλάτ., κτλ. καὶ πλῆρες· ἀν. τὴ ἐφ' ἑαυτὸν Δημ. 613. 5, πρὸλ. 352. 18:— ἀπολ., ἀναγνωρίζω γεγονόσιν τι, παραδέχομαι, ὁ αὐτ. 1131. 2. 2) ἀποδέχομαι, δέχομαι, λουτρά.. μητροδ ἀνεδέξω πάρα; Εὐρ. I. T. 818· χορηγίαν, ἡγεμονίαν Πλουτ. Ἀριστείδ. 1. 23, κτλ., τὸν κληρὸν ὁ αὐτ. Κικ. 43· ἀν. θερμότητα ὁ αὐτ. Κάτ. νεωτ. 61. 3) ἀναλαμβάνω νὰ εἶπω ἢ νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ. μέλλ., Ἰπρόδ. 5. 91, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 17· μετ' ἀπαρ. ἀορ. Πλουτ. Ἀριστείδ. 14· ἀπολ., Δημ. 925. 13.

4) γίνομαι ἐγγυητής εἰς τινα, τινί Θουκ. 8. 81· τινί τι, ὑπιστάμαι ἢ ἐγγυῶμαι εἰς τινα περὶ τινος πράγματος, Πολύβ. 11. 25, 9. ἀλλᾶ, ἀν. τινὰ τῶν χρημάτων, γίνομαι ἐγγυητής ὑπὲρ τίνος διὰ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν τῶν χρημάτων, ὁ αὐτ. 5. 16, 8· ἀν. τοὺς θανειστάς, ἀναλαμβάνω νὰ ἱκανοποιήσω αὐτούς, Πλουτ. Καῖσ. 11.

5) λαμβάνω ὀπίσω, Δημ. 1365. 1. III. περιμένω τινὰ, Πολύβ. 1. 52, 8.

ἀναδίδω, ποιητ. ἀνδῆω, Ἄττ. συνηρ. μετοχ. ἀναδῶν (κατωτέρ. I. 2): μέλλ. -δῆσω· ἀόρ. ἀνέδησα:— Μέσ. καὶ Παθ., Ἄττ. συνηρ. ἀναδοῦνται, ἀναδοῦμενος, (κατωτ. I, 2, III):— Παθ., πρην. -δέδεμαι. Δένω πρὸς τὰ ἐπάνω, στεφάνῳ, δάφνα.. κόμας ἀναδῆσαντες Πινδ. II. 10. 62· στεφάνοι.. ἀνέδησαν ἔθειραν ὁ αὐτ. I. 5. 4) (1) καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἀναδέσθαι νὰ τὰς κεφαλὰς μίτρησι, νὰ δένωσι τὰς κεφαλὰς τῶν., Ἰπρόδ. 1. 195· ἀνδῆσάμενος κόμας = στεφάνωσας τὴν κόμην του, Πινδ. N. 11. 36, πρὸλ. I. 1. 37· κρώδυλον ἀναδεῖσθαι τῶν τριχῶν, νὰ δένωσι τὴν κόμην

των εἰς κόμβον, Θουκ. I. 6· στέμμι' ἀναδῆσάμενος, περιδέσας τοὺς κροτάρους αὐτοῦ διὰ ταινίας, Σουλ. Ἐπιγρ. 5173· ἐντεῦθεν, τίς τοσάδε.. ἀνεδῆσατο νίκας; = τίς τόσους στεφάνους νικῶν ἐκέρησε; Σμῶν. 22· ἀναδεῖσθαι πίστιν, κτῶμαι ὑπόληψιν, ἐμπιστοσύνην, εἰς ἑμαυτὸν, Πλουτ. 2. 243A. 2) μετ' αἰτ. προσ., περιστέφειν τινὰ στεφάνοις Πινδ. II. 2. 10· λήροισ (κωμ. τινὶ στεφάνοις) ἀναδῶν τοὺς νικῶντας Ἀριστοτ. Πλ. 589· ἀν. τινὰ εὐαγγέλια, στεφάνῳ τινὰ διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν ἦν μοι ἐκόμισεν, αὐτόθι 764· ἀν. τὸν ἠνίοχον, Θουκ. 5. 50:— μεταφ. ἐν τῷ παθ., τροφή τε καὶ τοῖς ἀλλοῖσι πάσιν, ὄσων βίος δεῖται, .. ἀναδοῦνται, εἶναι καλῶς ἐφοδιασμένοι., Πλάτ. Πολ. 465D.

II. ἀναδῆσαι τὴν πατρίην (ἢ ἑαυτοῦς) ἔς τινα, ἀναρῶ τὸ γένος μου ἢ ἑμαυτὸν εἰς τινα ἀρχηγέτην, θεὸν ἢ ἥρωα, Ἰπρόδ. 2. 143. III. ἐν τῷ μέσ., περιδένω τι διὰ σχολίου· ὠνευον ἀναδοῦμενοι τοὺς σταυρούς, περιδένοντες αὐτοὺς τοὺς ἀνεῖλον διὰ τοῦ «ἐργάτου», Θουκ. 7. 25· ἰζῶς ἐπὶ πλοῖον, ἀναδοῦμενος ἔλκειν, προσδένω καὶ αὐρῶ, Ἰ. 7. 25· ἰζῶς, ὁ αὐτ. I. 50., 2. 90, κτλ.:— μεταφ., ἀναδεῖσθαι τινὰς, προσηλθὼν αὐτοὺς πρὸς ἑαυτὸν, Αἰλ. II. I. 4. 9, Λουκ. ἀναδεῖσθαι τι ἐκ τινος, ἐξαρτῶ, κάμνω ὥστε νὰ ἐξαρτῆται., Πλουτ. 2. 322E· καὶ ἐν τῷ παθ., ἀναδεδέσθαι ἐκ τινος ἢ εἰς τι ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Δίωνος 26, Εὐμ. 11.

ἀνάδημα, ποιητ. **ἀνδήμα**, τό, = ἀναδέσμη, Πινδ. Ἄποσπ. 170, Εὐρ. Ἰππ. 83, Ἰλ. 882· ἀνάδ. χρυσοῦν Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φῶνι» 4.

ἀνάδηξις, εὖως, ἢ, ὁδῆξις ἡ δηκτικὴ ἐνέργεια: παρὰ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 17, 5, πιθανῶς ἐπὶ τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας κοπρισμάτων τινῶν.

ἀναδιδάσκειν, δεῖ ἀναδιδάσκειν, πρέπει τις νὰ διδάξῃ ἄλλως, ἢ διὰ καλλιτέρου τρόπου, Φίλων 1. 162.

ἀναδιδάσκω, (ἴδε διδάσκω), διδάσκω ἄλλως ἢ διὰ τρόπου καλλιτέρου, Λατ. *diducere*, ἀν. ὡς., Ἰπρόδ. 4. 95, πρὸλ. Θουκ. 3. 97., 8. 86· ὡσαύτως ἀπλῶς = διδάσκω, ὁ αὐτ. 1. 32:— Παθ., διδάσχομαι καλλίτερα, μανθάνω, ὅτι., Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 301D: μανθάνω καλλίτερα πράγματα, μεταβάλλω γνώμην, ἀναπέθειμαι, Ἰπρόδ. 8. 63: μανθάνω ἐκ νέου ἢ ἐξ ἀρχῆς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρ. 2. 9, 1.

II. ἀνάδ. ἔρῳμα, μεταβάλλω ὄραμα τι καὶ τὸ παρυσιαζῶ ἐκ νέου ἐπὶ τῆς σκητῆς, Βλωμφ. προοίμ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. σελ. XXII.

2) ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ, λόγια ἀν. τινὰ, εἰς τινα, Ἀριστοτ. Ἰππ. 1045, κτλ., πρὸλ. Πλουτ. τοῦ αὐτοῦ 563.

ἀναδιδράσκω, ἀποδιδράσκω ἐκ νέου, Πολύβ. 29. 7. 1. ἀμφιβ.

ἀναδίδωμι, ποιητ. ἀνδίδωμι: μέλλ. -δῶσω, κτλ.: (ἴδε διδῶμι)· δίδω πρὸς τὰ ἐπάνω, κρατῶ τι ὑψηλὰ καὶ δίδω, Πινδ. I. 6. (5) 57, Ξεν. Συμπ. 2, 8. II. παράγω, ἀναδίδω, ἰδίως ἐπὶ τῆς γῆς, φέρω, καρπὸν Ἰπρόδ. 7. 15, πρὸλ. Ἰππ. Ἄερ. 288· τὰ ὄρατα Θουκ. 3. 58, κτλ.: καὶ παθ. αὐτάνομαι, ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. περὶ ἰδρώτων, 10. 2) ἐπὶ ποταμοῦ, ἀναδιδόναι ἀσφαλτον Ἰπρόδ. 1. 197· ἐπὶ ἤφαιστειο, ἀν. πῦρ καὶ καπνὸν Θουκ. 3. 88, κτλ.: ἀν. εὐδῶσιαν Πλουτ. 2. 645E, πρὸλ. 918B. 3) ἀμετάδ. ἐπὶ πηγῶν ὕδατος, πυρός, κτλ., ἐξορμῶ, ἐξέρχομαι, Ἰπρόδ. 7. 26, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 28· πρὸλ. ἐκδιδῶμι II.

III. διανέμω ὀλιγῶρα, διαμοιράζω, παρέχω, προβάλλω εἰς συνδιάσκεψιν, διαδοῦσιν τοῖς φίλοις Πολύβ. 5. 58, 2, πρὸλ. 8. 17, 2· τοῖς λόχοις τὰς ψήφους Διον. Ἄλ. 10. 57, Πλουτ., κτλ.: φῆμην ἀνέδωκε διέδωκε, Πλουτ. Αἰμίλ. 25:— Παθ., διαδίδομαι, διανεμομαι, μεταδίνω, Ἰατρ. καὶ ἐπὶ τροφῆς, χωνεύομαι, αὐτόθι (τὸ ἐνεργ. ὡσαύτ. ἀμετάδ., μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι).

IV. δίδω ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ἀποδίδω, Πινδ. Ἄποσπ. 4, κατὰ γ' ἐν. ἀνδίδοι ψυχὰς πάλιν· οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀνδῶσιον (ἐὰν μείνῃ ἡ γραφή) πρέπει νὰ ληρῆθ' ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1076· ὁ Bücheler καὶ ὁ Jebb διώρθωσαν ἀνεάσσειν ἴδε σχη. Jebb ἐν τόπῳ.— Μέσ., πωλῶ (ἐκτός ἐὰν ἀναγνωσῶμεν ἀποδοῖσθαι) Ἀριστ. Ἄποσπ. 517. 2) παρὰ Γραμμ., ἀν. τὸν τόνον, ἀναδιδάτω τὸν τόνον, Schäf. Γρηγ. Κορ. 411. 3) ἀμετάδ., πορεύομαι ὀπισθοβατικῶς, ὀπισθοχωρῶ, ἀντιθ. τῷ ἐπιδίδωμι, Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 3.

ἀναδικάζω, ἀποφαρίζω ἐκ νέου, δικάζω ἐφεσθηλῆσθαι ὑπόθεσιν, τὰ γνωσθέντα Φίλων 1. 299. II. Μέσ., ἀνανεῶναι δίκην μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς πρώτης ἀποφάσεως, Ἰσαῖος παρ' Ἀρποκρ. καὶ Πολύδ. 8. 23.

ἀναδῆκναι, ἐλλειπτ. ἀόρ., ἀναρρίπτειν. Ἐπ. γ' ἐν. πρόσ. προστ. ἀνδῆκε: ἀναρρίψον» A. B. 394.

ἀναδικαία, ἡ ἀνανέωσις δίκης (ἴδε ἀναδικάζω II.), Λυσ. παρὰ Πολύδ. 8. 23.

ἀνάδικος, ὄν, ὁ ἐκ νέου δικασθεὶς, δίκαι ἀν. γίνονται (ἴδε ἀναδικάζω II.), Ἀνδοκ. 12. 7, Πλάτ. Νόμ. 937D· ψῆφρον ἀν. καθιστάναί, ἀναρῶ προηγηθεῖσαν ψῆφον, Δημ. 760. 3.

ἀναδίνεω, = περιδένωμαι περίε, Ὀππ. Ἄλ. 3. 296.

ἀναδινέω, ἀμετάδ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, περιστρέφομαι, Ἰππ. 604. 21.

ἀναδιπλασιάζω: μέλλ. -άσω, Γραμμ.

ἀναδιπλασιασμός, ὁ, Κύριλλ. Γραμμ.

ἀναδιπλόωμαι, Παθ. γίνομαι διπλοῦς, φάλαγγε βαρυτέρα ἐγγίγγοτο ἀναδιπλουμένη, καθισταμένη διπλή, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 5. 2) παρὰ Γραμμ. ἐπὶ λέξεων ἡ συλλαβῶν, ἀναδιπλασιάζομαι.

ἀναδιπλωσις, εως, ἡ, ἡ διπλωσις, ἐπὶ τῶν ἐντέρων τῶν ζώων, «μείζω δὲ καὶ ἀναδιπλωσις ἔχοντα πολλὰς τὰ τῶν κερασφόρων ἐστί.» Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 3. 14. 19. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 25. 2) ἐν τῇ Ῥητ., ἐπαναλψις, ὡς π. χ. Ὡ φίλταθ', ὡς μ' ἀπόλεσας ἀπώλεσας δῆτ', Σοφ. Ἠλέκ. 1163. 3) παρὰ Γραμμ., ἀναδιπλωσιακάρις.

ἀναδιπλώω, ἐπιφλαφῶν ζῆτῷ τι, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 2. ἀναδιπλάω, δὲν θρωπῶν, δὲν συμφωνῶν, αἴ κ' ἀναδιπλάωντι οἱ ἔξνοδικαὶ Δωρικ. ἐν Hicks Inscr. 31. 10.

ἀναδοιδυκίζω, ἀναταράσσω, «ἀναδοιδυκίζει, ἀναταράττει, ἀπὸ τοῦ δοιδυξ, δοιδυκος», Ἐτυμ. Μ. 96, 7, Ἡσύχ.

ἀναδομέω, = ἀναδέμω, Βυζ.

ἀναδονέω, ἀνακινῶ, ἀναταράσσω, ἐξεγείρω, Φίλων 1. 659' ἐν τμησί, ἀνά βάρβιτον δονήσω Ἀνακρ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 1.

ἀναδορά, ἔλκυσις, ἀπόσπασις τῆς ἐπιδερμίδος, Ἀρεταῖος Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3 καὶ 9.

ἀνάδοσις, εως, ἡ, (ἀναδιδῶμι ἀμετάθ.) ἀνάπτυξις, αὔξησις, οἶον τῶν φυτῶν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 1, 4:—ἐκρηξις, ἐξόρμησις, οἶον πυρός, ἀνέμου ἢ ὕδατος, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4. 16, Διόδ. 2. 12' ἐμπνευσις, Πλουτ. Περικλ. 2. II. μεταθ. διανομή, οἶον βρωμάτων κατὰ τὸ δειπνον, Ἀθήν. 210E. 2) ἐπὶ τροφῆς, πέψις, Πολύδ. 3, 57, 8, Πλουτ. 2. 654A: μεταρ., χυμένους γνώσμις, ὁ αὐτ. Περικλ. 2. III. παρὰ Γραμμ. ἀναδίσιασις τοῦ τόνου, ἴδε ἀναδιδῶμι IV. 2.

ἀναδοχικός, ἡ, ὄν, διανεμητικός, συντελεστικός πρὸς πέψιν, χωνευτικὸς, μετὰ γεν. Γρηγ. Ναζ.

ἀνάδοτος, ὄν, ὁ διδόμενος ὅπισω, μὴ ἀνάδοτος εἶη ἡ Πλάταια, μὴ ἀποδοθεῖν, νὰ μὴ δοθῆ ὅπισω, Θουκ. 3. 52.

ἀναδούλω, ἐπανάγω εἰς τὴν δουλείαν, Ἀππ. Ἐμρ. 4. 29:—ἐντεῦθεν, ἀναδούλωσις, ἡ, Βυζ.

ἀναδοχή, ἡ, τὸ ἀναδέχεσθαι, ἀλλ' ὁ Σχολ. ἐν Σοφ. Τρ. 825 ἀναδοχῶν τελεῖν πόνων ἐρμηγνεῖα «διαδοχὴν γενέσθαι τῶν πόνων». Ὁ Jebb ἔφηγεῖ: θὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν διαδοχὴν τῶν πόνων.

II. ἐγγύησις, ἀσφάλεια, Πολύδ. 5. 27, 4, ἐνθα ἴδε Schweigh. ἀνάδοχος, ὄν, ἐγγυητής, πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἂν. τῶν χρημάτων Μενάνδρ. ἐν «Χίρρα» 3. II. ἐγγύησις, ἐνέχυρον, Διον. Ἄλ. 6. 84, Πλουτ. Δίων 18.—ὁ ἀναδεχόμενος ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν βαπτίζομενον, Ἐκκλ.

ἀναδραμεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. 6' τοῦ ἀνατρέχω.

ἀναδραμητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνατρέχω, δεῖ ἀναδραμεῖν, Πιρόκλ. εἰς Πλάτ.

ἀναδρέπω, ῥέπω, Νόνν. Δ. 9. 120.—Μέσ., συλλέγω, ῥητορικὸς λόγους ἀναδρέψασθαι Θεμιστ. 332D.

ἀναδρομή, ἡ, (ἀνατρέχω, -δραμεῖν), τὸ ἀνατρέγειν, εἶναι πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἐπὶ τοῦ χυμοῦ τῶν φυτῶν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 5, 1.

2) αἰρινῆδος νηγῆος πόνου, Ἰππ. Κωκ. 168.

ἀναδρομοί, ὄν, ὁ πρὸς τὰ ἄνω πρέχων, ἐπὶ ἰχθύος νηχομένου πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ ῥέματος, Ἄλεξ. Τραλλ.

ἀναδύω, ἀνέρωμι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, Βατραχομ. 90.

ἀναδύομαι, Ἐπ. γ' ἐν. ἀναδύεται [ῥ]: μέλλ. -δύσομαι [ῥ]: ἀόρ. ἀνεδύσάμην, Ἐπ. γ' ἐν. -ατο ἢ -ετο: ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. ἀνέδυν, ὑποτακτ. ἀναδύη ἢ εὐκτ. ἀναδύη [ῥ] Ὀδ. I. 377, ἀπαρ. ἀναδύν, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ ἀναδύναι, ὑποδείχθη ἐν τῷ Διονόφρ. πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀνιδεῖν ἐν Δισχλ. Νο. 807: πρην. ἀναεδύκα (ἴδε δύω), ἀνέρωμι. ἀναβαῖνω, ἰδίως ἐκ τῆς θαλάσσης, μετὰ γεν., ἀνέω πολίης ἀλός γῆτ' ὀμίχλη Ἰλ. Δ. 359 ἀνεδύσατο λίμνης Ὀδ. Ε. 337' ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης Ἰλ. Α. 496: ἀπολ., εἴπερ ἀναδύσει πάλιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1460' οὕτως, Ἀφροδίτη ἀναδουμένη, περιφροσύνη ἐκὼν τοῦ Ἀπελλοῦ, Πλίν. 35. 36, 15. 2) ἐπὶ ποταμῶν, οἵτινες ἐξηφανίσθησαν ἐντὸς τῆς γῆς, ἀναφαίνομαι, ἀνέρωμαι πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 24. II. ὀπισθογραφῶ, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, Ὀδ. I. 377' ἀναδύναι ἄψ λαῶν ἐς ὄμιλον Ἰλ. Η. 217' ὑποστρέφω, ἀποσύρομαι ὀπίσω. ἀποδεικνῶ, Δατ. tergiversari, ἔτοιμος εἶμι ἔγωγε, κοῦκ ἀναδύομαι, δακνεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 860, πρὸβ. Ἐν. Σμπτ. 5. 5. Δμρ. 102. 12., 109. 12., 406. 20:—ἐπὶ πηγῶν = ἐκλείπω, Πλουτ. Θηρ. 15.

2) σπαν. μετ' αἰτ., ἀποσύρομαι, ἀποσύρω, ἀναδύεται πόλεμον Ἰλ. Ν. 225' κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποῖο ὁ Πλάτων ἔχει, ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὀμολογημένα, μὴ προσπάθει ν' ἀποφύγη τὰ ὀμολογημένα, Θεαίτ. 145C, πρὸβ. Εὐθύδ. 302E.

ἀνάδυσσις, εως, ἡ, ὑποχώρησις, διαφυγή, Πλάτ. Εὐθύδ. 302E: τὸ ἀποκλίνειν, ἀποφεύγειν, ἰδίως τὸ νὰ ὑπερτεθῆ τις ὡς στρατιωτῆς, Πλουτ. Κίμ. 18.

ἀναδύσις, = τῷ προηγ., Σχολ. εἰς Ὀδ. Ε. 337.

ἀνά-εδνος, ἡ, ἄνευ δῶρων παρὰ τῷ γαμβρῷ, ἄνευ νυμφικῶν δῶρων, Ἰλ. I. 146 (ἐνθα ἴδε Spitzn.), Ν. 366. (ἡ ἀνά μένει ἀνεκ-ὄλιπτος πρὸ τοῦ ε ἔνεκα τοῦ ὑπάρχοντος F, ἀνάFεδνος, πρὸβ. ἀνά-ελπτος: ἀλλὰ πιθανῶς ὁ Bekk ὀρθῶς ποιεῖ διορθῶν ἀν-εδνος, ὁ ἔ. ἀν-εFεδνος, ἐπειδὴ ἔσθνα εἶναι ὁ κοινότερος τύπος παρ' Ὀμ.)

ἀν-αεῖρω, ἀνυψῶ, σηκώνω ἐπάνω ἀπὸ τῆς γῆς, ἐπὶ παλαιστοῦ,

ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ Ἰλ. Ψ. 724: ἀνάειρε δῶα χρυσοῖο τάλαντα, ἔλαθεν, αὐτόθι 614. 778: ἀθανάτοισι φίλας ἀνά χει-ρας ἀείρω, τὸ τοῦ Οὐεργίλιου palms ad sidera tendit, Ἰλ. Η. 130:—Μέσ., ἀνεγείρω, ἀναεῖρομενος προσπύ-εστο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 94.—Παλ., ἐγείρομαι, ἀελλαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 107: ἐπὶ πλοίου, ἐπιπλέω, Ὀρφ. Ἀργ. 270.

ἀνά-ελπτος, ὄν, ὡς τὸ ἀελλπτος, ἀπροσδόκητος, ἀνάελπτα παθόντες Ἡσ. Θ. 660' (κυρίως ἀνάFελπτος, ἴδε ἀνάεδνος).

ἀν-αεῖω, αὐξάνομαι, μεγεθύνω, ἐπεὶ πόνος εἰς μέγα κάρτος θυμὸν ἀνηξέησε Κόιντ. Σμ. 1. 460: κάμνω τι νὰ αὐτήθῃ, ἀνθος Κίλουθ. 241.

ἀναερτάω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἀναεῖρω, Ἀνθ. Π. 6. 195. Ὁ Νόννος (Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. β'. 6.) ἔχει ἀναερτάζω.

ἀναεζῶ, ἀπαρ. -εζῶν, ἀναεζῶ, ἐπανέρχομαι πάλιν εἰς τὴν ζωὴν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 24 καὶ 32, Σουλλ. Ἐπιγρ. 2566: ἐν Ἐπ. τύπω -εζῶ, Νικανδρ. παρ' Ἀθην. 133D, Σουλλ. Ἐπιγρ. 8695: πρὸβ. βεῖδω.

ἀναεζέω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναεζέω II, Ἀνθ. Π. 9. 626.

ἀνάεζμα, ατος, τό, (ἀναεζέω) τὸ πάφλασμα τοῦ βράζοντος ὕδα-τος, Γραμμ.

ἀνάεζσις, εως, ἡ, ἡ βράσις, περὶ τῆς διαπύρου λάδας τῆς ἐκ-φρομένης ἐκ τῶν ἡφαιστειῶν, Ἀριστ. Θουμ. 40.

ἀναεζύγνυμι, καὶ -ῦω: μέλλ. -εζύζω: (ἴδε ζεύγνυμι).

Ζευγύνω πάλιν τὰ ὑποζύγια, ἐπὶ στρατοῦ, «ἐξικινῶ», «ἀναεζεύκατες .. πάντα τὸν στρατὸν, ἰέναι ἐς τὸ τεῖχος ..» νὰ «ἐκινῆσούν» μὲ δλον τὸν στρατὸν καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ τεῖχος .. Ἰπρόδ. 9. 41' ἂν. τὲ στρατόπεδον, διαλύω τὸ στρατόπεδον, αὐτόθι 58' ἂν. πρὸς τὸν Ἰσθμὸν δὲν νῆσας, ἐπανάγω αὐτὰς πρὸς .., ὁ αὐτ. 8. 60, 1.

2) ἀπολ., καταλείπω τὴν θέσιν ὅπου ἤμην καὶ μεταβαῖνω εἰς ἄλλο μέρος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ., ἀναεζεύσας ἤλυνε Θουκ. 8. 108, πρὸβ. Ἐσν. Ἄν. 3. 4, 37' ἂν. ἐπ' οἴκου, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα, Πλουτ. Πομ. 42' ἂν. διὰ Συρίας, πορεύομαι διὰ μέσου τῆς Συρίας, ὁ αὐτ. Ἄντων. 84.

ἀναεζυξίς, εως, ἡ, ἐκκίνησις τοῦ στρατοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰλύσις, πρὸ τῆς ἡμέρας ποιούμενος τὰς ἀναεζεύσεις καὶ πάλιν σκοταίους τὰς καταλύσεις Πλουτ. Ἄγης. 22, ἡ οἵ-καδε ἐπάνοδος, Πλουτ. Κορ. 31.

ἀναεζέω: μέλλ. -εζέω, ἀναεζάω, ὡς ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους γυνό-μενος ἰσχυρὸς οἶνος, ἐκ δὲ γῆς .. ἀναεζέουσι θρομβώδεις ἀφρῆι Σοφ. Τρ. 702' πῦρ (δηλ. λάδα ἐξ ἡφαιστ.) ἀνέλεξε Ἀριστ. Θουμ. 39: βράζω καὶ φουσκῶνω ἐπὶ ὕδατος, φασί .. τὴν λίμνην ἀναεζεῖν καὶ ὑπερχεισθαι αὐτόθι 89. 2) περὶ σκωλήκων ἐν μεγίστῃ πληθύν, βρωάω, βρωάζω, βρωάζω, «εὐλαὶ καὶ σκωλικὸς ὑπὸ φθορᾶς καὶ σπηδεῖνος ἐκ τοῦ περιττώματος ἀναεζέουσιν, ὡς λέγομεν καὶ νῦν «βράζει ἀπὸ σκωλήκια» Πλουτ. Ἀραξ. 16.—προσέτι, εἶδος ἀσπι-νεῖας, «οἶον εὐλάς τινας ἀνέεσεν» ὁ αὐτὸς Ἠθικ. 2. 337B.

3) μεταρ., ἐπὶ πάθους ἢ ὀργῆς, ὡς λέγομεν καὶ νῦν, «βράζω ἀπὸ τὸν θυμὸν μου,» «διὸ καὶ τὸ ἀναεζεῖν καὶ τὸ ὀρίνεσθαι τὸν θυμὸν καὶ ταράττεσθαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα λέγουσιν οὐ κακῶς, ἀλλ' οἰκείως» Ἀριστ. Προβλ. 27. 3, 2, Πλουτ. 2. 728B. «Ὡς φάτ' ἀναεζέουσα βερὺν γόλον» Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 391. II. ἐνεργητικῶς, κάμνω τι νὰ βράσῃ, Ἰππ. περὶ διαίτ. Ὀξ. 387. 18: πρὸβ. ἀναεζέω.

ἀναεζήσις, ἡ, εἰς τὸν βίον ἀνάληξις, ἀναβίωσις, ἀνάλησιν ἔχωε Θεολ. Ἀριθμ. σ. 40, 18.

ἀναεζητέω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἀναεζῶ, Λατ. anquirere, τὰς αἰτίας Πλάτ. Νόμ. 693A' καὶ κατὰ παθ., Ἠρόδ. 1. 137, Ἀριστοφ. Λυσ. 26. Θουκ. 2. 8: ἐρευνῶ, ἐξετάζω φιλοσοφικῶς, τὰ ὑπὸ γῆς Πλάτ. Ἀπολ. 18B: ἀναεζῶ, ἀνευρίσκω, τοὺς δρόσαντας Δημ. 1331. 1. (ἄλλοι γράσκοντες ζῆτησται).

ἀναεζητής, εως, ἡ, ἐρευνῶν, ἐξέτασις, Πλάτ. Κριτί. 110A.

ἀναεζητήτεος, α, ὄν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναεζητέω, Ἠλιόδ. Διθ. 6. 9, σ. 283.

ἀναεζυγή, ἡ, = ἀναεζεῖσις, Πολύδ. 3. 44. 13, κτλ.

ἀναεζυγῶ, ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ ζυγῶθρον (τὸν σῦρτην, τὸν μοχλόν), ἀνοίγω: τὴν θύραν ἀναεζυγῶσας, ἀνοίξας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 581,—ὁ Ἰπύχ. ἐρμηγνεῖσι: «ἀναεζυγούν» τὸ ἀνοίγειν κιβω-τόν· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναρρῶνεῖν.

ἀναεζυμῶ, ἐπενεργῶ ὡς ἡ ζύμη, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, γῆν χιῶν ἀναεζυμῶ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 1, 3:—Παθ., ζυμοῦμαι, φουσκῶ-νω, Διόδ. 1. 7.

ἀναεζυμῶσις, εως, ἡ, ζύμωσις, γῆς ὑπὸ χιόνος Θεοφρ. περὶ Πυρ. 18.

ἀνάεζω, κατὰ τοὺς Ταρναντίους ἀντὶ ἀνάσσω, Athens Δωρ. δ. 101.

ἀνάεζωγραφέω, ζωγραφῶ, διαγράφω, σκιαγραφῶ, Σερβάβ. 354, Σέξτ. Ἐμπτ. Μ. 7. 222, Κλήμ. Ἄλ. 435.

ἀνάεζωγράφησις, ἡ, ἀναπαράστασις, Χρῦσιππ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 201.—«αἱ μοχθηραὶ φαντασίαι κατ' ἀναεζωγράφησιν ἐναποτυπόμεναι τῇ ψυχῇ» Βασίλ. τόμ. 2. σ. 13B, τόμ. 1. σ. 880B.

ἀνάεζωγρέω, ἐπανάγω εἰς τὴν ζωὴν, Ἀνθ. Π. 7. 594, Νόνν. Δ. 29, 155.

ἀνάεζωγρησις, ἡ, ἀνάκλησις εἰς τὴν ζωὴν, τῇ τῶν κειμένων ἀναζ. Ἀγαθ. Ἰστορ. σ. 41, 5, ἐκδ. Βόννης.

ἀναζώννυμι ἢ -ῶω: μέλλ. -ζῶσω, ζώννω ἐκ νέου, ἀνακαλῶ στρατιώτην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, Θεμίστ. 224A: μεταρ., «Διὸ ἀναζώσαμενοι τὰς ὀσφύας τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν» Ἐπιστ. Πέτρ. Δ'. α', 13· ἀν. πέπλους Νών. Δ. 19. 73· ἀνεζώσμενοι, Λατ. *alite prae-cipiti*, Δίδυμ. παρ' Ἀθην. 139D.

ἀναζωοποιέω καὶ **ἀναζωώω**, ἐπαναγῶ εἰς τὴν ζωὴν, Ἐκκλ. **ἀναζωώω**, ἐπαναγῶ εἰς τὴν ζωὴν, ὡς οἱ τεθνηγκῶς ἀναζωοῖ Εὐστ. Πονημ. σ.108. 24.

ἀναζωοῦρέω, ἀνάπτω ἐκ νέου· ἐν τμήσει, ἀν' αὐτὸν σὺ ζῶπυρεῖς νεκρὴν νῆα Εὐρ. Ἡλ. 1121· θεριμῶ τὸ θεριμὸν ἀν. Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 5.12:—Παθ. ἀναζωοῦρομαι, λαμβάνω νέαν ζωὴν, ἰσχὺν καὶ θάρρος, Πλάτ. Πολ. 527D, Ξεν. Ἐλλ. 5. 4, 46.

II ἀμετάβ. ἐν τῷ ἔνεργ. Πλουτ. Πομπ. 41, κτλ., Μοίρις σ.169 καὶ σημ. Πιερο. αὐτόθι.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παραρτ. σ. 22 § 9.

ἀναζωοῦρησις, εὖως, ἢ, ἀναζωογόνησις, ἀνάκτησις νέας δυνάμεως, Ἰωσήφ. Ἄρ. Ἰ. 12. 8, 1.

ἀναζωστρα, ἢ (ζώννυμι) εἶδος ἐπιπέδου, Γαλγν. πρβλ. τὸ κοινολοκτούμενον «ζῶστρα».

ἀναζωτικὸς, ἢ, ὄν, ὁ ἀναζωογονῶν, ὁ δίδων θάρρος, Ἐκκλ.

ἀναζώω ἴδε **ἀναζωώω**.

ἀναζώωσις, εὖως, ἢ, ἡ ἀναζωοποίησις, Θεοφύλ. 2, σ. 379.

ἀναθάλλω: ἀόρ. ἀνέθλα Αἰλ. Π. Ἰ. 5. 4, Περὶ Ζ. 2. 25 (ἴδε θάλλω):—ἀναθίδω ἐκ νέου, βλαστάνω πάλιν, Αἰλ. ἐνθ' ἄνωτ.:—μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασι. ἀναθαλλήσεται, σπάγχυς Ἀνθ. Π. 7. 281: πρβλ. **ἀναθηλέω**.

II μεταβ. κάμνω τὴν νῆα θάλλη, νὰ ἀκμάσῃ, Ἐδδ. (Ξειρῆχ, α', 22., ν', 10).

ἀναθάλλω, θεριμίζω ἐκ νέου, «ξεσταίνω», «περιθάλλω», Ἀνακρέοντ. 33. 21 καὶ οὐσιαστ., ἀνάθαλψις, ἢ, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Φαίδ. **ἀναθαρσέω**, Ἄττ. -θαρρῶ, ἀναλαμβάνω θάρρος, Ἀριστοτ. Ἰππ. 806, Θουκ. 6. 63., 7. 71· τινὶ εὐ αὐτὸν 6. 31· πρόσ τι Πλουτ. Ἀλλέξ. 31:—οὐσιαστ. **ἀναθάρρησις**, ἢ, ἀνάκτησις θάρρους, Εὐστ.

ἀναθαρσύνω, Ἄττ. -θαρρύνω, πληρῶ νέου θάρρους, Ξεν. Κύρ. 5. 4. 23. **2)** ἀμετάβ. = τῷ προηγ. Πλουτ. Λούκουλλ. 14.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παραρτ. σ. 63 § 26.

ἀναθαυμάζω, ἀποθαυμάζω, οὕτω γὰρ αὐτὸν ἀνετεθαυμάκει, Δίων Κάσο. 43. 13.

ἀναθεάομαι, ἀποθ. θεῶμαι, θεωρῶ ἐκ νέου, Πλουτ. 2. 586A.

ἀνάθεμα, ποιητ. ἄνθεμα, **ατος**, τὸ, (ἀνατίθημι) κυρίως, ὡς τὸ ἀνάθημα, πᾶν ὅ, τι προσφέρεται ἢ ἀφιερῶνται. ἄνθεμα Χρυσογόνας Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 13. 2, Ἀνθ. Π. 6. 162, Συλλ. Ἐπιγρ. 2693f, 3971v, καὶ ἄλλ. Ἐδδ. (Δευτ. κ', 28, Ἰησ. Ναυ. σ', 18), Πλουτ. I, 291B.

2) ἐν χρήσει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀποκεχωρισμένον ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐγκαταλειμμένον εἰς τὸ κακόν, ἐπάρκον, καταρτισμένον, ἀφιερῶνται, «καὶ οὐκ εἰσοίσεις βδέλυγμα εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἀνάθεμα ἔσθ' ὡς περ τοῦτο», Ἐδδ. (Δευτ. ζ', 26., ιγ', 17, καὶ ἄλλ.)· ἐπὶ προσώπων, πρὸς Ῥωμ. θ', 3, Κορ. Α' ιδ', 3, «εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα = κεχωρισμένον πάντων, ἀλλότριος ἔστω πάντων, Κορ. Α' ις', 22.—«εἴ τις τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν δύο λέγει εἶναι θεοὺς, ἀνάθεμα ἔστω» Ἄθην. I, 736C.

II κατάρα, ἴδε **ἀναθεματιζέω** I. 2.

ἀναθεματίζω, ἀφιερῶ τὴν ὡς ἀνάθημα, Ἐδδ. (Ἀριθμ. κα', 2, 3,)

2) ἀναθεματίζω, παραδίδω εἰς τὸ ἀνάθεμα, Ἐδδ. (Ἰησ. Ναυ. ζ', 20, Μακκ. Α. ε', 5.) «ἀναθέματι ἀναθεματίζετε αὐτήν», Δευτ. ιγ', 15.—ἀλλ.: ἀναθέματι ἀνεθεματίζαμεν ἑαυτούς, «συνεδέθημεν δι' ἀναθεματιζῶν, συννομοθεσάμεν διὰ φοβερῶν ὄρκων καὶ ἄρων νὰ πράξωμεν τι, Πράξ. Ἀποστ. κγ', 14:—Παθ., εἶμαι ἀφιερῶμενος, πᾶν ἀναθεματισμένον ἐν υἰοῖς Ἰσραὴλ οἱ ἔσται», Ἐδδ. (Ἀριθ. ιγ', 14).

3) ἀποχωρίζω τῆς κοινωνίας, ἀφορίζω, Συλλ. Ἐπιγρ. 8953,—55,—59, καὶ ἄλλ. **II** ἀμετ., καταρῶμαι, βλασφημῶ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ', 71.

ἀναθεματικὸς, ἢ, ὄν, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ ἀναθεματικῶς, Γραμμ.:—ὡσαύτως, **ἀναθεματικαῖος**, **α**, **ον**, Σχόλ. εἰς Ἰλ., ἴδε Λοβ. Φρόνυξ. 543.

ἀναθεματισμός, ὁ, κατάρα, ἀφορισμός ἀπὸ τῆς κοινωνίας, ἀναθεματισμός, Βυζ.

ἀναθέμεν, ἀντὶ ἀναθήναι, Ἐπιγρ. Ῥόδου ἐν Hell. J. 2. σ. 356.

ἀναθεραπεύω, περιποιεῖμαι μετὰ προσοχῆς, τοὺς βλαστούς Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 13. 3.

ἀναθερίζω, σταχυολογῶ μετὰ τὸν θερισμόν, Ἠσύχ. ἐν λέξει ἀνεκαλαμήσατο.

ἀναθερμάνω, θερμαίνω καλῶς, θερμαίνω πάλιν, «ξαναζεσταίνω», Ἀνθ. Π. 11. 55:—Παθ., γίνομαι ἐκ νέου θερμὸς, ἀνακτῶ θερμότητα, «ξαναζεσταίνομαι», Ἰππ. περὶ Ἐπιδ. 1. 940, 970, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 15, 6· πυρέσσω πάλιν, Ἰππ. Προγν. 42.

ἀναθερμασία, ἢ, τὸ ἀναθερμαίνειν, Ὀρειδᾶς.

ἀναθέρω, θερμαίνω, Ἐπιγρ. Γουδ. σ. 57, 53.

ἀνάθεσις, εὖως, τὸ ἀνατίθεναι ἀφιερῶν, ἢ ἀφιερῶσις ἀναθημάτων ἐν τοῖς ναοῖς, ἀν. σκευῆς τρίποδος Λυσ. 161. 38., 162. 3.—εἰς ἀνάθεσιν τοῖς θεοῖς, ὡς ἀνάθημα εἰς τοὺς θεοὺς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 14. **II** ἀναθολή, Πολυδ. 9, 137. **III** τὸ ἐπιτίθεναι, ἐπιθάλλειν, ἄχθεος Ἄρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

ἀναθετεόν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνατίθημι· δεῖ ἀνατίθεναι, πρέπει νὰ ἀναθάλλῃ τις, Πλάτ. Νόμ. 935f. **II** = ἀποδοτέον, πρέπει τις ν' ἀποδῶσῃ ἢ ν' ἀποδώσῃ, τί τιμὴν ὁ αὐτ. Μενέξ. 240E.

ἀναθέω, ἀνατρέχω, τρέχω ἐπάνω, ἀνατριβῶμαι ὄρμαιως, ἐπὶ δένδρα Αἰλ. Περὶ Ζ. 5. 54, κτλ. **2)** ἐπὶ φωτῶν, ἀναθίδω, ἀναθλαστάνω. **II** ἀνατρέχω, τρέχω ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, Πλάτ. Τιμ. 60C.

ἀναθεωρῶ, θεωρῶ τι, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, βλέπω ἢ ἐξετάζω ἐκ νέου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 5. 1., 8. 6, 2, Διόδ. 12. 15.

ἀναθώρησις, εὖως, ἢ, ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις, ἔρευνα, Διόδ. 13. 35, Πλουτ. 2. 19E.

ἀναθεωρισμός, ὁ, ἀναθεώρησις, Ἄρχ. Λεξ.

ἀναθήκη, ἢ, «ἀνάθεσις», Ἠσύχ.

ἀναθηλάζω, βυζάνω, ῥορῶ, «ἄβυθος γὰρ ἡ βίχα τηρουμένη τὴν παραπροχάζουσαν τῶν ὑδάτων νοτίαν ἀναθηλάζει», περὶ τῆς βίχης δένδρου, Φίλων Βυζ. περὶ τῶν ἐπτὰ Θαυμάτων. I.

ἀναθηλέω, ὡς τὸ ἀναθάλλω, βλαστάνω ἐκ νέου, οὐδ' ἀναθηλήσει, οὐδ' ἀναθλαστήσει, Πλ. Α. 236.

ἀνάθημα, **ατος**, τὸ, (ἀνατίθημι) τὸ ἀνατίθενον, ἀνδρῶν ἢ ἀκόλουθῶν, ὡς τὸ ἀγαλλμα, ἀφιερῶμα ἀνατεθειμένον τῷ ναῷ, οἷα ἦσαν οἱ τρίποδες, τὰ ἀγάλματα, κτλ., Ἠρόδ. 1. 14, 92, Σοφ. Ἀντ. 286, κτλ. ἀν. ἐκ λειτουργιῶν Λυσ. 175. 26. **2)** ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας τῆς λέξεως ἀγαλλμα, εὐφροσύνη, κόσμημα, στολισμός, πλοῆπ τ' ὄρχηστῆς τε.. τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτὸς Ὀδ. Α. 152, πρβλ. Φ. 430, Συλλ. Ἐπιγρ. 26 (ἐν τῷ παλαιῷ τύπῳ ἀνάθημα): οὕτω τὰ τέκνα καλοῦνται τοῖς τεκοῦσιν ἀνάθημα βίोटου Εὐρ. Ἀποστ. 522· καὶ ἡ δόξα εἶναι ἀν. σοφίας Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 364B· ἐπὶ δούλων ἐν τῷ ναῷ, ἀν. πόλεως, ὡς ἀφιερῶθέντος εἰς ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τῆς πόλεως, Εὐρ. Ἰων 310, πρβλ. ἀνάθημα.

ἀναθηματικὸς, ἢ, ὄν, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀναθημάτων, τιμαὶ Πολυδ. 27. 15, 3.

ἀναθηρῶ, ἀνιχνεύω, ἔρευνῶ, Προκοπ. Γοθ. 2. 20, σ. 436A.

ἀνάθλασις, εὖως, ἢ, «ἐκθλιψις», Ἐρωτιαν. Γλωσσ.

ἀναθλάω, κατασυντριβῶ εἰς τεμάχια, Ἐπ. ἀόρ. ἀνέθλασσα Κόιντ. Σμ. 8. 94.

ἀναθλίβω [τ]: μέλλ. -ψω, θλίβω, πιέζω ἰσχυρῶς, ἐξάγω τὸ ὑγρὸν διὰ τῆς πίεσεως, Ἀνθ. Π. 7. 23., 9. 668· ἀναθλ. βεῖθρον εἰς κρήνην, ἀναγκάζω διὰ πίεσεως τὸ βεῖθρον νὰ ἀνέλθῃ, Σπρᾶδ. 173, πρβλ. 754.

ἀναθλόω, ον, ὁ ἄνευ ἔθλων, ἀπόλεμος, Λουκ. π. διαβολ. 12.

ἀναθολῶ, καθιστῶ τι θολόν, θολώνω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 2. 35, καὶ (ἐν τῷ παθ.) Γεν. Ζ. 3. 2, 17. **2)** μεταρ. ἀν. τινὰ ἐπὶ τινά, ταράσσειν τὸ πνευμάτιος δι' ὑπονοίας κατ' ἄλλου, ἐξεγείρειν, ἐξερεθίζειν, Φιλότης 559· καὶ ἐν τῷ παθ. ἐνοχλοῦμαι, ταράττομαι, ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἢ καρδία Φερεκρ. ἐν «Μυρμηκωνῶν-ποις» 8.

ἀναθλώσις, εὖως, ἢ, τὸ καθιστᾶν τι θολόν, θλώσις, σύμμιξις, ἀν. ὀπῶν, σύμμιξις τοῦ ὁποῦ βοτανῶν μετὰ τοῦ ὕδατος ποταμοῦ ἢ λίμνης, Πλάτ. Νόμ. 824A.

ἀναθρόνυμι, = ἀναθρώσκω, Αἰλ. Περὶ Ζ. 1. 30., 12. 18:—ὁ ἔνεργ. τύπος ἀναθροῦνῶ ἐν Διόνι Κ. 63. 28.

ἀναθορυδέω, ποιῶ θόρυβον, ἐκπράζω θορυβῶδως τὴν ἐπιδοκιμασίαν μου, Λατ. *acclamare*, οἱ παρόντες ἀνεθορυδῆσαν ὡς εὐ λέγοι Πλάτ. Πρωτ. 334C, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 1. 3· ὡς εὐ εἰπόντος τινὸς ἀν. αὐτόθι 6. 1, 30, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 276B.

II μετ' αἰτ., ἐπιδοκιμάζω, χειροκροτῶ, αὐτόθι Σμπτ. 198A. **2)** διαταράσσω, Εὐσέβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 4. 15.

ἀναθρεμμα, **ατος**, τὸ, τὸ ἀνατραφέν, θρέμμα, τέκος, κακῶς ἀνάθρεμμα λεαίνας Θεοκρ. 23. 19.

ἀνάθροπος, ον, ὁ ἀνατραφεὶς, τρῶφιμος, ἐπὶ δούλων, Ἀπ. Ἐμφ. 4. 43.

ἀνάθροψις, εὖως, ἢ, ἡ ἐκ νέου θρέψις, Ἰππ. Ἄρ. 1243, ἴδε τὸ χωρίον.

ἀν-αθρέω, βλέπω πρὸς τὰ ἄνω, βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ὡς τὸ ἀναθεωρῶ, Εὐρ. Ἐκ. 808· καὶ ἀναθρεῖ καὶ λογιζέται τοῦτο 8 ἔπιπεν Πλάτ. Κρατ. 399C:—Παθ., τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθροῦμενα, συγκρινόμενα πρὸς ..., Θουκ. 4. 86.

ἀναθρηγνέω, θρηνηλογῶ μεγαλοφώνως, Δίων Κ. 74. 13.

ἀνάθρησις, εὖως, ἢ, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέτασις, παρατήρησις, Τιμῶν 24.

ἀναθρόπτομαι, μέσ., τρυφῶ, ἡδυπαθῶ, διάγω βίον ἐκδεδηγημένον, ἀκκίζομαι, Πολυδ. 6. 185.

ἀναθρόσκω [ἢ ἀναθρόσκω], ποιητ. καὶ Ἰων. ἀνθρο- ἀόρ. ὁ' -θροεῖν Ξεν. Λακ. 2. 3· ὑπάρχει καὶ ὑποστ. ἀόρ. α' ἀναθρόσκει ἐν Ὀππ. Ἄλ. 3. 293: (ἴδε θρόσκω).

Ἀναθηῶ, τινάζομαι: ἐπάνω, ὡς ἐπὶ λίθου, ὕψι δ' ἀναθρόσκων πέτεται Ἰλ. Ν. 140· ἐπὶ αἵματος, Ἐπιπ. 350· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅς δ' ἀνιβῶσας μέγα ἀνθρώσκει Ἠρόδ. 7. 18· πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 774· ἀναθρόσκει ἐπὶ

τὸν ἵππον, ἀναπηρᾷ, ἀνέρχεται δι' αἵματος ἐπ' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 64. ἀναθυάω, ὀργῶ πάλιν πρὸς συνουσίαν, ἐπὶ χοίρων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 14, 23., 1. 18, 28. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες περνοῦνται καὶ δείξωσιν ὅτι εἶναι νέοι, ἀγραῦς ἀναθυᾷ: ἐπὶ τῶν ἀνανεάζειν καὶ ἀνηέντων περιωμένων: ἐπὶ τινος πρεσβύτου καὶ νέων περιωμένου ὄραν» Α. Β. 33. 20.

ἀναθυμιάσις, μίωσ, ἡ, ὡς κα' νῦν, διαφέρει δὲ τῆς ἀτιμίδος· ἔστι γὰρ ἀτιμὸς ἐν φυσικῇ ὑγρῶν καὶ θερμῶν, ἀναθυμιάσεως δὲ θερμὸν καὶ ἕρπον, καὶ ἔστιν ἀτιμὸς μὲν δυνάμει ὡς ὕδωρ, ἀναθυμιάσις δὲ δυνάμει ὡς πῦρ Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, καὶ ἄλλ. 2) λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἱπρακλείω πρὸς δὴλωσιν τῆς ψυχῆς, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 19. πρὸλ. ἐκπύρωσις.

ἀναθυμιάω: μέλλ. ἀσω [ᾶ], ἐγείρω ἀναθυμιάσιν, Θεοφρ. περὶ Πυρ. 38:—Παθ., ἐγείρομαι ἐν εἶδει καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ, Ἀριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 7, 11 καὶ 12. ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 3. 27. ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἀποπεμπούσης ἀναθυμιάσεις, ὁ αὐτ. 2. 4, 14. οἶνος ἀναθυμιάθεισ Πλούτ. 2. 432E ἐπὶ καπνοῦ, Λουκ. περὶ Ἄλ. Ἰστ. 1. 23. μεταφ. μίσος ἀναθυμιάται Πλούτ. 15. 25, 7. II. Μέσ. ἀνέλκω ἀτμούς, «οἱ ἱρακλειτεῖζόντες φασιν ἐκ τῆς θαλάττης τὸν ἕλιον ἀν.» Ἀριστ. Πρὸβλ. 23. 30.

ἀναθυρα = ἀθυρα, Εὐστ. [εἰς Ἰλ. σ. 1396, 53]. ἀναθυᾶ, (Α) ἀναπηδῶ, ὄρω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναθλύω, ὕδωρ Καλλ. εἰς Δῆμ. 30.

ἀναθυᾶ, (Β) θυσιάζω ἐκ νέου, ἐν τῷ παθ., διάφ. γραφ. ἐν Δίωτι Κ. 37. 46.

ἀναθυσσω: μέλλ. -ῶξω, ἀναθῶ, Ἡσύχ. ἀναιδεῖα, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀναιδεῖν, Ἄττ. καὶ ἀναιδεῖα Ἀριστοφ. Ἀποπ. 29, πρὸλ. Ἐλμολ. Μῆδ. 608. ὡσαύτως ἀναιδεῖν Ἀρχιλ. 64: (ἀναιδεῖν)· ἑλλειψίς αἰδοῦς, «ἀδιανοησία», αὐθάδεια, ἀναίσχυντία, ὁραστῆς, ἀναιδεῖν ἐπιειμένε, ἀναίσχυντιαν ἡμρισεμένε, Ἰλ. Α. 149. ἀναιδεῖς ἐπέδθησαν, ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀναίσχυντίας, Ὁδ. Χ. 624 (ἴδε ἐπιβαίνω Α. 1. 4). ἀναιδεῖν ἡμερομενός Ἡρόδ. 7. 210, πρὸλ. 6. 129. ἀναιδεῖας πλέα Σοφ. Ἠλ. 607. μετ' ἀναιδεῖας = ἀναιδῶς, Πλάτ. Φαῖδ. 254D. εἰς τοῦθ' ἦκεν ἀναιδεῖας Δημ. 232. 17 κτλ.

II. ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Ἄρειου Πάγου λίθος ἀναιδεῖας ἐκαλεῖτο ὁ λίθος ἐπ' οὗ ἰστάμενος ὁ κατήγορος ἀπῆτει τὴν πλήρη ποινήν τοῦ ἐπὶ φόβῳ κατηγορουμένου (ἴδε αἰδέομαι III)· ὁ κατηγορούμενος ἴστατο ἐπὶ τοῦ λίθου ὕθρεως, «τοὺς δὲ ἄργους λίθους, ἐφ' ὧν ἑστᾶσιν ὅσοι δίκας ὑπέχουσι καὶ οἱ δίκωντες, τὸν μὲν ὕθρεως τὸν δὲ Ἄναιδεῖας αὐτῶν ὀνομάζουσι» Πασσ. 1. 28, 5.—H ἀναιδεῖα προσωποποιουμένη ἔθεωρετο ὡς θεός: «Θεὸς ἡ ἀναιδεῖα: αὐτὴ τέτακται ἐπὶ τῶν δι' ἀναίσχυντιαν τινὰ ὠφελουμένων. Φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ νόμων ὕθρεως καὶ Ἄναιδεῖας παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι βωμόν» Ζηνοδ. IV. 36.

ἀναιδεῖομαι, ἀποθ. = ἀναιδεῖομαι, -Πυθαγ. παρὰ Διογ. Α. 8. 8. ἀμφίβολος γραφ., ἐνεργητικὸς δὲ τύπος ἀναιδηκότες ἀναφέρεται ὑπὸ Σούδ.

ἀναιδεστον, ἄμοιρον, ἄτιμον Ἡσύχ. ἀναιδεῖομαι, ἀποθ., φέρομαι ἀναιδῶς, Ἀριστοφ. Ἰππ. 397, πρὸλ. Λ. β. Φρόνιχ. 66.

ἀν-αιθῆμων, ον, ονος, ἀναιθῆς, ἀναισχυντος: —Ἐπίρρ. -μῶ- νος Γαλην.

ἀναιθῆν, τύπος ἐσφαλμένος ἀντὶ τοῦ ἀνέθην, ὁ ἴδε. ἀν-αιθῆς, ἔς, (αἰδέομαι) ἀναισχυντος, ἀπερίσκεπτος, περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡ μὲγ' ἀναιδῆς Ἰλ. Α. 158. περὶ τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, Ὁδ. Α. 254, καὶ ἄλλ., καὶ ἐν Ἄττ. ποιήσει, ὡ θρέμῃ ἀναιδῆς Σοφ. Ἠλ. 622. 2) μετὰ γεν., κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτήτος, ἀχόρεστον μάχης, Ἰλ. Ε. 593. II. ἐπὶ πραγματῶν ὡς ἐν Ὁδ. Α. 598, ὁ λίθος τοῦ Σισύφου καλεῖται λίθος ἀναιθῆς, ὁ σκληρός, ὁ ἀνηλεής. (πρὸλ. Ἰλ. Δ. 521, Ν. 139) μετέπειτα, πότμος ἀν. Πινδ. Ο. 10 (11), ἐν τέλ.· ἑλλίς ἀν., ἄπληστος, ὁ αὐτ. Ν. 11. 59. Ἐργ' ἀναιθῆ Σοφ. Ο. Κ. 516. λόγοι τῶν ἀναιθῶν ἀναιδέστεροι Ἀριστοφ. Ἰππ. 383:—τὸ ἀναιδῆς = ἀναιδεῖα, βλέφαρα πρὸς τὰναιδῆς ἀγαγῶν Εὐρ. Ι. Α. 379. ἔνθα τὰναιδῆς κρατεῖ Διόλ. ἐν Ἀδῆλ. 29. εἰς ἀναιδῆς.. ὅς μοι σεαυτὸν Σοφ. Φ. 83. ἐπὶ τὸ ἀναιδέστερον τραπέσθαι Ἡρόδ. 7. 39. III. ἐπίρρ. -δῶς Σοφ. Ο. Τ. 354, Εὐρ., Ἀριστοφ., κτλ.

ἀν-αιθῆτος, ον, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 92. 4. 360. ἀναιδίζομαι = ἀναιδεῖομαι, Ἀριστοφ. (Ἰππ. 397) ἐν Α. Β., ἄλλ' ἐν τῷ κειμένῳ ἀναιδεῖσθαι.

ἀναιδομάχης, ὁ, ὁ μὴ συστελλόμενος ἐν τῇ μάχῃ, ὁ ἀφῶδος μαχόμενος, κάπρον ἀναιδομάχαν Βακχῶν. V. 105.

ἀναιδύσσω, «ἀνασιέω», (Ἡσύχ.) Σοφ. Ἀποπ. 486, ἀναρριπίω, φλόγα Εὐρ. Τρφ. 344.

ἀναιδῶ. ἀνάπτω, ἀναπλέγω, Εὐρ. Κύκλ. 331. κινῶ εἰς θερμὴν ἀγάπην, Μόσχ. 1. 23:—Παθ., ἀναφ' ἐγομαι, Ὀπκ. Κ. 2. 188.

II. ἀναλάμπω, ἀνήθοντ'.. λαμπτήρες Αἰσχύλ. Χο. 536 (ὡς πρέπει νὰ ἀνέγνωσεν ὁ Σχολ. ἀντὶ ἀνήθον: διότι ἐρμηνεύει αὐτὸ ἀνέλαμψαν).

ἀναίχλεα, «ἄδειπνα» Ἡσύχ.

ἀναιμακτί, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἄνευ χύσεως αἵματος, ἀναιμωτί, Θεμιστ. 90Α: οὕτως ἀναιμακτῆς Νικ. Θ. 90.

ἀν-αιμᾶκτος, ον, = ἀναιμος, ὁ μὴ ἔχων αἷμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 302, Παιτρ. παρ' Ἀθην. 63B.

ἀν-αιματος, ον, ὁ ἄνευ αἵματος, μὴ μολυνθεὶς ὑπ' αἵματος, Λατ. incruentus, ἀν. φυγαλ Αἰσχύλ. Ἰκ. 196. χρώς Εὐρ. Φοίν. 264. βωμός Πυθ. παρὰ Διογ. Α. 8. 22.

ἀναιμία, ἡ, ἑλλειψίς αἵματος, Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 2. 7, 8. ἀναιμῶδες-τον, τὸ, «ἀνδράχνη» Ἡσύχ.

ἀν-αιμος, ον, (αἷμα) ἀντίθ. τῷ ἔναιμος, ὁ ἄνευ αἵματος, ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, Πλάτ. Τίμ. 70C, Πρωτ. 321B, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 16, 5., 3. 19, 5, καὶ ἄλλ. II. ἐπὶ ζῴων τινῶν, συγν. παρ' Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 4, 3, καὶ ἄλλ.

ἀναιμῶ-σαρκος, ον, ὁ ἔχων ἄναιμον σάρκα, περὶ τοῦ τέττιγος, Ἀνακρέοντ. 43. 17 (κατ' ἄλλην γραφ. ἀναιμῶ ἄσαρκε).

ἀνα:μῶτης, ητος, ἡ, = ἀναιμία, Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 4. 1. 2. ἀναιμῶν, ον, ονος, = ἀναιμος, ὁ ἄνευ αἵματος, ἐπιθ. τῶν θεῶν, τοῦνεκ' ἀναιμιονέας εἰσι... Ἰλ. Ε. 342. ἐπὶ ἰχθύων, Ἰων παρ' Ἀθην. 318E. ἐπὶ οἴνου, Πλούτ. 2. 692E.

ἀναιμωτί, ἐπίρρ., ὡς τὸ ἀναιμακτί, ἄνευ χύσεως αἵματος, οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γε μάχοντο Ἰλ. Ρ. 363, πρὸλ. Ὁδ. Σ. 149.

ἀναινομαι: παρατ. ἡναινόμην, Ἐπ. ἀναινόμην, μεταγεν. καὶ ἀνηνόμην Ἀγαθ.:—ἀορ. ἡνηνάμην, ὑποτακτ. ἀνηνηται, ἀπαρέμ. ἀνήνασθαι: πρὸλ. ἀπ-αναινομαι:—ἀποθ. (ἀν-στερητ., αἰνός: ἡ κατὰ Βουττιμ. ἀναδεδιπλασιασμένος τύπος τοῦ ἀν. √ΑΝ.)

1) μετ' αἰτ. ἀρνούμαι, δὲν ἀποδέχομαι, ἀπορρίπτω καὶ μετὰ περριφροσῶς, καταρρῶνῶ, σὲ δ' ἀναινεταὶ ἠδὲ σὰ δῶρα, περιφρονεῖ καὶ σὲ καὶ τὰ δῶρά σου, Ἰλ. Ι. 679. ἔς δὲ κ' ἀνήνηται [σφῆας] αὐτόθι 510. τῶν ἄλλων οὐ τιν' ἀναινομαι, οὐδένο τῶν ἄλλων περιφροῶ, Ὁδ. Θ. 212. καὶ ἄνευ τῆς ἐννοίας περριφροσῶς, τὸ πρὶν μὲν ἀναινετο ἔργον αἰετικῆς, ἀπέκρουε, δὲν συγκατετίθετο νὰ πράξῃ αὐτό, Ὁδ. Γ. 265. χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, θὰ ἦτο δύσκολον νὰ ἀπορρίψῃ δῶρον, Δ. 651. οὕτως, ὡς μὴ δὲν ἀναινοίτο ἔργον Εὐν. Κύρ. 2. 1, 31. 2) ἀπαρνούμαι, θεωρῶ τὸ ὡς ἔξενον ἢ ὡς μὴ ὄν δι' ἐμέ, φάσος δὲ τηλέποιπον οὐκ ἡναινετο φρουρὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 300. οὐδ' οἶόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν Εὐρ. Μῆδ. 237. ἀναινεταὶ δὲ λέκτρα ὁ αὐτ. Ἰππ. 14, πρὸλ. Ἠλ. 311. ἡμᾶς.. ἀναινοται ἄν (ἐνν. ἡ διαλεκτικῇ) Πλάτ. Φίλ. 57E. τοῦτον.. ἀναινει; Δημ. 934. 7.

II. μετ' ἀπαρεμφ., ἀρνούμαι νὰ πράξω τι, ἡναινετο λοιγὸν ἀμύνη Ἰλ. Σ. 450. ἔξεσθαι μὲν ἀνήνετο Ψ. 204. καὶ μετὰ πλεοναστικῆς ἀρνήσεως, ἀναινετο μὴ δὲ ἐλλέσθαι, ἡνείτο, λέγων ὅτι οὐδὲν ἔλαβεν, Σ. 500. οὐκ ἀναινομαι θανεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1652, πρὸλ. Ἰκ. 801.—οὕτως, εἰ.. ἀναινεταί, εἰ ἐγὼ ἔσομαι (ἀντὶ ἐμέ ἔξεσθαι) Ἰσαῖος περὶ Μενεκλ. κλήρου § 27.

III. ἀπολ., ἀρνούμαι κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ὑποδέχομαι, αἰδέσθην μὲν ἀνήνασθαι Ἰλ. Η. 93: οὐδ' αὐτὸς ἀναινομαι, οὐδ' ἐγὼ τὸ ἀρνούμαι, Ι. 116. ἐπειδὴ πάμπαν ἀναινεταί Ὁδ. Ξ. 149. πρὸλ. Δημ. 1415. 28:—ἐπὶ γυναικῶς, ἧτις ἀρνεῖται τὴν εὐνοίαν αὐτῆς, πρὸλ. Ὀμ. Ἐπιγράμμ. 12. 2.—ἀναινεσθαι: κοινῶς μὲν ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια λέγεσθαι (Ἰ. Αποκρ. σ. 17), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 7, Μένανδ. ἐν «Σικυωνίῳ» 6.

IV. μετὰ μετοχ. οὐκ ἀναινομαι νικῶμενος, δὲν μοι κακοφαίνεται, δὲν δυσανασχετῶ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 583. ἀναινομαι τὸ γῆρας ὑμῶν εἰσορῶν νῦν οὐκ ἔχον, ἐντρέπομαι, μοι κακοφαίνεται νὰ βλέπω ὅτι εἰς τὸ γῆρας σας ἐχάσατε τὰ «μυαλά» σας, Ἐρμάνν. Εὐρ. Βάκχ. 251, πρὸλ. Ι. Α. 1502. Ἡο. Μαιν. 1124.—Ρῆμα ποιητ. ἄλλ' οὐχ' ἄγνωστον παρὰ πεζοῖς, ὡς δεικνύουσι τὰ παραδείγματα.

ἀναιρέμα, ατος, τὸ, = ἐλάριον, «ἀρπαγμα» Σχῶλ. εἰς Ἀπολλ Ρόδ. Β. 264.

ἀναιρεσις, εως, ἡ, τὸ ἀναιρεῖν, σηκῶνειν, «σηκῶμα», ἰδίως ἐπὶ νεκρῶν σωμάτων ἢ ὁσῶν πρὸς ταφήν, ὁστέων Εὐρ. Ὀρ. 404. νεκρῶν Θουκ. 3. 109, 113. οἱ ἄν μὴ εὐρεθῶσιν ἐς ἀναιρεσιν, πρὸς ἀνακομιδὴν, ὁ αὐτὸς 2. 34, πρὸλ. Ἀντιφῶντα 137. 26, Λυσ. 191. 11. ἀναιρεσιν δούναι Εὐρ. Ἰκ. 18:—οὕτως ἐπὶ ναυμαχίας, ναυαγίων ἀναίρ. Θουκ. 7. 72. τῶν ναυαγῶν Εὐν. Ἐλλ. 1. 7, 5.

2) τὸ λαμβάνειν, ἀναίρ. καὶ θέσις ἐπλων Πλάτ. Νόμ. 814A, πρὸλ. Ἀντιφῶντα 123. 9. 3) ἐπιχείρησις, ἔργων Πλάτ. Νόμ. 847B.

III. καταστροφῆ, θλεθρος, Εὐν. Ἐλλ. 6. 3, 5. τειχῶν καὶ πόλεων Δημ. 385. 3. ἀναιρεσις, ἄρισ νόμων, Πλούτ. Κικ. 34. 2) θανάτωσις, Ἐβδ. (Ἄριθμ. ια', 15, Μακκ. Β. ε', 13), Πλάτ. ἦ', 1, κδ', 20, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 2, 11, Πλούτ. II. 1051D, Πολυδ. ς', 192 καὶ ἄλλαχού· ὁ δὲ Ἡσύχ. λέγει: «ἀναιρεσις, ἡ τῆς κάρας ἐκτομῆ, καὶ ἄλλως θανατώσαι.» 3) ἀνασκευῆ, ἀναιρεσις ἐπιχειρημάτων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ διαίρεσις, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 33. 7.

ἀναιρετιόν, ῥημα. ἐπιθ., δεῖ ἀναιρεῖν, Διοσκ. 5. 116.

ἀναιρετής, ου, ὁ, καταστροφῆς, δολοφόνος, Σχῶλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1147, Πρὸκλ. παρὰρρ. Πτολ. σ. 190.—ἀναιρετής· φονευτής, ἐκτομεύς, Ἡσύχ.

ἀναιρετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀναιρῶν, κατασρεπτικός, Ἀριστ. Ρητ.

2. 8, 8· ἀν. τινος Πλούτ. 2. 427E.—'Επίρρ. -κῶς, ἀρνητικῶς, Διογ. Α. 9. 75.

ἀναιρετήριος, ὁ, = ἀναιρετικὸς, παρὰ Τζέτζ. εἰς 'Εργα κ. 'Ημ. 'Ψισίδ. 142.

ἀναιρέτης, ὁ, «φονετής, ἐκτομέυς» 'Ησύχ., θηλ. ἀναιρέτις, ἰδος Κωνστ. Πορρ. π. Εἰκ. 'Εξέσσ. σ. 92.

ἀν-αίρετος, ον, (αἰρέομαι) ὁ μὴ αἰρούμενος, ὁ μὴ ἐκλέγων· «οὐκέτι ἀφυγῆς καὶ ἀναιρέτος ἔσται... ἀλλὰ τὸ μὲν ἐλείπεται τοῦ δὲ ἀποστρέφεται» Τίμων παρὰ Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 11. 164.

ἀναιρέω, (ἴδε αἰρέω): αἶρω τι κείμενον κάτω, σηκώνω ἐπάνω, Λατ. tollere, ἀνελόντες ἀπὸ χθονός, ἔσχον, ἀναβαστάσαντες, δηλ. σηκώνσαντες ὑψηλὰ ἐκράτησαν, περὶ θύματος πεσόντος ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ πληγῆς πελέκωσ, οὐ τὴν κεφαλὴν ἐσήκωσαν ὀλίγον ἀπὸ τῆς γῆς ὅπως ἀποκόψῃ τις αὐτήν, (πρβλ. αὐερώω) 'Οδ. Γ. 453. 2) λαμβάνω τι μετ' ἐμοῦ, κοιμίζομαι, ἰδίως ἐπὶ ἄλλων μετὰ κόπου κτηθέντων, 'Π. Ψ. 736, πρβλ. 551, 'Ἡρόδ. 5. 102 (πρβλ. κατορέω Β. I.)

3) ἀπῶς σηκώνω, παῖδα Πινδ. Π. 9. 105· τὰ ὄστα Θουκ. 1. 126. 4) σηκώνω νεκρὰ σώματα πρὸς ταφὴν, ἀνελέντες καὶ κατακλαύσαντες 'Ἀριστοφ. Σφ. 386, πρβλ. Ξεν. 'Ἀν. 6. 4, 9· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι κοινότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἴδε κατορέω Β. I. 3.

II. αἶρω ἐκ τοῦ μέσου, ἐκποδῶν ποιοῦμαι, ἐπὶ ἀνθρώπων, φονεύω, 'Ἡρόδ. 4. 66, πολλοὺς ἀναιρῶν Αἰσχύλ. Χο. 1004· σὲ μὲν ἡμετέρα ψήφος ἀναιρ. Εὐρ. 'Ἀνθρ. 517· ὠσαύτως, θανάτους ἀν. Πλάτ. Νόμ. 870D (ἴδε ἐν λ. ἐξόριστος)· ἀνελεῖν ἐκ τῆς πολιτείας τὰ τοιαῦτα θηρία Δεινάρχ. 110. 36, κτλ. 2) ἐπὶ πραγμάτων, καταλύω, ἀκυρῶ, διαγράφω, ἐξαλείφω, ὀλιγαρχία Ξεν. Κύρ. 1. 1· στάσιον ἀπὸ πραγμάτων ἀνελεῖν, κατ' εἰκασίαν ἐν Πινδ. 'Ἀποσπ. 125 (228)· νόμιον Αἰσχίν. 59. 13· διαθήκην 'Ἰσαῖος 36. 32· στήλην 'Ἀνδοκ. 14. 6· ἀταξίαν Δημ. 38. 14, κτλ. ἐκ μέσου ἀν. βλασφημία Δημ. 141. 1· τηλικαύτην ἀνελόντας μαρτυρίαν ὁ αὐτ. 837. 10.

3) ἀναιρῶ, ἐξελέγχω, ἐντελῶς ἀνατρέπω ἐπιχειρήματά τι, Πλάτ. Πολ. 533C, καὶ συγχ. παρ' 'Ἀριστ., ἰδίως ἀναιρῶ κατ' εὐθείαν ἐπιχειρήματά τι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ διαίρειν (ἴδε ἀναιρέσις II. 2), 'Ἀριστ. Σοφ. 'Ἐλεγχ. 18. 3., 22, 9. III. ὀρίζω, διατάσσω, ἐπὶ χρησμοῦ ἀποκρινομένου πρὸς γενομένην ἐρώτησιν, ὁ θεὸς αὐτοῖς ἐν παραδοῦναι Θουκ. 1. 25· οὗς ἀνὸς θεὸς ἀνέλεη Πλάτ. Νόμ. 865D· πρβλ. 642D· ἀνέλιε θεοῖς οὗς δεῖε θύειν Ξεν. 'Ἀν. 3. 1, 6· ὠσαύτως μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., ἀνεῖλέ μιν βασιλεῖα εἶναι 'Ἡρόδ. 1. 13:—ἀλλὰ 2) συνηθέτερον ἀπολύτως, ἀποκρίνομαι, δίδω ἀπόκρισιν, ἀνέλιε ἢ Πυθίη, κτλ. ὁ αὐτ. 1. 13, κτλ. καὶ παρ' 'Ἀστ. ἀν. τι περὶ τίνος, δίδω χρησμὸν τινα περὶ τίνος πράγματος, Πλάτ. Νόμ. 914A· μαντείας ἀν., δίδω χρησμοῦς, Δημ. 1466, ἐν τέλει: οὕτως ἐν τῷ Παθ., Δημ. 530. 26.

B. Μέσ., λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, λαμβάνω εἰς χεῖράς μου καὶ ὑψώνω, σηκώνω, οὐλοχούτας ἀνέλοντο 'Π. Α. 449· ἀσπίδα, ἔγχος Α. 32, Ν. 296· κύνειν 'Ἡρόδ. 1. 84· δίκτυα 'Ἀριστ. 'Ἰστ. Ζ. 8. 19, 13:— κερβάνω, νικάω, ἀν. 'Ολύμπια, τὴν 'Ολυμπιάδα, τὴν νίκην 'Ἡρόδ. 6. 36, 70, 103· καὶ ἐν γένει, αἴ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλιον, εἶθε ποτὲ νὰ λάθῃς συνεταί μετρα, 'Οδ. Τ. 22· εὐδαμόμιον Πινδ. Ν. 7. 83, πρβλ. 'Θέογν. 281· ἀν. κλήρον Πλάτ. Πολ. 617E· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὄνειδος σπαργάνων ἀν. Σοφ. Ο. Τ. 1035· εἴ σ' ἀνελοίμην, ἐνὶ ἡθελόν' σε δεχθῆ, δηλ. εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, 'Οδ. Σ. 357· σῖτα ἀν. λαμβάνω ζωστροφία, 'Ἡρόδ. 4. 128· ποιήναι τίνος ἀν., τιμωρῶ τινα, λαμβάνω ἐκδικήσιν, ὁ αὐτ. 2. 134. 2) λαμβάνω τι δι' ἑμαυτὸν καὶ ἀπέργομαι, ἀρπάξω, κούρας ἀνέλοντο θύελλα 'Οδ. Υ. 66· ἀναιρούμενος οἰκάδω φέρειν Πλάτ. Νόμ. 914B· ἀνελεῖν ὀδαιμον Σουλ. 'Επιγρ. 4. 137. 3) σηκώνω νεκρὰ σώματα ὅπως θάψω αὐτά, 'Ἡρόδ. 2. 41., 4. 14, Θουκ. 4. 97, κτλ., πατέρον ἀρίστων σώμαθ' ὧν ἀνελεῖτο Εὐρ. 'Ἰκ. 1167·—ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας σπανιότερον ἐν τῷ ἐνεργ. ἴδε ἀνωτέρ. Α. I. 2:— ὠσαύτως ἐπὶ ζώντος, Εὐρ. 'Ἐλ. 1616, Ξεν. 'Ἐλλ. 6. 4, 13· τοὺς ναυαγούς ὁ αὐτ. 1. 7, 4 καὶ 11· τοὺς δέκα στρατηγούς τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας Πλάτ. 'Ἀπολ. 32B:—Παθ., ἀναιρεθέντων τῶν νεκρῶν... ὑγιῆς ἀνηρέθη ὁ αὐτ. Πολ. 614B, καὶ ἄλλ. 4) λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, 'Ἰλ. Π. 8: ἐντέθειν, λαμβάνω νεωστὶ τεγθέντα παιδία, ἀποδέχομαι, ἀναγνωρίζω αὐτὰ ὡς ἰδικά μου, Λατ. tollere, suscipere liberos, Πλουτ. 'Ἀντων. 36, πρβλ. 'Ἀριστοφ. Νεφ. 531.

5) συλλαμβάνω (ἐν γαστρὶ), 'Ἡρόδ. 3. 108., 6. 69. 6) λαμβάνω χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Δημ. 1212. 3. II. ἀλαμβάνω, ὑποδύομαι, ἐπιχειρῶ, Λατιν. suscipere, πόνους 'Ἡρόδ. 6. 108· πόλεμον τινί, πόλεμον κατὰ τίνος, ὁ αὐτ. 5. 36· πολέμους ἀναιρούμεσθα Εὐρ. 'Ἰκ. 492, πρβλ. Δημ. 11. 4:— ὠσαύτως ἀν. ἔχθραν Πλάτ. Φαιδρ. 233C· ἔχθραν πρὸς τινα Δημ. 71. 2· ἀν. δημόσιον ἔργον, ἀνυλαμβάνω τὴν ἐκτέλεσιν δημοσίου ἔργου, συμφωνῶ δι' αὐτό, Πλάτ. Νόμ. 921D, πρβλ. Α. Β, Δημ. 53. 21.

2) ἀποδέχομαι τι ὡς ἐμὸν, γνῶμιην 'Ἡρόδ. 7. 16, 1· τὰ συνόματα τὰ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἦκοντα 2. 52· ἀν. φιλοψυχίην ἔχω ἀγάπην πρὸς τὴν ζωὴν, 6. 29· τὸν παρ' αὐτῶν πεσόντα [κλήρον] ἀν. Πλάτ. Πολ. 617E. II. ἀψύζω, λύω, διαγράφω, ἀκυρῶ, συγγραφεῖν, συνθῆκας, κτλ., Δημ. 916. 16., 1180. 6.

ἀναιρῶ: μέλλ. ἀναρῶ, ἄνω αἶρω, ὑψώνω, ἐν μέσῳ φωνῇ 'Ἐως γὰρ λευκὸν ἔμμ' ἀναίρεται, διότι ἡ χαραυγὴ αἶρει ἄνω τὸ λευκὸν αὐτῆς ὄμμα, Εὐρ. 'Πλ. 102· ἐν παθ., ἀναρθεῖς, περὶ τοῦ Γανυμήδους, 'Ἀνθ. Π. 12. 67.

ἀναισθήης, ἐς = ἀναισθητος, Μάζ. Τύρ. 17. 5.

ἀναισθησία, ἡ, ἔλλειψις αἰσθήσεως ἢ ἀντιλήψεως, Πλάτ. Τίμ. 52B (ἴδε ἐν λ. ἀποκναίω): ἔλλειψις αἰσθήσεως πρὸς τὰς ἡδονάς ἢ τὰς ἀλγηδόνας, 'Ἀριστ. 'Ἠθ. Ν. 2. 8, 6., 3. 11, 7. 3) ἀπονάρκωσις, κόπια, ἀναισθησία, Πλάτ. Τίμ. 74E, 'Ἀρετ. Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 1. 5: ἔλλειψις συνειδήσεως ἢ ἐξωτερικῆς αἰσθήσεως, Πλάτ. 'Ἀξ. 365D.

ἀναισθητεῦω, = ἀναισθητέω, Διοσκ.: ὠσαύτως ἐν μέσ. φωνῇ, ὁ αὐτ. ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 349:—παρὰ Τζέτζ. ὠσαύτως καὶ ἀναισθηταίνω.

ἀναισθητέω, στερεοῦμαι αἰσθητικότητος ἢ ἀντιλήψεως, Δημ. 302. 3· ἀν. ταλαιπωρίας, δὲν αἰσθάνομαι κόπασιν, 'Ἰωσήφ. 'Ἀρχ. 'Ι. 11. 5, 8.

ἀναισθητος, ον, ἄνευ αἰσθήσεως ἢ αἰσθητικότητος, 'Ἰππ. 'Ἀρχ. 'Ἰπρ. 14, Πλάτ. Τίμ. 75E, Ξεν. ἀν. τινος, μὴ ἔχων αἰσθησιν πράγματος τίνος, Πλάτ. Νόμ. 843A· ἀν. καὶ νεκρὸς Μενάνδρ. 'Ἀδελ. 157· ἀν. ἢ ἀφή, ἡ αἰσθησις τῆς ἀφῆς εἶναι ἀναισθητος, 'Ἀρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7:—'Επίρρ., ἀναισθητικῶς πάντων 'Ἰππ. περὶ 'Ἐπιδ. 3. 1115· ἀν. ἔχειν, εἶναι τινα ἀναισθητὸν ἢ ἀδύσφορον, 'Ἰσοκρ. 256A, πρβλ. Θουκ. 1. 82. 2) ἄνευ ἀντιλήψεως ἢ τοῦ κοινοῦ νοῦ, ἀνόητος, ἄκομψος, εὐθῆς, αὐτόθι 6. 86· οἱ ἀν. Θηβαῖοι, οἱ βλάκες... Δημ. 240. 10:— τὸ ἀναισθητὸν = ἀναισθησία, Θουκ. 1. 69.

II. παθ., ὃν δὲν αἰσθάνεται τις, θανάτος Θουκ. 2. 43· ἀόρατον καὶ ἄλλως ἀναισθ. Πλάτ. Τίμ. 52A, κτλ. 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς αἰσθήσεις (sensum effugiens Lucret.) Πλάτ. Τίμ. 52A, κτλ. ἐν ἀν. χρόνῳ, ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ἀντιληφῆ, 'Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 7, πρβλ. Ποιητ. τοῦ αὐτοῦ 7. 9.

ἀναισιμῶς: παρὰ. ἀναισιμῶν: ὅποιας. ἀορ. ἀναισιμῶσσι:— Παθ., ἐνεστ. καὶ παρτα: ἀορ. ἀναισιμῶσιν, πρμ. ἀναισιμῶμαι, ἅπαντα παρ' 'Ἡρόδοτῳ. Ρῆμα 'Ἰων. (ἴδ. κατωτ.), μεταχειρίζομαι, δαπανῶ, καταναλίσκω, ἐξαντλῶ, τὸν γόν. ἀναισιμῶ, μετεχειρίζομαι τὸ χῶμα, 'Ἡρόδ. 1. 185· ἵνα μὴ τὸν σῖτον ἀναισιμῶσσι 3. 150:— Παθ., οἶκος ἀναισιμῶται 2. 60· εὐζώνῳ ἀνδρὶ πέντε ἡμέρας ἀναισιμῶνται, χρειάζονται, 1. 72, πρβλ. 2. 11., 5. 53· ἐς τὴν ἵππον ἑκατὸν τάλαντα ἀναισιμῶτο 3. 90· ὅσα ἐς συρμαῖην ἀναισιμῶθη, 2. 125· τάλαντων χιλιάδες ἀναισιμῶνται (δηλ. ἐς τὴν πυραμίδα) 2. 134· ὠσαύτως, ποῦ ταῦτα ἀναισιμῶται; ποῦ (δηλ. πῶς) ταῦτα δαπανῶνται; 3. 6· δεῖ... ἐπι φράσαι ἵνα (δηλ. ἐς τί) ἡ γῆ ἀναισιμῶθη 1. 179.—'Ἐν τῷ ῥήματι τοῦτο εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνά καὶ τοῦ αἰσιμῶ (ἐκ τοῦ αἰσιμῶς), οὐδαμῶ ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἀπλῷ τύπῳ: ὅπως δὲ καὶ τὰ σύνθετα αὐτοῦ προ-, προσ-αναισιμῶ εἶναι ἐν χρήσει σχεδὸν ἀποκλειστικῶς παρ' 'Ἡρόδοτῳ (καθότι παρὰ τοῖς 'Ἀστικ. ἐν χρήσει εἶναι τὰ ῥήματα ἀναλίσκω καὶ δαπανῶ), ἐκτὸς ἐὰν ὁ Δινύδωρ. ὀρθῶς ἔπραξε διορθώσας ἐκ χειρογρ. ἀνησιμῶσας ἀντὶ τοῦ ἀνηλιμῶσας ἐν Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15: καταισιμῶ ὅμως ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ποιηταῖς.

ἀναισιμῶμα, ατος, τὸ, = τῷ 'Ἀστ. δαπάνῃ τὰ ἀναισιμῶματα τῆ στρατιῆ, αἱ δαπάναι τοῦ πολέμου, 'Ἡρόδ. 5. 31.

ἀναισῶ [ἀνά-], 'Ἀστ. συνηρ. ἀνάσσω, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ.: (ἴδε ἀίσσω). 'Ἀναπῆδω, ἀνορμῶ, μὴ πρὶν ἀναψῆσαι... ὕψος 'Αγαθῶν, «ἀνορμῆσιαν» (Σχόλ.), 'Ἰλ. Δ. 114· ὅτε δὴ.. ἀναψῆσαι ἐπιεν 'Οδυσσεύς, «ἀνορμῆσιαν ἀνασῆς» (Σχόλ.), Γ. 216· ἐπὶ διανοήματος, ὡς δ' ὅτ' ἀναψῆ (ἄλλ. γρ. ἀν ἀψῆ) νόος ἀνέρος Ο. 80· ἐπὶ πηγῆς, ὅταν τὸ ὕδωρ ἀναπέμπεται μετ' ὀρμῆς πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβλύζω (ἴδε ἐν λέξ. πηγῆ), X. 148:— οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, μυελὸς στέρνον ἐντὸς ἀνάσσω, ἀναπῆδων ἐντὸς τοῦ στήθους, Αἰσχύλ. 'Ἀγ. 77· ὄρθοι δ' ἀνήξαν πάντες Εὐρ. 'Ἐλ. 1600· βωμὸς ἀνάσσω, ὀρθούμενος, ὑψούμενος, Πινδ. Ο. 13. 153 (περὶ τὸ ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 96, ἴδε ἀνάσσω ἐν τέλ.)· σπάνον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀνάσσει νόσημα 'Ἰππ. Προγν. 43· ἀνάξας, ἐπὶ λαγού, Ξεν. Κυν. 6. 17. 2) μετ' αἰτ., ἀναίξας... ἄρκα καὶ ἵππου, πηδῶσας ἐπάνω, διὰ πηδημάτος ἀναίξας, 'Ἰλ. Ω. 440. 3) μετ' ἀπαρσμ., ἀρχίζω μετὰ προθυμίας νὰ πράξω τι, εἰσορμῶ, οὕτως εἰπεῖν «ῥίχνομαι» κωϊκῶς, 'Οπκ. Κ. 1. 107.

ἀναισχύντης, ἐς = ἀναισχύντος, Α. Β. 207.

ἀναισχύντεω, εἶμαι ἀναισχύντος, ἀναιδῆς, φέρομαι ἀναιδῶς, 'Ἀριστοφ. Αυσ. 460, Θουκ. 1. 37, 'Ἀνδοκ. 20. 17· πρὸς τινα Ξεν. Συμπ. 8. 33: ὠσαύτως μετὰ μετοχῶν, ἀναισχυντεῖ ποίων, εἶναι ἱκανῶς ἀναισχύντος ὥστε νὰ πράξῃ..., 'Ἀριστοφ. Θεσμ. 708· ἀν. διαλεγόμενος Πλάτ. Κρίτων 53C· μετ' αἰτιατ. συστοχῶν, ποῖα.. ἀναισχυντοῦσιν 'Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 1. 2) μεταβατ. μεταχειρίζομαι τινα μετ' ἀναιδείας, καὶ παθ., μετὰ μεταχειρίζομαι τις ἀναιδῶς, ὁ ἀναισχυντῶν πρὸς τὸν ἀναισχυντούμενον αὐτόθι 3. 11, 3.

ἀναισχυντήλια, ἡ, = ἀναισχύντια, 'Ἀρχ. Λεξικ.

ἀναισχύντημα, ατος, τὸ, ἀναισχύντος ἢ ἀναιδῆς πράξις, 'Υπερείδ. 'Ἀποσπ. 254, Πολυδ. σ', 180.

ἀναισχυντία, ἡ, ἀναίδεια, ἔλλειψις αἰδούς, «ἀδιαντροπία», Ἄριστοφ. Θεσμ. 702, Δυκοῦρ. 169. 22, κτλ. ὕπ' ἀναισχυντίας Πλάτ. Συμπ. 192Α.

ἀναισχυντο-γράφος, ὁ, συγγραφεὺς ἀναισχυντῶν καὶ ἀκολάστων πραγμάτων, πορνογράφος, Πολύβ. 12. 13. 1.

ἀναισχυντος, ὄν, ἀναίδης, «ἀδιαντροπος», Εὐρ. Ι. Α. 327, κτλ., Ἄριστοφ. Εἰρ. 182, Ἄνδοκ. 31. 20, Πλάτ., κτλ.:—τὸ ἀναισχυντον = ἀναισχυντία, Εὐρ. Ι. Α. 1144:—Ἐπίρρ. -τως Πλάτ. Ἀπολ. 31Β ὕπερβ. ἀναισχυντότατ' ἀνθρώπων Δημ. 819. 7.

ἐπὶ πραγμάτων, αἰσχύνῃ ἄξια, βδελυκτά, βορά Εὐρ. Κύκλ. 416, πρβλ. Θουκ. 2. 52.

ἀν-αἰτήτος, ἡ, ὄν, ὁ μὴ αἰτηθεὶς, Πινδ. Ἄποσπ. 151. 8. ἀναιτίατος, ὄν, ὃν δὲν αἰτιώμεθα, ἀκατηγόρητος, Κ. Μανασσ. Χρ. 3368.

ἀν-αιτιολόγητος, ὄν, ὃν δὲν δύναται τις νὰ αἰτιολογήσῃ, Διοσκ. Θηρ. 1. σ. 417F, Ἀλεξάνδρ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 52.

ἀν-αἴτιος, ὄν, ὠσαύτως α, ὄν, Ἡρόδ. 9. 110, Αἰσχ. Χο. 873, πρβλ. μεταίτιος:—παρὰ τοῖς δοκιμαῖς συγγραφ. μόνον ἐπὶ προσώπων,—ὁ μὴ αἴτιος, ἄθῳος, ἀναίτιον αἰτιάσθαι Ἰλ. Ν. 775, πρβλ. Ὀδ. Υ. 138, κτλ.: ἀναίτιος ἀθανάτοισιν, ἄθῳος ἐνώπιον τῶν θεῶν, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 827, πρβλ. Εὐρ. Μῆδ. 730' ἀν. παρὰ τινι Σεν. Κύρ. 1. 6, 10.

2) μ. γεν. πράγμ., ἄθῳος ἀπὸ τινος πράγματος, Ἡρόδ. 1. 129. 7, 233, κτλ.: φόνου, κακῶν Αἰσχὺλ. Ἄγ. 1505, Χο. 873' κακίας Πλάτ. Τιμ. 42D' ἀφροσύνης Σεν. Κύρ. 1. 5, 10:—οὐκ ἀναίτιόν ἐστι, μ. ἀπαρ., εἶναι ἀξιόμειπτον τὸ νὰ πράξῃ τις...; αὐτόθι 5. 5, 22.

II. ἐπὶ τῷ ὄν αἴτιον, τὸ ἀν. τιθέναι ὡς αἴτιον Ἄριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 17, 3, πρβλ. Ρητ. 2. 4, 8:—Ἐπίρρ. ἀναιτίως Σέξτ. Ἐμπ. 3. 67.

ἀναιτος, ἴδε ἀνατος. ἀν-αἰχμάλωτος, ὁ μὴ αἰχμάλωτισθεὶς, Ἡσὺχ. ἐν λέξει: ἀπόρθητοι.

ἀναιωρέω, ὑψώνω, ὑψώνω τι καὶ κρατῶ αὐτὸ ὑψηλά, ἕανόν... ἐς ἡέρα... ἀνηγήρσε Κόλουθ. 153' ὕπερσ. παθ. ἀνηώρητο παρὰ Νόνν. Δ. 16. 342.

ἀνακαγγάζω, (ἴδε καγγάζω), γελῶ μετὰ καγχασμοῦ, μέγα πᾶν ἀνακαγγάσας Πλάτ. Εὐθύδ. 300D' ἀνεκάγγασε μάλα σαρδάκιον Πολ. 337Α.

ἀνακαθαίρω, καθαρίζω, καθαρίζω ἐντελῶς, τοὺς πόρους, τὰς φλέβας, Ἀνάξιπ. ἐν «Ἐγκαλυπτομένω» 1. 16' καθαρίζω φυτὸν διὰ τοῦ κλαδεύματος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 3, 3:—Παθ., ἐπὶ μεταλλείῳ, καθαρίζω ἐντελῶς, τῶν μεταλλῶν ἀνακαθαρθέντων Ἄριστ. περὶ Θαυμ. 52' ἐπὶ τοῦ ἀέρος, γίνομαι ἐντελῶς καθαρὸς, διαυγής, Πλουτ. Φλαμιν. 8.

II. Μέσ., καθαρίζω, ἦτοι ἀποδιώκω, τὸ βάρβαρον ἀνακαθαίρεσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης Πλάτ. Μενέξ. 241D' (οὕτως καὶ ἐνεργ. παρὰ Διον. τῷ Ἄλ. 4. 12): τὰ πρό ποδῶν Πολύβ. 10. 30. 8' τὴν παραλίαν ἀνακ. Πλουτ. Ἀλέξ. 17. 2) καθαρίζω, ἀποχωρίζω τὰς ξένας οὐσίας' ἐπὶ μεταλλῶν, Πλάτ. Νόμ. 678D.

3) ἀνακαθαίρεσθαι λόγον, ἀναπτύσσω, ἐξηγοῦμαι, σαφηνίζω ὑπόθεσιν τινα, αὐτόθι 642Α. 4) ὡς ἰατρ. ὄρος, καθαρίζω πρὸς τὰ ἄνω, δ' ἐ. δι' ἐμέτου ἢ ἀποχρέμψεως φλεγμάτων, Ἰππ. Ἄφ. 1253, κτλ. ἀνακαθαρίζω, -ισω, -ιδῶ, = ἀνακαθαίρω, Δωρικ. τύπος: ἀγκοθαρίζω' ἀγκοθαριοντι δὲ ὁσάκις κα δέωνται Πίνακ. Ἡρακλ. 1. 84.

ἀνακαθαρίζω, εως, ἡ, τὸ ἀποκαθαίρειν, Πολύβ. 5. 100. 6. II. ἡ διευκρινής σκοτεινοῦ χωρίου, ἐξηγησις, ἐρμηνεία, Γραμμ.

ἀνακαθαρτικός, ἡ, ὄν, = ἐμετικός, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Διοσκ. ἀνακάθηναι, παθ., κᾶθημαι ὀρθά, οὐχὶ πλαγίως ἢ κύπτων, Δουκ. Ὠλύπ. 112.

ἀνακαθίγνομαι = τῷ ἐπομένω, Ἄρετ. ἀνακαθίζω, καθίζω τι, ὅθεν μέσ., καθίζω ἑμαυτὸν, κᾶθημαι, ἀνακαθιζόμενος ἐπὶ τὴν κλίβην Πλάτ. Φαῖδ. 60B. II. ἀμετάδ. κᾶθημαι ἐπὶ τῆς κλίβης, Ἰππ. Προγν. 37:—ἐπιλαγωῦ προσέχοντος καὶ ἀκρωμένου, διατρέχων γὰρ καὶ ἀνακαθίζων Σεν. Κυν. 5. 7.

ἀνακαινίζω, ἀνανεώνω, τὸν πόλεμον Πλουτ. Μάρκελλ. 6, πρβλ. Ἄππ. Μῆθρ. 37:—Παθ., τῆς ἐχθρας ἀνακακαινισμένης Ἰσοκρ. 141D.

ἀνακαινίσις, εως, ἡ, ἡ πράξις τοῦ ἀνακαινίζειν, ἀνανεώσις, Σουίδ., Ἐκκλ.

ἀνακαινισμός, ὁ, = τῷ πραγ., Κλήμ. Ἀλέξ. 392.

ἀνακαινοποιέω, = ἀνακαινίζω, Ἐκκλ., προσέτι ἀνακαινοουργέω Ἀνθολ. II. 14. 60 καὶ ἀνακαινίω, κατὰ παθ., ἀνανεοῦμαι, Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Β', δ', 16, πρὸς Κολοσσ. γ', 10.

ἀνακαινώσις, εως, ἡ, ἀνακαινίσις, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιθ', 2, πρὸς Τιτ. γ', 5.

ἀνάκαιον, τό, ἴδε ἀναγκαῖον. ἀνακαῖω, Ἄττ. -κάω, ἀνέκαυσα, Εὐρ. Κύκλ. 383: (ἴδε καῖω).

Ἄναπτω, ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαει Ὀδ. Η. 13., Ἡρόδ. 4. 145, κτλ.:—Μέσ., ἀνάπτω πῦρ δι' ἑμαυτὸν, Ἡρόδ. 1. 202., 8. 19:—μεταφ. διεγειρῶ, ὄρεξιν Πλούτ. 2. 1089Δ. 2) Παθ., ἐξάπτωμαι, ἐξοργίζομαι, Ἡρόδ. 5. 19.

ἀνακάλῃω, ποιητ. ἀγκ-: (ἴδε καλέω): -καλῶ, προσκαλῶ ἐπάνω, ἴδιως τοὺς νεκρούς, Αἰσχὺλ. Πέρσ. 621, Εὐρ. Ἐλ. 966, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ. II. καλῶ ἐπανελημμένους, ἐπομένους, ... 4) ἐπικαλοῦμαι ἐπανελημμένους, ἱκετεύω, τοὺς θεοὺς Ἡρόδ. 9. 90, Εὐρ. Φοῖν. 608, καὶ ἄλλ.: τὰς ἐπιώνυμιας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν Πλάτ. Πολ. 394Α' τοὺς προγόνους Δημ. 799. 9, κτλ.: οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένην Σοφ. Τρ. 910' κέκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὐθ' θεοὺς Εὐρ. Ἰκ. 626: μετ' ἀπαρ. ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν θεοὺς Σοφ. Ο. Κ. 1376: ὠσαύτως, συγνάεις Ἡρῶν, Πινδ. Ἄποσπ. 101.

2) προσκαλῶ, καλῶ, Ἡρόδ. 3. 127, Ἄνδοκ. 7. 6: κλητεύω, προσκαλῶ εἰς δικαστήριον, Δυσ. 144. 34:—Μέσ., καλῶ πρὸς ἑμαυτὸν, μεταπέμποιμαι, Ἡρόδ. 2. 121. 1, Θουκ. 7. 73' εἰς τοὺς ἐμαυτοὺς ἐμ. Σεν. Ἐλλ. 7. 4, 33. 3) ὀνομάζω, ἀποκαλῶ' ἀν. κακοὺς Εὐρ. Τρω. 469' Δαναοὺς Θουκ. 1. 3' μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἀνακαλοῦντες τὸν προδότην Σεν. Ἄν. 6. 6, 7, πρβλ. Κύρ. 3. 3, 4' οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Πλάτ. Πολ. 471D:—Παθ., Ἀργεῖος ἀνακαλούμενος Σοφ. Ἠλ. 683' οὕτω πῖθαι. τῷ Δημῶνι τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ, τούτῳ τῷ ὀνομαζόμενῳ, τῷ φημιζόμενῳ, ὁ αὐτ. Φιλ. 800.

4) παρακαλεῖσθαι, ἐπιθαρρύνω, ἀναδοῶν, ἀλλήλους Σεν. Κύρ. 7. 1, 35, κτλ.: τοὺς τριηράρχους ὀνομαστί ἀν. Θουκ. 7. 70' καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ἀνὰ τὴν 73' ἀνακαλεῖσθαι τὰς κύνας, παρορμαῖν, ἐξερεθίζειν, Σεν. Κύρ. 1. 6, 19:—μετ' αἰτ. συστοίχου, τίνα στοναχῶν... ἀνακαλέσσομαι; Εὐρ. Φοῖν. 1499' ἀνακαλεῖς με τίνα βοᾶν; εἰς τίνος κραυγῆς μὲ φωνάζεις; ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 910.

III. ἀνακαλῶ, ἐπανακαλῶ, ἐπαναφέρω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, πρὸ πάντων κατὰ μέσ. φωνῆν, αἶμα τίς ἀν' ἄλλῳ ἀγκαλεῖται' ἐπαεῖδων Αἰσχὺλ. Ἄγ. 1021, κτλ.: ἴδιως, ἀνακαλῶ, ἐκ τῆς ἐξορίας, Πλάτ. Φαῖδ. 89Δ': ἀνακαλῶ στρατηγὸν ἐκ τῆς στρατηγίας του, Θουκ. 1. 131: καλῶ τοὺς μαχομένους νὰ ὑποστρέψωσιν, ἀνακαλεῖσθαι τῇ σάλπιγγι, σημαίνειν ὑποχώρησιν, receptui canere, Σεν. Ἄν. 4. 4, 22' καλῶ τοὺς κύνας νὰ ἐπανέλθωσι, Πλάτ. Πολ. 440D, ἐν τῷ παθ. 2) κατὰ μέσ. ἀνακαλῶ ἑμαυτὸν, συνέρχομαι, Ἰππ. περὶ Ἐπιδημ. 1. 966' ἔνθα ἴδε Γαλην. οὕτως ἀν. τὸν νόον ἐξ ἀγνοίας Τιμ. Λοκρ. 104C:—ἐντεθεὺς ἀνακαλῶ, τ. ἕ. διορθῶνω, ἐπανορθῶ, τὰ ἀμαρτήματα Δυσ. 107. 32.

ἀνακαλινδέομαι ἀντὶ καλινδέομαι = κυλινδέομαι. ἀνακαλλύνω, ἐκ νέου καλλύνω, «ἀνακαλλύνειν: τὸ σαῖρειν, δ καὶ ἀναχορεῖν' ἐξ οὗ καὶ ἀκλύπτον καὶ κόρημα τὸ σάρον» Α. Β. 14.

ἀνακάλυπτήρια, τά, ἡ ἑορτὴ τῆς ἐκκαλύψεως, ὁπότε δηλῶ ἡ νύμφη κατὰ πρῶτον ἀφήρει τὴν παρθενικὴν αὐτῆς καλύπτραν καὶ ἐδέχετο δῶρα (ἔδνα) παρὰ τοῦ νυμφίου, Πολύβ. Γ. 36' πρβλ. Τιμαί. Ἄποσπ. 149.

II. αὐτὰ τὰ δῶρα τὰ ἐν τῇ τοιαύτῃ ἑορτῇ προσφέρμενα, τὰ ἄλλως ἔδνα ἢ ὀπτηρία καλούμενα, Δυσ. Ἄποσπ. 8' καθ' ἑνικ. Πλουτ. Τιμολ. 8.—πρβλ. ἀνακάλυπτρα καὶ θεώρητρα. ἀνακάλυπτος, ὄν, ἀκάλυπτος, Ἐβδ. (Τωβ. Β. 9, κατὰ τὸ Ἄλεξ. χειρόγρ.).

ἀνακάλυπτρα, τά, = ἀνακαλυπτήρια II, Διόδ. 5. 2. ἀνακάλυπτο, ἀποκαλύπτο, ἐκκαλύπτο, «ἐξεσκεπάζω», τι πρὸς τίνα Πολύβ. 4. 85, 6' ἀν. λόγους, μεταχειρίζομαι γλῶσσαν ἕλευθέρην, τὰ λέγω φανερά, Εὐρ. Ι. Α. 1146:—Μέσ., ἀποκαλύπτο ἑμαυτὸν, «ἐξεσκεπάζομαι», Σεν. Ἐλλ. 5. 4, 6' ἄλλ' ἐν Εὐρ. Ὀρ. 294 εὐρηται τὸ ἐνεργητ. μετὰ τοιαύτης σημασίας, ἴδε Πόρσ. ἐν τόπῳ (288).

II. ἀνὲρ κάλυμμά τι, ἀνοίγω, βλεφάρων μὴ ἀνακαλυφθέντων Ἄριστ. περὶ Διόθ. 5. 24' οὕτως ἴσως καὶ ἐν τῇ πρὸς Κορ. Ἐπιστ. Β', γ', 14.

ἀνακάλυψις, ἡ, ἀποκάλυψις, ἐξεσκεπάσμα, φανέρωσις, Διον. Ἄρεσπ. ἀνακαμπή, ἡ, κάμψις, Βίτων Μηχ. σ. 108. ἀνακαμπτήριον, τό, τόπος πρὸς περίπατον, «οἶκοι τε βασιλείοι ταῖς σοαῖς, λουτρά τε καὶ ἀνακαμπτήρια παρετείνετο» Εὐσεβ. βίος Κωνστ. 4. 59.

ἀνακαμπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνακάμπτων, Εὐστ. Ἰλ. σ. 1107. ἀνακάμπτω, κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6' κατὰ παθ. φων. II. κάμνω τινὰ νὰ ἐπανακάμψῃ, ἐπανέλθῃ, «ἀνακάμψει: ἀντὶ τοῦ ὑποστρέψαι ποιήσει» (Ἀντιαιτικ. σ. 81. 10) Ἄντιαν. ἐν «Ἀδελφαῖς» 1. 2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμετάδ., κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ταύτη μὲν λῆγον ἀνακ. ἐς τὰ εἰρηται τὸ οὖρος Ἡρόδ. 2. 8' ἡ περιφορὰ ἐπ' ἀρχὴν ἀνακ. Ἄριστ. περὶ Ψυχ. 1. 3, 20 καὶ ἄλλ., πρβλ. Πλάτ. Φαῖδων 72B' πάλιν ἀνακ. Ἄριστ. II. Γενέσ. κ. Φθορ. 2. 10, 12, κτλ.

6) περιπατῶ ἄνω καὶ κάτω, Διογ. Λ. 2. 127, πρβλ. Πλουτ. 2. 796D. γ) ἐν τῇ λογικῇ ἐπὶ τῶν ὄρων προτάσῳ τινος, ἀντιστρέφω, Ἄριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 3, 4, περὶ Ψυχ. ἔθ' ἄνωτ. δ) ἀνακάμπτων ἦτο τὸ ὄνομα μῖς τινος τῶν κύβων πτώσεως, Εὐθύδ. ἐν «Κυδευταῖς» 2.

ἀνακάμψ-ερως, ωτος, ὁ, βοτάνη περὶ ἧς ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἔρωτα καὶ δι' ἄπληθ' ἐπαφῆς, εἶδος αἰεζώου, sedum, Πλιν. 24. 17, 102 § 167;—οἱ ἀνακαμψέρωτες οὗτοι προσαγορευόμενοι τῆς γῆς ἐξαιρεθέντες οὐ μόνον ζῶσι κρεμάνενοι χρένον ὅσον βούλεται τις, ἀλλὰ βλαστάνουσιν.—Ὁ Ἡσὺχ. γράζει τὴν

λέξιν παροξυτώνως καὶ ἐρημνύει: «φυτὸν τι δὲ καὶ ἀρθὲν ἀπὸ τῆς γῆς ζῆ.»—[Τοιοῦτόν τι φυτὸν φύεται περὶ τὴν κορυφὴν τοῦ Ἄθω, ὅπερ οἱ Μοναχοὶ τῶν Καυσοκαλυβῶν ὀνομάζουσιν **ἀθάνατον** καὶ κρημῶσιν ἐνίοτε αὐτὸ εἰς τὰ κελλία των· ἐγὼ ἐκόμισα ῥίζας τινὰς ἐκεῖθεν καὶ ἐδόξα αὐτάς τῳ Π. Γενναδίῳ γεωπόνῳ, ὅστις ἐπέμφεν αὐτάς εἰς τὴν Βοτ. Ἐτ. τῶν Παρισίων. Ἔως τότε τὸ φυτὸν ἦτο ἄγνωστον εἰς τὴν ἐπιστήμην. Μ. Κ.]

ἀνακαμψίπνοος, ὁ ἐπανακάμπτων ἄνεμος, εἶδος ἀνεμοστροβίλου, «τῶν ἀνέμων οἱ μὲν εἰσὶν εὐθύπνοοι, ὅποσοι διεκπνεύουσι πρῶτω κατ' εὐθεΐαν, οἱ δὲ ἀνακαμψίπνοοι, καθάπερ ὁ καικίας λεγόμενος» Ἄριστ. π. Κόσμ. 4.15.—«ὁ καικίας καλούμενος» Ἡσύχ.

ἀνάκαμψις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω κάμψις, Ἰππ. 278. 39, Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8, «σιδήρου ἀπὸ δεύτητος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν ἦσαν στροφὴν εἰς τὸ ἔμπαιον».

ἀνάκανθα, «ἐν ὑπερφῶ, Λάκωνες» Ἡσύχ.
ἀν-ἀκανθος, ον, ἄνευ ἀκάνθης (βραχοκοκκάλου), οὕτως ὀνομάζεται ὁ ἀνακακίος, ἰχθύς μέγας ζῶν ἐν τῷ Βορυσθένει ποταμῷ καὶ ἀλλαγῷ, Ἡρόδ. 4. 53. 2) ἐπὶ φυτῶν, ἄνευ ἀκανθῶν. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3.12, 9, «ἀνάκανθα ῥόδα» Κ. Μανασσ. Χρον. 202.

ἀνακάπτω, χάπτω εὐθύς, καταβροχθίζω, «ἡγέονται δὲ οἱ ἔρσενες (ἰθύες) ἀπορραίνοντες τοῦ θοροῦ· αἱ δὲ ἐπόμεναι ἀνακάπτουσι» Ἡρόδ. 2. 93, Ἄριστοφ. Ὀρν. 579, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 5, 9 καὶ ἄλλ.

ἀνάκαρ, ἐπίρρ. (κάρα) ἐπάνω πρὸς τὴν κεφαλὴν, πρὸς τὰ ἐπάνω, ἡ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, Ἰππ. (ἴσως ἀναγνωστέον ἀνά κάρα), πρὸς τὴν ἐπίκαρ, κατακάρα.

ἀνακαρτερέω, ὑπομένω, καρτερῶ, ὑποστηρίζω. Εὐμβ. σ. 130.
ἀνακαταλήκτως, = ἀκαταλήκτως, Κύριλλ. Ἄλ. I. 1076B.

ἀνάκαυσις, εως, ἡ, τὸ ἀνακαίειν, ἀνάπτειν, ἡ πυρπόλησις, Πλούτ. 2. 248D.

ἀνακαχλάζω, βράζω μετὰ καχλασμοῦ, ἐξορμῶ, «Σικελικῆς Ἀττης ἀνεκαχλάσειν ἀέανον πῦρ» Ὀππ. Κυν. I. 275.

ἀνακαχλάσις, εως, ἡ, ἡ ἀνάδουσις, ἐξόρμησις, ἐχειλισσις, Σγὸλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 367.

ἀνάκαψις, εως, ἡ, ἡ κατάποσις, καταβροχθισσις, «χάψιμον», Ἄριστ. Γεν. Ζ. 3. 5, 15.

ἀνακέαται, ἴων. ἀντὶ ἀνάκεινται.

Ἀνάκεια, ον, τὰ, ἡ ἑορτὴ τῶν Διοσκουρῶν, Ἀυσ. παρὰ Διον. Ἄλ., Πολυδ. I. 37.—«Ἀνακειῶς Διοσκῶρων ἑορτὴ τὰ Ἀνάκεια» Ἡσύχ., ἴδε ἐν λ. Ἀνακίος.

ἀνάκειμαι, ποιητ. ἀγκ-: (ἴδε κέμαι):—ἐν χρήσει ὡς παθητ. τοῦ ἀνατίθειμι, κέμαι ὡς προσφραγὴ ἢ ἀφιέρωμα ἐν τῷ ναῷ θεοῦ τινος κρητῆρες οἱ.. Ἐξ χρύσεο ἀνάκειται (ἴων. ἀντὶ ἀνάκεινται) Ἡρόδ. I. 14. ἀν. ἐν ἱωῷ ὁ αὐτ. 2.135. πρὸς τοῖς ἱεροῖς Ἀυσ. 118. 30:—μεταφ., ἀίνδος τινὶ ἀγεικται, ἔπαινος, προσφέρειται ἢ ἀφιερῶται τινι, Πινδ. Ο. 11 (10). 8, πρὸς 13. 48. λόγος τῷ θεῷ Πλάτ. Συμπ. 197E. 6) εἶμαι ἀνεγερμένος, ἐπὶ ἀνδριάντος, φασὶν ἀνακεῖσθαι [τὸν ἀνδριάντα], Δημ. 420. 8, πρὸς Πλάτ. Πολ. 592B, Συλλ. Ἐπιγρ. 6280 B. 8. οὕτω χρύσειο ἀνακεῖμεθα Ἐοσφρ. 10. 33, πρὸς Λυκούργ. 154. 19. ἴδε ἐν λ. Ἐστημι Α. III. 1.

2) ἀποδοῖμαι ἢ ἀνήκω εἰς τινα, αἱ πράξεις ἀν. τιμὴ Πλούτ. Λυκούργ. I. ἡ ἡγεμονία ἀν. τιμὴ ὁ αὐτ. Ἄριστειδ. 15. II. πᾶν ἢ πάντα ἀνάκειται ἐς τινα, πᾶν πρῆγμα ἀναφέρεται εἰς τινα, ἐκαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως αὐτοῦ, Ἡρόδ. I. 97. 3. 31. οὕτω μετὰ δοτ. προσ., πάντων ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς, ἀροῦ τὰ πάντα τῶν Ἀθηναίων ἐξερῶντο ἐκ τῶν πλοίων των, Θουκ. 7. 71. ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται Ἄριστοφ. Ὀρν. 638. ἅπαντα.. ἐπὶ τῇ τύχῃ μᾶλλον ἀνάκειται ἢ τῇ προνοίᾳ Ἄντιφων 130. 4. ἐπὶ προσώπων, σοὶ ἀνακεῖμεθα Εὐρ. Βάκχ. 934.

III. μεταγεν., εἶμαι ἀνακεκλιμένος παρὰ τὴν πράξειαν, Λατ. accumbere, Ἄριστ. Κατηγ. 7, 3, Ἄποστ. 565, Δίφιλ. ἐν Ἀδῶλ. 41, κτλ., ἴδε Ἀδῶν. 230: πρὸς ἀνακλίω, ἀναπίπτω.

Ἀνάκειον, τό, («Ἀνακίος ὁ γὰρ τῶν Ἀνάκων, «τὸ τῶν Διοσκουρῶν ἱερόν,»—«ἀνακειῶν (προπερισπωμένως), Διοσκουρῶν ἱερόν, οὗ νῦν οἱ μισοθροῦντες δοῦλοι ἐστᾶσι» Β. Α. 212.12.—ἔξεντο ἐν τῷ Ἀνακίῳ τὰ ἑπτα Ἀνδοκ. 7. 10, πρὸς Δημ. 1125. 24, Συλλ. Ἐπιγρ. 1949. πρὸς ἀναγκαῖον.—Ἰππ. 278. 39, Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8, «σιδήρου ἀπὸ δεύτητος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν ἦσαν στροφὴν εἰς τὸ ἔμπαιον».

ἀνάκεισθαι, «ἡσυχάζειν» Ἡσύχ.

ἀνακεκλιμμένος, ἐπίρρ. μεταφ. παθ. πρην. φανερώς, Νικητ. Χρον. 220A, Σχολιαστ.

ἀνακέκλωμαι, ποιητ. ἀντὶ ἀνακαλέω = ἀναβαῶ, Ἰγμ. Ὀμ. 18. 5. ἀνακέκλωσος, ὁ, ἰσχυρὰ κραυγὴ ἢ κρότος, ἤχος, Εὐρ. Ὀρ. 185, ἐνθα ὁ Σγὸλ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα ἀνακαλέαδω.

ἀνακέομαι, ἀποθ., διορθῶ, ἐπανορθῶ, θεραπεύω, Διλ. περὶ Ζ. 5. 19.

ἀνακεράννυμι, καὶ -ύω. = ἀναμιγνύω, ἡ ἐκ νέου μιγνύω, ἀνά κρητῆρα κέρασεν Ὀδ. Γ. 390. οἶνον ἀνεκεράννου γλυκύτατον Ἄριστοφ. Βάτρ. 511: μεταφ., Πλούτ. Κάτων νεώτ. 25: πολλῶ

τῷ θνητῷ ἀνακεράννυμένη Πλάτ. Κριτί. 121A: ἀορ. παθ. -κεράσθη Πλάτ. Τιμ. 87A. -κράθεις Πλούτ. Ρωμ. 29, κτλ.:—πρὸς ἀνακίοναται.

Ἀνακίος, ον, οἱ, οἱ Διόσκουροι, Πολυδεύκης καὶ Κλάτωρ, σωτήριον ἀνάκων τε Διοσκουροῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 484, πρὸς Πλούτ. Θυσ. 33, Κικέρ. De Deor. natura 3. 21: πιθανῶς παλαιὸς τις πλάθ. τοῦ ἀνακί:—πρὸς Ἀνάκειον, -ετα, Ἀνακίος.

ἀνακίος, ἀνάκων. «ἀνακίος, δεύτονος Ἀττικῶς, καὶ Εὐπολὶς «Αἰεῖν» ἀθεράπευτον, Ἐλληνικῶς» Μοῖρις σ. 78.

ἀν-ἀκεστος, ον, ἀνάκτος, ὁμοῖον τῷ ἀνήκεστος Ἐρωτιαν.

ἀνακεφαλαίω = συγκεφαλαίω τὸ ἐπιχειρήμα, ἐπὶ ῥήτορος, Διον. Ἄλ. περὶ Λυσίου 9. οὕτως ἐν μέσ. φωνῆ. ἀν. πρὸς ἀνάμνησιν Ἄριστ. Ἄποστ. 123.—Παθ., συγκεφαλαίωμαι, ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. γ'. 9.

ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, συγκεφαλαίωσις, περιλήψις, Διον. Ἄλ. 1. 90.

ἀνακεφαλαιωτικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὴν ἀνακεφαλαίωσιν ἀνήκων, τὸ ἀνακεφαλαιωτικὸν μέρος, τὸ περὶ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν, = τῷ πρηνῶ. Διον. Ἄλ. περὶ Λυσ. 19. Ἐπιγρ. -κῶς Εὐστ. 1579. 8, κτλ.

ἀνακηκίω, ἀναφέρωμαι, ἀναβλύζω, ἐκρέω, ἐξορμῶ, ἀνεκίκειν αἶμα, «ἀνίει» (Σγὸλ.), Δ. Η. 262. ἀνακηκίει ἰδρῶς Ν. 705. πέτρης = ἐν πέτρῃς, Ἄπολλ. Ῥόδ. Γ. 227. 2) σπάν. παρὰ τοῖς πεζοῖς, ἀναβράζω, καχλάζω, πλάλλομαι μετὰ σφοδρότητος, Πλάτ. Φαῖδρ. 251B.

II. ἐνεργητικῶς, κίχνωμι τὴν ἀναβλύσιν, γὰρ ἐξορμήσιν, συγκαίει παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ὄρα Wellauer Ἄπολλ. Ῥόδ. Δ. 600. [ἴ. Ἐπ., πρὸς κηκίω].

ἀνακήρυκτος, ον, = ὁ ἀνακηρυχθείς, Διον. Ἄροστ.: ἄλλα, 2) παρὰ Πολυδ. Η. 139 ἡ λέξις κρίνεται ὡς ἔχουσα τὴν σημασίαν τοῦ ἀκήρυκτος, δι' ὃ καὶ παρελείφθη ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκ.

ἀνακήρυξις, εως, ἡ, ἐπὶ νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἀνάρρησις, ἀναίρεσις, Πολυδ. Γ', 152.

ἀνακήρυσσω, Ἄττ. -τω, ἀνακηρῦττω διὰ τοῦ κήρυκος, καθιστῶ τὴν γνωστὴν εἰς τὴν πόλιν ὅπως εὐρεθῆ ὁ διαπρήξας τι, φόνον τὸν Λαίτιον Σοφ. Ο. Τ. 450:—Παθ., μὴ ἀνακηρῦσθῆ ἢ βδελυρία εἰς πόλιν Ἀισχίν. 9. 16. 2) μετ' αἰτ. προσώπ., ἀνακηρῦσσω ὡς νικητὴν, τοὺς νικῶντας Ἄριστοφ. Πλ. 385:—Παθ., ἀνακηρῦσθῆναι Ἡρόδ. 6. 103, πρὸς Πλούτ. Θουκ. 5. 50. II. φέρω εἰς δημοπρασίαν, Ἡρόδ. I. 196. III. ὑπισχνόμαι, προσφέρω διὰ τοῦ κήρυκος ἀνταμοιβήν, ἀνακ. σῶστρά τινα Ξεν. Ἄπομ. 2. 10, 2.

ἀνάκης, ἐς, ἴδε ἀνακίος.

ἀνάκης, «ὄρνειν τι Ἰνδικὸν ὁμοῖον ψάρῳ» Ἡσύχ.

Ἀνάκτα, ἴδε Ἀνάκεια.

ἀνακίδωτος, ον, (ἀκίς) ἄνευ ἀκίδων, Ἀρκάδ. 82.

ἀνακίω, = ἀνακηκίω, Πινδ. Ἄποστ. 184.

ἀνακινῶνεύω, = κινδυνεύω ἡ νέω, διατρέχω νέον κίνδυνον, μετ' ἀπαρεμ., Ἡρόδ. 8. 100. μ. δοτ. ἀνακ. ναυμαχίῃσι ὁ αὐτ. 8. 68, 1: Μετὰ μετοχ., ἀνακ. συμβάλλοντα ὁ αὐτ. 9. 26.

ἀνακινέω: μέλλ. -ῆσω, κινῶ τῆδε κάκεισε, ἀκινῶν, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 4. 94. ἀνακ. τὰς χεῖρας, ἐπὶ πυκνευόντων, τὸ τοῦ Κικέρωνος brachia concalefacere, πρὸς ἀνακίωσιν. II. ἐξεγείρω, ἐξάπτω, Λατ. suscitare, νόσον ἀνακ. (ἕτεροι λαβῶντων αὐτὸ ἀμεταβίωτος, ἀλλ' ἄνευ ἀνάκης), Σοφ. Τρ. 1259. ἀνακ. θηρία, ἐξερεθίζω αὐτὰ (εἰς μάχην), Πλάτ. Νόμ. 789C. ἀν. πόλεμον, στάσιον, κτλ., Πλούτ., κτλ.:—Παθ., δόξαι ἀνακεκίωσιν Πλάτ. Μένων 85C.

ἀνακίνημα, ατος, τό, ἡ ἄνω καὶ κάτω κίνησις τῶν βραχιόνων ὡς ἐν τῇ ἀσκήσει, Ἰππ. 364. 5. πρὸς τὸ ἐπόμενον.

ἀνακίνησις, εως, ἡ, τῆδε κάκεισε κίνησις τῶν βραχιόνων ὡς προπαρασκευαστικὴ ἀσκήσις πρὸς τὴν πυγμαχίαν: ἐν γένει προπαρασκευή, προίμιον, προανάκρουσμα, Πλάτ. Νόμ. 722D. II. ἐξαψις, συγκίνησις, παραγῆ, φρενῶν Σοφ. Ο. Τ. 727.

ἀνακινήτικος, ἡ, ὄν, ὁ ἀκινῶν, ὁ προεὐνῶν ἀκινῶντι, Διον. Ἄροστ. σ. 115.

Ἀνάκιον, ἴδε Ἀνάκειον.

ἀνακίοναται, ἀποθ. ἀνακινῶμαι, ἀνακίοναται ποτὸν Σοφ. Ἄποστ. 239: μεταφ. φιλίας.. ἀνακίονασθαι, ἀναμινύειν τὸν κρατῆρα τῆς φιλίας, Λατ. jengere amicitias, Εὐρ. Ἰππ. 254, ἴδε Πέρσ. Μῆδ. 138. πρὸς νεοκράς. II. ὡς παθ., ἀπὸ ἡλίου ἀκτίσιν ἀνακίοναται, συγκινῶμενος, μετριάθμενος..., Πλάτ. Ἄδ. 371D:—ἐνεργ. τύπος ἀνακίωσιν ἀπαντὰ παρὰ Φίλωνι 1. 184.

ἀνακλάω: μέλλ. -κλάγξω: ἀορ. 6' ἀνέκλαγον Εὐρ. I. Α. 1062: ἀορ. α' ἀνέκλαγα Διλ. Περὶ Ζ. 12. 33:—ἀναβαῶ, κραυγὴν ποιοῦμαι, μέγα βοῶ, Εὐρ. ἐνδ' ἄνωτ. ἐπὶ κύνος, ὑλακτῶ, «γαυρῶς», Ξεν. Κύρ. I. 4. 15. ἐπὶ χηνῶν, παππάτω, Διλ. ἐνδ' ἄνωτ.

ἀνακλαίω, Ἄττ. -κλάω, μεγαλοφωνῶς ἀναβαῶ μετὰ κλαυθμοῦ καὶ δακρύων, ἀνακλαύσας μέγα Ἡρόδ. 3. 14, πρὸς 66. 2) μετ' αἰτιατ. κλαίω διὰ τι, μέλω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν Ἡρόδ. 3. 14. οὕτω καὶ ἐν μέσῃ φωνῆ, ὑμῖν τὰδ' ἀνακλαίεται Σοφ. Φ. 939. τὰς παρούσας ἀτυχίας ἀνακλ. πρὸς ὑμᾶς Ἄντιφων 119. 24.

ἀνακλάσις, εως, ἡ, (ἀνακλάω) ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνάκαμψις, Ἰππ. 751C:—ἀνάκαμψις ἢ ἀναστροφή, Διδό. 5. 30. II. ἐπὶ

φωτός, ἀνανάκλασις, ἐπὶ ἤχου, ἀντήχησις, Ἄριστ. Ἄν. Ὑστ. 2.15, 1, περὶ Αἰσθ. 2. 6, καὶ ἄλλ.· οὕτως ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὁ αὐτὸς Προβλ. 26. 40: ἐπὶ τοῦ ὕδατος, οὐκ ἔτι... ποιεῖται τὰς ἀνακλάσεις, τὰς ἀναστροφὰς τοῦ ἕω, Πολύβ. 4. 43, 9· ἄν. τῆς σαρκὸς ποιεῖσθαι, ὅπως καταστῆ ἐλαστική, Ἄριστ. Προβλ. 37. 6.

ἀνάκλασις, εως, ἡ, (κλαίω) θρήνος, Διον. Ἄλ. 9. 33. **ἀνακλασμός**, ὁ, = τῷ προηγ., Παῦλ. Αἰγ. **ἀνακλασάριον**, τὸ, ἄγγεῖον τι, Ζώσ. Πανοπολ. ἴδε Δουκάγγ. **ἀνάκλαστος**, ον, (ἀνακλάω) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κεκαμμένος, ὁ ἀνανακλωμένος. II. ἐν τῇ Γραμμ., κλιτός, Πλούτ. 2.1011D.

ἀνακλαυθμός ἢ **-κλαυσμός**, ὁ, = τῷ ἐπομ., Διον. Ἄλ. 6. 46. **ἀνακλάω** (ἴδε κλάω) λυγίζω, κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔξω ἀπὸ Ἰππ. περὶ Ἄγμ. 761· ἀνακλάσας δέρον Ἐυρ. Ὀρ. 1471:—Παθ., πλοῖμι τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένῃ, ἔχουσα τὸν τράχηλον πρὸς τὰ ὀπίσω κεκαμμένον, Θεόδοτμ. Κωμ. ἐν «Στρατιώταιν» 1· ἄλλὰ παρ' Ἰατρ. ἀνακεκλασμένοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι, ὧν τὰ βλέφαρα εἶναι ἀνεστραμμένα, Ἰππ. Κωακ. 126, κατὰ τὸν Ροῦς. 2) ἀνέλω, σύρω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀνασπέρω, Θουκ. 2. 76, 7. 25. 3) μεταφ. ἄν. ἐπ' ἄλλα τὴν διάνοιαν Πλούτ. 2. 359A.

II. ἐπὶ τοῦ φωτός, ἐν τῇ παθ. φωνῇ, ἀνανακλώμαι, Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 3, 16., 3. 5, 13 καὶ ἄλλ.· τοσοῦτον ἀνακλασθῆναι, ὅτι [αἱ ἀκτίνες] τόσον ἔπρεπε νὰ ἀνανακλώνται, αὐτόθι 1. 6, 11· ἐπὶ ἤχου, ἀντηχοῦμαι, Θεοφρ. Περὶ αἰσθῆς. 53, πρβλ. κατακλάω III. ἐπὶ σφαιρᾶς, ἀναπηδῶ, Ἄριστ. Φυσ. 8. 4, 19. 2) ἀνακλώμενος ἐν τῇ μετρικῇ, περὶ ἀνωμαλίας τινὸς ἐν τῷ ἄπ' ἐλάσσονος Ἰωνικῷ μέτρῳ, Ἡραστ. 321, ἔκδ. Γεισφόρου.

ἀνακλάω, Ἄττ. ἀντὶ ἀνακλαίω, ὁ ἴδε. **ἀνάκλεις**, εἶδος, ἡ, εἶδος κλειδῶν, Πολυδ. Ζ. 107. **ἀνακλίπτουμαι**, «ἀναχωρεῖν» Ἡσύχ. **ἀνάκλημα**, ατος, τὸ, = ἀνάκλησις, πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ρυθμοῦ συνομαρτοῦντες, πρὸς τὸ ἀνάκρουσμα, Ἰουλιαν. 421B. **ἀνακλήρω**, διανέμω ἐκ νέου διὰ κλήρου, «ἐξαναμοιράζω», = ἀνακλήρωσις, ἡ, ἐκ νέου διανομή, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 7.110, Βοιχχ.

ἀνάκλησις, εως, ἡ, (ἀνακαλέω) ἐπίκλησις, θεῶν Θουκ. 7. 71· χαιρετισμός, προσαγόρευσις, Πλούτ. 2.35A. 2) συνεχῆς ἐπιφθέγμα, οἱ βάρταχοι περὶ τὰς ὄχλειας ἀνακλήσει χρώνται αὐτόθι 982D. II. ἐπανάκλησις, ἀνάκληση θέρμησι ποιεῖται Ἄρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 2. 7, πρβλ. Αἴτ. 2. 12. 2) ἀπακατάστασις, ἀνάληψις, ἀνάρρωσις, ὁ αὐτὸς π. Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 1. 6, πρβλ. π. Χρον. Παθ. 1. 7. 3) ἀνάκλησις, ἀνάκλ. σάλπιγγι σημαίνειν, = τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν Πλούτ. Φάβ. 12, πρβλ. Ἄλεξ. 33.

ἀνακλητήρια, τὰ, ἐορτὴ τῆς ἀναρρήσεως ἢ ἀναγορεύσεως βασιλέως νέως ὑπὸ κηδεμονίαν διατελοῦντος, Πολύβ. 18. 38, 3., 28. 10, 8. **ἀνακλητικὸς**, ἡ, ὄν, ὁ προτρέπων, ὁ παροτρύνων, ὁ συντελοῦν πρὸς τι, πρὸς ὁμιλίαν Πλούτ. Δυκοῦργ. 4. II. ἐπιτήδειος ἢ κατάλληλος πρὸς ἀνάκλησιν· τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν ἢ σαλπίζειν, σαλπίζειν ὑποχώρησιν, Διον. Ἄλ. 8. 65, Ἄνθ. Π. 11. 136.—Ἐπίρρ. -κῶς Σχόλ. εἰς Ἐυρ. Φοιν. 818.

ἀνάκλητος, ον, ὁ ἀνακληθεὶς εἰς τὴν ὑπερσίαν, Λατ. evocatus, Δίων Κ. 45. 12.

ἀνάκλιμα, τὸ, ἀνωφέρεια, τὸ πρόσαντες, ἄναντες, Λατ. acclivitas, ἐπὶ τὸ ἀνάκλιμα τῆς γῆς Ἄπολλοδ. Πολιορκ. σ. 32.

ἀνακλινο-πέλη, ἡ, = παγκράτιον, ὅταν οἱ παλαιῶν ἀνακλίνονται καὶ ὑπτιάζωσι κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ὀρθοπέλη, δηλ. ὀρθία πάλῃ, Μαρτιάδης 14. 201· πρβλ. Σαμάσ. Σωλίνον 206A.

ἀνακλινητήριον, τὸ, ἀνακλινητρον, Ἐρωτιαν. σ. 88, Ἡσύχ.: ὡσαύτως καὶ ἀνάκλινητρον, τὸ, «τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλινητρον ἐπικλινητρον Ἄριστοφάνης ἔφη» Πολυδ. ζ', 9.

ἀνακλίνω, ποιητ. ἀγκλ- (ἴδε κλίνω):—στηρίζω τι ἐπὶ τινος, [τὸ] ἐπὶ τῇ γαίῃ ἀγκλίνας, πρὸς τῇ γῇ ἀνακλίνας αὐτό, Ἰδ. Δ. 113· ἄν. ἐαυτοῦς ἐπὶ τὸ ἐναντίον, ἐπὶ ναυτῶν παλαιόντων κατὰ τοῦ ἀνέμου, Ἄριστ. Μηχαν. 7. 2:—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ παθητικῷ, κείμαι, βυθίζομαι ἢ ἐπεριδοῖμαι, «ἀκχομῶδ» ὅπισω, ἀνάκειμαι, Λατ. resupinari, ἀνακλινθεὶς πέσειν ὕπτιος Ὁδ. I. 371· ἐπὶ κοιμημένων, Σ. 189· ἐπὶ ἐρετῶν, Ν. 78· περὶ ἐλέφαντος, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 9:—παρὰ μεταγενεστέροις ἀντὶ τοῦ κατακλίνουμαι, ἴδε ἐν λ. συνανακλίνουμαι. 2) Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ ἐδόσπου, εἶμαι ἀνάτης, ἀνωφερῆς, ἔχων κλίσην πρὸς τὰ ἄνω, Γεωπ. 2. 3, 1.

II. ὠθὼ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνοίγω (ἴδε ἀνέμω II.), θύραν ἀγκλίνας Ὁδ. Χ. 156· οὕτω περὶ τῆς θύρας τοῦ Ὀλύμπου, ἡμῖν ἀνακλίναι πικρινὸν νέφος ἢ δ' ἐπιθεῖναι Ἰδ. Ε. 751· καὶ περὶ τῆς θύρας τοῦ δουρείου Ἰππου, Ὁδ. Δ. 525· πρβλ. Καλλ. εἰς Ἄπολλ. 6· τὴν θύρην τὴν καταπηκτὴν ἄν., δηλ. τὴν καταπακτὴν, τὴν «κλαδαντὴν», Ἡρόδ. 5. 16. III. κλίνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπομ., ἀνυψῶ, τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν Πλάτ. Πολ. 540A. IV. διαρρηγνῶν τεῖχος, ἐπὶ τοῦ κριού (τῆς πολιορκητικῆς μηχανῆς), Παιουσ. 7. 24. 10.

ἀνάκλισις, εως, ἡ, τὸ ἀνακλίνεσθαι, ἐξάπλωμα, «πλάγισμα», Ἰππ. Κωακ. 197, Ἄριστ. Κατην. 7. 3. II. ἐρεσίνωτον, βάρ-

θρον ἀνάκλισην ἔχον Συλλ. Ἐπιγρ. 2139· πρβλ. Hell. J. 12. σ. 232, 233.

ἀνακλιτισμός, ὁ, τὸ ὀπίσθιον στῆριγμα, τὸ ἐρεσίνωτον καθίσμα-τος ἢ ἀνακλίντρον, Ἰππ. π. Ἄρρ. 783.

ἀνάκλιτος, ον, ἀνακλιμένος, ἐν δίφρῳ Ἄρετ. περὶ Θερ. Ὁξ. Παθ. 1. 2. II. ἄν. θρόνος = ἀνακλινητήριον, Πλουτ. Ρομ. 26.

ἀνακλονέω, κλονίζω, κινῶ ἄνω καὶ κάτω, Ὁππ. Ἄλ. 3. 478. **ἀνακλύζω**, μέλλ. -ύσω, περὶ τῆς θαλάσσης, ἥτις ἀναταρασσομένη ἐφορμᾷ, Ἄπολλ. Ῥόδ. Β. 551. 2) ἀπολ., ἀναβράζω ὡς τὰ κύματα, Πλούτ. 2. 590F.

ἀνακλώθω, ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, κλώθω ἐκ νέου τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τινος, μεταβάλλω τὴν τύχην του, Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 38· Μοιρῶν νῆμ' ἀνέκλωσαν [αἱ Μοῦσαι] Συλλογ. Ἐπιγρ. 6092.

ἀνακμαστικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἀμάρτυς πάλιν, «ἀνηδητηριαν, ἀνακμαστικὴν» Σχόλ. εἰς Ἐυρ. Ἄνδρ. 543.

ἀνακναδάλλω, ἐξεγείρω, ἀνερεθίζω διὰ κνισμοῦ, ἐπὶ ὀργῶν, Πολυδ. 7. 136., 9. 108:—ἀνεκνάδλλον, ἀνέκλων, ἐκνίζον, ὡς οἱ ὀρτυγοπόλαι», Ἡσύχ.

ἀνακνάπτω, λευκαίνω, καθαρίζω, ἀνακινίζω παλαιὰ ἱμάτια: μεταφ., ἀνακν. τὰς ἀλλοτριὰς ἐπινοίας, παρουσιάζω τὰς ξένας ἐπινοίας ὑπὸ ἑτέραν μορφήν ὡς νέας: ἴδε Meineke Λύσιππ. ἐν «Βάκχαις» 5.

ἀνακνάω, ἀνατρίβω, Α. Β. 9. 6, ἐν λέξει ἀναφθαλλέων.

ἀνακνισέω, πληρῶ τι κνίσης ἢ εὐωδίας, καθιστῶ τι εὐώδες, «γαλιαν ἀνεκνίσωσε χυτὴν εὐωδὴν πηλῶ», Τρυφίδ. 349, Νόνν. Δ. 18. 101.

ἀνακογχύζω, ἀμφ. λέξ. ἐν Ἰππ. Μοχλ. 845, ἀντὶ ἀνοικχεύω, = ἀνακοχέω.

ἀνακογχυλιάζω, (κόγχη) ἀνοίγω καὶ παραχαράττω, παραποιῶ σφραγίδα, Ἄριστοφ. Σφ. 589. 2) = ἀναγαργαρίζω (ἐνν. ὑδατι), Πλάτ. Συμπ. 185D, πρβλ. Εὐπολ. ἐν «Φίλοις», 5, Ruhnk Τίμ.

ἀνακογχυλιασμός, ὁ, τὸ νὰ κάμνη τις γαργάραν, Ἄθην. 187A· καὶ ἀνακογχυλιαστόν (ἐνν. φάρμακον), τὸ, ἡ γαργάρα, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἄδῃλ. 13.

ἀνακογχυλιέζω, -ισμός, Πολυδ. ζ', 25, Ἄρετ. π. Θερ. Ὁξ. Παθ. 17.

Ἀνακοί. ων. = Ἄνακες, Κοεν Γρηγ. σ. 592· πρβλ. Ἡσύχ.

ἀνακοινέω, ἀνακοινῶ ὡς καὶ νῦν, τινί τι, Λατ. communicare aliquid cum aliquo, Πλάτ. Κρατ. ἐν ἀρχ. (διάφορος γραφή, ἀνακοινωσόμεθα). 2) ἄν. τινί, συμβουλευομαι τινά, Ἄριστοφ. Λυσ. 1177· ἄν. τοῖς μάντεσι Πλάτ. Νόμ. 913B· ἄν. τοῖς θεοῖς περὶ τινος Ἐεν. Ἄν. 3. 1, 5· ἄν. τισὶ ὑπὲρ τινος Ἄριστ. περὶ Θουμ. 133.

II. Μέσ., μετὰ παθ. παρρη. ἀνακεκοίνωμαι Ἐεν. Ἄν. 5. 6, 36:—κυρίως συνονεοῦμαι, εἶμαι ἐν συγκοινωνίᾳ: οὕτως ἐπὶ ποταμοῦ, ἀνακοινοῦται τῷ Ἰστρω τὸ ὕδωρ Ἡρόδ. 4. 48· οὕτως, ἄν. τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγὴν Παιουσ. 5. 7, 3, πρβλ. 8. 28, 3. 2) κατὰ πολὺ ὁμοίον τῷ ἐνεργ. μεταδίδω, τινί τι Θεογν. 73 (κατ' ἀνώμαλ. προστακτ. ἀνακοίνεο) Ἐεν. Ἄν. 5. 6, 36, κτλ. ἀνακοινοῦσθαι τινί, συμβουλευεσθαι τινά, Πλάτ. Πρωτ. 314B. Ἐεν. Ἐλλ. 6. 3, 8· πρὸς τοὺς οἰκέτας ἀνακοινοῦται Θεοφρ. (;) ἀπολ., βουλομένους ἀνακοινοῦσθαι τε καὶ ἐς λόγον ἐλθεῖν Ἄριστοφ. Νεφ. 470, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 349A.—ἴδε Πιετρο. Μοῖρ. σ. 20 καὶ πρβλ. συμβουλεύω.

ἀνακοινώνησις, εως, ἡ, = τῷ ἐπομ.

ἀνακοινώσεις, εως, κοινοποιήσις, ἐκμυστήρευσις, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Πλ. 37.

ἀνακοιρανέω, ἄρχω, βασιλεύω, διοικῶ, ἐν τινι τόπῳ, Ἄνθ. Π. παράρτ. 67.—Παρ' Ὀμήρῳ Ἰδ. Ε. 824 γράφεται νῦν κευωρισμένως ἀνά κοιρανέοντα.

ἀνακοκνύζω, φωνῶ «κουκουρίζω», ἐπὶ ἀλέκτορος, «καὶ ἀλέκτορ οὐκ ἄν ποτε ἀνακοκνύσειεν ἐλαίῳ τοὺς μυκτῆρας χροῖμενος», Ψελλ. π. παραδόξ. Ἄκουσμ.

ἀνακολλάω, ἐπικολῶ ἢ συγκολῶ, Διοσκ. 2. 161.

ἀνακολληφίς, ἕδος, ἡ, χιτῶν ὀρθοστάδιος, ἴδε Λοβ. Φρόνιχ. σ. 238 καὶ 239 ἐν ὑποσημ. ††).

ἀνακόλλημα, τὸ, τὸ ἐπιεκολλημένον, Διοσκ. 2. 164.

ἀνακόλλησις, ἡ, ἡ πράξις, τοῦ ἀνακολλῆναι, Διοσκ.

ἀνακολλητικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἐπικόλλησιν, Διοσκ. 2. 161.

ἀνακολλίζω, ἴσω, ἄλειψω με κόλλαν ἢ προσκολλῶ πρὸς τὰ ἄνω, «θεραπεύομεν δὲ αὐτὰς (τὰς τρίχας) ὅταν καμπτόμεναι παρὰ φύσιν κεντώσι τὸν ὀφθαλμόν) ἀνακολλίζοντες», Λέων Φιλόσοφ. Σύνοψ. Ἰατρ. σ. 135.

ἀνακόλουθία, ἡ, ἔλλειψις ἀκολουθίας, συναφείας, συνεχείας, παρὰ Γραμμ. τὸ ἀνακόλουθον, ἔνθα ἡ πρότασις ἄρρηται διὰ τινος συντάξεως καὶ τελευτᾷ ὡς ἐάν εἶχεν ἀρχίστη δι' ἑτέρας. ἴδε Συντ. Ἀσωπίου ἐν τέλει.—ὁ παρὰ προσδοκίαν καὶ ἄνευ συναφείας ἐκπερόμενος λόγος, Δημ. Φαλ. 153.

ἀν-ἀκόλουθος, ον, ὁ ἄνευ ἀκολουθίας ἢ συναφείας, ὁ μὴ συμφωνῶν πρὸς τὰ προηγούμενα.—Ἐπίρρ. -θως Διον. Ἄλ. Π. Ρητ. 8, 13, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 469, κτλ.:—τὸ ἀνάκόλουθον = ἀνακολουθία.

ἀνακολπάζω (κόλπος), ἀνασηκώνω τὸ ἐνδυμά μου, ἀναώννυμαι, διελεθὲ κἀνακόλπασον Ἀριστοφ. Θεορμ. 1174.

ἀνακολπῶ, = τῷ προηγ., Ἑτυμολ. Μ. 410. 20.

ἀνακολυμβάω: μέλλ. -ήσω, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀπὸ καταβυθισθῶ: μεταβ., ἀνάγω τι ἐκ τοῦ πυθμένος, πόντιον φύκος, ὁ οἱ σπογγίται ἀνακολυμβῶσι Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4.6.5.

ἀνακομάω, κομῶ ἐκ νέου, ἀνεκόμενησε τσσαύτην κόμην; «ἔκαμε πάλιν τόσα μαλλιά»; Λουκ. Ἐπιτρ. Διάλ. 12. 5.

ἀνακομβόμαι, ἀποθ., ἀνακομβόνομαι, «σκομβώνομαι» ὅπως ἐργασθῶ, συζωσάμενος καὶ ἀνακομβώσάμενος Γεωπ. 10. 83.1. Τὸ ἐνεργ. **ἀνακομβῶ** ἀπαντᾷ παρὰ Στεφ. Διακ. 1137C. μετὰ τῆς σημασίας τοῦ «ξεκομπάνω», «ἔξυμνῶν», ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον ὄνοματι νὰ ἐξηγηθῇ «ξεκομβώνομαι», ὅτλ. ἐκβάλλω τὸ ἐπιπυρρῶν μου ὅπως ἐργασθῶ:—οὕτω καί, ἀνεκομβώσατο τὰς χεῖρας Βίος Νεῖλ. Νεωτ. 76A.

ἀνακομιδῆ, ἡ, ἡ ἀνάκτησις ἢ τῶν πλοίων ἀν. Ψήρισμ. παρὰ Δημ. 250. 13. 2) ἀνάρρωσις, ἐκ νόσου Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰγτρ. 171. 3) ἀπονόστησις, ἐπίνοδος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 12. 9.

4) ἀπόστασις, ἐξέλιξις, «πρὸς τὸ κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ δόρατος σπαράττειν τὸ τραύμα», Διόδ. 5. 30. 5) ἀνακομιδῆ λειψάνων, Ἐκκλ. ὡς καὶ νῦν.

ἀνακομιζῶ, ποιητ. ἄγκομι- (ἴδε κομιζῶ):—φέρω ἐπάνω, Σεν. Ἑλλ. 2. 3. 20:—Παθ., Δειναρχ. 98. 43: ἰδίως φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω τοῦ βρέυματος, ἢ τὰ μεσογαίτερα τῆς χώρας, Ἡρόδ. 2. 115.

II. Μέσ., ἀνευρίσκω τι ὅπερ ἀπόλωσα καὶ παραλαμβάνω αὐτὸ ὅπως μετ' ἔμαυτοῦ, ἀνακτῶμαι, Σεν. Ἀπομ. 2. 10, 1:—κομιζῶ μετ' ἔμαυτοῦ, τὰ ἐπιτήρεια πάντα εἶχον ἀνακεκομισμένοι Σεν. Ἀν. 4. 7, 1 καὶ 17:—φέρω ἢ λαμβάνω τι ὅπως μετ' ἔμαυτοῦ, ὡς ἀνῆκον εἰς ἐμέ, Ἡρόδ. 5. 85, Θουκ. 6. 7:—Παθ., κομιζόμενος ἄνω, Ἡρόδ. 3. 129, κτλ.: καὶ ἐπὶ προσώπ., ἐρχομαι ἢ ὑπάγω ὅπως, ἐπανέρχομαι, ἀνακομιζόμενος, ἐπανερχόμενος, ὁ αὐτ. 2. 107, Θουκ. 2. 31:—διασφῶζομαι, Λατ. se recipere, τῶν ἐκ τῆς ναυαγίας ἀνακομισθέντων Πολύβ. 1. 38, 5: οὕτω καὶ μέσ., ἔαυτὸν ἀνακομιζέσθαι ἐκ.. Πλουτ. Ἀρατ. 51. 2) ἐν μέσ. φωνῇ ὡσαύτως, τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομισαίθ', «ἀναώσειεν, ἀνακομισίεν, ἐπιμελείας ἀξιώσειεν» (Σγολ.), Πινδ. Π. 4. 15 ἀνακομιζομαι τύχην δαιμόνων, ἐπαναφέρω ἐπ' ἑμαυτὸν, Εὐρ. Ἰππ. 831.

III. θεραπεύω, «ἀνακομιζομαι, θεραπεύομαι, ἀνεγένηκα», Ἡσυχ.—ἔπειτα σιτίοισιν αὐτὸν ἀνακομιζομαι ὑποχωρητικωτάτως Ἰππ. 446. 41 (κατὰ τὴν παραπομ. Θ. Στ.): μεταφρ., πεπονηκῶσι ἐξ ἀρχῆς ἀνακεκομισθαι τὴν οἰκουμένην Ἀριστείδ. τὸμ. 1. 225.

ἀνακομισίς, ἡ, τὸ ἀνακομιζειν, «ἄνοισις, ἀνακομισίς» Σουίδ.

ἀνακομιστέον, βημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνακομιζῶ, πρέπει τις νὰ ἀποκαταστήσῃ τινὰ εἰς ὑγίαν, νὰ ἐνδυναμώσῃ αὐτόν, «ἀνακομιστέον αὐτοῦς ὄρθως νεοτοῖς» Παῦλ. Διγ. 2) πρέπει τις νὰ ἐπανεβῆ, εἰς τὴν πατρίδα ἀνακομιστέον Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 11.

ἀν-ἄκοντιζῶ, ἀμετάβ., ἀνορμῶ, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι πρὸς τὰ ἄνω δίχην ἀκοντίου, αἶμα δ' ἀνήκόντιζοι Ἰλ. Ε. 113: οὕτως ἐπὶ ὕδατος, Ἡρόδ. 4. 181. 2) ἐνεργητικῶς, Φιλόστρ. 906.

ἀνακοντισμός, ὁ, τὸ ἀκοντίζειν, Σγολ. εἰς Ἰλ. Α. 458.

ἀνακοπή, ἡ, πρὸς τὰ ὅπως ὤθησις, ἀναστολή, ἐπίστασις, ἐμπόδιον, Λατ. retusio, Πλουτ. 2. 76F, κτλ. II. ἡ ὀπισθοχώρησις τῶν κυμάτων, ὁ αὐτ. Πύρρ. 15. III. τὸ μετὰ τὴν πλημμυρῶν ὑπολείπειν ὕδωρ, τὸ λιμαίνειν ὕδωρ, Στράβ. 174, Πλουτ. Ἀλέξ. 44.

ἀνακόπτω, ἀποκόπτω, θυρέων δ' ἀνεκόπτεν ὄχησας, ἀνεκρούεν, ἀνάθει· (Σγολ.), Ὀδ. Φ. 47. 2) ἀποκρούω ἐπιτιθέμενον ἐχθρόν, Θουκ. 4. 12. πρβλ. Πλουτ. Καίσαρα 38. 3) ἀν. ναῦν, μεταβάλλειν τὸν δρόμον πλοίου, Κασαῦθ. Θεοφρ. Χαρ. 25. II. ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, ἐκβάλλω, τὴν κεφαλὴν, τοὺς ὀφθαλμούς, Διόδ. 14. 115: τὰς ὄψεις ἀνακοπεῖς, τυφλωθεῖς, Φιλόστρ. 664.

III. διακόπτω, «σταματῶ», ἀοιδὴν Κόλουθ. 113:—Παθ. διακόπτομαι, ἐμποδίζομαι, τινός, ἀπὸ τινος πράγματος, Λουκ. Ἀλέξ. 57: διακόπτομαι ἐν τῷ λόγῳ, ὁ αὐτ. Νιγρ. 35.

ἀνακρόεω, σαίρω, σαρώνω, συγυρίζω, Α. Β. 14. 11, ἐν λέξει: ἀνακαλλύειν.

ἀνακος ἢ ἀνακός, ὁ, = ἀναξ, ὡς τὸ φύλακος (ἢ φυλακός κατὰ Ἀριστοφρον) ἀντὶ τοῦ φύλαξ.—πρβλ. Ἀνακοί.

ἀνακοσμέω, κοσμῶ ἐκ νέου, ἀνακαλλύνω, Συλλ. Ἐπιγρ. 6830, 14, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστείδ. 225.

ἀνακοσμοποιέω, ἐπαναφέρω εἰς τὸν κόσμον, Ἐκκλ.

ἀνακοσφιζῶ, αἴρω τὸ ἄνω, ἐγείρω, σηκώνω ἐπάνω, Σοφ. Ἀποσπ. 24: ἀν. δέμας Εὐρ. Ὀρ. 218: ἐπὶ ἰπέως καθ' ἣν στιγμὴν ἀναβαίνει ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐπειδὴν δὲ ἀνακοσφίση ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν, ὅταν μετεώρισθῃ τὸ αἶμα ὅπως ἀνάθει, Σεν. Ἰπ. 7. 2: κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ πλοίου, ἀνακοσφίσει κἀρα βυθῶν Σοφ. Ο. Τ. 23: ὁ ἀήρ ἀνακοσφ. τὸν ἀσκὸν Ἀριστ. Πρὸβλ. 25. 13:—Παθ., αἰσθάνομαι ὅτι ἐγενόμεν ἑλαφρότερος ἢ ὅτι ἀνεγείρομαι, ἀνεκοσφίθην δέμας Εὐρ. Ἰππ. 1392: διεγείρεται: τὸ πνευθῆ μου, ὡς τὸ ἀναπερῶμαι, ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Φοιβίδας ἀνεκοσφίση, «ἐπῆραν τὰ μυαλὰ του ἀέρα», Σεν. Ἑλλ. 5. 2, 28.

ἀνακούφισις, εὖως, ἡ, ἐλάφρυνσις ἀπὸ τινος πράγμ., κακῶν Σοφ. Ο. Τ. 218.

ἀνακούφισμα, ατος, τὸ, ἐλάφρυνσις, Ἰππ. 364. 4.

ἀνακουφιστής, ὁ, ὁ ἀνακουφίζων, «διάδοχοι ἀνακουφισταί, «Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 464.

ἀνακοχλάζω, = ἀνακοχχυλάζω.

ἀνακραγγάλινω, = (ἀνα)κράζω Ἡσυχ.

ἀνακραδαίνω καὶ ἀνακραδάω, σείω, σαλεύω, Γρ. Ναξ. ἄσμ. 14, 8, σ. 78, 11.

ἀνακραῖδεύω, σείω, σαλεύω, Γρ. Ναξ. ἐνθ' ἀν. (Ἡσυχ.), = τῷ προηγ.

ἀνακράζω: μέλλ. -κράξομαι Ἐβδ.: ἀφ. ἀνέκράγον· οὗτος εἶναι ὁ ευχρηστότατος χρόνος: μεταγεν. ἀνέκραξά Ἐβδ. (ἴδε κράζω): κράζω ἰσχυρῶς, ὠνώνω τὴν φωνὴν μου, ἐπὶ ἀνδρῶν, ἐπεὶ.. ἀνέκραγον Ὀδ. Ε. 467: εἰ τι πέραν.. ἀνέκραγον, ἀν ὠνῶσα τὴν φωνὴν μου περισσότερον τοῦ δέοντος, Πινδ. Ν. 7. 112: ἔξ ἐνὸς στόματος ἀπαντες ἀνέκραγον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 670, πρβλ. Σφ. 1311, κτλ.: οὐκ ἀνέκραγεν, ἐπὶ θηήσκοντος ἀνθρώπου, Ἀντιφῶν 134. 29:—ἐπομένης ἀναφ. ἢ εἰδ. προτάσεως, ἀνέκραγον ὡς εὐ λέγοι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 431, πρβλ. Σεν. Ἀν. 5. 1. 14: τῆλικαυτ' ἀνέκράγετε, ὡς.., Δημ. 583. 17: μετ' ἀπαρ. ἀνακραγόντων βάλλειν.. Πλουτ. Φωκ. 34. 2) σπαν. ἐπὶ ζῶων, ἀν γλαυεῖ ἀνακράγη Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 5. 11.

ἀνακράκτης, ὁ, ὁ ἀνακράζων, λέξ. μεταφ.

ἀνάκρῆσις, εὖως, ἡ, ἡ μετ' ἄλλων ἀνάμειξις, Πλουτ. Ἀλέξ. 47, κτλ.

ἀνακραυγάζω: μέλλ. -άσω, κράζω ἰσχυρῶς, Α. Β. 396.

ἀνακραυγάσμα, τὸ, μεγάλη, ἰσχυρὰ κραυγὴ, Ἐπίκουρ. παρὰ Κλεομήδ. 2 σ. 91.

ἀνακρέκομαι, Μέσ., ἀνακρούω ἐνταῦτον ὄργανον διὰ τοῦ πλήκτρον, πῆλῳ, φέγγομαι, σὲ ἅπας ὄρθως ἀνακρέκεται, ἕκαστον πτηνὸν παρασκευάζει τὴν φωνὴν του διὰ σέ, Ἀνθ. Π. 9. 562: ἴδε κρέκω.

ἀνακρεμάννυμι: ποιητ. ἄγκρ-: Παθ. -κρέμαμαι (ἴδε κρεμάννυμι):—κρεμῶ τι ἐκ τινος, πασάλω ἀγκρεμάσσα Ὀδ. Α. 440: τὰς πέδας ἀνεκρέμασαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀνάθημα, Ἡρόδ. 5. 77: τὰ ὅπλα πρὸς τὸ Ἀθηναίον αὐτόθι 95' ἀν. τινὰ, ἀπαγγιζομένη τινὰ, ὁ αὐτ. 9. 120: Ἐπίσθι, ἀν. [ἐσαυτόν], ἀπαγγιζομένη ἑαυτόν, Διόδ. 2. 6:—Παθ., ἀνακρεμαμένου τοῦ νέκρους, ἐνθ' ἐκρέματο, Ἡρόδ. 2. 121, 3: τοῦτου.. τοῦ ἀνακρεμασθέντος ὁ αὐτ. 9. 122, πρβλ. 7. 194. II. κάρνω τι νὰ ἐξαρτῆται ἐκ τινος, ἀν. ἐξ ἀλλήλων τὴν δύναμιν Πλάτ. Ἰων 536A: οὕτως, ἀνακρεμάσας [ὕμῶς] ἀπὸ τῶν ἐλπίδων Αἰσχύλ. 68. 2: ἀν. τὴν πίστιν εἰς τινὰ Πολύβ. 8. 21, 3.

ἀνακρεμασμός, ὁ, τὸ ἀνακρέμασμα, ἀνάρτησις, «ἀρτημός» Α. Β. 447. 19.

ἀνακρήνημι, = ἀνακρεμάννυμι, Ἀππ. Μιθρ. 75: ἀνακρ. θηρίον τῆς οὐράς, ἐκ τῆς οὐράς αὐτοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 274.

ἀνακρίβης, ἐς, οὐχὶ ἀκριβής, Εὐστ. 878. 37, κτλ.: ὡσαύτως ἀνάκριδος, ον, Νικήτ. Χρον. 363A.

ἀνακρίνω [τ]: μέλλ. -νῶ (ἴδε κρίνω):—ἐξετάζω διὰ παντοίων ἐρωτήσεων ὅπως εὖρω τὴν ἀλήθειαν, ἀνακρίνω, ὡς καὶ νῦν, Παισαβ. νῆαν Θουκ. 1. 95, πρβλ. Ἀντιφῶνα 116. 6, Πλάτ. Συμπ. 201E: ἀν. τινὰ πόθεν ζῆ Δίριλ. ἐν «Ἐμπόρω» 1. 2) ἐξετάζω, ἐρευνῶ περὶ τινος γεγονότος, ἀν. τοὺς ἐργασασμένους, ἐρευνῶ, ζητῶ νὰ εὖρω τίς εἶναι ὁ αὐτοῦργός τῆς πράξεως, Ἀντιφῶν 118. 10:—Μέσ., ἀν. ποινα τίς ἐσται, ποῖα θεραπεῖα θὰ ὑπάρξῃ, Πινδ. Π. 4. 111. II. ἐν Ἀθήναις ἐν χρήσει διττῶς ὡς τεχνικός ὄρος: 1) ἐξετάζω τοὺς ἄρχοντας ἵνα γνωρίσω εἰ ἔχουσιν τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, Δημ. 1319. 21., 1320, 18, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 374-5, καὶ ἴδε τὴν λέξ. δοκιμασία. 2) ἐπὶ τῶν ἀρχόντων, ἐξετάζω πρόσωπα ἐνδιαφερόμενα εἰς τινὰ δίχην, ἵνα οὕτως ἐτοιμάσω τὴν ὕλην διὰ τὴν δίχην (ἴδε εἰσαγωγὴς II.), Ἀνδοκ. 13. 35, Ἰσοκ. 54. 11, Δημ. 1175. 28: τὸν ἀρχοντα ἀνακρίναντα εἰσάγειν [τὴν δίχην] Ἀριστ. Ἀποσπ. 382:—Μέσ., οὐκ ἀνεκρίνατο ταύτην [τὴν γραφὴν], δὲν τὴν ἐξήτασεν, ἐπὶ τοῦ κατηγοροῦ, Δημ. 548. 1, πρβλ. ἀνάκρισις.

III. ἐν μέσ. φωνῇ, ἀπολ., ἀνακρινόμενος πρὸς ἑαυτοῦς, συζητούντας πρὸς ἀλλήλους, Ἡρόδ. 9. 56.

ἀνάκρισις, ποιητ. ἄγκρ- (πρβλ. δυσάκριτος), εὖως, ἡ, ἐν Ἀθήναις ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἐξετάσις τῶν δύο μερῶν τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς δίχην τινὰ, προπαρασκευῆ τῆς ὕλης πρὸς τὴν διαδικασίαν, Σεν. Συμπ. 5, 2: τοῦτο ἦτο τὸ ἔργον τῶν προεδρευόντων ἀρχόντων, δι' ὃ ἐλέγετο περὶ αὐτῶν, ἀνάκρισιν διδόναι ἢ παραδιδόναι (Πλάτ. Χαρμ. 176C, Νόμ. 855E), ἐνθ' περὶ τῶν διαδικαζομένων ἐλέγετο, εἰς ἀνάκρισιν ἦκειν (Ἰσοκ. 57. 26, κτλ.)· ἐντέθεν, μῆδ' ἐξ ἄγκρισιν ἐλθεῖν, ὁ ἐ. μῆδ' ἀρχὴ τῆς διαδικασίας νὰ γείνη, (ἔθα ὁμοίως ὁ Σγολ. ἐρμηνεύει ἐξ ἄγκρισιν διὰ τοῦ ἐξ μάχην, πρβλ. ἀνακρίνω III.), Αἰσχύλ. Εὐμ. 364, οὕτως, οὐδ' ἀν. μοι δώσεις, δὲν θὰ μοι ἐπιτρέψῃς οὐδὲ τὰς πρῶτας διαδικαζόμενους τοῦ νόμου, Πλάτ. Χαρμ. ἐνθ' ἄνω.—Ἐκτίερος τῶν διαδικαζομένων ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἐνορκον διαθεσάσιον (ἴδε ἐνομομάζω ἀνωμομασία ἢ διωμομασία) ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ ἦτο δικαία. Πρβλ. ἀνακρίνω II. 2, καὶ ἴδε

Ἀρχαιολ. Λεξ. 2) ἐν γένει σημαίνει ἐξέτασιν, ἔρευναν, Πλάτ. Φαιδρ. 277E.

ἀνακροταλίω, = ἀνακροτέω. Ἰππόλοχ. παρ' Ἀθην. 129C. ἀνακροτέω, ἀνατείνω πρὸς τὰ ἄνω τὰς χεῖρας καὶ συγκροτῶ αὐτάς, τῷ χειρ' ἀνεκρότησ' ὑρ' ἠδονῆς, Ἀριστοτ. Πλ. 739· ἀνακροτήσας τὰς χεῖρας Διόσχι. 33. 36: ἀπολ., οἱ δ' ἀνεκρότησαν, ζωηρῶς ἐπευφήμησαν, Ἀριστοτ. Ἰππ. 651, Σρ. 1314. — Περὶ ποιητικοῦ τινος τύπου ἀνακροτέω ἴδε ἐν λ. κροτέω καὶ πρὸλ. ἔγκροτέω.

ἀνάκρουσις, εὖς, ἡ, ἡ ἀπόθησις, ἄπωσις, ἰδίως ἐπὶ πλοίων, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω κίνησις, ἡ ὀπισθοχώρησις, — «ἐν ναυμαχίᾳ ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ πρῶταυαν κρούειν» Ἡσύχ., τὴν γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔξεσθαί τοις Ἀθηναίοις Θουκ. 7. 36· καὶ μετὰ τοῦ πάλιν, τὴν πάλιν ἀνάκρουσιν τῆς προσπεσούσης νεώς αὐτόθι 62· οὕτως, ἀνάκρ. Ἰππου, ἡ διὰ τοῦ χάλινου ὀπισθοδρόμησις, Πλούτ. 2. 549C. 2) ἡ εἰς ἑαυτὸν ἐπιστροφή, τὸ εἰς ἑαυτὸν ἐλθεῖν, ὁ αὐτ. 78A.

II. ἐν τῇ μουσικῇ ἡ πρώτη πληξὶς τοῦ ὄργανου, ἡ ἀρχὴ μέλους, τὸ προοίμιον, τὸ προανάκρουσμα, Στράβ. 421· πρὸλ. ἀναβολή. 2) ἐν τῇ μετρικῇ ἀνάκρουσις λέγεται ἡμίσιος ποὺς προτεταγμένος τοῦ στίχου, ἐπ' οὗ ἡ φωνὴ ἀνακόπτεται, οἶον ἰ-ἦιτε Δά-λιε Παῖδαν Σοφ. Ο. Τ. 154· πρὸλ. Ἐρμάν. Στοιχ. Μετρ. σ. 11.

ἀνακρουστέον, ῥημα. ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀνακρούσῃ, νὰ ἀνακόψῃ, νὰ σταματήσῃ, Ξεν. Ἰππ. 10. 12.

ἀνακρουστικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος ἢ κατάλληλος πρὸς ἀνάκρουσιν ἢ ἀνακοπήν, πληγῇ Πλούτ. 2. 936F.

ἀνακρούω, ποιητ. ἀγκρ-, ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀνακόπτω, ἀναχαϊρίζω, Ἰππον χάλινω Ξεν. Ἰππ. 11. 3· τὸ ζεῦγος Πλούτ. Ἀλκ. 2.

2) ἀπὸ χέρσου νῆα ἀνακρούεσκον, τὴν ἀπεμάκρυνον ἐκ τῆς ἑρᾶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1650· πρὸλ. ἀνάκρουσις, ἀνακροστέον. II. κατὰ μέσ. φωνῆν, ἀνακρούεσθαι πρῦμνην, ὀπισθοδρῶμεν διὰ τῆς πρῦμνης, δηλ. ἀπωθεῖν τὸ ὕδωρ διὰ τῆς πρῦμνης, Ἀριστοτ. Σρ. 399, πρὸλ. Διόδ. 11. 18· ἡ ἀνακρούεσθαι μόνον Θουκ. 7. 38, 40· ὡσαύτως, κρούεσθαι πρῦμνην ἴδε κρούω 9· — ἐν Ἡρόδ. 8. 84 ἔχονεν ἐπὶ πρῦμνην ἄν., μετὰ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἀλλ' ὀλίγον κατωτέρω ἀπαντᾷ ἔτι πρῦμνην ἄν. καὶ ὁ Βαλκ. θέλει νὰ γράφῃ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἔτι ἀντὶ τοῦ ἐπί: — μεταρ., τὸν λόγον πάλιν ἄν., ὀπισθοδρομῶ καὶ ἀρχίζω ἐκ νέου, Πλάτ. Φίλ. 13D· παῦε .. μικρὸν ἀνακρούομενος Λουκ. Νιγρ. 8· ἄν. αὐθις ἐπὶ σώφρονα βίον Πλούτ. Κλεομ. 16.

2) ἐν τῇ μουσικῇ, ἀρχίζω μέλος, ὡς τὸ ἀναβάλλομαι, κεῖ μὲν τὰ Γλαυκῆς ἀγκρούομαι, Θεοκρ. 4. 31: ἐντεύθεν, ἀρχίζω λόγον, δημογορίαν, Πολύβ. 4. 22, 11. III. ἀνακρούειν χερσίν (ὡς φαίνεται) = ἀνακροτεῖν Ἀυτοκράτης ἐν «Τυμπανισταῖς» 1.

ἀν-ακρωτηρίαστος, ὄν, ὁ μὴ ἠκρωτηριασμένος, ὀλόκληρος, σῶος, Εὐστ. 31. 41, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 34.

ἀνακτάομαι: μέλλ. -ῆσομαι: πρὸμ. ἀνέκτημαι, Σοφ. Ἀποσπ. 328: ἀπόβ. — ἀνακτώμαι δι' ἑμαυτὸν, λαμβάνω πάλιν ὅπισω, τυραννίδα ἀρχὴν ἄν. ὀπίσω Ἡρόδ. 1. 61., 3. 73· Ἄργος ἐς ἑωυτοῦς ἄν. 6. 83· δῶμα πατρὸς Διόσχι. Χο. 237· ἄν. τίτι τι Διόδ. 16. 14: — διορθῶναι, ἐπανορθῶναι, ἐλαττώσεις Πολύβ. 10. 33, 4.

2) ἀναψύχω, ἀναψωγόνω, σώματι, ψυχᾷ ὁ αὐτ. 3. 60. 7., 87. 3: ἀνακτ. ἑαυτὸν, Λατ. recolligere vires, Βαλκ. Ἄδων. 365B. 3) ἀποκαθίστημι τὴν εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν, Λατ. restituere in integrum, τοὺς ἑπαικτικὰς Δίων Κ. 44. 47: ἐπισκευάζω, ναοὺς ὁ αὐτ. 53. 2. II. μετ' αἰτ. προσ., κερδαίνω τὴν εὐνοίαν τινος ἢ τὴν φιλίαν, ἐλκῶσι τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, Ἡρόδ. 1. 50, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9, κτλ. ὡσαύτως, φίλον ἄν. τινὰ αὐτοῦ 2. 2, 10. — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Πικρατρ. σ. 38 κέξ.

ἀνακτένισμα, τό, διαχωρισμός, διάκρισις, Γλωσσ.

ἀνακτέον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ ἀνάγω, πρέπει τις ν' ἀναθιδᾷσῃ (καὶ νὰ ἐξαγάγῃ), φλέγμα διὰ τοῦ στόματος Ἰππ. 268. 1. II. πρέπει τις νὰ ἀναφέρῃ, νὰ ἀναγάγῃ, εἰς τὴν ὕλην τὰς αἰτίας Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 1, 4: — πρὸλ. ἀνάγω II. 2.

ἀνάκτησις, εὖς, ἡ, τὸ ἀνακτᾶσθαι, τὸ ἀναλαμβάνειν, τὸ κερδαίνειν, ἡ ἐκ νέου κτήσις, Ἐρμ. ἐν Σοθ. Ἐκλογ. 1. 978: — ἡ ἀνάκρουσις ἡ: ἀνάκτησις ἰσχύος, κτλ. Ἰππ. 10. 2, Θεοκρ. παρ' Ἀθην. 66F.

ἀνακτικέος, ὄν, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ ἀνακτάομαι, ὄν πρέπει τις ν' ἀνακτῆσθαι, Φιλόστρ. 55. 2) ἀνακτικέον, πρέπει τις νὰ ἀναλάβῃ, ν' ἀναρρώσῃ, ζωογονηθῇ, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβάσ. σ. 136.

ἀνακτικικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς ἀνάκρουσιν, ἀμφ. παρὰ Διοσκορ.

ἀνακτίω, κτίω ἐκ νέου, Στράβ. 403: — Παθ., Συλλ. Ἐπιγρ. 8646 καὶ ἄλλ.

ἀνακτίσις, εὖς, ἡ, ἀνακταίσις, ἀνανέωσις, ἀναγέννησις, Κλήμ. Ἀλ. 632.

ἀνακτίστης, ὁ, ὁ ἀνακτίων, Σχόλ. εἰς Θεοκρ. 5. 72.

ἀνακτίτης, ὁ, πολυτίμος τις λίθος, Ὀρρ. Λιθ. 192: ὡσαύτως γαλακτίτης.

ἀνακτορία, ἡ, (ἀνάκτωρ), ἡγεμονία, κυριότης, κυβέρνησις, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 839: ἵππων διοίκησις, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἀπολλ. 234.

ἀνακτόριος, α. ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς κύριον ἢ ἡγεμόνα, βασιλεῖα, ὕεσσι ἀνακτ. Ὀδ. Ο. 397. II. ἀνακτόριον, τό, = ἀνάκτορον, Ἡσύχ., Σουῖδ. ἐν Ἡρόδ. 9. 65 ἀνάκτορον εἶναι ἡ ὀρθότερα γράφα.

ἀνάκτορον, τό, βασιλικὸν ἐνδιαίτημα, μόνον παρὰ Βυζ.: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν κατοικητηρίων τῶν θεῶν, ναὸς, σηκός, ἄδυτον, Σίμων. 180· τὸ κρυπτόν ἄν. Σοφ. Ἀποσπ. 696· Θέτιδος εἰς ἄν. Εὐρ. Ἀνδρ. 43, πρὸλ. 117, 1112, Ἰων 55, Ρῆσ. 516· τὸ ἱρὸν ἐν Ἐλευστίνι ἀνάκτορον (ἐνθα τὸ ἱρὸν ἴσως εἶναι προσθήκη ἐπέξηγμ.) Ἡρόδ. 9. 65.

Ἀνακτο-τελέσται, ὧν, οἱ, (τελέω), οἱ πρόεδροι τῶν μυστηρίων, ἧτοι ἱερῶν τελετῶν, τῶν Κορυθάντων, πρὸλ. Πανσ. 10. 38, 7, Κλήμ. Ἀλ. 12.

ἀνάκτωρ, ὀρος, ὁ, = ἀναξ, Διόσχι. Χο. 356, Εὐρ. Ι. Τ. 1414.

ἀνακτώσκω, ἐρχομαι πάλιν εἰς συνουσίαν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 19, 1.

ἀνακῦκῶ, ἀνακινῶ καὶ ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω, Ἀριστοτ. Ἀχαρ. 671, Πλ. 302 καὶ ἄλλ.

ἀνακυκλεύω, = τῷ ἐπομ. Ἀππ. Ἐμφ. 4. 103.

ἀνακυκλέω, ἀναστρέφω, γυρίζω, πάλιν, ἀνακύκλει δέμας Εὐρ. Ὀρ. 231: μεταρ., περιστρέφω τι ἐντὸς τῆς διανοίας μου, διανοοῦμαι περὶ τινος πράγματος, Λουκ. Νιγρ. 6: ἐπαναλαμβάνω, Πλούτ. Ἀημ. 29.

II. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπανέρχομαι, ἐπανακίπτω, κίπτω τὸν γυρὸν καὶ ἐρχομαι πάλιν, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 11, 9· τὰς αὐτὰς δόξας ἀνακυκλεῖν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ὁ αὐτ. Μετσωρ. 1. 3, 8: — οὕτως ἐν τῷ παθ., ἀνακυκλουμένη πρὸς αὐτὴν, ἐπανακίπτουσα πρὸς ἑαυτὴν, Πλάτ. Τιμ. 37A· αἱ τύχαι πολλὰκις ἄν. περὶ τοὺς αὐτοὺς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 7. III. ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. versari, ἀναστρέφομαι, τριγυρίζω, ἄν. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Ἀθην. 44E.

ἀνακύκλησις, εὖς, ἡ, ἡ ἐν κύκλῳ ἐπάνοδος, στροφή, ἐπιστροφή, Πλάτ. Πολ. 269E.

ἀνακυκλικός, ἡ, ὄν, εὐκόλος νὰ ἀναστραφῇ, ἐπὶ στίχῳ ὅπερ δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ ὀπισθοδρομικῶς, ἀναστρέφον ἢ ἀνακυκλικόν, ἐπιγραφή ποιήματος ἐν Ἀνθ. II. 6. 323.

ἀνακυκλισμός, ἐσφαλ. γρὰρ. ἀντὶ ἀνακυκλισμός, ὁ ἴδε. II. ἀνακυκλώω = ἀνακυκλέω, Ἀνθ. II. 9. 342 ἐν τῷ παθ.

ἀνακυκλωμα, τό, κύκλος, περὶ τῆς σελήνης, μεταγεν.

ἀνακυκλωσις, εὖς, ἡ, = ἀνακύκλησις, περιστροφή, ἱππικοῦ τάγματος Ἡρωδίων. 4. 2, 19· ἀνακ. τῶν πολιτειῶν, κατάλυσις, μεταβολή, ἀνατροπή, Πολύβ. 6. 9, 10.

ἀνακυκλισμός, ὁ, τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω κυλιεσθαι, Διον. Ἀρεοπ. — ἐπὶ χροῦ. Διόδ. 12. 36, ἐκ διορθώσεως τοῦ Δ. Ἀνδορρ. ἀντὶ -κυκλισμός.

ἀνακυλίω [τ], ἀναθιδῶω κυλίαν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνακυλίω κατ' ἐπανάληψιν, λίθους ἀνακυλίοντες Λουκ. π. Πένθ. 8. — κατακυλίω, ἀνακυλίον οὐσίαις Ἄλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 7.

ἀνακυμαίνω, ἐγειρώ κύματα, Τζέξ. Ἐξήγ. ἐν Πλ.

ἀνακυμβάλλιάζω, (κύμαλον) μόνον ἐν Πλ. II. 379, δίφροι δ' ἀνακυμβαλλιάζον, τὰ ἄρματα ἀνετρέποντο μετὰ κρότου, πρὸλ. Λ. 160: ἕτεροι, ἀνεκυμβαλλιάζον (ἐκ τοῦ κύμβαχος), ἀνετρέποντο ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, «κατακέφαλα», ἴδε Spitzn.

ἀνακυπτόω, ἀνατρέπω, Ἀνδορρ. 137, Νικ. Θ. 705.

ἀνακυπτοῦ: μέλλ. -κυψομαι Ἀριστοτ. Ὀρν. 146· -ψω Λουκ. Ἐνθ. Διάλ. 3. 1: ἀόρ. ἀνέκυψα Ἡρόδ. 5. 91, Ἄπτ.: πρὸμ. ἀνα-κέκυψα Εὐρ. Κύκλ. 212, Ξεν. Ἄρω τὴν κεφαλὴν, Ἡρόδ. 5. 91· ἀνακεκυφώς, ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἰππ. 7, 10· κἀγκύψας ἔχε, καὶ μένε ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην (ἀντὶ τοῦ καὶ ἀνακύψας) Ἀριστοτ. Θεσμ. 236· ἐν ὀροφῇ ποιητικῆματα θεώμενος ἀνακύπτων, κίλων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ βλέπων ἄνω, Πλάτ. Πολ. 529B· ἰδίως κατὰ τὴν πόσιν, Ἀριστ. Ἰστορ. Ζ. 9. 7, 6, πρὸλ. Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ. II. ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ ὕδατος, ἀναθίδωμαι, Λατ. emergere, Ἀριστοτ. Βάτρ. 1068· ἐκ-τῆς θαλάσσης εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον Πλάτ. Φαίδων 109D· ἄν. μέχρι τοῦ αὐχένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καταθύναι, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 171D, πρὸλ. Φαίδρ. 249C. 6) μεταρ., προκύπτω, ἔτι ἐξ αὐτῶν καλὸν τὴν ἀνακύψοι ὁ αὐτ. Εὐθὺδ. 302A· ἐπὶ προσ., ἐξέρχομαι δυσκόλου θέσεως, ἀπαλλάσσομαι δυσκολιῶν, ἀναπνέω πάλιν, Ξεν. Οἰκ. 11. 5.

ἀνακυρῖσις, ἡ, ἐπίσημος βεβαίωσις, Ἰππ. 24. 42 (ἄλλοι ἀντὶ ἀνακυρῖσεως ἔχουσιν ἀνακρίσεως).

ἀνάκωτος, ὄν, ὁ κεκαμμένος πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, Γλωσσ.

ἀνακωρτόω, κίπτω πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω, Εὐμάθ. σ. 13.

ἀνακωθονίζω, κτυπῶ τὴν καὶ τὸ δοκιμάζω διὰ τοῦ ἤχου, κωθονίζω, ἡχῶ, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 288.

ἀνακωκῶ [ῶ], θρηγῶ μεγαλοφώνως, κἀνακωκῶσας λιγὺ Διόσχι. Πέρσ. 468, πρὸλ. Σοφ. Ἀντ. 1227· κἀνακωκῶει .. ὀξὺν φθέγγον, ἐκβάλλει ὀξεῖαν κραυγὴν θρηγῶν, ὀδύρεται μεγαλοφώνως, αὐτοῦ 423.

ἀνά-κωλος, ὄν, κολοβός, βραχύς, «κοντός», ἄν. χιτωνίσκος, ὁ μέχρι γονάτων καταβαίνων, ἀλλαχοῦ ἐπιγρονάτις καλούμενος,

Πλούτ. 2. 261F· ἐπὶ καμήλου, βραχυσκελής, Διόδ. 2. 54 (κατὰ τὸν Schneid.).

ἀνακωλύω, εἶργω, ἀπειργώ, ἐμποδίζω, μετῆν.

ἀνάκωμα, τό, χώρα, Πυθαγ. λέξεις, ἴδε Βουκχίου Φιλόλογον σ. 174.

ἀνακωμῶδῶ, ἀναδιβάζω ἐκ νέου ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐμπαίζω.

«χοροῦδῶς» ἐν κωμῳδίᾳ, λέξ. ἀμφίβολος ἐν Πλούτ. 2. 10C.

ἀνακῶς, ἐπίρρ., ἐπιμελῶς: — ἀνακῶς ἔχειν τινός, φροντί-
ζειν, μεριμνᾶν περὶ τινος, καταβάλλειν δι' αὐτοῦ πολλὴν ἐπιμέλειαν,
Ἡρόδ. 1. 24, 8. 109, Θουκ. 8. 102, Πλούτ. Θησ. 33· ἐν Πλάτ. Κωμ.

Ἄδην. 22, ἀντὶ τοῦ τὰς θύρας ἀν. ἔχων, πρέπει νὰ διορθωθῇ
τῆς ἢ τὰς θύρας.—Ὁ Ἐρωτῆσιανὸς ἀναφέρειν τὴν λέξιν λέγει ὅτι
εἶναι Δωρικὴ, ἀλλ' ὡς καταφάνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων
εὐρῆται παρὰ τε τοῖς Ἄττικῶσι καὶ ἄλλοις: ἀνακῶς, ἐπιμελῶς καὶ
περιπεφυλαγμένως· ἔστι δὲ ἡ λέξις Δωρικὴ Ἐρωτ. (Ἐκ τοῦ ἀνα-
κῶς = ἀναξ, διοικητής, ἐπιμελητής, πρβλ. Ἄνακες).

ἀνακωχῆ, ἀνακωχέω, ἴδε ἐν λ. ἀνοκωχῆ.

ἀνακωχῆσι, ἡ, «σὺμπωσις, ἀναπίσις καὶ ἀνοχῆ» Ἐρωτ. ἴδε
ἀνοκωχῆ.

ἀνάλαδος, ὁ, εἶδος μοναχικοῦ ζωστήρος, «σταυροειδῶς τοῖς ὤμοις
περιπλεκόμενος» Εὐάργ. Μοναχ., Δουκάγη, ἐν λέξει.

ἀναλάζομαι, ἀποθ., ἀναλαχθένω, λαμβάνω πάλιν, Ζεὺς δὲ
πάλιν σφετέρην ἀνελάσεντο μορφήν Μόσχ. 2. 159 (163).

ἀναλακεῖν, ἀναδοῦν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύν. Χο. 33.

ἀναλακίζω, λακτίζω ὁπισθεν, λατ. recalcitro, Ἄντυλλ. παρ'
᾽Ορειβάσ. σ. 121: — μεταβ., ἀπολακίζω τι, ἀπορρίπτω, περιφρονῶ,
ἀναλακτίζω τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, ἀπορρίψας αὐ-
τὴν καταφρονητικῶς, Κλήμ. Ἀλεξ. II. 532B.

ἀν-ἀλαλάζω, ἀναπέμπο μεγάλην κραυγὴν, ἰδίως πολεμικὴν,
ποιῶ ἀλαλαγμόν, ἀνῆλάλαον [οἱ στρατιώται] Ξεν. Ἀνάδ. 4. 3,
19· στρατὸς δ' ἀνῆλάλαε Εὐρ. Φοῖν. 1395: ἐν γένει, κρᾶζω,
κραυγάζω μεγαλοφώνως· ἐγὼ δ' ἀνήλη ὁ αὐτ. Ἰκ. 719.

ἀναλαμβάνω: μέλλ. -λήψομαι (ἴδε λαμβάνω): — λαμβάνω
εἰς χεῖράς μου, τὸ παιδίον Ἡρόδ. 1. 111· τὰ ἔπλα, τὰ τόξα,
κτλ., 6. 78., 9. 46: παραλαμβάνω ἐπὶ τοῦ πλοίου, 1. 166, Θουκ. 7.
25, κτλ.: καὶ καθόλου, λαμβάνω μετ' ἑαυτοῦ, ἰδίως ἐπὶ στρατιω-
τικῶν, ζωοτροφιῶν, κτλ., Ἡρόδ. 9. 51, Θουκ. 5. 64, 8. 27, κτλ.: ἐν-
τεῦθεν ἡ μετοχὴ ἀναλαβών, ὡς ἡ ἀπὸ τῆς λαβών, δύναται πολλάκις
νὰ ἔρμηνευθῇ διὰ τῆς προθ. μετὰ μετὰ γεν., ἀνδρας ἀναλαβών
ἠγγίσσεται, λαβών μετ' ἑμοῦ, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 36, πρβλ. Θουκ. 5. 7.

6) λαμβάνω τι ὅπως ἔξετάσω αὐτό, Πλάτ. Ἄπολλ. 22B, Μέ-
νων 87E καὶ ἄλλ.

2) δέχομαι, φιλοφρονέω πάντας ἀνε-
λάμβανε ὁ αὐτ. Ἐπιστ. 329D, κτλ.: ἐπὶ γυναικῶν, ἀν. τὴν γο-
νήν, συλλαμβάνω ἐν τῇ χαστρῇ, ὁ αὐτ. 2. 495E, πρβλ. Ἄριστ. Ἰστ.
Ζ. 10. 1, 6.

3) ἀναδέχομαι τι, ἀναλαμβάνω, λαμβάνω, τὴν
προξενίαν Θουκ. 6. 89, τὴν ἀρχὴν Σουλ. Ἐπιγρ. 2906. 4·
ἐξῆρτα Πλούτ. Ἄριστειδ. 21· πρόσωπον, σῆμα Λουκ. Νιγρ. 11,
Ἐρῆν. 13.

4) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, ἀνα-
λαβέσθαι τὸν κίνδυνον Ἡρόδ. 3. 69· καὶ οὕτω πθ., ἀνα-
λαβέσθαι (πρβλ. ἀναβάλλω IV.) ὁ αὐτ. 5. 49: — οὕτως, ἀντι-
φιλίαν τὸν πόλεμον ἀναλαβεῖν Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 15.

5) λαμβάνω εἰς ἐταρῆσιν, εἰσποιοῦμαι, υἰοθετῶ, Αἰσχύν. 8.
12, Ἄριστ. Ἄποστ. 66.

6) ἐπὶ χρημάτων, ἰδιοποιοῦμαι, δημεύω,
Πλούτ. 2. 484A.

7) μαρτάνω διὰ συνεχούς μηχανικῆς ἐπανα-
λήψεως, Πλούτ. Ἄριστ. 20.

II. λαμβάνω ὅτις, ἀνακτώμαι,
τὴν ἀρχὴν Ἡρόδ. 3. 73, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 10· ἀν. ἐπιστήμην Πλάτ.
Μένων 85D· ἀφθεθέντα λίθον οὐ δύνατον ἀναλαβεῖν Ἄριστ.
Ἡθ. Ν. 3. 5, 14.

2) ἐπανορθῶ ἀμάρτημα εἰς ὃ ὑπέπεσον, ἀπα-
λάσσομαι ὀνειδῶς ἢ ἀτιμίας καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν πρώτην μου ἐν-
τιμον θέσιν, ἀνακτώμαι τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὑπόληψίν μου, ἐν τῇ ἐν
Πλαταιῆσι μάχῃ ἀνέλαβε πᾶσαν τὴν ἐπενεγθεῖσάν οἱ αἰτίην
Ἡρόδ. 7. 231· τὴν ἀμαρτίαν ἀναλαβεῖν πειράσομαι Σοφ. Φ.
1249, Εὐρ. Ἰων 426· τί ἂν ποιοῦντες ἀναλάβοιεν τὴν ἀρ-
χαίαν ἀρετήν; Ξεν. Ἄπομν. 3. 5, 14· ταῦτα ἀναλ. καὶ μετα-
γιγνώσκει Δημ. 550. 14· ἴδε ἐν λ. καταρραθουμέω.

3) ἀποκαθιστῶ εἰς ὑγιάν καὶ ἰσχύν, θεραπεύω, ἀνορθῶ, ἀναζωοποιῶ,
λατ. reficere, τρώμα, καθόνητα Ἡρόδ. 5. 121., 8. 109· ἀναλ.
τὴν πόλιν ἐκ τῆς πρόσθεν ἀθμίας Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 21: — ἀν.
ἐαυτόν, ἀναλαμβάνω, ἀνακτώμαι ἰσχύν, ἀναζωογονοῦμαι, Θουκ. 6.
26, κτλ.: πρβλ. Δημ. 282. 2: — ἔρχομαι εἰς τὰ λογικά μου, Ἰσοκρ. 86D·
οὕτω καὶ ἀναλαβεῖν, ἀπολ., Πλάτ. Πολ. 467B, Δημ. 282. 2, καὶ
Ἰασρ.

4) ἐπανέρχομαι εἰς τὴν διακοπιεῖσαν ἀρήγησιν, ἐξακο-
λουθῶ τὴν συνέχειαν ἐν διηγήσει ἢ λογικῇ συζητήσει, δεῖ δὲ . . ἀνα-
λαβεῖν τὸν κατ' ἀρχὰς ἦτα λέξων λόγον Ἡρόδ. 5. 62, Πλάτ.
Πολ. 544B, καὶ ἄλλ.: πρὸς ἑμαυτὸν πάντα ἀν. ὁ αὐτ. Τιμ. 26A·
πολλάκις ἀν. ὁ αὐτ. Φαίδων 95E· ἀναλαβεῖν διεξιόντα, ἐπα-
ναλαβεῖν ἐν λεπτομερεῖα, ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 275C: — ἀν. τῇ μνήμῃ,
ἀναμνησθεῖσθαι, ἐνθυμείσθαι, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 294D· προσέτι καὶ
ἄνευ τῆς δοτικῆς τῇ μνήμῃ: καὶ τοὺς ἐμβάτηριους ἀναλα-
βών Πλούτ. Λυκούργ. 21· ἀλλὰ, ἀν. μνήμην, ἀνακτώμαι μνήμην,
Ἄριστ. Περὶ Μνήμ. 2. 2.

III. «στακτός», ἐπὶ ἵππου, εἰ ἀφ-
θεῖς ἐς τάχος ἀναλαμβάνεται ἐν βραχεί Ξεν. Ἰππ. 3. 5: — ἐμπο-

δίζω, Πλάτ. Νόμ. 701C, Πολύβ., κτλ.: οὕτως ἀν. τὰς κύνας, ἀνα-
λάω αὐτάς, καλῶ αὐτάς νὰ ἐπανάβωσι, Ξεν. Κυν. 7. 10.

IV. ἀποκτώ τὴν εὐνοίαν τινος, καθιστῶ αὐτὸν φίλον μου, ὥστε τὴν βου-
λήν ἔλθην . . ἀναλαβών ἐλήλυθα «εἰς ἔμψυτον τῇ εὐνοίᾳ πέσις
ῥέπειν» (Σχόλ.), Ἄριστοφ. Ἰππ. 682, Δείναρχ. 93. 43· ἀν. τὸν
ἀκροατὴν Ἄριστ. Ρητ. 1. 1. 10.

ἀναλάμπω: μέλλ. -λάμψω (ἴδε λάμπω): ἐκπέμπο λάμψιν
ἢ φλόγα, ἀναφλέγομαι, ἀνάπτω, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 16· ἐκλάμπω, ἐπὶ
τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 13, 6. II. μεταφρ., ἐκρήγνυμαι ἐκ
νεοῦ, ἐπὶ πολέμου, Πλούτ. Σύλλ. 6, πρβλ. 7.

2) γίνονται παρ'
ἑμαυτοῦ, συνέρχομαι, ἀναζωογονοῦμαι, Βροῦτ. 15, πρβλ. 2. 694F.

ἀνάλαμψις, εὖς, ἡ, τὸ ἀναλάμπειν, ἐκλάμπειν, τὰς ἀναλάμ-
ψις εὐμενεῖς . . ἔχουσιν Πλούτ. 2. 419F.

ἀναλάξευμα, τό, γλυπτόν κόσμημα. Εὐστ. Πονημ. σ. 105, 88.

ἀναλαγῆς = ἀνάλογος, πρὸς τὸ αἰσχροῦ Πλούτ. 2. 528E:

ἐπὶ γενεακωμῆς τοῦ σώματος καταστάσεις, Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 831:

ὁ ἄνευ πόνου, θάνατος Πλούτ. Σόλ. 27.

ἀναλαγησία, ἡ, ἀναίσθησία, νωθρία, ἀδιαφορία, Δημ. 237. 12,
Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 1. 10, 12.

ἀν-ἀληγτος, ὄν, ἄνευ ἄλλου, καὶ ἐπομένως: I. ἐπὶ
προσώπων, ὁ μὴ αἰσθανόμενος πόνον ἢ κίνδυνον, ἀδιάφορος, εἴη
δ' ἂν τις μαινόμενος ἢ ἀνάληγτος, εἰ μὴ ἐν φρεσίντο; μήτε
σεῖσμον μήτε κύματα Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 3. 7, 7.—ἀόρητος, ἀντίθετον
τῷ ἠγρίος, ὁ αὐτ. Ἡθ. Εὐδ. 2. 3, 36.—ὁ ἀδιαφόρος ἔχων πρὸς τε τὸ
χαίρειν καὶ πρὸς τὸ λυπεῖσθαι, Ἡθ. Εὐδ. 3. 2 περὶ τὸ τέλος.

2) ὁ μὴ συγκινούμενος, σκληροκάρδιος, ἀνοικτήριος, Σοφ. Αἴ. 946.

ἀναληγτότερος εἶναι, ἴσπον εὐαίσθητος, ὀλιγώτερον θελήμονος,
Θουκ. 3. 40: μετὰ γεν., ἀν. εἶναι τινος, ἀναίσθητος πρὸς τι, Πλούτ.
Αἰμίλ. 35:—Ἐπίρρ. -τως, ἀνηλεῶς, σκληρῶς, Σοφ. Αἴ. 1333· ἀπα-
θῶς, ψυχρῶς, ἀν. ἀκούειν Πλούτ. 2. 46C.

II. ἐπὶ πραγμά-
των, τὰ ἀνευ ἄλλου καὶ ὀδόντος, ἀνάληγτα (δηλ. πρῆγματ.) ἴσο-
εἰς βίασαν Σοφ. Τρ. 126.

2) σκληρῶς, ἀνηλεῶς, πῶς ἀπάλ-
λάξω βιοτάν [ἐμάν] τοῦδ' ἀναληγτοῦ πάθους; Εὐρ. Ἰππ.
1386· (κατὰ Μαθελίγ. ἀνάληγτος).

ἀναλαδαίνω, τρέφω, αὐξάνω, ἀναλαδαίνειν . . καρπὸν ἀεὶ θαλέ-
θοντα Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ιε', 18.

ἀν-αλόγης, ἐς, (ἀλόγης) ὁ μὴ προκόπτων, ὁ μὴ καλῶς ἀνα-
πτυσσόμενος, «οἷ τε καρποὶ οἱ γινόμενοι αὐτοῖσι πάντες ἀναλόγης
εἰσίν», ἀναυχεῖς Ἐρωτῆσιαν., κοιν. ἀρρωστῆρικοί, Ἰππ. περὶ Ἄερ.
LXXXIII, ἐκδ. Κοραῆ. ἴδε σημ. τοῦ αὐτοῦ ἐν Β' τόμ. Γαλλ. ἐκδ.
σ. 233· πρβλ. Ἄριστοφ. Σρ. 1045. 2) ἐνεργ., ὁ παρακωλύων
τὴν αὔξησιν, Ἄριστ. 333.

ἀναλαδῆμα, ἀναφύομαι, «φυτρώων», «φυτρώων», ἀναλεῖ-
σκοντες ὑπὲρ γθνός, ἀναλεῖδόμενοι» (Σχόλ.), Ἄπολλ. Ρόδ. Γ.
1363: — αὐξάνομαι, πληθύνομαι, Ὀππ. Κ. 2. 397.

ἀνα-λεαίνω, λεαίνω καλῶς, Διοσκ. 5. 84, σ. 142.

ἀναλεῖω: Ἐπ. παρὰ. ἄλλοις: μέλλ. -λέξω, Ἄριστοφ. Ὀρν.
591: Ἐπ. ἀπρ. ἀλλέξαι: — Μέσ.: (ἴδε κατοπέρω) συναθροίζω
ἀπὸ τῆς γῆς, συλλέγω, ὁστέα ἀλλέξαι Ἰλ. Φ. 321· ὁστέα . . ἄλ-
λεγοντες ἐφ' ἄλληλῃ Ψ. 253· καὶ ἐν τῆσει: ἀνά τ' ἔντεα καλὰ
λέγοντες Α. 755· ἐκ βίδων ἀν., συλλέγειν ὄλην ἐν βιβλίον,
Ἐπιγρῆμ. Ἑλλ. 878: — Μέσ., συλλέγω δι' ἔμψυτον, τοὺς στατή-
ρας Ἡρόδ. 3. 130· [σκόληκας] ἀναλέγειται τῇ γλώττῃ, περὶ
τοῦ δροσολάπτου Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 1, ἀν. πνεύμα, συνάγω τὴν
ἀναπνοήν μου, ἀναπνέω βαθέως, Ἀνθ. II. 12. 132.

II. ὑπολο-
γίζω, τὸν χρόνον Πλούτ. Λυκούργ. 1: — Παθ., ὁ σὺ τιμὴν σφεί
εἰς τὸν ἐπίτα χρόνον ἀναλεγόμενον, λεγόμενον πολλάκις, ἐπα-
ναλαμβανόμενον, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 17.

III. κατὰ μέσ. τύπον ὡς:
τὸ ἐπιλέγομαι, διέρχομαι σύγγραμμα τι, ἀναγνώσκω αὐτὸ ὅλον,
τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος Καλλ. Ἐπιγρῆμ. 24·
συχνὰς ἀναλεξάμενος γραφὰς Διον. Ἄλ. 1. 89· ἐκ γραμμάτων
ἀν. τι Πλούτ. 2. 582A.

ἀνάλειπτος, ὄν, ὁ μὴ ἀληπιμένος, Ἄδειος 3. 9. — Κατὰ τὰ Α.
B. σ. 396, 25: ἀνήλειπτος ἐστὶ τὸ Ἑλληνικόν, οὐχὶ ἀνάλειπτος οὐδὲ
ἕτερον τοιόνδε οὐδέν· ἴδε ἀνήλειπτος.

ἀναλειψίη, ἡ, τὸ οὐκ ἀλείφσθαι, Ἰππ. π. διατ. σ. 362, 5· —
ἀλλὰ γράπτον ἀναλειψίη, ὡς ἔχει παρὰ Συμμ. Ψαλμ. 108, 24.

ἴδε Λοβ. Φρόν. σ. 571.

ἀν-ἀλειφος, ὄν, = ἀνήλειπτος, Θεμιστ. 235D, Ἀρχηγ. παρ'
Ἄστ. σ. 66a. 43.

ἀναλεῖω, λείγω, «γλείρω», τὸ αἶμα ἀναλεῖχουσι ἀλλήλων
Ἡρόδ. 1. 74 ἐν τέλει.

ἀναλεψία, ἰων. -ει, ἡ, τὸ οὐκ ἀλείφσθαι ἐπὶ πολλῶν χρόνων,
Σύμμ. ἐνθ' ἀν.

ἀνάλεκτα, τὰ, λείψανα ἐδεσμάτων ὑπὸ τὴν τράπεζαν, Μαρτιάλ.
7. 20, 16.

ἀναλεκτεῖον = πρέπει τις νὰ συλλέξῃ, «καὶ ταῦτα ἐκεῖθεν ἀναλε-
κτέον» Ἀγαθ. Ἰστ. Βού. σ. 9C.

ἀναλεκτήριον, τό, ποιμενικὴ πέτρα, Ἀκύλ. Βασ. Α', ιε', 40.

ἀναλέκτης, ὁ, συλλέγων λέξεις, (περὶ παραλείπων) Σενέκ. Ἐπιστ.
27. — ἐν Β. Α. 303, 4, ὑπάρχει: «σεπερμολόγος, ἀναλέκτης».

ἀνάλεκτος, ον, ἐλεκτός, ἐξαιρετός, γυναῖκες ἀν. τὸ κάλ-
λος Ἐπιστ. Σωκρ. 9.

ἀνάλεξις, ἡ, τὸ ἐπικαρπολογεῖσθαι, Κύριλλ. Ἱερ. σ. 111.
ἀν-ἀλήθησις, ἐς, ὁ μὴ ἀληθής, ψευδής, Πλουτ. Ἰερ. καὶ Κορ.
σύγκρ. 2, Διον. Ἄλ. V. 646. 2, Διόδ., κτλ. — Ἐπίρρ.-Θωσ: — καὶ ἐπι-
πλάστως καὶ ἀναλήθως τι ποιεῖν ἢ λέγειν Μ. Ἄντων. 2. 16.
— Ἐν τισι χειρογράφοις καὶ ἐκδόσεσι συγγραφέων εὐρηται ἡ λέξις ὀξύ-
τονος, ἀλλὰ κατὰ τὸν Χοιροβοσκὸν τὰ ἐκ τοῦ ἀληθῆς σύνθετα πρέ-
πει νὰ παροξύνωνται ὡς φιλαλήθησις, μισαλήθησις κτλ. Ἰδὲ Chan-
dler Greek accent. σ. 198, σημ. 700.

ἀνάλημμα, ατος, τό, (ἀναλαμβάνω) ὅ, τι μεταχειρίζεται τις πρὸς
διόρθωσιν ἢ ὑποστήριξιν, χειρουργικὴ ταινία ἀνηρημένη ἐκ τοῦ λαί-
μου ὅπως κρατῆ ὑψηλὰ πάσων μέλου τοῦ σώματος, Ἰππ. περὶ
Ἱππευτῶν 748· κατὰ πληθ., τοῖχοι ἰσχυροὶ πρὸς ὑποστήριξιν κάτωθεν,
ὑποστηρίγματα, Λατ. substructiones, ἀναλήμμασιν ὑψηλοῖσι
πολλαχόθεν περιλαβῶν Διον. Ἄλ. 3. 69· τοὺς κοίλους τόπους
ἀναλήμμασιν ἐξίσωσας Διόδ. 20. 36· οὕτω καὶ καθ' ἐν., τὸ πρῶ-
τον [τεῖχος] ἀναλείμματι πολυδαπάνῳ κατεσκευάστο Διόδ.
17. 71, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104, 2747, Ἐπιγρ. Δελφ. ἀρ. 67, Κούρτ.

II, ἠλιακὸν ὠρολόγιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2681 (ἔνθα ἴδε Βοϊκχιον), Βι-
τρούδιος 9. 4.

ἀναληπτῆρ, ἀνάλημψις, ἴδε ἀναληπτῆρ, ἀνάληψις.
ἀναληπτέον, ῥήμ. ἐπίθ., πρέπει τις ν' ἀναλάβῃ ἐκ νέου, ταῦτα
εἰς μνήμην ἀναληπτέον Πλάτ. Νόμ. 864B· μνήμην δ, τί ποτ'
ἔστι, πρότερον ἀναληπτέον, πρέπει τις ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐξετάσῃ, ὁ
αὐτ. Φίλ. 33C.

ἀναληπτῆρ, ῥηρος, ὁ, καθέσκας πρὸς ἀντλησιν ὕδατος, ἀντλημα,
«κουβάς», Ἰωσήφ. Ἄρ. I. 8. 3, 7.

ἀναληπτικός, ἡ, ὄν, ὁ συντελεῖν πρὸς ἀνάρρωσιν καὶ ὑγίαιαν,
Γαλην.

ἀναληπτικῶς, κατὰ τρόπον προτενοῦντα ἀνάληψιν, δηλ. ἀνάρ-
ρωσιν, «διατεῖν ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενοῦντα» Γαλην.

ἀναληπτρίς, ἰδος, ἡ, ταινία ἢ ἀνάδεσμος πρὸς ἀνάρτησιν πράγ-
ματός τινος ἢ πάσωντος μέλους τοῦ σώματος, «φρασιὰ», Γαλην,
«τὴν Σωστράτου στηθοδεσιμίδα τὴν ὄρθαν μετὰ τῶν ἀναληπτρίδων»
Γαλην. τόμ. 12, σ. 496 (18. 2, σ. 223L).

ἀνάληψις, παρὰ μεταγεν. ἀνάλημψις, εως, ἡ: (ἀναλαμβάνω):
— τὸ ἀναλαμβάνειν, ἰδίως τὸ ἐξ ἀναδέσμου ἢ ταινίας κρέμασμα, Ἰππ.
περὶ Ἄρθρ. 795. 2) παραδοχῆ, ἀναγνώρισις παιδίου ὡς ἰδίου,
Δουκ. Ἀποκρηστ. 5. 3) κτήσις γνώσεως, κτλ., Τίμ. Λοκρ.
100C, Σέξτ. Ἐμπ. 1. 73, Διόδ., κτλ. 4) ἡ ἀναδοχὴ ὑποουργη-
ματος ἢ ἀξιωματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2906. 5) παθ., τὸ νὰ ἀνα-
ληφθῆ τι πρὸς τὰ ἄνω, ἢ Ἀνάληψις (τοῦ Κυρίου), Εὐαγγ. κ. Λουκ.
θ. 51, Ἐκκλ.

II, ἡ ἀνάκτησις, μνήμησις Ἄριστ. Περὶ μνήμ.
2, 2: μέσον πρὸς ἀνάκτησιν, Πλουτ. Ποπλ. 9. 2) ἐπανόρθω-
σις σφάλματος τινος, Θουκ. 5. 65: ἀναφυχῆ, «ἐξοκούρασμα» τῶν στρα-
τιωτῶν κατόπιν ἐπιπόνου ἔργου, Πολύβ. 3. 87, 1, καὶ Δουκ.: — ἀνάρ-
ρωσις ἐξ ἀσθενείας, Ἰππ. Ἄρ. 1250, Πλάτ. Τίμ. 83E· ἀν. ποιεῖν,
ἐπιφέρειν, προξενεῖν ἀνάρρωσιν, Δημήτρ. Κωμικ. ἐν «Ἀροπαγίτη»
1. 9. 3) ἀποκατάστασις, ἐπανόρθωσις, ἐπὶ καταστραφείσης πό-
λεως ἧτις ἤρχισε νὰνακαθίστασθαι πάλιν, Σπράβ. 599, Εὐσ. Ἰστ. Ἐκκλ.
6. 39, 5. 4) ἐπανάληψις, Γραμμ.

ἀν-αλόησις, ἐς, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος θεραπείαν, ἀνίατος, ἐλκύ-
δριον Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 829· πρὸβλ. Ἀρκτίν. παρὰ Σχολ. εἰς Ἰλ.
Λ. 515 (Düntzer σ. 22). 2) ὁ μὴ θεραπεύων, ἀνίσχυρος πρὸς
θεραπείαν, φάρμακα Βίων 7 (11). 4. — Ὁ Ἡσυχίος ἐρμηνεύει: «ἀνα-
θέσις· ἀνίατον· ἀνυγίαστον· ἀναίσθητον».

ἀν-αλόητος, ον, = τῷ προηγ., ἀνίατος, Νόνν. Δ. 35. 296.

ἀν-αλίγκσιος, ον, ἀνόμιος, Ἡσυχ.

ἀναλικμάω, ἀποχωρίζω τὰ ἄχυρα ἐκ τοῦ σίτου διὰ λιμηήσεως,
«λιχνίζω», Πλάτ. Τίμ. 52E.

ἀν-άλιος, ον, Δωρ. ἀντι ἀν-ἡλιος.

ἀνάλιπος [άλ], ον, Δωρ. ἀντι ἀνῆλιπος, ἀνυπόδητος, «ἀνά-
λιπος, ἦγον ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον τὸ ὑπόδημα· ἦλιψ γὰρ τὸ
ἰπόδημα», (Σχόλ.), Θεόκρ. 4. 56.

ἀνάλισκω, Εὐρ. I. T. 337, Ἄριστοφ. Αἰσμη., Θουκ. 7. 48, Πλάτ.:
ὡσαύτως ἀναλόω Ἰππ. π. Ἄέρ. 288, Αἰσχύλ. Θῆβ. 813, Εὐρ. Μῆδ.
325, Ἄριστοφ. Πλ. 248, Ἄποσπ. 15, Ἄραρώς ἐν «Καμπυλίῳ» 3,
Θουκ. 2. 24., 3. 81., 4. 48., 6. 12., 8. 45, Ξεν. Ἱερ. 1, 11: παρατ.
ἀνήλισκον Πλάτ., Ξεν., ἀνάλιον Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 15, Θουκ. 8.
45: μέλλ. ἀνάλωσω Εὐρ., Πλάτ.: ἀβρ. ἀνήλωσα καὶ ἀνάλωσα
[ā]: πρῆμ. ἀνήλωκα καὶ ἀνάλωκα [ā]: — Παθ., μέλλ. ἀνάλω-
θήσομαι Εὐρ., Δημ., ἀνάλωσομαι Γαλην.: ἀβρ. ἀνήλωθην καὶ
ἀνάλωθην: πρῆμ. ἀνήλωκα καὶ ἀνάλωκα. Οἱ τύποι τῶν δε-
χομένων αὐξήσιν χρόνον ποικίλλουσιν μεταξὺ ἀναλ- καὶ ἀνήλ- ἐν
τοῖς ἀρίταισι χειρογρ.: οἱ ἀντικείμενοι ἀπορρίπτουσι τοὺς ἀνήλ- τύ-
πους, ἀναμφιβόλως διότι τὸ α εἶναι ἦδη μακρόν· ἀλλ' ἐν παλαιᾷ τινι
Ἀττικῇ ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 147) ὑπάρχει ἀνέλωσαν (ὅε ἀνή-
λωσαν) καὶ ἐν ἄλλῃ (158) ἀνήλωθην: οἱ δὲ τύποι ἡνάλωσα,
ἡνάλωμαι, ἡνάλωθην ἀπαντῶσι μόνον ἐν συνθέτοις μετὰ τῆς
πρῶθ. κατὰ (κατ-) ὡς, κατηνάλωσα. — [II μορφή τοῦ ῥήματος

τοῦτου φαίνεται σχετιζοῦσα αὐτὸ πρὸς τὸ ἀλίσκομαι· ἀλλ' ὅμως ἡ
διάφορος ποσότης τῆς συλλαβῆς ἀλ, ὁ ἐνεργ. τύπος τοῦ ῥήματος, ἡ
μεταβ. ἔννοια τοῦ πρῆμ., καὶ ὑπὲρ πάντα ἡ διαφορά τῆς σημασίας,
δεικνύουσιν ὅτι τὸ ῥῆμα ἔχει ἄλλην ἀρχήν]. Δαπανῶ, ἐξοδεύω,
Ἄριστοφ. Πλ. 381· ἀπολ., αὐτοῖσι 248: ἰδίως ἐπὶ κακῆς σημασίας,
κατασπαθῶ, καταναλίσκω χρήματα, κατασπαταλῶ, Θουκ. 1. 117., 7.
83· ἀν. εἰς τι, δαπανῶ πρὸς τι, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 15, Πλάτ. Φαί-
δων 78A, Πολ. 561A καὶ ἀλλ.: ἐπὶ τινι αὐτοῖσι 369E· πρὸς τι
Δημ. 33. 26· ὑπὲρ τινος ὁ αὐτ. 247. 7· ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ἰσο-
κράτει ἀργύριον ἀν., δαπανῶ ἵνα πληρώσω αὐτόν, ὁ αὐτ. 937.
25: — Παθ., τάνηλωμένα, τὰ δαπανηθέντα χρήματα, ὁ αὐτ. 264.
15· τοῦτο γὰρ μόνον οὐκ ἔστι τάνάλωμ' ἀναλωθὲν λαθεῖν
Εὐρ. Ἰκ. 776. 2) μεταφ., τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας
λόγον; Σοφ. Αἰ. 1049, κτλ.: χρόνον καὶ πόνον Πλάτ. Πολ.
369E· ἀν. σώματα πολέμῳ Θουκ. 2. 64· τὴν τῶν προγόνων
δόξαν Πλάτ. Μενέξ. 247B· τὸν δὲ σύγκριτον γλυκύν παῦρον
ἐπὶ γλεφάρῳσι ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς αὐὸ καὶ
τὸν ἐωθινὸν δ' ὀλιγον ἐπεργόμενον τοῖς βλεφάρῳσι ἦδὺν ὕπνον ἀφανί-
ζουσα καὶ ἀναλίσκουσα (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9. 41, ἀλλ' οἱ νεώτεροι
ἐρμηνεύονται ἐξηγουσι: σπανίως παρέχουσα εἰς τὰ εαυτῆς βλεφάρα ὕπνον
κατ'. Ἰδε σημ. Δοναλσ. ἐν τόπῳ 3) ἀπλῶς καταναλίσκω, σιτίσθαι
Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἱππ. 12: — Παθ., δαπανώμαι, καταναλίσκομαι, εἰς τὴν
πιμαλήν, πρὸς σχηματισμὸν πιμαλῆς πάχους, Ἄριστ. π. Γεν. Ζ. 1.
19, 17, καὶ ἀλλ.

II, ἐπὶ προσώπων, φονεῶ, καταστρέφω,
τοὺς ἀναλωθέντας Δισχύλ. Ἄγ. 570, πρὸβλ. Σοφ. Ο. T. 1174;
Ἄποσπ. 763, Εὐρ. Ἡλ. 681, Θουκ. 8. 65: — Μέσ., φονεῶ ἑμαυτόν,
«σκοτώνομαι», ὁ αὐτ. 3. 81: — Παθ., ἀφανίζομαι, καταστρέφομαι, τὸ
γῆϊνον ἦδη πᾶν ἀνήλωτο γένος Πλάτ. Πολιτικ. 272D. 2)
ἐπὶ πραγμάτων, ἐκποδῶν γίνομαι, ἐκλείπω, ἀνήλωνται αὐτοῖσι
289C.

ἀν-άλιστος, ον, ἀναλάτιστος, ἀνάλατος, ἀνόητος, μαρός, Τίμων
παρὰ Διογ. Α. 4. 67.

ἀναλεχμάομαι, ἀποθ. = ἀναλείλω, Φιλόστρ. 225: ἀβρ. ἀνε-
λεχμάσομαι Ἰωσήφ. Ἄρχ. I. 8. 15, 6.

ἀνάλεκσις, ἡ, ἔλλειψις ἀλκῆς, ἰσχύος, ἀδυναμία, δειλία, ἀναλ-
κείρησι δαμέντες Ἰλ. 7. 74, P. 320: — ὡσαύτως καθ' ἐν. οἶμοι
ἀνάλεκσις [παλαιὸς ποιητ. τύπος μετὰ ε] Ἰσογ. 891.

ἀν-αλκῆσις, ἐς, = τῷ ἐπομ., Ἰππ. π. Ἄέρ. 290, Ἄριστ. Φυ-
σιολογ. 5. 4.

ἀν-αλκίς, ἰδος, ὁ, ἡ: αἰτ. -ετα Ἰλ. Θ. 153, κτλ., ἀλλὰ -εν,
ἐν Ὄδ. P. 375, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1224: (ἀλκῆ): ὁ ἀνευ ἀλκῆς, ἰσχύος,
ἀδύνατος, ἀσθενής: ἐπὶ ἀπολέμῳ ἀνθρώπων, ἀπτόλεμος καὶ ἀν.
Ἰλ. B. 201, πρὸβλ. I. 35· κακὸν καὶ ἀνάλεκτιδα Θ. 153, E. 126·
ἐπὶ τῶν μνηστῶν, Ὄδ. A. 334, P. 125· ἐπὶ τοῦ Αἰγίωμου, P. 310,
πρὸβλ. Αἰσχύλ. Ἄγ. 1224· περὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ἰλ. E. 331· ὡσαύτως
ἀν. θυμὸς Π. 656· φύλα O. 62: — ὁ πάντ' ἀναλκίς Σοφ. Ἡλ.
301, πρὸβλ. Ἡρόδ. 2. 102.

ἀνάλλαγμα, ἀντάλλαγμα, «κτήσομαι παρὰ σοῦ ἐν ἀναλλάγ-
ματι» Ἐβδ. Βασ. Β. κδ', 24.

ἀν-ἀλλακτος, ον, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος, Ὀρφ. Ἄποσπ. 3. 8.

ἀν-αλληγόρητος, ον, ὁ ἀνευ ἀλληγορίας, Εὐστ. 83. 23.,
549. 29.

ἀν-αλλοίωτος, ον, ἀμετόβλητος, Ἄριστ. Μεταφ. 11. 7, 13, Οὐρ.
1. 3, 9· «ἀναλλοίωτον, ἄτρεπτον, τὸ μὴ ἀλλοιωμένον, ὅ ἐστι ἄλλο
ἐξ ἄλλου γινόμενον» Ἡσυχ. — Ἐπίρρ. — ὡς Διογ. Α. 4. 16.

ἀν-ἀλλομαι, ἀποθ., ἐκπηδῶ, πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, πηδῶν ἀνα-
βαίνω, Ἄριστοφ. Ἄγ. 669· ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι Εὐρ. Ἰπ-
παρχ. 8. 3.

ἀν-αλλος, ον, μεταβεβλημένος, διάφορος, Εὐστ. 1000. 31, κτλ.

ἀν-αλμος, ον, ἐπὶ γῆς, ἡ μὴ ἀλμώδης, ἡ μὴ ἔχουσα ἀλμυρὰν
ἰκμάδα, τοῖς ἀνάλοις ὑδροῖσι τε καὶ ἔρηροις Ξεν. Οἰκ. 20. 12.

ἀν-ἀλμυρος, ον, = τῷ προηγ., «ἀνάλμυροι, οἱ οὐχὶ ἀλμυροί»,
Διοσκ. παρὰ Γαλην. (Γλωσσ.).

ἀναλογάδην, (ἀνάλογος) ἐπίρρ. «κατ' ἀναλογίαν» Ἡσυχ.

ἀναλογεῖον καὶ ἀναλόγιον (μεταγ.), τό, «ἐν ᾧ τίθενται τὰ
βιβλία» Σουῖδ., ἀναγνωστήριον, ἀναλόγιον, Πολύβ. 10. 60. — «ἀναλό-
γιον, ἐφ' οὗ ἐπίκειται ἅγιον Εὐαγγέλιον» Κωδιν. π. Ὀρφικ. 6. 2.

ἀναλόγιος, εἶμαι ἀνάλογος, σπλάγγνον οὐκ ἔχει ἀναλογοῦν
Ἄριστ. Ἄποσπ. 315· τοῖς τὰς ἀξίας βαρῆσις ἀνελόγητος, πρὸς
τοὺς βαθμοὺς τῆς ἑαυτοῦ τάξεως ἀνελόγητος, Ἐπιγραφ. Μυτ. ἐν τῇ
Συλλ. Ἐπιγρ. 2189, πρὸβλ. 3486, Ἀθῆν. 80C, 81A, κτλ.

ἀναλογητέον, ῥήμ. ἐπίθ., δεῖ ἀναλογεῖν ἢ ἀναλογίησαι, ἀναλο-
γητέον ἐν κεφαλαίῳ τῶν λόγων Ἰλιν Ἄριστ. Pητ. εἰς Ἄλ. 37. 26
(ἴσως πρέπει νὰναγνώσῃ τις ἀναλογιετέον ἢ παλλογογητέον).

ἀναλογητικός, ἡ, ὄν, = ἀνάλογος, ἀμφ. παρὰ Διογ. Α. 1. 17.

ἀναλογία, ἡ, ἰσότης λόγων, ὡς, α: β = γ: δ, ἢ $\frac{\alpha}{\beta} = \frac{\gamma}{\delta}$, Πλάτ. Τίμ.

31C, 32C, πρὸβλ. Ἄριστ. Ἡθ. N. 5. 3, 8, Πολ. 4. 12, 3, Ποιητ.
21. 11, κτλ.: κατὰ τὴν ἀναλ., ἀνάλογος, Πολ. 3. 13, 5· τὸ κατ'
ἀν. ἴσον αὐτοῖσι 5. 1, 2. II, ἐν γένει, ἀναλογία, ὁμοιότης ἐν)

ταῖς σχέσεσι, Πλάτ. Πολιτικ. 257B, κτλ.· πρβλ. ἐν λέξει **πολλαπλάσιος**.

ἀναλογίζομαι, ἀποθ., λογαριάζω κατ' ἑμαυτὸν, συγκεφαλαῖω, ἀναλογίζομαι, τὰ ὠμολογημένα Πλάτ. Πρωτ. 332C, πρβλ. Πολ. 474D· τὰ δεῖνά Σεν. Ἀπομν. 2.1, 4· τὰ γεγονότα καὶ τὰ παρόντα πρὸς τὰ μέλλοντα ἀναλ., ὑπολογίζω τὰ παρόντα ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ μέλλοντα, Πλάτ. Θεαιτ. 186A· ἀναλ. τὴ πρὸς τὴν Ἀριστ. Πολιτ. 6.6, 1· ἐκ τούτων ἀναλ., ὑπολογίζω ἐκ τούτων, ὁ αὐτ. Οὐρ. 2.13, 3. **2)** ὑπολογίζω, ἐξετάζω, θεωρῶ, τι Θεουκ. 5.7, Λυσ. 144.10.

3) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρακολουθεῖται ὑπὸ συνδέσμου, ἀναλ. ὡς... ὅτι..., ἀναλογίζομαι, σκέπτομαι, ἐνθυμούμαι ὅτι..., Θεουκ. 8.83, Σεν. Ἑλλ. 2.4, 23, κτλ.

ἀναλογικός, ἡ, ὄν, (ἀνάλογος) ὁ κατ' ἀναλογίαν, τοιγάρτοι τῇ μὲν ἀκοῇ οὐκ ἔκρινεν αὐτόν, τῇ δὲ ἀναλογικῇ ἀρμιονίᾳ, Πλούτ. 2.1145A· ἡ ἀναλογικὴ τέχνη, «ὀφελόμεν παρόντες τὴν ἀναλογικὴν τέχνην ἐπὶ τὴν συνθήσαν ἀναδραμεῖν» Σέξτ. Ἐμπ. M.1.199.—Ἐπίρρ. —κῶς Γρηγ. Νύσσ. τόμ. 2. σ. 211.

ἀναλόγιον, ἴδε ἀναλογεῖον.
ἀναλόγισμα, ατος, τό, ἡ ἐκ παραβολῆς κρίσις, τὸ ἐξ ἀναλογισμοῦ συμπέρασμα, τὰ δὲ περὶ τούτων ἀναλογίσματα Πλάτ. Θεαιτ. 186C.

ἀναλογισμός, ὁ, τὸ ἀναλογίζεσθαι μετὰ πλείονος περισκέψως, τὸ ἀνασχοπεῖν ἐν νέου, Θεουκ. 3.36, πρβλ. 8.84:—σκέψις, ὑπολογισμός, ἀπόφασις, στριζομένη ἐπὶ ἀναλογισμοῦ, Σεν. Ἑλλ. 5.1, 19· ἐν τῷ πρὸς αὐτόν ἀναλ. Μένανδ. ἐν «Στρατιώταις» 1.3.

2) κατὰ τὸν ἀναλογισμὸν, κατὰ τὸν ἐξ ἀναλογίας ὑπολογισμὸν, παρὰ Δημ. 262.5· δι' ἀναλογισμοῦ ἢ τινας ἀποδείξεως Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Ὑποτ. 1.147.

ἀναλογιστέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἀναλογίζομαι, δεῖ ἀναλογίζεσθαι, Διογ. Λ. σ. 719· ἴδε ἐν λ. ἀναλογητέον.

ἀναλογιστικός, ἡ, ὄν, ὁ κρίνων ἐξ ἀναλογίας, ἀναλογικός, Σέξτ. Ἐμπ. M. 11.250· ἡ —κῆ τέχνη αὐτοῦ 1.214. **II** ὁ διδάσκων ἀναλογίαν, γραμματικοὶ αὐτοῦ 2.59.—Ἐπίρρ. —κῶς αὐτοῦ 3.40.

ἀνάλογος, ὄν, ὁ σύμφωνος πρὸς τὸν προσήκοντα λόγον, ὅμοιος, ἀνάλογος, σύμφωνος, Πλάτ. Τιμ. 69B, πρβλ. Τιμ. Λοκρ. 103D: τὸ οὐδὲ **ἀνάλογον** συγκαίως ἐν χρήσει παρ' Ἀριστ. ἐπὶ ἐπιρρηματικῆς σημασίας, ἀνάλογος, κατ' ἀναλογίαν, Ἡθ. N. 3.8, 3, κτλ.:—συγκαίως ὅμοιος δύναται νὰ εἶναι καὶ ἐπιθ., τὸ ἀνάλογον λέγω, ὅταν... Ποιητ. 21.11· παρὰ τὸν ἀν. Ἡθ. N. 5.3, 12 καὶ ἄλλ.· ἀλλὰ πολλάκις ἀδύνατον νὰ ἐκληθῆ ὅπως ὡς, ἐκ τοῦ ἀνάλογον Ρητ. 2.23, 17., 3.2, 9 καὶ ἄλλ.· μεταφορᾶί αὶ ἀνάλογον (δηλ. οὐσίαι) αὐτοῦ 3.6, 7· τὰ τούτοις ἀνάλογον Ἰστ. Ζ.1.1, 11, κτλ.· ἀνάλογον οἱ ἰκοδομεῖται (ὡς κατηγ.) Ἡθ. N. 2.1, 6, πρβλ. Ρητ. 1.7, 20, καὶ ἄλλ.·—ὥστε εἶναι φανερὸν ὅτι τὸ ἀνάλογον εἶναι ἀπλῶς ἰσοδύναμον τῷ ἀνά λόγον, ὡς ὑπάρχει γεγραμμένον ἐν Πλάτ. Τιμ. 37A· πρβλ. Λόγος Β. III.—τὸ κανονικὸν ἐπίρρ. ἀναλόγως παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1.88, καὶ ἄλλοις—ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «ἀναλόγως, ἴσως.»

ἀναλογούντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. = ἀναλόγως, μετὰ δοτ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2766.

ἀναλογχῶ, διὰ λογιεῖτον ποικίλλω, Ἰωάνν. Λαυρ. π. Ρωμ. 98.

ἀναλόγως, ἴδε ἀνάλογος, ἐν τέλει.

ἀναλόκιζω, -ισω, -τώ, ἀνηλόκιζμαι, ἀνεσχίζομαι Ἡσύχ.

ἀν-άλως, ὄν, (ἄλις) ὁ ἄνευ ἄλατος, ὁ ἀνάλατος, Ἀριστ. Προβλ. 21.5.

ἀναλώω, ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἀναλίσκω, ὁ ἴδε.

ἀν-άλτος, ὄν, (ἄλιω) ἀπλήρωτος, ἀπληρτος, ὁ ἀκόρεστος, Λατ. inexplibilis, βόσκων ἢν γαστέρ' ἀναλτον Ὁδ. Ρ. 228, Σ. 364· οὕτω καὶ Κρατίσιος παρὰ Σουῖδα.

ἀν-άλτος, ὄν, (ἄλις) ὁ μὴ ἀλατισμένος, ἀνάλατος, Ἰππ. 480, «ἄναλτον, τὸ χωρὶς ἄλων καὶ οὐχ ἄλμυρόν» Γαλην. Γλωσσ., Τιμοκλῆς ἐν «Ἰκαρίοις» 2.7.

ἀναλύζω, κλιῶ μετὰ λυγμῶν, Λουκ. Ἐυαγ. 4, Κόιντ. Σμ. 14.281 (κοιν. γραφή, ἀνωλύζεσκε).

ἀνάλυσις, εως, ἡ, (ἀναλύω), ἀπαλλαγῆ, ἐν οἷς ἀνάλυσις ἔστιν οὐδέμηια κακῶν Σοφ. Πλ. 142. **2)** διάλυσις, Ἀριστ. Κίωμ. 4.11, Πλούτ., κτλ.:—ἡ διάλυσις τοῦ ὅλου εἰς τὰ ἐξ ὧν συντέθη, ἀντιτίθεται δὲ ταῖς σημαίνουσαις τὸ ἐναντίον λέξεσι γένεσις, σύνθεσις, Ἀριστ. Ἡθ. N. 3.3, 12. **3)** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ ἀναγωγή τῶν ἀτελῶν σχημάτων εἰς τὸ ἀπλοῦν ἢ τέλειον, Ἀναλυτ. Πρ. 1.45, 9. **4)** ἡ λύσις προβλήματός πινος, κτλ., Πλούτ. Ρωμύλ. 12. **II** (ἐκ τοῦ παθ.) ἀναπόδις, ὀπισθοδρομῆσις, Πλούτ. 2.76E: ἡ ἀποχώρησις, ἀναχώρησις, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 19.4, 1· ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου (πρβλ. ἀναλύω III.), Ἐπιστολ. πρὸς Τιμ. Β' δ', 6.

ἀναλύτης, ἥρος, ὁ, σωτήρ, λυτρωτής, Αἰσχύλ. Χο. 159.

ἀναλύτης [ῦ], ου, ὁ, σωτήρ, ἰδίως ὁ ἀπαλλάσσων ἀπὸ μαγανείας, «ὄνειρομάντισιν ἀναλύταις» Μάγνης ἐν «Λυδοῖς» 2, πρβλ. Λοβ. Ἀγλόφ. 644:—Ὁ Διονόφρ. προτείνει νὰ ἀποκατασταθῆ ὁ Δωρικὸς ποιητ. τύπος στόνων ἀλύτας (ἀντί αὐτάς) ἐν Αἰσχύλ. Θῆβ. 146.

ἀναλυτικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὸ ἀναλύειν ἢ τὴν ἀλύσιον ἀνήκων,

ὁ περὶ ἀναλύσεως πραγματευόμενος:—τὰ **Ἀναλυτικά**, αἱ περὶ λογικῆς πραγματείας τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐν αἷς τὰ διανοήματα ἀναλύονται εἰς τοὺς ἀπλοστάτους αὐτῶν τύπους, πρβλ. Ἡθ. N. 3.5, Ἀναλυτ. Πρ. 1.32.—Ἐπίρρ. —κῶς ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1.22, 12. **ἀνάλυτος, ὄν**, ὁ δυνάμενος νὰ ἀναλυθῆ, Πλωτίν. 457A.

ἀναλυτρώω, ἀπολυτρώω, «πολλῶν χρημάτων ἀνελύτρωσε» Διόδ. Σικ. 16.51, διορθ. ἀπελύτρωσε.

ἀναλύτω, ἴδε ἀναλύζω.

ἀναλύω, Ἐπ. ἀλλῶ, ἀλύω Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028.55: μέλλ. ἀναλύσω: (ἴδε λύω διὰ τοὺς σχηματισμούς καὶ τὴν προσωδίαν: Ὁ Ὄμ. ἔχει ἀλλύουσα, ἀλλύεσκε μετὰ ὕ). Λύω, «λύνω», διαλύω, ἐπὶ τοῦ ἴστού τῆς Πηνελόπης, νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἀνέλυεν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡμιατῆ μὲν ὕραίνεσκεν, ὕραινεν, Ὁδ. Β. 105· ἀλλύουσαν.. ἀγλαὸν ἴσθον, ἀναλύουσαν, αὐτοῦ Β. 109, κτλ.: ἀνά τε πρυμνήσια λύσαι αὐτοῦ: I. 178, κτλ. **2)** ἀπολύω, ἀπελευθερῶ, ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν αὐτοῦ Μ. 200 (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλιάδῃ) ἀπαλλάσσω, «τὸ ἀναίτιον οὖν βρέφος ἀναλύοντες τῆς καταδίκης» Διλ. II. Γ. 5.18. **II** μεθ' Ὄμ., λύω κατὰ διαφύρασις ἐνοίας: **4)** «λύνω», οὐδέποτε ζῶντων ἀναλύεται Κάλλ. εἰς Δῆλ. 237, κατὰ μέσ. τύπον, πρβλ. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5.19, 11.

2) ἀποδίδω εἰς νεκρὸν τὴν χρῆσιν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ τῆς γλώσσης, ἀνά δ' ἔλυσαν μὲν ὀφθαλμὸν, ἔπειτα δὲ φωνῶν γαλκομήτρα Κάστορος Πηχθ. N. 10 ἐν τέλ. **3)** διαλύω τὴν ὕλην εἰς τὰ συστατικὰ αὐτῆς τῆς στοιχείας, ἐς αὐτὰ ταῦτα Τιμ. Λοκρ. 102D: διαλύω, τήνω χίονα, κτλ., Πλούτ. 2.898A. **4)** ἀναλύω τὴν εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, ἐξετάζω, Ψευδο-Φωκυλ. 96:—ἐρευνῶ τὴν ἀναλυτικῆς, Ἀριστ. Ἡθ. N. 3.3.11. **4)** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἀναλύω συλλογισμὸν εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1.32, 2, καὶ ἄλλ.: πρβλ. ἀνάλυσις I.3.

5) ἀναλύω, διαγράφω, Δημ. 584.16, πρβλ. 187.25, Πλούτ., κτλ., ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μέσ. τύπον ἐξαλείφω, κίμνω τὴν νὰ λησιμονηθῆ, ἐπὶ στραμάτων, πάντα ταῦτα Σεν. Ἑλλ. 7.5, 18· ἀμαρτίας Δημ. 187.24. **6)** καταπαύω, διακόπτω, θέτω τέρμα εἰς τὴν, καὶ ὅταν ἀναγρὰ ἐπιπίπτῃ, ἀναλύειν χρῆ τὰ περὶ κωνηγέσιον πάντα Σεν. Κυν. 5.34. **7)** λύω πρόβλημα, κτλ., Πλούτ. 2.792D, Βυττερμ. αὐτοῦ 133B. **8)** λύω τὴν μαγανείαν, «ἐμαγευνῶν», «εφεραμάκευσ', ὡ γλυκύτατα, ἀναλυθεῖς μόλις», «ἐμαγευνθεῖς», Μένανδ. ἐν «Ἡρώ» 4, πρβλ. Ἀλβέρτ. Ἡσύχ. σ. 330. **III** ἀμετάβλ. λύω τὰ πρυμνήσια καλῶς, αἴρω τὴν ἀγκυραν καὶ ἔπου. ἀποπέλω, ἀπέρχομαι, Πολύβ. 3.69.14, Βαβρ. 42, 8, Χρῆσμ. Σιδυλλ. 8.55, κτλ.:—μεταρ., ἐπὶ τοῦ θανάτου, ἐς θεοῦς ἀνέλυσα Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 340.7· ὅθεν καὶ ἀπολύτως, ἀποθνήσκω (πρβλ. ἀνάλυσις II.), Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. α', 23, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 713. **2)** ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιβ', 36· ἔξ ἄδου Ἰδδ. (Σοφ. Σολ. θ', 1).

ἀν-αλφάδητος, ὄν, ὁ μὴ γινώσκων οὐδὲ τὸ ἀλφάδητον, ὅλος ἀγράμματος, «ἀμάρητος γραμμάτων ἀπάντων καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάθητος» Φιλύλλ. ἐν «Αἰγεί» 2, πρβλ. Ἀθήν. 176E.

ἀνάλωμα, ατος, ὁ, ἀνήλωμα ἐν μεταφ. ἐπιγραφεῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347c. 61., 3137.58· (ἀνάλω) —δαπάνη, ἔξοδος, ἀπώλεια, ζημία, Αἰσχύλ. Ἰκ. 476· ἀντιθ. τῷ λῆμμα Λυσ. 905.1, Πλάτ. Νόμ. 920C· κατὰ πληθ., δαπάναι, Θεουκ. 7.28, κτλ.: οὐσίαν, ἢ αὶ πρόσοδος λύουσι τανάλωματα, καλύπτουσι τὰ ἔξοδα, Διφίλλ. ἐν «Ἐμπερῶ» 1.5· ἴδε ἐν λ. ἀναλίσκω I.—ἐκ τῶν ἰδίω ἀναλωμάτων καθοπλιζέται = ἐξ ἰδίας δαπάνης, Ψήρισμ. παρὰ Δημ. 265.22: μεταρ., σκαῖόν γε τανάλωμα τῆς γλώσσης τότε Εὐρ. Ἰκ. 547. **2)** ἀναθυμίασις, Πλούτ. 2.384A.

ἀνάλωσις, ἡ, δαπάνη, ἔξοδος, Θεογν. 903, Θεογν. 6.31. **II** καταστροφή, Ἰουστ. Μ. Ἀπολ. 1.20.

ἀναλώσιος, α, ὄν, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἀναλίσκω, ὄν πρέπει τις νὰ ἀναλώσῃ, Πλάτ. Νόμ. 847E.

ἀναλώσιος, οὔ, ὁ, ὁ ἀναλίσκων, ὁ δαπανῶν, ὁ σπάταλος, Πλάτ. Πολ. 552B, C.

ἀναλωτικός, ἡ, ὄν, ὁ προκαλῶν δαπάνας, δαπανηρός, ἡδοναῖς ἐπιθυμῶν Πλάτ. Πολ. 558D, 559C.

ἀνάλωτος [ἄλ], ὄν, (ἀν στερητ., ἀλίσκομαι) ὄν δὲν δύναται τις νὰ κυριεύσῃ, ἐπὶ ἐρμυλῶν θέσεων ἢ φρουρίων, Ἡρόδ. 1.84., 8.51· ἀλλ' ἐν Θεουκ. 4.70, ἀπλῶς ὁ μὴ κυριευθεῖς, ὁ ἐπὶ ἀπόρρητος. **2)** ἐπὶ προσώπ., ὁ δι' ἐπιχειρημάτων ἀκατάβλητος, ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἀναίρησῃ, Πλάτ. Θεαιτ. 179C· ἀν. ὑπὸ χρημάτων, ἀδωρόληπτος, ὁ μὴ δεκαζόμενος, Σεν. Ἀγῆσ. 8.8. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀνέφικτος, διὰ καρτερίας καὶ φιλοπονίας οὐδὲν τῶν ὄντων ἀγαθῶν ἀνάλωτον πέφικε Δημ. 1412.23.

ἀναλωφάω, ἀνακουρίζομαι, ἀναπαύομαι ἀπὸ τῶν πόνων, Ἀρετ. π. Θερ. Ὁξ. Παθ. 2.11.

ἀναμαγανεύω, ποιῶ τι διὰ μαγανείων, «οἱ μάγοι περιστάντες πῦρ ἀνεμαγανεύου» Γεωργ. Πισιδ. Βίος Ἀναστ. Μάρτ. α 311, ἔκδ. Fogg.

ἀναμαιμάω, ἐπὶ πυρός, νέμομαι, ἐπεκτείνομαι κατακλιῶ μεθ' ὀρμῆς, ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκρα θεοσιπιδᾶς πῦρ Ἰλ. Γ. 490.

ἀναμάλισσω, μαλάσσω πάλιν, «ξανμαλάζω», καθιστώ τι μαλακὸν διὰ μαλάγματος, Ἰππ. 672. 2.
ἀναμαθάνω, μαθάνω τι μετ' ἀκριβείας, λαμβάνω ἀκριβεῖς πληροφορίας, ἐξετάζω λεπτομερῶς, Ἡρόδ. 9.101.—«ἀναμάθω, ἐξ ἀρχῆς μάθω» Ἡσύχ.
ἀναμαντεύομαι, ἀποθ., καθιστῶ τὰ μαντευθέντα ἄκυρα, «ἐξεδροι γὰρ τινες ὄρνιθες ἀπέπταντο καὶ διὰ τοῦτο ἀνεμαντεύσαντο» Δίων Κ. 37. 25.—«ἀναμαντεύεσθαι: σημαίνει τὸ τὰ μαντευθέντα ἅπαξ ἀμάντευτα ποιῆσθαι» Α. Β. 26. 9.
ἀν-αμάξευτος, ον, τόπος ἀδιάβατος εἰς ἀμάξας, ὃν δὲν δύνανται νὰ διέλθωσιν ἀμαξίαι, Ἡρόδ. 2.108.
ἀνάμαξις, εως, ἡ, ἐκλείψις, ἐκπίεσις, Ὁριγ. ἐν Ἰωάνν. σ. 339.
ἀναμαρμαίρω, κινούμαι ταχέως, ἐπὶ τῶν φυσητῆρων σιδηρουροῦ, Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 1300' ἄλλ' ὁ Σχολιαστὴς δίδει εἰς τὴν λέξιν ἄλλην σημασίαν: «ἀναμαρμαίρειν κυρίως τὸ καίειν» μετενήνοχε δὲ τὴν φωνὴν ἀπὸ τῆς σφοδρότατης φύσεως ἐνεργούσης ἐξώθεν.—Ὁ Ρούχ. ὑπέβαλε διόρθωσιν ἀναμορμύρουσι, ὃ δὲ Μέρκελος ἀναμαίρουσι.
ἀναμαρτῆς πρὸς ἐξήγησιν τοῦ νημερτῆς Ἡσύχ. Ἰδε νημερτῆς καὶ νημερτῆς παρὰ τῷ αὐτῷ.
ἀναμαρτησία, ἡ, ἐλλειψὶς ἀμαρτίας, ἀθωότης, Ἄππ. Καρχ. 52.
ἀν-αμάρτητος, ον, ὃ μὴ σφαλλόμενος, ὃ διατελὼν ἐν ἀρμονίᾳ καὶ τάξει, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 22. 2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὃ μὴ ἔχων σφάλμα ἢ πταίσμα, ἄμωπος, ἀνεπίληπτος, Ἰππ. π. Ἄγμ. 763' ἀντιτίθεται τῷ οἷός τε ἀμαρτάνειν Πλάτ. Πολ. 339B' ἀν. πολιτεία, ἀνευ ἐλλείψεως ἢ σφάλματος, τέλειος τύπος κυβερνήσεως, Ἄριστ. Πολ. 3. 1, 9' ἀν. πρὸς τινα ἢ τινί, ὃ μὴ βλάβας τινὰ, ὃ μὴ ἐνοχλήσας τινὰ, Ἡρόδ. 1.117., 5. 39' ἀναμ. τινός: ἀναμάρτητον ἔοῦσαν καὶ τῶν πρότερον καὶ τῶν νῦν ἐστεῶτων, μὴ οὔσαν ὑπείκτιον ἢ ἔνοχον, 1.155' τὸ ἀν. = ἀναμαρτησία, Ξεν. Ἄγιστ. 6. 7, Πλάτ., πρὸς τὸ ἀναμ., πρὸς φύλαξιν ἀπὸ σφάλματος, Ἄριστ. Ἠθ. 8. 1, 2:—Ἐπίρρ. -τως, ἀπταιστως, Ξεν. Ἄπομ. 2. 8, 5' ἀβλαβῶς, ἀσίνως, Δημ. 1407. 18. II. ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ γινόμενον ἐνεκα σφάλματος, ἄλλ' ἐξ ἀνάγκης, ἔλεοῦντες τοῦ νηπίου τὴν ἀναμάρτητον συμφορὰν Ἀντιπῶν 122. 18.
ἀναμαρτοποιῆς, ἐς, ὃ μὴ ἀμαρτάνων ἐν τοῖς λόγοις, ὃ μὴ λέγων ψεύματα, Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ. Ἰερ. 5. 3.
ἀναμαρτυρέω, μαρτυρῶ, Βασιλ. Σελευκ. σ. 214.
ἀναμαρυνκάομαι, ἴδε ἀναμηρ-
ἀναμασάομαι, ἀποθ., μνησκῶμαι, μασῶμαι ἐκ νέου, «ξανμασῶ» μόλις τὸ πρῶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασάομενοι Ἄριστοφ. Σρ. 783.
ἀναμάσσω, αττ. -ττω, μέλλ. -ξω (ἴδε μάσσω). Ἄποτριβὴ ἢ ἀποσπογγίζω, ἔργον, ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξαις, ἔργον (ὡς ἐάν ἦτο κηλὶς) τὸ οὐκ ἐπὶ τῶν τριῶν τῆς κεφαλῆς σου θὰ ἀποσπογγίσεις, δηλ. τὸ εἶσαι ὑπεύθυνος δι' αὐτό, Λατ. capite luere, Ὅδ. Τ. 92' οὕτω, τὰ μὲν.. ἐμὴ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω Ἡρόδ. 1.155' οὕτω καὶ κατὰ μέτρον, Πανσ. 10, 33, 2' καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναμαστούμενη, ἀποσπογγίζουσα μέρος τοῦ αἵματος διὰ τοῦ ἑαυτῆς προσώπου (ἢ Κλεοπάτρα), Πλουτ. Ἄντ. 77.
II. Μέσ., ζυμώνω «ψωμί», —«ἀναμαστέσθαι, ἀναφουρῶν» Α. Β. 391. 19, πρὸλ. ἐκμάσσωμαι. 2) ἀποτυπῶ τι εἰς ἔμυτον, ὕλαν δεξαμένην τὰ διμοιώματα ἐς ἑαυτὴν καὶ οἷον ἀναμασάμεναν Τιμ. Λοκρ. 94Α. 3) ἐκρίνω, τὸν σωτήριον βίον Κλήμ. Ἄλεξ. 156' πρὸλ. Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 3.—Πρὸλ. ἐκμάσσω.
ἀναμαστεύω, ἀνερευνῶ, ἀναζητῶ, ἐξετάζω, Λατ. anquirere, «ἀναμαστεύω, ἀναζητῶν», Ἡσύχ.
ἀναμασχάλιστρον, ἦτρος, ὃ, (μασχάλη) περιδεσμος τῆς μασχάλης καὶ τοῦ ὤμου, «εἶδος γυναικεῖου κόσμου» (Ἡσύχ.), Φιλιππίδ. ἐν «Ἀδωνιαζούσαις» 1.
ἀ-νάμαχος (νᾶ), ον, ἀνδρὸς, ἀνάματος νᾶσος Ἐπίρρ. παρὰ Πλουτ. 2. 870E, ἀμφ. γραφ.
ἀναμάχομαι (ἴδε μάχομαι): Ἄποθ.:—ἐκ νέου μάχομαι, ἀνεώνων τὴν μάχην, ἐπανορθῶ ἦταν, Ἡρόδ. 5. 121., 8. 109, Θουκ. 7. 61. II. μεταφ., ἀν. τὸν λόγον, ἀναλαμβάνω ἀγῶνα συζητήσεως ἢ πρὸ ὀλίγου ἀπέφυγον, Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 286C, πρὸλ. Φαίδωνα 89C. 2) ἐπανορθῶ ζημίαν, ἀν. τὰ ἀμαρτανόμενα Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 2, 5' περιπέτειαν Πολύβ. 1. 55, 5' ἡ φύσις τὴν εθνορὰν ἀν., ἡ φύσις ἐπανορθῶ, ἀνακληροῦ τὴν ἑλλειψιν, τὴν ζημίαν, Ἄριστ. Γεν. Ζ. 3. 4, 6.
ἀν-αμβάτος, ον, ἐπὶ ἵππου μὴ ἔχοντος ἵππεα, τούτουσιν οὖν (τοῦς ἵππουσιν) εἰ μὲν ἑάσωμεν ἀναμβάτους, ἄνευ ἀναβάτου, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 46.—Ἐν τοῖς λεξικοῖς προστίθεται καὶ ἡ σημασία, «ὃ μὴ ἀμβατός, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀναβῆ, ἀδάματος», ἄλλ' ἀνευ μαρτυρίας.
ἀναμέλγητος, ὃ μὴ ἀμελγηθεὶς ἢ ὃν δὲν δύναται τις ν' ἀμείληξ, μεταγ.
ἀναμελετάω, ἐπαναλαμβάνω τὸ μελετηθὲν, μελετῶ αὐτὸ πάλιν, παράγγελμα Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 122.
ἀν-ἀμελκτος, ον, ὃ μὴ ἀμελγηθεὶς, «ἀνάμελκτος» Σχόλ. εἰς Θεόφρ. 1. 6' πρὸλ. ἀνήμελκτος.

ἀναμέλω, ὑμῶ, ἄδω, μετὰ συστολοῦ αἰτ., ἐπιστῆμενός λιγυρὰν ἀναμέλωσι αἰδοῦν Θεόφρ. 17. 113. II. ἀνυμῶ τινα, ἀναμείλωμεν δὲ Βάκχον Ἀνακρέων. 38 (36). 2.
ἀναμελωδέω, ἀναπέμω μελωδίαν, ἄδω μελωδικῶς, μεταγ.
ἀναμεμιγμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρμ. = ἀναμίξ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραχ. 528.
ἀναμενετέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπομ. = δεῖ ἀναμενεῖν, τινὰ Ἄχιλλ. Τάτ. 5. 11.
ἀναμένο, ποιητ. ἀμμένο: (ἴδε μένω):—περιμένο, ἀναμένο, ἀνέμεινα.. ἦν δταν Ὅδ. Τ. 342' νύκτα, τὸν ἥλιον Ἡρόδ. 7. 42, 54' τέλος δίκης Δισχόλ. Εὐμ. 243' ὄμμα νύμφας ἐλείνδν ἀμμένοι Σοφ. Τρ. 527' συγν. παρ' Εὐρ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ:—ἀν. τινὰ, περιμένο τινά, Ἡρόδ. 9. 57' ὡσαύτως περιμένο ἐχθρόν, Πινδ. Η. 6. 31:—μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀν. τινὰ ποιεῖν τι, περιμένο τινά ἕως οὐ πρῆξῃ τι, Ἡρόδ. 8. 15' καὶ ἀνέμεινε ἀναφῦναι τὰς τρίχας ὁ αὐτ. 5. 35, πρὸλ. Θουκ. 4. 120, 135:—παρakoλoυθούμενον ὑπὸ ἀναφορ. προτάσεων. ἀναμ. ἔς τε., ἕως ἀν., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 44. Πλάτ. Λύσ. 209A' ποῖ γρῆν ἀναμείναι; δηλ. ἐς τίνα χρόνον; Ἄριστοφ. Λυσ. 526:—απολ., περιμένο, διαμένο, Ἐριφῆς.. κοῦκέτ' ἀμμένοι Σοφ. Ἠλ. 1397, πρὸλ. 1389. Ἄριστοφ. Βάτρ. 175' μετὰ μετοχ., πεινῶν ἀναμ. ὁ αὐτ. Σρ. 777. 2) περιμένο, ὑπομένο, τι Ξεν. Ἄπομ. 2. 1, 30, Συμπ. 4. 41. 3) ἀναβάλλω, βραδύνω, ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 6, 10' μετ' ἀπαρ. Δημ. 411. 5.
ἀναμερίζω, διαιρῶ, μέσ. διαμερίζομαι, ἀναδάσασθαι, Ἀττικῶς ἀναμερίσασθαι, Ἑλληνικῶς Μοῖρ. 87.
ἀναμερίσις, ἡ, διαμερίσις, «ἀναμερίσις χρόνου» Ἰωάν. Λυδ. π. μιν. 4. 66.
ἀναμερισμός, ὁ, διαμερισμός, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 7. 110.
ἀνά-μεσος, ον, ὃ ἐν τῷ μέσῳ. ἐν τῷ κέντρῳ χώρας τινός, Λατ. mediterraneus, πόλις ἀνάμεσοι Πρὸλ. 2. 108.
ἀνάμεστος, ἡ (ς), ον, πλήρης, «γεμάτος», σφραδῶν πολλῶν ἀναμέστη (κατὰ Διονόφριον ἀνάμεστοι) Εὐπολ. ἐν «Αἰξί» 16,—ἔχθρος πρὸς τὸν δῆμον ἀνάμεστος Δημ. 779. 25.
ἀναμεστόω: μέλλ. -ώσω, πληρῶ ἐξ ὀλοκλήρου, γεμίω ἐντελῶς, Ἄριστοφ. Βάτρ. 1084, ἐν τῷ παθ.
ἀναμεταξύ, ἐπίρρ., ἀνὰ μέσον, μεταξύ, Ἄριστ. Φυσ. 7. 2, 2, πρὸλ. 7.
ἀναμετεωρίζομαι, γίνομαι μετέωρος, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. σ. 44.
ἀναμετρέω: μέλλ. -ήσω, ἀναμετρῶ πάλιν τὴν ὁδὸν ἣν διήλθον καὶ ἄλλοτε διέρχομαι, παρέρχομαι, ὄφρ' ἔτι τὴν ὁλοήν ἀναμετρήσομαι Χάρυδδιν, «τὸ δὲ ἀναμετρήσομαι ἐπαινεῖται παρὰ τῶν παλαιῶν ὡς διὰ τὸ σημαντικώτατον τῆς φωνῆς μὴ δυνάμενον μετρηθῆναι» ἀνταὶ δὲ ἀντὶ τοῦ δις μετρήσαι λεγθῆναι ἢ λέξιν: ἐμέτρησε γὰρ ἀντὶ τὸ Ὀδύσσεος τὸ πρῶτον ὅτε εἶδε (τὴν Χάρυδδιν) ἀναροισθῆσσαν» κτλ. (Εὐστ.), Ὅδ. Μ. 428' οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀλλαγῆ; δὲν θὰ μᾶς δελεῖς τὴν ῥέχιν σου; Ἄριστοφ. Ὀρν. 1020' πόνισσι τὸ πόνους ἀν., ὃ ἐ. διεργῶμαι διαδοχῆν κόπων, Συλλ. Ἐπίρρ. 987:—Παθ., ἀν. κύκλω, ἐπανερχεσθαι εἰς τὸ αὐτὸ σημείον, Πλάτ. Τιμ. 39B. 2) ἀνακεφαλῶν, Εὐρ. Ὀρ. 14, ἐν μέσῳ τύπου. II. μετρῶ ἐκ νέου, «ξανμετρῶ», τὸ ὕδωρ Ἰππ. π. Ἄερ. 285. 2) μετρῶ τι ἐπιμελῶς, λαμβάνω τὸ μέτρον τινός, Ἡρόδ. 2. 109' ἀν. τὸ ὅλον Ἄριστ. Φυσ. 4. 12, 8' τινί τι, τὸ ἐν διὰ τοῦ ἄλλου, Πλάτ. Πολ. 531A:—συγνότερον ὡς μέσ., ἀν. γῆν Ἄριστοφ. Νεφ. 205' ἀνεμετρησάμην φρένας τὰς σᾶς, ἀνεμέτρησα τὰς φρένας σου, Εὐρ. Ἰων 1271' γνῶμησιν πονηροῖτα κανόνιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον ὁ αὐτ. Ἠλ. 52. 3) ἀναμετρεῖσθαι δάκρυ εἰς τινα, μετρῶ εἰς τινα δάκρυ, δηλ. πληρῶν εἰς αὐτὸν τὸν φορὸν δακρύων, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 346.
ἀναμετρήσις, εως, ἡ, καταμετρήσις, τῆς γῆς Σπράβ. 11.
2) ἐκτίμησις πράγματός τινος παραβαλλομένου πρὸς τι, «εἰ μὴ πρὸς ἀργύριον πολὺ μὴδὲ χρυσίον τῆς εὐδαμονίας ποιεῖται τὴν ἀναμετρήσιν» Πλουτ. Σόλων 27.
ἀναμετρητής, ὁ, ὁ ἀναμετρῶν τι, μετρητής, Φῶτ.
ἀναμηλόω, «ἀναμηλόωσι» μὴ ἡ ἀναγλύφω» Ἡσύχ.
ἀναμηρυκάομαι ἢ ἀναμᾶρ-, ἀποθ., ἀναμασῶμαι, κοιν. «μαρτυρώμαι», Ἄλεξ. Μυθ. παρ' Ἀθην. 390Γ, Δουκ. Ἄλεκτρ. 8.
ἀναμηρύκησις, ἡ, τὸ ἀναμηρυκάσθαι, Ἄριστέας Ἰστ. Ὀ. σ. 18.
ἀναμηρύομαι, ἀποθ., περιτυλίσσω, ἀνασύρω, ὡς ἐπὶ κλωστῆς, Πλουτ. 2. 978D.
ἀνάμυξα, ποιητ. ἀμμιξα, ἐπίρρ. ἀναμίξ, Σοφ. Τρ. 839, Συλλ. Ἐπίρρ. 1448' μ. δοτ. ἀμμιγα παύροις ἀπλετοῖ Ἄπολλ. Ρόδ. Α. 573, Ἀνθ. Π. 7. 12: ὡσαύτως, μ. γεν., Μουσῶν ἀμμιγα καὶ Χαρίτων αὐτόθι 22.
ἀνάμυξδα, = ἀναμίξ, Σοφ. Τρ. 519.
ἀναμύγδην, ἀμμιγδην, ἀναμεμιγμένως, Νικ. Θ. 912.
ἀναμύγη, ἡ, ἀνάμειξις, Σχόλ. εἰς Δισχόλ. Θ. 330.
ἀναμίνυμι καὶ -ύω, ποιητ. ἀμμίνυμι, Βαχχολ. 26: ποιητ. ἀορ. μετ. ἀμμίξας Ἰλ. Ω. 529' πρὸλ. ἀναμίσγω. Ἄναμινύω, συμμινύω, ἀνὰ δὲ κρὶ λευκὸν ἔμιξαν, ἀνέμιξαν, ἐν τμήσει, Ὅδ. Δ. 41' πάντα τὰ κρέα Ἡρόδ. 4. 26, καὶ Ἄττ.. κάμοι.

μᾶναμιγνυσθαι (δὲ ἢ ἀναμ-) τύχας τὰς σὰς Εὐρ. Ίκ. 591.

II. συγχάνει ἐν τῷ παθῆ., ἀναμιγνύομαι μετ' ἄλλων, πάντες ἀναμιγνύμενοι Σοφ. Πρ. 715· τοῖσι ... ἔθνεα πολλὰ ἀναμειχίεσθαι Ήρόδ. I. 146· Κάδεμον πασιὴν ἀναμειγμένα Εὐρ. Βάκχ. 37· πάντες ἀλλήλοισι Ἀριστ. Πολιτ. 6. 4, 19· ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησιν, πρβλ. Πλάτ. Φιλ. 48A, Ξεν. Ἄν. 4. 8, 8:—ὡσαύτως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μίραγμα δ' ἀμειμίζεται (ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμῆνου ἀντὶ μέλαινα δ' αὖ μεμίζεται) Δισχὺλ. Πέρσ. 1051. 2) ἐνοῦμαι μετὰ συνοδείας τινός, ὡς δὲ ἀνεμίχθημεν Δημ. 1259. 7: ἔρχομαι εἰς συγκαίνωσαν, Πλουτ. Νουμ. 20. ἀναμικτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναμιγνύομαι, Ὁρειβ. ἐκδ. Dar. τόμ. 5, σ. 51.

ἀναμικτός, ἢ, ὄν, ἀναμειγμένος, Ἀλεξ. Τραλλ. σ. 415.

ἀναμικτός, ὄν, ὁ μὴ ἀναμειγμένος, Ὁριγέν. κατὰ Μαρκίονος 3. σ. 78, Wetsl.

ἀναμικτήτος, ὄν, ἀδιαφιλονεικῆτος, ἀναμικτήτον, ἀφιλονεικῆτον καὶ ἀναμεικτέον Ήσυχ., ὁ Σουῖδ. ἐρμηνεύει: ἀφιλόνητος, οὐχὶ ὀρθός.

ἀναμειόμεμαι, γρκαπ. ἀπομειόμεμαι ἐν Πλουτ. Ήθ. σ. 303A.

ἀναμεινήσκω: μέλλ. ἀναμνήσω, ποιητ. ἀμνήσσω: (ἴδε μνησκω). Ἐπειθυμῶ τινα περὶ τινος πράγματος, μετὰ διπλ. αἰτ., ταῦτά μ' ἀνέμνησας Ὁδ. Γ. 211, πρβλ. Ήρόδ. 6. 140, Σοφ. Ο. Τ. 1133, Θουκ. 6. 6· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ μετὰ γεν. πρᾶγμ., ἄν. τινα τινος Εὐρ. Ἄλκ. 1045, καὶ Πλάτ. 2) μετ' αἰτ. πρσ. καὶ ἀπρ., ἐπειθυμῶ τινα νὰ πράξῃ τι, Πινδ. Π. 4. 96· οὕτως, ἀναμνήσαι τινα ἴνα.. Δημ. 230. 26. 3) μετ' αἰτ. πρᾶγμ. μόνον, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην, μνημονεύω, ἀναφέρω, Ἀντιφῶν 120. 26, Δημ. 299. 8.

II. ἐν τῷ παθῆ., ἐνθυμούμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, μ. γεν., ἀναμνησθέντες τοῦ χρησμοῦ Ήρόδ. 2. 151, Θουκ. 2. 54, κτλ., σπανιότερον μ. αἰτ., ἰαμβόν Ἰππώνακτος ἀνεμνησκόμεν Ἀριστοφ. Βάτρ. 661. Πλάτ. Φαίδων 72E, Ξεν. Ἄν. 7. 1, 26· μετὰ πρβλ., περὶ τι Πλάτ. Πολ. 329A: ἐπομένως ἀναφορικῆς προτάσεως, ἀναμνησθέντας, οἷα ἐπάσχετε Ήρόδ. 5. 109· ἀναμν. ὅτι.. κτλ., Θουκ. 2. 89, κτλ.: ἀπολ., Ήρόδ. 3. 51, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 552. Πρβλ. ἀνάμνησις, μνήμη I. 2.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρτηρ. 112 κέξ.

ἀναμινύω, ποιητ. ἀντὶ ἀναμίνω, μετ' αἰτ., Ήλ. Α. 171· ἀπολ. II. 363.

ἀναμινύριζω, ἄδω ἀσθενῶς, μετὰ χαμηλῆς καὶ κλαυθμηρῆς φωνῆς, Πρωτ. παρ' Ἀθην. 176B.

ἀναμινύρομαι = τῷ προηγ., ἐτραγηδιᾶν ἀναμινύρη, οὐ θελκτῆρον ὄδῃν Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 21.

ἀναμιξέ, ἐπίρρ., ἀναμειγμένος, πρὸ τοῦ δὲ ἀναμιξέ ἦν πάντα ὁμοίως ἀναπεφυρμένα Ήρόδ. 1. 103· ἀναμιξέ τεταγμένοι Θουκ. 3. 107.

ἀνάμιξις, εως, ἢ, τὸ ἀναμιγνύεσθαι, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 15, 4· ἐπικονομία, Πλουτ. Νουμ. 17.

ἀναμίσγω, ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἀναμίνωμαι, ἀνέμιγσε δὲ σίτῳ φάρμακα Ὁδ. Κ. 235· ἀμίσγω Ἐμπεδ. 47 Sturz.:—Μίσ., ἀναμιγνύομαι, ἔρχομαι εἰς σχέσεις, οὐκ ἀξιεῖται ἀναμίσγεσθαι τῆσι ἄλλοισι Ήρόδ. 1. 199.

ἀναμίσθαρνέω, ἐκ νέου ὑπερθεῶ ἐπὶ μισθῷ, Κωμ. Ἄνων. 302*, Πλουτ. Νικ. 2. ἴδε ἐκδ. Κοραῆ τόμ. 3. σ. 410 ἐν ὑποσημ.

ἀναμίσθομαι, παθ., μισθούμαι, ἐνοικιάζομαι ἐκ νέου, Πίννακ. Ἡρακλ. ἐν Σὺλλ. Ἐπιγρ. 5774. 111.

ἀναμίσθωσις, ἢ, ἢ ἐκ νέου μίσθωσις, Ἐπιγρ. Ἱεροῦ Ποσειδῶνος ἐν Καρία, L. et W. 483.

ἀνάμμα, ατος, (ἀνάπτω) πᾶν τὸ ἀνημμένον, ἀνημμένη, φλεγόμενη ὕλη, π. χ. ὁ ἥλιος, ὁ οποῖος περιγράφεται ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν ὡς ἀνάμμα νοερὸν ἐκ θαλάττης Πλουτ. 2. 890A, Διογ. Λ. 7. 145: τὸ χωρίον τοῦτο ὁ Στωβαῖος ἀποδίδει εἰς τὸν Ἡράκλειτον καὶ τὸν Ἐκκαταῖον, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 526.

ἀναμμάτος, ὄν, (ἄμμα) = ἄνευ ἀμμάτων, κόμβων, Ξεν. Κυν. 2. 4.—ἀνάμματοι, ἄμματα μὴ ἔχοντες Ήσυχ.

ἀνάμνησις, εως, ἢ, (ἀναμνήσκω) ἐνθύμησις, ἡ δύναμις τοῦ ἀναμνησθεσθαι, ὅτι ἡμῖν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὐσα Πλάτ. Φαίδων 72E, 92A, Φιλ. 34C, καὶ ἄλλ., Ἀριστ. Περὶ μνήμης, ἐνθα διακρίνεται ἡ ἀνάμνησις τῆς μνήμης, τοῦ μνημονικοῦ δηλ., ἴδε μνήμη I. 2.—σμαινέει προσετι ἀνακεφαλᾶσιν: παλλιλογοία δ' ἐστὶ συντομος ἀνάμνησις Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 21:—ἀναμνήσεις θυσιῶν, ἐνθύμησις τῶν εὐχῶν, ἥτοι «ταξιμάτων» πρὸς τέλεσιν θυσίας, Λυσ. 194. 22.—Κατὰ τι δὲ διαφέρει τῆς ὑπομνήσεως λέγει ἡμῖν ὁ Ἀμμώνιος: ἀνάμνησις καὶ ὑπόμνησις διαφέρει· ἀνάμνησις γὰρ ἐστὶν ὅταν τις ἐλθῇ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· ὑπόμνησις δὲ ὅταν ὄψ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ:—ὁ ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων, ἀξιοματικὸς τὸ βασίλ. Οἰκῶν ἐν Βυζαντίῳ, ὅστις ἀνέγραψε καὶ ἀνεμνησθε τὸν βασιλέα τοὺς ἐν στρατείαις καὶ ἀλαχοῦ ἀριστεύσαντας ἵνα λαμβάνωσι τὰς προσήκουσας τιμὰς, Κωδινός. ἴδε Δουκάγιον.

ἀναμνηστικός, ἢ, ὄν, ὁ δυνάμενος ἢ ὁ ἱκανὸς νὰ ἀναμνησκηται εὐλόως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μνημονικός, (ὅπερ σμαι-

ναι τὸν ἔχοντα σταθερὰν καὶ παραμένουσαν μνήμην), οὐ γὰρ οἱ αὐτοὶ εἰσι μνημονικοὶ καὶ ἀναμνηστικοὶ, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολλῇ μνημονικώτεροι μὲν οἱ βραβεῖς, ἀναμνηστικώτεροι δὲ οἱ ταχεῖς καὶ εὐμαθεῖς Ἀριστ. Περὶ Μνήμ. I. 1., 2. 24.

ἀναμνηστός, ὄν, ὃν τις δύναται νὰ ἀναμνησθῇ,—τὸ ἀναμνηστόν, τὸ δυνάμενον νὰ ἐλθῇ ἢ τὸ ἐρχόμενον εἰς τὴν μνήμην, Πλάτ. Μένων 87B.

ἀναμοιρία, ἢ, ἢ ἀπόδοσις τοῦ ἴσου, μεταγ.

ἀναμολεῖν, ἀνέμολον, ἀμρ. 6' ἄνευ ἐνεστώτος ἐν χρήσει (πρβλ. βλώσκιω), διέρχομαι, (ἐν τμήσει) ἀνά δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν Εὐρ. Ἐκ. 928.

ἀναμολύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ μολύνω, Φερεικρ. Ἀθην. 4, πρβλ. Πλουτ. 2. 580F.

ἀναμονή, ἢ, τὸ ἐν ὑπομνή ἀναμένειν, ὑπομονή, Ἰαμβ. Βίος Πυθ., Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὁρ. 1101.—ἀναμονή, μακροθυμία Ήσυχ.

ἀναμόργνωμι, ἦμαρτ. γρκαπ. ἀντὶ ἐνομόργνωμι ἐν Πλουτ., Κικ. 32.

ἀναμορμολύττομαι, ἐμβάλλω τινὶ τρόμον, φοβῶ, Θεοφύλακτ. Σμ. Ἰστ. 125B.

ἀναμορμύρω, μεγάλως καὶ ἡχηρῶς θορυβῶ, παταγῶ, ἀναβράζω, πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε, περὶ τῆς Χαρυβδέως, Ὁδ. Μ. 238· ἴδε ἀναμαρμαίρω.

ἀναμορφῶ, ἀναμορφῶν, σχηματίζω ἐκ νέου, ἀνακαίνιζω, Ἐκκλ. 2) μεταμορφῶν, εἰς τὴν Φιλόστ. 869.

ἀναμορφωσις, εως, ἢ, ἢ ἐκ νέου μόρφωσις, Κύριλλ.

ἀναμορφωτής, ὁ, ὁ ἀναμορφῶν, καθ' Ἡσυχ. «εἰδοποιός».

ἀναμοχλεύω, κινῶ ἢ ἐγείρω διὰ μοχλοῦ, βιάζω, ἀναμοχλεύειν πύλας Εὐρ. Μήδ. 1317, ἐνθα ἴδε Πέρσ. (1314)—ἀνακινῶ, ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον Λουκ. Χάρ. 4:—μεταρ., τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; Ἡλιοδ. Αἰθ. τόμ. Δ'. σ. 13 ἐν τέλει, ἐκδ. Κοραῆ.

ἀναμόχλευσις, εως, ἢ, ἀνακίνησις, ἀνατροπή, Θεοδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Βοασσ. τόμ. 2. σ. 442.

ἀναμπέχονος, ὁ ἄνευ ἀμπέχονος, ἐπανωρορίον, ἐπὶ γυναικός, Πυθαίοντες παρ' Ἀθηναίῳ 13, 589F.

ἀναμπλάκτητος, ὄν, ὁ μὴ σπαιλλόμενος, μὴ ἀποτυγχάνων, κήρες ἀν., ἀπλάκνητοι, αἱ εἰς μῆδην ἀμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατούσαι (Σχολ.), Σοφ. Ο. Τ. 472, ἐνθα (κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου) ἦδη ἀναγινώσκειται ἀναμπλάκνητοι. ἴδε σημ. Jebb ἐν τόμῳ.

2) ὁ ἄνευ ἀμπλακτῆματος, ἀμαρτῆτος, ἀπταιστος, Δισχὺλ. Ἄγ. 344, Σοφ. Τρ. 120.

ἀναμπυξ, υκος, ὁ, ἢ, ἄνευ ἀμπυκος, κεφαλοδέσμου, ταινίας, Καλλ. εἰς Δήμ. 124.

ἀναμυλλαίνω, «ἀναμυλλᾶναι» ἀνανεῦσαι, ἀρνήσασθαι Ήσυχ. ἀναμυρίζω, χρίω ἐκ νέου διὰ μύρου, «ἐξανμυρῶναι», ἐπὶ τοῖς μετὰ τὸ βάπτισμα χρίσματος, Ἐκκλ.:—ὡσαύτως τὸ οὐσιαστ. ἀναμυρισμός, ὁ.

ἀναμυρισάμενος, «χρηματισάμενος» Ήσυχ.

ἀναμυρῆζομαι, ἀποθ., ἀναπέμνω βαθὺν στεναγμὸν, οἰμῶς, δούρομαι, Δισχὺλ. Πρ. 743· πρβλ. μυρῆζω.

ἀνάμυρ, ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἀναδέλω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ συμμύω, Α. Β. 391, «τῆχον ἢ ἀναμύσαι τινὰ» Εὐστ. Πονημ. σ. 6. 7:—Οὐσιαστ. ἀνάμυσις, εως, ἢ, τὸ ἀνοίγμα, «ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνάμυσις» Εὐστ. Πονημ. σ. 163. 50.

ἀναμφ-ῆριστος, ὄν, ἀδιαφιλονεικῆτος, ἀναμφίβολος, ὡς ὁ Schneid. ἐν Τίμωνι παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Ρ. 1. 224· ἄλλοι ἔχουσιν ἐπαμφῆριστος.—Ἐπίρρ. -τως Κλήμ. Ἄλ. 378.

ἀναμφιάστος, = ἀναμφίστος, ὁ ἴδε, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. σ. 58. 8.

ἀναμφίβολος, ὄν, ὁ μὴ ἀμφίβολος, βέβαιος, θετικὸς, νίκη Διον. Ἄλ. 3. 57.—Ἐπίρρ. -λως Λουκ. Γουν. 24.

ἀναμφίδοξος, ὄν, ὁ μὴ ἀμφίδοξος, ὁ μὴ ἔχων διαφωνούσας (ἢ ἀντιδοξούσας) ἰδέας.—ἐπίρρ. ἀναμφιδόξως, μεταγεν.

ἀναμφίστος, ὄν, ὁ μὴ ἡμισφαιμένος, ἐνδεδυμένος, «γυμνὴν οἰσίνε πῶς καὶ ἀναμφίστητον τὴν ἀλήθειαν» Κύριλλ. Ἄλ. Ὁμιλ. Πασχ. 22, σ. 273.—Ἐπίρρ. -στος, μονονουχὶ γυμνῶς καὶ ἀναμφίστως Ἰουλιαν. σ. 318.

ἀναμφίλεκτος, ὄν, = τῷ ἐπομ., τιμῇ Διον. Ἄλ. 9. 44, πρβλ. Λουκ. Ρητορ. διδάσκ. 15, Λογγίν., κτλ.—Ἐπίρρ. -τως Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 5.

ἀναμφίλογος, ὄν, ἀδιαφιλονεικῆτος, ἀναμφίβολος, Ξεν. Ἄπομ. 4. 2, 34, Σμυπ. 3. 4· ἐν τῷ ὑπερθε.—Ἐπίρρ. -λως, ἄνευ φιλονεικίας, ἄνευ ἀντιλογίας, προθύμως, ὁ αὐτ. Κύρ. 8. 1, 44· ἀδιαφιλονεικῆτως, ἄνευ συζητήσεως, ὁ αὐτ. Ἄγης. 2. 12.

ἀναμφιστος, ὄν, ὁ ἄνευ ἀμφίσεως, ἀναμφίστος, Συμ. Μάγ. παρ' Ἄλλατ. Διατρ. π. Συμ. 134 Βοασσ.

ἀναμφισθητήσιμος, ὄν, μὴ ἐπιδεχόμενος ἀμφισθητήσιν, Εὐσεβ. Βίος Κωνστ.

ἀναμφισβήτητος, ὄν, μὴ ἐπιδεχόμενος συζητήσιν, βέβαιος, τεκμηρίω Θουκ. 1. 132· ἀναμφισβήτητα τάριστετα τῆς ναυμαχίας ἔλαβον Λυσ. (Ἐπιτ.) 194. 34· ἀναμφ. ἢ κοίσις Ἀριστ.

Πολιτ. 3.13. 5· ἀν. καὶ φανερά ἢ ὑπεροχὴ αὐτοῖσι 7.14. 2· ἀν. χώρα, τόπος περὶ οὗ οὐδέμια ὑπάρχει φιλονεικία, ὅ ἐ. καλῶς ἐγνωσμένως, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 6. II ἐνεργ., ἐπὶ προσώπων, ἄνευ φιλονεικίας ἢ λογομαχίας, ἀναμφισβήτητοι τὸν ἅπαντα χρόνον διετελέσαμεν Ἰσάσις 74. 5:—Ἐπίρρ., ἀναμφισβήτητως πιστεύειν τινί Ἀντιφῶν 131.16, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 305D, καὶ ἄλλ. ἀναμωκόμαι, ἀποθ., χλευάζω, περιγελῶ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1358.

ἀν-ἀνάγκαστος, ον, ὁ μὴ ἀναγκαστός, προαιρετικός, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 6, 40, κτλ.

ἀνανδρία, (ἐν τοῖς χειρογρ. ἐνίοτε ἐσφαλμ. -εἰα καὶ Ἰων. -ητη) ἢ, ἔλλειψις ἀνδρότητας, Ἰππ. π. Ἄερ. 290, Εὐρ. Μῆδ. 466, Πλάτ., κτλ.

2) ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνδρῶν, δειλία, Διοσχύλ. Πέρσ. 755, Εὐρ. Ὀρ. 1031, Θουκ. 1. 82, Ἄνδοκ. 8. 22, κτλ. ἀνανδρία χερῶν Εὐρ. Ἰκ. 314.

II ἢ κατάστασις τῆς ἀνυπάνδρου γυναικός, αἱ δὲ ἀνανδρίαν ἀντί τοιοῦτων ἐλόμενα γάμων Πλούτ. 2. 302F. ἀνανδριεῖς, οἱ, εὐνόητοι παρὰ Σκύθαις οὕτω καλοῦμενοι οἱ «καὶ γυναῖκεῖα ἐργάζονται καὶ ὡς γυναῖκες διαλέγονται» Ἰπποκρ. π. Ἄερ. 293· ἴδε λ. ἐναρέεις.

ἀνανδρόμοιαι, παθ., καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς σαρκικὴν μῆξιν, Ἰππ. Ἄερ. 294.

ἀνανδρος, ον, (ἀνὴρ). I = ἄνευ ἀνδρός, δηλ. συζύγου, ἐπὶ ἀγάμων γυναικῶν καὶ ἐπὶ χηρῶν, Τραγ., π. χ. Διοσχύλ. Ἰκ. 287, Πέρσ. 289, Σοφ. Ο. Τ. 1506 κτλ. καὶ παρὰ περὶ οὗ Ἰππ. 592, 18, Πλάτ. Νόμ. 930C.

2) = ἄνευ ἀνδρῶν· χρήματα ἀνανδρα Διοσχύλ. Πέρσ. 166· πόλις Σοφ. Ο. Κ. 939· ἀνανδρον τάξιν ἡρήμου (πρόληψις, = ὡστε εἶναι ἀνανδρον) Διοσχύλ. Πέρσ. 298.

II ὁ μὴ ἀνδρείος, δειλός, Ἡρόδ. 4.142, Πλάτ. Γοργ. 522E, καὶ ἄλλ.· τὸ ἀνανδρον = ἢ ἀνανδρία, Θουκ. 3. 82.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀνάρμοστος εἰς ἀνδρα, δάιτα Πλάτ. Φαῖδρ. 239D. 3) Ἐπίρρ. ἀνάδρωσις, ἀντιθ. τῷ ἀνδρικόσ, Ἀντιφῶν 116. 2, Πλάτ. Θεαίτ. 177B.

ἀνανδρωτός, θήλ. ἐσπερημένη, ἔρημος ἀνδρός, εὐναί Σοφ. Τρ. 110. ἀνανεάζω, μέλλ. -άσω, ἀνανεάζω ἑμαυτόν, ἀνηθῶ, καθίσταμαι πάλιν νέος, νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ... πάλιν ἀνανεάζειν, παρέχειν σεαυτὸν νέον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 593·—μεσ. ἀνανεάζεσθαι αὐτόν.. Διον. Ἄλ. Τέχν. Ρητ. 2. 6. σ. 239. 4.

ἀνανεῶμαι, ποιητ. ἀννέμω, διανέμω ἐκ νέου, ὡς τὸ ἀναδατέομαι (πρβλ. ἀνανομή). II κατὰ μέσον τύπον, ἀριθμῶ, «λογαριάζω», καταλέξει ἐωυτὸν μητρόθεν καὶ τῆς μητρὸς ἀναγεμέεται τὰς μητέρας Ἰων. μέλλ. Ἡρόδ. 1.173. 2) ἀπαγγέλλω, ἀναγιγνώσκω, τὸ πλεῖστον, Δωρ., «ἀνανέμειν ἴσον τῷ ἀναγιγνώσκειν» οὕτως Ἐπίγχαμος· Ἡρόδοτος δὲ ἀναγεμέσθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν τέθεικεν· Ζωναρ. 203, Θεόκρ. 18. 48, ἔνθα ἴδε Τούπιον.

ἀνανεομαι, ποιητ. ἀννέμοιαι, ἀποθ., ἀνέρχομαι, ἀνατέλλω, οὐδ' ὅπη ἀννεῖται (ποιητ. ἀντι ἀνανεῖται) ἠέλιος Ὀδ. Κ. 192. ἀνανεομαι, μέλλ. -ώσομαι, Πολύδ.: ἄρ. ἀνενεωσάμην Θουκ. 5. 43, 46, ποιητ. ἄπαρ. ἀνανεώσασθαι, ἴδε κατωτέρ.

Ἀνανέων, ἀν. τὸν ὄρκον Θουκ. 5.18· τὴν προξενίαν 5. 43· τὰς σπονδὰς 5. 80· φιλίαν 7. 33, Δημ. 660.17· ὁμόνοιαν τινι Φίλιππ. παρὰ Δημ. 284.1· συμμαχίαν, συνθήκας, κτλ., Πολύδ., κτλ.

II, κἀννεώσασθαι λόγους, ἀναζωπυρῆσαι, εἰς μνήμην ἀνακαλέσαι (καθ' Ἐρμαν. ἀντι τοῦ καὶ νεώσασθαι), Σοφ. Τρ. 396, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, πρβλ. Εὐρ. Ἐλ. 722, Πολύδ. 5. 36, 7.—Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ μεταγεν., Ἐβδ. (Ἰωβ γ', 24), Σουλ. Ἐπιγρ. 8622, κτλ.

ἀν-ἀνετος, ον, ὁ ἄνευ ἀνέσεως, ὁ μηδέποτε ἡσυχάζων, Πορφυρ. Εἰσαγ. 19.

ἀνάνευσις, εως, ἢ, (νέομαι) ἐπάνοδος, ἀναθίσις, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάνευσις ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν Ψαλμ. 72. 4. 2) κινήσις πρὸς τὰ ἄνω, Ἀθήν. μηχαν. 6: = ἀνάδυσσις ἐν τῷ βαπτισματι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατὰδυσσις.

II, (νεῦω) ἄρνησις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ κατάνευσις, Εὐστ. Πονημ. 80. 5.—τὸ πρὸς τὰ ἄνω στρέφειν τὸ ὄμμα: «ἢ πρὸς τὰ θεῖα φῶτα.. ἀνάνευσις» Διον. Ἄρεοπ. Οὐρ. Ἰερ. 15, 3. σ. 166.

ἀνάνευστικῶς, ἐπίρρ. ἀρνητικῶς, τοῖς μὲν συγκαταθετικῶς, τοῖς δὲ ἀνανευστικῶς Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1.14, 7.

ἀνανεῶ: μέλλ. -νεύσομαι Πλάτ. Πολ. 350E, -νεύσω Λουκ. πρὸς Κρόν. 1: ἄρ. ἀνένευσα, κτλ.: (ἴδε νεύω), κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ὀπίσω ὡς σημεῖον ἀρνήσεως, δεικνύω σημεῖα ἀρνήσεως, ἀντιθ. τῷ κατανεύω ἢ ἐπινεύω, ὡς ἔφατ' εὐχόμενῳ, ἀνένευσεν δὲ Παλλὰς Ἀθ. Ἰλ. Ζ. 311· ἀνένευσεν κερῆάτι Χ. 205· ἀνά δ' ὄφρ' οὖσι νέουον ἐκάστω Ὀδ. I. 468· ἄλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευσεν Φ. 129· οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδ. 5. 51, Ἀριστοφ. Λυσ. 126, Πλάτ., κτλ.

2) μετ' αἰτ. πράγματος, ἀρνούμαι, ἀρνούμαι νὰ πράξω τι, ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν Ἰλ. II. 250· οὕτω μετ' ἄπαρ. μέλλ. σόον δ' ἀνένευσεν μάχης ἐξαπονέεσθαι Π. 252.

3) μεταγεν. μετὰ γεν. πράγμ., στρέφομαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι, Ἀλκιφρ. 3. 53· ἀπό τιος Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 26, 3.

4) ἄπλως, ἐπ' ἀνέρχομαι, ὑποστρέφω, Κύριλλ. II ἐν γένει, κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, κρατῶ αὐτὴν ὑψηλὰ ἐντεῦθεν, ἀνα-

νευεκόσ, ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, ἔχων αὐτὴν ὀρθίαν, Πολύδ. 18.13, 3, πρβλ. 1. 23, 5.

ἀνανεῶ: μέλλ. -νεύσομαι, ἀναθῶ, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Ἀκτ. emergere, Διλ. περὶ Ζ. 5. 20: ἐντεῦθεν, ἀναλαμβάνω, Δίων Χρυσ.

ἀνανεῶ, ἐξ οὗ τὰ παρ' Ἡσυχίου: ἀνανεῖσαι, καταστῆσαι, Κρήτες καὶ «ἀνανῆσαι, σφάζει».

ἀνανεῶμα, τό, = τῷ ἐπομ. Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. σ. 314.

ἀνανεῶσις, εως, ἢ, ὡς καὶ νῦν, ἔμμαχίαις Θουκ. 6. 82· ἀνανεῶσις ἀγώνων, Σουλ. Ἐπιγρ. 2932, πρβλ. Διόδ. 5. 67.

ἀνανεῶτός, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀνανεῶ, Γλωσσ.

ἀνανεῶτής, ὁ, ὁ ἀνακαινιστής, ὁ ἀνανεῶν, ὁ ἀναζωπυρῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. I. 2804.

ἀνανεωτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα ἢ τὴν δύναμιν νὰ ἀνανεῶν, νὰ ἀναζωπυρῆ, τινός Ἰωσήφ. Ἀργ. I. 11. 417.

ἀνανηπιόμοιαι, παθ., γίνομαι πάλιν νήπιον, Δατ. reperuascere, «ἐξανωραίνω» Γαζής ἐν μεταφρ. Κικ. Κάτων. Πρεσβυτ. 23.

ἀνανήφω, ἐπ' ἀνέρχομαι εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, ἀνανήφω, «ξεμεθῶ», Ἀριστ. Θουμ. 178· ἐκ μέθης Διον. Ἄλ. 4. 35:—ἐργάζομαι εἰς τὰ λογικά μου, Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. Β', 6', 26. 2) μεταθ., κάμνω τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτόν, νὰ ἐπ' ἀνέλθῃ εἰς νηολιότητα, Λουκ. Δις κατηγ. 17.

ἀνανήχομαι, ἀποθ., = ἀνανεῶ, ἐπιπλέω, ἐν τοῖς ὕγροισι πολλὸν χρόνον ἀνανήχεται τὰ ἔντομα τῶν ζώων Ἀριστ. Περὶ ἀναπν. 9. 8, Πλούτ. 2. 985B:—μεταφ., ἀναλαμβάνω, ἀνακτώμαι τὴν ὕγειαν μου, ἐκ νόσου λοιμώδους ἀν. Πανστ. 7.17, 2.

ἀνανήψις, εως, ἢ, ἀνάρρωσις, ἀναζωογόνησις, Ἐκκλ.

ἀνανθῶ, ἀνθίζω ἐκ νέου, ἐξακολουθῶ θάλλω, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 24, 3.

ἀν-ἀνόητος, ἔς, ἄνευ ἄνοιας, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3.19, 1· μεταφ., ὁ μὴ ὄν πλέον ἐν ἀκμῇ, ὁ ἀπολέσας τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, ἀνανθῆναι γὰρ καὶ ἀπηνηθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ... οὐκ ἐνίει· Ἐρωσ Πλάτ. Συμπ. 196B.

ἀν-ἀνιος, ον, ὁ ἄνευ ἀνίας, ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν ἀνίαν, — ἀνάνιος, ἀδολογῆς, ἢ ὑπερήφανος, ἢ ἄλυπος Ἡσυχ., — ἀνάνιον, ἄλυπον· κατὰ στέρηνσι τῆς ἀνίας· ἀδολογῆς, — καὶ ἀνάνιος, ὑπερήφανος, ἀλύπητος, καὶ (ἐπίρρ.) ἀνανίως, τὸ ἀλύπως Ἐτυμ. Μ. 97. 43: πρβλ. ἀνήνιος.

ἀνανίσομαι, ἀποθ., = ἀνανεομαι. Ὀππ. Ἄλ. 5. 410.

ἀνανοῖω, ἀναλογίζομαι, φέρω εἰς τὴν μνήμην μου, «παρθένοι· γὰρ τῆς ἑαυτοῦ παρθένοι ἀνανοῖν ἔκλειεν ἐν τῇ καρδίᾳ» Θεοδ. Πρόδρ. 8, σ. 350· καὶ μέσον, Ψευδο-Καλλιστ.

ἀνανομή, ἢ, ἐκ νέου διανομή, «ἀνανομήν· ἀναδασμόν· ἀνανέμειν γὰρ τὸ μερίζειν, Εὐριπίδης Τημένω» Ἡσυχ. Ἀποστ. Εὐρ. Τῆμεν. 20. ἀνανοῖω, νόσῳ πάλιν, πίπτω πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν νόσον, μεταφ., Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. 5. 6, 1.

ἀν-ἀντα, ἐπίρρ., ἀνωρεῶς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κάταντα (ὁ ἴδε), πολλά· δ' ἀνάντα κάταντα παράνατά τε δόχημά τ' ἠλθον Ἰλ. Ψ. 116.

ἀν-ἀνταγώνιστος, ον, ὁ ἄνευ ἀνταγωνιστοῦ, ἄνευ ἀγῶνος, Θουκ. 4. 92· ἀναντ. εὐνοῖα, ἀδαιοφιλνεϊκῆτος, ἀμηνής, ὁ αὐτ. 2. 45:—Ἐπίρρ. -τως Πλούτ. 2.1128B.

II, πρὸς ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ ἀνταγωνισθῇ, ὁ αὐτ. Φωκ. 14, κτλ.: — ἀκαταμάχῆτος (Σουῖδ.), «ἀήττητος» (Ἡσυχ.)

ἀν-ἀντάλλακτος, ον, δι' ὃν δὲν δύναται τις ν' ἀποδώσῃ ἀντάλλαγμα, Γλωσσ.

ἀν-ἀνταπόδοτος, ον, ὁ ἄνευ ἀποδόσεως: τὸ ἀνανταπόδοτον· ὑποθετικὴ πρότασις ἄνευ τῆς ἀκολουθοῦσας ἀποδόσεως, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 468, κτλ., ἴδε Γρηγ. Κορ. σ. 47.

ἀνάντης, τὸ οὐδ' ἀναντες (ἀνά, ἀντάω) ἀνωρεῶς, ἀπότομος, ἀντιθ. τῷ κατάντης, χωρῖον Ἡρόδ. 2. 29· πεδία Ἰππ. Ἄερ. 292· ὁδός, ἀνάδοσις Πλάτ. Πολ. 364D, 515E· πρὸς ἀναντες ἐλαύνειν, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ κατὰ πρανοῦς (τὸν κατ' ἄρορον). Ξεν. Ἰππ. 3. 7, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· πρὸς τὸ ἀναντες τῶν πολιτειῶν, πρὸς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῶν πολιτειῶν μας, ὁ αὐτ. Πολ. 568C· πρὸς ὑψηλὰ καὶ ἀνάντη ὁ αὐτ. Νόμ. 732C.

ἀν-ἀντιβλεπτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβλέψῃ, Πλούτ. 2. 67B.

ἀν-ἀντιθετος, ον, πρὸς ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀντιπέτῃ, Ὀλυμπιδ., Συμπλκ. — Ἐπίρρ. -τως Ἐπιφάν.

ἀν-ἀντιλεκτος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀντιλογίαν, Κικ. π. Κόνητ. ἀδελφ. 2.10, Λουκ. Εὐν. 13.—Ἐπίρρ. -τως Στράβ. 622.

ἀν-ἀντιρρητος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀντιρρησιν, ἀναμφισβήτητος, Πολύδ. 6. 7, 7., 28.11, 4: ἀναμφίλογος, ἐναργής, λόγῳ Σέξτ. Ἐμ. Μ. 8.160.—Ἐπίρρ. -τως Πολύδ. 23. 8, 11.

ἀν-ἀντιτύπος, ον, μὴ παρέχων ἀντίστασιν, ὁ μὴ ἀντιστάμενος, Σέξτ. Ἐμ. Μ. 9. 411.

ἀναντιφωνησία, ἢ, τὸ μὴ ἀντιφωνεῖν, δηλ. μὴ ἀποκρίνεσθαι, Κικέρ. πρὸς Ἄττ. 15.13, 2.

ἀν-ἀντιφώνητος, ον, ὁ μὴ ἀντιφωνηθεῖς, ὁ μὴ λαδὼν ἀποκρίσιν, Κικέρ. πρὸς Ἄττ. 6.1, 23.

ἀν-αντλέω, ἀνέλωκω ἢ ἐξέλωκω τὸ ὕδωρ δι' ἀντίκτας, «πρὸς τοὺς ἐν ταῖς σύριγγι ἀπαντώντας ποταμούς πολλάκις τοῖς Αἰγυπτίοις ἀναντλούντων κοχλίας» Σπράβ. 147· ἐπιγύω τι ἐπὶ ἑτέρου, ἐπι μέθῃ ἀλλήλῃν μέθῃν κλήμ. Ἄλ. 182: — μεταφ., = ἐξαντλώ, διεξεργουμαι τι ἀκριβῶς μετ' ὑπομονῆς, Λατ. exanillare, πόνους Διον. Ἄλ. 8. 51.

ἀναξ [ἄ], **ἀνακτος** [πρόβλ. Ἄνακες], ὁ: σπανίως θηλ. **ἀναξ** ἀντί **ἀνασσα**, Πινδ. Π. 12. 6, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 379, πρόβλ. Ἐρμάνν. Ἦμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 58: (κυρίως = **Φάναξ**, ἴδε **ἀνάσσα**). Κῆρριος, δεσπότης (ἴδ. ἐν τέλ.), καὶ ἀποδίδεται.

1) εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἰδίως εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἄγουσι δὲ δῶρα ἀνακτὶ Ἰλ. Α. 390· εἰς τὸν Πύθιοι ἀναξ Αἰσχύλ. Ἄγ. 509· ἀναξ Ἀπολλων αὐτόθι 513, Εὐμ. 85, κτλ. ὠνάξ Ἀπ. Σοφ. Ο. Τ. 80· ὠνάξ, ἄνευ τοῦ Ἀπολλων, Ἡρόδ. 1. 159., 4. 150, καὶ ἄλλ.· εἰς τὸν Δία ὁ Ὀμ. μόνον κατὰ κλητ. Ζεὺ ἄνα Ἰλ. Γ. 351., Π. 233· Ζεὺς ἀναξ Αἰσχύλ. Πέρσ. 762· ἀναξ ἀνάκτων. Ζεὺ ὁ αὐτ. Ἰκ. 524· μά τὸν Δία τὸν ἀνακτα Δημ. 937. 12· εἰς τὸν Ποσειδῶνα, Αἰσχύλ. Θ. 130· ὦ δέσποτ' ἀναξ, εἰς ἄλλους θεοὺς, Ἀριστοφ. Νεφ. 264, Σφ. 875· ὠνάξ δέσποτα αὐτόθι Πλ. 748· καὶ ἰδίως εἰς τοὺς Διόσκουρους, πρόβλ. Ἄνακες, Ἄνακοι, καὶ εἰς πάντας τοὺς θεοὺς ὁμοῦ· πάντων ἀνάκτων κοινωδομίαν Αἰσχύλ. Ἰκ. 222· — συγχ. ἐν ἐπιγραφαῖς. — Ἡ ἀνώμαλος κλητικὴ ἄνα εἰς οὐδένα ἄλλον προσφωνεῖται, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς θεοὺς, ὠνάξ εἶναι συχὸν παρὰ Τραγικ. καὶ Κωμικ.

II, εἰς τοὺς Ὀμηρικούς ἥρωας, ἀλλ' ὁ Ἀγαμέμνων ὡς γενικός ἀρχηγὸς καλεῖται ἀναξ ἀνδρῶν (οὗτω καὶ ὁ Εὐφύτης ἐν Ἰλ. Ο. 532, ἐνῶ ὁ Ὀρείλοχος καλεῖται ἀνδρῶσιν ἄν. ἐν Ἰλ. Ε. 546, πρόβλ. Εὐρ. Φοιν. 17): — Ὡσαύτως ὡς ἐπώνυμον τιμητικόν, ἀποδιδόμενον εἰς ἄνδρας διακεκριμένους καὶ ὑψηλὴν θέσιν κατέχοντας, οἷον εἰς τὸν Τειρεσίαν, Ὀδ. Α. 144, πρόβλ. Σοφ. Ο. Τ. 284· εἰς τοὺς υἱοὺς ἢ ἀδελφοὺς τῶν βασιλέων (οἱ υἱεῖς τοῦ βασιλέως καὶ οἱ ἀδελφοὶ καλοῦνται ἀνακτες Ἀριστ. Ἀποσπ. 483), καὶ ἐν γένει εἰς πάντα ἡγεμόνα ἢ ἄρχοντα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 5. 587, Ἄγ. 42, κτλ., πρόβλ. Μουσογράβ. Σοφ. Ο. Τ. 85. 911: — βασιλῆϊ ἀνακτὶ, τῷ βασιλεῖ καὶ κυρίως, Ὀδ. Υ. 194, ἴδε Πέρσ. Ὀρ. 348: — ἀποδίδεται δὲ καὶ εἰς τοὺς Ρωμ. αυτοκράτορας, θεοὶ ἀνακτες Ἐπιγρ. Ἑλλ. 618. 2., 892. 4, καὶ ἄλλ.

III, ὁ οἰκοδεσπότης, Λατ. hegus, dominus, οἰκίω ἀναξ Ὀδ. Α. 397· ἀμφὶ ἀνακτα κύνας Κ. 216· ἰδίως πρὸς δῆλων τῆς σχέσεως μεταξὺ δεσπότου καὶ δούλου, συγχ. ἐν τῇ Ὀδ., ἀναξ, θεοὺς γὰρ δεσπότητας καλεῖν χρεῶν Εὐρ. Ἰππ. 88· ἐν Ὀδ. I. 440, ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος, ὡς δεσπότου τῶν ποιμνίων του.

IV, παρ' Ἀττ. μεταφ., κώπης, σωῶν ἀνάκτες, κύριοι τῆς κώπης, τῶν πλοίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 378, 383· πύλης ἀναξ, ἐπὶ θυρωροῦ, Σοφ. ἐν Μιλέριου Συμμικτοῖς σ. 32· ἀναξ ἔπλων Εὐρ. I. Α. 1260· ψευδῶν ὁ αὐτ. Ἄνθρ. 447· ὑπήγηξ Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρέσβεσι» 4: πρόβλ. ἀνασσα 3, ἀνάσσα II. — Ποιητ. λέξεις ἐσοδύναμοις τῇ μετέπειτα ἐν χρῆσει λέξεις δεσπότης (ἴδε Εὐρ. Ἰππ. ἐνθ' ἀνωτ.), ἀλλὰ διαφέρουσα κάπως τῆς λέξ. βασιλεὺς, ἥτις κυρίως δηλοῖ τὸν πολιτικὸν ἀρχοντα τόπου τινὸς ἢ φυλῆς· ἴδε Γροτ. Ἱστορ. τῆς Ἑλλάδος 2. 84.

ἀναξαινῶ, ξαινῶ ἐκ νέου, ἀναξαινῶ, ἀπαίρω τὴν ἐπιδερμίδα ἐλκούς ἐπουλωθέντες, μεταφ., ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμη, ὡς τὸ Λατ. vulnus refricare, «λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξαινῶ» Βαθρ. 12. 23, Θεμιστ.: — καὶ ἐν τῷ παθ., ἀναξαινομένης τῆς διαφορᾶς Πολύδ. 27. 6. 6· εἰς κάκωσιν ἀναξαινομένον Πλούτ. 2. 610C. — ἀναξαινῶν, ἀναξαινῶν· Ἠσύχ.

ἀναξείω, ξείω καλῶς, ξείω καλοσῶ λείαν τὴν ἐπιφάνειαν λίθου ἢ ξύλου, σπιθῶν, λίθου ἀνεξεσμένου Ἰωσήφ. Ἀρ. Ἰ. 13. 6, 6. — ἀναξῆων = ἀναξῆων, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. II. 167, 5', 72.

ἀναξηραίνω: μέλλ. -ἄνω· ἀόρ. ἀνεξήρανα. Ἐπ. ὑποκατ. ἀγξηρανή: = καταξηραίνω, ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης.. ἀλῶν ἁψ' ἀγξηράνη Ἰλ. Φ. 347· τὰ ὑποζύγια.. ἀρδόμενα ἀνεξήρανη [τὴν λίμνην] Ἡρόδ. 7. 109: — Παθ., Ἰππ. π. Ἀέρ. 285, κτλ.

2) μεταφ., καταναλίσκω, δαπανῶ, ἐξαντλώ, ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραναν ὀδόντες Καλλ. εἰς Δῆμ. 114.

II, Παθ., στεγνώνομαι σπογγιζόμενος μετὰ τὸ λουτρὸν, τὴν κεφαλὴν μέντοι ἀνεξήραναίη γρη῏ως οἷόν τε μάλιστα ὑπὸ σπόγγου Ἰππ. π. διατ. ὀξέων 395.

ἀναξηρανοῖς, εως, ἢ, ἀπόξηρανοῖς, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 1, 2.

ἀναξηρανοῖον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναξηραίνω, δεῖ ἀναξηραίνω, Ἰω. Ἀκτουαρ. ἐν Idel. phys. etc. I. σ. 336.

ἀναξηρανοῖον, ἢ, ὄν, ὁ ἀναξηραίνων, ὁ προξενῶν ἀναξηρανοῖον, Πλούτ. 2. 624D.

ἀναξηρανοῖα, ἢ, = ἀναξηρανοῖς, Θεοφρ. Ἀποσπ. 12. 12.

ἀναξηρανοῖος, ὁ, τὸ ἀναξηραίνειν, Σοφ. Ἐφ. ἐξδ. Ἑρμ. σ. 200.

ἀναξία, ἢ, (ἀνάσσα) διαπαγή, κέλευσμα, ἐντολή, Πινδ. Ν. 8. 18, κατὰ πληθ. **2**) = βασιλεία, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 9.

ἀν-αξία, ἢ, (ξία) ἢ ἑλληνιστ. ἀξία, «ἀναξίτης», ἀναξίαν ἔχειν, μὴ ἔχειν ἀξίαν, Ζήνων παρὰ Διογ. Α. 105· πρόβλ. Λοθ. Φρόνιχ. 106.

ἀναξίαλος, ον, ὁ ἀνάσσει τῆς ἀλῆς, ὁ βασιλεὺς τῆς θαλάσσης, ἀναξίαλος Ποσειδῶν Βακχ. XX. 8.

ἀναξίθροντας, ὁ, ἀναξ (κύριος) τῶν βροντῶν, ἢ ὁ ἀνάγων τὰς

βροντάς, ἐκ τοῦ ἀνάγω, ἀναξίθροντας ὁ πάντων μετέων, περὶ τοῦ Διός, Βακχ. XVII. 66.

ἀναξί-θώρα, ἢ, «ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιέσσα τοὺς κερπούς ἐκ γῆς Δημήτηρ» Ἠσύχ.

ἀναξίμολπος, ον, ὁ ἀνάγων ἢ διεγείρων τὰς μολπὰς (ἐκ τοῦ ἀνάγω), ἀλλ' ἴσως καὶ ὁ ἀνάσσει τῶν μολπῶν, ὁ ἀναξί, ὁ πρωτεύων, (ἐκ τοῦ ἀνάσσω), ἀναξίμολπου Οὐρανίας ὕμνος Βακχ. VI. 10.

ἀν-αξίθολος, ἀνάξιος λόγου, μηδραμῖνος, ἀναφίρεται ἢ λέξις ἐκ τοῦ Διόδωρου.

ἀναξιοπάθεια, ἢ, τὸ ἀναξίως πάσχειν ἢ ἡ διὰ τὸ ἀναξιοπαθεῖν δικαία ἀγανάκτησις, «εἴ τι προπετέστερον ὑπ' ἀναξιοπαθείας ἐράσειεν» Ἰωσήφ. Ἀρ. Ἰ. 15. 2, 7.

ἀναξιοπάθειω, (παθεῖν) ἀγανακτῶ ὡς παθῶν τι ἀναξίως, θεινοπαθῶ, Σπράβ. 361, Διον. Ἄλ. 4. 11.

ἀναξίό-πιστος, ον, ἀνάξιος πίστεως, Φώτ.

ἀν-αξίος, ον, ὡσαύτως, συγχ. παρ' Ἀττ. -α, ον. **II**, ἐπὶ προσώπων, ἀνάξιος, ὁ μὴ θεωρούμενος ἄξιος, μετὰ γεν., ἄν. σφέων αὐτῶν, ἐσωτοῦ Ἰρ. 1. 73. 114· ἀνάξιον σοῦ, ὑπέρτερον τῆς σῆς ἀξίας, ἀντιτίθεται δὲ τῷ κατ' ἀξίος, ὡς ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατ' ἀξίον δ' ἐμοῦ Σοφ. Φιλ. 1009· ἄν. ἐμοῦ, ἀνάξιοστα, Πλάτ. Ἀπολ. 38E, κτλ.: — ὡσαύτως μετ' ἄπαρ., ἀνάξια γὰρ πᾶσιν ἔστε δυστυχεῖν, κατὰ τὴν κρίσιν πάντων ἀνάξιος (ἀδίκως) δυστυχεῖτε, Σοφ. Ο.Κ. 1446· νικᾶν Πλάτ. Πρωτ. 356A: — Ἐπιγρ., ἐφθάρησαν ἀναξίως ἐσωτῶν Ἡρόδ. 7. 10, 5.

2) ἀπολ., ἀνάξιος, μὴ ἔχων ἀξίαν, ἀξίος οὐδὲν χρήσιμος, ἀξίος καταρροήσεως, «τιποτένιος», αὐτόθι 7. 9, Σοφ. Φ. 439, κτλ.: ἀλλ' ἀπερεί τις ἐποικος ἀναξία οικονομῶ θαλάμοιο πατρὸς ὁ αὐτ. Ἰλ. 189: — Ἐπιγρ. -εως ὁ αὐτ. Ἀ. 1432 καὶ ἄλλ.

3) ὅστις δὲν εἶναι πρέπον ἢ δίκαιον νὰ πάθῃ κακὸν τι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 694, Εὐρ. Ἡρακλ. 526, Φουκ. 3. 59.

II, ἐπὶ πραγμάτων, παρ' ἄξια, πρᾶγμα τὸ ὅποιο δὲν εἶναι τις ἀξίος, ἀνάξια παθεῖν Εὐρ. I. Α. 852, καὶ ἄλλ., Πλάτ. Θεαίτ. 184A· ἄν. παθεῖν τῶν ὑπηρετιζόμενων Ἀυσ. 164. 7. **2**) τὸ ἄνευ ἀξίας, μηδραμῖαν ἀξίαν ἔχον· τὸ ἄν. ἀκερδές Πλάτ. Ἰπαρχ. 231E.

ἀνάξιος, ον, (ἀναξ) βασιλικός, μεγαλοπρεπής, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 630.

ἀναξίότης, ἢ, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀναξίου, ὡς καὶ νῦν, Δαμασκ. I. 1232A, Νικήτ. Βυζ. 673B.

ἀναξί-φόρμιγγε, ἰγγος, ὁ, ἢ, ὁ ὑπὸ τῆς φόρμιγγος ἀνασσοόμενος, ἀναξίφόρμιγγες ὕμνοι, «ὑπὸ τῆς φόρμιγγος ἀνασσοόμενοι, πρῶτον γὰρ ἔκρουον, εἶτα ἐπέθον» (Σχόλ.) Πινδ. Ο. 2. 1· πρόβλ. ἀναβολὴ II.

ἀναξύνω, (ξύνω) = ἀνακκοίνω, ὅπερ εὐρίσκειται ἀντ' αὐτοῦ ὡς διάφορ. γραφῆ ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30.

ἀναξυρίδες, ἴδων, αἱ, περισκελίδες, ἀς ἐφόρουν (καὶ φοροῦσιν ἔτι) οἱ ἀνατολικοὶ λαοί, Τουρκ. σακαίρια, Ἡρόδ. 5. 49, 7. 61, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 8· προσέτι καὶ οἱ Σκύθαι, Ἡρόδ. 1. 71, καὶ οἱ Σάκαι 3. 87, κτλ.: εἶναι δὲ κατὰ Bähr (Ἡρόδ. 1. 71) οὐχὶ αἱ εὐρείαι περισκελίδες (θύλακοι), ἀλλὰ στενωπὸν τῆς εἰδος, οἷαι αἱ Γαλατικαὶ βραχί(α)ι, πρόβλ. Ἰππ. π. Ἀέρ. 293, ἐν τέλ. — Κατὰ Σουῖθ. ἀναξυρ., φριμάλια, βραχία, «κατὰ δὲ Ἠσύχ. «βαρβαρικὰ ἐνδύματα ποδῶν, ὑποδήματα βαθῆα ἢ βασιλικὰ». — Ὁ ἐνικ. ἀπαντᾷ παρὰ Λουκ. ἐν τῷ Περὶ τοῦ πῶς δεῖ Ἱστορ. συγγρ. 19 καὶ παρὰ Τζέτζη. (Ὁ Εὐστ. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἀναξυρομαι, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶναι Περσικὴ ἴδε Βέρητ ἐνθ' ἀνωτ.).

ἀναξύω [ῶ], ξύω ἢ ἀποξύω, ἀπαλείφω, τὰ ἐν τῇ γῇ ὄντα [σημειᾶ] ἀναξύσαι Ἀντιφών 134. 35: — Παθ., ἀναξυομένης τῆς γῆς Ἄριστ. Ἱστ. Ζ. Β. 15. 5, πρόβλ. 8. 20, 7· πληγέντες αὐθίς καὶ ἀναξυσθέντες, πελεκαθῆντες πάλιν καὶ ἀναξυσθέντες (περικιώνων), Πλούτ. Ποπλικ. 15.

ἀνα-οίγω, μέλλ. -ξω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνοίγω, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον.. κληῖδα θυράων Ἰλ. Ω. 455.

ἀναπαίδεω, ἐκ νέου παιδεύω, διδάσκω, Σοφ. Ἀποσπ. 434, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1099.

ἀναπαιστικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀνάπαιστον, Διον. Ἄλ. περὶ Σουθ. 25.

ἀνάπαιστος, ον, (ἀναπαίω) ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω παιόμενος, ὁ ἀναπαλλόμενος, ὁ ἀντισκιρτῶν: ἐντεῦθεν εἰς οὐσιαστ., ὁ ἀνάπαιστος (ἢ ἐ. ἀνεστραμμένος δακτύλος (dact. repercusus) ἢ ἀντιδάκτυλος)· «ἀνάπαιστος, ὁ τῷ δακτύλῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οὗ χρεῖν ἀνάπαιστος κέλκεται, οἷονεἰ ἀναπαιδοσμένοι, τουτέστιν ἀντιστρεφοὶ δακτύλω, ὁ καὶ ἀντιδάκτυλος» Σχόλ. εἰς Ἡραστ.: ἀνάπαιστος λοιπὸν εἶναι ὁ ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μίαις μακρᾶς συλλαβῆς (υ-υ) συνιστάμενος πούς. **2**) ἀναπαιστικός στίχος, Ἀριστ. Ποιητ. 12. 8, Διον. Ἄλ. 1. 25, κτλ. κατὰ πληθ. ἐπὶ τῆς κωμ. παραβίασεως, Ἀριστοφ. Ἰππ. 504, Εὐρ. 735, καὶ ἄλλ.: περὶ τῶν συμπτύκτων ἀναπαιστων ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 283· ἀνάπαιστον τι, καὶ ἐν ἀναπαιστικῷ μέτρῳ, Αἰσχίν. 22. 27: — ἐντεῦθεν, ἀνάπαιστα, τὰ ἀναπαιστικῶ στίχοι, σατυρικὰ ποιήματα, πολλάκις ἄσμενα, «πολλὰ καὶ ἀσελγῆ ἀνάπαιστα ἐν φῦθμῳ τοῦ τε κρότου καὶ τῆς βαδίσεως ἀδόντων» Δίων· Κάσσ. Ἑκλ. σ. 61.

ἀνάπαιστος, ὁ ἀντισκιρτῶν: ἐντεῦθεν εἰς οὐσιαστ., ὁ ἀνάπαιστος (ἢ ἐ. ἀνεστραμμένος δακτύλος (dact. repercusus) ἢ ἀντιδάκτυλος)· «ἀνάπαιστος, ὁ τῷ δακτύλῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οὗ χρεῖν ἀνάπαιστος κέλκεται, οἷονεἰ ἀναπαιδοσμένοι, τουτέστιν ἀντιστρεφοὶ δακτύλω, ὁ καὶ ἀντιδάκτυλος» Σχόλ. εἰς Ἡραστ.: ἀνάπαιστος λοιπὸν εἶναι ὁ ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μίαις μακρᾶς συλλαβῆς (υ-υ) συνιστάμενος πούς. **2**) ἀναπαιστικός στίχος, Ἀριστ. Ποιητ. 12. 8, Διον. Ἄλ. 1. 25, κτλ. κατὰ πληθ. ἐπὶ τῆς κωμ. παραβίασεως, Ἀριστοφ. Ἰππ. 504, Εὐρ. 735, καὶ ἄλλ.: περὶ τῶν συμπτύκτων ἀναπαιστων ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 283· ἀνάπαιστον τι, καὶ ἐν ἀναπαιστικῷ μέτρῳ, Αἰσχίν. 22. 27: — ἐντεῦθεν, ἀνάπαιστα, τὰ ἀναπαιστικῶ στίχοι, σατυρικὰ ποιήματα, πολλάκις ἄσμενα, «πολλὰ καὶ ἀσελγῆ ἀνάπαιστα ἐν φῦθμῳ τοῦ τε κρότου καὶ τῆς βαδίσεως ἀδόντων» Δίων· Κάσσ. Ἑκλ. σ. 61.

36, Ἀλκίφρων 3. 43, Πλούτ. Περικλ. 33. — ἀνάπαιστα, κυρίως τὰ ἐν ταῖς παραδόσεσι τῶν χορῶν ἄσματα καὶ ἰδίως τὰ τῶν βυβῶνων Ἰσού. ἴδε Σεμιτέλ. Μετρίκ. σ. 381 κέξ.

ἀναπαιστοσπόνδειος, ἀνάπαιστος καὶ σπονδείος συ---, Τζέτζ. Ἀνεκδ. Ὁξ. τόμ. 3. σ. 311.

ἀναπαιστρίς, ἴδος, ἡ, ἢ πλήττουσα, ὃ ἐ. τὸ σφυρίον τοῦ σιδηρουχοῦ, ἀναπαιστρίδες, σφύραι παρὰ τοὺς χαλκεύσιν» Ἡσύχ.

ἀν-απαίτητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις ν' ἀπαίτησῃ, Ἀνδρ. Παλαιολόγ. Χρυσόβουλ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάβα, τόμ. Α', σ. 221.

ἀναπαῖω, ἀποκρούω, ἀντικρούω, «παρὰ τὸ ἀναπαίειν, ὃ ἐστὶν ἀντικρούειν» Εὐστ. 587. 18: — μεταρ., ρυθμοὶ ἔμμετροι τε καὶ ἀναπαίοντες, = ἀνάπαιστοι, Φιλόστρ. 601.

ἀναπάλαισις, εως, ἡ, ἀνανέωσις τῆς πάλης, τοῦ ἀγῶνος, Θεόδ. Σπουδ.

ἀναπάλαιω, ἐπανορθῶ διὰ νέου ἀγῶνος, [ἀναπαλαίω τὰ σφάλματα] τὴν ἤτταν ἀναπαλαίειν, ἐπανορθῶν αὐτὴν διὰ δευτέρας πάλης, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 1, 6. **II.** ἀν. τὰς ὑποσχέσεις, ἀποσύρειν, ἀπαρνεῖσθαι, Σχόλ. εἰς Ὁδ. Θ. 567.

ἀναπάλη [πά], ἡ, χορὸς κατ' ἀπομίμησιν τῶν πέντε ἀγωνισμάτων τοῦ πεντάθλου, Ἀθην. 631B.

ἀνάπαλι, ἐπίρρ., πάλιν ὀπίσω, ἴεναί Πλάτ. Πολιτικ. 269D, πρὸλ. Φαίδρ. 264A, καὶ ἄλλ.· ἐπὶ τὸ πέρασ ἢ ἀνάπαλιν Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 1. 4, 5· ἀν. στραφήναι ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 2, 7, κτλ.

II. ἐκ νέου πάλιν, ἐμπαλίν Πλάτ. Θεαίτ. 192D· ἀνάπαλιν αὖ ὁ αὐτ. Πολ. 451B. **III.** κατ' ἐναντίον τρόπον, τούναντίον, κατ' ἐναντίαν τάξιν, Ἰππ. Κωικ. 170, Πλάτ. Τιμ. 82C, καὶ ἄλλ.· — ἀνάπαλιν ἔχειν Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 6, 9, καὶ ἄλλ., ἀν. τιθέναι ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 17, 12, κτλ., τάχα δὲ τοῦτο γε ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ἀνάπαλιν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 3, 5.

ἀναπαλινδρομεῖν ἐν Ἰππ. π. Ἀγμῶν 754, ἐπὶ ἐπιδέσμου, φέρομαι πάλιν ὀπίσω εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον.

ἀν-απάλλακτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μετακινήσῃ, οὐ δὲν δύναται τις νὰ ἀπαλλάξῃ, ῥύπος Συνέσ. 183A.

ἀναπάλλω, ποιητ. ἀμπάλλω: Ἐπ. ἀορ. μετ. ἀμπεπαλῶν.

Πάλλω, τῆδε κακείσε, ἀμπεπαλῶν προίει δολιχόσκιον ἔγχοσ, ἀφοῦ ἐκίνησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ δόρου ὡστε νὰ ρίψῃ αὐτὸ μετὰ μείζονος δυνάμεως (καὶ εὐθυβολίας), Ἰλ. Γ. 355, κτλ.· ἀμπάλλειν κῶλα, κινεῖν τῆδε κακείσε τὰ μέλη τοῦ σώματος, τοῦτ' ἐστὶν ὀρχεῖσθαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1358· ἀνέπηλιν ἐπὶ θῆρα.. μαινάδας, παρώρμισεν, ἐξήγειρεν, Εὐρ. Βάκχ. 1190: — Μέσ., ἀφ.. αἰθέρα ἀμπάλλεσθε, ἀνακινεῖτε αὐτὸν πετόμηναι, ὁ αὐτ. Ὁρ. 322: — Παθ., ἀνατινάσσομαι, ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ φρικῶς.. ἀναπάλλεται ἰχθύς,.. ὡς πληγείσ ἀνέπαλτο Ἰλ. Ψ. 692: — ἐκ τοῦ χωρίου τούτου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ συγκεκομ. ἀορ. ἀνέπαλτο (εὐρυσκόμομος ὄσπυτος ἐν Ἰλ. Θ. 85, Υ. 424, Πινδ. Ο. 13. 102), πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἀνεφάλλομαι (πρὸλ. τοὺς τύπους ἔκπαλτο, ἐνέπαλτο, κατέπαλτο)· καὶ ὅμοις Ἀπολλ. ὁ Ρόδ. φαίνεται ὅτι παρήγαγε τὸν ἐν λόγῳ τύπον ἐκ τοῦ δευτέρου τούτου ῥήματος, ἐπεὶ δὲ μεταχειρίζεται τὴν μετοχὴν ἀνεπάλλομος (2. 825): ὅσοι ἀναφέρουσι τὸν προκειμένον τύπον, ὡς ὁ Heyne, εἰς τὸ ἀνεφάλλομαι, γράφουσι αὐτὸν ἀνεπάλτο (πρὸλ. ἐπάλτο)· ἴδε Spitzl. Exc. XVI. ad II.: — Ὁ Μόσχ. 2. 109 ἔχει τὸν μέσ. ἀορ. ἀνεπήλατο (ἔνθα ἄλλοτε ἀνεπίλινατο)· μετοχ. παθ. ἀορ. ἀναπαλεῖς Στράβ. 379.

II. ἀναπάλλω, ὃ, σεισμός ἔχων κίνησιν πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 31.

ἀνάπαλος, συνηρ. ἀμπαλος, ον, ὃ, = ἀνάπαλις: — ἄλλα κατ' ἀμπαλον, εὖδ ἠμοκρασίας, Ἐπιγρ. Θεσπ. ἐν Ussing 2. 15.

ἀνάπαλις, εως, ἡ, τὸ ἀναπάλλεσθαι, ἀναπήδησις, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 31.

ἀν-απάντητος, ον, ἔνθα τις οὐδένα συναντᾷ, Κικ. πρὸς Ἄττ. 9. 1, 3.

ἀναπαρτεῖνω, παρτεῖνω ἐκ νέου, μεταγ.

ἀνα-παρθένευσις, ἡ, ἀποκατάστασις τῆς παρθενίας, «ὅσπερ τῷ ἐπιθάνει νυμφικῆς κλήνης οὐκ ἐστὶν ἴσας πρὸς ἀναπαρθένευσιν τῆς κόρης, οὕτως οὐδὲ τῆ φωνεῖ πάρεσι πόρος πρὸς ἄκσειν τοῦ φόνου» Σχόλ. εἰς Διοχῶλ. Χο. (19) 71.

ἀναπαρίεζω, μεταμέλομαι, μεταβάλλω γνώμην, ὡς οἱ Πάριοι, παρομί. ἐν Ἐφορ. (Ἄποσπ. 107), — «ὅθεν φασὶν ἡμᾶς ἔτι καὶ νῦν χρῆσθαι τῇ παρομίᾳ, τοὺς ψευδομένους τὰς ἠμολογίας ἀναπαρίζειν φάσκοντας» παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Πάρος.

ἀν-απάρτιστος, ον, ὃ μὴ ἀπρτισμένος, ἀτελής, Διογ. Α. 7. 63.

ἀνάπαξ, ἄσα, ἀν, = σῦμπαξ, σσφίης τ' ἀναπάσης Ἀνθ. Π. 7, 343· ἴσως ἀντὶ τοῦ σοφίης θ' ἄμα πάσης, Θ. Στ.

ἀναπάσσω, μέλλ. -ἄσω, ἐπιπάσσω, ἐπιγέω, γλυκύς τ' αὐλόδς ἀναπάσει χάριν, ἐπιχέει, Πινδ. Ο. 10 (11), 115 (94).

ἀναπατέω, ἀνέρχομαι, ὑπάγω ὀπίσω, Ἰππιατρ. κατ' Εὐστ.: «ἀναπατεῖν, ἄνω που οἰκήματος ἀργῶντα κεῖσθαι (ἴσως κινεῖσθαι)» — περιπατῶ ἐπάνω καὶ κάτω, «ἐν τῷ ἀναπατεῖν τὸν Ἀχιλλεῖα ἐν τῷ

ἄλει τοῦ Ἀπόλλωνος μόνον» Ἰω. Μαλαλ. σ. 130, 12. — ἀνεπάτηςας, ἀντὶ τοῦ κατεπάτηςας» Α. Β. 397, 27.

ἀν-απαύδητος, ον, ὃ μὴ ἀπαυδῶν, ἀκαταπόνητος, Κλήμ. Ἀλ. 492.

ἀνάπαυλα, ης, ἡ, (ἀναπαύω) ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις, καίριος σπουδῆ πόνου λήξαντος ὕπνον κἀνάπαυλαν ἠγάγεν Σοφ. Φ. 637· διηρημένοι κατ' ἀναπαύλας, διηρημ. εἰς μέρη, ὡστε δετὰ τὸ ἐν ἐργάζηται, τὸ ἄλλο νὰ ἔχη ἀνάπαυλαν, δηλ. «ἐξεκουράζεται», Θουκ. 2. 75. **2)** μετὰ γεν. πρᾶγμ., ἀνάπαυσις ἀπὸ τινος πράγματος, κακῶν Σοφ. Ἠλ. 873, πρὸλ. Φ. 878· πόνου Ἰουκ. 2. 38· τῆς σπουδῆς Πλάτ. Φίλ. 30E. **II.** τόπος ἀναπαύσεως, ἀναπαυτήριον, Εὐρ. Ἰππ. 1137· ἰδίως πανδογεῖον, Λατ. devisorium, Ἀριστοφ. Βάτρ. 113, Πλάτ. Νόμ. 722C· ἀνάπαυλαί κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτῶν 625B· εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν (ἔνθα ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας τῆς λέξ.), Ἀριστ. Βάτρ. 185, πρὸλ. 195.

ἀνάπαυλις, ἀνάπαυσις, κατάπαυσις Ἡσύχ.

ἀνάπαυμα, ποιητ. ἀμπ-, ατος, τό, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, ληγμοσύνην τε κακῶν ἀμπαυμά τε μερμηράων Ἡσ. Θ. 55· κακῶν ἀμπαυμα μερμηρών Ἡσίου. 343. **2)** τόπος ἀναπαύσεως, ἀναπαυτήριον, Ἀνθ. Πλάν. 228· ἐπὶ τάρου, «ἐαυτῷ καὶ Παυλίῃ γυναικὶ καὶ υἱοῖς καὶ φίλοις ἀνάπαυμα» Συλλ. Ἐπιγρ. 4623.

ἀναπαύσιμος, ον, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀνάπαυσιν, Εὐστ. 1260. 53, κτλ.

ἀνάπαυσις, ποιητ. ἀμπ-, εως, ἡ, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, Μίμνεμ. 12. 2, — ἀνάπαυσις ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργω Πινδ. Ν. 7. 76, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Ξεν.: ἰδίως, ἀναψυχή, ἄνεσις, ἡσυχία, Πλάτ. Τιμ. 59C, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 47. **2)** μετὰ γεν. πρᾶγμ., ἀνάπαυσις ἐκ τινος, κακῶν Θουκ. 4. 20· πολέμου Ξεν. Ἰέρ. 2. 11.

ἀναπαυστέον, ῥῆμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀναπαυθῇ ἢ νὰ παύσῃ, νὰ σταματήσῃ, ἄλλ' ἀναπαυστέον Γρηγ. Ναξ. Ὁμ. 44, σ. 715· «οὐκοῦν ἀναπαυστέον» Χριστοφ. Πατρικ. στίχοι Α. Β. 1090, ἐν τῷ τελευτ. στίχῳ.

ἀναπαυστήρ, ἦρος, ὃ, κατέλληλος πρὸς ἀνάπαυσιν, ὃ γενόμενος πρὸς ἀνάπαυσιν, ἀναπαυστήρης οἶκοι Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάβ. τόμ. Α', σ. 23

ἀναπαυστήριος, ἢ -παυτήριος, Ἰων. ἀμπ-, ον, ἀνήκων ἢ κατέλληλος εἰς ἀνάπαυσιν, ὄθκοι ἀμπ., καθίσματα πρὸς ἀνάπαυσιν, Ἠρόδ. 1. 181. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἀναπαυστήριον, τὸ, καιρός, χρόνος πρὸς ἀνάπαυσιν, ὁ Θεοί... νύκτα παρέχουσι κάλλιστον ἀν. Ξεν. Ἀπομ. 4. 3, 3: περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως ἄρα Λοβ. Σοφ. Αἴ. 704, σ. 321. **2)** τόπος ἀναπαύσεως, Λοκ. Ἐρωτ. 18. **3)** τὸ πρὸς ἀνάπαυσιν ἦχημα τῆς σάλπιγγος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἀνακλιητικόν, Πολυδ. 4. 86.

ἀναπαύω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀμπ-: (ἴδε παύω). Καταπαύω, «σταματῶ», ἐμποδίζω τινὰ ἐκ τινος, χειμῶνος.. ὃς ῥά τε ἔργω ἀνθρώπου ἀνέπαυεν Ἰλ. Ρ. 550· παρέγω ἀνάπαυσιν, ἀνακουρίζω, κἀναπαύσαστον.. τοῦδε φουστῆρου πλάνου Σοφ. Ο. Κ. 1113· ὁ Jebb ἔχει ἀναπνεύσαστον, ἀναπνεύσαστε, «ἐξεκουρασῆτε» τοὺς λειτουργοῦντας ἀν. (ἐνν. τῶν ἀναλωμάτων), ἀπάλλω τὸν αὐτοῦ τῶν δαπανῶν, Δημ. 1046. 21, πρὸλ. 1049. 2.

2) μετ' αἰτιατ. μόνον, σταματῶ, θέτω τέμα ἐξέ τι, βοῶν Σοφ. Τρ. 1262: φονεύω, Πλούτ. 2. 110E: — κοινότερον, κἀνωμ τινὰ νὰ σταθῇ, ν' ἀναπαυθῇ, ἀν. στρατεύμα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 4· κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀν. ὁ αὐτ. Ἑλλ. 6. 2, 29· κἀνωμ ἵππων ἀν. Διοχῶλ. Ἀποσπ. 192· σῶμα Εὐρ. Ἰππ. 1353· εἰδῶλον ἀν. ἐπὶ ἀμαξάν, καθίζειν Αἰλ. Π. Ἰστ. 12. 64, πρὸλ. Περὶ Ζ. 7. 29. **3)** σπαν. ἀμετάβ. μετὰ μέσ. σημασι., ἀναπαύομαι, ἀνάπαυοντες ἐν τῷ μέρει Θουκ. 4. 11· ἡσυχίαν εἶχε καὶ ἀνέπαυεν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 21.

II. ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. σχηματ., ἀπέχομαι, ἀφίσταμαι τινος, ἀπὸ νυμιαχίας ἀναπεπαυμένοι Θουκ. 7. 73· ἀναπεπ. τῶν εἰσφορῶν, ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τῶν.., Ἰσοκρ. 163B: ἀναπαύω κακῶν, ἡσυχάζω, ἔχω ἀνάπαυσιν ἀπὸ.., Κρατίν. Ἀδελ. 111.

2) ἀπολ. ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι, Λατ. pernoctare, Ἠρόδ. 1. 12, 2. 95, καὶ ἄλλ., Εὐρ. Ἰππ. 212, Ἀριστοφ. Πλ. 695, Λυσίας 130. 40, κτλ.· ἐκ μακρὰς ἀν. ὁδοῦ, μετὰ μακρῆν ὁδοιπορίαν, Πλάτ. Κριτ. 100A· μετὰ ἐπιπέπου κωνηγεσίαν, ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας τανίκα κεκριακῶς ἀμπαύεται Θεοκρ. 1. 16. **6)** ἐπὶ γῆς διαμενούσης ἀγεωργήτου, Πινδ. Ν. 6. 20. **γ)** ἀναπαύομαι ἐκ τῶν βασάνων τοῦ βίου, ἀποθνήσκω, χῶ μὲν τόσσο· εἰπὼν ἀνεπαύσατο, «εὐφύμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη» (Σχόλ.) Θεοκρ. 1, 138· «ἦξιον κλαῦσον ἐπὶ νεκρῷ ὅτι ἀνεπαύσατο» Ἐβδ. (Σειράχ. κβ', 11), καὶ ἐν πλείστ. Ἐκκλ. Συγγρ., λέγομεν δὲ καὶ νῦν. ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἀντὶ ἀπέθανεν: — ἀμπτ. σὺν φιλήθῃ ξυνῶς ἀλόγῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 1973. 5· πρὸλ. Καλλ. Ἐπ. 14. **δ)** ἐπὶ στρατιωτῶν, σταματῶ, ἀναπαύομαι, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 3, κτλ. **ε)** ἀνακαμβάνω δύναμιν, ὁ αὐτ. 6. 1, 11.

ἀναπαυλάζω, ἀνακαχλάζω, βράζω μετὰ καχλασμοῦ, «ἀνεπάφλατον, ἀνεκχλάζον» Ἡσύχ.

ἀναπεῖθω: μέλλ. -πέτωσ, καταπέθω τινὰ καὶ προσελκῶ αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος μου, Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 52, καὶ ἄλλ.: — Παθ., Θουκ. 1. 84. **2)** ἐν γένει, ἀπλῶς καταπέθω τινὰ, παρακινῶ αὐτὸν νὰ

αναπισμοσ, οϋ, ο, καταπισσις, εκπισσις, πεισις, αναπισμοσ γίνεται πρόσ δν αν βουλώμεθα τόπον Ἡρων Πνευμ.182Α.

αναπιμπλημι, γ εν. -πιμπλη' Ἀριστ. Προβλ. 38. 8: μέλλ. αναπιμπλησ: (ἴδε γιμπλημι) πληρὸν μέχρι χειλέων, γεμίξω ἑὸσ ἐπάνω, Λατ. expleto, πίθον Ἐπιγραμμ. παρὰ Λουκ. π. Δυσάδ. 6:— ἀλλὰ πρό πάντων 2) μεταφ., εκπληρῶ τὸ ὄρισθὲν ὑπὸ τῆσ μοίρασ, ὡσ ἀείποτε παρ' Ὀμ., πότμιον ἀναπλήσαντες, εκπληρῶσαντες τὸ περωμένον, Ἰλ. Α. 263· αἶ κε θάνησ καὶ πότμιον ἀναπλήσῃσ βίδοιο Δ.170· οὕτωσ, ἀναπλήσαι σίτον, κακὰ, ἄλγεα, κῆδεα, Ὀμ., οὕτωσ ἐν Ἡρόδ. 5. 4., 6. 12., 9. 87, Πίνδ., κτλ.

II. μετὰ γεν. πράγμ., καταγεμίξω τινά τινοσ, κοῦ ξυντυχῶν σ' Ὑπέρβολοσ δικῶν ἀναπλήσει Ἀριστοφ. Ἀχ. 847, πρὸλ. Νερ. 1023, Πλάτ. Φιλ. 42Α, Δημ. 466. 1, κτλ. 2) συγχ. μετὰ τῆσ ἐνοσίασ τοῦ μολόνει, μαιίνει, ὡσ πλειστοὺσ ἀναπλήσαι αἰτίων Πλάτ. Ἀπολ. 32C· οὕτω κατὰ παθ., ὡσ τὸ Λατ. impleti (Alb. 4. 30), μολόνμαι ἐκ νόσοσ τινόσ, Θουκ. 2. 51· ἀν. τῆσ τούτοϋ [τοῦ σώματοσ] φύσεωσ Πλάτ. Φαίδων 67Α· πρὸλ. Ρουγκ. Τίμ. ἐν λ. ἀνάπλεωσ.

αναπιμπρημι, ἐξογκῶ, φουσκῶω, παθ. ἐξογκοῦμαι, ψαφάρδσ δ' ἀναπιμπραται αὐγῆν, καὶ ὁ αὐγῆν δὲ ἐπιππραται φουσῶντοσ τοῦ θηριοϋ (Σχόλ.), Νικ. Θ. 179· πρὸλ. ἀναπρήθω.

ἀναπίνω [γ], πίνω, ῥοφῶ, ἀναρροφῶ, ὡσ ὁ σπόγγοσ, Ἰπκ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18:— ἐκ νέου ἀπορροφῶ, Λατ. resorbere, ἐπὶ πύσοεωσ (ὑμπασμασ), ἥτισ δὲν συμπυκνοῦται ὅπωσ ἀποτελεσῇ κεφαλήν, ἀλλὰ πάλιν ἀναπίνειται ὑπὸ τοῦ σώματοσ, ὁ αὐτ. π. Ἀρθρ. 805, πρὸλ. 817. ἀναπίπτοσ, ὁ μὴ ἔχων ἄπια, ἀμηλοῖ τε καὶ ἄστικοσ καὶ ἀνάπιοισ Τρέτζ. Ἐπιστ. 56, σ. 50.

ἀναπεπράσσω, ἐκ νέου πωλῶ, Πολυδ. Ζ. 12:—Παθ., μετοχ. α' ἀορ. τρις ἀναπραθείσῃσ τῆσ ὠνῆσ Σουλ. Ἐπιγρ. 2058Α. 53: προσέτι ὄριστ. ἀορ. ἐκ τύπου ἀμπιπρ-, τὸ ὕδωρ ὄσοϋ ἀμπράθῃ Σουλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 2. 610, 9.

ἀναπίπτω, ποιητ. ἀμπι-: μέλλ. -πесоῦμαι: (ἴδε πίπτω):— πῖπτοσ πρόσ τὰ ὀπίω, Δισχόλ. Ἀγ. 1599, Εὐρ. Κύκλ. 410· ἀνακλίνω τὸ σῶμα ἄν. μὲν πρόσ τὰ ὀπίω ὡσ οἱ κωπηλατοῦντεσ, Κρατίη. ἐν Ἀδῆλ. 8, Σεν. Οἰκ. 8, 8· ἀνέπεσεν Ὑπτία Πλάτ. Φαίδρ. 254Β, πρὸλ. Ε. 2) ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, Θουκ. 1. 70: ἐντεῦθεν ἀθυμῶ, δειλιῶ, Λατ. concidere animo Δημ. 411. 3· ταῖσ σπουδαῖσ (κον. σπονδ-) ἀναπεπρωκέναι, Λατ. refrixisse studiis, Διον. Ἀλ. 5. 53. 3) ἐπὶ σχεδίου τινόσ, ἐγκαταλείπομαι, ἀρίνομαι, ἀναπεπτώκει τὰ τῆσ ἐξόδοϋ Δημ. 567. 12. 4) ἀν. ἀπ' οἰκῶν, ἐξορίζομαι ἐκ τῆσ οἰκίασ μου, Ποιητ. παρ' Ἀθανασ. ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ 22. 5) ἀνακλίνομαι ὡσ ἐπὶ δειπνω, κατὰ τὸ ἀνάκειμαι, «μετὰ ταῦτα ἀναπεσῆν ἐκέλευον αὐτῆν παρ' ἐμὲ» Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 26. Κομ. παρὰ Mein. 4, σ. 650, Λουκ. Ὀν. 23, Κ. Δ.

ἀναπισσῶ, ἐκ νέου ἀλείφω τι διὰ πίσιω, «ξαναπισσῶν», ἀναπίσσοϋ κατὰ τὸ ἔθος τοῦσ πίθοϋσ: Γεωπ. 6. 8, 3.

ἀναπιστεύω, πιστεύω, ἐλπίζω, Θ. Στ.

ἀναπίτνημι, ποιητ. ἀντὶ ἀναπετάννυμι, Πίνδ. Ο. 6. 45.

ἀναπισυμοσ, ὁ, ἐσφ. ἀντὶ ἀναπισυμοσ.

ἀναπλάκῃτοσ, ον, = ἀναμπλάκῃτοσ, ὁ ἴδε.

ἀναπλανῶμαι, πλανῶμαι, Θ. Στ.

ἀνάπλασις, εωσ, ἡ, (ἀναπλάσσω) ἡ ἐκ νέου πλάσις, μετὰπλασις, ὁ ἐκ νέου σχηματισμοσ, σαρκῶν Ἰπκ. περὶ Ἰητρείον 748: ἐπανόρθωσισ, μετασχηματίσισ, αὐτοῦ 746: ἐντεῦθεν παρ' Ἐκκλ. κατὰ μεταφορῆν ἡ ἀναγέννησισ.

ἀνάπλασμα, ατοσ, τό, τὸ ἀναπλασθέν, τὸ ἐκ νέου σχηματισθέν, τύποσ, πρότυπον, τὸ ἀνάστημα, τὰ ἀν. τῶν σωμάτων Διόδ. 2. 56.

II. γέννημα τῆσ φαντασίασ, κενοπαθήματα καὶ ἀναπλάσματα τῆσ διανοσίασ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 354, Στράβ. 530.

ἀναπλασμοσ, ὁ, = ἀνάπλασις, ἀν. ματαίων ἐλπιδῶν, ὡσ νὰ κηίξῃ τισ εἰσ τὸν ἄερα, Πλουτ. 2. 113D, πρὸλ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 223.

ἀναπλάσσω, Ἀττ. -ττω: μέλλ. -πλάσω [ᾶ]: [ἴδε πλάσσω]— ἐκ νέου σχηματίξω, ἀποκαθιστῶ, τῆσ Αἰδοῦσ. τὰ γάλμ' ἀν. Ἀριστοφ. Νερ. 995· ἀποκαθίσταμαι, θεραπεύειν καταγὲν μέλοσ τοῦ σώματοσ, κάρτα γάρ καὶ ἡ ῥίεσ καταγεῖσα ἀναπλάσσειται Ἰπκ. 845E:— Μέσ., ἀναπλάσασθαι οἰκίην, ἀνοικοδομησῆσ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, Ἡρόδ. 8. 109. 2) εἶδω νέον σχῆμα, μετασχηματίξω, Λατ. relingo, τὰ μέλη τοῦ παιδὸσ Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121D· μεταφ., τοῖσ ψηφισμασιν ἀν. [Ἀλέξανδρον] Δημᾶδ. 179. 41· ἀναπλάττουσι τούτασ [τὰσ πρωτοπελοῦσ ἑταίρασ], ὥστε μῆτε τοῦσ τρόποϋσ μῆτε τὰσ ὄψεϊσ δυοῖασ διατελεῖν οὐσασ ἐτι Ἀλεξ. ἐν Ἰσοστασίω 1. 5. 3) μεταφ., ἀν. διπλάσαι τῆσ ἀληθείασ κακὰ, ἐξευρίσκει, ἐπινοῶ, φαντάζομαι κακὰ διπλ. τῆσ ἀληθ., Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 71, πρὸλ. Παλῦδ. 3. 94. 2· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ Ἀνθ. II. 9. 710. II. ἀναπλάθω, ἀλείφω, ἐπαλείφω, «ἐμκλασπρῶω», ὡπὸ τοῖσ ὄνυξι κηρῶν ἀναπεπρασμένοσ Ἀριστοφ. Σπ. 108.

ἀνάπλαστοσ, ον, ὅσται δύναται νὰ πλασθῆ εἰσ σχῆμά τι, εὐπλάστοσ, Γαλην.

ἀναπλατῶνομαι, παθ., ἐπιεκτείνομαι εἰσ πλάτοσ, «νῦξ δὲ οὐδὲν ἔστιν ἄλλο πλὴν σκιά γῆσ, ὅταν γάρ πλησιάσασα ταῖσ δυσμαῖσ ἀπο-

κρήφῃ τὸν ἥλιον, ἀναπλατῶνομένη μελαίνει τὸν ἄερα» Πλουτ. παρ' Εὐσ. ἐν Πρ. Εὐαγγ. 84D.

ἀναπλέω, Ἐπ. ἀντὶ ἀναπλῆω, Νικ. Θ. 308.

ἀναπλέω: μέλλ. -ξω, πλέω περὶ τι, περιχοσμῶ, περιστέφω, ὄρμιοισι τῶν χέρασ ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλάσ Πίνδ. Ο. 2. 135· ἀν. τὰσ τρίχασ Πολυδ. 2. 35: ἀπολ., κατὰ μέσ. τύπον, πλέω τὴν κόμην μου εἰσ πλόκαμον κρεμάμενον ὀπίσω, —οἱ ἐλευθεροσ παῖδεσ ἀναπλέκονται [τὴν κόμην] ἔστε πρόσ τὸ ἐργαζομένω, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 3. 2) μεταφ., ἀν. ρυθμῶν ὡσ τὸ ὑφαίνειν Ἀνθ. Π. 11. 64, πρὸλ. Χριστοδ. Ἐκφρ. 113. 3) ἀναπεπλεγμένοι, συμπεπλεγμένοι, «ἀνακαταμεινοί», Πλουτ. Ερῶτ. 17.

ἀνάπλεωσ, α, ον, Ἀττ. ἀρσ. καὶ οὐδ. ἀνάπλεωσ, ων, ἀλλὰ θηλ. ἀνάπλεα Πλάτ. Φαίδων 83D:— πληρ. ὄνομ. ἀρσ. καὶ θηλ. ἀνάπλεω Πλάτ. Θεαίτ. 196E, ἀνάπλεω ψιμυθιοῦ Εὐβουλ. ἐν «Στεφανοπόλισιν» 1. 8· οὐδ' ἀνάπλεα Ἀριστ. περὶ ψυχ. 2. 11, 6· αἰτ. ἀρσεν. ἀνάπλεωσ Πλάτ. Πολ. 516E· ἐντελεῖσ, καθ' ὀλοκληρίαν, πλήρησ πράγματοσ τινοσ, περῶν... λέγουσι ἀνάπλεωσ εἶναι τὸν ἥερα Ἡρόδ. 4. 31· ἀνάπλεωσ ψιμυθιοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1072· σκότοϋσ ἀν. οἱ ὀφθαλμοῖ Πλάτ. Πολ. 516E, κτλ.

II. μεμολυσμένος (ἴδε ἀναπιμπλημι II. 2), τοῦ σώματοσ ἀναπλέα [ἡ ψυχῆ], μεμολυσμένη ἐκ τοῦ σώματοσ, Πλάτ. Φαίδων 83D· αὐτὸ τὸ καλὸν... μὴ ἀν. σαρκῶν ὁ αὐτ. Συμπ. 211E· ἐσιμέν ἀνάπλεω τοῦ μὴ καθαρῶσ διαλέγεσθαι ὁ αὐτ. Θεαίτ. 196E.

ἀνάπλευσις, εωσ, ἡ, μόνον μεταφ., σῆφισ καὶ κατάρφισ τοῦ ὄστοϋ. τὰ περὶ γένυασ ἀγγήματα σφόδρα κίνδυνοσ εἰσ ἐστέου ἀνάπλευσιν ἐλθεῖν Ἰπκ. 157E, πρὸλ. ἀναπλευ III.

ἀναπλέω, Ἰων. -πλώω, Ἐπ. -πλεῖω: μέλλ. -πλευσομαι: (ἴδε πλέω). Πλέω πρόσ τὰ ἀνω, ἀνέρχομαι τὸ ρέυμα, πλέω ἐναντιον τὸ ρεύματοσ, στεινωπὸν ἀνεπλέομεν Ὀδ. Μ. 234, πρὸλ. Ἡρόδ. 2. 97., 4. 89:—Παθ., ἀναπλεῖται ἐκ τῆσ θαλάττης ὁ ποταμοσ Πολυδ. 2. 16, 10. 2) μεταβαίνω διὰ θαλάσσεσ εἰσ τόπον τινά, ἐσ Τροίην νῆεσιν ἀναπλεύσεσθαι ἐμελλόν Ἰλ. Α. 22, πρὸλ. Ἀνόοκ. 10. 28, Δημ. 290. 2. 3) ἐπιπλέω, ἀνέρχομαι εἰσ τὴν ἐπιφάνειαν, ναυάγιον ἀν. Ἀριστ. Προβλ. 23, 5, 1. 4) ὑπερχεῖλιζω, πλημμυρῶ, Ἰακωψ. Αἰλ. π. Ζ. 10. 19.

II. πλέω ὅπωσ διὰ τῆσ αὐτῆσ ὁδοῦ, ἐπανέρχομαι διὰ θαλάσσεσ, Ἡρόδ. 1. 78, Σεν. Ἐλλ. 4. 8, 36:— ὡσαύτοσ ἐπὶ τῶν ἰχθύων, ἐπανέρχομαι, Ἡρόδ. 2. 93. 2) μεταφ., ἐπὶ τροφῆσ, ἀνερχομένησ ἐκ τοῦ στομάχου πρόσ ἀναμάησιν, ἐπὶ μηρυκαμένον ζῶων, Αἰλ. π. Ζ. 2. 54. III. ὀδόντεσ ἀναπλέουσι, πίπτοϋσιν, Ἰπκ. 1125G, Νικ. Θ. 308· πρὸλ. ἀνάπλευσισ.

ἀνάπλεωσ, ἴδε ἐν λ. ἀνάπλεωσ.

ἀναπλήθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναπιμπλημι, κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἴοιτι τὸ ἀναπλήρωσ, ἀνέπλησα, ἀνήκουσιν εἰσ τὸ ἀναπιμπλημι. ἴδε Κοραῖν εἰσ Ἰλιόδ. τόμ. 2. σ. 123. Βαστίου Ἐπιστ. Κριτ. σ. 138), Κόιντ. Σμ. 11. 312. 2) ἀμετάθ, εἶμαι πλήρησ, ὁ αὐτ. 13. 22.

ἀναπλημμυρέω, ὑπερχεῖλιζω, Φιλόστρ. 809.

ἀναπλημμύρω, κᾶνω νὰ πλημμυρῆσ, ἀνεπλήμμυρε θάλασσαν Κόιντ. Σμ. 14. 635.

ἀναπληρῶ, γεμίξω πάλιν μέρος κενωθέν, Πλάτ. Τίμ. 81B, πρὸλ. 78D:— παθ., πληροῦμαι, γεμίξομαι ἐντελεῖσ, Ἀριστ. Οὐρ. 3. 8, 1.

2) συμπληρῶ, χορηγῶ, παρέχω τὸ ἐλλείπον, εἶ τι ἐξέλιπον, ἀν. Πλάτ. Συμπ. 188E· τὴν ἐνδείαν Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 4· τοῦσ.. ἀμόρφουσ ἀναπληρῶ ἢ τοῦ λέγειν πιθανότησ, ἀποζημιώνει, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 108:— Μέσ., δῶματ' ἀναπληροῦμενοσ, πληρῶντασ καλῶσ τὰσ ἑαυτῶν οἰκίασ, Εὐρ. Ἐλ. 906. 3) συμπληρῶ ἀριθμὸν τινα, τὴν βουλήν Πλουτ. Ποπλ., τὰσ τάξεισ Πύρρ. 18, τοῦσ διακοσίουσ καὶ χιλιοῦσ ἀναπληρῶσαι φημι χρῆναι καὶ ποιησῆσ διαχιλίουσ Δημ. 182. 12, πρὸλ. Σεν. Πόρ. 4. 24· ἀν. τὴν συνηγορίαν, καταλαμῆνω τὴν θέσιν τοῦ συνηγόρου (καταλειφθεῖσαν κενήν), ἀντικαθιστῶ, Πλουτ. Κράσσο. 3. 4) ἀποτίσω, πληρῶνω μέρησ ὀβολοῦ, κατὰ μέσ., ἔωσ ἀνεπληρῶσατο τὸν πρόκοσ Δημ. 817. 26.

II. παθ., ἀποκαθίσταμαι εἰσ τὸ πρότερον μου μέγεθσ ἢ σχῆμα, ἀνεπληρῶθῃ ὁ ἥλιοσ, μετὰ ἔκλειψιν, Θουκ. 2. 28· ἀναπληροῦμένησ τῆσ φύσεωσ, ἀποκαθισταμένησ, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 7. 8, 2, πρὸλ. Ἰστ. Ζ. 5. 16, 6.

ἀναπληρωμα. ατοσ, τό, συμπληρωμα, Ἀριστ. π. Θασμ. 44.

ἀναπληρωματικῶσ, ἡ, ὄν, κατάλληλοσ πρόσ ἀναπλήρωσιν ἢ συμπληρῶσιν, συμπληρωματικῶσ, Γραμμ.

ἀναπληρωσις, εωσ, ἡ, συμπλήρωσισ, μέσον συμπληρώσεωσ, τῆσ ἐνδείασ Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 3. 11, 3. 2) ἱκανοποίησισ, ἐκπλήρωσισ, τῆσ ἐπιθυμιάσ ὁ αὐτ. Πολιτ. 2. 7, 19· ἱκανοποίησισ τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ὀρέξεωσ, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 10. 3, 6. 3) ἀποκατάστασισ, ἀνάκτησισ, τῆσ κατὰ φύσιν αὐταρκείασ ὁ αὐτ. Πολιτ. 1. 9, 6, πρὸλ. Πλουτ. Δημήτρ. 45. II. (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ καθίστασθαι πλήρη, πληροῦσθαι, πλημμυρεῖν, περὶ τοῦ Νεῖλου, Θεαίτ. παρ' Ἀθην. 2. 87.

ἀναπληρωτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τισ ν' ἀναπληρῶσῃ, Πλουτ. Κίμ. 2.

αναπληρωτικός, ἡ, ὄν, ὁ, = αναπληρωματικός, Νικηρ. Βλαμ. Ἐπιτ. Φυσ. σ. 87, Εὐστ. Πονημ. 238. 54.

αναπληρτικός, ἡ, ὄν, (ἀναπλήρη) ἐπιτήδειος πρὸς ἀναπλήρωσιν, παραπληρωματικός, πλεοναστικός, Ἄριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 2.

II. μισανθρωπικός, κολλητικός, ὁ αὐτ. Προβλ. 25.12.

ἀναπλίσσω, -ξω, ἐξάλλομαι, ἀναρῶ, ἢ ἐπὶ τῷ ἄλλοι ἀναπλίσσωσι πόδεςσι Ἄρατ. 1108, ὡς ὁ Ἐρνεστ. ἐν Καλλιμ. Ἄρτ. 243, ἀντὶ ἀναπλήσσωσι.

ἀναπλοκή, ἡ, (ἀναπλέω) πλοκή, πλέξιμον, χαίτης Φιλόστρ. 240. II. συνδυασμὸς τόνων ἀνιόντων ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακι, ἀντιθέτως πρὸς τὸ καταπλοκή, ἀναπλοκῆς .. καὶ ὅπως διὰ τῶν ὑπερθατῶν φθόγγων συμπλοκῆς Πτολεμ. Ἄρμ. 2.12.

ἀνάπλους, συννηρ. -πλους, ὁ, (ἀναπλέω) τὸ ἀναπλέειν, πλέειν ἄνω ἐν ποταμῷ ἐναντίον τοῦ ρεύματος, Ἡρόδ. 2. 4. καὶ 8· ὁ ἀν. ἐκ τῆς θαλάττης, ἐπὶ διώρουσος φεροῦσης ἀπὸ τῆς θαλάσσης 2) ὁ ἐκ γαιῶν τινα λιμένα, Πλάτ. Κριτί. 115D, πρὸβλ. 117E· ὁ ἐκ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος πλοῦς, Πολύβ. 1. 53, 13, ἀνάπλουον ποιεῖσθαι = ἀνάγεσθαι, ὁ αὐτὸς 1. 49, 12. II. ὁ πρὸς ἐπιστροφήν πλοῦς, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 7, 3.

ἀναπλῦν, ἀνοίγω, ξεδιπλώνω, ταρσὸν ἀναπλώσας Μόσχ. 2. 60· τὰς θύρας Βαθρ. 74. 3.

ἀναπλῦν, πλῦναι ἐκ δευτέρου, «ξεναπλῦναι», «ξεβάλλω» Θ. Στ. ἀνάπλῦσις, εὖς, τὸ ἀναπλῦναι, τὸ «ξέβγασμα», Ἄριστ. π. Ἐνύπν. 2.11.

ἀνάπλωσις, εὖς, ἡ, (ἀπλώω) ἀνάπτωσις, ἐξέλιξις, ἐξηγήσις, ἐρμηνεία, Ἐρωσιαν, — «τῆς τῶν λόγων ἀπάντων ἐξελεῖσι καὶ ἀναπλώσει» Wakef. Πλωτ. σ. 541A.

ἀναπλωτάζω, ἀναδαίνω, ἀνέρχομαι μεθ' ὀρμῆς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπὶ ἐρυγῆς, «ἡ πρὸς ἐρυγὴν ἀναπλωτάζουσα τοῦ ἀέρος ἐφέπειξις», Κλήμ. Ἀλεξ. 187.

ἀναπλωτικός, ἡ, ὄν, ὁ, ἐξηγητικός, μεταφ. ἀναπλώω, Ἰων. ἀντὶ ἀναπλέω.

ἀναπνεύω, ποιητ. ἀμπν-, Ἐπ. ἀντὶ ἀναπνέω, Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 737.

ἀνάπνευμα, ποιητ. ἀμπν-, ατος, τό, τόπος πρὸς ἀνάπαισιν, ἀναπνεύτηρον, Πινδ. Ν.1.1.

ἀνάπνευσις, εὖς, ἡ, (ἀναπνέω) ἀνάκτησις ἀναπνοῆς, ἀνακούρισις, ἀνάπαυλα ἀπὸ .., ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο Ἰλ. 1. 801, Π. 43, II. εἰσπνοῆ, Πλάτ. Τίμ. 92B· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἔκπνευσις, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ.1.11, 7.

ἀναπνευστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀναπνοήν, ὁ ἀν. τόπος, οἱ πνευμονες, Ἄριστ. Περὶ Διάθ. 5. 31, Θεοφρ. περὶ Ἰέρωτ. 38· τὰ μὴ ἀν. [ζῶα] Ἄριστ. περὶ Πνευμ. 2. 9· ἀν. δύναμις, ἡ δύναμις τοῦ ἀναπνεῖν. Μ. Ἄντ. 6.15.

ἀναπνευστός, ὄν, ἴδε τὸ ἐπόμε. ἐν τῇ II. σημασίᾳ. ἀν-ἀπνευστος, ὄν, ποιητ. ἀντὶ ἀπνευστος, ἀνευ ἀναπνοῆς, Ἡσ. Θ.797, ἔνθα ὁ Ἐρμανν. (Πονημ. 6.16) ἀμ' ἀπνευστος, ἀλλὰ πρὸβλ. ἀπνευστος I. II. παθ., ὁ κατὰλληλος πρὸς ἀναπνοήν, ὄν δύναται τις νὰ ἀναπνεύσῃ, ὁ ἀήρ Ἄριστ. Τοπικ. 5. 5, 10, ἔνθα ὁ Βέκκ. ἔχει ἀναπνευστός, οὕτω τονίζεται ἡ λέξ. καὶ ἐν τῷ Θ. Στεφ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας.

ἀναπνοή, Ἐπ. (παρ' Ἄπολλ. Ρ.) ἀμπνεύω Β.737, κτλ.: μέλλ. -πνεύσομαι: ἀόρ. -πνεύσομαι: ἐκτός τῶν κοινῶν τύπων (ἴδε πνέω), ἔχοντες καὶ τρεῖς Ὀμηρικούς τύπους (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀμπνέω), προστ. ἀόρ. 6' ἀμπνῦε (ἀμπνῦε ἐν Κοίντ. Σμ.), ἀόρ. α' παθ., ἀμπνύθη, καὶ ἀόρ. 6' μετὰ μορφῆς ὑπερσυντ. ἀμπνύτο. Ἀναπνεύω, ὄν. «ἀνασαιών», «ἐπέρω ἀνάσσειν», στήθι καὶ ἀμπνυε καὶ «πάρε» τὴν ἀναπνοὴν σου, «ξεκουράσσω», Ἰλ. Χ. 222, κτλ.: συνηθέστερον μετὰ γεν., ἀπολαύω ἀνέσεως, ἔγω ἀνάπαυαν, ἀνέπνευσαν κακότητος Ἰλ. Α. 382· ὡς κε .. ἀναπνεύσωσι πόνοιο Ο. 235· τῆς νόσου Σοφ. Αἶ. 274· οὕτως, ἀν. ἐκ τῆς ναυηγίης Ἡρόδ. 8. 12· ἐκ καμιάτων Συλλ. Ἐπιγρ. 5408· ἀλλὰ, ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, διὰ τῆς βοηθείας σου ἀνάλαβον, Σοφ. Ο. Τ.1220:—μετὰ μετοχ., ἀν. τειρόμενοι Ἰλ. Π. 43· ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες Φ. 534:—ἀπολ., λαμβάνω ἀνεσιν, ὅπερ ἡμᾶς καὶ ἀναπνεύσαι ἐποίησε Ξεν. Ἄν. 4.1, 22, Δημ. 293, 18· (μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τοὺς παθητικούς τύπους, ἀμπνύτο Ἰλ. Χ. 475, κτλ.: ἀμπνύθη Ε. 697, Ξ. 436). 2) πνεύρα ἀναπνεῖν, ἀνακαίωσις, καίωσις ἐκ νέου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 9, 6: II. εἰσπνέω, ἀναπνέω, Πινδ. Ν. 8. 32, κτλ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκπνέω· ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ Ἐμπεδ. 249 Στιζ, πρὸβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 112B, κτλ., ἀν. πυκνὰ Ἰππ. 671.11· ζῶ, ἀναπνεόμεν δ' οὐχ ἄπαντες ἐπὶ ἴσα, «ζῶμεν οὐχ ὁμοίως πάντες» (Σχολ.), Πινδ. Ν. 7.7. III. ἀποπνέω, ἐκπνέω, ἀμπνεύσαι καπνῶν Πινδ. Ο. 8.47· «Εὐρύπιδος δὲ (ἐν) Φιλοκτήτη αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀνέπνευσεν αἰῶνα» Ἡσύχ. ἐν λέξ. αἰῶν, Εὐρ. Ἀποσπ. 798· ἐκ δὲ πυρός .. σέλας ἀμπνέεσκον Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 231· ἀν. ὑάκινθον, ἀποπνέω ὁσμὴν ὑάκινθου, Φερεικρ. ἐν «Πέρσιαις» 2· καὶ ἀπολ., ἐκπέμπω ὁσμὴν τινα, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 69· ἀπροσ., ἠδὲ ἀναπνεῖ τῶν φυτῶν Φιλόστρ. 663· μεταφ., ἀν. χρησμοὺς ὁ αὐτ. 509. 2) ἐπὶ τοῦ ἀτμοῦ, αὐτῆμ. ἄν. μυχοῖο Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 737. IV.

ἀναπνεύω, Ἐπ. (παρ' Ἄπολλ. Ρ.) ἀμπνεύω Β.737, κτλ.: μέλλ. -πνεύσομαι: ἀόρ. -πνεύσομαι: ἐκτός τῶν κοινῶν τύπων (ἴδε πνέω), ἔχοντες καὶ τρεῖς Ὀμηρικούς τύπους (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀμπνέω), προστ. ἀόρ. 6' ἀμπνῦε (ἀμπνῦε ἐν Κοίντ. Σμ.), ἀόρ. α' παθ., ἀμπνύθη, καὶ ἀόρ. 6' μετὰ μορφῆς ὑπερσυντ. ἀμπνύτο. Ἀναπνεύω, ὄν. «ἀνασαιών», «ἐπέρω ἀνάσσειν», στήθι καὶ ἀμπνυε καὶ «πάρε» τὴν ἀναπνοὴν σου, «ξεκουράσσω», Ἰλ. Χ. 222, κτλ.: συνηθέστερον μετὰ γεν., ἀπολαύω ἀνέσεως, ἔγω ἀνάπαυαν, ἀνέπνευσαν κακότητος Ἰλ. Α. 382· ὡς κε .. ἀναπνεύσωσι πόνοιο Ο. 235· τῆς νόσου Σοφ. Αἶ. 274· οὕτως, ἀν. ἐκ τῆς ναυηγίης Ἡρόδ. 8. 12· ἐκ καμιάτων Συλλ. Ἐπιγρ. 5408· ἀλλὰ, ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, διὰ τῆς βοηθείας σου ἀνάλαβον, Σοφ. Ο. Τ.1220:—μετὰ μετοχ., ἀν. τειρόμενοι Ἰλ. Π. 43· ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες Φ. 534:—ἀπολ., λαμβάνω ἀνεσιν, ὅπερ ἡμᾶς καὶ ἀναπνεύσαι ἐποίησε Ξεν. Ἄν. 4.1, 22, Δημ. 293, 18· (μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τοὺς παθητικούς τύπους, ἀμπνύτο Ἰλ. Χ. 475, κτλ.: ἀμπνύθη Ε. 697, Ξ. 436). 2) πνεύρα ἀναπνεῖν, ἀνακαίωσις, καίωσις ἐκ νέου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 9, 6: II. εἰσπνέω, ἀναπνέω, Πινδ. Ν. 8. 32, κτλ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκπνέω· ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ Ἐμπεδ. 249 Στιζ, πρὸβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 112B, κτλ., ἀν. πυκνὰ Ἰππ. 671.11· ζῶ, ἀναπνεόμεν δ' οὐχ ἄπαντες ἐπὶ ἴσα, «ζῶμεν οὐχ ὁμοίως πάντες» (Σχολ.), Πινδ. Ν. 7.7. III. ἀποπνέω, ἐκπνέω, ἀμπνεύσαι καπνῶν Πινδ. Ο. 8.47· «Εὐρύπιδος δὲ (ἐν) Φιλοκτήτη αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀνέπνευσεν αἰῶνα» Ἡσύχ. ἐν λέξ. αἰῶν, Εὐρ. Ἀποσπ. 798· ἐκ δὲ πυρός .. σέλας ἀμπνέεσκον Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 231· ἀν. ὑάκινθον, ἀποπνέω ὁσμὴν ὑάκινθου, Φερεικρ. ἐν «Πέρσιαις» 2· καὶ ἀπολ., ἐκπέμπω ὁσμὴν τινα, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 69· ἀπροσ., ἠδὲ ἀναπνεῖ τῶν φυτῶν Φιλόστρ. 663· μεταφ., ἀν. χρησμοὺς ὁ αὐτ. 509. 2) ἐπὶ τοῦ ἀτμοῦ, αὐτῆμ. ἄν. μυχοῖο Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 737. IV.

ἀναπνεύω, Ἐπ. (παρ' Ἄπολλ. Ρ.) ἀμπνεύω Β.737, κτλ.: μέλλ. -πνεύσομαι: ἀόρ. -πνεύσομαι: ἐκτός τῶν κοινῶν τύπων (ἴδε πνέω), ἔχοντες καὶ τρεῖς Ὀμηρικούς τύπους (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀμπνέω), προστ. ἀόρ. 6' ἀμπνῦε (ἀμπνῦε ἐν Κοίντ. Σμ.), ἀόρ. α' παθ., ἀμπνύθη, καὶ ἀόρ. 6' μετὰ μορφῆς ὑπερσυντ. ἀμπνύτο. Ἀναπνεύω, ὄν. «ἀνασαιών», «ἐπέρω ἀνάσσειν», στήθι καὶ ἀμπνυε καὶ «πάρε» τὴν ἀναπνοὴν σου, «ξεκουράσσω», Ἰλ. Χ. 222, κτλ.: συνηθέστερον μετὰ γεν., ἀπολαύω ἀνέσεως, ἔγω ἀνάπαυαν, ἀνέπνευσαν κακότητος Ἰλ. Α. 382· ὡς κε .. ἀναπνεύσωσι πόνοιο Ο. 235· τῆς νόσου Σοφ. Αἶ. 274· οὕτως, ἀν. ἐκ τῆς ναυηγίης Ἡρόδ. 8. 12· ἐκ καμιάτων Συλλ. Ἐπιγρ. 5408· ἀλλὰ, ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, διὰ τῆς βοηθείας σου ἀνάλαβον, Σοφ. Ο. Τ.1220:—μετὰ μετοχ., ἀν. τειρόμενοι Ἰλ. Π. 43· ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες Φ. 534:—ἀπολ., λαμβάνω ἀνεσιν, ὅπερ ἡμᾶς καὶ ἀναπνεύσαι ἐποίησε Ξεν. Ἄν. 4.1, 22, Δημ. 293, 18· (μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τοὺς παθητικούς τύπους, ἀμπνύτο Ἰλ. Χ. 475, κτλ.: ἀμπνύθη Ε. 697, Ξ. 436). 2) πνεύρα ἀναπνεῖν, ἀνακαίωσις, καίωσις ἐκ νέου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 9, 6: II. εἰσπνέω, ἀναπνέω, Πινδ. Ν. 8. 32, κτλ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκπνέω· ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ Ἐμπεδ. 249 Στιζ, πρὸβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 112B, κτλ., ἀν. πυκνὰ Ἰππ. 671.11· ζῶ, ἀναπνεόμεν δ' οὐχ ἄπαντες ἐπὶ ἴσα, «ζῶμεν οὐχ ὁμοίως πάντες» (Σχολ.), Πινδ. Ν. 7.7. III. ἀποπνέω, ἐκπνέω, ἀμπνεύσαι καπνῶν Πινδ. Ο. 8.47· «Εὐρύπιδος δὲ (ἐν) Φιλοκτήτη αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀνέπνευσεν αἰῶνα» Ἡσύχ. ἐν λέξ. αἰῶν, Εὐρ. Ἀποσπ. 798· ἐκ δὲ πυρός .. σέλας ἀμπνέεσκον Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 231· ἀν. ὑάκινθον, ἀποπνέω ὁσμὴν ὑάκινθου, Φερεικρ. ἐν «Πέρσιαις» 2· καὶ ἀπολ., ἐκπέμπω ὁσμὴν τινα, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 69· ἀπροσ., ἠδὲ ἀναπνεῖ τῶν φυτῶν Φιλόστρ. 663· μεταφ., ἀν. χρησμοὺς ὁ αὐτ. 509. 2) ἐπὶ τοῦ ἀτμοῦ, αὐτῆμ. ἄν. μυχοῖο Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 737. IV.

ἀναπνεύω, Ἐπ. (παρ' Ἄπολλ. Ρ.) ἀμπνεύω Β.737, κτλ.: μέλλ. -πνεύσομαι: ἀόρ. -πνεύσομαι: ἐκτός τῶν κοινῶν τύπων (ἴδε πνέω), ἔχοντες καὶ τρεῖς Ὀμηρικούς τύπους (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀμπνέω), προστ. ἀόρ. 6' ἀμπνῦε (ἀμπνῦε ἐν Κοίντ. Σμ.), ἀόρ. α' παθ., ἀμπνύθη, καὶ ἀόρ. 6' μετὰ μορφῆς ὑπερσυντ. ἀμπνύτο. Ἀναπνεύω, ὄν. «ἀνασαιών», «ἐπέρω ἀνάσσειν», στήθι καὶ ἀμπνυε καὶ «πάρε» τὴν ἀναπνοὴν σου, «ξεκουράσσω», Ἰλ. Χ. 222, κτλ.: συνηθέστερον μετὰ γεν., ἀπολαύω ἀνέσεως, ἔγω ἀνάπαυαν, ἀνέπνευσαν κακότητος Ἰλ. Α. 382· ὡς κε .. ἀναπνεύσωσι πόνοιο Ο. 235· τῆς νόσου Σοφ. Αἶ. 274· οὕτως, ἀν. ἐκ τῆς ναυηγίης Ἡρόδ. 8. 12· ἐκ καμιάτων Συλλ. Ἐπιγρ. 5408· ἀλλὰ, ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, διὰ τῆς βοηθείας σου ἀνάλαβον, Σοφ. Ο. Τ.1220:—μετὰ μετοχ., ἀν. τειρόμενοι Ἰλ. Π. 43· ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες Φ. 534:—ἀπολ., λαμβάνω ἀνεσιν, ὅπερ ἡμᾶς καὶ ἀναπνεύσαι ἐποίησε Ξεν. Ἄν. 4.1, 22, Δημ. 293, 18· (μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τοὺς παθητικούς τύπους, ἀμπνύτο Ἰλ. Χ. 475, κτλ.: ἀμπνύθη Ε. 697, Ξ. 436). 2) πνεύρα ἀναπνεῖν, ἀνακαίωσις, καίωσις ἐκ νέου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 9, 6: II. εἰσπνέω, ἀναπνέω, Πινδ. Ν. 8. 32, κτλ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκπνέω· ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ Ἐμπεδ. 249 Στιζ, πρὸβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 112B, κτλ., ἀν. πυκνὰ Ἰππ. 671.11· ζῶ, ἀναπνεόμεν δ' οὐχ ἄπαντες ἐπὶ ἴσα, «ζῶμεν οὐχ ὁμοίως πάντες» (Σχολ.), Πινδ. Ν. 7.7. III. ἀποπνέω, ἐκπνέω, ἀμπνεύσαι καπνῶν Πινδ. Ο. 8.47· «Εὐρύπιδος δὲ (ἐν) Φιλοκτήτη αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀνέπνευσεν αἰῶνα» Ἡσύχ. ἐν λέξ. αἰῶν, Εὐρ. Ἀποσπ. 798· ἐκ δὲ πυρός .. σέλας ἀμπνέεσκον Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 231· ἀν. ὑάκινθον, ἀποπνέω ὁσμὴν ὑάκινθου, Φερεικρ. ἐν «Πέρσιαις» 2· καὶ ἀπολ., ἐκπέμπω ὁσμὴν τινα, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 69· ἀπροσ., ἠδὲ ἀναπνεῖ τῶν φυτῶν Φιλόστρ. 663· μεταφ., ἀν. χρησμοὺς ὁ αὐτ. 509. 2) ἐπὶ τοῦ ἀτμοῦ, αὐτῆμ. ἄν. μυχοῖο Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 737. IV.

ἀναπνεύω, Ἐπ. (παρ' Ἄπολλ. Ρ.) ἀμπνεύω Β.737, κτλ.: μέλλ. -πνεύσομαι: ἀόρ. -πνεύσομαι: ἐκτός τῶν κοινῶν τύπων (ἴδε πνέω), ἔχοντες καὶ τρεῖς Ὀμηρικούς τύπους (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀμπνέω), προστ. ἀόρ. 6' ἀμπνῦε (ἀμπνῦε ἐν Κοίντ. Σμ.), ἀόρ. α' παθ., ἀμπνύθη, καὶ ἀόρ. 6' μετὰ μορφῆς ὑπερσυντ. ἀμπνύτο. Ἀναπνεύω, ὄν. «ἀνασαιών», «ἐπέρω ἀνάσσειν», στήθι καὶ ἀμπνυε καὶ «πάρε» τὴν ἀναπνοὴν σου, «ξεκουράσσω», Ἰλ. Χ. 222, κτλ.: συνηθέστερον μετὰ γεν., ἀπολαύω ἀνέσεως, ἔγω ἀνάπαυαν, ἀνέπνευσαν κακότητος Ἰλ. Α. 382· ὡς κε .. ἀναπνεύσωσι πόνοιο Ο. 235· τῆς νόσου Σοφ. Αἶ. 274· οὕτως, ἀν. ἐκ τῆς ναυηγίης Ἡρόδ. 8. 12· ἐκ καμιάτων Συλλ. Ἐπιγρ. 5408· ἀλλὰ, ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, διὰ τῆς βοηθείας σου ἀνάλαβον, Σοφ. Ο. Τ.1220:—μετὰ μετοχ., ἀν. τειρόμενοι Ἰλ. Π. 43· ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες Φ. 534:—ἀπολ., λαμβάνω ἀνεσιν, ὅπερ ἡμᾶς καὶ ἀναπνεύσαι ἐποίησε Ξεν. Ἄν. 4.1, 22, Δημ. 293, 18· (μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τοὺς παθητικούς τύπους, ἀμπνύτο Ἰλ. Χ. 475, κτλ.: ἀμπνύθη Ε. 697, Ξ. 436). 2) πνεύρα ἀναπνεῖν, ἀνακαίωσις, καίωσις ἐκ νέου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 9, 6: II. εἰσπνέω, ἀναπνέω, Πινδ. Ν. 8. 32, κτλ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκπνέω· ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ Ἐμπεδ. 249 Στιζ, πρὸβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 112B, κτλ., ἀν. πυκνὰ Ἰππ. 671.11· ζῶ, ἀναπνεόμεν δ' οὐχ ἄπαντες ἐπὶ ἴσα, «ζῶμεν οὐχ ὁμοίως πάντες» (Σχολ.), Πινδ. Ν. 7.7. III. ἀποπνέω, ἐκπνέω, ἀμπνεύσαι καπνῶν Πινδ. Ο. 8.47· «Εὐρύπιδος δὲ (ἐν) Φιλοκτήτη αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀνέπνευσεν αἰῶνα» Ἡσύχ. ἐν λέξ. αἰῶν, Εὐρ. Ἀποσπ. 798· ἐκ δὲ πυρός .. σέλας ἀμπνέεσκον Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 231· ἀν. ὑάκινθον, ἀποπνέω ὁσμὴν ὑάκινθου, Φερεικρ. ἐν «Πέρσιαις» 2· καὶ ἀπολ., ἐκπέμπω ὁσμὴν τινα, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 69· ἀπροσ., ἠδὲ ἀναπνεῖ τῶν φυτῶν Φιλόστρ. 663· μεταφ., ἀν. χρησμοὺς ὁ αὐτ. 509. 2) ἐπὶ τοῦ ἀτμοῦ, αὐτῆμ. ἄν. μυχοῖο Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 737. IV.

ἀναπνεύω, Ἐπ. (παρ' Ἄπολλ. Ρ.) ἀμπνεύω Β.737, κτλ.: μέλλ. -πνεύσομαι: ἀόρ. -πνεύσομαι: ἐκτός τῶν κοινῶν τύπων (ἴδε πνέω), ἔχοντες καὶ τρεῖς Ὀμηρικούς τύπους (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀμπνέω), προστ. ἀόρ. 6' ἀμπνῦε (ἀμπνῦε ἐν Κοίντ. Σμ.), ἀόρ. α' παθ., ἀμπνύθη, καὶ ἀόρ. 6' μετὰ μορφῆς ὑπερσυντ. ἀμπνύτο. Ἀναπνεύω, ὄν. «ἀνασαιών», «ἐπέρω ἀνάσσειν», στήθι καὶ ἀμπνυε καὶ «πάρε» τὴν ἀναπνοὴν σου, «ξεκουράσσω», Ἰλ. Χ. 222, κτλ.: συνηθέστερον μετὰ γεν., ἀπολαύω ἀνέσεως, ἔγω ἀνάπαυαν, ἀνέπνευσαν κακότητος Ἰλ. Α. 382· ὡς κε .. ἀναπνεύσωσι πόνοιο Ο. 235· τῆς νόσου Σοφ. Αἶ. 274· οὕτως, ἀν. ἐκ τῆς ναυηγίης Ἡρόδ. 8. 12· ἐκ καμιάτων Συλλ. Ἐπιγρ. 5408· ἀλλὰ, ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, διὰ τῆς βοηθείας σου ἀνάλαβον, Σοφ. Ο. Τ.1220:—μετὰ μετοχ., ἀν. τειρόμενοι Ἰλ. Π. 43· ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες Φ. 534:—ἀπολ., λαμβάνω ἀνεσιν, ὅπερ ἡμᾶς καὶ ἀναπνεύσαι ἐποίησε Ξεν. Ἄν. 4.1, 22, Δημ. 293, 18· (μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τοὺς παθητικούς τύπους, ἀμπνύτο Ἰλ. Χ. 475, κτλ.: ἀμπνύθη Ε. 697, Ξ. 436). 2) πνεύρα ἀναπνεῖν, ἀνακαίωσις, καίωσις ἐκ νέου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 9, 6: II. εἰσπνέω, ἀναπνέω, Πινδ. Ν. 8. 32, κτλ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκπνέω· ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ Ἐμπεδ. 249 Στιζ, πρὸβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 112B, κτλ., ἀν. πυκνὰ Ἰππ. 671.11· ζῶ, ἀναπνεόμεν δ' οὐχ ἄπαντες ἐπὶ ἴσα, «ζῶμεν οὐχ ὁμοίως πάντες» (Σχολ.), Πινδ. Ν. 7.7. III. ἀποπνέω, ἐκπνέω, ἀμπνεύσαι καπνῶν Πινδ. Ο. 8.47· «Εὐρύπιδος δὲ (ἐν) Φιλοκτήτη αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀνέπνευσεν αἰῶνα» Ἡσύχ. ἐν λέξ. αἰῶν, Εὐρ. Ἀποσπ. 798· ἐκ δὲ πυρός .. σέλας ἀμπνέεσκον Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 231· ἀν. ὑάκινθον, ἀποπνέω ὁσμὴν ὑάκινθου, Φερεικρ. ἐν «Πέρσιαις» 2· καὶ ἀπολ., ἐκπέμπω ὁσμὴν τινα, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 69· ἀπροσ., ἠδὲ ἀναπνεῖ τῶν φυτῶν Φιλόστρ. 663· μεταφ., ἀν. χρησμοὺς ὁ αὐτ. 509. 2) ἐπὶ τοῦ ἀτμοῦ, αὐτῆμ. ἄν. μυχοῖο Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 737. IV.

ἀναπνεύω, Ἐπ. (παρ' Ἄπολλ. Ρ.) ἀμπνεύω Β.737, κτλ.: μέλλ. -πνεύσομαι: ἀόρ. -πνεύσομαι: ἐκτός τῶν κοινῶν τύπων (ἴδε πνέω), ἔχοντες καὶ τρεῖς Ὀμηρικούς τύπους (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀμπνέω), προστ. ἀόρ. 6' ἀμπνῦε (ἀμπνῦε ἐν Κοίντ. Σμ.), ἀόρ. α' παθ., ἀμπνύθη, καὶ ἀόρ. 6' μετὰ μορφῆς ὑπερσυντ. ἀμπνύτο. Ἀναπνεύω, ὄν. «ἀνασαιών», «ἐπέρω ἀνάσσειν», στήθι καὶ ἀμπνυε καὶ «πάρε» τὴν ἀναπνοὴν σου, «ξεκουράσσω», Ἰλ. Χ. 222, κτλ.: συνηθέστερον μετὰ γεν., ἀπολαύω ἀνέσεως, ἔγω ἀνάπαυαν, ἀνέπνευσαν κακότητος Ἰλ. Α. 382· ὡς κε .. ἀναπνεύσωσι πόνοιο Ο. 235· τῆς νόσου Σοφ. Αἶ. 274· οὕτως, ἀν. ἐκ τῆς ναυηγίης Ἡρόδ. 8. 12· ἐκ καμιάτων Συλλ. Ἐπιγρ. 5408· ἀλλὰ, ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, διὰ τῆς βοηθείας σου ἀνάλαβον, Σοφ. Ο. Τ.1220:—μετὰ μετοχ., ἀν. τειρόμενοι Ἰλ. Π. 43· ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες Φ. 534:—ἀπολ., λαμβάνω ἀνεσιν, ὅπερ ἡμᾶς καὶ ἀναπνεύσαι ἐποίησε Ξεν. Ἄν. 4.1, 22, Δημ. 293, 18· (μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τοὺς παθητικούς τύπους, ἀμπνύτο Ἰλ. Χ. 475, κτλ.: ἀμπνύθη Ε. 697, Ξ. 436). 2) πνεύρα ἀναπνεῖν, ἀνακαίωσις, καίωσις ἐκ νέου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 9, 6: II. εἰσπνέω, ἀναπνέω, Πινδ. Ν. 8. 32, κτλ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκπνέω· ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ Ἐμπεδ. 249 Στιζ, πρὸβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 112B, κτλ., ἀν. πυκνὰ Ἰππ. 671.11· ζῶ, ἀναπνεόμεν δ' οὐχ ἄπαντες ἐπὶ ἴσα, «ζῶμεν οὐχ ὁμοίως πάντες» (Σχολ.), Πινδ. Ν. 7.7. III. ἀποπνέω, ἐκπνέω, ἀμπνεύσαι καπνῶν Πινδ. Ο. 8.47· «Εὐρύπιδος δὲ (ἐν) Φιλοκτήτη αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀνέπνευσεν αἰῶνα» Ἡσύχ. ἐν λέξ. αἰῶν, Εὐρ. Ἀποσπ. 798· ἐκ δὲ πυρός .. σέλας ἀμπνέεσκον Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 231· ἀν. ὑάκινθον, ἀποπνέω ὁσμὴν ὑάκινθου, Φερεικρ. ἐν «Πέρσιαις» 2· καὶ ἀπολ., ἐκπέμπω ὁσμὴν τινα, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 69· ἀπροσ., ἠδὲ ἀναπνεῖ τῶν φυτῶν Φιλόστρ. 663· μεταφ., ἀν. χρησμοὺς ὁ αὐτ. 509. 2) ἐπὶ τοῦ ἀτμοῦ, αὐτῆμ. ἄν. μυχοῖο Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 737. IV.

ἀναπνεύω, Ἐπ. (παρ' Ἄπολλ. Ρ.) ἀμπνεύω Β.737, κτλ.: μέλλ. -πνεύσομαι: ἀόρ. -πνεύσομαι: ἐκτός τῶν κοινῶν τύπων (ἴδε πνέω), ἔχοντες καὶ τρεῖς Ὀμηρικούς τύπους (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀμπνέω), προστ. ἀόρ. 6' ἀμπνῦε

μὲ λαοί, Ἐδδ. (Λεωτ. Ζ', 2). II. ἐπισκευάζω, ἐμβαλῶν, ἀναποίνει τὰ ἱμάτια εἰσβάσει Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1064.

ἀναποίνσις, ἡ, οὐσ. τοῦ ἀναποίνω, Εὐστ. Θεοσ. σ. 113 ἐκδ. Μί. ἀναποίνητος, ὄν, ὁ πεποιημένος, κατεσκευασμένος, «σισύρα, τὸ ἐκ τῶν τετραγυμμένων δερμάτων ἀναποίνητον στέγαστρον» Ἀμμων. 128.

ἀναποικίλλω, ποικίλλω τι, κοσμῶ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 10. 113 Βοίχχ.

ἀν-ἀποίνος, ὄν, ἄνευ ἀποίνων, δηλ. λύτρων, Ὁμ., ἀλλὰ μόνον ἀπαξ κατ' οὐδέτ. ἀνάποινον ὡς ἐπίρρ., ἀπρίατην ἀνάποινον, δηλ. ἀπριάδην ἀναποίνως, Πλ. Α. 99. Πρβλ. νηποίνος.

ἀναποκρίνομαι, ἡμαρτήμενον ἀντι τοῦ ἀναποκρίνομαι.

ἀν-ἀποκρίτος, ὄν, πρὸς δὲν δὲν ἀπεκρίθη τις, ὁ μὴ λαθῶν ἀπό- κρισίν, ἀν. ἀποστέλλειν τινά Πολύδ. 4. 34, 1. ἀν. ἀπελθεῖν 23. 10, 13: Ἐπίρρ., ἀναποκρίτως εἰπὼν Ἀντιφῶν 122. 34.

2) ἐνεργ., ὁ μὴ ἀποκρίνομενος, Πολύδ. 8. 23. 6.

ἀναπολάζω, σαλεύω, Ἀθῆν. π. μυχ. σ. 9. 19.

ἀν-ἀπολάυστος, ὄν, οὐ δὲν δύναται τις ἢ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπολαύσῃ, Πλούτ. 2. 829D, 1104E. 2) ὁ μὴ ἀπολαύων τίνος, «ἀγευστός» Ἡσύχ.

ἀναπολεμῶ, ἀνανεῶν τὸν πόλεμον, «ξαναπολεμῶ», Στράβ. 833, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. IV. 8. καὶ ἀναπολεμήσις, εὐσ., ἡ, Στράβ. 511.

ἀναπολεῖω, ποιητ. ἀμπ-, κυρίως, ἀναστρέφω τὸ χῶμα δι' ἀρό- τρου, ἀναστρέφω αὐτὸ πάλιν, (τρὶς ἀροτρίαν τὴν γῆν Ἡσύχ. ἐν λ. ὠραπολεῖν), πρβλ. πολεῖω, ἀναπολιζέω: ἐντευθεν, διεξέρ- χομαι ἐκ νέου, ἐπαναλαμβάνω, ἀναθεωρῶ, Λατ. volvere ἢ versare [animo], ταῦτά δὲ τρεῖς τετράκι τ' ἀμπολεῖν Πινδ. Ν. 7. 153: δις ταῦτά βούλει καὶ τρεῖς ἀναπολεῖν μ' ἔπη; Σοφ. Φ. 1238: ὅταν . . αὐθις ταύτην ἀναπολήσῃ [μνήμη] Πλάτ. Φίλ. 34B, ἀναπολεῖ, ἀναμνήσκεται» Σουῖδ.—ἀναπολεῖ, μνημόνευε, Λά- κωνες: Ἡσύχ.:—περὶ τροφῆς, ἀναμασῶμαι, μόνος ὁ θαλάσσιος σκά- ρος τὴν τροφήν ἀναπολεῖ, ὡσπερ καὶ τὰ βληχητά, ἀ δὴ μνησκᾶται» Διλ. παρὰ Σουῖδα (Διλ. π. Ζ. 2. 54, ἔθα ὅμως γράφεται ἀναπλε- ούσαι):—ἀ ἄρρ. παθ. Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 13. 5, 8.

ἀναπόλησις, εὐσ., ἡ, τὸ ἀναπολεῖν, ἐνθυμεῖσθαι, φέρειν εἰς τὴν μνήμην, «ἡ τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἀνάμνησις μελέτη γίνεται τῆς τῶν προθεβιωμένων ἀναπολήσεως» Ἰεροκλ., Σχόλ. εἰς Χρ. Ἐπη σ. 213 (Γαισφ. 118).

ἀναπολητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀναπολεῖν, ἀναμνηστέον, Μ. Ἄντων. 4. 32.

ἀναπολητικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναπολεῖν, Θ. Στ.

ἀναπολιζέω = ἀναπολεῖω, «ξαναοργώνω», ἐπὶ ἀγροῦ, μεταρ., ἡ γὰρ ἐλικυπίδος Ἀφροδίτας ἀρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολι- ζομεν Πινδ. Π. 6. 2.

ἀν-ἀπολόγητος, ὄν, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀπολογία, ἀδικαιολό- γητος, ἀναπολόγητον γίνεται τὸ ψεῦδος Πολύδ. 12. 21, 10, κτλ.

ἀν-ἀπόλυτος, ὄν, ὁ μὴ ἀπολυόμενος, ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀπο- λυθῇ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 13, 15.—Ἐπίρρ. -τως Γαλην. τόμ. 13, σ. 183.

ἀναπομπή, ἡ, (ἀναπέμπω) τὸ ἀπάγειν ὡς αἰχμάλωτον ἄνω, δηλ. εἰς τὴν μητρόπολιν, τὴν πρωτεύουσαν, Πολύδ. 30. 9. 10. 2) θησαυρῶν ἀναπομπάς, διὰ μαγικῶν ἐπωδῶν ἀναθιβάσεις θησαυρῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, Λουκ. Ἀλεξ. 5. II. ἀναγωγῆ, ἐπὶ γένος Σέττ. Ἐμπ. Μ. 9. 274.

ἀναπόμπικος, ὄν, ὁ ἄνω ἢ ὀπίσω ἢ οἴκαδε πεμπόμενος, ἀνα- πόμπικοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται Λουκ. π. Πένθ. 10, Δίων Κ. 62. 2. 2) ἐπὶ δίκης, ὁ ἐφεσιβαλλόμενος, ἀναπεμπό- μένος εἰς ἕτερον δικαστήριον, ἔγνωσαν ἀναπόμπικον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην Λουκ. Εὐνοῦχ. 12.

ἀναπομπός, ὁ, ὁ ἀναπέμπων, δηλ. ὁ πέμπων ἄνω, ἐπίθ. τοῦ Ἄιδου, Ἀἰδωνεύς δ' ἀναπομπός ἀνείης, Ἀἰδωνεύς, .. Δαριά- να Δισυλ. Πέρσ. 650.

ἀν-ἀπόνειτος, ὄν, ἀνίπτος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 357. II. = τῶ ἔπομ., Κύριλλ.

ἀν-ἀπόπλυτος, ὄν, δὲν δύναται ν' ἀποπλύνῃ τις, νὰ ἐξα- λείψῃ, ἀναπόπλυτον ἔχεις τὸ ἄνθος Εὐστ. Πονήμ. 326. 89.

ἀναπορεύομαι, ἀποθ., πορεύομαι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔμ- πρως, «καὶ οἱ μὲν αὐτῶν στρατιωτῶν περὶ ἄνω παρὰ τὸν Τίγγριν, οἱ δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων ἀνεπορεύθησαν» Δίων Κ. 75. 9.

ἀν-ἀπόσθετος, ὄν, δὲν δύναται τις νὰ ἀποσθέσῃ, ἀναφέ- ρεται ἐκ τοῦ Ἰωσήφου κατὰ Ἀπλωνίου 1. 23.

ἀν-ἀπόσπαστος, ὄν, δὲν δύναται τις ν' ἀποσπάσῃ, ἀχωρι- στός, «καὶ τὸ τῆς υἰότητος γνήσιον, καὶ τὸ τῆς κυριότητος ἀναπόσπα- στον» Ἰω. Χρυσ. τόμ. 4. σ. 432. 30.—Ἐπίρρ. -τως Σαμπλικ.

ἀν-ἀπόστατος, ἀνεκφυκτός, δὲν δύναται τις νὰ διαφύγῃ, ἀν. θανάτου, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 526· δεσπότης ἀν. ἀφ' οὗ οὐδεὶς τρόπος ἀπαλλαγῆς ὑπάρχει, Πλούτ. 2. 166E.

ἀν-ἀποστρεπτος, ὄν, δὲν δύναται τις νὰ ἀποστρέψῃ, Σύμμ. Π. Δ. (Ἰώβ θ', 13).

ἀν-ἀποτελεστος, ὄν, ὁ μὴ ἀποτελεσμένος, «τὸ δοκοῦν πρὶν ἀναποτελεστον» Εὐστ. Ἰλ. σ. 922. 19.

ἀν-ἀποτευκτος, ὄν, ὁ μὴ ἀποτυγχάνων, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 4, 11, κτλ.

ἀν-ἀπότιτος, ὁ μὴ ἀποτινόμενος, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 310. 6, ἐκδ. Λ.:—ὄρθος. ἀναπότιστος. Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 67.

ἀν-ἀπότμητος, ὄν, ὁ μὴ ἀποτεμνόμενος, δὲν δὲν δύναται τις νὰ ἀποκόψῃ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 24.

ἀναποτνιασμός, ὁ, ἀναστεναγμός μετ' ἐπικλήσεως τῆς θείας βοήθειας, Γρηγ. Ναζ.

ἀν-ἀποτρίπτος, ὄν, δὲν δύναται τις νὰ ἀποτρίψῃ, ἀνεξά- λειπτος, Κύριλλ.

ἀν-ἀπούλωτος, ὄν, ὁ μὴ ἐπουλωθείς, Γαλην.

ἀναποφαίνω, ἀποφαίνω, ἀμρ. γραφ. ἐν Διλ. περὶ Ζ. 13. 6.

ἀνάπραξις, ἡ, ἀπαίτησις καὶ εἰσπραξις χρέους ἢ προστίμου, δανείων Διον. Ἄλ. 6. 1. ἀ ἐκδάνεισις καὶ ἀνάπραξις τοῦ ἀρ- γυρίου γινέσθω . . καθὼς κα ὁκοῆ βουλαῖ καλῶς ἔχειν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 10.

ἀνάπραξις, εὐσ., ἡ, μεταπώλησις, «τὸ δὲ δευτέρον τι πιπρά- σκειν, ἀναπωλεῖν ἐρεῖς καὶ ἀναππράσκειν» καὶ τὸ ἔργον, ἀνάπραξις» Πολύδ. Ζ', 12.

ἀναπράσσω, Ἀττ. -πράττω, συντεμ. ἀμπρ-: μέλλ. -πράξω: εἰσπράττω διὰ τῆς βίας; χρήματα, ἡ ἀπλῶς εἰσπράττω, Θουκ. 8. 107, Λυσ. 146. 10· ἀν. τὸ τε κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 58· ἀν. ὑπόσχεσιν, ἀπαῖτω καὶ λαμβάνω τὴν ἐκπλήρωσιν ὑποσχεσῶς, Θουκ. 2. 95, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1621:—Μέσ., ἀπαί- τω καὶ λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, δίκας Διον. Ἄλ. 6. 19: συλλέγω, εἰσ- πράττω, τόκους Πλούτ. 2. 295D.

ἀναπράτης, ὁ, μεταπράτης, Πολύδ.

ἀναπρασσεύω, ἀποστέλλω πρέσβεις ἄνω, δηλ. εἰς τὴν Ρώμην, Ἰωσήφ. Ἄρ. I. 18. 2, 4.

ἀναπρήθω, ἀναφύω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπέμνω, ἐγκέω, κάμνω τι νὰ βεῦσθ ἀφθόνως; δάκρυ· ἀναπρήσας Ἰλ. I. 433, Ὀδ. Β. 81:— κατ' ἄλλους σημαίνει, χύσας θερμὰ δάκρυα ἴδε ἐν λ. πρήθω I. 2, καὶ πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. § 94 ἐν λέξει πρήθειν.—καθ' Ἡσύχ. ἀναφύσσαι, . . ἀνεγέχαι».

ἀναπρῆσις, εὐσ., ἡ, τὸ πρῖονισμα, Ἰππ. Ἐπιστ. 1288. 34.

ἀναπρίω, πρῖονίζω, Νικ. Θ. 308.

ἀναπροοιμιάζομαι = ἀνακρούομαι, Σουῖδ. καὶ Ζωναρ. (σ. 200).

ἀνάπταιστος, ὄν, = ἀπταιστος, Σουῖδ., ἀλλ' ἴδε Λοδ. Παθ. 1. 195.

ἀναπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσάψῃ, προσαρτήσῃ, τὸν λόγον ἀπὸ τίνος Στράβ. 54.

ἀναπτέρω: μέλλ. -ώσω, κυρίως ἐπὶ πτηνοῦ ἐγείροντος τὰ πτερά αὐτοῦ:—ἐντευθεν μεταρ., ἐγείρω, ἀνορθῶ, γέγηθα, κρατὶ δ' ὄρθιους ἐθέρας ἀνεπτέρωκα, μὲ σικωμένας τριχὰς πτερυ- γῶν ἐκ χαρᾶς, Εὐρ. Ἑλ. 633. 2) μεταρ., μετωρίζω τὴν διέ- νοιάν τίνος, γεμίζω τὸν νοῦν αὐτοῦ διὰ μεγάλων προσδοκιῶν, τὸν «ξεμναλίζω» ὡς λέγομεν κοινῶς, ἀναπτέρωσας αὐτὴν οἴχεται Ἡρόδ. 2. 115, πρβλ. Πλάτ. Φαιδρ. 255C· προεῖνὸν ταραχῆν, «σηκίω- νο εἰς τὸ πόδι», μῶν τι . . ἀγγελεῖ ἀνεπτέρωκε Δαναΐδων πόλιν; Εὐρ. Ὀρ. 876· πτώθ, φόβος μ' ἀναπτεροῖ ὁ αὐτ. Ἰκ. 89· νουθεῖω, προτρέπω εἰς τὸ καλόν, ἀναπτερώσας . . χρηστοὶς λό- γοις τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον Ἀριστοφ. Ὀρν. 1449, πρβλ. πτερώω:—Παθ., ἀναπτερούμαι ὑπὸ ἐλπίδος, ἀνεπτέρωθαι κά- θ' ὅσκις ὄραν ἐμὲ Αἰσχύλ. Χο. 229· τρομάζω, ἀνεπτέρωθαι τὴν ψυχῆν, οἶον ἀνασεσοθῆσθαι» (Α. Β. 398. 6), Κρατῖν. ἐν Ἀδῆλ. 166.— ἐξάπτεται τὸ πνευμά μου, ἀνεπτέρωμαι κλύων Ἀριστοφ. Ὀρν. 433· ἀνεψυγῶ, ταράσσομαι, ἀνεπτέρωμένων τῶν Λακεδαιμο- νίων ἄνω. Ἑλλ. 3. 4, 2· κυριεύομαι ὑπὸ ἐρωτικῆς ἐξάψεως, πάντες ἀνεπτέρωμένοι ἔθεωντο ὁ αὐτ. Συμπ. 9. 5· ἀναπτέρωθεις ὑπὸ τινῶν ὡς . ., ἐρεθισθεῖς ἐκ τῶν λόγων τινῶν θεῶν . ., ὁ αὐτ. Ἑλλ. 3. 1, 14:—πρβλ. ἀναπέτομαι 2, μετωρίζω II.

ἀν-ἀπαρέχω, νέας πτέρυγας, καθιστῶ τινὰ ἐκ νέου ἐλαφρῶν καὶ ἐνεργητικῶν, Ἀριστοφ. Λυσ. 669:—Παθ., λαμβάνω, ἀποκτῶ νέας πτέρυγας, Πλάτ. Φαιδρ. 249D.

ἀναπτερούζω, ἐγείρω ἢ ἀνοίγω τὰς πτέρυγας μου καὶ ἀρίπτα- μαι, Διλ. Ἰστ. Ζ. 4. 30.

ἀναπτερούσομαι, παθ., ἀλλάσσω τὰ πτερά μου, ἀποκτῶ νέας πτερά, ἄρχομαι πτερούμενος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1341.

II. μεταρ., ὡς τὸ ἀναπτερόομαι, Εὐστ. Πονήμ. 243. 11.

ἀναπτερωτός, ὁ, ὁ ἀναπτερών, «οἱ ἀναπτερωτῶν τι χρέμα ἢ νίκη» Μεγάλορ. Ἰστ. Ἀποσπ. 428.

ἀνάπτω, ου, ὁ, (ἀνάπτω II) ὁ ἐξάπτων καὶ διεγείρων εἰς στά- σιν, ταρακτῆς, ταραξίας, Γρηγ. Ναζ.

ἀνάπτωσις, εὐσ., ἡ πρὸς τὰ ἄνω πῆσις, Φιλῆς Περὶ Ζῴων, τ. Α', σ. 170. ἔκ. Mil.

ἀναπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνάπτων, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ ἀνάπτῃ, Ἀρχ. Λεξ.

ἀναπτοέω, ποιητ. -πτοιέω, κατατρομάζω τινά, Μόσχ. 2. 23, Ὀππ., κτλ.:—παθ. κυριεύομαι ὑπὸ τρόμου, τρομάζω, Πλούτ. Πε-

σομαι τὰ λεχθέντα Πλάτ. Ἀε. 372B.—Τὸ ἐνεργ. ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Δίωνος Κασ. (36, 18): ἐν τοῖς κινδύνουσι.. ἀναριθμήσητε.
ἀν-ἀριθμητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀριθμήσῃ, «ἀλόγη-
 ραστος» Πινδ. Ο. 7. 45. Ἡρόδ. 1. 126., 7. 190, 211, καὶ ἄλλ. καὶ
 Ἀττ.: ἐπὶ χρόνου, ἀμέτρητος, πολὺς, ὁ μακρὸς κἀναριθμητος
 χρόνος Σοφ. Αἷ. 646. 2) ὁ μὴ ἐναριθμῶμενος, ὁ μὴ «λογαριάζο-
 μενος», ἀσήμενος, ἀναριθμητον, ἐκ δούλης τινὸς γυναικὸς
 Εὐρ. Ἴων 837, Ἐλ. 1679.

ἀνἀριθμιος, ον, = ἀνάριστος, «ἀναριθμιον, ἐχθρὸν» Ἡσύχ.,
 κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «ἐναριθμία» φίλα, συνήθη, ὁ αὐτός· πρὸλ.
 ἐνήριθμος καὶ ἴδε Βεντλ. Καλλ. Ἀποσπ. 127.

ἀν-ἀριθμος [ᾶ], ποιητ. ἀνήριθμος, ον, ἀναριθμήτος, «ἀλόγη-
 ραστος,» Σαπφ. 72, Τραγ. (πρὸλ. γέλασμα)· πλήθους τ' ἀνάριθ-
 μοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 40: μετὰ γιν', ἀνάριθμος ὡδε θρήνων, ἄμε-
 τρος οὕτως εἰς τοὺς θρήνους, Σοφ. Ἡλ. 232· μηνῶν ἀνήριθμος (ἐκ
 διορθ. τοῦ Ἑρμᾶν. ἀντὶ μήλων), ἄνευ ἀριθμοῦ τῶν μηνῶν, ἀναριθμη-
 τος μήνας, ὁ αὐτ. Αἷ. 604· ὦν πόλις ἀνάριθμος ἔλλυται, διὰ [τῆς
 ἀπωλείας] ἀναριθμήτου πλήθους ἐξ αὐτῶν .., ὁ αὐτ. Ο. Τ. 179· ἀλλὰ,
 χρόνον .. ἡμερῶν ἀνήριθμον· ἀπλῶς ἀντὶ ἡμέρας ἀνήριθμος,
 ὁ αὐτ. Τρ. 247.—Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. Φρόνιχ. 711· [ἀναριθ-
 μος ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 40· (λυρ.)· ἀνάριθμος ἐν Εὐρ. Βάχχ.
 1335 (ιαμβ.). Ὁ Σοφ. ἔχει ἀνάριθμος ἐν λυρ., Ο. Τ. 167, 179,
 καὶ πῖθ. ἐν Ἡλ. 232. Ὁ Αἰσχύλ. καὶ ὁ Σοφ. ὡσαύτως μεταχειρίζον-
 ται τὸ ἀνήριθμος ἐν λυρ.: Ὁ Θεόκρ. ἔχει ἀνάριθμος ἐν ἄρσει, 15.
 45, ἄλλ' ἀνάριθμος 16. 90.]

ἀνάριστώ, δὲν λαμβάνω ἄριστον, πρόγευμα, Ἴππ. Θερ. Ὁξ.
 Παθ. 388.

ἀναρίστητος, ον, ὁ μὴ προγευματίας, ἀπρογευματίαςτος, ἀνα-
 ρίστητος ὦν κούδεν βεβρωκώς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων
 Εὐπόλ. ἐν «Βάπτει» 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 391, κτλ.

ἀνάριστία, ἡ, τὸ μὴ λαμβάνειν ἄριστον, πρόγευμα, ἀναρίστησις,
 Ἴππ. 371. 38, κατὰ πλῆθ.· καὶ οὕτω πῖθ. ἐν 379. 17, ἔνθα ἀναγι-
 νώσκωμεν ἀναρίστησις.

ἀν-ἀριστος, ον, ἀναρίστητος, Ἴππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Ξεν. Ἄν.
 1. 10, 19, κτλ. ἴδε ἐν λ. ἀκράτιστος.

ἀναρίτης [τ], ον, = νηρείτης, Ἰθυσκ. 34, Ἐπίχ. 23 Αηρ.
 πρὸλ. νηριτοτρόφος. — «ζῶον ἀκριώδες ἐν πέτραις» Ἡσύχ.

ἀναριτοτρόφος, ὁ τρέφω ἀκριάτα, νῦν γράφεται νηριτο-
 τρόφος.

ἀναρῖχάομαι, ἴδε ἀναρριχάομαι.

ἀν-αρτος, ον, (ἄρχω) ὁ μὴ ἀρχόμενος, ὁ μὴ ὑποταταγμένος,
 Θουκ. 5. 99· ὁ μὴ ὑποτασσόμενος ὥστε νὰ κυβερνηθῇ ὑφ' ἑτέρου,
 μὴτ' ἀναρκτον βλον μήτε δεσποτούμενον αἰνέσας Αἰσχύλ.
 Εὐμ. 526 (ἔνθα ὁ Wieseler χάριν τοῦ μέτρου διώρθωσε λίαν ἐπιτύχως
 ἀνάρχετος κατ' ἀνάλογίαν τοῦ ἀπεύχετος), Σοφ. Ἀποσπ. 28.

ἀν-ἀρμενος, ον, (ἄρω) ὁ μὴ κατηρτισμένος, μὴ ἐξηρτυμένος,
 ἀπαράσκευος, ἀνάρμενος ἂν παραβάλλῃ πλώμεν, τὴν κώπην μηκέτ'
 ἔχων ἐρέτου» Δυτομέδων ἐν Ἀνθ. Π. 11. 29.

ἀν-αρμόδιος, ον, ὁ μὴ ἀρμόδιος, Ζωσιμ. 1. 29.—Ἐπίρρ. ἀν-
 αρμοδῖος, «ἀκατάλληλος» Α. Β. 363. 33.

ἀν-αρμος, ον, ὁ μὴ ἀρμόζων, μὴ προσαρμολόμενος, ἀνάριμος
 δγκους Σέετ. Ἐμπ. Μ. 10. 318, κτλ.

**ἀναρμωστέω, εἶμαι ἀνάρμωστος, δὲν προσαρμολόγομαι, δὲν ἀρμό-
 ζω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀρμώττω, μ. δοτ. ἀρα ἄ νῦν διήλ-
 θομεν εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἀρμώττει, τῷ δὲ
 τοῦ κακοῦ ἀναρμωστέω; Πλάτ. Πολ. 462A, πρὸς τι, τὰ μὲν
 ἀναρμωστέω που πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ ἐναρμώττει Σοφ. 253A·
 ἐπὶ μουσικῶν ὄργάνων, παραφώνως ἡχῶ, κάμνω παραφωνίας, Heind.
 Πλάτ. Γοργ. 482B.**

ἀναρμωστία, ἡ, παραφωνία, ἐπὶ μουσικῶν ἡχῶν, ἀντίθετον τῷ
 ἀρμονία, Πλάτ. Φαίδων 93C, Ε, καὶ ἄλλ.

ἀν-ἀρμωστος, ον, ἀκατάλληλος, ἀσύμφωνος, δυσανάλογος,
 Ἡρόδ. 3. 80, Ξεν. κτλ.: — ἐπὶ ἡχῶν, παράφωνος, παράχρηδος, ἄνευ
 ἀρμονίας, ὁ αὐτ. Φαίδων 93C, Συμπ. 206C, Τίμ. 80A· τὸ ἀνά-
 ρμωστον, ἀντίθ. πρὸς τὸ εὐἀρμωστον, Θεαίτ. 178D: — Ἐπίρρ.
 τως Πλάτ. Πολ. 590B. II. ἐπὶ προσώπων, φορτικός, ἀπειρό-
 καλος, ἀλλόκοτος, Λατ. ineptus, τυφογέρων ἐπὶ κἀνάρμωστος
 Ἀριστοφ. Νεφ. 908. 2) ὁ μὴ παρεσκευασμένος, πρὸς τι, καὶ
 οὐκ ἀνάρμωστοι πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ἐσόμεθα Θουκ. 7. 67.

ἀναροδανισθῆναι, «ἀναθλιθῆναι» Ἡσύχ.

ἀναροιδεῖω, ἴδε ἐν λ. ἀναρρ-.

ἀναροίζοι, «φονεύει» Ἡσύχ.

ἀναρός, «ἀγγελος, Ταραντινός» Ἡσύχ.

ἀν-αροτρίαστος, ον, ὁ μὴ ἀροτρίασθείς, Ἐτυμ. Μ. 175, 36, ἐν
 λέξ. ἀφάρωτος.

**ἀναρπάγη, ἐπίρρ., διὰ βιαίας ἀρπαγῆς, βιαίως, ἀναρπάγ-
 δην φορέοντο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 579, 1232.**

ἀναρπάγη, ἡ, ἡ ἐκ νέου ἀρπαγῆ, ἀνάκτησις, στρατεύμ' ἀθροί-
 σας τὰς ἐμάς ἀναρπαγὰς Θηρᾶ Εὐρ. Ἐλ. 50.

**ἀναρπάζω; μέλλ. -άσω (κατωτέρ. III.), καὶ -ᾶξω, συχνότερον
 ἐν τῷ μέσ. τύπῳ -άσομαι, ἴδε κατωτέρ. III: ἀρ. -ἤρπασα καὶ**

-ᾶξα, παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου: (ἴδε ἀρπάζω).

Κύπτιοι καὶ ἀρπάξω ἀπὸ τοῦ ἐδάσου, ἐν γαίῃ δ' ἐπάγει
 (τὸ ἔργον) ἀνά δ' ἤρπασε Παλλάς Ἀθηνῆν Ἰλ. Χ. 276· οὕτω
 Πινδ. Π. 4. 60, καὶ Ἀττ.: ἀν. τὰ ἔπλα Ξεν. Ἄν. 7. 1, 15: ἐπὶ τοῦ
 ἡλίου μεταβάλλοντος εἰς ἀπτόν καὶ ἀνάγοντος τὸ ὕδωρ, ὁ ἥλιος ἀνά-
 γει καὶ ἀναρπάζει τοῦ ὕδατος τὸ τε λεπτότατον καὶ κουφό-
 ταιον Ἴππ. π. Αἷρ. 285. II. ἀρπάξω, ἀπάγω, ὅτε μιν ..
 ἀνήρπασε Φοῖβος Ἰλ. I. 564· ἡ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἀπο
 δακρυόσεως θειῶ ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίνονι δῆμῳ Π. 437:
 τότε δῆ μιν ἀναρπάξασα θύελλα Ὀδ. Δ. 515, πρὸλ. Ε. 419·
 ἐπὶ δουλεμπόρων, ἀλλὰ μ' ἀνήρπασαν Τάφιοι Ο. 427· οὕτω
 παρὰ Διοδ., κτλ.: ἀνήρπασεν ποτε ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον
 εἰς θεοῦς Ἔως Εὐρ. Ἴππ. 454· ἀν. τοῖς δυνεῖν, ἐπὶ αἰετοῦ,
 Ἀριστοφ. Σφ. 17· πρὸλ. Ἐπικράτ. ἐν «Ἀντιλαΐα» 1. 10: — Παθ.,
 φροῦδος ἀναρπασθεὶς Σοφ. Ἡλ. 848: καὶ παρὰ τοῖς περὶ οὓς αὐ-
 τούς, ἀπάγωμα διὰ τῆς βίας, σύρματι ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων, ἄγομαι
 εἰς τὴν φυλακὴν. Λατ. rapir in jus, δεῖ με ἀνηρπάσθαι 554. 1:
 πρὸλ. 136. 11., 550. 20· ἴδε Βουττμάν. Δημ. Μειδ. ἐν τῷ πίνακι.

2) ἐπὶ καλῆς σημασίας, διασώζω, ἀπολυτρῶναι, Πλουτ. Πύρρ.
 16. III. κυριεῖω ἐξ ἐφόδου, διαρπάξω, λαφυραγωγῶ, συ ..
 ἀναρπάσειε δόμους Εὐρ. Ἴων 1303· οὕτω καὶ ἐπὶ προσώπων,
 καταβάλλω, νικῶ ἐξ ἐφόδου, ὡς ἀναρπασόμενοι τοὺς Φωκίεας
 Ἡρόδ. 8. 28., 9. 59: — Παθ., ἀνήρπασται πόλις Εὐρ. Φοῖν. 1079,
 Ἡλ. 751, Δημ. 123. 10, Αἰσχίν. 72. 30. IV. διαρπάξω, ἀρπάξω
 καὶ φεύγω, πολλοὺς καὶ πολλὰ χρήματα ἔχομεν ἀνηρπακότες
 Ξεν. Ἄν. 1. 3, 14· τρία τάλαντα ἀνηρπάκασι Δημ. 822. 27: —
 ὡσαύτως, ἐπὶ προαγοραζόντων ἐμπόρουμα γονορῆκως εἰς χαμηλοτάτην
 τιμὴν ὅπως πωλήσωσιν αὐτὸ αἰσχροκερδῶς εἰς ὑπερβολικὴν τιμὴν,
 ὅταν γὰρ μάλιστα σίτου τυγχάνητε δεδόμενοι, ἀναρπάξου-
 σιν οὕτοι καὶ οὐκ ἐθέλουσι πωλεῖν Λυσ. κατὰ Σιστοπῶλ. 165. 30.

ἀναρπάξανδρος, ἐσφαλ. γραφ. ἀντι ἀρπάξανδρος, ὁ ἴδε.

ἀναρπαστος, ον, [ὡσαύτως ἢ (ὀξυτόνος) ἐν Εὐρ. Ἐκ. 206:
 εἰσφύει χεῖρας ἀναρπαστᾶν σὰς ἀπο]: (ἀναρπάξω): — ὁ ἀναρ-
 πασθεὶς, ὁ ἀπαχθεὶς, Εὐρ. ἐνθ' ἄνωσ.: ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπα-
 στον γεγονένα Πλάτ. Φαῖδρ. 229C. 2) ὁ ἀπαχθεὶς εἰς τὸ
 μεσόγειον, ὁ εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν, ἀναρπάστος πρὸς βα-
 σιλεία γεγονέναι καὶ ἐκεῖ δουλεύειν Ξεν. Ἄπομ. 4. 2, 33: — ἐπὶ
 προσώπ. ἐξοριζόμενον ἢ ἄλλως τιμωροῦμένον, ἀναρπάστους ἐποίει
 Ἡρωδιαν. 7. 3, 3: ἴδε ἀνάσπαστος. II. ἐπὶ πραγμάτων,
 καὶ ποῖων ἀναρπάστους αὐτῶν τοὺς βίους, καὶ παραδίδων τὰς
 περιουσίας αὐτῶν εἰς διαρπαγὴν, Πολύδ. 9. 26, 7.

**ἀν-αρραγῆς, ἐς, ἀρραγῆς, «ἀναρραγῆσι, ταῖς μὴ ἐχούσαις φύσιν
 βήγνυσθαι» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πηρομ. 6 πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἀρρηκτοῦς.
 ἀναρραθαγέω, «ἀναρ[ρ]αθαγῆσαι, ἀναψυφῆσαι, ἀναπηρῆσαι»
 Ἡσύχ.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

**ἀναρραῖσι, ἀναθλιῶ, ἀναπέμψω, «καί μῶνος γενομένου ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ τόπου κρουόν ὕδατος ἀναρραίνειν (τὴν πέτραν)» Ἀριστ. π.
 Θαυμ. 114.**

**ἀναρρατίζω, ἀναλαμβάνω ἐκ βαρείας ἀσθενείας, Πολύδ. 3. 108. —
 «ἀναρ[ρ]αίσι, παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι» Ἡσύχ.**

236. II. κάμων τινά ἢ τί νὰ ἐξορμήσῃ, νὰ «ξεσπάσῃ», λόγον Πινδ. Ἀποσπ.172· ἔφη Ἀριστοτ. Ἰππ.626· νεϊκος Θεόκρ. 22.172· τὰς πόλεις ἀνερρήγυσαν Αἰτωλοί, ἤρεθίζον, συνετάρασσον, Πλουτ. Φλαμιν.10, Μάρ. 35· πρὸλ. ῥήγγυμι:—Παθ., «σπάνω», «σπάνω» ἄλιν, ἐπὶ τραώματος τῆς πέρηνης ἢ ἄλλου μέλους τοῦ σώματος προελθόντος ἐκ πηδήματος ἀρ' ὑψηλοῦ, χρόνια καὶ ὀχλύδεα καὶ πολλάκις ἀναρρηγνύμενα Ἰππ. π. Ἀγμ. 759· ἐπὶ πλημμυρῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 8, 35· ἐπὶ ἡρασιτείων, ὁ αὐτ. π. Θαυμ. 154· μεταφ. ἐπὶ προσώπων, ἀναρρηγνύσθαι πρὸς ὄργην, εἰς τόλμαν Πλουτ. Βροῦτ.18, Κικ.19: οὕτω καί, III. ἀμετάθ., δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά, φοβούμεαι μήπως ἐκ ταύτης τῆς σιωπῆς «ξεσπάσῃ» θύελλα κακῶν, Σοφ. O. T.1075· ἰδίως κατὰ μετοχ. παρακ., ἀνερρωγῶς, περὶ τοῦ στόματος τῶν σαρκωθῶρων ζώων, στόμα ἔχειν ἀνερρωγός, μετὰ μεγάλου ἀνοίγματος, Ἀριστ. Ἰστ. Z. 7, 1, π. Z. Μορ. 4. 13. 22, ὡσαύτως ἐπ' αὐτῶν τῶν ζώων, τὰ μὲν καρχαρόδοντα πάντα ἀνερρωγῶτα αὐτοὶ 3. 1, 12, πρὸλ.13: πρὸλ. ῥήγγυμι C.—Ἐνεστώς τις ἀναρρήττω εὐρῆται παρὰ Διοδ.17. 58.

ἀναρρηγμα, ατος, τό, διάταγμα, Λατ. edictum (παρὰ Βυθ. ἔδικτον) A. B. 23.

ἀναρρηθῆναι, ἀπαρ. παθ. ἄορ. τοῦ ἀνεπειεῖν, ὁ ἴδω. ἀναρρηξίς, εως, (ἀναρρηγνυμι) διάρρηξις, νεῶν Πλουτ. Ἀντων. 66, κατὰ πληθ.: ἐκ τῶν αἱμάτων τῆς ἀναρρηξίος, τῆς αἰμορραγίας, Ἰππ. 91D.

ἀναρρηξίς, εως, ἡ, ἀνακρήξις, ἡ ἄν. τοῦ στεφάνου Δισχιν. 58. 20, Δημ. 244. 21· πρὸλ. ἀναγορεῖν, ἀνεῖπον.

ἀναρρίνον, τό, ὄριμν τι φυτόν, πῖθ. τὸ κάρδαμον, nasturtium, Ἀριστ. Προβλ. 20. 22.— «βραβάνις, γογγυλίς, βράψις, ἀνάρινον, ὄμοια» Σπεύσιππ. παρ' Ἀθηναίω 9. 369B. ἐν τῷ Γαληνοῦ Γλωσσ. σ. 432 ὑπάρχουσι τὰ ἔξῃς: «ἀνάρινον, τὸν διὰ τῶν βίων παλίσσυντον ἴον· ἔνιοι δὲ διαιροῦσιν, ἀνὰ βῖον εἶναι, ἀνὰ τὸ δέρμα».

ἀναρρίπτειν, ἀνάπτω ἐκ νέου, τὸ θερμόν Ἀριστ. Ἀποσπ. 224, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 1. 59· μεταφ., στάσιν ὁ αὐτ. 7.15:— κάμων ἀέρα ὡς διὰ βριπίου, ἐπὶ περιστερῶν περιπετομένω, «οὕτως ἀνερρίπτειν, ὥστε σύμμετρον αὐτῷ τὸ πνεῦμα, μὴ περισκλήρον, ποιεῖν» Ἀντιφ. ἐν «Στρατιωτῇ» 2.16.

ἀναρρίπτω, ὡσαύτως -ριπτέω ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος τοῦ ἐνεστέ. εὐρῆται ἐν Ὁδ. N.78, Ἡρόδ. 7. 50, Θουκ. 4. 95, κτλ.: (ἴδε βριπτω).

ΡΙΠΤΩ πρὸς τὰ ἄνω, ὅσον ἀρισται νῆες ἐμαί, καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἄλα πηδῶ, καὶ νεανίσκοι ν' ἀναρρίπτωσι τὴν θάλασσαν διὰ τῆς κώπης, δηλ. νὰ κοπιηλατῶσι μετὰ σθένους καὶ ὀριμῆς, Ὁδ. Η. 328· ὡσαύτως καὶ ἄνευ τοῦ πηδῶ, οἱ δ' ἄλα (κοινῆ γραφ. ἄμα) πάντες ἀνερρίψαν K.130· ἐπὶ κάμπου ἀνατινάσσοντος κύμα, Ξεν. Κυν. 10, 9· ἀναρρίπτει τὴν κόβιν, περὶ τοῦ βουδάνου, ἀγρίου βόου τῆς Παιονίας, Ἀριστ. Ἰστ. Z. 9. 45, 5· ἄν. ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν Πλουτ. Διμίλ. 20.

II. ἄν. κίνδυνον, φράσις εἰλημμένη ἐκ τοῦ παιγνιδίου τῶν κύβων, ἀναλαμβάνω τὸν κίνδυνον πράγματός τινος, ἐκθέτω ἑμαυτὸν εἰς τὸν κίνδυνον, διακινδυνεύω τι, Ἡρόδ. 7. 50, Θουκ. 4. 85, 95, ἴδε Ἐλμσλ. Ἡρακλ.149· περὶ ἡ ὑπὲρ τινοσ, Πλουτ. Νικ. 11, Δημ. 20· διὰ μιᾶς μάχης τὸν περὶ τῆς πατρίδος κύβον ἄν. Πλουτ. Βροῦτ. 40· ἄλλ' ἡ λέξις κίνδυνος κατήντησε νὰ παραλείπηται, ὡς τοῖς δ' ἐξ ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναρρίπτουσι εἰς δὲ τοὺς διακυβεύοντας πᾶν ὅ, τι ἔχουσι, Θουκ. 5. 103· παρὰ μεταγεν. πελοῖς ἄλλη αἰε. προσετέθη, αὐτὸς μὲν γὰρ εὐλαδῶς εἶχε Πομπήσις ἀναρρίψαι τὴν μάχην περὶ τῆς κούτων Πλουτ. Καῖσ. 40, κτλ.: ὡσαύτως, τὸ πᾶν πρὸς ἓνα κίνδυνον ἄν. ὁ αὐτ. Ἄρατ. 5:—Παθ., ἀνερρίφθω κύδος, jacta sit alea, Μέγανδ. ἐν «Ἀρρητῶν» 1, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 545, Πλουτ. Καῖσ. 32:— ἴδε βριπτω 6, παραρρίπτω 1, βριψοκίνδυνος. III. κινῶ, ὑποκινῶ, στάσιν Διον. Ἀλ.10.17.

ἀναρρῆχάομαι: παρατ. ἀνερριχῶμην Ἀριστοφ. Εἰρ. 70, Ἀρισταίν. 1. 20: μέλλ. -ῆσομαι Πολυδ. 5. 82: ἄορ. ἀνερριχησάμην Δίων K. 43. 21:—παρὰ Σουίδ. καὶ Ἑτυμολ. Μ. οἱ δεχόμενοι αὐξήσιν χρόνιο γράφονται ἀνηρρ-, καὶ οὗτος ἀληθῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ κανονικός σχηματισμός, ἀφοῦ τὸ ἅπλοον εἶναι ἀρρηχάομαι, Ἰππῶνας 97, Ἀριστ. Ἰστ. Z. 9. 40, 14· ἴδε Δινδορρ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ.:— ἐνίοτε γράφεται δι' ἑνὸς ρ, A. B.19, 55, καὶ ἐν χειρογρ. Ἀριστοτέλ. ἔνθ' ἄνωτ. Ἀναθάνα μεταχειριζόμενος χειρῶν καὶ πόδας, ἀνέρωπ τρῶπον τινά, «σκαλώνω» ἢ «σκαρραλώνω», ἀναρριχῶνται δὲ ὡσπερ οἱ πῖθηκοὶ ἐπ' ἄκρα τὰ δένδρα Ἐλμσλ.178: ἄν. εἰς οὐρανὸν ἔνθ' ἄνωτ. οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. πελοῖς, ὡς π. χ. τῷ Φύλοσπρ. 853, Αἰλ. περὶ Z. 7. 24, 10. 29, Ἀρισταίν. 1. 3, Λιδαν., κτλ.· «σπανίως μετ' αἰτιατ., τοὺς ἀναθασμοὺς τοῖς γόνασιν ἀναρρ. Δίων K. ἔνθ' ἄνωτ. τὸν τοῖχον Ἀρισταίν. 1. 20:— Ἡ λέξις χλευάζεται ἐκ ἀπρηχαιωμένη ἐν Λουκ. Λεξιφ. 8. (Ἡ ἔτυμολογία διωκ. ἀσφαρῆς).

ἀναρρήχησις [ῆ], εως, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρριχᾶσθαι, τὴν ἐπὶ τοὺς οἴκους ἀναρρήχησιν Ἀριστ. Ἀποσπ. 73, πρὸλ. A. B. σ. 693.17.

ἀναρριψίς, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω βίψις, ἐπὶ ἡρασιτείου, πε-

τρῶν καὶ φλεγμονῶν ὑπὸ πνεύματος ἀναρρίψεις Πλουτ. 2. 398E, πρὸλ. αὐτοῦ 951C.

ἀναρρῆ, ἡ, = τῷ ἐπομ., «τὸ ἀναρρῆ σημειωτέον βαρυνόμενον» Εὐστ. Ἰλ. σ. 942, 57.— αὐτὸ δὲ ἀναρρῆ παροξύνεται, καίτοι ἀπὸ τοῦ ῥῆσ' Ἀρχαδ. σ.103. 2.

ἀναρροβιάζω, προσαρτάω μετὰ πατάγου, θορυβῶ, ἐφορῶ μετὰ ῥόθου, ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐν τριχυμιά, «ἀνερροβιάζει περὶ τὰ χεῖλη τῆς νεῶς» Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 32.

ἀναρροβία, ἡ, ἡ ἀμποισις, Ἀριστ. π. Θαυμ.130. 4, Πλουτ. ἀναρροβιδέω, ποιητ. ἀναροιδέω, ἀναπίνω, ἀναρροῦ, Χάρυβδις ἀναρροιδεῖ μέλαν ὕδωρ Ὁδ. M.104· τρίς δ' ἀναροιδεῖ αὐτοὶ 105, πρὸλ. 236, Σοφ. Ἀποσπ. 390.

ἀναρροιδήσεις, εως, ἡ, ἀναρρορὰ τῶν ὑδάτων, ἀναρρορῆσις, Σπρ.6.75.

ἀναρροίζεω, ὀρωμὴ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, Πλουτ. 2. 979D.

II. φέρομαι ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα μετὰ ταχύτητος καὶ ῥοιζοῦ, ἐπὶ βελῶν, ἀνερροίζησαν διστοὶ Νόνν. Δ. 29. 289.

ἀναρροπία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ῥοπή, κίνησις, περὶ τῶν χυμῶν, ἀναρροπῆ κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ καταρροπῆ Ἰππ. 47.13.

ἀναρροπος, ον, ὁ πρὸς τὰ ἄνω βέπων, ὡς ἐπὶ πλάστιγγος, Ἰππ. Μοχλ. 860. II. ὁ ὑποχωρῶν, ἀποσυρόμενος ὀπίσω, Γαλην. 8, σ. 602, 623.

ἀναρροπος, ου, ὁ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ῥοπή, ἀντιθέτως πρὸς τὸ κατάρρους, ὅπως ἀναρροπος εἶη τοῦ αἵματος καὶ μὴ κατάρρους Ἰππ. 881H:—ὡς εἰς ἀναρροπος τινά, ἐναντίον τοῦ βέυματος· ἄνω ποταμῶν, μεταφ. ἐν Εὐστ. Πουνημ. 276. 43, ὅτε ἀναρροπος αὐτῶν χωρεῖ τὰ πράγματα, 100.14.

ἀναρροπέω = ἀναρροιδέω, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 2· ἀναρρορῶν τούσ ποταμοὺς Πλουτ. 2. 894B, — «τὸ κῆτος ἦν παρῆν καὶ ἀναρρορῆσαν ἡμᾶς αὐτῇ τῇ νηὶ κατέπειν» Λουκ. π. Ἀλθῆ. Ἰστ. 1. 30.

ἀναρροφῆσις, εως, ἡ, = ἀναρροιδήσεις, «τὴν μεθ' ἡδονῆς τοῦ πόματος ἀναρρορῆσιν» Εὐμῆθ. σ.170.

ἀναρροχθεῖω, ἀνακυλῶμαι μετὰ ῥόθου, ἐπὶ τῶν κυμάτων, κύμα δ' ἀνερροχθήσει Ὁρρ. Ἀργ. 706 (709).

ἀναρροθυμίζω, μεταβάλλω τὸν ῥυθμόν, τελειοποιῶ, «ἡμᾶς δὲ φύσει τὸ μημηχίον ἔχοντας ἀναρροθυμίζειν τε αὐτὰ καὶ ποιεῖν» Φιλόστρ. 74.

ἀναρρῦμα, τό, ἱερεῖον, σφάγιον, θῦμα, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. 21B.—ἐν A. B. 417. 7, εἶναι γεγραμμένον δι' ἑνὸς ρ, ἀναρῦμα.

ἀναρρῦσις, εως, ἡ, ἀπολύτρωσις, διάσωσις, Φωτ. 2) τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων, καθ' ἣν ἐπετέλου θυσιάς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 890, ἔνθα ἴδε Σχόλ., πρὸλ. A. B. 417.

ἀναρρῦω, (ῥύω, ἐρύω), ἀνέλκω τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως δυναθῶ νὰ κόψω τὸν λαιμὸν αὐτοῦ, ὡς τὸ Ὀμηρ. αὐερίω, σφάζω, θῦω, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 136. 2) μέσ., ἀνασῦρω, ἀπολύτρωσω, σώσω, σοφίη ψυχὴν ἀναρρῦεται παθῶν Δημόκρ. ἐν Ἰππ. Ἐπιστ. 1288. 51:—ἐπανορθῶ, ἀναρρῦσασθαι τὴν προτέραν ἦτταν Διον. Ἀλ. 5. 46:—Παθ., ἀνερρῦσθησαν Μαλακ. σ. 461.

ἀναρρῶννυμι: ἄορ. ἀνέρρωσα, δίδω νέας δυνάμεις, Πλουτ. 2. 694D, κτλ.:—Παθ., λαμβάνω νέας δυνάμεις, ἀναλαμβάνω, ἀναρρωσθέντες Θουκ. 7. 46, Πλουτ., κτλ. 2) ἀμεταβ., κατ' ἄορ. ἐνεργετ., νοσήσας ἀνέρρωσε, ἀνέλαθε, Πλουτ. Πομπ. 57, πρὸλ. 2.182B.

ἀναρρῶμαι, ἀποθ., ὀρωμὴ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοχωρῶ, ἀναρρῶσασθαι ὀπίσω Ὁρρ. Ἀργ. 1263. 2) μετοχ. ἐνεργ. ἀναρρῶων, ἀπαθῶν, ἀποδιωκῶν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναρρῶων δ' ἀνέτρεψε αὐτοὶ 1209.

ἀναρρῶσις, εως, ἡ, ἐπάνοδος εἰς ὑγίαν ἐκ νόσου, ἀνάληψις, ἀναστατήσασθαι, θυσιάς ἐπὶ ἀναρρῶσει ἐκ νόσου Ἰησὺς. ἐν λ. ἀναστατήσασθαι.

ἀνάρταος, ον, ὡσαύτως, α, ον, Σοφ. Τρ. 642: (ἄρω, ἄρσιος):— ὁ μὴ ἀρμύζων, ἀνάρμστος, ἄποπος: ἐνεῦθεν, 4) ἐπὶ προσώπων, ἐχθρικός, δυσοίανος, ἀπίσιος, ἄσπονδος, δυσμενέες καὶ ἀνάρσιος Ἰλ. Ω. 365, Ὁδ. Ξ. 85· ὅσ' ἀνάρσιος ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσσο Ὁδ. K. 459, Δ. 401, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Τραχ. ἡσθ' ἀνάρσιος (κοιν. γραφ. ἡλθεος), ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Δισχόλ. Ἀγ. 511· ἀνάρταος, ἐχθρὸς, πολέμιος, Σοφ. Τρ. 853· οὕτως, ἄν. καναχὰ ἐν ἀντιπέσει πρὸς τὸ θεῖα μοῦσα, αὐτοῦ 642.

II. ἐπὶ συμβεβηκότων, δυσχερῆς, παράδοτος, τερατώδης, ἀνάρσια πρῆγμα πεπονηθέναι Ἠρόδ. 1. 114, πρὸλ. 9. 37· οὐδὲν ἀνάρσιον πρῆγμα συνηγεῖσθαι 3. 10., 5. 89. 90· δεινὸν τε καὶ ἀνάρσιον ἐποίηετο [τὸ πρῆγμα] 9.110.—Ἐπ. καὶ Ἰων. λέξ. ἀπαντῶσα δις ἡ τρίς καὶ παρὰ Τραχικοῖς.

ἀν-αρτάω, κρεμῶ ἐπάνω εἰς τι ἢ ἐν τινι, λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρω, ἐν μελάθρω, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 789:— κρεμῶ, ἐαυτὸν Πλουτ. 2. 841A· βρόχων τὸ ζῆν ἀναρτήσε αὐτοῦ 314A:— ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, 2) μετὰ, ἐκάρτω τὸ ἐκ τινοσ, δῆμω.. μῆτε πᾶν ἀναρτήσης κράτος Εὐρ. Ἀποσπ. 628· ἄν. ἐαυτὸν εἰς δῆμον Δημ. 1480. 5· ἐκ Θεοῦ ἄν. τι, ἀφίνω τὴ γὰ ἐκάρταται εἰς αὐτῶν, Εὐρ. Φοῖν. 705. 3) ἀφίνω ἡ κρατῶ τι μετέωρον, Ἀλκίφρων 1. 22.

II. παθ., κρέμαμαι, παραδέλυ-

ματα ἀνηρτημένους, κρεμαμένους ὡς παραδείγματα, Πλάτ. Γοργ. 525C. 2) μεταφ., ἐξαρτώμαι, ἔκ τινας Πλάτ. Ἴων 533E: ἔλπισιν ἐξ ἐλπίδων ἀνηρτημένους, ἐξηρτημένους νῦν μὲν ἐκ τούτων ἔπειτα δὲ ἐξ ἄλλων ἐλπίδων, Δημ. 346. 27:—ἀνηρτησάμι εἰς... ἀναφέρεσθαι εἰς... τὰ ἀμάρτηματα.. εἰς θεὸν ἀνηρτημένα τιμωρῶν Πλάτ. Νόμ. 729E: τὰ ἄλλα πάντα εἰς τὴν ψυχὴν ἀν. ὁ αὐτ. Μένων 88E: ὅτω πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀνηρτηται, ὅστις ἔχει τὰ πάντα ἐξ ἑαυτοῦ ἐξαρτώμενα, ὁ αὐτ. Μενέξ. 247E: ἀνηρτημένοι ταῖς ὀψις πρὸς τινα, ἔχοντες ἀδιαιλείτως τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους εἰς τινα, Πλουτ. Ὀθ. 3: ταῖς ἐπιθυμίαις εἰς τι ὁ αὐτ. 2. 989D: ἀνηρτημένοι ταῖς ψυχαῖς, ὄντες ἐν ἀμριβολία ἢ ἀνησυχίᾳ, Διόδ. ἀποσπ. 2, σ. 593. 628. III. μέσ., ὡσαύτως μετὰ πρξμ. παθ., = τῷ ἐνεργ., Διον. Ἀλ. 11. 46:—Ἐντεῦθεν, κάμνω τινὰ νὰ προσκαλληθῆ εἰς ἐμέ, κάμνω αὐτὸν νὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐνδιαφέρηται δι' ἐμέ, ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο Σεν. Κύρ. 1. 4, 1: ὡσαύτως, προσαρτῶ εἰς τὸ κράτος μου, ὑποτάσσω, αὐτῷ 1. 1, 5.

ἀναρτέομαι, Ἴων. ῥήμ. = ἠρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. πρξμ. (πρβλ. ἀρτέομαι), προτίθεμαι, διανοοῦμαι, σχεδιάζω, ἔχω ἀπόφασιν νὰ πράξω τι μετ' ἀπαρ., ἀναρτημένου σευ.. χρηστὰ ἔργα.. ποιέειν Ἡρόδ. 1. 90: μαθῶν.. τοὺς Ἀθηναίους ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς 6. 88: ἀναρτημαί ἐπ' αὐτοὺς στρατεύεσθαι 7. 8, 3.

ἀνάρτησις, εὖς, ἢ, ἀνακρέμασις, ὅτι ἡ ἀνάρτησις ποιεῖ συμπάθειαν τῶν νεύρων καὶ φλεβῶν ὁμοίαν, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 10.—βασιαντήριον, «ἀναρτήσις τοῦ ἀλλοῦ» Εὐστ., «ἢ ἐπὶ ἔγλου καθήλωσις» Σουίδ.

ἀνάρτιος, ον, ὁ μὴ ἄρτιος, περιττός, ἀντίθετον τῷ ἄρτιος, Πλάτ. Φαίδων 104E, καὶ ἄλλ. 2) ἐχθρός, ὁ ἐχθρικός διακείμενος, ἀναρτίους δὲ τοὺς ἐχθρούς καὶ τοὺς πολεμίους [καλοῦντας] Πλουτ. 2. 1030A.

ἀν-ἀρτύτος, ον, ὁ μὴ παρεσκευασμένος, μὴ ἠρτυμένος, ἀνάλατος, ἐπὶ ἐδεσμάτων καὶ μεταφ. ἀπειροκόλος, ἀβέλτερος, ἀνάρτυτον βρώμα Σύμμ. εἰς Ἰωβ 6, 6.—«ἄλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, ἐπὶ τοῦ ἀηδούς καὶ ἀναρτύτου» Διογενιαν. 2. 12.—ἀνάρ. βίος Ἀθῆν. 511D.

ἀναρυστήρ, ἦρος, ὁ, ἀνέλμημα, «κοιν. «κουβάς»—«ἀναρυστήρα, ἐν ᾧ ὁ οἶνος ἀνιμάται» Ἡσύχ.

ἀναρύτω [ῶ], ἀντὶ ὡς ἐκ φρέατος, Πλουτ. 2. 942E:—μεταφ., ὅτε οὐ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτους ἀπῆχθάνου Κρατίν. ἐν «Διδασκαλίαις» 1, ἔνθα ἴδε Meineke.

ἀναρχαίζω, καθιστῶ πάλιν ἀρχαῖον, τὸν ἐν καινοῖς τεθραμμένον ἤθεσιν ἦδη ἠγαγεν εἰς μνήμην, πατριδ' ἀναρχαίσας Ἀνθ. Π. 7. 707.

ἀνάρχετος, ἴδε ἐν λ. ἀναρχετος.

ἀναρχία, ἢ, (ἀναρχος) ἔλλειψις ἀρχηγῶ, ἀρχοντος, ἀναρχίης ἐουσίας, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἀρχηγός, Ἡρόδ. 9. 23: οὐκ ἔρειπ' ἀν. Δισχύλ. Ἰκ. 906. II. ἡ κατάστασις λαοῦ διατελούντος ἄνευ νομίμου ἀρχῆς: δημοθρόνος ἀναρχία Δισχύλ. Ἀγ. 883, πρβλ. Θουκ. 6. 72: ἀν. καὶ ἀνομία, ἀν. καὶ ἀσωτία Πλάτ. Πολ. 575A, 560E: ἀν. καὶ ἀταξία Ἀριστ. Πολ. 5. 3, 5: ἀν. δουλικὴν καὶ γυναικῶν, ἢ ἀνεξαρτησία αὐτῶν, αὐτῷ 6. 4, 20.

III. ἐν Ἀθῆναις τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς τὴν περίοδον καθ' ἣν ἤρχον οἱ τριάκοντα τύραννοι (404 π. Χ.), ὅτε δὲν ὑπῆρχεν ἀρχων, Σεν. Ἐλλ. 2. 3, 1, πρβλ. Οὐλοφ. Προλεγ. εἰς Δημ. πρὸς Λεπτίν. σ. CXXVIII.

ἀναρχομαι, ἀρχομαι ἐκ νέου, ὀργῆ ἀναρχομένη, ἀλλ' ὁ Κοραῖς διορθῶ ἐναρχομένη, ὡσαύτως καὶ ἐν Πλουτ. Σύλλ. 30 τὸ ἀνήρτητο μετέτρεψεν εἰς ἐνήρτητο.

ἀναρχος, ον, (ἀρχῆ) ὁ ἀνευ ἀρχῆς ἢ ἀρχηγῶ, Πλ. Β. 703: ναυτικὸν στρατεύμ' ἀν. Εὐρ. I. Α. 914, πρβλ. Ἐκ. 607: ἀν. ζῶα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ὑφ' ἡγεμόνα ὄντα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 25:—τὸ ἀναρχον = ἡ ἀναρχία Δισχύλ. Εὐμεν. 696.

2) ὁ ἀνευ ἀρχῆς, ἔτος ἀνευ τῶν συνήθων τακτικῶν ἀρχόντων, Ἐπιγρ. Τῆρα ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3064. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἔχων ἀρχὴν τινα ἢ ὑποῦρηγμα, πῖθαν. γραφ. ἐν Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 6, 3.

2) ὁ ἀνευ ἀρχῆς, Παρμενίδ. 83, Σιέτ. Ἐμπ. Μ. 7. 312, περὶ θεοῦ, τὸν ἀναρχον θεὸν Κλήμ. Ἀλεξ. 638, κτλ., πρβλ. Suicer.

3) ἀνευ τῶν πρώτων ἀρχῶν, Σέξτ. Ἐμπ. 641, 10 καὶ ἄλλ.—Ἐπίρρ. ἀνάρχως, ἀνευ ἀρχῆς, τ. ἔ. ἔβουσίας, ἢ τοῦ κύριου αὐτῆς, Θ. Βαλοῦ ἐν Σντ. καν. 3 σ. 578.—Ἡ σημασία αὕτη δὲν ἐσημειώθη ἐν τῷ Θ. Στ.

ἀναρχοφωτίζω, ον, ὁ ἐν ἀνάρχῳ φωτὶ διατελῶν, Π. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 174.

ἀνασαβρῶσαι, «εἰς ὄραθην ἐμπλήξαι» Ἡσύχ. ἴσως ἐμπλήξαι.

ἀνασαλεύω, σαλεύω τ. ἐκ τῆς θέσεώς του, μετακινῶ, λίθους ἀνασαλεύεσθαι, Λουκ. π. Ἀστραχ. 29, κτλ.

ἀνασαξέμενον, τὸ, μεταλλεῖον παραμεινῶν καὶ καταχωσθῆν, ἦδη δὲ ἐκ νέου ἀνοιχθῆν καὶ μεταλλεῖν, πα(λ)αιοὶν ἀνασάξιμον Σύλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. II, 180.—ἀνασαξέμενον στήλην ἔχον αὐτῷ 782.—Κίρροπιδης κατέλαβε [ἀ]νασαξέμενον μέταλλον. αὐτῷ IV, 1078b.

ἀνασάρκα ἐν Θ. Στ. γίνεται παραπομπὴ εἰς τὴν λέξ. ὑποσάρκιος, ἀλλ' ἴσως σημαίνει τὸ παρ' ἡμῶν ἀνάσαρκα.

ἀνασαφηνίζω = διασαφηνίζω, Γλωσσ.

ἀνασβέννυμι, ἀποσβεννῶ, ἀμβλύνω, ἀνασβέννυσι τὰς ὀρμάς ὑποπτ. ἐν Πλουτ. 2. 917D.

ἀνασειράζω, ἔλκω πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ τῆς σειρᾶς, ἥτοι τῆς ἀλυσῆς, ἄψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωως κίουσιν Ἀπολ. Ρόδ. Α. 391: μεταφ., περιορίζω, φλόγα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 470: τὴν ὄρεξιν Ἀνθ. Π. 9. 687:—ῥήμ. ἐπιθ. ἀνασειραστῆον, Βυζ.

2) ἀπάγω ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει καὶ παρακόπτει φρένας Εὐρ. Ἰππ. 237, ἔνθα ἴδε Βαλκ.

ἀνασειρασμὸς, οὐ, ὁ, τὸ ἀνασύρειν τοὺς χαλινούς, τὰ ἦνια, «μὴ ἀφείναι τὰ χαλινά, ἀλλ' ἐγκλίνειν ἀνασειρασμῶ τοὺς ἵππους» Νικίτη. Χων. 866, 4, ἔκδ. Βόνν.

ἀνάσεισις, εὖς, ἢ, = ἀνάσεισμα, ὄπλων ἀνασεισεῖ Δέξιππ. σ. 24. 3.

ἀνασεισιφ-φαλλος, ον, ὁ τὸν φαλλὸν ἀνασειῶν, ἴδε Βγκ. Ἰππ. πῶνα 9.

ἀνάσεισμα, ατος, τὸ, (ἀνασειῶ) ἀπειλητικὴ ἀνάσεισις πράγματός τινος πρὸς ἐκφόβησιν, ἀνασεισματα τῶν ὄπλων Διον. Ἀλ. 14. 15.—Ὡσαύτως, ἀνασεισμὸς, ἀπειλή, ὁ αὐτ. 6. 62.

ἀνασειστῆς, ταρξίας, ταρξαποῖός, μεταγεν.—περὶ τοῦ τοιμοῦ τῆς λέξεως ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 433.

ἀνασειστικός, ὁ κατάλληλος ἢ ἀρμόδιος εἰς τὸ ἀνασειῶν, Εὐστ. εἰς Ἰούδα Β. 235.

ἀνασειῶ, ποιητ. ἀνασειῶ: Ἴων. παρατ. ἀνασειῶσακτο Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 403: (ἴδε σέτω).

Σείω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνασειῶνται τὴ κόμας Εὐρ. Βάκχ. 240:—ἀνασειῶ τῆδε κάκεισε, πάλω, αἰγίδα Ἡσ. Ἀσπ. 344: ἀν. τὰς χεῖρας, κινῶ τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω ὡς σημεῖον, Θουκ. 4. 38: ἀν. φοινικίδα Λυσ. 107. 40, πρβλ. φοινικίς 4:—τὸ ἀν. βοῆν ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 347, φαίνεται ὅτι εἶναι κομική φράσις ἀντι. Ἰσάναι βοῆν, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ προηγηθέντα ἐκσεῖσται καὶ σειστός.

2) ἐπισείω, ἀπειλῶ, εἰσαγγεῖλαιον Δημ. 784. 22, πρβλ. πρόσ-ἀνασειῶ. 3) ἀνατινάσσω, πλέθωεν ἀνασειῶντες πάντα κάλων, τ. ἔ. ἀπὸ ἀνεπετάσαμεν πᾶν ἴστίον, Πολυδ. 1. 107: ἀν. τὰ ἴστια ὁ αὐτ. 103: πάσας τὰς ἠλίας αὐτῷ 214: τὴν γλαμύδα Φιλόστρ. 772.

II. ἀνακινῶ, ἀναταράττω, τὸν πληθῆος Διον. Ἀλ. 8. 81, Διόδ. 13. 91, Κ. Δ., ἴδε Wess. Διοδ. 1. 615.

ἀνασεύομαι, (ἴδε σέω), παθ., εὐρηται δὲ μόνον ἐν τῷ συνηκομ. ἀορ., αἷμα.. ἀνέσυστο, τὸ αἷμα ἀνεπήδησεν, ἐξώρμησεν, Πλ. Α. 458.

ἀνασηκῶ, ἀναπληρῶ τὸ ἐλλείπον διὰ τῆς προσθήκης βάρους, ἀποζημιῶ, ὡς τὸ ἀντισηκῶ, Λατ. rependere, τὴν μετεβολὴν Ἰππ. π. διαίτ. Ὀξ. 388. πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 583: αἰ γενεθῆσις ἀνασηκῶσι τὰς φθοράς Ἀριστ. παρὰ Στωβ. Ἐκλογ. 1. 696: ἴδε Ἀριστ. περὶ Κόσμου 5. 13, ἔνθα τὰ χειρόργ. ἔχουσι ἐπαναστέλλουσι.

ἀνασημαίνω, ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας, ἐκ δὲ μόγοιο λάβδρον ἀνασημαίνοντες Κόιντ. Σμ. 4. 244.

ἀνασιλλ[ε]ῖομαι, ἀποθ., ἔχω ἀνωρθωμένας τὰς τρίχας, καθ' Ἡσύχ. «ἀνασειλλῆσθαι, ἐστεμμένας ἔχειν τὰς τρίχας. Ἀνάσιλλος στέφανος».

ἀνασιλλο-κομάω, = τῷ προηγ., ἀμρ. γραφ. ἐν Πλουτ. Κράσσο. 24: ὁ Κοραῖς Πλουτ. Παρὰλλ. τόμ. 3. σ. 439 σημειοῦται τάδε: ἴσως γραπτῶς ἐπὶ τὸ φοβερὸν ἀνασιλλο κομώντων, τούτεστιν, ἐπὶ τὸ φοβερὸν τοὺς ἐναντίους κομώντων ἀνασιλλο. Ἔστι δὲ τὸ ἀνάσιλλον (ἢ ἀνάσιλον), ὡς ἐξηγεῖται ὁ Ἐτυμολόγος (σ. 100), τρίχωμα τὸ ἀπὸ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀνεστραμμένον ταυτόν πως ὡ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Γαλάται εἰώθεσαν χρῆσθαι κτλ.

ἀνάσιλλος ἢ -σίλλος, ὁ, μέρος τῶν τριῶν τῆς κεφαλῆς ὀρθωμένων κατὰ τὸ μέτωπον, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Πάρθων, τῷ ἀνασιλλῶ κομῶν Πλουτ. Κράσσο. 24: οὕτω δὲ ἐγράφη ἐκ διορθώσεως τοῦ Σολθουργίου ἐν δυοῖ χωρίοις τοῦ Ἀριστ. Φυσιογν. δηλ. ἐν 5. 8, ἀντι οἶον ἀν ἀσιλλο, καὶ ἐν 6. 43 ἀντι ἀναστεῖλον. ἴδε σημ. Κοραῖ ἐν τῇ προηγ. λέξει.

ἀνασιμῖνομαι, ἀποθ. = ἀνασιμῶ, Πολυδ. Β'. 73.

ἀνάσιμος, ον, Λατ. resimus, ἔχων τὴν ῥίνα σιμῆ, ἥτοι ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 940. 2) καθόλου, ὁ κατὰ τὸ ἐν ἄκρον ἐστραμμένους πρὸς τὰ ἄνω, ὀδόντες ἀν., ἐπὶ τῶν χαυλιόδοντων τῶν ἐλεφάντων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 5: ἀν. πλοῖα ὁ αὐτ. Προβλ. 23. 5, 4.

ἀνασιμῶ, ὀσφραίνομαι καὶ ἔπειτα ἀνωψῶ τὴν κεφαλὴν καὶ συστέλλω τὴν ῥίνα, ἐπὶ ἀρρένων ζῶων ἀκολουθοῦντων τὰ θήλα, καὶ ἰδίως ἐπὶ θύου, Λατ. nasum supinari.—ἀνασιμῶν, τὸ τὰ ζῶα πρὸς ὄχλην ὀρμῶντα ὀσφραίνεσθαι Ἡσύχ.

ἀνασικίρω: -σικίρεσκε, ἀναπηρῶ, ἀνασικίρω, Κόιντ. Σμ. 8. 321.

ἀνασκάλευω, ἐκ νέου σκαλίζω, ἀνασκαλεύοντες, ἀνακινῶντες ἢ ἐρευνῶντες Ἡσύχ., Ζηνοβ. Παροιμ. 1. 27. II. ἀνακαλύπτω, ἀποκαλύπτω, Εὐστ. Πονημ. 268. 20, κτλ.:—πρβλ. ἐπόμ.

ἀνασκάλλω, = ἀνασκάπτω, Εὐστ. Πονημ. 44. 17, κτλ.:—Πλάτ. Κωμ., παρὰ Πολυδ. Β'. 83, τὸ ἀνασκάλλεται πῖθανός εἶναι ἐσφαλμ.

ἀντι τοῦ ἀνασκαλεύεται, ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 666.
ἀνασκάπτω, ἀνορύττω, σκάπτω, Ἀριστ. π. Θαυμ. 73, ἐν τῷ παθ.
 2) ἐκρίζω, «ξερίζω», ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 18, 5: ἀνατρέπω ἐν θεμελίῳ, καταδαρίζω, ἐπὶ οἰκοδομίῳ, Πολύδ. 16. 1, 6.
 3) σκάπτω τὴν γῆν, Πλουτ. Θησ. 36, πρὸλ. Πόμπ. 62.
ἀνασκάφῃ, ἡ, τὸ ἀνασκάπτειν, Στράβ. 421.
ἀνασκάφος, ον, ὅς πρέπει νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τοῦ τάφου καὶ ῥιφθῇ ἔξω, ἐναγής, «ὁ θεομίσητος καὶ ἀνάσκαφος Χοσρόης» Χρον. Παύλ. 399B.
ἀνασκαθάννυμι ἢ -ύω, διασκορπίζω, Πλουτ. Πύρρ. 22.
ἀνασκαπεῖν, ῥήμ. ἐπιθ., δεῖ ἀνασκαπεῖσθαι, = ἀνασκοπεῖν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 13, 2.
ἀνασκαπέτομαι, ἀποθ., μεταγεν. τύπος τοῦ ἀνασκοπέω, Πλουτ. 2. 438D.
ἀνασκευάζω, ἀντιθ. τῷ κατασκευάζω, συσκευάζω, συναγάω καὶ δένω τὰς ἀποσκευὰς πρὸς ἀναχώρησιν, Λατ. vasa colligere, conparare, καὶ ἐπομ., μετακομίζω, τὴν ἀγορᾶν (τὰ δῶνα δηλ. ἢ τὰ ἐπιτήδεια) εἰσὼ ἀνεσκεύασαν, ἐτὰ ἐμάξουσιν καὶ τὰ ἐπιτήγαν μέσα» Ξεν. Ἀν. 6. 2, 8, κτλ.:—ἀπεργώ, κωλύω, ἀπομακρύνω, ἀνεσκευάζε τούτους Ἀθηναίους τῆς θαλάσσης, ὡς κακῶς ἐν αὐτῇ ἀκούοντας Φιλόστρ. 505:—συχν. ἐν τῷ μέσ. τύπω, διαλύω τὸ στρατόπεδον, ἀπέρχομαι, Θουκ. 1. 18: εὐτάκτως κατασκευάζετο καὶ πάλιν ἀνεσκευάζετο Ξεν. Κύρ. 8. 5, 2, κτλ. 2) ἀπογυμνῶ ἐντελῶς τόπον τινὰ, μετακομίζω πᾶν ὅ, τι εὔρω ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν Λήκυθον καδελῶν καὶ ἀνασκευάσας τέμενος ἀνήκεν ἅπαν Θουκ. 4. 116: καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν, ἀπογυμνῶ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἢ πόλιν, λαμβάνω μετ' ἐμοῦ πᾶν ὅ, τι ἔχω, καὶ ἀνασκευασάμενον ἐς τὰ ναυὰ ἐσδάντες ναυτικοὶ ἐγένοντο ὁ αὐτ. 1. 18. 3) καταστρέφω, ἐρημώω, Ξεν. Κύρ. 6. 2. 25: ἀκυρῶ, ἀνασκευάζειν μέλλετε συνθήκας Πολύδ. 9. 31, 6.
 4) παθ., ὡς τεχνικός ὄρος, πτωχέω, διαλύομαι, τῆς τραπέζης ἀνασκευασθεῖσθε Δημ. 895. 5: ἀνασκευάζονται αἱ τράπεζαι, διαλύονται, Δημ. 1205. 2: οἱ ἀνεσκευασμένοι τῶν τραπέζιτων, οἱ πτωχεύσαντες, ὁ αὐτ. 1204. 26: οὕτω καὶ μεταφ., ἢ πάντ' ἀνεσκευασμέθ' ὡσπερ αἱ τύχαι; ἢ εἴθεβα καθ' ὅλα καταστραμμένοι, ὡς αἱ περιουσίαι ἡμῶν, Εὐρ. Ἠλ. 602. 5) ἐπὶ τῶν διλεκτικῶν, ὡς τὸ ἀνακρέω, ἀνατρέπω, ἀναίρω τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀντιπάλου, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 26, 3, καὶ ἄλλ., κατασκευάζειν ἢ ἀν. ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 24, 4. II. ἀνοικοδομῶ, Στράβ. 738: ὡσαύτως κατὰ μέσ. τύπον, Πλουτ. 2. 578F.
ἀνασκευαστέον, ῥήμ. ἐπιθ., δεῖ ἀνασκευάζειν, Θέων Προγυμν. 12, σ. 128.
ἀνασκευαστικός, ἡ, ὄν, ὁ κατάλληλος ἢ ἀρμόδιος πρὸς ἀνασκευὴν ἢ ἀναίρεσιν, ἐν τῇ λογικῇ, ἀνασκευαστικοὶ τόποι Ἀριστ. Τοπ. 7. 2:—Ἐπίρρ. -κῶς, ἀνασκευαστικῶς δείκνυται ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 46, 13. 2) μετὰ γεν. καταστρεπτικός τινος, ἀλλήλων Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 196.
ἀνασκευῆ, ἡ, ἀντιθ. τῷ κατασκευῆ, καταστολή, κατάνηξι, «οὐ γὰρ ἐκπληρώσει τῶν ἐπιθυμιῶν ἐλευθερία παρασκευάζεται, ἀλλὰ ἀνασκευῆ τῆς ἐπιθυμίας» Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 175. 2) ἀναίρεσις ἐπιχειρημάτων, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 4, πρὸλ. Κοῖντλ. 2. 4, 18.
ἀνασκησία, ἡ, ἔλλειψις ἀσκήσεως, γυμνάσεως, Πολύδ. 1. 159, Κλήμ. Ἀλ. 460.
ἀν-ἀσκητος, ον, (ἀσκέω) ὁ μὴ ἡσκημένος, ὁ ἀγύμναστος, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 24, Πολύδ., κτλ.—Ἐπίρρ. -τως Πλουτ. 2. 112D.
ἀνασκιδνάω=ἀνασκαθάννυμι, Φίλων 1. 262.
ἀνασκινδαλεύω, ἢ -ύλευω, μεταφ. τύπος τοῦ ἄστ. ἀνασκινδύλευω.
ἀνασκιρτάω, μέλλ. -ήσω, σκιρτῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπηδῶ, Διόδ. 19. 55: μετοχὴ παθ. πρkm. ἀνεσκιρτημένος, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐρόλ. (*Ἀδελ. 28).
ἀνασκολοπίζω: ἀορ. -εσκολόπισα Ἡρόδ.:—Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. -σκολοπιόμαι (μετὰ παθ. σημ.) ὁ αὐτ. 3. 132, 4. 43, ἀλλὰ παθ. μέλλ. -σκολοπιούμαι Λουκ. Προμ. 7:—ἀορ. -εσκολοπίσθη καὶ πρkm. -εσκολόπισμαι ὁ αὐτός. Προσηλῶ τινα ἐπὶ εὐλοῦ μακροῦ, «παλουκῶν», Ἡρόδ. 1. 128., 3. 159, καὶ ἄλλ. ἐν 9. 78 κείται ὡς ταυτόσημον πρὸς τὸ ἀνασταυρῶ, ὡς καὶ ἐν Φίλων 1. 237. 687, Λουκ. Περειγ. 11.
ἀνασκολοπίσις, εως, ἡ, «παλούωμα», Σγὸλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 7, Εὐστ.
ἀνασκολοπισμός, ὁ, καὶ -σκολόπισμα, τό, = τῷ προηγ., Μαλακ. ἀνασκολόπτω, = ἀποσκολόπτω, «ἀνασκολύψας, γυμνάσας» Ἡσύχ.
ἀνασκοπέω, μετὰ μέλλ. -σκέψομαι καὶ ἀορ. ἀνεσκεψάμην, (ἴδε ἀνασκέπτομαι): παρατῆρ τὸ μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω τι καλῶς, «πάντ' ἀνασκοπέει καλῶς Ἀριστοφ. Θεσμ. 666, πρὸλ. Θουκ. 1. 132, κτλ.: ὡσαύτως ἐν μέσ. φωνῇ ἀνασκοπούμενος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 827. II. ἀναθερῶ, ἀναλογίζομαι, εἰ τις τὰ προγεγεννημένα ἐπι ἀνασκοποῖ τῇ πόλει πῶς ἀποβέδῃκεν Ξεν. Πόροι 5. 11.
ἀνασκοπῆ, ἡ, ἐξέτασις, ἔρσυνα, Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Γραμματικ. σ. 227.

ἀνασχυζάω, ἀνασχυζᾶν καὶ σχυζᾶν, σχυζᾶν μὲν ἔστι τὸ πρὸς τὸ πάσχειν ὄργῃν καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἢ παιδῶν ἢ γυναικῶν, τὸ δὲ ἀνασχυζᾶν σημαίνει μὲν τὸ αὐτό, τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων. Πρόκειται δὲ τὸ ἀνά, σημαίνει τὴν ἐξ ὑπαρχῆς ἐν γίγρ πρὸς τὸ πάσχειν ὄργῃν A. B. σ. 12. 15.
ἀνασκώπτω, σκώπτω, «ἀνεκίσασθε, ἀνασκώψατε σκῶμμα» Ἡσύχ., A. B. 396. 24.
ἀνασμιύχω, καταναλίσκω τι βραδέως ὡς διὰ τῆσυχου πυρός, «οὐ γὰρ τοῦ σώματος μόνον ἀπρὶξ λαβόμενον ταχὺ ἀνασμιύχει τε καὶ ὀάπτει» Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 1.
ἀνασοθέω, φροῶ, πτωῶ, «σκιάζω». κάμνω τινὰ νὰ ἀναπηρήσῃ ἐκ φόβου ἐν γένει, διεγείρω, ἄγραν Πλάτ. Λύσ. 206A:—Παθ. ἀνασοσημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμη, ἔχων αὐτὴν ἐρωθμένην, Λουκ. Τιμ. 54: κόμη ἀνασοσομένην ὀρθουμένην, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος μέλλοντος νὰ χρησιμοδοτήσῃ, ὁ αὐτ. Ζεὺς Τραγ. 30.
ἀνασοθῆ, ἡ, ταραχῆ, θορύβος, «ἀνασοθῆς καὶ στάσεως πρόφασιν» Ἀδων. τὸμ. 1, σ. 174B ἐκδ. Βενεδ.
ἀνασπαράσσω: μέλλ. -άξω, ἐξέλκω, «τραβῶ» ἐπάνω καὶ «κατακομματίζω», ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς Εὐρ. Βάχχ. 1104.
ἀνάσπασις, εως, ἡ, τὸ ἀνασπᾶν, ἡ συστολή, Ἰπκ. π. Ἀρῆρ. 815: ἀνάσπασις τεμαχίου γῆς, ἐπὶ πεπύοντος δένδρου, οὐ ἡ ῥίζα συμπαρασύρει καὶ μέρος γῆς, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 4, 7.
ἀνασπαστήριος, ον, ἐπιτήδειος πρὸς ἀνάσπασιν: τὸ ἀνασπαστήριον, μηχανήμα πρὸς ἀνύψωσιν καταρρακτῆς πύλης, τὰς πύλας οὐ δύναμιν ἐπι ἀνασπᾶσιν χωρὶς ἀνασπαστηρίων γενομένης Ἀπκ. Ἐμφυλ. 4. 78.
ἀνασπαστός, ὄν, ἡ ἀνάσπαστος, ον:—κατὰ τὸν ἐν Ἐτυμ. Μ. 269. 3, κανὼνα ὁ ἕξυτος τύπος εἶναι ὁ μόνος ὀρθός, ἀλλ' ἐν τοῖς χειρογρ. καὶ ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν ἐπικρατεῖ ὁ προπαρῆζυτος:—ὁ ἀνασπαστός, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀγχεῖς, Ἀριστοφ. Σπρ. 382: ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁ μετοικιζόμενος διὰ τῆς βίας ἐκ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος εἰς ἄλλην χώραν, Παίονας. ἀνασπαστοῦ ποίησαι ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐς τὴν Ἀσίην Ἡρόδ. 5. 12: τούτους δὲ ἐκ τῆς Αἰγυπτίου ἀνασπαστοῦ ἐποίησαν παρὰ βασιλεῖα ὁ αὐτ. 4. 204. πρὸλ. 6: 9. 32: τούτους ἀνασπαστοῦ. κατοικίζει βασιλεὺς ὁ αὐτ. 3. 93, πρὸλ. Βαλκ. ἐν 7. 80: παλίνωστος, σπευδῶν, Πολύδ. 2. 53, 5.
 2) ἐπὶ θύρας ἢ πύλης, πρὸς τὰ ἔσω ἀνωγεινῆς, καὶ τυγχάνω τε κλήθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης γαλῶσα Σοφ. Ἀντ. 1186. II. ὡς οὐσιαστ., οἱ ἀνασπαστοὶ (ἐνν. μὲντες), λωρία ὑποδημάτων, ἴδε ἐν λ. ἀναγωγέως.
ἀνασπάω, ποιητ. ἀνασπ-: (ἴδε σπάω). Σύρω, ἔλκω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνασύρω, δίκτυον Σόλων 32. 3, πρὸλ. Ἡρόδ. 4. 154. 5. 16: βύβλον. ἐκ τῶν ἔλεων ὁ αὐτ. 2. 92:—οὕτως ἐν μέσ. τύπ., ἐκ χροῶς ἔγχοι ἀνεσπάσας', ἐξέλκυσεν ἐπὶ τοῦ σώματος τὸ ἔγχος, Ἰλ. Ν. 574. 6) ἀνεκλύω πλοῖον εἰς τὴν ἑρᾶν, ὡς τὸ ἀνεκλύω Πινδ. Π. 4. 48, Ἡρόδ. 7. 188, Θουκ. 4. 9. 2) ῥοφῶ, ἀναρροφῶ ἀπλήτως, αἴμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 647: ἀν. ποτόν, τροφήν; κτλ., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 16, 9, π. Ζ. Μορ. 2. 17, 15: ἀλλὰ, ὕδωρ ἀν., ἀνελκῶ ὕδωρ, Θουκ. 4. 97:—Μέσ., ἀν. ὑρότητα, ἀπορροφῶ; Ἰπκ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 17. 3) σύρω ὀπίσω, ἀποσύρω, τὴν χειρᾶ Ἀριστοφ. Πλ. 691. 4) καταρρίπτω, ἀνατρέπω, κατατρέπω, τὰ ἀγάματα ἐκ τῶν βάρθρων Ἡρόδ. 5. 86: τὴν σκηνὴν ὁ αὐτ. 7. 119: τὸ σταυρῶμα Θουκ. 6. 100: τύμβους Εὐρ. Μῆδ. 1381. πρὸλ. Βάχχ. 949: δένδρα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 6, καὶ ἄλλ.: τῆς ἐπ' αὐτῷ (δηλ. ποταμῷ) γεφύρας ἀνασπᾶσαντες τὰς σανίδας Πολύδ. 2. 5, 5: ὡς ἀνασπᾶσαντες. τὰς πυλίδας ὁ αὐτ. 5. 39, 4, κτλ. 5) μεταφ., ἀνασπᾶν λόγους, ἐξάγω, ἀποτοκέω, προσφέρω λέξεις διὰ τρόπον σπασμῶδους, λόγους ἀνέσπα τούς μὲν Ἀτρεϊδῶν κάτα; κτλ. Σοφ. Αἰ. 302, πρὸλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 903:—ἡ φράσις δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ἐκ τοῦ Πλάτ. Θεαίτ. 180A (ὡσπερ ἐκ φαρέτρας ῥηματισκία. ἀνασπᾶντες) καὶ Μετάνδ. ἐν «Ραπισόμενῃ» 7 (πόθεν. τούτους ἀνεσπᾶσιν οὗτοι τοὺς λόγους; ἀνευρήκασιν, εἰλήφασιν)· περὶ τῆς λέξεως ταύτης ὁ Εὐστ. 679. 61 σημειοῦται τάδε: «οὐ μόνον ἐπὶ φωνῶν τὸ ἀνασπᾶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀλαζονείας, ὡς δηλοῖ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ λόγους ἀνέσπα» πρὸλ. ὡσαύτως καὶ ἀποσπάω. 6) τὰς ὄφρυς ἀνασπᾶν, ἀνασύρω, ἀνυψῶ τὰς ὄφρυς, καὶ οὕτω προσλαμβάνω σοβαρὰν καὶ ἐπιδημητικὴν ἔκφρασιν προσώπου, τὰς ὄφρυς ἀνεσπᾶκῶς ὡσπερ τὸ δεινὸν ἀγγέλων Ἀριστοφ. Ἀχ. 1069, πρὸλ. Ἀλεξ. ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 2, Δημ. 442. 11: οὕτως, κάλεψε νᾶψυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασεν Ἀριστοφ. Ἰπκ. 631: μέχρι νεφῶν τὴν ὄφρυν ἄν. Φιλῆμ. ἐν Ἀδὸλ. 81, πρὸλ. Ξεν. Συμπ. 3. 10, καὶ ἴδε τοξοπέτω. II. ἀποσύρω, ἑαυτὸν Ἰπκ. 262. 35. III. παθ., συλλαμβάνομαι, μεταξὺ ἀκροῦμένου τοῦ διδασκάλου ἀνασπασθεῖς Λουκ. Τόξ. 28, πρὸλ. ἀνασπαστός.
ἀνασπείρω, διασπείρω, μεταφ.
ἀν-ασπεις, εδος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔχων ἀσπίδα, Νέων. Διον. 36, 262.
ἀνασπογγίζω, καθαρίζω προσκοικῶς διὰ σπόγγον, σπογγίζω καλῶς, τὸ ἔλκος Ἰπκ. 872H, Γαλην.

ἀνασσα, ἡ, θηλ. τοῦ ἀναξ, βασίλισσα, κυρία, δέσποινα, ἀποδο-
 δόται δὲ εἰς τὰς θεάς, Ὁδ. Γ. 380, Ζ. 175, ἰδίως παρ' Ἀττ. εἰς τὴν
 Ἄθρηϊν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 228, 235, 443, κτλ. 2) εἰς θηλάσ-
 γυναικας, ὡς π. χ. τὴν Ναυσικάναν, ἣν οὕτω προσαγορεύει ὁ Ὀδυσ-
 σεύς: Γουνοῦμαι σε, ἀνασσα Ὁδ. Ζ. 149, Τραγ.—Ἠλέξις καθί-
 σταται κοινῇ παρὰ ποιητῶν ἀπὸ τοῦ Πινδ. καὶ ἐρεξῆς, ἀλλὰ σπανί-
 α παρὰ πελοῖς, ὡς Ἰσοκρ. 203D, Ἀριστ. ἐν Κυπρ. Πολ. (ἴδε Ἀρπ.
 ἐν λέξ. ἀνακτες καὶ ἀνασσαί) μετ. δοτ., ἐνέροισιν ἀνασσαν
 Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 862. 3) καθόλου, ὡς τὸ ἀναξ IV, ἀνασσα
 πράγους καὶ βουλευματος, αὐτοῦργος τῆς πράξεως, Εὐρ. Ἀποσπ.
 704 ἔργων Ἀριστοφ. Βάτρ. 385. II. ὡς ἐπιθ., βασιλική,
 ἀν. βουλή ἐπὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Συγκλήτου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1046.35.
ἀν-άσσατος, Δωρ. ἀντὶ ἀνήσσητος, Θεόκρ. β. 45, ἔνθα γράφε-
 ται νῦν ἀνήσσητος.

ἀνασσασιάζω, ἴδε ἀνασιάζω.
ἀνάσσυτος, ον, (ἀνασσομαι) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω ἢ ἄνω ὄρω, ὁ
 εἰς τὰ ὀπίσω ἢ ἄνω ὠθούμενος, ἀνόρητος, Ἰππ. 645. 9.

ἀνάσσω, παρτ. ἤνασον Ὁμ., Ἐπ. ἄνασεν Ἰλ. Α. 252:
 μέλλ. ἀνάσω Ἰλ. Γ. 180: Ἐπ. ἀόρ. ἀνάξα Ἠσ. Θ. 837:—σπάν.
 ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. τύπω, ἴδε κατωτ.: ἴδε ἀναξ, εἶγε κατ' ἄρ-
 χας τὸ **F**, **Φανάσσω** παρ' Ὁμ.). Ποιητ. ῥήμα, κατὰ τὸ πλεῖ-
 στον εὐρηται ἐν τῷ ἐνεστώτι, εἶμαι κύριος, δεσπότης, κυρίαρχος,
 ἄρχω, κυβερνῶ: ἐπὶ τε ἐπιγείων δεσποτῶν καὶ ἐπὶ τῶν προστατῶν
 ἢ πολιούχων θεοτήτων παρ' Ὀμήρῳ τὰ πολλὰ μετ. δοτ., Ἀργεῖ-
 νήσοισι, δώμασι, κτήμασιν οἷσι ἀν., ἀλλ' ὡσαύτως καὶ μετὰ
 γεν., Τενέδοιο, Ἀργείων, πεδίοιο ἀνάσσειν Ἰλ. Α. 38, κτλ.
 εἶτι δὲ μετ. γεν. ἄμα καὶ δοτ., ἔλπιόμενον Τρώεσσι ἀνάξειν
 ἵπποδάμοιοι τιμῆς τῆς Πριάμου ἐλπίζοντα βασιλεύσειν τῶν
 Τρώων μετὰ τῆς τιμῆς τοῦ Πριάμου (μετάρρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Γ. 180,
 πρβλ. Ὁδ. Ω. 30 (οὕτω, γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι Εὐρ. Γ. Τ. 31)
 πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσι δ' ἀνάσσειν. πᾶσι
 δὲ σημαίνειν Ἰλ. Α. 288: ὡσαύτως μετὰ προθ., μετ' ἀθανάτοισι
 ἀνάσσειν, πρωτεύειν μετὰ τῶν ἀθανάτων, Ἰλ. Δ. 61, πρβλ. Ψ.
 471: ἐν Βουδείῳ.. ἤνασσε Π. 572: ἐν Φαιηεῖ Ὁδ. Η. 62:
 παρὰ τὸν Ἀχέροντα Σοφ. Ἠλ. 184: ὑπὸ γαίας αὐτόθι 841:
 μετ' οὐδ. ἐπιθώτο, Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων ὁ αὐτ. Ο. Τ. 904:—παρ'
 Ὁμ. συνητ. τῆ προσθηκῆ τοῦ ἴφι, Τενέδοιό τε Ἰφι ἀνάσσει, βα-
 σιλεύεις μετὰ δυνάμεως, Ἰλ. Α. 38: ἴφι ἀν. δώμασι, κτήμασι,
 κτλ. Ὁδ. Δ. 275, κτλ.: ἀπολ. τῶν ἀνασσόντων, τῶν βασιλέων,
 Σοφ. Φ. 6:—Μέσ. ἀπαξ παρ' Ὁμ., τρίς.. ἀνάξασθαι γένε
 ἀνδρῶν, βασιλεύσαι ἐπὶ τριῶν γενεῶν, Ὁδ. Γ. 245:—Παθ. κυβερ-
 νῶμαι, ἀνάσσονται δ' ἔμοι αὐτῷ Δ. 177.—Σύνητες καὶ παρὰ
 Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., οἵτινες μεταχειρίζονται τὰς αὐτὰς συντάξεις.
 II. παρὰ Τραγ. ἐνίοτε μεταφορ. ἐπὶ πραγμάτων, κώπας
 ἀνάσσειν Εὐρ. Τήλερος 20 (ἐν τοῖς Ἀποσπάσμασιν) ὄχων ἀνάσ-
 σουσ' Ἑλ. 1040: στρατηγίας Γ. Τ. 17: οὕτω, κούφου πηδήμα-
 τος ἀνάσσων, βασιλεὺς τοῦ ἐλαφροῦ πηδήματος (ἔνθα τινὲς τῶν ἐκ-
 δοτῶν ἔχουσιν ἀνάσσων, χωρὶς γὰρ διασαφηνίζουσι τὴν συντακτικὴν
 θέσιν τῆς γεν. πηδήματος) Αἰσχύλ. Πέρσ. 96: ἄ.. τῶν νυκτιπό-
 λων ἐφόδων ἀνάσσεις, ἐπὶ Περσεφόνει, Εὐρ. Ἰων 1049:—Παθ.,
 παρ' ὄτω.. σκῆπτρον ἀνάσσειται, ὅτ' οὕτως κρατεῖται ὡς ὑπὸ
 βασιλείως, Σοφ. Φ. 140, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 10:—ἴδε ἀναξ IV,
 ἀνασσα 3, δεσπότης II.

ἀν-άσω, Ἄτ. ἀντὶ ἀνατίσω.
ἀνασταδόν, ἐπίρρ. (ἀνίστημι) δεϊδέγατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνα-
 σταδόν, ἀνιστάμενος, ὄρθιος, Ἰλ. Γ. 671, Ψ. 469.

ἀνασταθμός, ὁ, ἡ σκηνή, εἰς τὸν ἱερὸν ἀνασταθμὸν ἀνίστων
 Νικητ. Χων. Χρον. 293D.

ἀνασταλάω, ἐξέρχομαι κατὰ σταλαγμούς, ἐπὶ πηγῆς ἥτις μόλις
 δακρύει, ὡς: λέγομεν κοινῶς, ἀνασταλάει μέλαν ὕδωρ Ὀππ. Κ.
 4. 324.

ἀνασταλτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναστέλλειν,
 κωλύειν, λύτης Αἰλ. Π. Γ. 7. 3.

ἀνασταλύζω, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ σταλύζω, ἀσταλύζω,
 στενάζω, Ἀνακρ. 41. 4.

ἀναστάς, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ παστῆς ἐν Ἀπολ. Ρόδ. Α. 789.

ἀναστασία, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀνάστασις, Χρησμ. Σι-
 βυλλ. 4. 69, Βυζ.

ἀναστάσιμος, ον, ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἢ
 ἀναστάσιμος ἡμέρα = Κυριακή, Εὐσέβ. V, 213C, Βασίλ. IV,
 192A.—ἀναστ. ἰορτή ἡ πανήγυρις = τὸ Πάσχα, Βασίλ. III,
 424, Γρηγ. Νύσα. III, 1028C, Ἐπιφ. Π, 828D κτλ.—ἀναστάσι-
 μος κανὼν, ἀναστ. Εὐαγγέλιον οὐδ. τὰ ἀναστάσιμα, ἐξυπ.
 τροπάρια. ἴδε Δουκάγγ.

ἀνάστασις, εως, ἰων. ιος, ἡ. I. ἐνεργ. (ἀνίστημι) τὸ νὰ
 κἀμῆ τίς τινα νὰ ἐγερθῆ, τὸ ἐκ νέου ἐγείρειν, ἐγείρειν νεκρὸν, ἀν-
 ἄδρος δ' ἐπειδὴν αἰμ' ἀνασπάσῃ κόνις ἀπαξ θανόντων, οὕτως
 ἐστ' ἀνάστασις Αἰσχύλ. Εὐμ. 648, πρβλ. Πόρρωνος Φιν. 581.

2) τὸ νὰ κἀμῆ τίς τινα νὰ ἐγερθῆ καὶ ἀρῆσῃ τὸ μέρος ἔνθα
 ἵστατο, μετατόπισις, ὡς ἐπὶ ἱκετῶν, ἀν. ἐκ τοῦ ἱεροῦ Θουκ. 1.
 133: περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, περὶ μετοικισμοῦ τῶν κα-

τοίκων τῆς Ἰωνίας [χάριν ἀσφαλείας], Ἡρόδ. 9.106, πρβλ. Θουκ. 2.
 14: ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κατῆς ἀμαθίας, ἀναστάσιος, ἀναρτηθῆ,
 καταστραφῆ, ὄλεθρος, ἄλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν Αἰσχύλ. Ἀγ.
 589: πόλεων ἀν. ὁ αὐτ. Πέρσ. 107, Εὐρ., τῆς πατρίδος Δημ.
 10.17. 3) ἀνεγέρσις, τειχῶν Δημ. 478. 24: τροπαίου Πλουτ.
 2. 873A: εἰκόνας Ἐπιγρ. Κνιδ. ἐν Newton σ. 760.

II. (ἀνίσταμαι) τὸ ἀνεγείρεσθαι, ἰδίως εἰς ἐνδείξιν σεβασμοῦ, Ἀστ. Πλάτ.
 Πολ. 4. 4: ὅταν τις προκαλούμενος εἰς μονομαχίαν δέχηται καὶ ἀνί-
 σταται, ὡς π. χ. ὁ Μενέλαος παρ' Ὀμήρῳ, — ὅτι τὸ πρότερον ἐκ
 φιλονεκίας ἢ ἀνάστασις Ἀριστ. Ἀποσπ. 151. 2) ἡ ἐγκατά-
 λειψις τοῦ στρατοπέδου καὶ ἀναχώρησις, ἢ ἀνάστασις ἤδη τοῦ
 στρατεύματος.. ἐγίγνετο Θουκ. 7.75: ἀν. ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὁ αὐτ.
 1.133. 3) ἐξεγέρσις ἐκ τοῦ ὕπνου, ποίαν μ' ἀνάστασιν δο-
 κεῖς.. ἔξ ὕπνου στήναι τότε; Σοφ. Φ. 276. 6) ἀνεγέρσις
 μετὰ προηγηθείσων πτώσιν, ἰδοῦ οὕτως κεῖται εἰς πτώσιν καὶ
 ἀνάστασιν πολλῶν Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 34. γ) ἡ ἐκ νεκρῶν
 ἔγερσις, καὶ τὴν Τυνδάρειω ἀνάστασιν Λουκ. περὶ Ὀρχηθ. 45:
 — ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς Ἑκκλ. ἡ Ἀνάστασις (τοῦ Κυρίου καὶ τ'
 παγκόσμιος ἀνάστασις τῶν νεκρῶν).

ἀναστατήρα, ὁ, ὁ ποῖων ἀνάστασιν, ὁ καταστρέφων, ὁ ἐρημῶν,
 ὡς ὄντ' ἀναστατήρα Καδμείων χθονὸς Αἰσχύλ. Θ. 1015,
 Χο. 303.

ἀναστατήρια, τὰ, «ουσίας ἐπὶ ἀναρρώσει ἐκ νόσου» Ἡσυχ.
ἀναστατής, ον, ὁ, = ἀναστατήρ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1227.

ἀνάστατος, ον, (ἀνίσταμαι) ὁ ἀναγκασθεὶς νὰ ἐγερθῆ καὶ νὰ
 ἀπέλθῃ, ὁ ἀποδιωχθεὶς ἐκ τῆς οἰκίας καὶ τῆς πατρίδος του, Συρίους
 τε οὐδὲν ἔδοντας αἰτίους ἀναστάτου ἐποίησε Ἡρόδ. 1.76, —
 ἀνάστατοι ἐκ τῶν οἰκίων ἐγίνοντο 7.118, Ψήφισμ. παρὰ Δημ.
 280. 22, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 429, Τρ. 39: πρβλ. ἀναστατός.

2) ἐπὶ πόλεων σημαίνει κατεστραμμένη, ἠρημωμένη, Ἡρόδ. 1. 155,
 178, Ἀνδοκ. 14. 35, κτλ.: ἀν. ὁρι χώρα Σοφ. Τρ. 240, δόμοις
 τιθέναι ἀν. ὁ αὐτ. Ἀντ. 673: ἀν. ποιεῖν τὰ χωρία Θουκ. 8.24.

3) μετὰ γεν., ἀποδιωχθεὶς ἀπὸ τινος, ἀποστερηθεὶς τινος.. Πλουτ. 2.
 133D. II. ὁ περιπελεγμένος εἰς ἐπανάστασιν ἢ στάσιν, Πλάτ.
 Σοφ. 252A. III. ὡς οὐσιαστ., ἀνάστατος, ὁ, εἶδος ἐλαφροῦ,
 σπογγώδους πλακούντος ἐν Ἀθήναις, Ἀθῆν. 114A, πρβλ. Βαλκ. Ἀδω-
 νιν 398B.

ἀναστατῶ, ἀναστατῶν, ἀνατρέπω, κἀμνω ἄνω κάτω, ὅτι οἱ
 τὴν οἰκουμένην ἀναστατῶσαντες οὗτοι καὶ ἐνθάδε πάρεσιαν
 Πράξ. Ἀπ. ιζ', 6, πρβλ. κ'α', 38: ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πνεύμα-
 τος, πρὸς Γαλ. ε'. 12:—Παθ., ἀναστατωθῆναι Ἀρποκρ.

ἀναστατώσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ κατάστασις καθ' ἣν τὰ πάντα
 ἀλλάσσουσιν θέσιν, ἀνατάραξις, Εὐστ. 81. 41. 2) καταστροφή,
 ἐρημωσις, Πολυδ. 3. 91.

ἀνασταυρίζω, = τῷ ἐπομ., Κτησίας ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 44. 10

ἀνασταυρός, παλουκῶν, Ἡρόδ. 3.125., 6. 30, καὶ ἄλλ. ταυ-
 τόσημον τῷ ἀνασκολοπιζῶ 9. 78:—Παθ., Θουκ. 1. 110, Πλάτ.
 Γοργ. 473C. II. κατὰ τοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους, προσπλῶ σταυρῶ
 καρφῶν ἐπάνω εἰς σταυρὸν, σταυρῶν (ὄρα σταυρός II), Πολυδ.
 1.11. 6, καὶ ἄλλ., Πλουτ. Φάβ. 6, καὶ ἄλλ. 2) σταυρῶν ἐν
 νέου, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. 6. 6.

ἀνασταύρωσις, εως, ἡ, ἀνασκολοπισις, Ξεν. Ἐφέσ. 4. 2.

ἀνασταχῶ, (στάχης) ἀναρῶμαι ὡς στάχης, εἰ δ' ἤδη κατὰ
 ὄλκας ἀνασταχῶσι γίγαντες Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1054, κτλ.:—ἐ
 μέλλ. ἀνασταχυώσομαι (ὡς εἰ ἐκ ῥήματ. -υόμαι) ἀπαντὰ ἐν
 Χρησ. Σιβυλλ. 3. 382, κτλ.

ἀνασταγγῶ, στεγῶν, Θησ. Στ.

ἀναστεῖθω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ στεῖθω, Ἀνθ. Π. 7. 544.

ἀναστεῖλος, ὁ, ἴδε ἀνάσειλλος.

ἀν-άστειος, ον, ὁ ἄνευ τρόπων ἀστείων, ἥτις ἐξηγνησιμῶν,
 ὁ ἄγροικος, Λατ. inurbanus, Ἀθῆν. 585B.

ἀνάστειρος, ον, (στεῖρα) περὶ νεῶς ἡς ἡ πρόπις κατὰ τὴν πρῶ-
 ραν ἐκτείνεται πολὺ πρὸς τὰ ἄνω, ἡ ἔχουσα ὑψηλὴν πρῶραν ναῦς,
 ἀναστεῖρος τῆς νεῶς οὐσης Πολυδ. 16. 3, 8.

ἀναστεῖχω, ἀνεγχομαι, «ἀναστεῖχου σ' ἐπὶ γαίαν ποντόθεν» περὶ
 τῶν ἀμυβίων, Ὀππ. Ἀλ. 1. 422: ἀναθαίω, κολώνην αὐτόθι 4. 65.

ἀναστέλλω, ἀναπέμπω, ἐγείρω, ὀπωπιάς Χριστοῦ. Ἐκκρ. 63:
 — Μέσ. ἀναστῶν καὶ ζώνων ἐπάνω τὰ ἱμάτιά μου, νεδρίδας τ' ἀ-
 νεστεῖλανθ' Εὐρ. Βάχχ. 696: ἀνεστελλεσθ' ἄνω τὰ χιτῶνια
 Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 268: ἀπολ., ἀναστελλασθαι Ἀρτεμίδ. 4. 44:—
 Παθ., ἀνεσταλμένῳ τῷ χιτῶνι, περιεζωμένῳ ὑψηλά, Πλουτ. 2.
 178C:—πρβλ. ἀνασύρω.

II. ἀνέλω, σῦρω πρὸς τὰ ὀπίσω,
 π. χ. τὴν σάρκα κατὰ χειρουργικὴν τινα ἐγχείρησιν, τάμνοντα δὲ
 χρῆ ἀναστεῖλαι τὴν σάρκα ἀπὸ τοῦ ὄσπετος Ἰππ. π. Κερ.
 Τρωμάτ. 907, πρβλ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 50, 6:—Παθ., στρέφομαι
 πρὸς τὰ ἄνω, πτέρνα βραχεῖ ἄκρως ἀνέσταλται Ἰππ. Μογλ.
 855. 2) ἀπωθῶ, δέν ἄρινον νὰ πλησιάσῃ, ἐν χρίσει κατὰ τὸ
 πλεῖστον ἐπὶ ἀποκρούσεως ἐφόδου εὐζώνων ἡ ψιλῶν, Εὐρ. Γ. Τ. 1378,
 Θουκ. 6. 70, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 23: οἱ ἀνεμοὶ ἀν. τὰ νέφη Ἀριστ.
 Προβλ. 26. 29: φόβος ἀν. τινὰ Αἰλ. π. Ζ. 5. 54:—Μέσ., περιο-
 ρίζω ἢ καταπνίγω τὰς ὀρέμας μου, ὑποκρίνομαι, προσποιῶμαι, Πολυδ.

9. 22, 9:—Παθ., ὑποστρέφω, ἀποχωρῶ, μένω ὀπίσω, Θουκ. 3. 98 μ. γεν., ἀναστέλλω ἑμαυτὸν, τῷ περαιτέρω χωρεῖν ἀναστέλλονται Διό. π. Ζ. 8. 10. 3) μετακίνω, σηκώνω, μετατοπίζω, «πάλιν ἀναστέλλουσι τὴν γῆν (ἀπὸ τῶν περιχευομένων ἀμπελῶν) κατὰ τὸν τοῦ βλαστοῦ καιρὸν» Διόδ. 17. 82. III. κατὰ μέστ. τύπον, ἀνοῦμαι να λάβω, ἀπέχομαι, περὶ ἐλέφαντος, τότε καὶ τροφήν ἀνεστέλλετο Διό. περὶ Ζ. 11. 14.

ἀναστενάζω = ἀναστένω, Ἡρόδ. 1. 86., 6. 80. μετὰ συστοίχου αἰτ., τοῖά μοι.. ἀνεστέναζες.. ἐγχοδόβη Ἀτρεΐδαις, τοιοῦτους μισητοὺς λόγους μετὰ γογγυσμῶν προέφερες κατὰ τῶν Ἀτρεΐδων, Σοφ. Αἴ. 930. II. μετ' αἰτ. προσ., στενάζω, θρηγῶ διὰ τινα Δισχύλ. Χο. 335. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 118, Ξεν. Συμπ. 1. 15.

ἀναστεναχίζω, συχνάκις καὶ μεγαλοφώνως στενάζω, θρηγῶ μεγαλοφώνως, Δ. Κ. 9.

ἀναστενάχω, μετ' αἰτ. προσώπου, στενάζω διὰ τινα μεγαλοφώνως, γογγύζω, θρηγῶ μεγαλοφώνως, μετ' αἰτ., Δ. Ψ. 211, οὕτω κατὰ μέστ. τύπον, Σ. 315, 355.

ἀναστένω, στενάζω μεγαλοφώνως, Δισχύλ. Ἀγ. 546, 1286, Σοφ.

II. ὡς τὸ ἀναστενάχω, μετ' αἰτ., Ἀρχιλ. 8. 8, Εὐρ. I. T. 551.

ἀν-άστερος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀναστρος, Ἀρατ. 228.

ἀναστέφω: μέλλ. -ψω:—στέφω, στεφανώνω: τὸν σὸν κρᾶτα

Εὐρ. Ἀποστ. 243· ἀν. στεφάνοισι αὐτόθι 362. 48:—Παθ., ἀνέστεμιαι κάρα.. φύλλοις, ἔχω τὴν κεφαλὴν μου ἐστεμμένην διὰ φύλλων, ὁ αὐτὸς Ἰππ. 806. II. δάφνας κλώνας ἀναστέφωσθαι, περιτρίβωσθαι στέφανον ἐκ κλώνων δάφνης, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 786.

ἀνασθηλιτεύω, γράφω τι ἐπὶ στήλης καὶ καθιστῶ αὐτὸ γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ἀγγέλλω, γνωστοποιῶ, «ταῦτα δὴ καθ' ἡμῶν κατὰ πᾶσαν ἐπαρχίαν ἀνασθηλιτεύετο» Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. σ. 447. 33.

ἀνασθηλόω, ἀνεγείρω τι ὡς μνημεῖον ἢ ἐπὶ μνημείου, Λυκ. 883, Πλούτ. 2. 1033E.

ἀναστήλωσις, εως, ἢ, ἀνεγέρισι μνημείου ἢ εἰκόνας, Πτολεμ. παρὰ Φωτ. 190—ἢ ἀναστήλωσις τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ἢ μετὰ τὸν διωγμὸν τῶν εἰκονοκλαστῶν γενομένη αὐτῶν ἀναστήλωσις, Ἐκκλ.

ἀνάστημα, ατος, τό, (ἀνίσταμαι) ὕψος, μέγεθος, ἐπὶ ὄρους π. χ. ἢ φυτοῦ, κτλ., Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 9, 5· ἀνάστ. βασιλικόν, τὸ βασιλικὸν μεγαλιεῖον, Διόδ. 19. 92. 2) ἀνεγέρισι οἰκοδομήματος, οἰκοδόμημα, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 316. 40:—Ἐν τοῖς Σιδυλλ. Χρησμ. 8. 268 ἀπαντᾷ μεταγενεστέρως τῆς ποιητικῆς τύπος ἀνάσταμα.

ἀναστηρίζω: μέλλ. -ίξω, ἀνορθῶ καὶ στηρίζω καλῶς, ὑποστηρίζω, καὶ γὰρ δεῖ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης Ἀνθ. II. 7. 321, 3.

ἀναστησιέω, ἔφετ. τοῦ ἀνίστημι, Ἀγαθ. 76B.

ἀναστίζω, ἐκ νέου στίζω.

ἀναστοιβάζω, καταπαύω, «στρατιῶν.. ἀναστοιβάσουσιν τὰ τῶν Εὐβοῶν ἀγχιτροπα διαβούλια» Νικήτ. Χρον. σ. 393, —κατασκευάζω, «τοῖς.. τοῖς παροδουνοῖσι ἀνεστοιβάστω» Εὐστ. Πονημ. 310, 29.

ἀναστοιχειόω, διαλύω πάλιν εἰς τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα, Φίλων 1. 501. II. ἐν τῷ παθ., ἀνακαινίζομαι, ἀναγεννώμαι, Ὀργι. κτλ.

ἀναστοιχειώσις, εως, ἢ, διάλυσις, Ἀλέξ. Ἀρρ. Πρῶδ. 1. 79.

II. ἀνάπλασις, ἀναγέννησις, Ἐκκλ.

ἀναστολή, ἢ, (ἀναστέλλω) τὸ ἀναστέλλω, ῥίπτειν πρὸς τὰ ὀπίσω, Πλούτ. 2:—πρβλ. Βιγχεμ. 5. 5, 11. 2) ἢ ἀπογύμνωσις ἐλλοος διὰ τῆς ἀνελευσεως τῆς σαρκός, Ἰατρ. 3) καταστολή, περιορισμός, παθῶν Κλήμ. Ἀλ. 507.

ἀναστολίζομαι, ἐκ νέου στολίζομαι, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 5. σ. 399.

ἀναστομόω, ἀνοίγω, κἀμνω ἀνοίγμα εἰς, ἀναστομοῦν τὰς τάρρους [πρὸς τὸν ποταμὸν] Ξεν. Κύρ. 7. 5, 15· ἀν. τὰς Νεῖλου διώρυγας Πολύδ. 5. 62, 4, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 59· ἀν. τὸ γρῶνον, ἀνοίγω αὐτὸ, Συλλ. Ἐπιγρ. 916:—Μέσ., φάρυγος.. ἀναστόμου τὸ χεῖλος, ἀνοίξω καλῶς τὴν φάρυγγά σου, Εὐρ. Κύκλ. 357:—Παθ., τραυλὴ μὲν ἔστιν, ἀλλ' ἀνεστομωμένη, ἔχουσα στόμα εὐρέως ἀνοικτὸν, πολλὰ καὶ μεγαλοφώνως ὀμιλοῦσα (πρβλ. στόμωσις), Καλλίας Ἀδελ. 3. 2) Παθ., ὡσαύτως ἀνοίγομαι, διαστέλλομαι, ἀν. οἱ πόροι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 1, 9, π. Γεν. Ζ. 3. 1, 24· ὕστερα ἀν. Ἰστ. Ζ. 10. 2, 6. 3) ἐπὶ τοῦ ὕκεανῶ, ἀποτελεῖ πορθῶν, πῆ μὲν κατὰ στενοπόρους αὐγῆνος ἀνεστομωμένος Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 8· ὁ Ἀράδιος κόλπος ἀνεστομῶται εἰς τὸν.. ὕκεανόν, στενεύει, ἀποτελεῖ πορθῶν εἰς τὸ μέρος ἔνθα συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ὕκεανῶ, Διόδ. 3. 38, πρβλ. Φίλων 2. 475, Ἠλιόδ. 1. 29, καὶ ἴδε συστομόβομαι.

II. μεταρ., ὀξύνω, ἀκονίζω τὴν ὄρεσιν, ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων ἀναστομεῖ τᾶσθητήρια Διφιλ. ἐν Ἀπολιπούση» 2.

ἀναστομώσις, εως, ἢ, ἀνοίγμα, ἔξοδος, ἐκβολή, Πλούτ. 2, 590F, πρβλ. Γοῦς Οἰκ. Ἰππ. II. τὸ ὀξύνειν τι, ἢ θῆξαι: μεταρ., ἢ ἀκόνισις τῆς ὀρέξεως, Ἀθην. 132F:—ἀνευθεῖν, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας τῶν κοπρισμάτων, Θεοφρ. π. Διτ. Φ. 3. 17, 6.

ἀναστομωτήριος, ον, = τῷ ἐπομένῳ, ὕστερας ἀναστομωτήριον τὸ αὐτὸ καὶ καθαρτικόν Ἰππ. 587. 22.

ἀναστομωτικός, ἢ, ὄν, ὁ προκαλῶν ἐκροήν αἵματος ἢ ἄλλου

ὑγροῦ, τοῖς ἀναστομωτικῶς χρώμεθα, ἐπειδὴν κάθαρσιν ἐπεσηγμένην προκαλεῖσθαι θέλωμεν Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειθ. II, 411. 11:—διεγερτικὸν ὀρέξεως, Δισχ. 1. 4.

ἀναστοναχίω: μέλλ. -ήσω = ἀναστένω, Ὀρρ. Ἀργ. 1294:—οὕτως, ἀναστοναχίζω, Κόνιν. Σμυρν. 2. 634· ἴδε Spitzn. Exc. III. εἰς ἸΔ.

ἀ-ναστοφάγος, ον, ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ναστὸν, δηλ. πλακοῦντα πρὸς θυσίαν. Χρησμ. παρὰ Παισ. VIII, 45. 6.

ἀν-αστράγαλος, ον, ὁ ἄνευ ἀστραγάλου, Θ. Στεφ.

ἀν-αστράπτω, ἀστράπτω, Φίλων 2. 204.

ἀναστράτευω, καλῶς πάλιν εἰς στρατείαν Ἀππ. Ἐμπ. 3. 66:—Μέστ., πάλιν στρατεύομαι, ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης, Δίων Κ. 41. 35.

ἀναστράτοπεδεία, ας, ἢ, τὸ ἀναστράτοπεδεύειν, Πολύδ. 6. 40. 1.

ἀναστράτοπεδεύω, μεταστράτοπεδεύω, ἀλλάσσω τὴν θέσιν τοῦ στρατοπέδου, ἐπιπέσων αὐτοῖς αἰφνιδίως ἀναστράτοπεδεύουσι, καθ' ἣν ὥραν ἀναστράτοπεδεύον Πολύδ. 1. 24, 4, κτλ.:—Μέστ., Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 14. 15, 14.

ἀνάστρεμμα, τό, ἐν Ξεν. Κυν. 4. 4, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἀνάβλεμμα.

ἀναστρεπτεῖον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀναστρέφω, δεῖ ἀναστρέφειν ἢ ἀναστρέμειν, ἀλλ' ἀναστρεπτεῖον καὶ μεταστατεῖον ἅπαντα ταῦτ' ἔστιν Ἰσοκρ. 109B. 2) ἐκ τοῦ παθ., πρέπει τις νὰ προσέξῃ εἰς τι, οὐ περὶ τὴν λέξιν, ἀλλὰ περὶ τὰ σημασιόματα ἀναστρεπτεῖον, προσεκτεῖον, Κλήμ. Ἀλ. 819.

ἀναστρέφω, ποιητ. ἀναστρέφω: μέλλ. -ψω: πρkm. ἀνέστροφα Θεογόνησιν ἐν «Φάσματι» 1. 8, γυρίζω τὴ «ἐκἀνάστροφα», στρέφω τὸ ἄνω κάτω, ἀνατρέπω, μὴ πως.. θίφρους ἀνατρέψειαν Ἰλ. Ψ. 436· ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἀν. πάλιν Εὐρ. Ἰκ. 331· ἀν. γένος Ἀριστοφ. Ὀρ. 1240· ἀναστρέφειν τὴν καρδίαν, ἀναστρέφειν τὸν στόμαχον, ἐγείρειν ἔμετον, ἀνεστρεφέ τε αὐτὴν [τὴν καρδίαν] κτλ. Θουκ. 2. 49: ἀνατρέπω, Δισχύλ. Πέτρ. 333, Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ., κτλ., Ἀριστοφ. Πλ. 779:—Παθ. μέλλ. ἀναστραφῆσεται τὰ πράγματα Ἰσοκρ. 95A· πρkm., ἀναστράφθαι τῆς πολιτείας ὁ αὐτ. 129E· ὄρος.. ἀνεστραμμένον ἐν τῇ ζητήσῃ, ἀνεστραμμένον πανταχοῦ ἐν τῇ ζητήσῃ μετὰλλων, Ἡρόδ. 6. 47, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 16, 11.

II. στρέφω ὀπίσω, φέρω ὀπίσω, τινὰ ἐξ Ἄδου Σοφ. Φ. 449, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 1228· ἀναδιδάξω τινὰ, ἢ σοὶ πάλιν ἀναστρέψω δίκην ὁ αὐτ. Βάκχ. 793· ὄμι' ἀν. κύκλω, περιστρέφω, ὁ αὐτ. Ἐλ. 1557: συλλέξω στρατιώτας, Ξεν. Ἐλ. 6. 2, 21. 2) ἀμετάβ., στρέφω ὀπίσω, γύρω ἢ περίε, ὑποστρέφω, ἀποχωρῶ, Ἡρόδ. 1. 80, καὶ συχν. παρ' Ἀππ., ἰδίως κατὰ μετοχ., ἀναστρέψας ἀπήλασεν Ξεν. Ἀν. 1. 4, 5, κτλ.:—ἀναστρέφω, τό, ἴδε ἀνακαυλικός.

III. παρὰ γραμμίμ., γράφω κατ' ἀναστροφὴν, ὡς π. χ. περί ἀντὶ περὶ Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. I. 449.

B. Παθ., ἴδε ἄνωτ. I. II. εἶμαι ἢ κατοικῶ ἐν τινι τόπῳ, ὡς τὸ Λατ. versari, ἀλλὰ τιν' ἄλλην γαίαν ἀναστρέφομαι, ἀλλὰ περιστρέφομαι εἰς ἄλλην τινὰ χώραν, Ὀδ. N. 326, πρβλ. Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 76· (οὕτως, ἀναστρέφειν πόδα ἐν γῇ Εὐρ. Ἰππ. 1176) ἀναστρέφωσθαι ἐν Ἀργεῖ ὁ αὐτ. Τρω. 993· ἐν φανερώ, ἐν μέσῳ, Ξεν. Ἐλλ. 6. 4, 16, Πλάτ. Πολ. 558A· ἀν. ταύτη Θουκ. 8. 94· ἐν εὐφροσύνας Ξεν. Ἀγης. 9. 4· ἐν τοῖς ἤθεσι Πλάτ. Νόμ. 865E:—οὕτως, ἀν. ἐν ζυμωρίᾳ, διατελῶ ἐν συμμαχίᾳ, Ξεν. Ἐλλ. 7. 3, 2· ἀν. ἐν γεωργίᾳ, καταγινομαι εἰς τὴν γεωργίαν... ὁ αὐτ. Οἰκ. 5. 13· ἐπὶ κυνηγείαις Πολύδ. 32. 15, 19:—καθόλου, διάγω, συμπεριφέρωμαι, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 14· θρασέως, ἀχαρίστως ἀν. εἰς τινα Πολύδ. 1. 9, 7., 25. 1, 10. 2) περιστρέφομαι, περιοδικῶς ἐπανέρχομαι, ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῷ οὐρανῷ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8.

III. ἐπὶ στρατιωτῶν, συναγερομαι καὶ στρέφομαι κατὰ μέτωπον τοῦ ἐχθροῦ, ὅπως δευθῶ τὴν ἔφροδον αὐτοῦ ἢ ἀντικρούσω αὐτόν, ὁ αὐτ. Ἐν. 1. 10, 12, κτλ. 2) ἀνατρέπομαι, μετατρέπομαι, ἔμοι τοῦτ' ἀνεστραπταί ὁ αὐτ. Ἰέρ. 4. 5, πρβλ. Κύρ. 8. 8, 13, Ἀριστ. Μηχαν. 20. 5. 3) ἐπανέρχομαι, γεννώμαι πάλιν, ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρέφομενον Πλάτ. Πολιτικ. 271A, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 37, 20.

ἀναστριγγίζω, καλῶς φωνάζω δυνατὰ, «χουγιάζω.» ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει στριγγίζειν.

ἀν-αστρολόγητος, ον, ὁ ἀγνοῶν ἀστρολογίαν, ἀδαῆς ἀστρολογίας, Στράβ. 76.

ἀν-αστρος, ον, ὁ ἄνευ ἀστέρων, Θεοφρ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστ., Ἐρατοσθ.

ἀναστροφάδην, ἐπίρρ. (ἀναστρέφω) ἀνεστραμμένως ἢ ὀσφ. ἀναστροφῆ, ἢ, (ἀναστρέφω) τὸ ἀναστρέφω, ἀνατρέπειν, ἀνατροπή, Εὐρ. Ἀποστ. 303· ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν δαιμονίων δίδωσι ὁ αὐτ. Ἀνθρ. 1007:—ἀταξία, σύγχυσις, ὀδύνη, αὐλοῖ, παννυχίδες, ἀναστροφή Ποσειδ. ἐν Ἰσοκροῦσιν σ. 22. 2) ἐπιστροφή, ὁδοῖς κυκλῶν ἑμαυτὸν εἰς ἀναστροφὴν Σοφ. Ἀντ. 226· πολλὰς ἀν. ποιούμενος, ἐπὶ κυνησοῦ πολλὰς ἀναστρέφοντος καὶ ἀνιχνεύοντος, Ξεν. Κυν. 6, 25· ἢ περιστροφή, ὡς τοῦ ἵππου, ὁ αὐτ. Ἰππαρχ. 3. 14 (ὁ Διὸς στροφάκις) ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν μάχῃ, ὅταν ἀναστρέφονται εἴτε πρὸς φυγὴν

εἶτε πρὸς ἀντίστασιν, ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 4, 8· μηκέτι δοῦναι αὐτοῖς ἀναστροφήν, χωρὶς δὲ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς καιρὸν νὰ στραφῶσι πρὸς ἀντίστασιν, Ἐλλ. 4. 3, 6, πρὸλ. Ἄγρ. 2. 3· ἐπὶ πλοίου, Θουκ. 2. 89· αὐθις ἔξ ἀναστροφῆς ἐπανήλθον, ἀναστρέψαντες ἐπανήλθον, Πολύδ. 4. 54, 4· κατ' ἀναστροφήν, ἀντιστροφῶς, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Λογικ. 430. 3) παρὰ Γραμμ. ἀναστροφή εἶναι ἡ ἀναβίθασις τοῦ τόνου τῶν προθέσων, βταν αὐτὰς ἐπιτάσσονται τῆς ἐξ αὐτῶν ἐξηρημαίνουσιν λέξεως, π. χ. ἀπο ἀντί ἀπό, κτλ. 4) σχῆμα ῥητορικόν, καθ' ὃ ἡ ἀναστροφή εἶναι ἐπανάληψις τῆς τελευταίας λέξεως κλιούσης ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἐπομένου, ὡς π. χ. παρὰ Δημοσθ. 229. 23, οὐ γὰρ δῆπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ, ἐμὲ δὲ, ἐπερ ἐξελέγξεν ἐνόμιεν [αὐτὸν] οὐκ ἂν ἐγράψατο, ἴδε Τιβέρ. περὶ σχημάτων, Ρήτορ. τὸμ. 8. σ. 552, ἐκδ. Valz.

II. (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ ἐν τινι τόπῳ περιστρέφεται, κατοικεῖν, Πλούτ. 2. 216A· ἀν. ἐποίησαντο, ἔμειναν, κατώκησαν, Ἐπιγρ. Μεγαρ. ἐν Keil IVb. 7, πρὸλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1193. 2) τὸ μέρος ἐνθα διαμένει τις, κατοικία, τόπος συγκαταμένους, δαιμόνιον ἀναστροφῆς Δισχύλ. Εὐμ. 23. 3) τρόπος τοῦ διαγίνειν, τοῦ ζῆν, Πολύδ. 4. 821, Διογ. Λ. 9. 64, πρὸλ. Ἐπιστ. Παύλου πρὸς Γαλ. α', 13, Ἐρ. δ', 22, καὶ ἄλλ.

4) ἀργοπορία, βραδύτης, ὡς τὸ διατριβῆ, Πολύδ. 1. 66, 3:— καιρὸς διὰ νὰ πράξῃ τις τι, ὁ αὐτ. 3. 93, 3. 5) ἐπιστροφή, ἐπάνοδος, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 48, 5, πρὸλ. Προβλ. 26. 5. ἀναστροφία, ἀναστροφή, ἀναστροφίη τ' ἐφύβριστους ἐκφαίνει φύσεσθαι Μανέθ. 4. 312.

ἀναστρέφω, ἐπιρρ., τὰν ἀπαλιν, ἀντιστρέφω, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 22. ἀναστρώπη, ἡ λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατύλ. 409C, πρὸς ἐξήγησιν τῆς λέξ. ἀστραπή (ὅτι τὰ ὅπλα ἀναστρέφει).

ἀναστρωφῶ, θαμιστ. τοῦ ἀναστρέφω, τόξον ἐνώμα πάντη ἀναστρωφῶν, στρέφω αὐτὸ πανταχόσω, Ὀδ. Φ. 394:— Μῆσ., περιπλανώμαι, περιφέρομαι, Σοφ. Ἄποσι. 682 (ἐν ἡ' σημ. ὁ Ἄρατ. 1069 ἔχει τὸ ἐνεργ. ἀμετάθ.) ἀν. ἐν ἀφρόνοισι, διαγίνει ἐν μέσῳ ἀφροναίας, ἐν ἀφρονίᾳ, Μένανδ. (Εὐρ.) ἐν Ἀδῆλ. 1. 7.

ἀναστυφέλιζω, ἐπιτεταμ. ἀντι τοῦ στυφέλιζω, Νόνν. Δ. 1. 181.

ἀναστυφῶ [ῶ], στυγνάζω, φαινόμενα καθήρης καὶ μελαγχολικός, Σοφ. Ἄποσι. 371 (σατυρικ.). 2) παρὰ κωμ. συγγραφ. = στυφῶ εὐρηται δὲ κατ' ἀπ. ὁρ. ἀναστυφῶμαι, κτὸ μέντοι ἀνασπῶσαι τὸ αἰδοῖον παρὰ τοῖς ἄρχαίσι κωμικοῖς ἀναστυφῶμαι καλεῖται Πολύδ. Β'. 176, — ἀναστυφῶμαι, ἐπῆραι τὸ αἰδοῖον, ἢ στυγνάζω Σοφοκλῆς Μώμωφ Ἡσύχ., Σουίδ.

ἀναστυτάξω, εὖως, ἢ, μεταβολὴ ἐν τῇ συντάξει, ἥτοι τῶ πολεμικῷ φόρῳ, ὅστις ἐπεβάλλετο ἀναλόγως τῆς περιουσίας τοῦ φορολογουμένου, Πολύδ. σ', 179· Σουίδ., ἴδε Βοίχχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 2. 280· πρὸλ. διαγράμμα.

ἀνασυντάσσω: μέλλ. -ξω, μεταβάλλω, τροποποιῶ τὴν πολεμικὴν φορολογίαν, Ἰπερείδ. παρ' Ἀρποκρ.

ἀνάστυγμα, ατος, τὸ, ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναστυρεσθαι: ἐντεῦθεν, παρθένου ἀν., κρύφιος τοκετός, Εὐθύουλ. ἐν Ἀδῆλ. 29.

ἀναστυρτολις, ιδος, ἢ, πόρνη, «Ἰππῶναξ δὲ βορθορωπὴν καὶ ἀκάθαρτον ταύτην φησὶν... καὶ ἀναστυρτολίαν (ἐσφαλ. ἀντι ἀναστυρτολίαν) ἀπὸ τοῦ ἀναστυρεσθαι» Σουίδ. ἐν λέξει μυσαρχῆ.

ἀναστυρῶ [ῶ], (ἴδε στυρῶ), στυρῶ ἐπάνω τὸ ἱμάτιον ἄλλου, Διογ. Λ. 2. 116· ἐχέτω εἰς τὰ ὄματα τῶν ἄλλων, παριστῶ τι γυμνόν, ἀναστυρούσα πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν οὕτως αὐτῇ χρωμένων ἀκρασίαν Κλέαρχ. ὁ Σολεὺς παρ' Ἀθην. 548B:— Μῆσ., ἀναστυρῶ τὰ ἱμάτιά μου, σηκῶμαι αὐτὰ ὑψηλά, γυμνώσομαι, αὐτὸ δὲ ἀναστυρῶνται ἀνίστασθαι Ἡρόδ. 2. 60—ὁ δὲ βδελυρὸς τοιοῦτος, οἷος ὑπαντήσας γυναικῶν ἐλευθεραίας, ἀναστυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον Θεοφρ. Χαρκ. κ. 11, περὶ Βδελυρίας, — Διδό. 1. 85, κτλ., ἀναστυράμεναι τοὺς χιτωνίσκους Πλούτ. 2. 248B:— μετοχ. παθ. πρῆμ. ὡς ἐπίθ., ἀγοραῖός τις καὶ ἀνασεσυρμένος, αἰσχρὸς, ἀκόλαστος, κακοήθης, Θεοφρ. Χαρ. 6· κωμῶδιαι ἀν. Σουέσ. 213C. 2) ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῆς κόμης τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὴν μὲν κόμην ἀνασεσυρῆσαι αὐτῷ, ὅτι ἦτο ἀνασεσυρμένη πρὸς τὰ ὀπίσω (πρὸλ. ἀναστολή I.), Αἰλ. II. Ἰστ. 12. 14. II. Μῆσ., ἀρπάξω, λαφυραγωγῶ, δημῶ, Πλούτ. 2. 330D.

ἀναστυρῶ, ἀναστυρῶ, ἀναστυρῶ, ἀναπνεύω, ἀνάλλεσθαι, λακτιζειν Ἡσύχ., ἴδε καὶ Τιμ. Λεξ. ἐν λέξει.

ἀνασφαιρίζω, -ίσω, -ίω, ἐκρίπτω, ἀναρρίπτω, «τῶν κενεῶνων γὰρ γαίη νέκυια ἀνασφαιρίζει», Μαν. Παλαιολ. ἐν Ἄνεκδ. Μαντραγγ. τὸμ. 2, σ. 686, 113.— «βέλεπε, παρῆνομε, πρὸς πηλίκον ὕψος ἀνεσφαιρίζεις τὴν τοῦ λόγου σου γλῶσσαν» Θεοδώρητ. τὸμ. 1, σ. 951. ἀνασφάλω: μέλλ. ἀνασφαλῶ (ἴδε σφάλω), ἀμετάθ., ἐγειρομαι ἀπὸ πτώσεως ἢ νόσου, ἀναλαμβάνω, συμπιπτόμασ ἀνασφαλῶ Πλάτ. Ἀξ. 364C: ἐκ νόσου Βαθρ. 75. 9· νόσου καὶ πόνων 78. 3· ἀνασφῆλας: ὑμῖνασ, ἀναψήλας, ἀνασφῆλας, ἀνελθῶν» καὶ ἀνεσφῆλεν: ἀνεξήσεν Ἡσύχ., Δ. Β. Σουίδ., κτλ.— ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 492.

ἀνασφηνῶ, συσφίγω, στερεῶ διὰ σφηνῶν, σφηνῶνω, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 24.

ἀνασφίγγω, κρατῶ καλῶς, κατέγω, ἀνασφίγγοντα ἵππον χαλινῷ μηκύνειν γλυκὺ φέγγος Νόνν. Δ. 42. 51. ἀνάσφορος, = πτέρης, Δισοκ. 765 (4. 183), Δουκάγγ. ἀνασχεθεῖν, -θεῖν, ἀπαρ. τοῦ ποιητ. ὁρ. 6' τοῦ ἀνέγω· ἀνασχεῖσιν, εὖως, ἢ, (ἀνέχομαι) τὸ ἀνέχεσθαι, ἀνοχή, καρτέρης, τῶν δεινῶν Πλουτ. Νουμ. 13. 2) ἀν. ἡλίου, ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, Ἄριστ. π. Κόσμ. 3. 10· πρὸλ. ἀνατολῆ, ἀνοχῆ, ἀνασχετικὸς, ἢ, ὄν, ὑπομένων, ἐγκαρτερῶν, ὑπομνητικὸς, Πλούτ. 2. 31A.

ἀνασχετός, Ἐπ. ἀνασχετός, ὄν, (ἀνέχομαι) ὄν δύναται τις νὰ ἀνέχεται, νὰ ὑπομένη, ἀνεκτός, ὑπερρετός, Θεογν. 119, Σοφ. Φ. 987· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον μετ' ἀρνήσεως, οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, Ὀδ. Β. 63· πεσεῖν.. πτώματ' οὐκ ἂν. Δισχύλ. Πρ. 919· θρέμματ' οὐκ ἂν. ὁ αὐτ. Θ. 182:— οὐκ ἀνασχετόν [ἔστι], μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 207, πρὸλ. 3. 81, 8. 142· ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν Σοφ. Τρ. 721, πρὸλ. Ο. Κ. 1652· οὐκ ἀνασχετόν ποιεῖσθαι τι Ἡρόδ. 7. 163.

ἀνασχιζῶ: μέλλ. -ίσω, σχίζω καὶ ἀνοίγω, «ἐκκοιλιάζω», [τοῦ λαγοῦ] τὴν γαστέρα Ἡρόδ. 1. 123, 124, κτλ. πρὸλ. 3. 35· τὰς κούσας Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 7. 5, 2— ἐκδέρω, «γδέρω», δὲρμα λέοντος ἀνασχιζειν ὀνύχεσιν Θεοφρ. 25. 277.

ἀνασχινοδουλεύω, παρὰ μεταγενεστέρους συγγραφεῖσιν ἀνασχινοδουλεύω, ἀνασκολοπιζῶ, Πλάτ. Πολ. 362A· πρὸλ. Πιεργ. Μοῦρην 360, Ρουγκ. Τιμ. 32.

ἀνασῶζω [ῶ]: μέλλ. -ώσω: (ἴδε σῶζω): διασῶζω ἀπὸ κινδύνου, «γλυτώνω» τὴν ζωὴν τινος, ἀπὸ τε φρόνου ἔρπου κἀνέσωσέ μ' Σοφ. Ο. Τ. 1351· ἀνακτώμαι, ἀλλοιωθῆντα σὺν [φίλῳ] ἀδύνατων ἀνασῶσαι, ἀφίσταται Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 9. 3, 3:— συχνότερον κατὰ μέσ. τύπον, κἀνασῶσασθαι φόνου, νὰ σε σώσω ἐκ τοῦ φόνου, Σοφ. Ἡθ. 1133· ἀπολυτῶν τι χάριν τινός, ἀνασῶσαμένους μοι ὁδὸς τὴν πατρίδα Ἄλμου Ἡρόδ. 3. 140:— ἀλλ' ὁ Ἡρόδ. κἀνωσ: μεταχειρίζεται τὸ μέσον μετὰ τῆς σημασίας τοῦ ἀνακτώμαι· πρὶν ἂν Θυρέας ἀνασῶσωνται, ἀνακτῆσωνται, 1. 82· καὶ οὕτω ἀνεσῶσαντο τὴν ἀρχὴν, ἀνεκτῆσαντο, αὐτῶν 106, κτλ.: ἐν 3. 65 συνδέει τὸ ἐνεργ. μετὰ τοῦ μέσ., μὴ ἀνασῶσαμένοισι δὲ τὴν ἀρχὴν μηδ' ἐπιχειρήσασιν ἀνασῶσειν:— Παθ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ διασθεῖρομαι, τῶν μὴτε διασθειρομένων μὴτε ἀνασῶζομένων Πλάτ. Φιλ. 32E: 2) παρακλινοῦσθαι ὑπὸ τῆς προθέσεως εἰς, τὰ ἀγάλματα ἀνέσωσε εἰς Αἴγυπτον Ἐπιγρ. ἐν Hicks 98. 19· ἐπ' ἀνέχομαι σώω, εἰς Κατάνην Λυσ. 160. 13· ἀνασῶθη· ναι εἰς τὰς πατρίδας, νὰ ἐπικνήσωσιν σώω, ἐπὶ ἐξορίστων, Ξεν. Ἐλλ. 4. 8, 28· ἐκ φυγῆς Πολύδ. 18. 10, 2. 3) διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμούμαι, Ἡρόδ. 6. 65.

ἀνασωρεύω, συσσωρεύω, παθ., τοῦ χρεὸς ἀνασωρευομένου Πολύδ. 8. 35, 5.

ἀνάσσις, εὖως, «κομιδὴ ἢ ἀνάσσις, Ἡρόδοτος (4. 134)» Σουίδ. ἐν λέξει κομιδῆ.

ἀνάσσομα, τὸ, ἀντιτιμῶρημα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 1297.

ἀνασωσμός, ὁ, διάσωσις, διατήρησις, Ἀκὺλ. Π. Δ. (Γένεσ. κζ', 7).

ἀνασωφρονίζω, ἐπαναφέρω εἰς σωφροσύνην «ἄμηντο, ἀνεσωφρονίσθη» Ἡσύχ.

ἀνασωφρονίσαις, ἢ, οὖσ. τοῦ προηγουμένου, Λέοντος νεαρὰ ΡΙΒ. ἀνατάδην = ἐκτάδην, «ἐπὶ κλιῶν ἐλεφαντιῶν καὶ Μιλησίων στρωμάτων ἀνατάδην καθεύδουσιν» Θεόδ. Ἰγρ.

ἀνασῶνω, ποιητ. ἀνανῶνω, = ἀνατείνω, Καλλ. εἰς Δία 30.

ἀναταράσσω, Ἄττ. -ττω: μέλλ. -ξω, ἐκάρτω, «ἀνακατῶνω», θολῶνω, ὅταν ἐν τοῖς ἀμύμδεσιν ἡ θολώθουσιν ἀναταράξας κρύψη ἑαυτόν, ἐπὶ τοῦ θαλασσίῳ βατράχου, τοῦ ἐπικαλουμένου ἀλλείως, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 37, 2:— Παθ., οὐρα ἀνατεταραγμένα, θολά, Ἰππ. Ἄρ. 1252, πρὸλ. Ἐπιδ. 1. 976. II. ἀνακίω, ἐξερεθίζω, προξενῶ ἔκψιν, διεγείρω εἰς μανίαν, Σοφ. Τρ. 218:— συγγέω, Πλάτ. Φαίδων 88C:— Παθ., ἀνατεταραγμένον ἔπορευετο [τὸ στρατεύμα] = ἐν ἀταξίᾳ, Ξεν. Ἄν. 1. 7, 20.

ἀνάτασις, εὖως, ἢ, (ἀνατείνω), τὸ ἀνατείνειν, ἐκτείνειν πρὸς τὰ ἄνω, εἰς ὕψος Πολύδ. 5. 44, 3, κτλ. 2) ἐξάπλωσις, Ἰππ. Ἄρ. 788· τὸ ἀνατείνειν τὴν χεῖρα κατὰ τινος, βία, Πολύδ. 4. 4, 7, κτλ.

3) ἔντασις, τὸ ἀκμικρον, τοῦ φρονήματος Πλουτ. Μάρ. 6. 4) τὸ ὑπομένειν πέναν, νησεται, Πλούτ. 2. 62A, ἔνθα ἴδε Οὐτέττω. 5) ἀν. τῆς βοῆς, ἐπίτασις, ἔντασις, Σχόλ. εἰς Ὀρ. 149.

ἀνατάσσομαι, Ἄττ. -ττομαι, μέσ., ἐκ νέου διεξέρχομαι τι κατὰ σειράν, ἐπαναλαμβάνω:— ἀναταττόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν Πλούτ. 2. 968C— συντάσσω, ἀνατάξασθαι διηγήσιν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ἐν ἀρχῇ· πρὸς δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. φων.:— Λουκάς ὁ τὸ ἱερὸν ἀνατάξας Εὐαγγέλιον Θεόδ. Στουδ. σ. 34D.

ἀνατάτικος, ἢ, ὄν, (ἀνάτασις 2) ἀπειλητικός, Πολύδ. 5. 43, 5.— Ἐπιρρ. -κῶς ὁ αὐτ. 4. 4, 7.

ἀνάταξί, ἴδε ἀνατί.

ἀνατείνω, ποιητ. ἀντείνω: (ἴδε τείνω):— ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω, σηκώνω ἢ κρατῶ ὑψηλά, ὕψωνω, χεῖρα ἀν., ὕψωνω τὴν χεῖρα

καὶ ὀρέζομαι, Πινδ. Ο. 7. 120· ὡσαύτως ἐν προσευχῇ, ὁ αὐτ. I. 6 (5), 60· εὐξέμεθ' .. ἀνατεινόντες τῷ χεῖρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 623· ὡς ἀρμίστων συναισθησῶς ἡ ἐγκρίσεως, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἔφη, ταῦτα, σφάται τῶν χεῖρα· καὶ ἀνέτειναν πάντες, Ξεν. Ἄν. 5, 6, 33, κτλ.

2) ἀνατείνω, ἀνυψῶ τὴν ἀπειλητικῶς, τὴν μάγαν ἰατρῶν ἀνατεταμένους Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3· οὕτως ἐν τῷ μέσ., οὐδὲ Πολυδεύκης βιά ἔχρατ ἀνέτειναι' ἂν ἐναντίον αὐτῶ Σιμων. 8 [20]· οὐδὲν ἂν ὑμῖν εἶχεν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, νὰ ἐπισείη εἰς ἡμᾶς φοβερὰν τινα ἀπειλήν, Δημ. 389.1, πρβλ. Πολύδ. 5. 55, 1.

3) κρατῶ ὑψηλά, προβάλλω ὡς βραβεῖον, Πινδ. Ν. 8. 43· ἐν τῷ παθ.

4) ἐξηγῶ, μεγαλύνω, κυδῶς τινας αὐτοὶ 58· ἀνατείνασθαι ἀρχήν, ἐντείνω, ἐπαυξάνω τὴν δύναμιν αὐτῆς, Πλούτ. Κλεομ. 10.

5) ἀνυψῶ, ἐγείρω, κάρη Πινδ. Ν. 1. 65· ἐαυτὸν Διλ. π. Ζ. 3. 21· ἂν, τὰς ὄφρυς, ἀνασπάω, 6, Λουκ. Τιμ. 54· —Παθ., τείνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου πρὸς τὰ ἄνω, οἶον ὡς ἐπὶ τῆς ψυχῆς, συγχ. παρὰ τοῖς νεωτέροις Πλατωνικοῖς, Ρουχ. Τιμ., κτλ.

6) ἐντείνω, «εἰσενάω», μεταφ., ὀνειρεύω, τινὰ Πλούτ. 19. 37.

II. ἐκτείνω, π.χ. τὰ κέρατα τῆς φάλαγγος ἐν ὄρα μάχης, κἀμπτοντες ἀνέτεινον τὰ κέρατα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6· τὰ ἀνατείνονμενα κέρατα ὁ αὐτ. 23· ἀετός ἐπὶ δόρατος ἀνατεταμένους, ὑψωμένους, αὐτοὶ 4· ἂν. ἰστία πρὸς ζυγὸν Πινδ. Ν. 5. 93· —Παθ., ἐκτείνομαι, διαστέλλομαι, Τιμ. Λοκρ. 102Α.

III. ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, ἐπιμένω ἰδίως ἐπὶ ἐγκρατείας, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 17. 9.

IV. ἀμετάδ. ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἄνω, φθάω μέχρι .. πέδιλα ἔς γόνυ ἀνατείνοντα Ἡρόδ. 7. 67· ἂν. εἰς ὕψος Πολύδ. 9. 21, 20.

2) ἐκτείνομαι, ὄρος.. ἀνατείνω ἐς τὴν Οἴτην Ἡρόδ. 7. 176, πρβλ. 8. 107, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 1, 20.

ἀνατειχίζω. ἀνοικοδομῶ τεῖχος, ἀνατειχίσαι .. τὰ τεῖχη Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 18· ἐκ νέου περιτειχίζω, Κύριλλ.

ἀνατειχισμός, ὁ, ἡ ἐκ νέου τῶν τευχῶν οἰκοδομία, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 9.

ἀνατέλλω, ποιητ. ἀντέλλω: ἄορ. ἀνέτειλα: πρkm. ἀνατέταλκεν Πολύδ. 9. 15, 10: (ἴδε τέλλω), ἀναδίδω, ἀναρῶ, κἀμνω νὰ φουρῶσιν, τοῖσιν δ' (ὄηλ. τοῖς ἴπποις) ἀμβροσίην Σιμοῖς ἀνέτειλε νέμεισθαι Ἰλ. Ε. 777· Αἴγυπτος .. Δῆμητρος ἀνατέλλει στάχυν Αἰσχύλ. Ἄποσπ. 304· ὕδωρ ἀνατέλλειν, ἀναδρῦειν, Πινδ. I. 6 (5), 111· οὕτως ἐν τῷ παθ., φλοῖ ἀνατελλομένη, ἀνεγειρομένη, ἀνυψομένη, αὐτοὶ 4 (3), 110.

2) γεννῶ, φέρω εἰς φῶς· Διδύσσου ἀνέτειλας αὐτοὶ 7 (6), 5· φῶς, ἰούλους ἀντέλλων, «ἀνατέλλει τὸ φῶς ἐν τῷ αὐτῷ ἐνεργητικῶς σημαίνει» (Σχόλ.). Ἄπολ. Ρόδ. Β. 44· ἐπὶ συμβεβηκότων, μιυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα Σοφ. Φ. 1139.

II. ἀμετάδ., ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι, ἀναφαίνομαι, ἀνατέλλω, ἰδίως ἐπὶ τῷ ἥλιου καὶ τῆς σελήνης, Ἡρόδ. 2. 142., 4. 40, Σοφ. Ο. Κ. 1246, Ἄριστοφ. Νερ. 754, ὡς τὸ ἀνέχω Β. I· πρὸς ἥω τε καὶ ἥλιον ἀνατέλλοντα Ἡρόδ. 1. 204· ὡσαύτως ἐπὶ ἀστερισμῶν, Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 959., Β. 1007, πρβλ. ἀνατολή (ἂν καὶ συνήθεστον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εἶναι τὸ ὄρημα ἐπιτέλλω).

2) ἐπὶ ποταμῶν, πηγάδων, ἐκ ταύτης [τῆς λίμνης] ἀνατέλλων ὁ Ὑπανις ποταμὸς Ἡρόδ. 4. 52, πρβλ. Διλ. π. Ζ. 14. 16, κτλ.

3) αὐξάνω, αὐξάνομαι, μεγαλύνω, ἐπὶ κόμης, ταφρῶς ἀντέλλουσα θοῖε Αἰσχύλ. Θ. 535· ἐπὶ δόδων, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 4.

4) ἐπὶ ὄρους, ὑψοῦμαι, Ἄπολλ. Ρόδ. Α. 501, κτλ.

5) ἀναφαίνομαι, ἀνέτειλε σωτήρ Ἐπιγρ. Ἑλλ. 978.

ἀνατέμνω: μέλλ. -τεμῶ, τέμνω σῶμα, σχίζω καὶ ἀνοίγω τὸ σῶμα, νεκρὸν Ἡρόδ. 2. 87, πρβλ. Λουκ. Προμ. 21. II. κατακόπτω, ἀνατετμήκασι τινες κλήματα τὰ τοῦ δήμου Αἰσχίν. 77. 26.

ἀνατεταμένον, τό, ἡ ἐλξίνη, Διοσκ. (νόθ.) 464 (4. 39).

ἀνατεταμένως, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ παθ. πρkm. τοῦ ἀνατείνω, μετ' ἀνατάσεως, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1315.

ἀνατήξω: μέλλ. -ξῶ, τέμνω, ἀναλύω, μεταφ., χαλαρώνω· μαλακύνω; ἡδοναῖς τὰ σώματα Πλούτ. 2. 136D: —Παθ., τήκομαι, «λυώνω», Πολύδ. 2. 16, 9.

ἀνάτηξις, εως, ἡ, τῆξις, «λυώσιμον», Πολύδ. 9. 43, 5.

ἀνάτι [ε], ἐπίρρ. τοῦ ἀνατος, «ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης» Ἡσύχ., ἐπιμωρητί, Αἰσχύλ. Εὐμ. 39, Σοφ. Ἄντ. 485, Εὐρ. Μήδ. 1357, Πλάτ. Νόμ. 871· γράφεται καὶ ἀνατεῖ Σουλ. Ἐπιγρ. 104· ἥστον ὀρθῶς ἐατὰ Βλωμφ. Γλωσσ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 216.

ἀνατίθημι: μέλλ. -θήσω: Αἰολ. ἄορ. ὀνέθεινα, Σουλ. Ἐπιγρ. 1766, πρβλ. 3524. 9, 54 καὶ ἄλλ. Ἐπιτίθημι, ἐπιτίπτω, παρ' Ὀμ. μόνον ἄπαξ, ἐλεγγεῖν ἀναθήσει μοι, ὡς τὸ μῶμον ἀνάπτει Ἰλ. Χ. 100· ἂν. ἄχθος, ἐπιβάλλω ὡς βάρος, Ἄριστοφ. Ἰππ. 1056· κινδύνους ἰδιωτῶν ἂν. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 24: —ἀλλ' ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἂν. κυδῶς τινι Πινδ. Ο. 5. 17, πρβλ. Ἀνσ. 110. 7.

2) παρὰ περὶ τοῖς, ἀναρῶ, ἀποδίδω τι εἰς τινά, μέγιστα οἱ χρήματα ἀναθεῖναι Ἡρόδ. 2. 135· οὐ γὰρ ἂν οὐ παραμίδα ἀνέθεσαν ποιήσασθαι, δὲν ἂν ἀπέδιδον εἰς αὐτὸν τὴν ἀνέγερσιν τῆς πυραμίδος, αὐτοὶ 134· Φοῖβῶ τὴν δ' ἀναθήσω πρᾶξιν Εὐρ. Ἰλ. 1296· εἰ μὴ καὶ ὅταν .. εὐ πράξῃτε ἐμοὶ ἀναθήσετε, ἐκπὸς ἐάν, καὶ ὅταν παρὰ λόγον συμβῆ εὐτυχία τις ὑμῖν, ἀποδώσετε αὐτὴν εἰς ἐμέ, Θουκ. 2. 64· οὐ τῷ συμβούλῳ τὴν

τοῦ κατορθοῦν .. ἀνέθηκε δύναμιν Δημ. 322. 21· ἂν. τινι τὴν αἰτίαν τινὸς Ἰσοκρ. 10B, Αἰσχίν. 29. 25. 6) ἀνατίθημι τινί τι, ὑμῖν ἀναθεῖς ἅπαντα τὰμὰ πράγματα, ἐμπιστευθεὶς εἰς ὑμᾶς τὰ πάντα μου, Ἄριστοφ. Νερ. 1453, Θουκ. 8. 82· τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον ἂν., ἀτίνω ἢ ἐμπιστεύομαι αὐτῇ εἰς τὸν χρόνον, Πλούτ. 2. 817C.

II. ἀνεγείρω τὸ ὡς ἀνάθημα, ἀπειρῶ, καθιερωθῆναι τινί τι Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 656, Ἡρόδ. 2. 159., 7. 54, Ἄριστοφ. Πλ. 1089, κτλ., Ρήγειον ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι Θουκ. 1. 13· ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ ὄρον ἦτοι τὸ ἀπείρωμα ἐκλήθη ἀνάθημα, οἶον ἀνάθημα ἀνατιθέναι Ἡρόδ. 1. 53., 2. 182: συνήθως δὲ ἔλεγον ἀνατίθημι τὴν εἰς Δελφοῦς, οὐχὶ ἐν Δελφοῖς: —τὰ μὲν νυν ἐς τὴν Δελφούς καὶ ἐς τοῦ Ἀμφιάρεω ἀνέθηκε ὁ αὐτ. 1. 92., 2. 135, 182, Πλάτ. Φαῖδρ. 235D, κτλ., ἀλλ' ἐν Δελφοῖς Ἄριστ. Ἄποσπ. 377: ἀπειρῶ βιβλίον, Πλούτ. Σὺλλ. 6: —Παθ., ἀνατίθηται Ἄριστοφ. Ἰππ. 849· πρβλ. ἀνάκειμαι.

2) ἀπλῶς, ἰδρῶ, ἐγέρω, ἀνεγείρω, βωμόν, νεών, κτλ., Πολύδ. 5. 93, 10, Πλούτ., κτλ.

3) μεταφ., ἂν. τὴν λύρα (ὡς παρ' Ὀρατίου commissi calores .. ridibus), ἀναθέμεν πᾶσαν μακρογαστρίαν λύρα τε καὶ φθέγματι μαλθακῶ Πινδ. Π. 8. 41· ὡσαύτως, ἂν. τὰς ἀκοὰς τοῖς ἀκροάμασι, παρέχω τὰς ἀκοὰς εἰς .. (= ἀκροῦμαι), Πολύδ. 24. 5, 9.

4) ἄγω καὶ καταλείπω τινά που, ἀναθεῖς γὰρ ἐπὶ κρημινόν τιν' αὐτὸν (τὸν τυφλὸν Πλούτου) .. ἀπειμ' Ἄριστοφ. Πλ. 69· σταυρώνω, τοῦτον δὲ ἀνέθεσαν ζῶντα Πολ. 1. 86, 6.

III. ἀναβάλλω, (πρβλ. ἀναθεῖναι): τί γὰρ παρ' ἡμῶν ἡμέρα τέρπειν ἔχει, προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν; ἄλλοτε προσεγγίζουσα ἡμᾶς εἰς τὸν θάνατον καὶ ἄλλοτε ἀπομακρύνουσα ἡμᾶς ἀπ' αὐτοῦ; Σοφ. Ἄν. 476· ἴδε μεταφρ. καὶ σμ. Jebb ἐν τόπῳ οὕτω παθ. ἐν Πινδ. Ο. 7. 110, (ἐν τμήσει ἀμ-θέμεν = ἀναθέμεν), νασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμ πάλον μέλλεν θέμεν καὶ ὅτε (ὁ Ἥλιος) ὑπέμνησεν αὐτό, ὁ Ζεὺς ἔμελλε νὰ βίηται ἐκ νέου κλή- ρου. Ἰδε σμ. Δοναλδ. ἐν τόπῳ. —Ἰδε κατωτέρω μέσ. II.

B. Μέσ., ἀναθέσθαι τὰ σκεύη ἐπὶ τὰ ὑποζύγια Ξεν. Ἄν. 2. 2, 4· τοῖς ὄμοις ἂν. τί, θέτω τι ἐπὶ τὸν ὄμω μου, Πλούτ. 2. 983B· ἀλλὰ συχνά τις ὁμοίωτα πρὸς τὸ ἐνεργ., ἂν. τινὰ ἐφ' ἵπ- πον ὁ αὐτ. Ἄρτοξ. 11, κτλ.

2) ἐκθέτω, διηγούμαι τι εἰς τινά καὶ ἤρω τὴν γνώμην αὐτοῦ, «ὁ Φύστος τῷ Βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Πάυλον» Πράξ. Ἄποστ. κε', 14, Ἐπίστ. πρὸς Γαλ. β', 2, Πλούτ. 2. 772D.

3) ἀναθεῖναι εἰς ἄλλον, ἀτίνω εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, ἔθελω σοὶ .. ἀναθεῖσθαι ὅτι βούλει τῶν εἰρημνέων Πλάτ. Ἰπαρχ. 229E, οὐτὶ πᾶν γε τοῦτ' ἐμοὶ ἀνάθεο αὐτοῖς 230A, καὶ ἄλλ., ἂν. περὶ τίνος εἰς σύγκλητον, ἀναφέρω τὴν ἐξέτα- σιν τοῦ πράγματος εἰς τὴν σύγκλητον, Πολύδ. 22. 27, 11.

II. τοποθετῶ διαφόρους, μεταθέτω, οἶον τοὺς πεσοῦς ἐπὶ τῷ ἄσκαρ (ἐν τμήσει), ἀνά πάντα τίθεσθαι Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 8. 77, ἴδε Λουκ. Ψευδολ. 29.

2) μεταφ., ἀποσύρω ὅτι πρᾶξιτον, μεταβάλλω γνώμην, Ξεν. Ἄπομν. 1. 2. 44· καὶ συγχ. παρὰ Πλάτ.: ὡς ἀνατίθεσθαι ὅτι δοκεῖ Πλάτ. Γοργ. 462A, πρβλ. Πρωτ. 354E, Χαρμ. 164D· οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ τοῦτο εἶναι, δὲν ἀναρῶ, δὲν μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, ὡστε νὰ εἶπω ὅτι τοῦτο δὲν ἔχει οὕτω, ὁ αὐτ. Φαῖδων 87A· οὐκ ἂν. μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι ὁ αὐτ. Μένων 89D· ἴδε ἄνωτ. ἐνεργ. III.

ἀνατίκτω, τίκτω, γεννῶ ἐκ νέου, Αἰλ. π. Ζ. 1. 17.

ἀνατίμας, ὑψώνω τὴν τιμὴν, Ἡρόδ. 9. 33· ἂν. ἐαυτὸν Δίω Κ. 38. 5: πρβλ. ἐπιτιμάς καὶ ἴδε Πολύδ. 3. 125.

ἀνατίναμος, ὁ, ἰσχυρὰ ἀνατίναξις, βιαία διάσεισις, Ἑβδ. —καθ' Ἡσύχ. «μετάστασις, μετακίνησις».

ἀνατίνασσω: μέλλ. -ξῶ, σείω πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, πάλω, τινάσσω τῆδε κακείσε (ἐν τμήσει), ἀνά ὄρθρον τε τινάσσω Εὐρ. Βάκχ. 80· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὅταν τινάσση τῆδε κακείσε τὸ ἴστιον, ὁ αὐτ. Ὀρ. 341.

ἀνατιτράω: μέλλ. ἀνατιτρήσω, διατριπῶ, Διοσκ. 1. 7, 9, Τρύφων παρ' Ἀθην. 182E, ἐν τῷ παθητ.

ἀνάτλασις, = τῷ ἔπομ., ἀνατλήσεις συμφορῶν Ψελλὸς ἐν Idel. Phys. etc. 1, σ. 226.

ἀνάτλημα, ατος, τό, καρτερήσις, καρτερία, «ὑπομονή», Σουίδ., Δ. Β. 393. 12.

ἀνατλήναι, ἄπαρ. τοῦ ἀνέτλην, ἄορ. ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει: μέλλ. ἀνατλήσομαι, ὑποπέρω τι, ὑπομένο, κῆδε' ἀνέτλην Ὀδ. Ε. 47· ἐκίχου, ἦν .. ἀνέτλημεν Γ. 104· οὐδὲ τις ἄλλος ἀνήρ τάδε φάρμακα' ἀνέτλην, ὅ ε' ἦν ἡδύνατο νὰ ἀντίσχω εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ μαγικοῦ τοῦτου ποτοῦ, Κ. 327· πολυῖσθηρον αἰῶνα .. ἀνατλάσσω Αἰσχύλ. Ἄγ. 716· πατέρα .. οὐκ ἀνέτλατ' Σοφ. Ο. Κ. 239, κτλ.· πολλὰ ἀνατλάς Ἄριστοφ. Εἰρ. 1035· τὴν εἰμαρμένην Πλάτ. Θεαίτ. 169C· τὰ προσήκοντα πάθη ὁ αὐτ. Γοργ. 525A· μετὰ μετοχ., ἀνέτλην μογέουσα Σουλ. Ἐπιγρ. 6275· —ἀνατλήναι, ὑπομείναι» Ἡσύχ.

ἀνατλοῦμαι, ἀκρατῆς' Ἡσύχ.

ἀνατοιχίζομαι, παθ., ἐξατιμίζομαι, Δημόκριτ. παρ' Ἀθην. (;) 87D.

ἀνατοιχέω, (τοιχος) μεταπίπτω ἢ μετακυλίωμαι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τοίχου (τῆς πλευρᾶς) τοῦ πλοίου εἰς τὸν ἕτερον, ἰδίως ἐπὶ ἐπιβατῶν ἐν καιρῷ τρικυμίας: μεταφ., «ετεροκλινῶς ἔχω πρὸς ἡδονήν» ἀνατοι-

χῆσω ἐπὶ τὸ ἐναντίον ὑπὲρ τὸ μέτρον, τῆς ἀσκήσεως ἕνεκα» Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3.12, 7, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραΐ, σ. 379· καὶ πρὸλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 534· οἱ Γραμμ. προτιμῶσι τὴν γραφὴν διατοιχέω, Δοβ. Φρόνυχ. 161.

ἀνατοκισμός, ὁ, τὸ ἐπιβάλλειν τόκον ἐπὶ τόκου, ἀνατοκισμός ὡς καὶ νῦν, Κικ. π. Ἄττ. 5. 21, 11, Ἐπιγρ. Ὁρελλ. 4405.

ἀνατολή, ποιητ. ἀντ-: (ἀνατέλλω) τὸ ἀνίσχαι, τὸ ἀνέρχεσθαι· ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἡλίου ὡς καὶ νῦν, συγχ. κατὰ πληθ., ἀντολαὶ ἡελίοιο Ὅδ. Μ. 4· ἀπὸ ἀνατολᾶς ἄλιου μέχρι δὺσεως Ἐπιγρ. Ἀργ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1123, καὶ ἄλλ., ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἀστέρων (πρὸλ. ἀνατέλλω II.), ἀντολᾶς ἐγὼ ἀστρῶν ἔδειξα Αἰσχύλ. Πρ. 457, πρὸλ. Εὐρ. Φοιν. 504: — ὡσαύτως καθ' ἐν. δὺσεώς τε καὶ ἀνατολῆς ἡλίου καὶ τῶν ἄλλων ἀστρῶν Πλάτ. Πολιτικ. 269Α, πρὸλ. Νόμ. 807E. 2) τὸ μέρος θέν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ἡ ἀνατολή, Λατ. oriens, ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν Ἡρόδ. 4. 8· ἡλίου πρὸς ἀνατολὰς Αἰσχύλ. Πρ. 707· μεταγ. ἀνευ τῆς λέξεως ἡλίου, πρὸς ἀνατολὰς Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. IV. 14, Πολύβ. 2. 14, 4, κτλ.

3) ὡσαύτως, ὁ χρόνος τῆς ἀνατολῆς, περὶ Ὁρίωνος ἀνατολὴν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 2· ἀπὸ Πλειάδος ἀν. ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 8. 15, 3. 4) κατὰ πληθ. ὡσαύτως, αἱ πηγαὶ τοῦ ποταμοῦ, Πολύβ. 2. 17, 4. II. ἡ αὐτῆς, ὡς ἡ τῶν ὀδόντων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 4· ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοῦ κατὰ τὴν ῥίζαν τῶν ὀνύχων, Πολύβ. 2. 146.

ἀνατολίος, ἡ, ὄν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4450, 4573b, Πλούτ. 2. 888Α.

ἀνατόλιος, ποιητ. ἀντόλιος, ἡ, ὄν, = τῷ προηγ., ἐν ἀντολίῃ μὲν ἀρούρη Νόνν. Δ. 25. 98.

ἀνατολιμάω, λαμβάνω νέαν τὸλμην, νέον θάρρος, μεταγ., Πλουτ. Λούκουλ. 31, κτλ., πρὸλ. Πόρσ. Μῆδ. 325.

ἀνατολό-δλεπτος, πρὸς ἀνατολὰς θλέπων ἢ τετραμμένος πρὸς ἀνατολὰς: «χαῖρε πύλη ἢ ἀνατολόδλεπτος» Ἰω. Δαμασκ. τόμ. Β' , σ. 854D.

ἀνατομή, ἡ, (ἀνατέμνω) τὸ ἀνατέμνειν, ἡ διαμέλισις, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 1, 7, κτλ. — Ὁ Ἀριστ. ἔγραψε σύγγραμμα καλούμενον αἱ Ἀνατομαί, ἴδε Ἀριστοτελ. πίνακα (Index) Bonitz. σ. 104.

II. ὑπὸ ἔνοιαν λογικὴν, ἀν. καὶ διαιρέσεις Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 2. 14, 1.

ἀνατομικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατομικὴν, ἀνατομικὴ ἔγχειρσις, ἀνατομικὴ τέχνη, Γαλην. — Ἐπίρρ. -κῶς ὁ αὐτ. **ἀνάτονος, ὄν**, (ἀνατείνω) ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἐκτεινόμενος, Βιτρούβ. 10. 15.

ἀνατορέω = ἀνατιτράω, Πλανοῦδ. μεταφρ. Ὁβιδ. Μεταμ. 12. 336.

ἀν-ἄτος, ὄν, ὁ μὴ παθὼν βλάβην, Λοξίου κότῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1211· κακῶν ἀνατος, ὁ μὴ βλαβείς ὑπὸ κακῶν, Σοφ. Ο. Κ. 786, ἔνθα τὸ Λαυρ. χειρόγρ. ἔχει ἀναίτος μετὰ ἔξηγ. γλωσσ., «ἔχουν ἀναίτους» πρὸλ. ἀνατί. II. ἐνεργ., μὴ προξενῶν βλάβην, εἰη δ' ἀνατον πρᾶγμα Αἰσχύλ. Ἰκ. 356· ἴδοιτο δὲ τ' ἀνατον φυγὰν αὐτόθι 359, 410. — Ἐπίρρ. -άτως, ἀτιμωρητής, CIGS. III. 333.

ἀνατρεπτεόν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀνατρέπω, πρέπει τις νὰ ἀνατρέψῃ, νὰ ἀναίρῃσθ, ἀνατρεπτεὺν ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὠμολογημένα Λουκ. Ἐρμῶτ. 49.

ἀνατρεπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀνατρέπειν, καταστρεπτικός, πόλεως ὡςπερ νέως ἀνατρεπτικόν τε καὶ ὀλέθριον Πλάτ. Πολ. 389D· οἱ ἀνατρεπτικοὶ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, ὡς π. χ. ὁ Εὐθύδημος καὶ ὁ Γοργίας, Θεράσυλλ. παρὰ Διογ. Α. 3. 59. — ἴδε Ἰστ. Ἀρχ. Ἑλλ. Φιλολ. Δοναλσ. (μετὰφρ. Βαλέτα) τόμ. Α', σ. 100 κέξ.

ἀνατρέπω, ποιητ. ἀντρέπω: μέλλ. -τρέψω: πρκμ. -τέτροφα, Σοφ. ἔνθα κατωτέρ., Ἀνδοκ. 17. 13, μεταγεν. ἴσως καὶ τέτραφα: μέσ. ἀόρ. ε' ἀνετράπετο μετὰ παθ. σημασ., Ἰλ. Ζ. 64, Πλάτ. Κρατ. 395D, Θεόκρ. 8. 90: (ἴδε τρέπω). Ἀνατρέπω, «ἀναποδογυρίζω», ὡς τὸ ἀναστρέφω, τὸ ἐνεργ. πρῶτον παρ' Ἀρχιλ. 51. 3· ἄλλὰ παρ' Ὀμ., ἀνετράπετο, ἔπεςεν ὑπίτος, Ἰλ. Ζ. 64· ἀνατετραμμένος Ἀριστοφ. Βατρ. 543· συχναίς ἐπὶ πλοίων, Πλάτ. Νόμ. 906E, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 11, κτλ., ἀν ἀνατραπῆ γὰρ πλοῖον Ἀλεξ. ἐν «Ἐλληνίδι» 1. 3. 2) καταστρέφω, ἀφαιρίζω, Λατ. evertere, ὡς τὸ ἀπόλλυμι, ἀντιθέτως πρὸς τὸ σώζω, πρόρριον ἀνατρέψαι τινὰ Ἡρόδ. 1. 32, πρὸλ. 8. 62· μέγας πλούτος.. ἀνατρέψῃ ποδὶ ἔδλον Αἰσχύλ. Πέρσ. 164· λακπιὰτητον ἀντρέπων χάραν Σοφ. Ἄνε. 1275· πλοῦτον Ἀνδοκ. 17. 13· πόλιν Ἀριστοφ. Σφ. 671· πολιτείαν, οἰκίαν, κτλ., Πλάτ. Νόμ. 709Α, Πολ. 471B· τὰ τῶν Ἑλλήνων Δημ. 275. 15. — Παθ., ὅδε Καβείων ἤρθε πόλιν μὴ ἀνατραπῆναι Αἰσχύλ. Θ. 1076· ὁ βίος ἀνατετραμμένος ἀν εἰη Πλάτ. Γοργ. 481C, κτλ.

3) καὶ τὴν τράπεζαν ἀνατρέπει, «ἀναποδογυρίζει», Δημ. 403. 7, πρὸλ. 743. 1, καὶ ἴδε τράπεζα II: — μεταφρ., καταστρέφω, ἀφαιρίζω τινὰ, Ἀνδοκ. 17. 10, Πλούτ., κτλ. 4) ἐν συζητήσει ἀνατρέπω, ἀναίρω τοὺς λόγους τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἀνατρέψω γαυτ' ἀντιλέγων Ἀριστοφ. Νεω. 901. 5) Παθ.. ἀνατρέπεται. «ἀναποδο-

γυρίζομαι», ἀθμῶ, ἀνετράπετο φρένα λύπα Θεόκρ. 8. 90· ὡσαύτως, αὐθις ἀνετράπησαν ταῖς ψυχαῖς Πολύβ. 22. 8, 88.

II. διεγείρω, ἐξεγείρω, ἀνακινήσω, ἀνατέροφας ὁ τὴ καὶ μύση, «ὁ, τι ἂν ἠσυχάζη τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀνετρέψας» (Σχολ.), Σοφ. Τρ. 1008· ἐν τῷ παθῆ. ἐπὶ ἀναταρασσομένης θαλάσσης, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 15. 9, κτλ.

ἀνατρέφω: μέλλ. -θρέψω: (ἴδε τρέφω): — ἀνατρέφω, περιποιουμαι, «μεγαλώνω», ἀναπτύσσω, παίδευσ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 522· ἀν. τὸ φρόνημα, διεγείρω τὸ φρόνημα, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 34, πρὸλ. Jac. Ἀνθ. Π. σ. 85: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., ἀνατρέφεσθαι υἱόν, ἐκπαίδευσεν αὐτόν, Ἡρωδιαν. 1. 2· ἀνεθρέψατο λειμῶν κάλλεα Νίκανθρος παρ' Ἀθην. 684B: — Παθ., αὐξάνομαι, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 30. 7· ἀνατραφῆναι ἐν.. Πλούτ., κτλ. τῇ Ἑλλάδι φωνῆ Ἰδάλ. π. Ζ. 11. 25· τὸ ἀνετρέφειν ἐν Ἀνθ. Π. 5. 157 πρέπει νὰ εἶναι = ἀνετράφης. 2) τρέφω κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἰσχυρίζομαι, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 799, 817, Ἀριστοφ. Βατρ. 944: — Παθ., ἀνατρέφεσθαι ἐκ νόσου, ἀναλαμβάνειν, ὁ αὐτ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13.

ἀνατρέχω: μέλλ. -θρέξομαι, ὡσαύτως -θραμοῦμαι, ποιητ. γέν. -θράμεται, Ἀνθ. Π. 9. 575: (ἴδε τρέχω): Τρέχω εἰς τὸ ὅπισθ, ὁ μὲν αὐθις ἀνέδραμε Ἰλ. Π. 813, πρὸλ. 11, 354· ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσω Ε. 599· ὑποχωρῶ, ἀποσυρομαι, ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐν ἀμυγῶνι, Πλούτ. 2. 915Α: ἐπιστρέφω; ἐπανέρχομαι εἰς ἢ ἐπὶ τι Πολύβ. 2. 67, 6., 5. 40, 4, Πλούτ., κτλ.: — Ἐπιτρέφω εἰς τὴν προτέρην νῦν θέσιν, Διόδ. 20. 59. 2) ὑπάγω ὀπίσω, ἀνατρέχω, ἐν τῇ διηγήσει, ἀν. τοῖς χρόνοις Πολύβ. 1. 12, 6, κτλ. 3) μετ' αἰτιατ., ἀνιχνεύω, ἀναζητῶ, ἐπιδέμι, ἐξ ἀρχῆς ἐπαναλαμβάνω, Λατ. repetere, κῶδός ἀνέδρομον ὕμνω Πινδ. Ο. 8. 72· ἀναλυθ, Μενάνδ. Ἀδελ. 355· ἀν. τῆς φύσεως ἐλάττωσιν, ἐπανορθῶ, Πλούτ. 2. 2C. II. ἀνατρεῶ καὶ τρέχω, ἀναστρέφω: ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀναδραμών ἔθεε Ἡρόδ. 3. 36· ἐκ τῆς κοίτης, ἐκ τοῦ θρόνου ὁ αὐτ. 7. 15, 212· πρὸς τὰ μετέωρα Θουκ. 3. 89, πρὸλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 4. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐγκέφαλος δέ.. ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, ὁ ἐγκέφαλος ἀνεπίδησε, «ἐπετάχθηκεν ἐπάνω», ἐκ τῆς πληγῆς, Ἰλ. Ρ. 297· σμῶ-ἀνέδραμε.. ἀνέδραμον, ἀνεφάνησαν ἐκ τοῦ κτυπήσαντο, Ψ. 717: — ἐπεκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, τὸ πάθος ἀν. ἐπὶ τὴν χειρὰ Πλούτ. 2. 978C· ἀν. ἔρευθος Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 27. 3) βασιτάνω, «μεγαλώνω», ἀναίτωρ ἐπὶ φυτῶν, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ Ἰσοκ Ἰλ. Σ. 56, πρὸλ. Ἡρόδ. 8. 55: — ἐνευθεν ἐπὶ πόλεων καὶ λαῶν, ἀναφαίνομαι, ἀναπτύσσομαι ταχέως, ἀνά τε ἔδραμον.. καὶ ἐυθνήθησαν Ἡρόδ. 1. 66, πρὸλ. 7. 156· ἀν. εἰς ἀζήμιμα Πλουτ. Ποπλικ. 21· ἀν. τοῖς βίοις, ταῖς ἐλπίσι Διόδ. 5. 12, κτλ.: ἀνιή πολυτέλεια, αὐξάνεται, Πλουτ. Μάρ. 34. 4) λίσση δ' ἀναδεδρόμε πέτρη, ἡ πέτρα ὑψοῦτο ἀπότομος, Ὅδ. Ε. 412.

ἀνάτρεψις, εως, ἡ, ἀνατροπῆ, ἡ γὰρ ἔκχυσις ἀνάτρεψις τίς ἐστιν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 35. ἀνάτρεψις, εως, ἡ, (ἀνατιτράω) διάτρησις, διατρύπησις, Πλουτ. Κάτ. Περσῶ. 9. 2) ἡ ἀνοιχθεῖσα ὀπή, ὁ αὐτ. 2. 341Α. 3) ἀνάτρητος, ὄν, ὁ διάτρητος, τετραπυνημένος, Σύνεσ. 189C. 4) ἀνατρηαίνω, (τρηαίνω) σείω ὡς διὰ τρηαίνης, ἀνατρηάτω, Ἀμφίφις ἐν «Διθυράμβῳ» 1. 8· πρὸλ. συντρηαίνω.

ἀνατρηακασίω-λόγιστος, ὄν, ὁ λογιζόμενος ἀνά 300 ἐκάστῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3599, ἔνθα ὄρα Βοϊκχ.

ἀνατρέβω [τ]: μέλλ. -ψω, τρίβω ἐλαφρῶς κατὰ συνέχειαν, χρεῖ δέ καὶ ἀνατρέβειν τὸν ὄμον ἠσυχίως καὶ λιπαρῶς Ἰππ. π. Ἀρβρ. 785· οὕτως ἐν μέσ. τύπ., 375: — Παθ. μετ' αἰσχροῦ σημασίας: ἀνατριβόμενῳ τε τῷ δεινῳ, «κουτέστι τὸ αἰδοῖον κατ' εὐρημισμόν» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 1149. 2) τρίβω καθαρίζω (ἐν τούτῳ δυνατόν νὰ σημαίη καὶ θωπεύω), ἀνατριψάντα τὰς κύνας ἀπιέναι ἐκ τοῦ κυνηγεσίου Ξεν. Κυν. 6, 26. 3) κατὰ μέσ. ὑδῶρ συμμίξας ἀνατριψῆται; Ἀριστ. Προβλ. 5. 6. 4) ἐν τῷ παθ., τρίβομαι, φθίβομαι, Ἡρόδ. 3. 113.

ἀνατριζῶ, «ταυρίζω» μεγαλοφώνως, μακρὸν ἀνατριζοῦσι Κόιντ. Σμ. 13. 107· (ἄλλ. -τρυζῶ).

ἀνάτριμμα, τό, τὸ τετριμμένον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 35.

ἀνάτριπτος, ὄν, χλωρός, ὡς τὸ «βελούδον» περὶ τὸ ἐλεϊσφάκου, φύλλα δέ.. ὡςπερ τὰ ἀνάτριπτα τῶν λιματιῶν, δασέα, ὑπόλευκα (ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν οὐχὶ ὀρθῶς «τετριμμένα ἀπὸ τὴν χρῆσιν»), Διοσκ. Γ. 35 (40).

ἀνατριχίσμα [ν], εἰς ἐκ τῶν 19 τῶν μεταγεν. Ἑλλ. μουσικῆς: «οἱ δύο ἀπόστροφος μετὰ δύο ὀξεῖων καὶ δύο κεντημάτων εἴτε ἄνω εἰσὶν εἴτε κάτω καὶ αὐτοὶ ἀνατριχίσμαν λέγονται» Ἀριστοπόλιτης ἐν χειρογρ. ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει.

ἀνατριχόομαι, παθ., ἀνακτώμαι τὰς τρίχας μου, «εὐξαμένος δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνατριχῶσθαι, τιμῆσαι, κτλ.» Σουίδ. ἐν λέξει Ἀφροδίτη.

ἀνάτριχος, ὄν, (θρίξ), ὁ ἔχων τὰς τρίχας ἀνωρθεμένας, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 3. 3.

ἀνάτριψις, εως, ἡ, ἡ τριβή, «τὸ τρίψιμον», ἐντριβή, Ἰππ. π. Ἀδοθ. 785.

ἀνατροπεύς, ἑὼς, ὁ, ὁ ἀνατρέπων, ὁ καταστροφεύς, τοῦ οἴκου Ἐπιφών 116. 28· τῆς νεότητος Πλούτ. 2. 5B.

ἀνατροπή, ἡ, τὸ ἀναποδογύρισμα· τοῦ πλοίου Ἄριστ. Μεταφ. 4. 2, 5. **2)** ἀνατροπαὶ θωριάτων, οἰκῶν, ἡ καταστροφή αὐτῶν, ἡ κατάπτωσης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 355, Πλάτ. Πρωτ. 325C.— προσέτι = ἀνασκευή, ἀνασκευὴ ἐστὶν ἀνατροπή τοῦ προταθέντος πράγματος· Ἐρμογεν. Προγυμν. Ρήτορες Valz. τόμ. Α'· σ. 27.

ἀνατροπιάζω, ἐπανέρχομαι, ὑποτροπιάζουσις· ἀναστρεφούσης, ἀνατροπιάζουσης, Α. Β. 312. 19.

ἀνατροφεύς, ὁ, ὁ ἀνατρέφων, ὁ ἐκπαίδευων, Θ. Στεφ.

ἀνατροφή, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Διον. Ἄλ. π. Ρήτ. 5. 3, Πλούτ. 2. 608C, κτλ.

ἀνατροχάζω, τύπος μεταγεν. τοῦ ἀνατρέχω, Φίλων Βυζ. περὶ τῶν ἐπὶ θαυμάτων 1.

ἀνατροχάμος, ὁ, ὁ εἰς τὰ ὀπίσω δρόμος «τρέξιμον». Πιθάν. γραφή ἐν Ἀντύλλ. παρ' Ὀρειβ. σ. 112 ἀντι-ισμός, πρβλ. σ. 113.

ἀνατροχάω = ἀνατροχάζω, ἀνατρέχω, Θ. Στεφ.

ἀνατροχιάω, ἐπιχαρπολογῶ βότρως ἀφ' ἑτραγίῃ ἤδη ἡ ἀμπελος, «μῆτε ἀνατροχιάω ἀμπελώνας» Φίλων 2. 390.

ἀνατροχίζω, ἴδε ἐν λ. ἀνατρέζω.

ἀν-αττικιστος, ον, ὁ μὴ αττικίζων, ἀναττικιστος φράσις Ἰσίδ. Πηλοῦν. Ἐπ. 5. 263.

ἀν-αττικος, ον, μὴ αττικός, «ἀνάττικον Ἀθηναίων γυναῖκα εἰπεῖν ἄστας δὲ τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον» Εὐστ. Πλ. σ. 84, 21:— ἴδε καὶ Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Ἀθῶναϊ.

ἀνατυλίσσω, Ἄττ. -ττω, = ἀνελλίττω, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω, βιβλία Λουκ. Πρὸς ἀπαίδ. 16:— μεταφ., ἀνατυλίττω τοὺς λόγους, οὗς ἤκουσα, πρὸς ἑμαυτὸν, ἀνακυκλῶ, Λουκ. Νιγρ. 7· ἀνατυλίττω ἐν τὰ ἀπ' ἀρχῆς γενόμενα Κλήμ. Ρωμ. 31.

ἀνατυπῶ, ἀποτυπῶ ἐκ νέου, σφραγίζω πάλιν, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν ἀνετύπου (ἄλλ. γρ. ἀπετύπου)· τὴν αὐτὴν σφραγίδα Λουκ. Ἀλέξ. Ψευδ. 21· ἀναπαριστῶ, φρικῶδες ἐδόκει τὸ μέγεθος καὶ οὐ ρῆδιον ἀνατυποῦσθαι Φιλόστρ. 694:— Μῆσ., σχεδιάζω τὴν ἐν τῇ διανοίᾳ μου, σχηματίζω τι κατὰ φαντασίαν, «τοῦτο Ζήνων μὲν ἔγραψεν ὡς περ' ὄναρ ἡ εἰδῶλον εὐνομίας φιλοσόφου καὶ πολιτείας ἀνατυπωσάμενος» Πλούτ. 2. 329B, 331D.— Ἡ ἐρμηνεία τῆς λέξεως ὑπὸ Θωμ. Μαγίστρου λέγοντος: «ἀνατυποῦται τις ὅταν φαντάζηται ἂ ἐώρακεν, ἀναπλάττει δὲ ἂ οὐδέποτε εἶδεν» καταφάνεται μὴ ἀκριθῆς ἐκ τοῦ προηγηθέντος παραδείγματος.— Ἐκ τοῦ ἀνατυπῶ ἐσηματίσθησαν οὐσιαστικὰ ἀνατυπωμα, τὸ, εἰκὼν πράγματος τινος κατὰ διάνοισιν, παράστασις, γίνεται ἀνατύπωμα ἵππου καὶ μὴ παρόντος Διογ. Α. 7. 61· καὶ ἀνατυπώσεις, ἑως, ἡ, μεταπλάσις, ἀναπαράστασις, «διανόησις» (Α. Β. 393. 11)· παιδαριώδους ἀνατυπώσεως Φωτ. Βιβλ. σ. 143. 35· καὶ ἐπιθ. ἀνατυπωτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνατυπῶν, ὁ εἰκονίζων, φαντασίαι ἀληθῶν ἀνατυπωτικαὶ Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 73.

ἀνατυρθάζω: μέλλ. -άσω, ἀναταράσσω, τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρθεῖν Ἄριστοφ. Ἴππ. 310.

ἀνατυφόμεαι, ὑποκαίομαι, διεγείρομαι, Σουίδ. ἐν λ. ἀνετύφετο.

ἀ-ναυαγίτης, ον, ὁ μὴ ναυαγίας, Κύριλλ. — Ἐπίρρ. -τως Ν. Χων. σ. 400. 16, ἔκδ. Β.

ἀν-αύγητος, ον, ὁ ἄνευ αὐγῆς, ἄνευ ἡλίου, σκοτεινός, Ἄιδης Διογύλ. Πρ. 1028.

ἀναυδής, ἐς, = ἀναυδος, ἄλαλος, Ἐπίκρ. Ἀθῆλ. 1. 20.

II. = τῶ ἐπομ. «ἀναυδέα, ἄρρητα» Ἡσυχ.

ἀναυδήςτος, Δωρ. -ᾶτος, ον, = ἄρρητος, ἀνέκφρατος, Λατ. infandus, ἀναυδάτω μένει Διογύλ. Θ. 895· ἄφατος ἄφατος ἀναυδῆτον λόγον ἔμοι θεοεῖς, ὅστις δὲν πρέπει να λεχθῆν, Εὐρ. Ἴων 784. **2) ἀνήκουστος, ἀπροσδόκητος, «ἀνέλπιστος» (Σχόλ.), κοῦδὲν ἀναυδάτον φατσοῖμι ἄν Σοφ. Αἴ. 713. **II.** ἄφωνος, ἄλαλος, αἰατ, ὅδ' ἀναυδάτος φέρεται ὁ αὐτ. Τρ. 968. (Λαυρ. χειρόγρ. ἀναυδος).**

ἀναυδία, ἡ, ἀφασία, ἀφωνία, Ἴππ. 122D, 174B.

ἀν-αυδος, ον, ἄφωνος, Ὀδ. Ε. 456, Κ. 378, Ἡσ. Θ. 797, κτλ.: σιωπηλός, Αἰσχύλ. Θ. 82, κτλ.:— κυρίως, ἀνίκανος νὰ ἀρθρώσῃ φωνήν, ἐνῶ τὸ ἄφωνος σημαίνει τὸν στερούμενον φωνῆς, Ἴππ. Ἐπίδ. 3. 1098, ἀλλὰ πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 578: ἄνευ ὀμιλίας, ἀλλ' ἄτιμίαισας πέμψεισι ἀναυδος, θά με πέμψης χωρὶς νὰ μοι εἴπης λέξιν· Σοφ. Ο. Κ. 1274, 1404:— Ἐπίρρ. -ῶς Ἴππ. Προρρ. 74C. **2)** ὁ ἐμπόδιζον τὸ λαλεῖν, ὁ σιωπῆν ἐπιβάλλων, χαλινῶν ἄν. μένος Διογύλ. Ἄγ. 238. **II.** ὡς τὸ ἀναυδήςτος, Λατ. infandus, ἀναυδ' Ἐργ' Ἀτρειδῶν, ἄρρητα, Σοφ. Αἴ. 947.

ἀναυλεῖ, ἐπίρρ. (ναῦλον) ἄνευ ναύλου, «ἄναυλα» Σουίδ.

ἀν-αυλος, ον, ἄνευ αὐλοῦ, κῆμιον ἀναυλότατον προχορεύεις, οὐδαμῶς βαρυκόν, Εὐρ. Φοίν. 791· ἔρωτες Πλούτ. 2. 406A: οὐδ. πλήρ. ὡς ἐπίρρ., ἀναυλα ὀργεῖσθαι, ἄνευ αὐλοῦ, Βαβρ. 9. 9· θύειν Πλούτ. 2. 277E. **2)** ἄμουςος, μέλη βοῶν ἀναυλα, ἄμουςα, (ὡς ὁ Βεγκ. γράφει ἀντὶ ἀναυδα) Σοφ. Ἀποσπ. 631. **II.** ὁ μὴ γινώσκων νὰ αὐλῆ, Λουκ. Ἀλλυῶν 7.

ἀ-ναυλόχητος, ον, ἐπὶ μικροῦ καὶ αὐτοσχεδίου πλοίου μὴ

εἰσερχομένου εἰς ναύλοχον λιμένα, ἀναυλόχητον.. σκάφος Λυκόφρ. 745.

ἀ-ναυμάχητος, ον, ὁ ἄνευ ναυμαχίας, ὀλεθρος ἄν., ἀπόλεια στόλου ἄνευ ναυμαχίας, Λυσ. παρὰ Διον. Ἄλ. περὶ Λυσ. 14.

ἀ-ναυμαχίου γραφή, καταγγελία κατὰ τριηράχου μὴ λαβόντος μέρος ἐν ναυμαχίᾳ, Ἄνδοκ. 10. 21:— πρβλ. Ἐπιστρατιῶν, λιποταξίου.

ἀν-αυξής, ἐς, (αὐξίω) ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς αὐξίναν, ὁ κωλύων τὴν αὐξίναν, τόπος.. ἀναυξής Θεοφρ. Αἴτ. Φ. 2. 3, 3.

II. ἀμετάβ., ὁ μὴ αὐξανόμενος, ὁ μὴ «μεγαλύνων», Ἴππ. π. Ἄρρρ. 821, καὶ ἄλλ., καὶ ἐστὶν αὕτη ἡ ἀφήν ἀναυξής καὶ ἄγονος Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 15, 4:— ἄρφαρτον καὶ ἀναυξῆς Ἄριστ. π. Οὐρ. 270a. 13.— «ἰππάριον ἀναυξῆς» Ἡσυχ. ἐν λέξ. Ἰννός.

ἀναυξήσια, ἡ, ἑλληφεις ἐν τῇ αὐξίσει, πθ. γραφ. ἐν Ἴππ. π. Ἄρρρ. 819 (ἄλλ. -ησις). **2)** ἐν τῇ γραμματ., ἡ παράλειψις τῆς αὐξήσεως, «ἡ δι' ἀναυξήσιαν συστολή τοῦ ἐν τῷ παρατατικῷ διγρόνου» Εὐστ. Πλ. σ. 42. 46.

ἀν-αυξήτος, ον, ὠσαύτως η, ον, Θεοδόκτ. παρὰ Στράβ. 695· ὁ μὴ αὐξάνων, Ἄριστ. π. Οὐραν. 1. 3, 7. **2)** ὁ ἄνευ αὐξήσεως, Γραμμ.:— Ἐπίρρ. -τως αὐτόθι.

ἀν-αυρος, ον, ὁ ἄνευ αὔρας, νήνεμος, ἥσυχος, «ἀναύροις, δίχα ἀνέμου» Ἡσυχ.

Ἄναυρος, ὁ, χεῖμαρρος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἡσ. Ἀσπ. 477. **II.** ὡς προσηγ. ἄναυρος, ὀρεινὸς χεῖμαρρος, Μόσχ. 2. 31, Νικ. Ἀλεξίτ. 235, Λουκ. 1424, Σουλ. Ἐπιγρ. 6857. 7:— «ἄναυρος ὁ ἐξ ὑπερῶν συνιπτάμενος ποταμός, κτλ.» Ἐτυμ. Μ. 100. 57.— «ἄναυρος κυρίως ὁ ἐν χεῖμαρρῶν ῥέων ποταμός» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 1424:— πρβλ. Ἀγελῶρος.

ἄ-ναυος, γεν. ἀναός, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ πλοίων, εὐρηται μόνον ἐν Διογύλ. Πέρσ. 680· κατ' ὄνομαστ. πλῆθ., νᾶες ἀναες, πλοῖα τὰ ὅποια δὲν εἶναι πλέον πλοῖα, naves nenaves, πρβλ. Schaf. Εὐρ. Ἐκ. 612.— ἴδε Ἀἴρος.

ἀν-αυτέω [ῶ], κραυγάζω μεγαλοφώνως, κράζω ἰσχυρῶς, Ὀππ. Κ. 4. 301, κτλ.

ἀν-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ἄνευ αὐχένος ἢ λαμποῦ, ἡ πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναύχηνες ἐβλάστησαν Ἐμπεδοκλῆς παρ' Ἄριστ. π. Ψυχ. Γ. 6.

ἀναυῶ (ἀναῶ Θ. Στεφ.)— (αὐῶ = φωνάζω) ἀναυτέω, ἀόρ. ἀνάυσα, ταὶ δὲ γυναῖκες μακρὸν ἀνάυσαν Θεόφρ. 4. 37, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 75.

ἀναφαίνω, ποιητ. ἀμφαίνω: μέλλ. -φᾶνῶ, ἀλλὰ φᾶνῶ (ἀναφαίνω, Νάυκιος), Εὐρ. Βάχχ. 529, ἴδε Διονόφρ. Ἄριστοφ. Ἴππ. 300: ἀόρ. ἀνέφηνω ἢ -ἐφᾶνα: (ἴδε φαίνω). Κῆμων τὴν νὰ δώσῃ φῶς, κῆμων τὴν νὰ ἀναλκμῆ, νὰ δώσῃ φλόγα, ἀμοιβήδεις δ' ἀνέφανον ὀμιῶν Ὀδ. Σ. 310. **2)** γεννῶ, παράγω, ὄφιας γὰρ σφι πολλοὺς μὲν ἡ χώρα ἀνέφανε Ἡρόδ. 4. 105. **3)** ἐπιδείκνυμι, καθιστῶ τὴν γνωστὸν, φανερῶν τι, θεοπροπία, ἀρετήν, Ἐπεσοβόλια Ἰλ. Α. 87, Υ. 411, Ὀδ. Δ. 159, Πίνδ. καὶ Ἄττ., κἀνέφηνεν οὐ δεδειμῖνα Σοφ. Ἀποσπ. 379. 8· ἄν. θυσίας Εὐρ. Ι. Τ. 466· ὄργαν ὁ αὐτ. Βάχχ. 538· ἄστρα Σεν. Ἀπομ. 4. 3, 4· ἡμέρα δὲ καὶ ἡλιῶν..

χαρὶν οἶδα, ὅτι μοι Κλεινίαν ἄν. ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 12· σπανίως ἐπὶ ἧχου, βοᾶν ἀμφ., ἐκπέμψω ἰσχυρὰν κραυγὴν, Αἰσχύλ. Ἰκ. 829· ἄν. μελέων ἠμόους Ἄριστοφ. Ὀρν. 745:— Μῆσ., νίκαν ἀνεφανατό Πίνδ. Ι. 4 (3). 119. **3)** καθίστημι, ἀνακηρύττω, ἀναγορεύω, βασιλέα ἄν. τινὰ Πίνδ. Π. 4. 110· ἄν. πόλιν, ἀνακηρύττω τὴν πόλιν νικήτριαν ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὁ αὐτ. Π. 9. 122, Ν. 9. 29· μετὰ μετοχ., τοὺς πόλιτας ἀγαθοὺς ὄντας ἄν. Πλάτ. Κριτ. 108C, πρβλ. Λυσίαν 127. 21:— μετ' ἀπαρεμφ., ἀναφανῶ σε τόδε.. ὀνομάζειν, θὰ ἀνακηρύξω (ῶ εἰ. θὰ διατάξω) νὰ σε ὀνομάξωσιν (εἰς τὸ εἶξῃ) διὰ τούτου τοῦ ὀνοματός, Εὐρ. Βάχχ. 529.

6) ἐπὶ πραγμ., ὀρίζω, ἰδρύω, θς τελετὰς ἀνέφανται καὶ ὄργια Σουλ. Ἐπιγρ. 401, πρβλ. Χρον. Πέρ. αὐτόθι 2374. 28· Πανί νόμους ἄν. Ἄριστοφ. Ὀρν. 745· νῆσον ἄν. τινὶ οἰκίῃ Φιλόστρ. 746. **4)** καθιστῶ τινα ἐνδοξον, Πίνδ. Ν. 9. 29. **5)** ἀναφάναντες δὲ τὴν Κύπρον.. ἐπλέομεν εἰς Συρίαν, ἀναφανείσης ἡμῖν τῆς Κύπρου.. ἐπλέομεν, κτλ., Πράξ. Ἄπ. κα', 3· οὕτως, ἀρετήν Apollo ἐν Οὐεργ. Αἰν. 3. 275.

II. παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. ἀναφανῆσομαι Ἄριστοφ. Ἴππ. 950, Σφ. 124, Πλάτ., ἀλλὰ καὶ ἀναφανοῦμαι ὁ αὐτ. Πολιτικ. 289C: πρkm. ἀναφᾶσαι, ἀλλὰ καὶ ἀναπέφηνω Ἡρόδ., κτλ.: δείκνυμαι, ὄφιας εἰς φῶς, γίνομαι ὁρατός, φαίνομαι ἐναργῶς, ἀναφαίνεται ἀστὴρ Ἰλ. Α. 62· ἄν. αἰπὺς ὀλεθρος αὐτόθι 174· τῇ δεκάτῃ.. ἀνεφάνετο πατρὶς ἄρουρα Ὀδ. Κ. 29· οὕτω, τὸ Δέλτα ἐστὶ νεωστὶ ἀναπεφηνός Ἡρόδ. 2. 15, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1222, κτλ.: ἄν. ὁ βλάπτων Διογύλ. Χο. 329. **6)** ἐκ νέου φαίνομαι, Ἡρόδ. 6. 76., 7. 30, 198.

2) ἀναφανῆναι μούναργος, ἀνακηρυχθῆναι βασιλεύς, ὁ αὐτ. 3. 82· στρατηγὸς ἄν. Πλάτ. Ἰων 541E· κλέπτῃ τις ὁ δίκαιος.. ἀναπέφανται, ἔχει ἀποδειχθῆναι εἶναι.., ὁ αὐτ. Πολ. 334A, πρβλ. Συμπ. 185A, Ρήτορ., ἄν. λογογράφος ἐκ τριηράρχου Διογίν. 78. 26:— ὠσαύτως μετὰ μετοχ., ἀναπέφανται ὦν ἀγαθός Πλάτ. Πολ. 334A· ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφανται Πλάτ. Σοφ. 233C, Σεν. Κύρ. 4. 5, 15, κτλ. **II.** τὸ

ἀναφανῆναι μούναργος, ἀνακηρυχθῆναι βασιλεύς, ὁ αὐτ. 3. 82· στρατηγὸς ἄν. Πλάτ. Ἰων 541E· κλέπτῃ τις ὁ δίκαιος.. ἀναπέφανται, ἔχει ἀποδειχθῆναι εἶναι.., ὁ αὐτ. Πολ. 334A, πρβλ. Συμπ. 185A, Ρήτορ., ἄν. λογογράφος ἐκ τριηράρχου Διογίν. 78. 26:— ὠσαύτως μετὰ μετοχ., ἀναπέφανται ὦν ἀγαθός Πλάτ. Πολ. 334A· ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφανται Πλάτ. Σοφ. 233C, Σεν. Κύρ. 4. 5, 15, κτλ. **II.** τὸ

ἀναφανῆναι μούναργος, ἀνακηρυχθῆναι βασιλεύς, ὁ αὐτ. 3. 82· στρατηγὸς ἄν. Πλάτ. Ἰων 541E· κλέπτῃ τις ὁ δίκαιος.. ἀναπέφανται, ἔχει ἀποδειχθῆναι εἶναι.., ὁ αὐτ. Πολ. 334A, πρβλ. Συμπ. 185A, Ρήτορ., ἄν. λογογράφος ἐκ τριηράρχου Διογίν. 78. 26:— ὠσαύτως μετὰ μετοχ., ἀναπέφανται ὦν ἀγαθός Πλάτ. Πολ. 334A· ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφανται Πλάτ. Σοφ. 233C, Σεν. Κύρ. 4. 5, 15, κτλ. **II.** τὸ

ἐνεργ. κείται ἀμετάβ. παρὰ μεταγεν. συγγραφ. ὡς ἀνεύθαινον ἔσπερος Μουσαῖ. 111, πρὸλ. Κοραῖ Ἠλιοδ. 2. σ. 187:— παρ' Ἡρόδ. 1. 165' πρὶν ἢ τὸν μύθρον τοῦτον ἀναφῆναι, τινὲς μὲν διαρβόσιν ἀναφανῆναι, τινὲς δὲ ἀποφύγουσι τὴν δυσκολίαν μεταφράζοντες, ἔπρην ἢ αὐτοὶ ἀνεύθαινον τὸν μύθρον εἰς φῶς, ἀλλ' ἡ ἔρμηγεια αὐτῆ φαίνεται πως βεβιασμένη: ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «ἀναφῆναι, φανερωῶσαι».

Ἀνάφαιος, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, «τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα» Κορνοῦτ.

ἀν-ἀφαίρετος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀφαιρήσῃ, «ἀναφαίρετον κτῆμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς» Μενάνδ. Μονόστ. 2, Διον. Ἄλ. 8. 74.— «ἀναφαίρετων» ἀμετακλήτων, μηκέτι ἀφαιρουμένων Ἡσύχ.

ἀναφάλακρος, ον, = ἀναφάλαντος, Προκλ. Παραφρ. Πτολ. σ. 203.

ἀναφάλαντας, εως, ὃ, = ἀναφάλαντος, Δουκ. Τίμ. 47.

ἀναφάλαντας, ον, ἡ, τὸ ἔχειν φαλακρὸν τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον μέρος τῆς κεφαλῆς, «ἡ μὲν οὖν κατὰ κορυφὴν λειότης φαλακρότης καλεῖται, ἡ δὲ κατὰ τὰς ὀφρύς ἀναφαλαντίας» Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 11, 8.

ἀναφάλαντος, ον, ὃ ἔχων ἄτριχον τὸ ὑπεράνω τοῦ μετώπου μέρος τῆς κεφαλῆς, «ἐὼν δὲ κατὰ πρόσωπον μαθήσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, ἀναφάλαντος ἐστιν» Ἐσθ. (Λευιτ. ιγ' 41).— ἀναφάλας, ὃ, Μαλαλ. Ἰδε Δουκάγγ.

ἀναφάλαντωμα, ατος, τό, ἡ κατὰ τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς φαλάκρως, = ἀναφαλαντίας, Ἐσθ. (Λευιτ. ιγ' 42).

ἀναφανδᾶ, ἐπίρρ. (ἀναφαίνω) φανερός, ἐνώπιον πάντων, ἀναφανδόν, ἀντιθέτως πρὸς τὸ κρύβδην, οὐ γὰρ πῶ ἴδων ὠδε θεοῦς ἀναφανδᾶ φιλεῦντας Ὀδ. Γ. 221· κρύβδην, μηδ' ἀναφανδᾶ Δ. 455· παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 84. καὶ ὡς οὐδ' ἐπιθ. (ἴδε ἐν λέξει ἀμφαδᾶ).

ἀναφανδόν, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Ἰλ. Π. 178, Ἡρόδ. 2. 35, 46, Πλάτ. Πρωτ. 348E, κτλ.: ποιητ. ἀμφανδόν Πινδ. Π. 9. 73.

ἀναφανερῶ, φανερόν, φανεραῖον, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 301. ἀνάφαναις, ἡ, τὸ ἀναφαίνεσθαι, «ὑπερέθετο τὸ ἔργον εἰς ἀνάφαναις ἐκρος» Νικητ. Χρον. σ. 255.

ἀναφαντάζω: μέλλ. -άσω, = ἀναφαίνω, Βασίλ.

ἀναφέγω, ἀναφαίνεται, ἀναφέγγει Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀναμαιμάει.

ἀναφέρω, ποιητ. ἀμφέρω: μέλλ. ἀνοίσει: ἀόρ. ἀνήνεγκα, Ἰων. ἀνήνεικα, ὠσαύτως ἄνωσα Ἡρόδ. 1. 157: (ἴδε φέρω).

1) φέρω ἢ φέρω ἐπάνω, ἀπὸν μὲν (τὸν Κέρβερον δηλ.) ἐγὼν ἀνενοικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἄϊδαο Ὀδ. Α. 625· ἐκ τῆς λυγρῆς ψήγῃ ἀναφέρουσι χρυσοῦ Ἡρόδ. 4. 195, πρὸλ. 6. 102· ἄν. τινα εἰς Ὀλύμπου, εἰς τοὺς θεοὺς Ἐν. Συμπ. 8. 30, Πλούτ., κτλ.:— παρ' ἱστορικοῖς συγγραφεῦσι, φέρω εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας, ἰδίως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀσίας, Ἡρόδ. 6. 30 (πρὸλ. ἀνάθεσσι Ι. 2)· ἀνεφέρω, εἰς τὸ ἄνω Ἰππ. π. Ἄρθρ. 802:— Μέσ., λαμβάνω, κομίζω τι μετ' ἑμαυτοῦ, καὶ ἀνενοικαμένως τὰ ἔχων ἐξεχώρησε Ἡρόδ. 3. 148· φέρω μετ' ἑμοῦ εἰς τόπον ἀσφαλῆ, ἐς τὴν δὴ ἀνηνεικάντο (τὰ χρήματα) καὶ αὐτοὶ ἀνέδησαν 8. 32, 36, κτλ.

2) ἀφίω ν' ἀναβαίνω τι, χύνω, ἐπὶ θαλάσσης, ἐπιθ. κομίσθη γέλωτος ἀνέφερον λῆθι Δίσχυλ. Χο. 447· ἐξεμῶ, «ξερονῶ», αἵματος πληθὺς ἀνενεγκίεν Πλούτ. Κλεομ. 15· ἀναπέμψω, ἐκπέμψω, «βγάσω», ἄν. φωνᾶς, στεναγμοὺς αὐτόθι κτλ.:— Μέσ., ἀνενοικασθαι, ἀπολ., ἐκπέμψω βαθεῖαν ἀναπνοήν, οἰονεὶ βαθὺν στεναγμὸν, μνηστικὸν δ' ἀδιδνας ἀνενοικατο, «πολὺ ἤγαγε πνεῦμα, οἰονεὶ ἀνεστέναξεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Τ. 314, πρὸλ. Βουτμη. Λεξίλ. ἐν λ.:— ἀνενοικαμένον τε καὶ ἀναστέναξαντα Ἡρόδ. 1. 86 (ἔβη ἄλλοι ἐρημνεύουσιν, ἀπὸ συνλήθην, ἀπὸ ἤλθεν εἰς ἑαυτόν, ἴδε κατωτέρ. Π. 6): παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, = προφέρω, ἐκπέμψω, ἀνενοικατο φωνᾶν, μῦθον, Θεόφρ. 23. 18, Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 463.

3) σηκώνω, βαστάζω, ὑπομένω, Λατ. sustinere, ἀγθος Δίσχυλ. Χο. 841· κινδύνους Θουκ. 3. 38· πόλεμον, διαβολάς, κτλ., Πολύδ., κτλ.: πολλῶν ἄν. ἀμαρτίας Ἐσθ. (Ἡσαῖ. νγ', 12), Ἐπιστ. πρὸς Ἐβρ. θ', 28.

4) προσφέρω, συνεισφέρω, εἰς τὸ κοινὸν Δημ. 1030. 13: ὑπομένω, ὑφίσταμαι τὴν τιμωρίαν, «ἅπαρ προσενεχθεῖς εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκίεν ἀμαρτίας» πρὸς Ἐβρ. η', 27. ιγ', 15, κτλ.:— ἀπολ., ἴσως, = ἐξιλίσκομαι, ποιῶ ἐξιλίσκω, Ἐπιγρ. παρὰ Newton 82, 83, 88, κτλ.

5) ἀμετάβ., ἐπὶ ὁδοῦ, κατὰ τὴν εἰς Πειραιᾶ ἀμαεῖτον ἀναφέρουσαν Ἐν. Ἐλλ. 2. 4, 10, πρὸλ. Πολύδ. 8. 31. 1. II. φέρω, ἐπαναφέρω, ἀρχαίται δ' ἀρεταὶ ἀμφέροντ' ἀλλασσομένηα Πινδ. Ν. 11. 49, (μέσως) ἐπανέρχονται, ἀναλαμβάνουσι πάλιν— ἀνασηκώνω, λατὼν μὲν εἰς τοῦπισθεν ἀμφερεῖ πόδα, ἀναστρέφει πρὸς τὰ ὀπίσω προσποιηθεῖς πόδες σπειμὴν ὅτι θὰ ἀποχωρήσῃ τῆς μάχης, Εὐρ. Φοῖν. 1410· συγχ. παρὰ πεζοῖς, καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι δυντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρου, ἐξάγειν αὐτὰς ἐκ τῆς θαλάσσης, κατὰ τὴν εἰρεσίαν, Θουκ. 2. 84· οὕτως, ἢ εἰρεσία ἀναφέρεται Πλούτ. Δημ. 53, Ἀντων. 24.

2) ἀναγγέλλω, ἀναφέρω, ὡς καὶ νῦν, Λατ. renuntiare, ἄσσα δ' ἄν ἐκάστα τῶν χρηστηρίων θεοπίσῃ.. ἀναφέρειν παρ' ἑαυτόν, νὰ ἀναγγεῖλαις εἰς αὐτόν, «νὰ τοῦ τε ἀναφέρου», Ἡρόδ. 1. 47· ἐς τινα ὁ αὐτ. 1. 91, Θουκ. 5. 28, κτλ.: τὰ ἐκ τῆς

ἐκκλησίας ἀνενεγκόντες Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 250. 12:— Παθ., Ἡρόδ. 1. 141, καὶ ἄλλ.:— Μέσ., χρησιμεύω ὡς κατάσκοπος, Εὐσ. Ἰ. Ἐκκλ. 6. 5. 3, 8. 4. 3.

3) ἐπαναφέρω, ἐκ τῆς ἔξορας, Θουκ. 5. 16. 4) ἀνιχνεύων εὐρίσκω τὸν προπρόταρα τῆς οἰκογενείας, ἀναφέρω, ἀνάγω, τὸ Ἡρακλέους γένος εἰς Περόσα ἀναφέρεται Πλάτ. Ἄλκ. Ι. 120E· ἀλλ' ὠσαύτως ἄνευ τοῦ γένος, ἄν. εἰς Ἡρακλέα ὁ αὐτ. Θεαίτ. 175A.

5) ἀναφέρω τι εἰς τινα, φέρω τι ἐνώπιόν τινος, βουλευματα δὲ πάντα ἐς τὸ κοινὸν ἀναφέρει Ἡρόδ. 3. 80· ὁ δὲ περὶ τοῦ Ὀκεανοῦ λέξας, ἐς ἀφάνεος τὸν μύθρον ἀνενοικας, οὐκ ἔχει ἔλεγγον ὁ αὐτ. 2. 23· ἀποδίδω, ἀμαρτίαν εἰς τινα ἄν. Εὐρ. Ὀρ. 76, Βάκχ. 29, κτλ.: ἀναφ. κηλίδα εἰς τινα Ἀντιφῶν 123. 42· τὴν αἰτίαν εἰς τινα Ἀυσ. 164, 42· σπανίως ἄν. τί τιμι Εὐρ. Ὀρ. 432, Ἀυσ. 127. 33· τι ἐπὶ τινα Δημ. 302. 28, Αἰσχίν. 84. 36· τι ἐπὶ τι Πλάτ. Φαίδρ. 76D· τι πρὸς τι Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 5, καὶ ἄλλ.: ποῖ δικημὴ ἀνοίσομεν; εἰς τινα νὰ ἀναφέρωμεν τὴν κρίσιν, Εὐρ. Ἰων 253.

6) ἄνευ αἰτ., ἄν. εἰς τινα, ποιῶ τι γνωστόν εἰς τινα, ἀναφέρω τι εἰς τινα ὅπως εἴπη τὴν γνῶμην αὐτοῦ, ἐπεὶ τε ὑμῖν ἀναφέρειν ἐς πλεῦνας ἐδόκεε, ἀπὸ ὑμεῖς ἐκρίνατε εὐλογον ν' ἀναφέρητε τὸ πρᾶγμα εἰς πλείονας, Ἡρόδ. 3. 71, Πλάτ. Ἄπολ. 20E, Δημ. 920, 26· εἰς τινα περὶ τινος Ἡρόδ. 1. 157, 7. 149· ἄν. πρὸς τι, ὡς εἰς πρότυπον ἡ παράδειγμα, Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἰητρ. 11:— ἐπὶ πραγμάτων, ἄν. εἰς τι, ἔχειν σχέσεις πρὸς τι, Πλάτ. Πολ. 484C, πρὸλ. Φαίδρ. 237D.

6) ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέρην (καλὴν) κατάστασιν, ἀνορθῶ, καὶ ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκα τὴν πόλιν Θουκ. 8. 97· ἄν. ἑαυτόν Διδ. π. Ζ. 13. 12:— καὶ ἐν τῷ παθ., ἀναλαμβάνω, ἔρχομαι εἰς ἑμαυτόν, μὲν γὰρ δὲ δὴ κοτὲ ἀνενοικηθεῖς εἶπε (ἴδε ἄνωτ. 1. 2) Ἡρόδ. 1. 116· ἀφῶνος ἐγένετο, ἔπειτα πάλιν ἀνηνεγθή Θεόδομπ. Κωμ. Ἄδελ. 12:— οὕτω, 6) ἀμετάβ. ἐν ἐνεργ. φωνῇ, συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω, τῷ πόματι ἀνέφερον (ἐνν. ἑαυτοῦς) Ἡρόδ. 3. 22· πρὸλ. Ἰππ. Ἄφ. 1246, Δημ. 210. 15· ἐκ τραύματος Διον. Ἄλ. 4. 67· ἐξ ὕπνου Πλούτ. Κάμ. 23· ἀνέφερέ τις ἔλπις αἰνυδρᾶ ἐκ τῶν παρόντων, ἀνέφαινε, ὁ αὐτ. Ἄλκ. 38· ἴδε σημ. Κορ. Πλούτ. Β. Π. τόμ. 2. σ. 372.

7) παθ. εἰσομίζομαι, εἰσέρχομαι, πᾶνυ πολλά χρήματα εἰς τὴν πόλιν ἀνενεγθέντα Ἐν. Πόρ. 5. 12· πληρώνω ἢ ἐπιστρέφω τι ὡς πληρωθὲν, δίδω αὐτὸ ὀπίσω, οὕτ' ἐκείνῳ διέλυσε οὕτε νῦν εἰς τὸ κοινὸν ἀνενηνογεν Δημ. 1030. 13, πρὸλ. 1031. 9, 11· πρὸς ἦν [ἀρχὴν] αἰ πρόσδοσι ἀναφέρονται Ἄριστ. Πολ. 6: 8, 6.

8) φέρω εἰς τὸν νῦν μου, θεωρῶ, ἐξετάζω, χρῆ δὲ ἀναφέρειν παραδεικνύντα ἑαυτῷ τὸν νομοθέτην τῷ λόγῳ Πλάτ. Νόμ. 829E· ἐνθυμούμαι, οὐνττεμβ. Πλούτ. 2. 126F.

9) ἐπαναλαμβάνω, Πλάτ. Τίμ. 26A. 10) παραβάλλω τι πρὸς τι ὡς ὅμοιον, παραλλήλιζω, «καὶ τῶν γε καθ' αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας γενομένων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἀναφέρειν ἑνίους πρὸς τὸν ἀνδραίντα τοῦ Βροῦτου τὴν ὁμοιότητα τῆς ιδέας» Πλούτ. Βροῦτ. 1:— παριστάνω, εἰκονίζω, ὁ αὐτ. 2. 65B.

ἀναφεύγω: μέλλ. -φεύξομαι = φεύγω πρὸς τὰ ἄνω, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ τὸ ὄρος ἀνέφεγον, ἔφυγον ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος, Ἐν. Ἄν. 6. 4, 24, Πλούτ. 2) διαφεύγω, ἑάν νῦν ἀναφεύγωσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι Ἐν. Ἐλλ. 6. 5. 40. 3) ἐπὶ φήμης, βαθυδὸν ἐξεφαρίζομαι, ἀλλ' ὁ λόγος εἰς ἄλλον ἐξ ἄλλου διακόμενος ἀνέφευγεν» ἐξηρανίζετο, Πλούτ. Διδίλ. 25.

ἀναφευκτικὸς, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος ἢ κατ' ἄλλοις πρὸς φυγὴν ἢ διαφυγῆν, Στράβ. 699.

ἀναφεύξεις, εως, ἡ, τὸ ἀναφεύγειν, τὸ φεύγειν ὀπίσω, «καὶ καταφρονήσαντες αὐτὸς πρὸς τὴν ἐκ βραχέως ἀναφεύξιν» Δίων Κάσ. 75. 6.

ἀν-αφής, ἔς, (ἀφῆ) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ, Πλάτ. Φαίδρ. 247C, Πλούτ. 2. 721C, κτλ.:— ἀναφής ἀφαστος, ὁ μὴ ψηλαφώμενος Ἡσύχ.— Ἐπίρρ. -φῶς Ἰάμβλ. κτλ. II. ἐπὶ αἵνου, ὁ μὴ ἔχων γέυσιν, ἀφής, ἀνούσιος, ἄνοστος, Πλούτ. 2. 650B (ἄλλ. ἀβάφης).

ἀναφθειρομαι, ἀποθ., ἀναφωῶ, ἀναβῶ, Πολύδ. 17. 5, 6, Πλούτ. Θεσ. 24, Καῖσ. 46, κτλ.:— ἀνάφθειγεις, εως, ἡ, Φίλων. ἀναφθειρομαι, παθ., καταπῶθῶ ἄθλιος, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης; ποῖα ἄθλιότης σ' ἔρριψεν εἰς; Ἄριστοφ. Ὀρν. 916: πρὸλ. φθειρῶ II.

ἀναφλασμός, ὃ, τὸ ἀναφλᾶν ἤτοι τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον, Λατ. masturbatio, Εὐπολ. ἐν Ἀντολύκῳ 21 (Σουῖδ.).

ἀναφλέγω: μέλλ. -άσω, μαλάσσω διὰ τῆς χειρὸς τὸ αἰδοῖον, Λατ. masturbare, — ἀναφλᾶν· χειροτριβεῖν αἰδοῖον· οἱ δὲ στύσειν, ἢ μαλάττειν Ἡσύχ.— ἀφ' κ' εἶδον ἀμὲ τῶνδρες ἀναφλασμένῳς Ἄριστοφ. Ἀυσ. 1099, κτλ.

ἀναφλεγμαινῶ: μέλλ. -φλεγμαινῶ, φλογίζομαι, ἀνεφλέγω μνην γὰρ αὐτῆς (τῆς Κλεοστράτας) τὰ στέρνα τυπτομένης καὶ καθήλωτο Πλούτ. Ἄντ. 82.

ἀναφλέγω, ἀνάπτω, ἀνάπτω πάλιν, ἐγὼ τὸδ' ἐπὶ γάμοις ἐμοῖς ἀναφλέγω πυρὸς φῶς Εὐρ. Τρω. 320. II. μεταφ., ὑποκινῶ, ἀνάπτω, κάμνω τι νὰ ἀνάψῃ, «ὄντω φωτῖα», ὃ δὲ παντάσῃ τὸν ἔρωτα τοῦτον ἀναφλέγας αὐτῶν Πλούτ. Ἄλκ. 17:— συγχ. κατὰ παθ., ἐξάπτωμαι, ἀνάπτω ἐκ θυμοῦ, ὃ δὲ ἀκούσας

ἀνεφλέχθη τε καὶ παντοδαπὰ χρώματα ἦκεν Ἐπιστ. Πλάτ. 349A: — εἶμαι περλογοσμένοι ἐν Ἄνθ. Π. 12. 80· ἐξάπτουσι καὶ πράττει π. ἀναφλεγθεὶς ὑπ' ὄργης, ἐξαφθείς, 2: 798F· ὑπὸ λοιμοῦ Αἰλ. π. Ζ. 15. 2· πρὸς ἀρετὴν Πλούτ. Διών 4· διψὸς ἀναφλέγεται ὁ αὐτ. Ἄντων. 47, κτλ.

ἀναφλέξις, εὖς, ἡ, οὖς. τοῦ ἀναφλέγω, ἀναφλέξις, ὡς καὶ νῦν, Πλούτ. Λύσ. 12.

ἀναφλογίζω, = ἀναφλέγω, Καλλ. Ἐπιγραμμ. 67, Ἄνθ. Π. 12. 127.

ἀναφλογόω, = τῷ προηγ., Τζέτζ.

ἀναφλόγωσις, εὖς, ἡ, ἀναφλέξις, Ίουλ. Ἀφρ. Κεστοί, σ. 345: 17.

ἀναφλύω = ἀναφλύω.

ἀναφλύω, ἀναξέω, ἀνακοχλάω ὡς τὸ ζέον ὕδωρ, ἀνά δ' ἔφλυε καλά ῥέεθρα Ἰλ. Φ. 361.

ἀναφοβέω, ἐκφοβῶ, ἐπαπειλοῦντες τοιαυτὴ κἀναφοβοῦντες, δώσετε τὸν φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω Ἀριστοφ. Σφ. 670.

ἀναφοιβάω, ἀνακαθίρω, ἀναφοιβάσας· ἀνακαθάρας Ἡούγ.

ἀναφοινίσσω, ἐξ οὗ ἀναφοινίσσομαι, ἐρυθρίω, κοκκινίζω, ὁ πάντα ἔμοι φίλτατος ἀναφοινιγθεὶς Λιβαν. Ἐπιστ.

ἀναφοιτάω, ἐπανέρχομαι, ἢ ἀνέρχομαι, ἀναφοιτήσας, ἀνελεῖν Σουῖδ.

ἀναφοιτήσας, εὖς, ἀνοδος, τὴν ἐξ οὐρανοῦ ἀναφοιτήσιν Ἀθανάσι. 2. σ. 1118C. (Ἄνεκδ. Οὐολφ. τόμ. 2. σ. 346).

ἀναφορά, ἄς, ἡ, (ἀναφέρωμαι) τὸ φέρεσθαι ἄνω, ἀνάουσι, «ἐπιπλεῖ γὰρ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος κάπωσην ἐκ τοῦ βυθοῦ» Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 37· ἀναθυμίασις, πνεύματος ἀναφορὰν Πλούτ. 2. 893C, κτλ.: ἐπὶ ἀστέρων ἀντιτίθεσθαι πρὸς τὸ ἀποκλίμα καὶ σημαίνει τὴν ἀνοδὸν αὐτῶν, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 157· ὁ μαθηματ. καὶ ἀστρονόμος Ὑψίκλης μίαν ἐν τῶν πραγματειῶν αὐτοῦ ἐπέγραψε: «περὶ τῆς τῶν ζωῶν ἀναφοράς». II. (ἀναφέρει) τὸ ἀναφέρειν εἰς τι, ἢ ἀναφορὰ ἢ ἀναγωγή εἰς πράγμα τι λαμβανόμενον ὡς πρότυπον, διὰ τὸ γίνεσθαι ἐπαίνους δι' ἀναφοράς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 3· τὸ παραπέμνει εἰς πρόσωπα μὴ ευκόλως εὐρισκόμενα, «αἱ μὲν οὖν ἀναφοραὶ τῶν λόγων τοιαῦται εἰσὶν αὐτοῦ, ὧν οὐδεὶς ἂν ἔχοι ἐπιπαθεῖσθαι» Θεοφρ. Χαρ. 8· ἢ ἄν. ἐστὶ πρὸς τι Ἀριστ. Κατῆγ. 6. 13; καὶ ἄλλ., ἄν. ἔχειν πρὸς ἢ ἐπὶ τι, σχετίζεσθαι, σγέσιν ἔχειν, Πόλλυδ. Α. 28, 3, Πλούτ., ἄν. τινος γίγνεσθαι πρὸς ἢ ἐπὶ τι Πόλλυδ. 1. 3, 4, Πλούτ. 2) κἀναφυγὴ εἰς τι [ἐν καιρῷ δυσκολίας], ὑπέλιπεν αὐτῷ ἀναφορὰν Δημ. 301. 24; πρβλ. 704. 8· νῦν δὲ αὐτοὶ μὲν κατέλιπον τὴν ἐξ τὸ ἀφανὲς ἀναφορὰν Δίσιγν. 41. 42, πρβλ. Πόλλυδ. 15. 8, 13, κτλ.

3) μέσον πρὸς ἐπανόρθωσιν παραπτώματος ἢ ἥττης, κτλ., ἢ ἄλλο ἔστιν ἡμῶν ἀν. τῆς ἔμφωρας Εὐρ. Ὀρ. 414· ἄν. ἀμαρτήματα ἔχειν, πρόπον πρὸς ἐξίλασμον διὰ τὸ ἀμάχημα, Πλούτ. Φωκ. 2· ἀνορθώσις, ἐπάνοδος εἰς τὴν προτέραν καλὴν κατάστασιν, «οὐ γὰρ ἤλιπον ἔξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν ἐν τοσαύτῃ σφαιλεῖσθαι ἡλικίᾳ», ὁ αὐτ. Φάβ. 14. 4) προσφορά, Ἐβδ. (Ψαλμ. ν', 19). 5) φήμη, Κλήμ. Ρώμ. Μαρτ. 18. III. τὸ πάτωμα τοῦ ληνοῦ; πατη- τήρου, Γεωπ. 6. 1, 3.

ἀναφορέυς, εὖς, ὁ, ὁ ἀνέγων, ὁ ἀναβαστάζων. 1) μακρὸν ἐξῆλον, «μανέλλα», πρὸς μετακομιδὴν βαρέων πραγμάτων, «ποιήσεις δὲ ἀναφορεῖς ζύλα ἀσπικτα» Ἐβδ. (Ἐξοδ. κε', 12). «Εἰσάξεις τοὺς ἀναφορεῖς εἰς τοὺς δακτυλίους (τῆς κιθάρου)» κτλ., αὐτόθι 13· ἴδε ἀναφορέυς, Εὐστ.

ἀναφορέω = ἀναφέρω I, ἀναβιβάζω, ἄλλ' ἐν χρήσει μετὰ θαμι- στικῆς ἐννοίας, οἱ μύριμικος ποιούμενοι οἰκῆσιν ὑπὸ γῆν ἀνα- φορέουσι τὴν ψάμμον Ἡρόδ. 3. 102, 111, Θουκ. 4. 115. 2) ἀναφορεῖς, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων ἀναφορὰν ἢ σχέσιν πρὸς τι, ὁ ἀνα- φερόμενος εἰς τι, ὡς π. χ. παρὰ γραμματικῶν: ἀναφορεῖς λόγους, ἀναφορικὴ ἀντωνυμία, κτλ.: Ἐπίρρ. -κῶς Στ-δ. Ἐκλογ. 2. 136. II. παρ' Ἰατρ., ὁ ἀναβιβάζων, ἀνάγων (πτύων) αἷμα, φλέγμα, κτλ. III. ἴδε ἐν λ. ἀναφορά I.

ἀναφορμίζομαι, ἀνακρῦνομαι; ἀνεβάλλετο, ἀναφορμίζετο, προσιμίζετο Ἀπολλωνίου Λεξικ. ἐν λέξ. ἀνεβάλλετο, σ. 126. ἀναφορον, τό, = ἀναφορέυς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 8, Ἀποσπ. 472, — ἀναφορον: τὸ ἐξῆλον φ' χρωμάτων οἱ ἀχθοφόροι πρὸς τὴν κομιδὴν τῶν ἀχθῶν Ἀ. Β. 10, 23.

ἀναφορτίζομαι, παθ. φορτίζομαι, μεταφ., τῶν δ' ὑπαί γέ- νουσι ἐξημπόλημα κἀμπερτίσθαι πάλαι, ἐπωλήθη καὶ ἐφορ- τώθη ὡς ἐμπόρευμα πρὸ πολλοῦ, Σοφ. Ἄντ. 1036· ἄλλοι ἔχουσι ἐκπεφορτίσθαι, ἀλλὰ τότε σημαίνει εἶμαι «ἐφορτωμένος» καὶ βλά- πτεται ἡ ἐννοία τοῦ χωρίου. ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἀναφορῶσα, ἰων. ἀντιἀναφράω, Ἰππ. 610. 17, 672. 48, κτλ.

ἀναφράγωμι = ἀναφράσσω, «λιμένες ἀνεφράγνυτο καὶ νεώ- ρια» Θεμιστ. λόγ. ζ', σ. 91.

ἀναφράζομαι, μέσ., ἐπιγινώσκω, ἀναγνωρίζω, πῆ ἄουλήν ἀμφράσσαιτο Ὀδ. Τ. 391· τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρ' Εὐνάπ. σ. 67, «πρὸς πολλοὺς ἀναφράζων ἐν ἐπιστολαῖς», δηλ. ἐκτιθέμενος.

ἀναφράσω, ἐκ νέου φράτω, ἀποφράττω, κλειώ, «συμπλέκοντες τὰς τῶν θάμων λύγους.. ἀνέφρατον τὰς παρόδους» Στράβ. 194: —

Παθ., Ἐβδ. (Νεεμ. 4. 7). II. ἀρω ἐκ μέσου κωλύματα, ἀνοί- γω, — ἀναφράζοντες ἀναπτύξαντες, ἀναπετάσαντες Ἰσογ.

ἀναφρίζω, ἀφρίζω, πληροῦμαι ἀφρού, Α. Β. 26, 17.

ἀναφρίσσω καὶ ἀναφρίττω, ἀνατριγίζω, σηκώνεται ἡ «τριχᾶ» μου, «κόμην ἀναφρίττουσαν ὑπὲρ τὸ μετωπῖον Πόλλυδ. Β. 25, — ἐπὶ ἰχθύων, ἀναφρίσσομαι δ' ἀκάνθησι Ὀππ. Ἄλ. 4. 599.

ἀναφροδίσα, ἡ, ἑλλειψὶς ἐρωτικῆς χάριτος, Φιλόστρ. 335, Ίουλιαν. Μισοπώγ. 367B. II. ἀναίσθησις πρὸς ἔρωτα, ἑλλει- ψὶς ἐρωτικότητος ἐρωτικῆς, Δ. Γέλλιος 19. 9.

ἀναφροδίτος, ὄν, ὁ ἄνευ Ἀφροδίτης, ὁ μὴ ἀπολαύων τῆς εὐνοίας καὶ τῶν χαρίτων αὐτῆς, Πλούτ. 2. 751E, κτλ.: ἄν. εἰς τὰ ἐρωτικά, ἀτυχῆς εἰς τοὺς ἔρωτας, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 15. 2. 2) ἀναίσθητος πρὸς τὸν ἔρωτα, Πλούτ. 2. 57D. 3) Δπ. in- venustus, ὁ ἄνευ χαρίτων, ἄνευ θεληγῶν, Πλούτ. Ἄντ. 4, κτλ.

ἀναφρονέω, ἐπανέρχομαι εἰς τὰς φρένας μου, ἀμφὶ δὲ τὴν αὐτὴν πῶς ὦρα ἀνεφρόνου Σεν. Ἄν. 4. 8, 21, Δίων Κ. 60. 14.

ἀναφροντίζω, σκέπτομαι, μελετῶ ἐπισταμένως πῶς νὰ κατορ- θώσω τι, μετ' ἀπαρ., ἐτοίμην ἀνεφρόντισεν γάμον.. Ἱππο- δάμειαν σχεθήμεν Πινδ. Ο. 1. 111.

ἀναφροξίς, ὄν, μὴ περιγῶν ἀφρόν, διαχωρήματα Ἰππ. 47. 40· αἷμα Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

ἀναφυγή, ἡ, (ἀναφεύω) διαφυγὴ ἡ ἀπόλυσις ἐκ τινος, ἀναφυ- γὰς κακῶν Αἰσχύλ. Νο. 943. II. ὑποχώρησις, Πλούτ. Αἰμῖλ. 16.

ἀναφυή, ἡ, βλάστημα, παραφυάς, ὡς ἐκ τῶν ῥιζῶν, Κύριλλ. 707B (Βατ. χειρῶν).

ἀναφύξις, εὖς, ἡ, = ἀναφυγὴ, ἀναφύξις κακῶν Πλάτ. Νόμ. 713E.

ἀναφύρω, ἀναμιγνύω, ζυμώνω ὁμοῦ, Ἰππ. 659. 34, 666. 9, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 25· τέφραν μετ' αἶνον Ἀ. Σουλ. Ἐπιγρ. 5980. 8: πρβλ. ἀναφορῶσα.

ἀναφυρμῶς, οὖ, ὁ, σύγγυσις, «τὸν τοῦδε τοῦ βίου ἀναφυρμῶν» Κύριλλ. Ἀλεξ. τόμ. Β', σ. 489, λγ'.

ἀναφύρω, ἀναμιγνύω, συγγίω, ἀναφύρειν τοὺς μακθάνοντας τοὺς δικαζόμενους Θεμιστ. 260C: — Παθ., ἀναμιεῖ ἦν πάντα ὁμοίως ἀναπεφυρμένα Ἰηρόδ. 1. 103. 2) μίανον, μαστίγι καὶ αἷματι ἀναπεφυρμένους, κατάμαυρος ἀπὸ μαστιγῶσις καὶ βουτηγμένος εἰς τὸ αἷμα, ὁ αὐτ. 3. 157, πρβλ. Εὐρ. Βίχγ. 742.

ἀναφυσάω, φυσῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἐκφυσῶ, ἐκρίπτω, ἀποσπά- σματα ἄνω, ἐπὶ ἡραισιτίων, Πλάτ. Φαιδρ. 113B: — Παθ., φυσῶμαι πρὸς τὰ ἄνω Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 17. 2) ἀπολ., ἐπὶ ἐλέφαν- τος, ἐντὸς τοῦ ὕδατος εὐρισκομένου, ὁ ἐλέφας διὰ τοῦ ὕδατος βαδί- ζων τῷ μυκτήρι ἀναφυσᾷ, φυσᾷ πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1. 6· οὕτως ἐπὶ τῶν φαλιάνων, «τὰ ἀναφυσῶντα κήτη» ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 6; 2: — ἐπὶ τῶν Τριτόνων, Φιλόστρ. 800. II. μεταφ. ἐν τῷ παθ., «φουσκῶν», υπερφανεύομαι, ὑπὸ τοιοῦτων δὲ λό- γων ἀναφυσώμενος Σεν. Κύρ. 7. 2, 23, Ἐλλ. 7. 1, 24. III. φυσῶ τὸν αὐλόν, ἀρχίζω νὰ φυσῶ, Ἀθην. 351E, πρβλ. Φιλόστρ. 780.

ἀναφύσημα, ατος, τό, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἀναφύσησις ἀνέμου ἢ πυρός, οἷον ἐκ τῶν ἡραισιτίων, ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται ἀναφερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ βήγματος ἀνάδουσι Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 16, Μετεωρ. 2. 8, 15. II. μεταφ., «φουσκῶμα», ἀλαζονεία, οἰήσις, τύφος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόκατρ. 3.

ἀναφύσησις, εὖς, ἡ, τὸ πρὸς τὰ ἄνω φύσημα τῶν ἡραισιτίων. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 26, Πόλλυδ. 34. 11, 17. II. τὸ προανά- κρουσμα ἢ πρῶτον φύσημα, ἐπὶ αὐλητῶν, «φῆσι γοῦν Πausανίας, ὅτι γρόθων, ἀναφύσησις τις ἦν πρῶτος μακθάνουσι οἱ αὐληταί» Εὐστ. 1406. 50; πρβλ. Ἰσογ. ἐν λέξ. ἐν γρόθων.

ἀναφυσήτης, ἡ, ὄν, ὁ πρὸς τὰ ἄνω φυσώμενος, Εὐστ. 1139. 58.

ἀναφυσία, ἰων. ἀναφυσίω, φυσῶ ἰσχυρῶς, ἐκπέμπω βα- θεῖαν ἐκπνοήν, φυσῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ δελφίνων, διοιοὶ δ' ἀναφυ- σιδιώντες ἀργύρεοι δελφίνες, «ἔθος γὰρ τοῖς δελφῖσιν ἀνακύπτειν ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ ἀπορυσᾶν ὕδωρ ἀπὸ τοῦ στόματος (σχόλ.) Ἰστ. Ἀστ. 211· ἄσθμ' ἀναφυσιδῶν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 431.

ἀναφυσίς, εὖς, ἡ, τὸ ἀναφύεσθαι, «ἐξαναρτώμα», τῆς τῶν κεράτων ἀναφύσεως Αἰλ. π. Ζ. 12. 18.

ἀναφύσσω, ἀρω, ἀναφρῶω, «ὄμβριον ἀτάλειοσιν ἀνήρυσε χεί- λεισιν ὕδωρ» Νόνν. Δ. 43. 31.

ἀναφύστεύω, φυτεύω ἐκ νέου, «ἐξαναρτεύω», «θνάτων τὴν ζη- μιαν τετάχθαι.. ἐάν τις τῶν τοιοῦτων τι ἀναφύστευση» Ἀριστ. π. Θουμ. Ἄχ. 100. 3.

ἀναφύω, μέλλ. -φύσω, μεταγεν. -φύησω, Ἰουστίν. Μ: Ἀπολογ. 1. 52: — φύω πάλιν, ὁμοία αἶε ἀναφύσουσι κέρατα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 5, 5· ἀναφύσουσι πτίλα νεαρὰ Αἰλ. π. Ζ. 12. 4: — Ἐν γένει ἀφύω τὴ νὰ αὐτήγη, περποισοῦμαι, πώγωνα Θεοφρ. 10. 40· συκο- φάντας, ἐπιθυμίας Πλούτ., κτλ. 2) ἀπολ., φύω, παράγω, οἷον χόρτον κτ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 240. II. Παθ., μετ' ἀορ. 6' -έφωυ καὶ περμ. -πέφωκα, αὐθάνομαι, Φερεκῶδ. 44, Ἡρόδ. 4. 58, Πλάτ., κτλ., ἦν γὰρ ἀποθάνη εἰς τις πονηρός, δὴ ἀνέφωσαν ῥήτορες Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδελ. 4· ἀναφύονται τινι διαβολαί, δίκαι Πλούτ. Θησ. 17, Περικλ. 37. 2) αὐθάνομαι ἐκ νέου, «ἐξανωμαλῶν» ἐπὶ τῆς κόμης καὶ τῶν τριχῶν ἐν γένει, Ἡρόδ. 5. 35,

ἀναφώνεω, ἀναφθέγγομαι, ἀναδῶ, Ἄρετ. π. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 3· ἰδίως ἐπὶ ποιητ. ἀναφώνευσον, Ἄριστ. π. Κόσμ. 6, 31, Πλούτ. Κορ. 32· — ἄσχω τὴν φωνὴν διὰ μεγαλοφρονου ἀπαγγελίας, Πλούτ. 2. 130C· τὰ πρὸς τι ἀναπεφωνημένα, ἀπηγγελμένα, ὁ αὐτ. 30E.

2) ἀνακρῦνται, ἀναγορευῶ, βασιλεῖα Πλουτ. Δημήτρ. 18. 3) ἀπαίτω μεγαλοφώνως τὴν ἐλευθερίαν μου, ἀναφώνησαντας ἐλευθερωθῆναι Ἄρτεμιδ. 1. 56, πρὸλ. Πλουτ. Κικ. 27, καὶ ἴδε σημ. Κοραῆ (Πλουτ. Β. Παράλλ. τὸμ. V. σ. 418).

ἀναφώνημα, ατος, τό, ἀνακρῦσις, ἀναφώνημα .. τοῦ στρατοῦ Πλουτ. Πομπ. 13, κτλ.

ἀναφώνησις, εως, ἡ, προαγόρευσις, ἀπαγγελία, Πλουτ. 2. 1071C, Ἄρετ. Χρον. Παθ. Θερ. 2, 7 καὶ 13. II. κραυγὴ, ἑξέφωνημα Πλουτ. Βροῦτ. 24.

ἀναφωνητικῶς, Εὔστ. εἰς Ἰλ. Π. 46. ἀναφωτίς, ἰδος, ἡ, παράθυρον ἐν τῇ ὄρῳ, φεγγίτης, ἡ σιδηρόδετος ἀναφωτίς Νικίτ. Χρον. 70C· περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξ. ἴδε Λοῦ. Παράλειπ. σ. 257.

ἀναχάζω, κάμνω τινά νά ὑποχωρήσῃ, εὔρηται μόνον ἐν τῷ ποιητ. ἀορ. α', οὐδ' ἀνέχασαν (κοιν. ἀνέχασαν) «οὐδ' ὑποχωρήσαι πεποιθήκασι» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 10. 129. II. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μέσον, ἀναχάζομαι, Ἐπ. ἀορ. ἀνεχασσάμην: — ὀπισθοχωρῶ, ὑποχωρῶ, συχν. ἐν Ἰλ., ἐπὶ πολεμιστῶν, ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἶλετο Η. 264· ἀλλ' ἀνέχάλετο τυτθὸν Ο. 728· ἀψ ἀναχάζομενον Π. 819, πρὸλ. Ρ. 47, κτλ., ἀναχασσάμενος νῆχον Πάιδι, ἀρείς ἑμαυτὸν εἰς τὸ κύμα, «ὑποκαταβάς ἔνηχον» (Εὔστ.), Ὀδ. Η. 280 — μετὰ γεν., ἀναχάζεται ἡπειροιο, ἀποσύρεται ἀπὸ ... Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1241· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Ξεν., οὐκ ἐδύναντο ἀντέχειν, ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο, βραδέως ὑπεχώρων χωρὶς νά στραφῶσιν, ἀλλὰ βλέποντες πρὸς τὸν ἐγθρόν, ἐπὶ μαχομένων στρατιωτῶν, Κύρ. 7. 1, 34· ἐν δὲ τῇ Ἀναβάσει (4. 1, 16) ὑπάρχει τὸ ἐνεργ. μετὰ παθ. σημασίας: ἐπιδιώκοντες καὶ πάλιν ἀναχάζοντες, ὀπισθοχωροῦντες.

ἀναχαίω, ἴδε ἐν λ. ἀναχάσκω.

ἀναχαιτίζω, (χαίτη) ἐπὶ ἵππου, ῥίπτω ὀπίσω τὴν χαίτην καὶ ἀνίσταμαι ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν, κάνεχαίτιζον φόδω Εὐρ. Ρῆσ. 786· κόμην ἄν. Ἠλιόδ. 2. 36· μεταφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, γίνομαι σκληροτράχηλος, δυσπειθής, Σορ. Ἀποστ. 189, Πλουτ. Δημήτρ. 34· θάλαττα ἀναχαιτίζουσα, τρικυμώδης, Φιλόστρ. 835. 2)

μετ' αἰτ., ἀνίσταμαι ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν καὶ ῥίπτω τὸν ἀναβήτην, φυλάσσω μὴ ἀναχαιτίσει νιν, μήπως τὸν ῥίψῃ. Εὐρ. Βάχχ. 1072: — μεταφ., καταρρίπτω, ἀνατρέπω, ἔσφηλε κάνεχαίτισεν ὁ αὐτ. Ἰππ. 1232· ἀνεχάιτισε καὶ διέλυσε Δημ. 20. 27· ἀνεχαίτικεν [ἡμις], ἐπὶ τοῦ οἴνου, Ἀναξάνδρ. ἐν «Ἀγροίκους» 2· πρὸλ. ἐκτραχηλίζω. 3) μετὰ γεν., ἀν. τῶν πραγμάτων, ἐκτινάσσω, ἀποσειῶ τὸν ζυγὸν τῶν ἀσχολιῶν, ἀπαλλάσσομαι αὐτῶν, Πλουτ. Ἀντών. 21, ἴδε Schäf. ἐν τόπω. II. κρατῶ ὀπίσω διὰ τῆς χαίτης, ἐμποδίζω, ἀνακόπτω, ἐν γένει σταματῶ, ἀν. ναῦν ὁρμήμου Λουκ. Λεξιφ. 15: — ἀμετάβ., τινάσσομαι ὀπίσω, Κλήμ. Ἀλεξ. 149.

ἀναχαιτίσις, ἡ, τὸ ἀναχαιτίζειν, παρακώλυσις, «ἡ ἀνακοπή τε καὶ ἀναχαιτίσις» Ἰω. Σικελ., Ρήτορες τὸμ. 6, σ. 235, ἔκδ. Walz.

ἀναχαιτίσμα, τό, ἡ ὀπισθοχωρησις, ὁ περιορισμός, ἡ παρακώλυσις, ἀμφ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 611F.

ἀναχαιτισμός = ἀναχαιτίσις, «κατ' ἀναχαιτισμὸν τῶν προσδοκωμένων θορύβων» Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλαιολόγ. 6, σ. 380, Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 2. 15., 3. 52.

ἀναχάλασμος, ὁ, χαλάρωσις, οὐ κατ' ἀναχάλασμον Πλουτ. 2. 909D.

ἀναχάλαστικός, ἡ, ὄν, ἐκλυτικός, χαλαρωτικός, φάρμακα, ἀναφάρεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἀναχάλαω, χαλάρωνω, παραλύω, ἡ ἡδονὴ ἀναχάλαω τὴν ἰσχὺν τῶν σωματῶν Στοβ. Γ', 42, Πολύδ. 6. 23, 11, ἐν τῷ παθ. τύπω.

ἀναχαλινῶω, ἀναχαιτίζω, Ἠσύχ., Σουίδ.

ἀναχαλκεύεις, ἡ, τὸ ἀναχαλκεύειν, Φωτ. Βιβλ. 514.

ἀναχαλκεύω, χαλκεύω ἐν νέου, κατεργάζομαι ἐπὶ μετάλλων, «τῶν δὲ ἦλκων τοὺς μὲν εἰς τὴν ἰδέαν περικεφαλῆαιαν ἀνεχάλκευσε» Ἀλεξ. Μον. 4064B. — ἐν γένει, ἀνακαινίζω, ἀνανεῶ, «ἵνα ἀναχαλκεύῃ πρὸς ἀφάρσιαν τοὺς τῷ θανάτῳ κατεσχήμενους», Κύριλλ.

ἀναχαράγῃ, ἡ, χάρμαγα, Ἀπολλόδ. Πολιορκ. σ. 47.

ἀναχάραξις, εως, ἡ, ἀνὸρθωσις, ἀναστροφή, μὴ φοβούμενον τὴν ἀναχάραξιν τῆς λεπιδός, ἐπὶ ἰχθύων, Πλουτ. 2. 979C.

ἀναχαράσσω, ἄτς. -τωω, ἀπόλυτ. Πλουτ. 2. 913E· ἀήρ ἀναχαράσσει ἰόν, ὁ ἀήρ γεννᾷ διὰ τῆς ὀξύτητος αὐτοῦ τὸν ἰόν, δηλ. τὴν σκωρίαν, αὐτοῖο 396A.

ἀναχάσκω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρატ., Ἄριστοφ. Ὀρν. 502, παρ' Ἀθην. 86F. (Ἄριστοφ. ἐν «Βαβυλωνίοις»), Λουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 2. 1· ποιητ. ὄγχασσε Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 22: — οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ μεταγεν. ἐνεστ. ἀναχαινω: μέλλ. -χάνομαι Ἰππ. 264. 51., 678. 34. — ἀορ. 6' ἀνέχάνον: πρkm. ἀνακέχνηνα: — ἀνοίγω μεγάλως τὸ στόμα μου, κάναχαγῶν μέγα

ἀνέκραγον Ἄριστοφ. Ἰππ. 641· στόμα ἀνακεχνηδὸς Ἰπποκρ. 579. 40, πρὸλ. 36.

ἀναχωνύω, «ἀναλύω», Σουίδ. — ἀνακουρίζω Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Νερ. 43.

ἀναχειρίζομαι, ἀποθ., κρατῶ ὀπίσω, κωλύω, Δίων Κ. 38. 13. ἀναχειροτονέω, χειροτονῶ ἐκ δευτέρου, ἀναχειροτονῆσαι τινα ἐτόλμησε Βασιλ. Ἐπιστ. 130, τὸμ. 3, σ. 222.

ἀναχειροτόνησις, ἡ, ἡ ἐκ νέου χειροτονία, Μαθθ. Βλαστ. ἐν Συνταγμ. καν. τὸμ. 6, σ. 507.

ἀναχειροτονία, = τῷ προηγ., Θεοδ. Ἀλανίας, σ. 405, ἔκδ. Μί.

ἀναχελύσσομαι, ἀποθ. «ξεροθῆχω», Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλ. 81, καὶ πῶ. γραφ. ἐν Γαλην., καὶ Ἐρωτιαν. Λεξ. Ἰππ., ἔνθα ἴδε τὰς λέξ. ἀναχελύεται, ἀναχελύεται (σ. 80 καὶ 432).

ἀναχέω: μέλλ. -χεῶ, χύνω ἐν ἀφρονία ἢ ἐπάνω, ἀνέχευε καὶ ἐξέστειψε θάλασσαν Ὀππ. Ἀλ. 2. 33: — παθ., χύνομαι ἐπάνω, ἐξαπολύομαι εἰς μεγάλην ἔκτασιν, Ἄριστ. Προβλ. 26. 34, π. Κόσμ. 3. 8. II. = ἀναχώννυμι Ὀρρ. Ἀργ. 568 (ἐν τμήσει), πρὸλ. 724.

ἀναχλαινώω, ἐνδύω, περιβάλλω τινά με χλαίναν, Νόνν. Δ. 11. 232.

ἀναχλαινω, χλαίνω, καθίστω χλιαρόν, ὑπόθερμον, Ἄριστ. Προβλ. 8. 18, 2: — παθ., αὐτοῖο 22. 7.

ἀναχνοαίνομαι, παθ., φύω τὸν πρῶτον χυτὸν, τὰς πρώτας τρίχας (τρίχες), κωμικῶς ἐπὶ χοίρου, αἱ δ' ἂν παχυθῆι κάναχνοιανηθὴν τριχί, κάλλιστος ἔσται χοίρος Ἀφροδίτα θύειν, «ἐὰν ἀκμάσῃ καὶ ἡβήσῃ» (Σχόλ.), Ἄριστοφ. Ἀχ. 791.

ἀναχοῆ, ἡ, (ἀναχέω) ἔκρηξις, Αἴτηνς Λογγίν. 35. 4.

ἀναχορεύω, ἀρχίζω χορὸν, Ἄριστοφ. Θεσμ. 994· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀν. θίσαν ὄργια, στεφανοφορίαν Εὐρ. Φοίν. 1756, Βάχχ. 482, καὶ ἄλλ.

2) πανηγυρίζω ἐν τῷ χορῷ, Βάκχιον αὐτοῖο 1153. 3) οὐκ ἂν με .. ἀνεχόσει Ἐρινύσιον ὁ αὐτ. Ὀρέστ. 582. II. ἀμετάβ., χορεύω ἐκ χαρᾶς, ὁ αὐτ. Ἰων 1059.

ἀναχρόω, παλαιότερος τύπος τοῦ ἀναχώννυμι, Λουκ. Λεξιφ. 2.

ἀναχράομαι, ἀποθ., διαχράομαι, ἀποκτείνω, «ἀνεγρήσαντο: διέφθειραν» οὕτω Θουκυδίδης Α. Β. 399· σχεδὸν πάντα τὰ χειρόγραφα ἔχουσι ἀπεχώρησαν, ἐν ᾧ ἐν τῶν ἀρίστων ἐν τῷ κειμένῳ καὶ τέσσαρα ἐν παρασημειώσει ἔχουσι ἀπεχρώντο, ἄλλο δὲ ἐν παρασημειώσει ἀνεχρώντο· περὶ δὲ τῶν ἐν ταῖς ἐκδόσεσι γραφῶν ἴδε Πόππον, Ἀρνόλδ., Βλουφίλ. κτλ. εἰς Θουκ. 3. 81.

ἀναχρέμπτομαι, ἀποθ., μετὰ βηχὸς ἀναπτύω ἡ ἐκβάλλω φλέγματα, Διουγ. Α. 2. 75, «ἀναχρέμπτο τὸ ἀναπέμπω» Σουίδ.

ἀναχρεμψις, εως, ἡ, τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπέμπειν φλέγματα, Ἰππ. Προρρ. 67, κτλ. — «ἀναχρεμψις ἀνάθηξις» Ἠσύχ.

ἀναχρίω, ἐπιπράττω, «ἀνεχρίσθη ἡ θύρα (τοῦ πύργου)» Κ. Μαλαλ. σ. 380, 13.

ἀναχρονίζω, ποιῶ ἀναχρονισμόν, δὲν φυλάττω ἀκριβῆ χρονολογίαν, παθ., «ἐπιτήθει πρὸς ἔπαινον τῶν Ἀθηναίων ἀναχερόνησται» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοίν. 861, Ἰππ. 231, Εὔστ. Ὀδ. σ. 1404. 29.

ἀναχρονισμός, ὁ, ἡ παραλλαγή τῆς χρονολογίας, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 846, Βαλκ. Φοίν. 861. 2) ἐναλλαγή τῆς ποσότητος δύο συλλαβῶν, «τὸ δὲ Κρονίουος ἐκτείνει μὲν καὶ ἐντάθθα κατὰ ἀναχρονισμόν τὴν προπαρᾶλῆγουσαν, συστέλλει δὲ τὴν παρᾶλῆγουσαν» Εὔστ. 1204. 8.

ἀναχρώννυμι, δίδω νέον χροῶμα, χρωματίζω, «σταγὼν αἵματος εἰς ὕγρον ἔμπεσόντος ἀνέχρωσε πᾶν ἄμα φοινιχθέν» Πλουτ. 2. 930F: — παθ., Θεοφρ. Ἰερωτ. 12, καὶ μετὰ τῆς σημασίας τοῦ συγγίνου «παρηνόμενι περὶ τὴν εὐνήν (ὁ Ζεὺς) πολλὰς ἀναχρώννυμενος γυαεῖν» Εὔστ. Ἰλ. σ. 122, 26. — προσέτι σημαίνει, ἐμπιμπλημι, πληρῶ, «μύρον τὸν ἀέρα ἀναχρῶσαν τῆς ὀσμῆς», Ἰω. Χρυσ. τὸμ. 11, σ. 500D, «πάντα τὰ ἄλλα στοιχεῖα τῆς οἰκείας ἀναχρώννυσι κακίας», μεταδίδουσι τὸν χρωματισμὸν τῆς ἰδίας κακίας, αὐτοῖο σ. 126B.

ἀναχρῶσις, εως, ἡ, μόλυσμα, Πλουτ. 2. 53C.

ἀναχῶμα, ατος, τό, ἀπέραντος ἔκτασις, τὸ ἀγάνει, ἀν. αἰθέριον Νικωμ. Μουσ. σ. 6.

ἀν-αχῶρωτος [ῶ], ὄν, ἄνευ ἀχῶρων, ἀναχῶρωτος πηλὸς Ἄριστοφ. Ἀποστ. 152.

ἀνάχῶσις, εως, ἡ, (ἀναχέω) ἔκχυσις, χολῆς Ἄρετ. Χρ. Νούσ. Θερ. 1. 15. 2) ἡ τῆς ἀσωτίας ἀν., τὸ τῆς ἀσωτίας ἀκόλαστον, Πέτρ. Ἐπιστ. Α. δ' 4. II. λιμνοθάλασσα, «λέγονται δὲ ἀναχῶσις αἱ πληροῦμαι τῇ θαλάττῃ κοιλιάδες ἐν ταῖς πλημμυρίαι καὶ ποταμῶν δίκην ἀνάπλους εἰς τὴν μεσόγειαν ἔχουσαι» Στράβ. Γ', 140.

ἀναχῶτεον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀναχέω, δεῖ ἀναχεῖν, «τηκτέον ταύτην τὴν περιπέτειαν καὶ εἰς πέψιν ἀναχῶτεον» Κλήμ. Ἀλ. I, 640D.

ἀνάχωμα, τό, ἄνδρον, «ἄνδρα .. τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχώματα» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 93, ἴδε καὶ Ἄρποκρ. ἐν λ. ἄνδρα.

ἀναχωματίζω, ποιῶ ὡρὸν ἐκ χώματος, «τάρον χῶσαι, ὃ ἐστὶν ἀναχωματίζαι» Εὔστ. 652. 30.

ἀναχωματισμός, ὁ, τὸ ἀναχωματίζειν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 646, κτλ. Ὡσαύτως -ῶω καὶ -ωσις, ἡ, Βυζ.

ἀναχωνεύσεις, ἡ, τὸ ἀναχωνεύειν, ἡ μεταβολή, Ἰω. Χρυσ. Ἐπιφάν. Εὐστάθ. κτλ.

ἀναχωνεύω, ἐκ νέου χωνεύω, ἀναλύω ἐκ δευτέρου, τὴν πα-

λαϊάν ἐκεκόλλεα καὶ σκυρίαν ἀναχωνεύοντες εὕρισκον, κτλ. Στράβ. I. 399.

ἀναχώννυμι: μέλλ. -χῶσω, ἐπισωρεύω χῶμα καὶ σχηματίζω λόφον, θάπτω, καλύπτω διὰ σωροῦ χῶματος, τήνδ' ἀνέχουσε κόνη 'Ανθ. II. 7. 537· ἐν τῷ παθ., πῶθ. γραφ. ἐν Θουκ. 2. 102· ἀντί ἂν κεχώσθαι—καὶ τὴν ὁδὸν ἀνακεχυκότες, ἀνυψώσαντες δι' ἐπιχύσεις χωμάτων, Δημ. 1279. 20· δύο τάφους ἀναχώσαντες Δουκ. Τῆς. 43.

ἀναχωρέω, ὑπὲρ ὅπισθε, ὑποστρέφω, πόλιν δὲ ἀπ' ἀναχωρήσουσιν 'Ιλ. K. 210, πρὸλ. 'Οδ. P. 461.

2) ἐν τῇ 'Ιλ. κατὰ τὸ πλεῖστον, ὑποχωρῶ ἢ ἀποχωρῶ ἀπὸ τῆς μάχης, ἀλλά σ' ἐγὼ γε ἀναχωρήσαντα κελεύω ἐς πληθὺν ἰέναι 'Ιλ. P. 30· τέρψ' ἀναχωρεῖτω Δ. 189, πρὸλ. Δ. 305, Υ. 335, κτλ.:—ὠσχύτος· παρὰ περὶ, ὀπίσω ἂν. 'Ἡρόδ. 4. 183., 5. 94, κτλ., εἰς τοῦπίσω Δυσ. 140. 6· ἐς τοῦπίσω 'Αριστοτ. Πλ. 1208· ἀνακεχωρήκισαν, εἶχον ἀποχωρήσῃ ἢ ὑποστρέψῃ, Θουκ. 8. 15· ἂν. φυγῇ Πλάτ. Συμπ. 221A.

3) ἀποχωρῶ ἀπὸ τινος, μετὰ γεν. τόπου, ἀνεχώρησαν πεγάφοιο 'Οδ. X. 270· καὶ παρὰ περὶ μετὰ πασῶν τῶν προθέσεων ὅσαι σημαίνουσι κίνησιν εἰς τόπον ἢ ἀπὸ τόπου, ἐς τὴν ἀκρόπολιν 'Ἡρόδ. 3. 143· ἐπ' οἴκου Θουκ. I. 30· ὑπὸ τὸ τείχος Ξεν., κτλ., ὑπὸ Βοιωτῶν ἂν. εἰς Ἀθήνας, ἠγαγκάθησαν ὑπὸ Β. ἀποχωρῆσαι εἰς Ἀθήνας, 'Ἡρόδ. 5. 61.

II. ἐπανώρομαι εἰς τὸν νόμιμον κτήτορα, ἢ βασιλεῖν ἀνεώρεε ἐς τὸν πατέρα ὁ αὐτ. 7. 4· οὕτως, ἢ ποιητὴ ἂν. εἰς ὕμιας Ἀντιφῶν 115. 13· πρὸλ. ἀναβαίνω III. 2.

III. ὑποχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι, ἕκ τιος Πλάτ. Φαίδων 83A· ἂν. ἕκ τῶν πραγμάτων, ἀποχωρῶ ἐκ τοῦ δημοσίου βίου, ἐκ τοῦ κόσμου, Πολύδ. 29. 10, 5· πρὸλ. Κικ. π. Ἄττ. 9. 4:—ἀπολ., ἀποσύρομαι, παραιτοῦμαι, Ἀριστοτ. Ὀρν. 524, Πλάτ. Συμπ. 175A· ἀνακεχωρηκυῖα χώρα, μέρος ἀποκεχωρισμένον ἀπὸ τοῦ κόσμου, παρ' Ἰσχυρ., «μοναχικόν», Λατ. locus in recessu, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 7, 4· πολισματίον.. ἀνακεχωρηκός μὲν ἀπὸ θαλάσσης, μεμακρυσμένον, Πολύδ. 2. 11, 16· εἴπου τι ἀνακεχωρηκός θύομα ἢ ῥῆμα εὕρηται, τοῦτο θηρώμενος, ἀπρηχαιωμένον ὄνομα ἢ ῥῆμα, Διον. Ἄλ. Ρήτορ. τέχνη 10. 7.

ἀναχώρημα, ατος, τό, ἀποχώρησις, ἀναχωρήματα θαλάσσης Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 33.

ἀναχώρησις, εως, ἴων. -ως, ἢ, τὸ ἀποσύρεσθαι, ἀποχώρησις, ὑποχώρησις, ἀναχωρήσιος γενομένης καὶ ὑποστρεφῆς, 'Ἡρόδ. 9. 22 καὶ συγχ. παρὰ Θουκ. ἂν. ποιεῖσθαι Διόδ. I. 10:—παρ' τῆς θάλασσης, ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις, ἀπέρρουσαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 32.

II. κατασυρῖον, Λατ. recessus, Θουκ. I. 90, Δημ. 354. 11.

ἀναχωρητέον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ ἀναχωρῶ, δεῖ ἀναχωρεῖν, πρέπει τις νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ἀποσυρῆ, Πλάτ. Κρίτων 51B.

ἀναχωρητής, ος, ὁ, ὁ ἀποχωρήσας, ὁ ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τοῦ κόσμου, μοναχός, Ἐκκλ. ἴδε Suicer.

ἀναχωρητικός, ἢ, ὄν, διατεθειμένος νὰ ἀποχωρήσῃ, τὸ ἀναχωρητικόν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1, 10.

ἀναχωρίζω, ἀναχωρεῖν ποῖω, ἀποσύρω, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 41, Ἄν. 5. 2. 10· ἀγχωρίζαντες (Δωρ.) τὸν ὄρον, ἀποσύραντες, Ἡρακλ. Πίν. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5774. 56, πρὸλ. 59.

ἀναψάθ' ἄλλω, ψάω ἐπάνω-ἐπάνω, ἀνατρέθω, ψηλαρῶ, ἐξεγείρω, Α. Β. 9.

ἀναψάλλω, σπίζω, ἀνοίγω, Λυκόφρ. 343.

ἀναψάω, μέλλ. -ήσω, σπογγίζω, ὅμοιον τῷ ἀνασπογγίζω, Κτση. Ἰνδ. 28, ἴδε παρὰ Κλήμ. Ἄλ. 566:—Μέσ., ἄρ. -ήσασθαι Πλούτ. Θησ. 22.

ἀναψηλαφάω, ἀναζητῶ, ἀνερευνῶ, Ἐπιφάν. I. 937.

ἀναψηλάφησις, εως, ἢ, ἀναζητήσις, ἔρευνα, ἐξέτασις, Εὐστ. 254. 31, κτλ.

ἀναψηρίζω, ἐκ νέου τίθημι τι εἰς ψηροφρίαν, Θουκ. 6. 14·—ἐπιγρ. παρὰ Hicks 98. 19:—Μέσ., ψηροφρῶ ἐκ νέου, κἀναψηρίζασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χυρσία Φερεικρ. ἐν «Δουλοδιδακάλω».

ἀναψις, εως, ἢ, (ἀνάπτω) τὸ ἀνάπτειν, τὸ ἀναμμα, Διον. Ἄλ. 2. 66:—ἐπὶ τῆς ἐπιτολῆς τῶν ἀστέρων, «καὶ κατὰ ἀναψιν γίνεσθαι δύνανται καὶ κατὰ σέβειν» Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 92.

ἀναψιοφέω, ποῖω φέρον, Ἰσχυρ. ἐν λέξει ἀναρθαγγήσαι.

ἀναψυκτήρ, ἦρος, ὁ, ὁ παρέχων ἀναψυχήν, ὁ ἀνακουρίζων, ἀναψυκτὸν πόνων Εὐρ. Ἀποσπ. 135.

ἀναψυκτήριον, τό, τὸ παρέχον ἀναψυχήν, Βίος Ἀγ. Συγκλ. σ. 98.

ἀναψυκτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναψύχειν, δροσιτικός, Γαλν.

ἀναψύξις, εως, ἢ, τὸ ἀναψύχειν, τὸ δροσιζειν, Ἐλκεος Ἰππ. π. Ἄγγμ. 767:—ἀνάψυξις, ἀνακούφισις, Στράβ. 459·—ἀνάψυξις· ἀνάψυξις· Ἡσῦ.

ἀναψύχῃ, ἢ, τὸ δροσισμα, Πλάτ. Νόμ. 919A. 2) ἀπαλλαγῇ, ἀνακούφισις, ἀνεσις, Πλάτ. Συμπ. 176A· κακῶν Εὐρ. Ἰκ. 615· πόνων ὁ αὐτ. Ἰων 1604.

3) ἀναπνοῇ, τὰ οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς σήπαι Πλάτ. Τίμ. 84D, Ἀθῆν. 24E.

ἀναψύχω, ἐμψυχώνω πάλιν, Ἰω. Χρυσ. τὸμ. 5. σ. 931, 11,

«ἀναψυχώσωμεν νεκρὰς ψυχὰς καὶ θελομένους» Τὰ κατὰ Καλλίμ. καὶ Χρυστορ. σ. 1737 ἔκδ. Α., ἐν δὲ σ. 1768: «ἀναψυχούται μετ' αὐτοῦ».

ἀναψύχω [ῶ]: μέλλ. -ψύξω, ἀποψυχραίνω, δροσιζῶ, ἀναψύχω γὰρ διὰ δροσεροῦ ἀέρος, ἄλλως Ὀκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπουσ' Ὀδυσ. Δ. 568· ἀνεψυχον φίλον ἦτορ, ἐδρόσιζον τὴν ψυχὴν των, ἀνεψυπύρουον τὸ πνευμά των, Ἰλ. N. 84. 78. κατωτέρω· ἔλκος ἀναψύχοντα E. 795, πρὸλ. Ἰππ. π. Ἄγγμ. 767· διμῶας ἂν. Πτ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 606· ἂν. βάσιν, δροσιζῶ τους πόδας ἐν τῷ ὕδατι, Εὐρ. I. A. 421:—Παθ., ἀναψυχοῦμαι, δροσιζομαι, ἀνεψυχθεν φίλον ἦτορ Ἰλ. K. 575:—ἐπὶ τοῦ σώματος, Πλάτ. Τίμ. 78E. πρὸλ. 70D· ὡστ' ἀνεψύχης [ῶ] Ἀμειψ. ἐν «Μοιχοῖς» I.

2) ναῦς ἂν., ἀρίων τὰ κλοῖα εἰς τὴν ξηρὰν νὰ στεγνώσωσιν, ἀνακουρίζω αὐτά, Ἡρόδ. 7. 59, Ξενοφ. Ἑλλ. 1. 5, 10:—οὕτως, ἂν. τὸν ἱζῶτα, ἀρίων νὰ στεγνώσῃ, Πλούτ. Σύλλ. 29· ἂν. τὰς αὐλάδας, τὰς στεγνώσων, ὁ αὐτ. Θμιστ. 30.

3) μεταρ. μετὰ γεν., ἂν. πόνων τινά, τὸν ἀνακουρίζω ἀπὸ τῶν κόπων, Εὐρ. Ἑλ. 4094. II. τὸ ἐνεργ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ἀμεταβατικῶς, δροσιζομαι, ἀνακλαμβῆνω, ἀναψυχοῦμαι, ἀνεψύξα: «ἀντί τοῦ ἀνεπικουάτην» Δίφιλ. ἐν «Φιλαδέλφους» I, Ἄνθ. II. 12, 132, Ὀππ. Ἄλ. 5. 623· εὐρεν.. δρόμιον ἀναψύχουσαν [τὴν Ἑλσον] Βαδρ. 95. 57.

ἀνγράφειν, ἀνγράφαι, ἀνγραψάνθω (= ἀναγράφειν, ἀναγράψαι, ἀναγραψάντων, = ἀνακρηλάττωσαν), Ἐπιγρ. Ἡρακλ. τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἑλλάδι, Σουλ. Ἐπιγρ. 5774.—Δίγροσθεντιῶν L. et F. i.

ἀνγράφοντες = ἀναγράφοντες, Bull. de cor. hel. 111. σ. 293:—παράδοξος κατάληξις ἐν πληθ. ὄνομα μεσογῶν τρισυλλάβων, ἀντί τῆς συνήθους ες ἐν τρισὶ Κρητικαῖς ἐπιγρ. ἐπεληθόντες (= ἐπιληθόντες), ἀκούσαντεν (= ἀκούσαντες) καὶ ἀνγράφοντες.

ἀνδάτω, ποιητ. ἀντί ἀναδάτω.

ἀνδάνω [ᾶ]: παρατ. ἤνδανον, Ἐπ. ἐήνδανον, παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφους ἐάνδανον Ἡρόδ. 9. 5 καὶ 19 (ἐν 7. 172., 8. 29 τὰ χρᾶ ἔχοντων ἤνδανον):—μέλλ. ἀδήσω Ἡρόδ. 5. 39:—πρην. ἀδήσῃα Ἰππῶν. 90· ἄλλ' ὡσαύτως εἶδα Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 867 (γεγραμμένων εἶδα ἐν Θεοκρ. 27. 22)· μετ. ἐαδῶς (ἴδε κατωτ.):—ἄρ. εἶδον Ἡρόδ. 4. 201., 6. 106.—Ἐπ. εὔαδον (δ ἔε, ἔφαδον) Ἰλ. Σ. 340, Ὀδ. Π. 28· ἄλλ' ὁ Ὀμ. ἔχει ὡσαύτως εἶδον [ᾶ] Ἰλ. N. 748· γ' ἐν ὑποστατ. εἶδῃ Ἡρόδ. 1. 133· εὐκτ. εἶδοι Ὀδ. Υ. 327· ἄπαρ. εἶδεν Ἰλ. Γ. 173, Σορ. Ἄντ. 89. (Ἐκ √ ΣΦΑΔ· πρὸλ. Ξανσκρ. svad, svad-ami (gusto placeo), svad-us (dulcis), Λατ. sua-viis (δ ἔ. suavis), suad-eo, Γερθ. sut-is, Παλαιο-Ξανθῶν. suat-r (ἢ μᾶλλον saet-r), Ἀγγλοσαξ. swel-e, Παλ. Ἰψ. Γερμ. suoz-i (süss). Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης πιθανῶς παράγονται καὶ τὰ ἤδωμαι, ἡδύς, ἤδω, ἡδονή, ἄσμενος, ἴσως δὲ καὶ τὸ εἶδανός.) Ἀρῆσαι, εὐαρεστώ, τέρπω, κατὰ τὸ πλεῖστον Ἰων. καὶ ποιητ. ἐν χρήσει ὡς τὸ ἡδωμένον ἐξαιρέσει τῆς συντάξεως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ ὄστ. πρὸς. Ὀμ., Ἡρόδ., Πίνδ., κτλ. ὡσαύτως μετὰ διπλῆς ὄστ., ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἠγδανε θυμῷ Ἰλ. Α. 24, πρὸλ. Ὀδ. Π. 28· εἴ σφῶν κραδίη εἶδοι Υ. 327· Πηγελοπέη ἠγδανε μύθοισι, οἱ λόγοι αὐτοῦ ἦσαν εὐχάριστοι τῇ Πηγελοπέῃ, Π. 393:—ἐν τῇ φράσει εἶδόντα δ' εἶη με τοῖς ἀγαθοῖς θυμῶν, ἢ δοτικῇ ἀνήκει εἰς τε τὴν μετοχὴν καὶ τὸ ἀπαρέμ., Πίνδ. Π. 2 ἐν τέλ. —ἀπολ., τοῖσι δὲ πᾶσιν εἶδόντα μῦθον εἶπεν Ἰλ. I. 173, Ὀδ. Σ. 422.

2) ἂν τὸ ἀνδάνω δύναται νὰ συντάσσῃται μετὰ αἰτιατ. (ὡς τὸ ἀρέσκω III.), συνάμειβα νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν γραμμὴν πολλῶν χειρογράφων ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1607· οὐ γὰρ μὲν ἀνδάνουσι, καὶ ἀνδάνουσα μὲν φυγῇ πολίτας ἐν Μηδ. 12· βεβαίως εὐρίσκειον νόον δ' εἶδον οὕτως εἶδε ἐν Θεοκρ. 27. 22· ἄλλ' ἐν Θεογν. 26 ἀντί τοῦ οὐδ' ὁ Ζεὺς ὕων πάντας ἀνδάνει, ἢ πιθανωτέρα γραφή εἶναι πάντεσσ'. II. παρ' Ἡρόδ. ἀνδάνει ὡς τὸ Λατ. placet ἐντρέξει τὴν γνώμην ὁμίλου ἀνθρώπων, οὐ σφί ἠγδανε ταῦτα 7. 172, πρὸλ. 9. 5· τοῖσι τὰ ἀμείνω ἐάνδανε 9. 19· μετ' ἀπαρεμ., τοῖσι δὲ εἶδε μὲν βοηθῆειν Ἀθηναίοισι 6. 106, πρὸλ. 4. 145, 153, 201:—Ὁ Ὀμηρ. ἔχει τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπροσώπως ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας: ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν οὕτως [ἐνν. ποιεῖν] Ἰλ. P. 647, πρὸλ. Ὀδ. B. 114.—τὰ Φεφαδηκότα quae placuerunt, Δοκρ. Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 63.

III. ἐν Ἀνθ. II. 10. 7 ἄπαντ' ἀ τὸ μέσον ἀνδάνεται, οὐδ' ἑκατόμη τῶσσαν, ὅσον τιμὴ δαίμουςι ἀνδάνεται.

ἀνδερράς, ἄδος, ἀνδερράδες: πρασιαί, ὄχετοί ταφρώδες: Ἡσῦ. Α. Β. 394. 16.

ἀνδῆμα, ἀνδῆσμος, ἀνδέχομαι, ἀνδέω, ἀνδήμα, ποιητ. ἀντί ἀνάδεμα, ἀνάδεσμος κτλ.

ἀνδήρον, τό, πᾶν ἀνάχωμα παρὰ τὴν ὄβητην ποταμῷ ἢ τάφρῳ, πρόχωμα, Μίσγ. 5. 102:—ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ἀνδήρα, τὰ. Λυκ. 629, κτλ.· τετμηθῆσαι καθάπερ ἀνδήροις καὶ ὄχετοῖς Πλούτ. 2. 650C· πρὸλ. Δουκ. Λεξίφ. 2· ἀνδ. θαλάσσης Ὀππ. Ἄλ. 4. 319.

2) πρασιαὶ ὑπερχουσα τοῦ εἰδάρου ἐν κήφῳ πρός ψυτοσιν ἀνθῶν κυρίως, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 3. 15, 4 (τὸ χυρὸν ἐν Ἰστ. Φ. 7. 15, 2 εἶναι ἐφαρμένον), Θεοκρ. 5. 93, Ἄνθ. II. 12. 197, Νικ. Θ. 576· ὡσαύτως ἐν τοῖς Α. Β. 394, ἀνδερράδες, αἰ.

ἀνδίκτης, ου, ὁ, ἀντί ἀναδίκτης (ἀναδίκτης), «τὸ ἀναρρι-

πτόμενον τῆς μνάγας ζύλον» Ἡσύχ., ὅπερ καὶ ῥόπτρον λέγεται· κατὰ Σουίαν ὄμοι καὶ Ἑσυχ. Μ. ὁ άνδίκτης ἦτο εἶδος παγίδος· πρὸλ. καὶ Καλλιμ. Ἀποστ. 233.

άνδίκω, Διολ. ἀντὶ ἀναδίκω, ἀναρρίπτω, «άνδικε· ἀναρρίψων· ὁικεῖν γὰρ τὸ ῥίπτειν» ὅθεν καὶ ὁ δίσκος ἀπὸ τοῦ ῥίπτεσθαι καὶ τὸ δίκτυον τὸ δικυόμενον εἰς τὴν θάλασσαν Ἡσύχ.

άνδύχα, ἐπίρρ. (ἀνά-δίχα) εἰς δύο (κομμάτια), ἢ δ' [κεφαλῆ] άνδύχα πᾶσα κέασθη, ἐσχίσθη εἰς δύο κομμάτια, Ἰλ. II. 412· άνδύχα πάντα δάσασθαι, διελκν εἰς δύο, Σ. 511· ἀντιτίθεται τῷ ἀμυγδύχην, Νικ. Θ. 912· πρὸλ. διάνδύχα:—ὡσαύτως, χωριστά, άνδύχα ἀλλήλων Ἀνθ. II. 5. 5. 2) ὡς πρὸθ. μετ. γεν., ὡς τὸ ἀμφίς, χωρίς, άνδύχα δ' αὐ χύτλων νησοσόφ Ἀπόλλωνι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 927.

άνδύχάζω (ἀναδίχάζω), αἶ κ' άνδύχάζωντι = ἐάν δίχα γένωνται, διχοληφῶσιν, Ἑπιγρ. Λοκρ. ἐκθ. Ἰω. Οἰκ.

άνδοκάδην, ἐπίρρ., (ἀναδοχή) «ἐκ διαδοχῆς», Ἡσύχ.· πρὸλ. ἀμβολάδην.

άνδοκεία, ἢ, = ἀναδοχή II, ἐν άνδοκεία Ζωτικῷ, ἐν χειρὶ τοῦ Ζωτικῷ, ἐπὶ περισεύματος ἐκ τοῦ παρελθόντος ἔτους, Συλλ. Ἑπιγρ. 5640. 11. 19, καὶ ἄλλ., 5641. 50:—άνδοκάρης, οὐ, ἄρχων, ὁ παραλαμβάνων τὸ περίσσευμα τοῦτο, αὐτόθι 8545. Πρὸλ. ἐπιμονή.

άνδοκεύς, εἰως, ὁ, ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει ἀνάδοχος, ἄλλ' ἴσως γραπτέον ἀναδοχεύς.

άνδραγάθω: μέλλ. -ἦσα Διόδ. Σ.: πρην. ἡνδραγάθηκα ὁ αὐτ.: ἀορ. -ἦσα Πολύδ. (ἀνθρ-ἀγαθός):—μεταγεν. τύπος τοῦ ἀνδραγαθίζομαι Πολυδ. 1. 45. 3, καὶ ἄλλ., Συλλ. Ἑπιγρ. 2222. 14:—Παθ., ἡνδραγαθιμένα ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἡμαρτημένα Πλουτ. Φάδ. 20.

άνδραγάθημα, ατος, τό, γενναία πράξις, Πλουτ. Σερτ. 10, Συλλ. Ἑπιγρ. 5879. 9.—ἴδε Φρύν. ἐν λέξει κατόρθωμα.

άνδραγάθια, Ἰων. -ἦη, ἢ, γενναϊότης, ἀνδρεία, ἀρετή, Ἡρόδ. 1. 99, 136, καὶ ἄλλ. 2) ἐν Ἀθήναις ἡ λέξις ἐσήμανε γενναϊότητα μετὰ τιμότητος, ἥτις ἦτο τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ γενναίου καὶ τιμίου ἀνδρός, Ἀριστοφ. Πλ. 191, Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐπίδαμνῳ» 2, Θουκ. 2. 42· ἀνδραγαθία ἔνεκα στεφανουῦσθαι Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκάφρ. 13· πρὸλ. ἀνδραγαθίζομαι.

άνδραγαθίζομαι: ἀορ. ἀνδραγαθίσασθαι Ἀππ. Ἑμφ. Πόλ. 5. 101:—ἀποθ.: φέρομαι γενναϊοσπεπῶς, ὡς ἀρμόζει εἰς γενναϊὸν ἄνδρα, εἰ τις.. ἀπραγμοσύνη ἀνδραγαθίζεται, εἰ τις.. ὑπὸ ἀπραγμοσύνης ἀνδραγαθίαν ἐπίδεικνυται, Θουκ. 2. 63· ἐκ τοῦ ἀκινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι ὁ αὐτ. 3. 40· ἔτι δὲ ἀνδρείας ἐστὶ καὶ τὸ πονεῖν καὶ καρτερεῖν καὶ αἰρεῖσθαι ἀνδραγαθίζεσθαι Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κικιών. 4. 4.

άνδραγαθικός, ἢ, ὄν, ἀρμόζων εἰς γενναῖον ἄνδρα, ἀνδρείος, Ἰππ. Ἀρθρ. 837.

άνδρ-άγρια, ὠν, τᾶ, λάφυρα φονευθέντος ἐχθροῦ, Ἰλ. Ξ. 509.

άνδρ-αγχος, ὁ τοὺς ἄνδρας ἀγχων, ὁ δῆμιος, Εὐστ. 1833, 54., 1858. 57:—ἀνδραγχνος εἶναι ἐσφαλμένη γραφή.

άνδρά-ἄδελφος [ἄ], ὁ, ὁ τοῦ ἀνδρός (τοῦ συζύγου) ἀδελφός, —ἢ ἀνδράδελφος, ἢ ἀδελφὸς τοῦ συζύγου, Σουίδ., ἐν λέξει γαλόφω, ὁ Εὐστάθιος ὅμοις (Ἰλ. 392. 2) καὶ ὁ Ζωναράς (419) ἔχουσιν ἀνδραδέλφη ὡς καὶ νῦν· ὡς πρὸς τὸν τονισμὸν τῆς λέξεως ἴδε Chandler § 193 καὶ 425.

άνδραδελφίς, ἰδος, ἢ, = ἀνδραδέλφη, Παράφρ. Ἰλιάδ.

άνδραδελφός-παις, ὁ, ὁ τοῦ ἀνδρός (συζύγου) ἀνεψίος, «καὶ τὸν ἀνδραδελφopαῖδα τὸν Μιχαῖλ ἐκέλευον» Κ. Μανασσ. Χρον. 6148.

άνδραίξωμα, ὡς παθ., γίνονται ἄρρηγ, μεταβάλλομαι εἰς ἄνδρα, «τὰ γύναια ἀνδραίξεσθαι καὶ τοῦ ἀνδρός φέρειν τὸ σχῆμα» Ἐπιφάν. τὸμ. 1, σ. 648C.

άνδραίξω, ἐπίρρ. (ἀνήρ), = κατ' ἄνδρα, Λατ. viritum, ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν.. ἀνδρακάς Ὀδ. Ν. 14, Κρατῖν. ἐν «Βουκόλιος» 5, πρὸλ. Πλουτ. 2. 151E· ἀνδρακάς καθήμενος, χωριστά, Δισγύλ. Ἀγ. 1595 (ἄλλ' ὁ Ἑρμαν. γράφει: ἀνδρακάς καθήμενος ἀσημα..).—«κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον ἐπιρρηματικῶς ὡς εἰπεῖν καθ' ἕνα, ἢ κατ' ἄνδρα» Ἡσύχ.

άνδρακάς, ἄδος, ἢ, (ἀνήρ) τὸ μερίδιον ἀνδρός, μερίς, «τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα προτεμῶν ἰσῆρα χραισμεῖν» Ἰσομοῖρον μερίςα, Νικ. Θ. 633.

άνδραπόδες, ἴδε ἐν λ. ἀνδράποδον.

άνδραπόδησι, «οἱ σὺν ἀνδράποδοῖς ἀποδημοῦντες» Ἡσύχ.

άνδραπόδιζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, Σεν. Ἑλλ. 2. 2, 20: ἀορ. ἡνδραπόδισα Ἡρόδ., Θουκ.:—μεθ. μέλλ. ἀνδραποδιεύμαι μετὰ παθ. σημ., Ἡρόδ. 6. 17 (πρὸλ. ἐξανδρο-) ἄλλ' ὡσαύτως ἀνδραποδισθήσομαι Σεν. Ἑλλ. 2. 2, 14: ἀορ. παθ. ἡνδραποδίσθη Ἄνυσ.: πρην. ἡνδραποδίσμαι Ἡρόδ., Ἰσοκρ.: (ἀνδράποδον). Ρῆμα παρὰ πεζογράφου ἀπαντῶν: περιάγω εἰς δουλείαν, καθιστῶ τινα δούλον, ὑποδουλῶ, ἴτωις, πωλῶ τοὺς ἐλευθέρους ἄνδρας κυριευθείσας πώλεως ὡς δούλους, Λατ. vendere sub corona (καὶ οὕτως ἐκφράζει χεῖρῶν τι τοῦ δουλῶ, καταδουλῶ, καθυποτάσσω), Ἡρόδ. 1. 151, Θουκ. 1. 98· παῖδας καὶ γυναῖκας ἀνδρ. Θουκ. 3. 36· πόλιν 6.

62:—Παθ., πωλοῦμαι εἰς δουλείαν, Ἡρόδ. 6. 106, 119., 8. 29, Σεν., κτλ., πόλις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἡνδραποδίσθη Ἄνυσ. 195. 46. Τὸ μέσον ἦτο ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Ἡρόδ. 1. 76., 3. 59., 4. 203· Ἄνδοκ. 26. 11, κτλ., μάλιστα ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον ἐν Ἀλκίφρ. 3. 40.

II. ποιότητα πώλησις ἦτο συνήθως πράξις δημοσία, ἄλλ' ἡ λέξις κείνη ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἀνδραποδιστῶν ἐξ ἐπαγγέλματος, Πλάτ. Γοργ. 508E, Σεν. Ἀπομ. 4. 2, 14, Συμπ. 4. 36: καθ' Ἡσύχων, «άνδραποδίζει, αἰχμαλωτίζει, βιάζει, καὶ ὑπεραίρει»: πρὸλ. ἀνδραποδισμός.

άνδραπόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀνδράποδον, ἀνδραπόδι ἦδη ταυθ' ὄρασ; Δίφιλ. ἐν «Τιθραύστῃ».

άνδραπόδισις, εἰως, ἢ, = τῷ ἐπομ., Σεν. Ἀπολ. 25.

άνδραποδισμός, ὁ, οὗσ. τοῦ ἀνδραποδίζω, ὑποδουλωσις καὶ πώλησις πρὸς δουλείαν ἀνθρώπων ἐλευθέρων, ἀπὸ τοῦ ἀνδραποδισμοῦ σφῶν αὐτῶν Θουκ. 2. 68, Ἰσοκρ. 61D, κτλ.· πατριός Δημ. 10. 18· πρὸλ. ἀνδραποδίζω. II. ἐπὶ ἀνδραποδιστῶν, ἄρπαγή καὶ πώλησις ἐλευθέρων ἀνθρώπων, ἢ δούλων εἰς ἄλλους ἀνηκόντων, σωματεμπορία, ὑπόδικος ἀνδραποδισμοῦ, ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ, Πλάτ. Νόμ. 879A, 955A.

άνδραποδιστήριος, α. ον, κατάλληλος ἢ ἐπιτηδεῖος πρὸς ἀνδραποδισμὸν, Τζέτζ. Λοκ. 784.

άνδραποδιστής, οὗ, ὁ, σωματέμπορος, «ὁ τὸν ἐλεύθερον καταδουλούμενος ἢ τὸν ἀλλόττερον οἰκέτην ὑπαγόμενος» (Πολυδ. Γ', 78).—«άνδραποδιστῆς οὐ μόνον ὁ τοὺς ἐλευθέρους δουλούμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν δεσποτῶν τοὺς δούλους ὑποσπῶν εἰς ἑαυτὸν» Α. Β. 394, 11.—κῦνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν, «σωματέμπορον, τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενον» (Σχολ.). Ἀριστοφ. Ἰππ. 1030, Πλ. 522, Πουκ. 117. 8, κτλ.—ἐν συνδυασμῷ μ. τῶν λέξ. ἱερδούλοι, τοιχωρύχοι, κτλ., Πλάτ. Πολ. 344B· μεταφ., ὁ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ ἀνεξαρτησίαν, τοὺς δὲ λαμβάνοντας τῆς διμιλίας μισθὸν ἀνδραποδιστᾶς ἑαυτῶν ἀπέκάλει Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 6.

άνδραποδιστικός, ἢ, ὄν, = ἀνδραποδιστήριος:—ἢ ἀνδραποδιστική, δηλ. ἡ τέχνη τοῦ ἀνδραποδίζειν, ἢ σωματεμπορία, Πλάτ. Σοφ. 222C:—Ὑπερβ. ἐπίρρ. ἀνδραποδιστικώτατα Εὐπολ.: ἐν Ἀδῆλ. 77 (Πολυδ. Γ', 77).

άνδραποδο-κάπηλος, ὁ, «ὁ ἀνδραπόδων μεταβολεὺς» Α. Β. 393, 27, δηλ. σωματέμπορος, Λοκρ. πρὸς ἀπαίδ. 24, Φίλων 2. 838.

άνδράποδον [δρα], τό, λέξις τῶν πεζογράφων, ὁ αἰχμαλωτισθεὶς ἐν πολέμῳ καὶ πωληθεὶς εἰς δούλους, εἴτε ἦτο ἐξ ἀρχῆς δούλος εἴτε μὴ· αἰχμαλωτός, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 3. 125, 129., 5. 31, καὶ συγγ. ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ:—ἢ ἐξ ἀρχῆς διάκρισις μεταξύ ἀνδραπόδου καὶ δουλῶν εἶναι σαφῆς, ὅσοι δὲ ἦσαν ξεινοὶ τε καὶ δούλοι, ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶγε Ἡρόδ. 3. 125· τὰ ἄνδρ. πάντα, καὶ δούλα καὶ ἐλεύθερα Θουκ. 8. 28· τὰ ἄνδρ. τὰ δούλα πάντα ἀπέδωτο Σεν. Ἑλλ. 1. 6, 15. II. κατήνησεν ὅμοις νὰ σημαίνει ἄπλωσ: τὸν δούλον, τὸν δουλικόν, ἢ τὸν δουλοπρεπῆ, Πλάτ. Γοργ. 483B, Θεάγ. 130B, Σεν. Ἀπομ. 4. 2, 39, πρὸλ.

άνδραποδώδης.—Ἡ λέξις εὐρηται ἐν στίχῳ τινὶ τοῦ Ὀμήρου, Ἰλ. Η. 475, ἐν τῇ Ἑπ. δοτ. πληθ. ἀνδραπόδεσσι (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. ἀνδράπους) ἐνθα ὁ Ἀρίσταρχος προέτεινε τὴν γραφὴν ἀνδραπόδοισι· ἄλλ' εἰναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἡ λέξις ἦτο μεθωρημική καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ στίχος ὠβελίσθη ὑπὸ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους. (Ὁ τύπος ἀνδραπόδεσσι ὑποδεικνύει παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἀνδρός καὶ πούς, ἀλλὰ τὸ γε νῦν ἔχον οὐδὲν σαφῆς γινώσκωμεν περὶ τῆς ἐτυμολογίας αὐτοῦ).

άνδραποδώδης, ες, (εἶδος) δουλικός, δουλοπρεπής, ποταπός, ἀντιθ. τῷ ἐλευθέριος. (Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4, 8, 5), ἀρετὴ Πλάτ. Φαίδων 69B· ἀγροικός.. καὶ ἄνδρ. ὁ αὐτ. Νόμ. 880· πρὸλ. Σεν. Ἀπομ. 4. 2, 22· θηριώδης καὶ ἄνδρ. Πλάτ. Πολ. 430B, πρὸλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 10, 8., 11, 3, κτλ., ἄνδρ. θριξ, βραχεῖα καὶ ἡμελημένη κόμη, οἷα ἡ τῶν ἀνδραπόδων, ἐντεῦθεν μεταφ., ἔτι τὴν ἄνδρ. τρίχα ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες Πλάτ. Ἀλκ. 1. 120B.—Ἐπίρρ. -δῶς ὁ αὐτ. Συμπ. 215E.

άνδραποδώδια, ἢ, δουλοπρέπεια, ἀνελευθερία, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 9, Πλουτ. 2. 7B.

άνδραποδ-ώνης, οὐ, ὁ, ὁ δουλέμπορος, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 295, Κύριλλ. 237D.

άνδραποδωνία, ἢ, σωματεμπορία, ἀνδραποδωνίης ἀτέλεια, Ἑπιγρ. Κυζίκου ἐν Hermes τ. 15, σ. 93, ἐνθα καὶ ἡ λέξις ἐπω-νίη. Ὅμοιοι δὲ αἱ ἐν τοῖς λεξικοῖς βοωνία καὶ αιτωνία.

άνδραρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀνήρ, ἀνθρωπάριον, ἄνθρωπος ἐλευθέρων, ἀνδράρια μοχθηρὰ Ἀριστοφ. Ἀγ. 517· πονηρὰ Σενίας. 245C.

άνδρ-ἀριστος, ον, ἐξοχώτατος, Συλλ. Ἑπιγρ. 8762.

άνδρά-σῆτος, ὁ, ἀνθρωποφάγος, Μιχ. Ἀκομ. Πανηγ. σ. 32, 18.

άνδράφαξις, ἴδε ἐν λ. ἀτράφαξις.

άνδραφυστεῖν, «φεύγειν ἢ ἐπὶ φόνῳ διώκειν» Ἡσύχ.

άνδρ-αχθής, ες, ἀνδροβαρής, «άνδραχθεῖς λίθοι οἱ ἀνδροβαρεῖς, ἢ ἂν ἕκαστος ἀνδρὸς ἂν εἶη ἄχθος, ὁ ἐστι φόρος» Εὐστάθ. 1469, 50, 1651, 9· χειμάδια Ὀδ. Κ. 121· βώλακες Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1334· γόγγυροι Εὐδοκ. παρ' Ἀθην. 288C.

άνδράχλη, ἢ, λέγεται ὅτι εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος τῆς λέξεως ἀν-

δράχνη (I.), Έλλ.δ. παρὰ Φωτίω Βιβλ. σ. 533. 26. II. ἀγγεῖον πρὸς θερμανσιν, ἐσχάτος εἶδος ἢ ὑποπόδιον πύραυλον, «τὸ ἰδιωτικὸς γυναικείον ποδάρωμα» Εὐστ. 1571. 25 (ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασίᾳ πιθαν. συγγενὲς τῷ **ἀνοραξί**).

άνδραχλος, ἢ, ἄλλ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. ἀντὶ τοῦ **άνδράχνη**. **άνδράχνη**, ἢ, κοινῶς «άνταξλα», ἢ «γλυστρίδα», Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 10, 4 καὶ ἄλλ., Διοσκ. 2. 150, Λουκ. Τραγ. 151. 2) εἶδος δένδρου ὀρεινοῦ ἀειφύλλου, εἶδος κομάρου, «κουμαριᾶς», Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 9, 3.

άνδραχνος, ἢ, = **άνδράχνη** (2) «καὶ οἱ τῆς ἀνδράχνου θάμνοι [ἐν Ἑλικῶνι] παρέχονται τῶν πανταχοῦ καρπὸν αἰεὶν ἥδιστον» Πaus. 9. 28, 1, πρβλ. καὶ 9. 22, 2.

άνδρεία, ἢ, Ἰων. -ῆτη (Ἰηρόδ. 7. 99), συνήθως ἐν τοῖς χειρογρ. ἀπαντᾷ **άνδρεία** συμφωνῶς τῇ γνώμῃ τοῦ Ἀπολλων. (Α. Β. 546), πολυμετρίῃ καὶ ἀνακρασίῃ ὑπ' ἄλλων γραμμ. ἐν Ἑτυμολ. Μ. 461. 53, πρβλ. Διονορ. Ἀριστοφ. Νερ. 510:—**άνδρεία** ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Ἀριστοφ. Νερ. 510, καὶ δὲν ἀντιδίνει ποτὲ εἰς τὸ μέτρον ἐν τοῖς ὀλίγοις ποιητικαῖς χωρίοις, ἔνθα ἀπαντᾷ (Σιμωνίδ. 26. Αἰσχύλ. Θ. 52, Σοφ. Ἠλ. 983, Εὐρ. Τρω. 669), μόνον ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 475 ἀπαιτεῖται ἢ διὰ τοῦ ε γραφῆ, μέγα φρονῶν ἐπ' ἄνδρῖα (ἔνθα ὁμοῦ δ' Ἑλλισλ. διόφθωσεν Ἐσανδρία), καὶ παρὰ μεταγ. τινὶ ποιητῇ ἐν τοῖς Παρισινοῖς Ἀνεκδ. Κραμύρου 4. 342. Ὁ τύπος **άνδρεία** βεβαιούται προσέτι καὶ ἐκ τοῦ Ἰων. **άνδρητη** καὶ ἤδη ἐγένετο καθόλου ἀποδεκτός. Ἡ δὲ σημασία τῆς λέξεως εἶναι ἡ αὐτὴ ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀνδρῖκόν, ἢ ἀνδρῖτικόν, τὸ ἀνδρῖκόν πνεῦμα, ὁ ἀνδρῖκὸς χαρακτήρ, ἢ γενναιοῦτης, Λατ. virtus, ἀντίκειται δὲ τῇ **δειλίᾳ**, Ξεν. Ἀπομ. 1. 1, 16' ἄλλ' ἐν Σοφ. Ἠλ. 983, ἐπὶ γυναικῶν πρβλ. Ἀριστοφ. Ρηγ. 1. 9, Ἡθ. Ν. 3. 9 ἄνδρεία περὶ τι Στράβ. 140:—κατὰ πληθ., γενναῖα πράξεις, γενναῖα καταρθώματα, Πλάτ. Νόμ. 922Α. II. ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀναίθεια, αὐθάθεια, Οὐδέμειβ. Ἐπιστ. Κρ. σ. 233. 275.

άνδρείκελον, τό, εἰκὼν, ὁμοίωμα ἀνδρός, Πλάτ. Πολ. 501B (ἐκτός ἂν ἐνταῦθα κεῖται ἐπὶ τῆς II. σημασ.). Ἀπμ. Ἐμφ. 2. 147, Ἀνθ. Παν. 221. II. εἶδος ψιμυθίου χρώμα σαρκὸς ἔχοντος, ὡσπερ οὐ ζωγραφίον... οἷον ἔταν ἀνδρείκελον σκευάζουσιν Πλάτ. Κρατ. 424E, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρείκλω Ξεν. Οἰκ. 10. 5, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 1. 18, 47, Θεοφρ. Αἰθ. 51: πρβλ. Ρουγκ. Τίμ.

άνδρ-εἰκελος, ο, ὁμοῖος ἀνδρῖ, εἰδῶλα ποιοῦντες ἀνδρείκελα Διον. Ἀλ. Ρηγορ. 1. 38' ἔφη τῶν ὀρῶν μάλιστα τὸν Θράκιον Ἀθων διατύπων ἀνδρείκελον δέχεσθαι Πλουτ. Ἀλέξ. 72. Ὁ τύπος ἀνδρείκελος εἶναι μεταγενέστερ. καὶ ἀμφίβολος.

άνδρειδθυμος, ὁ ἔχων ἀνδρῖκὸν θυμὸν, Σουῖδ. ἐν λ. **ψυχικός**. **άνδρειδμομαι**, γίνομαι ἀνδρῖκος, κοιν. «άνδρειδνόμεαι», Προκλ.:—τὸ ἐνεργ. μετὰ μεταθ. σημ. ποῶ ἀνδρῖτον, «άνδρειδνῶν», ἀπαντᾷ παρὰ Ψευδ.-Ἰωσήφ. Μακκ. 15, σ. 516, ἀμεταβάτως δὲ παρὰ μεταγεν. Βυζ. συγγρ.

άνδρεῖος, α, ον, Ἰων. -ῆτος, ἢ, ον, ἄλλ' ὁ Ἡρόδ. τηρεῖ τὸν κοινὸν τύπον ἐν τῷ συγγρ. καὶ ὑπερβ. **άνδρεῖότερος**, -ότατος 1. 79, 123:—(ἀνὴρ) ἀνδρῖκός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γυναικεῖος, Αἰσχύλ. Ἀποστ. 123. θαυμάτια τὰνδρεία, τὰ ἀνδρῖκά, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 75' ἀνδρεία δ' ἦν ποιητὴ τὸ αὐτ. Θεσμ. 154, Πλάτ., Ξεν., πέπλοι θεοῦ. 28. 10 (ἔνθα ἀνδρείτοι) αὐλός (ἴδε αὐλός) Ἡρόδ. 1. 17' ἀνδρ. ἀγορά, ἢ ἀγορὰ τῶν ἀνδρῶν, Ἐπιγρ. Κυβ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 3657' (οὕτω, γυναικεῖα ἀγορὰ Μένανδ. ἐν «Συναριστώσασιν» 7) ἀνδρείος (δηλ. σύλλογος) Ἐπιγρ. Δωρικὴ ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 2448. 1. 24' ἀνδρεία ἠμπύσχετο, «φοροῦσεν ἀνδρῖκά», vestem virilem, Διογ. Α. 3. 46.

II. ἀνδρῖκος, γενναῖος, θαρραλέος, Ἡρόδ. 7. 153, καὶ συγγρ. παρ' Ἀπμ., ἔτι δὲ καὶ γυνή, ὡς, δεῖ τὴν γυναῖκα εἶναι σώφρονα καὶ ἀνδρῖαν Ἀριστ. Πολ. 1. 13, 3., 3. 4, 17' καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἰσχυρογνώμων, εἰ καὶ πᾶν ἀναίαντων εἰ καὶ ἀνδρ. τὰ τοιαῦτα Λουκ. Πρὸς Ἀπαίδ. 3:—οὐδ. τὸ ἀνδρῖτον = **άνδρεία**, Θουκ. 2. 39' καὶ τοῦτο δὴ τὰνδρῖτον, ἢ προμηθία, τούτο εἶναι ἀληθῆς ἀνδρεία, ἢ πρόνοια, Εὐρ. Ἰκ. 510' ἔδωσαν πρὸς τὰνδρῖτον (ὡς τὸ πρὸς Ἀλκήν τρέπεσθαι) ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 683:—Ἐπίρρ. -ως Ἀριστοφ. Εἰρ. 498, καὶ ἄλλ. ὑπερβ. -ότατα Πλάτ. Πολιτ. 262Δ.

2) ἐπὶ ζῶων Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 32, πρβλ. Πλάτ. Λάγ. 196D καὶ E.

3) ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχυρός, ζωηρός, λαφυγικὸν ἀνδρῖτον πᾶν Εὐπολ. ἐν «Κόλαξι» 22' ἔργον Ἀριστοφ. Σφ. 1200' θήρατρον Αἰλ. Η. 1. 1. III. **άνδρεῖα**, τὰ, τὰ συσυσταία τῶν Κρητῶν, προσέτι τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῶν παρὰ Σπαρτιάταις **φευδιεῖων** ἢ **φελιτιεῖων** (ἴδε τὰς λέξεις), Ἀλκμάν 37, Ἀριστ. Πολ. 2. 10. 5 (ἔνθα, ὡς ἐν Πλουτ. Λυκούργω 12, εἶναι γεγραμμένον **άνδρῖα**), πρβλ. Μυλλ. π. Διωρ. 4. 3, 3:—ὡσαύτως, τὸ ἀνδρῖτικόν, Κρητικὴ λέξις, ἢ δημοσία αἰθουσα, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 2554. 51., 2556. 38.

άνδρεῖότης, ἡτος, ἢ, = **άνδρεία** Ξεν. Ἀν. 6. 5, 14, Τίμ. Λοκρ. 103D.

άνδρεῖοφρων, ονος, ὁ, ὁ ἀνδρῖτικὸν ἔχων φρόνημα; Γενέσιος σ. 14C.—Ἐπίρρ. ἀνδρεῖοφρώνως ὁ αὐτὸς 41B, 44B.

άνδρεῖω, ἴδε **άνδρεῖομαι**.

άνδρεῖ-φόντης, ου, ὁ, (φονεύω) ἀνδροφόνος, αἰετοπτερὸς ὡς ἐπὶ θ. τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου, Ἐυναλίω ἀνδρεῖφόντη Ἰ. Β. 651, κτλ.: πρβλ. **άνδροφόνος**: ἄλλὰ τὸ μέτρον φαίνεται ὡς νὰ ἀπαιτῆ **άνδροφόντης**. πρβλ. **ἀδρός**.

άνδρεῖων, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **άνδρεῶν**, **άνδρων**. **άνδρο-εράστρια**, ἢ, ἢ ἐμμανὸς ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας, τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 392.—«άνδρεράστρια γυνή, ἢ ἐπιμανομένη ἀνδράσιν ἢ ἐρώσα ἄλλου καὶ ἄλλου» Α. Β. 21, 12.

άνδρεῖόμενος, ἢ, ον, Ἰων. ἀντὶ ἀνδρούμενος. **άνδρεῖομαι**, ἀπαθ. = **άνδρῖζομαι** Ἐτυμολ. Μ. 599. 17.

άνδρεφόντης, ὁ, Διωρ. ἀντὶ ἀνδρεῖφόντης, Ἡρωδιανὸς παρ' Εὐσταθ. 183. 5.

άνδραθός, **άνδρητη**, **άνδρηῆος**, Ἰων. ἀντὶ ἀνδρῶν, **άνδρεία**, **άνδρεῖος**.

άνδρηλάττω: μέλλ. -ῆσω, ἀποθιώσκω ἐκ τοῦ οἴκου καὶ τῆς πατρίδος, ἐξορίζω, οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε γρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1419 (1392): ἐκ πόλεως τε καὶ δόμων Σοφ. Ο. Τ. 100, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 221, Πλάτ. Πολ. 565E. κτλ.:—Παθ., μῆτε ἀνδρηλατεῖσθαι Δίων Κ. 47, 19. Πρβλ. ἐπόμεν.

άνδρηλάτης [ᾶ], ου, ὁ, (ἐλάττω) ὁ ἀποθιώσκων τινὰ ἀπὸ τῆς ἐστίας αὐτοῦ, ἰδίως ὁ ἐκδικητὴς τοῦ αἵματος, ἐν περιπτώσει φόνου, Αἰσχύλ. Θ. 637, πρβλ. Ρουγκ. Τίμ., Μυλλ. Εὐμεν. § 44.

άνδρῖα, ἴδε ἐν λ. **άνδρεία**.

άνδρῖα, τὰ, ἴδε ἐν λ. **άνδρεῖος** (III.).

άνδριαντᾶριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀνδρῖαίς, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεῖψ. 3.

άνδριαντίδιον καὶ **άνδριάντιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀνδρῖαίς, Ἐπιγρ. Δήλου Bull. de cor. hel. VI., σ. 47. 50, ἔτι σ. 50 σημ. 5. **άνδριαντίσκος**, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀνδρῖαίς, Πλουτ. Θεσ. 20, κτλ. **άνδριαντο-γλύφος**, ὁ, ὁ γλύφων ἀνδριάντας, Τζέτζ. Λυκ. 615. **άνδριαντο-ειδής**, ἐς, ὁμοῖος ἀνδριάντι, Κλημ. Ἀλ. 40. **άνδριαντο-εργάτης**, ου, ὁ, = **άνδριαντοποιός**, Τζέτζ. Ἰστ. 10. 268.

άνδριαντο-θήκη, ἢ, κόγχη, «ἀχιθῖδα» ἐν τῷ τοίχῳ πρὸς τοποθέτησιν ἀνδριάντος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2749. 1.

άνδριαντο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ πλάττων (ἐκ πηλοῦ) ἀνδριάντας, Εὐστ. 206. 37.

άνδριαντο-πλαστική (ἐνν. τέχνη), ἢ, ἢ τέχνη τοῦ πλάττειν ἀνδριάντας ἐκ πηλοῦ ἢ ἄλλης εὐπλάστου ὕλης, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 118. **άνδριαντοποιεῖω**, ποῶ ἀνδριάντας, Ξεν. Ἀπομ. 3. 1, 2.

άνδριαντοποιεῖα, ἢ, ἢ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοποιεῖν, Πλάτ. Γοργ. 450C, Ξεν. Ἀπομ. 1. 4, 3.

άνδριαντοποιικὴ (δηλ. τέχνη), ἢ, ἢ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοποιεῖν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 17, Φυσ. 2. 3, 5, Μεταφ. 4. 2, 4 (μετὰ διαφόρου γραφ. -ποιητικῆ).

άνδριαντο-ποιός, οὔ, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀνδριάντας, ἀνδριαντοργός, Πινδ. Ν. 5. 1, Πλάτ. Πολ. 540C, κτλ.

άνδριαντοργεῖω = **άνδριαντοποιεῖω**, τινὰ Κλημ. Ἀλ. 296. **άνδριαντοργεῖα**, ἢ, ἀνδριαντοποιεῖα, Τζέτζ. Ἰστ. 8. 348.

άνδριαντοργός, ὁ, (ἔργον) = ἀνδριαντοποιός, Γαλην.

άνδρῖαίς, ὁ, γεν. -άντος (Ἄπμ. -άντος, κατὰ Ἰω. Ἀλεξ. τομικὰ παραγγέλμ. 8): (ἀνὴρ) — ὁμοίωμα ἀνδρός, «λέγεται δὲ ἀνδρῖαίς καὶ τὸ ἀγαλμα, καὶ ὁ ἐκ χαλκοῦ καὶ ξύλου καὶ χρυσοῦ καὶ τῆς ἄλλης ὕλης ὅση δύναται δέξασθαι καὶ κατέχειν εἶδος... λέγεται μόντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζῶων καταχρηστικῶς ἀνδρῖαίς» Α. Β. σ. 394, 32 κέξ., ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδὸν Πινδ. Π. 5, 53' ἀνδρῖαίς δωδέκα πηχέων, χρύσεος, στερεὸς Ἡρόδ. 1. 183., 2. 91', Ἀριστοφ. Εἰρ. 1183, Θουκ. 1. 134, κτλ. ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα λίθινα καὶ ξύλινα Πλάτ. Πολ. 514B' πρβλ. **ἄγαλμα**:—αὐτόθι 420C, ἀνδριάντας γράφειν, χροματίζειν, ζωγραφεῖν ἀνδριάντας (σοῦγὶ εἰκόνας), ἴδε Σαλλβ. (ἐν τούτοις πρβλ. Meineke Μένανδρ. σ. 53):—παροιμ. ἀνδριάντος ἀφωρότερος Συνέσ. 55D' γυμνότερος Δίων Χρ. 2: 34: εἰρωνικῶς, νευρόσπαστρον, τὸν καλὸν ἀνδριάντα καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθερεψέ σε Δημ. 270. 11.—«άνδριάντα: ὡς ἐν τῇ συνήθειά λέγουσιν αἱ μητέρες περὶ τῶν υἱῶν, ὁ καλὸς ἀνδρῖαίς μου» Α. Β. 394, 29.

άνδρῖζω: μέλλ. -ίσω, καθιστῶ τινὰ ἀνδρῖκόν, σκληραγωγῶ, τοὺς δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντας ἀνδρῖζει Ξεν. Οἰκ. 5, 4.

II. κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ παθ. καὶ μεσ., ἀνδρῖομαι, καθίσταμαι ἀνὴρ, ἔργομαι ἢ ἠλικίαν ἀνδρός, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 653.

2) φέρομαι ὡς ἀνὴρ, πράττω τὰ τοῦ ἀνδρός, ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ καὶ ἀνδρῖζῇ Πλάτ. Θεαίτ. 151D.—ἄμια δὲ καὶ ἀνδρῖζονται ἐν οἷς ἐστὶν ἀλκή Ἠθ. Νικ. 3. 6, 12.—ἐνδύομαι ὡς ἀνὴρ, «συγγχερὲ δὲ ὁ κώμος καὶ γυναικὶ ἀνδρῖζεσθαι», δηλ. ἀνδρῖτικὸν ἐνδύεσθαι στολήν, Φιλόστρ. 766, πρβλ. Λουκ. Ἀνάχ. 15' ἀντίκειται τῷ **βλακεῖω**, **μαλοθακίζομαι**.

3) ἐπὶ αἰσχοῖς σαρκῖνός μίξεως συγγίνουμαί τινι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θηλυνομαί. ἠνδρῖζετο καὶ ἔθην-λύετο καὶ ἔπραττε καὶ ἔπασχε Δίων Κ. 79. 5.

άνδρικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἄνδρα, ἀρρενωπός,

άνδρικός, Λατ. virilis, Πλάτ. Πολ. 474E, κτλ. άνδρ. ιδρώς, ιδρώς άνδρικού καμάτου, Άριστοφ. Άχ. 695· σφήξ ό αύτ. Σφ. 1090, πρβλ. 1077· έσθήξ Δίων Κ. 45. 2:—μετ' άπαρ., πώνειν μέν άιεις και φαγεῖν μέγ' άνδρικοί, εις τό φαγοπότι έιμεθα πρωτοπαλληκαρα, Εύβουλ. έν "Αντιόπη" 1:—τό άνδρικόν, τό γενναῖον, ό χαρακτηριστήρ γενναίου άνδρός, Άριστ. Άποσπ. 499:—Έπίερ. —κώς, ως άρμόζων εις άνδρα, Άριστοφ. Ίππ. 599, Σφ. 153, και άλλ. — Συγγρα. —ώτερον ό αύτ. Είρ. 515· ύπερθ. —ώατα ό αύτ. Ίππ. 81· έν άντιθέσει προς τό άνάνδρως Πλάτ. Θεαιτ. 177B. 2) επί κύλικος μεγάλης χωρητικότητος, μάλλ' άνδρικήν Εύβουλ. έν "Κυβευταίς" 1.

II. ό έξ άνδρών άποτελούμενος, και του άνδρικού χοροϋ ένδον όντος Ξεν. Έλλ. 6. 4, 16· νικήσας άνδρική χορῷ Λυσ. 161. 35. —Πρβλ. άνδρετός.

άνδριον, τό, ύποκορ. του άνήρ, άνδράριον, άνθραπισκος, "άνθραπισκός", Άριστοφ. Είρ. 51· Ω φθονερόν τυ και άπρεπές άνδριον, "δυσγενές άνθραπισκόν" (Σχόλ.), Θεόκρ. 5. 40, πρβλ. Εύπολ. έν "Αδής. 15.

άνδρισμα, ό, = άνδρεία, Πολυδ. Γ' , 120: ούτως, άνδρισμα, ατος, τό, έργον άνδρικόν, έργον γενναῖον, Μάξ. Τύρ. 38. 4.

άνδριστέον, άνδρικός πρακτέον, Πλάτ. Φαίδων 90E.

άνδριστής, οϋ, ό, γενναῖος άνήρ, Νικητ. Χρον. σ. 23A.

άνδρισται [τ], έπίερ., άνδρικός, ως οι άνδρες, Άριστοφ. Έκκλ. 149, Θεόκρ. 18. 23.

άνδρο-θάμων, ονος, ό, άτραπός, "μονοπάτι", Συλλ. Έπιγρ. 2570. 3.

άνδρο-θάρης, ές, = άνδραρχός, Εύστ. 1651. 9.

άνδρόθασμος, "σενη δόδος" Ήσυχ.

άνδρόθάτω: μέλλ. -ήσω, (βαίνω) = Λατ. raedico, Άνθ. Π. 5: 208: τό ούσιαστ. άνδρόθάτης, ό, "άρσενοθάτης", Ήσυχ. έν λ. παιδοπίπας.

άνδρό-θιος, ον, επί γυναικός άνδρικός βιούσης, "ή δέ ην άνδρόθιος και άβρυπος", Σουΐδ. έν λ. θρύπτεται.

άνδροθόρος, ον, (βιβρώσκω) άνδρόθας, Άνθ. Π. 7. 206, Κότιν. Σμ. 6. 247.

άνδρό-βουλος, ον, (βουλή) επί γυναικός έχούσης φρονήματα άνδρικά, ώδε γάρ κρατεί γυναικός άνδρόβουλον έλπίζον κέαρ Δίσχυλ. Άγ. 11,— άνδρόβουλος γυνή ή άνδρός βουλευματα βουλευομένη Α. Β. 19· κατ' άντίθ. προς τό γυναικόβουλος.

άνδροβώως, ατος, ό, ή, (βιβρώσκω) = άνδροθόρος, γνάθος Εϋρ. Κύκλ. 93· χαρμοναί ό αύτ. Ήρ. Μαν. 385· πρβλ. ώμοφάγος.

άνδρογένεια, ή, (γένος)· κατ' άνδρογένειαν, καταγόμενος έκ του μέρους του άνδρός, Ίππ. Έπιστ. 1294. 33.

άνδρο-γίγας, αντος, ό, ό γιγαντώδης, πελώριος άνήρ, Καλλ. εις Δήμ. 35.

άνδρο-γόνος, ον, [ήμέρα] άνδρογόνος, πρόσφορος προς γέννησιν άρρένων τέκνων, Ήσ. Έργ. και Ήμ. 781, 786.

άνδρο-γύναιος, ό, ό αίσχρῶς και ποιῶν και πάσχων, Άθην. Διαλ. 3 περί τριάδ. 2, σ. 185.

άνδρό-γύνος, ό, άνήρ άμα και γυνή, ό ζῶν άμα και θήλυς, άνδρόγυνον γάρ έν τότε μὲν ην και είδος και όνομα έξ άμφοτέρων κοινόν του τε άρρενος και θήλεος, νυν δ' οϋκ έστιν άλλ' ή έν όνειδει όνομα κείμενον Πλάτ. Συμπ. 189E: ώσαύτως γύνανδρος, Έρμαφρόδιτος. 2) γυναικώδης άνθρωπος, έκτεθληνόμενος, θηλυπρεπής, έννευρισμένος, Ήρόδ. 4. 67, Κωμ. Άνων. 250, Πλούτ. 2. 219F: ώσαύτως ήμίανδρος, ήμιγύναιξ. 3) παθικός, pathicus, κίναδος, Κωμ. Άνων. 335b, Άνθ. Π. 6. 254.

II. ως έπίθ., κοινός εις τε τους άνδρας και τις γυναικας, λουτρα άνδρ., λουτρα έν χρήσει παρ' άμφοτέρων συγγρόνως των γενῶν, αύτόθ. 9. 783.

III. άνδρόγυνον, τό, έν τῇ Βυζαν. νομοθεσίᾳ, ό άνήρ και ή σύζυγος αυτού, τό συζυγικόν ζεύγος, ως παρ' ήμίν· και άνδρόγυνο-χωριστής, ό διαχωρίζων τον άνδρα από τῆς γυναικός, Νομοκάνων Cotel. 219, Δουκάγγ.

άνδρο-δάεκος, ον, (δάεω) ό τους άνδρας φονεύων, φονικός, πειραι (κατ' άλλους πειραι) κοπάνων άνδροδαίκτην Δίσχυλ. Χο. 860· περί του Δίσχυλ. Άποσπ. 131 (έν Άριστοφ. Βαστ. 1264) ατί ποτ' άνδροδαίκτην άκούων Ιήκοπον (ή Ιή κόπον) οϋ πελάθεις έπ' άρωγάν; Ίδε Έρμάνν. Πονημ. 5. 138· πρβλ. έθ-κοπος.

άνδροδάμας, [α] αντος, ό, ή, (δαμάω) ό καταδαμάζων τους άνδρας, φόβος, οίνος Πινδ. Ν. 3. 67· Άποσπ. 147· άνδρόφνος, περί τῆς Έριφύλης, ό αύτ. Ν. 9. 37 (ένθα άλλαι "άνδροδάμαν τ" άντι "αδάμαντ"·).

άνδρο-διώκτης, ου, ό, καταδιώκτης άνδρών, Μανασσ. Χρον. 656A. Βασσ.

άνδρο-δόμος, ον, ό τους άνδρας δεχόμενος, Παυλ. Σιλ. Άμβων 118.

άνδρό-δομος, ό, άνδρός δόμος, άνδρών, "τρικλινός", Σουΐδ., Ήσυχ., Εύστ. 1573. 29.

άνδρο-ειδής, ές, άνδρός είδος έχων, όμοιος άνδρί, Κύριλλ. Άλ. τόμ. 5, σ. 559D.

άνδρο-εξάδελφος, ό, ό εξάδελφος του άνδρός, δηλ. του συζυγου, Σχόλ. εις τὰ Βασιλ. 2, σ. 93.

άνδρο-θέα, ή, ή άνδρόθης θεά, δ, έ, ή Άθηνά, Άνθ. Π. 15. 22. άνδρόθεν, έπίερ., έξ άνδρός, επί Ιπποκνεταύρου: "άνδρόθεν εκ-κέχυθ' ίππος· άνέδραμε δ' ίππόθεν άνήρ" Άνθ. Πλανούδ. 115.

άνδρο-θηλος, ό, ή, άνδρόγυνος I., Φιλόστρ. 489.

άνδροθνής, ήτος, ό, ή, (θηήσκω) φονικός, άνδροθνήτας Ίλιου φθοράς (κατά Βλωμφιλδ. άνδροκμήτας) Δίσχυλ. Άγ. 814.

άνδροκάδες, "πόα τις" Ήσυχ.

άνδρο-κάπηλος, ό, δουλείμπορος (Ίσιως παρεφθάρη εκ του άνδραποδοκάπηλος), Γαλην.

άνδρο-κάρδιος, ον, ό άνδρικήν έχων καρδιαν, άνδρετός, Μανασσ. Χρον. 1271, κτλ.

άνδρο-κλάς, ό, (κλάω) ό εξασθενών τους άνδρας, επί του κλιμακτηρικού ένιαυτου, δ, έ, του 63ου έτους τῆς ηλικίας του άνδρός, Ίούλιος Φιρίμκος 4. 4, 14· ώσαύτως άνδρο-κλάστης, ό, "έξηκτοστός τρίτος... άνδροκλάστης, χαλεπός και θανατηφόρος" Κριτόδημος έν Valent. Med. 5· Ίδε Λοβ. Φρύν. 609.

άνδροκμής, ήτος, ό, ή, (κάμνω) ό καταπονών τους άνδρας, λοιγός, τύχαι, μόχοι, Δίσχυλ. Ίκ. 679, Εϋμ. 248· ό άνδροκτός, πέλεεκος ό αύτ. Χο. 889· οϋδ' άνδροκμήτας προσφέρων άγωνίας Εϋρ. Ίκ. 525.—[Τό έν Λάϊντι του Σοφοκλ. [325] χωρίον, "έν μέσοις βοταῖς σιδηροκμήσιν ησυχος θακεῖ πεσόν," έρμηνεύων ό Σχολιαστής λέγει: "τώ σιδήρω φονευθεῖσιν, ως "άνδροκμήσιν"· κατὰ ταῦτα τό άνδροκμής έπρεπε νά σημαίνῃ: ό ύπ' άνδρός φονευθείς.]

άνδρόκμητος, ον, (κάμνω) ό ύπ' ανθρωπίνων χειρῶν εἰργασμένος, άνδροκμήτω επί τύμωφ Ήλ. Δ. 371· ό Ήσυχ. έρμηνεύων προφανώς τό χωρίον τουτο λέγει: "άνδροκμήτω" έν ω άνήρ άποθανων κείται, ή ύπό άνδρός οικόδομηθέντι"· πρβλ. θεοδμήτος.

άνδρο-κόθωλος, ό, "κακούργος, πανούργος" Ήσυχ., Σουΐδ.

άνδρο-κογχυλευτής, ό, "άνδροπορφυρεύς... αναλέγων τους κόχλους".

άνδροκοιτέω, (κοίτη) επί γυναικός, συκοιμῶμαι μετ' άνδρός, άνδροκοιτέτω Μοσχίον π. Γυν. Παθ. 160:—ώσαύτως ούσιαστ.

άνδροκοίτης, ό, Ίω. Μαλαλ. σ. 436, 14.

άνδροκολωνοκλής, "άντι του ήλίθιος. Κρατίνος γάρ "Ωραις", άντι του φάναι ήλίθιον Έπικοκλέα, ούτως ύπ' έν και διά μιάς λέξεως έφη, διά τό εἶναι εκ Κολωνου" Α. Β. 394, 21.

άνδρο-κόμος, ό, ή, ό περιποιούμενος ή θεραπεύων άνδρα, Σχόλ. εις Λουκ. Άλκ. 1. Ίδε σημ. Πιερσ. έν Μοίριϋ σ. 449, έν λέξει έρικοκόμος.

άνδρο-κόνος, ον, = άνδροκτόνος, ό Ίδε, "άνδροκόνου: άνδροφόνου" Ήσυχ., Α. Β. 394.

Άνδρο-κόρινθος, ή, ούτως εκάλει ό Στρατόνικος τῆν Ήράκλειαν, έν η οι άνδρες ειχον τὰ πορνικά ήθη των γυναικῶν τῆς Κορίνθου, Άθην. 351C.

άνδροκτάσια, ή, (κτείνω) ή έν μάχῃ άνδροπονία, κατά τό πλεῖστον πληθ., παύσασαι.. Άρην άνδροκτασίαν Ήλ. Ε. 909· μάχος τ' άνδροκτασίας τε Η. 237, κτλ.: καθ' ένικόν, άνδροκτασίας υπό λυγρῆς, ένεκα θλιβεράς άνδροπονίας, ανθρωποκτονίας, Ψ. 86, πρβλ. Αίσχύλ. 693.

άνδροκτονεῖον, τό, μέρος προς θανάτωσιν ανθρώπων, "λέγοιτο δ' αν άνδροκτονεῖα και τὰ των δημίων ένδοιατήματα, έν οἷς τους επί θανάτω καταδικασθέντας καταχρώνται" Α. Β. 28, 9.

άνδρο-κτονεύς, φονεύω ανθρώπου, πράττω ανθρωποκτονίαν, Δίσχυλ. Εϋμ. 602.

άνδρο-κτόνος, ον, (κτείνω) άνδροφόνος, ό φονεύων έν γενέει ανθρωπων, Ήρόδ. 4. 110, Σορ. (ς) παρὰ Πλούτ. 2. 35E, Εϋρ. Κύκλ. 22.

άνδρο-λαγνος, ον, επί γυναικός λαγνου έχούσης μεγάλην έπιθυμίαν συνουσίας μετ' άνδρός, σεληγής:—ό Κοραῖς προτείνει άνδρολόγος Ίδε Θεοφρ. Χαρ. 28 και σημ. Κοραῖ ήν τῇ εκδ. αυτού σ. 329· άλλη γραφή άνδρολάθος, ή παγιδεύουσα άνδρας, και άλλη άνδρολάλος, περί άνδρός λαλοῦσα, φλυαροῦσα.

άνδρο-όλεθρος, ον, ό εις θλεθρον άγων, ό καταστρέφων άνδρας, Θεόδ. Στουδ.

άνδρο-όλειτουργια, ή, ή έξολοθρεύουσα άνδρας, Δίσχυλ. Άγ. 1465· άνδ. νόσος ό αύτ. Θ. 314.

άνδρο-λήμη, ή, (λήμα) άνδρόβουλος, "ή άνδρός έχουσα λῆμα" Ήσυχ.

άνδροληψία, ή, ή κατάληψις, ή σύλληψις ανδρών ενδῶν φόνου πολιτου έν τῇ έξῆν: έν τοιαύτη περιπτώσει ό Αθηναῖκός νόμος απήγει τῆν σύλληψιν τριῶν ανδρών τῆς ένόχου και μη παραδούσης τον φονέα πόλεως, Νόμ. παρὰ Δημ. 647. 24 κέξ. 1232. 4· ώσαύτως άνδρολήψιον, τό, ό αύτ. 648. 11., 692· 22.—"άνδρολήψιον και άνδροληψία: άνδρολήψιον έστι τό φόνου πραχθέντος έν τινι πόλει, και του φονέως μη εκδιδομένου υπό των πολιτων, τρείς άντ' αυτού των εκείνου πολιτων άγειν εις δικαστήριον, δίκην υφέξοντάς του φόνου και τουτο άνδρολήψιον καλεῖται.— Παρ' Άππ. Έμμυλ. πολ. 4. 6, έχει γενικην σημασίαν ή λέξις σημαίνουσα κατάληψιν ή σύλληψιν.

άνδρολογέω, συλλέγω άνδρας, στρατολογῶ, Άλκίερ. 1. 11:— Παθ., Λουκ. Τόξαρ. 58, Κλήμ. Άλεξ. 947.

άνδρολογία, ἡ, στρατολογία ἔν Μακκαβ. Β', ιδ', 43, συλλογή χρημάτων κατ' άνδρα, κεφαλαιῶς φόρος.
άνδρο-λόγος, ον, ὁ λαλῶν ὡς άνήρ, λιθος Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 575.
άνδρομανής, ἐς, (μαινομαι) ἐπι γυναικός, ἡ μαινομένη δι' άνδρα, Εὐρ. παρὰ Πλούτ. σύγκρ. Δικ. καὶ Νουμ. 3, Α. Β. 394. ἴδε ἐν λ. γυναικομανής.
άνδρομάνεια, ἡ, ἐμμανής ἐπιθυμία δι' άνδρα, Γρηγ. Ναζ. καὶ τὸ ῥίμα -μάνεια Ἐκκλ.
άνδρο-μάχος [α], ον, (μάχομαι) πρὸς άνδρας μαχόμενος, γεῖρες Ἄνθ. Π. 7. 241:—θηλ. άνδρομάχη ἀλόχος αὐτόθι 11. 378. παρ' Ὁμήρῳ, μόνον ὡς κύριον ὄνομα Ἄνδρομάχη.
άνδρο-μεγέθης, ἐς, = άνδρομήκης, Νικήτ. Χρον. 132D.
άνδρῶμεος, α, ον, (άνηρ) ἀνδρωπῶνος. κρέα, αἶμα, γρῶς άνδρ. Ὀδ. 1. 297, Χ. 19, Ἰλ. Ν. 20. 100. ψυμοί τ' άνδρῶμεοι, τεμάχια ἀνθρωπίνων κρεῶν, Ὀδ. 1. 374. ἔμιλον άνδρῶμεον, ὁμιλ. ἐξ άνδρῶν, Ἰλ. Α. 538. άνδρ. κεφαλή Ἐμπεδ. 392. αὐδῆ, ἐνοπή Ἄπολλ. Ρόδ. Α. 258, Δ. 581.
άνδρομήκης, ἐς, (μῆκος) άνδρὸς μῆκος ἔχων, σταύρωμα Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 3. ὕψος, βάθος, Πολύβ. 8. 7, 6., 10. 46, 3. τὸν άνδρῶμ. πυρὸν Σωσιθέου Ἄδρις ἡ Λιευέρας 18 (ἴδε Clinton F. Η. 3. σ. 502).
άνδρομηρόν, (ἡ-μητόν), τό, ἐγγχειρίδιον οὗ ἡ λεπτὴ ὑπεχώρη ἐἰς τὴν λαβὴν καὶ ἴσο ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου πρὸς παράστακτον φόνον, «συσπαστόν ἐγγχειρίδιον τραγικόν» Ἡσύχ., πρὸλ. Ἄγ. ἰλλ. Τάτ. 3. 20 κέφ.
άνδρῶ-μορφος, ον, (μορφή) άνδρὸς μορφήν ἔχων, ἀπλετον μέγεθος άνδρῶμορφον Ἄπολλόδ. 1. 6, 3.—Ἐπίρρ. -φως Ἄνω. Κωδ. Παρ. 1087, φυλλ. 162.
άνδρῶμορος, ον, = άνδρῶδης, Ἀρχαδ. 61, 12.
άνδρονομέω, μετοχ. μέσ. φων. άνδρονόμευμενοι = ἀλαζονεύομενοι, Μαρκ. Ἄντ. 10. 19. Ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «ἴσως γραπτέον, άνδρῶζόμενοι».
άνδρῶ-νούς, ουν, = άνδρῶδουλος, Μανασσ. Χρον. 5704.
άνδρῶ-ομοίος, α, ον, ὁμοιάζων πρὸς άνδρα, ἔχων άνδρικὴν μορφήν, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 370.
άνδρο-παγής, ἐς, συμπαγής ὡς άνήρ, άνδρικός, «ἵνα ἐἰς τέλειον φρόνημα καὶ άνδρῶπαγῆ μεταποιήσῃ» Ἀμφιλύχ. σ. 12.
άνδρῶ-παίς, αἰδός, ἡ ὁ παῖς ὁ νεωστὶ ἐἰς άνδρας ἐλθών, ἡ ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ άνδρείος ὢν, λέγει δὲ τὸν Παρθενοπαῖον τὸν υἱὸν τῆς Ἀταλάντης (Σχολ.) Αἰσχύλ. Θ. 533. τοῦ Τρωίλου, Σοφ. Ἄποσπ. 551. «άνδρῶνόμενος ἦδη παῖς ἡ άνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς» Ἡσύχ.
άνδροπλαστία, ἡ, (πλάσσω) τὸ πλάττειν (ἐκ μαλακῆς ὕλης) άνθρώπου, Διον. Ἀρεοπαγ.
άνδροπληθεῖα, ἡ, πλῆθος άνδρῶν, ὠδὲ τις πάρεσιν αὐτοῖς άνδρῶπλήθεια στρατοῦ Αἰσχύλ. Πέρσ. 235.
άνδρῶ-πλουτος, ἡ, ἐπὶ χράρας ἦτις ἐγένετο πλουσία ἐκ τοῦ αποθανόντος άνδρὸς αὐτῆς, Παλλὰδ. βί. Χρυσ. σ. 35.
άνδρο-ποιός, ὢν, ὁ καθιστῶν τινα άνδρικόν, ὁ ἐμπνέων αἰσθήματα άνδρικά, «μουσικὴν κοσμίαν ὡς άνδρῶποιόν,» Πλούτ. 2. 334F.
άνδρῶ-πορνος, ὁ, ὁ πορνεύόμενος, ὁ κίναῖδος, Θεόπομπ. Ἰστ. 249, Δημ. Φαλ. 27.
άνδρο-πορφυρεὺς = άνδρῶκογγχυλευτής ὁ ἴδε.
άνδρῶ-πρεπής, ἐς, (πρέπω) άνδρὶ πρέπων, άνδρικός, γενναῖος, Κυρίλλ. Ἄλ. τόμ. 5, σ. 522.
άνδρῶ-πρόσωπος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἡσύχ. ἐν λέξει άνδρῶ-πρῶρος.
άνδρῶ-πρῶρος, ον, ὁ ἔχων άνδρικόν πρόσωπον, «βουγενῆ άνδρῶπρῶρα» Ἐμπεδ. 314. ἴδε πρῶρα.
άνδρῶ-σάθων, ὁ, (σάθη) ὁ μεγάλη ἔχων αἰδοῖα, ἐπιθ. τοῦ Πριάπου, πῖθ. γραφ. Α. Β. 394. ἀντί -σάθων Σουῖδ. ὡσαύτως -σάθης, ὁ, Α. Β. αὐτόθι.
άνδρῶ-αιμον, τό, (αἶμα) φυτὸν ἐκθάλλον ἐρυθρὸν ὀπόν, εἶδος ἀγρίου πηγάου, κοινῶς «λειχινόχοστον.» Κατὰ Διοσκουρίδην 3. 173, «θάμνος λεπτόκαρπος, φρυγανώδης, περσινιγμένος τὰ βάρβια, φύλλα τριπλασίονα τοῦ πηγάου, ἃ τριφθέντα οἰνώδη χυλὸν ἀφίρσι· καρπὸς ἐν κάλυκι ὁμοῖος τῷ τῆς μελαίνης μήκονος, οἰνεῖ κατάγραφος, ἀνατριφθεῖσα δὲ ἡ κόμη ζήτηνῶδη ὀσμὴν ἀποδίδωσι.»
άνδρῶσακες, τό, ὄπτερ καὶ πικράς ὀνομάζεσται, εἶναι πόα «λευκῆ, λεπτόκαρπος, πικρά, ἀφυλλος. θυλάκιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσα περιεκτικὸν σπέρματος· γίνεται δὲ ἐν Συρίᾳ ἐν παραθαλάσσιος τόποις» Διοσκ. 140 (150).
άνδρῶ-σῖνις, ἰδος, ὁ, ἡ, ὁ τοὺς άνδρας σινόμενος, δηλ. βλάπτων, ἐπιθλαθῆς τοῖς άνθρώποις, Ἄνθ. Πλανοῦδ. 266. 6.
άνδρῶ-σπλάγχνος, ον, ἔχων ανθρώπινα σπλάγχνα ἡ καρδίαν, Μανασσ. Χρον. 5704.
άνδρῶ-στροφος, ον, άνδρῶστροφα ἔργα, τοῖς άνδράσι ἀνήκοντα, μετ' αἰσχράς σημασίας, «καὶ πόρνας, τριθάξας τ' άνδρῶστροφα ἔργα τελοῦσας» Μανέθ. 4. 338.
άνδρῶσῦνη, ἡ, = άνδρεία, Χρησμ. παρ' Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 223D.
άνδρῶ-σφαγεῖτον, τό, μέρος ἔνια σφάζονται άνδρες, ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobree ἐν Αἰσχύλ. Ἄγ. 1092 ἀντί άνδρὸς σφαγεῖτον.

άνδρῶ-σφιγξ, ἰγγός, ὁ, ἡ ἄρρην σφιγξ, ἔχουσα δηλ. προτομήν άνδρὸς καὶ οὐχὶ ὡς συνήθως γυναικός, Ἡρόδ. 2. 175.
άνδρῶτης, ἦτος, καὶ άνδρῶτής, ἦτος, ἡ, άνδρῶσῦνη. άνδρεία, λιποῦς ἄνδρῶτητα καὶ ἡδῶν Ἰλ. Χ. 363.—Φίντις παρὰ Στῶδ. 414. 13.—περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. ἐνθ' άν. ἴδε ἐν λέξει άνδρῶτης.
άνδρῶτομῆω, (τίμνω) ἐκτέμνω, ὀρχοτομῶ, εὐνοηζέω, τὸν πᾶτέρα ἡνδρῶτομῆσε Σέξτ. Ἐμπ. π. γραμμ. 289.
άνδρῶ-τοξότης, ον, ὁ τοὺς άνδρας τοξέων, ἔρωε Νικήτ. Εὐγεν. 4. 380.
άνδρῶτοχῆς, ἐς, (τυγχάνω, τυχεῖν) ἐπὶ νεανίδων, ἡ ἀξιομένην άνδρὸς, άνδρ. βίοςτος, ἔγγαμος βίος, Εὐμ. 960.
άνδρῶτοφαγέω, ἐσθίω άνδρας, δηλ. ανθρώπους, διάφορ. γραφ. ἀντί άνθρωποφαγέω Ἡρόδ. 4. 106.
άνδρῶ-φάγος, ον, (φαγέω) ὁ ἐσθίων άνδρας, άνθρωποφάγος, ἐπιθ. τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Κ. 200. οἱ Ἄνδρῶφάγοι, λαὸς κατοικῶν καθύπερθε τῶν Σκυθῶν πρὸς βορρᾶν, μετὰ δὲ τὴν ἐρήμῳ Ἄνδρῶφάγοι οἰκέουσι, ἔθνος ἐδὸν ἴδιον καὶ οὐδαμῶς Σκυθικόν Ἡρόδ. 4. 18, 106.
άνδρῶ-φθόρος, ον, (φθίρω) ὁ φθορὰν τοῖς άνδράσι προξενῶν, φονικός, μοῖρα Πινδ. Ἄποσπ. 164. Ἐχίθνα Σοφ. Φ. 266. II προπαροξ. άνδρῶφθορον αἷμα, = άνδρὸς ἐξθαρμένον αἷμα, δηλ. φονευθέντος, ὁ αὐτ. Ἄντ. 1022. πρὸλ. τραγῳκτονος.
άνδρῶ-φονεύς, ὁ, = άνδρῶφόνος, Μανέθ. 2. 302, Τζέτζ. Ὅμ. 341.
άνδρῶφονέω, φονεύω άνθρώπους, ἡ ἀπλῶς φονεύω, καθόλου, Στῶδ. 206. μετ' αἰτ., Ἰππ. Ἐπιστ. 1282.—Παθ., Φίλων 2. 314.
άνδρῶφονία, ἡ, φόνος άνδρῶν, άνθρωποκτονία, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 2. 6, 18, Πλούτ. Ρωμύλ. 22.
άνδρῶ-φόνος, ον, (*φένω) ὁ άνδρας φονεύων, Ὁμηρικόν ἐπιθ. τοῦ Ἐκτορος Ἰλ. Ω. 724 κτλ. τοῦ Ἀχιλλέως, Σ. 317.—ἐν Ὀδ. Δ. 261, φάρμακον άνδρ. = φονικὸν φάρμακον:—ἐν γένει ὡς ἐπίθετον πολλῶν λέξεων, π. χ.: άνδρῶφόνος μελίη, φροντίς, σιωπή, σιδήρος, κτλ. 2) ἐπὶ γυναικῶν φονευσσῶν τοὺς άνδρας αὐτῶν, Λαμνιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν άνδρῶφόνων Πινδ. Π. 4. 449.
II ὡς ὄρος νομικός, ὁ ἀποδειχθεὶς ἔνοχος άνθρωποκτονίας, άνθρωποκτόνος, Λυσ. 116. 38, Πλάτ. Φαίδων 114Α, Δημ. 629 ἐν τέλ.:—Ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθετον καταχραστοῦ, πρὸς τοὺς άνδρῶφόνους Ἰγθυοπούλας Ἀθῆν. 228C, πρὸλ. Ἄμφιν ἐν «Πλάτῳ» 1. 8, καὶ αὐτόθι Meineke.
άνδρῶφόντης, ον, ὁ, = άνδρεῖφόντης, Αἰσχύλ. Θ. 572.
άνδρῶφρων, ὁ, ἡ, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα φρόνημα άνδρὸς, ὡς τὸ άνδρῶδουλος, κατ' ἔρρανον γάρ οἶκον άνδρῶφρων γυνῆ Σοφ. Ἄποσπ. 680 ἐκ τοῦ Σσοδαίου.
άνδρῶφρως, ἐς, ὁ ἔχων φηὴν ἡ φύσιν άνδρὸς, Ἐμπεδ. 216, Νέων. Δ. 36. 94.
άνδρῶω: μέλλ. -ώσω, μεταβάλλω εἰς άνδρα, Λυκόφρ. 176. 943.
II ἀνατρέφω μέχρι τῆς άνδρικῆς ἡλικίας, «μεγαλῶν» ἡνδρῶσεν δ' ἱερὰ δεκάμενη με Τύρος Ἄνθ. Π. 7. 418, Πλούτ. 2. 490Α:—Παθ., γίνομαι άνήρ, φθάνω εἰς τὴν άνδρικὴν ἡλικίαν, Ἡρόδ. 1. 123., 2. 32. Ἰππ. π. Ἀθῶρ. 825, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 42, κτλ.:—μεταφ., διθῶραμβοὶ ἡνδρῶμῆνοι Μάχων παρ' Ἀθῶν. 341C. III ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γυναικός, άνδρῶθεῖσα, άνδρὸς πείρα λαθοῦσα, Λατ. virum experita, Βαλκεν. Ἰππ. 490, Gatak. εἰς Μ. Ἄντων. 1. 17. καθ' Ἡσύχ. «άνδρωθεῖσα· άνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα».—πρὸλ. ἀδρόμοιαι.
άνδρῶνομαι = άνδρῶομαι, άνδρῶνθεις δὲ τὴν φρένα Παλλὰδ. βί. Ἰω. Χρυσ. σ. 40. 23.
άνδρῶδης, ἐς, (εἶδος) ὡς άνήρ, άνδρικός, άνδρείος, Ἰσοκρ. 97C. οἱ άνδρῶδεις τὴν φύσιν Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 9. 11, 4. άνδρῶδέστεροι τὰ ἦθη ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 17, 2. άνδρ. ῥυθμοί, σχήματα Διον. Ἄλ. περὶ Δημ. 43, καὶ ἄλλ. λόγοι Πλούτ. 2. 110D.—Ἐπίρρ., άνδρῶδῶς διακείσθαι Ἰσοκρ. 239B.—Ἰπερβ. -δέστατα Ξεν. Ἄπομν. 48. 1.
άνδρῶν, ὠνος, ὁ, τὸ διὰ τοὺς άνδρας διαμέρισμα τῆς οἰκίας, ἡ αἵθουσα τῶν συμπόσιων, ἡ τὸ δεῖπνητήριον, κτλ., Ἡρόδ. (ἴδε κατωτ.), κτλ. εὐτάπειοι, Αἰσχύλ. Ἄγ. 243, εὐξενοί, Χο. 712, Εὐρ., Ξεν., κτλ. Ἰων. άνδρῶν Ἡρόδ. 1. 34., 3. 77, καὶ ἄλλ. Ἐπ. άνδρῶν Ἄνθ. Π. 9. 332:—ὡσαύτως άνδρῶνῆτις, ἰδος, ἡ, Λυσ. 92. 29, Ξεν. Οἰκ. 9. 6:—ἀντιτίθενται τὰ γυναικῶν, γυναικῶνῆτις. II. παρὰ Ρωμαίους, δίωδος μεταξύ δύο αὐλῶν τῆς οἰκίας, Βιτρούβ. 6. 10 § 52.
άνδρῶνιον, τό, άνδρ. τεθυρωμένον ἐπὶ τοῦ κήπου, Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI. σ. 63.—Ἡ λέξις βεβαίως εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ άνδρῶν.
άνδρῶνῶμιον [ῦ], τό, (άνηρ, ὄνομα) άνδρὸς ὄνομα, οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Θεογνώστ. Καν. 9 καὶ ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Σρ. 1231:—άνδρῶνῶμικόν (δηλ. ὄνομα), τό, ὄνομα μεταβιβασθὲν ἀπὸ ζῴου εἰς ἄνθρωπον. π. χ. Σκύμνος, Πῖλος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 319.
άνδρῶφως, α, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ άνδρείος (ἐπειδὴ ἐν Ἰππ. 1. 26, Ξεν. Οἰκ. 9, 6, τὰ ἄριστα τῶν χειρογρ. ἔργουσιν άνδρείος), Μουσων. παρὰ Στῶδ. Παρῆρτ. σ. 54, Γαισοφ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Βατρ. 47.

ἀ-νέαστος, ον, (νεάω) ἐπὶ γῆς, ἢ μὴ ἀροθεῖσα, ἀγεώργητος, ἀκαλλεργήτος, χέρσος, Σπρδβ. 502.

ἀνέδραχε, (ἴδε *βράχω) γ' ἐν. ἀορ. β' ἄνευ ἐνεσπῆτος ἐν χρήσει, τὰ δ' ἀνέδραχε [τὰ τεύχεα] «ποιὸν ἦγον ἀπετέλεσαν» (Σχολ.), ἰσχυρῶς ἐκρότησαν, Πλ. 1.13· τὰ δ' ἀνέδραχεν [τὰ θύρετρα], ἰσχυρῶς ἐφρίξαν, Ὁδ. Φ. 48· παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1147 ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἐξώρμησε μετὰ πατάγου (ἂν μὴ ἀναγνωστέον ἀνέδραχε). Πρβλ. Βουττμ. Δεξίλ. ἐν λ. βρδξαι 7.

ἀνέδωσε, ἴων. ἀντὶ ἀνεβόησε.

ἀν-έγγραπτος, ον, ὁ μὴ ἐγγεγραμμένος, Κύριλλ. Ἄλ. σ. 9.

ἀν-έγγραφος, ον, = τῷ προηγ., Σχολ. εἰς Πλάτ. Ἀπολ. 330, Σουῖδ. ἐν λέξει ἀντωμοσία.

ἀν-έγγυος, ον, ὁ ἄνευ ἐγγυίου, περὶ οὗ οὐδεὶς ἔδωκεν ἐγγυήσιν, ἀθεδαίος, ὠρῆ ἀνέγγυος, ἐπὶ ἀθεδαίου ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, Ἀνακρ. 114· ἐπὶ παρανόμου τέκνου νόθος καὶ ἀνέγγ. Πλάτ. Πολ. 461B: ἐπὶ γυναικὸς μὴ μνηστευθείσας, ἀγάμου, Πλουτ. Καῖσ. 14, Δίων Κ. 59.12, κτλ. οὕτως, ἀν. ποιεῖν τὰς μίξεις Διον. Ἄλ. 2. 24: πρβλ. ὑπέγγυος.

ἀνεγείρω: μέλλ. -ερω (ἴδε ἐγειρώ) — ἐγειρεύω, ἐξυπνίζω, ἔξ ὕπνου Πλ. Κ. 138· ἐκ λεγέων Ὁδ. Δ. 730· τὴν ἀηδονά Ἀριστοφ. Ὀρν. 208: — Παθ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1055· ἀνηγήρθη Σεν. Ἄν. 3. 1, 12, Ἀνθ. Π. 11. 25· μέσ. ἀορ. ποιητ. ἀνεγρόμην Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 522, κτλ.

2) μεταρ., διεγειρώ, ἐγειρεύω, κῶμον Πινδ. I. 8 (7). 5· μοιλήν Ἀριστοφ. Βάτρ. 370. — Παθ., ἀνεγειρομένα φάμα Πινδ. I. 4. 40 (3. 41). 3) καὶ μεταρ., ἐγειρεύω, ἐπιπαρῶνως, διεγειρώ, ἀνεγείρα δ' ἐταίρους μειλίχιοις ἐπέεσσι Ὁδ. Κ. 172: διεγειρώ, ἐρεθίζω, παροξύνω, θυμοειδῆ ἵππον Σεν. Ἰππ. 9, 6. II ἐπὶ οἰκοδομῶν, ἀνεγείρω, οἰκοδομοῦμαι, κτίζω, δόμον Ἀνθ. Π. 9. 693.

ἀνεγέρμων, ον, γεν. -ονος, ἐξυπνος, ἄγρυπνος, κύνας Ἀνθ. Π. 9. 558.

ἀνεγέρσει, εως, ἢ, τὸ ἀνεγείρειν, Πλουτ. 2. 156B. 2) τὸ ἀνεγείρεσθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, «ἢ τοῦ Διὸς ἀνέγερσις δηλοῖ παλιντροπία» Τζέτζ. Ἀλληγ. Πλ. Ο. 5, ἔθνα ὁ Ὀμηρος λέγει: ἔγρετο δὲ Ζεὺς ... παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.

ἀνεγερθεῖν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀνεγείρειν = δεῖ ἀνεγείρειν, πρέπει τις ν' ἀνεγείρῃ, νὰ ἀρπυνίσῃ, Κλήμ. Ἄλ. 218.

ἀνεγερτήρια; κἀ, ὕμνοι εἰς τὴν ἀνάστασιν, Νικήτ. Χρον. 409B. ἀνεγερτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀρπυνίζων, ἐξειγέρων, Ἐπιφάν.

ἀν-έγερτος, ον, ἀξύνπητος, καθεζύειν ἀνεγερτον ὕπνου Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 1. 5, 6· οὐθείς γὰρ ὕπνος ἀνεγερτος Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 5. 1, 11.—Ἐπίρρ. -τως Ἰουστίν. Μ.

ἀν-εγκάλυπτος, ον, ὁ μὴ κεκαλυμμένος, μὴ κεκρυμμένος, Ἡσυχ.—Ἐπίρρ. -τως Διδ. Ἀλεξ. σ. 1696—7, ἐκδ. Μί.

ἀν-εγκέφαλος, ον, ὁ ἐγκέφαλον μὴ ἔχων, Γαλην. τόμ. 5 σ. 119. ἀνεγκλησία, ἢ, ἑλλειψὶς ἐγκλήσεως ἢ μὲμφεως, Βαρδρόσανης παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 274D.

ἀν-εγκλητέ, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., Πλάτ. Κωμ. Ἀδελφ. 64, διάρ. γραφῆ ἐν Ἰσοκρ. 315D.

ἀν-έγκλητος, ον, ὁ μὴ ἐγκαλούμενος, μὴ κατηγορούμενος, ὁ ἄνευ μομφῆς, ἀμεμπτος, Σεν. Ἀπομ. 6. 1, 13, Δημ. 1470. 22· ἀνεγκλήτους. τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι, ἄνευ ἀφορμῶν εἰς παρῆκον. Πλάτ. Νόμ. 737A· διαφυλάττειν τινὰς ἀν' Ἀριστ. Ρητ. 1. 4. 11· ἀν. ἐαυτὸν παρέχεσθαι Σουλ. Ἐπιγρ. 2270. 7.—Ἐπίρρ. -τως Δημ. 212. 8, Σουλ. Ἐπιγρ. 1608B, κτλ. ἀν. ἔχειν Ἀριστ. Πολιτ. 6. 8, 4.

ἀν-έγκλητος, ον, (ἐγκλίνω) ἀμετάβλητος, τὸν αἰῶνα τὸν ἀκίνητον καὶ ἄχρονον καὶ ἀνέγκλητον Πλουτ. 2. 393A. II παρὰ γραμμ. τὸ μὴ ἐγκλητικόν, Ἀπολλ. Δύσκ. π. Συστ. 136, 7.

ἀν-εγκωμιαστος, ον, ὁ μὴ ἐγκωμιασθεὶς, Ἰσοκ. 204A, Ἰωσήφ. Ἄρχ. I. 4. 6, 13.

ἀνεγμα, «αἰνίγμα Ταραντίνου» Ἡσυχ. ἀνεγρομαι, μεταγεν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀνεγείρομαι, σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνηγρόμην, Ὀππ. Ἄλ. 2. 204, Κόνιτ. Σμ. 5. 610.

ἀν-εγγείρητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀναλάβῃ, Ἰσιδ. Πηλ. Ἐπ. 1, 24, σ. 8C. Βοασσ.

ἀν-εγγώρητος, ον, ἀνένδεκτον καὶ ἀνεγγώρητον, ὃ οὐκ ἐνδέχεται γίνεσθαι καὶ ὃ οὐκ ἐγγώρει γίνεσθαι, ἀδύνατον, Γρηγ. Ναξ., Ἀθανάσι., Ρήτορες τόμ. 7, σ. 135. 25, ἐκδ. Walz.—Καθ' Ἡσυχ.: «ἀνεγγώρητον ἀμύχανον».

ἀν-εδάφιστος [ἄ], ον, ὁ μὴ ἰσοπεδωθεὶς, ἀνισοπέδωτος, γῆ Ἀριστ. Προβλ. 23. 29, 2.

ἀνεδέγμεθα, Ἐπ. ἀορ. τοῦ ἀναδέχομαι, Ὁδ. Ρ. 563.

ἀν-έδεστος, ον, ὁ μὴ ἐσθιόμενος, Κραμμ. Ἀνέκδ. Ὁξ. τόμ. 1, σ. 235. 11.

ἀνέδην, ἐπίρρ. (ἀνίημι), ἀνέτως, ἐλευθέρως, ἀκωλύτως, Πλάτ. Πρωτ. 342C· ἀν. φύγειν, Λατ. effuse fugere, Δισχόλ. Ἰκ. 14· τῆς ποιητικῆς τῆς ἀνέδην οὕτως γεγενημένης. Δημ. 229. 3· ἀνέδην καὶ ὡς ἔτυνε, Διλ. π. Ζ. 3. 9:—ὀνόματι, ἀνελεῶ. Σσο.

Φ. 1153· πρβλ. ἐρύκω Π. 4:—ἀκολάστως, βιάτως, ἀνέδην· καὶ θηριωδῶς ὄρμησαν Πολύδ. 15. 20, 3. κτλ. II ἄνευ περαιτέρω φροντίδος, ἀπλῶς, ἀπολύτως, Πλάτ. Γοργ. 494E. (Ὁ τύπος ἀναιδην εἶναι ἔσφαλι. γραφή).

ἀν-έδραστος, ον, ὁ μὴ ἐδραῖος, ἀσταθής, ἀνέδραστος ἢ βάσις Διον. Ἄλ. περὶ Σουθ. 22· οὐκ ἀνέδραστον ἔχων (δ' αἰῶν) ἴδιον δρόμον Σουλ. Ἐπιγρ. 1656, 7, πρβλ. Κλήμ. Ἄλ. 789.—Ἐπίρρ. -τως παρ' Ὀρειδασ. σ. 63 ἐκδ. Μαί.

ἀνεέδνος, ον, ἴδε ἐν λ. ἀνεέδνος.

ἀνεέργω: παρατ. ἀνεέργων, παλαιὸς Ἐπ. τύπος τοῦ ἀνείργω. ἀν-έζομαι, καθίζω, (ἐν τμήσει) ἀνά δ' ἔλετο σιγῇ παπταίνων, ἀνεκάθησε δὲ περιβλέπων μετὰ σιγῆς, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1170, Δ. 1332.

ἀνεθέθη = ἀνεπέθη, Ἐπιγρ. Ἐλευστίνος, τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχοντος χρόνων, Bul. de cor. hell. IV. σ. 227.

ἀνεθελήσια, ἢ, ἢ μὴ θελήσια, ἑλλειψὶς θελήσεως, Κύριλλ. Ἄλ. Διαλ. Β' περὶ Ἄγ. Τριάδ. σ. 455.

ἀν-εθέλητος, ον, ὃν δὲν θέλει τις, ἀβούλητος, ἀπροκρίτος, ἀπευκταῖος, ἐπὶ συμφορῆν ἐνέπεσε ἀνεθέλητον Ἡρόδ. 7. 88· ἀν. γίνεται τι αὐτότι 133: πρβλ. ἀναγκαῖος· ἀκούσιος, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -τως ἀντιθέτως πρὸς τὸ θελήτῳς, Κύριλλ. II: ἄνευ θελήσεως, «ἀνεθέλητον πάντη καὶ ἀνεγέρητον τὸν Χριστὸν ὑπογράψαν» Πρακτ. Λατεραν. Συνόδ. τόμ. 3, στηλ. 717. 14, 724. 38, 700. 42.—οὗ γὰρ γέγονε ποτε ἄνθρωπος ἀνεθέλητος Ἰω. Δαμασκ. τόμ. 1, σ. 546A.

ἀνεθέζομαι, συνηθίζω εἰς τι, Διογ. Α. 2. 96.

ἀνεθιστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ προηγ. = δεῖ ἀνεθίεσθαι. ἀν-έθιστος, ον, ἀσυνήθιστος, ἀσυνήθης, πόνοι Ἰππ. 364. 36. Ἰερά Διον. Ἄλ. 2. 73.

ἀν-εἶδεος, ον, (εἶδος) ὁ μὴ ἔχων εἶδος, δηλ. μορφήν, ἄμορφοι, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 310, Πλουτ. 2. 882C, Διλ. π. Ζ. 2. 56:—ὡσαύτως ἀνεἶδης, ἐς, Φίλων 1. 598.

ἀνεἰδωλοποίητος, ὁ μὴ ποιηθεὶς εἰς εἶδος, ἄμορφοι, ἀσχηματίστος, Εὐστ. Πονημ. 25. 70.

ἀνεἰδωλοποιεῖω, = εἰδωλοποιεῖω, Πλουτ. 2. 1113A, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρον. Ὑποσημ. 3. 155:—Μέσ., σχηματίζω τὴν εἰκόνα ἢ ἰδέαν πράγματός τινος, ἀνεἰδωλοποιουμένης τῆς ψυχῆς τὸ συμφέρον αὐτῆ Πλουτ. 2. 904F:—Παθ., τὰ ἀνεἰδωλοποιούμενα μέτρα, ὑποδείγματα συλλαμβανόμενα ἐν τῷ νῷ, Λογγίν. 14. 1.—Ἐντεῦθεν ἀνεἰδωλοποιεῖω, ἢ, Κλήμ. Ἄλ. 627· καὶ ἀνεἰδωλοποιήσις, εως, ἢ, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 189.

ἀνεἰδωλος, ον, ἄνευ εἰδῶνων ἢ μορφῶν, Ἐκκλ. ἀνεικάζομαι, μέσ., σκόπτω, «ανεικάσασθαι ἀνασκόψατε σκόμμα» Ἡσυχ., Κρατῖνος ἐν «Δραπέτειαν» 13.

ἀν-εικαιότης, ητος, ἢ, διάκρισις, φρόνησις, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, Διογέν. Α. 7. 46.

ἀν-εἰκαστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ἢ εἴπῃ δι' εἰκασίας, ἄπειρος, Ἐκκλ.—«ὁ εἰκασμῷ τινι μὴ ὑποβαλλόμενος» Σουῖδ.

ἀ-νεικῆς, ἐς, περὶ οὗ δὲν φιλονεικεῖ τις, ἀδιαρλονεικῆτος, διάρ. γραφῆ ἀντὶ τοῦ ἀεικῆς, Πλ. Μ. 435.

ἀνεικία, ἢ, ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ πέντε κατὰ Μέγιστον ἐν Θεολ. Ἀριθμ. σ. 27.

ἀν-εἰκόνιστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ εἰκονίσῃ, νὰ παραστήσῃ δι' εἰκόνας, Κλήμ. Ἄλ. 418.

ἀ-νεικός, ον, ἄνευ νείκους, δηλ. φιλονεικίας, Σουλ. Ἐπιγρ. 2693ε, 11.

ἀνεἰλεῖθαι, ἢ, ἢ ἄνευ τῆς βοήθειας τῆς θεᾶς τοῦ τοκετοῦ Εἰλεῖθαις γεννηθεῖσα, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἧτις κατὰ τὴν μυθολογίαν ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, σὲ τὰν ὠδίνων λογιᾶν ἀνεἰλεῖθαιαν, ἐμῶν Ἀθάναν ἱκετεύω Εὐρ. Ἴων 453.—ὁ Εὐστάθιος Ὁδ. 1861. 44 ἐρμηνεύει «ἀνεἰλεῖθαιαν μὴ γεννησασαν».—ὁ Ἡσυχ. καὶ ὁ Σουῖδ. «ἀτοκον», πάντες δὲ παραπέμπουσιν εἰς τὸν Ἴωνα τοῦ Εὐρ., ὡςτε κατ' αὐτοῦς πρόκειται περὶ τῆς παρθενίας τῆς Ἀθηνᾶς πρβλ. σημ. Paley ἐν τόμῳ.—Ὁ Γρηγ. Κορίνθου (Ρήτορες τόμ. 7, μέρ. II. σ. 1141, ἐκδ. Walz) λέγει: «εἰλεῖθαι δὲ λέγονται παρὰ Δωριεῶνταιν αἱ ὠδίνες· ὅθεν καὶ ἀνεἰλεῖθαι ἢ ἄγονος γυνή».

ἀνειλέω (ἴδε εἰλω), περικλιεῖω, στενοχωρῶ, σερμύωνω, καὶ τὸ ἀνεἰλεῖσθαι πολεμῖκος Φιλόστρ. 59:—Μέσ., συστρέφομαι, συναθροίζομαι, σερμύνομαι, ἀνεἰλεθέντες γὰρ ἔς τι χωρίον Θουκ. 7. 81· αἱ μέλιτται .. αὐτοῦ ἀνεἰλοῦνται Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 57· ἐπὶ ἀέρος κεκλιμένου ἢ συμπυκνωθέντος ἐν τοῖς ἐντέροις, κρέσσον δὲ σὺν νόφῳ διελεθῆν ἢ αὐτοῦ ἀνεἰλεῖσθαι Ἰππ. Πρην. 40· ἐν Γαλην. Γλωσσ. σ. 432, ὑπάρχει: «ἀνεἰλεσθῶν» εἰς τὸ ἀνω εἰλισθεῖσαι «σστραφῶσιν».—ἐπὶ ἔχου, ἄλλ' αὐτοῦ προσκόπτουσαν ἀνεἰλεῖσθαι τὴν φωνὴν καὶ λαμβάνειν ὄγκον Ἀριστ. Ἀκουστ. 65· περιορίζομαι, «συμμάχεύομαι», περὶ τῆς γλώσσης ἐάν .. μὴ ὑπακούῃ, μηδ' ἀνεἰληται Πλουτ. 2. 503C.

II «ἐεδιπλώνω». ἀνοίγω, ἀνεἰλεῖσθαι οὖν [τὸ γραμματάδιον]

ιδεῖν ἔγγεγραμμένα τρία ταῦτα αὐτοῖς 109C:—Παθ, Πλάτ. Κριτ. 109A ἴδε ἀνειλλω.

ἀνειλμημα, ατος, τό, κατά κληθ., ὡς τὸ στρόφος, κωλικόπονος, κόλυμος, Λατ. torquim, ὅσα .. φύσάν τε καὶ ἀνειλμηματα ἐνεργάζονται ἐν τῷ σώματι Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἰητρ. 18. 17.

ἀνειλμησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., καὶ ἐν πυρετοῖς μετὰ πόνων στρόφοι καὶ ἀνειλμησις κακοήθεος Ἰππ. Ἐπιδ. 3. 1086A.

2) συστροφή τῶ σώματος ἐν γυμναστικαῖς ἀσκήσεσιν, Ἄρει. Χρον. Νούστ. Θερ. 1. 2., 2. 13.

ἀνειλεγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., ἐν ἐκτάσει, κεχωρισμένως, λεπτομερῶς, Ἑρμείας εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 137.

ἀνειλιξίς, εως, ἡ, ἀνακύλιξις, ἐνυπερόμενον τῆ τοῦ παντός ἀνειλιξίει Πλάτ. Πολιτ. 270D, περὶ τήν του παντός ἀνειλιξίην 286B.—Ἐν τοῖς Δ. Β. εἶναι γεγραμμένον: ἀνειλιξίην: τὴν ἀνάλλυσιν, Πλάτων Πολιτικῶν.

ἀνειλιξίω, ποιητ. ἀντὶ ἀνελιξίω.

ἀνειλῶ ἢ ἀνειλῶ, = ἀνειλέω (ἴδε εἰλω):—Μέσ., ἀπομακρύνομαι, ἀποσύρομαι, «τραχιούμαι πίσω», συσπειράται καὶ ἀποτρέπεται καὶ ἀνειλλεται Πλάτ. Συμπ. 206D:—ἴδε ἀνειλέω, ἀνέλλω.

ἀνειμαρταί, γ' ἐν. τοῦ παθ. πρkm., οὐχ εἰμαρταί, δὲν εἶναι πεπωμένον, ἀμρ. ἐν Πλουτ. 2. 885A.—ἡ συνήθης γραφή εἶναι: τὰ μὲν εἰμαρταί, τὰ δὲ ἀνειμαρταί ἴδε Λοβ. Παραλ. 157.

ἀνειμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀνέμει, βήθμωσ, ἐν ἀνέσει. ἀμειῶς, [τῆς δὲ φίλας] ἀργῶς καὶ ἀνειμένως οἱ πλεῖστοι ἐπιμέλονται Ἐν. Ἀπομν. 2. 4, 7 ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτυμένοι οὐδὲν ἴησον ἐπὶ τοὺς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν, ἐν ἀνέσει ζῶντες, χωρὶς δηλ. ὑποδαλλώμεθα εἰς διαρκεῖς καὶ αὐστηρὰς ἀσκήσεις, ὡς οἱ Σπαρτιάται, Θουκ. 2. 39 πίνειν Ἐν. Κύρ. 4. 5, 8 ἔην Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 2. 5, 2 οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἄλλὰ παντάπασιν ἀνειμένως μέλλω τοὺς λόγους ποιεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἐλευθέρως, μετὰ παρηρησίας, ἀντιδισταλμένως πρὸς τὸ ὑποστειλάμενος, Ἰσοκρ. 167D.

ἀνεμί, παρ' Ἄττ. χρησιμεῖσι ὡς μέλλ. τοῦ ἀνέρομαι, τὸ δὲ ἀνήμεν, Ἐπ. ἀνήτην, ὡς ἀόριστος (εἰμι):—ἀναβαίνω, ἐπὶ ἡλίτου, ἀνατέλλω, ἀμ' ἡελίῳ ἀνιόντι, συγχρόνως μετὰ τὸ ἀνατέλλοντος ἡλίτου, Ἰδ. Σ. 136, πρβλ. Ἠρόδ. 3. 85 ἀνήτην ἐς περιωπὴν, ἀνέθη. ἐν εἰσὸν ὑψηλόν, Ὀδ. Κ. 146, πρβλ. Ἠδέ. Πολ. 614D γῆ δ' ἀνεῖσ' εἰς αἰθέρα Εὐρ. Ἀποσπ. 688 ἰδρῶς ἀνήει χρωτὶ, ἀνέθη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος αὐτοῦ [τοῦ Ἡρακλέους], Σοφ. Τρ. 267 μῆτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνέιαι τινὰ [τοὺς θεούς], μήτε καρπορορίαν τινὰ γῆς δάσωσιν εἰς αὐτοὺς οἱ θεοί, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 270—ἀναβλύω, ἡς τὸ ὕδωρ οὐκ ἀνεῖσιν ἐκ τῆς γῆς, ἐπίρρ. εἰ δὲ ἐκ τοῦ ὁρόφου Πaus. ἴδε ὄρησ. Σπερ. ἐν λέξει. 2) ἀναπλέω, ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῆ ἄν νηὶ Ὀδ. Κ. 332 πλέω ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ πέλαγος, βγαίνω εἰς τὰ ἀνοιχτά ὡς λέγουσιν οἱ ναυτικοί, νῆας τ' εἰρῶσαντο .. αὐτῶ δ' ἤματι πόντον ἀνήτην Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 233. 3) προχωρῶ εἰς τὰ μεσόγαια, ἀναβαίνω, (ἴδε ἀνωτ. I.), ἰδίως προχωρῶ ἄνω πρὸς τὰ μεσόγαια τῆς Ἀσίας, ἢ ἀγγελλῆ ... παρὰ βασιλεῖα ἀνήει Ἠρόδ. 5. 108 ἀνίων ἔκ Πειραιῶσ Πλάτ. Πολ. 439E, κελ. 3 εἰς ἄστν Φαληρόθεν ὁ αὐτ. Συμπ. 172A. 4) παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι αἴφνης, Αἰλ. π. Ζ. 11. 33.

II. προσέρχομαι τιμὴ ἱκετευτικῶς πρὸς βοήθειαν, ἀνεῖσι πᾶσι ἐς πατρός ἐταίρους Ἰδ. Χ. 492, 499.

III. ἐπανέρομαι, ὑποστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, συχ. ἐν Ὀδ., ὡς, ἐξ Αἰθιοπίων ἀνίων Ε. 282 οὕτως, ἀν. ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον Ἠρόδ. 1. 140, πρβλ. 7. 239 ἀνάγω, ἀλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίσαιν ἐπισκοπεῖν Πλάτ. Πολ. 531C ἀλλὰ σπῆσθαι δ' εἰ τέκνα ἀνεῖμι, ἐπ'ἀνεμι, ἐπαναφέρω δὲ τὸν λόγον εἰς τὰ προϊόντα τῆς θαλάσσης, δηλ. ἰχθύς κτλ., Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 11 ἔλλειπται, πάλιν δὲ τῶνδ' ἀνεῖμι σοὶ γένους, θὰ ἀνέλω εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους αὐτῶν, θὰ ἀνιχνεύσω τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, Εὐρ. Ἡρακλ. 209.

ἀνεῖμων, ον, (εἶμα) ἄνευ ἐνδυμάτων, γυμνός, ἀνεῖμονος ἢ πενιχρός, «πενιχρῶ μὲν τὸν εὐτέλι τινὰ ἔχοντος, ἀνεῖμονος δὲ τοῦ καὶ ἱματίων ἀπορούτος» (Σχδλ.). Ὀδ. Γ. 348.

ἀνειπεῖν, ἀορ. χωρὶς ἐνεστώτος ἐν χρήσει, ἀνθ' οὗ κείται τὸ ἀναγορεύω, πρβλ. ἀνερῶ:—ἀναγγέλλω, ἀνακηρύττω, ἰδίως διὰ κήρυκος, κάρυξ ἀνείπει νιν, κήρυξ ἀνεκήρυξεν αὐτὸν νικητὴν Πινδ. Π. 1. 61 διαυλεδρόμαν ὑπατον παιδῶν ἀνείπειν 10. 12 στέφανον Σουλ. Ἐπιγρ. 2374 e. 34 (σ. 1074), πρβλ. Δημ. 244. 2 τῷ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνείπειν Ἐν. Κύρ. 4. 2, 35:—μετ' αἰτίας. καὶ ἀπαρ., προκηρύχοντες θεί., τοὺς γεωργοὺς ἀπείναι Ἄριστοφ. Εἰρ. 550 κήρυγμα τὸδε ἀνείπειν, .. τὸν μὲν βουλόμενον .. μένειν κτλ., Θουκ. 4. 105 οὕτω καὶ: εἴ τις εἶη .. ἐκφαίνεσθαι Ἐν. Κύρ. 4. 5, 56:—ἀπολλ., ἀναγγέλλω, ἰδίως εἰδῶσιν, ἐν ταῖς Ἀθηναϊκαῖς ἐκκλησίαις, τοῖς δικαστηρίοις, τοῖς θεάτροις, κτλ., ἀνείπειν ὁ κήρυξ Θουκ. 2. 2, πρβλ. Εὐρ. Ἰωνά 1167, Πλάτ. Πολ. 580B, κτλ. ὁ δ' ἀνείπει (δηλ. ὁ κήρυξ) Ἄριστοφ. Ἄχ. 11 ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀν. Δημ. 244. 2:—ὡσαύτως ἀπῶς,

λέγω τι μεγάλη τῆ φωνῇ, τῷ δ' ἀνείπειν ἐνδοθεν, εἰς κόρακας, Λουκ. Ἀλεξίρ. 46.—Ὁ παθ. τύπος εἶναι ἀνερχέθη: ἀναρρῆθεις ἡγεμόν Ἐν. Ἰλλ. 1. 4. 20, κελ. ἀναρρῆθεις ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ στεφάνου Δημ. 253. 6, πρβλ. 277. 3 τὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀναρρῆθέντα στέφανον Αἰσχίν. 60. 9: μέλλ. ἀναρρῆθῆσεται ὁ αὐτ. 74. 31 οὕτως ἐν τῷ πρkm. ἀνειρῆσθω, θεωρηθῆτω ὡς γεγενημένη ἡ ἀναγορεύσις (ἐνθα κατ' ἐνεστώτα μὲν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ προσαναγορεύω, κατ' ἀόριστον δὲ πρὸς τὸ ἀνείπειν), Πλάτ. Πολ. 580C. **II. ἐπικαλοῦμαι**, θεοῦς Πλουτ. σύγκρ. Ρωμ. καὶ Θησ. 6.

ἀνέρ = ἀνήρ, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. de cor. hell. IV. σ. 93.

ἀνείρω, ἀναστέλλω, ἀνακηρύττω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἀείποτε κατ' Ἐπικ. παρατ., Τρώων ἀνέρογε φάλαγγας Ἰδ. Γ. 77 μάχην ἀνέρογον ὅπισσω Ρ. 752 οὕτως, ἀν. τὸν θυμόν Πλάτ. Νόμ. 731D τοὺς στρατιώτας Ἐν. Ἰλλ. 7. 1, 31: μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀν. μὴ διασκιδνάσθαι τὴν ἀγέλην, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 5:—παρ' Ἐν. Κύρ. 5. 4, 45, ἀνείρμενοις .. τοῖς σκευοφόροις φαίνεται ὅτι σημαίνει: ἔχοντες τὰ σκευοφόρα ἐν μακρῇ καὶ λεπτῇ γραμμῇ, — ἐκτός ἂν ἀναγνωσθῆ ἀνείρμενοις.

ἀνείρτερον, ἀπαραιτήτων Ἰσοκρ.

ἀνείρξις, εως, ἡ, ἡ ἀπόλλεσις, παρακώλυσις, ἐμπόδιον, ἀποχαῖς ὧν ἐφίενται καὶ ἀνείρξις Πλουτ. 2. 584E.

ἀνείρομαι, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ἐνεστ., ἐνθ' οἱ Ἄττ. προτιμῶσι τὸ ῥῆμ. ἀνερῶται: ἀλλ' αὐτοὶ μεταχειρίζονται ἀόριστον ἀνερῶμαι (ἐκ τοῦ ἀνέρομαι) Σοφ. Αἰ. 314: ἀπαρ. ἀνερῶσαι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1304 καὶ ὁ Πλάτ. ἐν Μένωνι 85C ἔχει μέλλοντα ἀνερῶσαι: ἀορ. α' ἀνείρατο Νόνν. Δ. 38. 46. 1) μετ' αἰτ. προσώπ., ἐρωτῶ τίνα, ἐξετάζω, ἀνακρίνω, ὅτε κεν δῆσ' αὐτὸς ἀνερῆται ἐπέεσσιν Ὀδ. Δ. 420 οὕτω, μὴ μ' ἀνέρη τις εἰμι Σοφ. Ο. Κ. 210, πρβλ. Αἰ. 314, Πλάτ., κτλ. 2) μετ' αἰτ. πρkm., ἐρωτῶ περὶ τίνος, τῆνδε τε γαῖαν ἀνείρει Ὀδ. Ν. 238: παρὰ περὶ τῶν ὄσκαυτος, περὶ τίνος Πλάτ. Μένων 74C.

3) μετὰ διπλ. αἰτίας, ὁ μ' ἀνείρει, ὅ, τι μὲ ἐρωτᾷ, Ἰδ. Γ. 177, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1304 ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφώντα Σωκράτης ὑβόλων ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας Ἄριστοφ. Νεφ. 145 οὕτω Πλάτ., κτλ.

ἀνείρω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀνερῶ.

ἀνείρω, (ἴδε εἶρω) συνάπτω, περιάπτω, ἀποτάμνει αὐτῶν τὰ τε ὄτα καὶ τὰς ῥίνας, καὶ ἀνείρας περὶ τὸν γαλινὸν τοῦ ἵππου κτλ. Ἠρόδ. 3. 118, πρβλ. Πλάτ. Κωμ. Ἀδελ. 22 ἀν. στεφάνους, περιπλέκω, συμπλέκω, Ἄριστοφ. Ἄχ. 1006 τρίχας βελόνη Δίων Κ. 51. 14: πρβλ. ἀνείρω ἐν τέλ.

ἀν-εἰσακτος, ον, ὁ μὴ εἰσαχθεὶς εἰς τὰ μυστήρια, ἀμύητος Ἰαμβλ. βίος Πυθαγ. 17, κτλ.

ἀν-εἰσοδος, ον, ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος, σπουδαίος ἀνδράσι .. ἀβάτον καὶ ἀνεῖσοδον οὖσαν [τὴν αὐλήν] Πλουτ. Δίων 7, ἀνεῖσοδον. ἔσεσθαι τὴν πόλιν, ὅτι δὲν θὰ δυναθῆναι εἰσελθῆναι εἰς αὐτήν, Πύρρ. 29.

ἀνεῖσφορία, ἡ, ἐξάρσις καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς εἰσφορᾶς, τοῦ φόρου δηλ., ἀνεῖσφορία εἰδοῦς καὶ ἀτελείας Πλουτ. Εὐμέν. 4, Σουλ. Ἐπιγρ. 2126, Ἐπιγρ. Newton σ. 757.

ἀν-εἰσφορος, ον, ὁ μὴ εἰσφέρων, ὁ ἀπηλλαγμένος πολεμικῶν ἢ ἄλλων εἰσφορῶν, Διον. Ἄλ. 5. 22, Πλουτ. Κάμ. 2, Σουλ. Ἐπιγρ. 5879. 12.

ἀνέκαθεν, πρὸ συμφῶν -θε, (Ἠρόδ. 6. 128), ἐπίρρ. τόπου (πρβλ. ἀνεκάς): ἀπὸ τῶν ἄνω, ἄνωθεν, Αἰσχύν. Χο. 427, Εὐμ. 369 τάνεκαθεν βεῖ ἐκ .., Ἠρόδ. 4. 57: πρβλ. ἀγκαθεν. **II. χρονικ.**, ἐξ ἀρχῆς, ἐόντες ἀν. Πύλιος, ἐξ ἀρχῆς, ἐκ καταγωγῆς, ὁ αὐτ. 5. 5, πρβλ. 7. 221 συχνότερον μετὰ τοῦ ἄρρου, γεγονότες τὸ ἀν. ἀπὸ Αἰγύπτου 2. 43, πρβλ. 6. 128 ἀνδρῶς .. τὸ ἀν. γένος ἐόντος Φοίνικος 1. 170, — ἐνθα τὸ γένος κείται ἐπιρρηματικῶς, ἐκ γενετῆς, ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ πληθ. τύπου, γένος ἐόντες τὰ ἀν. Γεφυραῖοι 5. 55, πρβλ. 6. 35 τὰ ἀνέκ. λαμπροί, ἐκ λαμπρῶν προγόνων, 6. 125. 2) ἀν. κατηγορεῖν, ἐξ ἀρχῆς ἀφηγησῆαι, Πολύδ. 2. 35, 10., 5. 16, 6. κτλ.

ἀνεκάς, ἐπίρρ., πρὸς τὰ ἄνω, εἰς ὕψος, Λατ. sursum, ὅταν .. Μοῖρα πέμψη ἀνεκάς ἔδλον Πινδ. Ο. 2. 38 ἀσπίδα φέρειν .. ἀν. ἐς τὸν οὐρανὸν Ἄριστοφ. Σφ. 18, πρβλ. Ἀποσπ. 234 [τρέπειν] τὸν αὐχέν' ἐκ γῆς ἀνεκάς, εἰς αὐτοὺς βλέπων, Κράτης ἐν «Ἠρωσῖ» 3 ἀνεκάς τ' ἐπαίρω καὶ βεβουλόρα σὺ τὸ σκέλος Βῦπολ. ἐν Αὐτολύκῳ 9 τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Εὐπόλιδος πᾶν ἐπιτυγῶς διορθοῖ ὁ Κόντος: ἀνεκάς τε πηρῶς καὶ βεβουλόρα εἰ τὸ σκέλος (Ἀθηνᾶ τόμ. Α', σ. 194): πρβλ. Φερεκρ. Ἀδελ. 80 [Ὁ Πλουτ. ἐν ὄρησ. 33 παράγει ἐκ ταύτης τῆς λέξεως τὸ ὄνομα Ἀνακας, τὸ γὰρ ἄνω τοῦς Ἀττικοὺς ἀνεκάς ἀνομαζέειν καὶ ἀνεκάθεν τὸ ἀνωθεν, περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ ἀνεκάς ἴδε σχμ. Κοραῆ ἐν τῷ Α' τόμ. τῶν Παραλλ. τοῦ Πλουτ.: σ. 365 τῆς ἰδίας ἐκδ. πρβλ. Νουμ. 13. Ἐκ τῶν χωρίων τούτων καὶ τῶν τύπων ἀνάκανδα παρ' Ἡσυχ., ἀνάκαρ παρὰ Γαλην. Γλωσσ. Ἰππ., ὁ Συναδέβ. (Φιλολ. 3, σ. 119) ὑποπτεῖται ὅτι ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο

ἀνακός, καὶ οὗτοι δὲν εἶναι, ὡς κοινῶς ὑπολαμβάνεται, σύνθετον ἐκ τῆς ἀνά καὶ τοῦ ἐνάξ].

ἀν-ἐκθάτος, ον, ὁ ἄνευ ἐκθάσεως, ἄνευ ἐξόδου, χαράδρα Θουκ. 3. 98.—'Αἶδος εὐνή 'Οππ.' Ἄλ. 4. 392.

ἀν-ἐκθάστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκθάσῃ, νὰ κατα- νικήσῃ, Πλούτ. 2. 1055D.—'Επίρρ. ἀνεκθιάστως, Γ'έλλ. Ἄττ. Νύκτ. 1. 2. 7.

ἀν-ἐκδαρτος, ον, (δαρτός) «ἀγδαρτος». —'Επίρρ. ἀνεκδαρτί, ἀμφοτέρω παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. ἄδορος καὶ ἀδορατί.

ἀν-ἐκδήμητος, ον, ἀκατάλληλος, μὴ ἀρμόδιος πρὸς ἀποδημίαν, τὴν μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νόνας καὶ εἰδούς ἀνέξοδον καὶ ἀνεκδήμητον τίθενται Πλούτ. 2. 269D.

ἀν-ἐκδιήγητος, ον, ἀπερίγραπτος, ἀνεκφραστός, χάρις δὲ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκδιήγητῳ αὐτοῦ δωρεᾷ 'Επιστ. πρὸς Κορ. Β' 8', 15, 'Εκκλ.

ἀν-ἐκδίχτης, ον, ὃν δὲν ἐξειδίχηται, 'Ιωσήφ. Ἄρχ. Γ. 20. 3, 1, Ἄπολλ. Λεξ. ἐν λ. νῆποινοι.

ἀν-ἐκδοτός, ον, ἐπὶ κόρης, ἢ μὴ δοθεῖσα εἰς ἄνδρα, ἢ μὴ ὑπαν- δρευθεῖσα, Λυσ. 134. 1, Δημ. 1124. 7, 'Ισαῖος 57. 37. ἀνεκδοτόν ἐνδον καταγῆράσκειν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκωρρ. 11. II. ὁ μὴ δημοσιευθεὶς, ὁ τηρηθεὶς μυστικός, Διόδ. 1. 4, Κικ. πρὸς Ἄττ. 14. 17, 6' πρὸλ. ἐκδιδωμι Γ. 1.

ἀν-ἐκδρομος, ον, ἄφικτος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ, ἀδίαιτος, ἀδιέξοδος, ἀνεκδρομὸς ὄχιμασε θῶμιξ (ὄρθτ. θῶ- μιγξ, ἴδε τὴν λέξ.) Ἄνθ. II. 9. 343.

ἀν-ἐκδυσώπητος, ον, ἀνεξιλάστος, ἀμελιχτός, Δοσιθ. ἐν Λατ. Γραμμ. ἐκδ. Keil, VII. σ. 392.

ἀν-ἐκδυτός, ον, ἐκ τοῦ ὁποῦτος δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ, πρὸς ἐρήμην τοῦ νῆδουμος, Εὐστ. 1580. 13.

ἀν-ἐκζήτητος, ον, ὁ μὴ ἐκζητηθεὶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 42.

ἀν-ἐκθερμαντός, ον, ὁ μὴ θερμανθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θερμανθῇ, Ὀρειβάς. παρὰ Φωτ. Βιβλ. σ. 175. 40.—'Επίρρ. -τως Ἄντυλλ. Μαθηαεὶ σ. 256.

ἀν-ἐκθλιπτός, ον, ὁ μὴ ἐκθλιθεὶς, «ἄστυφος» τῇ ἀνεκθλιπτῳ σταφυλῇ Εὐστ. Πονημ. 355. 35.

ἀνεκθόρνυμι. ἀναπῆδω, Χρησμ. παρὰ Πορφ. ἐν Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 3, 14' ἀνά δ' ἐξέθορος, μάντι Λυκωρεῦ (ἐν τμησί).

ἀν-ἐκθύτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξελίωσῃ ἢ καθησυχάσῃ διὰ θυσίας, ἄλλη γραφ. ἐν Κοροούτ. Θε. Φύσ. 9.

ἀν-ἐκκλησίτος, ον, ὁ μὴ ἀποκεκλεισμένος, Δίδωμ. π. Τριάδ. 2. 4.

ἀν-ἐκκλησίαστος, ον, ἄνευ ἐκκλησίας, δηλαδὴ συνελύσεως, Θεάτρον Πόσειδώνιος παρ' Ἄθην. 213D. 2) παρ' Ἐκκλ. συγγρ., ἀποκεκλεισμένος ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας: κληρικὸς ἀρπάζων γυναικίκα ἀνεκκλησίαστος ἔστω Κανὼν 27 τῆς ἐν Χαλκιδ. Συνόδου.

ἀν-ἐκκληστός, ον, ὁ μὴ προκληθεὶς; Σουλ. Ἐπιγρ. 5912. 12., 5913. 11., 5914.

ἀν-ἐκκλήτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκκληνῇ ἢ ἐκφύγῃ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 797, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀλταστος.

ἀν-ἐκκλήτως, ἐπίρρ., ἀφύκτως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. ἐνθ' ἀνωτέρω.

ἀν-ἐκκρίτος, ον, ὁ μὴ κενωθείς, γαστήρ Ποιητῆς περὶ Βοτα- νικῆς 137.

ἀν-ἐκλάλητος, ον, ἀνεκφραστός, ἀπερίγραπτος, Ἐπ. Πέτρ. Α' α', 8, Εὐνάπ. 77.—'Επίρρ. -τως Ἄθανάσ. τόμ. Α', σ. 814. 2, σ. 396, Νικήτ. Εὐγ. 6, 525.

ἀν-ἐκλειπτός, ον, ἀκατάπαυστος, ἀτελευτήτος, Ὑπερείδ. Ἐπι- τάρ. V. 115, Διόδ. 4. 84, Σέξτ. Ἐμπ. M. 10. 141.

ἀν-ἐκλεκτός, ον, ὁ μὴ ἐκλεχθεὶς, Διον. Ἄλ. περὶ Συνθ. 3.

ἀν-ἐκλιπής, ἐς, = ἀνεκλειπτός, Ἐδδ. (Σοφ. Σολ. ζ', 14, η', 18).

ἀν-ἐκλόγιστος, ον, = ἀνεύθυνος, μὴ ὑπεύθυνος, Εὐστ. Πονημ. 70. 45, κτλ. II. ἀνυπολόγιστος, «ἀλογάριστος», αὐτόθι 893. 45.—'Επίρρ. -τως, «ἀσυλλόγιστα», «ἀλογάριστα», ὅπως ἀνεκ- λογίστως πλείστοις οἶνος ἐκποθῇ Φερεκρ. ἐν Ἐτυρανίδι 1. 7.

ἀν-ἐκμελέτητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκμελετήσῃ, M. Ἄκομ. τ. Β', σ. 2. 6, ἐκδ. Α.

ἀν-ἐκνιπτός, ον, = ἀνεκπλύτος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκ- πλύνῃ, νὰ ἐξαλείψῃ, Πολυδ. Α', 44.

ἀνεκπέμπλημι, πληρῶ ἐκ νέου, ὁπότε δὲ διάσχοιεν αἱ πλευ- ραὶ τοῦ πλαισίου, τὸ μέσον ἀνεξεπίμπλασαν Ἐν. Ἄν. 3. 4, 22. ἐνθα ὁ Κράγερὸς ἀν ἐξεπίμπλασαν.

ἀν-ἐκπλήθοντος, ον, ὁ μὴ πληθυνθεὶς ἢ εὐρυνθεὶς, Βασίλ.

ἀν-ἐκπλήκτος, ον, ὁ μὴ ἐκπληττόμενος, ἄφροτος, ἄπρομος, ἀτά- ραχος, Πλάτ. Θεαίτ. 165B ὑπὸ κακῶν ὁ αὐτ. Πολ. 619A ἀπὸς τι Συνέδ. 64B:—τὸ ἀνεκπλήκτων = ἀνεκπληξία, Ἐν. Ἄγης. 6. 7.—'Επίρρ. -τως Πλούτ. 2. 260C. II. ἐνεργ. ὁ μὴ προξεν- νῶν ἐκπληξίν. Πλούτ. 2. 7A.

ἀνεκπληξία, ἢ, τὸ ἀπρόμητον, ἢ ἀπροβία, Πλάτ. Ὅροι 412C.

ἀν-ἐκπλήρωτος, ον, ὁ μὴ πληρωθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πλη- ρωθῇ, Ἄκοσπ. Ἱερικλεωτ. σ. 211 Scott.

ἀν-ἐκπλύτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκπλύνῃ, νὰ ἐξαλείψῃ, ἀνεξιλάπιτος, ἀνεξιτήτος, οἶον ἐγκαύματα ἀνεκπλύτου γραφῆς

Πλάτ. Τίμ. 26C, αἱ ἀνεκπλύτοι κηλίδες Συνέσ. 183A, Πολυδ. Α', 44.—'Επίρρ. -τως M. Ἄκομ. τόμ. Α', σ. 263. 20, ἐκδ. Α.

ἀν-ἐκπύμπευτος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεικνύμενος, ἐπίρρ. ἀνεκπομ- πεύτως, ἄνευ πομπῆς ἢ ἐπιδείξεως, Διον. Ἄρσειο. σ. 63. 151, κτλ.

ἀν-ἐκπυρεύτος, ον, ὁ μὴ ἐκπορευόμενος, Βυζ.

ἀν-ἐκπραξία, ἢ, ἔλλειψις ἀποτελεσματος, Σχόλ. εἰς Διάχυλ. Θ. 843.

ἀν-ἐκπτωτος, ον, ὁ μὴ ἐκπίπτων ἢ ἀποστερουόμενος τιος, ἀν- ἐκπτώτως πατρωνικῶν δικαίων Ψελλ.

ἀν-ἐκπύητος, ον, ὁ μὴ πυώδης, Ἰππ. Ἄφ. 1253' δακρυώδης καὶ ἀν. ὁ αὐτ. π. Ἄγμ. 767.

ἀν-ἐκπύρωτος, ον, ὁ μὴ πυρποληθεὶς, Νικήτ. Βλεμμ. Ἐπιτ. φουσ. σ. 15.

ἀν-ἐκπυστος, ον, ὁ μὴ θρυλούμενος, κοινός, Ἰωσήφ. Ἄρχ. Γ. 17. 11, 2.

ἀν-ἐκπύζωτος, ον, ὁ μὴ ἐκπύζωθεις, πλάνη Ἰουστίν. Μάρτ. 391.

ἀν-ἐκρυπτός, ον, = ἀνεκπλύτος, Πολυδ. Α', 44.

ἀνεκτέος, ον, ῥῆμ. ἐπιθ. τοῦ ἀνεχόμεμαι, δεῖ ἀνεχέσθαι, ἀνε- κτέα (ἐνν. ἐστὶ τάδε), ἄρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; ὕβρις, ἀλλ' ἀνε- κτέα Σοφ. Ο. Κ. 883' ἀνεκτέα τάδε (διωρθῶθεν ἀντὶ ἀνεκτά) Ἄριστορ. Λυσ. 478.

ἀνεκτικὸς, ἢ, ὄν, (ἀνεχόμεμαι) ὁ ἀνεχόμενος, ὁ ὑπομονητικός, M. Ἄνωμ. 1. 9' τιδὸς Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 36.—'Επίρρ. -κῶς Ἰερικλ. Πυθ. σ. 145.

ἀνεκτίσις, εὖως, ἢ, ἰκανοποίησις, «ἀντίκρυσμα» Φίλων 2. 598.

ἀνεκτός, ὄν, μεταγεν. ἢ, ὄν, Διογ. Α. 2. 36:— ῤῆματ. ἐπιθ. τοῦ ἀνεχόμεμαι, ὃν δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ, ὑποφερτός, κατὰ τὸ πλείστον μετ' ἀνήθ. (ὡς τὸ ἀνασχετός): Λοίγια ἔργα ..., οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά Ἰλ. Α. 573' χρεῖώ .. οὐκέτ' ἀνεκτός Κ. 118, Ἰοίον. 1193, κτλ., οὕτως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ παρ' Ἄττ., οὐκ ἀνεκτόν Διάχυλ. Ἄγ. 1364' οὐκ ἀνεκτά Σοφ. Ἄντ. 282, κτλ. ἢ μετ' Ἰρω- τήσεως, ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτά; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 429' ταῦτα δῆτ' ἀνεκτ' ἀκούειν; Ἄριστορ. Θεσμ. 563:— οὐκ ἀνεκτόν [ἔστι] ἐπομέν. ἀπαρ. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ μὴ οὐ Πλάτ. Θεαίτ. 154C, 181B' τὸ μὲν οὐκ ἄν. ἐμει... γίγνεται ὁ αὐτ. Νόμ. 861D. 2) ἄνευ ἀνήθ., τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν, ὅπαρ εἶναι ὑπο- φερτόν, Ὁδ. Γ. 83' ἀνεκτά παθεῖν, toleranda pati, Θουκ. 7. 77' μέχρι τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἔπαινοι, ἐς ὅσον .., ὁ αὐτ. 2. 35' παντὶ τρόπῳ ὅστις καὶ ὄπωσοῦν ἀνεκτός, κατ' οἰονόησθε ὄπωσοῦν ὑποφερτόν τρόπον, ὁ αὐτ. 8. 90, πρὸλ. Δημ. 1477. 24' ἀν- τι λέγειν Ἰσοκρ. 172B' ἀνεκτότερα, ὑπερρετότερα, Κικ. π. Ἄττ. 12. 45' ἀνεκτότερον ἔσται τινὶ Εὐαγγ. κ. Ματθ. Γ. 15. 1α', 22, κτλ. 6) ἐπὶ προσώπων, μόνις ἀνεκτοὶ Λυσ. 166. 10, πρὸλ. Δημ. 1477. 25. II. Ἐπίρρ. -τως παρ' Ὁμ. αἰετοί οὐκέτ' ἀνεκτός Ὁδ. Γ. 350, κτλ. νομίσας οὐκ ἀνεκτῶς ἔχειν, ὅτι δὲν εἶναι ὑποφερτά, Ἐν. Ἐλλ. 7. 3, 1.

ἀνεκτότης, ητος, ἢ, τὸ ἀνεκτόν εἶναι, Γλωσσ.

ἀν-ἐκτριπτός, ον, ἀνεξιλάπιτος, Πολυδ. Α', 44.

ἀν-ἐκφραστός, ον, ὁ μὴ ἐκφραστῆς, μὴ ἀποκαλυφθεὶς, Εὐστ. Πονημ. 237. 57.—'Επίρρ. -τως ὁ αὐτ. Ἰλ. 382. 9.

ἀν-ἐκφυκτός, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαφύγῃ, ἄφικτος, Διόδ. 20. 54. II. ἐνεργ. ἀνίκανος νὰ διαφύγῃ, ἀναπόδρα- στος Πλούτ. 2. 166E.

ἀν-ἐκφοιτήτος, ον, μὴ εἰθισμένος νὰ ἐξέρχεται, ἀκοινωνήτος, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 2.—'Επίρρ. -τως Ἄθανάσ. τόμ. Β', σ. 421, Ἄνθρ. Κρήτ. σ. 136, Διον. Ἄρσειο. σ. 177, 179, 250, 266, Νικήτ. Βυζ. 785B, κτλ.

ἀνεκφοροῦμαι, λῦω τὰ ἐνέχυρα, Γλωσσ.

ἀν-ἐκφορός, ον, ὁ μὴ εἰς φῶς ἐκφερόμενος, ὁ ἄφροτος, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 226, Πολυδ. Ε', 147.

ἀν-ἐκφραστός, ον, ἀπερίγραπτος, ἄφρατος, καὶ ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ.

ἀν-ἐκφυκτός, ον, ἄφικτος, θάνατος M. Ἄκομ. τόμ. Β', σ. 393' εἰς μονόκερ. 7, ἐκδ. Α.

ἀν-ἐκφώνητος, ον, παρὰ Γραμμ., ἀνεκφώνητα εἶναι τὰ μὴ προπερὸμένα γράμματα: οἶον τὸ ὑπογεγραμμένον ε, Ἐτυμολ. M. 203. 7:— ἐν τοῖς σχολ. εἰς Ἄριστορ. Λυσ. 1150' ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἀνεκφραστός.

ἀν-ἐκχύμωτος, ον, ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ χυμὸν, ὕγρα καὶ ἀνεκχύμωτα ἐκκρίνεται τῆς ἕδρας Γαλην. τόμ. 13, σ. 584.

ἀνεκχωρήτως, = ἀνεκκλήτως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. 52. 549.

ἀν-ἐλατιος, ον, ὁ ἄνευ ἐλαίου, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 8; Σπράδ. 809.

ἀν-ἐλατῶτος, ον, ὁ μὴ ἐλατῶμενος, ὁ μὴ ἐλαττωθεὶς, Πρόκλ. εἰς Ἄλκ. 1, κεφ. 7, σ. 76.—'Επίρρ. -τως, Βυζ.

ἀν-ἐλεγκτός, ον, ἀνεξέλεγκτος, ἀνεξέταστος, ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτος Θουκ. 5. 85' ἢ γλώττα ἀνέλεγκτος ἡμῶν ἔσται, ἢ δὲ φορὴν οὐκ ἀνέλεγκτος Πλάτ. Θεαίτ. 154D, πρὸλ. Φίλ. 41B. 2) ὁ μὴ ἀναίρεθεις, εἰ δὲ με- ἐάσεις ἀνέλεγκτόν ὁ αὐτ. Γοργ. 167Δ' ἴνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος ἢ μαντεία γένοιτο, ἀνε- ἐλεγκτός, τὴν ὁποῖαν νὰ μὴ δύνῃται τις ν' ἀποδείξῃ ψευδῆ, ὁ αὐτ.

Ἄπολ. 22Α, πρὸλ. Τιμ. 29B.—Ἐπίρρ. ἀνελέγκτως λεγόμενον, ἄνευ ἀναρίσεως ἢ ἀντιρήσεως. Πλουτ. Γ. Γράχλ. 10. 3) ἐπὶ προσ. ὡσαύτως, ὁ μὴ κατακρηβίσις, ἀνωθείσις, ἄν. διαφυγεῖν Θουκ. 6. 53. ἀνελεγγία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ ἀνελεγκτος, τὸ ἀνεξέλεγκτον, Διογ. Λ. 7. 41.

ἀνελεγγῶ: μέλλ. -ἐγγῶ, ἐξελεγγῶ, παθ. ἐξελεγγομαι, φανερώνομαι: ὡς πράξις ἀτοπὸν τι, οἷον οἷον ἀνελεγγομαι Εὐρ. Ἴων 1470.

ἀνελεημοσύνη, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἀνελεήμονα, Ἄθωνάσ., τὸμ. 2, σ. 296, 300, Ἴω. Χρυσ. Ὀμ. 2 εἰς Ματθ. σ. 134.

ἀνελεήμων, ον, γεν. ονος, ὁ μὴ ἐλεήμων, ὁ μὴ κινούμενος εἰς ἔλεον ἢ οἰκτον πρὸς τινα, ἀσπλαγγος, Ἄριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 37. 3, Ἐπιστ. Παῦλ. πρὸς Ρωμ. α' 31: οὕτως, ἀνηλεήμων Νικοχάρ. Ἀδελ. 6: καὶ ἀνελεήμων, ἀνελεήμων καὶ ἀνελεήμων φασί. Νικόχαρις (γράφει Νικοχάρης) δὲ ἀνηλεήμων Α. Β. 400. 30.—Ἐπίρρ. ἀνελεήμονος ἀπολέσθαι Ἀντιφῶν 114.10.

ἀν-ελεήτος, ον, ὁ ἄνευ ἐλέους, ἀνηλεής, Ἄριστ. Φυσιογ. 3, 14, Λιβάν. 4. 678.

ἀνελελιζῶ: μέλλ. -εζῶ, σεῖω, κινῶ καὶ ἐξεγείρω, Ὀππ. Κ. 4.302.

ἀν-ελεος, ον, ὁ ἄνευ ἐλέους, Ἐπιστ. Ἰακώβ. 6', 13 Lachm (κοινῶς ἀνίλεος).

ἀνελευθερία, ἡ, ἔλλειψις ἐλευθέρου φρονήματος, μικροπρέπεια: ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς κολακείας, τῶν μὲν δνειδίζοντων κολακείας καὶ ἀνελευθερίας Πλάτ. Συμπ. 183B, Πολ. 590B, κτλ.

2) ἰδίως ἐν χρηματικαῖς ὑποθέσεσιν, ἔλλειψις ἐλευθεριότητος, φιλαργυρία, φειδώλια, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 2.7, 4., 4.1, 37 κέξ. Μεταξὺ τῶν χαρακτηρισμῶν τοῦ Θεοῦ. εἶναι καὶ εἰς περί ἀνελευθερίας, κερ. ΚΒ', σ. 116, ἐκδ. Κοραῆ.

ἀν-ελευθέριος, ον, = ἀνελευθέρως, Ἴω. Χρυσ. τὸμ. 4, σ. 333.

ἀν-ελευθερίότης, ητος, ἡ, = ἀνελευθερία, Ἄριστ. Μεγάλα Ἡθ. 1. 25.1.

ἀν-ελευθέρως, α, ον, οὐχὶ ἐλευθέρως, δουλικός, δουλοπρεπής, ἐπὶ αἰσχροῦ (ἐπονειδίστου) θανάτου, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1494: ἀτιμίαι Ἄριστ. Πολιτικ. 7.17, 9. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀνελευθέρως, δουλικός, οὐτιδανός, χαμερπής, φαῦλος, Ἀυσ. 116. 22, Πλάτ.: οὕτως, ἀνελ. ἐργασίαι Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 4.1, 40: παιδία Πολιτικ. 7. 17, 4.

3) ἰδίως ἐπὶ χρηματικῶν ὑποθέσεων, φειδώλιος, φιλάργυρος, γλιόχαρος, Ἄριστοφ. Πλ. 591, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 2.7., 4.1, 37.

4) ἄγροικος, ἄεστος, διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως οὐτ' ἀστερα ὑποθηλυτέραν οὐτ' ἀνελευθέρων ὑπαγροικότεραν Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 552. 5) ἐπὶ ζώων, δόλιος, πανουργός, [ζῶα] ἄν. καὶ ἐπιβουλία, οἷον οἱ ὄφεις Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1.1, 32. II. Ἐπίρρ. -ρῖως, χαμερπῶς, δουλοπρεπῶς, προσαιτεῖν Ἐν. Ἄπολ. 9: ζῆν Ἀλέξ. ἐν Ἀδελφ. 8.

ἀνελευσις, εως, ἡ, (ἀνέρχομαι) ἡ ἄνοδος, ἀνάληψις, «μετὰ τὴν ἀνελευσιν τοῦ Χριστοῦ εἰς οὐρανὸν» Ἰουστίν. Μάρτ. Ἄπολ. 1, 38.

ἀνελιγμα, ατος, τὸ, (ἀνελίσσω) πᾶν ὅ, τι ἀνελίσσεται, χαίτης ἀνελιγμάτα, βόστρυχοι, «σιγορὰ μαλλιά», «κατοσάρα» Ἀνθ. Π. 6. 210., 7. 485.

ἀνελικτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνελίσσων, ὁ ἐκτυλίσσων, τὸ ἐν τοῖς ἀδροτέροις ἀνελικτικόν τε καὶ ἀναλυτικόν Εὐστ. Πονημ. 206. 76.

ἀνελιγνύω ἢ ἀνελίνυω, διατρίβω τὸν χρόνον, χρονίζω, βραδύνω, ὁρῶν δ' ἀνελίνυων αὐθὶ μόνοντες ἔργοντι (Σχολ.). Ἄπολλ. Α. 861, ἀλλ' αἱ ἄρισται νῦν ἐκδ. ἔχουσιν: ἄν ἐλίνυον.

ἀνελιξίς, εως, ἡ, (ἀνελίσσω) διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἀνελιξίς παρὰ Πλάτ.

2) ἐπὶ χοροῦ, ὅταν ἀραιούμενος εὐρύνηται, ἔν τινι ρυθμῷ περιελίσσεται καὶ ἀνελιξίς ἔχοντι Πλουτ. Θησ. 21.

ἀνελίσσω, Ἄστ. -ττω: μέλλ. -ίξω: Ἐπ. καὶ Ἴων. ἀνελι- (ἴδε ἐλίσσω):—ἐκτυλίσσω, «ξετυλίγω», ἀγαθίδα, «κουβάρι», Φερεκῦδ. 106: ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον, ὡς τὸ Λατ. envolvere, ἐξελιττω, ἀνοίγω βιβλίον γεγραμμένον ἐπὶ κυλίνδρου, ὁ ἔ. ἀναγινώσκω, ἀναπτύσσω, ἐρμηνεύω αὐτό, ἄν. βιβλία Ἐν. Ἀπομ. 1. 6, 14, Ἄριστ. Πρὸβλ. 16. 6, 1: λέγον Πλάτ. Φίλ. 15Ε' πρὸλ. Οὐμπερ. Πλουτ. 2. 83D. 2) κἀμνω τινὰ ἢ τι νὰ κινηθῆ πρὸς τὰ ὅπισθεν, κινῶ, πῶδα Εὐρ. Ὀρ. 171. II. κἀμνω τι νὰ περιστρέφεται, περιστρέφω, σφαίρας Ἄριστ. Μεταφ. 11. 8, 13:—Παθ., περιστρέφομαι. αὐτόθι, μίαν δ' ἀνελίσσεται ἄμοιβήν Ὀππ. Ἀλ. 1. 420: ἄν. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Ἄριστ. π. Γ. Ζ. 2. 5, 11: γλῶσσ', ἀνελίσσομένη, ευκόλος, ευχερῶς κινουμένη, Ἄριστοφ. Βάτρ. 827. III. μεταφ. περιδινῶ. Lat. versare vitam, ἀλλ' ὅπως ἂν στρέφῃ καὶ ἀνελιττή τὸν βίον ἡμῶν ὁ θεός. . . δεχέσθαι Πλουτ. Νομ. 14.

ἀν-εληξής, ἐς, ὁ μὴ ἔχων ἐληξ. Ἰππ. κατ' Ἱηρεῖον 747.

ἀνελκόμεαι, γίνομαι ἐκ νέου ἐλκώδης, καὶ ἡ ὑστέρη ἀνελκότης κατὰ τὰ περίεθ Ἰππ. 644. 39, Κασσ. Πρὸβλ. 9.

ἀν-ελεκτός, ον, ὁ μὴ ἐλεκτός, ὅστις δηλ. δὲν ἐκτείνεται διὰ τῆς ἐξέως, οἷον τὸ ὄψωρ, ὁ λίθος Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5., 4. 9, 16.

ἀνελεκτός, ὄν, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀναστραφόμενος, ἀνελεκταῖς ἐφφρῖσι σείμνόν, πῖθων. περί τοῦ Περικλέους, Κρατίν. ἐν Ἀδελφ. 123 (Α. Β. 3).

ἀνέλικω: μέλλ. -ἐλξω ἄλλ' ὁ Ἄστ. μέλλ. εἶναι ἀνελικῶς, ἄρρ. ἀνελικῶσα: παθ. πρkm. ἀνελικῶσαι, Ἴων. ἀνελικῶσαι:—ἐλκω ἐπάνω, τάλαντα ἀνέλκει, ἀνοῦσι, κρατεῖ ὑψηλὰ τὴν πλάστειγα (ὄταν ζυγίση, πρὸλ. ἔλκω 1. 7.), Ἰλ. Μ. 434:—σύρω εἰς τὴν ἐσχάτην, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελικῶσαντες Ἡρόδ. 7. 59, Θουκ. 6. 44: νέας ἀνελικῶσμένας ἔσω τοῦ τείγους Ἡρόδ. 9. 98: δοκοῦσι. . . ἀνελικῶσαντες Θουκ. 2. 76: ἀνοῦσι ἰστίον, Ἐπιγράτ. ἐν Ἀδελφ. 2. 2) σύρω ἔξω, ἐξάγω, ἀνελικῶσαι εἰς τὸ φῶς Ἄριστοφ. Εἰρ. 307: κἀτ' ἀνελικῶσας ἐρωτᾶ, ἐξελικῶσας, σύρας, ὁ αὐτ. Ἄγ. 687: τὰ παιδάρι' εὐθύς ἀνέλκει, τὰ σύρει, τὰ παρουσιάζει ὡς μάστρας, ὁ αὐτ. Σφ. 568:—Μέσ., ἀνελεκεσθαι τρία, ἀνασπᾶν τὰς ἑαυτοῦ τρία, Ἰλ. Χ. 77:—Παθ., κῦνα χερσὶν ἀνελεκόμενον Διον. Π. 790. II. σύρω ὀπίσω, ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνελεκεν (μέλλων νὰ τοξεύσῃ) Ἰλ. Δ. 375, πρὸλ. Ὀδ. Φ. 128:—Μέσ., ἔγχεος ἀνελεκόμενος, σύρων τὸ ἑαυτοῦ ὄβρι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξάγων αὐτὸ [ἐκ τοῦ πτώματος], Ὀδ. Χ. 97: τόξον ἀνέλεκεται τοξεύτη Ἄρατ. 305.

ἀνέλικωσις, ἡ, (ἀνελικῶ) ἡ εἰς ἔλκος μεταβολή, Κασσίου Πρὸβλ. 9.

ἀν-ἐλκωτος, ον, ἄνευ ἐλκῶν, Ἄρετ. περί Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 12., 2. 111.

ἀν-ἐλλήνη, ὁ, ἡ, ὁ μὴ Ἕλλη, ξένος: ὁμιλον ἀνέλληνα στέλλον Αἰσχύλ. Ἰκ. 234: ἀλλ' ὁ Βόθιος ἐδιώρθωσε ἀνέλληνόστολον μετὰ ἱματισμοῦ μὴ Ἕλληνικοῦ.

ἀν-ἐλλήνιστος, ον, ὁ μὴ Ἕλλη, ξένος: ὁμιλον ἀνέλληνα στέλλον καὶ τὴν ἀνέλληνιστον Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Γραμμ. 181, σ. 255.

ἀν-ἐλλήπις, ἐς, ὁ μὴ λείπων, συνεχής, ἀδιάκοπος, τῆς σπουδῆς τῆς ἀνελλιπούς Αἰλ. Π. 1. 1. 33: ἐπὶ ποταμῶν, Πλουδ. 3. 103:—Ἐπίρρ. -πῶς Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 8. 439, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 1275b. II. ὁ μὴ στερούμενος, τινός αὐτόθι 4717.12.

ἀνελλιπούς, ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἥτοι γυλιός Ἡσύχ.

ἀν-ἐλλογος, ον, ἄλογος, παράλογος, δέος γάρ οὐκ ἀνέλλογον μὴ. . . βλάψῃ Εὐστ. Πονημ. 5. 42.

ἀν-ἐλπτις, εδος, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ ἐλπίδος, ὁ μηδεμίαν ἐλπίδα ἔχων, ἀηλιπισμένος, σωτηρίας ἀνελιπτις Εὐρ. 1. Τ. 487.

ἀνελιπτεύω, δὲν ἐλπίζω, Σουδ. ἐν λέξει ἀελιπτεύοντες:—

ἀνελιπτεία, ἡ, ἔλλειψις ἐλπίδος, Σχολ. εἰς Θουκ. 2. 51.

ἀν-ἐλιπτος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ ἐλπίζόμενος, ὁ ἀπροσδόκητος, φυγὴ Αἰσχύλ. Ἰκ. 329: θαῦμα Σοφ. Τρ. 673: ἔργον Θουκ. 6. 33: τὴν Εὐρ. Ἐλ. 412: τὸ ἀνελιπτον τοῦ βεβαίου, ἡ ἐλλειψις προσδοκίας, περί τῆς κτήσεως βεβαίου τινός πράγματος, Θουκ. 3. 83: τὰ ἄν. Ἄριστ. Ρητ. 2. 5, 14: οὐκ ἀνελιπτον γέγονέ μοι τὸ γεγονός Πλάτ. Ἀπολογ. 36Α:—Ἐπίρρ. -τως, ἀπροσδοκῆτως, ἀνελιπτικῶς γέγονε μέγας Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 289.17.

II. ἐνεργ., 4) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα, ἀνελιπτις, Ἰππ. Ἄρ. 1260, Προγν. 43: ἀνελιπτοὶ δὲ θανόντες Θεοῦρ. 4. 42: μετ' ἀπαρεμρ., ἄν. σωθήσεσθαι Θουκ. 8.1: ἄν. ἐπιγενέσθαι ἄν τινα σφίσι πολέμιον, μὴ περιμένοντες οὐτι. . . ὁ αὐτ. 3. 30: ἄν. τοῦ ἐλεῖν Ἐν. Κύν. 7. 9: ἄν. ἔς τινα Θουκ. 6.17: ἄν. καταστῆσαι τινα, ὡς. . . ὁ αὐτ. 3. 46:—Ἐπίρρ. ἀνελιπτικῶς ἔχει, εὐρίσκειται ἐν ἀπελιπισμῷ, Πλάτ. Φίληθ. 36B. 2) ἐπὶ πράγματι ἢ καταστάσει, βίσιος ἀνελιπτικῶς, ἄνευ ἐλπίδος τινός, Σοφ. Πλ. 186, Θουκ. 5.102: πρὸς τὸ ἀνελιπτον τρέπεσθαι ὁ αὐτ. 2. 51: ἀνελιπτον οὐδὲν [ἔστι], μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., οὐδόλος εἶναι παράλογον νὰ ἐλπίζῃ τις οὐτι. . . Ἀνδοκ. 32. 21:—Συγχρ., τὰ ἐκ τῆς γῆς ἀνελιπτότερα δόντα Θουκ. 7. 4:—Ἐπίρρ., ἀνελιπτικῶς νουεῖται Ἄρατ. Ὀφ. Νούσ. Θεραπ. 2. 5.

ἀν-ἐλυτρος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἐλυτρον (σκέπασμα ἢ περικάλυμμα ἐπὶ τῶν πτερυγῶν, οἷον αἱ μέλισσαι, οἱ σφῆκες, κτλ., ἀντιθέτως πρὸς τὰ κολεόπτερα (οἷα οἱ κήθαροι), τῶν δὲ πτηνῶν μὲν, ἀναίμων δὲ, τὰ μὲν κολεόπτερά ἐστί, τὰ δ' ἀνέλυτρα Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 5, 12., 4. 7, 8, καὶ ἀλλ.

ἀν-ἐμβατος, ον, ὁ μὴ ἐμβατός, ἄβατος, Διον. Ἄλ. Ρωμ. Ἄρχ. 1. 3, Πλουτ. Πύρρ. 29: ἄν. δρυμῶνα Βαθρ. 45.11: ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ μὴ πλωτός, σκαφέεσσι ἄν. Ἀνθ. Π. 9. 641: μεταφ. ἄρωτος, βελέεσσι ἄν. αὐτόθι 5. 234. 2) ἐνεργ., ὁ μὴ μεταδιδόνων εἰς τινα, μὴ ἐπισκεπτόμενος αὐτόν, ὁ πρὸς ἐγὼ Ροδίοισιν ἀνέμβατος ἱερός ὄρνις αὐτόθι 9. 287.

ἀνεμείσητος, ον, ὁ μὴ νεμεσήτος, ὁ μὴ ἄξιος μομφῆς, τοῦτο γὰρ ἀνεμείσητον, δὲν δύναται τις νὰ τὸ κατακρίνη, Πλάτ. Κρατ. 401Α: μετ' ἀπαρ., εἰ θέμις καὶ ἀνεμείσητον εἰπεῖν ὁ αὐτ. Συμπ. 195Α, ὅ ἀνεμείσητον εὐθὺς δόκειν. . . ὅταν εἰς δουλικὰ ἐμπέση διακομήματα Θεατ. 175Ε, ἀνεμείσητον ἦν αὐτῷ πρᾶτιν τὰ συμφέροντα ἀνεπιλήπτον ἦν αὐτῷ, Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. 66. 3.—Ἐπίρρ. -τως Πλάτ. Νόμ. 684Ε.

ἀν-ἐμείσητος, ἄνευ ἐμέτου, Ἰππ. Προγρ. 73.—Ἐπίρρ. -τως αὐτόθι. Ἀπκντᾶ ὡσαύτως τύπος τις ἀνήμετος, ἀνημέτως αὐτόθι 207Η, 1020.1: ἴδε Λοθ. Φρόν. 706.

ἀνεμῆμι: μέλλ. -έσω, ἐξέμῳ, «ἐξερῶ», Ἰππ. Προγρ. 69, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 5, 1, καὶ ἀλλ.

ἀν-ἐμῆτος, ον, ὁ μὴ διανεμηθείς, οὐσία Αἰσχίν. 14. 31, Δημ. 1083.16: ὁ μὴ διαιρούμενος, τὸ ἀγαθὸν ἐν, ἀνέμητον, αἰται-

ρετον, Μάε. Τύρ. 35. 7. 2) ένεργ., μηδεμίαν έχων κληρουχίαν, άναλαβείν τόν άπορον και άνέμητον όχλον, ώ ουκ άπενεμήθη κλήρος γής, Πλουτ. Κάτων νεώτ. 26.

άνεμία, ή, (άνεμος) = έμπνευματώσις, φύσα, «φούσκωμα», Ίππ. 1040E.

άνεμιατός, ον, ώσάυτως α, ον, (άνεμος) ό άνεμον περιέχων, ώον άνεμιατον, «άββατευον αύόν», τώ άνυτο άλέκτορος γεννηθέν, δι' ό και άγονον.—ύπνημίον Άραρώς έν «Καινεί» 2, Άθήν. 57E: άγονα και άνεμιατα Θεριστ. 356A: (ύπνημίον, ό ίδε, είναι ήπτον Άττ., Πιερα. Μοίρ. σ. 73). 2) μεταφ., κενός, κούφος, μάταιος, γόνιμον ή άνεμιατον τυγχάνει όν Πλάτ. Θεαίτ. 151E: άνεμιατόν τε και ψεύδος αύτόη 161A.

άνεμίδιος, ον, = άνεμιατός, Θεσ. Στεφ.

άνεμιζομαι, παθ., κινούμαι υπό τόν άνέμου, έοικε κλύδωνι θαλάσσης άνεμιζομένω και ριπιζομένω Έπιστ. Ίακώβ α', 6: προσβάλλομαι υπό τόν άνέμου: «ένθα ήν σκέπη προς τόν μη άνεμιζεσθαι» Σχόλ. εις Όδ. Μ. 336:—τό ένεργ. παρ' Ήσυχ. έν λέξει άνάψύξει, «ανάψυξαι, άνεμιασαι».

άνέμιος, ον, = άνεμιατός, 2' πράξεις άνέμιοι και κούφαι Φίλων 1. 96: άνέμιον πνεύμα Καισάρ. σ. 1112, έκδ. Μί., Διδ. Άλεξ. 956B.

άνεμό-δαρτος, ον, υπό τόν άνέμου δερρόμενος, φυτά.. άνεμόδαρτα, τά όποια «δέρνει» ό άνεμος, «ά δηλαδή 'πνοιαί δονέουσι παντόφω άνέμων» (Ίλ. Ρ. 5) Έυστ. 1095.12.

άνεμο-δούλου, είδος άνεμοδείκτου επί τής κορυφής τετραπλεύρου οικοδομήματος εις «όδύ σχήμα κατά πυραμίδα τελευταίοντος» Ν. Χων. Άγαλμ. Κωνσταντινουπόλεως σ. 857.11, έκδ. Βεκκ.

άνεμό-δρομος, ον, ταχύς ώς ό άνεμος, Λουκ. π. Άληθ. Ίστορ. 1. 13.

άνεμόσεις, άωρ. άντι ήνεμόσεις.

άνεμόζαλη (α), ή, ώς και νυν, ισχυρά τρικυμία μετά δυνατού άνέμου, Σχόλ. εις Όδ. Ε. 1, Σχόλ. εις Εύρ., κτλ.

άνεμο-κούται, οι τούς άνέμους καταπαύοντες, «γένος έν Κορινθω τούς άνέμους κοιμίζοντες», ώς οι μάγοι τής Λαπλανόδας άνάφερέται έν τώ Έυστ., πρβλ. Διογ. Α. 8. 59.

άνεμο-μάχια, ή, ή σύγκρουσις έναντιών άνέμων, Ίω. Αυδ. Περί Μηνών, 4.13.

άνεμο-πόλεμος, ό, έλλαφρ συμπλοκή, άκροβολισμός, τοξασμοί και άνεμοπόλεμοι Νικ. Χων. εις Ίσακ 1. 6, σ. 494. 24.—έπελάσεις έξ έπιδρομής μερικαί, ίδε Δουκάγγ. έν λέξει.

άνεμό-πους, ουν, γεν. -οδος, έχων πόδας ταχείς ώς ό άνεμος, Έτυμολ. Μ. 20. 6:—ούτως, άνεμό-πτερος, ον, Μανασσ. Χρον. 3652.

άνεμος, ό, ρεύμα άέρος, Όμ., κτλ. πέτετο πνοιής άνέμοιο Ίλ. Μ. 207: άνέμων άτάλαντοι άέλλη Ν. 795: ώρσεν.. άνέμοιο θύελλαν Μ. 253: άνέμοιο δέ δεινός άήτης Ο. 626, πρβλ. Ε. 254: άνέμων άμέγαρτον αύτήην Όδ. Α. 407, κτλ.:—ούτως, άνέμων πνεύματα Ήρόδ. 7.16, Εύρ. Ηρ. Μαιν. 102: ριπαί Σοφ. Άντ. 137, 929: άήματα Αίσχύλ. Εύμ. 905: αύραι Εύρ. Μήδ. 838: πνοιαί Άριστοφ. Όρν. 1396: άνέμοιο φθόγγοι Σιμωνίδ. 7. 12: άνέμου κατιόντος μεγάλου, έπελθόνσης ισχυράς καταγίδος, Θουκ. 2. 25: άνέμου 'εαίφνης άσελγούς γενομένου Εύπολ. έν Άδελ. 25: άρπασθείς ύπ' άνέμου.. ός έκπνεί ταύτη μέγας κατά Βορέαν έστηκότος, όταν ή βόρεος, Θουκ. 6. 104: άνέμοιοι φέρεσθαι παραδίδωμι', ήπτω τι εις τούς άνέμους, Λατ. ventis tradere, Εύρ. Τρω. 419, πρβλ. Άπολλ. Ρόδ. Α. 1334: κατ' άνεμον στήναι, ίσταμαι ούτως ώστε να προσβάλλωμαι υπό τόν άνέμου, Άριστ. Ίστ. Ζ. 5. 5, 13, πρβλ. Πλουτ. 2. 972A:—Παραμ. άνεμος.. άνθρωπος, άσπαθής ώς ό άνεμος, Εύπολ. έν Άδελ. 78: τοιουτοσί τις είμι... φέρειν τιν' άρας (ούτως άναγνωστέον) άνεμος, να σηκώσω τινά εις τόν άέρα και να τόν φέρω είμαι σωστός άνεμος, Άντιφάν. έν «Προγόνους» 1. 5: άνέμους θηράν έν δικτύοις, «πιάνω τόν άνεμο μέ τόν δίχτυ», και, άνέμω διαλέγεσθαι, Παραμιογρ.—Ό Όμηρ. και ό Ησ. αναφέρουσι μόνον τέσσαρας άνέμους, Βορέαν, Εύρον, Νότον (ό Ησ. Αργέστην) και Ζέφυρον: πρβλ. Γλάδστονος Όμηρικας Μελέτας 3. 272 κέξ. Ό Άριστοτ. Μετεωρ. 2. 6, όνομάζει δωδεκα, όστινας έχρησίμουν προς όρισμόν τών διαφόρων σημάτων τού όρίζοντος, πρβλ. Güttl. Ήσ. Ο. 379.

II, άνεμος έν τώ σώματι, φύσα, Ίππ. 665. 24. [Έκ τής √AN πρβλ. Σανσφρ. an, an-imi (spiro), an-as (spiritus) an-ilas (ventus) Λατ. an-imus, an-ima (πρβλ. Όρατ. Όδ. Α. 4.12, 2, Κικ. Tusc. 1. 9: Γοσθ. ahma (πνεύμα) us-an-an (έκπνεύν): Παλατιο-Σκανδιν. an-di önd (anima).— Η ρίζα τού Λατ. ventus, κτλ. φαίνεται ότι είναι διάφορος, ίδε έν λ. άημιε].

άνεμο-σκηής, ή, ό σκεπαζων τινά από τού άνέμου, ό προφυλάττων, χλαίνα Ίλ. II. 224.

άνεμό-στροφος, ον, ό υπό τού άνέμου ή μετά τού άνέμου περιστρεφόμενος, θύελλα Άνακρέοντ. 41 (ως ό Faber άντι άνεμοτρόψω) άνεμοτρόφω Σαλμάς.

άνεμό-συρις, είδος, ή, (σύρω) δίνη, θύελλα, τυφών, και είδος ριπιστήρας, λέξις έπιχωριάουσα παρ' Δελεξανόρουσιν, «αία τώ οικείε

ναι κυκλανέμοιοι γυναικείοις, άπερ άνεμόσυρον κλύουσιν οι έπιχωριάζοντες» Όλυμπιόδ. εις Άριστ. Μετεωρ., ίδε Sturz Διάλ. Μακεδ. σ. 146.

άνεμο-σφάραγος, ον, ό άντηγών εις τούς άνέμους, άνεμοσφάραγων έκ Παλλίου κόλπων Ηινδ. II. 9. 6. [σφα].

άνεμο-στροφής, ές, ό υπό τού άνέμου στρεφόμενος, αύθησον λαμβάνων, κύμα.. άνεμοστροφής Ίλ. Ο. 625: έχων άνεμοστροφές έγγχος, «ήτοι κούφον, και εύκίνητον» (Σχόλ.), κατά δέ Έυστάθ. «τό ύπ' άνέμων στερεωθέν ότ' ήν δένδρον... Σιμωνίδης δέ: άνεμοστροφείς πύλας' τάς εύτόνους λέγει» (623, 50. 843, 1. 1034, 1), Ίλ. Α. 256 (άλλ. γραφ. άνεμοστροφές ή -στροφές = στρεφόμενον, ή σείόμενον υπό τού άνέμου, ίδε Spitzl.) πρβλ. Φιλόστρ. 814.—Ό τύπος -στροφής εύρηται παρ' Έυστ. 1095.12.

άνεμόσυρον, τό, (σύρω) τό ίστίον άνεμομούλου, Ήρων. Πνευμ. σ. 230.

άνεμο-φθόρητος, ον = άνεμόφθορος, Κ. Μανασ. Χρον. IX. σ. 46.

άνεμοφθορία, ή, ή υπό τού άνέμου προξενουμένη φθορά, δασφρος, κατάρα, Έβδ. (Δευτερ. κή, 22).

άνεμό-φθορος, ον, ό υπό τού άνέμου φθαρείς, ότι άνεμόφθορα έσπειραν Έβδ. (Όση 8. 7), Φίλων 2. 431.

άνεμό-φοιτος, ον, ίδε ήνεμόφοιτος.

άνεμο-φόρητος, ον, ό υπό τόν άνέμων φορηθείς, παρασπυρθείς ή διασκορπισθείς, Κικ. π. Άττ. 13. 37, Λουκ. Λέξ. 7.

άνεμό-χурτον, τό, βοτάνη, άλλως παρθένιον.

άνεμόω: μέλλ. -ώσω, έκθέτω εις τόν άνεμον, Βυζ.:—Παθ., κινούμαι ή σαλεύομαι υπό τού άνέμου, Πλάτ. Τιμ. 83D: ήνεμώμενος τήν τρίχα, έχων τήν κόμην κυματίζουσαν εις τόν άνεμον, Καλλιόστρ. 14: ήνεμωμένη πτεροεις Λυκόφρ. 1119: περί τής θαλάσσης, έγείρομαι, διεγείρομαι υπό τού άνέμου, Άνθ. II. 13. 12.

II, παθ., «φουσκώνω», φυσίζομαι, έξογκούμαι, ήν άνεμηώσωσι αι ύστέραι Ίππ. 670. 37:—μεταφ., ήνεμώσθαι περί τι, όρμώ προς τι μετά ζήλου, Αιλ. π. Ζ. 11. 7.

άν-εμπιστευτος, ον, εις όν δέν δύναται τις να εμπιστευθή, Ρήτορ. 1. 575, έκδ. Walz.

άν-εμπληκτος, ον, ό μη έκπληκτόμενος, άτρόμητος.—Έπίρρ. -τως έν Πλουτ. Γάβδ. 23: άλλ' ύπως έπρεπε να είναι άνεκπληκτος.

άνεμπλοκος, ον, μη εμπλεξιμένος, μεταγεν.

άνεμπλοπος, ον, (εμπλέω) θηλ., ή μη πλεύουσα, ναύς Νουν. μεταφρ. Εύαγγ. κ. Ίω. σ', 90.

άν-εμπόδιτος, ον, ό μη έμποδιζόμενος, ό άνευ έμποδίου, Άριστ. Ηθ. Ν. 7. 13, 2, Πολιτικ. Α. 11, 3:—Έπίρρ. -τως Διδ. 1. 36. II, ένεργ., ό μηδέν έμποδιον ή κώλυμα παρέχων, Άριστ. περί Ζ. Μορ. 3. 2, 12.

άν-εμπόλητος, ον, ό μη εμπόληθείς, ό μη πωληθείς, Σχόλ. εις Σοφ. Άντ. 1036.

άν-εμπόρευτος, ον, ό μη έμπορευτικός, έλευθεροπρεπής, «έξοστρακιστέα γάρ αύτη ή παρομιμακή άνάγκη, όδος τι και λάθε τι', πολιτείαις ύγιανούσης τώ άνεμπόρευτον κοινωνικόν άναίρουσα», Έυστ. Πονημ. 315. 11.

άν-εμπύπτωτος, ον, ό μη περιπίπτων εις τι, άλυπία έξις, καθ' ήν άνεμπύπτοι έσμεν εις λύπας Πλάτ. Όροι 412C, πρβλ. Διογ. Α. 7. 117.—Έπίρρ. τως Θ. Στουδ. σ. 1460, έκδ. Μί.

άνεμφάνιστος, ον, ό μη εμφανιζόμενος, Ίουστινιαν. Νεαρά ΡΕΒ' 1.

άν-εμφατος, ον, ό άνευ έκφράσεως, ό μη εμφάνιων, μη έκφραζων τι, μ. γεν. προσώπου κατάστασις: άνεμφατος εύγ ύβρεως κτλ. Πλουτ. 2. 45C.—Έπίρρ. -τως Ρήτορες 3. 369, έκδ. Walz.

άνεμώδης, ές, ώς και νυν, Σκυρος Σοφ. Άποσιπ. 496: γύρω Ίππ. π. Άέρ. 295, άνεμώδες άκρωτήριον Πλουτ. 967B, πρβλ. Νικ. Θ. 96: έπος άν. Άριστ. Μετεωρ. 2. 4. 8: κύματα άνεμώδη, προμηύοντα άνεμον, ό αύτ. Προβλ. 23. 11: σημετόν άν. Θεοφρ. π. Σμρ. 1. 18.—Ό Ήσυχ. έν λέξει κραπαταλαίαις έχει «άνεμώδης, και άσθενής.. ληρώδης».

άνεμώκης, ές, (ώκός) ταχύς ώς ό άνεμος, νεφέλα Εύρ. Φοίν. 163: δίναί Άριστοφ. Όρν. 697: έσχηματίσθη κατά τώ ποδώκης.

άνεμώλιος, ον. άνεμιατός, πλήρης άνέμου, Όμ., άλλα μόνον μεταφ., άνεμώλια βάλειν, λέγειν λόγους τού άνέμου, «λόγα τού άέρος», «κενά φθέγγεσθαι» (Έυστ.), Ίλ. Α. 355, Όδ. Α. 464: «οι δ' αύτ' άνεμώλιοι, όμοιοι άνέμοιοι, άστατοι, άνίκανοι», Ίλ. Υ. 123: τί νυ τόξον έχεις άνεμώλιον..; διατι κρατείς τώ τόξον σου ματαίως; Ε. 474: άνεμώλια γάρ μοι όηρηδέι (ένν. τά τόξα) Ε. 216: φεσεν.. άνεμώλιον αύτως Διοκρ. 25. 239: είπε δ' ύδωρ πίπειν, άνεμώλιος, ό άνόητος, ό κούφος τόν νούν! Άνθ. II. 11. 61: άν. άσπίδα θείναι, καθιστώ αύτήν άνίσχυρον, «ό έ: άδακθή, Όρφ. Λθ. 506.—Έπ. λέξις και έν χρήσει ώς τοιαύτη παρ Άνακ. Άστρολ. 2. (Έκ τού άνέμου: προς τόν σχηματισμόν πρβλ. Λεουμώλιος).

άνεμώνη, ή, τό γνωστόν άνθος, άνεμωνών κάλυξί τ' ήρι-

νατέ Κρατίν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1. 3· ὑπὸ μυρρίναισι κάνεμίωναις κεχυμένοι Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεύσει» 1. 25, κτλ., πρβλ. Βίωνα 1. 66:—μεταφ., άνεμῶναι λόγων, τὰ ευκόλως μαραινόμενα καὶ παρεργόμενα ἄνωγ τῶν λόγων, οἱ κενοὶ λόγοι, Λουκ. Λεξιφ. 23:—καθ' Ἡσύχ. «άνεμῶν» μάξης εἶδος· καὶ φίλημα· καὶ ἡ μήκων· καὶ τὸ ἄθος· καὶ πᾶν φυτὸν ταχέως ὑπὸ άνέμων φθειρόμενον, καὶ μάταιον καὶ άνεμῶδες.—Ἐν Νικάνορ. Ἄποισπ. 2. 64 (παρ' Ἄθην. 624C), ὡσαύτως καὶ άνεμῶνεις, εἶδος, ἡ.

άνεμῶτας, ὁ, «παρὰ Ταραντίνους ὁ ὄνος ὁ άνέμοις θυόμενος» Ἐτυμ. Μεγ. σ. 103. 33.—εὐρῆται γεγραμμ. καὶ άνεμῶτας καὶ άνεμοίτας· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

Ἄνεμῶτις, εἶδος, ἡ, ἡ καταπαύουσα τοὺς άνέμους, ἐπιθ. τῆς Ἄθηνᾶς, ἐν Μοθῶνῃ δὲ νᾶς ἐστὶν Ἄθηνᾶς Ἄνεμῶτιδος Πασύ. 4. 35, 8.

άν-ένδεής, ἒς, ὁ μὴ ένδεής, ὁ μὴ ἔχων χρεῖαν, Πλούτ. 2.1068C, Ἄνθ. Π. 10. 115.—ὁ Ἄμμῶν. ἐν λέξει πλούσιος λέγει: «εὐπορος δὲ ὁ πρὸς τὰς ἐπιβάλλουσας τύχας άνενδεής».—Ἐπίρρ. —εἰς άνευ ἐλλείψεως, ἄγων άνενδεῶς κεκραμένος καὶ ῥώμῃ σωματίων καὶ καλλιφώνῃ Διον. Ἄλ. π. Ρητ. 1. 5· άνενδ. τελέσας Σουλ. Ἐπιγρ. 3989, 4085.

άν-ένδεκτος, ον, ἀπαράδεκτος, ἀδύνατος, ἀνένδεκτόν ἐστὶ μὴ ἔλθεῖν τὰ σκάνδαλα Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 1, Ἄρτεμίδ. 2. 70.—Ἐπίρρ. —κτως Ν. Χων. θησ. ὀρθοδ. σ. 61, ἐκδ. Μί.

άν-ένδοξαστος, ον, ὁ μὴ ένδοξαζόμενος, ἀναμριθολος, Λουκ. Ἐρμῶδ. 67, Πολυδ. Ε. 151.—Ἐπίρρ. —κτως Ἡλιόδ. 7. 296, Πολυδ. Ε'. 152.

άν-ένδοτος, ον, ὁ μὴ ὑποχωρῶν, αὐστηρὸς, τραχὺς, τόνος κλίνησ Ἄντυλλ. ἐν Matthaei Med. 235, Φίλων 2. 269:—μεταφ., προθυμία Ἰεροκλ. παρὰ Στωδ. 469. 19.—Ἐπίρρ. —κτως Ἐκκλ.

άν-ένδυτος, ον, (ένδυω) ὁ μὴ ένδεδυμένος, «άνίματος», Ἡσύχ. ἐν λ. ἄφαροι.

άνένεικα, ἰων. ένεργ. ἄρ. τοῦ ἀναφέρω.

άνενεκτέον, ῥημακ. ἐπιθ. τοῦ ἀναφέρω, δεῖ ἀναφέρειν, πρέπει τις νὰ ἀναφέρῃ, Πλωτίν. 432A.

άν-ένεργής, ἒς, ὁ μὴ ένεργῶν, ἄδρανής, μὴ ὦν ἀποτελεσματικὸς, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 17, 1.

άνενεργησία, ἡ, κατάστασις τοῦ άνενεργοῦς, τὸ μὴ ἀποτελεσματικόν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 161.

άν-ένεργητος, ον, (ένεργέω) ὁ μὴ ένεργῶν, ὁ άνευ ένεργείας, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7, 30.

άνενήνοθε, ἴδε ἐν λ. ένήνοθε.

άν-ένθουσιαστος, ον, ὁ άνευ ένθουσιασμοῦ, Πλούτ. 2. 751B, κτλ.—Ἐπίρρ. —κτως αὐτόθι 346B.

άν-ένθρονιαστος, κόγχη ἐκκλησίας Θ. Στωδ. σ. 1665, ἐκδ. Μί.—Σημαίνει, ὡς φαίνεται, ἡ λέξις τὴν κόγχην, «ἥτις οὐ καθέρωται», ὡς κατωτέρω αὐτόθι λέγεται· άνενθρόνιστος ἐκκλησία Βαλο. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 582.

άν-έννοήτος, ον, ὁ μὴ ἔχων τὴν έννοιάν τινος, ὁ μὴ έννοῶν τι, τινὸς Πολυδ. 2. 35, 6., 11. 8, 3, Διόδ. 1. 8, κτλ.

άνενοχλησία, ἡ, οὐσα τοῦ ἐπομένου, Ἄνδρον. πρεσβ. χρυσῶδ. ἐν Μί. Ἐλλ. Πατρολογία τ. 161, σ. 1049 καὶ 1069.

άν-ενόχλητος, ον, ὡς καὶ νῦν, Ἡρωδιαν. 5. 7, Ἡλιόδ. 5. 19· ἐπὶ τᾶνον, ἀδιατάρακτος, Σουλ. Ἐπιγρ. 2845. 9.—Ἐπίρρ. —κτως Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 630.

άν-ένοχος, ον, ὁ μὴ ένεχόμενος, ὁ μὴ ὑπεύθυνος, Θεόδ. Στωδ. σ. 215D, 271A.

άν-έντατος, ον, (έντείνω) ὁ μὴ έντεταμένος, Θεοπόμπ. Κωμ. Ἄδῃλ. 9, Ἄντυλλ. ἐν Matthaei Med. 107.

άν-ένταφιάστως, επίρρ., άνευ ένταφιασμοῦ, Εὐστ. 1278. 60.

άνεντερίζω, ἔξάγω τὰ έντερα, διασχίζω, εἴφει άνεντέρισεν Ἰω. Μαλλῶλ. σ. 115. 15.

άν-έντευκτος, ον, ἀπρόσιτος, ὃ οὐδεὶς δύναται έντυγχάνειν, Πλούτ. 2. 10A, κτλ. 2) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀδέκαστος, ὡς ἄδωρον ἄμα τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀνέντευκτον οὐσαν ὁ αὐτ. 355A, κτλ.

άν-έντρεπτος, ον, άνενδοξαστος, ἐξ ὃν επίρρ. άνεντρέπτος, άνενδοξαστος, ἀναμριθολος, Κραμῆρου Ἄν. Ὁξων. 2. 341. 17.

άν-έντρεχής, ἒς, ὁ μὴ έμπερος, άνεπιτήδειος, Ἰεροκλ. παρὰ Στωδ. 228. 53.

άν-έντροπος, ον, ὁ μὴ έντρεπόμενος ἡ σεβόμενός τι, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀπαντινά.

άν-εξάγγελτος, ον, άνεξομολόγητος, ἐάν τις ἔχη άνεξάγγελτόν τι Θεόδ. Στωδ.

άνεξαγορευσία, ἡ, τὸ μὴ εξαγορευέσθαι εἰς τὸν πνευματικόν, Θ. Στωδ. σ. 657, ἐκδ. Μί.

άν-εξαγόρευτος, ον, ἄφατος, άνέκφραστος, μεταφ. Ἐκκλ.

άν-εξάκουστος, ον, ὁ μὴ ἀκουσθεὶς ποτε, «άνεξάκουστον πρᾶγμα» Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀ'. 317.

άν-εξάλειπτος, ον, ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος, Ἰσοκρ. 96C, Πλούτ.—Ἐπίρρ. —κτως Ἡσύχ.

άν-εξάλλακτος, ον, ἀμετάβλητος, Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 175.

άνεξ]αλλοτριώτος, ον, ὁ μὴ ἐξαλλοτριούμενος, Ἐπιγρ. Λυδ. Mitth. d. d. arch. Inst. III, σ. 58.

άν-εξάντλητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξαντλήσῃ, «ἀτελειώτως», Ἰω. Χρυσ.—Ἐπίρρ. —κτως Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. 1, σ. 20C.

άνεξᾶπατῆσια, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ ἐπομένου, τὸ μὴ ἐξαπατᾶσθαι, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, 2.

άν-εξᾶπάτητος, ον, ὁ μὴ ἐξαπατώμενος εἰς τι, άνεξαπάτητοί πρὸς τὴν τῶν σκευῶν ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν Ἄριστ. Πολιτ. 8. 3. 12· ὑπὸ τινος, άνεξαπάτητον εἶναι ὑπὸ λόγου, μὴ ἀπατᾶσθαι ὑπὸ λόγου, ὁ αὐτ. Τοπ. 5. 4, 2.—Ἐπίρρ. —κτως Πολυδ. 8. 11.

άν-εξᾶριθμητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξαριθμήσῃ, Πολυδ. Γ', 88, Δ', 162.

άν-εξᾶρνητος, ον, ὁ μὴ ἐξαρνούμενός τι, μ. γεν. άνεξαρνήτους ἡμᾶς γίνεσθαι τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἰουστίν. Μάρτ. πρὸς Τρύφ. σ. 195.

άν-εξᾶεργετος, ον, ὁ μὴ ἐξεγερόμενος, Πόλ. Τρωάδος σ. 460, ἐκδ. Μαυρ.

άν-εξᾶελεγκτος, ον, ὁμοιον τῷ άνελεγκτος, ὁ μὴ ἐξελεγγθεὶς, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξελέγῃ ἡ ν' ἀναιρέσῃ· ἐπὶ παρελθόντων συμβεβηκότων, ὄντα άνεξᾶελεγκτα Θουκ. 1. 21· τὸν λόγον άν. ποιεῖν Ἄριστ. Σοφ. Ἐλεγγ. 17. 18· άν. μάλλον ἢ πιθανήν, δυσ-ἀποδέκτον μάλλον ἢ πιθανήν, Διόδ. 1. 40, κτλ. ἡ τε φυγὴ καὶ ἡ ἐφοδος αὐτῶν ἴσῃν ἔχουσα δόξαν τοῦ καλοῦ άνεξᾶελεγκτον καὶ τὸ ἄνδρετον ἔχει· οὐκ ἐξετάζεται πότεροί εἰσιν ἄνδρεύτεροι οὐ φεγόντες ἢ οἱ εὐκοντες» (Σχόλ.) Θουκ. 4. 126:—Ἐπίρρ. —κτως Ξεν. Οἰκ. 10. 8.

2) ἐπὶ προσώπων, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταδικάσῃ, άνεξᾶελεγκτον αὐτόν εἶναι δεῖ τὸν ἄλλον κατηγορήσοντα Ἄντιφῶν 116. 10· ἄμεμπτος, ἄφογος, Ξεν. Κυν. 13. 7, Δημ. 782. 3, Πλούτ., κτλ.

άν-εξᾶελευστος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἐξοδον, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει άνεξᾶετῆτος.

άνεξᾶελέκτως, διάφ. γραμ. ἀντὶ άνεξᾶελέκτως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 191.

άν-εξᾶεργαστος, ον, ὁ μὴ ἐξαιργασμένος, μὴ τετελειωμένος, Λουκ. Δραπέτ. 21, πῖθ. γραφ. ἐν Ἰσοκρ. 289B, ἀντὶ ἀδέεργαστόν.

άν-εξᾶερευνητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξερευνησῃ, Ἡζάκλειτ. παρὰ Κλήμ. Ἄλ. 437, Δίων Κ. 69. 14.—Ἐπίρρ. —κτως Ἄνδρᾶς Κρήτ. σ. 31.

άνεξᾶεραστ-ἐλεγχος, ον, τὸ ἐλέγχειν, ψέγειν άνευ προηγουμένης ἐξετάσεως, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 21. 24.

άν-εξᾶεραστος, ον, ὁ μὴ ἐξερασθεὶς, Δημ. 50. 16., 584. 10, Διαιγίν. 57. 3. II. άνευ έρευνης ἡ ἐξετάσεως, ὁ δὲ άνεξᾶεραστος βίος οὐ βιωτός ἀνθρώπων Πλάτ. Ἄπολ. 38A.—Ἐπίρρ. —κτως Φίλων 1. 550.

άν-εξᾶεῦρητος, ον, ὃν δὲν δύναται νὰ εὕρη τις, τοῦ δὲ ἄλλου ὄχλου άνεξεῦρητος ἀριθμὸς Θουκ. 3. 87, πρβλ. Ἄριστ. π. Κόσμ. 2. 8.

άν-εξᾶήγητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξηγήσῃ ἡ νὰ ἐκθέσῃ, «άνεξᾶήγητα μυστήρια» Ἡσύχ. ἐν λέξει σεμνά. 2) ὁ μὴ ἐξηγηθεὶς, μὴ έρμηνευθεὶς, άνεξᾶήγητον εἶασαν τὴν ῥῆσιν Γαλην.

άνεξᾶκᾶκῆω, εἶμαι άνεξᾶκᾶκος, μακρόθυμος, ὅταν άνεξᾶκᾶκῆ Ἰω. Χρυσ.— τινί, ἐπὶ τινί, τοῖς πταιούσιν άνεξᾶκᾶκῆ Κύριλλ. Ἄλεξ. εἰς Ὡσηῆ Ζ', σ. 105.— άνεξᾶκᾶκούντος ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πταισίμασι τοῦ Θεοῦ ὁ αὐτ. εἰς Ἰσα. κ. Θ', σ. 163.

άνεξᾶκᾶκῆα, ἡ, μακροθυμία, Πλούτ. 2. 90E. κτλ.· άν. πόνων, ὑπόμονῃ, καρτερία ἐν τοῖς κόποις, Ἡρόδ. 3. 8:—πρβλ. Λεξ. ἄθῃσαυρ. λέξ. Κομμανοῦδη.

άνεξᾶκᾶκος, ον, (άνέχομαι) ὁ άνεχόμενος, ὑπομένων τὰ κακὰ, ὅτι άνεξᾶκᾶκόν εἶμι γράμμα μαρτυρεῖτό μοι καὶ αὐτοῖ Λουκ. Δίχη Φωνηεντ. 9, Θεμιστ. 271B: ὁ ὑπομένων, μακρόθυμος, Ἐπιστ. π. Τιμόθ. Β', θ', 24.—Ἐπίρρ. —κτως Λουκ. Ὀνος 2.

άν-εξᾶκᾶστος, ον, ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὴν ἑαυτοῦ ἰκμάδα, ὁ μὴ ἀποξεραιθεὶς, Ἄριστ. Προβλ. 21. 12, 4.

άνεξᾶκᾶμῆ, ἡ, «ἥς οὐκ [ἄν] ἀνάσχοιτο δηλ κᾶμῆ παρὰ Κρατίνω» (Ἄδῃλ. 54) Ἡσύχ., ἀλλ' ἔπρεπε μάλλον νὰ εἶναι «ἡ ὄλην κᾶμῆν άνέχουσα», πρβλ. γεγωνοκᾶμῆ καὶ Μεινεκε ἐν τόπῳ.

άν-εξᾶλαστος [ῖ], ον, άνεξᾶλειώτως, Ἄρποκρ. ἐν λ. ἀνίδρυτος.

άν-εξᾶτῆλος [ῖ], ον, άνεξᾶλειπτος, βαφῆ Πολυδ. Δ', 44.

άν-εξᾶτῆτος [ῖ], ον, ὁ άνευ ἐξόδου, «άνεξᾶτῆτον' άνεξᾶελευστον' ἀσάλευτον' ἀδιάβατον' μὴ ἔχον ἐξοδον» Ἡσύχ.

άν-εξᾶχνιάστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξᾶχνιάσῃ, άνεξερευνητός, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ια', 33, π. Ἐφ. γ', 8.

άν-εξᾶόλαστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀπαλλοτριώσῃ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2050· πρβλ. τὸ τῆς σημερινῆς «ἀξόλαστος».

άν-ἐξοδος, ον, ὁ άνευ ἐξόδου, ἐξ ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ, ἀδιάβατος, Λατ. irremediabilis, Ἀχέρων Θεόκρ. 12. 19· δυσχωρίαις Διον. Ἄρ. Ρ. 3. 59· λαθύρινθος Ἄνθ. Π. 12. 93. 2) ἡμέρα άν., ἀκατάλληλος πρὸς ἐκστρατεῖαν ἡ ἐκδρομήν, Πλούτ. 2.

269E. II. ἐπὶ προσώπων ἢ καταστάσεως, κτλ., ὁ μὴ ξεροχόμενος εἰς τὸ δημόσιον, ἀκαινώτητος, αὐτόθι 242E, 426B, κτλ.: βίος 1098D, διάνοια 610A· λόγιοι ἀνέξοδοι, ἄνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος, 1034B.

ἀν-εξοιστος, ον, = ἀνέκφορος, ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ἐξενέγκῃ, νὰ φανερώσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνό γε δοκῶ μὴτ' ἄρρητον εἶναι μὴτ' ἀνέξοιστον πρὸς ἑτέρους Πλούτ. 2. 728D, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 82.

ἀν-εξομολόγητος, ον, ὁ μὴ ἐξομολογηθεὶς, Ψευδ.-Χρυσ. Ὀμ. 88, τόμ. 7, σ. 512.

ἀν-εξούσιος, ον, ὁ ἄνευ ἐξουσίας ἢ δυνάμεως, Γλωσσ. ἄνεο (= ἄνευ), ἑπιγρ. Λυκ. ἀνδρὸς ἐν Ἀττικῇ, Σουλ. Ἐπιγρ. Ἄττ. 111, 73: πρὸλ. εὐνοια (εὐνοια) ἐν Κουμαν. Συναγ. Ἄθ. Λέξ. σ. 118.

ἀνεοὶ ἢ ἀνεοὶ ἴδε ἐν λ. ἀνεωφ.
ἀν-εόρταστος, ον, (εὐορτάζω) ὁ ἄνευ εὐορτῶν ἢ εὐορταστικῶν ἀπολαύσεων, βίος ἀνεόρταστος Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 154. 38, Πλούτ. 2. 1102B.

ἀν-εορτος, ον, ὁ ἄνευ εὐορτῆς, Ἀλκιφρων 3. 49· εὐορταί ἀνέορτοι, εὐορταί μὴ τηρούμενοι, Διον. Ἄλ. 8. 25: μετὰ γεν., ἀνέορτος ἱρῶν, ἀμέτοχος εὐορταστικῶν τελετῶν, Εὐρ. Ἠλ. 310.

ἀνεοστασίη, ἢ = ἐνεοστασίη, «θάμβος», Ἠσυχ., ἴδε Ρουγκ. Ἐπιστ. Κριτ. σ. 212.

ἀν-επάγγελτος, ον, ὁ μὴ κηρυχθεὶς, πόλεμος ἀνεπάγγελτος, ἀρξάμενος ἄνευ τῆς συνήθους προκηρύξεως, Πολύδ. 4. 16, 4· πρὸλ. ἀκήρυκτος. 2) ἀκλήτος, ἄνευ προσκλήσεως, ἄν. φοιτῶν ἐπὶ δεῖπνον Κρατίνος ἐν «Διονυσιαλεξάνδρω» 4: — «ἀνεπάγγελτοι» οἱς οὐ παρηγγέθη ἐπὶ δεῖπνον εἰσεῖν ἀκλήτοι» Ἠσυχ.

ἀν-επαίσθητος, ον, ἀπαρτήρητος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ αἰσθανῆ, ὡς καὶ νῦν, Τίμ. Λοκρ. 100B, Πλούτ. 2. 1062B, Λουκ. Κρον. 33. 2) ἐνεργ., ὁ μὴ παρατηρῶν τι, τινὸς Λογγίν. 4. 1, Σουλ. Ἐπιγρ. 4717. 13.—Ἐπίρρ. -τως Βυζ.

ἀν-επάστως, ον, ὁ μὴ ἀκουστός, τὸν κνυζήθμον τοῦ βρέφους ἀνεπάστως τοῖσι παριοῦσιν ἐτίθει, ἔκαμνεν αὐτὸν νὰ μὴ ἀκούηται, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 376A.

ἀν-επαίσχυντος, ον, ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν ἐφ' ἣ νὰ αἰσχύνηται, Ἐπιστ. π. Τιμ. Β' 8', 15. II. ἀναισχύντος, — ἐπίρρ. -τως, ἀναισχύντως, Ἐκκλ.

ἀν-επαϊτιάτος, ον, ἀπῆλλαγμένος πάσης κατηγορίας, ἀθῶος, Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰ. 4. 8, 38.

ἀν-επακτος, ον, ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, Φίλων 1. 139. 18. II. ἄνευ ἐπακτῶν ἡμερῶν, ὡς, ἐνιαυτός, μήν, Μάζ. Ὀμολ. κανόνιον πρὸς εὐρεση τοῦ Πάσχα 1244B.

ἀν-επάλλακτος, ον, ὁ μὴ ἐπαλλάσσων ὁ ἔχων τι οὐχ' ἐν συνεχεῖ σειρᾷ, ἀλλ' ἐναλλάξ, ἀνεπάλλακτα ζῶα, ἐν οἷς οἱ ἄνω καὶ κάτω ὀδόντες δὲν συγκλείονται εἰς τὰ κενὰ ἀλλήλων διαστήματα, ἀλλὰ στήριζονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀλλήλων, ὡς π. χ. οἱ ὀδόντες τῶν βοῶν καὶ τῶν ἵππων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς τῶν καρχαροδόντων ζῶων, ὡς π. χ. τῶν λεόντων, τῶν κυνῶν καὶ ἄλλων, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 51.

ἀνεπαλτο, ἀνεπάλμενος, ἴδε ἐν λ. ἀναπάλλω.
ἀν-επαμύνητος, ον, ὁ ἄνευ ἀμύνης, πρὸς τοὺς πολεμοῦντας Θ. Στοῦδ. σ. 916, ἔκδ. Μί.

ἀν-επανάλητος, ον, ἀμετάκλητος, Πλανουδ. Μετάφρ. Ὀσίδ. 6. 264.

ἀν-επανόρθωτος, ον, ὁ μὴ ἐπανορθώσιμος, ἀδιόρθωτος, Πλούτ. 2. 49B· ὁ μὴ διορθωθείς, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 11. II. ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος διορθώσιν τινα, τέλειος, Φίλων 2. 614.

ἀν-επαύξητος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος αὐξήσιν, Ἀνεκδ. Ὀξων. 4. 180.

ἀνεπαφῆς, ἐς, = τῷ ἐπομ., Ἀθανάσ. τόμ. Β, σ. 274.

ἀν-επαφος, ον, (ἐπαφή) = ἄβικτος, ἀβλαβής, ὡς καὶ νῦν, ἄν. παρέχειν τι, rem integram praestare, Δημ. 931. 5, πρὸλ. 926. 20· ἀνέπ. σώματα, ἐπὶ δούλων (πρὸλ. ἀνέφαπτος), Μενάνδ. ἐν «Περνιδί» 8 («ἀνέπαφον: ἀνεύθυνον, καθαρὸν, ἀθιγές, ἀψηλάφητον» Σουιδ.)· ἔλευθερα ἔστω καὶ ἄν. Ἐπιγρ. Δελφ. 39. 26: — μετ. γεν., πάσης ὕβρεως ἀνέπαφον Μ. Ἄντων. 3. 4.—Ἐπίρρ. -φως, ἀψάστως, Σουιδ.

ἀν-επαφρόδιτος, ον, = ἀναφρόδιτος, Ξεν. Συμπ. 8, 15, Ἄλκιφρ. 3. 60.

ἀν-επαχθής, ἐς, ὁ μὴ ἐπαχθής, ὁ μὴ ὀχληρής, Πλούτ. Κάτων νεώτ. 8, Πομπ. 1· σκώμματα Λουκ. Ἐπ. Κρον. 34: — οὕτως ἐπίρρ. ἀνεπαχθῶς συνομιλεῖν Θουκ. 2. 37· λέγειν Λουκ. Σολοικ. 5.

2) μὴ φέρειν βαρέως, ἀλύπως, ἀνεπαχθῶς φέρειν, Λατ. hant gravate ferre, Πλούτ. 2. 102E, κτλ.

ἀν-επέγκλητος, ον, ἀκατηγόρητος, ἀμειπτος, καὶ ἐπίρρ. -τως Νικήτ. Χρον. 30B, κτλ.

ἀν-επέκτατος, ον, ὁ μὴ ἐπεκταθείς, ὁ μὴ μηχανθείς, Χοιροδ. 12 ἐπὶ τῶν κλίσεων, ἰσοσυλλαβός, «ὀνομάτων ἀνεπεκτατῶν κοινῶν κατ' εὐθείαν καὶ γενικῶν» Δ. Β. 818. 19.

ἀν-επέλευστος, ον, ἀνεπίστροφος, ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, Σχολ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 182.

ἀν-επεξέργαστος, ον, ὁ μὴ ἐπεξεργασμένος, ἀτελής, Εὐστ. 499. 2.

ἀν-επέριστος, ον, ὁ μὴ ἐπεριδόμενος, ὁ μὴ ἔχων ἔρεισμα, Ἰάμβλ. ἐν Ἀνεκδ. Βιλλοαζ. 2. 198.

ἀν-επερυθρίαστος, ον, ὁ μὴ ἐπερυθριῶν, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. ε', σ. 428.

ἀνεπερωτάω, ἐπερωτῶ πάλιν, Γλωσσ.

ἀνεπερώτησις, ἢ, ἢ ἐκ νέου ἐπερώτησις, Γλωσσ.
ἀν-επερώτητος, ον, περὶ οὐ οὐκ ἐγένετο ἐπερώτησις ἢ συμφωνία, «τόκος ἀνεπερώτητος εἰς δάνειον οὐ τρέχει» Ψελλ. Σύνοψ. Νόμ. 382.

ἀν-επηρέαστος, ον, ὁ ἄνευ ἐπηρείας, ὕβρεως, Μένν. 11, Ἄρχιγ. παρὰ Matth. 153.—Ἐπίρρ. -τως Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰουδ. 16. 2, ἐν τέλ.

ἀν-επής, ἐς, «ἄφρων» Ἠσυχ.

ἀν-επιβάρητος, ον, θηλ. μὴ ἐπιβαρυνομένη, πόλις Σουλ. Ἐπιγρ. 3612.—Πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. Ἄττ. 2. 482, 64.

ἀνεπιβασία, ἢ, τὸ ἀνεπιβάτον, τὸ ἀπρόσιτον, Ἡρακλ. Ἐπιστ. ἐν σημ. Βασσα. εἰς Εὐνάπ. σ. 430.

ἀν-επιβάτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀναβῆ, ἄβατος, ἀδιάβατος, Στράβ. 545: ἀπροσπέλαστος, Πλούτ. 2. 228B.

ἀν-επιβλήτος, ον, ὁ μὴ ἐπιβαλλόμενος, ἀμελής, ἀδιάφορος, πῆθ. γραφ. ἐν Φιλοδήμ. π. Μουσ. 15. 5.—Ἐπίρρ. -τως, τυχαίως, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ.

ἀν-επιβούλευτος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιβουλῆς, καὶ ἐπομένως,

1) ἐνεργ., ὁ μὴ ἐπιβουλεύων τινί, τὸ ἀνεπιβούλευτον πρὸς ἀλλήλους, ἢ ἔλλειψις ἀλλοπλοκίας ἐναντίον ἀλλήλων, Θουκ. 3. 37.

2) παθ., ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς ἐπιβουλήν, ἄν. φθόνω Κωμ. Ἄνων. 52, πρὸλ. Πολύδ. 7. 8, 4, Διδ. π. Ζ. 9. 59, κτλ.—Ἐπίρρ. -τως Φίλων, Εὐστ.

ἀν-επιβούλως, ἄνευ ἐπιβουλῆς, Εὐστ. 905. 57.

ἀν-επιγνώμων, ον, ὄνος, ἄγνων τι, μὴ αἰσθανόμενός τι, τινος Πορφ. Ἄποχ. 1. 45.—ὡσαύτως παρὰ Βυζ. ἀνεπιγνωμοσύνη, ἢ, ἀγνοία, ἔλλειψις ἐπιγνωσεως.

ἀν-επιγνώστος, ον, ὁ μὴ σαφῶς γνωσκόμενος, μέχρι πότε τῆς ἀνεπιγνώστου ταύτης δεσποσομένη ἡγεμονίας; Ἐρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 968.—Ἐπίρρ. -τως Πολύδ. 18. 1, 16.

ἀνεπιγραφία, ἢ, ἢ ἔλλειψις ἐπιγραφῆς, τῇ ἀύλῳ ἀνεπιγραφία Θεόδ. Στοῦδ. σ. 75C.

ἀν-επιγράφος, ον, ὁ ἄνευ ὀνόματος ἢ ἐπιγραφῆς, χιτωνίσκιον ἄν., καθὼς τὰ ὀνόματα τῶν ἀφιερῶντων ἐνδύματα ἦσαν κεντημένα ἐπ' αὐτῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 31, πρὸλ. 1570b. 49, 2860. 11· Διολ. ἀνεπίγραφος, αὐτόθι 5774. 84· οὕτω παρὰ Πολύδ. 8. 33, 6, Διόδ. 1. 64, κτλ.: μεταφ. ἄνευ σαφῶν γνωρισμάτων, Λουκ. Νεκυομ. 15, Κατάπλ. 25.

ἀν-επιδάνευστος [ἄ], ον, ὁ ἐφ' ᾧ οὐδὲν συνήθη δάνειον, ὁ μὴ ἐνεχυρασθείς, Σχολ. εἰς Λουκ. Δία Τραγ. 48.

ἀν-επιδεής, ἐς, = ἀνευδεής, Πλάτ. Νόμ. 947A· ἀνεπ. τινος Λουκ. Θε. Διάλ. 26. 2 (ἄλλη γραφή ἀτελεῖς).

ἀνεπιδείκνυμι, ἐπιδεικνύω, ἐπιδεικτικῶς φανερώω, Φάτ.

ἀν-επίδεικτος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιδείξεως, Ἐρόφιλ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 50.

ἀν-επίδεικτος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενός τι, ἀνεπίδ. κακοῦ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 33.—«ὁ χρυσὸς τοῦ τοῦ ἀνεπίδεικτοῦ ἐστὶ» Εὐστ. 548. 45· πρὸλ. Διογ. Λ. 3. 77. 2) ἀπαράδεκτος, Γρηγ. Ναζ.: πρὸλ. ἀνεγχώρητος.—Ἐπίρρ. -τως Ἀθανάσ.

ἀν-επίδειτος, ον, ὁ μὴ ἐπιδείθεις, Ἰάκ. Ἀποστ. 765. II. ὁ μὴ προσδεδεμένος, Διοσκ. 5. 100 (κοιν. γραφή ἀνεπιδήκτιος).

ἀν-επίδηλος, ον, ὁ μὴ ἐπίδηλος, ὁ μὴ φανερός, ἀπαρτήρητος, Πτολ. Μουσ. 1. 4.

ἀνεπιδύω, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀναπιδύω, Πλούτ. Ἄντων. 60.

ἀν-επίδικος, ον, ἢ ἄνευ ἀμρισητήσεως (κληρονομία), ἢ ἄνευ ἐπιδικασίας, ἀνεπίδικα ἔχειν τὰ πατρῶα Ἰσαί. 44. 1· παραλαμβάνειν ἀνεπ. τὴν ἀγχιστείαν ὁ αὐτ. 72. 36· ἀνεπίδικον μὴ ἐξεῖναι ἔχειν μῆτε κληρὸν μῆτε ἐπίκληρον Δημ. 1135. 27· πρὸλ. Πολύδ. 1^ο, 33.

ἀν-επιδόκητος, ον, ἀπροσδόκητος, Σιμων. 43.

ἀν-επίδοτος, ον, ὁ μὴ ἐπιδίδους, μὴ αὐτάνων, μὴ προοδεύων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 6, 3.

ἀν-επίδυτος, ον, ὁ μὴ δύνων, ὁ ἄνευ δύσεως, Ἰω. Δαμασκ. τόμ. 2, σ. 857A.—Ἐπίρρ. -τως Θεόδ. Στοῦδ.

ἀνεπεικεία, ἢ, ἔλλειψις ἐπεικειας, Δημ. 845. 22.

ἀν-επεικής, ἐς, ὁ μὴ ἐπεικής, σκληρός, Θουκ. 3. 66.—Ἐπίρρ. -κῶς Πολύδ. Η', 13.

ἀν-επιζητησία, ἢ, (ζητέω) ἔλλειψις ἐπιζητήσεως, ἐρευνῆς, Βυζ.

ἀν-επίθετος, ον, ὁ ἀνεπίθετος προσθήκης, ἀνεπ. πονηρία, ἢ ὑψίστη, ἢ ἄκρα, Δικαίτ. ἐν Μυλλέρ. Γεωργ. 1. 101.

ἀν-επιθεώρητος, ον, ὁ μὴ θεωρηθείς, μὴ ἐξετασθείς, Ὀριγέν. **ἀν-επιθόλωτος, ον,** ὁ μὴ θεβωλιμένος, καθαρός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 303.

ἀν-επιθύμητος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιθυμίας, ἀντίθετον τῷ ἐπιθυμη-
τικός, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 302, πρβλ. Κλήμ. Ἄλ. 632.
ἀν-επικάλυπτος, ον, ὁ μὴ ἐπικεκαλυμμένος, Τζέτς.:—Ἐπίρρ.
τῶσ. Διόδ. 2. 21.
ἀν-επικάμπτος, ον, ὁ μὴ ἐπικαμψθεὶς ἢ μὴ ἐπικαμπτόμενος·
ἀναφέρεται ἐκ τῆς Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. —Ἐπίρρ. ἀνεπικάμπτως
αὐτόθι 9. 7.
ἀν-επικάουτος καὶ **ἀν-επικάουτος**, ον, ὁ μὴ ἐπικάουτος, Θησ.
Στερ.
ἀν-επικηρύκευτος, ον, = ἀκήρυκτος, Ἰσοχ., Προκόπ. π. Κτισμ. σ. 66B.
ἀν-επικινδύνως, ἐπίρρ., μὴ ἐπικινδύνως, Προκόπ. π. Κτισμ. κερ. 3.
ἀν-επικλήρωτος, ον, ὁ μὴ ἐπικληρωμένος, Ἐπιγρ. ἐν Βοικ-
χίου Ἄττ. Ναυτ. 263.
ἀν-επικλήτος, ον, ὁ μὴ ψεγόμενος, μὴ κατηγορούμενος, ἀνε-
πλήκτος, ἄμεμπτος, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22:—Συγκρ. -ότερος ὁ αὐτ.
Ἄγισ. 1, 5:—Ἐπίρρ. ἀνεπικλήτως = ἀνεγκλήτως, Θουκ. 1. 92,
Δίων Κ. 39. 22.
ἀν-επικλωστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ κλώσῃ ἐκ νέου,
ἀμετάβλητος, Νικήτ. Χρον. 64A.
ἀν-επικόινον, τό, τὸ μὴ ἐπικόινον, δηλ. τὸ μὴ κοινὸν εἰς πολ-
λοὺς, ἀνεπικόινα καὶ κεχωρισμένα Θ. Βαλα. ἐν Συντ. Καν. τόμ. 2,
σ. 56.
ἀν-επικονώνητος, ον, ὁ μὴ κοινωνικός, μὴ συναγελαζόμενος,
Εὐστ. 73, 38.—Ἐπίρρ. -τως Εὐστ. Θεσσ. σ. 608, ἔκδ. Μί.
ἀν-επικόρριτος, «ἀνύβριτος» Ἐτυμ. Μ. 103. 35.
ἀν-επικόσμητος, ον, ἀπериόσμητος, Εὐμάθ. 2, σ. 48.
ἀν-επικούρητος, ον, ὁ ἄνευ ἐπικουρίας, ἄνευ συνδρομῆς, Φι-
λήμ. Ἀδελ. 1. 2 (Στοβ. Ἀνθολ. 30. 4, 2).
ἀνεπικρίσια, ἡ, τὸ μὴ ἐπικρίνειν, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 11.
182; σ. 723.
ἀν-επικόριτος, ον, ὁ μὴ κεκρυμμένος, περὶ οὗ δὲν δύναται τις νὰ
κρίνῃ, ν' ἀπορασίῃ, Ἀριστοκλ. ἐν Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 758D, Σέξτ.
Ἐμπ. Πυρρων. Ὑποτ. 1. 98, κτλ.:—Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ. πρὸς Μ.
11. 230. 2) ἄκριτος, ἄτοπος, Ἰουστίν. Μ.
ἀν-επικόρυπτος, ον, ὁ μὴ κεκρυμμένος, Μ. Ἀντων. 1. 14.
ἀν-επιώλυτος, ον, ἀνώλυτος, ἀνεμπόδιστος, Ἰωσήφ. Ἄρ. Ἰ.
18. 6, 4.—Ἐπίρρ. -τως, ἀνεμπόδιστος, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθ.)
2114 bb' χρῆσθαι ταῖς ἡδοναῖς ἀνεπικωλύτως, ἀνώλυτος, ἐλευ-
θέρως, Διόδ. 2. 21, πρβλ. Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 9. 7.
ἀν-επιλείπτος, ον, ὁ μὴ ἐπιλείπων, Πλήθ. Γεμιστ. ἐν Μουστοῦ.
Σύλλογ. 3, σ. 5.
ἀν-επιλήπτος, ον, ἀδιάβλητος, τοῖς ἐχθροῖς Θουκ. 5. 17· ὁ
μὴ ἐπιτιμηθεὶς, ἄμεμπτος, βίος Εὐρ. Ὀρ. 922, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15·
ἀνεπιλήπτοτερον, ἥττον ἐκτεθειμένον εἰς μομφήν, ἄμεμπτοτερον,
Πλάτ. Φίλ. 43C· ἔξουσια ἀν., ἀπόλυτος, Διον. Ἄλ. 2. 14· τέχνη
φίλων 1. 15.—Ἐπίρρ. -τως Ξεν. Ἄν. 7. 6, 37.
ἀν-επιλήτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ λησμονήσῃ, ἀλησιμώ-
νητος, Ἀριστάν. 2. 13.—Ἐπίρρ. -τως Σχολ. εἰς Ὀδ. Σ. 174.
ἀν-επιλόγιστος, ον, ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος:—Ἐπίρρ.
-τως Πλάτ. Ἀξ. 365D, 369E:—οὐσιαστ. -ιστία, ἡ, Σχολ. εἰς
Ὀδ. Ο. 225:—Ρήμ. -ιστέω Φιλόδημ. π. Ὀργ. 1. 37.
ἀνεπίλυτος, ον, ἐπιδηδεμένος, ἀνεπίλυτον ἔλκος Γαλην.
ἀνεπισήσια, ἡ, οὐσ. τοῦ ἐπομ., Ναυκράτ. εἰς τ. θάν. Θ.
Στουδ. σ. 1836, ἔκδ. Μί.
ἀν-επιμέλητος, ον, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, ἀπεριποίητος,
Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1175, Γεωπ. 12. 29, 1.
ἀν-επιμερίστως, ἐπίρρ., ἀμερίστως, ἀδιαιρέτως, Φώτ. ἐν τῇ
Νέᾳ Σύλλογ. Μαΐου 1. 338.
ἀν-επιμικτος, ον, ὁ μὴ ἐπιμιγνύμενος, ἄμικτος, ἀνεπίμικτος
τῷ ἔξω Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5, 4: καθρὸς ἀπὸ τίνος, ἀνεπίμικτος
ῥυπαρίας, ἀναφέρεται ὡς εἰδημένον ἐκ τοῦ Διοσκ. II ὁ μὴ
μετ' ἄλλων ἀναμιγνύμενος, ἀκοινωνήτος, βίος ἀνεπ. δμιλίας
Πλούτ. 2. 438C· δίαται ἀνεπ. ὁ αὐτ. Ρωμ. 3· τὸ ἀνεπίμικ-
τος, = ἡ ἀνεπιμείξια, Στράβ. 333: ἐπὶ χῶρας, ἡ μὴ συγκαλο-
μένη, ἣν δὲν ἐπισκέπτονται ξένοι, αὕτη... ἀνεπίμικτος ἐγγενοτο
ξενικαῖς δυνάμεσιν Διόδ. 5. 21, πρβλ. Πλούτ. 2. 604B· οὕτω,
ψυχῇ ἀνεπίμικτος πάθεισιν αὐτόθι 989C· ποιῆσθαι τι ἀνεπ.
ἑαυτῷ, ἀποεἶνω τι ἀπ' ἑμαυτοῦ, «ἴνα οὖν ἀνεπιθούλευτον ἔχωσι
τὴν κτῆσιν, ἀνεπίμικτον ἑαυτοῖς ἐποίησαν τὸν ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ
πλοῦτον» Διόδ. 5. 17.—Ἐπίρρ. ἀνεπιμικτως Πλούτ. Ε'. 139.
ἀνεπιμείξια, ἡ, ἑλληψις ἐπιμείξιας ἢ ἐμπορίου, Πλούτ. 16. 29,
12, Ἄππ. Μίθρ. 93.
ἀν-επίμονος, ον, ὁ μὴ ἐπίμονος, ἀσταθής, πρὸς τὴν ἀσκήσιν
ἀψίκορον καὶ πάντῃ ἀνεπίμονον εἶναι νομιζῶ Πλούτ. 2. 7B.
ἀν-επιμώμητος, ον, = ἀμώμητος, ἀνεπίλητος, Σχολ. εἰς
Ὀδ. Ν. 42:—ἀσάτωτος ἀνεπιμώμητος, ον, Φώτ. III. 372A.—Ἐπίρρ.
ἀνεπιμώμωσ Φωτ. Ἀμφιλόχ. σ. 191, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.
ἀν-επινοήσια, ἡ, τὸ ἀκατανόητος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 57.
ἀν-επινοήτος, ον, ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος, ἄγνωστος, καὶ

κατὰ Συνέτ. «ὃν ἐπινοία ἀνθρώπου χωρῆσαι οὐ δύναται», Διόδ. 2.
59, Σέξτ. Ἐμπ. π. Πυρρ. Ὑποτ. 2. 104. 2) ἀνίκανος νὰ ἐπι-
νοήσῃ ἢ ν' ἀντιληφθῇ, «τὰ κατὰ βίον ἀνεπινοήτων» Γ. Παχυμ. Μ.
Παλ. 5, σ. 236B.
ἀν-επινοστάκτως, ἄνευ ἐπινοσταγμοῦ, Γερμ. Κωνσταντινουπό-
λεως σ. 233, ἔκδ. Μί.
ἀν-επιξέστος, ον, ὁ μὴ ἐπιξέσθεις, ἀκόσμητος, ἀτελής, μὴδὲ
ὄμοιον ποιῶν ἀνεπίξέστον καταλείπειν Ἰσ. Ἔργα κ. Ἰμ. 746,
Θεμιστ. 338B. Ὁ Götting παρατηρῶν ὅτι ἐν Ἰσ. εὐθὺς κατωτέρα
ὑπάρχει ἢ φράσις χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων, ὑποπτεύει μήπως
τὰ δύο ἐπιθέτα μετεποπίσθησαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐν στίχ. 746
ἀνάγκη ν' ἀναγνώσωμεν ὄμοιον ἀνεπιρρέκτων, μὴ καθιερωθεῖσαι
οἰκίαν, καὶ ἐν 746 χυτροπόδων ἀνεπίξέστων, μὴ ἐπεξοσμῆναι
χυτρῶν· ἀλλ' οὐδεμίαν ἀνάγκη τοιαύτης μεταθέσεως ὑπάρχει.
ἀν-επιπλαστος, ον, ὁ μὴ ἐπιπλασθεὶς, μεταφ. ὁ μὴ ἐπιπλα-
στος, ἀνοπήκτος, ἀπλοῦς, Διογ. Α. 2. 117.
ἀν-επιπλεκτος, ον, ὁ μὴ συνδεδεμένος διὰ σχέσεων πρὸς ἄλ-
λους, μεμονωμένος, διὰ τὸ ἀνεπίπλεκτον Στράβ. 115, κτλ.
ἀν-επιπληκτος, ον, μὴ ὑποκειμένος εἰς ἐπιπλήξεις, ὁ μὴ ἐπι-
πληττόμενος, «ὃ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἀμαρτάνοντι» Εὐπολις· Σουίδ.
ἄλλη γραφή ἐν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22 ἀντι τῆς παραδεγμένης: **ἀνεπι-
πληκτος**. 2) ἐπὶ κακῆς σημασ., ἀκόλαστος, τρῶφ' ἀνεπι-
πλήκτω τραφέντας Πλάτ. Νόμ. 695B. II. ἐνεργ., ὁ μὴ
ἐλέγχων, μὴ ψέγων, τὸ ἀνεπιπληκτον, τὸ μὴ ἐπιπλήττειν, Μ.
Ἄντων. 1. 10.
ἀνεπιπλήξια, ἡ, ἀτιμωρησία, ἀκολασία, τρυφῆς μεστὴ καὶ
ἀνεπιπλήξιας Πλάτ. Νόμ. 695B.
ἀν-επιπλόκως, ἐπίρρ. ἄνευ ἐπιπλοκῆς, Ἰω. Δαμασκ. ἐν Πατρ.
Ἐλλ. τόμ. 95, σ. 1260, ἔκδ. Μί.
ἀν-επιποιήτος, ον, ἀνεπίπλαστος, Νικήτ. Χρον. 28C.
ἀν-επιπροσθήτος, ον, ὁ μὴ ἐπιπροσθούμενος, ὁ ἄνευ τινὸς
ἐπιπροσθήσεως, ὃ οὐδὲν ἐπιπροσθεῖ ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Περρρρ.—
Ἐπίρρ. -τως Εὐστ. 1138. 59.
ἀν-επιρρέκτος, ον, (ῥέζω) ὁ μὴ ἀφιερθεὶς, ὃν δὲν μεταχειρίσθη
τίς ἐπὶ εἰς θυσίας, μὴδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνε-
λόγιστα ἔσθων (ἀθύτων) (Τζέτς.) Ἰσιόδ. Ἔργα κ. Ἰμ. 748, ἴσα ἐν
λέξ. ἀνεπίξέστος.
ἀν-επισήμαντος, ον, ὁ μὴ διακρινόμενος, κατὰ τὴν ἐσθῆτα
καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν ἀνεπισήμαντος Πλούτ. 5. 81, 3
ἀπαρτήσας, οὐκ ἀξίον ἀνεπισήμαντον παραλίπειν τὸν Ἄσ-
δρουδαν ὁ αὐτ. 11. 2, 1, Διόδ. 11. 59.—Ἐπίρρ. -ντως Ἄψιν. σ. 43
ἀν-επισημείωτος, ον, ὁ ἄνευ ἐπισημείωσεων, ὁ μὴ ἐξηγηθεὶς,
ἀνεξηγητος, Κλήμ. Ἄλ. στρ. 7. 883.
ἀν-επισκέπτομαι, ἀναθεωρῶ, Γλωσσ.
ἀν-επισκεπτος, ον, ἀπερίσκεπτος: ὡς ἐπίρρ. -τως, λέγουσι
δὲ πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἑλληνες Ἠρόδ. 2. 45·
τῆς τοῦ τέλους (αἰτίας) ἀνεπισκέπτως εἶχον, ἀδιαφόρως εἶχον,
Ἀριστ. π. Γ. Ζ. 5. 1, 6. II. παθ., ἀνεξέταστος, ἀπαρτήρη-
τος, Ξεν., οὐδὲν ἔαν ἀνεπίσκεπτον Ἀπομν. 2. 4, 3.
ἀν-επισκευαστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπισκεύσῃ, Γλωσσ.
ἀν-επισκευος, ον, ὁ ἄνευ παρασκευῆς ἢ ἐξαρτυσεως, Ἐπιγρ. ἐν
Βοικχ. Ἄττ. Ναυτ. 273, κτλ.
ἀνεπισκεψία, ἡ, ἑλληψις ἐπισκοπήσεως, ἐξετάσεως, παρατηρη-
σεως, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 13, 8.
ἀν-επισκιάστος, ον, ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, καθαρὸς, λαμπρὸς,
Βασίλ., κτλ.
ἀν-επισκόπητος, ον, παρημελημένος, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει,
Ὀλυμπόδ. εἰς Ἰωθ 34. 9.—ἀνεφεραίνητος, μυστήρια.. καὶ ἀγ-
γέλοις ἀνεπισκόπητα Εὐστ. Πονημάτ. 255. 95. II. ὁ ἀνε-
ξάρτητος ἀπὸ ἐπισκόπων, Εὐστ. Πονημ. 262.—Ἐπίρρ. -τως Θεόδ.
Μετοχ. 628.
ἀν-επισκοπος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιθλέψεως, Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 8. 1.
ἀν-επισκόπητος, ον, ὁ μὴ ἐπισκοπιζόμενος, Γαλην. κτλ.
ἀν-επισκότιστος, ον, = τῷ προηγ., Πρόκλ. παράρρ. Πτολ. 2.
14, σ. 144. Ἰσως ἔπρεπε νὰ γραφῆ ὡς τὸ προηγούμενον.
ἀν-επιστάθμευτος, ον, ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς ἐπισταθμίαν, δηλ.
ἀπηλλαγμένος νὰ παρέχῃ σταθμὸν (κατοικίαν) εἰς στρατιώταις, συγχω-
ρεῖν τὸν βασιλεῖα εἶναι θασίους.. ἀνεπισταθμεύτους Πλούτ.
15. 24, 2· «ἀνεπισταθμεύτους, σταθμὸν μὴ δεχομένους, ἥτοι ἀγγαρεία»
Σουίδ.—ἀσάτωτος **ἀνεπιστάθμος**, ον, Σουλ. Ἐπιγρ. 4474. 37.
ἀν-επίσταλτος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιστολῆς, μέσσην τινὰ τῆς
πολυγραφίας καὶ τῆς ἀνεπιστάλτου σιωπῆς τεμεῖν ἀτραπὸν
Μ. Ἀχομ. τόμ. Β', σ. 224. 3, ἔκδ. Λ.
ἀνεπιστασία, ἡ, ἑλληψις ἐπιστασίας, ἀλογιστία, ἀπροσεξία,
Πλάτ. Ἀξ. 365D.—τὸ μὴ ἐπίστασθαι, «ἐπιφερομένους ἐνίοτε διὰ τὴν
ἀνεπιστασίαν εἰς ζῦλα καὶ τοίχους» Ἀνών. Βίλητάρ. Ἠρακλεωτ. μερ.
1, σ. 46B.
ἀν-επιστάτης, ον, ἄνευ ἐπιστάτου, ἄνευ φύλακος, Μάξ. Τύρ.
14. 8· καθόλου, ὁ ἄνευ ὁδογῶ, ὁ ἄνευ συμβουλῆς, Κύριλλ.—καθ'
Ἰσοχ. «ἀνεπιστάτητον, τὸ ἀρύλακτον, ἀνεπίσκοπον», πρβλ. καὶ Α.
B. 397. 29.

ἀν-επίστατος, ον, (ἐπίστημι) ἀπρόσκετος, ἀδιάφορος, Πολύβ. 5. 34, 4· τινος, εἰς τι πράγμα, Πορρ. π. ἀποχ. ἐμφύχ. 1. 9:—'Ἐπίρρ. -τως Πολύβ. 1. 4, 4, κτλ. 2) παθ. ἀπαρατήρητος, οὐδὲ ταύτην (τὴν ἀνιστότητα) ἀνεπίστατον ἔασομεν Πτολ. Μαθ. τόμ. 1, σ. 439.

ἀνεπιστημονέω, εἶμαι ἀνεπιστήμων, ἀδαής, 'Ἐτυμολ. Μ. 23. 24. ἀνεπιστημονικός, ἡ, ὄν, ὁ μὴ ἐπιστημονικός, ἐπιστημονικῆ καὶ ἀνεπιστημονικῆ [πράξει] 'Ἀριστ. 'Ἠθ. Ε. 2. 3, 1.

ἀνεπιστημοσύνη, ἡ, ἡ ἔλλειψις γνώσεως ἢ ἐμπειρίας, Θουκ. 5. 7, ἐπὶ μελισσῶν, τὸ δὲ γένος τῶν μελιττῶν δ... τραχέα τὰ κηρία ἐργάζεται... δι' ἀνεπιστημοσύνην 'Ἀριστ. 'Ἰστ. Ζ. 9. 4· 40· τινὸς Πλάτ. Πολ. 560Α: ἔλλειψις ἐπιστήμης, Πλάτ. Πολ. 350Α, Θεαιτ. 200Β, Χαρμ. 169Β, κέξ.

ἀν-επιστήμων, ον, γεν, ονος, ὁ μὴ ἐπιστάμενος, ἀμαθής, ἄπειρος, ἀνεπιτήδειος, 'Ἠρόδ. 9. 62, 'Ἰππ. π. 'Ἀρχ. 'Ἰηερ. 8; καὶ ἀνεπιστήμονες ἔτι ὄντες, καίτοι ἄπειροι ἔτι ὄντες, Θουκ. 7. 67, κτλ. ὁρῶ γὰρ ὅτι πρὸς πολλὰ ναῦς ἀνεπιστήμονας ἐλίγαις ναυσὶν ἐμπίρειος.. ἡ στενοχωρία οὐ ζυμφέρει, διότι βλέπω, ὅτι δὲν συμφέροι νὰ ναυμαγήσῃ τις εἰς μέρος στενόχωρον μὲ ὀλίγα πλοῖα, καίπερ ἔχοντα ἐξησκημένα πληρώματα, πρὸς πολλὰ μὲ πληρώματα μὴ ἐξησκημένα, ὁ αὐτ. 2. 89· οὕτω περὶ μελῶν τοῦ σώματος, μὴδὲν ἄργον τοῦτων μὴδὲ ἀνεπιστήμων ἔαν εἶναι, μὴδὲν μέρος ἔαν ἀγύμναστον, Πλάτ. Νόμ. 795C:— ἀνεπιστήμων τινὸς ἢ περὶ τινος, ἄπειρος, μὴ ἔχων ἐμπειρίαν πράγματός τινος, ὁ αὐτ. Πρωτ. 350Β, Θεαιτ. 202C:— ἀνεπ-μετ' ἀπαρμ., ὁ μὴ ἐπιστάμενος χρησθαί τινι, ἀδαής, Ξεν. 'Ἀπομν. 2. 3, 7:— ἐπομένως ἐξηρητημένως προτάσεις, οὐκ ἀνεπιστήμοσιν ὅτι = ἐπισταμένοις ὅτι, Θουκ. 5. 111· ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημῶν δητ τράπωνται, καὶ μὴ εἰδῶτων, ὁ αὐτ. 3. 112:— 'Ἐπίρρ. -μόνωσ Πλάτ. Νόμ. 636E, Ξεν. Κυν. 3, 11.

II ὁ ἄνευ ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, Πλάτ. Πολ. 350Β, κτλ. ἢ δ' ἑτέρη [γνώμη] ἀνεπιστημονεστέρα μὲν ἐστὶ τῆς λελεγμένης, ἀλογωτέρα, 'Ἠρόδ. 2. 21.

ἀνεπιστρεπτέω, οὐκ ἐπιστρέφομαι, οὐ φροντίζω, εἶμαι ἀπρόσκετος, Διογ. Α. 6. 91, 'Ἀρρ. 'Ἐπίκτ. 2. 5, 9.

ἀν-επίστρεπτος, ον, ὁ μὴ ἐπιστρέφόμενος: μεταφ., ἀπρόσκετος, ἀδιάφορος, 'Ἀρτεμίδ.· τινὸς Συνέσ. 145C.— 'Ἐπίρρ. -τως 'Ἀρρ. 'Ἐπίκτ. 2. 9, 4· ὡσαύτως -τετὶ ἢ τέ, Πλούτ. 2. 46E, 418B:

ἀν-επιστρεφής, ἐς, = τῷ προηγ., ἄν. τινος, ἀμελής τινος, ἀδιάφορος πρὸς τι, Πλούτ. 2. 881B:— ἀκαμπτος, ἀμελικτικός, 'Ιουστίν. Μ.

ἀνεπιστρεψία, ἡ, ἔλλειψις προσοχῆς ἢ ἐνδιαφέροντος πρὸς τινα, ἀκαφωρία, ὀλιγωρία, πρὸς δὲ τὸ περὶ αὐτοῦ [τοῦ θανάτου] δόγμα, τὴν ἀνεπιστρεψίαν 'Ἀρρ. 'Ἐπίκτ. 2. 1. 14, Κλήμ. 'Ἀλ. 840.

ἀν-επίστροφος, ον, = ἀνεπιστρεπτος, Φωτ. Βιβλ. 544. 3· τινὸς Εὐστ. Πονημάτ. 134. 2, κτλ.— 'Ἐπίρρ. -φως, ἀμφ. παρ' 'Ἠρωδιαν. 7. 10.

ἀν-επισφαλής, ἐς, = ἀσφαλής, Θεμιστ. 190Α.— 'Ἐπίρρ. -λῶς Βούξ.

ἀν-επίστατος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ σταματήσῃ, ἀκράτητος, φορῆ 'Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 5· δακρύων ἄν. πηγαί 'Ἀριστάν. 2. 5.— 'Ἐπίρρ. -τως Πλούτ. 'Ἀγρο. 27.

ἀν-επίστατος, ον, ὁ μὴ ἐπιταχθεὶς, ὁ μὴ ὑπαγορευθεὶς, ἐλευθερος, καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἀνεπιτάκτου πᾶσιν ἐς τὴν δαιτυνία ἐξουσίας Θουκ. 7. 69, πρβλ. Πλούτ. 2. 987B.— 'Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ δικαγῆς, Διογ. Α. 5. 20.

ἀν-επίστατος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτείνῃ περαιτέρω, Σέξτ. 'Ἐμπ. πρὸς Μ. 10. 272. 2) ὁ μὴ ἐπιτεταμένος, μὴ «εντωμένος»; χαλαρός, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πορρυρίου.— 'Ἐπίρρ. -τως 'Ἠρόδ.

ἀν-επίτευκτος, ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀνεπιτυχής, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1387.— 'Ἐπίρρ. -κτως Θεοφ. Σιμοκ. 'Ἰστ. σ. 116. 20, ἔκδ. Β.

ἀν-επιτεχνήτος, ον, ὁ μὴ ἐντεχνος, ὁ ἄνευ σχεδίου.— 'Ἐπίρρ. ἀνεπιτεχνήτως, ἄνευ ἐπιτεχνήσεως, Πλούτ. 2. 900B.

ἀν-επιτηδέιος, ον, (α, ον, Γεωπ. 5. 26, 3), 'Ἰων. εος, ἡ, ον:— ἀκατάλληλος, ἀρχηστος, ἐπὶ προσώπων καὶ πράγμα, Ξεν. 'Ἐλλ. 1. 6, 4, Πλάτ., κτλ.: πρὸς τι Πλάτ. Σοφ. 219Α: καὶ ἐπὶ βενικῆς κακῆς σημασίας, ἐπιβλαβής, βλαβερὸς, 'Ἠρόδ. 1. 175, Θουκ. 3. 71· γυνῶναι τὸ ἄν. περὶ τινος 'Ἀνδοκ. 23. 15· ἐπὶ κακῶν οἰωνῶν, Ξεν. 'Ἐλλ. 1. 4, 12· ἀνεπ. τινι, ἐπὶ τροφῆς, 'Ἰππ. π. Διαιτ. 'Οξ. 386, π. 'Ἀρχ. 'Ἰηερ. 17: μετ' ἀπαρ. ἀκατάλληλος εἰς... ἀνεπιτηδέιος, Λυσ. 186. 44:— 'Ἐπίρρ., ἀνεπιτηδέϊως πράττειν, οὐχὶ προσηκόντως; ὅηλ. κακῶς, Λυσ. 187. 14.— Συγκρ. -ότερον Πλάτ. Νόμ. 813B. 2) δυσμενής, οὐχὶ φιλικός, τραχύς, 'Ἀνδοκ. 23. 15; Ξεν. 'Ἐλλ. 7. 4, 6· ἄλλους τινὰς ἀνεπιτηδέϊους.. ἀνήλωσαν, ἄλλους ἐχθρούς, ὁ ἔ. πολιτικούς ἀντιπάλους, Θουκ. 8. 65.

ἀνεπιτηδεύτης, ητος, ἡ, ἀνικανότης, ἡ δυσχέρεια, τὸ ἀκατάλληλον, πλείους ἐκ τῆς ἀνεπιτηδεϊότητος τῶν χωρῶν αἱ βλάβαι γίνονται ἄν Φίλων 1. 191, 17· τὴν ἀνεπ. τοῦ γράφειν μεμψόμενος Συνέσ. 'Ἐπιστ. 142.

ἀν-επιτηδέυτος, ον, ὁ ἄνευ ἐπιτηδεύσεως, ἀπλοῦς, ἀπροσποίητος, ἀρελής, Διον. 'Ἀλ. περὶ Συνθ. 'Όνομ. 22, Λουκ. Πῶς δεῖ 'Ἰστ.

Συγγράμ. 44:— 'Ἐπίρρ. -τως Διον. 'Ἀλ. σ. 468. II ὁ μὴ ἡσκημένος, ὁ μὴ δεδοκιμασμένος, οὐδὲν ἀμίμητον οὐδ' ἄν. Πλούτ. 'Ἀλκ. 23.

ἀν-επιτήμητος [τι], ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτιμήσῃ, νὰ ἐπιπλήξῃ, 'Ἰσοκρ. 284Α, 'Ἀριστ. 'Ἠθ. Ν. 7. 14, 5, κτλ.: τινος διὰ τι πράγμα, Δημ. 1417. 12. 2) ἀτιμωρήτος, Πολύβ. 35. 2, 8.

II ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς, μὴ ὀρθοθεὶς, Σουλ. 'Ἐπιγρ. 103. 7.— 'Ἐπίρρ. -τως, ἀναφερόμενον ἐκ τῶν τῶν Εὐστ. Πονημάτων.

ἀν-επιτρόπευτος, ον, ἄνευ κηδεμόνος ἢ ἐπόπτου, 'Ἐκκλ.: ὡσαύτως ἀνεπίτροπος, ον, «ἀνεπίτροπος σημαίνει τὸν μηδένα ἐπιτροπὸν ἢ κηδεμόνα ἔχοντα» Α. Β. 9.

ἀν-επιτυχής, ἐς, = ἀνεπίτευκτος, 'Ἀρτεμίδ. 4. 24.

ἀν-επίφαντος, ον, ὁ ἄνευ πολυτελείας καὶ ἐπιδείξεως, Φίλων 2. 76.— 'Ἐπίρρ. -τως Μ. 'Ἀντων. 1. 9.

ἀν-επίφατος, ον, «ἀπροσδόκητος» 'Ἠσύχ.— 'Ἐπίρρ. -τως Σουδ. καὶ ἀμφ. γραφ. παρὰ Φίλων.

ἀν-επιφθόνητος, ον, ὁ μὴ φθονούμενος, 'Ἐτυμολ. Μ. 81. 25.

ἀν-επιφθονος, ον, ὁ ἄνευ φόγου, ἀμεμπτος, ἀνεπιφθονὸν εἴρυσον ἔγχος Σοφ. Τρ. 1033· ἄν. ἐστὶ πᾶσιν, δὲν παρέχει φόγου αἰτίαν εἰς οὐδένα, Θουκ. 6. 83, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 612 Β· οὕτω γὰρ μοι.. ἀνεπιφθονώτατον εἶπεῖν, οὕτως ἔαν εἴπω, ἥκιστα ἤθελε τις μὲ κατηγορήσῃ... Δημ. 331. 24: Πρβλ. ἀνεμείσητος. 'Ἐπίρρ. [τὴν ἀρχὴν] ἀνεπιφθόνως κατεστήσατο, οὕτως ὥστε νὰ μὴ διεγείρῃ μίσος, Θουκ. 6. 54, πρβλ. Πλούτ. Κάμυλλ. 1. ἄν. εἰπεῖν 'Ἰσοκρ. 311 E.

ἀν-επίφρακτος, ον, ἀτειχιστος, 'Ἀνν. Κομν. τ. Β', σ. 192. 17, ἔκδ. Β.

ἀν-επίφραστος, ον, ἀπαρατήρητος, ἀπροσδόκητος, δῦσαι Σίμων. 'Ἰαμβ. 1. 21.

ἀν-επιφώνητος, ον, ὁ καθ' οὐ οὐδέμια ὑπάρχει ἀντίρρησης, ἀναντήρητος, Ψελλ. Σύνοψ. 151.

ἀν-επιφωράτος, ον, ὁ μὴ φωραθείς.— 'Ἐπίρρ. -τως, Βούξ. ἀνεπιφωράτην «οὐκέτι χωροῦν» 'Ἠσύχ.

ἀν-επιφωρίς, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἐπιφωρίς, Σχόλ. εἰς Λουκ. Θ. Διαλ.

ἀν-επιχειρήτος, ον, ἀπροσβλητος, ἀπροσμάχητος, Πλούτ. Κλεομ. 3. 2) ὁ μὴ ἐπιχειρηθείς, ὁ αὐτ. 2. 1075Δ.— ἀνεπιχειρήτοι, ἀνεπιβούλευτοι 'Ἠσύχ.

ἀν-επιψογος, ον, ὁ μὴ ἐπιψογος, ἀμεμπτος.— 'Ἐπίρρ. -γως Θεόδ. Στουδ. 505 ἔκδ. Μ.

ἀν-επονεϊδιστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὀνειδίσῃ ἢ ψέξῃ, ἀμεμπτος, ἄψογος, Θεοφ. Σιμοκ.

ἀν-επόπιετος, ον, ὁ μὴ γινόμενος ἐπόπιος, ὁ μὴ μνηθεὶς τελείως τὰ 'Ἐλευσίνια μυστήρια, 'Υπερείδ. παρ' 'Ἀρπ. ἐν λέξει, πρβλ. Πολύδ. Β' 58, Η', 124.

ἀν-επόπιος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ, νὰ διακρίνῃ, δυσόρατος, ἀμυδρός, Πολύδ. Ε', 150.

ἀν-επουλος, ον, ἢ ἀνεπουλώτος, ον, ὁ μὴ ἐπουλωθείς, φύλασσε δὲ ἀνεπουλώτων τὸ ἔλκος μέχρις ἡμερῶν μὲ Θεοφ. Νόνν. τόμ. 2, σ. 328.

ἀν-επόψιος, ον, ὁ μὴ ὁρατός, «ἀθεώρητος» Σουδ.

ἀνεράμια ἢ ἀνεράμοια: ἀορ. ἀνηράσθη (ἐράω):— ἐκινεῖται ἀγαπῶ, πάλιν ἐρῶ, μετὰ γεν. 'Ἀνδοκ. 16. 37, κατὰ Συνέδ. καὶ Κορῆν ἐν Ξεν. 'Ἀπομν. 3. 5, 7, πάλιν ἀνερασθῆναι (ἀντὶ ἀνερεθισθῆναι) τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς.

ἀνεραστία, ἡ, τὸ μὴ ἐράσμιον. Θεμιστ. 163D.

ἀν-εραστος, ον, ὁ ἄνευ ἐρωτος, Πλούτ. 2. 406Α, κτλ.— ἄν. κοινωνία, ὁμιλία αὐτῶν 752C, 756E: τὸ ἀνεραστον ἐτέρων, ἡ ἔλλειψις ἐρωτος πρὸς... αὐτοῦ 634B· ἀνεραστα ποιεῖν αὐτῶν 61Α.

II ἐνεργ., ὁ μὴ ἐρῶν, 'Ἠλιόδ. 3. 9, 'Ἀνθ. Η. 12. 18· τινὸς 'Ἀριστάν. 1. 10: ὁ μὴ ἔχων ἀγάπην, τραχύς, σκληρός, Καλλ. 'Ἐπιγρ. 33. 4, ἐν τῷ ὑπερβ.— 'Ἐπίρρ. -στωσ Μ. 'Ἀκομ. τόμ. Α', σ. 250. 23, ἔκδ. Α.

ἀν-εργατος, ον, ὁ μὴ ἐπεξεργασμένος, ἀκατέργαστος, ἀτελής, 'Ἀριστ. Μεταφ. 8. 6, 3· λίθος ἄν., μὴ κατεργασμένος, Διόδ. 14.

18· γῆ ἄν., μὴ γεωργηθεῖσα, Λουκ. Προμ. 11· σῖτος ἄν., ὠμός, 'Ἰωσήφ. 'Ἰουδ. Πολ. 5. 10, 2.— ἐπὶ ζητημάτων τινος ἡ θέματος, ὁ μὴ συζητηθείς ἢ ἐξετασθείς καλῶς, Πολύδ. 10. 43, 1.

ἀν-εργής, ἐς, ὁ μὴ ἐνεργῶν, ὁ ἄνευ ἀποτελέσματος, Μελέτ. ἐν 'Ἀνέκδ. 'Όρων. 3. 136: ὡσαύτως ἀνεργήτος, ον, 'Ἐρῆνν. (Herenn.) εἰς Μαΐου Κλασ. Συγγρ. 9. 554.

ἀν-εργία, ἡ, = ἀεργία, ἀμφίβ. παρ' 'Ἀρτεμίδ. 2. 28.

ἀν-εργος, ον, ἐν τῇ φράσει, «εργα ἀνεργα» ἀτέλεστα, ἰὼ Τροία τάλαινα, δι' ἐργ' ἄνεργ' ἄλλουσι Εὐρ. 'Ἐλ. 363.

ἀνεργω, παλαιὸς ποιητ. τύπος τοῦ ἀνεργῶν.

ἀνερεθίζω: μέλλ. -τάω, ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, Πλούτ. Θσο. 6:— Παθ., παροξύνομαι, ἐρεθίζομαι, εὐρίσκομαι ἐν ἐξέσει, ἐν ἀγανακτήσει, παντὶ τε τρόπῳ ἀνηρέθιστο ἢ πόλις Θουκ. 2. 21; Ξεν. 'Ἀν. 6. 6, 9, Πλούτ. 'Ἠύρρ. 11.

ἀνερείδω, ὑποσπρίζω, σπυρίζω τὴ ἐπὶ τινος, τί τινι, τὸ πρόσωπον ἠδέως ἀνερείδουσα τῇ χειρὶ, ἀμφίβολ. παρ' 'Ἀριστάν.

1. 22, ἀντὶ ἐνερείδουσα

ἀν-ερεϊκος, ον, ὁ μὴ ἐρεϊκός, μὴ τετραμμένος εἰς λεπτά μέρη, μὴ ἀλλοσεμένος, Ἰππ. 528. 36, πρὸλ. Γαλήν. Γλωσσ. σ. 434 ἐν λ. ἀνηρίκτω.

***ἀνερειπόμαι**, Ἐπ. ἀποθ. ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἀορ., ἀναρπάξω, ἀπάξω διὰ τοῦ ἀέρος, τὸν καὶ ἀνηρεϊψάντο θεοὶ Διὶ οἰνογαρούειν, περὶ τοῦ Γανυμήδους, Ἰλ. Γ. 234· ἐπὶ τῶν Ἀρπυιῶν, Ὀδ. Α. 241, κτλ.· ἐπὶ θουελλῶν, Δ. 727· οὖτω, παῖδα. Ἀφροδίτη ὤρτ' ἀνερειψομένη Ἦσ. Θ. 990· — βραζυτέρων, ἀναλαμπάνα, ἔυονδον ἀνηρεϊψασθε πόνον Ὀρρ. Ἀργ. 292 (ἴσως μετὰ τινος συγγύσεως πρὸς τὸ ἀναροίπτω).

ἀν-ερεϊστος, ὁ ἀνευ ἐρεϊσματος, ἀστήρικτος, ἀσταθής, Ἐπιφάν. **ἀνερειπτομαι**, στόμαχος ἀνερειπτόμενος, σπασμοδικῶς συστέλλόμενος, οὕτως ὥστε νὰ προέλθῃ ἔμετος, περὶ στόμαχον βάρους (ἔει πρῶτ' ἀνερειπτόμενον, ἤτοι ἀνερειπτόμενον τῇ περιτρίψει) (Σχολ.), Νικ. Ἀλ. 256, πρὸλ. Α. Β. 401.

ἀνερύγω, ἀναπέλω, ἐκβάλλω διὰ τοῦ στόματος, ἀνήρῳγεν ἀτμόν (ἀορ. β') Νόνν. Δ. 1. 230· Ἰωήν αὐτόθι 485· — Μέσ., ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, γύνομαι, [ποταμοίς] ἀνερύγομενοι εἰς θάλασσαν Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 1· ἀνερύγεται εἰς ἄλα βάλλων Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 746.

ἀνερύνω, ἀνερύνω, ἐξετάζω, ἀνεγνέω, λόγους Πλάτ. Φάιδων 63· Α' ὡσαύτως ἐν μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. Νόμ. 816C.

ἀνερύνηται, εως, ἡ, ἀναζήτηται, Τξέξ. εἰς Λυκοφρ. 11.

ἀν-ερεύνητος, ον, ὁ μὴ ἀνερυνηθείς, Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 298C· ἀν. παραλιπεῖν τὴν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 22. 2) ἐν δὲ δύναταί τις νὰ ἀνερυνήσῃ ἢ νὰ ἀνεύρῃ, Πλάτ. Κρατ. 421D· ἀνερύνηται δυσθυμείσθαι, ἀθυμῶ, βασιανίζομαι περὶ ἀνερυνήτων, ἀνεξιχνίαστον πράγματων, Εὐρ. Ἰων 255.

ἀν-ερίθουτος [Γ], ον, ἀτέκαστος, ἀδωροδόκητος, Σουλ. Ἐπιγρ. 2671· 46., 2693a. 5, Φίλων 2. 555.

ἀν-ερίναστος [Γ], ον, ἐπὶ σύκων, ὅταν ὠριμάζωσιν ἀνευ τῆς παραρτήσεως εἰς τὴν συκὴν δύνῃσιν ἐξ ἡμέρας συκῆς, τὸ δ' ἀνερίναστον (σύκων) λευκὸν καὶ ἀσθενές ἔσται. Ἰστ. Φ. 2. 8, 3, Αἰτ. Φ. 2. 9, 12· — ἀνερίναστος συκῆ, ἡ μὴ προσδεδηκται οἱ ἐρινοὶ ἐρινοδὸς δὲ ἐστὶ τῆς ἡμέρας συκῆς ὁ καρπός, ὃν καὶ ἀπαρτῶσι τοῖς ἡμέροις, ὡς ἂν οἱ εἰς αὐτὸν καλούμενοι ψῆγες εἰς τοὺς δύνῃσιν μεταστάντες τελεσφορήθῃσι τούτους παρασκευάσωσι· τούτου δὲ ἐρινάζειν λέγεται οἱ δὲ τὸ ἀνερίναστος ἀντὶ τοῦ μαλακῆς καὶ ἄγνοος Σουῖδ. — Ὡσαύτως παρ' Ἐρμίππ. ἐν «Στρατιώτικῳ» 9, ἀνερίνεος, ον· ἄλλ' ὁ Meineke διώρθωσεν ἀνερίναστος.

ἀν-ερίστος, ον, (ἐρίτω) ἀφιλονεικῆτος, Α. Β. 397. 32.

ἀν-ερκῆς, ἐς, ἀπροστέκαστος, σφέλικτος, Κόιντ. Σμ. 3. 494.

ἀν-ερμάτιστος, ον, ὁ ἀνευ ἐρματος, ἤτοι «σαθούρας», ὡς περ τὰ ἀν. πλοῖα Πλάτ. Θεαίτ. 141A. 2) μεταφ., ἀν. τράπεζα, κενή, Πλούτ. 2. 704B· μεταφ., ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, μετέωρος, ἀστατος, αὐτόθι 501D, «κούρος τὴν διάνοιαν» Πολυδ. Ε' 121, — ἀνερμάτιστος ναῦς· κούρη σαθούρας· Ἠσύχ. — Ρουγκ. Λογ. γίν. 2. 2. — Ἐπίρρ. -στος Δίδ. Ἀλεξ. σ. 1713, ἐκδ. Μί.

ἀν-ερένηςτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐρημνήσῃ, ἀνεξήγητος, ἀπερίγραπτος, τῶν πέλας Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 66· ἐδύνη Ἀριστ. αἰν. 2. 5. — Ἐπίρρ. -τως Ἰω. Χρυσ.

***ἀνέρομαι**, ἴδε ἀνείρομαι.

ἀνέρω, ἔρω πρὸς τὰ ἄνω, ἔρωπον ἀναδαίνω, Εὐρ. Φοῖν. 1178· ἀορ. **ἀνερίπυσα** (πρὸλ. ἔρω, ἔλω), Ἀριστοφ. Εἰρ. 586, Λουκ. Νεκυμ. 22, κτλ.· ἐπὶ κισσῷ, Εὐρ. Ἀποστ. 89· ἐπὶ ὕδατος, ἀναβλύξω, Καλλ. Ἄπ. 110· ἀν. πρὸς τὸ μετεωρότερον, βαθυμῆδον ἀνυψοῦμαι εἰς... Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 31.

ἀνέρρω, ἀπερχομαι, «ἐξεκουμπίσσομαι», καταστρέφομαι, ὡς μόλις ἀνήρρησ' οὐδὲν ἔμευεν οἱ σαπρὸι Εὐπολ. ἐν «Πόλει» 27· ἀνήρρησεν· ἀνεφάρη» Σουῖδ., — γ' ἐν. πρὸς. τοῦ ἀορ. **ἀνήρρησα**· — ἀνέρρω ὡς τὸ ἔρω, «ἐξεκουμπίσσω», Λατ. abi in malam rem, Βακλ. Ἰππ. 793.

ἀν-ερευγάζω, Σουῖδ.

ἀν-ερευθρίαστος, ον, ὁ μὴ ἐρευθρίων, Φίλων 2. 664. — Ἐπίρρ. -τως Ἰω. Χρυσ., κτλ.

ἀνερυθρία, ἀρχήν νὰ ἐρευθρίω, «ἐξεροκοκινίζω», Πλάτ. Χαρμ. 158C, Ξεν. Συμπ. 3, 12.

ἀνέρω, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀνερεύω· μέλλ. -ύω [ῶ]· — ἔλω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναύρω, ἀνά θ' ἰστία λευκ' ἐρύσαντες Ὀδ. Ι. 77., Μ. 402· ἀνερεύσαι τὰς νέας, ἀνελευσία, Ἠρόδ. 9. 96· πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 586· ἀνερεύσασα δὲ πέπλους Θεόκρ. 14. 35· — Μέσ., ἐκ νόσου ἀνερεύσω Ἀνθ. Π. 6. 300. — ἴδε ἐν λ. αὐερύω.

ἀνέρωμαι (πρὸλ. ἀνείμι)· ἀορ. -ῆλυθον ἢ -ῆλυθον· — ἀναδαίνω, ἀνελεθῶν ἐς σκοπιήν Ὀδ. Κ. 97· εἰς τὴν ἀκρόπολιν Ξεν. Ἐλ. 2. 4, 39· ἐπὶ τὴν σκηπὴν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 26· ἐπὶ τὸ βῆμα Ἠρωδ. αἰ. 1. 5· ἐνευθεν ἀπολλ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίας, ἀναδαίνω τὸ βῆμα, Πλούτ. Αἰμίλ. 31· — ἀναδαίνω ἀπὸ τῆς παραλίης εἰς τὰ μεσόγαια, Ὀδ. Τ. 190· — ἀνερχομαι ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, ἀν. ἐξ Ἄιδου Θέογον. 703· κάθ' Αἶδου θανάτων πρὸς φῶς ἀν. Σορ. Φ. 624· ἐξ Αἶδου εἰς θεοὺς Πλάτ. Πολ. 531C. 2) ἐπὶ δένδρων, αὐξάνομαι, «μεγαλώνω», ἀνατρέχω, φοίνικος νέον ἔργος

ἀνερχόμενον ἐνόησα Ὀδ. Ζ. 163, 167· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 658· ἀν. ὠκεανοῖο Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1230· ἐπὶ τοῦ πυρός, ἀνατρέγομαι, ἀναλάμπω, Αἰσχύλ. Χο. 536· ἐπὶ ὕδατος, ἀνυψοῦμαι, πλάμυρῶ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 32· — μεταφ., δόξος ἀν. Εὐρ. Ὀρ. 810. 3) ἐν συζητήσει, ἐρχομαι πάλιν ἐκεῖ ὅθεν ἔρχομαι, ἐρχομαι πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ζητήματος, ἐπὶ ἀρχὴν ἀνελεθόντες σκοπεῖν Πλάτ. Πολ. 511D.

II, ὑπάγω ἢ ἐρχομαι ὅπισθεν, ἐπανερχομαι πάλιν, ὑποστρέφω, Ὀμ., ὅστις καὶ ἐπιτείνει αὐτὸ τῇ προσθήκῃ τοῦ ἀψ ἢ τοῦ αὐθίς, Ἰλ. Δ. 392, Ὀδ. Α. 317· πρὸλ. **ἐπανερχομαι**. 2) ἀνατρέγω εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ διηγοῦμαι, ἀλλ' ἀνελεθὲ μοι πάλιν, τί... ἀνάδοραμε καὶ διήγησαι. (Σχολ.) Εὐρ. Φοῖν. 1207, πρὸλ. Ἰωνα 933· πάλιν ἐπὶ ἀρχὴν ἀν. Πλάτ. Τίμ. 69A. 3) νόμος.. εἰς σ' ἀνελεθῶν εἰ διαφθαρήσεται.. οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσων, [ὁ θεῖος] νόμος ἀνελεθεῖ εἰς ἐσ' (τὸν Ἀγαμέμνονα) ὅπως ἐπαρμόσῃ αὐτόν, ἐάν διαφθάρῃ.. δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων δίκαιων, Εὐρ. Ἐκ. 802. [Ἐν Ἰλ. Δ. 392 ἀψ ἀνερχομένω πρέπει νὰ διορθῆθ', ἐκ τοῦ Ἑνετικ. χειρογρ. εἰς ἀνερχομένω, ὁ Μορτο ἔχει ἀψ ἀρ' ἀνερχομένω, ἄλλοι δὲ ἀψ οἱ ἀνερχομένω, πρὸλ. Ζ. 187, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 821].

ἀνερω, Ἄττ. μέλλ. τοῦ ἀναγορεύω· ἴδε ἐν λ. ἀνείρω.

ἀνερωτάω· μέλλ. -ήσω, ὡς τὸ ἀνείρομαι. 1) μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ ἢ ἐξετάζω τινά, καὶ μιν ἀνηρώτων Ὀδ. Δ. 251, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 454C· τινὰ ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. Ἀπολλ. 22D, κτλ.· — Παθ., ὁ αὐτ. Γρατ. 455D. 2) μετ' αἰτ. πράγμα, ἐρωτῶ περὶ τίνος, ἐξετάζω τι, τὰς δόξας ὁ αὐτ. Μένων 84D, καὶ ἄλλ. ὡσαύτως ἀν. περὶ τινος Ἠρόδ. 9. 89. 3) μετὰ διπλῆς αἰτίας, ἐρωτῶ τινὰ περὶ τινος πράγματος, Εὐρ. Ἰργ. ἐν Τ. 664, Ἀριστοφ. Πλ. 499, Πλάτ. Θεαίτ. 143D.

ἀνερωτητέον, ῥηματ. ἐπιθ., τοῦ προηγ., δεῖ ἀνερωτᾶν, Πλάτ. Φίλ. 63C.

ἀν-ερωτήτος, ον, ὁ μὴ ἐρωτηθείς, Γλωσσ.

ἀνερωτήτως, ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, κοιν., «ἀνερωτήτα» Ἰωάνν. Μοναχ. ἐν Ἀνεκδ. τόμ. 4, σ. 205, 1, Βοασσ.

ἀνερωτίζω, = ἀνερωτάω, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδύλ. 14 (Α. Β. 403. 4).

ἀνεσαιμι, ἀνεσαν, ἀνεσαντες, ἀνέσει, ἴδε ἐν λ. ἀνίημι.

ἀνεσαινοτες τῶν κακῶν, μέλλοντες ἢ θέλοντες νὰ ἀπολαύσωσιν ἄνεσιν τῶν κακῶν, Γ. Παχμ. τόμ. Α', σ. 489. 1, ἐκδ. Β. 1.

ἀνεσθίω, ἐπὶ ἐλκῶν, βιβρώσκω, φεῖρω, κτλ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13.

ἀνεσαι, ἡ, = ἀνεσαι, Κρατῖν. ἐν «Βουκόλοις» 6 (Β. Α. 395, 27), ἴδε Λοδ. Φρόν. 527.

ἀνεσαιμος, ον, (ἀνίημι) ἀνειμένος, σχολαῖος, «ἀνεσαιμος ἡμέρα», ἡμέρα σχολῆς, ἔορτή, Σχολ. εἰς Θουκ. 7. 73.

ἀνεσαι, γεν. εως, Ἰων. -ιως, ἡ (ἀνίημι), χαλάρωσις, «ἐτείνωματα» π. γ. τῶν χορδῶν, ἀντιθ. τῷ ἐπιτάσει, ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν πλεονεκτηῖν Πλάτ. Πολ. 349E, προσετι ἀντιτίθεται καὶ τῷ χαλάσει, ἐπὶ τῇ αὐτῷ τούτου χαλάσει τε καὶ ἀνέσει αὐτόθι 590B· τῆς δὲ αἰσθησεως.. δεσμίον τὸν ὕπνον εἶναι φρεμεν, τὴν δὲ.. ἀνεσιν, ἐγγρήγορσιν Ἀριστ. π. Ἰπνου 1. 14· πάγων ἀν., ὃ ἐ ἡ τῆς, Πλούτ. Σερτ. 17. 2) ἔσται, ἐλάττωσις, μειώσις, ὕφαισις, κακῶν Ἠρόδ. 5. 28· λύπησις, μοχθηρίας, κτλ., Πλούτ. 2. 102B, κτλ.· ἀν. φόρων, τελῶν, ἀφείσι, ὁ αὐτ. Σερτ. 6, κτλ.· κόλλασις Πλωτίν. 390A· ἐπὶ πνεύματι, ἡ ὕφαισις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παροξυσμός, Γαλήν.

3) ἀνεσαι ὡς καὶ νῦν, ἀνάπαυσις, βραστώνη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σπουδή, Πλάτ. Νόμ. 724A, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 29· ἀν. καὶ σχολῆ Πολυδ. 1. 66, 10· ψυχῆς Μνησθ. παρ' Ἀθην. 484A. **II**, ἀπόλαυσις, παράλυσις, ἀκολασία, ἡδονὴν Πλάτ. Πολ. 561A· τὴν τῶν γυναικῶν παρ' ὕμῖν ἀνεσιν ὁ αὐτ. Νόμ. 637C, πρὸλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 5· δούλων αὐτόθι 5. 11, 11.

ἀν-εσπερος, ον, ὁ ἀνευ ἐσπέρας, ἀσκότιστος, φῶς ἀνέσπερον, αἰετ φθίνον, μὴ σθεγνόμενον, Κ. Μανασσ. Χρον. 6307, Θεόδ. Στουδ., «ἀσκότεινον» Ἠσύχ.

ἀνεσάουτο, γ' ἐνικ. τοῦ Ἐπ. παθ. ἀορ. τοῦ ἀνασάω, Ἰλ. Α. 458.

ἀνεσταλιμένος, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. προκμ. τοῦ ἀναστέλλω· τὸ ἐπίρρ. τοῦτο μετεχειρήσθη ὁ σχολιαστής τοῦ Ἠσόδου ὅπως ἐρμηνεύσῃ τὴν ἐν Ἀσπίδι Ἠρακλ. λέξιν ἐπιστολάδην· ἐπιστολάδην δὲ γιγνώνας ἔσταλτ' Ἠσ. Ἀσπ. Ἠρακλ. 287, ὥστε σημαίνει ἀνεζωσμένως.

ἀν-εστατος, ον, ὁ ἀνευ ἐστάς, ὁ ἀνευ κατοικίας, ἔρημος, Ἰλ. Ι. 63· ἀπαιεὶ τὴν κάγυναίε κανέστιος Σορ. Ἀποστ. 5, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1266· ἀοικος καὶ ἀν. Λουκ. περὶ Θου. 11.

ἀνεστραμμένος, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. προκμ., ἀντιστρέφω, «ἀνάποδα», Ἐπμ. Μ. 584. 20.

ἀνεστραμμένοι (= ἀνεστραμ-), Ἐπιγρ. Γερωνθηρῶν, L. et F. 228 a. b.· — ἀνεστρέψαν (= ἀνεστρέψ-)...

ἀνεσχεθε, ἀνεσχεθόμεν, ἴδε ἐν λ. ἀνέλω.

ἀνεστέζω, ἀνερωτάω, ἀνετάζω ἐκ ἀλλήλου τὴν αἰτίαν Ἠρόδ. (Σωστάν. ἐν Δαν. ἐοδρ. 14). **II**, ἐξετάζω, ἀνακρίνω, οἱ

μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν Πράξ. Ἀποστ. κβ'. 29, πρὸς κβ'.
ἀν-έταιρος, ον, ὁ ἀνευ ἑταίρων, ἀνευ φίλων, Πλούτ. 2. 807Α.
ἀνέτασις, εως, ἡ, ἐξέτασις, ἀνίχνευσις, ἔρευνα, Εὐσεβ. κατὰ
 Ἱερουκ. § 20.

ἀνέτιον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνίημι = δεῖ ἀνιέναι, περὶ δὲ τοῦ
 σοφιστοῦ που δῆλον ὡς οὐκ ἀνετέον, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀφή-
 σωμεν νὰ χαλαρώσῃ ἡ συζήτησις, Πλάτ. Σοφ. 254B, ἔδοξε μοι
 ἐπιθετόν εἶναι τῷ ἀνδρὶ .. καὶ οὐκ ἀνετέον, ὅτι πρέπει νὰ
 ἐπιτεθῶ κατὰ τοῦ ἀνδρός καὶ νὰ μὴ ἐγκαταλίπω τὴν ἰδέαν, ὁ αὐτ.
 Συμπ. 217C, Πολιτ. 291C.

ἀν-ετρωτός, ον, ἀναλλοιώτος, ἀμετάβλητος, τὸ γλυκὺ οὐκ
 ἀν γένοιτο πικρὸν, ἀπαθές καὶ ἀνετερωτόν ὑποκειμένον
 Ἄριστ. π. Κόσμ. 2. 9, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 455.

ἀνετικός, ἡ, ὄν, (ἀνετος) ὁ παρέχων ἄνεσιν, οἱ ἐν εὐνήμῳ
 (περίπατο) .. ἀνετικός Ἄντυλλ. ἐν Matth. Med. 110: παρὰ
 γραμμ. **ἀνετικά ἐπιρρημάτα** λέγονται τὰ σημαίνοντα ἄνεσιν, ὡς
 π. χ. ἡρέμα, μόγις, ἀντιτίθεται δὲ τῷ ἐπιτατικός. — Ἐπίρρ.
 -κώς, ἀνετικῶς ἔφ' ἔτερα Στοβ. Ἐκλογ. 2. 150.

ἀν-έτοιμος, ον, ὁ μὴ ἔτοιμος, Πολυδ. 12. 20, 6, Διόδ. 12. 41.
 εἰς τι Ἄνθ. Πλαν. 242: — ὁ μὴ ὦν ἐν χερσὶν ἢ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τινός,
 ἡμίση ὅς τὰ ἔτοιμα λιπῶν, ἀνέτοιμα δὶώκει, ἀφίνει τὰ
 ἡμέρα καὶ ζητεῖ τὰ ἄγρια (Ἡσ.) παρὰ Πλούτ. 2. 505D.

ἀνετος, ον, (ἀνίημι), χαλαρός, μὴ τεταμένος, ἐπὶ ἡνῶν, παν-
 ταχοῦ δὲ ἡδῶν .. καὶ ἀνετοὶ μὲν ἡνία γαστροδς .. χαλινὸς
 δὲ οὐδέτις ὀμμάτων Φιλόστρ. 242: ἐπὶ κόμης, Λουκ. Ἀλέξ. 13:
 τὸ ἀν. τῆς κόμης Φιλόστρ. 41: — ἀκολούθως ἐπὶ τῶν σωματικῶν
 καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, Ἄριστ. π. Γεν. 2. 4, 6:
 — Ἐπίρρ. ἀνέτως (καθ' Ἡσυχ. ἀνέτως) Σοφ. Ἀποστ. 567.

2) ὁ ἀπελευθερωθεὶς, ἐλευθερός, ἀπὸ κλύου ἀπὸ κόπου, ἰδίως ἐπὶ
 ἀνθρώπων καὶ ζῶων καθιερωθέντων εἰς θεόν τινα, καὶ οὕτως ἀπαλλα-
 γέντων παντός ἔργου, τὸ τοῦ Τακίτου nullo mortali opere con-
 lacti, Φιλόστρ. 805. Ἀπ. Ἐμφ. Πόλ. 1. 110: καὶ ἐπὶ γῆς, ἱερά, διὸ
 καὶ ἀκαλλίεργτος, Δι. π. Ζ. 11. 2, Πολυδ. Α'. 10. 3) ἀρετος,
 ἐλευθερος. τὴν τῶν μερικῶν δρῆν ἀνετον [κατ' ἄλλ. ἀφε-
 τον] εἶσαν νήμεσθαί Πλούτ. 2. 12Α: ἀκόλαστος, ἀνετον ἐξου-
 σίαν τῶν στρατιωτῶν Ἡρωδιαν. 2. 4.

ἀν-ετυμολόγητος, ον, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐτυμολογίας, ὁ
 ἀγνώστου παραγωγῆς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 245.

ἀν-ετύμος, ον, = τῷ προηγ., «τὸ ὑπ' ἡμῶν καλούμενον ὑπόπο-
 διον Ἀθηναῖοι καὶ Κῶοι χελωνίδα καλοῦσιν· ἀλλ' ἔστι τὸ μὲν ὑπο-
 ποδῖον ἔτυμον, ἡ δὲ χελωνὶς ἀνέτυμον» Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 245. —
 Ἐπίρρ. -μῶς αὐτοῖ 244.

ἀνευ, παρὰ Μεγαρεῖσι καὶ τισι μεταγεν. ποιητ. ἄνευ, ὁ ἴδε (ἴδε
 ἐν ἄρθρ. ἀν-, ἄρνητ. προσβατ. ἀχώριστον μόριον): — Πρόθεσις (οὐδέ-
 ποτε κειμένη ἐν συνθέσει), μετὰ γεν., χωρὶς, ἀντιθέτως πρὸς τὴν
 σύν, ἀνευ ἔθεν, οὐδὲ σύν αὐτῷ Ἰλ. Ρ. 407: ἀνευ κέντροιο,
 ἀνευ τῆς χρήσεως κέντρου, Ψ. 387: μόνος ἀνευ τινός Ἄριστοτ.
 Λυσ. 143, Πλάτ. Συμπ. 217Α: — ἐπὶ περιεκτικῆς σημασίας, ἀνευ
 θεῶν (δηλ. ἀνευ τῆς ἐπινεύσεως, τῆς θελήσεως ἢ τῆς ἐμπνεύσεως
 τῶν θεῶν) ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετ' ἀρνήσεως, ὡς παρὰ Λατ. non
 sine Diis, οὕτοι ἀνευ θεοῦ ἦδε γὲ βουλή Ὀδ. Β. 372: οὐ τοῖ
 ἀνευ θεοῦ ἔπτατο .. ἄρνις Ὀ. 531: οὐκ ἀνευ θεῶν τινος
 Δίσχυλ. Πέρσ. 163: ὡσαύτως ἀνευ ἀρνητικοῦ μορίου, ἀνευ ἐμέθεν,
 χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω καὶ νὰ τὸ θέλω, Ἰλ. Ο. 213: ἀνευ πολιτῶν
 Δίσχυλ. Χο. 431: ἀνευ τοῦ κραίνοντος, Λατ. in jussu regis,
 Σοφ. Ο. Κ. 926: ἀνευ τοῦ ὑγιεινοῦ, ἀσχετῶς πρὸς τὸ ὑγιεῖν,
 τὴν ὑγίαν, Πλάτ. Γοργ. 518D, πρὸς 519Α: οὐκ ἐνδέχεται γὰρ
 ζῆν ἀνευ κακοῦ τινος Δίφιλ. ἐν Ἐμπόρῳ 1. 12, κτλ. II.
 μακρὰν ἀπὸ, ἀνευ δῆλων Ἰλ. Ν. 556: ἀνευ δψου ποιεῖν τινὰς
 ἐστιμωμένους Πλάτ. Πολ. 372C, πρὸς Ἰππ. Μείξ. 290E. III.
 παρὰ περὶ, ἐκτός, πλὴν, ὡς τὸ χωρὶς: πάντα ἀνευ χρυσοῦ
 Πλάτ. Κριτ. 112C: ἀνευ τοῦ καλῆν δόξαν ἐνεργεῖν, πλὴν
 τοῦ ... Λατ. praeterquam quod abstulerit .., Δημ. 255. 10: καὶ
 ἀνευ τοῦ λαμβάνειν Ξεν. Κύρ. 5. 4, 28. — Παρ' Ἀττ. σπανιώ-
 τατα ἐπιτάσσεται, ὑφηγητοῦ γ' ἀνευ (Ἐρμανν. καὶ πλείστοι ἄλ-
 λοι ἐν οἷς καὶ ὁ Jebb δέχεται) Σοφ. Ο. Κ. 502: ὦν ἀνευ Ξεν. Κύρ.
 6. 1. 14: συγχρότερον παρὰ μεταγεν. περὶ, π. χ. παρὰ Πλούτ., κτλ.

ἀν-ευσάζω: μέλλ. -ἄξω, Νόνν. Δ. 1. 20, ἀνακράζω εὐσα, ὁ ἦν
 ἐπίθετος ἡμῶν εἰς Διόνυσον, ὡς κείνον κατὰ χώρον ἀνευά-
 ζουσι γυναῖκες, «τουτέστι τὸν ἦμον εἰς τὰ Διονυσιακὰ τελούμενον
 λέγουσιν» (Παράρτ. Διον. Π. 579, Ἄνθ. Π. 9. 139. II. μετ' αἰτ.
 προσ., τιμὴ τινὰ διὰ τοιοῦτων ἐπιφωνήσεων, ἐπευρημῶ: σωτήρη
 Βάκχον τῶν πάροιθε πημάτων Σφάλτην ἀνευσάζοντες, «αν-
 ευρημούντες, ἀνμνούντες» (Σχολ.) Δυκόφρ. 207, Ἄρρ. Ἀνάβ. 5. 2, 7.

ἀνευθε καὶ πρὸ φωνηέντος -θεν: ἐκ τοῦ ἀνευ, ὡς τὸ ἀνευθε
 ἐκ τοῦ ἄτερ: — Ἐπ. λέξεις: 1) πρὸς, μετὰ γεν. ὡς τὸ πρὸς,
 εἰς, ἀνευθ' ἄλλων (ὡς τὸ παρὰ μεταγεν. εἰς ἀπ' ἄλλων)
 Ἰλ. Χ. 39: μούνα ἀνευθ' ἄλλων Ὀδ. Π. 239: ἀνευθε πόνου
 Π. 192: ἀνευθε θεοῦ, ἀνευ θεοῦ, Ἰλ. Ε. 185, πρὸς Πινδ. Ο. 9.
 156. 2) μακρὰν ἀπὸ, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε
 Ἀλῆμον ἐς ἡγάθην Ἰλ. Φ. 78: — Ὁ Ὀμηρος ἀείποτε τάσσει τὸ

μόριον τοῦτο πρὸ τῶν πτωτικῶν, ἂν καὶ ἐνίοτε παρεμπίπτει μεταξὺ
 αὐτῶν καὶ ἄλλη λέξις, ὡς π. χ. ἀνευθε δὲ σε μέγα γῶν Ἰλ. Χ.
 88: παρὰ μεταγεν. συνηθὸς τὸ ἀνευθε ἐπιτάσσεται, ὡς π. χ. πα-
 τρὸς ἀνευθε Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 746. II. ὡς ἐπίρρ., μακρὰν,
 μακρὰν ἀπέχων, αἱ δὲ τ' ἀνευθε [νησί] Ὀδ. Ι. 26: τοῖ δ' ἄλ-
 λοι ἀνευθεν Ἰλ. Ψ. 241: ἐγγυθὶ μοι θάνατος κακός οὐδέ
 τ' ἀνευθεν Χ. 300: οὐδέ .. ἀνευθ' ἔσαν ἀλλὰ μάλ' ἐγγυθ'
 Ψ. 378: ἀν. λείπειν, ἐγκαταλείπει μακρὰν, Πινδ. Π. 1. 19: —
 συνηθὶς συντάσσεται μετὰ τῆς μετοχῆς τοῦ εἰμί, ὦν, οὔσα, ὄν,
 ὡς π. χ. ὅς σευ ἀνευθεν ἔων Ἰλ. Β. 27, τῷ δὲ τ' ἀνευθεν
 ἔόντι Δ. 277.

ἀν-εὔθετος, ον, ὁ μὴ εὔθετος, ἀκατάλληλος, ἀνευθέτου δὲ
 τοῦ λιμένος ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν Πράξ. Ἀποστ.
 κς'. 12.

ἀν-εὔθυνος, ον, ὁ μὴ ὑπεύθυνος, μὴ ἔχων νὰ δώσῃ λόγον,
 ἀντιθ. τῷ ὑπεύθυνος: — τῇ [μουναρχίῃ] ἔξεστι ἀνευθύνην
 ποιεῖν τὰ βούλεται; Ἡρόδ. 3. 80, πρὸς Ἄριστ. Πολιτικ. 2, 9,
 26: ὑπεύθυνον τὴν παραινέσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον
 τὴν ὑμετέραν ἀκρόσασιν Θουκ. 3. 43. 2) ὁ μὴ ἔνοχος,
 ἀθῶς, καθ' ὅσον ὁ τοιοῦτος δὲν ὑπόκειται εἰς δίκην, Λουκ. Ἀποκ-
 κρητ. 22: μετὰ γεν., ἀνευθ' ἀμαρτημάτων, μὴ ἔνοχος, Λουκ.
 Νιγρ. 9. — Ἐπίρρ. -νωγς Πολυδ. Γ', 139. — Παρ' Ἀττ. τὸ ἀνευπέ-
 θυνος ἦτο κοινότερον.

ἀν-εὔθυντος, ον, ὁ μὴ εὔθυντος, ἀκαμπτα καὶ ἀνεύθυντα,
 δηλ. τὰ μὴ εἶς εὐθύτητος εἰς περιφέρειαν μεταβαλλόμενα καὶ τὰ μὴ
 ἐκ περιφέρειας εἰς εὐθύτητα, Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8.

ἀνευθύτης, ἡ, Θ. Στουδ. σ. 937, ἐκδ. Μί.

ἀν-ευκτος, ον, ὁ μὴ εὐχόμενος, εὐχομένης καὶ ἀνεύκτοιο

Ποιητῆ παρὰ Πλάτ. Ἄλλ. II. 143Α (Ἄνθ. Π. 10. 108):

ἀνευλάθεια, ἡ, ἡ ἔλλειψις εὐλαθείας, σεβασμοῦ, Κύριλλ. Ἀλεξ.
 Χ, 1025Α, Βίος Νεῖλ. Νεωτ. 144 Β. C. 2) ἀμέλεια; ἀπρόνοι-
 α, Ἰω. Χρυσ. 2. 566, 43.

ἀν-ευλαδής, ἔς, ὁ μὴδὲν φοβούμενος, ἀφοβος, Ἀκὺ. 2)
 ὁ μὴ εὐλαδῆς πρὸς τὰ θεῖα, Γρηγ. — Ἐπίρρ. -θῶς Εὐσεβ.

ἀν-ευλόγητος, ον, ὁ μὴ εὐλογηθεὶς, Νομοκάν. Cotelieri Mo-
 num. τόμ. 1, σ. 142. 11.

ἀν-εὔλογος, ον, ὁ μὴ εὐλογος, ἀπίθανος, ὑπόνοια .. οὐ
 ἀνεύλογος Νικήτ. Χων. Χρ. σ. 34. — Ἐπίρρ. -γῶς Ὀριγέν.

ἀν-εὐδωτός, ον, ὁ μὴ εὐδοκίμος, ὁ μὴ εὐδοκίμῳ, Ἀδελ.
 Π. Δ.

ἀν-ευπαράδεκτος, ον, ὁ ἀπαράδεκτος, Κύριλλ. Ἀλεξ. Ἰστ. 58,
 σ. 814.

ἀν-ευπρεπής, ἔς, ὁ μὴ εὐπρεπής. — Ἐπίρρ. -πῶς Ἡσυχ. ἐν
 λέξ. σχέδιον.

ἀνεύρεσις, εως, ἡ, ἀνακάλυψις, Εὐρ. Ἰων. 569, Διον. Ἀλ. 11,
 27, Πλούτ. Θεσ. 12, κτλ.

ἀνευρετόν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνευρίσκω, πρέπει τις νὰ ἀνεύρῃ
 ἢ ἀνακαλύψῃ, Πλάτ. Πολιτ. 294C.

ἀνευρετής, ὁ, ὁ ἔχων ἔργον νὰ ἀνευρίσκῃ τι: — ἀνευρεται τῷ
 χωρίων τῶν δημοσίων, ἀρχὴ τῆς οἴα ἡ τῶν Ἀθηναίων ζήτητῶν,
 Ἐπιγρ. Ζελείας, Mitth. d. d. arch. Inst. σ. 229.

ἀν-εὔρετος, ον, ὄν εἶναι δύσκολον νὰ εὕρῃ τις, Πλάτ. Νόμ.
 874Α, Διόδ. 5. 20, κτλ.

ἀνεύρημα, ατος, τό, ἐρεῦρεσις, ἀνακάλυψις, Πλουτ. 5. 9, 2,
ἀνευρίσκω: μέλλ. -εῦρήσω: ἄορ. -εὔρον, καὶ μὴ Ἀττ. -εὔ-
 ράμην Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1133: παθ. -εὔρηθην. Ἀνευρίσκω,
 ἐπινοῶ, ἀνακαλύπτω, Ἡρόδ. 1. 67., 2. 54, Ἀττ. ἀγαθὰ ἀν-
 λογιζόμενος Ἡρόδ. 7. 8, 3: ἀν. φόνον Δίσχυλ. Ἀγ. 1094: σόν,
 ὡ μέλεα ψυχά, χρέος ἀνευρίσκειν Εὐρ. Ι. Τ. 883: ἀν. τὴν
 αἰτίαν Πλάτ. Φαίδων 100B: τὴν τοῦ θεοῦ φύσιν ὁ αὐτ. Φαίδρ.
 252E, κτλ.: — Μέστ., κερδαίνω, κτῶμαι, ἱερὸν χῶρον ἀνευρο-
 μένην Σουλ. Ἐπιγρ. 4703: — Παθ. ἀνευρίσκωμαι, ἀνακαλύπτωμαι,
 ὡς ὑστερον ἀνευρέθη Θουκ. 1. 128: μετὰ μετοχ., ἀνευρεθῆναι
 ἔόντα Ἡρόδ. 1. 137: ἀνεύρηται ὄμοια παρεχόμενη ὁ αὐτ. 4-
 44. II. ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ, ἐρεῦρεσκω, μόνος ἀνευρηκῶς
 τῆγγην Ἀντιφάν. ἐν «Καρσί» 1. 4, πρὸς Τιμοκλ. ἐν Ἀδελ. 3,
 Πλάτ. Φαίδρ. 273C: ἀν. πρόφασιν τινὰ Φιλῆμ. ἐν Ἀδελ. 4.
 10, κτλ.

ἀ-νευρος, ον, ὁ ἀνευ νεύρων, Ἰππ. Μογλ. 886. 2) ἀνεί-
 μένος; χαλαρός, ἄτονος, ἀδύνατος, Θεόδοτος. Κωμ. ἐν Ἀδελ. 9:
 Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 12, καὶ ἄλλ.

ἀνεύρυνσις, εως, ἡ, τὸ ἀνευρύνειν, ἡ διαστολή, ἐξ ἀνευρύν-
 σεως ἢ ῥήξεως Γαλην. τόμ. 1. 228.

ἀνευρύων: μέλλ. -ὑνώ, εὐρύων, ἀνοίγω, διαστέλλω, Ἰππ. 264E,
 14, Πλούτ. 2. 907E, κτλ.: — Παθ., ἀν. πάλιν ὁ Ὠκεανός Ἄριστ.
 π. Κόσμ. 3. 11.

ἀνεύρυσμα, ατος, τό, πλάτυσις, κυρίως οἴδημα ἀρτηρίας, Γα-
 λην. 10. 355, κτλ., ἴδε Daremberg Ὀρειδῶς. 4. 660: «εὐαφῆ ὄγ-
 κον καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπέκοντα, ἐξ αἱματός τε καὶ πνεύματος γένε-
 σιν ἔχοντα» Παῦλ. Διγ. 6. 37, σ. 188.

άνευρυσμός, ὁ, εύρυσσι, διαστολή, 'Αντυλλ. παρ' Ὀρειβάσ. 4. 52, 53.

άνευς (= άνευ): άνευς βουλάν και ζάμον πλαθούοντα 'Επιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1879, σ. 47. Μόνον ὁ τύπος άνεις ασφαλώς παραδοθείς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος εύρται ἐν τῷ Θησ. Στεφ.—'Η μετ' αἰτιατικῆς σύνταξις τοῦ άνευ ὁμοία τῆ τῆς ὑπὲρ προθέσεως. 'Ἰδε ὑπὲρ ἐν τῇ Συναγ. Ἄθησ. λέξ. Κουμανούδη.

άνευφημέω, ἀνακράζω, εύφημι ἢ εύφημιέτε: ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἐγένετο ἐν λυπηραῖς περιστάσεσιν, κατήντησε νὰ σημαίνῃ: ἀνακραυγάζω, γοερῶς φωνάζω, «ξεφωνίζω», ἅπας δ' ἀνηψήρησεν οἰμωγῇ λαός Σοφ. Τρ. 783, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1335, Πλάτ. Φαίδωνα 60Α.

II, παρὰ μεταγεν., ὑποδέχομαι τινα ἢ τιμῷ δι' ἐπυφρημῶν ἢ ἐπαίνων, τινὰ ὡς εύεργέτην 'Ἰωσήφ. 'Ἰουδ. Πόλ. 42. 5, κτλ.

άν-ευφήμητος, ον, ὁ μὴ άνευφημηθείς, μὴ ἐπαινεθείς, Γρηγόρ. Θαυμ. εἰς Ὀριγ. 6.

άν-εύφημος, ον, ὁ δυσολώος, Μεθόδ. σ. 417.

άν-εύφρατος, ον, ὁ μὴ προξενῶν ἡδονῆν, Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Θ. 363 (361) πρβλ. Σουδ. ἐν λέξει ἀηδής.

άν-εύχομαι, ἀποθ., ἀνακαλῶ, ἀποσύρω παράκλησιν, Πλάτ. Ἄλκ. Π. 142D, 148B, πρβλ. ἀναμάχομαι.

άνεφάλλομαι, ἀποθ., ἀναπηδῶ κατὰ τινος, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. **άνεπάλλμενος**, ὕψι μάλ' ἐκ δονάκων άνεπάλλμενος ἦλασε μηρὸν Ἄπολλ. Ἄργον. Β. 825 (827).—'Ἰδε ἐν λ. ἀναπάλλω

άν-έφαπτος, ον, ὃν δὲν δικαιοῦται τις ν' ἀπαγάγῃ ὡς δοῦλον (πρβλ. ἀνέπαφος), ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον Σουλ. Ἐπιγρ. 1699, 1704—1709b.

άν-έφεδρος, ον, ὁ άνευ ἐφέδρου (ἴδε τὴν λέξιν): άνέφεδροι νικησάντες 'Επιγρ. Σπάρτης, Bull. d. cor. hell. I. σ. 349.—ἐστὲ φθην άνέφεδρος 'Επιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1878, σ. 90. πάντας άνέφεδρος ἐπανκρατίασε τοὺς κλήρους αὐτόθι σ. 92.

άνεφέλλομαι, Μέσ., ἀνασύρω δι' ἑμαυτὸν:—άνεφέλλεται ἔξ ἀλόω Ἰχθὺν Μανέθων 5. 279.

άν-νέφατος, ον, ὁ άνευ νεφελῶν, αἴθρη Ὀδ. Ζ. 45· ἀήρ Ἄριστ. π. Κόσμ. 4. 4· νύξ Πλουτ. Ἄρατ. 21, κτλ.: μεταφ., ὁ μὴ καλυπτόμενος, φανερός, κακὸν Σοφ. Ἠλ. 1246. Τινὲς ἀναγινώσκουσιν ἀννέφως 'Ἐπ. τύπ. ἐν Ὀμ., ἐνθ' ἄνωτ., Ἄρατ. 415, κτλ. Ὁ Εὐστ. 945. 4, ἔχει καὶ τὸν τύπον άνεφής, ἔς.

άν-εφθος, ον, ὁ ἄβραστος, Ἄντυλλ. ἐν Matth. Med. σ. 251, Γεωπ. 10. 67. 1. 2) ἐπὶ πλίνθων, ὠμός, μὴ ὀπτός, Ἀγαθίας 2. 16, σ. 99. 19.

άν-έφικτος, ον, ὁ μὴ ἐφικτός, Πλουτ. 2. 54D, Λουκ. Ἐρμῶτ. 67, πρβλ. τοῦ αὐτ. Ἄλκ. 3.

άν-έφοδος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἔφοδον· άνέφοδον φυλάττει ὁ Ῥήνος τὴν Γαλατικὴν 'Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Γ. 32.

άν-εφθύριτος, ον, = άνύθριτος, Μ. Ἄτταλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 42.

άν-εγγύσιος, ον, ὁ μὴ παρέχων ἐγγύσιν, διὰ τὸ τὴν γνώμην άνεχέγγυον γεγενῆσθαι, ἐπειδὴ δὲν εἶχον βεβαίαν ἐμπιστοσύνην εἰς ἑαυτούς, Θουκ. 4. 55.

άν-έχυρος, ον, ὁ μὴ ἔχυρός, μὴ ἀσφαλής:—Κατ' ἐπιγρ. τύπ. άνεχύρωσ, συζή ἀσφαλῶς, Εὐστ. Πονημ. 286. 5.

άνεχο, 'Ἐπ. ἔν. ὑποτ. **άνεχτησι** (πρβλ. παμφάγησι, προφέρησι) Ὀδ. Τ. 111: παρατ. **άνεῖχον**: ὡσαύτως **άνίχου**: παρατ. **άνι[η] ἔ[σ]χον**: μέλλ. **άνέξω** Ἄργιλ. 76, Λουκ., ὡσαύτως **ἀνασχήσω** Ἡρόδ. 5. 106. 7. 14, Εὐρ. I. Α. 732:—ἀόρ. **άνέσχον** Ἰλ. Ρ. 310, Ἄττ. ποιητ. ἐπεκτετατ. **άνέσχεθον** Ὀμ., Εὐρ. Μῆδ. 1027, 'Ἐπ. ἀπαρ. **ἀνασχεθέσιν** Ὀδ. Ε. 320 (ἴδε ἐν λέξει ἀμυνάθω):—πρμ. **άνεσχῆκα** Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 190, Φάλαρ. 52:—Μέσ., **άνεχομαι**: παρατ. **ἡνεσχόμην** (μετὰ διπλῆς αὐθής.), Δισχύλ. Ἄγ. 905, Σοφ. Φ. 401, Θουκ., κτλ.: μέλλ. **άνέξομαι** Ὀμ., Ἄττ. ὡσαύτως **ἀνασχήσομαι** Δισχύλ. Θ. 252, Ἄριστοφ. Ἄγ. 299, Ἐπ. ἀπαρ. **ἀνασχήσασθαι** Ἰλ. Ε. 104: ἀόρ. **ἀνεσχόμεναι** Σ. 430, Δισχύλ. Χο. 747, Εὐρ. Ἰππ. 687 (ἔνθα τὸ **ἡνεσχο** εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρον): ἀλλὰ συγχρότερον μετὰ διπλῆς αὐθήςεως **ἡνεσχόμην** Ἡρόδ. 5. 48, Δισχύλ. Ἄγ. 1274, κτλ.: συγχεομμ. **ἡνασχόμην** Σοφ. Ἄντ. 467 (ἔνθα ἴδε Δινδόρρ.), θ' ἐν. προστ. **άν-εσχο** (ἴδ. κατωτ. Γ. II.).

A. μεταβ., κρατῶ τι ὑψηλά, ἀνυψῶ, ἀνατείνω, χειρας άνέσχο, ὤψασαν τὰς ἑαυτῶν χειρας ἐν μάχῃ (ἴδε κατωτέρ. Γ. I.), Ὀδ. Σ. 89· (μέταγεν. ἐπὶ πυκνῶν, ἀνατείνω τὰς χειράς μου, ὡς σημειὸν ὅτι ἠτήτην, Λατ. dare manus, Θεοκρ. 22. 129):—συχνάκις, ἀνατείνω τὰς χειράς ἐν προσένη, θεοῖσι δὲ χειρας άνέσχο, Ἰλ. Γ. 318, πρβλ. Α. 450, κτλ.: οὕτως, ἀνακτι τῶδ' ὅπως λυτηρίσας εὐχὰς ἀνάσχω, ἀναπέμφω εὐχὰς (ἴσως δηλοῖ ἐναυθία, μετὰ χειρῶν τεταμένων πρὸς τὰ ἄνω, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ) Σοφ. Ἠλ. 636· άνεχε χείρας, άνεχε λόγων Εὐρ. Ἠλ. 592· ὡσαύτως, ἄν. τὴν χειρά, πρόσφρω τὴν χειρά (εἰς χαιρετισμὸν) Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἄδελ. 24. 2) ἀνυψῶ τι καὶ κρατῶ αὐτὸ ὑψηλά, και τὰ γ' [τὰ λάφυρα] Ἄθη-

ναίη ληϊτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς ὕψος' άνέσχεθε χειρί και εὐχόμενος ἔπος ἠῦδα Ἰλ. Κ. 460· ὡσαύτως, ἀνατείνω τι πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπικαλούμενος τοὺς θεοὺς εἰς μαρτυρίαν, ὡς εἰπὼν τὸ σκηπτρον άνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν Η. 412· ἐτέρηρι δὲ μαζὸν άνέσχοεν, περὶ τῆς Ἐκάθης ἱκετευούσης τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἐκτορα, Χ. 80· κενεάσ· άνέσχοεν γλήνας Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 254· οὕτως, ἀκούε δ' ἄν' οὐς ἔχων, «ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὐς ἔχων» (Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 674), Δισχύλ. Ἄποσπ. 124. 3) ἐπὶ γάμῳ, κρατῶ ὑψηλά ἀνημμένας λαμπάδας, τίς δ' άνασχήση φλόγα; Εὐρ. I. Α. 732· ἐντεῦθεν ἢ φράσις άνεχε, παρέχε (δηλ. τὸ φῶς), κράτε: ὑψηλὰ τὸ φῶς διὰ τὴν πομπήν, προπορεύων, φέγγε, ὁ αὐτ. Τρω. 308, Κύκλ. 203, πρβλ. Ἄριστοφ. Σφ. 1326· ὡσαύτως, ἄν. φῶς σωτήριον Εὐρ. Μῆδ. 482· τὸ σημειὸν τοῦ πυρός Θουκ. 4. 111. 4) ἀνυψῶ, μεγαλύνω, τινὰ Πινδ. Η. 2. 163. 5) ὑποβαστάζω τι ἵνα μὴ πέσῃ, οὐρανὸν και γῆν, ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος, Πλουσ. 5. 11, 5· κίλων ἄν. τὴν στέγην Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγ. Πρ. 230D:—Παθ., γέφυρα εὐλόφρακτος σκάφαις άνεχομένη και σχεδιαίς, ὑποβασταζομένη ὑπὸ πλοίων και σχεδίων, Διον. Ἄλ. 3. 55:—ἀλλὰ συγχρότερον

6) μεταφ., ὑποστηρίζω, ὑπερασπίζω, ἔχω ἐν τιμῇ, ἔς τε.. εὐδικίας άνέχρησι, Ὀδ. Τ. 111· πολέμοιο Θουκ. 1. 141· ἔργια ἄν., τρωτὰ τὰ ὄργια, Ἄριστοφ. Θεσμ. 948:—Βάκχης άνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων, διαμένων σταθερὸς εἰς., Εὐρ. Ἐκ. 123· (ἴδε κατωτέρ. Β. 3)· οὕτω και τὸ παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 674 οὐκ ἔπι άνέχουσα κισσὸν (ἄν ἢ γραφ. ὀρθή) δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ, οὕσα πιστὴ εἰς τὸν κισσὸν, θαμίζουσα ἐν αὐτῷ, ἴδε κατωτ. Β. 3· ὁ Jebb ἔχει ἐπὶ τὸν οἰνωπὸν ἔχουσα κισσὸν και ἐρμηνεύει ἔχουσα ὡς κατοικίαν τὸν οἰνόχρουν κισσὸν, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ.

6) ἀναγῶ, δάφνα θ' ἱεροῦς άνέσχε πτόρθου Εὐρ. Ἐκ. 458. 7) παραχωρῶ, δωροῦμαι τι, τι Πινδ. Ν. 7. 131. II. ἀνακόπτω, ἀνακαίτιζω, κρατῶ ὅπισω, ἀλλ' άνέχ' ἵππουσ' Ἰλ. Φ. 426· άνίσχον ἔμεωυτόν· ἀλλὰ νῦν πᾶσαι αἱ ἄρισται ἐκδόσεις ἔχουσιν ἄν ἴσχον Ἡρόδ. 1. 42· ἄν. τὰ ὄπλα διὰ τῶν ἀνακλητικῶν Διον. Ἄλ. 9. 21· άνέχοντα τὴν Σικελίαν.. μὴ ὑπ' αὐτοὺς εἶναι, προφυλάττοντας αὐτὴν νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὴν δουλείαν αὐτῶν, Θουκ. 6. 86· ἑαυτὸν ἀπὸ τινος Πλουτ. 2. 514A: πρβλ. **ἀνοχη**, **ἀνοκοχη**.

B. ἀναβαίνω, άνέρχομαι, ἀναδύομαι, άνσχεθέειν μεγάλο ὑπὸ κύματος ὄρηις, «ἀνασχεθεῖν ἀντὶ τοῦ ἀνασχεῖν ἥτοι ἀναδύναι, ἀνελθεῖν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 320· ἐπὶ δούτου, Ἡρόδ. 8. 8· σκόπελοι ἐν τῷ Νεῖλῳ ὀδέεσ άνέχουσι ὁ αὐτ. 2. 29· ἡμίσεας άνέχοντα ἐκ ἧέρα Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 1383. 6) ἰδίως ἐν τῷ τύπῳ **άνίσχω**, ἐπὶ τοῦ ἀνατελλόντος ἡλίου, πρὸς ἡλίον άνίσχοντα Ἡρόδ. 3. 98, κτλ.: οὕτω, λαμπὰς άνίσιε Δισχύλ. Ἄγ. 92· ἀμ' ἡλίῳ άνέχοντι Ξεν. Κυν. 6. 13, πρβλ. Εὐδουλ. ἐν Ἀδελ. 1.

γ) ἐπὶ συμβάντων, συμβαίνω, γίνομαι, Ἡρόδ. 5. 106., 7. 14. δ) ἐπαινοῦμαι, ἀνατέλλω, ὡς ἀελπτον ὄμιμ' ἑμοί φήμις ἀνασχοῦν, ἀνατελλαν, ἐπιφανέν, Σοφ. Τρ. 204. ε) ἐγείρομαι, ἱστάμαι, κίονα.. περὶ τοίχους άνεχον Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 217.

2) ἐξέρχομαι, αἰχμητὴ γαλκεῖη παρὰ.. ὤμον άνέσχοεν Ἰλ. Ρ. 310, πρβλ. Πλουτ. Καίσαρα 44:—ἐπὶ ἀποκρήνου ἄκρας γῆς, προεῖξω εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ. 7. 123, Θουκ. 1. 46, κτλ., ἄν. πρὸς τὸ Σικελικὸν πέλαγος ὁ αὐτ. 4. 53, πρβλ. Δημ. 675. 26· εἰς τὸν πόντον τὴν ἄκρην άνέχοντα, περὶ τοῦ Σουναίου ὕψωματος τοῦ ἀπολήγοντος εἰς ἀποκρήνον ἀκρωτήριον, Ἡρόδ. 4. 99, πρβλ. 2. 29· και τανάπαικιν, πολλαχού κοιλάδες ἐς τὴν μεσόγειαν ἐκ τῆς θαλάττης άνέχουσι Στράβ. 142. 3) ἐξακολουθῶ, μετὰ μετοχ., τῷ μεν ἔργῳ ἔτι ἐπ' ἀμφοτέρα ἔχων και διασκοπῶν άνέγχε Θουκ. 7. 48· οὕτως, ἀπέεσε λεχὸς δουριάλωτον στέρεας άνέχει θούριος Ἄϊας, διότι ὁ Ἄϊας ἀγαπήσας σε ἅπαξ εἶναι σταθερός εἰς τὴν ἀγάπην του, Σοφ. Ἀγ. 212 (ἴδε ἄνωτ. Α. I. 4)· μετ' αἰτ. και ἄπαρ., λόγος ἐσαιεν άνέχει ὁ Γ. Δινδόρρ. και ὁ Jebb ἀκολουθοῦντες τῷ Τρικλίνῳ ἔχουσι: λόγος αἰέν ἔχει), φήμη ἐξακολουθεῖ ἐπικρατοῦσα περὶ σοῦ, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1573:—ὡσαύτως ἀπολ., Ξεν. Ἑλλ. 2. 2. 10· ταύτη άνέχειν Θουκ. 8. 94. 4) παύομαι, Ζεύς οὐθ' ὕων πάντεσσ' ἀνδάνει οὐτ' άνέχων Θεογμ. 26. πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 6. 28:—ἐν γένει, περιμένω, βραδύνω, ἀναδάλω, Θουκ. 2. 18, πρβλ. 7. 48. 5) μετὰ γεν., παύομαι ὑποφέρων, ἐριστικὸν ζῆσιν, οὕτε τόκοισιν ἰλιων καμάτων άνέχουσι γυναικες Σοφ. Ο. Τ. 174· τοῦ πολέμου Ἄππ. Καρχ. 75· τοῦ φοβεῖναι Πλουτ. Ἀλέξ. 33.—Ὁ Ὀμηρος οὐδένα τύπον μεταχειρίζεται ἀμεταβάτως πλὴν τοῦ ἄριστου.

Γ. Μέσ., κρατῶ ὑψηλά πρᾶγμά τι ἰδικόν μου, ὁ δ' άνέσχετο μελλινον ἔγγος, ἀνέτεινε» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 655· δούρατ' ἀνασχομένοι Α. 594, κτλ.: ἐντεῦθεν τὸ **ἀνασχομένος** συχνάκις τίθεται ἀπολύτως (ἴδε ἐν λ. **έτχος**, **έίφος**, κτλ.), πληθύνει ἀνασχομένος Γ. 362· κόψε δ' ἀνασχ. Ὀδ. Ε. 425· πύξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγμένω Ἰλ. Ψ. 660· ὡσαύτως, αὐτὰ δ' ἀνασχομένω χειροῖ αὐτοῖσι 686, πρβλ. 34. II. κρατούμαι ὄρθος, οὐδέ σ' ὄλω θήρον ἔτ' ἀνασχῆσθαι, ἀνασχεῖσθαι, ὑπομείναι» (Σχόλ.) Ἰλ. Ε. 285, πρβλ. Ὀδ. Α. 375· προστακτ. ἀόρ. **ἀνάσχεο** = **τέταλο**, ἔχε θάρρος, Ἰλ. Α. 586· ἀνάσχεο, ἔχε ὑπομονήν, Ψ. 587· οὕτω παρ' Ἄρρηλ. 60 ἀντὶ τοῦ ἀνά δ' εὐ πρέπει νὰ διορθωθῇ ἀνά

ὁ ἔχει:—κατὰ μετοχ., ἀνεχόμενοι φέρουσι, φέρουσι μετ' ἀνοχῆς, ὑπομονῆς. Ἡρόδ. 4. 28. 2) μετ' αἰτ., τοσούτ' ἐνὶ φρεσίν ἡσιν ἀνεσχετο κῆδα Ἰλ. Σ. 430· ἢ δὴ πολλά κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμὸν Ω. 518· τὴν δουλοσύνην οὐκ ἀνεχόμενοι Ἡρόδ. 1. 169· τὰ πρὶν κακὰ ἠνειχόμεσθα Δισχὺλ. Ἀγ. 905, κτλ., χαλκὸν ἀνασχεσθαι Ἰλ. Δ. 511, κτλ. μετ' αἰτ. προσ., οὐ γὰρ ξείνους ἀνεχόνται, δὲν ἀνεχόνται, δὲν ὑποφέρουσι τοὺς ξείνους, Ὀδ. Η. 32, πρβλ. Ρ. 13· οὕτως, ἵπποι οὐκ ἀν. τὰς καμῆλους Η. 87· τούτους ἀνάσχοι δεσπότης Εὐρ. Ἀλκ. 304, κτλ. 3) μετὰ γεν., ἀπαξ παρ' Ὀμήρω, δουλοσύνης ἀνεσχεσθαι Ὀδ. Χ. 423· οὕτως, ἅπαντος ἀνδρός ἀν. Πλάτ. Πρωτ. 323Α, ἴδε κατωτ. 4· οὕτω Δημ. 345. 24. 4) ἡ ἐξηρημένη πρότασις ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ πλείστον (παρ' Ὀμήρω ἀείποτε) κατὰ μετοχῆν, οὐ μὴν σ' ἐτι θηρὸν ἀνεσχοίην ἀλλ' ἔχοντα, δὲν θά ἀνεχθῶ πλέον νά ἐχῃς ..., Ἰλ. Ε. 895· οὐ γὰρ ἀεργὸν [δύνα] ἀνεξοίην, δὲν θά ἀνεχθῶ τινα [γὰ εἶναι] ..., Ὀδ. Τ. 27· εἰ τὸν .. θανόντ' ἀθαπτον ἠνσχόμεν νέκυν Σοφ. Ἄντ. 467· οὐκ ἀνεξεται τίκτοντας ἀλλοιους Εὐρ. Ἀνδρ. 712· καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὑποκείμενον, καὶ γὰρ κ' .. ἀνεχοίμην ἡμενος, διότι θά ἤμην εὐχαριστημένος νά κἀθημαι ..., Ὀδ. Δ. 595· σοὺ κλύων ἀνεξεται Δισχὺλ. Πέρσ. 838, πρβλ. Σοφ. Ἡλ. 1028, Φ. 411· ἀνάσχεσθε σιγῶσαι ὁ αὐτ. Ἀποστ. 609· οὐ σῖγ' ἀνεξεί (ἐνν. ὦν) ὁ αὐτ. Ἀλ. 75· καὶ αὕτη εἶναι ἡ συνήθης συντάξις παρὰ πελοῖς, π. χ. Ἡρόδ. 1. 80. 206., 5. 19 καὶ ἀλλ., Θουκ. 2. 74, κτλ., ἄποτος ἀν. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 8, 2:—παρὰ πελοῖς ὡσαύτως, ἀν. τινὸς λέγοντος Πλάτ. Πολ. 564D, πρβλ. Ἀπολ. 31B, Δημ. 345. 28. 5) σπανίως μετ' ἀπαρ., ὑποφέρω, ὑπομένω, οὐκ ἀνεξοίμαι τὸ μὴ οὐ ... Δισχὺλ. Εὐμ. 914· κοκκύθειν τὸν ἀλεκτρούδ' οὐκ ἀνεχόντων Κρατίων ἐν Ἀδῆλ. 31· ἀνακεκλίσθαι οὐκ ἀν. Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9· ἀν. ὑπομένειν Ἀλκίερως 3. 34· σὺν ἄλλοις βίοντι οὐκ ἀν. Αἰλ. π. Ζ. 6. 30:—ὡσαύτως, 6) τοκμῶ νά πράξω τι. ἀνεχόντων τὸν ἐπιόντα δέξασθαι Ἡρόδ. 7. 139· ὡσαύτως, οὐδ' ἂν ἠνεσχεσθε, εἴ τις .. Δημ. 569. 24. III. σπανίως, κρατούμαι ἀπὸ τινος ἄλλου, ἐπὶ νυκτερίδων αἰτίνας πολλάκις κρέμαται ἡ μία ἀπὸ τῆς ἄλλης ἐν εἶδει ὀρθαθοῦ, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται Ὀδ. Ω. 8.—ἴδε Κόντος Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 452.

ἀνεψῆ, λέξις ἐκ τῶν νόθ. παρὰ Διοσκ. 4. 148 (150), = ἐλλέθορος λευκός.

ἀνεψαινουγμένως, «ἐσπουδασμένως» Ἡσύχ.

ἀν-ἐψάνος, ον, (ἐψω) περὶ σκληρῶν καὶ ὑφαλμύρων ὑδάτων, μὴ καταλλήλων ἀνεψαινον τροφῶν, ἀτέρμινά γὰρ καὶ ἀνέψανα [ὑδάτα] Ἰππ. π. Ἀερ. 285· ἐν τῇ λαλομένη λέγομεν νῦν ἀψανα ἐπὶ κακοβράστων ὀσπρίων, ὡς π. χ. «ἄψανα φασούλια».

ἀν-ἐψήτος = ἀνέψανος, Τιμ. Λεξ., Εὐστ.

ἀνεψιά, ἄς, ἡ, θηλ. τοῦ ἀνεψιός, ἐξαδέλφη ἢ ἀνεψιά ὡς καὶ νῦν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 2, Ἰσοκρ. 386A, κτλ.

ἀνεψιαδῆ, ἡ, ἡ θυγάτηρ πρώτου ἐξαδέλφου, ἢ πρώτης ἐξαδέλφης, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 584, πρβλ. Α. Β. 15.

ἀνεψιαδης, ου, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 364, Πολυδ. Γ', 28.

ἀνεψιάδου, οὔ, ὁ, ὁ υἱὸς πρώτου ἐξαδέλφου ἢ πρώτης ἐξαδέλφης, Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 28, Ἐριμπτ. ἐν Ἀδῆλ. 14, Δημ. 1088. 17. Ὁ τύπος ἀνεψιάδος, ὁ ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν. Βυζ.

ἀνεψιός, ὁ, πρῶτος ἐξαδέλφος ἢ ἐν γένει ἐξαδέλφος, Ἰλ. Ι. 494. Ἡρόδ. 5. 30, 7. 82, Δισχὺλ. Πρ. 856, κτλ., ἴδε ἰδίως Ἀνδοκ. 19, 20· ἀνεψ. πρὸς πατρός Ἰσαῖος 83. 8· ἐκ πατρός Θεόκρ. 22. 170: κωμικῶς, ἐγγέλλων ἀνεψιὸς Στρατίης ἐν «Ποταμίους» 3: πρβλ. θηλ. ἀνεψιά. 2) ὡς παρ' ἡμῖν, ἀνεψιός, Ἡρόδ. 7. 5· οὕτως ἐν τῷ Βυζάντ. δικαίω ἀνεψιός, -ιά, ὡς παρ' ἡμῖν, ἔχει δὲ συσχετικὸν τὸ θεῖος, θεία. [Ὅταν ἡ λήγουσα ἐν τῇ κλίσει τῆς λέξεως ἐκτείνηται, ὁ Ὀμηρος ἐκτείνει καὶ τὴν παραλήγουσα, ὡς π. χ. ἀνεψιού κταμένοιο Ἰλ. Ο. 554, πρβλ. Κόντ. Σμ. 3. 295.] (Ἐκ √ NEH1 ὁπόθεν καὶ τὸ νέποδες, ὁ ἴδε:—πρβλ. Στανσκρ. naptar, napāt (nepos), naptī (neptis)-Zevd. naptar, nap rat, θηλ. naptī καὶ narta (οἰκογένεια), Λατ. nepos, neptis. Γοθθ. nihtjis, θηλ. nihtjō (συγγενής), Παλαιο-Σκανδ. nefi (nepos) nipt (ἀδελφή), Ἀγγλο-Σαξ. nefa, Παλ. Ἰψ. Γερμ. nefo, nihtila:—Τὸ α ἐν τῷ ἀνεψιός φαίνεται ὅτι εἶναι ἀριστοτ., οἰονεὶ con-nepos, M. Müller ἐν τοῖς Oxf. Essays 1856, σ. 21.)

ἀνεψιότης, ητος, ἡ, ἡ τῶν ἐξαδέλφων συγγένεια, κυρίως ἡ τῶν πρώτων ἐξαδέλφων, Πλάτ. Νόμ. 871B, Δημ. 1068 ἐν τέλ.

ἀνεψῶ, ἐκ νέου βράζω, Ἰγνῶθ. εἰς Εὐρ. Μήδ. κατὰ μετοχ. ἀρ. **ἀνεψήσασα**.

ἀνεψῶ ἢ ἀνεω, Ἐπίρρ. (α σερτην., αὔω, κραυγάζω), ἀνεω κραυγῆς, ἀνεω ἔχου τινός, ἐν σιωπῇ· δὴν δ' ἀνεω ἤσαν Ἰλ. Ι. 30. 695· τίπτ' ἀνεω ἐγένεσθε Β. 323· οἱ δ' .. ἀνεώ τε γέγοντο Γ. 84· Ὀδ. Η. 144. Κ. 71· ἅπαντες ἤρθ' ἀνεψ Β. 240.—Ἐν ἅπασιν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις συντάσσεται μὲ πλῆθ. ῥήμα καὶ συνθήκας γράφεται ἀνεω (ὡς εἴ ητο ὀνομαστ. πλῆθ. τοῦ ἀνεως = ἀν-αυος). Ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ψ. 93 (ἢ δ' ἀνεω δὴν ἤστο) εἶναι ἐνικὸν καὶ δὲν δύνανται νά ὑποτιθῆ ὡς κείμενον ἀντὶ τοῦ ἀναυος. Διὰ ταῦτα ἴσως

εἶναι ὀρθότερον ἐπόμενοι τῷ Ἀριστάρχω νά γράφωμεν ἀπανταχοῦ ἀνεω, ὡς ἐπίρρ.—Πρβλ. Βουτυμ. Λεξίλ. ἐν λ., Spitzn. D. B. 323.

ἀνεωφα, ἀνεωφον, ἴδε ἐν λ. ἀνοίγνυμι.

ἀνεωφῶτος, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ πρμ.: ἀνεωφῶς (ἐκ τοῦ ἀνοίγω), «ανοικτά», φανερώς, Γλ.

ἀνεωφτης, ου, ὁ, κακῆ γραφῆ ἀντὶ ἀνοικτης, ὁ ἀνοίγων, Ψευδο-Χρυσ. Ὀμ. 83, τόμ. 7, σ. 499. 25.

ἀνεώνται, ἴδε ἀνίημι ἐν ἀρχῇ.

ἀνη, ἡ, (ἀνω) τὸ ἀνύσιμον καὶ τελεσθῆναι δυνάμενον, λέγοιτ' ἀν ὦν ἀνη τις Δισχὺλ. Θ. 713, Καλλ. εἰς Δία 90.—ἀνη· ἀνυσις καὶ πρῆξις Ἡσύχ.

ἀνηθάω: μέλλ. -ῆσω, ἐκ νέου γίνομαι νέος, Λατ. repuerascere, ἀλλ' ὥστ' ἀνηθήσαι με γηραιά φρενὶ Δισχὺλ. Ἰκ. 606· ἀνηθά δ' Ἐρεχθεὺς Εὐρ. Ἰων 1465· εἰς ἀν. Θεογ. 1003· πάλιν Πλάτ. Νόμ. 666B, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 7· παλαιούμενος ἀνηθά Πλουτ. 2. 5E· «ἀνηθά, ἐκ δευτέρου ἀνθεῖ, νεάζει» Ἡσύχ.

ἀνηθῶ, ἡ, ἡ ἀνεωφῶτος, ἡ ἀνεωφῶτος, Καλλ. εἰς Δία 55.—Ὁ τύπος ἀνηθάσασα ἐν Διον. Ἀλ. περὶ Ρήτ. 2. 6, κατακρίνεται ὑπὸ Θωμ. Μαγ. τ. 415.

ἀνηθήσις, ἡ, οὔσ. τοῦ προηγ., Μ. Ψελλ. ἐν Χρον. κλπ. IX. σ. 222.

ἀνηθητήριος, α, ον, ὁ κάμων τινὰ πάλιν νέον, ὁ ἀνατιῶν, ἀν. ῥώμη Εὐρ. Ἀνδρ. 552.

ἀν-ῆθος, ον, ὁ μήπω ἐθλὼν εἰς ἤβην, ὁ ἐ ἀγένειος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐφηθος, Λυσ. 142. 7, Πλάτ. Νόμ. 833C, Θεόκρ. 8. 3· οἱ ἀνήθοι, pueri, Σουλ. Ἐπιγρ. 2034· ἀνήθοι καὶ ἀγονοὶ ἐκ γενετηθῆ, ἀνίκαιοι καὶ ἀνευ γονῆς, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 1, 10. 2) ἐπὶ κόρης, Ἐπιγρ. Ἐλλ. 671.

ἀνηθότης, ητος, ἡ, ἡ πρὸ τῆς ἤβης ἡλικία, ἐπὶ ἐν ἀνηθότητι οὖσαν Γεώργ. Παχυμ. σ. 45D.

ἀν-ῆγεμόνευτος, ον, ὁ ἀνευ ἡγεμόνος, ἀνευ ὀδοῦ ἢ ἀρχηγού, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον Λουκ. Ἰκαρομ. 9· φυρμιδὸς ἀνηγεμόνευτος Μ. Ἀντων. 12. 14.

ἀνηγεμονικός, ἡ, ὄν, μὴ προσήκων ἡγεμόνι, Λέοντ. Νεαρά ΕΖ'.

ἀνηγεῖομαι: μέλλ. -ῆσομαι:—Ἀποθ., διηγούμαι, βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀναγῆσασθ' Ἰπιδ. Ν. 10. 35, Ἡρόδ. 5. 4 (ἐνθα ἄλλοι ἔχουσι ἀπηγ-) πρβλ. δε-εξ-ῆγεῖομαι. 2) ἀμετάθ., εἶην ἐρηρησιεπὶ ἀναγεῖσθαι πρόφορος ἐν Μοισάν διφρω, νὸ προβαίνω ἐπαξίως ἐν τῷ διφρω τῶν Μουσῶν, Πινδ. Ο. 9. 120.

ἀνηγρετος, ον, = ἀνεγρετος, νήγρετος, Νόνν. Εὐάγγ. κ' Ἰωια', 45.

ἀνηδῆς, ἐς, = ἀνηδῆς:—Ἐπίρρ. -δέωος:—ὅσοι τὸν οἶνον πίνουσι ἀνηδέως, ἀηδῶς, Ἰππ. 526. 18, ἴδε Λοβ. Φρύνηον 729.

ἀνηδοίμαι, δὲν εὐρίσκω πλέον ἡδονῆν ἐς ἐκείνο ὄπερ πρότερον μὲ ἔεραπε: «ἀνηδοίμαι ἐρ' οἷς ἤσθη: ἀντὶ τοῦ οὐκέθ' ἤρομαι Ἐριμπτ.· ἡ δ' τὸθ' ἤσθη, ταῦτα νῦν ἀνηδοίμαι, ἀντὶ τοῦ καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνοιο γεγεννημένη ἀπορρίπτω καὶ ἀποστῆμαι ἡδονῆν» Α. Β. 25, 19.

ἀν-ῆδονος, ον, ὁ μὴ προξένων ἡδονῆν, ἀετηρῆς, ὀχληρὸς, δυσάρεστος, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 3. 1, Θεμιστ. 319D.—Ἐπίρρ. -νωος, ἀνευ ἡδονῆς, Κλήμ. Ἀλεξ. 874.

ἀν-ῆδουτος, ον, ὁ μὴ ἡδυσμένος, μὴ ἡρτυμένος, μὴ καρυκευθείς, Λατ. inconditus, Ἀριστ. Πολ. 8. 5, 25, πύθων. 20. 23, Ἀθῆν. 564A, κτλ. 2) μεταφρ., δυσάρεστος, ἀηδῆς, ἀπεχθής, γυνή, φωνὴ Πλουτ. 2. 142B, 405D:—ἦθος ἀν., πρὸς χάριν, αὐτοῖς 799D.—Ἐπίρρ., ἀνηδύντως Μ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σθθ. τόμ. Ε, σ. 401.

ἀν-ῆδυτος, ον, διάφ. γραφῆ ἀντὶ τοῦ προηγ., Πλουτ. Φωκ. 5.

ἀνήθ, ἡ, Ἐπ. γ' ἐν πρ. τῆς ὑποστ. τοῦ ἀρ. τοῦ ἀνίημι (Ἰλ. Β. 34).

ἀνηθ-ἐλαίον, τό, ἐλαῖον τοῦ ἀνήθου, Γαλγν. τόμ. 10, σ. 534.

ἀν-ῆθίκευτος, ον, ἐπὶ ῥητόρων ἢ ποιητῶν, ὁ μὴ ἀπομυμνόμενος τὰ ἦθη τῶν προκειμένων προσώπων, «δαί γὰρ τὸν ῥήτορα καὶ ποιητὴν ἀπομυμνέσθαι τὰ ἦθη τῶν προκειμένων προσώπων καὶ μὴ ἀνηθίκευτον εἶναι» Σχολ. εἰς Λυκόμ. 14.

ἀνήθινος, η, ον, ὁ ἐξ ἀνήθου κατεσκευασμένος ἢ παρεσκευασμένος, στέφανος (κατὰ τύπ. ἀνήθ-), ἀνήθινον ἡ ῥοδόεντα Θεόκρ. 7. 63:—μύρων Διοσκ. 1. 61, πρβλ. Ἀρετ. Ὀξ. Νουθ. Θεραπειν. 1. 2.

ἀνήθιτης οἶνος, ὁ ἀνήθω μεμιγμένος, Γεωπ. 8. 3.

ἀνήθον ἢ ἀννηθον, τό, ὁ κοινὸς καλούμενος ἀνήθωος, Λατ. anethum, Ἀριστοφ. Νεφ. 982, Θεσμ. 486, Θεόκρ. 15. 119, κτλ.—Ἰων. ἀννησον ἢ ἀννησον Ἡρόδ. 4. 71, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 387.

Αἰολ. ἀννητον ἢ ἀνητον Ἀλκαῖος 36, Σαπρ. 79, ἴδε Ἀθῆν. 674D, E:—μεταγεν. Ἀστ. ἀνισον ἢ ἀννισον Ἀλεξ. ἐν Ἀέθῃσι 2. 7 (ἐνθα ὁμοῦ ἀννηθον καὶ ἀνισον ἀναφέρονται ὡς διάφορα ἀλλήλων). Τὸ διπλοῦν νν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρον ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. ἐνθ' ἀνωτέρ., Νικ. Θ. 650· ἀλλὰ τὸ ἀπλοῦν ν ἐν Ἀλκαίῳ καὶ Σαπρῶ παρ' Ἀθῆν. 674D, E, ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 982 καὶ παρ' Ἀλέξ. ἐνθ' ἀνωτέρω.

ἀνηθόξυλον, τό, τὸ ξυλῶδες μέρος ἢ τὸ στέλεχος τοῦ ἀνήθου, ἡ ῥίζα αὐτοῦ, μεταγεν.

ἀν-ῆθοποίητος, ον, ὁ μὴ περιγράφων μετ' ἀκριβείας τὸν χαρακτήρα προσώπου, Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 8, Λογγίν. 34. 3. 2) ὁ ἀνευ ἠθικοῦ γαρακτῆρος, ἀνήθικος, Κικ. πρὸς Ἀστ. 10. 10. 5.

άνηιον, ἴδε ἐν λέξει **άνειμι** (είμι).
άν-ήκεστος, ον, (άκείωμα) άνάτος, όλέθριος, χόλος, άλγος 'Ρ. Ε. 394, Ο. 217· άν. πάθος έρδειν τινά 'Πρόδ. 1.137· άν. λώδην λωδύσθαι τινα ό άυτ. 3.154· λυμαινεσθαι τινα λύμηση άν. ό άυτ. 6. 12, πρβλ. Αίσχύλ. Χο. 516, κτλ.· κακά, συμφοραί, κτλ., 'Ησ. Θεογ. 612, 'Αργιλ. 8. 5, Θουκ. 5.111, κτλ.· μάσμα .. άν. τρέφειν, διατρέφειν, άμελειν έως ού καταστύ άβεράπεντον, Σοφ. Ο. Τ. 98· άν. άμαρτάς 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 390· έργον 'Αντιφ. 140.15· πονηρία, βράθυμα, κτλ., Ξεν., κτλ.:—άνήκεστα ποιείν τινα, επιφέρειν παντελή καταστροφήν, ό άυτ. 'Αν. 2. 5. 5· άνήκεστα πάσχειν, έντελώς καταστρέφεσθαι, Θουκ. 3. 39, κτλ., άν. τι παθειν παρά Δημοσθ. 527. 8· άν. τι βουλευσαι περί τινος Θουκ. 1.132· άπάντων άνήκεστων αίτιον Δημ. 537.10, κτλ.
2) επί προσώπ., άν. πλεονέκται Ξενοφ. Οικ. 14. 8· χήρσασθαι τινι τών έγθρών ώς άνήκεστω Πλουτ. Περικλ. 39· άν. εις τι 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 'Ιουδ. 18. 6, 10. **II** ένεργ., ό βλάπτων άνεπανορθώτως, όλεθριώτατος ή καταστρεπτικώτατος, πύρ Σοφ. 'Ηλ. 888· χαρά ό άυτ. Αΐ. 52.
III επιρρ., άνήκεστως διατιθέναι, μετχειρίζομαι μετά βαρβαρικής σκληρότητος, 'Ηρόδ. 3.155· πρβλ. 8. 28· άν. λέγειν, φλυαρείν άδιορθώτως, παρ' Αίσχίν. 5. 34.
άνηκής, ές, (άκος) = τῷ προηγ., Σοφ. 'Αποσπ. 44, πρβλ. Ellendt. έν λέξει.
άν-ηκιδώτος, ον, (άκιδωτός) ό άνευ άκιδος, άνευ αιχμής Αίσχύλ. 'Αποσπ. 262, αντίθ. τῷ ηκιδωμένος, 'Επιγρ. έν Βοιχχ. Urkund. 411, πρβλ. 110.
άνηκοια, ή, τῷ μη άκούειν, Πλουτ. 2. 38B, 502C. **2)** άγνοια, ό άυτ. 676E.
άνηκος, ον, (άκοή) ό άνευ άκοής, κωφός, 'Αριστ. Πρόβλ. 11. 41· επί τών νεκρών, Μόσχ. 3.110· πέτραν Λυκέρρ. 1451. **2)** μετά γεν., ό μη άκούσας ή μαθών τι, Πλάτ. Φαίδρ. 216C, Ξενοφ. 'Απομν. 2.1. 31:—έντεθεον, ό μη γινώσκων, άγνοών τι, άμαθήτινος, παιδείας Αίσχίν. 19. 41:—'Επιρρ., άνηκόως έχειν τινας Πλουτ. 2. 145D. **6)** μετ' αίτ. πράγματος, άνήκοον είναι είναι γεγενήμενα (έβηα τῷ άνήκοον είναι = άγνοούν) Πλάτ. 'Αλκ. II. 141D). **γ)** άπολ., σκαιός και άν., άργάματος, άπαίδευτος, Δημ. 441.15. **3)** ό μη θέλων να άκούση, ό μη προσέχων, Καλλ. εις Δήλ. 116: τῷ άνήκοον, άπειθεια, Διον. 'Αλ. 6. 35. **II** ό μη άκουσθείς, Φιλόστρ. 721· και έπομ., άνευ άποτελέσματος, άν. τέθυται 'Αλκίερρ. 3. 35.
άνηκουέω, δέν άκούω, 'Ηρώδιαν. 'Επιμ. σ. 188.
άνηκουστέω, μέλλ. -ήσω, δέν θέλω να άκούσω, παρακούω, μετά γεν., ούδ' άρα πατήρ άνηκούστησεν 'Ρ. Ο. 236, Π. 676· τῶν πατέρος λόγων Αίσχύλ. Πρωμ. 40· τῶν νόμων Θουκ. 1. 84:—μετά δοτ., άν. τοίσι στρατηγόισι 'Ηρόδ. 6. 14: ώσαύτως άπολ., 1.115· πρβλ. τῶν ποιητ., τύπον **νηκουστέω**.
άνηκουστέω, ή, έλλειψίς άκοής, κωφότης ή κώφωσις, 'Ιππ. 488. **2)** παρακοή, Πλάτ. Νόμ. 671A.
άνήκουστος, ον (άκούω) όν δέν δύναται τις ν' άκούση, 'Αριστ. περί Ψυχ. 2. 9, 7. **2)** πρωτάκουστος, τρομερός, Λατ. inauditus, ήκουσ' άνήκουστα .., ώστε φρίζαι Σοφ. 'Ηλ. 1408, πρβλ. Εύρ. 'Ιππ. 363, 'Αντιφ. 113. 40. **II** ένεργ., ό μη θέλων να άκούση: τῷ άνήκουστον, ή έλλειψίς υπακοής, ή παρακοή, Ξεν. Κυν. 3. 8.—'Επιρρ. -στωσ Γεωρ. Παχυμ. 5. 20, σ. 285.
άνηκω, άνέρχομαι, φθάνω μέχρι σημείου τιнос, επί ύψους, πυραμίδα .. ές τά εκείνου μέτρα ούκ άνήκουσαν 'Ηρόδ. 2. 127· αιμασίην .. ύψος άνήκουσαν άνδρσι ές τόν όμφαλόν ό άυτ. 7. 60· ές τά μέγιστα άν. άρετής πέρι 5. 49· χήρμαι άν. ές τά πρώτα 7.134· φρενών .. ές τά έμμευτού πρώτα ούκάν άν., δέν έχω άκόμη φύση εις τήν άκμήν τών διανοητικῶν μου δυνάμεων, αύτόθι 13· ού γάρ δή ές τοσοούτῷ ε ευθηθείς άνήκει αύτόθι αύτόθι 16. 3, πρβλ. 9. 3· ει μη πρόσω άρετής άνήκει αύτόθι 237· ώσαύτως, και τήν κεφαλήν άνήκουσαν εις όξύ, λήγουσαν εις όξύ, Αιλ. π. Ζ. 1. 55. **2)** επί πραγμάτων, τούτο μέν ές ούδέν άνήκει ή κατ' έμιάν ρώμην, είναι υπέρτερον τῶν δυνάμεών μου, Σοφ. Τρ. 1018· τῷ χρόνῳ ές τόν θάνατον αι πολλοί [ζημία] άνήκουσι, καταλήγουσιν εις τόν θάνατον, Θουκ. 3. 45. **6)** και κώς ές sé τῷ τούτων άνήκει τῶν προημ. 3· τῷ κύρος έχειν, νῦν έρχομαι φράσαι, και πῶς εκ σου έξηρτηται, κτλ., 'Ηρόδ. 6. 109. **γ)** αναφέρομαι εις τι, έχω σχέση ή αναφορην πρός τι, τά μέν οὔν εις γένος άνήκοντα τοιαύτα, Λατ. pertinere ad .., Δημ. 1390. 17, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 6, 2:—τά εις άργυρίου λόγον άν. άδικήματα, τά αναφερόμενα εις χρηματικά ύποβέσεις, Δείναρχ. 97. 41· ούτως, ό φόνος άνήκει εις τινά, 'Αντιφ. 123.14· άν. πρός τι Πολύδ. 2.15, 4, κτλ.
II άνήκω, ώς και παρ' ήμιν, 'Εβδ. (Μακκαβ. Α', ε', 40, και άλλου):—είμαι κατάλληλος, άρμόζω, 'Επιστ. π. 'Εφρσ. ε', 4, Κολοσσ. γ', 18· τῷ άνήκον ώς τῷ προσήκον ή καθήκον. πρὸς Φιλίμ. 8.
III επανέρχομαι, εις τούς πρώτους πάλιν άν. λόγους Πλάτ. Θεαιτ. 196B.
άν-ηλάκωτος, ον, ό μη εξηκμημένος εις τήν ήλακότην, άδαής

τού νήθειν, άνηλακάτοιο γυναικός Μάρων παρ' 'Αθην. 183A.—
 'άναλακάτοιο· ού πρός ήλακότην εργαζομένης' 'Ψούγ.
άνηλάτος, ον, (έλατύω) όν δέν δύναται τις δια τής σφυρηλατήσεως να έκτείνει, ό μη έλατός, έστι δέ τά μέν έλατά, ολον γαλικός, τά δέ άνήλατα, οσον λιθος και έύλον 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 17: μεταρ., ισχυρογνώμων, ζυκμπτος, άπειθείς, 'Ανακρ. 138 Bgk.—επί ζώων· 'άνηλάτος, ό μηδέπω δαμασθείς' Σουίδ.
άνηλεγής, ές, ώμόρρων, σκληρός, άνηλεγέως πολέμοιο, Κόνιντ. Σμυρ. 2. 75· καθ' 'Ψούγ. 'άνηλεγές· άπρόντιστον.—'Επιρρ.—έως Κόνιντ. Σμυρ. 2. 414· πρβλ. **άπηλεγής**, **άπηλεγέως**.
άνηλετήμων, ἴδε έν λέξει **άνελετήμων**.
άνηλετής, ές, κρείττων τύπος τῷ **άνελετής**, ό άνευ ούκτου, άσπλαχνός, σκληρός, Καλλ. εις Δήλ. 106, 'Απκ. Μιθρ. 38· ποιητ. αίτ. **άνηλέα** (ώς ει έξ όνομ. **άνηλής**) Συλλ. 'Επιγρ. 5172, πρβλ. 'Ανέκδ. 'Οξων. 1. 60.—'Επιρρ. -έως 'Ανδοκ. 34. 14, Πλάτ. Νόμ. 697D: πρβλ. **νηλετής**.
άνηλέητος, ον, όν δέν έλεεί τις, Λυκούργ. 169. 6, **άνάξει** έλέους, Αίσχίν. 50. 8.
άνηλειπτος, ον, (άλειπω) ό μη άληπιμμένος, ούτως άναγνωστέον έν Mathaei Med. 301, κτλ.· ώσαύτως **άνηλειφος** ή **άνηλιέφος**, ον, έν Δίωιν Κ. 56. 30.
άνηλειψία, ή, ή κατάστασις τῷ μη άληπιμμένου, άκαθαρεία, Πολύδ. 3. 87, 2.
άνηλής, ἴδε έν λέξει **άνηλετής**.
άνηλιάζω, έκθέτω εις τόν ήλιον, Πρωταγ. παρ' 'Αθην. 124E.
άν-ηλιεστος, ον, ό μη έκτεθειμένος εις τόν ήλιον, Εύστ. Πονημ. 287.79· κοινώς: 'άλιαστος'.
άν-ηλιέκος, ον, ως και νῦν, ό μήπω εις ήλικίαν άνδρός άρικόμομος, **άνηθος**, άνηλικῶ ώρη, έν μικρῷ ήλικία, Συλλ. 'Επιγρ. 2161b, πρβλ. Προσθήκ. και ἴδε Σουίδ. έν λ. **άνηθος**.
άν-ήλιος, Δωρ. -άλιος, ον, ό άνευ ήλιου, όν δέν βλέπει ό ήλιος, σκοτειρός, σκοτεινός, επί τῷ κάτω κόσμῳ, Αίσχύλ. Θ. 859· μιμοχοί, δνόφοι ό άυτ. Πρ. 453, Χο. 51· φυλλάς Σοφ. Ο. Κ. 676· λιδαίς Εύρ. 'Ανδρ. 534.
άνηλιέπος, Δωρ. **άνάλ-**, ον, άνευ πεδίων, άνυπόδητος, γυμνόπους, 'εὐπόλυτος', Θεόφρ. 4. 56· πρβλ. **νηλιέπος**, **νηλιέπους** (έκ τῷ **ήλιψ**, καθ' ε λέγεται, όπερ ήν Δωρικόν πέδιλον).
άν-ηλιφής, ές, Σουίδ., και **άνήλιέφος**, ον, Δίωιν Κ. 56. 30, = **άνηλειπτος**.
άνηλιυσας, εως, ή, (άνέρχομαι) τῷ άνέρχουσθαι, ή άνοδος, επίστροφή, 'άνήλυσιν' άνοδον' 'Ψούγ.:—ώσαύτως, **άνηλυσέτη**, ή, ούτως άναγνωστέον έν Χρησμ. παρὰ Λακταντ. 7.13, 5.
άνηλώσας (= **ανάλωσας**), μετ., 'Επιγρ. Σαλαμινίων τῶν πρός τήν 'Αττική (ύσως τῷ έτους 127 π. Χ.) Συλλ. 'Επιγρ. 71. 594:—**άνηλώσασιν** 'Επιγρ. Σαλαμινίων έν Πειραιεί', Συλλ. 'Επιγρ. II. 595.—Τῷ δέ **άνήλωμα** συγγόν, λ. χ. έν 'Επιγρ. Πειραιαίως, Συλλ. 'Επιγρ. II. 595, 624,—'Ερετρίας, Παγκ. Ant. hell. 659,—'Ιου, αύτόθι 753,—Σκύρου, Bull. de cor. hell. III. σ. 63,—'Εδωδαίς, 'Αθην. τ. Δ', σ. 370 (δεις εκεί).
άν-ήλωτος, ον, ό μη προσηλωμένος, άκάρφωτος, Σουίδ. έν λ. **άγόφωτος**.
άν-ήμελκτος, ον, (άμέλω) ό μη ήμεलगμένος, 'άνάρμεκτος', 'Οδ. 9. 439.
άν-ήμερος, ον, ό μη ήμερος, άγριος, άτίθασος, επί προσώπων, πολήτης 'Ανακρ. 1. 7· άνήμεροι γάρ ούδε πρόσπλατοι εξένοις Αίσχύλ. Πρ. 716· επί χωρας, ό άυτ. Εύμ. 14· έκβολή Εύρ. 'Εκ. 1077· Βίος Πλουτ. 2. 86D.—'Επιρρ. -ρωσ Διοδ. 'Αποσπ. (Μαίωσ) σ. 100.
άνημερότης, ητος, ή, = άγριότης, σκαιότης, Γλωσσ.
άνημερώω, ήμερώνω, καθαρίζω, έξ άγρίων όθρίων, ός παρακτιαν στείχων άνημερώσα κνωδάλων οδόν Σοφ. 'Αποσπ. 233.
άν-ήμητος, ον, ἴδε **άνέμετος**.
άν-ήμυκτος, ον, (άμύσσω) 'άχάρακτος' 'Ψούγ.
άνήμιασθαι, **άνήμιατο**, ἴδε έν λ. **άναίνομαι**.
άνηνεμία, ή, = **νηνεμία** 'Ανθ. II. 9. 544· σημειοῦται δέ ώς αρχαϊκός τύπος υπό Λουκ. Ψευδολογιστ. 29.
άνήνεμος, ον, ό άνευ άνέμου, γαλήνιος, ήσυχος, άνήνεμος χειμώνων (άντι άνευ άνέμου χειμώνων), άνευ τής πνοής τῶν θυελλῶν:—άνήνεμόν τε πάντων χειμώνων Σοφ. Ο. Κ. 677. ('Εκ τῷ άν-στερ., και άνεμος πρβλ. **νήνεμος**, **άνεμείεις**· ούτως άνήνωρ. ήνωρέη, εκ τῷ **άνηρ**).
άν-ήνιος, ον, άχάλινωτος, αύθάδης, 'Ετυμολ. Μ. 107. 20.
άνήνιος, ον, 'Ιων. άντι άνάνιος, ό άνευ πόνου, 'Ιππ. παρὰ Γαλην.
άνήνιοθε, 'Επ. πρμ. έν χρήσει άντι έορ.: ό 'Ομηρος έχει τήν λέξιν δις, αίμ' έτι θερμόν άνήνωθεν άρ.: ές ώτειλις, αίμα άνέβλυσεν εκ τής παλαιάς πληγής, 'Ρ. Α. 266· κνίση μέν άνήνωθεν, ή κνίσα, ή όσμῆ άνήλθεν, 'Οδ. Ρ. 270. ['Ο ένεσάως κατ' αναλογίαν θά ήτο άνέθω, άνέρχομαι, ύψομαι, ως ό τῷ **ένήνωθε** θά ήτο **ένέθω**, είμαι έντός, πρβλ. **ένήνωχα** εκ τῷ *ένένω, **εδήθωκα** εκ τῷ **έδω**. Φαίνεται πιθανώτερον ότι τά ρήματα ταύτα έσχηματίσθησαν κατ' εὔθειαν εκ τῶν προθέσεων **ανά**, **έν**, μετά τής καταλή-

ξιος -έθω, όπως τὸ άντομαί εγένετο ἐκ τῆς ἀντί μάλλον ἢ ὅτι τὸ ἡγοθα εἶναι πρὶμ. τοῦ άνθώα (μετὰ προθεματ. άνά ἢ ἐν), ὡς ὁ Βουττμ. καὶ ὁ Κουρτ. ὑπολαμβάνουσιν].

άν-ήνυστος, ον, (άνύω) ὡς τὸ ἀτέλεστος, ὁ άνευ ἀποτελέσματος, ἀνετέλεστος, ἀκατάρθωτος, άνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ 'Οδ. Π. 111.

άν-ήνυτος, ον, = άνήνυστος, οἶτος Σοφ. Πλ.167' άν. πόνοσ, εὐχάι Πλάτ. Νόμ.735B. 936C' άν. ἔργον πράττειν, περὶ τοῦ ἱστοῦ τῆς Πηνελόπιδεσ, ὁ αὐτ. Φαίδ. 84A' πρβλ. Εὐρ. Ἐλ.128δ: —'Επίρρ., ταῦτα άνηνύτως ἔχει Σοφ. Ἀποσπ. 501. 2)

ἀτελεστώσ, μὴ ἔχων τέλος, κακόν Πλάτ. Γοργ. 507E.

άνήνωρ, ορος, ὁ, (άνήρ) άνανδρός, δειλόσ, 'Οδ. Κ. 301' άνήρ άνήνωρ, άνήρ άνευ άνδρότῃσ, άνίκανοσ, 'Ησ. Ἔργα κ. Ἡμ.751.

II. ἀτεκνοσ, «άνήνωρ» ὡ (ἄρσενα;) τέκνα οὐ γίνεταί, ἀτεκνοσ 'Ησῳ.

άνήνυστος, ον, (ήπύω) άνήκουστος, «άνήνυστον, τὸ άνήκουστον» ἀνυποἰστον δὲ τὸ ἀφώρητον καὶ ἀνυπομόνητον διὰ τῆσ οἱ διφθόγγουσ Ζωναρ.191, ἴδε Λοδ. Φρύν.701.

άνηπύω: μέλλ. -σω, = ἀναφωνέω, ἐκπέμπω φωνήν, ἄδω, λιγύν ἤχον άνηπύοντοσ ἀκούειν Μόσχ. 2. 98' ἡμερόθενθ' Ὑμέναιον άνήπυον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1197' [περὶ τῆσ ποσότητῃσ ἴδε ἐν λ. ήπύω].

άνηρ, ὁ, άνδρόσ, άνδρῆ, άνδρα, κλητ. άνερ: πληθ. άνδρες, -δρών, -δράσῃ [ἄ], -δρασ: παρ' Ἀττ. τὸ ἄρθρον συγνάκισ πάσχει κρᾶσιν μετὰ τὸ ὀνόματοσ, άνήρ ἀντὶ ὁ άνήρ, τάνδρῃσ, τάνδρῆ, ἀντὶ τοῦ άνδρόσ, τῶ άνδρῆ. άνδρες ἀντὶ οἱ άνδρες ἢ Ἴων. κρᾶσισ εἶναι ὠνήρ, ὠνδρες Ἡρόδ. 4. 161, 134. Οἱ Ἐπ. ἔχουσιν ὠσαῦτωσ καὶ τὴν κανονικὴν κλισίαν άνέροσ, άνέρι, πληθ. άνέρες, άνδρεςσι. [Παρ' Ἐπ. ποιηταῖσ τὸ α ἐν μὲν τῇ ἄρσει κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι μακρόν, ἐν δὲ τῇ θέσει βραχύ· ἀλλ' ἐν ταῖσ ἐρισυλλαβόισ πῶσασιν άνέροσ, άνέρι, άνέρες, ἀεῖποτε τὸ α εἶναι μακρόν] οὕτω καὶ παρὰ τοῖσ Τραγικοῖσ ἐν λυρικοῖσ χωρίοισ, Σοφ. Τρ. 1010, Ο. Τ. 869. Ἀλλ' ἐν Τραγ. τριμέτροισ ἀεῖποτε εἶναι βραχύ· ἵπου δὲ τὸ άνήρ εὐρεθῆ ἔχον τὸ α μακρόν πρέπει νὰ γράφῃται άνήρ μετὰ δασείασ (δηλ. ὁ άνήρ), Πόρσ. Φοίν.1670. (Πίσθων. ἐκ √ NEP, μετὰ προθεματικοῦ α εὐφωνικοῦ, ANEP καὶ μετὰ ταρμεθαλλομένου δ άνδρ.: ἐντεῦθεν ἡνωρέη, ἀγήνωρ, πρβλ. ἐνθρωποσ' πρβλ. προσέτι Σανσκρ. nar, nar-as (vir), nar-yas (virilis) nri-mnam (virtus, vis) Zevd. nar, nar-a (vir) Σαθιν. aoro (fortis) ner-io (fortitudo) Ὁμῆρ. ner (princeps)).

'Ανήρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸσ τὸ γυνή, Λατ. vir, (ἄνθρωποσ, Λατ. πομῖο, ἀντιτίθετα πρὸσ τὸ κτήνοσ), ἡ τ' ἐπὶ τύμφῳ άνέροσ στήκη. ἢ γυναικόσ Π. Ρ. 435. Ὁδ. Φ. 323' τῶν άνδρῶν ἄπαισ, άνευ ἄρρένων τέκνων, Πλάτ. Νόμ. 877E. Ἄν καὶ ὁ Ὀμηροσ μεταχειρίζεταί τὴν λέξιν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἡγεμόνων, ἀρχηγῶν, κτλ., ἀλλ' ὅμοσ ἐπεκτείνει τὴν χρῆσιν αὐτῆσ καὶ ἐπὶ παντόσ ἐλευθέρου άνδρόσ: άνήρ δήμου, εἰσ ἐκ τοῦ λαοῦ, Πλ. Β. 198, Ὁδ. Ρ. 352' καὶ πρὸσ δήλωσιν άνδρόσ ὑψηλῆσ τάξεωσ, προστίθετα ὡσ ἐπὶ τὸ πλεῖστον χαρακτηριστικὴ τισ λέξισ, ὡσ π. χ. άνήρ βουληφόροσ, ἀρχόσ, βασιλεὺσ, ἀγόσ, ἡγήτωρ, ἔσοχοσ. II. ἄνθρωποσ κατ' ἀντίθεσιν πρὸσ τὸ θεόσ: πατήρ άνδρῶν τε θεῶν τε Ὁμ., Διόσ ἀγγελοῖ ἡδὲ καὶ άνδρῶν Πλ. Α. 334, 403, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 63, κτλ. σ: συνηθέστατα κατὰ πληθυντικόν, ἐνίοτε ὅμοσ καὶ καθ' ἐνικόν, π. χ. Πλ. Σ. 432, Σοφ. Αἴ. 77: — συγνάκισ τῇ προσθήκῃ περιποριστικοῦ τινοσ ὀνόματοσ ἢ ἐπιθέτου, βροτοῖ ἢ θνητοῖ άνδρες Ὁμ.: άνδρες ἡμίθεοσ Πλ. Μ. 23' καὶ συγν. άνδρες ἡρωεσ: — ὡσαύτωσ ἐπὶ ἀνθρώπων κατ' ἀντίθεσιν πρὸσ θηρία ἢ τέρατα, κενταύροισι καὶ άνδράσι νεῖκοσ ἐτύχθη Ὁδ. Φ. 303: — ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν κοινωνίαισ ἢ πόλεισ ζώντων, οὔτε παρ' άνδράσιν οὗτ' ἐν ναοῖ κοίλαισ Πινδ. Ο. 6. 15' καὶ οὔτω πῖθανῶσ, ἀλλοτε μὲν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐδήσασο., ἀλλοτε δ' αὖ νήσοισ τε καὶ άνέροσ ἡλάσκαζεσ Ὑμ. Ὁμ. εἰσ Ἀπὸλ.142.

III. άνήρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸσ τὸν νεανίαν, ἄν καὶ παρ' Ὁμῆρῳ καὶ ὁ τοιοῦτοσ ἀποκαλεῖταί άνήρ νέοσ, νεώτεροσ, κουρότεροσ, ὀπλότεροσ, νεηνίησ: οὔτω δὲ καὶ άνήρ γέρων ἢ προγενέστεροσ Ὁδ. Α. 205, Σ. 53' ἀλλὰ μόνον άνήρ σημαίνει ἀεῖποτε άνδρῶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆσ ἡλικίασ αὐτοῦ, ἰδίωσ πολεμιστήν, άνήρ ἔλεν άνδρα Πλ. Ο. 328' οὔτωσ, ἀγήρ ἀντ' άνδρόσ ἐλύθησαν Θουκ. 2.103: αἱ διάφοροι ἡλικίαί λέγονταί, παῖσ, μειράκιοσ, άνήρ, πρεσβύτησ, Ξεν. Σμπ. 4.17' εἰσ άνδρασ ἐγγράφεσθαι, συντελεῖν Δημ. 412. 25, Ἰσοκρ. 277B' εἰσ άνδρασ ἀναβαίνειν, μεταβαίνειν Ἐπιγρ. Νεωτον σ. 698' συγν. ἐν ἐπιγρ. πραγματευομέναισ περὶ ἀγῶνων εὐρηταί ἐν ἀντιθέσει πρὸσ τὸ παῖδεσ, Συλλ. Ἐπιγρ. 213, 217, 218 καὶ ἄλλ.

IV. ἐμφαντικῶσ, ἀληθῆ άνήρ, γενναίοσ, «παλληκᾶρι», ὡ φίλοι, άνέρες ἔστε Πλ. Ε. 529' καὶ συγν. παρ' Ἡρόδ., π. χ. πολλοὶ μὲν ἀνθρωποισ εἶεν, ὀλιγοὶ δὲ άνδρες Π. 7. 210' οὔτωσ, άνδρα γίγνεσθαί σε χρὴ Εὐρ. Πλ. 693' άνήρ γεγέννησθαι δι' ἐμὲ Ἀριστοφ. Ἰππ.1225' ὁ οὐ μαθῶν άνήρ ἔσει ὁ αὐτ. Νεφ. 823' άνδρασ ἡγοῦνταί μόνουσ τοῖσ πλεῖστοσ δυναμένοισ φαγεῖν ὁ αὐτ. Αχ. 77' εἰ άνδρες εἶεν οἱ στρατηγῶσ Θουκ. 4. 27' οὐκέτι άνήρ ἀλλὰ σκευφόροσ Ξεν. Κύρ. 4. 2, 25' τὸν

Λυκομήδην .. μόνον άνδρα ἡγοῦντο ὁ αὐτ. Ἐλλ. 7.1, 21' οὐκ ἐν άνδράσι, οὐχὶ ὡσ άνήρ, Εὐρ. Ἀλκ. 723, πρβλ. 732' άνδρόσ τὰ προσπίπτοντα γενναίωσ φέρειν, εἶναί ἴδιον άνδρόσ .. Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 283, κτλ. V. άνήρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸσ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, σὺνῳσ, άνδρα μὲν, ὡ ἔδοσαν μὲν πατήρ καὶ πότνια μήτηρ Πλ. Τ. 291, Ὁδ. Ω.196, Ἡρόδ. 1.146, καὶ Ἀττ., εἰσ άνδρόσ ὠραν ἡκουσα κόρη Πλάτ. Κριτί.113D' οὔτωσ, ἔξοικεῖν .. εἰσ άνδρόσ [εἰκον] τὴν θυγατέρα Λουκ. Λεῖψ. 11: —ἀλλ' ὡσαῦτωσ ἐν χρῆσει ἐπὶ ἔραστοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸσ τὸ πόσισ, Σοφ. Τρ. 551, ἴδε Βαλκ. Ἰππ. 491, Τουπ. Θεόκρ. 15. 131' άνήρ ἄπασῶν τῶν γυναικῶν ἔστι νῦν Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 5' αἰγῶν άνερ, τὸ τοῦ Ουεργύλιου vir gregis, Θεόκρ. 8. 49. — Σχεδὸν ἅπασαι αἱ σημασίαί αὐταί άνήκουσι καὶ εἰσ τὴν Λατ. λέξ. vir.

VI. ἄλλαι χρῆσεισ μετ' Ὀμηρον, ἰδίωσ παρ' Ἀττ. 4) τὸ άνήρ συνήθωσ συνωδεύετο μετὰ λέξεων δηλοῦσῶν τὴν τάξει τοῦ άνδρόσ ἢ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὰ ὅμοια, ὡσ παρ' Ὁμ. ἐνὸ ἄνωτ., π. χ. άνήρ μάντισ, άνήρ στρατηγόσ Ἡρόδ. 6. 83, 92' άνήρ νομείοσ Σοφ. Ο. Τ. 1118' άνδρες λοχίται, ληστοί, ἀπιστήρες αὐτόθι 751, 842, κτλ. Ὡσαύτωσ μετὰ ἐθνικῶν ὀνομάτων, ὡσ, άνδρες Κίλικεσ, Θρηκεσ, κτλ.: ἰδίωσ ἐπὶ προσφωνήσεων, άνδρες ἔφοροισ Ἡρόδ. 9. 9' άνδρες πολῖται Σοφ. Ο. Τ. 513' οὔτωσ, άνδρες δικασταί, βουλευταί, ἔφοροισ Ῥήτορ: ἰδίωσ ἐν τῇ συνηθέστῃ προσφωνήσει άνδρες Ἀθηναῖοι: ἐντεῦθεν παρὰ τοῖσ κωμικοῖσ, άνδρες ἰχθύεσ, Ἀρχιππ. ἐν ἰχθύσιν 14' άνδρες θεοῖ Λουκ. Ζευσ Τραγ. 15' ὡ άνδρες κύνεσ Ἀθῆν.160B. 2) ὁ άνήρ κατὰ κρᾶσιν Ἀττ. άνήρ, Ἴων. ὠνήρ εἶναι συγν. ἐν χρῆσει ἐπὶ ἐμφάσεωσ ἀντὶ αὐτότῃσ, ἐκεῖνοσ, Τραγ., καὶ Πλάτ.: ἐνίοτε γίνεταί τοῦτο ἐν ταῖσ πλαγίαισ πῶσασιν άνευ τοῦ ἄρθρου, άνδρόσ κατὰ ζήτησιν Σοφ. Τραγ. 55, 108, 293, κτλ.: ἀλλ' οὐχὶ παρὰ πεζοῖσ: πρβλ. ἄνθρωποσ. 3) άνήρ ὅδε, ὅδ' άνήρ, συγν. παρὰ Τραγ. ἐν πάσαισ ταῖσ πῶσασιν ἀντὶ τοῦ ἐγῶ. 4) πᾶσ άνήρ, πᾶσ ἀνθρώποσ, πᾶσ τισ, συγν. παρὰ Πλάτ. 5) άνήρ οἰοσόμοσ, εἰτ' άνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρῆ προτεῖναι; Ἀριστοφ. Νεφ.1214' πρβλ. Πλάτ. Φαῖδωνα 114D, κτλ.: οὐ παντόσ άνδρόσ ἐπὶ τράπεζάν ἔσθ' ὁ πλοῦσ, δὲν δύναται πᾶσ τισ (ὁ τυγῶν), Νικόλ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 26. 6) ὡ δαιμόνιο άνδρῶν Εὐπόλ. ἐν Ἀδῆλ. 15' καὶ συγνάκισ ὑπερθετ., ὡ φίλτατ' άνδρῶν Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 10, κτλ. 7) κατ' άνδρα, Λατ. viritum, Ἰσοκρ. 271A' οὔτω, τοῖσ κατ' άνδρα, τοῖσ καθ' ἕκαστον, Δίων Χρυσ. 1. 655.

VII. ἄρρεν ζῶον, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ.10. 6, 2.

άνηρείκτοσ, ον, Ἴων. ἀντὶ τοῦ άνέρείκτοσ, ὁ ἴδε.

άν-ηρέμητοσ, ον, ὁ μὴ ἡρεμῶν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 5: — Ἐπίρρ. -τωσ ὁ αὐτ.10. 223.

άνηρεοῖ, «κρίκοι δι' ὧν οἱ κάλοισ διαδέχονταί» Ἡσῳ.

άνηρεστοσ, ον, (ἀρεστόσ) ὁ μὴ ἀρεστόσ, Ἡσῳ.

άνηρεφῆσ, ἔσ, (ἐρεφόσ) άνευ ὀραφῆσ, άνηρεφέοσ πέλε νηοῦ Ἀπολλ. Ρόδ. 2.1171 (κατὰ Μαιδθ. εὐηρεφέοσ).

άνήρησ, εσ, «άνδρώδησ, Δισχύλοσ Σαλαμίνιασ» Ἡσῳ. (Δισχύλ. Ἀποσπ. 218), κατὰ Σουῖδ. ἀνύπανδροσ: «άνήρησ, ἀνάδροουσ χήρασ ἢ παρθένωσ».

άνηρίθευτοσ (= άνερίθευτοσ) Ἐπιγρ. Χίου, Bull. de cor. hell. III. σ. 232.

άνηριθμοσ, ἴδε ἐν λ. ἀνάριθμοσ.

άνηρίναστοσ, ἄλλη γραφὴ ἀντὶ άνερίναστοσ.

άνήριστα, «άνερίστα, ἄπλαστα» Ἡσῳ.

άνηροσία, Ἴων. -τή, ὅταν ἐνεκα αὐμοῦ ἢ ἄλλῃσ αἰτίαισ μένη ἢ γῆ άνήροσ, ἀπορηλὴν καὶ άνηροσίην Χερσοσ. Σειβυλλ. 3. 433.

άνήροτοσ, ον, (ἀρώ) ὁ μὴ ἀροτριάθεῖσ, ἀκαλλιεργητοσ, Ὁδ. I. 109, 123' ὡσαύτωσ ἐν Δισχύλ. Πρ.708, καθότι Ἀττ. τύποσ ἀνάροτοσ δὲν ὑπάρχει: — μεταφ. ἐπὶ γυναικόσ, ἀλλ' ἄδατοσ καὶ άνήροτόσ ἔστι Λουκ. Λεῖψ. 19.

άνηροτημένωσ, ἐπίρρ. (ἀναρτάω) άνευ ζωηρότῃσ, χαλαρῶσ, ὅτι ἀμεθοδῶσ καὶ άνηρητημένωσ ἔγραφε Ἐρμείασ ἐν Πλάτ. Φαῖδρω.

άνησειδώρα, ἢ, (άνησιμ, δῶρων) ἢ ἀναπέμποῦσα δῶρα, ἐπιθετοσ τῆσ Γῆσ καὶ τῆσ Δήμητροσ (πρβλ. ζεῖδωροσ) Ἀλκίφρων 1. 3, Πάου. 1. 31, 4, Πλούτ. καὶ ἀλλαχοῦ. — «άνησειδώρα» ἢ γῆ διὰ τὸ τοῦσ καρποῦσ ἀνέναισ Ἡσῳ.

άνησων ἢ άννησων, ἴδε ἐν λ. άνηθου.

άν-ήσσητοσ, Δωρ. ἀνάσσητοσ καὶ ἀνήσσητοσ, ον, ὁ μὴ ἡττώθεῖσ ἢ ὁ μὴ ἡττώμενοσ, ἀήττητοσ, ἀνήσσητοσ δ' ἐγίνοντο Θεόκρ. 6. 45' πρβλ. τὸ συνηθέστερον ἀήσσητοσ.

άνηστικισ, ὁ, ἢ, = νῆστικισ, «ὅτι τὸ ἄνηστικισ ὁ νῆστικισ πλεονασμῶ τοῦ α, ὡσ στάχυσ ἄσταχυσ παρὰ Κρατίωσ κείταί, οὐ γάρ τοι συγε πρώτοσ [ἀκλήτοσ] φοιτᾶσ ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστικισ» Ἀθῆν. 2. 47A (Κρατίωσ ἐν Ἀδωνυσαλεξάνδρω): πρβλ. ἄνωμοσ ἀνώνομοσ, νῆγεμοσ ἀνήγεμοσ, νῆριθμοσ ἀνήριθμοσ ἴδε Α. Β. 402. 32 καὶ Σουῖδ. στικισ ἀναφέρει καὶ τὴν ἀντιθετοσ σημασίαν: «ὁ μὴ γεγεμενοσ, ἀλλ' ἀμάρτυρον.

άνήσυχοσ, ον, ὁ μὴ ἤσυχοσ, Γλωσσ.

ἀγήτινος, η, ον, ἄωρ. ἀντὶ ἀγήτινος: ἀγήτηον ἢ ἀγήτηον, ἴδε ἐν λ. ἀγήτων.

ἀν-ῥφαιετος, ον, ἄν. πῦρ, οὐχὶ πραγματικὸν πῦρ, ἀλλὰ τὸ πῦρ τῆς φρίδος, «οὐ τοῦτο λέγει τὸ πῦρ τὸ τὰ ξύλα καὶ τὴν ὕλην ἀναλίσκον, ἀλλ' ἕτερον μὲν τι, ὁμοίως δὲ τούτῳ ἀναλωτικὸν καὶ διαφθαρτικόν» (Σχόλ.), Εὐρ. Ὀρ. 621, ἔνθα ἴδε Πέρσ.

ἀνήρωθω, ἴδε ἐν λ. ἀνάπτω.

ἀνθαίρετοι: μέλλ. -ῥσομαι: ἀποθ.: — ἐκλέγω πρόσωπὸν τι ἢ πράγμα ἀντὶ ἑτέρου, τὸ δ' εὐσεβὲς τῆς δυσσεβείας ἀνθελοῦ Εὐρ. Κύκλ. 311· ἄλλους ἀνθ. ἀντὶ τούτων Συλλ. Ἐπιγρ. 2715.

11· στρατηγούς ἔπαυσαν .. καὶ ἄλλους ἀνθείλοντο Θουκ. 6. 103, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 13, Πλάτ. Νόμ. 765D· τὰν εὐδοξον ἀνθαίρουμένα φάμαν, προτιμῶσα, Εὐρ. Ἰππ. 773.— «ἀνθείλιαντο, προέκριναν, ἐπέλεξαν» Ἡσυχ. **II· διαφιλονεικῶ,** ἐγείρω ἀεζιώσεις ἐπὶ τινος πράγματος, οὐδεὶς στέφανον ἀνθαίρησται Εὐρ. Ἑκ. 660.

ἀνθαίρεσις, εως, ἡ, ἐκλογή τινος ὅπως ἀντικαταστήσῃ ἕτερον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2715.12.

ἀνθάλιον, τό, φυτὸν τι, τὸ κατὰ Διναίον *cyperus esculentum*, Πλιν. h. n. XXI. 52.

ἀνθάλισκομαι: μέλλ. -αλώσομαι: Παθ.: ἐλὼν καὶ αὐτὸς ἀλίσκομαι, πάσχω ὅπερ ἐποίησα εἰς ἄλλους, εἰ δ' εὐσεβοῦσι .. οὐ τὰν ἐλόντες αὐθις ἀνθαλοῖεν ἄν Δίωγ. Ἄγ. 340· ἀντικατηγορήθη ὑπὸ τοῦ υἱέος αὐτοῦ καὶ ἀνθεάλω, καὶ κατεδικάσθη καὶ αὐτός, Δίων Κ. 36. 23.

ἀνθαμιλλάομαι, ἀποθ. ἀνταγωνίζομαι, τοῦς .. ἀνθαμιλλωμένους εἰς ἀθυμίαν καθίστησι Πλάτ. Νόμ. 731A: καὶ ἀντιπρώτους καταστήσας τὰς τριῖνας ἀπὸ σημείου ἀφίει ἀνθαμιλλᾶσθαι εἰς τὴν γῆν Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 28.

ἀνθαμιλλήσις, η, οὐσ. τοῦ προηγουμένου, Ἰω. Γενέσ. σ. 109. 21, ἐκδ. Β.

ἀνθάμιλλος [ᾶ], ον, (ᾶμιλλα) ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, Εὐρ. Ἰων 606: — θηλ. τύπος, ἀνθαμιλλήτρια, ἡ, ἢ ἀντίζηλος, τινι Νικήτ. Χρον. 325B.

ἀνθάπτομαι, Ἰων. ἀντάπτομαι: μέλλ. -ψομαι: ἀποθ.: — ἄπτομαι καὶ ἐγὼ, ἀντεπιτίθεμαι καὶ ἐγὼ, οἱ Πέρσαι .. ἄπτοντο αὐτοῦ .. οἱ δὲ ἀντάπτοντό τε καὶ τοῖσι σκυτάλοισι ἔπαιον Ἠρόδ. 3.137· ἐπὶ ἰκεσίας, ἤψω τῆς ἐμῆς ὡς φῆς χερσὶ καὶ ... ἀνθάπτομαι σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγὼ, ἄπτομαι νῦν καὶ ἐγὼ τῶν αὐτῶν, Εὐρ. Ἑκ. 275· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, **II· ἄπλω,** ἐπιλαμβάνομαι, ἐπιχειρῶ, μετὰ γεν., οὕτε βουλομένων τῶν πολλῶν ἀντάπτεσθαι τοῦ πολέμου Ἠρόδ. 7.138· διεκελεύοντο ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων = ἀντιλαμβάνεσθαι, νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας καὶ νὰ ἐπιδοῦσι μετὰ ζήλου εἰς τὰ τοῦ πολέμου, Λατ. *capessere remp.*, Θουκ. 8. 97· ἀνθ. τῆς λογιστικῆς Πλάτ. Πολ. 525C: — ἐν γένει, φθάνω, κατορθώνω, τερμίδων Εὐρ. Μῆδ. 1182. **2)** προσβάλλω, ἰδίως ἐπὶ ἄλλους, κτλ., πλευμόνων ἀνθήγατο Σοφ. Τρ. 778· ἔχιθνα .. ἢ τὰ σπλάγγνα σου διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάφεται Ἀριστοφ. Βάτρ. 474· φρενῶν, καρδίας Εὐρ. Μῆδ. 55.1360· περὶ τῆς μισοφορᾶς .. μαλακωτέρως ἀνθήπητετο (ἐν. Τισσαφέρους) ἐμίμπετο αὐτὸν, Θουκ. 8. 50.

ἀνθαρμόζω, συνάπτω, προσαρμόζω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 63.

ἀνθαράπάζω, ἀράπάζω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Βασίλ. Σελευκ. σ. 124.

ἀνθαράπαιγμα, τό, τὸ ἀρπασθὲν πρὸς ἀποζημίωσιν, «λαμβάνειν ἀνθαράπαιγματα ἦγον ἐνέχυρα χρέους» Εὐστ. 877. 37.

ἀνθείνος, ἡ, ὄν, = ἀνθείνος, Διόδ. 4. 4, Δίλ. σ. Ζ. 2. 11.

ἀνθειον, τό, Βοιωτ. = ἄνθος, Ἀριστοφ. Ἄγ. 869.

ἀνθεϊος, α, ον, ὁ πλήρης ἀνθέων, ἐπιθ. τῆς Ἑρας ἐν Ἀργεῖ, Πaus. 2. 22, 1.

ἀνθεϊκαστος, «εἰς ἐναντίας ἑκαστον» Ἡσυχ.

ἀνθεκτίον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀντέχομαι, πρέπει τις νὰ ἀντέχηται τινος, τοῦτου ἀνθεκτίον τοῖς ἐπιμεληταῖς, εἰς τοῦτο πρέπει νὰ προσέχωσιν οἱ ἐπιμεληταί, Πλάτ. Πολ. 424B· τῆς μέσης ἔξεως ἀνθεκτίον Ἀριστ. Πῶ. Ν. 4.11, 14· οὕτω κατὰ πληθ., ἀνθεκτέα ἔσθι τῆς θαλάσσης Θουκ. 1. 93.

ἀνθεκτικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἀντέχηται τινος, νὰ προσκολλᾶται εἰς αὐτό, καὶ τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ καθαροῦ εἶσιν ἀνθεκτικὸι Ἄρρ. Ἐπικτ. 4.11, 3.

ἀνθελιγμός, ὁ, (ἐλιγσω) ὁ πρὸς τὸ ἀντίθετον ἐλιγμός, κατ' Ἰων. τύπον ἀντελιγμός, Πλούτ. 2. 896C: — ὡσαύτως, ἀνθελίγμα, τό, Βλξ.

ἀνθελιγνώτης, ικος, ἡ, ἡ ἑσωτερικὴ ἐλιξ, ἥτοι τὸ ἑσωτερικὸν κύρτωμα τοῦ ὠτός, ἐνῶ τὸ ἔσωτερικὸν ὀνομασθῆναι ἐλιξ, ἀνθελίκες τὰ ἐν μέσῳ ὑπεραίροντα μετὰ τὴν ἐλικὰ παρὰ τὴν κοιλότητα, Ροῦρ. Ἐφέσ. Ἰατρ. σ. 26.

ἀνθελοκόντως, ἐπίρρ. ἐν τῇ φράσει: ἀνθελοκόντως ἔχειν τισὶ, ἔλκειν κατὰ τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἀνθίστασθαι αὐτοῖς.

ἀνθέλικω: μέλλ. -ἔω, ἔλκω ἢ σῶρω ἐναντίον, Θουκ. 4.14· ἀνθ. ἀλλήλας, ἐναντίον ἀλλήλων. Πλάτ. Νόμ. 644E· ἀνθ. τὴν ψυ-

χλῆν, ἔλκειν αὐτὴν κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, ὁ αὐτ. Πολ. 439B· παριόντα δὲ ... ἀνθ. πρὸς αὐτὰς ἐκάστη Λουκ. Δημιόνακτ. βίος, 63: — Παθ., Πλάτ. Ἄε. 372A, Διον. Ἄλ. 3. 30. — Τὸ οὐσαμεντικὸν ἀνθελίχους, εως, ἡ, παρ' Ἐπιφραν.

ἀνθεμα, ατος, τό, ἴδε ἐν λέξ. ἀνάθεμα. **II· ὄνομα χοροῦ** παρ' Ἀθην. 629E· ἔκτος ἂν εἶναι οὐδ. πληθ. τοῦ ἀνθεμίου.

ἀνθεμιζομαι, ἀποθ. ἀνθολογῶ, γροσδὼν δ' ἀνθεμιζομαι, «τῶν γόνων τὸ ἄθος ἀποδρέπομαι» (Σχόλ.), Δισχύλ. Ἰκ. 73: — πρβλ. ἀπανθίζω.

ἀνθέμιον, τό, = ἄνθος, ἀμφίβολ. παρὰ Θεοφρ. («ἴδε ἐκδ. Σνεϊδέρ. ἐν τῷ Πίνακι») εἰς δ' ἔλεγχους εὐσπορον ἀνθέμιον Ἀνθ. Π. 4.1, 36· ἀνθ. χρυσίου, ἴδε ἐν λ. ἀνθεμιον. **2)** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 160 (σ. 277) ὁ Βοίχιος ὑπολαμβάνει ὅτι τὸ ἀνθέμιον εἶναι τὸ ἐπὶ τῶν Ἰωνικῶν κίονων ἄνθος, τὸ ἐκ τοῦ αἰγολήματος εἰλημμένον, ἴδε Στουάρτου Ἀθήνας 4 σ. 7-12· — ποικίλους δὲ τὰ νῦτα καὶ τὰ ἐμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀνθέμιον, με σχήματα ἀνθέων, περὶ τῶν παιδων τῶν πλουσίων Μοσσονοικων, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 32, ἴδε Sturz Δεξ. ἐν λ. — καθ' Ἡσύχιον: «γραμμῆ τις ἐλικοειδῆς ἐν τοῖς κίσι» καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀγορᾷ· προσέτι ὁ αὐτός: «ἀνθέμιον· τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον» — «ἀνθέμιον, τὸ χρυσίον τὸ ἐκλεκτόν» Σουῖα.

ἀνθεμῖς, ἴδος, ἡ, = ἄνθος, Ἀνθ. Π. 6. 267. **2)** εἶδος βοτάνης ὡς τὸ χαμαιμήλον, Διοσκ. 3. 144, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683E (Ἀποσπ. 2. 37): — ὡσαύτως ἀνθεμίστιον (-ίδειον;), τό, «ὁ λέγεται καὶ χαμαιμήλον» Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 20.

ἀνθεμοειδῆς, ἔς, = ἀνθεμῶδης, ἀνθεμοειδέσι πνοιαις Ὀρρ. Ὀρ. 43. 4.

ἀνθεμῶεις, εσσα, εν, ὡσαύτως ἀνθεμῶεις ὡς θηλ., Ἰλ. Β. 695, Ἡσ. Ἀποσπ. 22: — ἐπὶ τόπων, ὁ πλήρης ἀνθέων, ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμῶεντι Ἰλ. Β. 467, πρβλ. 695, καὶ ἀλλαχοῦ.

II· ἐπὶ σκευῶν ἐκ μεταλλου, λαμπρός, ἀποστρίλων ἢ (κατ' ἄλλους) εἰργασμένος, πεποικιλμένος δι' ἀνθέων, λέβητ' ἄπυρον .. ἀνθεμῶεντα Ἰλ. Ψ. 885· ἐν ἀνθεμῶεντι λέβητι Ὀδ. Γ. 440· κρητήρα πανάργυρον ἄν. Ω. 275· ὡσαύτως ἐπὶ ἐνδύματος, καὶ ἀνθεμῶεντα κύπασσιν, πεποικιλμένην δι' ἀνθέων, Ἀνθ. Π. 6. 272.

ἀνθεμιον, τό, (ἀνθέω) = ἄνθος, Σαπφ. 87, Σιμων. Ἰαμβ. 66, Πινδ. Ν. 7. 116, Κρατίν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1, Ἀριστοφ. Ἄγ. 992· ἀνθεμια χρυσοῦ, τὸ ἄνθος τοῦ χρυσοῦ, ὅλ. ὁ πολυτιμώτατος χρυσός, Πινδ. Ο. 2.130· οὕτως, ἀνθεμ' ἐρειγάλκου Ὑμν. Ὀμηρ. 5. 9· ἀνθεμιον χρυσοῦ Ἐδδ. (Ἐκκλ. ἰδ', ὁ) ἴδε ἄνθος II.

2) ὄνομα φυτοῦ, πθαν. ἀνθεμῖς 2, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7.14, 2.

3) κατὰ πληθ., ὄνομα χοροῦ τινος, Ἀθην. 629E· πρβλ. ἄνθεμα.

ἀνθεμῶρρυτος, ον, (ῥέω) ὁ ἐξ ἀνθέων παραγόμενος, ἀνθεμῶρυτον γάνος ζουθῆς μελίσσης, τὸ ἥδονικὸν ὕγρον τὸ ἐκ τῶν ἀνθέων πηχάζον, ὅλ. τὸ μέλι, Εὐρ. Ι. Τ. 634.

ἀνθεμουργός, ὄν, (*ἔργω) ἐπίθετον τῆς μελίσσης, ἥτις ἐκ τοῦ ὅπου τῶν ἀνθέων ἀπεργάζεται τὸ μέλι, τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαῆς μέλι Δισχύλ. Πέρσ. 612.

ἀνθεμοῦς, οὔσα, οὔν, συνηχημ. ἐκ τοῦ ἀνθεμῶεις, φέρε δ' ἀνθεμοῦντας ἡμῖν στεφάνους Ἀνακρ. 44 (61).

ἀνθεμῶδης, ες, (εἶδος) ὁ πλήρης ἀνθέων, ἀνήρωτος, ἀνθεμῶδους ἦρος Δισχύλ. Πρ. 455· τὸν ἀνθεμῶδη Τριῶλον Εὐρ. Βάχχ. 462· λειμῶνας Ἀριστοφ. Βάτρ. 449.

ἀνθεμωτός, ἡ, ὄν, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀνθεμῶ) ὁ διὰ σχημάτων ἀνθέων πεποικιλμένος, καλυπτῆρ ἀνθεμωτός Ἐπιγρ. ἐν Βοιχίῳ Ἄττ. Ναυτ. Ἐπιγρ. 407, κέξ.

ἀνθεμῖς, εως, ἡ, (ἀντέχομαι) τὸ ἀντέχεσθαι τινος, περιπτύξις, ἀλλήλων Ἐπιστ. Πλάτ. 323B.

ἀνθεο, Ἐπ. προστακτ. τοῦ μέσ. ἄορ. 6' τοῦ ἀνατίθημι.

ἀνθεριών, ὄνος, ὁ, «τὸ πηγῶν», ὅλ. τὸ μέρος ἔνθα ἀνθεῖ, φέεται ὅλ. ὁ πῶγων, — ἀνθεριών ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀρ' οὐ μέρος ὁ πῶγων ἀρχεται Ἡσυχ., Λατ. *mentum*, δεξιτερῆ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθεριώνος ἐλοῦσα, εἰς ἐνδεικτὴν ἰκεσίας, Ἰλ. Δ. 501· παρὰ νελατον ἀνθεριώνω, ὅ ἐ. ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα, Ε. 293· οὕτως, Ἰππ. 280.1. Νικ. Θ. 444. **2)** ὁ τράχηλος, ὁ λαυμός, Εὐφορ. 51, κατὰ πληθ. **3)** καταχρηστικὸς τὸ στόμα, Νόνν. Δ. 3. 247 (ἴδε ἐν λ. ἄνθος καὶ πρβλ. Ὀδ. Δ. 320).

ἀνθερίκη [ι], ἡ, = ἀνθερίκος, ἀνθέρειξ, Ἀνθ. Π. 12.121.

ἀνθέρικος, ὁ, ἡ καλῶν τὸ ἀσφοδέλου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7.13, 2, πρβλ. Ἑλλάνικ. 93 (ἐν Ἰστορικ. Ἀποσπ. Μυλλέρου) καὶ οὕτω πθαν. ἔξ ἀνθερίκων ἐν Ἠρόδ. 4. 190, ὅπερ ἄλλοι ἀναφέρουσι εἰς τὸ ἀνθέρειξ. **2)** τὸ ἄθος τοῦ ἀσφοδέλου, Διοσκ. 2. 199.

3) αὐτὸ τὸ φυτὸν ὁ ἀσφοδέλος, Κρατίνος ἐν Ἀδῆλ. 135, Εὐπολ. ἐν «Δίξι» 1, 5. **II· τὸ ἄθος τῆς σκίλλης,** αὐτὸς δ' ἀνθέρικος τριγθα σκίλλης ὑπερανηθῶν, «ἀνθέρικον νῦν εἰρήνη τὸ ἄθος τῆς σκίλλης» κυρίως γὰρ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων» (Σχόλ.) Ἄρατ. 1060.

ἀνθερίκωδης, ες, ὁμοίως καλῶν ἀσφοδέλου, καυλὸς Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9.10, 1.

ἀνθέρειξ, ἰκος, ὁ, (ἄνθος) = αἰθέρ. ὁ «ἀθέρας» τοῦ στάχους αἰτου, αὐτὸς ὁ στάχυς, Λατ. *spica*· «ἀνθέρειξ, παρὰ τὸ ἄθος σημαίνει δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων» Ἐτυμ. Μ. σ. 109. 1· ἄκρον ἐπ'

άνθριών καρπόν θεόν ούδε κατέκλων 'Ιλ. Υ. 227, 'Ησ. 'Αποστ. 143 (160), Νόνν. Δ. 28, 287, κτλ. **II.** = άνθριόκος I. 1 (δ' ἔδε), ἡ καλὴμη ἢ ὁ καυλὸς τοῦ ἀποροδέλου, Θεόκρ. 1. 52.

άνθριόκος, ὁ, = άνθριόκος, ἀμφίβ. ἐν Α. Β. 403, Λόγγ. 1.10.

άνθριό-χειλος, ον, ὁ ἔχων ἀνθράκ χειλῆ, Τζέτζ. Μεθ' 'Ομ. ἀντὶ άνθιρόχειλος, ὅπερ ἐπίσης ἀπαντᾷ παρὰ Τζέτζ.

άνθισαν, 'Επ. γ' πλῆθ. τοῦ ενεργ. ἀορ. β' τοῦ ἀνατίθημι.

άνθισουργός, ὁ ποιῶν, ὁ παράγων άνθη, ἔννεα θυγατέρας..

άνθισουργός 'Ορφ. παρὰ Πρόκλ., Σχόλ. εἰς Πλάτ. Κρατύλ. 112.

άνθισι-πότατος, ον, ὁ περὶ τὰ άνθη πετόμενος, πεπεργίζων, άνθισιπότατα μέλεα 'Αντιφάν. ἐν 'Τριταγωνιστῇ» 1. 8.

άνθισις = ἀνάθισις, 'Επιγρ. Χαλκηδόνας Κουμανοῦδ. ἐν 'Αθηναίω 7, σ. 208.

άνθισι-χρῶς, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ποικίλος, ὁ άνθιρὸν ἔχων χρῶμα, Μάρων παρ' 'Αθην. 135E.

'Ανθιστήρια, ων, τά, ἡ ἑορτὴ τῶν άνθῆων, ὁ ἔ. ἡ μεγάλη τριήμερος ἑορτὴ τοῦ Διονύσου ἐν 'Αθήναις, ἀγομένη μηνὶ 'Ανθεστηριῶν (11, 12, 13), «'Ανθεστήρια μὲν καλεῖσθαι τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονυσίου ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ Πιθόγια, Χόας, Χύτρος» 'Αρποκρ. ἐν λέξει χόας· ἴδε Βουττρ. Excursus 1· εἰς Δημ. Μειδ., καὶ πρὸλ. Διονύσια.

άνθεστηριάδας, «τὰς ἔχουσας ὄραν γάμου Ρόδοις» 'ΗΣῦ.

'Ανθεστηριῶν, ὄνος, ὁ, ὁ ὄνος μῆν τοῦ 'Αττικῆ ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ δεύτερον ἡμιστο τοῦ Φεβρουαρίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Μαρτίου· κατὰ τὸν μῆνα τούτων (11, 12, 13) ἤγοντο τὰ 'Ανθεστηρία Σουλ. 'Επιγρ. 71B. 39, 'Αρποκρ. ἐν λέξει, καὶ ἄλλ.

άνθεστιασις, ἡ, οὐσ. τοῦ ἐπομ., Μ. 'Ακομ. τόμ. Β', σ. 346, 11, ἐκδ. Α.

άνθεστιάω: μέλλ. -άσω [ā], (ἀντί, ἐστιάω), ἐστιῶ τὸν ἐστιάσαντά με, ἀμοιβαίως άνθεστιάσετέ με Λουκ. 'Ερωτ. 9.—Παθ., πάλιν άνθεστιαθεῖς ὑπ' ἀμοιτέρων Πλουτ. 'Αντών. 32.

'Ανθεσφάκια, τά, ἑορτὴ ἀγομένη εἰς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, ἧς ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐνῶ συνέλεγεν άνθη, Πολυδ. Α' , 37.

άνθεσφόρος, ον, (άνθος φέρω) ὁ φέρων άνθη, άνθοφόρος, πλήρης άνθῶν, σμπλαξ Εὐρ. Βάκχ. 703· λειμακάς τ' άνθεσφόρους (εἰσρωθῶν ἐκ χειρογράφων ἀντὶ τοῦ άνθηφόρους) ὁ αὐτ. I. Α. 1544.

II. άνθεσφόροι, αἱ, γυναικίς ἑορτάζουσαι τὰ 'Ανθεσφάκια, Πολυδ. Δ', 78· πρὸλ. άνθοφόρος II.

άνθητο, 'Επ. γ' ἐν. τοῦ μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀνατίθημι.

άνθῆω: μέλλ. -ήσω, κτλ.: (άνθος)·—άνθῶ, φύομαι, ἐπὶ νεανικοῦ γενεῖου, πρὶν.. ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους άνθησαι 'Οδ. Α. 320 (τὸ μόνον παρ' 'Ομ. χωρίον), πρὸλ. 'Ορφ. Αθικ. 252· ἐπὶ νεανίσκων, πρῶτον δ' άνθησαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰουλον Σουλ. 'Επιγρ. 1499. 3, πρὸλ. 'Ανθ. Πλαν. 384. **2)** ἐπὶ άνθῶν καὶ φυτῶν πρῶτον παρ' 'ΗΣ· 'Εργ. καὶ 'Ημ. 580· στάχυς Σοφ. 'Αποστ. 698· κυπάρισσοι Θεοκρ. 27. 44· μετὰ δοτ., άνθῆσαι 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 139· ῥόδοις Πινδ. I. 4. 31· μεταφ., άνθῶν πέλαιος Αἰγαῶν νεκροῖς Δισχύλ. 'Αγ. 659· ἀφῆρος ἦνσει (ἀντὶ ἦνθει) Δακων. ἐν 'Αριστ. Λυσ. 1257. **II.** μεταφ., **1)** φαίνομαι άνθηρός, παρέγω λαμπρὰν θέαν, ὥστε ἦστραπτε μὲν χαλκῶ, ἦνθει δὲ φοινικίαι πάσα ἡ στρατιὰ Ξεν. Κύρ. 6. 4. 1. **2)** άνθῶ, εἶμαι εἰς τὸ άνθος τῆς ηλικίας μου, ἦξοις καρπὸν άνθησαντα Πινδ. II. 9. 193· άνθηοῦσαν ἀκμὴν ἔχων 'Ισοκρ. 84C· ἐν ὄρα, ἐφ' ὄρα άνθειν, εἶμαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, Πλάτ. Πολ. 475A, Πλουτ. Περικλ. 16· τὰ δὲ σά λῆγει ὄρας, σὺ δ' ἀρχει άνθειν Πλάτ. 'Αλκ. 1. 131E, πρὸλ. αὐτόθι C. **3)** ἀκμάζω εἰς πλοῦτον καὶ εὐημερίαν, λαοὶ 'ΗΣ· 'Εργ. κ. 'Ημ. 225· άνθῆσῃς τῆς 'Ασίης, 'Ερετρίης 'Ηρόδ. 4. 1., 6. 127, πρὸλ. Θουκ. 1. 19, κτλ.· ὀλεος σμικρὸν άνθησας χρῶσον Εὐρ. 'Ησ. 944· τὸ άνθῶν τῆς δυνάμειος, τὸ άνθος τοῦ στρατοῦ, Πλουτ. Κορ. 39·— μετὰ δοτ., άνθ. άνδράσι, ἔγω ἀρθονίαν άνδρῶν, 'Ηρόδ. 4. 1. **6)** ἐπὶ προσώπων, ἀκμάζω, εἶμαι ἀγαπητός παρὰ τῷ λαῷ· οὕτως, ἦνθησεν ἐκεῖνος 'Αριστοφ. 'Ιπκ. 530, πρὸλ. Νεφ. 897, 962· πρᾶπίδεσαι, δόξῃ άνθ. Πινδ. Ο. 11 (10). 10, κτλ.· 'Εκτορος ἦνθει δόρυ Εὐρ. 'Εκ. 1210· σφόδρα γε ἦνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, περὶ τοῦ Φιλίππου, Δημ. 21, 3· άνθ. πρὸς δόξαν, πρὸς χάριν Πλουτ. Σερτ. 18, κτλ. **4)** εὐρίσκομαι εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, ἐν τῇ ἀκμῇ, άνθει πάθος τιμὴ Δισχύλ. Χο. 1009· ἐπὶ νόσου, ἦνθηγεν Σοφ. Τρ. 1089, πρὸλ. 'Ιπκ. 'Επιδ. 1. 963· σκωμιμάτων άνθῶντων, εὐρίσκομένων ἐν ἀκμῇ, ἐπιπολαζόντων πανταχοῦ, Πλουτ. 'Αντών. 32· πρὸλ. θάλλω. **5)** μετὰ γεν., ὡς τὸ βρῦω, εἶμαι πλήρης, φθειρῶν ἦνθησεν Παστ. 9. 33, 6· πρὸλ. Ρήτορος τόμ. 1. 495, ἐκδ. Walz. **III.** μεταβ., μόνον παρὰ μεταγενεστ., Λοδ. Σοφ. ΔΓ. σ. 93.

άνθῆων ἢ άνθῶν, ὄνος, ὡς καὶ νῦν, μέρος κατάρυτον ἐξ άνθῶν, ἀνόκητος, Ἰλωσο.

άνθη, ἡ, ὡς τὸ άνθησις, ἡ πλήρης άνθησις φυτοῦ τινος ἢ άνθους, Πλάτ. Φαιδρ. 230B: ἴδιος 'Αττικὸς τύπος, Μοῖρας σ. 4, ἐκδ. Περσ., Θωμ. Μ. σ. 127. **2)** άνθος ἢ άνθισμα, Νικ. Θ. 625, κτλ., Αἰλ. π. Ζ. 12. 4.

άνθηδῶν, ὄνος, ἡ, (άνθῆω) ἡ άνθῶδης, δηλ. ἡ μέλισσα, Αἰλ. π.

Z. 15. 1. **II.** εἶδος μεσπίλης, «μουσμουλιᾶς», Θεοφρ. 'Ιστορ. Φυτ. 3. 12, 5.—'Εντεῦθεν άνθηδοно-ειδής, ἐς, ὡς ἐπιθ. ἑτέρου εἶδους, αὐτόθι. (Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ πρὸλ. ἀλγηδῶν, ἀηδῶν, κληδῶν).

άνθηλη, ἡ, (άνθηλός ἀντὶ άνθηρός) ὁ χροῦδατός στάχυς, κοιν. «φύσστα» τὸ καλῶμα, Λατ. panicula, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 4. 10, 4, Διοσκ. 1. 114.

άνθηλιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ άνθῆλη, Διοσκ. 3. 173, 4. 122.

άνθῆλιος, ον, μεταγενέστερος τύπος ἀντὶ άνθηλιος.

άνθημα, τὸ, μόνον ἐν συνθέτοις, οἷον ἐξάνθημα.

άνθημα, τὸ, ποιητ. ἀντὶ ἀνάθημα, ἀφιέρωμα, προσφορά, 'Επιγρ. 'Ελλ. 948. 1.

άνθημων, ον, γεν. -ονος, = άνθηρός, κυτίνοιο πόροις άνθημονα καρπὸν Νικ. 'Αλεξίφ. 623.

άνθηρο-γραφέω, γράφω μετ' άνθηροῦ ὕφους, Κικ. π. 'Αττ. 2, 6, Εὐστ. 991. 8.

άνθηρο-λεκτέω, μεταχειρίζομαι φράσιν άνθηράν, 'Ηρων ἢ 'Αδών. ἐν Wesch. Poliorcet. d. Gr. σ. 263.

άνθηρο-ποικίλος, ον, πεποικιλμένος δι' άνθῶν, διγνησιμένος, Φίλων 1. 666.

άνθηρος, ἄ, ὄν, (άνθῆω) πλήρης άνθῶν, άνθίζων, άνθηροῦ τέκνα ἔαρος Χαίρημ. παρ' 'Αθην. 608E· λειμῶν, δάπεδον 'Αριστοφ. 'Ορν. 1093, Βάτρ. 351· πρόσσοις, διάθεσις Διόδ. 5. 3, καὶ 19:—τὰ άνθηρά, άνθηροὶ λειμῶνες, Πλούτ. 2. 770B· ἄλλ' ὡσαύτως, φυτὰ άνθοῦρα, αὐτόθι 763D. **II. μεταφ., δροσερός, νεαρός, σφριγῶν, χλόη Εὐρ. Κύκλ. 541: ἐπὶ μουσικῆς, κτλ., πρόσφατος, καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ τὰ άνθηρά εὐδοκιμεῖ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 38, πρὸλ. Πλουτ. Περικλ. 15· ἐπὶ προσώπων, Πλουτ. Πομπ. 69· Ἰλαρός καὶ άνθ. ὁ αὐτ. 2. 50B· ἴδε άνθος II. ἐν τέλ. **2)** τὰς μανίας δεινὸν ἀποστᾶζει άνθηρόν τε μένος, «τὸ ἀκμαῖον καὶ άνθῶν ἐν καιοῖς» (Σχόλ.) Σοφ. 'Αντ. 960. **3)** ζῶπρον ἔχων χρῶμα, λαμπρός, ὡς τὸ άνθινός, άνθηρός εἰμάτων στολή Εὐρ. I. Α. 73· τοῦ γαλοῦ τὸ άνθ., ἡ λαμπρότης, ἡ σπιλνότης αὐτοῦ, Πλούτ. 2. 395B, πρὸλ. 79D· ἐπὶ χρωμάτων, τὸ άνθ. τῶν χρωμάτων Λουκ. Νιγρ. 13, καὶ συγχ. παρὰ Πλουτ. **4)** λαμπρότης, ἐξαιρετός, τὸ δειπνᾶριον άνθηρόν ἦν, γλαφυρὸν σφόδρα Δίφιλ. ἐν «Πελιάσι» 1· ἐδωδῆ Φίλων 1. 679. **5)** ἐπὶ ὕφους, άνθηρόν, γλαφυρὸν, Πλούτ. 2. 648B: οὕτως, ὡς ἐπιγρ., άνθηρότερον λέγειν 'Ισοκρ. 294E.**

άνθηρότης, ητος, ἡ, τὸ άνθηρόν, ἡ κατάσταση τοῦ άνθηροῦ, λαμπρότης, Νικήτ. Χρον. 276.

άνθηρό-φωνος, ον, ὁ ἔχων φωνὴν άνθηράν, 'Ιγνάτ. ἐν βίῳ Νικήτ.

Κωνσταντινουπόλεως σ. 204. 17, ἐκδ. De Boor.

άνθηρό-χρους, ουν, ὁ ἔχων άνθηρόν χρῶμα, άνθ. τάπηξ Εὐστ. Πονημ. σ. 328. 75.

άνθηρῶν ὄμος, ον, ὁ ἔχων άνθηρόν ὄνομα, Εὐστ. 'Ιλ. 501, 43.

άνθησις, εως, ἡ, = άνθη Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 10, 1, Πλούτ. 2. 647F.

άνθησάομαι, ἀντενδίδωμι, άνθυπέκω, πεφύκασι τοῖς μὲν ἔκουσίως ἐνδοῦσιν άνθησάσθαι μεθ' ἡδονῆς Θουκ. 4. 19, πρὸλ. Δίωνα Κ. 49. 44.

άνθησυχάζω, ἡσυχάζω καὶ αὐτός, 'Αππ. 'Εμφ. 2. 93.

άνθητικός, ἡ, ὄν, (άνθῆω) ὁ άνθῶν, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸ ἀνανθήσις, καὶ τὰ μὲν άνθητικά τὰ δὲ ἀνανθη Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 1. 14, 3· οὕτω καὶ παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 338 (ἔθνα άνθευτ-).

άνθη-φόρος, ον, ἴδε άνθεσφόρος, άνθοσφόρος II.

άνθη· κατάλ. ῥηματ. = ασι:—ἀποδεδῶσθαι (= ἀποδεδῶσαι, ἀποδεδῶσασθαι) 'Επιγρ. 'Ορχομενοῦ Βοιωτ. ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 1569.— 'ἴδε καὶ -ενθι ἐν Λεξ. 'Αθην. λέξ. Κουμανοῦδ.

άνθιας, ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ἀγελαίου· ἐκαλεῖτο καὶ αὐλωπίας, προσέτι καὶ ἱερός ἰχθύς, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 37, 6, 'Επίχ. 29, Αἰτ., 'Ανάν. 'Αποστ. 2, Labrus ἢ Serranus anthias (Walms). Κατὰ Σισθόβριον εἶναι ὁ νῦν γάννος, Memoirs κτλ. ὑπὸ R. Walpole (1817) σ. 272.

άνθιερῶν, ἀφιερῶ καὶ αὐτός, ἀντιλιτανεῦω, 'Επικουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117C.

άνθίζω: μέλλ. -ίσω, (άνθος) περικοσῶ δι' άνθῶν, εὐτ' εἰς κόλυπος κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον άνθίζειν χρυσαυταυγῆ Εὐρ. 'Ιων 890· ὁ Paley θεωρεῖ ἐφαρμένον τὸ χωρίον καὶ διορθῶν άνθίζοντα χρυσαυγῆ—κεφαλὴν ῥόδοις Φλόστρ. 786: μεταφ., ποῶ τι άνθηρόν, άνθ. τὴν λέξιν Διον. 'Αλ. περὶ 'Ισοκρ. 14:—Μέσ., συλλέγω άνθη, 'Αππ. 'Εμφ. 4. 105. **2)** χρωματίζω, βάπτω, θλιβόμενος άνθ. τὴν χεῖρα 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 15, 8:— γνῶσ'.. ὦδ' ἦνθισμένον, οὕτω πως λευκανθέντα τὰς τρίχας· κατ' ἄλλους, μετμηφισμένον, Σοφ. 'Ηλ. 43, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπω κρέα.. πυρὸς ἀκμαῖς ἦνθισμένα, «κοκκινισμένα» εἰς τὸ πῦρ, 'Επικράτ. ἐν 'Εμπίρω» 1. 5, πρὸλ. Φιλίμ. ἐν 'Σπρατιώτη 1. 6.

άνθικος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς άνθη ἢ ὅμοιος τοῖς άνθεσι, τὰ άνθικά = άνθη, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 6. 6, 2.

άνθιμος, ον, = τῷ ἐπομ., 'Ορφ. Λιθ. 18. 94.

άνθινός, ἡ, ὄν, καὶ άνθινός, η, ον, (άνθος) ὁ ἐξ άνθῆων

ή θίσιος άνθινον, άνθίζων, δροσερός, ώραιός, ώς τὸ άνθηρός· ἐν 'Όδ. I. 84 ὁ ἐδώδιμος λυτός καλεῖται άνθιονον εἶδος, ἔθνα πιθανώς ἐνοεῖται φυτικῆ τροφή κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ζωϊκῆν, «τροφή ἐξ άνθίων» Σχολ.· κικεῶνα άνθιονον πινέτω, ποτόν ἐκ διαφόρων άνθίων, 'Ιππ. 538. 27· τριμμάτιον Σωτῶδ. παρ' Ἀθην. 293C· άνθ. εὐωδία Πλούτ. 2. 645E. II. άνθηρός, ἔχων λαμπρὸν χρώμα, Λατ. floridus, ἐπὶ γυναικείων ἐνδυμάτων, ἐσθήτες, στολή Πλούτ. 2. 278A, 304D, 'Αθην. 528E· τὰ άνθινά (δηλ. ἱμάτια), ἐνδυματα ποικιλόχροα ἢ χρωμάτων άνθιρῶν, ἄπερ ἐφόρουν αἱ ἐταῖραι ἐν Ἀθήναις, Φίλαρχ. 45· πρὸλ. άνθοφορέω II. 2) ὠσαύτως, ἐπὶ ἐνδυμάτων ἄπερ ἐφόρουν οἱ Σάτυροι κατὰ τὰ Ἀνθεστῆρια· τὴν φιλοσοφίαν άνθινά ἐνέδυσεν, διὰ ποικιλοχρῶν ἐνδυμάτων, περὶ τοῦ Βίωνος, ὅστις τὰ παραγγέλματα αὐτοῦ ἐξέφερε διὰ σαρκαστικῶν στίχων, οἷους μετεχειρίζοντο ἐν τῷ σατυρικῷ δράματι, Διογ. Λ. 4. 52, πρὸλ. Στραβ. 15.—Πρὸλ. Βελκέρ. προοίμ. εἰς Θέογν. LXXVII κέξ. καὶ ἴδε άνθος III.

άνθιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ άνθος, «λουλουδάκι» Διοσκ. 4. 153. II. ἐν Ὀρφικῇ φράσει, άνθιον (προπαροξ.), τὸ, τὸ ἔαρ, Κλήμ. 'Αλ. 676.

άνθι-επιπάρχης, ὁ, ὑποδοικητής τοῦ ἱππικοῦ, 'Ιω. Λυδ. Περὶ ἀρχ. 1. 38

άνθι-επιπασία, ἡ, πλαστῆ μίχη ἱππικοῦ, καθ' ἣν οἱ ἱππεῖς ἀντιμέτωποι προσελεύοντο ἀλλήλοις, φεύγοντες ἀλλήλους, καὶ διακινῶντες ταχέως καθ' Ἡσύχιον: «τῶν ἱππέων ἀσκήσις καὶ ἀγῶνες αὐτῶν»,—Ξεν. 'Ιππαρχ. 1. 20, 3. 11, 5. 4.

άνθι-επιεύω, ἱππεύω ἐναντίον ἄλλου, ἦν δέ ποτε.. άνθι-επιεύωσιν ἀνλήλως, ἐπὶ ἱππικῷ, Ξεν. 'Ιππαρχ. 8. 12.

άνθι-σμα, ατος, τὸ, (άνθίζω) ἐνδυμα άνθιρῶν καὶ ποικιλόχρον, «ὡς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα, οὕτα τὴν μοιχαλίδα δεικνύσι τὰ άνθίσματα» Κλήμ. 'Αλ. 258.

άνθιστασι: μέλλ. ἀντιστήσω:—στήνω τι ἐναντίον, ἀλλ' ἔτερον εἰπῶτω τι κἀντιστήσάτω Ἀριστοφ. Βάτρ. 1389· πύργον ἔξυλον.. ἀντίστησαν Θουκ. 4. 115· ἰδίως ἐν μάχῃ, πλεταστικῆν.. ἀντιστήσαντες τῆ τοῦ παγκρατίου μάχη Πλάτ. Νόμ. 834A· ἀνθίστασαν τροπαῖον καὶ αὐτοῖς ὡς νικῆσαντες, ἔστησαν καὶ αὐτοῖς ὁμοίως. Θουκ. 1. 105· «μη ἔριζε μετὰ ἀνθρωπιῦς πλουσίον, μήποτε ἀντιστήσῃ σου τὴν ὀλκήν», μήπως κλίνῃ ἢ πλάσσειγ ὑπὲρ αὐτοῦ (ἴδε δλκῆ III), 'Εβδ. (Σειράχ, ἡ, 2). 2) ἀρμόζω τι πρὸς τι, Λατ. componere, ἔπομ. παραδῆλλω, συγκρίνω, παραλλήλως, Πλούτ. Θησ. 1.

II. ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ παθ. μετ' ἀμεταβ. ἀορ. 6' ἀντέστην: ἀορ. α' παθ. ἀντεστάθην παρ' Ἡρόδ. 5. 72: πρkm. ἀνθέστηκα Κ. Δ.: Ἀπ. συνηρ. μεταθ. ἀνθεστῶς Θουκ. 6. 70: μέλλ. ἀντιστήσομαι Ἡρόδ. 8. 75, Σοφ. Ο. Κ. 645: ἀορ. α' ἀντεστησάμην Ἀριστοφ. Βάτρ. 1389: ἴσταμαι ἐναντίον, ἰδίως ἐν μάχῃ, ἐναντιοῦμαι, Ἡρῆ δ' ἀντέστη.. Ἀρτεμις Ἰδ. Κ. 70, πρὸλ. 72· Ἡρόδ. 6. 117, καὶ ἀλλαχθῶς τοὺς ἀνθιστάμενους τοῖς ἡμετέροις βουλήμασι Δημ. 242. 9· ὠσαύτως, πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἀρης άνθ. Σοφ. Ἀποσπ. 234, πρὸλ. Θουκ. 1. 93, Ξεν. Συμπ. 5. 1: σπανίως μετὰ γεν., θέος.. σοι φρενῶν ἀνθίσταται Αἰσχύλ. Πέρσ. 703 (ὁ Βαλκ. ὑποβάλλει διόρθωσιν ἀνθῆπτεται), πρὸλ. Κόντε. Σμ. 1. 520. 2) ἐπὶ πραγματικῶν, ἀποβαίνω οὐχὶ ἐνοικῶς πρὸς τινα, ἀντιστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος Θουκ. 5. 4, πρὸλ. 38· ἀν τὰ παρ' ὠμῶν τῶν ἀκούοντων ἀντίστη Δημ. 450. 15. 3) ἐξακολουθῶ ἀνθίσταμενος, ἀλλ' ἔτ' ἀρ' ἀνθίστατο Ἰλ. II. 305· ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἐξακολουθῶ μαχόμενος, Ἡρόδ. 5. 72, κτλ. ὑπὲρ τίνος Σοφ. Ἀτ. 1231, Ἀντ. 518.

-άνθο, κατὰλ. ῥήματ. ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφαῖς, ὡς π. χ. ἀπεγράφανθο = αντο, ἴδε Λεξ. Ἀθην. λέξ. Κομμανοῦδη.

άνθο-βαφεύς, ὁ, βαφεύς άνθιρῶν χρωμάτων, Βασίλ. Μ. τ. 2. σ. 55.

άνθο-βαφής, ἔς, ὁ βαφιαμένος εἰς χρώμα άνθιρῶν, ἔχων λαμπρὸν χρώμα, στρωμαῖα άνθοβαφεῖς παντοίων χρωμάτων Φίλων τ. 2, σ. 478. 44· ἐσθῆς Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 148· πέδιλα Λουκ. Ἐρωτ. 41.

άνθοβάφια, ἡ, τὸ δι' άνθιρῶν χρωμάτων βάπτειν, Πλούτ. παρὰ Στοβ. 380. 51.

άνθοβαφικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὴν άνθοβαφίαν άνήκων, 'Ιω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 855C.

άνθο-βάφος [ἄ], ὁ, βαφεύς άνθιρῶν χρωμάτων, Πλούτ. 2. 830E, Μκνέθων 2. 326:—άνθόβαφος, ὄν, = άνθοβαφής, Καισάρ. σ. 981, ἔκδ. Μί.

άνθοβολέω, ἐπικαλύπτω δι' άνθίων, ὡς ἄν.. εὐπλόκαμον χαίτην άνθοβολῆ στέφανος Ἀνθ. II. 5. 147:—Παθ., άνθοβολοῦμαι, πρὸς ἐνδείξιν τιμῆς, πολλοὶ δὲ.. ἐδέγοντο καὶ παρέπειπον [τὴν Πομπήν] άνθοβολοῦμενον, βαλλόμενον δι' άνθίων, Πλούτ. Πομπ. 57, Καισ. 30. II. ἐπὶ δένδρων, φύω, ἀναβίδω ἄνθη, άνθοβολῶ ὡς καὶ νῦν, Γεωπ. 10. 2, 10.

άνθοβόλησις, εως, ἡ, ὅταν άνθοβολῶσι τὰ φυτὰ ἐν γένει, πρὸ τῆς άνθοβολήσεως [τῆς ἀμυγαλιῆς] Γεωπ. 10. 59, 3.

άνθό-βολος, ὄν, ὁ δι' άνθίων κεκοσμημένος, στέψας δ' άνθό-βολον κρατὸς τρίχα Ἀνθ. II. 9. 270.

άνθο-βοικός, ὄν, ὁ τρέφων ἄνθη, «άνθοβοσκόν· άνθοτρόφον· Σοφοκλῆς Αἰθίοψι» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 29).

άνθο-γραφέω, = άνθηρογραφέω, Φίλων 1. 33.

άνθο-δίαιτος, ὄν, ἐπιθ. τῆς μελίσσης, ἡ ἐκ τῶν άνθίων ἀρουμένη τὴν ἑαυτῆς τροφήν, άνθοδίαιτε μελίσση Ἀνθ. II. 5. 163.

άνθ-οδμον, τό, ὁσμῆ ἄνθων, Θεοφρ. (;)

άνθοδόκος, ὄν, (δέχομαι) δοχεῖον δι' ἄνθη, ἔχον δ' ἐν χερσίν ἐκάστη άνθοδόκον τάλαρον Μίσχ. 2. 34.

άνθο-κάρηνος, ὄν, ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐστεφανωμένην δι' άνθίων, Ὀπκ. Κ. 4. 235.

άνθοκομέω, περιποιῶμαι, καλλιερῶ ἢ παράγω ἄνθη, γαῖα φίλη.. εἰσιρνάς άνθοκόμει βοτάνας Ἀνθ. II. 7. 321.

άνθo-κόμος, ὄν, ὁ άνθοκόρος, εὐάνθης, λειμώνες Ἀνθ. II. 10. 6. 2) ὁ ποικιλόχρους ἢ ὁ ἔχων χρώμα άνθιρῶν, οἶωνοι Ὀπκ. Κ. 2 190.

άνθο-κρατέω, ἄρχω τῶν άνθίων, λέξις χλευαζομένη ὑπὸ τοῦ Λουκιανῶ ἐν Ψευδολογιστῇ 24.

άνθό-κροκος, ὄν (κρέκω) ὁ ποικίλως διαρραμένος, δι' άνθίων, ἢ ὁ κροκοβαφής, ἐν ζαιδαράσαιοι ποικίλλουσι άνθοκρόκοισι πήναις, «ἐν ποικίλαις μετὰσις κροκοκρέται» Σχολ. (προχρεῖται ἐν κροκέω πέπλω) Εὐρ. Ἐκ. 471.

άνθολκῆ, ἡ, (άνθελκω) τὸ άνθέλκων, ἡ ἔλις πρὸς τούναντιον μέρος, ἀντίπραξις. Ἀρετ. Ὁδ. Νούσ. Θεραπ. 1. 4· ἀντίπλάσμα. Δίων Κ. 35. 5· τοῦ βλέπτοντος άνθ Πλούτ. 2. 20C· ἀντίστασις, άνθολκάς Λουκοῦλλω καὶ διατριβάς ὀπίσω μηχανώμενος ὁ αὐτ. Λουκ. 11.

άνθολκός, ὄν, = ἀντίρροπος. Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 536 Kiessl. — «άνθολκόν, ἀντίρροπον, ἐτεροκλινές» Ἡσύχ.

άνθολογέω, συλλέγω ἄνθη, Πλούτ. 2. 917E· μετ' αἰ., 'Ιππ. Ἐπιστ. 1278:—Μέσ., ἐπὶ μελίσιων συλλέγω μελὶ ἐκ τῶν άνθίων, αἱ δὲ άνθηρῆναι ζῶσι μὲν οὐκ άνθολογούμεναι ὡς περ αἱ μελίσσαι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 42, 1. —Παθ., άνθολογείται [ὁ κρόκος] ἔταν εὐχρόση Γεωπ. 11. 26, 2.

άνθo-λόγημα, ατος, τό, = άνθολόγιον, Λατ. florilegium, Εὐστ. Πονημάτ. 55. 4, κτλ.

άνθολογία, ἡ, συλλογῆ άνθίων, Λουκ. Ἀλ. 6.—Ἀνθολογίαί ἐκλήθησαν συλλογαὶ μικρῶν Ἑλληνικῶν ποιημάτων (ἰδίως ἐπιγραμμάτων) ὑπὸ διαφόρων συγγραφέων, ἄπερ οἱ ἐκδόντες συνέλεξαν καὶ συνήρμασαν εἰς ἓν ἔθλον, ἐν εἴδει άνθοδέσμης. Ἡ πρώτη ἐγένετο ὑπὸ Μελεάγρου (Ἀνθ. II. 4. 1)· ἔπειτα ἦλθεν ἡ ὑπὸ Φίλιππου τοῦ Θεσσαλονικέως, ἀκολουθῶς ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀγαθίου ἔχομεν ὡσαύτως καὶ τὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου Κεραλά (πρότερον καλουμένην Βατικανὴν, ἣδὲ Παλατινήν) καὶ τὴν ὑπὸ Μαξίμου Πλανοῦδη.

άνθολόγιον, τό, = τῷ προηγ., βούλει καὶ τὰ Φερρεράτης άνθολόγια διηγῆσωμαί σοι καὶ τὸν κάλαθον; Κλήμ. Ἀλ. 14· «ἐπιγραμμάτων ανθολόγιον» Σουῖδ. ἐν λ. Διογενειανός.—προσέτι καὶ τὸ ῥωστόν «Ἀνθολόγιον τοῦ θίου ἐνιαυτοῦ περιέχον τὰ ἀναγκαίως ἀκολουθῶς τε καὶ ἐρμηνείας» κτλ. Ἐκκλ.

άνθο-λόγος, ὄν, ὁ περὶ τὰ ἄνθη ἀσολοῦμενος, περὶ τῶν ποδῶν τῆς μελίσσης, άνθολόγοισι θέλουσα ποσοῖν κρῆψασθαι χρωτός Ἀνθ. II. 12. 249· μετὰ γεν., ὁ ἐκλέγων, ὁ ζητῶν τὸ άνθος τινὸς πράγματος, δηλ. τὸ ἀριστον, κάλεις άνθολόγοι Κάριτες αὐτοῖσι 95.

άνθo-λόφ. οπος, ὁ, κεραφόρον ζῶον, εἶδος δορκάδος, Εὐστ. ἐν Ἐξημ. σ. 36, ἔκδ. Λουγδ. 1629.

άνθo-ομιλέω, ὁμιλῶ, ἔρχομαι εἰς κοινωνίαν, Ἐπιστολ. πρὸς Δαμάχτην Ἰππ. 1283. 35.

άνθo-όμιλος, ὄν, παρόμοιος, ἀνταποκρινόμενος, Ποιητής παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Σοφ. ἐν Ο. Κ. 1375, πρὸλ. Ἐρμάνν. Πονημάτ. 7. 201 κέξ.

άνθo-ομιλογέομαι, μέσ., συμφωνῶ, κάμνω συμφωνίαν, πρὸς τινα, άνθoμολογησάμενος πρὸς τοῦτον ὦνήν ποιουμσι τῆς νεός Δημ. 894. 26, Πολύδ. 5. 56, 4· τινὶ ὁ αὐτ. 10. 45, 10. II. ὁμολογῶ παρηρησία, τὰς ἀρετάς τίνος Διόδ. 1. 70· γάριν Πλούτ. Αἰμίλ. 11· ἀμαρτίας Ἰωσήφ. Ἀρ. Ἰ. 8. 10, 3: ἀπολ., Πολύδ. 30. 8, 7· πρὸς τι ὁ αὐτ. 15. 27, 9. 2) ἀποβίδω εὐχαριστίας τῷ θεῷ, Ἐβδ. (Ψαλ. σή, 13), Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. 6', 38.

άνθoμολόγησις, εως, ἡ, ἀμοιβαία συμφωνία, Πολύδ. 32, 10, 12. 2) ἐξομολόγησις, ὁμολογία, μαρτυρία, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 184., 8. 453.

άνθoμολογία, ἡ, = τῷ προηγ., Γλωσσ.:—ὡσαύτως -γητής, οὔ, ἐξομολογητής, Ἐκκλ.

άνθoνομέω, νέμομαι ἄνθη, δηλ. τρέφομαι δι' άνθίων, άνθoνομοῦσας προγόνοιο βοδὸ ἐξ ἐπιπνοίας Αἰσχύλ. Ἰκ. 44, Πόρο. άνθo-νόμος ἢ άνθo-νόμος, ὄν, ὁ ἔχων ἄνθη πρὸς νομῆν, άνθoνόμος ἐπωπάς, «κατανομάς» (Σχολ.), τὰς πλήρεις άνθίων νομάς ἔθνα ὁ Ἄργος ἐπόπτειε τὴν Ἰώ, Αἰσχύλ. Ἰκ. 539.

άνθo-οπλίζω: μέλλ. -ίσω. ὀπλίζω ἐναντίον τινός, χεῖρα μαντικὴν πρὸς μουσικὴν ἀνώπλιση Νικητέρ. Ρήτορες τ. 1, σ. 514, 15, ἔκδ. Walz.—«άνθoπλισαν ὠπλισαν» Ἡσύχ. Ἰππεῦσι ὁ ἱππέως ἦσαν ἀνώπλιστοί «ἀντιεταχμένοι» (Ἡσύχ.), Εὐρ. Ἰκ. 666· ἀνώπλισταί πρὸς τὰ πολέμια πλοῖα Ξεν. Οἰκ. 8, 12:—

Μέσ., ὀπλίζομαι καὶ ἐγώ, καὶ αὐτοὶ ἀνοπλίσαντο Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 7.

ἀνοδὸπλίσις, εως, ἡ, ὄπλις ἐναντίον ὀπλιζομένου, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 141, Νικήτ. Χρον. 159C.

ἀνοπλίτης (Γ), ου, ὁ, ἡ, κατὰ παρόμοιον τρόπον ὀπλισμένος, τετραπένου πρὸς ἀνοπλίτου «ὁμοιοπλίτου» (Σχόλ.) Λυκόφρ. 64.

ἀνοδὸπνους, ουν, ὁ ἔχων ἀνθέων πνοήν, ὁ ἀνθέων εὐωδία ἀποπνέων, Βυζ.

ἀνοδοποιός, ὁ παράγων ἄνθη, «ἤχεις πλαυήτιν πρὸς νομῆν ἐπιστρέφον τὴν ἀνοποιὸν ἐξ ἐρημαίων λόφων» Ἰω. Δαμασκηνός τὸμ. 1, σ. 675D.

ἀνοδοπώλης, θηλ. **ἀνοδοπώλις** (νέα λέξις), ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παράτρ. σ. 532.

ἀνοδορίζω: μέλλ. -ίσιω, ὀρίζω κατὰ τρόπον ἀντίθετον, Σχόλ. εἰς Δημ. σ. 523, 17: «ἀνοδορίζεσθαι, ἀντιτεθίξεσθαι» Ἰσὺχ.

ἀνοδορισμός, ὁ, ἀντίθετος ὀρισμός: —καὶ ἐπιθ. **ἀνοδοριστικός**, ἡ, ὄν, Ἰτέξτ. ἐν Ὁξ. Ἀνεκδ. 4. 15.

ἀνοδορίζομαι, ὀρίζομαι καὶ αὐτός, Ἄννα Κομνηνή, τ. Α', σ. 16, ἐκδ. Β.

ἀνοδορμῆω: μέλλ. -ήσω, εἶμαι ἡγυροβολημένος ἐναντί τινός, μ. δοτ., νῆες ..., αἱ σφίσιν ἀνοδορμοῦσσι Θουκ. 7. 19: ἀνοδορμεῖν ἀλλήλους, ἐπὶ ὄσφ ἐθρικῶν στόλων πρὸ τῆς ναυμαχίας, ὁ αὐτ. 2. 86: πρὸς τῶν ἀνώρουμον πρὸς τὰς Ἄττικὰς ὁ αὐτ. 7. 34.

ἀνοδορος, Δωρ. **ἀνοτορός**, ὁ, τὸ ἀπέναντι ὄριον, ἀλλως δὲ ἀνοτορία τούτοις ἐστάσασμε Πινάκ. Ἡρακλ. 1. 12.

ἀνοδορορία, ἡ, ἡ ῥοή, τὸ «πέσιμον» τῶν ἀνθέων, Καισάρ. σ. 952, ἐκδ. ΜΙ.

ἀνοδος, εως, ους, τό, γεν. πληθ. **ἀνοθέων**, ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἀνοθῶν (πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν ἀνοθ' ὧν καὶ τῆς θεοῦ τοῦ ἔγματος ἀνοθεῶν, ἀνοθῶν), Σφ. ΠΙ. 896, Ἐρμιπ. ἐν «Ἀθονὰς γοναῖς» 3 καὶ 4, Εὐθουλ. ἐν «Στεφανοπόλεισι» 3, Ἀρισταγ. ἐν «Μαίμακλῶν» 3—7: ἄλλ' ἀνοθῶν Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 7.

Πιθαν. ἐκ √ΑΘ μετὰ παρενθεθεμένου Ν: πρὸλ. ἀνοθεῶν, ἀνοθη, κτλ., ἀνοθερωθῶν, ἀνοθερεῖξ, πρὸς τὰ ἀνοθηρ, ἀνοθηρῆ, καὶ ἴσως πρὸς τὰ Ἀθηνην, Ἀθηναί: πρὸλ. Σάνσφρ. andhas (herba) ὁσαύτως ἴσως Λατ. adior, adoreus. ἴδε ὡσαύτως ἀνηνοθεῖ.)

ἀνοθος, πέτονται ἐπ' ἀνοθεσιν εἰσπρινόσιν Ἰλ. Β. 89: ἰακινθῶν ἀνοθεῖ ἐοικώς Ὁδ. Ζ. 231: βρύει ἀνοθεῖ λευκῷ Ἰλ. Ρ. 56: τέρεν' ἀνοθεα πολὺς Ὁδ. Ι. 449: ἐπ' ἀνοθεσιν ἴκειν Ἀριστοφ. Ἰππ. 403: δένδρα καὶ ἀνοθη καὶ καρπότους Πλάτ. Φαίδων 110D: ἡ κατ' ἀνοθη δῖαιτα ὁ αὐτ. Συμπ. 196A: ἀνοθεα τεθρίππων, οἱ ἐξ ἀνοθεῶν στεφάνοι, οἱ περικόσμουντες αὐτά, Πινδ. Ο. 2. 91, πρὸλ. 7. 147. 2) ἡ ἀνοθησία, ὁ κῆρος τῆς ἀνοθεσῆς, κουρηθῶν ἀνοθος ἔχουσαι, Ρουχ. Ἰγμν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 108. 3) πᾶν ἐρύθημα ἢ ἐξάνθημα τοῦ προσώπου, Ἰππ. Κωκ. Προγν. 185, ἴδε ἐν λ. **ἔξανθεῖω**: ἀνοθος οἶνου, Λατ. nos vini, εἶδος τι εὐρώτος (μουνχέας) σχηματιζομένου ἐπὶ οἴνου λίαν παλαιοῦ, ἢ ἀφρὸς ὅστις καὶ νῦν ὀνομάζεται ἀνοθος, διακρίνουσι δὲ ἐξ αὐτοῦ οἱ εἰδήμονες τὴν κατάστασιν τοῦ οἴνου: «ἔστι δοκιμάσαι τὸν οἶνον καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπικειμένου καὶ ἐπιπόλαιτον αὐτῷ ἀνοθος: ἐὰν ἐπιγένηται πύρρῳριζόν ἄνοθος πλάτυ καὶ μάλ' ἀκόν, ἀσφαλιεστέρος ἐστί οἶνος, ἐὰν δὲ γλοιώδης εἴη τὸ ἄνοθος, οὐκ ἀγαθόν», κτλ., Γεωπ. VII. 15. 6: χαλκοῦ ἀνοθος, ἴδε ἐν λ. **χαλκός**.

II μεταφ., τὸ ἀνοθος ἢ ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, ἡ ἕως ἀνοθος Ἰλ. Ν. 484: ἡβῆς.. ἐπ' ἀνοθεσιν Σόλων 21: ὥρας ἀνοθος Ξεν. Συμπ. 8, 14: καλὸν ἀνοθος ἔχων Θεογν. 994: σταθευτὸς δ' ἡλίου φοδῆ φλογὶ φροαῖς ἀμείψεται ἀνοθος, θ' ἀπολέσῃ τὴν ἀνοθηρῆτα τῆς χραιῶς σου, Αἰσχύλ. Πρ. 23: τὸ τὸ σώματος ἀνοθος, ἡ νεανικὴ αὐτοῦ ἀνοθηρῆτης, Πλάτ. Συμπ. 183E: δταν [τὰ πρόσωπα] τὸ ἀνοθος προλίπη ὁ αὐτ. Πολ. 601B: —ὡσαύτως, τὸ ἀνοθος στρατοῦ, κτλ., ἀνοθος Ἀργείων Αἰσχύλ. Ἀγ. 197: ἀνοθος Περσίδος ἀπὸς ὁ αὐτ. Πέρσ. 59, πρὸλ. 252. 925, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 878: ὁ τί περ ἦν αὐτῶν ἀνοθος ἀπώλωλει Θουκ. 4. 133, πρὸλ. Ἐρμῆστερουστὸν Λουκ. 1. 171: ἀνοθεῖ ὑμῶν νευτέρων, τὰ ἐκλεκτικότερα τῶν νέων ἀσμάτων, Πινδ. Ο. 9. 74: τὸ σὸν γὰρ ἀνοθος, πάντεχνου πυρὸς σέλας, τὸ σὸν ἐξείρετον γέρας, Αἰσχύλ. Πρ. 7: —τὰ ἀνοθη, ἐκλεκτὰ χωρὶά τῆς τεμάχια, γλαφυρὰ ἀποσπάσματα σύγγραφέων, Ἀνοθ. Πλάτ. 274, Κικ. πρὸς Ἀττ. 16. 11. 1. 2)

ἀκμή, τὸ ὕψιστον σημεῖον πάντος πράγματος καλοῦ ἢ κακοῦ, δηξίθυμον ἔρωτος ἀνοθος Αἰσχύλ. Ἀγ. 744: ἀκμήλητον μανιάς ἀνοθος Σφ. Τρ. 1000: πρὸλ. **ἀνοθηρός** 1. ἐν τέλ.

III λαμπρότης, στιλπνότης, οἷα ἡ τοῦ χρυσοῦ, αἰεὶ δ' ἀνοθος ἔχει καθαρόν Θεογν. 452: ἐντέθεν κατὰ πληθ. λαμπραὶ βάραι, ἀνοθηρὰ χρώματα, Meineke Ἐρμιπ. ἐν «Ἀθηνὰς γοναῖς» 4: ἱμάτιον πασῖν ἀνοθεσι πεποικιλμένον Πλάτ. Πολ. 557C: —ἰδίως ἐπὶ τῆς πορφύρας, καθ' ἐν., αὐτῶν 429D, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 15, 6: ἄλδος.. ἀνοθεσι Ἀνοθ. Π. 6. 206: ἴδε Βέλκερ. εἰς Φιλόστρ. Εἰκόν. σ. 11, 14, καὶ ἴδε **ἀνοθίνος** II.

ἀνοθός, ὁ, μικρὸν πτηνὸν ἐκ τῶν σχοληροφάγων, τὸ μέγεθος ὅσον σπία, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 3, 5: οἰκεῖ δ' ὁ ἀνοθος παρά ποταμῶν καὶ ἑλλῆ, χροῖαν δ' ἔχει καλὴν καὶ εὐβλιτος 9. 1, 21. —Κατ' ἄλλους εἶναι ἡ χλωρὴ «κρίθολόγος» ἢ φυτσοῦνι καὶ κατ' ἄλλους ἡ σεισοσφρῆ ἢ «σοσσοσφρῆ».

ἀνοθοσμία, ἡ, εὐωδία, ὄσμη, ἀρωμάτων Ἰω. Χρυσ. Ὁμ. δ' εἰς τὴν πρὸς Θεοσ. Α' ἐπιστ. Παύλου.

ἀνοθοσμίας ου, ὁ, (ὄσμη) ἡ πλήρης εὐωδίας ἀνθέων, σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ οἴνου: οἶνος ἀνοθοσμίας Ἀριστ. Πλ. 807 (ἐνθα ἴδε ἐρημῶνεν.), Βάτρ. 1150: πλήρεις κλίτικας οἴνου μέλανος ἀνοθοσμίῳ Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεύσιν» 1. 30: ὡσαύτως ἀνοθοσμία (ἐξυπακούομένου τοῦ οἴνος) Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 6, Λουκ. Κρον. 22: —Ἐν Λουκ. Δεξίφ. 2, ἀνοθ. λειμῶνες εἶναι σχολαστικὴ φράσις. —Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ. ἔχει καὶ τὸν τύπον **ἀνοθοσμίας, ον**.

ἀνοθοσύνη, ἡ, ἀνοθησις, ἡ ἀνοθηρὰ βλάστησις, καὶ τεκῶν εὐστοχῶν ἀνοθοσύνην Ἀνοθ. Π. 5. 276: ὑλαίην.. ἀνοθοσύνην αὐτῶν 11. 365.

ἀνοθοτρόφος, ον, = ἀνοθοσκάς, Ἡσὺχ.

ἀνοθοφορέω, φέρω μέλι ἀπὸ τῶν ἀνθέων, ἐπὶ μελισσῶν, αἱ μὲν ἀνοθοφοροῦσιν, αἱ δὲ ὑδροφοροῦσιν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 32.

II, φέρω, παράγων ἄνθη, λήιον ἐκ ῥοδέων ἀνοθοφορεῖ κάλυκων Ἀνοθ. Π. 10. 16. 2) ὡς τὸ ἀνοθη ἀφορεῖν, φορῶ ἀνοθηρὰν καὶ πεποικιλμένην ἐσθῆτα, διάγω ὡς εἰταῖρα, Κικ. Π. Ἀλ. 195.

ἀνοθοφόρος, ον, ὁ φέρων ἄνθη, ὁ πλήρης ἀνθέων, ἄλλος Ἀριστοφ. Βάτρ. 442, Ἀνοθ. Π. 12. 256: κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ κάρπιμος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 5, 5. 2) **ἀνοθοφόρος**, ἡ, ἰερεία ἢ ἡ ὑπερησία ἢ τὸ νὰ φέρῃ ἄνθη εἰς τὸ ἄγαλμα θεῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἀφροδίτης, σῶμα... παρθένου ἀνοθοφόρου τύμβος 8δ' ἐγκάτεχέι Σουλ. Ἐπιγρ. 2161b, 2162: οὕτως, ἀνοθοφόρον τῆς θεοῦ Ἀφροδίτης (ἐν τῇ ἐπιγρ. Ἀφροδείτης) Ἐπιγρ. Ἀφροδισ. αὐτῶν 282Γ, 282Ζ.

ἀνοθοφυής, ἔς, ποικιλόχρους, ὁ ἔχων ἀνοθηρὸν χρῶμα, περὶ τῶν περὶ τῶν ψιττακοῦ, ἤλυθεν ἐς ὄρυμους ἀνοθοφυεῖ πτέρυγι Ἀνοθ. Π. 9. 562. **II**, ὁ παράγων ἄνθη, Ἐπιγρ. Ἰστ. Ἑλλ. 103.

ἀνοθοχροία, ἡ, ἀνοθηρὰ χροία, τοιαυτὴ τίς ἀνοθοχροία τὸν οὐρανὸν ἐκόσμη Κ. Μανασσά. Χρον. 129.

ἀνοθοχύμος, ον, πλήρης χυμοῦ ἀνθέων, Εὐστ. Πονημάτ. 311. 42, **ἀνοθοκεία**, ἡ, κατασκευὴ ἀνοθηρῶν, μοχθηρὰ καὶ εἰς κασθὶν καὶ εἰς ἀνοθηρακεῖαν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 8, 7.

ἀνοθοκείως, εως, ὁ, ὁ παρασκευάζων ἀνοθηρακας, ἀνοθηρακαούτης, Θεμιστ. 245A, Ἀπκ. Ἐμφ. 4. 40, Αἰσώπ. μῦθ. 59: —ὡσαύτως -κέυτης, οὔ, ὁ, Ἀνοθ. Ἀποσπ. 4, σ. 109, ἐκδ. Βλασσίου, Αἰλ. π. Ζ. 1. 8.

ἀνοθοκείως, ἡ, ὄν, ὁ κατάλληλος ὅπως μεταβληθῆ διὰ τῆς καύσεως εἰς ἀνοθηρακας, ὁ μὴ φλογιστός, τῶν δὲ καυστῶν τὰ μὲν φλογιστὰ ἐστί τὰ δὲ ἀφλογιστὰ τούτων δὲ ἐνία ἀνοθηρακευτὰ Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 31.

ἀνοθοκείως, κῆμω ἀνοθηρακας, φαῦλον δὲ καὶ εἰς τὸ καίειν καὶ ἀνοθηρακεῖν Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 3. 8. 5, καὶ 9. 3, 1, πρὸλ. καὶ Πολυδ. 7. 146: «τούτους δὲ (τοὺς ἀνοθηρακῶδες λίθους) πᾶν τουαντικὸν πάσχειν τοῖς ἐκ τῶν ζύλων ἀνοθηρακευομένοις» Ἀντιγ. Καρύστ. 151.

2) καὶ τὴν ἑως οὐ ἀνοθηρακῶδη, ὡς πυρὶ χρεῖ τὰς μυσαράς γυναικάς ἀνοθηρακεῖν Ἀριστοφ. Λυσ. 340.

ἀνοθοκκῆρος, ἄ, ὄν, κατάλληλος πρὸς ἐνοθεσιν ἀνοθηρῶν, Ἀλεξ. ἐν «Σπονδοφόρῳ» 1.

ἀνοθοκεία, ἄς, Ἐπ. -ει, ἡς, ἡ, ἀνοθηρακία εἶναι κυριακὸς ὄταν τις καυστὴ ζύλα καὶ ἀφοῦ μαρμαρῆ ἢ φλοῦξ ἀπλώσῃ τοὺς περὶκαυτομένους ἀνοθηρακας, ὡς ὄταν ὀπτιόμεν τῶν δευλαῖς ἀμνοῦς: τὸ αὐτὸ ἔπραττον καὶ ἐπὶ Ὀμήρου: ἀνοθηρακίην στορέσας δευλοῦς ἐφύπερθε τάμωσεν Ἰλ. Ι. 213: ἐπιθεῖας ἀνοθηρακίην Ἰππ. 581. 33: ἀνοθηρακίᾶς ἀπτο, ἀπὸ τῆν «φωτιάν», ζεστὰ, Εὐρ. Κύκλ. 358, πρὸλ. Ἀνοθ. Π. 6. 105: κάπ' ἀνοθηρακίᾶς ὀπτήσας Κρατίν. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 5: ὀπιή σου τῆς ἀνοθηρακίᾶς ἀπολαυεῖ, «ἰδίως ζεσταίνεται μὲν τῆν φωτιάν σου», «ὅτι τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπολαυεῖ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 780: μεταφ. ἐπὶ ἐραστῶν, ναι πάντως τέφρην θέσθε με κἀνοθηρακίην Ἀνοθ. Π. 12. 166, 5: δάκρυα καὶ κῶμοι, τί μ' ἐγειρετε, πρὶν πόδας ἄραι ἐκ πυρός, εἰς ἐτέρην Κύπριδος ἀνοθηρακίην; αὐτῶν 5. 211. 2) μέλαινα αἰθαλώδης τέφρα, αὐτῶν 11. 66.

ἀνοθηρακίᾶς, ου, ὁ, μέλας ὡς ὁ ἀνοθηραξ, «μαῦρος ἄσν τὸ κάρβουον» Λουκ. Ἰκαρομ. 13.

ἀνοθηρακίᾶς, ἄς, οἰδήματος τοῦ καλουμένου ἀνοθηρακας, Γ. Κεδρ. τὸμ. Α', σ. 415. 18, αὐτῶν Ἰω. Σχολ. σ. 719. 6, ἐκδ. Β.

ἀνοθηρακίδες, αἱ, λεπτοὶ ἰχθύες ὀπτοί, καὶ ἐν γένει ἰχθύες ἐπὶ ἀνοθηρακίᾶς ὀπτοί, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 1: πρὸλ. **ἐπανοθηρακίδες**.

ἀνοθηρακίᾶς: μέλλ. -ίσιω καὶ ὄν = ἀνοθηρακῶδες, κἀνοθηρακίᾶς τοῦρεβιθου Ἀριστοφ. Εἰρ. 1136, ὀπτῶ ἐπὶ ἀνοθηρακίᾶς, ἡ γὰρ θεοδὸς σ' ὡς ἐπύθεθ' ἦκοντ'... βοῦν ἀπνοθηρακῶς ἔδλον ὁ αὐτ. Βάτρ. 506.

II ὁμοιάτω τὸ πολυτίμημ λίθω ἀνοθηρακι, τόπαζος ἐρυθρός καὶ ἀνοθηρακίῳν, Ἐκκλ., ἴδε ἐν λέξ. **ἀνοθηραξ** II.

ἀνοθηρακίον, ἡ, ον, ἐξ ἀνοθηρακας (τοῦ πολυτίμου λίθου), «ἀνοθηρακίον κυλικιον προκειμένον ἀπὸ ταλάντων τρισμυρίων» Ἐδδ. (Ἐσθ. α', 7.).

ἀνοθηρακίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀνοθηραξ, εἶδος μέλας λίθου; «τὸ ἀνοθηρακίον, τὸ ἐξ Ὀρχομένου τῆς Ἀρχαλίας» ἐστί δὲ οὗτος μελάντερος τοῦ Χίου: κάτοπτρα δ' ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσι Θεοφρ. Λιθ. 33. **II**

πύραυλος (μαχάκι) επί μικρού τρίποδος, Άλεξ. ἐν «Λημνία» 1· πρὸλ. Σουΐδ. ἐν λέξ. άνθρακίτῃ.

άνθρακίτης [Γ], ου, δ, ό άνθρακίτης, όνομα πολυτίμου λίθου, Πλιν. 36. 38. II. θηλ. -τίτης, είδος, είδος άνθρακος (πρός καυσίον) ό αὐτ. 37. 27.

άνθρακο-δότανον, τό, βετονίκη, συνάγεται μὴν Ἰουλίῳ, Γλωσσ. άνθράκο-γραφέα, ή, πρόχειρον ίγνογράφημα δι' άνθρακος, προσχεδίασμα, Γρηγορ. Θωμ. εἰς Ἐργ. σ. 50Α.

άνθράκο-ειδής, ες, όμοιος άνθρακι ή έχων τό χρώμα τοῦ άνθρακος, Φύλων 1. 383.

άνθρακείς, εσσα, εν, ό ἐξ άνθράκων, άνθρακείς πυρσός Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιη', 117.

άνθράκο-θήκη, ή, αποθήκη άνθράκων, «καρβουνοθήκη» Γλωσσ. άνθράκο-κάστης, ου, δ, (καίω) = άνθρακεύς, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ἄχ. 325.

άνθράκωμα, καθ. (άνθραξ), κατακαίωμαι, μεταβάλλομαι εἰς άνθρακα, «γίνομαι σάχητῃ», κεραυνῷ Ζηνός ήνθρακωμένος Αἰσχύλ. Πρ. 372, θαλός ήνθρακωμένος κρύπτεται εἰς σποδιάν Εὐρ. Κύκλ. 612, Θεοφρ. Λιθ. 12. Περὶ τοῦ ενεργ. ἴδε ἐν λ. άπανθρακώω, κατανθρακώω.

άνθράκο-πόλης, ου, ό πωλῶν άνθρακας, ώς και νῦν, Φύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 5.

άνθράκουργία, ή, (έργον) ή ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν άνθράκων καῦσις, μεταφρ. ή εντός τῆς καρδίας γινόμενη καῦσις, άδράν λαδών έρωτος άνθρακουργία Νικητ. Εὐνεν. 2. 120.

άνθράκωδης, ες, = άνθρακοειδής, μέλινα και άνθρακώδεα Ἰππ. 595. 38, Ἄριστ. περὶ Αἰσθ. 2, 7.

άνθράκιμα, τό, πῦρ ἐξ άνθράκων, εἴπειτα όπηθηθεῖσα ἐπ' άνθρακώματος Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 48.

άνθράκιω, ώνος, ό, = άνθρακιά, Ἀρχαῖ. 12.

άνθρακωσις, εως, ή, «κακόνηες έλικος ἐστίν εσχραδές, ποτὲ μὲν ἐν τῷ βολβῷ (τοῦ ὄφθαλμοῦ), ποτὲ δὲ ἐν τῷ βλεφάρῳ, καθάπερ κἀν τοῖς άλλοις τοῦ σώματος μέρεσιν συνιστάμενον» Παῦλ. Αἰγ. 3. 22.

άνθραξ, ακος, ό, (ή ρίζα άγνωστος) «καρβουνο», ἐνίοτε ό πεπυρακτωμένος άνθραξ: «τρίγλας .. και κίχλας .. έρριφα .. ἐπὶ τὸν άνθραχ' ώς έχει» Σωτᾶδ. ἐν «Εγκλειομέναις» 1. 12· ώς ἐπὶ τὸ πειεῖστον κατὰ πηλ. άνθρακας πρῶω Ἄριστοφ. Ἄχ. 34· ὅστις άνθρακῶν τι κήθεται αὐτότε 332· ήμεις δ' άνθρακος ό αὐτ. 98· άν. Παρνήσιοι, κατεσκευασμένοι ἐν τοῖς δρυμοῖς τῆς Πάρνηθος, ό αὐτ. Ἄχ. 348· εἰμφερέστατα όπωτμέναισι κόγγαισιν ἐπὶ τῶν άνθράκων ό αὐτ. Ἄποστ. 49· άνθρακας ήμμένους Θουκ. Α. 100, κτλ.· περὶ τὸ ἐκ τῶν καιομένων άνθράκων αἱρίου ό Ἄριστοτέλης (περὶ Αἰσθ. 5. 25) λέγει: οἱ άνθρωπινοί ὑπὸ τῆς τῶν άνθράκων ἀτμίδος καρηθρασοῦσι και φθειρόνται πολλάκις. 2) λι-άνθραξ, Θεοφρ. Λιθ. 16.

II. πολυτίμος λίθος, χρώματος βα- (έως έρυθροῦ, ό άνθραξ περιλαμβάνων και τὸν λυχνίτην (βουδίνη), πρὸς δὲ και τὸν καρχηγγόνιον (Adams), Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 9, 30, Ἐδδ.

2) ἐνεσθέν, ώς τὸ Λατ. carbunculus, ό άνθραξ, διαδρωτικόν τι και κακόνηες άπόστημα, κατὰ τινας δὲ και ή εὐλογία, άνθρακες πολλοὶ κατὰ θέρος, και άλλα ά σήψ καλέεται Ἰππ. Ἐπιδ. 3. 1082, Γαλν. — ὡσαύτως, άνθράκωσις, Γαλν. III. τὸ κιννάβαρι, Βιτρούδ.

άνθραξδών, όνος, ή, είδος σφηκός, Διόδ. 17. 75· πρὸλ. πεμ-φραξδών, πενθραξδών.

άνθρηνη, ή, καθ' Ἰσχύ. «είδος μελισσης», κατὰ Σουΐδ. «είδος σφηκός ή άνθρήνη, καταχρώνται δὲ οἱ ποιηταὶ και ἐπὶ μελισσῶν .. συγγενής ἐστὶ τῇ μελισσῇ ή άνθρήνη, σφηκὶ παραπλησία». — κατ' Ἄριστοφ. αἱ άνθρήναι άποστελοῦσι γέννη συγγενικά τῆς μελισσῆς και τὸς σφηκῖν, αἱ άνθρήναι εἶναι παμφαγώτεραι και ποικιλώτεραι τῶν μελισσῶν, κτλ. Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5, 23, 9· 42, 1, και ἀλλαχοῦ, Ἄριστοφ. Νεφ. 947.

άνθρηνιον, τό, φωλεά σφηκῶν, Ἄριστοφ. Σφ. 1080, 1107· ό Ἰπσύχιος έρμηνεύει: «άνθρηνιον· τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα» ή «κηρήθρα». — Φιλόστρ. ό Νεώτ. (Εἰκ. 884) καλεῖ τὸν Σοροκλέα Μουσσῶν άνθρηνιον.

άνθρηνιώδης, ες, παρόμοιος άνθρηνίῳ, δηλ. με κηρήθραν, άνθρ. και πολυπόρος Πλούτ. 2. 916E.

άνθρηνο-ειδής, ες, όμοιος άνθρηνί, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 13, 3.

άνθρησκιον, τό, άλάχανον έχον άνθος, ώς άνθρον· ή τὸ άνησον Ἰσχύ.

άνθρησκον, ό, «σεφάνον άνθος» Ἰσχύ., Πολυδ. 5, 106.

άνθρουσκον, τό, φυτόν φέρον άνθος σκιαζωτόν, anthriscus, Κρατῖνος ἐν «Μαλθακῶς» 11· γράφεται δὲ ενθρουσκον ἐν Φερεικρ. «Μεταλλεύσιν» 2· πρὸλ. Schneid. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 7: — ό Σουΐδ. γράφει τὴν λέξιν δι' οἱ και έρμηνεύει: «άνθρουσκα, άγρια λάχανα παραπλήσια άνήθους, οἶα και τὰ μάραρα».

άνθρωπ-απάτης, ου, ό, ό εξαπατῶν τοὺς ανθρώπους, άνθρωπ-απατήτης δὲ πικρός, ή τῆς κακίας ρίζα (ό χρυσός) Μανασσ. 5. 5.

άνθρωπαρέσκεια, ή, ή προσπέθεια τοῦ άρέσκειν τοῖς άνθρώποις «ή πρὸς ανθρώπους σπουδή» Σουΐδ.

άνθρωπαρέσκω, σπουδάζω άρέσκειν τοῖς ανθρώποις: οὐ θέλω γάρ ὑμᾶς άνθρωπαρέσκειν Ἰγνατ. Ἐπιστ. 12, σ. 139.

άνθρωπ-άρεσκος, ό, ό σπουδάζων άρέσκειν ανθρώποις, μη κατ' έφθαλμοῖς, ώς άνθρωπαρέσκει, άλλ' ώς δοῦλοι Χριστοῦ Παῦλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἐφ. ε', 6, πρὸς Κολ. γ', 22.

άνθρωπάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ άνθρωπος, τίθεται περιφρονητικῶς ώς και νῦν, τολμώντε δρᾶν άνθρωπαρίω κακοδαίμονε Ἄριστοφ. Πλ. 416, ταλαίπωρον άνθρωπάριον Ἄφρ. Ἐπίκτ. 1. 3, 5.

άνθρωπέη, συνκρ. -πή (έξυπακ. δορά), ή, τὸ άνθρώπινο δέρμα, ώς τὰ άλωπέκη, λεοντή, κτλ., Ἠρόδ. 5. 25 (ἐν τισι χειρογάρφ. έσφαλμένως άνθρωπητή) Πολυδ. Β', 5.

άνθρώπειος, α, ον, Ἰων. -ήτος, η, ον, (ος, ον, Λουκ. Ἦνος 46): — άνήκων εἰς άνθρωπον, άνθρώπιος, άνθρωπητή φωνή Ἠρόδ. 2. 55· ή άνθρ. φύσις ό αὐτ. 3. 65, και άλλαχοῦ· άνθρωπέια πημίματα, εἰς ά ή άνθρωπος ὑπόκειται, Αἰσχύλ. Πέρα. 706· άνθ. ψόγος, ό ψόγος τῶν άνθρώπων, ό αὐτ. Ἄγ. 937· τέχνη άνθρ. Θουκ. 2. 47· άνθρωπήτα πράγματα, άνθρωπία πράγματα, Ἠρόδ. 1. 32· τὰ άνθρωπέια Αἰσχύλ. Ἄποστ. 155· άπαντα τάνθρ. Σοφ. Αἴ. 132, Ἄντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 68, κτλ.: — τὸ άνθρ. δύναται νά έρμηνευθῇ ή τὸ άνθρωπῖνον γένος ή ή άνθρωπῖνη φύσις, πέφυκε γάρ τὸ άνθρωπέιον .. άργειν .. τοῦ εἰκόνος Θουκ. 4. 61, πρὸλ. 5. 105.

2) άνθρώπιος, άρμόζων εἰς άνθρωπον, εντός τῶν ὄριων τῆς άνθρωπῖνης δυνάμεως, ή άνθρ. εὐδαιμονή Ἠρόδ. 1. 5· άδύνατον και οὐκ άνθρωπέιον, ὑπέτερον τῶν δυνάμεων τοῦ άνθρωπου, Πλάτ. Πρωτ. 344C· ὅσα γε τάνθρωπέια, κατὰ πᾶσαν άνθρωπῖνην πιθανότητα, ό αὐτ. Κριτῶν 46E. κατὰ τὸ άνθρ. Θουκ. 1. 22.

3) άνθρώπιος, ἐν ἀντιθεσει πρὸς τὸ μυθικό, ή άνθρ. λεγομένη γενεή Ἠρόδ. 3. 122. II. Ἐπίφρ. -ως, δι' άνθρωπῖνων μέσων, κατὰ πᾶσαν άνθρωπῖνην πιθανότητα. οἷς, παρὸν άνθρωπέως σώζεσθαι Θουκ. 5. 103· άνθρ. φράζειν, ὀμιλεῖν ώς άρμόζει εἰς άνθρωπον, Ἄριστοφ. Βάτρ. 1058. Ἴδε άθρωπέως ἐν τέλ.

άνθρωπεύομαι, άποθ., ενεργῶ ώς άνθρωπος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεούς και τὰ κτήνη, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 10. 8, 6· ψυχή άνθρωπεύομένη, άνθρωπῖνη, Στωδ. Ἐκλογ. 1. 1074.

άνθρωπήτιος, η, ον, ἴδε ἐν λ. άνθρωπέιος.

άνθρωπιανοί, οἱ, αίρετικοὶ τινες, έτεροι παρὰ τοὺς Ἄνθρωπομαρτίκας, Lactant. Instit. div. 4. 30, ἐν Μί. Λατ. Πατρολ. 2. 6, σ. 542, Κυπριαν. Ἐπιστ. 73.

άνθρωπιάω, θέλω νά με πιστεύσωσιν ὅτι εἶμαι άνθρωπος: «Κυμαῖοι μὲν ὄνοι λεοντιώντες, άνθρωπιώντα δὲ άττα πιθήκια» Τζέτζ. Ἐπιστ. 1, σ. 2.

άνθρωπιζώ, μέλλ. -ίζω, ενεργῶ ώς άνθρωπος, φέρομαι ώς άνθρωπος, εἶμαι φιάνθρωπος, Ἄρχυτ. παρὰ Διογ. Α. 3. 22· ἀντίθετ. τῷ κυνάω, Δημιῶναξ, οὐ κυνάω, άπεκρίματο, Περειγρίνη, οὐκ άνθρωπιζεις Λουκ. Δημόνακτ. βίος 21: — ὅστις ἐν μέσ. τύφω, Ἄριστοφ. Ἄποστ. 100. II. Μέσ., γίνομαι άνθρωπος, Ἐγκλ.: — και ὅστις ἐν τῷ ενεργ. Ἄνθ. Π. 1. 105.

άνθρωπικός, ή, όν, ό αποθλιπών ή άνήκων εἰς άνθρωπον. άνθρωπιος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θεῖον. οὐ θεῖον, άλλ' άνθρωπικόν Πλάτ. Σοφ. 263D (ό Heindl. άνθρωπῖνον), και συχν. παρ' Ἄριστ., ή άνθρωπική άρετή (ό Bywater άνθρωπική) Ἠθ. Ν. 1. 13. 14· αἱ γάρ κατὰ ταῦτη ἐνέργειαι άνθρωπικαὶ 10. 8, 1· άνθρωπικόν [έστι], μετ' άπαρ., εἶναι άνθρωπῖνον, άρμόδιον εἰς τὴν φύσιν τοῦ άνθρωπου, αὐτόθι 8. 16, 4, και άλλαχοῦ· τῶν άνθρωπικῶν άπάντων (ό Bywater τῶν άνθρωπῖνων) = τῶν άνθρωπῖνων πραγμάτων, αὐτόθι 3. 3, 6. — Περὶ τῆς διακρίσεως τοῦ άνθρωπικός ὅπὸ τοῦ άνθρωπέιος ό Μέγας Ἐτυμολόγος σημειοῦται τὰ ἐξῆς: «ὕϊκὸν δέρμα οὐχ εὐρηται ἐν χήρσει, εἰμὴ παρὰ Ἄξιονικῶν· ήμάρτηται δὲ, οὐδέποτε γάρ λέξις σημάδινουσα σώματος έχει εἰς κον κτητικόν, άλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ον, οὐ γάρ λέγομεν χοιρικόν κρέας, άλλὰ χοιρίειον, οὐδὲ άνθρωπικός πούς, άλλ' άνθρωπέιος· ὅπως οὐ δεῖ λέγειν ὕϊκὸν, άλλ' ὕϊειον δέρμα». — Ἐπίφρ. -κῶς Λουκ. Ζεῦξ. 4, Πλούτ. 2. 999B. — Ἴδε άνθρώπιος ἐν τέλ.

άνθρώπιος, η, ον, ὡσαύτως ος, ον, Πλάτ. Νόμ. 737B· άνθρωπῖνος, ώς και νῦν, ό πᾶς άνθρ. βίος Ἠρόδ. 7. 46· άπαν τὸ άνθρ., πάντες οἱ άνθρωποι, αὐτ. 1. 86· τὸ άνθρ. γένος Ἄντιφάν. 125. 22, Πλάτ. Φαίδων 82B· άνθρ. κίνδυνοι, πρὸς αντίσταστολήν τοῦ θεοῦ, Ἄνδοκ. 18. 14· πρὸλ. Λυσ. 105. 7, Ξεν. Ἄπομν. 5, 4, 19· άνθρ. τεκμήρια, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς εἰόνους, Ἄντιφ. 139. 1· τὰ άνθρ. πράγματα, ώς λέγομεν και νῦν, Πλάτ. Παρμ. 134E, κτλ.: ὅτω, τάνθρωπίνα ό αὐτ. Θεαίτ. 170B. 2) άνθρωπῖνος, άρμόζων εἰς άνθρωπον, άνθρωπῖνη δόξα, άνθρωπῖνη ἀντιλήψις ή δόξασις, ό αὐτ. Σοφ. 229A· οὐκ άνθρ. άμαθία, πλεόν ή άνθρωπ. άμαθία, ό αὐτ. Νόμ. 737B, κτλ.: άνθρωπῖνη και μετρία στήψις Δημ. 527. 14· οὐ γρη .. άνθρωπίνα φρονεῖν άνθρωπον ὄντα Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 8· άνθρ. νοῦς Μένανδ. ἐν «Υποβολιμαῖω» 3, κτλ.

II. επίφρ., άνθρωπέως, ώς ευγνώμων άμαρτέων άνθρωπῖνος λήψονται, ὅτι διὰ άξιώσῳι συγγνώμης ώς ὑποπεσόντες εἰς σφάλμα ώς άνθρωποι, Θουκ. 3. 40· άνθρωπῖνότερον

Πλάτ. Κρατ. 392B, Δημ. 311.19· άνθρωπίνως έκλογίζεσθαι, ὅ ἐ. με ἀίσθημα συμπαιθείας, Ἄνδοκ. 8. 27· πράως, ἡμέρους, φιλο-
 θρώπως, Δημ. 643. 11· ἄνθρ. χρῆ τὰς τύχας φέρειν, μετὰ
 μετριότητος, μετὰ μετριότητας, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 281· εὐτυχίαν
 Διόδ. 1. 60.—Ἐκ τῶν τριῶν τύπων, τὸ ἀνθρώπειος εἶναι ἐν χρή-
 σει ἀποκλειστικῶς παρὰ τοῖς Τραγικοῖς καὶ ἐν τῷ ἀρχαιοτέρῳ πεζῷ
 Ἄττ. λόγῳ τὸ ἀνθρώπινος πλεονάζει παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ
 παρὰ τοῖς πεζοῖς, ἀπὸ τοῦ Πλάτ. καὶ ἔξ. (ἂν καὶ αὐτὸς μεταχειρί-
 ζεται οὐχ ἤττον συχνῶς καὶ τὸ ἀνθρώπειος)· τὸ ἀνθρωπικὸς
 εἶναι συχ. παρ' Ἀριστ.

ἀνθρώπιον, τό, = τῷ ἔπομ., Εὐρ. Κύκλ. 185, Ξεν. Ἄπομν. 2. 3,
 16· ἀνθρωπάριον, πρόστυχος, ὁ αὐτ. Κύρ. 5.1, 14, πρὸλ. Ἄπομ. 2.
 3, 16, Δημ. 307. 23· ἐλεεινὸς ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 263.

ἀνθρωπίσιος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀνθρώπος, μικρὸς ἄνθρωπος,
 «ἀνθρωπάκι», Λατ. homuncio, Εὐρ. Κύκλ. 316, Πλάτ. Πολ. 495C·
 οὐκ ἰδιώτως ἀνθρωπίσκους κωμωδῶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 751.

ἀνθρωπισμὸς, ὁ, (ἀνθρωπίσιος) ἡ ἀνθρωπίνη μέρωσις, τὰ ἀνθρώ-
 πινα αἰσθητά, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται· Ἀρι-
 στιπ. παρὰ Διογ. Α. 2.70. II. ἡ ἐνανθρώπησις, ἡ ἀνάληψις
 ἀνθρωπίνης φύσεως, Ἐπιφάν. τόμ. 2, σ. 137B.

ἀνθρωποδορέω = ἀνθρωποφαγία, εἶμαι ἀνθρωποφάγος καὶ οὐ-
 σιαστ., ἀνθρωποδορία, ἡ, = ἀνθρωποφαγία. Ἐκκλ.
 ἀνθρωπο-δώρας, ον, = ἀνθρωποφάγος, Φίλων 2. 472, Εὐσεβ.
 Ἰστ. Ἐκκλ. 7. 8, 2.

ἀνθρωπο-δρωτος, ον, ὁ ὑπ' ἀνθρώπων βιθρωσκόμενος, «τὸ τὸν
 ἄνθρωπον εἶναι ἡ γενέσθαι ἰχθυόδρωτον καὶ τὸν ἰχθύν ἀνθρωπόδρωτον
 οὕτε τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἰχθύν ἀναλύει οὕτε τὸν ἰχθύν εἰς ἄνθρωπον»
 Ἰουστ. Μάρτ. σ. 541.

ἀνθρωπο-γενής, ἐς, καὶ -γέννητος, ον, ὁ ἐξ ἀνθρώπων γεν-
 νηθεὶς, Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-γλωσσος, Ἄττ. -ττος, ον, ὁ ὁμιλῶν ὡς ἄνθρωπος, ἐπὶ
 τοῦ ψιττακοῦ, τὸ Ἰνδικὸν δρονον ἢ ψιττάκη, τὸ λεγόμενον
 ἀνθρωπόγλωττον Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 12, 13.

ἀνθρωπο-γνάφετον, κωμικῶς ἀντι βλαναεῖον, παρὰ Κλήμ.
 Ἄλ. 281.

ἀνθρωπο-γονέω, (γονή) γενῶ, παράγω ἀνθρώπους, Φίλων 2. 494.
 ἀνθρωπογονία, ας, ἡ, ἡ γένεσις, ἡ ἀρχὴ τῶν ἀνθρώπων,
 Ἰώσηφ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 8, Εὐσ. Εὐάγ. Πρ. 719B.

ἀνθρωπο-γράφος [ἄ], ὁ, ὁ ζωγραφῶν ἀνθρώπους ἐν Πλιν. Φυσ.
 Ἰστ. 35. 37.

ἀνθρωπο-δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ ἦρωσ, ἄνθρωπος καὶ θεός,
 ὅ ἐ. ἀποθεωθεὶς ἄνθρωπος, Εὐρ. Ρῆσ. 971.—παρὰ μεταγ. δαίμων
 ἀνθρώπου μορφήν λαθῶν, ἀνθρωπόμορφον πονηρὸν πνεῦμα, Προκόπ.

ἀνθρωπο-δηκτος, ον, ὁ ὑπ' ἀνθρώπου δηχθεὶς, Διοσκ. 1. 178.
 ἀνθρωπο-διδάκτος, ον, ὁ ὑπ' ἀνθρώπου διδαχθεὶς, ὁ πατήρ
 ἀπεκάλυψε τῷ Πιέρῳ, καὶ οὐκ ἀνθρωποδιδάκτος ἦν Κύριλλ.
 Ἄλ. σ. 309.

ἀνθρωπο-ειδής, ἐς, ὁμοῖος ἀνθρώπῳ, ἀνθρωπόμορφος, Ξύλινον
 τύπον ἀνθρωποειδέα Ἡρόδ. 2. 86· ἔλεγον θεὸν ἄνθρ. οὐ-
 δένα γενέσθαι αὐτόν· 142· θεοὶ Ἀριστ. Μεταφ. 2. 2, 22· ἐπὶ
 τῶν πτόκων, αὐτ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 53· «ἀνθρωποειδὲς θηρὶν ὕδατι συ-
 ζῶν, ἐπὶ τοῦ Γλαύκου, ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης» Δισχύλος
 Α. Β. 5. 21.—Ἐπίρρ. -δῶς Διογ. Α. 10. 139.

ἀνθρωπο-εἰκελος, = ἀνθρώπῳ ὁμοῖος· Ἡσύχ. ἐν τέλει τοῦ προ-
 ομιου.

ἀνθρωπόθεν, ἐξ ἀνθρώπου, Γλωσσ.
 ἀνθρωπο-θεος, ὁ, ὁ θεῶν ἀνθρώπος, ὁ ἐνανθρωπήσας θεός, μεταγ.
 Ἐκκλ.

ἀνθρωποθηρία, ἡ, (θήρα) θήρα ἀνθρώπων, Πλάτ. Σοφ. 223B.
 ἀνθρωποθηρία, θάνατος, φθορὰ ἀνθρώπων, Εὐστράτ. 2369B.

ἀνθρωπο-θύμος, ον, γενναῖος, ἔχων θυμὸν, εὐψυχίαν ἀνθρώ-
 που, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θυμολέων, Πλούτ. 2. 988D.

ἀνθρωπο-θύσια, ἡ, τὸ θυσιάζειν ἀνθρώπους, ἀνθρωποθυσία
 καὶ ἔξοκοτινίας Πλούτ. 2. 417C, καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν τῷ πληθυντ.,
 Στράβ. 198.

ἀνθρωπο-θυτέω, θύω ἀνθρώπους, προσπέρω αὐτούς ὡς θυσίαν,
 Φίλων 2. 28.

ἀνθρωποκομικός, ἡ, ὄν. (κομέω) ὁ εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐπι-
 μέλειαν ἀνήκων·—ἡ ἀνθρωποκομικὴ τέχνη, ἡ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ
 ἀνθρώπου ἔχουσα, ἡ πολιτικὴ ἢ βασιλική, Θεμιστ. 186D.

ἀνθρωπο-κόμος, ον, ὁ τὴν ἐπιμέλειαν ἀνθρώπων ἔχων, Ρήτο-
 ρες τ. 3. σ. 607, ἔκδ. Walz.

ἀνθρωποκτονέω, διάφορος γραφὴ ἀντι ἀνθρωποφαγέω, Εὐρ.
 Ἐκ. 260, πρὸλ. Φύλαρχ. 63·—Οὐσιαστ., ἀνθρωποκτονία, ἡ,
 Κλήμ. Ἄλ. 36, Ἡρόδ. 10. 7.

ἀνθρωπο-κτόνος, ον, (κτείνω) ὁ ἀποκτείνων ἀνθρώπους, φονεὺς,
 Εὐρ. Ι. Τ. 389. II. ἀνθρωποκτόνος, προπαροξυτόνως ἔχει παθ.
 σημασ., βορᾶ χαιρούσιν ἀνθρωποκτόνῳ; ἀγαπᾶσι νὰ τρώγῃσι
 φονευμένους ἀνθρώπους; ὁ αὐτ. Κύκλ. 127.

ἀνθρωπολατρεῖ[ι]α, ἡ, τὸ λατρεύειν ἀνθρώπους, καὶ -λατρεύω,
 προσκυνῶ, ἀποιδῶ θείαν τιμὴν εἰς ἄνθρωπον, Κύριλλ.

ἀνθρωπο-λάτρης, ὁ, ὁ λατρεύων ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους, Ἄθα-
 νάσ., κτλ.

ἀνθρωπο-ύλεθρος, ον, ὀλεθρὸς τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἐξολοθρεύων
 τοὺς ἀνθρώπους, Εὐστ. Πονημάτ. 239. 51, «ὁ φονεὺς» Σουίδ.:—
 ὠσαύτως, -ολέτης, ου, ὁ, Βυζ.

ἀνθρωπο-λιγνος, ον, ὁ ἀγκῶν νὰ προσκολλᾶται εἰς τὸν ἄν-
 θρωπον, περὶ τῆς μυίας, ἀνθρωπόλιγνον γὰρ ἰδίως ἐστὶν ἡ μυία
 Ἐρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. Φυσικ. 1. 1074.

ἀνθρωπολογίω, ὁμιλῶ περὶ τινος ὡς περὶ ἀνθρώπου, ἀνθρωπο-
 λογεῖ ἢ γραφῆ τὸ θεῖον, πέδας καὶ χεῖρας καὶ πρόσωπον
 αὐτῷ περιτίθεισα Διον. Ἀρεοπ. περὶ Θεῶν Ὀνομ. σ. 404.

ἀνθρωπο-λόγος, ον, ὁ περὶ ἀνθρώπου ὁμιλῶν, Ἀριστ. Ἡθ. Ν.
 4. 8, 31.

ἀνθρωπο-λοιγός, ὁ, = ἀνθρωπολέτης, Γρηγ. Ναζ.

ἀνθρωπο-μάγειρος, ὁ, ἡ, ὁ γινώσκων νὰ μαγειρεύῃ τὸν ἄνθρω-
 πον, μεταφ. νὰ τοῦ καίῃ τὴν καρδίαν, νὰ τὸν καταγοιτεύῃ, τί γελαῖς;
 ἀκριβῆ βλάπτει ἀνθρωπομαγειρον Λουκ. Ὅνομ. σ. 6.

ἀνθρωπο-μῦμος, ον, ὁ μιμούμενος ἀνθρώπους, Ψευδο-Πλούτ.
 Περὶ ποταμ. 1157A.

ἀνθρωπομορφία, ἡ, ἡ ἀνθρωπίνη μορφή, Διονυσ. Ἀρεοπ.: -μορ-
 φέω, λαμβάνω μορφήν ἀνθρώπου, Θεόδ. Στοδ.

ἀνθρωπο-μορφος, ον, ὁ μορφήν ἀνθρώπου ἔχων, ἀνθρωποειδής,
 Στράβ. 805, Φίλων 1. 15, πρὸλ. Δισχύλ. Ἄποστ. 21.—Ἐπίρρ.
 -φως Θεόδ. Στοδ. Ἐνεσθῶν ἀνθρωπομορφανοῦ καὶ -μορφῆ-
 ται, οἱ, αἰρετικοὶ παραδεχόμενοι τὸν Θεὸν ὡς ἔχοντα μορφήν ἀν-
 θρωπίνην· οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο καὶ Αὐδιανοὶ ἀπὸ τοῦ αἰρεσιάρχου αὐ-
 τῶν Αὐδιανῶν, Ἰερώνυμ. II. 364, Κύριλλ. Ἄλ. IX. 1065, Ἐπιφάν. II.
 2336A. κτλ.

ἀνθρωπομορφώω, δίδω μορφήν ἀνθρωπίνην, ἀλλ' οὐδὲ ἄν-
 θρωπομορφώσαντες καὶ ἐν ναοῖς ἱερούσαντες θεοὺς προσω-
 νομάσαιεν Ἰουστίν. Μ.

ἀνθρωπο-νεκρος, ὁ, νεκρὸν σῶμα ἀνθρώπου, ἀνθρώπινον πτώμα,
 Ἄνδρ. Κρήτ. σ. 305.

ἀνθρωπο-νομικός, ἡ, ὄν. (νέμω):—ἀνθρωπονομικὴ τέχνη,
 ἡ μέθοδος τοῦ νέμειν ἢ διοικεῖν τοὺς ἀνθρώπους, Πλάτ. Πολιτ. 266E.

ἀνθρωπο-νοος, οον, συνηρ. -νοος, οον, ὁ ἔχων ἀνθρώπινον
 νοῦν, εὐφυής, γένος πιθήκων ἀνθρωπόνοον Αἰλ. π. Ζ. 16. 10·
 ὑπερβ. -νούσατος, ἀνθρωπονούστατον τὸ ζῶον Στράβ. 699.

ἀνθρωπόδομαι, παθ., ἔχω τὴν κατὰ δίκαιον παράστασιν ἢ τὴν
 ἰδέαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὑπαρ-
 ξιν, «οὗτοι, φησὶν, ἀνθρώπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν,
 αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι καὶ ἵπποῦσθαι καὶ ἀβρωποῦσθαι», Πλούτ. 2.
 1120E.—Πρὸλ. ἱππόδομα.

ἀνθρωποπάθεια, ἡ, ἀνθρωπίνη φύσις, Ἀλκίφρ. 2. 1.

ἀνθρωποπαθεῖω, ἔχω ἀνθρώπου πάθη ἢ αἰσθητά, ἀνθρωπος
 ὢν ἄνθρ. Φίλων 1. 134.

ἀνθρωπο-παθής, ἐς, ὁ ἔχων ἀνθρώπου πάθη ἢ αἰσθητά,
 Κλήμ. Ἄλ. 719.—Ἐπίρρ. -θῶς, Ἐρμογ. ἐν Ρήτορικ. τόμ. 3. 376,
 ἔκδ. Walz, καὶ Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-πλαστικός, ἡ, ὄν, ὁ πλάττων ἢ σχηματίζων ἀνθρώ-
 πους, Θεόδ. Προδρ.

ἀνθρωπο-ποιέω, ποιῶ ἢ σχηματίζω ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους,
 Γρηγ. Ναζ.

ἀνθρωποποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν ἢ δημιουργεῖν ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώ-
 πους, Λουκ. Πρωμ. 5. 17.

ἀνθρωπο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν ἢ κατασκευάζων ἀνθρώπους, ἐπὶ
 ἀνδριαντοποιοῦ κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ θεοποιός, Λουκ. Φιλόψ.
 18. 20.

ἀνθρωπο-πολιτής, ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κατοικήσας, περὶ
 τοῦ θεοῦ λόγου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος, Κύριλλ. Ἄλ. διὰλ. 9, σ. 750.

ἀνθρωπο-πρεπής, ἐς, ὡς πρέπει ἢ ἀρμοῖζει εἰς ἄνθρωπον, Ἐκκλ.
 —Ἐπίρρ. -πῶς, Ἐκκλ.

ἀνθρωπο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον ἢ μορφήν ἀνθρώ-
 που:—ἀνθρωποπρόσωπον τὸν πατέρα θεὸν ὑπολαμβάνουσιν οἱ Βογό-
 μιμοι, παρ' ἑκατέρων μνήγιγα ἀκτίνα ἐκλάμποντα, τὴν νέον Ἰηοῦ, τὴν
 δὲ Πνεύματος· Εὐθ. Ζυγαθ. ἐν Μί. Ἐλλ. Πατρολ. τόμ. 130, σ. 1292.

ἀνθρωπορραστής, ου, ὁ, (ράω) ὁ τοὺς ἀνθρώπους καταστρέ-
 φων, ὄνομα κωμωδίας τοῦ Στράττιδος Meineke, Κωμ. Ἐλληνες 1.
 224 (Ἀθῆν. 127C).

ἀνθρωπος, ὁ, παρ' Ἄττ. ἐν κράσει ἀνθρώπος, Ἰωὺ. ἄνθρω-
 πος ἀντὶ ὁ ἄνθρ. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀνήρ, ἀνδρός καὶ ὦψ; ὁ ἔχων
 ὦψιν ἢ πρόσωπον ἀνδρός, Poll, Curt., κλπ.). Ἄνθρωπος καὶ ὡς
 ὄνομα τοῦ εἶδους καὶ ἐπὶ ἀτόμων, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς «κατ'
 ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀθανάτων τε θεῶν, χαλαῖ ἐρχόμε-
 νων τ' ἀνθρώπων Ἰλ. Ε. 442. κτλ. ἢ ἐπὶ πρὸς ἠοίων ἢ ἐσπε-
 ρίων ἀνθρώπων, «ἢ πρὸς ἀντὶ τῆς ἀπὸ ἱν' ἢ ἀπὸ τῶν πρὸς δυ-
 σμας ἢ πρὸς ἀνατολῆς» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 29· ὁ Ὀμηρος δίδει τὸ
 ὄνομα τοῦτο ἐπὶ καὶ εἰς τοὺς θανόντας καὶ εὐρισκομένους ἤδη ἐν τῷ
 Ἥλυσίῳ πεδία, τῆπερ ῥήϊστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν Ὀδ.
 Δ. 565:—κόμπος οὐ κατ' ἀνθρώπον Δισχύλ. Θ. 425, πρὸλ.
 Σοφ. Αἴ. 761. 2) ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μετὰ τε

του άρθρου και άνευ αυτού όταν όμιλη έν γένει περί ανθρώπου, ό άνθρ. θέλει μετέσχε μοίρας Πρωτ. 322Α. ούτω .. ευδαιμονέστατος γίνεται άνθρ. Πολ. 619B, και άλλαχού· ή ύψηλή ιδέα περί του ανθρώπου, τό ιδανικό και εύγενές τής ανθρωπότητας κατ' αντίθεσιν προς τά θηρία και τά κτηνη. «Ούκ έστι τό τυχόν .. ανθρωπο-υπαγάγειαν πληρώσει. Τί γάρ έστιν άνθρωπος; ζών .. λογικόν. Εύθες έν τώ λογικώ τίνω χωρίζομεθα; Τών θηρίων .. τών προβάτων και τών όμοίων. "Ορα ούν μή τί πως ώς θηρίον ποιήσης· ειδέ μή, άπώλεσας τόν άνθρωπον, ουκ έπλήρωσας τήν έπαγγελίαν» Άρρ. Έπιστ. 2. 9, 3.

3) κατά πληθ., τό ανθρώπινον γένος, άνθρώπων, .. άνδρών ή δε γυναικών Πλ. Ι. 134· έν τώ μακρῷ .. ανθρώπων χρόνῳ Σοφ. Φ. 305. 6) συνδυάζεται μετά ύπερθ. προς έπίτασιν, δεινότατος τών έν ανθρώποις άπάντων Δημ. 1246. 13· ό άριστος έν ανθρώποις έρτυέ, ό άριστος έρτυέ τόν κόσμον, Πλάτ. Δυσ. 211E· ούτω, ό γέ μοι τά έξ ανθρώπων πράγματα παρέχουσιν, ένα σωρην ένοχλήσεις, ό αυτ. Θεαίτ. 170E· γραφάς τάς έξ άνθρώπων έγγράφετο Λυσ. 136. 34· αι έξ ανθρώπων πληγαί Δισχίν. 9. 12· και συχν. άνευ προθέσ., μάλιστα, ήκιστα ανθρώπων, πλείστον ή έλάχιστον πάντων, Ηρόδ. 1. 60, Πλάτ. Νόμ. 629A, Πρωτ. 361E· άριστά γ' άνθρ., όρθότατα άνθρ., ό αυτ. Θεαίτ. 148B, 195B, κτλ.

4) έν συνδυασμῷ μετ' άλλων ούσιασ., ώς συμβαίνει εις τό άνθρ.: άνθρ. όδότης Πλ. Π. 263· πολλίσι άνθρ. Δημ. 609 έν τέλ. μετά όνομάτων έθνῶν, πόλις Μερόπων άνθρώπων, Ύμν. Όμ. εις Άπόλλ. 42· άλλα παρ' Άττ. τό άνθρωπος συχνάκις διδει εις τό συνοδεύον αυτό ούσιαστικόν σημασίαν καταρρονητικήν, άνθρωπος ύπογραμματα, άνθρ. γόης, άνθρ. συκοφάντης, Λυσ. 186. 6, Δισχίν. 48. 33., 52. 35· άνθρωπος ύφάντης Πλάτ. Φαίδων 87B· Μενίππου, Καρδός τινος άνθρώπου Δημ. 571. 17· — ούτω, homo histrio, Κικ. π. Ρητ. 2. 46. 5) και περί ύπερτόω περι ού ένένετο λόγος πρό όλίγου, μόγις ούν ποτε ήμιν άνθρωπος άνέωξε τήν θύραν Πλάτ. Πρωτ. 314E, ούτω γάρ έκέλευσεν ό άνθρωπος Φαίδων 117E· ώς άστείος, έφη, ό άνθρ. (τινες βλέπουσιν ένταύθα έλαφράν τινα ειρωνείαν, άλλα δέν έχουσι δίκαιον) αυτόή 116D και άλλαχού· ώσαύτως μετά τινος αισθήματος οίκτου, τήν καταδίκην εκτέτικε δι' ήν τόν άνθρωπον άπώλεσε, τόν καχόμοιρον τόν άνθρωπον, ώς θά έλέγομεν νύν, Δημ. 543. 26. 6) έν τή κλητικ. συχνάκις ειχε περιφρονητικήν σημασίαν, ώς δε ό πηθύνητο προς δούλους, άνθρῳπε ή ώνθρῳπε: — ούτ' άν έγω έν ών Βελιδίνιτης έτιμηθήν ούτω προς Σπαρτιητέων, ούτ' άν ού, ώνθρῳπε, έών Άθηναίος, ούτε σύ, «παληάνθρῳπε», ώς θά έλέγομεν νύν, Ηρόδ. 8. 125, 9. 39· και συχν. παρ' Πλάτ., άλλα σπάν. παρ' Τραγ., ώς έν Σοφ. ΑΪ. 791, 1145.

7) δούλος, τόν έμδν άνθρωπον Γαλην. τ. 8, σ. 845· — ύπερήτης, θεράπων, Μαλαλ. 163. 15, Θεοφάν. 602· ώς τιμαριωτική λέξις σημαίνει ύποτελή τιμαριούχον, ύποτελή άρχοντα, «πειθει παραχρήμα άνθρῳπον αυτό γενέσθαι, τόν τού Λατίνους συνηθή θρον έπομοσάμενον» Άνα Κομν. 10, σ. 289.

II. ώς θηλ. (καθώς έπίσης έν τή Λατιν. τό homo είναι και θηλ.), γυνή, πρώτον παρ' Ηρόδ. 1. 60, πρβλ. Άσοκρ. 381B, Άριστ. Ηθ. Ν. 7. 5, 2· — περιφρονητικῶς επί δούλης, Άντιφών 113, 16, κτλ. μετ' οίκτου επί γυναικός άναξιοπαθούσης, Δημ. 402. 25· — ή άνθρῳπος παρ' Λάκωνσιν έλέγετο άνθρῳπῶ, ή, άνθρῳπῶ ή γυνή παρ' Λάκωνσιν' Ησύχ., ίδε Λοβ. Άγλαφ. 733. — Κατ' αντίθεσιν προς τό άνθρ., ώς τό Λατ. homo προς τό vir, ίδε έν λ. άνήρ.

άνθρωποσφάγω. (σφάττω) σφάζω άνθρώπους, Εύρ. Έκ. 260.

άνθρωπό-σχημος, ον, ό έχων σχήμα ανθρώπου, «διεά τήν ήμετέραν ασθένειαν πολλάκις και άνθρωποσχημον τό θεϊόν αι θεΐαι γραφαί καταγγέλλουσιν» Άθαν. τ. 2, σ. 200.

άνθρωπότης, ητος, ή, ή ανθρωπινή φύσις, ή αφηρημένη έννοια του ανθρώπου, Σέξτ. Έμπ. πρδς Μ. 7. 273, Κλήμ. Άλ. 106· ή άνθρ. του Χριστου Σουλ. Έπιγρ. 8964.

άνθρωπο-πόκος, ον, θηλ. ή τεκοῦσα άνθρωπον, ή αποκούμα ανθρωπίνης φύσεως, Έκκλ.

άνθρωπο-τροπικῶς, κατ' ανθρώπινον τρόπον, Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως, σ. 649, έκδ. Μί.

άνθρωπο-τρόφος, ον, ό τρέφων άνθρώπους, Ησύχ.

άνθρωπο-ύπόστατος, ον, ό έχων ανθρωπινήν ύπόστασιν, Άθαν. τ. 2, σ. 396B, έκδ. Βενεδ.

άνθρωποφυγία, ή, -ουργός, όν, (* έργω) = άνθρωποποιεία, -ποιός, Έκκλ.

άνθρωποφάγω, έσθιω άνθρώπους ή ανθρωπίνας σάρκας, Ηρόδ. 4. 106, Άριστ. Άστ. Ζ. 8. 5, 2.

άνθρωποφάγια, ή, τό έσθιειν άνθρώπους, Άριστ. Πολ. 8. 4. 3· κατά πληθ., Πλουτ. Λούκουλλ. 11.

άνθρωποφάγιως, έπίρρ., δίκην ανθρωποφάγων, Εύστ. 634. 59.

άνθρωπο-φάτος, [ά], ον, ό τρώγων άνθρώπους, τούς έχων μεγάλους τούτους άπαντας νενομίκα άνθρῳποφάγους ίχθύς Άντιφών. έν «Βουταλίωνι» 1. 12, κατόπιν ύμους φαίνεται: όδων αντίθετον σημασίαν εις τήν λέξιν — τί φής, ώ φίλιε, άνθρῳποφάγους; πῶς; — ών γ' άν άνθρῳπος φάγοι, δήλον έτι αυτόι,

— Άριστ. Άστ. Ζ. 2. 1, 53: — ίδίως επί φυλῶν ανθρωποφάγων, Στραβ. 201, κτλ.

άνθρωποφάνης, ές, (φαίνομαι) ό φαινόμενος ώς άνθρωπος, Φιλόστοργ. 497B.

άνθρωπο-φθόρος, ον, (φθειρώ) ό φθειρών, δηλ. ό καταστρέφων άνθρώπους, προς έξήγησιν του βροστολογός, Σχόλ. εις Πλ. Ε. 31.

άνθρωπο-φλόγος, ον, (φλέγω) ό φλογίζων, ό καταφλέγων τόν άνθρωπον, Εύστ. Πονημάτ. 188. 19.

άνθρωπο-φόντης, ου, ό φονεύων άνθρώπους, Κ. Μανασσ. Χρον. 3605.

άνθρωπο-φθός, ον, ό φέρων, παράγων άνθρώπους, αντίθετος προς τό σιτοφθός, έσαφιώ τήν πόλιν σου και άροτριώ αυτήν, ίνα γένηται σιτοφθός μάλλον ή ανθρωποφθός Άμφικλο. σ. 180.

άνθρωπο-φύης, ές, (φυή) ό ανθρωπινήν έχων φύσιν· ουκ άνθρωποφύας ένόμισαν τούς θεούς Ηρόδ. 1. 131· Κένταυροι Διόδ. 4. 69: — παρ' Διονυσ. Άρεοπαγ. (Μυσ. Θεολογ. 3, σ. 735) και άνθρωποφυέκός, ή, όν.

άνθρωπο-φύτος, ον, ό έξ ανθρώπου φύς, γεννηθείς, Μελέτ. έν Άνεκδ. Κριμ. τ. 4. 15.

άνθρωπο-χοιροτροφείον (ή -τροφειον), τό, χοιροτροφείον ανθρωπων, βόρβορος κακοηθείας, «γεγόνασιν ανθρωποχοιροτροφειον και συμπερίσιν και μοιχείας καταγωγαί» Τζέτζης Έπιστ. σ. 16.

άνθρωσκω, ποιητ. αντί αναθρῳσκω.

άνθ-υβρίζω: μέλλ. -ίσω, ανταποδίδω τήν ύβριν, μεταχειρίζομαι και έγω μετά τρόπον ύβριστικού. οι δε Σάμιοι τούς αιχμαλώτους τών Άθηναίων ανθυβρίζοντες έστιλον εις τό μέτωπον γλαῦκας Πλουτ. Περικλ. 26, κτλ.

άνθ-υλακτέω: μέλλ. -ήσω, υλακτώ εναντίον τινός, λείοντι δε .. βρυχούμενυ ανθυλακτέϊ Διδ. Άστ. Ζ. 4. 19.

άνθύλλιον, τό, ύποκορ. του άνθους, μικρόν άνθος, «λουλουδάκι» Μ. Ά. τ. 4. 20· πρβλ. επύλλιον. II. = τῷ έπομ. έν Πιλν. Φυσ. Άστ. 26. 8.

άνθυλλίς, ίδος, ή, φυτόν, κατά τινας τό cressa Cretica, Διοσκ. 3. 143 (153). — Λεξ. Βοταν. «ανθυλλίς, τό λευκάνθεμον».

άνθ-υπάγω [ά], καταγγέλλω και έγω εις τό δικαστήριον τόν ύπαγαγόντα με εις δίκην και αποτυχόντα, Θουκ. 3. 70. 2)

αναφέρω, υπάγω, τά άρθρα ανθυπάγεται ταίς άντωνυμίαις Άπολλών. περί Άντωνυμ. 264C. — επί στρατού, ανθυποχωρῶ, σύθεσις δε ανθυπήγε Μαρδόκιος τούς Λακεδαιμονίους ανθαιρούμενος Άριστέϊδ. τόμ. 1, σ. 237, έκδ. Γ. Δανδωρρ. (1829).

άνθυπαγωγή, ή, τό αναφέρειν προς τι, Άπολλ. Γραμμ.

άνθ-υπακούω, υπακούω και έγω, τών ύπακούειν έγνωκότων ανθρῳπων, ανθυπακούειν οι κρείττους έγνωκασιν Ρήτορες τόμ. 1, σ. 314. 28, Walz.

άνθυπαλλαγή, ή, ή ανταλλαγή, Δημήτρ. Φαλ. 60.

άνθ-υπαλλάσσω, -τω, ανταλλάσσω, λέγω άλλο αντί άλλου, Δημήτρ. Φαλ. 59. — «ανθυπήλαξε γάρ ειπών: έν τή σοφῶ, δεόν έν τή Ηλιαία» Σχόλ. εις Άριστοφ. Πλ. 276: — Μέσ., δέχομαι ως ανταλλαγμά τι αντί τινος, έφ' οίς εικότως θνητόν αντί άθανάτου βίον ανθυπηλλάξατο Φίλων 2. 440. 38.

άνθυπαντάω, ανταπαντώ, και τό προς έαυτόν ως προς έτερον ανθυπαντῶν Λογγίν. 18.

άνθυπαρξίς, εως, ή, τά κινητά υπάρχοντα, έπιπλα, κτλ., Νικήτ. Εύγεν. 6. 3.

άνθυπαρχω, έχω εναντίαν ύπαρξιν, ούτως υπάρχοντι τῷ λογικῷ χρήναι τό άλογον άντικεισθαι και ανθυπαρχειν Πλουτ. 2. 960B.

άνθυπάτεια, ή, τό αξίωμα του ανθυπάτου, Ηρωδιαν. 7. 5, Σουλ. Έπιγρ. (Προσθ.) 3841f.

άνθυπάτεῦω, είμαι ανθυπάτος, Πλουτ. Σύγκρ. Δημ. και Κικέρ. 3, Ηρωδιαν. 7. 5.

άνθυπατικός, ή, όν, ό του ανθυπάτου, ανθυπατικής έξουσίας Δίων Κ. 58. 7· παρ' Βυζ. ώσαύτως ανθυπατιανός, ή, όν.

2) ανθυπατική δεκαδαρχία, τό σωματεϊόν τών χιλιάρχων (tribuni militares), οίτινες ειχον ύπατικήν έξουσίαν, Πλουτ. 2. 277E. άνθυπατίσσαι, αι, τό θηλ. του ανθυπάτος, Κ. Πορφ. Έκθ. βασ. τάξ. σ. 618, έκδ. Β.

άνθυπάτος, ον, Λατ. pro consule, Πολύβ. 21. 8, 11, και άλλαχού, συχν. έν επιγραφαίς. II. = έπίθ. = ανθυπατικός, έξουσία Διον. Άλ. 9. 16· άρχη αυτόθι 11. 62.

άνθυπεικω: μέλλ. -ξω, υπείκω έν τῷ μέρει μου, τάς γνώμας σφῶν ακριβώς ειδότες ... ανθυπειξάν τινα άλλήλοισ συμβιβασζόμενοι, άμοιβαίως υπεχώρησαν προς άλλήλους εις τινα ζητήματα, Πλουτ. Κορ. 18, κτλ.

άνθυπειξίς, εως, ή, τό ούσ. του ανθυπεικτειν, ή άμοιβαία υπχώρησις, Πλουτ. Σόλων 4.

άνθυπεκαίω, άνάπτω πυρ εναντίον άλλου πυρός και καταστρέφω αυτό, πυρί πυρ ανθυπεξέκαυσε Ζεύς Νικήφόρ. Προγομν. Ρήτορες Walz. τ. 1, 497. 18.

άνθυπεξάγω, εξάγω δν ειχον εισαγάγη, «ό τής γενέσεως κύκλος

τοὺς μὲν εἰς τὸν βίον εἰσάγων, τοὺς δὲ ἀναγκαίως ἀνθυπετέαζων» Μαρκ. Εὐγεν. π. Ὁρ. ζ. σ. 354.

ἀνθυπερβάλλω, ὑπερβάλλω καὶ αὐτός, Ἰωσήφ. Ἀρ. Ἰ. 16. 7, 2. **ἀνθυπερφρονέω**, ὑπερφρονῶ καὶ αὐτός, Αὐγ. παρὰ Σουετ. ἐν βίῳ Ὁρατ. μετὰ διχρόρου γραφ. ἀνθυπερφηρανέω.

ἀνθυπέρχομαι, ὑπέρχομαι καὶ αὐτός, προσπερῶν ὑπόουλος, ἀπατῶ καὶ αὐτός, δόλῳ τὴν δολερὰν ψυχὴν ἀνθυπέρχομαι Νικηφ. Ρήτορες 1, σ. 601. 17, Walz.

ἀνθυπηρετέω, ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν, ἀντιχαρίζομαι, μ. δοτ., ἀνθυπηρετέω δὲ τῷ χαρισαιμένῳ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 7., 9. 10, 2.

ἀνθυπισχνόμεαι, ἀποθ., δίδω καὶ ἐγὼ ὑπόσχεσιν, «ἐπειδὴ ψευδόμενος καὶ ἀνθυπισχνούμενος ἔδοξεν αὐτὸν ὁ ἀλλαντοπώλης παρευδοκιμεῖν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 691.

ἀνθυποβάλλω, φέρω ἐνστάσεις τινί, ἀντερρωτῶ, ὅταν ἡμᾶς ἐρωτᾷ ποῖ καταφύγῃ, ἀνδρες Ἀθηναῖοι;... ἀνθυποβάλλετε αὐτῷ, ὁ δὲ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ποῖ καταφύγῃ, Δημοσόβενες; Δισχίν. 83 ἐν τέλ.

ἀνθυποκλάζω, ὑποκλίνω τὰ σκέλη, γονατίζω, ὑποκνήσσω, τινὶ Φιλῆς π. Ζ. 35, 7.

ἀνθυποκλέπτω, ὑποκλέπτω καὶ αὐτός, κλέπτω κρυφίως καὶ ἐγὼ, Εὐμάθ. σ. 193.

ἀνθυποκρίνομαι, Ἰων. ἀντυπ-, Μέσ., ἀποκρίνομαι καὶ ἐγὼ, ἀνταπαντῶ, Ἡρόδ. 6. 86, 3. **II** προσποιούμαι καὶ ἐγὼ, πρὸς τὴν τῆν μανίας ὑπόκρισιν, ὄργην καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεταί Λουκ. Περὶ τοῦ Οἴκ. 30.

ἀνθυποκρούω, ὑπολαμβάνω, ἀποκρίνομαι, Μανασσ. Χρον. 2900.

ἀνθυποκρίπτω, κρύπτω καὶ αὐτός, Μανασσ. Χρον. 3801.

ἀνθυπολέπω, ἀφίνω εἰς τὸ ἄλλο μέρος ὅς ἀντιστήκω, Φίλων 2. 505, ἐν τῷ παθ. ἀνθυπομιμνήσκω, ὑπενθυμίζω τινὰ περὶ τινος, «ἀνθυπομιμνήσκει γραφῆς» Μεθόδ.

ἀνθυπόμνυμι, ὀρκίζομαι καὶ ἐγὼ, δίδω ἔνορκον διαθεβαίωσιν περὶ τοῦ ἐναντίου, ὑπομωσάμεθα ἡμεῖς τούτου... δημοσίᾳ ἀπείναι στρατευόμενον ὑπομοθέντος δὲ τούτου, ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι Δημ. 1174. 8· οὕτε τότε ἀνθυπωμόσατο 1336. 13, κατὰ μέσ. τύπον.—Καθ' Ἰησὺ. «ἀνθυπόμνησθαι» τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην, ἢ χειροτονίαν δι' ὄρκου.

ἀνθυπονοστέω, ὑποστρέφω πάλιν, ἐπανέρχομαι, αὐθις πρὸς τὴν οἰκίαν χῶραν ἀνθυπενόστησεν Κωνσταντ. Βασ. Μακεδ. σ. 136.

ἀνθυποπτεύω, ὑποπτεύω πλεονεχτικὸν σκοπόν.—Παθ., ὁ γὰρ δίδωσ φανερώς τὴν ἀγαθὴν ἀνθυποπτεύεται ἀφανῶς πη πλεόν ἔξειν, ὅλ. ὑπόκειται εἰς ὑπόψιν ὅτι ἀντὶ τοῦ δολέντος ἀγαθοῦ ἀποβλέπει εἰς κρυπτόν τι συμφέρον, Θουκ. 3. 43.

ἀνθυπορύσσω: μέλλ. -ῦξω, ἀνοίγω καὶ ἐγὼ ὑπόνομον πρὸς ματαιώσιν τῶν ὑπονομευτικῶν ἔργων τοῦ ἔχθρου, καὶ αὐτοὶ (οἱ Ἀμπρακίωται) σύριγγα ἐνδοσθεν ἀνθυπώρυξαν Πολύαιν. 6. 17.

ἀνθυποστρέφω, ἐπὶ νοσήματος, ὑποτροπιάζω, ἐπανέρχομαι, Πολυδ. Γ' 107, κτλ.

ἀνθυπόσχεσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία ὑπόσχεσις, Νικητ. Εὐγεν. 3. 228.

ἀνθυποτείνωμαι, ἀποθ., ἀνθυποβάλλω, Σχόλ. εἰς Δημ.

ἀνθυποτέμνομαι, προτείνω νέαν ἀντιτέμνησιν (ἴδε ὑποτίμησις), Πολυδ. 8. 150.

ἀνθυποτρέχω, ὑποτρέχω καὶ αὐτός, ὑπερβάλλω, τινὰ Θεόδ. Προδρ. πρὸς τι, «ἀνθυπέδραμε πρὸς κοίτην» Τζέτζ. Ἀλλη. Ὁμ., περὶ ποταμοῦ.

ἀνθυπουργέω, ἀποδίδω εὐεργεσίαν, ἀντευεργετῶ, ἢ μὴν ἀντυπουργῆσιν ἐκείνην τοῦτο τὸ ἀν αὐτῆς δεηθῆ Ἡρόδ. 3. 133· ἀνθυπουργῆσαι χάριν, ἀνταποδοῦναι χάριν (Σχόλ.), Σοφ. Ἀποσπ. 313· οἰσὶν αἰδῶς μὴτ' ἐπαγγέλλειν κακὰ μὴτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις Εὐρ. Ἰππ. 999.

ἀνθυποργήσις, εως, ἡ, ἢ ἀνταπόδοσις εὐεργεσίας, ἀντευεργήθηκα Ἡσὺ.

ἀνθυποφαίνω, ὑποφαίνω, ἀναφαίνω καὶ αὐτός, Σουλ. Ἐπιγρ. 4958.

ἀνθυποφέρω, ἀνθυποβάλλω (πρόβλ. ἀνθυποφῶρ Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 54), Σέτζ. Ἐμπ. Μ. 7. 440. **II** ἀνταφαιρῶ, Πλούτ. 2. 76D.—Παθ., περὶ τῆς σελήνης, λείως καὶ ὁμαλῶς αἰεὶ τάχεσι τοῖς αὐτοῖς ἀνθυποφερομένην αὐτῆι 939A.

ἀνθυποφθάω, προσθάω ἐναντίον ἄλλου, μεταγεν.

ἀνθυποφορά, ἡ, ὄστικτις ὑπὸ τοῦ ἀγορευόντος καὶ ἀναιρουμένη ὑπ' αὐτοῦ, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 54, Οὐλίαν. πρόβλ. Κοϊντλ. 9. 3, 87.

ἀνθυποχωρήσις, εως, ἡ, ἢ ἀμοιβαία ὑποχώρησις, τῆ εἰς τὸ ἐντὸς ἀνθυποχωρήσει Πλούτ. 2. 903D.

ἀνθυφαίρεσις, εως, = ἀνταναιρέσις, Σουῖδ. ἐν λέξ. ἀνάλογον.

ἀνθυφαίρεω, ἀφαιρῶ πάλιν, ἀνθυφρέθη αὐθις [ἡμέρα ἐμβόλιμος] Δίων Κ. 48. 33 ἐν τῷ παθ.

ἀνθυφίσταμαι: ἀόρ. ἀνθυπέστην, ὑφίσταμαι καὶ ἐγὼ, ἀναλαμβάνω καὶ ἐγὼ, ἔγρην γὰρ αὐτόν, .. ὅτ' ἐγὼ τῆς Πανδιονίδος

χορηγὸς ὑπέστην ἐν τῷ δήμῳ, τότε τῆς Ἐρεχθίδος ἀναστάντα τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς ἀνθυποστήναι (δηλ. χορηγὸς γενεῶσθα) Δημ. 536. 21.—καθ' Ἡσὺ. «ἀνθυπεστώτα» ἀντικαθεστώτα, ἀνθυψῶ, ὑψώνω καὶ αὐτός, Ψελλ. Πονημ. σ. 65, ἔκδ. Βοῦσσ. ἀνθύδης, ες, (ἔνθος, εἶδος) ὁμοίως πρὸς ἄνθος, πλήρης ἀνθέων, ὡς καὶ νῦν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 13, 1.

ἀνθυωραζέομαι, ἀποθ., ἀμιλλώμαι πρὸς ἄλλον ἐν τῷ ὠραίεσθαι, ὡς πρὸς τὸ ὠραῖον, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Γρηγ. τοῦ Ναξ.

ἀνία, Ἰων. ἀνίη, Αἰόλ. ὀνία, ἡ, θλίψις, λύπη, πόνος, στενοχωρία, ἀνησυχία, Ὀδ. Ο. 394, Ἠσ. Θ. 611, Σαφρ. 1. 3, Θεογν. 76, κτλ. ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθλοῦθ' ἢ καρδία Φερεφρ. ἐν «Μυρμικανθρώποις» 8· τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινὶ (τὸ τινὶ φυλάττει τὸν τόνον του χάριν ἐμράσεως), ὁ λόγος οὗτος θὰ προενησῆ ἄλλος εἰς τινα — εἰξέυρω ποῖον, Σοφ. Αἴ. 1138· ὡσαύτως παρὰ περὶ Ζοῖς, Πλάτ. Γοργ. 477D, Πρωτ. 355Δ, καὶ ἄλλαχθῶ— ὡσαύτως κατὰ πλάθ., ὀνίαισι Σαφρ. ἐνθ' ἄνωτ. ἀντ' ἀνίαν ἀνία Θεογν. 344· ἐμοὶ λιπῶν ἀνίας Σοφ. Αἴ. 973, πρόβλ. 1005, Φ. 1115, Πλάτ. Γοργ. 353E. **2)** ἐνεργητικῶς, αἰτία ἐνοχλήσεως, τίς δαίμων τὸδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην; Ὀδ. Ρ. 446· ἀπρόκτος ἀνίη, κακὸν ὅπερ δὲν δύναται τις ν' ἀποσοθήσῃ, περὶ τῆς Σκύλλης, Μ. 223· ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος, καὶ ὁ πολὺς ὕπνος προεβεί ἀνίαν, Ο. 394. [Παρ' Ὁμ. καὶ Τραγικ. (ἀλλὰ μόνον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐνθ' ἄνωτ. καὶ Εὐρ. Ι. Τ. 1031) τὸ εἶναι πάντοτε μακρόν. Ἀπὸ δὲ Θεογν. καὶ Σαφρ. καὶ ἐφεξῆς οἱ ποιηταὶ ἔχουσι τὸ εἰ μακρόν ἢ βραχὺ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἂν καὶ Ὁμηρ. ποσότης ὑπερλόγησεν παρὰ τοῖς Ἐπ., Ρουγκ. Κριτ. σ. 276, Πόρσ. Φοίν. 1334.]

ἀνία, Δωρ. ἀντὶ ἡνία, χαλινός, ἀκηράτοις ἀνίαις ποδαρκέων δῶδεκ' ἀν ὄρμον τέμενος Πινδ. Π. 5. 30 (41).

ἀνιάζω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἐξαιρέσει τοῦ ἀορ. ἡνιάσα, Ἀνθ. Π. 11. 254): Ἰων. παρατατ. ἀνιάζεσκον Ἀπολλ. Ρόδ.—Ἐπ. βῆμα, προεβῶ ἀνίαν, λυπῶ, ὡς τὸ ἀνιάω, μετ' αἰτ. προσ., ὅς κεν τοῦτον ἀνιάζῃ Ὀδ. Τ. 323· ἀλλ' ὅτε δὲ β' ἀνιάζον.. Ἀχαιοὺς (Εὐστ. Ἀχαιοὶ) Ἰλ. Ψ. 721, ἴδε Spitzn. **II** ἀμεταθ., εἶμαι τεθλιμμένος ἢ λυπημένος, αἰσθάνομαι ἀνίαν, θυμῷ ἀνιάζων, ἐνδομύσως θλιβερός, Ὀδ. Κ. 87· ἀλλ' ὅτε δὲ β' ἀνιάζει, ἀλλ' ὅτε γῆθάνετο ἀνίαν, Δ. 160· κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, ὑπερβολικῶς θλιβεται διὰ τὰ κτήματά του, Ἰλ. Σ. 300· ἐπὶ παιδί Ἄρατ. 196. [ἰ χάριν τοῦ μέτρου παρ' Ὁμηρῶ καὶ ἐτέροις Ἐπ.]

ἀνιακάς, ὠδῆς ὄνομα, Εὐδουλ. ἐν «Καμπυλιῶνι» 6 (Σουθ. ἐν λέξει).

ἀνιάμα, ατος, τὸ, θλίψις, λύπη, ἄλγος, Ἄεοντ. Αὐτ. Πανηγ. εἰς Ἰω. Χρυσ. σ. 284.

ἀν-ιάομαι, ἀποθ.:— πάλιν ἴωμαι, θεραπεύω ἐκ νέου, διορθῶ, τὸ παρεὸν τῷμα ἀνιεύνται (ὅπερ κατὰ σημασίαν τοῦ ἀνιεύω εἶναι Ἰων. μέλλων) Ἡρόδ. 7. 236. [ἴδε ἐν λ. ἱάομαι.]

ἀν-ιάρίζω, Δωρ. ἀντὶ ἀνιερίζω, ἀφαιρῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 5773.

ἀνιάρως, ἄ, ὄν, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀνιέρως, ἡ, ὄν: (ἀνιάω):— ὁ προξενῶν ἀνίαν, ἐνοχλητικὸς, ἐπὶ προσ., πτωχὸν ἀνιέρων Ὀδ. Ρ. 220· ἐχθροὺς ἀνιάρωι Ἀριστοφ. Πλ. 561, πρόβλ. Λυσίαν 173. 19:— ἐπὶ ζῶων, βλαβερός, σχετλια καὶ ἀνιέρω Ἡρόδ. 3. 108:— Ἐπίρρ., ἀνιάρως λέγειν Σοφ. Ἄντ. 316. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ πραγμάτων, λυπηρός, θλιβερός, ἀνιάρως ὅς καὶ νῦν, πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιέρωτον Τυρτ. 7. 4, πρόβλ. Θεογν. 124· πόλλ' ἀνιέρω παθῶν Θεογν. 276, πρόβλ. 472· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡδῶ, εἰθ' ἡδῶ βροτοὺς εἰθ' ἀνιέρων Εὐρ. Μ. 1095, πρόβλ. Πλάτ. Πρωτ. 355E· τοῖς ἀνιάρωσι γεγεννημένοις Δημ. 323. 3:— Συγκρ. ἀνιάρωτερος Λυσ. 118. 28, πρόβλ. Τυρτ. καὶ Θεογν. ἐνθ' ἄνωτ.: ἀνωμαλον συγκριτ. ἀνιέρωτερος Ὀδ. Β. 190 (πρόβλ. ἄκρατος).

II παθ., τεθλιμμένος, οἰκτρός, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14:— Ἐπίρρ. -ρῶς, ἀθλίως, οἰκτρός, ζῆν, ὁ αὐτ. Ἀπομ. 1. 6, 4. [Παρ' Ὁμ. καὶ Σοφ. πάντοτε ἀνι- ἀνιέρως ὅμοις παρὰ Τυρτ. καὶ Θεογν. ἐνθ' ἄνωτ. παρ' Εὐρ. ὡσαύτως καὶ κωμικοὶ ποιηταὶ ἀνιάρως, ὡστε τὸ εἶναι βραχὺ ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ πρόβλ. ἀνιάω.]

ἀνιάρως, Ἰων. -ιέρως, ὄν, ὁ μὴ ἰατός, ἀνιέρωτος, Ἰππ. Ἀρ. 1262· ἔλκος, τραῦμα Πλάτ. Νόμ. 877A, 878C· ὡσαύτως ἐπὶ θηϊκῆς ἐνοίας, πράγματα αὐτόθι 660C· ἀν. καὶ ἀνήκεστα κακὰ Δισχίν. 75. 42· ἀνελευθερία ἂν. ἐστιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 37. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀδιόρθωτος, Πλάτ. Πολ. 410A, Γοργ. 526B· ἀν. διὰ μοχθηρίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 3, 3, καὶ ἄλλαχθῶ: οὕτως ἐπίρρ., ἀνιάρως, οἱ δ' ἀν δόξωσιν ἀνιάρως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἀμαρτημάτων Πλάτ. Φαίδων 113E, Δημ. 332. 21· οἱ ἀν. κακοὶ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5, 9, 17. **III** ἐνεργ., ἀν. μετάνοια, ἀναφελής, ματαιία, πρὸς οὐδὲν ἰσχύουσα, Ἀντιφῶν 120. 29.

ἀν-ιάτρευτος, ὄν, = τῷ προηγ., Σουῖδ. ἐν λ. βρῦει.

ἀνιάρειω, ιατρέω ἐκ νέου, Τζέτζ. Ἰστ. 6. 655.

ἀν-ιάτρολόγητος, ὄν, (λόγος) ὁ ἀγνοῶν τὰ τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ἀπειρος τῆς ἱατρικῆς, Βιτρούβ. 1. 1, 13.

ἀν-ιάτρος, ὁ μὴ ἱατρός, «ἀγίατρος», «κομπογιαννίτης», Ἀριστ. Φυσ. 1. 8, 3.

άνιαχος, έσφ. γραφ. άντι αύταχος, έν Όμηρω και Κοίντ. Σμ. άν-ιάχω: μέλλ. -αχίω, ισχυρώς φωνάζω, αναβοώ, κρονηζώω, Άπολλ. Ρόδ. 2. 270, κτλ. 2) μετ' αϊτ., μεγαλοφώνως έπανώ, Άνθ. Πλαν. 296.

II. άνακρών άποκρινόμενος, άποκρίνομαι μεγαλοφώνως, Νόνν. παρήρ. Εύαγγ. κ. Ίω. ε', 90. άνιάω, Σοφ., κλπ.: γ' έν. παρ. άνία Σοφ. ΑΪ. 273, Πλάτ. Γοργ. 502Α: μέλλ. άνιάσω [α] Σεν. Άν. 3. 3, 19, Έπ. άνήσω Όμ.: άόρ. άνιάσα Άνδοκ. 7. 38, κτλ. Δωρ. άνιάσα Θεούρ. 2. 23: πρκμ. άνιάακα Πλάτ. 7. 22: — Παθ., άνιώμαι Όδ., Άττ., Ίων. γ' πληθ. εύκτ. άνιώπατο Ήρόδ. 4. 130: γ' πληθ. παρ. άνιώτω, Σεν. Κύρ. 6. 3, 10: μέλλ. άνιάσομαι Άριστοφ. Άποστ. 445α, Σεν. Άπομ. 1. 1, 8 (άνιαθήσομαι μόνον παρ' Γαλην.) Έπ. ε' έν. άνιάθησαι Θεούρ. 991: άόρ. άνιάθηγη Σεν. Έλλ. 6. 4, 20: Ίων. -θήθη Όμ., πρκμ. άνιθημαι Μόσχ. 4. 3.—Ό μείζ. άόρ. άνιάσασθαι είναι πθκν. έσφαλ. γραφ. άντι άνιάσεσθαι: (άνια) [παρ' Όμ. και Σοφ. τό ε άεί μακρόν· παρ' δε Θεόγν. και τοίς μεταγεν. ποιηταίς έπαμφοτερίζον· βραχύν παρ' Άριστοφ. ένθ' άνωτ., κτλ., — ώστε τό ε πθκνός ήτο βραχύν έν τή συνίθει γλώσση, πρβλ. άνιαρός]. Συνηθέστερος τύπος του Έπικ. άνιάζω, λυτώ, άλγώνω, προεΐνω άνιακ, μετ' αϊτ. προσ., άνιήσει .. υιας Άγαιών Όδ. Β. 115, πρβλ. Γ. 178: μηδέ φίλους άνια Θεούρ. 1032: φίλους άνιών Σοφ. ΑΪ. 266, πρβλ. Άνδοκ. 7. 38, κτλ.: — μετ' αϊτ. πργμ., άνιά μοι τά ώτα Πλάτ. Γοργ. 485B: — μετ' διπλής αϊτ., δ δρωίν επ' άνιά τά φρένας Σοφ. Άντ. 319: μετ' αϊτ. προσώπ. και ούδ. έπιθ., τί ταυτ' άνιας με; αύτόσι 550· παυθ' άνιάσας, πόλλ' εύφράνας (ένν. υιας) Άριστοφ. Είρ. 764: — Παθ., λυπούμαι, στενοχωρούμαι, δυσχεραστούμαι, θλιβόμαι, μετ' δοτ. προσ. ή πργμ., άνιαταί παρεόντι, δυσχερασεΐται: έκ τής παρουσίας του, Όδ. Ο. 335· άν. όρυμαγδών Α. 133· σύν τοι .. παθόντι κακώς άνιώμεθα Θεούρ. 655· πάσχω άνιήσαι ό αύτ. 991· άν. υπομνημίσχων Λυσίας 133. 35· δαπανώντα άνιάσθαι Σεν. Κύρ. 8. 3, 44· περι τινος Άριστοφ. Λυσ. 593· μετ' ούδ. έπιθ. ή έπιθετικ. άντωνυμίας, τουτ' άνιώμαι πάλαι, από πολλού στενοχωρούμαι διά τουτο, Σοφ. Φ. 906, 912· πολλά μέν αύτούς άνιωμένους, πολλά δε άνιώντας τούς οικέτας Σεν. Οίκ. 3. 2: — άπολ., ούδ' άν .. άνιώτω Θεούρ. 1205· ίδίως κατά μετοχ. παθ. άορ. άνιηθείς, βραυηθεί, Όδ. Γ. 117· άνιηθέντα, «τή ψυχή δδυνήθέντα, λυπηθέντα» (Σχόλ.) Ίλ. Β. 291.

άνιγρός, ά (ή). όν. = άνιαρός, Νικ. Θ. 8, Όππ. Άλ. 3. 188, Άνθ. Π. 7. 561, Έπιγράμμ. Έλλ. 562. — και Ήσυχ. άνιγρόν· ακάθαρτον, σαϋλον, κακόν· λυπηρόν, μογερήρον.

άνιζειν, άπαρ. άορ., αναβλέψαι, άμρ. έν Δισχύλ. Χο. 808, (ό Έρμάννος άνέδηγ, ό Δινδόρρ. άναδυν άποκεκομμ. άντι αναδυναι και ό Weil άνάγειν).

άν-ίδιος, ον, ό μηδέν έχων ίδιον, = άκτήμων, άοικος, Βασίλ. τ. 3, σ. 71.

άν-ιδίε τι, έπίρρ. (ίδίω) άνιδρωΐ, δηλ. άπόνως, άνευ κόπου, Πλάτ. Νόμ. 718E.

άν-ιδίω, ιδρώνω ούτως ώστε ό ιδρώς έπιπολάζει έπί τής έπιφανείας του σώματός μου, θέρους μέν άνιδίουσαν Πλάτ. Τιμ. 74C, Βελκ. κοινή γραφή άνιδρωΐσα.

άνιδρος, ον, ίδε έν λ. άνιδρός.

άνιδρώω, ιδρώνω, Ίππ. Κωακ. Προγν. 120.

άν-ιδρύτος, ον, ίδε έν λ. άιδρύτος.

άνιδρώω [ω]: μέλλ. -ύσω, άνεγείρω, στήνω, π. χ. άγαλμα ή άνδριάντα, Δίων Κ. 37. 34.

άνιδρώω, ον, ό άνευ ιδρώτος, «άνιδρός Άρετ. Αϊτ. Χρον. Παθ. 1. 16., 2. 7· και ούτω διορθωτέον τό άνιδρός έν Ίππ. 399. 21.

άνιδρωσις, εως, ή, τό ιδρώνειν, «ιδρωμα» Ίππ. 1236B.

άνιδρωτί, έπίρρ. (ιδρώω) άνευ ιδρώτος, χωρίς νά ιδρώση τις, Ίππ. Προρρ. 72, Σεν. Κύρ. 2. 1, 29: μεταφ. άνευ κόπου και καμάτου, Ίλ. Ο. 228: νωγελώς, βραδέως, Σεν. Κύρ. 2. 2, 30, Οίκ. 21. 3.

άνιδρωτος, ον, (ιδρώω) ό μη ιδρώσας, ό μη γυμνάσας τό σώμα αύτού έως ού ιδρώση, έπεμειλιτό δε .. έπως μήποτε άνιδρωτοι .. έπί τό άριστον και τό θεπικρον είσιοιεν Σεν. Κύρ. 2. 1, 29.

άν-ιέρατος, ον, ό άνευ ιερών τελετών, Λέοντ. Νεκρά Δ.

άν-ιέρειος, ον, «ή ιερέια μη θύεται» Α. Β. 405, 20.— «ή ιερά μη θύεται» Σουΐδ.

άνιερολογήτως, άνευ ιερολογίας, Νικηρ. Χαρτοφύλ. έν Συντ. καν. τ. 5, σ. 400.

άν-ιέρως, ον, ό μη ιέρως, μη ήγιασμένος, βέδηλος, Δισχύλ. Άγ. 220, 770, Ίκ. 757· άνιέρως άθούτων πελάγων, μη ιέρως, βέδηλος ένεκα των μη προσεγερωθειών θυσιών, Εύρ. Ίππ. 147· άπαντα λυρικα χωρία.

II. ό μη καθιερωθείς, Πλάτ. Πολ. 461B.

άνιέρωω, άπέρωω, άνατίθωμι, Άριστ. Οίκ. 2. 2· τινί τι Πλουτ. Κορ. 3: έν χρήσει περι ανθρώπων επικαλουμένων τήν μήνιν των θεών έρ' έαυτούς ή έτέρους, έν περιπτώσει κακής πίστewς ήτοι παραδέσεως των ύπεσχημένων, Νεϋτον Έπιγρ. 81, κέξ.

άνιέρωσις, εως, ή, καθιέρωσις, Ιεροϋ Διον. Άλ. 5. 35.

άνιέρωστί, Έπίρρ. = άνιέρως Ηράκλειτ. παρ' Εύσ. Εύαγγ. Πρ. 67Δ, Κλήμ. Άλ. 19.

άνιήμι, ης (έν Ίλ. Ε. 880, άνιήεις ώς εΐ έκ τύπου άνιέω), ησι: παρ. άνιήην, ε' και γ' έν. εις, ει, Όμ. και Άπτ., Ίων. γ' έν. άνιήσει Ήσ. Θ. 157· ώσαύτως ήνιέει Ίππ. 1222· α' έν. άνιήεν Λουκ. Κατάπλ. 4, ίδε Βουτρμ. Διεξ. Γραμμ. § 108: μέλλ. άνήσω: πρκμ. άνιήκα: άόρ. α' άνήκα: Ίων. άνιήκα: — Ό Όμ. έχει ώσαύτως γ' έν. μέλλ. άνιήσει Όδ. Σ. 265, γ' πληθ. άορ. άνιήσαν Ίλ. Φ. 537, εύκτ. άνιήσαιμ Ε. 209, μετοχ. άνιήσαντες Ν. 657 (ένίοις αναπρόρονται ταύτα εις βρμ. άν-έξω): — άρ. ε' πληθ. γ' άνιήσαν Θεουκ. 5. 32, προστ. άνιήσι Δισχύλ. Χο. 489, Εύρ., ύποτακ. άνήσι Δισχύλ. Εύμ. 183, Έπ. γ' έν. ύποτακ. άνιήη Ίλ. Β. 34· εύκτ. άνιήη, άπαρ. άνιήναι, μετοχ. άνιήντες: — Παθ., άνιήμαι, πρκμ. άνιήμαι Ήρόδ. 2. 65, Δισχύλ. Θ. 413, γ' πληθ. πρκμ. άνιήνεται (ώς τό άπρόρονται έκ του άπρήμι έκ διωρθώσεως του Steph. έν Ήρόδ. 2. 165 άντι άνιήνεται), άπαρ. άνιήσασθαι (sic) Ηρακλειωτ. Πίνακ. έν Σουλλ. Έπιγρ. 5774. 153, ίδε Δινδόρρ. de Dial. Herodot σ. XXXVII: άόρ. μετοχ. άνιήσθεις Πλάτ. Πολ. 410E: μέλλ. άνιήσσομαι Θεουκ. 8. 63.

[άνι- Έπ., άνι- Άττ.: άλλ' ούχ ήτρον και ό Όμ. έχει άνιεί, άνιέμενος, εύρίσκομεν δε και άνιήσιν παρ' Πλάτ. Κομμ. έν «Συμμάχια» 2]. Άναπέμω, Ζεφύροιο .. άήτας Όκκαανς άνιήσιν Όδ. Δ. 568· περι τής Χαρύβδ. τρίς μέν γάρ τ' άνιήσιν .. τρίς δ' αναροιδεί, Μ. 105· άφρον άν., άνάγω, εξεμώ, Δισχύλ. Εύμ. 183· σταγόνας [αίματος] άν. Σοφ. Ο. Τ. 1277· περι τής γής, ού πρίν γής καρπον άνήσειν, ότι μέν θά κήμη η' αναφύη καρπός γής, πρκμ. κτλ., Ύμν. Όμ. εις Δήμ. 333· αναπέμω, γεννώ, άνήκε γαλα .. δρακονθόμιλον δυσμενή Ξυνοικία Δισχύλ. Ίκ. 266· ώσαύτως επί τών θεών, εύχομαι θεούς μήτ' άροτον αύτοίς γής άνιέναι τινά, εύχομαι δε ό θεός νά μή πέμψωμ εις αύτούς μήτε καρπών γής, Σοφ. Ο. Τ. 270, Πλάτ., κτλ., επί του γάμου, ώ γάμοι γάμοι, έφύσαθ' ήμάς, και φυτεύσαντες πάλιν άνιέναι ταύτου σπέρμα Σοφ. Ο. Τ. 1405· ίδε σημ. Jebb έν τόπω· ούτως έν τώ παθ., σπέρτων δ' άπ' άνδρών .. ρίζωμι άνιείται Δισχύλ. Θ. 413· ακολουθως κατά διαφόρους σχέσεις, ουδς μέγιστον χρέμ'. .. άνήκε .. θεά Σοφ. Άποστ. 357· κρήνην Εύρ. Βάκχ. 766· πύρα και φλόγα Θεου. 2. 77· πνευμ' άνιεί έκ πνευμιώνων Εύρ. Όρ. 277, πρβλ. άνιέπειν: — αναπέμω, στέλλω επάνω έκ του πάρου ή έκ του κάτω κόσμου, Δισχύλ. Πέρσ. 650, Σοφ. Άντ. 1101, Άριστοφ. Βάτρ. 1462, Πλάτ., κτλ.: — Παθ., έκ γής κάτωθεν άνιέναι ό πλούτος Πλάτ. Κρατ. 403Α· επί καρπών, Θεοφρ. Αϊτ. Φ. 5. 1, 5. 2) έπιτρέπω εις τινά νά άνέλθη ή νά πλησιάζη, οι δε από Φυλής έτι μέν έπεχειρήσαν μη άνιέναι αύτούς, νά μη άφίστανον αύτους νά άνέλθωσι, Σεν. Έλλ. 2. 4, 11· ουκ άνιέσαν εις τό πεδίον αύτούς αύτόσι 7. 2. 12.

II. αναπέμω έκ τής άλλόδαπής, εΐ κέν μ' άνέσει θεός, ένν με πέμψη ό θεός όπισω εις τήν πατρίδα μου έκ τής ζένης γής, Όδ. Σ. 265 (ένθα οι Σχολιασταί αναφέρονται τήν λέξιν εις τήν έπομένην σημασίαν III.)· ές άφρον δ' άνέσαντες, «αναβήντες, αναβιβάσαντες» (Σχόλ.), Ίλ. Ν. 657· πύλας άνέσαν, «άνέστελαν, άνιέξαν» (Σχόλ.), Φ. 537· κληΐδες τ' άνήκαν θύρετρο, άνευ θνητής χειρός, άρρήκαν ν' ανοιθώσι τά θύρετρα, Εύρ. Βάκχ. 448· σήμαντ' άνιεί, ανοίξας τά σφραγίδια, ό αύτ. Ι. Α. 325: — Παθ., πύλας άνειμέναι Διον. Άλ. 10. 14· πρβλ. άνιελών II.

III. έώ, έπιτρέπω, άρνώ, καταλείπω, από του Όμ. και έφεξής κοινοτάτη σημασία, έμέ δε γλυκύς ύπνος άνήκεν, δε έ με έγκατέλιπε, με άρρήκεν, Ίλ. Β. 71, Όδ., κτλ., πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 310D· σπανιώτερον μετά γεν. πργμ., δεσιμών άνιεί, έυσησεν αύτούς των δεσμών, Όδ. Θ. 359· ούτως, έλθών κόρην μέν έκ κατώρυχος στέγης άνες. άρεξ αυτήν έλευθέραν. έλευθερώσον, Σοφ. Άντ. 1101· άρνω τινά ατιμώρητον, εΐ άνήσσειεν άνδρα τόν φανερώς τήν όλιγαρχίαν λυμαινόμενον Σεν. Έλλ. 2. 3, 51, πρβλ. Λυσ. 138. 40· επί ψυχικής διαθέσεως, έμέ δ' ούδ' ώς θυμόν άνιεί .. οδύνη, «εία, καταλείμπανε» (Σχόλ.), Ίλ. Ο. 24· ούτως, ώς μιν δε τε οίνος άνήκε, δε άρρήκεν αύτόν ό οίνος, δηλ. δε άνιήψεν έκ τής μέλης, Ήρόδ. 1. 213, πρβλ. Σοφ. Ήλ. 229, κτλ., δεξίον τ' άνεία σειραίοις ίππου, άρνω τόν δεξιόν ίππον νά τρέχη (χαλαρώνων τās ήνίας του δεξιού ίππου), αύτόσι 721· εις τάς άνιέναι τούς ίππους, νά άνέλθωσι τρέχοντες, Σεν. Ίππαρχ. 3, 2· τώ δήμω τās ήνίας άνιεί δ' Περικλής έπολιτεύετο προς χάριν, χαλαρώσας τόν χαλινόν, Πλουτ. Περικλ. 11. 2) επί θρησκευτικών κινήων, λύω, άρνω έλευθερον νά όρμη προς τά ήνη τής θύρας, μη άνιέναι εύθύς [τάς σκύλακας], Λατ. canes immittere, Σεν. Κυν. 7. 7· άφρονα τουτον άνέντες (πρβλ. επάνιήμι), Ίλ. Ε. 761, πρβλ. 880· μετ' αϊτ. και άπαρ., Διουήδεα μαργαίνειν άνιήκεν αύτόσι 882: — ακολουθως έν γενει, διεγείρω τινά, παροτρύνω τινά νά πράξη τι, μετ' άπαρ., Μοΐσω άρ' άοιδόν άνήκεν άδειδέμεναι Όδ. Θ. 73, πρβλ. Ρ. 425, Ίλ. Β. 276, Ε. 422, Ε. 209: — συχνάκις μετ' αϊτ. προσ. μόνον, «αναπέμω» (Σχόλ.) έρεβίζω πρς τι, ώς, ούδέ κε Τηλέμαχον ... ωδ' άνιήεις, «κνηγετική ή λέξις, δε τις κύνα του δεσμού άνιεί άρήςη κατά θύρας» (Σχόλ.), Όδ. Β. 185· μέγας δε σε θυμός άνήκεν, «άνιέπειν» (Σχόλ.), Ίλ. Η. 25· τοίσιν μέν Θρασυμήδεα δίων άνήκεν, παρωτρυνε τόν Θρασυμήδη εις βοήθειαν αύτόν, Ρ. 705: — ούτως έν τώ παθ.,

άπας.. κίνδυνος άνεΐται σοφίας 'Αριστοφ. Νεφ. 955. 3) άν. τινα προς τι, άφίνω έλευθερον προς τινα σκοπόν, τον λεών.. άνεΐναι προς έργα τε και θυσίας 'Ηρόδ. 2.129· ές παιγνήνην έσωτον άν. αυτού 173· εις τύχην άνεις Εύρ. 'Αποστ. 964 (διάφ. γραφή άφείς)· τό σωμα επί ραδιουργίαν Σεν. Κύρ. 7. 5, 75· άν. τινα μανίας, άπελευθερώξ τής μανίας, Εύρ. 'Ορ. 227· περι γυναικός, ξάν δ' άνής, ύβριστόν έστι χρήμα κάκλαστον, ένν άφήσας αυτήν να κάμνη δ,τι άν θέλη, Πλάτ. Κωμ. έν «Πεισάνδριω» 2. 4) άφίνω, έπιτρέπω, μετ' αίτ. και άπαρ., άνεΐναι αυτούς δ τι βούλονται ποιείν Πλάτ. 179Α· άν. τρίχας αύεεσθαι 'Ηρόδ. 2. 36., 4.175· ή παραλειπομένου του άπαρ., άν. πενθήρηρ κέμαν, άφίνω αυτήν να κρέμαται λυτή, Εύρ. Φοίν. 323· άν. στολίδια αυτού 1491· κόμαν Πλουτ. Λύσανδρ. 1:—ώσαύτως μετ' δοτ. προσ. και άπαρ., άνεις αυτώ θηράν, έπιτρέψας εις αυτόν να κυνηγή, Σεν. Κύρ. 4. 6, 3. 5) Μέσ., άνόγω, γυμνάσω, μετ' αίτ., κόλπων άνειμένη, «γυμνούσα τον κόλπων, λέγει δέ τό κατά τό στόθος μέρος» (Σχόλ.)· Π. Χ. 80· αίγας άνειμένους, εκδέροντας, 'Οδ. Β. 300· ούτως. άνειτο λαγόνας Εύρ. 'Ηλ. 826. 6) επί χώρου άπειρομένου εις θεόν τινα, άφίνω αυτόν έλευθερον, δέν καλλιεργώ αυτόν, τέμεινος άνήκεν άπαν Θουκ. 4.116· άργόν παντάσσι τό χωρίον άνεινέντας τώ θεώ Πλουτ. Πόπλ. 8· ή έν γένει, την χώραν άν. μηλέεστον 'Ισοκρ. 302C· άρουρας άσπόρους άν. Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 8. 11, 9:—άλλ' αυτή ή σημασία ύπάρχει κατά τό πλείστον έν τώ παθ., άφιερώ έμαυτόν, παραδίδω έμαυτόν εις τό έλεύθερον 'Ηρόδ. 7.103· ίδίως επί ζώων άφιερωμένων εις θεόν τινα, τά οποια και άφίονται έλευθερα και άνενογλήτα (πρβλ. άνετός), άνεΐται τά θηρία Βαλκν. 'Ηρόδ. 2. 65· επί ανθρώπων, γίνουσι άφιερωμα ή θύμα εις θεόν τινα, νυν δ' ούτως άνεΐται συτηρωφ δαίμονι Σοφ. Αγ. 1214· ώσαύτως επί τόπων, κτλ., δένδρεα άν. θεοΐσι Καλλ. εις Δήμ. 47· άλσος άνειμένην, καθιερωμένον, ιερόν, Πλάτ. Νόμ. 761C· έντεϋθεν, μεταφ., άνειμένους εις τι, άρρωστωμένους εις τι, έλως δεδωμένος εις αυτό, π. χ. ές τον πόλεμον 'Ηρόδ. 2.167· άνέωνται ές τό μάχιμον (ήδε έν άρχή) είναι άρρωστωμένοι καθ' ολοκληρίαν εις τά πολεμικά, ό αύτ. 2.165· ές τό κέρδος λήμ' άνειμένον, παραδεδωμένον εις... Εύρ. 'Ηρακλ. 3:—έντεϋθεν μετοχ. παθ. πρkm. άνειμένους, ως έπιθ., έλευθερος να πράττη ό,τι και άν θέλη και να μεταβαίνη όπου και άν θέλη, εκ δε τούδε χρη' γυναικας είναι τάδε μηδ' άνειμένα Σοφ. 'Αντ. 579· 'Αντ. 516· άν. τή χρημα προσούτων άνεΐνος και δυσφύλακτον Εύρ. 'Ανδρ. 728· πέπλοι άνειμένοι, ουχι στενοί, αλλά κρεμάμενοι άνετως, αυτού 598· τό άνειμένον εις ή πρόσ τι, ή άχαλίματος έπιρρέπει ή κλίσις εις τι, Πλουτ. Νομ. 16, Λυκούργ. 10· άνειμένους γέλωσ, άχαλίματος γέλωσ, Ουδύττεριβ. Κριτ. 'Επιστ. 159. 5· πρβλ. άνειμένως. 7) ως τό Λατ. remittere, χαλαρώ, άντιθέτως τώ έπιτείνει ή έντείνει, επί τόξου ή έγγόρθου όργάνου, χαλαρώ ή άφαιρώ την χορδήν, ως 'Ηρόδ. 3. 22, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 442Α, Σεν. 'Απομ. 3.10, 7, κτλ.· μεταφ., όργής όλιγον τον κόλλοπ' άν. 'Αριστοφ. Σφ. 574, πρβλ. Φερεκρ. έν «Χείρωνι» 1. 4:—'Εντεϋθεν: 6) όκνώ, άμελώ, έγκαταλείπω, Λατ. praetermittere, omittere, ούδ' άνίεσαν στέροναν άραγμους Σοφ. Ο. Κ. 1608· φυλακάς άνήκα Εύρ. 'Ικ. 104?· φυλακήν, άσκησιν κτλ., Θουκ. 4. 27, Σεν. Κύρ. 7. 5, 70, κτλ.: ώ φίλος, φίλος, άνεσ θανάτόν μοι, χάρισαι μοι την ζώνήν, Εύρ. 'Ανδρ. 532· έχθρας, κολάσεις τίσι Πλουτ. 2. 536Α· άν. τά χρέα, τάς καταδείκας Πλουτ. Σόλων 15, Δίων Κ. 64. 8, πρβλ. 72. 2· άνεσ λόγον (κατά διόφρ. 'Ερμάν. άνεσ μόνον) όμιλει ήσυνώτερον, Εύρ. 'Ελ. 442· ούτω, την μέν του Μήδου έχθραν άνιέντας Θουκ. 3. 10· άν. άρχήν, πόλεμον, κτλ., ό αύτ. 1. 76., 7. 18, κτλ.:—Παθ. παραμελούμαι, όρην έτρω τρόπω μη άνεθήςσεται τά πράγματα Θουκ. 8. 63· ό νόμος άνεΐται, παραμελείται, έχει καταντήσει άνισχυρος, Εύρ. 'Ορ. 941· τοίς γηράσκουσιν άνιέται ή συντομία, χαλαρούται, καταπίπτει, 'Αριστ. π. Γεν. Ζ. 5. 7, 16, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 410E:—συχνάς κατά μετοχ. πρkm. άνειμένος, ως έπιθ., έν τώ άνειμένω τής γνώμης, έν τή χαλαρή καταστάσει τής γνώμης αυτόν, Θουκ. 5. 9· άνειμένη μοῦσα, χαλαρά, ήρεμος, άντιθέτως προς την έντονον, Πρατήριος 8· άνειμένη τή διαίτη, εύμαρεί τώ βίω, περί των 'Αθηναίων, Θουκ. 1. 6· δίαίτα λιαν άν., περί των 'Ερώρων, 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 9, 24· άν. ήδοναί, άκίλαστοι, Πλάτ. Πολ. 573Α· άν. και λιαν άν. αυτού 549D· άν. χείλας, στεγνά, Οδύκρ. 22. 63:—Συγκρ. άνειμώτερος 'Ιαμβύλ. βίος Πυθ. 54:—άλλά, 8) ή έννοια τής χαλαρώσεως άπαντά επίσης έν άμεταβάτω χρήσει του ένεργ., κοπάω, καταπίπτω, έν άνέμω, έπειδάν πνεύμ' άνή Σοφ. Φ. 639, πρβλ. 'Ηρόδ. 2. 113, 4. 152· έως άνή τό πημα τουτο τής νόσου, έως να περάση τό βάσανον τουτο τής νόσου, Σοφ. Φ. 764, πρβλ. 'Ηρόδ. 1. 94· ή θήλεα άπεται τής δειριγς, και έμφύσα ούκ άνίει, τον πιάνει από τον λαμόν (τον άρρενα) και προσκολληθείσα δέν «ξεκολλάξ», επί έχίνδης, ό αύτ. 3. 109·—σημασ. διαφ. φράσεων, ούδέν άνιέναι, ούδένως ύποχωρείν, Σεν. Κατ. 2. 3, 46, πρβλ. Κύρ. 1. 4, 2?· αι τιμαί άνεικασιν, έχουσι καταπέση, Δημ. 1290. 22, πρβλ. 'Αριστ. Πρτ. 2. 13, 13· [τά σιδήρια] άνήσοι γάρ έν τοίς μαλακοίς, χάνουσι την

δέυτητα αυτών, τό «κοπτερον» αυτών, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 5. 5, 1. 6) μετά μετοχ., παύομαι προκταννντι, ύων ούκ άνίει [ό θεός] 'Ηρόδ. 4. 22, πρβλ. 125., 2. 121, 2. 2, Εύρ. Ι.Τ. 18, κτλ. γ) μετά γεν., ού δ' ούκ άνίεις μωρίας, δέν ωλιγόστευες την... ό αύτ. Μήδ. 456· τής όρμής 'Αριστοφ. Βάτρ. 700, Δημ. 572. 2· φιλονεικίας Θουκ. 5. 32. 9) διαλύω, κεραυνώ, αναμιγνώ, Γαλην., πρβλ. Λοβ. Φρόνηχ. 27 (ό Φρόνηχ. λέγει ότι τό δίημι είναι όρθότερον επί τούαυτης σημασίας)· διυγραινόμενων και άνειμένων Θεοφρ. περί 'Ανέμ. 58.

άνιηρ, «βοτάνη τις» 'Ησύχ.
 άνιηρός, ή, όν, 'Ιων. άντι άνιηρός, ά, όν.
 άνίκα [τ], Δωρ. άντι ήνίκα.
 άν-ίκανός [τ], ον, ό μη άρκετός, ό μη Ικανός, ως και νυν, Βαθρ. 92, έν τέλ., 'Ηλίοδ. 2. 30. 2) ό μηδέν εύρίσκων Ικανόν, άκόρητος, «ώ ούδέν έστιν Ικανόν, ό μηδέποτε λέγων έλις» (Σημ. Κοραή σ. 408 εις 'Αρρ. 'Επικτ. 4. 1, 106).—'Επίρρ. -τως, Κύριλλ. 'Αλ. και έλλ.
 άνέκάνότης, ητος, ή, τό μη έπαρκεΐν, ή έλλειψις Ικανότητος, 'Αμφιλόχ. σ. 101.
 άνίκεϊ ή άνικέ, επίρρ. (νίκη) άνευ νίκης, Δίων Κ. 61. 21.
 άν-ίκετευτος, ον, ό άνευ Ικεσίας, ό μη Ικετεύων, Εύρ. Ι. Α. 1003.
 ά-νίκτητος [τ], Δωρ. -ατος, ον, ό μη νικηθείς ή ό μη νικώμενος, άήτητος, 'Ησ. Θ. 489, Τυρτ. 7. 1, Θεογν. 491, Πινδ. Π. 4. 161, Σοφ. 'Αντ. 781, Φ. 78, Εύρ., κτλ.—'Επίρρ. -τως, 'Ησύχ. έν λέξει άπρώτως.
 άνικλώζομαι, «ανακαβαίρομενον» 'Ησύχ.
 άνικμάζομαι, αποβάλλω (χάνω) την Ικμάδα μου, ξεραίνομαι, πρην ή άνικμασθήναι πάν τό ύγρον Διοσκ. 4. 65:—έντεϋθεν βηματ. έπιθ. -αστέος (ξεραντέος), α, ον, αναφέρεται εκ του Διοσκ. άνικμοπραξία, ή, άνικμος, ματαία πράξις, μεταγεν.
 άν-ικμος, ον, (ικμάς) ό άνευ Ικμάδος, ή δέ Λιδύη άμυμώδης και άνικμος 'Αριστ. Προβλ. 12. 3, 5, Πλουτ. 2. 951B.—'Επίρρ. -μωσ 'Αθανάσ.
 * άνικμωθήναι, άναξηρανήναι, 'Ιω. Γενέσ. σ. 66. 21, εκδ. Β. 'Εν τώ Θησ. Στεφάνου ή γραφή του βήματος τουτου συγγέεται μετά τής του άναλικμάσθαι και άμυμώλλεται.
 άν-ίλαστος [τ], ον, ό μη έξλιεωμένος, όν δέν δύναται τις να καταπραΰνη, άνηλής, Πλουτ. 2. 170C.
 άν-ίλειος [τ], ων, 'Αττ. άντι του άνίλειος (άχρήστου), άνηλής, Ξσπλαγγνος, 'Ηρωδιαν. 'Επιμ. 257· πρβλ. άνέλειος.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρτα. έν λέξει άνελεώς σ. 72 κέξ.
 άνίλλω, = άνείλλω, «άνίλλειν βιβλίον: οί μέν άλλοι περισπώσι την λέξιν και δι' ενός λ γράφουσιν, οί δέ 'Αττικοί παροξύνουσι και διά δυοίν λλ γράφουσιν» ούτω και τό έξίλλειν» Α. Β. 19, 'Ολυμπιόδ.
 άνίλλωμαι, ατος, τό, = άνάβλεμμα Πολυδ. Β', 54.
 άνιλυσπάομαι, αποθ., αναρριχώμαι, 'Ησύχ.· έσπαλμένος γραφόμενον άνειλ-.
 άν-ίμαστος, ον, άμαστίγωτος, Νόνν. μετάφρ. Βύαγγ. κατά 'Ιω. σ', 3.
 άνιμάω, έν χρήσει παρά τοίς άρίστοις των συγγραφ. μόνον κατ' άνεστ. και παρτα., άνελκώω, άνασύρω, άντελώ ύδωρ διά δερματιών λιμάντων, ένιαχοϋ δέ και τά φρέατα είναι εκατόν όργυμιών, ώστε υποζυγίοις από τροχηλιās άνιμιάν Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 4. 3, 5· εκ τουτου έν γένει, σύρω επάνω, άνασύρω, άλλήλως δόρασιν άνίμιω Σεν. 'Αν. 4. 2, 8, πρβλ. 'Ιπικν. 7. 2: άνασύρω, άνέλκω, Ιχθύς Κύριλλ.:—Παθ. άόρ. άνιμήθηθον Θεόπομπ. παρά Διογ. Α. 1. 116· πρkm. άνιμήθμαι Λουκ. 'Αλ. 50:—συχνάς έν χρήσει παρά μεταγεν. συγγραφ. κατά μέσ. τύπον άνιμώμαι 'Αριστ. π. Φυτ. 2. 6· 9, Λουκ. 'Αλέξ. 14, Γεωπ.: μέλλ. -ήσομαι Λόγγος 1. 12: άόρ. -ησάμην, Πλουτ. 2. 773E, Λουκ. περί 'Αλ. 'Ιστ. 2. 42, κτλ. II. κατά τό φαινόμενον άμεταβάτως, ως μήτ' άν άνιμιών, έξυπακούεται έαυτόν, έγειρων έαυτόν (έν τώ Ιππεύειν) Σεν. 'Ιπικν. 7. 1: άόρ. άνιμήσα Πλουτ. Φωκ. 18, 'Ιεροκλ. παρξ Στοδ. 491. 26.
 άνιμήσις, εως, ή, ή άνέλκυσις, Σουιδ. έν λέξει 'Αχέρων.
 άνιός, ον, (άνία) = άνιαρός Ισχυλ. Πέρσ. 256, 1055, 1061.
 άν-ιούλος, ον, επί μερικών, επί των παρειών τον όποιων δέν ήρχισαν έτι να αναφαίνωνται αι λεπταί και γυμναις τρίχες τής ήδης, πρην έτι άνήθισταιν υπό τους κροτάφους αυτών οί ίουλοι, Χρηστοδ. 'Εκκρυσ. 136, 291.
 άνιόχος, Δωρ. άντι ήνιόχος, χειρών τε και Ισχύος άνιόχον Πινδ. Ν. 6. 75.
 άνιππεύω, επί του άνατέλλοντος ήλιου, Ιππεύω προς τά άνω, Εύρ. 'Ιων 41· ό Μουσαργάτιος όμωσ διώρρωσεν άμ' Ιππεύοντος ήλιου κύκλω, και ή διώρρωσις αύτη ήπικρατεί νυν έν ταίς άρίστοις εκδύσεσιν.
 άν-ιππος, ον, ό άνευ Ιππου, ό μη ύπηρετών έν τώ στρατώ ως Ιππέυς, Ιππόταί.. και άνιπποί 'Ηρόδ. 1. 215, κατ' άντιθ. προς τό Ιππότης, πάντα λεών άνιππον Ιππότην τε Σοφ. Ο. Κ. 899: ό μη έχων Ιππον ίνα Ιππεύση, «ό έστερημένος Ιππου» (Σουιδ.), 'Αριστοφ. Νεφ. 125: άνιανος να Ιππεύη, Πλουτ. 2. 100Α. 2) επί

χωρῶν ἢ τόπων μὴ ἐπιτηδεύων πρὸς ἵππασίαν, ἀνιππος καὶ ἀναμά-
ξευτος Ἡρόδ. 2.108, πεζοὶ δὲ ἔπου τραχὺς εἶη καὶ ἀνιππος
τόπος Διον. Ἄλ. 2.13,10.

άνιπταμαι, ἀποθ. = ἀναπέτομαι, ὁ ἴδε.
άνιπτό-πους, ὁ, ἡ, γεν. -ποδός, ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἀνιπτοῦς,
ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοὶ ναύουσι ὑπορῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦ-
ναι Ἰλ. II. 235· περὶ τῶν ἐν Διοδώῃ ἱερῶν τοῦ Διός, οἵτινες φαί-
νεται ὅτι ἦσαν εἶδος ἀσκητῶν, Πηγεῖν Ἰλ. τόμ. 7. 288· καθ' Ἡσύχ.
«άνιπτόποδες· δι' ἀγναίαν χρεῖαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι».—ὁ Εὐδούλος
ἐν Ἀθήλοις 16 ἀποκαλεῖ τοὺς παρασίτους ἀνιπτόποδας, οὗτοι ἀνι-
πτόποδες.. ἀνόσιοι λάρυγγες.—ὁ Νόνν. ἐν Διον. 40. 285 δίδει
τὸ ἐπίθ. τοῦτο εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Μεγ. Ἀρκτ., πρὸλ. Ὀδ. Ε. 273.

ἀ-νιπτος, ον, (νίζω) ἀνιπτος, χειρὶ δ' ἀνιπτοῖσιν (ἄλλη γραφὴ
-αῖσι) Διὶ λειπέων.. ἄζομαι Ἰλ. 2. 266, πρὸλ. Ἰσ. Ἐργ. καὶ
Ἰμ. 723· «άνιπτοι ποσὶν ἀντὶ τοῦ ἀνετόμοι καὶ χωρὶς τῶν
παρασκευῶν» (Σουΐδ.)· οὐδὲ ἀνιπτοῖς ποσὶ κατὰ τὴν παροιμίαν
ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν Δουκ. Ψευδολ. 4. 2) ὃν δὲν
δύναται τις νὰ ἀποπλύνῃ, ἀνεξέλειπτος, αἷμα Δίσχυλ. Ἄγ.
1459.

ἄνις = ἄνευ, Μεγαρικὸν ἐν Ἀριστοφ. Ἄγ. 798, 834· ὡσαύτως
παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Λυκέρρ. 350, Νικ. Ἀλεξίφ. 419, Σουλ.
Ἐπιγρ. 5172. 7.

ἀνισάζω, ισάζω, ἐξισώνω, τὰ ὄψα ἀνισάζειν, τὰ ἐρῶθὰ τοῖσι
ὅπτοισι Ἰππ. 368. 2· ἵνα ἀνισάζῃ τὴν θατέρον ὑπερβολὴν
θάτερον Ἀριστ. π. Ζῶων Μορ. 2. 7, Οὐρ. 2. 12, 14, καὶ ἀλλὰ γὰρ.—
Παθ., ἀνισαζόμενων τῶν ἐλαττόνων ὑπὸ τῶν μειζόνων
αὐτόθι 2. 14, 15.

ἀνισάκις, ἐπίρρ., οὐχὶ ισάκις, περὶ ἀνισάκις ἴσων Θε. Σμυρν.
π. ἀριθμ. 12, σ. 41, Νικομ. Ἀριθμ. 131.

ἀνισ-ἀριθμος, ον, μὴ ισάριθμος, ἀνισάριθμον ἐτῶν φέρων
τὸ μὴ ὅμοιον τῆς γενέσεως τῇ ἰσχύϊ ἢ ἀρρωστία Ξενοφ.
Ἐπιστ. παρὰ Σωθ. 612. 2.

ἀνισασμός, ὁ, τὸ ἀνισάζειν, ἐξίσωσις, Εὐστ. 42. 6.

ἀνισᾶτον, τὸ, ἀρέψημα τοῦ ἀνήθου, καὶ οἰνόμελι καὶ ἀψιν-
θᾶτον καὶ ἀνισᾶτον πίνομεν Ἀλεξ. Τραλλ. 8. 6.

ἀνισ-ἐπίπεδος, ον, ὁ ἔχων ἄνισον ἐπίπεδον, Ἰαμβλ. ἐν Νικομ.
Ἀριθμ.

ἀνισήλικος, ον, Προκλ. εἰς Πλάτ. Παρμεν. σ. 945, 949, ἔκδ.
Στάλδ.

ἀνισίτης, ου, ὁ, θηλ. -ῖτις, ἰδος, ἡ, ὁ μετὰ καρποῦ ἀνίσου
παρασκευασμένος, ἀνισίτης οἶνος Γεωπ. 8. 4.

ἀνισο-γῶνιος, ον, ὁ ἔχων ἀνίσους γωνίας, Ἰαμβλ. ἐν Νικομ. 131.

ἀνισό-δρομος, ον, ὁ ἔχων ἄνισον δρόμον· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ
Φίλωνος.

ἀνισο-ειδής, ἐς, ὁ ἔχων ἄνισον σχῆμα, Περρρυρ. βίος Πυθ. 50.

ἀνισο-κράτεω, εἶμαι παραπολὺ ἀδύνατος διὰ τι πράγμα, Σέξτ.
Ἐμπ. π. Μ. 10. 82.

ἀνισό-μετρος, ον, ὁ ἔχων ἄνισον μέτρον πρὸς τινα, τινὶ Ἄρετ.
Ἀτ. Χρον. Παθ. 2. 2.

ἀνισο-μήκης, ἐς, ὁ ἔχων ἄνισον μήκος, Γαλην.

ἀνίσων, τὸ, τὸ νῦν γλυκάνισον ἢ «ἀνασόνι» καλούμενον, Διοσκ.
3. 65· συγγενὲς πρὸς τὸ ἀνήθον· πρὸλ. Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 7. 63.

ἀνισο-πλατῆς, ἐς, ὁ ἔχων ἄνισον πλάτος, Εὐκλείδ. 608.

ἀνισό-πλευρος, ον, ὁ ἔχων ἀνίσους πλευράς, Τίμ. Λοκρ. 98Α.

ἀνισό-ροπος, ον, ὁ μὴ ισόροπος· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πλούτ.

ἀν-ῖσος, ον, καὶ ἀδοκίμως -ῆ, ον, ἴδε Λοθ. Παρλ. 469: ἴσος),

ὁ μὴ ἴσος, ἄνισος, ἀνώμαλος, Ἰππ. π. Ἄγμ 776, Πλάτ. Τίμ. 36D,

κτλ.: τὸ ἄνισον = ἡ ἀνισότης, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 1, 8, κτλ.:—

ἀν. πολιτεία, περὶ ὀλιγαρχίας, Δισίγν. 1. 24:—οὕτως ἐπὶ προσω-
πων, οἱ ἄνισοι = οἱ ὀλιγαρχικοί. καὶ τὸ ἄνισον δοκεῖ δι-
καιον εἶναι.. ἄλλ' οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀνίσοις Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 2·

ἀν. ἐπὶ τῆς αὐτοῦ 3. 13, 13· ἀλλὰ καὶ ὁ μὴ εὐχαριστού-
μενος εἰς ἰσότητά ἢ δικαιοσύνην, ἄδικος, «ὄχι ἴσος ἄνθρωπος», ὁ αὐτ.

Ἡθ. Ν. 5. 1, 8 καὶ 11. II. ὁ ἀνίσως διανενημεμένος, ἄδικος:—

Ἐπίρρ., ἀνίσως αὐτὰ ἐνωτοῖσιν ἐκπίπτει Ἰππ. π. Ἄρθρ. 827·

ἀν. ἔχειν πρὸς τινα, ἀνίσως φέρεσθαι, οὐχὶ ἀμερολήπιτος, Δημ.

752. 17· ἀν. νενεμηθῆσθαι τὰς ἀρχάς Ἀριστ. Πολ. 3. 12, 2.

ἀνισο-σθενής, ἐς, ὁ μὴ ἰσοσθενής, Γαλην. 5. 379.

ἀνισο-σκέλης, ἐς, ὁ ἔχων ἄνισα τὰ σκέλη, Σχόλ. εἰς Διον.
II. 175.

ἀνισο-ταχῆς, ἐς, ὁ ἀνίσως ταχύς, Φίλων 2. 637. — Ἐπίρρ.

-ὡς Πρὸλ.

ἀνισότης, ἡτος, ἡ, ἕλλησις ἰσότητος, Πλάτ. Φαίδων 74B, καὶ

ἀλλαχοῦ Ἀριστ. Πολ. 5. 1. 7, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀνισό-τιμος, ον, ὁ ἄνισον ἔχων τιμὴν, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ

Γρηγ. Ναξ.

ἀνισο-τοιχέω, (τοιχός) εἶμαι ἐκτὸς ἰσοροπίας, κλίνω πρὸς τὸ

ἕτερον μέρος, «γέρνω», μεταφορ., ἀπὸ τοῦ πλοίου, Σιμπλικ. παρ'

Ἐπικτήτῳ.

ἀνισό-τονος, ον, ἄνισος τὸν τόνον, τὴν ἔνασιν, Πτολ. παρὰ

Πορρ. 259.

ἀνύσο-ὑψής, ἐς, ὁ ἄνισον ὕψος ἔχων, Ἀπολλόδ. Πολιορκ. 15, 31.
ἀνύσο-φυής, ἐς, ὁ ἔχων ἀνομοίαν φύσιν, Κύριλλ. Ἄλ. — «ἀνι-
σοφυές· ἀνόμοιον» Ἰπύχ.
ἀνύσο-χρόνως, ἐπίρρ., ἐν ἀνίσῳ χρόνῳ, Μαν. Βρυένν. Ἄρμον.
σ. 382.

ἀν-ῖσώω, (ἀνά, ἰσώω), καθιστῶ τὴ ἴσον, ἐξισῶ, φέρω εἰς ἰσορο-
πίαν, Πλάτ. Πολιτικ. 289E· ὁ σίδηρος ἀνισοῖ τοὺς ἀσθενεῖς
τοῖς ἰσχυροῖς ἐν τῷ πολέμῳ, καθιστᾷ αὐτοὺς ἰσοδυνάμους, Ξεν.
Κύρ. 7. 5, 65:—Παθ., γίνομαι ἴσος κατὰ τὸ, ἀνισωθεὶς πλήθει
Ἡρόδ. 7. 103. 6) (ἄνισος) κἀμνω τὴ ἄνισον, μεταγεν. Βυζ.

ἀνίστημι, Α. ἐνεργ. ἐν τῷ ἔνεστ. **ἀνίστημι** (μεταγ. ἀνα-
στάω Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 61): παρὰτ. **ἀνίστημι**: μέλλ. ἀνα-
στήσω, ποιητ. ἀναστήσω: ἄορ. ἀ' ἀνέστησα, Ἰππ. ἀναस्था: πρὸκμ. ἀνέστακα Ἐπίκτ.: ὡσαύτως κατὰ μέσ. ἄορ. ἀ' ἀνεστη-
σάμην (ἴδε κατωτ. 1. 4, III. 6).

1) κἀμνω τινὰ νὰ σταθῇ ὄρ-
θος, νὰ ἐγερθῇ, ἐγείρω, γέροντα δὲ γείροντα ἀνίστη, ἐσθλῶς τὸν
γέροντα λαθὼν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, Ἰλ. Ω. 515, πρὸλ. Ὀδ. 3. 319·
τί μ' αὖ.. ἔξ ἔδρας ἀνίστατε; Σοφ. Αἴ. 788· ἀν. τινὰ ἐκ τῆς
κλίνας Πλάτ. Πρωτ. 317E· ὄρθρον ἀν. τινὰ ἔστυ. Ἀπομ. 1. 4, 11.

2) ἐγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐξεγείρω, ἀρυπνίζω, Ἰλ. Κ. 32,
Ω. 551, 689, κτλ.· εἰς ἐκκλησίαν ἀν. τινὰ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 740·
ἀν. τινὰ ὑπόμυπον Βύπολ. ἐν Ἀδῆλ. 8: μεταρ. ἀν. νόσον
Σοφ. Τρ. 979.

3) ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, οὐδὲ μιν ἀνστήσει
Ἰλ. Ω. 551, πρὸλ. Δίσχυλ. Ἄγ. 1361. Σοφ. Ἠλ. 139· ἐξ ἀθλιότητος
ἢ δυστυχίας, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 276, πρὸλ. Φ. 666· ἐκ τῆς δουλείας, Αἰ-
σχλν. 6, 28:

4) μεθ' Ὀμηρον, ὡσαύτως ἐπὶ πραγματῶν, ἀνι-
στῶν, ἀνεγείρω, στήνω, στήλην Ἡρόδ. 2. 102· ὑψέρον Ξεν. Κύρ.
7. 5, 12, κτλ.· τρώπαια Πλάτ. Τίμ. 25C· ἀνδρόγυντα ἐς Δελ-
φούς παρὰ Δημ. 164. 21· οὕτως, ἀν. τινὰ χρυσοῦν, χαλκοῦν
(παρ' ἀρχαιοτέροις συγγραφεῦσιν ἰσθάναι ἄνευ τῆς προθέσεως), ἀνε-
γείρων χρυσοῦν ἢ χαλκοῦν ἀνδρόγυντα τινός, Πλούτ. 2. 170E. Βρυένν.
1:—οὕτω κατὰ μέσ. ἄορ. ἀ', ἀναστήσασθαι πόλιν, ἀνεγείρειν
ἐκ αὐτῆ πόλιν, Ἡρόδ. 1. 165· ἀνεστήσαντο δὲ βωμοὺς Καλλ. εἰς
Ἄρτεμ. 199.

6) κτίζω ἐκ νέου, ἀνοικοδομῶ, ἀνιδρύω πάλιν,
ἐπαναφέρω, τείχην Δημ. 477. 23· μεταρ., θεῶν τιμὰς Εὐρ. Ἰπρ.
Μ. 852.

5) ἐγείρω, στήνω, παρνοιάζω πρὸς πώλησιν, ἀνι-
στάς δὲ κατὰ μίαν ἐκάστην [παρθένον] κήρυξ πώλεισκε
Ἡρόδ. 1. 196. II. ἐγείρω εἰς ἐνέργειαν, διεγείρω, ἀλλ' ἴθι νῦν
Ἄπαντα.. ἀνοστήσον Ἰλ. Κ. 176, πρὸλ. 179.. Ο. 64, κτλ.: μετὰ
δοτ. προσ., διεγείρω τινὰ κατ' ἄλλου, τοῦτω δὲ πρόμον ἄλλον
ἀναστήσουσιν Ἰλ. Η. 116 (ἴδε κατωτέρ. Β. 1. 4):—προκαλοῦ τινὰ
εἰς τὰ ὄπλα καὶ συμπεριλαμβᾶν αὐτὸν μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν πόλεμον,
αὐτοὶ τε καὶ τῶν βαρβάρων πολλοὺς ἀναστήσαντες ἐστρά-
τευσαν Θουκ. 2. 68, 96· διεγείρω, πόλεμόν τινα βαρῶν καὶ
ἔμπορον ἀναστήσαι ἐπ' αὐτοὺς Πλούτ. Κορ. 21· καὶ ἀ. ἀστή-
σας ἤγε τὸν στρατόν, καὶ καλῶσας τὸν στρατόν εἰς τὰ ὄπλα ἤγεν
αὐτόν, Θουκ. 4. 93, πρὸλ. 112, κτλ.

III. κἀμνω τοὺς ἀνθρώ-
πους νὰ ἐγερθῶσι, διαλύω συνθήροισιν διὰ τῆς βίας, τοὺς μετ' ἀνα-
στήσειεν ἀναστάτους καὶ ἐν παραχῆ ποιήσαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 191·
ἀλλὰ, ἐκκλησίαν ἀναστήναι σημαίνει: διακόπτειν τὴν συνεδρίαν,
Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 42.

2) κἀμνω τοὺς ἀνθρώπους νὰ μεταναστεύ-
σωσιν, ἀναστάτους ποιῶ (ἴδε κατωτ. Β. II. 2), ἔθενεν ἀναστήσας
ἀγε Ὀδ. Ζ. 7· ἀνίστασαν τοὺς δῆμους Ἡρόδ. 9. 73· Αἰγινίτας..
ἔξ Αἰγίνης Θουκ. 2. 27· εἶ, γαίαν ἀναστήσειν Ἀπολλ. Ρόδ.
Α. 1349· οἴκους Πλούτ. Ποπλικ. 21· προσέτι, ἀν. τινὰ ἐκ τῆς
ἐργασίας Δημ. 270. 14, πρὸλ. 313. 18· ἴδε κατωτ. Β. II. 2.

3) σηκώνω ἰκέτην παρακαθήμενον εἰς ἄγαλμα θεοῦ ἢ βωμῶν, τοῦτους
ἀνίστασι μὲν οἱ πρυτάνεις Ἡρόδ. 5. 71, Θουκ. 137, κτλ. Ὠσαύ-
τως, ἀν. στρατόπεδον ἐκ χώρας, σηκώνω τὸ στρατόπεδον ἐκ τῆς
θέσεώς του, μεταστρατοπεδεύω, Πλούτ. 29. 11, 10· τὰ πράγματα
ἀνίστησι τινα Πλούτ. Ἄλκ. 31.

4) ἀν. ἐπὶ τὸ βῆμα, κἀ-
μνω τινὰ νὰ ἀναθῆ εἰς τὸ βῆμα, Πλούτ. 2. 784C, πρὸλ. Κριμλλ. 32.

5) ἐπὶ κνηστῶν, ἐγείρω, ἐξεγείρω, σηκώνω τὸ «κνηστῆ», τὰς
δὲ ὀπίστας, ἀν τις ταχύ ἀνίστη, ἔστι λαμβάνειν Ξεν. Ἄν. 1.
5, 3, πρὸλ. Κύρ. 2. 4, 20, Κυν. 6. 23.

6) μάρτυρα ἀνα-
στήσασθαι τινα, κληθεῖν τινα εἰς μαρτυρίαν, Πλάτ. Νόμ. 937A.

IV. πρὸκμ. ἀνέστακα, μεταβ.: καὶ ἀνέστακεν αὐτῷ χεῖρα
Ἐβδ. (Βασιλ. Α', ε', 12).

Β. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ παρὰτ. **ἀνίσταμαι**, -μην, ἐν τῷ
μέλλ. **ἀναστήσομαι**, ἐν τῷ ἄορ. 6' **ἀνέστην**. πρὸκμ. **ἀνέστηκα**,
Ἄττ. ὑπερτ. **ἀνεστήχη**· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. ἄορ. **ἀνεστάθην**
(ἴδε κατωτ. II. 2):—σηκώνομαι, σηκώνομαι ἔρθως, κυρίως ὅπως ὀμι-
λήσω, τοῖσι δ' ἀνέστη Ἰλ. Α. 68, 101, κτλ.: ἐν βίῳ ποιοῖσι Τ.
77· παρ' Ἄττ. μετὰ μετοχ. μέλλ. ἀν. λέξων, κατηγορησῶν,
κτλ.: οὕτω μετ' ἀπαρ., ἀνέστη μαντεύεσθαι Ὀδ. γ'. 380· κατὰ
μετοχ., ἀναστάς εἶπε Εὐρ. Ὀρ. 885· παραινέσεις ἐποιούσιντο..
ἀνιστάμενοι Θουκ. 8. 76· ὡσαύτως ἐγείρομαι ἐκ τῆς θέσεός μου
εἰς ἐνδοξίαν σεβασμοῦ, Λατ. assurgere, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέ-
στησαν Ἰλ. Α. 533.

2) ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνας, ἔξ εὐνής
ἀναστάσασθαι Ἰλ. 3. 336, πρὸλ. Δίσχυλ. Εὐμ. 121· εὐνήθεν Ὀδ.
γ. 121· ἔρθρου ἀν. Ἰσ. Ἐργα κ. Πημ. 575· ὁψέ Ἀριστοφ. Σρ.

217· ἀν. ἐκ κλίνης, μετὰ ἀσθενεῖαν, Ἄνδοκ. 9. 20: — ἀπολ., ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἡρόδ. 1. 31. 3) ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν, Ἰλ. Φ. 56, πρὸλ. Ο. 287, Ἡρόδ. Γ. 62, Δισχύλ. Ἄγ. 569· παρὰ τῶν πλειόνων Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 1073. 4) ἐγείρομαι ἐξ ἀσθενείας, ἀναλαμβάνω, ἐκ τῆς νόσου Ἡρόδ. 1. 22, πρὸλ. Πλάτ. Λάγ. 195C· ἀπολ., Θουκ. 2. 49. 5) ἐγείρομαι ὡς ὑπέρμαχος ἢ πρόμαχος, Ἰλ. Ψ. 709· θανάτων δ' ἑῖα χῶρα πύργος ἀνέστα (Οιδίπους), Σοφ. Ο. Τ. 1201: ἐντεθεῖν μετὰ δοτ., ἀνίσταμαι [ὡς ἀνταγωνιστῆς κατὰ τινας], Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ [ἐνίκησα] Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη Ἰλ. Ψ. 635· μὴ τίς τοι.. ἄλλος ἀναστή Ὀδ. Σ. 334· Ἐυφῶνα θοῦρον πᾶσιν ὅς ἀνέστη θεοῖς (πρότερον ἐγράφ. ἀντέστη) Δισχύλ. Πρ. 354· ἴδε ἀνωτ. Α. Π. 6) ἐγείρομαι, ἀνυψοῦμαι, πύργος ἀνέστα Εὐρ. Φοῖν. 824, πρὸλ. Πολύδ. 16. 1, 5· ἐπὶ ἀγαλμάτων ἢ ἀνδριάντων, κτλ., ἀνιδρύομαι, Πλούτ. 2. 91A, 198F· μεταφ., μὴ τί ἐξ αὐτῶν ἀναστήτη κακὸν Πινδ. Π. 4. 276· πόλεμος Διον. Ἄλ. 3. 23. 7) καθίσταμαι, γίνομαι, βασιλεύς· διαφ. γραφ. ἐν Ἡρόδ. 3. 66. 8) ἐπὶ ποταμοῦ, πηγῶν, ἐξ ὁρέων Πλούτ. Πομπ. 34. II. ἐγείρομαι ὅπως ἀπέλω, σηκώνομαι νὰ ὑπάγω, «ἐκινῶ», εἰς Ἀργος Εὐρ. Πρακλ. 59, πρὸλ. Θουκ. 1. 87., 7. 49, 50· ἀνίστατο εἰς οἰκημῆτι ὡς λουσομένης Πλάτ. Φαίδων 116A, ἔνθα ἴδε Heind. 2) ἀναγκάζομαι νὰ μεταναστεύω (ἀνωτ. Α. Π. 2), ἔξ Ἄρης ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν Θουκ. 1. 12, πρὸλ. 8: — ἐν γένει, σηκώνομαι, ἀπέρχομαι, ἐπὶ ἰκετῶν, ἀναστῆναι.. ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Δισχίν. κατὰ Ἰμάρχ. 18. 7: — ἐπὶ χώρας, γίνομαι ἀνάστατος, ἐρημοῦμαι, ἐν ἀνεστηκυῖη τῇ χώρῃ Ἡρόδ. 5. 29· πόλις.. πᾶσ' ἀνέστηκεν ἔσθ' Εὐρ. Ἐκ. 494· ἠσυχάσσα ἢ Ἑλλάς καὶ οὐκέτι ἀνισταμένη, μὴ ὑποκειμένη πλεόν εἰς μεταναστάσεις, Θουκ. 1. 12· τὴν ἀσφάλειαν.. περιεῖδτε ἀνασταθεῖσαν Δημ. 367. 20. 3) ἐπὶ δικαστηρίου, διακόπτω τὰς συνεδριάσεις, κἀνώ, ἐπειδὴν ἀναστή τὸ δικαστήριον Δημ. 585. 9. 4) ἐπὶ κυνηγίου, ἐξεγείρομαι, σηκώνομαι, καὶ τὰ ἀνιστάμενα θηρία ὑπεδέχοντο καὶ ἐδίωκον Ξεν. Κύρ. 2. 4, 20· ἴδε ἀνωτ. Α. Π. 5, καὶ πρὸλ. ἀνάστατος.

ἀνιστορέω, ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐρωτῶ, ὄρησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς Σοφ. Ο. Τ. 578· μετ' αἰ. προσ. καὶ πράμω. ἐρωτῶ τινα περὶ τίνος πράγματος, πεύσει γάρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμὲ Δισχύλ. Πρ. 963, πρὸλ. Σοφ. Ο. Τ. 991, Φ. 253· οὕτω, σὲ.. ἀνιστορῶ Εὐρ. Ἰκ. 110· ἀν. τινὰ περὶ τίνος ὁ αὐτ. Ἰππ. 92: — ἐρευνῶ, ἐξετάζω τε, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 1. 5, 5.

ἀνιστορησία, ἡ, ἄγνοια τῆς ἱστορίας, Κικ. πρὸς Ἄττ. 1. 7.

ἀν-ιστόρητος, ον, ὁ ἀγνοῶν τὴν ἱστορίαν, ἀμαθής, ἀπαιδεύτος, μὴ γνωρίζων, ἀνιστόρητος περὶ τῶν κατὰ τὴν Λιβύην Πολύδ. 12. 3, 2· ἀθέατος τῶν τοιοῦτων καὶ ἀνιστόρητος Δ. Χρυσ. λόγ. 12, τόμ. 1, σ. 404: — Ἐπίρρ., ἀνιστορήτως ἔχειν τινός Πλούτ. Δημήτρ. 1. II. μὴ μνημονεύομενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἄγνωστος, ὁ αὐτ. 2. 731C, 733B, Ἀγαθαρχίδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 453. 37.

ἀν-ιστωρ, ορος, ὁ, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀίστωρ**, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 272.

ἀνίσχαλος, ον, ἀνίσχαλον, ἄτοκον ἢ ἀνήμελκτον, ἡ ἀθήλαστον, Διογένης, Ἐτυμ. Μ. 110, 32.

ἀνισχάνω, ὡς τὸ **ἀνίσχω**, ποιητ. ἀντὶ **ἀνέχω** Ὀρφ. Ἄργ. 447.

ἀν-ισχυος, ον, ὁ μὴ ἔχων σαρκώδη ἰσχία, ὁ ἔχων τὰ σκέλη ἄσαρκα, ἐπὶ πτηνῶν, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1, 28.

ἀν-ισχυρός, ον, ὁ μὴ ἰσχυρός, ὁ ἄνευ ἰσχύος, Στράβ. 89, Σχόλ. εἰς Θεοφρ. 14. 15. — Ἐπίρρ. -ρωσ, Βασιλικ. ἐκδ. Heimb. τόμ. Α', σ. 302, τόμ. Β', σ. 245.

ἀνισχυρότης, ητος, ἡ, ἑλλειψὶς ἰσχύος, Γλωσσ.

ἀν-ισχυς, υ, γεν. -υος, ὁ ἄνευ ἰσχύος, Ἐδδ. (Ἡσ. 40. 30).

ἀνίσχω, ἴδε ἐν λ. **ἀνέχω**.

ἀνίσων, ωνος, ὁ, = **ἐπίστιος**, (ἡ) κατὰ τὸν Ἀθῆν. (447A) ἀλλ' ὁ Meineke ἔχει: **ἀνίσωμα** συμφ. τῶ Δινδορφίω.

ἀνίσωσις [ἡ], εως, ἡ, ἐπίστωσις, Θουκ. 8. 87, Πλάτ. Νόμ. 740E.

ἀνίστεον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἄνευμαι, δεῖ ἀνίεσθαι, πρέπει τις νὰ ἐπανέλθῃ, ἀνιτέον δὲ ὄθεν ἐξέδόμενος εἰς ταῦτα Διον. Ἄλ. περὶ Λυσ. 13.

ἀνιῶζω, κραυγάζω ἰσχυρῶς, φωνάζω ἀγρίως καὶ μεγαλοφώνως, Κόντ. Σμ. 11. 177.

ἀν-ιχθύς, υ, γεν. -υος, ἄνευ ἰχθύων ἢ μετὰ ὀλίγων ἰχθύων, ἀλμυρῶν αὐτῆν (τὴν λίμνην) οὐσαν καὶ ἀνιχθῶν Στράβ. 746.

ἀνιχνεύσις, εως, ἡ, τὸ ἀνιχνεύειν, Εὐστ. 1437. 16.

ἀνιχνευτέος, α, ον, ὃν πρέπει τις ν' ἀνιχνεύσῃ, Βασιλικ. ἐκδ. Heimb. τόμ. Α', σ. 320.

ἀνιχνευτής, οὔ, ὁ, ὁ ἀναζητῶν τὰ ἔχνη τινός, Θεσ. Στεφ.

ἀν-ιχνεύτος, ον, ὁ μὴ ἀνιχνεύσις, μηδὲν ἐώντος ἀνιχνεύτοῦ αἰῶνος Λουκ. Ἐρωτ. 35.

ἀνιχνεύω, (ἀνὰ ἰχθύω) ἀναζητῶ τὰ ἔχνη ὡς ὁ κυνηγετικὸς κῆρυξ, Ἰλ. Χ. 192, πρὸλ. Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 13: ἐν γένει, ἀνιχνεύω, ἐξερευνῶ, ἀναζητῶ, Πλούτ. Καῖσ. 69· χέρσον ἀν. Λυκάφρ. 824: — **ἀνιχνέω** ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 2372.

ἀν-ιχνος, ον, ἄνευ ἰχθύων ἢ σημειῶν, Γρηγ. Ναζ. ὦδ. 2. 55.

ἀν-ἰψαλος, ον, (ἴππομαι) ὁ μὴ παθῶν βλάβην, Στράβ. 74. —

ἀνίψαλλον· ἀβλαβῆ Ζωναρ. 171· καθ' Ἡούχ. ἀνίψανος, ἀνίψανον· οὐ βεβλαμμένον».

ἀνιῶδης, ες, = ἀνιῶδης Θεοφρ. Δίτ. Φυτ. 6. 10, 8, ἔνθα ὁ Σακλίγ. γράζει **ἀλμῶδης**.

ἀν-ιώτος [ἡ], ον, (ἰώ) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σκωρίασιν, χαλκῶν.. ἀνιώτων Ἄριστ. π. Θαυμ. Ἄκ. 48. 2. — καθαρὸν καὶ ἀνιώτων ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 248. 8.

ἀνκριτήρ, ὁ, ἀνακριτής, ἀνκριτήρες τοὶ ἐπὶ βασιλῆος Ἀντιφίλου τοῦ Θεγεῖτου BCH. XI, 296· Collitz. 3055.

ἀννεῖται, Ἐπ. ἀντὶ ἀνανεῖται, ἐκ τοῦ ἀνανεομαι.

ἀννεφέλος, Ἐπ. ἀντὶ ἀννεφέλος.

ἀννησο-ειδής, ες, ὅμοιος πρὸς ἀννησον «κώνειον» Ἡούχ. — «κωνεῖον» τοῦτο οἱ μὲν κορίανον, οἱ δὲ ἀννησοειδὲς καλοῦσι» Σχόλ. εἰς Νικάνδρ. Ἀλεξίφ. 186.

ἀννησον, ἀννηθον, τό, ἴδε ἐν λ. ἀννηθον.

Ἄννιβαϊκός, ἡ, ὄν, Ἄννιβαϊκὸς πόλεμος, πόλεμος τοῦ Ἄννιβα, Πολύδ. 2. 71, 9, Διον. 2. 5. — γράφεται καὶ Ἄννιβαϊκός, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθός.

ἀννιζέω, εἶμαι μετὰ τὸ μέρος τοῦ Ἄννιβα, Πλούτ. Μάρκελλ. 10.

ἀννίσσον, τό, ἴδε ἐν λ. ἀνίσσον καὶ ἀννηθον.

ἀννώνα, ἡ, Λατ. annona, σιτηρέσιον, «ἡ παρὰ βασιλέως δεδομένη ἐκάστῳ ἐνιαυτῷ βόνα», Ἐτυμ. Γουδ. ἔνθα γράφεται διὰ τοῦ ο.

ἀννώνευομαι, ἔγω σιτηρέσιον ἢ ἐπιχορηγῶν (annona), ἀννώνευόμενοι καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἄρτους σιτίνους μὲ Σουλ. Ἐπιγρ. 5128. 20.

ἀννώνη = ἀννώνα, Σουλ. Ἐπιγρ. 4447, 5128. 16, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀν-ὀδευτος, ον, ἀδιάβατος, ἀνόδευτος χεῦμα Ἡρόδου παρὰ Στράβ. 683.

ἀνοδηγέω, ὀδηγῶ ὀπίσω, δεικνύων ἀνωδήγει Βαθρ. 95. 55 (ἀν ὠδήγει, Dübner).

ἀνοδία, ἡ, (α στερ. καὶ ὀδός) ὀδὸς ἥτις δὲν εἶναι ἀληθῶς ὀδός, ὀδὸν ἢ κυριώτερον εἰπεῖν ἀνοδίαν Φίλων 2. 156, πρὸλ. 257· ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κατὰ δοτ., ἀνοδία, ἀνοδίασις, διὰ μέσου τόπων ἔνθα ὀδοὶ δὲν ὑπάρχουσι, Πολύδ. 5. 13, 6., 4. 57, 8, Διδό. 19. 5.

ἀν-ὀδμος, ον, ἄνευ ὀσμῆς, ἄσμος, Ἰππ. Προφρ. 151, Ἄριστ. Προβλ. 3. 13.

ἀνόδοντος, ον, = ἀνόδους, ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει Φερεφρ. ἐν «Κοριαννοῖς» καὶ ἐν «Κραπατάλοις» 13. — Παρὰ δὲ Βυζ. **ἀνόδόντωτος**, ον.

ἀν-ὀδος, ον, μὴ ἔχων ὀδὸν, ἀδιάβατος, ἄβατος, ὀδοὶ ἀν. Εὐρ. Ι. Τ. 889· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ εὐὸδος, τῇ μὲν γὰρ ἀνοδοῦν, τῇ δὲ εὐδοῦν εὐρήσομεν τὸ ὄρος Ξεν. Ἄν. 4. 8, 10.

ἀνοδος, ἡ, (ἀνά, ὀδός) ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἀγούσα ὀδός, ἀνάβασις, ὡς π. χ. εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, Ἡρόδ. 8. 53· τὴν ἀν. οἰκοδομήσατο Σουλ. Ἐπιγρ. 1948· μεταφ., ἡ εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἀν. Πλάτ. Πολ. 517B. 6) πορεία πρὸς τὰ μεσόγαια, ἰδίως τῆς Ἀσίας, ὡς ἡ ἀνάβασις (πρὸλ. τὴν λέξ.)· τριῶν μνημῶν ἀνοδος (εἰς Σαῦσα), Ἡρόδ. 5. 50· ἀν. παρὰ βασιλέα αὐτοῖ 51, Ξεν. Ἄν. 2. 1, 1. 2) ὕψωμα, ἀνάβασις, ἀνώμασις, τοῦ ὕψου Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 2, 9· ἡ ἀνατολὴ ἀστερός, κτηλοσύνη τ' ἀνοδός τε Ἄρατ. 536: ἡ ἀνωπέρεα ὑψώματα, Πολύδ. 5. 24, 4. II. ἡ πρώτη τῶν Θεσμοφοριῶν ἡμέρα, ὅποτε αἱ γυναῖκες ἀνάβαινον εἰς τὸν ναόν, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Θεσμοφρ. 80, ἐκδ. Βεχκ., ὁ δὲ Ἡούχιος λέγει: «ἀνοδος· ἀνάβασις· ἡ ἐνδεκάτη τοῦ Πυαναεψιῶνος ὅτε αἱ γυναῖκες ἀνέρχονται εἰς θεσμοφορία, οὕτω καλεῖται».

ἀν-ὀδους, οντος, ὁ, ἡ, ἄνευ ὀδόντων, νωδός, Ἄριστ. π. Ζ. μορ. 3. 14, 9, Ἀποσπ. 278.

ἀνοδύρομαι, ἀποθ., δούρομαι, κλαίω δουρόμενος, θρηνηλογῶ, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 6, Πλούτ. 2. 123C.

ἀν-ὀδύρτος, ον, ὁ μὴ δουρόμενος, μὴ θρηνῶν, θεῶθεν δὲ πνέοντ' οὐρον ἀνάγκη τλῆναι καμιάτοις ἀνοδύρτοισι Ποιητῆς παρὰ Μ. Ἄντων. 7. 51.

ἀν-ὀζος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὄζους ἢ ἔχων ὀλίγους μόνον, ἀντιβέται πρὸς τὸ ὄζώδης, ἔστι γὰρ (τῶν δένδρων) τὰ μὲν ὄζώδη, τὰ δὲ ἀνοζα Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 8, 1, κτλ.: — Συγχρ. -ότερος αὐτοῖ 3. 13, 3: — Ὀσαῦτως, **ἀοζος**, ον, αὐτοῖ 1. 5, 4, κτλ.

ἀνόημα, ατος, τό, ἀνόητος πρᾶξις, ἀνοησία, Στωβ. Ἐκλογ. 2. 194.

ἀν-ὀημων, ον, ὁ ἄνευ νοημοσύνης ἢ νοῦ, ἀνόητος, οὐδ' ὀπιθεν κακός ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων Ὀδ. Β. 270, 278, P. 273.

ἀνοησία, ἡ, ἑλλειψὶς νοῦ, Σουδ. ἐν λέξ. **ἀδέλτερος** περὶ τὸ τέλος. II. = ἀκαταληψία, τὸ ἀκατάληπτον, τὸ ἀκατανόητον, Διονύσι. Ἄρεσπ. περὶ Θεῶν Ὀνομ. 1. 1, σ. 376.

ἀνοηταῖνω, εἶμαι ἀνόητος, φέρομαι ἀνοήτως, τὸν ἀνοηταίνοντα καὶ ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστὸν Πλάτ. Φίλ. 12D, Ἠνίοχος ἐν Ἀδῆλ. 1. 3· **ἀνοητεύω** Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Νεφ. 1484· **ἀνοητέω** ἀμφ. παρ' Ἐπιραν.

ἀνοητία, ἡ, Ἄττ. ἀντὶ **ἀνοησία**, Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 585. — ἀνοητῆς, Ἀττικῶς, ἀνοησιῶν, Ἑλληνικῶς, Μοῖρας σ. 28.

ἀνόητος, ον, ἀκατάληπτος, ἀκατάληπτος, ἄφραστ' ἡδ' ἀνόητα Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 80. 2) ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς

τὸν κύκλον τῶν διανοημάτων, ἦτοι τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νοῦ, νοήματα δὲτα ἀνόητα εἶναι Πλάτ. Παρμ. 132C· τῷ θνητῷ καὶ ἀν., μὴ ἔχοντι νοῦν, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 80B.

II. ὁ μὴ ἐννοῶν, ἀνόητος, ἡλίθιος, μαρῶς, Λατ. *amens, ineptus*, Ἠρόδ. 1. 87., 8. 24· ὁ ἀνόητος Ἀριστοφ. Αὐσ. 572· ὠνόητος ὁ αὐτ. Σφ. 252· ἀντιτίθεται τῷ **προνοητικῷ**. Ἐν. Ἀπομν. 1. 3, 9· συγν. παρὰ Πλάτ. τὸ ἀνόητον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν τῷ νοῦν ἔχοντι· λογιζάμενος οὖν εὕρισκεν ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ὄλον ἔλου κάλλιον ἔσεσθαι ποτε ἔργον Πλάτ. Τίμ. 30B· τὸ ἀν. [τῆς ψυχῆς] ὁ αὐτ. Πολ. 605B. κτλ.:— ἐπὶ ζῶων, τὸ τῶν προδῶτων ἦθος εὐθες καὶ ἀν. Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 3, 2, πρῶλ. 37. 21.

2) οὕτως ἐπὶ πράξεων, διανοημάτων, κτλ.: ἀν. γνῶμαι Σοφ. Λέ. 162· δόξαι Πλάτ. Φιλ. 12D· εὐχειρία Ἰππ. π. Ἀρῶρ. 802· ἀν. καὶ κενὸν Ἄριστοφ. Βάτρ. 531· εἴησιον.. καὶ τῶν ἄλλων ἀνόητων Ἀριστοφ. Νεφ. 417.

III. Ἐπίρρ. -τωσ ὁ αὐτ. Αὐσ. 518, Πλάτ., κλπ. ἀνόητος διακεῖσθαι Αὐσίας 117. 24· ὠσαύτως ἀνοητεῖ Ἀν. Ὁε. 2. 313:— Ἐπίρρ. -ότατα Δίων Κ. 44. 35· -οτάτως Κύριλλ.

ἀ-νόθευτος, ον, ὁ μὴ νοθευθείς, γνήσιος, ἀπαραιοῦτος, καθαρὸς, Ἄριστ. π. Θεαμ. 158.— Ἐπίρρ. -τωσ Ἐκκλ.

ἀνόθηρον, «νοῦρον» Ἰσχύ.

ἀ-νοθος, ον, ἀνόθευτος, γνήσιος, ἡ ἀνοθος φιλοσοφία Φίλων παρ' Εὐσ. Προπ. Εὐαγγ. 388D.— Ἐπίρρ. -θως, γνησιῶς, Φίλων 2. 216.

ἀνοια, Ἐπ. ἀνοίη, ἡ, Θεογ. 453:— ὁ χαρακτῆρ τοῦ ἀνου, ἥτοι τοῦ ἀνόητου, ἔλλειψις νοῦ, ἀνοησία, μαρῶς, ἀνόησι, ἐν μαρῶσι, ἀνόητος, Ἠρόδ. 6. 69· ὑπ' ἀνοίας Αἰσχύλ. Πρ. 1079, Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 34b· νεότητι καὶ ἀνοία Πλάτ. Νόμ. 716A· ἀν. λόγου Σοφ. Ἄντ. 603· τὴν ἀν. εὐ φέρειν Εὐρ. Ἰππ. 398· ἀνοία πολλῆ χρησάσι, εἶναι τινα καθ' ὑπερβολὴν ἀνόητον, Ἀντιφῶν 122. 31· πολλῆ ἀνοία [ἔστι] πολεμησίου Θεουκ. 2. 61· ἀνοίαν ὀφλιεσκάνων, νομιζόμενος ἀνόητος, μαρῶς, Δημ. 16. 24· δύο δ' ἀνοίας γένη, τὸ μὲν μαρῶν, τὸ δ' ἀμαθῶν Πλάτ. Τίμ. 86B· ἀντιτίθεται δὲ τῇ **μαρῶ** ὁ αὐτ. 382C, Ε, κτλ.:— πλῆθ. ἀνοησία, Ἰσοκρ. 160A. [Ἐν τῇ παλαιᾷ ἀσθίδι ἐνίοτε παροξύνεται ἀνοία, ὡς αἱ λέξεις, ἀγοιᾶ, διανοιᾶ, παρανοιᾶ:— περὶ Αἰσχύλ. Θ. 402, ἴδε Δινδ. ἐν λέξ. Αἰσχύλ., πρῶλ. Σοφ. Ἀποστ. 517, Εὐρ. Ἀνδρ. 520].

ἀνοιγεύς, εἰς, ὁ, ὁ ἀνοίγων, Δαμασκ. ἐν Οὐολρ. Ἀνεκδ. 3. 260.

ἀνοίγη, ἡ, ἡ, τὸ ἀνοίγμα, ἀνοίγην δὲ τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ τὴν τοῦ σταυροῦ ἔκτασιν χρῆσι γόιζεσθαι, τὴν ἐξάμλουσιν τῶν χειρῶν αὐτοῦ, Ἰωάν. Χρυσ. ἐρμ. εἰς τοὺς Ψαλμ. 103, τόμ. 1, σ. 950. 37.

ἀνοίγμα, ατος, τό, μέρος ἀνοικτόν, θύρα, Ἐδδ. (Βασιλ. Γ' , ιδ', 6, Ἀλεξάνδρ. Κῶδ.), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 714, Ἐτυμ. Μ. 349, 54.

II. ἔκτασις, διάστημα (;) Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 12.— Ὄσαύτως ἀνοικτός, ὁ, Βυζ.

ἀνοίγνυμι, Αὐσ. 12. 10· ἀνοίγω, Πινδ. Π. 5. 119, Ἠρόδ. 3. 37, 117, καὶ Ἄττ. Ἐπ. ἀνοίγω Ἰλ. Ω. 455· μεταγεν. ἀνοίγνυμι, Δημ. Φαλ. 122, Πλάτ. Σ. 41, 4:— παρὰτ. ἀνέφωγον Ἰλ. Π. 221, καὶ ἀλλαγοῦ, Ἠρόδ. 1. 187, Ἄττ. ὠσαύτως ἀνέφωγον Ἰλ. Σ. 168· σπανίως ἤνοιγον Ἐν. Ἐλ. 1. 1, 2 καὶ 6, 21· Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀνοίγεσθον (ἴδε κατωτ.) μεταγεν. ἀνεφώγνυον Ἄππ. Ἐμρ. 4. 81, κτλ.:— μέλλ. ἀνοίξω Ἄριστοφ. Εἰρ. 179:— ἄορ. ἀνέφωξα ὁ αὐτ. Σφ. 768, Θεουκ. 2. 2· μετοχ. ἀνεφώξας Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 4300d: Ὄσαύτως ἤνοιξα Ἐν. Ἐλλ. 1. 5, 13 καὶ παρὰ μεταγεν. περὶ τοῦ Ἰων. ἀνοίξα Ἠρόδ. 1. 68 (κοινὰς ἀνέφωξα), 4. 143., 9. 118· ποιητ. ἀνέφωξα Θεοκρ. 14. 15:— πρkm. ἀνέφωξα Δημ. 42. 30, 1048. 13, Μένανδ. ἐν «Θεττάλῃ» 3· ἀνέφωγα Ἀριστοφ. 2. 22· ὑπερσυντ. ἀνεφώγει Φερεζρ. ἐν «Κραπατάλοις» 6 (ἴδε κατωτ.):— Παθ. ἀνοίγνυμαι Εὐρ. Ἰων 923, Ἄριστοφ. Ἰππ. 1326: μεταγενεστέρω μέλλ. ἀνοίχθησθεσμαι Ἐδδ., Ἐπίκτ., κτλ.: ἀνοικήσομαι Ἐδδ. ἀνεφώξομαι Ἐν. Ἐλλ. 5. 1, 14:— πρkm. ἀνέφωγμα Εὐρ., Θεουκ., κλ.: ἀνέφωγμα Θεοκρ. 14. 47· μεταγεν. ἤνοιγμα (δι-) ἐκ διορθώσεως τοῦ Λιττρέ ἐν Ἰππ. Ἐπιδ. 1229, πρῶλ. Ἰωσήφ. κατὰ Ἄπ. 2. 9: ὑπερσ. ἀνέφωκτο Ἐν. Ἐλλ. 5. 1, 14 (ὁ πρkm. ἅ' ἀνέφωγα εἴρηται μὲ πᾶθη. σημασ. ἐν Ἰππ. 269. 17., 502. 10, Πλούτ., κτλ.: ἀλλ' οὐδαμῶ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττικαῖς, ἐν ἐξαιρέσει μὲν χωρίον τὸ τοῦ Δεινάρχ. ἐν τοῖς Ὁξον. Ἀνεκδ. 1. 52):— ἄορ. ἀνεφώχθην Εὐρ. Ἰων 1563, ὑποκατ. ἀνοίχθη Δημ. 44. 37, εὐκτ. ἀνοίχθειν Πλάτ. Φαίδων 59D· ἀνοίχθεσθαι Θεουκ. 4. 130, Πλάτ. μεταγεν. ἤνοιχθην Πλάτ. 2. 35, 4, Ἐδδ. καὶ ἄορ. ἅ' ἤνοιχθην Λοκ. Ἐρωτ. 14, κτλ.— Ἐν τῷ μεταγενεστέρῳ Ἑλληνισμῷ λίαν ἀνωμαλοὶ τύποι ἀπαντῶσιν: ἡνέφωξα Ἐδδ. (Γεν. ἡ, 6), Ἰωσήφ. ἡνέφωγμα Ἀποκάλ. ε', 8, Ἠλιόδ. 9. 9· ἡνεφώχθην Ἐδδ. (Γεν. ζ', 11)· ὠσαύτως ἄορ. ἀ' ἀπαρ. ἀνωίξαι, Κόνιν. Σμ. 12. 331· ἀνωίχθην Νόνν. Δ. 7. 317.

Ἄνοίγω, ἐπὶ θύραν, κτλ., ἀναοίγεσκον μεγάλην κληίδα, προσεπάθον τὰ ὄψιστον ὅπισθον τὸν μοχλῶν ὥστε τὰ ἀνοίξομαι [τῆν θύραν] Ἰλ. Ω. 455, πρῶλ. Σ. 168· πύλας ἀνοίξει Αἰσχύλ. Ἀγ. 604· θύραν Ἄριστοφ. Σφ. 768· ὠσαύτως ἀνευ τοῦ θύραν ὡς καὶ νῦν, ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέφετέ τις Πλάτ. Πρωτ. 310B, πρῶλ. 314D. Ε' χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέφωγεν, ἐσήκωσε τὸ σκέπασμα τοῦ κι-

θωτίου, Ἰλ. Π. 221· φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέφωγεν Ω. 228· οὕτως, ἀνοίγειν σορῶν, τάφον, θήκας Ἠρόδ. 1. 68, 187, κτλ.: κίβωτων Αὐσ. 121. 5· ἀν. σήμαντρα, σημεῖα, διαθήκας, ἀνοίγω σφραγίδας, κτλ., Ἐν. Λακ. β. 4, Δημ. 1048. 13, κτλ.: καὶ (μεταφ.) καθαρὰν ἀνοίξαντα κληίδα φρενῶν Εὐρ. Μήδ. 660· ἀν. οἶνον, ἀνοίγω κρασί, Θεοκρ. 14. 15· γῆρυν ἀνοίξας ἀντὶ στόμα Τρωφ. 477· ἀνοίγειν φιλήματα, φιλεῖν καὶ φιλεῖσθαι ἀνοικτοῖς χεῖλεσιν, Ἀγ. Τάτ. 56. 5.

2) μεταφ., ἀνοίγω, φανερώω, ἀποκαλύπτω, «ξεσκεπάζω», ἔνομα Αἰσχύλ. Ἰκ. 321· ἔργ' ἀναιδῆ Σοφ. Ο. Κ. 515, πρῶλ. Εὐρ. 1. Α. 326· ἀτυλιαν Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 128.

3) ὡς ναυτικός ὄρος, ἀπολ., ἐξέρχομαι εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλταγος, ἀπομακρύνομαι ἐντελὸς ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ἀνοίγω, Ἐν. Ἐλ. 1. 1, 2., 5. 13., 6. 21, οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ νῦν ὀμιλουμένῃ Ἑλληνικῇ· ἀλλὰ, ἀλδὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων Πινδ. Π. 5. 118 σημαίνει ἀνοίγω, ἥτοι κατὰ πρῶτον δεικνύω τὴν ὁδὸν διὰ τῆς θαλάσσης· «ἀνοίγω δρόμον» λέγομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον.

II. Παθ., ἀνοίγομαι, διακίεμαι ἀνοικτός, εἰμαι ἀνοικτός, ἐπισθε τῆς ἀνοίγομένης θύρης Ἠρόδ. 1. 9· ἀνεφωγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν Πλάτ. Συμπ. 174D· ἔως ἀνοίχθῃ τὸ δεσποτήριον ὁ αὐτ. Φαίδων 59D· δικαστήρια ἀνοίγεται ὁ αὐτ. Πολ. 405A· παρῆξει τάμπυρ' ἀνεφωγμένα Ἄριστοφ. Ὀρν. 1523· λέων τὰ ἐντόσθια ἀνοίχθεις ἕμοια πάντ' ἔχει κυνί, ὅταν τῷ ἀνοίχθῃσι τὰ ἐντόσθια, ἔχει κτλ., Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 3· ἔχει κόλπους δι' ἀλλήλων ἀνοίγομένους, πρὸς ἀλλήλους, Πλούτ. Κράσις. 4: μεταφ., θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται κακῶν Εὐρ. Ἰων 923.

2) οὕτω καὶ ὁ ἅ' πρkm. τῆς ἐνεργ. φων. ἀνέφωγα ἐν τῷ μεταγενεστέρῳ Ἑλληνισμῷ (ἴδε ἐν ἀρχῇ), ἀνθ' οὗ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἄττ. ποιητ. καὶ περὶ Σοφ. ἐν χρήσει εἶναι τὸ ἀνέφωγμα ὡς ἐν Εὐρ. Ἰππ. 56, Δημ. 764. 22, πρῶλ. Λοβ. Φρῦνιχ. 157 κέξ. ἡ χρίσις τοῦ ἀνέφωγον ἀντὶ τοῦ ἀνεφώκται, καίπερ σκωπτομένη ὑπὸ τοῦ Λοκ. (Σολοικ. 8), ἐν τούτοις ἀπαντᾷ παρ' αὐτῶν ἐν ἄλλοις χωρίοις, Πλούτ. 4, Ἀλεκτρ. 6. 449D· μέσ. ἄορ. ἀνοιδῆναι Κόνιν. Σμ. Σ. 470:— Παθ., ἐξογκοῦμαι, ἐπὶ τῶν μυῶνων, Χρηστοῦ. Ἐκτρ. 234.

II. ἀμετάβ., = ἀνοιδέω Νικ. Παρ' Ἀθην. 126C.

ἀνοιδανσις, εως, ἡ, = ἀνοιδῆσις, Πλούτ. 449D.

ἀνοιδέω, Ἐπ. -εῖω (Νικ. Θ. 855): μέλλ. -ήσω· ἄορ. ἀνέφωγα Εὐρ., Πλάτ.:— φουσκῶνω, ἐξογκοῦμαι, Λατ. *intumesco*, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὁε. 385· ἐπὶ κύματος, Εὐρ. Ἰππὸλ. 1210· ἐπὶ ἀνέμῳ, Πλάτ. Τίμ. 84E· ἐπὶ κύματι ἀργόμενον τὰ ὀριμάζομαι, Νικ. ἐνθ' ἄνωτ., τὸ κάλυμμα ἀνφωθικός, ἐξογκόμενον, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 22, πρῶλ. π. Ζ. γεν. 1. 20, 15.

2) μεταφ., θυμὸς ἀνοιδέει Ἠρόδ. 7. 39, πρῶλ. Φιλόστρ. 313 (οὕτως ἐν τῷ μέσ., θυμὸν ἀνοιδῆσαντο, ἐξογκώθησαν ἐκ θυμοῦ, ἐν-πλήθησαν ὀργῆς, Κόνιν. Σμ. 9. 345)· ἀνοιδούσης τῆς νόσου Φιλόστρ. 142.

ἀνοιδῆσις, εως, ἡ, ἡ οἰδῆσις, ἐξογκῶσις, τῶν μαστῶν Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 20, 7, καὶ ἀλλαγοῦ· θαλάσσης ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 6, 21

ἀνοιδίσκω, κάμνω τὴν ἐξογκώθῃ, ἢ φουσκώθῃ, σίτον Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 13, 7:— Παθ., ἀνοιδέω, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὁε. 385.

ἀν-οικεῖος, ον, ὠσαύτως α, ον, Κλήμ. Ἀλ. 506, κτλ.:— ὁ μὴ οἰκείος, ὁ μὴ φιλικός, Σέξτ. Ἐμτ. Πυρρ. Ἰπ. 1. 67: ἀσύμφορος, μετὰ γεν., ἔστι γὰρ οὐκ ἀνοικεῖος ὁ λόγος τῆς προθέσεως Πολύβ. 6. 10. 1., 24. 5, 13, Διόδ. 12. 21· ἀνοικεῖω πράγματι, μὴ οἰκείω, Πολύβ. 5. 96. 8.

II. ἀνάμοστος, ἀκατάλληλος, οὐκ ἀνοικεῖον ἠγούμεθα διελθεῖν τὰ μυθολογούμενα παρ' αὐτοῖς Διόδ. 3. 56, Πλούτ. 2. 102A.— Ἐπίρρ. ἀνοικεῖως ἔχειν πρὸς τὴν Συνέσ. 200C.

ἀνοικεῖότης, ἡ, ἔλλειψις οἰκειότητος, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Συνεσ.

ἀνοικεῖωτος, ον, ὁ ἀνευ οἰκειότητος, ἄσχετος, ἀλλότριος, ἀνοικεῖωτα ἀλλήλοισι Μ. Ἀντων. 12. 30.

ἀν-οικητος, ον, ἄμφ. ἀντὶ ἀοικητος, Λοβ. Φρῦνιχ. 731.

ἀνοικίζω: μέλλ. Ἄττ. -εῖω—ποιῶ πόλιν τινὰ ἀνάστατον μετοικίζων τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς ἄλλο μέρος, Ἀθηναῖοι ἐξῆδον αὐτοῖς ἀνοικίσει τὴν Σπάρτην Ἄριστ. Ρητ. πρ. Ἀλ. 2. 22· ἀν. τινὰς ἐκ τῆν Περσίδα Πλουτ. 1. 25, 4: μεταφ., ἀν. τινὰ φθόνο, ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τοῦ φθόνου, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Φιλόστρ.:— Παθ. καὶ μέσ., μεταφέρω τὴν κατοικίαν μου εἰς τὰ ἄνω ἢ τὰ μεσοκίοντα μέρη τῆς χώρας, μεταναστεύω εἰς τὸ ἐσωτερικόν, αὐτοῖς δ' ἀνοικίσανθ' ἔπως ἀνωπᾶτω Ἄριστοφ. Εἰρ. 207, πρῶλ. Στράβ. 406, Ἄππ. Καρχ. 84· καὶ ἐπὶ πόλεω, κτίζομαι εἰς τὰ μεσόγαια ἥτοι μακρὰν τῆς παραλίας, Θεουκ. 1. 7:— καθόλου, μεταναστεύω, δεῦρ' ἀνοικισθεῖς Ἄριστοφ. Ὀρν. 1351· ἀνοικίσασθαι ἐς Ὀλυμπόν Θεουκ. 1. 58, πρῶλ. 8. 31.

II. οἰκίζω ἐν νέου, ἐγκαθιστῶ ἐκ νέου οἰκίτορας, Κόρινθον δὲ ἀνάστατον Μομμίου ποιήσαντος.. ὕπερον λέγουσιν ἀνοικίσει Καίσαρα Πλουτ. 2. 1, 2· Στράβ. 621:— Παθ., ἐκ νέου οἰκίζομαι, Πλουτ. Λοκουλ. 29.

ἀνοικειοπρόσωπος, ον, «τὸ ἀνοικειοπρόσωπον Εὐρπίδης ἔχει ἐπιλήπτον», δηλ. ἔχει ἀξιόμιστον τὸ ὅτι δὲν ἀποδίδει οἰκείως τοῖς προσώποις τοῦ δράματος, τὰ ἦρα καὶ τοὺς λόγους, Ἰω. Τζέτζ. Προλεγόμ. εἰς Ἄριστοφ. ἐν Ναυκίῳ Λεξικ.

ἀνοίξεις, εως, ἡ, τὸ μετοικίζειν εἰς τὰ μεσογαίωτερα, περὶ δὲ τῆς ἀνοίξεως. ἔστι καὶ τὸδε ἀμύχανον Ἄπ. Καρ. 84.

ἀνοικισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Σπράβ. 406. II. ἡ ἐκ νέου

κτίσις, ἀνακαινίσις, ἐπανόρθωσις, πόλεων Ἡρωδιαν. 3. 6.

ἀν-οικοδεσπότητος, ον, ὁ μὴ ἔχων κύριον τοῦ οἴκου, ἄστρολ. ὄρος, Σαλαμάς. Κλιμακτ. 301.

ἀνοικοδομῆ: μέλλ. -ῆσω, ἀνοικοδομῶ, κτίζω, τὰς καταβάσις τὰς ἐκ τῶν πυλίδων ἐς τὸν ποταμὸν φερούσας ἀνοικοδομήσει πλίνθοισι Ἡρόδ. 1. 186. 2) φράττω διὰ τοίχου, τούτῃ τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν, «ἀποφράζει» (Σχόλ.), Ἄριστοφ. Εἰρ. 100, πρβλ. Λυκούργ. 166. 8· πύλας Διόδ. 11. 21 (ἐν τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ εὐρήται συχνάκις ἀποικ- ὡς διάφορος γραφή).

II. οἰκοδομῶ ἐκ νέου, κτίζω πάλιν, πόλιν καὶ τείχη Θουκ. 1. 89, πρβλ. παρὰ Λυκούργ. 158. 7, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 19, κτλ., καὶ τὴν χώραν ἀνοικοδομήσας, καὶ ἀνεγείρας οἰκοδομῆς ἐν τῇ χώρᾳ, Διόδ. 15. 66:—Παθ., μεταφ., ἐξυψοῦμαι, «καὶ νῦν ἡμέτις μακαρίζομεν ἐναντίους καὶ ἀνοικοδομοῦνται πάντες ποιοῦντες ὄνομα» Ἐβδ. (Μαλαχ. γ', 15).

ἀνοικοδομή, ἡ, καὶ -μησις, εως, ἡ, ἡ ἐκ νέου οἰκοδομήσις, ἀνόρθωσις, εἰς τὰν ἀνοικοδομίαν τοῦ τοίχου καὶ τῶν μνημείων τῶν πεσόντων ἐν τῷ σεισμῷ Ἐπιγρ. Ροδ. IG. Ins. 9, = Cauer 186, Μαλαχ. 1. 240, Θεοφύλ. Βουλγ. Ἐπιστ.

ἀν-οικοδόμητος, ον, ὁ μὴ ἀνοικοδομηθείς, Χρυσ. Σειδωλλ. 5. 409.

ἀνοικοδομία, ἡ, τὸ ἀνοικοδομεῖν, Σχόλ. εἰς Θουκ. 8. 90, Ἐπιγρ. Τροϊζήνος L. et F. 157a.

ἀν-οικονόμητος, ον, ὁ μὴ τακτοποιηθείς, ὁ μὴ ἐν τάξει, ἄτακτος, Μάχων παρ' Ἀθην. 341B, Λογγίν. 33. 5:—οὔσιαστ. -νομησία, ἡ, κακὴ διοίκησις, ἀταξία, Βυζ.

ἀν-οίκος, ον, = οἴκος, ὁ μὴ ἔχων οἶκον ἢ οἰκογένειαν, ἀνεστιος, ἄν. ποιεῖν τινὰ Ἡρόδ. 3. 145· πρβλ. οἴκος.

ἀνοικτεῖ ἡ -τέ, ἐπίρρ., ἀνοικτως, ἄνευ οἴκου, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 257.

ἀνοικτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀνοίγω, πρέπει τις νὰ ἀνοίξῃ, Εὐρ. Ἰων 1387.

ἀνοικτές, «ἀταλαιπώρητον» Ἡσύχ.

ἀνοικτήριον, τό, τὸ δι' οὐ ἀνοίγομεν, κλειδίον, Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 40: «ἐπίκεινται ἐκάστῳ τῶν ἀρμαρίων δύο κλειδές (= κλειδαρίαι), καὶ τῆς μὲν μιάς τὸ ἀνοικτήριον κατέχει ὁ κληρονόμος μου, τῆς δὲ ἑτέρας ὁ οἰκονόμος».—Τῆς λέξεως ταύτης παραφθορὰ φαίνεται τὸ τουρκικὸν ἀναχτάρ.

ἀνοικτής, ον, ὁ, ὁ ἀνοίγων, Ἄπολλ. Δυσκ. Συντ. 324. 6· ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 428.

ἀνοικτικός, ἡ, ον, «Ρωμαῖοι Ἄπριλιον ὠσανεὶ ἀπερίλιον [ἐκ τοῦ ἀρεῖν]», οἰνεὶ ἀνοικτικὸν τοῦ καιροῦ φασίν» Ἰω. Λυδ. π. μνη. Δ, 44.—πρβλ. Ὅσιδ. Fast. IV. 87 κέξ. καὶ Πλούτ. ἐν βίῳ Νουμά 19: «Ἄπριλιον... ἀνοίγοντα... ἀνακαλύπτοντα τοὺς βλαστουχοὺς τῶν φυτῶν».—Παρ' ἡμῖν σήμερον, καὶ ἀπὸ αἰώνων πιθανῶς, ἀνοίξις = ἔαρ.

ἀν-οικτήριμον, ον, ονος, ὁ μὴ οἰκτῆριμον, ἀνηλεῖς, ἄσπλαγχνος, Σοφ. Ἀποσπ. 587, Ἀνθ. II. 7. 303.

ἀν-οικτίστος, ον, ὁ μὴ θρηνηθείς, οὖνομα Ἄριστ. ἐν Ἀνθ. II. παρατρ. 9. 74. II. ἐνεργ., ἀνηλεῖς· οὕτως ἐπίρρ. -τως, ἄνευ οἰκτιρμοῦ, Ἀντιφῶν 114. 10.

ἀνοικτῶ-κλειστός, ον, ἐπὶ θύρας, ἣν δύναται τις ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείῃ, καὶ τὴν ἀνοικτόκλειστον ἐγκλείσω θύραν Γ. Πισιδ. Ἐξακμ. 1745.

ἀνοικτός, ἡ, ον, (ἀνοίγω) ὁ μὴ κλειστός, ὡς καὶ νῦν, Βαβρ. 59. 11, Λουκ. Ἄλ. Ἰστ. 1. 24.

ἀν-οικτος, ον, ὁ ἄνευ οἴκου ἢ ἐλέους, ἀνοικτῆριμον, σκληρός, Εὐρ. Τρω. 782, Ἄριστοφ. Θεσμ. 1022:—Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ ἐλέους, χωρὶς νὰ λυπηθῆται τις, ηὐλέα δὲ γένεθλα.. κεῖται ἀνοικτως Σοφ. Ο. Τ. 180, Εὐρ. Τρω. 751.

ἀνοικμῶς: μέλλ. -ξομαι, οἰμῶς, ὀρηγῶ μεγαλοφώνως, Αἰσχύλ. Πέρσ. 465, Θουκ. 3. 113.

ἀν-οἰμωκτός, ον, ὁ μὴ θρηνηθείς, Αἰσχύλ. Χο. 433. 511:—Ἐπίρρ. ἀνοικμωκτεῖ [ῥ], ἄνευ οἰμωγῆς, ὅθεν ἀτιμωρητί, Σοφ. Αἴ. 1227.

ἀνοινία, ἡ, = ἀοινία, Εὐσεβ. Ἐγκώμ. Κωνσταντ. 17:—οὕτως ἀοίνος, ον, = ἀοίνος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 216.

ἀνοίξις, εως, ἡ, (ἀνοίγνυμι) τὸ ἀνοίγειν, τὸ ἀνοίγμα, πυλῶν Θουκ. 4. 67, 88, κτλ.—οὕτω παρὰ Βυζ., ἀνοίξια, «τὰ ἀνοίξια τῆς ἐκκλησίας» τὸ ἐπίσημον ἀνοίγμα.—νῦν ἀνοίξις = ἔαρ, ἴδε ἀνοικτικός ἐν τέλει.

ἀνοίσις, εως, ἡ, (ἀναφέρω, ἀνοίσω) «ἀνακόμισις» Σουῖδ.

ἀνοιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀναφέρω, πρέπει τις νὰ ἀνενεχθῆ, ἀλλ' ἀνοιστέος ὁ λόγος.. ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν Εὐρ. παρὰ Πλούτ. 2. 431A.

II. ἀνοιστέον, πρέπει τις ν' ἀναφέρῃ, νὰ ποιήσῃ φανερόν, ἦν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοῦργον εἶη τοῦτο κούχλ' κρυπτεόν Σοφ. Ἀντ. 272, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1221:—πρέπει τις νὰ ἀναφέρῃ, νὰ ἀναγγίῃ, τι πρὸς τι Πλούτ. Φωκ. 5· ἐπὶ τι Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 11. 8.

ἀνοιστός, Ἰων. ἀνώστος, ἡ, ον, (ἀναφέρω, ἀνοίσω) ὁ ἀνενεχθείς εἰς τινα ὅπως ἀποφασίση, ἀνώστου δὲ γενομένου.. ἐς τὴν Πυθίην, ἀνενεχθέντος δὲ τοῦ πράγματος εἰς τὴν Πυθίαν, Ἡρόδ. 6. 66.

ἀνοιστρέαι, ἐμβάλλω εἰς τινα βακχικὸν οἶστρον, ἐξεγείρω μέχρι βακχικῆς μανίας, ἴτε θεοὶ Λύσσας κύνες.. ἀνοιστρήσατέ γιν Εὐρ. Βάκχ. 979.

ἀν-οιστρος, ον, ὁ ἄνευ οἴστρον, ὁ ἄνευ βακχικῆς μανίας, Γρηγ. Ναζ. Ὡδ. 2. 88.

ἀνοίσω, ἴδε ἐν λ. ἀναφέρω.

ἀνοίτο, ἴδε ἐν λ. ἄνω.

ἀνοίκαιον, «ὑπερῶν» γράφεται καὶ ἀνώγειον Ἡσύχ.

ἀνοικχεύω ἢ ἀνακωχεύω: μέλλ. -σω (ἀνοικχῆ, ὁ ἴδε), κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω, κωλύω, ὡς ναυτικός ὄρος, συστέλλω τὰ ἱστία καὶ ἐμποδίζω τὴν πορείαν τοῦ πλοίου, σταματῶ εἰς τὰ ἀνοικτά, ὁ δὲ βάρβαροι τῆσι νησι ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου.. ὑπὲρ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νέας ἀπέπλωον, κρατήσαντες τὰ πλοῖα εἰς τὰ «παγὰ» ἐπ' ὀλίγον ἀπέπλεον, Ἡρόδ. 6. 116, κτλ.· «ἀνακωχεύειν» ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἄρμενα αὐτοῦ σαλευώσιν Ἡσύχ.:—μεταφ., ἐπὶ ἄρματος, κρατῶ αὐτὸ ὀπίσω, τὸ σταματῶ, γνοῦς δ' οὐδ' Ἀθηνῶν δεινὸς ἠνιοστρόφος ἔξω παρασπᾶ κἀνοκωχεύει Σοφ. Ἡλ. 732· ὠσαύτως, ἄν. πόλεμον Διον. Ἄλ. 9. 16. 2) ἄν. τὸν τόνον τῶν ὄπλων, διατηρῶ τὴν ἔντασιν τῶν σχοινίων, τηρῶ αὐτὰ «τεντωμένα», Ἡρόδ. 7. 36.

II. ὠσαύτως ἀμεταβ., ἐπὶ ἀνθρώπου (ἐξυπακουομένου τοῦ ἑαυτοῦ), ἀνεκώγειε (ὁ Μαρδόνιος) ἐθέλω εἰδέναι τὸ παρ' Ἀθηναίων, ὁκοῖόν τι ποιήσονται, ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον, ἐσταμάτησεν, αὐτ. 9. 13, πρβλ. Διόδ. 11. 18.—Ἀμφιπόλις τις τύπος εἰς -έω εὐρήται παρ' Ἰππ. π. Ἄρθρ. 803.

ἀνοικωχῆ (συνθ. ἀνακωχῆ) ἡ, σχηματισθὲν κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τοῦ ἀνοχῆ (πρβλ. ὄκωχα, πρkm. τοῦ ἔχω). στάσις, παῦσις, ἀνάπαυλα, κακῶν Θουκ. 4. 117· ἄν. νομίξ, παῦσις, στάσις τῆς ἐξαπλώσεως ἔλικος, Ἄρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9, πρβλ. 1. 7. 2) ἴδιως διακοπὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν, πρόσκαιρος παῦσις τοῦ πολέμου, δι' ἀνοκωχῆς γίγνεσθαι τινι, διατελεῖ ἐν ἀνοκωχῇ μετὰ τῆς, Θουκ. 1. 40· ἄν. γίγνεται τινι πρὸς τινα 5. 32.

II. ἐμπόδιον, κώλυμα, τριβὴ καὶ ἄν. τῶν Ἑλλήνων ὁ αὐτ. 8. 87. (Οἱ ἐφαρμημένοι σχηματισμοὶ ἀνακωχῆ, ἀνακωχεύω πρέπει νὰ διορθωθῶσι πλὴν ὅπου ἀπαντᾶ παρὰ μεταγενεστέρους συγγραφεῦσιν, ἴδε Διοκωχῆ, κατοκωχῆ, συνοκωχῆ. Ὅτι οἱ διὰ τοῦ οἴκου ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τῆς ἀναλογίας εἶχε παρατηρηθῆ ὑπὸ τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν· νῦν δὲ γενικῶς ὁμοιογεῖται ἡ ὀρθότης αὐτῶν, Βαλκαναίρ. Ἄμμων. σ. 24, Διδ. Σεφ. Θεσ. ἑν λ. διακωχῆ, κατακωχῆ, ἔτι καὶ παρὰ Κυρίλλῳ 533A, διαρῳθῆ νῦν εἰς ἀνοκωχῆν ἐκ δύο χειρογρ. ἴδε ἐν τούτοις τὸ ῥῆμα κωχεύω.

ἀνολθία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀνόλθου, ἀολίτης, [ῥ ἐν Ἰσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 317.]

ἀνολθίζω, μακαρίζω, «πάντες ἀνολθίζουσι τόσους βεβριθότα λαοὺ» Ἀπολλινάρ. Ψαλμ. 143. 37.

ἀν-ὄλθιος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἡρόδ. 1. 32, Εὐρ. Ἀποσπ. 175.

ἀν-ὄλθος, ον, ποιητ. ἐπίθ., ὁ μὴ ὄλθιος, ἄλθιος, δυστυχής, ἐλεεινός, ἡμαρ Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 85· γαῖα, ἔμμα Εὐρ. Ἑλλ. 247, I. A. 354· ὅμοι ἐμῶν ἀνολθα βουλευμάτων, ἀντὶ ὧμοι ἐμὰ ἀνολθα βουλευμάτων Σοφ. Ἀντ. 1265. ἴδε σημ. Jebb ἐν τόμῳ:—ἐπὶ προσώπ. ἀνολθότερον Θεογν. 288· ἔλικιος ὢν οὐκ ἀνολθος ἔσται Αἰσχύλ. Εὐμ. 551, ἀνόητος, ἄβουλος, τοιαῦτ' ἀνολθον ἄνδρ' ἐνοσθετεῖ παρῶν Σοφ. Αἴ. 1156, κτλ. 2) ὁ ὄλθιον οὐκ ἔχων, πτωχός, ἄπορος, χαίρει ἀνολθος ἀνήρ, «ὁ πένθος καὶ ἀνεῖμνος» (Σχόλ.), Ἄρατ. 1073:—ἐν τοῖς εἰς Ὀμηρ. Σχολίαις (I. A. Ω. 536) ὑπάρχει: «ἀνολθος, παρὰ Στωϊκοῖς ἀπαίδευτος».

ἀν-ὄλεθρος, ον, ὁ μὴ παθὼν ὄλεθρον, ὁ μὴ ἐξολοθρευθείς, I. N. 761, πρβλ. τὸ Ἄετ. ἀνώλεθρος.

ἀν-ὄλιγωρος, ον, ὁ μὴ ὄλιγωρος, ὁ μὴ ἀμελής, Θεόδ. Σπουδ. 276.—Ἐπίρρ. -ρωος, μεταγεν.

ἀνολισθάνω: ἀόο. -ώλισθον, ὀλισθαίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, υποστρέφω, πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθε Καλλ. Ἄποσπ. 96, ἴδε αὐτόθι: Βεντλ.

ἀνολκή, ἡ, (ἀνέλω) ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἔλιξις, τὸ σύρειν πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς ἄνω ἀνολκῆν Θουκ. 4. 112· τῷ δὲ ναυκλήρῳ (διδοσθαι) ἀνολκῆν καὶ καθόλκῆν Αἰν. Τακτ. 10.

ἀνολολύζω: μέλλ. -ύξω, πράξω μεγαλοφώνως, ἰσχυρῶς φωνάζω, ἐκπέμπω ἰσχυρῶν καὶ διαρκῆ ἦχον ἐκ τοῦ λάρυγγος, ὡς ποιοῦσιν ἔτι καὶ νῦν αἱ γυναῖκες ἐν Διγύπτῳ καὶ Συρίᾳ πρὸς ἐνδειξιν μεγάλης χαρᾶς ἢ λύπης:—ἀνωλόλυξα.. χαρᾶς ὑπο Αἰσχύλ. Ἄγ. 587, πρβλ. Σιμων. ἐν Ἀνθ. II. 13. 28, Σοφ. Τρ. 205, Εὐρ. Μῆδ. 1173, κτλ.· πρβλ. ὀλολύζω, ὀλολυγῆ. 2) μετ' αἰτ., ἑρηνῶ μεγαλοφώνως, Σοφ. Ἡλ. 750· μετὰ συστολοῦ αἰτ., ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως βοήθειαν, ἡ ποῖαν βοήθιν ἀνωλόλυξας Εὐρ. Τρω. 1000.

II. μετὰ ἐνεργ. σημασίας, ἐξεγείρω διὰ βακχικῶν κραυγῶν, πρώτως δὲ Οἰθάς.. ἀνωλόλυξα ὁ αὐτ. Βάκχ. 24.

ἀνολόφικτον, «ἀδάκρυτον» Ἡσύχ. (ἴσως διορθ. ἀνολόφικτον).

ἀνολοφύρομαι [ῶ], ἀποθ., = ἀνοδύρομαι, ὀρθολογῶ, τὴν ἰδίαν ἑπιφορὰν... ἀνωλοφύρατο Θουκ. 8. 81, ἡ δὲ τροφὴ ἀνωλοφύρατό τε καὶ περιεκαλύπτεν ἀμφω Ξεν. Κύρ. 7. 3, 14, μετὰ μετοχῆς, ἀνολοφύραϊ ἄν ποθῶν., Πλάτ. Πρωτ. 327D.

ἀνωλομιάς, ἡ, ὀλυμπιάς μὴ γραφεῖσα ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ὀλυμπιάδων, περὶ τῆς 34 καὶ τῆς 104 Ὀλυμ., «ταύτας τὰς ὀλυμπιάδας... ἀνωλομυπιάδας οἱ Ἡλείοι καλοῦντες οὐ σπᾶς ἐν καταλόγῳ τῶν ὀλυμπιάδων γράφουσιν» Πανσ. 6. 22, 3, πρὸς Διόδ. 15. 78.

ἀνωμαί, ἴδε ἐν λ. ἄνω.
ἀνωμαλιζῶ, ἐπαναφέρω εἰς τὸ ὀμαλόν, ἐξισῶ, γινώσκωμεν δὲ τὸ ῥῆμα μόνον ἐκ τοῦ ἀπαρ. τοῦ παρακ. **ἀνωμαλίσσαι**, Ἄριστ. Ρητ. 3. 11, 5· πρὸς ἐπόμ.

ἀνωμάλωσις, εὖς, ἡ, ἴση διανομὴ πράγματός τινος, ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνωμάλωσις, ἡ ἴση διανομὴ τῶν περιουσιῶν, Ἄριστ. Πολιτικ. 2. 12, 12. — Ἡ ἔννοια δεικνύει ὅτι ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ τῆς ἀνάπρῳθ. καὶ τοῦ ῥήματος **ἀμαλῶ** καὶ οὐκ ἐν παραγῆται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου **ἀνωμαλός** καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γράφηται διὰ τοῦ ω.

ἀνωμβρέω, ἀναβλύζω ὕδωρ, καθάπερ ἀπὸ τινος πηγῆς ἀνομβρόσης Φίλων 2. 91· μετ' αἰτ. μεταφ., ἐκχέω τι ὡς ὕδωρ, «συντεοῖ ἐν λόγοις καὶ αὐτοὶ ἐσοφίσαντο, καὶ ἀνωμβρίσαν παρουσίας ἀκριβεῖς» Ἐβδ. (Σειράχ ιη', 29, καὶ ἀλλαγῶ).

ἀνωμβρήεις, εἶσα ἐν, πολυὺς ἀνωμβρός, Νικ. Ἀλεξίφ. 288: — καὶ οὐσιαστ. **ἀνωμβρήεις**, εὖς, ἡ, ὑπέρος, Βυζ.: — ἡτικῶς, ἡ, ὄν, ὁ ἐκχέων, ἀναβλύζων ὡς ὕδωρ, ἐξ οὗ ἐκπορεύεται τι, μ. γεν., ὁ πατήρ.. ἀνωμβρήτικὸς πνεύματος ἁγίου Ἐπιφάν.

ἀνωμβρία, ἡ, ἔλλειψις βροχῆς, αὐχμός, ξηρασία, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 28, 12.

ἀνωμβρός, ὄν, στερούμενος ὕδρων, ἐπὶ χωρῶν, ἀνωμβρός ἡ χώρα καὶ ἀκρυσταλλός Ἡρόδ. 2. 22, 4. 185. 2) ἄν ἐκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἀνωμβροί, μὴ τρεφόμενοι ὑπὸ τῶν νετῶν, Εὐρ. Βάκχ. 406.

ἀνωμέω, εἶμαι ἄνομος, πράττω ἄνομίαν, παρανομῶ, τοὺς περὶ τὸ ἴρην ἀνομήσαντας Ἡρόδ. 1. 144.

ἀνωμήλικος, ὄν, ὁ μὴ ὀμήλιξ, Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Παρμεν. σ. 949, ἐκδ. Σταλδ.

ἀνόμημα, ἄτος, τὸ, παράβασις τοῦ νόμου, ἄνομος πρᾶξις, Διόδ. 17. 5, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 8940.

ἀνόμια, ἴων. -ίη, ἡ, παρανομία, παράνομος διαγωγή, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ δικαιοσύνη, Ἡρόδ. 1. 96, 97· ἄν. νόμιμον κρατεῖ Εὐρ. I. A. 1095· ἄν. ἀμίυνεν Ἀντιφῶν 125. 44· ἄν. ὀφλισκάνειν Εὐρ. Ἰων 443· ἀντί αὐτονομίας.. εἰς ἀνομίας ἐμπιπτειν Ἰσοκρ. 129C, πρὸς Πλούτ. 2755B· ζῆν ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἄν. Πλάτ. Πολ. 575A.

ἀνωμίλητος [ῖ], ὄν, ὁ μὴ ἔχων κοινωνίαν μετ' ἄλλων, ἀκοινωνήτος, Πλάτ. Νόμ. 951A, Πλούτ. 2. 50, κτλ. 2) μετὰ γεν., ἀνωμίλητος παιδείας, ἄμοιρος παιδείας, ἀπαίδευτος, Πλάτ. Ἐπιστ. 332C, πρὸς Δουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μ. συν. 14.—Ἐπίρρ. -τως Ν. Χων. Θησ. ὀρθῶς σ. 76, ἐκδ. Μί.

ἀνωμίμος, ὄν, ἡ νόμιμος, διάφορος γραφῆ ἀντι ἀνομος, Πλάτ. Μενέξ. 314C.—ἀνομήμιος νόμῳ θνήσκεις μόνῃ ἀγνή Ἰωσ. Ἰγμονγρ. σ. 1000, ἐκδ. Μί.

ἀνωμίχλος, ὄν, ὁ ἄνευ ὀμίχλης, ἀνόμιχλος ἀήρ Ἄριστ. π. 4. Κόμ. σ. 4.

ἀνωμίματος, ὄν, ἀόμματος, τυρλός, ἀνήρ δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν Σοφ. Φ. 857.

ἀνωμογενής, ἔς, ὁ μὴ ὀμογενής, ὁ διάφορος τὸ γένος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 8. 229.

ἀνωμοειδής, ἔς, ὁ διάφορος τὸ εἶδος, Ἰαμβλ. Μυστ. 19.

ἀνωμόζηλος, ὄν, ὁ διάφορον ἔχων καὶ οὐχὶ ὀμοιον ζῆλον, ἀντιθ. τῷ ὀμόζηλος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 56.

ἀνωμοθετήτος, ὄν, ὁ ἄνευ νομοθετήσεως, ἄνευ νόμου, ἄτακτος, Πλάτ. Νόμ. 785A, 781A, Ἄριστ. Πολ. 2. 9, 5. 2) ὁ μὴ κανονίζόμενος ὑπὸ νόμου, Διονυσ. Ἄγ. 7. 41.

ἀνωμοιοδάρης, ἔς, ὁ ἔχων ἄνισον βᾶρος, Ἄριστ. Οὐρ. 1. 6, 8.

ἀνωμοιογενής, ἔς, ὁ εἰς διάφορον γένος ἀνήκων, ὁ διάφορος τὸ γένος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 32, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 20, 2:—Ἐπίρρ. -νώς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντιγ. 74.

ἀνωμοιοειδής, ἔς, ὁ διαφόρου εἶδους, ἑτεροειδής, ἐν πάσαις δὲ ταῖς ἀνομοιοδέσι φιλικίαις τὸ ἀνάλογον ἰσάζει καὶ σώζει τὴν φιλίαν Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 9. 1, 1:—Ἐντεῦθεν οὐσιαστ., -εἰδέια, ἡ, Ἄπολλ. περὶ ἀντωνυμ. 389.

ἀνωμοιοκατάληκτος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν κατάληξιν, μεταγεν.

ἀνωμοιομερής, ἔς, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ οὐχὶ ὀμοίων μερῶν, οὐχὶ ὀμοιομερής, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 3, καὶ ἀλλαγῶ.

ἀνωμοιοπτώτος, ὄν, ὁ μετ' ἀνομοίων πτώσεων, Εὐστ. 1228. 62.—Ἐπίρρ. -τως αὐτόθ. 631. 27.

ἀνωμίτος, ὄν, Πλάτ. Φίλβ. 14A, κτλ., ὡσαύτως ἄ, ὄν, Ἰσοκρ. 279D, κτλ.:—οὐχὶ ὀμοιος, διάφορος, Πινδ. Ν. 8. 48, σχυγ. παρὰ Πλάτ., ἐξ ἀνομοίων ἡ πόλις, συγκρίται ἐκ διαφόρων καὶ οὐχὶ ὀμοίων στοιχείων, Ἄριστ. Πολ. 3. 4, 6· ἀνόμοιός τινι Πλάτ. Γοσν.

513B, καὶ ἀλλαγῶ· περὶ τῆς ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 54, γραφῆς τῶν χειρογράφων τὰ τ' ἀνόμοια ἴδε ἐν λέξ. γαϊανόμος.—Ἐπίρρ. -ως, Θουκ. 1. 84, Πλάτ. Πολ. 388C, καὶ ἀλλαγῶ· ἀνομοίως ἔχειν Ξεν. Ἄν. 7. 7, 49.

ἀνωμοιοστραφός, ὄν, ὁ συγκείμενος ἐξ ἀνομοίων στραφῶν, Ἡριστ. 9. 3.

ἀνωμοιοσχῆμων, ὄν, ὁ ἔχων ἀνόμοιον σχῆμα, Γαλην., Ἀλέξ. Ἄρρ.

ἀνωμοιοτύτης, ἡτος, ἡ, ἔλλειψις ὀμοιότητος, διαφορά, Πλάτ. Παρμ. 159E, καὶ ἀλλαγῶ· μετὰ γεν., αὐτόθι 161B:—κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Πολιτικ. 294B, Ἄριστ. Ποιητ. 2. 5.

ἀνωμοιοσυσταστής, ὁ διακυριζόμενος ὅτι ὁ υἱὸς εἶναι ἀνομοιοσύσιος τῷ πατρὶ, Βασιλ. I. 752A.

ἀνωμοιοσύσιος, ὄν, ὁ ἐξ ἀνομοίου (διαφόρου) οὐσίας, Ἀθανάστ.

ἀνωμοιοχρόνος, ὄν, ὁ ἔχων διάφορον χρόνον ἤτοι ποσότητα, Εὐστ. 13. 7.

ἀνωμοιοῶ, κάμνω τι ἀνόμοιον, ἤτοι διάφορον, Πλάτ. Πολ. 546B, Παρμ. 148B:—Παθ. (μετὰ μέλλ., Πορφ. περὶ Ἀποχ. 1. 37) εἶμαι ἡ γίνομαι ἀνόμοιος, Πλάτ. Θεαιτ. 166B, καὶ ἀλλαγῶ.

ἀνωμοιοῦμαι: μέλλ. -ἡσομαι: πρῆμ. **ἀνωμολόγημαι**: ἀποθ.:—συμφωνῶ περὶ τινος πράγματος, ἐργουαί εἰς συνενόησιν, περὶ τινος Πλάτ. Πολ. 442E· πρὸς ἀλλήλους αὐτόθι 384B· πρὸς τι, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ., ὁ αὐτ. Θεαιτ. 164C· τινί, μετὰ τινος, Πλούτ. 2. 1070D: ἀπολ., παραδέχομαι, Μουσώνιος παρὰ Στοβαῖω 596. 18. 2) ἀνακεραλιῶ, συγκεραλιῶ τὰ προλεθθέντα, ἴθι δὴ... ἀνωμολογησώμεθα τὰ εἰρηνώμενα, Πλάτ. Συμπ. 200E.

3) πληρῶν χρήματα διὰ σημειώσεως ἰδιοχείρου ἡ ἐπιταγῆς ἡ ὀμολογίας, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 147. 34· ἐντεῦθεν τὸ οὐσιαστ. **ἀνωμολόγημα**, τὸ, ὀμολογία, χρεωστικὸν ὀμολογόν, αὐτόθι 221. II. τὸ ἐνεργ. δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν (ἔτι καὶ τὸ ἐν Πλούτ. Περικλ. 39. 2, 1070D, εἶναι λῆαν ἀμφ.) ἀλλ' ὁ Δημ. 254. 11 μεταχειρίζεται τὸν πρῆμ. ἐπὶ παθ. σημασι., ἀνωμολόγημαι.. τὰ ἄριστα πράττειν, πάντες ὀμολογοῦσι περὶ ἐμοῦ ὅτι κτλ., πρὸς 315. 14., 1389. 24· οὕτω καὶ μετοχ. ἀορ. -γηθεῖς Φίλων 2. 520: πρὸς **ἀνωμολογούμενος**.

ἀνωμολογητέον, ῥῆμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ὀμολογήσῃ, νὰ παραδεχθῆ, τοῦτο περὶ αὐτῶν Πλάτ. Πολ. 452E, πρὸς Νόμ. 737C.

ἀνωμολόγητος, ὄν, πληθ. «ἀνωμολόγητα, ὅταν ἀνανύσῃ τις τὴν ὀμολογίαν» Α. Β. 184. 22, — ἀνωμολόγητα· τὸ ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκ δευτέρου συνθήκας ποιέσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς δεδανεικτότας καὶ τοὺς ὀφειλόντας τοῦ τε τόκου καὶ τῆς προθεσμίας, εἰ χρόνος ἱκανὸς διέθῃ καὶ μὴ διαλύονται οἱ δεδανεισμένοι, τοῦτο ἀνωμολογεῖσθαι καλεῖται» Α. Β. 221. 22.

ἀνωμολογία, ἡ, (ἀνωμολοῦμαι) πληθ. «ἀνωμολογία· αἰ διὰ λόγων συγκαταθέσεις» Ἠσύχ. II. (ἀνωμολογος) ἀσυμφωνία, Σερᾶβ. 98, Πλούτ. Σύγκρ. Νικ. καὶ Κράσσ. 1.

ἀνωμόλογος, ὄν, ἀσύμφωνος, διὰ τὸ ἐκεῖνα εἶναι ψευδῆ καὶ ἀνωμόλογα Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 8. 331.—Ἐπίρρ. -γως Πορφ. περὶ Ἄποχ. 2. 40.

ἀνωμολογούμενος, ἡ, ὄν, ὁ μὴ συμφωνῶν, ἀσύμφωνος, ἀπάδων πρὸς τι, ἴνα.. μὴ ἀνωμολογούμενος ἡ ὁ λόγος Πλάτ. Γοργ. 495A· τοῦτο δὲ ἀνωμολογούμενον τοῖς προεξηρημένοι Ἄριστ. Ἄνακτ. Πρ. 1. 34, 4. 2) ὁ μὴ ὀμολογῶν, ὁ μὴ γενόμενος παραδεκτός, ἐξ ἀνωμολογούμενων συνάγειν ὁ αὐτ. Ρητορ. 2. 22, 15, πρὸς 2. 23, 23.—Ἐπίθ. σύνθετον ἐκ τοῦ ἀρνητ. ἀν· καὶ ὀμολογούμενος·—ἐπειδὴ εἶναι ἐναντίον τῆς ἀναλογίας νὰ ὑποθέσωμεν ῥῆμα **ἀνωμολογεῖσθαι** μετὰ τῆς σημασίας διαφωνῶν πρὸς τινα.—Ἐπίρρ. -νως Γαλην.

ἀνωμοσύσιος, ὄν, ὁ μὴ ὀμοσύσιος, Ἐπιφάν. τ. I. σ. 222B.

ἄ-νομος, ὄν, ἄνευ νόμου, παράνομος, ἀνεθής, τὸν δὲ Μήδων βασιλεὺς Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἐδαισε, ἀνοσίῳ δεῖπνω, Ἡρόδ. 1. 162· συγνάκις παρὰ Τρακ. ἐπὶ τε προσιώπων καὶ πραγμάτων, π. γ. Αἰσχύλ. Ἄγ. 151, Σοφ. Ο. Κ. 142, Τρ. 1096, Εὐρ. Βάκχ. 995, Ὀρ. 1455· ἀνομος μοναρχία, ἡ ἄνευ νόμων, Πλάτ. Πολιτ. 302F· τὰ ἄνομα, παράνομοι πράξεις, Ἡρόδ. 1. 8:—Ἐπίρρ. -μως Εὐρ. Μήδ. 1000, Ἀντιφῶν 125. 25, Θουκ. 4. 92.—Συγκρ. -ώτερον Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 285A. 2) ἐν τῇ πρὸς Ρωμ. ἐπιστολῇ 6', 12, **ἀνόμω**ς = χωρὶς νόμου. II. (νόμος II.) ὁ μὴ κατὰ μουσικὸν νόμον γινόμενος, ὁ μὴ μελωδικός, ἀμφὶ δ' αὐτὰς θροεῖς ὄμιον ἀνομιον Αἰσχύλ. Ἄγ. 1142.

ἀνομο-τάγης, ἔς, (τάσσω) ὁ μὴ ὀμοταγής, ὁ εἰς διάφορον τάξιν ἀνήκων, Διμασχ. ἐν Οὐλοφίῳ Ἄνεκδ. τ. 3, σ. 236.

ἀνομόφυλος, ὄν, ἐκ διαφόρου φυλῆς ἡ γένους, ἔρωσ.. βέλος ἐπαφίησι καὶ τοῖς ἀνομοφύλοις Κ. Μανασσ. 1. 60.

ἀνομόδικως, «ἀνώθεν» Ἠσύχ.

ἀνονείδιστος, ὄν, ὄν δὲν δύναται τις νὰ ὀνειδίσῃ, ἄμειπτος, Νικόλ. Δαμ. σ. 22, 4. ἐκδ. Πικκόλου.—Ἐπίρρ. -στως Ἐρμάς ἐκδ. Ἄγγ. ἐτ. Dind. σ. 103. 26.

ἀνονήτος, ὄν, ἀνωφελής, περισσὰ κἀνόνητα σώματα Σοφ. Αἰ. 758· ὡ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' Ἐπη αὐτόθι 1272· ἀνόνητος γάμος Εὐσ. Ὀρ. 1502, πρὸς Ἑλλ. 886· πάντα

ταῦτα άχρηστ', άπρακτ', άνόνητα ύπό τών πωλούντων γίνονται Δημ. 121. 16, Πλουτ. άν. έστι τί τινι Άριστ. 110. Ν. 1. 3, 7, πρβλ. Πολ. 7. 16, 3: — τó ούδ. πληθ. άνόνητα είναι συγχόν παρ' Εύρ. ώς επίρρ., = ματαιός, ώς π. χ. έν 'Εκ. 766, 'Αλκ. 413. κτλ., ούτω και παρά Πλάτ. Πολ. 486C. II. ένεργ. μ. γεν., άν. τών άγαθών, μη ώφελούμενος έκ τών άγαθών, Δημ. 275. 5., 442. 26.— Επίρρ. άνονήτως Γ. Τορνίκ. έπιστ. έν Μ. Άδομ. τ. Β', σ. 411. 21, έκδ. Α.

άν-ονόμαστος, ον, καθ' Ηρωδιανόν ('Επιμερ. 203) άντι άνονόμαστος, δ' ίδε.

άν-όξυντος, ον, δ μη έχων όξειαν, Εύστ. 930. 57.

άν-νοος, οον, συνγρ. άνοους, ουν, ό άνευ νοϋ, μωρός, κραδίη 'Ιλ. Φ. 441· ψυχή Πλάτ. Τιμ. 44Α. κτλ.· επί προσώπων και πραγμάτων, Σοφ. Άντ. 99· άνοους τε και γέρων άμα αυτότι 281· άνοους έφρόνευσα, έν τή άνοια μου, ό αύτ. Ο. Κ. 547· άλλ' ό Μέκλερος διαφρόνισε τό χωρίον: και γάρ άν οϋς έφρόνευσ', έμ' άπώλεσαν, ίδε σημ. Jebb έν τόπω· πλούτος άνοους, πλούτος άνευ νοϋ, Άνθ. Π. 9. 43:—Συνγρ. άνούστερος Αίσχύλ. Πρ. 987, Σοφ. Άποσπ. 514· πρβλ. Δοβ. Φρόνιχ. 143.

άν-οους, ουν, (= άνούστος, άνωτος, άνευ ώτός ήτοι λαβής) 'Επιγρ. Άθηνών [ήδηρότ]ιον, δ' άνέθηκε Κτησικλής, άνοους... άνονυ Bull. de cor. hell. II. σ. 425.

άνοπατα, μόνον έν 'Οδ. Α. 320· όρνις δ' ώς άνοπατα διέπτατο, ένθα διαφόρωσ γράφεται και έρμηνεύεται. 1) κατά τόν 'Ηρωδιαν. παρ' Εύστ. είναι επίρρ. (σύνθετον έκ τής άνά και *όπτομαι) άπέπτη άπαρατήρητος, άόρατος· ή κατά τόν Εύστ., άνω, άνωφερές, έπάνω είς τόν άέρα, πρós τόν ούρανόν, έν ή σημασία ό 'Εμπεδ. μετεχειρίσθη τήν λέξιν, καρπαλλίμως άνόπαιον· πρβλ. Άνόπαια, όνομα τής διόδου τής υπεράνω τών Θερμοπυλών ('Ηρόδ. 7. 216).

2) κατά τόν Άριστάρχ., άνόπαια ή πανόπαια, είδος άετοϋ, πρβλ. 'Οδ. Γ. 371. 3) κατά τούς γραμμ. έν τοίς 'Οξ. Άνεκδ. 1. 83, άν' όπατα (= άνά όπήν) άνω δια τής όπής τής στέγης (όθεν ό καπνός έξέρχεται), όπή, όπατα και άνόπαια ή καπνοδόχη· ούτως Άριστοφάνης.

άνόπιν, επίρρ., πρós τό όπίσω (πρβλ. κατόπιν) «είς τούπίσω» 'Ηούχ., όπίσω έν τοίς προηγούμενοι, έν βιβλίω κτλ. «έν τή άνόπιν έκτεθείση παραβολή» Εύστ. 1031. 46· «ώς και άνόπιν έραμεν» Διον. Περηγ. σ. 71. 25.

άν-οπλος, ον, ό άνευ τοϋ όπλου, δηλ. τής μεγάλης άσπίδος· επί τών Περσών, ούτινες έφερον μόνον γέρρα, 'Ηρόδ. 9. 62· καθόλου, ό μη ώπλισμένος, Πλάτ. Εϋθύδ. 299B· τό άνοπλον άντιθέτως πρós τό όπλιτικόν, ήτοι πολιτών μη φερόντων όπλα, Άριστ. Πολ. 4. 3, 1:— επί πλοίων, χωρίς «εξάρτια» κτλ., Πολύδ. 2. 12, 3. Περί τοϋ σχηματισμοϋ, ίδε άοπλας.

άν-οπτος, ον, άόλεατος· Σουίδ.

άν-όρατος, ον, Πλάτ. Τιμ. 51Α, Πολύχαρμ. παρ' Άθην. 333F, άντι τοϋ συνηθεστέρου άόρατος.

άνοργάζω, άναζυμώνω, πλάσσω, κοινώς «πλάθω», μαλάσσω, ίνα φάρμακοποιήσω (έντ. ώργισμένον) κω. ώργισμένον) τό σώμα ή πρós τήν φαρμακοποιήσιν ('Ιππ. 543. 51) = άναμεμαλαγμένον.— «τό δέ μαλάξει λέγονται πολλάκις άνοργάζω» Ψελλ. έν Άνεκδ. Βασσα. τ. 3. 225, 440.— ό 'Ηούχ. έρμηνεύει: «άνοργάζειν» άνακινείν.

άν-όργατος, ον, ό άνευ όργάνων, άλλ' ό μέν (θεωρητικός φιλόσοφος) άνόργανον και άπροσδεά τής έκτός ύλης επί τοίς καλοίς κινεί τήν διάνοιαν Πλουτ. Περικλ. 16· κινήσεις άνόργανας, χωρίς να υπάρχουν πρós τά άνω, επί τήν σκοπόν τοϋτοϋ, επί όψεων, άσπίς χρωμένη κινήσεισιν άνοργάνοις ό αύτ. 2. 381Α.

άνόργητος, ον, ό άνευ όργής. Κατά Μοίριν (σ. 12.) «άνοργαι, Άττικώς: άνόργητοι, Έλληνικώς».

άνοργία, ή, = άμυησία, 'Ηούχ., — «όργια γάρ τά μυστήρια» Σουίδ.

άν-οργίαστος, ον, άτέλεστος: τά τής Άφροδίτης.. άνοργίαστά σοι.. έστιν, άντι τοϋ άτέλεστά σοί έστιν, δηλ. ούκ ώργίαστας τή Άφροδίτη (Σουίδ.), Άριστοφ. Λυσ. 898· άνοργίαστοι τελεται Κλήμ. Άλ. 19. 2) επί θεών, πρós τιμήν τών οποίων δέν γίνονται όργια, άνοργίαστος τε όντας... και τιμάς μη δεχομένους τάς προσηκούσας αύτοίς Πλάτ. Έπινομ. 985D. II. ό μη μυηθείς, άμύητος και άνοργίαστος τούτων τών ίερών Θεμιστ. 166C.

άν-οργος, ον, ό μη έχων όργήν, ό μη όργιζόμενος, Κρατίν. έν Άδύλ. 43· πρβλ. άνόργητος.

άνορέα, ή, Δωρικ. άντι τοϋ συνηθεστέρου 'Ιων. τύπου ήνορέη, άνδρεία, άνορέας δ' ούκ άμπλακών Πινδ. Ο. 8. 62 (88).

άνορέγω, έκτείνω πρós τά άνω, επί έλεφαντος μεταχειριζομένου τήν προβοσκίδα αύτοϋ, Άριστ. 'Ιστ. Ζ. 2. 1, 6.

άνορέκτω, δέν έχω όρεξιν, Άντυλλ. έν Ματθ. 'Ιατρ. 74.

άν-όρεκτος, ον, ό μη έχων όρεξιν, μ. γεν., πάσως άπολαύσως άίσχυράς ήδονής άνόρεκτον Άριστ. περί άρετ. 4, 5· μετ' αίτ. άνόρεκτοι περί τάς άπολαύσεις τών φαύλων ήδονών αύτοίς 2. 1· άπολ., Πλουτ. 2. 460Α.— 'Επίρρ. -έκτως, άνορέκτως έχων Άλέξ. Τραλλ. 6. 2, σ. 102. II. τό άνόρεκτον, τό μη κινούν τήν όρεξιν, Πλουτ. 2. 664Α.

άνορξία, ή, έλλειψις όρέξεως, Τιμ. Λοκρ. 102Ε, Άρετ. 'Οξ. Νουσ. Θεραπ. 2. 3.

άνόρμος [α], α, ον, (άνήρ) = άνδρετος, Σοφ. Άποσπ. 384:— άνορέα, Δωρ. άντι ήνορέη.

άνορθιάζω, φωνάζω ισχυρώς, και γάρ οι λόγοι τών κατηγορών ταῦτα τά δεινά και φρικώδη άνωρθιάζον, μεταφ., από τών όρθίων νόμων, δηλ. μουσικών ρυθμών, Άνδοκ. 5. 5. II. άνεγείρω, άνορθώνω, τά ώτα Φίλων 2. 188.

άνορθο-περιπατητικός, ή, όν, ό έχων τό σώμα όρθιον και μη κύπτων όταν περιπατῆ, «άνορθ. λέγεται ό άνθρωπος, επειδή βλέπει και θεωρεῖ τά άνω» Ψευδ. Άθαν. τ. 2. 243Α.

άνορθος, ον, όρθιος, ευθύς, 'Ιππ. 295. 8· άνορ. εfs τι, ίσόπεδος, και έγκατοικοδομήσει στρατηγας... ύψος ποιών τοϋ στόχου ώστε άνόρθους είναι είς τά είσω 'Επιγρ. παρ' Μυλλέρ. Μνημ. Άθηνών σ. 56.

άνορθός: μέλλ. -ώσω: άορ. άνώρθωσα Εύρ. Άλκ. 1138, 'Ισοκρ. 95Δ, κτλ. (πρβλ. κατορθός):— ύπερσ. μετά διπλής αύτήσεως ήνωρθώκειν Λιβάν., ίδε Δοβ. Φρόνιχ. 154: ή διπλή αύτήσις είναι συνήθης έν τῷ συνθετῷ έπανορθόω, πρβλ. συνεπανορθόω.

Άνεγείρω έκ νέου, άνακαινίζω, άνοικοδομῶ, τόν νηόν 'Ηρόδ. 1. 19· τό τελεχος 7. 208· και τό στρατόπεδον, ό κατακαύθη ύπό τών Συρακοσίων, αυθις άνορθώσαντες διεχειλάσαν Οθου. 6. 88, κτλ.: ύποβαστάζω τι, κρατῶ τι όρθιον, πειρώ δ' άνορθοϋν σώμ' έμόν, καγώ τό σόν Εύρ. Βάχχ. 364:— Μέσ., άνορθοϋσθαι τά πίπτοντα τών οικοδομημάτων, επί τών επιμελητών, φρονιζώ να άνακαινίζω τά έτοιμώροπα τών οικοδομημάτων, Άριστ. Πολ. 6. 8. 18. 2) έπαναφέρω τι είς προτέραν αύτοϋ άκμήν, άνορθώ, ίθ, ώ βροτῶν άριστ., άνόρθωσον πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 46. 51, Πλάτ. Νόμ. 919D. 3) έπανορθῶ, διορθώνω, σύ γάρ μ' άνορθοίς Εύρ. 'Ικ. 1228· τά άλλότρια κακά Πλάτ. Πολ. 346Ε.

άνορθωσις, εως, ή, = έπανόρθωσις, Πολύδ. 15. 20, 5, κατά τά χειρόγρ.

άνορθωτής, οϋ, ό άνορθών, Βυζ.

άν-ορκος, ον, άνώμοτος, άντιθ. τῷ ένορκος, ό μη όρκισθείς, Πολύδ. Α' . 39.

άνορκομαι, τινάσσομαι έπάνω μεθ' όρμής, όρμῶ μετά προθυμίας να πράξω τι, μετά συστοίχ. αίτιατ., στόλον 'Οπκ. Άλ. 3. 105.— 'Ο 'Ηούχ. έχει τό ένεργ. μετ' οϋδετ. σημασίας.

άνορμητικῶς, επίρρ. μεθ' όρμής, όρμητικῶς, Σχολ. 'Οπκ. Άλ. 5. 210.

άνορμητος, ον, (άνορμάομαι) όρμητικός, Έρωτιαν. II. (άν-άρνητ.) νωθρός, άδρανής, Βασίλ.

άνορμιζώ: μέλλ. -ίσω, έξάγω έκ τοϋ όρμου τά πλοία, ές τό πέλαγος ευθύς τας ναϋς άνώρμισε Δίων Κ. 48. 48:— Μέσ., έξέρχομαι είς τό πέλαγος, ό αύτ. 42. 7.

άν-ορμος, ον, ό στερομένοσ όρμου ή λιμένος παρ' Σουίδ.:— μεταφ., όταν καταίσθη τόν ύμέναιον, όν δόμοις άνορμον είσέπλευσας, ευπλοίας τυχών, όταν μάθης τήν άλήθειαν τοϋ γάμου σόν ότι είσέπλευσας είς λιμένα ένθα δέν έπρεπε να είσπλεύσης, Σοφ. Ο. Τ. 423.

άνορνύμι: μέλλ. -όρωσ, διεγείρω, έξεγείρω, αρχίζω, άνά μέν φόρμιγγ', άνά δ' αυλόν.. έρσομεν Πινδ. Ν. 9. 16· τινά Άπολλ. Ρόδ. Α. 1352:— Παθ., φων., άν δ' άρα Τυδεΐδης ώρτο ('Επ. άορ.) άνεπήδησεν, «ετινάχθη έπάνω», 'Ιλ. Ψ. 812· εγείρομαι έκ τής κλίνης, άν δ' άρα διογενής ώρτο πολίπορθος 'Οδυσσεΐς 'Οδ. Θ. 3· άνά δ' αύτός άρήτος ώρνυτ' 'Ιήσων, ήγέρθη, έσηκώθη έπάνω, Άπολλ. Ρόδ. Α. 349.

άνοροον, «τό όξύ», Σουίδ.

άνοροού, ποιητ. ρήμα έν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον έν τῷ άορ. α' (δ έσν. έν 'Ιππ. 3. 7., 8. 5 έχει τό άπαρ. τοϋ ένεστ. και τήν μετοχ.):— άνεγείρομαι, άναπηδῶ, άνορμῶ, άπολ., 'Ιλ. I. 193, 'Οδ. Γ. 149, κτλ.· έκ δέ θρόνων άνόρυσσαν Χ. 23· έξ ύπνιοι μάλα κραιπνώσ άν. 'Ιλ. Κ. 162, κτλ.: ές δίφρον δ' άν. Α. 273, 399· ούτως, 'Ηέλιος δ' άνόρυσσε.. ούρανόν ές πολύγαλκον, ό δ' 'Ηλιος ταχέως άνήλθεν είς τόν ούρανόν τόν.. 'Οδ. Γ. 1· τοίσι δέ Νέστωρ ήδυσπής άνόρυσσε, «άνώρμησεν, άνέστη» (Σχόλ.), 'Ιλ. Α. 248· άνοροούσαις (Δωρ. μετοχ.) Πινδ. Ο. 7. 68.

άν-όροφος, ον, ό άνευ όροφής, πέτρα Εύρ. Βάχχ. 38. Πρβλ. άνόροφος.

άν-οροπούγιος [υ], ον, ό μη έχων όροπούγιον, ούράν, ό καρκίνος μόνος τών τοιούτων άνοροπούγιον Άριστ. 'Ιστ. Ζ. 4. 2, 8· πηχίς άνοροπούγιος, άνευ τής βοηθείας τής ούράς, επί έντόμων, ό αύτ. 4. 7, 8.

άνορτάλιζω: μέλλ. -ίσω, κτυπῶ τας πτέρυγας και κρῶζω ώς ό άλεκτρων, Άριστοφ. 'Ιππ. 1344· πρβλ. πετέρυσομαι.

άνορούξις, εως, ή, τό άνορούσειν, ή άνασκαφή, Εύστ. Πονημ. 104. 46.

άνορούσσω, Άττ. -ττω: μέλλ. -ξω: παθ. πρκμ. άνορούρμαται Μένανδρ. έν «Υδρία» 3:— άνασκαπῶ τι τεθαμμένον, σκάπτω και ένβάλλω, «εξεχνώνω», τά όστέα 'Ηρόδ. 2. 41, Δυκοϋργ. 164. 7· ύδρίας Άριστοφ. 'Ορν. 602· τινά ό αύτ. Είρ. 372, Πλουτ. Άγισ.

20· χρυσὸν Λουκ. Χαριθ. 11. 2) ἀν. τάφον, ἀνοίγω, ἀνα-
σκάπτω, καταστρέφω, Ἠρόδ. 1. 68, Ἰσοκρ. 351E.

ἀνορχέομαι, ἀποθ., ὀρχοῦμαι μετ' ἀνασκηρτημάτων ἐκ χαρᾶς,
Εὐρ. Ίκ. 719.

ἀν-ορχος, ον, ὁ ἄνευ ὄρχων, Ἰππ. 358. 24. II. ὁ ἄνευ
πυρήνων, «φοινίκων ἀνόρχων», οὓς τινες ἀνόρχους καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυ-
ρήνους» Ἄριστ. Ἀποσπ. 250.

ἀ-νόσητος, ον, ἄνοσος, Σοφ. Ἀποσπ. 838.

ἀνοσία, ἡ, (ἄνοσος) ἔλλειψις νόσου, ὕγεια, Πολυδ. Γ' 1, 107.

ἀν-όσιος, ον, σπανιώτερον **α**, **ον**, Εὐρ. Τρω. 1315 (οὕτως ἴσως
παρ' Αἰσχίν. 49. 17) καὶ μεταγεν.: — ἀναγνος, ἀνίερως, μικρός, Λατ.
profanus, διαφέρει τοῦ ἄδικος ὅπως δικαίεται τοῦ **όσιος** τοῦ
δικαίος (ἴδε **όσιος** I. 1), ἐπὶ προσώπ., Αἰσχύλ. Θ. 611, Σοφ. Ο.
Τ. 353, κτλ. ἀν. ὁ Θεομισῆς Πλάτ. Εὐθύρων 7A: ἄδικος καὶ
ἀν. ὁ αὐτ. Γοργ. 505B. 2) ἐπὶ πραγμ., ἔργον, μόρος, **όσιος**,
στόμια, γάμοι, κτλ. Ἠρόδ. 2. 114, 3. 63, Σοφ. Ο. Κ. 981, κτλ.·
αὐτῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1289· ἀνόσια πά-
σχειν Ἄντιφῶν 120. 6· μήτε ἀσεβεία, μήτε ἀνόσιον ἔεν. Κύρ.
8. 7, 22· οὐ μόνον ἀνομιον ἀλλὰ καὶ ἀνόσιον ὁ αὐτ. Λακ. 8. 5·
ἀνόσιον νέκυν, νεκρὸν εἰς δὴν δὲν ἀπεδόθησαν αἱ νενομισμένοι τι-
μαί, Σοφ. Ἄντ. 1071· ἀν. τι γίγνεται ἔμοσϋ παρόντος, βεθη-
λοῦνται αἱ ἱεραὶ τελεταί, Ἄντιφῶν 139. 16. II. Ἐπίρρ. -ίως,
κατὰ τρόπον ἀνόσιον, Σοφ. Φ. 257· κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν,
ἄνευ τῶν νενομισμένων τελετῶν, Εὐρ. Ἠλ. 677.

ἀνοσιότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ ἀνόσιος, ἀσέβεια, Πλάτ.
Εὐθύρρ. 5D· ἀν. καὶ δεινότης τῶν πεπραγμένων Ἰσοκρ. 257D.

ἀνοσιουργέω, πράττω ἀνοσίας πράξεις, Πλάτ. Νόμ. 905B.

ἀνοσιουργημα, ατος, τό, ἀνόσιον ἔργον, Φίλων 2. 313.

ἀνοσιουργία, ἡ, πράξις ἀνόσιος, Πλάτ. Ἐπιστ. 335B, Πλουτ.
Ἄρατ. 54.

ἀνοσιουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ἀνοσιουργῶν, ὁ πράττων ἀνόσια
ἔργα, Πλάτ. Ἐπιστ. 352C, Ἄριστ. Ἰθ. Ν. 9. 4, 7, Φίλων 2. 313.

ἀν-οσμος, ον, = ἀνοδομος, ὁ ἄνευ ὀσμῆς, ὄσμος, Ἰππ. περὶ
Διατ. Ὀξ. 394, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 10. 1, 16, κτλ.· Ἰχνη ἀνοσμοσ, ἐπὶ
ἰχθύν τὰ ὅποια δὲν καταλείπουσιν ὀσμὴν, Πολυδ. Ε' 12: — ἀλλὰ τὸ
ἄοσμος (ὁ ἴδε) ἦν ἐν μείζονι χρήσει.

ἄ-νοσος, ἰων. καὶ Ἐπ. ἄνοσος, ον, ὁ ἄνευ νόσου, ὕγις,
πλήρης ὕγεια, ἐπὶ προσώπων, ἀσκηθῆες καὶ ἀν. Ὀδ. Ε. 255· ἀν.
καὶ ἀγήρασι Πινδ. Ἀποσπ. 107, πρὸλ. Πλάτ. Τιμ. 33A· ἀπροςος,
ἀν. Ἠρόδ. 1. 32· λῦστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον Σοφ. Ἀποσπ. 326·
ἀγήρωσ καὶ ἄνοσ. Πλάτ. Τιμ. 33A: — Ἐπίρρ. ἀνόσως διάγειν
Ἰππ. Ἐπίδ. 1. 939. 2) μετὰ γεν., ἄνοσος κακῶν, ἀπρόσ-
βλητος ὑπὸ κακῶν, Εὐρ. Ι. Α. 982· ἀν. πρὸς τὰ ἄλλα ἀρωστη-
ματα αἱ τῶν ἄλλων ἀρωστημάτων Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 22, 2.,
24, 1. 3) ἐπὶ χρονικῆς περιόδου, ἔτος ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας
ἀσθενείας ὄσους. 2. 49· ἔξις, λόγος ἄνοσος Πλουτ. Κικ. 8, κτλ.
— Ἐπίρρ. ἀνόσως, τὸ δ' ἀνόσως τοῦτο πάσχειν Ἄριστ. Ἰστ.
Ζ. 10. 3, 12. II. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ προζενῶν ἀσθένειαν, ἀδλα-
θῆς, Εὐρ. Ἰων. 1201.

ἀν-όσιος, ον, ὁ στερούμενος ὄστων, ἐπὶ τοῦ κοιλύποδος ἢ ὀκτά-
ποδος, Ἠο. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 522· ἀν. ἡ καρδία, Ἄριστ. περὶ Ζ. Μορ.
3. 4. 21· τὰ περὶ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ 2. 9, 8· φυὴ μελέων Ὀππ.
Ἄλ. 1. 639.

ἀ-νόστητος, ον, ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, Ὀρρ. Ἀργ. 1268. II.
ὁ τόπος ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐπανέλθῃ, ἐς τὸν ἀνόστητον
χώρον ἔδῃς ἐνέρων Ἀνθ. Π. 7. 467, πρὸλ. Ὀππ. Ἄλ. 3. 586, κτλ.

ἀ-νόστημος, ον, ὁ μὴ ἀέλωθεις νὰ ἐπανέλθῃ, ὅς κεῖνον δού-
στηνον ἀνόστημον οἶον ἔβηκεν, ἐκώλυσε τὴν ἐπιστροφήν του, Ὀδ.
Δ. 182. 2) ἀνόστημος κέλευθος, ὁδὸς δι' ἧς δὲν δύναται τις
νὰ ἐπανέλθῃ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 431. II. ὁ μὴ θρηπτικός, ἢ ὁ μὴ
ἔχων νοστιμάδα, ἐπὶ αἰτου, Θεορρ. Αἰτ. Φ. 3. 21. 1.

ἄ-νοστος, ον, ὁ μὴ ἐπιστρέφων ἢ ἐπιστρέψας, ὁ ἄνευ ἐπιστρο-
φῆς, πάντας ὄλεσαν καὶ ἔβηκαν ἀνόστους Ὀδ. Ω. 528· πάν-
τες ἐγένοντο ἀν. Ἄριστ. Ἀποσπ. 140. — Ὑπερβ., ἤξη ἀνοστο-
τάτη, ἧς οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανέλθῃ, Ἀνθ. Π. 7. 482. II
= τῷ προηγ. II. ἐν τῷ συγκρ., περὶ δὲ τοῦ ἰσχυρότερα καὶ εὐ-
χυλότερα γίνεσθαι καὶ νοστιμότερα ἢ ἀνόστότερα, κτλ.
Θεορρ. Αἰτ. Φ. 4. 13, 2· πρὸλ. ἄνοστος ἐν τῇ σημερινῇ.

ἀ-νόσπιτος, ον, ὁ μὴ κλαπέις, ἀσφαλῆς, βέβαιος, Ἰω. Χρυσ. τ.
6, σ. 532.

ἀν-όσφραντος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὀσμὴν, ἢ ὁ ἔχων ὀλίγην μόνον,
ἀνόσφραντον δὲ τὸ μὲν παρά τὸ ὄλωσ ἀδύνατον ἔχειν
ὀσμὴν, τὸ δὲ μικρὰν ἔχον καὶ φαύλην Ἄριστ. π. Ψυχ. 2. 9, 7.

ἀ-νόστιτος, ον, ὁ μὴ νοστιόμενος, μὴ ὑγραίνόμενος, Διοσκ. 1.
προσιμ.

ἄ-νοτος, ον, ὁ ἄνευ τοῦ νοτίου ἀνέμου, Ἠσύχ. ἐν λέξει βο-
ραεσμοί.

ἀνοστούζω, θρηνηλογῶν ἀναθεῶ ὄσοτοί, τί ταῦτ' ἀνωτότουεας
ἀμφὶ Λοξίου; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1074, κἀνωτότουεεν Εὐρ. Ἐλ. 371.

ἀνοτότυκτον, «ἀθρήνητον» Ἠσύχ.

ἀν-ούκτος, ον, (οὐς) ἄνευ ὠτός, ἄνευ λαβῆς, Θεοκρ. Ἐπι-
γράμμ. 4. 3.

ἀ-νουθετήτος, ον, ὁ μὴ νουθετηθείς, Ἰσοκρ. 15C. 2) ὁ μὴ
θέλων νὰ ἀκούσῃ νουθεσίαν, Δημ. 1477. 14, Μενάνδρου Μονόστ. 49.

ἀνούλεγος, «ἀνώλεθρος» Ἠσύχ.

ἀνούροισ, «ἄδρεκτοί, ὕψηλοί» Ἠσύχ.

ἄνους, ον, συνηρ. ἐκ τοῦ ἄνοσος.

ἀνούσιαιστος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἐρμ. Τρισημ. Ποίημ. 21. 5.

ἀν-ούσιος, ον, ὁ ἄνευ οὐσίας, ὁ ἄνευ ὕλικῆς ὑποστάσεως, Ἐκκλ.
2) ὁ ἄνευ οὐσίας χρηματικῆς, δηλ. περιουσίας, μεταγεν.

ἄ-νουσος, ον, Ἰων. ἀντὶ ἄνοσος.

ἀν-ούατος, ον, (οὐάτω) ὁ μὴ ἐκ τοῦ ἐγγῆς ἔξις τρωθείς,
ἀνούατος ἐξέει γαλκῶ Ἰλ. Δ. 540, πρὸλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 125.

ἀνούτητι [ι], ἐπίρρ., οὐδ' ἄρα οἱ τις ἀνούτητι γε παρέ-
στη· οὐδ' αὖ μὴ γάρ τις χωρὶς τοῦ ἐπιτετρώσκειν τὸν ἔκτορα παρέ-
στη· (Συγδλ.), Ἰλ. X. 371. II. χωρὶς νὰ τραυματισθῇ, Κόιντ.
Σμ. 3. 415.

ἀνούτητος, ον, = ἀνούατος. Νικ. Θηριακ. 719.

ἀν-όφαλμιᾶτος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὀφθαλμίαν, Διοσκ. περὶ Εὐ-
πορίστ. 1. 35.

ἀν-όφαλμος, ον, ὁ στερούμενος ὀφθαλμῶν, ἀόμματος, Τζέτζ.
Ἰστ. 3. 219.

ἀνοφραζέομαι, ἀποθ., ἀνατείνω τὰς ὀφρῦς, δίδω εἰς αὐτάς
σχῆμα τοῦου, μεταρ., ὑπερτρανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, Α. Β. 25. 5,
25, πρὸλ. ἀνασπάω, τοξοποιεῶ.

ἀνοχεύομαι, (ἀνοχή) ἀποθ., κἀμνω ἀναχωρήν, Νικίτ. Χρον.
350A, 365D.

ἀνοχέω, ἔως, ὁ, (ἀνέχω) ὁ κρατῶν τι πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ὑπεβα-
στάζων τι, τοῦς ὑμένας, τοῦς ἀνοχῆας τῶν ἐντέρων Ἄρετ.
Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 11· ὀχῆες αὐτοῦ Χρον. 2. 11.

ἀν-όχευτος, ον, ἐπὶ ζῶων, ὁ μὴ ὀχευόμενος ἢ ὁ μὴ ὀχευθείς,
ὡς πέρδικες αἱ θήλειαι, αἱ τ' ἀνόχευτοι καὶ ὠχευμένοι
Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 21, καὶ ἀλλοχρῶ.

ἀνοχέω, ὀχῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνάγω, ἀνωψῶ, Ὀλυμπιός. εἰς Ἄριστ.
Μετρωφ.

ἀνοχή, ἡ, (ἀνέχω) διακοπή, ὑπέρθεσις, ἰδίως παῦσις πρόσκαιρος
ἐγθροπραξίω: ἐντεῦθεν τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ Λατ. indu-
ciae, ἀναχωρή, ἔεν. Ἀπομν. Δ. 4. 17· ἀνοχὰς ποιείσθαι Ψήρις.
παρὰ Δημ. 282. 20· διδόναι διον. Ἄλ. 8. 68· ἀγειν Πλουτ. Ἀλιεῖ.
55· σπεύσασθαι ὁ αὐτ.· αἱ πρὸς Περδίκκαν ἀν. Αἰσχίν. 32. 17·
οἱ ἐξεστέεις ἀν. Διον. Ἄλ. 3. 59: — ἀλλὰ ἀνοχωρή (ὁ ἴδε) θεω-
ρεῖται ὡς ὁ Ἀττικώτερος τύπος. II. (ἀνέχομαι) μακροθυμία,
ἀνοχή, πρὸς Ρωμ. 6', 4, γ', 26. 2) ἀνοχὴ ἀναπαύλης δι-
δόναι, ἀδειαν πρὸς ἀνάπαυσιν, Ἠρωδιαν. 3. 6, 21. III. = ἀνα-
τολή Πολυδ. Δ', 157, Ἠσύχ. ἴδε ἀνίσχω.

ἀνοχλέω, = ἀνοχλίεω, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 10. 83.

ἀνοχλησία, ἡ, = ἀοχλησία, ἀμφίβ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 87.

ἀνοχλητικῶς, ἐπίρρ., δι' ὑποκινήσεως μὲ μοχλόν, Σέξτ. Ἐμπ.
πρὸς Μ. 10. 83.

ἀνοχλίεω, «ἀναμοχλεύω» Ἠσύχ., «ἀνακινῶ» Εὐστ., δὴ τότ'
ἀνοχλίεων τετρηχότος σιδήματος ὀλοκοῦς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1167,
Ὀππ. Ἄλ. 5. 128.

ἀν-οχλος, ον, ὁ μὴ ἐνοχλῶν ἢ ὁ μὴ ὀχληρός, Ἄριστ. π. Ζ. Μορ.
3. 2, 14.

ἀνοχμάζω: μέλλ. -ζωω, ἀνεγίρω, ἀνωψῶ, Ἀνθ. Π. 9. 204.

ἀν-όχῦρος, ον, ἴδε ἐν λ ἀνώχυρος.

ἀνοψία, ἡ, ἔλλειψις ὄψου, δηλ. ὀψαρίου, καθότι ὁ ἰχθύς ἦτο συνη-
θέστατον προσάγειον, ἔφερον δεινῶς τὴν ἀνοψίαν πάντῃ Ἄντιφ.
ἐν «Πλουσίαις» 1. 8· ἀποφέρειν τὴν ἀνοψίαν Πλουτ. 2. 237F.

ἀν-οφος, ον, (ὄψον) ἀνοφος δίκαια, ἀπλῆ δίκαια ἄνευ ὄψου, δηλ.
προσφαιγίου. ἐν τῷ νοσεῖν... ἀπλοῦν τι καὶ ἀνοψον καὶ ἄκνισ-
σον λαμβάνοντες Πλουτ. 2. 123B.

ἀνπαυόμενος (= ἀναψυγόμενος): ἴδε τὴν ἐπομένην λέξιν.

ἀνπαντος (= ἀφαντος)· αἱ δὲ θάνοι ὁ ἀνπαντος γνέσια τέ-
κνα μὲ καταλιπόν, παρ τὸ [ἀν]παναμένο ἐπιβαλλόντων ἀνοκρὸν τὰ
κρέματα· αἱ δὲ ὁ ἀνπανόμενος ἀποφεῖπαθο» κτλ. Ἐπιγρ. Γόρ-
τυνος (Κρήτης) Jahrb. f. Klas Philol. 1869, σ. 665 κέξ. «Ἐτι
αὐτοῦ σ. 679 κέξ. = Gau 37.

ἀνπαιστήρ, ὁ, ῥόπτρον (:): Εὐκράτης εἶ) ετο ὀπίδα κ[α]
ἀνπαιστήρα τῷ μεγάλῳ θυρώματι Ἐπιγρ. Ἐπίδ. 3325B₁₀ =
K 241₁₉, πρὸλ. Ἠσύχ. ἐν λέξ. ἀνπαιστρίδες, ὅστις ἐρμηνεύει αὐ-
τήν: «σφύραι παρὰ τοῖς χαλκῆουσι». ἴδε Baunack. Aus. Epid. σ. 80.

ἀνπερ = ἐάνπερ, ἦνπερ, ἴδε ἐν λ. εἰάν = ἀνποτε = εἶθε,
Συγδλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1580· πρὸλ. τὸ νῦν κοινολεκτούμενον ἄμποτε.

ἀνπιμωλίω, Ἐπιγρ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. 13, σ. 58· ἴδε ἐν λέξ.
μωλίω.

ανς: κατάλ. αἰτ. ἀσ. πληθ. ἀντὶ ας: πρειαυτάνε ἀπεστάλ-
κα Ἐπιγρ. Λατίων Κρητῶν ἐν Τέμ L. et W. «Ἐπὶ ἐν ἄλλαις
Κρητικαῖς Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Cauen ἐν σ. 41, 7 κέξ. ἀπαντῶσι τὰ:
τόνε φοινίκαις, ἐπιβαλλόντανε, σπατέρανε. Ἄλλ' ἐν τοῦται:
τὸ ἐπιβαλλόντανε ὁ Savelsberg ἐν Jahrb f. Klas Philol. 1869.

σ. 679 κέ. ἐκδέχεται πᾶν περιέργως ὡς τύπον προστακτικῆς γ' πληθ. προσώπου.

ἀνοσπᾶω, ποιητ. ἀντι ἀνοσπᾶω.
ἀνοσπᾶω, ἀνοσπᾶς, ἀνοσπᾶμενοι, ἀνοσπᾶσθε, ἀνοσπᾶσαν, ἀνοσπᾶσθην, ποιητ. τύποι, ἴδε ἐν λέξ. ἀνίστημι.
ἀνοσπᾶσθαι, ποιητ. ἀντι ἀνοσπᾶσθαι.
ἀνοσπᾶσθαι, ἀνοσπᾶσθαι, ποιητ. τύποι, ἴδε ἐν λέξ. ἀνέχω.
ἀνοσπᾶσθαι, ἴδε ἐν λ. ἀνοσπᾶσθαι.

ἀνοσπᾶω (ὡς τὸ ἀνοσπᾶω ἐκ τοῦ ἀντι, πρὸλ. κρύβδην, κρύβδα):—
Ἐπ. ἐπίρρ. ἀπέναντι, κατέναντι, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, Λατ. coram, Ὀμ.· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς φράσεσιν, ἀντα μάχεσθαι, ἀντὶ πρὸς ἄνδρα, Ἰλ. Τ. 163· ἀντα ἰδῶν, «ἐξ ἐναντίας ἰδῶν» (μετὰρρ. Γαζή), Ἰλ. Ν. 184, κτλ., πρὸλ. Εὐρ. Ἀλκ. 877· θεοῖσι γὰρ ἀντα ἔωκει, «ἀντικρυς γὰρ θεοῖς ἦ ἴμοιο» (μετὰρρ. Γαζή), Ἰλ. Ω. 630· εἰδεται ἀντα πελιδνὴ Νικ. Θ. 238· ἀντα τιτύσκεσθαι, σκοπεύειν κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτούς, Ὀδ. Χ. 266, πρὸλ. Πινδ. Ν. 6. 46· ἀντα πρὸς τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 2892. 4.

II. ὡς πρὸθ. μετὰ γεν. ὡς τὸ ἀντι, ἀπέναντι, πέραν, ἀντικρύ, Ἡλίδος ἀντα Ἰλ. Β. 626· ἀντα παρειῶν σχομένην.. κρήδεμνα, πρὸ τῶν παρειῶν, Ὀδ. Α. 334· ἀντ' ὀφθαλμοῖν Δ. 115· (ἐν Ζ. 141 στῆ δ' ἀντα σχομένη δύναται νὰ ληφθῆ ἑλλειπτικῶς μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας ἢ τὸ ἀντα νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὸ στῆ, ἐστᾶθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ, κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ) ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἀντα σέθεν, ἐνώπιόν σου, Ὀδ. Δ. 160, πρὸλ. Χ. 232· οὕτως ἐν Ἰλ. Φ. 331, ἔχει ἐννοίαν τινὰ συγκρίσεως: παραβλλόμενος πρὸς σέ, ὡς τὸ ἀντάξειος· ἔροπει γὰρ ἀντα τῷ σιδάρῳ τὸ καλῶς κιθαρίζην, ἀνταγωνίζεται, ἀνθιμύλλεται πρὸς αὐτό, Ἀλκμάν 60 (14).

2) ἐπὶ ἐχθρικής ἐννοίας, ἐναντίον, Διὸς ἀντα πολεμίζειν Ἰλ. Θ. 428· Διὸς ἀντα.. ἔγχεος ἀείρει αὐτοῖσι 424· εἰ κέ μεν ἀντα στήσῃ Ρ. 29· Αἴαντος.. στήσμεναι ἀντα αὐτοῖσι 166, κτλ. Εἰς τὸ ἀντα ἀνήκουσι πολλὰ χωρία, ἐν οἷς τὸ ληκτικὸν φωνῆν ἔπαθεν ἔκλιψιν (ἀντ') καὶ ὡς ἐκ τούτου συμβαίνει πολλάκις σύγχυσις μετὰ τῆς ἀντι προθέσ. ἴδε ἀντι Α. I.

ἀνταγᾶνακτέω, ἀγανακτῶ καὶ αὐτός, ἐπειδὴ ἀγανακτεῖται, φέρε καὶ ἡμεῖς ἀνταγανακτῶμεν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 257C.
ἀνταγᾶπάω, ἀνταγᾶπῶ τὸν ἀγαπῶντά με, Κλήμ. Ἀλ. 102:—
Παθ., ἀγαπήσαντας τὸν ἀληθῆ θεὸν καὶ ἀνταγαπηθέντας πρὸς αὐτὸ Φίλων 2. 8, ἐξ ἴσης ἀνταγαπώμεθα Θεμιστ. 55D.
ἀνταγάπησις, ἡ, ἢ ἀμοιβαία ἀγάπη, Μ. Ἀκομ. τ. Β' σ. 22. 14, ἐκδ. Δ.

ἀνταγᾶπειρω, ἀνθαμιλλῶμαι πρὸς τινά ἐπὶ ἀγερμῶ χρημάτων ἢ ἐπὶ ἐπιαιτησίᾳ, Κέλο. παρ' Ὀριγ. 303 Spencer.

ἀνταγᾶγοράζω, πωλῶ τι καὶ διὰ τῶν χρημάτων ἃ ἔλαβον ἀγοράζω ἄλλο πρᾶγμα, ὄνους ἀλέτας.. ἐπώλουν καὶ ἀνταγοράζοντες σίτον ἐξ ὧν Ξεν. Ἀν. 1. 5, 5· τὰ ἀνταγορασθέντα Δημ. 930. 23.

ἀνταγᾶγορεύω, ἀγορεύω ἐναντίον τινός, ἀποκρίνομαι, ἀνταγᾶγορεύσεν Πινδ. Π. 4. 278. II. ἀντιλέγω, ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσι Ἀριστοφ. Βᾶτρ. 1072.

ἀνταγᾶρεύομαι, παθ., συλλαμβάνομαι καὶ αὐτός, «θηρεύσαντες εἰς θάνατον ἀντηγρεῦθησαν καὶ θανάτῳ παραδίδονται» Ἀθηνᾶς. τόμ. 1, σ. 1055A.

ἀνταγᾶνωία, ἡ, συμφορᾶ, κατὰ πληθ., ἀνταγωνία βίου, ἐναντιώματα, συμφοραί, Συλλ. Ἐπιγρ. 6282.

ἀνταγᾶνίζομαι: μέλλ. Ἄττ. -ιούμαι: I ὡς ἀποθ., ἀγωνίζομαι κατὰ τινος, τινί, ἰδίως ἐν πολέμῳ, Ἡρόδ. 5. 109, Θουκ. 6. 72, Ξεν., κτλ., ἀν. ταῖς παρασκευαῖς τινος Δημ. 1078. 11.

2) καθόλου, ἀγωνίζομαι, διαπλοικεῖω πρὸς τινά, τινί Θουκ. 3. 38· περὶ τινος Ἀνδοκ. 29. 12· οἱ ἀνταγωνιζόμενοι τῷ, οἱ διάδοχοι ἢ ἀντίδοχοι ἐν δίκῃ τινί, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 27. 3) ἀποθ., ἀνταγωνίζομαι περὶ τινος πρᾶγματος, οὐκ ἀνταγωνίζονται περὶ χρημάτων Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 6. II. ὡς παθ., τίθεμαι ἐναντίον τινός ὡς ἀντίπαλος, καὶ ὅψις δὲ ὀπτόταν ἀνταγωνίζεται διακόνῳ.. κινήτικόν γίγνεται Ξεν. Οἰκ. 10. 12.

ἀνταγᾶνώσιμα, ἀποσ., τὸ, ἀγὼν κατὰ τινος ἄλλου, Κλήμ. Ἀλ. 839:—ὡσαύτως—ώνισις, εὖως, ἢ, Βυζ.

ἀνταγᾶνωστῶς, εἶμαι ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 10.

ἀνταγᾶνωστής, οὐ, ὁ, ὁ ἀντίπαλος, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 8., 3. 3, 36, Ἀλέξ. ἐν Ἀδῆλ. 2· τινί τινος Ξεν. Ἰέρ. 4. 6. κτλ.· ἀντ. ἔρωτος, ἀντίπαλος ἐν τῷ ἔρωτι, ἀντερραστής, Εὐρ. Τρω. 1006, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 554E, καὶ ἀλλοχρῶν ἀνταγωνισταὶ τῆς παιδείας, οἱ ἐναντίοι εἰς τὸ σύστημα τινος περὶ παιδείσεως, Ἀριστ. Πολ. 8. 4, 7· ἀνταγωνιστὴν ἔχειν τινά ταῖς ἐπιδόσιν Πολυδ. 2. 45, 5.

ἀνταγᾶνωστῶς, ὄν, παρὰ Πολυδ. Γ', 141, ὁ ἐν τῷ ἀγῶνι τὸ ἀντιθετὸν μέρος λαμβάνων, ἀντίπαλος, ἀλλ' ἢ λέξις φαίνεται ὑποποσ.: τὸ δὲ ἐπίρρημα ἀνταγωνιστῶς, ὁ αὐτ. Δ', 157, διαρωθῆναι νῦν εἰς τὸ ἀνανταγωνιστῶς.

ἀντάδελφος, ὁ ἀντὶ ἀδελφοῦ, ὁ τὴν θέσιν ἀδελφοῦ κατέχων, Ὠσρ. Στ.

ἀντάδῆκω, ἀδικῶ, ἀδικῶ καὶ αὐτὸς πρὸς ἐκδίκησιν, ἀποδίδω ἀδικημα, ἀλλήλοισι Πλάτ. Θεαίτ. 173A, πρὸλ. Κρίτων 49B, κέξ.

ἀνταδίκητέον, «δεῖ ἀνταδικεῖν» Μάξιμ. Τύρ. 18. 5, Βοασσ.
ἀντάδοι: μέλλ. -άσομαι, ἔξω καὶ αὐτὸς εἰς ἀπόκρισιν, ἰδίως ἐπὶ τῶν περδίκων, ἀποκρίνομαι εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἑτέρου, ἐπὶ δὲ τὸν θρησκευτὴν πέρδικα θέσεται τῶν ἀγρίων ὁ ἡγεμὶν ἀντάσας ὡς μαχοῦμενος Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9, 8, 8, πρὸλ. π. Θουμ. Ἀκ. 151. 2, Αἰλ. π. Ζ. 4. 16· ἀντ. Μούσαις Λουκ. Ἀλ. 6· τοῖς φθεγγόμενοις Πλούτ. 2. 794C: ἔξω καὶ ἐγώ, ἀντιφθέγγομαι, ἐγὼ δ', ἦν τούτο ὄρας, ἀντάσομαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 887:— Παθ., στροφή ἀντασθῆναι Πολυδ. Δ', 112.

ἀνταεῖρω, = ἀνταίρω, ἀλλ' ἰδίως ἐν μέσ. τύπῳ, ἀνταεῖρεσθαι χεῖράς τινι, ἀνυθῶ χεῖρας ἐναντίον τινός, κινῶ πόλεμον κατ' αὐτό, Ἡρόδ. 3. 144., 7. 101· ἢ ἄνευ τοῦ τινί 6. 44., 7. 212· ὡσαύτως, πόλεμον βασιλεῖ ἀντ. 8. 140, 1.

ἀνταεῖς, Δωρ. ἀντι ἀντήεις.
ἀνταθλος, ὄν, ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, τινός Ἀνθ. Π. 12. 68.
ἀνταῖδεομαι, μέσ., αἰδοῦμαι καὶ αὐτός, ἀποδίδω σεβασμὸν ἀντὶ σεβασμοῦ, γυναικᾶς αἰδομένης ἀνταῖδεσθαι ἐθέλουσι Ξεν. Κύρ. 8. 1, 28.

ἀνταῖος, α, ὄν, (ἀντα) ὁ κατ' εὐθείαν ἐναντίας, Λατ. adversus, ὅτε οἱ παγχάλικον ἀνταία γενῶν ὠρμάθη πλαγὰ Σοφ. Ἡλ. 196, Εὐρ. Ἀνδρ. 844· ἀνταῖαν ἔπαισεν (δηλ. πληγὴν) Σοφ. Ἀντ. 1308. 2) ἐναντίος τινί, ἐχθρικός, μισητός, Λατ. adversarius, κνυδάλων ἀνταῖων βροτοῖσι Δισχύλ. Χο. 588· πομπὴ Εὐρ. Ι. Α. 1324, πρὸλ. Σοφ. Ἀποσπ. 74, 310, 406· τάνταῖα ἔξων, οἱ ἐχθρικοί αὐτῶν σκοποὶ, Δισχύλ. Πέρσ. 604. II. ἰεῖσιος, εὐλιτάνετος, ἀνταῖη δαίμων Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1141, ἀνταῖη βασιλῆα, θεὰ Ὀρρ. Υ'. 41. 1.— Καθ' Ἡρόδοτον: «ἀνταῖας· πολεμίας· ἐχθρᾶς. Σοφοκλῆς Πολυεῖδω (Ἀποσπ. Σοφ. 219)», προσέτι: «ἀνταῖαν· ἔκτοπον, χαλεπὴν. Σοφοκλῆς Τισίῳ (Σοφ. Ἀποσπ. 63)», καί: «ἀνταῖα· ἐναντία (ἢ ἀντία). ἰεῖσιος. Δισχύλος Σεμέλῃ (Δισχύλ. Ἀποσπ. 367.) σημαίνει δὲ καὶ δαίμονα, καὶ τὴν Ἐκάτην δὲ Ἀνταῖαν λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐπιπέμπειν...» ἀνταῖος Ζεὺς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 113.

ἀνταῖρω: μέλλ. -ᾶρῶ· -ῆρα:— ἐγείρω τὴν ἐναντίον τινός, χεῖράς τινι Ἀνθ. Π. 7. 139· Θουκ. 3. 32., 1. 53· πόλεμόν τινι Πολυδ. 15. 7, 8· ἀντ. πρὸς Ἐρωτα μάχην Ἀνθ. Π. 12. 147:—
Μέσ., ἴδε ἐν λ. ἀνταεῖρω. II. ἀμεταβ., ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἀνίσταμαι, Λατ. contra assurgere, ἀνταίρειν τινί Πλάτ. Εὐθύδ. 272A, Δημ. 25. 2· πρὸς τι ἢ τινά Δημ. 66. 24, Πλουτ. Πύρρ. 15, Διον. Ἀλ. 6. 48: προσέτι, ἐπαναστατῶ ἐναντίον τῆς ἀρχῆς, Μαλακ. 385, 9, Κ. Πορρ. π. Διοκ. 269. 20· οὕτως ἐν τῷ μέσ., τινί Λουκ. Ἐρμῶτ. 33, κτλ. 2) περὶ ὑψωμάτων χώρας τινός, ἐγείρομαι ἢ κείμαι παραλλήλως, ἢ ἀκριβῶς ἀπέναντι, τὰ τῆς: Ἰνδοκῆς ἄκρα.. ὁμοιοῦσι πολλοὶ τοῖς κατὰ Μερῶν ἀνταίρειν τῶποσι Σερᾶβ. 68, πρὸλ. 77· τὰ πρὸς τὴν Διούην ἀνταίρειν Πλουτ. Αἰμίλ. 6.

ἀνταῖσχύνομαι, παθ., αἰσχύνομαι καὶ αὐτός, ἐκ τοῦ Ἀχιλλ. Τατ. (Ἐν τῷ Ὠστ. Στεφ. ὑπάρχει παραπομπὴ 4, 10, ἀλλὰ φαίνεται οὕσα ἐσφαλμένη).

ἀνταῖτέω, αἰτῶ τι ὡς ἀντάλλαγμα, διδόντες μὲν εἰρήνην καὶ ἐπιμαχίαν.. ἀνταῖτοῦντες δὲ τοὺς ἐκ· τῆς ἀνησίου ἀνδρα Θουκ. 4. 19· ἀρ' ὑμῖν ὀλίγα ἢ σμικρὰ τῆς ἀνησίου τὴν βουλήν ἀνταῖτῆσαι δοκῶ; Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 35.

ἀνταῖτιόσομαι, ἀποθ., ἀνταῖτιῶμαι, ἀνταῖταγορῶ, Δίων Κ. Ἐπιτομ. σ. 72. 75.; 452. 17.

ἀνταῖτιος, ὄν, ἀξιοκατηγόρητος καὶ αὐτός (ὅπως ὁ ἕτερος), ἀντιπληγείς δὲ ὑπ' αὐτοῦ θανάσιμος ἔσχεν αὐτὸν ἀνταῖτιον Κλήμ. Ἀλ. 932.

ἀνταῖχμαλωτέω = ἀνταῖχμαλωτέω, Ἰσιδ. Πηλ. Ἐπιστ. σ. 103.

ἀνταῖχμαλωτέω, αἰχμαλωτέω καὶ αὐτός πρὸς ἀντεκδίκησιν, Καισάρ. σ. 287, ἐκδ. Μί.

ἀνταῖωρέομαι, παθ., αἰωροῦμαι καὶ αὐτός, Πλωτίν. 670A.
ἀντάκωτος, ὁ, εἶδος μεγάλου ἰχθύος δικαιομένου κυρίως ἐν ποταμοῖς, ὡς ἐν τῷ Βορυσθένι καὶ τῷ Ἰστρῳ, πῖθων. ὀδύρρυγος, κοιν. «μουρῶνα», Λυγκ. ἐν «Κενταύρω» 1. 9, Αἰλ. π. Ζ. 14. 23. 2) ὡς ἐπίθ, τᾶριχος ἀντακῶτον, «γαβιάρι», Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 3.

ἀντάκωλουθεῖω, τὰς δ' ἀρετὰς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλους, ὅτι ἀκολουθοῦσιν ἢ μία τὴν ἄλλη, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτάρχῳ 2. 1046E, πρὸλ. Διογ. Α 7. 125.

ἀντάκωλουθία, ἡ, συνοδεία, τὸ ἀντακολουθεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 436:—ὡσαύτως, ἀντακολουθήσεις, εὖως, ἢ, Συνέσ. 49D.

ἀντάκωντέω, ῥίπτω ἐναντίον, ὁπότε κεραυνὸς καταπέσοι, λίθον ἀντηκόντιζεν Δίων Κ 59. 28.

ἀντάκωω: μέλλ. -ούσομαι, ἀκούω εἰς ἀπάντησιν τῶν λόγων μου, ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἰσ' ἀντάκουσον Σοφ. Ο. Τ. 544· ἄ γ' εἰπας ἀντήκουσας, ὅσα εἶπες περὶ ἐμοῦ, τώρα τὰ ἤκουσας νὰ λέγονται περὶ σοῦ, Εὐρ. Ἡρακλ. 1014· κάμου νῦν ἀντάκουσον ὁ αὐτ. Ἰκ. 569: ἀπολ., δίδω καὶ ἐγὼ ἀκράσιον, προσέχω, ἀντάκουσον ἐν μέρει Δισχύλ. Εὐμ. 198: ὡσαύτως παρὰ περσοῖς, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 16.

άντακροόμαι, άποθ., άκροόμαι και έγω, ήν οὖν ήμῶν χρηστά λεγουσῶν έβελήρητ' άντακροόσθαι Άριστοφ. Λυσ. 227. **άνταλαζονεύομαι**, άλαζονεύομαι και έγω εις άπάντησιν, Εύστ. Π. Δ. 590. 11.

άνταλαλάζω, άποκρίνομαι εις τὸν άλαλαγμὸν δι' άλαλαγμοῦ, επί άντιπαγομένων στρατῶν, Πλουτ. Πύρρ. 32, κτλ., επί τῆς ήχου, άντηχῶ, «άντιάλω», Δίσχυλ. Πέρσ. 390.

άνταλλάγη, ή, ώς και παρ' ήμῶν, Λατ. permutatio, Γλωσσ.

άντάλλαγμα, ατος, τό, τό πρὸς άντάλλαγῆν διδόμενον ή λαμβανόμενον, άντ. γενναίου φίλου, άντι γενναίου φίλου, Εύρ. Όρ. 1157, πρβλ. Έβδ. ('Ιωδ κη', 15, και άλλαχού)· τί δώσω άνθρωπος άντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ = λύτερον, Εύαγγ. κ. Μαθ. ις', 26.

άντάλλαγματικός, ή, όν, ό σημαίνων άντάλλαγῆν, όρος γραμματικός, **άνταλλακτικά βήματα**, π. χ. πωλῶ, ώνοῦμαι, άλλάττω και τὰ όμοια.

άντάλλαγος, ον, «άντάλλαγον καλοῦσι τὸν άντι έτέρου ήλλαγμένον. Μένανδρος (έν) Κανηφόρο: έδειτο χρῆσαι τήν σεαυτῆς θυγατέρα άντάλλαγον. (έν) Χίρχ: έκοῦσα δ' άδελφῆ ποιήσει τούτῳ σοι άντάλλαγόν γ' Ξέουσα τούτῳ διδομένη και έν Άλιε: εκλελάκτισεν ό χρηστός ήμῖν μοιχός, άλλ' άντάλλαγος» Σουιδ.

άνταλλακτεῖν, βηματ. επίθ., πρέπει τις νά δώσῃ εις άντάλλαγήν και οὐκ άντάλλακτεῖν εἶναι μοι τήν πρὸς υμᾶς φιλοτιμίαν οὐδενας κέρδους Δημ. 410. 20.

άντάλλακτος, ον, ό έχων ἴσην αξίαν με άλλο πρᾶγμα και δυνατόμενος νά άνταλλαχθῆ με αὐτό, Πορρ. π. Άποχ. 1. 51.

άνταλλάσσω, Άπτ. -ττω (ίδε άλλάσσω)· — άντάλλάσσω πρᾶγμά τι πρὸς έτερον, δάκρυα τ' άντάλλάσσετε τοῖς τῆσδε μέλεσι Εύρ. Τρω. 351· και τήν εἰλωθυῖαν αξίωσιν τῶν όνομάτων ές τὰ έργα άντήλλαξαν τῆ δικαιοῦσει, και τήν συνήθη σημασίαν τῶν λέξεων μετεβαλον έν τοῖς έργοις τῆς σάσσεως, ή έδῶκει αὐτοῖς δικαίον πρὸς τὸ ἴδιον πάθος, Θουκ. 3. 82· άντήλλαξε τῆ δικαιοῦσει τῶν όνομάτων αξίωσιν εις τὰ έργα Πλουτ. 2. 50B· τήν ψυχῆν άν άνταλλάξας τοῦ χρυσίου Πολυδ. Γ' . 113.

II. συνήθεστον κατά μέσ. τύπ., άντάλλάσσω τι άντι άλλου, άνδρα δ' άντήλλάξαστο Αἰγισθον, έλαβε δέ άνδρα εις άντάλλαγῆν τὸν Αἰγισθον, Δίσχυλ. Χο. 133· άνταλλάσσεσθαι τι τινος, λαμβάνω πρᾶγμά τι ως άννύλλαγμα άλλου, Εύρ. Έλ. 1088, Δημ. 68. 6, κτλ.· τι άντι τινος ό αὐτ. 203. 12· άνταλλάσσεσθαι τι τῆ διανοία, άνταλλάσσω τι κατά διάνοιαν, Πλάτ. Θεαιτ. 189C· θάνατον άνταλλάξεται, βλ λάθη ως άντάλλαγμα θάνατον, ό έ. ως τιμωρίαν, Εύρ. Φοίν. 1633:—οὕτως έν τῷ παθ., έγένετό τε ό θόρυβος μέγας και άντηλλαγμένους τοῦ εκατέρων τρόπον περι τὰς ναῦς, έγένετό τε ό θόρυβος περι τὰς ναῦς μέγας και άντηλλαγμένους τοῦ εκατέρων τρόπου (Gallier), «ώστε έγινεν ένας θόρυβος περι τὰς ναῦς άνεκκλήτους, και μάλιστα με ένα τρόπον έναντίον εις τήν τάξιν τῶν δύο τούτων έθνῶν» (Δούκας), Θουκ. 4. 14.

άνταμείβομαι, μέσ., άνταλλάσσω πρᾶγμά τι με άλλο, μηδ' έταν δελφισι θῆρες άνταμειψωνται νομόν ένάλιον Άρχιλ. 69. 7.

II. μετ' αἰτ. προσωπ., τό όμοιον αποδίδω τινί, τὸν κακῶς [με] δρώντα δεινοῖς άνταμειβεσθαι κακοῖς Άρχιλογ. 61 (78)· κακῶς πονηταῖς ταῖσδε μ' άντημειψάτο Αίσχυλ. Πρ. 223· κακῶς κακοῖσι ό αὐτ. Θ. 1049· άθείσι έργοις .. άνταμειψόμεσθασ'. άντι τῶνδε Άριστοφ. Θεσμ. 722.

III. άποκρίνομαι, άπανθῶ, ό δ' άνταμείβετο τοῖσδε Έρδδ. 9. 79· άντ. τι πρὸς τινα Σοφ. Ο. Κ. 814· οὐδ' άνταμείβει μ' οὐδέν ό αὐτ. 1273· ώσαύτως, υμᾶς .. τοῖσδ' άνταμείβομαι λόγοις Εύρ. Άνδρ. 154.

άνταμειψίς, εως, ή, άνταμοιβή «άνταπόδοσις», Ήσυχ.

άνταμοιβή, όνομα μετρικῆς ποδός, εκ δύο βραχειῶν, δύο μακρῶν και βραχειάς, Διομ. έν Gram. Lit. έκδ. Keil. I. σ. 481. 30.

άνταμοιβή = άνταμειψίς, και οὐδέν επί μισθῶ πράττοντες, οὐδέ άντιδῶσαι και άνταμοιβῆ Ίω. Χρυσ. έν Έπιστ. π. Κορινθ. λόγ. 19, τόμ. 3, σ. 357.

άνταμυνοῦς, όν, ἴδε έν λ. άντημοιβός.

άνταμύνα, ης, ή, άμυνα έναντίον τινός, Θεόδ. Πρόδρ., ἴδε Λοβ. Φρόνη. 23.

άνταμύνομαι [ῶ], Μέσ., υπερασπίξω έμαυτὸν έναντίον άλλου, άνθίσταμαι, Θουκ. 4. 19. II. αποδίδω τινί τό όμοιον, άντεπε-έγγρομαι κατ' αὐτό, ώς και τὸν έχθρὸν άνταμύνωνται κακοῖς Σοφ. Άντ. 643· οἱ άνταμυνομένοι Θουκ. 3. 84.

άνταναθαίνω, αναθαίνω και έγω, εις τήν ἴδιαν άντανέδη πατρίδα (ό Έρχέριος έχει: άντανέπλει) Θεόδ. Πρόδρ. σ. 186.

άνταναθιβάζω: μέλλ. -άσω και -θιβῶ, αναθιβάζω και έγω, άνταναθιβάσσαντες εις τὰ μνημεια και τὰς τύψεις τινάς Έν. Έλλ. 3. 2, 15.

άνταναθῶ, αναθῶ και έγω εις άπάντησιν, άντιφωνῶ, αναβοηράντων δέ πολλῶν... άντεβῶσαν οἱ μισθωτοῖ Άππ. Έμφύλ. 2. 131.

άνταναγινώσκω, άναγινώσκω βιβλίον άντιπαράβλλον αὐτό

πρὸς άλλο, Κρατῖν. έν Άδῶλ. 44, ένθα ἴδε Meineke. — «άνταναγνώ-ναι: άντιβάλλειν βιβλίον» Ήσυχ.

άνταναγινώσκεις, ό, ό άνταναγινώσκων, ό συμπαραβάλλον δύο άντίγραφα τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, Άρχ. Λεξ.

άντανάγω, επί πλοίων, άνάγω τὰς ναῦς έναντίον έπερχομένων έχθρικών νεῶν, τότε ών έπί επέπλων οἱ Φοίνικες, οἱ Έωνες άντανῆγον και αὐτοῖ τὰς νέας επί κέρας Ήρδδ. 6. 14, Θουκ. 7. 37· άλλ' ώσαύτως, άντ. ναυσι αὐτῶν 52· συγγότερον άπολ. επί τῆς αὐτῆς έννοιας, —εἴτε κατ' ένεργ. τύπον ώς έν Θουκ. 8. 38., Ξεν. Έλλ. 2. 1, 23· εἴτε κατά μέσ., ώς Θουκ. 4. 13, Ξεν. Έλλ. 1. 1, 5:—Παθ., ναυσιν άνταναγχεῖς Διόδ. 13. 71:— καθόλου, άντεπιθέμαι, άντεπιφέρομαι, ταῦτα έμοῦ λέγοντος ό Πρόδικος άντανήγετο πρὸς τὸ μεράκιον ως άμυνομένους, ἡτοιμάζετο ν' άντιπροσθῆ τὸ μεράκιον. Πλάτ. Έρμ. 398E.

2) **αναθιβάξω** άντι άλλου, όργανα βίψας Άρεος, εύνομής άντανάγει πατέρα Άνθ. II. 9. 285.

άντανάβρισις, εως, ή, = άνθυφαίρισις, Άριστ. Τοπ. 8. 3. 5· ἴδε Σουιδ. έν λέξει άνάλογον. II. επί κυβείας, ή άμοιβαία μετακινήσις, Εύστ. 1397. 44.

άνταναιρέω, άραιρῶ. εξαλείρω, ἄρα σοι ψήφοις όμοιοις ό τῶν έργων λογισμός φαίνεται; ή δεῖν άνταναιρέειν ταῦτα.; Δημ. 304. 19:—Παθ., εξαλείρομαι, απαλείρομαι, Άριστ. Μεταρ. 6. 15, 7.

2) άντιφρονέω, άνταποδίδω φόνον άντι φόνου, Φίλων 2. 321, έν τῷ παθ.

άντανάκλασις, εως, ή, άντανάκλασις φωτός, Πλουτ. 2. 901D· επί κατόπτρου ή έστιλθωμένου χαλκοῦ ή ὕδατος, «άντανάκλασις έγίνοντο τινες έν τῇ άσπίδι, [χαλκῆ οὐση]» Σχόλ. επί Απολλ. Ρέδ. Α. 746:—ώσαύτως επί ήχου, ήχῶ, άντιήχσις, ό αὐτ. 502D.

II. χρήσις λέξεως τινος έν άντιθέτῳ σημασίᾳ, Λατ. contraria significatio, Κοῖντιλ. 9. 3, 68.

άντανακλασμός, ό, ή άντανακλαστικῆ σημασία τῶν λέξεων, Άπολλ. περι άντωνυμ. 70B.

άντανακλαστικός, ή, όν, άνήκων ή επιτήδειος εις άντανάκλασις, ή άν. άντωνυμία, άυτοπαθής, Γραμμ.:—ώσαύτως **άντανάκλαστος**, ον, Πρισκιαν.

άντανακλάω, ως και νῦν, άντανακλῶ, φῶς Πλουτ. 2. 696A:—Παθ., αὐτῶν 903A· άντανακλάται ακτις Σέξτ. Έμπ. π. Μ. 5. 82· φθθαλμοῖ άλλήλοισ άντανακλώμενοι Άχλ. Τζε. 1. 9.

2) επί ήχου, άντανακλώμαι, άντηχῶ, Έβδ. (Σοφ. Σολ. ιζ', 19).

3) παρὰ Γραμμ., **σχήμα άντανακλώμενον**, ως: σφῶλον έμαυτοῦ, «άντανακλώμενον έκλήθη από τῆς μεταφορᾶς τῶν εις αὐτὰ άντανακλώμενων σωμάτων, καθ' ό άναφέρεται τι εις έαυτό», Άπολλ. περι Συντάξ. σ. 175, πρβλ. προηγ.

άντανακλίνομαι, παθ., άνακλίνομαι, κατακλίνομαι άπέναντι, ή γραῦς δέ λοιπόν ένθεν άντανεκλήθη Νικήτ. Εύγεν. 7. 333.

άντανακοπή, ή, ή πρὸς τὰ όπίσω άνακοπή, ύποστροφή, κυμάτων Άριστ. π. Κόσμ. 4. 33.

άντανακόπτω: μέλλ. -ψω, ώθῶ πάλιν όπίσω, Α. Β. 34.

άντανακράζω, άνακράζω και έγω εις άπάντησιν, Άππ. Μήθρ. 26.

άντανακύκλησις, ή, ή άμοιβαία άνακύκλησις, Άποστολ. Κανόν. 7. 36.

άντανάλισκω: μέλλ. -άλωσω, καταστρέφω και έγω έν τῷ έμῶ μέρει, Εύρ. Όρ. 1165.

άντανάλυω, αναλύω και έγω, Άμφιλόχ. σ. 180.

άνταναμένω, άναμένω άντι νά λάβω δραστήρια μέτρα, μετ' άπαρ., Θουκ. 3. 12.

άνταναπαύομαι, Μέσ., άναπαύομαι και έγω όταν άναπαύωνται άλλοι, άναπαυομένων άνταναπαύοντο Πολύνομ. 1. 14.

άνταναπέμπω, πέμπω όπίσω, τὰ βέλη άνταναπεμπόμενα πίπτει Πλανούδ. Όβιδ. Μεταμ. 12, 496· από πέτρας άνταναπέμψθη, άπεκρούσθη, επέμψθη όπίσω, Ψελλ. Πονημ. σ. 59.

άνταναπέμπλημι, πέμπλημι και αὐτός, οἱ δέ από Φυλῆς άνταναπέπλησαν μέν τήν έδδον Έν. Έλλ. 2. 4, 12.

άνταναπέλεκω, πέλεκω και αὐτός άμιλλώμενος πρὸς τινα, μ. δοτ. άνθεά σοι .. άντανέπέλεξα Άνθ. II. 4. 2, 3.

άνταναπληρώω, άναπληρῶ, άναπληρῶ, ή άντωνυμία άνταναπληρούσα και τήν θέσιν τοῦ δνόματος και τήν τάξιν τοῦ ρήματος Άπολλ. περι Συντάξ. σ. 14· «τῶν δέ συμμοριῶν εκάστη διελεῖν κεινῶν πέντε μέρη κατά δώδεκα άνδρας άνταναπληροῦντας πρὸς τὸν εύπορωτάον αἰ τοῖς άπορωτάτους», ώστε οι άπορωτατοι νά ὦσιν ως άντιστάθμισμα κατά τῶν εύπορῶν, Δημ. 182. 22:—άνταναπληρώσεις, εως, ή, εκ νέου άναπληρώσεις, Έπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 48.

άντανάπτω, Ήρα πολιοῦχε .. ό Ζεύς ήμῖν ό σδς .. άλλο πῦρ άντανήψε κεραῦνιον, άνήφην έναντίον ήμῶν, Νικηφορ. Γυμν. Ρήτορες τ. 1, σ. 495, 26, έκδ. Walz, Μ. Φιλῆς τ. Β'. σ. 46, έκδ. Mil.

άντανάστᾶσις, εως, ή, ή άνέγερσις τεύχους ή άλλου τοῦαυτου τινός πρᾶγματος άπέναντι έτέρου, Εύστ. Πονημ. 291. 80.

άνταναστρέφω, άναστρέφω όπίσω, Κλήμ. Άλ. 160.

άντανατρέχω, τρέχω όπίσω πάλιν, κλεισι έπάνω τινός, επί τοῦ

δέρματος κατὰ τὴν θεραπείαν τραύματος: ἵνα ἀντανατρέχων τὸ δῆμα καλύψῃ τὴν διαίρεσιν Παῦλ. Αἰγ. σ. 197. 32.

ἀνταναφέρω, μέλλ. -ανοίσω. ἀνταναφέρω τι πρὸς τι, αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὑπεραντιπώσεως πρὸς αὐτοὺς ἀνταναφέρουσαι τὴν πίστιν οὐκ ἔωσιν Ἰσχυρὰν ῥοπήν γενέσθαι πρὸς τὸ βλάπτον, Λατ. fidem aequam, Οὐστ. τεμβ. Πλούτ. 2. 200.

II. ἀπολ., ἐπανορθῶ, ἀποκημιῶν, Θεμίστ. 99C.

ἀνταναφῶναι, (ἀναφῶ) φύομαι ἀντί ἄλλου, Κύριλλ. Ἄλ. X. 153D.

ἀνταναφώνω, = ἀντιφωνῶ, Διδ. Ἄλ. 545D.

ἀνταναχωρέω, ἀμοιβαίως εἶδω τόπον, ὑποχωρῶ, Ἄριστειδ. 1. 529.

ἀντανδρός, ον, (ἀνήρ) ἀντί ἀνδρός, ἀνὴρ ἀντικαθιστῶν ἄλλον ἄνδρα: εἰ δὲ βούλεσθε, καὶ ἀντανδρον ὑμῖν ἀντί ἑμαυτοῦ παραδόντες τὸν ἀγαπητὸν Λουκ. Κατάκλ. 10, κτλ.

ἀντάνειμι, (εἶμι, Λατ. ibo) φθάνω ἐν τὸ αὐτὸ ὕψος εἰς ὃ ἔφθασε καὶ ἄλλοι τι: ἤρτο δὲ τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα, καὶ τὸ χῶμα οὐ σχολαίτερον ἀντανῆει αὐτῷ, Θουκ. 2. 75.

ἀντανείργω, ἀνθίσταμαι, ἐμποδίζω, ἀποκρούω, τοὺς ἐν αὐτοῖς ἀντανείργων ἐπλίτας Μαν. Φιλῆς 8. 241, σ. 282.

ἀντανέλκω, ἀνασύρω, σύρω ὀπίσω, ὅψις δὲ τῶν σῶν ἀντανέλκει χαρίτων Νικήτ. Εὐγεν. 6. 402.

ἀντανέρομαι, ἀποθ., ἐπιστρέφω πάλιν, εἰς τὰς ἑαυτῶν ἀντανῆλθον οἰκίας Θεοδ. Προδρ. Ροδάνθ. 353 (II. 218).—Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἐργερίου: ἀνταπῆλθον κατὰ τὸν Le Bas.

ἀντανέχω, ἀνύψω καὶ ἐγώ, Πλαταιεὺς ἐκ τῆς πόλεως ἀντανέχων πυρρῶς φίλους Πολυαίν. Στρατηγ. 6. 19, 2, κτλ.

ἀντανισάζω, = τῷ ἐπομ. Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. ε', σ. 275.

ἀντανισώω, καθιστῶ τι ἴσον καὶ ἐγώ, συμπληρῶ, ὁ Θεὸς ἀντανισώσει τὸ ἐνδεὲς Συνεσ. 126B.

ἀντανίστημι, παρουσιάζω τι ὡς ἐξάμιλλον πρὸς ἄλλο ἢ καὶ ὑπερτερον αὐτοῦ, «τὸ μὲν γὰρ ἀντεπιεῖν οὐ χαλεπὸν, ἀλλὰ καὶ πᾶν ῥῆδον εἰρημένω λόγῳ, τὸ δὲ ἔτερον ἀντανίστησαι βελτίονα πανταπάσιν ἐργῶδες» Πλούτ. 40B, «ἄξιον τῷ στρατηγῷ τὸ θέατρον ἀντανίστησαι» 348D ἀνεγείρω καὶ ἐγώ, «τρόποιον ἀντανίστησε» Δίων Κ. 42. 48.

II. Παθ. μ. ἐνεργ. ἀορ. β' ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἔρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται Σοφ. Τρ. 441, πρβλ. Πλούτ. Σύλλ. 7. ἐγείρεσθαι κατ' ἀλλήλων, ὁ αὐτὸς 2. 723B.

ἀντανίσχω = ἀντανέχω, Βασίλ.

ἀντανίσωμα, ατος, τό, τὸ δι' οὗ ἐξισοῦται τι, Ἰωσήφ. Ἄρ. Ἰουδ. 18. 9, 7.

ἀντανισώσις, εως, ἐξίσωσις, Πορρ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 556D.

ἀντανόγω, ἡ -οίνυμι, ἀνοίγω τι ἐναντίον τινός, καὶ θάπτω ἀν τις κεραυνὸς φερόμενος ἀντανόγει τὰ δῆματα δύναιτο, ἢ, κτλ. ἀνεύσει εἰς αὐτοὺς ἀφῶως, Λογγίν. 34. 4.

ἀντανύτω [ῶ]: μέλλ. -σω, ἀνύτω καὶ αὐτός, ἐπιτελῶ καὶ αὐτός ἐν τῷ ἑμῷ μέρει, Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 1026. 5.

ἀνταξ, «ἐν μέρει» Ἠσυχ.

ἀντ-ἄξιος, α, ον, ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν, μ. γεν., οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον Ἰλ. I. 401. πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων Λ. 514. ἕκαστος δέκα ἀνδρῶν ἀντ., ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν πρὸς δέκα ἀνδρας, Ἡρόδ. 7. 103, πρβλ. 2. 148. οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ., Σεν., κλ.

2) ἀπολ., ὁ οὐγ' κωλύερας ἀξίας, ἰσάξιος, ἀρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται «ἴσον τῇ τιμῇ. ἰσότημον» (Σχόλ.), Ἰλ. A. 136:— Συγχρ. -ώτερος, Κύριλλ. Ἄλ. — Ἐπίρρ. -ῶς Σχόλ. εἰς Δουκ. (Ζεύς Τραγ. 55).

ἀνταξιῶω, ἀνταπειτῶ, ἢ τὰ ἴσα νέμων τὰ βμοῖα ἀνταξιούτω Θουκ. 6. 16: μετὰ διπλῆς αἰτ., ἀνταξιῶωσαι δωρεάν καὶ τὸν τινα Μάχων παρ' Ἀθην. 579A.

ἀνταπειτέω, ἀνταπειτῶ ὡς καὶ νῦν, τὴν τε δωρεάν ἀνταπειτῆσαι Θουκ. 3. 58., 5. 17, κτλ.:— Παθ., ἀνταπειτῆθεις λόγον ὑπ' ἐκείνων Πλούτ. Κάτων ὁ Νεώτ. 53.

ἀνταπαμείβομαι, μέσ., ὑπακούω ἐν τῷ ἑμῷ μέρει, μ. δοτ. ἔπειτα δὲ δημότας ἀνδρας εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους Τυρταί. 4 (2), 6.

ἀνταπάτάω, ἀπα-ὦ τὸν πειρώμενον νά μ' ἀπατήσῃ, ὃ δὲ Σαμψὼν .. ἀνητήπατα τὴν Δαλίην Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰουδ. 5. 8, 11.

ἀνταπαύγασμα, ατος, τό, ἀντανάκλασις φωτός ἢ δόξης, Θεόδ. Στουδ.

ἀνταπειλέω, ἀπειλῶ καὶ αὐτός, ἐκφράζω καὶ ἐγὼ ἀπειλήν, μ. δοτ. τινι Φίλων 2. 469, πρβλ. Θεμίστ. 95B.

ἀνταπερύχω [ῶ], ἀποκρούω καὶ ἐγώ, Ἀνθ. II. 15. 14.

ἀνταπέρομαι, ἀποθ., ἀπέρομαι καὶ ἐγώ, Θεόδ. Προδρ.

ἀνταποδείκνυμι ἢ -ῶω: μέλλ. -δειξῶ: ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Σεν. Συμπ. 2. 22, Ἄριστ. Ρητ. 2. 26, 3. 2) διορίζω ἀντί τινος, τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀνταπέδειξεν, διώρισεν ἀντ' ἐκείνου, Δίων Κ. 49. 43.

ἀνταποδέχομαι, ἀμοιβαίως δέχομαι, Βυζ.

ἀνταποδίδωμι: μέλλ. -δώσω: ἀντιτίνω, πληρῶν ὀφειλήν, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι Βατραχμ. 187. ἀνταποδίδω, ἀνταποδι-

δόναι τὸ ὅμοιον, τὸ ἴσον Ἡρόδ. 1. 18, Θουκ. 1. 43: τὴν ἴσην Ἄριστ. Ρητ. 2. 2, 16, πρβλ. ἀνταποδοτέον· ἀντ. τροφεῖα Λυσ. 107. 32· ἀρετὴν Θουκ. 4. 19· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πάσχειν, Πλάτ. Τιμ. 79E· ἀπολ.. ἀνταποδίδω ἔτι, ἐπαθόν, τιμωρῶ, νῦν ἀνταποδοτε Θουκ. 3. 40, Ἄριστ. Ρητ. 1. 9, 24· ἀντ. ἀλλήλοισ αὐτ. 3. 5, 2.

II. ὀρίζω ἢ εὐρίσκω ἀντιστοιχόν διὰ τι, οὐκ ἀνταποδοσομένην τὴν ἐναντίαν γένεσιν ..; Πλάτ. Φαίδων 71E, πρβλ. Ἄριστ. Ρητ. 3. 4, 4· οὕτω περὶ προτάσεων ἐν περιόδῳ τινὶ ἢ κώλῳ, Δημ. Φαλ. 53: ἴδε ἀνταποδοτέον II.

2) ἀμετάβ., ἀντιστοιχῶ, εἰ γὰρ μὴ αἰετὶ ἀνταποδίδω τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα Πλάτ. Φαίδων 72A, πρβλ. B· οὐκ ἀποδίδωσι τὸ ὅμοιον, δὲν ὑπάρχει ὁμοίον τι ἀντιστοιχοῦ, Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 11, 4· πρβλ. Περὶ ζῶων μορ. 7, 6· δεῖ τὴν μεταφορὰν τὴν ἐξ ἀναλόγου ἀνταποδίδωαι ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 4, 4.

3) ἀνταποδοῦναι λόγον ἀντί λόγου, ἀποκρίνομαι, ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοισ Πλάτ. Φαίδρ. 236C.

III. Παθ., ἐπὶ συνθήματος πολέμου, μεταβιβάζομαι ὀπίσω ἀποστόματος εἰς στόμα, ἐπεὶ δὲ πάλιν ἦκε τὸ συνθημα ἀνταποδιδόμενον Σεν. Κύρ. 3. 3, 58, μέσ.:— ἐξηγοῦμαι, ἐρμηνεύω ἐν τῷ μέρει, Πλάτ. Τιμ. 87C.

IV. πέμπω ὀπίσω τὸν ἦχον, ἀντηχῶ, τῆς κρουγῆς διχόθεν φερομένης καὶ τῶν ὀρῶν ἀνταποδιδόντων τὴν περιήχησιν Πλούτ. Σύλλ. 19, Τιμολ. 27.

ἀνταπόδομα, τό, τὸ ἀνταποδιδόμενον, εἴτε καλὸν εἴτε κακόν, εὖ ποιῆσον εὐσεβεῖ καὶ εὐρήσεις ἀνταπόδομα Ἐσθ. (Σειράχ. ἰδ', 2, ἰδ', 6, καὶ ἀλλαχοῦ), πρὸς Ρωμ. ἰδ', 19, πρβλ. Φαλμ. ἔξ', 22.

ἀνταπόδοσις, εως, ἡ, τὸ ἀνταποδιδόμενον ἐν γένει, ἢ τὸ ἀνταποδιδόμενον χάριν, κτλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀποδοχή, Θουκ. 4. 81· διὸ καὶ Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδῶν ποιοῦνται, ἵνα ἀνταπόδοσις ἢ Ἄριστ. Ἠθ. N. 5. 5, 7., 8. 13, 10, καὶ ἀλλαχοῦ: χάριτος .. ἀνταπόδοσις Μενάνδ. Μονότ. 330, Διόδ. 20. 100· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἡμέρα γὰρ ἀνταπόδοσεως ἐπῆλθεν αὐτοῖς Ἐσθ. (Ἠσαΐ. 37', 4, καὶ ἀλλαχοῦ)· γίνετα ἀνταπόδοσις ἐκ τινος Πολύβ. 5. 30, 6:— ἀνταμοιβή, Ἐσθ. (Ψαλμ. ἰη', 11), Ἐπιστολ. πρὸς Κολ. γ', 24.

II. ὑποστροφή, κίνησις πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἐκείθεν δὲ πάλιν .. τὴν ἀνταπόδοσιν ποιεῖται πρὸς τὰ .. ἄκρα Πολύβ. 4. 43, 5, κτλ.

2) ὁ ἐκ τῆς ἀφωσῶς τῶν χορδῶν ὄργανον ἀνταποδιδόμενος ἦχος, ἀν τις ἀπτηται τῶν χορδῶν βίαιως, ἀνάγκη καὶ τὴν ἀνταπόδοσιν αὐτάς οὕτω πάλιν ποιεῖσθαι βίαιότεραν Ἄριστ. περὶ ἀκουστ. 50.

III. μεταβολή, ἀμοιβαία διαδοχή, π. χ. ἐπιδράσεις καὶ ἀντιδράσεις, καὶ οἱ τῶν περιόδων πρὸς ἀλλήλας ἀνταπόδοσις Ἰππ. Ἄφ. 1243.

2) ἐν τῇ Ρητ., ἡ ἀντιστοιχία ἢ ἀντίθεσις προτάσεων ἐν τινι περιόδῳ ἢ κώλῳ, πρβλ. Κοινεῖ. 8. 3, 78, κέε.

ἀνταποδοτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀνταποδιδώμι, δεῖ ἀνταποδιδόναι, τὴν ἀξίαν ὧν ἐπαθεν Ἄριστ. Ἠθ. N. 8. 13, 9· τιμὴν 8. 14, 3· χάριν 9. 2, 1· τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ 3· τὸ ὀφείλημα αὐτοῦ 5.

II. ἀνταποδοτέον τινὶ τι:— οὐκ ἀνταποδοτέον ταῖς λύπαις τε καὶ ἡδοναῖς τὴν τοῦτων ἀντίστροφον ἔξιν ἐν ἐκείνοισ; δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀποδώσωμεν ἐπίσης εἰς τὰς λύπας καὶ τὰς ἡδονὰς τὴν ἀντίστροφον τοῦτων κατὰστασιν ἐν ἐκείνοισ; Πλάτ. Φίλ. 40D.

ἀνταποδοτής, ου, ὁ ἀνταποδιδούς, Ἐπ. Βαρνάβ. σ. 66.

ἀνταποδοτικός, ἡ, ον, παρὰ Γραμμ., ἀνήκων εἰς ἀνταπόδοσιν ἢ ἀποτελεῖων ἀνταπόδοσιν· προσεῖται οἱ συσχετικῆ ἀντωνυμία ὀνομάζονται ἀνταποδοτικαί.— Ἐπίρρ. -κῶς Σχόλ. εἰς Ἄπολλ. Ροδ. A. 5.

ἀνταποδύομαι, μέσ. μετὰ πρην. καὶ ἀορ. ἐνεργ., ἀντεπεξέρχομαι τινὶ ἐν τῷ ἄγῳ, τοῖς δὲ ἐρρωμενεστέροις ἀνταποδύεται Φιλόστρ. 842. 19.

ἀνταποθνήσκω, καταδικάζομαι εἰς θάνατον ὡς φονεύς, ἀνταποθανεῖν τοῦ νόμου κειμένου τὸν ἀποκτείναντα Ἀντιφῶν Περὶ Ἡρώδ. φόνου 10.

ἀντάποινα, ἐσφαλμένος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀντίποινα, Δινδ. Σοφ. Φ. 316.

ἀνταποκλίνω, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 225. 12, ἔκδ. Β'.

ἀνταποκρίματα, τά, Θ. Στουδ. σ. 981, ἔκδ. Μί.

ἀνταποκρίνομαι [ῖ], μέσ., ἀντιλέγω, καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ πρὸς ταῦτα Εὐαγγ. Λουκ. ἰδ', 6· οὐ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ θεῷ; Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. θ', 20.

II. ἀντιστοιχῶ πρὸς, ἀλλήλοισ Νικομ. Ἄρ. 77A.

ἀνταπόκρισις, εως, ἡ, ἀπόκρισις, ἐμοὶ λόγον δός, ἀνταπόκρισιν λάβε Νικήτ. Εὐγεν. 1. 266.

ἀνταποκτείνω, φονεύω τινά πρὸς ἀντεκδίκησιν διὰ τελεσθέντα φόνον, ἀντιφονεύω, Ἡρόδ. 7. 136, Αἰσχύλ. Χο. 121, κτλ.

ἀνταπολαμβάνω: μέλλ. -λήψομαι, ἀπολαμβάνω ἐν τῷ μέρει, ἀπολαμβάνω ἀμοιβαίως, τελέω τε καὶ λαμβάνω εἶκα ἀνταπολήψασθαι τὴν τῶν λόγων ἐστίασιν Πλάτ. Τιμ. 27B, Δημ. 471. 2.

ἀνταπόλλυμι, καταστρέφω τὸν καταστρέφοντα, οὐ γρη με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύμαι; Εὐρ. Ἰων 132B, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπόλλυμι, Πλάτ. Κριτων 51A.

II. Παθ. καὶ μέσ., μετὰ ἐνεργ. πρην. β', καταστρέφομαι, ἐν τῷ μέρει, καὶ ἔξιν γε πέρας αὐτός ἀνταπωλόμην Εὐρ. Ἐλ. 106, πρβλ. I. I. 715· ἐδίκασαν ..

ὑπὲρ ἀνδρὸς ἐκάστου δέκα ἀνταπόλλυσθαι, νὰ φονεύονται δέκα ἀντὶ ἐκάστου ἀνδρὸς, πρὸς ἀπότισιν ποινης, Ἡρόδ. 3. 14.
άνταπολογέομαι, ἀποθ., ἀπολογουμαι εἰς ἀπάντησιν, πολλὰ δὲ Λεωγράφου ἀνταπολογουμένου Ἰσαίος 52. 23, πρὸλ. Δίωνα K. 50. 2.
άνταποπαίζω, χάνω ὅτι ἔχω κερδήσῃ ἐν τῷ παιγνιδίῳ, ἀνταποπαίξιν, ὅταν τις παίζων ἀστραγάλους ἢ ψήρους ἢ καρούς ἢ κούβουον ἐπ' ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἰτ' αὐθις νικάται ἂ ἐνίκησεν» Φρύνιχ. ἐν Δ. B. 25. 15.
άνταποπάλλω, ἀποπάλλω ἐν τῷ μέρει, Νικηφ. Βλεμμ. Ἐπιτ. Φυσ. 144.
άνταπόπαλις, εως, ἢ, ἀνάπαλις ἐν τῷ μέρει, ἀμοιβαία δόνησις, Κασσ. Προβλ. 26.
άνταποπέμνω, ἀνταποστέλλω, Ματθ. Ἀνεκδ. τ. 1, σ. 33.
άνταποπέρω, πέρωμαι ἐναντίον τινός, καὶ βούλομαι ἀνταποπαρθεῖν πρὸς τὰς βροντάς Ἀριστοφ. Νεφ. 293.
άντ-απορέω, προβάλλω πάλιν ἀπορίαν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Γραμμ. 1. 231.
άνταποστέλλω, στέλλω ἀντὶ ἄλλου ἢ πρὸς ἀνταλλαγὴν, διήρους δ' εἴκοσι διδόντω Ἀντιόχος, δι' ἑτῶν τριῶν ἄλλους ἀνταποστέλλων Πολυδ. 22. 26, 22: στέλλω ὀπίσω, Νικηφ. Εὐγεν. 5. 325: παραπέμνω τινὰ πάλιν, ἐπί τι Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 8. 86.
άνταποστολή, ἢ, ἀμοιβαία ἀποστολή, πρέσβειων Νικηφ. Χρον. 257B.
άνταποστρέφω, ἐπιστρέφω τι, δίδω τι ὀπίσω, «ὄσα ἀφείλον ἐξ αὐτῶν ἀνταποστρέψας πάλιν» Τζέτζ. Ἰστ. 5. 903.
άνταποστροφῆ, ἢ, τὸ ἀποστρέφασθαι ἀπὸ τινός, ἐπὶ τόπων βλεπόντων πρὸς ἀντίθετα μέρη, «νεύει δὲ ἐπὶ θερινὰς ἀνατολάς, καθάπερ καὶ ἡ Καίνας πρὸς τὴν ἐσπέραν, ἀνταποστροφῆν τινὰ ἀπ' ἀλλήλων ποιουμένων αὐτῶν» Στράβ. 257.
άνταποταφρεύω, ἀποχωρίζω διὰ τάρρων, Ἄππ. Ἐμφ. 2.
άνταποτειχίζω, ἐγείρω τεῖχοςμα ἐναντίον ἄλλου τευχίσματος ἢ οἰουδῆποτε ὀχυρώματος, Δίων K. 43. 7.
άνταποτινῶ, ἀνταποδίδωμι, Ἄνθ. Π. 9. 223:—ὡσαύτως ἀνταποτινύμι ἢ ὡς, Βυζ.
άνταποφαίνω, ἀνταποδεικνύω, ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, Θουκ. 3. 38, 67:—Μέσ., ἀποφαίνομαι ἐναντίαν γνώμην, ἰσχυρίζομαι ἐκ τοῦ ἐναντίου, Κλήμ. Ἄλ. 891.
άνταποφέρω, ἀποφέρω ἐν τῷ μέρει, σφαιραῖραν ἀνταποφέρειν, ἀντιπέμπειν, = ῥίπτειν ὀπίσω, Πολυδ. Θ', 107.
άνταποχῆ, ἢ, ἡ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀναγνώρισις τῆς ὀφειλῆς (;): **ἀντάπτομαι**, ἰων. ἀντὶ ἀνθάπτομαι.
άνταπωθέω, ὠθῶ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ κάτω, διὰ βάρος σωματωιδῆς... ἀνταπωθούντα Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 3:—Παθ., τὸ ἀναχθῆν [σωματωιδῆς]... πάλιν ἀνταπωθεῖται καὶ κάτω ρεῖ ὁ αὐτ. Περὶ Ἰγν. 3. 23.
άνταπώθησις, εως, ἢ, ἀμοιβαία ἀπώθησις, Ἄναξαγ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 526.
ἀντάπωσις, εως, ἢ, = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 890D.
άνταρ «ἀστὸς ὑπὸ Ἰουρηνῶν» Εὐφορίων δὲ δίασμα» Ἡσύχ.
άνταραΐαι, αἱ, «κάλως δὲ τὰ ἄρμενα, τὰ λεγόμενα ἀνταραΐαι» Σγλό. εἰς Ὀππ. Ἄλ. 1, 227.
άνταριθμέω, παραβάλλω ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμὸν, συγκρίνω ἀριθμούς, Πικσ. 10. 20, 2:—ῥηματ. ἐπιθ. -ητέον Πολυδ. Β', 93.
ἀντάριθμος, ὁ, ἰσάριθμος, εἰκασία Ἐρμάνου ἐν Εὐρ. Ἐκ. 1155.
άνταρικέω, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς ὥστε ν' ἀντισταθῶ πρὸς τινα, μηδὲ τοῖς παρούσιν ἀνταρκοῦνται Θουκ. 7. 15: πρὸς τι Πλουτ. Κλεομ. 30. II. ἀπολλ., ἀντέγω, ἀνθίσταμαι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 540, Ἰσοκρ. 132C, 389D' μετὰ μετοχ., τρέφουσα.. ἀντήρκεσεν Δίων K. 68. 25.
άνταρκτηκοπολοστρέφος, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, Θ. Λάσχ. σ. 767, ἔκδ. Μί.
άνταρκτητός, ἢ, ὄν, (ἄρκτος), ὁ ἀντίθετος τῷ ἀρκτικῷ, ὁ μεσημβρινός, ὁ ἀνταρκτικὸς πόλος Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 5, Πλούτ. 2. 888C.
άνταρσις, εως, ἢ, ἐξέγερσις, ἐπανάστασις, Σύμμ. Π. Δ., Βυζ.: ὡσαύτως, ἀνταρσία, ἢ, Βυζ.:—ἀντάρτης, ου, ἐπαναστάτης, Ἰω. Χρυσ., καὶ ἐπιθ., ἀνταρκτηός, ἢ, ὄν, Βυζ.
ἀντάρχω, ἐνεργῶ ὡς ἀντιπρόεδρος, τοῦ ἀγῶνος Συλλογ. Ἐπιγρ. 353. 8, πρὸλ. 222. 17.
ἀντάσπάζομαι: μέλλ. -άσομαι, ἀσπάζομαι καὶ ἐγώ, ἀνταποδίδω φιλοφροσύνην, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3:—περιποιούμαι φιλοφρόνως, ὁ αὐτ. 5. 5, 42: ἐντεῦθεν ἀντάσπαμμός, ὁ, ἀμοιβαῖος ἀσπασμός, χαριετισμός, Θεόδ. Στουδ. σ. 572E.
άνταστράπτω, ἀστράπτω ἐναντίον τῆς ἀστραπῆς, ταῖς τε βρονταῖς ἐκ μηχανῆς τινος ἀντεβρόντα καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ἀντήστραπτε Δίων K. 59. 28.
ἀντάσχομενος, ἢ, ὄν, ἴδε ἐν λ. ἀντα.
άνταυγάζω: μέλλ. -άσω, = ἀνταυγέω, «λαμποβολῶ», τῆς ἐσθλῆς πρὸς τὸν ἥλιον ἀνταυγαλούςης Ἡρόδ. 1. 2. II.

μεταβ., λαμπρύνω, ἥλιω καθαρῶ τὸν βίον ἀνταυγάζοντες Φύλων 2. 260.
άνταυγάσις, ἢ, ἀντανάκλασις φωτός, Γλωσσ.:—οὕτως, ἀνταυγάσις, ἢ, Φιλόλαος ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 530, Ξεν. Κυν. 5. 18: τῆς χιόνος, ἐκ τῆς χιόνος, Διόδ. 17. 82.
άνταυγέω, ἀντανάκλω φῶς, Ἀριστ. Προβλ. 23. 6, 1, Χαίρημ. παρ' Ἀθην. 608B' πρὸς Ὀλυμπον Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 400B' φάσανον ἀνταυγεῖ φόνον, ἀντανάκλω, ἀντιλάμπει φόνον, Εὐρ. Ὀρ. 1519:—λάμπω, στίβω, μαρμαίρω, Εὐθύουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 1. 5.
άνταυγής, ἐς, ὁ ἀντανάκλων φῶς, σπινθηροβολῶν, κέραι Ἀριστοφ. Θεσμ. 902' χιῶν Διόδ. 17. 82.
άνταυδάω: μέλλ. -ήσω, ὁμιλῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἢ κατὰ τὸν ἵερὸν κακῶς ὀνομάζω, οὐ γὰρ ἀισθάνει πάλαι ζῶντας θανούσιν οὐνεκ' ἀνταυδάσῃ ἴσα; Σοφ. Ἠλ. 1478.
άνταυλέω, αὐλῶ ἐναντίον τινός, οἰκείψω θεῷ ἀνταυλήσας Ἄγαθ. Ἰστ. 257. 3.
άνταυξω, αὐξάνω καὶ ἐγώ, Νικηφ. Βλεμμ. Ἐπιτομ. Φυσ. σ. 62.
άνταυῶ: μέλλ. -σω, ἀντηγῶ εἰς ἀπάντησιν, ἐκ νεφῶν δὲ οἱ ἀντάυσε [ὑ] βροντάς αἴσιον φθέγμα Πινδ. Π. 4. 350, πρὸλ. Ὀππ. K. 2. 78.
άνταφαίρειω, (μέσ. φων.) ἀφαίρω τι παρὰ τινος πρὸς τιμωρίαν κακῆς πράξεως: ὑμᾶς δὲ χρῆ τὴν τε ἀνομίαν τοῦ παθήματος ἀμύνοντας, τὴν τε ὑβρίν κολάζοντας ἀξίως τοῦ πάθους, τὴν βουλεύουσαν ψυχὴν ἀνταφείεσθαι αὐτῶν Ἀντιφῶν 125. 46.
II. ἀφαίρω ἐξ ἑκατέρου μέρους, καὶ ἀνταφαίρεισις, εως, ἢ, ἀφαίρεισις ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν, Νικηφ. Ἀριθμ. 86.
άνταφαστιάω, ἴδε ἐν λ. ἀντεφαστιάω.
άνταφήμι: μέλλ. -αφήσω, ἀφίνω καὶ ἐγώ, χύνω καὶ ἐγώ, ἐγὼ σ' ἀπ' ὄσων ἐκβάλλοντ' ἰδῶν δάκρυ.. καυτὸς ἀνταφήκα σοι πάλιν, καὶ ἐγὼ ἀφίκα διὰ σὲ νὰ πέσῃ δάκρυ, Εὐρ. Ι. Δ. 478. II. ῥίπτω ὀπίσω, σφαιραῖραν Πολυδ. Θ', 107.
άντάω, ποιητ.: εὐκτ. ἀντῶν Σοφ. Τρ. 902: Ἰων. παρατ. ἤντεον Ὀμ.: μέλλ. ἀντήσω: προκμ. ἤντηκα: (ἔντα, ἀντί): I. μετὰ δοτ. προσ., ἔρχομαι ἀπέναντί τινος, συναντῶ αὐτὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, συναντῶ τινα, ἢ οἱ ἔπειτ' ἤντησ' Ἰλ. Ζ. 399: ἤντεον ἀλλήλοισιν Η. 423: οὕτω καὶ παρὰ Τραχ., ἀνέμοις ἀντ. Διογῶλ. Ἰκ. 57: πατρὶ Σοφ. Τρ. 902. κελ.: πρὸλ. ἀντιάζω Η. II. = ἀντιάζω μετὰ γεν. 1) μετὰ γεν. προσώπ., συναντῶ ἐν τῇ μάχῃ, εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν Ὀδ. Π. 254, πρὸλ. Ἰλ. Π. 423:—ὡσαύτως ἀνευ τινός ἐθρητικής σημασίας, σπέρμα μὲν.. ἀντας' Ἐρεχθιδῶν, κατὰ μὲν τὴν καταγωγὴν ἔφρασε μέχρι τῶν Ἐρεχθιδῶν, Σοφ. Ἄντ. 982. 2) μετὰ γεν. πράγμ., συναντῶ, λαμβάνω μέρος εἰς τι, μετέχω τινός, μάχης, δαίτης Ἰλ. Η. 158, Ὀδ. Γ. 44: κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, πῶς ἔσπευσας νὰ τὸν ἴδῃς (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ μετὰ πατρὸς ἀκούην) Ὀδ. Ρ. 44, πρὸλ. Γ. 93.-97: οὕτως, ἀντ. Ξεινίων Ἡρόδ. 2. 119: ἀλώσιος Πινδ. Ο. 10 (11). 49: ἀντῶν τινος ὑπὸ τινός, πρὸς τὸν πατέρα ἀποικτιζέτο τῶν ὑπὸ Κύρου ἠγνητῆσε, παρεπονείτο εἰς τὸν πατέρα του δι' ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔπαθεν ἀπὸ τὸν Κύρον, Ἡρόδ. 1. 114: σφῶ (οὕτως ὁ Ἑλλμολ. ἀντὶ σφῶν).. ἀρώμαι (μη ποτ' ἀντήσαι κακῶν Σοφ. Ο. K. 1445. III. σπανίως μετ' αἰτ. (πρὸλ. ἀντιάζω I.), Ἀργεῖον ἀντήσας Πτόλον Διογῶλ. Ἰκ. 323: ἐθα τὰ χειρῶν ἀντήσας (ὄθεν ὁ Paley ἀνστήσης):—Τὸ ἐν Εὐρ. Ι. Δ. 150, ἦν γὰρ νιν περπατῆσαι ἀντήσης τὸ νιν πιθανῶς παρεσφῆρσεν.—Τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα οὐδαμῶς παρὰ τοῖς Κωμ. ἢ περὶ τοῖς Ἄττ.: πρὸλ. ἀπαντάω.
άντεγγράφω, ἐξαλείφω ὄνομα ἐγγεγραμμένον καὶ ἀντ' ἐκεῖνου γράφω ἕτερον, Δημ. 792. 3.
άντεγγυάω, ἐγγυῶμαι ἀμοιβαίως, Θεόδ. Προδρ.
άντεγείρω, ἀνεγείρω ἢ οἰκοδομῶ τι ἐν τῇ θέσει ἄλλου, καὶ ἐς τὸν τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τόπον ναδὸν τῷ Διὶ ἕτερον ἀντεγείραντος Δίων K. 69. 12: ἐγείρω τι ἐναντίον τινός, ἀντήγειραν αὐτῷ χάρακα Ἄππ. Καρχ. 114.
ἀντέγερσις, εως, ἢ, ἐγερσις ἐναντίον τινός, οὐδ' ἀντέγερσις πνευματῶν ἀντιθρόων Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 50.
ἀντεγκάλεω: μέλλ. -έσω, ἐγκαλῶ καὶ ἐγώ, ἀξιούντος ἐμοῦ ἀπολαθεῖν τὴν τῆς μητρὸς προικὰ ἀντενεκάλουν καὶ οὕτω Δημ. 1012. 17' μ. δοτ., ἐφρασκὲν ἡμᾶς ἀφανίσαντας τὸν παῖδ' ἀντεγκαλεῖν αὐτῷ Ἰσοκρ. 360E.
ἀντέγκριμαι, παθ., κείμαι πρὸς ἀντὶ ἄλλου, «ὅτι τὸ λέπω οὐ μόνον ἀντεγείμενον ἔχει τὸ ο (ἐν τῷ λοιπῷ) ἀλλὰ καὶ τὸ ε φυλάσσει (ὡς ἐν τῷ λέπος) κτλ.» Εὐστ. εἰς Ὀδ. 1863. 56, Εὐνάπ. σ. 39, Boiss.
ἀντέγκλημα, ατος, τὸ, ἀντέγκλησις, ἀνταγωγὴ, ἀντικατηγορία, Ρήτορες (ἐκδ. Walz) 4. 647, καὶ ἀλλαχού.
ἀντεγκληματικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀντέγκλημα περιέχων, Ρήτορες (Walz) 4. 673.—Ἐπιφρ. -κῶς Σγλό. εἰς Ἄπολλ. Ρόδ.
ἀντέγκλισις, ἢ, = ἀνταγωγὴ (Θης. Στεφ.)—: ἐναλλαγὴ ἐγκλίσεως ἐν τῇ γραμματικῇ, Νικ. Βλεμμ. ἐν Μί. Ἐλλ. Πατρ. τ. 142, σ. 1325.
ἀντεγκύκλια, (ἐνν. γράμματα), τὰ, ἐγκύκλια ἐπιστολὰ, ἀναιρουσαι τὰς πρότερον ἀποσταλείσας, ἀντεγκύκλιὰ τε διαπέμπε-

σθαι συνιστώντα τὴν ἐν Καλχηδόνι σύνοδον Ἐύαγρ. Ἰστ. Ἐκκλ. 3. 7.

ἀντεγχαράσσω, ἐξαλείφω τι καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐγχαράσσω ἕτερον, Μανασσ. Χρον. 4338.

ἀντεγχειρίζω, λαμβάνω τι ἀπὸ τινος καὶ ἐγχειρίζω αὐτὸ εἰς ἄλλον, τοῖς στρατηγοῖς δίκας τινάς, ἄς πρότερον οἱ ὑπατοὶ διεδίκασον, ἀντενεχειρίσε Δίων Κ. 60. 24.

ἀντεικάζω: μέλλ. -άσομαι Πλάτ. Μέγνων 80C: ἄορ. -ήκασα Ἄριστοφ. Σπ. 1311, ὑποκτ. -εικάσω Πλάτ. αὐτόθι: — παρομοιάζω τι καὶ ἐγὼ πρὸς ἄλλο, λέγω ὅτι εἶναι ὅμοιον με... ὁ δὲ ἀνακραγῶν ἀντήκασ' αὐτὸν πάρνοπι Ἄριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ.: ἀπολ., Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ.: — ἔντε ἔθεν -κασία, ἡ, Σχολ. Ἐντε. εἰς Ἰλ. Θ. 560.

ἀντεικόνισμα, ατος, τό, = ἀπεικόνισμα, ἀντεικόνισμα τῆς Γοργόνος Ἰω. Μαλακ. 36. 16.

ἀντεινῶ, ποιητ. ἀντὶ ἀντεινῶ.

ἀντειπὼν, ἄορ. β' ἀνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει: (πρὸλ. ἀντερῶ, ἀντιλέγω, ἀνταγορεύω), ὡς ἄορ. τοῦ ἀντιλέγω: ἀντέλεξα, τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ., οὐδὲν ἀντ. τινι Δισχλ. Πρ. 51, Σοφ. Ο. Κ. 999, κτλ., ἀντ. τινι δεομένῳ Θουκ. 1.136. 2) ἀπολ., εἶπον εἰς ἀπάντησιν, ἀπεκρινάμην, πρὸς τινα ἢ τι ὁ αὐτ. 3. 61, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 3, Πλάτ. Θεῶν. 131A ἀντ. ὑπὲρ τινος, ὁμίλησα ὑπὲρ τινος, Ἄριστοφ. Θεσμ. 545: — μετὰ συστολῆ. αἰτιατ., ἄρα γ' ἔχομεν ἀντειπεῖν ἔπος: δυνάμεθα εἰς ἀπάντησιν νὰ εἰπωμεν μίαν λέξιν: Βύρ. I. A. 1391: δύο λόγῳ περὶ τῶν αὐτῶν.. ἀντειπεῖν, νὰ ὁμιλήσῃ τις περὶ τινος ζητήματος ἐξετάζων αὐτὸ ἐξ ἑκατέρου μέρους, Ἰσοκρ. 208A.

3) μετ' αἰτ. πράγμ., ἀντ. τινί τι, ἀντιτάσσειν τι ἐναντίον ἑτέρου, Πλάτ. Ἀπολ. 28B. 4) ἀντειπεῖν τινα κακῶς, οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς, δὲν θέλω νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸν μάντιν με καχολογίας, Σοφ. Ἀντ. 1053: πρὸλ. εὐ εἰπέτιν τινα κτλ. (εἶπον II. 4).

ἀντερόμαι, ἴσως μόνον κατ' ἄορ. -ειρόμην Ἀττ. -ηρόμην (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. -ερόμαι) ἀντερῶ, Ἡρόδ. 1. 129, 3. 23, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 22 ἐν τῇ μετοχ., Πλούτ. 2.739B: τοὺς ἀντερομένους τῶν πολιτῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 2671. 34.

ἀντεσάγω, εἰσάγω ἀντὶ τινος, ἀντικαθιστῶ, Δημ. 121. 6 (ἐν τῷ παθ.), Πλάτ. Ἀἶ. 369E, Μέγνωνδ. ἐν «Πλοκίῳ» 1. 16. II. εἰσάγω ἀμοιβαίως εἰς ὑπόγρηγμα τι, εἰς ἐπαρχίαν καὶ στρατεύματα καὶ δυνάμεις ἀλλήλους ἀντεισαγόντων Πλούτ. Καῖς. 14.

ἀντεισαγωγή, ἡ, σχῆμα ῥητορικόν, Lat. compensatio, καθ' ὃ εἰς γενικὸν τινα ἰσχυρισμὸν ἀντιτάσσεται περίπτωσις δεικνύουσα ὅτι ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα, π. γ. ἡδὺ τὸ ζῆν, ἀλλὰ τό γε ὑπὲρ πατριδος ἀποθανεῖν δόξαν αἰώνιον παρασκευάζει Ρήτορες (Walz) τ. 8, σ. 457.

ἀντεισακτέον, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀντεισαγάγῃ τι ἀντὶ ἄλλου ἀποβλήθεντος, νὰ ἀντικαταστήσῃ, Βυζ.

ἀντεισακτός, ον, ὁ ἀντεισαχθεὶς, Κικ. πρὸς Κοίντ. Ἀδελφ. 2. 10.

ἀντεισβάλλω, ἀντεπιρρίπτω, συμφορᾶν τινι Νικήτ. Εὐγ. 6. 43. II. ἀμετάβ., εἰσβάλλω καὶ ἐγὼ πρὸς ἀντεκδίκησιν, Δίων Κ. 48. 21.

ἀντεισδρομῆ, εἰσδρομῆ εἰς μέρος ὅθεν ἀπεβλήθη ἄλλο τι, Κύριλλ. Ἀλεξ.

ἀντεισδύω, εἰσδύω εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἐξεληθόντος, ἐξικιμασθεῖσης τῆς βύραος τῷ ταυσιμῶ, ἀντεισδύνει (τὸ λίπος) εἰς τοὺς πόρους Εὐστ. 1111. 45.

ἀντεῖσαιμι, ἀντεῖσφραμαι, Συνέσ.

ἀντεῖσενεκτέον, (ἀντεῖσφέρω) δεῖ ἀντεῖσφέρειν ἢ ἀντεῖσενεγκεῖν, Συνέσ. π. βασιλ. § 28.

ἀντεῖσέρχομαι, ἀποθ., εἰσέρχομαι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἢ εἰσέρχομαι καὶ ἐγὼ, Κλημεντίν. 333A.

ἀντεῖσκαλέω, εἰσκαλῶ καὶ ἐγὼ, Κύριλλ.

ἀντεῖσοδιάζω, ἀντεισάγω, Α. Β. 883.

ἀντεῖσπράττω, εἰσπράττω ἐν τῷ μέρει ἢ πάλιν, ἀπαιτῶ, Φώτ. ἐν τοῖς Wolf. Anecd. 2. 121.

ἀντεῖσοικίζω, εἰσοικίζω ἐν τῷ μέρει, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 690.

ἀντεῖσφέρω: μέλλ. -οσω, εἰσφέρω ἀντὶ ἄλλου δαπανηθέντος, τὸν ἔρανον.. ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεσφέρουσι τὰς ἐσφοράς Ἄριστοφ. Λυσ. 654, πρὸλ. εἰσφορά. II. νόμον ἀντεῖσφέρειν, ἀντεῖσαγεῖν, εἰσάγειν νέον νόμον ἀντὶ ἄλλου παλαιοῦ, Δημ. 486. 24: καὶνὰ τινα δαιμόνια... ἀντεσφέροντες Δίων Κ. 52. 36.

ἀντεῖσφορά, ἡ, εἰσαγωγὴ πρᾶγματός τινος ἀντὶ ἄλλου, ἀντικατάστασις, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 230.

ἀντεκθέω, τρέγω, ὀρθῶς ἐναντίον τινός, καὶ ἐν τούτῳ ἀντεκθέουσι τινες καὶ ἄλλοι Ἄρρ. Ἀν. 1. 21.

ἀντεκθλίβω [τ], ἐκθλίβω καὶ ἐγὼ, καὶ αἱ σάρκες ἅμα αὐταὶ ἀντεκθλίβουσι Ἰππ. 411. 45.

ἀντεκκλέπτω, κλέπτω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν. πόρνην δὲ Σιμαίαν ἰόντες Μέγωραδε νεανία κλέπτουσι... κῆθ' οἱ Μέγαρχος... ἀντεξέκλειψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο Ἄριστοφ. Ἀχ. 527.

ἀντεκκομίζω, ἀντεκφέρω, Ἡσύχ.

ἀντεκκόπτω, ἀντεκκόπτω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν, ἀντεκβάλλω,

δντος.. νόμιμο, ἐάν τις ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ, ἀντεκκόψαι πάρασχεῖν τὸν ἑαυτοῦ Δημ. 744. 13, Ἄριστ. Μεγ. Ἡθ. 1. 34, 15.

ἀντεκπέμπω, πέμπω ἐναντίον τινός, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι νομίσαντες τοὺς Λακεδαιμονίους πάλιν δύναμιν κατασκευάζεσθαι ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀντεκπέμπουσι Θρασύβουλον σὺν τεσσαράκοντα ναυσίν Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 25.

ἀντεκπλέω, ἐκπλέω ἐναντίον τινός πλεόντος κατ' ἐμοῦ, ἦν μὲν ἀντεκπλεῖν ἐθέλωσι σφῖσιν Θουκ. 4. 13: ἀπολ., Πλούτ. Λυσ. 10.

ἀντεκπλήσσω, μέλλ. -έσω, κἀμνω καὶ ἐγὼ νὰ τρομάξῃ ἐκεῖνον ὅστις με τρομάζει, βάτραχος ὕδρον.. δέδοικεν ἰσχυρῶς σὺκοῦν τῇ βῶθῃ.. πειράται ἀντεκπλήττειν αὐτὸν Αἰδ. π. Ζ. 12. 15.

ἀντεκπνέω, ἀμοιβαίως ἐκπνέω, Γαλήν.

ἀντεκράω, ἀμοιβαίως ἐκράω, Γαλήν.

ἀντεκτάσσω, (ἐνν. στρατόν), ἀντιπαρατάσσω στρατὸν εἰς μάχην, οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Βρούτον ἀντεξέτασσαν Ἀπ. Ἐμφ. 4. 108.

ἀντεκτείνω, ἐκτείνω τι ὅπως καταστήσω αὐτὸ ἴσον πρὸς ἄλλο, ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτους, «ὁμοῦν, ἐξίσου» (Σχολ.), Ἄριστοφ. Βάτρ. 1042: τί τινα Φιλόστρ. 517.

ἀντεκτίθημι, ἐκτίθημι τι ἀντὶ ἄλλου προεκτεθέντος, Διονυσίουδωρος δὲ.. ἀντεκτίθησι τὴν ἀληθινήν [παροιμίαν] Πλούτ. Ἄρρ. 1: δημοσιεῦ διδάγμαμα ἐναντίον ἑτέρου διδάγματος δημοσιεῦθέντος ὑπ' ἄλλου, ὁ αὐτ. Γ. Γράκχ. 12. II. ἐκτίθημι τι κατ' ἄλλο, τὸ ἱστορικὸν ἀντεκτιθεὶς, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 251.

ἀντεκτίνω [τ], ἀντιπλήρωνω, ἀναποδίδω, Φίλων 2. 78.

ἀντεκτίσεις, εως, ἡ, ἀναπόδοσις, ποινή, τιμωρία, Φίλων 2. 510, Σχολ. εἰς Πινδ. Π. 1. 112: ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ. ποινῆσθαι καὶ ποινή.

ἀντεκτίστος, ον, (ἐκτίνω) ἀντιτιμωρήτος, Σχολ. εἰς Ἰλ. Ω. 213.

ἀντεκτρέφω, ἐκτρέφω τὸν ἐκτρέψανά με, ἐν τῷ παθ., ἀντεκτρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἐκγόνων Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 13, 2. 2) ἐκτρέφω, καλλιέργω ὡς ἐρῆμιλλον, «τῷ δ' ἐκεῖ καλουμένῳ βότρῳ Νικοστρατίῳ τὸν Ἰππῶνιον ἀντεκτρέφουσι βότρῳ» (κατὰ Meineke: «τῷ δ' ἐκεῖ καλουμένῳ βότρῳ νικοστρατεῖ τὸν ἰππῶνιον ἀντεκτρέφουσα βότρῳ») Λυγκεύς παρ' Ἀθην. 654A.

ἀντεκτρέχω, τρέχω ἐναντίον τινός ἐκδραμόντος κατ' ἐμοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 17, Ἀγῆσ. 2. 10.

ἀντεκφέρω, ἀντιτάσσω, παρρησίᾳ παρρησίαν ἀντεκφέρειν Πλούτ. 2. 72E.

ἀντεκφύω, ἐκφύω ἐν τῷ μέρει, παράγω, Ἀνδρ. Κρητ. σ. 146.

ἀντελαττόομαι, ἤττωμαι ὑπὸ τοῦ ἤττηθέντος, ἀντὶ τῷ ἀντεπικρατῶ, καὶ τοτὲ μὲν ἀντεπικρατούμενος ἄλλων, τοτὲ δὲ ἀντελαττούμενος Δίων Κ. 44. 27.

ἀντελαύνω, ἀμετ., ἀντεπεξέρχομαι, ἐκπλέω ἐναντίον τινός, ἀντελαύνει δέκα τριήρεσι Πλούτ. Νικ. 24.

ἀντελειγμός, ὁ, ἴων. ἀντὶ ἀνθελ., ὁ ἴδε.

ἀντελλογός, ὁ, ἀποζημίωσις, Νόμ.: ὡσαύτως ἀντελλογι-σμός, ὁ, Γλωσσ.: — ἀντελλογιζομαι, ἀποζημιῶ, Νόμ.

ἀντελπίζω, συλλαμβάνω νέαν ἐλπίδα πρὸς ἐπανόρθωσιν ἀποτυχίας, ἀντελπίσαντες ἄλλα ἐπλήρωσαν τὴν χρεῖαν Θουκ. 1. 70.

ἀντεμβαίνω, ἐμβαίνω ἀμοιβαίως καὶ προσαρμύζομαι, ἐπὶ σπορίγγῳ ἢ ἄρῳν, «γίγγυλματα, ἀντεβαίνουσι εἰς ἀλλήλους, ὡσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ γίγγυμοι» (οἱ «ῥεζέδες») Γαλήν. 2. 737 (Γλωσσ. τοῦ αὐτοῦ σ. 452, ἐκδ. Franz.) ὁ αὐτός μεταχειρίζεται ὁμοίως καὶ τὰ οὐσιαστ. ἀντεμβασις καὶ ἀντεμβολή, ἡ.

ἀντεμβάλλω, ἐμβάλλω τι ἀντὶ τινος, ἀντεμβάλλειν.. τῇ γῆ παγκαρπῖαν μελιττοῦσαν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 8. 7. 2) ἀμετάβ., εἰσβάλλω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν χώραν τοῦ εἰσκαλόντος εἰς ἄλλην χώραν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 4, Πολύβ. 5. 96, 3: ἀντεπιτίθειμαι, Πλούτ. Φιλοπ. 18.

ἀντεμβάσεις, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἀντεμβαίνω.

ἀντεμβιδάζω, ἐμβιδάζω τινα εἰς πλοῖον ὡς ἀντικαταστάτην, ἀνδράποδα Ὑκκαρικά ἀντεμβιδάσαι ὑπὲρ σφῶν Θουκ. 7. 13, πρὸλ. Δημ. 50. 24.

ἀντεμβοάω, βοῶ πρὸς τινα εἰς ἀπάντησιν, Α. Β. 85, 32, Εὐστ. 855. 21: — ὡσαύτως ἀντεβοή, ἡ, κραυγὴ πρὸς ἀπάντησιν, Ρήτορες (Walz) 3. 580.

ἀντεμβολή, ἡ, ἀμοιβαία εἰσβολή, Ἐκκλ. 2) ἴδε ἐν λέξει ἀντεμβαίνω.

ἀντεμβριάζειν, «ἀντεξέτάζειν» Ἡσύχ.

ἀντεμβριμάομαι, ἀποθ., ἀπειλῶ καὶ ἐγὼ, ἀπειλοῦντι δεινὰ ἀντενεβριμάτο Νικήτ. Χρον. 169C.

ἀντεμπαίζω, περιπαίζω τινα ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις δις προεῖπε, Σχολ. εἰς Ἄριστοφ. Εἰρ. 1112.

ἀντεμπήγνυμι, ἄορ. -εμπήγνῳ, «ἐμπήγομαι» πρὸς ἐκδίκησιν, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ Ἄριστοφ. Ἀχ. 230.

ἀντεμπιπλήμι, μέλλ. -πλήσω, πληρῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀντε-νέπλησαν τὴν ὄδον Ξεν. Ἑλλ. 2. 4. 12: πληρῶ τι εἰς ἀνταμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν, τὴν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδῶν, ὁ αὐτ. Ἀν. 4. 5, 28: — Πλάτ. πληροῦμαι πρᾶγματός τινος ἀντὶ ἄλλου ἐξαγομένου, Πλάτ. Νόμ. 705B.

ἀντεμπίπρημι: μέλλ. -πρήσω, πυρπολῶ καὶ ἐγὼ πρὸς ἀντεκ-
δίχην, οἱ Πέρσαι. ἀντεμπίπρησαν τὰ. Ἰβρ. Ἡρόδ. 5.102.
ἀντεμπλέκομαι, περιπλέκομαι ὁμοῦ, Διοσκ. 1.14, ἀλλήλοισι
ἀντεμπλεκόμενα ἐν ἀλύσει εἶδει Πολύδ. 1.184: — ἐνγκλι-
ζομαι καὶ ἐγὼ, ἀποδοῦν τὰς περιπτώσεις τινὸς ἢ τὸν ἀσπασμόν, Ἰω-
σῆπ. Ἀρχ. Ἰ.16. 2, 5.
ἀντεμπλοκή, ἡ, ἀμοιβαία ἐμπλοκή, συμπλοκή, διάλυσις τῶν
ἐν τοῖς ἀτόμοις ἀντεμπλοκῶν Μ. Ἀντων. 7. 50.
ἀντεμφαινέω: μέλλ. -φάνῶ, ἰσχυρίζομαι τὸ ἐναντίον, ἀντιλέγω,
χάριν τοῦ μὴδὲν ἀντεμφαίνειν ταῖς ἡμετέροις ἀποφάσεσιν
Πολύδ. 18.11, 12: — ὡσαύτως, ἀντεμφανίζω, «ἀντεμφανίζω» ἀντι-
δεικνύς» Ἠσύχ.
ἀντέμφασσις, εως, ἡ, διάφορος ἔμφασσις, Στοιχ. 109: ἀντίθεσις,
διαφορὰ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 57. — «ἡ διὰ οὐκ ἀναστρέφεται πρὸς
ἀντέμφασιν αἰτιατικῆς τῆς Δίκης» Ἀνεκδ. Ὀε. τ. 1, σ. 66, 13.
ἀντεμφύσησις [ῶ], εως, ἡ, τὸ ἐναντίον φύσημα, ἀντιφύσημα,
ἀντεμφύσησις ἀνέμων, ἐναντιότης ἀνέμων, Θεοδ. Προδρ. Ροδ.
σ. 282.
ἀντεμφύττω, ἐμφυτεύω, ἐμβάλλω κατὰ τινος, μῖσος ἀντεμ-
φυτεύειν βαθύρριζον Εὐστ. Πονημάτ. 160. 6.
ἀντεμῶνιον, τό, τὸ ἀντιμῶνιον, μεταγ. ἴδε Δουκιάχ. ἐν λέξει.
ἀντεμῶνισσις, εως, ἡ, ἱστορικὸν σχῆμα καθ' ὃ τὸ ἐναντίον
δυνάμει τινὸς τιθέντες αὐτὸ ἐκείνῳ σημαίνοντες, οἷον ἐχθροῦς ἔσχεν
οὐ τοὺς ἀδυνατωτάτους λέγειν καὶ πράττειν, ὁπλ. τοὺς δυνα-
τωτάτους, Ρήτορες (Walz) 8. 481.
ἀντενδείκνυμαι, μέσ., παρέχω ἐναντίας ἐνδείξεις, ἐπὶ συμ-
πτωμάτων, Γαλην.
ἀντενδείξεις, εως, ἡ, ἐναντία ἐνδείξεις, ἐμπόδιον, κώλυμα, Θεοδ.
Στουδ. σ. 123D, 124A.
ἀντενδίδωμι: μέλλ. -δῶσω, ἐνδίδω ἐναλλάξ εἰς τὸν ἔλκοντα,
ἐπὶ πριονίζοντων, ὃ μὲν ἔλκει, ὃ δ' ἀντενέδωκε Ἀριστοφ. Σφ.
694, ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobree ἀντὶ ἀντανέδωκε.
ἀντενδύομαι, παθ., ἐνδύομαι τὴν ἀντὶ ἄλλου, ἢ σώφρων [γυνή]
ἀντενδύεται τὴν αἰδῶν, ὁπλ. ἀντὶ τοῦ χιτῶνος, Πλούτ. 2. 139C.
ἀντενέδρα, ας, ἡ, ἐνέδρα ἐναντίον ἄλλης ἐνέδρας, Πολύδ. 1.57, 3.
ἀντενεδρεύω, ποιῶμαι ἐνέδραν κατ' ἄλλου ἐνεδρεύοντός με,
Ἰππ. Ἐπιστ. 1282, Δίων Κ. 41. 51.
ἀντενεργέω, ἀντενεργῶ ὡς καὶ οὖν, Βαρνάβ. Ἐπ. 2.
ἀντενεργεῖα, ἡ, μεταγ., ἀντίπραξις. — ἴδε Κόντου Γλωσσ.
Παρατρ. σ. 400.
ἀντενέχυρον, τό, ἐνέχυρον ἀντὶ προσώπου τινὸς ἢ πράγματος,
ἄμμος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. 1. 1355: — ἐντεῦθεν ἀντενεχυρά-
ζομαι, παθ. ἀρπάζομαι, ἀπάγομαι ὡς ἐνέχυρον, ὡς ἄμμος, Σχόλ.
εἰς Εὐρ. Ἰων. 1406.
ἀντενθήσεις, εως, ἡ, ἡ ἔνθεσις πράγματός τινος εἰς τὴν θέσιν
ἄλλου ἀποβληθέντος, ἐπὶ γραμμάτων, «ἀπελευσεὶ μὲν [τοῦ σ] ἀντεν-
θήσει δὲ τοῦ τ» Εὐστ. 1679.12.
ἀντενοικίζω, ἐνοικίζω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἢ ἀντὶ ἄλλου,
Τζέτς.: — Παθ., ἐνοικίζομαι εἰς ἄλλο μέρος ἀντὶ ἐκείνου ἐν τῷ ὁποίῳ
ἤμην, [αι ψυχα] ἄγνοισι πάλιν ἀντενοικίζονται σώμασιν
Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 3. 8, 5.
ἀντεντίθημι, ἐντίθημι τὴν ἀντὶ ἑτέρου, Νικομ. ἀριθμ. 149.
ἀντεντρέπω, ἐν τῷ παθητ. τύπω, μετατρέπομαι εἰς τὸ ἐναντίον,
ἢ χαρμονῇ πρὸς πένθος ἀντεντρέπη Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 8.
417 (Ἐργήριος ἀντανετρέπη).
ἀντενώπιος, ον, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, μυριακὴ συμπλα-
κεῖς ἀντενωπίοις μάχαις Μανασσ. Χρον. 3725, κτλ.
ἀντεξάγω, ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἐξάγω ἀντὶ τῶν εἰσχομένων, ἐν
δὲ ταῖς Ἀθήναις πλεῖστα μὲν ἔστιν ἀντεξάγειν ὧν ἀν
δέωνται ἀνθρώποι Ξεν. Πόροι 3. 2. **II. ἐξάγω στρατεύμα**
κατ' ἐχθροῦ, τότε μὲν οὐκ ἐτόλμισαν ἀντεξάγειν Ρωμαῖοι
τὰ στρατόπεδα Πολύδ. 2. 18, 6, πρὸλ. Διόδ. 13. 66: — ἀπολ.,
ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινος μετὰ δοτ., οὐδενὸς δὲ σφισιν ἀντεξ-
άγοντος Πολύδ. 3. 66, 1.
ἀντεξαίρω, ἐξυψώνω, μεγαλύνω ἀνθαμιλλώμενος, ἀντεξάραις
λόγοις ἔργα Φιλῶστρ. 511.
ἀντεξαίτετώ, ἀνταπαῖτώ, ἀντεξαιτούντων.. Φιλῶταν Πλουτ.
Ἄλεξ. 11.
ἀντεξανίσταμαι, ξανίσταμαι ἐναντίον τινὸς, ἀντεξανίστη
πλέον εἰς μεγαλοφροσύνην πρὸς τὸ ἀλαζονικὸν τῆς Περσι-
κῆς θέας Ἠλιόδ. 7.19.
ἀντεξάπασσάω, ἐξαπατῶ καὶ ἐγὼ, Δίων Κ. 58.18.
ἀντεξαποστέλλω, ἐξαποστέλλω καὶ ἐγὼ, Βυζ.
ἀντεξάραιμα, ατος, τό, (ἀντεξαίρω) ἀντιθέτων ἔξαραιμα, ὕψωμα,
Θεολ. ἀριθμ. 25.
ἀντέξειμι, (εἶμι, Lat. ibo), ἐξέρχομαι ἐναντίον τινὸς, ἀντεξέρ-
χομαι, ἐπεδείκνυ ὡς οὐδέκις ἀντεξήει Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 10, κτλ.
ἀντεξελαύνω, ἀμετάθ., ἐξέρχομαι (ἐπιπρος ἢ ἐφ' ἀμάξης ἢ ἐπὶ
πλοῖον) ἐναντίον τινὸς, ἀντεπεξέρχομαι, Πλουτ. Φιλοσ. 18, κτλ.
ἀντεξέρχομαι = ἀντέξειμι, Ξεν. Ἑλλ. 7.2, 12, κτλ.
ἀντεξετάζω: μέλλ. -άσω, ἐξετάζω τὴν παραβῆλλον αὐτὸ πρὸς τι,

μετὰ τοῦτο ἀντεξετάσαι τοὺς τρόπους τοῦ Τιμάρχου, ἐν
σχέσει πρὸς τοὺς νόμους, Διοσκ. 6. 2, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 21: τι
πρὸς τι, παραίτεται μὴ στρατιωτικῷ λόγῳ ἀνδρὸς ἀντεξε-
τάζειν πρὸς δεινότητα ῥήτορος Πλουτ. Καῖς. 3: — Παθ., μετροῦ-
μαι ἢ συγκρίνομαι, παρὰ ἢ πρὸς τι, παρὰ τὴν Ἐπαμεινώνου
στρατηγίαν.. ἀντεξεταζομένη Πλουτ. Τιμολ. 36., 2. 65B: —
Μέσ., μετρῶ τὰς δυνάμεις μου πρὸς ἕτερον, μ. δοτ., στρατηγῶς
τε τοῖς συνετατάτοις ἀντεξεταζόμενος Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 13.
2: ἰδίως, διαμνησθητῶ τι πρὸς τινα, παρουσιάζομαι ὡς ἀντίδικος,
αὐτόθι 21.1, ὁ αὐτ. Περὶ τῶν ἐπὶ μ. συν. 11. μεταγ., ἀν. τῆ νόσω
ὁ αὐτός Ἄποκρ. 16. — καθ' Ἠσύχ. «ἀντεξετάζω» ἀντερωτῶ.
ἀντεξετάσις, εως, ἡ, παραβολή, σύγκρισις δύο πραγμάτων, ἢ
τῶν παρ' ἀλλήλους τιθεμένων ἐξετάσις καὶ θεωρία, Ρήτορες (Walz)
9. σ. 498. 26.
ἀντεξεταστέος, α. ον, ὅν πρέπει τις νὰ παραβῆλῃ, Μάξ. Τύρ.
ἀντεξεταστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀντεξετάζων, Ἄρρῳ. ἐν Ρήτορσι
(Walz) 1. 97. — Ἐπίρρ. -κῶς, Μεν. π. ἐπιθ. ἐν Ἑλλ. Ρήτορ. ἐκδ.
Speng. III, σ. 403. 27.
ἀντεξηγήομαι, ἐξηγοῦμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, Ὁριγένη. Κέλς.
σ. 282.
ἀντεξηγήσις, εως, ἡ, ἐναντία ἐξηγήσις, Ἀθῆν. 634E.
ἀντεξηπτεύω, ἀντεπεξέρχομαι ἐπιπρος ἐναντίον ἐχθροῦ ὁρμῶν-
τος κατ' ἐμοῦ, Πλουτ. Πομπ. 7.
ἀντεξισάζω, ἐξισῶ, συγκρίνω, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 308.
ἀντεξίσταμαι, μετ' ἄορ. ὅ' ἀντεξεστήνη, ὑποχωρῶ εἰς προσ-
βολήν, Πλούτ. 2. 946D.
ἀντεξοπλίζω, ἐξοπλίζω ἐναντίον τινὸς, Θεοφ. Σιμοκ. Ἰστορ. σ.
122. 20, ἐκδ. B.
ἀντεξορμάω, ἐξορμῶ ἢ ἐκπλέω ἐναντίον τινὸς, Δίων Κ. 48. 47.,
63. 24.
ἀντεξόρμησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιπλεῦσαι ἐναντίον τινὸς, Θουκ. 2.
91: — τρόπος ἐπιθέσεως, Πλουτ. Πομπ. 69.
ἀντεξώσις, ἡ, ἀμοιβαία ἐξώσις, ἐκβολή, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α.
10. 93.
ἀντεπαγγελία, ἡ, ἀμοιβ. ὑπόσχεσις, Θεοφ. Κερραμ. σ. 617, ἔκ. Μί.
ἀντεπαγγέλλω, ὑπισχοῦμαι καὶ αὐτός, Θεοδ. Πρόδρ.
ἀντεπάγος, (ἐξυπακ. στρατὸν ἢ ἄλλο τι ὁμοῖον), ἄγω τὸν στρα-
τὸν ἐναντίον ἐπερχομένων πολεμίων, Θουκ. 4. 124, Πολύδ. 12. 18,
11, κτλ. **II. ἀντεπιβάλλω, ποιῶν τινι Ἀρισταίν. 2. 9.**
ἀντεπαδῶ, μεταχειρίζομαι ἐπαφῶς ἐναντίον τινὸς, ἀντάδων
καὶ ἀντεπάδων Πλωτίν. 437B.
ἀντεπαίνεω: μέλλ. -έσω, ἐπαίνω τὸν ἐπαίνουντά με, Ξεν. Κύρ.
8. 3, 49. **II. παθ., ἀντεπαίνεσθαί τινι, ἐπαίνεσθαί ἐν συγ-**
κρίσει πρὸς τινα, Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 19.
ἀντεπανάγομαι, ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλγος ἐναντίον ἐπερχομέ-
νου ἐχθροῦ, πρὸς τινα Θουκ. 4. 25.
ἀντεπανέμι = τῶ ἐπομ. Ἄνδρ. Κρήτ. σ. 447.
ἀντεπανέρχομαι, ἀποθ., ἐπανέρχομαι πάλιν ὀπίσω, εἰς τὴν
πόλιν αὐθις ἀντεπανήλθομεν Τιμαρίων ἐν Notices des Mss.
9. 170.
ἀντεπαρούομαι, ἀποθ., ἀμοιβαίως ἐπαρούομαι, Εὐσεβ. Ἐγκώμ.
Κωνστ. 14.
ἀντεπαρχος, ὁ, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν ἔπαρχον, Γλωσσ.
ἀντεπαυάζω, ἐπιλάμπω, αἰφνης ἀντεπηύγασεν ἀπὸ χει-
μῶνος ἔαρ Μανασσ. Χρον. 5959.
ἀντεπαυξάνω, αὐξάνω τὴν σμικρῶν ἄλλο, Θεοδ. Πρόδρ. σ. 178,
Εὐστ.
ἀντεπαφίημι, ἀπολύω τι ἐναντίον τινὸς, ἀφίνω τι νὰ ὁρμήσῃ
ἐναντίον ἐπερχομένου ἐχθροῦ, μ. δοτ., τοὺς ὀκτώ δὲ [τῶν ἐλεφάν-
των] ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἀρματηλάταις Λουκ. Ζευθ. 9.
ἀντεπεγείρω, ἐν τῷ παθ., ἐγείρομαι κατὰ τινος, ἄλλος τρα-
χὺς βαρῦδρομος κλύδων ἀντεπηγέρθη Μανασσ. Χρον. 3743.
ἀντέπειμι, (εἶμι) ἀντεπέρομαι, ἐξέρχομαι εἰς συνάντησιν ἐπ-
ερχομένου ἐχθροῦ, καὶ ἅμα ἐκείνοι οὐκ ἀντεπήσαν, ἀλλ' ἠού-
χαλον Θουκ. 4. 33, 96, κτλ. τινὶ ὁ αὐτ. 7. 6.
ἀντεπεῖπον, ἄορ. ὅ' ἀνευ εὐχρήστου ἐνεστῶτος (πρὸλ. **ἀντεῖ-**
πον) τυρούτος Χαρικλής ἀντεπεῖπε, ἀνταπήνησε, Νικήτ. Εὐγ.
8. 70.
ἀντεπεισάγομαι, παθ., εἰσάγομαι ἢ εἰσέρχομαι ἀντὶ ἄλλου ἐξερ-
χομένου, ῥεῖ γὰρ διὰ τῶ σώματος ἔξω θύραζε τὰ πνεύματα,
ἀντεπεισάγεται δὲ διὰ τὰς ἀναπνοίας τῶ τε στόματι καὶ
ταῖς ῥίσιν Τιμ. Λοκρ. 102A: εἰς τὰ θραύσματα Πλουτ. 2. 903E.
ἀντεπεισέρχομαι, ἐπεισέρχομαι ἀντὶ ἄλλου ἐξεληθέντος, Εὐστ.
εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Taf. de Thes. σ. 413.
ἀντεπεισοδος, ἡ, τὸ ἀντεπεισέρχεσθαι, ὁπλ. τὸ εἰσέρχεσθαι εἰς
τὴν θέσιν ἄλλου ἐξεληθέντος, Πλουτ. 2. 903D.
ἀντεπεισφέρομαι, εἰσφέρωμαι ἀντὶ ἑτέρου, Πλουτ. 2. 903E.
ἀντεπέκτασις, εως, ἡ, ἐπέκτασις πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ κατ' ἐναν-
τίαν διεύθυνσιν, Ἠσύχ.
ἀντεπελεύνω: ἄορ. -ήλασα, ἀντεπιτίθειμαι ἢ ὁρμῶ κατ' ἐπερ-
χομένου ἐχθροῦ, Ἄππ. Καρζ. 26.

άντεπεμβαίνω, έναντιούμαι, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 269.
 άντεπεξαγειρώ, συναθροίζω έναντιόν τινός, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 210 εν τῷ παθ.
 άντεπεξάγω, άμετ., εξέρχομαι έναντιόν τινός, ἢ μὲν ἐξού-
 λοντο ἀποφράξει [ἀποφράξασθαι] αὐτοὺς οἱ ἐναντίοι άντεπε-
 ξῆγον καὶ περιεγίγγοντο τῷ πλῶ Θουκ. 8.104, Λουκ. Διόνυσ. 3.—ώσαυτος εν τῷ μέσ. τύπ., Δίων Κ. 50. 31.
 άντεπέξειμι, (εἰμι) άντεπεξέρχομαι κυρίως κατ' ἐχθροῦ, πρὸς
 τινα Θουκ. 7. 37· άπολ., Ξεν. Κύρ. 3. 3, 30, κτλ.
 άντεπεξελαύνω, = τῷ προηγ., Θουκ. 4.72· πρβλ. ἐλαύνω I. 2.
 άντεπεξέρχομαι = άντεπέξειμι, Θουκ. 4. 131, Ἄριστειδ. 1 149.
 άντεπέξοδος, ἡ, έξοδος ἐκ πόλεως ἢ ὀχυρώματος πρὸς ἐπίθεσιν
 έναντίας ἐξόδου τῶν πολεμίων, Δίων Κ. 47. 37.
 άντεπερίδομαι, μέσ., άντιτεινῶ, δυσχυρίζομαι έναντιόν τινός,
 Γλωσσ., Δατ. omnior.
 άντεπερχομαι, άντεπεξέρχομαι, άντεπελαύνω, τινὶ Δίων Κ.
 36. 34.
 άντεπερωτάω, ποιῶ άντερωτήσιν, restipulor.— άντεπερω-
 τήσις, ἐπερωτήσις ἐπὶ ἐρωτήσεως, Γλωσσ.
 άντεπηγέω, διὰ κραυγῶν καὶ ὀδυρμῶν ἀποτελεῶ ὄρυθον πρὸς
 ἐνόχλησιν ἄλλων λαλούντων ἢ ἀδόντων, Λουκ. Κατάπλ. 19.
 άντεπιβουλεύω, σχεδιάζω ἐπιβουλὰς έναντιόν τῶν ἐπιβουλῶν
 ἐτέρου, μετὰ δοτ., προσπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ άντεπι-
 βουλεύειν Θουκ. 1. 33., 3.12, κτλ.
 άντεπιγράφω, ἐπιγράφω τι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, ὅπερ ἐξήλειψα,
 καὶ μὴν.. σκέψασθ' ὡς καλὰ καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα τῆς
 πόλεως ἀνελεῶν, ὡς ἀσβῆ καὶ δευτὰ άντεπέγραψεν Δημ.
 615 εν τέλ.: — Μέσ., άντεπιγραφομένους ἐπὶ τὸ νίκημα, τ. ἔ.
 οἰκιστοῦσιν τὴν νίκην ἢ ἄλλος ἐκέκρησε, Πολύβ. 18.17, 2.
 άντεπιδεικνύμι, ἐπιδεικνύω καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, Πλάτ. Θεαίτ.
 162B· μετὰ μετοχ., δεκνύω ἑμαυτὸν ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλον, ἑαυ-
 τὸν δ' άντεπιδείξας.. ἔρκους ἐμπεδοῦντα Ξεν. Ἄγης. 1.12:—
 Μέσ., ἀμύλλωμαι καὶ ἐγὼ νὰ ἐπιδείξω τὸ αὐτὸ, ζηλοῦντας ἐπί-
 ερους άντεπιδεικνυοθαι Πλούτ. 2. 674B· ὡσαύτως, μετ' αἰτ.
 πράγμ., βουλομένων δέ τι καὶ Μεγαρέων καλὸν άντεπιδεί-
 ξασθαι ταῖς Ἀθήναις, ὅπερ νὰ ἀναβαλλῆται πρὸς τὰ τῶν Ἀθηνῶν
 καλὰ, ὁ αὐτ. Ἄντων. 23· ὡσαύτως, τι πρὸς τι ὁ αὐτ. Ἄλλεξ. 21.
 άντεπιζεύγνυμαι, παθ., ἐπιζεύγνυμαι εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος,
 Εἰρηναῖος 1. 17.
 άντεπιζήτω, ἐπικητῶ καὶ ἐγὼ, Ἄννα Κορν. 13, σ. 402.
 άντεπίθεσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία ἐπίθεσις, προσβολή, ἀμίλλα,
 Φίλων 1. 7.
 άντεπιθύμω, ἐπιθυμῶ πρᾶγμα τι, ὅπερ ἐπιθυμεῖ καὶ ἄλλος,
 ἐναμίλλωσιν τινὶ ἐπιθυμῶ, τινός Ἄνδοκ. 32. 42: — Παθ., καὶ ἐπι-
 θυμῶν ξυνεῖναι καὶ άντεπιθυμῆσθαι τῆς ξυνουσίας, καὶ νὰ
 εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐπιθυμητὸς διὰ τὴν συναστροφὴν μου, Ξεν. Ἄπομ.
 2. 6, 28.
 άντεπικᾶλέω: μέλλ. -έσω, άντεγκαλῶ, άντονειδίζω, άντεπι-
 καλούντων ὅτι Ἄπκ. Ἐμφ. 5. 59.
 άντεπικηρύσσω, ἐπικηρύττω ἐξ ἄλλου, άντεπικηρύσσω χρή-
 ματα, ἐπικηρύσσω ἐξ ἄλλου χρηματικὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν κεφαλὴν
 τινος, Πολύβ. Δ' 93· ἴδε ἐπικηρύσσω 2.
 άντεπικλάω, ἀμοιβαίως σπῶ τι ἢ κλίνω, ὑποκλίνω, Βυζ.
 άντεπικλύω, ἄλλεπαλλήτως κατακλίνω, καταπλημμυρῶ, ζά-
 λαι ζέουσαι συμφορῶν ἀνευδῶτων τὰς τῆς Δροσίλλης άν-
 τεπέκλυον φρένας Νικήτ. Εὐγεν. 9. 34.
 άντεπικρούω, βοηθῶ τὸν βοηθούντά με, τινὶ Ξεν. Ἐλλ. 4. 6, 3.
 άντεπικραίνω, φέρω εἰς πέρασ, καὶ αὐτός: ἴδε ἐπικραίνω.
 άντεπικράτεια, ἡ, ἡ ἐναλλάξ ἐπικράτεια, ἡ διαδοχικὴ ὑπερί-
 σχυσις, τὸν κόσμον φθειρέσθαι κατὰ τὴν άντεπικράτειαν
 τοῦ νείκουσ καὶ τῆς φιλίας Στοβ. Ἐκλογ. Φυσ. 1. 416.
 άντεπικρατέω, ἐπικρατῶ τινος προσπαθούντος νὰ ἐπικρατήσῃ,
 ὄχι μόνον δὲν καταβάλλομαι, ἀλλὰ καὶ ἐπικρατῶ, Στράβ. 745, Δίων
 Κ. 44. 27.
 άντεπιλαμβάνομαι, μέσ., κρατῶ, πᾶνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου,
 ὁ δ' άντεπελάβετο καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν Λουκ. Συμπ. ἢ
 Λαπίθ. 43.
 άντεπιλέγομαι, ἀποθ., ἐκλέγω τι ἀντὶ ἄλλου, Εὐστ. Πονημ.
 248. 51.
 άντεπιμελέομαι ἢ -μελόμαι, ἀποθ., φροντίζω, ἢ ἐπιμελοῦ-
 μαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, διάφ. γραφ., Ξεν. Κύρ. 5. 1, 18· τινός ὁ
 αὐτ. Ἄν. 3. 1, 16.
 άντεπιμέλλω, ἴδε εν λ. άντιμέλλω.
 άντεπιμετρέω, ἀπονέμω καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ μέτρον, Πολύβ. Ε' 142.
 άντεπινεώω, ἐπινωῶ καὶ ἐγὼ ἄρ' ἐτέρου, Διλ. π. Ζ. 6. 23,
 Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰ. 10. 8, 1.
 άντεπιπλέω, ἀναναγῶμαι, πλέω έναντιον ἐπιπλέοντος, ἐπὶ νεῶν,
 Πολύβ. Α' 124· καὶ αὐτοὶ άντεπέπλεον Θουκ. 1. 50.
 άντεπιπλήττω, ἐπιπλήττω τὸν ἐπιπλήττοντα, Μ. Ψελλ. εν Σάθ.
 Μεσ. Βιβλ. τ. Ε' , σ. 486.

άντεπιρρέω, ἐπιρρέω ἐξ ἄλλου, Ἰππ. 418. 54.
 άντεπίρρημα, τό, Πολύβ. Δ' 112· ἴδε εν λ. ἐπίρρημα.
 άντεπιρροή, ἡ, ἡ πάλιρροια, ἡ ἄνω καὶ κάτω διαρροή, Εὐστ.
 Πονημάτ. 128. 81.
 άντεπιρροθίω, άντηγῶ, ἐπὶ πέτρας ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττο-
 μένης, Μανασσ. Χρον. 4016.
 άντεπισκόπητος, ον, ὁ ἀνθιστάμενος ἐπισκοπικῇ ἐξουσίᾳ,
 Εὐστ. Πονημ. 262. 35, συνάπτεται τῷ άντεπισκόπητος.
 άντεπισκοπος, ὁ, ἀντίκληρος ἐπίσκοπος, ἧτοὶ ὁ τῆς αὐτῆς ἐπι-
 σκοπικῆς ἑδρας ἀντιποιοῦμενος, Γρηγ. Ναξ.
 άντεπισκοτέω, ἐπισκοτικῶς πάλιν ἢ ἀμοιβαίως, Μανασσ. Χρον.
 3078.
 άντεπισκώπτω, ἐπισκώπτω καὶ ἐγὼ τὸν ἐπισκώψαντά με, τινα
 Πολύβ. 17.7, 5.
 άντεπισπαστος = ἐπισπαστος Κύριλλ. Α. VI. 1016Α.
 άντεπισπᾶω = ἀνθέλλω Ἡσύχ.
 άντεπιστάλτικη, ἡ ἀποστελλομένη εἰς ἀπάντησιν ἐπιστολή,
 μεταγεν.
 άντεπίσταμαι, ἐπίσταμαι καὶ ἐγὼ ἄρ' ἐτέρου, Κλημ. Ἄλ. I.
 948Α.
 άντεπιστέλλω, πέμπω ἀπάντησιν προφορικὴν ἢ δι' ἐπιστολῆς,
 Λουκ. Κρον. 19, Παυσ. 4. 22, 6, κτλ.
 άντεπιστένω, ἐπιστανάζω καὶ ἐγὼ εἰς τοὺς στεναγμοὺς ἄλλου,
 Νικήτ. Εὐγ. 1. 51.
 άντεπιστολή, ἡ, ἐπιστολή εἰς ἀπάντησιν, Ἐπιράν. III. 17.
 άντεπιστρατευτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπομ., δεῖ άντεπιστρα-
 τεῦειν Νικήτ. Εὐγεν. 5. 348.
 άντεπιστρέτεω, ἐκστρατεύω έναντιόν τινός, Ξεν. Ἐλλ. 4.8, 33.
 άντεπιστρέφω, ἐπιστρέφω ὀπίσω, ἐπὶ λοιδοριῶν, Πλούτ. 2.
 810Ε.
 άντεπιστροφῆ, ἡ, στροφή πρὸς τὰ ὀπίσω, άντεπιστροφή τῆς
 χειρός ἐπὶ τὸν ὄμιον Πλούτ. 2. 901D.
 άντεπιτάσσω, ἐπιτάσσω καὶ ἐγὼ, τινὶ ποιεῖν τι Θουκ. 1.135·
 τινὶ τι Πλάτ. Τιμ. 20B.
 άντεπεινώω, ἐπεινῶ πρὸς τὴν έναντίαν διεύθυνσιν, Πλούτ.
 2. 933C.
 άντεπειτιχίζομαι, ἀποθ. μετὰ παθ. πρην. ἐγείρω καὶ ἐγὼ
 ἐπιτειχίσματα έναντιόν τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 1.142· πρβλ. ἐπιτειχίζω.
 άντεπιτίθημι, άντεπιθέτω τι, οὐχ ὁ θάνατος δὲ τοῦτω
 πάλιν τὴν θανασίμην άντεπέθηκε πληγῆν; Κλημ. Ἄλ. 932:—
 Παθ., τίθειμαι ἐπὶ τινος ἀντὶ ἐτέρου, ἑτέρας κεφαλῆς άντεπιτε-
 θεισις αὐτῶ, δηλ. τῷ ἀγάλματι, Δίων Κ. 587. 2) άντεπι-
 τίθημι τι ἐπιστολὴν παρὰ τινος, δίδωμι τι ἐπιστολὴν περιέχουσαν
 ἀπάντησιν πρὸς τινα, Θουκ. 1. 129, Ἰσαῖος παρ' Ἄρποκρ., πρβλ.
 ἐπιτίθημι. II. Μέσ., ἐπιτίθεμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, Διοδ.
 Ἄποσπ. 533. 61.
 άντεπιτιμάω, άντεπιπλήττω, Εὐθ. Ζυγ.
 άντεπιτρέχω = άντεφοδῶω, Σουίδ.
 άντεπίτροπος, ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἐπίτροπον, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσ-
 θῆκαι) 4536f.
 άντεπιφέρω, ἀμοιβαίως ἐπιφέρω, προξενῶ, ὅσα πόλεις πό-
 λεσι καὶ ἔθνεσιν ἔθνη καὶ χώραις χώραι άντεπιφέρουσι
 Φίλων 1. 407· πέμπω ὀπίσω, άντηγῶ, ἄπερ ἀκούει [ἢ ἡχώ] ῥή-
 ματα άντεπιφέρει Πλανούδ. μεταφρ. Ὀδιδ. 3. 369. 2) άντε-
 πιφέρομαι = άντεπιτίθεμαι, Τιμ. Λοκρ. 102Α.
 άντεπιχειρέω, ἐπιχειρῶ καὶ ἐγὼ εν τῷ μέρει, Στράβ. II.
 άντεπιτίθεμαι, τινὶ Πλούτ. Θεμιστ. 31. III. προσπαθῶ νὰ ἀπο-
 δείξω τὸ ἐναντίον, Ἄριστ. π. Τόπ. 8. 8, 2· τὰ άντεπιχειρούμενα,
 ἐριστικὰ προσπάθειαι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ἢ ἐλεγχον τοῦ
 ψεύδους, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9.191· πρβλ. ἐπιχειρέωμα.
 άντεπιχειρήσις, εως, ἡ, άντεπίθεσις, Διον. Ἄλ. 9. 14.
 άντεπιχωράζω, ἐπὶ λέξεων, ἀμοιβαίως κατέχω τὸν τόπον τῆς
 ἄλλης λέξεως, Βασιλ.
 άντεποφείλω, ἀμοιβαίως ὀφείλω, ὀφείλω ἀπέναντι ὀφείλης εἰς
 ἐμέ, Βυζ.
 άντερᾶμαι, ἀορ. -ηράσθη: ἀποθ., άντερᾶω, καὶ άντερα-
 σθηναί γε τῆ Σελήνη. τοῦ Ἐνδυμίανος Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 10.
 άντερᾶνίζω, καταβάλλω τὸ μέρος μου εν τῷ ἐράνω κατὰ στερᾶν.
 Παθ., ἀντιπληρώνομαι, ὄμμασιν ἄλλοτρησις Ἄνθ. Π. 9. 12.
 άντεραστής, οὔ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τινός Ἄριστοφ. Ἰππ. 733:
 ἀντίπαλος, Πλάτ. Πολ. 521B, Ἄριστ. Ρητ. 2. 10, 6:—θηλ. άντερά-
 στρια, παλλακίς, Γλωσσ.
 άντερᾶω, ἀναγαπῶ, τῶν άντερῶντων ἡμέρω πεπληγμέ-
 νοι Διογύλ. Ἄγ. 544· ἐρών.. άντερᾶται Ξεν. Συμπ. 8. 3, πρβλ.
 Βίωνος 8. 1· άντερᾶν τινος Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 5· άντερᾶσθαι
 ὑπὸ τινος Πλούτ. Δίων 16. II. εἶμαι άντεραστής, τινὶ Πλούτ.
 2. 932D· άντ. τινὶ τινος, καὶ μὴν ἐρώντι γ' άντερᾶς Ἰππων
 ἤμοι Εὐρ. Ρῆσ. 184: άπολ., τὸ άντερᾶν, ἢ ἀντιγῆλια εν τῷ ἐρωτι,
 Πλούτ. Λυκούργ. 18.
 άντεργολαβέω, ἀντικατηγορῶ τὸν ὀμότεχνόν μου ὡς ἀνίκανον,
 άντεργολαβοῦντες ἔλεγον Ποσειδίππ. εν Ἄναβλέποντι 1. 3.

ἀντερειθίζω, ἐρειθίζω καὶ ἐγὼ ἀπ' ἐτέρου, τινὰ πρὸς μάχην
Εὐστ. 848. 17.

ἀντερειθίζω, στήριζω ἐπὶ ἄλλου, χειρὶ χεῖρα ἀντερειθίσαις, συναΐσαι χεῖρα μὲ χεῖρα, Πινδ. Π. 4. 65· ἀντέρειδε τοῖς Ἐρε-
χθίδαϊς ὄφρου Εὐρ. Ίκ. 702· ἀντ. Εὐλα [τῷ Πύργῳ], θέτω ζύ-
λινα ὑποστηρίγματα εἰς . . ., Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 5· ἀντ. βάσιν, τοπο-
θετῶ στερεῶς, Σοφ. Φ. 1403.

II ἀμετάβ., ἴσταμαι σταθερῶς, ἀνθίσταμαι εἰς πῆσιν, παρέχω ἀντίστασιν, ἀντίθ. τῷ ὑπέκτω, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16, πρβλ. Κυν. 10. 16, Πλάτ. Τιμ. 45C, Ἄριστ., κτλ.· θέναντι ἀντ. Ἰππ. π. Ἄγμ. 761· τὸ ὠθεύμενον ἀντ. ὄθεν ὠθεῖται, παρουσιάζει ἀντίστασιν πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ πιέζεται, Ἄριστ. Μηχαν. 34. 1, κτλ.

ἀντέρεισις, εὖς, ἡ, τὸ ἐρεῖδειν τι ἐναντίον τινός, ἀντίστασις, ἀντιπίσις, Ἰππ. π. Ἄρθρ. 817· ἰδίως τὸ ὑπομόχλιον ἐν χρήσει κατὰ τὴν τοποθέτησιν ὁστού τινος τεθραυσμένου, αὐτόθι 780· κατὰ τὸ βέ-
δισμα, Ἄριστ. Περὶ Ζ. πορ. 3. 2· λάμπειν ἀντερεισί τοῦ αἰθέ-
ρος, διὰ τῆς ἀντιστάσεως αὐτοῦ, Πλουτ. Δύσκαλ. 12· — ἀπώσις, ὁ αὐτ. 2. 396A.

ἀντέρεισμα, τὸ, ἀντηρίς, στήριγμα, «οἱ λίθοι τοῦ τείχους οἱ προστώτες κάτωθεν πρὸς ἀντέρεισμα» Ἰσὺχ. ἐν λ. στῆλαι.

ἀντερειστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἀντίστασιν, ἕξις γὰρ ἐντὶ ἀντερειστικά καὶ ὑποστατικά τῶν δεινῶν Μέτωπος παρὰ Στοβ. 10, A. B. 353, 9.

ἀντερείσω, Ἄστ. -τω, κωπηλατῶ ἐναντίον, πηθ. γραφ. ἐν Δίωτι Κ. 48. 48.

ἀντερεῦγομαι, ἐρεῦγομαι ἐναντίον, Εὐστ. Θεσ. σ. 489, ἔκδ. Μί. ἀντερίζω, ἀναμιλλώμαι, καθάπερ ἀνελί τὴν τὴν ἀντερ-
... πρὸς τὴν ἀνοιαν . . . τῶν ἡγουμένων Πολύβ. 40. 5, 8·
ταύροις Φιλότηρ. 722· — ποιητ. ὠσαύτως ἀντερειθίζω Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 43.

ἀντερομαι, ἴδε ἐν λ. ἀντερομαι.
ἀντερύομαι, ἀποθ., ἀντισταθμίζω, μετὰ γεν., χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι ἄξιος Θεογν. 77· πρβλ. ἀντισηκῶ καὶ ἐρύω.

ἀντερῶ: μέλλ. ἄνευ ἐνεστώτος ἐν χρήσει: πρκμ. ἀντεῖρηκα Σοφ. Ἄντ. 47· (πρβλ. ἀντεῖπον): — θά ἀντεῖπω, θά ἀντεῖλω, αὐτόθι, τεθάναι τ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς Αἰσχύλ. Ἄγ. 539· τὰδ' ἀντερεῖ πρὸς αὐτὸν Ἄριστοφ. Νεφ. 1079· πρὸς τι ὁ αὐτ. Ἄγ. 701: — Παιθ., οὐδὲν ἀντεῖρήσεται, οὐδεμία ἄρνησις θά γείνη, Σοφ. Τρ. 1184.

ἀντέρως, ὠτος, ὁ, ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωσ, Πλάτ. Φαῖδρ. 225D, Βεκκ. Ἄχ. Τάτ. 1. 9. **II** Ἄντερως, κατὰ προσωποποίησην, θεὸς τιμω-
ρῶν τοὺς περιφρονοῦντας τὸν ἔρωτα, Πανσ. 1. 30, 1, κτλ.· ὁ τοῦ Ὁμήρου Deus ultor (Μεταμορφ. 14. 750), πρβλ. Κικ. Ν. D. 3. 23: — ἀλλ' ὠσαύτως (ὡς φαίνεται) θεὸς ἀγωνιζόμενος ἐναντίον τοῦ Ἑρω-
τος Πανσ. 6. 23, 5. — Περὶ παραστάσεως τοῦ Ἄντέρωτος ἐν ἔργοις τῆς τέχνης, ἴδε Μυλλέρου Ἄρχ. Τεχν. § 391. 8.

ἀντερωτάω, ὡς καὶ νῦν, ἐρωτῶμενος ἀντερωτῶν Πλάτ. Εὐθύδ. 295B· πρβλ. Πλουτ. Κορ. 18. Ἐντεῦθεν, ῥηματ. ἐπιθ. ἀντερωτητέον, δεῖ ἀντερωτῶν, τινὰ τι Κλημ. Ἄλ. 919: — καὶ ἐπιφρ. ἀντερωτηματικῶς, κατ' ἀντερῶτησιν, ἐκ τοῦ Θεοδ. Στοῦδ. ἀντερῶτησις, ἡ, τὸ ἀντερῶτῶν, Ἄρχ. Λεξ.

ἀντεσθῶ, ἐν μεταφρ. σημ. ἀλληλοραγῶ, ἀντεσθίομεν γὰρ ἀλλήλους τρόπον τινὰ τοῖς ἔργοις, τοῖς λόγοις, τοῖς ἐνθυ-
μήμασι, «ὁ ἕνας τρώγει τὸν ἄλλον» Ψελλ. ἐν Seebod. Misc. 2. 4, 603.
ἀντεστραμμένως, ἐπίφρ. μετοχ. παθ. πρκμ. ἴδε ἀντεστρέφω IV. 3.

ἀντετοῦς: «τοῦ αὐτοῦ ἔτους, Ἀλάκωνος» Ἡσὺχ.
ἀντευδοκιμέω, εὐδοκίμω περισσοτέρως ἕλκω, ἀντευδοκιμεῖ-
ται δὲ ὅμως παρὰ τοῦ Περγαμηνοῦ Ἀττάλου Ἰω. Λυδ. περὶ μνη. 1. 24.

ἀντευεργετέω, ἀνταποδίδω εὐεργεσίαν, Ξεν. Ἄπομ. 2. 6, 4· ἀντ. τοὺς εὐ ποιήσαντας Ἄριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 2. 13.

ἀντευεργέτημα, τὸ, ἀνταπόδοσις εὐεργεσίας, Ἡσὺχ. ἐν λέξ. ἀνθυποεργησις.

ἀντευεργέτης, ου, ὁ, ὁ ἀνταποδίδων εὐεργεσίαν, Σχόλ. εἰς Ἄπολλ. Ρηδ.

ἀντευεργητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀντευεργετῇ Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 4. 3, 24.

ἀντεῦκράτος ζώνη, ἡ ἐν τῷ ἀντιθέτῳ ἡμισφαίριῳ εὐκράτος ζώνη, Διογ. Λ. 1. 3.

ἀντευκτικῶς, ἡ, ὄν, ὁ ἀνταποδίδων εὐχὴν, Θεοδ. Προδρ. Ρηδ. 94.

ἀντευλογέω, ἀνταποδίδω εὐλογίαν, εὐλογοῦμενος γὰρ ὁ θεὸς ὑφ' ἡμῶν ἀντευλογεῖ τὰ καθ' ἡμᾶς Εὐστ. Πονημάτ. 152. 4.

ἀντευνόω, ἐνώω τοὺς ἐνοσιχῶς ἔχοντας πρὸς ἐμέ, τοῦτοισ ἀντευνοοῦνται Ξεν. Κύρ. 8. 3, 49.

ἀντεῦνοια, ἡ, ἀμοιβαία εὐνοία, Βυζ.

ἀντευνόασα καὶ ἀντευνόειω γράφονται ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν διτηρημένως, ἀντ' εὐ π. (ἴδε Πλάτ. Γοργ. 520E, Ξεν. Ἄν. 5. 5, 21, Δημ. 494. 22), ἐπὶ τῷ λόγῳ οτι τὸ εὐ οὐδέποτε συντίθεται

ἀπ' εὐθείας μετὰ ῥημάτων, ἴδε εὐ ἐν τέλει· ἀλλ' ὁ Βεκκ. διατηρεῖ τὸ ἀντευνόειν ἐν Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 10. 8, 13, Ρητ. 1. 13, 12.

ἀντευνόω, ἀντευεργετέω, Ἄριστ. ἐνθ' ἄν.

ἀντευφημέω, ἀντεπαινώ, Συνέστ. 175D.

ἀντευφραίνω, εὐφραίνω τὸν προξενήσαντα εἰς ἐμέ εὐφροσύνην, Γρηγ. Νύσς. 3. 642.

ἀντεῦφρασμα, τὸ, ἡ ἀμοιβαία εὐφροσύνη, «ἀντεῦφρασμα, τὸ ἐναν-
τίον τῆς εὐφροσύνης ἀγαθόν» (οὐχὶ Ἀγάθων, ὡς κοινῶς γράσσεται) Σουῖδ.

ἀντευχρισιστέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἀντευχρισιστέον, (τὸ ῥῆμα ἀντευχρισιστέον εἶναι σύνηθις ἐν τῇ σημερινῇ), Πορφύρ. π. Ἄποχ. 2. 37.

ἀντεῦχομαι, ἀποθ., ἀντεῦχομαι ὡς καὶ νῦν, ἡ εὐχομαι κατὰ τινος, Φιλοδήμ. Ὀργ. 1, σ. 75.

ἀντεφαιλδῶ, ἀπλώνω, ἐκτείνω καὶ ἐγώ, τὰς χεῖρας αὐτῆς ἀντεφαιλδῶ τῷ νεώτῳ Νικητ. Εὐγ. 7. 293.

ἀντεφέλω, ἐφέλω ἐκ τοῦ ἐναντίου, Εὐμάθ. 3. 7, ἐν μέσ. τύπῳ.

ἀντεφεσιτάω: μέλλ. -άσω, (ἐφεσιτάω) φιλέω καὶ ἐγώ, κατὰ τὴν κοινήν γραφ. ἐν Πλάτ. Τιμ. 17B, ἢ διετήρησεν ὁ Βεκκ., ἀλλ' ὁ Βοίτικος ἀκολουθεῖ τῷ Πράκλ. καὶ τῷ Σχολ. γράζων ἀνταφε-
σιτάω, ἀνταποδίδω τὴν ἀφιλήν τῆς ἐσιτάσεως· ἀλλ' ὁ ἕτερος τύπος ἀπαντᾷ παρὰ Φιλοστρ. 573 καὶ Αἰλ. π. Ζ. 9. 45., 15. 7.

ἀντεφυρῖσκω, ἐναντίον πάσης ἐφευρίσεως ἐφευρίσκω ἄλλην, Ἰωσήφ. Ἄρχ. 1. 10. 8, 1.

ἀντεψίστημι, ἀντιτάσσω, στρατηγῶς ἀντεψίστησαντες ἐκείνους Ἄριστεῖδ. 1. 302.

ἀντεφοδεύω, ἐξέρχομαι εἰς συνάντησιν, «ἀντεφοδεῦω καὶ ἀντε-
φώδευκα ἀντὶ τοῦ ἀνταπέπερχον» Σουῖδ.

ἀντεφοδιάζομαι, παθ., ἀντεπέρχομαι, διηκεῖως ἀντεφοδια-
ζομένων αὐτοῖς τῶν κακῶν Ἰωσήφ. Ἄρχ. 1. 15. 9, 21.

ἀντεφοπλίζω, ὀπλίζω ἐναντίον τινός ἢ ἀμοιβαίως, Κ. Μανασσ. Χρον. 2206, 3651.

ἀντεφορμάω, ἐφορμῶ ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, Ἡλιόδ. 8. 16.

ἀντεφορμέω, ἀγκυροβολῶ κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ, «καὶ τὸ ἀντι-
καθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίαν ἀνθορμεῖν καὶ ἀντεφορμεῖν» Πολυδ. Α'. 122.

ἀντεφόρμησις, εὖς, ἡ, ἡ κατὰ τινος ἐφόρμησις, ἀντεπίθεσις, Φίλων. 2. 31.

ἀντεφορπνῶ κλίνην, κοιμῶμαι ἐπ' αὐτῆς ἀντὶ τινος, Θεόδ. Πρόδρ. 138.

ἀντέχω ἢ ἀντίσχω: μέλλ. ἀνθεῖω: ἄορ. ἀντέσχω: — ἔγω τι πρὸ τινος, μετ' αἰτ. καὶ γεν., ὁμιμάτων ἐπίσκοπον χεῖρ' ἀντέ-
χοντα κρατὸς, ἔχοντα τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ὅπως σκεπάζῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, Σοφ. Ο. Κ. 1651· μετὰ δοτ., ὁμιασι δ' ἀντίσχω τὰνδ' αἴγλαν ἃ τέταται τανῦν, εἶθε δὲ νὰ φυλάτ-
της πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τοῦτο τὸ φῶς, ὅπερ εἶναι νῦν τεταμένον πρὸ αὐτῶν (ἐπειδὴ δύσκολον εἶναι νὰ σημαίνῃ: νὰ φυλλάττης τὸ φῶς «μακρὰν» τῶν ὀφθαλμῶν του), ὁ αὐτ. Φ. 830· ἀντ. τοὺς χαλινούς Ἡρωδίου. 5. 6. **II** μετὰ δοτ., ἀνθίσταμαι, ἰουόνει ἀντέσχω Ἄρπαγῷ Ἡρόδ. 1. 175, πρβλ. 8. 68· τοῖς δικαίοις Σοφ. Ἄποσπ. 99· ἀλλ' ἀντεῖχε τῇ ταλαιπωρίᾳ Θουκ. 2. 49· πρὸς τινα αὐτ. 6. 22· πρὸς τι Ἡρωδίου. 3. 6. ἐν τέλ., κτλ.: — μετὰ αἰτ., ἀντέχω, ὑπομένω, ἀντέχομεν καμιάτους Ἄνθ. Π. 9. 299· ἀλλὰ τὸ παρὰ Θουκ. 8. 63 ἀντ. τὰ τοῦ πολέμου μᾶλλον ἀνήκει εἰς τὴν ἀκλόου-
νον σημασίαν, ἐπιμένω, ἐμμένω ὡς πρὸς τὸν πόλεμον, οὕτω, πολλὰ ἀντ. αὐτόθι: 86. **2)** ἐπιμένω, ἐμμένω, δὲν ἐνδίδω, «βαστώω» ἢ Ἄζωτος. ἐπὶ πλείστον χρόνον πολιορκευμένη ἀντέσχε Ἡρόδ. 2. 157, πρβλ. 5. 115, Θουκ. 2. 70· μηκέτι ἀντέχωσι . . . τῷ πῶν δισταμένοι Πλάτ. Τιμ. 81D· πολλὰκις γιγνομένην ψυχῇν ἀντέχειν ὁ αὐτ. Φαῖδων 88A. **3)** ἀντέχω ὡς καὶ νῦν, διατηρῶ τὴν θέσιν μου, δὲν ἐνδίδω, ὅμως μέντοι ἀντεῖχε καὶ οὐκ εἶκε Ἡρόδ. 8. 16, Αἰσχύλ. Πέρσ. 413, κτλ.· πῶς ποτε πῶς δὴσμορος ἀντέχει; Σοφ. Φ. 175· νόσημα ἀντίσχει τὸν αἰῶνα πάντα Ἰππ. π. Ἄγμ. 759· ἐστ' ἄν αἰῶν. ἀντέχη Εὐρ. Ἄλκ. 337· βραχὺν χρόνον Δημ. 21. 1· ἀντ. ἐπὶ πολὺ, ἐπὶ πλεόν Θουκ. 1. 7, 65· ἀντ. ἐλπίσιν, ἐπ' ἐλπίδι, Διόδ. 2. 26. Ἐν Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 16 ὑπάργει ἀντ. περὶ τινος, ἐκτρόπως, ἀντ. μὴ ὑπακοῦσαι, ἀρνούμαι νὰ . . . Πλουτ. 2. 708A. **6)** ἐπὶ τῶν ποταμῶν, οὗς ἐξή-
τησεν ὁ Περσικὸς στρατός, ἀντέχω, ἐπαρῶ, Μέλινα ποταμῶν, οὐκ ἀντισχόντα . . . τῇ στρατῇ τὸ ρέεθρον, ἀλλ' ἐπιλιπόντα, Ἡρόδ. 7. 58· Αἰσώος ποταμὸς . . . οὐκ ἀντέσχε τὸ ὕδωρ παρέ-
χων τῷ Ξέρξεω στρατῶ ὁ αὐτ. 7. 108· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 413· οὕτως, ἀντέχει ὁ σῖτος Θουκ. 1. 65. **4)** ἐκτείνωμαι, φθάνω, ὅσον ἢ ἐπιστήμη ἀντ. ὁ αὐτ. 6. 69. **III** Μέσ., κρατῶ τι ἐμπροσθεν μου ἀντὶ ἀσπίδος χάριν προσφάξεως, μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἀντισχεθεε τραπέζας Ἰών, προσβάλεθε τραπέζας δίκην ἀσπίδων κατὰ τῶν βελῶν, Ὁδ. X. 74. **2)** μετὰ γεν. μόνον, πιάνω κατὰ τι καὶ κρατῶ αὐτὸ σφιγτά, νομιζοῦσαν αὐτοῦ ἐκείνους τῆς χειρὸς ἀντέσχεσθαι Ἡρόδ. 2. 121, 5· πέπλων Εὐρ. Τρω. 745· πρβλ. Ἰωνά 1404· τῶν θυρῶν Ἄριστοφ. Αυστ. 161: — μεταφρ., οἱ μὲν τῶν δ'χθων ἀντεῖχοντο, δὲν ἀπεμακρύνοντο, ἐπορεύοντο πλῆσιον

αὐτῶν, Ἡρόδ. 9. 56· ἀντ. Ἡρακλέους, προσκολλῶμαι εἰς τὸν Πρακλέα, δηλ. λατρεύω αὐτὸν πρὸ παντὸς ἄλλου, Πυθ. Ν. 1. 50· ἀντ. τῆς ἀρετῆς, Δατ. adhaerere virtuti, Ἡρόδ. 1. 134· ἀντ. τοῦ πόλεμου ὁ αὐτ. 7. 53· τοῦ κέρδους Σφ. Ἄποσι. 325· τῆς θαλάσσης Θουκ. 1.13· σωτηρίας Λυσ. 914. 6· τῆς ἀληθείας Πλάτ. Φίλ. 58E, πρὸλ. Πολ. 600D, καὶ ἀλλαγῶν τῶν παραδεδομένων μύθων Ἄριστ. Ποιητ. 9. 8· τῆς ἐλευθερίας Ψήρισιμ. παρὰ Δημ. 290.10. 3) ἀπολ. καυτὸς ἀντέχου Σοφ. Φ. 893· πρὸλ. Ἄριστ. Ἄχ. 1121, Πλάτ. Πολ. 574B. 4) μετὰ διπλ. γεν. προσ. καὶ πρᾶγμ., ἀνυβέξεται σου τῶν πατρῶν χρημάτων, «θὰ σοῦ πιασθῆ δὲ τὴν πατρικὴν του περιουσίαν». θὰ τὴν διαμρισηθήση, Ἄριστ. Ὀρν. 1658. 5) ἀνθίσταμαι, Πλάτ. Πολ. 574B, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 3.1· φονεῦσαι τοὺς ἀντεγομένους Διόδ. 4. 49.

ἀντέω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἀντάω, οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν Ἰλ. Η. 423. ἀντη, ἡ, (ἀντομαι II.) προσευχῆ, ἱκεσία, δέησις, λέξις διατηρηθεῖσα παρ' Ἰσχυρ., ἀντησι (Κωδ. ἀντήσει)· «λιτανεῖαις, ἀντήσεων». Ὁ Ἑρμῶνος διορθῶ χάριν τοῦ μέτρου τὸ ἐν Σοφ. Ἰλ. 139 χωρίον· οὔτε γόοις οὔτε λιταῖσιν εἰς· οὔτε γόοισιν οὔτ' ἀνταῖς. ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπω.

ἀντηγορέω, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, λοιδωρῶ τινα, Θεόδ. Στουδ. ἀντηγόη, ἐπίρρ., «ἱκετευτικῶς» Ἰσχυρ. ἀντήεις, Δωρ. -αῖεις, εσσα, εν, (ἀντα) ἐχθρικός, ἀστῶν, εἴ τις ἀντάει Πινδ. Π. 9. 165.

ἀντήλιος, ον, (ἀντί, ἥλιος) πρὸς ἥλιον βλέπων, δηλ. ἐστραμμένος πρὸς ἀνατολάς, ἀνατολικός, οἱ δ' ἐσπέρουσ ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ζητεῖτ' Σοφ. Αἴ. 805· πρὸλ. πρόσειλος· σεμνοί τε θάκοι, δαίμονες τ' ἀντήλιοι, ἀγάλματα θεῶν πρὸ τῶν πυλῶν Ἰδρυμένα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 519, Εὐρ. Ἄποσι. 542· πρὸλ. Ἰσχυρ. II. ὁμοῖος τῷ ἥλιῳ, ἐσηματίσθη δὲ ὡς τὸ ἀντίθεος, ὁ αὐτ. Ἰων 1550.—ἀντήλιος ὁ ἴσος καὶ ὁμοῖος ἥλιῳ φαινόμενος» Ἰσχυρ.

III. ἀντήλια = παρήλια, parhelia, Σουίδ., πρὸλ. Μένανδ. ἐν «Χαλκείois» I· ἀντήλιος, ἡ ἀνανακλωμένη ὑπὸ τοῦ ἥλιου αὐγῆ» Α. Β. 411, κοινῶς «ἀντηλία»·—προσέτι ἀντήλιοι Πλούτ. 2. 894F.

2) σκιάδια πρὸς φύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἥλιου, ἀντήλια τὰ προσεβλημένα τῶν.. προσώπων τοῖς ἠλιαζομένοις Εὐστ. 1281. 3· ἀντήλια ἢ ἀντήλια, τὰ ἐκατέρωθεν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἱππων τίθημενα δερμάτινα σκιάδια ὅπως μὴ βλέπωσι πρὸς τὰ πλάγια, τὰ ἄλλως λεγόμενα παρώτια, Πολυδ. Γ. 54, «ἀντήλια τὰ καὶ παρώτια τὰ περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἱππων [τίθημενα δερμάτια]» Εὐστ. 1562. 40.—Ὁ Ἰων. τύπος ἀντήλιος εἶναι ἀεὶποτε ἐν χρήσει παρὰ Τραχ.· τὸ ἀντήλιος πρῶτον παρὰ Θεοπόμπ. τῷ Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 23, Φίλωνι 1. 658, Πλουτ., κλ. (ἴδε ἐν λ. ἥλιος).

ἀντημοιβός, ὄν, Ἐπ. ἀντὶ ἀνταμοιβός, ἀνταποκρινόμενος, ἀρμόζων, τοῦτ' οἱ ἀντημοιβὸν ἀλίπλοιο οὖνομ' ἔθεντο Κελλ. εἰς Δῆλον 52.

ἀντην, (ἀντί)· Ἐπ. ἐπίρρ., ἐναντίον, ἀπέναντι, ἀντικρῦ, οὐ μιν ἐγὼ γε φεῦδομαι.., ἀλλὰ μὰ ἄντην στήσομαι, θὰ σταθῶ ὀλωσθῆλου ἐμπρός του, «θὰ τὸν ἀντισταθῶ», θὰ τὸν ἀντικρούσω, Ἰλ. Σ. 307, πρὸλ. Α. 590· ὁμοιωθήμεναι ἀντην, ἢ παραστήση ἐαυτὸν αὐτόσημα ὁμοῖον μὲ ἐμέ, Α. 187, Ὀδ. Γ. 120· οὕτω, πειρηθῆμεναι ἀντην, κατὰ πρόσωπον, ἐκ τοῦ πλησίον, Θ. 213· σπανιότερον μετὰ βήματων κινήσεως, ἀντην ἔρχεσθαι, ἐπέρχεσθαι κατ' εὐθείαν ἐναντίον τινός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πάλιν τρέπεσθαι Ἰλ. Θ. 399· ὡσαύτως, ἀντην βαλλόμενον, κατὰ μέτωπον, κατὰ πρόσωπον, οὐδὲ τις ἔτλη ἀντην εἰσιδεῖν, νὰ ἴσῃ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, Τ. 15, πρὸλ. Ω. 223· ἀντην.. λοέσσομαι, θὰ λουσθῶ ἐνώπιον πάντων, φανερώς, Ὀδ. Ζ. 221, πρὸλ. Θ. 158· ἀγαπαζέμεν ἀντην, ἀγαπᾶν φανερώς, ἐνώπιον πάντων, Ἰλ. Ω. 464· νεκρῶσε τ' ἀντην Κ. 158· ὅς μ' εἶρεαι ἀντην; Ο. 247·—θεῶ ἑναλίγκιος ἀντην, ὁμοῖος πρὸς θεὸν κατὰ τὸ παράστημα, Ὀδ. Β. 5, Δ. 310· χελιδόνι εἰκέλη ἀντην, ἀντικρῦς ὁμοία χελιδόνι, Χ. 240· πρὸλ. ἀντα. II. ὡς πρὸθ. μετὰ γεν. μόνον παρὰ μεταγ. Ἐπιμοῖς, ὡς π. χ. παρ' Ὀππ. Κ. 3. 210, Νικ. Θ. 474.

ἀντήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνῆρ) ἀντὶ ἀνδρός, ἀντήνωρος σποδοῦ, σποδοῦ ἀντὶ ἀνδρός, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 442.—Ἐν Ἰλ. ὡς κύρ. ὄνομα.

ἀντηρετώ, «ἀντηρετεῖν, τὸ ἐπὶ ταυτοῦ ζυγοῦ καθεζόμενον ἐρέσσειν» Ἐτυμολ. Μ. 112. 40.

ἀντηρέτης, ου, ὁ, (ἐρέτης) κυρίως ὁ κωπηλατῶν ἐναντίον ἐτέρου, «ἀντηρέτης· ὁ ἀντικαθεζόμενος τῷ ἐλαύνοντι» Α. Β. 411, 6· ἐν γένει ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής, ἐχθρός, Αἰσχύλ. Θ. 283, 595· ὁροῦ γὰς τῶδ' ἀντηρέτας αὐτῶδ' 993.

ἀντήρης, ες, (ἀντεῖ-ἤρης· ἴδε ἐπιθετ. κατάληξιν -ἤρης)·—ποιητ. ἐπιθ., ὁ θεσιμμένος ἐναντίον τινός, ὁ ἀπέναντι, καί μοι γένοιοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν, εὐχόμεναι ἢ συναντηθῆ [ἐν τῇ μάχῃ] πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν ἀδελφόν μου, Εὐρ. Φοῖν. 754, πρὸλ. 1367· ἀντήρης.. στέρνων πληγὰς, κτυπήματα κατὰ τὸ στήθος (πρὸς ἐνδείξιν βαθεῖας λύπης), Σοφ. Ἰλ. 89·—μετὰ γεν., Φοινίκας ἀντήρη χώραν, χώραν ἀπέναντι ἢ καταντικρῦ τῆς Φοινίκης ἢ κάλλιον τῆς Καρχηδόνας, ἥτις ἦτο ἀποικία τῶν Φοινίκων,

Εὐρ. Τρω. 221· μετὰ δοτ., ἀντήρης καμπαῖσι δρόμων, ἀπέναντι τῶν καμπῶν τῶν δρόμων, ὁ αὐτ. I. Α. 224.

ἀντηρίς, ἰδος, ἡ, (ἡ ἐκ τοῦ ἀντήρης ἢ ἐκ τῆς προθ. ἀντεῖ καὶ τοῦ βήματος ἐρείδω· περὶ τῆς τελευταίας παραγωγῆς ἴδε Πιρωνα (Βελ. 130), ἔθθα ὑπάρχει τὸ ὑποκορ. ἀντηρεῖδιον)·—ὑποστήριγμα, στήριγμα, στήλωμα, Εὐρ. Ἄποσι. 918, πρὸλ. Πολυδ. 8. 6, 6· ἀρκύων Ξεν. Κυν. 10, 7· Παρὰ Θουκ. 7. 36· ἀντηρεῖδες εἶναι δοκοὶ ἐνδοθεν τῆς πύρας πλοίου ἐκτεινόμεναι πέραν αὐτοῦ καὶ χρησιμεύουσαι πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐπιωπιδῶν· πρὸλ. Ὑποτείνω I. 1. II. = θυρίδες, παρὰθύρον, Σουίδ.:—Παρὰ δὲ Εὐρ. Ρῆσ. 785 πρέπει νὰ σημαίη μνηστῆρας, εἰ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς. [ἴδε Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ.].

ἀντησις, εως, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἀντη·—ἀντησιον, ἐν τῇ συνθέτῳ λ. κατ'ἀντησιον.

ἀντηγέω, Δωρ. -ἄγέω, ἀντηγῶ ἢ ἄγω εἰς ἀπάντησιν, ἀντηγῆσατε παιᾶνα.. θεῶ Εὐρ. Ἄλκ. 423· ἀντάγησ' ἀν ὕμνον ἀρσένων γέννα, θὰ ἀντέμελλον ὕμνον.., ὁ αὐτ. Μῆδ. 426· πρὸς τι Πολυδ. 22. 11, 12.

II. ἀπολ., ἐπὶ μουσικῆς χορδῆς, ἀποτελῶ ἀντήχησιν, διὰ τί, ἔάν τις ψῆλας τὴν νῆτην ἐπιλάβῃ, ἢ ὑπάτη μόνη δοκεῖ ἀντηχεῖν; Ἄριστ. Προβλ. 19. 24, Λουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 1. 38, Πλουτ. Καῖς. 5, πρὸλ. τοῦ αὐτ. Μάρκελλ. 19.

ἀντήχημα, τό, ἡχῶ, ἀποτελεσμα τῆς ἡχῆς, Σχολ. Φιλοστρ. ἀντήχησις, εως, ἡ, τὸ ἀντηχεῖν, ὡς καὶ νῦν, κοιν. ἀντίκαλος, Πλουτ. 2. 589D.

ἀντί, πρὸθ. συντασσομένη μετὰ γενικής·—ἡ ἀρχικὴ αὐτῆς σημασία εἶναι· ἀπέναντι, ἀντικρῦ. (Ἐκ √ANT παράγονται ὡσαύτως τὰ ἄντα, ἀντην, ἀντίος (ἄπιος ἐκ τῆς ἀπὸ), ἀντη, ἀντικρῦς, ἀντομαι, ἀντάω· πρὸλ. Σανασκ. ἀντί, (ἀπέναντι) Δατ. ante, anterior· Γοτθ. and ὡς πρὸθ., Παλαο-Σκανδ. καὶ Ἀγγλοσάξ. and· ὡς προβηματικὸν μόριον, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν and-svar· καὶ and-svaru (ἀγγλ. answer, ἀπόκρισις)· Γερμ. ant ἐν τῇ λέξ. ant-worten, κτλ.).

A. ΧΡΗΣΙΣ. 1) ἐπὶ τόπου· κατέναντι, ἀπέναντι, πρότερον ἀπεδίεδοτο εἰς πολλὰ χωρία τοῦ Ὀμήρου, ὡς ἐν Ἰλ. Φ. 481 ἀντὶ ἐμίοι (ἔθθα νῦν ἀντὶ) ἐμίοι, ὁ εἰ. ἀντία)· Τρώων ἀνθ' ἑκατόν (ὁ εἰ. ἀντα) Θ. 233· οὕτως, ἀντ' Ἀφάντος (ὁ εἰ. ἀντα) Ο. 415, πρὸλ. Ὀδ. Δ. 115, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 725. 2) ἐν ἀνταποκρίσει πρὸς τι.., ἐπὶ μουσικῆς συμφωνίας, Δῆμ. Φαλ. ἴδε Chappell Hist. of Mus. 53.

II. ἀντὶ ὡς καὶ νῦν, «Ἐκτορος.. ἀντὶ.. πεφάσθαι Ἰλ. Ω. 254· ἀντὶ γάμοιο τάφον Ὀδ. Κ. 307· οὕτω μετέπειτα, πολέμοιο ἀντὶ φίλου καταστήναι Ἡρόδ. 1. 87· ἀντὶ ἡμέρης νύξ' ἐγένετο ὁ αὐτ. 7. 37, ἴδε Βαλιν. 6. 32· ἀντὶ φῶτων σποδῶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 434· τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαβάνειν Θουκ. 1. 120, πρὸλ. 4. 20, 7. 75· βασιλευδὶν ἀντὶ τιος Ξεν. Ἀν. 1. 14·—ὡσαύτως, ἀντὶ.. ἀρχεσθαι ὑπ' ἄλλων Ἡρόδ. 1. 210, πρὸλ. 6. 32, 7. 170 (ἔθθα ἡ συνήθη· συντάξις θὰ ἦτο ἀντὶ τοῦ ἀρχεσθαι, ὡς τινες ἐκδοταί γράφουσιν ἄνευ τινός· μαρτυρικῶς, πρὸλ. Θουκ. 7. 28, Ξεν. Κύρ. 6. 2. 19, κτλ.)·—ἐναχού κείται ἐλλειπτικῶς, ἡ τολήματ' ἀντ' ἐμίοι τινη δοῦναι, ὁ εἰ. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ δοῦναι, Σοφ. Φ. 369, πρὸλ. Ο. Κ. 448. 2) παρ' Ὀμήρ. συχνάκις σημαίνει τὴν ἴσην ἀξίαν, τὸ ἀντάξιον, τὸ ἰσοδύναμον, Δατ. pro, instar, ἀντὶ νῦν πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνήρ, εἶναι ἀντάξιος πολλῶν λαῶν (πρὸλ. τὴν λέξ. ἀντάξιος), Ἰλ. I. 116· ἀντὶ κασιγνήτου ξείνου.. τέτκται, ὁ ξενιζόμενος εἶναι ἴσος πρὸς ἀδελφόν, «σὺν ἀδερφός», Ὀδ. Θ. 546· ἀντὶ τοῖ εἰμ' ἰκέτασ, εἶμαι ὡς ἰκέτης, Ἰλ. Φ. 75, πρὸλ. Ο. 163, Ὀδ. Θ. 405· οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα, τοῦτ' οἱ ἀντὶ λουτροῦ ἐστί, χρησιμεύει ὡς λουτρόν, Ἡρόδ. 4. 75· ὑπάρχειν ἀντὶ τῶν ἐνδον, ὡς ὠσιν ὡς ὄμηροι ἀπέναντι τῶν αἰχμηλῶτων τῶν ἐντός τῆς πόλεως [τῶν Πλαταιῶν], Θουκ. 2. 5· δουλεύειν ἀντὶ ἀργυρωνῶν, ὡς ἀργυρωνῶν δοῦλαι, Δῆμ. 212. 20.

3) πρὸς δῆλωσιν ἀνταλλαγῆς ἢ ἀνταμοιβῆς, σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν.. δοῖεν Ἰλ. Ψ. 650· ἀντὶ χρημάτων παραλαβεῖν, ἀπέναντι χρημάτων πληρωθῆναι, Ἡρόδ. 3. 59· ἀμείβειν τι ἀντὶ τιος Πινδ. Π. 4. 30, πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 646, 651· ἀντὶ πείας εὐεργεσίας Λυσίας 106. 38, κτλ., τί δ' ἐστὶν ἀντ' οὐ..; Σοφ. Ἄντ. 237· ἐνεῖδος ἀντ' ὅτου ὁ αὐτ. Ο. Κ. 967:—Ἐντεῦθεν, ἀνθ' ὧν, οὐ ἔνεκα, δι' ὅ, Αἰσχύλ. Πρ. 31· καὶ συχνάκις παρὰ Σοφ., πρὸλ. Θουκ. 6. 83· ἀλλ' ἀνθ' ὧν ὡσαύτως ἀντὶ τούτων ὅτι.., ἐπειδὴ, Σοφ. Ἄντ. 1068, Ἄριστ. Πλουτ. 434· ἀντὶ τοῦ; τίνος ἔνεκα; διὰ ποῖαν αἰτίαν; Σοφ. Ο. Τ. 1021. 4) χάριν τινός, ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανῶν τῆμ' Σοφ. Ἠλ. 537· ὡσαύτως μετὰ βήματων ἱεσιᾶς σηματοτικῶν, μετὰ γεν., ἀντὶ παιδῶν.. ἱκατεῦσμέν σε = πρὸς παῖδων.. ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1326.

5) πρὸς δῆλωσιν συγκρίσεως, ἐν ἀνθ' ἐνός, «ὅταν γιγίσῃ τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο», ὅταν συγκρίνηται τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο, Πλάτ. Πολ. 331B, Νόμ. 705B· ἀντ' ἀνίων ἀνίας, θλιψέει ἐπὶ θλιψέων, Θεογν. 344· ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρούοις Αἰσχύλ. Ἰκ. 966· πρὸλ. Ἑρμῶν. εἰς Εὐαγγ. κ. Ἰω. Α' 16· πρὸλ. πρὸς Γ. III. 4·—ἀντὶ ἐτέρου, κατὰ πρακτικῆν, ἀφνεδὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθῶ Θουγν. 188· ἔτι δὲ καὶ προηγουμένου συγκριτικῶ, ἀντὶ σοῦ πλέον, μεῖζον.. ἀντὶ τῆς.. πάτρας Σοφ. Τρ. 577, Ἄντ. 182·

ούτως (ίδίως όταν προηγήται ἄρνησις) ἄλλος ἀντ' ἑμοῦ Δισχύλ. Πρ. 467, Σοφ. Δγ. 444, Ἀριστοφ. Νεφ. 653· δόξαν ἀντί τοῦ ζῆν ἠγαπηκός Πλουτ. Ἀλέξ. 42· πρὸ Α. ΠΙ. παρὰ Γ. Γ. 5 δ. - Β. ΘΕΣΙΣ: ἡ ἀντί σπανίως ἐπιτάσσεται, σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντί χάριν μενοεικέα δοῖεν Ἰλ. Φ. 650, Δισχύλ. Ἀγ. 4277, Σοφ. Φ. 1100 (ἐκ διαφθ. Διανόρη., τοῦ πλέονος δαίμονος εἴλου τὸ κἄκιον ἀντί· ἀλλ' ὁ Jebb ἔχει: τοῦ λῴωνος δαίμονος εἴλου τὸ κἄκιον ἀντί· τὸ αἰνεῖν ἀντί τοῦ ἐν τῷ χειρογρ. ἔλεγε εἶναι διόρθωσις τοῦ Ἐρμάνου), Ἀνθ. Π. 7. 715· ἀλλ' οἱ γραμματικοὶ δυσχρῆζονται ὅτι οὐδέποτε ἡ πρόθεσις αὐτῆ πάσχει ἀναστροφῆν.

ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ σημαίνει 1) κατέναντι, ἀντικρῶ, ὡς ἀντιβαίνω, ἀντίπορος. 2) ἐναντίον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τινα, ὡς ἀντιλέγω, ἀντίβιος. 3) ἀμοιβαίότητα, ὡς ἀντιδεξιόμοι. 4) ἀνταπόδοσιν, ὡς ἀντιβοηθῶ. 5) ἀντικατάστασιν, ὡς ἀντιβασιλεύς, ἀνθύπατος. 6) ἰσότητα, ἠμοιότητα, ὡς ἀντιθεός, ἀντίποις, ἀντιδούλος. 7) ἠμοιότητα πρὸς τὸ πρότυπον, ὡς ἀντιμorfος, ἀντίτυπος.

ἀντία. ἴδε ἐν λ. ἀντίος. ἀντιάζω: παρατ. ἀντιάζων Ἡρόδ. 1. 166 (ἀλλ' ὑπ-ηντιάζων 4. 121), ἠντιάζων Ἐν., κλ.: μέλλ. ἀντιάζω Τραχ., Δωρ. -ἀξω (ἴδε κατωτ.): ἀορ. ἠντιάσα Ἡρόδ. 4. 8., 9. 6· ἀλλ' ὁ δύο οὐτοὶ χρόνοι ἀνήκουσιν ὡσαύτως εἰς τὸ ἀντιάζω: (ἀντί). Ἀπαντῶ συναντῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, I μετ' αἰτ. προσ., συναντῶ, ἀπαντῶ εἴτε ὡς φίλον εἴτε ὡς ἐχθρὸν· τὸν ἐπιτόντα Ἡρόδ. 4. 118, πρὸλ. 141., 4. 80, Δισχύλ. Ἀγ. 1557, κτλ.: ἀντ. [τινά] ἐς τόπον Ἡρόδ. 1. 166, πρὸλ. 9. 6, Σοφ. Ο. Τ. 192· πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς.. πόρθμευι Δισχύλ. Ἀγ. 1557· ἀπολ., κόρος.. βαρβῆς ἀντιάσι Πίνδ. Ν. 10. 36· μοιπὰ πρὸς κλάμου ἀντιάει, ἡ μοιπὴ θά ἀνταποκριθῆ πρὸς τὸν αὐτόν, ὁ αὐτ. Ο. 10 (11). 100.

2) πλησιάζω τινά ὡς ἰκέτης, ἀντ. τινά δώροισι Ἡρόδ. 1. 105: Ἐντεῦθεν ἀπλῶς, δέομαι, ἰκετεύω. Ἄρεα ἀντιάζω Σοφ. Ο. Τ. 191· καὶ σ' ἀντιάζω πρὸς.. Διὸς ὁ αὐτ. Δγ. 492, πρὸλ. Εὐρ. Ἀλκ. 400, Ἀνδρ. 572, κτλ.: συγνάκις παραλειπομένης τῆς αἰτιατ., ἀλλ' ἀντιάζω Σοφ. Πλ. 1009, πρὸλ. Φ. 809· βᾶθι καὶ ἀντίασον γονάτων, ἰκετεύσον πρὸς γονάτων ἡ ἀχμμένη τῶν γονάτων, Εὐρ. Ἰκ. 272:—Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁμοιάζει πρὸς τὸ προστρέπω, ἰκετεύω, κτλ.

II = ἀντία II, ἀντάξω, μετὰ δοτ. προσ., ἔταν θεολ.. Γιγάντεςσιν μάχαν ἀντιάζωσιν, ἐν μάχη, Πίνδ. Ν. 1. 102.—Τὸ ῥῆμα τοῦτο δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκιμοῖς Ἀτ. πεζογράφοις, ἂν καὶ ὁ Ἐν. ἔχει τὸ σύνθετον ὑπαντιάζω. ἀντιάνειρα, ἡ, (ἀντί, ἀνήρ) ὡς τὸ βωτιάνειρα, κωδιάνειρα, θηλ. τύπ. ἀρσ. εἰς -άνωρ ἡ -άνωρ (ἐπειδὴ τὸ -ρά δεικνύει ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔχη ἀρσενικὸν εἰς -ος, πρὸλ. δώτειρα, σῶτειρα, θράστειρα, κτλ.). Ἐν τῇ Ἰλ. ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τῶν Ἀμαζόνων μετὰ σημασίας, ἰσόπαλος πρὸς ἀνδρα, ὡς τὸ ἰσανδρός, ὅτε τ' ἤλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι, ἴσαι κατὰ δύναμιν ἀνδράσιν, ἡ ἐναντιούμεναι ἀνδράσιν, ἐξ ὅσ πελεμικί (Σχόλ.), Γ. 189, Ζ. 186, κτλ.: οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Κόλουθ. 170.

II, ἡ παρὰ Πίνδ. φράσις, Ο. 12. 23 στάσις ἀντιάνειρα, σημαίνει ἐμφύλιον πόλεμον, καθ' ὃν ἀνὴρ ἐγείρεται κατ' ἀνδρός, δηλ. πολεμεῖ ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου. ἀντιάς, ἄδος, ἡ, συνήθ. ἐν τῷ πληθ., αἱ ἀντιάδες = τὰ παρισθμια, κοινῶς ἀμυγδαλίται ἡ «παροδάγκαλα», ἀδένες ἐντὸς τοῦ λαοῦ ἑκατέρωθεν τῆς υπογλωττίδος, ὑπὸ τὴν γνάθον ἔθνη καὶ ἔθνη: «τῶν τοῖνυ ἐντὸς ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν υπογλωττίδα τόπων, αἱ.. ἑκατέρωθεν προῦχουσαι σάρκες, ἀντιάδες καὶ παρισθμια καλοῦνται» (Πολύδ. Β', 201), Ἰππ. 464. 23., 471. 13:—ἰδίως ἐπὶ φλεγμονῆς ὅταν ἐξοχῶνται τὰ παρισθμια, Γαλην. 6. 247· πρὸλ. κατάρροος.

ἀντι-αἰχμῶ, ἀντεπίμω ἰαχῆν, ἔσουθα δ' ἀθροῖδες μινυρισμιασιν ἀντιαχεύσαι (ἀνταχεύσαι κατὰ Σκαλίηρον), Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 11 ('Ἀνθολ. Π. 9. 437), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 828.

ἀντι-αἰχμῶ, = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ἀργ. 826· ἀμοισίδην ἀντιάχεν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 76.

ἀντιάω: ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸν ἐνεστώτα μόνον ἐν τοῖς Ἐπικ. τύποις ἀντιάω, ἀπαρῆς. ἀντιάων, γ' πληθ. προστ. ἀντιάοντων, μετοχ. ἀντιάων, ὤσα, ὠντες· ἀλλὰ τὸ ἀντιάω, ὅπερ εἶναι ἐνεστώτ. ἐν Ἰλ. Α. 31, Ψ. 643, χρησιμεῖται ὡς μέλλ. ἐν Ν. 752, Ὀδ. Α. 25, Ο. 56· πρὸλ. Βουτυρ. Λεξίλ. ἐν τῇ λέξει:—μέλλ. ἀντιάσω [ἄ] Ὀδ. Χ. 28, Θεογν.: ἀορ. ἠντιάσα Ὀμ. (οἱ δύο οὗτοι χρόνοι κατὰ τὸν σχηματισμὸν ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἀντιάζω· ἀνάγομεν ὅμως αὐτοὺς ἐναυθα, διότι κατ' ἔννοιαν ἀνήκουσι μᾶλλον εἰς τὸ ἀντιάζω):—Μέσ., ἀπαρῆς προστ. Ὀμ. (ἴδε κατωτ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 470, Β. 24: (ἀντί, ἀντίος), Ἐπικ. ῥῆμα: I, ἐξέρχομαι ὅπως συναντήσω ἡ υποδεσθῶ τινα: 1) μετὰ γεν. πράγμα., ὑπάγω εἰς ἀνακήρτισιν ἡ ὑπονοεῖται σχεδὸν τὴν ἰσότητα, πλεῖστο μὲν ἰσότητα ἀντιάων, ἀντιάων, μεταλαμβάνειν, ἐφάπτεσθαι (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 215· ἔφρα πόνοιο.. ἀντιάσθητον Μ. 356· οὐκέτ' ἀέθλων ἄλλων ἀντιάσει Ὀδ. Χ. 28, καὶ ἀλλαγῶ· μεταρ., ἐπὶ βέλους, βάλλου, κτυπῶ, ἀλλὰ κεν γ' στέρων γ' νηδύος ἀντιάσειεν, «ἀπαντήσοι, ἔλαθι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 290:—πολλάκις ἐπὶ θεῶν ἐργουμένων (οὕτως εἰπεῖν) ὅπως δεχθῶσιν ἀφίερά μ' ἡ θυσίαν καὶ οὕτως ἐπὶ

παροχημένον χρόνων κατήντησε νὰ σημαίνῃ, ἔγω δεχθῶ, ἔλαθον, ἀπέλαυσα, ἀντιάων ταύρων τε καὶ ἀρνεῖων ἑκατόμωρης Ὀδ. Α. 25· ἀρνώων κνίσσης αἰγῶν τε τελείων.. ἀντιάσας. «ἀπαντήσας, μετασάων» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 67: καθόλου, μετέγω, ἀπολαύω, αἱ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἐνήσιος ἀντιάσειεν, «εἴθε ἐπὶ τοσοῦτον ὄνησιν ὣν βούλειτι λάθοι» (Σχόλ.), Ὀδ. Φ. 402· οὕτως, ἔργων ἀντιάσειεν γαλεπῶν Θεογν. 1308· οὕτε τοῦ τᾶρου ἀντιάσας Σοφ. Πλ. 869· ἀπολ., ἀντιάσας, ἀπολαύσας, ἀπολαύεις, Πίνδ. Γ. 6 (5). 21· ἴδε σημ. Δοναλδς. ἐν τόκω.—ἀπαρῆς ἐν μέσ. τύπ., πάντες δ' ἀντιάσασθε, θεοὶ, γάμου, μετέχευε τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, Ἰλ. Ο. 62. 2) σπανιότερον μετὰ γεν. προσ., ἀντιμετῶ ἐμκνυτὸν πρὸς τινα, ἀντεπεξέρχομαι κατ' αὐτοῦ, ἠμῖς δ' εἰμῖν τοῖσι, οἱ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν, «ὑπαντήσαιμεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Η. 231· δῆλον ἀντιάσειεν Θεογν. 552. 6) ἐρχομαι ὅπως κηδεύσω τινά, ὅπως συμμετάσχω τῆς τελετῆς τοῦ ἐνταφιασμοῦ αὐτοῦ, οὗ τοῦδε τεθνήθτος ἀντιάσασα Ὀδ. Ω. 56.

II, μετὰ δοτ. προσ., συναντῶ τι, μηδ' ἀντιάσειας ἐκέλνω, «συναντήσεις» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 147· δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῶ μῆνει ἀντιάσειεν Ἰλ. Ζ. 127, Φ. 151, πρὸλ. ἀντιάζω II. III, ἀπολ. κατὰ μετοχ. ἀορ., ἀλλά τιν' ὑμῖν εἴω δόμεναι θεῶν ἀντιάσαντα, συναντήσαντα κατὰ τύχην, Ἰλ. Κ. 551, πρὸλ. Ὀδ. Ζ. 193, Ν. 312, Ρ. 442. IV, μετὰ αἰτ. πράγμα. μόνον ἐν τῷ ἐμῶν λέγος ἀντιάωσαν, κατ' ευρημ. «καὶ τῆς ἐμῆς κοίτης.. μετέχουσα» (Σχόλ.), μόνον ἐν Ἰλ. Α. 31:—προετινάν τινες, ὅπως μὴ ὑπάρχη αὐτῆ ἡ σημασία, νὰ ἐρημνευθῆ τὸ ἀντιάωσαν ἐκουσίας προθύμως, ἀλλ' ἴδε Βουτυρ. ἐνθ' ἄνωτ. V, πλησιάζω ὡς ἰκέτης, ἰκετεύω, ὡς τὸ ἀντιάζω I, 2, μόνον παρὰ μεταγ. Ἐπ., μετὰ γεν. προσ., ἔρσο μοι, Ἰφινόω, τοῦδ' ἀνέρος ἀντιάωσα Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 703.

ἀντιβάδην [ἄ], ἐπίρρ., διὰ βαδίσματος ἐναντίον τινὸς πράγματος ἐξ ἀντιθέτου, ἀντιβάδην ὠθεῖν Πλούτ. 2. 381A. ἀντιβαδίζω, ἰδὼ ὡς ἐνέχουρον πρᾶγμα ἤδη ἠνεχυρασμένον, Βασιλικ. 60. 30, 2.

ἀντιβαδίζω, πορεύομαι ἐναντίον, τὴν ἐναντίαν ὁδόν, ἄνω καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν Φωτ. ἐν λέξ. βαδίζω.

ἀντιβαίνω: μέλλ. -θήσομαι, βαίνω ἐναντίον, ἀντίσταμαι, μετὰ δοτ., καὶ μὴ ἀντιβαίνει τοῦτοισι Ἡρόδ. 5. 40, Δισχύλ. Πρ. 234, Ψήριμ. παρὰ Δημ. 290. 6, κτλ., πατῶ ἐπάνω, πλευραῖσιν ἀντιβάσει Εὐρ. Βάκχ. 1126. 2) ἀπολύτως, Ἡρόδ. 3. 72., 8. 3, Εὐρ. Γ. Α. 1016, κτλ.: βιασθεῖς πολλὰ κἀντιβάς, καὶ ἀντιστάς, Σοφ. Πλ. 575· εἰ.. μὴ περὶ σοῦ μάγομαι μόνος ἀντιέβηκός Ἀριστοφ. Ἰππ. 767· κατὰ πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 634A.

II, ἀντιβάς ἔλας, στηρίξας καλῶς τοὺς πόδας σου ἐπὶ τοῦ πλοίου νὰ κωπηλατῆς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 202.

ἀντιβάχκειος ἡ καλιμβάχκειος: πούς --υ, ὡς λειποισθε, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸν βαχκεῖον υ-- ὡς λιπόντων.

ἀντιβάλλω: μέλλ. -θαλῶ, (ὑπονοουμένης τῆς προσωπιχῆς αἰτιατ., βάλω τὸν βάλλοντα, ἀκοντίζω κατὰ τοῦ ἀκοντίζοντος); οἱ δὲ Συρακόσιοι ἀπὸ τῶν νεωσοίκων ἐβάλλον: οἱ δ' ἐκ τῆς δελκάδος ἀντέβαλλον Θουκ. 7. 25· βέλος Πολύδ. 6. 22, 4:— μετὰ δοτ., ἀντ. ἀκοντίσι Πλουτ. Νικ. 25· ἀντ. τῷ κωρῶκι, ἀσκουμαι πλήττων τὸν πλήρη ἄμμου ἡ κεγραμίδων ἀσκὸν ἐν τῷ γυμνασίῳ, Λουκ. Λεξίρ. 5. II, παραβάλλω, συγκρίνω, βιβλιοπῶλαί τινες γραφεῦσι φαυλοῖς χθήμεροι καὶ οὐκ ἀντιβάλλοντες [τὰ βιβλία] Στράβ. 609· ἐκ θάτερον θάτερον ἀντέβαλον 790· τινες οἱ λόγοι οὗτοι οὐς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες; ἀνταλλάσσετε, λέγετε πρὸς ἀλλήλους, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 17, πρὸλ. Μακκαθ. Β', ια', 13.

ἀντιβαρῆς, ἐς, (βαρῆς) ἔχων ἴσον βῆρος, ἰσοβαρῆς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Θ. 233.

ἀντιβαρύμα (ἡ ὀρθότερ. -ατος), ατος, τὸ, ἀντιστόμωμα, βᾶρος ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἐλθῶν βαρεῖς.. ἀπὸ μαγγάνων χλωόμενοι διὰ σπονδίων ἡ ἀλύσεων καὶ πάλιν ἀνασπόμενοι δι' ἑτέρων ἀντιβαρμάτων Ἀλέοντος Βασιλικ. Διατάξ. 15. 48.

ἀντιβασιλεύς, ἔως, ὁ, ὁ ἔστιν βασιλεὺς κατέγων, Λατ. interrex, Διον. Ἀλ. 9. 69.

ἀντιβασιλεύω, βασιλεύω ὡς ἀντίπαλος βασιλεὺς, καὶ τοῖς ἐναντιωθεῖσιν Ἰωάννης ἀντεβασίλευσεν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 4. 7, 1.

ἀντιβάσεις, ἔως, ἐναντιώσις, ἀντίστασις, Πλουτ. Καῖσ. 38, κτλ.: πρὸς τι ὁ αὐτ. 2. 583E. II, δευτέρα βῆσις τοῦ κίονος, ἀντιστάτης, Βιτρούβ. 10. 15.

ἀντιβασιάζω, ὑποστηρίζω, στυλῶν, «ὄθλον γὰρ ὡς οἱ ἀντιβασιάζοντες τι καὶ ἀντερείδουσι» Εὐστ. 1933. 37.

ἀντιβάτης [ἄ], ου, ὁ, ὁ μοχλὸς ὄρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σρ. 201.

ἀντιβατικῶς, ἡ, ὄν, ἐναντίως, ἀντίθετος, Πλουτ. Φωκ. 2, Γαλην.

ἀντιβαίωμαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι βίαν ἐναντίον βίας, Ἀνθ. Π. 12. 183, πρὸλ. Φίλωνα 2. 423.

ἀντιβίαις, ἔσφ. γραφῆ ἐν Ἀνθ. Π. 10. 8· ἴδε ἐναντιβίος. ἀντιβίβλος, ἡ, βιβλίον ἐν ᾧ ὁ ὀφειλὴς ὑπέγραψεν ὅτι ἔλαθ

βιβλίον τῆς συμφωνίας, ἣ ἀντίτυπον τούτου καὶ τὴν ἡμέραν τῆς παραλαβῆς, Ἰουστίν. Νεαρ. 53. 3. 1.

ἀντιβρωσκω, μέλλ. -βρωσομαι, ἀντεσθίω, ὡς διψοφάγω δῆλα παραδίδομαι τοῖς ἰχθύσι ἀντιβρωθησόμενον Ἄθ. 343C.

ἀντιβρίην, ἐπίρρ., κατὰ πολὺ ἕμουν τῶ ἀντα καὶ ἀντην, ἐναντίον, κατὰ πρόσωπον, ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, ἔθειλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ ἀντίβριην Ἰλ. Α. 278· Ἔκτορι ἀντ. πειρηθῆναι Φ. 226, πρβλ. Ε. 220. Οὕτω καὶ ἀντιβριον, ἴδε ἐπομ. II.

ἀντιβριος, α, ος, ὡσαύτως -ος, ον (βία): ὁ ἀντιβρίων βίαν ἐναντίον βίας: ὡς ἐπίθ. παρ' Ὀμήρ. μόνον ἐν τῇ φράσει ἀντιβρίοισι μαχησάμενῳ ἐπέεσσιν, «ἐναντίος, ὅ ἐστι στασιαστικοῖς λόγοις» (Σχολ.), Ἰλ. Α. 304, Ὀδ. Σ. 415, κτλ.: οὕτως, ἀντ. ζυμλος, ἐχθροικός, Τρωφ. 624.

2) ὡς ἐπίρρ., ἀντιβριον = ἀντιβριην, ἀντ. μαγέσσασθαι Ἰλ. Γ. 20· Μενελάῳ ἀντίβριον.. πολεμίζειν αὐτ. 435· εἰ μὲν δὴ ἀντίβριον.. πειρηθῆεις Λ. 386.

ἀντιβλάπτω, βλάπτω τὸν βλάπτοντά με, ἀναποδίδω βλάβην, Ἄριστ. Ἰθθ. Ν. 5. 11, 2, Φίλων 2. 371.

ἀντιβλασφημέω, βλασφημῶ τὸν βλασφημοῦντά με, Σχολ. Ἄριστ. εἰδ., ἐκδ. Διονδρ. σ. 673.

ἀντιβλεπέω, = τῷ ἐπομ., μετὰ δοτ., Βυζ.

ἀντιβλέπω: μέλλ. -βλέψω, Δημ. 799. 24 (μετὰ διαφόρου γραφ. βλέψεσθε ἐσφαλμ., διότι ἀμέσως ἀνωτέρω ἀπαντᾷ ἄλλος ἀπλοῦς τύπος βλέψονται: — βλέπω κατ' εὐθείαν πρὸς τινα, βλέπω κατὰ πρόσωπον, μετὰ δοτ. προσ., τῷ ἐμῷ πατρὶ οὐδ' ἀντιβλέπειν δύνανται Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 27· εἰς ἣ πρὸς τὸν ἥλιον ὁ αὐτ. Ἄπομν. 4. 7, 7, Θεοφρ. Ἄποσπ. 1. 18: — μετ' αἰτ. ἀντιβλέπειν ἐκείνον οὐ δύνησθαι Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 59: μετοχ., ἀντιβλέπουσαι.. αἰ αἰγες, βλέπουσαι πρὸς ἀλλήλας, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 3, 5.— Ρηματ. ἐπίθ. ἀντιβλεπέον, μοι πρὸς τι Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 17.

ἀντιβλεψίς, εὐς, ἣ, τὸ βλέπειν κατὰ πρόσωπον, βλέμμα, «κῦταγμα» Ξεν. Ἰέρ. 1. 35, Πλούτ. 2. 681B.

ἀντιβόαω: μέλλ. -βοήσομαι, ἀντηγῶ, ἀντιλαῶν ἐπὶ τῆς ἡχοῦς, Βίων 1. 38· ἀποκρίνομαι μεγαλοφωνῶς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. II. 3. 5, 4.

ἀντιβοηθεῶ, ἀντιβοηθῶ ὡς καὶ νῦν, τιμὴ Θουκ. 6. 18., 7, 58, Πλάτ. Πολ. 559E, Ξεν.

ἀντιβόιος, ον, (βούς) «ἀντιβόιον· ἰσόβιον, ἀντὶ βουδ καθαιγιαζόμενον, Σοφοκλῆς Μελέαγρω Ἄποσπ. 353) Ἡσῶχ.

ἀντιβόλιω: παρατ. ἡντιβόλιον, Ἄριστοφ. Ἰππ. 667, Λυσίας 94. 11, κτλ.: μέλλ. ἀντιβόλησθαι Ὀδ., Λυσίας 141. 18: ἀορ. παρ' Ὀμ. ἀνεβόλησα (ἐναντίον τῆς Ὀμηρικῆς ἀναλογίας, ἀρ' οὐ ἡ λέξις δὲν εἶναι σύνθετος, ἀλλὰ παράγωγος ἐκ τοῦ ἀντιβόλλω, Βουττημ. Λεξίλ. ἐν λέξει ἀνήνοθεν 13) μετὰ διπλῆς αὐξήσεως ἡντεβόλησα Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 101. Συνατῶ ἐκ τύχης ἰδίως ἐν μάχῃ, μετὰ δοτ. προσ. ἢ ἀπολ., συγνάκις παρ' Ὀμήρῳ. **2)** σπανίως μετὰ δοτ. πράγματι., εἶμαι παρῶν ἐν τινι, φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας Ὀδ. Α. 416· τάφῳ ἀνδρῶν ἀντ. Ω. 87: πρβλ. ἀβολέω.

3) μετὰ γεν. πράγματι., λαμβάνω μέρος εἰς τι, ἔχω τὸ μέρος μου ἐκ τινος, μάχης καυστέλης ἀντιβόλησαι Ἰλ. Δ. 342· οὐ γὰρ τευ ἐπήτησας ἀντιβόλησας Ὀδ. Φ. 306· οὐ δὲ κεν τάφου ἀντιβόλησας Δ. 547· γάμοι ἀντ. Ἠφ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 782, πρβλ. Πινδ. Ο. 13. 43· προσέτι καὶ πυκινού νόου ἀντ. Τιμῶν παρὰ Σέξτ. Ἐπιμ. Π. 1. 224. **4)** σπανίως ἐπὶ πράγματι., πίπτω εἰς τὸν κλῆρὸν τινος, εἰς τὴν τύχην τινός· μετὰ γεν. προσ., στυγερὸς γάμος ἀντιβόλησει.. ἐμῆθεν Ὀδ. Σ. 272. **5)** μετ' αἰτ. προσ., συνατῶ ὡς ἰκέτης, ἰκετεύω, παρακαλῶ, συγν. παρὰ Κωμ., Ἄριστοφ. Νεφ. 110, Πλούτ. 444· μετ' αἰτίας. καὶ ἀπαρ., Ἄριστοφ. Ἰππ. 667, Ἄχ. 147, Δημοσθ. 575. 18: — ἀπολ., περὶ τῶν ἀντιβόλοντων, τῶν ἰκετευόντων, Ἄριστοφ. Σφ. 559· συγν. ἐν παρενθέσει, εἶπ', ἀντιβόλῳ, ὁ αὐτ. Ἰππ. 109, πρβλ. Πλούτων 103 (συγνάκις ὡσαύτως ἀντιβόλῳ σὲ Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εὐρώπῃ» 1, ἐν «Φάων» 1. 3· ὡσαύτως παρὰ Λυσ. 94. 11 καὶ 25, Ξεν. Ἄθ. 1. 18): — Παθ., ἰκετεύομαι, ἀντιβόληθεις Ἄριστοφ. Σφ. 560.

II. πῶς τινα ἀντιβόλιε, τινά τινα Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 579.

ἀντιβόλη, ἣ, παραβολή, ἀντιπαράθεσις, ἀντιβόλη λόγων, ἀντιβόλη ἀντιγράφων Στράβ. 790: «παραβλήθην.. ἐξ ἀντιβόλης παράβλλοντες» Ἡσῶχ.

ἀντιβόλησις, εὐς, ἣ, = ἀντιβολία, Πλάτ. Ἄπολ. 37A, Συμπ. 183A.

ἀντιβολία, ἣ, δέσις, ἰκεσία, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 16, Θουκ. 7. 75.

ἀντιβόλιον, τό, = ἀντιγράφον, Βυζ.· ἀντιβόλον, τό, ἐν Σχολ. εἰς Δημ. σ. 1440.

ἀντιβόμβει, βομβῶ καὶ ἐγὼ ἀρ' ἐτέρου, ἀντεβόμβει δὲ κάτωθεν τῶν κυμάτων ἡ σπᾶσις Ἄχ. Τάτ. 3. 2, πρβλ. Εὐστ. 1885. 19.

ἀντιβόρεσις, ὠρολόγιον ἡλιακὸν κελυμμένον πρὸς βορρᾶν, Βιτροῦδ. 9. 9. 1.

ἀντιβουλεύομαι, μέσ., δίδω ἐναντίαν συμβουλήν, Πολυαίν. Στρατηγῆμ. 1. 30, 3.

ἀντιβούλομαι, ἀποθ., βούλομαι τὸ ἐναντίον, δὲν μοι ἀρέσκει τίς ἀντίσταμαι, ἀποκρούω, Θεοδώρ. τ. 2. σ. 294.

ἀντιβραδύω, μέλλ. -βῶω, βραδύω καὶ ἐγὼ, ἀργοπορῶ καὶ αὐτός, Σχολ. εἰς Θουκ. 3. 12.

ἀντιβρίθω [βρίθ], καταβαρύνω ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς πλαστικῆς, τῇ μὲν ἐταλάντευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια, τῇ δὲ ἀντέβριθεν ὁ νόμος Φίλων τ. 2. σ. 170.

ἀντιβροντάω: μέλλ. -ῆω, ἀνταγωνίζομαι πρὸς τινα ὡς πρὸς τὴν βροντὴν, βροντῶ καὶ ἐγὼ ὅταν βροντῶ ἐκεῖνος, ὥστε ἦδη εἰδὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα Λουκ. Τιμῶν 2· βρονταῖς ἀντ. Δίων Κ. 59, 28.

ἀντιβροχάομαι, ἀποθ., βροχῶμαι ἐναντίον τινός, «μουγγρίζω», ἀπαεῖ τούτους ἀντιβροχῆσομαι Εὐστ. Πονημ. 357. 78.

ἀντιγαμβρος, ὁ ἀνὴρ τῆς ἐγγύνης, Γλωσσ.

ἀντιγαμέω, νυμφεύομαι καὶ αὐτός, «Τηλέμαχον τὴν Κίρκην γῆμαι, Τηλέγονον δὲ.. ἀντιγῆμαι Πηνελόπην» Εὐστ. 1796. 53.

ἀντιγέγωνα, πρμ. μετὰ σημ. ἐνεστ., ἀντιβοῶ, ὁ δ' ἀντεγέγωνεν ἔνεσθε Ἄνθ. Π. 9. 177.

ἀντιγεννηλογεῶ, ἴων. τύπ., ἀντικρούω τὴν γενεαλογίαν τινός δι' ἄλλης γενεαλογίας, Ἐκατοσίμω δὲ γενεολογήσαντι ἐσωτὸν.. [οἱ ἱερεῖς] ἀντεγεννηλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμησεί Ἡρόδ. 2. 143.

ἀντιγεννάω, γεννῶ ἀμειλλόμενος, μεταφ. ἀντιπαρουσιάζω, ἀντιγεννήσασα τὸν ἀλώπεκα καλοῦμενον Λυγκεύς παρ' Ἄθην. 285F· γεννῶ τὸν γεννήσαντά με, ἀντιγεννήσοι γὰρ οὐχ οἶδόν τε τούτους [τοὺς γονεῖς δηλ.] Φίλων 1. 89.

ἀντιγεραίρω, γεραίρω καὶ ἐγὼ, ἀναποδίδω τιμὴν ἀντὶ τιμῆς, Ἄππ. Ἐμφ. 2. 140.

ἀντιγηροτροφεῶ, γηροκομῶ τινα, τρέφω αὐτὸν ἐν τῷ γῆρατι πρὸς ἀναπόδοσιν τῶν τροφῶν, Λεσθῶναξ 171. 37.

ἀντιγύλωσον, τό, ἀντιγύλωσον τρανές, ἡ ἐπιστολή ἣ ἀντὶ γλώσσης ἀπαγγέλλει, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 233, ἐκδ. Μί.

ἀντιγυμνῶ: μέλλ. -ῆω, εἶμαι διαφόρου γνώμης, ἔχω τὴν ἐναντίαν γνώμην, τιμὴ Δίων Κ. 46. 44: ταῦτα μὲν· δὴ οἶμαι οὐδεὶς ἀν ἀντιγυμνῶσει μὴ οὐχὶ τὸ πᾶν διαφέρειν γενέσθαι Περσῶν οἰκετὸν Ἰππικόν, «νομίζω ὅμως ὅτι κανεῖς δὲν εἰμυμορεῖ νὰ ἔχη γνώμην ἐναντίαν εἰς ταύτην, ὅτι δηλ. εἶναι κατὰ πάντα συμφέρον νὰ συστήσωμεν ἡμεῖς οἱ Πέρσαι ἰδικὸν μᾶς ἰππικόν» (μετάφραστ. Βαρδάλ.) Ξεν. Κύρ. 4. 3, 8.

Ἄντιγυμνός, ὄνομα πολλῶν Μακεδόνων βασιλέων:— Ἐντεῦθεν, ἀντιγυμνός, α, ον, ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν Ἄντιγόνου, οἱ δὲ ἀντιγόνειοι [δηλ. στρατιῶται] καταληφθέντες ἀσπλοῖ.. Πολυαίν. 4. 9, 1· Ἄντιγυμνεα, τό, ὄνομα ἑορτῆς εἰς τιμὴν τοῦ Ἄντιγόνου, Πούδ. 28. 16, 3· Ὠσαύτως, ἀντιγυμνικός, ἣ, ὄν, Πλουτ. Ἄρατ. 54: — θηλ. ἀντιγυμνίς, ἴδος, εἶδος ποτηρίου ὀνομασθέντος οὕτω ἀρ' ἐνός τῶν Ἄντιγόνων, Πολέμων παρ' Ἄθην. 497F, Πλουτ. Δίμ. 33: — ἀντιγυμνίζω, φρονῶ τὰ τοῦ Ἄντιγόνου, εἶμαι τῆς μερίδος αὐτοῦ, τοὺς Μακεδῶνας ἰδῶν ἀντιγυμνίζοντας ὡς τούτους ἐνέκλινε Πολυαίν. 4. 6, 13.

ἀντιγραμμα, τό, = ἀντιγράφον, Λουκ. Ἐρμότ. 40.

ἀντιγράφος, εὐς, ὁ, ὁ ἀντιγράφον (ἴδε ἀντιγράφος), Λατ. contratotalator, δημόσιος τις λειτουργός, Δίσιγν. 59. 23, πρβλ. Ἐπιγρ. Ἄατ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 100, 184, 187, 190, καὶ ἀλλαχοῦ, Ἄριστ. Ἄποσπ. 399, Πούδ. 6. 56, 13· Βοικη. Π. Οἰ. 1. 247, ἴδε καὶ Λεξικ. Ἀρχαιολ.—ἀντιγράφος τῶν εἰσενεγκόντων, ὁ τῶν λογαριασμῶν τῶν καταβαλλομένων χρημάτων καὶ τῶν καταβαλλόντων αὐτὰ πολιτῶν, Δημ. 615, 14· κατὰ τὸν Ἄρποκρ. «ἀντιγράφος: ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων τινὰ τῆ πόλεως χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι ταῦτα· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος καὶ Δίσιγν. ἐν τῷ κατὰ Κτησιφάντος, διττοῖ δὲ ἦσαν ἀντιγραφεῖς, ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὡς φησι Φιλόχορος, ὁ δὲ τῆς βουλῆς, ὡς Ἄριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ».

II. παρὰ Βυζ. ἀντιγραφεῖς ἐκαλοῦντο οἱ ἔχοντες τὸ ἀξίωμα τοῦ γρασοφύλακος.

ἀντιγράφη, ἣ, γραπτὴ ἀπάντησις, αὐτὸς δ' οὖν [ὁ Καίσαρ] ὑπερὸν ἐν τῇ πρὸς Κικέρωνα περὶ Κάτωνος ἀντιγραφῆ παρατεῖται μὴ στρατιωτικῷ λόγῳ ἀνδρὸς ἀντεξετάζειν πρὸς δεινότητά ρήτορος εὐφροῦς, καὶ σχολῆν ἐπὶ τούτῳ πολλὴν ἀγοντος Πλουτ. Καίσ. 3, ὁ αὐτ. 2. 1059B.

II. ὡς ὄρος νομικός, ἡ ἀπάντησις ἢ διδομένη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἢ ἀπολογία αὐτοῦ, Δημ. 1115. 21 (ἔθνα ὑπάρχει καὶ δείγμα ἀντιγραφῆς): ἐνίοτε κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῷ ἐνάγοντος, ἔγγραφος κατηγορία, Πλάτ. Ἄπολ. 27C, Ἰπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 20. 40: — ἐπὶ δίκης περὶ κληρονομίας (διαδικασία κλήρου), ὁ ὄρος ἀντιγραφῆ κεῖται ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδικαζομένων ἀδικησάντων, ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιολογ.: — ἐν Ἄριστοφ. Νεφ. 471, καθόλου, ἀντικατηγορία, ἴδε Πούδ. Η', 58· πρβλ. δὲ καὶ Ἄρποκρ. ἐν λέξει.

III. τὸ ἀντιγράφειν, ὡς καὶ νῦν, Δίον. Ἄλ. 4. 62.

2) = ἀντιγράφον, Πλουτ. 2. 577E.

IV. βασιλικὸν διάταγμα, Σουλ. Ἐπιγρ. 447A, Βυζ.

ἀντιγραφικός, ἣ, ὄν, κατάλληλος ἢ ἀρμόδιος πρὸς ἀντιγραφῆν, Σχολ. εἰς Ἄριστ. ἐκδ. Διονδρ. σ. 441.

ἀντιγράφος, ον, ἀντιγεγραμμένος, ὁ δις γεγραμμένος, διπλοῦς, στήλαι, διαθήκαι, κτλ., Δημ. 468. 9, 1104. 23.

II. ὡς οὐσιαστ., ἀντιγράφον, τό, ὡς παρ' ἡμῖν Ἄνδοκ. 10. 31, Λυσ. 896 Reisk., Δημ., κτλ.: ἀντιγραφα παραδόσεως χρημάτων, ἀντι-

γραφα λογαριασμῶν, Ἄριστ. Πολιτικ. 5. 8, 19· εἰκόνας ἀντ., ἀντι-
τυπον, Λουκ. Ζευξ. 3.

ἀντιγράφω [ᾶ]: μέλλ. -φω, γράφω ἐναντίον τινός ἢ εἰς ἀπάν-
τησιν, Θουκ. 1. 129 (ἐν τῷ παθ.), Πλουτ. Λούκουλλ. 21, κτλ.· πολλά
[δόντα με [ἐν τῇ εἰκόνι] .. πόδος ἔσχεν ἀντιγράψαι τῇ
γραφῇ, με ἐκυρίευσεν ἐπιθυμία νὰ περιγράψω διὰ τοῦ λόγου τὴν εἰ-
κόνα, Λόγγ. ἐν τῷ προοίμιῳ τῶν κατὰ Δάφν. κ. Χλό. II. Μέσ.
μ. παθ. πρkm. (Δισχίν. 22. 11, Δημ. 1115. 16) ὡς ὄρος νομικός,
εἰσάγω ἀντιγραφῆν, κατηγοροῦ, τι περὶ τινος Ἰσακ. 85. 19, πρῶλ.
Δημ. 1175. 26· ὡσαύτως, ἀντ. τιμὴ ἢ τινα, μετ' ἀπαρεμ., ἰσχυρί-
ζομαι ἐναντίον ἐτέρου ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, Λυσ. 166. 45, Δημ.
1092. 10:—ὡσαύτως φέρω ἀντικατηγορίαν, «ἀντιγράφω, τὸ ἀντι-
ποιεῖσθαι κλήρου ἢ ἀντικατηγορεῖν» Πολυδ. II, 58, πρῶλ. Δισχίν.
17. 1, 22. 11. 2) φυλάττω ἀντίγραφον λογαριασμοῦ τῶν κατα-
βαλλομένων ἢ λαμβανομένων χρημάτων (πρῶλ. ἀντιγραφεύς),
Ἄριστ. Ἄποστ. 399.

ἀντιγραφῆς, εως, ἡ, ἢ εἰσαγωγή ἀντιγραφῆς, Λυσ. 167. 22 (ὁ
Βεκκ. καὶ ἄλλοι -φῆ).

ἀντιγραφον, τό, (= ἀντίγραφον), Ἐπιφ. Ἀνάφης, Ραχγ. Ant.
II. 820.—Οὕτως ἀπαντῶσι καὶ τὰ: ἐνγροφον, σύγροφον,
γροφεύς, γρόφων, ἀνεπίγροφος, ἀπογρόφοσι, γρόππατα,
στρόπαγος, στρότος, στροτιώτης, ἐστροτεῦσθη, δέκοτος,
δύνοτον, κέθαρος, ἀνοκθαρίοντι, ὀνάλουμα, ἐνέθεικε, ἐνέ-
θηγ καὶ τινα ἄλλα (ἴδε Ο ἐν ἀρχῇ ἐν Λεξ. Ἀθῆσ. λέξ. Κομμανοῦδῃ)
ἀπαντα ἴδια τῆς Διολικῆς διαλέκτου, ἧς καὶ ἡ Ἀρκαδικὴ συγγενής
καὶ ἡ Κρητικὴ. Ἄλλα καὶ νῦν προφέρομεν μολόχαν τὴν τῶν παλαιῶν
κοινῶν μαλάχην, ἧς ὅμως καὶ μολόχη τὸ πάλαι ἐλέγετο κατὰ
τόπους.

ἀντιγρύζω, γρύζω εἰς ἀπάντησιν, ἀντιγρύζειν οὐδὲν ἐτόλ-
μων Ἰω. Καντακ. τ. Γ', σ. 105. 16, ἔκδ. Β. Β.

ἀντιδάκνω: μέλλ. -δῆξομαι: ὁ ἀόρ. ἀντέδακα ἐν Λουκ.
Ἰωκπ. 27 εἶναι κταν ἀμφ.: δάκνω τὸν δάκνοντά με, τὰς κεφαλὰς
δὲ κομῶσαι, τοὺς φθεῖρας ἐπάειν λάθωσι τοὺς ἐσωτῆς ἐκά-
στη ἀντιδάκνει καὶ οὕτω ῥίπτει Ἡρόδ. 4. 168, Διλ. π. Ζ. 4.
19, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 170. 27.

ἀντιδάκτυλος, ὁ, ὁ ἀντίγερ, Ἀκύλας Π. Δισθ. II. παρὰ
τοῖς μετροκίθ, ἀνεστραμμένος δάκτυλος, ἧτοῖ ἀνάπαιστος (συ-).
ἀντιδάνειστέον, ῥῆμ. ἐπιθ., δεῖ ἀντιδανείζειν, τῷ δανείσαντι
Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 9. 2, 5:—τὸ ῥῆμα ἀντιδανείζω, Ἰω. Χρυσ. τ. 5,
σ. 844.

ἀντιδᾶπάνω, δαπανῶ ἀμειβῶς εἰς τι, τοὺς δαπανωμένους
ἀντ. Λιβαν. Ἐπιστ. 763.

ἀντιδεδειπνος, ον, ὁ λαμβάνων τὴν θέσιν ἄλλου κατὰ τὸ δεῖπνον,
Λουκ. Ἀλεκτρ. 9.

ἀντιδεξιόμοι, ἀποθ., δεξιόμοι τὸν δεξιούμενόν με, ἀναπο-
δίδω δεξιόμοι, ἀντιχαριεῖσθαι, τινὰ Σεν. Κύρ. 4. 2, 19, Λουκ. ὑπὲρ
τοῦ ἐν Προσαγ. Πταίσι. 13.

ἀντιδεξιόμοις, ἡ, τὸ ἀντιδεξιόσθαι τινα, Μ. Ἀκου. τ. Β', σ.
169. 18, 308. 16, ἔκδ. Λ.

ἀντιδέομαι: μέλλ. -δεήσομαι, ἀποθ., δέομαι καὶ ἐγὼ ἐν τῷ
μέρει, ἀντικετεύω, Πλάτ. Ἀλγ. 186D.

ἀντιδέρκομαι, ἀποθ., ἀντιδέρω, μετ' αἰτ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.
163· μετὰ δοτ., διάφρορος γραφῆ ἐν Λουκ. Ἰκαρομ. 14.

ἀντιδέρω, δέρω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Ἐκκλ.

ἀντιδεσεύω, δεσεύω τὸν δεσεύσαντα, Βυζ.

ἀντιδέχομαι, ἀποθ., δέχομαι τι ἢ λαμβάνω ὡς ἀντάλλαγμα
ἀντ' ἄλλου, ποῦ δῆθ' ὁ τίμος, ὅστιν ἀντεδεξάμην; Δισχύλ.
Χο. 916· ἔδωκα κἀντεδεξάμην Εὐρ. I. Α. 1222.

ἀντιδηλόω, ποιῶ ἐναντίαν δῆλωσιν, Βυζ.

ἀντιδημάγωγιώ, δημαγωγῶ ἐναντίον δημαγωγούντος, Πλουτ.
Γ. Γράχγ. 8.

ἀντιδημηγορέω, δημηγορῶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν δημηγορίαν
ἄλλου, τινὶ Εὐστ. 1029. 1:—τὸ οὐσιαστ. -γορέα, ἡ, ἐν τῇ Φωτ.
Β:δλ. σ. 28. 9.

ἀντιδημιουργέω, δημιουργῶ, κατασκευάζω τι ἀμιλλώμενος πρὸς
τινα, τινὶ Κλήμ. Ἀλ. 262:—Μέσ., πρὸς τι Ἄθαν. 469B.

ἀντιδιαβαίνω, διαβαίνω ἐναντίον τοῦ διαβάλλοντος, ἐπειδὴ ὁ
Πέρσης πρόσθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διέβη, ἀντιδιαβῆναι ἐπ'
αὐτὸν Σεν. Ἀγαστ. 1. 8.

ἀντιδιαβάλλω, διαβάλλω τὸν διαβάλλοντα, Ἄριστ. Ρητ. 3. 15, 7.

ἀντιδιαξέγγυμαι, διαχωρίζω καὶ διαδέτω τὸ ἐν πρὸς τὸ ἕτερον,
Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 15, ἐν τῷ παθ.

ἀντιδιαίρεισις, εως, ἡ, ἐν τῇ λογικῇ, ἢ κατ' ἐναντίωσιν διαί-
ρεισις, ὑποδιαίρεισις, ἀντιδιαίρεισις ἐστὶ γένους εἰς εἶδος τομῆ
κατὰ τὸ ὑναντίον, ὡς ἂν κατ' ἀπόφασιν, ὅλον τῶν ἐν τῶν
τὰ μὲν ἐστὶν ἀγαθὰ τὰ δὲ οὐκ ἀγαθὰ Διογ. Α. 7. 61, Πλωτίν.
4. 4, 28., 6. 3, 10.

ἀντιδιαίρειω, διαίρω, χωρίζω εἰς ἀντίθετα, [τοὺς βαρβάρους]
ἀντιδιαίρουστας πρὸς τοὺς Ἑλληνας Στράβ. 662:—Παθ.,
ἀντιδιήρησθαι λέγεται ἀλλήλοισι τὰ κατὰ τὴν αὐτὴν διαίρε-
σιν, ὅλον τὸ πτηνὸν τῷ πεζῷ καὶ τῷ ἐνύδρῳ ταῦτα γὰρ

ἀλλήλοισι ἀντιδιήρηται ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους Ἄριστ. Κατηγ.
13. 3, Τόπ. 5. 6, 10, καὶ ἀλλαγῷ.

ἀντιδιακόνοσι [ᾶ], ον, ὁ διακονῶν τῷ διακονοῦντι, ὥστε .. καὶ
ποτ' ἀντιδιακονοῦν τοῖς ἄλλοις αὐτὸν γενέσθαι Στράβ. 783.

ἀντιδιακοσμέω, ἀντιπαράτασσω, παρατάσσω ἐναντίον ἄλλου
παρατάσσοντας, [ὁ Πρωμῆσις] παρέτασσε τοὺς λοιποὺς .. καὶ ὁ
Καίσαρ ἀντιδιακοσμεῖ Ἄππ. Ἐμφ. 2. 75.

ἀντιδιαλέγομαι, ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ ἐν συνδιαλέξει ἢ συζη-
τήσει, Κλήμ. Ἀλ. 203· ἐν τῷ παθ., Χρῆσιππ. παρὰ Διογ. Α. 7. 202.

ἀντιδιαλλάσσομαι, Μέσ., ἀνταλλάσσω αἰμαλώτους, τινὰ
τινος Διον. Ἀλ. Ἐκλογαί. 4. II. ἀλλάσσω τι καὶ θέτω ἄλλο εἰς
τὴν θέσιν του, ἐν διηγήσει λέγω ἄλλο ἀντ' ἄλλου, ἀντιδιαλλαττό-
μενοι δὲ πρὸς ταῦτα λέγουσιν ὡς κτλ. ὁ αὐτ. 1. 84.

ἀντιδιάμετρος, ον, ὁ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος, ἀρετῆς ἀντι-
διάμετρος ἢ κακίας, Ἰω. Μόσχος ἐν Λειμωναρ. 1140.

ἀντιδιανυκτερεύω, διανυκτερεύω ἀπέναντι τινος ἐπίσης διανυ-
κτερεύοντας, καὶ ὁ Ἄντωνιος ἔνοπλος ἐπὶ τῶν φυλακτηρίων
ἀντιδιανυκτερεῖ τῷ Βρούτῳ Ἄππ. Ἐμφ. 4. 130.

ἀντιδιαπλέκω, ἀναπαντῶ, ἀντιπαρῶ, ἀντιπαρῶ, ναί,
ἀλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως λέγων Δισχίν. κ.
Κησιρ. 3. 9, 1:—ἀντιδιαπλέκειν: τὸ ἐν εἰκῇ ἀντιλέγειν Δ. Β.
406. 25.

ἀντιδιασταλτικός, ἡ, ὄν, ὁ συντελῶν πρὸς ἀντιδιαστολήν,
«ὁμοῖος καὶ αἱ σύνθετοι [προσώπ. ἀντωνυμ.] καὶ γὰρ αὗται ἀντιδια-
σταλτικαί, τὸ γὰρ παρὰ τὴν οἰκίαν μου ἐστῆκα ἐγκλινομένον διαφέρει
τοῦ παρὰ τῇ ἑμαυτοῦ οἰκίᾳ» κτλ. Ἀπολλ. περὶ Ἄντων. 48B.—
Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι 50A.

ἀντιδιασταπέω, διαφέρωμαι, ἐρίζω, ἀντιπολιτεύομαι, Ἄμμων.
ἐν λέξει διαπολιτεύεσθαι.

ἀντιδιαστέλλω, διακρίνω ἐκ παραθέσεως δύο πραγμάτων τὸ ἐν
ἀπὸ τοῦ ἄλλου, οὐκ ἀντιδίστειλε δὲ τὴν ἑμυνομίαν Στράβ.
457· ἀντιδίστειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα Λογ-
γίστων Ἄποστ. 3. 5:—Μέσ., ἀντ. πρὸς τινα Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ.
32. II. ἀντίσασσω, ἀντιδιαστέλλομεν αὐτοῖς τὰ νοητὰ
Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 9.

ἀντιδιαστολή, ἡ, ἔξ ἀντιπαράθεσεως διακρίσις, πρὸς ἀντιδια-
στολήν τούτων φησὶν Κλήμ. Ἀλ. 545, Ἐπιφ. Μ. 13, 23. 66, 57
104, 16. 192, 2, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Νεφ. 305 κτλ.

ἀντιδιατάσσομαι, μέσ., ἀντίσασσω, ἀντιπαρῶσθαι, τινὶ περὶ
τινος Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 159· τί τινι συνέε. 249B.

ἀντιδιατεινόμεναι, μέσ., δισχυρίζομαι κατ' ἄλλου δισχυρίζο-
μενοῦ, ἀμφοτέρωθεν ἀντιδιατεινομένων Γεωργ. Παχυμ. Ἄνθρ
Παλαιολόγ. 4. σ. 234A.

ἀντιδιατίθημι, ἀποδίδω τὰ ἴσα εἰς τινα, ἀμύνομαι, ἀμυνόμε-
νοι, τοὺς κακῶν τι πράξαντας ἀντιδιατίθεντες Σουῖδ. Διοδ. Ἐκλογαί.
602. 70· κακῶς παθόντα ἀντιδιατίθεναι Εὐστ. 546. 28:—Μέσ.
παρουσιάζω ἀντίστασιν, πρὸς τι Λογγίν. 17. 1· τοὺς ἀντιδιατιθε-
μένους, τοὺς ἐναντίους, τοὺς ἐχθρούς, Ἐπιστ. π. Τιμόθ. Β'. 6', 25.

ἀντιδιδάσκαλοι, οἱ, ποιητὰ ἀνταγωνιζόμενοι ἐν δραματικῇ ἢ
λυρικοῖς ἀγῶσι, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 4. 60, ἴδε Κασαυδ. Ἄριστοφ.
Ἰππ. 525, πρῶλ. τὸ ἐπιμ.

ἀντιδιδάσκω, λέγω τὸ ἐναντίον, ἀντιπέσομαι, Ἄππ. Ἐμφ. 5. 19,
Ἄνθ. II. 6. 236. II. ἐπὶ δραματικῶν ἢ λυρικῶν ποιητῶν, ἀντα-
γωνίζομαι περὶ τοῦ βραβείου, Ἄριστοφ. Σρ. 1410.

ἀντιδίδομαι: μέλλ. -δῶσω, δίδω καὶ αὐτός τι εἰς τὸν δόντα μοί
τι, ἀναποδίδω, δῶρον βουλόμενοι ἀντιδοῦναι τῷ Κροῖσω
Ἡρόδ. 1. 70., 3. 135, Δισχύλ. Χο. 94, κτλ.: πόνον, οὐ χάριν,
ἀντιδίδωσιν ἔχειν Σοφ. Ο. Κ. 232· πρῶλ. Δισχύλ. Χο. 498, Εὐμ.
264· νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὴν ἀντ. Σοφ. Ἄντ. 1067· ἀντ. χάριν
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1337, Θουκ. 1. 41., 3. 63· τιμωρίαν ὁ αὐτ. 2. 53·
λαυδῶν ἀντεδίδου Σεν. Κύρ. 8. 6, 23:—Παθ., Ἐλεός τε γὰρ
πρὸς τοὺς ὁμοίους δίκαιος ἀντιδίδοσθαι Θουκ. 3. 40. 2)

δίδω τὸ ἀντ' ἐκείνου ὅπερ ἔμελλε νὰ δώσῃ ἄλλος, οὐ δ' ἀντιδοῦσα
τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα ψυχῆς ἔσωσας Εὐρ. Ἄλκ. 340, I. T. 28.
τι ἀντ' ἵνα τινος Ἄριστοφ. Εἰρ. 1251. II. ἐν Ἀθήναις, ἀντ.
[τῇν οὐσίαν], προτείνω νὰ ἀναλλάξω τὴν περιουσίαν μου πρὸς
τινα (πρῶλ. τὴν λέξ. ἀντιδοεῖς), Λυσ. 169. 4, Δημ. 469. 21· ἴν'
εἰ μὲν ἀντιδοῖην, μὴ ἐξείη μοι πρὸς αὐτοὺς ἀντιδικεῖν,
ὥστε ἐὰν παραδέχωμαι νὰ ἀντιδῶσω κτλ., ὁ αὐτ. 840. 28· οὕτως,
ἀντ. τριηραρχίαν ὁ αὐτ. 539, ἐν τέλ. III. δίδω ὡς ἀντιδο-
τὴν ἀντιπαρακον, Δαμόκρ. παρὰ Γαλῆν. 14. 90.

ἀντιδιέξεμι, διεξέρχομαι, ἀναφέρω ἐκ τοῦ ἐναντίου, καὶ πάλιν
ὅστιν ἀντιδιέξεμι ἀνθρώπων .. ὀνόματα Δισχίν. κατὰ
Τιμάρχ. 47. 2.

ἀντιδιεξέρχομαι, ἀποθ., ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινος δοξασίας,
ἀμφισβήτει, λόγῳ ἀντιδιεξελθῶν Πλάτ. Θεαίτ. 167D.

ἀντιδιασταλμένως, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ παθ. πρkm. τοῦ ἀντι-
διαστέλλω, κατ' ἀντιδιαστολήν.

ἀντιδιήγησις, εως, ἡ, ἐναντία διήγησις, ἀντίθετος διήγησις,
Ρήτορες.

ἀντιδίστημι: μέλλ. -διαστήσω = ἀντιδιαστέλλω, Ἡσυχ., Σουδ.

ἀντιδικάζομαι, ἐγείρω δίκην κατὰ τοῦ ἐγείραντος κατ' ἐμοῦ δίκην, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Η', 5. 24.

ἀντιδικασία, ἡ, ἡ ἐναντίον τινός διαδικασία, « χρυσολογία », Ἁκυλ. Παροιμ. κ', 3.

ἀντιδικέω: μέλλ. -ῆσω: παρατ. ἤντιδίκουν Λυσ. 104. 12, ἀλλ' ἤντιδίκουν (κατὰ τὸ ἄριστον χειρόγραφ.) Δημ. 1006. 2., 1013. 23: ἀόρ. ἤντιδίκησα Δημ. παρὰ Πολυδ. Η', 23.

Ἐγείρω ἢ ἔγω δίκην κατὰ τινος, προστρέχω εἰς τὸ δικαστήριον ὡς ἀντίδικος, περὶ τινος Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 8: οἱ ἀντιδικούντες ἐκάτεροι, ἀμφοτέροι οἱ ἀντίδικοι, Πλάτ. Νόμ. 948D' ἀπολ., ἐπὶ τοῦ καταγορομένου, ἀντιδικῶν δίκην, ὑπερασπίζων δίκην, Ἄριστοτ. Νεφ. 776: ἀντ. πρὸς τι ἢ πρὸς τινα, ἐγείρω δίκην ἐναντίον τινός, Δημ. 840, ἐν τέλ., 1030, ἐν τέλ., Ἰσαίος 84. 21: μετ' αἰτίας. καὶ ἀπαρεμ., ἀντιδικάζομαι πρὸς τινα περὶ τινος, ὁ δὲ Ἄρχιππος ἤντιδίκη ἢ μὴν τὸν Ἐρμῆν ὑγια τε καὶ ἔθλον εἶναι Λυσ. ἐνθ' ἀνωτ.: ἐναντιοῦμαι, ἀποκρούω, διαβολοῖς Δημ. 1032. 4.

ἀντιδικήσις, εὖς, ἡ, = τῷ ἐπομ., Γλωσσ.

ἀντιδικία, ἡ, ἀντιδικασία, ἔρις, φιλονεικία, αἱ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ ἀντιδικία Πλούτ. 2. 483B.

Ἀντιδικομαριανύται, οἱ, αἰρετικοὶ δοξάζοντες ὅτι ἡ Μαρία μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἔγεινε πραγματικὴ σύνευος τοῦ Ἰωσήφ, Ἐπιφάν. Π, 604B.

ἀντιδικός, ον, (δίκη) ὡς καὶ νῦν, Αἰσχίν. 50. 22: κυρίως ὁ κατηγορούμενος, Ἀντιφῶν 111. 41: ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὁ ἐνάγων, Λυσ. 109. 25: ἀντ. πρὸς τινα Ἀντιφῶν 112. 7: οἱ ἀντιδικοὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 273C, καὶ ἀλλαγῶ: — καθόλου, ἐναντίος, ἐχθρός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 41: διαιτητὰς ἀλλ' οὐκ ἀντιδικούς εἶναι τοὺς μέλλοντας τάληθες κρίνειν ἰκανῶς Ἄριστοτ. π. Οὐρ. 279B. 11.

ἀντιδικτάτωρ, ὠρος, ὁ, τὸ Λατ. Pro-dictator, ὁ ἐκτελῶν χρέη δικτάτωρος ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 38.

ἀντιδιοικηταί, οἱ, οἱ ἐκτελοῦντες χρέη διοικητῶν, Λέων φιλόσ. ἐν Cod. reg. 2732, fol. 70 v°. — Δουκαγγ. Γλωσσ. ἐν λέξει.

ἀντιδίων, τό, τὸ γνωστὸν σαλατικόν, Δουκάγγ.

ἀντιδιορίζω, ὀδῶ ἕτερον ὄρισμόν ἀντίθετον, Γαλην. τ. 12, σ. 81.

ἀντιδιορύσσω, Ἄετ. -ύπτω, σκάπτω ὑπόνομον ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, Στράβ. 576.

ἀντιδίσκουσις, ἡ, ἡ διπλάσιαις τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου, Ἰω. Λυδ. Περὶ διοσμ. 4.

ἀντιδογματίζω, προσθεύω καὶ διδάσχω ἐναντία τοῖς ἄλλοις δόγματι, ἀντιφρονῶ, τινὶ ἀναφέρεται ὡς λέξις τοῦ Λουκ., ἀλλ' ἄνευ μαρτυρίας (Γρηγ. Νύσσ. τ. Ι, σ. 4C).

ἀντιδοκέω, ἔγω ἐναντίαν γνώμην, δὲν συμφωνῶ, διάφ. γρ. ἐν Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 8, ἀντὶ τοῦ ἀντιδικέω, ὁ ἴδε.

ἀντιδόμα, ατος, τό, ἀντιδωρεά, « βραχυτάτον σοι τοῦτο μέγαν δῶρον ἀντίδομα » Εὐστ. Πονημ. 312, ἐν τέλ.

ἀντιδομή, ἡ, (δέμα) οἰκοδομηὰ ἀνεγερθεὶν ἐναντίον ἄλλου οἰκοδομήματος ἢ ἀντὶ πεσόντος οἰκοδομήματος, Δίν. Τακτ. 23.

ἀντιδοξάζω, ἔγω ἐναντίαν δόξαν ἤτοι γνώμην, Πλάτ. Θεαίτ. 170D.

ἀντιδοξέω, = τῷ προηγ., πρὸς τινα ἢ τινὶ Πολύβ. 2. 56, 1., 16. 14, 4: τινὶ περὶ τινος Διόδ. 2. 29: ἀντιδοξεῖ Στράβ. 110 (ὡς ὁ Μαδδίγ. ἀντὶ, ἀντὶ τινὶ, δόξει δ')

ἀντιδοξος, ον, (δόξα) ὁ τὸ ἐναντίον δοξάζων, ὁ ἀνήκων εἰς ἐναντίαν αἴρεσιν, Λουκ. Ἐρμ. 17: μάχη φορᾶς ἀντ. ὁ αὐτ. Παράσ. 29. — Ἐπίρρ. -ξως Θ. Στουδ. σ. 441, ἐκδ. Μί.

ἀντιδορος, ον, (δορά) ὁ ἀντὶ δορᾶς ἔχων ἄλλο τι κάλυμμα, κάρυον γλωρῆς ἀντιδορον λεπίδος Ἀνθ. Π. 6. 22.

ἀντιδοσις, εὖς, ἡ, (ἀντιδίδωμι) τὸ δίδοναι τι ἀντὶ τοῦ λαμβανόμενου, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 5. 5, 8, Καλλ. Ἀποσπ. 221: φορτίων Διόδ. 2. 54: αἰχμαλώτων 12. 63: κακῶν Ἀπκ. Ἐμφύλ. 1. 3: ἢ εἰς τὴν σωτηρίαν ἀντ. Διλ. π. Ζ. 5. 9: — ἀνταπόδοσις, ὕδρευσις Λουκ. Ἀλέξ. 50: — ἀντιδοσίαν τινος, εἰς ἀνταπόδοσιν διὰ ..., Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 822.

II. διαδικασία τις παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις, καθ' ἣν πᾶς πολίτης, προσκαλούμενος εἰς λειτουργίαν τινὰ ἢ εἰσφορὰν διανόμοτον πρὸς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἡδύνατο νὰ καλέσῃ πάντα ἄλλαν πολίτην, ὃν ἐνόμιζεν ἑαυτοῦ μὲν πλουσιώτερον οὐχὶ δὲ ἀναλόγως φορολογούμενον, νὰ ἀνταλλάξῃ τὰς ἑαυτῶν περιουσίας ἢ νὰ ὑποβλήῃ ἐκείνους εἰς τὸ βῆρος τῆς εἰσφορᾶς ἢ λειτουργίας: ὁ τελευταῖος ὤφειλε κατὰ τὸν νόμον ἢ νὰ δεχθῆ τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς περιουσίας ἢ ν' ἀναλάβῃ τὴν λειτουργίαν, Λυσ. 98. 9, κλ.: οὐ γὰρ δὴ ἔταν γέ με εἰς ἀντιδοσίαν καλῶνται τριηραρίας ἢ χορηγίας Ξεν. Οἰκ. 7. 3: καταστάς χορηγός ἐξ ἀντιδοσεως Δημ. 565. 8: ποιεῖσθαι ἀντ. τινι Δημ. 50. 20: ἀντιδοσίαν ἐπ' ἐμὲ παρεσκεύασαν 840. 27: πρὸλ. Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσεως, Δημ. πρὸς Φαίωνα, Οὐόλφ. Λεπτιν. σ. CXXIII, Βοιχχ. Π. Οἰ. 2. 368, ἴδε προσεῖτε τὸ ῥῆμα ἀντιδίδωμι II.

ἀντιδοτικῶς, ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀντιδοτικόν, Εὐστ. Πονημ. 193. 55.

ἀντιδοτός, ον, (ἀντιδίδωμι) ὁ δοθεὶς, ὁ δίδόμενος ἀντὶ τινος,

ἀντιφρονῶν τοῦ πυρὸς ἀντιδοτόν Ἀνθ. Π. 9. 165.

II. ὁ δίδόμενος πρὸς ἴσιν ἢ παῦσιν, κακῶν φάρμακον ἀντιδοτόν αὐτοῖς 10. 118. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἀντιδοτός (ὀηλ. δόσις), ἡ, ἀντιδοτόν φάρμακον, ἀντιφάρμακον, θεραπεία, Ἀνθ. Π. 12. 13, Κλήμ. Ἀλ. 461: ἀλλαγῶ τὸ γένος εἶναι ἀβέβαιον, Πλούτ. 2. 42D, 54E, κτλ.

ἀντιδουλεῦω, ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν, τοῖς τεκοῦσι γὰρ δύστηνος ὅστις μάντιδουλεῖ (μὴ ἀντιδουλεῖται, Ναύκιος) τέκνων Εὐρ. Ἰκ. 362.

ἀντιδουλος, ον, ὁ ἀντὶ δούλου, οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ταύρων γονάς δούς ἀντιδουλα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 194.

II. ἐπὶ προσωπων, ὁ ὢν ὡς δούλος ἢ ὃν μεταχειρίζονται ὡς δούλον, ὁ αὐτ. Χο. 135.

ἀντιδουπος, ον, ὁ ἀντηγῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 121: βοᾶν ἀντιδουπά τινι αὐτ. 1040.

ἀντιδράσσομαι, Ἄετ. -πτομαι, πιάνω, ἐγγίζω, ἀντιδράττεται καὶ ἀνθάπτεται τῆς καρδίας Θεμιστ. 357B.

ἀντιδράω: μέλλ. -θράσω [ᾶ], ἀντενεργῶ, ἀνταποδίδω τὰ ἴσα, παθῶν μὲν ἀντέδρων Σοφ. Ο. Κ. 271: πρὸλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 438, Ἀντιφῶνα 126. 12: ἀνθ' ὧν πεπονθῶς ἤξῃσι τὰδ' ἀντιδρᾶν Σοφ. Ο. Κ. 953: πρὸς τὰς πράξεις ἀντ. αὐτοῖς 959.

II. μετ' αἰε. προσ., ἀντιπληρώνω, ἀνταποδίδω πρᾶξιν, ἀντ. τινὰ κακῶς αὐτοῖς 1191, πρὸλ. Πλάτ. Κρίτων 49D: γενναῖα γὰρ παθόντες ὑμᾶς ἀντιδρᾶν ὀφείλομεν Εὐρ. Ἰκ. 1179.

ἀντιδρρομέω, πρέχω κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἀμφίβ. ἐν Λουκ. Ἄστρολ. 12, ἐς ἀντίθεον ἀλλήλοισ ἀντιδρρομέουσι.

ἀντιδύω, λέγεται ἐπὶ ἀστέρους ὅστις δίδει καθ' ἣν ὥραν ἄλλος ἀνατέλλει, Θεῶν ἐν τῇ Ἰγθθ. τῶν Φαινομ. τοῦ Ἀράτου.

ἀντιδυσχεραίνω, μέλλ. -ᾶνῶ, δυσχεραίνω κατὰ δυσχεραίνοντος, μηδὲ τοῖς δυσχεραίνουσιν ἀντιδυσχεραίνοντα Μ. Ἀντων. 6. 26.

ἀντιδυσωπέω, παρακαλῶ τὸν παρακαλοῦντα, ἀντιβολοῦντων δὲ καθέζεσθαι ἀντεδυσώπει Εὐσ. βίος Κωνστ. 4. 33.

ἀντιδωρεά, ἡ, ἀνταπόδοσις δωρεᾶς, ἀνταμοιβή, καὶ δωρεὰς καὶ ἀντιδωρεὰς Ἡθ. Ν. 4. 2, 15.

ἀντιδωρέομαι, ἀποθ., παρέχω τι ὡς δωρεᾶν ἀντὶ ἐκείνου ὅπερ ἔλαθον, ὁ δὲ σφεας τῷδε ἀντιδωρέεται, ἔθνα ἢ δοτ. σημαίνει τὸ πρᾶγμα, Ἡρόδ. 2. 30, Πλάτ., κτλ.: ὡσαύτως, τινὶ τι, πρᾶγμα τι εἰς τινα, ὡς ἀνταμοιβὴν καλῆς πράξεως, Θεοὶ δὲ σοὶ ἐσθλῶν αἰσιδᾶς ἀντιδωρησάτατο Εὐρ. Ἑλ. 159, πρὸλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 14E: μετὰ τοῦ τι μόνον, οὐ γὰρ τυγχάνει τις ἐνδεῆς ὦν, τοῦτο ἐφίεμενος ἀντιδωρεῖται ἄλλο Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 8. 8, 6.

ἀντιδωρον, τό, τὸ ὡς ἀντιδωρεά δίδόμενον, Κλήμ. 900D, Θεοφαν. 134.

2) τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς θείας λειτουργίας ὑπὸ τοῦ ἱερέως πᾶσι τοῖς ἐκκλησιαστικένοις μεταδιδόμενον τεμάχιον ἄρτου εὐλογηθέντος, Γρηγόρ. Δεκαπολ. 1204B καὶ ἄλλοι.

ἀντιζευγνυμι, ἀντιζευγνύω τί τινι, οἱ μὲν γὰρ ἀκολουθῶν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ σχηματίζοντες τὴν φράσιν τῷ τε θηλυκῶ γένηι τῆς προσηγορίας τὸ θηλυκὸν ἀντέζευξαν μῆριον Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμ. 2. σ. 800. 7.

ἀντιζήλια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.

ἀντιζήλος, ὁ, ἡ, ἀντίπαλος, ἀντιζήλος, ὡς καὶ νῦν, Ἑβδ. (Λευιτ. ιη', 18, Σειράχ κς', 6).

ἀντιζήλω, εἶμαι ἀντιζήλος εἰς τι πρὸς τινα, ἢ ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα, Βυζ. — « ζήλοτυπος, ὁ ἀντιζήλων » Ἡσυχ.: — ὡσαύτως ἐν μέσ. τύπ. τισὶ Κλήμ. Ἀλ. 319.

ἀντιζήτῶ, ζητῶ τὸν ζητοῦντά με, Ξεν. Οἰκ. 8. 23.

ἀντιζομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀνθίζομαι, κἀθήμαι ἐμπρὸς ἢ ἀπέναντι.

ἀντιζυγος, ον, ὁ τεθείς εἰς τὴν ἀπέναντι πλάστιγγα, ὅθεν ἰσοζυγῶν, ἀντίστοιχος, Ἄριστ. π. Ζ. μορ. 3. 4, 15, Πλούτ. 2. 723C. — « ἀντιζυγα, ἰσόζυγα » Ἡσυχ., τοῦτ' ἔστιν ἰσόροπα, ἰσόσταθμα.

ἀντιζυγῶ, ἀντιστοιγῶ, πρὸς τι Εὐστ. 60. 29.

ἀντιζωγρέω, σφῶς τὴν ζωὴν τοῦ σώσαντος τὴν ζωὴν μου ἔλασσε, ἀντιζωγρήσας Βαθρ. 107. 15: ἀλλὰ τὸ χωρίον διωρθώθη ἐπὶ τῶν δούς μισθὸν ἀντὶ ζωγρεῖας — παρὰ Βυζ. — ζωγρεῖω.

ἀντιθάπτω ἀλλήλους: — οἱ μὲν γὰρ ἴδουμαῖοι συσπειραθέντες τοῖς σώμασιν ἀλλήλους ἀντέθαλλον, ἐθέρμαινον ἀλλήλους, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4, 6.

ἀντιθάπτω, θάπτω ἀπέναντι: παθ. ἀόρ. ἀντετάφην: — δεξιὰ δ' ἀντετάφη γηραδὸς Ἰππομέδων Ἀνθ. Π. παρὰρ. 147.

ἀντιθέα, ἡ, (ἀντιθέσις II.), λατρεία φευδῶν θεῶν, Ἐκκλ.

ἀντιθέμα, τό, ἡ τελευταία προσθήκη εἰς οἰκοδομὴν τῆν, ἀντιθέματα ταῖ περιφανεῖ καὶ ταῖ πράτα[ι] Ἐπιγρ. Τροικ. BCH. 1893, 117. Ὁ Le Grand νομίζει ὅτι ἡ λέξις σημαίνει τὰς ἐκατέρωθεν τοῦ τοίχου ἐπιθεμενίας πλάκας.

ἀντιθεός, η, ον, ἴσος τοῖς θεοῖς, ὁμοῖος θεοῖς, ὡς τὸ ἰσῆθεος, (πρὸλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 6): Ὁμηρ. ἐπίθ. τῶν Ἡρώων ὡς διακεκρίμενον ἐπὶ ῥώμῃ, καλλονῇ, κτλ.: ὡσαύτως ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, Ἰλ. Μ. 408, Ὀδ. Ζ. 241: ἐπὶ γυναικῶν μόνον ἐν Ὀδ. Α. 117: — Οὐδέμια ἠθικὴ ἀρετὴ ὑπονοεῖται, ἐπειδὴ τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τε τὸν Πολύρρημον καὶ εἰς τοὺς μνηστῆρας, Ὀδ. Α. 70, Ἐ.

18: πρὸλ. ἀμύμων· ἀντίθεος ἀντί τοῦ ἰσόθεος, καὶ οἱ παρ' Ὀμήρω ἀντίθεοι οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστήρες διὰ τὸ γένος ἢ τὸ κάλλος λέγονται, καὶ οἱ διὰ πλοῦτον ἢ ἀνδρείαν ἀντίθεός τις λέγεται. Εὐαγγ. 1749. 3. II. ἐναντίος τῷ θεῷ, ἀσεβής, Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. ε', 166. 2) ὡς οὐσιαστ., ἀντίθεος, ὁ, ἐχθρικός δαίμων, ἐχθρική θεότης, ἀλλὰ μοι ἀντίθεος ἔοικεν ἐμποδιζέιν τὴν πράξιν 'Ηλιόδ. 4. 7.

ἀντιθεραπέυω, περιβάλλω τὸν περιβάλλαντά με, γονέας Ξεν. Κύρ. 8. 3. 49.

ἀντιθεραπείω, ἀντιθάλλω, 'Αλέξ. 'Αφρ. Προβλ. 1. 115.

ἀντιθέσιον = ξάνθειον, ὁ ἴδε, Διοσκ. 4. 138.

ἀντιθέσις, εὖως, ἡ, ἐναντιώσις, Πλάτ. Σοφ. 257E, 258B· ἀντιθέσιν ἔχειν πρὸς τι, εἶναι ἀντίθετον, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 2. 11, 3:—ἐναντιώσις, ἀντίστασις, 'Ανθ. Π. 12. 200. 2) ἐν τῇ λογικῇ, ἀντίθεσις προτάσεων, 'Αριστ. περὶ ἔρμην. 10. 3, Τοπ. 2. 8, Μεταφρ. 9. 3, 1, καὶ ἀλλαγῶ, πρὸλ. ἀντίκειμαι. 3) ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ἀντίθεσις, 'Ισοκρ. 233B, 'Αριστ. Ῥητ. 3. 9, 9. 4) παρὰ γραμμ., ἡ μετὰθεσις γράμματος, «αὐτάκι καὶ κατὰ ἀντίθεσιν αὐτίκα» 'Ετυμολ. Μ. 172. 9., 156. 11.

ἀντιθεσπίζω, ποιῶ νέον θέσισμα ἀναίρου ἄλλο προηγηθὲν θέσισμα, Λέοντος Νεαρά Β', ις', Κ', εβ'.

ἀντιθετικός, ἄνθ. ἐπιθ. τοῦ ἀντιθέσιμου, πρέπει τις νὰ ἀντιτάξῃ, τι πρὸς τι 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 15, 10.

ἀντιθετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων ἡ ἀποτελῶν ἀντίθεσιν, ἔστι δὲ σκεπτικὴ δύναμις ἀντιθετικῆ φαινομένου τε καὶ νοουμένων καθ' ὅσον δῆποτε τρόπον Σέξτ. 'Εμπ. π. Π. 1. 8:—ὁ ἐξ ἀντιθέσεως προσρχόμενος, Εὐστ. 1325. 19. II. ἀντίστοιχος, ἐπὶ μέτρῳ, ἐν οἷς ὁ πρῶτος στίχος τῆς ἀντιστροφῆς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τελευταῖον τῆς στροφῆς, καὶ ἀντιστροφῶς, 'Ηριστίων σ. 117.

ἀντιθέτος, ὄν, (ἀντιθέσιμη) ἐναντίος, ἀντίθετον εἰπῶν οὐδὲν Τιμοκλ. ἐν «'Ηρωσιν» 1· φύσιν ἔχειν ἀντ. πρὸς τι Πλούτ. 2. 672B· ἀρεταίς κακίαι ἀντ. Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 9. 156. 2)

ἀντίθετον, τό, ἀντίθεσις, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 300B, 'Αριστ. Ῥητ. πρὸς 'Αλέξ. 27. 1.

ἀντιθέω: μέλλ. -θεύσομαι, ἀνταγωνίζομαι εἰς ἀγῶνα δρόμου, ἀγωνίζομαι στάδιον, οἱ ἀντιθευόμενοι 'Ελλήνων ἐξεργόν μιν 'Ηρόδ. 5. 22. II. τρέχω ἀντιθέτως, τρέχω πρὸς τὸ μέρος ἄλλου τρέχοντος πρὸς τὸ μέρος μου, 'Ανθ. Π. 9. 822.

ἀντιθήγω, ἀντακονίζω, ἀκονίζω ἐναντίον ἀκονίζοντος, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει Λουκ. Παράσ. 51.

ἀντιθήματα, τά, ὄν, τὰ ἀντιθέματα, λέξεις οἰκοδομικῆς, 'Επιγρ. 'Αθηνῶν, Συλλ. 'Επιγρ. I. 321.—περὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀνταλλαγῆς τῶν καταλήξεων -εμα καὶ -ημα ἴδε Λοβ. Φρῦν. 249 ἐν ὑπόσημ.

ἀντιθλίβω, θλίβω, ἀντιπέζω, ἀντιθλίβειν ἀλλάλας τῶ ἀγωγῆ 'Αρχύτ. παρὰ Σοφ. 'Εκλ. σ. 742, ἐκδ. Γρασφόρδ.:—Παθ., ἀντιθλίβεται τὸ θλίβον, ἡ πίεσις προκαλεῖ ἐναντίαν πίεσιν ἧτοι ἀντίθρασιν, 'Αριστ. π. Ζ. γεν. 4. 3, 18.

ἀντιθνήσκω, θνήσκω καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, ἡ ἀποθνήσκω ἀντ' ἄλλου, 'Ετυμολ. Μ. 119. 14.

ἀντιθώκος, ὄν, (θώκος) ἀπέναντι καθήμενος, ἀντίθρονος, ἀντιθώκον ἀναστῆσαι κακότητα Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 169.

ἀντιθρηνέω, θρηνῶ καὶ ἐγὼ ὁμοίως, «ἀλλ' ἐπιτραγωδῶ καὶ αὐτὸς τῷ πάθει... καὶ ἀντιθρηνήσω σοι» 'Ανέκδ. 'Οξ. 3. 180.

ἀντιθροέω, ἀντεγείρω θρούον, θρούον, ἀντιθροοῦντος 'Εμπεδ. 372· ὁ Karsten διώρθωσεν ἀμφιθροόντος.

ἀντιθρόνος, ὄν, ὁ καθήμενος ἀπέναντι, ὁ ἔχων ἀπέναντι τὸν θρόνον του, ἐντεῦθεν, ἀντίθρολος, ἀντιπαλος, Γρηγ. Ναζ. Arcan. 4. 25.

ἀντιθρούος, ὄν, ἀντιθρῶν, Κόλουθ. 118, 'Ανθ. Πλαν. 153.

ἀντιθρουλλέω (ἀντὶ ἀντιθρουλέω), ἀντιφθυρίζω, Βίος 'Αλεξ. στ. 2138, ἐκδ. Wt.

ἀντιθυμαίω, θυμῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Βυζ.

ἀντιθυμούμαι, θυμῶν καὶ αὐτός, ὥσπερ οὖν ἀντιθυμούμενος, ἀλλ' ὁ 'Ερχέριος διώρθωσεν ἀντιφιλοτιμούμενος Διλ. π. Ζ. 17. 13.

ἀντιθύρετρος [ῶ], ὄν, ὁ ἀντὶ θυρέτρου, ὁ ἀντικαθιστῶν θύραν, λίθος ἀντιθύρετρος Νόνν. Μεταφρ. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. ια', 140.

ἀντιθύρος, ὄν, (θύρα) ἀπέναντι τῆς θύρας, στή δὲ κατ' ἀντιθύρον κλισίης, «ἀντιχρὸ τῆς θύρας» ('Ὁδ. Π. 159) κατὰ τὸν Σχολ., δυνατὸν ὅμως νὰ εἶναι οὐδ. οὐσιαστ., ἀντιθύρον, τὸ μέρος τὸ ἐναντι τῆς θύρας, ὁ πρόδρομος, ὡς ἐν τῷ βᾶτε κατ' ἀντιθύρων Σοφ. 'Ηλ. 1433, ἐνθα ἴδε 'Ερμαννον: ἐν Λουκ. Συμπ. 8, ἡ ἀπέναντι τῆς θύρας κειμένη πλευρὰ δωματίου· κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον ἄνω τις ἀντιθύρος 'Αθηνῶν νάδα πεποληται ὁ αὐτ. Περὶ τοῦ οἴκ. 26.

ἀντιθύρω, θῶω καὶ αὐτός ἐν τῷ μέρει, Φιλῶξ. 10. ἐν τῷ παθ.

ἀντικαθαίρεω, καθαίρω τινα ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ καὶ ἀντικαθιστῶ αὐτὸν δι' ἄλλου, ἔπειτα καὶ ἐκείνους ἀντικαθελεῖν ἐπιχειρήσαντες Δίων Κ. 46. 34.

ἀντικαθεύδω: μέλλ. -ευδήσω, καθεύδω πάλιν ἢ ἀντὶ ἄλλου, 'Ανθ. Π. 11. 366.

ἀντικαθήμαι, 'Ιων. ἀντικᾶτ-, κυρίως, πρkm. τοῦ ἀντικαθί-

ζομαι, ἀλλ' ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεστ., κᾶθημαι, εἶμαι τοποθετημένος ἀπέναντι τινος, τινὶ 'Αρχύτ. παρὰ Σοφ. 269. 11. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατῶν καὶ στόλων καθήμενων ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ ἐπιθροῦντων ἀλλήλους, ἡμέραι δὲ σφι ἀντικατημένοισι ἦδη ἐγεγόνεσαν ὅκτω 'Ηρόδ. 9. 39, πρὸλ. 41, Θουκ. 5. 6, Ξεν., κλ.: μεταφ. λόγος ἀντ. τινὶ Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 145.

ἀντικαθιδρύω, καθιδρύω εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, μεταγεν.

ἀντικαθίζομαι καὶ ἀντικαθέζομαι, 'Ιων. ἀντικατ-: μέλλ. -εδοῦμαι: παρτ. (μ. σgm. ἀορ.) -εζόμεν:—Μέσ., λαμβάνω θέσιν ἀπέναντι, ἀντιστρατοπεδεύω, ἐπὶ στρατιωτικῶν κινήσεων κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, ἀντικαθίζεμενοι ἐμάχοντο 'Ηρόδ. 4. 3., 5. 1, ἐπέλεγον τε οὐδέτεροι ἀλλήλοισι, ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι χειμῶνος ἦδη ἀνεχώρησαν Θουκ. 1. 30., 4. 124.

II. τὸ ἐνεργ. εὐρηται παρὰ τοῖς 'Εβδ. (Βασιλ. Δ', ις', 26), «τὰ ἔθνη ἃ ἀπόικισας καὶ ἀντεκθίσας ἐν πόλεσι Σαμαρείας, τὰ ἐκάθισες εἰς τὰς θέσεις ἄλλων ἐθνῶν.

ἀντικαθιστάω, ἀντικαθιστῶ, Γλωσσ.

ἀντικαθίστημι, 'Ιων. ἀντικατ-: μέλλ. -καταστήσω, ἀντικαθιστῶ, ἐν νόμῳ ἔχων ἀντικαταστήσειν ἄλλα 'Ηρόδ. 9. 93· μὴ ἐλάσσω ἀντικαταστήσαι πάλιν, ὅηλ. τὸν χρυσὸν τοῦ ἀγάλματος τῆς 'Αθηνῶς ἐν τῷ Παρθενῶνι, Θουκ. 2. 13· καὶ οὗτοι ἀρχουσιν αὐτῶν, κατ' ἐνιαυτὸν δ' ἄλλους ἀντικαθιστᾶναι τοιοῦτους 'Αριστ. π. Θαυμ. 'Ακουσμ. 94. 2) ἴσθημι τι ἐναντίον τινός, ἀντιτάσσω, Βοιωτὸν δὲ πρὸς τοῦτους ἀντικατέστησαν τοὺς ἀμυνομένους Θουκ. 4. 93· τινὰ τινὶ Πλάτ. Πολ. 591A.

3) ἐπαναφέρω, καὶ δεδιότας αὐ ἀλόγως ἀντικαθίστη πάλιν ἐπὶ τὸ θαρσεῖν Θουκ. 2. 65· τοὺς θορυβηθέντας Διον. 'Αλ. 6. 11. II. Παθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. ὅ' καὶ πρkm., ἔτι δὲ καὶ παθ. ἀορ. ἀντικατεστάθην ('Ξεν. 'Αν. 3. 1, 38):—τίθεμαι εἰς τὴν θέσιν ἐτέρου, τίθεμαι ὡς διάδοχος, ἐπεὰν δὲ τις (τῶν ἱερέων) ἀποθάνῃ, τοῦτου ὁ παῖς ἀντικατίσταται 'Ηρόδ. 2. 37· εἰ ἐπιμεληθεῖτε ἔσως ἀντὶ τῶν ἀπολούλων... στρατηγὸν καὶ λοχαγὸν ἀντικατασταθῶσιν Ξεν. ἐνθ' ἄνω. 2) ἀντίσταμαι, ἀπολ., ταύτης μέντοι τοιαύτης ἀντικαθεστηκυίας πόλεως Θουκ. 1. 71., 3. 47, κτλ.· τινὶ Ξεν. 'Ιπαρχ. 7. 5.

ἀντικαίνω, ὄν, ἴσος πρὸς νέον, «ἀντικίνων· ἰσόκινων» 'ΗΣύχ.

ἀντικαίω, 'Αττ. -κᾶω, κᾶω τὸ καῦσάν με, καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντικαίοντα τὸ διαθερμίζον Πλάτ. Τίμ. 65E.

ἀντικακουρῶ, κακοποιῶ διότι ἐκκοποῖσθην, ἀντικακουρῶ γεῖν κακῶς πάσχοντα Πλάτ. Κρίτων 49C, 54C.

ἀντικακῶω, = τῷ προηγ., 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Π. 3. 6, 30:—'Εντεῦθεν, ἀντικακῶσις, εὖως, ἡ ἀναπόδοσις κακώσεως, ἀμοιβαία κακοποίησις, Εὐστ. Πονημάτ. 100. 87, κτλ.

ἀντικαλαμβάομαι, συλλέγω καὶ αὐτὸς καλᾶμην, Θεοφύλ. Βουλή. τ. 3. σ. 735.

ἀντικαλέω, προσκαλῶ τὸν προσκαλέσαντά με, οὔτε μὴν ὡς ἀντικληθροσόμενος καλεῖ μέ τις Ξεν. Συμπ. 1. 15, κατὰ παθ. μέλλ.

ἀντικαλλωπίζομαι, ἀνθυπερρῶν, ἀντικαλλωπίζεσθαι πρὸς τὴν πολυτέλειαν εὐτελεῖα Πλούτ. 2. σ. 406D.

ἀντικᾶμπτω, ἐπανακᾶμπτω, Μαν. Φιλῆς σ. 264.

ἀντικᾶνονίζω, ἀπορασιζῶ ἢ πράττω τι ἐναντίον τῶν κανόνων, λέξ. τοῦ 'Εκκλ. δικαίου, Βυζ.

ἀντικᾶρδιον, τό, ἐν Πολυδ. Β', 165, «τὸ ὑπὸ τὸ στέρνον κοῖλον», ἀλλὰ Ρούφος ὁ 'Εφέσ. (Part. Corp. H., σ. 28, 50, Clinch) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὸ μετὰ τὴν κλειδα καὶ ὑπὲρ τὸ στέρνον κοῖλωμα τοῦ λαμποῦ, = σφαγή, λαυκανίη.—ἀντικᾶρδιον· τόπος ὁ μετὰ τὴν κλειδα» 'ΗΣύχ.

ἀντικαρτερέω, κάρτερῶ, ἀντέχω ἐναντίον τινός, Δίων Κ. 39. 41.

ἀντικαταβάλλω, ἀναποδίδωμι, καὶ ὕμας τοὺς εὐ παθόντας οὐκ ἀποκνεῖν ἀντικαταβαλέσθαι χάριν Διδάν. 4. 800.

ἀντικατάγω, κατάγω ἀντὶ τινος:—Παθ., ἀντικαταχθῆμέν τινι, ἔλθειν εἰς τὴν θέσιν ἐτέρου, Τίμ. Λοκρ. 101D.

ἀντικαταδύω, ἐπὶ ἀστέρος, δύνω καθ' ἣν ὥραν ἄλλος ἀστὴρ ἀνατέλλει, ἐπειδᾶν ἡλίου ἀνατελλαντος τὸ κατὰ διάμετρον ἄστρον ἀντικαταδύνη Θεών 'Αστρολ. σ. 178.

ἀντικαταδύομαι, καταδύομαι πλειότερον, κύπτω τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος μου πρὸς τὸν κόλπον μου περισσότερον, ἢ δὲ ἀντικατεδύετο καὶ ἀπεκρούετο τὰ φιλήματα. 'Αχ. Τάτ. 6. 18.

ἀντικαταθνήσκω: ἀορ. ὅ' -έθανον: καταδικάζομαι καὶ θανατοῦμαι ὡς φονεύς, καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικαθαίνειν Δίκην (ὁ 'Ερμαννὸς ἀκολουθῶν τῷ Σκαλιεργῶ ἔγραψε Δίκη ἀντὶ τῆς αἰτίας. Δίκη) Δισχύλ. Χο. 144.

ἀντικατακκᾶίνω καὶ -κτείνω, ἴδε ἐν λ. ἀντικαταθνήσκω.

ἀντικαταλαμβάνω, καταλαμβάνω καὶ αὐτὸς ἀπ' ἐτέρου, Τίμ. Λοκρ. 102D.

ἀντικαταλέγω, ἐκλέγω ἄλλον ἀντὶ τοῦ παυθέντος, καὶ τινας ἀπαλλάξας ἄλλους ἀντικατέλεξε Δίων Κ. 54. 14.

ἀντικαταλείπω, καταλείπω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, Πλάτ. Πολ. 540B.

ἀντικατάλλαγή, ἢ, ἀνταλλαγή, τινός πρὸς τι Πλουτ. 2.49D.
ἀντικατάλλαγμα, τό, ἀντάλλαγμα, ἀναπόδοσις, Ἰωσήφ. Ἄρχ. 1.15.9, 2.

ἀντικαταλλακτέον, ῥημα. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀνταλλάξῃ, Ἄρχ. Ἐπίκτ. 4.3.

ἀντικατάλλαξις, εὖς, ἢ, τὸ ἐκ τοῦ ἐμπορίου κέρδος, Διογ. Λ.7.99.

ἀντικαταλλάσσομαι, Ἄττ. -ττομαι, μέσ., ἀνταλλάσσω τι πρὸς ἕτερον. 1) δίδω τι ἀντί ἑτέρου, τι ἀντί τινος Λουκ. 159.2· τι ὑπὲρ τινος Ἰσοκρ. 109C· τί τινος Δημ. 273.25. 2) δέχομαι τι ὡς ἀντάλλαγμα ἑτέρου, τι ἀντί τινος Ἰσοκρ. 138B. 3) ἀνταλλάσσω τι πρὸς τι, μὴδὲ τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἀντικαταλλάσσει τῶν τοῦ κρινομένου λόγων Δεινάρχ. κατὰ Δημ. Α' α', 5· ἀντικαθιστῶ κάπως, ἀναπληρῶ ἐν μέρει, ἀντικαταλλάττεται τι πρὸς τὴν κέρτι τὰ θεῖα φιλοσοφίαν Ἄριστ. π. Ζ. Μορ 1.5, 3· ἀντ. ἀδικούντα, εἰ βλαβέρων, ἀλλὰ καλὸν ὁ αὐτ. Ρητ. 3.15, 2. 4) ἀνταλλάσσω, Ἡθ. Ν. 8.5, 2, Λίσγιν. 66 ἐν τέλ. II. παθ., ἀντικαταλλάγηναί τι, συνδιαλλάγηναί, συμπρωλοθήναί, Πολύβ. 15.20, 5. III. τὸ ἐνεργ. = τῷ μέσῳ, Ἄθανάσ.

ἀντικαταμειδιάω, καταγελοῦ, περιπαίζω, οὔτε μὴν ἀντικαταμειδιάσομαι τοῦ Χριστοῦ ἵγγουν τῶν ἐκκλησιῶν Κύριλλ. εἰς Σοφον. 3, σ. 623.

ἀντικαταμύω, κλείω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει τοὺς ὀφθαλμούς μου, Πολυδ. Θ', 113.

ἀντικαταπέμπω, καταπέμπω τι ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὸ ἀναπεμπόμενον, ἀντικαταπέμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ ἁγίου σου πνεύματος Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 677A, Ἄνδρ. Κρήτ. σ. 317.

ἀντικαταπλήσσω: μέλλ. -ξω, καταπληττῶ τὸν καταπλήξαντά με, ἡλπίζον ἀντικαταπλήξαι τὸν Καίσαρα Ἄππ. Ἐμφ. 3.91.

ἀντικαταρρέω, καταρρέω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Ὀλυμπιόδ. εἰς Ἄριστο. Μετεωρ. 31B.

ἀντικατασκευάζω, ἀντικαθίστημι, Διον. Ἄλ. 1.5, κατασκευάζω τι ἐναντίον ἄλλου κατασκευάσαντος, οἱ βάρβαροι μονόξυλα πλοῖα ἀντικατασκευάσαντες, ἐναντίον τῶν πλοίων τοῦ Καίσαρος, Δίων Κ. 49.37.

ἀντικατάστασις, εὖς, ἢ, ἀντίστασις, ἀπάντησις εἰς ἐπιχείρημα ἐν συζητήσει, Πολύβ. 4.47, 4· ἐναντιότης, Ἰωσήφ. Ἄρχ. 1.16.2, 5· τὸ ἀντικαθιστῆν τι, ἔξ ἀντικαταστάσεως Συλλ. Ἐπιγρ. 2222.8.

ἀντικαταστράτοπεδεύω, στρατοπεδεύω ἀπέναντι, Διον. Ἄλ. 8.84.

ἀντικατάσχεσις, εὖς, ἢ, βιαία συγκράτησις, τοῦ πνεύματος Ἄριστ. Προβλ. 3.1, 3.

ἀντικατάστασις, εὖς, ἢ, ἐπέκτασις δι' ἑλξωσ ἐκ τῶν ἀντιθέτων ἄκρων, Ἰππ. π. Ἄρθρ. 834.

ἀντικατατάσσω, τάσσω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἑτέρου, τινὰ ἀντί τινος Κλήμ. Ἄλ. 351.

ἀντικατατείνω, ἐκτείνω ἔλκων ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος, Ἰππ. π. Ἄγμ. 761, π. Ἄρθρ. 781: μεταφ., διευχυρίζομαι, διατείνομαι ἐναντίον τινός, ἀν .. ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρά λόγον Πλάτ. Πολ. 348A, πρὸς Πλουτ. 2.669F.

ἀντικατατρέχω, μετ' ἄρ. -εδράζω, κατατρέχω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, ποιῶ καὶ ἐγὼ ἐπιβρομῶν εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐπιβρομῶντος τὴν ἐμὴν χώραν, ἐπιτρέχω, Δίων Κ. 60.9.

ἀντικαταφρονέω, καταφρονῶ τὸν καταφρονήσαντα, τινός Δ. Κ. 54.33.

ἀντικαταχωρισμός, οὗ, ὁ, ἀντικατάστασις, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβάσ. σ. 98.

ἀντικατηγορέω, κατηγορῶ τὸν κατηγορήσαντα, ἔατε γὰρ τοὺς ἀπολογουμένους ἀντικατηγορεῖν τῶν κατηγορούντων Δίσγιν. 25.25, Λυσ. σ.106, 41:—Ἐν τῷ παθ., Δίων Κ. 36.23.

II. παθ., ἐν τῇ λογικῇ, τὸ νὰ δύνωνται δύο ὄροι νὰ χρησιμεύωσιν ἐναλλάξ ὡς κατηγορούμενα καὶ ὑποκείμενα τῆς προτάσεως, ὡς τὸ ἀντιστρέφειν Ἄριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1.3, 7., 1.13, 1· ἀντ. τοῦ πράγματος ὁ αὐτ. Τοπ. 1.5, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἀντικατηγορία, ἢ, κατηγορία ἐναντίον κατηγορίας, Κοῖντιλ. 3.10, 4.

ἀντικατῆμαι, ἀντικατέζομαι, ἀντικατέστημι Ἰων. ἀντὶ ἀντικαθ-.

ἀντικατοίχομαι: μέλλ. -οιγήσομαι, ἀποθ., γάνομαι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συγκαταστρέφομαι, δεδιώς μὴ λάθοι τὸ κακὸν καὶ πρὸς τοὺς τῶν κλάδων ὑγιεινότερους ἐνσκήψαν καὶ ἔλυν τὸ δένδρον ἀντικατοίχηται Ρήτορις 1.465, 20, ἐκδ. Walz.

ἀντικατων, ὠνος, ὁ, Anticato, ὄνομα βιβλίου τινός τοῦ Καίσαρος, γραφέντος εἰς ἀπάντησιν τοῦ «Κάτωνος» (Cato), βιβλίου γραφέντος ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κλῆσ. 54, Ἄππ. Ἐμφ. 2.99.

ἀντικειμαι, ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ ἀντιτίθημι, εἰμαι τεθειμένος ἀπέναντι, εἰμαι ἀπέναντι, ἀντιστοιχῶ, τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντ., ἐπιφολάσσειται δι' αὐτούς ὡς ἐμπρέπουσα ἀμοιβή, Πινδ. 1.7 (6).36.

II. κείμαι ἀπέναντι, ἐπὶ τόπων, τινός Ἰππ. π. Ἄγρ. 282· τινὶ Στράβ. 120· ἐπὶ πραγμάτων, κείμαι ἀπέναντι ἢ ἐναντίον

τινός, καὶ τῆς τοῦ δντος πρὸς ἄλληλα ἀντικειμένων ἀντιθεσις Πλάτ. Σοφ. 258B· ἐπὶ κύκλῳ, ἀντικείμενα κατὰ διάμετρον, Ἄριστ. Οὐρ. 1.8, 11, καὶ ἀλλαχοῦ. 2) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἄριστ., εἰαι προτάσεως, ἀντικειμαι, Κατηγ. 10, Μεταφ. 4.10, 1, καὶ ἀλλαχοῦ· τὰ ἀντικείμενα, τὰ ἀντιθέτα, Ἄν. Πρ. 2.15, καὶ ἀλλαχοῦ· ἀντικειμένως, ἐν ἀντιθέσει, λέγεσθαι Ἄριστ. Ρητ. 3.10, 5. Αἱ προτάσεις ἀντικεινται πρὸς ἀλλήλας ἢ ἀντιφατικῶς, ἢ ἐναντιῶς, περὶ Ἐρμ. 7· πρὸς π. Ζ. Μορ. 2.8, 6, καὶ ἀλλαχοῦ.

3) ἐν τῇ Ρητ., ἀντικείμενη λέξις, ἢ ἀντιθετικῇ, Ρητ. 3.9, 7· ἀντικειμένως εἰπεῖν αὐτόθι 2.24, 2, πρὸς 3.10, 5. III. ἀντικατοίχομαι, ἀνθίσταμαι, εἰμαι ἐναντίος, ἀντικείσομαι τοῖς ἀντικειμένοις σοι Ἐβδ. (Ἐξ. κγ', 22, πρὸς Ἡσ. ξς', 6, καὶ ἀλλαχοῦ).

ἀντικελεύθος, ὄν, ὁ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους τῆς ὁδοῦ, τοῖχον ἐξ ἀντικέλευθον ἐὶν ἔκλινεν ὀπωπην Νόνν. Δ. 8.191.

ἀντικελεύω, κελεύω καὶ ἐγὼ ἄρ' ἑτέρου τὸν κελεύσαντα, ἀντεκέλευον δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους Θουκ. 1.128:—Παθ., κελεύομαι καὶ ἐγὼ τι ἐξ ἄλλου, Λακεδαιμόνιοι δὲ .. τοιαῦτα ἐπέταξαν τε καὶ ἀντεκελεύσθησαν ὁ αὐτ. 1.139. ἀντικέντρον, τό, πρᾶγμα τι χρησιμεῖον ὡς κέντρον, «κεντρί» Δίσγιν. Εὐμ. 136.466.

ἀντικερδαίνω, κερδαίνω τι πράξεώς τινος ἐνεκα, ἐξῆλθον .. καὶ πικρὸν ἦλθον ἀντικερδάνας βέλος, Νικήτ. Εὐγ. 3.363.

ἀντικηδεύω, κηδεύω, περιποιούμαι, πρὸς ἀναπδόσιν κηδεύματος, περιποιήσεως, ὡσπερ καὶ οὐ πατέρ' ἐμὸν ποτε, .. ἀντικηδεύω Εὐρ. Ἰων734:—ὡσαύτως ἀντικηθόμαι. Πολυδ. Ε', 142.

ἀντικηρύξ (ἢ -κῆρυξ) ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν κῆρυκα, Συλλ. Ἐπιγρ. 353. III. 9.

ἀντικηρύσσω, ἀποκρίνομαι εἰς τὸ κήρυγμα κῆρυκος δι' ἄλλου κηρύγματος, κούδεν Κρέων τοῖσδ' ἀντεκῆρυξεν λόγοις Εὐρ. Ἰκ. 673· τὴν ἀληθινήν γῶσιν Εὐσ. Ἰ. Ἐκκλ. 3.32.

ἀντικίνω, κινῶ τι ἐναντίον ἄλλου, Ἄριστ. περὶ μνήμ. 2.29:—Παθ., ἀνάγκη τὸ κινεῖν ἀντικινεῖσθαι ὁ αὐτ. Φυσ. 8.5, 19, πρὸς 2. περὶ Ζ. Γεν. 4.3, 18, περὶ Οὐρ. 1.5, 12. II. Μέσ., ποιῶ ἀντιθέτως κινήσεις, κινουῦμαι παρακολουθῶν τὰς κινήσεις τοῦ ἔχθρου, πρὸς πᾶν ἐτοιμῶς ἀντικινεῖσθαι τὸν Κλεομένη Πολύβ. 2.66, 3.

ἀντικίνησις, ἢ, ἡ ἐναντία κίνησις, Ἐρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1.400.

ἀντικίρνω, ἀντικιρνώ, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 98, ἐκδ. Mil. ἴσα κερνάω.

ἀντικλάζω, ἀντηγῶ, κρρυγῆ .. πέτραισιν ἀντέκλαγέ' Εὐρ. Ἄνδρ. 1145. 2) μετὰ συστ. αἰτ., βακχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλοισ μέλος, ἀντεφθέγγοντο, ἀντεβῶν πρὸς ἀλλήλας, ὁ αὐτ. Βάχχ. 1057.

ἀντικλαίω, Ἄττ. -κλάω, κλαίω ἀκούων ἄλλον κλαίοντα, ἀνεβῶν καὶ ἀντέκλαιον Ἡρόδ. 3.14 (διάφ. γραφ. ἀνέκλαιον) Εὐστ. 37.14.

ἀντικλάω, ἀντανακλάω, ἐπανέρχομαι, ἀντηγῶ, «οὐ μὴν ἐπὶ πάσης ἀντιτυπία; σωματῶν ἀντικλά' ἐαυτὴν ἢ φωνῆ' Ψελλ.:—Παθ., Γρηγ. Ναξ.

ἀντικλειθρον, τό, = τῷ ἐπομ., Γλωσσ.

ἀντικλείς, εἶδος, ἢ, ἀντικλειδί· Κλήμ. Ἄλ. 897, Πολυδ. Ι', 22

ἀντικλήμα, τό, ἀντέγλημα, ἀντικατηγορία, Ἄρχ. Λεξικ.

ἀντικληρόομαι, μέσ., λαμβάνω τι διὰ κλήρου ἐν τῷ μέρει, Εὐστ. Πονημάτ. 273.91.

ἀντικλίω [ι], ἀντὶ νὰ ὑπάγω ἐμπρός στρέφω τι πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ δ' ἀντικλίται πρὸς φυγὴν τὰς ἡνίας Θεοδ. Προδρ. Ροδάνθ. Ε, 375· στρέφω τι πρὸς ἄλλο μέρος ἢ ἀρνούομαι, καὶ πάλιν ἀντέκλινεν Μουσαῖος 108.

ἀντικλώθω, κλώθω ἐναντίον τινός, Θεοδ. Ὑρακ. ἐν Βοασο. Ἄν. τ. 1, σ. 259.

ἀντικνήθω, κνήθω τὸν κνήθοντά με, «τὸν ξύοντα ἀντιξέειν, ἀπὸ μεταφορῶ τῶν ὄνων· ἀλλήλους γὰρ ἀντικνήθουσιν» Ἀποστόλιος Adag. 19, 43 (17, 20 ἐκδ. Leutsch).

ἀντικνημίζω [ἢ -τάζω], τύπτω εἰς τὸ ἀντικνήμιον, Σέξτ. Ἐμφ. π. Μ. 1.217.

ἀντικνήμιον, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς κνήμης, καὶ ταύτης [τῆς κνήμης] τὸ μὲν πρόσθιον ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθιον γαστροκνήμιον Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1.15, 5, Ἰππῶναξ 40, Ἰππ. π. Ἄγμ. 764, Ἄριστορ. Ἄχ. 219, Ἰππ. 907.

ἀντικοῖλον, τό, τὸ κοῖλον τοῦ ὑποκάτω μέρους τοῦ ποδός, «οἱ μὴ ἔχοντες τὸ ἀντικοῖλον τοῦ ποδός, ἀλλ' ὅλη βαίνοντες, πανοῦργοι, ὡσπερ καὶ τῆν ἀλώπεκα λόγος ἔχει Πόλεμων Φυσιολογ. 2.27.

ἀντικολλάζομαι, παθ., κολάζομαι ὡς πράξας τι ἀείων τιμωρίας, εἴ τις .. ἀπέκτεινεν ... ἀξίω ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολλάζεσθαι Λουκ. Τυραννοκ. 12.

ἀντικολλάξω, κολακεύω καὶ ἐγὼ ἄρ' ἑτέρου, Πλουτ. Ἄλκ. 24.

ἀντικομίζω, κομίζω εἰς ἀπάντησιν, λόγον Πλουτ. Λύσ. 26.

ἀντικομπάζω: μέλλ. -άσω, κομπάζω ἐναντίον ἄλλου κομπάζοντος, τινὶ Πλουτ. Ἄντων. 62.

ἀντικοντόω, ὑποστηρίζω διὰ κοντοῦ ἤτοι ξυλίνου ὑποστηρίγματος, κατὰ δὲ τὸ ὑγιές [σχέλος], πλάγιον ξύλω τῷ σώματι ἀντι-

κοντέουσι 'Ιππ. Μογλ. 852· τὸ ἀντι-κοντέουσι ἢ -καταίνουσι παρ' Ἐρωτ. σ. 90 μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Κοῦς εἰς -κοντέουσι, ἀλλ' ὅτι ὁ εἰς -δω τύπος εἶναι ὁ ὀρθὸς καταφαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἀντικόντωνσι, εως, ἢ, ἢ ἀντέρεσις, «τὸ ἀκούσθημα εἰς τὸ βῆθι» ἐπὶ γῶλῶν· τῷ ἔλῳλῳ ἀναγκάζονται ἀντερείδεσθαι πλάγιον κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος, δέονται γὰρ ἀντικοντώσις ταύτη 'Ιππ. π. 'Αδρῶ. 819D, 824F.

ἀντικοπή, ἢ ἀνακοπή, ὠδῆσι πρὸς τὰ ὄπισω, ἀνίστασις, Πλούτ. 2. 77A, 649B, ἐν τῷ πληθ., Σπράβ. 222.

ἀντικοπητικός, ἢ, ὄν, ὁ παρέχων ἀνίστασιν, ἀποκρουστικός, ὁ ἀποθῶν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10.137.

ἀντικόπτω, ἀντικρῶω, ἀποθῶ, ἀνίσταμαι, ἐμποδίζω, 1) ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, μετ' αἰτίας, ὅταν νέφεα .. ἀντικόπτῃ πνεῦμα ἐναντίον 'Ιππ. π. 'Αέρ. 285· ἀπολ., ὅταν πνεῦμα ἀντικόψῃ νότιον 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 8. 13, 13, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 36, Θεοφρ. Διτ. Φ. 1. 12, 9· ἀντ. ἀλλήλοισι, ὡσαύτως ἐπὶ ἀνέμων, ὁ αὐτ. περὶ Ἀνέμ. 53. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ δὲ Θηραμένης ἀντέκοπτε λέγων .. Ἐν. Ἑλλ. 2. 3, 15. 3) ἀπρόσ., ἦν τι ἀντικόψῃ, ἐὰν παρουσιασθῇ κανὲν ἐμπόδιον, αὐτόθι 2. 3, 31.

ἀντικροῦω, ἀντεξεγείρω· ὁ μὲν Ποσειδῶν ἐξεγείρει τὸν νότον, νότος δὲ τὴν θάλασσαν ἀντικροῦθι Νικήτ. Εὐγ. 9. 29.

ἀντικορῶσσομαι, μέσ., παρασκευάζομαι εἰς μάχην, ὀπλιζομαι ἐναντίον τινός, τινί 'Ανθ. Π. 7. 668, 'Αθην. 702B.

ἀντικοσμέω, κοσμούμενος αὐτὸς κοσμῶ ἄλλον, δίκαιον γάρ, ὑπὸ τῶν μειζῶνων κοσμουμένους ἀρχῶν, ἀντικοσμεῖν τὰς ἐλάττωνας, ἐπὶ τῶν κατεχόντων μέγα ἀξίωμα ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ἔπειτα δεχομένων κατώτερον, Πλούτ. 2. 813D, κτλ.: — τὸ οὐσιαστ. -κόσμησις, ἢ, «ἀντιπαράτορα, ἀντικόσμησις, ἢ ἄλλη εὐπρέπεια» παρῶτον γὰρ ἢ παρασκευῆ παρὰ Ρωμαίους» Σουίδ.

ἀντικοσμητής, οὐ (καὶ -κοσμητής, ου), ὁ, ὁ ἀναπληρῶν τὸν κοσμητήν, (σμμασ. I. 2), ἦτοι τὸν κοσμητορα ὡς λέγομεν νῦν μεταχειριζόμενοι τὸν ποιητικ. τύπον, Σουλ. Ἐπιγρ. 272. 276, 281, 284: — ὄθεν ἀντικοσμητεύω, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα τοῦ ὑπουργήματος τούτου, αὐτόθι 376.

ἀντίκοφεις, εως, ἢ, (κόπτω) ἐναντία πνοῆ, ἐπίπνοιαί καὶ ἀντικόφεις [ἀνεμῶν] Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 55.

ἀντικράζω: μέλλ. -κεκράξομαι, ἀντιθῶ, μείζων ἀντεκεκράγει Νικήτ. Εὐγεν. 1. 229.

ἀντικράτέω, κρατῶ ἢ ἔχω τι ἀντὶ ἐτέρου πράγματος, μῆτερ, μῆτρειος χαλεπὸν τρόπον ἀντικρατοῦσα 'Ανθ. Π. 11. 298.

ἀντικρῖνω, κρῖνω τὸν κρῖνοντα, καὶ τοὺς μὲν κρῖνοντασ αὐτῶν ἀντικρῖνουσιν αὐτοῖ βελτίους ἑαυτῶν εἶναι 'Αριστείδ. 2. 410· συγκρῖνω, παραβάλλω, τινί τι Αἰλ.: — Μέσ., ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, «οὐ γὰρ εἰ ἄνθρωπος κατ' ἐμέ, φ' ἀντικρῖνοῦμαι» Ἐβδ. ('Ἰδὲ θ', 32, ια', 3).

ἀντικρῖσις, εως, ἢ, = ὑπόκρισις, 'Αναξίλ. ἐν 'Αδθλ. 11 (ἴδε Πολυδ. Δ, 113).

ἀντικρούσις, εως, ἢ, τὸ ἀντικρούειν τινί, ἐμπόδιον, αἰφνίδιος ἀνίστασις, 'Αριστ. Ρητ. 3. 9, 6, Πλούτ. 2. 721B: ἢ ἔννοια ἀμπίθλος ἐν Αἰσχύλ. 24. 10, ἴσως ἔτοιμολογία, εὐστοχος ἀπάντησις.

ἀντικρούω: μέλλ. -σω, κρούω ἐπὶ τινος, συγκρούομαι. 1) ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, ὀλίγα .. τὰ ἀντικρούοντα αὐτοῖς 'Αριστ. π. Οὐρ. 4. 6, 2· ἀπολ., ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 1. 1, 45, καὶ ἀλλὰχού, ἀντ. Πλάτ. Νόμ. 857B· ἀσις ἀσιπί (Διδάκ. 4. 542. 2) κατὰ γενικὴν ἔννοιαν, αὐτοῖς τοῦτο .. ἀντεκεκρούει, ἢ τὸ ἐμπόδιον εἰς αὐτούς, ἀνενήγησεν κατ' αὐτῶν, Ἰσοκ. 6. 46· ἀντ. τοῖς συμβουλίαις Πλούτ. Ἀγασ. 7· ἀντ. πρὸς τι ὁ αὐτ. Κάτ. πρεσβ. 24: — ἀπολ., ἀποδεικνύομαι καλυμπα, παρέχω ἐμπόδιον, ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγον' οἶον οὐκ εἶδει Δημ. 294. 20· ἐὰν ἀντικρούση τις 'Αριστ. Ρητ. 2. 9· ἀντέκρουον αἱ γυναῖκες Πολυδ. Β', 9, 11.

ἀντικρῶ, ἐπίρρ. = ἀντηγν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, μὴ τι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρῶ μάχεσθαι 'Ἰλ. Ε. 130· μετὰ γεν., 'Ἐκτορας ἀντικρῶ 'Ἰλ. Θ. 301. II. = ἀντίκρυς, κατ' εὐθείαν ἐμπρός, ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἐναντι μέρος, ἀντικρῶ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν 'Οδ. Κ. 162· ἀντικρῶ μεμῶς 'Ἰλ. Ν. 137· — ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκολουθεῖται ὑπὸ προθ., ἀντικρῶ δ' ἀν' ὀδόντασ Ε. 74· ἀντικρῶ δὲ ὤμου Δ. 481, πρβλ. 'Οδ. Χ. 16· ἀντικρῶ κατὰ μέσον, ἀκρίθως ἐν τῷ μέσῳ, 'Ἰλ. Π. 285· οὕτως ἀπαξ παρὰ Ἐν., ἀντικρῶ δι' αὐτῶν Κύρ. 7. 1, 30: ἐν παρομοίᾳ σημασι. ὁ 'Ομ. μεταχειρίζεται τὸ **καταντικρῶ**, ὁ ἴδε. 2) ἐντελώς, ὀλοκλήρως, παντελῶς, ἀντικρῶ δ' ἀπόφημι 'Ἰλ. Η. 362· ἀντικρῶ δ' ἀπάραξε Π. 116, πρβλ. Ρ. 49, 'Οδ. Κ. 162, κτλ.: — Πρὸς τὸ ἀντικρῶ μακρότερον .. ἔτικτο 'Απολλ. Ρῆδ. Δ. 1612, δυνάμεια νὰ παραδῶλωμεν τὸ ὁμοιωθῆμεναι ἀντην, κτλ. — 'Ἰδε ἀντίκρυς ἐν τέλ. ['Ο 'Ομ. ἔχει ὃ ἐν ἄρσει, ὃ ἐν θέσει, ἀλλ' ὁ 'Αριστοφ. ἐν 'Ἐκκλ. 87 ἔχει **καταντικρῶ** μετὰ τῆς ποσότητος τοῦ ἀντικρῶ].

ἀντικρῶ, ἐπίρρ., ἐπ' εὐθείας, κατ' εὐθείαν ἐμπρός, ἀντικρῶ ἰὼν παρεκαθέετο ἐκ δεξιᾶς, ἤλθε κατ' εὐθείαν ἐμπρός καί., Πλάτ. Εὐθύδ. 273B, πρβλ. 'Αριστοφ. Λυσ. 1069, Ἰσοκ. 2. 4· ὡσαύτως εἰς τὸ ἀντ. πορεύεσθαι Πλάτ. Συμπ. 223B. 2) φανερώς, ἀπροκαλύπτως, ὅπως ἀντ. τὰδ' ἀνέσω Αἰσχύλ. Νο.

192· ὁ χρημὸς ἀντ. λέγει 'Αριστοφ. 'Ιππ. 128· εὐχονται γε πλουτεῖν ἀντ. ὁ αὐτ. Πλ. 131· ἀντ. ἐξῆ χρῆναι πλεῖν Ἰσοκ. 6. 49· οὐδὲν ἢ ἀντ. δουλείαν, ἀληθῆ, πραγματικὴν δουλείαν, ὁ αὐτ. 1. 122· ἢ ἀντ. ἐλευθερία ὁ αὐτ. 8. 64· οὐκ ἀντ., οὐδῶλος, κού διοίσοντ' ἀντικρῶ τῶν 'Ηρακλειδῶν 'Αριστοφ. Πλ. 384.

3) ἐνίοτε ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, ἀμέσως, συλλαβόντες ἀγῶσιν ἀντ. ὡς ἀποκτενοῦντες Λυσ. 137. 10, πρβλ. Πλάτ. 'Αξ. 367A.

II. παρὰ μεταγεν. = ἀντικρῶ, ἐναντίον, ἀντ. εἶναι, ἐναντιοῦσθαι, 'Αριστ. 'ἸΙθ. Ε. 7. 10, 20· ἀντ. ἐπιέναι, ἐναντίον, Διον. 'Αλ. 3. 24· καταστῆναι Πλούτ. Σόλων 27· ἐν τῇ ἀντ. πυσλίβι Σουλ. 'Επιγρ. (Προσθήκαι) 422Ae, κτλ.: ἴδε Λοβ. Φρόνιχ. 444. — Ἡ διαφορά μεταξὺ τοῦ ἀντικρῶ καὶ ἀντίκρυς, ὡς ἔχει ὀρισθῆ ἀνωτέρω ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρήσεως τῶν ἐν λόγῳ λέξεων παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν συγγραφέων, εἶχε παρατηρηθῆ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, οἵτινες ἤρμηνευσον τὸ μὲν ἀντικρῶ διὰ τοῦ ἐξ ἐναντίας, τὸ δὲ ἀντίκρυς διὰ τοῦ φανερώς, διακροῦθῆναι, πρβλ. Α. Β. 408. 'Ο 'Ομηρος μεταχειρίζετο μόνον τὸ ἀντικρῶ ἐπὶ ἑκατέρᾳ σημασίᾳ. 'Ἐν τῇ δοκιμῇ Ἀττικῇ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπαντᾷ τὸ ἀντίκρυς καὶ τοῦτο ἐπὶ τῆς δευτερευούσης σημασίας τῶν ἀντὶ δὲ τοῦ ἀντικρῶ εἶναι ἐν χρήσει τὸ **καταντικρῶ**. Παρὰ Τραγ. οὔτε τὸ ἀντικρῶ εὐρίσκαται, οὔτε τὸ **καταντικρῶ**, τὸ δὲ ἀντίκρυς μόνον παρ' Αἰσχύλ. ἐνθ' ἀνωτέρω.

ἀντικτείνω, ἀνταποδίδω φόνον ἀντὶ φόνου, Ὄριγέν. κατὰ Μαρκ. σ. 15.

ἀντίκτησις, εως, ἢ, ἢ κτήσις πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου, ἀδελφοῦ ἀντίκτησις οὐκ ἔστι Πλούτ. 2. 481E.

ἀντικτόνος, ον, (κτείνω) ὁ γινόμενος πρὸς ἀνταπόδοσιν φόνου, πρὸς τιμωρίαν γενομένου φόνου, ἀντικτόνοισι πονοῖσιν .. πατρὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 464: — τὸ οὐσιαστ. -κτονία, ἢ, ἀπαντᾷ παρ' Ἐκκλ.

ἀντικτυπέω, κτυπῶ, κροτῶ ἐπὶ τινος, τινί 'Ανθ. Πλαν. 221.

ἀντικτυπος, ον, ὁ ἀντηγνῶν, γέων ἀντίκτυπον ὀμφήν, Αἰσφ. γραφ. ἀντὶ γέων ἀρίδηλον Ἰωήν Νόνν. μετὰφρ. Εὐγχα. κ. 'Ἰω. η', 70.

ἀντικυδάνω, ἀντεπαίνω, ἀντικυδαίνω καὶ ἀντίπαίνω Θεμιστ. 57D.

ἀντικυμαίνομαι, παθ., κλυδωνίζομαι ἐν μέσῳ κυμάτων ἐναντίον ἀλλήλοισι φερομένων, φέρομαι τῆδε κάκιστος ὑπ' αὐτῶν, Πλούτ. 2. 897B: — τὸ ενεργ. ἀντ. ἑαυτόν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ὀρειθῶσ. Μαθη. 244: — ὡσαύτως ἀντικυματός, Βυζ.

ἀντικυριος, ὁ, πους ἐν τῇ μετρικῇ χρόνων ὀκτώ -υ-υ, Διομήδ. ἐν Λατ. Γραμμ., ἔκδ. Keil, I. σ. 482. 5.

ἀντι-κύριος, ὁ, ὡς ἰσοδύναμον τῷ Λατ. vice-dominus, Δου. κάγγ.: καὶ ἀντικυρία, ἢ, ἐξουσία, Σουίδ.

ἀντικύρως [ῶ]: ἀόρ. ἀντίκύρως: — συναντῶ τι κατὰ τύχην, τινί Πινδ. Ο. 12. 16, Σοφ. Ο. Κ. 99, κτλ.: ἀπολ., ὁ αὐτ. Φ. 545.

ἀντικωλύω, ἐμποδίζω ἀνθιστάμενος, 'Ιππ. 412. 36: — τὸ ῥῆμ. ἐπίθ. -υτικῶ ἀπαντᾷ παρὰ Γαλην.

ἀντικωμάζω, ἀντιπανηγυρίζω, ἀντεγκωμιάζω, «κάγῳ ἀντικωμάσω αὐτούς καὶ ὑμῖν» Σχολ. Πινδ.

ἀντικωμωδέω, κωμωδῶ, περιπαίζω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, Πλούτ. Φλαμίν. 9.

ἀντικωπηλάτης, ὁ, ὁ ἀντιθετος κωπηλάτης, Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Θ. 283 πρὸς ἐξήγησιν τῆς λέξεως ἀντηρέτης, ἦτις ὄμως ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ σχολιαστοῦ ἑρμηνευμένῳ χωρίῳ σημαίνει ἀντιπάλαιος.

ἀντιλαβῆσις, εως, ὁ, μέρος τῆς λαβῆς τῆς ἀσπίδος, «ὁ πόρπαξ τῆς τοῦ ὀπλιτοῦ ἀσπίδος» Ἡσύχ.

ἀντιλαβῆ, ἢ, (ἀντιλαβάνω) μέρος ἐκ τοῦ ὁποῖου δύναται τις νὰ συλλάβῃ τι, λαβή, Λατ. ansa, ὅπως ἂν ἀπολιθῶναι καὶ μὴ ἔχει ἀντιλαβήν ἢ χεῖρ ἐπιβαλλομένη Ἰσοκ. 7. 65· ἐπὶ ἀσπίδος, οὔτε πόρπακας οὐτ' ἀντιλαβὰς ἔχει Σπράβ. 154. 2) μετὰρ., πολλὰς .. ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβὰς, ἔχει πολλὰς λαβὰς, Πλάτ. Φαίδων 84C· οὕτως ἀντ. διδόναι Διον. Ἄλ. περὶ Ρητ. 8. 15· παρέχεσθαι Λουκ. Τίμ. 29· πρβλ. λαβή.

ἀντιλαγχάνω: μέλλ. -λήξομαι: πρκμ. -ελεγχᾶ Δημ. 1009. 4: — ὡς νομικός ὄρος, ἀντ. δίκαιον, «ἀντιλαχεῖν, ἀντικαλέσει ἐστίν» Α. Β. 184. 29. — «τὸ δίκην ἐπὶ δίκαιου λαχόντα ἐρήμην ὄφλειν, καὶ πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ δικάζεσθαι» Ἡσύχ. — τὴν μὴ οὖσαν (δίκην) ἀντιλαχεῖν ἐξῆν αὐτῷ δήπου, ἐπετρέπετο νὰ διαμαρτυρηθῆ κατ' αὐτῆς ὡς ἀκύρου, Δημ. 543. 14· ἴνα .. τὴν ἔρημιον (ἐνν. δίκην) ἀντιλάχῃ, καταρθῶσῃ νὰ τὴν ἀναιρέσῃ ὡς ἄδικον, ὁ αὐτ. 889. 23· ἀντ. τὰς παραγραφὰς ὁ αὐτ. 976. 24: — πρβλ. Αἰτ. Process. 756.

ἀντιλάζομαι, υμαι, ποιητ. ἀντὶ ἀντιλαμβάνομαι, μετὰ γεν., περὶ σὸν ἔξαρτωμένης γένειον, οὐ νῦν ἀντιλάζομαι χερὶ, «πιδῶν μὲ τὸ χερὶ μου», Εὐρ. I. Δ. 1227· συμμετέχω, ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει ὁ αὐτ. Ὀρ. 452, κτλ.

2) μετ' αἰτ., λαμβάνω ὡς ἀμοιβὴν ἀντὶ τοῦ ἰδομένου ὑπ' ἐμοῦ, κάλλιπτον ἔρανον· δοῦς γὰρ ἀντιλάζομαι παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδ' ἂν τοκεῦσι δῶ Εὐρ. Ἰκ. 363. Πρβλ. λάζομαι.

ἀντιλακτιζώ, λακτιζῶ τὸν λακτισάνα ἢ τὴν ψάνα με, μ. ὄστ.: καὶ πίθος πληγῆς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισον πίθῳ 'Αριστοφ. Βίρ. 613· μ. αἰ.: καὶ εἰ με ὄνος ἐλάκτισεν, ἀντιλακτίσαι τοῦτον ἠξιώσατε ἂν; Πλούτ. 2. 100.

ἀντιλακωνίζω, ἀποκρίνομαι λακωνικῶ τῷ τρόπῳ, Ἀγρησίλαος δὲ ἀκούσας ἀντελακωνίσει Εὐστ. 1642. 51.

ἀντιλάλω, ἀντιλέγω, λαλῶ ἐναντίον τινός, λοιδορῶ, Συμμ. Π. Δ. Ψαλμ. 138. 20.

ἀντιλαβάνω: μέλλ. -λήψομαι, λαμβάνω ἀντί τινος, μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη τῆς ἡβας ἀντιλαβεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μαν. 646 (λυρ.)· κατὰ τὸ πλείστον ἀνευ γενικῆς, εὐ δῶρον εὐ πάλιν ἀντιλαβεῖν Θεογν. 108· κἂν .. ἢ σῶφρον .. σῶφρον· ἀντιλήψεται Εὐρ. Ἀνδρ. 741· ἡδονὴν δόντας ἄλλοις κακίαν αὐτοῦς ἀντιλάβοις Θουκ. 3. 58· ἔρανον Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 5· ἄλλην [χώραν] ἀντιλαβεῖν ἄμαχεϊ Θουκ. 1. 143· ἀντ. ἄλλους τινὰς Ξεν. Κύρ. 5. 3, 12.

II. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν μέσ. τύπῳ μετὰ παθ. πρkm. -εἰλημαι Λυσ. 180. 44: — ὡς τὸ ἀντέγομαι, μετὰ γεν., κρατῶ τι, πιάνω, ἔωσ ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο Πλάτ. Ἀγρ. 184A, πρβλ. Πρωτ. 317D, καὶ ἄλλ.· πιάνομαι ἀπὸ κατὰ τι ὅπως ἀναδῶ, ἀντιλαμβανόμενος Θουκ. 3. 22· τῆ ἀριστερᾷ ἀντ. τοῦ τρίβωνος αὐτόθι 335B· καὶ ἢν ἀντιλαβώμεθα τοῦ φίλου χωρίου τῶν Σικελῶν, καὶ ἢν ἀπαξ κατορθώσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς κανὲν φιλικὸν χωρίον τῶν Σικελῶν, Θουκ. 7. 77· πρὶν ἀντιλαβεῖσθαι τὸν γε .. τῆς φλογός, πρὶν τοῦλάχιστον πάρη φωτιά καὶ κορώση ὁ .. Ἀριστοφ. Θεσμ. 242: — Ἐντεῦθεν κατὰ διαφόρους σχέσεις: 2) βοηθῶ, λαμβάνω μέρος εἰς τινα ἐργασίαν ἢ κίνδυνον, οὐκ ἀντιλήψεσθ'· Εὐρ. Τρω. 464· ἐπιλαμβάνομαι, τοῦ κοινου τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι Θουκ. 2. 61· ἀντιλαβανόμενοι αὐτῆς [τῆς ἐλευθερίας] 62, κτλ.· ἐπὶ προσ., ἀντ. Ἑλλήνων, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἑλλ., Διόδ. 11. 13· δεῖ ἀντιλαβεῖσθαι τῶν ἀσθενούντων, προσερχεσθαι εἰς βοήθειαν, Πρᾶξ. Ἀπ. κ'· 35, κτλ. — ἐν Θουκ. 7. 70, ἡ σύνταξις πιθανῶς ἔχει οὕτω, περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας — νῦν, εἰ ποτε καὶ αὖθις, .. ἀντιλαβεῖσθαι [αὐτῆς], ἢ τῶρα νὰ δώσητε εἰς αὐτὴν χεῖρα βοήθειας, ἢ ποτέ. 3) φθάνω εἰς, καὶ τοῦ ἀσφαλτοῦς ἀντιλάβοιτο Θουκ. 3. 22· καταλαβάνω, λαμβάνω κατοχῆν: ἀντελάβετο τοῦ θρόνου Ἰν· Αἰσχύλος καθῆστο Ἀριστοφ. Βάτρ. 777, 787. 4) ἄπτομαί τινος, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπιχειρῶ, Δατ. capessere, Θουκ. 2. 8· τῶν πραγμάτων Ξεν. Κύρ. 2. 3, 6· Δημ. 15, 5, κτλ.· τοῦ πολέμου Ἰσοκρ. 136E· τῆς θαλάττης Πολύβ. 1. 39, 14· τῆς Ἀφροδίτης Ἀλεξ. ἐν Ἐπιδόμοις 3. 15· τῆς παιδείας Πλάτ. Πολ. 534B· ἀντ. τοῦ λόγου, λαμβάνω τὸν λόγον διακόπτων τὴν συνομιλίαν τῶν ἄλλων, αὐτόθι 336B. 5) λαμβάνω τι ἀνὰ χεῖρας μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ εὕρω σφάλμα τι, νὰ ἐπιπλήξω ἢ νὰ ἐλέγξω, ἡμῶν Πλάτ. Σοφ. 239D, πρβλ. Γοργ. 506A, κτλ.· τοῦδε τοῖων πρώτων πάλιν ἀντιλαβώμεθα οὐπερ τὸ πρότερον, ἅς ἐπανεληθῶμεν λοιπὸν πρώτων εἰς τὴν προτέρων ἡμῶν ἐναντίωσιν, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 169D· ἀντὶλ. ὡς ἀδύνατον .., φέρω ἀντίρρησην ὅτι .., ὁ αὐτ. Σοφ. 251B, πρβλ. Πολ. 497D.

6) ἔγομαι τινος, κατακυριεύω, ἀιχαμολογῶ, μεταρ., θαυμαστῶς γὰρ μου ὁ λόγος οὕτως ἀντιλαβάνεται καὶ νῦν καὶ αἰεὶ ὁ αὐτ. Φαίδων 88D, πρβλ. Πικρ. 130E, Λουκ. Νιγρ. 19. 7) ἐπιφυνώ, ἀπλώνω ρίζας, ῥιζοβολῶ, «πιάνω», ὡς τὸ Δατ. comprehendere Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 1, 5.

8) ὡς καὶ νῦν, συναρπάξω διὰ τοῦ νοῦ, ἀντιλαμβάνομαι, καταλαβάνω, Πλάτ. Ἀε. 370A· σημειοῦται δὲ ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ὡς ἀπρηχαιωμένη λέξις ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ἐν συνήθει, ὑπὸ Λουκ. ἐν τῷ Σολοικ. 7: — οὕτως ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, ἀντ. κατὰ τὴν ἀκοήν, ὀσφρησεί Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 50, 64.

III. ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, κρατῶ ὅπως, ἢν δέ τις τοῦτο μεμαθηκὸς αὐτοῦ [τοῦ ἵππου] ἄμα ἀντιλαβάνηται τε τῷ χαλινῷ, κτλ. Ξεν. Ἴππ. 10. 15· οὕτως, τοῦ ἵππου ἀντιληπτέον τῷ χαλινῷ αὐτόθι 8. 8· πρβλ. Ἀριστ. Μεγάλ. ἸΙθ. 1. 14, 2, περὶ Ἀκουστ. 41.

ἀντιλάμπω, πέμπω καὶ ἐγὼ λάμπω, μεταβιβάξω διὰ πυρσοῦ ἄγγελμα, οἱ δ' ἀντέλαμπαν (δηλ. οἱ φύλακες) καὶ παρήγγειλαν πρόσω Αἰσχύλ. Ἀγρ. 294. II. ἀμετάβ., ἀντανακλῶ φῶς, λάμπω, Ξεν. Κυν. 5. 18· πρὸς τὴν σελήην Πλουτ. Ἄρατ. 21.

2) λάμπω ἐναντι ἢ κατὰ πρόσωπόν τινος, ὁ ἥλιος ἀντιλάμπει τινὶ Πλουτ. Μάρ. 26, κτλ.: θαμβῶν, ἐκπλήττω, τινὶ ὁ αὐτ. 2. 41C, 420F.

ἀντιλαμψίς, εὐς, ἢ, ἀντανάκλασις τοῦ φωτός, Πλουτ. 2. 930D, 931B.

ἀντιλέγω, Ἡρόδ., Κωμ., καὶ Ἄττ. πεζ. (πρβλ. ἀνταγορεύω): μέλλ. ἀντιλέξω Εὐρ. Ἴππ. 993, Ἀριστοφ. Βάτρ. 998, Ξεν. ἄλλ' ὁ κοινὸς μέλλ. εἶναι ἀντερῶ: — ἄορ. ἀντέλεξα Σοφ. Ο. Τ. 409, Ἀριστοφ. Νεφ. 1040 (ἄλλ' ὁ κοινὸς ἐν χρήσει ἄορ. εἶναι ἀντέσπον): οὕτως ὁ πρkm. εἶναι ἀντερῆρα, ὁ παθ. μέλλ. ἀντερῆρομαι, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγον, τινὶ Θουκ. 5. 30, Πλάτ., Ξεν., κλπ.: περὶ τινός Θουκ. 8. 53· τινὶ περὶ τίνος Ξεν. Ἄπομν. 4. 4, 8· ὑπὲρ τινος αὐτόθι 3. 5, 12· πρὸς τι Ἀριστοφ. Νεφ. 888: — συζητῶν ἐπομένως ἐξηρημένης προτάσεως, ἀντ. ὡς .. διακηρῆται ἐκ τοῦ ἐναντίου (ἢ ἀποκρίνομαι) ὅτι .., Ἡρόδ. 8. 77, Ἀριστοφ. Ἴππ. 980, Θουκ. 8. 24, Ξεν., κτλ.: οὐ τοῦτό γ' ἀντιλέγουσιν, ὡς οὐ .. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 11· ὡσαύτως, ἀντ. ὑπὲρ τινος ὡς .., Θουκ. 8. 45· οὕτω μετ' ἀπαρ.,

ἀντ. ποιήσιν ταῦτα, ἢν .., ἀποκρίνομαι ὅτι θὰ πράξω ταῦτα ἐάν .., ὁ αὐτ. 1. 28· ἀντείνω, λέγω ὅτι δὲν .., καίπερ πάνυ πολλῶν ἀντιλεγόντων ὡς, κτλ., Ξεν. Ἀν. 2. 3, 25· ἀντ. μὴ οὐκ ἀξιοῦσθαί τινα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 20. 2) μετὰ αἰτ. πράγμα, ἴσ' ἀντιλέξει (ἴδε ἀνωτ.) Σοφ. Ο. Τ. 409· ἀντ. τινὶ τι, λέγω τι ἐναντίον τινός, Θουκ. 5. 30· ἀντ. λόγον Λυσ. 113. 19· μῦθον ἀντ. τινὶ, λέγω ἓνα λόγον ὅπως ἀποκριθῶ εἰς ἕτερον, Ἀριστοφ. Λυσ. 806· οὕτως ἐν μέσ. τύπῳ, ἀντιλέγεσθαι τὶ πρὸς τινα περὶ τινός Δημ. 818. 13: — Παθ., διαφιλονεικοῦμαι, εἶμαι ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν .. ἴσως ἀντιλέγεται Ξεν. Ἐλλ. 6. 5, 37· ἐπὶ τόπου, ὑπὸ τινος ἀντιλεγόμενον, διαφιλονεικούμενον, ὁ αὐτ. 3. 2, 30. 3) ἀπολ., ἀντιλέγω ὡς καὶ νῦν: τοῦτο δὲ οὕτω δικαιοῦντος ἀντέλεγε οὐδεὶς Ἡρόδ. 9. 42, Εὐρ., Ἀριστοφ. κτλ., ὁ ἀντιλέγων, ὁ ἐναντίας, Πλάτ. Πρωτ. 335A· οἱ ἀντιλέγοντες Θουκ. 8. 53.

ἀντιλεκτέον, ῥημα. ἐπίθ. τοῦ ἀντιλέγω, δεῖ ἀντιλέγειν, Εὐρ. Ἰρακλ. 975.

ἀντιλεκτος, ον, διαφιλονεικούμενος, ὃν δύναται τις νὰ διαφιλονεικῆσθαι, ἔρος οὐκ ἀντ. Θουκ. 4. 92.

ἀντιλέξεις, εὐς, ἢ, ἀπόκρισις, ἀπάντησις, Ἴππ. 24. 44. 2) διάλογος, ἀντιλέξεις τῶν ὑποκριτῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μονωδοῖαι, Φιλόστρ. 244.

ἀντιλεσχάινω, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, φλυαρῶ ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ (ὥντας ὦν (τοὺς γονεῖς) καὶ ἀποικοινοῦμενος σέβειν χρῆ καὶ μηδέποτε ἀντιλεσχάινει Περικτιότῃ παρὰ Στοβ. 458. 3.

ἀντιλέων, ὁ, ὅμοιος λέοντι, σχηματισθὲν κατὰ τὸ ἀντίθετος, Ἀριστοφ. Ἴππ. 1044· ἐνθα ὅμοιος εἶναι πράγματι κύριον ὄνομα.

ἀντιληξίς, εὐς, ἢ, ἀντέγληξις ἢ ἐφῆσις πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς δικῆς ἢ πρὸς τὴν νάειν δικαιοσύνην, Δημ. 1006. 14· ἴδε ἐν λ. ἀντιλαγχανῶ.

ἀντιληπτέον, ῥημα. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ λάβῃ μέρος ἐν τινὶ ὑποθέσει, Ἀριστοφ. Εἰρ. 485· τῶν πραγμάτων αὐτοῦ ἀντ. Δημ. 9. 13, πρβλ. 13. 15. II. ἴδε ἀντιλαμβάνω III.

ἀντιληπτικός, ἢ, ὄν, ἱκανὸς πρὸς ἀντίληψιν, ὁ δυνάμενος νὰ ἀντιληφθῆ, τὰν ἀκοῆν λόγον καὶ μελῶν ἀντιληπτικῶν Τίμ. Λοκρ. 100C· οὐ δύναμις ἀντιληπτικῆς πληγῆς ἄερος δι' ὠτός καὶ ἔγκεφάλου Πλουτ. 2. 98B· ἐπὶ ἀναρριγμένων φυτῶν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ιδιότητα νὰ προσκολλᾶται, ἢ τε γὰρ γλισχρότης ἀντιληπτικῆς Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 6, 4· βοηθητικός, ὁ θερμὸς εὐεργετήσας καὶ εἰς ἀντιληπτικὴν χειραγωγίαν εὐδωρὸς Εὐστ. Πουημάτ. 338. 40: — Ἐπίρρ. -κῶς Ἰουστίν. Μ. π. Τρύφ. 325. 2) παθ., ὁ διὰ τὸν αἰσθήσεων γινόμενος ἀντιληπτός, τινὶ Κάσο. Προβλ. 35.

III. ἱκανὸς νὰ ἀναχαιτῆσθαι τι, δειλία ἀντιληπτικῆ ὁρμηλ. Πλάτ. Ὀροι 416.

ἀντιληπτῶρ, «ἀντιλαβανόμενος, ὑπερασπιστής, βοηθός» (Ἡσύχ.), μ. γεν. οὐ δὲ Κύριε ἀντιλήπτῶρ μου εἰ Ψαλμ. γ'. Α.

ἀντιληψίς, εὐς, ἢ, (ἀντιλαβάνω) τὸ λαμβάνειν τι ἀντὶ τοῦ διδομένου, ἢ λήψις προϊόντος τινός, πρὸς ἀντιλαγχανῆν ἄλλου δοθέντος, χαλεπωτέρην ἔξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὠράων καὶ πάλιν ἀντιληψίν ὦν ἡ θάλασσα τῆ ἠπειρῷ δίδωσι Θουκ. 1. 120: ἀντιποιήσις, τῆς τε ἀντιλήψεως τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος δεκατῆς Ξεν. Ἐλλ. 3. 5, 5. II. (ἐκ τοῦ μέσ. τύπου) ἡ ἀμοιβαία προσκόλλησις, τοῦ δὲ συμμένειν τὰς οὐσας μετ' ἀλλήλων μέχρι τινός αἰτιᾶται τὰς ἐπαλλαγὰς καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῶν σωματῶν Δημόκρ. ἐν Ἀριστ. Ἀποστ. 202· ἐπὶ φυτῶν, ῥιζοβολῆσις, μεγίστην ἔχει ῥοπήν καὶ πρὸς ἀντιληψίν καὶ πρὸς εὐκαρτίαν Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 6, 6: — ἡ προσάρτησις τῶν κλημάτων ἀπέλευ διὰ τῶν ἑλικῶν (κοιν. φαλίδων) ἐκ τῶν κλάδων φυτοῦ τινός: ἀλλὰ καὶ τὴν ἑλικά δοκεῖ τοῦτο χάριν ἔχειν ὅπως εὐθὺς ἀντιλήψις γένηται καὶ οἶον δεσμός αὐτῶν 2. 18, 2. 2) ἀντιλαβῆ, μέρος τὸ ὅποσον νὰ πιᾶσθαι τις ἢ νὰ πιᾶσθαι ἀπ' αὐτοῦ, περὶ τῆς γαίτης τοῦ ἵππου, ὅπως τῷ ἀμῶσθαι ὡς ἀφθονωτάτη ἀντιλήψις ἢ Ξεν. Ἴππ. 5. 7· ἐπὶ ἐπιδέσθῳ, Ἴππ. κατ' Ἰητροῖν 743· ἀντιληψίν βοηθείας ἔχειν Διόδ. 1. 30· ἀντ. διδοῖναι τινὶ δίδω εἰς τινα λαβὴν, ἀφορμὴν, Πλουτ. 2. 966E. 3) προστασία, βοήθεια, συνδρομή, Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Α'· εἶ', 28. 4) ἄξιωσις ἐπὶ τινος πράγματος, Ξεν. Ἐλλ. 3. 5, 5. 5) ἐπίθεσις, ἀντίρρησης, Πλάτ. Φαίδων 87A, Σοφιστ. 241B, Ἴππίας Μείζ. 287A: — ἀμφισβήτησις πράγματος τινός ἐν δικαστηρίῳ, «ἔστι γὰρ ἀντιλήψις ἀνευθύνου πράγματος εἶναι δοκούστος ὡς ὑπευθύνου κατηγορία» Ἐρμογέν. περὶ Στάσεων, Ρήτορες (Walz) τ. 3, σ. 12. 38. 6) τὸ ἀντιλαβάνεσθαι διὰ τοῦ νοῦ, ἀντίληψις, Τίμ. Λοκ. 100B, Διόδ. 3. 15· ποιότητων Πλουτ. 2. 625B. III. (ἐκ τοῦ παθ. τύπου) προσβολὴ ὑπὸ νόσου, καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντιλήψις αὐτοῦ ἐπεσῆμαι, καὶ ἢν τις ἐσθίει ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων, ἡ νόσος ὅμως προσεβαλε τὰ ἄκρα τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ ἄρινη τὰ σημεῖα αὐτῆς, Θουκ. 2. 49: — ὁ Δούκας ἐρμηνεύει ἄλλως τὸ χωρίον. Ἐν Ψαλμ: κβ', 1 (κατὰ τοὺς Ἑβδ.) τὴν φράσιν: ὑπὲρ τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἐσωθῆνης, ὁ Ἀκύλας ἐρμηνεύει, ὑπὲρ τῆς ἐλάφου τῆς ὀρθρινῆς, ἐνθὲ τὸ Ἑβραϊκὸν πρότυπον ἔχει: εἰς τὸν πρώτον μουσικόν.

ἀντιλιτανεύω, ἱκετεύω ἐν τῷ μέρει τὸν ἱκετεύοντά με, Πλούτ. 2. 1117C.

ἀντιλιθέειν, τό, μέρος τοῦ ὕπτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ προλύθειν, Πολυδ. Β' 86.

ἀντιλογέω: μέλλ. -ἤσω, = ἀντιλέγω, ἀρνούμαι, πῶς εἰδῶς ἀντιλογῶσα τῆνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην Σοφ. Ἀντ. 377.

2) = ἀντιλέγω 3: ἐτέρω λόγῳ ἀντιλογῆσαι Ἀριστοφ. Νεφ. 322: — ἐν μέσ. τύπ., Ἀντιῶν παρὰ Πολυδ. Β' 120.

ἀντιλογία, ἡ, ἀμφιλογία, ἀντίφασις, Λατ. dissertatio, ἀντιλογία χρησῶν Ἡρόδ. 8. 77: συζήτησις ὑποθέσεως τινος, ἡμεῖς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐς ἀντιλογίην παρέξομεν, ἡμεῖς θὰ παραδώσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς ὑμᾶς ὅπως συζήτησωμεν τὸ πρᾶγμα ἢ ὅπως ἀπολογηθῶμεν, ὁ αὐτ. 9. 87: ἔδοκεον ἀντιλογίης τε κυρήσειν, ἤλπιζον ὅτι ἦβελεν ἐπιτραπῆ εἰς αὐτοὺς νὰ συζητήσῃσι: τὸ πρᾶγμα ἢ ν' ἀπολογηθῶσιν, αὐτοῖσι 88: Ἄυσ. Ἀποστ. 45. 1, Πλάτ., κλ. ἐς ἀντ. τιλ. Θουκ. 1. 73: ἀντ. καὶ λοιδορία Δημ. 1018. 8: ἀντιλογίαν ἔχει, ἔχει ἀντίρρησην τὸ πρᾶγμα, ὅγλ. τὸ περὶ ἐαυτοῦ λέγειν Ἀριστ. Ρῆτ. 3. 17, 16, πρὸλ. 13, 3: κατὰ πληθ., ἐπιχειρήματα ἐναντία πρὸς τὰ τοῦ ἐτέρου, λόγοι ἀναίρετικοὶ τῶν βῆθάντων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 775, Θουκ. 4. ἐ9: — ἀντ. πρὸς τινα Σεν. Ἑλλ. 6. 3, 20: ἐς ἀντ. ἔλθεῖν Θουκ. 1. 31: ἀντιλογίαν ἐν αὐτῷ ἔχειν, ἔχειν λόγους ὑπερασπίσεως ἐν ἑαυτῷ, ὁ αὐτ. 2. 87.

ἀντιλογίζομαι, ὑπολογίζω ἀπ' ἐτέρου, οἱ δὲ Θηβαῖοι ἤκουον μὲν ταῦτα, ἀντελογίζοντο δὲ ὅτι.. Σεν. Ἑλλ. 6. 5, 24.

ἀντιλογικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ ἐπιτιθέσθεις νὰ ἀντιλέγη, ἐριστικός, φιλονεικός, Ἀριστοφ. Νεφ. 1173, Ἴσοκρ. 319B, Πλάτ. Θεαίτ. 197A, καὶ ἄλλοι: — ἡ ἀντιλογική (ὅγλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀντιλέγειν ἢ τοῦ ἀντελεῖν ἐπιχειρήματα ἐκ τῶν ἀντιλεγόντων, ὁ αὐτ. Πολ. 453E, Φαῖδρ. 261D: οὕτω, τὸ ἀντιλογικὸν ὁ αὐτ. Σοφιστ. 225B: — οἱ ἀντιλογικοί, οἱ ἐξισχυμένοι εἰς τὴν ἀντιλογικὴν τέχνην, ὁ αὐτ. Ἄυσ. 216A: καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτῶν, οἱ περὶ τοῦ ἀντιλογικοῦ λόγου διατρίψαντες ὁ αὐτ. Φαῖδων 90B, πρὸλ. 101E. — Ἐπίτρο. -κῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν τοιοῦτων ἀνθρώπων, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 164C.

ἀντιλογισμός, ὁ, ἐναντίος λογαριασμός, ἀντιλογισμοῖς τε ὑπῆγοντο Φιλόστρ. 549.

ἀντιλογος, ὄν, παράλογος, ἐναντίος, ἀντιλόγοις πηδῶντ' ἀνεπίστοις τύχαις; Εὐρ. Ἑλ. 1142.

ἀντιλοιδορέω, λοιδορῶ τὸν λοιδοροῦντα, Πλούτ. 2. 88E, Πέτρ. Δ' 6', 22: — Μέσ., μετ' αἰτ. πράγμ., καὶ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα Λουκ. Συμπ. 40.

ἀντιλοῖξος, ὄν, πλάγιος, λοξός, καὶ πυκνὸν ἀντιλοῖξον εὐστροφον τάχος Νικήτ. Εὐγεν. 7. 322.

ἀντιλυπέω, προσέων λύπην εἰς τὸν λυπήσαντά με, οὐχ ὑπέμεινεν ἀντιλυπῆσαι τοὺς Ροδῖους Πλούτ. Δημήτρ. 22, ἀντιλυπεῖν ἔβουλόμην αὐτὸν Λουκ. Ἐταιρ. Δι. 3. 3.

ἀντιλυπήσις, εὖς, ἡ, τὸ λυπεῖν τὸν λυπήσαντα, ἔρεξιν ἀντιλυπήσεως Ἀριστ. Περὶ Ψυχ. 1. 1. 16, Πλούτ. 2. 442B.

ἀντιλύρος, ὄν, (λύρα), ἀλλὰ θέλας ἀντιλύρον μουσὰς «ἀντωδός, ἰσούρος» (Σχόλ.) Σοφ. Τρ. 643.

ἀντιλυτρον, οὐ, τό, τὸ ἀντὶ λύτρου διδόμενον, «Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ δοὺς ἐκείνῳ ἀντιλυτρον ὑπὲρ πάντων» Ἐπιστ. πρὸς Τιμ. Δ' 6', 6. 2) ἐν Ὄρφ. Διθ. 587, ἀντίδοτον φάρμακον.

ἀντιλυτρώω, ἀπολυτρώω τὸν ἀπολυτρώσαντα, εὐρήσει μόνον τὸ ῥημ. ἐπιθ. ἀντιλυτρωτέον, οἷον τῷ λυτρωθέντι παρὰ ληστῶν, πότερον τὸν λυσάμενον ἀντιλυτρωτέον.. ἢ τὸν πατέρα λυτρωτέον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 4.

ἀντιλωθῶμαι, ἀποθ., κακοποιῶ τὸν κακοποιήσαντά με, Εὐστ. 757. 59.

ἀντιμαίνομαι, παθ., μαίνομαι: καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέρει, «τρελλαινόμεαι καὶ ἐγὼ δι' ἐκεῖνον ὅστις δι' ἐμέ τρελλαίνεται», καὶ εἴπει .. αὐτὸν.. ἀντιμεμνηνῶτα ἀληθῶς Λουκ. Ἐταιρ. Δ. 12. 2' τιλ. Ἀνθ. Πλαν. 30.

ἀντιμανθάνω, ἀφίνω τὰ παλαιὰ καὶ μανθάνω νέον τι, ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθῶν Ἀριστοφ. Σρ. 1453.

ἀντιμαντεύομαι, μαντεύομαι καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει ἢ μαντεύομαι ἐναντίον ἄλλης μαντείας, Θεμιστ. Λόγ. 13. σ. 163.

ἀντιμαντεύς, εὖς, ὁ, ἀντίηλος, ἀντίπαλος, μάντις, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 429.

ἀντιμαρτυρέω, μαρτυρῶ κατὰ τινος, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 382: μαρτυρῶ τὸ ἐναντίον, τιλ. πρὸς τι Πλούτ. Ἄλκ. 21., 2. 471C: τινὸς αὐτοῖσι 418A.

ἀντιμαρτύρησις, εὖς, ἡ, ἐναντία μαρτυρία, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 244: κατὰ πληθ., Πλούτ. 2. 1121E.

ἀντιμαρτύρομαι [ῶ], ἀποθ., διαμαρτύρομαι, ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα Λουκ. Συμπ. 47.

ἀντιμαχέω, ἀνίσταμαι διὰ τῶν ὄπλων, Διοδ. Ἑκλογ. 502. 69.

2) ὡς νομικός ὄρος, ἀνίσταμαι, ἐγείρω ἐνστάσεις, φέρω ἀντιρρήσεις, «ὅταν ἀντιποιηθῆι τις οἰκίας ἢ χωρίου καὶ ὁ πεπρακὼς ἐτέραν ζητῆ τιμὴν καὶ μάχηται, τοῦτο λέγεται ἀντιμαχῆσαι» Α. Β. 184. 13.

ἀντιμάχησις [ῆ], εὖς, ἡ, ἀγών, συμπλοκή, ἐπ' ἀλλήλοισ

Διον. Ἄλ. 8. 58: — ἀντιμάχητύς, ὄος, ἡ, Ἐρατοσθ. ἐν Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. Τ. 233.

ἀντιμάχητής, οὗ, ὁ, ἀνταγωνιστής, Χρησ. Σειβυλλ. 14. 165.

ἀντιμάχομαι: μέλλ. -μαχήσομαι, ἀποθ., μάχομαι: ἐναντίον τινός, τῶν προδιδόντων Μεγάρων ἀντιμαχομένων Θουκ. Α. 63.

ἀντιμάχος, ὄν, ὁ ἐναντίον τινός μαχόμενος, ἀντίπαλος, τιλ. Ἀππ. Ἰππ. 9., πρὸλ. Ἀθῆν. 154F.

ἀντιμεγαλοφρονέω, μεγαλοφρονῶ καὶ αὐτὸς κατὰ μεγαλοφρονῶντος, μ. δοτ., ὁ Αἴας ἀντιμεγαλοφρονῶν τῷ Ἐκτορι Εὐστ. 676. 5.

ἀντιμεθέλω, ἔλω, σύρω πρὸς ἀντίθετος διευθύνσεις, τὰν ὄλοαν Ἰνδείαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάγου χεῖρ, Ζάλω καὶ τέκνοια ἀντιμεθελκόμενάν Ἀνθ. Πλαν. 136, 139, ἐν τῷ παθ., τῇ καὶ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος Ἀνθ. Π. 10. 74.

ἀντιμεθίστημι: μέλλ. -μετσατήσω, μετακινῶ ἀπὸ ἐνός μέρους εἰς ἕτερον, ἀνατρέπω, ψηφίσματα καὶ νόμον ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάμαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 362. II. παθ., μετ' ἀορ. δ' καὶ πρην. ἐνεργ., μεταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ἀντιμεθισταμένον ἀλλήλοισ τοῦ τε ἀέρος καὶ ὕδατος Ἀριστ. Φυσ. 4. 2. 4, πρὸλ. 4. 4, 13, Μετεωρ. 2. 8, 27: πρὸλ. ἀντιπεριστῆμι I. 2: — μεταβαίνω εἰς τὸ ἕτερον μέρος, Λουκ. Δημ. Ἑγκ. 37.

ἀντιμετρακτεύομαι, ἀποθ., δεικνύω ἐναντίον τινός παιδικῶν αὐθάδειαν καὶ ἀντεκδίκην, ἀντιμετρακτεῖν πρὸς τινα, πρὸς Τιμόθεον μὲν οὖν φασιν οὕτω φανέντα φιλότιμον ἀντιμετρακτεύεσθαι τὸ δαιμόνιον, Πλούτ. Σύλλ. 6.

ἀντιμελετώ, μελετῶ τι μετὰ ζήλου, ἢ γυμνάζομαι ἐναντίον τινός, Ἀθανάσ.

ἀντιμελίξω, ἀθαμιλλῶμαι πρὸς τινα ἐν τῇ μουσικῇ, Τερψιχόρης ἀντιμελίξε μίτοις Ἀνθ. Π. 5. 222.

ἀντιμέλλω, περιμένω καὶ ἐγὼ κερδοφυλακῶν ἐναντίον τινός, ἀντιμελλῆσαι Θουκ. 3. 12, ἐκ διορθώσ. τοῦ Βεκκ. ἀντὶ τῆς γραφ. τοῦ χειρογρ. ἀντεπιμελλῆσαι.

ἀντιμέμφομαι, ἀποθ., μέμφομαι εἰς ἀπάντησιν, πέμψαι ἐς τὸ μαντήτιον τῷ θεῷ ὀνειδίδια, ἀντιμεμρόμενον ὅτι.., Ἡρόδ. 2. 133.

ἀντιμερίζομαι, ἀποθ., παρέχω, μεταδίδωμι καὶ αὐτὸς, χάριν ἀντιμερίζω Ἀνθ. Π. 6. 209.

ἀντιμεσουράνέω, εἶμαι εἰς τὸν ἀντίθετον μεσημβρινὸν ὡς συμβαίνει εἰς τὸν ἥλιον κατὰ τὸ μεσονύκτιον, (κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν οἱ ἀντίποδες ἔχουσι τὸν ἥλιον ἐν μεσουρανήματι), Πλούτ. 2. 284E.

ἀντιμεσουράνημα, τό, τὸ ἀντίθετον μεσουράνημα, ὅγλ. ὁ ἀντίθετος μεσημβρινός, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 12.

ἀντιμεταβαίνω, μεταβαίνω ἀμοιβαῶν, ἐν τῷ μέρει, ἐπὶ τι Ἀλέξ. Τραλλ. 6. 2, σ. 101.

ἀντιμεταβάλλω, πρὸς μίαν μεταβολὴν ἀντιτάσσω ἐτέραν, ἀμοιβαίως μεταβάλλω, Ἰππ. π. Ὁξ. 388, Σχόλ. εἰς Θεοκρ. 8. 93.

ἀντιμεταβολή, σῆμα λόγου, ἀντιμετάσεις, ἀμοιβαία μεταλλαγή, Λογγίν. 23, πρὸλ. Κοῖντιλ. 9. 3, 85.

ἀντιμετάδοσις, εὖς, ἡ, ἀμοιβαία μετάδοσις, ἀνταλλαγή, Εὐστ. Πονημάτ. 50. 63.

ἀντιμετάθεσις, εὖς, ἡ, ἀμοιβαία μετάθεσις, Λογγίν. 26.

ἀντιμετακλίνω [τ], κλίνω πλαγίως ἢ κατὰ τὴν ἐναντίαν διευθυσιν, Φίλων 1. 678.

ἀντιμεταλαμβάνω, ἀντὶ ἐνός πράγματος λαμβάνω ἄλλο, Πλούτ. 2. 785C: — Παθ., ἀντιμεταβάλλομαι, ἀντιμετελλημμένον δὲ εἰς αἰτιατικὴν Δ. Β. 540. 21.

ἀντιμετάληψις, εὖς, ἡ, ἀνταλλαγή, Πλούτ. 2. 438D: ἀντ. τῶν βίων, ποικίλη μεταλλαγή, αὐτοῖσι 466B.

ἀντιμεταλεύω, ὀρύσσω ἐναντίαν ὑπόνομον, ἀνθυπορύσσω, Πολυδ. 1. 42, 2., 16. 31, 8.

ἀντιμεταρρέω, ῥέω ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, πάλιν εἰς τὸν πνεύμονα τὸ περιττὸν ἀντιμεταρρεῖ Πλούτ. 2. 904A.

ἀντιμετασπάω: μέλλ. -σπάσω, ἔλω, σύρω πρὸς τὴν ἐναντίαν διευθυσιν, ἀντιμεθέλω, εἰς τι Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 13. 5, 3.

ἀντιμετάστασις, εὖς, ἡ, ἀμοιβαία μετάστασις, μετάθεσις, μεταβολή, Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 2, Διον. Ἄλ. 3. 19.

ἀντιμετάταξις, εὖς, ἡ, μεταλλαγή, ἀνταλλαγή θέσεως, ὡς ὅταν γίνηται χρῆσις λέξεώς τινος ἀντὶ ἐτέρας, Διον. Ἄλ. περὶ Θουκ. 91.

ἀντιμετατάσσω: μέλλ. -ξω, μεταβάλλω καὶ αὐτὸς τὴν θέσιν τοῦ στρατοῦ, μετατάσσω αὐτὸν συμφωνῶς πρὸς τὴν μετὰταξιν τοῦ ἀπέναντι ἐχθροῦ, Διον. Ἄλ. 3. 25.

ἀντιμεταχωρέω, μεταχωρῶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἀντιμεταχωρεῖται ταῖς ἐλπίσι, κάμνει τόπον διὰ νέας ἐλπίδας, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 15. 2, 2.

ἀντιμεταχώρησις, εὖς, ἡ, ἀνθυπαλλαγή γραμμάτων, κτλ., Εὐστ. 1618. 36.

ἀντιμετίεμι, ἀθαμιλλῶμαι, ἀνταγωνίζομαι: Κάτων δὲ δευτέρος μὲν ὑπάτος ἠρέθη πολλῶν ἀντιμετιόντων Πλούτ. Σύγκρ. Ἀριστεῖδ. καὶ Κάτωνος 2.

ἀντιμετρέω, δίδω τι ὡς ἀποστῆμι, δίδω τι ὡς ἀνίσταμι, ἢ φύσις τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντιμετρέσεν Λουκ.

Ἐρωτ. 19:—Πασ., καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν, ὅτι ἀποδοθή, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 2, κ. Λουκ. ζ', 38:—Ἐνεῦθεν -σις, εως, ἤ, ἀναπαύσει, Νικηρ. Γρηγορ. τ. 1, σ. 173.

ἀντιμετωπέω, εἶμαι ἀντιμέτωπος, Κίνναμ. Ἰστ. 2, σ. 24.
ἀντιμέτωπος, ον, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, μέτωπον πρὸς μέτωπον, ἀλλ' ἀντιμέτωπος συνέρραζε τοῖς Θηβαίοις Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 19, Ἀγιστ. 2. 12.

ἀντιμηλον, τό, συνώνυμον τῷ **μανδραγόρας** (δ' ἴδε), Διοσκ. 4. 76.

ἀντιμηνα, «κατὰ μῆνα» Ἰσχύ, ἀντιμηνήω, ἀντοργίζομαι, Σουῖδ.
ἀντιμηνούμαι, λαμβάνω μήνυμα εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐπιστολῶν μου, Νικήτ. Εὐγ. 2. 317.

ἀντιμηχανῶμαι, ἀποθ., μηχανῶμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου, ἄλλα τε ἀντεμηχανέοντο καὶ δὴ καί, κτλ. Ἰπρόδ. 8. 52· ἀντεμηχανήσαντο σθεσάτρια κωλύματα Θουκ. 7. 53· ἀπολ., Εὐρ. Βαχχ. 291, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 8, 5· ὁ μέντοι Ἀγχισίλαος πρὸς τοῦτο ἀντεμηχανήσατο Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 16.

ἀντιμηχανήμα, ατος, τό, μηχανήμα ἐναντίον ἄλλου μηχανήματος, τοῖς μηχανήμασιν ἀντιμηχανήματα εὐτρέπιζον Πολύβιου. 4. 20.

ἀντιμιμέομαι, μιμοῦμαι καθ' ὅλα, Ἀππ. Ἐμρ. 5. 698.

ἀντιμίμημα, ἀπρόβλεπτον ἀπομίμημα, ἀντιμίμημα τῶν ἐπιγελευν Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 345.

ἀντιμίμησις [μί], εως, ἤ, πιστὴ ἀπομίμησις, μ. διπλ. γεν., τὰ τῆς ἀντιμίμησεως αὐτῶν τῆς παρασκευῆς ἡμῶν Θουκ. 7. 67.

ἀντιμίμος, ον, ὁ πιστὸς ἀπομιμνόμενος, μ. γεν., ἀντιμίμιον τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιθυμίαν Ἀλκιδ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3· μετὰ δοτ. σθεσάλιον ἀντιμίμιον ἡλίου τρογῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 17.

ἀντιμιθῶ, μισῶ τὸν μισοῦντά με, Ἀριστοφ. Λυσ. 818.

ἀντιμισθία, ἤ, ἀνταμιθία, ἀνταπόδοσις, μισθαποδοσία, Ἐπιστολ. π. Κορ. Β' σ', 13· ἐπὶ κακῆς σημασι. κόλασις, τιμωρία, ἐπιχειρεῖα κακῆς πράξεως, Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 27.

ἀντιμισθος, ον, ὁ ἀντὶ μισθοῦ διδόμενος, ὁ ὡς ἀνταμιθῆ διδόμενος, μνήμην.. ἀντιμισθον ἡῦρετ' ἐν λιταῖς Δισχύλ. Ἰκ. 270.

ἀντιμισθωτός, ὄν, ὁ μισθωθεὶς ὡς ἀντικαταστάτης, «ὁ ἀντ' αὐτοῦ ὑπηρετῶν» Ἡσῦδ.

ἀντιμνηστεύομαι, εἶμαι ἀντίπαλος μνηστήρ, εἶμαι ἀντεραστής, Διοδ. Ἐκλογ. 550. 97, καὶ ἀντιμνηστήρ, -ῆρος, ἀντίπαλος μνηστήρ, ἀντεραστής, τινὸς Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἄλ. 31.

ἀντιμοιρεῖ, ἐπίρρ. ἰσομοιρεῖ, Δημ. 946. 28, ἐκ διορθώσεως τοῦ Οὐολφ.

ἀντιμοιρεῖω, λαμβάνω ἴσον μερίδιον, «ἀντιμοιρεῖ, ἰσομοιρεῖ» Πολυδ. Δ, 176.

ἀντιμοιρῆς, ἤ, ἀποζημιωσις ὡς ἐν τισι χειρογρ. τοῦ Δημ. ἐν τῷ χωρίῳ τῶ ἐν λ. ἀντιμοιρεῖ.

ἀντιμοιρος, ον, = ἰσόμοιρος, δ' ἴδε.
ἀντιμολεῖν (ἴδε βλώσκω) συντυχεῖν, Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. ἀντιβολῆσαι.

ἀντιμολπος, ον, ἀντιφθογγος, εἶτ' ἀντιμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτὸν, ἔπειτα ἀντὶ εὐφροσύνου ἐπιφωνήσεως (ὀλολυγῆς) ἐξέπεμψε μέγαν ἠρόνον, Εὐρ. Μηδ. 1176· ὕπνον τὸς ἀντιμολπον.. ἄκος, ἄσμα ἀντικαθιστῶν τὸν ὕπνον, Δισχύλ. Ἀγ. 17.

ἀντιμορος, ον, ὁμοιος, ἀνάλογος, τινὶ Σὺλλ. Ἐπιγρ. 160. 26 (σ. 273).

ἀντιμορφος, ον, ὁμοιομορφος, Λουκ. Ἐρωτ. 44.—Ἐπίρρ. -φως, τινὶ Πλούτ. Κράσσ. 32.

ἀντιμούσος, ον, κακοχηγῆς, θλιβερός, μέλος ἀντίμουσον ἐν Νικηρ. Ρήτοροι ἐκδ. Walz 1. 493, 22.

ἀντιμούζω, ἀντιμουγγρίζω ἢ ἀντιμουμουρίζω, Εὐστ. Θεσσ. Πονημ. ἐκδ. Τιφ. σ. 292. 81: «ὁ δ' ἐπιτελεύτιον οἶον ἀντιμούζας τὸ· κabalικευμα καὶ τὸ· καθά με βλέπετε, ἐπὶθὸς μὲν κτλ.»—Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. κακῶς παρετέθη τὸ χωρίον τοῦτο ἐντὸς τοῦ ἄρθρου ἀντιμουκάομαι, εἰς δ' δὲν ἀνῆκε ἢ μετοχὴ ἀντιμούζας. Πρὸλ. ὑπομούζω ἐν Λεξικ. Ἀθησ. λέξ. Κοιμανούδη.

ἀντιμουκάομαι, ἀποθ., ἐπὶ βῶδιν, μυκῶμαι εἰς ἀπάντησιν ἄλλου μυκωμένου, ἀντιμυκῶντο ταῖς ἔκτοσθεν Διον. Ἄλ. 1. 39.

ἀντιμυκτηρίζω, μυκτηρίζω τὸν μυκτηρίζοντα, Κικέρ. Epist. ad Fam. 25. 19, 4.

ἀντινυλον, τό, φόρος ἐπιβληθεὶς εἰς τοὺς ναύτας ὑπὸ Ἀλεξίου Ἀγγέλου: «τὸ ἐπιτεθὲν παρ' αὐτοῦ κεφάλαιον εἰς τοὺς ναύτας τὸ νῦν λεγόμενον ἀντινυλον. Νικήτ. σ. 312C.

ἀντιναυμαχέω, ναυμαχῶ κατὰ ναυμαχοῦντος, οἱ γεῶν σὺν ἡμῖν, ὡς ἄριστοι ναυτικοί.. τοῖς τὰ ξίφη φέρουσιν ἀντεναυμαχίον Νικήτ. Εὐγεν. 4. 23.

ἀντιναυπηγέω, κατασκευάζω πλοῖα ἐναντίον τινός, οὐχ ὁμοίως ἀντιναυπηγημένας [τὰς ναῦς] Θουκ. 7. 36, 62, ἐν τῷ παθ.

ἀντινήφω, συνέρχομαι εἰς ἑμαυτὸν, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 83.

ἀντινήχομαι, ἀποθ., νήχομαι ἐναντίον τινός, οἱ ἰχθύες.. ἀεὶ πρὸς κύμα καὶ βῶδιν ἀντινήχονται Πλούτ. 2. 979B.

ἀντινικήω, ἡττῆθεις νική, εἴπερ κρατηθεὶς γ' ἀντινικήσαι Θέλειε Δισχύλ. Χο. 499, πρὸλ. Δίωνα Κ. 48. 21.

ἀντινομία, ἤ, (νόμος), ἀσάφεια τοῦ νόμου καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀντίφασις πρὸς ἑαυτὸν, Πλούτ. 2. 742A· ἐν ἀντινομία γίγνεσθαι, εὐρίσκεισθαι ἐν ἀπορίᾳ μεταξύ δύο νόμων, ὁ αὐτ. Κῆρ. 13. Περὶ τοῦ ὀρισμοῦ τῆς ἀντινομίας ἴδε Ἐρμογέν. ἐν Ρήτοροι (Walz) τόμ. 3, σ. 56.

ἀντινομίζομαι, παθ., ἐπὶ νόμων, ἐφαρμόζομαι κατὰ τινος, πονηρῶν ἀθέων νόμοι θεῶν ἀγραφοὶ ἀντινομίζομενοι, δηλ. κατὰ πονηρῶν ἀθέων οἱ ἀγραφοὶ νόμοι τῶν θεῶν ἐφαρμόζομενοι, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 267, 39.

ἀντινομικός, ἤ, ὄν, ὁ ἀφορῶν τὴν ἀντινομίαν, ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀτάφειαν ἐν τοῖς νόμοις, Πλούτ. 2. 741D.—Ἐπίρρ. -κῶς Σχόλ. εἰς Δημ. 592.

ἀντινομοθετέω, κάμνω νόμους ἐναντίον τινός, τινὶ Πλούτ. 2. 1044C, κτλ.

ἀντινόος, ον, ὁ ἔχων ἀντίθετον χαρακτῆρα, ὁ ἀντιστάμενος, Ἰησις ἀντίνοσον μὴ ὁμοιοεῖν τῷ πάθει Ἰππ. 1184F.

ἀντινουθετέω: μέλλ. -ῆσω, νουθετέω τὸν νουθετούντά με, ἡκίστα δὲ προσήκει νουθετούμενοι ἀντινουθετεῖν Πλούτ. 2. 72E.

ἀντινοκτής, ὁ, στήριγμα, «σπεύσας ἐπίρρ. τοὺς ἀντινοκτας τοὺς ὄντας ἐν τῷ τροῦλλῳ ξυλίνους», Περιγραφ. Ἀγ. Σοφίας. ἴδε Δουκάγιον ἐν λέξει.

ἀντινώτος, ον, κατὰ πληθ., νῶτα πρὸς νῶτα, «πλάτη με πλάτην» καθημένους ἀλλήλοισ ἀντινώτους Διόδ. 2. 54.

ἀντιξενίζω, ξενίζω τὸν ξενισαντά με, Εὐστ. 1961. 37.

ἀντιξοίω, ἐναντιοῦμαι, ἀντίκειμαι, Νέμεα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ, «ἀντιβαίνει» (Σχόλ.), «ἐναντιοῦσαι» (Ἐτυμ. Μ.), Πινδ. Ο. 13. 47.

ἀντιξοός, ον, συνηρ. -ξοός, ουν, Ἰων. λέξ., ἐναντίος τινί, ἐλπίόμενος οὐδὲν σφί φανήσεσθαι ἀντιξοῦν Ἡρόδ. 7. 218, πρὸλ. 6. 50· τὸ.. τοῖσι Κεύθησι ἀντ. 4. 129· στρατῶν.. ἀντ. Πέρσοι 6. 7:—ἀπολ., ἐν μυριήτῳ γνώμησι μίαν οὐκ ἔχω ἀντιξοῦν 8. 119· ἀντ. δοῦρα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 79· τὸ ἀντιξοῦν, ἐναντίότης, Ἡρόδ. 1. 174· τὸ ἀντ. συμφέρον Ἡράκλ. παρ' Ἀριστ. ἸΠθ. Ν. 8. 1, 6.—Ἐπίρρ. ἀντιξοός, ἐχθρικός, Φιλίστορ. 315. (Ἡ βίβα φαίνεται οὐσα ξέω, ἀν καὶ δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἴδῃ τις τὴν σχέσιν τῶν ἐνοιαῶν).

ἀντιξυῖω [ῦ] ξυῖω τὸν ξυῖντά με, ἀντιξυῖειν τὸν ξυῖοντα Σωφρόν. παρὰ Σουῖδ. (Mus. Crit. τ. 2. σ. 355)· παροιμ.: τὸν ξυῖοντα δ' ἀντιξυῖειν «ἐπὶ τὸν διὰ χάριν χάριτας ποιούντων», κοινῶς «ξυῖε με νὰ σε ξυῖω» Διογενεῖαν. 8. 48.

ἀντίον, ὡς ἐπίρρ. = ἀντην, ἴδε ἐν λέξ. ἀντίος.

ἀντίον, τό, μέρος τοῦ ὑπαντικτοῦ ἰστοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 822· τὸ ὑπὸ τοῦ Πολυδ. (Γ', 125) ἰστοῦ ἀντίον καλούμενον «ἀντὶ τοῦ ἀργαλειοῦ».

2) καθόλου, ὁ ἰστός, ὁ ἀργαλειός, ἀντίον ὑφαινεῖν Ἐβδ. (Βασ. Β' κα', 19, καὶ ἀλλαχού. ἴδε Ἀθηναί τ. 10. τευχ. 4, σ. 540, ἐνθα ὑπάρχει σχεδιογράφημα τοῦ νῦν «ἀργαλειοῦ» μετὰ τῶν ὀνομασιῶν τῶν διαφόρων αὐτοῦ μερῶν).

ἀντιόομαι: μέλλ. -ώσομαι, Ἡρόδ. 7. 6, 102, καὶ ἀλλαχού:—παθ. ἄρ. ἡντιώθη, Ἰων. ἀντιώθη ὁ αὐτ. 4. 126, 7. 9, κ. ἄλλ.: ἀποθ., ἀντίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, τινὶ ὁ αὐτ. 1. 76, Δισχύλ. Χο. 389, κτλ. τινὶ ἐς μάχην Ἡρόδ. ἔθθ' ἀνωτ.:—ἀπολ., οἱ ἀντιόομενοι = οἱ ἐναντίοι, ὁ αὐτ. 1. 207., 4. 1. 2) ἐν Ἡρόδ. 9. 7, μετ' αἰτ., τὸν Πέρσῳ ἀντιώσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτίην, δεῖ ἡλεε συναντήσῃ αὐτὸν ἐν Βοιωτίᾳ. Σπάνιον παρ' Ἄττ. (ἴδε ἀνωτ.).

διότι ἀντ' αὐτοῦ μεταχειρίζονται ἐν γένει τὸ ἐναντιόομαι.—Οἱ Ὀμηρ. τύποι ἀντιώω, ἀντιώωσι κλ., ἀνῆκουσιν εἰς τὸ ἀντιώω.

ἀντίος, α, ον, (ἀντὶ) ὁ ἀπέναντι, ἐπομένως: 1) ἐπὶ τοιαύτης ἐνοίας, ἐμπροσθεν, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἀντίοι ἔσταν ἄπαντες Ἰλ. Α. 535· ἀντίος ἦλθε Θέων, ἦλθε τρέχων ὅπως συναντήσῃ αὐτόν, Ζ. 54· ἢ δ' οὐτ' ἀθρήσῃ δύνατ' ἀντή, ἀν καὶ εἶχε τὸ πρόσωπόν της ἐστραμμένον πρὸς αὐτόν, Ὀδ. Τ. 478· ἴδιος ἐν μάχῃ, ἀρτύνηθ δὲ μάχῃ, στάν δ' ἀντίοι Ἰλ. Α. 216, κτλ., ἐχώρεον..οἱ Πέρσαι ἀντίοι Ἡρόδ. 9. 62· ἀντίος ἐλαύνει Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8:—συνῆκας μετὰ γεν., ἥτις πολλὰκις προσηγεῖται, Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἐλθῶν Ἰλ. Α. 231, πρὸλ. Ε. 301., Ἢ. 98· ἄλλ' ἐπίσης καὶ ἀκολουθεῖ, ἀντ. ἦλυθ' ἀνακτος Ὀδ. Π. 14, πρὸλ. Ἰλ. Ρ. 31, κτλ., σπανιότερον παρ' Ὀμ. μετὰ δοτ., ὅς βὰ οἱ ἀντι-ἦλθε Ο. 584, πρὸλ. 7. 20· ἄλλα κατὰ τὸ πλεῖστον οὕτω μεθ' Ὀμηρον, ἀντία ἴζοντο τοῖσι Πέρσῳ Ἡρόδ. 5. 18, πρὸλ. Πινδ. Ν. 10. 149, Εὐρ. Ἰκ. 667, Ξεν. Ἄν. 1. 8, 17, κτλ., ὡσαύτως, ἀντίος πρὸς τι Ὀδ. Ρ. 334. 2) παρ' Ἄττ., ἐναντίος, ἀντιθετός, τὸν ἀντίον τοιοῦτε λόγον Δισχύλ. Ἀγ. 499· τοιοῦτος ἀντία, γνῶμαι ἀντιθετοὶ πρὸς ταῦτα, Εὐρ. Ἰκ. 466· ἀδεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω, ἀπαρῆστος [ὁμιλῶ], ἀν καὶ θὰ δῶσω ἐναντίαν συμβουλήν, Σοφ. Τρ. 122· οἱ ἀντίοι = οἱ ἐναντίοι Πινδ. Π. 1. 86, Ἡρόδ. 9. 62· ἀντ. γίγνεσθαι = ἐναντιοῦσθαι ὁ αὐτ. 8. 140: ἐκ τῆς ἀντήης, ἐκ τοῦ ἐναντίου, αὐτὸθ δ' εἰς τὸ ἀντίον Ξεν. Ἰππ. 12. 12:—Ὁ Ξεν. ἔχει τὴν σπανίαν σύνταξιν, λόγῳ ἀντίοι ἤ οὐς ἤκουον, ἐναντίοι ἐκείνων οὐς ἐγὼ ἤκουον, Ἄν. 6. 6, 64. II, ὡς ἐπίρρ.

ἐν τῷ οὐδεν. ἀντία καὶ ἀντίον, ὡς τὸ ἀντην καὶ ἀντα, ἐναντι, ἀπέναντι, ἀπολ., ἀντίον Ἰζεν Ὀδ. Ξ.79, κτλ.—συχρότερον ὡς πρόθεσι. μετὰ γεν., ἀντί' ἔμετο στήσεσθαι Ἰλ.Φ.481· ἀντία δεσποίνης φάσθαι, ἐνόπιον αὐτῆς, Ὀδ. Ο.377· οὕτως, ἀντία σεῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ σου, ἐνώπιόν σου, Ἡρόδ.7.209, πρβλ.1.133· ἀντίον τοῦ μεγάρου, ἀπέναντι αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 5.77· τὰς καμίλους ἔταξε ἀντία τῆς ἵππου, ὁ αὐτὸς 1.80, πρβλ.3.160, κ. ἄλλ.· τάνυρὸς ἀντίον μολεῖν Σαρ. Τρ.785· οὕτω. 2) ἐναντίον ὅς τις σέθεν ἀντίον (-ία)· εἶπη Ἰλ.Α.230· ἀντίον αὐτῶν.. φωνῶν ἵεναι Ἡρόδ.2.2· μ.δοτ., οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς Πινδ.Π.4.508· ἵεναι ἀντία τοῖς Πέρουσι ἐς μάχην Ἡρόδ.7.236· ἀντίον τινὶ Πινδ.Ν.1.36. 3) ἐν τῇ φράσει, τὸν δ'.. ἀντίον ἠῦδα (Ὀδ. Ο.48) = ἤμελετο, ἀπεκρίνετο. Ἡ λέξις σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἶναι ἐν χρίσει παρὰ ποιητῆς καὶ τοῖς Ἰωσι πεζογράφου. Οἱ Ἄττικοὶ προτιμῶσι τὸ ἐναντίος, ἂν καὶ ὁ Ξεν. χρῆται τῷ ἀντίος. Τὸ ἐπίρρ. ἀντίον ἀντὶ τοῦ ἐναντίον σχεδὸν οὐδαμῶ παρὰ τοῖς Ἄττικοῖς ἀπαντᾷ.

ἀντιο-στατέω, = ἀντίσταμαι, ἐπὶ ἀνέμου, ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἐναντίος, νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ [τὸ πνεῦμα] Σαρ. Φ.640. **ἀντιο-τομία**, ἡ, ἀποκοπὴ τῶν ἐκατέρωθεν τῆς ρίζης τῆς γλώσσης ἀένων, δηλ. τὴν παρισθίαιον, Ἐρμερίου Ἀνέκδ. Ἰατρ.155. **ἀντιόφρων**, «ἐναντίον φρονῶν» Ἡσύχ. **ἀντιοχέουμαι**, παθ. ἀντὶ ἀντιοχέουμαι, φέρομαι ἐναντίον τινός. Ἀνθ. Π.11.284. **ἀντιοχέω**, ἐναντιοῦμαι, ἀντιοχεῖ' ἐναντιοῦται' Ἡσύχ. **ἀντιώω**, ἀντιώωσα, κτλ., ἴδε ἐν λ. ἀντιάω. **ἀντιπαγῆς**, ἐς, ἀντιπαγῆς' ἐναντίως συνεστηκός' Ἐτυμ. Μ.114.10. **ἀντιπαγαρητιάζω**, ἀνταγωνίζομαι εἰς τὸ παγκράτιον, Σχόλ. εἰς Φιλότηρ. 818.

ἀντιπάθεια, ἡ, τὸ πάσχειν ἐξ ἄλλου, λυπεῖν.. τὸν στεροόμενον τῶν ἀγαθῶν ἢ ἀντιπάθεια τῶν κακῶν Πλάτ. Ἀξ.370Α, πρβλ. Δισχίν. Σωκρατικ. Διάλ. 3.16. II. διαθέσεις ἐναντίας πρὸς τινα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πλουτ. 2.952D, κ. ἄλλ.·—ἐν τῇ μετρικῇ, ἀντιπαθητικὴ ἢ χωριαδικὴ κίνησις συνισταμένη ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου υ·'·υ'. Ἰδε ἐν λέξει ἀντισπαστος II.

ἀντιπαθεῖω, ἀισθάνομαι ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις, οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ ἀντιπαθεῖν οὐδὲ τῶν ἐξωθεν εὐδιάθετος Ἀπολλ. Δ.Συντ. 291.14. 2) ἔγω ἀντιπάθειαν, τρίγλη τε κρατουμένη ἀντιπαθεῖ τῇ νάρρη Ἀλέξ. Ἀρροδ. Προβλήμ. ἐν τῷ προσιμ., πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.276.

ἀντιπαθής, ἐς, (πάθος) ὁ ἀναποδιδὼν πάθημα διὰ πάθημα, Δισχόλ. Εὐμ.782, (ἀλλὰ νῦν ἀναγινώσκειται ἀντιπενθής ἐξ ἀρίστων χειρογράφων) ὁ παρέχων ἀμοιβὰς ἀσθήμα, τῶν ἠδονῶν τὰς ἀντιπαθεῖς μεταποικτέον, τὰς προξενούσας ἀμοιβὰς τέρψιν, Δουκ. Ἐρωτ.27. 2) ὁ ἔγων ἐναντίας διαθέσεις ἢ ἰδιότητας, 900Α:—Ἐπίρρ. -θῶς Γεωπ. 5.11.4. II. ὡς οὐσιαστ., ἀντιπαθής, τὸ, ἀντιπράμικον διὰ πάθημα, Πλουτ. Ἀντών.45: ὡσαύτως «ἀντιπάθειον», τὸ, Ἡσύχ.:—ἀντιπαθής ὀνομάζεται καὶ μέλαν τι εἶδος κοραλλίου: «ἔστι δὲ τῇ μὲν χροῶ μέλαν, δεινδρίζον δὲ καὶ αὐτὸ καὶ ὀξῶδες μᾶλλον δύναμιν δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν τῷ κοραλλίῳ» Δισσχ. 5.140.

ἀντιπαιδεύω, διδάσκω ὡς ἀντίζηλος διδάσκαλος, τινὶ Σουῖδ. ἐν λέξ. Γενέθλιος.

ἀντιπαίζω, παίζω μετ' ἑτέρου ἢ ἐναντίον τινός, Ξεν. Κυν.5.4, τοὺς ἀντιπαίζοντας ποιεῖν ἡτιτῶσθαι οὕτως Πλάτ. Ἐρωτ.395B.

ἀντιπαῖς, ὁ, ἡ, ἰσθαῖς, θμοῖς παιδί, «στὴν παιδί», ἀντιπαῖς μὲν οὖν ἡ [γραῦς] Δισχόλ. Εὐμ.38· θυγατρὸς ἀντιπαιδὸς Εὐρ. Ἀνθρ.326. II. ὁ ἐκβεβηκώς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, ὁ μὴ ὦν πλεον παῖς, Σαρ. Ἀποστ.148· οὕτω παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ὡς παρὰ Πολυδ.15.33, 12., 27.13, 4.—Πρβλ. ἀντιθεος.

ἀντιπαῖω, παῖω ἐναντίον, ἀντίσταμαι, τὸ ἀντιπαῖον Ἰππ.π. Ἀρχ. Ἰηρ.18, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ.11.29, 1· πρὸς τι Πολυδ.18.29, 15.

ἀντιπαιωνίζω, ἀντιπαιωνίζω, ἀντιπαιωνίζω, ἀντιπαιωνίζω καὶ ἀντιτεταγμένα ἀλλήλοισ στρατόπεδα Μάξ. Τύρ.32.6.

ἀντιπάλαισις, εως, ἡ, ἀντίστασις, ὁ χειμῶν ἀμβλύτερος πρὸς ἀντιπάλαισιν ψυχούς τιθεῖς τὰ σώματα Νικήτ. Χρον.1, σ.24.

ἀντιπάλαισμα, ἐπιπόνησις, τρέπος πρὸς ἀντίστασιν, εἰδείδ' ἐν μόνον ἀντιπάλαισμα ἔχομεν Γρηγ. Νύσσ. τ.1, σ.336C.

ἀντιπάλαιστῆς, οὗ, ὁ, ὁ ἀντιπάλαιων, ὁ ἀνταγωνιστὴς ἐν τῇ πάλῃ, προσέταττε τοῖς ἀντιπάλαισταῖς Αἰλ. Π.Ι.4.15.

ἀντιπάλαιω, παλαιῶ ἐναντίον τινός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἀγ.570, ἀνταγωνίζομαι, τινὶ Ὀριγέν. I, 504Α, Γρηγόρ. Νύσσ. I, 429C.

ἀντιπάλαιμα = ἀντιπαιωνάζομαι, «ἀντιπαιωνάζω πρὸς τὸν Λέοντα γενναίωτατα» Βίος Ἰωάν. Δαμασκ. τόμ. I, σ.11D.—τὸ οὐσ. -ησις, ἡ, Εὐφρ. Καισ.1392.

ἀντιπάλωμαι, παθ., τινάσσομαι ὀπίσω, ἀναπηδῶ ἐκ τοῦπίσω, Καισ. Προβλ.26, Εὐστ. 948.12.

ἀντιπᾶλος, ον, (πάλη) κυρίως ὁ παλαιὸν ἐναντίον τινός: ἐντεῦθεν, ὁ ἀγωνιζόμενος ἐναντίον τινός, ἀνταγωνιστής, ἀντίζηλος, κράτος ἀντ. Δισχόλ. Πρ.529· ἀντ. τινὶ, ὁ πρὸς ἕτερον ἀμιλλώμενος, Εὐρ. Βάκχ.544· μετὰ γεν., μένος γήραος ἀντίπαλον Πινδ. Ο.8.94:—ὡς οὐσιαστ., ἀντιπᾶλος, ὁ, ἀνταγωνιστής, ἀντιπᾶλος, ἐναντίος, Πινδ. Ν.11.33, Σαρ. Ἀντ.125· πρὸ πάντων κατὰ πληθ., Ἡρόδ.7.236, Ἀριστοτ. Βάτρ.365,1027, καὶ ἄλλ.· τὸ ἀντίπαλον, ἢ ἐναντία μερῖς, Θουκ.2.45, κτλ.· ὁ δ' ἤλθεν ἐς τάντιπαλον Εὐρ. Βάκχ.278. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ ἰσοπάλος, σχεδὸν ἴσος, σχεδὸν ἰσορροπος, ἐξ ἀντιπάλου παρασκευῆς Θουκ.1.91· ἀντ. τριήρης, ἐξ ἴσου μεγάλη, ὁ αὐτ.4.120· ἀντ. τινὶ ὁ αὐτ.1.11· γνῶμαι ἀντ. πρὸς ἀλλήλας ὁ αὐτ.3.49· ἀντ. δέος, φόβος προσερχόμενος ἐκ τῆς ἰσορροπίας τῶν δυνάμεων τῶν διακοιμώμενων μερῶν, ἀμοιβαῖος φόβος, ὁ αὐτ.3.11· ἀντ. ποινὰ, ἀνάλογον τιμωρίαν, Εὐρ. I.T.446· ἐν ἡθεσιν ἀντιπᾶλοισ [τῇ πόλει], ἀνταποκρινόμενος πρὸς αὐτήν, Θουκ.2.61· ἀντ. τινὶ, ἱκανὸς ν' ἀντιπαλαίσῃ πρὸς αὐτόν, ὁ αὐτ.1.11, ἐναντίος, ἀντιθέτος, ὑμεναῖον γῶος ἀντιπᾶλος Εὐρ. Ἀλκ.922:—τὸ ἀντίπαλον τῆς ναυμαχίας, τὸ ἰσορροπικόν, τὸ ἀβέβαιον περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ναυμαχίας, Θουκ.7.71, πρβλ.34.38· ἀντιπᾶλα καταστήσαι, ἰσοπᾶλα, ὁ αὐτ.4.117· εἰς ἀντ. καταστήσαι, εἶναι ἐν ταύτῃ καταστάσει (ἰσορροπίας), ὁ αὐτ.7.13:—Ἐπίρρ. -λως ὁ αὐτ.8.87· ὡσαύτως, οὐδ. πληθ. ναυμαχίσαντες ἀντιπᾶλα ὁ αὐτ.7.34. II. μετὰ ἰδιαζούσης τινός σημασίας, τὸν ἀμδόν νυν ἀντίπαλον, τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ μαχόμενον, τὸν ἐμὸν ὑπέρμαχον, Δισχόλ. Θ.417.

ἀντιπανουργέουμαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι πανουργίαν κατὰ πανουργίας ἢ κατ' ἄλλου κακῶς, «τί οὐκ ἀντιπανουργεῖ τῇ μεταδότῃσι» Ἐφρ. Σύρ. τ.3, σ.1877.

ἀντιπαραβάλλω: μέλλ. -βάλλω, κρατῶ τι πλησίον ἑτέρου καὶ συγκρίνω αὐτὸ πρὸς ἐκεῖνον, παραβάλλω, συγκρίνω τι πρὸς τι, ἀντιπαραβάλλομαι τὰ ἔμαυτοῦ πάθῃ πρὸς τὰ ἐκείνων Πλάτ. Ἀπολ.41B, παρὰ τι, οὗ δ' ἀντιπαραβάλλομαι λόγον παρὰ λόγον ὁ αὐτ. Ἰππ. Ἐλάσσ.369C, πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ἀντιπαραβαλὼν Ἰσοκρ.111B· τί τινι, ἀντιπαραβάλλων ἑτέροις ἀγαθοῖς [τὴν εὐγένειαν] Ἀριστ. Ἀποστ.82· Τισέριον καὶ Γαῖου βίου ἀντιπαραβάλλοντες Πλουτ. Τιβ. Γράχ.1:—Παθ., μετὰ δοτ., ἀντιπαραβάλλετο ἦδη καὶ Πομπηίῳ Ἀππ. Ἐμρ.2.15.

II. συνεισφέρω ἀντὶ τινός, οἱ δὲ πλούσιοι.. καὶ ἄρτον ἀντιπαραβάλλουσιν Ξεν. Λακ.5.3.

ἀντιπαραβλητέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀντιπαραβῆλῃ, Ἀνέκδ. Ὀξ.3.216 (ἔμβα ἔσφαμ. γέγραπται -τόν).

ἀντιπαραβολή, ἡ, ἐκ τοῦ πλησίον σύγκρισις ἢ παράθεσις, Ἀριστ. Ρητ.3.13, 3., 3.19, 5, Πλουτάρχ., Ἀθῆν. Λογγίν.

ἀντιπαραγγελία, ἡ, τὸ παρουσιάζεσθαι καὶ διαγωνίζεσθαι τινα ὡς μνηστῆρα δημοσίου ὑπουργήματος ἐναντίον ἄλλων μνηστέρων τοῦ αὐτοῦ ὑπουργήματος, Πλουτ. Ἀρατ.35.

ἀντιπαραγγέλλω: μέλλ. -ελλῶ, παραγγέλλω καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑτέρου, δίδω καὶ ἐγὼ διατάγας, καὶ εὐθύς ἀντιπαραγγεῖλαιον.. διασκευάζεσθαι εἰς μάχην Ξεν. Ἐλλ.4.2, 19, πέμπω παραγγεῖλαιον εἰς ἀπάντησιν, καὶ αὐτῷ ἐκεῖνον.. ἀντιπαραγγεῖλαιον ἀπαλλαγῆναι ἐκ τοῦ βίου Δίων. Κάσ.65.1. II. διαγωνίζομαι περὶ δημοσίου ὑπουργήματος, παρουσιάζομαι ὡς μνηστῆρ αὐτοῦ, Πλουτ. Μάρ.29, Καῖσ.7· τινὶ πρὸς τινα, ὁ αὐτ. Κάτων Νεώτ.49, Πρβλ. παραγγέλλω.

ἀντιπαραγράφῃ, ἡ, παραγραφή ἐναντίον ἄλλης παραγραφῆς, Ἰωσσ., ἴδε τὴν λέξιν παραγραφή.

ἀντιπαραγράφω, παραγράφω ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, Πολ. Γεωγρ.8.1, 3.—Μέσ., ὡς ὄρος νομικός, ἐνίσταμαι, ἀναρῶ τὰς ἐν τῇ παραγραφῇ κατηγορίας, ἀπολογοῦμαι, Γλωσσ.

ἀντιπαραγῶ, προσέγω τι ἀπέναντι ἄλλου, ὅπερ ἀπορρίπτω, ὁ δὲ τοῦτο μὲν ἀπέπειν, ἴδιαν δὲ τινα δόξαν ἀντιπαραγγαγεν Πλουτ.2.719C: ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον, II. ἀμετ., ἄγω τὸν στρατὸν ἐναντίον τινός, προχωρῶ εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐχθροῦ, Ξεν. Κύρ.1.7, 43. 2) πορεύομαι, παρελαύνω παραλλήλως πρὸς τινα, μ.δοτ., ὁ δ' οὖν Ἀλέξανδρος τὴν μὲν στρατιάν προσέταξεν ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀντιπαραγείναι ταῖς ναυσὶν Διόδ. Σικ.17.102.

ἀντιπαραγωγή, ἡ, ἡ κατὰ πολέμιον ἐπέλασις στρατοῦ, Πολυδ.9.3, 10, καὶ ἄλλ. II. ἐχθρική διάθεσις, πρὸς τινα ὁ αὐτ.10.37, 2, κ. ἄλλ.

ἀντιπαραδεικνυμι, παραβάλλω, συγκρίνω, ἀντιπαρατίθημι, τινὰ τινὶ Γρηγ. Νύσσ. τ.1, σ.81D, τ.2, σ.219C.

ἀντιπαραδίδωμι, ἀραιρῶ τι ἀφ' ἐνός καὶ παραδίδω τοῦτο εἰς ἄλλον, ἀντιπαραδίδωκε τὴν ἀρχὴν Ἀριστοδοῦλῳ τῷ υἱῷ Ἰωσήπ. Ἀρχ.Ι.15.3, 1.

ἀντιπαραθέσις, εως, ἡ, ἀντιπαραβολή, σύγκρισις, Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπ.2.33, Ἐκκλ.

ἀντιπαραθέτος, ον, ὃν ἀντιπαραθέαλε τις ἢ δύναται νὰ ἀντιπαραβῆλῃ πρὸς τι, Ἐπιφάν.

ἀντιπαραθέω, πρέγω ἐναντίον τινός ἐκ τοῦ πλάγιου, ὑπερβαλλῶ

γῶ, Ξεν. Ἄν. 4. 8, 17. II. τρέχω παραλλήλως πρὸς τι, Πλωτίν. 6 5, 11.

ἀντιπαραθεωρέω, ἐξετάζω δι' ἀντιπαβολῆς, Γρηγ. Νύσ. 2, σ. 769.

ἀντιπαραινέω, εἶδω ἐναντίαν συμβουλήν, μετ' ἀπαρ., Δίων Κ. 65. 11.

ἀντιπαρακἄλω: μέλλ. -έσω, παροτρύνω, προτρέπω ἐξ ἄλλου, ἐπὶ ἀλθροτέραν γε σωτηρίαν Θουκ. 6. 86, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24, Πλάτ. Γοργ. 526E.

ἀντιπαρακίεμαι, παθ., κείμαι ἀκρίτως ἀπέναντι, τινὶ Πολύδ. 3. 37, 7. 2) παρὰ γραμμ., ἀντιστοιχῶ πρὸς τι, τινὶ Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. 625.

ἀντιπαρακελεύομαι, ἀποθ., παροτρύνω καὶ αὐτός, ἀντιπαρακελεύομαι αὐτοῖς Ξεν. Κύρ. 3. 3, 42 καὶ 59.

ἀντιπαρακλήσις, εως, ἡ, ἡ ἀμοιβαία παράκλησις, προτροπή, Πολύδ. 11. 12, 2.

ἀντιπαραλαμβάνω, παραλαμβάνω τι ἀντὶ ἄλλου, Γαλην.

ἀντιπαραλυθῶ, παρενοχλῶ, παραβλάπτω καὶ αὐτός ἐν τῷ

μέρει, Θουκ. 4. 80.

ἀντιπαραπέμποιμαι, παθ., ἀναπολῶ, φέρω εἰς τὴν μνήμη μου, ὁ Ἐπικύριος οὐδ' ἂν εἰς ἡμῶν πιστεύομεν ὅτι ταῖς μεγίσταις ἀληθροῖσι καὶ νόσοις ἐναποθήσων ἀντιπαρέπεμπο τῇ μνήμῃ τῶν ἀπολελαυμένων πρότερον ἤδων ἰσθ. Πλούτ. 2. 1099D.

ἀντιπαραπήγνυμι, παραπήγνυμι ἀπέναντι, Ἀπολλών. πρὸς Σουτῆζ. 37.

ἀντιπαραπλέω, παραπλέω καὶ αὐτός, ἐπειδὴ μέντοι ἀντιπαραπλέοντάς τε ἐώρων αὐτούς Θουκ. 2. 83.

ἀντιπαραπορευοίμαι = ἀντιπάρειμι, τῶν Θρακῶν καὶ ψιλῶν ἀντιπαραπορευομένων ταῖς χώραις Πολύδ. 5. 7, 11.

ἀντιπαρασκευάζομαι, μέσ., παρασκευάζομαι καὶ αὐτός ἐναντίον ἄλλου παρασκευαζομένου, Θουκ. 1. 80, κτλ.: ἀντ. ἀλλήλοισι ὡς ἐξ μάχης ὁ αὐτ. 7. 3. II. μεταγεν. ἐν τῷ ἐνεργητ., παρασκευάζω ἐναντίον, διεγείρω, ἐπεὶ Κικέρων Λούκιον Νίνιον ἐναντιωθήσων πᾶσι σφίσι ἀντιπαρασκεύασεν Δίων Κ. 38. 14.

ἀντιπαρασκευῆ, ἡ, τὸ ἀντιπαρασκευάζεσθαι, παρασκευῆ κατ' ἔγθρου παρασκευαζομένου εἰς πόλεμον, Θουκ. 1. 141.

ἀντιπαραστάσις, εως, ἡ, σχήμα βήτορ. — ἐνστάσις ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀναίρεσις ἐνστάσις, Ἀφίνης 55, Bāke: — Ἐπιθ., -στατικός, ὁ, ὄν, Βυθ. — Ἐπιρρ. — κῶς Εὔστ. 704. 36.

ἀντιστρατόπεδον, στρατοπέδον ἀπέναντι, Διον. Ἄλ. 8. 25.

ἀντιπαρατάξις, εως, ἡ, ἐχθρική παράταξις ἐναντίον ἄλλης ὁμοίας, ἀντιπαρατάξις κατὰ τὴν ἀγορὰν Διον. Ἄλ. 6. 22: ἀντ. τῆς γνώμης, ἀνένδοτος ἐπιμονὴ πρὸς ἀντίστασιν, Ἰωσήφ. Ἄρχ. 1. 18. 8, 4.

ἀντιπαρατάσσομαι, Ἄττ. -τομαι, μέσ. καὶ παθ. παρατάσσομαι ἐναντίον τινός, τινὶ Θουκ. 6. 98: ἀντιπαρατεταγμένους πρὸς τὴν τούτων ἀσέλγειαν Αἰσχίν. 90. 16: — ἀπολ., καὶ οἱ Μακεδόνες ἰππῆς ἀντιπαρατετάξαντο ὡς κωλύσοντες Θουκ. 1. 63, ἀπὸ τοῦ ἀντιπαραταχθέντος (ἐν. στρατοπέδου) ὁ αὐτ. 5. 9: ἐν κωμ. μεταφορᾷ, ἡ δημιουργοῦς ἀντιπαρατεταγμένη κρεαδί' ὀπτά Μένανδ. ἐν «Ψευδοπραξείῳ» 1. 12. II. τὸ ἐνεργ. μετὰ μέσ. σημασ. ἐν Πολύδ. 9. 26, 4.

ἀντιπαρατείνω, παρατείνω παραλλήλως, πρὸς παραβολὴν ἢ σύγκρισιν, ἄλλον λόγον πρὸς αὐτὸν ἀντ. Πλάτ. Φαῖδρ. 257C.

ἀντιπαρατίθημι, ἀντιπαραβάλλω καὶ συγκρίνω, τὰς ἄλλας νύκτας ταύτης ἀντ. Πλάτ. Ἀπολ. 40D: πρβλ. Μένανδ. ἐν «Μισογύνῃ» 1. 15: περὶ τῶν Ἑξαπλῶν, Εὔσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 6. 16, 4.

ἀντιπαρατρέπω, παρατρέπω ἢ στρέφω πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, Κύριλλ. Ἄλ. τ. 5, σ. 583C.

ἀντιπαραχωρέω, παραχωρῶ, ὑποχωρῶ καὶ αὐτός, Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 70E. — Οὐσιαστ. ἀντιπαραχώρησις, ἡ, ἀμοιβαία ὑποχώρησις, Εὔστ. 445. 11.

ἀντιπάρειμι, (εἶμι, πορεύομαι) πορεύομαι παραλλήλως πρὸς τοὺς ἀπέναντι, πορευομένων δὲ αὐτῶν ἀντιπαρήσων αἱ τάξεις τῶν ἰππέων, ἀντεπορεύοντο καὶ αἱ (πέραν τοῦ ποταμοῦ) τάξεις τῶν ἰππέων, Ξεν. Ἄν. 4. 3, 17, Ἐλλ. 5. 4, 38.

ἀντιπαρακδύομαι, ἀντεπαιρῶμαι, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Σουτῆζ. 17B.

ἀντιπαρακτάσις, εως, ἡ, παρέκτασις πρὸς τι, ἀντιπαρατάσις, ἐξίσωσις, Χρυσίππ. ἐν Στωβ. Ἐκλογ. 1. 376, Φίλων 1. 433.

ἀντιπαρακτείνω = ἀντιπαρατείνω, Χρυσίππ. ἐν Στωβ. Ἐκλογ. 1. 376.

ἀντιπαραξάγω, ἐξάγω ἐναντίον τοῦ ἐγθρου, τὴν δύναμιν, τὸν ἵππον Πλουτ. Λούκουλλ. 27, Πύρρ. 16. 2) (ἐξυπακ. στρατὸν) ἐπάγω ἐναντίον, ὡς τὸ ἀντιπαραγάγω, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 239. 6: μεταφρ., ἀντεπξέρχομαι ἐν συζητήσει, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 166. 6) πορεύομαι παραλλήλως, τινὶ Πλουτ. Διμίλ. 30.

II. συγκρίνω, ἐαυτὸν πρὸς τινα ὁ αὐτ. 2. 470B.

ἀντιπαραξίωγη, ἡ, μέσον ἐπιθέσις ἐν συζητήσει, ἐναντιώσις, πρὸς τινα Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 150.

ἀντιπαραξίεμι = ἀντιπάρειμι Πλουτ. 2. 195C.

ἀντιπαραξέρομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., Δίων Κ. 47. 46.

ἀντιπαραξετάζω, ἀντιπαραβάλλω τι πρὸς ἕτερον καὶ ἐξετάζω αὐτό, Διον. Ἄλ. 3. 11: — Οὐσιαστ., -παραξετασις, ἡ, Εὔστ. Πονημ. 255. 40.

ἀντιπαραέρχομαι, ἀποθ., παρέρχομαι χωρὶς νὰ πλησιάσω, χωρὶς νὰ δώσω προσοχήν, καὶ ἰδῶν αὐτὸν (ὁ ἱερεὺς τὸν ἡμιθανῆ ἀνθρωπον) ἀντιπαρήλθεν, παρήλθε χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 31: μετὰ αἰτ. τόπου, Ἀνθ. Π. 12. 8. II. προσέρχομαι εἰς ἀντίληψιν, «τοὺς δὲ υἱοὺς σου οὐδὲ ἰσθλοῦν δρακόντων ἐνίκησαν ὀδόντες, τὸ ἔλεος γὰρ σου ἀντιπαρήλθε καὶ ἴσατο αὐτούς», Ἐδδ. Σοφ. Σολ. ις', 10.

ἀντιπαρέχω, παρέχω καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑτέρου, Θουκ. 6. 21: ὡσαύτως ἐν μέσ. τύπῳ, Ξεν. Ἰέρ. 7. 12, Ἀνθ. Π. 9. 12. 2) προξενῶ τι καὶ αὐτὸς ἐξ ἄλλου, τοὺς ἀντιπαρέξοντας πράγματα μισθῶσασθαι Δημ. 555. 12.

ἀντιπαρηγορέω, παρηγορῶ καὶ αὐτός, Πλουτ. 2. 118A.

ἀντιπαρήκω, ἐκτείνω παραλλήλως πρὸς τι, τοῖς εἰρημμένοις, μετὰ δοτ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 10, πρβλ. Σπράβ. 128: — ὑπερπαληγῶ, κυκλῶ, τῷ στρατεύματι Παιουσ. 8. 10, 6.

ἀντιπαρθενεύω, διάγω καὶ αὐτὸς βίον παρθενικόν, Εὐμῶθ. σ. 333.

ἀντιπαριπτεύω, φέρω τὸ ἵππικόν ἐκ τοῦ πλάγιου ἐναντίον ἄλλου ἵππικου, Ἄρρ. Ἄν. 5. 16.

ἀντιπαρίσταμαι, παθ., ἀνταποκρίνομαι, ἀντιπαραστάθηναί τῇ δυτικῇ παραλίῳ Πτολ. Γεωγρ. 8. 1, 4.

ἀντιπαροδεύω, ἀπαντῶ ἐνφ πορεύομαι ἕτερον ἐναντίας ἐρχόμενον δι' ἄλλης παρόδου, ἀντιπαρώδευον ἀλλήλοισι Ἄππ. Καργ. 107.

ἀντιπαρρησιάζομαι, ἀποθ., παρρησίαν παρρησία ἀντεκέρω, καὶ ὄλως οὐκ ἀντιπαρρησιαζομένου δόξειεν ἂν Πλουτ. 2. 72E.

ἀντιπαρῶδῶ, παρῶδῶ ἐναντίον ἄλλης παρῶδίας, οἱ δὲ Μεγαρεῖς ἀντιπαρῶδῆσαι οὕτως ... Σπράβ. 394.

ἀντιπαρωνύμιομαι, παθ., ἔγω ἀντίθετον ὄνομα, καλοῦμαι δι' ἀντιθέτου ὀνόματος, Νικου. Ἀριθμ. 77: τὸ ἐνεργητ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἰάμβλ.: — Οὐσιαστ., -παρωνύμια, ἡ, Ἰάμβλ. καὶ ἐπιθ. -παρωνύμιος, ὄν, Νικου. Ἀριθμ. 110.

ἀντιπάσχα, τὸ, ἄκλιτον, ἡ πρώτη μετὰ τὸ πάσχα Κυριακή, ἡ Κυριακή τοῦ Θωμᾶ, Κ. Πορρ. π. 6. τάξ. 52. — ἡ τρίτη τοῦ ἀντιπάσχα, ἡ τρίτη ἡμέρα μετὰ τὸ ἀντιπάσχα, Κεδρ. Π. 539.

ἀντιπάσχω: μέλλ. -πέσομαι: ἀφρ. -ἐπάθον: — πάσχω καὶ αὐτός, κακᾶ (ἢ κακῶς) ἀντ., πάσχω κακὸν ἀντὶ κακοῦ, Ἀντιφῶν 126. 16: τὸ ἂν δράσειαν αὐτοὺς ὁ τι οὐκ ἂν μεζῶν ἀντιπάθειεν; Θουκ. 6. 35: ὄρων ἀντιπάσχω χρηστά, εὐεργετούμαι δι' εὐεργεσίας ἀς ἐπραξα, Σοφ. Φ. 584: εἰ εὐ ποιήσας ... ἀντ' εὐ πέσειται Πλάτ. Γοργ. 520E, (ἴδε ἐν λ. ἀντευπάσχω), καλὸν δὲ τὸ εὐ ποιεῖν, μὴ ἵνα ἀντιπάθῃ Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 8: ὡσαύτως, ἀντ. ἀντὶ τίνος Θουκ. 3. 61: ἀπολ., πάσχω ἕνεκα τῶν πράξεών μου, Ξεν. Ἄν. 2. 5, 17. 2) τὸ ἀντιπεπονηθός, ἡ ἀμοιβαῖότης, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 1, κέει, ἀλλ' ἐπὶ προσώπ., εὐνοίαν γάρ ἐν ἀντιπεπονηθόσι φιλιαν εἶναι, ἐν περιστάσει ἀμοιβαῖότητος, αὐτόθι 8. 2, 3. 3) εὐρίσκομαι ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει πρὸς τι ὁ αὐτ. Μηχαν. 3. 2. II. ἀντεργεῶ, τινὶ Διοσκ. 3. 70, 74.

III. εἶμαι ἀντιθέτου φύσεως πρὸς, τινὶ Θεοφρ. Λιθ. 14, Πολύδ. 34. 9, 5. IV. ἀντιπεπονηθότα, ῥήματα αυτοπαθῆ, Διογ. Λ. 7. 64.

ἀντιπατάγῶ, πατάγω, κροτῶ οὕτως ὥστε νὰ καταπνίγω ἕτερον ἦγον, πατάγω οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀκούσθαι ἄλλος φῶρος, ψόφῳ δὲ .. ἀντιπαταγούντος τοῦ ἀνέμου Θουκ. 3. 22.

ἀντιπέθω, καταπέθω ἢ προσπαθῶ νὰ καταπέσω εἰς τὸ ἐναντίον, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 908A.

ἀντιπεστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἰσχύων νὰ καταπέσῃ εἰς τὸ ἐναντίον, Βαχμ. Ἀνέκδ. τ. 2, σ. 291.

ἀντιπελαργέω, θεραπεύω, περιποιῶμαι, περιβάλλω τινὰ ἐν τῷ μέρει, ἀμοιβαῖως: — ἀντιπελαργήσις, ἡ (ἐν Σχολ. Σοφ.) -γωγισ, εως, ἡ, καὶ -γία, ἡ, ἀμοιβαία ἀγάπη ἢ περιθάλψις γονέων καὶ τέκνων, Ἀριστ. 1. 25, Γλυκᾶ Βίβλος Χρονική σ. 41B, Σουτῆζ, κτλ.: ἴδε Ἰακωβίου Διλ. π. Ζ. 2. σ. 114. Πρβλ. στοργή.

ἀντιπέμπω, στέλλω ὅπως ἀπάντησιν, Ἰπρόδ. 2. 114. 3. 68, κτλ.: — Πηθ., ὁ αὐτ. 6. 4. 2) πέμπω ὀπίσω ἦγον, ἀντηγῶ, Ἄρρ. Ἄν. 6. 3, 3. 3) πέμπω ὡς ἀντιπληρωμῆν ἢ ἀναμοιβῆν, ἡ ἀντιῶρον, οἰκοῦρια, ἐνν. δῶρα, Σοφ. Τρ. 542: τινὶ ἠθρίον Φιλίμ. ἐν «Νεαῖρα» 1. II. πέμπω ἐναντίον, στρατιάν τινι Θουκ. 6. 99. III. πέμπω ἀντὶ ἑτέρου: ἀντέπεμψαν στρατηγούς ἐπὶ τὰς ναῦς ὁ αὐτ. 8. 54.

ἀντιπέμψις, εως, ἡ, ἀντιχίσις, ἐν τῇ ἀντιπέμψει τοῦ κτύπου Ἄρρ. Ἄν. 6. 3, 3.

ἀντιπενοθής, ἔς, ἰσοπενοθής, ὁ προκαλῶν πένθος, «ἀντιπενοθῆ, ἰσοπενοθῆ, ὅμοια ὄντα οἷς πέπονθα» (Σχολ.), Αἰσχύλ. Εὐμην. 782 (ἴδε ἀντιπαθής I.).

ἀντιπεπονθός, ἴδε ἐν λ. ἀντιπάσχω. — Ἐπιρρ. -θῶτος Ἄρριμ. ἐπιπέδ. ἰσορροπ. 1. 7, καὶ οὐσιαστ. -πεπονθησις, ἡ, Νικου. Ἀριθμ. σ. 75.

ἀντιπέρα, ἐπίρω. ἀντὶ τοῦ ἀντιπέραν, Πολύδ. 1. 17, 4, κτλ.

ἀντιπεραίνω, ἀμοιβαίως διατρύπῳ, ἐπὶ ἀμοιβαίαις ἀισχρουρίας, Δ'Αθ. Π. 12. 238. ἴδε **περαίνω** II.

ἀντιπεραϊόμαι, μεταφέρωμαι ὅπως εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἀντιπεραϊώσεως αὐθις πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ὀνωρίου στρατιᾶς Σωζομ. Ἐκκλ. Ἰστ. 9. 15.

ἀντιπεραῖος, α, ον, ὁ ἀπέναντι κείμενος, ἀντιπεραῖ' ἐνέμοντο, τὰς χώρας τὰς ἀντιπεραν κειμένας, Ἰλ. Β. 635:—παρὰ μεταγεν. Ἐπ. καὶ ὡς ὄηλ. ἀντιπεραῖα. Ἄπολ. Ρόδ. Β. 351, Διονύς. II. 962. οὕτω, παρὰ Τζέτζ., ἀντιπεραῖτις, ἦ.

ἀντιπεράν, Ἰων. -ην.—Ἐπίρρ. = ἀντιπεράσ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 9. II. ἐπίθ., Ἄσιδα τ' ἀντιπερήν τε, Ἄσιαν τε καὶ τὴν ἀπέναντι παραλίαν, Μόσχ. 2. 9.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παράτρρ. σ. 246—250.

ἀντιπεράσ, ἐπίρρ. ἀπέναντι, ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους, μετὰ γεν., Θουκ. 2. 66, κτλ., ἀπολ., ἦ ἀντ. Θράκη ὁ αὐτ. 1. 100, πρβλ. 4. 92.

ἀντιπεράω = ἀντιπεραϊόμαι Βυζ.

ἀντιπερήθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀντιπεραν μέρους, Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 613. μ. γεν., ὁ αὐτ. 2. 1031, Δ'Αθ. Π. 9. 551.

ἀντιπεριάω, φέρω ὀλόγυρα ἐναντίον τινός, τὸν δὲ (σκορπίον) τὸ κέντρον ἐπαίροντα ἀντιπεριάγειν Ἄριστ. π. Θουμ. 1. 39. οὕτως, ἐπὶ τῶν κοράκων (ναυτ. πολεμ. ὄργανου. Λατ. corvus) ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν πλοίων, Πολύβ. 1. 22, 8.

ἀντιπεριάωγή, ἦ, ἀντιπερροσ περιαγωγή, ἐναντία κινήσις, ἐκ τῆς ἀμφοτέρων τῶν κινήσεων ἀντιπεριαγωγῆς περὶ τὸ κέντρον Ἱτολ. Μαθημ. τ. 1, σ. 289.

ἀντιπεριάωμαι, τὸ, ἀντίθετος δεσμός, Εὐσέβ. εἰς Ψαλμ. σ. 389.

ἀντιπεριβάλλω, πρὶ ἐπιδέσμου, περιβάλλω, περιτύλισσα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, Ἰππ. π. Ἄγμ. 759. 2) περιτύσσομαι τὸν περιπευχόμενον με, ἀντιπεριβάλλω τε αὐτὸν καὶ τὰς αὐτὰς ἀπεδίδου περιπλοκάς Ἄγ. Τάτ. 5. 8:—παθ., κυκλοῦμαι, ἔστι λέξις ἀντιπεριβλημένη θανάτῳ Ἐδδ. (Σειράχ κγ', 12).

ἀντιπεριέειμι, περιέρχομαι ὡς ἐν κύκλῳ, Ἄρετ. π. Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 2. 2.

ἀντιπεριέλκω, σύρω ὀλόγυρα πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 189.

ἀντιπεριέρχομαι, ἀποθ., μεταβάλλομαι, κατανῶ εἰς τι, εἰς δάκρυον ἀντιπεριήλθεν ὁ γέλωσ Θεοδ. Προδρ. Ἀμάραντ. σ. 453.

ἀντιπεριηγέω, ἀντιγῶ ὀλόγυρα, τῆς ἀδολεσχίας ἀν ἐλάχιστος ἀψήται λόγος εὐθὺς ἀντιπεριηχεῖ κινουσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν Πλούτ. 2. 502D).

ἀντιπεριστήμι: μέλλ. -στήσω, περιβάλλω καὶ συμπίεζω πρὸς τὰ ἔσω πανταχόθεν, ἐνίοτε γὰρ καὶ κἀντι λέγεται καὶ θερμαίνεν τὸ ψυχρὸν, οὐχ ὡς τὸ θερμὸν, ἀλλὰ τῷ συνάγειν ἢ ἀντιπεριστάναι τὸ θερμὸν Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 5, 5, πρβλ. 1. 10, 5:—Παθ., μετὰ τῶν ἀμεταβάτων χρόνων τοῦ ἐνεργ., συμπίεζομαι πρὸς τὰ ἔσω πανταχόθεν, αὐτόθι 1. 12, κ. ἀλλ. 2) ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἀντικαθίσταμαι ὑπὸ ἐτέρας οὐσίας, αὐτόθι 4. 4, 5. ἀντ. ἀλλήλοισ ὁ αὐτ. περὶ ἀναπν. 5. 2, πρβλ. **ἀντιμεθίσταμι** II.

II. **περιστήμι** τι ἐναντίον τινός, μ. δοτ., ἀντιπεριστήσιν τῷ Πρῶσι α φρόδος καὶ κινδύνους Πολύβ. 4. 50, 1.

ἀντιπεριλαμβάνω, περιτύσσομαι καὶ αὐτός, περιλαβῶν ἐφίλησεν αὐτήν ἢ δ'.. ἀντιπεριελάμβανεν Ξεν. Συμπ. 9. 4.

ἀντιπεριπίπτω, ἀντὶ νὰ πῖσω εἰς τὴν πίπτω εἰς τὸ ἐναντίον, ἔω ἀντιπεσῶν ὑφάλοισ πέτραις.. διαφθαρεῖη Κλήμ. Ἄλ. 183 (ὁ Δινδ. περιπεσῶν).

ἀντιπεριπλέκομαι, ἀντιπεριβάλλω, Λυδ. κ. Ροδ. ς. 1791, ἔκδ. Μαυρ.

ἀντιπεριπλέω, πλέω ὀλόγυρα πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, Στράβ. 5.

ἀντιπεριποιόμαι, ἀποθ., ἐπὶ ῥημάτων τινῶν, δηλῶ ἀμοιβαίαν ἐνέργειαν, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 299:—Ἐπίθ., -ητικῶς, ἦ, ὄν, ἔστι τὰ ἀντιπεριποιητικὰ ῥήματα, οἷον ἀντιλέγω, ἀμφισθητῶ Βαχμ. ἀνέκδ. τ. 2, σ. 291. 5.

ἀντιπερίσπασμα, τό, ὡς στρατιωτικὸς ὄρος, τὸ ἀντιπερισπᾶν, ἀντιπερισπασμός, ἀντιπερίσπασμα ποιεῖν τινὶ Πολύβ. 3. 106, 6.

ἀντιπερισπασμός, ὁ, τὸ ἀντιπερισπᾶν τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, Διόδ. 14. 49.

ἀντιπερισπᾶω, ἀναγκάζω τὸν ἀπέναντι ἐχθρὸν εἰς ἐναντίαν κίνησιν παρὰ τὴν σκοπομένην, Διόδ. 3. 37:—Παθ., ὑρίσταναι ἀντιπερισπασμόν, Ἄριστ. π. Ζ. μορ. 3. 7, 15. ἴδιως ὡς στρατιωτικὸς ὄρος, Πολύβ. 2. 24, 8, κτλ.

ἀντιπεριστάσις, εως, ἦ, συμπίεσις πανταχόθεν, Ἄριστ. π. Ἦπν. 3. 18 καὶ 30, Προβλήμ. 2. 16., 33. 5. 2) ἀμοιβαία ἐναλλαγὴ δύο οὐσιῶν, Ἄριστ. Φυσ. 4. 8, 6., 8. 10. 12 (ἴδε Σιμπλίχ. ἐν τόπῳ), Μετεωρ. 1. 12, 10. πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 59A, 79B.

ἀντιπεριστρέφω, περιστρέφω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, Θησ. Στεφ.

ἀντιπεριστροφῆ, ἦ, ἢ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος περιστροφῆ, Πλούτ. 2. 901C.

ἀντιπεριτέμνω, ἐκ νέου περιτέμνω, ὅσοι ἀπὸ Ἰουδαίων Σαμαρείταις προσφεύγουσιν ἀντιπεριτέμνονται Ἐπιφάν. 2. 172B.

ἀντιπεριτρέπω, περιτρέπω εἰς τὸ ἐναντίον, Ζαχ. Μυτιλ. Διαλ. σ. 192. 2 ἐν τέλει.

ἀντιπεριφέρω, φέρω ὀλόγυρα, μεταπέιθω εἰς τὸ ἐναντίον, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 279. 44.

ἀντιπεριχωρέω, περιπορεύομαι ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, περιβάλλω αὐτόν, τὰ δὲ ἀντιπεριχωρῶν ἐμβάλλει τὸ πληθὺς αὐτῶν εἰς τόπον ἔχοντα διωρυχα Πλουτ. Ἄγρ. 39.

ἀντιπεριψύχω [ῶ], περιψύχω καὶ αὐτός ἐν τῷ μέρει, διατηρῶ ψυχρὸν τὸ περιψύχον με, Πλούτ. 2. 691F.

ἀντιπεριωθέω, ἀπωθῶ οἷον δῆποτε ἀντιπεριστάμενον πρᾶγμα: οὐσιαστ. ἀντιπεριώσις, εως, ἦ, ἀμφοτέρω ἐν Πλουτ. 2. 1005D).

ἀντιπέσσομαι, Ἄρετ. -πτομαι, παθ., ἐπὶ τροφῆς, ὀλογοερῶς χωνεύομαι, ἔω ἀντιπεφθῆ Ἄριστ. Προβλ. 5. 30, 1.

ἀντιπέτρος, ον. «ισόπετρος» (Σχόλ.) ἢ ὁμοιος πέτρα, «βραχώδης», μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρον βήματος ἔξω πόδα κλίνης, «ὅτι ἀντὶ πέτρας χαλκοῦν ἦν» (Σχόλ.). ἢ εἰκασία αὐτοπέτρον εἶναι μὲν ἐπιτυχῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ἀναγκαῖα, ἀλλ' ὁ Jebb παρέλαθεν αὐτήν, Σορ. Ο. Κ. 192. πρβλ. ἀντίθεος, κτλ.

II. ἐπίθ. τοῦ Διός, μακροποτόλειο δὲ μάτηρ μαίας ἀντιπέτροιο θεῶν τέκεν Ἰθύντῆρα, «μαίαν δὲ ἀντιπέτρον φησὶ τὴν αἰγὰ ἀντιπέτρος μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ ἀντὶ αὐτοῦ πέτρος ἐδόθη τῷ Κρόνῳ, ἐτέρα δὲ ὑπὸ αἰγῆς τῆς Ἀμαλθείας» (Σχόλ.), Θεοκρ. Συριγῆ Ἄνθ. II. 15. 21.

ἀντιπεφάσθαι, «τεθᾶναι, ἀναιρεῖσθαι» Ἠσύχ., ἀλλὰ γραπτέον διηρημένως ἀντὶ πεφάσθαι ὡς ἐν Ὁμ. Ἰλ. Ν. 447.

ἀντιπήγνυμι, ἐπὶ τῶν δόντων τοῦ κροκοδείλου, ἐμπήγνω τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον, «ὅτι ἦνικα δάκνην, ἀντιπεπήγνότες ἀλλήλοισ οἱ δόντες.. οὐκ ἀπαλλᾶσσονται», Ἀνέκδ. Ὁξ. τ. 4, σ. 264. 20.

ἀντιπηδάω ἀντὶ ἀναπηδάω Ἄρετ. Λεξ.

ἀντιπήξ, ἦγος, ἦ, (πήγνυμι) εἶδος λίκνου πλεκτοῦ, κάκτιθην (ἢ Κρέουσα τὸ βρέφος) καὶ θανατούμενον κοιλίᾳ ἐν ἀπίπῳ εὐτρόχῳ κύκλῳ, ἐν τῷ καλύτερόῳ ἢ κατ' ἄλλους ἐντελῶς στρογγύλῳ κύκλῳ τῆς ἀντίπηγος, Εὐρ. Ἰων 19. κύτος εἰδικτὸν ἀντίπηγος αὐτόθι 40. κατεσκευασμένον ἐκ λυγαριῶς, πλεκτὸν κύτος αὐτόθι 37. πρβλ. 1338, 1391. ἴδε τὴν λέξ. **λάρναξ**. (Λέγεται ὅτι εἶναι λέξις τῶν Μυτιληναίων, σημαίνουσα κιβωτὸν, κιβωτὸν ὡς λέγομεν νῦν, Εὐστ. 1056. 49.)—Καθ' Ἠσύχ. «ἀντίπηγα» κίστην Εὐρύπιδος Ἰωνί» καὶ κατ' ὄνομαστ. «ἀντίπηγ' κιβωτός» ὁ αὐτ.

ἀντιπηρόμαι, παθ., πηροῦμαι ὑπὸ τοῦ πηρωθέντος, Φίλων 2. 332.

ἀντιπίπτω: μέλλ. -πεσοῦμαι, πίπτω ἐναντίον τινός, ἀπαντῶ ἐμπόδιον, Ἄριστ. Προβλ. 16. 13. 1., 26. 4.—συναπτῶ ἐχθρὸν, τινὶ ἢ πρὸς τινα Πολύβ. 3. 19, 5., 4. 14, 9. 2) ἀντίσταμαι, ἀντιπίπτω, ἀνθιστάμενον, Ἄριστ. Προβλ. 32. 13. ἀντ. τινὶ Πράξ. Ἄποστ. ς', 51. 3) ἐπὶ περιστάσεων, εἶμαι ἐναντίος, τινὶ Πολύβ. 16. 2, 1, κτλ.: ἀπολ., ὁ αὐτ. 16. 28, 2. II. πίπτω εἰς ἐναντίαν διεθυσσιν, αἰ σικαὶ Στρᾶβ. 76.

ἀντιπιφάσκω = ἀνταποδίδωμι, «ἀντιπιάσκει» ἀνταποδίδωσι [ῥογον] Ἠσύχ.

ἀντιπλαγιάζω, ἀντιθέτως πλαγιάζω, πλαγίως θέτω, Λυδ. Μαγ. 3. 37, σ. 214.

ἀντιπλάσσομαι, παθ., ἐκ νέου πλάττομαι, ἀναπλάττομαι, ἀντιπλάσθηναι πάθει οὐ θέμις τὸ ἀπαεῖ πεπλασμένον Κλήμ. Ἄλ. 221.

ἀντιπλάστος, ον, = ἰσόπλαστος, ὁμοιος, Σορ. Ἄποστ. 268 (Ἠσύχ. ἐν λέξει).

ἀντιπλάστουργεῖν, πλαστουργῶ ἐναντίον τοῦ πλαστουργήσαντος, τῷ θεῷ Λέοντ. νεαρῶ Ξ.

ἀντιπλέκω, συμπλέκω, ἐμπλέκω, πλέκω τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου, Γαλην. τ. 12, σ. 46.

ἀντιπλεονεκτέω, πλεονεκτῶ καὶ αὐτός, Ἰσιδ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 5. σ. 380, κτλ.

ἀντίπλευρος, ον, ἔχων τὴν πλευρὰν ἀπέναντι, παράλληλος, Σορ. Ἄποστ. 19.

ἀντιπλέω: μέλλ. -πλεύσομαι, πλέω ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, οἱ δὲ.. μετὰ τῶν Ἀττικῶν νεῶν καὶ αὐτοὶ ἀντέπλεον Θουκ. 1. 50, 54. ἀντ. ἀνέμοισιν Ψευδο-Φωκυλ. 113.

ἀντιπλήκτις, ὁ, ὁ ἀνταποδίδους κτύπημα ἀντὶ κτυπήματος, ἀντιστάται, ἀντιπλήκται Βασίλ. 2. 208B.

ἀντιπλήκτιζω, ἔρχομαι εἰς ἐρίδα, «μαλλώνω», πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀντιπλήκτιζος Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 930.

ἀντιπλήξ, ἦγος, ὁ, ἦ, ἀντιπλήγεις ἀκταί, αἱ πλησόμεναι κατὰ μέτωπον ὑπὸ τῶν κυμάτων, οὐχὶ πλαγίως ὡς τὸ παραπλήγεις, ἴδε τὴν λέξ. **κυματοπλήξ**—ἀκταί Σορ. Ἄντ. 592.

ἀντιπλήξις, εως, ἦ, ἐναντίον πλήξις, ἀντίκρουσις, Ἰουστίν. Μ.

ἀντιπληρόω, πληρῶ, γεμίζω καὶ αὐτός, διὰ τὰχος ἀντιπληρώσαντες ἐξήκοντα ναῦς, πληρώσαντες ἀνδρῶν καὶ αὐτοὶ ἐξήκοντα ναῦς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 7. 69, κτλ.:—Μέσ., ἀντιπληροῦμαι φιλοτησίαν πρὸς τινα, πληρῶ τὸ ποτήριόν μου πρὸς τιμὴν τινος, «εἰς ὑγίαν του», Ἀριστείδ. τ. 2, σ. 115. II. θέτω ἄλλον εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀποβληθέντος, μηδὲ μέντοι σκοπεῖτε ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀναπληρώσετε τὰς τάξεις Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26:—

ἀντιπρόσωπο, ἄττ. -ττω, Ἴων. -πρήσω: μέλλ. -ξω: ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ἀνενεργῶ, ἀντιπράττω, ὄλιγοι ἄνθρωποι αὐτῷ ἀντιπράττοντες Ξεν. Ἀθην. 2.17, Ἄλεξις ἐν Ἀδύλ. 10. 8· πρὸς τι Ἄριστ. Πολιτικ. 6. 5, 3, κτλ.: μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ., Δημ. 886. 2.

2) ἀπολ., πρᾶττω κατὰ τινός, ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ὁ ἀντιπρήσω = ἀντιστασιώτης, Ἡρόδ. 1. 92· ἐναντιοῦμαι κατὰ τινος τρόπον, ἀντιπράττειν δὲ τι ἐπιχειροῦντας Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 14· ἐὰν ἀντιπράττη ἢ μὴ συμπράττη Ἄριστ. Ρητ. 2. 2, 9: οὕτως ἐν μέσ. τύπῳ, Ξεν. Ἱέρ. 2.17, Διον. Ἄλ. 7. 51.

ἀντιπροσβέουμαι, μέσ., ἀποστέλλω πρέσβεις πρὸς τινὰ ὅπως ἀντιπράξωσι κατὰ τὸν πεμφθέντων ὑπ' ἄλλου, ἀντεπροσβέουτο καὶ αὐτοὶ Θουκ. 6. 75, Λουκ. Περειγ. 16· μετὰ δοτ. Παστ. 7. 9, 5.

ἀντιπροσβευτής, οὖ, ὁ, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν πρεσβευτὴν, Γλωσσ.

ἀντιπρίξιμα, ἀποθ., ἀναγορεύω, Θεόδ. Πρῶδρ. τετράστ. σ. 62. 2.

ἀντιπροαίρεσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία προαίρεσις, ἀντιφιλία καὶ ἀντιπροαίρεσις πρὸς ἀλλήλους Ἄριστ. Πθ. Β. 7. 2, 12.

ἀντιπροβάλλομαι: μέλλ. -βᾶλοῦμαι, μέσ. προβάλλω ἢ προτείνω τι ἀντὶ ἐτέρου, ἐὰν δὲ τις ἀρα δοκῆ τινη τῶν μὴ προδεδλημένων ἀμεινῶν εἶναι τὸν προδληθέντων τινός, ἐπονομάσας ἀνθ' ὅτου θντινα προβάλλεται, τοῦτ' αὐτὸ θινὺς ἀντιπροβαλλέσθω τὸν ἕτερον Πλάτ. Νόμ. 755D: — τὸ ἐνεργ. ἀπατᾶ παρὰ Γαλην. (Γλωσσ. σ. 406).

ἀντιπροβολή, ἡς, ἡ, τὸ προτείνειν τι ἀντὶ ἐτέρου, Πλάτ. Νόμ. 755D, 756A.

ἀντιπροεῖδον, ἄορ. θ' (πρόβλ. *εἶδω), εἶδον πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἀλλήλους Φίλων 2. 544.

ἀντιπρόειμι, (εἶμι, πορεύομαι) ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινός, καὶ προσήλθον μὲν ἐγγύς τοῦ στρατεύματος.. ἔπειτα διός, ὡς οὐκ ἀντιπροχῶν αὐτοῖς, κτλ. Θουκ. 6. 66· ἀπολ., Ἄπκ. Καρχ. 107.

ἀντιπροηγέομαι, ἀντὶ νὰ ὑποτάσσωμαι προηγέομαι, ἐπὶ τῶν γραμμάτων, Ἐτυμ. Μ. 462. 35.

ἀντιπροθυμέομαι, ἀποθ., ἔχω ἀντίθετον προθυμίαν, δὲν διάκειμαι εὐμενῶς, Διν. Τεκτ. 11.

ἀντιπρόικα, ἐπίρρ., σχεδὸν δωρεάν, εὐθηνά, ἀντίπροικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο Ξεν. Ἀγῆσ. 1.18, πρόβλ. Πολυδ. Ζ' 10: — Ὁ Λοδ. ἐν Παρὰλ. 280 ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ὡς ἐπίθετον, **ἀντίπροικος**, ον.

ἀντιπροῖσχομαι, ἀποθ., κρατῶ τι ἐνώπιόν τινος, ἀντιτάσσω, ἐπειδὴν ἡ λήπη ἀμύνηται καρτερῶς καὶ τὰς προσβολὰς ἀποκρούηται τοῦ λόγου, ἀντιπροῖσχομένη τὰ ἀμαχα κέντρα τῆς φύσεως Θεμιστ. 357B: — τὸ ἐνεργητ. εὐρηται παρ' Ἡσυχ. «ἀντιπροῖσχειν ἀντιδουναί».

ἀντιπροαἰέομαι, μέσ., ἀντιτάσσω πρόκλησιν κατὰ προκλήσεως, ἠναγκαζέομαι, παρ' ἃ ἠγοῦμαι δίκαια εἶναι, ἀντιπροκαλεῖσθαι Δημ. 979. 9: προκαλοῦμαι τὸν προκαλεσάμενον, ἀντιπροκαλοῦμεθα ἡμᾶς.. ἐκχωρεῖν Φρεγγέλλης Διον. Ἄλ. τ. 4. σ. 2325 Reisk: — Ἐ. τεῦθεν ἀντιπροκλήσεις, εως, ἡ, «ἀντιπροκλήσεις, ἀντιλογίαι, ἀντεγκλήματα» Ἡσυχ.

ἀντιπροκαταληπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀντιπροκαταλάβῃ, ἐξ ἄλλου, ἀντιπροκαταληπτέον ἐστὶν αὐτὰ Ἄριστ. Ρητ. πρὸς Ἄλ. 9. 12.

ἀντιπροπίνω, ἀνταποδίδω πρόποσιν, ἀντιπροπέπινον δ' ἀλλήλοισι τὸ αἶμα τῶν δημοτῶν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 5.10, 4.

II. μεταφρ. ἀντιδωροῦμαι, καὶ σὺ λαδῶν τὸδε δῶρον αἰοῖδάς ἀντιπρόπιθι Διονύσι. Ἐλεγ. 1. 4 Bgk.

ἀντιπροσᾶγορεύω, ἀνταποδίδω χαιρετισμόν, ἀντασπάζομαι, οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀπήντησε Ρωμαῖων ἀδέξωμ καὶ ταπεινῷ Κράσσος, ὃν ἀσπασάμενον οὐκ ἀντιπροσηγγόρευσεν ἐξ ὀνόματος Πλουτ. Κράσσ. 3: — ἄλλ' ὁ Ἄττ. ἀορ. εἶναι ἀντιπροσεῖπον Θεοφρ. Χαρ. 15· παθ. ἀντιπροσερρήθην Ξεν. Ἄπομ. 3.13, 1.

ἀντιπροσαμάομαι, μέσ., ἐπισωρεύω νέον χῶμα ἀντὶ τοῦ παρασπέντος ὑπὸ βεύματος, τί δέ, ἐφη, τῷ ἐψιλωμένῳ τὰς ρίτσας; ἀντιπροσαμασάμενοι τὴν γῆν ἄν, ἐφην ἐγὼ Ξεν. Οἰκ. 17.13 [ἴδε ἀμάω].

ἀντιπρόσειμι, (εἶμι, πορεύομαι) πορεύομαι ἐναντίον, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 24, διάφ. γραρ., Θουκ. 6. 66.

ἀντιπροσεῖπον, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀντιπροσαγορεύω.

ἀντιπροσελαύνω, ἀμεταβ., προσελαύνω ἐναντίον, Δίων Κ. 46. 37.

ἀντιπροσέρχομαι, ἀποθ., ἀντιπρόσειμι, τιμὴ Δίων Κ. 60. 6.

ἀντιπροσέχω, προσέχω ἐν τῷ μέρει, τοῦτοισι ὁ Χάγος ἀντιπροσχῶν τοῖς λόγοις Νικήτ. Εὐγεν. 6. 95.

ἀντιπροσκαλέομαι, μέσ., προσκαλοῦμαι τὸν προσκαλεσάμενον, ἀντικαταγγέλλω, ἀντιπροσκαλεσαμένον δὲ κάκεινου ἐμὲ Δημ. 1153. 3.

ἀντιπροσκύνέω, προσκυνῶ τὸν προσπίπτοντα εἰς ἐμέ, Πλουτ. 2.1117C.

ἀντιπροσᾶλέω, ἀντιπροσαγορεύω, Βυζ.

ἀντιπροστίθημι, προστίθημι ἀπ' ἐτέρου, Βυζ.

ἀντιπροσφέρω, προσφέρω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, λύχων τιμὴ Ξεν. Συμπ. 5. 9.

ἀντιπροσφθέγγομαι, ἀποθ., ἀντιπροσφωνῶ, Φίλων 1. 36.

ἀντιπροσφώνησις, εως, ἡ, προσφώνησις πρὸς τὸν προσφώνησαντα. Βυζ.

ἀντιπροσχωρῶ, προσχωρῶ, πλησιάζω καὶ αὐτός, τιμὴ Βυζ.

ἀντιπρόσωπος, ον, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τινὰ, τοῖς πολέμοις Ξεν. Κύρ. 7.1, 25: — πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἀντιπρόσωποι μαχόμενοι ὁ αὐτ. Ἑλλ. 6. 5, 26: — Ἐπίρρ. -πως Ἄριστ. π. Θουμ. 72: — Τὸ ῥῆμα -ωπέω, δύναμαι ἀντιθέλειν, τιμὴ Βυζ.

ἀντιπροτάσις, εως, ἡ, ἐναντία πρότασις, Τζέτζ. ἐν ὉΞ. Ἄνεκ. τ. 4. σ. 74. 23.

ἀντιπροτείνω, προτείνω εἰς τὸν προτεινάντα, τὴν δεξιάν προτεινάντος Φαρναδάζου ἀντιπροτείνε καὶ ὁ Ἀγχιζῆος Ξεν. Ἑλλ. 4.1. 31· ἀντιπροτείνοντες ἰκετηρίας Διον. Ἄλ. 8.19.

2) ὑποβάλλω ἢ προτείνω ἐναντίαν πρότασιν κατ' ἄλλης, ἀντιπροτεινᾶτό τινα, ἃ αὐτῷ μὲν εὐπρέπειαν ἐφερην, ἀδύνατα δ' ἦν Δίων Κ. 48.11.

ἀντιπροτίθημι, = ἀντιπροτείνω 2, Δίων Κ. 65.1.

ἀντιπροφέρω, παρουσιάζω καὶ αὐτὸς ἀπ' ἐτέρου, φέρω ἐμπρὸς ἐναντίον ἄλλου, Ἰρηγ. Νύσ. II. 161A.

ἀντιπρῶρος, ον, (πρῶρα) ὁ ἔχων τὴν πρῶσαν ἐστραμμένην πρὸς τινὰ, ἀντιπρῶροι τοῖσι βαρβάροισι γενόμενοι Ἡρόδ. 8. 11· τοῦς.. ἐσπλοομαι ταῖς ναυσὶν ἀντιπρῶροις.. κλήσειν Θουκ. 4. 8· [ταῖς ναυσὶ] μὴ ἀντιπρῶροις χρῆσθαι, νὰ μὴ ἐροῦμαι μὲ πρῶσαν ἐναντίον πρῶρας, ὁ αὐτ. 7. 36· τὸ ἀντιπρῶρον εὐγκροῦσαι αὐτοῖς· ἀντ. ἐμβάλλεσθαι αὐτοῖς 31· τῶν πολεμίων ἀντιπρῶρον.. ἐφοροῦντων ὁ αὐτ. 8. 75· ἀντ. καταστῆσαι τὰς τριήρεις Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 28· τὸ στρατεύμα ἀντ. ὡσπερ τριήρη προσῆγε αὐτοῖς 7. 5, 23.

2) ὡς τὸ ἀντιπρόσωπος, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, τὰδ' ἀντιπρῶρα.. βλέπειν πάρεστ' Σοφ. Τρ. 223· κατ' ἀντιπρῶρα ναυστάθμων, ἐμπροσθεν αὐτῶν, Εὐρ. Ρῆσ. 136· ὄργῃς ἀντιπρῶρου κυλινοῦμένης Πλουτ. παρὰ Στοδ. 175. 49· κατὰ κεφαλῆς, κατωκάρα, «κατακέραλα», πίπτειν Χρῆστ. Σιθυλλ. 8.190.

ἀντιπερύσσομαι, μέσ., περύσσομαι κατ' ἄλλου περυσσομένου, κτυπῶ καὶ ἐγὼ ἀπ' ἐτέρου τὰ πτερά μου ἀμυλλώμενος, Εὐστ. Πονημ. 320. 43.

ἀντίπτωμα, ατος, τό, πρόσκομμα, ἐν ὁδῷ ἀντιπτώματος μὴ πορεύου, ὅτλ. ἐν ἡ δυνατὸν νὰ προσκλύθῃ πρὸς τι, Ἐβδ. (Σειράχ λα', 34' λα', 21): — δυστύχημα ἐκ τύχης, Ἰαστ.

ἀντίπτωσις, εως, ἡ, τὸ πίπτειν ἐναντίον τινός, ἀντίστασις, Ἰππ. 22. 48. II. παρὰ γραμμ., ἐναλλαγὴ πτώσεων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 140.

ἀντιπτωτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐξ ἀντιπτώσεως ἢ εἰς ἀντίπτωσιν ἀνήκων· (ὅρα ἀντίπτωσις II.), Ρήτορες (Walz) 8. 660: — Ἐπίρρ. -κῶς Εὐσταθ. Ἰλ. σ. 22, 24, κτλ.

ἀντιπύργος, ον, ὁ ἔχων τὴν πυγὴν ἐστραμμένην πρὸς ἄλλην πυγὴν, ἐπὶ τῆς ὀχέυσεως ζῶων τινῶν, ὄχευει οὐκ ἀντίπυγος Ἄριστ. I. Ζ. 5. 2, 8., συμπλέκεται ἀντίπυγα αὐτοῖς 5. 8, 4· πρόβλ. πυγηδόν.

ἀντιπυκτεύω, πυκτεύω πρὸς τινὰ, πυγμαχῶ πρὸς αὐτόν, τιμὴ Σχόλ. Σοφ. Τρ. 441.

ἀντίπυλος, ον, (πύλη) ἔχων τὰς πύλας ἀπέναντι, ἀντίπυλοι ἀλλήλοισι αὐλαὶ Ἡρόδ. 2.148.

ἀντιπυθάνομαι, ἀποθ., ἐρωτῶ ἢ ἐρευνῶ καὶ αὐτὸς ἀπ' ἐτέρου, Κλήμ. Ρώμ. Ἐπιστ. σ. 50. 23 καὶ 168. 27.

ἀντιπύργος, ον, ὅμοιος πύργῳ ἢ ὁ χρησιμεύων ἀντὶ πύργου, ἀντίπυργον ἐπιβάσαι πέτραν Εὐρ. Βάχ. 1097· ἐσχαμασίση δὲ ὡς τὸ ἀντίθεος, κτλ., ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει: «ἀντίπυργος· ἰσόπυργος, ἴσων κατὰ τὸ ὕψος τοῦ μίχους τὸ ἀνάστημα ἔχων». II. ὡς οὐσαστ., ἀντίπυργος, ὁ, ἀποθήκη, ἀντίπυργοι ἐξυλῖνοι Λιβάν. τ. 1, σ. 358, 10.

ἀντιπυργῶ, οἰκοδομῶ πύργον ἀπέναντι· ἄλλου πύργου ἢ φρουρίου, μετὰ συσσίχου αἰτ., πόλιν.. τήνδ'.. ἀντεπυργῶσαν τότε, ἀνήγειραν τότε ὡς ἀντίζηλον, ὁ ἐ. τὸν Ἄρειον Πάγῳς ἀντίπαλον τῆς Ἀκροπόλεως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 688.

ἀντιπυρσεύω, ἀπαντῶ εἰς τὸ διὰ πυρσοῦ σημεῖον δι' ἀνυψώσεως ἄλλου πυρσοῦ, ἐνδοθεν ἀντιπυρσεύομαι Πολυδ. 8. 30, 3.

ἀντιρραπίζω, ραπίζω τὸν ραπίσαντά με, παρήναι... ὁ Χριστὸς ραπίεσθαι καὶ μὴ ἀντιρραπίζειν Ἰω. Χρυσ. Ψαλμ. 7, τ. 1, σ. 571. 39.

ἀντιρρέπω, ῥέπω εἰς τὸ ἕτερον μέρος, κάμνω τὴν πλάστιγγα νὰ κλῖνῃ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, νικᾶ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει Δίσχύλ. Ἀγ. 574· τιμὴ Ἰππ. περὶ Ἄδρ. 782· μεταφρ., ἀμειταλκνεύομαι, ἐπαμφοτερίζω δὲ τὴν γνῶμην καὶ ὡσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιρρέπων Φίλων 2.170, κτλ.: πρόβλ. ἀντιρροπος.

ἀντιρρέω, ῥέω ἢ (ἐπὶ ἀνέμου) πνέω ἐναντίως, τοῦ πνεύματος ἀντιρρέοντος Πολυδ. Α', 111.

ἀντιρρήγνυμι, παθ., ἀντιρρήγνυμαι, ῥήγνυμαι καὶ αὐτός, κάκεινος ἀντιρραγεῖς ὑποχωρεῖ Πλουτ. 2.1005B.

ἀντιρρημονέω, ἀντιλέγω, ἀντιρρημονεῖν τῷ ἐλέγχοντι Ἰω. Δαμσκ. ἐν Μί. Ἑλλ. Πατρολ. τ. 96, σ. 476.

ἀντίρρησις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐναντίος ἰσχυρισμός, ἀντιλογία, πρὸς τινα Πολύβ. 2. 7, 7. ἐναντιολογία, ἀναίρεσις, Διόδ. 1. 38.

ἀντίρρησις, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀντείπῃ, καὶ μὴν πρὸς ἐκεῖνα οὐδὲ ἀντιρρητέον Πλάτ. Πολιτικ. 297B.

ἀντιρρητικός, ἡ, ὄν, ἐναντιολογικός, ἐριστικός, ὁ ἔχων ὡς θέμα τὴν ἀντίρρησιν, λόγοι ἀντιρρητικοὶ πρὸς τὰ Ἱεροκλέους Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 21.—Ἐπίρρ. -κώς, Βυζ.

ἀντίρρητοι λίβελλοι, ἀντιρρητικοὶ λίβ., Βασιλικ. Δουκάγγ.

ἀντιρρητορεύω, ἀγορεύω ἐναντίον, ἀντιλέγω, ἀντιρρητόρευε τοῖς λέγουσι Μάξ. Τύρ. 9. 3.

ἀντίρρινον, τό, φυτὸν ἄγριον καὶ ἡμερον, ἔχον ἄθος διχαιλές, κοινῶς λυκόστομον, καθότι πιεζόμενον περὶ τὴν βλάσιν αὐτοῦ ἀναίγει ὡς στόμα λύκου· κατὰ τὸν Θεοφρ., Ἰστ. Φ. 9. 19, 2, οἰοῖόν ἐστι τῆ ἀπαρίνη· ρίζα δὲ οὐχ ὑπερίνη· ὁ δὲ καρπὸς ὡσπερ μίσχου ρίνας ἔχει Διοσκ. 4. 133, Πάλην. Γλωσσ. σ. 437.

ἀντιρριπτοῦμαι, ῥίπτομαι πρὸς τὰ ὀπίσω ὑπὸ ἐναντίων κυμάτων· μῆν.

ἀντιρρίπτω, ἀντιπέμπω, Γλωσσ. Φιλοστράτ. εἰκ. 1. 6.

ἀντίρροια, ἡ, (ἀντιρρέω) ἐναντίον βρέυμα ἀέρος, Θεοφρ. περὶ ἀνέμ. 53.

ἀντιρροπία, ἡ, ἰσορροπία, συμμετρία, Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 813.

ἀντιρροπος, ὄν, ὄμ. τῷ ἰσορροπος, ἰσόσταθμος, ἰσόζυγος, διατηρῶν τὴν ἰσορροπίαν πρὸς τι, τινός Δημ. 12. 6. ἄγειν.. λύτης ἀντ. ἀχθος, ἰσορροπον, Σοφ. Ἡ. 119. Θεανοί.. ἀντ., ἰσοσταθμός πρὸς τὴν Θεανώ, ἐξ ἴσου βαρῦς, Ἀντιφάν. ἐν Ἄλιουμένῃ 1. 24.—Ἐπίρρ., ἀντιρροπῶς πράττειν τινί, οὕτως ὡστε νὰ διατελῇ τις ἐν ἰσορροπίᾳ πρὸς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 36. ὡσαύτως, οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ψυχὰς δ' ἀντίρροπα θέντες, ἰσορροπῶς, ἐν ἰσορροπίᾳ, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 21. 2) ὡς τὸ ἀντιζυγός, ἰσοδύναμός τινι, μετὰ δοτ., Ξεν. Οἰκ. 3. 15. πρὸς τί Πλάτ. Ὅροι 412A.

ἀντίρρους, ουν, (ῥέω) ὁ ῥέων κατ' εὐθείαν ἐναντίον τινός, ἀντίρρους τῷ Νεῖλῳ Στράβ. 492.

ἀντίρρῶ, τὸ ρ ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἀριστερά, Montf. Παλαιογραφ. σ. 132.

ἀντίρρωται, ἀντὶ τοῦ ἀποπέμπεται Ἡσῦδ.

ἀντίς, ὁ ἀντίς δῆμος, ὁ ἐναντίος τοῦ ἔχοντος τὴν προτίμησιν ἐν ταῖς ἀμίλλαις τοῦ ἰπποδρόμου ἐν Κωνσταντινουπόλει, Κ. Πορφύρ. Ἐκθ. βασι. τ. 2, σ. 318—9, ἐκδ. Β.—ἀντίς λέγει καὶ σήμερον παρ' ἡμῶν ὁ κοινὸς λαός, ὅχι ἀντί. Τὰ δὲ ἀμφίς, πέρυξ (ἴσως καὶ περίς, ἴδε Σουλ. Ἑλλήν. Ἐπιγρ. 1265), ὡς καὶ τὸ ἄψ καὶ τὸ ἐχς εἶναι παλαιότατα, Κομμην. Συναγ. λ. ἀθήσ.

ἀντισέβωμαι, ἀποθ., ἀναποδοῖω σεβασμόν, σέβωμαι τὸν σεβόμενόν με, Πλούτ. 2. 1117C.

ἀντισεμνύνομαι, μέσ., φέρομαι ὑπερηράνας πρὸς τὸν υπερήρανον, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 13. II. τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐστ. 1563. 40, ἐξάρω, ἐξυμῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει.

ἀντισηκος, ον, ἰσορροπος, ἰσοδύναμος, Εὐστ. 1075. 8.

ἀντισηκῶς, ἀντιρροπῶς, τὸ βάρος μου σηκώνει τὴν ἀπέναντι πλάστιγγα καὶ φέρι αὐτὴν εἰς ἰσορροπίαν πρὸς τὴν ἄλλην, ἀντισταθμικός (πρὸβλ. ἀνασηκῶς), μετὰ δοτ. πρᾶγμ. ὡς τοῖσδε (δηλ. κακοῖς) καὶ δις ἀντισηκῶσαι Διογύλ. Πέρο. 437. μετὰ γεν., θεῶν τις φθίρει σε, ἀντισηκῶσαι τῆς πάροισ' εὐπραξίας, οὐδὲ τις σὲ καταστρέφει φέρων σε εἰς τὸ ἀντίθετον τῆς πρῆνι εὐτυχίας σου, Εὐρ. Ἐκ. 57. μετὰ αἰτ., τιμαῖς ἀντισηκῶσω χάριν, θὰ ἀναποδώσω διὰ τιμῶν χάριν, Δουκ. Τραγ. 243. ἀντισταθμίζω, τὸν γούν παρά τὸ ἔθος κενεαγγήσαντα ἐμφέρει ταύτην τὴν ἡμέραν ἀντισηκῶσαι ὡδε ἀριγέως, κτλ. Ἰππ. περὶ διαίτ. Ὁξ. 389. 10, πρὸβλ. περὶ Ἄρθρ. 782G. II. φέρω εἰς ἰσορροπίαν, τὰς πλάστιγγας Κλήμ. Ἀλ. 151.

ἀντισήκωμα, ατος, τό, ἀντιστάθμημα, Εὐστ. 546. 24.

ἀντισήκωσις, εως, ἴων. -ιος, ἡ, ἀντιστάθμησις, ἀντισηκῶσις γινεται Πρὸβ. 4. 50, Δωρ. -σάκωσις, ἀποζημίωσις, ἀποτίσασθαι διπλάσιαν ἀντισάκωσιν τῇ πόλει Ἐπιγρ. Βουκοτ. 3. 4 (Keil).

ἀντισημαίνω, διδῶ ἐναντίον σημείον, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 19, 1, 10.

II. κἄμων ἐχθρῶν καὶ σημεία, τινί Πανσ. 10. 23, 3.

ἀντισήπω, τὸ παθ. ἀντισήπομαι, σήπωμαι καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, σήπεσθαι καὶ ἀντισήπεσθαι Γαλῆν. τ. 2, σ. 21.

Ἀντισθενέουσι, οἱ, ὀπαδοὶ τοῦ Ἀντισθένου, Ἀριστ. Μεταφ. 7. 3, 7.

Ἀντισθενεισμός, ὁ, πρῶτος τοῦ ζῆν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀντισθένου, ὁ κυνισμὸς οὔτε Ἀντισθενεισμός ἐστίν οὔτε Διογενεισμός Ἰουλιαν. 187C.

ἀντισίγμα, τὸ σίγμα ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἀριστερὰ οὕτω ὡς μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ ὡς σημεῖον κριτικόν, Κραμ. Ἀνέκδ. Παρισ. τ. 3, σ. 293. 15, καὶ ἄλλοι.

ἀντισιγῶ, = τῷ ἐπομ., Γρηγ. τοῦ Ἀντιοχ. Ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 404. 19, ἐκδ. Λ.

ἀντισιωπάω: μέλλ. -ήσομαι, σιωπῶ ὡς καὶ ἄλλος τις, κἀντισιωπᾶν ὡσπερ χῆμεῖς Ἀριστοφ. Λυσ. 528.

ἀντισικαιωρέω, ἀντιπανουργεῖμαι, ἡ δ' (ἡ Ἐκθήβη δηλ.) ἀντισικαιωρήσασα τοῦτον μετακαλεῖται Τζέξτ. Ἰστ. 3. 256.

ἀντισκευάζομαι, μέσ., καταρτίζω τι δι' ἑμαυτὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τινα, ὁ δ' οὕτως ἀντεσκευάσαστο τὸν ὅκον ὡστε, κτλ. Ξεν. Ἄγρ. 8. 6.

ἀντισκῆνιον, τό, τόπος πρὸ τῆς σκηνῆς ἢ ἀπέναντι αὐτῆς, Μ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σλόθ. τ. Ε', σ. 367.

ἀντίσκιος, ον, ῥίπτων σκιάν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, Ἰουλιαν. 147C. Ἰόφον.. ἀντίσκιον Ἡοῦς Νόνν. Δ. 7. 311.

ἀντισκληρόνομαι, παθ., σκληρόνομαι καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Βυζ.

ἀντισκρόδον, τό, εἶδος σκορόδου, Πλίν. Η. Ν. XIX. 34.

ἀντισκότω, ἐπιγέω σκότος, ἐμβάλλω προσκόμματα, τῷ δικαίῳ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 2. 78. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ., ἀντισκότῃσις, ἡ, πρόσκομμα, Γλωσσ.

ἀντισκύλευσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία σκύλευσις, λαφυραγωγῆσις, Νικήτ. Χρον. 347A.

ἀντισκώπτω: μέλλ. -φομαι, σκώπτω τὸν σκώπτοντά με, ἀντισκώπτων ἐκεῖνος ἐκέλευε, κτλ., Πλούτ. Τιμολ. 15.—Παθ., καὶ ἔσκαπτε.. καὶ ἀντεσκώπτετο ἡδῶς Δίων Κ. 66. 11.

ἀντ-ισόδομαι, παθ., εἶμαι ἴσος πρὸς ἴσον, εἶμαι ἰσότητος, ἡ ἀνίσταμαι ἐπὶ ἴσοις ὄροις, τοῦ ἡμετέρου ἐστὶ μόνου ἀντισουμένου Θεουκ. 3. 11. II. τὸ ἐνεργ. = ἐξίσω, ἀπαντᾷ παρ' Ἐκκλ.

ἀντισοφίζομαι, ἐπινοῶ σοφίσματα ἐναντίον σοφισμάτων, ταῦτα μὲν οὖν ἐλιγαρχικὰ σοφίσματα τῆς νομοθεσίας, ἐν δὲ ταῖς δημοκρατικαῖς πρὸς ταῦτα ἀντισοφίζονται Ἀριστ. Πολ. 4. 13, 5.

ἀντισοφίσμα, τό, = ἀντισοφίστευμα, Νεῖλος ἐν Monum. Cotel. σ. 210.

ἀντισοφίστευμα, τό, σοφίστευμα κατὰ σοφιστεύματος, Τατιαν. 12, σ. 833A.

ἀντισοφίστεω (ἐκ τοῦ ἀντισοφιστής) = τῷ ἀντισοφίζομαι, Νουμῆν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 736A.

ἀντισοφιστής, οὔ, ὁ, ὁ ἀντισοφίζόμενος, ὁ καταπολεμῶν σοφίσματα ἢ πανουργίαν τινὰ δι' ἄλλου σοφίσματος ἢ πανουργίας, Δουκ. Ἀλέξ. 43, κτλ.

ἀντισπαράσσω, σπαράσσω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Ἄνν. Κομμ. σ. 380.

ἀντισπᾶσις, εως, ἡ, (ἀντισπᾶω) ἐπὶ τῶν χυμῶν τοῦ σώματος, ἡ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ἔλκυσις, ἡ ἀντίσπασις ἐπὶ τοῖσιν ἄνω κάτω, ἄνω ἐπὶ τοῖσι κάτω Ἰππ. 47. 10., 361. 27, κτλ.

ἀντισπάσμα, ατος, τό, ἐν πολέμῳ, διάσπασμα, περισπασμός, ὡς τὸ ἀντιπερίσπασμα, Πολύβ. 2. 18, 3, Διόδ. 20. 86. II. ἀφορμὴ πρὸς ἔριν, Ἰωσήφ. Ἰ. Δ. 17. 2, 4.

ἀντισπασμός, ἀντέγερσις τοῦ πένους, ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν Ἀριστοφ. Λυσ. 967. II. ἐναντία κινήσις (παλῖρροια καὶ ἄμωπις) τῆς θαλάσσης, Κράτης ὁ γραμματικὸς τὸν ἀντισπασμὸν τῆς θαλάττης αἰτιᾶται Σοῦδ. Ἀνθ. τόμ. 4, Παράρτ. 78, ἐκδ. Γαισφ.

ἀντισπαστέον, ῥημα. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἔλξη, νὰ σύρῃ ἔξω, νὰ κἄμῃ τι νὰ ἐξέλθῃ δι' ἄλλης ὁδοῦ, ἀντισπαστέον ἐπὶ ρίνα τε καὶ στόμα Γαλῆν.

ἀντισπαστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ιδιότητα ν' ἀντισπᾷ, ἢ ν' ἀναγκάζῃ: ἀντισπαστικὸν βοήθημα, τό γε μὴν ἔμμετιο χρῆσθαι, τῶν αἰδῶν πεπονηθῶτων, ἀντισπαστικὸν ἐστὶ βοήθημα Γαλῆν. οὐκέτι τὴν ὑπέρτατον ποιεῖ ἀντισπαστικὴν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 10. 7, 6:—Ἐπίρρ. -κώς Ὁρειβάς. 2, σ. 32, Daremb.

II. ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀντισπαστον, ἀντισπαστικὸν μέτρον Ἡρακλ. 1. 9., 10. 1.

ἀντισπαστος, ον, (ἀντισπᾶω) ὁ ἐλκυσθεὶς, συρθεὶς εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἡέριοι νεφέλαι.. πνεύμασιν ἀντίσπαστοι Ὀργ. Ἰγμ. 21. 5. ἐπὶ μηχανισμοῦ, Ἀθηναῖον Μηχ. 5. 2) ὁ πρὸς ἐναντίον ἀντιθέτους σπασμούς, στερεωλιτικός, ἦλθε δ' ὅστέων ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος Σοφ. Τρ. 770. II. ἀντίσπαστος (δηλ. πούς), ὅ, ἐν τῇ προσώδῳ, πούς ἀποτελούμενος ἐξ ἰαμβῶν καὶ τροχαίων, υ-υ, π. χ. Ἀλέξανδρος, οὕτως, ἀντίσπαστα μέλη Φρόν. Τραγ. παρ' Ἀθην. 635C. ἀντίσπαστα μόνον Σοφ. Ἀποσπ. 361.

ἀντισπᾶω: μέλλ. -άσω [ᾶ], ἔλκω τινὰ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναγκάζω, ὀριώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπᾶσθαι Διογύλ. Πρ. 337. τοῦς μὲν δεινὸν οὐκουν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν; Ἀριστοφ. Εἰρ. 493, πρὸβλ. Δουκ. Κατάπλ. 4. ἀντίθετον τῷ σπᾶω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 8, 4, κ. ἄλλ.:—Παθ., παρεμποδίζομαι, ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 9, 6.

2) ἔλκω πρὸς ἑμαυτὸν, Ξεν. Κυν. 5. 1. εἰς-αὐτὸ Ἀριστ. Προβλ. 21. 20.—Μέσ., ἔλκω πρὸς τὸ μέρος μου, Πολύβ. 23. 10, 14.

II. ἀμετάβ., ἀντέχομαι, μετὰ γεν., στίδαρῆς ἀντέσπασε πέτρῃς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 600.

ἀντισπένδω, σπένδω πρὸς ἀντεδικήσιν, ἐγὼ δὲ (ἡ ἄμπελος δηλ.) παρ' ἑμαυτῆς ἀντισπείσω τὸν οἶνον Δισώπ. Μῦθ. 404b, ἐκδ. Halrn., ἐκδ. Κοραῖ μῦθος 280. 3. ἄλλ' ἀμφοτέραι αἱ ἐκδόσεις ἔχουσιν ἐπισπείσω.

ἀντισπείδω, ἐναντιοῦμαι μετὰ προθυμίας, ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, πρὸς τινα Ἀντιφῶν 112. 16. πᾶσι τοῖς ἐπιθυμήμασιν αὐτοῦ ἀντέσπειω Δίων Κ. 59. 13.

ἀντισπόδιον, τό, (σποδός), σποδὸς φυτικὴ ἔχουσα τὰς αὐτὰς

ιδιότητος οἴας καὶ ἡ ἐκ μετάλλου (ἰδίως δὲ ἐκ χαλκοῦ παρχυομένη), Ὁρειότα. 2. 720, Γαλῆν. τόμ. 12, σ. 231.

ἀντίσποδος, ον, = τῷ προηγ., ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ ἀντίσποδα ἴκανός ἐυχρηστοί, ὑπερφούσης πολλὰκίς σποδοῦ, τὰ ἰσοδυναμοῦντα ἀναγκαῖόν ἐστίν ὑποδειξάι Διοσκ. 5. 86· ἴδε τὴν λέξιν σποδός III.

ἀντισποδᾶζω = ἀντισπεύδω, τινί Δίων Κ. 40. 55. ἀντισπουδία, ἡ, τὸ ἀντισπουδάζειν, Οἰνόμ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐάγῃ. Πρ. 217Α.

ἀντιστάδην [ᾶ], ἐπίρρ., ἐπὶ μάχῃ ἐκ τοῦ πλησίον, δηλ. δι' ἀγγεμάτων ὄπλων, ἀντιστάδην συρραγείσης μάχης Θ. Μετοχ. σ. 694.

ἀντιστάδιατος, α, ον, ἔχων μήκος σταδίου, μακρός, μέγας, Σχόλ. εἰς Ὁδ.

ἀντισταμίω = ἀντιστηκώ, Βασίλ. τ. 1, σ. 303B, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 897D: — οὕτως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Εὐστ. 1875. 8.

ἀντιστάθμισεις, ἡ, = ἀντιστήκωσις, Ἰω. Χρυσ. εἰς Θεοδ. τ. 6, σ. 83 καὶ παρὰ Γράμμ.

ἀντισταμίωζω = ἀντιστηκώ, Ψευδ.-Ἀθαν. IV, 1001Α.

ἀντισταθμός, ον, (στέθμη), ἰσοδαρής, ἰσοζυγής, ἰσορροπός, τινί Πλάτ. Σοφ. 229C· χρυσὸν ἀντίσταθμον τῆς κεφαλῆς οὐκ ἐδέξαντο Διόδ. 5. 29: — μεταφ., ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον τοῦ θηρός ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρηγ, ἀντίρροπον διὰ τὴν φωνουθεῖσαν ἔλαρον πρὸς ἐξίλασμον τῆς Ἀρτέμιδος, Σοφ. Ἠλ. 571.

ἀντιστάσια, ἡ, = ἀντίστασις, Νικήτ. Χρον. 179C.

ἀντιστασιάζω, ἀνθαμιλλῶμαι, ἀντιστασιάζων δὲ αὐτοῖς Καλλιμαχος. καὶ οὗτος ἐφῆ ἐθέλειν πορεύεσθαι Ξεν. Ἄν. 4. 1, 27· οἱ ἀντιστασιάζοντες = οἱ ἀντιστασιῶται, ὁ αὐτ. Κύρ. 7. 4, 3 πρὸς πάνθ' ὅσα ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ἐθέλοντα ἀσθόητο ἀντιστασιάζοντα, παρυσιάζοντα ἀντίστασιν, Δίων Κ. 37: 54.

ἀντιστασιαστής, οὔ, ὁ, = ἀντιστασιῶτης, Δίων Κ. 73. 4.

ἀντιστάσιος, ον, ὁ ἴσον ἔχων βάρος, ἰσοδαρής, Μάξ. Τύρ. 39. 1· μεταφ., ὁ αὐτ. 4. 1.

ἀντιστάσις, εως, ἡ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στάσις, στάσις καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη Πλάτ. Πολ. 560Α. II. τὸ ἀνθιστασθαί τινι, ἀντίστασις ὡς παρ' ἡμῖν, Τύχης Πλουτ. Διμίλ. 36· ἐξ ἀντιστάσεως ἀγωνίζεσθαι, συστάδην, Ἡρωδιαν. 5. 4, 6· ἴση ἀντίστασις, ἰσορροπία· Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 7. III. ἀντίθετος ἰσχυρισμός, Ρήτ.

ἀντιστασιώδης, στασιαστικός, ἐπαναστατικός, Κλήμ. Ἄλ. 430.

ἀντιστασιώτης, ον, ὁ, ἐκ τῆς ἐναντίας στασιαζούσης πατρίας, Ἡρόδ. 1. 92., 4. 164, Ξεν. Ἄν. 1. 1, 10, κτλ.

ἀντιστάτω = ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἰδίως ὡς πολιτικός ἀντίπαλος, Ἡρόδ. 3. 52· τινί Πλάτ. Γοργ. 513C· πρὸς τι Πλουτ. 2. 802B.

ἀντιστάτημα, ατος, τό, ἀντίστασις, πρόσκομμα, Νικήτ. Χρον. 345Α.

ἀντιστάτης [ᾶ], ον, ὁ, ἐναντίος, ἐχθρός, Δίσχυλ. Θ. 518, Πλουτ. 2. 1084B. II. ὑποστήριγμα, Ἡρων Βαλοπ. 131 κέξ.

ἀντιστατικός, ἡ, ὄν, ὁ πρὸς ἀντίστασιν διαθεμιμένος, Ἐρμούγ.: Ἐπίρρ. -κῶς Γρηγ. Νύσο. — οὕτως ἀντίστατος, ον, Γρηγ. Ναζ.

ἀντιστάλλω, ἀντιδιαστέλλω, τινί τι Ἰω. Χρυσ.: — Παθ. διαφέρω ἀπὸ τινος, τινί Βασίλ.

ἀντιστέργω, ἀνταγαπῶ, διάφ. γραφ. ἐν Δίονι Χρυσ. λόγ. 12, σ. 391 ἀπὸ τοῦ ἀντιθεροαπέσω.

ἀντίστερνον, τό, τὸ μέρος τῆς βράχειος τὸ ἀπέναντι τοῦ στέρνου, «τὸ μέσον (τῆς βράχειος) ἐν τῷ νώτῳ κατὰ μήκος ἄχρις ὀσφύος κοιλιζόμενον κρείας, καὶ ταῦτα τὸ καταλήγον ἀντίστερνον» Πολυδ. Β' , 177.

ἀντιστεφάνω, στεφανώνω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Εὐμάθ. 8. 10.

ἀντιστήκω = ἀνθίσταμαι, κοιν. «ἀντιστέκω», «ἐνστάτης, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἀντιστήκων τινί» Σχόλ. εἰς Σοφοκλ. Δάιντα 104. — «ἀντεζάγω, ἀντιστήκω» Ἠσύχ.

ἀντιστήριγμα, ατος, τό, ἀντέρισμα, Ἰππ. π. Ἄρθρ. 785, 793· μεταφ., ὑποστήριξις, προστασία, Ἐβδ. (Βασίλ. Β' , κδ' , 19 κ. ἄλλ.

ἀντιστηριγμός, οὔ, ὁ, ἀντιωθισμός, ἀνακοπὰς τε ποιήσει συλλαβῶν, καὶ ἀναβολὰς χρόνων, καὶ ἀντιστηριγμοῦς γραμμάτων Διον. Ἄλ. π. Συνθ. Ὀνομ. (ἐκδ. Reiske τ. V. σ. 99, 10)· ἴδε ἐν λ. στήριγμός II. 3.

ἀντιστηρίζω: μέλλ. -τέω, ὑποστηρίζω, Ἀριστ. Προβλ. 25. 22, 2. II. ἐπιπέζω, Ἰππ. Ἄρθρ. 813, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 137.

ἀντιστίλβω, ἀντανακλῶ λάμπειν εἰς τὸ λάμπον, ἀντιστίλβει τὸ κάλλος τῷ κάλλει Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 480C.

ἀντιστοιχειώσις, εως, ἡ, μεταβολὴ στοιχείου (γράμματος), ὡς π. χ. «φιτρῶν, κορμῶν, ἀπὸ τοῦ φυτρῶν κατὰ στοιχειώσιν», Σχόλ. εἰς Ἠλ. Μ. 29.

ἀντιστοιχέω, ἐπὶ χοροῦ, ἀντιστοιχεῖν = ἴστασθαι ἀπέναντι ἐν στοιχείῳ ἢ κατὰ ζεύγη, ὡς περὶ χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοισι Ξεν. Ἄν. 5. 4, 12· συνορχοῦμαι τινι. ὁ Σώκρατες, ἐμὲ μὲν παρακάλει, ὅταν μέλλῃς μανθάνειν ὀργεῖσθαι, ἵνα σοὶ ἀντιστοιχῶ τε καὶ συμανθάνω ὁ αὐτ. Συμπ. 2. 20. II. ἐπὶ γραμμάτων, ἴδε σύστοιχος.

ἀντιστοιχία, ἡ, τὸ ἀντιστοιχεῖν, τὸ ἴστασθαι ἀπέναντι ἄλλου, κατ' ἀντιστοιχίαν τῶν ποδῶν ἦν ἡ κίνησις Ἀριστ. Προβλ. 10. 30· πραγμάτων ἀντιστοιχίας Πλουτ. 2. 474B. II. ἐπὶ γραμμάτων, ἴδε σύστοιχος.

ἀντιστοιχος, ον, περὶ τῶν ποδῶν τῶν ζῴων (ἰδίως τῶν τετραπόδων καὶ πολυπόδων), οἵτινες εἶναι ἀντιστοιχοὶ πρὸς ἀλλήλους, ὡς π. χ. οἱ δεξιὸν πόδες πρὸς τοὺς ἀριστερούς· ἄλλ' ὁ δεξιὸς πρὸς τὸν δεξιὸν εἶναι σύστοιχος, ἐπίσης καὶ ὁ ἀριστερός πρὸς τὸν ἀριστερόν, Ἀριστ. Περί Ζ. παρ. 6. 4., 8. 6 καὶ 7. 2) ἴσας, ὅμοιους, σικιά γὰρ ἀντιστοιχος ὢν Εὐρ. Ἄνθρ. 745· ἀντίστοιχα λέγων..

τούτοισι, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς, Διον. Ἄλ. π. Ρήτ. 9. 7. II. ἐπὶ γραμμάτων, ἴδε σύστοιχος.

ἀντιστομος, ον, παθμ. ἐσφαλμ. γραφή, ἀντὶ ἀμφίστομος ἐν Ἄρρ. Τακτ. 29. 2· ἄλλ' ὑπάρχει ἡ λέξις ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. καὶ ἐρμηνεύεται οὕτως: «ἀντίστομος, παρὰ τοῖς τακτικοῖς τάξις ἐξ ἐκτέρου μέρους ἔχουσα τοὺς μαχίμους», Ἐτυμ. Μ. σ. 114. 12. — Καθ' Ἠσύχ. δὲ «ἡ ἐξ ἐκτέρου μέρους τάξις».

ἀντιστοχαστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀμοιβαίως στοχαζόμενος, εἰκάζων, Σχόλ. εἰς Δημ.

ἀντιστρατεύσις, ἡ, ἐκστρατεία ἐναντίον τινός, Βυζ.

ἀντιστρατεύομαι, ἀποθ., ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, κινῶ πόλεμον, τινί Ξεν. Κύρ. 8. 8, 26: — οὕτως καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. Διοδ. Ἐκλογ. 499. 22· μεταφ., Ἀριστίν. 2. 1.

ἀντιστρατηγέω, ἐνεργῶ ἐναντίον τινός ὡς στρατηγός ἢ (ἐν γενεῇ) κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός, τινί Διον. Ἄλ. 11. 37, Ἄρρ. Ἀνάθ. 2. 7, 5, Κλήμ. Ἄλ. 581. II. εἶμαι ἀντιστράτηγος, Πλουτ. Σερτ. 12.

ἀντιστρατήγημα, ατος, τό, στρατήγημα κατὰ στρατηγήματος, Ἄρχ. Μαθημ. 326: — ὡσαύτως -γῆσις, ἢ Ὀνήσανθ. 32.

ἀντιστράτηγος, ὁ, ὁ στρατηγός τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος, Θουκ. 7. 86, Διον. Ἄλ. 6. 5. II. ὁ ὑποστράτηγος τοῦ ἐν Ρώμῃ στρατηγού, ὁ Praefector ἢ Legatus Praeatoris, Πόπλιος δὲ .. καταλιπὼν Βαίβιον ἀντιστράτηγον αὐτὸς μὲν, κτλ. Πολύδ. 15. 4, 1, καὶ συγνάκις ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. ὡσαύτως, ἀνθύπατος Pro-consul, Πολύδ. 28. 3, 1, πρὸλ. 28. 5, 6.

ἀντιστρατιώτης, ον, ὁ, στρατιώτης ἐκ τῶν πολεμίων, ἐναντίος, πολέμος, Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰ. 13. 14, 2 (διάφ. γραφ. ἀντιστασιώτης) Λιβάν. 4. 522:

ἀντιστρατοπεδεία, ἡ, στρατοπέδευσις ἀπέναντι ἢ ἐναντίον ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, Πολύδ. 3. 101, 8.

ἀντιστρατοπέδευσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., ἢ ἀπέναντι ἀλλήλων στρατοπέδευσις δύο ἐχθρικών στρατευμάτων, μάχης περὶ τοῦ ὕδατος τοῖς στρατιώταις ἐν τῇ ἀντιστρατοπέδευσει γενομένης Δίων Κ. 78. 26:

ἀντιστρατοπέδευω, στρατοπεδεύω ἀπέναντι τινός, μ. δοτ., περὶ τὰς αὐτὰς δυσχωρίας ἡμῖν ἀντιστρατοπεδεύοντας ἀνθρώπους ἀτάκτους Ἰσοκρ. 132D, Πολύδ. 1. 74, 13, κτλ. II. συγνάτικος ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τινί Ἡρόδ. 1. 76, Θουκ., Ξεν. ἀπολ., Θουκ. 1. 30· οὕτως ὁ παθ. περμ., ὁ αὐτ. 4. 124.

ἀντιστρεπτός, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ' ἀντιστρέφειν, λογικὸς ὅρος παρ' Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρὸτ. 1. 45, 10 κ. ἄλλ.

ἀντιστρεπτικῶς, ἐπίρρ., ἀντιστρέφως, Ἰω. Δαμ. τ. 1, σ. 644.

ἀντιστρεπτος, ον, ὃν δύναται τις νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, τὰ ἀντιστρέπτα, μηχαναὶ ἐπὶ ἄβητος κινούμεναι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, Διόδ. 20. 91.

ἀντιστρέφω: μέλλ. -ψω: προμ. -έστροφω: — στρέφω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος: — Παθ. φων., στρέφωμαι καὶ βλέπω ὀπίσω, ἡ ὀλόγγω, Ἀριστίν. 1. 4. 2) στρέφω πρὸς τὸ ἐναντίον, ὁ δὲ Ἀγησίλαος ἀπὸ τοῦ ἐπὶ Κάρϊαν ἵνα εὐθὺς ἀντιστρέψας ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο Ξεν. Ἄγῃσ. 1. 16. II. ἀντιστρέφω συλλογισμῶν, ἀντιστρέφειν ἐθίξεσθαι χρῆ τούτους λόγους Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 1· ἀπολ., ὁ ἀντιστρέφω, εἶδος συλλογισμοῦ, Ἐλλίσιος (Aulus Gellius) 5. 11.

III. παρ' Ἀριστ. δύο ὅροι λέγεται ὅτι ἀντιστρέφουσι (ἀμσταθ.) ἢ ἀντιστρέφονται (παθης.), ὁπόταν δυνάμει νὰ ἀλλάξωσι θέσεις, δηλ. νὰ λάβῃ ἑκάτερος τὴν θέσιν τοῦ ἑτέρου, Ἀριστ. Κατηγ. 12. 6. κ. ἄλλ.: τὰ γέννη κατὰ τῶν εἰδῶν κατηγορεῖται, τὰ δὲ εἶδη κατὰ τῶν γενῶν οὐκ ἀντιστρέφει, δὲν πάσχουσι ἀντιστροφῆν ὥστε νὰ κατηγορωταί κατὰ τῶν γενῶν, αὐτόθι 5. 11: — ἀπρσ., ἀντιστρέφει, ἀντιστροφή τῶν ὄρων εἶναι δυνατή, ὁ αὐτ. π. Γεν. καὶ Φυσ. 2. 11, 5, πρὸλ. Περί Ψυχ. 2. 11, 8, Προβλῆμ. 5. 25., 30. 4. 2) ἡ λέξις αὕτη εἶναι ἐν συγχοτάτῃ χρήσει ἐν ταῖς συλλογισμοῖς, ἐθα ἡ ἀναγαγὴ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου σημῆματος εἰς τὸ πρῶτον ἐκτελεῖται διὰ τῆς ἀναστροφῆς ἐνός τινος τῶν ὄρων, ἴδε Ἀναλυτ. Πρ. 1. 2, κέξ. καὶ τὸ ῥῆμα κεῖται ἡ ἐπὶ τῶν ὄρων ἀντιστρέφει τὸ Β τῷ Α αὐτόθι 2. 22, 1, κ. ἄλλ.: τὸ Γ πρὸς τὸ Α αὐτ. αὐτόθι 2· ἀντ. τὸ καθόλου τῷ κατὰ μέρος αὐτόθι 1. 11, 3 κτλ.: ἡ ἐπὶ τῶν προτάσεων, αὐτόθι 1. 2, κ. ἄλλ.: ἀντ. καθόλου, ἀπλῶς δύναται νὰ πῆθῃ ἀντιστροφῆν, αὐτόθι 1. 3. 1· ἀντ. ἐπὶ μέρους, κατὰ μέρος αὐτόθι 1. 20, 3, κ. ἄλλ. 3) ἀρμόζω ἀντιστρέφως πρὸς ἑνα ἢ ἄλλον σκοπόν, ὁ τόπος ἀντιστρέφει πρὸς τὸ ἀνασκευάζειν ἢ τὸ κατασκευάζειν ὁ αὐτ. Τοπ. 2. 2, 4· ἀντ. πρὸς ἀμφὺ αὐτόθι 2. 6, 1, κ. ἄλλ. IV. παθ. ἀμοιβαίως

ἀντικείμεναι, ἀντεστραμμένα πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 2. 1. 9, πρὸλ. Πολύδ. 6. 32, 6.

2) ἐν τῇ λογικῇ ἀντιστρέφομαι, ἐπὶ πρῶτασεν. Ἄριστ. Ἀναλυτ. Πρῶτ. 1. 28, 7., 2. 5, 4. ἄντ. τῆ πάχνη ὁ εὐρύς, τὸ ἀντίστροφον αὐτῆς, ὁ αὐτ. π. Γεν. Ζ. 5. 4. 7. ἢ ἄντ. πρῶθεσις ὁ αὐτ. Φυσ. 3. 6, 13. 3) Ἐπιρρ. ἀντεστραμμένως αὐτ. 3. 6, 7, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 6, κ. ἄλλ. — Ἐν τῇ λογικῇ ἀντιστρέφω, δι' ἀντιστροφῆς, ὁ αὐτ. περὶ Ἑρμην. 13. 31.

ἀντιστροφή, ἡ, τὸ ἀντιστρέφειν: **I**, ἐν χορωδιαῖς καὶ χοροῖς, ἡ ἀντιστροφή, ἧτις ἐπιστροφή τοῦ χοροῦ ἀκριβῶς ἀναποκρινόμενῃ πρὸς τὴν στροφὴν, ἧτις προηγήθη, μετὰ τῆς διαφοράς ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ χορεύοντες ἐκινουνοὶ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ, ἀντὶ νὰ κινουνοῖται ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά: ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὄνομα τὸ εἰδόμενον εἰς τοὺς στίχους τοὺς ἀντιστοιχοῦντας εἰς τὴν στροφὴν, ὡς παρὰ Πινδάρου καὶ Τραχικοῖς: πρὸλ. Διον. Ἄλ. π. Συνθ. 19, κ. ἄλλ. "Ἴδε καὶ τὴν λέξ. ἀντιστροφικά. **II**, σχῆμα ῥητορικὸν κατὰ τὸ ὅποιον δύο κῶλα τελευτῶσι μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις, π. χ. «ἂν μὲν γὰρ ὅσα ἂν τις λάθῃ καὶ ὥση μεγάλην ἔχη τῆ τύχῃ τὴν χάριν· ἂν δὲ ἀναλώσας λάθῃ, συνανάλωσε καὶ τὸ μνησθῆναι τῆ τύχῃ τὴν χάριν» Ἑρμογ. 1, σ. 177.

III, ἀλλαγὴ, κατὰ τὴν ἄντ. τῆς ἀναλογίας Ἄριστ. Φυσ. 8. 10, 7: — Ἐν τῇ λογικῇ ἡ ἀντιστροφή τῶν ὄρων τῆς προτάσεως, ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1, 3, 3. ἀντιστροφήν δέχεσθαι, ἐπιδέχεσθαι, αὐτόθι 1. 45, 4. "Ἴδε ἀντιστρέφω **III**. **IV**, ἐν τῇ γραμμῇ, σύνταξις ἀνεστραμμένη, ὡς ἔκαμε τεύχων, ληρεῖς ἔχων, ἀντὶ ἔτευε καρῶν, ἔχεις ληρῶν: ὡσαύτως, ἀντιστροφος θέσις τῶν γραμμάτων ἐν τινὶ λέξει, ἴδε Ἑτυμ. Μ. 424, 8.

ἀντιστροφικά, ὧν, τὰ, τὰ λυρικά μέρη τῶν ἐλληνικῶν δραμάτων συνιστάμενα ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν, Γραμμ.

ἀντίστροφος, ον, ἐστραμμένος οὕτως ὥστε νὰ εἶναι πρόσωπον πρὸς πρόσωπον πρὸς ἕτερον, θεμελιώδης ἀπέναντι, ἐπομ. ἀντίστοιχος, Πλάτ. Θεαίτ. 158C, κτλ. τινὲ ὁ αὐτ. Γοργ. 464B, Πολ. 665A, Ἄριστ. Ρητ. 1. 1, 1, Πολ. 4. 6, 11, κτλ. ἄλλ. ὡσαύτως, τινὸς ὡς ἐάν ἦτο τὸ ἀντίστροφος οὐσιαστ., τὸ ἀντίστοιχον τοῦ .., Πλάτ. Πολ. 530D, Γοργ. 465D, Ἰσοκρ. 94D, κτλ. ἄντ. πρὸς τὴ Λουκ. Περὶ τῶν ἐπι μ. συν. 31: — Ἄντ. ὡσπερ Ἄριστ. Πολ. 4. 5, 2. — Ἐπιρρ. -φως, τινὲ Πλάτ. Πολ. 539D. **II**, ὅτι δύναται νὰ ἀναποδοθῇ ὡς ἀπάντησις, Διον. Ἄλ. π. Ρητ. 9. 5. **III**, ἔξ ἀντιστροφῶν, δι' ἀνεστραμμένης συντάξεως, Ῥήτορες.

IV, ἀντίστροφος, = ἀντιστροφή Διον. Ἄλ. π. Συνθ. 19, Σγὸλ. εἰς Ἄριστοφ. Πλ. 253: ὡσαύτως, τὰ ἄντ. Ἄριστ. Προβλ. 19. 15.

ἀντισυγκλητος, ἡ, ἐναντία σύγκλητος, ὄνομα δοθὲν ὑπὸ τοῦ Μαρῖου εἰς τοὺς ἐξαχσοῦσις δορυφόρους, οὓς εἶχε περὶ ἑαυτὸν, Πλουτ. Μάρ. 35. Σύλλ. 8.

ἀντισυγκρίνω [τ], συγκρίνω πρὸς ἄλληλα, Χαρίτων σ. 98.

ἀντισυζυγία, ἡ, ἀντίθετος συζυγία, συνδυασμὸς ἀντίθετων ἰδιοτήτων, Κλημεντίν. 3. 33.

ἀντισυκοφαντέω, συκοφαντῶ τὸν συκοφαντοῦντα, Γεμιστ. Πληθ. «περὶ ὧν Ἄριστοτ. πρὸς Πλάτ. διαφέρεται» ἐν Μί. Ἑλλ. Παιτρολ. σ. 889.

ἀντισυλλογιζομαι, ἀποθ., ἀπαντῶ δι' ἐναντίου συλλογισμοῦ, Ἄριστ. Ρητ. 2. 25, 2.

ἀντισυμβουλεύω, εἶδω ἐναντίαν συμβουλήν, Στωδ. Ἐκλογ. 2. 40.

ἀντισυμμάχομαι, παθ., ἀντισηθοῦμαι, ὑπὸ τινος Λογιῶν. 17. 1.

ἀντισυμποσιάζω, γράφω καὶ αὐτὸς Συμπόσιον ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν Πλάτωνα, Λουκ. Λεξιφ. 1.

ἀντισυμφωνέω, ἐσφ. γρκαρ. ἀντὶ ἀντιφωνέω ἐν Πλουτ. 2. 334B.

ἀντισυναγάω, ἀντιφέρωμαι κατὰ τῶν καθιστώτων τῆς ἐκκλησίας, γίνομαι σχισματικὸς, Σύνοδ. Κωνσταντινουπόλεως κανὼν 6.

ἀντισυναλείφω, ἐξαλείφω, συγχέω καὶ αὐτὸς, Φιλῶδ. ἐν Πίν. Ἑρακλ. τ. 1. 18A. — ὁ Κουμανούδης ἐν τῇ Συναγωγῇ Λέξεις Ἀθησαυρ. παρατηρεῖ περὶ τῆς λέξεως ταύτης: «καίτις μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ Θ. Σ., καὶ δὴ ἐκ μόνου τούτου τοῦ γωριῦν, ἀλλ' ἐρμηνεύεται οὐχὶ ὀρθῶς, ἐνῶ δι' αὐτῆς σημαίνεται κυριολεκτικῶς ἡ ἐν βανανίῳ ἡ γυμνασίω ἀμοιβαία τῶν ἀνθρώπων συναλοιφὴ δι' ἐλαίου».

ἀντισυναντάω, συναντῶ τινα ἐρχόμενον διὰ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τῆς ὁδοῦ, Ἀνθ. Π. 12. 227.

ἀντισυναξίς, εως, ἡ, ἀντισυναγωγὴ σχισματικῶν ἢ αἰρετικῶν, Θεοδώρητ. III. 1213B.

ἀντισυνάπτω, ἀμετάβ., συνάπτω κατὰ τὰ ἐναντία μέρη, κἄν ἐδὸς κατάντης ἀντισυνάπτῃ Γαλῆν. τ. 12, σ. 38: — Παρὰ Βυζ. ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ παθ., «πόδες ἀνθρώπων ἀντισυναπτόμενοι ἀμφοτέροις (περὶ τῶν ἀντιπόδων) ... πῶς εὐρεθήσονται ἀμφοτέροι ὄρθοι;» Κοσμ. Τοπογρ. Χρ. σ. 121A.

ἀντισυνδρομος, ον, ἐπιπέπων, ἐφορμῶν κατὰ τινος μετ' ἄλλου, Γεωργ. Πισιδ. Ἄδαρ. 486.

ἀντισύνθεσις, ἡ, ἐναντία σύνθεσις, Γεωργ. Πισιδ. Ἐξαμ. 1673.

ἀντισύνθετος, ον, ἀντίστοιχος, Γεωργ. Πισιδ. Ἐξαμ. 1131.

ἀντισυνδικὸν γράμμα, γράμμα ἐναντίον συνόδου, Τραπῶ. Κωνσταντινουπόλεως; σ. 1476D, ἐκδ. Μί.

ἀντισυντάσσω, συντάσσω βιβλίον ἐναντίον τινὸς ἢ εἰς ἀπάντη-

σιν, πρὸς ὃ ἀποτεινόμενοι καὶ αὐτοὶ ἀντισυνέταξαν Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 837C.

ἀντισυνομνος, ον, «νομικὴ δὲ λέξις ἐστὶ καὶ ἡ συνωνὴ τὰ ἐξ μῦθοι τῶν παρὰ τῶν καὶ τέσσαρα τῶν χειρῶν ἀντὶ σημεῖου» ἀντισυνομνων δὲ τὸ ἀντὶ τούτων σημεῖον» κτλ. Γρηγόρ. Κορίνθ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 7. μέρος II. σ. 118. 20.

ἀντίστροφ, σύρω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, τὸν μεираκίσκον ἀντέστρεψεν ἡρέμα, Θεοδ. Προδρ. Ροδῶνθ. σ. 174 (Δ. 404).

ἀντισυστρέφω, συστρέφω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, Γεωργ. Πισιδ. Ἐξαμ. 1055.

ἀντισύστροφος, ὁ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος συστρεφόμενος, Μ. Φιλῶν. ποιημ. 5. 514.

ἀντισφαίριζω, παίζω τὴν σφαῖραν ῥίπτων αὐτὴν ὀπίσω εἰς τὸν ῥίψαντα, οἱ ἀντισφαιρίζοντες, οἱ ῥίπτοντες πρὸς ἀλλήλους τὰς σφαῖρας ἐν τῷ παιγνιδίῳ, Ξεν. Λακ. 9. 5.

ἀντισφάττω, ἀντικείμενω, φωνεῶ τὸν φωνεῦσαντα, ὁ μὲν Κίνας οὐ πολλῶ ὑστερον ἀντισφάγγῃ Δίων Κ. 45. 47.

ἀντισφῆν, ὁ, σφῆν θεμελιώδης οὕτως ὥστε νὰ συναντᾷ ἕτερον, Ἄρχ. Μαθημ. 67.

ἀντισφίγγω, (κατὰ τὸν Λιττρέ ἐν Ἰππ. π. Ἄρβρ. 781) ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀντ., συσφίγγω τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου.

ἀντισφράγισμα, τό, ἐσφραγισμένον ἀντίγραφον, Σουλ. Ἐπιγρ. 2222. 12.

ἀντισχηματίζω, ἀπαντῶ δι' ἑτέρου ῥητορικοῦ σχήματος, τοῦτο τὸ σχῆμα συνιδῶν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀντισχηματίζει ἐξῆς μιμούμενος τὴν τέχνην τοῦ διδασκάλου Διον. Ἄλ. π. Ρητ. 9. 14: — ὡσαύτως, οὐσιαστ. **ἀντισχηματισμός**, ὁ, ἡ χρῆσις ῥητορικοῦ σχήματος κατ' ἄλλου τοιοῦτου, αὐτόθι.

ἀντισχολαστής, ὁ, ὁ ἀνοίξας σχολὴν ἐναντίον ἄλλου, ἀντίζηλος διδασκαλός, Σουῖδ. ἐν βίῳ Ἀδριανοῦ σοφιστοῦ ἀντίζηλος ὀμιλητής, Εὐδοκ. Μακροβιολ. 50.

ἀντ-ισχυρίζομαι, μέσ., εἰσχυρίζομαι τὸ ἐναντίον, Θεοκ. 3. 44. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, πρὸς τι Πλουτ. 2. 535E.

ἀντισχυρός, ον, ισχυρὸς πρὸς ἀντίστασιν, Ἄρτεμ. 88.

ἀντ-ισχύω [ῥ]: μέλλ. -ύσω, ἀπαθῶ διὰ τῆς βίας, ἀνθίσταμαι ισχυρῶς, Δίων Κ. 48. 11, Σουλ. Ἐπιγρ. 2977.

ἀντ-ισχω, τύπ. ἰσοδύναμ. πῶ ἀντέχω (ὁ ἴδε), Ἰππ. π. Ἄγμ. 759, Σορ. Φ. 830, Θεοκ. 1. 7. ἄλλα τὸ ἀντ-ισχεῖν εὐρεται πολ- λάκις ὡς ἐσφ. γρκαρ. ἀντὶ τοῦ ἀπκρ. τοῦ ἑ' ἀορ. ἀντι-σχεῖν.

ἀντισώζω, σώζω τὸν σώσαντά με, «... ὥστε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισώσαι» παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξ. δυσκλέεις.

ἀντίσωμος, ον (σῶμα), ὁ ἀντικαθιστῶν τινα, Βυζ.

ἀντίστυγμα, ατος, τό, ἀντικατασσομένη στρατιωτικὴ δύναμις, Διόδ. 11. 67, Πλουτ. Κλεομ. 23.

ἀντιτακτεῖν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀντιτάσσω, πρέπει τις νὰ ἀντιτάξῃ, τι πρὸς τι Πλουτ. 2. 127F. 2) (ἐκ τῆς παθ. φων.) πρέπει τις νὰ ἀντιστῆ, πρὸς τινα Ἄριστ. Τοπ. 5. 4, 17.

ἀντιτακτικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος πρὸς ἀντίστασιν, πρὸς τι Πλουτ. 2. 759E. 2) παρ' Ἐκκλῆσ., αἰρετικὸς: — Ἐπιρρ. -κῶς Ἐκκλ.: — ὡσαύτως οὐσιαστ. ἀντιτάκτης, ον, ὁ, αἰρετικὸς, Κλήμ. Ἄλεξ. 526.

ἀντιτάλαντεύω, = ἀντισηκῶ, Ἀνθ. Πλαν. 221, Λιθάν. 4. 798.

ἀντιτάλαντος, ον, = ἰσοτάλαντος, «ἀντιτάλαντον ἀντίσταθμον, ἴσον» Ἰσοχ.

ἀντιτάλαντῶσις, εως, ἡ, ἰσοροπία, Ῥήτορες (Walz) 1. 466.

ἀντιτάμιας, ὁ, ὑποταμίας, ὁ Ρωμαῖός Proquaestor, Δίων Κ. 41. 43.

ἀντιτάξις, εως, ἡ, (ἀντιτάσσω) ἀντιπαράταξις, ἡ ὀφετέρα ἀντ. τῶν τριήρων Θεοκ. 7. 17. ἄντ. ποιεῖσθαι πρὸς τινα = ἀντιτάσσεσθαι, ὁ αὐτ. 5. 8. 2) καθόλου, ἐναντίωσις, ἀντίστασις, Πλουτ. 2. 663B, κτλ.

ἀντιτάράττω, τάράττω τι ἐκ καταφορᾶς πρὸς αὐτό, «ἀντιφιλοτιμεῖται (ἡ τύχη) τῇ ἀρετῇ καὶ ἀντιστατεῖ καὶ ἀνταγωνίζεται καὶ πολλὰκις αὐτὴν ἀντιτάράττει» Μάξ. Τύρ. Λ. 14. 7.

ἀντιτάσις, εως, ἡ, (ἀντιτεῖνω) ἡ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τά- νωσις, οἷον κατὰ τὴν τοποθέτησιν ἐξερθρωθέντος μέλους, Ἰππ. π. Ἄρβρ. 836. 2) ἐναντίωσις, ἀντίστασις, πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτεῖνειν Πλάτ. Νόμ. 781C.

ἀντιτάσσω, Ἄττ. -τάττω: μέλλ. -τάξω, τάττω τι ἐναντίον τινός, ἀντιτάσσω στρατὸν ἐναντίον πολεμίων, μετὰ δοτ., τὸ ἀρ- ιστοσιν ἀντ. Πέρσησι Ἡρόδ. 5. 110. τίν' ἀντιτάσεις τῶδε; Αἰ- σγύλ. Θ. 395, κτλ. ἐμπροθέτως, ἀντ. τὸν νόμον πρὸς τὴν ἀναιδέϊαν Δισχίν. 56. 8, πρὸλ. Ἰσοκρ. 201B, κτλ.: — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, πρὸς .. τὸ ἐμπεριότερον αὐτῶν τὸ τολμηρότερον ἀντιτάξασθε Θεοκ. 2. 87. τῶν Ἑλλήνων .. ἀρετὴν τῇ Ξέρξου δυνάμει ἀντιτάξασθαι ὁ αὐτ. 3. 56. **II**, ἐν τῷ μέσ. τύπω ὡσαύτως, τάττω ἐμυτὸν ἐναντίον τινός, συναντῶ τινα κατὰ πρόσω- πον ἐν τῇ μάχῃ, ἀντιτάξομαι κτενωὶν σε Εὐρ. Φοίν. 622, πρὸλ. Θεοκ. 4. 55, κτλ. περὶ τῶν πρωτεῶν ἡμῶν ἀντιτάξασθαι Δημ. 30. 6: — οὕτως ἐν τῷ παθ., παρατάσσομαι ἐναντίον τινός, τινὲ Μῆδ.

4.134, Ξεν. Έλλ. 3.1, 6· πρὸς τινα Έρῶδ. 7.103, Ξεν. Κύρ. 3.1, 18, κτλ.· κατὰ τινας ὁ αὐτ. Έλλ. 4. 2,18· οὕτω, τὸ δὲ ἀντιπατάχθαι τῇ γνώμῃ ἀλλήλοισι Θουκ. 3. 83. 2) ἐν γένει, ἐναντιοῦμαι, ἀντίσταμαι, Πολυβ. 32.11,8, κτλ. Περὶ τῆς ἐν Εὐρ. Έκ.1144 γραφῆς ἀντιτίσονται ἀντὶ τῆς ἀντιτάσσομαι ἴδε τὸ ῥῆμα ἀντιτείνω ἐν τῷ. — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474, ἐνθα σημειοῦται: «ἀντεταξάμην καὶ ἀντετάχθην ἐμφαίνουσι τὴν αὐτὴν διέθεσιν». ἀντιπαφρεύω, ὀρύσσω τάφρον ἐναντίον ἄλλης τάφρου, Φίλων Βελοπ. 93C.

ἀντιτείνω: μέλλ. -τείνω (Πλάτ. Πολ. 604A):— τείνω, τεντώνω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, εἰς τοῦπισθεν τὰ σπάρτια Έριστ. Προβλ. 8. 9, 5· τὰς ἡνάς Πλούτ. 2.13D. 2) ἐκτείνω ἢ προσφέρω ἐν τῷ μέρει, ἀντιπληρώνω, τι ἀντὶ τινος Εὐρ. Μῆδ. 891. II. ἀντενεργῶ, ἀντίσταμαι, ἐπιβουλίᾳ Πινδ. Ν. 4. 60· τινὶ Έρῶδ. 7. 161, Πλάτ., κτλ.: ἀντ. παντὶ λόγῳ Πλάτ. Φαίδων 91C· πρὸς τι ὁ αὐτ. Φαίδρ. 256A, Έριστ. Έθ. Ν. 4. 6, 2: — ἀπολ., Έρῶδ. 7. 219, Σοφ. Έντ. 714, κτλ.: οὐκ ἀντέτεινον, ἀλλ' εἶκον Έρῶδ. 8. 3· ὑπέκει καὶ οὐκ ἀντ. Πλάτ. Νόμ. 727D· δύο ἄνδρες ὁ μὲν ἔνθεν ὁ δὲ ἔνθεν ἀντιτείνοντες Έπποκρ. 762E, πρβλ. ἀντίτασις. 2) ἐπὶ χωρῶν καὶ τόπων, κεῖμαι ἀπέναντι, τινὶ Πλούτ. Θεμιστ. 8.

ἀντιτεχνίζω, ἐγείρω τεχνίσμα ἐναντίον ἄλλου τεχνίσματος, Θ. Στουδ.

ἀντ. τεχνίσμα, τό, τεχνίσμα ἐγερθὲν ἐναντίον ἄλλου τεχνίσματος, Θουκ. 2, 77, Έθην. 602D.

ἀντιτέμνω: μέλλ. ἀντιτεμῶ, τέμνω τι ἐναντίον τινός, οὐδ' ἔσα Φοῖβος Έσκληριπιάδαίς ἔδωκε φάρμακα πολυπόνοις ἀντιτεμῶν βροτοῖσιν, τεμὼν βοτάνας ἐναντίον τῶν νόσων χάριν τῶν βροτῶν, Εὐρ. Έλλ. 972: πρβλ. ἀντίτομος, ἐντέμνω.

ἀντιτέρω, τέρω τὸν -τέρωτά με, Πλούτ. 334A, ἐν τῷ παθ. **ἀντιτεταγαμένως,** ἐπίρρο. μετοχ. παθ. πρμ., ἀντιθέτως, ἀντιτεταγαμένως τῷ ποιεῖν Πλωτίν. 5. 3,15.

ἀντιτεύχος, (γένους ἀθεδαίου) «ἐν ἐκ τῶν πολλῶν ὀνομάτων βολῆς (βόλου) κύβου» Εὐθουλ. ἐν «Κυβευσταῖς» 2. (Πλουδ. Ζ', 205).

ἀντιτεύχω, κάμω ἢ κατασκευάζω τι ἐναντίον τινός, ἀντιπέτυκτο Έντιμχ. 24.

ἀντιτεχνάζω, μεταχειρίζομαι τέχνασμα κατὰ τεχνάσματος, Διον. Έδ. π. Ρητορ. 9. 5.

ἀντιτεχνάομαι, ἀποθ., ἀντεπινοῶ τέχνασμα ἐναντίον τινός, ὁ Έσαγόρης ἀντιτεχνᾶται τάδε Έρῶδ. 5.70· τινὶ Μάξ. Τύρ. 32. 9· ἀπολ., Πλούτ. Σερτ. 18.

ἀντιτεχνέω, εἶμαι ἀντιτεχνος ἢ ἀντίηλος ἐν τῇ τέχνῃ, Σχόλ. εἰς Έριστορ. Σρ. 1402.

ἀντιτέχνυσις, εἰως, ἡ, τέχνασμα κατ' ἄλλου τεχνάσματος, πολλῆ δὲ ἢ ἀντιτεχνυσις τῶν κυδερνητῶν Θουκ. 7.70· παρὰ Βυζ. καὶ ἀντιτεχνία, ἡ.

ἀντιτεχνος, ον, ἀντίηλος, ἀντίπαλος ἐν τινὶ τέχνῃ ἢ ἐπιτηδεύματι, Έριστορ. Βάτρ. 816, Πλάτ. Πολ. 493A· οὐκ ἐκείνῳ οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντιτεχνος ὁ αὐτ. Φαίδων 60D· πρβλ. Νόμ. 817B· μετὰ γεν., τῆς μαγγάνειας αὐτοῦ Λουκ. Έλεξ. 43.

ἀντιτεπρέω, διατηρῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, Έρρ. Έπίκτ. 2. 20, 14.

ἀντιτέτινω: μέλλ. -θήσω, τίθημι τὴ ἐμπροσθεν ἢ ἐναντίον τινός, ἀντίτασσω, θαλοσοχίαισι δίναι ἀντιθέτα (κατὰ Bergk ἀντὶ θέντα) μένος στάλας Σίμων. 57 (10). 6) τίθημι τι ἀπέναντι ἄλλου πρὸς παραβολὴν καὶ σύγκρισιν, ἀντιπαραβάλλω, τυτώθ ἐκείνῳ ἀντιτίθω Έρῶδ. 1. 207, πρβλ. 8. 66· δύο γὰρ ἀντίθετα δοῦνι Εὐρ. Έρ. 551· ὡσαύτως μετὰ γεν., τὴν Έθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρως ἐ' ὀλίγου μελέτης Θουκ. 2. 85, πρβλ. 3. 56· μετὰ πρβλ., ἀντ. τι πρὸς τὸ Διμ. 571.13: — Παθ., ἀντιπαραβάλλομαι, συγκρίνομαι, τινὶ ἢ πρὸς τι Πλάτ. Σοφ. 257E. 2) ἀντ. τινὶ τινα, ἀντιτάσσω ὡς ἰσοπάλους τὸν ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου ἐν μάχῃ (ὡς τὸ ἐυνήμη παρ' Όμ.), Λατ. committere, ἴσους ἴσους. . . ἀντιθέλις Εὐρ. Φοῖν. 750· πρβλ. Έριστορ. Έππ. 353: — Παθ., εἶμαι τεταχμένος ὡς ἰσοπάλος ἐναντίον ἑτέρου, Έρῶδ. 4. 50, 8. 83. 3) ἀποκρίνομαι, ἀντιλογῶ, κἀντίθετα παρηρησία, ἔπως τέθηκε σὺς πατήρ οὐκ ἐνδικώς Εὐρ. Έπ. 1049· ἀντίθετος' ἀμείβομαι αὐτ. Τρω. 917· ἀντ. ἔτι .., Θουκ. 6. 18. 4) ἀμετάβ., ἀνίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, Έρρ. Έπίκτ. 3. 24, 24, κτλ.

II. τίθημι τὴ ὡς τίμημα πράγματις τινος, ὡς ἀντίτιμον, ἀλλ' ἀντιθέοντας σοσιν ἐν ναοῖς βροτοῦς ἡ χρυσὸν ἢ σίδηρον .. παίδων πρίσθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον Εὐρ. Έππ. 620, πρβλ. Ξεν. Έπομν. 3.14.1· τίθημι τι ἀντ' ἑμαυτοῦ, ἂν ποτε (τὴν χρυσόκερων ἔλαρον) Ταυγέτα ἀντιθέσο Έρρωθωσία ἔγραψον Ἰράν, ἦν ποτε ἡ Ταυγέτη θεῖσα ἀνθ' ἐαυτῆς ἀπέρωσεν εἰς τὴν Έρτεμιν, Πινδ. Ο. 3. 54· ἀντ. τί τινος, πράγματι ἀντὶ ἑτέρου, τὴν ἐνθάδ' Αὐλὴν ἀντιθέσο τῆς ἐκεῖ Εὐρ. I. T. 358.

ἀντιτεμῶ: μέλλ. -ήσω, τιμῶ τὸν τιμῶντά με, ἀναποδίω τιμὰς εἰς τινα, ὥστε καὶ ἀντετίμα αὐτὴν (τὴν Μανίαν) μεγαλοπρεπῶς ὁ Φαρνάδακος Ξεν. Έλλ. 3.1,13· τινὰ τὸν ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 2,11, κτλ.: — μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σμ., ἔπως χαρίζομένη τι ἡμῖν ὑφ' ἡμῶν ἀντιτιμήσεται ὁ αὐτ. Οἶκ. 9.11. II.

Μέσ., ὡς ὄρος νομικός, ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου ἐν δικαστηρίῳ, ἀντιπροτείνω ἄλλην ποινὴν, ἦν ἐγὼ θεωρῶ δικαιότεραν τῆς προταθείσης ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ, μετὰ γενικ. τοῦ τιμήματος, τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνήρ θανάτου· εἰεν· ἐγὼ δὲ δὴ τίνας ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι, ὡ ἄνδρες Έθηνάιοι ἢ δὴ τίνος ὄστι τῆς ἀξίας; Πλάτ. Έπολ. 361, Διμ. 743. 21: πρβλ. τιμῶ III 2., ὑποτιμῶ.

ἀντιτεμῆμα, τό, καὶ ἀντιτεμῆσις, εἰως, ἡ, τὸ ἀντιτιμᾶσθαι, Έρρ. νομικός ὄρος σχεδὸν = τῷ παρακλησίῳ ὄρω ὑποτιμήσις.

ἀντιτεμῶρομαι, ἀποθ., ἀντεκλινοῦμαι, τινὰ Εὐρ. I. T. 357, Θουκ. 3. 82· ἀπολ., λαμβάνω ἐκδίκησιν, Έριστορ. Εἰρ. 134, 609: — παθ. τὴν μέλλων ἀπαντᾶ ἐν Σχολ. Λυκόφρ. «ἀντιτεμῶροῦσθεσται: — καὶ ῥιμ. ἐπιθ., -ητέον, παρὰ Γαλην. ἀντιτεμῶροτος, ον, = ἀντίτος (δ' ἴδ.), Εὐστ. 1346. 3.

ἀντιτεμῶρημα, ατος, τό, καὶ -τιμωρία, ἡ, ἐκδίκησις, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ.: οὕτω, ἀντιτεμῶρησις, εἰως, ἡ, Έρριγέν.

ἀντιτείνω: μέλλ. -τίσω, πληρώνω ἢ ὑπερέρω τιμωρίαν διὰ τι πράγμα, τι Θέσφ. 738· ἀπολ., Σοφ. ΔΥ. 1086: — ἐν γένει, ἀντιπληρώνω, χάριτάς τινα Εὐστ. 142.15. II. Μέσ., λαμβάνω ἀντίποινα, ἀντιμωρῶ τινα, κόπιεῦσθαι .. ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι (ἀντιτίσασθαι Weil) φρόνον, νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸν διὰ φρόνου, διότι μὲ ἦγαγεν ἐνταῦθα, Δισχόλ. Έγ. 1263· πόσιν δίκην (διαφ. γραφ. δίκη) τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν, λαθεῖν παρ' αὐτῶν ποινὴν διὰ τὰ ποινῆρά ταῦτα ἔργα (πρβλ. ἀποτίνω), Εὐρ. Μῆδ. 261, ἔνθα ἴδε Έμσλ. (236). 2) ἐκδικῶμαι, τιμωρῶ, σὸν φρόνον Εὐρ. Έκ. 1144 (ἔνθα ὁ Canter διώρθωσεν ἀντιτίσσομαι ἀντὶ τοῦ ἀντιτάσσομαι). — Πρβλ. τίω II. [Περὶ τῆς προσότητος, ἴδε τίνω].

ἀντιτεμῶροντες (= ἀντιτεμῶχ-), μετοχ., Έπιφρ. Λεβαδεῖας, Έθηνᾶς Τόμ. Θ', σ. 362.

ἀντιτεμῶσικω, ἐν τῷ παθ., λαμβάνω καὶ ἕτερον τραῦμα, ἀντιτέτρωτο δὲ ἐκ θατέρου;]ων ὁ Έχαμμένης Έπιδόδ. 7. 27.

ἀντιτομῶμα, δεικνύω τόλμην κατὰ τόλμηροῦ, Θουκ. 2. 89· πρὸς τόλμηροῦς αὐτ. 7. 21.

ἀντίτολμος, ον, (τόλμα) ὁ εὐθαρσῶς ἐπιτιθέμενος, Δισχόλ. Εὐρ. 553.

ἀντίτομος, ον, (ἀντιτέμνω) ὁ τεμνόμενος ὡς θεραπεία κακοῦ τινός: — ἀντίτομον, τό, φάρμακον, ἀντιόστον, Έγμ. Όμ. εἰς Διμ. 229· ἀντίτομα .. ὀδυνᾶν, ἀντίδοτα ὀδυνῶν. Πινδ. II. 4. 394.

ἀντιτονόομαι, ἢ -δομα, παθ., ἔγω διάφορον τόνον, «Κλεῖτος ἀντιτονόμενος τῷ κλειτῷ» Εὐστ. 1025. 4.

ἀντίτονος, ον, (ἀντιτείνω) ὁ ἐναντίον τινός τεταχμένος, ὁ ἀντιστάμενος πρὸς τινα, Πλάτ. Τίμ. 62C· ὡς τὸ πάλιντονος, ἐπὶ πόξου, Έθην. Πλαν. 211. 4. 2) ὡς οὐσιαστ., ἀντίτονα, τά, σχοινία χρησιμεύοντα πρὸς τὴν διευθύνσιν πολεμικῆς τινος μηχανῆς, Πλούτ. Μάρκελλ. 15, πρβλ. Φίλ. Βελοπ. 991).

ἀντιτοξεύω, τοξεύω κατὰ τοξεύοντος, Ξεν. Έν. 3. 3,15: — καὶ οὐσιαστ. -τοξότης, ον, ὁ, ὁ τοξέων ἐναντίον ἄλλου τοξότου, Έρρικαν. Κεστ. ἐν Έργ. Μαθημ. σελ. 301.

ἀντιτορέω, διατηρῶ μέχρι τοῦ ἄλλου μέρους, διαπερῶ, μετὰ γεν., ὄρου χροδὸ ἀντετόρησιν, «διέθης, διέτηρσεν» (Σχόλ.) Έλ. E. 337: ὡσαύτως, μετ' αὐτ., πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας, «διατήρσας, διαρούξας» (Σχόλ.) Έλ. K. 267, πρβλ. Έρμάν. Έγμ. Όμ. εἰς Έγμ. 86, 178: — Έντεῦθεν τὸ οὐσ. ἀντιτόρησις, ἡ, ἐκτύπησις, Εὐστ. 672. 30.

ἀντίτος, ον, (ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνάτιτος, ὅπερ εὐρῆται μόνον παρ' Έσχολ.), ὡς τὸ πάλιντιτος, μόνον ἐν τῇ ῥάσει ἀντίτα ἔργα, ἔργα ἐκδικητικὰ, «ἀντιμωρήματα», (Σχόλ.) Έδ. P. 51, 60· ἀντίτα ἔργα .. παιδός, ἀντιμωρήματα, ἐν μέρει τινὶ τιμωρίαν λαμβάνοντα» (Σχόλ.), Έλ. Ω. 213· πρβλ. Σόλων 12, 31.

ἀντίτραγος, ὁ, ἡ ἐσχολ. τὸ ἐκωστεικὸ ὄπλο (πρβλ. τράγος V.), «τὸ δὲ ἀπεναντίας τῆς κόγχης ἔξαμα παρὰ τὸ πέρας τοῦ κροτάφου τράγος: τὸ δὲ ἀντικρὺ τούτου πρυγυτέρας τῆς ἀνθελίκος ἀντίτραγος» Ρούφ. σ. 49, Έρρατ. Χρον. Νόσθ. Θερ. 1. 2, Πολυδ. Β', 85.

ἀντιτραγῶδῶς, ἀντιθροῶ, Θεοδ. Προδρ. Ροθ. 26.

ἀντιτραυματίεω, τραυματίζω τὸν τραυματίσαντά με, Εὐστ. Πονημ. 233. 26.

ἀντιτραχύνομαι [ῶ], τραχύνομαι πρὸς τὸν τραχυνόμενον, Έϋσοσεὺς δὲ ἀντιτραχύνεται αὐτὸς ἡρέμα πρὸς τὸν βασιλέα Εὐστ. 467. 9.

ἀντιτρέχω, τρέφω τὸν θρέψαντά με, ἔνθα δὴ ἐγὼ ἀντρέφρον ἐκείνον Κύρ. 8. 3. 38.

ἀντιτρέχω, τρέχω ἀμυλλόμενος πρὸς τινα, ὁ ἦλιος ἄνω τρέχει, Παῦλος κάτω ἀντιτρέχει Έω. Χρυσ. τ. VI, σ. 288A, συντρέχων ἢ ἀντιτρέχων τῷ Ίωάννη Νικίτ. Χων. σ. 39C.

ἀντιτρέθω [τ], ἐν τῷ παθ. τρίβομαι ἐν τῷ μέρει, Πλωτίν. 6.1, 20.

ἀντιτεμῶχάνω: ὄφρ. -εῦθω, τυγχάνω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει, τινὸς Σίμων. 181, Έσφην. 1334· ἀντ. ἐπικουρίας ἀπὸ τινος Θουκ. 6. 87· ἀντ. μάχας, ἐμπέτω εἰς ἔριν, Πινδ. Ν. 7. 62· πετραῖς .. χοιράδος ἀντιτυπούσα, προσκόψασα, Έππ. Έλ. 4. 480· πλεῖστον ἀντ. ἀέθλων Σχόλ. Έπιφρ. 1212. 2.

ἀντιτυμπανίζω, τυμπανίζω ἐναντίον τινός, κυρίως ἐναντίον ἄλλου ἴσου ὅπως μὴ ἀνοήτως, ἀντιτυμπανίζειν φαεὶ Γέτας ταῖς

τοῦ Διὸς βροντᾶτε Ἄνων. ἐν Rer. natural. script. gr. ed. Keller I, σ. 111. 19.—Ἐκ διορθώσεως τοῦ Rohde ἡ λέξις ἀντί τῆς πρότερον ἐκεῖ ἀτόπου γραφῆς ἀποτυμπανίζεω.

ἀντιτυπέω, πλήττω ἐναντίον, ἀνθίσταμαι, ἀντιτείνω, ἀπωθῶ, ἰδίως ἐπὶ σκληρῶν σωμάτων, ὅταν τὸ ἐκκρινόμενον πνεῦμα ἐτέρω ἀντιτυπήσῃ Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 4· πρὸς τι Ἄχ. Τάτ. 2. 38· ἀπολ., Ἰππ. 665. 6· τὸ εἶκον καὶ μὴ ἀντιτυποῦν Πλάτ. Κρατ. 420D:—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, Ἰππ. 638. 51.

ἀντιτυπέης, ἐξ, ἀνθιστάμενος, ἀπωθῶν, ἀντικρούων, ὡς τὸ ἀντιτυπος, Ἡρωδιαν. 6. 7. 2) μεταφ., τραχύς, σκληρός, πόνος Φίλων 2. 162.

ἀντιτυπία, ἡ, ἡ ἀντίστασις τραχέος σώματος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 39, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 14· κατὰ πληθ., Πλούτ. 2. 599D.

II ἀντικρούσις, ἀνταπόδοσις, ἀδωσις, Ἐρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 400.

ἀντιτύπος, ον, σπανίως ἦ, ον, ἴδε κατωτ. II. 2: (τύπτω):—ὁ ἀντικρούμενος, ἀπωθούμενος ὑπὸ ἐκτύπου σώματος, τύπος ἀντ., κτύπος προξενούμενος ἐκ τύπου, κτύπημα καὶ ἀντικτύπημα, περὶ τῆς σφύρας καὶ τοῦ ἀκμονος, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 67, πρὸλ. 68:—ἐπὶ ἤχου, ὁ ἀντηχῶν, στόνον ἀντίτυπον Σοφ. Φ. 695, 1460, πρὸλ. Ἄνθ. Πλαν. 194· κατὰ τὸ ἀντίτυπον, δι' ἐπανακάμψεως τοῦ ἤχου, δι' ἀντηχίσεως ἐπὶ τῆς ἤχου, Λουκ. Περὶ τοῦ Οἴκ. 3:—ἐπὶ φωτός, ἀντανακλώμενος, ἀντιτύπος ἀκτίνας Τρυφ. 519, πρὸλ. Ἄνθ. Π. 6. 822.

2) ἀπεικόνισμα ἢ ἀντίγραφον ὅμοιον τῷ πρωτοτύπῳ ἢ παριστῶν τὸ πρωτότυπον, οὐ γὰρ εἰς χειροποίητα ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Ἐβρ. Θ', 24· πρὸλ. Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 21, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιβ', 122· ἀντ. τοῖς δακρύοις χάριτα Σουλλ. Ἐπιγρ. 6210· ἀντ. μιμημα, ἀκριβὲς ἀπομιμημα, Χρησμ. Σιβ. 1. 33. 8. 270. 6) ὡς οὐσιαστ., ἀντιτύπος, ὁ, ἡ ἀντίτυπος, τὸ, εἰκὼν, ὁμοίωμα, Ἀμμωνίως κερασσογάλκεον ἀντ. Σουλλ. Ἐπιγρ. 4535: μεταφ., ἐντύπωσις ἐν τῇ διανοίᾳ, Πλωτίν. 2. 9, 6.

II ενεργ., ἀπωθῶν ὡς ἀπωθεῖ σκληρόν τι σῶμα· ἐντεῦθεν,

1) ἐλαστικός, χωρίον Ἰππ. π. Ἄρθρ. 808· ἀντιτυπώτατον εἶδος, διαφέρων, διακρινόμενον τοῦ σκληροῦ Πλάτ. Τιμ. 62C· ἀλλ' ὡσαύτως, μετὰ τῆς ἐναντίας ἐννοίας, ἀπωθῶν, τραχύς, μὴ ἐλαστικός, Ἄνθ. Π. 9. 737· ἀντιτυπώτερα γὰρ ὄντα κόπτεται τὸν ἀναβάτην, κτλ., περὶ τῶν ὀστέων τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου, ἀνωτέρω μὲν τῶν ὀστέων κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπέδων Ἐν. Ἰππ. 1, 4· καὶ οὕτως, ἀντιτύπα δ' ἐπὶ γὰρ πέσε, μετὰ τῆς θηλ. καταλήξ. ἐκ διορθώσε. τοῦ Πόρο. ἀντὶ τοῦ ἀντίτυπα, [ὅπερ εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου], Σοφ. Ἄντ. 134· οἱ ἐν ἀντιτύποις περιπατοῦν, ἐπὶ σκληροῦ, μὴ ἐλαστικοῦ ἐδάφους, Ἀριστ. Πρὸλ. 5. 40, 6.

6) μεταφ. ἀπωθῶν, ἰσχυρογνώμων, ἐπιμόνος, ἄνθρωπος Πλάτ. Θεαιτ. 156A· μάχη ἀντ. Ἐν. Ἄγρ. 6, 2· τραχέως ἤχῳ, ἄρμονίαι Διον. Ἄλ. π. Συνθέσ. 22· ἀντ. ἀκοῦσαι Ἀλ. π. Z. 12. 15: ἐπὶ χρωμάτων, ἀγάζων, λαμπρός, Πλούτ. Διμ. 22:—Ἐπίφρ. -πως, τραχέως, Ἐκκλ.

3) ἐναντιούμενος εἰς τι, ἀντίθετος, ἤθος ἔχων ὀδλίον, πιστός ἀντίτυπον, Θεογν. 1244· ἀντ. Διός, ἀντίπαλος τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Θ. 521· ἐναντίος, ἐπὶ γεγονησάν, Ἐν. Ἐλλ. 6. 3, 11:—ἀπλῶς, ἀντ. τι, ἀπέναντι τινος, ἀντικρύ, Πολύδ. 6. 31, 8.

ἀντιτυπόω, ἀπεικονίζω, χρώμασι μιμηλῆν ἀντετύπωσθαι χάριν Ἄνθ. Π. 1. 36, 6.

ἀντιτύπτω, τύπτω τὸν τύποντά με, Ἀριστοφ. Νεφ. 1424· τυπτόμενον ἀντιτύπτειν Πλάτ. Κριτῶν 51A.

ἀντετύπωσις, εως, ἡ, εἰκὼν ἐντυπωθεῖσα, ἐντύπωσις, Ὀρειάσ. 36, 6.

ἀντιτύραννέω, γίνομαι καὶ αὐτὸς τύραννος, Μαρίου τυραννήσαντος Σύλλας ἀναστὰς ἀντετύραννησεν Ἰω. Λυδ. 165. 5.

ἀντιτυοῦάζω, ἀντισκώπτω, ἔσκωπτον τοὺς ἥρωας, οἱ δὲ ἀντετώθαζον τὰς γυναῖκας Κόνων Διηγ. 49.

ἀντιφάινω, ἀντανακλῶ λάμπειν, Θεοφρ. π. αἰσθ. 26.

ἀντιφάνεια, ἡ, ἀντανάκλασις, ἀλλαχθῶ ἔμφασις, Ἠλιοδόφρ. Λαρισιαίου π. Ὀπτι. ὑποθ. 8.

ἀντιφάρμακον, τὸ, ὡς καὶ νῦν, ἀντιδοτον, Ἀριστ. π. Θαυμ. 86, Κέθης 26, Ἀθῆν. 85A.

ἀντιφάσις, εως, ἡ, (ἀντίφρ.) ἐν τῇ λογικῇ ἀντίφρασις προτάσεων, Ἀριστ. π. Ἐρμ. 6. 3, Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 2, 6, Μεταφ. 3. 7, 8., 9. 4, 8, κ. ἄλλ.

II ἀντιφατικὴ πρότασις, ὁ αὐτ. π. Ἐρμ. 7. 13, Ἀναλυτ. Πρ. 1. 15. 15 κ. ἄλλ.

ἀντιφάσκω, ἀντιλέγω, ἀναιρῶ, τὰ ἀντιφάσκοντα, τὰ ἀντιφατικά, τὰ ἀντίθετα, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 44. 37 Brandis. 2) ἀποκρίνομαι, τοῦτοσι Χαρικλῆς ἀντέφρασκε τοιάδε Νικήτ. Εὐγεν. 6. 170, κτλ.

ἀντιφάτικός, ἡ, ὄν, ἐν τῇ λογικῇ ὡς παρ' ἡμῶν, Ἀριστ. π. Ἐρμ. 7. 6, κ. ἄλλ.—Ἐπίφρ. -κῶς, αὐτοῖσι 7, 6 καὶ 13, κ. ἄλλ.: πρὸλ. ἀντικειμαι.

ἀντιφερίζω, ὡς τὸ ἰσοφαρίζω, τάττω ἑμαυτὸν ἐναντίον τινός, ἀντιμετρῶ ἑμαυτὸν πρὸς τινα, Ἡρακλειτ', οὐ τις σοὶ γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν «ἐξισοῦσθαί σοι νε» (μετάφρ. Γαζῆ) Ἰλ. Φ.

357, πρὸλ. Ἰσ. Θ. 609· μένος τινα ἀντ. Ἰλ. Φ. 488· σὺ θεμιτοκλεῖ ἀντιφερίζεις; Ἀριστοφ. Ἰππ. 813, πρὸλ. 818· ὡσαύτως, ἀντ. παρὰ τινα Πινδ. Π. 9. 88· ἀντιφερίζειν· ἐξισοῦσθαι, ἀντιστῆναι· Ἰπύχ.: πρὸλ. ἀντιφερόμαι.

ἀντιφερόνος, ον, (φερνῆ) ὁ ἀντὶ προικός, ἀντικαθιστῶν τὴν προῖκα, ἀντιφερόνον Ἰλίω φθορὰν Αἰσχύλ. Ἄγ. 406.

ἀντιφέρω: μέλλ. ἀντοίωσα. ἀντιτάσσω, ὥστε μὴ ἔχειν ὅ, τι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρωσιν Πλάτ. Ἐρωτ. 395B· ἀντ. πόλεμον ἐπὶ τινι Ἄνθ. Π. 7. 438:—ἐν γήρσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. τύπῳ, φέρομαι ἐναντίον τινός, ἐπιθίβεται, μάχη ἀντεφερόντο, «ἐξ ἐναντίας ἐφέροντο» (Σχόλ.). Ἰλ. Ε. 701· ἀνθίσταμαι, ἀργαλέω γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφερέσθαι, «ὅ ἐστιν ἐναντιοῦσθαι καὶ φιλονεικεῖν» (Σχόλ.). Δ. 589· ἢ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφερέσθαι Ὀδ. Π. 238· ὡσαύτως μετὰ συστολῆς αἰτιατ., χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφερέσθαι, ἀνθαμιλλῆσθαί σοι κατὰ τὴν ἰσχύην «ἐναντιοῦσθαι τὴν δύναμιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 482· πρὸλ. ἀντιφερίζω.

II ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, φέρομαι κατ' ἐναντίον διεύθυνσιν πρὸς τι, τῷ οὐρανῷ Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 10, 2, πρὸλ. Φυσ. 2. 8, 8.

ἀντιφεύγω, πέμπομαι εἰς ἐξορίαν, ἢ φεύγω ὡς ἐξοριστὸς ἀντὶ ἄλλου, κοῦτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις, καὶ οὕτε ἀντεξορίζεται οὗτος ὁ σύζυγός σου (ὁ Ἀλγισθός) ὁ ἐξοριστὸς τὸν σὸν υἱόν, Ὀρειάσταν, Εὐρ. Ἠλ. 1091.

ἀντιφῆμι: μέλλ. -φῆσω, ὀμιλῶ ἐναντίον, ἀντιλέγω, Πλάτ. Γοργ. 501C· ἀντ. τι, ἀντιλέγω πρὸς τι, οὐδὲν ἀντίφημι τῇ φαντασίᾳ Ἀριστ. π. Ἐνυκν. 3. 14· πρὸς τι αὐτοῖσι 2. 18.

ἀντιφθέγγομαι, ἀποθ., πέμπομαι ὅπως τὸν ἦχον, ἀντηχῶ, ἀντεφθέγγετο δ' ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα, «ἀντεφθέγγετο δὲ αὐτῷ χρηματισμὸς πατρικός ἀρτιεπὴς, ἦχον ἀληθῆ χρηματισμῶν» (Σχόλ.) Πινδ. Ο. 6. 105, Εὐρ. Ἰππ. 1216: ἐπαναλαβόμενος (ὡς ἡ ἡχώ), τὸ ἀκούσθην Ἀριστ. π. Ζ. γεν. 5. 2, 3. **II** ὀμιλῶ ἐναντίον τινός, ἀντιλέγω, πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκεῖνος τομλὰς Λουκ. Ὀργ. 23: ἀνταλαλῶ, τῶν βροδάρων ἀντιφθεγγαμένων Διόδ. 17. 33.

ἀντιφθεγμα, ατος, τὸ, ἀντήχημα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 109.

ἀντιφθογγος, ον, ὁ ἔχων ἦχον ἀνταποκρινόμενος, σύμφωνος, ψαλμὸν ἀντιφθογγον Πινδ. Ἀποσκ. 91· μιμητικός, Ἄνθ. Π. 7. 191.

II ὁ ἔχων ἐναντίον ἦχον, ἀντίθετος, ἐναντίος, Βυζ.

ἀντιφίλω: μέλλ. -ήσω, ἀνταγαπῶ, Πλάτ. Λύσ. 212C· κέξ., Ἐν. Ἀπομν. 2. 6, 28, Θεοφρ. 12, 16, Ἀριστ.:—Παύλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 8, 3, κ. ἄλλ.

II ἀντιφιλῶ, φιλῶ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει [δὶα τῶν χειλέων] Ἄνθ. Π. 5. 285.

ἀντιφιλησις, εως, ἡ, τὸ ἀντιφιλεῖν, ἀνταπόδοσις φιλίας, ἐπὶ μὲν τῇ τῶν ἀψύχων φιλησίᾳ οὐ λέγεται φιλία· οὐ γὰρ ἐστὶν ἀντιφιλησις Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 2, 3.

ἀντιφιλία, ἡ, ἀμοιβαία φιλία, στοργή, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 2, 12.

ἀντιφιλοδοξέω, ἀμιλλώμαι ἐν τῇ φιλοδοξίᾳ, συναισθάνομαι καὶ αὐτὸς φιλοδοξεῖν, ἀντιφιλοδοξοῦντες οἱ τῶν ἐλεφάντων ἐπιστάται πρὸς τὸν Ἀσδρόυδαν Πολύδ. 1. 40, 11.

ἀντιφιλονεικίω, ἀντερίζω, ἀντιτείνω, θεωρῶν δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφουσημένον καὶ πρὸς πάντα ἀντιφιλονεικοῦντα Πολύδ. 3. 103. 7· χάριν τοῦ πρὸς μηδὲν ἀντιφιλονεικεῖν ὁ αὐτ. 32. 7, 6, κτλ.· ἀπολ., Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 2. 9, 1.

ἀντιφιλοσοφέω, ἔχω ἐναντίας φιλοσοφικὰς θεωρίας, τινα Λουκ. Δις Κατ. 21.

ἀντιφιλοτιμώμεμαι, παθ., κινούμαι ὑπὸ φιλοτιμίας ἢ ἀντιζηλίας ἐναντίον τινός, ἀντιφιλοτιμούμενος ὁ δῆμος πρὸς τὴν βουλὴν Διον. Ἄλ. 6. 96, Πλούτ. Περικλ. 14· τινα Μέξ. Τύρ. 14. 7· ὑπερσυντ. ἀντεπεφιλοτιμήτω, Δίων Κ. 59, 19:—οὐσιαστ.

ἀντιφλογοζέω, λέγω φλυαρίας ἐναντίον τινός, φλυαρῶ κατὰ φλυαροῦντος, τοῖς φλυαροῦσιν ἀντ. Γαλην. 8, σ. 80. 501.

ἀντιφλοβέω, προξενῶ φόβον εἰς ἐκεῖνον ὃν φοβοῦμαι, πειρᾶται (ὁ βλάτταχος) ἀντεκπλήττειν αὐτὸν (τὸν ὕδρον) καὶ ἀντιφοβεῖν Διλ. π. Ζ. 12. 15.

ἀντιφρονέω, ἀνταποδίδω φρόνον ἀντὶ φρόνου, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 415· Ἐπιφρῶν.

ἀντιφρόνος, ον, ὁ ἀντὶ φρόνου διδόμενος, ὁ πρὸς ἐκδήκωσιν αἵματος, ποιναὶς ἀντιφρόνουσ ἀτας = ποιναὶς ἀτηρᾶς ἀντὶ φόνου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 982· δῶσουσ' ἀντιφρόνουσ δίκας Σοφ. Ἠλ. 248· ἀντιφρονον κορέσαι στόμα Σοφ. Φ. 1156.

II θάνατος ἀντιφρόνοι, θάνατος ἐξ ἀλληλοσφαγίας, Αἰσχύλ. Θ. 893:—Τραγ. λέξις, ἀλλὰ μόνον ἐν λυρ. χωρίοις.

ἀντιφορησις, εως, ἡ, τὸ φορεῖν τι ἀντὶ ἄλλου, Εὐστ. Πονημ. 279. 87.

ἀντιφορικῶς, ὡς ἐπίφρ. = ἀντιφραστικῶς, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 15.

αντιφορτίζω, διὰ τῶν χρημάτων τοῦ πολλοθέντος φορτίου ἀγοράζω ἄλλο ἐμπορεύμα καὶ φορτίον δι' αὐτοῦ τὸ πλοῖον, ἐπειδὴν ἀποδίδονται ἐν τῷ Πόντῳ αἱ ἡγῶν, πάλιν ἀνταγοράζειν χρήματα καὶ ἀντιφορτίζειν (=εσθαί, Blass) καὶ ἀπάγειν Ἀθήνας Διμ. 931.1 (κατὰ τὰ ἄριστα τῶν χειρογρ.), ἀλλὰ τὸ μέσ. εἶναι συνηθέστερον ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτοῦ 13., 935. 20.

II. ἐν μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, ἐξάγω ἐμπορεύματα ἀπέναντι τῶν εἰσαγομένων, τοῖς ἐμπόροις. ἀντιφορτίζεσθαι τὴν ἀνάγκη· νομίμασι γὰρ οὐ χρησίμοις ἔξω χρώνται Ξεν. Πέρ. 3. 2· ἀργύριον Ἄριστ. π. Θάυμ. 135. **2)** Παθ., ἐμπορεύματα φορτωθέντα ἀπέναντι τῶν πολλοθέντων, καὶ ἀπάξουσι τὰ χρήματα τὰ ἐκ τοῦ Πόντου ἀντιφορτισθέντα, συγγραφή (συμφωνητικὸν) παρὰ Διμ. 926.11., 931.1.

αντίφορτος, ὁ, φορτίον ἀνταλλαχθέν πρὸς ἕτερον φορτίον, Ἰσόθεσις εἰς Ἄριστοφ. Ἄχαρν.

ἀντιφράγμα, τό, φραγμὸς ἐναντίον τινός, πρόχωμα, ταῦτα μὲν ὡς περ ἀντιφράγματ' αἰσι κείσθω πρὸς τοὺς... κατηγορικοὺς ἐκεῖνους Πλούτ. 2. 558D.

ἀντιφράζω: μέλλ. -άσω, φράζω δι' ἄλλου ἢ δι' ἀντιθέτου ὀνόματος, Γαλην. 13, σ. 143, Ρήτορες (Walz) τ. 8, σ. 755.

ἀντιφρακτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀντιφράττων, ὁ προξενῶν ἀντιφραξίν, τὰ ἀντιφρακτικά = τὰ ἐμποδία, Ἰω. Φιλόπ. π. δὴμ. 2. 8.

ἀντιφραξίς, εως, ἡ, (ἀντιφράσσω), φράξιμον ἢ ἐμπόδιον μεταξύ δύο πραγμάτων, γῆς ἀντίφρ., ἡ παρέμπιπτος τῆς γῆς, ἐξ ἧς ἡ τῆς σελήνης ἐκλείψις, Ἄριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 2. 3, πρὸλ. Μετεωρ. 2. 8, 27· οὕτως, ἡλιον ἐκλείπειν σελήνης ἀντιφράξει ὁ αὐτ. 203· πρὸλ. ἀντιφράσσω 2.

ἀντιφράξις, εως, ἡ, (ἀντιφράζω) παρὰ Ρήτορσι καὶ γραμματ. ἐπὶ λέξεων ἔχουσιν καλὴν σημασίαν ἀντὶ τῶν ἔχουσιν κακὴν, Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐρινύες, Πόντος εὐξείνιος ἀντὶ ἄξεινος, Ἀθῆν. 90B, ἀντιφρασίς ἐστι λόγος δι' ἐναντίον τὸ ἐναντίον σημαίνων, ὡς ὅταν τις τὸν τυρλὸν βλέποντα λέγη» Ρήτορες (Walz) τ. 8. σ. 722. 10· ἴδε Loh. Act. Soc. Gr. 2, σ. 293, κέξ.

ἀντιφράσσω, Ἄττ. -φράττω, φράττω, ἐμποδίζω, [τὸ σιμὸν τῆς εἰνός] οὐκ ἀντιφράττει, ἀλλ' εὐθύς ἐὰ τὰς ὄψεις ὄραν ἂν βούλωνται Ξεν. Συμπ. 5. 6· ἀντιφραγμένους λαμπτήρ, ἔχων περὶ αὐτοῦ κάλυμμα, «καὶ τὰς νύκτας ἐπαίρεσθαι λαμπτήρας ἀντιφραγμένους» Φίλιππος παρὰ Πολυδ. I, 116. **II.** μ. δοτ., ἀποτελῶ περιφραγμα, παρακωλύω τι, ἀντιφράττει τε (ἡ τέφρα) τῷ περὶ αἴρι πρὸς τὸ σθεννύναι (τὸ πῦρ) Ἄριστ. περὶ Ζωῆς κ. Θαν. 5. 6, πρὸλ. Προβλ. 21. 20· ἰδίως ἐπὶ τῆς γῆς ἀποφραγεύσεως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (ὡς κατὰ τὴν ἐκλείψιν τῆς σελήνης), ὅσοις ἀντιφράττει ἡ γῆ ὥστε μὴ ὄρασθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὅσα οὐράνια σώματα παρεμπίπτουσα ἢ γῆ ἀποστρεφῆ τῶν ἀστέρων τοῦ ἡλίου (κἀμὲν νὰ μὴ τὰ βλέπῃ ὁ ἥλιος), ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 8, 5· ἕκαστον ἀντιφράττει αὐτήν (αὐτῆ);, δηλ. τὴν σελήνην, ὁ αὐτ. Οὐρ. 2. 13, 7· ἀπολλ., ἡ γῆ ἀντ. ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 31, 2, πρὸλ. 2. 2, 3· ἢ θάλασσα ἀντ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 8, 38· κωλύει τὸ ἀλλότριον καὶ ἀντ. ὁ αὐτ. Περὶ ψυχ. 3. 4, 3. **2)** ἴδε ἀντιφραξίς:—

Παθ., τίθειαι ὡς ἐμπόδιον, ἀντιφραχθέντος τινός περὶ τὴν ἀναπνοὴν Πλάτ. Τιμ. 66E.

ἀντιφραστικῶς, ἐπίφρ. = κατ' ἀντιφρασίν, Εὐστ. Ἰλ. σ. 339. 37, Ὁδ. σ. 1389. 7.

ἀντιφράσω, ἐπὶ χοίρου, ὀρθῶν τὰς τρίχας μου κατὰ τινος, ἤδη δ' ὤπται λέων καὶ ὑἱ ἐπιτίθεσθαι μέλλων, καὶ ὡς εἶδεν ἀντιφρίζαντα, φεύγων Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 44, 7.

ἀντιφρουρός, ὁ, ἔχων ἴσην φρουράν, ἀντιφρουροῖ τὴν ἴσην ἔχοντες φρουράν» Ησύχ.

ἀντιφρούασσομαι, ἀποθ., κυρίως ἐπὶ ἵππων, χρεμετίζω πρὸς ἄλλον ἵππον χρεμετίζοντα, μεταφ. ἀνθυπερρυνῶ, γαυριῶ τῷ γαυριῶντι, Γρηγ. Ναξ. II. 484B.

ἀντιφρών, ὄν, γεν. -ονος, (φρήν), δυσηρεστημένος, δυσμενής πρὸς τινα, Νικητ. Χρον. 96B.

ἀντιφύλακῆ, ἡ, πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακῆ, ἀμοιβαία προφύλαξις ὅπως μὴ συγκρουσθῶσι τὰ πλοῖα ἐνεκα τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου, Θουκ. 2. 84· πολλὰ ἀντιφυλακαί, πολλὰ προφυλακτικά μέτρα, Δίων Κ. 77. 2.

ἀντιφύλαξις [ῦ], ὁ, τεταγμένος νὰ ἀντιφυλάσῃ, ὁ ἀντιφυλάσων φρουρός, φύλακας καὶ ἀντιφύλακας Δουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. συγγρ. 28· κατ' ἄλλους ὅμως ἐκδότας φυλακάς καὶ ἀντιφυλακάς. ἴδε ἐκδ. Ἰακωβίου ἐν τόπῳ.

ἀντιφύλασσω, Ἄττ. -ττω, ἐπιτηρῶ τὸν ἐπιτηροῦντα, ἀντιφύλαξτε ἐπόμενοι Πλάτ. Νόμ. 705E:—Μέσ., λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ τινος φυλασσόμενον, φυλαττόμενον δὲ σε ἄρῳ ὡς πολεμίου ἡμάς, καὶ ἡμεῖς δρωῦντες ταῦτα ἀντιφυλασσόμεθα Ξεν. Ἄν. 2. 5, 3, πρὸλ. Πλούτ. Δημήτρ. 36.

ἀντιφύομαι, παθ. ἐπὶ φυτῶν, φύομαι ἀντὶ ἄλλου ἐκπομένου, μεταφ. διαδέχομαι, δένδρου τούτου ἀλυσιτελοῦς ἐκκεκομμένου ἀντιφύομαι τὸν μέγαν Νικηφόρον Εὐστ. Πονημ. σ. 6, στ. 29· καθ' Ησύχου: «ἀντιπεφυκῶν» ἐναντίας πεφυκῶν.

ἀντιφύσσω, φρωθὸ κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, Ἄντυλλ. ἐν Matth. Med. 249:—Οὐσιαστ. -φύσημα, τό, ἐναντίον φύσημα,

Γρηγ. Νύσσ. Ἄντιφρ. 28, σ. 193.—προσέτι, ἀντιφύσσεις, ἡ, Γρηγ. Ναξ. λόγ. Δ', σ. 296.

ἀντιφύτω, φυτεύω ἐναντίον τινός, γεννῶ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει Ψευδ.-Φαυκλ. 78.

ἀντιφρονέω, φρονῶ εἰς ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι, ἀπολ., οὐδ' ἀντιφρονεῖς, ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους Αἰσχύλ. Εὐμ. 303· ἀντιλέγω, οὐ γὰρ εἶχομεν οὐτ' ἀντιφρονεῖν Σοφ. Ἄντ. 271, κτλ.· ἰδίως ἀποκρίνομαι μεγαλοφώνως, Πλούτ. Μάρ. 19, κτλ., ἀντ. τιτι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 327. **2)** μετὰ συστοίγου αἰτ., ἀντ. ἔπος, προσέρω λέξιν εἰς ἀπάντησιν, Σοφ. Ἀφ. 773· πολλά ἀντ. ὁ αὐτ. Ἠλ. 1501· ἀντ. Ἐρωτα, ἐπὶ λύρας, ἡγῶ μελωδίας ἐρωτικὰς εἰς ἀπάντησιν, Ἀνακρέοντ. 23(1). 9. **3)** μετὰ αἰτ. προσ., ἀποκρίνομαι εἰς τι, μὴ μ' ἀντιφρονεῖς μηδὲν Σοφ. Φ. 1065. **4)** ἀποκρίνομαι δι' ἐπιστολῆς, τιτι Πολυδ. 8. 18, 11.—Παθ., μέγρις ἂν ἐκ Ρώμης ἀντιφρονῆθῃ τι, ἔλθη καμμία ἀπάντησις, ὁ αὐτ. 15. 18, 6.

II. ἀποκρίνομαι ἀντὶ ἑτέρου, εἶμαι ὑπεβύλων, Ἰω. Χρυσ.: Ἐντεῦθεν -νησις, εως, ἡ, καὶ -νητής, οὐ, ὁ, ὄροι νομικοὶ παρὰ Βυζ.

ἀντίφρωνος, ὄν, (φρονῆ) ὁ εἰς ἀπόκρισιν ἡγῶν, συμφωνος, ἐναρμόνιος, ὡς ἐν τῇ φωνῆς. κλιμακί, ὀξυτήτα βαρυτήτι ὑμῶν καὶ ἀντ. Πλάτ. Νόμ. 212D· ἀντ. τοῖς πρότερον ῥηθῆσι αὐτῶν. 717B: ἀπολ., μέλη, ἁρμονίαι, Φίλων 2. 485. **2)** ἀνακρινόμενος πρὸς τι, μετὰ γεν., στεναγματῶν Εὐρ. Ἰκ. 800· ἀντίφωνα τῶν γεννησομένων Πλούτ. 2. 412B. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἀντίφρωνον, τό, συμφωνία ἐν τῇ μουσικῇ κλιμακί μετὰ τῆς πρώτης καὶ ὀγδόης, τὸ ἀντ. σύμφωνόν ἐστι διὰ πασῶν Ἄριστ. Προβλ. 19. 39, 1, πρὸλ. 19. 16 κ. ἄλλ. **2)** παρ' Ἐκκλ. ἀντίφωνα εἶναι στίχοι τινὲς ἐκ τῆς ἀγίας Γραφῆς ψαλλόμενοι διαδοχικῶς ὑπὸ τῶν δύο χορῶν· ψάλλονται δὲ πρὸ τῆς μικρᾶς εἰσόδου ἐν τῇ λειτουργίᾳ.—Ἐντεῦθεν, ἐπίφρ. ἀντιφρονεῖν Βυζ.

ἀντιφρασιμῶς, ὁ, (φρασίω) ἀνανάκλισις φωτός, ἀντίλαμψις, πῶς νῦν (τὰ αἰσθητήρια τῶν γερόντων) ἐν τῷ ἀναγινώσκειν τὸν ἐγγύθεν ἀντιφρασιμὸν οὐ φέρουσι; Πλούτ. 2. 625D· ὁ πρὸς τὴν σελήνην τῶν ἀσπίδων ἀντιφρασιμῶς ὁ αὐτ. Νικ. 21.

ἀντιχαιρετίζω, ἀντασπάζομαι, ἀντιχαιρετῶ, ἀντιχαιρετίζονται παρ' αὐτοῦ Κ. Πορφρ. ἐκθ. βασ. τεθ. σ. 442, ἐκδ. Β.

ἀντιχάριω, χάριω καὶ αὐτὸς ὁμοίως, συμμερίζομαι τὴν χαρὰν τινος, Νίκα.. ἀντιχαιρεῖσα Θήβα (κατὰ τὸν Blaydes, ἀρτι χαιρεῖσα· ὁ δὲ Schmidt γράφει ἀρτι φανεῖσα) Σοφ. Ἄντ. 149· περὶ τοῦ τύπου ἴδε τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα χάριω.

ἀντιχάλεπαινω, χαλεπαίνω κατὰ χαλεπήναντος, Διον. Ἄλ. Ἐκλογαί τ. 4, σ. 2335, 17, ἐκδ. Reisk., Πλούτ. 2. 468B.

ἀντιχαλκεύω, χαλκεύω τι ἐναντίον ἄλλου προχαλκευθέντος, χαλκεύω τὴν κιβδηλον ἐναντίον τοῦ γησίου, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἰστορ. 1, 2, σ. 251. 16:—Μέσ., χαλκεύω τι πρὸς ἀντίστασιν, ἐκέλευσεν ἀντιχαλκεύσασθαι τὰ κράνη ὀλοσιδηρα καὶ λεία, ὅπως αἱ μάχαιρ' ἀπολοισθάνοιεν ἢ κατεάσθαι Πηλοῦν. 8. 7, 2.

ἀντιχάρασσω, χάρασσω, γράφω εἰς ἀπάντησιν, πρὸς οὐδ' αὐτὸς ἀντιγραφὴν ἀντιχάραξας γράφει Κ. Μαν. Χρον. 4914.

ἀντιχαριεντίζομαι, ἀνταποδίδω χαριεντισμόν, Θεοσ. Στ.

ἀντιχαρίζομαι, ἀποθ., χαρίζομαι τῷ χαριζομένῳ, τῷ ὑπὸ γῆν λεγομένῳ εἶναι θεῷ ἀντιχαρίζεσθαι Ἠρόδ. 7. 114· τοῖς τε χαριζομένοις πειρώμενος ἀντιχαρίζεσθαι Ξεν. Κύρ. 8. 3, 49, κτλ.:—ἀντιχάρις, ἔτος, ἡ, τὸ ἀντιχαρίζεσθαι, ἢ ἀνταποδομένη χάρις, Ρήτορες (Walz) 1. 447, κτλ.

ἀντιχαροποιός, ὁ ἐπίσης προξενῶν χαράν, Ἄνδρ. Κρήτ. 27.

ἀντιχασμάομαι, ἀποθ., χασμῶμαι ὅταν χασμᾶται ἄλλος, διὰ τί τοῖς χασμῶμένοις ἀντιχασμῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ; Ἄριστ. Προβλ. 7. 1. 1., 7. 6, 1.

ἀντιχασματόομαι, ἀντὶ λόφου γίνομαι χάσμα, Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 50.

ἀντίχειρ (δηλ. δάκτυλος, ὅπερ ὑπάρχει ἐν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 137), ὁ, ὁ μέγας δάκτυλος, ὁ πλησίον τοῦ λιχανοῦ δάκτυλος, ἀπέκοψε τὸν ἀντίχειρα Πλούτ. 2. 761C, Πολυδ. Β', 145· ὁ μέγας δάκτυλος πρὸς τὸ λοιπὸν τῆς χειρὸς ἀντιθεσίν ἔχει (ὅθεν καὶ ἀντίχειρ) Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 11, 3.

ἀντιχειροτονέω, χειροτονῶ ἢ ψηφίζω ἐναντίον, ἀπολ., ὑπὲρ τῆς πατριδος... ἀντιχειροτονεῖν παρὰ Θουκ. 6. 13, 24· οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἂν Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 423· γενομένης γὰρ τῆς διαχειροτονίας, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ὡς οὐ δεῖ, κτλ., Διμ. 1346. 25· εἶδη δὲ ἢ τούτοις Πλάτων ἀντεχειροτονεῖν...; Μάξ. Τύρ. 17. 5.

ἀντιχειροτονία, ἡ, τὸ ἀντεχειροτονεῖν, καταψήφισις, Πολυδ. Β', 150.

ἀντίχθων, (ἐνν. γῆ), ὄνος, ἡ, ἐναντία τις γῆ, κατὰ τὸ Πυθαγόρειον σύστημα τοῦ παντός, ἐπὶ δ' ἐναντίαν ἄλλην ταύτην κατασκευάζουσι γῆν, ἣν ἀντίχθονα ὄνομα καλοῦσιν Ἄριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 2, Μεταφ. 1. 5, 3, Φιλόδοξος παρὰ Πλούτ. 2. 895E, πρὸλ. Κλήμ. Ἄλ. 732, Στωθ. Ἐκλογ. 1. 488, καὶ τοῦ Γ. Γροτίου τὸν Πλάτων 1. 13. **2)** τὸ νότιον ἡμισφαίριον, Κικ. Tusc. 1. 28:—κατὰ πληθ., οἱ κάτοικοι τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, Πλίν. Ν. Η. 6. 24, Mela 1. 1.

ἀντίχορδος, ον, ὃ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον, ἀντίθετος, ἐναντίος, καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἀντίχορδα κεισθῶ τοῖς ὑπὸ σοῦ πεφιλοσοφημένοις Πλούτ. 2. 663E· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. διδίδει ἐναντίαν ἐρμηνείαν: «ἀντίχορδα· σύγχορδα ἰσόχορδα».

ἀντιχορεύω, συγχορεύω, σύννομος ἀντιχορεύει λέων βη- τάρμονι κάπρω Νόνν. D. 22· ἐβδομάς ἀστρῶν ἀντιχορεύει αὐτόθι 44, Συνέσ. Τῆμν. 4. 159.

ἀντιχορηγέω, εἶμαι ἀντιχορηγός, δηλ. ἀντίπαλος χορηγός, τυγ- χάνω ἀντιχορηγός τραγωδοῖς οὐ τύπτων τοὺς ἀντιχορη- γοῦντας Ἀνδοκ. 34. 30· ἀντ. τινί, ἀνταγωνίζομαι πρὸς τινα ἐν τῇ χορηγίᾳ, Δημ. 534. 25.

II. χορηγῶ τι ἀπέναντι λαμβανόμε- νου, ἀνταποδίδω, καὶ τοῖς τὰ σίτα πέμπουσιν ἀντιχορηγεῖσθαι παρὰ τῶν ὀπλιτῶν τὴν ἀσφάλειαν Ἰουστ. Ἰουδ. Π. 2. 20, 8.

ἀντιχορηγός, ὁ, ἀντίπαλος χορηγός, Ἀνδοκ. 31. 36, Δημ. 533. 14· πρὸλ. Ουολφίου Δημ. πρὸς Λεπτ. σ. XCI.

ἀντιχορήιον, τό, ἢ ἀντιχορήα, ἢ, «καὶ ἡμιχόριον δὲ καὶ διχο- ρία καὶ ἀντιχόριον· εἰκοεὶ δὲ ταῦτον εἶναι ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα, ὅποταν [γὰρ] ὁ χορὸς εἰς δύο διαρεθῇ [μέρη τμηθῇ], τὸ μὲν πρῶγμα καλεῖται διχορήα· ἑκατέρω δὲ [ἢ] μοῖρα ἡμιχόριον· ἃ δὲ ἀνάδοσιν ἀντιχορήα» Πολυδ. Δ', 107.

ἀντιχράω, (χράω B) ἀρκῶ, ἐπαρκῶ, ὡς τὸ ἀποχράω, ἐν χρή- σεῖ μόνον κατ' ἄρ. α', ὃ ποταμὸς οὐκ ἀντέχρησε τῇ στρατιῇ πινόμενος, ἀλλ' ἐπέλιπε Ἡρόδ. 7. 127· τὰ σιτία ἀντέχρησε.. μισηρία τὸσαυτίησι αὐτόθ. 187.

ἀντιχρησις, εως, ἢ, ἢ χρῆσις πράγματός τινος ἀντι ἄλλου, Ψευδο-Τρυφ. 40.

ἀντιχρησιμοδοτέω, χρησιμοδοτῶ καὶ ἀντὸς ἐν τῷ μέρει, διδῶ ἐναντίον χρησῶν, Εὐμῶδ. 468.

ἀντιχριστός, ὁ, ὁ τῷ Χριστῷ ἐναντίος, λόγος Ὀριγέν. IV. 188C, ὁ Ἀντιχριστός, ὁ ἀντίπαλος τοῦ Χριστοῦ, ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ χριστιανικῆν ἔποψιν· ἢ ἐμφανισθῆναι δὲ οὕτως πρὸ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, καὶ καθὼς ἐμφανισατε ὅτι ὁ ἀντιχριστός ἐρχεται, καὶ νῦν ἀντιχριστοὶ πολλοὶ γεγόνα- σιν· ββ' ἐν γινώσκωμεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν Ἐπιστ. Ἰωάν. Δ', 3, 18, κτλ. Πολύμ. 7, Εἰρηγ. 865A, κτλ.:—'Ἐντεῦθεν τὰ ἐπί- θετα -χριστιανός, -χριστικός καὶ τὸ ῥῆμα -χριστέω, Θεόδ. Σπουδ. σ. 494E.

ἀντιχρονομίς, ὁ, ἐναλλαγὴ χρόνου, ἀπὸ τοῦ εἶδος ἀχρήστου ὁ παρακείμενος οἶδα· καὶ ἐστὶν ἀντιχρονομίς, διότι λαμβάνεται ἀντὶ ἐνεστώσος Ἡρωδιαν. ἐν Ὁξ. Ἀνεκδῶτ. τ. 3, σ. 274. 16, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 48:—ὡσαύτως -χρονοία, ἢ, αὐτόθ. 82.

ἀντιχροός, ον, ποικιλόχρους, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 184D.

ἀντιχρώζω, ἀντιχρωματίζω, Λιδάβ. 4. 1071.

ἀντιχρώνυμι, ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀναχώνυμι, Ἀθῆν. 529E.

ἀντιψάλλω, κροῦω ἐγχορδῶν ὄργανον καὶ συναποτελῶ μελωδίαν μετ' ἄσματος, Φοῖδος.. τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλε- φαντόδετον φόρμιγγα, θεῶν Ἰστίρη χορούς Ἀριστοφ. Ὀρν. 217.

ἀντιψάλλω, ον, ἀνταποκρινόμενος, ἀρμονικός, ἀντιψάλλωμος φῶδς Εὐρ. I. T. 179· καθ' Ἡσύχ. «ἀντιψάλλωμος ἀντιστρέφωμος».

ἀντιψάωω = ἀνθάπτομαι, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 275.

ἀντιψέγω, ψέγω τὸν ψέγοντά με, «οὐ δυνήσῃ ἐφ' οἷς εἶπον ἀντι- ψέξαι» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 413.

ἀντιψηφίζομαι, ἀποθ., ψηφισθῶ ἐναντίον, ῥίπτω ἐναντίαν ψῆρον, πρὸς ταῦτα ἀντεψηφίσαντο Θηδοῖοι Πλούτ. Δυσ. 27.

ἀντιψηφός, ον, ψηφισθῶν ἐναντίον, ἀντιψηφον τῷ Θεῷ γενέσθαι Πλάτ. Ἀλκ. Π. 150B, Ἀριστ. 1. 15.

ἀντιψύχος, ον, (ψυχῆ) ὁ ἀντὶ τῆς ψυχῆς, δηλ. τῆς ζωῆς, διδῶ- μένος, Λουκ. Λεῖφ. 10· ἀντ. εἶναι τινος Ἰγνάτ. Ἐρσο. 21, Σμυρν. 10 κ. ἄλλ.

2) ἀντιψυχοί οἱ ἀποθανεῖν ἐβελήσαντες, βελήσαντες ν' ἀποθάνωσιν ἀντ' αὐτοῦ, Δίων Κ. 59. 8.

ἀντιψύχοι [ῶ], ψυχθεῖς ψύχῳ καὶ αὐτός, ψυχθέντα παρὰ τῆς χιόνος, ἀντιψύχοντα ταύτην τηροῦσιν αὐτῆς τὴν ψυχρό- τητα Ἀλεξ. Ἄφρ. Προβλ. 1. 115.

ἀντιψωμίξω, τρέφω καὶ αὐτός, δεισαντος δὲ τοῦ Κλέωνος καπὶ τὸ ψωμίξω τὸν Δῆμον δριμησαντος, ἀντιψωμίξω ἀτερος ἐγχειρεῖ Ὑπόθεσ. I. εἰς Ἀριστοφ. ἴππ.

ἀντλέω: μέλλ. -ἦσω: (ἄντλος):—ἐξάγω καὶ χύνω ἔξω τὸν ἄντλον, δηλ. τὸ δυσώδες ὕδωρ ὅπερ συνάγεται εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου, κοιν. «σεντίνα», ἢ ἀπλῶς χύνω ἔξω τὸ εἰς τὸ πλοῖον εἰσεργά- μενον θαλάσσιον ὕδωρ, ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

2) ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίγων Θεογν. 673, Ἀλκαῖ. 19, πρὸλ. Ἐλμωλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 169.

ἀντολικός, ἡ, ὄν, = ἀνατολικός, Πύλου Σιλ. Ἄμων 241. **ἀντομαι,** ἀποθ., ἐν γήρῃσι μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρτα.: (ἀντί, ἀντα): — ποιητ. ῥήμα (ἐν γήρῃσι παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ.). = **ἀντάδα,** συναπτό, ἔνθα τε Μούσαι ἀντόμειναι Ἰλ. Β. 595, κ. ἄλλ.· ἰδίως ἐν μάχῃ μετὰ δοτ., ἀλλήλοισιν ἀντεσθ' ἐν πολέμῳ Ο. 693, πρῶτ. Π. 788· ἀργύρω ἀντομένη.. ἐπετραπέτ' αἰχμήν Ο. 237· ὄτω, χαλεπῇ δ' ἤντεο θευμιορή Καλλ. Ἐπιγράμ. 31: — ἀπολ., ὅθι ζωστήριον ὀχθῆς χρύσειοι σύννεγον καὶ διπλός ἤντετο θώρηξ, ὅπου τὰ τῆς θωρακίδος ζώνης ἐπίδεσμα τὰ χρυσᾶ συνέδεον καὶ ὁ θώραξ διπλοῦς συνήγετο, τῶν πτερυγίων αὐτοῦ φερόμενον ἀλλήλοισι (μετὰρρ. Γαζῆ) Ἰλ. Δ. 133, Υ. 415· πρῶτ. Εὐστ. 453, 40, ἔνθα διεξοδικῶς περιγράφεται ὁ θώραξ: — εἰμαι παρών, προσέχω, ἐπτακτύπου φέρμιγγος ἀντόμοιο Πινδ. Π. 2.130.

II μ. αἰτ. προσ. = **ἀντοφθαλμῖο,** βλέπω εἰς τὸ πρόσωπον ἢ κατὰ πρόσωπον, τινί Ἀποστολ. Διαταχ. 6, 2, σ. 333. **ἀντόμνυμι:** μέλλ. -ομοῦμαι: — ὄμνυμι καὶ αὐτός, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρσε. μέλλ., Τισσαφέρνης μὲν ὥμοσε τοῖς περθεῖται πρὸς αὐτὸν.. ἢ μὴν πράξειν ἀδόλους τὴν εἰρήνην... ἐκεῖνοι δὲ ἀντόμοσαν ὑπὲρ Ἀγγοισαίου.. ἐμπειδώσειν τὰς σπονδὰς Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 6, Ἀγγοισ. 1.10. **II** ὡς νομικός ὄρος τοῦ ἄντ. δικαίου, ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνάγοντος (δικάκοντος), ὄμνυω κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ὅτι ἀληθῆ θὰ κατηγορήσω, ἐπὶ δὲ τοῦ κατηγορουμένου (εἰζύγοντος) ὅτι ἀληθῆ θὰ ἀπολογηθῶ, (πρῶτ. ἀντωμοσία), Ἀντιφῶν 112. 22, Ἰσαῖος 74. 31, κτλ., ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἰσαῖος 52. 19.

ἀντομοίος, ὁ, διαλεκτικός τύπος τοῦ ἀνάτομος, σκόλοψ, χάραξ, «παλούκι» καὶ περιληπτικῶς φραγμῶν, περιφραγμῶν, συχ. ἐν τοῖς Ἱερραλέων. Πινάκιν, ἐπὶ τὸν ἀντομον τὸν ἐρίζοντα I 43, 5774, 5775· ὡσαύτως ἰδίως γεινιάζουσα πρὸς τοιοῦτον φραγμῶν, 5774.15, 5775.12 κ. ἄλλ. ἴδε Franz. σ. 706.

ἀντοπαῖ, αἰ (ἀντὶ ἀνατοναί), ἀναστάσεις, καθ' Ἡσύχ. «ἀντοναί, αἰ τῶν χειρῶν φοραί». **ἀντονειδίξω,** ονειδίξω τὸν ονειδισαντά με, μ. δοτ., ἀντονειδίξει τῷ Ἀχιλλεῖ Εὐστ. 1042. 46.

ἀντονόμημι: μέλλ. -ονήσω, ἀμοιβαίως ὠφελεῶ, χρησιμεύω, ἀντωφελεῶ, Λιβάν. 1. 240.

ἀντονομάξω, ἰδῶν νέον ὄνομα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντος, μετὰ διπλῆς αἰτίας: τὴν πόλιν Μεσοσηνὴν ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου πατρίδος ἀντωνόμασεν Θουκ. 6. 5· τὸν μῆνα τὸν Σεεστίλιον ἐπικαλούμενον Ἀύγουστον ἀντωνόμασε Δ. Κάσο. 55. 6.

II μεταχειρίζομαι ἐν τῷ λόγῳ ἀντονομασίας (ἴδε τὴν λέξιν), Ἀριστοφ. Θεσμ. 55. **2)** μεταχειρίζομαι τὴν ἀντωνομίαν, ἄλλ' ὀργάνικα συνθέτως ἀντονομάσαι βούλεται, κτλ., Εὐστ. 103. 23· ἀντ. τινὰ Ἀπολλών. π. Συντάξ. 192.

ἀντονομασία, ἡ, ἢ γήρῃσι ἐπιθέτου, πατρωνυμικὴ ἢ προσηγορικὴ ἀντὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ τὰν ἀπαλιν, ἀντονομασία ἐστὶ λόγος δι' ἐπιθέτων ἢ τῶν ὁμοίων αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ κύριον δηλων Ρήτορες (Walt) περὶ τρόπων τ. 8, σ. 723, βίος Ὁμ. 24.

II παρὰ γραμμ. ἢ ἀντωνομία, ἢ ἢ γήρῃσι αὐτῆς, ἀντ. pronomina-tio, Bast. Γρηγόρ. Κορίθ. σ. 399.

ἀντοπεύω, παρατηρῶ, ἀνεύζω εἰς τι, τὸν οὐρανὸν ὡς οἰκητήριον ἀντοπεύοντα Κοσμ. Τοπογρ. Χριστ. 196D. **ἀντοργίζομαι,** παθ., ὀργίζομαι κατὰ τοῦ ὀργιζομένου, τί οὖν ἐάν ὀργίζωνται, μὴ τι ἀντοργίη; Μ. Ἀντων. 6. 26.

ἀντορέγω, ὀρέγω καὶ αὐτός, ἀπλώνω καὶ ἐγὼ τὴν χεῖρά μου καὶ ἰδῶ τι, ὀρέξαντι τὴν κύλικα τοῦ φαρμάκου ἀντῶρεξε τὴν ἐπιστολήν Θεμιστ. 153A. **ἀντο-ορος,** ὁ, διαλεκτικὸς τύπος τοῦ ἀνθ-ορος, ὁ ἀπέναντι ὄρος, ὁπλ. ἢ στήλη ἢ δεικνύουσα τὸ ὄριον μέρος τινός, ἄλλως δὲ ἀντόρως τούτοις ἐστάσαμεν ἐπὶ τὰς ἀμασιεῖω [IV] Ἱερρακλεωτ. Πίν. I 60. 62. 75. 78.

ἀντορύξεις, εἰως, ἢ, τὸ ἀντορύσσειν, ὄρυξις ὑπόνομου ἐναντίον ἄλλου, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθηματ. 100. **ἀντορύσσω,** ὄρύσσω, σκάπτω ἐναντίον ὑπόνομον ὄρυγμα, ἀντορύσσοντες δ' ἂν ταῦτι οἱ Βαρκαῖοι ἔκτεινον τῶν Περσῶν τοὺς γεωργουχόντας Πρῶτ. 4. 200: μεταφ., δάκνυσι τε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀντορύσσοσι, «βγάζει ὁ ένας τὰλλουνοῦ τὰ ἴμματα» Πάυσ. 3. 14, 10.

ἀντορχέομαι, ἀποθ., μιμοῦμαι τὸν χορὸν τινος, ἀντορχούμενος.. ἀλίσκεται [ὁ ὄτος] Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 12, 12, Ἀθήν. 390F. **ἀντοφείλω,** ὀφείλω γάρην, ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμύδύπερος, εἰδὼς οὐκ εἶς χάριν, ἀλλ' εἰς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, εἰξεύρων ὅτι θὰ ἀποδώσῃ τὴν εὐεργεσίαν οὐχὶ πρὸς χάριν, δίκῃ νὰ τῷ χρεωσθῆται χάρις, ἀλλὰ πρὸς ἀπότισιν χρέους, Θουκ. 2. 40.

ἀντοφθαλμῖο, ἀντιβλέπω, ἀνεύζω, ἀντοφθαλμῖοι κατὰ πρόσωπον Πολύβ. 18. 29, 12: ἐντεῦθεν, ἀνταίρω, ἐνστάμαι, ἐναντιοῦμαι, τινί καὶ πρὸς τινα ὁ αὐτ. 1. 17, 3., 2. 24, 1, κτλ.· ἐπὶ πλοῖον, ἀνθίσταμαι κατὰ τινος, «συναρπασθέντος δὲ τοῦ πλοίου καὶ μὴ δυναμένου ἀντοφθαλμῖν τῷ ἀνέμῳ» Πρῶτ. Ἀποστ. κ', 15: — Ἐντεῦθεν, ἀντοφθαλμῖοις, ἢ, τὸ προσβλέπειν κατὰ πρόσωπον, τὸ βλέπειν ἀνευδῶς πρὸς τι, Εὐστ.: — καὶ ἀντοφθαλμῖοις, = -εῖω, Γρηγόρ. Κύπρ. ἐν Ἀνεκδ. Βασκ. τ. 1, σ. 344.

ἀντόφθαλμος, ὄν, ὁ βλέπων κατὰ πρόσωπον, Ἡσύχ ἐν λέξει ἀντοπῶν.

ἀντοφέομαι, παθ., ὀφνύμαι ὡς εἰ ἐφ' ἔππου ἢ ἀμαξίης, αἰ δ' ἄρα πᾶσαι κητείσις νώτοις ἐφήμενοι ἀντοφέοντο Μόσχ. 2. 119.

ἀντοφῆς, εἰως, ὁ, ἀντιλαθεύς Ἡσύχ. — «πὸρπαξ ἀπίδος», ὁ αὐτ.

ἀντοχή, ἡ, τὸ ἀντιχεσθαι, συνοχή, συνάρεια, τὰ δὲ ὁμιλεῖ ἑαυτοῖς κατ' ἀντοχὴν καὶ περιπλοκὴν Ἀλέξ. Ἀρροδ. Προβλ. 2. 67, σ. 75. 14.

ἀντοχῦρῶ, ἀντοικοδομῶ πρὸν ὀχύρωμα, τὸ καταρριφθὲν ἀντωχῦρῶσαν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 3. 7, 23.

ἀντραξίς, α, ὄν, θαμίζων, φοιτῶν εἰς σπήλαια. «εὐρηται δὲ ἀντραξίς, ὡς Εὐριπίδης ἐν Αἰθῆ» Στέφ. Βυζ. ἐν λ. ἀντρον, πρῶτ. Ἑλλην. Κωμικ. (Meineke) τ. 2. σ. 434.

ἀντρέπω, ποιητ. ἀντὶ ἀντατρέπω ὁ ἴσος. **ἀντραξίς, ἀδος,** ἡ, ἰδιόρρητον ὄρη. τοῦ ἀντραξίος. Νύμφη ἀντρο, Νύμφη τῶν ἀντρων, ὄρη· εἰρη λίπαρῶν παίγιον ἀντραξίῶν Ἀνθ. Π. 6. 224· ἀντραξίαι, ταῖς τοῖς ἀντροῖς φιλοχωροῦσας Σουίδ., πρῶτ. Α. Β. 17. 5.

ἀντρο-δαίσιος, ὄν, ὁ δαισιόμορος ἐντὸς ἀντρων, ὁ κατοικῶν ἐν σπηλαίῳ, Ὁρφ. Ἰγμ. 11 καὶ 32. 3. **ἀντροειδής,** εἰς, ὁμοῖος ἀντρῶν, ἢ ἀντρώδης, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 105, Πλάτ. 2. 896E.

ἀντροθεῖα, ἐπίρρ. ἐσχηματισμένον ὡς τὸ οἰκοθεν, ἐξ ἀντροῦ, ἀντροθεῖ γὰρ νέομαι παρ Χερικλοῦς καὶ Φιλύρας Πινδ. Π. 4. 181.

ἀντρον, τό, Λατ. antrum, ποιητ. λέξις, σπήλαιον, κοιν. «σπηλῆν» Ὁδ. (οὐχὶ ἐν Ἰλ.) πρὸ πάντων ὡς οἰκητήριον τῶν νυμφῶν καὶ τῶν ὄρειων θεῶν, ὡς τὰ σπέος I. 216, 218, κτλ.· ὡσαύτως ἐν Ἡσ. Θ. 483, Πινδ., Τραγ., κτλ.· ἐπὶ λέοντος, λέοντος ἀντρον αἰματορροφῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 193· ἐπὶ δράκοντος, ζάθεά τ' ἀντρα δράκοντος Εὐρ. Φοίν. 232.

ἀντροφῦής, εἰς, (φῦω) ὁ γεννηθεὶς ἐν σπηλαίῳ, οἴησιν ὑπ' ἀνθῆαι αὐλιζονται ἀντροφῦεῖς Ὁππ. Ἀλ. 3. 212. **ἀντροχαρῆς,** εἰς, (χαίρω), ὁ χαίρων νὰ διατίθεται ἐντὸς ἀντρων, ἐπίθ. τῶν νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός, Ὁρφ. Ἰγμ. 11 καὶ 51.

ἀντρώδης, εἰς, πλήρης σπηλαίων, πέτρα Ξεν. Ἄν. 4. 3, 11. τόπος Ἀριστ. Προβλ. 23. 5, 1.

ἀντύα, «τὸ ὑποπόδιον» Ἡσύχ. **ἀντύγωτός, ὄν,** «ἀνάδεξιμος, ὅτι αἱ ἀντύγες καταδέονται», Ἡσύχ.

ἀντύγος, ὕγος, ἡ, ὡς τὸ ἔτυς, ἡ περιφέρεια ἢ τὸ χεῖλος παντὶς πράγματος κυκλοτεροῦς ἢ ἐπικυμποῦς, ἐπομένως, **I** ἐν γήρῃσι παρ' Ὁμήρῳ (μόνον ἐν Ἰλ.), **1)** κύκλος μετᾶλλοις ἐκ περιλαβάνων τῆς ἀσπίδα, ἀντύξ ἢ πυμῆτι θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης Ἰλ. Ζ. 118. Ξ. 412, Σ. 479 κτλ. **2)** ἡ καμπύλη ῥάβδος ἢ περιθέουσα τὰ πλάγια καὶ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ἄρματος καὶ χρῆσι- μεύουσα ὡς ἔρεισμα ἢ λαβὴ εἰς τὸν ὄχουόμενον, ὁ ὕγος τοῦ δίφρου, ἐξ ἀντύγος ἠνία τεῖνας, «εἰς τῆς περιφερείας τῆς ἠνίας ταύσας» (μετὰρρ. Γαζῆ) Ε. 262, 322· ἐνίστε αὕτη ἦτο διπλῆ, δοιαὶ δὲ περὶ- ὄρομοι ἀντύγες εἰσι, «αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματος αἰ παραπετηγυαί: τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἠνία ἐράπτονται» (Σχόλ.) Ε. 728· καὶ ἀντύγες αἰ περὶ δίφρον Α. 535· κατὰ πληθ. ὡσαύτως Σοφ. Αἴ. 1030, Πλάτ. Θεαίτ. 207A· καθ' ἑνικόν, ἰσάροπτι δὲ.. ἠνίας ἀπ' ἀντύγος Εὐρ. Ἰππόλ. 1188. **II** μεθ' Ὁμη- ρον, **1)** κατὰ πληθ., αὐτὸ τὸ ἄρμα, Σοφ. Ἰλ. 746, Εὐρ. Φοίν. 1193· καθ' ἑνικ., κατ' ἀντύγα Νυκτὸς ὀπαδὸς Θεοκρ. 2. 165.

2) ὁ σκελετὸς τῆς λύρας, Βαλκν. Ἰππ. 1131. **3)** ἡ τροχὴ πλανήτου, Ἰγμ. Ὁμ. 7. 8: ἐντεῦθεν, ἀντ. οὐρανίη Ἀνθ. Π. 9. 806, 11. 292: — ὁ κύκλος τοῦ κόσμου, τὸ πᾶν, Νόνν. Δ. 38. 108· ἀντ. ἡμίτομον.. σελήνης, ὁ ἡμίτομος κύκλος τῆς σελήνης, Μόσχ. 2. 88. **4)** παρὰ Νόννῳ, τὰ στρογγύλα μέρη τοῦ σώματος, ἀντύ- γες μαστῶν, μηρῶν = μαστοί, μηροί. Διον. ἸΒ. 393., ἸΕ. 228. — ποιητ. λέξις ἐν γήρῃσι παρὰ Πλάτ. ἐν Θεαιτ. 207A, Λουκ. ἐν Θεῶν Διαλ. 25. 2· ἐν τῇ σημασί. I. 2. **ἀντυοκρίνομαι, ἀντυοργέω,** Ἰων. ἀντὶ ἀνθυπ-. **ἀντυπος,** (ἴσως ἀντίτυπος) ἴσος, ὁμοῖος, ἢ ἐναντίος Ἡσύχ. **ἀντ-ωδῆ,** ἡ, ἀντίστοιχος ὥδῃ, ἀντῶδῆ καὶ ἀντιστροφῆ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1086. **ἀντ-ωδός, ὄν,** ὁ ἐπαναλαμβάνων τὴν ὥδην, ὁ ἐπαναλέγων, ἡχώ λόγων ἀντῶδός, ἢ ἐπαναλαμβάνουσα τοὺς λόγους, Ἀριστοφ. Θεσμ.

1059· ἀντ. τινι κέλευδος Ἀνθ. Π. 7. 196· μέλος ἀντ. ἤχην, ἐπὶ πτηνῶν, Διλλ. π. Ζ. 4. 16.

ἀντωθέω, ὡς ἐναντίον ἢ ὀπίσω, Ἰππ. π. Ἀγμ. 776:—Παθ., τὸ ὄψωσιν ἀντωθεῖται Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 18, πρβλ. Μηχ. 31. 1:—Μέσ., ὄψω τινα κατὰ τινος ἄλλου, Θεοπόμπ. Ἰστ. 125.

II. ἐναντιοῦμαι, Φίλων 1. 14.

ἀντῶσις, εὖς, ἢ, ἢ κατὰ τινος ὄψις, «σπρώξιμον», Νικήτ. Χρον. 27Α: ὡσαύτως ἀντῶσις, οὐ, ὅ, αὐτόθι 102B.

ἀντ-ωμος, ον, ὁ ἰσάμενος πλεῖστον ἄλλου ὤμον πρὸς ὤμον:—ἀντῶμοι, οί, οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἡμισφαιρίου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀντίποδες, Κλεομήδ. 4.

ἀντῶμοσία, ἢ, (ἀντῶνυμι) ἔνορκος διαθεβαίσις ἐγγράφως γινόμενη κατὰ τὴν ἑναρτίαν τῆς ἀνακρίσεως, ὑπὸ μὲν τοῦ κατηγοροῦ διδόντος περιλήψιν τῶν κατηγοριῶν κατὰ τὸν ἐπαγομένου, ἄς ἀνελάμβανε νὰ ἀποδείξῃ, ὑπὸ δὲ τοῦ κατηγορουμένου βεβαιούντος ὅτι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ αὐτοῦ θὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν:—ἀντῶμοσία: γράμματά τινα γράψαντες ἀποφέρουσιν πρὸς τὴν ἀρχὴν οἱ τὴν κατηγοροῦντες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, περὶ ὧν ἂν ἡ δίκη καλεῖται δὲ οὕτως ἐπειδὴ ἀντῶνυμι οἱ διώκοντες καὶ οἱ φεύγοντες, οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγοροῦσιν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογησέσθαι Ἀρποκρ. ἐν λ.:—Ὁ Πολυδ. Η'. 55, λέγει «προωμοσία μὲν ὄρκος ὃν ὁ κατηγορούμενος προμνύει, ἢ μὴν ἀληθῆ κατηγορεῖν, ἀντῶμοσία δὲ ὄρκος ὃν ὁ κατηγορούμενος ἀντομνύει, ἢ μὴν μὴ ἀδικεῖν». Ἄλλ' ἢ λέξις προωμοσία δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ἢ δὲ διωμοσία (ἴδε τὴν λέξιν) φαίνεται ὅτι ἦτο ἴδιον εἶδος ἀντῶμοσίας, «διωμοσία δὲ ὁ παρ' ἑκατέρου ὄρκος» (αὐτόθι):—Παραδείγματα ἀντῶμοσίας κατηγοροῦ εὐρήνται ἐν Πλάτ. Ἀπολ. 19B, Σωκράτης ἀδικεῖ, κτλ., 24B, Σωκράτη φησὶν ἀδικεῖν, κτλ., Λυσ. 167. 38, Ἰσαΐ. 50. 16, κ. ἔξ., πρβλ. 75. 31· τοῦ δὲ κατηγορουμένου παρὰ τῷ αὐτ. 38. 28, πρβλ. δὲ καὶ Ἀντιφῶντα 112. 22.

ἀντῶνεομαι, ἀποθ., ἀγοράζω ἀντὶ τοῦ πωληθέντος, καὶ ἀπεδίδοτο τὴν Δί', ἀλλὰ ἄλλον τοι εὐθύς ἀντῶνεοτο Σεν. Οἰκ. 20. 26, Μένανδ. ἐν «Σικυωνίῳ» 3 (Σουῖδ. ἐν λ. ἄβρα).

2) προσεφέρω ἀντιεῖρα τὴν ὡς ἀντίπαλος ἀγοραστής, παρουσιάζομαι καὶ αὐτὸς ὡς ἀγοραστής τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἐπεὶ οὐδεὶς ἀντῶνεοτο Ἀνδοκ. 17. 29· ἀλλὰ μὴ ἀλλήλοισ ἀντῶνεοθε Λυσ. 165. 5· ὁ ἀντῶνεομένος, ἀντίπαλος πλειοδότης, Δημ. 307. 6.

Ἀντῶνεῖται τὰ Παναθηναϊκά, ὄνομα ἀγῶνος εἰς τὴν Ἀντωνίου τοῦ τριάρχου, ὡς νέου θεοῦ Διονύσου, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν Συλλ. Ἀτ. Ἐπιγρ. II, 482. 22.

ἀντῶνεμέω, ἔγω ἐναντίον ὄνομα, Θεολ. Ἀριθμ. 41.

ἀντῶνυμία, ἢ, «ὀριστέον οὖν τὴν ἀντῶνυμίαν ὡς: «λέξιν ἀντ' ὀνόματος προσώπων ὠρισμένων παραστατικῆν, διάφορον κατὰ τὴν πᾶσιν καὶ ἀριθμῶν, ὅτι καὶ γένους ἐστὶ κατὰ τὴν φωνὴν ἀπαρέμφατος.» Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 10Α, Διον. Ἀλ. π. Συνοθ. 2, Πλούτ. 2. 1009C.

ἀντῶνυμικός, ἢ, ὃν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀντῶνυμίαν, Διον. Ἀλ. Ἐπιστολ. πρὸς Ἀμμαῖον τ. VI, σ. 802, ἐκδ. Ρεῖσκ.—Ἐπίρρ. -κῶς Ἀπολλών. π. Συνοθ. 156.

ἀντῶπιεω = ἀντοφθαλμέω, Ἡλιόδ. 1. 24, Κλήμ. Ἀλ. 971.

ἀντῶπις, ἔς = ἀντῶπις.

ἀντῶπις, ἢ, πρόσθεσις, Μεθόδ. σ. 107.

ἀντῶπιος, ον = ἐνώπιος, ον, κατὰ πρόσωπον, ἀπέναντι, παρὰ τὸς ὀπίσθεν ἔρως ἀντῶπιος Νόνν. Δ. 7. 193· πυροστόκον νάρθηκα λαδῶν ἀντῶπιον ἠοῦς ἠελίῳ θέρημεν αὐτόθι 23. 256, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 729.

ἀντῶπις, ἴδος, ἰδιόρρ. θηλ. ἐκ τοῦ ἔπομ., ἀντῶπιδι Μήγη Νόνν. Δ. 6. 76.

ἀντῶπις, ὄν, (ὡψ), ὁ ἀντιβλέπων, ὁ ἀπενίζων κατὰ πρόσωπον, ἐν ἀντῶπις βλεφάροισιν ἔρωτα δέδωκας Εὐρ. I. Α. 585· τῆς ὄψεως ἀντῶπι, τὰ ἔμπροσθεν μέρη τοῦ προσώπου, Λουκ. Εἰκ. 6: ἐναντίος, ἀπέναντι, ἐμπαλιν ἀντῶπις Ἀνθ. Π. 10. 14:—ὡσαύτως, ὁμοίως, ἀντῶπὸν μακάρουσι κείμεν γένος Ὀππ. Ἀλ. 5. 7· ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει: «ἀντῶπις· λαμπρός, ἀντίος τοῖς ἄμμασιν», «ἀντῶπὸν ἀντοφθαλμον» ὁ αὐτ.

ἀντῶρομαι, ἀποθ., ὠροῦμαι ἐναντίον τινος ἢ πρὸς τινα, Σχολ. εἰς Λουκ. Παράσ. 51.

ἀντῶσις, εὖς, ἢ, ἢ ἐναντίον τινος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ὄψις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σύνωσις, ἀναπήδησις μὲν οὖν ἐστὶν ἀντῶσις, γινόμενη πρὸς τὴν τοῦ ψυχροῦ σύνωσιν Ἀριστ. π. Ἀναπν. 20. 7.

ἀντῶσις, ἴδος, ἢ, (ἀντί, οὐς), καλύμματα τῶν ὠτων, ὡς αἱ ἀμφοτίδες, Κλήμ. Ἀλ. 198.

ἀντῶφελέω, ὠφελῶ τὸν ὠφελούντα, ὠφελούμενοι.. οἱ ἵπποι καὶ αἱ κύνες ἀπὸ τῆς γοργίας ἀντῶφλοῦσι τὸν γῶρον Σεν. Οἰκ. 5. 6· αἰσχύνωτο δ' αἰ, ἐν ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ ἀντῶφελῶσι ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 10, 3:—Παθ., ἀμοιβαίως ἀπολαβάνων ὠφέλειαν, ὠφελούντα ἀντῶφελεῖσθαι αὐτόθι. 2. 8, 3, Κύρ. 1. 6, 11.

ἀνυδριστί, ἐπίρρ. τοῦ ἔπομ. II. ἄνευ ὕδρωος, Ἀνακρ. 62.

ἀν-ὕδριστος, ον, ὁ μὴ ὑδριθεῖς, Ψευδο-Φωκυλ. 145· τελευτῆ Πλουτ. Πελοπ. 9. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ὑδρίζων, οὐχὶ παρὰ φροσ.,

εὐπρεπῆς, παιδία ὁ αὐτ. Σερτ. 26· σκῶμμα ὁ αὐτ. 2. 46C· τὸ ἀν. τοῦ βίου 92E.—Ἐπίρρ. -τως Δημόκρ. παρὰ Στοβ. σ. 72. 34. ἀνυγρῖαινω, ἐπαναφέρω εἰς ὑγείαν, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 748.

ἀν-ὕγαστος, ον, ἄνιστος, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἀναλόξες.

ἀν-ὕγρῖαινω, ὑγρῖαινω, μαλακῶνω, Ἰππ. 560, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 2. 6. 1: μεταφ., ποιῶ τι μαλακώτερον, ἠπώτερον, τῷ οἴνῳ μαλακῶσω τὰ ἤθη καὶ ἀνυγρῖαινω Πλούτ. 2. 156D:—Παθ. αὐτόθι 566A.

ἀνυγρασμός, ὁ, τὸ ἀνυγρῖαινεῖν, Ἀρχιγέν. παρ' Ὀρειβάσ. ἐν Matthaei Med. 159.

ἀν-ὕδατος, ον, ὁ ἄνευ ὕδατος, Μανέθ. 1. 114. ἀν-ὕδρευομαι, ἀποθ., ἀντῶ, ἀνασῶρω ὕδωρ ἐκ φρέατος, κἀνὺδρευσαι τὸν κἀδον Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖς» 11 (Α. Β. 411. 32).—Παρὰ Σουῖδ. ἔσραμ. ἀν ὕδρευομαι.

ἀν-ὕδρευτος, ον, ἀπόστιτος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 4, 6.

ἀνυδρία, ἢ, ἐνδεία, ἔλλειψις ὕδατος, ἀχμός, ξηρασία, ὑπὸ ἀνυδρίας ἀναζηρεῖται Ἰππ. π. Ἀέρ. 288· Θέρους δὲ δι' ἀνυδρίαν ἀδύνατα ἦν ἐπιστρατεῦειν Θουκ. 3. 88, Πλάτ.

ἀν-ὕδρος, ον, (ὕδωρ) ὁ πάσγων ἔλλειψιν ὕδατος, μὴ ἔχων ὕδωρ, ἐπὶ ξηρῶν τόπων, Ἡσ. Ἀποστ. 35, Marcksch, Ἡρόδ. 4. 185· γῆ Ἰππ. π. Ἀέρ. 280: ἴδιως ἔνευ πηγίου ὕδατος, περὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2. 7, πρβλ. 149., 3. 5· ἢ ἀνυδρῶν (δηλ. γῆ) αὐτ. 3. 4 καὶ 9, Ἀριστ. Ἀποστ. 99· ἐπὶ τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους, ἦν δὲ βόρειον ἢ καὶ ἀνυδρῶν [τὸ φθινόπωρον] Ἰππ. Ἀφ. 1247· ἐν Εὐρ. Τρη. 1085, ἐπὶ νεκρῷ μὴ ἀξιωθέντος ἐπιχρησίων λουτρῶν. Ἐν Ἰωνί 89· σιφύρης δ' ἀνυδρῶν εἶναι ἢ πιθανὴ γραφῆ, σημαίνει δὲ ἐπὶ ἴσως λέγεται οὕτω διότι παράγεται ἐν ἀνύδρῳ χωρίαι.

ἀν-ὕκτερος, ον, ὁ ἄνευ νυκτός ἢ σκότους, ἄϋλον καὶ ἀνύκτερον φῶς Καίσαρ. Ἐρωτ. 2, σ. 10· πρβλ. ἀνέσπερος.

ἀν-ὕλατος, ον, ὁ μὴ ὕλακτος, «ἀναιρόντες αὐτοὺς [τοὺς κύνας]· διότι ἀνύλακτοι ἔμειναν, τῶν χηνῶν ἐκδοσάντων» Σουῖδ. ἐν λέξ. ματοῦμας.

ἀν-ὕλος, ον, (ὕλη) ὁ ἄνευ δάσους, δι' ὃ καὶ αἱ μεταστάσεις τῶν ποταμῶν πολλοὺς τόπους ποιοῦσιν ὑλώδεσι τοὺς πρότερον ἀνύλους Θεοφρ. Δίτ. Φ. 1. 5. 2· (διάρ. γραφ. ἄϋλος).

ἀν-ὕμεναιος, ον, ἄνευ ὑμεναίου, ἄγαμος, ἄκλικτος, ἀφίλος, ἀνυμέναιος Σοφ. Ἀντ. 876, 917, Εὐρ. Ἐκ. 416, κτλ., ἰοῖρα ἀν. Σοφ. Ο. Κ. 1222· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ὁ αὐτ. Ἡλ. 962, Εὐρ. Φοῖν. 347.—Ἐπίρρ. -ως Σχολ. εἰς Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ.

* ἀνυμι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀνύω.

ἀνυμνέω, ὠμῶν ἐν ὠδαίς, μ. αἰτ. Εὐρ. Ἡλ. 1190.

ἀ-νύμφευτος, ον, ὁ μὴ νυμφευθείς, ἄγαμος, ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχύνω, ἄγαμος αἰεὶ περιέρχομαι, Σοφ. Ἡλ. 165· ματρός ἔχοντες ἀν. γονάν, γεννηθέντες ἐξ ὀλεθρίου γάμου τῆς μητρὸς, ὁ αὐτ. Ἀντ. 980· ἴδε Σχολ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ.

ἀ-νυμφής, ἔς, = τῷ ἔπομ., ἀν. μήτηρ, παρθένος μήτηρ, Γρηγόρ. Ναζ.

ἀ-νυμφος, ον, ὁ μὴ νυμφικός, ὁ μὴ νυμφευθείς, ἄγαμος, φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε τροφῆς, τῆς ἀγάμου καὶ κακοτύγου ζωῆς σου, Σοφ. Ἡλ. 1183· νύμφη ἀνυμφος, νύμφη ἥτις δὲν εἶναι νύμφη, δυστυχῆς νύμφη, Εὐρ. Ἐκ. 612· πρβλ. ἄλεκτρος. II. ὁ ἄνευ νύμφης ἢ οἰκοδοσοῖνης, μέλαθρα ὁ αὐτ. Ἐλ. 1125.

ἀν-ὕπαισιτος, ον, ὁ μὴ ὑπαισιτος, ἀμειπτος, ἀναίσιτος, Ἡλιόδ. 9. 11, Πολυδ. Η'. 68.—Ἐπίρρ. -ίως Φίλων 1. 206.

ἀν-ὕπαρκτος, ον, ὁ μὴ ὑπάρχων, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 135, Πλούτ. κτλ.

ἀν-ὕπαρξία, ἢ, τὸ μὴ ὑπάρχειν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 21, κτλ.

ἀν-ὕπατος, ον, ἄνευ ὑπάτου, ἐνιαυτός Βυζ.

ἀν-ὕπεικτος, ον, ὁ μὴ ὑποχωρῶν, ἀνυποχώρητος, ἀνένδοτος, τὰς ἀνυπεικτους ψυχὰς Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 606C., Σουῖδ.

ἀν-ὕπεξικρέτως, ἐπίρρ. ἄνευ ἐξαίρεσεως, Μ. Ἀντων. 8. 41.

ἀν-ὕπεξάλυκτος, ον, ἀφενκτος, Νικήτ. Χρον. 29C, κτλ.

ἀν-ὕπερβάτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑπερβῇ, κρημνοὺς ἀνυπερβάτους Δ. Χρυσ. Α. 64, τ. 2, σ. 338, ἀκατανίκητος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 153, Διογ. Α. 7. 93.—Ἐπίρρ. -τως, χωρὶς νὰ ὑπερπηδῆσῃ τις, χωρὶς νὰ παραδράμῃ, ἐν γὰρ τῇ φυσικῇ ταύτῃ ἐκθέσει τοῦ ἀριθμοῦ συνεχῶς καὶ ἀνυπερβάτως ἐξεταζομένη, ὡς π. γ. 1. 2, 3, κτλ., Νικόμ. Γερασ. 2. 23, εὐθύς ἀμέσως, Γάλην. 8. 906B. C.

ἀν-ὕπερβλητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑπερβῇ, δηλ. νὰ ὑπερβῇ ἢ νὰ ὑπερνικήσῃ, οὕτως αἰεὶ ἀνυπερβλήτος ἐστὶ ἢ ὑπετέρα φίλια Σεν. Κύρ. 8. 7, 15, Δημ. 23. 11, Λυκούργ. 161. 37· ἄνθρωπος ἀνυπερβλήτος εἰς πονηρίαν Ἀντιφ. ἐν «Νεοττίδι» 1. 5.—Ἐπίρρ. -τως Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 13.

ἀν-ὕπερβριανος, ον, ὁ μὴ ὑπερβριανός, Ἐρωτ. Σύρ. τ. 3. σ. 425D.

Ἐπίρρ. -νως Βασιλ. Ἐπιστ. 267, τ. 3, σ. 414A.

ἀνυπερθεσία, ἢ, τὸ ἄμετρον, σπουδῆ, τὸ ἀνυπερθετον, Ἰω. Χρυσ. εἰς Ψαλμ. 7, τ. 1, σ. 561. 41· καὶ ῥῆμα ἀνυπερθετέω, ἐκτελῶ τι εὐθύς, ἄνευ ὑπερθεσεως, σπεύδω, Ἀκύλ. Π. Δ. (Ψαλμ. ος', 21, 59).

ἀν-ὕπερθετος, ον, ἄμετρος, ὁ μὴ ἀναβαλλόμενος, Φίλων I, 9. 28, περὶ Ἰσοδ. τ. 2, σ. 43, ἐκδ. Kühn, Διοσκ. ἐν τῷ προοίμ.:—

Ἐπίρρ. -τως, ἀμέσως, ἄνευ ἀργοπορίας, Σουλ. Ἐπιγρ. 523.7, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. 33. **II** ἀνυπέροχτος, Δημόκρ. παρὰ Στωβ. 451.55.
ἀν-υπέροχος, ον, ὁ μὴ υπερέχων, ὁ μὴ υπερνικῶν, Εὐστ. 832.3.
ἀν-υπεσταλιμένος, ἐπίρρ., ἄνευ ὑποστολῆς, ἀρβόως, Ψευδ-Ἰθάν. IV. 1065C.
ἀν-υπεύθυνος, ον, μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, μὴ υπεύθυνος, Ἰππ. 27.15, Ἀριστοτ. Σρ. 587, Πλάτ. Νόμ. 761E, 875B, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 24, κ. ἄλλ.· πρβλ. ἀνεύθυνος. — Ἐπίρρ. -νος Διδ. 1.70.
ἀν-υπήκοος, ον, ὁ μὴ υπακούων, ἀπειθῶν, τινός Πλάτ. Τιμ. 73A, 91B.
ἀν-υπηλέφης, ἐς, Ἐτυμ. Μ. 61. 6, ἢ -υπηλέφης, ον, Δ. Β. 21.7, ἐπὶ νεώς, ἡ μὴ υπαλλημιμένη διὰ πίσσης.
ἀν-υπήγος, ον, ἀγένης, Εὐστ. 1353.47.
ἀν-υπηρέτητος, ον, ὁ ἄνευ ὑπηρετῶν, Εὐρύκλ. Πυθαγόρ. παρὰ Στωβ. 556.44.
ἀν-υπνος, ον; ἄπνοος, Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 301.
ἀν-υπόβλητος, ον, ὁ μὴ υποβελήμενος, ὁ μὴ ὑποκείμενος, μ. δοτ., οὗτος ἀνυπόβλητος τῷ τῆς ἐλαττώσεως ὀνόματι Ἰουστίν. Μάρτ.
ἀν-υπόγνωστος, ον, ὁ ἀνυπονόητος, ἀνυπόγνωστον κακομηχανήματα, τὰ κατὰ Καλλιμ. καὶ Χρυσσορ. στ. 2201, ἔκδ. Δ.
ἀνυποδεσία, -δετέω, -δετος, μεταχεν. τύποι ἀντι τῶν ἀνυποδησία, -δητέω, -δητος, εὐρισκόμενοι μόνον παρὰ Πλουτ., Λουκ. κλ.· ἴδε Λοβ. Φρόνηχ. 445.
ἀν-υποδῆματος, ον, = ἀνυπόδητος, Δ. Β. 82.17.
ἀν-υποδησία, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν εἰς τὸν πόδα ὑπόδημα, τὸ εἶναι τινα ἀνυπόδητον, Πλάτ. Νόμ. 633C, Σεν. Λακ. 2. 3.
ἀνυποδητέω, εἶμαι ἀνυπόδητος, «ἔξυπόλυτος», Ἀριστ. Ἀποστ. 64, Λουκ. Κυν. 1.
ἀν-υπόδητος, ον, ὁ μὴ ὑποδεδεμένος τοὺς πόδας, δηλ. ὁ μὴ φορῶν ὑπόδημα, γυμνόπους, «ἔξυπόλυτος», ὡς οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ Σπαρτιάται, Ἐπίρρ. ἐν Δ. Β. τ. 1. σ. 82, 16, Λυσ. 903. 5. Πλάτ. Πρωτ. 321C, Φαίδρ. 229A, Συμπ. 173B. κ. ἄλλ.· ἀνυπόδητος ἔρθρου περιπατεῖν Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγορίστῃ» 1. 8· πρβλ. Βεκκ. Χαρικλ. 2. σ. 364 κέξ.:—ὡσαύτως ὁ φορῶν παλαιὰ ἢ ἐφεκρῶνα ὑπόδημα, κακῶς ὑποδεδεμένος, Ἐρνεστου Ἀριστοτ. Νεφ. 103.
ἀν-υπόδικος, ον, ὁ μὴ ὑπόδικος, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δίκην, Πλουτ. Κλάων Νεώτ. 11· ἀζάμιος ἑὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1699, 1701, —2, —4, —6, κ. ἄλλ.
ἀν-υπόζωστος, ον, ἐπὶ νεῶν, ἡ ἄνευ ὑπόζωμάτων [375/3] Mith. 1883, 173.
ἀν-υπόθετος, ον, ὁ μὴ ὑποθετικός, ὁ μὴ ὀριζόμενος ὑπὸ ὄρων καὶ περιστάσεων, ἀπόλυτος, ἀρχὴ Πλάτ. Πολ. 510B· τὸ ἀνυπόθετον αὐτόθι 511B κ. ἄλλ. **II** ὁ ἄνευ θεμελίου ἢ βάσεως, Πλουτ. 2. 358F:—οὕτως ἐπίρρ. -τως αὐτόθι 399B.
ἀνυποθηκᾶριον χρέος, τὸ διὰ χειρογράφου ὁμολογουμένον, Σχόλ. Βασιλ. τ. 4, σ. 26 Δουναγγ.
ἀν-υπόθηκος, ον, ὁ ἄνευ υποθήκης, Ψελλ. Σύνολ. Νόμ. 902, 918.
ἀν-υποιστος, ον, ἀφόρητος, Τιμ. παρ' Ἀθ. 509F, Διον. Ἰστ. 7.15.—Ἐπίρρ. -τως Πολυδ. Γ', 130. Ἐντεῦθεν, οὐσιαστ. -οισατέτης, ἢ, Γλωσσ.
ἀν-υπόκριτος, ον, ὁ ἄνευ υποκρίσεως, Ἐδδ. (Σοφ. Σολ. ε', 19), Ἐπιστ. π. Ρωμ. ἴθ', 9, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. -τως Μ. Ἄντων. 8. 3:—Οὐσιαστ. -κρισία, ἢ, εἰλικρινεία, Εὐστ. Πονημάτ. 90. 26. **II** ὡς γραμματ. ὄρος, ἴδε ἀνυπόκριτος.
ἀν-υπόκλητος, ον, χωρὶς ὑπόκληψιν, Σπαν. στ. 134. 290, ἐν Ἐκλογ. Μνημ. ἔκδ. Μαυρορρ.
ἀν-υπόλογος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, μὴ ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λόγον, Σουλ. Ἐπιγρ. 2693ε.
ἀν-υπομνευτέος, α, ον, ὃν (δὲν πρέπει ἢ) δὲν δύναται τις νὰ ὑπομνήσῃ, Στωβ. Ἐκλογ. 2.196: ὡσαύτως -τός, ἢ, ὄν, αὐτόθι.
ἀν-υπομονησία, ἡ, τὸ μὴ ὑπομένειν, τὸ ἀφόρητον, Νεῖλ. Ἐπιστ. 16, ἔλλειψις ὑπομονῆς, ὡς καὶ νῦν. Μακάρ. 764B, Ἰω. Κλίμ. 716Δ:—Ἐπίρρ. -ητικὸς, ἢ, ὄν, ὁ μὴ ὑπομένων, μὴ ἀνεχόμενος πρᾶγμα τι, Ἐκκλ.
ἀν-υπομόνητος, ον, ἀφόρητος, Ἀριστ. π. Θαυμ. 130. 2, Διδό. 3.29, «ἀνεχέστον, ἀεράχεντον, ἀνυπομόνητον» Ἐρωτ. σ. 92. **2)** ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν, Νεῖλ. 216D.—Ἐπίρρ. ἀνυπομονήτως, ἄνευ ὑπομονῆς, Μακάρ. 517D: πρβλ. Ἠσύχ. ἐν λ. ἀστέκτως.
ἀν-υπονόητος, ον, περὶ οὗ δὲν ἔχει τις ὑπόψιαν, πρὸς τι, ὡς πρὸς τι πρᾶγμα, Δημ. 1404. 22:—Ἐπίρρ. -τως Πολυδ. 1. 84, 9. **2)** ἀπροσδόκητος, ὁ αὐτ. 2. 57, 6. **II** ἐνεργ., ὁ μὴ ὑποπεύων, τινός αὐτ. 4.10, 7:—Ἐπίρρ. ἀνυπονοήτως, ἄνευ ὑπόψιας, ὁ αὐτ. 5. 39, 2.
ἀν-υπόπτευτος, ον, ὃν δὲν ὑποπτεύει τις, Πολυδ. Β', 58 ἐκ τοῦ Ὑπερείδου.
ἀν-υπόπιτος, ον, ὁ ἄνευ ὑπόψιας, δ ε. **1)** παθ., ὃν δὲν ὑποπτεύει τις, Θουκ. 3. 43 (ἐν τῷ συγκρ.), Σεν. Κύρ. 5. 3.11:—Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ ὑπόψιας, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆται τις ὑπ' ἄλλου,

Θουκ. 1. 146, Μενάνδρ. Ἀδελφ. 120. **2)** ἐνεργ., ὁ μὲν ὑποπεύων ἢ ὑπονοῶν τινος Πολυδ. 8. 92, 2:—Ἐπίρρ. ἀνυπόπτως, ἀνυπόπτως ἔχειν Ἀριστ. Τοπ. 8.1.14.
ἀν-υπόπτωτος, ον, (ὑποπίπτω) ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς τὴν ἀντιληψὶν τῶν αἰσθήσεων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 345, κτλ.
ἀνυποστάλτως, ἐπίρρ. = ἀνυποστόλως, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 35.13, Brandis.
ἀν-υποστασία, ἡ, τὸ μὴ ὑπομένειν, τὸ ἀφόρητον. Ἰδε Ἠσύχ. ἐν λ. ἀτλησία καὶ Σχόλ. Φύωρ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 691.
ἀν-υπόστατος, ον, ὃ δὲν δύναται τις νὰ ἀνιστῇ, ἀκαταγνώστως, δύναισι Πλάτ. Νόμ. 686B· ἀνάγκη Σεν. Λακ. 10. 7· φρόνημα, πόλις ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 2, 33, Ἀπομ. 4. 4, 15· τοιμήματα Δημ. 1268, ἐν τέλ.:—Ἐπίρρ. -τως Ἀριστοφ. παρ' Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 377D. **II** ἄνευ ἀσφαλοῦς βάσεως, ὁ μὴ ἔχων ὑπόστασιν, ἢ τῆς ἀρχῆς ὑπόθεσις Πολυδ. 1. 5, 3· ἀν. εἶναι τὰς τῶν ἄλλων ἀρχὰς Διογ. Α. 9. 99· ἴδε τὸ λογοπαίγιον ἐν Ἀθην. 98C. **2)** ἄνευ ὑποστάσεως, οὐρα Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.13, πρβλ. Χρον. Παθ. Θερ. 1.13.
ἀν-υπόστολος, ον, ὁ μὴ ὑποκρυπτόμενος, ἐλεύθερος, παρηρησιαστικός, ἄφροτος, ρήτωρ Πολυδ. Δ', 21· τὸ τῆς ἐργῆς ἀνυπόστολον Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 16. 3, 1.—Ἐπίρρ. -λως Πολυδ. Δ', 24, Ἀλκιφρ. 3. 39, κτλ.
ἀν-υπόστρεπτος, ον, ὁ μὴ ὑποστρέφων, ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, Σουῖδ. ἐν λ. ἀνοστος.
ἀν-υπόστροφος, ον, ὁ ἐξ οὗ οὐδεὶς ὑποστρέφει, κοιν. «ἀγύριστος», Κωκυτοῦ ναῖων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης Ὀρρ. Ἰγν. 56. **2)** ἐπὶ νόσων, ἡ μὴ ὑποτροπιάζουσα, πᾶν τὸ ἐκπεύον ἀνυπόστροφον Ἰππ. 1175A.
ἀν-υποταγή, ἡ, ἀνυποταξία, Ἐργ. Σὺρ. τ. 1, σ. 12.
ἀνυποτακτέω, εἶμαι ἀνυπότακτος, ἀκατάστατος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. T. 179.
ἀν-υπότακτος, ον, ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ ὑποταχμένος εἰς τινα, μ. δοτ., οὗδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον Ἐπιστ. πρὸς Ἐδρ. θ', 8:—ἀπεριόριστος, ἐλεύθερος, Φίλων 1. 473. **2)** ἀτακτος, συγκεχυμένος, δυσκατάληπτος, ἀνυπότακτος καὶ κωφὴ γίνεσθαι ἢ διήγησις Πολυδ. 3. 36, 4. **II** ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ἀπειθείς, ταρχαώδης, ἀνόμιος δὲ καὶ ἀνυπότακτος Ἐπιστ. π. Τιμόθ. Α', α', 9, πρὸς Τιτ. α', 6 καὶ 10, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2.10.1.
ἀνυποταξία, ἡ, τὸ μὴ ὑποτάσσεσθαι, Βασιλ. IV. 261A κ. ἄλλοι.
ἀν-υποτιμήτος [Ἔ], ον, ὁ μὴ ἐκτιμηθείς (ὑπὸ τιμητοῦ), Λατ. non census, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 15. 7.10. **II** ἐπὶ κατηγορουμένῳ οὗ ἡ ποινὴ δὲν ὠρίσθη εἰσέτι, ἀτιμώρητος, αὐτόθι 16. 9, 1· πρβλ. ἀνεπιτιμήτος:—Ἐπίρρ. -τως αὐτόθι 15. 6, 9.
ἀν-υπότλητος, ον, ἀφόρητος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φων. 93.
ἀν-υπόυλος, ον, ὁ μὴ ὑπόυλος, ὁ μὴ δόλιος, Φίλων 2. 435.—Ἐπίρρ. -λως Ἰω. Χρυσ., Ἐπιφάν., κλ.
ἀνύπους, ὁ, ἡ, μόνον παρ' Ἠσυχ. «ἀνύποδας, ταχύποδας, ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν», ὅπερ πιθανῶς βασιζέται ἐπὶ ἐσφαλμένης γραφῆς ἐν Σοφ. Αἴ. 837 Ἐρινύς ταχύποδας.
ἀν-υποφύρητος, ον, ἀφόρητος, Ἐτυμολ. Μ. 115.18:—ὡσαύτως ἀν-υπόφορος, ον, ἐντεῦθεν ἀνυπόφορον, ἤλιε, πάθος εἶδες Κ. Μανιασ. Χρον. σ. 97.
ἀν-υποχώρητος, ον, ὁ μὴ ὑποχωρῶν, Ἠσύχ. ἐν λ. ἀνύσεικτος.
ἀν-ύπτιος, ον, ἐπὶ ῥημάτων, ὁ μὴ ὑπτίος, δηλ. ὁ μὴ παθητικός, Διογ. Α. 7. 64· ἴδε ὀρθός V.
ἄνυρος καὶ ἄνυρος, «ἄδικος, ἀσεβής» Ἠσύχ.
ἄνυσι-εργός, ὄν, καὶ ἀνυσιεργος, ον, (ἀνύω, ἔργον) φιλεργος, φιλόπονος, οὕτως ἀνυσιεργος, φιλέει δ' ἔσσα σαφόρονος Θεόκρ. 28.14 [ἄ χᾶριν τοῦ μέτρου].
ἀνύσιμος [ῦ], ον, (ἀνύω) = ἀνυστικός, ἀνυστικός, λυσιστελής, συντελεστικός, ἀποτελεσματικός, πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 716D· εἰς τι Σεν. Κύρ. 1. 6, 22:—Συγκρ. -ώτερος Ἀρετ. Ὀξ. Νούσα. Θερ. 1. 10:—Ἰπερβ. -ώτατος Πλάτ. ἔνθ' ἄνωτ.—Ἐπίρρ. -μως Πλάτ. Θεαιτ. 144B. Ἰπερβ. -ώτατα ὁ αὐτ. Πολ. 518D.
ἄνυσις, εως, ἡ, (ἀνύω) καθάρσις, τελείωσις, ἄνυσις δ' οὐκ ἔσεται αὐτῶν, «ἐντελής δὲ πρᾶξις οὗ γενήσεται αὐτῶν» (Σχόλ.), «τελείωσις δ' οὐκ ἔσται εἰς βουλήν αὐτῶν» (μετάφρ. Γαῖῃ), Ἰλ. Β. 347· οὐκ ἄνυσις τινα δήμεν, δὲν εὐρίσκειται τέλος τι, οὐδὲν καθαρῶμεν, Ὀδ. Δ. 544· χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίνεται οὐδεμία Θεόγν. 462· οὐδ' ἄνυσις Θεόκρ. 25. 93.
ἄνυσμα, ατος, τό, διάπραξις, ἀποτέλεσμα, καθάρωμα, τέλος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 299.
ἀ-νύστακτος, ον, ὁ μὴ νυστάζων, ἄγρυπνος, ὁ τούτου ἀνύστακτος ἐφθαλμῶς Ἐργ. Σὺρ. τ. 3, σ. 602.—Ἐπίρρ. -κτως Πρὸκλ. Κωνσταντινουπόλεως 860B, Ἰρηγορίου τοῦ Ἀντιόχου Ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β', 408.10, ἔκδ. Λ.
ἀνυστέον ἢ -έα, βημ. ἐπιθ. «δεῖ ἀνύειν» Σουῖδ. ἐν λ. ἄνυσται.
ἀν-υστερήτος, ον, ὁ μὴ ἐκλείπων, ἡ ὑστερῶν, Φίλων ἐν Ἀσμ. Ἀματ. σ. 58:—Ἐπίρρ. ἀνυστερήτως Ἐπιφάν. II. 665D.
ἀνυστικός, ἡ, ὄν, συντελεστικός, ἀποτελεσματικός, μεγάλως

συντελών, ταχύς, όρμητικός, Άριστ. Φυσιογν. 6. 44. — Συγρ. — ώτερος Πολύδ. 8. 5; 3. πρβλ. άνυτικός.

άνυστός, όν. ό δυνάμενος να γείνη, κατορθώσις, ούκ έστ' άνυστόν τόνδε σοι κατακταίνεϊν, δεν είναι επιτετραμμένον, Εύρ. Πρακλ. 961. τί γάρ μερόπεσιν άνυστόν νόσφι θεών; τί δύναται να κάμωσιν οι θνητοί χωρίς το θέλημα του θεού; Όππ. Άλ. 2. 4. — ούδ., ώς άνυστόν [έστι], κατά το δυνατόν, κατά δύναμιν, ώς άνυστόν κάλλιστα Διογ. Άπολλ. Άποσπ. 4. ώς άνυστόν άνθρωπινή γνώμη Ίππ. 245. 51. σιγή ώς άν., ώς οίον τε εν σιγή, Ξεν. Άν. 1. 8, 11. ή άν. μετριωτάτω ο αύτ. Ακκ. 1. 3. τó μετά τó άριστόν.. άνυστόν Άριστ. Άποσπ. 40. **2)** επί προσώπων, ικανός, έτοιμος, προς λόγους Ίππ. 22. 53.

άνυτικός, ή, όν. = άνυστικός, Ξεν. Ίππαρχ. 2. 6, Οϊκ. 20. 22. **2)** όρμητικός, ταχύς, άνυτικότεραν ποιείν τήν κίνησιν Άριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 1: — κατακρίνεται υπό Δοθ. Παρξλ. 431. — Έπίρρ. — κώς Δογγίνου Άποσπ. 8. 8.

άνυτω, ή άνύτω, Άττ. τύπος τού άνύω.

άνυφαίνω, έκ νέου ύψάινω, άν. τó ανατριβόμενον, ανα νεώνω τó παλαιωθέν ένδωμα, Πλάτ. Φαίδων 87E. Τά ούσιαστ. άνυφανσις, ή, Achmes Όνερ. 231. άνυφαντής, ό, «ύφαντής και ανυφαντής» Σουίδ. 6. ήλ. άνυφαντρια, Εύστ. 1764. 60.

άνυψώ, άνυψώ, άνεγείρω, εξαίρω, και από κοπρίας άνυψών πέννητα Έδδ. (Ψαλμ. ριθ', 8), άνυψώσει με γεραίων Νόνν. μεταφρ. Εύαγγ. κ. Ίω. ις'. 43: — Μέσ., Άνθ. Π. 7. 748.

άνυψωμα, ατος, τό, ύψωμα ή άνύψωμα τού αύτή πρέποντος άνυψώματος Εύστ. Πονημάτ. 69. 70, Αΐσωπ.

άνυψωσις, εως, ή, τó άνυψούσθ., Ψευδ-Άθαν. IV. 377C.

άνύω, Άττ. άνύτω ή άνύτω (Πόρσ. Φοίν. 463, Έμμολ. Βάχχ. 1098), πρβλ. άρύω, άρύτω. Οι καθαροί τύποι είναι σπάνιοι, ώς Ίλ. Δ. 56, Εύρ. Έκ. 1167, Άριστοφ. Βάτρ. 606: παρατ. ήνυον Ίπρόδ. 9. 66, Άττ.: — μέλλ. άνύσω [ά-ύ-], Σορ. Αΐ. 607, Άριστοφ. Βάτρ. 649: — άόρ. ήνυσα Όδ. Ω. 71, Αίσχύλ. Πέρσ. 726, κτλ. ποιητ. ήνυσσα (Δωρ. άνυσσα) Πινδ. Π. 12. 20, Άπολλ. Ρόδ. Δ. 413, Έπ. άνυσσα [ά] Ίσ. Θ. 954: — πρμ. ήνυκα Πλάτ. Πολιτικ. 264B: — Παθ., πρμ. ήνυσμαι Πολύδ. 8. 31. 1, κτλ. (δι-ήνυσμαι Ξεν.): άόρ. ήνύσθην ό αύτ. 32. 7, 17: μέλλ. άνυσθήσμαι Διλ. Π. Γ. 1. 21: — Μέσ., άνύομαι Πινδ. Π. 2. 90, Βίων άνύομαι Ξεν. Άν. 7. 7, 24: παρατ. ήνυτόμα Αίσχύλ. Άγ. 1159: μέλλ. άνύσομαι (ΐδε κατωτ.): άόρ. ήνυσάμην Τραγ., άνύσασθαι Ξεν. — Παρά ποιηταίς ευρίσκομεν και τινας τύπους άσχηματισμένους ώς έξ ένεστώτος άνυμι, τοιούτοι δέ είναι ό ένεργ. παρατ. άνύμεσ, Δωρ. άντι ήνυμεν, Θεόκρ. 7. 10: ό παθ. ένεστ. άνυσαι Όππ. Άλ. 3. 427, Νικ.: ό παθ. παρατ. ήνυτο Όδ. Ε. 243, Δωρ. άνύτο Θεόκρ. 2. 92: — άλλ. ή Meineke θέλει να διορθώσθαι άνομεν, άνεταί, άνεστο ή τού ένεστ. τού ήμ. άνω, ό ΐδε. [τό υ άπανταχού τού ήμματος βραχύ (ύ) ώστε τó άνύσαι εν Τρω. 126, άνύσάμενοι εν Άνθ. Π. 10. 12, πρέπει να γραφούσι διά διπλόυ σ' τó άνύων παρά Νόνν. Δ. 21. 16 είναι πλημμελής, δι' ό και ό Koechly γράρει έξάσω άντι άνύων]. Άπεργάζομαι, επιτελώ, καταρτίζω, έκτελώ, περαίνω, τελειοποιώ, Λατ. conficere, ήλυτο δ' έργον Όδ. Ε. 243, πρβλ. Αίσχύλ. Πέρσ. 726, κτλ. πώς έμίσητο προς θανάτω θάνατον άνύσσα μόνα; Σορ. Τρ. 886: άρωγάν ο αύτ. Φ. 1145: τούπος ώς άρ' όρθον ήνυσας ό αύτ. Άντ. 1178, πρβλ. Ο. Κ. 454: — απολ., ούδέν ήνω, ούδέν κατορθών, Ίπρόδ. 9. 66: ει τι έμμελλον άνύτειν, δ, τι άδ συντελεί εις τó έργον, Θουκ. 2. 75: σμικρόν άνύτειν Πλάτ. Σορ. 230A, κ. άλλ.: ήσον άνύτειν Θουκ. 2. 76: ούδέν ήνωε τούτοσι, ούδέν κατορθών διά τών μέτρων τούτων, Δημ. 548. 18: άν. εις τι, συντελώ εις τι, Πλάτ. Άξ. 369D: μετ' αιτ. κά άπαρ., Απόλλων.. έκείνον ήνυσε φονέα γενέσθαι, έφερε τά πράγματα ούτως ώστε να .., Σορ. Ο. Τ. 720. — Μέσ., κατορθώ τι προς τó έμόν συμφέρον, άνύσσεσθαι τάδε έργα (ένθα πολλάκις έκλαμβάνεται ώς παθ., όλ έκτελεσθώσι), Όδ. Π. 373: ούτω και παρ' Άττ., Άριστοφ. Πλ. 196, Πλάτ. Φαίδων 69D: αλλά τó μέσ. είναι εν χρήσει ώσαύτως και ώς τó ένεργ., Ίπρόδ. 1. 91, Πινδ. Π. 2. 90. **2)** καταναλίσκω, έπει δή σε φλόε ήνυσεν Ήφαιστοιο, «έκασυεν, έτελείωσε» (Σχόλ.) Όδ. Ω. 71: και μετά ιδιαιτέρας σημασις, ήνυσατ' έκτοπιάν ολόγα, έποιήσατε έκτοπιάν, έξωρίσατε, Σορ. Ο. Τ. 166, ΐδε σημ. Jebb εν τόπω, πρβλ. Νικ. Άλειφρ. 400: ώσαύτως, φονεύω (εν ταύτη τη σημασι. ό Όμ. έχει έξάνυώ), Πινδ. Π. 12. 20. **3)** διανύω, διατρέχω, όσσον τε πανημερήϊ γλαφυρή νηΐς ήνυσεν (ενν. έδού), όσην όδόν δυνατόν να διανύση πλοίον εν μια ήμέρα, Όδ. Δ. 357: ούτω, πολλήν κέλευθον ήνυσεν Αίσχ. Πέρσ. 747: ώσαύτως μετ' αιτ. τόπου, έφρα τάχιστα νηΐς άνύσσει.. θαλάσσης.. ύδωρ Όδ. Ο. 294, πρβλ. Θεόγν. 511, Σορ. Άντ. 231. **4)** παρ' Άττ. συγνάκις απολ. (έξυπακουόμενον όδόν ή κέλευθον) ώς τó έξάνυώ ή τó τελείω, άρκευόμαι, φθάνω, πριν τάνδε προς πόλιν άνύσειε Σορ. Τρ. 657: επί ακάτν Εύρ. Ίππ. 743: ώσαύτως, θαλαμον.. άνύτοσσαν (δ. έ. εις θαλαμον), φθάνουσαν εις τόν θαλαμον, Σορ. Άντ. 805: άν.. Άιδαν ό αύτ. Αΐ. 607, Εύρ. Ίκ. 1142: μεταφρ., ζούλια ζυγά άνύσαι, να τελειώση τις εν δουλεία, Εύρ. Τρω.

595: — σπανίως μετ' άπαρμ. άντι τής αίτιατ. στρατός.. ήνυσεν περάν, κατώρθωσε να διαθή, Αίσχύλ. Πέρσ. 721: και μετ' έπιθ. κατά παράλειψιν τού εΐναι, καταλήγω, γίνομαι εις τó τέλος, ευδαίμων άνύσει και μέγας (ένν. ών), τελευτών ευδαίμονήσει, Σορ. Φ. 720. **5)** εν τώ παθ. επί χρόνου, φθάνω εις τέλος, τελειώνω, χρόνος άνυτο Θεόκρ. 2. 92. **6)** εν τώ παθ. ώσαύτως, επί προσ., αυξάνομαι, μεγαλύνομαι, ήνυτόμα τροφάκις (λυρ.), Αίσχύλ. Άγ. 1159. **7)** λαμβάνω, προμηθεύομαι, άν. γαστρίφορβάν Σορ. Φ. 713: πρβλ. Θεόκρ. 5. 144: τίνος χρείας άνύσαι; δ. έ. τίνος χρείας προσπίπτετε, ώστε άνύσαι αύτήν; Σορ. Ο. Κ. 1755: — Μέσ., χρεϊαν ήνύσασθε, έπετύχετε, έλάθετε, Αίσχύλ. Πρ. 700: πρβλ. Χο. 858, Σορ. Τρ. 996, και ΐδε έξάνυώ 6. **II.** μετ' μετοχ., ούκ άνύω φθονέουσα, ούδέν κερδαίνω διά τού φθόνου, Ίλ. Δ. 56. **2)** παρ' κομ. πρόττω τι ταχέως, σπεύδω, ού μέλλειν.. άλλ' άνύσειν Άριστοφ. Πλ. 607, πρβλ. Βατρ. 606, 649: άλλ' άνυσον, ού μέλλειν έρχθην Άποσπ. 110: εν χρήσει πολλάκις όπως και τó φθάνω, άνυε πράττων, σπεύδε, «κάμε γρήγορα» Πλ. 413: άνυσον.. υποδησάμενος, κάμε γρήγορα και βάλε τά υποδήματά σου, Σρ. 1168, πρβλ. Όρν. 241: άνυσόν ποτ' έξελθών, «κάμε γρήγορα και έξγα επί τέλους» Φερεκρ. εν «Δουλοδιδασκαλίω» 5: άλλά συγγότερον κατά μετοχ. άνύσας ή άνύσας τι και μετ' έτέρου ήμματος, άνοιγ', άνοιγ' άνύσας, σπεύσον και άνοιον, Άριστοφ. Νερ. 181: ανάθειν άνύσας Σρ. 398: άλλ' άνύσας τρέχε Πλ. 229: λέγ' άνύσας αύτήσι 349: ού δ' έγχεον πιείν άνύσας τι Ίππ. 118: πρβλ. Σφηκ. 202, 847, 1158, Πλ. 648, 974: βοηθησάτω τις άνύσας Άγ. 571: νυν ούν άνύσαντε φροντίσωμεν Ίππ. 71: ακολουθήσει έμοι άνύσας τι Νερ. 506, πρβλ. 1253: αποδωμέν.. άνύσαντε Είρ. 872.

άνφανσις, πρξίς περι υιοθετήσεως, εισποίησις [V] Έπιγρ. Κρήτ. Γόρτ. Νομοθεσία X, 33: πρβλ. άμφαφίνωμαι, άμφαφαντής.

άνφειδήμω, ή, ψέλλιον, κόσημα, τά δε τρίτα τās Εήμας και τās άνφειδήμας Έπιγρ. Κρήτ. Νομοθεσ. Γόρτ. Κομπ. 154: πρβλ. πρβλ. Ήσυχ. άμφειδαι: ψέλλια, κρήκοι, δακτύλιοι.

άνφριμωλέω, έγκωλύ ό δικαστήριον, διεκδικώ [V] Έπιγρ. Κρήτ. Νομοθ. Γόρτ. X, 27: ΐδε μωλέω.

άνφοτάρους (= άμφοτέροις) Έπιγρ. Ναυπάκτου, Έποίκ. Λοκρ. γράμμ. έκδ. Ίω. Οϊκ.

άνω, άπαρ. άνεγν, Πλάτ. Κρατ. 415A, μετοχ. άνω: παρατ. ήνον, κτλ. (ΐδε κατωτ.): άόρ. ήνεσα, Έπιγράμμ. Έλλ. 491., 1028. 35. Ριζικός τύπος τού άνύω, άνύτω, διανύω, τελειώνω, ήνον, όδόν ένταύθα τó ήνον τó άπλωσ ήνον, έτελείωσον δηλοΐ (Εύστ.), Όδ. Γ. 496: ούτ' άν τι θύων ούτ' έπισπένδων άνοις (ώς ό Dobree άντι ναοίς ή λάβοις) Αίσχύλ. Άποσπ. 161: άλλ' ούδέν ήνον Εύρ. Άνδρ. 1132: ταύτα.. προς άνδρός έστ' άνοτος ές σωτηρίαν (ώς τó άνύω Ι. 3) Άριστοφ. Σρ. 369, ένθα ΐδε Δινδ., άρυσσάμενοι.. ήνομεν Άνθ. Π. 11. 64: άνοις άντι τού άνύοις Φρύν. εν Δ. Β. 406. **II.** Παθ., φθάνω εις τέμα, προχωρώ προς τó τέλος μου, κατά τó πλείστον επί τής συντελέσεως περιόδου τινος χρονική, μάλα γάρ νύε άνεταί, ή νύε ταχέως πλησιάζει εις τó τέμα της, «άνεταί, τελειούται» (Σχόλ.), Ίλ. Κ. 251: έτος άνόμενον, φθίνω, άπολείπον, Ήρόδ. 7. 20, πρβλ. 1. 189: ήμαρ άνόμενον Άπολλ. Ρόδ. Β. 494: άλλ' ώσαύτως, όπωπς.. έργον άνοιτο Ίλ. Σ. 473: ήνητο τó έργον Ίπρόδ. 8. 71: άνομένων βημάτων Αίσχύλ. Χο. 799: όπόταν θήρης.. έργον άνηται Όππ. Άλ. 5. 442: — άπροσώπ.. άνεταί δε προς χαριν υσεθείας άνδρών λιταίς, «γράφει δε κατ' ένίους Άσκληπιάδης άνευ τού σ, λιταί, και ούτω καθίστασι τόν λόγον: «προς δέ τó κεχαρισμένον τη υσεθεία τών άνδρών άνύοντες λιταί» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 8. 10: πρβλ. άνύω, εν άρχ. [ά Όμ., πλην εν Ίλ. Σ. 473: μετέπειτα έγένετο κοινόν] πρβλ. Αίσχύλ. ένθ' άνωτ., Όππ. Άλ. 5. 442).

άνω, Αϊολ. άνω, Γρηγ. Κορίνθ. (Koen) 455. — Έπίρρ. (άνά): **I.** μετά βηματών κινήσεως σημαντικών, άνω προς τά άνω, άνω ώθεσκε ποτί λάβρον Όδ. Α. 596: άνω άναπλεϊν, προς τά άνω, έναντίον τού βέμματος, Ήρόδ. 2. 155: κόνια δ' άνω φορεϊθ' Σορ. Ήλ. 714: κονιοστός άνω έγώρει Θουκ. 4. 34: ή άνω όδός, ή προς τά άνω όδός, Πλάτ. Πολ. 621C: ούτως, άνω Ιόντι, άπερχομένη εις τά μεσόγεια της χώρας (ΐδε κατωτέρ. Π. 1, e), Ήρόδ. 2. 8, πρβλ. Εύρ. Μήδ. 410, Δημ. 433. 24, κτλ., ούτω και εν τη φράσει άνω κάτω, ΐδε κατωτέρ. Π. 2: πέμπειν άνω, δ. έ. εκ τού κάτω κόσμου, Αίσχύλ. Πέρσ. 645, πρβλ. Χο. 147: σύριγγες άνω φυσώσι μέλαν μένος Σορ. Αΐ. 1412. **II.** μετά βηματών στάσεως σημαντικών, ύψηλά, άνω, έρ' ύψηλού, αυτίθι 239, κτλ.: τó άνω Πλάτ. Φαίδρ. 248A, κτλ. **6)** επί τής γής, εν άντιθέσει προς τόν κάτω κόσμον, νέρθε κάπυ γής άνω Σορ. Ο. Τ. 416: εις άνω ό αύτ. Ίλ. 1167: άνω βλέπειν ό αύτ. Φ. 1167: άνω επί τής γής Πλάτ. Φαίδων 109C: οί άνω, οί ζώντες, εν άντιθέσει προς τó οί κάτω, οί νεκροί, Σορ. Άντ. 1068, πρβλ. Φ. 1348, κτλ.: τά άνω πράγματα, ό άνω κόσμος, Λουκ. Χαρίδ. 1. **γ)** εν τώ Ούρανώ, κατ' άντίθεσιν προς τήν γήν, ό άνω θεοί, Λατ. saepi, Σορ. Άντ. 1072: κήρυξ.. τών άνω τε και κάτω Αίσχύλ. Χο. 124. **δ)** καθόλου, επί σχετικής θέσεως, άνω καθήσθαι,

ἐν τῷ ἄνω μέρει τῆς πόλεως, ὃ ἐ. ἐν τῇ Πυκνί, Δημ. 285. 2· ἡ ἄνω βουλή, δηλ. ἡ τοῦ Ἀρείου Πάγου, Πλουτ. Σόλ. 19· βαλλόμενοι ὑπὸ τῶν ἄνω, ὑπὸ τῶν εὐρισκομένων εἰς ὑψηλότεραν θέσιν, Θουκ. 4. 48· τὰ ἄνω Σεν. Ἄν. 4. 3, 25· τὸ ἄνω τῆς εἰκίας ὁ αὐτ. Ἰππ. 1, 2· ὁ ἄνω τόπος, ἡ ὀρεινὴ χώρα, Πλάτ. Πολ. 435E. ε) γεωγραφικῶς πρὸς τὸ ἄνω μέρος, ὃ ἐ. πρὸς βορρᾶν, ὅσον Λέσβος ἄνω .. ἔεργει Ἰλ. Ω. 544· ἄνω πρὸς βορρῆν Ἡρόδ. 1. 72· οὕτε τὰ ἄνω χωρία οὕτε τὰ κάτω, οὕτε τὰ πρὸς τὴν ἠῶ οὕτε τὰ πρὸς τὴν ἑσπέρινον ὁ αὐτ. 1. 142· — οὕτως ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ἴδε λέξ. **κάτω** Π. δ. ε. ζ) πρὸς τὰ μεσόγαια ἐκ τῆς παραλλίας, τὰ ἄνω Ἀσίης, οὕτω καὶ τὰ κάτω κατ' ἀντιθέσιν, ὁ αὐτ. 1. 95, 177, κτλ., τῆς Διόυης τὰ ἄνω ὁ αὐτ. 2. 24· ἡ ἄνω ὁδός, ἡ ἀνωτέρα, ἡ μεσόγαιος, ὁ αὐτ. 7. 128, Σεν. Ἄν. 3. 1. 8· ἡ ἄνω πόλις, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸν Πειραιᾶ, Θουκ. 2. 48· ὅπως μὴ ἐπιμνησθῶσιν οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀκαρνᾶνες, δηλ. ὅπως μὴ οἱ παρὰ τῇ θαλάσσῃ Ἀκαρν. ἀπὸ θαλάσσης ἄνω βοιωτῶν (Ἐρμάννος), ὁ αὐτ. 2. 83· ἡ ἄνω Μακεδονία Πλουτ., κτλ.: ὁ ἄνω βασιλεὺς, ὁ βασιλεὺς τῆς ἄνω χώρας, δηλ. τῆς Περσίας, Ἡρόδ. 4. 18· ἴδε ἐν λ. **ἀνάθαις**. η) περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως ταύτης ἐν τοῖς ἁγίοις καὶ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ἴδε τὴν λέξιν **κάτω** Π. δ. καὶ ε. θ) ἐπὶ χρόνου, πρότερον, ἐν τῷ παρελθόντι, τὸ πάλαι, εἰς τὸ ἄνω, εἰς τὸ παρελθόν, Πλάτ. Θεαίτ. 175B· οἱ ἄνω, οἱ ἀρχαῖοι, ὁ αὐτ. Κριτί. 110B· οἱ ἄνω τοῦ γένους ὁ αὐτ. Νόμ. 878A· αἱ ἄνω μητρές, αἱ πρὸς μητρὸς πρόγονοι γυναῖκες, ὁ αὐτ. Πολ. 461C· οὕτως, ὁ ἀνωτέρω, ὁ αὐτ. Νόμ. 880B· ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις Δημ. 328. 23. ι) ἀνωτέρω, ὡς τὸ Λατ. supra, ὅταν ὁ λόγος περὶ προηγμένης χωρίου ἐν συγγράμματι, Πλάτ. Γοργ. 508E, Πολ. 603D. κ) ἐπὶ τόπων τῆς φωνῆς, οἱ ἄνω τόνοι Πλουτ. Κικ. 3. λ) μεταφ., ἄνω βραίνειν, ὑπερηφάνως περιπατεῖν, Φιλόστρ. 15· ἄνω φρονεῖν Ἡλιόδ. 7. 23. μ) ἄνω καὶ κάτω, ἐπάνω κάτω, εἶδος καὶ ἐκεῖ, εἶρη' ἄνω τε καὶ κάτω Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 953· ἄνω καὶ κάτω φεύγειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 21· ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκλώσιν ὁ αὐτ. Ἰππ. 866· περιπατεῖν ἄνω κάτω ὁ αὐτ. Ἀυσ. 709. β) ἄνω κάτω, Λατ. susque deque, τὰ μὲν ἄνω κάτω θήσω, τὰ δὲ κάτω ἄνω, ὅα τὰ κάτω ἄνω κάτω, Ἡρόδ. 3. 3· πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφω τίσθη-σιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 650· τρέπουσα τὴν ἄνω κάτω ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 321, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 3· ἄνω κάτω συγγεῖν Εὐρ. Βάχχ. 349· καὶ ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ἄνω καὶ κάτω στρέφειν, μεταστρέφειν, μεταλαμβάνειν, κτλ., Πλάτ. ποιεῖν Δημ. 120. 19, πρὸλ. 544. 1· ἄνω καὶ κάτω μεταπίπτειν, γίγνεσθαι Πινδ. Ο. 12. 7· ἄλλ' ἡ φράσις ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλειν ἡ μεταβάλλεσθαι σημαίνει περιστροφῆς πρᾶγμα τι κατὰ παντοίους τρόπους ἐν τῇ διαδοχῇ μου, εὐρίσκομαι ὅλων ἐν ἀπορίᾳ, Πλάτ., πρὸλ. Heind. ἐν Φαίδωνι 96A, Πρωτ. 356D. 3) ἄνω ἔχειν τὸ πνεῦμα, πνευστιῶ, ἀσθμαίνω («sublimi anhelitu» Ὀρέκ.), Μένανδ. ἐν «Διεύσει» 3, Σωσιπράτ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1, ἴδε καὶ ἐν λ. ὀρ-**όβονοια**. Β. ὡς πρὸθ. μετὰ γεν., ὑπεράνω, ἡ ἄνω Ἄλυος Ἀσίῃ Ἡρόδ. 1. 130· Ἄλυος ἄνω ὁ αὐτ. 1. 103· αἱ ἄνω μητρές (ἴδε ἄνωτ. Π η) ἄνω τοῦ γένους, ὑπεράνω, Θεοφρ. Χαρ. 4· ἄλλα κυρίως παρὰ μεταγεν., Schäf. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 825. 2) ἡ γενικὴ εἶναι μεριστικὴ ἐν τοῖς αἰθέρος ἄνω ἐλεῖν Σοφ. Φ. 1092, ἀλλὰ περὶ τοῦ χωρίου τούτου ἴδε Jebb ἐν τόπῳ, ὅστις τὸ εἶθ' αἰθέρος διορθοῖ εἰς: πέλειαι δ'.: πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 1542· γῆς ἦκοντ' ἄνω ὁ αὐτ. Ἡρακλ. Μαιν. 616· μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῶν πραγματῶν Αἰσχίν. 32. 42. Γ. Συγκρ. ἀνωτέρω, ἀπολ., ἀνωτέρω θακῶν.. ὁ ὑψηλότερον καθήμενος Ζεὺς, Αἰσχύλ. Πρ. 312· ἀνωτέρω τε οὐδὲν τῶν πρηγ-**μάτων** προσκοπτεμένων, μὴ προχωροῦντων περαιτέρω, Ἡρόδ. 1. 190, κτλ. 2) μετὰ γεν., τὸ πρὸς ἐσπέρας ἀνωτέρω Σάμου, ἐπέκεινα, πέραν τῆς Σάμου, ὁ αὐτ. 8. 132· ἀνωτέρω γίγνεσθαι τιμος Σεν. Ἄν. 4. 3, 25· ἀνωτέρω τῶν μαστῶν, ὑπεράνω τῶν μαστῶν, αὐτὸθ. 1. 4, 17· μεταγενεστ. ὡς παρὰ Πολυδ. 1. 7, 2, κτλ., ἐπίσης ἀνωτέρων παρ' Ἐκκλ. ἀνωτέρως: — πρὸλ. ἀνωτέ-**ρος**. II. ὑπερθ. ἀνωτάτω, ἐκ τούτ. ἄν. (ἐνν. σπάντως) Ἡρόδ. 7. 23· ἡ ἄν. κώμη Σεν. Ἄν. 7. 4. 11· ἀνωκισανθ' ὅπως ἀνωτάτω Ἀριστοφ. Εἰρ. 207· ἡ ἀνωτάτω ἀσκισχ, ἡ ὑψίστη, Ἀρρ. Ἐπιπκ. 3. 24, 84· τὰ ἀνωτάτω γένη Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 138· ἴδε **ἀνωτάτος**. Ἀνάγνωθι τὴν λέξ. **κάτω** ὀλοκλήρον. **ἄνω** [ᾶ], ὑποακτ. τοῦ ἄορ. ὅ' τοῦ ἀνίημι. **ἄνωγα**, παλαιὸς Ἐπ. πρμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ., ἔχων σφόδρα ἀνωμάλους σχηματισμούς: **ἄνωγα**, **ας**, **ε**, ἄνευ αὐτῆς., Ἰλ. καὶ Τραγ., Ἡρόδ. 3. 81· α' πληθ. **ἄνωγμεν** Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλ. 528· πρὸς τῶν **ἄνωγ** Εὐρ. Ὀρ. 119, ἀλλὰ πλεονάσις **ἄνωχοι** Ἰλ. Ψ. 158, Αἰσχύλ. Χο. 772, Εὐρ. γ' ἐν **ἄνωγέτω** Ὀδ. Β. 195, **ἄνω-**χθω**** Ἰλ. Δ. 189· ὅ' πληθ. **ἄνώγετε** Ὀδ. Ψ. 132, **ἄνωχοι** X. 437, Εὐρ. Ρῆσ. 987· ὑποακτ. **ἄνώγη** Ὀμ., Ἡρόδ. 7. 104· ἄπαρ. **ἄνώγημι** Ἰλ. N. 56: — ὑπερσυντ. μετὰ σημασ. παρ., γ' ἐν **ἠνώγει** Z. 170, Σοφ.· καὶ ἄνευ αὐτῆς. **ἄνώγει** Ἰλ. Σ. 176· Ἰων. **ἠνώγει** Ὀδ. 1. 44, P. 55: — ἄλλ' ὁ τύπος ἀνώγει ἐν Ἰλ. Z.

439, H. 74, T. 102, Ὀδ. E. 139, 357, Ἦσ. Θ. 549, Ἡρόδ. 7. 104 εἶναι κατ' ἀνάγκην ἐνεστώς κατὰ σημασίαν, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀναγῆθῃ εἰς ἐνεστώτα **ἄνώγω** (ἄν καὶ ἐν ἄπασι τούτοις τῷ χωρίῳ ἴδοντο νὰ ἐνεστώσῃ **ἄνωγεν**)· ἔχομεν ὡσαύτως ὅ' εὐκρινὸν ἀνώ-**γετον** Ἰλ. Δ. 287, καὶ (μεταγ.) ὅ' ἐν. **ἄνώγετε** Κόιντ. Σμ. 13. 238: — Ἐκ τούτου πάλιν τοῦ ἐνεστώτος σχηματίζονται ὁ παρ. ἠνώ-**γον** Ἰλ. 1. 578, Ὀδ. E. 239, ἡ **ἄνωγων** Ἰλ. E. 805, Ὀδ. Γ. 35, κτλ.: **ἠνώγε** Ἰων. εἰς Δῆμ. 298, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 68: μέλλ. **ἄνώξω** Ὀδ. Π. 404· ἄορ. **ἠνώξαι** Ἦσ. Ἀσπ. 479, ἄπαρ. **ἄνώξαι** Ὀδ. K. 531· ἄορ. ὑποτ. **ἄνώξομεν**, Ἐπ. ἀντὶ **ῶμεν**, Ἰλ. O. 295: — Ἐν Ἰλ. Η. 394, ὁ παρ. **ἠνώγομεν** ὑποτίθησιν ἕτερον ἐνεστώτα **ἄνώγεω**, ἐκτός ἄν (μετὰ τοῦ Spitzn.) ἀναγνώσωμεν **ἠνώγε**ιν. Παιήρ. βῆμα (ἀπαντῶν δις παρ' Ἡρόδ.), κελύω, παραγγέλλω, διατάττω, Λατ. jubeo, ἰδίως ἐπὶ βασιλέων καὶ δεσποτῶν, Ἰλ. E. 899, κτλ.: ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἴσων καὶ κατωτέρων, συμβουλευώ, παρακινώ, προτρέπω, Η. 8, Ὀδ. B. 195. κτλ.: — Ἡ πλήρης σύνταξις εἶναι μετὰ αἰτ. προσ. καὶ ἄπαρ., σιωπᾶν λαθὼν ἀνώγει, ἐκέλευσε τὸν λαὸν νὰ σιωπήσῃ, Ἰλ. B. 280, πρὸλ. Δ. 287, κτλ.: **πατήρ σ' ἄνωγε** .. αὐδ' ἄν Αἰσχύλ. Πρ. 947, πρὸλ. 1037, κτλ.: **πράσσειν ἄνωγας** οὐν με τάδε; Σοφ. Τρ. 1247· **σιγᾶν ἄνωγα** (ἐνν. σε) ὁ αὐτ. Ἰλ. 1458: — παρ' Ὀμ. ὡσαύτως μετὰ ὁστ. προσ., Ὀδ. K. 531, γ. 139, κέξ., πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. A. 693: — μετ' αἰτ. προσ. μόνον, αὐτὸν Θυμῶς .. ἀνώγει, ἡ ψυχὴ τὸν παρακινεῖ, τὸν προτρέπει, τὸν ἀναγκάζει., Ἰλ. O. 43· κέλομαι καὶ ἄνωγα Ὀδ. Γ. 317, κτλ. **ἄνώγατος** ἢ **ἄνώγεων**, τό, (ἄνω, γαῖα) «τὸ ἄνω τῆς γῆς ὄν» (Ἐτυμ. Μ.), τὸ ὑπερῶν τῆς οἰκίας χρησιμεύον ὡς ἀποθήκη, κάρυα δὲ ἐπὶ τῶν ἀνωγαίων ἦν πολλὰ καὶ πλατέα Σεν. Ἄν. δ. 4, 29, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδῆλ. 86: — ὡσαύτως, ὡς δευτηγέρον, Λατ. coenaculum, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ'. 15, κ. Λουκ. κβ'. 12. 2) δεσμο-**τήριον**, Ἀρποκρατ. ἐν λέξ. **ἀναγκαῖον**, πρὸλ. καὶ Σουδ'. ἐν λέξ. **ἀνάκατον**. — Εὐρίσκομεν ὡσαύτως ἐν χειρογρ. καὶ Γραμμ. τοὺς τύπους **ἄνώγεον**, **ἄνάγατον** ἢ **ἀνώγατον**, τό, καὶ **ἄνώγεως**, **-εω**, ὃ, ἡ, Λοβ. Φρόνυ. 297. **ἄνώγεν**, ἴδε ἐν λ. **ἀνοίγωμα**. **ἄνώγη**, ἡ, (ἄνωγα) παρακλύσεις, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 1134, κτλ. **ἄνώγω**, ἴδε ἐν λ. **ἄνωγα**. **ἄνώδης**, ες, (ἄνω, ὄδωα) ὁ μὴ ἔχων ὁσμὴν, ποιοῦσιν ὃ τι μά-**λιστα** ἀνώδη (ἀώδη, Ἐρμάννος) τὰ δεξιόμενα ὕγρα τὰς ὀμίας Πλάτ. Τιμ. 50E: ἐσηματισμένον ὡς τὸ εὐώδης. **ἄνώδητος** [τ], ἔγω ὀδῖνας τοκετοῦ, τίκτω, πιεζομένην δὲ λο-**χείην** λυσιπέτω Κύπριος ἀνωδίνεσκε Νόνν. Δ. 41. 167. **ἄνωδόρκα**, «βρογχίος ὁ ἰχθύς ὑπὸ Θηβαίων» Ἠσύχ. **ἄν-**ωδος****, ον, ὁ μὴ ἄδων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1. 29. **ἄνωδῶνία**, ἡ, ἔλλειψις ὀδύνης, Πρωταγ. παρὰ Πλουτ. 2. 118E. **ἄνω-**δῶννος****, ον, (ὀδύνη) ὁ μὴ προξενῶν ὀδύνην, οἰδημάτα Ἰππ. Προγν. 38· ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων ὀδύνην, ὁ μὴ ὑποξάνων ἐξ ἄλλως, ἀλλ' ἠῶμαί μὲν σ' εἰσίδων παρ' Ἐπιπίδα ἀνώδῶ-**νον** Σοφ. Φ. 883· τὸ ἀνώδῶνον = ἀνωδῶνία Πλουτ. 2. 1021: — Ἐπιπρ. **ἄνωδῶνος**, τίκτεσθαι Ἰππ. Κωκκ. Προγν. 205· ἀνω-**δῶννῶτα** ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384. 3. 2) ὁ μὴ βλάπτων, ἀδελφῆς, τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδῶνον κακὸν Σοφ. Αἴ. 554 (πιθανὸς νόθος στίχος ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ)· ἀμάχημα ἡ αἰσχος ἀνώδῶνον, ὁρισμὸς τῆς λ. **γαλοῦτον** Ἀριστ. Ποιητ. 5. 2. II. ἐνεργ., ὁ καταπαύων, πρᾶξων τὴν ὀδύνην, Ἰππ. Ἀφ. 1253· φάρ-**μακον** ἀνώδῶνον Πλουτ. 2. 614C: — Τὸ ἐπιτύβ. ἐπιγράμμα ἰα-**τροῦ** ἐν Ἀνθ. Π. παρχρτ. 57, συνδυάζει ἀμοτέρως τὰς σημασίας, πολλοὺς δὲ σώσας φαρμάκοις ἀνωδῶνοισι, ἀνώδῶνον τὸ σῶμα νῦν ἔχει θανάτῳ. **ἄνωθεν**, καὶ χάριν τοῦ μέτρου **ἄνωθε** (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 698), Δορ. **ἄνωθα**. Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 5774. 87 (ἄνω): — Ἐπιπρ. τόπου, ἐκ τῶν ἄνω, ἐξ ὕψους, Ἡρόδ. 4. 105, Πινδ. Ἀποσπ. 87, Τραγ., κλ.: ὕδατος ἄνωθεν γενομένου, ὃ ἐ. βρο-**χῆς**, Θουκ. 4. 75· βάλλειν ἄνωθεν ὁ αὐτ. 7. 84: — εἰ δὲ μὴ θεός ἔστρεψ' ἄνωθεν περιβαλὼν κάτω χθονός (κατὰ τὸν Paley «εἰ ὃ ἡμῶς θεός ἔστρεψε ἄνω» κτλ.) Εὐρ. Τρω. 1243· ἐκ τοῦ ἑσω-**τερικοῦ** χώρας τινός, Θουκ. 1. 59, Σεν. Ἄν. 7. 7, 2. 2) κατὰ τι κοινὸν ἐλληνικὸν ἰδίωμα (ἴδε Jelf. Ἐλλ. Γραμμ. § 647), συχνάκις τίθηται ἀντὶ τοῦ **ἄνω**, ἐπάνω, ὑψηλᾶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κάτω**-**θεν** ἢ **κάτω**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 871, καὶ συχνάκις παρὰ τοῖς ἄλλοις Τραγ.: ἐπὶ τῶν θεῶν, ὁ αὐτ. Ἰκ. 597, Πλάτ. Νόμ. 717B· ἐπὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, οἱ ἄνωθεν (καθ' Ἐρμάννον οἱ ἄνω), οἱ ζῶντες, Αἰσχύλ. Χο. 834, Εὐρ. Ἐλλ. 1014· ἀλλ' ὡσαύτως, οἱ ἐπὶ τοῦ κατα-**στρωματός** πλοίου, Θουκ. 7. 63· ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἀέρι πτηνῶν, Σοφ. Ἰλ. 1058· ἡ ἄνωθεν Φρυγία, ἡ ἄνω Φρυγία, Δημ. 671. 19. 6) σπαν. μετὰ γεν., ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου Ἡρόδ. 1. 75· τῆς γενῆς Πλουτ. Θεμιστ. 12· ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1579, τὸ γῆς πιθανῶς **ἀνήγει** εἰς τὸ ἄχθ. II. ἐπὶ χρόνου, ἐξ ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς, ἄνω-**θεν** ἀρχεσθαι ἐπιχειρεῖν Πλάτ. Φίληβ. 44D, Νόμ. 781D· ἐξε-**τάσθαι**, Λατ. ex alto repetere, Δημ. 1082. 7· ἐπὶ ἀναφορῶν, εἰς τὰ προηγουμένως γραφέντα, ἀνωτέρω, προηγουμένως, Ἀθανάσ., Γραμμ.: — οἱ ἄνωθεν, οἱ προπάτορες, Πλάτ. Τιμ. 18D· Κορίν-

θαι εἰμὲς ἄν., ἐκ καταγωγῆς. Θεόκρ. 15. 91, πρὸλ. 22. 164· ποιηρὸς ἄνωθεν, ἐκ γενετῆς, Δημ. 1125. 23· ἐν τοῖς ἄν. χρόνοις ὁ αὐτ. 121. 19:—τὰ ἄνωθεν, αἱ πρῶται ἀρχαί, Πλάτ. Φαίδ. 101D.

2) πάλιν ἐν νέου, πάλιν ἐξ ἀρχῆς, φιλαν ἄν. ποιεῖται Ἰουσήφ. Ἀρ. Ἰ. 1. 18, 3, Ἄρτεμ. Ὀνειρ. 1. 14, πρὸλ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. γ', 3, Ἐπιστ. π. Γαλ. δ', 9· πρὸλ. Ἀποκρ. ἐν ταῖς λέξ. ἀναθεσθαι, ἀναποτιζόμενα, ἀνασυντάξας.

ἄνωθέω: μέλλ. ἄνωθεο:—ὠθῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἐμπρός, ἀνώσαντες [δηλ. τὴν αὐτὴν] πλέον ἐς πόλιν, ὠθήσαντες αὐτὴν μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἐπλεον εἰς τὴν πόλιν, Ὀδ. Ο. 553—ὡς τὸ Λατ. προtere in altum, μηδ' ἐς τοὺς πολεμίους ἀνώσαι [τὴν πόλιν], μηδὲ ἐμβαλεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰς τῶν πολεμίων χεῖρας, «μηδὲ νὰ τὴν κίμετε νὰ πῆσῃ εἰς τὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν», Θουκ. 8. 93.—Παθ., ὠθούμαι πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. Προβλ. 23. 4, 3. 2) ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἰππ. π. Ἄρθρ. 839· πέμπω ὀπίσω, ὅστις σῖτον .. ἐπαχθέντα ἀνωθεοῖη Σὺλλ. Ἐπιγρ. 3044. 51.—Μέσ., ἀπωθῶ, ἀποκρούω, οὗτοι ἦσαν οἱ .. βασιλεῖα .. ἀνωσάμενοι Ἡρόδ. 7. 139, πρὸλ. 8. 109.

ἄνωιστί [Γ], ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., «ἀνυποσίτως, ἀπροσδοκίως» (Ἡσύχ.). Ὀδ. Δ. 92.

ἄν-ώιστος, ον, (οἴμας) ἀπροσδοκίτος, ἀνέλπιστος, ἀπρόσπτος, ἀνώιστον κακὸν Ἰλ. Φ. 39· ἀνώιστων πολέων περ' Ἐπιγράμμ. Ὀμ. δ' βέλεα Μόσχ. 2. 75:—Ἐπίρρ. -τως Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 680.

ἄνώιστος, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀνοιστός, ἀνώιστου δὲ γενόμενου .. ἐς τὴν Πυθίην, ἀνενεχθέντος δὲ εἰς τὴν Πυθίαν τοῦ πράματος, Ἡρόδ. 6. 66. 2) ἀνωψοθεῖς, ὠψυμένους, Ἄρεταί. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15.

ἄν-ώλεθρος, ον, (ὄλεθρος) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον, Παρμεν. Ἀποσπ. 57· ἀθάνατος καὶ ἀνώλεθρος Ἀναξίμανδρ. 1. Πλάτ. Φαίδων 88B, 95B. κ. ἀλλ. II, ἐνεργ., ὁ μὴ προξενῶν ὄλεθρον, ἀβλαβής, Ἔφειρ Πανσ. 10. 17, 12· ἐπὶ συμπτώματων, Ἄρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5.

ἄν-ωλόφυκτος, ον, (ὄλοφύξω) ὃν δὲν ἐθρήνησέ τις, «ἀνωλόφυκτον ἀδάκρυτον» Ἡσύχ.

ἄνώλειως, «ἰσχυρός» Ἡσύχ.

ἄνωμᾶλῶ, εἶμαι ἀνωμαλός, Γρηγ. Νύσος. τ. I, σ. 315D.

ἄν-ωμᾶλῆς, ἐς, (ὄμαλός) = ἀνωμαλός, Ἀριστ. Προβλ. 19. 6, 1· ἡ φωνὴ μεταβάλλει ἐπὶ τὸ .. ἀνωμαλότερον ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 7. 1, 3.—Ἐπίρρ. λῶς = ἀνωμᾶλως, ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 9, 5.

ἄνωμᾶλῖα, ἡ, ἡ ἔλλειψις ὀμαλότητος, Πλάτ. Πολ. 547A, Δισχίν. 29. 11, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. Α. 1. 16, 11· ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 25. II, ἐπὶ περιστάσεων ἢ καταστάσεων, κτλ., ἀνωμαλῖα τῆς κτήσεως ὁ αὐτ. Πολιτικ. 2. 9. 13· βίου, τύχης Διόδ. 18. 59., 20. 30. III, ἐπὶ προσώπου, ἀταξία, Δισχίν. 35. 7, Ἰσοκρ. 16A, Πλουτ. Αἰμίλ. 17· ἀνωμαλῖαν ἔχων, ἀνωμαλόν εἶναι, Σπράβ. 742. IV, παράβασις κανόνος, ἀνωμαλῖα, Γραμμ. V, ἀδιαθεσία, Ἡλιόδ. 7. 19.

ἄνωμᾶλῖος, ἀνωμᾶλῖος, ἴδε ἀνομ-.

ἄνωμᾶλος, ον (ἄν- ἄρν., ὄμαλός) ἐπὶ ἐδάφους, ὁ μὴ ὀμαλός, ὁ μὴ πεδινός, ἢ δὲ γὰρ [ἡ χώρα] ἀνωμαλός αὐτὸ Πλάτ. Νόμ. 625D· τὸ ἀνωμαλόν, ἡ ἀνωμαλῖα τοῦ ἐδάφους, Θουκ. 7. 71, Ἀριστ. Προβλ. 5. 40, 1 κ. ἀλλ.· καὶ ἐν τῷ ὑπερβ., Ἰππ. π. Ἄερ. 289· ἐπὶ κινήσεων, Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 14 κ. ἀλλ.· ἐπὶ περιόδῳ χρόνου, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 37· ἐπὶ τῆς φωνῆς, αὐτόθι 5. 7, 25:—Ἐπίρρ. ἀνωμᾶλως: ἀνωμ. κινεῖσθαι ὁ αὐτ. Φυσ. 6. 7, 6 κ. ἀλλ. II, ἐπὶ καταστάσεων, περιστάσεων, τύχης καὶ τῶν ὁμοίων, φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἄν. τύχη Εὐρ. Ἀποσπ. 685· πόλις, πολιτεία, Πλάτ. Νόμ. 773B, Μενέξ. 238E· φύσις ὁ αὐτ. Τίμ. 58A:—Ἐπίρρ. -λως Ἰππ. Προγν. 37, Πλάτ. Τίμ. 52E. III, ἐπὶ προσώπων, ἀσταθῆς, ἰδιότροπος, κἂν γὰρ ἀνωμαλός τις ἢ ὁ τὴν μίμησιν παρέχων Ἀριστ. Ποιητ. 15, 6· ἄχλος, δαιμόνιον Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 42, Καρχ. 59· πῖθηκος Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 2. IV, παρὰ γραμμ. λέξεις μὴ σχηματιζόμεναι κατὰ τοὺς γενικούς κανόνες.

ἄνωμᾶλότης, ητος, ἡ, = ἀνωμαλῖα, Πλάτ. Τίμ. 57E, 58C, καὶ ἀλλαχού.

ἄνωμᾶλωσις, ἴδε ἐν λ. ἀνωμᾶλωσις.

ἄν-ωμος, ον, «ὁ μὴ ἔχων ὦμον» Σουῖδ.

ἄνωμοτι, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἄνευ ὄρκου, καὶ ὀμνύντας καὶ ἄνωμοστὶ Ἡρόδ. 2. 118.

ἄν-ώμοτος, ον, (ὄμνυμι), ὁ μὴ ὀμῶσας, ὁ μὴ ὀρκισθείς, μὴ δεδεμένος ἢ ὑποχρεωμένος δι' ὄρκου, ἢ γλῶσσο· διώμοχος, ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος Εὐρ. Ἰππ. 612, πρὸλ. Ἀριστ. Θεσμ. 275, Ἀριστ. Πρτ. 3. 13, 8· ἀνώμοτοι μάρτυρες Ἀντιφῶν 130. 40, πρὸλ. Δημ. 542. 14· Ὁεὼν ἀνώμοτος (ἐνώμοτος, Ναυκίος) Εὐρ. Μῆδ. 737:—Ἐπίρρ. -τως Ἀριστείδ. 2. 287. II, εἰρήνην, ἐν ἣ οἱ συνθηκολογήσαντες δὲν ὀρκίσθησαν, Δημ. 404 ἐν τελ.

ἄνωμῶ, σηκώνω εἰς τὸν ὦμον, ἕτερος σημαῖαν ἀνωμῶσας Νικήτ. Χρον. 153A· (διάφ. γραφ. ἀνεμῶ).

ἄνωμῶς, εἶδος, καὶ ἀνωμῆς, εἶδος, φυτὸν θαμνοειδὲς καὶ ἀκανθῶδες, κοιν. παλαμινίδα (ἐν Ἡλιδί καὶ Μεσσήνῃ), ἀνωμῖδα (ἐν Λήμνῳ), Διοσκορ. 3. 19 (21)· ἴδε ἐν λέξ. ὄνωνες.

ἄνωμῶσις, ἴδε ἐν λ. ἀνωμᾶλωσις.

ἄνωψοί, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἄνευ ὄρκου, καὶ ὀμνύντας καὶ ἄνωμοστὶ Ἡρόδ. 2. 118.

ἄν-ώψοτος, ον, (ὄμνυμι), ὁ μὴ ὀμῶσας, ὁ μὴ ὀρκισθείς, μὴ δεδεμένος ἢ ὑποχρεωμένος δι' ὄρκου, ἢ γλῶσσο· διώμοχος, ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος Εὐρ. Ἰππ. 612, πρὸλ. Ἀριστ. Θεσμ. 275, Ἀριστ. Πρτ. 3. 13, 8· ἀνώμοτοι μάρτυρες Ἀντιφῶν 130. 40, πρὸλ. Δημ. 542. 14· Ὁεὼν ἀνώμοτος (ἐνώμοτος, Ναυκίος) Εὐρ. Μῆδ. 737:—Ἐπίρρ. -τως Ἀριστείδ. 2. 287. II, εἰρήνην, ἐν ἣ οἱ συνθηκολογήσαντες δὲν ὀρκίσθησαν, Δημ. 404 ἐν τελ.

ἄνωψῶ, σηκώνω εἰς τὸν ὦμον, ἕτερος σημαῖαν ἀνωψῶσας Νικήτ. Χρον. 153A· (διάφ. γραφ. ἀνεψῶ).

ἄνωψῶς, εἶδος, καὶ ἀνωψῆς, εἶδος, φυτὸν θαμνοειδὲς καὶ ἀκανθῶδες, κοιν. παλαμινίδα (ἐν Ἡλιδί καὶ Μεσσήνῃ), ἀνωψῖδα (ἐν Λήμνῳ), Διοσκορ. 3. 19 (21)· ἴδε ἐν λέξ. ὄνωνες.

ἄνωψῶσις, ἴδε ἐν λ. ἀνωμᾶλωσις.

ἄνώ-φοιτος, ον, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀναβαίνων, ἀνερχόμενος, Ζήνων ἐν Σ:οβ. Ἐκλογ. 1. 406, Φιλῶν 2. 513, κτλ.

ἄνωνόμαστος, ον, (ὀνομάζω) ἀνώνομος, μὴ ἔχων ὄνομα, ἀπερίγραπτος, ἄρρητος, ἀδιήγητος, Εὐρ. Ἐκ. 714· ἄν. ὁσιμὴ Ἀριστοφ. Ὀρν. 1715.

ἄνωνώμιος καὶ -ί, ἐπίρρ., ἀνωνώμιος, Α. Β. 747, 31, Ἐτυμολ. Μ. 764. 22.

ἄνωνώμια, ἡ, τὸ μὴ ἔχειν ὄνομα, Ἀρατ. 146.

ἄνώνομος, ον, (ἐκ τοῦ ὄνομα Αἰολ. ἀντὶ ὄνομα) ἄνευ ὀνόματος, οὐ μὲν γὰρ τις πάνταμ ἀνώνομός ἐστ' ἀνθρώπων Ὀδ. Θ. 552· ἡ Εὐρώπη .. ἦν ἀνώνομος Ἡρόδ. 4. 45· ταῖς ἀνωνόμοις θεαῖς, δηλ. ταῖς Ἐρινύσι, Εὐρ. Ἰ. Τ. 944· Ὀσκού πάϊς ἐστὶν ἀνώνομος Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 6. 86· οὕτω Πλάτ., κλ.

2) ἀνώνομος, ὡς παρ' ἡμῖν, μήνυσις Λυσ. 131. 39. 3) ἄρρητος, ἄφατος, ἀπερίγραπτος, Ἀριστείδ. 1. 322. II, ἄγνωστος, ἀσήμαντος, ἄδοκος, γήρατος Πινδ. Ο. 1. 132· γῆ μὲν πατρις οὐκ ἄν. Εὐρ. Ἐλ. 16, πρὸλ. ὁ αὐτ. Ἰππ. 1· ὄνομα ἄν. Ἀριστοφ. Λυσ. 854· ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Ἀποσπ. 377, Πλάτ. Νόμ. 721C· ἄν. καὶ ἄδοξοι Δημ. 106. 6.—Ἐπίρρ. -μωσ Πολυδ. Ε', 160.

ἄνωξις, εως, ἡ, = ἀνωγῆ· «βούλευσις» Ἠτύχ.

ἄνώξω, ἴδε ἐν λ. ἀνωγα.

ἄνώπιον, τό, (ὀπή) τὸ ἄνωθεν τῆς θύρας μέρος, κατὰ πληθ., Πολυδ. Β', 53.

ἄνώποδα, με τοὺς πόδας ἄνω, ἀνάποδα, ἀνώποδα ἑαυτὸν Ἰνδαλλόμενον ἐν ὕδατι ἐνοπρισιάμενος Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Α', σ. 93.

ἄνωρέας· «οὐκ ἀπολλυμένους» Ἡσύχ.

ἄνω-ρεπής, ἐς· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ρέπων, Βυθ.

ἄνωρῖα, Ἰων. -τή, ἡ, τὸ ἄκαιρον, τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, ἅμια δὲ ἀνωρῖον εἶναι τοῦ ἔτους πολυμείναι, πρὸς πόλεμον ἀκατάλληλος ὥρα τοῦ ἔτους, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὥρα ἔτους, Ἡρόδ. 8. 113.

ἄν-ωρος, ον, = ἄωρος, ἄνωρος ἀποθανόντων Ἡρόδ. 2. 79.

ἄν-ώροφος, ον, (ὄροφος) ἄνευ ὄροφῆς, ἀστέργαστος, Λουκ. 350, Δίων Κ. 37. 17.

ἄνωρροθία, ἡ, τὸ κύμα τὸ ἀνυψούμενον μέχρι τῶν χειλέων τοῦ πλοίου, Πολυδ. Β', 90.

ἄνωρροπος, ον, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀνάρροπος (ἰδὲ ἴδε), Εὐστ. Πιωνημάτ. 185 77.

ἄνωρῶμαι [ῶ], ἀποθ., ὠρῶμαι ἰσχυρῶς, κραυγάζω μετὰ ὀρωγῆς, πένθος δ', οὐχ ὕμναιον ἀνωρῶντο γονῆες Ἀνθ. Π. 7. 468· μνηχθῆναι τινι προσεοικὸς ἀνωρῶντο Ἡλιόδ. 10. 16.

ἄνωσαι, ἴδε ἐν λ. ἀναφέρω.

ἄνωστικῶς, ἐπίρρ., δι' ὠθήσεως πρὸς τὰ ἄνω, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 69.

ἄνωστέον· «ἐγκλητόν» Ἡσύχ.

ἄνώστατος, ης, ον, ὑπερβ. ἐπιθ., ἐσηματισμένον ἐκ τοῦ ἄνω· τὰ ἀνώτατα Ἡρόδ. 2. 125· θεοὶ ἀνώτατοι Εὐρύφραμ. παρὰ Σοβ. 555. 53:—Ἐπίρρ. ἀνωστάτω· ἴδε ἐν λ. ἄνω.

ἄνωτερικός, ἡ, ὄν, τὰ ἀνωτερικά μέρη, τὰ ὕψηλά, τὰ μεσογία (ἴδε ἄνω II. 1. ε), Πράξ. Ἀπ. Ὀ', 1. II, παρ' Ἰππ. 264. 11, τὸ ἀνωτερικόν, φάρμακον ἐνεργούν πρὸς τὰ ἄνω, ἐμεικτόν.

ἄνώτερος, α, ον, συγκρ. ἐπιθ., ἐσηματισμένον ἐκ τοῦ ἄνω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 17, 13· -ον ὡς ἐπίρρ., αὐτόθι 2. 11, 9:—Ἐπίρρ. ἀνώτερω· ἴδε ἐν λ. ἄνω.

ἄνώτέρωθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἀνωτέρου μέρους, Ἰππ. 275. 3.

ἄνωτος, ἀντὶ ἄνωτος, Κῶδ. Ἠθ. Πλουτ. σ. 963B.

ἄνω-φάλακρος, ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν φαλακρός, Πτολ. Τετραβ. σ. 143, 17.

ἄνωφέλεια, ἡ, ἔλλειψις ὠφελείας, Διογ. Α. 9. 78, Ἀκύλ. Π. Α.

ἄνωφέλης, ἐς, ὁ μὴ ὠφέλιμος, ἄχρηστος, ἀφροσύνη Ἐνεοφάν. 3. 1· γόοι Δισχύλ. Πρ. 33· σκία Σοφ. Ἠλ. 1159 πάντα ἄν. ἦν Θουκ. 2. 47· ἄν. αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις Πλάτ. Πολ. 496D κ. ἀλλ.

2) ἐπιθλαβής, βλαπτικός, Θουκ. 6. 33· τινὶ Πλάτ. Πρωτ. 334A, Ἐν.—Συγκρ. -ἔστερος Εὐρ. Ἀποσπ. 49.—Ἐπίρρ. -λῶς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 3, 6.

ἄνωφέλητος, ον, ἀνωφέλης, μάταιος, ἄχρηστος, τινὶ, εἰς τινα Δισχύλ. Χ. 752· ἀπολ., Σοφ. Ἄντ. 645, Ἠλ. 1144· γῆ Ἐν. Κύρ. 1. 6, 11. II, ἀνωφ. ἀνθρώπος, «ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου ἢ μὴ βουλομένου ὠφελῆσθαι», Εὐτόλιος ἐν Ἀδῆλ. 87 (Α. Β. 4, 24).

ἄνωφέρεια, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἄνω φορὰ, ἡ ἀνήφορος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατωφέρεια, Ἀλεξ. Ἄφρ. Προβλ. 1. 92.

ἄνω-φερής, ἐς, ὁ πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ἀναβαίνων, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ κατωφερής, ὁμαί Ἀριστ. Προβλ. 13. 5· τὸ ἀνωφέρεις Πλουτ. 2. 649C. 2) ἐπιθ. ὁ πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ἀναβαίνων, μεθυστικός, Ἀθῆν. 32C. II, ἐνεργ. ὁ πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 2.

ἄνωφλῆον, τό, (φλία) τὸ ἄνω μέρος τῆς θύρας, «τὸ ὑπέρθυρον», Σουῖδ.

ἄνώ-φοιτος, ον, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀναβαίνων, ἀνερχόμενος, Ζήνων ἐν Σ:οβ. Ἐκλογ. 1. 406, Φιλῶν 2. 513, κτλ.

ἀνωφρώω, φέρω πρὸς τὰ ἄνω, συγν. παρ' Εὐστ., ἰδίως ἐν τῷ παθητῷ.
ἀνώφορος, ον, = ἀνωφερής, Σέξτ. Ἐμπ. 10. 9.
ἀνωχθεῖς, ἀνώχθω, ἀνωχθεῖ, ἴδε ἐν λ. ἀνωχθα.
ἀν-ώχυρος, ον, δοκιμώτερος τύπος τοῦ ἀνόχυρος (Λοβ. Φρόν. 712), ὁ μὴ ὡχυρωμένος, Ξεν. Ἄγρ. 6. 6. II. ἀνοικτός, χώρα ὑποπτ. ἐν Ἰπκ. π. Ἄερ. 295.
ἄξεινος, ον, Ἰων. ἀντί ἄξενος, ὁ ἴδε.
ἄξιμεν, -έμεναι, ἴδε ἐν λ. ἄγω.
ἄξενάγωγος, ον, ὁ μὴ γενόμενος δεκτὸς ὡς ξένος, ὁ μὴ ἐναγγηθείς, Εὐστ. Προοίμ. 1. 10. — Ὡσαύτως, ἐν Notices des Mss. τ. 10. μ. 2. σ. 262, ἄξενάγωγος, ον.
ἄξενία, ἡ, ἔλλειψις φιλοξενίας, Ἐρατοστ. παρὰ Στράβ. 802.
ἄ-ξενος, Ἰων. καὶ ποιητ. ἄξεινος, ον, ἀφιλόξενος, ἐπὶ προσώπων, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ πολύξενος, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 713· ἀνήρ ἔξνοισιν ἄξ. Εὐρ. παρὰ Στob. 621. 4· ἄξ. καὶ ἄγριον Πλάτ. Σοφ. 217E· ἐπὶ τόπων, ὄριος Σοφ. Φ. 217· γῆ, στέγη Εὐρ. I. T. 94, Κούλ. 91:— Συγκρ. καὶ ὑπερθ. -ώτερος, -ώτατος. ὁ αὐτ. Ἄλκ. 556, Μῆδ. 1264. II. Ἄξεινος (ἐνν. πόντος) ὁ μετὰ ταῦτα κληθεὶς Εὐξείνιος (Euxeinus qui nunc Aeneus ille fuit, Ὁβ.), Πινδ. Π. 4. 362· Ἄξενος ἐν Εὐρ. Ἄνδρ. 794· καὶ μετὰ τῶν οὐσιαστ. πόρος, πόντος ἄξενος Εὐρ. I. T. 253, 341:— πρὸλ. ἐπιδρομή, συμπληγάς.
ἄ-ξιστος, ον, μὴ ἐξεσμένος, ἀπελέκτος, μὴ κατεργασμένος, λιόχος Σοφ. O. K. 19, πρὸλ. Ἄποστ. 487, Ἄνθ. Π. 7. 657:— μεταφ' ἐπὶ ποιητῶν, τραχὺς, ἀδέξιος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βαστ. 86.
ἄ-ξήραντος, ον, ὁ μὴ ξηρανόμενος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 130. 48.
ἄξια, Ἰων. -ία, ἡ, (ἄξιος) ὡς καὶ νῦν, ἡ ἄξια πράγματός τινος, πρὶν ἂν σφί ἀπισωθῆ (ὁ χρυσός) τῆ ἀξίῃ τῶν φορτίων Ἡρόδ. 4. 196· ἄλλ' ἀντιθέτως .. τοῦ τιμηματος τῆς ἄξιας ἕκαστον Εὐρ. Ἰπκ. 623· ἡ ἄξια τοῦ δούλου Πλάτ. Νόμ. 936D· τὸ ἀριόζον, τὸ πρέπον, κατ' ἄξίαν ἕκαστου ἀδικήματος Ἡρόδ. 1. 100· χρηματικὸν ποσόν, ὑποτελεῖν .. ἄξιν βασιλέϊ ὁ αὐτ. 4. 201· τῆς ἄξιας τιμᾶσθαι, τῆς πραγματικῆς ἄξιας, Πλάτ. Ἄπολ. 36B, πρὸλ. D. E· ἡ ἄξια τῆς βλάβης ὁ αὐτ. Νόμ. 845E· προσάπτειν ἕκαστον τῶν ἀμαρτημάτων τὴν ἄξίαν τοῦ .. πάθους αὐτοῦ 876D· μὴ κατ' ἄξίαν τῆς οὐσίας Ξεν. Κύρ. 8. 4, 32· σκοποῦμαι .. εἰ ἄρα ὡσπερ τῶν οἰκετῶν, οὕτω καὶ τῶν φίλων εἰσὶν ἄξιαί ὁ αὐτ. Ἄπομν. 2. 5, 2· κατὰ τὴν τῆς ὀλιγωρίας ἄξίαν, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἀμελείας του, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 249. 27· ἡ κατ' ἄξίαν ἰσότης Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 1, 15· τὸ κατ' ἄξίαν ἴσον αὐτοῖς 5. 7, 8· παρὰ τὴν ἄξίαν ὁ αὐτ. Ἡθ. N. 4. 2, 13 κ. ἄλλ. 2) ἐπὶ προσώπων, ἄξια, ὑπόληψις, βαθμὸς, τιμὴ, ὄθουκ. 6. 68, Δημ. 171. 13., 246. 1· ἡ τῆς ἀρχῆς ἄξια Πλάτ. Νόμ. 945B· ἡ τῆς ἄξιας τιμὴ αὐτοῖς 744B· οἱ ἐπ' ἄξιας, ἄνθρωποι ἄξίαν ἔχοντες, πρόσωπα ἐπίσημα, Λοκ. Νιγρ. 24· ἐξεπορευέτο μετὰ μεγάλης ἄξιας, μετὰ μεγάλης μεγαλοπρεπείας, ποιητῆς, Πολύδ. 39. 2, 6:— καὶ ἐπὶ ἐναντίας σημασίας, δουλικῆ ἄξια, δουλικὴ κατάστασις, Διόδ. 5. 40. 3) καθόλου, ἡ ἄξια τοῦ ἀνθρώπου, τὸ τί ἀξίζει, τὴν μὲν ἄξίαν οὐ λάμψαι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης Ἡρόδ. 7. 39· εἰ τῆς ἄξιας ἐτύχωνες Ἀριστοφ. Ὀρν. 1223· κατ' ἄξίαν, ὅσον ἀξίει, Εὐρ. Ἐκ. 374, Πλάτ. Πολ. 496A, Φαίδων 113E, κ. ἄλλ. ὑπὲρ τὴν ἄξίαν, περισσότερον ἢ ὅσον ἀξίει τις, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 146, Δημ. 18. 23· παρὰ τὴν ἄξίαν, οὐ κατ' ἄξίαν ὄθουκ. 7. 77, πρὸλ. Δημ. 61. 1. 4) κατὰ τὴν τεχνικὴν γλῶσσαν τῶν Στωικῶν, ἡ ἄξια εἶναι τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν, honestum Heyne Ἐπικτ. 36. II. ἔκτιστος τῆς ἄξιας πράγματός τινος, γνωμῆ. κατὰ τὴν ἰδίαν ἄξίαν Διόδ. 14. 10, πρὸλ. 107· πρὸλ. καὶ τὰς λέξ. ἄξιώω, ἄξιώωα.
ἄξι-αγάπητος, ον, ὁ ἄξιος ἀγάπης, Κλήμ. Ρώμ. 1. 1, Κλήμ. Ἄλ. 612.
ἄξι-ἀγαστος, ον, ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀξιοθαύμαστος, Ξεν. Λακ. 10. 2, Εὐστ. Μαρτ. ἐν Παλ. 11. 21.— Ἐπίρρ. -τως, ἐκ τοῦ Ἰωσήφ.
ἄξι-αγνος, ον, ὁ τετιμημένος δι' ἀγνόητα, Ἰγνάτ. πρὸς Ρωμ. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.
ἄξι-αγωνιστος, ον, ὁ ἄξιος ἀνταγωνιστῆς, ἀντίπαλος, πρὸς τινα Νικήτ. Χρον. 60D.
ἄξι-άκω = ἄξιώω, ὅστις παραγενόμενος πρὸς Λαμψακάνους [τὸ τ] ἐ ψάφισμα ἀποδώσει καὶ ἀξιάσει Ἐπιγρ. Διόλ. 318₃₃. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ὑπάρχει ἐν τῷ Θῆσ. Στεφ. ἐκ τῶν Χρον. Νικήτ. 10, σ. 322 καὶ ἐρμηνεύεται ἄξιζω· ἴδε Δουκιάγγ. ἐν λ. ἄξιζέιν.
ἄξι-ἀκουστος, ον, ὁ ἄξιος ἀκοῆς, Ξεν. Συμπ. 4. 44.
ἄξι-ἀκρόατος, ον, ὁ ἄξιος ἀκρόάσεως, Ξεν. Λακ. 4. 2· ἐν τῷ ὑπερθ. -ότατος.
ἄξι-ἀπόλαυστος, ον, ὁ ἄξιος ἀπολαύσεως, Στob. Ἐκλογ. 2. 118.
ἄξι-ἀφήγητος, Ἰων. ἀξιαπήγητος, ον, ὁ ἄξιος ἀφήγησεως, Ἡρόδ. 1. 16, 177 κ. ἄλλ.
ἄξι-άω, Διδ. καὶ Σκ. ἀντί ἄξιζω, ὁ ἴδε.
ἄξι-ελέητος, ον, ὁ ἄξιος ἐλέους, Ψευδο-Διογεν. Ἐπιστ. 27. Βασισ.

ἄξι-έντρεπτος, ον, (έντρεπτομαι) ὁ ἄξιος σεβασμοῦ, ἀξιοσεβαστος, Κλήμ. Ἄλ. 997.
ἄξι-ἐπαίνετος, ον, διαφ. γραφῆ ἀντὶ τοῦ ἐπομ., ἀξιεπαίνετωτάτης τελευτῆς Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 6, ἀλλ' αἱ νεώτεροι ἐκδόσεις ἔχουσιν ἀξιεπαينوτάτης.
ἄξι-ἐπαίνος, ον, ὁ ἄξιος ἐπαίνου, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 6, κτλ.— Ὑπερθ. -ότατος ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 4, 6.— Ἐπίρρ. -ως Ἄπολλ. Βί. Δισχλ. 16, σ. 43.
ἄξι-ἐπιθύμητος, ον, ἄξιος ἐπιθυμίας, ἀξιαγάπητος, Ἡσὺχ. ἐν λέξ. ἄξιεραστον.
ἄξι-ἐπιτευκτος, ον, ἄξιος ἐπιτυχίας, Ἰγνάτ. πρὸς Ρωμ. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.
ἄξι-ἐραστος, ον, ἄξιος ἀγάπης, Ξεν. Συμπ. 8. 14, Σουλ. Ἐπιγρ. 865b, «ἄξιεραστον, ἀγαπᾶσθαι ἄξιον, ἀξιεπιθύμητον, ἐπέραστον» Ἡσὺχ.:— Ἐν τῷ συγκρ. -ότερος Λοκ. Ἐνάλ. Διάλογ. 1. 2.
ἄξι-έκκος, ον, (ἀκοή), = ἄξι-ἀκουστος, Ἐπιστ. Σωκρ. 33.
ἄξι-έθεος, ἀξιθέωρος, ἴδε ἐν λ. ἀξιθέοτος.
ἄξι-ἐνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 2. 8, 8, Πορρ. π. Ἀποχ. 4. 12.
ἄξι-ἐν [τ], ἡ, εἶδος πελέκειος, κοιν. «ἄξι-ἐνάρι», ἀξίην ἐξυγχαλον, ἐλαίνω ἀμφὶ πελέκκω Ἰλ. N. 612· ἄλλ' ἐν O. 711 εἶναι τοῦ πολέμου ἀξίην, διαφέρουσα τοῦ πελέκειος («δίστομος πέλεκυς» κατὰ τὸν Ἡσὺχ.)· πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 64. 2) πέλεκυς πρὸς σχίσμιον ξύλων ἢ κοπῆν δένδρων, τῶν στρατιωτῶν ξύλα σχίζων τις ... ἴησι τῇ ἀξίην Ξεν. Ἄν. 1. 5, 12· καὶ ἡ ἀξίην πρὸς τὴν ρίζαν τῶν δένδρων Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ', 10, Λοκ. γ', 9.
ἄξι-ἐνη-φόρος, ον, στρατιωτικῶς φέρων ἀξίην, ὠπλισμένος δι' ἀξίην, Παχυμ. Μιγ. Παλαιού. σ. 344.
ἄξι-ἐνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀξίην, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 2. 8, 9.
ἄξι-ἐνο-κοπέω, κατακόπτω δι' ἀξίην, Παχυμ. Ἄνδρ. Παλαιού. 4. 227E.
ἄξι-ἐνο-κράτημα, ατος, τό, τὸ τοῦ πελέκειος ξύλον, κοιν. «στειλεῖαρι» Ζώναρ. σ. 1669 ἐν λέξ. στελεός.
ἄξι-ἐνο-πληκτος, ον, ὁ πληγείς δι' ἀξίην, Κράμπερ Ἄνεδ. Παρ. 3. 114.
ἄξι-ἐνορύγια, τά, εἶδος ἀξίης πρὸς ὀρυχῆν, K. Πορρ. Ἐκθ. βασι. τὰς. σ. 463, 671, 672, ἔκδ. B. (Κουμανούδ. Συναγ. Α. Ἄθως.)
ἄξι-ἐπίωτος, ον, ἄξιος νὰ ζῆ τις δι' αὐτόν, οὕτω οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι (αἱ νεώτεροι ἐκδ. ἔχουσιν ἀβίωτον ἀντὶ οὐκ ἀξιοβ.) Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 6· πρὸλ. ἄβιος, ἀβίωτος.
ἄξι-ἐγέρστος, ον, ἄξιος βραθείου, Νικόλ. Μεθών. ἔκδ. Ἄνδρον. Δημητρακοπούλου, σ. 4.
ἄξι-ἐδακρύτος, ον, ὁ ἄξιος δακρύων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μῆδ. 1221.
ἄξι-ἐδιήγητος, ον, = ἀξιαφήγητος, Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 3. 30.
ἄξι-ἐδύτως, (δίδωμι) ἐπίρρ., ἀξίως, ἐπαξίως, Βυζ.
ἄξι-ἐδίωκτος, ον, ἀξιοδίωκτος πράξις, ἀξια διώξεως, Θ. Στουδ. σ. 1224, ἔκδ. Μί.
ἄξι-ἐργός, ον, ἄξιος, ἱκανὸς νὰ ἐργασθῆ, ἐπειδὴν δὲ ἐκτραφῆ (ὁ τόκος τῶν μελισσῶν) καὶ ἀξιοεργοί οἱ νεοττοὶ γένωνται κτλ. Ξεν. Οἶκ. 7. 34.
ἄξι-ἐζήλος, ον, ἀξιοζήλευτος, κατεκόσμησεν ἐσθῆτι βασιλικῇ καὶ ἐνταφίσις ἀξιοζήλοισ Αἰλ. Π. Ἰ. 12. 64, 10.— Ἐπίρρ. ἀξιοζήλωτος, «ἐπαίνετως» Σουίδ. ἐν λέξ.
ἄξι-ἐζήλωτος, ον, = τῷ προηγ., Διοσκ. προοίμ., Πλουτ. Φλαμιν. 20· «ἀξιοζήλωτος, ὁ ἄξιος ζηλοῦσθαι», Σουίδ. ἐν λ. ἀξιοζήλωτος.
ἄξι-ἐζητητος, ον, ὁ ἄξιος ζητήσεως, ἄξιος ἐρεύνης, Οἰνόμ. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Ἠρ. 255B.
ἄξι-ἐθάνατος, ον, ἄξιος θανάτου, Σχόλ. Δισχλῶ.
ἄξι-ἐθαύμαστος, ον, ὁ ἄξιος θαυμασμοῦ, Ξεν. Ἄπομν. 1, 4, 4 (ἐν τῷ συγκρ.), Καλλιξ. παρ' Ἄθην. 205C.
ἄξι-ἐθέατος, Ἰων. -ητος, ον, ἄξιος θέας, Ἡρόδ. 1. 14, 184, κ. ἄλλ., Ξεν. Συμπ. 1. 10:— Συγκρ. -ότερος Πλουτ. Δημήτρ. 43. Ὑπερθ. -ότατος Ἡρόδ. 2. 176, Ξεν. Λακ. 4. 2.
ἄξι-ἐθεος, ον, (θεός) ἄξιος τοῦ θεοῦ, εὐσεβής, ἅγιος, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Π. 230C.
ἄξι-ἐθεος, ον, (θέα) = ἀξιοθέατος, Ἀλκίφρ. 3. 55:— ἐν ποιητ. τύπῳ ἀξιοθεός, Σουλ. Ἐπιγρ. 4943· καὶ ἀξιοθέωρος, ον, αὐτόθι.
ἄξι-ἐθρηγος, ον, ἄξιος θρήνου, Εὐρ. Ἄλκ. 904.
ἄξι-ἐθριάμβευτος, ον, ἄξιος θριάμβου, Σουητώνιος ἐν Καλιγ. 47.
ἄξι-ἐκαταφρόνητος, ον, ὁ ἄξιος καταφρόνησεως, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 206.
ἄξι-ἐκλεος, ον, ὁ ἄξιος κλέους, Ἡλιόδ. Χρυσοπ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 6, σ. 796.
ἄξι-ἐκοινωνητος, ον, ὁ ἄξιος τῆς κοινωνίας, τινὸς Πλάτ. Πολ. 371E, Νόμ. 961A.
ἄξι-ἐκτῆτος, ον, ὁ ἄξιος κτήσεως, ἄξιος νὰ γείνη κτῆμά τινος, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 10, Παισ. 1. 9. 5.

ἀξιό-ληπτος, ον, ὁ ἄξιος νὰ ληφθῆ, πολῦτιμος, Κύριλλ.
ἀξιό-λογος, ον, ὁ ἄξιος λόγου, ἀξιοσημείωτος, ὁ ἐν Ἐφέσῳ·
 νηδὸς Ἡρόδ. 2.148· οὕτω Πλάτ. κ. ἄλλοι· πλεῖστον.. ἀξιολογώ-
 τανον, σημαντικώτατον, σπουδαιότατον, Θουκ. 1.1· τοῦτο ἀξιο-
 λογώτερον Ἐν. Κύρ. 8, 2, 13:—Ἐπίρρ. -γως ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1.
 1. 2) ἐπὶ προσώπων σπουδαίος, ἐπίσημος, τοὺς μάλιστα ἐν
 τέλει καὶ ἀξιολογώτατος Θουκ. 2.10, κτλ.

* **ἀξιολογοῦμένη**, μτχ. «πῶς ἂν εἴπω τὴν ἀξιολογοῦμένην τῶν
 ἐπιτηδείων ὑπηρεσιῶν;» Θεόδ. Ἄλαν. σ. 400, ἔκδ. Μί.—Ἡ παρὰ
 Διον. Ἀλικ. Ρωμ. Ἀρχ. Α', 78, κειμένη πρῶτην μετοχὴν ἀξιολο-
 γουμένων ἐνδίδεται νῦν ἀπολουμένων κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ροθ.
 Στεφάνου.—Κουμανοῦδ. Συναγ. Ἄθ. Λέξ.

ἀξιο-μάθητος [ἄ], ον, ὁ ἄξιος νὰ τὸν μάθη τις, Ἰαμβλ. βίος
 Πυθ. 38.

ἀξιο-μακάριστος [κᾶ], ον, ἄξιος μακαρισμοῦ, ἀξιομακαρι-
 στότατον Ἐν. Ἀπολ. 34.

ἀξιομανεῖς, ον, «δυνατώτεροι» Ἡσύχ.
ἀξιο-μάχος, ον, ἄξιος, ἱκανός, ἰσοδύναμος ἐν πολέμῳ ἢ μάχῃ,
 ἀξιομαχοὶ γίνονται τοῖσι ἐπιούσι Ἡρόδ. 7.157, 236, κ. ἄλλ.,
 Θουκ. 8. 38· πρὸς τινα Πλουτ. Κάτων Πρσοβ. 12. κτλ.:—ἀπολ.,
 Ἡρόδ. 3. 19., 8. 63, Θουκ. 8. 80. 2) μετ' ἀπαρ., ἀρετὸς
 κατὰ τὴν δύναμιν ἢ τὸν ἀριθμὸν, ἰσοδύναμος, ἰσοπαλής, νέεε. ἀξιο-
 μαχοὶ τῆσι Δίγινητέων συμβαλέειν Ἡρόδ. 6. 89· νεῶν..
 ἀξιομάχων δέκεσθαι τὸν ἐπίοντα ὁ αὐτ. 7.138, πρβλ. 101· ἀξιο-
 μάχον τι τὸρᾶν, συντελεστικὸν πόλεον νικῆν ἐν μάχῃ, Δίων Κ. 43.
 4:—Ἐπίρρ. -γως Πλουτ. Θησ. 4.

ἀξιο-μίμητος [εἰ], ον, ἄξιος μιμήσεως, παρέχων ἀξιομίμη-
 τον υἱὸν Ἐκραντος Πυθαγόρ. παρὰ Σοβ. 334. 52.

ἀξιο-μῦσος, ἐς, ἄξιος μίσους, μισητός, Δίων Κ. 78. 21· οὕτω
 καὶ ἀξιο-μίσητος, ον, Πλουτ. 2.10Α, 537C:—**ἀξιο-μῦσος**, ον,
 ἄπαντα ἐν ἐφραρμένῳ τινὶ χωρίῳ τοῦ Δισχύλου, Εὐρ. 366.

ἀξιο-μνημόνευτος, ον, ἄξιος μνείας, Πλάτ. Πρωτ. 343Α,
 Συμπ. 178Α, Ἐν. Ἑλλ. 4. 8, 1.—Ἐν Γλωσσ. καὶ ἀξιο-μνη-
 στος, ον.

ἀξιο-μορφος, ον, ὁ ἔχων ἄξια λόγου μορφήν, εὐμορφος, Μα-
 νέθ. 4. 513.

ἀξιο-νύκτος, ον, ἄξιος, ἱκανός, νὰ νικήσῃ, καὶ εἰ τίς γε ἀσκη-
 τῆς... ἀξινόκιος γένόμενος ἀναγνώσιος διατελέσειεν Ἐν.
 Κύρ. 1. 5, 10· μετ' ἀπαρ., ἀξινόκιότερος ἔχειν.. τοῦτο τὸ κρά-
 τος, ἀξιώτερος, ἀρμοδιότερος νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν δύναμιν, Ἡρόδ. 7.
 187, πρβλ. 9. 26.—Ἐπίρρ. -γως Ἀρέθας σ. 928.

ἀξιο-ονόμαστος, ον, ὁ ἄξιος νὰ ὀνομάζηται, νὰ ἀναφέρεται,
 Ἰγνάτ. π. Ἐρεσ. 4.

ἀξιο-παράκλητος, ον, ὁ ἄξιος παρηγορίας, Θεόδ. Στουδ. σ.
 492D.

ἀξιο-πενθής, ἐς, ἄξιος πένθους, θρήνων, Εὐρ. Ἰππ. 1465:—
 Ὡσαύτως, **ἀξιο-πένθητος**, ον, Κ. Μανασσ. Χρον. 155, 3983.

ἀξιο-πιστέω, ἐν τῷ παθ., εἶμαι ἀξιοπίστος, Σχόλ. εἰς Ἱπτολ.
 Τετραβ. σ. 11. 49.

ἀξιοπιστία, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἀξιοπίστον, Διόδ. 1. 23. 2) τὸ
 φαίνεσθαι ἀξιοπίστον, τὸ εὐλογοφάνεθ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 1. 22, 2.

ἀξιο-πίστος, ον, ὁ ἄξιος πίστεως, ἀξιοπίστος, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ.
 Ἄλκ. 1. 123B· ἀξιοπίστον ἂν εἰκότως φαίνοιτο Δημ. 10. 5·
 Κτησίας οὐκ ὦν ἀξιοπίστος Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 28, 4, κ. ἄλλ.
 ἄξ. εἰς τι Ἐν. Ἀπομν. 1. 5, 2· ἄξ. πρὸς τὴν τσοσῦτην ναυ-
 τιλίαν, ἱκανός, ἀρετὸς, Πλουτ. Καῖσ. 58. 2) τὸ ἐν πίστει
 καθιστάμενον ἄξιον πίστεως, ἀλλὰ τούτων μὲν οὐ πείραν ἔχο-
 μεν τὴν πείραν αὐτῶν 4.10:—οὕτως, ἐπίρρ. -γως, ὅπερ ἀξιο-
 πίστως μὲν οὐ συνῶπται μέχρι γε τοῦ νῦν π. Ζ. γεν. 2, 5.

3) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ φαινόμενος ἀξιοπίστος, εὐλογοφάνης,
 Ἐκκλ.:—καὶ ἐπίρρ. -γως Ἰγνάτ. 70.

ἀξιοπιστοσύνη, ἡ, = ἀξιοπιστία, Μανέθ. 4. 505.

ἀξιο-πλοκος, ον, ὁ ἄξιος πεπλεγμένος, στέφανος Ἰγνάτ.
 ἐπιστολ. πρὸς Μαγν. 13. σ. 21.

ἀξιο-πόθητος, ὁ, ὁ ἄξιος πόθου, ποθεινός, ἐπιθυμητός, Νικητ.
 Παρλ. σ. 364.

ἀξιο-ποινος, ον, ὁ ἄξιος ποινῆς, ἀλλ' ἐν Σπάρτῃ τὸ πᾶσι
 ὑπῆρχεν ἱερὸν Ἀθηνᾶς Ἀξιοποινοῦ ὡς τιμηροῦσης ἐπαξίως τοὺς ἀξιο-
 ποινοῦς, «ὡς γὰρ δὴ ἀμυνομένοις Ἡρακλῆς Ἰπποκῶντα καὶ τοῦ
 παιδάς μετήλεθε κατ' ἄξια ὦν προὔπρηξαν, ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἱδρύεσθαι,
 Ἀξιοποινοῦ δὲ ἐπίκλησιν, ὅτι τὰς τιμωρίας οἱ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώ-
 πων ἀνώμαλον ποίνεσθαι» Πανσ. 3.15.6.

ἀξιο-πράγεια, ἡ, ἄξια ἐπαίνου πράξεις, καλὴ διαγωγή, Κλήμ.
 Ἄλ. 226.

ἀξιο-πρεπής, ἐς, εὐπρεπής, εὐσχημῶν, πρέπων, Λατ. decorus,
 σῶμα Ἐν. Συμπ. 8. 40, τὸ ἀξιοματικὸν τῆς ὕψεως καὶ
 τὸ σεμνοπρεπές Ἰγν. Ἐπιστ. σ. 69:—Ἐπίρρ. -πῶς Ἐρρ. Σύρ.
 τ. 3. σ. 385E.

ἀξιο-προστατεύτος [ἄ], ον, ἄξιος νὰ προστατεύῃ, νὰ προ-
 στατῇ, νὰ εἶναι πρωτοστάτης, ἀρχηγός, Πολυδ. Α', 178.

ἀξιο-θράτος, ον, ἀξιοθέατος, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. συγγρ. 32,
 Φίλων 1. 441.

ἀξιος, ἴα, ον, (ἐκ τοῦ ἄγω VI, καὶ ἐπομ. κυρίως) ὁ ἔχων τό-
 σον ἢ ἴσον βάρος, τόσην ἢ ἴσην ἄξια, τόσην ἢ ἴσην τιμὴν, μετὰ
 γεν., βῆδος ἄξιος Ἰλ. Ψ. 885, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 32., 7. 21· νῦν
 δ' οὐδ' ἐνδὸς ἀξιοὶ εἶμεν Ἐκτορος, τῶρα δὲ δὲν ἀξιομεν δλοῖ
 μας οὐδὲ πόσον ὅσον ἀξίζει ἕνας Ἐκτορ, Ἰλ. Θ. 234· πάντων Ζεὺς
 ἄξιος ἦμαρ ἔδωκε, ὡς τὸ Λατ. instar omnium. O. 719:—οὕτω,
 πολλοῦ ἀξιος, ἔχων μεγάλην ἄξια, Ἐν. Ἄν. 4.1, 28, Πλάτ. Συμπ.
 185B, κτλ.· πλείονος ἀξ. ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 235B, κτλ.· πλείστου
 ἀξιον, quantivis pretii, Θουκ. 2. 65, Πλάτ. Γοργ. 464D, κτλ.
 οὕτω καὶ παντός, καὶ τοῦ παντός ἀξιον Εὐρ. Ἀποσπ. 277,
 Πλάτ. Σορ. 216C· παντός ἀξιον, μετ' ἀπαρεμ., Ἀριστοφ. Ὀρν.
 797· λόγου ἀξιος = ἀξιόλογος, Ἡρόδ. 1. 133, Θουκ. 1. 73, κτλ.
 ἐναντία πρὸς ταῦτα εἶναι τὰ: οὐδενὸς ἀξιος ὀσθγ. 456· ἡ παν-
 τὸς.. ἢ τὸ παράπαν οὐδενὸς Πλάτ. Φίληβ. 64D· ὀλίγου ὁ αὐτ.
 Γοργ. 497B, κτλ.· σικροῦ ὁ αὐτ. Πολ. 504D, κτλ.· βραχέος ὁ
 αὐτ. Νόμ. 692C· μελιότος, ἐλάττωνος, ἐλαχίστου ἀξιος Ἐν.
 Πόρ. 4. 50· πολλαπλασίου τιμήματος ἀξία κτήσεις Ἀριστ.
 Πολ. 5. 6, 17· ὡσαύτως, εἰς ἐγδοήκοντα μνᾶς ἀξία, πράγματα
 ἀξία μέριος ὄγδ. μῶν, Δημ. 816. 20. 2) μετὰ δοτ. προσ.,
 σοὶ δ' ἀξιος ἔσται [τὸ δῶρον] ἀμοιβῆς, ὅτι λάβης ἀντάξιον δῶ-
 ρον, «ἀξίως ἀμειψεται, ἢ τούναντιον παρ' ἐμοῦ καλὸν δῶρον λάβεις
 ἀξιον ἀμοιβῆς γενέσθαι» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 318· πολέος δὲ οἱ ἀξιος
 ἔσται Ἰλ. Ψ. 562· πολλῶν δ' ἢ πλείστου ἀξιον εἶναι τινα Ἐν.,
 κτλ.

3) ἀπολ., ἄξιος, ἀξιόλογος, ἔξοχος, καλός, ἀξία δῶρα,
 κτλ.· ὁ δ' ἀξιον ὦνον ἔδωκεν, καλὴν τιμὴν ἐπλήρωσεν. Ὀδ. O.
 429· ὅθεν κέ τοι ἀξιον ἄλφοι, ἄξιαν εὐροί τιμῆν. (Σχόλ.) Υ.
 383· φέροντες ὁ τι ἕκαστος ἀξιον εἶχε Ἐν. Κύρ. 3. 3, 2.—
 Παρ' Ὀμήρῳ λοιπὸν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἰδίως ἡ λέξις εἶχε τὴν
 σημασίαν τῆς μεγάλης τιμῆς ἢ ἀξίας· ἀλλὰ, 6) παρ' Ἀττικοῖς
 εἶχεν ὡσαύτως καὶ τὴν ἐναντίαν σημασίαν, δηλ. μικρᾶς τιμῆς, οὐ-
 πῶποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιώτερας, εὐθηγοτέρας, Ἀριστοφ. Ἰππ.
 645· τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας; εὐθνήας; 672· τὸν ἀξιον
 γενόμενον; τὸν γενόμενον εὐθνήον; 895· ὡς ἀξιώτατον πρι-
 σθαὶ Λυσίας 165. 3. 4) παρ' Ἀττικοῖς, ὡσαύτως, ἄξιος, ἐπά-
 ξιος, κατὰλλλος, προσήμων, ἀρμοδιός, δίκη Ἠλ. 298, Ἐν. Οἰκ.
 12.19· χάρις ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1. 6.11· ἀξία δράσας ἀξία πάσων,
 πάσων ἀξία τῶν πράξεων του, Δισχὺλ. Ἄγ. 1527, πρβλ. Εὐρ.
 Ἰωνά 735. 5) ἐπὶ προσώπων, οἱ ἐωυτοῦ ἀξιοὶ, οἱ ἐκ τῆς τά-
 ξεως εἰς τὴν ἀνίκην καὶ αὐτοῖς, οἱ ὁμοῖοι του, Ἡρόδ. 1.107. 6)
 ἐπαρκῆς πρὸς τι, μετὰ γεν. ἀξία τοῦ πλεῖστον τὰ χρήματα Δημ.
 185. 26. 7) αἰδοῦς ἀξίαν.. τὴν προθυμίαν μᾶλλον ἢ
 θράσους = ἀξίαν μᾶλλον αἰδοῦς ἢ θράσους.. Ἀριστ. Οὐρ. 2.12.1.

II μετ' Ὀμηρ. ἰδίως ἐπὶ ἠθικῆς σχέσεως, ἄξιος, ἀξιώσιμος, ἔχων ἀξίαν·
 ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Ἡρόδ. 7. 224, κτλ.· οὐδὲν ἀξία Δι-
 σχὺλ. Χρ. 445· ἀξίαν ἀπ' ἀξίων ὁ αὐτ. Εὐμ. 435. 2) ἀξίος
 τινος, ἀξίζων τι, πρὸ πάντων μετὰ γεν. πράγματός, ἀξιον φυγῆς, ἀξία
 στεναγμάτων, γέλωτος, κτλ.· Εὐρ. Μῆρ. 1124, Ὀρ. 1326, κτλ.
 ἔγκωμιον τι ἀξιώτερον ἢ.., Ἐν. Ἄγρ. 10.3:—ἀλλὰ μετὰ γεν.
 προσ., ποιεν ἀξία οὔτε υἱῶν οὔτε πατέρων, Θουκ. 2.71· ἀξιον
 τοῦ πατρὸς Ἰσοκρ. 207B· οὕτως, ἀξία τοῦ Μαραθῶνος διανο-
 εῖσθαι Πλουτ. Κίμ. 5. 6) μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσώπ.,
 ἡμῖν δ' Ἀχιλλεύς ἀξιος τιμῆς Πόρ. Εὐρ. Ἐκ. 309, Ἐμυσλ. Εὐρ.
 Ἡρακλ. 316· πολλῶν ἀγαθῶν ἀξιος ὑμῖν Ἀριστοφ. Ἀχ. 633·
 οὕτως, πλείστου ἀξ. Λακεδαιμονίους Θουκ. 4.81· θανάτου τῆ
 πόλει Ἐν. Ἀπομν. 1.1, 1, πρβλ. 1.2, 62· εἶμι δ' οὐ τούτων ὑμῖν
 ἀξιος Δημ. 584.2, πρβλ. Ἀντιρῶνα 142. 26· μεταγεν. τιμῆς ἀξία
 παρὰ τινος Λουκ. Τόξ. 3. 3) μετὰ ἀπαρ., ἢ ῥ' οὐχ οὗτος
 ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντι πεφάσθαι ἀξιος; ἀξιος νὰ φωνεῖται ἀντι
 ἐκείνου; Ἰλ. Ε. 472, πρβλ. Ἡρόδ. 1.14, Θουκ. 1.76· τρεῖσθαι ἀξιώ-
 τατος Δισχὺλ. Ἄγ. 531· ἀξιος θρήνων τυχεῖν Σορ. Αἴ. 924·
 ἀξίος δουλεύειν, ἀξιοὶ μόνον δουλείας, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5, 10:—
 καὶ οὕτω, 6) ἀξίος εἶμι, ὡς τὸ δικαίως εἶμι, μοὶ πρέπει νὰ..,
 ἀξίος εἶμι ἀπολαῦσαι Ἐν. Κύρ. 5. 4, 19:—ἀπολ., τοῦ ἀπαρεμφ.
 ἐκούχως ὑπονοουμένου, ἔχων δύναμιν καὶ ἐξουσίαν νὰ ἐνεργήσῃ, Ἀν-
 δοκ. 17.19· οὕτως, ἀξιος γάρ, ἐμφατικῶς, Πλάτ. Θεαιτ. 143E.

4) ἀξίον [ἔστι], εἶναι προσήκον, Δημόφ. ἢ ἄρα δὴ τι ἐξοικον
 ἀξιον εἶναι τρεῖς ἐνδὸς ἀντι πεφάσθαι; Ἰλ. Ν. 446· ἀξιο-μνη-
 μνη ἔχειν Ἡρόδ. 1.14. 6) μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., τῆ πό-
 λει γάρ ἀξιον ἐυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα, προσήκον, Ἀριστοφ. Ἀχ.
 205· τί σοι ζῆν ἀξιον ὁ αὐτ. Νερ. 1074, πρβλ. Ὀρν. 548· ἀξιον
 γε πᾶσιν.. ἐπολολύξαι ὁ αὐτ. Ἰππ. 616, καὶ ἡ συνταξὶς αὕτη εἶναι
 συνηθὴ παρὰ Ἐν., ὡς οὐκ ἀξιον εἶναι βασιλεῖ ἀφείναι κτλ., ὅτι
 δὲν τὸ ἐπέτρεπεν ἡθεὶς ἢ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ βασιλέως νὰ.., Ἄν. 2.3,
 25, πρβλ. λεξικ. Ἐνοφ. (Sturz) ἐν λέξ., 10; Ἀνδοκ. 1.6.—γ) ἐνίοτε
 τὸ ἀπαρέμφ. παραλείπεται, ἀξιον γάρ Ἑλλάδι, ἀξιον τῆς Ἑλλάδος,
 προῆνεῖ τιμὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα [νὰ πράξῃ τις οὕτω], Ἀριστοφ. Ἀχ. 8.
 ἀξιον ἔστιν, ἀξίζει, operae pretium est, ἐνθυμηθῆναι Δημ. 15, 7·
 γαμῖν ὅτιν ἀξιον Εὐρ. Ἄλκ. 627.

III Ἐπίρρ. ἀξίως, μετὰ
 γεν. ἐμάχοντο ἀξίως λόγου Ἡρόδ. 6.112· οὕτε ἐωυτοῦ ἀξ. ὁ

αὐτ. 3.125· οὐκ ἀξ. ἀπήγγησις δ αὐτ. 3.125· τῆς ἀδικίας Θουκ. 3.39· ἐν Δίσχυλ. Χο.707, ὁ Δινδ. προτείνει ἀξίας:—ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 133, κτλ., κολάσατε ἀξίως, «ὄηλ. ἀξίως τῆς ἀδικίας ἢ ἐπράξαν», Θουκ. 3.40.

ἀξιο-σεβαστος, ον, ἄξιος σεβασμοῦ, Εὐστ. εἰς Διον. Π. σ. 72. 22:—ὠσαύτως—σεπτος, ον, Κ. Μανασσ. Χρον. 4203, 5047.

ἀξιο-σκεπτος, ον, ἄξιος σκέψεως, Ξεν. Ἐλλ. 6.1, 13.

ἀξιο-σπουδαστος, ον, ἄξιος σπουδῆς ἢ ἐπιμελείας, Ξεν. Λακ. 10.3, Πλούτ. 2.5C.

ἀξιο-στράτηγος, ον, ἄξιος νὰ εἶναι στρατηγός, φάνητε τῶν λοχαγῶν ἄριστοι καὶ τῶν στρατηγῶν ἀξιοστρατηγότεροι Ξεν. Ἄν. 3.1, 24:—οἱ τύποι ἀξιο-στρατηγικός καὶ ἀξιο-στρατηγητός, εὐρίσκονται ἐν χειρογρ. τοῦ Ἄρρ. καὶ Δίωνος Κ., ὁ Βέκκ. καὶ ὁ Δινδ. προτιμῶσι τὸν τελευταῖον.

ἀξιο-συλος, ον, ὁ ἔχων κτίματα ὑποκειμένα εἰς κατάσχεσιν διὰ χρέος, αἱ δ' ἀξιοσυλος γένο[ιτο] [VI] Ἐπιγραφ. Ψιλδ. 11516 = Ὀλ. 16 = Roberts 298.

ἀξιο-τεκμαρτος, ον, ἄξιος νὰ ἀγῆ εἰς μαρτυρίαν, ἀξιοπιστος, ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον, τὸ ἔργον εἶναι ἀξιοπιστότερον τοῦ λόγου, Ξεν. Ἄπομν. 4.4, 10.

ἀξιο-τίμητος, [τ], ον, τιμῆς ἄξιος, Φίλων 1.461:—ὠσαύτως ἀξιο-τίμος, ον, Ἄππ. Ἐμφ. 3.19, ἐν τῷ ὑπερθ.—καὶ οὐσιαστ. ἀξιο-τίμησις, ἢ, ἐκτίμησις, ἔπαινος, Σχολ. Ἄριστειδ.

ἀξιο-φανής, ἔς, (φανῆναι) ἄξιος νὰ φαίνεται, ἄξιος νὰ εἶναι φανερός, γνωστός, Εὐστ. Ἄντιοχ. 613A.

ἀξιο-φιλητος [τ], ον, ἄξιος ἀγάπης, Ξεν. Οἰκ. 10.3, Στωβ. Ἐκλογ. 2.118.

ἀξιο-χρεως, εων, γεν. ω: Ἰων. ἀξιοχρεως, ον, Ἡρόδ. (ἂν καὶ εὐρίσκειται ὠσαύτως καὶ ὁ ἕτερος τύπος ἐν χειρογρ.), καὶ Ἰππ.: οὐδ. πληθ. ἀξιοχρεαί· Συγκο. καὶ ὑπερθ. ἀξιοχρεώτερος, -ώτατος, Πολύβ. 4.3, 3., 10.27, 1: (χρεός):—ἀξίος τινας, ἐπομένως,

I ἀπολ., ὡς τὸ ἀξιοδολογος, ἄξιος λόγου, σημαντικός, μέγας, πόλις Θουκ. 1.10· ἐπὶ προσώπου, ὑπ' ἀξιοχρεω καὶ ἀποθανένειν ἡμίσεα συμφορῇ (πρόλ. Οὐσεργ. Aeneae magni dextra cadis), Ἡρόδ. 5.111.

2) χρήσιμος, ἀξιοπιστος. Ἰκανός, ἀρκετός, ἀξιοχρεον πρόφρασιν προτείνειν ὁ αὐτ. 1.156· ἐπ' οὐδεμιῇ αἰτίῃ ἀξιοχρεω ὁ αὐτ. 3.35· ὠσαύτως ἐπὶ προσώπ., ἀξ. ἔγγυηται, ἀξιοπιστοί, δυνάμενοι νὰ πληρωσῶσιν, Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 1065, Πλάτ. Ἄπολ. 38B· εἰς ὅε... τὸν λέγοντα ἀνοστοῦ αὐτοῦ 20E. II μετ' ἀπαρεμ. ἐπαρκής, ἱκανός νὰ πράξῃ τι..., Ἡρόδ. 4.126, Θουκ. 5.13· ἀξιοχρεω· ἡμῖν ἀντιτάξασθαι Δημ. 36.5 ἢ οὐκ ἀξιοχρεως ὁ θεός... μιάσμα λύσαι; Εὐρ. Ὀρ. 598.

III μετὰ γεν. πράγματος, ἄξιος, ἀξιοχρεα ἀπήγγησις = ἀξιαπήγγητα, ἄξια ἀφηγήσεως, Ἡρόδ. 5.65· ἀξ. τληκίοντον πράγματος, ἀξιοπιστος ἐν., Δημ. 101.28, πρόλ. 381.22.—Σπᾶν. παρὰ ποιητῆς, ὡς Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτα.—ὁ Ἀρμόνιος ἐν τῷ π. Διαφ. Δέξ. λέγει: «ἀξιοχρεως μὲν ἔστιν ὁ ἐπιλύσαι τι ἱκανός, ἀξιοπιστος δὲ ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος».

ἀξίως: μέλλ. -ώσω· πρκμ. ἡξίωμα Ἰσοκρ. 376A:—Μέσ., ἴδε κατωτ. II, 3.—Παθ., μέλλ. ἀξιώθησμαι Ἰσοκρ. 190B, ἀλλ' ὠσαύτως ἀξιώσεται Σοφ. Ἄντ. 637: ἀόρ. ἡξιώθην· πρκμ. ἡξίωμαι: (ἄξιος). Νομίζω ἢ θεωρῶ ἄξιον. I μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἢ ἐπὶ καλῆς σημασίας, θεωρῶ τινα ἄξιον ἀμοιβῆς, ἡμᾶς ἀξίω λόγου Εὐρ. Μῆδ. 962· ἐαυτὸν τῶν καλλίστων Ξεν. Ἄν. 3.2, 7· ἢ ἐπὶ κακῆς σημασίας, νομίζω τινα ἄξιον τιμωρίας, Ἡρόδ. 3.145· ἀξ. τινα ἀτιμίας Φίλιππ. παρὰ Δημ. 283.25· κακοῦ Πλάτ. Ἄπολ. 38A:—Παθ., ἀξιώμενος θυγατρὸς τῆς σῆς Ἡρόδ. 9.111· λέγει δὲ τὰ μὰ δουλοκώνητος ποδὲν χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἡξιώμενα, θεωρούμενα ἢ ὄντα πρότερον ἄξια βασιλείων, Εὐρ. Ἐκ. 366· ἀξιοῦσθαι κακῶν Ἄντιφῶν 122.23· τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος Πλάτ. Φαίδων 103E, κ. ἄλλ. 2) μετ' αἰτ. μόνον, ἐκτιμῶ, τιμῶ, Σοφ. Ἀγ. 1114, Εὐρ. Πρακλ. 918· ἀξ. τινα προσφθέγγασιν, τιμῶ τινα διὰ προσφθέγγατον, Δίσχυλ. Ἄγ. 903:—Παθ. καλοῖς ὑμεναίοις ἀξιοῦσθαι Εὐρ. Ὀρ. 1210· πρόλ. Πόρσ. καὶ Ἐρμαννον ἐν Εὐρ. Ἐκ. 319 (τύμβον ἀξιοῦμενον ὄρασθαι) καὶ Θουκ. 5.16. 3) θεωρῶ τι ἄξιον ὀρισημένης τιμῆς, ἐκτιμῶ, ὁπόσῃ ἂν τιμῆς ἀξίωσι τὸ πωλούμενον Πλάτ. Νόμ. 917Δ. II μετ' αἰτίας· προσ. καὶ ἀπαρ., νομίζω τινα ἄξιον νὰ πράξῃ ἢ νὰ εἶναι, σέ τοι ἡξίωσε ναίειν Εὐρ. Ἄλκ. 572· οὐκ ἀξίω γ' ἡμῶν ἰσχυρεῖν μέγα Ἄριστοφ. Ἰππ. 132· τι αὐτὸν ἀποτίνειν ἀξίως; Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 7:—Παθ., Πινδ. Ν. 10.73, Δίσχυλ. Πρ. 240· διδάσκαλος ἀξιοῦσθαι, ἐκτιμᾶσθαι ὡς... Πλάτ. Θεαίτ. 161D. 2) νομίζω καλόν. ἐλπίζω, ἀξίω, ἀπαύω ν..., λατ. postulare, ἀξ. τινα ἵεμαι Ἡρόδ. 2.162· ἀξ. τινα ἀληθῆ λέγειν Ἄντιφῶν 118.20· οὐκ ἀξ. [ὑμᾶς] τὰ μὴ δεῖν ἂν ὀρρωδῆ εἶναι, ἐλπίζομεν, πεποθῆμεν ὅτι δὲν..., Θουκ. 2.89· ἀξ. τι τῆμοι γενέσθαι Ἄνδοκ. 18.36· ἀξ. καὶ παρακαλεῖν τινα, μετ' ἀπαρεμφ., Ψήριμ. παρὰ Δημ. 283.3. III μετ' ἀπαρεμφ. μόνον, ἀξ. κομίζεσθαι, τυγχάνειν, νομίζω ὅτι ἔγω δικαίωμα νὰ λάβω τι, ἐλπίζω νὰ λάβω, Θουκ. 1.42., 7.15· ἀξίως ἄλλο τι ἢ ἀποθανεῖν; Λυσ. 164.32:— μετ' ἀρνήσ., οὐκ ἀξίω ὑπόπτευσθαι, νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὑποπτεύωμαι, νὰ θεωρῶμαι ὡς ὑπόπτος, ἔγω δικαίωμα νὰ εἶμαι ἐλεύθερος ὑποψίας..., Θουκ.

4.86, πρόλ. 1.102., 3.44:—Παθ., ὥστε ἀξιοῦσθαι λειτουργεῖν, ὥστε νὰ θεωρῶνται ἄξιοι, δηλ. ἱκανοὶ πλούσιοι ὥστε νὰ ὑποβάλλωνται εἰς λειτουργίας..., Δημ. 833.26· ὑπὸ προθύμιας τάξιουμένου ποιεῖν, τὸ καθήκον, Μένανδ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 3. 2) θεωρῶ—κατάλληλον, προσδοκῶ, συναινῶ, ἀποφασιζῶ, κτλ., καὶ οὕτω κατὰ πολλὰς σημασίας, ἀξίω θανεῖν, συναινῶ νὰ ἀποθάνω, Σοφ. Ο. Τ. 944 κτλ., ἀξίω πράσσειν, τολμῶ, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ πράξω, Δίσχυλ. Πέρσ. 335, κτλ. ἰδίως, θεωρῶ τι ἄξιον, ὡς ἔχει λόγος γυναικός, εἴ τις ἀξίω μαθεῖν ὁ αὐτ. Ἄγ. 1661· πρόλ. Σοφ. Ο. Τ. 1413· οὕτως, ἀξίω λαμβάνειν, δὲν διατάξω νὰ λάβω, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάστ. 364D, κτλ.: σῆμαι πάντας... φέρειν ἀξιοῦν, νομίζω ὅτι πάντες ὁ εἶναι εὐχαριστημένοι καὶ πρόθυμοι: νὰ φέρωσι, Δημ. 547.9· συγγάκις μετ' ἀρνήσ., οὐκ ἀξίω μνησθῆναι, δὲν θεωρῶ αὐτοὺς ἄξιους μνηταί, Ἡρόδ. 2.20· οὐκ ἡξίωσαν οὐδὲ προσδλέγειν Δίσχυλ. Πρ. 215· οὐκ ἀξίωσαντες... τοῦτο παθεῖν Θουκ. 1.102· πρόλ. 130· πειθεσθαι οὐκ ἀξιοῦντες, ἀρνούμενοι, μὴ συναίνουτες, Ξεν. Οἰκ. 21.4· σπανίως, ἀξ. μὴ ποιεῖν Θουκ. 3.66:—ὠσαύτως ἐν τῷ μέσ. τῷπω (ἀλλ' οὐχὲ ἐν περὶ Ἄττ. λόγῳ), ἀξιοῦσθαι μέλειν, θεωρεῖν ἄξιον φροντίδος, Δίσχυλ. Ἄγ. 370· φρονεῖς γὰρ εἶναι ἡξιώσαστο, ἐνόμισα καλὸν νὰ εἶναι..., ὁ αὐτ. Εὐμ. 425· οὐκ ἀξιοῦμαι ἀναμνησθεοθαί τῆσι ἄλλῃσι, μὴ καταδεχόμεναι νὰ..., Ἡρόδ. 1.199:—ἀλλ' ὠσαύτως, ὡς πραγματικῶν μέσ., οὐκ ἀξιοῦμενος ἐς τὸν... θρόνον ἵεσθαι, μὴ θεωρῶν ἑαυτὸν ἄξιον νὰ..., ὁ αὐτ. 7.16.

3) νομίζω, θεωρῶ, ἰσχυρίζομαι, ἀξιοῦντες ἀδικέεσθαι ὁ αὐτ. 6.87· Σοφ. Ο. Κ. 579, Εὐρ. Ἡρ. Μαν. 1343: ἑκάτεροι νικῶν ἡξίον, ἰθεώρουν ἑαυτοὺς νικητῆς, εἶχον ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς νίκης, Θουκ. 1.54. IV ἐγγερω ἄξιον, Θουκ. 4.58, Ἄριστ. Πολιτικ.

3.17.6· ἀξίωσις ἀξ. Πολύβ. 39.1, 7:—ὠσαύτως, ἀξιοῦν τινά τι, ἀπαίτειν τι παρὰ τινος, Ξεν. Ἄπομν. 3.11, 12. 2) ἐγὼ μὲν οὐν οὕτως περὶ τῆς τύχης ἀξίω, ταύτην ἔγω τὴν γνώμην..., Δημ. 312.6· ἐγὼ μὲν οὐκ ἀξίω, ὡς τὸ οὐ φημι, ὁ αὐτ. 460.28:—Ἐν τῇ φιλοσοφικῇ γλώσσῃ, τίθημι ὡς ἀξίωμα, δυσχυρίζομαι (πρόλ. ἀξίωμα II, 2), Ἄριστ. Ἄν. Πρ. 1.17, 5., 24.2, κ. ἄλλ.: ἐν τῷ τοῖψδε ἀξιοῦν τι, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει γνώμης, Θουκ. 3.43· πρόλ. Ἐλλ. Γραμμ. Jelf § 436.2.

ἀξιο-ὑμνητος, ον, ἄξιος ὕμνων, Νεκταρ. Οἰμλ. σ.11, ἔκδ. Περ. ἀ-ξίεπος, ον, ὁ ἀνευ ἕϊφους, Λυκ. 50.—Ἐπίρρ. ἀξίεφει Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 257.

ἀξιο-ῥαβδος, ον, ἄξιος ὀλέθρου, Προκοπ. Γοθ. 4.30. ἀξίωμα, ατος, τό, (ἀξίω) ἐκεῖνο τὸ ὅπου τις θεωρεῖται ἄξιος, τιμῆ, γάμων... ἀξίωμ' ἐδέξατο Εὐρ. Ἰων 62· ἔς ἀε. βαίνεαι αὐτοῖ 605· κοινής τραπέζης ἀξ. ἔχειν ὁ αὐτ. Ὀρ. 9· τῆς πόλεως ἀξ., τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιπροσπευόντος τὴν πόλιν, Δημ. 277.4. 2) τιμῆ, φήμη, μεγάλῃ ὑπόληψι, διακεκριμένος χαρακτήρ, Λατ. dignitas, Εὐρ. Ἰκ. 424, Θουκ. 2.34, 65, κτλ. εἶναι ἐν ἀξίωματι ὑπὸ ἀστών ὁ αὐτ. 6.15· τὸ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν ἀξ. Δημ. 1384.3:—μετὰ γεν. ἀντικειμέν., ἀξ. ἔχειν ἀρετῆς, εἰμὴν δι' ἀρετῆν, Ἄριστ. Πολιτικ. 3.11, 6. 3) τύπος, θέσις, ἀξιώματος ἀφάνεια Θουκ. 2.27· γένοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἀξιώμασιν Ἰσοκρ. 385E:—ἐπὶ πραγμάτων, ἀξία, ποιότης, οὐ τῷ πλῆθει ἀλλὰ τῷ ἀξιώματι Θουκ. 5.8. II ὅτι νομίζεται κατάλληλον, ἀπόφασις, σκοπός, δαιμόνων Σοφ. Ο. Κ. 1452, πρόλ. 1459· τὰ τῶν προγόνων ἀξ. Δημ. 298.4. 2) ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ὅτι παραλαμβάνεται ὡς βίσις τῆς ἀποδείξεως, ἥτοι αὐταπόδεικτος τις ἀρχῆ, Ἄριστ. Μεταφ. 2.2, 15, Ἄν. Ὑστ. 1.3, 7, κ. ἄλλ.:—ἐν τοῖς μαθηματικῇ, αὐταπόδεικτον θεωρῶμαι, ἀξίωμα, ὡς καὶ νῦν, αὐτόθι 1.10, 4, Μεταφ. 3.3, 1, κ. ἄλλ. 3) ἀπαίτησις, αἰτήσις, Πλούτ. 2.630C.

ἀξιοματεύκος, ἢ, ὄν, ὁ ἀνίκων ἢ κατάλληλος δι' ἀξίωμα, ἀξιοπρεπής, ἔντιμος, Πολύβ. 10.18, 8, κτλ.: ἐπὶ ὕψους, Διον. Ἄλ. π. Δημ. 1093, κτλ.: κατέγων ὑψηλῆν θέσιν, ὠν ὑψηλῆς τάξεως, Πλούτ. 2.617D. II ἰκετευτικός, Πολύβ. 20.9, 9. III ὁ ὀμιλῶν δι' ἀξιωμαίων, Διογ. Α. 4.35.—Ἐπίρρ. ἀξιοματεῦκός, μετ' ἀξιωματος, αὐθαδῶς, αὐστηρῶς καὶ ἀξιωματικῶς Δημ. 1088.12. ἀξιοματεῦται, τό, ὑπόκορ. τοῦ ἀξίωμα, μικρὰ ἀξιοπρέπεια, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2.2, 10.

ἀξιώνυμος, ον, (ὄνομα), ἄξιος, Βυζ.—Ἐπίρρ. -νως Γρηγ. Ναξ. ἀξίως, ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. ἀξίως IV.

ἀξίωσις, γεν. εως, ἰων. -τιος, ἢ, (ἀξίω), τὸ θεωρεῖν τι ἄξιον, καλόν, τῆς ἀξιώσεως εἶνεκεν τῆς ἐξ ἑμεῦ γῆμαι, ἔνεκα τοῦ ὅτι νομίζεις ἄξιον νὰ λάβῃς γυναῖκα ἐκ τῆς εἰρῆς οἰκογενείας, Ἡρόδ. 6.130. 2) τὸ νὰ θεωρεῖται τις ἄξιος, ἢ ὑπόληψι, ὁ χαρακτήρ τινος, διὰ τὴν προϋπάργουσαν ἀξ. Θουκ. 1.138· τὴν ἀξ. μὴ ἀφανίζεῖν ὁ αὐτ. 2.61: ἢ πραγματικῇ ἄξια πράγματός τινος, τὸ ἔργον, ἢ ὑπεροχῇ, Schäf Διον. π. Συνόψ. σ. 54. II ἀπαίτησις, ἀξίωσις βασιζομένη ἐπὶ λόγων ἄξιας (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν χρεία, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ λόγων ἀνάγκης), Θουκ. 1.37· ἀξ. χάριτος αὐτ. 41, πρόλ. Πολύβ. 1.67, 10, κτλ.: ὡς ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης ἀξ. Θουκ. 6.54. III τὸ νομίζω καλόν, γνώμη, ἀρχῆ, ἀξίωμα, τὴν ἀξ. ταύτην εἰλήφρασαν ὁ αὐτ. 2.88· πρόλ. Δίσχιν. 85.17. IV καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων

ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξεν τῆ δικαιοσύνῃ «καὶ τὴν ἀνεκάθεν συνήθη σημασίαν τῶν λέξεων μετέβαλον ἐν τοῖς ἔργοις τῆς στάσεως, ἣ ἐδόκει αὐτοῖς δίκαιον πρὸς τὸ ἴδιον πάθος» (Δουκάς) Οὐκ. 3. 82.

ἀξιώτεον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἀξιώσει, τινα ἄριστ. Ἡθ. Ν. 8. 8, 6. **ἀ-ξόανος**, ον, ὁ ἀνευ ξόανων, δηλ. ὁμοιωμάτων ἐκ ξύλου, Λουκ. π. Συρ. Θεοῦ 3.

ἄξον-ἡλάτος, ον, περιστρεφόμενος περὶ ἄξονα, σύριγγες Δίσχ. Ἰκ. 181.

ἄξονιον, τό, ὑποκορ., μικρὸς ἄξων, Ἡρων Πνευματ. 183C, Πολυδ. Γ, 31:—ὠσαύτως, **ἄξονισκος**, ὁ, Ἡρων αὐτόθι 220A.

ἄξονιος, α, ον, (ἄξων) ἀνήγων εἰς τὸν ἄξονα, Ἄνθ. Π. 9. 117. **ἄξος**, ον, = ἄξεστος, Ἡσύχ., ἴδε Βεντλ. Καλλ. Ἄποσπ. 105.

ἄξος, ὁ, Κρητικὴ λέξις ἀντι ἄγμος, Στέφ. Βυζ., πρὸλ. Wes-sel. ἐν Ἡρόδ. 4. 154. **ἄξος** ὕλη παρὰ Μακεδόνας Ἡσύχ.

ἀ-ξυγκρότητος, ον, ἀντι ἀσυγκ-, ὁ μὴ συγκολληθεὶς διὰ σφυρηλατήσεως, μεταφ. ἐπὶ ἐρετῶν, μὴ ἰσχυμένους νὰ κολληθῆται ταῦτο-χρόνος μετὰ τῶν ἄλλων, Οὐκ. 8. 95: ἐπὶ ὕφους, μὴ συναρᾶς καὶ πυκνόν, ἀλλὰ χαλαρὸν καὶ ἀσυνάρτητον, Διον. Ἄλ. π. Δημ. 19.

ἀξύλευτος καὶ **ἀξύλιστος**, ον, = ἄξύλος I. Ἡσύχ. **ἀξύλια**, ἡ, ἑλλειψίς ξύλων, Ἡσ. ἐν Ἐνετ. Σχολ. εἰς Ἰλ. Α. 155, Στράβ. 725.

ἄξύλος, ον, ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐκόπησαν ξύλα, Λατ. incaeduis, ἄξύλος ὕλη, μὴ ἀραιωθεῖσα, ὁ ἔ. πυκνή, Ἰλ. Α. 155, «ἄρ' ἦς οὐδεὶς ἐξύλισατο» Σχολ. Ἐνετ. ἐν τόπῳ:—Ἔτεροι ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὸ ἐπιτακτικόν α, πυκνὸν μὲ δένδρα (ξύλα), ἀλλ' ἐσφαλμένως, ἐπειδὴ ξύλον δύναται νὰ σημάη μόνον κεκομμένον τεμάχιον ξύλου, ἔφρον' ὡς τὰ πολλὰ, οὐχὶ δὲ ζῶν καὶ αὐξανόμενον δένδρον: καθ' Ἡσύχ. «ἄξύλον πολὺν, ὅθεν οὐδεὶς ἐυλοφορεῖ ἢ ἱερὸν τόπον».

II. ὁ ἀνευ ξύλων, τῆς δὲ γῆς τῆς Σκυθικῆς αἰνῶς ἀξύλου εὐούσης ὠδὲ σσι ἐς τὴν ἔψιστον τῶν κρεῶν ἐξεύρηται Ἡρόδ. 4. 61, 185, Ἄνθ. Π. 9. 89: ὠσαύτως, ἀνευ φορτίου ξύλων, Λουκ. Ὀνος 32. **ἄξυμ-**, ἄξυμ-, ἴδε ἀσυμ-, ἀσυν-.

ἄ-ξυνος, ον, καθ' Ἡσύχ., Σουίδ. καὶ Ζωναρ. ἀκινώωντος, περὶ ἄλλης ἐναντίας σημασίας ἴδε Βαλκν. Ἄδων. σ. 226C.

ἄξυρης, ἔς, καὶ **ἄξυρος**, ον, ἀξυρές· ἄξυρον, ἄστομον, ἄτομον, ἀμβλύ, Ἡσύχ.

ἀ-ξυστατος, ον, ἴδε ἐν λ. ἀσυστατος.

ἄ-ξυστος, ον, ὁ μὴ ἐξεσμένος, ἄξυστος ὡς καὶ νῦν, Ἄντυλλ. ἐν Μιτ·haei Med. 53. **II.** ὁ μὴ ἐσταλιδωμένος, Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 102.

ἄξων, ονος, ὁ, ἄξων, χάλκεος, Ἰλ. Π. 378· σιδήρεος E. 723· φήγινος αὐτόθι 838· οὕτω παρὰ Τραγ., κ λ. **2)** ὁ ἄξων κώνου, Ἄριστ. Μετεωρ. 3. 8. 2., Ἄποσπ. 342. **3)** ὁ ὑποτιθέμενος ἄξων τοῦ οὐρανοῦ, ὁ αὐτ. π. Κόσμου. 2. 4, Ἄρατ. 22, Διον. Ἄλ. 2. 5· ἄξων νοητὸς Εὐστ. 1389. 59. **II.** οἱ ἄξωνες, οἱ ἐξύλινοι πίνακες τῶν νόμων ἐν Ἀθήναις κατεσκευασμένοι οὕτως ὥστε νὰ στρέφονται ἐπὶ ἄξονος, Πλουτ. Σόλων 25· πρὸλ. Ἐρμάν. Πολ. Ἄρχ. § 107. 1 ἴδε τὴν λέξ. κύρβεις· ἐνικ. παρὰ Δημ. 630. 12. **III.** κατὰ πλῆθυν. ὠσαύτως, μέρος τοῦ χαλιννοῦ περὶ τὸ στόμα, Ξεν. Ἰππ. 10. 9 καὶ 10.

IV. ὄνομα ἐνός τῶν σπονδύλων, αὐτῶν δὲ σπονδύλων ὁ δεύτερος ἀκίνητος ὢν ἄξων ὀνομάζεται, Πολυδ. Β', 132. (ἐκ √ ΔΞ, κατ' ἐπίτασιν ἐκ τῆς ΔΓ (ἄγω), ὅθεν καὶ τὸ ἄμαξια, πρὸλ. Σανσocr. a ksh a s, Λατ. a x i s, Παλ. Ἰψ. Γερμ. a h s a (achse), Λθ. a s z i s).

ἄ-ογκος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, λελεπτυσμένος, ὡς ἀογκότατον Ἰππ. 229. 5.

ἄ-οδμος, ον, = ἀνοδμος.

ἀοξείω, ὑπηρετῶ τινα, Δίσχ. Ἰλ. Ἄποσπ. 50.

ἀοξεία, ἰων. -είη, ὑπηρεσία, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 425.

ἄοξος, ὁ, = θεράπων, ὑπηρετής, ἴδιος ὁ ἀνήγων εἰς ναόν τινα, μάγιστος, — ὑπηρετάς, — ἄοχος — οἰνοχόος Ἐπιγρ. Κερκυρας 3212, πρὸλ. Δίσχ. Ἰλ. Ἄγ. 231 ἴδε καὶ ῥήμα ἀοσσεῖω (πιθα. ἀντι ἀ-ὄδιος (α ἄλοιστος) καὶ ἐπομ. = ἀκόλουθος), ἄοξος, ὑπηρετής, διάκονος· Α. Β. καὶ καθ' Ἡσύχ. «ἄοξοι μάγειροι, ὑπηρεταί, θεράποντες, ἀκόλουθοι Καλλίμαχος» (εἰς Δῆλ. 249).

ἄ-οξος, ον, = ἀνοξος, ὁ ἴδε.

ἀοιδῆ, Ἄττ. συννηρ. ὠδή, ἡ, ὁ ἴδε: (ἀείδω):— ἄσμα. **1)** ἡ τέχνη τοῦ ἄδειν, αὐτὰρ ἀοιδὴν θεοπεσίην ἀφέλοντο Ἰλ. Β. 599. ὡς ἄρα τοι... θεὸς ὥσαπε θεσίην α'. Ὀδ. Θ. 498, πρὸλ. Ω. 197.

1) ἡ πρᾶξις τοῦ ἄδειν, ἄσμα, οἱ δ' εἰς... ἡμερόεσαν ἄ. τρεψάμενοι Σ. 304. **3)** τὸ ἄδόμενον, ἄσμα, ὠδή, στονόεσσαν ἄ. οἱ μὲν ἄρ. Ἐθρήνεον Ἰλ. Ω. 721, πρὸλ. Ὀδ. Α. 352· οὕτως, Ἡρόδ. 2. 79· καὶ συγν. παρὰ Πινδ., εἶτε ἐπὶ χαρᾶς εἶτε ἐπὶ λύπης, πρὸλ. Δίσχ. Ἰλ. Εὐμ. 954 πρὸς Σοφ. Ἄντ. 882:—λύρα ἀοιδῆ, Εὐρ. Μῆδ. 425.

4) ἀφορμὴ ἀοιδῆς, ἴνα ἦσι καὶ ἐσοσμένοισιν ἀοιδῆ Ὀδ. Θ. 580· οὕτω καὶ ἐν Ω. 200 λέγεται ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ὅτι συυγερῆ δὲ τ' ἀοιδῆ ἔσσειε τ' ἐπ' ἀνθρώπων: πρὸλ. Θέογν. 252: ἐντεῦθεν **3)** μῦθος, διήγημα, ἱστορία, Ἰακωφ. Delectus Epigramm. Gr. 9. 12 (3). Πρὸλ. ὠδή, [ἐν Ἡσ. Θ. 48 (ἐκτός ἂν ἀναγνωσόμεν, λήγουσι τ' ἀοιδῆς) καὶ ἐν Πινδ. Ν. 11. 23, ἀοιδῆ πρέπει νὰ ἀναγνωσῆ ἢ ἂν μὴ γραφῆ ὠδή].

ἀοιδεῖα, ποιητ. ἀντι ἀείδω, Ὀδ. E. 61, K. 227, Ἐρμησιάν. 5. 13.

ἀοιδικός, ἡ, ὄν, μουσικός, λέξις πιθα. σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἡρακλείτου 7. 3.

ἀοιδίμιος, ον, ὁ ἀδόμενος, οὗ τὸ ὄνομα ἀποτελεῖ θέμα ὠδῆς, ὁ περφημισμένος, Ἡρόδ. 2. 79, 135, Πινδ. Π. 8. 85, κλ.:—ἀπὸ τοῦ Πινδ. (Ἄποσπ. 46) καὶ ἐξῆς ἡ λέξις αὕτη χρησιμεύει ὡς ἐν ἐκ τῶν προφιλισταίων ἐπιθέτων τῶν Ἀθηναίων, ὡς τὸ λιπαράει, Οὐύτερεβ. Ἐπιστ. Κριτ. σ. 144· ἀοιδίμιον πόμα, ἠαυμάσιον ποτόν, Πινδ. Ν. 3. 136· ἀοιδίμιος ἐνομοίσιον, περίφημος ἐπὶ δικαιοσύνη, Συλλ. Ἐπιγρ. 1080· ἄ. αἰὲν ὄρασθαι Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1069:—μόνον ἀπαξ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, διαδόχτος, ὡς καὶ ὀπίσω ἀνθρώποισι πελωμέθ' ἀοιδίμοι Ἰλ. Z. 358.

ἀοιδό-θέτης, ου, ὁ, λυρικός ποιητής, Ἄνθ. Π. 7. 50· πρὸλ. ὕμνο-θέτης, νομοθέτης.

ἀοιδό-μάχος, [ἄ], ον, ἐπὶ γραμματικῶν, ὁ ἐρίζων περὶ λέξεων καὶ στίχων ποιητικῶν, «τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον ἀοιδόμαχοις λογολέγαις, τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου... σήμερον οὐ δεῖπνῶ μῆνιν ἀεῖδε θεά» Ἄνθ. Π. 11. 140.

ἀοιδό-πόλος, ὁ, ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς πολούμενος, ὁ ἔστι «ὁ περὶ τὰς ὠδὰς ἀναστρεφόμενος» (Ἡσύχ.), ἀοιδός, ποιητής, ὡς τὸ μουσοπέδλος, Ἄνθ. Π. 7. 594, 595. **2)** ὁ εἰς τὰς ὠδὰς ἀφιερωμένος, ἐπὶ τοῦ χορηγίου, Ἀύσον. Ἐπιστ. 14.

ἀοιδός, ὁ, (ἀείδω) ὁ περὶ μουσικὴν καὶ ποίησιν ἀσχολούμενος, ὁ ἄδων ἐπὶ ἐνάπιον βασιλείων ἢ ἄλλων, ὡς π.χ. ὁ ἀοιδός ὃν κατέλιπε φύλακα καὶ διδάσκαλον οὕτως εἰπεῖν τῆς Κλυταιμνήστρας ὁ Ἀγαμέμνων ἀπερχόμενος εἰς Τροίαν, πᾶρ δ' ἄρ' ἔην καὶ ἀοιδός ἀνὴρ, ὃ πόλλ' ἐπέτελλεν Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κίων εἰρυσθαι ἀκοίτιν Ὀδ. Γ. 267. 270, κ. ἄλλ., Ἡσ. Θ. 95, Ἐργ. κ. Π. 26· θεός α'. 4. 17, 8. 87, κ. ἄλλ. τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπου ἀοιδοῦ Ἡρόδ. 1. 24· πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοῖ Ἄριστ. Μεταφ. 1. 2. 13· θρηνηδός, παρὰ δ' εἰσαν ἀοιδούς θρήνων ἐξάρχου: «νῦν τοὺς θρηνηδούς» (Σχολ.) Ἰλ. Ω. 720·—μετὰ γεν. γόων, χρησμῶν ἀοιδός Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 110, Ἡρακλ. 403· πρᾶτος ἀοιδός, ἐπὶ ἀλεκτρύνοσ, Θεόκρ. 18. 56. **2)** ὡς θηλ., ἐπὶ ἀηδόνος, ψάλτρια, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 206· περὶ τῆς Σριγγῆς, σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασυμόν Σοφ. Ο. Τ. 36, Εὐρ. Φοίν. 1507· ἀοιδός Μοῦσα ὁ αὐτ. Ἡσ. 386, πρὸλ. Θεόκρ. 15. 97.

3) ὁ δι' ἐπιφῶν θεραπεύων, ἐπιφῶς, γόης, Λατ. incantator, τίς γὰρ ἀοιδός, τίς ὁ χειροτέχνης ἱατροῦς; Σοφ. Τρ. 1000. **II.** ὁ εἰς τὴν ὠδὴν, εὐφρωνος, μελωδικός, ὄρνις ἀοιδότατα Εὐρ. Ἑλ. 1109, πρὸλ. Θεόκρ. 12. 7, Καλλ. εἰς Δῆλ. 252, Συλλ. Ἐπιγρ. 2211. **2)** παθ. = ἀοιδίμιος, περφημισμένος, ἐν τῷ συγκριτικῷ, πολλὸν ἀοιδότατη Ἄρκεσίλ. παρὰ Διογ. Α. 4. 30

ἀοιδοσύνη, ἡ, ποίησις, ἄσμα, Γρηγ. Ναξ.

ἀοιδό-τόκος, ον, ὁ ἐμπνεύων ἀοιδίην, ὠδὴν, ποίησιν, ἀοιδότοκος πόμα πηγῆς Ἄνθ. Π. 9. 364.

ἀ-οίκητος, ον, ὁ μὴ κατοικοῦμενος ὑπ' ἀνθρώπων, ἀκατοίκητος, ἢ ὃν δὲν δύναται νὰ κατοικήσῃ τις· ἀοίκητος καὶ ἐρῆμος ἡ Διόβη Ἡρόδ. 2. 34, πρὸλ. Α. 31 (διάφ. γραφ. ἄν-), 5. 10· οὕτω παρὰ Πλάτ. Νόμ. 778B· τὰ ἀοίκητα Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 5, 17. **II.** ὁ ἀνευ οἰκίας, ἀνέστιος, ποιεῖν τινα ἀοίκητον, ἐξορίζω τινα ἐκ τῆς πατρίδος του, Δημ. 1123. 3 (ἐκτός ἂν ἀναγνώσωμεν ἐνταῦθα ἀοικος)· πρὸλ. Λουκ. Ἐνθυμ. 17.

ἀ-οικος, ον, ὁ ἀνευ οἰκογενείας, θῆτά τ' ἄοικον ποιεῖσθαι, νὰ λαμβάνῃς ὡς ἐργάτην σου ἄνθρωπον ὅστις νὰ μὴ ἔχη οἰκίην του οἰκογενείαν, Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 600, Εὐρ. Ἰππ. 1029, Πλάτ. Συμπ. 203D, κτλ. δυσπρότιμος ἐπὶ ξένης χώρας ἀοίκος ἀπάτορας τ' ἄλωμένος Σοφ. Τρ. 300· ἐπὶ ζῶων τινῶν, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 27. **II.** περὶ κατοικίας, ἄβλια, ἐλευσίην, ἀνάξια νὰ ὀνομάζηται κατοικία, τὴν ἔσω ἄοικον ἐισοκίησιν Σοφ. Φ. 534.

ἀ-οικμος, ον, = ἀρρητος, καθ' Ἡσύχ.

ἀοινεῶ, δὲν πίνω οἶνον, ἀπέχομαι ἀπὸ οἶνου, Ἰππ. 490. 8.

ἀοινία, ἡ, ἀπογῆ ἀπὸ οἶνου, Στράβων 706.

ἀ-οινος, ον, ὁ ἀνευ οἶνου, ἀοῖνοι χοαί, οἷαι αἱ προσφερόμεναι εἰς τὰς Ἐρινῦς, Δίσχ. Ἰλ. Εὐμ. 107 (ὅθεν καὶ αὐταὶ αὐταὶ καλοῦνται ἄοινοι:—πρώτατοι ὑμῖν ἀτέκνυρ' ὀδοιπορῶν, νήφων ἀοῖνοι Σοφ. Ο. Κ. 100)· ἀλλὰ τὸ ἀοῖνιος ἐμμανεῖς θυμώμασιν Δίσχ. Ἰλ. Εὐμ. 860 σημαίνει ἐμμανεῖς οὐχὶ ἀπλῶς ἐκ μέθης, ἀλλ' ἐκ διαρκούς μίσεως· συμπίσιον Θεόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 679A· νηφαντικὴ καὶ ἀοῖνος κρήνη Πλάτ. Φίλ. 61C:—πρὸλ. νηφάλιος. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ πίνων οἶνον, ἐγκρατής, νηφάλιος, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 27· ὠσαύτως ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ παρᾶγων, πολλῆ γὰρ ἔσται τῆς ὁδοῦ ἀοῖνος, διότι πολλὰ μέρη τὰ ὁποῖα θὰ διέλθωμεν δὲν θὰ ἔχων οἶνον, ὡς μὴ γινόμενον ἐν αὐτοῖς. **3)** ἀνευ χρήσεως οἶνου, ἀοῖνοτέρα τροφῆ Ἄριστ. Πολ. 7. 17, 1, ἀοῖνος μέθῃ Πλουτ. 2. 716A.

ἀοῖτος, Διολ. καὶ Δωρ. ἀντι ἠοῖτος = ἔφωσ, Ἀοῖτον αὐτόν πάντες ἐκάλεον ἄστέρα Ἄριστοφ. Εἰρ. 837.— «οἷα» δένδρα κοπτόμενα καὶ ἀνατιθέμενα τῇ Ἀφροδίτῃ, ὡς ἱστορεῖ Νάσσαυδρος [Νικ.];, πρὸς τὰς εἰσόδους· Ἡσύχ.

ἀ-οκνός, ον, ἀφόρητος, Δίσχ. Ἰκ. 881, καθ' Ἐρμ. ἀντι ἀίστος.

ἀοκνία, ἡ, θραστηριότης, φιλεργία, προθυμία, ἀοκνία πόνων, Ἰππ. 1180· κατακρίνεται δὲ ὑπὸ τοῦ Πολυδ. ὡς λέξις εὐτελής, Γ', 120.

ἄ-οκνος, ον, ὁ ἄνευ δισταγμοῦ, ἀποφασιστικός, ἀκούρατος, ἐνεργός, φιλεργός, ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ἐφέλλη Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 493· φύλαξ Σοφ. Λύ. 563· ἄ. πρὸς μελλήτας Θεούκ. 1.70· πρὸς τι Πλούτ. Πελ. 3· ὦν ἄδ' ἄ τλάμων ἄοκνον μεγαλάων προσώρῳσα δόμοιοι βλάβαν, ἐπιχειμένην, σπεύδουσαν, Σοφ. Τρ. 841· ἄλ' ἴθε Jebb ἐν τόπῳ, ὅστις μετὰ τοῦ Μουσγρ. ἀναγινώσκει· ὦν ἄδ' ἄ τλάμων ἄοκνος, μεγάλην βλάβαν, καὶ ἐρημνύει· μὴ ὑποπέτουσα, μὴ ροθουμένη τοιαῦτα ἀποτελέσματα.— Ἐπίρρ. -ως, ἄνευ ὄκνου, ἄνευ δισταγμοῦ, εἰπεῖν τε ἄοκνως ἐτιοῦν Πλάτ. Νόμ. 649B, Ἰππ. Ἄρρρ. 803.

ἀολλήδην, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἐν σώματι, πάντες ὁμοῦ, θάλασσαν ἀολλήδην ἐφέπωσιν [αἱ ἀφύαι] Ὀππ. Ἄλ. 1. 788· — Ἐπὶ δύο μόνον, δοιοῦ δ' ἔστασαν ὑψοῦ ἐπ' ἐφρύος αἰγιαλοῖο φώτες ἀολλήδην Μόσχ. 2. 49, πρὸλ. τὸ ἐπόμεν.

ἀολλήξω, ἐξ· (ἴδε ἐν λ. εἴλω)· πάντες ἐν τῷ πληθ., ὅλοι ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀθρόοι, καθ' ὁμάδας, ἀθρόοι, ὁμοῦ πάντες· Ἡσύχ., συγγ. παρ' Ὀμ., ἰδίως ἐπὶ τῶν πυκνῶν τάξεων τῶν πολεμικῶν, Ἄργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδ' ἐφρόθηεν Ἰλ. Ε. 498· βάλλων δ' εἰν ἔλεοσιν ἀολλέα, τὰ ἔβαλον ὅλα ὁμοῦ (τὰ τεμάχια τοῦ χοιρείου κρέατος) ἐπάνω εἰς μαγειρικάς τραπέζας ἢ ξύλινα πινάκια, Ὀδ. Σ. 432· τύραννον μέγ' ἐπαίνοντες ἀολλέες Ἀλκαίος 37A (5.)· — ὡσαύτως παρ' Ἀττ., χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς Σοφ. Φ. 1469· — ἐπὶ δύο μόνον, ὁμοῦ, ὁ αὐτ. Τρ. 513· πρὸλ. προηγ.

ἀολλίζω· μέλλ. -ίω, ἀθρόοι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συναθροίζω τὰ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστου γεραιὰς Ἰλ. Ζ. 287· ἀολλισσασα γεραιὰς αὐτῶι 270· — Παθ. συνέρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συναθροίζομαι, πάντες ἀολλισθησαν Ἀχαιοὶ Ἰλ. Τ. 54· πρὶν περὶ δόμιλον ἀολλισθήμεναι Ο. 588· νῆσοι ἀολλίζονται Καλλιμ. εἰς Δῆλον 18. 2) μεταγεν. ἐπὶ πραγμάτων, συναθροίζω, συσσωρεύω, ἔλθω Ἀνθ. Π. 9. 649· Βάκχον αὐτῶι 772.

ἀομβρία, ἡ, ἀντὶ ἀνομβρία· ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ἄριστ. ὁ Λοβ. ἐν Φρυν. 729.

ἄ-όμματος, ον, = ἀνόμματος, τυφλός, Τζέτζ. Ἰστ. 1. 538 Βοασκ., καὶ ἄλλοι.

ἄ-όπλος, ον, ὁ ἄνευ ἀσπίδος, ὁ ἄνευ τοῦ βαρέος ὀπλισμοῦ (πρὸλ. ὀπλ(της), Θουκ. 4. 9· κτλ.: ἐν γένει, ὁ μὴ ὀπλισμένος, Πλάτ. Πρωτ. 321C· τὰ τυφλά τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα, ὁ ἐ. τὰ νῶτα, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45· ἄρμα ἄοπλ., ἄρμα, ὄχημα πολεμικὸν ἄνευ ἑρεπάνων, αὐτῶι 6. 4, 16· ἐπὶ πλοίων, τὸ μὴ ὀπλισμένον, μὴ ἐξηρτυμένον πρὸς πόλεμον, Πολύδ. 2. 12, 3.— Ἐπίρρ. -ως, Βυζ.— Πρὸλ. ἀνοπλος, ὅπερ φαίνεται ὅτι εἶναι μεταγενέστερος καὶ οὐχὶ τὸσον δόκιμος τύπος, ἴδε Διανδ. ἐν Σειφ. Θησαυρ. ἐν λ.

ἄοπος, ον, (ὄψ) «ἄζωνος» Ἡσύχ. II. = τῶ ἐπομ., ἄνευ ὀράσεως, ὁ αὐτ.

ἄοποςτος, ον, (*ὄπτομαι) ἀόμματος, τυφλός, ἀόρατος, ἄοπτα· ἀντὶ τῶν ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα ἀλλὰ δόξαντα ὀρᾶσθαι, Ἀντιφῶν ἀληθείας α'. Ἄρποκρ.

ἄορ ἢ ἄορ, ἄορος, τό, πρὸλ. Λοβ. Παράλλ. 204 (ἄερω)· — κυρίως, ἕϊφος κρεμάμενον ἀπὸ ζώνης ἢ τελαμωνός (πρὸλ. ἄορτήρ), ἕϊφος συγγ. παρ' Ὀμηρ., πρέπει δὲ νὰ ἦτο πλατὺ καὶ παχὺ, ἐπειδὴ ὁ Ὀδυσσεὺς ἔσκαψε βόθρον δι' αὐτοῦ, ἔγω δ' ἄορ ἐξὺ ἔρυσσάμενος παρὰ μηροῦ βόθρον ἐρυξ' Ὀδ. Α. 24· ἀλλ' ἐν Ὀδ. Κ. 294, παραβαλλόμεν. πρὸς 321, εἶναι συνώνυμον τῷ ἕϊφει. Ἐν Π. 222 ἔγομεν ἀρσενικὴν αἰτ. πληθ., οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας, εἰς δ' ἀναφερθέντες ὁ Ἡσύχ. λέγει· «ἄορας, ἕϊφος, ἀρσενικῶς» ἀλλ' ὁ Εὐστ. καὶ οἱ Σχολ. ἐν τόπῳ ἀναφέρουσι ὅτι πολλοὶ ἐλαμβάνουσι τὸ ἐν λόγῳ ἄορας ὡς = ἄορας, γυναῖκες διδομένας ὡς βραβεῖα, ἢ = τρίποδες, καθ' Ἡσύχ. «ἄορας γυναῖκες λέγονται καὶ τρίποδες» 2) μεταγεν., πᾶν ὄπλον, ἄορι τριγυλῶχινη τριαίνειν Κάλχη. εἰς Δῆλ. 31· περὶ τοῦ κέρατος τοῦ φινικέρωτος, κέρα αἰνὸν ἀκαχμῆνον, ἄγριον ἄορ Ὀππ. Κ. 2. 553. — Πρὸλ. ὡσαύτως τὰς λέξ. ὕπλον, χρυσάωρ. [Ὁ Ὀμ. ἔγει ἄ ἐν διουλλάθοις πτώσειν, ὡς καὶ ὁ Ἡσ. ἐν Ἄσπ. 457· ἐν δὲ τρισυλλάθοις πτώσειν ἄ ἐν ἄρσει, ἄ ἐν θέσει, π. γ. ἄορι θεινομένων Ἰλ. Κ. 484· ἐν τινα Τυδεΐδης ἄορι πλήξει παραστος αὐτῶι. 489· Ἐν Ἡσ. Ἄσπ. 221 καὶ μεταγεν. ποιηταῖς ἄ ἐν ἄρσει, ἔτι καὶ ἐν τῷ ἄορ παροξυτόνῳ, ὅπερ τότε πρέπει νὰ γραφῆ ἄορ. Ἐν Ἡσ. Θ. 283 ὑπάργει ἄορ ὡς μονοσύλλ., ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν μετὰ τοῦ Göttl. γένθ', ὁ δ' ἄορ χρύσειον].

ἀοράσια, ἡ, στέρσις ὀράσεως, τυφλότης, Ἐβδ. (Γεν. θ', 11, κ. ἄλλ.).

ἄ-όρατος, ον, ὁ μὴ ὀράμενος, ἐν δὲν δύναιται τις νὰ ἴδῃ, Πλάτ. Φαίδων 85E, κτλ. ἀόρατος ἐβην Ἀλεξ. ἐν «Υπνω» 1.5· τραυμ' ἀόρατον ἔρωσ Ἀνθ. Πλαν. 198· τὸ μέλλον ἀόρατον Ἰσοκρ. 8B· τὸ ἀόρατον, ὁ ἀόρατος κόσμος, ὁ ἄλλος κόσμος, ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἄορ. Πλάτ. Σοφ. 246A, πρὸλ. Θεαίτ. 155E, κ. ἄλλ.· τὰν ἄ. ἀτραπιτὸν βιότιον, τὴν σκοτεινὴν, τὴν ἀδηλον ἀτραπὸν τοῦ βίου, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2892. 2.— Ἐπίρρ. ἀοράτως Πλούτ. 2. 891A. II. ἐνεργ. ὁ μὴ ἰδὼν, ἀπειροὶ δὲ καὶ ἀόρατοι παντὸς κακοῦ Πολύδ. 2. 21, 2, 3, 108, 6· ἀπολ., Λουκ. Ἄλκ. 3.

ἀοργησία, ἡ, ἡ παντελής ἔλλειψις ὀργῆς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὀργιλότης, ἡ δὲ ἔλλειψις [ὀργῆς], εἰτ' ἀοργησία εἰς ἐστὶν εἶθ' ὄ. τι δῆποτε, ψέγεται, οἱ γὰρ μὴ ὀργιζόμενοι ἐφ' οἷς δεῖ ἡλιθιοὶ

δοκοῦσιν εἶναι Ἄριστ. Ἰθ. Ν. 4. 5, 5· — Ἐπὶ καλῆς σημασίας, Πλούτ., ὅστις καὶ ἔγραψε πραγματεῖαν περὶ ἀοργησίας.

ἀοργητέομαι, εἶμαι ἀοργητός, δὲν ὀργίζομαι, Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 596 (ἀμφ.).

ἀόργητος, ον, ὁ μὴ ὀργιζόμενος, ὁ μὴ ἔχων ὀργήν, Ἄριστ. Ἰθ. Ν. 2. 7, 10· — Ἐπὶ καλῆς σημασίας, Πλούτ. 2. 10B, κτλ.— Ἐπίρρ. -της Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 18, 6.

ἀορισταίνω, = τῶ ἐπομ., Εὐστ. Ἰλ. σ. 912. 10.

ἀοριστέω, εἶμαι ἀοριστός, ἀβέβαιος, Ἄριστ. Πρὸβλ. 18. 7, 4· περὶ τινος Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 28.

ἀοριστεία, ἡ, ἀοριστεία ὡς καὶ νῦν, ἀβεβαιότης, Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 5, 4· — ἡ ἀκαταστασία, ὁ αὐτ. Πρὸβλ. 26. 13, 2.

ἀοριστικός, ἡ, ὄν, ἀοριστός, μὴ ὀρισμένος, ὅμοιος τῷ ἀοριστῶ (χρόνῳ) Γαζής.

ἄ-όριστος, ον, ὁ ἄνευ ὀρίων, γῆ Θεουκ. 1. 139. II. ὁ μὴ ὀρισμένος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὀρισθῆ, ἀοριστός, ἀδηλος, Πλάτ. Νόμ. 916D, συγνάκις παρ' Ἄριστ. συνάπτεται ταῖς λέξ. ἀνεξέταστος, ἄτακτος, ἀδιόρθωτος, Δημ. 50. 16. 18· ἄορ. ἄρχων, ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα ἐπ' ἀοριστον χρόνον, Ἄριστ. Πολ. 3. 1, 6· ἀβέβαιος, ζωῆς τελευτῆ Ἀνθ. Π. 9. 499· — Ἐπίρρ. -τως Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἄριστ.

2) ἄορ. ἔνομα, τὸ μὴ ὀρισμένον, οἷον οὐκ ἀνθρώπων, τὸ γὰρ οὐκ ἀνθρώπων, ἔνομα μὲν οὐ λέγω, ἀλλ' ἀοριστον ἔνομα ὁ αὐτ. π. Ἐρμην. 10. 1. 3) ὁ ἄορ. (ἐνν. χρόνος) Γραμμ.

ἀοριστώ, ἐκφέρω διὰ τοῦ ἀοριστοῦ, Εὐστ. 2) Παθ., εἶμαι ἀοριστός, συγγ. παρ' Ἀπολλων. π. Συντάξ.

ἀοριστώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀοριστῶ, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 68, κτλ.

ἄ-όρητος, ον, ὁ ἄνευ ὀρητῆς, Φίλων 1. 278.

ἄ-ορνος, ον, (ὄρνος) ἄνευ πτηνῶν, λίμνη Σοφ. Ἀποσπ. 840· ἄορνα ὕψη, ὕψη τὰ ὅποια πτηνὰ δὲν δύνανται νὰ φθάσωσι, Πλούτ. 2. 327C· — ἄορνος λίμνη, ἡ λίμνη Ἄορνος (Avernus) Ἄριστ. π. Θαμμ. 102. 1, καλουμένη ὁ Ἄορνος ὑπὸ Στράβ. 244· ἡ ἄορνος πέτρα, εἶναι φρούριον ἐπὶ κρηνοῦ παρὰ τῷ Ἰνδῶ, Διόδ. 17. 85; Πλούτ. 2. 181C. — Ὁ Διον. Ἀλικ. ἐν 1151 ἔχει ἄορνος, ὁ, ἡ.

ἄορος, ὁ, = ἄωρος, ὕψους, ἐκ διορθώσεως τοῦ Schäf. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 270, ἐδάρον' ἄορους, ἀντὶ τῆς τοῦ χειρογρ. γραφῆς ἐδαρυναῶρος.

ἀορτέω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἀεῖρω, ἀπαντῶν μόνον κατὰ μετοχ. παθ. ἄορ. α' ἀορτηθεῖς, ἀναρτηθεῖς, κρεμασθεῖς, Ἀνθ. Π. 7. 6, 96.

ἀορτή, ἡ, (ἀεῖρω) κατὰ πληθ. τὰ κατώτατα ἄκρα τῆς τραχείας ἀρτηρίας, τὰ αὐτὰ καὶ βρόγχια Ἰππ. Περὶ τόπων 415' (ἔνθα ὅμως ὁ Littlér ἀναγινώσκει ἀορτηρῶν, — τρησι). 2) μεταγεν. καθ' ἑνικ. ἡ ἀρτηρία (φλέψ κατ' Ἄριστ.), ἡτις ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἀριστερῆς κοιλίας τῆς καρδίας, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 17. 14., 3. 3, 7., 3. 5, 1., κ. ἄλλ.· κατὰ πληθ. αἱ ἀρτηρία, Πολυδ. Β'. 205. II. σακκίον κρεμάμενον ἐκ τῶν ὤμων, Μένανδ. ἐν «Μισογύνῃ» 11, Δίτριλ. ἐν «Ἐπιδικατομένῳ», Ποσειδίππ. ἐν «Ἐπιστάθμῳ» 1. πρὸλ. Πολυδ. Β', 79., Γ', 139· — καθ' Ἡσύχ. ἀορτή ὑπὸ Μακεδόνων ἄγνος δερματῶν ἱματίων καὶ ἄορ. ἀορτῆς· ἕριστις· ὁ αὐτ.

ἀορτήρ, ἦρος, ὁ, (ἀεῖρω) ἱμάς δι' οὗ δύναιται τις νὰ κρεμάσῃ τι, ζώνη ἕϊφους, Ὀδ. Α. 609· κατὰ πληθ., κούλεδν .. χρυσέσιον ἀορτήρεσιν ἄορτῶς Ἰλ. Α. 31· καθ' Ἡσύχ. ἀορτήρες[σιν] αἱ ἀναφορεῖς τοῦ ἕϊφους, ἡ οἱ κρίκοι τῆς θήκης. 2) Ἐν Ὀδ. ἱμάς πρὸς ἀνάρτησιν σακκιδίου, στρόφος ἀορτήρ, ἴδε ἐν λ. στρόφος. II. ἀορτήρες ἵπποι = σειραφῆροι, Ἰω. Χρυσ. ὁμ. 122. τ. 6, σ. 794.

ἄορτο, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἦορτο, γ' ἐν τοῦ παθ. ὑπερσ. τοῦ ἀεῖρω, πρὸλ. ἄορτο.

ἄορτα, ων, τὰ, οἱ δύο λοβοὶ τῶν πνευμόνων, Ἰππ. 480. 10.

ἀόρχης, ες, ὁ ἄνευ ὄρχεων, ἐκτομίας, εὐνοῦχος, Δίων Κ. 77. 14.

ἄος ἢ ἄος, τό, αὔρα, ἄηρ, ἄος· πνεῦμα, ἱαμα [διορθωτέον ἄημα], Ἡσύχ., Ἐρμάννος ἐν Δίσχυλ. Ἰκ. 782.

ἄ-οσμία, ἡ, ἔλλειψις ὀσμῆς, εὐωδίας, ἀντίθετον τῷ εὐοσμῖα, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 16, 13.

ἄ-οσμιος, ον, (ὀσμή) ὁ μὴ ἔχων ὀσμήν, ἄνευ ὀσμῆς, Ἰππ. π. διαίτ. ὈΕ. 394, Ἄριστ. π. Δισθήσ. 5. 4· κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ εὐοσμιος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 16, 5.

ἄοσσεῖω, ἄρ. ἀπαρ. ἄοσσεῖσαι, βοηθῶ, τινὶ Μόσχ. 4. 110· πρὸλ. ἀοξέω.

ἄοσητήρ, ἦρος, ὁ, βοηθός, ἐπίκουρος, Ἰλ. Ο. 254, X. 333, Ὀδ. Δ. 165, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 471· πρὸλ. ἄοζος.

ἄουτος, ον, (οὐτάω) ὁ μὴ τραυματισθείς, μὴ βλαφθείς, Ἰλ. Σ. 536, Ἡσ. Ἄσπ. 157.

ἄ-ὀφθαλμος, ον, = ἀνόφθαλμος, Βυζ.

ἀοχλησία, ἡ, τὸ ἀνενόχλητον, τοῦ σώματος Ἐπικούρ. παρὰ Διον. Α. 110. 12.

ἄ-ὀχλητος, ον, ἀνενόχλητος, ἦσυχος, γαληνιαῖος, Διον. Ἄλ. 1. 8· — λέξεις προσφιλῆς τοῖς Ἐπικουρείοις, Λουκ. Παράσ. 11. — Ἐπίρρ. -τως Κλημ. Ἄλ. 496· — Ὑπερθ. -ότατα Γαλιαν.

ἄ-οχλος, ον, ὁ μὴ παρέχων ἐνόχλησιν, Ἰππ. π. Ἄρθρ. 837, ἐν τῷ ὑπερθ. — Ἐπίρρ. -ως ὁ αὐτ. π. Ἄγμ. 773, Littlér.

ἀοψ. οπος, ὁ, ἡ, ἀνευ ὄψεως, τυφλός, «ἀνόρθλμος», 'Ψούχ.
ἀπαγγελεύς, εως, ὁ, = ἀπαγγελετήρ, 'Μανθ. 2. 263.
ἀπαγγελία, ἡ, ἐκθεσις ἢ λογοδοσία πρεσβευτοῦ, ὅτι ἐκ τῶν ἀπαγγελιῶν τὸ βουλευσασθαι περὶ τῶν πραγμάτων ἤϊπν ἔστιν Δημ. 242. 20, κ. ἀλλ., 'Ἀριστ. Ρητ. π. 'Ἀλ. 31, 2· ἀπ. ποιεῖσθαι Λυκοῦργ. 149. 29. 2) ἐξιστόρησις, ὧν βραχεῖα ἢ ἀπαγγελία ἀρκεῖ Θουκ. 3. 67· ἀπαγγελία ὡς καὶ νῦν, οὕτως ἡ λυρικ. ποιήσις λέγεται εἶναι ἢ δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ Πλάτ. Πολ. 391C· ἡ δραματικὴ ποιήσις ἐκφράζεται διὰ μιμησεως πράξεως, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας 'Ἀριστ. Ποιητ. 6, 2, πρβλ. 5. 7. 2) ὕφος λόγου, λεκτικόν, Διον. 'Ἀλ. π. Σουθ. σ. 120.
ἀπαγγέλλω: μέλλ. -αγγελῶ, 'Ἰων. -έω, Σιμων. 12. 20: ἀόρ. α' -ἡγγελια: - Παθ. πρkm. -ἡγγεμαι Πλάτ. Χαρμ. 153C: ἀόρ. -ἡγγέλλω 'Ἡρόδ. 2. 121. 5, Εὐρ. 'Ἐκ. 672· μεταγεν. -ἡγγέλλην Πλουτ. Γράβ. 25. 4) ἐπὶ ἀγγέλου, δηλ. ἀπεσταλμένου, ἀναγγέλλω, μνησῶ, γνωστοποιῶ, τινί τι 'Ἰλ. 1. 626 κτλ., 'Ἡρόδ. 3. 25, καὶ συγν. παρ' Ἀττ.: ὡσαύτως, τι πρὸς τινα Δισγύλ. Χο. 266, Ξεν. 'Ἀν. 6. 3, 22, κτλ.· ἀπ. εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸ στρατόπεδον, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 4, 4, 6, 2, 25· τὰ παρὰ τινος αὐτόθι 2. 3, 4· ταῦτα περὶ σοῦ οἰκάδε Πλάτ. Μένων 71C, πρβλ. 'Ἰππ. 6. 53. 3. Θουκ. 4. 122· ἀπ. ἡδονάς, φόνον Εὐρ. 1. Τ. 641, 'Ἀνδρ. 1241: - ἐπομένως ἐξηρηθῆναι πρῶτασεως, ἐκέλευε τὸν ἄγγελον ἀπαγγέλλειν ὅτι .., 'Ἡρόδ. 1. 127, Ξεν. 'Ἀν. 2. 3, 5· ἀπ. ὡς .., Λυσ. 114: 38: - ἀπολ., πάλιν ἀπ., φέρω ὅπως εἰδήσεις, 'Ὀδ. 1. 95: - Παθ., ἔξ ὧν .. ἀπηγγέλετό μοι, ὡς εἶγον μοι ἀναγγελίῃ περὶ αὐτοῦ, Δημ. 522. 25· μετὰ μετοχ., ἀπηγγέλεθ.. ὁ νέκυος ἐκκεκλειμένους ἀνηγγέλεθι ὅτι εἶχε κλαπθὲ τὸ νεκρὸν σῶμα, 'Ἡρόδ. 2. 121, 5, πρβλ. Πολύδ. 1. 15, 11. 2) ἐπὶ ἀγορητοῦ ἢ συγγραφέως, διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι, λέγω, 'Ἡρόδ. 1. 210, 'Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10, Ποιητ. 3. 1· ὧν ὁ παθὼν .. οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναιθ' ἐτέρω Δημ. 537. 27· περιγράφω, 'Ἰππ. Περσρ. 84, Πλουτ. Φάβ. 16.
ἀπαγγελεσις, εως, ἡ, = ἀπαγγελία Δ. Β. 438, Σουθ. ἐν λ. ἀπότρεψις.
ἀπαγγελετήρ, ἥρος, ὁ, ὁ ποιῶν γνωστόν, ὁ δεικνύων, ἀπαγγελετήρ τε κύρτου φελλῶν 'Ἀνθ. Π. 6. 5.
ἀπαγγελετικός, ἡ, ὄν., ὁ ἀπαγγέλλων, διηγηματικός, Σχόλ. εἰς 'Ἀριστοφ. Ἀχ. 9. II ἐν τῇ 'Ῥητορ. ὁ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν ἀνήγων, ὡς τὸ ἐρμηνευτικός—τὸ ἀπαγγελετικόν, ἡ δύναμις τοῦ ἀπαγγέλλειν, ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι, 'Ἀρρ. 'Ἐπίκτ. 2. 23, 2.—'Ἐπίρρ. -κῶς Σέξτ. 'Ἐμπ. π. Π. 1. 197.
ἀπαγε, κυρίως προστ. τοῦ ἀπάγω, ἀλλὰ συνήθως λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς ὑπονοουμένου τοῦ σεαυτὸν, ὅπερ καὶ τίθεται ἐνίοτε, ἀπαγε σεαυτὸν ἐκποδῶν, «ἐξεκπομπῆσιν ἀπ' ἐδῶ», 'Ἀριστοφ. Βάτρ. 853, ἀπαγ' ἐκ μακαριῶν ἐκποδῶν, «πήγαινε 'ς τάνδεμα», «κρμνίσου ἀπ' ἐδῶ», ἀπαγ' ἀπὸ τῆς ὀφθῆς, μακρὰν, κάτω τὰ χέρια ὁ αὐτ. Εἰρ. 1053· ἀπολ., Λουκ. Πρωμ. 7. *Ἐρωτ. 38, κτλ.· στασιῶς μετὰ μετοχῆς, ἀπαγε τὰ πάρος εὐτυχίματ' αὐδῶν Εὐρ. Φοῖν. 1733· ἢ μετὰ γεν. ἀπ. τοῦ νόμου Συνέσ. 161B. Τὸ πληθ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ παρὰ Δίωιν Κ. 38, 46.—Καθ' Ἠσύχ. «ἀπαγε παῦσαι, ἀναχώρει».
ἀπ-ἀγελος, ὄν, «ὁ μηδέπω συναγελαζόμενος παῖς· ὁ μέχρι ἐτῶν ἑπτακαίδεκα. Κρήτες» 'Ἠσύχ.
ἀπαγής, ἔς, (παγγνμια) ὁ μὴ στερεὸς ἢ σκληρὸς, μαλακός, πῖλοι ἀπαγέες, περὶ τῶν Περσικῶν τιαρῶν. Πέρσαι .. περὶ τῆσι κεφαλῆσι εἶδον τιήρας καλοούμενους πῖλους ἀπαγέας, μὴ συμπαγεῖς ἀλλὰ μαλακούς, 'Ἡρόδ. 7. 61· πιθανῶς ἀντιθέτους τῶν κυρθασίων, αἵτινες ἦσαν συμπαγεῖς καὶ ὀρθαί, Σάκαι δὲ οἱ σκύθαι περὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι κυρθασίας ἐς δεῦ ἀπηγμένας ὀρθὰς εἶχον πεπηγνίας αὐτοῖσι 64: — ἐπὶ ὕδατος, ἀπαγέες καὶ ἀσύστατον Πλουτ. 2. 949B: — ἐπὶ σαρκός, χαλαρὸς, πλασάρῳς, χαῦνος, Διογ. Λ. 7. 1, Πολυδ. 1. 191· ἐπὶ τῶν ἀπτέρων ἔτι νεοσσῶν, καὶ τοὺς ἀπαγεῖς οὐκ ἔωσι φιλάτους κτλ. Φιλῆς Περ. Ζ. 12. 33.
ἀ-παγίδευτος, ὄν, ὃν δὲν δύναται τις νὰ παγιδεύσῃ ἢ συλλάβῃ, τῶν θηράτρων ὑπεραλλόμενος ἀπαγίδευτος ἦν καὶ ἀθήρευτος Νικητ. Χρον. 93C.
ἀπαγίνεω, 'Ἰων. ἀντὶ ἀπάγω, ἐξάγω, ἀπαγινέοντας φορτία Αἰγύπτια 'Ἡρόδ. 1. 1, κομίζω, ἰδίως φόρον ὡς ὑποτελής, ἀπαγινέειν φόρον 'Ἡρόδ. 3. 89, 94, πρβλ. ἀπάγω III, ἀπαγωγῆ.
ἀ-παγιώτος, ὄν, = ἀπαγής, Μετάρφ. 'Ὀιδ. 15. 203.
ἀπαγκύλλω, κάμνω, τὴν ἀγκύλον, ἀγκιστροειδῆς, κάμπτω, λυγίζω, 'Ἀθην. 667C, 'Ἡρων. Αὐτομ. 271D.
ἀπαγκωνίζομαι, ἀπού., ἀποθῶ διὰ τὸν ἀγκώνων, ἀπηγκωνισμένην πάντα Φιλῶστρ. 242· γλῶττα ἀπηγκωνισμένην καὶ γυμνῆ ὁ αὐτ. 561· καθ' Ἠσύχ. «ἀπαγκωνισάμενοι» ἐκτείναντες τοὺς ἀγκώνων. II τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐστ. 1221. 58· «ἀπαγκωνισαί, τὸ τὰς χεῖρας τινος ὅπως ὄρασι».
ἀπαγλαίζω, ἀποστερῶ τῆς ἀγλαίας, τοῦ στολισμοῦ, μηδὲ κομῶν τὴν ραδινὴν κούρην πᾶμπαν ἀπαγλαίσει 'Ἀνθ. Π. 5. 220, πρβλ. Σουλ. 'Ἐπιρρ. 2384, Πολυδ. Α', 217.
ἀπαγμα, ατος, τό, «οὐχ ἕτερον τὸ γένος πάθους ἐστὶ τὸ ἀπαγμα τοῦ κατὰγματος ἀλλ' ἐστὶ τὸ ἀπαγμα κάταγμα κατὰ τὸ τῆς διαθρο-

σεως χωρὶον γινόμενον» 'Ορειβάς. ἐν Cocchi Chirurg. 86. 6, ἐνθα ἀπαντᾷ ὡσαύτως τὸ παθ. βῆμα ἀπάγνυμαι, ἀπαγνίζω, 'Ἰων. ἀντὶ ἀφαγνίζω, 'Ἰππ.
ἀπαγόρευμα, ατος, τό, ἀπαγόρευσις, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ πρόσταγμα. Πλουτ. 2. 1037C.
ἀπαγόρευσιμος, ὄν, ὁ δυνάμενος ν' ἀπαγορευθῆ, Βυζ.
ἀπάγορυσσις, εως, ἡ, τὸ ἐμποδίζειν, τὸ μὴ ἐπιτρέπειν, Κλήμ. 'Ἀλ. 223. 2) ἀρνήσις, «μετ' ἀπαγορυσσεως τιθέασιν, οἶον, οὐδεὶς ἐκὼν εἶναι» Θωμ. Μάγ. 290. II κόποισι σωματικῆς, ἐξάντλησις δυνάμεων, οἱ μὲν τοὶ Πάρθοι τὴν εἰς γόνυ κλίσειν τῶν Ῥωμαίων ἀπαγόρυσσιν ἠγοῦμενοι καὶ κάματον εἶναι Λουκ. 'Ἀνάχαρ. 37, Πλουτ. 'Ἀντ. 45.
ἀπαγόρευτεον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀπαγορεύω, δεῖ ἀπαγορεύειν, Λουκ. 'Ἐρίστ. 47: περὶ τινος Δίων Χρυσ. 1. 267: — ὡσαύτως -τέος, α. ὄν. 'Ἀδαμάντ. Φυσιογν. 1. 17.
ἀπαγορευτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀπαγορεύων, ἐμποδίζων, μὴ ἐπιτρέπων, Πλουτ. 2. 1037F.—'Ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. εἰς 'Ὀμ. πρὸς ἐξηγητήν τοῦ ἀπληγέως—ἐν τῇ γραμμ. «ἀπαγορευτικὰ ἐπιρρήματα» Α. Β. σ. 947. 27, «τὸ ἐστὶ .. βαρύνεται καὶ μετὰ τοῦ μὴ ἀπαγορευτικού» 'Ἐτυμ. Μ. 301. 4.
ἀπαγορεύω, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον (τὸ ἀπερῶ εἶναι ὁ δόκιμος μέλλ.· ἀπεῖπον δὲ ὁ ἀόρ., ἀπεῖρηκα ὁ πρkm. καὶ ἀπορηθήσομαι, ἀπερηθήθη, ἀπεῖρημαι ὡς παθ. μέλλ., ἀόρ. καὶ πρkm.): ἀόρ. ἀπηγόρευσα Πλάτ. Θεαίτ. 200D· (ἀλλὰ ἀπαγορεύης ἐν τῷ Βοδλ. χειρογρ.), Δημ. 1021. 18., 1273. 2, καὶ συγνάσις παρὰ μεταγεν. συγγρ.: πρkm. ἀπηγόρευσα, 'Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 8, Πλουτ. 2. 1096, κτλ.· καὶ ὁ 'Ἀριστ. (ἴδε κατωτέρ.) ἔχει παθ. πρkm. ἀπηγορευέμενος (ἴδε ἀγορεύω)—δὲν ἐπιτρέπω, ἀπαγορεύω, μὴ ποιεῖν τὴν 'Ἡρόδ. 1. 183., 3. 51., 'Ἀριστοφ. Ἀχ. 169, Πλάτ., κλ.· ἀπ. τινὶ μὴ ποιεῖν 'Ἡρόδ. 4. 125, Πλάτ.· ἀπ. τινά ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14· ὡσαύτως, ἔμοιγε ἀπηγόρευσε ὅπως μὴ .. ἀποκρινοίμην Πλάτ. Πολ. 339A· τοῦ νόμου ἀπαγορευόντος ἐάν τις.. Λυσίας 114. 39· ἀπ. τι ὁ αὐτ. 116. 38· περὶ ὧν ὁ νόμος ἀπ. μὴ κινῶσιν 'Ἀριστ. Πολ. 4. 14. 8· τὰ ἀπηγορευμένα, τὰ μὴ ἐπιτρεπόμενα, αὐτοῖσι 7. 17, 9· οὕτω καὶ παρὰ μεταγ., πρβλ. Σέξτ. 'Ἐμπ. π. Π. 1. 152. 2) ἀποτρέπω, πολλὰ ἀπαγορεύων οὐδὲν ἤνευ 'Ἡρόδ. 9. 66· πρβλ. 3. 124· ἀπ. τινί τι Πλουτ. 'Ἀρατ. 35. II ἀμετέω., παρατιοῦμαι, ἐγκαταλείπω, βαρύνομαι, ἀρχίζω νὰ κουργῶμαι, μ. δοτ., ἐπειδὴ ἐώρα [ὁ βασιλεὺς] Λακεδαιμονίους τῷ κατὰ θάλατταν πολέμῳ ἀπαγορεύοντας Πλάτ. Μενέξ. 245B· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., οὕτε λέγων, οὕτε ἀκούων περὶ ἐκεῖνον οὐδεὶς ἀπαγορεύει Ξεν. Κυν. 1. 16· ἀπ. θεώμενος ὁ αὐτ. 'Ἰππ. 11. 9: — ἀπολ., παρατιοῦμαι, ἀφίνω τι, Πλάτ. Πολ. 368C. 2) ὡς τὸ ἀπεῖρηκα, ἀπεῖπον, ἀπαυδῶ, ἐλαττοῦμαι, ἐκλείπω, ὡς δύναμις κτλ., αὐτόθι 568C, Θεαίτ. 200D (ὁμοιον πρὸς τὸ ἀπεροῦσθαι, ὄλγον ἄνωτέρω), καὶ παρὰ Ξεν., ἀπ. γήρα, ἐνεκα γήρωσ, ὁ αὐτ. 'Ἰππαρχ. 1. 2· ὑπὸ πόνων ἀπαγορεύοντας, καταβαλλόμενοι, ἐξαντλούμενοι, 'Ἀν. 5. 8, 3· ταχὺ ἀπαγορεύουσιν οἱ Ἰπποὶ 'Ἀριστ. π. Ζ. πορ. 14· 3) ἀπ. πρὸς στρατεῖαν Πλουτ. Κορ. 13: — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀπαγορεύοντα, τὰ καθιστάμενα ἄχρηστα ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 33.
ἀπαγορῖα, Δωρ. ἀντὶ ἀπηγορία.
ἀπαγορεύω, ἀφαιρῶ, «ἀπαγορευθεῖς· ἀφαιρηθεῖς» 'Ἠσύχ.
ἀπαγριόομαι, παθ., γίνομαι ἄγριος, μὴ μ' ὄκνω δέισαντες ἐκπαγλήτ' ἀπηγριωμένον Σοφ. Φ. 226, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 274B· ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν [ἢ Λαῖς] ἀπηγριωμένη, ἐνεκα τῶν χρημάτων κατέστη θῶκος διόλου ἀγρία, 'Ἐπιφράξ. ἐν 'Ἀντιλαίδῳ' 1. 16.
ἀπαγρῖσις, εως, ἡ, ἢ μεταβολὴ εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 4. 5, 6.
ἀπαγρος, ὄν, (ἄγρα) «ἀτυχῆς περὶ τὰς ἄγρας» 'Ἠσύχ.
ἀπαγρονίζω, κρεμῶ τινα ἐκ τοῦ λαίμου καὶ οὕτω τὸν βίωον νῆμα λαβὼν ἀράχνης αὐτὸν ἀπηγρονίσεν 'Ἀνθ. Π. 11. 111: — Παθ., ἀπὸ τῆς τοιαύτης ὄψιος πολλοὶ ἤδη ἀπηγρονίσθησαν ἐν 'Ἰππ. 562. 32. II λῶα ἀπὸ τῆς ἀγρόνης, ἀπωλώλει ἀν., εἰ μὴ ἔγω εἰπιστάς, ἀπηγρονισά τε αὐτὸν καὶ παρέλυσα τῆς ἐμφορῆς Λουκ. Λεξίφ. 11.
ἀπαγγρόνισις, εως, ἡ, θάνατος δι' ἀγρόνης, «κρέμασμα», Θεόδ. Στουδ. σ. 492C.
ἀπάγω: μέλλ. -ἀγῶ, στραγγαλίζω, πνίγω, ὁ μὲν λάει νεβρόν ἀπάγγων 'Ὀδ. Τ. 230· γαλῆν ἀπ' 'Ἀριστοφ. Εἰρ. 796, πρβλ. Πλουτ. Μάρ. 27, Λουκ. Λεξίφ. 11· ὁ μάλιστα μ' ἀπάγει, μὲ πνίγει, μὲ κάμνει νὰ σκάνω, 'Ἀριστοφ. Σπ. 686: —Μέσ.: καὶ παθ., ἀπαγγονίζω ἐμαυτὸν, ἀπαγγονίζομαι, 'Ἀρχιλ. 61, 'Ἡρόδ. 2. 131, 'Ἰππ. 'Ἀρ. 1246, Δισγύλ. 'Ἰκ. 465, 'Ἀνδοκ. 16. 28· ἐκ δένδρων Θουκ. 3. 81· ὥστε μ' ἀπάγεσθ' ἤμην ἔτοιμος νὰ κρεμασθῶ, 'Ἀριστοφ. Νεφ. 988· ἀπάγεσθαι ῥηγνύμενος 'Ἀρρ. 'Ἐπίκτ. 2. 20, 31.
ἀπάγω: μέλλ. -ἀγῶ, ἄγω, ὀδηγῶ μακρὰν, ἀρπάζω, κτλ. προσάγειν .., ἀπάγειν .., ἄγειν πλησίον .., ἄγειν μακρὰν .., 'Ἀριστ. Προβλ. 31. 25· ἀπ. ἀγλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν, μετακινῶ, ἀφαιρῶ

Θαιερ. Ἰστ. Φ. 7. 6, 2 τὸ ἱμάτιον τοῦ τραχήλου Πλουτ. Ἀνωάν. 120.—Μέσ., λαμβάνω μετ' ἑμαυτοῦ ἢ δι' ἑμαυτοῦ, Ἡρόδ. 1.196. 4. 80. Τραχ. ἡ δούτι εἶναι ἕρον, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37, κτλ.:— Πλατ., ἐς οὗτω ἀπηγμέννας, ληγούσας εἰς οὗτω, «μυτερὰς», Ἡρόδ. 7.64, πρὸλ. 2. 28, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 1. 2) ὀδηγῶ μακρὰν, ἀποσύρω στρατόν, τῆς στρατιᾶς τὸ πᾶν, Ἡρόδ. 8. 100, πρὸλ. 115, Θουκ. 1. 28, κ. ἄλλ.· οὕτως, ἀπ. κώμους πρὸς τάφον Εὐρ. Τρω. 1184· θεωρίαν εἰς Ἄγλιον Πλάτ. Φαίδων 58B· ἀπαγε τὸν ἵππον Ἀριστορ. Νερ. 35. 6) ἔλλειπτικῶς, ἀποσύρωμαι, ἀναχωρῶ, Ἡρόδ. 5. 120, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 34, κ. ἄλλ., πρὸλ. ἀπαγε.

II. φέρω ὀπίσω, φέρω εἰς τὴν πατρίδα, Ἰδ. Σ. 326· ἀπήγαγεν οἰκάδε Ὀδ. II. 370, πρὸλ. Σαρ. Φ. 941, Ξεν. Ἄν. 1. 3, 14· ἀπ. ὀπίσω Ἡρόδ. 9. 117. III. ἐπιστρέφω, ἀποδίδωμι, ὅτι ὑρεῖλω, πληρώνω, (ὡς τὸ ἀποδίδωμι, ἀποφέρω), τὸν φόρον Ἀριστορ. Σφ. 707, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 12, Θουκ. 5. 53, πρὸλ. ἀπαγωγή III.

IV. συλλαμβάνω καὶ ἄγω διὰ τῆς βίας, ἀπάγεται αὐτὸν παρ' ἐμέ, Ἡρόδ. 2. 114, πρὸλ. 6. 81· δεῖν κἀπάγειν ἔφριτο Εὐρ. Βάκχ. 439.—Παθ., ἀπαχθέντας παρ' ἑωυτόν Ἡρόδ. 6. 119. 2) ἴδιως ὡς Ἄττ. νομικὸς ὄρος, ἄγω ἐνώπιον ἄρχοντος καὶ κατηγορῶ, (ἴδε ἀπαγωγή III.), Ἀντιφῶν 139. 27· ὄσεδεσίας, δι' ὀσέθειαν, Δημ. 601. 26· ἀπ. ὡς θεσμοθέτας ὁ αὐτ. 630. 16· ἀπ. τοῖς ἔνδεκα ὁ αὐτ. 736. 2, πρὸλ. Ἀντιφῶνα 137. 35. 3) ἐντεῦθεν ὡς τὸ ἀποτελεσμα τοιαύτης ἐνεργείας, ἄγω εἰς τὴν φυλακὴν, Πλάτ. Γοργ. 486A, Δημ. 647. 2· εἰς τὸ δεσποτήριον Ἀνδοκ. 31. 24, Δημ. 940. 4· ἀπολ., ὡς γόης ἀπαχθῆναι Πλάτ. Μένων 80B· ἀπαχθεὶς Λυσ. 172. 34. V. ἐπὶ συζητήσεως, ἀπομακρύνω τὸν λόγον τοῦ προκειμένου, φέρω αὐτὸν μακρὰν τῆς ὑποθέσεως, ἴδιως διὰ σοφιστείας, ἀπὸ τοῦ ὄντος ἐκάστοτε ἐπὶ τοῦναντίον Πλάτ. Φαίδρ. 262B· ἀπ. τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως Δημ. 416. 24· ἀπαγωγῶν τὸ ἐργιζόμενον τῆς γνώμης, ἀποτρέφας, ἀποκλίνας, Θουκ. 2. 59· ἀπὸ δεινῶν ἀπ. τῶν γινώσκοντων αὐτὰ 65. 2) ἀκριῶ, ἀποχωρίζω, ἀπ' ὄψωα.. τὰ δοξάζοντα ἀπ. Πλάτ. Φιλ. 39B, πρὸλ. Φαίδωνα 97B.

VI. ἀπλῶς φέρω, ἐν ἀριστερᾷ τόξον ὁ αὐτ. Νόμ. 795A. ἀπαγωγή, ἡ, τὸ ἀπάγειν, ἀπάγειν μακρὰν, τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἄν. 7. 6, 5:— ἡ διὰ τῆς βίας γινόμενη ἀπαγωγή, ἀρπαγή, γυναικῶν ἀπαγωγή Λουκ. Φιλ. Α. 3. II. πληρωμὴ, κατεστρέφατο ἐς φόρου ἀπ., ὑπέβαλον αὐτοὺς εἰς πληρωμὴν φόρου, Ἡρόδ. 1. 6, 27, 2. 182, πρὸλ. ἀπῶν III, ἀπαγίνω.

III. ὡς Ἄττ. νομικὸς ὄρος. 1) ἐνεργεῖα, ἄνευ τινὸς διατυπώσεως, καθ' ἣν ἄνθρωπος ληρθεὶς ἐν τῇ πράξει τοῦ ἐγκλήματος (ἐπ' αὐτοφωρῆ) ἠδύνατο νὰ συλληθῆ ὑπὸ οἰουδήποτε πολιτοῦ καὶ νὰ ἀχθῆ ἐνώπιον τῶν ἀργόντων (συνήθως πρὸ τῶν ἔνδεκα, ἴδε τὴν λέξιν), Ἀντιφῶν 130. 20, Ἀνδοκ. 12. 9, Λυσ. 137. 43, κέξ., Δημ. 735, ἐν τέλ. ἀπαγωγῆς ἄξια Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 22: κατὰ τινὰς περιστάσεις ἡ τοιαύτη σύλληψις ἐπετρέπετο ἐπὶ τῇ βάσει πασιγνώστου ἐνοχῆς, ἴδε αὐτοφωρῆς ἐν τέλ. 2) ἡ ἐγγραφὸς καταγγελία, ἡ εἰς τοὺς ἄρχοντας παραδιδόμενη, ἀπάγειν τὴν ἀπαγωγήν, ποιεῖν καταγγελίαν, καταγγέλλειν, Λυσ. 138. 7· παραδέχεσθαι ἀπαγωγήν, ἐπὶ τῶν ἔνδεκα ὅτε παρεδέχοντο τὴν ἀπαγωγήν, οἱ ἔνδεκα οἱ παραδεξάμενοι τὴν ἀπαγωγήν ταύτην ὁ αὐτὸς 138. 5· πρὸλ. Λεξικ. Ἀρχ. IV. ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτ., ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή, ἔμμεσος ἀπόδειξις, reductio ad impossibile, Ἀναλυτ. Πρ. 1. 7, 4· ἄλλ· ὡσαύτως καὶ εἶδος ἐπιχειρηματικῆς περιγραφομένου ἐν 2. 25: «ἀπαγωγή ἐστὶν διὰ τῶν μὲν μὲσω τὸ πρῶτον δῆλον ἢ ὑπάρχον, τῶ δὲ ἐσχάτῳ τὸ μέσον ἄδηλον μὲν ὁμοίως δὲ πιστόν, ἡ μὲλλον τοῦ συμπεράσματος, ἐπὶ ἂν ὀλίγα ἢ τὰ μέσα τοῦ ἐσχάτου καὶ τοῦ μέσου» κτλ.

ἀπαγωγός, ὄν, ὁ ἀπάγων, ὁ ἀπομακρύνων, «αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγον ἦδοναί, ἐπαγωγοὶ μὲν ἦδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται», Γοργ. Ἐγκώμ. Ἑλ. 95. ἀπαγώνιος, ἴδε ἐν λ. ἐπαγώνιος. ἀπαδεῖν, ἴων.—εἶναι, ἴδε ἐν λ. ἀφανδάνω. ἀπαδικέω, ἀδικῶ κατακαρτῶ, μισθὸν ἀπ. τινοῦ Ἐδδ. (Δευτερ. κδ', 14).

ἀπάδεις, αἱ, [ἄπᾶ], εὐρισκόμενον ἐν πλειστοῖς χειρογρ. τοῦ Πινδ. Π. 1. 161, καὶ ἐρμηνευόμενον ὡς =πραπίδες (πρὸλ. ἡπαρ)· ἄλλ· ὑπάρχει πολλὴ πιθανότης διὰ τὴν γραφὴν ἐλπίδας, ἣν ὁ Βοιωτικὸς ἀποδέχεται.

ἀπάδω: μέλλ.—ἄσομαι, Πλάτ. Τιμ. 26D:—ἄδω παραφώνω, διατελῶ ἐν παραφωνίᾳ, δεινὸν γὰρ ὄλη τῇ ἄρμονίᾳ ἀπάδειν ὁ αὐτ. Νόμ. 802E, πρὸλ. Ἀριστ. Πρὸλ. 19. 21· ἀπολ., Πλάτ. Ἰππ. Ἑλ. 374C. II. μεταφ. διαφωρῶ, διαφέρω, ἀπ' ἀλλήλων ὁ αὐτ. Νόμ. 662B· πρὸς τὴν Πλουτ. Λυκούργ. 27· μετὰ γεν., ἐθῶν Λουκ. Ἀνάχ. 6. 2) ἀπομακρύνωμαι, ἀποπλανῶμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος Πλάτ. Ἰππ. Μειξ. 292C.—Ἐντεῦθεν ἐπίτρο. ἀπαδόντως, ἀκαταλλῶς, ἀσυμφώνως, Πλωσίφ. 3. 4, 5.

ἀπαίειρω: ἄορ.—ἡείρα. ποιητ. τύπος τοῦ ἀπαίρω, ἀπέρχομαι, Εὐρ. Ἀλκαπ. 775. 62:—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, ἀπαειρέμενον πόλιος Ἰδ. Φ. 563. ἀπαίξομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀπαυξάνομαι, θάλλει δ' ὑπ'

οὐτῆς κἀπαέξεται βίος Σαρμῶνδ. Ἄμοργ. 7. 85· ὑπερσυντ. ἀπηξέξητον, Κόνιντ. Σμ. 14. 198. ἀπαερόομαι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς ἀέρα, «μέλλων δ' εἰς πῦρ μεταβαλεῖν πρῶτον ἀπηξέρθη» Ἰζέξ. Ἄλληγ. σ. 163, 577. ἀπαῶνάτιζω, κλίνω πρὸς τὸ ἀθάνατον, κλίνω πρὸς τὸ θεῖον, προσπαθῶ νὰ παρομοιάσω πρὸς τὸ θεῖον, χρῆ δὲ οὐ κατὰ τοὺς ποσοινούστας, ἀνθρώπινα φρονεῖν, ἀνθρώπων ὄντα, οὐδὲ θνητὰ τὸν θνητόν· ἄλλ· ἐφ' ἔσον ἐνδέχεται ἀπαθανατίσειν καὶ ἀπάντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 8, Πλάτ. Χαρμ. 156D, ἔθνα ἴδε Heind.

II. μεταθ., ἀνάγω τινὰ εἰς θεοῦς, ἀποθεῶ αὐτόν, Διόδ. 2. 20· ἀπ. τῆν ψυχῇν, παριστῶ αὐτὴν ὡς ἀθάνατον, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. 576. 38 Brandis:—Παθ., καθίσταμαι ἀθάνατος, κερδαίνω τὴν ἀθανασίαν, ψυχαὶ ἀπαθανατίζομεναι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ φθαρτὰ σώματα, Φίλων 1. 427: γίνομαι θεός, Δίων Κ. 45. 7· τὸ ὄνομά μου καθίσταται ἀθάνατον, τοὺς διὰ τῶν ποιημάτων ἀπαθανατίζομένους τῇ δόξῃ Διόδ. 4. 7 ἐν τέλει.

ἀπαῶνάτισις, ἡ, ἀποθεώσις, Δίων Κ. 60. 35: καὶ -ισμός, ὁ, Ἐπιφάν. ἀπαθανατώ, ἀπαθανατίζω, Οἰνόμε. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 230. ἀπάθεια, ἡ, ἔλλειψις αἰσθήσεως, ἀναισθησία, ἐπὶ πραγμάτων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πάθος, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 11· μεταφ. 8. 1, 5. II. ἐπὶ προσώπων, ἀναισθησία, ἀπάθεια, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 2. 3, 5, Περὶ ψυχ. 3. 4, 5· ἀπάθεια κακῶν Θεοφρ. Α. Ἰστ. Φ. 9. 15, 1· ἀπ. περὶ τῶν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 13, 18, Ρητ. 2. 6, 2. 2) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, ἡσυχία, ἔλλειψις πάθους, ἡ κατὰστασις τοῦ κατ' αὐτοὺς ἀληθοῦς σοφοῦ, τὸ τοῦ Ὁρακίου nihil admirari, πρὸλ. Heyne Ἐπικτ. 12. 29· κατὰ πληθ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 224.

III. ἔλλειψις ἢ ἀπουσία παθημάτων, δι' ἀπάθειαν, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ τις πόνον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6. 6. Ἀπαθηναῖοι, ὡν, οἱ, οἱ παρηλλαγμένοι, οἱ διεσχαρμένοι Ἀθηναῖοι, Θεοπόμπ. Ἰστ. 332, κατὰκρινόμενον ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Γ', 58. ἀπάθης, ἔς, ὁ ἄνευ πάθους ἢ αἰσθήσεως, ὁ μὴ πάσχων ἢ ὁ μὴ παθών:

I. μ. γεν., ἀπ. ἔργων αἰσχρῶν Θεογν. 1177· κακῶν Ἡρόδ. 1.32., 2.119, Ξεν. Ἄν. 7. 7, 33, κτλ.· ἀεικλής Ἡρόδ. 3.160· τῶν σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος Πλάτ. Φιλ. 33E, νόσων Δημ. 1399. 19, κτλ., ἄλλ· ὡσαύτως ἄνευ πείρας τινός, πόνων Ἡρόδ. 6. 12· καλῶν μεγάλων ὁ αὐτ. 1. 207. 2) ἀπολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 861, Θουκ. 1. 26· πρὸς τινος Πινδ. Π. 4. 529· χάριν ἰσθι ἐὼν ἀπαθής, νὰ ὁμολογῆς χάριν εἶναι δὲν ἐτιμωρήθης, Ἡρόδ. 9. 79: ἐν γένει ὁ μὴ παθών, ὑπὸ τινος Ἀριστ. Πρὸλ. 3. 8, Θεοφρ. π. Πυρ. 42· πρὸς τὴν Πλουτ. Ἀλκιβ. 13, κτλ.· μετὰ ὄστ., ἀπαθής ὢν τῷ πυρὶ Λουκ. Πλωτῶν ἢ Εὐχ. 44 (3. 277).

II. ὁ ἄνευ πάθους ἢ αἰσθήματος, ἀναισθητός, ἀπαθής, διάφ. τοῦ ἐγχαρτήης, Ἀριστ. Τοπ. 4. 5. 2, πρὸλ. Ρητ. 2. 1, 4., 2. 5, 18:—Ἐπιφρ., ἀπαθῶς ἔχειν Πλουτ. Σόλ. 20· ὑπερβ. -έστατα Λογγίν. 41. 1. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς μεταβολήν, μὴ πάσχων μεταβολῆν, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 12, 4, κ. ἄλλ.· ἀπαθεὶς αἱ ἰδέαι ὁ αὐτ. Τοπ. 6. 10, 2, πρὸλ. Μεταφ. 1. 9, 19· Ἀναεγόρας τὸν νοῦν ἀπαθῆ λέγει ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 5, 10· ὁ δὲ νοῦς ἴσως θεοειδὸν τι καὶ ἀπαθές ἐστὶν ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 1. 4, 15, πρὸλ. 3. 5, 2: ἴδιως ἐν τῇ Στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ, οὐσία ἀσώματος καὶ ἀπαθῆς Πλωτ. 2. 765A· πρὸλ. ἀπάθεια 2.

III. ἐνεργ., ὁ μὴ διεγειρῶν αἰσθητικῶν, ὁ μὴ προξενῶν ἐντύπωσιν, Ἀριστ. Ποιητ. 14. 16, τὰ ἀπαθῆ, τὰ μὴ προξενούντα ἐντύπωσιν, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 125· τὰ ἀπαθῆ, τὰ ἀμετάβητα ῥήματα, Γραμμ.

ἀπαί, ποιητ. ἀντὶ ἀπὸ, ὡς τὰ διαί, παραί, ὑπαί, Ἡσιόδ. Ἄσπ. 409, δ. γρ. ἐν Ἰδ. Α. 664. ἀπαειρερόομαι, μεταβάλλομαι, μεταμορφοῦμαι εἰς αἰγειρον, Στράβ. 215.

ἀ-παιδᾶγωγῆτος, ὄν, ὁ ἄνευ παιδαγωγοῦ ἢ ὀδηγοῦ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 36: ὁ μὴ παιδαγωγῆθεις, ἀπαίδευτος, τινὸς ὁ αὐτ. Πολιτ. 8. 4, 6 (δ. γρ. ἀπαιδᾶγωγος).—Ἐπιφρ.—ὡς Κύριλλ.

ἀπαίδευσις, ἡ, ἡ ἔλλειψις παιδείσεως, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὴν παιδείαν, Πλάτ. Πολ. 514A, κ. ἄλλ.: μετὰ ἀπαίδευσις Θουκ. 3. 42· δι' ἀπαίδευσιαν Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 7· δι' ἀπαίδευσιαν τινὸς ὁ αὐτ. Μεταφ. 3. 3. 5, πρὸλ. 3. 4, 2· ἀπαίδευσις πλοῦτος, ἀπειρία περὶ τὰ χρήματα, δηλ. ἐν τῇ διαχειρίσει αὐτῶν, ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 16, 4. 2) ἀμάθεια, ἀγνοία, ἀβελτηρία, ἀγροικία, σκαϊότης, Πλάτ. Γοργ. 527E, κ. ἄλλ., Αἰσχίν. 18. 36, κτλ.

II. ἀπαίδευσις ἐργῆς, ἔλλειψις παιδείσεως εἰς τὸ κρατεῖν τῆς ἐργῆς, Θουκ. 3. 84. ἀπαίδευτος, εἶμαι ἀπαίδευτος, Α. Β. 501. ἀπαίδευτος, ὄν, ὁ μὴ παιδευθείς, παιδευσόμενος τὸν ἀπαίδευτον Εὐρ. Κύκλ. 492, Πλάτ., κλ.: πιθανώτεροι οἱ ἀπαίδευτοι τῶν πεπαιδευμένων ἐν τοῖς ὄχλοις Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 3, πρὸλ. Εὐρ. Ἰππ. 989:—μ. γεν. πρᾶγμα, ὁ μὴ παιδευθείς, ὁ μὴ ἀσκηθείς εἰς τι, τοὺς δὲ ἀπαίδευτους παντάπασιν ἀρετῆς Ξεν. Κύρ. 3. 3, 55. 2) ἀμαθής, ἀγροίκος, σκαῖος, Εὐρ. Κύκλ. 493, Πλάτ. Γοργ. 510B, Φαίδρ. 269B· ἀπαίδ. βίος Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 17· ἀπαίδ. μαρτυρία, χονδρικοῦ ἀστάτη, Αἰσχίν. 7. 12. II.

Ἐπίρρ. -τως Πλάτ. Πολ. 559D· ἀπαιδευτώως ἔχειν Εὐρ. Ἴων 247.
ἀπαιδευτό-τροπος, ον, ὁ ἔχων τρόπος ἀπαιδευτοῦ, ἄγροικος, σκαίος, ἀκομφοῦ, πῖθ. γρ. ἐν Διοδ. Ἐκλογ. 600. 42 (ἀντὶ ἀνομοκταδ.).
ἀπαιδία, ἡ, (ἀπαι) ἀτεκνία, Ἡρόδ. 6. 139, Σοφ. Ο. Τ. 1024, Ἄντιφων 121. 4, κτλ.
ἀπ-αιδοῦμαι, ἐκτέμνω, εὐνοῦργίζω, ἢ περιτέμνω, Πολυδ. Β' 176, καθ' Ἡσύχ. «ἀπαιδοῦνται ἀπνησιχύντηκε τέμνηται».
ἀ-παιδοτριβήτης, ον, ὁ μὴ διδάσκεις ὑπὸ παιδοτρίβου, «ἀγύμναστος» Ἡσύχ., Α. Β. 419. 9.
ἀπ-αιθαλόω, καίω τι ἕως οὗ γεινή αιθάλη ἢ στάκτη, δ. γρ. ἐν Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 4. 14, 8, καθ' Ἡσύχ. «ἀπθάλωσεν» ἐξεπύρωσεν ἢ ἀπέσβεσεν».
ἀπαιθερόομαι, καθίσταμαι αιθέριος, «τὸ πρῶτον αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) .. λεπτόνεται καὶ ἀπαιθεροῦται» Συνέσ. σ. 137Α.
ἀπ-αιθόμαι, παθ. φλέγομαι, κεραυνοῖς, οἱ οἱ πρόσθε ποδῶν θαμίεα ποτόωντο δι' αἰθρῆς, δεινὸν ἀπαιθόμενοι Κόνιν. Σμ. 1. 693.
ἀπ-αιθριάζω, ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα, ἀδιάνδου δραχμιδα ἐμβαλῶν ἀπαιθριάσας διδου Ἰππ. 497. 15. 2) ἀπ. τὰς νεφέλας ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω τὰ νέφη, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1502.
3) ἀμετάδ. ἐπὶ ἀμοσφαιρική καταστάσεως, «ἀνοίγω» γίνομαι αἰθρῆς, ἀνέφελος, ὥστε ὁπότε ἀπαιθριάσειεν, ὥσπερ ἐκ μακροῦ πλοῦ σεωσμένοι περιβάλλονται ἀλλήλοισ Λιβάν. Ι. 343: — μεταφ. Μ. Ἄντων. 2, 4.
ἀπ-αιθύσσομαι, παθ., ἐπὶ πυρσοῦ ἢ λαμπάδος, ῥίπτω φλόγα κυμποιεῖ, τὰς δὲ ἐφ' ἐν μέρος ἔχοντα κεκλιμένας τὰς ἐπὶ τῆς κορυφῆς κόμας, σχηματισμὸν ἀποτελεῖ λαμπάδος ἀπαιθύσσομένης Διόδ. 2. 53. Τὸ ἐνεργ. ἐν Ἐτυμ. Μ' 233. 34, ἀμετάδ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀστράπτω.
ἀ-παικτος, ον, (παίζω) ὁ μὴ παικτός, ὁ μὴ κατάλληλος εἰς ἀστεϊσμούς, «εἰ μὴ ἔχοντες μεθόμενον καὶ παίζομεν τὰ ἀπαικτα» Εὐστ. ἐν τῇ Nova Coll. Vatic. τ. 7. σ. 285, 6, Β.
ἀπαινεῖν, οὐκ αἰνῶ, δὲν ἐξυμῶ, Βασίλ. Σελευκ. σ. 182.
ἀπαινέομαι, διαφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀναινομαι, Ἰλ. Η. 185.
ἀπ-αίνυμαι, ἀποθ. ἀφαιρῶ, τεύχε' ἀπαινύμενον Ἰλ. Α. 582, Ρ. 85, ῥέπω, κόπτω, τῶν ἢ μὲν νάρκησσαν εὐπνοσον, ἢ δ' ὑπαινοσον, ἢ δ' ἔρπουλλον ἀπαινοτο Μόσχ. 2. 66: — Ὁ Ὀμ. ἔχει ὡσαύτως ἀποαίνυμαι Ἰλ. Ν. 262, Ὀδ. Μ. 419, Ρ. 322.
ἀπ-ατολάω, περιπέλω, συγγέω, παραπλανῶ, Εὐρ. Ἴων, 549· ἀπ. τινα τῆς ἀληθείας Βάδρ. 95. 99. — Ὁ Σχολ. τοῦ Ἄριστοφ. ἔχει ἀπαιτολέω.
ἀπαιόλη, ἡ, (αἰόλος) «ἀπάτη, ἀποστέρησις» καθ' Ἡσύχ. τέθνηκεν .. χρημάτων ἀπαιόλη Δισχὺλ. Ἄποστ. 185. II. Ἄπαιόλη ἢ Ἄπαιολή, ἡ ἀπάτη προσωποποιουμένη ἐν Ἄριστοφ. Νερ. 1150 («Ἄριστοφάνης δὲ (ὁ γράμματικὸς) δέξυνεσθαί φησι τὴν ἐσχάτην, Ἄπαιολή», Σχολ. αὐτόθι).
ἀπαιόλημα, ατος, τῶ, = τῶ προηγ., Δισχὺλ. Χο. 1002, Σοφ. Ἄποστ. 841, Ἄριστοφ. Νερ. 729: — ὡσαύτως ἀπαιόλησις, εως, ἢ, ἴδε ἀμφοτέρως τὰς λέξ. παρ' Ἡσύχ.
ἀπαιρεθῶ, Ἴων. ὑποτακτ. ἀόρ. α' παθ. καὶ ἀπαραιρημένος Ἴων. μετοχ. παθ. προκ. ἐκ τῶ ἀφαιρέω.
ἀπ-αίρω, (πρβλ. ἀπαιεῖρω): μέλλ. ἀπαρῶ: ἀόρ. α' ἀπῆρα Εὐρ.: προκ. ἀπῆρα Θεουκ. 8. 100, Δισχίν. 39, 6: Ἴων. παρατ. ἀπαιρσκον Ἡρόδ., Σικάνω, παίρων, τὰ εὐλα Ἡρόδ. 1. 186· ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τινος ἀπαίρει θυγατρὸς φάσανον Εὐρ. Ὀρ. 1608· Σπάρτης ἀπάρας ὁ αὐτ. Ἐλ. 1671· ἐν Ι. Τ. 967, πῖθων· νὰ σημαίνει ἀπαλλάττωμαι: — Παθ., ἀπαίρεται τράπεζα Ἰλαῖος παρ' Ἀθην. 641D. II. κινῶ στέλον ἢ στρατὸν τῆς ἐξῆρας, τὰς νέας ἀπὸ Σαλαμῖνος Ἡρόδ. 8. 57· οὕτω, μελάθρων ἀπ. πέδα Εὐρ. Ἠλ. 774. ἀπ. τινα ἐκ χθονὸς ὁ αὐτ. Ἐλ. 1520. 2) ἐλλειπτικῶς (ἐξυπακοομ. ναῦς, στρατός, κτλ.), ἀποπέλω, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἀπαίρειν ἀπὸ Σαλαμῖνος Ἡρόδ. 8. 60· συχ. παρὰ Θεουκ., Ξεν. κτλ.: ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀπαίρειν χθονὸς, ἀναχωρῶ ἐκ τῆς χώρας, Εὐρ. Κύκλ. 131· Σπάρτης ἀπῆρας νηὶ Κρησίαν χθονά ὁ αὐτ. Τρω. 944· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ. ἀπ. πρεσβείαν, ἐκκινῶ διὰ πρεσβείαν, ἀποστολήν, Δημ. 392. 14, πρβλ. ἀπάγω.
ἀ-παις, ἀπαιδος, ὁ, ἢ, ὁ ἄνευ πατρὸς, ἄτεκνος, Ἡρόδ. 6. 38, Σοφ. Ἄποστ. 5· τὰς ἀπαιδας οὐσίας, ἴσως, περιουσίας ἄνευ κληρονόμου ὁ αὐτ. Τρ. 911 (εἰ δὲ σείχος γνήσιος): — Συχνάκις μετὰ γεν. ἀπ. ἔρσεων γόνου, ἄνευ ἄρρῆνων κληρονόμων, Ἡρόδ. 1. 109, πρβλ. 5. 48· ἀπ. ἔρσεων καὶ θήλεις γόνου ὁ αὐτ. 3. 66· τάλαιναν, τέκνων ἀπαιδα Εὐρ. Ἰκ. 810· ἀπ. ἄρρῆνων παίδων Ἄνδοκ. 15. 36, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2· ἄρρῆνων τε καὶ θηλειῶν Πλάτ. Νόμ. 925C. II. Νυκτὸς παῖδες ἀπαιδες, τέκνα τῆς Νυκτὸς καὶ ἴσως οὐδόλλως τέκνα, Δισχὺλ. Εὐρ. 1034, πρβλ. 69.
ἀπ-αίσιος, ον, ὁ δυσολίανος, Λατ. inauspicatus, ὕαινα Ὀππ. Ἄλ. 372· ἡμέρα Λουκ. Ψευδολ. 12. — Ἐπίρρ. -ως Γαλην.
ἀπ-αἴσιος, Ἄττ. -φάσιος. μέλλ. -φῶ: — ἀποπηδῶ ἀπὸ ὕψους, κρημνοῦ ἀπαίεας Ἰλ. Φ. 234. II. ἀποπηδῶ, πηδῶ, τινάζομαι καὶ φεύγω, ὁπότε μὲν ἀπαίεξη τέρεν αἷμα Ἐμπεδ. 348· τοῦ δ' ἐγὼ κλύων ἀπῆξα Σοφ. Τρ. 190· ἀπῆξε πέμφιε, διε-

ράγη, ἔσκασεν, ὁ αὐτ. Ἄποστ. 319· φρένας .. γνώμης ἀπῆξαν ὁ αὐτ. Δλ. 448· ἀπῆξας ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ἀπῆξας ἐν Ἄριστοφ. Βατρ. 468 [ἀπῆ-] Ὀμ. ἐν ἄρσει, πρβλ. ἄεσσω].
ἀπ-αισχύνομαι, ἀποθ. συστέλλομαι ἐξ αἰσχύνης, ἀποσύρομαι ἐντροπέμενος, ἀρνούμαι ἔνεκα ἐντροπῆς, Πλάτ. Γοργ. 494C· πρβλ. ἀποδειλιάω.
ἀπ-αισχυντέω, = τῶ προηγ., οἱ ἐρωῶντες ἀλισκοόμενοι ἀπαισχυντοῦσιν Ἡλιόδ. 8. 5 (μετὰ διαφ. γραφ. ἐπαναισχ- ἢ ἀπαναισχ-).
ἀπ-αιτέω: μέλλ. -ήσω: — ἀπαιτῶ, ἀπαιτῶ νὰ μοι ἐπιστραφῇ τι, ἰδίως ἐπὶ πραγμάτων, εὐληθῆμένων διὰ τῆς βίας, ἢ δικαίως ἀνηχόντων ἐμοί, Ἡρόδ. 1. 2, 3, Ἄνδοκ. 22. 29· τὸ μισθάριον γάρ. ἂν ἀπαιτῆς Διφιλ. ἐν «Ζωγράφω» 2. 34: — ἀπ. τινα τι, ἀπαιτῶ τι παρὰ τινος, Ἡρόδ. 8. 122, Εὐρ. Ἐλ. 963, Ἄριστοφ. Ὀρν. 554· ὡσαύτως, ἀπ. ὅπλα τοῦ πατρὸς Σοφ. Φ. 362· χάριν ἀπ. τινα Πλάτ. Φαῖδρ. 241Α, Δημ., κτλ.: τι παρὰ τινος Ἄριστ. Περὶ ψυχ. Ἰ. 4, 6· ὡσαύτως, ἀπ. εἰκην ἐκ τινος Δισχὺλ. Χο. 398· λόγον ἀπ. τινα περὶ τινος Πλάτ. Πολ. 599B· ὑπὲρ τινος αὐτόθι 612D· ἀπ. ὑπόσχεσιν Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 9. 1, 4· μετ' ἀπαρ. ἀπ. τινα ποιεῖν τι Εὐρ. Ἰκ. 385. II. παθ., ἐπὶ πραγμάτων, ἀπαιτοῦμαι, ἅμα δὲ ἐπιπέε μιν ἡ δαπάνη τῆς στρατιῆς ἀπαιτεσμένη Ἡρόδ. 5. 35. 2) ἐπὶ προσώπων, τὸ δ' ἐμὲ μὲν μῆδ' ὕφ' ἐνός ἀπαιτεῖσθαί εὐεργεσίαν Ξεν. Ἄπολ. 17· ἀπ. τὸ τέλος Σουλ. Ἐπιγρ. 1988. 8: υποχωρῶ, ἐνδίδω εἰς ἀπαιτήην, οὐκ ἀπαιτοῦμεθα, «οὐ χρεωστοῦμεν» (Σχολ.), εἰς ἀπάντησιν πρὸς τὸ ἀπαιτῶ σκήπτρα, Εὐρ. Φοῖν. 602.
ἀπαιτήμα, ατος, τῶ, ἀπαιτήσις, Μ. Ἄντων. 5. 15.
ἀπαιτήσις, εως, ἡ, τὸ ἀπαιτεῖν τὸ ὀρεϊλόμενον, τὸ νὰ ζητῆ τις νὰ λάβῃ τι ὄπισω, Ἡρόδ. 5. 85· Ἐλένης ἀπ. ὄμοια ἀπολεσθέντος δράματος τοῦ Σοφοκλ.: ἀπ. ποιεῖσθαί, ποιοῦμαι ἀπαιτήσιν πρὶν ἢ προῦθὸν διὰ τῆς δικαστικῆς οδοῦ, Δημ. 901. 1: — ἀπαιτήσις, αἰτίσις, δικαίωμα ἀπαιτήσεως, τινος ἀπὸ τινος Σουλ. Ἐπιγρ. 1732 β. 25.
ἀπαιτητέον, ῥημ. ἐπιθ. δεῖ ἀπαιτεῖν, οὐκ ἀπαιτητέον οὐδὲ τὴν αἰτίαν ἐν ἄπισιν ὁμοίως Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7. 20.
2) -τέος, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ ἀπαιτήσῃ, ὅτι κατὰ τὴν ὕλην οἱ λόγοι ἀπαιτητέοι αὐτόθι 2. 2, 3.
ἀπαιτητής, οὔ, ὁ, φορολόγος, εἰσπράκτωρ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 237B.
ἀπαιτητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων παραλόγους ἀπαιτήσεις, «τοιούτων γὰρ τὸ σὺν βλάσφημον καὶ ἀπαιτητικόν» Εὐστ. Πονημάτ. 136. 49.
ἀπαιτέω: μέλλ. -ίσω, = ἀπαιτέω, ζητῶ ὄπισω, ἰδίως ἐπὶ πραγμάτων διὰ τῆς βίας ἀφαιρεθέντων, χρήματα Ὀδ. Β. 78· πρβλ. Καλλ. Ἄποστ. 178, Νόνν. Δ. 42. 382.
ἀ-παῖων, ὠνος, ὁ, ἢ, ἄνευ πατρὸς, ἄνευ εὐθυμίας, ἀκτάς ἀπαίωνας .. Ἀχέροντος Σοφ. Ἄποστ. 469.
ἀπαιώνιστον· «δυσφημον» Εὐριπίδης Ἀλκίμενι (τῶ) διὰ Κορίνθου» (Εὐρ. Ἄποστ. 78).
ἀπαιωρέομαι, παθ. κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τινος μέρους, δροκοντε δοῖω ἀπηγυρεύοντο, ἀπεκρέμαντο, Ἠσ. Ἄποστ. 234· ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν ἀπαιωρέεται ἡ χεῖρ, κρέματα ἄνευ ὑποστηρίγματος καθ' ἑκατέραν ἄκραν, ἐπὶ χειρὸς παθούσης κάτωμα, Ἰππ. π. Ἄγμ. 756, πρβλ. π. Ἄρβρ. 829· ἀπ. τινος ἢ τινι κρέμαμαι ἀπὸ τινος, Ἄριστ. π. Φυτ. 1. 4. 1., 1. 6. 8. III. μεταγεν. ὡς ἐνεργ. ἀπαιωρέω, ἀφῖνω τι νὰ κρέμαται ἀπὸ τὰ κάτω, πλοκάμιους ἄκρας τῆς κεφαλῆς ἄγοι στέρνων αὐτῶν ἀπαιωρῶν Ἀλκίφρων 3. 55· κρεμῶ, Κλήμ. Ἄλ. 262.
ἀπαιώρημα, ατος, τῶ, χειρουργικὴ τανία κρεμαμένη ἐκ τοῦ λαμποῦ ἢ ἐξ ἄλλου μέρους ὅπως βασιτάξῃ μέρος τοῦ σώματος τεθλάσμενον, ἄρτανη, Ἰππ. 771H: — ἀπαιώρησις, εως, ἡ, τὸ κρέμασμα, κρασπέδων Κλήμ. Ἄλ. 238.
ἀπακμάζω, παρακμάζω, «ἀλλὰ οἱ πολλοὶ πολυγύρω ἀπακμάζουσι καὶ τῶ νῶ καὶ δις παῖδες οἱ γέροντες γίνονται» Στόβ. 536. 48.
ἀπακμή, ἡ, παρακμή, Λογγίν 9. 30.
ἀπακονόομαι, παθ. ἀκονῶμαι, Ἰωσήφ. Ἄρ. 1. 6, 6.
ἀπακοντίζω: μέλλ. Ἄττ. -τῶ: — ῥίπτω ὡς ἀκόντιον, ἐξακοντίζω, τὰς ἀποφυάδας Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 53· ἐκπέμνω, ἐκτοξεύω, μαρμαρυγὴν Νόνν. Δ. 40. 414.
ἀπακρούομαι, παθ., γίνομαι (ὑπὸ τινος) μετὰ πολλῆς ἀκρίβειας καὶ τελειότητος, πρὸς κάλλος Πλάτ. Νόμ. 810B· λόγος ἀπικριβόμενος ὁ αὐτ. Τίμ. 29C, Ἰσοκρ. 43Α, πρβλ. Πλάτ. Φιλ. 59D· παιδεία Ἰσοκρ. π. Ἄντιδ. § 190· ἐν τοῖς μάλιστα ἀπικριβωμένοις, τοῖς τελειοτάτοις, Ἄριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 15· ἐπὶ προσώπων ἀπικριβωμένους ἐπὶ τινι, γινώσκων τι μετ' ἀκρίβειας, Ἰσοκρ. 238D, πρβλ. ἀπικριβωμένους. II. ἐν μέσ. τύπω, ἀποτελεῖν, καθιστῶ τέλειον ἔργον τι, ἐπὶ γλυπτικῆς, Ἄνθ. Πλαν. 172, 342· ἀπ. ταῖς γραμμαῖς Λουκ. Βίκ. 16.
ἀπακταίνω, «ἀπακταίνων» ὁ κινεῖσθαι μὴ δυνάμενος Ἡσύχ. II. μετὰβ. κούραξω τινὰ διὰ βίαιας ἀσκήσεως, ὡς πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ἐν Πλάτ. Νόμ. 772C, πρβλ. Ρουγίσιον Τίμ. ἐν λέξ. ἀπακταίνειν.
ἀπακτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀπάγω, δεῖ ἀπάγειν, τινα τινος Πλούτ. 2. 9F.

ἀπακτός. ὄν. ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαχθῆ εἰς φυλακὴν, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 105 (ὡς ὁ Schweig. ἀντὶ ἀπότακτος).

ἀ-πάλαιστος, ὄν, δὲν δύναται τις νὰ καταβάλῃ ἐν τῇ πάλῃ, ἀνίκητος, Πινδ. Ν. 4. 154· ἴδε τὸ ἐπόμεν.

ἀ-πάλαιστρος, ὄν, ὁ μὴ γεγυμνασμένος ἐν τῇ παλαιστρᾷ, ἀνεπίττειος εἰς τὴν πάλῃν, Ἄνθ. Π. 12. 222· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν φράσιν: οἱ μετέχοντες τοῦ γυμνασίου Συλλογ. Ἐπιγρ. 3086, πρβλ. 3085.

2) ἐν γένει, ἀδέξιος, ἀγροίκος, Κικ. Βρούτ. 68, Κυντιλ. 9. 4, Ἡσύχ. ἐν λ. Κυπρία πάλῃ. II. οὐχὶ συνήθης ἐν τῇ παλαιστρᾷ, ἐναντίος τῶν κανόνων αὐτῆς, Ἄνθ. Π. 5. 214.— ὁ Ἰακώψ. προτιμᾷ πανταχοῦ ἐν τῇ Ἄνθολογ. τὴν γραφὴν ἀπάλαιστος (ἴρα Ἰακώψ. εἰς Ἄνθολογίαν σ. 101).

ἀ-παλαίωτος, ὄν, ὁ μὴ παλαιούμενος, μὴ φθειρόμενος, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀγήραον.

ἀπάλαλκε, γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. 6', ἀπαλάλκοι. (ἀνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ἴδε ἀλαλκε καὶ πρβλ. ἀπαλέξω):—ἀποδιώκω, ἀπαθῶ τινα ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνω, τί τινος:—ὡς οὐκ ἔσθ' ἔς σπῆ γε κύνας κεφαλῆς ἀπάλαλκοι· οὐ γάρ ἐστιν ὅστις ἀποσοθήσειε καὶ ἀποδιώξειε τῆς σῆς γε κεφαλῆς τοὺς κύνας» (μετ' ἄρρ. Γαζῆ), Ἰλ. Χ. 348, πρβλ. Ὀδ. Δ. 766· νόσους Πινδ. Ο. 8. 112: Ὁ Οἰόφρ. 28. 20 ἔχει ἀπαρέφρ. ἀπαλαλκόμεν.

ἀ-πάλαμνος, ὄν. ποιητ. ἀντὶ ἀπάλαμος (πρβλ. παλαμναῖος ἐκ τοῦ παλάμη, νόνημος ἐκ τοῦ νόνημος):—κυρίως ἀνευ χειρῶν, ὅ ἐ. ἀνίκανος, πρὸς οὐδὲν χρήσιμος, ἀχρηστος, «μηδὲν μηχανᾶσθαι δυνάμενος» (Σχόλ.)· ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ ἀπάλαμνος κτλ. Ἰλ. Ε. 597, πρβλ. Σίμων. 8. 11:—Ἐπίρρ. -νωσ Α. Β. 418.—Ὁ Θεόδ. Πρόφρ. ἔχει ὑπερφ. -εστατος, ὡς εἰ ἐκ τύπου ἀπα-λαμνῆς. 2) ἐν λυρ. καὶ ἐλεγ. ποιηταῖς, ἀμήχανος, θρασύς, παράβολος, ἀνόσιος, ὑβριστικός, ἐπι προσώπων, Πινδ. Ο. 2. 105· ἐπὶ πράξεων, ἔρδειν ἔργ' ἀπ. Σόλων 14· ἀπάλαμνα μυθεῖσθαι Θέογν. 481· ἀνελέσθαι ὁ αὐτ. 281· οὕτως, ἀπ. τι πάσχειν Εὐρ. Κῦκλ. 598.

ἀ-πάλαμος, ὄν, (παλάμη) ὡς τὸ ἀπάλαμνος, ἀνίκανος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 20· ἀμήχανος, βίος ἀπ., ἐπὶ τοῦ Ταντάλου, Πινδ. Ο. 9. 95. (ἀπ-χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἡσ. ἐνθ' ἄνωτ.)

ἀπαλάμομαι, παθ., ἀποπλανῶμαι, παρεκβίβω τῆς εὐθείας οδοῦ, αὐτὸς δ' ἀπαλίσσεται ἄλλῃ Ἡσ. Ἄσπ. 409.

ἀπαλαστῆ, (ἀλαστος) σχετιάζω, «ἀπαλαστήσασα, σχετιάζασα» Ἡσύχ.

ἀπαλγέω, παύομαι τοῦ ἀλγεῖν, ἀπαλγῆσαντας δὲ τὰ ἴδια τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι, παυσαμένους ἀλγεῖν κτλ., Θουκ. 2. 61· ἀπ. τὸ πένθος, ἀρίων τὴν λύπην, Πλουτ. Κλεομ. 22. ὡς τὸ ἀπολοφύρομαι. II. ἐν γένει εἶμαι ἀπαθῆς, ἀδιάφορος, ἀναισθητῶς ἔγω πρὸς τι, ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσιν Πολύδ. 9. 40, 4· πρὸς ἐλπίδα Δίων Κ. 48. 37: ἀπολ., Πολύδ. 1. 35, 5, κτλ.

ἀπάλησις, εως, ἡ, ἡ παῦσις τοῦ ἄλγους, τὸ μὴ αἰσθάνεσθαι πλέον ἄλγος, Ἠιδόδ. 6. 5.

ἀπαλεῖψω: μέλλ. -ψω: πρkm. ἀπαλεψήσα Δημ. 1243. 29:—ἐξαλείφω, ἰδίως ἀπὸ ἐπισήμου καταλόγου ἢ γραμματείου, τότ' οὖν αὐτὸν ἔδει ταῦτ' ἀπαλεῖψιν κελευεῖν ὁ αὐτ. 1115. 5· ἀπ. τινὰ ἀπὸ ὀφλήματος, ἀπαλλάσσειν, ὁ αὐτ. 1338. 8· ἀπ. τι, ἐξαλείφειν, διαγράφειν, Αἰσχύν. 49, 36· ἀπ. ἀπὸ τῶν παρακαταθηκῶν, ὑφαίρεισθαι, κλέπτειν μέρος τῶν παρακαταθεμένων, Δημ. 1243. 17, πρβλ. 29.—Ἐντεῦθεν ἔρημ. ἐπιθ. ἀπαλειπτεόν, πρέπει τις νὰ ἐξαλείψῃ, νὰ διαγράψῃ, Μ. Ἄντων. 11. 19.—καὶ ἐπιθ. -πειτικός, ἡ, ὄν, ἐξαλείπεικος, Ἐκκλ.: -ψος, εως, ἡ, ἐξλείψις, Ἄθανάσ.

ἀπαλέξαι, ἀπαλέξασθαι, ἴδε ἐν λ. ἀπαλέξω.

ἀπαλέξιστος, ἡ, ὑπεράσπισσις, πρὸς ἀπαλέξισιν κρυμῶν ὑπερβολῆς Κλήμ. Ἄλ. 224· «πρὸς ἀπαλέξισιν, πρὸς βοήθειαν» Φώτ.

ἀπαλεξητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀμυντικὴν ἔχων δύναμιν, ὁ ἀποκρούων, Ἐτουμ. Μ. σ. 56. 10.

ἀπαλέξι-κακος, ὄν, = ἀλεξικακος, Ὅρρ. Ὑ. 67.

ἀπαλέξω, : μέλλ. -ξήσω, ἀπομακρύνω, ἀπαθῶ ἀπὸ τινος, μετὰ αἰτ. πρῶμ. καὶ γεν. προσώπ., καὶ δὲ κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσασιμι Ἰλ. Ω. 371· οὕτω, μετὰ δοτ. προσ., Ζεὺς.. μοι ἀπαλέξαι γόμον, εἴθε νὰ ἀπομακρύνῃ, νὰ ἀποτρέψῃ ἀπ' ἐμοῦ, Αἰσχύν. Ἰκ. 1053. 2) τάναντι, μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ γεν. πρῶματος ὡς τὸ Λατ. defendere aliquem ab aliqua re, οὐδ' ὡς τιν' ἔ-μελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος Ὀδ. Ρ. 364. II. Μέσ., ὑπερασπιστῶ ἔμμενόν, πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι Σορ. ΔΥ. 166· πρβλ. Ἄποστ. 286, Νικ. Θ. 829. ἴδε ἀπάλαλκε.

ἀπαλέυομαι. ἀποθ., μὲν μακρὰν ἀπὸ τινος, ἀποφεύγω, διάφορος γραφ. ἐν Νικ. Θ. 395, ἐν τιμῆσι, ἔνθα νῦν γράφεται ἀπὸ οἴφος ἀλέξεται ἀντὶ τοῦ ἀλευεῖται, «ἐκκλίνας καὶ ἰατὰ τὴν οἴψαν αὐτῆς» (Σχόλ.).

ἀπαλήθευω, λέγω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, πρὸς τινα Ξεν. Οἰκ. 3. 12, ἐν μέσ. τύπ. II. ἀπαλήθευω, ἐξευρίσκω τὴν ἀλήθειαν, ἐκράνω τὴν ἀλήθειαν, Σουῖδ.

ἀπαλλάομαι: μέλλ. -ήσομαι: ἀποθ.:—ἰῶμαι, θεραπεύω ἐν-

τελῶς, ἔλκε' ἀπαλήθεσθον (-εσθαι, Ἄριστάρχ.) Ἰλ. Θ. 419· παρατ. παρὰ Κοῖντ. Σμ. 4. 404.

ἀπάλλομαι, = ἀπαλλάομαι, ὁ ἴδε.

ἀπάλλω, ἡ, (ἀπαλδς) ἀπαλότης, μαλακότης, τοῦ ἀέρος Γεωπ. 1. 8, 2.

ἀπαλίαις, ὄν, ὁ ἔριφος γαλαθνήος. Περὶ Πυθαγόρου ἀναφέρεται ὅτι ἐν ταῖς θυσίαις ἐχρήτο «ἀλιέτραις μόνον καὶ ἐρίφαις γαλαθνήοις τοῖς λεγομένοις ἀπαλίαις» Διογ. Λ. 8. 20.

ἀπαλλάγῃ, ἡ, (ἀπαλλάσσω) ἀπελευθέρωσις, «γλυτωμὸς» ἀπὸ τινος, πόνων, πημάτων, συμφορᾶς Αἰσχύν. Ἄγ. 1. 20, Πρ. 754, Σορ. Ἄντ. 1338, κτλ.: οὕτω κατὰ πλῆθ. Αἰσχύν. Πρ. 316, Εὐρ. Ἡρακλ. 811· ἀπ. πραγμάτων Ἄντιφῶν 145. 30· ἀπ. τοῦ πολέμου Θουκ. 7. 2· τοῦ πολέμου οὐκ ἦν πέρασ οὐδ' ἀπ. Δημ. 275. 29· ἐπὶ ὑποθέσει, ἀπ. συμβολαίων ὁ αὐτ. 893. 13· ἐν γένει, δικαστή, τινος Ἄριστ. Ἰστ. 7. 2, 3. 2) ἀπολ. διαζύγιον, Εὐρ. Μῆδ. 236. 1375. II. μετατόπισις, ἀπαλλαγὴν δνοια ἀποικίαν τιθέμενος Πλάτ. Νόμ. 736Α. III. (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ ἀπέργεσθαι, μέσον πρὸς ἀναχώρησιν, διαζυγίῃ, ὑποχώρησις. Ἡρόδ. 1. 12, 7, κ. ἄλλ.: τέλος τῆς ἀπαλλαγῆς, ἡ τελευταία ἀναχώρησις, ὁ αὐτ. 2. 139· ἡ ἀπ. ἐγένετο ἀλλήλων, χωρισμὸς τῶν διαμαχομένων, Θουκ. 1. 51. 2) ἀπ. τοῦ βίου, ἡ ἀπὸ τῆς ζωῆς ἀποδημία Ἰππ. 1234Α, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 13· ψυχῆς ἀπὸ σώματος Πλάτ. Φαίδων 64C. Ἐντεῦθεν, ἀπαλλαγῇ, θάνατος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 8, 3, κτλ.

ἀπαλλακτικός, ἔρηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀπαλλάσσω, πρέπει τις νὰ ἀπαλλάξῃ τινὰ τινος Πλουτ. Κορ. 32. 2) πρέπει τις νὰ ἐξελκίσῃ ἀπὸ κατῆ, ἀπαλακτὸν ἦμιν καὶ ταῦτα τὰ σώματα ἐκποδῶν Ἄντ. Ἄλ. 6. 51. II. (ἐκ τοῦ παθ.) πρέπει τις νὰ ἀποχωρήσῃ, ν' ἀπαλαχθῇ, τινὸς Ἄντ. 104. 4, Πλάτ. Φαίδων 66D.

ἀπαλλακτής, οὔ, ὁ, ὁ ἐλευθερωτῆς ἀπὸ τινος, κακοῦ Μάξ. Τύρ. 13. 5.

ἀπαλλακτιῶ, = ἀπαλλαξέω Μ. Ἄντων. 10. 36.

ἀπαλλακτικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος, ἰκανὸς ὅπως ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ... τινος Διοσκ. 3. 83:—Ἐπίρρ. ἀπαλλακτικῶς ἔχειν = ἀπαλασσεῖν Διον. Ἄλ. περὶ Ῥητ. 11. 8. 4) κατάλληλος πρὸς θεραπείαν νόσων, Ἄριστ. Προβλ. 31. 23.

ἀπαλαξέω, ἔφρα. τοῦ ἀπαλλάσσομαι, ἐπιθυμῶ νὰ ἐλευθερωθῶ, νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τινος, νὰ ἀπαλαχθῶ, τινος Θουκ. 1. 95, 3. 84.

ἀπάλλαξις, εως, ἡ, = ἀπαλλάγῃ, Ἡρόδ. 9. 13, Ἰππ. 48. 11. ἀπαλλάσσω, Ἄττ.-ττω: μέλλ. -ξω, Ἰσοκρ. 92Α: πρkm. ἀπήλλ-λάχα Ξεν. Ἄπομν. 3. 13, 6: ἀορ. ἀπήλλαξις Ἡρόδ. καὶ Ἄττ.-πεζογράφοι:—Παθ. πρkm. ἀπήλλαγμαί Ἄριστοφ. Εἰρ. 1128, Ἰσοκρ., Ἰων. ἀπάλλαγμαί Ἡρόδ. 2. 144, 167:—ἀορ. ἀπήλλ-λάχην, Ἰων. ἀπαλλ-, ὁ αὐτ. 2. 152, Τραγ. παρ' Ἄττ. ἀπήλλ-λάχην [ᾱ] ὡς πάντοτε παρὰ πεζοῖς: ὡσαύτως παρὰ Τραγ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χάριν τοῦ μέτρου, πρβλ. ὁμοίως Σορ. Ἄντ. 422, Ἠλ. 782), Πόρρ. Φοῖν. 986: μέλλ. ἀπαλαχθήσομαι Εὐρ. Ἰππ. 356, Ἄριστοφ., παρὰ πεζοῖς ἀπαλαχθήσομαι Θουκ. 4. 28, κτλ.:—Μέσ. μέλλ. (μετὰ παθ. σημ.) ἀπαλλάξομαι Ἡρόδ. 7. 122, Εὐρ. Ἐλ. 437, Θουκ. κτλ.: ἀορ. ἀπήλλάξαντο Εὐρ. Ἡρακλ. 317, πρβλ. Πλουτ. Κάτων νεώτερ. 64.

Α. ἐλευθερῶ, ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ τινος πράγματος, παιδεῖν δυσμορφίης Ἡρόδ. 6. 61: τινὰ πόνων, πημονῆς, κακῶν, φόβου, κτλ., Αἰσχύν. Πρ. 773. 471 κτλ.: τινὰ ἐκ γῶν Σορ. Πλ. 292· ἐκ φόβου Ἄνδοκ. 8. 39· μετ' αἰτ. μόνον, ἀπελευθερῶ, ἀπολύω, Σορ. Ἄντ. 597, κτλ.: κόπος μ' ἀπ. ὁ αὐτ. Φ. 880· ἀπαλλάττω, ἀνακουρίζω, ἀπὸ χρέους ἡ υποχρεώσεως, κάμνω χάριν εἰς τινα, Δημ. 952. 16. 2) ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος, μετακινῶ μακρὰν τινος, τί τινος, ὡς ἀπ. γῆς προσώπων, φρενῶν ἔρωτα Εὐρ. Μῆδ. 27, Ἰππ. 774· σφαγῆς χεῖρα Ι. Τ. 994· χρυσὸν χερὸς Ἐκ. 1222· ἀπ. τινὰ τινος, ἀριεῖω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος, Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 1046· τινὰ ἀπὸ τινος Δίων Κ. 43. 32.

3) μετ' αἰτ. μόνον, ἀπομακρύνω τι, μετακινῶ, τι Εὐρ. Ἐκ. 1068, Πλάτ. κτλ.: μῦθος ἔργ' ἀπ. κακᾶ, ἀπομακρύνω τὰ κακὰ διὰ λόγου, ὁ αὐτ. Ἄποστ. 284. 26:—ὡσαύτως, ἀπελευθεροῦμαι, ἀπαλλάσσομαι τῶν δανεισθῶν, Ἄνδοκ. 16. 16, Ἰσαῖ. 53. 36, Δημ. 914. 4· ἀπαλλάσσωμαι διὰ δικαίων ἡ ἀδικῶν μέσον ἀπὸ ἀντιπάλου, ὁ αὐτ. 711. 25., 712. 1· ἀπ. τοῦς κατηγόρους Ἄντ. 181. 25· ἀπολύω, ἀποπέμνω, τινὰ Θουκ. 1. 90· μεταθέτω, ἀπολύω ἀπὸ υποργήματος, αὐτόθι 129: ὡσαύτως, ἐξακρίβω, καταστρέφω, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 15, 2· εἰαυτὸν Πλουτ. Κάτων νεώτ. 70. 6) ἀποστῶ κατηγόριαν, Δημ. 952. 11., 966. 3· ἴδε ἐρημνευτῆς τῶν χωρίων τούτων:—πληρῶν χρέος, Δίων Κ. 59. 1, κτλ.: οὕτως ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. 51. 17.

II. ἀμεταβ., ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἰδίως μετὰ προσθήκης ἐπιρρηματος, ῥηθιδίως Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἡερ. 11· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 1, 5· ὁ στόλος οὕτως ἀπ., ἐγένετο, ἐτελείεσθαι, Ἡρόδ. 5. 63, πρβλ. Αἰσχύν. Ἄγ. 1288, Εὐρ. Μῆδ. 786· οὐκ ὡς ἤθελε ἀπῆλλαξε Ἡρόδ. 1. 16· κακῶς ἀπ. Πλάτ. Πολ. 491D· καταγελαστός ἀπ. Αἰσχύν. 33. 17· οὕτω μετὰ μετοχ. ἢ ἐπιθ., χαίρων ἀπ. Ἡρόδ. 3. 69· ἀθῆρος ἀπ. Ἄριστοφ. Πλ. 271, Πλάτ. Σορ. 254D, κτλ.:—μετὰ γεν.,

ἀπέρχομαι, τοῦ βίου Εὐρ. Ἐλ. 302, πρὸλ. Πλάτ. Ἀξ. 267 (οὗτω, πῶς ἀπήλλαγεν ἐκ τῆς ὁδοῦ Σεν. Ἀπομν. 3. 13, 6· ἄριστ' ἀπαλλάττεις ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου, ὡς πρὸς ..., Δίφιλ. ἐν «Συνωρίδι» 1: ἴδε κατωτέρ. II 2.)

Β. Παθ. καὶ μέσ., ἐλευθεροῦμαι ἢ ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ τινος πράγματος, «γλυτώνω», ἀπαλλαγθέντας δουλοσύνης Ἡρόδ. 1.170· τυράννων ὁ αὐτ. 5.78· τῶν παρεόντων κακῶν ὁ αὐτ. 2. 120· πημονῆς Δίσιγλ. Πρ. 471· φέβου Σοφ. Ἡλ. 783· πραγμάτων τε καὶ μαχῶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 293· στρατιᾶς Ἀριστοφ. Ἀχ. 251· Κλέωνος Θουκ. 4. 28· κακῶν τῆσδε χθονός Σοφ. Ο. Κ. 786, κτλ.

2) ἐκφεύγω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῇ προσθήκῃ ἐπιθέτου τινός ἢ ἐπιρρήματος (ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. II.), ἀγώνος ἀπ. καλῶς Εὐρ. Ἡρακλ. 346· ἀζήμιος ἀπ. Ἀριστοφ. Πλ. 271· καὶ συγγ. παρὰ Πλάτ.

3) ἀπολ., ἀπελευθεροῦμαι, ἀφωσύμαι, Δημ. 605.17. 4) ἐπὶ ζητήματος ὑπὸ συζήτησης, λαμβάνω τέλος, τούτου ἀπήλλακται, μὴ... τὸ φίλον φίλον εἶναι, τούτο τὸ ζήτημα ἔλαβε τέλος, Πλάτ. Λύσ. 220B· πρὸλ. Φίλ. 67A.

II. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ ἐκ τινος, ἐξέρχομαι, ἐκ χώρας, ἐκ γῆς Ἡρόδ. 1. 61., 2. 139, καὶ μαντικῶν μυθῶν Δίσιγλ. Εὐμ. 180· ὡσαύτως, γῆς ἀπαλλάσσεσθαι πόδα Εὐρ. Μῆδ. 729 (πρὸλ. βραίνειν πόδα, βραίνω Δ. II. 4): ἀπ. παρὰ τινος Δίσιγλ. 8. 20:—ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἐς τὴν ἐωυτοῦ Ἡρόδ. 1. 82, κ. ἄλλ.: ἐπὶ τῆς ἐωυτοῦ ὁ αὐτ. 9. 11, πρὸλ. 5. 64· πρὸς χώραν Πλάτ. Νόμ. 938A· ἐπὶ τόπον Πολύβ. 5. 15, 6· ἀπολ., Ἡρόδ. 2. 93, κ. ἄλλ.:—ἔντετυθεν ἐν πολλαῖς σχέσεσιν, ὡς: 2) ἀπαλλάσσεσθαι τοῦ βίου, ἀπέρχεσθαι τοῦ βίου, ἀποθνήσκειν, Εὐρ. Ἐλ. 102· πρὸλ. Ἰππ. 356· βίου ἀπαλλαγὴν ἀπ. Πλάτ. Πολ. 496E· ὡσαύτως συγνάκις ἄνευ τοῦ βίου, ἀποθνήσκω, Εὐρ. Ἡρακλ. 1000, Θουκ. 2. 42, Πλάτ. Φαίδων 81C, κτλ.: ἐπὶ πραγματικῶν, πάνομαι, Ἀριστ. Μεγ. Ἡθ. 2. 6, 20.

3) ἀπαλλάσσομαι, γλυτώνω, ξεκάμνω, οὐ γὰρ μετ' ἀνδρῶν, ὧ κακίστε καὶ κακῶν;.. ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγη λέχους, ὅστις κατάρθρωσε νὰ ξεφορτωθῆς τὴν γυναϊκά σου, εὐκόλυνας ἤλ. τὴν ἀρπαγὴν αὐτῆς, Εὐρ. Ἀνδρ. 592· ἀπ. γυνὴ τε ἀπὸ τοῦ ἀνδρός καὶ ἀνὴρ ἀπὸ τῆς γυναϊκός Πλάτ. Νόμ. 868D.

4) ἐπειδὴ τῶν διδασκάλων ἀπηλλάγημεν, ἀφ' οὗτο δὲν διδασκόμεθα πλέον, ἀφ' οὗτο δὲν ἔχομεν πλέον διδασκάλους νὰ διδάσκωμεν ἡμᾶς, Πλάτ. Γοργ. 514C, πρὸλ. Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 24.

5) ἀπαλλάσσεσθαι ἐκ παιδῶν, ὡς τὸ Λατ. ο pueris excedere, ἐξέρχεσθαι ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, οὗτος (ὁ Τίμαρχος)... ἐπειδὴ ἀπηλλάγη ἐκ παιδῶν, ἐτελειώσε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, Δίσιγλ. 6. 16.

6) ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινος, τὸ Ἑλληνικὸν [ἔθνος] ἔδον καὶ δεξιώτερον καὶ εὐηθίως ἠλιθίου ἀπηλλαγμένον μάλλον Ἡρόδ. 1. 60· ἔμφροφῶν Θουκ. 1.122· ἀσχύνης ὁ αὐτ. 3. 63· μετ' ἀπαρεμ., κρῖναι ἱκανῶς οὐκ ἀπήλλακτο, δὲν ἑσπερεῖο τῆς ἱκανότητος νὰ κρίνῃ ἐπαρκῶς, Θουκ. 1.138.

6) πολλὸν ἀπηλλαγμένον τινός, κατὰ πολὺ κατώτερος αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 144.

7) ἀρίνω, παραίτομαι, κατὰ νῦν ἀπαλλαγθέντες τῶν μακρῶν λόγων.. εἰσω παρέλθεθ' Σοφ. Ἡλ. 1335· σκωμμάτων Ἀριστοφ. Πλ. 316· ἀπ. λημιμάτων, παραίτομαι, ἀρίνω τὴν ἐπιζήτησιν, τὴν ἐπιδίωξιν..., Δημ. 37. 24· οὐκ ἀπήλλακται γραφικῆς, δὲν διάκειται δυσμενῶς πρὸς τὴν γραφικὴν, Δουκ. π. Ὀρχη. 35.

8) ἀπολύτ., παρήγομαι, πάνομαι, κοπάζω, καὶ τούτ' ἀπαλλαγέντος.. ἢ παῖς ὀρατὰ Σοφ. Ἄντ. 422, πρὸλ. Ἀπολ. 39D· ὡς ἀπήλλαγμαί, παῖς παρητήθη, Δημ. 578.14.

9) μ. μετοχ. ὡς τὸ ἀνύσσον πράξας, κτλ., εἰπὼν ἀπαλλάγηθι λέγε καὶ τελεῖσθε, Πλάτ. Γοργ. 491C, πρὸλ. Θεαίτ. 183C· λαμπρὸν πυρῶσας ὅμι' ἀπαλλάγηθ' ἀπαξ, κατακαύσας τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ [τοῦ Κύνκλωπος, ὃ Ἡραϊστε], ἀπαλλάγηθι ἀπαξ διὰ παντός τοῦ πυρῶν αὐτόν, Εὐρ. Κύνκλ. 600, ὁ Paley ὅμως τίθει κόμμα μετὰ τὸ ὅμι' ἐρμηνεύει: ἀπαλλάχθητι αὐτοῦ (τοῦ Κύνκλ.) ἀπαξ διὰ παντός.— ὡσαύτως καὶ κατὰ μετοχ. ὡς τὸ ἀνύσας, μετὰ βήματος, οὐκ οὐκον ἔρεῖς ποτ', εἰτ' ἀπαλλάχθεις ἀπει; ἐπὶ τέλους δὲν ὁ μᾶς εἴπῃς τί συνῆθι καὶ νὰ σηκωθῆς νὰ φύγῃς; Σοφ. Ἄντ. 244· ἀρίνω τὴν ἔχθραν, συμφιλιούμαι, ὡς τὸ διαλλάσσομαι ἢ καταλλάσσομαι, ἔαν μὴ πρότερον ἐν γείτοσιν ἢ ἐν αἰρετοῖσι δικαστὰς ἀπαλλάττανται πρὸς ἀλλήλους τῶν ἐγκλημάτων Πλάτ. Νόμ. 915C.— ἀπολ., αὐτόθι 768C, Δημ. 578.14.

9) ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, Ἰππ. π. Ἄρ. Ἰγρ. 9, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.14.

ἀπαλλήτων· «θαυμαστόν, ἔξαλλον, πολὺ παρηλλαγμένον» Ἡσύχ. ἀπ-αλλότριος, α, ον, ὁ ἀπαλλοτριωθείς, ὁ δοθεὶς εἰς ξένους Διόδ. 11.76.

ἀπ-αλλοτριῶ: μέλλ. -ῶσω: πρκμ. ἀπηλλοτριώμα Δίσιγλ. 29. 20:— καθιστῶ τι ἀλλότριον, ξένον, ἀποξενώνω, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 824· ἀπ. τι ἀπὸ τινος Δίσιγλ. ἐνθ' ἂν τινὰ τινος Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 4.1.1:— Παθῆς. ἀλλοτριούμα μὲν λύπας κτλ. Πλάτ. Τίμ. 65A· τινος Πολύβ. 1.79, 6· πρὸς τινὰ Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 423E, Διόδ. 18. 48· ἀπηλλοτριωμένην πρὸς φυτεῖαν χώραν, ἀκατάλληλον, ἀναρμόδιον πρὸς..., ὁ αὐτ. 3.73.

2) ἐπὶ κτημάτων, ἀπαλλοτριῶ, ἀποβιβάζω, πωλῶ (πρὸλ. τὸ ἐπ.), Ἀριστ. Ρητ. 1.5, 7, Σύλλογ. Ἐπιγρ. 2058B.

ἀπαλλοτριώσις, ἢ, ὁσίσι, πώλησις, λέγω δὲ ἀπαλλοτριῶσιν ὁσίον καὶ πράσιν Ἀριστ. Ρητ. 1.5, 7, πρὸλ. Σύλλογ. Ἐπιγρ. 3281.

ἀπαλοῦσάω, παιη. -οἰσάω: μέλλ. -ῆσω, ἀλωνίζω, σῖτος ἀηλορημένος, «ἀλωνισμένον σιτάρι», Δημ. 10.42. 22. 2) μεταφ. θραύω, συντριβῶ, ἄχρις ἀπηλόησεν Ἰλ. Δ. 522· ἐν γένει σημαίνει, κατασυντριβῶ, καταστρέφω, Νόνν. Δ. 9. 320.

ἀπαλό-θεις, ον, ὁ ἀπαλῶς, μαλακῶς ζῶν, ἀερόβιος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6692.

ἀπάλο-βραχῆς· «ἀπαλοβραχέα· ἀπαλοανῆ, ἀπαλῶς θάλλουσα» Ἡσύχ.

ἀπαλό-θριξ, ιχος, ὁ, ἔχων ἀπαλὰς τρίχας, Εὐρ. Βάχχ. 1185.

ἀπαλοῦσαι, «ὀμόσαι» Ἡσύχ. ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

ἀπάλουφή, ἢ, (ἀπαλεῖφω) ἐξέλειψις, Γλωσσ.

ἀπάλο-κουρίς, ἴσος, ἢ = ἀπαλή κουρίς, ἢ κωρίς δωρικ. ἀντὶ καρῖς, εἶδος ἀπαλῆς καρῖδος ἢ ἰχθύος, Ἐπιγρ. παρ' Ἀθην. 304E.

ἀπάλο-παις, -δος, ἀπαλόν, τρυφερὸν παιδίον, Ἡσύχ. ἐν λέξει, δρυψόπαιδα.

ἀπάλο-πάρηρος, ον, ὁ ἔχων ἀπαλὰς παρειάς, Εὐστ. 691.52.

ἀπάλο-πλόκαμος, ον, ὁ ἔχων ἀπαλοὺς πλοκάμους, «σπιτο-πουλυποῖσιν τῶν ἀπαλοπλοκάμων» Φιλῶξ, παρ' Ἀθην. 147B.

ἀπάλο-πνεος, ον, ὁ ἀπαλῶς, μαλακῶς πνέων· ἀπαλόπνεος αὐρα Κ. Μανασσ.

ἀπάλο-πους, δος, ὁ ἔχων ἀπαλοὺς, ἀερούς πόδας, Γλωσσ.

ἀπάλο-πέρυξ, υγος, ὁ ἀπαλῶς ἔχων πτέρυγας, Κ. Μανασσ. Χρον. 6570.

ἀπάλος, ἢ, ὢν, Διολ. ἄπαλος, μαλακὸς εἰς τὴν ἀφῆν, τρυφερός· Ὁμήρω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἀπαλήν ὑπὸ δειρῆν Ἰλ. Γ. 371· παρειῶν ἀπαλῶν Σ. 123· ἀπαλοῖο δι' αὐγέων ἤλθεν ἀκωκή Ρ. 49, Ὀδ. X. 16· ἀπ. πόδες Ἰλ. Τ. 92· ἀπ. τέ σφ' ἤτορ ἀπηύρα, δ' ἐ. τὴν ζωὴν νέων ζῶων, Δ. 115 (οὗτως, ἀπαλὰς λαβοῦσα, νέας τὴν ἡλικίαν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 10. 6, 3)· οὕτως, ἴσαν αὐδὴν ἔξ ἀπαλῶν στομάτων Ἡσ. Ἀσπ. 279: ἐπὶ ἀνθρώπου, τρυφερός, εὐμορφοτέρα.. τὰς ἀπαλάς Κυρίωνος Σαπφῶ 76 [42]· σπᾶν. παρὰ Ἰραγ., καὶ μόνον ἐν Δυρ. χωρίσι, Δίσιγλ. Ἰκ. 70 (πρὸλ. ἀμαλῶς)· βρέφος ἀπαλὸν Εὐρ. Ι. Α. 1286· βλέφαρον τέγγουσ' ἀπαλὸν Ἡλ. 1339· ἀλλὰ ὑγρότερον παρὰ Κωμ. ἀπαλὸν σισυμβρίον Κρατίν. ἐν «Χειρῶσι» 2· κρέα Ἀριστοφ. Λυσ. 1063· δακτύλους ἀπαλοὺς Ἀλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 3· θερμολουσίαι ἀπαλοὶ Κωμ. Ἀνώνυμ. 241· οὕτω παρὰ πελοῖς, ἀπ. ψυγῆ Πλάτ. Φαῖδρ. 245A· ἐπὶ προσφάτων καρπῶν, Ἡρόδ. 2. 92, πρὸλ. Σεν. Οἰκ. 19.18· ἐπὶ τρυφεροῦ κρέατος, Σεν. Ἄν. 1. 5, 5· ἐπὶ ἡσυχου ποῖος, Φιλίμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 8. Διόδ. 3. 25.

II. μεταφ., μαλακός, ἡσυχός, γλυκύς, ἀπαλὸν γελάσαι, ὡς τὸ ἡδῦ γελάσαι, Ὀδ. Ε. 465· ἀπ. ζάϊτα, ἀερά δάϊτα, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C. τῷ αὐτῷ.. χρησιμοποιεῖται τεκμηρίω περὶ ἔρωτα, ὅτι ἀπαλός, ὁ αὐτ. Συμπ. 195E:— προσεῖτι, ἀπ. εἰσπλους λιμένους ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τραχὺς Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 12. 6:—Ἐπίρρ., ἀπαλὸς ὀπτήν ἐπὶ μετρίον πυρός, Σωτᾶδ. ἐν «Ἐγκλεισμένῳ» 1.16, πρὸλ. Wess. Διόδ. 1. σ. 192. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, μαλακός, μαλακός, οἶμ' ὡς ἀπαλός καὶ λευκός, Κρατίνος ἐν «Πυτινῇ» 3· λευκός ἐξυμνημένος.. ἀπαλός Ἀριστοφ. Ὀσμ. 192. (Πολὺ πιθανὸν ὅτι τὸ ἀπαλός καὶ ἄερός ἔχουσι τὴν αὐτὴν ῥίζαν, ἴδε ἐν λ. ἄερός. Ὁ Döderl. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ ὀπός (χυμὸς φυτοῦ ἢ καρποῦ)). [ἀπάλος· διότι τὸ καλάμω.. ὑφ' ἀπαλῶ ἐν Θεοκρ. 28. 4 εἶναι ἐφαρμόζον· ἀλλ' ὁ Meineke γράφει, ὑπαπάλω].

ἀπάλο-σαρκος, ον, ὁ ἔχων ἀπαλὴν ἥτοι τρυφεράν σάρκα, Ἰππ. 426. 58, 588. 51.

ἀπάλοστομος, ον, ἐπὶ οἴνου, ὁ μαλακός εἰς τὸ στόμα, «γλύξις· ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄτονος, ὃν ἐνιοὶ μὲν ἀπαλόστομον, οἱ δὲ γλεῦθιν» Ἡσύχ. ἐν Δ. γλύξις.

ἀπάλο-στρακος, ον, ὁ ἔχων ἀπαλὸν ὄστρακον, «πάντα τὰ ὄστρακώδη καὶ ἀπαλόστρακα ὡς οἱ κάρβαοι καὶ καρκῖνοι καὶ ἀστακοί» Γρηγ. Νύσο. τ. 2. σ. 92C.

ἀπάλο-σύγκριτος, ον, ὁ ἀπαλῶς συγκεκριμένος, δηλ. ὁ ἔχων ἀπαλὴν σύστασιν, «ταῦτα τὰ ἔργα δύναται γενέσθαι ἐπὶ τῶν παιδικῶν καὶ γυναικείων σωματῶν τῶν ἀπαλοσυγκρίτων» Ὀρειδᾶς. σ. 9. 12, ἐκδ. Μαΐου.

ἀπάλοτης, ητος, ἢ, (ἀπαλός) μαλακότης, τρυφερότης, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰγρ. 18, Πλάτ. Συμπ. 195D, Σεν. Ἀπομν. 2.1, 22· δι' ἀπαλότῃτα Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 2.

ἀπάλο-τρεφῆς, ἔς, ὁ, καλῶς τεθραμμένος, παχύς, σφάλος Ἰλ. Φ. 363· ἀπ. λειμῶνες, πλοῦσαι νομαί, Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 11.

ἀπάλο-φόρος, ον, ὁ φορῶν ἀπαλὰ, δηλ. ἀερά ἱμάτια, τὸ τοῦ Εὐαγγελ. ὁ τὰ μαλακὰ φορῶν (κ. Ματθ. ια'. 8):—Ἐτυμ. Μ. 4, ἐν λέξ. ἀερόβιος.

ἀπάλο-φρων, ον, ὁ ἔχων ἀπαλὰ, τρυφερά αἰσθήματα, ἥπιος, Ἀνθ. Π. 7. 403, Κλήμ. Ἄλ. 108.

ἀπάλο-χρους, ον, συνηρημ.— χρους, ουν· μετὰ ἑτεροκλήτ. γεν. ἀπαλόχρους, δον, συνηρημ. αἰτ.-χροῖα: ὁ ἔχων ἀπαλὸν δερμα,

Ἔμν. Ὀμ. εἰς Ἄφρ. 14, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 517, Θέογν. 1341 Bgk., Εὐρ. Ἐλ. 373 (λυρ.): — ὠσαύτως, ἀπαλόχρους, χρωτος, ὁ, ἡ, Δ. Β. 13.

ἀπαλό-ψυχος, ον, ἔχων ἀπαλήν, ἥτοι τρυφερὰν ψυχὴν, προσήνης, γλυκύς, ἥπιος, Κ. Μαναστ. Χρον. 4130, πρὸλ. Ἡσυχ. ἐν λέξ. γλυκύθυμος.

ἀπαλυντής, οὔ, ὁ, ἡ ἀπαλύνων δέρματα, βυρσοδέψης, «δεφοπόιός· βαρέυς, ἀπαλυντής» Ζωνάρ. 478.

ἀπαλύνω: μέλλ. ὕνω, (ἀπαλός) μαλακύνω, μαλάσσω, τοῦ ἴππου τὸ στόμα, τὰς τρίγας Ἐν. Ἴππ. 5. 5: παχύνω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἰσχυαίνω, Ἴππ. π. Ἄρθρ. 816. 2) καθιστῶ τὴν ἀπαλὴν, τρυφερὸν, τοὺς πόδας ὑποδέχμαι Ἐν. Λακ. 2. 1, πρὸλ. Ἴππ. 4. 5:—Παθ. μαλακύνομαι, μαλάσσομαι, μεταφρ. Ἐβδ. (Βασίλ. Δ' κβ', 19', Ψαλμ. νδ', 21).

ἀπαλύσομαι, = ἀπαλεύομαι: ἀπαλύξασθαι, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀπαλεῖξασθαι Νικ. Θ. 829.

ἀπαλυσμός, ὁ, πάχυνσις, Ἴππ. π. Ἄρθρ. 817.

ἀπ-αλφειρίζω, μέλλ.-σω, ἀναμιγνύω οἶνον μετ' ἀλφειτῶν (δηλ. χοινοραλεσμένων κριθῶν) κατὰ τὸν Περσικὸν τρόπον, Ἀθήν. 432D· ἐπ' ἀλφίτου πίνειν Ἐπιτικός αὐτόθι, ἴδε Mein. Κωμ. Ἐλλ. 4. 505.

ἀπάλλωσις, εως, ἡ, ἡ μαλάκυνσις, Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 62C.

ἀπαμάλδυνω, καθιστῶ τὴν ἀρανῆς, ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος ὑπὸ νότου Ἀνθ. Π. 9. 24, ἀστράσιν ἡέλιος, ἡελίῳ δὲ νέφος κάλλος ἀπημάλδυνε, ἐξηράνισε, Γρηγορ. Ναξ. Ἔμν. 161.1.

ἀπαμακρῶω, ἀραιῶ τὸ σκότος, ὅσων δὲ σκοτιόεσσαν ἀπημαύρωσας οὐμίχλην Ὀρφ. Ἔμν. 5. 6. II καθιστῶ τὴν ἀμαυρόν, ἀσάφεις, σκοτεινόν, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 1028. 21.

ἀπαμάω: μέλλ.-ῆσω, ἀποκόπτω, ἀπ' οὕτως νηλεῖ χαλκῷ ῥίνας τ' ἀμῆσαντες (ἐν τμήσει) Ὀδ. Φ. 301, πρὸλ. Ἡσ. Θ. 181· ἀπάμησον [τὸν πόδα] Σοφ. Φ. 749: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ Θεοφρ. Λιθ. 21· ἀπὸ στάχυν ἀμῆσασθαι Κόιντ. Σμ. 13. 242:—Παθ. Νόν. Δ. 4. 413. [ἀπα- παρ' Ἐπ., ἀλλὰ παρὰ Σοφ. ἀπᾶ-].

ἀπαμβλίσκω, καθιστῶ τὴν ἀτελεσφορίαν, καὶ καρποῦ ἀπαμβλίσκειν «τελεσφορῆτους ποιεῖν. II μεταφρᾶ ἀπὸ τῶν ἀπαμβλίσκουσθαι γυναικῶν» καρποῦ δὲ τοὺς στικτοὺς λέγει ἀντιδισταμένους πρὸς τὰ βένδρα» (Σημ. Κοραῖ), Πλουτ. Ἄρατ. 32. II ἀντιδιστᾶ. ἐπὶ γυναικός, ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν: ἀορ. ἀπημόλωσε, ὁ αὐτ. Πομπ. 53.

ἀπαμβλύνω: μέλλ. ὕνω, ἀμβλύνω, καθιστῶ τὴν ἀμβλύ, κάμνω αὐτὸ νὰ μὴ εἶναι κοπετερόν, τὰ εἶρη πάντα ἀπημβλύνθη Δίων Κ. 40, 24· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον. 2) μεταφ., ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰανθῆς ταχεῖας ἐλπίδας Πινδ. Π. 1. 160· ἐπὶ πρώτῳ, τ' ἐθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλύνεις λόγῳ, Δισχὺλ. Θ. 715· φάος ὅσων Ὀππ. Ἄλ. 4. 525:—συχνότερον ἐν τῷ παθ., γίνομαι ἀμβλὺς, γάνω τὴν δέυσθη καὶ δυνάμει μου, Ἐπιγράμμ. Ὀμ. 12, Πλάτ. Πολ. 442D· ἰσχύς ἀπημβλύναι Ποιητῆς παρ' Ἀθην. 692A· γηράσκοντι συγῆράσκουσι αἱ φέρονες καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται Ἡρόδ. 3. 134· ἀπαμβλύνθησεται γυνώμην Δισχὺλ. Πρ. 866.

ἀπαμειβροτεῖν, ἴδε ἐν λ. ἀφαμαρτάνω.

ἀπαμειβομαι: ἀορ. ἀπημειφθην Ἐν. Ἄν. 2. 5, 15: ὑπερσυν. ἀπαμειβετο Ἀνθ. Π. 14. 3 ἀποδ.: — ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, συνηθέστατον παρ' Ὀμ., ἀλλ' αἰεὶ μεθ' ἑτέρου ἐμπατικώτερον ῥήματος, ὡς ἀπομειβόμενος προσέφη ἡ ἀπαμειβετο φώνησέν τε· οὕτω, Τισσαφέρνης δὲ ὡδε ἀπημειφθῆ, δηλ. ἀπεκρίνατο, Ἐν. ἔνθ' ἄνωτ., τινὰ Θεόκρ. 8. 8.

ἀπαμειρῶω, ἀποστερῶ, ἀραιῶ τὴν παρὰ τινος, μηδ' αὐτως.. τόνδ' ἀπαμειρῶμεν σφέτερον κτέρας Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 186:—Παθ., στεροῦμαι, τινός, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀπομειρομαι, ἐν Ἡσ. Θ. 801, Ἐργ. Ήμ. 576, καὶ ἐν Ὀδ. Ρ. 322 ἀντὶ τοῦ ἀποαίνωμαι.

ἀπαμέλω, βυζάνω, ἔλω, ῥοπῶ γάλα ἐκ τοῦ μαστοῦ, ἡ τροφὸς ἀπαμελῶται τὸ παρακείμενον τοῖς μαστοῖς γάλα Ἰατρ.

ἀπαμελῶμαι, παθ., ὅλος ἀμελοῦμαι, ἀπημελημένον... καὶ ῥάκεσι ἐσθημένον Ἡρόδ. 3. 129, 132, Σοφ. Φ. 652.

ἀπαμέρομαι, μέσ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀποδρέπω δι' ἑμαυτὸν, πτόρθους ἀπαμέρογο ῥάμνου Νικ. Θ. 861, ἀπαμέρογο βλάστας, «καπεινὰς ἀπόκοπτες» (Σχολ.). Ἀλεξ. 306.

ἀπαμέρω, = ἀπαμειρῶω, Κόιντ. Σμ. 4. 422, κτλ.

ἀπαμμένω, ἴων. μετοχ., παθ. πρkm. τοῦ ἀφάπτω.

ἀπαμπαῖω, ἀποκρούομαι, ἀποθῶμαι, ἀποδιώκω, κύναν ἀπαμπαίμενο[νς] Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτης, Κομπ. 152 Π17.

ἀπαμπίσχω, ἀπεκδύω, πάντα ἀπαμπίσχοντες καὶ ἀπογυμνοῦντες Φίλων 2. 74, 47 κτλ.

ἀπαμπλακεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. ἀπημπλακον (ἄνευ εὐχρίστου ἐνεστώτος), = ἀφαμαρτεῖν, ὀλοσχερῶς ἀποτυχεῖν, Σοφ. Τρ. 1139. «Ἐτεροι προτιμῶσι τὸν ἄνευ τοῦ μ' τύπου, ἀπαμπλ.» πρὸλ. Ἐμμοσλ. ἐν Μῆδ. 115.

ἀπαπῶννω: μέλλ. -ῶνω, ἀποκρούω, ἀποδιώκω, μετὰ τῆς συμπαρομαρτούσης ἐνοίας τῆς ὑπερασπίσεως, τί τινι: Αἰτωλοῖσι δὲ ἀπῆμυεν κοκκὸν ἥμαρ, «ἀπέσθιπας τὴν ἕβην ἡμέραν τοῖς Αἰτωλοῖς» (μετὰφρ. Γαζή), Ἰλ. I. 597· ἡμῖν ἀπὸ λογιῶν ἀμῖνυεν Δ. 67·

μεταγεν. τί τινος Λουκ. Κυν. 13 (πρὸλ. ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι Ὀδ. Β. 59)· ὠσαύτως μετ' αἰτ. μόνον ἀπ. τὰ κακὰ Ἡρόδ. 7. 120· ἀπ. τὸν βάροβαρον 9. 90· ἀποσῶ, τὰς μυίας Ἀριστοτ. Σρ. 597· τοὺς ἐξώθεν Πλάτ. Πολ. 415E.

II. Μέσ., ἀποθῶ ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀποκρούω, ἀποδιώκω, ἀνδρ' ἀπαμῖνυσθαι Ὀδ. II. 72· οὕτως, ἀπ. τὰς νέας Ἡρόδ. 5. 86· τὴν πενήνην καὶ τὴν δεσποσύνην ὁ αὐτ. 7. 102· ὠσαύτως: τὰ δεῖ (τὰ περρωτὰ θηρία) ἀπαμῖνυμένους ἀπὸ τῶν ἐφθάλμων οὕτω δρέπειν τὴν κασίσην ὁ αὐτ. 3. 110.

2) ἀπολ., ὑπερασπίω ἢ προφυλάσσω ἑμαυτὸν, ὁ δ' οὐκ ἀπαμῖνυτο χερσίν Ὀδ. Δ. 579· πόλις.. ἡ κ' ἀπαμῖνυαίμεσθ', δι' ἧς δυνάμει νὰ ὑπερασπίσωμεν ἑαυτοὺς, Ἰλ. Ο. 738· οὕτως Ἄριστ. Περὶ μακροδ. 5. 11.

ἀπαμφιάζω, ἀπεκδύω, ἀπογυμνῶ, ἀραιῶ τὸ περιβάλλον ἢ τὸ περιχωροῦν, Πλουτ. 2. 406D.—Μέσ., ἀπαμφιασμένον τὰ περιπατοῦ γυμνῆν ἐπιδέκνυνται τὴν ὑπέκρισιν Φίλων 1. 288.

ἀπαμφιάζου πενθκῆν ἀμορφίαν Συλλ. Ἐπιγρ. 8. 793. μεταφρ., γυμνῆ καὶ ἀπημφιασμένη ἀλήθεια Φίλων 1. 263· ἀπαμφιάσαι γυμνῆν τὴν ψυχὴν Θεμιστ. 249D:—Ἐπεῖθεν οὐσιαστ. ἀπαμφιασμός, Κορνοῦτος π. Θε. Φύσ. 30·—καὶ -ασις, ἡ -εσις, ἡ, Διονύσ. Ἀρ., Κύριλλ.

ἀπαμφιέννυμι, ἐκδύω, ἀποδύω, «ξεγυμνῶν», ἀνοίγω, στερῶν' ἀπημφιεμένω, ἐχούσας τὰ στήθη γεγυμνωμένα, ἀνοικτά, Ἐναργ. ἐν Πεντάλῳ 1.5. 2) ἀραιῶ, ἐξελείψω, τείλους Πλουτ. 2516F.

ἀπαμφιζῶ: μέλλ. ἄττ. -τέω, = ἀπαμφιάζω, ἀραιῶ τὴν ἀπό τινος, ἀπογυμνῶ, «ξεσκεπάζω», ἀπομφιεῖ γὰρ τὸ κατὰπλάστον τοῦτο σου καὶ λαμβάνειν βουλόμενον ἡ μίσην ποτὶ Μίνανδρ. ἐν «Μισουμένῳ» 9:—ὠσαύτως ἀπαμφιζῶ Φίλων 2. 319.

ἀπαναγιγνώσκω, κακῶς καὶ πλημμελῶς ἀναγιγνώσκω, Ἀπολλών. περὶ Συναξ. 126: ἀπαναγιγνώσκω, σφάλμα ἐν τῇ ἀναγιγνώσει, ἐσφαλμένη ἀνάγνωσις, αὐτόθι 146, κτλ.

ἀπαναγκάζω: μέλλ. -άσω, ἐπαναγκάζω, ὑποτείνω τοὺς δακτύλους, ἀπαναγκάζοι ἀπὸ τῶν πλευρῶν κτλ. Ἴππ. π. Ἄρθρ. 780· ἀλλ' ἐν τῇ ἐκόδοσι τοῦ Kühn ὑπάρχει τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα ἀναγκάζοι, ἴδε ἐκδ. Λιτρ. τ. 4. σ. 82· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ προσαναγκάζω, αἱ γὰρ ἐπιδέσεις οὐδὲν τὴν μᾶλλον προσαναγκάζουσι ἢ ἀπαναγκάζουσι αὐτ. 792:—συχν. ὡς ἐσφαλμ. γραφῆ ἀντὶ τοῦ ἐπαναγκάζω.

ἀπαναιδεύομαι, ἀποθ. = ἀναισχυντέω, φέρομαι ἀναιδῶς, Ὡμ. ὁ Μ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὡς Ἄττ., ἀλλ' εὐρηται μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ὡς ἐν Νικήτ. Χρον. 142D.

ἀπαναίνομαι, ἀποθ. δὲν ἀναγνωρίζω, ἀπορρίπτω, ἀπαρνούω, οἱ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνῆναντο, «ἀπηνῆσαντο» (Σχολ.) Ἰλ. Η. 185· ἀπανῆνοσσι θεοῦ ἐσθὴν Ὀδ. Κ. 267· εὐθύς δ' ἀπανάνατο νύμφαν Ἠιδ. Ν. 5. 60· μετοχ. ἀπανηνάμενος Δισχὺλ. Εὐμ. 972· ὁ ἐνεστ. παρ' Ἴππ. 655. 26, Πλουτ. 2. 132C.

ἀπαναισιμῶ, = ἀπαναίσκω, Ἴππ. (·).

ἀπαναισχυντέω, ἔγω τὴν ἀναιδειαν νὰ εἴπω ἢ πράξω τι, τοῦτο οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο ἀπαναισχυντῆσαι ὡς..., Πλάτ. Ἀπολ. 31C.

II. ἀρνοῦμαι ἀναισχύντως, Δημ. 850.17.

ἀπαναλίωω: μέλλ. -ανάλωσω, πρὸλ. Ἀλκίτρονα 3. 47: πρkm. ἀπανάλωκα Ὡσικ. 7. 11: ἀορ. παθ. -ώθην ὁ αὐτ. 7. 30: ὑπερσυντ. ἀπαναλώμην Διδό. 12. 40: καταναλίωκα τὸ ὀλοσχερῶς, καταδαπανῶ, ἐνθ' ἄνωτ.:—ὁ τύπος ἀπαναλῶ ἀπαντᾷ παρὰ Τιμ. Λοκρ. 101D κατὰ παθ. μετοχ. ἐνεστ.

ἀπανάλωσις [νᾶ], εως, ἡ, ἡ παντελῆς κατανώσις, Διδό. 1. 41.

ἀπανανῶ, «καλεῖν» Ἠούχ.

ἀπανάστασις, εως, ἡ, μετοικεῖα, μετὰστασις, Διον. Ἄλ. III, 1751.17, Στράβ. 4. 1, 13, σ. 293.1, Ἰωσήφ. Ἰουδ. II. 1. 15, 3.

ἀπαναστάτης, ον, ὁ, μετανάστης, πατριδῶν ἀπ. Εὐμᾶθ. 273.

ἀπαναστεύω, = ἀπανασταμαι, Νικήτ. Χρον. 114B.

ἀπαναστομῶ, = ἀναστομῶ, ἀνθ' οὗ εὐρηται ὡς διάφ. γραφ. ἐν Διον. Ἄλ. 3. 40.

ἀπανατέλλω, ποιητ. ἀπαντέλλω κάμνω τι νὰ ἀνατείλῃ, ἐγείρω ἀπὸ..., Ὀππ. Κ. 2. 97, 563:—περὶ τοῦ ἐν Δισχὺλ. Ἄγ. 20, ἴδε ἀπανατέλλω.

ἀπαναχωρῶ, ἐπιτεταμένον, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρῶ, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 222, 228· μετὰ γεν., Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 79· καὶ ἀπαναχωρήσις, εως, ἡ, Διδό. 25. 5· ἐκτὸς ἐὰν ἀπανταχοῦ πρέπη νὰ διορθῶθῃ ἀπαναχωρέω.

ἀπανδρόκευτος, ον, ἄνευ πανδοκείου πρὸς ἀνάπαυσιν, βίος ἀνεόρταστος, μακρὰ ὁδὸς ἀπανδρόκευτος Δημόκρ. παρὰ Στράβ. 154. 38.

ἀπανδρίζομαι, ἀποθ. ὑπομῶν, ἀντέγω, ἀνδρικόως, πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς φλογῶδες εἰωθότων ἀπανδρίζεσθαι Καλλιστρ. Ἐκφρ. 895.

ἀπανδρόομαι, γίνομαι ἀνδρικός, φθάνω εἰς ἥβην, ἡδίσκω, Εὐρ. Ἰων 53, Λουκ. Ἐρωτ. 26· σφριγῶ, ἀπηνδρόβῆθησαν αἱ μήτραι, Λατ. vivo maturaе faclae sunt, Ἄρετ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 1. 6.

ἀπάνευθεομαι, παθ., καταρπίπτωμι ὑπὸ τὸ ἀνέμου, Ἠσὺχ., ἐνθα πρέπει νὰ διορθῶθῃ ἀπηνεμῶθῃ (κατὰ Σνεϊδερν) ἀντὶ «ἠθῆ». ἀπάνευθε καὶ παρ' φωνήεντος -θεν. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἄνευ-

θε, ἐπίρρ. μακράν, πολὺ μακράν, ἀπ. κίων Ἰλ. Α. 35· φεύγον ἔπειτ' ἀπ. I. 478, κτλ.
 II. ὡς πρῶθ. μετὰ γεν. μακράν ἀπὸ ... ἀποκεχωρισμένος ἀπὸ ... τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν Ἰλ. Ε. 189, πρβλ. Υ. 41· ἀπ. θεῶν, κατ' ἰδίαν, χωρὶς ἐκείνου νὰ γνωρίζωσι τίποτε, Α. 549· οὕτως, ἀπ. τοκίην Ὀδ. I. 36.
 2. πόρρωθεν, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἤϊυτε μήνης, τοῦτου δὲ πόρρωθεν αὐγὴ ἐγένετο, καθάπερ σελήνης (Μετάφρ. Γαζή), Ἰλ. Τ. 374.

ἀπανθῆω: μέλλ. -ῆσω, παύομαι ἀνθῶν, μαραίνομαι, ξηραίνομαι, Ἰππ. 234. 44: — κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1121· ἀνανθεῖ .. καὶ ἀπνηθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, ἀκόμη καὶ μετὰ μεμαραμμένον σώματος καὶ ψυχῆς, Πλάτ. Συμπ. 196Α· οὕτως, ἐν Ἀριστ. Ρῆτ. 3. 10, 2, ἡ νεροντική ηλικία παραβάλλεται πρὸς ἄχρον, εἰμῶ γὰρ ἀπνηθηκότα, συχ. ὡσαύτως παρὰ Λουκ.
 II. ἐπὶ οὖνον, χάνω τὴν γλυκύτητά μου, ἀρχίζω «νὰ γίνωμαι», ἀπανθῆσθαι δὲ [τὸν οἶνον] σκληρὸν γενέσθαι Ἀλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 6.

ἀπάνθησις, εως, ἡ, ἡ ῥοὴ τῶν ἀνθῶν, δηλ. ὅταν μαραίνονται καὶ πίπτωσι τὰ ἀνθη, κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ὅταν τὸν χρόνον τῆς ἀπανθήσεως, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 13.
ἀπανθίζω: μέλλ. -ίσω, ἀποδρέπω ἄνθη. Λατ. decerpere: ἀλλὰ τούτῳ ἔμιοι ματαίαν γλώσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι, ἀλλὰ νὰ φαντασθῆ τις ὅτι οὗτοι οἱ ἄνθρωποι θά με ἔρραϊνον οὕτω με τὰ ἀνθη τῆς ματαιολογίας αὐτῶν γλώσσης! Δισχῦλ. Ἀγ. 1662· Ἄρης φιλεῖ .. τὰ λῶστα πάντ' ἀπανθίζειν (κατὰ Comington ἀντὶ πάντα τὰ νερῶν), νὰ ἀποκόψῃ, ἀποδρέπῃ πάντας τοὺς ἄριστους, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 98:—Μέσ. συλλέγω μέλι ἐξ ἀνθῶν, Λουκ. Α—λ. 6: μεταφ. ἀποδρέπω, συλλέγω, λαμβάνω, τὸ κάλλιστον μέρος πράγματός τινος, Πλούτ. 2. 30C, Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μισθ. συν. 39, Φιλότηρ. 565, πρβλ. λωτίζομαι.

ἀπάνθισμα, τό, ἡ ἐλόγη τοῦ ἀρίστου, ὁ «ἀνόθος», «ἔστι δὲ ὧτων τὸ οἰοεὶ ἀπάνθισμα καὶ κάλλιστον» Εὐστ. 782. 21· τὸ τερπνὸν τῆς πορφύρας ἀπ., ῥητορικὴ περιγραφή τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεν. Γεωπ. Προσμ. 11· ἐκλογὴ τεμαχίων ἐκ ποιητῶν ἢ πεζῶν συγγραφέων, «ἀπάνθισμα φυσικῶν τε καὶ φιλοσόφων δογματῶν τοῦ σοφιστοῦ Συμεῶν» Μιχ. Ἄποστ. ἐν τῷ Μεδ. κώδικι τοῦ Ἀρποκρ. 58. 4:—ἀπάνθισμός, ὁ, συλλογὴ ἀνθῶν, Σχολ. εἰς Ἰλ.—ἐν Γαλν. 2. 808, σημαίνει ἡ γραμμὴν μόλις ὀρατὴν, ἡ τριχοειδὲς ἀγγεῖον.

ἀπανθρακίζω, ὁπῶτ τὶ (κοιν. ψήνω) ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, βροῦν ἀπνηθράκιζ' ὄλον Ἀριστοφ. Βάτρ. 506, πρβλ. Ὀρ. 1546, Φίλων 1. 665:—ἀπανθράκισμα, τό, τὸ ἐπὶ ἀνθράκων ὀπτηθῆν, Ἡσύχ. ἐν λ. χυάματα.
ἀπανθρακίς, ἰδος, ἡ, μικρὸς ἰχθύς πρὸς ὀπτησιν, «ἀπανθρακίδες· οἱ πρὸς ὀπτησιν ἐπιτιθέμενοι ἰχθύες» Ἡσύχ.: ὡσαύτως, ἐπανθρακίς (ἴδε τὴν λέξιν) Ἀθῆν. 129B.
 II. πέμμα ὀπτηθῆν ἐπ' ἀνθράκων, διάφ. γραφὴ ἐν Διοκλ. Καρυστ. παρ' Ἀθῆν. 110B, «πέμματος εἶδος ἀπανθρακίς» Ἡσύχ.: ἴδε Στουρξ. Μακεδ. Διάλ. σ. 69.
ἀπανθρακόω, καίω τὶ ἕως οὗ μεταδληθῆ εἰς ἀνθρακα, ἀπνηθράκωσεν Λουκ. Νεχρ. Διάλ. 20. 4:—Παθ., ὁ αὐτ. Ἐνάλ. Διάλ. 11. 1, Περεγρ. 1, κτλ.

ἀπανθρωπέομαι, ἀποθ., ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους ὡς μισάνθρωπος· καταδικάζεται ἡ λέξις ὑπὸ τοῦ Πολυδ. ἐν Β' 5, ἀλλ' εὐρηγται ἐν Ἰππ. Ἐπιστ. 1275 ἐν τῷ τύπῳ ἀπανθρωπέονται, μεταδληθέντος ὑπὸ τοῦ Στεφάνου εἰς -εόντα, ἀλλὰ τὸν κοινὸν τύπον ἀναγνωρίζει ὁ Τζέτζ. ἐν Ἰστ. 7. 880, 885 (ἔνθα -οὔνται).
ἀπανθρωπία, ἡ, μισάνθρωπία, ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀποστραφῆ, Λουκ. Τίμ. 44.
 II. ἐλλειψὶς ἀνθρωπίνου αισθημάτων, σκληρότης, «ἀπανθρωπία», Ἰππ. Κωικ. Προγ. 194: ἀπανθρωπεία παρὰ Πολυδ. Η' 14· ἀλλ' -ία ἐν Β' 5, Γ' 64., Δ' 14.

ἀπανθρωπιζομαι, παθ., γίνομαι ἄνθρωπος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κτήνος, Ἐρμῆς ἐν Στοδ. Ἐκλογ. 1. 1096.
ἀπάνθρωπος, ον, ὁ μακρὰν τοῦ ἀνθρώπου, ὅθεν, 1) ἐρημός, ἐγκαταλειμμένος, τῷ δ' ἀπάνθρωπῳ πάγῳ, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, Δισχῦλ. Πρ. 20· ἀπ. ἡ γῆ Λουκ. Πρμ. 11.
 II. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν, ἀπάνθρωπος, σκληρὸς, ἄγριος, Σοφ. Ἀποσπ. 842· ἀπάνθρωπα διαπραγμαμένοι Διον. Ἄλ. 6. 81:—μὴ κοινωνικός, μισάνθρωπος, τρόπος Πλάτ. Ἐπιστ. 309B· χροῶ οὐκ ἀπάνθρωπον, οὐχὶ δυσάρεστον, Πλούτ. 2. 54B, Κάτων νεώτ. 5:—Ἐπίρρ. -πως Λουκ. Τίμ. 35.

ἀπανίστημι: μέλλ. -στήσω, σηκώνω, ἀποπέμνω, ἀπανιστάνα τὴν στρατιὴν Ἡρόδ. 3. 156, 6. 133, Θουκ. 2. 70.
 II. Παθ., μετὰ ἐνεργ. ἄορ. β' καὶ πρμ., καὶ μέσ. μέλλ., ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ πάλιν, Ἡρόδ. 9. 87· ἀπὸ τῆς πόλιος αὐτοῦ 86· ἐκ πέλεως Θουκ. 1. 61· Ποτιδαίας τε ἀπαν .. αὐτοῦ 139: ἰδίως, καταλείπω τὸν τόπον μου, μεταναστεύω, αὐτοῦ 2.—μεταγενέστερος· τις τύπος ἀπανιστάω ἀπαντᾶ ἐν Εὐστ. Πονηματ. 147. 11.
ἀπάνουργος, ον, ὁ μὴ πανούργος, ἀπλοῦν τε κἀπάνουργον Πλούτ. 2. 966A:—Ἐπίρρ. -γως Σέξτ. Ἰμπ. π. Μ. 2. 77.—Ὡσαύτως, ἀπανούργετος, ον, Ἐγμ. Μ. 163. 6:—Ἐπίρρ. -τως Σχολ. εἰς Δημ.

ἀπαντάπασι, ἐπίρρ., ὁλοσχερῶς, καθόλου, Σόλων 34.
ἀπανταχῇ, ἐπίρρ. (ἀπας), ἀπανταχοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 217:—ἀπανταχοῦθεν, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Διόδ. 20. 57· μετὰ γεν., γῆς Λουκ. Νεχρ. Διάλ. 9. 2: ἀπανταχοῦ = ἀπανταχοῦ, Λουκ. Πρμ. 12, Θεμιστιος σ. 310B.—ἀπανταχοῦ, πρὸς πᾶν μέρος, Ἰσαϊ. 76. 9:—ἀπανταχόσ = ἀπανταχοῦ Πλουτ. Κάμ. 41:—ἀπανταχοῦ, «παντοῦ», Εὐρ. I. Τ. 517, ἀπανταχοῦ .. κακεῖ κἀνθάδε Ἀλεξ. ἐν «Μίλωνι» 1, Μένανδ., κ. ἄλλοι· ἀπ. γῆς Δίων Κ. 69. 13.

ἀπαντάω: παρατ. ἀπήντων, Θουκ. 4. 127, Δωρ. γ' ἐνικ. ἀπάντη Βίων 4. 7: μέλλ. ἀπαντήσω Ἀριστ. Ρῆτ. π. Ἄλ. 19. 4, Πολύδ. 4. 26, 5· καὶ μεταγεν. ἀλλὰ δοκιμώτερον -ῆσομαι Θουκ. 4. 77., 7. 2 καὶ 80, Ξεν., Λυσ., κλ.: ἄορ. ἀπήντησα Εὐρ. Φοίν. 1392, Θουκ. 2. 20: πρμ. ἀπήντηκα Ἀριστοφ. Λυσ. 420., Δημ. — ὁ μέσ. ἐνεστ. μετὰ ἐνεργ. σημασι. παρὰ Πολυδ. 8. 8, 5, καὶ Πολυλαίνῳ, κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἐν Λεξιφ. 25· οὕτω καὶ ὁ πρμ. ἀπήντημαι Πολύδ. 2. 37, 6, Διον. Ἄλ. 6. 88, κτλ.: ἴδε Λοβ. Φρόν. 288. Πρβλ. συναντάω, ὑπαντάω.
 I. τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, κινεῖται ἀπὸ τῆς θέσεώς μου πρὸς συνάντησιν τινος, καὶ ἐν γένει, ἀπαντῶ, συναντῶ, τινὶ Ἡρόδ. 8. 9, Εὐρ. Ἰκ. 772, Θουκ. 7. 1, κτλ.: ἀλλήλοισ ἐξ ἐναντίας ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 893E· ἀπ. ταῖς ῥητορῶν φύσει Δημ. 1395. 5:—ἀπολ., ὁ ἀεὶ ἀπαντῶν, πᾶς ὅστις συμβαίνει νὰ σε συναντήσῃ, ὡς ὁ ἐπιών, ὁ τυχών, Πλάτ. Πολ. 563C· οἱ ἀπαντῶντες Δημ. 938. 16, τῶν ἀπαντῶντων ἀλεξ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1, τῶν ἀπαντῶντων τινὰς ὁ αὐτ. ἐν «Θεοφροῦτῳ» 1.
 6) συγχάσις μετὰ προβλ., ἀπ. τινὶ εἰς τόπον Ἡρόδ. 2. 75., 6. 84· ἐπὶ τόπον Θουκ. 4. 70, 89, κτλ. ἀπ. τινι Μαραθῶνάδε Ἄνδοκ. 14. 32:—ὡσαύτως ἄνευ δοτ. προσώπου, παρουσιάζομαι εἰς τὸ μέρος, εἰς Κύκλικον Ξεν. Ἐβλην. 1. 3, 13, κτλ.· ἀπ. ἐνθάδε Ἀριστοφ. Λυσ. 13· δεῦρο πάλιν ἀπ. Πλάτ. Θεαίτ. 210D, κτλ. (ἴδε κατωτέρω 3).
 2) συγχάσις ἐπὶ ἐχθρῆσι ἐνομοῖσι συναντῶ ἐν μάχῃ, ἀπ. δορλ (παραλειπομένης τῆς δοτ. προσωπ.) Εὐρ. Φοίν. 1392· ἀπ. Ἀθηναίοις ἐς Τάραντα Θουκ. 6. 34, πρβλ. 2. 20., 3. 95, κτλ.: ὡσαύτως, ἀπ. πρὸς τινὰ Ἰσοκρ. 58B, 59A: ἐν γένει, ἀνίσταμαι, ἐναντιοῦμαι καθ' οἰονδήποτε τρόπον, νομοθέτῃ ἀπ. λέγων .. Πλάτ. Νόμ. 684D· διὰ λόγων νομοθετικῶν ἀπ., αὐτοῦ 740E· ἀπ. τραχέως πρὸς τι Ἰσοκρ. 8D, Δημ. 522. 23· ἀπ. τοῖς ἐιρημιένοις, ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι, Ἰσοκρ. 227C.
 6) ἀπολ., παρουσιάζομαι ἐνομοῖσι, ἐνοῦμαι μετὰ τῶν ἐπιστρατευσόμενων κατὰ τινος, Εὐρ. Βάκχ. 782· ὅπλοισ ἀπ. ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαίν. 542.
 3) συγχάσις ὡς δικανικῶς ὅρος, συναντῶ τὸν ἀντιδίκον ἐν δικαστηρίῳ, τῷ καλεσαμένῳ Πλάτ. Νόμ. 936E, πρβλ. Δημ. 995. 17, κτλ.:— συγχάσις ἄνευ τῆς δοτ. προσ., ἀπ. πρὸς τὴν δίκην, παρουσιάζομαι εἰς τὴν δίκην, Πλάτ. Νόμ. 936E· πρὸς ἣν [δίκην] οὐκ ἀπῆντα, δὲν ἐνεφανίζετο ἵνα ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν, Δημ. 543. 18, πρβλ. 540. 23· ἀπ. πρὸς τοὺς θεομοθέτας, διαιτητάς, κλ., παρουσιάζομαι ἐνώπιον αὐτῶν, ὁ αὐτ. 591. 27., 1011. 15, πρβλ. ἀπανταχέον.—καὶ ἀπολύτ., ἐμφανίζομαι ἐν δικαστηρίῳ, ὁ αὐτ. 1013. 6, πρβλ. 898. 6., 1041. 6, κ. ἄλλ.:—ἀλλὰ, 6) ἀπ. ἐπὶ τὴν δίκαιαν, παραδέχομαι τοὺς ὅρους τῆς διαίτης, ὁ αὐτ. 544. 20· ἀπ. ἐπὶ τοῖς ἄλλοτρίοις ἀγῶσι, εἰμαι παρὼν κατὰ τὰς διαδικασίας ἄλλων ἀνθρώπων, ἀναμνησμοί εἰς αὐτάς, ὁ αὐτ. 580. 20, πρβλ. 133. 15.
 4) ἀπ. εἰς .. εἰσέρχομαι εἰς τι, ἐπιχειρῶ τι, εἰς τὸν ἀγῶνα Πλάτ. Νόμ. 830A· ἀπ. εἰς τὴν τιμῆν, ἔρχομαι εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκτιμήσεως, Δισχῦλ. 82. 21· ἀπ. εἰς τὰς χρεῖας Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 6. 1· οὕτως, ἀπ. πρὸς τὰς μαθήσεις Πλάτ. Θεαίτ. 144B· πρὸς τὸν λόγον, πρὸς τὴν ἀπορίαν, κτλ., Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 16. 4, κτλ. ἀπ. πρὸς τὴν τροφήν, ἀπέρχομαι πρὸς ἀνάγνυσιν αὐτῆς, ὁ αὐτ. Περὶ Ψυχ. 2. 9, 8· καταφεύγω, προστρέγω εἰς τι, Δημ. 563. 23., 760. 24, κτλ.· ἐπὶ ταύτας τὰς οἰκίας ἀπ. οἱ τραγωδοποιοί, Ἀριστ. Ποιητ. 14. 20.
 II. ἐπὶ πραγμάτων, ἐπέρχομαι, ἀπαντῶ, ἀπ. δάκρυά μοι Εὐρ. Ἰων 940· πρβλ. Βίωνα 4. 7· τοῖς δὲ πρὸς ὕμας ζῶσι .. τοσαύτην κωφότητα .. παρ' ὕμῶν ἀπαντᾶν Δημ. 411. 26· ἀπ. μοι κραυγὴ παρὰ τῶν δικαστῶν Δισχῦλ. 23. 31· μὴ τίς σοι ἐναντίος λόγος ἀπ. Πλάτ. Φαίδων 101A· οὕτως ἐν Διον. Ἄλ. 4. 33, καὶ παρὰ μεταγεν.
 2) ἀπολ., συμβαίνω, γίνομαι, Ἀρ. Λυσ. 420, Πλάτ. Ἐπιστ. 358E, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 1, 15, π. Τοπ. 8. 7, 1, κ. ἄλλ.: τούτων ἀπαντῶντων Ἡρόδ. 8. 142 Schaeef.:—οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., Πολύδ. 2. 7, 4.

ἀπάντη, ἡ, = ἀπάντησις, Ἐσθ.
ἀπάντη, ἐπίρρ. (ἀπας) πανταχοῦ, χεε δέσματα κύκλω ἀπάντη, ὀλόγουρα, Ὀδ. Ο. 278· κῆρυξ δὲ φέρων ἀν' ὄμιλον ἀπάντη δεῖξε (ἐνν. τὸν κλῆρον) Ἰλ. Η. 183, πρβλ. 186· ἀπ. πλανώμενος Πλάτ. Νόμ. 752A.

ἀπάντημα, ατος, τό, (ἀπαντάω) συνάντημα, οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἴμ' ἔχων κυρεῖ Εὐρ. Ὀρ. 514.
ἀπάντησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ. Πολύδ. 5. 26, 8, κτλ.· ἀπ. λαμβάνειν, εὐρίσκειν ευκαιρίαν, περίστασιν, ὁ αὐτ. 12. 8, 3.

II. ἀπάντησις ἐν συζητήσει, ἀπόκρισις, πρὸς τι Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 17. 12, Μεταφ. 3. 5, 3· ἀπ. ποιεῖσθαι, ἀποκρίνεσθαι,

Πλούτ. 5. 63, 7· προσφιλέας κατ' ἀπ., ἐν συνδιαλέξει, ὁ αὐτ. 10. 5, 6· πρὸς Πλούτ. 2. 803F.

ἀπαντητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀπαντάω, δεῖ ἀπαντᾶν, ἢ ἀπαντῆσαι.—ἀπ. μοι εἰς τὴν στοάν Πλάτ. Θεαιτ. 210D. ἀπαντικρῦ, ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντί ἀντικρῦς, ἀκριβῶς ἀπέναντι, τινὸς Δημ. 99.1, Λουκ. Ἐρωτ. 5· ὁ ἀπ. λόφος Ἐνν. Ἑλλ. 6. 4, 4.

2) σαφῶς, φανερώς, Ἰππ. π. Ἄρρ. 807. ἀπαντίον, ἐπίρρ. ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ ἀντίον, ὅμοιον τῷ ἀπεναντίον, ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὴν ἀπ. ἀκτὴν Ἰρῶδ. 7. 34: πρὸλ. Σκύλακα ἐν Μουλέρ. Γεωγρ. 1. 90.

ἀπαντῆτω, ἀνασύρω ἀπὸ τινος· ἀπ. χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν Εὐρ. Ὀρ. 1641· ἐξέλκω, ἀνέλκω, ἀφαιρῶ· πόνους τινὶ Δίσιχ. Πρ. 84· ἀπ. τὸ ὑγρὸν Ἄριστ. Πρὸλ. 2. 41· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπιπέω (ὁ δῖος) ἢ. μ. αἰτ. μόνον ἐλαφρύνω, σμικρύνω, ἐλαττώ, βάρος ψυχῆς Εὐρ. Ἄλκ. 354· τὰ σώματα διαίταις ἀπ. Πλάτ. Πολ. 407D. — Ἐν τῷ Παθ. Πλουτ. Ἀλεξ. 57, Φίλων 1. 266. — Ἐντεῦθεν ῥημ. ἐπιθ. ἀπαντλητέον, πρέπειε τις νὰ ἀντλή ἢ νὰ ἀντλήσῃ, ν' ἀνασύρῃ, ὕδωρ π. χ., Γεωπ. 6. 18.

ἀπάντλησις, εὐς, ἢ, τὸ ἀπαντῆσθαι, ἀνασύρειν ὕδωρ, Ἄριστ. Πρὸλ. 2. 33, 1.

ἀπάντομαι, = ἀπαντάω, Εὐρ. Ρῆσ. 901, ἐν τμήσει. ἀπάντοτε, ἐπίρρ., πάντοτε, ἐκάστοτε, Ἄπολλων. π. Συντάξ. 152, κ. ἄλλ., Α. Β. 595.

ἀπάνω, μέλλ. -ύσω [ῥ]: τελειώνω ἐντελῶς, τελῶ, νῆες ἀπήνυσαν σκαφεῖ (ἐνν. ἐδῶν), τὰ πλοῖα ἐπέλασαν τὸν πρὸς τὴν πατριδα πλοῦν, Ὀδ. Ἡ. 326: — Παθ., Κόντ. Σμ. 5. 1.

ἀπάνωθεν, ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους, ἀπὸ τῆς κορυφῆς, τοῦ τεύχους Ἑβδ. (Βασίλ. Β'· ια' 24).

ἀπαξ, ἐπίρρ. (ἀντί ἀπάκις, ὡς τὸ πολλάκις καὶ ἐξάκις, κτλ.): — μίαν φορᾶν, μόνον μίαν φορᾶν, ἀπαξ διὰ παντός, ὡς τὸ Λατ. semel (Βενελ. Ὀρατ. Σάτ. 2. 8, 24), κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδ., ὅτε τ' ἄλλοι ἀπαξ θνήσκουσιν· Μ. 22· ἀπαξ... ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι αὐτοῦ 350· πρὸλ. Εὐρ. Κύκλ. 600: οὐχ ἀπαξ μόνον, πλὴν ἢ ἀπαξ, Αἰσχύλ. Πρ. 209· ἀπαξ..., κοῦχι δις Σοφ. Ο. Κ. 1208· πολλάκις καὶ οὐχ ἀπαξ Ἰρῶδ. 7. 46· πολλάκις τε κοῦχ ἀπαξ Σοφ. Ο. Τ. 1275· οὐχ ἀπαξ ἀλλὰ πολλάκις Ἀντιφῶν 111. 45, Πλάτ. Νόμ. 711Α· οὐ δις ἀλλ' ἀπαξ μόνον Ἄριστ. Πολιτικ. 4. 15. 1. ἀπαξ ἔτι, ἀκόμη μίαν φορᾶν, ἀκόμη ταύτην τὴν φορᾶν, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1322· ἀπ. δυοῖν ποδοῖν, δύο τετραγωνικοῦς πόδας (1 × 2), κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δυοῖν δις (2 × 2) = τέσσαρες, Πλάτ. Μένον 82C. 2) μετὰ γεν., ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀπαξ ἔτεος ἐκάστου Ἡρόδ. 2. 59., 4. 105· ὡσαύτως, ἀπαξ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ὁ αὐτ. 2. 132.

ἢ. ἀνευ ἐνοίας τινὸς ἀριθμητικῆς κατόπιν τῶν μορίων ἐπερ, ἦν, ἐπεὶ, ὅς, ὅταν, ὡς τὸ Λατ. ut semel, ἐὰν ἀπαξ, ἀρού ἀπαξ, εἴπερ ἐσπεῖσω γ' ἀπαξ, ἂν ἀπαξ ἕκαστος σπονδῆς, εἰρήνην, Ἄριστοφ. Ἄγ. 307· πρὸλ. 923· ἦν ἀπαξ ἀλλ' ὁ αὐτ. Σφ. 898, πρὸλ. Ὀρν. 342· ἂν ἀπαξ τις ἀποθανῆ Ἀμφι ἐν Γυναικοκρατία· 1· ἐπειδήπερ γ' ἀπαξ ἐμοῖ σεαυτὸν παραδέδωκας Ἄριστοφ. Σφ. 1129· ἐπεὶ ἀπαξ ἐταράχθησαν Θουκ. 7. 44· ὡς ἀπαξ ἤρξατο Ἐνν. Ἑλλ. 5. 4, 58· ἐπεὶ ἀπαξ αὐτοῖς φίλος ἐγένετο ὁ αὐτ. Ἄν. 1. 9, 10, πρὸλ. 3. 2, 25, Ἰσοκρ. 283D· ὡς ἀπαξ... ἐγκλήματα... ἐταράχθη Δημ. 277. 23· οὕτω μετὰ μετοχ., ἐπὶ γὰν ἀπαξ πεσόν... αἶμα Αἰσχύλ. Ἄγ. 1019· ἀπαξ θανόντος οὕτως ἔστ' ἀνάστασις ὁ αὐτ. Εὐμ. 648· ἀπαξ ἐλθόντες Πλάτ. Παρμ. 165E. — Πρὸλ. εἰσαπαξ. (Περὶ τῆς βίτης ἴδε ἐν ἀ ἀθροιστικῶ καὶ ἐν τῇ λέξ. ἄμα· ἐντεῦθεν τὰ ἀ-παξ, ἀ-πας, ἀ-πλῶς, πρὸλ. Σανσφρ. sakri (ἀπαξ)· Λατ. semel, simplex, singuli.)

ἀπαξ-ἀπάς, ἄσα, ἄν, ὄλος, ἢ, ὁν ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς, ὀλόκληρος, περιτρέχων τὴν γῆν ἀπαξάπασαν, ὀλόκληρον, ὄλην διὰ μιᾶς, Ἑρμιπ. ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς 1· ἡμέρα ἀπ. Σπράττις ἐν Μυρμιδόσιν 1· ἀπαξάπαν Ἐνερχ. ἐν Πορφύρα 1. 16: — τὸ πλεῖστον κατὰ πλῆθ. ἀριθ., πάντες ἀνευ ἐξαίρεσεως, μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες Ἄριστοφ. Πλ. 111, εὐρύν ἀπαξάπαντα κατακεκλειμένα, πάντα ἀνεξαίρετος, αὐτοῦ 206, κ. ἄλλ.

ἀπαξ-απλῶς, ἐπίρρ., ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ ἀπλῶς, γενικῶς, καθόλου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 428, Λουκ. Περσεγρ. 3.

ἀπαξία, ἢ, (ἄξιος) ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Στωϊκῶν, ἔλλειψις ἠθικῆς ἀξίας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀξία, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 2, 10, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 62.

ἀπαξίος, ὄν, = ἀνάξιος, τινὸς Πλάτ. Νόμ. 645C. ἢ. οὐκ ἀπ. [ἔστι], μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Ἐπιστ. 324B. — Ἐπίρρ. -τως Ἰαμβλ. Μυστ. 5. 6.

ἀπαξίως, ἀπορρίπτω ὡς ἀνάξιον, δὲν ἀναγνωρίζω, Λατ. dedignari, τι ἢ τίνα Θουκ. 1. 5, Πολύβ. 1. 67, 13, κτλ.: — Ὡσαύτως, ἀπ. μὴ, μετ' ἀπαρ., Πανσ. 10. 14, 6. 2) ἀπ. τί τινος, θεωρῶ τὸ ἀνάξιον τινος Ἄριστ. π. Κόσμ. 1. 1· Λουκ. περὶ τοῦ Ὄγκου 2: — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, λέσχας ὅς ἀπήξιωσατο, ἐθεώρησεν αὐτὰς ἀνάξιας τῆς... Αἰσχύλ. Εὐμ. 367: — Παθ., θεωροῦμαι ἀνάξιος τινος, λόγου Κλήμ. Ἀλ. 84.

ἀπαξίως, εὐς, ἢ, ἀπορρίψις, περιφρόνησις, Πολύβ. Ἄποσπ. 42. Διον. Ἄλ. 1. 9.

ἀπαξοί· μοναχοί· Ἠσύχ. ἀπάρορος, ὄν. Δωρ. ἀντί ἀπήρορος.

ἀπαπαῖ, = ἀπαπαῖ, ἀπαπαῖ, φεῦ, ἀπαπαῖ, φεῦ Ἄριστ. Σφ. 309.

ἀπάπας, ὁ, παπᾶς μὴ παπᾶς, ὅτι τῷ παπᾶς εἶναι συναπολώλεκας ἄπαν τίμιον καὶ σοῦ καταχορευέουσιν τὰ παιδιάρια ἐπιλέγοντα τὸ παπᾶς ἀπάπας· Εὐστ. Πονημάτ. σ. 41. 17.

ἀπάπη, ἢ, φυτὸν τι μετὰ κισθίου ἄνθους καὶ ὀδοντωτοῦ φύλλου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 7, 1 (ἔνθα ἴδε Wimmer) 7. 8, 8 καὶ 11, 3, ἐκ τοῦ Οὐρβ. κωδ. ἀντί τοῦ κοινοῦ ἀπάτη ἢ ἀράκη.

ἀπαπαπαῖ, = ἀπαπαῖ, Σοφ. Φ. 746.

ἀ-παππος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων πάππον: μεταφ. φᾶος τόδ' οὐκ ἀπαππον Ἰδαίου πυρός, φῶς ἔχον τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ πυρός τῆς Ἰδῆς, Αἰσχύλ. Ἄγ. 311.

ἀπάπτω, ἰων. ἀντί ἀράπτω.

ἀπαράβητος, ὄν, ὃν δὲν δύναται τις νὰ παραβῆ ἢ μεταβάλῃ, Πλούτ. 2. 210F, 745D. ἢ. ἐνεργ., ὁ μὴ μεταβαίνειν εἰς ἕτερον, π. χ. ἐπὶ ὑποσφύρατος ἢ ἀξιώματος, ὅθεν ὁ μὴ παρερχόμενος, μὴ φθειρόμενος, ἀμετάβλητος, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ζ', 24. 2) ὁ μὴ παραβαίνων, Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰ. 18. 8, 2.—Ἐπίρρ. -τως Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 15, 1.

ἀ-παράβλαστος, ὄν, ὁ μὴ φύων παραφυάδας, κοιν. «κυλορίζα», ἐπὶ δένδρων, οἷα ἢ ἐλάτι, ἢ κυπάρισσος, ἢ πευκή, τὰ δὲ φύοντα παραφυάδας λέγονται παραβλαστικά, ὡς π. χ. ἢ ἀμπελοῦ, ἢ ῥῆα, κτλ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 2, 5.

ἀ-παράβλητος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων ὅμοιον ὄστικ νὰ παραβληθῆ πρὸς αὐτόν, ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος, Ὀριγέν.

ἀ-παράβολος, ὄν, ὁ ἀνευ παρακαταθήκης, ἐνεχύρου, κρίσιν ἀπαρ[ί]στολον Ἐπιγρ. Κερκ. 3206₁₁₃, ἴδε παράβολος III.

ἢ. Ἐπίρρ. ἀπαράβωλος, ἀνευ κινδύνου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. N. 141.

ἀ-παραγγέλω, ἐπίρρ. «ἀκελεύστω», Σουίδ., ἀπαραγγέλωσως συνέβαλον ἀλλήλους Πολύβ. 16. 3, 1.

ἀπαραγώστως, χωρὶς ν' ἀναγνωσθῆ τίς τι, ἀπαραγώστως ὑπογράψειν χάρτας Σουίδ. ἐν λέξει Πουλυχερία.

ἀ-παράγραφτος, ὄν, ἀναφίρετος, ἀνεξαιρέτος, ἀμετάβλητος, «ἐπιστολάς, αἱ ὅρας αὐτοῦ καὶ νόμος ἐστὶν ἀπαραγράφτος» Ρήτορες τ. 7, σ. 212, 23.—Ἐπίρρ. -τως Ἀρέθας σ. 974.

ἀ-παράγραφος, ὄν, ἀπροσδιόριστος, ποσότης Πολύβ. 16. 12, 10.

ἀ-παράγωγος, ὄν, ὁ μὴ παρασφύρομενος, σταθερός, διαρκής, οἷ ὦν τὸ μόνιμον καὶ ἀπαράγωγον τῆς ἀρετῆς ἐπισφραγίζεται Ἰεροκλ. π. Προνοίας 158.—Ἐπίρρ. -γωγος ὁ αὐτ.

ἀ-παράδειγμάστιος, ὄν, ὁ ἀνευ παραδείγματος, ὁ μὴ βεβαιούμενος διὰ παραδείγματος, ὁ μὴ ἀποδειχθείς, Πτολεμ. Τετραβ. 170.—Ἐπίρρ. -τως Τέτις· Ἐτήγ. Ἰλ. σ. 27. 5.

ἀ-παράδεκτος, ὄν, ὁ μὴ δεκτός, Ἑκκλ. καὶ Γραμμ. ἢ. ἐνεργ. ὁ μὴ παραδεχόμενος, ὁ μὴ ἐπίδεκτικός, μετὰ γεν., μαθημάτων Μέρμων σ. 4. ἐκδ. Ὀρέλλη μεταβολῆς Ὀριγ. κατὰ Κέλσ. σ. 151.—Ἐπίρρ. -τως, Βυζ.

ἀ-παράθετος, ὄν, ὁ μὴ κυρούμενος ὑπὸ παραλλήλων χωρίων ἢ ὁ μὴ συνιστάμενος ἐξ ἀποσπασμάτων, Διογ. Α. 7. 181: ἐντεῦθεν παρὰ Γραμμ., ἀπαράθετος, λέξεις ἢ φράσεις ἀνευ παραθέσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως ἐξ ὅ ἐστὶν εἰλημμένοι, Γρηγόρ. Κορινθίου (Disi) σ. 348. 2) ὁ μὴ ἐπίδεχόμενος σύγκρισιν, ἀσύγκριτος, τὸ τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ ἀπαράθετον Ἰγνατ. Ἐπιστ. π. Τραλλ. 5, σ. 62 ἐκδ. Cotel.

ἀ-παράθραυστος, ὄν, ὁ μὴ θραυόμενος, ἀιάσειστος, ἀτάλευτος, τὴν πίστιν συντηρήσειν ἀπαράθραυστον Ἄθαν. τ. 2. σ. 229D.

ἀπαραιρημένος, ἰων. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀφαιρέω.

ἀ-παραιτήτος, ὄν, ἢ. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ καμπτόμενος διὰ δεήσεων, ἀκαμπτος, ἀνεξίλαστος, ἀμειλίχτος, δαίμων Λυσ. 198. 5· θεοῦ, Πλάτ. Νόμ. 907B· δίκη Δημ. 772. 25· δικαστῆς Λυκούργ. 148. 4· ἀπ. εἶναι περὶ τι Πλουτ. Πύρρ. 16: — Ἐπίρρ. -τως, ἀδυσποπῆτος, ἀμειλίχτος, ἀτρέπτως καὶ ἀπαραιτήτως Θουκ. 3. 84· ἀπ. ἔχειν πρὸς τίνα Πολύβ. 22. 14, 15: — ἀπ. ἔχειν πρὸς τίνα Πλουτ. Ποπλ. 3.

ἢ. ἐπὶ ποιῶν, κτλ., ἢν δὲν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ διὰ δεήσεως, ἀρευκτος, ἀνηλεής, τιμωρία Δείων. 93. 8· κολάσιες Τίμ. Λοκρ. 104D· ὄργῃ, κατηγορία Πολύβ. 1. 82, 9., 12. 12, 4: — ἐντεῦθεν = ἀνήκεστος Πολύβ. 4. 24, 6· ἀμάρτια, ἀσυγγώρητος, ὁ αὐτ. 33. 8. 5. 2) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῆ ἢ ἀποφύγῃ, ἰκέτευμα Πλούτ. 2. 950F.

ἀ-παράκλυτος, ὄν, ἀκάλυπτος, ἀκρυπτος, φανερός, γυμνὴ καὶ ἀπ. κατηγορία Ἠλιόδ. 10. 29. — Ἐπίρρ. -τως, φανερός, Πλάτ. Πολ. 538C, Εὐθύδ. 294D. — Συγκρ. -όετρον Δίων. Κ. 67. 3.

ἀ-παράκλητος, ὄν, ὁ μὴ παρακλητός, ἐκούσιος, Θουκ. 2. 98· καὶ παρακαλούμενος καὶ ἀπαράκλητος Πλούτ. 2. 403B, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2271. 28. ἢ. ἀπαρηγόρητος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 185· ἀπαράκλητος συμφορά Κύριλλ. Ἀλεξ., ἀδυσώ-

πητος, I. Μόσχ. Λειμων. Πνευ. κ. 50. σ. 1076: —'Επίρρ. ἀπαρακλήτως Σχόλ. Βεν. εις 'Ιλ. Ψ. 42, και ἀπαρακλήτα Παχυμ.
 ἀ-παρακολούθητος, ον, ἀκατάλητος, ἀκατανόητος, Τζέτζ., Λυκ. 5. II. ολόγητος, ἀπρόνοητος, προπέτης, Βασ. τ. 1. σ. 508E: —'Επίρρ. -τως, ἐσπευσμένως, ἀσκέπως, Μ. Άντων. 2. 16' ούτως, ἀπαρακολούθησία, ή, προπέτεια, Βασίλ. τ. 1. σ. 406D.
 ἀ-παράλειπτος, ον, ὁ ἄνευ παραλείψεως, συνεχής, πλήρης, 'Αλέξ. Τραλλ. 241, Εὐστ. 'Ιστ. 'Εκκλ. 1. 1. —'Επίρρ. -τως 'Εκκλ. ἀ-παράλεικτος, ον, = ἀπαράτιλτος, Φερεκρ. ἐν 'Αδῆλ. 70, ἴδε Πολύδ. Β', 35.
 ἀ-παραλήκτως, ἐπίρρ., ἀδιακόπως, ἀπαύστως, Συλλ. 'Επιγρ. 2271.7.
 ἀ-παραλόγητος, ον, ὁ μὴ κυριευθεὶς, ἀνάλωτος, ἀπρόητος, 'Ιω. Μαλαλ. σ. 109, 3.
 ἀ-παράλλακτος, ον, ὁ μὴ μεταβαλλόμενος ἢ μεταβληθεὶς, ἀμετάβλητος, Διον. 'Αλ. 2. 71, Διοδ. 1. 91, Πλούτ. Τιθ. Γράχ. 3: — μετὰ δοτ., ἀκριβῶς ὅμοιος, ἀπαράλλακτος, 'Ωριγέν. —'Επίρρ. -τως 'Αθην. 26Δ, κτλ. 'Εντεῦθεν τὸ βῆμα ἀπαραλλακτέω. Βυζ. ἀπαραλλαξία, ή, τὸ ἀμετάβλητον, Πλούτ. 2. 1077C, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 7. 108.
 ἀ-παραλόγητος, ον, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἀπατήσῃ, 'Ιαμβλ. βίος Πυθ. 115. —'Επίρρ. -τως 'Αποστ. Διατ. 2. 25, σ. 240, 31. II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἀπατών, Κύριλλ. 98D, «ἀπαραλόγηστον» ἀφευδές, ἀληθές» 'Ησύχ.
 ἀ-παραλόγος, ον, ὁ οὐχὶ ἄνευ λόγου ἢ μεθόδου, 'Ιμβλ. βίος Πυθ. 182.
 ἀ-παραλύμαντος [ῶ], ον, ὁ μὴ παραλυμανθεὶς, ὁ μὴ παθὼν φθορὰν, νεκρὸς Νικήτ. Χων. π. 'Αγαλμ. κτλ. Κωνσταντινουπόλεως 855. 22.
 ἀ-παραμύγης, ἐς, ὁ μὴ μεμιγμένος, ἄμικτος, Σχόλ. εις 'Οδ. Β. 341.
 ἀ-παραμίλλητος, ον, πρὸς τὸν ὅποιον οὐδεὶς δύνανται νὰ ἔλθῃ εἰς ἄμιλλαν, ἀνυπερέβλητος, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 'Ι. 8. 7, 3.
 ἀ-παραμίλλος, ον, (ἀμιλλα) = τῷ προηγ., Εὐστ. Πονημάτια 208. 33. κτλ.
 ἀ-παραμύθητος [ῶ], ον, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ καταπέσῃ ἢ ἱκετεύσῃ, ἀδυσώπητος, Πλάτ. 'Επινομ. 980D, Πλούτ. 2. 629A' ὡς-ούτως, ἀπαρηγόρητος, ἀθυμία ὁ αὐτ. Κράσσο. 22: — οὕτω, κακὸν 'Ηλιόδ. 1. 14. 2) ἀδιόρθωτος, ἐν τῷ ἐπίρρ. -τως Πλάτ. Νόμ. 731D. II. ἐπὶ περιστάσεων ἢ καταστάσεως, ὁ στερούμενος πρηνήριας ἢ ἀνακουρίσεως, Πλούτ. 2. 332D, 187B.
 ἀ-παραμύθος, ον, = τῷ προηγ., ἀδυσώπητος, ἀμειλικτος, κέαρ Αἰσχύλ. Πρ. 185: ὁ μὴ παρέχων παραμυθίαν, ἄμια πωλικὸν Ψευδο-Εὐρ. I. Α. 620. ['Εν Αἰσχύλ. ἀπ- χρίν τοῦ μέτρου].
 ἀ-παρανοήτως, ον, ὁ οὐχὶ ἀνοήτως, 'Εκκλ. ἀ-παραπέσιτος, ον, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ παραπέσῃ, Διον. 'Αλ. 8. 61.
 ἀ-παραπόδιστος, ον, ἀνεμπόδιστος, καθαρὸς, διαυγής, διά-νοια 'Ἰκέσ. παρ' 'Αθην. 689C: ὀρμη' 'Ηλιόδ. 3. 13. —'Επίρρ. -τως 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 13, 21, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 178.
 ἀ-παραποίητος, ον, ὁ μὴ παραποποιημένος, ἀνόθευτος, γνήσιος, Κύριλλ. 'Αλ. —'Επίρρ. -τως ὁ αὐτ.
 ἀπαραρροπος, ον, ὁ μὴ παραρρέπων, ὁ μὴ κλίων πρὸς τὸ ἔτερον μέρος, ἰσόρροπος, 'Ανεκδ. 'Οξ. 3. 208.
 ἀ-παρασάλευτος, ον, ἀδιάσειστος, 'Ιω. Χρυσ. κλ. —'Επίρρ. -τως 'Επιφάν.
 ἀ-παρασήμαντος, ον, ἀσημειωτος, 'Εδδ. (Μακκ. Β', ιε', 36), Βασίλ.
 ἀ-παρασημειωτος, ον, = τῷ προηγ., Διοσκ. Προομ.
 ἀ-παρασήμιος, ον, ἀπαραποίητος, ἀκίβδηλος, Κύριλλ. κατὰ 'Ιουλ. σ. 25. 2) = ἀπαρασήμαντος, Γραμμ.
 ἀπαρασκευάσιος, ή, ἔλλειψις ἐτοιμασίας, 'Ιππ. π. διαίτ. 'Οξ. 395.
 ἀπαρασκευάστος, ον, = τῷ ἐπομ., ἄμφ. ἐν Ξεν. 'Αν. 1. 4, 6, 1. 5, 9, (ἐν τῷ συγκρ.), κτλ. ἀλλ' εὐρήται ἐν τῇ Κ. Δ. και παρὰ μεταγεν. —'Επίρρ. -τως 'Αριστ. Ρητ. π. 'Αλ. 9. 11.
 ἀ-παρασκευήτος, ον, ὁ ἀνευ παρασκευῆς, ἐτοιμασίας, ἀνέτοιμος, 'Αντιφών 131. 28 (ὑπερβ.) Θουκ. 2. 87: ἀπαρασκευόν τινα λαβεῖν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 25' ἀπ. ληφθῆναι Δημ. '1017. 17: ἀπ. πρὸς τι Πολύδ. 1. 49, 4: ὡσάντως ἐπὶ πραγμάτων, ἀπόστασις Θουκ. 3. 13. —'Επίρρ. ἀπαρασκευῶς ἔχειν, διακεῖσθαι Πολύδ. 1. 45, 7, 14. 10, 7.
 ἀπαρασπᾶστος, 'Επίρρ. χωρὶς νὰ συρῆ τις κατὰ μέρος, στερεῶς, ἀσάλευτος, Βασίλ. τ. 1. σ. 11.
 ἀ-παρασῶς, 'Αττ. -ττω, μέλλ. -ξω. — ἀποτέμνω, ἀντικρὺ δ' ἀπάραξ [τῆν αἰχμῆν] 'Ιλ. Π. 116: ἀποτέμνω και ῥίπτω κάτω, ἀπήραξεν δὲ χαμάξε... κάρη Ξ. 497: ἀπ. τοῦ ἵππου τοῦς πόδας 'Πρόδ. 5. 112: κρᾶτα βίου Σοφ. Τρ. 1015. 2) φονεύω ἢ ἐκδιώκω, ἐξολοθρεύω, «ἐξαστρέω», Λατ. decetere, τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς νηὸς 'Ηρόδ. 8. 90: τοὺς ἀπὸ τοῦ πολέμου καταστρώματος ὀπλίτας ἀπ. Θουκ. 7. 63: — Παθ. ἀπρ. μετοχ. ἀπαραγῆεις Διον. 'Αλ. 8. 85. 2) = ἀπαλοῶ, ἴδε ἐν λ. ἄκρι.

ἀ-παρασχημάτιστος, ον, ὁ μὴ παρασχηματιζόμενος, ὁ μὴ μεταβάλλων σχῆμα, ὅρος γραμμ., «πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ἀπᾶθές εἰς ν λῆγον, ἢ εἰς ρ, ἢ εἰς σ, εἴτε θηλυκόν, εἴτε ἀρσενικόν, εἴτε οὐδέτερον ἀπαρασχημάτιστον ἀρσενικόν, εἰ ἔχει δίγερρον ἔκτεινεῖν αὐτὸ θέλει», 'Ηρωδιαν. ἐν 'Οξ. 'Ανεκδ. 3. 282, 13.
 ἀ-παρατήρητος, ον, ὁ μὴ παρατηρούμενος ἢ ὁ μὴ παρατηρηθεὶς, ὁ ἄνευ παρατηρήσεως, 'Ωριγέν. τ. 3. 619B. 2) ὁ μὴ παρατηρῶν, ἀπρόσεκτος, Βασίλ. —'Επίρρ. -τως Πολύδ. 3. 52, 7, 14, 1, 12.
 ἀ-παρατίλτος, ον, ὁ μὴ ἔχων τὰς τρίχας παρατετιμμένας, μαθημένας, πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαρατίλτος 'Αριστοφ. Λυσ. 279, Λουκ. π. 'Ορχ. 5.
 ἀπάρατος, ον, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἐπάρατος, Πλούτ. 239E. καθ' 'Ησύχ. «ἀπάρατον» ἀπεικτόν.
 ἀ-παρατρέπτος, ἀγύριστος, ἐπὶ ἱματίων «ἀπάρατρέπτα ἱμάτια: τὰ κανὼν και πρὶν ἢ γναφθῆναι ἱμάτια» Α. Β. 29. 18. II. ἐπὶ προσώπων και πραγμάτων, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος, ἀμετάβλητος, τὸ βέλτεστον ἀπάρατρέπτον και ἀπάράβατον, Πλούτ. 2. 745D: αὐστηρῶς δίκαιος, δικαστῆς Πολύδ. II', 10. —'Επίρρ. -τως Μ. 'Αντων. 1. 16.
 ἀ-παρατρωτος, ὁ μὴ παθὼν βλάβην, Φωτ. Βιβλ. 157. 19.
 ἀ-παραφθαρτος, ον, ὁ μὴ ἐφθαρμένος, ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἄφθορος, 'Εκκλ. —'Επίρρ. -τως, 'Εκκλ.
 ἀ-παραφθορος, ον, ἄφθορος, ἀδιάφθορος, Κύριλλ. 'Αλ. 334B.
 ἀ-παραφύλακτος, ον, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν δύνανται τις νὰ φυλαχθῆ, Γραμμ. II. (ἐκ τοῦ μέσ.) ἀμελής, ἀπρόσεκτος, Σχόλ. εις Εὐρ. 'Ιππ. 657. —'Επίρρ. -τως Εὐσεδ. 'Ιστ. 'Εκκλ. 4. 7.
 ἀ-παραφρακτος, ον, ὁ μὴ παραφραχθεὶς, ὁ μὴ κιβδηλος, Δημόκρ. παρὰ Γαλ. 14. 135: πρὸλ. 'Ησύχ. ἐν λεξ. ἀπαρασῆμιον. —'Επίρρ. -τως 'Ωριγέν.
 ἀ-παραχῦτος, ον, εἰς ὃν οὐδὲν ἔχει χυθῆ, ἄμικτος, οἶνος Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 10. 832: ὕδωρ 'Ηλιόδ. 5. 16: ἐν γένει, καθαρὸς, Πλούτ. 2. 968C.
 ἀ-παραχώρητος, ον, ὁ μὴ παραχωρῶν, ὁ μὴ ὑποχωρῶν, Πολύδ. 2. 61, 3: —'Επίρρ. -τως, διακεῖσθαι περὶ τίνος ὁ αὐτ. 5. 106, 5. II. ἀνένδοτος, Διον. 'Αλ. 10. 19, Πλούτ. 2. 10Δ.
 ἀπάρβολος, ἴδε ἀπαραβόλος.
 ἀπαργίος, ή, βσάτην ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐπιγειοφύλων, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 7. 8, 3.
 ἀπαργίμα, ατος, τό, = ἀπαρχή, (ὁ ἴδε), και ὡς ἐκεῖνο οὕτω και τοῦτο τὸ πλεῖστον (ἀν οὐχὶ πάντως) κατὰ πληθ., 'Αριστοφ. Βίρ. 1056, Λυσ. 106: ἀπάργίματα ἂν αἰ ὄρωι φέρουσιν ἐν Συλλ. 'Επιγραφ. (Προσθ.) 2465Γ. II. ἐν Διοσχόλου 'Αποσπ. 381: = μαεχαλίματα.
 ἀπαργυρίζω, μεταβάλλω εἰς ἀργύριον, δηλ. ἐξαργυρώνω, πωλῶ, τὸν οἶνον και τὰ ἔψα ἀπαργυρίζειν Θεμιστ. 292D.
 ἀπαργυρίσμός, ὁ, τὸ πωλεῖν τοῖς μετρητοῖς, Γλωσσ.
 ἀπαργυρίω, = ἀπαργυρίζω, ἐξαργυρώνω, δοῦλος μὲν ὢν πραθίσεται ἵνα ἀπαργυρωθῆ ἢ ἀποκρυπωθῆ 'Αρτεμίδ. 1, 50.
 ἀ-παρήκλιτος, ον, ἀκαμπτος, αὐστηρὸς, Γαλην. II. ὁ μὴ βλαφθεὶς, ὑγεία 'Ιαμβλ. βίος Πυθ. 13.
 ἀ-παρηγεύρητος, ον, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ προσβάλῃ, ἀπρόσβλητος, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 'Ι. 15. 8, 1: — ἄμειπτος, τέλειος, Τιμ. Λοκρ. 95A, 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. 1, 161. —'Επίρρ. -τως, ἀναμφισβήτητως, Διοδ. 4. 78.
 ἀ-παρήγγυτος, ον, = ἀπαραχῦτος, ὁ μὴ μεμιγμένος, 'Αθην. 27A.
 ἀ-παρμιπόδιστος, ον, = ἀπαραπόδιστος, (ἀνθ' οὗ εὐρήται συνήθως ὡς διάφ. γραφ.), Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 147. —'Επίρρ. -τως, Γραμμ.
 ἀ-παρέμφατος, ον, (παρερμᾶνω) ὁ μὴ παρερμᾶνων ἢ ὀρίζων τι, μετὰ γεν., Γραμμ., ἴδε Schäf. ἐν Διον. 'Αλ. περὶ Συνθέσ. σ. 83. II. ἡ ἀπαρέμφατος (δηλ. ἐγκλισις), modus infinitivus, Διον. 'Αλ. περὶ Συνθέσ. 5, 'Απολλών. περὶ Συντάξ. 226. κτλ. οὕτω και οὐδετέρως, τὸ ἀπαρέμφατον Σέξτ. 'Εμπ. π. Π. 1. 204. —'Επίρρ. -τως, κατ' ἀπαρέμφατον (ἐγκλισιν), 'Απολλών. περὶ Συντάξ. 78, πρὸλ. παρέμφασις.
 ἀ-παρηνθύμητος [ῶ], ον, ὁ μὴ ἀμειλῶς ἐξετάζων τι, ὁ ἀκριβῶς και μετὰ προσοχῆς ἐξετάζων τι, Μ. 'Αντων. 10. 8. —'Επίρρ. -τως ὁ αὐτ. 6. 53.
 ἀ-παρηνόχλητος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐνόχλησιν, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθρῆκ.) 2114. bb, Πλούτ. 2. 118B.
 ἀ-παρξέδουτος, ον, ἐνθα δὲν δύνανται τις ν' ἀποπλανθῆ τῆς ὁδοῦ, νὰ χάσῃ τὴν ὁδόν του, ὁδὸς ἀπαρξέδουτος και ἀπλανθῆ Βασίλ. τ. 3. σ. 16B.
 ἀ-παρξίω: μέλλ. -αρέσω, εἶμαι δυσάρεστος εἰς τινα, δὲν εἶμαι ἀρεστός, και δηλόν ὅτι εἰ τοῖς πλέοσιν ἀρέσκοντες ἔσμεν, τοῖσδ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκομεν Θουκ. 1. 38, τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκω ἐστιν σοφοῖς ἔστιν ἀπαρέσκωιν. Πλούτ. 2. 6B.
 2) μετ' αἰτ. προσώπ., δυσαρξέτω, Πλάτ. Θεαίτ. 202D, 'Ιουλιαν. 365D. II. Μέσ., οὐ γὰρ τι νεμεσητόν βασι-

λῆα ἀνδρ' ἀπαρέσσοσθαι, δὲν πρέπει τις νὰ τὸ θεωρήσῃ βαρὺ ὅτι ἀνὴρ βασιλεὺς δεῖν νύει δυσαρέσκειαν, Πλ. Τ. 183, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει: «οὐ μεμπτός γὰρ ὑπάρχει βασιλεὺς θεραπεύων ἄνδρα ὃν προη- δέκησεν», ὁ δὲ Εὐστ. «οὐ νευσεῖσθον τὸν βασιλέα φιλοῦσθαι», ὁ δὲ Γαζῆς μεταφράζει: «οὐδαμῶς γὰρ μεμπτόν τί ἐστιν, βασιλέα ἄνδρα ἐξιλίσσασθαι»· ἀλλ' ἡ πρώτη δοθεῖσα ἐξηγήσις κἀλλίον ἀρμόζει πρὸς τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου (ἴδε Πηγῶν ἐν τόμῳ) καὶ εἶναι ἡ μόνη ση- μασία ἐν χρήσει παρὰ μεταγενεστέρων)· ἀπηρέσσαντο τὸ αὐτοῦ τῷ βίῳ ὡς ἀνεπιμένω Ἰπρωδιαν. Ἱστορ. 5. 2, 5, πρὸλ. 5. 6, 8., 6. 1, 24, Ἰω. Λυδ. Περὶ ἀρχ. 2. 7, καὶ ἴδε ἀπάρεστος.

ἀπάρεστος, ον, ὁ μὴ εὐαρεστών, Ἐπικτ. Ἀποσπ. 97, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 216.

ἀ-παρηγόρητος, ον, δὲν δύνανται τις νὰ παρηγορήσῃ, Πλουτ. Δημοσθ. 22, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 7, 6, 1. II ἀκυθέρωντος, ἀνυπό- τακτος, μόνος ἐστ' ἀπαρηγόρητον ἀνθρώπιον ἔρωσ Μένανδ. ἐν Ἀδῶλ. 196, ἀκατάσχετος, Πλουτ. Μάριος 2, Ἀντων. 6:—Ἐπίρρ. -τως, ἀκάμπτως, Φίλων 2. 196, 42.

ἀ-παρθήροος, ον, ὁ μὴ κερήμενον παρηγορίαν, θρηῖνος Ἐπι- γράμμ. Ἑλλ. 344. 2.

ἀ-παρθένευτος, ον, ἀπρηπῆς εἰς παρθένον, ἀνάρμοστος παρ- θένω, Εὐρ. Φοῖν. 1740, κστ' οὐδ. πλθθ. ὡς ἐπίρρ., πρὸλ. τοῦ αὐτ. I. A. 993, Ἀδῶν. 622D (Bgg. Λυρ. σ. 879). II (α ἀθροιστ.) μὴ διαπαρθενευθεῖσα (κῶρη), παρθενική, Σοφ. Ἀποσπ. 287.

ἀ-παρθένος, ον, ἡ μηκέτι παρθένος, Θεοδωρ. 2. 41· νύμφην τ' ἀνυμφον παρθένον τ' ἀπαρθένον, «κακοπάρθενον παρθένον καὶ κακόνυμφον νύμφην» (Σχολ.) Εὐρ. Ἐκ. 612.

ἀπαρθρόομαι, παθ., ἐνομοῦσι δι' ἀσθρόωσεις, ἡ δὲ κάτω γνά- θος ἀπὸ θρόβου ἀπὸ τῆς ἄνω γνάθου καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς Ἱππ. π. Ἀρθρ. 797· ἴδε διαρθρόομαι:—ἀπαρθρωσις, ἡ, παρὰ Γαλῆν. τ. 5, σ. 400, 54, ἴδε τὴν λέξ. διαρθρωσις.

ἀπαριθμέω, ἀριθμῶ μετὰ προσοχῆς ἐν πρὸς ἐν, ἀπαριθμισαν- τες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα Σεν. Οἶκ. 9. 10· λογαριάζω, ὑπολο- γίζω, ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 2, 35· μύθος ἀπ., ἐκ νέου ὑπολογίζω, εἰ καὶ καθ' ἕκαστον εἶδος, ἀπολαδόντες ἀπαριθμισαίμεθα τὰς δυ- ναμείας αὐτῶν Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 2· λαμβάνω ὑπ' ἑξίν, πρὸ τοῦ μὲν γὰρ οἱ ποιηταὶ τοὺς τυχόντας μύθους ἀπρηρίθμουν, νῦν δὲ περὶ ἄλλιας οἰκίας αἰ κάλλιστα τραγωδίαι συν- τίθενται Ἀριστ. Ποιητ. 13. 7. II ὑπολογίζω ἡ πληρώνω ἐκ νέου, ἀναπαύομαι, Σεν. Κύρ. 3. 1, 42, Διον. Ἀλ. 4. 10, κτλ.

ἀπαρθμωσις, εως, ἡ, τὸ ἀπαρθμῆν, ὀνομάτων ἄριθμ. 5. 20· ἐπὶ πληρωμῆς χρημάτων, Γρηγ. Ναξ.—Ἰσαύτως, ἐπιθ. -ητικῶς, ἡ, ὄν, Ρήτορες (Walz) 7. 1027.—Ρημ. ἐπιθ. -ητέον Βυζ.

ἀπαρίνη [ἴ], ἡ, εἶδος φυτοῦ, πιθαν. ἡ κολλησιδα, Galium apa- rine, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 8, 4, πρὸλ. Sprengel, Διοσκ. 3. 94· καλεῖται δὲ φιλάσθρωνπις, φιλεταίριος, ἐπειδὴ ὁ ἀκανθώδης στάχυς αὐτῆς ἐπικολλάται εἰς τὰ ἱμάτια, ὁ αὐτ. 3. 104, 4, 8, κτλ.

ἀπαρίνης, ἐς, ἐξ ἀπαρίνης, γυλῶς Νικ. Θ. 953.

ἀπαρκῆσαι: μέλλ. -έσω, ἀρκῶ, εἶμαι ἀρκετός, κοῦκ ἀπῆρκεσαν οὐς πρόσθε Μαραθὸν ἀπώλεσαν Δίσχύλ. Πίρσ. 474, ταῦτ' ἂν ἀπαρκῶ Σοφ. Ο. Κ. 1769, Εὐρ. Ἀποσπ. 784, τινὶ Διον. Ἀλ. 11. 1· πρὸς τὸ Σξξ. Ἐμπ. II. 1. 185· οὐκ ἀπῆρκει, δὲν ἴητο ἀρκε- τόν, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 395. II εἶμαι εὐχαριστήμενος, συν- ανῶ, συγκατατίθεμαι, ὥστ' ἀπαρκῆν Δίσχύλ. Ἀγ. 379· οὕτως ἐν τῷ παθ., οὐδ' οἱ γ' ἀπῆρκεσθήσαν ἀντ' ἴσων ἴσα λαδόντες Λουκίφρ. 1302· ἀντὶ τοῦ ἐπαρκιέω, ἐλθεῖν ἐδεῖτο καὶ ζάλην ἀπαρκέουσι Ἰω. Δαμασκ. τ. 1. σ. 674D.

ἀπαρκούντως, ἐπίρρ. (ἀπαρκῶ), ἀρκούντως, ἱκανῶς, Πολυδ. Θ' 154· ἴως ἐσφαλ. γράφ. ἀντὶ ἀπαρκούντως.

ἀπαρτεῖον, ἤμ. ἐπιθ. τοῦ ἀπαρτίζομαι, δεῖ ἀπαρτεσθαι, πρέ- πει τις νὰ προσφέρῃ ἀπαρτήν, Θεμιστ. 142A, Φίλων 1. 533.

ἀπαρτεῖος, ον, ὁ, (ἄρτεος) βόρειος ἄνεμος, Λατ. Septentrio, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 6, κ. ἀλλ., Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 2. 10· Ο τύπος ἀπαρτεῖος (ἄνευ τοῦ τ) μνημονεύμενος ὑπὸ Εὐστ. 1156, 17., 1535, 16, ἀλλὰ κατακρινόμενος ὑπὸ Φρυν. ἐν Δ. Β. 19, ἀπαντᾷ ἐν τῷ πί- νακι τῶν ἀνέμων ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6180, πρὸλ. ἄρτεος = ἄρ- τεος.

ἀπάρτεος, α, ον, βόρειος, πινσαὶ Λυκόβρ. 27.

ἀπαρτέομαι: μέλλ. -ήσομαι, Πλάτ.: ἀρ. ἀπαρνησάμην Καλλ. εἰς Δῆμ. 75. 107, Ἀπολλ. Ρόδ. Καν. Διαθ. 1· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. αἰ ἐ-νηρηθῆν Σοφ. Τρ. 480, Εὐρ. Ἱππ. 1266, Θουκ. κλ.: ἀποθ. ὀλοσχερῶς ἀρνούμαι, ἀπαρνούμαι, Περδ. 6. 69· κλέψαντες ἀπαρνεῖσθαι Ἀντιφῶν 118. 20· μὴ.. ἀπαρνηθεὶς γένη Πλάτ. Σοφιστ. 217C· ἀπαρνηθῆναι τί, ἀποβαλεῖν, ἀπορρῆξαι τι, Θουκ. 6. 56, κτλ.: ἀπ. μὴ μ. ἀπαρ., τὸν.. ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι Εὐρ. ἐνθ' ἀνωτ. οὐκ ἀπαρνούμαι τὸ μὴ (ἐνν. δρᾶσαι) Σοφ. Ἀντ. 443, Δῶ. 96· οὐκ ἀπαρνήσεσθαι μὴ ὄν.. Πλάτ. Γοργ. 461C· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ μὴ, ἀπ. χαρῖσασθαι ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 256Δ.

2) ἐν τῷ λογικῇ ἀντιτίθεται τῷ κατηγοροεῖν, μῆτε κατη- γοροῦντας αὐτὸ μῆτε ἀπαρνούμενους Ἀριστ. Ἀν. Πρ. I. 23, 9, ἀλλ' ἐκείνου μὲν ἄλλο ἀπαρνεῖται, αὐτὸ δὲ ἄλλου κατηγορεῖται Ἀναλυτ. Β', 15. II ὁ μέλλ. ἀπαρνηθῆσε-

ται, ὁ συνήθως ἐπὶ παθ. σημασ. λαμβανόμενος εἶναι μᾶλλον ἀπο- θετικὸς καὶ σημαίνει: δὲν θὰ ἀρνήσῃ, — χῆ ναῦς γὰρ ἄξει κοῦκ ἀπαρνηθήσεται, τὸ πλῆστον θὰ φέρῃ αὐτὸν καὶ δὲν θ' ἀρνήσῃ, Σοφ. Φ. 527, ἐνθα ἴδε τὴν διερευνηθῆν σημ. τοῦ Jebb.—ἀπαρνηθήσεται μετὰ παθ. σημ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ κατὰ Λουκ. Εὐαγγ. κ. ιδ', 9.

ἀπαρνησι-οἰεῖα, ἡ, ἡ ἀπαρνησις τοῦ Θεοῦ, Ἐπιφάν. I, 264E.—

ἀπαρνησι-θεος, ον, ὁ ἀπαρνούμενος τὸν Θεόν, ὁ αὐτ.

ἀπαρνησις, εως, ἡ, ἐντελής ἀρνούσις, ἀποκήρυξις, Φίλων 2. 438.

ἀπαρνητής, οὔ, ὁ, ὁ ἐντελής ἀρνούμενος, Γλωσσ.

ἀπαρνητικῶς, ἡ, ὄν, ὁ ὀλοκληρῶς ἀρνούμενος, Εὐστ. 29. 44.

—Ἐπίρρ. -κῶς Βασιλ. τ. 2. σ. 647C.

ἀπαρνος, ον, (ἀρνεῖσθαι) ὁ παντελῶς ἀρνούμενος, ἀπαρνός ἐστι μὴ νοσῆειν Ἡρόδ. 3. 99, πρὸλ. Ἀντιφῶνα 112. 27, 32: ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀπαρνος οὐδενὸς καθίστατο, οὐδὲν ἠρνεῖται, Σοφ. Ἀντ. 435. II παθ. ἀπαρνημένος, ἅ τ' οὐδὲν ἀπαρ- νων τελέθει, ἤτοι οὐδεμίαν ἀρνησιν λαμβάνει, Δίσχύλ. Ἰκ. 1040.

ἀπαρνούμαι, ἀποθ. ταῦτὸ τῷ ἀπαίνουμαι, «ἀρριζοῦμαι» Ἡσύχ.

ἀ-παρδουτος, ον, ὁ ἄνευ παρδού, ἄδατος, κρημνοὶ Διόδ. 17. 67.

ἀ-παρδουτος, ον, ὁ ἄνευ παρδουσιμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 10. 23.

ἀ-παρδουπλιστος, ον, ὁ μὴ παρδουπισμένος, ἄσπλος, Λέων. Διάκ. σ. 124C.

ἀ-παρδουρητος, ον, ὁ μὴ παρδουρῶμενος, ὁ μὴ παρδουρόμενος, Θεογ. παρὰ Στοβ. 12. 32.

ἀπαρτοριζῶ, ὀργάνω ἐντελῶς, ἀπῆρρωσεν, ἀπῆρρωτρίασεν Σουῖδ.

ἀπαρτουσιάζω, (παρουσία) Ἐπίρρ. ὁ ἄνευ σωματικῆς παρου- σίας, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 15.

ἀπαρτοριζῶ, ἐπὶ ἀπαρτοριζῶ, Σουῖδ.

ἀπαρρυνῶ, = ἀπαρδρῶ, ἐν τῷ παθ., πάσας ἀπαρρυνού- σθαι Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 4, 3.

ἀπαρρησίαστος, ον, ὁ ἐστερημένος παρρησίας, ἐλευθερίας λό- γου, πολιτεία Πολυδ. 23. 12, 2, πρὸλ. Λουκ. π. Διαβολ. 9.

II ὁ μὴ μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν, Κικ. π. Ἀττ. 9. 2:—Ἐπίρρ. ἀπαρρησίαστος εὐλαδεῖσθαι Φίλων 1. 477.

ἀπαρσις, εως, ἡ, (ἀπαίρω) ἡ ἀναγῶρησις, Διον. Ἀλ. 3. 58,

Ἐδδ. (Ἀρθμ. λγ', 2), Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 17. 9, 3.

ἀπαρσῶ: μέλλ. -ήσω, κρεμῶ ἀπὸ τινος, ἀναρτῶ, Ἀριστ. Μη- γαν. 12. 1· ἀπ. δέξην, στεργαλλίζω, ἀπαρρηγίζω, Εὐρ. Ἀνδρ. 412:—Ἠσῶν, κρέμαμαι χαλκρῶς, τὸ δὲ ἄλλο ἀπῆρρηγῆται Σεν. Ἱππ. 10. 9, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 35· ἀπὸ τινος π. Ζ. Γεν. 2. 4, 38· ἔκ τινος Λουκ. Ἀλ. 48· τινος Βάβρ. 17. 2. 2) μεταφ. κἀμῶ ὥστε νὰ ἐξαρτᾷται τι ἐκ τινος, ἀπ. ἐλπίδας ἐξ ἐξ αὐτοῦ Λουκ. Τίμ. 36. II ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ συναρτῶ, τὸν λόγον ὥστε γράφῃς Δημ. 244. 27, πρὸλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 35, 2:—Ἠσῶν. ὥστε τὴν χώραν πολὺ τῆς πόλεως ἀπῆρτησθαι ὁ αὐτ. Πολιτικ. 6. 4, 14· ὁ πλεύουσι.. πολὺ ἀπῆρτημένους τῆς καρδίας ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 2. 17, 23· οἱ πό- ροι.. ἀπῆρτηνται ἀλλήλων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ συμπίπτουσι, αὐτῶν 1. 10, 7:—ἀλλὰ συγνάμεις παραλείπεται τὸ ἄρ' οὐ τις ἀπο- χωρίζεται καὶ τὸ παθ. κείται ἀπολύτως, ἀπῆρτημένοι καὶ ταῖς παρσεκασίαι καὶ ταῖς γνώμαις, κειρωσμένοι, μὴ συνηνωμένοι, Δημ. 43. 23· συνηγῶς καὶ οὐκ ἀπῆρτημένοι, μὴ ἀπεσπαμένοι Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 3. 1, 5, πρὸλ. 2. 15, 14, κ. ἀλλ.: ἐπὶ χρόνου, τοῖς καιροῖς οὐ μακρὰν ἀπῆρτησθαι Πολυδ. 11. 17, 1, πρὸλ. Πλουτ. Τίθ. Γράμχ. 3· λῖαν ἀπῆρτ., κατὰ πολὺ διεφέρου, Φίλων 1. 300.

III κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετέθ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἀπέργουμαι, ἐς ἄλλοτριαν ἀπαρτῶν ἄνευ 6. 21, ἐκτός ἂν τὰς κομιδὰς παρα- ληβῆ ἐκ τῆς προηγ. προτάσεως: εἶμαι μακρὰν, ἀπέχω, ἀπὸ τινος Διον. Κ. 51. 4.—Κατὰ τὸν Ἡσύχ. «ἀπαρτῆσαι: χωρῖσαι, διαστῆσαι», κατὰ δὲ τὸν Σουῖδ. «ἀπαρτῆσαι, κρεμάσαι, ἀπαρτῆσαι δὲ τὸ τε- λεῖθῶσαι».

ἀπαρτῆμα, ατος, τό, τὸ ἀπῆρτημένον ὡς κόσμημα, τοῖς τῶν κοσμήμων ἀπαρτῆμασιν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 182B.

ἀπαρτῆς, ἐς, ἀναγνωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Λιττρε (σ. 174) ἐν Ἱππ. π. Ἀρθρ. 803 καὶ ἐρμηνευόμενον: ἐν τῷ τόμῳ αὐτοῦ, ἐν τῇ θέσει του- ἔτεροι ἀναγιν. ἀπαρτῆτος, ἴως κρεμασμένους ὡς ἐκ χειρουργικῆς ἀρτῆσης.

ἀπαρτῆσις, ἡ, κρεμάσις, τῶν πτερυγίων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. I. 14. 2. 2) ἐξάρτησις, Κλήμ. Ἀλ. 248. II ἀποχωρι- σμός, ἀπόσπασις, Φίλων 1. 209.

ἀπ-αρτῆ [ἴ], ἐπίρρ., τελείως, ἐντελῶς, καὶ ἐπὶ ἀριθμῶν ἀκριβῶς, ἡμέρας ἀπαρτῆ ἐνενηήκοντα Ἡρόδ. 5. 53, πρὸλ. 2. 158· ἀπ. ταῦτης τῆς τέχνης Τηλέκλειδ. ἐν Ἀδῶλ. 8· ἀπ. ἀρμόζειν πρὸς τι Ἱππ. π. Ἀρθρ. 834. II ἀκριβῶς τὸναντίον, τί.. ἀποτί- νειν τῷδ' ἄξιαις; ἀπαρτῆ δῆπω προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἐγὼ μᾶλλον, τὸναντίον ἀτίω, περιμένο νὰ λάβω μᾶλλον ἢ νὰ πληρώσω, Φερερκ. ἐν «Κραπατάλλοις» 7· πρὸλ. τὸν αὐτ. ἐν «Κοριαννοῖς» 6, Δ. Β. 418· οὕτως, ἀπαρτῆ ποιεῖν τι.. ἐν ᾧ, πρᾶττω τὸ ἀκριβῶς ἐναντίον, Ἱππ. π. διαίτ. Ὀξ. 390, ἴδε Ἀπτρε.

III ἐπὶ χρόνου, ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τοῦδε, ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου, εἰς τὸ ἐξῆς, Ἀρι- στοτ. Πλ. 388, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφιστικῆς» 10, Εὐαγγ. κ. Μαθ

κγ', 39, κτλ. 2) ἀκριβῶς τώρα, μόλις τώρα, ὡς καὶ τώρα, Εὐαγγ. κ. Ίω. ιγ', 19, κτλ. Πρβλ. Λοβ. Φρύν. 21.—'Εν τῇ σημασι. III. τινεὶ γράφουσιν ἀπαρτί, καὶ ὁ Lachm. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. γράφει ἀπ' ἄρτι.

ἀπαρτία, ἡ, ἀποσκευή, οἰκιακὰ σκεύη, κινητὰ πράγματα, ἐπιπλα, ἀκήρατον δὲ τὴν ἀπαρτίαν ἔχει Ἰππώναξ (70), καὶ Θεόβρ. παρὰ Πολυδ. Γ' 19. II. δημοσίᾳ πρῆσι, πώλησις, δημοπρασία. «εἴποις δ' ἂν τὴν πρᾶσιν τὸν ἐπίπλων τὴν ὑπὸ κήρυκι γινομένην, ἣν νῦν ἀπαρτίαν καλοῦσιν, ἀγοράν» κτλ. Πολυδ. ἐνδ' ἄνωστ. πρβλ. ἀπαρτίον.

ἀπαρτιζόντως, ἐπίρρ., τελείως, Διογ. Λ. 7. 60.

ἀπαρτιζῶ: μέλλ. -ῖσω, καθιστῶ τὴν ἀρτίον, κανονικόν, σπουδῆ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτιζεῖ πῶδα, δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς πῶδας αὐτοῦ νὰ κινῶνται κανονικῶς, προσηκόντως, Αἰσχύλ. Θ. 374 (ἀλλ' ὁ Ἐριμαννὸς γράφει οὐ καταργίσει). II. ἐτοιμάζω, τελειῶ, συμπληρῶ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 33, Πολύδ., κτλ. ἀπ. ὥστε σφαιροειδῆ εἶναι, κάμνω τι τελείως σφαιρικόν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 26:—Παθ., καθιστῶμαι τελείος, τελειοποιούμαι, Ἀριστ. Ἀποστ. 237· τελειοῦμαι ἀκριβῶς, Ἰππ. 507.7· ἀπαρτιζέται εἰς ἐπτὰ κεφαλάς, περὶ τῆς χρυσῆς λυχνίας, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 3. 6,7· ἀπηρτιζόμενος, πλήρης, τελείος, Διον. Ἄλ. περὶ Δημ. 50. 2) ἀμεταβ., εἶμαι ἴσος, ἢ ἀκριβῆς, τῆς ὀκταμήνου ἀπαρτιζούσης Ἰππ. 1031C· ἀπ. δὲ τόπος καὶ τὸ σῶμα, ἀριζοῦσιν ἀκριβῶς, Ἀριστ. Φυσ. 3. 5,16· ἀπ. πρόσ τι, Λατ. quadrare ad., εἶμαι τελείως κατὰλληλος, ἀριζῶ ἐντελῶς, ὁ αὐτ. Πολ. 5. 10, 37· ἢ ἀπαρτιζουσα ὦρα, ἢ κατὰλληλος ὦρα (τοῦ ἔτους), ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 5. 8,7· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 447.

ἀπαρτιζός· «πρὸς ἄπαρσιν καὶ ἀποδημίαν ἔτοιμος» Ἡσύχ.

ἀπαρτιλογέω, ῥῆμα πλασθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου ἐκ τοῦ οὐσ. **ἀπαρτιλογία**. ἀπαρτιλογία, Ἰων. -ῖη, ἡ ἀριθμὸς ἄρτιος ἢ ποσὸν ἄρτιον, Ἡρόδ. 7. 29, ἐνθα ἴδε Βαλκν., Λουσ. παρ' Ἀρποκρ., πρβλ. Πολυδ. Β' 120. ἀπαρτίον προγράφειν, (ἀπαρτία), Λατ. auctionem honorum proseribere, ἐκθέτω εἰς δημοπρασίαν τὰ ἐπιπλά μου, ἔστι δὲ ἀπαρτίον, ἡ τῶν ἐπίπλων πρῆσις ἢ ὑπὸ κήρυκι γινομένη (Κοραῖς), Πλουτ. Κικ. 27., 2. 205C.

ἀπαρτίως, εἰς, ἡ, συμπλήρωσις, συντέλεσις, τελειότης, φυτοῦ Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 5. II. τέλειον σύστημα, νεύρων Ἰππ. π. Ἀρθρ. 784.

ἀπαρτισμός, ὁ, συμπλήρωσις, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ', 28· κατ' ἀπαρτισμόν, ἀπολύτως, τελείως, Διον. Ἄλ. περὶ Συνθῆσ. 24, Στωθ. Ἐκλογ. 1. σ. 258.

ἀπαρτίως, ἐπίρρ. (ἄρτιος) = ἀπαρτέ, ἀνθ' οὗ εὐρηται ὡς διάφ. γρῆρ. ἐν Ἰππ. 834.

ἀπαρτύω, ἡ -ῖτω [ῦ]: μέλλ. -ῦσω :— ἀποσύρω, ἀραιρῶ, τὸ ἐπιστάμενον ἀπαρύσαντες, ἀφαιρέσαντες τὸ ἐπιπολάζον, Ἡρόδ. 4. 2, πρβλ. Διδδ. 5. 37. 2) μεταφ., ἀφαιρῶ τὴν δύναμιν πράγματός τινος, γαλκῶ ἀπὸ ψυχῆν ἀρύσας Ἐπίγραμμα. παρ' Ἀριστ. Ποιητ. Ἰππ. 21.10· ἀπαρυστέον τῶν ἀπειλῶν Ἀριστοφ. Ἰππ. 921:—ὠσκότως ὡς τὸ ἀπαντῶ, ἐξαντῶ, Πλουτ. 2. 463C, κτλ.:—ὠσκότως μέσ. μετὰ γεν., ὁ τῆς μνήμης ἀπαρτυτόμενος Πλουτ. 2. 610E:—μετοχ. ἄρ., ἀπαρυσθέντα τὴν ἄνω ταύτην ἀνοιαν ἐπιπολάζουσαν, ἀρῶ ἀφαιρέσωσιν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἄνω ἐπιπολάζουσαν ἀνοήσιαν, Ἀλεξ. ἐν Ἀημητρίῳ 6.

ἀπαρχαίω, συγκρίνω τι πρὸς τι ἀρχαῖον, τινί τι Ἀθῆν. 20C.

ἀπαρχαίδομαι, παθ., γίνομαι ἢ καθίσταμαι ἀρχαῖος, ἀπηρχαιωμένα, παλαιὰ ἄσματα, Ἀντιφάν. ἐν «Διπλασίσις» 1· καὶ γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνηθους Διον. Ἄλ. περὶ Θεουκ. κερ. 24. σ. 866,15.

ἀπαρχῆ, ἡ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθυντικῷ, ἀπαρχαί (πρβλ. ἀπαρχαί). 1) ἡ ἑναρξὺς θυσίας, ἡ πρώτη προσφορὰ (τριῶν ἀπὸ τοῦ μετώπου κοπτομένων), ἀπαρχαὶ κόμησις Εὐρ. Ὀρ. 96, πρβλ. Φοιν. 1525· προσέτι καὶ τὸ ῥῆμα ἀπαρχομαι. 2) τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον παντὸς πράγματός, οἱ πρῶτοι καρποὶ, ἀπάντων ἀπαρχαί Ἡρόδ. 3.71· ἀπαρχὰς ἄγειν θεοῖσι Σοφ. Τρ. 183· ἀπαρχὰς θύειν Εὐρ. Ἀποστ. 320· ἀπ. σκυλευμάτων Φοιν. 857· ἐπιφέρειν ἀπ. τῶν ὠραίων Θεουκ. 3. 58· τῶν ὄντων Ἰσακ. 55. 15: οὕτω καὶ καθ' ἐνικόν, λεία ἀπαρχῆ Σοφ. Τρ. 761· ἀπαρχῆ τῶν πατρῴων χρημάτων Ἡρόδ. 1. 92, κτλ. ἀνθρώπων ἀπ. .. εἰς Δελφοῦς ἀποστῆλιν Ἀριστ. Ἀποστ. 453· ὠσαύτως, κερφαλῆς ἀπαρχῆν ἀπὸ τινοῦ ἀναγιθῆναι Ἡρόδ. 4. 88· ἐπεγράφετο δὲ καὶ ἐπὶ ἀναθημάτων ἢ ἀπειρωμάτων, ἀνέθηκεν .. τὸδ' ἀπαρχῆν Ἐπιγράμμι. Ἐλλ. 754, πρβλ. 753:—κατήνησε δὲ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις νὰ σημαίνῃ εἶδος συμπόσιου, Πλουτ. 2. 40B, ἐνθα ἴδε Οὐσττεμβ. 3) μεταφ., ἀπαρχαί τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων Εὐρ. Ἰων 402· ἀπαρχῆν τῆς σοφίας ἀνατιθένα Πλάτ. Πρωτ. 343B, κτλ. ἀπ. ἀπὸ φιλοσοφίας Πλουτ. 2. 172C.

ἀπαρχομαι: μέλλ. -ξομαι: ἀποθ., κάμνω ἀρχῆν, ἰδίως ἐν θυσίᾳ, παρ' Ὀμ. αἰ μετ' αἰτ., τριγὰς ἀπάρχεσθαι, ἀρχεσθαι τῆς

θυσίας διὰ τῆς ἀποκοπῆς τριῶν ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ θύματος καὶ βίβως αὐτῶν εἰς τὸ πῦρ, κάπρου ἀπὸ τριγὰς ἀρέαμενος Ἰλ. Τ. 224· ἀλλ' ὁ γ' ἀπαρχόμενος τριγὰς ἐν πυρὶ βάλεν Ὀδ. Ξ. 452· πρβλ. Γ. 446. II. μετὰ γεν., ἀποκόπτεω μέρος, πράγματός τινος ὅπως προσεβέγκω ἢ ἀπειρώσω αὐτό, τοῦ ὠτὸς τοῦ κτήνεος Ἡρόδ. 4. 188· ἀπ. κόμησις Εὐρ. Πλ. 91· τῶν κρεῶν καὶ σπλαγγῶν, προσφέρειω μέρος αὐτῶν, Ἡρόδ. 4. 61: ἐντεῦθεν, 2) προσφέρειω τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον πράγματός τινος, τοὺς πρῶτους καρπούς, πάντων, πασῶν τῶν θυσιῶν, ὁ αὐτ. 3. 24.—ἀπολ., ἀρχομαι τῆς θυσίας ἢ προσφέρειω τὰς ἀπαρχὰς, Ἀριστοφ. Ἀγ. 244, Εἰρ. 1056, κτλ. ἀπ. τοῖς θεοῖς Ξεν. Ἰέρ. 4. 2:—οἱ εὐνοῦχοι ἐκαλοῦντο ἀπηργμένοι, καθότι προσηγήθησαν αἱ ἀπαρχαὶ αὐτῶν, Ἀναξάνδριδ. ἐν «Πόλεσιν» 1. 3) μεταφ., λαμβάνω ὡς πρῶτον καρπὸν, λαμβάνω τι ὡς τὸ κάλλιστον, Πλάτ. Νόμ. 767C, Θεόβρ. 17. 109.

III. ἐν γένει, προσφέρειω, ἀπειρώω, στατήρῃ δύο Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 18, πρβλ. Πλουτ. Σύλλ. 27, Ἀνθ., κτλ. IV. παρὰ μεταγεν. ἀπλῶς ὡς τὸ ἀρχομαι, ἀρχίζω, μετὰ γεν., πηλιάτων Λυκόβρ. 1409· μετ' ἀπκρ., Λουκ. Νιγρ. 3· οὕτως, ἀσκούμαι εἰς ὄργανόν τι, προανακρούομαι, ὄργανων Ἰμέρ. 694· πρβλ. ἐπαρχομαι, κατάρχομαι.

ἀπαρχος, ὁ, ἴδε ἐν λ. Ἐπαρχος.

ἀπάρχω: μέλλ. -ξω, εἶμαι ὁ πρῶτος, ὁ ἀπάρχων τῶν ὄρχηστων, ὁ ἄγων τὸν χορὸν, Διον. Ἄλ. 7.73· ὕμνι δ' ἀπάρξει, θὰ σὰς ὀδηγήσῃ ἐν τῷ χορῷ, «θὰ σύρη» τὸν χορὸν, Ἀνθ. Π. 9. 189. II. παρὰ Πινδ. Ν. 4.76, ἄρχω, βασιλεύω μακρὰν τῆς πατρίδος, ἐπὶ τοῦ Τεύκρου, πρβλ. ἀποικέω II.

ἀπαρωδήτως, ἐπίρρ., ἄνευ παρωδίας, Εὐστ. 1090.12.

ἄπας, ἄπασα, ἄπαν (ἄμα, πᾶς) ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ πᾶς, ὅλος ὁμοῦ, ὀλόκληρος, καὶ κατὰ πληθ., πάντες ὁμοῦ, συγχρόν ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς, ἐν ἄπασι, εἰς ἅπαντα, Βαλκν. ἐν Εὐρ. Φοιν. 622· ἄπασι, εἰς ὅλα τὰ πράγματα, Ἡρόδ. 1.1, πρβλ. 91. 2) μετ' ἐπιθέτου, ἀργύρεος δὲ ἔστιν ἄπας, ὅλος ἀργυροῦς, ὁ ἐ. ἐκ πραγματικῶ ὄγκου ἀργυροῦ, Ὀδ. Δ. 616., Ο. 116· ἄπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῆ Αἰσχύλ. Πρ. 35· μικρός γὰ μακρός .., ἀλλ' ἄπαν κακὸν Ἀριστοφ. Ἀγ. 909· πρβλ. Θεόβρ. 15. 19, 148· ἢ ἐναντία ἄπασα ὁδός, ἢ ἀκριβῶς, ἢ ὅλος ἐναντία, Πλάτ. Πρωτ. 317B. 3) μετ' ἀρρημ. οὐσιαστ., ἀπόλυτος, ὁλοσχερής, ἄπασ' ἀνάγκη Ἀριστοφ. Θεσμ. 17· σπουδῆ Διον. Ἄλ. 6. 23· ἀτοπία Πολύδ. 40. 6, 7· οὕτως, εἰς ἅπαν ἀφικέσθαι ἀνοίας Πλουτ. 7.15, 8. 4) ἵνατε λαμβάνει τὸ ἄρῆρον, Ἡρόδ. 64 καὶ ἀλλαχοῦ Αἰσχύλ. Πρ. 483, Θεουκ. 2.13. II. μετ' Ὀμ. τὸ ἐνικόν ἦτο ἐν χρήσει, ὡς τὸ πᾶς ἐπὶ τῆς ἐνοίας πᾶς τις, Λατ. unusquisque, καὶ τὸ οὐδέτερον ὡς τὸ πᾶν, πᾶν πρᾶγμα, unumquodque, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ 108B· οὕτως, οὐ πρὸς τοῦ ἄπαντος ἀνδρός, δὲν εἶναι παντός ἀνθρώπου, Ἡρόδ. 7.153· οὐκ ἔξ ἄπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Σοφ. Ἄντ. 312· ἔξ ἄπαντος εὐ λέγει, ἐν πάσῃ περιστάσει, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 807, πρβλ. 761· σιγᾶν νυν ἄπας ἔχε σιγᾶν Κρατίωνος ἐν «Ὀδυσσεύσι» 15· ἄπαν γένοιτ' ἂν ἦδη, nihil non .., Ἀριστοφ. Θεσμ. 528· οὕτω καὶ μετ' οὐσιαστ., ἄπαντι λόγῳ, εἰς πᾶσαν ὁμίλιαν, Κρατίν. ἐν «Χειρωσπῶν» 11· τὸ ἄπαν ὡς ἐπίρρ., παντελῶς, Πλάτ. Φαίδρ. 241B· καθ' ἅπαν Τιμ. Λοκρ. 96D (ἴδε ἐν λ. ἄμα, ἄπας): [ἄπᾶν Ὀμ., ἀλλ' ἄπᾶν Πινδ. καὶ Ἄετ., Δράκων 24. 29, 85, Α. Β. 416· ἀλλ' -ἄν Ἀριστοφ. Πλ. 493].

ἀπασβολόομαι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς ἀσβόλην, πληροῦμαι ἀσβόλης, Διοσκ. 5. 87.

ἀπασκαρίζω: μέλλ. -ῖσω, τινάσσομαι, ἀσπαίρω, «σπαρταρῶ» ὡς ἀποθνήσκων ἰγθύς, ἀπασκαρίζει ὠσπερὶ πέρην χαμαὶ Ἀριστοφ. Ἀποστ. 416· ἀπασκαρίζω ἐγὼ γέλωτι τήμερον, «θὰ σπαρταρίσω ἀπὸ τὰ γέλωτα σήμερον», Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 243A.

ἀπασπάζομαι, ἀποθ. ἀποχαιρετίζω, τινὰ Ἰμέρ. 194.

ἀπασπαίρω, ἀγωνίζομαι, ἀγωνίω, τινάσσομαι, ὀνήρῃσκει δ' ἀπασπαίρουσα, ἀποθνήσκει ἐν σπασμοῖς (πρβλ. ἀποπνέω), Εὐρ. Ἰων 1207.

ἀπαστί, ἐπίρρ. τοῦ ἄπαστος, «ἀγευστί» Ἡσύχ.

ἀπαστία, ἡ, ἀστίτις, ἀπ. ἀγειν Ἀριστοφ. Νερ. 621:—ὠσαύτως, ἀπαστύς, υἶος, ἡ, Ἐτυμ. Μ. 118. 50. **ἀπαστος**, ὄν, (πατέριμα) ὁ μὴ φαγῶν, ἀπεχόμενος τροφῆς, νηστεύων, Ἰλ. Τ. 346, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 6, 2, Καλλ. εἰς Δῆμ. 6. 2) μετὰ γεν., ἀπαστος ἐδητύος ἢ ἐδ' ποτῆτος, χωρὶς νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῆρ, Ὀδ. Δ. 788, πρβλ. Ζ. 250:— ὄθεν, ἐδητύος ἔργων ἀπαστον, φαγητὸν ὅπερ δὲν τρέφει, Ὀππ. Ἄλ. 2. 250. II. παθ. ὁ μὴ βρωθεῖς, Αἰλ. π. Ζ. 11.16.

ἀπαστράπτω, ἀστράπτω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, Ἄρατος 430, Ὀππ. Κυνη. 220· μετὰ συστοῆς. αἰτ., ἀγλήην αὐτόθι 3. 479, Ὀρφ. Ἰγμ. 69. 6, πρβλ. Λουκ. Ἀλεκτρ. 7.

ἀπαστραψίς, εἰς, ἡ, ἀστραπή, Τζέτζ. Ἰστ. 9. 106.

ἀπασφαλίξω, ἐμφράττω, κλείω ἐντός, σκεπάζω, φυλάττω, κιν. «σφαλίξω»:—ἀπασφαλισμένον αὐτοῦς ἄλλον εἰς ἄλληλῃ στέγη» Σχ. ὁλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1120.

ἀπασχολέω, ἀπασχολῶ ὡς καὶ νῦν Λουκ. Φιλόδ. 14. Ἡλιόδ.

2. 21:—Παθ. εἶμαι ὀλωσθῆδου ἀπασχολημένος χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ προσέω εἰς ἄλλο τι, περὶ τινα Λουκ. Χαρίδ. 19· πρβλ. Κλήμ. Ἰλ. 778. **II.** τῆς συνεχελας τῶν φυτῶν ἀπασχολοῦσθαι εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη, καθιστάσθαι αὐτὰ ἀτελεσφόρητα, Ἡρωιδαν. 7. 2. **ἀπασχολία**, ἡ, τὸ εἶναι τινὰ ἀπασχολημένον εἰς τι, φροντίς, νεωτερίζουσι δὲ διὰ τὰς τῶν Ῥωμαίων ἀπασχολίας Στράβ. 288 (6. 4, 2):—ὡσαύτως, ἀπασχολήσεις, ἡ, Ἐπιφάν. τ. 326C. **ἀπαταγέ**, ἐπίρρ., (πάταγος) ἀνευ πατάγου, θορόθου, «ἀνευ ψόφου», Σουίδ.

ἀπάτω, Ἰων. -έω: παρατ. ἡπάτων Εὐρ. Ἰλ. 938, Ἰων. ἐξ-ἀπάτεσκον Χρησμ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1070: μέλλ. -ήσω: ἀόρ. ἡπάτησα, Ἰων. ἀπάτησα Ἰλ. 1. 344, Σοφ. Τρ. 500 (λυρ.): πρκμ. ἡπάτημα:—Παθ., μέλλ. ἀπατηθήσομαι Ἀριστ. Ἀναλ. Πρωτ. 2. 21, 9, πρβλ. (ἐξ-) Πλάτ. Κρατ. 436B, Δισχίν. ἄλλ' ὡσαύτως, ἐν τῷ μέσ. τύπω ἀπατήσομαι Πλάτ. Φαιδρ. 262A, (ἐξ-) Ἐν. Ἀν. 7. 3, 3: ἀόρ. ἡπατήθη Πλάτ.: πρκμ. ἡπάτημα Ἰων. Ἰων., κτλ.: (ἀπάτη). Ἀπατῶ, Λατ. decipere, Ἰλ. Τ. 97, Ὀδ. Ρ. 139, κτλ.: διαφεύδω τινός τὰς ἐλπίδας, Ἦσ. Ἔργ. κ. Πμ. 460· οἱ ἡπάτηκας Σοφ. Φ. 929· κλέμματα .. ἄ τὸν πολέμιον ἀπάτησας (αἰτ. σύστοιχος κατὰ σημασίαν) Ἰων. 5. 9:—ἀπολ., εἶμαι ἀπατηλός, Ἀριστ. Ρητ. 1.15, 25:—Παθ., ἀπατῶμαι, σφάλλομαι, Σοφ. Ο. Τ. 594· ἔγνωκα .. φωτὸς ἡπατημένη ὁ αὐτ. Αἴ. 807. κτλ.: τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατῶμενον; εἰ ἀγγελία μοι ἔρχεται ἥτις νὰ μὴ εἶναι ἀπατηλή; ὁ αὐτ. Ἠλ. 170, ἔθα ἴδε Jebb: οὕτω παρὰ Πλάτ., κτλ.: ἀπ. περὶ τὴν Ἀριστ. Ρητ. 1.10. 4: περὶ τινος ὁ αὐτ. π. Δισθ. 4. 21· ἀπ. ταύτην τὴν ἀπάτην ὁ αὐτ. Ἀν. Ἰστ. 1. 5, 1. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἀπατῶσθαι, ὡς... σφάλλοσθαι ἐν τῷ νομίειν οὕτω... Πλάτ. Πρωτ. 323A:—Τὸ σύνθ. ἐξαπατῶ εἶναι συνηθέστερον ἰδίως παρ' Ἡροδότῳ καὶ τοῖς περὶ Ἄττ.

ἀπ-ἀτερθε, πρὸ συμφωνίου, πρὸ δὲ φωνήεντος -θεν, ἐπίρρ., χωρὶς, χωριστά, μακρὰν, ἀπ. δὲ θωρήσσαντο Ἰλ. Β. 587, πρβλ. Θέογν. 1059, Πινδ. Ο. 7.137. **II.** ὡς πρῶτος. μετὰ γεν., μακρὰν ἀπὸ... ἀπάτερθεν ὀμίλου Ἰλ. Ε. 445, πρβλ. Θέογν. 1153· γόων ἀπ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 562.

ἀπάτεω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ, Ἐνεοφάν. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9.193.

ἀπάτεων, ὄνος, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, δόλιος, πανούργος, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 808, Πλάτ. Πολ. 451A, Ἐν. Κύρ. 1. 6, 27:—ἐντεῦθεν, ἀπ. λόγος Μᾶτ. Τύρ. 2.1.

ἀπάτη [ἀπά], ἡ, (ἴσως συγγεν. τῷ ἀπαφίσκω, ὁ ἴδε):—δόλος, ἀπάτη, «γέλοσμα», «παχιδία», νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσάτο Ἰλ. Β. 114, πρβλ. Δ. 168: ἀκολούθως, στρατήγημα ἐν πολέμῳ, Ἰων. 2. 39:—συναγωγὴ, δόλος, κατὰ πληθ. μηχανήματα, δολοπλοκία, οὐκ ἄρ' ἐμειλλες .. λήξειν ἀπάτας, λέγει ἡ Ἀθηναῖα τῷ Ὀδυσσεῖ, Ὀδ. Ν. 294, πρβλ. Ἰλ. Ο. 31· σκολιαὶ ἀπάται Πινδ. Ἀποσπ. 232. 2. **2)** δόλος, ἐξαπάτης, πανουργία, δολιότης, ἀταν ἀπάτα μεταγνοῦσι Δισχίν. Ἰκ. 110, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 230· ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ Θεός, Δισχίν. Ἀποσπ. 287, πρβλ. Πέτρο. 93· ἀπ. ἐράτων Σοφ. Ἀντ. 617· διαδόχη καὶ ἀπ. Ἀντιφῶν 142.10, κτλ.: ἀπ. ὑπερηψίς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βία ἐμφανής, Ἰων. 4. 86· ἀπάτας λεχέων ὑπερηψίων, ἀλγῶν διὰ τὴν ἀπάτην τὴν ὁποῖαν τῷ ἐγάλλευσαν διὰ τὸν ἐπιζυγόμενον γάμον του, Σοφ. Ἀντ. 630· ἀνευ δόλου καὶ ἀπάτης Ἰερὸδ. 1. 69: μετὰ σκότους καὶ ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 864C.

3) ἐν Ἦσ. Θ. 224 ἡ λέξις προσωποποιεῖται, τίκτη δὲ καὶ Νέμεϊον .. Νῦξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα· πρβλ. Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μ. συν. 42. **II.** τὸ διέρχεσθαι εὐαρέστως τὸν χρόνον, τέρψις, (κατὰ Μοῖρην σ. 65 ἐκδ. Πιεροσ. ἀπάτη, ἡ πλάνη παρ' Ἀττικοῖς· ἀπάτη δὲ, ἡ τέρψις παρ' Ἑλλησίν), Πολύδ. 2. 56, 12, Δικαιάρχ. ἐν Μυλλέρ. Γεωργ. 1.98. **III.** ὡς ὄνομα φυτοῦ, ἐσφαλ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. ἀντὶ ἀπάτη· ἴδε τὴν λέξιν.

ἀπατήλιος, ον, ποιητ. ἐπίθ., ἀπατηλός, πανούργος, ἀπατήλια εἰδώ, ἐμπειρος εἰς πανουργίαν, Ὀδ. Ε. 288· ἀπ. βάζειν αὐτόθι 127· ἐπὶ προσώπων, Νόνν. Δ. 46.10.

ἀπάτηλος, ἡ, ὄν, (ὄς, ὄν, Πλάτ. Κριτί. 107C) = τῷ προηγ., Ἰλ. Α. 526, Παρμεν. Ἀποσπ. 111 (ἴδε λέξ. κόσμος)· θέσπιονα Ἐν. Οἰκ. 1. 20· κακούργος καὶ ἀπατηλὴ Πλάτ. Γοργ. 465B· ἀπ. λόγος ὁ αὐτ. Νόμ. 892D· τὸ ἀπ. ἐν λόγοις ὁ αὐτ. Κρατ. 407E· σκιαγραφία ἀπατηλός, ἐξαπατῶσα, ὁ αὐτ. Κριτί. 107C:—Ἐπίρρ. -λως Ἰαμβλ. Μυστ. 94, Πολυδ. Θ', 135.

ἀπάτημα [πά], ατος, τό, ἀπάτη, στρατήγημα, Δίν. Τακτ. 23· διάψευσις, ἀπ. πόθων Ἀνθ. Π. 7.195.

ἀπάτημων, ον, γεν. ονος, = ἀπατήλιος, Ζωσιμ. 1. 52, 9. **ἀπάτηνωρ**, ορος, ὁ, ἡ, (ἄνιρ) ὁ ἐξαπατῶν τὸν ἄνδρα, Τρυφιδ. 137.

ἀπάτησις, εως, ἡ, ἐξαπάτησις, Ἐβδ. (Ἰουδὴ ι', 4). **ἀπάτητης**, οὔ, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, Γλωσσ.: ἀνώμαλ. θηλ. -ήτρια ἡ, Ἠσύχ.

ἀπατητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀπατῶν, ὁ δυνάμενος ν' ἀπατῆ, ἐπὶ σοφιστείας, Πλάτ. Σοφ. 240D, 264D, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 16, κ.

ἄλλ. — Συγκρ. -κώτερος, ἀποτελεσματικώτερος πρὸς ἐξαπάτησιν, Ἐν. Ἰππαρχ. 5. 5. — Ἐπίρρ. -κῶς Πολυδ. Δ', 24.

ἀπάτητος [πά], ον, ὁ μὴ πεπατημένος, μὴ πατηθείς, ὡς καὶ νῦν, Ἀνθ. Π. 6. 51. **II.** ὁ μὴ καταπατηθείς, μὴ τετριμμένος, καινός, ἀπάτητος ἀρχή: οἶον καινή· Α. Β. 29, 2.

ἀπατιμάζω, = τῷ ἐπομ., ἀπητιμασμένη Δισχίν. Εὐμ. 95. **ἀπατιμάω**, ἀτιμάω μεγάλως, ἀπητίμησι Ἰλ. Ν. 113· οὐδ' Ἔρσην γοργώπις ἀπητίμησεν Ἀθῆνη Ἀνθ. Π. παράρτ. 51, 54. **ἀπατιμίζω**, ἐξατιμίζομαι, εἰς ἀτιμὸν μεταβάλλομαι, ἀπατιμίζει τὸ ὑπερὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 37, πρβλ. π. Ἰπν. 3. 25, π. Ζ. Μορ. 2. 7, 18.

ἀπατος, ὁ μὴ ὑπεύθυνος, ἀπηλλαγμένος πάσης εὐθύνης ἢ ἐνοχῆς [V], Νομοθεσία Γορτυν. Κρήτης Π, IV, Κομπάρ. 152V, κτλ.

Ἀπατούρων, ὄνος, ὁ, Κυζικηνὸν ὄνομα τοῦ τρίτου μηνός, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν Ἄττ. Πυαννεψῶνα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3661, πρβλ. 2683· γράφεται δὲ καὶ -ιών, αὐτόθι 2338:—C. F. Hermann. de Mens. σ. 45.

Ἀπατούρια, ον, τά, ἐορτὴ ἀγομένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν μελῶν ἐκάστης φρατρίας κατὰ τὸν μῆνα Πυαννεψῶνα καὶ διαρκούσα τρεῖς ἡμέρας, αἵτινες ἐκαλοῦντο κατὰ σειράν **δορξία**, καθ' ἣν ἐγένετο συμπόσιον, Φιλύλλ. ἐν «Ἡρακλεῖ» 1, (ἔθα ἴδε Meineke) **ἀνάρρυσις**, καθ' ἣν θυσίαι καὶ προσφοραὶ ἐγένοντο εἰς Δία τὸν **Φράτριον** καὶ Ἀθηναῶν τὴν **Ἀπατούριαν** καὶ **κουρεῶτις**, καθ' ἣν ἐτοὺς γεννωμένους ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ παῖδας .. ἐνέγραπον ὀνόματες οἱ πατέρες ἢ μὴν εἶναι Ἀθηναίους ἐξ αὐτῶν Ἀθηναίων. Ἐνυμ. Μ. σ. 118, 54 ἐν λέξ. **ἀπατούρια**: ἐνέγραπον δὲ τοὺς παῖδας εἰς τοὺς φράτορας ἢ ὀρθότερον φράτερκας, ἐγγράφει τοῖς Ἀπατούριος τουτονὶ μὲν Βοιωτὸν εἰς τοὺς φράτερκας, τὸν δ' ἕτερον, κτλ. Δημ. 995 περὶ τὸ τέλος· κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην τῆς ἐγγράφης ἐθυσιάζετο πρόβατον ἢ τράγος· λαβόντες οἱ προσήκοιτες τῆ γυναικὶ τὸ παιδίον ἦγον ἐπὶ τὸν βωμὸν Ἀνδοκ. 16. 31, Θεοφρ. Χαρ. 3, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 890. Παρομοία ἐορτὴ ἦγετο ἐν ἀπάσαις ταῖς Ἰωνικαῖς πόλεσι, πλην τῆς Ἐρέσου καὶ Κολοφῶν, Ἠρόδ. 1.147. — Πρβλ. Α. Β. 273, Ἐνυμ. Μ. 533. 35. Ἐν Τροίχῳ ἦν καὶ Ἀθηναῖς ἀπατούριαι, ἐν Ἰβρουσεν ἡ Αἰθῆρα ἐνεκεν ὀνείρου τινός, ὅπερ ἐπέμψεν αὐτῇ ἡ Ἀθηναῖα, Παιστ. 2. 33, 1· ὡσαύτως, Ἀπατούρος, Ἀπατούρη, ἡ Ἀπατούρια, ἐν τισὶ τῶν πόλεων τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, Στράβ. 495, Συλλ. Ἐπιγρ. 2109b, 2125. (Πῖθαν. ἐπομένως νὰ παράγεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ πατριᾶ = φρατρία μετὰ α εὐρωικισμῶν, ἴδε Λέξ. Ἀρχαιολογ.)

ἀπατρία, ἡ, ἐξορία, Συλλ. Ἐπιγρ. 3632.

ἀπάτρις, ἰδος, ὁ, ἡ, ὁ ἀνευ πατρίδος, Τζέτζ. Ἰστ. 7.436.

ἀπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ) ὁ ἀνευ πατρός, ἐπὶ θεοτήτων, αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ Ὀρφ. Ἰμ. 9.10· ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, Νόνν. Δ. 41. 53, πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἐβρ. ζ', 3: ὄρανος πατρός, αἰκόικος ἀπάτωρός τε Σοφ. Τρ. 300· ἀμήτωρ ἀπάτωρ τε Εὐρ. Πινδ. 110· ἀπάτωρ πότμος ὁ αὐτ. Ι. Τ. 864: ὡσαύτως κατ' οὐδ. πληθ., ἀπάτωρα τέκεα ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 114: μὴ ἀναγνορίζομενος ὑπὸ τοῦ πατρός, ἀποθεβλημένος, ἀποκεκρυγμένος, Πλάτ. Νόμ. 928E:—ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀπάτωρ ἐμοῦ, μὴ ἔχων ἐμὲ ὡς πατέρα, Σοφ. Ο. Κ. 1383. **2)** ὁ ἐξ ἀγνώστου πατρός, ὡς τὸ σκότιος, Λατ. spurcius, Πλούτ. 2.288D.

ἀπαυαίνω, ἀποξηραίνω, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 10, 8:—Παθ. ἀποξηραίνομαι, Κόιντ. Σμ. 1. 66.

ἀπαυγάω, ἐκπέμψω λάμψιν, πλεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σέλας ἢ τῶν δάδων ἀπηγύαζεν Ἠλιόδ. 3. 4· ἀπρόσφυλον Αἰθίοπων χροῖαν ἀπαυγάουσαν, πέμπουσαν λάμψιν χρωματός ἐκφύλου τοῖς Αἰθίοφι (ἴδε σημ. Κοραῖ ἐν τῷ πομ.), ὁ αὐτ. 4. 8, Φιλῶστρ. 101. **II.** Μέσ., ἀκτινοβολῶ, Καλλ. εἰς Δῆλ. 181.

2) βλέπω μακρόθεν, αὐτόθι 125.

ἀπαυγασμα, ατος, τό, ἀκτινοβολία, λάμψις φωτὸς προερχομένη ἐκ φωτεινοῦ σώματος, φωτὸς αἰθίου, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. ζ', 26)· δόξης, Ἐπιστ. πρὸς Ἐβρ. 1. 3· πρβλ. Φίλων 1. 337., 2. 356, Ἠλιόδ. 5. 27.

ἀπαυγασμός, ὁ, ἐκχυσίς φωτός, λάμψις, ἀκτινοβολία, Πλούτ. 2. 83D. 934D.

ἀπαυδάω: μέλλ. -ήσω, ἀπαγορεύω, ἀπολ., ἐγὼ δ' ἀπαυδάω γ' Σοφ. Φ. 1293· συναγίς ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ μὴ μετ' ἀπαρεμφ. ὡς συμβαίνει καὶ εἰς ἄλλα ἀπαγορευτικὰ ῥήματα, τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα .. στέγης μὴ ἔξω παρῆκεν ὁ αὐτ. Αἴ. 741, πρβλ. Ο. Τ. 236 (ἔθα τὸ γῆς τῆσδε ἴσως εἶναι γεν. μεριστικὴ συναπτομένη μετὰ τοῦ τινος), Εὐρ. Ρῆσ. 934, Ἰκ. 468, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1072. **2)** τὸ ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 369, τοῦτοισ ἀυδῶ καθύς ἀπαυδῶ καθύς τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς ἐξηγεῖται: κελεύω ἢ λέγω ῥητῶς, παραγγέλλω, διακηρύττω, Λατ. edico, ἄλλ' ἔτι καὶ ἐκεῖ ἡ ἀληθὴς ἐννοία εἶναι: ἀποτρέπω, παρῶν τινα φεύγειν τι. **II.** ἀπέχωμαι, ἀποφεύγω, ἀφισταμαί τινος, οὐκ οὐκ ἀπαυδῶν δυνατὸν ἔστι μοι πόνονος Εὐρ. Ἰκ. 343· ἀρνούμαι, ἀπορρίπτω, ἀποκηρύττω, νεῖκος ἀπ. Θεόκρ. 22. 129· ἀποφάσκω, λέγω οὐ, ὄχι, Ἀνθ. Πλαν. 4. 299. **III.** ὑστερῶ, ἀποκάμνω, δὲν ἐπαρκῶ, ἐγκαταλείπω τινὰ, Φίλοισι Εὐρ.

Ἄνδρ. 87: ἐντεῦθεν ἀπολ., ἐκλείπω, χάνομαι, ἢ ἀποθνήσκω, ἐπὶ φρυγῶν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 6, 1· ἀπ. πρὸς τι, Ἄντυλλ. ἐν Matth. Med. 108: καθίσταμαι ἄφρων, Λουκ. Φιλόστ. 18. ἀπ. τὰ μαντεία, εἶναι βωδᾶ, ἄφρων, Πλούτ. 2. 431B: — καταβάλλομαι, ὑπὸ λιμοῦ ἀπρηθρότος Λουκ. π. Πένθ. 24· κόψω Βέδρ. 7. 8· πόνους Ἄνθ. Π. 5. 168. — Πρβλ. ἀπειπον, ἀπαγορεύω, ἀπερῶ.

ἀπαυδῆσις, εως, ἢ, ἐξάντησις, κόπωση, Ἄγαθίνος ἐν Matthaei Med. 286.

ἀπαυδάδημα, ατος, τὸ, αὐθάδης ὑψηλοφροσύνη, αὐθάδεια, Δίων Χρυσ. 1. 477, ἄμφ.

ἀπαυθαδιάζομαι, ἀποθ. ὁμιλῶ ἢ ἐνεργῶ παρατόμιος, μετὰ θράσους, Πλάτ. Ἄπολ. 37A· συγν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, ἴδε Λοθ. Φρῶν. 66. Ὁ τύπος ἀπαυθαδιάζομαι ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἀορ., παρὰ Ἰωσήφ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 3. 7, 11· καὶ ἐνιαχτὸ ἐν χειρογρ., ὡς ἐν Θεμιστ. 131D, 135A· ἄλλ· ἀπαυθαδίσασθαι 290C. Τὸ ἐνεργ. **ἀπαυθαδιάζοντες:** «μεγαλοφροσύνουτες», εὐρήσται ἐν Α. Β. 419, καὶ ἐν Σουδ., τὸ δὲ, ἀπαυθαδέω παρὰ Νικήτα ἐν Χρον. 13. 1, σ. 501, 1, κ. ἄλλ., πρβλ. καὶ Θουμ. Μάγ. σ. 84.

ἀπαυθημερίζω, ποιῶ τι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μεταβαίνο καὶ ἐπαυερχομαι αὐθημερῶν, εἰς τὸ στρατόπεδον Ξεν. Ἄν. 5. 2, 1· ἐκ Πίσσης εἰς Αἰγίον Ἀδ. Ποικ. Ἰστ. 9. 2.

ἀπαύλια, ὄν, τὰ, (αὐλή) τὸ κοιμᾶσθαι μόνον, κυρίως κατὰ τὴν πρὸ τοῦ γάμου νύκτα, ὅτε ὁ νυμφίος ἐκοιμᾶτο μόνος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πενθεροῦ, ὡσαύτως καὶ τὰ δῶρα τὰ κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν διδόμενα τῇ νύμφῃ: ἀμρότεροι αἱ σημασίαι ἐν Πολυδ. Γ' , 39, Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μ. Ἀλλὰ σύγχυσις τις φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἐν ταῖς προθέσεσι, διότι ἀπαντῶμεν ἀπαύλια καὶ ἀπαύλια συγκεχυμένως.

ἀπαυλιζομαι, : ἀορ. — νυλιζομαι: ἀποθ. — κοιμῶμαι ἢ διαμῆνω μακρὰν ἀπὸ τινος, τῆς πόλεως Διον. Ἄλ. 8. 87.

ἀπαυλισμός, ὁ, σεληνισμός, νομιζόμενος ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ κοιμᾶσθαι ἐν υπαίθρῳ, Ποιητ. Διδασκ. ἔκδ. Διδ. σ. 173.

ἀπαυλιστήριος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἀπαύλια, ἀπ. χλανίς, χλανίς δωρηθεῖσα κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀπαυλιῶν, Πολυδ. Γ' , 40.

ἀπαυλος, ον, ὁ μόνος κοιμώμενος, «ἀπαυλον ἀπόκοιτον» Ἡσύχ. ἀπαυλόσυνος, μακρὰν τῆς αὐλῆς, ψῆχτ' ἀπαυλόσυνος Ἄνθ. Π. 6. 221, ὕποπτ.

ἀπαυξήσις, εως, ἢ, τὸ ἐναντίον τῆς αὐξήσεως, ἐλάττωσις, Λογγίν. 7. 3.

ἀπαυράω, οὐδαμοῦ κατ' ἐνεστῶτα: παρατ. ἀπηύρων, ας, α, μετὰ σημαστ. ἀορ., Ὀμ., πληθ. ἀπηύρων Ἰλ. Α. 430: μετοχ. τύπου ἀορ. ἀπούρας (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀπούρημι), Ὀμ., Δωρ. ἀπούραις Πινδ. Π. 4. 265: ἀορ. μέσ. ἀπηύρατο, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Δ. 646· καὶ μετοχ. ἀπουράμενος Ἠρ. Ἀσπ. 173: περὶ τοῦ μέλλ. ἀπουρήσω ἴδε ἐν λ. ἀπουρίζω, ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, ἀρπάζω, μετὰ διπλ. αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ἀμφω θυμιὸν ἀπήυρα Ἰλ. Ζ. 17· ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπήυρα Α. 115· τοὺς μὲν Τυδείδης.. τεύχε' ἀπήυρα αὐτόθι: 334· λάθον δὲ ἐ θυμιὸν ἀπούρας Ν. 270, κτλ.

2) μετὰ γεν. προσ., Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπήυρων Τ. 89· κούρην.. Ἀχιλλῆος ἔδης κλισίθην ἀπούρας Ι. 107· πρβλ. Ὀδ. Σ. 273· τὴν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπήυρων Ἰλ. Α. 430· ἄλλ' ἐν Ὀδ. Δ. 646 ἢ σε βίη ἀέκοντος ἀπήυρα νῆα, ἢ συνταξίς φαίνεται ἀναμειγμένῃ, ὡς ἐπὶ ἀντι εἰς ἐγχεῖν σὺ, ἢ ὡς ἐὰν τὸ ἀέκοντος ἔπρεπε νὰ ἦτο ἀέκοντα (ὡς ἀναγινώσκαι ἐ Laroche).

3) μετὰ δοσ. προσώπου, πολλέσσιν.. θυμὸν ἀπήυρα Ἰλ. Ρ. 236· οὐ οὐτιν' ἀπήυρα Ὀδ. Γ. 192. **4)** μετ' αἰτ. μόνον, ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας Ἰλ. Α. 356, 507· ἐλεύθερον ἡμῶν ἀπ. Ζ. 455, κτλ.: — Μῆσ., ἀπουράμενοι ψυχὰς, ἀπολέσαντες τὴν ζωὴν τῶν ἢ ἀφαιρέσαντες ἀλλήλων τὴν ζωὴν, Ἠσ. Ἀσπ. 173.

II, μεθ' Ὀμ., δέχομαι καλὸν ἢ κακόν, ἀπολύω ἢ ὑποφέρω οὕτω κατὰ πρῶτον ἐν Ἠσ. Ἔργ. κ. Ἠμ. 238· ἔψυμαστα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήυρα (ἐνθα τινὲς ἀναγινώσκουσιν ἐπαύρει)· ἄλλ' ὁ Εὐρ. ἐν Ἄνδρ. 1029 ἔχει ἀπήυρα τι πρὸς τινος ἄνευ ἐτέρας γραφ., πρβλ. Βουτυρ. ἐν λ. 12. — Περὶ τῶν χωρίων ἐν Δισχύλ. Πρ. 28, καὶ Ἰππ. Ὀρχ. ἴδε ἐν λ. ἐπαυρισκομαι. (Ἡ βίβλα τοῦ παλαιοῦ τούτου Ἐπ. ῥήματος δὲν εὐρίσκειται ἐν τῷ ἀπῶ τούτου τύπῳ. Ὁ Aihrens ὑποθέτει ὅτι τὸ υ παριστᾷ F, ὥστε τὸ ῥήμα ἔπρεπε νὰ ἦτο ἀπο-φράω ἢ ἀπ-αφράω (πρβλ. ῥύω, ἐ-ρύω), καὶ τὸ μὲν ἀπούρας γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου, τὸ δὲ ἀπήυρων ἐκ τοῦ δευτέρου. Ἀλλὰ τί εἶναι ἢ √FPA ἢ AFPA διατελεῖ ἀγνωστον καὶ ἀβέβαιον. Ὁ Κούρτιος μετὰ τινος δισταγμοῦ σχετίζει αὐτὴν πρὸς τὸ ἀπόφρασε, ἴδε ἀπούρας).

ἀπαυστί, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ. ἀπαύστος, ἀδικόπως, Δίων Κ. 37. 46.

ἀ-παυστος, ον, ἀδιάκοπος, συνεχής, ἀκατάπαυστος, Παρμεν. Ἄποσπ. 82· αἰὼν Δισχύλ. Ἰκ. 573· βίος Πλάτ. Τιμ. 36E· ἄτα Σοφ. ΔΥ. 1186· ἀπ. καὶ ἀθάνατος φορὰ Πλάτ. Κρατ. 417C, κτλ.: — Ἐπίρρ. -τως, Ἄριστ. π. Κόσμ. 2. 2.

2) ὅν δὲν δύναται τις νὰ σταματήσει ἢ ἱκανοποιήσει, ἀκέραιος, θίψα Θουκ. 2. 49· γνάθοι Ἄντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 15. **II, μετὰ γεν., ὁ μηδέποτε παύομενος, ἢ κατασταλλόμενος, ἀκέραιος, γῶων Εὐρ. Ἰκ. 82.**

ἀπαυτικά, ἐπίρρ. ἐπιπεταμ. ἀντὶ τοῦ αὐτέικα, παρευθύς, ἀμέσως, Δίων Κ. 40. 15· μετὰ διαφ. γασα. ἀπαυστί καί.

ἀπαυτοματίζω, πράττω ἢ προσφέρω τι ἐκουσίως, αὐτομάτως, αὐτοπροαιρέτως, ἢ τύχη τοῦτο μουσικῶς ἔοικεν ἀπαυτοματίσαι Πλούτ. 2. 717B, Φίλων 1. 571: — Παθ., Φίλων 2. 182· καὶ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὁ αὐτ. 1.387, κτλ.

ἀπαυτομολέω, αὐτομολῶ ἀπὸ τινος, ἢ πρὸς τινα, ἐπὶ ὑπηρετῶν ἢ δούλων, δρακπετεύω, ἀπρητομολήκεσαν γὰρ πάλαι τε καὶ οἱ πλείστοι παραχρῆμα Θουκ. 7. 75· πρὸς τινα Διον. Ἄλ. περὶ Ρητορ. 2· τινὸς Δίων Κ. 35. 17.

ἀπαυχενίζω, ἀποκόπτω τὸν λαϊμόν, Διοδ. Ἐκλογ. 529.

II, ἀπαυχενίζω ταῦρον, δαμάζω ταῦρον ἔλκων ὀπίσω τὸν αὐχένα αὐτοῦ, Φιλόστρ. 722, 864. **III, ἀποσεῖω τὸν ζυγὸν ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ἀπελευθεροῦμαι διὰ προσπάθειας ἢ ἀγῶνος, καθίσταμαι ἀνυπότακτος, ἀφηνιάζω, Φίλων 1. 305, κτλ.: ἐντεῦθεν οὐσιαστ. ἀπαυχένισις, εως, ἢ, ζυγοῦ Νικήτ. Χρον. 238C.**

ἀπαφαρίζω, ἀφανίζω, καταστρέφω, Ἐδδ. (Ἔξοδ. κα', 29).

ἀπαφαιρέω, παντελῶς ἀποξερραίνω, Θεοφ. Αἰτ. Φυτ. 3. 10, 7.

ἀπάφρητος, ὄν, ὁ δυνάμενος ν' ἀπατηθῆ, εὐαπάτητος, Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 120.

ἀπ-αφθάρτησις, εως, ἢ, ἀφθαρσία, Μιγ. Γλυκ. Χρ. 1, σ. 89.
ἀπάφρισμο: μέλλ. ἀπαφρίσω: ἀορ. ἀπήφραρον: — ὡς τὸ ἀπαφρᾶω, ἐξάπατῶ, δολιεύομαι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εὐρήται σύνθετον μετὰ τῆς παρὰ καὶ τῆς ἐξ: — ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ῥήματος ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ ἀπαφρίσσει Ὀδ. Α. 217 καὶ τὸ ἦπαφε Ξ. 488· μεταγεν. ἀπάφρη Ἄνθ. Πλαν. 4. 108· ἀπαφρον (οὕτως ἀναγνωστέον) Ὀππ. Ἄλ. 3. 444· εὐκτ. μέσ. ἀορ. ἀπάφροιστο μετ' ἐνεργ. σημαστ., ὁ αὐτ. 23. 216: (ἐκ τοῦ ἄπτω (παίρατε, ψήλαρῶ, ψήλω, θωπέω), ἀφή· ἴσως ὡσαύτως συγγενὲς τῷ ἀπάτη, ἀπατάω).

ἀπαφρίζω, -ίω, ἐξαρρίζω, μέλιτος ἀπηφρισμένου Γεωπ. 8. 29, 32, ἄμπε., ἐκβάλλω ἄρρους, ἀρρίζω, ἔπεσε δαιμονίων καὶ ἀπαφρίζων Βίος Εὐδύμου. σ. 47A.

ἀπαφρισμός, ὁ, ἐξάρρισμα, μεταγ.

ἀπαφύσσω, ἴδε ἐν λ. ἀποαφύσσω.

ἀ-πάχης, ἐς, ὁ ἄνευ πάχους ἢ στερεότητος, ἰσχνός, Εὐστ. 641. 35: — Παρὰ Πρόκλῳ ἔπαχος, ον. Ἐντεῦθεν οὐσιαστικὸν ἀπάχεα, ἢ, ἰσχνότης, Εὐστ. 641. 33.

ἀπαχθής, ἀντὶ ἐπαχθής, μεταγ.

ἀπαχθιάζω, κατατέτω τὸ ἄχθος, διάφ. γρ. ἐν Ἄνθ. 7. 49, ἀπηχθίασας ἀντὶ ἀπημφίασας.

ἀπάχθομαι, ἀποθ., εἰμᾶι μισητός, τινι Σαφρ. 37· πρβλ. ἀπεχθάνομαι.

ἀπάχλύω [ῶ], ἀκαλλάω τῆς ἀγλύος ἢ τοῦ σκότους, Κλόντι. Σμ. 1. 78.

ἀπαχρειῶ, καθιστῶ ἄχρηστον, Εὐστ. Πονημάτ. 169. 10. κτλ.
ἀπέγγονος, ὁ, ἢ, (καὶ ἢ ἀπεγγόνη) τριεγγόνος, Λατ. trieperos, ὁ δὲ τέταρτος βαθμὸς περιέχει ἐκ μὲν τῶν ἀνιόντων, ἀπόπαππον, ἀπεταμῆν, ἐκ δὲ τῶν καιόντων, ἀπέγγονον, ἀπεγγόνη» Θεοφίλ. Ἰνστιτούτα 3. 4, 127.

ἀπεγγυαλίζω: μέλλ. -ίω, καὶ -ίξω, δίδω ὅπισθεν, ἀποκαθιστῶ, «ἀπεγγυαλίξιν» ἀποκαθιστῶν» Ἡσύχ.

ἀπεγνωνότως, = τῷ ἐπομ.

ἀπεγνωσμένος, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. μετ' ἀπογνώσεως, μετ' ἀελπίστας Βυζ.

ἀπεδᾶνός, ὄν, = ἠπεδανός, «ἄπους, χωλός» Ἡσύχ.

ἀπέδεσθαι, ἀπεδήδοκα, ἴδε τὸ ῥήμα ἀπεσθίω.

ἀπέδιζω, (ἀπέδος) ἰσοπέδω, ὁμαλίζω, ἰσάζω, ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, Κλειτόδημ. 22, — «ἀπέδισαι» ὁμαλίσαι, ἔδαφισαι» Ἡσύχ.

ἀ-πέδιλος, ον, ὁ ἄνευ πεδίων, ἀνυπόδητος, Δισχύλ. Πρ. 135. Ἐν Καλλ. ὕμν. εἰς Δῆμ. 124, -δέλιωτος, ον.

ἀπέδος, ον, (α ἀρηιστ. -πέδον), ἐπίπεδος, ἴσος πεδινός, Λατ. planus campestris, χωρῆ Ἡρόδ. 1. 110, πρβλ. 9. 25, 102, Θουκ. 7. 78 Ξεν.: ὡς οὐσιαστ. ἀπέδον, τὸ, ἐπίπεδος ἐπιράνεια, πεδιάς, Ἡρόδ. 4. 62.

ἀπέδω, ἴδε ἐν λ. ἀπεσθίω,

ἀπέζος, ον, (πέζα) ὁ ἄνευ ποδῶν, ἄπους, Λουκ. 629.

ἀ-πεθίζω, ἐνεργ. μεταβ. μέλλ. -ίω, «ἐξουνηθίζω» (τινά), τιμηρίαις ἀπ. τινὰ Δισχύλ. 5. 27· μετ' ἀπαρ. ἀπ. τὴν ποιεῖν, ἐξουνηθίζω» ἢ διδάσκω τινὰ νὰ μὴ κάμῃ τι, Λατ. dedocere, ὁ αὐτ. 21. 31· μετοχ. πρkm. ἀπειθικώς, Πλούτ. Ἀλέξ. 40: — Παθ., ἀπειθισμένως, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 4.

ἀπειθιστέον, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἀπειθίζω, δεῖ ἀπειθίζειν, Γεωπ. 14. 7. 5.

ἀπέθδον, ἀπαρ. ἀπέθδεν, ἀορ. θ'. ἄνευ εὐχρίστου ἐνεστῶτος, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐν χρήσει εἶναι τὸ ἀφοράω: στρέφω τὸ βλέμμα μου πρὸς τι, ἀπιδεῖν ἐς τι ἢ πρὸς τι Θουκ. 7. 71· πόρρωθεν ἀπιδῶν Τιμοκλ. ἐν «Δῆμῳ» 1. 6. **II, βλέπω ἀλλαχθε, ἀποστρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπὸ τινος, περιφρονῶ, Πλούτ. 2. 1070F.**

ἀ-πειθαρχία, ἢ, ἀπειθεῖα εἰς προσταγήν, Ἄντιφῶν ἐν τοῖς Α. Β. 78, Δίων Κ. Ἐκλογ. 23. 80.

ἀπειθεία, ἢ, τὸ μὴ πείθεσθαι, τὸ μὴ ὑπακούειν. Ξεν. Ἄπου. 3.

5, 5, Πλουτ. Διμίλ. 31, Καιν. Διὰ, ἀπ. πρὸς τὸν λόγον Κλήμ. Ἄλ. 159.

ἀπειθέω: μέλλ. -ήσω. Ἄπτ. τύπος τοῦ Ἑπικ. ἀπιθέω (ἦν καὶ οἱ Τραγ. ποιητ. προτιμῶσι τὸ ἀπιτεύω ἐπὶ ταύτης τῆς σμρ. ἴδε ἀπειτεύω II.), εἶμαι ἀπειθής, ἀρ-οῦμαι ὑπακούειν, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1049: ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πείθομαι. Πλάτ. Φαῖδρ. 271B: συγχάσις μετὰ δότ., παρακούω, οὐκ ἀπειθήσας Θεῶν Εὐρ. Ὀρ. 31: ἀπ. τιμ. ἀπ. τῶν κἀτ' ἑαυτὸν Πλάτ. Νόμ. 741D, κτλ. τὰ μεγάλα ἀπ. τιμ. εἰς μεγάλα πράγματα, ὁ αὐτ. Πολ. 538B: ἀπ. ταῖς ἐνεχυρασίαις, μὴ ἐμμένειν αὐταῖς, ὁ αὐτ. Νόμ. 949D.

II. ἀπιστώ, δὲν πιστεύω, Γρηγ. Ναζ.

ἀπειθήν, ἀπειθήσαν, Ἰων. ἀόρ. α' παθ. τοῦ ἀπείρημι. ἀ-πειθής, ἐς, ὁ μὴ ὑπακούων, παρήκωτος, Σοφ. Ἀποστ. 45: ἀπ. τοῖς νόμοις Πλάτ. Νόμ. 936D: ἐπὶ πλοίων, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρεῖχον, μέλλον δυσδοκίμου, Θουκ. 2. 84: πρὸλ. Ξεν. Ἰππ. 3. 6: ἀπειθέα τεύχειν, ἀπειθεῖαν ἀπερ-νάσθαι, εἶναι ἀπειθῆ, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 66: — Ἐπίρρ. ἀπειθῶς ἔχειν πρὸς τινα Πλάτ. Πολ. 391B. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀκαμπος, τραχύς, σκληρός, κέντρον Αἰδ. π. Ζ. 1. 55: σιδήρου ἀπειθεστέροι Φίλων 2. 87: ὀδόντες ἀπ., μὴ ὑποχωροῦντες, Ὀππ. Κ. 2. 511: χῶρος ἀπ., δυσχερής, Ἐρμησίαν. 5. 3.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ πείθων, ἀπίστευτος, μῦθος Θεῶν. 1235: ὁ μὴ προκαλῶν, μὴ διεγείρων τὴν ὄρεσιν, πρὸς τὴν γεῦσιν Ἀθήν. 87C: τὴν γεῦσιν ὁ αὐτ. 323A: οὕτως, ἐπὶ χωρῶν, Αἰδ. παρὰ Σουίδ.

ἀπειθία, ἦ, = ἀπειθία, Γλωσσ.

ἀπεικάζω, μέλλ. -άσομαι Ξεν. Ἀπομν. 3, 11, 1: -άσω, Πλουτ. 2. 1133A: — Παθ., ἀόρ. ἀπεικάσθη, Εὐρ., Πλάτ.: μέλλ. -σθήσομαι Θεμιστ.: προκ. ἀπεικάσμαι Πλάτ.: — οἱ μετ' αὐξήσεως χρόνοι ἀπεικάζω, ἀπεικάσαι, γράρονται ἀπηκ- ὑπὸ τὸ Βεκκίρου ἐν τῷ Πλάτ. Σχεδιαζῶ τι ἀπομοιούμενος τὸ πρωτότυπον, ἀπεικονίζω, ζωγράφω, ἀντιγράφω εἰκόνα. ἐπὶ ζωγράφων, τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάειν τὰ καλὰ τῶν ζώων Ἰσοκρ. 4B: τὸ σὸν γρῶμα καὶ σχῆμα Πλάτ. Κρατ. 432B: πρὸλ. Κριτί. 107D, Ε' διὰ χρωμάτων ἀπ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1: χρώμασι καὶ σχήμασιν Ἄριστ. Παιρ. 1. 4: μεταρ. ἀπ. ἐαυτὸν τιμ. συμμοροῦμαι πρὸς τινα, Πλάτ. Πολ. 396D: — Παθ., γίνεσθαι ὁμοίος, ὁμοιάζω, τιμ. αὐτόθι: 563A, Κρατ. 419C: ἀπεικασθεῖς θεῶν Εὐρ. Ἠλ. 979.

2) ἐκφράζει, παριστᾶν διὰ παραβολῆς, συγκρίσεως, ἔχομι' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι (ἔπειτα ἀκολουθεῖ ἡ σύγκρισις) Σοφ. Ἀποστ. 162, πρὸλ. Πλάτ. Θεαίτ. 167B: οἶος γὰρ Ἀχιλλεύς ἐγένετο, ἀπεικάσειεν ἂν τι καὶ Βρασιδαν ὁ αὐτ. Συμπ. 221C: τὸ θάλλειν τὴν αὐξην μοιδοκεῖ ἀπεικάειν τὴν τῶν νέων, ἡ λέξις θάλλειν μοι φαίνεται ἐκφράζει τὴν αὐξήσιν, ὁ αὐτ. Κρατ. 414A: ἀπ. διὰ τοῦ ῥῶ, ἐκφράζω διὰ τοῦ ἴσου -ρ, αὐτόθι 426E: — Παθ., ἀναπαριστάμαι, παριστᾶναι δι' ὁμοιωμάτων, τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθεῖσι ὁ αὐτ. Πολ. 511A: εἰς ὁμοιότητα ᾧ ἀπεικάετο (δὴλ. τοῦτου ᾧ) ὁ αὐτ. Τιμ. 39E: ἀπ. πρὸς τι, ἀναπαριστάμαι ἐν σχέσει πρὸς .. ἢ κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ .., αὐτόθι 29C.

3) ὁμοιάζω, παρομοιάζω, παραβάλλω πρὸς τι, τιμ. τι, Εὐρ. Ἰκ. 146, Πλάτ. Φαῖδων 76E, Γοργ. 493B, Συμπ. 221D, κ. ἄλλ.: οὐ τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ οὐ ἀπεικάεις, οὐχὶ τοιοῦτόν [ως εἰσὶν] πρὸς τὸ ὁποῖον τὸ παραβάλλεις, ὁ αὐτ. Φαῖδων 92B: — Παθ., παραβάλλομαι, παρομοιάζομαι, ὁ αὐτ. Νόμ. 905E. κ. ἄλλ.: ἀπροσώπως, ἀπεικάσται τῇ πορείᾳ, ἡ παρομοιωτικὴ γίνεται ἐν σχέσει πρὸς τὸ βᾶδισμα, ὁ αὐτ. Κρατ. 420D: ἀπεικάσται τοῖς καθεύδουσι αὐτόθι 421B. — Δί' σημασίαις αὐταῖς εἶναι συχνὰ παρὰ Πλάτωνι.

II. ὡς ἀπεικάσαι = ὡς ἐπεικάσαι, καθ' ὅσον δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, νὰ συμπεράνῃ ἐξ εἰκασίας, Σοφ. Ο. Κ. 16, Τρ. 141, πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 1298: ἴδε ἐπεικάσαι.

ἀπεικάσια, ἦ, ἀπεικόνισις, μίμησις καὶ ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 668B, Κριτί. 107B: — ὡσαύτως -ασμός, ὁ, Πορφ. π. Ἀποστ. 4. 7.

ἀπεικάσμα, ατος, τὸ, ὁμοίωμα, πηγήν ἀπεικάσματος Πλάτ. Κρατ. 402D, 420C. • ἀπεικάσματα ὁμοιώματα Ἡσύχ.

ἀπεικαστέον, ἦμ. ἐπιθ. τοῦ ἀπεικάζω, δεῖ ἀπεικάειν ἢ ἀπεικάσαι, Πλάτ. Φαῖδρ. 270E: τῶν μαχομένων ἀπειλητικά τὰ ἔμματα ἀπεικαστέον Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 8.

ἀπεικονίζω: μέλλ. -ίσω, (εἰκόν), ὡς τὸ ἀπεικάζω, παριστᾶν ἐν εἰκόνι, αὐτὸν ἀπεικονίσας ἔπλασε Πραξιτέλην Ἀνθ. Π. 12. 56: ἐκφράζω, αὐτόθι 127: — Παθ., τῆς μὲν εἰκόνας κατὰ θεῶν ἀπεικονισθείσης Φίλων 1. 106, 154, καὶ ἄλλ.

ἀπεικόνισμα, τό, = ἀπεικάσμα, Ἐπιστ. Σωκρ. 20, συχν. παρὰ Φίλων καὶ Ἐκκλ.: — ὡσαύτως ἀπεικόνιστες, ἦ, Βυζ., καὶ ἀπεικονισμός, ὁ, Ἐπιφάν. = ἀπεικάσια.

ἀπεικόντως, ἀπεικικός, ἴδε ἐν λ. ἀπεικόνως.

ἀπ-εἰλέω: μέλλ. -ήσω, = ἀπειλλω (ἴδε ἐν λ. εἰλω) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ. ἔς ἀπορίαν ἀπειληθεῖς ἢ ἀπειλημένος, περιελθὼν εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, Ἡρόδ. 1. 24., 2. 141: ἔς ἀναγκαίην ἀπειλημένος, ὁ περιελθὼν εἰς ἀνάγκην, ὁ αὐτ. 8. 109: ἀπειληθέντες ἐς σπεινόν, βίη συνωπθέντες εἰς σπεινόν, ὁ αὐτ. 9. 34.

II. ἐκτυλίσσω, ἀποκυλίω, Ἡρων. Λύτομ. 248.

ἀπειλέω: ἀπειλήτην, Ἐπ. ἀντὶ ἡπειλήτην, γ' οὐκ. παρακ.

ἐνεργ., Ὀδ. Α. 312: μεταγεν. Ἐπ. ἐνεστ. ἀπειλέω Μουσαῖος 122, Νόνν. Δ. 20. 204: μέλλ. -ήσω, κτλ. (ἀπειλή). Ἐπιεικύνω τι εἶπε ὡς ὑπόσχεσιν εἶπε ὡς ἀπειλήν. I. ἐνίοτε ἐπὶ καλῆς σημασίᾳ, ὑποσχεσθαι, οὐδ' ἡπειλήσεν ἀνοκτι... βέξειν κλειθὴν ἐκα-τόμυρον (ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει: οὐδ' ἠθέτασεν) Ἰλ. Φ. 863, πρὸλ. 872: — ὡσαύτως, κομπίζω, μεγαλῶ, καυχῶμαι, ὡς ποτ' ἀπειλήσει Οἰ. 130: ἡ μὲν ἀπειλήσας βλητάρμονας εἶναι ἀρίστους Ὀδ. Θ. 383: πρὸλ. ἀπειλή I.

II. κωμικῶς ἐπὶ καλῆς σημασίᾳ, ἀπειλῶ, φοβερίζω. Λατ. minari, παρ' Ὀμ. ἡ ἀπολ., ὡς ἐν Ἰλ. Β. 665, Ὀδ. Φ. 368, ἢ (συνγρότερον) μετὰ δότ. προσώπ., ὡς ἐν Ὀδ. Υ. 372, κτλ., καὶ συχν. μετὰ ταῦτα: ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτ.: αἴψα δ' ἀνα-στάς ἡπειλήσεν μῦθον, εἶπεν ἀπειλητικὸν λόγον, Ἰλ. Α. 388: ἀπειλάς ἀπ. ἴδε ἐν λ. ἀπειλή: δεῖν ἀπειλήσων ἐπη Εὐρ. Ἰκ. 542: συγχάσις ὡσαύτως καὶ μετ' οὐδέτ. ἀνωτονι. ἢ ἐπιθ., ἀπ. τὸ γε θυμῷ Ἰλ. Ο. 212: ταῦτα, πολλά ἀπ. Ἡρόδ. 7. 18., 1. 111, Θουκ. 8. 33, κτλ.: πύργους δ' ἀπ. δεῖν Ἀισχύλ. Θ. 426: τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις Σοφ. Ο. Κ. 817. 2) μετ' αἰτ. τοῦ πράγματος, δι' οὗ ἀπειλεῖ τις τινα, ὁ κινάτορον ἀπ. τιμ. Ἡρόδ. 4. 81: ἔϊφος Πλουτ. Πομπ. 47: ζημίαις ἀπ. κατὰ τινος ὁ αὐτ. Κίμωλ. 39.

3) ἐξηρατῆμαι προτάσεις προσετίθεντο κατ' ἀπαρέμματα μέλλοντος, γέρας.. ἀραιρήσθησι ἀπειλεῖς Ἰλ. Α. 161, πρὸλ. Ο. 179, Ὀδ. Α. 313 (ἴδε ἀνωτ. I.) καὶ ἡ αὐτῆς σύνταξις: ἐξολοθῆσεν ἐν χερσὶν σφέας.. ἡπειλεῖ ἐκτραῖφειν Ἡρόδ. 6. 37: ἀπ. δράσειν τὴν Εὐρ. Μῆδ. 287. ἀπ. ἀποκτείνων Λυσ. 98. 43: σπα-νίως κατ' ἀπαρ. ἐνεστ., ἦπ... ἔλκεται Ἰλ. I. 682: μεθ' Ὀμ. κατ' ἀπαρ. ἀόρ., Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 4, Ἐλλ. 5. 4, 7, Θεόκρ. 24. 16, (παραλειπομένου τοῦ ἀν. ἴδε Κόβητον, V. LL. 97). 4) παρ' Ἄπτ. ὡσαύτως, ἀπ. ἔτι... ὡς... Ἄριστοφ. Πλ. 88, Ξεν. Ἄν. 5. 5, 22, κτλ.: ἀπ. τιμ. εἰ μὴ .., ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 5. 12.

III. Παθ., ἀπειλοῦμαι, ἐπὶ προσώπων, ἐκφοβίζομαι δι' ἀπειλῶν, ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 31. 2) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀπειληθέντα = αἱ ἀπειλαί, Πλάτ. Νόμ. 823C: — ἀλλὰ παρὰ μεταγεν.

IV. ἀπειλοῦμαι εὐρηται ὡς ἀπὸ, Ἄπτ. Ἐμφ. 3. 29, Πολύαν. 7. 35, Πρᾶξ. Ἀποστ. δ', 17, Κλήμ. Ἄλ. 142.

ἀπειλή, ἦ, τὸ πλεῖστον κατὰ πλῆθυν. ἀριθμ., ποιμπώδεις, με-γάλαυχοι ὑποσχέσεις, κομπασμοί, «μεγάλα λόγια». ποῦ τοι ἀπειλά-ας.. ὑπέσχεο οἰνοποτάζων; Ἰλ. Υ. 83, πρὸλ. ἀπειλέω I.,

II. συνθ., ἀπειλαί, φοβερισμοί, ποῦ τοι ἀπειλαί οἰχόντων, τὰς Τρωσιν ἀπειλέων εἰς Ἀχαιῶν; Ἰλ. Ν. 219: οὐδέ.. λήθεται ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ πρῶτον ἐπηπειλήσει Ὀδ. Ν. 126, πρὸλ. Ἰλ. Π. 201, Ἡρόδ. 6. 32: εὐθύνουσιν ἀπει-λάς καὶ πληγάς Πλάτ. Πρωτ. 325D, Αἰσχύλ. Πρ. 174, κτλ.: — καθ' ἑνικ. ἀριθμ., ἐπαπειλήσις ποινῆς, Σοφ. Ἄντ. 153, Θουκ. 4. 126, Πλάτ. Νόμ. 668B: ἀπειλής ἔνεκα τοῖς ἐν τῷ Ταρταρῷ Ἄριστ. Ἄναλυτ. Ὑστ. 2. 11, 8 (ἐτυμολογία ἀμφίβολος).

ἀπειλήμα, ατος, τό, = ἀπειλή, κατὰ πληθ., Σοφ. Ο. Κ. 660, Νικήτ. Χων. 281.

ἀπειλητήρ, ἦρος, ὁ, ὁ ἀπειλῆς ἐκφέρων, κομπαστής, Ἰλ. Η. 96, Καλλ. εἰς Ἀἰλ. 69, Ἀνθ. Π. 6. 95: — ἡτέρα, ἦ, ὡς θηλ. ἐπίθ., Νόνν. Δ. 2. 257.

ἀπειλητήριος, α, ον, ὁ, ἀπειλητικός, «φοβεριστικός», λόγος Ἡρόδ. 8. 112.

ἀπειλητής, οὔ, ὁ, = ἀπειλητήρ. Διόδ. 5. 31.

ἀπειλητικός, ἦ, ὄν, = ἀπειλητήριος, ῥήσεις Πλάτ. Φαῖδρ. 268D: νόμιμα ὁ αὐτ. Νόμ. 823C: ἴδε ἐν λ. ἀπεικαστέον. — Ἐπίρρ. — ὡς Γρηγ. Νύσσ.

ἀπειλη-φόρος, ον, ὁ φέρων ἀπειλάς, Ἰω. Χρυσ. ἀπειλικρινέω, καθιστῶ εἰλικρινές, καθαρίζω, Συνέσ. 126D, Ρήτορες (Waltz) τ. 1. σ. 604.

ἀπειλλω, ὁμοιον τῷ ἀπειλέω, ἀπωθῶ, ὀψῶ ὀπίσω, ἀλλ' εὐρηται πιθανῶς μόνον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἀττικῇ δικανικῇ φράσει, ὅστις ἀπειλλῆ (ἀπίλλη, Scheibe) τῇ θύρᾳ, ὅστις κλειεῖ τὴν ὁδὸν διὰ θύρας, παρὰ Λυσ. 117. 37: πρὸλ. ἐξείλω, Βουτρεμ. Λεξίλ. ἐν λ. εἰλεῖν 10.

ἀπειμι (εἰμί): παρατ. ἀπῆν. θ' ἐν ἀπῆσθα Σοφ. Φ. 379: Ἐπ. ἀπέην, γ' πληθ. ἀπεσαν, Ὀμ.: μέλλ. ἀπέσομαι Ἄριστοφ. Νερ. 887, Ἐπ. ἀπέσομαι Ὀμ., γ' ἐν ἀπέσομαι Ὀδ. Τ. 302. Ἀπουσιάζω, εὐρίσκομαι μακρᾶν, λείπω, Ὀμπερ., ὁπότε πά-τρως ἢς ἀπέσιν ἀνήρ τόσσον χρόνον Ὀδ. Τ. 169, Υ. 155, κ. ἄλλ.: ἔάν θ' ἀπῆ τούτων τὸ χαιρὸν Σοφ. Ἄντ. 1169: ἀπ. ἀπὸ τινος Θουκ. 1. 141: μετὰ δότ., φίλοισιν Εὐρ. Μῆδ. 179, πρὸλ. Τρω. 393, Ἡρόδ. 4. 1, Θουκ. 2. 61, κτλ.: ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, 2) ἀπολ., εἶμαι μακρᾶν ἢ ἀπὸν, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐλλείπω, οἱ τ' ὄντες οἱ τ' ἀπόντες, ὁ ἐ. σύμπατες, ἄπαντες, Σοφ. Ἄντ. 1109: τὰς οὐσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπιδας ὁ αὐτ. Ἠλ. 306: ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Εὐρ. Ἰκ. 312: τοῦ θεοῦ ἀπέοντος, μὴ ὑπολογί-ζομένου τοῦ θεοῦ, Ἡρόδ. 6. 53: — κατὰ γ' πληθ. τοῦ παρατ. τὰ χειρότερ. ἐνίοτε συγγέουσι τὸ ἀπῆσαν πρὸς τὸ ἀπῆσαν, ὡς π. χ. ἐν Θουκ. 1. 42.

ἀπειμι, (εἰμί, τὸ πορεύομαι) χρησιμεῖον ὡς μέλλ. τοῦ ἀπέρ-γομαι: ἀπαρ. ἀπεινάει, ἐν Ἀνθ. Π. 11. 404 χάριν τοῦ μέτρου ἀπίναι. Ἀπέρομαι, ἀναχωρῶ, ἐγὼ μὲν ἀπειμι, σὺς καὶ

κεῖνα φυλάξων, σὸν καὶ ἐμόν βίον Ὀδ. Ρ. 593, κ. ἀλλ. οὐκ ἀπει· ἀπιθι, «πήγαινε λιπὸν», Σοφ. Ο. Τ. 431· ἀπίων σίχθησθαι Δημ. 246.18, Ἰσοκρ. 376C· οἱ πέρθεοι περὶ τὸν σπονδῶν ἀπίων Θουκ. 4. 39· — ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀπίασί τε οὐδενὶ κόσμῳ, καὶ θὰ υποχωρήσῃσιν ἀτάκτως. Ἡρόδ. 8. 60, 3· παρὰ Κύρου δούλου ἔντος οὐδεὶς ἀπῆι πρὸς βασιλέα, οὐδεὶς ἠτύομαι... Ξεν. Ἀν. 1. 9, 29· ἀπ. πάλιν, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, αὐτόθι 1. 4. 7, πρβλ. 15· οὐτως, ἀπιτε ἐς ὑμέτερα, ὑποστρέψατε εἰς τὰς πατρίδας σας, Ἡρόδ. 6. 97· ἀπιμεν οἴκαδε Ἀριστοφ. Σπ. 255· ἀπίσαν ἐπ' οἴκου Θουκ. 5. 36· εἰς τὴν πατρίδα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 26· — ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἀποχωρῶ, ἐλαττοῦμαι, ἀποσύρομαι, «πραβοῦμαι», Ἡρόδ. 2. 108· — ἀπ. ἐπὶ τι, ἀπέρχομαι εἰς ἀναζήτησιν πράγματός τινος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 80· — μὴνός ἀπίοντος, ἀντὶ τοῦ συνθηθετέρου φθίνοντος, Δημ. 238. 3, Σπύλ. Ἐπιγρ. 3658· — ἐπὶ θανάτου, οὐκ εἰδότας μετὰ μικρὸν ἀπίασιν Λουκ. Τιμ. 15, Φιλόστρ. 825.

2) μετὰ συντοίχ. αἰτιατ., τραχεῖαν ἀπίεταν (ἔνν. ὁδόν) Πλάτ. Φαῖδρ. 272C.

ἀπειπον, ἀπαρ. ἀπειπεῖν, Ἐπ. ἀποῦσεῖν, ἀποῦσεπέμν, καὶ μετοχ. ἀποῦσιπών, ὁ ἔ. ἀποφειπεῖν, Ἰλ. Τ. 35 κτλ.: σπαυώτερ. ἀορ. α' ἀπέπας (μετοχ.) Ἡρόδ. 3. 153, ἀπέπας (β' ἐν τῆς ὀριστ.) Σοφ. Ἀντ. 405· μέσ. ἀπειπέμην Ἡρόδ. 1. 59., 5. 66, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 16, 4· ἄλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττικαῖς: ὁ ἐν χρήσει μέλλον εἶναι ἀπερῶ: πρμ. ἀπειρήκα, κατὰ τὸ πλείστον ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σημασι. IV 2: — Παθ.: μέλλ. ἀπορρηθήσομαι Λυσ. ἔνθα κατωτ.: ἀορ. ἀπερρήθην Πλάτ. Νόμ. 923A, Δημ. 899. 14: ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. παραλαμβάνοντα ἐκ τοῦ ἀπαυδῶν καὶ ἀπόφνημι, καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζογραφίᾳ ἐκ τοῦ ἀπαγορεύω. Ὀμιλῶ μετὰ παρρησίας, ἐλευθεροστομῶ, διακηρύττω, μῦθον, ἀληθεῖην, ἐφημοσύνην, ἀγγελίην ἀποειπεῖν, Ὀμ., μνηστήρεσσιν ἀπειπέμν (πιθ. μνηστήρος ἀποειπέμν), ἀπαγορεύσαι (Σχολ.), «κλιώσαι καὶ τοῖς λόγοις ἀποτρέψαι» (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 91· ἴν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπῶ, ὅπως ἄνευ περιστροφῶν καὶ μετὰ παρρησίας εἴπω εἰς ὑμᾶς, αὐτόθι: 373, Ἰλ. 1. 309· ῥῆσιν ἀπερεῖν, κομῆσαι προφορικῶν ἀγγελῶν, Ἡρόδ. 1. 152: — οὕτω καὶ κατὰ μέσ. ἀορ., ἀπειπασθαι θανάτῳ Ζημιούσιν Ἀριστ. π. Θουμ. 84.

II. ἀρνούμαι, δὲν συγκατατίθεμαι, δὲν παρέχω, ὑπόσχεο καὶ κατὰ νευσον, ἢ ἀπέειπ' Ἰλ. Α. 515, πρβλ. I. 506. 675· ἔμφραθι ἢ ἀπέειπε Πλάτ. Πολ. 523A.

III. ἀπαγορεύω, (ὁ πρβλ. I) συνηβέσθ. παρὰ πεζ. ἀπ. τιμὴ μὴ ποιεῖν Ἡρόδ. 1. 155, Σοφ. Ο. Α. 1760, Ἀριστοφ. Ὀρν. 556 καὶ ἄνευ τοῦ ἀπαρ., ἀπειπῶν ἐρεῖται μετὰ ἄλλων Ἀισχύλ. Ἀγ. 1333, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 405· ἀπ. τιμὴ τι Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 19: — Παθ., ἀπειρησθαι γὰρ οἱ.. μὴδενὶ ἐπιδεικνύται Ἡρόδ. 6. 61· τὸ ἀπειρημένον, ἀπαγορευμένον πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 3. 52, Ἀντιφῶν 121. 42· ἀπειρηται δὲ τοῦτο τῷ νόμῳ Ξεναρχ. ἐν «Πορτύρα» 1. 7.

IV. ἀποκηρύττω, δὲν ἀναγνωρίζω, ἀπορρίπτω, ἀφίνω, μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπ. μῆνιν Ἰλ. Τ. 35· καὶ οὐχὶ σπανίως παρὰ πεζοῖς, ὡς εἶτε καὶ.. ἀπερέουσι.. τὴν.. συμμαχίην Ἡρόδ. 7. 205· ἀπειπεῖν.. κηρύκων ὑπο.. πατρῶσαν ἔστιαν, ἀποκηρύξαι δημοσίᾳ διὰ κηρύκων, Εὐρ. Ἀλκ. 737· τὸν υἱὸν ὑπὸ κήρυκος ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 928D· πόνους Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1354· προεβλιναν Θουκ. 5. 43., 6. 89· ἔμιλλαν Δυσ. 112. 39· ταῦτα μὲν οὖν ἀπειποῖ τις ἂν Δημ. 551. 19· ἀπ. τὴν στρατηγίαν, παραιτούμαι ἀπὸ τῆς στρατηγ., Ξεν. Ἀν. 7. 1 ἐν τέλ. τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 13· ἀπ. γυναῖκα, ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτῆς, διατείνωμαι, Πλούτ. Λούκουλλ. 38: — οὕτως ἐν τῷ παθ., αἱ σπονδαὶ οὐκ ἀπείρητο, δὲν εἶχον ἀναίρεθῆ, διετέλουσι ἰσχύουσαι, Θουκ. 5. 48· τὰς σπονδὰς ἀπορρηθήσασθαι Λυσ. 165. 28: — (πιθ. οὐδέποτε μετὰ γεν. πράγματος, διότι τὸ ἐν Ἰλ. Γ. 406 ἦδη ἀναγινώσκειται (ἡγουμένου τοῦ Ἀριστάρχου) θεῶν δ' ἀπέδικε κελεύθου. ἴδε Spritz ἐν τόπω): — οὕτως, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἀπείπασθαι Ἡρόδ. 1. 59., 4. 120, 125· ἀπ. ὄψιν, ἀverguncare, ἀλεξήσαι, ἀποτρέψαι, ὁ αὐτ. 5. 56· ἀπ. τὸν υἱόν, τὸν πατέρα Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 16, 4· ἀπ. γνώμην, ἀνατίθεσθαι Πλούτ. Καῖσ. 8.

2) ἀμεταβ., ἀποκάνω, καταβάλλομαι, ἐξανλοῦμαι ἐν κοπιώσεως, ἐπεὶ δ' ἀπέειπε Σοφ. Τρ. 789, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 306, κτλ.· ἀπειρηκὸς σῶμα Ἀντιφῶν 140. 27· οὐ γὰρ που ἀπεροῦμεν, δὲν θὰ ἐνδομάχομεν, Πλάτ. Θεαῖτ. 200D· ἔως ἂν ἀπείπωσιν Δημ. 1265· ἐν τέλ. οἰδιὰ τὸν χρόνον ἀπειρηκότες Ἀριστ. Πολ. 7. 9, 9· οὐδ' ἀπέειπεν.. φάτις, δὲν ἐξέλιπε, δὲν ἀπέτυχε, δὲν ἔμμεν ἀνεκπλήρωτος, Ἀισχύλ. Θ. 840.

6) μετὰ δοτ. προσ. ἐπιλείπω ἢ εἶμαι ἐλλείπει πρὸς τινα, οὐκ ἀπειρηκὸς φίλος Εὐρ. Μῆδ. 460, πρβλ. Ἀνδρ. 87.

γ) μετὰ δοτ. πράγμ., ἀποτυγχάνω, ὑπολείπομαι ἐν τινι, ἀπειρηκῶτων δὲ χρήμασι, ὁ ἔ. νῦν ὅτε ἐπτώχευσαν, Δημ. 30 ἐν τέλ. ἀπ. σώμασι Ἰσοκρ. 59C, Λουκούρε 153. 4· ἀλλά,

δ) ἀπ. κακοῖς, ἄλγει, ὑποκίπτεται Πόρσ. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 91, Ἐκ. 942· οὕτως, ἀπ. ὑπὸ πλῆθος κακῶν Ξεν. Ἐλλ. 6. 3, 15· ἀπ. πρὸς τὸν φόνον Πλούτ. Κεφάλμ. 18.

ε) ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἀπ. ταλαιπωροῦμεναι Ἀριστοφ. Λυσ. 778· φέροντες ἀπεροῦσιν, θὰ ἀποκίμωσι πληρώνοντες, Θουκ. 1. 121· ἀπ. καθήμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 228B· ἀπ. λέγων ὁ αὐτ. Νόμ. 769E· ἀπειρηκὰ σκοπῶν ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 91D, κτλ.

ἀπειράγαθῶ, πράττω τι ἀγνοῶν εἰ ὤφειλε ἢ βλάπτει, εἶμαι ἄπειρος τοῦ ὁρθοῦ, πολλοὶ γὰρ ἀπειραγαθήσαντες, ἅμα τῷ ὑβρῶ καὶ τῷ ζωτικῶν πνεύμα κενωσαντες ἀθρόως ἀπέκτειναν τὸν ἄνθρωπον Παῦλ. Αἰγ. 6. 50.

ἀπειράγαθία, ἢ, ἄγνοια τοῦ ἀγαθοῦ, μωρία, ἀνοησία, Κλήμ. Ἀλ. 190, Ἰεροκλ. παρὰ Στωβ. 415. 55.

ἀπειρ-ἀγαθος, ον, ὁ μὴ ἔχων πείραν ἢ γῶσιν τοῦ ἀγαθοῦ, ἀνόητος, μωρός, ὡς τὸ ἀπειρόκαλος, Ἐκκλ.: — Ἐπίρρ. -ῶως Διόδ. 15. 40.

II. ὁ ἄπειρον κεκτημένος ἀγαθότητα, Ἐκκλ.

Ἀπειραῖος, α, ον, Ἱππειώτης, καὶ ἐπίρρ. Ἀπειρηθεν, ἐξ Ἱπείρου, ἀμρότερα ἐν Ὀδ. Η. 8· γρηῖς Ἀπειραῖη.. τὴν ποτ' Ἀπειρηθεν νέες ἡγάγον. Ἀπειρηθὲ δὲ φαίνεται ὅτι εἶναι Ἀπειρος γῆ, (ἐκ τοῦ ἀ-πειρος), τόπος φανταστικός, (πρβλ. Ὑπερετή) — τὸ εἶναι Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἱππειρος.

ἀπειράκις, ἐπίρρ. (ἄπειρος) ἀναριθμήτους φορές, πλειστάκις, Ἀριστ. Φυσ. 2. 1, 8, καὶ ἀπειράκις ἐκάστοτε γεγενημένου ἐξ ἀλλήλων ὁ αὐτ. περὶ Ξενοφάνους 2. 2· πολλακίς μᾶλλον δ' ἀπειράκις ὁ αὐτ. Πολ. 7. 10, 7· οὐχ ἅπαξ οὐδὲ δις ἀλλ' ἀπειράκις ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 1. 3, 12.

ἀπερ-ἀνδρος, ον, ἐπὶ παρῆνον, ἢ μὴ λαβοῦσα πείραν ἀνδρός. — Ἐπίρρ. -δρωσ, Βυζ., ἴδε Ἰσχύλ. ἐν λέξ. μνηστή.

ἀπειραντος, ον, ἴδε ἐν λ. ἀπέραντος.

ἀπειρ-ἀριθμος, ον, ἄπειρος τὸν ἀριθμὸν, ἀναριθμητος, Βυζ.

ἀπείραστος, ον, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πειρασμόν, ὁ γὰρ Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν Ἐπιστ. Ἰακώβ α', 13.

ἀ-πείρατος, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ ἀπείρητος.

ἀ-πείρατος, ον, ἀντὶ ἀπείραστος, ὡς τὸ θαυμαστός ἀντὶ τοῦ θαυμαστός, Βοικχ. Πίνδ. Ο. 6. 54 (90).

II. ἀντὶ τοῦ ἀπείρατος, Ὀρφ. Ἀποσπ. 9. 1.

ἀπειράχως, ἐπίρρ. κατ' ἀπείρους τρόπους, ἀληθεῖν μὲν γὰρ ἀπλῶς, ψεύδεσθαι δὲ ἀπειραχῶς παρέχει τὰ πράγματα Πλούτ. 2. 732E.

ἀπειράχθον, Ἐπ. ἀποεργαθον ποιητ. ἀορ. β' τοῦ ἀπείργω, ἀποκλείω, ἀποχωρίζω, δὲν ἀφίνω νὰ πλησιάσῃ τις, Πηλεῖωνα δόλω ἀποεργαθε λαοῦ Ἰλ. Φ. 599, ῥάκεα μεγάλης ἀποεργαθε οὐλήρης, ἀρπείλεν (Σχολ.), Ὀδ. Φ. 221· ἦν μὴ σε.. τῆσδε γῆς ἀπείραθή Σοφ. Ο. Κ. 863. Περὶ τοῦ τύπου ἴδε ἐν λ. σχέθω.

ἀπείργω, ἴων. καὶ Ἐπ. ἀπέργω, ποιητ. Ὀμ. δὲ καὶ ἀποεργω (ὁ ἔ. ἀποφείρω): μέλλ. ἀπείρξω: ἀορ. β' ἀπείραγαθον (ὁ ἴδε) ὡσαύτως, ἀορ. α' ἀπερῆξα Σοφ. Αἴ. 1280, Θουκ. 4. 37, κτλ.· ἀπαμακρύνω, δὲν ἀφίνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ, μετὰ γεν., ὁ δὲ Ἰρώας.. αἰθούσης ἀπέεργεν Ἰλ. Ω. 238· σφέας θυσίων ἀπέρξει Ἡρόδ. 2. 124· ἀπ. πόλεως Λυγῶν Δίωχ. Θ. 471· ἐγὼ σφ' ἀπείργω.. χαρας Σοφ. Αἴ. 51· καὶ οὐκ ἐστὶν ὅτε Ξενηλασίαις ἀπείργω-νεν τινὰ ἢ μαθήματος ἢ θεάματος Θουκ. 2. 39, πρβλ. 3. 45· νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις; ἀποκλείεις ἡμᾶς ἐκ τῶν εὐεργετημάτων τῶν νόμων; Ἀριστοφ. Σπ. 467· οὕτω, δέιπνον ἀπ. τινὰ Κρατῆν ἐν Ἀραπέτιον 1· ὡσαύτως, ἀπ. τινὰ ἀπὸ τίνος Ἡρόδ. 9. 68.

— Μέσ., ἀπέρχομαι ἀπὸ τίνος, ἀπομακρύνομαι, τινός Πλάτ. Νόμ. 879D.

2) ἀποκλιώω τινὰ νὰ πράξῃ τι, ἐμποδίζω, προλαμβάνω μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρμ., ἀπ. τινὰ ποιεῖν Σοφ. Αἴ. 70, Εὐρ. Ρῆσ. 432· ἢ μὴ ποιεῖν ὁ αὐτ. Ἐλ. 1559· ἀπ. τι μὴ γίγνεσθαι Πλάτ. Νόμ. 837D. — Παθ., ἀποκαλιώομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πράξω τι· ἀπτεσθαι τίνος ὁ αὐτ. Παρμεν. 148E.

3) μετ' αἰτ., παρεμποδίζω, κλιώω, ἀποκρούω μικρὰς δὲ λίθος μέγα κυμ' ἀποεργεῖ Ὀδ. Γ. 295· τίς ταῦτ' ἀπείρξεν; Σοφ. Αἴ. 1280· νόσους ἀπ. Εὐρ. Ἰων 1013· — οὕτως ἀποκλ., ἀλλ' ἀπείργει θεός, ἀλλ' ὁ θεὸς νὰ μὲς φάξῃ, Σοφ. Αἴ. 949· ἔπου ιη.. καύμα ἀπείργει Πλάτ. Τιμ. 22E, κτλ.

6) νόμος οὐδεὶς ἀπ., παρκαλιώει, ἀναχαίρει, Θουκ. 2. 53· τὴν βίαιον τροφὴν ἀπ., ἀπαγορεύει, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 4. 7. — Παθ., φυγῆ ἀπείργόμενος Ξεν. Ἐλλ. 1. 4, 15.

γ) ἐν Ἡρόδ. 2. 99, τὸ ἀπεργμένον εἶναι ἡ παλαιὰ κώπη τοῦ Νείλου ἀποξηρανθεῖσα διὰ τῆς ἀπορρῆξεως τοῦ ποταμοῦ πρὸς διογέτευσιν τῶν ὑδάτων εἰς ἄλλα μέρη· ὅθεν ἡ ἀνωτέρω φράσις, ὁ ἀγκῶν.. ὅς ἀπεργμένους ῥέει, πρέπει νὰ ἐρμηνευθῆ: ὁ βραχίων δατις σχηματίζεται ἀπορραττομένου τοῦ ὕδατος.

II. χωρίζω, ὅθι κληῖς ἀποεργεῖ αὐχένα τε σηθῆσ τε Ἰλ. Θ. 325· κτλ οὕτω, χρησιμεύω ὡς ὄριον, περιβάλλω, ἐπὶ θαλάσσω, ποταμῶν κλ., ὁ Ἄλλυς ἐνθεν μὲν Καππαδόκα ἀπέργει, ἐξ εὐωνύμου δὲ Παφλαγόνος Ἡρόδ. 1. 72· πρὸς βορρῆν ἄνεμον ὁ Κεραμεικὸς κόλπος ἀπέργει αὐτόθι 174, πρβλ. 204., 2. 99., 4. 55.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων ὀδοπορούντων, ἐπηρευέτο, ἐν ἀριστερῇ μὲν ἀπέργων Ροίτειον πόλιν κλπ., ἔχων τὸ Ροίτειον πρὸς ἀριστερὰ, Ἡρόδ. 7. 43· ἐκ δεξιῆς χειρὸς τὸ Πάγγαιον οὐρος ἀπ. αὐτόθι 112, πρβλ. 109., 8. 35.

III. κατακλιώω, περιορίζω, ἐντός ἀπ. ὁ αὐτ. 3. 116· ἀπεργμένος ἐν τῇ ἀκροπόλει ὁ αὐτ. 1. 154, πρβλ. 5. 6, 4· τοὺς ἐν τῷ ἴρῳ ἀπεργμένους ὁ αὐτ. 6. 79.

ἀπείρατος, α, ον, (ος, ον, μόνον ἐν Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 225),

ἐκτετατός ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἄπειρος (σημασία II), ἀπέραντος, ἄπειρος, μέγας, γαῖα, δίκτυς Ἰλ. Υ. 58, Ὀδ. Α. 621· ὄρηις Βατραχου. 4: ἀναριθμητος, πολὺς, ἄνθρωποι, ἄνδρες, ἔεδνα,

ἀποινα Ὀδ. Τ. 174, Ἦσ. Ἀποσπ. 39. 4, κτλ.: ὡσαύτως, ἀπ. εἶδος, ἄρατος καλλογή, Ἦσ. Ἀποσπ. 73. 3. — ἀπαξ παρὰ Τραγ., ἀπ. πόνοι Σοφ. Αἴ. 928 (λυρ.) : — τὸ οὐδέτερον ὡς ἐπίρρ., Κόντ. Σμ. 2.179. Πρβλ. ἀπειρίτος, ἀπερισταίος.

Ἀπειροῦθεν. ἴδε Ἀπειράτος.

ἀπειρήκα, ἴδε ἀπέπειον.

ἀπ-ειρητέος, α, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ., ἀπογνωστέος, Νικήτ. Χρον. 179Α.

ἀπειρήτος. Δωρ. καὶ Ἀπτ. ἀπειράτος, ὄν ὡσαύτως ἦ, ὄν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 133. — ὁ ἄνευ πείρας, δοκιμῆς, ἐπομένως.

I. ἐνεργ. ὁ μὴ δοκιμάσας τι, μὴ ἐπιχειρήσας τι, μετὰ γεν., ἀπείρητος.. σταθμίοιο, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Μ. 304· ἀπολ., ὁ μὴ ἐπιχειρών, μὴ τολμών, Πινδ. I. 4 (3). 50.

2) ὁ μὴ δοκιμάσας, ὁ μὴ ἔχων πείραν τινος, μὴ γινώσκων τι, φιλότιμος Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 133· οὐκ ἀπείρατος καλῶν Πινδ. Ο. 11 (10). 18· ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπ. δόμοι, ἐπεσκέψαντο δηλ. αὐτοὺς ἀλλοδαποί, ὁ αὐτ. Ν. 1. 33· ἀπ. πολεμίας σάλπιγγος, ὁ μὴ ἀκούσας ποτὲ πολεμίας σάλπιγγα, Δημόδ. 180. 1. — ἀπολ., ὁ μὴ ἔχων πείραν, ἀπειρος, ἀντίθ. τῷ εὐ εἶδος Ὀδ. Β. 170, Πινδ. Ο. 8. 80 : — Ἐπίρρ. ἀπειρήτως ἔχειν τινός Πασ. 10. 7, 1.

II. παθ., ὁ μὴ δοκιμασθεὶς, μὴ ἐπιχειρηθεὶς, ἀλλ' οὐ μὴν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται.. ἢ τ' ἀλκήεις ἦ τε φόβοιο Ἰλ. Ρ. 41· (ἐνθα ὄμοι, ὁ Εὐστέ. ἀθ. ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ὑπὸ τὴν σημασίαν. I. 2) ἔστω μὴδὲν ἀπ. Ἠρόδ. 7. 9, 3· οὐδὲν ἀπείρατον ἦν τούτοις κατ' ἔμοῦ Δημ. 310. 11, πρβλ. Λουκ. Τδξ. 3.

ἀπειρία, ἦ, (ἄπειρος Β), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐμπειρία, ἔλλειψις πείρας, ἄγνοια, ὥστε μὴτε ἀπειρία ἐπιθυμησάτι τινὰ τοῦ ἔργου, ὑπὸ ἀπειρίας, Θεουκ. 1. 80· ἐμπειρία τε τῆς ἀπειρίας κρατεῖ Εὐρ. Ἀποσπ. 622· ἢ ἐμπειρία τέχνην ἐποίησεν.. ἢ δ' ἀπειρία τύχην Πῶλος, παρ' Ἀριστ. ἐν Μεταφ. 1. 1, 5· ὑπὸ ἀπειρίας Πλάτ. Θεαιτ. 167D· εἰ ἀπειρίαν, ὁ αὐτ. Γορ. 518D.

2) μετὰ γεν. πράγμ., τοῦ θανεῖν Εὐρ. Φοίν. 9· ἀπ. μέθης ὅταν τις δὲν εἶναι συνειδημένος νὰ μεθύῃ καὶ παρεκτρέπῃται, Ἀντιφῶν 127. 22· ἀπ. ἔργου Ἀνδοκ. 23. 37· μουσικῆς ἀπειρία Φιλέταρ. ἐν Φιλαύλου 1· δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτῶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι Πλάτ. Πολ. 487B· ἀπειρήσει νόσιο [μετὰ ἰ], Ἀνθ. II. παράρτ. 270.

ἀπειρία, (ἄπειρος Β), ἦ, τὸ ἀπειρον, τὸ μὴ ἔχον πέρασ, Ἀναξαγ. παρ' Ἀριστ. Μεταφ. 1. 7, 2, Πλάτ. Φιλ. 16C· ἀπ. χρόνου ὁ αὐτ. Νόμ. 676A· ἀπ. τῶν κόσμων Ἐπίκουρ. παρὰ Διог. Α. 10. 45.

2) ἀπειρον διάστημα, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 9, 15.

ἀπειρίτως, ὄν, = ἀπερισταίος, Ὀδ. Κ. 195, Ἦσ. Θ. 109.

ἀπειρο-θάβης, ἔς, ὁ ἀπειρώς θαβύς, ὁ ἔχων ἀπειρον βάθος, Συναεσ. Ὑμν. 171.

ἀπειρο-θίως, ἐπίρρ. ἄνευ πείρας τοῦ βίου, ἀπειροθίως διακείσθαι παρὰ Στοδ. 416.

ἀπειρό-θουλος, ὄν, ὁ ἀπείρους ἔχων βουλήσεις, Μάξιμ. Ὀμολ. τ. 2. σ. 25, Ἐκκλ.

ἀπειρό-γαμος, ὄν, μὴ λαθῶν πείραν γάμου, ἄγαμος, παρθένος, νύμφα ἀπειρόγαμος Εὐθουλ. ἐν Ἠχοῖ 1, Νόνν. Δ. 13. 98, κόρη Εὐσεβ. VI. 640D, IV. 881C, Γρηγ. Ναζ., κλ.

ἀπειρό-γνώστος, ὄν, ὁ ἀπειρα γινώσκων, ὁ ἀπειρον ἔχων σοφίαν, Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐραν. Ἱεραρχ. 14, σ. 158.

ἀπειρό-γονος, ὄν, ὁ ἀπείρους γενέσεως, ἢ πῖθων. ὁ ἀδίδου γενέσεως, Ἰω. Γεωμ. Ὑμν. 2. 66.

ἀπειρό-γωνος, ὄν, ὁ ἀπείρους ἔχων γωνίας, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 1.

ἀπειρό-δακρυς, ὄν, ὁ ἀπείρους δακρῶν, ὁ μὴ ἔχων πείραν δακρῶν· ἄλλοι ὅμως ἐρμηνεύουσιν : ὁ ἀπείρους δακρῶν, ἀπειρόδακρῶν τε καρδίαν Δισχύλ. Ἰκ. 71.

ἀπειρό-δρροσος, ὄν, ὁ ἀπείρους δρροσου, ὁ μὴ δρροσιθεὶς, κατὰ ἔτρας, Εὐρ. Πλ. 735.

ἀπειρο-δύναμος, ὄν, ὁ ἀπειρον ἔχων δύναμιν, Πορρ. ἐν Στοδ. Ἐυλογ. 1. 822, Ἐκκλ.

ἀπειρόδωρος, ὄν, ἀπείρους, ἄμοιρος δώρων, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 39, οὐ τὰ δωρὰ εἰσιν ἀπειρα, Ψευδ. Διον. 217B.

ἀπειρο-ειδής, ἔς, ἀπείρους, Πρὸκλ. Στοιχειώσις, Θεολ. 90.

ἀπειρό-ζυγος, ὄν, ὁ ἀπείρους ζυγοῦ, ὁ μὴ εἰθισμένος εἰς τὸν ζυγόν, Βασίλ. τ. 2. σ. 114D κλ.

ἀπειρο-θάλαττος καὶ ἀπειροθάλασος, ὄν, ὁ ἀπείρους θαλάσσης, ὁ μὴ εἰθισμένος εἰς τὴν θάλασσαν, Φιλῶστρ. 883.

ἀπειρό-κάκος, ὄν, ὁ μὴ γινώσκων τί ἐστὶ κακόν, ἄκακος, τὸ ἀπειρόκακον, τὸ μὴ ἔχειν πείραν κακοῦ, τὸ μὴ ὑποπεθεῖν, Θεουκ. 5. 105.

II. ὁ μὴ λαθῶν πείραν κακῶν, ὁ μὴ εἰθισμένος εἰς τὰ κακὰ ἢ τὴν δυστυχίαν, Εὐρ. Ἀλκ. 927.

ἀπειρο-κἀλέομαι, ἦ-εὐομαι, ἀποθ. στεροῦμαι καλλισθησίας, εἶμαι ἀπειρόκαλος, Δισχύλ. Ἐπιστ. 10.

ἀπειροκαλία, ἦ, ἄγνοια τοῦ καλοῦ, δηλ. τοῦ ὀρθοῦ, ἔλλειψις καλλισθησίας, ἀπειροκαλία καὶ ἀμουσία Πλάτ. Πολ. 403C· ὑπὸ ἀπειροκαλίας αὐτόθι 405B· ἀπειροκαλία περὶ χορήματα, χυδαία ἄσωτία, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 6· κατὰ πληθ., πράξεις χυδαῖαι καὶ ἀγροίκων ἄξια, βαναυσία, «προστυχιαῖς». Σεν. Κύρ. 1. 2, 3.

ἀπειρό-κάλος, ὄν, ὁ ἀπείρους τῶν καλοῦ, ὁ ἄνευ καλλισθησίας, χυδαῖος, (ἐν πολλοῖς ἔχει σχεδὸν τὴν αὐτὴν σημασίαν ἢ καὶ τὸ τοῦ Κικέρωνος inortus), Πλάτ. Νόμ. 775B, Διον. Ἀλ. περὶ Πλάτ. 2, Πλούτ. 2. 44D, κτλ. : τὸ ἀπειρόκαλον = ἀπειροκαλία, Σεν. Ἀπομν. 3. 10, 5. — Ἐπίρρ. -λως Πλάτ. Φαῖδρ. 244C κτλ.

ἀπειρο-λεχθής, ἔς, (λέχος) = ἀπειρογάμοις, Ἀριστοφ. Θεσμ. 119.

ἀπειρο-λογία, ἦ, (λόγος) ἀπεραντολογία, ὑπερβολικὸν πολυλογία, Σίετ. Ἐμπ. II. 2. 151· ἀλλ' ἀπειρο-λογος, ὄν, ὁ μὴ πεπειραμένος εἰς τὸ λέγειν, μὴ ἐξηγημένος εἰς τὴν γρῆσιν λέξεων. Ἐπιφάν. Ὀμιλ. ἐν ἐερ. Βαίων σ. 256, Εὐλόγ. 2921A.

ἀπειρο-μάχης, [ἄ] οὐ, Δωρ. -μάχας, α, ὁ, ἀπείρους μάχης, ὁ μὴ λαθῶν πείραν πολέμου, Πινδ. Ν. 4. 49· Ὁ τυπος -μαχος, ὄν, εἶναι Βοζ. (Κ. Μανασσ. Χρον. 6674).

ἀπειρο-μεγέθης, ἔς, ὁ ἔχων ἀπειρον μέγεθος, ὁ κατ' ὑπερβολὴν μέγας, Σίετ. Ἐμπ. II. 3. 44, Φίλων 1. 688, Κλεομήδ. 103. — Ἐπίρρ. -θως Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 970C.

ἀπειρο-μείζων, ὄν, ἀπείρους μείζων, μεγαλειότερος, Κλεομήδ. 96.

ἀπειρο-μέριμνος, ὄν, ἀπείρους μεριμῶν, ἀμέριμνος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6131.

ἀπειρό-μετρος, ὄν, ἀμέτρως, ἀπείρους, Κ. Μανασσ. Χρον. 6034.

ἀπειρό-μοφος, ὄν, = ἀπειρομάχης, Νόνν. Δ. 20. 260.

ἀπειρο-νίκης, ὁ, ὁ ἀπειράκις νικήσας, Δ. Ἀρεοπ.

ἀπειρο-νυμφος, ὄν, νυμφίος ἀπείρων νυμφῶν, Θεόδ. Στοδ. σ. 487B.

ἀπειροπάθεια, ἦ, πάθος ἀπείρον, ὑπερβολικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς λέξ. ἀπάθεια καὶ μετροπάθεια Συναεσ. 277B.

ἀπειρο-παθής, ἔς, ἀπείρους πάθους ἢ δυστυχίας, ἢ κατ' ἄλλους ὁ ἀπείρα παθῶν, Ἐσθῆρ (προσθ.) ἰς 4.

ἀπειρο-πλάσιος, ὄν, ὁ ἀπείρους πολλαπλασίου, Ὀριγ. κλ. : — ὡσαύτως ἀπειροπλάσιον, ὄνος, ὄν, Εὐστ. 89. 8 : — Ἐπίρρ. -ίως Γρηγ. Νύσο. τ. 2. σ. 818A.

ἀπειρό-πλεθρος, ὄν, ὁ ἀπείρων πλέθρων ἔχων ἔκτασιν, ὁ ἀπείρου ἐκτάσεως, Κ. Μανασσ. Χρον. 5879.

ἀπειρο-πληθής, ἔς, ἀπείρους τὸ πλῆθος, πολυέριθμος, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 261, κ. ἄλλ. Τὸ οὐσιαστ. ἀπειρο-πλήθεια ἢ -πληθία, ἦ, Εὐστ. 202. 43.

ἀπειρό-πλους, ὄν, ὁ ἀπείρους θαλασσοπλοίας, ὁ μὴ ἔμπερος εἰς τὴν ναυτιλίαν, Λουκ. Περὶ ἀθ. 12.

ἀπειρό-πλουτος, ὄν, ὁ ἔχων πλοῦτον ἀπείρον, Εὐσεβ. εἰς Ἱεροκλ. 19.

ἀπειρο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν τι ἀπείρον, Δαμασκ. π. Ἀρχ. 281.

ἀπειρο-πόλεμος, ὄν, ὁ ἀπείρους πολέμου, Ἀππ. Μιθρ. 51. τὸ ἀπειροπόλεμον, ἢ ἔλλειψις πείρας ἐν πολέμῳ, Διον. Ἀλ. 8. 37. — Ἐπίρρ. -μωσ Ἀππ. Ἐμψύλ. 2. 71.

ἀπειρό-πονός, ὄν, ἀπείρους πόνων, μὴ εἰθισμένος εἰς κόπους, Νόνν. Δ. 24. 276.

ἀπειρό-πους, ὄν, ὁ ἀπείρους, ἀναριθμήτους ἔχων πόδας, Διον. Ἀρεοπ.

ἀπειρο-πρόσωπος, ὄν, ὁ ἀπειρα, ἀναριθμητὰ ἔχων πρόσωπα, Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ. Ἱερ. 4. 3.

ἄπειρος (Α), ὄν, (πέτρα), ὡς τὸ ἀπείρητος, ἄνευ πείρας ἢ δοκιμῆς πράγματός τινος, ἀσυνήθιστος εἰς τι, μὴ γινώσκων τι, Λατ. experts, ἀθλων Θεογ. 1007· καλῶν Πινδ. I. 8 (7). 154· τυράνων Πινδ. Ἠρόδ. 5. 92, 1· τῆς ναυτικῆς ὁ αὐτ. 8. 1· Πελοπόν. ὁ αὐτ. 9. 58· πρβλ. 46· πόνων, νόσων Δισχύλ. Χο. 371, Ἀποσπ. 281· γνώμης Σοφ. Ἀνε. 1250· δικῶν Ἀντιφῶν 111. 34· πολέμων Θεουκ. 1. 141· τοῦ μεγέθους τῆς νόσου ὁ αὐτ. 6. 1· γραμμάτων Πλάτ. Ἀπολ. 26D, κτλ. : — ἐπὶ γυναικῶς ἀπείρους ἀνδρός, μὴ γνοῦσα ἄνδρα, ἄγαμος Ἠρόδ. 2. 111· Πλάτ., κτλ. : οὕτως, ἀπείρους λέχους Εὐρ. Μῆδ. 672· ὡσαύτως, ἄνευ τῆς λ. λέχους, αὐτόθι 1091.

2) ἀπολ. μὴ ἔχων πείραν, ἀμαθής, Πινδ. I. 8 (7). 106· γλυκὺς ἀπείροισι πόλεμος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 76· διδασκ' ἀπείρον Δισχύλ. Χο. 118· καὶ συγνόν παρ' Ἀπτ. — Ἐπίρρ. ἀπείρους ἔχειν τῶν νόμων Ἠρόδ. 2. 45· πρὸς τι Σεν. Ἀπομν. 2. 6, 29· περὶ τῶν νόμων Ἰσοκρ. 86A : — Συγκρ. ἀπειρότερον παρεσκευασμένον Θεουκ. 1. 49· ὡσαύτως, -οτέρως Ἰσοκρ. 240C.

ἄπειρος (Β) ὄν, (πέτρα, πέρασ) = τοῖς Ὀμηρικ. ἀπείρων, ἀπειρέσιος, ἄνευ πέρατος, ἀπέρατων, ἀγανθῆς, σκότος Πινδ. Ἀποσπ. 95. 8· τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἀπείρον αἰθέρα Εὐρ. Ἀποσπ. 935· ἄπειρον εἰς ἀπείρον αὐτόθι 998· ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀναριθμότης, πληθῆς Ἠρόδ. 1. 204· ἀριθμὸς ἀπείρους πληθεῖ Πλάτ. Παμ. 144A· ἀπ. τὸ πλῆθος ὁ αὐτ. Πολ. 525A, κ. ἄλλ. · εἰς ἀπ. αὐξάνειν τι ὁ αὐτ. Νόμ. 910B : — τὸ ἀπείρον, ὡς καὶ νῦν, ἢ ἀπείρος ὕλη, ἢ πρώτη ἀρχὴ τοῦ Ἀναξίμανδρου, Ἀριστ. Φυσ. 3. 4. 9· — ὁ Ἀριστ. ἐξετάζει τὸ ἀπείρον καὶ πεπειραμένον αὐτόθι 3. 4. 8· εἰς ἀπ. ἵναί, προτεῖναι, ἡγεῖν, κτλ., ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 19, 4, κ. ἄλλ. 2) παρὰ τραγ. συχνάκις ἐπὶ δικτύων ἢ ἐνδυμάτων. ἐν οἷς περιπλέκεται γυνὴ νὰ δύνηται νὰ ἀπαλλαγῆθ' αὐτῶν, ἄνευ

διαφυγῆς ἢ διεξόδου. ἀμφιβλήστρον Δισκόβ. Ἄγ. 1380· χιτών Σορ. Ἄποστ. 473· ὕψασμα Εὐρ. Ὀρ. 25· πρὸλ. ἀπειρών I. 2, ἀπείραντος, ἀτέρμων. 3) χωρὶς τέλους, ἀτελείωτος, ὁ ἐ. κυκλικός, περιεργός, ἀπειρος δακτύλιος, ἀπλοῦς, ἀνευ λίθου = ἄλιθος, (Πολυδ. Ζ', 179), Ἄριστ. Φυσ. 3. 6, 10: ἴδε τὴν λέξ. ἀπειρών, I. 3.—Ἐπιρρ. -ρωσ ὁ αὐτ. Προδλ. 11. 6, 6.

ἀπειρο-σθενής, ἐς, ὁ ἀπειρον ἔχων σθένος, ἀπειροδύναμος, Ἰππόλυτ. σ. 226D.

ἀπειροσύνη, ἡ, = ἀπειρία, Εὐρ. Ἰππ. 196, Μῆδ. 1094.

ἀπειρο-τάλαντος, ον, ὁ ἀπειρον ἔχων πλοῦτον, υπέρπλοτος, Εὐστ. Πονημάτ. 129. 4.

ἀπειρο-τέρμων, ονος, ὁ, ὁ μὴ ἔχων τέρμα, μεταγεν.

ἀπειρο-τεχνής, ἔσρ. γραφ. ἀντί -λεχῆς ἐν Χρησμ. παρ' Εὐστ. Εὐαγ. Πρ. 4. 23.

ἀπειροδότης, ἡ, τὸ ἀπειρον, Θ. Προδρ. ἐν Ἄν. Βοασσ. τ. 4. σ. 440. 7.

ἀπειρο-τοκος, ον, ἀπειρος τόκος, παρβένος, Ἄνθ. Π. 6. 10.

ἀπειρο-ωδίν, ἴνος, ἡ, ἡ ἀπειρος ωδίνων τοκετοῦ, Νόνν. Δ. 16. 152. Παρ' Ἐπιρρ. ὠσαύτως ἀπειρωδίνος, ον.

ἀπείρων, ον, (πείρας = ἀπειρος Δ, ὁ ἀνευ πείρας, ἀμαθής, μόνον ἐν Σορ. Ο. Τ. 1088.

ἀπείρων, ον, (πείρας, πείρας) Ἐπ. τύπος τοῦ ἀπειρος Β, ἀπείραντος, μέγας, ὄχλητος, ἀτελείωτος ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν Ὀδ. Α. 93, Ἡσ. Ο. 187· Ἐλλησποντος ἀπ. Ἰλ. Ω. 545· δῆμος ἀπ. ἀναριθμητος λαός, Ω. 776· ὕπνος ἀπ., βαθὺς ὕπνος, Ὀδ. Ζ. 286· ἀπείρονα γῆς βάθη Ἐμπεδ. 237· τῶν γὰρ ἠλιθίων ἀπ. γενεθλα Σιμων. 5. [12.] στ. 8. 2) ἀπείρος Β, 2, ἀνευ τέλους τινός ἢ διαφυγῆς, διεξόδου, θεσμοὶ ἀπείρονος Ὀδ. Θ. 340. 3) παρ' Ἄττ. ἀπείρος Β) 3. ὁ μὴ ἔχων πείρας, ὁ μὴ τελευτῶν, κυκλικός, δακτύλιος ἀπ. Ἄριστοφ. Ἄποστ. 247· (παρὰ Σχολ.) Ἰλ. Ε. 200· καὶ ἐν τιμῇ παλαιῶ Ἄττ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 38 (ἐνὶ ἀπείρων, = Ἡσῦχ., ἀπείρονα πείρας μὴ ἔχοντα)· οὕτως, ἐν λόγῳ ἀπείρωνι, ἐπὶ ἀνθρώπων ἰσταμένων κυκλικῶς, Δισκόβ. Ἄποστ. 407.

ἀπειρο-ώνυμος, ον, (ὄνομα) ὁ ἔχων ἀπειρα, ἀναριθμητα ὄνοματα Διον. Ἄρεσπ.

ἀπείεις, ἴδε ἐν λ. ἀφίτης.

ἀπειστέω, ἀπειστος ἐναγχοῦ ἐν χειρογρ. ἀντί ἀπιστ-.

ἀπέν, προθ. μετὰ γεν. ἔξω, μακρὰν τινος, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 110:—καλλίον διηρημένως, ἀπ' ἐκ, ὡς τὰ δε' ἐκ, ὕπ' ἐκ, Spitzn. E. c. XVIII. ἐν τόπ.

ἀπεκβαίνω, ἀποβαίνω, καταπτῶ, Εὐστ. 1062. 61.

ἀπεκβάλλω, ἐκβάλλω ἐκ μέρους τινός, ἐλευθερῶ, Σχολ. εἰς Δισκόβ. Πρ. 84.

ἀπεκβίδω, ἀποθνήσκω, Ἡσῦχ. ἐν λέξ. ἀπεξεβίδω.

ἀπ-εκβολή, ἡ, (ἀπεκβάλλω) ἀποβολή, ἀπίδοσις, Γεώργ. Ἄκροπολ. σ. 77B.

ἀπ-ἐκγονος, τριεγγόνος, τέταρτος ἀπόγονος, ἡ μεμακρυσμένος ἐκγονος, Σιμων. 172, Κ. Μανασσ. Χρ. 440.

ἀπεκδέχομαι, ἀποθ. περιμένω τι μετὰ πόθου, τὸ μέλλον ἀπεκδεχόμενος Ἡλιόδ. 2. 35, Ἀλκίφρων 3. 7· προσδοκῶ, σωτήρα ἀπεκδεχόμεθα Ἐπιστ. π. Φιλίππ. γ', 20, Σέξτ. Ἐμπ. 2. 73.

ἀπεκδημέω, ἀποδημῶ, ἀπέρχομαι, ἀπεκδημήσας τοῦ ἀστεως Θεοφυλ. Ἰστ. σ. 22C.

ἀπεκδίδωμι, δίδω εἰς ἄλλον, ἐμισθῶ, ἔξέστω τοῖς ἐπιστάταις καὶ ἀπεκδοῦναι τὰ κατα [λειφθέντα (;)] Ἐπιγραφ. Δήλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2266: ἐν ἐπιγρ. Πρίηνης (Βρετ. Μουσ. 415₃₁) ἐκφέρεται διὰ τοῦ γ: ἀπεγδοῦναι = ἐκδοῦναι.

ἀπεκδιώκω, ἀποδιώκω, Βυζ.

ἀπεκδοχή, ἡ, προσδοκία, Κλήμ. Ἄλ. 882.

ἀπεκδύνω, ἀναγκάζω ἢ κάμνω τινὰ νὰ ἐκβάλῃ τὸ ἐνδυμὰ του, πότερος ἀνδρὸς ἀργαίου ὀδοιποροῦντος τὴν σίρυνναν ἐκδύσει Βάβρ. 18. 3.

ἀπεκδύομαι: μέλλ. -δύσομαι [ὑ]: ἄορ. α' -εδυσάμην: ἐκβάλλω τὸ ἱματίά μου, ἐκδύομαι, μεταφ. ρίπτω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, ἀπεκδυσάμενον τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον Ἐπιστ. π. Κολασσ. γ', 9: παρ' Ἐκλ.:—ἴδε μετεκδύομαι. II. ἀπογυμνῶ, ἀποστερῶ, Ἐπιστ. π. Κολασσ. ε', 15. — ὁ τύπος ἀπεκδιδύσκομαι εὐρήσται παρ' Ἀθανασ. τ. 2, σ. 58B.

ἀπεκδύσεις, εως, ἡ, ἀπόρριψις, ἀποβολή (π. χ. ἐνδύματος), Ἐπιστ. πρὸς Κολασσ. β', 11, Ἐκκλ.

ἀπ-εκεί, ἐπιρρ. ὡς καὶ νῦν, «ὅτι ἀπεκεῖ κατέβαινε τὸ ἅγιον φῶς» Ἄνωνύμ. π. Ἰεροσολ. σ. 81. 4.

ἀπ-εκείθεν, = ἀπεκεῖ, Ὀλυμπιόδ. κλ.

ἀπ-εκείσε, = τῷ προηγ., Κ. Πορφυρ.

ἀπέκτιξα, ἴδε ἐν λ. κίω.

ἀπεκκλησιασμός, ὁ, ἀποβολή ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Λέοντ. Ἰεροσ. ἐν Μαΐου Νέα Συλλογ. Βατ. τ. 1. 149B.

ἀπεκκλύζω, ἀποκλύω Ἰω. Χρυσ. π. Παρθεν. τ. 6. σ. 296.

ἀπεκλανθάνομαι, μέσ., λησιμονῶ, ἐντελῶς, τινος, μόνον κατὰ προστακτικὴν ἄορ. β', ἀπεκκλάθεσθε δὲ θάμειος Ὀδ. Ω. 394.

ἀπεκλέγομαι, μέσ. διαλέξω καὶ ἀπορρίπτω τὰ μὴ καλὰ, ἀποχωρίζω, τὴν μέντοι μέλειαν καὶ δυσκἀτακτον ἀπεκλέγω Διοσκ. π. Ἰλ. Ἰατρ. Γ'. 22 (25).

ἀπεκλεκτικός, ἡ, ὄν, ὁ μὴ ἄξιος ἐκλογῆς, Στοδ. Ἐκλογ. 2. 142.

ἀπεκλογή, ἡ, τὸ μὴ ἐκλεγεῖν, ἀπόρριψις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐκλογή, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 133.

ἀπεκλύω, χαλαρώνω, ἐξαιδωνάτιζω, Ἄλέξ. Ἄφρ. Προδλ. 1. 120, ἀμρ.

ἀπεκμυζῶ, ἀπομυζῶ, ἀπορροφῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 313. 90.

ἀπεκπέμνω, ἀποστέλλω, μακρὰν, Βυζ.

ἀπεκρύσις, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντί τοῦ ἀπέραισις, ὁ ἴδε.

ἀπέκτασις, εως, ἡ, ἑκτασις, Ἐβδ. (Ἰὼδ λς', 29), Γαλην.

ἀπεκτείνω, ἐκτείνω, τετῶννω, Ἀθανάσι. 1. 212C.

ἀπεκτέμνω, ἀποκόπτω, Βυζ.

ἀπέκκτητος ἢ ἀπεκτος, ον, ἀκένιστος, ἀπεκτῆτου σῆς τριχῶς ἀγγαλίην Ἄνθ. Π. 5. 270, 4· ἐπὶ ἀρνῶν, ὁ ἐστὶ ἀκαρτος, ὁ μῆψω γενόμενος ἐνός ἔτους, Φιλόχορος δὲ ἰστορεῖ καὶ κεκωλύσθαι Ἀθήνησιν ἀπέκτου ἀρνός μηδένα γεύεσθαι Ἀθην. 9C, νόμος, ὡς φησὶν Ἀνδροτίων, μὴ σφάττειν πρόβατον ἀπεκτόν ἢ ἄτοκον (ἄτοκον;) ὁ αὐτὸς 375B, «ἀπεκτον δὲ ἄρνα ἡ ἰστορία ἔφη τὸν μήκω περὶθέντα, ἦγον καρέντα» Εὐστ. Ἰλ. 1348. 62, καὶ καθ' Ἡσῦχ. «ἀπέκτητον ἀκαρτον, ἀπόκιστον».

ἀπελάζω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντί ἀπελλάζω.

ἀπελάσια, ἡ, (ἀπελαύνω) τὸ ἀπελαύνειν, διωγμός, Κυρίλλ. Ἰερ. κατ' ἡ. σ. 206B.

ἀπέλασις, εως, ἡ, = τῷ προηγ. Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 425D.

ἀπελαστικός, ἡ -ατικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ διώκῃ, ῥῆμα δαιμόνων ἀπελατικόν Ἰουστίν. Μύστ. τ. 3. μέρ. 2, σ. 166C.

ἀ-πέλαστος, ον, ἀπρῆστος, Σιμων. 43.

ἀπελάτεις, α, ον, ῥῆμ. ἐπιθ., ὃν πρίπει τις νὰ ἀπελάσῃ, νὰ ἀποδιώκῃ, Φιλόστρ. 254. 2) ἀπελάτειον πρέπει τις νὰ ἀπελαύνῃ ἢ νὰ ἀπελάσῃ, Γ. Παχυμ. σ. 178, 16 Βοασσ.

ἀπελάτῆριος, α, ον, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀπελαύνῃ, νὰ ἀποδιώκῃ, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 75. 28.

ἀπελάτης, ον, ὁ, ὁ ἀπελαύνων, κλεπτὸν ζῶα, ἀπελάτης κυρίως λέγεται ὅστις θρέμματα ἀπὸ βοσκῆς ἢ βουκολίων ἀποσύρει κτλ. Ἰωσ. νομ. Λαβδάρω.

ἀπελαύνω, ὠσαύτως ἀπέλα ὡς προστακτ. ἐξ ἐνεστώτος ἀπελάω Ἐν. Κύρ. 8. 3. 32: Δωρ. παρατ. ἀπῆλαον Ἄριστοφ. Λυσ. 1001: μέλλ. -ελάσω, Ἄττ. -ελάω (ὠσαύτως παρ' Ἡρόδ. 7. 210): πρμ. -ελάσασθαι Ἐν. Κύρ. 4. 2. 10:—Παθ., ἄορ. -ηλάσθην [ᾶ]:—Μέσ., ἄορ. -ηλασάμην. Ἀποδιώκω, ἀποδιώκω ἐκ τινος τόπου, τινὰ δόμων, πόλεως κτλ., Εὐρ. Ἄλκ. 553, κτλ.: ἀπὸ τόπου Ἐν. Κύρ. 3. 2. 16: ἀπ. τινὰ, ἀποδιώκω, ἐξορίζω, Σορ. Ο. Κ. 93. 1356, κτλ.: ἀποδιώκω, τοῦτον μὲν οὖν ἀπῆλασαν Ἐν. Ἄν. 3. 1, 32: ἀποκλείω, τερῶ εἰς ἀπόστασιν τινὰ, ἀπομακρύνω, Ἄριστοφ. Ἰππ. 58: ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, ἐπὶ μέγαν αὐτοῖς φόβον ἀπελάσθη ἀπὸ δόκει, ὅτι προσφύλαξεν αὐτοῦ ἀπὸ μεγάλου φόβου, Ἐν. Κύρ. 4. 2. 10: ἀποκλείω ἀπὸ τινος, ὁ αὐτ. Ἐλλ. 3. 2. 31:—Μέσ., ἀπ. τί τινος, ἀποκρούω, ἀποτρέπω ἀπ' αὐτοῦ, Ἄνθ. Π. 7. 303.

3) ἀπέλαυε τὴν στρατιήν, ἦγε τὸ στράτευμα, Ἡρόδ. 4. 92: ἐντεθεῖν, συγκαθίς, ἀπολ. ὡς τὸ ἀπάγω, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ὁ αὐτ. 1. 77. 5. 25, κτλ.: πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπέλας ὁ αὐτ. 8. 102: ὠσαύτως (ἐξυπακουόμενης τῆς λέξ. ἵππον) ἀπέρχομαι ἔριππος, Ἐν. Συμπ. 9. 7, κτλ. II. παθ. ἀποδιώκομαι, ἐνθεῖσθαι Ἡρόδ. 5. 94: ἐντεθεῖν εἰς ἄλλον τόπον Ἐν. Κύρ. 1. 2. 3: γῆς ἐμῆς πρὸς τινος Σορ. Ο. Κ. 599:—ἀποκλείομαι ἀπὸ τινος πράγματος, ἀπάσῃς [τῆς στρατιῆς], ἀπὸ τῆς ἀρχηγίας, Ἡρόδ. 7. 161, πρὸλ. Ἐν. Κύρ. 1. 2. 15: τῆς πολιτείας Ἄνθ. 149. 34: τῶν ἀρχῶν Πλάτ. Πολ. 564D: ὠσαύτως, ἀπ. τῆς φροντίδος, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ ..., Ἡρόδ. 7. 205: οὗτ' ἐς πατέρω' ἀπῆλάσθην τύχης, οὗτε καὶ ἐδὸν ἀφορῆ ὅσον πατέρα μου, ἀπεκλείσθην [καλῆς] τύχης, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 63: ἀπ. φιλίας Θεμιστ. 90C.

ἀπελεγγῆς, οὔ, ὁ, ὁ ἐξελεγχων, ἀναίρων, Οἰνύμ. παρ' Εὐστ. Εὐαγ. Πρ. 256B.

ἀπελεγμός, ὁ, τὸ ἀπελεγθεσθαι, Πράξ. Ἄποστ. ε', 27.

ἀπελεγξίς, εως, ἡ, = ἀπελεγμός, Εὐστ. Ἰεροκλ. 1.

ἀπελεγγῶ, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ ἐλέγγω, ἐξελέγγω, ἐπικρίνω, ἀνασκευάζω, Ἀντιφῶν 131. 35: τινὰ τινος καὶ τί τινος Φίλων 1. 205, 193, πρὸλ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκας) 4320κ: τινὰ περὶ τι Μ. Ἄντων. 8. 36:—Παθ., ἀποδεικνύομαι, οὐδὲ πείσας τὸν ἄνδρα ἀπελέγγομαι, οὐδ' ἐπὶ πείσας τὸν ἄνδρα ἐλέγγομαι, ἀποδεικνύομαι, Ἀντιφῶν 132. 2.

ἀ-πέλεθρος, ον, ἀμείρητος, μέγας, Ἰν' ἀπέλεθρον ἔχοντας, «δύναμιν ἀμέρητον» (Σχολ.), Ἰλ. Ε. 245, Ὀδ. Ε. 538: ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, ἀνετινύθη ὅπως εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Ἰλ. Α. 354.

ἀ-πέλεχτος, ον, ὁ μὴ πελεχθεῖς, μεταφ. τραχὺς ὡς καὶ νῦν ἦν δὲ καὶ δεινός ὀνομαστικῶς (ὁ Κράντωρ) τραγῶδων γούν ἀπελέκτων εἶπεν ἔχειν φωνὴν καὶ φλοιοῦ μεσσην Διογ. Δ. 4. 27.

ἀπελεύσθαι, ἀπελύμενος. Ἰων. υἱσ. ἄο. β' τοῦ ἀφαιρέω.

ἀπελευθερία, ἡ, ἡ ἀπελευθερώσις δούλου, Δίσχιν. 59. 25. **II.** ἡ κατάσταση τοῦ ἀπελευθερού, Λατ. libertinitas, Πολυδ. Γ' 83.
ἀπελευθεριάζω, εἶμαι ἐλεύθερος, πρῶτον τι ἐλευθέρως, Φίλων 1. 419, κτλ.: — ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁρασύνομαι, ὁ αὐτ. 1. 277.
ἀπελευθερικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπελευθερώ, Πλουτ. Σὺλλ. 1. Κί. 7.
ἀπελευθεριώτης, ου, ἀπελευθερός, Στράβ. 235' διάφ. γραφ. ἀπελευθερίων.
ἀπ-ελευθέρως, ον, δούλος χειραφετηθείς, ὡς τὸ Λατ. libertinus, Πλάτ. Νόμ. 930D' ἀπ. τινος Λυσ. 109. 13, ἀντιτίθεται τῷ δουλοῦ καὶ τῷ μέτοικος, Ξεν. Ἄθην. Πολ. 1. 10, Ἄριστ. Πολιτικ. 3. 5, 2' ἀπ. ἀφιέναι τινὰ Δίσχιν. 59. 25: — ὡσαύτως, ἀπελευθερία, ἡ, Λατ. liberta, Ἰσαίος 58. 13, Μένανδ. ἐν «Ραπιζομένη» 10, πρὸς Λοβ. Παρὰλ. 470.
ἀπελευθερώτης, ἡτος, ἡ, = ἀπελευθερία II., Βυζ.
ἀπελευθερώω, ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν εἰς δούλον, Πλάτ. Νόμ. 915A κξξ.: — Παθ., αὐτῷ B' ὁ ἀπελευθερούμενος αἰρεῖται ἐπιτροπὸν Ἄριστ. Ρητ. 3. 8. 1.
ἀπελευθερώσις, εως, ἡ, ἀπόδοσις ἐλευθερίας ὡς καὶ νῦν, δούλων Δημ. 215. 25.
ἀπέλευσις, εως, ἡ, ἀναχώρησις, Εὐστ. 191. 13.
ἀπέλισσω, ἐκτυλίσσω, «ξετυλίξω», ἀπελίξαν Δίον Κ. 46. 36: — Ὁ ἰων. τύπος ἀπειλίσσω εὐρηταί ἐν τῷ παθ. παρ' Ἑρῶν Δύτομ. 245.
ἀπέλιω, ἰων. ἀντὶ ἀφέλιω.
ἀπέλλα, ἡ, ἐκκλησία, συνελθούσης, ἔδοξε τῷ δάμῳ ἐν ταῖς μεγάλας ἀπέλλαις [I] Ἐπιγρ. Λακ. Μ. 50₄₁ = Le B. — F. 243₃₁, Μ. 51₁ = Le B. — F. 242₄₁, Πρὸς. Ἡσυχ. «ἀπέλλαι» σηκοί, ἐκκλησία: ἀρχαρεσία: Ἡσυχ. — Αἱ ἀνωτέρω ἐπιγραφαὶ εἶναι ἐκ Γυθείου.
ἀπέλλάζω, Λακων. ἀντὶ ἐκκλησιάζω, Πλουτ. Λυκοῦργ. 6. «ἀπέλλάζειν» ἐκκλησιάζειν Ἀλάκωνες Ἡσυχ. — Πιθανῶς συγγενὲς τῷ ἀελλῆς ἀολλῆς.
Ἀπέλλα, αἶ, ἑορτὴ καθ' ἣν προσεφέροντο ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Λαβυδαῶν αἱ θυσίαι: αἱ ὀνομαζόμεναι ἀπέλλαῖα, τὰ δὲ ἀπέλλατα ἄγειν Ἀπέλλαῖαι καὶ μὴ ἄλλα ἀμέραι.
ἀπέλλατα, τῆ, θυσίαι τελοῦμεναι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀπελλῶν, ταγευσίῳ δικαίως κατὰ τοῦν νόμους τὰς πόλιος καὶ τοὺς τῶν Λαβυδαῶν πέρ τῶν ἀπέλλαίων καὶ τὰν δαρατῶν [V] Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, iff., A.
Ἀπελλαῖος, ὁ, ὄνομα Μακεδ. μῆνης, Ἐπιγρ. Δελφ. παρὰ Κουρτ. 18 καὶ 23' Ἀπελλῆτος ἐν τῇ Σὺλλ. Ἐπιγρ. 1705: — ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν Ῥωμαϊκὸν Δεκέμβριον, Εὐαγγ. Γ' Ἐκκλ. 4, 19: ἀλλ' ἴδε Ideler Handb Chronol. 1. 430 κξξ.
ἀπέλλητος, ὁ, = ἀνταγωνιστής, Δίσχ. (Ἄποστ. 429), κατὰ τὰ Α. Β. 421, 5.
Ἀπέλλων, ὁ, Δωρ. τύπος ἀντὶ Ἀπόλλων, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 1065, 8426.
ἀπελοσ, τό, (πέλλα Β) ἔλκος μὴ ἐπουλωθὲν εἰσέτι, Καλλ. Ἄποστ. 343, Εὐστάθ. σ. 842 [843, 33] κτλ.
ἀπελπίζω, μέλλ. -ίσω, Ἄστ. -ιῶ: πρkm. -ήλπεικα: ἐγκαταλείπω τι ἐν ἀπελπίσῃ, κοινῶς «ἀπελπίζομαι», μνημονευτέον ὡς τὸ μέλλον οὐδ' ἡμέτερον οὐτε πάντως οὐχ ἡμέτερον, ἵνα μὴτε πάντως προσμένωμεν ὡς ἐσόμενον μὴτ' ἀπελπίζωμεν ὡς πάντως οὐκ ἐσόμενον Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 127, Πολυδ. 1. 19, 12, κτλ. (ἴδε ἀπογιγνώσκω): — Παθ. ἐγκαταλείπωμαι ἐν ἀπελπίσῃ, ὁ αὐτ. 1. 55, 2, κ. ἄλλ., ἀπ. περὶ τῆς Διδό. 2. 25. **3)** ἀπολ., ἐλπίζω οὐτι πράγματι δὲν θά συμβῆ, Διογ. Α. 1. 59. **II.** Μεταβατικ., φέρω εἰς ἀπελπισίαν, τινὰ Ἄνθ. Π. 11. 114. **III.** ἐλπίζω νὰ λάθω ὅπισθον, προσδοκῶ ἀνταπόδοσιν, δανεῖζετε, μὴδὲν ἀπελπίζοντες Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 35' αὕτη ἡ σημασία ἰσχυρῶς ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῶν συμπεραζομένων, ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ ἀλλαγῶς.
ἀπελπισμός, ὁ, ἀπελπισία, ἔλλειψις ἐλπίδος, Πολυδ. 31. 8, 11, καὶ Ἐκκλ.
ἀπελπιστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀπελπίζω, πρέπει τις νὰ ἀπελπίζῃ ἢ νὰ ἀπελπίσῃ, νὰ χάσῃ τὴν ἐλπίδα του, Φίλων 2. 422, Ὀρειδᾶς 2. 548 Daremb.
ἀπελπιστία, ἡ, ἀπελπισία, ἀθυμία, Τζέτζ. Ἰστ. 11. 18.
ἀπέμεω: μέλλ. -έσω, ἔξεμῶ, ἔξερω, Λατ. evomere, αἶμ' ἀπέμεσεν Ἰλ. Ε. 437, Ὀπ. Ἄλ. 1. 560, Ἄριστ. Πρὸς. 3. 3: — Παθ. ἀπέμοιμενα, αὐτῷ 20. 34.
ἀπεμπολάω: μέλλ. -ήσω, πωλῶ, ἀπημπολά λαθρα Εὐρ. Ἰων 1371' ἀπεμπολῶν ἀντὶ τινος, τοὺς δ' ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ' οἴνου σκύφου ἀπημπολά Εὐρ. Κύκλ. 256' τί τινος Ξεν. Συμπ. 8. 21' ἀπ. τινὰ εἰς λατρεία Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μ. συν. 23' πωλῶ, ὅ ἐ, προβίδω, ὡς καὶ νῦν, ἢ μὲν Ἄργος βαρβάρους ἀπημπολά Εὐρ. Τρω. 973' ἀπ. ψυχὴν, πωλῶ τὴν ζωὴν μου, ὁ αὐτ. Φοῖν. 1228 (πρὸς. ἔξεμπολάω) τίνος τίς ὦν σὺ τὴνδ' ἀπεμπολᾷς χθόνος; ἀπάγει ταύτην ἐκ τῆς χώρας ταύτης ὅπως

πώλησῃς αὐτὴν ἔξω ὡς δούλην; ὁ αὐτ. I. T. 1360: — Παθ., ἀπεμπολούμενοι, ἀγοραζόμενοι καὶ πωλούμενοι, Ἄριστοτ. Ἄγ. 374. — Αἱ ἐκδόσεις τοῦ Λουκ. ἔχουσι τὸν Ἰωνικὸν τύπον ἀπεμπολώ, Τζέ. 28: — τὸ ἀπεμπολώ εἶναι ἐσφαλ. γραφ., Λοβ. Φρύν. 584.
ἀπεμπολήσις, εως, ἡ, πρᾶσις, πώλησις, Ἰππ. 23. 37: — ὡσαύτως = ἀπεμπολή, ἡ, Κύριλλ.
ἀπεμπολητής, οὔ, ὁ, πωλητής, μεταπράτης, Λυκοῦργ. 341.
ἀπ-ἐμπροσθεν, ἐπίρρ. ὡς παρ' ἡμῖν, τινος Ἐπιγρ.
ἀπεμφανίω, παρουσιάζω διάφορον ἐξωτερικόν, εἶμαι ἀνάμυστος, Πολυδ. 6. 47, 10' ἐπὶ στίχων, ἐσφαλμένος κατὰ τὸ μέτρον, Σχόλ. εἰς Ἡρακλ. Ἐντεῦθεν, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. ἀπεμφαινόντως, οὐχὶ ἀρμόδιος, Ὀριγέν.
ἀπεμφράσις, εως, ἡ, ἀτοπία, τὸ ἄτοπον, τὸ ἄλογον, Στράβ. 454, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 61.
ἀπεμφρήσις, ἐς, ὁ μὴ ἐμπερῆς, ἀνόμοιος, Θεοορ. Ἰστ. Φ. 8. 8, 5.
ἀπέναντι, ἐπίρρ. (ἐναντί) κατέναντι, μετὰ γεν., κατὰ τὴν ἀπέναντι ταύτης πλευρᾶν Πολυδ. 1. 86, 3, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 2347c, 28: — ἐναντίον, καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν δογματῶν Καίσαρος πράττουσι Ἠράξ. Ἄποστ. ιξ', 7. **2)** ἀπολ. ἐπὶ τὴν ἐπικειμένην ἀπέναντι νῆσον Σὺλλ. Ἐπιγρ. τ. 2, ἀρ. 2344, σ. 277, 28, πρὸς. καὶ 2905D. 11. — οὕτως, ἀπέναντι, ἡ ἀπ. (δηλ. χώρα), ἐς τὴν ἀπέναντιον Ἠρόδ. 7. 55. — Ἐντεῦθεν ὡσαύτως, **II.** ἐπιθ. ἀπεναντίος, ον, Βυζ.: — Ἐπίρρ. -ίως, Λουκ. Νιγρ. 36, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. ὑπεναντίος.
ἀπενάρξω: μέλλ. -ίξω, (ἐναρα) ἀπογμῶν τῶν δπλων, σκυλεύω, ἀραιρῶ, ἔφρ' οἱ τοὺς ἐνάριον ἀπ' ἔντα μαρμαίροντα, «ὅτε δ' οὗτοι αὐτοὺς ἀφρρῶντο τὰ λαμπρὰ ὄπλα» (μετὰφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Μ. 195, Ο. 343.
ἀπενάσσατο, γ' ἐν. τοῦ μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἀποναιῶ, Ὀμ.
ἀπενεικα, ἀπενειχθῶν, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀποφέρω.
ἀπενεκτός, α, ον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ ἀποφέρω, ἀποκομιστός, Μοσχίων (περὶ Γυναικίων Παθ. σ. 63).
ἀπενέδομαι, παθ. (ἐνεός) γίνομαι ἐνεός, βωδός, ἄφρων, ἄλλος, Δανιὴλ δ', 6 (Θεοδοσίω).
ἀπενέπω, ἴδε ἐν λ. ἀπεννέπω.
ἀπενυθῆς, ἐς, ὁ μὴ πένθος, ὁ μὴ ἔχων πένθος, Οἰψίν, Δίσχ. Πρ. 956, ἤτε νεβρός ἀπεν[θῆς] Βακχυλ. XIII. 54, Ἄποστ. 48[19] ἐνδ. Kenyon, Πλουτ. Φλαμιν. 11, κτλ.
ἀπενύθητος, ον, = τῷ προηγ., Δίσχ. Ἄγ. 895, Εὐμ. 912.
2) παθ. ὁ μὴ θρηνηθείς, Ἐδδ. (Μακκ. Β' ε', 10), Ἐπιγράμμ. Ἐλλην. 436.
ἀπενιαυτέω, ἴδε ἀπενιαυτέω.
ἀπενιαυτήσις, εως, ἡ, ἐξορία ἐπὶ ἐν ἔτος, Πλάτ. Νόμ. 868D (διάφ. γραφ. ἀπενιαυτίσις). Ὁσαύτως -τισμός ὁ, «ἀπενιαυτισμός, ἡ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνον δράσασιν» Ἡσυχ., Α. Β. 421. 18, Ἐτυμ. Μ. σ. 120. 17.
ἀπενιαυτέω: μέλλ. Ἄστ. -ιῶ, ἀπέρχομαι εἰς ἐξορίαν ἐπὶ ἐν ἔτος, «ἀπενιαυτίσαι δὲ, τὸ φυγεῖν ἔτος, ἢ παύσασθαι τινος ἐπὶ ἐνιαυτῶν» Πολυδ. Α', 58, σοι δέ, ὡ Κριττόβουλε, συμβουλεύω ἀπενιαυτίσαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 13' οὕτως: ἐν Πλάτ. Νόμ. 866C, ἡ Ἄλδ. ἐκδ. ἔχει ἀπενιαυτίσάτω (ἀλλ' ἔτερα χειρογράφα -ησάτω), ἐνθ' ἐν 868C, πάντα συμφώνως ἔχουσι τὴν γραφὴν ἀπενιαυτέιν: ἴδε Μύλλερρον εἰς Δίσχ. Εὐμ. § 44. **II.** ἴδε μετὰ συμπεθεκός: τὸ ἄλλο ἐν ἔτος, ἐπιθῶ ἐν ἔτος, Δίον Κ. 46. 49.
ἀπεννέπω, τραγ. λέξις, ὡσαύτως ἀπενέπω (ἀλλὰ μόνον ἐν Λυρ. χωρίῳ, Εὐρ. I. Α. 553): — ὡς τὸ ἀπαυδάω, ἀπαγορεύω: ἀπολ., Δίσχ. Οἰψ. 1053, κτλ.: ἀπενν. τι, ἀπαγορεύειν, μὴ ἐπιτρέπειν, τί τὸδ' ἀπεννέπεις, γέρον; Σοφ. Ο. Κ. 209' συνηθέτερον μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. ἀπενν. τινὰ ποιεῖν Εὐρ. Μῆδ. 813, Ἡρακλ. 556' ἀπ. τινὰ μὴ ποιεῖν ὁ αὐτ. Ἰων 1282, κτλ.: — ἀπ. τινὰ θαλάμῳ, ἀποδιώκειν αὐτὸν ἐκ τῶν θαλάμῳ, ὁ αὐτ. I. Α. 553. **2)** ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ἀποστέρω, ἀνδροκμητᾶς δ'. ἀπεννέπω τύχας Δίσχ. Εὐμ. 957.
ἀπεντεῦθεν, ἐπίρρ. ἀπ' ἐῶθ, ἐντεῦθεν, Πολυδ. 40. 6, 1: — ἀπὸ τοῦδε, εἰς τὸ ἐξῆς, Ἐκκλ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 46.
ἀπεντευκτός, εἶμαι ἀτυχής, ἀποτυγχάνω, Γ. Παχυμ. Μ. Παλ. 6: — Οὐσιαστ. ἀπέντευξις, εως, ἡ, ἀποτυχία, ὄλεθρος, Βυζ.
ἀπέξ, ἴδε ἐν λ. ἀπέκ.
ἀπέξάγω, ἔγω ἢ φέρω ἔξω, ἐξάγω, Θεοφύλ. Σιμ. Ἰστ. σ. 46.
ἀπέξαιρέω, ἀραιρῶ, ἀπὸ δὲ λαθροσύναν (μαντροσύναν Markland) νυκτωπὸν ἐξεῖλεν βροτῶν Εὐρ. I. T. 1278, ἐν τμήσει.
ἀπέξαρτάω, κρεμῶ τι ἔξω ἀπὸ τινος, Σουῖδ. ἐν λέξει κνυζόμενον.
ἀπέξεργάζομαι, ἀποθ. κατεργάζομαι τι, ἀποτελειώω, Ἰουλιαν. 253C (·).
ἀπέξεσμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., κατὰ τρόπον λείων καὶ κομῶν, γλαφυρῶς, Κύριλλ. Ἄλεξ. τ. 1, σ. 310A.
ἀπέξωθῶ, ἐξωθῶ, ἀποδιώκω, Α. Β. 1454.
ἀπεουκώς, Ἄστ. ἀπετικώς, οἶα, ὅς, μετοχ. τοῦ ἀπέοικα (ὑπερ ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφ., Ἄρρ. Ἰνδ. 6. 8, Πλουτ. Περικλ. 8): παράλογος, ἀνάμυστος, ἄδικος, παρὰ τὸ πρέπον, παρὰ

φύσιν, οὐκ ἀπεικός Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Ἀντιφῶν 117. 1· οὐκ ἀπεικός Πολύδ. 2. 62, 8· ἀπεσικός πρὸς τὰ καλὰ, ἀνάρμοστος, μὴ διατεθειμένος πρὸς ἐκτέλεσιν γενναίων ἔργων, ὁ αὐτ. 6. 26, 12· συχναίς παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Οὐτέτεμβαχ. Πίν. Πλούτ.:— Ἐπίρρ. ἀπεικώτως, ἀλόγως, Θουκ. 6. 55· ἀλλ' ἐν 1. 73., 2. 8., 8. 68, ἔχει οὐκ ἀπεικώτως.

ἀ-πέπαντος, ον, ὁ μὴ πεπανθείς, ὁ μὴ ὠριμάσας, ἄωρος, Θεοφρ. Δί. Φ. 2. 8, 4, Ἀνθ. Π. 9. 561. Καθ' Ἡσύχ. ἀπέπαντος· ὁ μὴ παλαιούμενος.

ἀ-πέπειρος, ον, ὁ μὴ πέπειρος, ἄωρος, ὁ παράκαιρος, Ἀνθ. Π. 9. 78.

ἀ-πέπλος, ον, ἄνευ πέπλου, ὁ ἑ. μόνον μετὰ χιτῶνος, ἐπὶ κόρυς, ποσσὶν ἀπέπλος ὀρούσαιο· ἀπὸ στρωματάς, ἐν χιτωνίσκῳ, κοινῶς «μετ' τὸ ποκάμισο», «αὐτοποδητὴ ἐκπνέσασα ἀπὸ τῆς κοίτης» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 1. (50) 74·— ἀκριβῶς ὅμοιον τῷ μονόπεπλος ἐν Εὐρ. Ἐκ. 933 (ἔθα το πέπλος λαμβάνεται γενικῶς ἐπὶ παντὸς ἐνδύματος):— ἀπέπλος φερῶν λευκῶν, ἀνείμων λευκῶν ἱματίων, ὁ ἑ. μέλινα ἐνδευμένη, Εὐρ. Φοίν. 324 (πρβλ. ὁ αὐς προθεμ. I).

ἀπεπτέω, ὑποφέρω ἐκ δυσπεφίας, Λουκ. Παράσ. 57, Πλούτ. 2. 136D. 2) παθ., ἐπὶ τροφῆς, εἶμαι δύσπεπτος, μένω ἄπεπτος, ἀχώνευτος, Γαλλην.

ἀ-πέπτος, ον. (πέπτω) ἀμαχευρέυτος· ἀχώνευτος, ἐπὶ τροφῆς, Ἰππ. Ἐπίδημ. 1. 970, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 4, 19, κ. ἀλλ.: ἐπὶ καταστάσεως τοῦ σώματος ἢ ἐπὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξερχόμενων περιτυμμάτων καὶ ὑγρῶν, ὁ μὴ παθὼν τὴν ἀναγκαίαν φυσικὴν ἀλλοίωσιν, ἀχώνευτος, ὁ μὴ ὠριμος εἰσέτι, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· ἀπέπτω.. οὐρῶν ὁ αὐτ. 55. 15· κόπρانا ὁ αὐτ. Ἐπίδημ. 970· φύματα ὁ αὐτ. π. Ἀρθρ. 807:— Ἐπίρρ.— τως ὁ αὐτ. Ἐπίδημ. 1. 943. 2) μεταφ., ἀπ. καὶ ἀκράτητον ὑπὸ τῆς φύσεως Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7, 11, πρβλ. 3. 1, 6 κ. ἀλλ. II. ὁ ἐκ δυσπεφίας ὑποφέρων, Ἀρετ. 1. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

III. χῶραι ἀπ., χῶραι ἔθνα ὁ ἀπ. ποὶ κακῶς καὶ δυσκόλως ὠριμάζουσι, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 18, 12.

ἄπερ, οὐδ. πληθ. τοῦ ὄσπερ, ὁ ἴδε, παρ' Ἀττ. συγν. ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. = ὄσπερ, Δισχύλ. Εὐμ. 660, Σοφ. Αἴ. 167, Ο. Τ. 176, Ξεν. κλ.

ἀπεραρίζομαι, ἐρανίζομαι ἀπὸ τινος, λαμβάνω, Θεοφύλ. Σιμ. Ἰστ. σ. 37.

ἀπεραντολεσχία, ἡ, ἀπεραντολογία, Κ. Μανασσ. Χρον. 3210.

ἀπεραντολογέω, πολυλογῶ, Σπράβ. 601.

ἀπεραντολογία, ἡ, ἀπειρολογία, πολυλογία, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 10.

ἀπεραντο-λόγος, ον, ὁ ἀτελευτήτως λαλῶν, γλῶσσαι Θαλῆς παρὰ Διογ. Α. 1. 35, Φίλων 1. 216.

ἀ-πέραντος, ον. (πέρα) ὁ μὴ ἔχων πέρατα, ἄπειρος, μέγας, ἐπὶ τόπου, πεδίον Πινδ. Ν. 8. 65, (ὅστις ἔχει ἐπίσης ἀπέραντος ἀλκά Η. 9. 61)· πόντου κληδ' ἀπ. Εὐρ. Μῆδ. 213· τὸν ἀέρα τόνδ' ὄντ' ἀπ. Ἀριστοφ. Νεφ. 392· ὁδὸς Πλάτ. Θεαίτ. 147C·— ἐπὶ χρόνῳ, ἀτελεύτητος, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον ἀπέραντον Ἀριστοφ. Νεφ. 3· χρόνος Πλάτ. Πολιτικ. 302A·— ἐπὶ ἀριθμῷ, ἀναριθμητός, ἄπειρος, ἀπ. ἀριθμὸς ἀνθρώπων Πλάτ. Κριτί. 119A· ἀπ. κακὰ ὁ αὐτ. Πολ. 591D, κελ.:— καθόλου ἐπὶ γεγονότων, ὑποθέσεων, ἀσχολιῶν, κτλ., ἀπέραντον ἦν, ἦτο ἀτελευτήτων, ἀνεξάντητων, «τελειωμῶν δὲν εἶχε», Θουκ. 4. 36· μακρὸν καὶ ἀπ. φαίνεται Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 11, 2· ἀπέραντα. Εὐμπεραίνη, καὶ Δεινόμεγα, καὶ ἦλω, φασίν, ἐκκρούει τὸν ἦλον, παριστᾶς ὡς τετελεσμένα τὰ πράγματα καὶ ἐξάγει συμπέρασμα ἐνῶ τὸ ζήτημα μένει ἄλυτον, Λουκ. Φιλοφειδ. 9, πρβλ. Διογ. Α. 7. 77· μῆδεν ἄδασάνιστον μῆδ' ἀπ. Πολύδ. Α. 75, 3:— Ἐπίρρ. τὸ ἀπεραντῶς διεστηκός, Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 9, Μεταφ. 10. 10, 7. II. ὁ μὴ ἐπιτρέπων νὰ περάσῃ τις καὶ νὰ ἐξέλθῃ, ὁ μὴ παρέχων μέσον πρὸς διαφυγὴν, ὁ δι' οὐ οὐδεὶς δύναται νὰ περάσῃ, Τάρταρος, δίκτυον, Δισχύλ. Πρ. 153, 1078· πρβλ. ἄπειρος II. 2.

ἀπεράσις, εως, ἡ, (ἀπεράω) τὸ ἐξεμεῖν, ἔμετος, Πλούτ. 2. 134E· μεταφορ. Σπράβ. 389 (διωρθῶν ἐκ χειρογρ. ἀντὶ τοῦ ἀπέκρυσις). II. ἀποχωρισμός, ἀφαίρεσις ὑγρασίας, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 9, 8.

ἀπεράτω, ον. (περάω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ περάσῃ ἢ διέλθῃ, ποταμὸς Πλούτ. 2. 326E, Ἐπιγνάμν. Ἐλλ. 1028. 58: μεταφ., Διὸς οὐ παρδατός ἐστιν μεγάλη φρῆν ἀπέρατος Δισχύλ. Ἰκ. 1049.

ἀ-περάτωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων πέρατα, ἀπεριόριστος, Πλούτ. 2. 424A.

ἀπεράω: μέλλ. -άσω [ā] ἔξεμῶ, Ἀλκίφρ. 3. 7. II. ἐπὶ ὕδατος, ὑπερκεχόμεαι, ἐπειδὴ δὲ ὑπερεπόλασεν ἢ ἐντὸς (ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος) βιάσασθαι καὶ ἀπεράσαι τὸ πλεονάζον Σπράβ. 52· παθ. ἐπὶ υγρῷ ἐν γένει, ἀραιροῦμαι, ἐκλείπτω, τῆς ὑγρότητος ἀπερασθείσης (ἄλλη γρὰρ. ἀπελαθείσης) Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 17, 10.

ἀπεργάζομαι: μέλλ. -άσομαι:— ἀργ.-ειργασάμην: πρην.-ειργασμαι, ὅστις ὅτε μὲν εἶναι ἐνεργητ., ὅτε δὲ παθητ., πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 704C, Τίμ. 30B, κ. ἀλλ., πρὸς τὴν Πολ. 566A, Φαῖδρ.

272A, κ. ἀλλ.:— ἀργ.-ειργάζομαι, αἰεὶ ἐπὶ παθ. σημασίας, ὁ αὐτ. Πολ. 374C, κ. ἀλλ.: ἀποθ. Ἀποτελειῶνται, κατεργάζομαι τι μετὰ τελεωθέντος κατασκευάζω τι μετὰ τέχνης, καθιστῶ τέλειον, ἀποπληρῶ, τὰ ξύλινα τοῦ τεύχους τίνες ἀπειργάσαντ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 115A· συχναίς παρὰ Πλάτ., ἔργον ἀπ. Γοργ. 454A, Πολ. 353B, 603A, κ. ἀλλ., καθιστῶ, εὐδαίμονα πόλιν ἀπ. Νόμ. 683B· τὸν τε πολιτικὸν ἀπ. καὶ τὸν φιλόσοφον Πολιτικ. 257A· ἡ τέχνη ἐπιτελεῖ, ἢ ἡ φύσις ἀδυνατεῖ ἀπεργάσασθαι Ἀριστ. Φυσ. 2. 8, 8. 2) ἐπὶ ζωγράφου, ἀποτελειῶν διὰ χρωμάτων, παριστάνω ἢ ἐκφράζω τελείως, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ὑπογράψαι (σχεδιάσαι ἢ σκιαγραφήσαι), Πλάτ. Πολ. 548D, πρβλ. 504D: ἐν γένει, κάμνω, σχηματίζω, προξενῶ, ὁ αὐτ. Φίλ. 24C, κτλ.

3) ἐκτελῶ, ἀναγκαῖον ἐστὶν ἀπεργάζεσθαι τοῦτο Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 5. II. προξενῶ, παράγω, δόξαν ψευδῆ Πλάτ. Φίλ. 40D· νίκην ὁ αὐτ. Νόμ. 647B· πανουργίαν ἀντὶ σοφίας αὐτοῦ 747C· ὁσμὴν Ἀριστ. Ἀποσπ. 327, κτλ. III. μετὰ διπλῆς αἰε. καθιστῶ, ἀγαθὸν ἀπ. τὴν αὐτ. Ξεν. Συμπ. 8. 35· τοῦ παῖδα ἀπ. δειλότερους Πλάτ. Πολ. 381E, πρβλ. Πολιτικ. 287A, κ. ἀλλ.:— οὕτω καὶ ὁ πρην. μετὰ παθ. σημασ. ἀπειργασμένους τύραννος, τέλειος, εἰς τὴν ἐντέλειαν ὁ αὐτ. Πολ. 566A· τέχνην ἀπειργασμένη ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 272A· ἀνήρ ἀπ. καλὸς κἀγαθὸς Ξεν. Οἰκ. 11. 3. 2) μεταβάλλω τὴν εἰς ἕτερον, ἀπ. ὕδωρ γῆν, πῦρ ἀέρα, μεταβάλλω τὴν γῆν εἰς ὕδωρ, τὸν ἀέρα εἰς πῦρ, Πλάτ. Τίμ. 61B.

3) ἀπ. τινὰ τι, κάμνω τι, εἰς τινὰ, ὅτι ἀγαθὸν ἦμας ἀπεργάζεται ὁ αὐτ. Χαρμ. 173A, πρβλ. Ἀνερραστ. 135C.

ἀπεργασία, ἡ, ἡ ἀποτελείωσις, ἐκτέλεισις, ἀποπεράτωσις ἐπὶ ζωγράφου, πρὸς τὴν ἀπ. τὴν τῶν ἐκτέλειων Πλάτ. Πρωτ. 312D, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 6, πρβλ. ἀπεργάζομαι. II. τὸ ἀπεργάζεσθαι, παράγειν, προξενεῖν τι, ἀπ. χάριτος καὶ ἡδονῆς Πλάτ. Γοργ. 462C. III. ἐργασία, ἀσχολία, ἐπιτήδεωσις, ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 13D, E: ἡ ἀπ. τῶν νόσων, ὁ τρόπος τῆς θεραπείας αὐτῶν, θεραπεία, ὁ αὐτ. Ἀлк. 2. 140B.

ἀπεργαστικός, ἡ, ὄν, ἐπιτίθειος πρὸς τὸ ἀπεργάζεσθαι, παράγειν, προξενεῖν, κατασκευάζειν τι, μετὰ γεν., Πλάτ. Πολ. 527B:— ἡ ἀπεργαστικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀπεργάζεσθαι, τινὸς ὁ αὐτ. Ἐπιν. 375D.

ἀπ-εργός, ὄν, ὁ ἀπεχόμενος ἔργου, ἀργός, Ἀρτεμίδ. 1. 42. ἀπέργω, ἴδε ἐν λ. ἀπέιργω.

ἀπέρωδω: μέλλ. -έω, φέρω εἰς πέρας, τελειῶναι, ἱρήϊα Ἠρόδ. 4. 62 (ὡς τὸ ἀπολοφύρομαι, κτλ.).

ἀπερεῖδω, ἐπίρρ. = ὄσπερεῖ, ἐκ τοῦ ἄπερ, Σοφ. Ἠλ. 189.

ἀπερεῖδω: μέλλ. -σω, στηρίζω, προσήλων, τὰς ὀφείας Πλούτ. 2. 681F, τὴν ὄψιν πρὸς τὴν Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 17. 2) ἀμεταβ. = τῷ παθ., ἐνθα ἡ ὄψις ἀπερεῖδῃ Λουκ. Ὡσῶν Διάλ. 20. 8· ἀλλά, II. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς παλαιότεροις συγγραφεῦσιν ἐν τῷ παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ ἀορ., ἐπιστηρίζω ἐμαυτὸν ἐπὶ τινος, ἀκουμβῶ, στηρίζομαι, ἐπαναπαύομαι, ἐπὶ ἴππου, ἦν.. ἀπερεῖδηται ἐν αὐτῷ (δηλ. τῷ γαλινῷ) Ξεν. Ἰππ. 10. 7· ὅκτω τότε οὖσι τοῖς μέλεσιν ἀπερεῖδόμενοι, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν ὀκτῶ μελῶν τοῦ σώματος ἄπερ εἶχον τότε, Πλάτ. Συμπ. 190A, πρβλ. Τίμ. 44E, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 4. 8, 3, κ. ἀλλ.: ἀπ. εἰς τοῦτο, προσήλομαι ἢ στηρίζομαι σταθερῶς εἰς .., Πλάτ. Πολ. 508D· εἰς ἐν κεφάλαιον ἀπ., ὀλοκλήρως στηρίζομαι ἐπὶ .. αὐτοῖσι 581A· εἰς ἀσφαλῆς ἀπηρεῖσθαι, ἔχω θέσιν ἀσφαλῆ ἐσ' ἧς στηρίζομαι, Πολύδ. 3. 66, 9· οὕτως, ἀπ. ἐπὶ τι ὁ αὐτ. 28. 17, 8· πρὸς τὴν Ἰππ. π. Ἀρθ. 820, Ἀριστ. π. Πορ. Ζ. 3. 3:— ἐπὶ ἀσθενεῖν, προσβάλλω μέρος τι ἰδαιότερον, περιορίζομαι τοπικῶς εἰς ἐν μέρος, π. χ. εἰς βουδῶνα, Ἰατρ. πρβλ. ἀποσκήπτω. III. Μέσ. μετ' ἐνεργ. σημασι., ἀπ. εἰς τοῦτο [τὸ οὐκ] Ξεν. Κυν. 5. 32· ἀπ. ἐλπίδα εἰς τινὰ, ἔχω ἢ στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου εἰς τινὰ, Πολύδ. 24. 5, 3· ἀπ. ὀργῆν εἰς τινὰ, χάριν ἐπὶ τινὰ, κατευθύνω τὴν ὀργὴν μου, τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τινὰ, ὁ αὐτ. 1. 69. 7., 24. 3, 6, πρβλ. Πλούτ. 2. 775E· ἀπ. ἄγνοϊαν ἐπὶ τινὰ, ἐπιρριπῶ τὴν ἰδ. μου ἄγνοϊαν ἐπὶ ἄλλω, Πολύδ. 38. 1, 5· ἀπ. τι εἰς τόπον, μεταφέρω τι ἀσφαλῶς εἰς τι μέρος, ἀποθίβω εἰς .., τὸ «ἀκουμβῶ» ἐκεῖ, ὁ αὐτ. 3. 92, 9:— συγν. παρὰ Πλούτ. 2) ὕψισται τὰς ἀγωνίας τῶν ὀδίωνων, παρὰ γω μετ' ἀγωνίας, γενῶν, ὀδίδνας ἀπηρεῖσαντο Καλλ. εἰς Δλ. 120· πρβλ. Ἐσθ. (Ἰωβ λθ', 3).

ἀπερείσιος, ον, ἕτερος Ἐπ. τύπος τοῦ ἀπεριόριστος, ὡς ἀσέδελος ἀντὶ αἰδήλου, παρ' Ὀμ. αἰε, ἀπερεῖσι' ἀποινα, «ἀπειρα τῷ πλήθει, πολλὰ δῶρα, λῦτρα» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 13, κτλ.

ἀπερείσις, εως, ἡ, τὸ ἀπερεῖδεσθαι ἐπὶ τινος, στηρίζεσθαι, πίεσις, ἀντίστασις Πλάτ. Κρατ. 427A· ἀντ. πρὸς ἄλληλα Ἀριστ. π. Μορ. Ζ. 3. 3, Πρὸβλ. 5. 40, 6. II. ἐπιβολή, τιμωρία Πλούτ. 2. 1130D.

ἀπερείσιμα, ατος, τὸ, ὑποστήριγμα, ἀντηρίς, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀπόκτημα.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπερεύγομαι, μέσ., ἐρεύγομαι, ἔξεμῶ, τι Ἰππ. 482. 48, Νικ. Ἀλεξ. 380, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Περισίδος εἰς ἄδωσ οἶμα Διον. Η. 981· πρβλ. Ruhnk Ἐπιστολ. Κρατ. σ 150: πρβλ. ἀπερυγγάνω.

ἀπέρευξις, *ως*, ἢ, τὸ ἀπερῦγεσθαι, Ἄρετ. π. Δίτ. Ὁ. Π. 1. 9.

ἀπερηδόμας, *παθ.*, μένω ἔρημος τινος, τῆς τοῦ δαίμονος ἐπιμελείας Πλάτ. Πολιτ. 274B· ἀπὸ τῶν ὄντων ὁ αὐτ. Σοφ. 237D.

ἀπέρημος, *ον*, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἔρημος, Σχόλ. εἰς Πινδ. N. 4. 88.

ἀπερητύω [3]: μέλλ. -ύσω. κωλύω, ἐμποδίζω, αὐτὸς ἐκὼν ἀπερήτυε κούρην Ἄπολλ. Ρόδ. A. 772.

ἀ-περιάριστος, ὁ μὴ ἐξαρισθείς, «ὁ μὴ καθαρὸς ἀπὸ φόνων» *πιθ.* παρ' Ἡσυχ. ἴδε Schmidt.

ἀ-περιβλεπτος, *ον*, ὁ μὴ περιβλεπόμενος, ἀπερίοπτος A. B. 8. 9, ἐν λέξ. ἀπέρωπος. II. ἀκατάληπτος, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 162, «ἀνυπολόγητος» Σουίδ., «ἀπερινόητος» Ἡσυχ.

ἀ-περιβλητος, *ον*, ὁ ἄνευ περιβλήματος, καλύμματος, μεταφ. ὁ μὴ κεκαλυμμένος, γυμνός, λόγος Ρήτορες (Walz) 3. 270.

ἀ-περιγέννητος, *ον*, ὃν δὲν δύναται τις νὰ νικήσῃ, ἀκατανίκητος Διόδ. 3. 30.

ἀ-περιγραπτος, *ον*, ὃν δὲν δύναται τις νὰ περιγράψῃ, ὁ ἐ. ἀπειρος, Ἐκκλ.: ἀρίστος, Κορνοῦτος καθ' Ἡσυχ. «ἀπεριγραπτον, ἀπερίορστον, ἀπερινόητον». — Ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ.

ἀ-περιγράφος, *ον*, = τῷ προηγ. Διον. Ἄλ. περὶ Συνθ. 22, καὶ συγν. παρὰ Φίλωνι. — Ἐπίρρ. -φως Φίλων 1. 47.

ἀπεριγραψία, ἢ, τὸ μὴ περιγεγραμμένον, τὸ μὴ ἔχον ὄρια, ἀπειρον, Ἐκκλ.

ἀ-περιδρακτος, *ον*, (περιδράσσομαι) ὃν δὲν δύναται τις νὰ συλλάβῃ, ἀκατάληπτος, τὸ δυσχερὲς ἢ τάχα καὶ τὸ ἀπεριδρακτον τῶν ζητουμένων προδολόμενος Ἀθανάσι. τ. 1. σ. 257A. — Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ.

ἀ-περιεργαστος, *ον*, ὁ μὴ ἐπιμελῶς εἰργασμένος, ἀπλοῦς, Ἐκκλ. ὁ μὴ περιεργῶς ἐξετασθείς, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. -ἀπεριεργάστως Βασιλ. κ. ἄλλ.

ἀπεριεργία, ἢ, ἀπλότης, Περικυῖονη παρὰ Στοδ. 488. 53.

ἀ-περιεργος, *ον*, ἀπέριτος, μὴ ἐξεζητημένος, ἀπλοῦς, λιτός, ἀρελῆς, Ἰαπ. 22. 42, Ἀθῆν. 274A. — Ὑπερβ. ἀπεριεργότατα ὁ αὐτὸς 274B — τὸ ἀπεριεργον, τὸ ἀρελῆς, ἢ ἀπλότης, Πλούτ. 2. 1144E· πρὸλ. Ἀλ. II. 1. 12. 1. — Ἐπίρρ. -γως Κέθως 21.

ἀ-περιεσπασμένως, ἐπίρρ. *μετοχ.* *παθ.* *πρkm.* = ἀπερισπάστως, Ἐκκλ.

ἀπερίζομαι, *λογομαχῶ*, «ἀπρίσαστο, ἀντὶ τοῦ ἐπιλονεῖσθαι» Σουίδ.

ἀ-περιήγητος, *ον*, ἀπερίγραπτος, ἀνεήγητος, οὐκ ἀνήσσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ περιγραφεῖ Πλάτ. Νόμ. 770B· ἀπερίγραπτος, Θεόδ. Πρὸδρ. σ. 453.

ἀ-περιήγητος, *ον*, ὁ μὴ περιηγούμενος, A. B. 422, Σουίδ. ἐν λέξ. ἀπερισάλπιγκτος. II. ὁ περὶ οὗ δὲν γίνεται λόγος, Γρηγ. Νύσσ.

ἀ-περιθαμῆτως, ἐπίρρ. *μετὰ* θράσους, ἀφθῶς, ἀναιδῶς οὕτω καὶ ἀπεριθαμῆτως φθέγγεσθαι Νικήτ. Χρον. 216D.

ἀ-περιθάστως, ἐπίρρ., ἄνευ περιθλάσεως, Παῦλ. Διγ. 122.

ἀ-περιθραυστος, *ον*, ὁ μὴ τεθραυσμένος, ἀδάμαστος, μὴ ἡμερωμένος, Κυρίλλ. Ἄλ. τ. 2. σ. 644A.

ἀ-περικαθάρατος, *ον*, ὁ μὴ κεκαθαμένος, ἀκάθαρτος, Ἐβδ. (Λευιτ. ιθ', 23).

ἀ-περικάλυπτος, *ον*, ὁ μὴ περικεκαλυμμένος, ἐκτεθειμένος, διότι ἐνδοιατρεῖσι ὁ ἥλιος ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τῷ ἀπερικαλύπτῳ Ἄριστ. π. Φυτῶν 2. 2, 18. — Ἐπίρρ. -τως, φανερώς, οὐχὶ ἐν κρυπτῷ, Ἡλιόδ. 8. 5.

ἀ-περικλόνητος, *ον*, ἀνενόηλητος, ἀδιατάρακτος, Εὐστ. Ἰλ. 185, 22.

ἀ-περικλυστος, *ον*, ὁ μὴ περικλυζόμενος ἢ ὁ μὴ περικλυσθείς ὑπὸ ὑδάτων, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 130.

ἀ-περικοπος, *ον*, ἄνευ διακοπῆς ἢ κωλύματος, Τιμαρίων ἐν Notices des Mss. 9. 216. — Ἐπίρρ. -πως Τζετζ. Σχόλ. εἰς Λυκ. 1432.

ἀ-περικόσμητος, *ον*, ὁ μὴ ὑπὲρ τὸ δέον κεκοσμημένος, Εὐστ. 40. καθ' Ὑσμ. κ. Ὑσμ. 10. 11.

ἀ-περικρατής, *ον*, ὁ μὴ συγκρατούμενος, ἀκυβέρνητος, Βασίλ. τόμ. 1. σ. 876B. — Ἐπίρρ. ἀπερικρατῆτως Μακάρ. Ἐρημ. σ. 66A.

ἀ-περικτητος, *ον*, ὁ μὴ περικτητικός, ὁ μὴ κτώμενος πλοῦτον, Πτολ. Τετράβ. σ. 182B.

ἀ-περικτύπητος, *ον*, «ἀτάραχος, ἀνενόηλος», Σουίδ. — Ἐπίρρ. -τως Γεωρ. Παχυμ. Ἀνθρ. Παλ. 5. 20, σ. 285C.

ἀ-περιλάλητος, *ον*, ὁ ὑπ' οὐδενὸς ὑπερβαλλόμενος ἐν τῇ πολυλογίᾳ, αὐθαδέστομον, ἔχοντ' ἀγάλλινον, ἀκρατέας, ἀπύλωτον στόμα, ἀπεριλάλητον, κτλ. οὕτως ὀνομάζει ὁ Εὐριπ. τὸν Διόνυσ. ἐν Ἄριστοφ. Βατρ. 839· πρὸλ. Ἡσυχ.: ἀπεριλάλητον (οὕτως ὁ Kuster ἀντὶ ἀπεριλάλητος), «ἀνεξαπύλητον, ἀφελῆ». — Ἐπίρρ. -τως Εὐστ. Πονημάτ. 191. 79.

ἀ-περιλήπτος, *ον*, ὁ μὴ περιλαμβανόμενος, μὴ περιοριζόμενος,

ἀπερίριστος, τὸ τῆς ἐξουσίας ἀπερίληπτον καὶ ἀόριστον Πλούτ. Πομπ. 25· ὃν δὲν δύναται τις νὰ περιλάβῃ ἢ ἐνοήσῃ, ἀκατάληπτος, ἰδέαι ἀπερίληπτοι λόγῳ Φίλων 2. 24· συνώνυμον τῷ ἀπειρος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 42, πρὸλ. Πλούτ. 2. 883A.

ἀ-περιμάχητος, *ον*, ὁ μὴ περιμάχητος, ὁ μὴ περιζήτητος, Φίλων 1. 2.

ἀ-περιμέριμος, *ον*, ἀμέριμος ἢ ἀπερίσκεπτος, Εὐστ. Πονημάτ. 248. 83:—Ἐπίρρ. -τως, ἀμαθῆς γε νῆ Δί', ὅστις οὕτως σφόδρα ἀπεριμερίμωσεν τὴν θύραν λελακτικῶς, τὸσον «ἀστόχαστα», τὸσον «χωριάτικα», κατὰ δὲ τὸν σχολιαστ. «ἀμαθῶς, ἀπειρῶς, ἀνεπιστημόνως», Ἄριστοφ. Νεφέλ. 136.

ἀ-περινότητος, *ον*, ἀκατανόητος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 70, Φίλων 1. 581. II. ὁ χυδαῖος, Εὐστ. 644. 43. III. Ἐπίρρ. -τως, ἀπροσδοκῆτος, Πολύβ. 4. 57. 10.

ἀ-περιόδευτος, *ον*, ὁ μὴ περιοδευόμενος, ἀδιόρθωτος, ἔθνος ἄνομον καὶ ἀπεριόδευτον ἐν πολλῇ ἀνομίᾳ καὶ ἀγνωσίᾳ χρηματιῶν Γρηγόριος σ. 87C.

ἀ-περίοδος, *ον*, ὁ μὴ ἔχων περίοδον, ἀπερίοδον.. λέξιν Διον. Ἄλ. περὶ Συνθ. σ. 126.

ἀ-περίοπος, *ον*, ὀλιγῶρος, ἀμέριμος, τῶν πάντων ἀπερίοποι εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν, τῶν πάντων ὀλιγωροῦσιν ἵνα νικήσωσι, Θουκ. 1. 41. — Ἐπίρρ. -τως Πολυδ. Γ', 117.

ἀ-περιόριστος, *ον*, ὁ μὴ περιοριζόμενος, μὴ ἔχων ὁρισμένα ὄρια, ἀόριστος, Λογγίν. 44, Φίλων 1. 187. — Ἐπίρρ. -τως Γαλγ. 7. 469.

ἀ-περιουσίαστος, *ον*, ὁ ἄνευ περιουσίας, ἄνευ πλοῦτου, Εὐστ. Πονημάτ. 306. — Ἐπίρρ. -τως αὐτόθι 146.

ἀ-περιπλάνητος, *ον*, ἄνευ περιπλάνησεως ἢ παρεκβάσεως ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, Εὐστ. 1308. 46.

ἀ-περιπνευστος, *ον*, ὁ μὴ ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιπνεόμενος, ἐν ἀπεριπνεύστῳ, ἐν τόπῳ μὴ προσβαλλομένῳ ὑπ' ἀνέμων, Ἀγαθῆνος ἐν Matth. Med. 288.

ἀ-περιπτυκτος, *ον*, ὁ μὴ περιπτυγμένος, ἀσκέπαστος, Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰουδ. 3. 7, 5.

ἀ-περιπτώτος, *ον*, ὁ μὴ περιπίπτων, ἀπρόβλητος ὑπὸ .., ἀπεριπτώτως ὑδροφοβία τῆρεῖν πιστεύεται Διοσκ. 2. 49· τινὶ Διογ. Α. 7. 122. II. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὴν τύχην, Ἄρρ. Ἐπικτ. 1. 1, 31.

ἀ-περισάλπιγκτος, *ον*, ἀπερήγητος ὑπὸ ἤχου σαλπίγγων, Στοδ. 366. 35:—παρὰ Συνεσ. σ. 13, ἀπερισάλπιστος. — Ἐπίρρ. ἀπερισάλπιστως Ἄννα Κομν. 211.

ἀ-περισκεπτος, *ον*, ὁ μὴ σκεπτόμενος, μὴ ἐξετάζων τὰ πράγματα, ἐπιπόλαιος, ἀστόχαστος, Θουκ. 4. 108, Διον. Ἄλ. 6. 10. — Ἐπίρρ. -τως Θουκ. 4. 10., 6. 57. — Συγκρ. -ότερον 6. 65.

ἀ-περισκοπος, *ον*, τῷ προηγ., Σουίδ., A. B. 422 ἐν λέξ. ἀπερίγραπτοι.

ἀ-περισπαστος, *ον*, ὁ μὴ περισπώμενος ἢ περισπασθείς τῆδε κάθεισος, ὁ μὴ διασκεδασθείς, ἐπὶ στρατῷ, Πολύβ. 2. 67, 7 κ. ἄλλ.· ἀπ. τινος Ἐβδ. (Σειρήν. μα', 1.). — Ἐπίρρ. -τως Πολύβ. 2. 20, 10 κ. ἄλλ.· τὸ ἀπ. τῆς ἐξουσίας, τὸ ἐνιακίον, τὸ μὴ μεταβαίον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον, Πλούτ. Ἄριστ. 5. 2) ἀδιάκοπος, συνεχής, Διον. Ἄλ. περὶ Θουκ. 9.

ἀ-περισσευτος, = ἀπέριττος Φιντ. παρὰ Στοδ. 44. 53.

ἀ-περίσσιος, *ον*, ἰδὲ ἀπέριττος.

ἀπεριστάλτος, *ον*, ὁ μὴ περιεσταλμένος, Ἰωσήφ. Ὑπομνηστ. σ. 165.

ἀ-περιστάτως, *ον*, περὶ ὃν οὐδεὶς ἵσταται, ἐπομένως, I. μὴ περιφραττόμενος, μὴ ἔχων ἀνάγκην φυλάκων, Λατ. securus, ασφαλῆς, Πολύβ. 6. 44, 8. 2) μονήρης, μόνος, Ἄρρ. Ἐπικτ. 4. 1, 159, Διογ. Α. 7. 5, πρὸλ. Hemst. εἰς Ἄριστοφ. Πλ. 333· ἔρημος, ἐγκαταλειμμένος, Ἐκκλ. II. ἀπερίστατον, ῥητορικ. = ἄνευ περιστάσεων, δηλ. ἄνευ λόγου ἢ ἀφορμῆς ἢ ἀποδείξεως, «κατὰ τὸ ἀπερίστατον, οἷον ἀποκηρύσσει τις τὸν υἱὸν ἐπὶ οὐδεμιᾷ αἰτίᾳ» Ἐρμολ. π. Στάς. (Ρήτορες Walz. τ. 3. σ. 7. στ. 9), «ἀπερίστατον δὲ ἐστὶ τὸ μήτε ἐκ προσώπου μήτε ἐκ πράγματος ὕλην ἔχον» Σχόλ. εἰς Στάς. Ἐρμ. Ρήτορες (Walz) τ. 4. σ. 141, στ. 3, κτλ.

ἀ-περιστικτος, *ον*, ὁ μὴ περισστιγμένος, ἐπὶ γραμματικῶν τιμῶν σημείων, Κραμέρου Ἀνεκδ. Παρ. τ. 3. σ. 293.

ἀ-περιστρέπτος, *ον*, Βασίλ.: -στροφος, *ον*, Ἄρρικαν. Κεστ. ἐν Ἄρχ. Μαθ. 278F: = ἀπερίτρεπτος.

ἀ-περιτμητος, *ον*, μὴ περιτετμημένος, Ἐβδ. (Γεν. ιζ', 14, κ. ἄλλ.), Καιν. Διαθ., κτλ. II. ὁ μὴ περιεκομμένος, περιωρισμένος, ἢ φύσις Πλούτ. 2. 495C.

ἀ-περιτρέπτος, *ον*, ὁ μὴ περιτρέπόμενος, ἀμετάτρεπτος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοτῶτος, Συμμ. Φάλμ. ιε', 10, Πλούτ. 2. 983C. — Ἐπίρρ. -τως Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 1. 53.

ἀ-περιτροπος, *ον*, ἀδιάτροφος, ἀμέριμος ἢ κατ' ἄλλους ὁ μὴ ὑποστρέφω, «ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος» (Σχόλ.), οὕτε γάρ .. παῖς Ἀγαμέμνονιδος ἀπερίτροπος Σοφ. Ἡλ. 182, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἀ-περίττος, *ον*, ἄνευ τινὸς περιττοῦ, μὴ ἀναγκαῖου ἢ ὑπερπληροῦντός τι, ἀπλοῦς, λιτός, ἀφελῆς, Πλούτ. 2. 267F, Φιλόστρ. 527·

τῶ ἀπ. τῆς τροφῆς Λουκ. Νιγρ. 26.—Ἐπίρρ. -τῶς, ἄνευ περι-
τῶν, εὐσυνόπτως, Διόδ. 12. 26: λιπῶς, Συμπλ. ἐν Ἐπικτ. σ. 75.

ἀ-περιτότης, ἡτος, ἡ, ἀπλότης, λόγου Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.
12. 23· βίου Κλήμ. Ἄλ. 157.

ἀ-περιττώτος, ὄν, ἄνευ περιττωμάτων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 10,
3, κτλ.

ἀ-περιφερής, ἔς, ὁ μὴ περιφερής, μὴ κυκλοτερής, Θεοφρ. Αἰτ.
Φ. 6. 1, 6.

ἀ-περιφρακτος, ὄν, ὁ μὴ περιπεφραγμένος, μεταφορ. ἀπροστά-
τευτος, Βασ. τ. 1. σ. 940D.

ἀ-περιφραστος, ὄν, ὁ ἄνευ περιφράσεως, Εὐστ. 1941, 59.—
Ἐπίρρ. -τῶς αὐτόθι 1112, 42.

ἀ-περιφρούρητος, ὄν, ἀφρούρητος, ἀφύλακτος, Σχόλ. Ἰω.
Κλήμακ. σ. 329, 39.

ἀ-περιχαρῶς, ἐπίρρ., οὐχὶ περιχαρῶς, Θεόδ. Στουδ. σ. 426D.

ἀ-περιψυκτος, ὄν, ὁ μὴ ψυχρανθείς, Γαλην.

ἀπεροπέυς, ὁ, ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ ἀπατῶν Ἐτυμ.
Μ. 433, 33.

ἀ-πέρπερος, ὄν, ὁ μὴ πέρπερος, δηλ. ὁ μὴ ἀλαζῶν ἢ μεταϊό-
φρων, ἀπέρπ. ἦθος Παλλάδ. Λαυσ. σ. 900D.

ἀπερριμένεος, ἐπίρρ. τοῦ ἀπορριπέτω, ἀμελιῶς, Ἀριστέας
περὶ τῶν Ἐβδ. 106D.

ἀπερρῶ, ἀπέρχομαι, φεύγω, «ξεκουμπίζομαι», Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.
260: ἀπερρε, φυγε ἀπ' ἐδῶ, «ξεκουμπίσου», Λατ. abi in malam
rem! Ἀριστοφ. Νεφ. 783, Ἐκκλ. 169: οὕτως, οὐκ ἀπερρήσεις σὺ
θάπτον; «οὐκ ἀπελεύση, οὐκ ἀποσθαθήσῃ;» (Α. Β. 422, 9) Κρα-
τῖν. ἐν «Νόμοις» 6· ἴδε τὸ ἀπλοῦν ἔρω.

ἀπερυγάνω: ἀπρ. ἀπῆρύγων, ἐφερεύομαι, ἐξεμῶ, τὴν κραι-
πάλην Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 517· οὕτω Νικ. Θ. 253, Διογ. Α. 5.
77, Φίλων 1. 639· ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Νικητ. Ἀχομ.
Ἄλωσ. Πόλεως σ. 410C. II. ἀπολ., ἐφεύγομαι, Ἀριστ. Προβλ.
33. 5.

ἀπερυθριῶ: μέλλ. -άσω [ἄσω]:—δὲν ἐρυθριῶ, ἀφίνω τὸ ἐρύ-
θημα εἰς ἐν μέρος, ἀφίνω τὴν ἐντροπὴν εἰς ἓνα πλάγι, ἀλλὰ
κρείττον ἢν εὐθύς τότε ἀπερυθριῶσαι μάλλον ἢ σχεῖν πράγ-
ματα Ἀριστοφ. Νεφ. 1216· ἀπερυθριῶ πᾶς, ἐρυθριῶ δ' οὐδεὶς
ἐπὶ Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 287.—Ἐπίρρ. ἀπερυθριῶσάτως, ἀναι-
σχύντως, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 10· ἀπερυθριῶσάμενος Κύριλλ.
παρὰ Σουίδ. ἐν λ. σπᾶδων: ἀπερυθριῶσάτως Βυζ. 2) παύω
νὰ εἶμαι ἐρυθρῶς, ἐπὶ ὀφθαλμῶν, Λουκ. Λεῖψ. 4.

ἀπερύκω, [ῶ]: μέλλ. -ξω, ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, εἰ
γὰρ Ἀθήνη.. βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωῶν Ἰλ. Ρ. 562· οὐσας τε
κύνας τ' ἀπ. Ὀδ. Α. 104· ἀπερύκοι.. Φοῖβος κοκὰν φάτιν
Σοφ. Αἴ. 186 (λυρ.):—μετὰ γεν., στρατὸν.. Μήδων ἀπέρυκε
τῆσδε πόλεως Θεογ. 775· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρρηφ. ἐμποδίζω τινὰ
ἀπὸ τινος· οὐτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν ὁ αὐτ. 1207:—κυρίως
μὲν ποιεῖ, ἄλλ' ἀπ. τινὶ τι, ἀποκρούω ἀπὸ .., ταῦτα δὲ ἡ εὐτυ-
χιῇ ὁ ἀπερύκοι Ἡρόδ. 1. 32· τὶ ἀπὸ τινος Ἐν. Ἄπομ. 2. 1, 2.
Οἰκ. 5. 6· ἀπ. τινα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 34, 6:—Παθ., πατρῷας
γῆς ἀπερυκόμενος, ἀποκλειόμενος, Θεογ. 1210:—Μέσ., ἐριδῶς
(τῆλ') ἀπερυκόμενοι, ἀπεχόμενοι, ἀφιστάμενοι ἀπὸ .. ὁ αὐτ. 494·
ἀπερύκοι (ἐνν. φωνῆς), ἀπέχου τοῦ φωνεῖν, «μὴ διαλέγου» (Σχόλ.),
Σοφ. Ο. Κ. 169 (λυρ.).

ἀπερυσθῆδω: μέλλ. -ώσω, (ἐρυσθῆ) καταστρέφω δι' ἐρυσθῆς,
νόσου τῶν φυτῶν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 10, 3, ἐν τῷ παθ. 2)
παράγω ἐρυσθῆν, αὐτόθι 5. 9, 13.

ἀπερῶ, ἀποσπῶ ἀπὸ τινος (ἐν τμήσει), ρίνων ἀπ' ὄστεφιν
ἐρούσι «ἐλκῆσαι, ἀποσπᾶσαι» (Σχόλ.) Ὀδ. Ε. 134· ἦύτε πορ-
τιν.. μητρὸς ἀπειρούσαντες, ἀποσπᾶσαντες, Κόιντ. Σμ. 14.
259:—Μέσ., Ἄνθ. II. 7. 730. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἐρῶ].

ἀπέρχομαι: μέλλ. -ελεύσομαι (ἄλλ' ὁ Ἄτ. μέλλ. εἶναι
ἄπειμαι): πρkm. -ελήλυθα· ἀπρ. -ἦλθον: ἀποθετ.: Ἀπέρχο-
μαι, ἀναχωρῶ, μετὰ γεν., ἔξ οὗ κείθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα
πάτρης Ἰλ. Ω. 766· οἴκου Ὀδ. Β. 136, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1165,
κτλ.: ἀπελθε τοῦ λόγου τούτου Εὐρ. I. Τ. 546· ὠσαύτως, ἀπ.
ἀπὸ βουλευτηρίου Θεουκ. 8. 92· ἐκ χώρας ὁ αὐτ. 1. 89, κτλ.
καὶ μεταφ. ἐκ δακρύων τ' ἀπελθε, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχομεν,
ἄφες τὰ δάκρυα κτλ., Εὐρ. Ὀρ. 295. 2) ὅπουσαν συντάσσειται
μετὰ τῆς προθ. εἰς, ἐννοεῖται ἀναχωρήσει ἀπὸ τινος τόπου καὶ ἄφρις εἰς
ἕτερον, ἀπ. ἐς τὰς Σάρδεις Ἡρόδ. 1. 22, πρβλ. Σοφ. Ἄντ. 818· ἀπ.
εἰς τόπον οἰκίων Ἄνδοκ. 30. 30· παρὰ τινα Λουκ. Τίμ. 11·
ἀπ. ἐπ' οἴκου, ἀναχωρῶ, παρεύομαι πρὸς τὴν πατρίδα, Θεουκ. 1. 92·
ἀπέρχεται.. οἰκάει Ἀρχιπ. ἐν «Ρίνωνι», 1 κ. ἄλλ. ἀπ. εἰς τὴν
ἀρχαίαν φύσιν, ἐπανεύρομαι, Πλάτ. Συμπ. 193C· ἀπῆλθεν ὅθεν
ἦλθεν, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον ἐξ οὗ ἦλθε, Μένανδ. ἐν «Υποβο-
λίμαϊω» 2. 3. 3) ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 199, Εὐρ. Ἄλκ. 379, Θεουκ.
1. 24, κτλ.· ταχεῖ ἀπέρχεται (ἐνν. ἡ νόσος), Σοφ. Φ. 808·
κάτ' ὀφλῶν ἀπ. Ἀριστοφ. Ἄχ. 689· ἀπελθε τουτοῦν λαδῶν,
λάβε τούτου ἐδῶ, καὶ πήγαινε, ὁ αὐτ. Ὀρν. 948· ἀπελθόντος
ἐνιαυτοῦ Πλάτ. Νόμ. 954D. 4) μετὰ μεταφ., ἀπ. νικῶν,
ἐπέρχομαι νικητής, Ἀριστείδ. 2. 2, κτλ., πρβλ. Πλούτ. Ἀγασ. 7.

II. ἀπέρχομαι τοῦ βίου, Διογ. Α. 3. 6, ἔθα ἴδε Κασάδ.,
Ἄνθ. Π. 11. 335, Πρβλ. Φίλων 1. 513.

ἀπερῶ, Ἰων. ἀπερέω, μέλλ. ἄνευ ἐνεστώτος ἐν χρήσει, ἴδε ἐν
λ. ἀπέπειον.

ἀπερωεύς, ἔως, κωλυτής, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς Ἰλ. Θ. 361.
ἀπερωεῶ, ἀποχωρῶ, ἀφίσταμαι, ἀποσύρομαι, τῷ κε· τάχα..
πολλῶν ἀπερωήσεις, ἀποχωρήσεις» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 723.

ἀπερωή, ἡ, ἀποσθῆσις, λυγρῶν Τζέτζ.

ἀ-πέρωπος, ὄν, ἀπερίσκεπτος, σκληρός, ἐν Α. Β. 8, ἐρμηνεύε-
ται «ἀναίδης, σκληρός, ὄν ἀπερίοπτος καὶ ἀπερίθλεπτος», ἐν Ἰουγ.
δὲ καὶ Ἐτυμ. Μ. «στυγνός», κτλ. καὶ ἡ ἐρμηνεία, «στυγνός», ἢ
εἶδει καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Διογύλ. Χο. 600, δεικνύει ὅτι ἀνέγνω, ἀπέ-
ρωπος, οὐχὶ δὲ ἀπέρωτος.

ἀπ-ἔρωτος, ὄν, (ἔρω), ὁ μὴ ἐρῶν, ὁ μὴ ἔχων ἔρωτα, ἔρω
ἀπέρωτος, ὡς τὸ γάμος ἀγάμος, Διογύλ. Χο. 600· ἄλλ' ἴδε
ἀπέρωπος.

ἄπες, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄφες, ἴδε ἐν λέξ. ἀφίημι.

ἀπεσθέομαι, (ἐσθῆς) Μέσ. ἐκδύω ἐμυτόν, ἐκδύομαι, Λουκ.
Λεῖψ. 5: κατὰ μετ. πρkm. ἀπησθῆμένοι.

ἀπεσθῆ: μέλλ. ἀπέδομαι: πρkm. ἀπεδήδοκα:—Παθ. ἀπρ.
ἀ' ἀπηδέσθη, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφισταῖς» 5: πρkm. ἀπεδήδε-
μαι (ἴδε ἐσθῆ) Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 2, 22. Τρώω, ἐσθῆ ἀπὸ τινος
ἢ ἀποδᾶνω, καὶ κηφῆνος περὶν ἂν ἀποκνίσας ἀφῆ τις, τῶν
λοιπῶν αὐτὰ τα περὰ ἀπεσθῆουσι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 22·
ἀπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους Ἐρμιππ. ἐν «Εὐρώπῃ» 1,
πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 26· οἱμοὶ τάλλας, δάκνει, δάκνει, ἀπεσθῆ
μου τὴν ἀκοήν Ἐρμιππ. ἐν «Στρατιωταῖς» 7· τίς τὴν κεφαλὴν
ἀπεδήδοκεν τῆς μαινίδος; Ἀριστοφ. Βάτρ. 984· ἀπεσθῆί τὴν
ρίνα τάνθρώπου Δημ. 788. 25. II. οὐκ ἐσθῆω, τὰ πετραῖα

τῶν ἰχθυῶν ἀπέσθι, μὴ ἐσθι, Ὀεδοπο. Κωμ. ἐν «Φινεῖ» 1,
ἔθα ἴδε Meineke.—Ὁ ἐνεστώς ἀπέδω μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν.
ἀπεσία, Ἰων. ἀντὶ ἀφεία, ἡ, = ἀφείσας Ἰουγ.

ἀ-πεσκής, ἔς, (πέσκος) ἄνευ δερμάτος, ἀκάλυπτος (Σοφ. Ἄποσπ.
552)· ἀπεσκή· τὸξ' ἀπεσκή, ἐννοῖ δὲ γυμνὰ θήκης τόξα. Σοφοκλῆς
Τρωῖω· Ἰουγ.

ἀπέσκληκα, ἀπεσκληκῶτως, ἴδε ἐν λ. ἀποσκληναί.

ἀπεσκληρυμένως, ἐπίρρ. τοῦ ἀποσκληρύνω = τῷ προηγ.,
Α. Β. 422.

ἀπέσσουα, ἀπῆλθε, «πέσει», δὲν ὑπάρχει πλέον, Λακων. ἀντὶ
ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη, παθ. ἀπρ. τοῦ ἀποσεύω, Ἐνν. Ἐλλ. 1. 1,
23· ἴδε Λοβ. Ρηματ. σ. 22.—ὁ Α. Διυδῶρ. ἐν τοῖς Ἐλλ. Ἐενφ.
ἔχει ἀπεσσύα.

ἀπεσσύθη [ῶ], ἀπέσσυτο, ἴδε ἀποσεύω.

ἀπεστραμμένως, ἐπίρρ. τοῦ ἀποστρέφω, κατ' ἀντίστροφον
τρόπον, Πλούτ. 2. 905C.

ἀπεστώ, οὐς, ἡ, (ἄπειμα) πρβλ. εὐεστώ):—Ἰων. δύωμα, τὸ
ἀπεινῶ, ἀπουσία, ἐπαισχυνομένους τῆ ἀπεστοῖ τῆς μάχης
Ἡρόδ. 9. 85, πρβλ. Κἀλλ. Ἄποσπ. 340:—Ὁ Ἰουγ., ὡσαύτως ἔχει
ἀπεστώ, ὄς, καὶ ἐρμηνεύει: «ἀποχωρήσεις».

ἀπεσχαρῶς, παράγω ἐσχαρᾶν κοιν. «κακῆκάδι» ἐπὶ τραύματος ἢ
ἐλκους, Ζώπυρος παρ' Ὀρειβάσιω 2. 587 Dargemb, κατὰ δὲ τὸν
Εὐστάθ. (Ὀδ. σ. 1575, 42) «λέγονται δὲ καὶ τραυμάτων ἐσχαρᾶι,
ὅθεν καὶ ἀπεσχαρῶσθαι τὸ αὐτὰς ἐξαιρεῖν»: Ἐπιθετον, ἀπεσχαρῶ-
τικός, ἡ, ὄν, Παῦλ. Αἰγ. 286,—ἔθα κωνῶς ἐρμηνεύεται, ὁ ἔχων
τὴν δύναμιν ἢ ἰδιότητα ν' ἀφαιρῆ, ν' ἀποσπᾶ τὴν ἐσχαρᾶν ἐκ τοῦ
ἐλκους.

ἀπεσχημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀποσχίζω, χω-
ριστᾶ, Βασιλ. τ. 2. σ. 359.

ἀ-πέτηλος, ὄν, ὁ ἄνευ πετάλων, ὁ ἄνευ φύλλων, ἄφυλλος, καὶ
ταύτην ἀπέτηλον.. ἐλαίην Ἄνθ. II. 6. 190.

ἀ-πέτρος, ὄν, ἄνευ πετρῶν, Εὐστ. 1736. 9.

ἀπευδισασμός, ὁ, (εὐδισάω) τὸ γαληνιάζειν, γαληνισμός, Ἰαμβλ.
βίος Πυθ. 29.

ἀπευδοκῆω, ἔρχομαι εἰς ἀπελπισμόν, ἀπογινώσκω, ἀπελπίζω,
τούτο καὶ ἡμᾶς μάλοισι ἀπευδοκεῖν τῆς σωτηρίας ποιεῖ
Ἄθανάσ. τ. 1. σ. 1133C.

ἀπευδῶνάντιζω, ἀποθνήσκω μακαρίως, Ἐβδ. (Μακκ. Β' σ' . 28).

ἀπευθής, ἔς, (πυθῶνομαι) ὁ μὴ ἀκουσθεῖς, ἀνήκουστος, Λατ.
ignotus· κελίω δ'.. ὁλεθρον ἀπευθῆς ἠθέκε Κρονίων, κατέ-
στησεν ἀνήκουστον, ὅτι ἀπευθῆς ἀλλαχοῦ μὲν ὁ μὲν τι μαθὼν,
ἐνταῦθα δὲ ὁ μὴ ἀκουσθεῖς. (Εὐστάθ.), Ὀδ. Γ. 88· ἀπ. ἀκοή Μάξ.
Τίρ. 17. 9.

II. «ὅς οὐδὲν οἶδεν, ἦγον δις οὐδὲν ἐπιθετό»
(Εὐστ.), ἦλθον.. ἀπευθῆς Ὀδ. Γ. 184· μετὰ γεν. Διον. Περ. 194,
Ἄνθ. Πλαν. 303.

ἀ-πευθος, ὄν, = τῷ προηγ., ἀμφ. παρ' Ἰουγ. (ὁ Schmidt ἔχει:
«ἄπειτος»).

ἀπευθύνω, ποιῶ τι εὐθὺ πάλιν εἰσάξω, πάντα δρθᾶ.. ἀπευ-
θύνουσα Πλάτ. Τίμ. 71D· ἀπευθύναι τῷ ποδὶ τὰς καμπτο-
μένας μαχάρας Πολύδ. 2. 33, 3· καὶ μετ' ἄλλης σημασ., σὲ τὸν
τὰς.. χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, δένοντα ὀπίσω (πρβλ.
παρυσθύνω), Σοφ. Αἴ. 72. 2) ὁδηγῶ ὀρθῶς, διευθύνω,

δεῦρ' ἀπ. μόλειν Δίσχλ. 'Αγ. 1667· ἀπειθύνει δὲ βροτῶν τοὺς τ' ἀγνωμοσύναν τιμῶντας, διορθώνει, κολάζει, κοιν. «ισάζει», Εὐρ. Βάχρ. 884· ἐκ πρῶμων ἀπειθύνοντες σίον οἶακι, διευθύνονται, Πλάτ. Κριτ. 109C· οὕτω, πλήκτροις ἀπ. τρόπιν Σοφ. 'Αποστ. 151· πρὶν σὲ τήνδ' ἀπειθύνειν πόλιν, πρὶν σὺ γένηαι κυβερνήτης ταύτης τῆς πόλεως (ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ), ὁ αὐτ. Ο. Τ. 104· ἀπ. τὰ κοινὰ Δίσχλ. 76. 13· κλήρω ἀπειθύων ἐς τὰς διανομὰς αὐτῆν [τῆν ἰσότητην], ἐπανορθῶν, ἀποκαθιστῶν αὐτήν, Πλάτ. Νόμ. 757B, πρὸλ. Πολιτικ. 282E· ἀπ. τι πρὸς τι, προσαρμόζω, 'Αριστ. 'Επίκτ. 4. 12, 6, πρὸλ. Λουκ. Εἰκ. 12· ταῖς συλλαβαῖς ἀπ. τοὺς χρόνους Διον. 'Αλ. περὶ Συνθ. 11. II. τὸ ἀπειθυμένον (ἐνν. ἔντερον), Λατ. intestinum rectum, Γαλιν. 2. 573 κτλ.

ἀπειθύς, εὐρηται ἡ λέξις παρ' 'Αρριανῶ ἐν Φυσικ. 'Εκλογ. Στοβ. σ. 586, ἡ δὲ κόμη [τῶν κομητῶν] τῶν μὲν ἀνειμένη, τῶν δὲ ἀπειθύς οὖσα, ἴσως γραπτέον ἀπαιθύσσοσα, κυμαινομένη, κυματιζομένη.

ἀπειθυσίς, εὐς, ἡ, διεύθυνσις, Παῦλ. Δίγ. σ. 313· ὡσαύτως -υσμός, ὁ, 'Ορειθία. (ἐκδ. Μαΐου) σ. 23.

ἀ-πεικος, ον, ἄδαδος, χωρὶς ἀπὸ περιέχ. δαδί, περὶ τῆς πεύκης, ἀπεκυτέρα καὶ ἤττον ἔνδαδος Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 3. 9, 3.

ἀπευκατός, α, ον, = τῷ ἐπομ., Πλάτ. 'Αξ. 369B, Πλούτ. 2. 289B, πρὸλ. 'Απολλών. π. Συντάξ. 252.

ἀπευκότος, ἡ, ὄν, Λουκ. Ψευδολ. 12, 'Ηλιόδ. 7. 25 (ἀπεύχομαι): ὅν τις εὐχεται νὰ μὴ ἔχη, ἐπάρκτος, πῆματα Δίσχλ. 'Αγ. 638· ἀπ. τὸ δεηθῆναι τούτων Πλάτ. Νόμ. 628C· τὰ ἀπ. ὁ αὐτ. 'Επιστ. 353E.

ἀπευλογίας, ον, ὁ, ὁ μὴ ῥητολογημένος, Βασίλ. τ. 2. σ. 331A. ἀπευνάξω, κατευνάξω, καταπραῦνω, κοιμίζω, ἀπευνασθέντος κακοῦ (Dind. ἀπ' εὐνασθέντος κ) Σοφ. Τρ. 1242, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἀ-πειστος, ον, = ἀπειθής, «ἀπειστος· ἀνήκοος» 'ΗΣύχ. ἀπειτακτέω, πληρώνω τακτικῶς, ἀπειτακτοῦσι τοὺς φόρους Σπράβ. 206:—Παθ., ὁ αὐτ. 311.

ἀπειτελίξω, καθιστῶ τι κοινόν, ἐξετελίξω, κάμνω τι εὐθνήν, Γατίλ. Σελευκ. σ. 241.

ἀπευφημέω; ἀπεύχομαι, Λατ. abominari, Φιλόστρ. 202, 286, (διὰ φ. γραφ. ἐπ-).

ἀπευχαριστέω, ἀπὸ καρδίας εὐχαριστῶ, Βυζ.:—ὡσαύτως οὐσιαστικ. -ιστία, ἡ, Βυζ.

ἀπεύχετος, ον, = ἀπευκότος Δίσχλ. Χο. 155, 625.

ἀπεύχομαι: μέλλ. -ξομαι: ἀποθ., εὐχομαι νὰ μὴ γένηαι τι, Λατ. deprecari, μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπεύχου ταῦτα, πρὸς θεῶν Εὐρ. 'Ιππ. 891 (ἐνθα ἴδε Monk.)· τί μάλιστα· ἂν ἀπευξαιμέθα; Δημ. 505.7:—ἀπ. τι τοῖς θεοῖς, ἰκετεύω τοὺς θεοὺς νὰ μὴ γένηαι, Πλάτ. Νόμ. 687D:—ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀπ. τι μὴ γενέσθαι Δημ. 102.16· ὡσαύτως ἔνευ τοῦ μὴ, ἀπεύχεσθαι ἰδεῖν ὁ αὐτ. 71. 18, πρὸλ. 489.15· οὕτω καί: τούτω.. μὴ γένοιτο.. ἀπεύχομαι 'Αρ.στορ. Θεσμ. 714. II. ἀπορρίπτω, περιφρονῶ, τὴ Δίσχλ. Εὐμ. 608.

ἀπεύω, ἴδε ἀφεύω.

ἀπειωνίζω, πωλῶ εὐθνήν, ὡς τὸ ἐπειωνίζω, ἀμφ. ἐν Λουκ. Νιγρ. 23.

ἀπέφθθον, ἴδε ἐν λ. ἀποφθίθω.

ἀπεφθος, ον, ἀντι ἀφεφθος (ἀρέψω), τραπέντος εἰς ψιλὸν τοῦ πρώτου φ, καλῶς βεβρασμένος, ὑδάτος ἀπέφθου κύσθον· ἂν δ' ὤμων πῆλ, βαρὺ καὶ κοπῶδες 'Αλεξ. ἐν «Πυθαγοριζούση» 1· ἐπὶ χρυσῷ, καθαρῷ, ἀκήρατος, ἀκαρφνής, Λατ. aurum recocatum, ὡσπερ ἀπέφθον χρυσοῦ 'Εοργ. 449, εἰκόνα χρυσοῦ ἀπέφθου 'Ηρόδ. 1. 50· σταθμὸν χρυσοῦ ἀπέφθου Θουκ. 2. 13.

ἀπεφθαίρω: μέλλ. -άρω: ἀρ. ἀπήχθηρα:—μισῶ καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι, σιχαίνομαι, τινὰ 'Ιλ. Γ. 415, 'Οππ. 'Αλ. 5. 420:—Μέσ., Κόντ. Σμ. 13. 255. II. μισήτων ποιῶ, ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεφθαίρει καὶ ἐδωδήν, «εἰς μῖσος ἄγει» (Σγόλ.), 'Οδ. Δ. 105.

ἀπεφθάνομαι, 'Οδ. ἐνθα κατωτέρ., 'Αριστοφ. Πλ. 910, Πλάτ., κτλ.: παρατ. ἀπηχθάνομην Κρατίν. ἐν «Διδασκαλίαις» 1, Ξεν.: μέλλ. ἀπεφθῆσομαι 'Ηρόδ. 1. 89, Εὐμ. 'Αλκ. 72, Πλάτ. κτλ., ἀπεφθάνομαι κατὰ πρῶτον παρὰ Θεμιστ.: πρkm. ἀπήχθημαι Θουκ. 1. 7, 2. 63, Ξεν., κλ.: ἀρ. ἀπήχθηον, ἀπήχθητο 'Ιλ. Ω. 27, 'Απτ.: ὑποτακτ. ἀπέφθωμαι 'Ιλ. Δ. 53· ἀπαρέμ. ἀπέφθεσθαι (οὐχὶ ἀπέφθεσθαι· ἴδε ἐν ῥήματι ἀπέφθομαι): μετοχ. ἀπέφθεσθαι Πλάτ. Πολ. 321A: Παθ. Μισοῦμαι, ἐπισύρω μῖσος, ἀπεφθάνει δ' ἔτι μᾶλλον 'Οδ. Β. 202· ἀλλαχοῦ ὁ 'Ομ. ἀείπειτα μεταχειρίζεται τὸν ἀόριστον κατὰ τὸ πλείστον μετὰ δοτ. προσώπ., εἶμαι ἢ καθίσταμαι μιστὸς εἰς τινα, ἐπισύρω μὴ μῖσος αὐτοῦ, ἀπήχθητο πᾶσι θεοῖσι 'Ιλ. Ζ. 140· ἴσον γάρ σφιν.. ἀπήχθητο κηρὶ μελαίνῃ Γ. 454· οὐτε τί μοι πᾶς δήμος ἀπήχθημενος χαλεπαίνει, οὐτε πᾶς ὁ λαὸς ὑπ' ἔθρας κινουόμενος ὀργίζεται κατ' ἐμού, 'Οδ. Η. 114· οὕτω καί παρ' 'Ηρόδ. 1. 89, 3. 1, 'Αντιφώντι 142. 35, Θουκ. 1. 136, κτλ.: ἀπ. πρὸς τινα, εἶμαι μιστὸς εἰς τὰ

ῥήματα αὐτοῦ, Εὐρ. Μῆδ. 290, πρὸλ. Πλουτ. Γάβ. 18, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 'Ιουδ. 13. 9, 3:—μετὰ δοτ. πράγματ., μισοῦμαι διὰ τι πράγμα, Πλάτ. 'Απολ. 24A, πρὸλ. Θουκ. 2. 63:—μετὰ μετοχ. ἀπ. ποιῶν 'Αν. δπκ. 30. 19· θριάμβους ἀναρπύτουσ' ἀπηχθάνου Κρατίνος ἐν «Διδασκαλίαις» 1.

II. ὡς ἀποθετ., μετὰ σημασ. μεταβάτ., λόγοι ἀπεχθάνομενοι, λόγοι διεγειρόντες ἢ προξενούντες μῖσος, ἀντιθέτως τῆ φρίσει, οἱ πρὸς φίλων ἄγρουσι, Ξεν. Συμπ. 4. 58.

ἀπέχθειαι, ἡ, μῖσος, 1) ὁ αἰσθάνεται τις κατ' ἄλλου, πρὸς τινα Εὐρ. Ρῆσ. 810, Δημ. 237, 16, 'Αριστ. Πολ. 5. 5, 9· διὰ τὴν ἀπ. τοῦ πάθους ὁ αὐτ. 2. 12, 9. 2) ὁ αἰσθάνονται ἄλλοι κατὰ τινας, ἐχθρότης, μῖσος, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὸ χάρις (δημοσιότητος), 'Αντιφών 124. 13, Πλάτ. 'Απολ. 28A, Δημ. 32. 2, κτλ.: κατὰ πληθ., δυσμένεια, διαθέσεις ἐχθρῶν, Πλάτ. 'Απολ. 23A, Δημ. 127. 19:—δι' ἀπέχθειαι τινὶ ἐλθεῖν, μισοῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ, Δίσχλ. Πρ. 121· δι' ἀπ. γίγνεται τὴν, καθίσταται μισητὸν, Ξεν. 'Ιέρ. 9. 2 (πρὸλ. διὰ Α IV)· οὗτ' ἐκείνου πρὸς χάριν οὗτ' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν Δημ. 58. 27· ἀπέχθειαν φέρει τι, φέρε μῖσος, ὁ αὐτ. 1451. 17· οὕτω, πολλὴν ἔχει ἀπέχθειαν 'Αριστ. Πολιτ. 6. 8, 9.

ἀπεχθῆς, ἐπίρρ. χθῆς, φαμέν γὰρ ἀποδῖς, ἀπεχθῆς 'Απολ. λων. περὶ Συντάξ. 235:—διηρημένιος, ἀπ' ἔχθρας 'Ανθ. Π. 11. 35. 4. ἀπεχθῆεις, εσσα, ἐν, βλαβερὸς, ἐπικίνδυνος, οὐ μὲν ἀπεχθῆμεντα φαλάγγια σίνεται οὕτως ἀνέρα 'Ανδρόμ. παρὰ Γαλίην. τ. 14. 33.

ἀπέχθημα, ατος, τό, πᾶν ὅ, τι μισαῖ τις, ἐν ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς Εὐρ. Τριφ. 425.

ἀπεχθμοσύνη, ἡ, ἔχθρα, μῖσος, Φιλοστόργ. 'Ιστ. 'Εκκλ. 6. 4. ἀπεχθμοῦμαι, ον, γεν. ονος = τῷ ἐπομ. Πολυδ. Π' 153.

ἀπεχθῆς, ἐς, (ἐχθος) μισητός, Σοφ. 'Αντ. 50· ἐχθρῶς, Θεοφρ. 1. 101, κτλ. II. δυσάρετος, 'Ισοκρ. 6B· κτλ. δάκρυα Συλλογ. 'Επιγρ. 1156.—'Επίρρ. ἀπεχθῶς, ἀπεχθῶς ἔχειν τινὶ Δημ. 61. 25:—'Υπερβ.-έστατα Πολυδ. Ε' 116.

ἀπεχθητικός, ἡ, ὄν, πλήρης ἔχθρας, φθονερὸς, ἀντιτίθεται τῷ κόλαξ, 'Αριστ. Μεγ. 'Ηθ. 1. 32, 'Ηθ. Εὐδ. 2. 3, 7, 3. 7, 3.

ἀπέχθομαι, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀπεχθάνομαι κατὰ πρῶτον ἀπαντῶν ἐν Θεοφρ. 7. 45, Λουκ. 11, 'Ανθ. Π. 5. 177, Πλουτ. Μάρκελλ. 22, κτλ.: καθότι τὸ ἐν Εὐρ. 'Ιππ. 1260 διωρθώθη ἔρη εἰς ἐπείχθομαι, καὶ τὸ ἀπαρέμ. ἀπέχθεσθαι ('Ιλ. Φ. 83, Εὐρ. Μῆδ. 290, Θουκ. 1. 136, κτλ.) νῦν γράφεται ἀπεχθεσθαι, ὅπερ εἶναι ἀπαρέμ. τοῦ ἀπηχθόμην, ἀρ. τοῦ ἀπεχθάνομαι, ἴδε 'Ελμ.γλ. Εὐρ. Μῆδ. ἐνθ' ἄνωτ.

ἀπέχω: μέλλ. ἀφεῖξω καὶ (ἐν 'Οδ. Τ. 572) ἀποσχησῶ: ἀρ.

ἀπέσχω:—κρατῶ μακρὰν, ἀπομακρύνω, ἀποκρύνω, ἀφ' ἑνὸς Τυδέος ὑβὸν ἀπόσχη 'Ιλιου ἱρῆς «ἀποστήση» (μετάρρ. Γαζή) 'Ιλ. Ζ. 96, 277· ἠὼν ἀπέχειν ευεργετα νῆα 'Οδ. Ο. 33· Εὐδοίης ἀπέχειν.. αἴγας Χρησμ. παρ' 'Ηρόδ. 8. 20, πρὸλ. 22· ἀπέχε τῆς βόας τὸν ταῦρον Δίσχλ. 'Αγ. (1094) πρὸλ. Πρ. 687.

2) μετὰ δοτ. προσ., κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χείρας ἀφέξω πάντων μνηστήρων 'Οδ. Γ. 263, πρὸλ. Spitzn 'Ιλ. Δ. 97.

3) μετὰ προθ., κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν (ἐν τμήσει), «διείργουσι τὸν αὐχένα ἀπὸ τῶν ὤμων» (Σγόλ.), 'Ιλ. Χ. 324· οὕτως, ἀπ. παρὰ τινας Εὐρ. Βάχρ. 427.

4) μετ' αἰτίας, μόνον, τῆρῶ μακρὰν, σκοτεινὸν ἀπ. ψόγον Πινδ. Ν. 7. 89· ἀπ. φάσγανον Εὐρ. 'Ορ. 1519.

5) οὐδὲν ἀπέχει μετ' ἀπαρεμ. οὐδὲν ἐμποδίζει, οὐδὲν κωλύει τινὰ νὰ πράξη τι, Πλάτ. Κρατ. 407B, Πλούτ. 2. 433A. II. Μέσ., κακῶν ἀπὸ χείρας ἔχεσθαι (ἐν τμήσει), ἔχειν τὰς χεῖρας μακρὰν τῶν κακῶν, «κακῶν ἀπέχεσθαι» (Σγόλ.), 'Οδ. Χ. 316· κυάμων ἀπὸ χείρας ἔχεσθε (ἐν τμήσει):= ἀπέχεσθαι, 'Εμπεδ. 451· ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χείρας, τῶν ἀθανάτων εἶναι καθήκον νὰ ἔχωσι τὰς χεῖρας αὐτῶν μακρὰν ἡμῶν, ἀλλ' ὁ σχολ. ἐρμηνεύει: «μὴ πλητίζεσθαι ἡμᾶς τοῖς θεοῖς», Δίσχλ. Εὐμ. 350, πρὸλ. 'Ικ. 756, Πλάτ. Συμπ. 213D, 214D: ἀλλὰ πρὸ πάντων.

2) ἀπέχεσθαι τινας, τῆρῶ ἑαυτὸν μακρὰν ἀπὸ τινας, ἀπέχομαι ἢ ἀπομακρύνομαι αὐτοῦ, πολέμου 'Ιλ. Θ. 35, κτλ.: βῶων 'Οδ. Μ. 321· οὐδὲ.. σεῦ ἀφέξομαι, «φείσομαι» (Σγόλ.), 'Οδ. Τ. 489· οὕτω παρ' 'Ηρόδ. 1. 66., 4. 118, κ. ἄλλ., Θουκ. 1. 20, κτλ.: ἐν τῷ παθ. πρkm. μηδὲ τῶν μικρῶν ἀπεσχημένον Δημ. 828. 12· ἀγορὰς ἀπέχω. 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 5, 7.

3) μετ' ἀπαρ., ἀπέχεσθαι μὴ στρατεύσαι, ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῆς ἐκστρατείας, Θουκ. 5. 25· λαμβάνειν ἀπέσχετο Φιλίμ. ἐν 'Αδῆλ. 10· οὕτως, ἀπέχεσθαι τοῦ πονεῖν Ξεν. 'Απομν. 4. 2, 3· ὡσαύτως, οὐκ ἀπέσχογόντο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων τὸ μὴ οὐχὶ πλεονεκτεῖν αὐτῶν περὶ ἀσάα ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 6, 32, Πλάτ. Πολ. 354B. 4) ἀπολύτως, τῆρῶ ἑαυτὸν μακρὰν, ἀπέχομαι, Δημ. 534. 12.

III. ἀπεσθῆ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τινας, μετὰ γεν. τῶν πόλεως οὐ πολλὴν ἐδδὸν ἀπέχει Θουκ. 6. 67· οὕτως, ἀπ. ἀπὸ Βαβυλωνος κτλ., 'Ηρόδ. 1. 179, πρὸλ. 3. 26 κ. ἄλλ.· ἀπὸ θαλάττης.. ἐδώδεκα ὅδων ἡμερῶν ἀπ. Εὐφρών. ἐν 'Αδῆλ. 1. 3· ἀπ. παμπόλλων ἡμερῶν ὅδων Ξεν. Κύρ. 1. 1. 3· πλείστον ἀπ. κατὰ τόπον 'Αριστ. Μετ.εωρ. 2. 6, 3· ἀπ. τὴν ἡμίσειαν διάμετρον ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 13, 8, κτλ. 2) ἐπὶ πράξεων,

εἶμαι μακρὰν ἀπὸ... ἀπέχον τῆς ἐξευρέσεως οὐδὲν ἔλασσαν, ἀπέχον οὐδὲν ἦτον... Ἡρόδ. 1. 67· ἀπέχειν τοῦ λέγειν, ποιεῖν Ἰσοκρ. 227D, 130C· ἀπέχει τοῦ μὴ [πράττειν] Δημ. 527. 21· τοσοῦτ' ἀπέχει [τις] (ἐνν. τοῦ μὴ κωλύειν) ὁ αὐτ. 533. 21· πλειστον ἀπ. τοῦ ποιεῖν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 62. 3) κα-

θόλου, εἶμαι πολὺ μακρὰν ἀπὸ... πολιτείας, μοναρχίας, κτλ., Ἄριστ. Πολιτικ. 4. 2, 2, 4. 6, 8, κ. ἀλλ.· τοῦ μέσου ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 2. 8, 7. IV. ἔχω ἢ λαμβάνω τι πλῆρες, τὴν ἀπόκρισιν Δίσχιν. 34. 35· τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, λαμβάνεις πλῆρες, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 57· ἀπ. τὸν μισθὸν Πλουτ. Σόλων 22, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 2, κ. ἀλλ.· καρπὸν ἀπ. τῶν πονηθέντων Πλουτ. Θεμ. 17· ἀπ. χάριν, λαμβάνειν εὐχαριστίας, πρῶλ. Ἰακωφ. Ἀνθ. 2. 3· σ. 243, Οὐύττεμαζ. Πλουτ. 2. 124E. 2) ἀπροσ., ἀπέχει, εἶναι ἱκανὸν ἀρεῖ, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 41, πρῶλ. Ἀνακρεόντ. 15. 33, Ἡσὺλ.

ἀπειψία, ἢ, (ἀπειπος), ἔλλειψις πέψεως, ἀχωνευσία, Κωμ. Ἄνων. 59, Ἄριστ., κτλ.· δι' ἀπειψίαν ὁ αὐτ. π. Ζ. μορ. 3. 5, 14· καὶ ἐν τῷ πληθ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4. 3, 21, Σέξτ. Ἐμπειρ. Π. 1. 131.

ἀπέψω, Ἰων. ἀντὶ ἀπέψω.

ἀπέψασ, ἴδε ἐν λ. ἀπωθέω.

ἀπηγέομαι, ἀπήγημα, ἀπήγησις, Ἰων. ἀντὶ ἀφηγ.

ἀπηγορέομαι, Μέσ. ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν, ὡς τὸ ἀπολογέομαι, Ἄριστ. Πρῶλ. 29. 13, 1.

ἀπηγόρημα, τό, ὑπερασπίσις, ἔχον ὡς ἀντίθετον τὸ κατηγόρημα, Πλάτ. Νόμ. 765B.

ἀπηγορία, Δωρ. ἀπαγορία ἢ, = τῷ προηγ., Πινδ. Ἄποστ. 87. 4, ἐν τῷ πληθ.

ἀ-πῆδάλωτος, ὄν, ὁ ἄνευ πηδαλίου, Ἄριστ. π. Πορ. Ζ. 10. 4: προσέτι, ἀπῆδάλωτος, ὄν, Ἐφρ. Σὺρ.

ἀπηθέω, στραγγίζω, διυλίζω, Ἄριστοφ. Βάτρ. 943, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 8, 3.

ἀπήθημα, ατος, τό, τὸ στραγγισθὲν, τὸ διυλισθὲν μέρος ὑγροῦ τινος, καὶ τοῦτο διήθησον, καὶ τὸ ἀπήθημα οἶδου διψῶντι τῷ ἵππῳ πιεῖν Ἰππιατρικ. σ. 29. 19.

ἀπήκοος, ὄν, (ἀκοή), παρήκοος, ἐναντίον τῷ ὑπήκοος Ἡσὺλ. ἀπῆκρεθωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀπακρεθῆω, μετ' ἀκριβεῖα, μετὰ φειδώλιας, Ἄλεξ. ἐν «Συντρέχουσιν» 1. 4, ἐνθά ἴδε Meineke.

ἀ-πῆκτος, ὄν, ὁ μὴ πηγνύμενος, ὁ μὴ γινόμενος πηκτός, ὁ ἀνεπίδεκτος στερεοποιήσεως, Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 8, 6, κ. ἐξ., πρῶλ. π. Ζ. Γεν. 2. 2, 7, Ἰστ. Ζ. 3. 17, 1.

ἀπηληγμένως, ἐπίρρ. τοῦ ἀπαληγέω πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἀπηλεγέως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 309.

ἀπηλεγέως, ἀμελῶ, Ἀπολλών. Ῥόδ. 2. 17.

ἀπηλεγής, Ἐπίρρ. τοῦ ἐπιθ. ἀπηλεγής, ἐς, (ὄπερ ἀπαντᾷ παρὰ Γρηγ. Ναξ.), ἀφροντιστως, ἀποσιμῶς, σκληρῶς, ἀπαγορευτικῶς, ὄμ., μόνον ἐν τῇ φράσει, μῦθον ἀπηλεγέως ἀποσιπεῖν Ἰλ. Ι. 309, Ὀδ. Α. 373· οὕτω, νίσσεται ἀπηλεγέως, συντόμως, μη περιδιδέπων τῆς ἀκείσε, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 785:—Ὡσαύτως, ἀπηλεγής, Νικ. Θ. 495, Ὀππ. Κ. 2. 510. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀλέγω ὡς νηλεγής, ἀνηλεγής).

ἀ-πῆλιασστής, ὄν, ὁ, ἀντίθ. τῷ φιληλιασστής, ὁ ἀπεχόμενος ἀπὸ τῆς Ἡλιαίας, ὁ ἐ. μισθικός, μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως ἥλιος (μὴ ἀρεσκόμιμος ἀν' ἡλιάζηται), Ἄριστοφ. Ὀρν. 110, (ἴδε ἐν λ. ἥλιος).

ἀπηλιθιόομαι, παθ. γίνομαι ἡλιθίος, μαρῶς, βλάξ, Διοσκ. 5. 25.

ἀπῆλιξ, Ἰων. ἀντὶ ἀφῆλιξ.

ἀπηλιώτης, (μετὰ τῆς λέξ. ἄνεμος ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς) ὄν, ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος, Λατ. subolanus, Ἡρόδ. 4. 22., 7. 188 (ἐνθά ἴδε Wessel), Εὐρ. Κύκλ. 19, Θουκ. 3. 23: ἀντίθ. τῷ ζέφυρος Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 6, 6, πρῶλ. π. Κόσμ. 4. 12, Ἄνέμ. Θεοφ. 3. κ. ἐξ.:—Ἐπιθ. ἀπηλιωτικός, ἢ, ὄν, ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἀπῆλιωτου, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 6, 21. — Ὁ τύπος ἀπηλιώτης διετηρήθη παρ' Ἀττ. καὶ σφύεται γεγραμμένος ἐπὶ τοῦ Ἡύργου τοῦ Ἀνθρονίου Κυρρηστοῦ ἐν Ἀθήναις, Συλλ. Ἐπιγρ. 518· ἀφηλιώτης, εὐρήνεται μόνον ἐπὶ μεταγενεστέρου τινὸς πίνακος τῶν ἀνέμων, αὐτόθι 6180 (ἴδε ἐν λ. ἥλιος).

ἀπηλλαγμένως, ἐπίρρ. τοῦ ἀπαλλάσσω, χωριστά, χωρὶς, Κύριλλ.

ἀπηλλοτριωμένως, ἐπίρρ. τοῦ ἀπαλλοτριῶω, κατὰ τρόπον ἀλλοτρίων, ἀπηλλοτριωμένως δοξάζοντες Ἐπιάν. τ. 2. σ. 55.

ἀ-πῆλος, ὄν, ὁ μὴ πηλώδης, Γρηγ. Ναξ. Ἐπιστ. 6. σ. 771, Εὐστ. Ὀδ. σ. 1796, 58.

ἀ-πῆμαντος, ὄν, ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ κκόν τι, πέμπειν τὴν μιν.. αὐτοὶ οἰκαδ' ἀπῆμαντον Ὀδ. Τ. 282· ἀπῆμαντος βίσιος, βίος ἄνευ παθημάτων, «ζωὴ χωρὶς βόσανα» Πινδ. Ο. 8 ἐν ἔλ.:—ἔστω δ' ἀπῆμαντον, ἔστω ἄνευ πημάτων. ἄνευ παθημάτων, Δίσχ. Ἄγ. 378.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ προευνῶν βλάβην, σθένος ὁ αὐτ. Ἰκ. 576· ἐπὶ προσώπων, Νικ. Ο. 492. — Ἐπίρρ. τως Τρέξ. σχολ. εἰς Λυκόφρ. 886.

ἀπήμαρτεν, Ἰων. ἀντὶ ἀφήμαρτεν = ἀπέτυγεν» Σουῖδ.

ἀ-πῆματος, ὄν, = ἀπῆμαντος, οὐκ ὀρθῶ γραφῆ, ἐν Πaus. 10. 22, 9, ἀλλὰ νῦν διορθωθείσα εἰς ἀπῆμαντον, Ἀνέξδ. Ὀε. τ. 2. σ. 473, 28.

ἀπήμεροτον, ἴδε ἐν λ. ἀφαμαρτάνω.

ἀπημελημένως, ἐπίρρ. τοῦ ἀπαμελέω, παρημελημένως, ἡμελημένως, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Μαρκιανὸς ἔπου δὴ ἀπημελημένως ἐκάθευθε Προκοπ. Βανδ. 1. 4, σ. 185D.

Ἀ-πῆμιος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Διός, ὁ ἀποτρέπων τὰ κακὰ, ἀλεξίκακος, Ἀπῆμιον καλοῦντες Δία Πaus. 1. 32, 2, Χρον. Πάφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 7.

ἀπημονία, ἢ, = τῷ ἐπομ., Καλλ. εἰς Δία 92.

ἀπημοσύνη, ἢ, ἡ ἔλλειψις βλάβης, ἀβλάβεια, Θεογν. 758, Ἐπιγρ. Ἐλλ. (προσθήκη) 750α. 2) τὸ μὴ βλάπτειν τινά, ἀπημοσύνη δὲ νέμονται ἄματος ἄχραντοὶ καὶ ἀκῆδες Ὀπ. Ἀ. 2. 647.

ἀπημφεισεμένως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ παθ. πρkm. τοῦ ἀπαμφειν-νυμι, ἀποκαλύπτω, Κύριλλ. Ἄλ. τ. 2, σ. 607C.

ἀ-πῆμων, ὄν, γεν. ὄνος, (πῆμα) τὸ ἀπῆμαντος, ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ κακὸν τι ὁποιοῦνδήποτε, ἀδάκρυτος καὶ ἀπ. Ἰλ. Α. 415, κτλ., πρῶλ. Ἡσ. Θ. 955· σὺν νηυσὶν ἀπῆμονες ἦλθον Ἀχαιοὶ Ὀδ. Δ. 487: εὐτυχῆς, αἴσιος, νόστος Δ. 519· πλοῦς Εὐρ. Ι. Α. 1575· μοῖρα Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 422· ἄνευ θλίψεως ἢ φροντίδος, ἀμφὶ τι Πινδ. Ν. 1. 83· μετὰ γεν., ἀπῆμων πάντας οἰζῶνος Διόχου. Εὐμ. 893:—σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς Ἡρόδ. 1. 42., 4. 179, Πλάτ. Φαῖδρ. 248C, Φίλων 1. 393. II. ἐνεργ. ὁ μὴ προευνῶν βλάβην, ἀβλαβής, καὶ ἐπομ. πρῶτος, ἦσυχος, αἴσιος, οὐρόν.. ἀπῆμονά τε λαρόν τε Ὀδ. Η. 266, πρῶλ. Μ. 167· πόντος Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 668· ὕπνον ἀπῆμονά τε λαρόν τε Ἰλ. Ε. 164· μῦθος Ν. 748· πομπὴ Ὀδ. Ο. 566· ἐπὶ τῶν θεῶν, ἀπῆμων κέαρ Πινδ. Π. 10. 33: ἄνευ ἐχθρικῆς διαθέσεως, Διόχου. Ἰκ. 186: μετὰ γεν., πλοῦς νεῶν ἀπῆμων, χωρὶς νὰ πάθειν ἀπὸ νῆες βλάβην τινά, Εὐρ. Ι. Α. 1575.

ἀπῆνεια, ἢ, (ἀπῆνης) τραχύτης, ἢ δὲ αὐθάδεια ἔστιν ἀπῆνεια ὀμιλία ἐν λόγοις Θεοφρ. Χαρ. 15, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1202.

ἀπ-πῆνεμος, ὄν, (ἄνεμος) ὁ μὴ ἔχων ἄνεμον ἢ ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπ' ἀνέμων, Δίων Χρυσ. 1. 209, Α. Β. 424· ἀπ. λιμὴν Πολουδ. Α', 100.

ἀπῆνη, ἢ, τετράτροχος ἄμαξα συρομένη τῷ ἡμίονον, ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπῆνην Ἰλ. Ω. 324· πρῶλ. Ὀδ. Ζ. 57, πρὸς τοὺς στιχ. 68. 72, 73, 82· ἡ λέξις ἀπῆνη εἶναι ἐν πλείστοις ὁμοία καὶ σχεδὸν ὁμώνυμος τῇ ἀμάξῃ, πρῶλ. Ἰλ. Ω. 266 πρὸς τὸ 324, καὶ Ὀδ. Ζ. 72 πρὸς τὸ 73: ὅτε ἐχρησίμευε δι' ἀματῆλας, ὡς ἐν Πινδ. Ο. 5. 6 (πρῶλ. Ἄριστ. Ἄποστ. 527), καὶ τότε ἀκόμη ἐσῆτο ὑπὸ ἡμίονον ἡμίονοις ἔσεσθαι τ' ἀπῆνη Π. 4. 94 (166)· ἦν γὰρ δὴ ἀπῆνη.. ἡμίονος ἀνθ' ἵππων Ἐγροῦσα Πaus. 5. 9. 2.

2) μετεπειτα εἰσῆμεινε πᾶν εἶδος ἀμάξης ἢ ἀρματος, Διόχου. Ἄγ. 906, Σοφ. Ο. Τ. 753· ἀπ. παλῆκη αὐτόθι 803: πολεμικὸν ἄρμα, Στράβ. 200· πρῶλ. καπάνη. III. μεταρ., ἐπὶ παντὸς μέσου μεταρρεῖς, ναῖα ἀπ., πλοῖον, Εὐρ. Μῆδ. 1123· πλωταῖς ἀπῆνησι Ποιητῆς παρὰ Διον. Ἄλ. περὶ Συνθεσ. 17· τετραβάκιον ὡς ὑπ' ἀπῆνας, περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, ὡς κινουμένου διὰ τραχῶν, Εὐρ. Τρωφ. 517. 4) μεταρ. ὡσαύτως, ὡς τὸ ζευγος, π. χ. ἐπὶ ἀδελφῶν, ὁ αὐτ. Φοίν. 329· (εἰτυμολογία ἄγνωστος).

ἀ-πῆνηκτος, ὄν, (πῆνηκη) ὁ ἄνευ ξένης κόμης, ἄνευ φανάκης, Νικήτ. 382D.

ἀπ-πῆνης, ἐς, Ἐπ. ἐπιθ., τραχύς, χαλεπός, σκληρός, ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων, καὶ πρὸς βασιλικὸς ἀπῆνεος Ἰλ. Α. 340· οὕτως, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπ. Π. 35· θυμὸς ὑπερβιάλος καὶ ἀπ. Ο. 94· μῦθον ἀπῆνεα τε κρατερόν τε αὐτόθι 202, πρῶλ. Ὀδ. Σ. 381, κ. ἀλλ.· ὅς μὲν ἀπῆνης αὐτὸς ἔη καὶ ἀπῆνεα εἰδῆ Τ. 329:—σπάν. παρ' Ἀττ. (οὐδαμῶς παρὰ Τραγ.)· ὅπως τοῖς ἐξῴωθεν μηδὲν δεῖξαι ἀπῆνης Ἄριστοφ. Νερ. 974 (ἐξαιμ.)· ἀπῆνές τι εἰπέιν Πλάτ. Φαῖδρ. 257B· πρῶλ. Νόμ. 950E· ἀλλὰ συχνὸν παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ὡς ἐν Διοδ. Ἐκλογ. 553. 23, Πλουτ., κτλ., ἴδε Οὐύττερεδ. ἐν ταῖς Πίναξι:—Ἐπίρρ. -νός Δίων Χρ. 1. 679.

II. ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, σπλήν ἀπῆνης, σκληρά, Ἄρετ. π. Αἰτ. Χρον. Πισθ. 1. 14., πρῶλ. 2. 12, Ὀε. Νουσ. Θεραπ. 1. 5· Ἐντεῦθεν, ἀπῆνο-ειδώς, Ἐκκλ.:—ἀπῆνώτης, ἢ, = ἀπῆνεια, Ἐκκλ.:—καὶ ἀπῆνό-φρων, ὄν, ἀπῆνης τὰς φρένας, ὠμόφρων, θηριώδης, Σχόλ. εἰς Διόχου. Ἠρ. 159. (Ἡ βίβα τῆς καταλήξεως -πῆνης, ἥτις ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῇ ἐναντίᾳ λέξει προσηνῆς, ἴσως δὲ καὶ ἐν τῷ πρ-πῆνης, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῆ ὡς βεβαιωμένη: ἴδε ὅμως Κουρτίου Ἐλλ. Ἐτυμ. ἀριθ. 419).

ἀπῆνηον, = ἀπῆληον, Δωρ. ἀόρ. β' τοῦ ἀπέρχομαι, Θεοφρ. 2. 84, κ. ἀλλ.

ἀ-πῆξια, ἢ, (πῆγγυμι) ἔλλειψις πῆξεως, στερεότητος, τὴν τε ὑγρότητα καὶ ἀπῆξιν τοῦ σώματος Πτολ. Τετραβ. 4, σ. 204D.

ἀπ-πῆρος, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀπῆρος, ὄν (ἀεῖρω): μετέωρος, ὑψηλός, ἀπέχων, οὕτε τι πολλὸν ἀπῆροισι οὕτε μάλ' ἔγγυς Ἄρατ. 396, 895· καὶ ἐν τῷ τύπῳ ἀπῆροισι, κλώνες ἀπῆροισι

Ἀνθ. Π. 9.71: μετά γεν., ἀπάρος ἐχθρῶν, μακρὰν τῶν ἐχθρῶν, Πινδ. Π. 8.124. Πρβλ. ἀπῆρος.

ἀ-πῆρης, ἐς. (πῆρης) ὁ μὴ πεπρωμένος, ὁ μὴ παθὼν πῆρωσι, ἄρτιος, Ἀπολλ. Ριδ. Α. 888. — Ἐπίρρ. -ρῶς, ἴδε Κραμῆρου Ἄν. Ὁξ. 1. 84.

ἀ-πῆριος, ον, (πῆριον) ἄνευ αἰδοίου, διορθωθὲν ὑπὸ Κοραῆ ἀντὶ τῆς γραφῆς ἀπύριος ἐν Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθην. 299Α. ἴδε Κοραῆ Ἰπποκρ. περ. Ἀέρ. κτλ. (ἔκδ. Γαλλ.) τ. 6', σ. 242 καὶ σημ. τοῦ αὐτοῦ εἰς Ξενοκρ. κ. Γαλην. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνύδρ. Τροφ. σ. 204. ἄ-πῆρος, ον, = ἀπῆρης, Ἡρόδ. 1. 32, Διογ. Λ. 5. 40.

ἄ-πῆρος, ον, ὁ μὴ ἔχων πῆραν, «ὁ μὴ ἔχων μαρσίτιον» Σουῖδ. ἀπῆρημένως, ἐπίρρ. (ἀπαρτάω) ἀπῆρημένως δὲ τούτοις, ὡς συνέχων δὲ εἰς ταῦτα, Πλούτ. 2.105B.

II. κειχωρισμέ-

ως, χωριστά, Μ. Ἄντων. 4. 45. ἀπῆρησιμένως, ἐπίρρ. (ἀπαρτίω), ὀλωσιδίου, ἐντελῶς, οὔτε πεζὸν αὐτοτελῶς οὔτε ἑμμετρον ἀπῆρησιμένως Διον. Ἄλ. 1. 90, κτλ.

ἀπῆρησιμῶς, ἀπῆρησιμῶς, ἴδε ἐν λ. ἀπερυθρίω.

ἀ-πῆρωτος, ον, ὁ μὴ πεπρωμένος, ὁ μὴ παθὼν πῆρωσι, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 5.1. — Ἐπίρρ. -ωτὶ Θεογνώστ. Κανόνες (Κραμῆρου Ἀνέκδ. Ὁξ. τ. 2. σ. 159, 20).

ἀπῆρως, ἀς, α, ἴδε ἐν λ. ἀπαυράω. ἀπῆρεια, ἡ, ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια, Λυσίας πρὸς Μέδοντα καὶ Δειναρχος κατὰ Κηρισικλέους Ἄρπ.: — ἀπῆρεια .. σημαίνει δὲ μῖσος καὶ ἀπέχθειαν, οἷον ἀπῆρῶσα καὶ ἀπῆρῶσα δι' ἀναρμοστίαν Α. Β. 16, 15.

ἀπῆρξω, ἀντηρῶ, Ἄριστ. Προβλ. 11. 6. 1, 19. 11. 2) φθίγγωμαι, ἐκπέμπω φωνάς, ἢ κενῶς τὰς φωνάς ταύτας ἀπῆρῶμαι; Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 8' ἀποτελῶ παραφωνίαν, ἀπάδω, Α. Β. 16, 16.

ἀπῆρῆμα, ἀτος, τό, ἀντιῆρῆσι, ἡρῶ, μεταρ., ἡ ἀπὸ στίβου ἀπαγγεῖλια λόγον ἢ φθεγματῶν τινός, ταῦτα Προδίκου ἐστὶ τοῦ σοφοῦ ἀπῆρῆματα Πλάτ. Ἄξ. 366C. 2) καθόλου, ἔκφρασις, ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπῆρῆμα Λογγίν. 9. 2. ἀπῆρῆς, ἐς, (ῆρῆσι) ἀκόρητος, δυσάρεστος, Ἄρριστεῖδ. 1. 506, Λουκ. Βίων Πράξι 10: — ἐριστικός, Ἀχιλῆρ. 3. 74.

ἀπῆρῆσις, εως, ἡ, ἀντιῆρῆσις, ἡρῶ, Μ. Ἄντων. 4. 3. ἀπῆρῆτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἡρῶν, ὁ ἡρῶν ἀρμονικῶς, ἀπῆρῆτικὴν προσορᾶν συνεπικομοῦσαν καὶ αὐτῆν τὸ νοούμενον Εὐστ. Πονημάτ. 203. 4. ἀπῆρῆμένως, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ παθ. πρkm. τοῦ ἀπερῆθάνωμαι, ἔχθρικός, Φιλῶστ. 315.

ἀπῆρως, ον, «ἀπῆρῆρῆτος», ἀπῆρῶροι δ' ἔσαν ἔλοι Ὁδ. Μ. 435, πρβλ. ἀπῆρως. Ἄπια γῆ, ἴδε ἐν λ. ἄπιος.

ἀπ-ιάλλω: μέλλ. -εαλλῶ (Ἠσύχ.), ἄωρ. λέξις ἀντὶ τοῦ ἀποπέμπω, Θουκ. 5.77. μεγάλου δ' ἀπὸ χεῖρας ἱαλλε (ἐν τμησει) ἀπεχε, Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθην. 321Α. Ἄπιαλος: «ρίγιος» Ἠσύχ., πρβλ. τὴν λέξ. ἡπίαλος.

ἀπίαστος, ον, ὁ μὴ ἔχων μέρος νὰ πιάσῃ τις, «γύρωθεν δὲ ἡμῶν καὶ αἱ πέτραι καὶ ἀπίαστοι διὰ τὸν γερῶν» Νικήτ. Χων. Κωδ. Βαρβαρογράμ. σ. 666, 25. ἄπιαστος, ἀπῆρῆτος, ἀπίαστος Ἠσύχ. ἀπῆρῆντις, ὁ, τὸ Λατ. argimentis = ὁ ἐπὶ τῶν ἀρμυμάτων, ἀξιωματικὸς τις ἐν τῇ Βυζαντ. αὐτῆ. Αὐδ. 213, 5.

ἀπιδέα, ἀς, ἡ, (ἀπίδιον) = ἄπιος, κοιν. «ἀπιδέα», Ἡρωδίων. Ἐπιμ. 104. Γεωπ. 10. 3, 4. ἀπ-ιδιάζω, ζῶ ὀλομόναχος, κατ' ἴδιαν, Γρηγ. Νύσσ. II, 900C. ἀπιδιαστικός, ἡ, ὄν, ἀποκεχωρισμένος, ἀναχωρητικός, ἐρημικός, ὁ ἀπιδιαστικός βίος Βασίλ. τ. 2. σ. 345E.

ἀπιδιον, τό, ὕποκορ. μὲν τοῦ ἄπιον, ἀλλὰ μὴ ἐμφαίνον ὑποχωρισμὸν τινὰ «ἄγχαναι λέγονται .. καὶ τὰ ἀπιδία τὰ ἡμερα καὶ τὰ ἄγρια» Σχόλ. ἐν Ὁμ. Ὁδ. Η. 115. ἀπιδιωτός, ἔχων σχῆμα ἀπιδίου «μαργαριταρίων ἀπιδιωτῶν» Ἄγωνιμ. περιγραφή Ἀγίας Σοφίας σ. 258, Δουκάκη.

Ἄπιδιον, τό, ναὸς τοῦ Ἀπιδος, Ἐπιγραφ. Ροζέττης ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 4697. 33. ἀ-πίεστος, ον, (πιέω) ὁ μὴ ἐνδίδων τῇ πιέσει, ὃν δὲν δύναται εἰς νὰ πιεσθῇ, ὡς π.χ. ὁ σιδῆρος, ὁ λίθος κτλ. Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5., 9. 15, πρβλ. Λοβ. Παραλ. 460.

ἀ-πίθανος, ον, ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ πιθανός, ὡς καὶ νῦν, τὸ μυθολόγημα οὕτως ἀπίθανον ἐν Πλάτ. Νόμ. 663E, Ἄριστ. Ποιητ. 25. 27. 2) ἐπὶ προσώπων, ὃν δὲν δύναται εἰς νὰ πιστεύσῃ ἢ ἐμπιστευθῇ, πρὸς τι, ἐν τινι πράγματι, Αἰσχίν. 28. 12. 6, ὁ μὴ πεισθεὶς, μὴ καταπεισθεὶς, ἀπ. ἂν εἴη Πλάτ. Παρμ. 133B. II. ὁ μὴ ἔχων πεποιθῆσιν εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρμυγῆς, Πλούτ. Νικ. 3. III. ὁ μὴ πειθὼν, μὴ πειστικός, λόγος, Πλάτ. Φαῖδρ. 265B. πρβλ. Ἄριστ. Ῥητ. 3. 3. 4., 8. 1' ἀπ. λέγειν, ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 812E, πρβλ. 819C. ἀπ. ζωγράφος Λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 22: — Ἐπίρρ. -νιος, οὐχὶ πειστικός, τραγῶς, ἀρτικός, Ἰσοκρ. 87C. καὶ συγνάκις παρὰ μεταγεν.

ἀπιθάνωτης, ἡτος, ἡ, ἔλλειψις πιθανότητος, ἡ τῆς αἰτίας ἀπιθάνωτης Αἰσχίν. 36. 23. II. ἔλλειψις πειστικότητος Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 34.

ἀπιθέω: μέλλ. -θήσω, (πειθῶ) Ἐπ. τύπος τοῦ ἀπειθέω μετὰ δοτ., συγν. παρ' Ὁμ. καὶ συνήθως μετ' ἀρνήσεως οὐδ' ἀπίθισεν μύθῳ, δὲν ἐδείχθη ἀπειθῆς εἰς τὸν λόγον ... Ἰδ. Α. 220, κτλ., πρβλ. Ζ. 102 κ. ἀλλ. ἀπαξ μετὰ γεν., οὐδ' ἀπίθισε θεά .. ἀγγελιάτων Ἰγμ. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 448: — ὁ Σοφ. ἐχρήσατο τῆ λέξει ἀπαξ ἐν ἀναπιστ. στίχῳ, οὐκ ἀπίθισω τοῖς σοῖς μύθοις Φιλοκτ. 1447.

ἀπιθῆς, ἐς, ποιητ. ἀντὶ ἀπειθῆς, Ἀνθ. Π. 5. 87. ἀπιθουντήρ, ἦρος, ὁ, ὁ ἀπιθῶντων, διευθύνων, ὁ ὀδηγῶν, ἀπιθουντήρα κελεύθει Παῦλ. Σιλ. Ἄμβων 78.

ἀ-πιθύνω, = ἀπευθύνω ἐπὶ κατεαγῶτων ὄστων, βάλλω εἰς τὴν θέσιν του, τοποθετῶ καλῶς, ἐπιικανῶς τὰ ὄστέα σπῖθονται Ἰππ. π. Ἄγμ. 756, ἐν τῇ ἀρχῇ ἐπὶ γραμμῶν, σῦμα, ἀκλίναςια γραφίδεσσιν ἀπιθύνοντα πορείας ... τότε μολύδου Ἀνθ. Π. 6. 67.

ἀπ-ικμάω, λικμάω, λιγνίζω, σπῶν Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 16. 2. ἀ-πικραντός, ον, (πικραίνω) ὁ μὴ ἔχων πικραν, ὁ μὴ πικράζων, κοιν. ὁ μὴ «πικρίζων» τοῦ στόματος ἀπικράντου ὄντος Ἀνωμ. π. διαίτ. ἐν Ideler Phys. 2. 196.

ἀ-πικρός, ον, ὁ μὴ πικρός, Ἄριστ. π. Ἄρετ. κ. Κακ. 4. 3. ἀπικρό-χολος, ον, ὁ μὴ ἔχων πικρὰν χολήν ἀπικρόχολον τὸ οὐκ ἔχον χολὴν γολήν Ἠσύχ.

ἀ-πίλητος, ον, (πίλω) ὃν δὲν δύναται τις νὰ συμπίεση, δηλ. ἡ ὁ μὴ ἐπίσχεζόμενος πίεσιν, συμπίκνωσιν, ἢ ὁ ἐλαστικός, Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 9, 23. πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 460.

ἀ-πίμελος, ον, (πίμελή) ὁ μὴ ἔχων πιμελήν, ὁ ἄνευ πάχους, ὁ μὴ παχύς, ἄπαχος, Διοσκ. Κερύστ. παρ' Ἀθην. 116E. Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 14, π. Ζ. μορ. 3. 14, 20, κ. ἀλλ. συγκρ. -ώτερος, αὐτόθι Ζ. 9, 14: — Ὑπερβ. -ώτατος Ἰστ. Ζ. 3. 17, 3.

ἀπίνης, ἐς, (πίνος) ὁ ἄνευ πίνου, βύπου, ὁ μὴ βυπαρός, ὁ καθαρός, Ἀθην. 661D.

ἀπίνης, πῶ, = ἐξαπίνης Ἐπίγραμμα ἐν Κραμ. Παρισ. Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 326, 6.

ἀπίνωος, (ἀπίνης) ἀποπίνωος, ἀπορρυπῶς, καθαρίζω, Ἠσύχ. ἀπίνυσσω (πινυτός) εἶμαι ἄρτος, ἀνόητος, δοκέεις δὲ μοι οὐκ ἀπίνυσσειν, «ἀφραίνεν καὶ ἐσεσθῆσαι τοῦ πινυτός εἶναι» (Εὐστ.) Ὁδ. Ε. 342' ὁ δ' ἀργαλέω ἔχει ἄσθματι κῆρ ἀπίνυσσων, «αὐτὸς δὲ χαλεπῆ κατέχετο ἀναποῆ παράφρων τῆ ψυχῆ καὶ ἐξεστηκῶς» (μετὰφρ. Γαζῆ), Ἰλ. Ο. 10. ἴδε Ἀπολλ. Δεξ. Ὁμ. ἐν λ. ἀπινυτέω.

ἀπιξίς, εως, ἡ, ἀντὶ ἀφιξίς. ἀπιο-ειδής, ἐς, ἔχων σχῆμα ἀπίου, δηλ. ἀπιδίου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 10, 3.

ἄπιον, τό, (ἄπιος) ἀπιδιον, Πλάτ. Νόμ. 845B, Θεόκρ. 7. 120. 2) = ἄπιος (ἡ) ἀπιδέα, κοιν. «ἀπιδέα», Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 15. 2. ἄπιος, [ἀ-] ἡ, (ὡσαύτως, ὁ ἄπιος Εὐστ. Πονημάτ. 135), ἀπιδέα, «ἀπιδέα», Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 19, 22, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 3, 3. κτλ. 2) = ἄπιον, τό, ἀπιδιον, Ἄριστ. Ἀποστ. 476, 3' ἀπ' Εὐδοσίος ἀπίου, «Ερμάνος ἐν Φορμωσφόρος 1. 17, πρβλ. Meineke εἰς Ἄλεξ. ἐν Ἑρεττία 1. II. εἶδος τυμμάλου, κοιν. «φλομάκι» Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 9, 5, Διοσκ. 4. 174.

ἄπιος, ἡ, ον, ὁ μακρὰν ἀπέχων, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, «πόρωθεν ἐκ τῆς μακρᾶν ἀπεχούσης γῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 270, Γ'. 49, Ὁδ. Π. 18, Σοφ. Ο. Κ. 1685. II. Ἄπιος, α, ον, Πελοποννήσιος, λέγεται δὲ ὅτι (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοίας) παράγειται ἐκ τοῦ Ἄπιος, ὄνομα μυθικοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργου, υἱοῦ τοῦ Ἀπυλῶνος, ἱατροῦ καὶ μάντεως, ἱατρομάντεως, τὸ ἐπίθετον δὲ τοῦτο ἔλαχε τὸν Ἐρμάνον νὰ σχετίσθῃ τὴν λέξιν πρὸς τὴν ἡπίος), Αἰσχύλ. Ἰκ. 262 κέξ. Ἄπια γῆ, Ἄπια γῆ, Ἄπια γῆ, Ἄπια μόνον, ἡ Πελουπόννησος, καὶ κυρίως ἡ Ἀργολίς, Αἰσχύλ. Ἄγ. 257, Σοφ. Ο. Κ. 1303. Ὡσαύτως, Ἄπιος, ἰδος, ἡ, Θεόκρ. 25. 183. [Ἡ πρώτη λέξις ἔχει τὸ ἄλφα βραχὺ (ἄ), ἡ δὲ δευτέρα μακρὸν (ᾶ), ἀλλ' ὁ Σοφοκλ. ἐν Ο. Κ. 1685 μεταχειρίζεται τὴν σημ. I. μετὰ ᾶ, καὶ μεταγεν. Ἐπ. ποιηταὶ ἔχουσι τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς δευτέρας σημασίας μετὰ ᾶ Βουττιμ. Δεξίλ. ἐν λέξ. Ἄπια γαῖα]. (Κωνῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς προδός. ἀπό, ὡς τὸ ἀντίος ἐκ τῆς ἀντί. Ἄλλ' ὁ Κούρτ. σ. 428 ἀναφέρει αὐτὴν εἰς τὸ Σανσκρ. ap (ἄωρ). Ἄν αὕτη ἡ ἐτυμολογία γαῖης ἀποδεχθῆ, ἡ πρώτη σημασία πρέπει νὰ εἶναι: μακρὰν, πέραν τῆς θαλάσσης, Γαλλ. outre mer. Περὶ τοῦ νεωτέρου ὀνόματος τῆς Πελοποννήσου Μορέας ἢ Μορέας, ὅπερ ὁ Fallmerayer ἠθέλησε νὰ ἐτυμολογήσῃ ἐκ τῆς Σλαβικῆς λέξεως μορῆε (θάλασσα), ἴδε Σάβαν ἐν Μνημ. Ἑλλ. Ἰστ. τ. Α', σ. 18', καὶ Γ. Ν. Χατζιδάκι ἐν τῷ Ε' τόμ. τῆς Ἀθηνᾶς σ. 231.

ἀπῖπῶς, ἐκπιέω τὸν ὄπῶν, Ἡρόδ. 2. 94. Ἄπιος, ἰδος, εως, καὶ Ἰαν. ἰος, ὁ, βουῖς λατρευόμενος ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ παρ' Ἑλλήσιν Ἐσάφος καὶ Ἡρόδ. (2. 153). 2) μυθικός τις βασιλεὺς τοῦ Ἄργου, ἴδε ἄπιος II.

Ἄπια γῆ, πρβλ. Ἄπιος II. ἀπῖσῶς, ἐξίσῶ, καθιστῶ ἴσον, αὐτὸν ἀπ. τοῖς κλινητήρῳ ἐν σχέσει πρὸς τὸν Προκρούστην. Πλούτ. Θεσ. 11' πρβλ. Λουκ.

Ἄπια γῆ, πρβλ. Ἄπιος II. ἀπῖσῶς, ἐξίσῶ, καθιστῶ ἴσον, αὐτὸν ἀπ. τοῖς κλινητήρῳ ἐν σχέσει πρὸς τὸν Προκρούστην. Πλούτ. Θεσ. 11' πρβλ. Λουκ.

Ἄπια γῆ, πρβλ. Ἄπιος II. ἀπῖσῶς, ἐξίσῶ, καθιστῶ ἴσον, αὐτὸν ἀπ. τοῖς κλινητήρῳ ἐν σχέσει πρὸς τὸν Προκρούστην. Πλούτ. Θεσ. 11' πρβλ. Λουκ.

Ἰπέρ τῶν Βίβ. 13:— Παθ., γίνεσθαι ἴσως, τῇ ἀξίῃ τῶν φορτίων, πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν φορτίων, Ἡρόδ. 4.196.

ἀπίσσωτος, ον, (πισσῶ) ὁ μὴ ἀληθιμῶς διὰ πίσεως, Στράβ. 516.

ἀπιστεύω: μέλλ. -ήσω· πρῆμ. **ἠπίστηκα,** κτλ.:— Παθ. μέλλ. **ἀπιστηθήσομαι.** Διόδ. 32.11· ἀλλ' ἀπιστηθήσομαι ἐπὶ παθ. σημασίας, Πλάτ. Πολ. 450D.

Εἶμαι ἄπιστος, ἐπομένως, **I.** δὲν πιστεύω, δὲν ἐμπιστεύομαι τινα, ἐγὼ τὸ μὲν οὐ ποτ' ἄπιστεον ὄδ. Ν. 339· τύχην ἄπ. Εὐρ. Ἄλκ. 1130· πάντα Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 775· πρβλ. Θουκ. 7. 28, Σεν. Ἄγλ. 5. 6. 8. 7:— Παθ., τὴν δὲ γνῶσιν τοῦ οικείου ἀπιστεῖσθαι, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἐγίνωσκεν, Θουκ. 7. 44· ἄπ. ἐν μαρτυρίαις Ἀντιφῶν 117.11· ἐπειδὴν γνῶσιν ἀπιστοῦμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας Σεν. Κύρ. 7. 2, 17:— ἀλλὰ πρὸ πάντων, **2)** μετὰ δοτ., χρησιμῶ. Ἡρόδ. 1.158, Θουκ. 8. 83, Πλάτ. κτλ.: οὕτω, πῶς ἀπιστήσῃ λόγους; Σοφ. Φ. 1350· ἄπ. τῇ ἑαυτῶν ἐνέσει Θουκ. 3. 37, πρβλ. 6. 86· ἄπ. τινί τι, δὲν πιστεύω τινὰ εἰς τι, Ἡρόδ. 3. 122· τινί περὶ τινος ὁ αὐτ. 4. 96. **3)** μετ' ἀπαρεμφ., οὐδὲν σ' ἄπιστῶ καὶ δις οἰμῶσαι, οὐδέλλως ἀμφεβῆλω ὅτι... Σοφ. Αἶ. 940· ἄπ. μὴ γενέσθαι τι, ἀμφεβῆλω ἂν ἠδύνατο νὰ ἔχη οὕτω, Θουκ. 1. 10· πρβλ. 2. 101, 4. 40, Πλάτ. Πολιτικ. 1. 301C:— οὕτω καὶ ἄπ. μὴ ἢ μὴ οὐ γένηται τι, ὑποπτεύω ὅτι ὅλ' γένην ἢ δὲν ὅλ' γένην τι (ὡς τὸ φοβοῦμαι), Πλάτ. Πολ. 555A, Μέων 89D· ἄπ. πῶς... ὁ αὐτ. Φαίδων 73B· ἄπ. εἰ... Ἀνθ. Πλαν. 52, Φίλων 2. 555:— Παθ., τὸ ἐπιτήδευμα ἀπιστεῖται μὴ δυνατὸν εἶναι, δὲν πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶναι δυνατὸν, Πλάτ. Νόμ. 839C, πρβλ. Χαρμ. 168E, καὶ οὕτω τινὲς ἐλαχβάνουσι τὴν λέξιν ἐν Ἡρόδ. 3.15· εἰ δὲ καὶ ἠπιστήθη μὴ πολυπρηγίμενοι, ἐάν δὲν ὑπῆρχε κατ' αὐτοῦ ὑπόψια δὲ ἠδύνατο νὰ παράγῃ πράγματα, — ἀλλὰ τῇ ἠπιστήθη ἐνταῦθα ἐπρεπεῖ ἴσως νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀνήκον εἰς τὸ ἐπίσταμαι. ἴδε ἐρμηνευτάς.

4) ἀπολ., εἶμαι δύσπιστος, ἀμφεβῆλω, Ἡρόδ. 8. 94· νάφε καὶ μίμνασ' ἀπιστεῖν Ἐπίγ. 119, Αἰν. ἐπὶ τινὶ Φίλων 2. 92.

II. = ἀπειθέω, δὲν υπακούω, παρακούω, τινί Ἡρόδ. 6.108 (ἐνθα ἴδε Βαλκν.), ἐν ταύτῃ δὲ τῇ σημασίᾳ ἢ λέεις ἦτο συνηθεστέρᾳ παρ' Ἀττ., Δισχὺλ. Πρ. 640, Σοφ. Ἄντ. 384, Τρ. 1183, Πλάτ. Ἀπολ. 29C, κ. ἀλλ.:— ἀπολ., εἶμαι παρήκοος, τοῖς ἀπιστοῦσι τὰ δεῖ, εἰς τὰ πράγματα ταῦτα, Σοφ. Ἄντ. 219, πρβλ. 656· ἦν δ' ἄπιστῶσι, ἐάν δὲ ἀρνῶνται νὰ συμμορῶσιν, Εὐρ. Ἰκ. 389, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 941C.

III. τὸ σῶμ' οὐκ ἀπιστήως χροῖν, ὅ εἰ. δὲν ὅλ' διατάσσω νὰ τὸ παραδώσω εἰς τὴν γῆν, Εὐρ. Ἡρακλ. 1024, πρβλ. Λυσ. 188. 39.

ἀπιστητέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἀπιστῶ, δεῖ ἀπιστεῖν, πρέπει τις νὰ ἀπιστῇ ἢ νὰ εὐπιστῇ, μετὰ δοτ., Πολύβ. 4. 41, 8, Στράβ. 362.

ἀπιστητικός, ῆ, ὄν, ὁ μὴ πιστεύων, Μ. Ἄντων. 1. 6.

ἀπιστία, ἰων. ἰη, ἡ, τὸ ἀπιστεῖν, τὸ μὴ ἔχειν πίστιν, ὑπόψια, πίστις... ἐμῶς καὶ ἀπιστία ὄλεσαν ἄνδρας Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 370· πιστεῖ χρημάτ' ὄλεσσα, ἀπιστή [τ] δ' ἐσάωσα Θέογν. 831· τοῖς παρεοῦσι ἄπ. πολλῇ ὑπεκέχυτο Ἡρόδ. 3. 66, πρβλ. 2. 152· ὑπὸ ἀπιστίας ὁ αὐτ. 3. 153 κ. ἀλλ.: ὑπὸ ἄπ. μὴ γενέσθαι τι, ἐκ εὐπιστίας ὅτι... ὁ αὐτ. 1. 68· ἀπιστία λόγους ἐνδέχεσθαι Εὐρ. Ἰων. 1606· πέφευγε τούπος ἐξ ἀπιστίας Δισχὺλ. Ἄγ. 268· ἀπιστίαν ἔχειν περὶ τινος, εἶναι ἐν ἀμφιβολίᾳ, Πλάτ. Φαίδων 107B· σῶφρων ἄπ. Εὐρ. Ἐλ. 1617· ῥη. τοῦ καθηγούρου, ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης εἰς αὐτόν, Ἄριστ. Ἄρπ. 2. 23, 7· ἡ ἄπ. ἢ πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. Πολιτικ. 4. 12, 5· ἄπ. κατὰ τινος Λογίγν. 38. 2· πρὸς τι Πλάτ. Σοφ. 258C. **2)** ἐπὶ πράγματων, τὰ ἐρρημένα ἐς ἄπ. πολλῶν ἀπίκται Ἡρόδ. 1.193· πολλὰς ἀπιστίας ἔχει, ἐπιδέχεται πολλὰς ἀμφιβολίας, Πλάτ. Πολ. 450C· ὁ λόγος εἰς ἄπ. καταπίπτει ὁ αὐτ. Φαίδων 88D· καταβάλλει τινὰ εἰς ἄπ. ἀπιστίας C· ἄπ. παρέχειν αὐτῷ 86E· ἄπ. ὦν λέγει, τὸ μὴ ἀξιοπίστον τῶν λεγομένων ὑπ' αὐτοῦ, Ἰσοκρ. 368C.

II. ἔλλειψις πίστεως, ἀπιστία, θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἄπ. Σοφ. Ο. Κ. 611, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 493C· προδοσία, Ἄνδοκ. 23. 38, Σεν. Ἄν. 2. 5, 21· βλέπειν ἀπιστίαν, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 22.

ἀπιστό-χαρος, ον, διάκορος ὑπὸ ἀπιστίας, Χρησμ. Σειδύλ. 1. 150, 117. 329.

ἄ-πιστος, ον, **I.** παθ., ὄν δὲν πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις, ἢ νὰ ἐμπιστεῖται εἰς αὐτόν, ἐπομ. **1)** ἐπὶ προσώπ. καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν, ὁ μὴ ἀξιοπίστον, ἄπιστος, ὑπερφίαλος καὶ ἄπ. Ἰλ. Γ. 106· θεοσίαν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἀπιστε Θεογν. 601· ἄπ. ὡς γυναικεῖον γένος Εὐρ. Ἰ. Τ. 1298· δολοπλοκία Θεογν. 226· ἄπ. ποιεῖν τινα, ὑποπτον, Ἡρόδ. 8. 22, πρβλ. Σεν. Ἄν. 2. 4, 7· ἄπ. .. ἐταιρείασε λιμῆν Σοφ. Αἶ. 683, πρβλ. Φ. 867· θράσει ἄπιστῶ ἐπαιρόμενος, ἀναξιοπίστον, ἀδικαιολόγητον πεποιθήσων ἔχων, Θουκ. 1. 120· ἦθη ἄπ. ἀθέβαια, ἀσταθῆ, Πλάτ. Νόμ. 705A, πρβλ. 775D: **2)** ἐπὶ φήμης, καὶ τῶν ὁμοίων, ἀπίστευτος, Παρμεν. 76, Ἀρχιλ. 69, Πινδ. Ο. 1. 51, Ἡρόδ. 3. 80· τέρας Δισχὺλ. Πρ. 832· ἄπ. καὶ πέρα κλύειν Ἄριστοφ. Ὀρν. 416· ἄπ. ἐνόμιζον εἰ... Φίλ. 2. 556· τὸ ἐλπιδῶν ἄπιστον, ὅτι τις δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ἐπι καὶ ὡς ἐλπίζω, Σοφ. Φ. 868·

πίστις ἀπιστοτάτη, Ἄνδοκ. 9. 32· οὕτω παρὰ Πλάτ., κτλ.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ πιστεύων, μὴ ἐμπιστευόμενος, δύσπιστος, φιλόπονος, θυμὸς δὲ τοι αἰὲν ἄπιστος Ὀδ. Ξ. 150· ὧτα... ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν, ἤττον πιστά, Ἡρόδ. 1. 8· ἄπιστος πρὸς Φίλιππον, δύσπιστος, μὴ ἔχων ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν, Δημ. 349. 15· ἄπιστος· εἰ... καὶ σαυτῷ, δὲν πιστεύεις οὐδ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σὺ λέγεις, Πλάτ. Ἀπολ. 26E· τὸ ἄπιστον = ἀπιστία, Θουκ. 8. 66.

6) ἐν τῇ Καιν. Διαθ., ὁ μὴ πιστεύων, ἄπιστος, Ἐπ. π. Κορ. Α', 5', 6 κ. ἀλλ. **2)** ὁ μὴ υπακούων, παρήκοος, Σοφ. Ἀποσπ. 553· μετὰ γεν., Δισχὺλ. Θ. 875· ἔχειν ἄπιστον... ἀναρχίαν πόλει, ὅ εἰ. ἀναρχίαν ἔχειν ἀπειθῶσαν τῇ πόλει, αὐτῷ 1030, πρβλ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 1476.

III. ἐπίρρ. **ἀπίστως,** **1)** παθ. κατὰ πρόπον οὐχὶ πιστεύων, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνευρικῆκότα Θουκ. 1. 21, πρβλ. Ἄριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 31. 8. **2)** ἐνεργ. ὑπόπτος Θουκ. 3. 83.

ἀπιστοσύνη, ἡ, = ἀπιστία, Εὐρ. Μήδ. 423.

ἀπιστοῦντως, ἐπίρρ. = ἀπίστως, 2. Νουμῆν. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 735A.

ἀπιστό-φίλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀπιστίαν, Χρησμ. Σιβ. 8.186.

ἀπισχνάινω, κησῶ τινα ἰσχνόν, καὶ δέδοικα μὴ λίαν ἀπισχνάινω με ποιήσῃ νεκρὸν Φιλίμ. ἐν Ἀδῆλ. 12, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 20, 5:— ῥήματ. ἐπιθ. **ἀπισχναντέον,** δεῖ ἀπισχναντεῖν, Ἄριστ. Προβλ. 1. 50, 2.

ἀπισχνῶ, = ἀπισχνάινω, Ἰππ. 533. 29.

ἀπισχυρίζομαι, ἀποθ., ἐπιμόνος ἐναντιοῦμαι, ἀντικρυς ἀρνοῦμαι, ὅς εἰ ἐγγυηρήσεται. καὶ ἄλλο τι μεῖζον εὐθύς ἐπιταχθήσεσθε... ἀπισχυρισάμενοι δὲ σαφῆς ἂν καταστήσατε αὐτοῖς Θουκ. 1. 140· πρὸς τὰς ἡδῶνας Πλουτ. Ἄγρ. 4, κ. ἀλλ.

II. δισχυρίζομαι, ἐπιμῆνω, Εὐστ. 1278. 23, κτλ., Συνέσις 167D· ἀναγινώσκειται δὲ ὑπὸ Δινδ. ἐν Σχολ. Ἄριστοφ. Πλ. 1097 ἀντὶ ἐπισχυρίζομαι:— Ἐπίρρ., ἀπισχυριστικῶς, θετικῶς, διαρρήδην, Εὐστ. 1861. 41.

ἀπίσχω, = ἀπέχω, σὺν ὀπίσω, ἀπισχῶ, ἀπισχε δὲ φάσγανον ὀξὺ Ὀδ. Α. 95· χεῖρας ἔργου Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 1. 7, 3.

ἀπίσσωσις, εως, ἡ, ἐξίσωσις, Πολυδ. Δ', 27, Νικομ. Ἀριθμ. Εἰσαγ. σ. 105.

ἀπίτέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἀπειμι, δεῖ ἀπιέναι, πρέπει τις νὰ ἀπέθῃ, Σεν. Ἄν. 5. 3, 1, ἢ πρὸς ἄλλον ἀπιτέον Ἄριστ. ἐν Ἀδῆλ. μαυτὶ 1, 5, Λουκ. Ἐρμόδ. 82.

ἀπίτης (ἐνν. οἶνος), ὁ, (ἀπιον), οἶνος ἐξ ἀπίων, «κρασί ἀπὸ ἀπίων», Διοσκ. 5. 32, Γεωπ. 8. 5 [τ].

ἀπίτητέον, πληθ. -έα, ῥήματ. ἐπιθ. = ἀπιτέον Λουκ. Λεξιφ. 2.

ἀπιχθούομαι, παθ., γίνομαι ἰχθύς, μεταβάλλομαι εἰς ἰχθύον, Ἐρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1.1098.

ἀπ-ιχθῶς, υ, ὁ μὴ ἐσθίων ἢ ὁ μὴ φαγὼν ἰχθύς (πρβλ. ἀπίστωτος), ἀπικθῶς παρ' Ἀριστοφάνει ὁ ἰχθύων ἄγευστος Πολυδ. C', 41 (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 480). **2)** παρ' Εὐστο. 1720. 24, ὡς οὐσιαστ., ὁ μὴ ἐσθίμενος ἰχθύς, πρόστυχος, πρβλ. Α. Β. σ. 425, 3.

ἀ-πίων [τ], ον, ονος, οὐ πίων, οὐχὶ παχύς, «παχός», Δισχὺλ. Σπρ. παρ' Ἀθην. 120F, Ἄριστ. Χρον. Νουσ. Θεραπευτ. 1. 5.

ἀ-πλαγιάστως (πλαγιάζω), ἐπίρρ., οὐχὶ πλαγίως, αἰθῶ, τουτέστι κατευθῶ καὶ ἀπλαγιάστως Εὐστ. 1229. 41.

ἀ-πλαγιῶς, ον, = ἀπλανής, Νόνν. Δ. 4. 313.

ἀπλαῖ, ὦν, αἰ, (ἦνλ. πληθ. τοῦ ἀπλοῦς), εἶδος Λακωνικῶν ὑποδημάτων ἔχοντων ἀπλ.ῶν (οὐχὶ διπλοῦν) πέδιλα, Δημ. 1267. 25.

ἀπλακῶ, ἀπλακία, κτλ. ἴδε ἐν λ. ἀμπλακίω, κτλ.

ἀ-πλάκουντος, ον, ὁ ἄνευ πλακούντων, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ποιητῇ 1.

ἀπλανής, ἡ, σταθερότης, τὸ ἀμετάβλητον, Σουίδ.

ἀ-πλανῆς, ὄν, ὁ μὴ πλανώμενος, σταθερός, ἐδραστός, Πλάτ. Πολιτ. 288A, κ. ἀλλ.: μετὰ γεν., ἀπλανῆς ἀπειργάσατο κινήσεων, κατέστησεν αὐτὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς κινήσεις, ὁ αὐτ. Τίμ. 34A. **2)** ἐν τῇ ἀστρονομ. ἐπὶ ἀστέρων, ἀπλανεῖς ἀστέρες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πλανήτας, αὐτῷ 40B, πρβλ. Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 6, 11, Μεταφ. 11. 8, 10, Ἄριστ. 461, Ἀνθ. Π. 9. 25.

II. ἐπὶ γραμμῶν, εὐθεῖα, ἀπλανέος γραμμῆς ἡ γημῶν κανῶν Ἀνθ. Π. 6. 65.

III. ὁ μὴ πλανώμενος, ὁ μὴ σφαλῶμενος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7.195, κτλ.:— Ἐπίρρ. -νῶς, χωρὶς νῶ ἀποπλανηθῆ τις, Μάξ. Τύρ. 5. 2: ἀκριβῶς, μετ' ἀκριβείας, Ἀλκιφρ. 3. 59.

ἀπλάνησις, ἡ, τὸ μὴ πλανᾶσθαι, δηλ. τὸ μὴ ἀπατάσθαι, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 7. 394.

ἀπλάνητος, ον, ὁ μὴ παραπλανώμενος ἢ ἀπατῶμενος, Βαθρ. 50, 20, Ἐκκλ.

ἀπλαστία, εἰλικρινεία, Πλάτ. Ὀροι 412E, Εὐστ. Πονημάτ. 89. 90.

ἀ-πλαστος, ον, ὄν δὲν δύναται τις νὰ πλάσῃ, νὰ σχηματίσῃ, Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 8, 5, πρβλ. 9. 12. **2)** ὁ μὴ πλαστός, ἀλλ' ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει εὐρίσκόμενος, ἀπλοῦς, Πλουτ. 2.16B, 62C: φυσικός, ἀπροσποίητος, ἀνυπόκριτος, φρόνημα, εὐνοία, προσωμία κτλ. Πλουτ. Αἰυλ. 37 Θεμιστοφ. 56D, κτλ.: ἐπὶ τῶσά.

πων, Κέθτος Πίν. 20:—'Επίρρ. -τως, φυσικῶς, ἄνευ προσποιήσεως, γελᾶν Πλάτ. 'Επιστ. 319B· αὐλεῖν Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 4.11, 4· ἀποκρίνεσθαι Αἰλ. Π. 'Ιστ. 9. 27. 3) ὁ μὴ ὀλοκλήρως σχηματισθεὶς, ἀσχημάτιστος, Φίλων 2. 317. II ὠσούτως, λαμβανόμενος ὡς συγκεκομμένον ἀντὶ τοῦ ἀπέλαστος, ἀπροσπέλαστος, τερατώδης, ἀλλὰ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν προτιμᾶται ἐν γενεῇ ἢ γραφῇ ἀπλάτος. Ἴδε τὴν λέξιν.

ἀ-πλάτης, ἔς, ὁ μὴ ἔχων πλάτος, ἄνευ πλάτους, γραμμῆ 'Αριστ. 'Αναλυτ. Πρ. 1. 41, 4· μῆκος ἀπλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πλάτος ἔχον, ὁ αὐτ. Τοπ. 6. 6, 3.—'Επίρρ. -τῶς Ἰάμβλ.

ἀ-πλάτος, Δωρ. καὶ 'Αττ. ἀντὶ τοῦ 'Επ. ἀπλήτος, ον, (πλήτος, πρὸλ. τευχεταιπλήτης), ἀπέλαστος, ἀπροσπέλαστος, ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ πλησιάσῃ, ἀλλ' αἰετοσε μετὰ τῆς ἐνόιας τοῦ φοβερῶν καὶ τερατώδους, σχεδὸν ὅμοιον τῷ ἄσπτος, 'Ώσ. 'Εργ. κ. Πρ. 147, Θ. 151· ἀπλ. πῦρ Πινδ. Π. 1. 40 (ὁπόθεν πρῆται νὰ διορθωθῇ ἀντὶ τοῦ ἀπλήστου ἐν Δισχῦλ. Πρ. 371)· ἀπλάτοις ἐφών κεφαλαιαί Πινδ. Π. 12. 15, ἀπλάτων .. Τυφῶν' 'Αποσπ. 93· θορέμια Σοφ. Τρ. 1093· αἶσα ὁ αὐτ. Αἴ. 255· ἀπλάτων, ἀξέμυθλητόν τ' ἔξεθρεψάμην ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 350.—Πολλαχῶς τὸ ἀπλάστος κείται ὡς διάφ. γραφῆ, πρὸλ. 'Ελισλ. καὶ 'Ερμαννον εἰς Μῆδ. 149· ἴδε ὡσαύτως καὶ τὴν λέξ. ἀπληστος.

ἀ-πλευτος, ον, ὁ μὴ πλεγεγμένως, χαίτη 'Ανθ. Π. 7. 412, 'Επιγραμμ. 'Ελλ. 790. 8:—ὡσαύτως ἀπλευτής, ἔς, Νόνν. Δ. 42. 87.

ἀ-πλεονάστος, ον, ὁ ἄνευ πλεονασμοῦ, τὸ σταφίς π. γ. εἶναι ἀπλεονάστον ὡς μὴ ἔχον ἐν ἀρχῇ τὸν πλεονασμὸν τοῦ α, ἐνῶ τὸ ἀσταφίς ἔχει αὐτόν, Εὔστ. 947. 16.

ἀ-πλεονέκτητος, ον, ὁ ἄνευ πλεονεξίας, ἀπλεονέκτητος καὶ ἰσότης δικαία Κλήμ. 'Αλ. 663· ὁ ἄνευ περισσεύματος, Θεολ. 'Αριθμ. 34. 2) παθ. ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ υπερβάλλῃ, νὰ νικήσῃ, Κύριλλ. 'Αλ. εἰς Ἰωάν. 1016.

ἀπλετο-μεγέθης, ἔς, ὁ ἀπλετον ἔχων μέγεθος, ἴσος Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 41.

ἀπλετος, ον, καθ' ὑπερβολὴν μέγας, ἀπειρος, ἀμέτρητος, ὕψος 'Επιπ. 439· δόξα Πινδ. Ι. 4. 17 (3. 28)· βάρος Σοφ. Τρ. 982· ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ περὶ λόγου, χρυσὸς ἀπλ. 'Ηρόδ. 1. 14. 50, κ. ἄλλ.· ἄλες, ὕδωρ, 4. 53., 8. 12· οἰμωγῆ 6. 58· μάχη Πλάτ. Σοφ. 246C· ἀπλ. καὶ ἀμύχανον ὁ αὐτ. Νόμ. 676B· ἐν χρόνῳ μῆκεσιν ἀπλέτους αὐτῆς 683A· χίων Ξεν. 'Αν. 4. 4, 11· πλῆθος 'Αριστ. π. 2. Γεν. 3. 5, 5· ποταμοὶ ἀπλετοὶ τὸ πλῆθος αὐτ. Μετεωρ. 2. 2, 17, ῥαφανίδες ἀπλ. τὸ πάχος ὁ αὐτ. Προβλ. 20. 13· θόρυβος Πολύδ. 1. 50, 3, κτλ. (Πιθανῶς ἐκ √ΠΛΕ, πέμπληται, πλέως).

ἀ-πλευρος, ον, ὁ μὴ ἔχων πλευράς, ἀπλ. στήθος, στενόν, 'Αριστ. Φυσιογ. 5. 11: ἐπὶ προσώπ. ὁ ἔχων στενόν τὸ στήθος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐπλευρος αὐτόν 6. 9.

ἀ-πλευστος, ον, ὁ μὴ πλευστός, ἀπλευτός ἢ ὁ μὴ διαπλευσθεὶς, τὸ ἀπλ., μέρος τῆς θαλάσσης μῆπως διαπλευσθέν, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 16.

ἀπλήτης, ον, ὁ φορῶν ἐν μόνον ἔνδυμα: ἐν γένει, = ἀπλοῦς, Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 27B.

ἀπληγίς, ἴδος, ἢ, = ἀπλοῖς (ὡς οὐσιαστ.) ἐπανωφόριον ἀπλοῦν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ διπληγίς, «ἀπληγίς: τὸ ἀπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὀμηρος ἀπλοῖα καλεῖ. Σοφοκλῆς» 'Ετυμ. Μ. (Σοφ. 'Αποσπ. 843), «ἀπληγίς: ἱματίδιον σύμμετρον. 'Αναγύρω 'Αριστοφάνης, ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς γλῶσσῆς τρεῖς ἀπληγίδια ποιῶν», Α. Β. 425, 20 ('Αριστοφ. 'Αποσπ. 149).

ἀ-πληγος, ον, (πληγῆ) ὁ μὴ πληροσόμενος, ὁ προπεφυλαγμένος ἐκ κτυπημάτων, «ὁ πνεῦμα ὡςπερ στρώμα ἀπαλόν .. ἀπληγον αὐτὴν (τὴν καρδίαν) διατρεῖ καὶ ἀλαδῆ» Μελέτιος ἐν 'Ανεκθ. 'Οξ. 3. 41.—'Επίρρ. -γως 'Αχμ. 'Ονειρ. 251.

ἀ-πλήθυντος, ον, ὁ μὴ πληθυνθεὶς, Διδ. 'Αλεξ. 484A, Πρόκλ. Παρμ. 535 (103).—'Επίρρ. -τως Πορφύρ.

ἀπλήκτης, ὁ, = τῷ ἐπομ.

ἀ-πληκτος, ον, ὁ μὴ πληττόμενος, ἐπὶ ἵππου μὴ ἔχοντος ἀνάγκην μάστιγος ἢ μνώπων, ἀπληκτος ὡςπερ ἵππος Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 2· ἀπληκτος [ἵππος] κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἠνιοχεῖται Πλάτ. Φαῖδρ. 253D, ὡς τὸ ἀκέντητος, ἐν Πινδ. Ο. 1. 33· μεταφ., Πλούτ. 2. 721E:—μὴ πληγθεὶς, μὴ κτυπηθεὶς, φροῦδοι δ' ἀπλ. Εὔρ. Ρῆσ. 814· ἐπὶ φυτῶν, τὸ μὴ πληγνέν, τὸ μὴ παθόν θλάθην, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 9. 14. 1. II ἐνεργητ. ὁ μὴ ἐρεθίζων ἢ κενῶν, παρ' Ἰατρ., ὡς 'Αντυλλ. Matth 109:—'Επίρρ. -τως 'Ορειβάς 2. 218, Daremb.

ἀ-πλημμελής, ἔς, ἀναμάρτητος, Κύριλλ. εἰς Λευτ. σ. 372.

ἀπλήμων, ον, = ἀπληρτος» Πισχ.

ἀ-πληξ, ἦγος, ὁ, ἢ, = ἀπληκτος I, 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. 1, 124· μετὰ σημασίας ἀστικῶν, Λουκ. 'Ερωτ. 54.

ἀ-πληροφόρητος, ον, ἀθέβαιος, ἀόλητος, ἀσφαής, ἀμυβόλος, Ἰω. Κλήμ. σ. 130, 36.—'Επίρρ. -τως Γρηγ. Ναζ. σ. 155, 25.

ἀ-πληροφορία, ἢ, ἀθεβαιότης, Ἰω. Κλήμ. σ. 413.

ἀ-πληρωτος, ον, ἀκόρηστος, Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μ. συνόντ. 39· 'Αἰδης 'Ανθ. Π. παράρ. 122· πάντων Πλούτ. 2. 524B. 2) ὁ μὴ πεπληρωμένος, Πολυδ. Α', 121.

ἀπλησίαστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 12. 15, πρὸλ. ἀπλάτος.

ἀπληστεύομαι, ἀποθ., εἶμαι ἀπληστος, ἀκόρηστος, μ. γεν. ἀπληστεύμενοι γὰρ τῶν ἐκ τῆς φιλοσοφίας καλῶν καὶ σεμνῶν καὶ τῆς ἐκ τῶν φαύλων ἀπολυθρόσθηθα ἀπληστίας 'Ιππαρχ. παρὰ Στοβ. 575. 8· ἐν τινι 'Εβδ. (Σειράχ, λα', 19· λ', 32), περὶ τὴν Ψευδο-Χρυσ. τ. 5. σ. 686D.

ἀπληστία, ἢ, ἀκόρηστος ἐπιθυμία τροφῆς ἢ χρημάτων, «ἀχορτασίαν», πλεονεξία, ὑπὸ τῆς ἀπληστίας Φερεεφρ. ἐν 'Αδῆλ. 6· εἰς τσσαυτην ἀπλ. ἀφίκοντο Λυσ. 121. 42· διὰ τὴν ἀπλ. Πλάτ. Γοργ. 493B· μετὰ γεν. πρᾶγμα, ἀπληστία πλούτου, χρυσοῦ, ὁ αὐτ. Πολ. 562B, Νόμ. 831D· λέγους Εὔρ. 'Ανδρ. 218· τῆς εὐχῆς, περὶ τοῦ Μῆδ, 'Αριστ. Πολ. 1. 9, 11.

ἀπληστ-οινος, ον, ἀπληστος οἴνου, Τίμων παρ' 'Αθην. 424B.

ἀπληστό-κορος, ον, ἀπληστος καὶ ἀκόρηστος, Χρησμ. Σειβυλλ. 14. 5.

ἀ-πληστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πληρώσῃ, ἀκόρηστος, ἀχόρηστος, Θεογν. 109, Σοφ. 'Ηλ. 1336, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 8. 2, 27, κτλ.· πολλάκις συγγέεται τῷ ἀπλάστος (ὃ εἶ. ἀπλάτος), 'Ελισλ. καὶ 'Ερμαννον εἰς Εὔρ. Μῆδ. 149· Διδ. εἰς Δισχῦλ. Πρ. 371.

2) μετὰ γεν., ἀπλ. γρημμάτων, αἵματος, ἀκόρηστος εἰς χρήματα, ἀπλ. 'Πρόδ. 1. 187, 212, Πλάτ. Νόμ. 773B, κτλ.· κακῶν Δισχῦλ. Εὔμ. 976. II 'Επίρρ. -ήστος, ἀπληστώως ἔχειν Πλάτ. Γοργ. 493C, κ. ἄλλ.· ἀπλ. διακεῖσθαι ἢ ἔχειν πρὸς τι Ξεν. Κύρ. 4. 1, 14, 'Ἰσοκρ. 109D, 160A· περὶ τὸ αὐτ. περὶ 'Αντιδόστ. § 311:—συγκρ. -οτέρως Βυζ.:—ὡσαύτως οὐδ. πληθ., αἰάξας ἀπλήστοι Σουλ. 'Επιγρ. 2240· καὶ ἀπληστὲι 'Ηρωδιαν. 'Επιμ. 257.

ἀ-πλητος, ον, 'Επ. τύπος τοῦ ἀπλάτος (ὃ ἴδε) Ρουγκ. 'Υμν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 83.

ἀπλο-ειδής, ἔς, ἀπλοῦς ἢ μόνος, Θεολ. 'Αριθμ. 52.

ἀπλόη, ἢ, = ἀπλότης Συνέσ. 2881B.

ἀπλό-θρις, ὁ, ἢ, ὁ ἔχων κόμην ἀπλῶν καὶ ἀκαλλώπιστον, 'Αλέξ. 'Αρρ. σ. 6, 21., 8, 7, Πτολ. Τετραβ. σ. 143.

ἀπλοια, ἢ, Ἴων. καὶ ποιητ. ἀπλοῖα, Καλλ. εἰς 'Αρτ. 230, 'Ανθ. Π. 7. 640 (ἀπλοῦς):—τὸ μὴ δύνασθαι πλέειν, ἢ ἐν τῷ λιμένι κατ' ἀνάγκην διαμονή, ἰδίως ἐνεκα χειμῶνος ἢ ἐναντίων ἀνέμων, Δισχῦλ. 'Αγ. 188· ἀπλοια χρῆσθαι Εὔρ. Ι. Α. 88· ἡύχαζεν ὑπὸ ἀπλοίας Θουκ. 4. 4, πρὸλ. 6. 22: ὡσαύτως ἐν τῷ πληθυντ., ἀποπλοῦειν .. ὠρμημένον αὐτὸν ἴσχον ἀπλοια 'Ηρόδ. 2. 119· χρονίας ἔχενῆδ' ἀπλοίας τεύξης Δισχῦλ. 'Αγαμ. 145, ἴδε τὴν λέξ. ἔχενῆς.

ἀπλοῖομαι, ἀποθ. (ἀπλοῦς):—φέρομαι ἀπλῶς, φανερώς, ἐλευθέρως, εἰλικρινῶς, πρὸς τοὺς φίλους Ξεν. 'Απομν. 4. 2, 18· πρὸλ. Δίων Κ. 65. 7. Τὸ ενεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Ζ. 187.

ἀπλοῖκεύομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ. Εὔστ. Πονημάτ. 118. 18.

ἀπλοῖκός, ἢ, ὢν, ὅμοιος πρὸς ἀπλοῦν, φυσικός, φανερός, σαφής, Φίντος παρὰ Στοβ. 444. 54, Λουκ. Τίμ. 56, κτλ.:—'Υπερθ. -ώτατος Φιλόστρ. 582, Λουκ. 'Αλέξ. 4.—'Επίρρ. -κῶς Διον. 'Αλ. περὶ Δημ. 45.

ἀπλοῖος, ἴδος, ἢ, ἀπλῆ, «μονή», ἀπλοῖδος χλαῖναι 'Δ. Ω. 130, 'Οδ. Ω. 276· κυρίως ὡς οὐσιαστ., μικρὸν ἱμάτιον = ἀπληγίς 'Ανθ. Π. 5. 294, 'Ησύχ., Πολυδ. Ζ', 13.

ἀ-πλόκαμος, ον, ὁ ἔχων τὴν κόμην ἀπλεκτον, ἄνευ πλοκάμων, 'Ανθ. Π. 7. 146, 3.

ἀ-πλοκος, ον, (πλέκω) = ἀπλεκτος, 'Οππ. 'Αλ. 3. 469: μεταφ., ὁ μὴ ἔχων πλοκήν, ἄνευ πλοκῆς, Λογγῖν. 19. 1.

'Απλο-κύων, ὁ, σκυπιτικὸν ὄνομα κυνικοῦ φιλοσόφου, μαρὸς κύων, ἀνόητος, Πλούτ. Βροῦτ. 34, ἐνθα ἴδε διεξοδικήν σημείωσιν Κοραῆ.

ἀπλόος, ἢ, ον, συνηρ. ἀπλοῦς, ἢ, οὔν, ὡς τὸ Λατ. simplex, ἀντιθ. τῷ διπλόος, duplex, ὅθεν, I ἀπλοῦς, εἰς μόνος, ἀπλῶν οἰμὸν φησιν εἰς 'Αἶδος φέρειν Δισχῦλ. 'Αποσπ. 236, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἀπλῶ τείχει περιτειγίσειν Θουκ. 3. 18· οὐκ ἐς ἀπλοῦν, οὐχὶ μόνον κατὰ ἓνα τρόπον, Σοφ. Ο. Τ. 519· δὲ τὸς' ἐξ ἀπλῶν κατὰ ὁ αὐτ. Αἴ. 677· ὅπως ἀν' ἡ χάρις .. ἐξ ἀπλῆς διπλῆ φανῆ ὁ αὐτ. Τρ. 619· ἀπλᾶς δὲ λύπας ἔξόν, οὐκ ὅστω διπλᾶς Εὔρ. Ι. Τ. 688. 6) ἀπλάτ (ὄηλ. κρηπίδες), αἰ, ὑπόδημα μόνοςπλημα, Σπράτις ἐν «Λημνομέδζ» 4, 'Αρκαορ. ἐν λέξ. ἀπλήξ, Δημ. 1267. 23. II ἀπλοῦς, φυσικός, εἰλικρινής, παρρησιαν ἔχων, κελεύθους ἀπλόας ζωᾶς Πινδ. Ν. 8. 61· ἀπλοῦς ὁ μύθος Δισχῦλ. Χο. 554· ἀπλῶ λόγῳ ὁ αὐτ. Πρ. 610, κ. ἄλλ.· ὡς ἀπλῶ λόγῳ αὐτῆς 46, 'Αριστοφ. 'Αγ. 1153· ἀπλοῦς λόγος, ἀπλῆ διήγησις Εὔρ. 'Ελ. 979, Πλάτ. Πολ. 392D· ἀπλᾶ γε καὶ σαφῆ λέγῳ μαθεῖν 'Αλεξ. ἐν «'Υπνω» 1. 7· οὐδὲν ἔχω ἀπλοῦ· στέρον λέγειν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 32· εἰς ὕρον, Δημητρ. Φιλ. 17, κτλ. περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, περὶ τῶν ἐξέων τοῦ βίου, ἀπλου· στάτους χρώμενοι βίοις Πολύδ. 9. 10, 5· νόμοι λίαν ἀπλοῖ· καὶ βαρβαρικοὶ 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 8, 19:—ἀπλοῦν γὰρ ἦν τὸν μὴ δυνάμενον ζῆν ἀλύτως, ἀποθανεῖν, εὐκόλον πρᾶγμα, Μένανθ. ἐν «'Αλιεῦσιν» 5. 6) ἐπὶ προσώπων ἢ τῶν λόγων αὐ

τῶν, σκέψων καὶ πράξων αὐτῶν, ἄπλοος, εἰλικρινῆς σαφῆς, ἀπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἐπη Διοσχ. Ἄποστ. 173· ἀπλ. καὶ γενναῖος Πλάτ. Πολ. 361B, κτλ. ἀπλοῖ τρόποι Εὐρ. I. A. 921 κτλ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ δόλος Ἄριστοφ. Πλ. 1158· πρὸλ. Ρουγ. Τίμ. ἐν λ. διπλόος. γ) ἀπλοῦς, δίκαιος, ὁ κριτῆς ὑπόκειται εἶναι ἀπλοῦς Ἄριστ. Ἰρτ. 1. 2, 13· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κακοῦργος, ὁ αὐτ. I. Ζ. 9. 1, 5, πρὸλ. Ῥητ. 1. 9, 29·—ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, εὐθύτης, μωρός, Ἰσοκρ. 23E· ἰλιαν γὰρ ἀπλοῦν τὸ νομίζειν..., Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 3, 9· πρὸλ. ἀπλῶς II. 1. 8.

III. ἀπλοῦς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μικτός, Πλάτ. Πολ. 547E, κτλ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μεμιγμένους, κεκραμένους, Ἄριστ. Μεταφ. 4. 5, 14 κ. ἄλλ., ἀπλᾶ χρώματα ὁ αὐτ. περὶ Σρωμάτ. 1. 1· ἀπλᾶ δνόματα, ἀντιθέτ. πρὸς τὰ διπλᾶ, ὁ αὐτ. Ποιητ. 21. 1, πρὸλ. Ῥητ. 3. 3. 1, κτλ. 2) ἀπλῆ δημοκρατία, ἀπόλυτος, καθαρὰ, ἀκραφής, Πλάτ. Πολιτ. 302D· ἀκρασία Ἄριστ. Ἡθ. N. 7. 5, 5· συμφηρόρα Λυσ. 168, 43, κτλ.

3) ἀπλοῦς, ἀπόλυτος ἀληθῆς (πρὸλ. ἀπλῶς II. 3)· οὐ πάνυ μοι δοκεῖ... οὕτως ἀπλοῦν εἶναι ὥστε... Πλάτ. Πρωτ. 331C· πρὸλ. Συμπ. 206A, Θεαίτ. 188D, κ. ἄλλ. 4) ὡσαύτως, γενικός, ἀντιθέτως τῷ ἀκριβῆς, Ἄριστ. Μεταφ. 5. 1, 1, 6. 4, 11, κ. ἄλλ.

IV. Ἐπίρρ. ἀπλῶς, ἴδε ἐν λέξ. V. συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἀπλοῦστερος, ἀπλοῦστατος Πλάτ. Φαῖδρ. 230A, κτλ. πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 145· ἀπλότατος Ἀνθ. II. 6. 185. (Τὸ ἀ-πλόος εἶναι συγγενὲς τῷ ἀφροιστ., ἄμα, ἀ-παξ, ἄπερ ἴδε, ὡς καὶ τὸ Λατ. simplex εἶναι συγγενὲς τῷ simul· πρὸλ. διπλόος duplex).

ἀ-πλοος, οον, συνηρ. ἄπλοος, ουν· I. ἐνεργ. ἐπὶ πλοῖων, ὁ μὴ πλέων, ἀκατάλληλος πρὸς πλοῦν, τριήρης Ἄνδοκ. 24. 6, ναὺς ἀπλοος ποιεῖν Θουκ. 7. 34· νῆες ἀπλοῖ ἐγένοντο αὐτοῖς—ἐπὶ προσ., ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἄπλοον Κρίτων ὁ κομφιδιοποῖς ἐν «Φιλοπράγμωνι» 1·—συγκρ. ἀπλωότεραι [νῆες], ἦντον κατάλληλοι πρὸς πλοῦν, Θουκ. 7. 60· ὅπερ ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ἐν τῷ τύπῳ ἀπλοῦστραι, ἴδε Λοβ. Φρύν. 143.

II. παθ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀπρόσφορος πρὸς ναυτιλίαν, ἐνια δὲν δύναται τις νὰ πλεύσῃ (πρὸλ. ἄπλοια), ἀπλοος ἢ θάλαττα ὑπὸ τῶν.. ληστών γέγονε Δημ. 307.19· ἄλλη Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 1271· πόντος Πηλοῦ. 4. 38. 7, καὶ συνηρ. παρὰ μεταγεν.

ἀπλοπάθεια, ἡ, κατάστασις ἀπλῶς παθητικῆ, καὶ ἀπλοπαθῆς, ἐς, (πάθος) ὁ ἀπλῶς παθητικός ὄν, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 3, 47. ἀπλῶς, ἡ, ὄν, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦς, ὡς καὶ νῦν παρὰ τῷ λαῷ, Ἀνέκδ. Ὁξ. τ. 2. σ. 331.

ἀπλοσύνη, ἡ, = ἀπλότης, Ἐξδ. (Ἰώβ. κα', 23). ἀπλο-σύνθετος, ον, ὁ ἀπλῶς συνθετῆμένος ἢ συγχείμενος, Θεόδ. Στουδ. σ. 162E.

ἀπλο-σχήμων, ον, ὁ ἀπλοῦν ἔχων σχῆμα ἢ μορφήν, Στράβ. Χρυστομάδ. σ. 465, 11.

ἀπλότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τῆς φωνῆς Ἄριστ. περὶ Ἄκουστ. 17. II. ἀπλότης, τῆς μουσικῆς Πλάτ. Πολ. 404E· τῆς τροφῆς Διόδ. 3. 17. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀπλότης, εἰλικρινεία, Ξεν. Κύρ. 1. 4. 3, κτλ., ἐλευθεριότης, φιλοδοξία, φιλοδωρία, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Β'. κ', 2, θ', 11, κτλ.

ἀπλο-τομέω (τέμνω), κόπτω δι' ἀπλῆς ἐντομῆς, τι Ὁρειβάσ. σ. 1 (Μαι):—Οὐστ. -τομέα, ἡ, ἀπλῆ ἐντομή, αὐτοῖς σ. 2.

ἀπλοῦς, ἡ, οὔν, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀπλόος. ἀ-πλοος, ουν, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοος.

ἀπλοῦστερος, -τατος, ἴδε ἐν λ. ἀπλοῦς V.

ἀ-πλοῦτος, ον, ἄνευ πλούτου, Σοφ. Ἄποστ. 718· ἄβροδ καὶ οὐκ ἄπλ. Φιλόστρ. 273· ἄπλ. ἀπεργάσασθαι τὸν πλοῦτον Πλουτ. Λυκούργ. 10, πρὸλ. 2. 527B· 679B.

ἀπλόω: μέλλ. -ώσω, (ἀπλόω) καθιστῶ τι ἀπλοῦν, ἀναπτύσσω, ἐκτείνω, ἀπλώνω, οὐρῆν πρῶθ' ἠπλώσαν (πρῶτ' ἐπέλασσαν Μοῖση) Βατραχου. 74· σῶμα Ἀνθ. II. 11. 107· ἰστία Ὁρφ. Ἀργ. 362, κτλ.· φάλαγγα Παιστ. 4. 11, 2· ἀπλ. τὸν ἄργυρον, ἀπολεπτόν, ἀπλώνω αὐτὸν διὰ σφυρηλατήσεως, Ἀνακρέωντ. 10. 5·—Παθ., ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἠπλώθη [ὁ ἰχθύς] Βαβρ. 4. 5·—τὸ μέστ. ἐν Ἀνθ. II. 10. 9, Ὁρφ. Ἀργ. 280, Διον. Περρηγ. 235. 2) μεταφ., ἄπλωσον σεαυτὸν, ἔσο ἀπλοῦς, Μ. Ἄντων. 4. 26.—Ἡ λέξις εἶναι συνήθης παρ' Ἐκκλ. καὶ Βυζαντ.

ἀπλωότερος, συγκρ. τοῦ ἀπλοος. ἀπλύσια, ἡ, (ἀπλυτος) ἀκαθαρσία, βυραρία, «ἀπλυσία», Ἀνθ. II. 7. 377.

ἀπλύσιας σπόγγος, ὁ, καλούμενος οὕτω διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλύνεσθαι Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 16, 10· ἐν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 6. 10, ἀναγινώσκειται αἰ ἀπλύσιαι.

ἀ-πλύτος, ον, (πλύνω) ὁ μὴ πλυθεὶς, μὴ πεπλυμένος, ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἄλυτος ἀπλύτοις ἐν εἰμασίον Σιμων. Ἰαμβ. 6. 5· ῥαφανίδες Φερεφρ. ἐν Ἀδῆλ. 3· ἐπὶ σπύγγων, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 16, 8·—ὡσαύτως ὅμοιον τῷ ἄλυτος, ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, Ἄριστοφ. Σφ. 103.

ἀπλωμα, τό, (ἀπλόω) ὡς καὶ νῦν τὸ ἐξέπλωμα, ἡ ἔκτασις, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ὁρν. 1218· ἐράπλωμα, Εὐστ. Πονημάτια 329. 13.

ἀπλῶς, ἐπίρρ. τοῦ ἀπλοῦς Λατ. simpliciter, κατὰ ἓνα μόνον

τρόπον, Πλάτ. Πολ. 381C, κτλ.· ἀπλῶς λέγεσθαι, κατὰ μίαν ἐννοιαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πολλαχῶς, πλεοναχῶς, Ἄριστ. Τοπ. 8. 3, 2· ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἀπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοὶ Ἄρστ. Ἡθ. N. 2. 6, 14, κτλ. II. ἀπλῶς, ἀρελῶς, ἄνευ περιστροφῶν, φανερώς, «καθάρᾳ», ἀλλ' ἀπλῶς φράσον Διοσχ. Ἰκ. 464· ἀπλῶς τι φράζουσι (πρὸλ. ἀπλωῶσι) ὁ αὐτ. Χο. 121· ἀπλῶς εἶπεῖν Ἰσοκρ. 72E· λαλεῖν Ἀναξίλας ἐν «Νεοτιτίῳ» 1. 23· ἀπλῶς καὶ ἀσκέπτως λέγειν Ἄριστ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 6, 2. 6) φανερώς, ἐλευθερώς, μετὰ παρηγορίας, Ἰσοκρ. 37D, Ξεν. Ἐλλ. 4. 1. 37· καλῆ τῆ πίστει, Δημ. 328. 3, κτλ.:—ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπλῶς ἔχειν, ἠλίθιον εἶναι, Ἰσοκρ. 44A· πρὸλ. ἀπλόος II. γ.

2) ἀπλῶς, ἀπόλυτος ἄνευ ἐξαίρεσως, ἀπλῶς ἀδύνατον Θουκ. 3. 45· τῶν νεῶν κατέδου οὐδεμία ἀπλῶς, ἀπόλυτως οὐδεμία, ὁ αὐτ. 7. 34· ἀπλῶς οὐδὲ ἐν... συνήμῃ Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 40 θ' ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βιωτοῖς ἀπλῶς, πάντα ἀνεξαίρετος τὰ ἀγαθὰ ὅσα ἔβουον σὶ Βιωτοῖς Ἄριστοφ. Ἀχ. 873· ἔδωκ' ἑμαυτὸν ὑμῖν ἀπλῶς Δημ. 288. 12. ἀπλῶς ἠτίμωται Δημ. 547 (πρὸλ. καθάπαξ): ἀπλῶς, ἀπόλυτως, ἀντιθέτως πρὸς τὰ κατὰ τι (σχετικῶς), Ἄριστ. Τοπ. 2. 11, 4, προσέτι, ἀπλῶς βαρῦ, κοῦφον, μαλακόν, κτλ., ὁ αὐτ. Οὐρ. 1. 4, 1, Μετεωρ. 4. 9, 20 κ. ἄλλ.· τὸ ἀπλῶς καλόν, τὸ ἀπ. ἀγαθόν, κτλ., ὁ αὐτ. Ἡθ. N. 5. 9, 9, κ. ἄλλ.· κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸ οὐτιῶν (κατὰ τι ἰδιαίτερος), ὁ αὐτ. Πολιτικ. 5. 1, 3· ὡσαύτως ἐπιτεταμένον, ἀπλῶς οὕτως Πλάτ. Γοργ. 468B· τὴν ἀπλῶς δίκην, ἀπόλυτον, ἀσφτερᾶν δικαιοσύνην, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ τοῦπεινικῆς καὶ τὸ χάρις, Σοφ. Ἄποστ. 709· ἡ τελεία καὶ ἀπλόσ κακία Ἄριστ. Ἡθ. N. 5. 11, 7·—συγκρ. ἀπλοῦστερον Ἰσαῖος 46. 32·—τέρως Στράβ. 255· ὑπερθ. ἀπλοῦστατα Πλάτ. Νόμ. 921B.

3) ἐν συνόλῳ, συνελόντι εἶπεῖν, Λατ. denigere, Εὐρ. Ῥῆσ. 851, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 33, Ἄπομν. 1. 3, 2, κτλ. 4) ἐν γένει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ σαφῶς, ἀκριβῶς, ὠρισμένως, Ἄριστ. Πολιτικ. 8. 7, 3, κ. ἄλλ.· ὡς ἀπλῶς εἶπεῖν αὐτοῖς 3. 14, 8· Ἡθ. N. 3. 6, 2, κ. ἄλλ.:—ἐπὶ κακῆς σημασ. ἐπιπολιᾶς, χαλαρῶς, Ἰσοκρ. 43B, Ἄριστ. Μεταφ. 1. 5, 16, κ. ἄλλ.· οὐγ ἀπλ. φέρειν, οὐχὶ ἔλατρωσ, Εὐρ. I. A. 899· ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε Μάξιμ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 342D.

ἀπλωστί, ἐπίρρ., ὡς ὁ Ἐρμαννος εὐρυῶς ἀναγινώσκει ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς τι ἐν Διοσχ. Χο. 121, πρὸλ. μεγαλωστί καὶ ἴδε Sturz. Opusce. σ. 255.

ἀπλωτικῶς, ἡ, ὄν, ὁ ἀπλοποιῶν, ἀπλωτικὴν ἔνωσησιν Διον. Ἄρσοφ. Οὐρ. Ἰερ. 1. 2.

ἀ-πλωτος, ον, (πλώω) ὁ μὴ πλωτός, ἀπλευστος, Ἄριστ. περὶ Θαυμ. 105. 2, Φίλων 2. 108· ἀπλωτα ἦδη πάντα ἦν Ἄππ. Μισθ. 93.

ἀπνεῆς, ἐς, (πνέω), ἐν Ἀνθ. II. 9. 420, πῦρ ἀπνεές, πῦρ πῦρ ἢ ἀναρθῆν διὰ τῶν φουσητῶν (τοῦ ἔρωτος) ἢ σφοδρόν.

ἀπνευματός, ον, (πνεύμα) ὁ ἄνευ πνοῆς ἀνέμου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πνευματώδης:—εἰκότως ἂν αἰ μέσαι νύκτες καὶ ἡ μεσημβρία ἀπνεύματα εἶεν Ἄριστ. Προβλ. 15. 5, 5, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 8, 3, κτλ.

ἀ-πνεύμων, ον, ὁ ἄνευ πνεύματος, ὁ ἄνευ ἀναπνοῆς, ἄνευ ζωῆς, διὰ τὸ νεκρὰ εἶναι καθ' αὐτὰ καὶ ἀπνεύμονα Συμπλκ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 11.

ἀπνευστία, ἐπίρρ. τοῦ ἀπνευστος, ἄνευ ἀναπνοῆς, ἔνια διὰ τοῦτο πολὺν χρόνον δύνανται ἀπνευστί ζῆν Ἄριστ. Προβλ. 10. 67, 1, περὶ Ἄναπν. 9. 6· ἀπν. ἔχειν, κρατεῖν τὴν ἀναπνοήν, Πλάτ. Συμπ. 185D: ἐν μὲ πνοῆς, λόγους συνηρεῖν σαφῶς καὶ ἀπν. Δημ. 328. 12· ἀπν. ἔλκειν, ἐκπίπειν Ἀντιφάν. ἐν Ἰανυμίδει 2. 14· Ἀλεξ. ἐν «Υποδομιῶν» 1. 3. II. ἄνευ πνοῆς, ἀπν. κείσθαι Πλουτ. 2. 642D.

ἀπνευστία, ἡ, τὸ μὴ ἀναπνεῖν, τὸ κρατεῖν τὴν ἀναπνοήν, Ἄριστ. Προβλ. 5. 9. 2., 33. 1, 3.

ἀπνευστιάζω, κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου, Ἄριστ. Προβλ. 33. 13, 1. ἀ-πνευστος, ον, (πνέω) μὴ ἀναπνέων, ἀπν. καὶ ἀναυδος Ὁδ. E. 456, πρὸλ. Θεοφρ. 25. 271. II. = ἀπνεύματος, τοὺς ἀπνευστοτάτους τόπους Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 12, 7. — Ἐπίρρ. -στος = ἀπνευστί (ὁ ἴδς) Ψευδοπλουτ. 2. 844F.

ἀπνοια, ἡ, ἑλλειψίς πνοῆς ἀνέμου, Ἰππ. Ἐπιδήμ. τὸ Γ', 1081· γαλήνη, νημεῖα, Ἄριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 5, 6, Προβλ. 26. 36, 2, Θεοφρ. Φ. 2. 7, 5.

ἀ-πνοος, οον, συνηρ. ἀπνοος, ουν (πνέω):—ὁ ἄνευ πνοῆς ἀνέμου, ὁ μετὰ ὀλίγου ἀέρος, Ἰππ. Ἐπιδήμ. τὸ Γ', 1082, Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 4, 21, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 9, 1. II. ὁ ἄνευ ἀναπνοῆς, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλοισι 9. 2) ὁ ἄνευ ζωῆς, Ἀνθ. II. 7. 229, Σουλ. Ἐπιγρ. 6248. 3) ὁ μὴ ἀναπνέων καίπερ ζῶν, τὰ περὶ τὴν ἀπνοον Ἰρακλείδ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 60, 61, 67, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 11, 1.

ἀπό, Αἰολ. ἀπύ, Σαπρ. 50, Ἐπιγράμ. Μυτιλ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 2189, πρὸλ. 4725. 5, 4727: πρῶθ. μετὰ τὴν μόνον (Σανσκριτ. καὶ Ζενδ. apa· Λατ. ab, au-, abs· Γοθ. καὶ Παλαιο-Σκανδ. a· Ἀγγλ. ἀ- off· Γερμ. ab· ἴδς· off) Παλ. Ἰψ. Γερμ. aha (von), Γερμ. ab· ἐν συνθέσει). II ἀρχικῆ σημασ. εἶναι ἀπό, δηλ.

ἀπό τινος. [ἄπὸ: ἄλλ' ἐν τῇ παλαιᾷ Ἑπ. ἡ λήγουσα ἐνίοτε ἐξετείνετο ἐν τῇ ἀρσει πρὸ ὕφρου, πρὸ τοῦ δ. ἢ πρὸ τοῦ δίγαμμα· οὕτω παρ' Ἄττ. πρὸ τοῦ β. Ἐν ταῖς τοιαύταις περιπτώσεσιν οἱ μεταγενέστεροι ποιηταὶ ἔγραψαν ἀπαί, ὡς παραι, ὕπαι, Spitzn Vers. Her. σ. 52. Ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ ἐν τοῖς Ἑπικοῖς συγθέτοις, οἷον ἐν τῷ ἀπονέεσθαι, ὅπου ἄλλως ἢ λέξις δὲν θὰ ἦδύνατο νὰ σταθῇ ἐν τῷ στίχῳ.]

Ι. ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ, ἡ ἀρχαιότερα, καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἐπικρατεστέρα σημασία: 1) ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐπεσεύοντο νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων Ἰλ. Β. 208· ἀγειν ἀπ' ἀκτῆς, ἀπὸ Τροίηθεν, ἀπ' οὐρανόθεν κτλ., Ὀμ. μ. ἄλλου μορίου, ἐκτὸς ἀπὸ κλισίας Ἰλ. Κ. 151· οὕτω παρ' Ἄττ. μετὰ πάντων τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων· ὡσαύτως, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, ὑπονοουμένη ἀπελεύσεως ἀπὸ τοῦ βίου, Ἰλ. Ω. 725:— παρ' Ὀμ. συγχάκις ἐπὶ πολεμικῶν μαχομένων ἀπὸ τῶν ἄρμάτων, κτλ., οἱ μὲν ἀφ' ἵππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν.. μάχοντο Ἰλ. Ο. 386· ἀφ' ἵππων μάρνασθαι Ὀδ. Ι. 49· οὕτως, ἡ μάχη ἦν ἀφ' ἵππων Ἡρόδ. 1. 79, πρὸλ. Ἀριστοφ. Αυσ. 679· λαμπράς ἔσται ἀφ' ἵππων, ἡ λαμπρόδρομια θὰ γένηται ἀφ' ἵππων, δηλ. οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα θὰ εἶναι ἐφιπποὶ [ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιολ. ἐν λέξει λαμπροδρομια], Πλάτ. Πολ. 328Α· οὕτω καὶ ἀπὸ νεῶν πεζοποροῦσιν Ὀθουκ. 7. 62· ἐν ταῖς ναυσὶν αἰρούμενος τοὺς ἰστούς ἀπὸ τούτων ἐσκοπεῖτο Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29:— ἐπὶ δακρύων, ἐμμάτων ἀπο.. κατέσταλον γένουν Εὐρ. Ἑκ. 241:— συναπομένη μετὰ τῆς προθ. ἐκ, ἐκ Κορίνθου ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Πλάτ. Θεαίτ. 142Α.

2) ἐπὶ ἀποστάσεως, χωρισμοῦ, μένων ἀπὸ ἧς ἀλόγιστο. «πύρρῳ τῆς ἰδίας γυναικὸς» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 292 (πρὸλ. ἀπ' ἀνδρὸς ἐνίοτε, τῆν χειρωμένην ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, τοῦ συζύγου δηλ., Πλούτ. Γ. Γράμχ. 4)· κερκρυμμένα ἀπ' ἄλλων Ὀδ. Ψ. 110· οὕτω, μεῦνος ἀπ' ἄλλων Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 193· ἀπ' ὀφθαλμῶν, ἀπ' οὐστος, πύρρῳ τῶν ὀφθαλμῶν, πύρρῳ τῆς ἀκοῆς, Ἰλ. Ψ. 53, Σ. 272, Χ. 454· οὕτω παρ' Ἄττ., ἀπὸ θαλάσσης ὠκίσθησαν Ὀθουκ. 1. 7· αὐλίξεσθαι ἀπὸ τῶν ἔπλων ὁ αὐτ. 6. 64· ἀπ' οἴκου εἶναι αὐτόθι 99· σπευδεῖν ἀπὸ ρυτῆρος, «ἀπὸ ρυτῆρος τρέχειν ἵππων» οἷον ἀπὸ χανινοῦ ἢ ἀνευ χανινοῦ» (Φρῦν. ἐν Α. Β. σ. 24), Σοφ. Ο. Κ. 900:— παρ' Ὀμ. συγχάκις μ. ἄλλου μορίου, τῆλε ἀπὸ.. νόσφι ἀπὸ..: οὕτως ἐπὶ καταμετρήσεως ἢ καθορισμοῦ ἀποστάσεως, ἔσον ἐ' στάδια ἀπὸ Φυλῆς Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 4, κτλ.: ἄλλὰ παρὰ τοῖς μετέπειτα τὸ ἄρημτ. ἀκολουθεῖ τῇ ἀπό, πηγὰς ἔχων ἀπὸ μ' σταδίων τῆς θαλάσσης Διόδ. 4. 56· ἀπὸ σταδίων εἴκοσι τῆς πόλεως Πλούτ. Φιλοπ. 4· κατεστρατοπέδευσεν ἀπὸ ν' σταδίων, δηλ. πενήκοντα στάδια μακρὰν .., ὁ αὐτ. Ὀθων 11.

3) πύρρῳ, μακρὰν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἔμιοι ἔσειαι, «ἀλλ' ἀποθυμῶ μοι πλέον καὶ ἐχθρὰ γένησι» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 562· οὕτως, ἀπὸ δόξης Κ. 324· οὐ μὰν ἤμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μυθεῖται, «ἀντὶ τοῦ εὐστοχῆ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν εὐ τοξενόντων κατὰ σκοποῦ, ἢ ἀντὶ τῶν οὐ πύρρῳ τοῦ ἡμετέρου ἥθους» (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 344· οὕτω παρ' Ἄττ., ἀπὸ ἀνθρωπεῖο τρόπου Ὀθουκ. 1. 76· οὐκ ἀπὸ τρόπου, οὐχ ἄνευ λόγου, Πλάτ. Πολ. 47Β· οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ἢ καιροῦ ὁ αὐτ. Θεαίτ. 179C, 187E· οὐκ ἀπὸ γνώμης Σοφ. Τρ. 389· οὐκ ἀπὸ πράγματος Δημ. 701. 23· μάλα πολλὸν ἀπ' ἑλπίδος ἔπλετο Ἀπολλ. Ριδ. Β. 865.

4) ἐπὶ περιεκτικῆς σημασίας, δηλ. περιλαμβανούσης ποιήλας ἐννοίας, μετὰ ῥημάτων στάσεως, ὑπονοουμένης προγενομένης κινήσεως, εἰσεῖδε.. σταρ' ἔξ Οὐλύμῳ ἀπὸ ρίου Ἰλ. Ε. 154· ἀνεβόησεν.. ἀπὸ πέτρας σταθεῖς Εὐρ. Τρω. 523, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18· ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τήν.. κεφαλὴν.. ἀναδήσω, ἀφαρέσας τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου θὰ βάλω αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς σου, Πλάτ. Συμπ. 212E:— ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων σημαίνοντων, κρεμῶ, ἔξαρθῶ, μεθ' ὧν συννηστέρα εἶναι ἡ ἐκ, ἀψαμένῃ βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῦ μελάθρου, «κρεμίσασα, ἢ μᾶλλον ἐκδήσασα ὑψέθεν» (Εὐστ.) Ὀδ. Α. 278· ἴδε ἐκ 1. 6.

5) μετὰ τοῦ ἄρηρου, ἐνθα ἡ ἐννοια τῆς κινήσεως πολλάκις ἐκλείπει, οἱ ἀπὸ τῶν οἰκῶν φεύγουσιν, ὁ ἔ. οἱ ἐν ταῖς οἰκίαις φεύγουσιν ἀπ' αὐτῶν, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 23· οἱ ἀπὸ τῶν πύργων.. ἐπαρήξουσι, οἱ ἐν τοῖς πύργοις.. ἐπαρήξουσι ἀπ' αὐτῶν, αὐτόθι 6. 4, 18· αἰρῖναι τὰ ἀπὸ τῆς γῆς Πλάτ. Κρατ. 410B· αἱ ἴπποι αἱ ἀπὸ τοῦ ἀβρατατος Ἡρόδ. 4. 8· δ' Ἀθηναῖος δ' ἀπὸ τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἄν. 7. 2, 19. 6) μετὰ μεριστικῆς σημασίας, ἀπὸ λήϊδος αἰσῶν, μέρος ἐκ τῆς λείας, μερίδιον, Ὀδ. Ε. 40· ἀπαίρειν ἀπὸ τῶν καλπίδων Ἀριστοφ. Αυσ. 539· ἀπὸ ἑκατὸν παίδων εἰς μούνος Ἡρόδ. 6. 27· ὄλιγοι ἀπὸ πολλῶν Ὀθουκ. 7. 87. 7) ἐπὶ μεταβολῆς ἀπὸ τινος εἰς τι, ἀθανάταν ἀπὸ θανάτου.. ἐποιοῦσιν Βερενίκαν Θεοκρ. 15. 106.

II. ἐπὶ χρόνου,

ἀπὸ, μετὰ, ἀφ' οὗ, παρ' Ὀμ. μόνον ἐν Ἰλ. Θ. 54, ἀπὸ δειπνῶν θωρησσόντο, καὶ σπκν. παρ' Ἑπ. ἴδε Spitzn. ἐν τῶπῳ πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 133· συχάκις ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ἀπὸ δειπνῶν εἶναι ἡ γενέσθαι ὁ αὐτ. 1. 126., 2. 78., 5. 18, κτλ. ἀπὸ τῶν σίτων διαπονεῖσθαι Ξεν. Ακκ. 5. 8· τὸ ἀπὸ τούτου ἡ τοῦδε, ἀπὸ τοῦδε, εἰς τὸ ἐξῆς, Ἡρόδ. 1. 4., 2. 99· ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ὁ αὐτ. 1. 82, Ξεν. Ἄν. 7. 5, 8· τὸ ἀπ' ἐκείνου Λουκ. Τιβ. 25· ἡμέρη δεκάτη

ἀφ' ἧς., Ἡρόδ. 3. 14. κτλ. δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος ὁ αὐτ. 8. 55· πρὸλ. Ξεν. Ἄν. 1. 7, 18, κτλ. ἀφ' οὗ χρόνου ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 2, 13· συχνότερον, ἀφ' οὗ, Λατ. ex quo, Ἡρόδ. 2. 44, Ὀθουκ. 1. 18, κτλ. ἀφ' οὗπερ Αἰσχύλ. Πέρσ. 177· ἀπὸ παλαιού, ἀπὸ τοῦ πάντων ἀρχαίου, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων, Ὀθουκ. 1. 2., 2. 15:— ὡσαύτως, ἀπ' ἀρχῆς Πινδ. Π. 8. 34, κτλ. ἀπὸ γενεᾶς Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8:— ἀφ' ἐσπέρας Ὀθουκ. 7. 29· ἀπὸ πρώτου ὕπνου ὁ αὐτ. 7. 43· ἀπὸ νευμηρίας Ξεν. Ἄν. 5. 6, 23· ἀπόμενος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Πλούτ. Καῖσαρ 5· οὕτω Λατ. die, πρὸλ. Διβ. 22. 40, a b hoc sermone profectus Paulus.

III. ἐπὶ γενέσεως,

ἀρχῆς, αἰτίας, κτλ.: 1) τὸ γεγονέναι ἀπὸ τινος, οὐ γὰρ ἀπὸ ὄρου ἐσσι.. οὐδ' ἀπὸ πέτρων, δὲν «ἐξεφύτρωσες», δὲν κατάγεται ἀπὸ ὄρων οὔτε ἀπὸ πέτρων, Ὀδ. Τ. 163· γίνονται δ' ἄρα ταῖν' ἕκ τε κρηνῶν, ἀπὸ τ' ἀλέων Λ. Κ. 350· οὕτω παρ' Ἄττ., Σοφ. Ο. Τ. 415, Ο. Κ. 671, κτλ.: ἄλλ' ἐνίοτε ἡ μὲν ἀπὸ σημαίνει ἀπομακρυσμένην καταγωγὴν, ἡ δὲ ἐκ ἄμεσον, τοὺς μὲν ἀπὸ θεῶν, τοὺς δ' ἐξ αὐτῶν τῶν θεῶν γεγονότας Ἰσοκρ. 249B, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 150, Αἰσχύλ. Πρ. 853· τρίτος ἀπὸ Διός, τρίτος ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ Διὸς καταγωγῇ, Πλάτ. Πολ. 391C· οἱ ἀπὸ γένους τινός, οἱ ἀπόγονοι τινος, Πλούτ. Θεμιστ. 32· Περσέως ἀφ' αἵματος Εὐρ. Ἄλκ. 509:— ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ τόπου ὅθεν κατάγεται τις, Ἴπποιοι.. ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήντος Ἰλ. Β. 839, πρὸλ. 849· οἱ ἀπὸ Σπάρτης Ἡρόδ. 8. 114, πρὸλ. Ὀθουκ. 1. 89, κτλ.: τοὺς ἀπὸ Φρυγίας Ξεν. Κύρ. 2. 1, 5, κτλ.: ἐντεύθεν, 6) μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, κάλλος ἀπὸ χαρίτων, κάλλος προερχόμενον ἐκ τῶν χαρίτων, κάλλος οἷον αὐταὶ εἰδουσι, Ὀδ. Ζ. 18· μήδεα ἀπὸ θεῶν αὐτόθι 12· γάλα ἀπὸ βοός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 611· ἀφ' ἡμίον μῆνης ὁ αὐτ. Εὐμ. 314· ἡ ἀφ' ἡμίον τιμωρία Ὀθουκ. 1. 69· ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων φόδος, φόδος ὃν ἐμπνέει ὁ ἐχθρός, ἰσχυρότερος τοῦ, ὁ τῶν πολ. φόδος, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 53. γ) μεταγεν. ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἰδρυτὴν τῆς ἀρχῆς αἰρέσεως τινος, οἱ ἀπὸ Πυθαγόρου, οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, κτλ., Πλούτ., Λουκιαν., κτλ. οὕτω καί, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἀπὸ τῆς σοφῆς, κτλ., αὐτόθι, καὶ γενικώτερον, οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, φιλόσοφοι καὶ πεπαιδευμένοι, Λουκ. Συμπ. 6· οἱ ἀπὸ σκηνῆς καὶ θεάτρου, ἠθοποιοί, Πλούτ. Σύλλ. 2· ὁ ἀπὸ βουλής ὁ αὐτ. Καῖσ. 10. κτλ. 2) ἐπὶ τῆς ὕλης ἐξ ἧς ἐγένετο τι, ἀπὸ ἔζυλου πεπονημένη Ἡρόδ. 7. 65· ἀφ' ὀμφακος τεύχην οἶνον Αἰσχύλ. Ἄγ. 970, πρὸλ. Σοφ. Τρ. 704· ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος Θεοκρ. 15. 117· θῆλυν ἀπὸ χροιάς, θῆλυν κατὰ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, καθ' ὅσον τις δύναται νὰ εἰκόσῃ ἐξ αὐτῆς, ὁ αὐτ. 16. 49:— ἐντεύθεν, στέφανος ἀπὸ ταλάντων ἐξήκοντα, ἀξίας ἐτήκοντα ταλάντων, Δημ. 256. 24:— κρᾶσις ἀπὸ τε τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη ὀμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς λύπης Πλάτ. Φαῖδων 59A.

3) τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεται τι· τοὺς.. πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βίοιο, διὰ [βέλουος βιβέντος ἀπὸ] ἀργυροῦ τόξου, Ἰλ. Ω. 605· τόξου ἀπο κρατεροῦ.. ὀλέκοντα φάλαγγας Θ. 279, πρὸλ. Κ. 371, Α. 675· ἐπὶ καὶ ἀπὸ χειρὸς ἐργάζεσθαι μεγάλα Λουκ. Περὶ τοῦ πῶς δ. ἰστ. συγγρ. 29· γυμνάζεσθαι ἀπὸ σκελῶν, χειρῶν, τραχήλου Ξεν. Ακκ. 5. 9· ἡ ἀπὸ εἰφόρος μάχη Διόδ. 5. 29. 4) ἐπὶ τοῦ προσώπου παρ' οὗ προέρχεται πρᾶξις τις, ὁ ἔ. ὄρ' οὗ τῆς πρᾶξις τελεῖται· οὐδὲν μέγα ἀπ' αὐτοῦ ἐγένετο Ἡρόδ. 1. 14· ἤτηθιν ἀπὸ σφέων γενέσθαι ὁ αὐτ. 2. 54· ἐπράχθη ἀπ' αὐτοῦ οὐδὲν Ὀθουκ. 1. 17· πρὸλ. 6. 61· ἀπὸ τινος βλάπτεσθαι, ἔνασθαι, σφᾶζεσθαι ὁ αὐτ. 7. 67, Πλάτ. Πολ. 528A, Δημ., κτλ.:— ὡστε ἡ ἀπὸ κατήντησε πολὺ νὰ πλησιάζῃ τὴν ὀκὴ κατὰ τὴν σημασίαν, δὲν δεικνύει ὅμως τόσον ἄμεσον ἐνέργειαν ὡς ἐκείνη, πρὸλ. Ἐβλήτ'.. ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀκοντι Ἰλ. Α. 675:— οὕτω, τάπ' ἐμοῦ, τάπὸ σοῦ, Εὐρ. Τρω. 74, Σοφ. Ο. Κ. 1628, — ἀλλ' ἐν πολλοῖς χειρογρ. αἱ προθέσεις ἀπὸ καὶ ὑπὸ δυσκόλως διακρίνονται ἡ μία ἀπὸ τῆς ἄλλης. Κόβητος; V. LL. 276. 5) πρὸς δῆλωσιν τῆς πηγῆς ἐξ ἧς ἡ δι' ἧς διατηρεῖται ἡ ζωῆ, ἡ ἰσχύς, κτλ., ζῆν ἀπ' ὕλης ἀγρίης Ἡρόδ. 1. 203· ἀπὸ κτηνῶν καὶ ἰχθύων αὐτόθι 216· ἀπὸ πολέμου ὁ αὐτ. 5. 6· ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων Ξεν. Ἄπομ. 1. 2, 14· ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ὁ αὐτ. Ἄν. 6. 1, 1· τρέφειν τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῶν νηῶν ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 8, 9, πρὸλ. Ὀθουκ. 1. 99· ἀπὸ τῶν κοινῶν πλουτεῖν Ἀριστοφ. Πλ. 569· πρὸλ. Δημ. 739. 21· ἀπὸ μικρῶν εὐνους.. γεγένησαι Ἀριστοφ. Ἴπκ. 788, πρὸλ. Δημ. 260. 11· καὶ διαπληκτικόμενον ἐν μέσῳ τοῖς ἀφ' ὧρας ἐργαζόμενοις γυναικίσι, γυναικαίσις ἐμπορευόμενοις τὴν ἑαυτῶν νεότητα, Πλούτ. Τιμολ. 14.

6) πρὸς δῆλωσιν τῆς αἰτίας, τῶν μέσων, ἡ τῶν περιστάσεων δι' ὧν ἡ ὄν ἐνεκα γίνεται τι, ἀπὸ τούτου κριοπροσώπων τῶγαλμα τοῦ Διὸς πεποιθῆσι Ἡρόδ. 2. 42· ἀπὸ τινος ἐπαινεῖσθαι, θαυμάζεσθαι, ὠφελείσθαι Ὀθουκ. 2. 25., 6. 12, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2· ἀπὸ τῶν ἐπιφωρῶν διαδόλλεσθαι Ὀθουκ. 5. 17· τὴν ἐπιωυμίαν ἔχειν ἀπὸ τινος ὁ αὐτ. 1. 46· ἀπὸ ληστείας τὸν βίον ἔχειν Ξεν. Ἄν. 7. 7, 9· ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων κρίνειν Δημ. 25 ἐν τέλ.· ἀπὸ τοῦ πάθους, ἐνεκα τοῦ.., Ὀθουκ. 4. 30· βλάπτειν τινὰ ἀπὸ τινος ὁ αὐτ. 7. 29· ἐπὶ καὶ τρόποιον ἀπ' αὐτῶν εἰσίστηκει Δημ. 444. 6: οὕτω, τλήμῳν οὐσ' ἀπ' εὐτόλμου φρε-

νός Διόχλ. Ἄγ. 1302, πρὸλ. 1643· ἀπὸ δικαιοσύνης, ἕνεκα τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, Ἡρόδ. 7. 164· ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων, κινούμενος ὑπὸ ἧ ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ κέρδους, Δημ. 38. 9, κτλ.· περὶ τοῦ θοῦν ἀπὸ βροχῆ ἕνεκα, ἴδε ἐν λ. ἕνεκα: ἐντεῦθεν μεταπίπτει εἰς πολλὰς ἡμιπερριματικὰς χρήσεις, ἐ. π. οὐδαμῶς, Ἰλ. Η. 359· ἀπὸ τοῦ ἰσίου, ἀπὸ τῆς ἴσης, ἢ ἀπ' ἴσης, ἕξ ἰσίου, Θουκ. 1. 99, 15, Δημ., κτλ.· ἀπὸ ἀντιπάλου παρασκευῆς Θουκ. 1. 91· ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, φανεροῦς, ὁ αὐτ. 1. 35· ἀπὸ τοῦ εὐθέως = εὐθέως, κτλ.· ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἐκουσίως, Πλάτ. Πρωτ. 323C:—οὕτω καί, ἀπὸ γλώσσης, προσωρικῶς, Ἡρόδ. 1. 123 (ἄλλ' ὡσαύτως καὶ ἐξ ἄκοις, Διόχλ. Ἄγ. 813)· ἀπὸ στόματος Πλάτ. Θεαίτ. 142D· ἀπ' ὄψεως Λυσ. 147. 32· ἀπὸ χειρὸς (ἴδε ἐν λ. λογιζόμεαι): πεύθομαι δ' ἀπ' ἐμμάτων νόστον Διόχλ. Ἄγ. 988· ὀμιμάτων ἀπο, κατὰ τὴν μακρυσίαν τῶν ἰδίων μου ἐφθαμῶν, Εὐρ. Μῆδ. 216· ἀπ' ὀρθῆς καὶ δικαίας ψυχῆς Δημ. 325, 15, κτλ.: ἀπὸ τοῦ κυάμου ἄρχοντος καθιστάσθαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2. 9· τριμάρχους αἰρεῖσθαι ἀπὸ τῆς οὐσίας Δημ. 262. 2:—ἀφ' ἑαυτοῦ Θουκ., κτλ.· ἀπὸ συνθήματος, ἀπὸ παραγγέλιματος, ἐκ συνθήματος, ἐκ δικταγῆς, Ἡρόδ. 5. 74, Θουκ. 8. 99· ἀπὸ σάλπιγγος, διὰ σαλπίσματος, Ξεν. Ἰππαρχ. 3. 12.

7) ἀπὸ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος, τὰ ἀπὸ τῆς νήσου .. οἰκότα ἐστὶ, τὰ ἀπὸ ἧ περὶ τῆς νήσου .., Ἡρόδ. 4. 195· πρὸλ. 54. 53, 7. 195:—περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. X. 126 ἴδε ἐν λ. ὄρυς.

Β. ΩΣ ΕΠΙΡΡ., μακρὰν, ἀλλὰ σχεδὸν ἀείποτε μετὰ ῥημάτων ἐν τμήσει, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 214, κτλ., καὶ ἐνίστε παρὰ πεζοῖς, ὡς ἐν Ἡρόδ. 8. 89.

Γ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ σημαίνει, 1) χωρισμὸν, ἀπομάκρυνσιν, ὡς ἀπολύω, ἀποτέμνω: καὶ ἐντεῦθεν, μακρὰν ἀπὸ, ὡς ἀποβάλλω, ἀποβαίνω· ἀναίρεσιν κατηγορίας, ὡς ἀπολογέομαι, ἀποψηφίζομαι.

2) ἀποτελείωσιν, συμπλήρωσιν, ἀποκατάστασιν, ἀπεργάζομαι, ἀπανδρώω, ἀπανθρωπίζω, ἀπογλαυκώω.

3) παύσιν ἀπὸ τινος, λῆξιν, ὡς ἀπαλλάξω, ἀποκηδέω, ἀπολοφύρομαι, ἀποέχω, ἀπανθίζω, ἀφυερίζω.

4) ἐπιστροφήν, ὡς ἀποδίδωμι, ἀπολαμβάνω, ἀπόπλους: ὡσαύτως, πλήρη ἀπολαβὴν ἢ ἀπολαβὴν τοῦ ἀνήκοντος εἰς αὐτὸν τὸν λαμβάνοντα, ὡς ἀπέχω, ἀπολαμβάνω:—ἀλλὰ συχνάκις μόνον ἐνίσχυει τὴν σημασίαν τοῦ ἀπλοῦ ῥήματος, ἴδε «Ἑρμαννον» εἰς Σοφ. Αἴ. 21.

5) ὡς ἐν ἀνεύθει, τὸν τοῦ μανέντος .. εἴναιμι ἀποκαλοῦντες Σοφ. Αἴ. 727, Ἄνθ. 31. 10 κλ.

6) σχεδὸν = τῷ ἀστερητ. ἐνίστε μετὰ ῥημάτων, οἷον τὸ ἀπαυδάω, ἀπαγορεύω, συχνότερον ὅμως μετ' ἐπιθέτων, ὡς ἀποχρημάτος, ἀποτίμος, ἀπόσαιτος, ἀπόφρονος.

Δ. ἄπο κατ' ἀναστροφήν ἀντὶ ἀπὸ, καὶ τότε ἐπιτάσσεται, ὡς π. γ. ὀμιμάτων ἀπο, Σοφ. Ἠλ. 1231, κτλ.: οὐδέποτε οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

2) ἄπο ἀντὶ ἄπεστι Τιμοκρέων 9 Bgk. ἀποαγνέω, = ἀποκαθαίρω, «ἀποαγεῖς· ἀποκαθαίρεις» Ἡσύχ. ἀποαίνυμαι, ἴδε ἀπαίνυμαι.

ἀποαιρέομαι, ποιητ. ἀντὶ ἀφαιρέομαι, Ἰλ. Α. 275. ἀποάφύσω: ἄρ. α' ἀποήφυσσα, ἀποσύρω, ἀνασύρω, Εὐφορίων παρ' Ἀθην. 475F.

ἀπόδα, ἴδε ἐν λ. ἀποβαίνω. ἀποβαδίζω: μέλλ. Ἄττ. ἀποβᾶδιζομαι, (οἱ μέλλ. βαδίζομαι, βαδίζω καὶ βαδίζω ἐν τῷ ἀπλοῦ ῥήματι εἶναι μεταγενεστεροί): ἀτέρχομαι, βαδίζω· οἶκαδε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 400, —ἀποβαδίζειν: ὀδὸν πλέον τοῦ βαδίζειν ἠλοῖ· Α. Β. 3. 425, 27, Σουίδ.

ἀπο-βάθρα. Ἰων. -βάθρη, ἧ, σανίς τιθεμένη ἀπὸ τοῦ πλοίου μέχρι τῆς ξηρᾶς πρὸς ἔξοδον καὶ εἰσοδόν, «σκάλα», «ἡ τῆς νεῶς ἔκβασις, δι' ἧς εἰσιμέν τε καὶ ἔξιμεν» Α. Β. 12. 31, «ἀποβατήρια, κλιμαξέ νεῶς» Ἡσύχ., Ἡρόδ. 9. 98, Σοφ. Ἀποσπ. 364, Θουκ. 4. 12. II. κατὰ Σουίδ., = λάσανον I.

ἀποβαίνω: μέλλ. -θήσομαι, μετὰ Ἐπ. ἄρ. α' -εθήσετε (Ἰλ. Β. 35): ἄρ. β' ἀπέβην: πρην. ἀποβέθηκα:—ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀμετάβ. (ἂν καὶ ὁ ἐνεστώθ' δὲν εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὀμηρῳ). Ἐξέρχομαι ἐκ τινος μέρους, ἀλλ' οὕτως ἀποβάντες .. νηὸς, ἀποβάντες ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν, Ὁδ. Ν. 281· ἀπὸ τῶν νεῶν, ἀπὸ τῶν πλοίων Ἡρόδ. 5. 86., 4. 110· ἐκ τῶν νεῶν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1. 12· ἀπολύτως, ἀποβάς παρὰ τὸν ποταμὸν ὀδοιπορίην ποιήσεται Ἡρόδ. 2. 29, Θουκ. κτλ.· ἐς τὴν σφετέρην ἀποβάσαν Ἡρόδ. 7. 8, 2, πρὸλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 700, Θουκ. 4. 9, Λυσ. 192. 30· ἐς τὴν γῆν Θουκ. 1. 100:—οὕτως, ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ γῆν, κατεβάντες ἐκ τοῦ ἄρματος, Ἰλ. Γ. 265· ἵππων Γ. 480· ἀπολ., Α. Β. 618· ἀλλὰ παρὰ Δημ. 1408. 12 τὸ ἀποβαίνειν φαίνεται ὅτι δηλοῖ τὴν τέχνην τῶν ἀμειψίων, δηλ. τῶν ἀπὸ ἵππου εἰς ἵππον μεταπηδῶντων, ἴδε ἀποβάτης:—ἐν γένει: ἀποσύρωμαι, ἀφέρπω, «τραχιούμαι» ἀβάτων ἀποβάς, ἀποσυμβεῖς ἐκ τῶν ἀβάτων πόπων, Σοφ. Ο. Κ. 166.

2) ἀτέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἀπέβησοτο Ἰλ. Α. 428., Ε. 133, Ἄττ.: ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον Ω. 468· πρὸς δῶματα, κατὰ δῶμα Ὁδ. Δ. 657, 715· μετ' ἀθανάτους Ἰλ. Φ. 298:—μετὰ γεν., ἀπ. πεδίων Εὐρ. Ἐκ. 142· ἀπὸ τῆς φάτης Ξεν. Ἰππαρχ. 1. 16:—ἐπὶ θανάτου, ἀπὸ δὲ φθιμένοι βεβάσι (ἐν τμήσει) Εὐρ. Ἄνδρ. 1021·

ἐπὶ ἐλπίδων, ἀποτυγχάνω, διαψεύδομαι, ὁ αὐτ. Βάκχ. 909. II. εἰς γεγονότων, ἀποβαίνω, καταλήγω, τὰ ἐμελλε ἀποσῆσθαι ἀπὸ τῆς μάχης Ἡρόδ. 9. 66· τάναντία ἀπέβη, τὰ ἐναντία ἀπέβησαν, Πλάτ. Φίλ. 39A, πρὸλ. Νόμ. 782E· ὅ τι ἀποβήσεται ὁ αὐτ. Πρωτ. 318A, κτλ.:—τὸ ἀποβαίνον κατὰ κράτος τὰ ἀποβαίνον. τὸ ἀποτελεσμα, Ἡρόδ. 2. 82, κτλ.: τὰ ἀποβαίνοντα, τὰ ἀποβάντα, τὰ ἀποτελέσματα, Θουκ. 1. 83, 2. 87, κτλ.: τὰ ἀποβήσομενα, τὰ πιθανὰ ἀποτελέσματα, ὁ αὐτ. 3. 38.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιρρημάτων ἢ ἄλλου προσδιορισμοῦ, σκοπέειν .. τὴν τελευταίην κῆ ἀποβήσεται, εἰς τί θὰ καταλήξῃ, Ἡρόδ. 1. 32· ἀπέβη τῆπερ εἶπε αὐτόν: 86· ἀπ. κατὰ τὸ ἐν αὐτόν: 97· ἀπ. παρὰ δόξαν, ἀπ. τοιοῦτο ὁ αὐτ. 8. 4., 7. 23· τοιόνδ' ἀπ. τότε πρᾶγμα Εὐρ. Μῆδ. 1419, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 1. 5, 13· οὐδὲν αὐτῷ .. ὡς προσεδέχετο ἀπέβαιναν Θουκ. 4. 104, πρὸλ. 3. 26· πῶς ἢ φῆμῃ δοκεῖ ὑμῖν ἀποβῆναι; Ἄνθ. 17. 12.

3) ἀποβαίνω καλῶς, ἐπιτυγχάνω, ἢ ὑπόσχεσις ἀπέβη Θουκ. 4. 39, πρὸλ. 5. 14· ἐπὶ ὄνειρον, ἐπαλθεῖν, Ἀριστ. Περὶ Μαντ. τῆς ἐν τοῖς Ἰγν. 1. 13.

4) οὕτως ἐπὶ προσώπων, μετ' ἐπιθ., καταντῶ, γίνομαι, ἀποδεικνύομαι (τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος): ἀπ. κοινοῖ, ἀποδεικνύονται δίκαιοι, ἀμερόληπτοι, Θουκ. 3. 53· ἀπ. χείρους Πλάτ. Νόμ. 952B· φρονητικοῖ ἀπ. Ἰππ. Κωικ. Προγν. 184· οὕτως ἐπὶ τραυμάματος, ἰάσινον ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 878C.

6) ὡσαύτως μετὰ τῆς εἰς .. ἀπ. εἰς τὰ πολιτικά τοιοῦτοι, ἀποδεικνύνται κατὰλληλοι διὰ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ὁ αὐτ. Συμπ. 192A· ἐς ἀληθινὸν ἄνδρ. ἀπ. Θεόκρ. 13. 15:—καί, γ) ἐπὶ περιπτώσεων κτλ.

ἀπέβη ἐκ μοναρχίην, τὰ πράγματα κατέβηεν εἰς μοναρχίαν, Ἡρόδ. 3. 82· εἰς ἐν τι τέλος Πλάτ. Πολ. 425C.

5) ἐν Πλάτ. Κριτ. 112B; ἐπὶ διαστήματος, μέγεθος μὲν ἦν πρὸς τὸν Ἡρακλῆδον ἀποβεβήκωτα, δίκηκουσα, ἐκτενομένη πρὸς .. τῷ ἀποβεβήκωτι ποδί, τῷ ὀπισθίῳ ποδί, ἐν ἀντιφ. πρὸς τὸ: τῷ προβεβήκωτι, Ἀριστ. περὶ Ζ. Πορ. 4. 9.

Β. Μεταστ., ἐν τῷ ἄρ. α' ἀπέβησα, ἕκαμά τινα νὰ καταβῆ ἀπὸ τοῦ ἵππου, νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πλοίου (ἐν ταυτῇ τῇ σημασίᾳ τὸ ἀποβιβάζω χρησιμεύει ὡς ἐνεστώθ'), ἀπ. στρατιῆν Ἡρόδ. 5. 63., 6. 107· ἐς τὴν Ψυττάλειαν ὁ αὐτ. 8. 95.

II. ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., τὸ ἀποβαίνωμενον σκέλος, τὸ οὕτω τιθεμένου σκέλους ὥστε νὰ μὴ φέρῃ τὸ βάρος τοῦ σώματος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ υποβαίνωμενον, ἐφ' οὗ τις στηρίζεται, Ἰππ. περὶ Ἀθρ. 819· πρὸλ. Μοχλι. 852 ἐν πέλει.

ἀποβάλλω: μέλλ. -βαλῶ, ῥίπτω ἀπ' ἐπάνω μου, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε (ἐν τμήσει) Ἰλ. Β. 183, πρὸλ. Φ. 51· μετὰ γεν., ἀπορῖπτω τι, ἀπὸ φροντίδος ἄχθος .. βαλεῖν Διόχλ. Ἄγ. 165· ἀπ. ὀμιμάτων ὕπνον Εὐρ. Βάκχ. 692:—Μέσ., ἀπορῖπτω ἐπάνωθέν μου, ἀποσειομαι, δύναμι βρασιλέως Ἄνθ. 27. 12.

2) ῥίπτω, ἄφνω, καταλείπω, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 388, Ἡρόδ. 3. 40, κτλ.: ἀπ. τὴν ἀσπίδα Ἀριστοφ. Σπ. 23, κτλ., Ἄνθ. 10. 22, Λυγ. 117, 5, κτλ.· ἦτις ἄνδρα τὸν πάρος ἀποβαλοῦσ' ἄλλον φιλεῖ Εὐρ. Τρω. 663· πρὸλ. Πλάτ. Θεαίτ. 151C, κτλ.: ἀπ. τὰ κέρατα, τὰς ὀπλάς, κτλ., ῥίπτω, ἀλλάσω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1. 37, 8. 23, κ. ἄλλ.:—Μέσ., Πλάτ. Νόμ. 802B· ἀπλῶς μὲν γάρ οὐδεὶς ἀποβάλλεται ἐκὼν, οὐδεὶς ἀπορρίπτει ἀπλῶς εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπορεύματα ἐκ τοῦ πλοίου (ἐπὶ τρικυμίας), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 5· ἀπ. τὸν φιλέοντα Θεόκρ. 11. 19:—Παθ., ἀποβλήθεις τῆς τυραννίδος Πλουτ. Δίωνος καὶ Βρούτου Σύγκρ. 3, πρὸλ. ἀποβλήθεις:—παλῶ σχεδὸν χάρισμα, παλῶ λίαν εὐνήρα, Ξεν. Οἶκ. 20. 28.

3) γάνω, Λατ. jacturam facere rei, τὴν τυραννίδα Ἡρόδ. 1. 60· τὰ πατρώα, τὸν στρατὸν, τὴν κεφαλὴν ὁ αὐτ. 3. 53., 8. 65, κ. ἄλλ.: βιοτᾶν Σοφ. Ἀποσπ. 520· τὴν οὐσίαν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 84, Πλάτ., κτλ.: τὰ ὄντα Ἀντιφῶν 115. 25, κτλ.: ἀντιφ. τῷ κτᾶσθαι, Ἰσοκρ. 128A, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 4. 24· ἀπ. δόξαν, τέγγην ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 3. 3, 15:—Μεταφυσ. 8. 3, 3, κ. ἄλλ.: ἀπ. τι ὑπὸ τινος Ξεν. Συμπ. 4. 32· οὕτως, ἐπὶ προσώπων, ἀπ. πολλοὺς τῶν στρατιωτῶν, Θουκ. 4. 7· τὸν εὐεργετᾶν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 878.

4) ῥίπτω ὀπίσω, ἐμβάλλω, ἀποδιώκω, Πλάτ. Νόμ. 630D, ἐκτίθημι, ἀποτίθημι, ἐθέτω, ἐπὶ βρέφους, αἱ ἀποβάλοι παιδίων Νομθ. Γόρτυν. Κρήτης [V] IV.

ἀποβάμια, τὸ, ὕδωρ ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὀπίου ἐβάφη πετυκταμένους σίτηρος; ἢ ἄλλο μέταλλον, ἢ ἄλλο πρᾶγμα, Σχδλ. εἰς Νιν. Ἀλεξίφ. 51.

ἀποβαπτίζω, καθιστῶ τινα ἀβάπτιστον, ἀρκιρῶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ, τὸν «εξβαπτίζω», κτλ. Θεόδ. Σκουδ. σ. 516C.

II. Μέσ., ἀναδύομαι μετὰ τὴν καταβύθισιν, «εξουλιάζω», ἐπὶ πλοίου, Ἰγρὰκ. ἐν Ἄνεκδ. Βασσ. τ. 3. σ. 68f.

ἀποβάπτο: μέλλ. ψω, βυθίζω τι εἰς ὕδωρ ἢ ἄλλο ὑγρὸν, «βουτῶ» ἀπ' ὧν ἐβάψεν ἐωυτὸν (ἐν τμήσει) Ἡρόδ. 2. 47· ἀποβάψαντες ἐς τὴν κύλικα ἀκινάεκα καὶ δίστους καὶ σάγαριν ὁ αὐτ. 4. 70· ἐκ ποταμὸν τὰ γιγνώμενα Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 3· λίθων ἐν οἴνῳ ἀποβάψαντες πινοῦσιν ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 8. 29, 3· φαρμάκω τοὺς δίστους ὁ αὐτ. περὶ Θουκ. 141:—μεταφ. ὡσπερ .. ὁ Ζήνων ἔλεγεν ὅτι δεῖ τὸν φιλόσοφον εἶναι νοῦν ἀποβάπτοντα προφέρεσθαι τὴν λέξιν Πλουτ. Φωκ. 5:—Παθ., δστις

ἐν ἄλλῃ ἀπεδόθη Ἄριστορ. Ἄποσπ. 366· περιστεράς ἀφ᾽ ἑν ἀποδοβασιμένους εἰς.. μύρον Ἄλεξ. ἐν «Εἰσοικουμένῳ» 1.

2) ἀντὼ, ἀποβάσαντας [ὑδωρ] φέρειν Ἐδδ. (Μακκ. Β', α', 21).

ἀποβασιλεύς, εὖως, ὁ, ἐπιπλωτός βασιλεύς, «εἰς τὸν ἀποβασιλέα Μιχαὴλ τὸν Καλαράτην» Α. Β. 1089, 15.

ἀποβάσις, εὖως, ἡ, (ἀποβαίνω) ἀπόβασις ὡς καὶ νῦν, ἔξοδος ἀπὸ τοῦ πλοίου, ἀπὸ τῶν νεῶν ἐς τόπον Θουκ. 3. 103, κτλ. Ἀθηναίους δυτας καὶ ἐπισταμένους ἐμπειρία τὴν ναυτικὴν ἐπ' ἄλλους ἀπόβασις, «Ἀθηναῖοι ὄντες καὶ εἰδότες σαφῶς ἐκ πείρας πόσας δυσκολίας ἔχει μία ἀπόβασις ναυτικὴ κατὰ τῶν πολεμίων» (Δούκα), ὁ αὐτ. 4. 10· ἀπολ., ποιεῖσθαι ἀπόβασις, ἀποβαίνειν, ἐξέρχεται εἰς τὴν ξηρὰν, Θουκ. 2. 26· εἰς τόπον ὁ αὐτ. 3. 115· ἀπ. ἐστί, ὑπάρχει ἀπόβασις, ὑπάρχει μέρος ν' ἀποβῆ τις, ὁ αὐτ. 4. 13., 6. 75· οὐκ ἔχει ἀπόβασις, δὲν ἔχει μέρος ν' ἀποβῆ τις, δὲν δύναται τις νὰ κἀμὴ ἀπόβασις, ὁ αὐτ. 3. 8· ἐν ἀπόβασι εἰς τῆς γῆς=ἀποβάντες εἰς τὴν γῆν, ὁ αὐτ. 1. 103· πανταχῆ ἡ ἀποβάσεις ἦσαν, μέρη κατὰλλῃ μέρη ἀπόβασις, ὁ αὐτ. 6. 75.

2) τὸ παρὰ Πολυδ. 8. 6, 4 κλιμακα.. ὥστε ἐξ ἀποβάσεως ἰσοῦψη γενέσθαι τῶ τελεῖ, σημαίνει ὅτι ἡ κλιμακὰ πρέπει νὰ γείνη ἴση πρὸς τὸ ὕψος τοῦ τεύχους τοποθετούμενη εἰς ἀνάλογον ἀπόστασιν ἐκ τῆς βάσεως αὐτοῦ, δηλ. (ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ 9. 19, 6) περίπου κατὰ τὸ ἐν ἔκτον μακρότερα τοῦ ὕψους τοῦ τεύχους. II. ὁδὸς πρὸς ἀναχώρησιν, διέξοδος, διαφυγὴ, Πλουτ. Σόλων 14.

III. ἔμβασις, ἀποτελεσμα, τελεῖσις, τῶν ἐιρημμένων Ἄρετ. περὶ Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 2. 4, Λουκ. Διάλεξ. πρὸς Ἡσ. 6.

ἀποβάσις, ἀπιθι, «ἀπόβασις, ἄδωσας» Θεοδόσ. γραμμ. σ. 64, 25. ἀποβαστάζω: μέλλ. -άσω, ἀποκομιζῶ, Κύριλλ. Ἄλ. τ. 1, σ. 375C.

ἀποβατήριος, ὁ, ὁ προστάτης τῆς ἀποβάσεως θεός, «λέγουσι δὲ καὶ πρῶτον ἐκ τῆς νεῶς.. ἐκθῆναι αὐτὸν [τὸν Ἀλέξανδρον] ἐς τὴν γῆν.. καὶ βωμόν ἰδρύσασθαι.. Διὸς ἀποβατηρίου καὶ Ἀθηναῖς καὶ Ἡρακλεῖος» Ἄρρ. Ἄν. 1. 11, 7. II. τὰ ἀποβατήρια (ἐνν. ἱερὰ), θυσίαι γινόμεναι κατὰ τὴν ἀπόβασις, Στέφ. Βυζάντ. ἐν Λέξ. Βουδρωτάς.

ἀποβάτης [ἄ], ου, ὁ, «καταβάτης: ὁ ἀπὸ τοῦ ἄρματος ἀποβάτης» Ἰησὺ. — Ἰππικὸν τὸ ἀγώνισμα «ἐν ᾧ οἱ ἐμπειροὶ τοῦ ἐλαύνειν ἄμα θεόντων τῶν ἵππων ἀνάεινον διὰ τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τὸν δίφρον καὶ πάλιν κατέβαινον ἀπαισίστω· καὶ ἦν τὸ ἀγώνισμα περὶ ἄμα καὶ ἱππέως, καλεῖται δὲ καὶ ἀποβατικὸς ὁ ἥμιχος ὁ εἰς τοῦτο τὸ ἀγώνισμα ἐπιτήδειος» Ἐτυμ. Μεγ. 124, 31, Φώκω δὲ τῶ υἱῷ βουλομένην ἀγωνισασθαι Παναθηναίους ἀποβάτην ἐφῆκεν [ἰ] φώκωιν] Πλουτ. Φωκ. 20 ἔθνα ἴδε σημ. Κοραΐη.— «ὅταν γὰρ τέλος αἰ τῶν ἵππων ἀμύλλαι λάθωνται, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἀρμάτων οἱ παροχοῦμενοι τοῖς ἡμιχοῖς, οὗς οἱ ποιηταὶ μὲν παραβάτας, Ἀθηναῖοι δὲ καλοῦσιν ἀποβάτας, τὸν σταδίαθον ἀμύλλωνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους» Διον. Ἄλ. Ρωμ. Ἄρρ. 7. 73, μνημονεύει τοῦ ἀγῶνος τούτου καὶ Ἐρατοσθένης (Καταστερ. 13), ἴδε Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 431 κέξ., καὶ Ἄρποκρ. ἐν Λέξ., πρβλ. καὶ Α. Β. 198, 11, Σουίδ.

ἀποβατικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀποβάτην ἢ κατὰλλῃος δι' αὐτόν, Σουίδ., Ἐτυμ. Μ., «ἀποβατικοὶ τροχοὶ» Ἄρποκρ. ἐν λέξει ἀποβάτης.

ἀποβελύττωμαι, ἀποθι, ἀποστρέφωμαι ἰσχυρῶς, ἀπορρίπτω μετὰ βδελυγμοῦ, Ρήτορας (Walz) 1. 492, 1.

ἀπ-οβελίζω, ἐξάγω ἀπὸ τοῦ ὀδελου, ὅσ' ἐστὶν ἀποβέλιον ὄπανα (ἀλλὰ κατὰ τὰς νεωτέρας ἐκδ. ὀρθότ.: ἀποδοῦς ὅσ' ἐστὶν ἀπ' ὀβελίσκου ὀπανά) Σωτῶδ. παρ' Ἀθηρ. 293B, πρβλ. Ἡσὺχ. ἐν λέξ. ἀπ' ὀβελίσκου.

ἀποθηματίζω, καταβιβάτω τινὰ ἀπὸ ὑψηλοτέρας κοινωνικῆς θέσεως, ὑποβιβάω, Λατ. dejicere de gradu, ὥστε μηδαιῶς αὐτοῦ μὲν ἀλαζονεύειν, τοὺς δὲ ἄλλους ἀποθηματίζειν Πλουτ. 5, σ. 657, ἐκδ. Οὐτύμπαθ.

ἀποθήσσω, βήγω καὶ ἐξάγω φλέγματα, Ἰππ. Ἄγ. 1253, Προγν. 45: μέλλ. -θήξομαι ὁ αὐτ. 607, 29.

ἀποθιάζομαι, ἀποθι, ἐκβιάζω, ὠθῶ ὀπίσω, ἐξαναγκάζω ὀπίσω, τὸ ὑγρὸν Ἄριστ. περὶ Ζῶν. Πορείας 17, 6· τὸ κωλύον ὁ αὐτ. Προβλ. 11. 35, πρβλ. π. Ζ. 2. 4, 5, Μετεωρ. 2. 8, 38.—Παθ., ἐξαναγκάζομαι εἰς ὀπισθοδρόμησιν ἢ υποχώρησιν, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 26, Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 6, 15· καὶ τῶ ἐναποκαθάνεσθαι ἐν στενωπέτεροις τόποις καὶ ἀποβιάζεσθαι εἰς ἐλάττω τόπον, συμπίεζεσθαι εἰς μικρότερον χώρον, αὐτόθι 2. 8, 11. 2) ἀναγκάζω τινὰ διὰ τῆς βίας νὰ μοι ὄσῃ τι, βιάζω, τοὺς δὲ ἀποβιάζομενος Πολύδ. 16. 24, 1, κ. ἄλλ.

II. ἀπολ., μεταχειρίζομαι βίαν, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 19, Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 6, 18 κ. ἄλλ.: ἐξαναγκάζω, διέρχομαι διὰ τῆς βίας, ἀποβιάζομενος τοῦ ἄνωθεν ἐπιόντος ὕδατος αὐτόθι 1. 13, 26.—Τύπος τις -θιάζομαι ὀπαντὰ παρ' Ἰππ. 458. 9· καὶ ἐνεργητ. -θιάζω ἐν Σχολοῖς Θεοκρ. 6. 16, καὶ Ἐφρ. Σύρω τ. 1. σ. 94C.

ἀποθιβάζω, μεταβατικὸν τοῦ ἀποβαίνειν (ἴδε σημ. II.) ἐξάγω, κυρίως ἐκ πλοίου, ἀποθιβάω, ἐκβάλλω ἢ ἐξάγω εἰς τὴν ξηρὰν, τινὰ Θουκ. 6. 97, κτλ., τινὰ ἐς τόπον Ἠρόδ. 8. 76, Πλάτ. Γοργ.

511E· ἐς τὴν πολεμίαν ἀποθιβάων τὸν πόδα Ἄριστορ. Σρ. 1163· ἀπ. τινὰ ὅποι αὐτὸς κλεῦοι Ξεν. Ἐλλ. 7. 4, 3:—οὕτω καὶ ἐν μέσῃ φωνῇ, ἐς δὲ τὴν νησιδα τὴν Ψυττάλειαν. πολ- λούς τῶν Περσέων ἀπεθιβάσαντο = ἀπεθιβάσαν, Ἠρόδ. 8. 76, πρβλ. 9. 32.

ἀποθιβάσις, ὁ, τὸ ἀποθιβάειν ἐκ τοῦ πλοίου, ἢ ἀπὸ τοῦ πλοίου ἔξοδος, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 17.

ἀποθιβρώσσω: μέλλ. -θρώσω, καταθιβρώσσω, κατατρέγω, Ἄνθ. Π. 7. 291 ἐν τῇ παθ. ἀορ. χεῖρας ἀποθιβρώθεντα.

ἀπόθιος, ὁ, ὁ μακρὸν τοῦ βίου, ὁ μονάζων, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 214, 37.

ἀποθιώω: μέλλ. -ώσομαι, παύσομαι τοῦ ζῆν, δὲν ζῶ πλέον, Φλόστρ. 368· ἀπεθίω Συλλογ. Ἐπιγρ. 9355: μεταγεν. ὡσαύτως -θιώσω Ἐρμείας ἐν Πλάτ. Φαῖδρῳ 202.

ἀποθιώσις, εὖως, ἡ ἐκ τοῦ βίου ἀπίλευσις, τελευτῆ, θάνατος, Πλουτ. 2. 389A, Συλλ. Ἐπιγρ. 4253, κ. ἄλλ.:—ἐντεθῆεν, ἀποθιώσιμος, ὄν, ἀποθιώσιμος διάταξις, διαθήκη, μεταγεν. Βυζ.

ἀποθιάπτω: μέλλ. -ψω, βιάπτω, κατατρέφω ἐντελής, Πινδ. Ν. 7. 87· (ὡς ὁ Ἐρμάννος ὀρθῶς ἀναγινώσκει), Πλάτ. Νόμ. 795D:—Παθ, στεροῦμαι, χάνω, τοιοῦθ' ἀποθιάφθῆσαν ἀρτίως φίλου Σοφ. Αἰ. 941, πρβλ. βιάπτω I. 2.

ἀποθιάστάνω: μέλλ. -θιάστῆσω, βλαστάνω ἀπὸ τινος, μα- τρὸς κοινὰς ἀπέβλαστον ὠδίνος, ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἐξ ἡς καὶ ἐγώ, Σοφ. Ο. Κ. 533, πρβλ. Πλούτ. 2. 954C.

ἀποθιάστημα, ατος, τό, βλαστός, «βλαστῆρ», Πλάτ. Συμπ. 208B, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 21, 1.

ἀποθιάστησις, εὖως, ἡ, τὸ ἀποθιάστανειν, νεύρων Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 810.

ἀπόθλιμμα, τό, σταθερὸν βλέμμα, «κῦτταγμα», Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 19.

ἀποθλιπέειν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποθλιπέω, δεῖ ἀποθλιπέειν, Γαλην. τ. 2, σ. 3B.

ἀποθλιπέτος, ὄν, ἀποθλιπέομενος ὑπὸ πάντων, θαυμαζόμενος, ὡς τὸ περιθλιπέτος, Εὐρ. Ἐκ. 355, πρβλ. Βαλκν. Φοιν. 554.

ἀποθλιπέω: μέλλ. -θλιψομαι Λουκ. Ἐνύπν. 12, κτλ.: πρκα. -θλιψομαι Ἀντίπατρ. παρὰ Σοβ. 428. 10:—Μέσ., ἐνεστω. Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἰστ. 2. 47: ἀρ., Σχόλ. εἰς Ὀδ. Μ. 247:—Παθ. Ἄρι- στοφ. Ἐκκλ. 726. Σρῖφω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ παντός ἄλ- λου πράγματος πρὸς ἐν, προσατενίζω, ἐς ἐμὲ Ἠρόδ. 7. 135· ἐς σ' ἀποθλιπέον Εὐρ. Ἄνθρ. 246, πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 162B, κ. ἄλλ.: ἐς ἀκτὰς Εὐρ. Ἰππ. 1206· ἐς μίαν τύχην ἀπ. ὁ αὐτ. Ἐλ. 267· πρὸς τὸ Ἡραῖον Ἠρόδ. 9. 61, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 431B· πρὸς τινὰ ὁ αὐτ. Φαῖδων 115C, Φαῖδρ. 231D, κ. ἄλλ.

2) προσέω εἰς τι, λαμβάνω αὐτὸ ὑπ' ὄψιν, ἀποθλιπέω, ἐς τὸ κακὸν Ἄριστοφ. Βάτρ. 1171· εἰς τὰ κοινὰ Εὐρ. Ἰκ. 422· εἰς τὰ πράγματα ἀπ. φαύλως ἔχοντα Δημ. 26. 17· εἰς τὸ κέρδος μόνον Δημήτρ. ἐν Ἀδῆλ. 2· ἐπὶ τι Πλάτ. Φιλ. 61D· κατὰ τι Λουκ. Νεκρικ. Διάλογ. 18. 1· πρὸς τι Πλάτ. Πολ. 477C, κ. ἄλλ.: εἰς τὰ πράγματ' ἀπ. .. καὶ πρὸς τοὺς λόγους Δημ. 28. 3· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ., Θεοφρ. περὶ Πέγγων 8, Πλούτ. κλ.

3) ἐπὶ τόπου, εἰμαι ἐστραμμένος πρὸς τι μέρος, βλέπω πρὸς τι μέρος, ἀνδροιάντι πρὸς τὴν ὁδὸν.. ἀποθλιπέοντι Δίων Κ. 76. 11· Ρήγου πρὸχος Ἄνθ. Π. 9. 283.

4) βλέπω πρὸς τι μετὰ στοργῆς, θαυμασμοῦ ἢ ἐκπλήξεως, βλέπω ὡς πρὸς ὑπόδειγμα, πρότυπον, Λατ. observare, suspicere, μετ' αἰτιατ., οὐ χρῆ.. μέγαν ὄλβον ἀπ. Σοφ. Ἄποσπ. 520· ἀπ. τινὰ Λουκ. Βίων Ἠρᾶς 10· ἀλλὰ συνηθέσασιν μετὰ προθέσεως, εἰς ἐμὲ Ἐλλάς.. ἀπ. Εὐρ. I. Α. 1378· ἡ σὴ πατερίς εἰς σέ ἀπ. Ξεν. Ἐλλ. 6. 1, 8, πρβλ. Θουκ. 3. 58· οὕτω, ἀπ. πρὸς τινα Εὐρ. I. T. 928, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 30· ἐπὶ ματαίφορος ἀνθρώπου, ἀπ. εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιάν αὐτόθι 2. 1, 22· πρὸς δῆλω- σιν ἐντελοῦς ἐκάρτησεως ἀπὸ ἐτέρου, Πλάτ. Φαῖδρ. 289B· ἀπο- θλιπέω, ἀτενίζω εἰς τι ἐπὶ κινῶς ἀτενίζοντος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κυρίου σου, εἰς τὴν ἐκείνου τράπεζαν ἀποθλιπέων ὥσπερ κύων Ξεν. Ἄν. 7. 2, 33:—βλέπω μετὰ πόθου, ἐς τὸν ἀγρὸν Ἄριστοφ. Ἄχ. 32:—Παθ. προσθλιπέομαι, Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 726· ὡς εὐδαίμων ἀπ. Λουκ. Νιγρ. 13, πρβλ. Ἐνύπνιον 11. 5) ἀλλ' εἰς γαί τοιοῦθ' ἄνθρ' ἀποθλιπέσας μόνον τροπαῖον αὐτοῦ στή- σσαι πρὸς ὄψιν περ ὧν, καὶ ἐν μόνον βλέμμα νὰ βίωω ἐπ' αὐτοῦ θὰ τὸν καταβάλλω, Εὐρ. Ἄνθρ. 762. II. ἀποστρέφω τοὺς ὀφθαλ- μούς, Δίων Χρυσ. σ. 272.

ἀπόθλιψις, εὖως, ἡ, ἐπὶ θέσεως οἰκοδομῆς, τὸ βλέπειν πρὸς διευθυνσίαν τινὰ, «τὰ βαλανεῖα τούναντιον δεῖ ποιεῖν οὐ πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς ἄρκτον τὴν ἀπόθλιψιν ἔχοντα, νὰ μὴ εἶναι ἐστραμμένα, νὰ μὴ βλέπωσι πρὸς βορρᾶν, Γεωπ. 2. 3, 7.

ἀπόθλιμμα, τό, πᾶν ὅτι ἀποβάλλεται, ἀπορρίπτεται, Θεοδόσ. II. Δ., Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Σπῆκ. 545 (542), Ἐτυμ. Μ. 70, 20.

ἀπόθλιψις, εὖως, ἡ, ἀπορρίψις, ἐν Εὐστ. 1767. 59, πιθανῶς ἀναρῶνσις.

ἀποθλιπέος, α, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποθιάλλω, ὄν πρέπει τις νὰ ἀποθιάλῃ, ν' ἀπορρίψῃ, Πλάτ. Πολ. 387B, Λουκ. Ἐρμῶδ. 18. ἀποθλιπέος, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ν' ἀποθιάλλῃ, νὰ

ρίπτω, ἀπόβλητικά μάλιστα τῶν καρπῶν πρὶν πεπᾶναι συκῆ καὶ φεϊνίει καὶ ἀμυγδαλῇ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 9, 3.

ἀπόβλητος, ον, ὁ ἄβιος ν' ἀποβλήθῃ, νὰ ἀπορριβῆ ἢ παραμυληθῇ ὡς μὴ ἔχων ἀξίαν, οὐ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα 'Ἰλ. Γ. 65· οὐ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσεται Β. 361· γήγατον Σιμωνίδ. 91, κτλ.:—οὕτως παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Λουκ. Τετ. 37, Πλούτ. 2. 821Α· ὁ δυνάμενος ν' ἀπολεσθῆ, Διογ. Λ. 7. 129. **2)** παρ' Ἐκκλῆσ., ἀπόβλητος τῆς ἱερατικῆς χάριτος, ἀπόβλητος τῆς ἐκκλησίας, κτλ., Γρηγόρ. Νύσσ. κλ.

ἀποβλίπτω: μέλλ. -βλίσω [ε]: ἀποκόπτω τὴν κρηθρᾶν ἀπὸ τῆς κυψέλης:—ἐντεῦθεν, κλέπτω, ἀρπάζω, ὁ δ' ἀπέβλισε θολμάτιον μου Ἀριστοφ. Ὀρν. 498:—μέσ. ἀόρ. ἀπεβλίσατο, πιδ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 34.—Πρβλ. Ρουγκ. Τίμ. ἐν λ. βλίπτειν, ἴδε καὶ ὑποβλίσω.

ἀποβλύζω: μέλλ. -σω, βλύζω, ἐκρέω, ἀπερῶ, ἐκβάλλω, πολλάκι μοι κατέδευσα ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἄλεγεινῇ, ἐπὶ βρέφους ἀπεμῶντος τοῦ διδόμενον αὐτῷ νὰ πῖν, 'Ἰλ. I. 491, πρβλ. Ἀρχιλ. 32· καὶ ἴδε παραβλύζω.

II. ἀμεταβ., βίω, πηγαί ἀπ. τῶν ὄρων Φιλόστρ. 775.

ἀποβλύω, = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ἀργ. 1066: ὡσαύτως παρὰ Βυθ. ἀποβλυσάτω.

ἀποβλώσω, ἀπέρχομαι, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1143.

ἀποβολεύς, ὁ, ὁ ἀποβάλλων, ὁ ρίπτων, ἀποβολεύς ὄπλων Πλάτ. Νόμ. 944Β.

ἀποβολή, ἡς, ἡ, τὸ ἀπορρίπτειν, ἀπόρριψις, καὶ τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὄπλων ἀποβολῆς Πλάτ. Νόμ. 943Ε. κέξ.· παρὰ γραμμ. ἡ ἀποβολή στοιχείου. **2)** ἀπώλεια, «χάσιμον», Λατ. j. mta, ἀντιθ. τῷ κτήσις, χρημάτων ἀποβολή Πλάτ. Λαγ. 195Ε, Ἀριστ., κτλ.· ἐπιστήμης Πλάτ. Φαίδων 75Ε, πρβλ. Εὐφρονα ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 27· ἐν τῷ πληθ., τὰς τῶν κακῶν ἀποβόλας Ἀριστ. Ρητ. 1. 6, 4.

ἀποβολμαῖος, ον, = ἀποβολεύς, ὁ ἀποβάλλων, ρίπτων τι, μετὰ γεν., τῶν ὄπλων Ἀριστοφ. Εἰρ. 678. **2)** παθ., συνήθως, ὁ ἀπορριπτόμενος, ὁ ἄβιος ἀξίας, Γλωσσ.

ἀποβόλαι, εἰς βούην μεταβάλλομαι, τῆς ἀποβουθισης Ἰοῦς παρώνυμον εἶναι τὴν Εὐβοίαν Εὐστ. 278. 32.

ἀποβόσκω, = τῷ ἐπομ., ἀλλά κατὰ τὸ Ἔτυμ. Μ. (σ. 120. 5) ἀπεθύνω, ἐν συνήθει, ἀπεθόκησα καὶ ἐπετήρησα.

ἀποβόσκειν, ἀποθ., βίω, ἐμαυτὸν, τρώω, τρέφομαι ἀπὸ τινος, ἀπεβόσκετο καρπὸν Ἀριστοφ. Ὀρν. 750. 1066.

ἀποβουκόλιω, παροδηγῶ, ἀφίστημι, ἀποπλανῶ, τῶν βοῶν ἐκτὸς τὰς ἀρίστας ἐς τὴν ἰδίαν ἀγέλην θέλεισας ἀποβουκόλησε Λόγγος 1. 27:—Παθ., ἀποπλανῶμαι, Ἰω. Χρυσ. **2)** ἔρω νὰ ἀποπλανηθῆ τὸ ἀμελῶ, «χάνω» (ὡς ποιητὴν ἀμελεῖ, ὅστις κρίνει ν' ἀποπλανηθῆ τοῦ ποιμνίου του), χαρίεν γάρ, ἔφη, εἰ ἔνεκα κρεσσῶν τῇ θυγατρὶ τὸν παῖδα ἀποβουκόλησαιμι, νόστιμον κρέμα τῷ ὄντι θά ἦτο νὰ γείνω αἴτιος εἰς τὴν θυγατέρα μου ν' ἀποπλανηθῆ ὁ υἱός της δι' οὐτιδανὰ κρέατα, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13, πρβλ. Λουκ. Δις κατ. 13:—Παθητ., ἀποπλανῶμαι, ὁδοιπλῶμαι, ἀμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, χάνω τὸν δρόμον μου, ὁ αὐτ. Πλοῖον 4. **3)** ἐξαπατῶ, καθησυχάζω, καταπραῖνω, ὁ αὐτ. Ἐρωτ. 16· παροδηγῶ, ἀπάγω, Ἐκκλ.

ἀποβουκόλημα, ατος, τό, ἀποπλάνησις, ἀπάτη, Ἰ. Δαμασκ. τ. 1. σ. 276Α.

ἀποβουκολίζω: μέλλ. -ίσω, ἐξαπατῶ, «οἱ δὲ τοὺς ἀλόντας ἀποβουκολίζουσιν, ἀποσκευάζονται τε τὸν κίνδυνον» Σουῖδ. ἐκ τοῦ Θεοφύλ. Σιμοκ. (Ἰστ. 3. 7, σ. 70D).

ἀποβρασμα, τό, τὸ ἀπορριπτόμενον κατὰ τὴν βράσιν, ἀφρὸς «ἀγάλασμα» Ἠσύχ., «ἀποβράσματα, τὰ πίτυρα» Σουῖδ., «ἀποβράσματα, σκύβαλα πυρῶν» Ἔτυμ. Μ. 125, 45.

ἀποβρασμός, ἡ ἀπόρριψις ἀφροῦ, «ἐξάρρισμα», κατ' ἀποβρασμὸν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 103.

ἀποβράσσω, Ἀττ. -ττω, Πολυδ. Σ' , 91: τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ. -έβρασα:—ἐξάγω ἀφρόν, ὡς τὸ βράζον ὕδωρ, καὶ μεταφ. κοσκιζῶ καὶ ἐξάγω τὸ πίτυρον ἐκ τοῦ αλεύρου, Καλλ. Ἀποσπ. 232:—Παθ., καχλάζω, ἀναβιβάζω ἀφρόν καὶ πομφόλυγας, Ἰππ. 248. 33:—πρβλ. Ρουγκ. Τίμ. ἐν λ. βράζω.

II. ἀμεταβ., παύομαι βράζων, Λατ. defervescere, Ἀλκίφρ. 1. 23.

ἀπόβρεγμα, ατος, τό, ἔγχυμα, ἀπόβρεγμα παλιούρου Στράβ. 776, Ἀρετ. Ὀξ. Νύσσ. Θεραπευτ. 1. 1, Πλούτ. 2. 614Β.

ἀποβρέχω: μέλλ. -ξω, βρέχω καλῶς, βάλλω εἰς τὸ νερόν, μοσχεύω, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 5, 5: μεταφ., ἐάν μὴ τὴν γλῶτταν εἰς νοῦν ἀποβρέξαι διαλέγη Ζήνων παρὰ Στοβ. 218. 2· πρβλ. Σουῖδ. ἐν λέξει Ἀριστοτέλης.—Παθ. ἀόρ. μετοχ. ἀποβρεχθεὶς Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 9, 5· ἀποβραχεῖς Διοσκ. 1. 151.

ἀποβρίζω: μέλλ. -ξω, ἀποκοιμῶμαι, βυθίζομαι εἰς βαθὺν ὕπνον, ἔνθα δ' ἀποβρέξαντες ἐμείνανε Ἠῶ δῖαν Ὀδ. 1. 151, Μ. 7, Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 21· ὕπνον ἀπ. Καλλ. Ἐπιγράμ. 17· καὶ Ἠσύχ. «ἀποβρίζαντες μετὰ βορᾶν ἀπονυστάξαντες».

ἀποβρύξαι, ἀόρ. τοῦ ἀποβρύχω, καταπίνω, καταβροχθίζω

μέρος πράγματός τινος, (ἴδε ἐν λ. ἀναβρόξειε, καταβρόξειε), διαφ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 506.

ἀποβροντάω, παύομαι βροντῶν, Γλωσσ.

ἀποβροχή, ἡ, ἡ ἐπίρρισις ἢ ἔγχυσις ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ ἐπὶ οὐσίαις τινός, Διοσκ. 1. 53.

ἀποβροχθίζω: μέλλ. -ίσω, καταβροχθίζω, καταπίνω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 31.

ἀποβροχίζω: μέλλ. -ίσω, δένω σφιγκτά, στερεῶς, Ἀρχιγεν.:—ἐντεῦθεν ῥηματ. ἐπιθ. ἀποβροχιστέον Ὀρειθάς. (Cocchi) 157:—Ὀστ. ἀποβροχισμός ὁ, Ἀντυλλ. ἐν Ὀρειθάς. 35 (Mai).

II. ἀπαγονίζω, στραγγαλίζω, Ἀνθ. Π. 9. 410.

ἀποβρύω, [ῶ] δάκνων ἀποσπῶ, τρώγω λαϊμαργῶς, τῶν κρεῶν, (γενικ. μερστ.) ἐκ τῶν κρεῶν, Εὐδουλ. ἐν «Καμυπλίω» 4· ἀπολ. κατασπαράσσω διὰ τῶν ὀδόντων, Ἀρχιππ. ἐν «Πλούτῳ» 2:—τὸ ἐν Ἀνθ. Π. 7. 506, 8 ἀπέβρωξεν ὁ Πλακῶδ. γράφει ἀπέβρωξεν.

ἀποβρύω, ἀναβλαστάνω, Μ. Σύγκελ. Ἐγκώμ. Διονυσ.

ἀπόβρωσις, εως, ἡ, κατανώλισις, καταστροφή, Ἀρεοπ. σ. 361, 6· πυρὸς ἀπόβρωσις καὶ σωματῶν φθοράς Εὐσ. Εὐάγγ. Ἀπόδ. 29D:—ὡσαύτως ἀπόβρωμα, τὸ καταβρωθῆν, Βυζαντ.

ἀποβύω: μέλλ. -ύσω [ῶ], ἀπογράφω, ἀποδύσαντες τὰ ὄψα ἡμῶν Κλήμ. Ἄλ. 73. 19:—μέσ. μέλλ. (μετὰ παθ. σημασι.), ἀποβύεται σοι.. τὰ ῥήματα Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 1. Δινδ.) ἐκ διορθώσεως τοῦ βηκ (Κωμ. Ἀποσπ. 2. 1035):—Ἐπιθ. ἀπόβυστος, ον, κεκρυμμένος, κρυπτός, οὐκ ἐν ἀποδύσῳ, οὐκ ἐν τῷ κρυπτῷ, Θεόδ. Στοδ. 251Ε.

ἀποβώμιος, ον, μακρὸν βωμοῦ, ἀσεβής, «ἄθεος» (Ἠσύχ.), ἀποβώμιος ἂν ἔχει θυσίαν Κύκλωψ Αἰτναῖος Εὐρ. Κύκλ. 366.

II. Παρ' Εὐστ. 1720, 28, κυριολεκτικῶς, «ἀποβώμια.. ἐπερῶν οὐκ ἐπὶ βωμοῦ ὁ καθαγισμὸς ἀλλ' ἐπὶ ἐδάφους».

ἀπόγαγιος, ἰδὲ ἀπόγειος.

ἀπογαίω, μεταβάλλω εἰς γῆν, Ἡρακλείδ. σ. 439· ἐκδ. Gale, Γαλην. τ. 10, σ. 536:—Παθ. ἀπογεύομαι (διὰ τοῦ ε), μεταβάλλομαι εἰς γῆν, Φίλων 2. 508, 24.

ἀπόγαλα, τό, ὁ γαλακτώδης γυλῶς ὁ ἐκ βεβρεγμένου σίτου ἀποθλιβείς, «τοῦ πυροῦ τὸ ἀπόγαλα» Δουκάγγ.

ἀπογαλακτίζω: μέλλ. ῥ', ἀπογαλακτιῶ, ἀποκόπτω τὸ βρέφος ἀπὸ τοῦ θηλάζειν, δὲν τὸ ἀφῖνω πλέον νὰ θηλάξῃ, τὸ ἀποκόθω Δίφιλ. ἐν «Συνωριδί» 2:—Ἐντεῦθεν ῥηματ. ἐπιθ., -κτιστέον, δεῖ ἀπογαλακτίζειν, «πότε καὶ πῶς ἀπογαλακτιστέον τὸ βρέφος» Σωφραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 199, 1:—καὶ οὐσιαστ. -τισμός, ὁ, Ἰππ. σ. 267, 39, ἡ -κτισις, εως, ἡ, Θεόδ. Στοδ.

ἀπογαλακτόμαι, παθ., γίνομαι γαλακτώδης, Ἀντυλλ. παρὰ Maith. 52.

ἀπογαληνιοῦμαι, παθ. γίνομαι γαλήνιος, ἤρεμος, ἡσυχάζω, «ἔως ἂν ἡρεμώσῃ τὸ σῶμα καὶ ἡ ταραχὴ τοῦ πνεύματος καὶ ὁ σάλος τῶν ὑγρῶν ἀπογαληνιωθῆ» Σωφραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 17C, Δημόκρ. ἐν τῇ Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 4. σ. 335.

ἀπόγειος, ον, (γῆ) ἀπὸ τῆς γῆς, ἐπὶ ἀνέμων, ὁ πνέων ἀπὸ τῆς ἐσχάτης ἀνεμοῦ, πνεύμα, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4. 10, Μετεωρ. 2. 5, 18:—ἡ ἀπογεία (ἐνν. αὐρα), ἐλαφρὸς ἄνεμος πνέων ἀπὸ τῆς ἐσχάτης, Ἀριστ. Προβλ. 25. 5· ἀλλ', αἱ ἀπογείαι, αὐτῶν, 40· ὡσαύτως, τὰ ἀπόγεια αὐτῶν 26. 4, πρβλ. Λοδ. Παραλειπ. 473.

2) ἀπόγειον ἢ ἀπόγειον, τό, κάλως, γονδρὸν σχοινίον, κοινῶς «παλαμάρι», δι' οὗ τὸ πλοῖον προσδένεται εἰς τὴν ἐρηρᾶν, Πολυδ. 33. 7, 6, Λουκ. π. Ἄλ. Ἰστ. 1. 42, κτλ.· ἀλλ' ἴσως ἀπόγειον εἶναι ὁ ὀρθὸς τύπος, ὡς ἐν Βοικίχου Urkunden σ. 162, καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. (ἐκ χειρογρ.) ἐν Πολυδ. Α' , 93, 104. **II.** ὁ μακρὸν ἀπὸ τῆς γῆς, Πλούτ. 2. 933Β, Λουκ. Λεξιφ. 15· τὸ ἀπόγειον (ἐνν. διάστημα) ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ, ἡ μεγίστη ἀπόστασις πλανήτου τινὸς ἀπὸ τῆς γῆς, Πτολεμ.

ἀπογεμισῶ, κάμνω ὥστε νὰ προεξέχῃ τὶ ὡς (γεῖσον), ὀφρῦσι ἀπογεμισοῖσι τὰ ὑπὲρ τῶν ἑμμάτων Ἐεν. Ἀπομν. 1. 4, 6:—Παθ. ἐξέχω ὡς γεῖσον, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 2, 8.

ἀπογεμισομαι, τό, γεῖσον, γραμμῆ προεξέχουσα ἄνωθεν, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 15, 1.

ἀπογεμιζομαι, παθ. ἐπὶ πλοίου «εξεγεμιζομαι», «εξορπώνομαι», Διον. Ἄλ. 3. 34.

ἀπογέμω, ἀπαντῶ, ἐξαντῶ, «ἀπογεμῶ ἀφελκε, Κύπριος» Ἠσύχ.

ἀπογενέσις, εως, ἡ, φθορά, ἀπώλεια, τὰς τῶν ψυχῶν γενέσεις καὶ ἀπογενέσεις Πορρ. Ἀντρ. Νυμφ. 31, Πλωτῶν. σ. 286.

ἀπογεννάω, γεννῶ ἀπὸ τινος, παρᾶγω, ἀπὸ τούτων ἀπογεννῶται ὁ ἰδρώς Ἰππ. 458· μηδεμίαν ἀπογεννῆσαι δυσμένειαν Δημάδ. 180. 18.

ἀπογεννημα, τό, τὸ ἀπὸ τινος γεννηθέν, ἀπογεννώματα δὲ τούτεον ἐστὶ τὰ σώματα Τίμ. Λοκρ. 97Ε, Διλ. π. Ζ. 15. 8.

ἀπογεννησις, εως, ἡ, τὸ γεννᾶν, ἡ γέννησις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 105:—ἀπογεννήτωρ, ορος, ὁ, ὁ γεννήτωρ, Διον. Ἀρεοπ.

ἀπογεύομαι, ἴδε ἀπογαίω.

ἀπόγεος, ον, ἴδε ἐν λ. ἀπόγειος.

ἀπογεύομαι, μέσ. γεύομαι ἀπὸ τινος πράγματος, δοκιμάζω πᾶν

γεῦσιν ἔχει, διὰ τῆς ἀπογεύσεως τῶν παθῶν καὶ τὸ λεγόμενον ἄκρω δακτύλῳ Πλάτ. Πολ. 354B, Θεαίτ. 157C, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἄλλ' ἐκάστου μικρὸν ἂν ἀπεγεύεθ' ὥσπερ παρθένος Μιλησία Εὐθύλ. ἐν «Καμπύλωνι» 4. **II.** ἐνεργ. ἀπογεύω, δίδω τῶσιν μόνον ἕκ τινος πράγματος ὅσον ἀρκεῖ νὰ λάβῃ τις γεῦσιν τοῦ εἰδομένου, Π. 4. 3 (39) ἀντίθ. τῶ ἀποπληρῶ· συμμετρον δοτέον μῆτε μόνον ἀπογεύοντας αὐτοὺς μῆτε ἀποπληροῦντας Ἡρόδ. ('Ιατρὸς) παρὰ Matth. σ. 78.

ἀπογεφυρόω, ἀπογύνω διὰ χωμάτων, ἐγείρω προχώματα ὅπως ἐμποδίσω εἰσορῆν ὑδάτων, ἀπογεφυρώσαι τὴν Μέμφιν Ἡρόδ. 2. 99, πρὸλ. γέφυρα.

ἀπογηράσκω, γίνομαι γέρον, γηράσκω, Θεογν. 819, ὁ μὲν γ' (ἄνθρωπος) ἀπογηράσκων ἀηδῆς γίνεται, οἶνον δὲ τὸν παλαιάτατον σπουδάλομεν Ἰππ. Ἀρ. 124b: ἀπογηράς, μετοχ. ἄορ. ('ὄδερ ἀσκάω), πιθαῖη γραφή ἐν Ἀλέξειδος· Ἀθήλοις 15· ἄλλ' ἀπεγῆρασα ἐν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 13, 6· ἄπτελῶν, ὅσοιαι δὲ κα... ἀπογηράσκωντι, ἐκλείπωσιν ἕνεκα γῆρας, Ἡρακλειωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 5774. 170.

ἀπογίνομαι, ἴων. καὶ παρὰ μεταγεν. Ἀπτ. -γίνομαι: μέλλ. -γενήσομαι: εἶμαι μακρὴν ἀπὸ ..., δὲν ἔχω μέρος ἐν τινι, τῆς μάχης Ἡρόδ. 9. 69· τῶν ἀιαρτημάτων Θουκ. 1. 39.

ἀπολ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ προσγινομαι, Πλάτ. Τιμ. 82B, Νόμ. 850A· ἀπεγίγνετο οὐδὲν ..., προσεγίγνετο δὲ Θουκ. 2. 98: καθύλου, εἶμαι μακρὴν, ἀπουσιάζω, Ἀντιφῶν 118, 21, Πλάτ. Φαίδων 69B, Δημ. 98. 24· ἀπὸ τινος Διοσχίν. 44. 42· ἐπὶ νόσων, ἀντιτίθεται πρὸς προσπίπτω, Ἰππ. 302. 33. **2)** ἰδίως ἐπὶ θανάτων, τοῖσι ἂν ἀπογένηται ἐκ τῶν οἰκηθῶν ἄνθρωπος, ἀποθάνη, Ἡρόδ. 2. 85· καὶ μόνον, ἀπογενέσθαι = ἀποθανεῖν, αὐτῶν 136, Θουκ. 5. 74· οἱ ἀπογενόμενοι, οἱ ἀποθνήσκοντες, Θουκ. 2. 34· τὸν ὕστατον αἰεὶ ἀπογενόμενον τῶν βασιλέων, τὸν αἰεὶ τελευταῖον ἀποθνήσκοντα τῶν βασιλέων, Ἡρόδ. 6. 58· ὁ ἀπογινόμενος, ὁ ἀποθνήσκων, ὁ αὐτ. 5. 4, Θουκ. 2. 51, πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 111.

3) ἀπέρχομαι, ἀπόλλυμαι, πορευομένῳ δὲ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ εἰ μὴ τι νόσῳ, «οὐδεὶς τῶν στρατιωτῶν ἀπύλλωτο ἢ ἀνεγώρει ἀπὸ τῆς ἐστρατείας, εἰ μὴ τις ἀπέθηκε νόσῳ» (Δούκας) Θουκ. 2. 98· ἀντίθετον πρὸς ἐκδαστάω, Πaus. 5. 12, 1.

III. φθάνω εἰς ..., ἀπ. δωδεκαταίος Ἰππ. 1122B. **IV.** καταπῶ, γίνομαι, ἀσθαίω, Λατ. enado, σκληρὸς ἀπ. αὐτῆσι G· νωθροὶ ἀπ. ὁ αὐτ. Προφρ. 77. **V.** ἀπ. τὸ ἔκτον μέρος εἰς τρίχας καὶ αἷμα, μεταβαίνει εἰς ..., ἡ καταναλισκείται πρὸς σχηματισμὸν ... Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 6, 5.

ἀπογινώσκω, ἴων. καὶ παρὰ μεταγ. Ἀπτ. -γινώσκω: μέλλ. -γνώσομαι: — ἐγκαταλείπω σχεδὸν τι ἢ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πράξω τι, ἐπεὶ δ' ἐπὶ τῇ τάφρῳ οὐκ ἐκώλυε βασιλεὺς τὸ Κύρου στρατεύματα διαβαίνειν, ἔδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπεγνωσκέναι τοῦ μάχεσθαι (διάφ. γραφ. τὸ μάχεσθαι) Ξεν. Ἀν. 1. 7, 19, πρὸλ. Πολύβ. 1. 29, 5, κτλ.· ἀπ. τὸ πορεύεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 7· ἀπ. διώκειν Πλουτ. Ἀνών. 34· πρὸλ. Θερσ. 6· ἀπ. μὴ βοηθεῖν, ἀπαραιτῶ νὰ μὴ βοηθῶ, Δημ. 193. 5. **II.** μετὰ γεν. πρῆξι, ἀπελπίζω, εὐρίσκομαι ἐν ἀπογνώσει, χάνω πᾶσαν ἐλπίδα, τῆς ἐλευθερίας Λυσ. 195. 7· οὐδενὸς χρή πράγματος τὸν εὐπονοῦνθ' ἄλλως ἀπογνώσθαι ποτε Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 5: — ἀπολ., εἶμαι ἐν ἀπογνώσει, ἐν ἀπελπισίῳ, Δημ. 37. 28, 52. 16 (ἐνθα τινὰ τῶν χειρογράφων ἔχουσι τὴν προσθήκην ἐαυτῶν), Βαβρ. 43. 18· καὶ μετ' ἀπαρ., αἰρήσειν ἀπ. Ἀρρ. Ἀν. 3. 20, 3, Λουκ., κτλ. **2)** μετ' αἰτ., ἐγκαταλείπει τὴν ὡς ἀπεγνωσμένον, χάνω πᾶσαν ἐλπίδα περὶ αὐτοῦ, οἱ μὲν γάρ ἀπεγνωκασί τὴν σωτηρίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 6, 11· τὰς προεβέβια Πολύβ. 5. 1, 5, κ. ἄλλ.· τὴν ἐλπίδα, τὴν πίστιν, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 35, 1, κτλ.· ἀπ. τὴν ἀπὸ τῶν παρόντων Ἀπτ. Ἰστ. 37: — οὕτω μετ' αἰτ. προσ., Δημ. 69 ἐν τέλ.· ἀπ. αὐτὸν Πολύβ. 22. 9, 14: — Παθ. εἶμαι ἀπεγνωσμένος, ὥστε πανταχῆ τὰ παρ' ἑμῶν ἀπογνωσθῆναι Δημ. 358. 13· ἐλπίς Διον. Ἀλ. 5. 15· ἐλευθερία Λουκ. Τυραννοκ. 6· πρὸς ἀπεγνωσμένας ἐλπίδας Πολύβ. 30. 8, 3· ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἀπεγνωσμένος, ἀποφασισμένος, Πλουτ. Περιχρ. 13· καὶ ἐπίρρ. -νωσις, ἐν ἀπογνώσει, ὁ αὐτ. Νικ. 21. **6)** ἀποκρητύτω, ἀπορρίπτω, τι Ἰππ. 20. 14· τινὰ Δίων Κ. 73. 15.

III. ὡς δικανικὸς ὅρος, ἀρνοῦμαι νὰ δεχθῶ κατηγορίαν, ἀπορρίπτω, γραφήν, ἐνδειξίην Δημ. 605. 15, 1327. 8, ἐντεύθεν, **2)** ἀπ. τινὸς (ἐνν. δίκην ἢ γραφήν) ἀπορρίπτω καταγγελίαν εἰσαγομένην ἐναντίον τινός, ὁ εἰ. ἀθώωνται τὸν ἄνθρωπον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καταγιγνώσκειν τινός, Δημ. 1020. 14, πρὸλ. Διοσχίν. 29. 6, κτλ.· ἀπ. τί τινος Ἰσάκιος 54. 20· οὕτω μετ' ἀπαρ. ἀπ. τινός (μὴ ἀδικεῖν, κρητύτω αὐτὸν ἀθῶοι ἀδικίας, Λυσ. 95. 4: — ἄλλ' ὠσάτως. **3)** ἀπ. (ἐνν. τῆς δίκης ἢ τῆς γραφῆς), ἀπαλλάσσω τινὰ τῆς κατηγορίας, κρητύτω αὐτὸν ἀθῶον, Δημ. 539. 3· οὐκ ἀπέγνω τῆς δίκης, ἀκολούθησον ὑπὸ τῶν καταγνώσθαι, ὁ αὐτ. 913. 22, κτλ.

ἀπ-ογκῆω: μέλλ. -ήσω. (ὄγκος) ἐξογκοῦμαι, ἦν δὲ ἐν τῇ ῥιπὶ πολυπλοῦς ἐγγένηται, οἶον πρῆξιμα πνέεται τε καὶ ἀπογκέει Ἰππ. 517. 28.

ἀπογλαυκόμαι, παθ. ὑπερέρω ἐκ γλαυκώματος τῶν ὀφθαλμῶν, Πλουτ. Τιμολ. 37· Ἀπεγλαυκωμένος εἶναι τὸ ὄμμα κωμῆδίας τινός τοῦ Ἀλέξειδος (Κωμ. Ἑλλ. τ. 3. σ. 389).

ἀπογλαυκώσις, εὼσις, ἡ, ἡ γένεσις γλαυκώματος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Διοσκ. 1. 64.

ἀπογλάφω, ἀπαξίω, ἀπαλείφω, «γλάφειν δὲ τὸ κοιναίνει δηλοῖ, καὶ ὡς λειότερον ἐστὶ τοῦ γράφειν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ἐδηλώθη καὶ ἀλλαχθῶ, καὶ ὅτι ἐπὶ λογικῆς τινος γραφῆς ἐστὶν ὅτε τίθεται, ὡς δηλοῖ παρὰ Πausανίη τὸ: τὸν ἄνδρ' ἀπωσάμην τε κάπεγλαψάμην, οἰσέει ἀπέβησα καὶ ἀπῆλειψα ὡς ἀπὸ βιβλίου» Εὐστ. Ὀδ. σ. 1504, 19, A. B. 420, 22.

ἀπόγλουτος, ον, ὁ μικρὸς ἔχων γλουτούς, Λατ. derygis, Σουίδ. ἐν λ. λίσποσι.

ἀπογλυκάνω, μέλλ. -ἄνω, καθιστῶ τι γλυκύ, Διοδ. 1. 40· ἀπεγλυκασμένος Διφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 55E.

ἀπογλυφή, ἡ, μέρος ἀποξέσθην, ἀπογυμνωθῆν, Ἀλέξ. Τραλλ. 3. σ. 208.

ἀπογλύφω, [ϋ]: μέλλ. -ψω, ἀποξέω, γλύφω ἀραιρῶ, ἀπολεπίω, Ἀρετ. Χρον. Νούτ. Θεραπευτ. 1. 2, Ἀλκιφρ. 3. 60, — «σαρκάζειν δὲ ἐστὶ κωλύει: τὸ τὸν κύνα πεινῶντα πᾶ λεπτὰ τὸν σαρκῶν τοῦ ὀστέου ἀπογλύφειν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 483. Πρὸλ. τὸ ἐν τῇ συνθεσίᾳ γλύφω κώκαλα.

ἀπογλυκασίμος, ον, ἐπὶ ἵππων, = ἀγνώμων, λιπογνώμων, Ἡσύχ., Σουίδ.

ἀπογλυκασίω, ἡ, (ἀπογινώσκω) ἀπογνώσις, ἀπελπισμός, καὶ τὰ πλοῖα ἐμπρήσασθαι, ὅπως ἀπόγνοια ἢ τοῦ ἄλλο τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς Θουκ. 3. 85.

ἀπογνώμων, ον, ἐπὶ ἵππων, = ἀγνώμων, λιπογνώμων, Ἡσύχ., Σουίδ.

ἀπογνωσιμαζέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ γνωσιμαζέω, Ἰππ. 1292. 50.

ἀπόγνωσις, εὼσις, ἡ, = ἀπόγνοια, ἀπελπισμός, τοῦ βίου Διον. Ἀλ. 1. 81, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, Λουκ. Ἐνύπν. 17.

ἀπογνωστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀπογινώσκω, δεῖ ἀπογινώσκειν, οὐκ ἀπογνωστέον τὰς ἐλπίδας Φίλων 1. 455· διὰ ταῦτα ἀπογνωστέον τοῦ κινουῦς ἅπασιν νόμοις γενέσθαι Συνέσ. 154C.

ἀπογνωστής, ου, ὁ, ἀπογινώσκων, ὁ ἀπελπίζων, «ἀνέλπιστος» Ἡσύχ.

ἀπογνωστικῶς, ἐπίρρ. μετ' ἀπογνώσεως, ἐν ἀπογνώσει, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 24. Τὸ ἐπιθ. -ικῶς, ἡ, ὄν, εὐρηται παρ' Ἰω. Δαμασκ. τ. 1. σ. 197E.

ἀπογνώμων = ἀπογέω, «ξεφορῶν» Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 643D.

ἀπογομφῶ, ἐκβάλλω τοὺς γόμφους, «ξεκαρρῶν» ὄν, δηλ. διαλύω τι εἰς τεμάχια, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὰς (τὰς ναῦς) κατατεμαχίζειν καὶ ἀπογομφῶν Νικητ. Χρον. 210C.

ἀπογονή, ἡ, = ἀπογέννημα, ἡ μεταγενεστέρη γενεά, Γλωσσ. ἀπόγονος, ον, ὁ γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος ἕκ τινος, ἀπόγονος ὡς καὶ νῦν, Λατ. oriundus, Γλαύκου νῦν οὔτε τι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν οὐτ' κτλ., οὔτε τι ὑπάρχει νῦν καταγόμενον ἀπ' αὐτοῦ οὔτε κτλ., Ἡρόδ. 6. 86, 4· ἐν τῷ πληθ., ἀπόγονοι ὁ αὐτ. 1. 7, 4. 148, κ. ἄλλ., Θουκ. 1. 101· αὐτὰ γὰρ ἀπόγονοι τεαῖ; τέκνα σου, ἐκ σου γεννηθεῖσαι, (ὁ Jehh ἔχει: σαί τ' εἰς ἄρ' ἀπόγονοι καί, καὶ ἄλλοι ἐκδοταί ἄλλως) Σοφ. Ο. Κ. 534: — ἡ ἀπὸ τοῦ γεννήτορος ἀπόσπασις ἐν κατισότη τῆς διακρίσεως διὰ τακτικῶν ἀρίθμ., πέμπτον ἀπόγονος αὐτοῦ Ἡρόδ. 7. 150. Θεοπόμπου δὲ Ἀρίστων ἀπόγονος ἔβδοςος Πaus. 4. 15, 3. Πρὸλ. Ἀμμών. ἐν λέξει ἔκγονος.

ἀπογρατέω, ἀζαιρῶ τὸ ἐπιπολάζον πεπηγὸς μέρος τοῦ γάλακτος, τὸ Τουρκιστὶ «καϊμάκι» λεγόμενον, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 91.

ἀπογραφεὺς, εὼσις, ὁ, πληθ. ἀπογραφεῖς. οἱ ἀπαριθμοῦντες καὶ ἀποσημειοῦντες καὶ εἰσπράττοντες τοὺς φόρους, ἀπογραφῆ ἐστὶν ἡ ἀπαριθμῆσις καὶ ἀποσημειῶσις τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν ἐκάστου τῶν πολιτῶν, καὶ ἀπογραφεῖς οἱ ταυτὴν ποιοῦντες καὶ τοὺς μὴ βουλομένους εἰσφέρειν εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον» Σχόλ. εἰς Πλάτ. Νόμ. 8. σ. 454, Συλλογ. Ἐπιγρ. (Πρόσθηκ.) 49446.

II. ἐν Συλεσ. 122D, πιθαῖως σημαίνει κατάσκοπον.

ἀπογραφῆ, ἡ, καταγραφῆ: κατάλογος κτημάτων, κτηματολόγιον, καὶ πινὰξ φορολογικῶς ἀπογραφῆς ἀπάντων γενομένης Πλάτ. Νόμ. 745D, 840C, Δημ., κτλ. τῶν πεντηκροτολόγων ὁ αὐτ. 909. 10· ἀπ. τῆς οὐσίας Συλλογ. Ἐπιγρ. 123. 14· ἐφῆβον αὐτῆσι (προσθήκῃ) 1997C· κατάλογος χρημάτων ἀνηκόντων μὲν εἰς τὴν πολιτείαν κατακρατούμενων δὲ ὑπὸ πολιτῶν, Λυσ. 148. 25, Δημ. 467. 6, κτλ., πρὸλ. λεξ. Ἀρχαιολογ. **2)** κατάλογος τῶν εἰς φορολογίαν ὑποκειμένων, τὸ Ρωμαϊκὸν census, Εὐάγγ. κ. Λουκ. 8', 2· τὴν ἀπ. τῶν χρημάτων ποιεῖσθαι = τοὺς φόρους τᾶσιν ἐπιδοῦν Πλουτ. Ἀριστ. 241· στρατολογικὸς κατάλογος, Πολύβ. 2. 23, 9: — καὶ ἴσως, ἐξ αὐτοῦ παρὰ Βυζαντινοῦς = φόρος. **3)** καθέλιον, οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, ἐκ γραπτῶν καταλόγου, Σωτᾶδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 35.

II. ὡς Ἀπτ. δικανικὸς ὅρος, ἀντιφάσων διακηρύξεως γενομένης ἐνώπιον ἄρχοντος, κατάθεσις, Λυσ. 114. 30., 181B,

ἀπογραφῆς, ἡ, ἀπογραφῆς ἀπάντων γενομένης Πλάτ. Νόμ. 745D, 840C, Δημ., κτλ. τῶν πεντηκροτολόγων ὁ αὐτ. 909. 10· ἀπ. τῆς οὐσίας Συλλογ. Ἐπιγρ. 123. 14· ἐφῆβον αὐτῆσι (προσθήκῃ) 1997C· κατάλογος χρημάτων ἀνηκόντων μὲν εἰς τὴν πολιτείαν κατακρατούμενων δὲ ὑπὸ πολιτῶν, Λυσ. 148. 25, Δημ. 467. 6, κτλ., πρὸλ. λεξ. Ἀρχαιολογ. **2)** κατάλογος τῶν εἰς φορολογίαν ὑποκειμένων, τὸ Ρωμαϊκὸν census, Εὐάγγ. κ. Λουκ. 8', 2· τὴν ἀπ. τῶν χρημάτων ποιεῖσθαι = τοὺς φόρους τᾶσιν ἐπιδοῦν Πλουτ. Ἀριστ. 241· στρατολογικὸς κατάλογος, Πολύβ. 2. 23, 9: — καὶ ἴσως, ἐξ αὐτοῦ παρὰ Βυζαντινοῦς = φόρος. **3)** καθέλιον, οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, ἐκ γραπτῶν καταλόγου, Σωτᾶδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 35.

II. ὡς Ἀπτ. δικανικὸς ὅρος, ἀντιφάσων διακηρύξεως γενομένης ἐνώπιον ἄρχοντος, κατάθεσις, Λυσ. 114. 30., 181B,

ἀπογραφῆς, ἡ, ἀπογραφῆς ἀπάντων γενομένης Πλάτ. Νόμ. 745D, 840C, Δημ., κτλ. τῶν πεντηκροτολόγων ὁ αὐτ. 909. 10· ἀπ. τῆς οὐσίας Συλλογ. Ἐπιγρ. 123. 14· ἐφῆβον αὐτῆσι (προσθήκῃ) 1997C· κατάλογος χρημάτων ἀνηκόντων μὲν εἰς τὴν πολιτείαν κατακρατούμενων δὲ ὑπὸ πολιτῶν, Λυσ. 148. 25, Δημ. 467. 6, κτλ., πρὸλ. λεξ. Ἀρχαιολογ. **2)** κατάλογος τῶν εἰς φορολογίαν ὑποκειμένων, τὸ Ρωμαϊκὸν census, Εὐάγγ. κ. Λουκ. 8', 2· τὴν ἀπ. τῶν χρημάτων ποιεῖσθαι = τοὺς φόρους τᾶσιν ἐπιδοῦν Πλουτ. Ἀριστ. 241· στρατολογικὸς κατάλογος, Πολύβ. 2. 23, 9: — καὶ ἴσως, ἐξ αὐτοῦ παρὰ Βυζαντινοῦς = φόρος. **3)** καθέλιον, οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, ἐκ γραπτῶν καταλόγου, Σωτᾶδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 35.

II. ὡς Ἀπτ. δικανικὸς ὅρος, ἀντιφάσων διακηρύξεως γενομένης ἐνώπιον ἄρχοντος, κατάθεσις, Λυσ. 114. 30., 181B,

ἀπογραφῆς, ἡ, ἀπογραφῆς ἀπάντων γενομένης Πλάτ. Νόμ. 745D, 840C, Δημ., κτλ. τῶν πεντηκροτολόγων ὁ αὐτ. 909. 10· ἀπ. τῆς οὐσίας Συλλογ. Ἐπιγρ. 123. 14· ἐφῆβον αὐτῆσι (προσθήκῃ) 1997C· κατάλογος χρημάτων ἀνηκόντων μὲν εἰς τὴν πολιτείαν κατακρατούμενων δὲ ὑπὸ πολιτῶν, Λυσ. 148. 25, Δημ. 467. 6, κτλ., πρὸλ. λεξ. Ἀρχαιολογ. **2)** κατάλογος τῶν εἰς φορολογίαν ὑποκειμένων, τὸ Ρωμαϊκὸν census, Εὐάγγ. κ. Λουκ. 8', 2· τὴν ἀπ. τῶν χρημάτων ποιεῖσθαι = τοὺς φόρους τᾶσιν ἐπιδοῦν Πλουτ. Ἀριστ. 241· στρατολογικὸς κατάλογος, Πολύβ. 2. 23, 9: — καὶ ἴσως, ἐξ αὐτοῦ παρὰ Βυζαντινοῦς = φόρος. **3)** καθέλιον, οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, ἐκ γραπτῶν καταλόγου, Σωτᾶδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 35.

II. ὡς Ἀπτ. δικανικὸς ὅρος, ἀντιφάσων διακηρύξεως γενομένης ἐνώπιον ἄρχοντος, κατάθεσις, Λυσ. 114. 30., 181B,

ἀπογραφῆς, ἡ, ἀπογραφῆς ἀπάντων γενομένης Πλάτ. Νόμ. 745D, 840C, Δημ., κτλ. τῶν πεντηκροτολόγων ὁ αὐτ. 909. 10· ἀπ. τῆς οὐσίας Συλλογ. Ἐπιγρ. 123. 14· ἐφῆβον αὐτῆσι (προσθήκῃ) 1997C· κατάλογος χρημάτων ἀνηκόντων μὲν εἰς τὴν πολιτείαν κατακρατούμενων δὲ ὑπὸ πολιτῶν, Λυσ. 148. 25, Δημ. 467. 6, κτλ., πρὸλ. λεξ. Ἀρχαιολογ. **2)** κατάλογος τῶν εἰς φορολογίαν ὑποκειμένων, τὸ Ρωμαϊκὸν census, Εὐάγγ. κ. Λουκ. 8', 2· τὴν ἀπ. τῶν χρημάτων ποιεῖσθαι = τοὺς φόρους τᾶσιν ἐπιδοῦν Πλουτ. Ἀριστ. 241· στρατολογικὸς κατάλογος, Πολύβ. 2. 23, 9: — καὶ ἴσως, ἐξ αὐτοῦ παρὰ Βυζαντινοῦς = φόρος. **3)** καθέλιον, οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, ἐκ γραπτῶν καταλόγου, Σωτᾶδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 35.

II. ὡς Ἀπτ. δικανικὸς ὅρος, ἀντιφάσων διακηρύξεως γενομένης ἐνώπιον ἄρχοντος, κατάθεσις, Λυσ. 114. 30., 181B,

ἀπογραφῆς, ἡ, ἀπογραφῆς ἀπάντων γενομένης Πλάτ. Νόμ. 745D, 840C, Δημ., κτλ. τῶν πεντηκροτολόγων ὁ αὐτ. 909. 10· ἀπ. τῆς οὐσίας Συλλογ. Ἐπιγρ. 123. 14· ἐφῆβον αὐτῆσι (προσθήκῃ) 1997C· κατάλογος χρημάτων ἀνηκόντων μὲν εἰς τὴν πολιτείαν κατακρατούμενων δὲ ὑπὸ πολιτῶν, Λυσ. 148. 25, Δημ. 467. 6, κτλ., πρὸλ. λεξ. Ἀρχαιολογ. **2)** κατάλογος τῶν εἰς φορολογίαν ὑποκειμένων, τὸ Ρωμαϊκὸν census, Εὐάγγ. κ. Λουκ. 8', 2· τὴν ἀπ. τῶν χρημάτων ποιεῖσθαι = τοὺς φόρους τᾶσιν ἐπιδοῦν Πλουτ. Ἀριστ. 241· στρατολογικὸς κατάλογος, Πολύβ. 2. 23, 9: — καὶ ἴσως, ἐξ αὐτοῦ παρὰ Βυζαντινοῦς = φόρος. **3)** καθέλιον, οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, ἐκ γραπτῶν καταλόγου, Σωτᾶδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 35.

Νόμος παρὰ Δημ. 941. 14· ποιῆσθαι ἀπογραφὴν = ἀπογράφειν Δημ. 1246. 4· τινὸς κατὰ τινος, Ἄνδοκ. 4. 19, πρβλ. Ἄρποκρ. ἐν λέξει.

ἀπόγραφος, ον, ἀντιγεγραμμένος, ὡς οὐσιαστ., **ἀπόγραφος** ὁ, ἀντίγραφον, Διον. Ἄλ. περὶ Ἰσίου 11, Διογ. Α. 6. 84· ὡσαύτως **ἀπόγραφον**, τό, Κικέρ. πρὸς Ἄττ. 12. 52, 3.

ἀπογράφω, [ᾱ]· μέλλ. -ψω, καταγράφω, ἀντιγράφω, καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, βλάβη τινὰ νὰ μοι κάμῃ ἀντίγραφον, νὰ ἀντιγράψῃ τι δι' ἐμέ, Πλάτ. Χαρμ. 156Α, Πλούτ. 2. 221Β· μεταφράζω, ὄνοματὰ Πλάτ. Κριτί. 113Β.

II. καταγράφω ἐν καταλόγῳ, ἔθνος ἐν ἕκαστον· ἀπέγραφον οἱ γραμματισταὶ Ἡρόδ. 7. 100· μέσ. ποιῶμαι καταγραφὴν πρὸς ἐμὴν χρῆσιν, ὁ αὐτ. 5. 29·—Παθ. ἐγγράφομαι, καταγράφομαι, παρὰ τοῖς ἄρχουσι Πλάτ. Νόμ. 914C, πρβλ. Μένανδ. ἐν «Κεκραυφλῶ» 1· πρὸς τὸν ἄρχοντα Ἰσίου, 60. 34· πρβλ. **συναπογράφομαι**.

3) Μέσ. ὡσαύτως, εἶδω τὸ ὄνομά μου, ἐγγράφομαι ἐν τῷ καταλόγῳ, Λυσ. 172. 1· πρὸς τὸν ταξιάρχον εἰς τὴν τάξιν Σεν. Κύρ. 2. 1, 18· Ἔξεσσι τοῖς ἀπογραφεμένοις ἐκκλησιαστέειν Ἄριστ. Πολιτικ. 4. 13, 3· ἀπογρ. ἐμπελτοφόρος (ὅ ε. εἰς πελτοφόρους) (Κεῖλι) Ἐπιγρ. Δελφ. 4· οὕτως, εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀπογραφεμένος πυγμῆν ἢ παγκράτιον, ἐγγραφεὶς διὰ... Πολύδ. 40. 6, 8, (ἀπογραφεμένος πυκτής Ἀνθ. Π. 11. 75)· ἐπὶ στρατηγιᾶν ἀπ., ἐγγράφομαι ὡς ὑποψήσιος διὰ τὴν στρατηγίαν, Πλούτ. Σύλλ. 5· ἐγγράφομαι ὡς πολίτης, Ἄριστ. Πολιτικ. 4. 13, 3.

III. ὡς Ἄττ. δικανικὸς ὅρος, **1)** ἀπ. τινὰ, ἐγγράφω τινὸς τὸ ὄνομα ὅπως εἰσαγάγω κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, εἰσάγω, παραδίδομαι ἀντίγραφον τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, Ἄνδοκ. 2. 46, κτλ.:—καθόλου, καταμηνύω, ἀποκαρτεῖται τινὰ, Σεν. Ἐλλ. 3. 3, 11· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., Λυσ. 111. 2·—Μέσ., ἐγγράφω τὸ ὄνομά μου ὡς κατηγοροῦ, ἐγκλώθω, Ἀντιφῶν 145. 29 κέτ.· ἀπ. ἀπογραφὴν Δημ. 1043 ἐν τέλ. ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος πρὸς ἐν γίνεται ἢ καταγγεῖλια, ἀπογράφεσθαι τὴν δίκην Ἀντιφῶν 146. 13, κτλ.: ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου προσώπου, ἀπ. φόνου δίκην ὁ αὐτ. 145. 32, Λυσ. 108. 25, κτλ.

2) εἰσάγω, εἶδω κατάλογον, ἐν ᾧ ὑπάρχει καταγεγραμμένη ἢ περιουσία, περὶ ἧς ὑπάρχει ἐπισημάνεισιν ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν πολιτείαν, ἐνῷ κατακρατεῖται ὑπὸ τινος πολίτου, Λυσ. 148. 26, κτλ., πρβλ. Δημ. 1246. 7. 20· ἀπ. οὐσίαν τινὸς ὡς δημόσιον οὐσαν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐθέλιππου 43, πρβλ. Δημ. 752. 7·—καθόλου, εἰσάγω κατάλογον ἢ καταγραφὴν περιουσίας, τὸ πλῆθος τῆς αὐτῶν οὐσίας Πλάτ. Νόμ. 754D· τὰ χωρία, τὰς οἰκίας, τὴν οὐσίαν Δημ. 609, ἐν τέλ., 1015. 10·—Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε τοιοῦτος κατάλογος νὰ εἰσαχθῇ, φρονεῖω ὥστε νὰ γείνη τὸ τοιοῦτο, Λυσ. 120. 44, κ. ἄλλ.· ἀπογραφὴν ἀπογράφασθαι Δημ. 1043 ἐν τέλ., πρβλ. Ἰσαῖον 67. 23., 87. 25· τὴν ἀπολείπειν οὐτοὶ πρὸς τὸν ἄρχοντ' ἀπεγράφαντο Δημ. 868. 17.

6) ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ἀπέγραψε ταῦτα· ἔχοντα αὐτόν, ἐγγράφως ἀνεγνώρισεν ὅτι εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 817 ἐν τέλ., πρβλ. 828. 15·—ἐν τῷ παθ., καταγράφομαι ἐν τῷ καταλόγῳ [τῶν χρεῶν], ὁ αὐτ. 791. 24. πρβλ. ἀπογραφῆ καὶ Att. Process. 255. **ἀπογυῖω**, ἐκλύω, μὴ μ' ἀπογυῖωσής, ἀπαγωγῆς, οἷον ἐκλύσης μου τὰ μέλη, (Σχολ.), Ἰλ. Ζ. 265, πρβλ. Ἀθήν. 10B· γράφεται καὶ ἀπογυῖω, παρὰ Βούτ.

ἀπογυμνάζω: μέλλ. -άσω, ἐκγυμνάζω καλῶς, ἐξασκῶ, ἀπογ. στόμια, γυμνάζω τὴν γλῶσσαν μου ἰσχυρῶς, Διοσχύλ. Θ. 441· αὐτοῦτος Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 12.

ἀπογυμνῶ, ἐντελῶς ἀπεκθῶ, γυμνῶναι τινὰ, κυρίως ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα αὐτοῦ, ἀποκλιῶ, εἶεν ἐν τῷ παθ., μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῖν Ὀδ. Κ. 301· μὴ δ' ἀπογυμνωθῆς, μηδὲ νὰ ἐκθέσῃς γυμνὸν τὸ σῶμά σου (ἐνεκα φυσικῆς ἀνάγκης), Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 728·—Μέσ., γυμνῶμαι ἑμαυτὸν, ἐξεγυμνῶμαι, Σεν. Ἄπομν. 3. 4, 1· ἀπογυμνοῦσθαι τὰ ἱμάτια Ἄριστ. Πρβλ. 1. 55, 3. **2)** μεταφ., ἀνοίγω, ἀποκαλύπτω, ἀναπτύσσω, Παισ. 4. 22, 4, κτλ.

ἀπογυμνωσις, εως, ἢ, ἐντελής γυμνωσις, Πλούτ. 2. 751F.

ἀπογυμνωκόμεαι, παθητικ., γίνομαι γυμνωκός, Φωτ. Βιβλ. 159. 11.

ἀπογυμνωκίως, εως, ἢ, τὸ ἀπογυμνωκῶσθαι, Πλούτ. 2. 937F.

ἀπογυμνωόμεαι, παθ., γίνομαι γυμνωκός, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 16, 4.

ἀποδάκνω: μέλλ. -δήξομαι· ἀδρ. -ἐδάκνον·—ἀποκόπτω διὰ τῶν ὀδόντων, ἄρτου διὰ ἧς τρίς ἀποδάκων Ἄριστομέν. ἐν Ἀδῶλ. 1·—Παθ., μὴλα ἀποδεσχημένα, «δαγμαμένα», Δουκ. Τέξ. 13·—Ὁσαύτως μετ' αἰτ., αὐτὴ (ἢ Λέαινα) τὴν αὐτῆς γλῶσσαν ἀπέδακεν, ἀπέκασε διὰ τῶν ὀδόντων, Πολύδ. 8. 45. **2)** ἀποδ., δάκνω, πρῶγῳ, «χριστανίω», ἀποδάκνειν ὀδᾶξ Κρακτίης ἐν «Πλούτοις» 1, πρβλ. Σεν. Συμπ. 5. 7·—Παθ., δάκνεσθαι ἢ κεντεῖσθαι τὴν γλῶσσαν ὑπὸ δριμυτίας τινὸς ἢ οἰκητικῆς οὐσίας, Ἄριστ. Πρβλ. 31. 9.

ἀποδακρῦτικὸς, ἢ, ὄν, ὁ προκαλῶν δάκρυα, κολλύρια Κάσπ. Πρβλ. 18·—Ὁσαύτως, ἀποδακρῦσις, ἢ, ἐκροή δακρύων, αὐτ.

ἀποδακρῦω [ῶ], δακρῦω περὶ τινος, γίνω δάκρυα, κλαῖω, καὶ νῦν ὡς γενναίως με ἀποδακρῦει Πλάτ. Φαιδῶν 116D· ἀπέδακρυσεν τὴν ἀνάγκην, ἔκλυσεν ὅτι εὐρήθη εἰς τὴν ἀνάγκην (νὰ συλήσῃ τὰ ἱερά), Πλούτ. Σύλλ. 12. **2)** ἀπέδακρυσεν νῦν γυνώμη ἐμὴν, ἐδάκρυσεν ἐναντίον τῆς γνώμης μου, χωρὶς δὴλ. νὰ ἐχω σκοπὸν νὰ δακρῦσω, Ἄριστοφ. Σρ. 983. **3)** γίνω δάκρυα προκληθέντα ἐκ δριμύτος φαρμάκου ἢ κρομμίου, Ἄριστ. Πρβλ. 31. 9· εἶδον αὐτὸν ἔγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρῦσειε τῷ δριμύ φαρμάκῳ Λουκ. Περειγρ. 45. **4)** ἐπὶ δένδρων, δακρῦω, στέλω κρομμί, κτλ.· τὰ εἰρημμένα δένδρα πλοῖα ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πίτταν ἀποδακρῦειν καὶ ῥήτινῃν Πλούτ. 2. 640D. **II. παύομαι** δακρῦων, Ἄριστοφ. παρ' Ἀθην. 632B· «ἀποδακρῦσας· οὐ σημαίνει τὸ δακρῦσαι, ἀλλὰ τὸ παύεσθαι δακρῦντα» Δ. Β. 427, 20· πρβλ. **ἀπολοφύρομαι**, **ἀπαλγῶ**.

ἀποδαπανᾶω, δαπανῶ ἐπὶ ματαίῳ, «ἀποπον τὸν τροφῆς καιρὸν εἰς τὸν τῆς φλεβοτομίας ἀποδαπανῆσαι» Matthaei Med. 131.

ἀποδάπτο: μέλλ. -ψω, ἀποδάκνω, ἀποκόπτω διὰ τῶν ὀδόντων, «ἀποδάφα· ἀποκόψαι» Ἡσύχ.

ἀποδαρθῶμαι: μέλλ. -δαρθήσομαι· ἀδρ. -ἐδαρθον, καὶ ἐν Θεμιστίῳ 91A -ἐδαρθον·—κοιμῶμαι ὀλίγον, Πλούτ. Δίων 26· «ἀποδαρθῆναι· ἀποκοιμᾶται» Ἡσύχιος· ἀποδαρθεῖν ἀηδόνειον ὕπνου, Δ. Β. 349, 8, ἴδεν ἐν λ. ἀηδόνειος. **II. ἐξεγείρομαι** τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ, Διλ. π. Ζ. 3. 13.

ἀποδαρμίζω, ὁ, πρόλοχος τῶν πτηνῶν, Γλωσσ. **ἀπόδασμα**, τό, μέρος, «ἀπόδασμα τι καταθέσθαι τῆς οὐσίας· ἐκαστον» Ν. Χων. Χρον. σ. 303A.

ἀποδάξμιος, ον, ἀποκεχωρισμένος, Φωκέες ἀπ., ἀποκεχωρισμένοι ἀπὸ τῶν λοιπῶν, Ἡρόδ. 1. 146·—ἐαπόδαξμιος· ἀποδεδασμένοι Ἡσύχ.:—ἀπ. αἴσα, μερίδιον ἀποχωρισθὲν διὰ τινα, Ὀππ. Ἄλ. 5. 444· πρβλ. **ἀποδατέομαι** II.

ἀποδασιμῶς, ὁ, (ἀποδατέομαι) μερὶς ἐκ συνόλου τινός, ἦν δὲ αὐτὸν [τῶν Βοιωτῶν] καὶ ἀποδασιμὸς πρότερον· ἐν τῇ γῇ ταύτῃ Θουκ. 1. 12, Διον. Ἄλ. 3. 6· περὶ τοῦ τοιοῦτου ἴδε Λοδ. Παραλειπ. 385.

ἀποδαστῦς, ὕος, ἢ, Ἴων., ἀντὶ ἀποδασιμῶς, «ἀπομερισμῶς» Ἡσύχ.

ἀπόδατοι, «μετοικισθέντες» Ἡσύχ., ἀλλὰ γραπτέον **ἀπόδαστοι**, μερισθέντες.

ἀποδατέομαι: μέλλ. -δάσομαι [ᾱ], Ἐπ. -δάσομαι·—ἀπομερίζω, χωρίζω μερίδιον δι' ἄλλον, ἦμισυ τῷ· ἀποδάσσομαι Ἰλ. Ρ. 231· Ἀγαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσεσθεαι Χ. 118· σοὶ δ' αὐτῷ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσ' ἐπέοικεν Ο. 595· πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 162, Καλλ. εἰς Ἀῆλ. 9, κτλ. **II. χωρίζω** μέρος ἐκ συνόλου τινός, ἀποσπῶ, ἀποδασιμῶς τῆς ἐαυτοῦ στρατιῆς μερίδιον ὅσον δὴ αὐτοῦ κατέλιπε τῆς χώρας οἰκήτορας Ἡρόδ. 2. 103.

ἀποδαυλιζῶ, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἀποκαυλιζῶ ἐν Εὐρ. Ἰκ. 717. **ἀποδαψιλεύομαι**, ἀποθ. εἶμαι δαψιλής, ἐλευθέρως, Γλωσσ. **ἀποδεδεγμαι**, πρην. τοῦ ἀποδεχομαι· ἄλλ' ὡσαύτως Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμαι, παθ. πρην. τοῦ ἀποδείκνυμι.

ἀποδεδειγμένως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀποδείκνυμι, μετ' ἀποδείξεως, Ματθ. Ἀνεκδ. 1, σ. 48.

ἀποδεδειλιχῶκός, ἐπίρρ. ἐνεργ. πρην. τοῦ ἀποδειλιχῶ, δειλιῶς, καταδεδῶς, ψύχεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Ε'., 123 ὡς δύσφραγκτον.

ἀποδεής, ἐς, (δέω) ὁ ἀποδῶν, ὁ μὴ πλήρης, Ἄριστ. Ἀποσπ. 215, Πλούτ., κλ. ναῦς ἀποδεής, ἢ μὴ ἔχουσα τέλειον πλήρωμα ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. Ἀντων. 62.

ἀποδεῖν, Ἴων. ἀποδέει, ἴδεν ἐν λ. ἀποδεῶ.

ἀποδεδίδεσομαι, ἀποθ., προξενῶ φθόνον, ἀπὸ γὰρ δειδίσετο τάφος εὐρεῖα, «εἰς θεὸς ἦγε καὶ φόβον» (Σχολ.), Ἰλ. Μ. 52, ἐν τριση.

ἀποδείκνυμι, καὶ -ῶω: μέλλ. -δείξω, Ἴων. -δέξω: ἀπὸ ἄλλων πρηνῶν δεικνῶω πρὸς ἐν, ἐπομένως, **1)** δεικνῶω, ἀποδείκνυω, ἐπιδεικνῶω, φανερώω, καθιστῶ γνωστὸν διὰ λόγον ἢ διὰ ἔργον, τινὶ τι Ἡρόδ. 1. 171, κ. ἄλλ.· τάφους καὶ συγγένειαν Θουκ. 1. 26· ἦθος τὸ πρὸς τοκέων Διοσχύλ. Ἀγ. 727·—ἐνεῖν· ὅθεν κατὰ διαφόρους σχέσεις, **2)** παρουσιάζω, παρίχω, Λατ. praestare, μαρτυρία τοιούτων Ἡρόδ. 5. 45· πολλοὺς παῖδας ὁ αὐτ. 1. 136, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1405, Ἰσοκρ. 385D, Σεν. Κύρ. 1. 2, 5., 8. 1, 85· ἀπ. τρόπαια Ἄνδοκ. 19. 12, Bekk.· χρήματα πλείστ' ἀπ. ἐν τῷ κοινῷ Ἄριστοφ. Ἰππ. 774· μορφήν ἕτεραν Εὐρ. Ἀποσπ. 836. 14 (ἕτερα γαρ. ἐπέδειξεν)· μετὰ μετοχ., ὑγιέα τιμὴν ὄντα ἀπ., τὸν παρουσιάζω ὑγιᾶ, Ἡρόδ. 3. 130, πρβλ. 134.

3) ὑπολογίζω, ἀπέδεξε ἔς τὸ δεῖπνον τετρακόσια τάλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα Ἡρόδ. 7. 118, πρβλ. Θουκ. 2. 72· ὁ ἐπιστεῶτες ἀπεδείκνυσαν τὸν λόγον, ὑπελόγησαν, Ἡρόδ. 7. 119, πρβλ. ἀποφαίνω III.

4) δημოსίωω νόμον, Λατ. promulgare, Λυσ. 184. 60, Σεν. Ἐλλ. 2. 3, 11.

5) ἐρίζω, παρίχω, τέμνω ἀπ. τινι Ἡρόδ. 5. 67, 89· ἀφιεῶ, τοῖσι ἀνέμοισι βωμῶν τε ἀπέδεξαν ἐν Θυίῃ κτλ. ὁ αὐτ. 7. 178· καθίστημι, ἐν βουλευτήριον ἀποδείξας Θουκ. 2. 15· τάττω, ἐρίζω, τίθωμι, τὴν τρίτην ἀπ. ἐκκλησίαν Δημ. 707 ἐν τέλ.:—Παθ.· τοῖσι ἔστι

χώρος ἀποδεδεγμένος Ἡρόδ. 1.153· τροφή αὐτοῖσι τοιαύτη ἀποδέδεται ὁ αὐτ. 2. 65.

6) μετ' ἀπαρεμ., κώμας ὄθεν ἀπέδειξαν λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια, ὅπως ὄφρα νὰ λαμβάνωσι τὰ ..., Ἐπ. Ἄν. 2. 3, 14: — Παθ., τοῖσι ἀποδέχθαι .. ἔλκειν, (ἀποστ.) ὄρασι αὐτοῖς νὰ ἔλκωσι, Ἡρόδ. 2.124.

7) ἀποδεικνύω διὰ συλλογισμοῦ, ὡς καὶ νῦν, ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων Ἄριστορ. Νερ. 1334, Πλάτ. Ἄν. 1. 114B, κ. ἄλλ., Ἄριστ., κλ.: ἀπ. ἀποδείξεις Ἄνδοκ. 20. 9· ἀπ. ὡς ..., Ἄριστορ. Σρ. 549, Πλάτ. ὅτι .. Πλάτ., κλ.: μετὰ διπλ. αἰτ., ἀποδεικνύω τινὰ ὄντα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, οὐδ' ἀποδείξω λέκτρων προδότας Ἐβρ. Ἰων. 879, κτλ.· ἀκολουθούσης μετοχῆς, ἀπ. λόγω. οὐδὲν .. μετεβὼν Ἡρόδ. 5. 94· ἀπ. τινὰ οὐδὲν λέγοντα, καθήσχημι φανερόν ὅτι ..., 7. 17, πρὸλ. 2. 133.

II. ἀναδεικνύω πρόσ-
σώπων τι ἢ πράγμα τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, ὄθεν.

1) διορίζω, καθήσχημι, ἀπ. τινὰ βασιλέα, στρατηγόν, ἵπποτρον, κτλ., Ἡρόδ. 1. 124., 7. 154 κ. ἄλλ., Ἐπ. Ἄν. 1. 1, 2, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως μετ' ὄπαρ., στρατηγόν εἶναι Ἡρόδ. 5. 25· ἀπ. τούτους τὴν πόλιν νέμειν αὐτοῖσι 29: — Παθ. διορίζομαι, ἀναδεικνύομαι, καὶ ἑγὼ ὑπὸ Ἀστυάγεος ἀποδεχθῶ στρατηγός ἀντὶ αὐτοῦ κτλ., Ἡρόδ. 1. 124, 162, κ. ἄλλ. 2) καθιστῶ, κέμνω τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, συνηθέστατα μετ' ἐπιθ., ἀπ. τινὰ μοχθηρόν, καθιστῶ τινά μοχθηρὸν, Ἄριστορ. Βάτρ. 1011· ἀπ. τινὰ κράτιστον κτλ., Ἐπ. Κύρ. 2. 1, 23, κτλ.· γοργόν ἀπ. τὸν ἵππον ὁ αὐτ. Ἰππ. 1. 10· ἀργιώτερον Πλάτ. Γοργ. 516B· οὕτω μετ' οὐσιαστ., γέλωτα ἀπ. τινὰ ὁ αὐτ. Θεαίτ. 166A, πρὸλ. Φαίδωνα 72C· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀδύτρον .. Ἄριστορ. Πλ. 210· ἀπ. τινὰς ἀλλοτρίους ὄντας Πλάτ. Σμπ. 179C: — Παθ., πολλοίσι ἀποδείξιμένοι, κεκρυμμένοι ἐχθροί, Ἐπ. Ἄν. 7. 1. 26, πρὸλ. Δημ. 687. 11.

3) παριστῶ ὡς ..., κέμνω νὰ φανῇ, ἀπ. παῖδα πατρός ἐμυτῶν ἕκαστον ἔοντα Ἡρόδ. 2. 143· λήρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξει, ὅθ' ἔκμανε νὰ φανῇ ὁ περὶ τοῦ Ἐνδυμίω-
νος μῦθος ἴστρος, «χοροφίλα», δηλ. οὐκ ἔκτακτον τὴν συμβεθερῶς, Πλάτ. Φαίδων 72B: — παθ., ἀνδραγαθῆ δ' αὐτῆ ἀποδέδεται, θεωρεῖται ἢ παριστάται ὡς ..., Ἡρόδ. 1. 136· οὐδὲ .. οὗτοι ἐν τοῖσι ἄλλοισι θεοῖσι ἀποδέδεται, δὲν ἔχουσι θεωρηθῆ ἄξιον τῆς χορείας τῶν θεῶν, 2. 43· τὰ δύο τελευταία ταῦτα παραδείγματα πολλὰς ὑπελήφθησαν ὡς παθητ. χρόνοι τοῦ ἀποδέχομαι. 4) κελεύω, Ἐπ. Οἰκ. 7. 30, Λακ. Πολ. 10. 7.

B. Μέσ., ἐπιδεικνύω, ἐκφαίω, ἀποδέξασθαι τὴν γνώμην, λέγω, ἐκφαίω τὴν γνώμην μου, Ἡρόδ. 1. 170, 207, πρὸλ. Θουκ. 1. 87· ὡσαύτως, ἀπ. ἔργα μεγάλα Ἡρόδ. 1. 59, κ. ἄλλ.· ἀξιαγα-
πητότητα 1. 16· οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον 1. 174· ἀποδ. ἀρετάς, δεικνύω ἐξόχους ιδιότητας, Πινδ. Ν. 6. 80 (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργητ., Ἰππεῖδ. Ἐπιτάρ. 161)· εἰς ἀλλήλα στάσιν .. ἀποδεικνύμενα Δισγύλ. Πρ. 1088· ὡσαύτως, ἐπὶ μεγάλων οἰκοδομῶν καὶ τῶν ὁμοίων, μνημόσυνα ἀπ. Ἡρόδ. 2. 101· χύματα ἀξιοθέητα 1. 184· ἐκδέξασθαι ἔλεγον τὴν βασιλικὴν τὸν παῖδα αὐ-
τοῦ .. τὸν ἀποδέξασθαι μὲν οὐδεμίαν στρατηγὴν, οὐ δὲν ἀνεδείξῃ εἰς οὐδεμίαν ἐκστρατεῖαν ὁ αὐτ. 2. 111: — Παθ., ἔργα μεγάλα καὶ θωμμάστα .. ἀποδεχθέντα Ἡρόδ. ἐν τῷ προοίμῳ, πρὸλ. 9. 27.

2) συγχάσις λαμβάνεται ἀκριβῶς ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., οἱ δὲ μάντιες ἀποδεδειγμένοι ἦσαν ὅτι, διεκήρυξαν ὅτι, Ἐπ. Ἄν. 5. 2, 9.

Γ. Παθ., ἴδε ἄνω. I. 5, II. 1, 2, 3: — σημειωτέον ὅτι ὁ ἀπ. ἀπε-
δεχθῶν εἶναι ἀείποτε παθ., ὡς ἐν Ἡρόδ. 1. 154· οὕτω δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ὁ πρμ. ἀποδεδείγμαι 1. 136, Ἄντιφρον 120. 17, Ἐπ. Ἄν. 7. 1, 26· ἄλλ' ἢ μετοχῆ τοῦ χρόνου τούτου (δηλ. τοῦ πρμ.) εἶναι ἐνίοτε ἐνεργ., ὡς ἐν τῷ προσημειωμένῳ χωρίῳ (Ἐπ. Ἄν. 5. 2, 9).

ἀποδεικτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποδεικνύμι, πρέπει τις νὰ ἀποδείξῃ, Πλάτ. Φαίδρ. 245B. 2) μετὰ διπλ. αἰτ., πρέπει τις νὰ καταστήσῃ τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, σκαπανέα αὐτὸν ἀπ. Λουκ. Βίων Ἠρᾶς. 7

ἀποδεικτικὸς, ἢ, ὄν, κατάλληλος ἢ ἀρμόδιος πρὸς ἀπόδειξιν, ὁ ἀποδεικνύων, ὁ ἀποδεικτικὸς συλλογισμὸς Ἄριστορ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 6, 1· ἔξις ἀποδεικτικῆ ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 6. 3, 4· πιστεῖς ἀπ. ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 2, 19, κτλ. — Ὑπερβ. — ὠτάτος λόγος Φίλων 2. 499: — Ἐπιρρ. ἀποδεικτικῶς ἐπίστασθαι Ἄριστορ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 6, 8. 2) ἀποδεικτικὴ ἱστορία, διήγησις, ἐν ἣ τὰ γεγονότα ἐκτίθενται κανονικῶς καὶ ἐξηγουμένως, Πολύβ. 2. 37, 3., 4 6, 1, πρὸλ. Πλούτ. 2. 242F.

ἀποδεικτός, ἢ, ὄν, (Φιλόδημ. ἐν Vol. Herc. 1. 61D), ὁ δυνά-
μενος νὰ ἀποδείξῃ, Ἄριστορ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 10. 7, καὶ ἄλλ. 2) ἀποδεικνύμενος, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 6. 6, 1, κτλ. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοδ. Παραλειπ. 498.

ἀποδειλία, ἢ, = τῷ ἐπομ.

ἀποδειλιάσις, εως, ἢ, τὸ ἀποδειλιάω, μεγάλη δειλία, φόβος καὶ τρόμος, Πολύβ. 3. 103, 2· ἀπ. πρὸς τινά Πλούτ. Ἀλέξ. 13.

ἀποδειλιάτεον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποδειλιάω, δεῖ ἀποδειλιάω, Πλάτ. Πολ. 374E.

ἀποδειλιάω: μέλλ. -άσω [ᾱ], ἔχω πολὺν φόβον, εἶμαι πεφοβή-

μένος ἐκ δειλίας, ἀποφειγῶ πάντα κίνδυνον ἢ κόπον, Ἐπ. Ἄπομ. 3. 12, 2, Πλάτ. Γοργ. 480C, κ. ἄλλ.· ἀπ. ἐν ἰσχυροῖς μαθήμα-
σιν ὁ αὐτ. Πολ. 535B, πρὸλ. 504A· ταῖς ψυχασίς Πολύβ. 1. 15, 7· πρὸς τινά ἢ τι ὁ αὐτ. 11. 16, 2, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 9, κτλ.

2) ἀπ. τοῦ ποιεῖν, ἀποφειγῶ τι, Ἐπ. Λακ. 10. 7. 3) ἀπ. τι, φοβουμαι τι, Πολύβ. 5. 84, 5.

ἀπόδειξις, Ἰων. -δεξις, εως, ἢ, (ἀποδεικνύμι) ἀποκάλυψις, φανέρωσις, δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιώτου κοῦκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας, ἐνεκεν ἀπειρίας ἄλλου (τοῦ μέλλοντος) βίου καὶ διότι τὰ ὑπὸ τὴν γῆν εἶναι κεκρυμμένα εἰς ἡμᾶς, Εὐρ. Ἰππ. 196.

2) ἔκθεσις, διήγησις, Ἡροδότου Ἀλικαρνησέως ἱστορική ἀπόδειξις ἦδε, ὡς προσημαίνεται ὁ Ἡρόδοτος ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ, — ἀρχῆς ἀπόδειξις, ἔκθεσις, σκιαγράφημα, Θουκ. 1. 97· ἀπ. περὶ τι Πλάτ. Πολιτικ. 277A· περὶ τινος Πολ. 358B.

3) ἀπόδειξις, βυολογμένοι σφι γένονται ἂν ἀπ. Ἡρόδ. 8. 101· ἀπ. ποιεῖσθαι Λυσ. 121. 43, κτλ.· ἰδίως διὰ λέξεων, ἀπ. λέγειν Πλάτ. Θεαίτ. 162E· φέρειν Πολύβ. 12. 5, 5· χρῆσθαι τινὶ ἀπο-
δείξει τινός, τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τίς τι ὡς ἀπόδειξιν τινος, Πλούτ. 2. 160A· κατὰ πληθ. ἀποδείξεις, ἢ ἐπιχειρήματα πρὸς ἀπόδειξιν, τινός, Δημ. 326. 4, κτλ., λέγειν τι ἐς ἀπόδειξιν τοῦ περιέ-
σεσθαι τῷ πολέμῳ Θουκ. 2. 13, πρὸλ. Πλάτ. Φαίδωνα 73A· ἀνεῦ ἀποδείξεως αὐτοῦ 92C· μετ' ἀπ. Πολύβ. 3. 1, 3· ἀπ. λαμβά-
νειν .. τῶν μανθανόντων, δοκιμάζειν αὐτοὺς δι' ἐξετάσεως, κτλ., Πλούτ. 2. 736D· ἀπ. τέχνης, δεῖγμα, Διονύς. ἐν «Ὀμοι-
ομύμοις» 1· ἀπ. δοῦναι τινος Πλούτ. 2. 79F, κτλ.

6) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἄριστο. ἀπόλυτος ἀπόδειξις διὰ συλλογιστικοῦ συμπερά-
σματος ἐκ γνωστῶν προτάσεων, Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 1, 2., 1. 4, 1, κ. ἄλλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπαγωγῆ, 1. 18, 1· ἄλλ' ἐνίοτε ἐν γενικωτέρῳ σημασίᾳ, ἔστι δὲ ἀπόδειξις ῥητορικῆ ἐνθύμημα ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 1, 11· ἴδε ἐν λ. εἰκός.

II. (ἐκ τοῦ μέσ. τύπου) ἀπόδειξις ἔργων μεγάλων, ἐπίδειξις, κατόρθωσις μεγάλων ἔργων, κτλ., Ἡρόδ. 1. 207, πρὸλ. 2. 101, 148.

ἀποδειπνέω: μέλλ. -ήσω, τελειῶνω τὸ δεῖπνόν μου, Ἀθήν. 622D.

ἀποδειπνίδιος, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δεῖπνον, ὁ προεργόμενος ἢ περισσεύων ἐκ τοῦ δεῖπνου, οὐδ' ἀποδειπνίδιου γευόμενος σκυβάλλου; Ἀνθ. Π. 6. 302.

ἀπόδειπνος, ὄν, «ἀδειπνος» Ἠσύχ. II. ἀπόδειπνον, τό, παρὰ μεταγεν. Ἐκκλ. ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀκολουθία, completorium, ὡσαύτως ἀποδειπνιον.

ἀποδειροτομέω, ἀπαυχενίζω, κίπτω τὸν λαμπρὸν, ἐπὶ ἀνθρώ-
πων, δώδεκα ἀπὸ προπαρθεῖ πυρῆς ἀποδειροτομήσω Τρωῶν ἀγλαὰ τέκνα, «τοὺς τραχίλους ἀποτρεμῶ» (Σχόλ.), Πλ. Σ. 336, Ψ. 22, Λουκ. Ἐπιτρ. Διάλ. 13. 3· ἐπὶ προβάτων, Ὁδ. Α. 35· κε-
φαλήν ἀπ. Ἠσ. Θ. 280· Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. -τόμηςις, ἢ, Εὐστ. 1145. 63.

ἀποδειρώ, Ἰων. ἀντὶ ἀποδέρω.

ἀποδειστικαιμόνιος, εἶμαι πλήρης δεισδαίμονος ἠδὲ φόβου, Σχόλ. εἰς Θουκ. 7. 50.

ἀποδεκατεύω, καὶ -τεύω, εως, ἢ, = ἀποδεκάτω, -τωσις, Ἰωνοσ.

ἀποδεκάτω, λαμβάνω τὸ δέκατον πράγματός τινος, τι Ἐβδ. (Βασιλ. Α', ἢ, 16)· πάντα Εὐαγγ. κ. Λουκ. ἢ, 12· ἀπ. τινὰ λαμβάνω δέκατον παρ' αὐτοῦ, Ἐπιστ. π. Ἐβρ. ζ', 5· δεκάτην ἀπ. τινος Ἐβδ. (Δευτ. ἰδ', 22).

ἀποδεκάτως, εως, ἢ, λήψις τοῦ δεκάτου, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 20A.

ἀποδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ ἀποδέχομαι.

ἀποδέκτεον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀποδέχομαι, δεῖ ἀποδέχεσθαι, πρέπει τις νὰ παραλαβῆναι, τὰ εἰσφερόμενα Ἐπ. Οἰκ. 7. 36.

2) πρέπει τις νὰ παραδεχθῇ, μετ' αἰτ. πράγμ., λόγον Πλάτ. Νόμ. 668A· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν. προσώπ. καὶ μετοχ., ἀπ. τινός λέγοντος ὁ αὐτ. Θεαίτ. 160C, Πολ. 379C· ἐντεῦθεν (σπανίως) μετὰ γεν. πράγμ. καὶ παθ. μετοχ., ἀπ. λεγομένης τέχνης ὁ αὐτ. Φαίδρ. 272B· ἴδε ἀποδέχομαι I. 4.

ἀποδεκτῆρ, ἦρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ἐπ. Κύρ. 8. 1, 9, Ἄριστο. π. Κόσμ. 6. 10.

ἀποδέκτης, ὄν, ὁ, ὁ δεχόμενος, ὁ λαμβάνων: ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Κλεισθέους ἀποδέκται ἐλέγοντο ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις, οἵτινες διεδέχθησαν τὰς κωλακρέτας καὶ ἐπλήρωνον τοὺς δικαστοὺς, Συλλογ. Ἐπιγρ. 84. 19, Δημ. 750. 24, Ἄριστο. Πολιτικ. 6. 8, 1· ἴδε Ἄριστο. ἐν λ., Βοίχ. Π. Οἰ. 1. 214: — ὡσαύτως ἐν Θάσῳ, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2. 1636.

ἀποδεκτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀποδέχομενος, Διον. Ἀρεοπ. σ. 144.

ἀποδεκτός, ὄν, (ἀποδέχομαι) παραδεκτός, Λατ. acceptus, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 11, Πλούτ. 2. 1061A, Καίν. Διαθ. θηλ. -δεκτῆρ, παρ' Ὁργ. 2. 4B, κτλ. — Συγκρ. -ότερος Διοσκ. περ' Εὐπορίστ. Α', ἐν ἀρχῇ τοῦ προσώμ. — Ἐπιρρ. -τώς, Γραμμ.

ἀποδενδρόομαι, παθ. αὐξάνω καὶ γίνομαι δένδρον, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 17, 2· μεταβιβάλλομαι εἰς δένδρον, Λουκ. π. Ἄλ. Ἰστ. 1. 8· πρὸλ. ὑποδενδρόομαι.

ἀποδέξασθαι, ἀπαρ. τοῦ μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἀποδέχομαι, ἄλλ'

ὡσαύτως, II. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀποδείξασθαι ἐκ τοῦ ἀποδεικνύμαι.

ἀπόδεξις, εἰς, ἡ, ἀποδοχή, παραδοχή, τῶν ἀπονεμομένων M. Ἄντων. 10. 8. II. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀπόδειξις.

ἀποδεδόντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἀποδέω, ἐνδεῶς, ἐλλίπῳς, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 137.

ἀπόδεσμα, ατος, τό, (ἀποδέρω) τὸ ἀπεκδαρῆν, ἀραιρεθῆν δέρμα, Ἡρόδ. 4. 64.

ἀποδερματίζω, ἐκδέρω, «γδέρνω», Σχόλ. εἰς Νικ. Ἄλ. 301, Ἡσύχ.:—Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. -ταμός, ὁ, Γλωσσ.

ἀποδερματίζομαι, παθ., ἐπὶ ἀσπίδων, ἐκ βοείου δέρματος, αἰτινες εὐκόλως ἐβλάπτοντο ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ κατεστρέφετο τὸ δέρμα, ὑπὸ τε τῶν θυβρῶν ἀποδερματούμενοι καὶ μυδῶντες (οἱ θυροὶ) δύσχηρτοὶ καὶ πρότερον ἦσαν, καὶ νῦν ἔτι γίνονται παντελῶς Πολύδ. 6. 25, 7.

ἀποδερτρώ, (δέρτρον) ἐξαιρῶ τὰ σπλάγχνα, ἐξάγω τὰ ἐντόσθια, «ξεκοιλιάζω», Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 578.

ἀποδέρω, Ἰων. -δέειρω, (ὠσύντως καὶ ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 1286): ὁ μέλλ. -δερῶ: ἐκδέρω, «γδέρνω», τὸν βοῦν Ἡρόδ. 2. 40, πρὸς 42., 4. 60· ἀποδεῖρει δὲ αὐτὴν (τὴν κεφαλὴν) τρώπῳ τωῖφδε, τὴν ἐκδέρει δὲ κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον, 4. 64:—Παθ. πρόσβατα.. ἂ ἀποδαρῆνται καὶ φυσηθέντα, τὰ ὅποια ἀρού «γαρβούλῳν καὶ φουσκωθούσῳν», Ξεν. Ἄν. 3. 5, 9. 2) ἀραιρῶ τὸ δέρμα, «ξεγδέρνω, ξεπετσάζω», διὰ μαστιγώσεως, Ἀριστοφ. Λυσ. 739. II. μετὰ αἰτ. πραγμ. ἀραιρῶ ἀποδεῖρειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπητῆν (ἐνν. δορῆν) Ἡρόδ. 5. 25.

ἀπόδεσις, εἰς, ἡ, τὸ δέσιμον, τὴν τοῦ θυγαλοῦ ἀπόδεσιν τοῖς παιδίοις Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 10, 1: τὴν τῶν χορδῶν κοινήν ἀπόδεσιν τὴν ἐκ τοῦ πασσάλου Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 26 (118).

ἀποδεσιμεύω, καὶ -έω, δένω σφιγκτά, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 45B, Ἐδδ. (Παρομ. κς', 8).

ἀπόδεσμος, ὁ, δεσμός, στηθόδεσμος, ζώνη, «ἄντικρυς δὲ τὸν νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στηθόδεσμον εὔροις ἂν ὀνομαζόμενον ἀπιδεσμον ἐν Θεσμοφοριάζουσας Ἀριστοφάνους: τὴν πτέρυγα παραλύσσα κατὰ χιτωνίου καὶ τῶν ἀποδέσμων οἷς ἐνήν τὰ τιθίβα» Πολύδ. Ζ', 66, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 309. 13· ἡ δὲ φιλήσασα τὸ μῆλον μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο Λουκ. Ἐταιρ. Διάλ. 12. 1. II. δέμα, «κομπόδεμα», πολλὴν χρόνον, ἔξ ὅ φρορήθῃ τὸν ἀπόδεσμον ἐκεῖνον ὁ Δημοσθένης ὡς φυλακτήριον Πλουτ. Δημοσθ. 30· ἀπόδεσμος τῆς στακτῆς ἀεελφιδός μου ἐμοὶ Ἐδδ. (Ἄσμα Ἄσματ. α', 13).

ἀποδεχοίης, Ἰων. ἀντὶ ἀποδεχοίης, Ἡρόδ.

ἀποδέχομαι, Ἰων. -δέχομαι: μέλλ. -δέξομαι: ἄορ. -δέξομαι: πρkm. -δέδεξιμαι (περὶ παθ. χρήσεως τοῦ χρόνου τούτου. ἴδε ἀποδεικνύμαι II. 3). Δέχομαι παρὰ τινος, παραδέχομαι, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα Ἰλ. Α. 95· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 712, Ξεν. Ἄν. 6. 1, 24, κτλ.: ἀπ. γνώμην παρὰ τινος, παραδέχομαι συμβουλίην παρ' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 97· ἀπόδεξαι μου δὲ λέγω Πλάτ. Κρατ. 430D. 2) ἀποδέχομαι τὸς δεξιότητας τινος καὶ γίνομαι ὁπαδὸς αὐτοῦ, οὐ μικρὰ ὠφέλει τοῖς εἰωθότα τε αὐτῷ συνείναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 1, κτλ. 3) δέχομαι, ὅτι μὲν οὖν πάντ' ἀνδρα ἐκότως ἀποδέχονται περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς σύμβουλον Πλάτ. Πρωτ. 323C· δέχομαι εἰς ἀκράσιν, ἀποδεξάμενος δὲ καὶ τοὺς παρὰ τῶν ἄλλων πόλεων προσεβόητος Πολύδ. 22. 18, 5· δέχομαι. παραδέχομαι, αὐτὸν τε τὸν βασιλέα καὶ τὰ βῆθέντα φιλοφρόνως ἀπεδέχετο (τὸ συνέδριον) αὐτόθι 5. 1. 4) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅταν ἐγκρίνη τις καὶ παραδέχεται τι, α) ἐγκρίνω, ἐπιδοκιμάζω, παραδέχομαι, ἀπολογίαν Ἀντιφῶν 121. 20· κατηγορίας, διαβολάς, Θουκ. 3. 3., 6. 29· τοῖσι μὴ ἀποδεκομένοισι... γνώμην ἀποδέξασθαι, ὡς χρεῶν Ἡρόδ. 6. 43· συγγ. παρὰ Πλάτ., δοῦναι τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον Πολ. 531E, πρὸς Πρωτ. 329B, Συμπ. 194D, κτλ.: τι παρὰ τινος ὁ αὐτ. Τιμ. 29E· τὸ πρόσωπον παρ' οὗ δέχεται τις εἰδήσιν τινα μετὰ γενικῆς, ἀπ. τι τινος Θουκ. 1. 44., 7. 48, Πλάτ. Φίλ. 54A, κτλ.: ἀλλὰ παραλειπομένης τῆς αἰτίας. ἡ γενικὴ τοῦ προσώπου συνάπτεται ἀμέσως μετὰ τοῦ ῥήματος, τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχῆν, ἀπ. τινος λέγοντος, δέχομαι ἢ παραδέχομαι τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα, ὅ ε. πιστεύω εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ ἢ συμφωνῶ μετ' αὐτοῦ, Πλάτ. Φαῖδων 92A, Ε' μὴ ἀποδέχεσθε τοῦτου φενακίζοντος ἠμᾶς Δημ. 1292. 9· ἀπ. μαθητοῦ πῖθανολογοῦντος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 34, πρὸς Ρητ. 2. 21. 15· ὡσαύτως ἄνευ μετοχῆς, οὐκ ἀποδέχομαι ἑαυτοῦ ὡς, .. ἡ τὸ ἐν... δὴ ὄντων, δὲν δύναμαι νὰ πείσω ἑμαυτὸν, δὲν δύναμαι νὰ παραδεθῶ ὅτι, κτλ., Πλάτ. Φαῖδ. 96E, πρὸς Εὐθύφρ. 9E, Πολ. 329E:— ἀπολ., παραδέχομαι ἢ κρίνω λόγον βῆθέντα, ὡς γὰρ ἂν ἠμεῖς ἀποδέξησθε καὶ πρὸς ἕκαστον ἐχθρ' εὐνοίας, οὕτως ὁ λέγων ἔδοξε φρονεῖν Δημ. 318. 11, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 11· οὕτως, ἀπ. ἐάν... Πλάτ. Πολ. 335D, 525D. 6) καταλαμβάνω ἢ ἐννοῶ τι, καὶ πᾶν ὀρθῶς ἀποδέχῃ Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 15· πρὸς Κύρ. 8. 7, 10· ἰκανώτατα Πλάτ. Πολ. 511D· τοιαῦτα δυσχερῶς πως ἀποδέχομαι ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 6A· ὑπόπτως Θουκ.

6. 93:—Ἐντεῦθεν ὡσαύτως γενικὴ τοῦ προσώπου δύναται νὰ προστεθῇ ὑπονοουμένης τῆς αἰτίας. πράγματος, οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχόμεθα, ἄς ἐνοήσομεν αὐτὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον (ἐν σχέσει πρὸς τὰ προηγούμενα), Πλάτ. Πολ. 340C· ἂν ἄρα τις ψέξη τι, μὴ χαλεπῶς ἀλλὰ πράως ἀποδεχόμεθα ἀλλήλων, ἄς συνεννοώμεθα πρῶς ἀλλήλους, ὁ αὐτ. Νόμ. 654C.

II. λαμβάνω ὅπλα, ἀναχτῶμαι, Ἡρόδ. 4. 33, Δημ. 842. 13· ἀντιθέτως τῷ ἀποδιδόναι, Θουκ. 5. 26, πρὸς ἀποδοχῆ I. III. δέχομαι.

θέτω ἑμαυτὸν ἐναντίον τινός καὶ δέχομαι: τὴν ὀρμὴν αὐτοῦ. ἵνα τὸ πολὺ τῆς τοῦ βεβήματος βίας ἀποδεχομένων τῶν λέμβων ἀσφαλεστοῦ γίγνεται τοῖς μονοξύλοισι ἢ παρακομιδῇ Πολύδ. 3. 43, 3., 5. 51, 1,— ἀλλ' ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ τὸ ὑποδέχομαι εἶναι καταλληλότερον.

ἀποδέω: μέλλ. -δήσω, δένω καλῶς, δένω τὸν θυγαλὸν (πρὸς ἀπόδεσις), ἀπέδει κατὰ μέσην τὴν γαστέρα Πλάτ. Συμπ. 190E:—Παθ., ἐν δερματῶν σμικρῷ ἀποδέδεται ὅσον γε στατήρος τὸ μέγεθος μάλιστα ὁ αὐτ. Ἐρυξ. 400A.

ἀποδέω: μέλλ. -δέησω, ἐπὶ ἀρῆμῶν, εἶμαι ἐλάσσων ἢ ὀλιώτερος κατὰ τὸς τοῦ αἰθιμῶς, τριακοσίων ἀποδέοντα μύρια, δηλ. 10,000 πλὴν 300 (= 9,700), Θουκ. 2. 13, πρὸς 4. 38, κτλ.: καθόλου, τοσοῦτον ἀποδέω τινός, τόσον μακρὰν εἶμαι ἀπὸ τοῦ ... Πλάτ. Ἄξ. 366B, 372B, πρὸς Πλουτ. 2. 1088C· ἀπαρεμφ., ὀλίγον ἀποδεῖν εἶναι, ὀλίγον ἐλλείπει ἵνα εἶναι, αὐτόθι: 978E: ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερός τινος, καὶ ποιοῦσιν ἄματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφροῦς ἀποδέοντα Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συνόντα 36· πλήθει οὐ πολὺ ἀποδέοντες ἀλλήλων, μὴ διαφέροντες πολὺ κατὰ τὸν ἀριμῶν, Διον. Ἄλ. 3. 52. 2) ἀπρῶσωπ., ἀποδεῖ, ἐλλείπει, εἶναι χρεῖα, τινός Πλάτ. Ἄξ. 364D, Κύριλλ.

ἀποδηλώω, καθιστῶ ὄχλον, φανερόν, Αἰσχλ. Ἀποστ. 305, Ἰππ. 544. 52, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 10. 3, 4:—Παθ., Σπράβ. 120. II. ἀμετάδ., γίνομαι κατάδηλος, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 59.

ἀποδημαγωγέω: μέλλ. -ήσω, ἐπὶ δημαγωγῶν, διὰ ῥητορικῆς καὶ σοφισμάτων ἐξαπατῶ ἢ ἀποπλανῶ τινα, τῆς ἀληθείας Κλήμ. Ἄλ. 429, 42.

ἀποδημέω, Δωρ. -δᾶμέω: μέλλ. -ήσω: πρkm. ἀπεδημηκα Ἐρμικτ. ἐν «Φορμοφόροις» 8 (ἐνθα ἴδε Meineke). Εἶμαι μακρὰν τοῦ δήμου, μακρὰν τῆς πατρίδος μου, τῆς οἰκίας μου, εἶμαι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, εἰς τὰ ξένα, «ταξειδεύω», Ἡρόδ. 1. 29., 4. 1, 152, Ἀριστοφ. Νεφ. 371, κτλ.: εὐρίσκομαι εἰς ἐκστρατεῖαν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι πάσαισιν ὑμῖν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνὴρ ὁ αὐτ. Λυσ. 101· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπιδημεῖν, εἴτ' ἐπιδημῶν... εἴτε καὶ ἀποδημῶν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 69· μεταφ. ἀπουσιάζω, δὲν εἶμαι παρῶν, Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεί, «ἡ δὲ μούσα οὐκ ἐστὶν ἀπόδημος ἀπὸ τῶν τρόπων καὶ τῶν ἡθῶν αὐτῶν· οἷον οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 10. 57· ὁ νοῦς παρῶν ἀποδημῇ Ἀριστοφ. Ἰππ. 1120:— ἐνίοτε μετὰ γεν., ἀποδημεῖν οἰκίαν Πλάτ. Νόμ. 954B· ὡσαύτως, ἀπὸ τῆς ἐσωτῶν Ἡρόδ. 9. 117· ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Κρίτων 53A· οὐκ ἔξοστιν ἀποδημεῖν τὸς Λακεδαιμονίους Ἀριστ. Ἀποστ. 500. 2) ἀπέρχομαι εἰς τὴν ἀλλοδαπίαν, παρὰ τινα, πρὸς ἐπίσκεψιν τινος, Ἡρόδ. 3. 124· ἀπέρχομαι εἰς τόπον τινα πρὸς τινα σκοπὸν, τὴν κατὰ τοὺς Αἰακίδας ἀποδημιήσασαν [τρίτη] ἐς Αἴγιναν ὁ αὐτ. 8. 84· οὕτως, ἀποδ. ἐπὶ δειπνῶν εἰς Θετταλίαν Πλάτ. Κρίτων 53E· ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον ὁ αὐτ. Ἀπολ. 40E· ἐπὶ ἐμπορίαν Λυκούργ. 155. 10· κατ' ἐμπορίαν αὐτόθι 21· πρὸς τὰ ἱερά Ξεν. Ἐλ. 4. 7, 3· ποῖ γῆς ἀποδημῆεις; Ἀριστοφ. Βύαρ. 48· οὐδαμῖσε ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 579B· ἐκέτισε ὁ αὐτ. Φαῖδων 61E.

ἀποδημητής, οὗ, ὁ, ὁ ἀποδημῶν, ὁ ζῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὁ μὴ ἐνδημῶν, ὁ ταξειδεύων, καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους Θουκ. 1. 70, πρὸς Πολύδ. Θ', 9.

ἀποδημητικῶς, ἡ, ὄν. ἀγαπῶν τὰς ἀποδημίας, τὰ ταξείδια, Δικαιάρχ. 1. 9· εἰ δὲ μὴ ἀποδημητικὰ ποιησθαι τὰς παραστάσεις αὐτῶν, εἰ δὲ μὴ νὰ ἐξοστρακίζονται εἰς ξένην χώραν, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 12· μεταφ., διαβατικῶς, ὅ ε. θνητῶς, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 4· πρὸς αὐτόθι 60 καὶ 105.

ἀποδημία, Ἰων. -ἐη, ἡ, τὸ ἀποδημεῖν, τὸ εἶναι τινα μακρὰν τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος, εἰς τὰ ξένα, ἀπ. ἐξ οἴκου Ἡρόδ. 6. 130, πρὸς Λυσ. 97. 17· ἀπ. ποιεῖν Πλάτ. Κρίτων 52B· ἔξω τῆς χώρας ὁ αὐτ. Νόμ. 949E· ἀπ. ἐξ ἄλλας χώρας αὐτόθι 950A, πρὸς Ἀνδοκ. 33. 7· περὶ τῆς ἀπ. τῆς ἐκεῖ, περὶ τοῦ βίον μου ἐν τῇ ξένῃ ἐκείνῃ χωρῇ, ὅ ε. πέρα τοῦ τάφου, Πλάτ. Φαῖδων 61E (ἐνθα προηγείται ἀποδημεῖν ἐκέτισε)· πρὸς 67B, Ἀπολ. 41A· ἐξ ἀποδημίας τινός προσεῖν, ἐκ ταξειδίου τινός, Ξεν. Κύρ. 3. 1. 7.

ἀπόδημος, Δωρ. -δᾶμος, ὄν, ὁ ἀποδημῶν, ὁ ζῶν ἢ ταξειδεύων ἐν ξένῃ χωρῇ, Πινδ. Π. 4. 8., Πλουτ. 2. 799F, κτλ.: ἀπ. ἐπέρχομαι, ἐκ τῆς ξένης, Συλλ. Ἐπιγρ. 3344A:— ἦτον Ἀττ. τοῦ ἐκδημος, «ἐκδημος, Ἀττικῶς· ἀπόδημος, Ἑλληνικῶς» Μοῖρ. 143.

ἀποδία, ἡ, (πούς) ἡ ἑλλειψὶς ποδῶν, τὸ μὴ ἔχειν πόδας, Ἀριστ. π. Ζ. μορ. 1. 3. 1., 4. 1. 1. 1.

ἀποδιαιρέω, ἀποχωρίζω, «διαλέγω», χωρίζω ἀπὸ τινος, ἐγγέλλω λαοὺς ἰχθύων Εὐστ. 1221. 36:— παθ., Κλήμ. Ἄλ. 925.

ἀποδιδάτω (ἴδε διαιτάω), ἀποφαίνομαι ὡς διαιτητῆς ὑπέρ τινος, ἀπόλω, ἀθώων αὐτόν, ἀντίθετον τῷ καταδικαίω (ἰδε) ἕως τὴν δίκαιαν αὐτῷ ἀποδιδάτωσιν Δημ. 544. 24, πρὸλ. 545. 26· ἐντεῦθεν ἀπ. τινός (ἐνν. τὴν δίκην), ἀπορασίω περὶ τινος, ὁ αὐτ. 1013. 14· τὰ ἀποδιδαιθῆντά μου λύσας 1021. 12.— Πρὸλ. ἀπολογέομαι ἐν τέλ.

ἀποδιδάκειμαι, παθ., εἶμαι διατεθειμένος ἐναντίον τινός, δέν μοι ἀρέσκει, βδελύσσομαι τι, ἀποδιάκειμαι τοῖς μύροις Κλήμ. Ἄλ. 208.

ἀποδιδαλαμβάνομαι, παθ., διαιροῦμαι, ἀποχωρίζομαι, Ὀργιέν. 2. 60B.

ἀποδιδάληπτος, η, ον, ὁ κεχωρισμένος, δυνάμενος νὰ χωρισθῆ, Σμπλίκ. εἰς Ἄριστ. Κατηγ. σ. 69, 32.

ἀποδιδάλλω, ἐξελέγω, ἐλεγχον ποιοῦμαι τινος, ἀνατρέπω ἐντελῶς, Ἀποσπ. Πρακλειωτ. σ. 272 Scott.

ἀποδιδατέλλω, διαίρω, διαχωρίζω, Ἐβδ. (Ἰησ. α' 6, διαφ. γραφ.)· — Παθητικ., ἀποχωρίζομαι, ἀπαγορεύομαι, αὐτοῖσι (Μακκ. Β' 5, 5).

ἀποδιδατερίζω, ἀποχωρίζω διὰ τειχίσματος, Φωτ. Βιβλ. 285. 28.

ἀποδιδατριβῶ [ῖ], κατατριβῶ, καταναλίσκω, ἀπ. τὸν χρόνον Αἰσχύλ. 34. 29· μετ' αἰτ. προσώπ., Δίων Κ. 44. 19· — Παθ., Δίων Κ. 54. 17.

ἀποδιδάσκω, τὸ ἐναντίον τοῦ διδάσκω, «ξεδιδάσκω», Λατ. dedoceo, Ἰππ. περὶ Ἄμυ. 750.

ἀποδιδρασκίνδα (ἐνν. παιδιὰ), ἡ, εἶδος παιδιᾶς (ὁ νῦν ὀνομαζόμενος «κρυφό»), ἐν ἧ «ὁ μὲν ἐν μέσῳ καταμύον κἀθηται, ἡ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τίς λαμβάνει, οἱ δὲ ἀποδιδράσκουσι, διανασάντος δὲ ἐπὶ τὴν ἐξερεύνησιν, ἔργον ἐπὶν ἑκάστῳ εἰς τὸν τόπον ἐκείνου φθάσαι Πουλύδ. Θ' 117.

ἀποδιδράσκω, Ἰων. ἀποδιδρήσκω: μέλλ. -δράσκομαι, Ἰων. -δρῆσομαι (ἀποδράσκω μόνον παρ' Ἐκκλ.): ἀπ. ἀπέδραν, Ἰων. -ἐδρην, εὐκτ. ἀποδραῖν Θεογν. 927, προστακτ. ἀπόδραθι, ἀπαρέμφ. ἀποδράναι, Ἰων. -δρῆναι, μετοχ. ἀποδράς· — ὁ μόνος τύπος ὁ εὐρισκόμενος παρ' Ὀμ.: οἱ ἄλλοι χρόνοι παρ' Ἡροδ., κλ.

Ἀποδιδράσκω, φεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω ἀπὸ τινος, ἰδίως λάθρα, Ὀμ. (σὺδαμοῦ ἐν Ἰλ.), ἐκ νηός ἀποδράς Ὀδ. II. 65· νηός ἀπ. Ρ. 516· ἀπ. ἐκ τῆς Σάμου Ἡρόδ. 3. 148· ἐκ Σάμου Δ. 43· ἐπὶ θάλασσαν 6. 2· ἀποδράσα φηγοτ Ἄνδοκ. 16. 28· πρὸλ. 31. 18, Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 196, Πλάτ. Θεαιτ. 203D· δραπετεύω εἰς μέρος ἄγνωστον, ἀπολελοῖσασιν ἡμᾶς Ξενίας καὶ Πασιών ἄλλ... οὕτως ἀποδεδράσκειν: οἶδα γὰρ ὅτι οἴχονται οὐτε ἀποπεφεύγασιν· ἔγω γὰρ τριήρεις ὥστε ἔλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον Ξεν. Ἄν. 1. 4, 8 («ἀποδράναι καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει· ἀποδράναι γὰρ τὸ ἀναγορεύσαι τινα μὴ εὐθελον εἶναι ὅπου ἐστί· ἀποφεύγειν δὲ τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι» Ἀμ. μώνιος)· οὕτως, οἱ ἀποδράντες Ἐπιγρ. Ἄττ. ἐν Ussing. σ. 58· ἐπὶ στρατιωτῶν, λείπω τὴν τάξιν, λιποτακτῶ, Ξεν. Ἄν. 5. 6, 34· ἀποδιδράσκοντα μὴ δύνασθαι ἀποδράναι, ἐνῶ ἐπιχειρεῖ νὰ ἐκφύγῃ νὰ μὴ δύνηται νὰ τὸ κατορθώσῃ, Πλάτ. Πρωτ. 317B· πρὸλ. 310C.

2) μετ' αἰτ., ἀπορεύω τινά, ὅτε ἀπεδιδρῆσκον (κί θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ) τοὺς Αἰγύπτου παῖδας Ἡρόδ. 2. 182, Ἄριστοφ. Εὐρ. 234, κτλ.· ἀπέδρασαν αὐτὸν Θουκ. 1. 128· τὸν νόμον Ἄριστ. Πολιτικ. 2. 9, 24· οὐκ ἀπέδρα τὴν στρατείαν Δημ. 567 ἐν τέλ.· οὕτως, ὅτε... τὸ σὸν ἔμμι' ἀπέδραν (ποιητ. ἀντὶ ἀπέδρασαν) Σοφ. Ἀ' 167· — σπάν. παρὰ Τραγ.· πρὸλ. ἐκδιδράσκω.

ἀποδιδύσκω, = ἀποδύω, μετ' αἰτ. προσ., Ἄρτεμ. 2. 74: — Μέσ., Παρθέν. 15.

ἀποδιδύωμι [ῖ]: μέλλ. -δύσω: — παραδίω ἢ εἶδω ὀπίσω, ἐπιστρέφω τινί τι Ὀμ. καὶ Ἄττ.: κυρίως, ἀναποδίω, ἀποτίω τοῖς ὀφειλόμενοι, ὡς π. γ. χρέη, ποινάς, τιμὴν, ὑποταγὴν, κτλ., θρέπτρα φίλοις Ἰλ. Δ. 478· παρέχω ἱκανοποιήσιν, πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμάλγεια λῶδῃν [ἐν τμήσει] Ἰλ. I. 387· ἀπ. ἀμοιβὴν τινι Θεογν. 1263· ἀπ. τὴν ἑμοίην τινι Ἡρόδ. 4. 119· ἀλλὰ τὸ μέρος ἀπέδωκεν, ἀπέδωκε τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν Εἰμακρίαν, Πινδ. Ν. 7. 64· τὸ χρέος Ἡρόδ. 2. 136· τὸν ναυλόν Ἄριστοφ. Βάτρ. 270· τὴν ζήμιαν, τὴν καταδίκην Θουκ. 3. 70. 1. 5. 50· εὐχάς Ἐν. Ἄπομ. 2. 2, 10· ἀπ. ὀπίσω ἐς Ἡρακλείδα τὴν ἀρχὴν Ἡρ. 1. 13, κτλ. — περὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς πρώτης καὶ κυρίας ταύτης σημασίας τῆς λέξεως ἐν Ἀθήναις, εἰλεθε ὀλέκληρον τὸν λόγον τοῦ Δημοσθ. περὶ Ἀλονήσου, πρὸλ. Αἰσχίν. 65. 30· οὕτως, ἀπ. χάριτας Λυσ. 189. 9· πρὸλ. Θουκ. 3. 63· ἀπ. τὴν ἐς χάριν, ἐς ὀφείλημα ὁ αὐτ. 2. 40· ἀπ. χάριν Ἰσοκρ. 131B· [τὴν πόλιν] ἀπ. τοῖς ἐπιγιγνομένοις οἴαντες παρὰ τὸν πατέρων παρελάβομεν Ξεν. Ἐλλ. 7. 1, 30: — παθ., ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθεῖ Ὀδ. Β. 78· ἀπ. μισθός, χάριτες Ἄριστοφ. Ἰππ. 1066, Θουκ. 3. 63.

2) ὀρίζω, τάττω, ἀπονέμω, ταῖς γυναῖξι μουσικῶν Πλάτ. Πολ. 456B· τὸ δικαίον Ἄριστ. Ρητ. 1. 1, 7· τὸ πρὸς ἀλήθην ἔπλον ἀπ. ἡ φύσις ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 10, 6, κτλ.

6) ἀναφέρω τι εἰς τινα ὡς ἀνήκον εἰς τὸ ἔργον ἢ ὑποῦργμα αὐτοῦ, εἰς τοὺς κριτάς τὴν κρίσιν Πλάτ. Νόμ. 765B·

ἀπ. εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν, ἀναφέρω τὴν ὑπόθεσιν εἰς..., Ἰσοκρ. 372B· πρὸλ. Λυσ. 164. 7, κτλ.

3) ἀνταποδίω, παρέχω, ἐπὶ καλλιεργουμένης γῆς, ἐπὶ δικησία μὲν τὸ παράπαν ἀποδίω, ἀποδίω: καρπὸν δικαιοσύνης περισσότερον, Ἡρόδ. 1. 193· ἀπέδωχ' ἕσας ἀν κατέβαλε (ἐνν. κριθάς) Μένανδ. ἐν «Γεωργῶ» 4: — ἐντεῦθεν ἴσως μεταφ., τὸ ἔργον ἀπ. Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 2· ἀπ. δάκρυ Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 489.

4) παραχωρῶ, ἐπιτρέπω, μετ' ἀπαρεμ., ἀφίνω, ἐπιτρέπω τινὰ νὰ πράξῃ τι, ἀπ. τισι αὐτονομοῖσθαι Θουκ. 1. 144, πρὸλ. 3. 36· εἰ δὲ τοῖς μὲν... ἐπιτάττειν ἀποδώσετε Δημ. 27. 1· ἀπ. κολάζειν ὁ αὐτ. 638. 6, πρὸλ. Λυσ. 94. 36· ἀπ. τινι ζητεῖν Ἄριστ. Πολιτικ. 8. 7, 2, πρὸλ. Παιητ. 15. 10· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπ. ἀπολογίαν τινί, παρέχω εἰς τινα ἄδειαν νὰ ἀπολογηθῆ, Ἄνδοκ. 29. 16· οὕτως, ὁ λόγος ἀπεδόθη αὐτοῖς, τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου ἐδόθη, ἐπιτρέπη εἰς αὐτούς, Αἰσχίν. 61. 16.

5) μετ' ἐπιθ. ὡς τὸ ἀποδείκνυμι, καθιστῶ τὴν τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ἀπ. τὴν τέρψιν βεβαιότεραν Ἰσοκρ. 12B· τέλειον ἀπ. τὸ τέκνον Ἄριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 1, 23· δεῖ τὰς ἐνεργείας ποιάς ἀποδιδόνα ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 2. 1, 8.

6) ὡς τὸ ἀποδείκνυμι, ὡσαύτως, ἐπιδεικνύω, φανερώω, τὴν ὑπάρχουσαν ἀρετὴν Ἄνδοκ. 14. 39· ἀπ. τὴν ἰδίαν μορφήν, ἐκφράζω αὐτήν, ἐξηγοῦμαι αὐτήν, Ἄριστ. Παιητ. 15. 11.

6) παραδίω εἰς τινα, ἢ χαρίζω (ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα σημαίνει πωλῶ) ὡς δούλον, ἀποδῶσιν τινί πέτρους μοχλεῦσιν, κτλ., Εὐρ. Κύκλ. 239· ἀπ. μιᾶρον τῷ χρόνῳ φῆναι Ἀντιφῶν 129. 14.

7) ἀπ. ἐπιστολήν, παραδίω ἐπιστολήν, Θουκ. 7. 70· πρὸλ. Εὐρ. I. Τ. 745.

8) ἀπ. τὸν ἀγῶνα, φέρω αὐτὸν εἰς πέρας, τὸν τελειώνω, Λυκούργ. 169. 8.

9) λόγον ἀπ. δίω λογαριασμοῦ, Λατ. rationes referre, Δημ. 828. 20· διηγούμαι, ἐξηγοῦμαι τι, Εὐρ. Ὀρ. 151: — Παθ., μαρτυρεῖται ἀπ. Δημ. 273. 12.

10) ἀπ. ὄρκον, ἴδε ἐν λ. ὄρκος.

11) κάμνω, παρέχω, τὰς κρίσεις Ἄριστ. Ρητ. 1. 2, 5· ἀπ. τί ἐστὶ τι, ὄριζω, ὁ αὐτ. Κατηγ. 5. 9, πρὸλ. 1. 2, κέξ, κ. ἀλλ.· Μεταφ. 6. 16, 6, κ. ἀλλ.· ἐπομίνεως τούτοις ἀπ. τὴν ψυχὴν ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 1. 2, 14, πρὸλ. Φυσ. 2. 3, 3, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, μεταχειρίζομαι ὡς ὄρον, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 1. 1, 16, κ. ἀλλ.: — ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω, μίαν λέξιν δι' ἐτέρας, ἀπ. τὴν κοτύλην ἄλειον Ἀθήν. 479C.

12) προσαρτῶ, προσθέτω, ἐξαρτῶ, τί τινι ἢ εἰς τι Ἡρών. Ἀύτομ. 266. 17, 249. 1.

13) ἀπ. τί τινος, βεβαιῶ, καταφάσκω τι περὶ τινος, Ἄριστ. Τοπ. 5. 1, 3.

II. ἀμετάδ., αὐξάνομαι παραπλησίως τῷ ἐπιδιδώμι III. ἦν ἡ χώρα... κατὰ λόγον ἐπιδιδῶ ἐς ὕψος καὶ τὸ ἔμιοιον ἀποδίω ἐς αὐξήσιν (δηλ. κατὰ μήκος καὶ πλάτος) Ἡρόδ. 2. 13· ἀλλ' ὁ Blakesley ὑπολαμβάνει τὸ ῥῆμα ὡς ἀντιθέμενον τῷ ἐπιδιδῶ καὶ ἐρμηνεύει: ἐὰν ἡ χώρα αὕτη ἐξακολουθῇ οὕτως νὰ αὐξάνηται εἰς ὕψος καὶ κατ' ἀναλογίαν ἐκτίπη κατὰ τὸν πλοκαρπίαν, κτλ.

2) ἐπαναλαμβάνομαι, ἐπανέρχομαι, Ἄριστ. περὶ Ζ. Γεν. 1. 18, 2, Ἰστ. Ζ. 7. 6, 6.

3) ἐν τῇ Ρήτορ. καὶ γραμμ. ἀποτελῶ ἀπόδοσιν, Ἄριστ. Ρητ. 3. 11, 13, Διον. Ἄλ. περὶ Δημ. 9, κτλ.· πρὸλ. ἀπόδοσις II. 2· οὐκ ἀποδίδωσι τὸ ἐπεῖ, δὲν ἔχει ἀπόδοσιν, Σχολ. εἰς Ὀδ. Γ. 103.

6) συντάσσομαι μετὰ τινος, ἀναφέρωμαι εἰς τι, πρὸς τι Σχολ. εἰς Ἄριστοφ. Πλ. 538.

4) ἀπέδωκε (ἐνν. τὴν ψυχὴν), ἀπέθανε, Σουλ. Ἐπιγρ. 9591.

III. Μέσ., δίω τι ἐκαστίως, πωλῶ, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1. 70, κτλ., ἀπ. τι ἐς Ἑλλάδα, φέρω τι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκεῖ τὸ πωλῶ, ὁ αὐτ. 2. 56, πρ. Ἄριστοφ. Ὀρν. 585, κτλ., μετὰ γεν. τοῦ τιμῆματος, ὁ αὐτ. Ἄχ. 830, Εἰρ. 1237· οὐκ ἀν ἀπέδομην πολλοὺς τὰς ἐλπίδας Πλάτ. Φαιδ. 98B· ἀπ. τῆς ἀξίας, τοῦ εὐρίσκοντος, πωλῶ τὴν εἰς τὴν ἀξίαν του, ὅ, τι ἤμπορεῖ νὰ «πίσῃ», Αἰσχίν. 13. 40, 41, πρὸλ. Ξεν. Ἄπομ. 2. 5, 5 (ἐνθα τὸ μὲν ἀποδίδοσθαι κεῖται ἐπὶ τῆς πραγματικῆς πωλήσεως, τὸ δὲ πωλεῖν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ προσφέρειν τι πρὸς πώλησιν ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρὸλ. Θεοφρ. Χαρ. 15. 1)· διδοῦσι δὲ [τὰς νεάς] πενταδράχμια ἀποδόμενοι Ἡρόδ. 6. 89· ἀπ. εἰσαγγελίαν, πωλῶ, ὁ ε. δέχομαι δῶρα ὅπως ἐγκαταλίπω τὴν καταγγελίαν, Δημ. 784. 16· οὕτως, οἱ δραχμῆς ἀν ἀποδόμενοι τὴν πόλιν Ξεν. Ἐλλ. 2. 3, 48: ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ μισθῶ, ἀπομισθῶ, τοὺς δημοσίους φόρους, Δημ. 475. 5, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνένοματι: — Ὁ Θουκ. ἐν 6. 62 ἔχει τὸ ἐνεργ. ἀπέδωσαν, ἔπερ ὁ Βεκκ. καὶ Δινδ. διορθοῦσιν ἀπέδοντο, πρὸλ. 7. 87· τὸ ἐνεργ. ὁμοῦς κεῖται ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας ἐν Νικήτ. χρόν. 280C· Ἡ διαφορά εἶναι λίαν φανερὰ ἐν Ἄνδοκ. 13. 16, πάντα ἀποδόμενος, τὰ ἡμίσεια ἀπόδωσά τῳ ἀποκτείναντι, πρὸλ. Βεκκίηρον προοίμ. εἰς Θουκ. ἐν τέλ.

ἀποδιδηθῶ, διηθῶ, στραγγίζω, «σουρώνω», Γεωπ. 9. 20.

ἀποδιστήμι: μέλλ. -στήσω, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ ἄλλου, ἀφίστημι, ἐμειδῆσαντα καὶ διαγαγόντα τὴν προδοσκίδα τῶν κριθῶν ἀποδιστήσῃ καὶ διαχωρίσαι τὸ μέρος Πλούτ. 2. 983D: — Μέσ., ἀποχωρίζω ἑμαυτὸν, ἐκφεύγω, ἐκρέω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν, Εὐστ. Πονημ. 196. 75.

ἀποδικάζω, ἀθώωνω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καταδικάζω, Ἀντιφῶν 147. 5, Ἄριστ. Πολιτικ. 2. 8, 15· ἀπ. δίκην Κριτίας παρὰ Πουλύδ. Η' 25.

ἀποδικεῖν, ἀπαρέμ. τοῦ ἀπέδικον. ποιητ. ἀο. ἄνευ ἐνεστώ-

τος εὐχρήστου, = ἀπορρίπτω, Εὐρ. Ήρ. Μαιν. 1204, καταρρίπτω, Δι-
σχόλ. Ἀγ. 1410.

ἀποδικέω, (δική) ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν ἐν δικαστηρίῳ, ἀπολο-
γοῦμαι, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 21, Ἀντιφάνης ἐν Ἀδῆλ. 88 (Α. Β. 427, 9):
— δίκη ἀπόδικος ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1838b, μετ' ἀμφίβολου
σημασίας.

ἀποδίκητής, οὖ, ὁ, ὑπέρτης τοῖς ἄρχεισι προσεδρεύων, Γλωσσ.
ἀποδίνεω, ἀπαλοῶ, ἀλωνίζω σῖτον (ἴδε τὴν λέξιν ἀνός III.),
Ἡρόδ. 2. 14, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 102.

ἀποδοίμαι, ἀποθ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀποδιδέω, ἀφ' ἑνὸς Ἄρφα.
μάχης ἐξ ἀποδοίμαι (μετὰ ἄ ἐν ἄρσει) Ἰλ. Ε. 763.

ἀποδιοπομπέομαι: μέλλ. -ήσομαι, ἀποθ. (τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ
ἐν Εὐστ. Πονημάτ. 262. 41) (ἀπό, Διός, πομπή): — ἀποτρέπω ἐπι-
κείμενα κατὰ δι' Ἰλαστῆριον θυσίαν εἰς τὸν Δία, ἀποτρέπομαι διὰ
τοῦ ἀποτροπαίου Διός, Πλάσκου: — ἐντεῦθεν καθόλου, δι' ἄρῶν ἀπο-
διδέω, ἀποτρέπω, ἑξορκίζω, Πλάτ. Κρατ. 396E, Λυσίας 103. 4: —
οὕτω τὸ ῥήμ. ἐπιθ. **ἀποδιοπομπητέον**, πρέπει τις νὰ ἀπορρίψῃ
μετὰ βδελυγμοῦ καὶ ἀποστροφῆς, Πλούτ. 2. 73D (ἐνθά ἴδε Οὐύττεμ-
θάχ.), Φίλων 1. 239. 2) ἐν γένει, ἀφίνω κατὰ μέρος, παροτρύ-
νομαι, ὁ δ' οὐ σφόδρα φροντισᾷ καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιο-
πομπησάμενος, ἀλλ' ὑμῆτις γε, ἔφη, κτλ., Ἀθην. 401B.

II καθήρασθαι καὶ ἀποδιοπομπήσασθαι τὸν οἶκον, ἀπαλλά-
ξαι αὐτὸν πάσης λύμης καὶ παντὸς μιάσματος, Πλάτ. Νόμ. 877E,
πρόλ. Ρουγκ. Τιμίαν.

ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, ἡ προσφορά ἐξίλαστικῆς θυσίας,
Πλάτ. Νόμ. 854B, Ἄρρ. Ἐπικτ. 2. 18, 20.

ἀποδιορίζω: μέλλ. -ίσω, ἀποχωρίζω, ἀποχωρίζω εἰς μέρος, προσ-
διορίζω, Ἄριστ. Πολ. 4. 4, 13: ἀπόλ., ἀποχωρίζω, οὗτοι εἰσιν οἱ
ἀποδιορίζοντες, οἱ ἀποχωρίζοντες (ἑαυτούς), Ἐπιστολ. Ἰουδ. 19: —
Ἐντεῦθεν ῥήμ. ἐπιθ. -ιστέον, πρέπει τις νὰ ἀποχωρίσῃ, ἔτερον
ἔτερον Βυζ.: καὶ -ισμοίς, ἀποχωρισμός, Ἐρμείας ἐν Πλάτ.

ἀποδιπλόομαι, παθ., «ξεδιπλώνομαι», ἀνοίγομαι, ἐπὶ τραπέζων,
«ἀποδιπλωμένας καὶ οὕτω τεινομένας» Εὐστ. 1661. 60.

ἀποδῖς, ἐπίρρ., δις, Ἄπολλ. περὶ Συντάξ. 339.

ἀποδισκεύω, ῥίπτω ὅς τισιν, «ἀνοητίζει τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ
τῶν πολεμίων στρατόπεδον, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἀποδισκεύσας»
Δαμασκ. ἐν Φωτ. βιβλ. σ. 352. 11, Εὐστ. Πονημάτ. 236. 49: —
Παθ., Εὐστ. 1591. 31.

ἀποδιυλίξω, διυλίξω, διηθέω, καθυρίζω, Κύριλλ. Ἰερουσ., Ἰγνάτ.
(παρὰ τῷ τελευταίῳ ὑπάρχει ὡς διάφ. γραφὴ τὸ οὐσιαστ. ἀποδιυ-
λισμός, ὁ).

ἀποδιφθερόομαι, παθ., καλύπτομαι, περιβάλλομαι διὰ διφθε-
ρῶν, «τῶν νεῶν τὰ ἱστία, ἐν αἷσι οἱ βασιλεῖς πλέουσιν, φικαίους εἴ-
θισται ἀποδιφθεροῦσθαι δέρμασιν» Ἰω. Λυδ. Περὶ διοσμῆ. 45.

ἀποδιψάω, ἀποβάλλω τὴν δίψαν, οὐκέτι θέλω πίνειν, Εὐστ. 871. 5.

ἀποδιωθέω: μέλλ. -διώσω, ἀποθῶ διὰ τινος, «τοῖς δὲ ἀσθενῆ
τὸν στόμαχον ἔχουσι καὶ μὴ ῥαδίως ἀποδιωθούσι τὴν τροφὴν εἰς τὸ
κύτος τῆς κοιλίας χρῆσιμοι» Ἰκέσιος παρ' Ἀθ. 87, πρόλ. Ἰππ. 669.

ἀποδιωκτέος, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ ἀποδιώξῃ, Ἡρωδιαν.
Ἐπιμεριμ. 165. 2) **ἀποδιωκτέον**, δεῖ ἀποδιώκειν, Διδάκ. 4. 853.

ἀποδιωκτος, ον, ὁ ἀποδιωκθεὶς, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 103.

ἀποδιωκτρια, ἡ, ἡ ἀποδιώκουσα, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 359.

ἀποδιώκω: μέλλ. -διώξομαι, — διώκω, «διώκω», Θουκ. 3.
108. 6. 102: ἀπὸ τινος Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 8, 9: οὐκ ἀποδιώξει
σαυτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας; «δὲν θὰ κρημισθῆς; ἔξω; δὲν θὰ ἔξουμ-
πισθῆς ἀπὸ τοῦ σπίτι;» Ἄριστοφ. Νερ. 1296: τὸ λυποῦν ἀποδιώκει
τοῦ βίου Μένανδ. ἐν Ἰλλοκίῳ 9.

ἀποδιώξις, εως, ἡ, ἔξωσις, ἐκδιώξις, Ἄντυλλ. ἐν Math.
Med. 127.

ἀποδοκεῖν, ἀπρόσωπ. (δοκέω), τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ μή καὶ
ἀπαρ., ἀπέδοξε σφί μὴ τιμωρέειν, ἐφάνη καλὸν εἰς αὐτούς νὰ
μὴ, Ἡρόδ. 1. 152: ἐπεὶ τέ σφί ἀπ. μήτ' ἐπιδιώκειν ὁ αὐτ. 8.
111: ὡσαύτως ἄνευ τοῦ μή, Ξεν. Ἄν. 2. 3, 9: ἐνίστε ἄνευ τοῦ
ἀπαρεμ., ὡς σφί ἀπέδοξε, ὅτε ἀπεράτισαν νὰ μὴ (προχωρήσωσι
περαιτέρω), ὅτε μετέβαλον γνώμην, Ἡρόδ. 1. 172.

ἀποδοκιμάζω: μέλλ. -άσω, ἀπορρίπτω μετὰ γενομένην δοκι-
μασίαν, δηλ. ἐξέτασιν, ἀπορρίπτω ὑποψήσιον δι' ἔλλειψιν τῶν ἀπαι-
τουμένων προσόντων, Ἡρόδ. 6. 130, Λυσ. 130. 33, Ἄρριπτ. ἐν
«Ἰγθύσιον» 3: — Παθ., λαχὼν ἀπεδοκιμάσθη ἄρχων Δείναρχ.
106. 20, πρόλ. Δημ. 779. 4. 2) ἐν γένει, δὲν ἐγκρίνω, ἀπορρί-
πτω ὡς ἀνάξιον ἢ ἀκατάλληλον, πασσόφρουσ ἀνδρῶν Πλάτ.
Θαιτ. 181B: ἵππων Ξεν. Ἰππαρχ. 1. 13: νόμον ὁ αὐτ. Ἄπομν. 4.
4, 14: τὴν [τοῦ αὐλοῦ] χρῆσιν ἐκ τῶν νέων Ἄριστ. Πολιτικ. 8.
6, 10, πρόλ. 15, κ. ἀλλ. [ἢ ὄρνις] ἀπ. τὰ αὐτῆς ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 9.
29, 2: ἀποδοκιμάζει τὴν τοιαύτην διατριβὴν Τιμοκλ. ἐν
Ἄρακοντίῳ 1. 12: τὸ ποιεῖν τι Ξεν. Κύρ. 8. 1, 47: πρόλ. ἀπο-
δοκιμάω.

ἀποδοκιμάσια, ἡ, ἡ ἀπορρίψις μετὰ τὴν δοκιμασίαν, τὴν ἐξε-
τάσιν, Γλωσσ.

ἀποδοκιμαστέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἀποδοκιμάζω, δεῖ ἀποδο-

κιμάζειν, Ξεν. Ἰππ. 3. 8.

II -εος, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ
ἀποδοκιμάσῃ, οὐδὲ κίνησις ἅπανα ἀποδοκιμαστέα Ἄριστ.
Ποιητ. 26. 7, Λουκ. Ἐρμῆτ. 18.

ἀποδοκιμαστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀποδοκιμάζων, ἀπορρίπτων, δὲ-
ναμικ δοκιμαστικὴ ἢ ἀποδοκιμαστικὴ Ἄρρ. Ἐπικτ. 1. 1, 1.

ἀποδοκιμάω = ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω, Ἡρόδ. 1. 199.

ἀποδοκίμιος, ον, ἀδοκίμος, ὁ μὴ ἔχων ἀξίαν τινα, Διοσκ. 1. 77.

ἀποδόμα, τό, δῶρον, προσφορά, ἀτίερωμα, Ἐβδ. (Ἄριθμ. ἡ,
13, κέξ.).

ἀποδόντωσις, εως, ἡ, καθαρισμὸς τῶν ὀδόντων, Πολυδ. Β'.
48, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀποδοντόω, ὅπερ εὐρίται ἐν Γλωσσ.).

ἀποδοξάζω, προσάπτω ἀδοξίαν, αἰμαζώ, ὅστι τὴν δοξάσασαν
αὐτοῦν οὐδὲν ὀέον ἀπεδοξάσαν» Νικήτ. Χων. Χρον. 316A.

ἀποδορά, ἄς, ἡ, ἀφαίρεσις τῆς δορᾶς, τὸ δέρματος, Ἰατρ. ἐν
Matthaei 289.

ἀποδος, Ἰων. ἀντὶ ἀφοδος.

ἀποδοσίμος, ον, ὃν πρέπει τις νὰ ἀποδώσῃ, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 52.

ἀπόδοσις, εως, ἡ, (ἀποδίδωμι), τὸ ἀποδίδοναι, ἡ ἐπιστροφή
πράγματός τινος ὀφειλομένου, τῶν ἵππων Ἡρόδ. 4. 9: τῶν χω-
ρίων Θουκ. 5. 35, Πλάτ. Πολ. 332B: διάφορον τοῦ δόσις, Ἄριστ.
Ἡροδ. 29. 2. 2) ἡ ἀπόσις, ἡ πληρωμὴ, ἡ ἀπ. τοῦ μισθοῦ

Θουκ. 8. 85: φόρου Λουκ. π. Ἄλ. Ἰστ. 1. 36: καθόλου, δόσις,
Πλάτ. Νόμ. 807D.

II ἡ δι' ὀρισμοῦ ἀπόδοσις, Ἄριστ. Καταγ.
7. 11, Τοπ. 1. 5, 1. κ. ἀλλ. 2) ἐν τῇ γραμματ. ἡ ἀπόδοσις,
καὶ διὰ μακροῦ τὰς ἀποδόσεις λαμβάνουσας νοήσεις Διον.
Ἄλ. περὶ Θουκ. 52, κ. ἀλλ.: ἴδε τὸ ῥήμα ἀποδίδωμι II. 3.

III παρὰ Πολυδ. Γ', 124, κτλ. (ἐκ τοῦ μέσου) = πώλησις.

ἀποδοτέον, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποδώσῃ, νὰ δώσῃ ὅπῃ
ὡς ὀφειλόμενον, ὀφείλοντα γὰρ ἀποδοτέον Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 8.
14, 9., 9. 2, 3: πρέπει τις νὰ ἀναφέρῃ, νὰ ἀποδώσῃ, τί τιμὴ Πλάτ.
Πολ. 452A, κτλ. 2) πρέπει τις νὰ περιγράψῃ, νὰ παραστήσῃ,
ὅπως τυγχάνει ὁ θεὸς ὧν. ἀποδοτέον Πλάτ. Πολ. 379A.

II ἀποδοτέος, εἰα, εἰον, ὅστις πρέπει ν' ἀποδοθῇ, αὐτόθι 456B,
Ἄριστ. Τοπ. 6. 4, 8.

ἀποδοτήρ, ἥρος, ὁ, ὁ ἀποδίδων, ὁ ἀποτινών, πληρώων τὴν
ὀφειλὴν αὐτοῦ, Ἐπίχ. 79 Αhr.: — ὡσαύτως ἀποδοτήης, ου, ὁ, ὁ
ἀνταποδοτής.

ἀποδοτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀποδίδων, ὁ ἀπονέμων, ἀπονεμητικός,
τῆς δικαιοσύνης οὕσης τοῦ κατ' ἀξίαν ἀποδοτικῆς ἐκάστῳ

Σέξτ. Ἐμπ. Ἰυρρ. 1, 67. 2) ὁ κατὰλληλος πρὸς ἀπέδοσιν (3),
Ἐεμ. Μ. 763. 8: — Ἐπίρρ. -κῶς Εὐστ. 920. 55.

ἀπόδουλος, ὁ, ἀπελεύθερος, Θεωφάνης σ. 356 κ. ἄλλοι.

ἀποδογεῖον, τό, ἀποθήκη, τὰ ἀποδογεῖα Ἐβδ. (Σειρ. α',
17), ὑδροθήκη, ἀποδογεῖα ὑδάτων αὐτόθι λθ', 22.

ἀποδοχεύς, εως, ὁ, = ἀποδοκτής, Ἐπιγρ. Θουκ. ἐν τῇ Συλλ.
Ἐπιγρ. 3490, Θεμιστ. 192C, Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰ. 16. 6, 2.

ἀποδοχή, ἡ, (ἀποδέχομαι), τὸ δέχεσθαι τι ἐπιστραφόμενον,
παρὰ ἀθῆ, ἀντίθετον τῷ ἀπόδοσις, Θουκ. 4. 81.

II ἀποδοχῆ,
ἐπιδοκιμασία, εὐνοία, συγγ. παρὰ Πολυδ., Διδόκ., κλ.: ἀποδοχῆς
τυγχάνειν παρὰ τινι Πολυδ. 1. 5, 5, κ. ἀλλ.: ἀπ. ἀξιοῦσθαι
ὁ αὐτ. 2. 56, 1: ἐν ἀπ. ἔχειν τινα Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 29, κτλ.

ἀποδοχμός: μέλλ. -ώσω, ἀποκλίνω πρὸς τὸ πλάγιον, ἀποδο-
χμώσας παχύν ἀγένη ἀπλαγιάσας, πλάγιον παραβεβληκῶς τὸν
αὐχένα (Σχόλ.) Ὀδ. I. 372, Ὀρφ. Ἄποστ. 18.

ἀποδοραγμα, τό, μέρος ἀποσπασθῆν, ἀπομερισμός» Ἡσύχ.

ἀποδοράθειν, ἴδε ἐν λέξ. ἀποδορθάω.

ἀποδοραπέτωσ, δραπέτεω, φεύγω ἀπὸ τινος, ἀπεδραπέτευσεν
ζυγὸν τὸν τῆς δουλείας Τζέτζ. ἐν Ὀξ. Ἄνεκδ. 4. 80.

ἀποδράς, ἴδε ἐν λ. ἀποδιδράσκω.

ἀποδράσις, Ἰων. -δρασις, εως, ἡ, (ἀποδιδράσκω) δραπέτευσίς,
φυγὴ, τὴν ἀπ. ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 4. 140: βουλεύειν Λουκ. Νεκρ.
Διάλ. 27. 9. 2) μετὰ γεν., διαφυγὴ ἀπὸ τινος, ἀποφυγὴ τινος,
στρατείας Δημ. 568. 9.

ἀποδρασακίζω, = ἀποδιδράσκω, Βυζ. ἀποδρασκῶ, Ῥήτορες
(Walz) 3. 579.

ἀποδραστος, ον, ὃν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ Γεωργ. Παχυμ.
Ἄνθρ. Παλαιολ. 6. 34, σ. 387B.

ἀποδρεπνίζω, κλαδεύω, κόπτω διὰ δρεπάνου, Σουΐδ. ἐν λέξει
δρεψοθήνα.

ἀποδρέπτομαι, ἀποθ., = τῷ ἐπομ., ὧν μὲν γὰρ σοφίην ἀπο-
δρέπτο Ἄνθ. Π. 10. 18, 3.

ἀποδρέπω: μέλλ. -ψω, ἀποκόπτω, συλλέγω, ἀποδρέπε οἴ-
καδε βότρυς, κόπτε καὶ φέρε αὐτούς εἰς τὴν οἰκίαν, Ἡσ. Ἐργ.
κ. Ἡμ. 608: ἀπ. καρπὸν ἕβας Πινδ. Π. 9. 193, πρόλ. Ο. 1.
20, ὅπως ἐν μέσ. τύπ., μαλθακάς ὄρας ἀπὸ καρπὸν δρέπε-
σαι ὁ αὐτ. Ἄποστ. 87. 8: πρόλ. Ἄνθ. Π. 6. 303, Πλούτ. 2. 79D.

ἀποδρῆναι, Ἰων. ἀντὶ ἀποδρᾶναι: ἴδε τὸ ῥήμα ἀποδιδράσκω.

ἀποδρῆσις, Ἰων. ἀντὶ λ. ἀποδράσις.

ἀποδρομή, ἡ, (δραμεῖν) τὸ ἀποτρέχειν, παρέκκλισις, ἀποκλά-
νησις ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, Κύριλλ. Ἄλ. τ. 2. σ. 493.

ἀπόδρομος, ον, (δραμεῖν) ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὸν δρόμον,

τὸ πρῆξιμον, εἴτε ἐκ γήρατος, εἴτε ἔνεκα μικρῆς ἡλικίας, «τάχα γούν ὁ Ἄλκιμος ἀποδρομον τὸν Ὀδυσσεά ἐνόμισεν, ὡς ἤδη πεπαιυμένον ἀπὸ τῶν δρόμων» Εὐστ. 1592. 55· ἐν Κρήτῃ τοὺς ἐφθόους ἐκάλουν ἀποδρόμους «ἰδία τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν» ὁ αὐτ. 1788. 56.—Καθ' ἑσπέρου. «ἀποδρόμους» ἐλαττούμενοι τῆς δρόμοις· ἡ παλινδρομον· ἢ μετ' ἐπανόδου Ἀκρίσῳ (πρβλ. Σοφ. Ἀποσπάσμ. 75).

ἀποδρῦπτω· μέλλ. -ψω· ἀόρ. α', ἀπέδρῦψα· ἀόρ. β', ἀπέδρῦπον·— ἀποσπῶ τὸ δέρμα, σπαράττω, «ἐξηδέρνω» μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων, «ἵνα μὴ ἐλκόμενον (τὸ σῶμα τοῦ Ἐκτορος) ὑπ' Ἀχαιῶν ἀποσπίετο» (Σχολ.), Ἰλ. Ψ. 187, Ω. 21· μὴ σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', .. ἀποδρῦψασί τε πάντα, «ἀποδείρωσιν» (Σχολ.), Ὀδ. Ρ. 480· σάρκας ἐνύγεσσι Θεόκρ. 25. 267·—Παθ., ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρῦφθεν Ὀδ. Ε. 435· ἔξ οὗ ἐν 426 ὁ Οὐλύππος διαρῥῶναι· ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινοῦς δρῦφθη, ἤθελε γδαρῆθ', (ἀντί· ἐνθ' ἀπὸ ῥινοῦς δε ρ.) ἀποδρῦφθηναὶ χαλάζῃ Ἄνθ. Π. 11. 365·— Μέσ. ἀποζέω ἐκ δυνάμει, γίνομαι ισχνός, ἀμπίθ. ἐν Ἀλκίρ. 3. 51.

ἀποδύνκαμομαι, παθ. χάνω τὰς δυνάμεις μου, οὕτως ἀπεδυναμώθη Ἰω. Διάκ. Ἀλληγ. Ἰσιόδ. Θεογον. 805, σ. 489.

ἀποδύνω, [ῦ] = ἀποδύω, ἐκβάλλω, ἠσθῶς δ' ἀπέδυνε βοεῖν Ὀδ. Χ. 364.

ἀπο-οδύρμιος, ὁ, οδύρμιος, θρῆνος, Γλωσσ.
ἀπ-οδύρομαι, [ῦ]· μέλλ. -οδύρομαι·— ὀρητολογῶ, ὀλοφύρομαι ἐνώπιόν τινος, παρακαλῶ μετὰ οδύρμιων, ἐσελθόντα ἐς τὸ μέγαρον πρὸς τῶγαμάθα ἀποδύρεσθαι Ἠρόδ. 2. 141· τύγας, Δισχὺλ. Πρ. 637· ἐμαυτῆν καὶ γένος τὸ πᾶν Σοφ. Ἰλ. 1122· ἀπολ., Πλάτ. Πολ. 606Α.

ἀπόδῦσις, εως, ἡ, (ἀποδύομαι), τὸ ἀποδύεσθαι, Πλούτ. 2. 751F.
ἀποδυσπετεῖω, ἀρίσταμαι, ἀπέχομαι τινος ἔνεκα· ἐλλείψωμαι ὑπομονῆς, Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 4· περὶ τι Πλούτ. 2. 502E· πρὸς τι Λουκ. Ρητ. διδ. 3.

ἀποδυσπέτησις, εως, ἡ, ἀποθάρρυνσις, ἀπελπισμός, Εὐστ. Πονηκ. 126. 46·— ὠσαύτως, -πέτημα, τὸ, Σχολ. εἰς Λουκ. Τιμ. 3.

ἀποδυσχεραίνω, δυσασχετοῦμαι, ἀνωμαί, χαλεπῶς φέρω τι, «πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων χαρῦδες ἀποδυσχεραίνοντες» Θεόδ. Πρῶδρ. ἀποδύσσει, ῥήμ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ ἐκδύσῃ, νὰ ἀπογυμνώσῃ, καὶ τοὺς ἄλλους σοὶ ἀποδύσσειν Λουκ. Ἐρμῶτ. 38.

ἀποδύτρον, τὸ, μέρος τῶν φυλάκων γυναικῶν, πρέπει αἱ γυναῖκες τῶν φυλάκων ν' ἀπεκδυθῶσι, Πλάτ. Πολ. 457Α.

ἀποδύτρηον, τὸ, δωμάτιον ἐν τῷ βασιλείῳ ἔνθα ἀπεδύνοντο οἱ μέλλοντες νὰ λουθῶσι, Ξεν. Ἀθην. 2. 10, Πλάτ. Λύσ. 206E, κτλ.· ἐν τῇ παλαιστρά, ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 272E·— οὕτω καὶ ἀποδύτρον, τὸ, Νικητ. Χρον. 97D·— ἀπόδύτρον, τὸ, μέρος ἔνθα οἱ κληρικοὶ ἀποδύνονται τὰς στολὰς αὐτῶν, Ἐκκλ.

ἀποδύω [ῖδε τὸ ῥῆμα δύω]. **I** κατὰ μέλλ. -δύσω· ἀόρ. κ' -ἐδύσα, μεταβ. ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.) ἐπὶ ἀραιρίσεως τοῦ ὀπλισμοῦ τῶν πεφρονημένων, **1** μετ' αἰτ. πράγμα, γκαίρω τι ἀπὸ τινος, «ἐγυμνῶναι», τεύχεα δ' ἔκτορ δηλώσας ἀπέδυσσε Ἰλ. Σ. 83, πρβλ. Δ. 532, κτλ.· ἀπὸ μὲν φιλὰ εἴματα δύσω Β. 261· ἀπ. τι τινος Πλάτ. Χαρμ. 154E. **2** μετ' αἰτ. προσ., ἀπογυμνῶναι, ἀπέδυσσε τὰς γυναικὰς Ἠρόδ. 3. 92, 7, πρβλ. Πλάτ. Ἐλεγ. 12. 3· ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ (ἐνν. τοὺς ὀδοιπόρους) Ἀριστ. Ὀρν. 712, πρβλ. Θεσμ. 636, Ἐκκλ. 668·— Παθ., ἀπογυμνώσει τὸν ἐνδυμῆτόν μου, οὕτω .. τοῦτον ἀποδύθησομαι (ἐνν. τὸν τρῖβωνα) Ἀριστοφ. Σπ. 1122· ἵνα μὴ ποτε κάποδύθῃ μεθύων ὁ αὐτ. Βατρ. 715, πρβλ. Πλ. 930· θοιμάτιον ἀποδεδύσθαι Ἀναίας 117.7· ἀποδύόμενος, ἀπογυμνούμενος ἀπὸ τοῦ ὑστερέω αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ναυτίλου, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 37, 33.

II Μέσ.· μέλλ. -δύσομαι· ἀόρ. α' -εδυσάμην Πλάτ. Πολ. 612Α (διὰ γρ. ἀπελυσάμεθα), Λυσ. παρὰ Διον. Ἄλ. περὶ Δημ. 11 καὶ μεταγεν. συγγραφῆς· ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀμεταβ. ἀόρ. β' ἐνεργ. ἀπέδυν· πρμ. ἀποδεδύκα (ἰδ. ἀπαντὰ μετὰ μεταβ. σημασίας ἐν Ξεν. Ἄν. 5. 8. 23· πολλοὺς ἤδη ἀποδεδύκεν)·— ἀπογυμνῶναι ἑαυτόν, ἀπεκδύομαι, εἴματα ταῦτ' ἀποδύς Ὀδ. Ε. 343· ἀπόδῦθι .. θοιμάτιον Ἀριστοφ. Θεσμ. 214· τῶν ἱματίων ἀποδύσας (ἀόρ. β' μετοχ. πληθ. θηλ.), τινὰς αὐτῶν ἀπογυμνωθείσας, αὐτῶν 656· ἀπ. τὸ γῆρας, ἐπὶ βρεῦς ἀποβάλλοντος τῆν ἐπιδερμίδα αὐτοῦ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 17, 8· σῶμ' ἀποδυσάμενος Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 403·— μεταρ., ἀπ. τὴν ὑπέκρισιν Ἰωσήφ. Ἀρ. 1. 13. 7, 1. **2** ἀπολ., ἀποδυσάμενος (Σχολ. ἀπολυσ-), ἀπογυμνώσας, Ὀδ. Ε. 349· ἀποδύσσει, γυμνωθήσεται, ἀπεκδυθήσεται, Θουκ. 1. 6, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 236D· ἀποδύσσει εἰς ἡ πρὸς τι, ἀπογυμνωθῆαι δι' ἀσκήσεις γυμνικάς, Πλούτ. Δημ. 6, Βρούτ. 15· οἱ ἀποδύσμενοι εἰς τὴν παλαίστραν, οἱ ἀπογυμνώμενοι διὰ τὴν γυμνασίαν, δηλ. οἱ ἐν αὐτῇ γυμναζόμενοι, Λυσ. Ἀποσπ. 45. 1· εἰς τὸ γυμνάσιον Σουλ. Ἐπιγρ. 5475. 14·— μεταρ. ἄλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαύσισι ἐπίωμιεν, ἄλλ' ἄς ἐγυμνωθῶμεν καὶ ἄς ἐπέλωμεν, δ. ἄς ἐτοιμασθῶμεν καὶ ἄς ἀρχίσωμεν τοὺς ἀναπαύσισι, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 627, πρβλ. Βατρ. 641.

ἀποδωρῖομαι, ἀποθ., δωροῦμαι, δίδω ὡς δῶρον, χαρίζω, μιθδ'

ἀποδωρεῖσθαι προπόσει δνομασί λέγοντα Κρίτας παρ' Ἀθην. 432E.

ἀποδωσείω, ἔρετ. τοῦ ἀποδίδωμι, ἐπιθυμῶ νὰ ἀποδώσω, νὰ δώσω ὅπισω, Προκοπ. Ἰστ. 545D.

ἀποεῖνω· μέλλ. -ξω, ἀποσύρομαι ἀπὸ .. θεῶν δ' ἀπέεικε κελεύθου Ἰλ. Γ. 406, ὡς νῦν ἀναγινώσκειται κατ' Ἀρίσταρχον· πρβλ. ἀπέπειον IV.

ἀποεῖπειν, ἀποεῖπών, ἴδε ἀπέπειον.

ἀποεξουσιάζω, εἶμαι ἄνευ ἐξουσίας, Ἀγμ. Ὀλιερ. 287.

ἀποεργάζω, ἴδε ἀπέεργαθον·— **ἀποεργῶ**, ἴδε ἐν λ. ἀπέεργω. **ἀπόεργε**, παλαιός· Ἐπ. ἀπρ. ἀπαντῶν μόνον κατὰ τὸ γ' πρόσ., ἔνθα με κῦμ' ἀπόεργε πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι (μετὰρ. Γατζ), ἔνθα με κῦμ' ἀπόεργε πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι (μετὰρ. Γατζ), Πλ. Ζ. 348· ἐν ῥά τ' ἔναυλος ἀπέεργε, παρασύρη χειμάρρος, Φ. 283· μὴ μιν ἀπόεργε μέγας ποταμὸς αὐτῶν 329. (Ἦ ποσότης τῆς β' συλλαβῆς ἐν τοῖς τελευταίοις δυοῖς χωρίοις φαίνεται ὑποδεικνύουσα ὅτι ἦτο ἀπόεργε, ὅπερ ἄγει τὸν Κουρτίον εἰς τὴν ὑπόθεσιν οὗ ὑπάρχει σχέσις πρὸς τὸ ἀπαυράω, ὁ ἔ. ἀπαφράω· ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ Λατ. verro).

ἀποξάω· μέλλ. -ξήσω, ῥῶ ἀπὸ τινος, νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοί ἐσον ἀποξήν, ὅσον ἐχρειάζετο νὰ ῥῶσι λιτώς, Θουκ. 1. 2· μετ' αἰτ., ἐλύσις ἀποξήν Προκοπ. Ἰστ. 602Α. **2**) ῥῶ πεινχρὸς μετὰ στερήσεων, Λουκ. Τόξ. 59, κτλ.

ἀπόξεμα, ατος, τὸ, (ἀποξέω) = τὸ ὑδρῶ ἐντὸς τοῦ ὁποῖο ἐβράσθη τι, ἀπέψημα, Γεωπ. 13. 12, 2, καὶ Ἰατρ.

ἀποξεματίζω, ξεματίζω τι· ἔπωσ λάβω τὸ ἀπόξεμα αὐτοῦ, Ἰερόφιλ. ἐν Ideler Phys. 1. 411.

ἀποξέννυμι, = ἀποξέω, Ἀλέξ. Τραλλ. 121.

ἀποξενύνομαι· ἀόρ. -εξύγην [ῦ], ἀλλά καὶ -εξεύθηγν Εὐρ. Ἰλ. 284, Ἀνθ. Π. 12. 226·— Παθ., ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τινος, τέκνων, γυναικὸς Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 1376, Μήδ. 1017· εἰ γάμων ἀπέξυγην· ἄν ἤμην ἐλευθέρου ἀπὸ .., ὁ αὐτ. Ἰκ. 791· ὄρφανός ἀποξυγείς ὁ αὐτ. Φοῖν. 988·— ὡσπερ δεῦρ' ἀπέξυγην πόδας (γραπτέον πόδας), ὡς ἀνεχώρησα καὶ ἦλον ἐνταῦθα πετῆ, ὡς τὸ βραίνειν πόδα (ἴδε τὸ ῥῆμα βραίνω Δ. Π. 4), Δισχὺλ. Χο. 676.

2) τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν Μανέθ. 3. 85, ἡ γὰρ ἀποξενύνοσι συνεύοναι.

ἀπόξενυξίς, εως, ἡ, τὸ ἀποξενύνειν, «ἐξέτευμα», Σχδλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 88.

ἀποξέω· μέλλ. -ξέσω, βράζω ἕως οὗ ἐκχυθῆ ἄφρος, Ἰπκ. 407. 3, Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιπούση» 1. 9. **2**) ἀμεταβ., δὲν βράζω πλέον, δὲν εὐρίσκομαι ἐν ζυμώσει, Ἀλεξ. ἐν «Δημητρίω» 6.

ἀποξοφομαι, παθ., καθίσταμαι, γίνομαι ζοφερός, σκοτεινός, ἀμαυρός, Θεόδ. Σπουδ. σ. 251B.

ἀποξυγῶ, = ἀποξενύνομαι, Γλωσσ.

ἀπόξυμος, ον, εὐρίσκόμενος ἐν καταστάσει ζυμώσεως, Ἰπκ. Προρρ. 105.

ἀπό-ζυξ, υγος, ὁ, ἡ, κεχωρισμένος, μόνος, Εὐστ. Πονημάτ. 64. 15.
ἀπ-όξω· μέλλ. -οξήσω, ἔχω τὴν ὀσμὴν τινος, Ἰβουκ. 42, Schneidew., Πλούτ. 2. 13E· ἀπολ., Λογγ. 1. **II** ἀπρός., ἀπόζει δὲ τῆς χώρας τῆς Ἀραβίης .. ἡδῶ, γλυκεῖα ὀσμὴ ἔρχεται ὡς πνοὴ ἐκ τῆς χώρας τῆς Ἀραβίας, Ἠρόδ. 3. 113, πρβλ. Λουκ. Κυν. 17.

ἀποξωγράφω, ζωγραφῶ, ἀπεικονίζω, τὰ ἐναντία φάσματα Πλάτ. Τιμ. 71C.

ἀποξωνύμι, καὶ -ύω· μέλλ. -ξώσω· ἀφαίρω τὴν ζῶνην ἀπὸ τινος, ὁ ἔ. ἀπολύνω αὐτὸν τῆς ὑψηλείας, Πρωδιαν. 2. 13, 17, κτλ.: Ἐνετέθεν ἀποξώστος, ον, ὁ ἀποβλήσει, ὁ ἀπολυθείς Βυθ.

ἀποθάλασσάω, μεταβάλλω εἰς θάλασσαν, Εὐστ. εἰς Διον. Π. σ. 200.

ἀποθάλλω· μέλλ. -θάλλῶ, χάνω τὸ ἄθος, παρακμάζω, καὶ μεταβ. χάνω τι ν' ἀποθάλλῃ τὸ ἄθος του, μεταγεν.

ἀποθανετέον, ῥήματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποθνήσκειν, πρέπει νὰ ἀποθάνῃ τις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 8, Βενκ. (ἄλλη γρ. -θαναστέον ἢ -θνητέον). Παρ' Ὀρ. γένει· ἔχομεν ἀποθανητέον, -θνητέον, κατὰ Κέλσ. 8. 394, 406.

ἀποθαρρέω, καὶ -θραρέω· μέλλ. -ήσω λαμβάνω θάρρος, ἔχω πλήρη πεποίθησιν, Ξεν. Οἰκ. 16. 6· μετ' ἀπαρ. ἀποτολμῶ νὰ .., Λογγ. 32. 8·— ἀπ. τι, τολμῶ, ἔχω τὴν τόλμην νὰ ἐπιχειρήσω τι, Πλαστ. 10. 19, 5.

ἀποθαρρύνομαι, ἴδε ἐν λ. ἀποθρασύνομαι.
ἀποθαυμάζω, Ἰων. θαυμάζω ἡ -θωμάζω, θαυμάζω μεγάλως, ἐκπλήσσομαι διὰ τι, ἄφωρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον Ὀδ. Ζ. 49· ἀπ. τὰ λεγόμενα, τὸ λεγθῆν, Ἠρόδ. 1. 11, 30· πολλὰ ἄλλα ὁ αὐτ. 2. 79·— ἀπολ., κυριεύομαι ὑπὸ μεγάλου θαυμασμοῦ, ὁ αὐτ. 1. 68, κ. ἄλλ.· μετὰ μετοχ. ἀπεθωμάζετο ὄρεον ὁ αὐτ. 1. 88· ἐπομένον τοῦ εἰ, ἀποθαυμάζω .. εἰ ὁ αὐτός, θεϊκῶν θαυμασμάτων καὶ ἐκπλήξιν πῶς ἦτο δυνατόν ὁ αὐτός κτλ., Δισχὺλ. 13. 29., 16. 42·— σπᾶν. παρὰ Τραγ., Δισχὺλ. Ἀγ. 318, Σοφ. Ο. Κ. 1586.

ἀποθαυμαστικῶς, ἐπιρρ. διὰ τρῶπος ἐμφαινόντος θαυμασμόν, δικὴν θαυμάζοντος, Εὐστ. ἐν Ψαλμ. 498.

ἀποθαυματίζω, = ἀποθαυμάζω, Γραμμ.

ἀποθεόμαι, ἀποθ. θεῶμαι, βλέπω ἄνωθεν, πύρρωθεν, τὴν παρανομίαν τῶν στρατιωτῶν ἀποθεωμένην Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 2. 15, 1.

ἀποθέατος, ον, ἀτερπής τὴν θέαν, μεταγεν.

ἀποθειάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θειάζω, Θεμιστ. 239D.

ἀποθειώω, ποιτ. ἀντὶ ἀποθεώω, Ἀνθ. Π. 12. 177, Φιλόστρ. 834.

ἀποθεμελιώω, καταστρέφω ἐκ θεμελίων, Σουδ. ἐ. λ. ἀπογευσάσι.

ἀποθεν, ἐπίρρ. (ἀπό), πύρρωθεν, μακρῶθεν, σφενδονᾶν, ἀκοντίζειν. Θουκ. 2. 81, Ξεν., κλι.: μετὰ γεν. ἀποθεν τοῦ τείχεος Δίσγν. 14. 12.

ἀποθεν, ἐπίρρ. (ἀπό), πύρρωθεν, μακρῶθεν, σφενδονᾶν, ἀκοντίζειν. Θουκ. 2. 81, Ξεν., κλι.: μετὰ γεν. ἀποθεν τοῦ τείχεος Δίσγν. 14. 12. II. μακρᾶν, ἐν ἀποστάσει, Θουκ. 6. 7. ἢ γῆ ἢ ἀποθεν Ξεν. Κυν. 9. 2 καὶ 16. οἰκεῖν ἀπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 10. ὁ ἀπ. σύμμαχος αὐτόθι 8. Ὁ παλαιὸς Ἄττ. καὶ μάλλον συνήθης τύπος εἶναι τὸ ἀποθεν, δ' ἴδε.

ἀπόθεος, ον, ὁ μακρᾶν τῶν θεῶν, ἀσεβής, ὡς τὸ ἄθεος, Σοφ. Ἄποσπ. 246.

ἀποθεύω, κἀνω τινὰ θεῶν, θεοποιῶ, Πολύδ. 12. 53, 4, Πλούτ., κλι.:—Παθ., Γανυμήδης. ἀποθεοῦμενος Νικόλ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 35. μετὰ τὸ ἀποθεωθῆναι Σουλ. Ἐπιγρ. 2831. 7.—Ἐπικ. ἀποθειωθεὶς Ἀνθ. Π. 12. 177. 2) παρὰ Γρῆμ. κατ' εὐφρμ. ἐκπῶδον ποιῶμαι τινὰ, «ξεπαστρέω» καὶ κυρίως διὰ πνιγμοῦ.

ἀποθεραπεύω, ἡ, κανονικὴ λατρεία, πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14. II. θεραπεία τοῦ σώματος, τελεία ἀνάρρωσις, Ἀντυλλ. ἐν Matthaevi, 106. ἡ μετὰ τὴν ἐκ τῶν γυμνασίων κόπωσην περιποίησις καὶ θεραπεία τοῦ σώματος, Γαλην. τ. 6. σ. 39.

ἀποθεράπεις, εως, ἡ, θεράπεις, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀκέσων.—ἀποθεραπευτός, α. ον. ὃν πρέπει νὰ υποβῆλθῃ τις εἰς ἰατρικὴν θεραπείαν, Σωραν.—ἀποθεραπευτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων (εις) ἢ κατάλληλος πρὸς ἀποθεραπείαν, ὁ ἀποθεραπεύειν δυνάμενος, (II), Ἀντυλλ. Matthaevi 107, Γαλην.

ἀποθεραπύω, θεραπεύω τινὰ, περιποιῶμαι αὐτὸν μετ' ἐνδείξεων σεΐασμοῦ, Διον. Ἄλ. 3. 71, κτλ. 2) θεραπεύω ἰατρικῶς, ὑποβάλλω εἰς θεραπείαν, τινὰ Ἰππ. 26. 52. τὸ ἀλγοῦν τιτι Πλούτ. 2. 118C. ἐφαρμύω ἀποθεραπείαν (II), Ἀντυλλ. ἐν Matthaevi Med. 141, Γαλην.

ἀποθερίζω, ποιτ. ἀόρ. ἀπέθριζα.—ἀποκόπη, ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίας Εὐρ. Ὀρ. 128, πρὸλ. Ἐλ. 1188. οὕτως ἐν Ἀρχιλ. 127 ἴνας μεδέων ἀπέθρισεν καὶ συγν. ἐν τῇ Ἀνθολ.: ὁ κανονικὸς τύπος—θέρια ἐν Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 5. ἀπέθρισα τοὺς προφήτας σου Ἑδδ. (Ἰωσήφ 5, 6).—Μέσ., ἀόρ. ἀπεθρισάμην, Ἀνθ. Π. 5. 137. ἀποθριξασθαι, ἐπὶ τῆς κούρας τῶν μοναχῶν. Πρωκόπ. Ἰστ. 48D, κτλ. (ἴσως ἐξ ἐσφαλμένης ἐτυμολογίας, πρὸλ. ἀπόθριξις).

ἀποθερισμα, τό, ἴδε ἐν λ. ἀπόθρισμα.

ἀπόθεριμος, ον, = ἄθεριμος, Ἄρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 1. II. ὡς οὐσιαστ. = μελιτοῦττα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1122. 2) εἶδος ποτοῦ, Ἰππ. 582. 23, κτλ.

ἀποθέσιμος, ον, ἀποθεσίμενος, ἀποθέσιμα .. χρήματα .. οὐχ εὐρε Ἰωσήφ. Ἄρ. Ἰουδ. 16. 7, 1. ἀπόθεσις, εως, ἡ, (ἀποτίθημι) τὸ ἀποθίβηαι, τὸ ἀποθηκεῖν, ἀποθήκεσις, εἰς ἀπόθεσιν γενέσθαι Πλάτ. Νόμ. 844D. γάλα χρησίμον εἰς ἀπ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 20, 13. ἢ ἀπ. τῆς τροφῆς, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, αὐτόθι 9. 38, 2. τὴν ἀπ. τῆς θήρας ποιῆσθαι αὐτόθι 39. 4. 2) ἡ τοποθέτησις ἐξερῶνθέντος ἢ θραυσθέντος μέλους, Ἰπποκρ. II. ἀπόρριψις, ἀπαλλαγὴ, ἀπομάκρυνσις. ῥύπου Ἐπιστ. Πέτρου Α', γ', 21, πρὸλ. Β', α', 14. 2) ἐκθεσις βρέφους, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 15, πρὸλ. Α. ἀποτίθημι Π. 7. 3) παραίτησις αἰματώματος, Ἄππ. Ἐμφ. 1. 3. 4) ἀπ. κώλου, περιόδου, παύλα ἢ ἀνάπαυσις τῆς φωνῆς ἐν τῇ ὀμιλίᾳ, Δημ. Φαλ. 19, κτλ. οὕτως ἐν τῇ μετρικῇ, κατάλληξις Ἡρασιτ. 4. 5) παρὰ Βιτρουβίω 4. 1, 11 φαίνεται ὅτι εἶναι συνώνυμος τῇ λέξει ἀποφυγῆ II. III. = ἀποδυτήριον, Λουκ. Ἰππ. ἢ Βαλαν. 5.

ἀποθεσιάζω, προφτεύω, ἀπαγγέλλω χρησμούς ἀπὸ τοῦ τρίποδος, τὴν Πυθίαν. ἀποθεσιάζειν ἐμμετρά τε καὶ ἀμετρά Σπράβ. 419, πρὸλ. Πλούτ. Λούκουιλ. 2, Διο. Ἄλ. 6. 43.

ἀποθεσιάζεις, εως, ἡ, χρηματοσύνη, Σπράβων 814.

ἀπόθεστος, ον, περὶ τοῦ κινῶτος τοῦ Ὀδυσσεῦς, καταπεφρονημένος, δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος, ἀφιλήτος καὶ ἀτημέλητος» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 296, πρὸλ. Λυκούρ. 540. (Ἐκ τοῦ θεσσασθαι, πρὸλ. πολυθεστος).

ἀποθεταί, ὄν, τόπος κρημνώδης καὶ βαραθρώδης παρὰ τὸ Ταύγετον ἐν Λακεδαιμόνι, εἰς τὸν ὅποιον ἐρρίπτοντο εὐθύς μετὰ τὴν γέννησιν ὅσα βρέφη ἐγεννῶντο ἐν Σπάρτῃ δύσμορφα ἢ μὴ ἀρτιμελῆ, Πλούτ. Λυκ 16.

ἀποθετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀποτίθημι, πρέπει τις ν' ἀποθέτῃ ἢ νὰ βάλῃ κατὰ μέρος, Διοσκ. 2. 89.

ἀποθετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀποθίβηαι, ὁ ἀπομακρύνων ἢ ἀρίων κατὰ μέρος, σῆγμα ἀποθετικὸν τῆς πρώτης διανοίας, ὡς π. χ. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα» Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ.

8. II. ἐπὶ ῥημάτων, ἀποθετικά, τὰ ἀπαβαλόντα τὸν ἐνεργ. τύπον.

ἀπόθετος, ον, (ἀποτίθημι) ὁ ἀποθετιμῶν, ὁ θετικὸς κατὰ μέρος πρὸς διατήρησιν, ὁ τεθραυρισμένος, Πλούτ. Καῖσ. 35, Λουκ. π. τ. Μισθ. Συνόντ. 5. 2) κεχυμένος, μυστικός, μυστηριώδης, Ἐπη Πλάτ. Φαῖδρ. 262A, πρὸλ. Διον. Ἄλ. 11. 62, Λοβ. Ἀγλαοφ. σ. 861.

3) ὁ δι' ἰδιαιτέρας περιστάσεις ἀποθετιμῶν, ἰδιαιτέρας, πολυλοῦ ἄξιος, φῖλος Λυσ. 113. 44. ἄωρα Δημ. 1376, ἐν τέλ. II. ὁ βιβλικὸς κατὰ μέρος, ἀπεριμῶν, Πλούτ. 2. 159F.

ἀποθεύω: μέλλ. -θεύσομαι, ἀποτρέχω, Ἡρόδ. 8. 56, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 40.

ἀποθεωρῶ = ἀποθεόμαι, Ἀριστ. π. Θουμ. 104, Πολύδ. 27. 4, 4, Διόδ., κτλ.

ἀποθεωρῆσις, εως, ἡ, σοβαρὰ, σπουδαία θεώρησις, ἔρευνα, ἐξέτασις, Πλούτ. Πελοπ. 25, κτλ.

ἀποθεωρητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἀποθεωρεῖν, Πλούτ. 2. 30A.

ἀποθέωσις, εως, ἡ, θεοποίησης, Σπράβ. 284, Σουλ. Ἐπιγρ. 2832, πρὸλ. Κικ. πρὸς Ἄττ. 1. 15.

ἀποθήκη, ἡ, μέρος πρὸς ἀπόθεσιν οἰουδῆποτε πράγματος, Θουκ. 6. 97. ἀποθήκη βιβλίων Λουκ. Πρὸς ἀπαίδ. 5. ἀπ. σωμάτων, νεκροταφεῖον, Λουκ. Ἐπισκ. 22. 2) καταφύγιον, Φίλιπ. 59.

II. τὸ ἀποτίθησθαι, ἀποταμίευσιν χάριν παρὰ τινι, ταῦτα ἔλεγε ἀποθήκη μέλλον ποιήσεσθαι ἐς τὸν Πέτρον Ἰνα, ἦν ἄρα τί μιν καταλαβάνη πρὸς Ἀθηναίων πάθος, ἔχῃ ἀποστροφῆν, καταφύγιον, Ἡρόδ. 8. 109.

ἀποθηλάζω, -σω, θηλάζω, «πρὸς τὸ μὴ θραμβοῦσθαι τὸ γάλα ἐν μαζοῖς τὰς τετοκίας ἀποθηλάζεσθαι» Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 146. 13.

ἀποθηλασμός, ὁ, (θηλάζω) τὸ ἀποθηλάζειν, ἀναφέρεται ὡς ληφθῆν ἐκ τοῦ Διοσκ., ἀλλ' ἄνευ ἀκριβοῦς παραπομπῆς, Θ. Στεφ.

ἀποθηλύνω, ἐκθηλύνω, ἐκνευρίζω, ἐκλύω, Πλούτ. Ἀντιφ. 53. — Παθ., Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 515F. — μεταφ. ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 4, 3, κτλ. ἐπὶ οἴνου Πλούτ. 2. 692D.

ἀποθηρίωω, μεταβάλλω εἰς θηρίον, ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν θεὸν ἀποθηρίωσαι αὐτὴν Ἐρατοσθ. Καταστ. 1. κἀνω τινὰ δίκως ἄγριον, τὸν βίον Πλούτ. 2. 995D: ἐξερῶνίζω, ἐξαγρίωνω τινὰ κατὰ τινος, τινὰ πρὸς τινα Πολύδ. 1. 79, 8: — Παθ., γίνομαι ἄγριος ὡς θηρίον, ὁ αὐτ. 1. 67, 6, κτλ. ἐπὶ ἐλάκων ἢ φρυμάτων «θμῶν», ὁ αὐτ. 1. 81, 5, ἐνθα ἴδε Schweigh. II. Παθ. εἶμαι πλήρης θηρίων, ὁ δὲ Νεῖλος οὕτως καίπερ ὦν καλῶς ἀλλ' ἀποτεθηρίωται Ἀλκιφρ. 2. 3, 16.

ἀποθηρίωσις, εως, ἡ, εἰς ἄγριον θηρίον μεταμόρφωσις, Ἡσύχ. ἐν λέξει Αἰαίη. II. ἐκ τοῦ παθ., ἐξαγρίωσις, πρὸς τινα ἀναφέρεται ὡς ληφθῆν ἐκ τοῦ Διοδ., ἀλλ' ἄνευ ἀκριβοῦς παραπομπῆς, ἴδε Θησ. Στεφ.

ἀποθησαυρίζω, ἀποτίθημι, βάλω εἰς τὴν ἀποθήκην, θησαυρίζω καὶ νῦν 5. 40, Λουκ. Ἀλεξ. 23: — Παθ., Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 7. 8, 4: — ῥηματ. ἐπίθ. ἀποθησαυριστέον, πρέπει τις νὰ ἀποθησαυρίσῃ ἢ ν' ἀποθησαυρίσῃ, ἦτοι ἐπισωρεύσῃ, ἀποθήκευσῃ, Κλήμ. Ἄλ. 336.

ἀποθησαυρισμός, ὁ, ἀπόθεσις, ἀποθήκευσις, Διόδ. 3. 29.

ἀπόθητος, ον, ὁ μὴ ποθούμενος Ἡσύχ., Εὐστ., πρὸλ. Καλλ. Ἄποσπ. 302.

ἀποθινύομαι, παθ. πληροῦμαι, ἀποφράττομαι δι' ἄμμου ἢ πηλοῦ, Πολύδ. 1. 75, 8.

ἀποθλάω, μέλλ. -άσω, κατασυντρίβω, Γλωσσ.

ἀποθλίβω [τ], μέλλ. -ψω, ἐκπιέζω καὶ ἐξάγω, ἀποτέμνοντες τῆς ὀστέας κάτωθεν τοὺς ὄρχεις ἀποθλίβουσιν, ἐπὶ εὐνούχιμου ταυριδίου, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 50, 6, πρὸλ. Θεοφρ. Ὀσμ. 29: τὸν ἐκ τοῦ βότρουτος ἀποθλιβόμενον οἶνον Διόδ. 3. 62: ἐκβάλλω, ἐκδιώκω, ἀρδῶν με τῆς οἰκείας ἀποθλίψειν χώρας, ἀπὸ τοῦ τόπου, Λουκ. Δικ. Φων. 2. 2) πιέζω καὶ ὡθῶ ὀπίσω, τὸ σῆμα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 10, 3: — Ἐν Εὐρ. Κύκλ. 237 ὁ Ρούγχι διώρρωσεν ἀπολέψειν. 3) πιέζω ἰσχυρῶς, τὰ κράσπεδα Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφω» 2. 30: ἀπ. τινὰ, πιέζω τινὰ, στενοχωρῶ, συνάβω, «στρυμῶν», οἱ ὄχλοι συνέχουσι σε καὶ ἀποθλίβουσι Βελαγγ. κ. Λουκ. ἡ. 45. II. καταπιέζω, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

ἀποθλίμμα, ατος, τό, τὸ δι' ἀποθλίψεως ἐξαγόμενον ὑγρὸν, Διοσκ. 1. 151.

ἀποθλιμμός, ὁ, καταπίεσις, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

ἀποθλίψις, εως, ἡ, τὸ ἀποθλίβειν, τὸ δι' ἀποθλίψεως ἐξάγειν, «πάτημα», τὴν ἐν τοῖς ληνοῖς ἀποθλίψιν τῶν βοτρωῦν Διόδ. 3. 63. II. ἐκθλίβω, ἐκθολῶ, ἐκδιώκω, Λουκ. Δικ. Φων. 2.

ἀποθνήσκω (ἡ): μέλλ. -θνήσομαι, Ἰων. -θνήσομαι ἢ -θῶμαι, Ἡρόδ. 3. 143, 7. 134: — ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θνήσκω, Ὀμ., Πίνδ. Ο. 2. 45, καὶ ἀπαξ παρὰ Τραγ. (Εὐρ. Ἄποσπ. 582. 6) ἀλλὰ παρὰ τοῖς κωμ. καὶ περὶ εἶναι ὁ συνήθης τύπος τοῦ ἐνεστώτος (ἴδε θνήσκω) σεῦ ἀποτεθνήκωτος Ἰλ. Χ. 432. ἀποθνήσκων περὶ φασγάνω Ὀδ. Α. 424: βόες δ' ἀποτέθυσαν ἠδὴ Μ. 393: ὑπὸ λιμοῦ, Θουκ. 1. 126: μετὰ δοτ., νόσῳ ὁ αὐτ. 8. 84: μετὰ συστοιχ. αἰτ., θάνατον ἀπ. Ξεν. Ἀπομ. 4. 8, 3, κτλ. εἰς ἕτερον ζῆν ἀπ. Πλάτ. Ἀξ. 365D: — ἐπὶ γέλυτος, ὡς καὶ νῦν, «σχοζώομαι», ἀπο-

θνήσκω ἀπὸ τὰ «γέλοια» ὡς τὸ ἐκθνήσκω (δ' ἴδε), Ἀριστοτ. Ἀχ. 15· ἀποθνήσκουσι τῷ δέει Ἀριστ. Ἰθικ. Μεγάλ. 1. 20, 13.
II. ὡς παθητ. τοῦ ἀποκτείνω, φονεύωμαι, ἀποθν. ὑπὸ τινος Ἡρόδ. 1. 137., 7. 154· κυρίως ἐπὶ καταδικασθέντος, ἀποθανεῖν ὑπὸ τῆς πόλεως Λυκούργ. 159. 29, πρὸλ. Πλάτ. Ἀπολ. 29C, 32D, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 2.
ἀποθορεῖν, ἀπαρ. ἐνεργ. ἄορ. β', τοῦ ἀποθρῶσκω.
ἀποθροᾶσύνομαι: μέλλ. -ὑνοῦμαι, ἀποθ., εἶμαι λίαν θαρραλέος ἢ τολμηρός, ἀποτολμῶ τὰ πάντα, Δημ. 1047. 14· μεταγεν. τύπος τοῦ ἀποθαρρύνομαι Διογεν. Ἐπιστ.
ἀποθραυσις, εὖως, ἦ, θραύσις, θλάσις Ἰατρ. **II.** διάσπασις, νεφῶν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 7.
ἀπόθραυσμα, τὸ, θραύσμα, σύντριμμα, τεμάχιον, μέρος ἀποχωρισθὲν ἐξ ἄλλου, Σερβάθ. 489.
ἀποθραύω, θραύω καὶ ἀποκόπτω τὸ ἐξέχον μέρος τινός, ἤρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικῆ νᾶς, καθίσταται πάντα Φοινίσσης νεῶς κόρυθα Δισχυλ. Πέρσ. 410:—Παθ., ἀποθραύομαι ἔκ τινος πράγματος καὶ ἀποχωρίζομαι, ἀποθραυσμένων ἅμα καὶ καομένων τῶν ἀνθρώπων Ἀριστ. Προβλ. 38. 8, 1· μεταφ., ἐκπίπτω ἐκ τῆς θέσεως ἢν κατέχω, χάνω τὴν ὑπόληψίν μου, μηδ' εἰς ὄρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηγῶς, μήλω βληθεῖς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆς Ἀριστοτ. Νερ. 997: καὶ σημειοῦσθαι οἱ νέοι τὸ ἐπίχαρι ἅμα καὶ ἐναργές τῆς μεταφορῆς τοῦ ἀποθραύεσθαι· ὀχῆματι γὰρ παρικάζει τὴν εὐκλειαν, ἣς ἀποθραύεται, τουτέστιν ἐκπίπτει, καὶ κατὰ γῆς πεσὼν ὁδῶς καὶ ἀθλίως συντριβεται ὁ μὴ καλῶς ἐποχούμενος, τοῦτο δὲ ἐστίν, ὁ μὴ ταῖς τοῦ λογισμοῦ ἡνίας εὐθύνει τὸ τῆς δόξης δχημα ἐπιστάμενος» (σημ. Καραῖ ἐπὶ Ἰσοκράτ. τ. β', σ. 111).
ἀποθρηγνέω, θρηνηολογῶ, πένθος ποιῶμαι, ἀποδύρομαι, Βάθρ. 12. 3, Πλουτ. Φῆδ. 18.
ἀποθριᾶζω, κυρίως ἀποκόπτω φύλλα συκῆς, ἄλλ' ἐν γένει σημαίνει ἀποκόπτω οἰονδήποτε πρᾶγμα, Ἀριστοτ. Ἀχ. 158 (ἐνθα ἴδε Ἐλισμ.): ἀποθριᾶζειν τὸ ἀραιεῖν φύλλα συκῆς· καταχορησιακῶς δὲ καὶ ὅσῳν ἀραιεῖν· Ἠσύχ.
ἀποθρηγνίζω, ἀποθρηγνίζω, περιφράττω, Προκόπ. περὶ Κτισμ. σ. 36D.
ἀποθριζέω, ἴδε ἐν λ. ἀποθερίζω.
ἀπόθριξ, τριχος, ὁ, ἦ, = ἄθριξ, Καλλ. Ἀποσπ. 341.
ἀπόθριξις, εὖως, ἦ, ἡ τῶν μοναχῶν κουρά, οὐ πρὸ τῆς κουράς... ἄλλα μετὰ τὴν ἀπόθριξιν Εὐστ. Πονημάτ. 260. 3· (ἴδε ἐν λ. ἀποθερίζω).
ἀπόθρισμα, ατος, τὸ, τὸ ἀποκοπέν, ἀπόκομμα, ἀποθριζομῆτα ριζῶν Ὀρρ. Ἀργ. 998.
ἀπόθρονος, ον, ἐργόμενος ἢ προεργόμενος ἀπὸ θρόνου, Γρηγ. Ναζ. σ. 91.
ἀποθρύπτω: μέλλ. -ψω, συντριβῶ εἰς τεμάγια, κατασυντριβῶ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 3. 7, 23:—μεταφ., συντριβῶ τὸ πνεῦμα, ἐκνευρίζω, ἐκθλιβῶ, τάς ψυχὰς εὐχεκαλιόμενοι τε καὶ ἀποθεθρυμμένοι Πλάτ. Πολ. 495B, πρὸλ. Heinst. καὶ Ruhnk. Τίμ.
ἀποθρῶσκω: μέλλ. -θοροῦμαι: ἄορ. ἀπέθορον:—πρῶτῳ ἔξω ἢ κηδῶ κατὰ ἀπὸ τινος, νηδὸς ἀποθρῶσκοντα Ἰλ. Β. 702· ἀποθρόντες ἀπὸ τῶν ἵππων Ἡρόδ. 1. 80· ἀποθρόντες [τῆς νηδός] 7. 182· ἐπὶ βελῶν, ἐν τμήσει, ἀπὸ νευρήρι θρορόντες, «ἐκμηδόντες» (Γαζῆς), Ἰλ. Η. 773. **II.** ἀναπηδῶ ἔκ τινος, ἀνερχομαι, ἴμενος καὶ καπνῶν ἀποθρῶσκοντα νοῆσαι ἢς γαίης Ὀδ. Α. 58· ἔρωα κραδίης ἀπ. Ἀνθ. Π. 9. 443. **2)** ἀποσπῶμαι καὶ κατακαρηννίζομαι, ἐπὶ πετρῶν (βράχων) κατακυλιόμενος ἐξ ἀποτόμου ὄρους, ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ἔβρασε μέγαλοιο πέτρα ἀποθρῶσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι.. εἴωα πεδίονδ' ἀφίκομνται Ἠσ. Ἀσπ. Ἡρ. 375.
ἀποθρῶσις, εὖως, ἦ, ἡ ἔγερσις καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ, ἐξάτμισις, ἀναθυμίασις, Πλουτ. 2. 647F.
ἀποθυμιάω, καπνίζω, περὶ καταστροφῆς μῶν διὰ καπνισμοῦ, ἀποθυμιῶντες καὶ ἀνορρῦττοντες Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 37, 3.
ἀποθύμιος [ῶ], ον, (θηλ. -ίη ἐν Σίμων. Ἰαμβ. 6. 35) (θυμῶς):—ὁ οὐχὶ καταθῆμιος, δυσάρεστος, μισητός, ἔπος Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 708· ἀποθύμιος ἔρδειν τινί, πρᾶττειν οὐχὶ εὐάρεστα πράγματα εἰς τινά, Ἰλ. Ε. 261· οὐ τι ἀποθύμιον ποιῆσαι Ἡρόδ. 7. 168.
ἀπόθυμος, ον, = ἄθυμος, ἀδιάφορος, ἄφροντις, ἀμελής, Πλουτ. 2. 87F.
ἀποθυνηζέω, ἀποστέλλω εἰς τοὺς θύνηους, ὁ ἔ. περιφρονῶ ὡς μωρὸν καὶ ἀνόητον, εἰ τὰμὰ οὕτως ἦν ἀποθεθύννισται Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 25· ῥήμα ὁ Λουκιανὸς ἐξ αὐτοῦ (τοῦ θύνηου) παίζων περήγχε τὸ ἀποθυνηζεσθαι ἤγουν περιφρονεῖσθαι Εὐστ. 1720. 63.
ἀποθύρω, ἀποκλίνω, ἀποθουρούμενος, ἀποκεκλεισμένος· Ἠσύχ. — ὡσαύτως ἀποθυρίζω, Γλωσσ.
ἀποθυσιάνιον, ἢ -σάνιον, τὸ, εἶδος ποτηρίου ἢ πώματος, Πηλέμων παρ' Ἀθην. 479F.
ἀποθύσκειν, «ἀποτυγχάνειν» Ἠσύχ.
ἀποθύσειον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ προσενέγκῃ θυσίαν, Θεμιστ. 142A.

ἀποθύω: μέλλ. -θύσω, προσφέρω θυσίαν ἢν ὑψήθην, κοινῶς «ἐτάξα» ἢ «ἐκάμα τάγμα» ἔδωκεν αὐτοῖς κατ' ἐνιαυτὸν πεντακοσίας χιμαίρας θύειν Σεν. Ἀν. 3. 12, 2· ἡγεμόσυα αὐτόθι: 4. 8, 25· εὐχὴν Δίφει. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 10.
ἀποθορακίζομαι, παθ., ἀπεκδύομαι τὸν θώρακά μου, ἀνώνωμος παρὰ Σουῖο. ἐν λέξει ἀπέπατο.
ἀποθυμαζέω, ἢ -θωμάζω, ἰων. ἀντι ἀποθυμαζέω.
ἀποτιδεῖω, ἢ -έω καὶ -δίσκω, πρήσκωμαι, φουσκῶμαι, ἀμπίβ. ἀντι τοῦ ἐπ-. Ἰππ. 554. 51., 609. 52.
ἀποτιδῆσις, εὖως, ἦ, ἔσφ. γραφ. ἀντι ἀνάδῆσις, Σερβάθ. 54.
ἀποτιερώ = ἀφιερώ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2827. 9.
ἀποτιετικός, ἦ, ὄν, ὁ μὴ ποιητικός. Σγῶλ. εἰς Διον. Π. 289.
ἀποτίητος, ον, ὁ μὴ πεποιημένος, πεπραγμένον.. ἀποίητον.. θέμεν ἔργων τέλος, Λατ. infectum reddere, Πινδ. Ο. 2. 30· ἀποίητα πάμπολλ' ἐστίν ἡμῖν, Μένανδ. ἐν «Δημιουργῶ» 1, 4, τὸ ἀποίητον, ἡ ἀπλότης, ἡ ἀφέλεια, τὸ μὲν γὰρ ἀποίητον παιδός, ἡ δὲ ἀκὴν νεανίου Ἀριστ. Ἰδ. 1. 76. **2)** ἀποίητον, ὅτι, ὅν δύναται νὰ πρᾶξῃ τις, οὐδ' εἴ τι ποιεῖ τὸν ἑαυτοῦ ἀποίητων... παράλογόν ἐστιν Πλουτ. Κορ. 38. **II.** ὁ προχειρῆς, ὁ μὴ τεχνικῶς ποιηθεῖς, ὁ ἄνευ ἐπεξεργασίας, δοκεῖ μὲν γὰρ ἀποίητος τις εἶναι καὶ ἀτεχνίτερος ὁ τῆς ἀρμονίας αὐτοῦ χαρακτήρ Διον. Ἀλ. περὶ Λυσ. 8: ἰδίως ὁ μὴ ποιητικός, ἀποίητος λόγος, ὅ.ε. περὶ λέξεως, ὁ αὐτ. περὶ Σουθ. σ. 16:—Ἐπιγρ. -τωσ ὁ αὐτ. περὶ Δημ. 39. **III.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀνεπιτηδῶς, ἀκατάλληλος, ἢ γὰρ πυρρὰ γῆ εἰς τοῦτο ἀποίητος, ἐκκαίει γὰρ τὰ στελέχη Γεωπ. 75, 12.
ἀποικεῖα, ἦ, = ἀποικησις, ἰδίως ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας τῶν Ἰουδαίων, Ἐδδ. (Βασιλ. Δ' κ' 15, κ. ἄλλ.).
ἀποικεῖω, ἀπερχομαι ἀπὸ τῆς πατρίδος, κυρίως ὡς ἀποικος, ὅπως ἐγκατασταθῶ ἐν ξένη χώρα, μεταναστεύω, ἐκ τόπου Ἰσοκρ. 66B· ἐξ Ἐλευσίως Πλάτ. Εὐθύδ. 271C· ἐν νήσῳ Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 12· οὕτω μετ' αἰτ. τόπου, καλλίσταν ἀπόκησαν νᾶσον Πινδ. Π. 4. 460. **II.** κατοικῶ μακρὰν, διάγω ἢ εἶμαι λίαν μακρὰν (ἴδε ἀπάρχω II.), μακρὰν ἀπ. Θουκ. 3. 55· πρόσω ἀπ. Σεν. Οἰκ. 4. 6· ἀπ. τινος πρόσω Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 557, πρὸλ. Γ. Α. 680· ἀπ. τῶν πεδίων Φλόστρ. 775:—μετ' αἰτ., διάγω, ζῶ, κατοικῶ μακρὰν ἀπὸ τινος προσώπου, Θεόκρ. 15. 7· εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή.—Ὁ Σοφ. μεταχειρίζεται τὸ παθητ. κατὰ τρόπον ἰδιόρρυθμον, ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ.. μακρὰν ἀπωκεῖτο = ἐγὼ ἀπώκω μακρὰν τῆς Κορίνθου, ὁ ἔ. κατ' ὄψιν μακρὰν αὐτῆς, Ο. Τ. 998, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.
ἀποικησις, εὖως, ἦ, = τῷ ἐπομ., μετοικησις, μετανάστασις, Ἠσύχ., Σουῖο.
ἀποικία, ἰων. -ίη, ἦ, (ἀποικος), συνοικισμὸς ἀνθρώπων μακρὰν τῆς ἑαυτῶν πατρίδος, ἀποικία, Πινδ. Ο. 1. 36, Σοφ. Ἀποσπ. 342, Ἡρόδ. 1. 146, κτλ. ἀντίστορον τῷ μητροπόλις, Θουκ. 1. 34· εἰς ἀπ. στέλλειν, ἀγειν Ἡρόδ. 4. 147., 5. 124· ἀπ. κτίζειν, Δισχυλ. Πρ. 814· ἀπ. ἐκπέμπειν Θουκ. 1. 12· ἀπ. κηρύσσειν ἐς τόπον ὁ αὐτ. 1. 27· ἀπ. ποιεσθαι Πλάτ. Νόμ. 702C· ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι παραφράς, βλαστός, τῆς οἰκίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2. 6.
ἀποικίζω: μέλλ. Ἀπ. -ίζω:—ἀποστέλλω ἐκ τῆς πατρίδος ὀποικίαν, ἐς νήσον Ὀδ. Μ. 135· ἐκ τόπου Σοφ. Τρ. 955, πρὸλ. Ο. Κ. 1390· ἀπ. δόμων τινά Εὐρ. Ἠδ. 1008· πρὸλ. Ἰππ. 629:—Παθ. εἶμαι ἀπωκισμένος ἐν μετακωσμένην χώρα, ἡγούμενοι ἐν μακρῶν νήσοις ζῶντας ἐπὶ ἀπωκίσθαι; Πλάτ. Πολ. 519C: μετοικίζω, μεταναστεύω, ἐκ τῆς πόλεως ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 302C· ἀπὸ πατρός ἀποικισθῆναι, κατοικῶ χωριστά ἀπὸ... Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 4, 33:—μεταφ., εἰς τὸ μέσον ἀπωκίσθη τῶν ἐσχάτων Πλάτ. Πολιτικ. 284E· χρεῖα δ' ἀνάγκης οὐκ ἀπωκίσται πολὺ, ἡ χρεῖα δὲν κατοικεῖ πολὺ μακρὰν τῆς ἀνάγκης, Χαίρμ. ἐν Στωθ. Ἐκλογ. 1. 154. **II.** σχηματικῶς ἀποικίαν εἰς μέρος τι, πέμπω εἰς αὐτὸ ἀποικίαν, μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 1. 94, Θουκ. 1. 24· δρυμοὶς ἐρήμιος καὶ μάχους ἀποικεῖ Δισχυλ. Ἀποσπ. 305.
ἀποικίλος, ον, ὁ μὴ ἔχων ποικίλιαν, μὴ κεκοσμημένος, Φίλων 1. 369 κτλ.
ἀποικίλος, ον, ὁ μὴ πεποικιλμένος, Κλήμ. Ἀλ. 286.—Ἐπιγρ. τως Σγῶλ. εἰς Δισχυλ.
ἀποικίος, ον, (ἀποικία), ἀποικιακός, ἀποικία γράμματα Ἀρπ. ἀοικίος, ἔδος, ἦ, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ ἀποικος:—ἀπ. πόλις, ἀποικία, Ἡρόδ. 7. 167· καὶ ἄνευ τοῦ πόλις, Σερβάθ. 481, Πλουτ. Κορ. 28, κτλ.
ἀποικισίς, εὖως, ἦ, ὁ σχηματισμὸς ἀποικίας, Διον. Ἀλ. 3. 31.
ἀποικισμός, ὁ, ἡ ἰδρυσις ἀποικίας, μετὰ τὸν ἀπ. Ἀριστ. Πολ. 5. 5. 3. **II.** = ἀποικεῖα, Ἐδδ.
ἀποικιστίον, ῥημ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ ἀπομακρύνῃ τι, νὰ πέμψῃ αὐτὸ μακρὰν, πόρρω τῆς ἀληθείας ἀποικιστόν Κλήμ. Ἀλ. 233.
ἀποικιστής, οὐδ, ὁ, ἡγέτης ἀποικίας, ἀποικιστὴς ἐνδῶς Μένανδ. Ρήτ. 85 (Ρήτορες Walz τ. 9, σ. 185, ἐνθα γράφεται ἀπώκισται ἐνδῶς), Συλλογ. Ἐπιγρ. Ἀπ. 1. 31, 8.
ἀποικοδομέω, ἀποφράττω δι' οἰκοδομῆς, κλειω διὰ τοίχου, τὰς

αὐτῶν (ἐνν. φύσιν) Τίμ. Λοκρ. 100C, πρβλ. Ἄριστ. Μεγ. Ἡθ. 2. 7, 11· εἰς τὸ αὐτὸ δ' αὐτ. Μεταφ. ἐνθ' ἄνωτ., ἀπ. ἐαυτὸν εἰς... φέρω ἐμαυτὸν ὀπίσω εἰς... Πλούτ. 2, 660D· ἐπί... Διόδ. 5. 23:—θεραπεύω, ἀπανορθῶ, Διοσκ. 1. 77, κτλ.

ἀποκαθεστῆμαι, ἄρ. -εσθῆθην [ἀ]: ὡσαύτως ἄρ. 6' (φωνῆς ἐνεργ.) **ἀποκατέστην**:—ἀποκαθίσταμαι, Ἄριστ. Κατηγ. 8. 14 κ. ἄλλ.: ἀπ. εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν Πολύβ. 25.1, 1· ἐπὶ ἀσθενειῶν, ὀκκόσα ποδαγωγικά νοσήματα γίνονται, ταῦτα ἀποφλεγμῆναντα ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρησιν ἀποκαθίστανται, πρᾶνόνται, ἐπανέρχονται εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν, Ἰππ. Ἄρ. 1258· ἀπ. εἰς τὴν καθίσταται τοῦτο ἢ ἐκείνω, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 14, 5, πρβλ. Πολύβ. 2. 41, 14· ὡσαύτως, δένδρον τὸ ἔχον σκληρὸν τὸν φλοιὸν στεῖρον ἀποκαθίσταται, γίνεται, ἀποβαίνει ἄγονον, Ἄριστ. περὶ Φυτ. 1. 6, 6.

ἀποκαίνυμαι, παθ., ὑπερτερῶ ἢ νικῶ, τῆ δ' [τῆ παλαιμοσύνη] αὐτ'. ἀπεκαίνυτο πάντας, ἐν ταύτῃ δὲ πάλιν [τῆ πάλῃ δηλ.] ἐνίκα πάντας, Ὀδ. Θ. 127· οἶος δὲ μὲ... ἀπεκαίνυτο τόξω αὐτοῖ 219.

ἀποκαίριος, ον, = ἄκαιρος, Σοφ. Φ. 155.

ἀποκαισῶρομαι, γίνομαι κατὰ τοὺς τρόπους ὀλωσθῆναι Καῖσαρ, ὅρα, μὴ ἀποκαισαρωθῆς, μὴ βαφῆς... τήρησον σεαυτὸν ἀπλουν, ἀγαθὸν κτλ. Μ. Ἄντων. 6. 30.

ἀποκαίω, ἄττ. -κάω: μέλλ. -καύσω: ἄρ. **ἀπέκνηα**, Ἰλ. ἐνθα κατωτ., -ἐκαυσα Δημ. 798. 23, Φιλιππίδ. ἐν Ἀδῆλ. 1, 4:—ἐπὶ ἱατρικῆς θεραπείας, καυτηριάω, Σεν. Ἄπομν. 1. 2, 54· ἐπὶ υπερβολικῶν ψύχους, παγῶν, καίω, (ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου frigus adurit), θυελλαν, ἢ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλᾶς.. κῆαι Ἰλ. Φ. 336· ἀνεῖμος βορρῶς.. ἀποκαίω πάντα Σεν. Ἄν. 4. 5, 3· ἀπέκασεν ἡ πᾶν τὰς ἀμπέλους Φιλιππίδ. ἐν Ἀδῆλ. 2, καί σγν. παρὰ Θεοφρ.:—Παθ., ἀπεκαίοντο αἱ ῥίνες, ὑπὸ τοῦ ψύχους ἀπεκαίοντο, ἀπεπήγνυτο, ἀπεσῆγοντο, Σεν. Ἄν. 7. 4, 3.

ἀποκακέω, (κάκη) ὑποκύπτω ὑπὸ τὸ βῆρος δυστυχίας, καταβάλλομαι ὑπ' αὐτοῦ, ἀπεκῆκῆσεν ἡ ψυχὴ αὐτῆς Ἐβδ. (Ἰερ. 15. 9).

ἀποκακῆσις, εως, ἢ, ἀποδειλίσις, δειλία, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀποκνησις.

ἀποκαλέω: μέλλ. -έσω, ἀνακαλῶ, καλῶ ὀπίσω, κυρίως ἐκ τῆς ἔξορις, Ἰπρὸς 3. 53, Σεν. Κύρ. 1. 4, 25.

2) καλῶ εἰς ἰδιαιτέρον μέρος, κατ' ἰδίαν, τοὺς στρατηγούς ἀποκαλέσας ὁ αὐτ'. Ἄν. 7. 3, 35.

ἀποκαλοῦμαι, ἄττ. -καλοῦμαι, ἰδίως ἐπὶ ὄνειδισμοῦ, στιγματίζω ὡς... τὸν τοῦ μανέντος.. ἔνυαιμον ἀποκαλοῦντες Σοφ. Αἰ. 727· ὀλιγαρχικούς καὶ μισοδήμους ἀπ. Ἄνδοκ. 31. 10· ὡς ἐν ὄνειδι ἀποκ. μηχανοποιὸν Πλάτ. Γοργ. 512C· ἀργόν, σοφιστὴν ἀποκ. τινὰ Σεν. Ἄπομν. 1. 2, 57 καὶ 6. 13· οὗς νῦν ὑβρίζει καὶ πτωχούς ἀποκαλεῖ Δημ. 282. 12· ὡς ἐν ἀισχρῶ φιλαύτους ἀπ. Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 9. 8, 1· παράσιτον ἀποκαλοῦν (ἐνν. τινὰ) Τιμοκλ. ἐν «Κενταύρω» 1· χαριεντισμὸν τινὰ ἀποκαλῶν, στωικτικῶς ὀνομάζων ἀνεπιτυχὴ τινὰ ἀστείμον, Πλάτ. Θεαίτ. 168D· ἐνίστε ὅμως ἀνευ οἰασθῆποτε κακῆς σημασίας, ὅτε δὲ τοὺς χαλεπαίνοντας ἀνδρῶδες ἀποκαλοῦντες Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 2. 9. 7, πρβλ. Σεν. Ἰππ. 10. 17.

ἀποκαλλωπίζω: μέλλ. -ίσω, ἀφαίρω τὸν καλλωπισμὸν, Πολυδ. Α'. 236.

ἀποκάλυμμα, ατος, ἀποκάλυψις, τὰ δράματα καὶ τὰ ἀποκαλύμματα Ἐρμᾶς παρὰ Κλήμ. Ἄλ. 426.

ἀποκαλυπτικός, ἡ, ὄν, ὁ δυνάμενος νὰ ἀποκαλύψῃ, ὁ ἀποκαλύπτων, Κλήμ. Ἄλ. 98.

ἀποκαλύπτω: μέλλ. -ψω, «εἰσεκπέζω», τὴν κεφαλὴν κτλ. Ἰπρὸς 1. 119· τὰ στήθη Πλάτ. Πρωτ. 352A:—Μέσ., ἀποκαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν Πλούτ. Κράσ. 6.

2) ἀποκαλύπτω, φανερώων, τότε τῆς διανοίας Πλάτ. Πρωτ. 352A· τὴν τῆς ῥητορικῆς δύναμιν ὁ αὐτ. Γοργ. 455D, πρβλ. 460A:—Μέσ., φανερώων πᾶν ὅτι ἐν νῶ ἔχω, Πλούτ. Ἀλέξ. 55, 2, 880E, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6', 35, κτλ.: ἀποκαλύπτεσθαι πρὸς τι, κάμνω γνωστὰ τὰ σχέδιά μου περὶ τινος πράγματος, Διόδ. 17. 62, 18. 23:—Παθ., φανερούμαι, κατὰδὲλος γίνομαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι'. 26, κτλ. ἐπὶ προσώπων, Ἐπιστ. πρὸς Θεσσα. Β' 6', 3, 6, 8, κτλ.: ὡσαύτως, λόγοι ἀποκεκαλυμμένοι, γυμνοί, ὃ εἰ ἀναίδεις λόγοι, Πλούτ. Βίος Ὀμ. 214.

ἀποκαλύπτω, ἐπὶ καλύμματος, μετακινῶ, ἀφαίρω, Ἄριστ. Περὶ Φυχ. 2. 9, 13, ἐν τῷ παθ.

ἀποκάλυψις, εως, ἢ, ἀφαίρεσις τοῦ καλύμματος, φανερώσις, δῆλωσις, ἀμαρτίας Πλούτ. 2. 70F· ἀποκάλυψις, ἰδίως θείων μυστηρίων, πρὸς Ρωμ. ις', 25, κτλ.: ἐπὶ προσώπων, φανερώσις, δῆλωσις, Ἐπιστ. π. Θεσσα. Β', α', 7, κτλ.:—ἢ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἁγίου Ἰωάνν. Καιν. Διαθ.

ἀποκάμνω: μέλλ. -καμύομαι, ὡς καὶ νῦν, κατακουράζομαι, καταβάλλομαι, παραλύομαι ἐντελῶς, κατὰ τὸ πλείστον ἀπολ., Σοφ. Ο. Κ. 1776, Πλάτ. Πολ. 445B, Ἄνθ. Π. 5. 47· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἀπ. ζητῶν, μηχανώμενος Πλάτ. Μένων 81D, Σεν. Ἄπομν. 2. 6, 35.

2) μετ' ἀπερμ., πάσχωμαι τοῦ ποιεῖν τι, μοχθεῖν οὐκ ἀπ. Εὐρ. Ἰων 135· μὴ ἀποκάμῃς σεαυτὸν σῶσαι, μὴ δι-

στάσης... Πλάτ. Κρίτων 45B. 3) μετ' αἰτ., πόνον τε μὴ-δὲνα ἀποκάμνειν, ἀποφεύγειν, ἀποποιεῖσθαι, Λατ. doctare laborem, Σεν. Ἐλλ. 7. 5, 19· οὕτως, ἀπ. πρὸς τι Πλούτ. Ἄρατ. 33. **ἀποκάμπτω**, ἀμεταβ., ἀποκλίνω, ἀποκάμπτω ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἑρροδορμῶ, Σεν. Ἰππ. 7. 14· οἱ ἔξω-τέρω ἀποκάμπτοντες τοῦ τέρματος, ἐπὶ ἀρματηλασίας, Ἄριστ. Ρητ. 3. 9, 6.

ἀποκάμψις, εως, ἢ, τὸ ἀποκάμπτειν, Θεοφρ. Χαρ. 23.

ἀποκαπνίζω, καπνίζω τι, μεταγεν.

ἀποκαπνισμός, ὁ, τὸ ἀποκαπνίζειν, κάπνισμα (πρὸς κάθαρσιν) Διοσκ. 3. 126.

ἀποκαπνύω (ἴδε ἐν λ. καπνός), ἐκπνέω, ἀποπνέω, ἄρ. α' ἐν τμήσει, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν, ἀπέπνευσε τὴν ἐαυτοῦ ζωὴν, ἐλιποθύμησε (δὲν ἀπέθανε), περὶ τῆς Ἀνδρομάχης, Ἰλ. Χ. 467· ψυχὴν οὕτι κάπυσσεν Κ. Σμ. 6. 523.

ἀποκαρᾶδοικέω, περιμένω μετὰ πόθου, μετ' αἰτ., Πολύβ. 16. 2, 8, Ἀκύλ. Ψαλμ. λς', 7.

ἀποκαρᾶδοικία, ἡ, ἐνθερμος προσδοκία, («προσδοκία, ἀπεκδοχῆ» καθ' Ἡσύχ.), Ἐπιστ. π. Ρωμ. ἡ', 19, πρὸς Φιλ. α', 20.

ἀποκαρᾶτομέω, ἀποκεφαλίζω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 10. 19.

ἀποκαρμα, ατος, τὸ, τὸ δι' ἀποκάρσεως ἀφαιρεθῆναι, «τὸν πλοκάμων τὸν ἐαυτοῦ ἀποκαρμα ἀναθήσειν ἐν τῷ ἱερῷ» Ἰαμβλ. Προτρ. 21.

ἀποκαρπεύομαι, ἀποθ., ἀπολύω τὸν καρπὸν, οἰκεῖν τὸ ἀποκαρπεύεσθαι, μετ' αἰτ., Νικήτ. Χρον. 194B.

ἀποκαρπέω, συλλέγω καρπούς.—Παθ., ἀπογυμνοῦμαι τῶν καρπῶν, Πολυδ. Α'. 236.

ἀποκαρπεύομαι, μετ' αἰτ. πράγμ., Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλ. 546. 16· μετὰ γεν., Κλήμ. Ἄλ. 105.

ἀποκαρπύω, παρᾶγω καρπὸν, παρᾶγω, ἀποκεκάρπωκε δὲ καὶ ἐς τὰς ἰγνύσας πολυπλόκουσ φλέδας Ἰππ. 279. 34:—Μέσ., ἀπολαύω τοῦ καρποῦ τινος τὸ πρῶτον γέρας, Ἐπιφάν. τ. 1. 741B.

ἀποκαρσις, εως, ἢ, (κίρω) τὸ ἀποκίρειν, κουργᾶ, Ἐκκλ.

ἀποκαρτέον, ῥμη, ἐπιθ. τοῦ ἀποκείρω, πρέπει τις ν' ἀποκείρῃ Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 97.

ἀποκαρτερέω, ἀποθνήσκω ἐκουσίως δι' ἄστικας, Ἰππ. π. διαίτ. Ὄξ. 393, πρβλ. Κικ. Tusc. 1. 34, Πλούτ. Νομ. 21, Λουκ. Μαρκόβ. 19· ὥστε μᾶλλον ἂν θέλειν ἀποκαρτερεῖν ἢ τοῦτ' ἀκούων καρτερεῖν, Λύσιππ. ἐν Ἀδῆλ. 2. οὐκ ἀπεκαρτέρησε.. ἀλλ' ἑκαρτέρησ' Τιμοκλ. ἐν «Κανόνι» 1. 4.

ἀποκαρτέρησις, εως, ἢ, ἐκούσιος θάνατος δι' ἄστικας, Κοῖντιλ. Inst. 8. 5.

ἀποκαρφολογέω, = καρφολογέω, Ἰππ. Πρωγ. 38.

ἀποκαταδίχη, ἡ, καταδίχη, Ψελλ. Σύνοψ. 818.

ἀποκαταλείπω, ἐγκαταλείπω, Ἐπιφάν. τ. 1. 1038A.

ἀποκαταλλάσσω, ἄττ. -ττω, φιλιῶνω, συνδιαλλάττω, Ἐπιστ. π. Ἐρ. 6', 16, Κολ. α', 20.

ἀποκαταρρέω, καταρρέω, ἀπὸ τινος Ἰππ. Ἄρ. 1259.

ἀποκαταρρίπτω, ῥίπτω ἀπὸ τινος μέρους κάτω, Γαλην.

ἀποκατάστασις, εως, ἢ, πλήρης ἐπανόρθωσις, τὸ ἐπαναφέρειν τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν καὶ κατάστασιν, τοῦ ἐνέουσις Ἄριστ. Μεγ. Ἡθ. 2. 7, 12· εἰς φύσιν αὐτοῦ 11 καὶ 20· τῆς φύσεως ἐς τὸ ἀρχαῖον Ἄρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5· ἀνάφρωσις ἐξ ἀσθενείας, ὁ αὐτ. περὶ Διτ. Ὄξ. Παθ. 1. 10· ἀποκ. ἄστρων, ἢ ἐπάνοδος τῶν ἀστέρων εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐν ἣ ἦσαν κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, Πλάτ. Ἀξ. 370B, Πλούτ. 2. 937 F, κτλ.:—ὥστε ὁ κανὼν τοῦ Ἀμμωνίου ἐπὶ ἡ λέξις ἀποκατάστασις κεῖται ἐπὶ ἐμφύχων, ἢ δὲ ἀπόδοσις ἐπὶ ἀψύχων δὲν ἔχει κύρος.

ἀποκαταστατικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιστρέφων ἢ ἐκ διαδοχῆς συμβαίνων ἢ ἐπανερχόμενος ἐντός κύκλου ἢ τροχιάς, Φίλων 1. 24· ἀπ. ἀριθμοὶ Νικομ. Ἀριθμ. σ. 131.

ἀποκατάσχεσις, εως, ἢ, τὸ ἀνακόπτειν, ἀναχαίτισις, Γλωσσ.

ἀποκατατίθημι, θέτω κατὰ μέρος, **ἀποκατέθετο** (συγκεκριμ. μέσ. ἄρ.) Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 816.

ἀποκαταφαινομαι, παθ., ἀντανακλῶμαι, Ἄριστ. Ἰων. 1. 3.

ἀποκαταψύχω, ψυχραίνω, Γαλην. τ. 13. σ. 63.

ἀποκατέχω, κατέχω δεδεμένον, ὑπόγειον, ἐσοχάταις τιμωρίαις Συλλ. Ἐπιγρ. 5858 6. 36.

ἀποκάττωμα, Ἰων. ἀντὶ ἀποκάθημαι.

ἀποκατορθόω, ἀνορθώνω, Ἄριστ. Ἡθ. Εὐδ. 7. 14, 10.

ἀποκάτω, ὡς καὶ νῦν, κάτωθεν, Γραμμ.

ἀποκάτωθεν, ἐκ τῶν κάτω, Ὀλυμπιὸδ., Λοβ. Φρόν. 46.

ἀποκαυλίζω: μέλλ. ἄττ. -ίω, (καυλός) ἀποκόπτω τὸν καυλόν, τὸ στέλεχος, ἀποκόπτω, σμικρύνω, Εὐρ. Ἰγ. 717, Θουκ. 2. 76:—Παθ. θραύομαι, θραύομαι ἐν τῷ μέσῳ, Ἰππ. περὶ Ἄγμ. 778, περὶ Ἄρβρ. 799:—Ρηματ. ἐπιθ. -ιστέον, Ὁρειβάς. (Μαι). 18.

ἀποκαυλίσις, εως, ἢ, ἡ ἀποκοπὴ τοῦ καυλοῦ, τοῦ στελέχους, ἀποκοπὴ κατὰ τὸ μέσον, ἀπόσπασμα, πηδάλιον Λουκ. Μισθ. Σύνοντ. 1.

ἀπόκαυλος, ον, = ἄκαυλος, Schneid. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 2, 4. ἀπόκαυμα, τό, μέρος κεκαυμένον, «παρά τῷ Κωμικῷ φῶδες τὰ ἀποκαύματα» Εὐστ. Ἰλ. σ. 1123.

ἀπόκαυσις, εως, ἡ, (ἀποκαίω) τὸ ἀποκαίειν, καυσις, Στράβ. 779. ἀποκάω, ἴδε ἐν λ. ἀποκαίω.

ἀπόκειμαι: μέλλ. -κείσομαι, ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ ἀποτί-
Οηται, εὐρίσκομαι ἢ κείμαι μακρὰν ἀπὸ ... προμαθείας δ' ἀπόκειν-
ται βροαί, ὁ δὲ ρους τῶν γεγονότων κείται μακρὰν τῆς ἡμετέρας προ-
νοίας, «τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἀποθεν ἡμῶν κείνται, ἀντί τοῦ,
οὐ δύναμθα ἄνθρωποι ὄντες τὰ μέλλοντα προγνώσκουσιν» (Σχόλ.), Πινδ.
N. 11. 61, πρὸλ. Ἀρατ. 110.

II. ἀπολ. εἶμαι ἀποτεθησαυ-
ρισμένος, ἐπὶ χρημάτων, ἀπόκειται ἔνδον ἀργύριον, Φιλέταιρ.
2. 9· παρά τινι Λυσ. 153. 45· τινι, πρὸς χρῆσιν τινος, Σεν. Ἄν. 2.
3. 15· ἐν οἷς γὰρ χάρις ἢ χθονία ἔχον' ἀπόκειται (κατὰ Πεισίσχ.
ἀντὶ ἔξυναπόκειται), εἶναι ἀποτεθησαυρισμένη, ὑπάρχει ὡς κοινή
κτῆσις, Σοφ. Ο. Κ. 1752, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb:—ἐντεῦθεν φυλάττομαι
ἐν ἀποθήκῃ, Σεν. Κύρ. 3. 1, 19, Πλάτ. κτλ.: πολλοὶ σοί [γέλωτος]
ἔστιν ἀποκείμενος, ἔχει μεγάλην ποσότητα γέλωτος ἀποτεθη-
σαυρισμένην, Σεν. Κύρ. 2. 2, 15· ἀπ. εἰς... πρὸς χρῆσιν ἐν περιστάσει
τινι, Πλάτ. Νόμ. 952D· συγγνώμην, ἔλεος ἀπ. τινὶ Δημ. 633,
26, Διόδ. 13. 30, κτλ.:—μετ' ἀπαρ., ἀτυχήματα ἀπόκειται τινὶ
ἐνευδοκιμεῖν Δημ. 294. 14· παθεῖν Διον. Ἄλ. 5. 8· πᾶσι.. τὸ
θανεῖν ἀπόκειται Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 416. 6:—τὸ ἀποκείμενον,
τὸ ἐπιφυλάττομενον εἰς τινά, ἡ μοῖρα αὐτοῦ, Schäf Γρηγόρ. Κορινθίου
σ. 477.

III. κείμαι κατὰ μέρος, εἶμαι ἀπερριμμένος, παρημε-
λημένος, ἀπ. πόρρω Κρατίνος ἐν Ἀθήλ. 46, πρὸλ. Πλούτ. 2. 159F.

ἀποκείρω: μέλλ. -κείρω, Ἐπ. -κείρω: ἀορ. -κείρω, Ἐπ.
-κείρω: Παθ., ἀορ. -κείρω: πρkm. -κείρωμαι, ἀποκόπτω, κυ-
ριώως ἐπὶ τῆς κόμης, τὸ πλείστον κατὰ μέσ. τύπ., ἔξανθην ἀπεκέ-
ρατο χαίτην Ἰλ. Ψ. 141· ἀποκείρασθαι τὰς κεφαλὰς, νὰ ἀπο-
κείρωσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῶν μέχρι τοῦ δέρματος, Ἡρόδ. 6.
21· καὶ ἀπολ., ἀποκείρασθαι, νὰ ἀποκείρω τις τὴν κόμην του, Ἀρι-
στοφ. Νεφ. 836· ἰδίως οὐς σημεῖον θλίψεως, Ἰσαίος 47. 9· οὕτω καὶ
ἐν τῷ ἐνεργ., Σεν. Ἰππ. 5. 8, Λουκ. Ἄλ. 46:—παθ., δις ἀποκα-
ρέντα πρόδατα, δις κουρευθέντα, Διόδ. 1. 36· ἀποκεκαρμένος
μοιχόν, ἀπ. σκάφιον, ἐπὶ ἰδιαίτερων τρόπων κουράς, Ἀριστοφ. Ἀχ.
849, Θεσμ. 838· μετ' αἰτ., ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι πύργων,
σοὶ ἀπέκειραν, δηλ. κατέστρεψαν τὸ διάδημα τῶν πύργων, οἵτινες σε
περιέστρεψαν, Εὐρ. Ἐκ. 910.

2) μεταφ., ἐξαπατῶ, τοὺς πα-
χεῖς Λουκ. Ἀλέξ. 6. II. ἐν γένει διατέμνω, διαχωρίζω, ἀπὸ
δ' ἀμφω κέρσε τένοντε Ἰλ. Κ. 456· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν
ἔκερσεν Ν. 546.

III. ἀποκόπτω, φονεύω, ἀνδρας, Αἰσχύλ.
Πέρσ. 924, πρὸλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 875, Δημάδ. 180. 3.

ἀποκεκάλυμμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., φανερώς, Ἰσοκρ.
171E, Διον. Ἄλ. περὶ Ρηγ. 8. 3.

ἀποκεκινδυνευμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., μετὰ κιν-
δύνου, Θεμιστ. 107C.

ἀποκεκληρωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., διὰ κλήρου,
εἰκῆ, κατὰ τύχην, Ἰω. Χρυσ.

ἀποκεκρυμμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., κρυφίως, Σχόλ.
εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 267, Ἐκκλ.

ἀπ-οκέλλω, ἀποκλίνω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, παραστρατῶ, Α. Β. 428, 16.

ἀποκένος, ον, ὁ ὅλος κενός, Διοσκ. 5. 45: πρὸλ. ἀπέρημος.

ἀποκενῶς, ἐκκενῶ ἐντελῶς, στραγγίζω, ἔξαντλῶ, Ἰππ. 237. 34·
ἀπ. τοὺς πόδας (ἔνθα τὸ πόδας, Ἑβραϊστικῶς = τὴν γαστέρα)
Ἐβδ. (Ἰουδ. γ', 24):—Παθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 215.

ἀποκεντέω, διατρύπω, Ἐβδ. (Ἀριμ. κε', 8, κ. ἄλλ.), πρὸλ.
Διογ. Α. 9. 26:—ἀποκεντέωσις, εως, ἡ, Ἐβδ. (Ἰω. η', 13).

ἀποκεντρος, ον, ὁ μακρὰν τοῦ κέντρον, Μανέθων 3. 269.

ἀποκενώσις, εως, ἡ, κένωσις, Matth. Med. 147.

ἀποκερδαίνω: μέλλ. -κερδήσω, -κερδᾶνῶ: ἀορ. -κερδήσω,
-κερδᾶνα:—ἔγω κέρδω, ὑπέλειαν ἔκ τινος πράγματος, μετὰ γεν.
ἀποκερδαίνω ποτοῦ, ἀπολαύω, Εὐρ. Κύκλ. 432· καὶ βραχέα
ἀποκερδαίνωμεν, κερδαίνωμεν ὀλίγα (ἔκ τινος πράγματος), Ἄνδοκ.
17. 32· ἀπολύτ., ἐνέσται ἀποκερδᾶναι Λουκ. Νεφρ. Διάλ. 4. 1.

ἀποκερμάτιζω: μέλλ. Ἄττ. -ῶ, μεταβάλλω εἰς κέρματα, εἰς
μικρὰ νομίσματα, θράωσι τὴν εἰς μικρὰ τεμάχια, Πορφ. ἐν Στοβ. Ἐκ-
λογ. 1. 822.

2) μεταφ., ἀπ. τὸν ἴδιον διαπανῶ, διασκορπίζω,
κατασπένδω τὴν περιουσίαν μου, Ἄνθ. Π. 7. 607.

ἀποκεφαλαίδομαι, παθ., συγκεφαλαιούμαι, Εὐστ. 1769. 4.

ἀποκεφαλίζω, ὡς καὶ νῦν, ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν, Ἄρρ. Ἐπίκτ.
1. 1, 24, Ἐβδ. (Ψαλμ. ρνα', 7):—Παθ., Φιλόδημ. ἐν Gomperz
Herk. Stud. 1. 17, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 29.

ἀποκεφάλισμα, τό, ὁ τῆς κεφαλῆς ῥύπος, «κάθαρσις κάρων»
Πολύδ. Β', 48.

ἀποκεφαλισμός, ὁ, ἀποκοπὴ τῆς κεφαλῆς, Πλούτ. 2. 358E.—
ἀποκεφαλιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀποκεφαλίζων, δήμιος, Στράβ. 531.

ἀποκεχωρισμένος, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., κεχωρισμένος,
χωριστά, Ἀπολλων. Δεξ. Ὀμ. ἐν λέξει τμηθῆν.

ἀποκηδεύω, παύομαι θρηγῶν, τινά Ἡρόδ. 9. 31.

ἀποκηδέω: μέλλ. -ῆσω = ἀκηδέω, ἀφροντιστῶ, ἀμελῶ, αἰ κ'

ἀκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἀεθλον Ἰλ. Ψ. 413· κατὰ τὰ
Α. Β. 428, 22, «ἀποκηδήσαντες, ἀντὶ τοῦ ἀποκακίσαντες, Ὀμηρος.
παρὰ δὲ τῷ Σώφρονι ἀποκαδεῖ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖ κείται», πρὸλ.
καὶ Σουίδ. ἐν λέξει.

ἀποκηδής, ἐς, = ἀκηδής, «ἀποκηδέστεροι, ἀφροντιστότερον»
Γαλην. Γλωσσ. σ. 438.

ἀποκῆλειν, «ἀποδιώκειν» Ἡσύχ.

ἀποκηλέομαι, καταβέλομαι, ἀπεκηλήθη Ἀκύλ. Γέν. δ', 4,
ἔνθα γράφεται καὶ ἀπεκλήθη.

ἀποκηρος, (κῆρ) μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς Κῆρας, τὸν θάνατον,
Ἐμπεδ. 461.

ἀποκηρυγμα, ατος, τό, πρᾶγμα δημοσίᾳ κεκηρυγμένον, ἀμφ.
ἐν Ἰππ. 110.

ἀποκηρυεύομαι, ἀπαθ., πέμπω πρέσβεις καὶ ἐξαίτουμαι ὅπως
μὴ γείνη τι καὶ οὕτως ἐμποδίζω αὐτό, τὸν πόλεμον ἀπεκηρυκεύ-
σαντο Θεοφ. Σιμοκ. Ἰστ. 1. σ. 14B.

ἀποκηρυκτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποκηρύσσω, ὃν
πρέπει νὰ ἀποκηρύξῃ τις, τῆς πανηγύρεως Γρηγ. Ναξ. σ. 54.

ἀποκηρυκτος, ον, ὁ δημοσίᾳ ἀποκηρυχθείς, 1) ἐπὶ υἱοῦ,
ἀποκληρωθείς, ἀποβλήθείς, Θεοποπ. Ἰστορ. 333, πρὸλ. Πολυδ. Δ',
93, Λουκ. Ἰκαρομ. 14. 2) παρ' Ἐκκλ., ὁ ἀποκλεισθείς τῆς
ἐκκλησίας, ἀφωρισμένος, Κλήμ. Ἄλ. 562.

ἀποκηρύξιμος, ον, ὁ ὠρισμένος ἡ κατὰλλλος πρὸς πώλησιν
διὰ κήρυκος ἐν δημοπρασίᾳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 5.

ἀποκηρύξις, εως, ἡ, πώλησις διὰ κήρυκος, δημοπρασία, ἀλλὰ
κυρίως ἡ λέξις σημαίνει δημοσίαν ἀποκήρυξιν, ἀποκληρωσιν υἱοῦ,
ἀποκήρυξιν μὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς Πλουτ. Θεμιστ. 2, Λουκ.
Ἀποκηρυττ. 5.

II. ἀποκλεισμός ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἀφωρι-
σμός, Συνέσ. 219B.

ἀποκηρύσσω, Ἄττ. -ττω: μέλλ. -ῶ, ἀγγέλλω τὴν διὰ τοῦ κή-
ρυκος, προσφέρω τὴν πρὸς πώλησιν, πωλῶ ἐν δημοπρασίᾳ, Ἡρόδ. 1.
194, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρέσβεισι» 5· οὐ θάττον αὐτήν.. ἀποκη-
ρύξει τις δ, τι ἂν ἀλάφνη, δ, τι ἂν εὐρη, Εὐπολ. ἐν «Ταξιάρχους»
12:—Παθ., πωλοῦμαι ἐν δημοπρασίᾳ, Λυσ. 148. 43, Λουκ. Ἄλ.
23.

II. ἀποκηρύττω δημοσίᾳ, ἐξέσω τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν
ἀποκηρύττειν Πλάτ. Νόμ. 229C κέξ., πρὸλ. Δημ. 1006, 21, Λουκ.
Ἀποκηρυττ. 1, κέξ. ὡσάντως, ἀποκηρύττω τινά ὡς ἔκνομον, ἐξο-
ρίζω, Βαλκν. Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., παρ' Ἐκκλ. ἀποβάλλω τῆς ἐκκλη-
σίας, Εὐστ. Ἰ. Ε. 7. 29, 1, Ἀποκηρυττόμενος, ἡ ἐπιγραφή ἐνός ἐκ
τῶν λόγων τοῦ Λουκιανοῦ.

III. ἀπαγορεύω διὰ προκηρύξεως,
ἀποκεκήρυκται μὴ στρατεύειν Σεν. Ἑλλ. 5. 2, 27, πρὸλ. Θεοφρ.
Ἰστ. Φ. 4. 4, 5.

ἀποκιδάρω, ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν κίδαριν, ὡς θὰ ἐλέ-
γχομεν ἐν τῇ ἀπλῇ «ἐξεκιδάρων» κατὰ τὸ «ἐξεκιδάρων», τὴν κεφα-
λήν ἡμῶν οὐκ ἀποκιδάρωσθε Ἐβδ. (Λευ. ι', 6).

ἀποκιδάωμαι, παθ., ἀποσκαδάνωμαι, διασκορπίζομαι ἀπὸ τινος,
ὄτε πρώτη ἀποκιδάναται αὐτόθεν αὐγῆ Ἀρατ. 735, Ἀπολλ.
Ρόδ. Α. 133.

ἀποκινδυνεύσις, εως, ἡ, τὸ ῥιψοκινδυνεύειν, τὸ ἐπιχειρεῖν τι
παράτολμον, οὐ παρασκευῆς μᾶλλον ἢ τύχης ἀποκινδυνεύσει
Θουκ. 7. 67 (ἀποκινδυνεύσαι κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Δουκίρου).

ἀποκινδυνεύω, ἐπιχειρῶ τι ἐπικινδύνον, τολμῶ τι ῥιψοκινδύ-
νω, ῥίπτομαι εἰς ἔσχατον κίνδυνον, τὸ γὰρ ἀποκινδυνεύειν πρὸς
ἀνθρώπου ἀπονενομημένον, οὐ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον ἦν
ἔτι ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 7. 81· οὐ τῶν εὐτυχοῦντων
ἦν τὸ ἀπ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 154· πειράσομαι.. ἐν ὑμῖν ἀπέκιν-
δυνεύωμαι, μανθάνειν δι' ἐπικινδύνων δοκιμῶν, ἐπὶ ἀμαθούς ἱατροῦ,
Σεν. Ἀπομ. 4. 2, 5, Αἰσχίν. 41. 43· ἀπ. πᾶσαι δυνάμεις Διον.
Ἄλ. 3. 52· ἀπ. περὶ τῶν ἔλων Πλουτ. Ἀλέξ. 17· ὡσάντως μετ'
οὐδὲ ἀντωνυμ. ἡ ἐπιθ., ἀποκινδύ. τοῦτο Λυσ. 102. 15· μετ' ἱπαρ.,
ἀποκινδυνεύετον.. σοφόν τὴν λέγειν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1108:—
Παθ., ἡμῖν ἀποκεκινδυνεύεται τὰ χρήματα, θὰ περιέλθωσιν
εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον, Θουκ. 3. 39.

II. ἀποφεύγω τοὺς
κινδύνους ἑτέρου, ἐγκαταλείπω αὐτὸν ἐν κινδύνῳ. φεύγοιμι σε καὶ
ἀποκινδυνεύοιμι σου Φιλόστρ. 296.

ἀποκινέω: μέλλ. -ῆσω, ἀποκινῶ ἢ μεταφέρω, ἀποκυλίω, ἀφαιρῶ
ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνω, ἀποκινήσασκε τραπέζης Ἰλ. Α. 636·
μὴ μ' ἀποκινήσωσι θυράων Ὀδ. Χ. 107, οὐ γὰρ ἀν εὐ οἶδ'
ὄτι ἡδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας Λουκ.
Ἐνάλ. Διάλ. 2. 3.

II. ἀμεταβ., ἀπέρχομαι, «ἐκινῶ», Δίνι.
Τακτ. 10, Πολύαιν. 1. 43, 2.

ἀποκινύσις, εως, ἡ, μετακίνησις, μετατόπισις, μεταγέν.
ἀπόκινος, ὁ, (κινέω) εἶδος ἀσελγούς ὀρχήσεως, ἢ ὑστερον μα-
κτρισμὸν ἐκάλεσαν, Κρατίνος ἐν «Νεμέσει» 13, Ἀριστοφ. Ἀποσπ.
269, πρὸλ. Πολυδ. Δ', 101, Ἀθῆν. 629C:—μεταφ., ἀπόκινον εὐ-
ρέ, εὐρέ μέσον τὴν ὅπως χορευόντες αὐτομολήσωμεν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 20.

ἀποκισσόμαι, παθ. διαστέλλομαι, ἐξοιδάινω, φλέδες Ἀρχηγ.
παρὰ Γαλην.

ἀποκισσόομαι, παθ. μεταβάλλομαι εἰς κισσόν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ.
3. 18, 7.

II. ἀσπαστούμαι τοῦ ἐκ κισσοῦ στεφάνου, Ἐπι-
γράμμ. Ἑλλ. 927.

ἀποκλαδέω, κλαδέω, ἀποκόπτω τοὺς κλάδους, Φίλων Βύβ[η] -Βίβ[η]λος παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Π. 35Α.

ἀποκλάζω: μέλλ. -κλάζω, κρίζω μετὰ βροντώδους φωνῆς ἐν εἶδει κλαγγῆς, τοιάδε Κάλγας... ἀπέκλαγγε Δισχύλ. 'Αγ. 156, ἀποκλάγγασα νομεῦσι 'Ανθ. Π. 7. 191.

ἀπ-οκλάζω: μέλλ. -άζω, κλίνω τὰ γόνατά μου, καὶ ἐντεῦθεν, ἀναπαύομαι, ὡς τὸ κἀμπτεῖν γόνου, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 163, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 196.

ἀποκλαίω, 'Αττ. -κλαίω, [αῶ]: μέλλ. -κλαύσομαι: κλαίω μεγαλοφώνως, θρηγῶ, 'Ηρόδ. 2. 121, 3, κτλ.: στόνον... ἀποκλαύσειεν αἰματηρὸν, ἐκπέμφσει στόνον κτλ., Σοφ. Φ. 695. 2) ἀπ. τινα ἢ τι, κλαίω, θρηγῶ τινα, οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει οὐδεὶς Θεῖον. 931, Δισχύλ. Πρ. 637· ἐμαυτὸν Πλάτ. Φαίδων 117C: — Μῆσ., κἀποκλαύσασθαί κακά, καὶ νὰ κλαύσω τὰς δυστυχίας μου, Σοφ. Ο. Τ. 1467· τὴν πενίαν 'Αριστοφ. Σφ. 564· τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαί Εὐρ. 'Αποσπ. 567. II. Μῆσ., ὡσαύτως: παύομαι θρηγῶν, ἐπεὶ ἀντὶ ἀποτύψωνται τε καὶ ἀποκλαύσωνται Λουκ. π. Συρ. Θεοῦ 6.

ἀποκλάζας, ἀπόκλαξον, ἴδε ἐν λ. ἀποκλείω.

ἀπόκλαρος, ον, Δωρ. ἀντὶ ἀπόκλυρος.

ἀπόκλασις, εως, ἢ, θραύσις, «σπᾶσιμον» κύματος, 'Ετυμολ. Μ. 8. 41, ἐν λέξει ἀγῆ.

ἀπόκλασμα, τὸ, κτᾶγμα συμβαῖνον εἰς τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, 'Ιππ. περὶ Ἰγερῶν 748.

ἀπόκλαυμα, τὸ, θρηγολόγημα, κλαυθμός, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 16, 39: — ὡσαύτως, ἀπόκλαυσις, εως, ἢ, 'Ωριγέν.

ἀποκλάω, μέλλ. -άσω, ἀποθάρω, σπάνω τι ἀπὸ τινος, τὸ κέρως Στράβ. 458: — μετοχ. ενεργ. ἀόρ. β' ἀποκλάς 'Ανακρ. 'Αποσπ. 16: — Μῆσ., 'Ανθ. Π. 7. 506: — Παθ., σὺν ἰστίῳ ἄρμενα... ἀποκλασθέντα Θεόκρ. 22. 14. 2) κλαδέω ἀμπέλους, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 163.

ἀποκλάω, [α] ἴδε τὸ ῥῆμα ἀποκλαίω.

ἀποκλειμάκωσις, εως, κλῆμαξ, 'Επιγρ. Κιλικ. ἐν Hell. J. τ. 12. σ. 232.

ἀποκλείσις, ἢ -κλήσις, εως, ἢ, (ἀποκλείω) τὸ κλείειν, κλείσιμον, θαυμάζω δὲ τῆ τε ἀποκλήσει μου τῶν πυλῶν, ὅτι μου ἐκλείσατε τὰς πύλας, ὅτι ἐκλείσατε αὐτὰς ἐναντίον μου, Θεοκ. 4. 85.

II. ἀποκλεισμός, κώλυμα, ἐμπόδιον ἐν τῷ τειχίζειν, ἀποκλήσεις γίγνεσθαι (ἐνν. ἐμελλόν) ὁ αὐτ. 6. 99.

ἀπόκλεισμα, τὸ, φυλακίον, 'Εβδ. ὅτι κω καὶ ἀποκλεισμός, οὐ, ὁ, 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. 7, 20, 'Ακύλας, Ψαλμ. ρμα', 8.

ἀποκλειστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποκλείω, πρέπει τις νὰ ἀποκλείσῃ, πάροδον Βασίλ. τ. 3. σ. 603C.

ἀπόκλειστος, ον, ἀποκλεισμένος, 'Ακύλας Π. Δ.

ἀποκλείω: μέλλ. -κλείσω: 'Ιων. ἀποκλήϊω, μέλλ. -κλήϊσω ('Ηρόδ.): 'Αττ. ἀποκλήϊω, μέλλ. κλήϊσω: Δωρ. ἀπὸν -ἐκλαξᾶ Θεόκρ. 15. 77· προστακτ. ἀόρ. ἀπόκλαξον ὁ αὐτ. 43 (πρβλ. κλείω).

κλείω ἔξω, ἐμποδίζω να εἰσελθῆν, παρακωλύω, τινὰ πυλῶν 'Ηρόδ. 5, 104· δωμάτων Δισχύλ. Πρ. 670· ἀπ. τινὰ κλείω αὐτὸν ἔξω, Θεόκρ. 15. 77· τινὰ τῆ κιγκλίδι 'Αριστοφ. Σφ. 775· τῆ θύρα ὁ αὐτ. 'Εκκλ. 420: — Μῆσ., ἀπ. τινὰ τῆς διαβάσεως Θεοκ. 6. 101: — Παθ., ἀπ. τῆς διεξόδου 'Ηρόδ. 3. 117· τῆς ἐπίσω ὁδοῦ αὐτόθι 55, πρβλ. 58· ἀπ. τῶν πυλῶν 'Αριστοφ. Λυσ. 423· τῆς θύρας Τιμοκλ. ἐν 'Νεαίρα' 1. 4. 2) ἀποκλείω ἀπὸ τινος, ἐμποδίζω, τούτων 'Ηρόδ. 1. 37, κτλ.: ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν 'Αριστοφ. Σφ. 601· ὡσαύτως, ἀποκεκλήκαίεν... θεοὺς μηκέτι διαπερᾶν ὁ αὐτ. 'Ορν. 1263: — Παθ., ἀπ. τοῦ σίτου, τῶν σιτίων, ἀποστρέφοντες τὴν τροφήν, δὲν ἔχω ὄρεσιν, 'Ιππ. 373. 44 καὶ 46, Δημ. 1260. 23. ἐγὼ δὲ ἀπεκλείσθην τοῦ λόγου τυχεῖν ὁ αὐτ. 1107. 3.

II. μετὰ αἰτ. μόνον, κλείω, τὰς πύλας, τὰ ἱρὰ 'Ηρόδ. 1. 150., 2. 133· τὰ... πρὸς τὴν ἡῶ ἔχοντα τὸ τε Πήλιον οὖρος καὶ ἡ 'Οσσα ἀποκλήϊει, περὶ τῆς Θεσσαλίας, ὁ αὐτ. 7. 129· ἀπ. ὁδόν, ἀπογράφω, Βαθρ. 8. 4· ἀπ. τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδεῶν Ἐνν. 'Ελλ. 2. 4, 3: — Παθ. κλείομαι, ἀπ. αἱ πύλαι 'Ηρόδ. 3. 117· ἢ Σκυθική ὑπὸ 'Αγαθύρων, ὅ ἐ ἐδρίζεται ὑπ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. 4. 100. 2)

κατακλείω, ὡς ἐν δεσμοτηρίῳ, Σοφ. Ο. Τ. 1387, 'Αριστοφ. Σφ. 719· τὴν πόλιν ἀπ. μοχλοῖς ὁ αὐτ. Λυσ. 488· ἀπ. τινὰ ἐνδόν Δημ. 1359. 6: — Παθ. ἀποκλείεσθαι ἐν δωματίῳ Λυσίας 93. 19.

3) κλείω ἔξω, τινὰ 'Αριστοφ. Σφ. 775· καὶ ταῦτα εἶναι τὰ ἀποκλήϊοντα τὴν ὄψιν, παρεμποδίζοντα τὴν θέαν, 'Ηρόδ. 4. 7· ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ πτεροῦ, ἐμποδίζει τὴν αὔξησιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 251D: — Παθ., ἀπ. ὑπὸ τῆς ἵππου 'Ηρόδ. 9. 50· τὸ φῶς ἀποκλείεται 'Αριστ. Πρβλ. 11. 49. III. ἀπολ.

κἀνω ἐξαιρέσιν, Δημ. 841. 5.

ἀποκλείπτω: μέλλ. -ψω, κλέπτω τὸ ἀπὸ τινος, ὑποσχόμενος κατένευσε, μὴ ποτ' ἀποκλέψειν δσ' 'Εκρηβόλος ἐκτεάτιστα 'Υμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 522· ἀποκλέπτειν ἑαυτὸν, ἀπατῶν ἑμαυτὸν, Γρηγ. Ναξ.: — Παθ., παρ' 'Αρτεμῖδ. 2. 59, μετ' αἰτ., ἐθεασάμην ἑμαυτὸν ἐν σπυρίδι ἔχοντα... κερμάτια... ταῦτα ἀπεκλάπην καὶ ἀπόλωσα, μού τὰ ἐκλεψαν καὶ τὰ ἔχασα.

ἀποκλήζομαι, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀποκλείομαι, κατακλείομαι, Συλλογ. 'Επιγρ. 434.

ἀποκλήϊω, 'Ιων. ἀντὶ ἀποκλείω ὡσαύτως ἀποκλήζω, Συλλ. 'Επιγρ. 434.

ἀποκληρονόμος, ον, = τῷ ἔπομ., ὁ ἀποκλεισθεὶς τῆς κληρονομίας, 'Αρρ. 'Επίκτ. 3. 8, 2, 'Εκκλ.

ἀπό-κληρος, Δωρ. ἀπόκλαρος, ον, ὁ ἄνευ κλήρου, μερίδος ἐν τινι, ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τι, πόνων Πινδ. Π. 5. 71, 'Εμπεδ. παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 721. II. ἀπολ., ὁ ἀποκλεισθεὶς τῆς κληρονομίας, 'Αριστ. Τοπικ. 2. 6, 5.

ἀποκληρῶ, ἐκλέγω, λαμβάνω διὰ κλήρου, 'Ηρόδ. 2. 3· ἀπ. ἕνα ἐκ δεκάδος ὁ αὐτ. 3. 25· ἀπὸ πάντων τῶν λόγων Θεοκ. 4. 8· ἐν 'Αθήναις, ἐκλέγω διὰ κλήρου εἰς ἀξίωμα, ὁ αὐτὸς 8. 70, 'Ανδοκ. 11. 19· σιτοφύλακας ἀπ. Λυσ. 165. 35· καὶ ἐν τῷ παρρητ. ἐκλέγομαι διὰ κλήρου, Δημ. 778. 4, Χρον. Παρ. ἐν τῇ Συλλογ. 'Επιγρ. 2374. 16: — Μῆσ., πολὺ ὅμοιον τῷ ενεργ., Φίλων 2. 208, Πλούτ. 2. 826E. 2) διαλέγω ἢ ἀπὸνέμομαι διὰ κλήρου, γώρραν τινὶ Πλουτ. Καῖσ. 51: — Παθ., ἀπὸνέμομαι, πίπτω διὰ κλήρου εἰς τὸ μεριδιῶν τινος, τινὶ Λουκ. π. τ. Μισθ. Συνόντ. 32, Φίλων 2. 577: — ὡσαύτως, ἀπὸνέμομαι εἰς τινα, ἀποδίδω, τὶ Φίλων 1. 214.

II. ἀποκλείω τοῦ δικαιοῦματος νὰ λάθῃ κλήρους δι' ὑπόβλημα, 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 14, 13, πρβλ. ἀποκλήρος II.

ἀποκληρώσις, εως, ἢ, ἐκλογὴ διὰ κλήρου ἢ κατὰ τύχην, ἐκλογὴ ἄλλους, Πλουτ. 2. 1045F: παράλογος διαγωγή, ἰδιοσροπία, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 8. 351: — ἐνεσθεῖν ἢ παρ' 'Ωριγέν. φράσις, τίς ἢ ἀποκλ., μετ' ἀπαρεμ., τί τὸ παράλογον ἐν τῷ πράττειν τοῦτο ἢ ἐκλογὴ; καί, κατ' ἀποκλήρωσιν, ἄνευ λόγου, κατὰ τύχην.

ἀποκληρωτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐκλέξῃ διὰ κλήρου, 'Αριστ. Πολιτικ. 6. 3, 6.

ἀποκληρωτικός, ἢ, ον, ὁ ἐκλέγων ἢ ἐνεργῶν διὰ κλήρου, ἦτοι κατὰ τύχην, Σέξτ. 'Εμπ. II. 3. 79. — 'Επίερ. -κῶς 'Ωριγέν.

ἀπόκλητος, ον, (ἀποκαλείω) κληθεὶς ἢ ἐκλεχθεὶς ἀπὸ τινος, ἐκλεκτός, οἱ 'Απόκλητοι ἐν Αἰτωλοῖς, μέλη τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεδρίου, Πολύβ. 20. 1, 1, κτλ., πρβλ. 'Ερμάννου Πολιτ. 'Αρχ. 8. 184. 10.

ἀπόκλύμα, τὸ, κατωφέρεια, κλίσις κατωφερῆς, 'Ετυμολ. Μ. 374. 35· ἐπὶ ἀστείων, οὐ μὴν ἄλλα καὶ ἐκάστου τούτων τῶν κέντρων τὸ μὲν προᾶγον ὤζιον ἀπόκλιμα καλοῦσι, τὸ δὲ ἐπόμενον ἀναφορὰν Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 5. 14 [ἴδε Λοθ. Παραλειπ. 418].

ἀποκλινῆς, ἔς, ὁ ἀποκλίνων, Μανέθ. 6. 62.

ἀποκλίνω [I]: μέλλ. -κλινῶ: — Παθητ., ἀόρ. -εκλίνθη, ποιητ. -εκλίνθη, Θεόκρ. 3. 37: — κλίνω τι πρὸς τὰ ἐκτός ἢ κατὰ μέρος, οὐ πως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον ἄλλη ἀποκλίναντ' 'Οδ. Τ. 556· στρέφω ὅπως, ἦμος δ' ἄψ εἰς αὐτὴν ἀποκλίνουσι νομήτες βροῦς τε καὶ φᾶ' ἠμῆα 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Αρρ. 169: — Παθ. (ὡς ἐν III. 1), κλίνω πρὸς, εἶμαι κατωφερῆς πρὸς... ἐπὶ χωρῶν πρὸς τὸ πόνον, Διόδ. 13. 89· ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ἀποκλίνω, κλίνω πρὸς τὴν ἐσπέραν, ἀποκλινόμενης τῆς σεμηβόρης, τῆς ἡμέρας, 'Ηρόδ. 3. 104, 114., 4. 181. II. Παθ., ἀνατρέπομαι, Δημ. 1278. 24, Πλουτ. Γάλλ. 27. III. παρ' 'Αττ. τὸ πλεῖστον ἀμετάβ. ἐν τῷ ενεργ., 1) ἐπὶ χωρῶν, κλίνω πρὸς, εἶμαι κατωφερῆς πρὸς... Λατ. ve gere, Πολύβ. 3. 47, 2. 2) στρέφωμαι κατὰ μέρος ἢ ἐκτός τῆς ὁδοῦ, Ἐνν. 'Αν. 2. 2, 16, Θεόκρ. 7. 130: ὄθεν, πρὸς τὴν ἡῶ ἀποκλίνοντι, τῷ στρεφόμενῳ πρὸς ἀνατολὰς, 'Ηρόδ. 4. 22.

3) συγχ. ἐπὶ κατὰ σημάς, ἐπίπτω, καταβιβάζομαι, ἀποκλίνω, Σοφ. Ο. Τ. 1192· ἐπὶ τὸ ῥαθυμῆν Δημ. 13. 4· πρὸς θηριώδη φύσιν Πλάτ. Πολιτικ. 309E· πρὸς τὰς ἡρόνας 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 1, 35, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 547E· ἀπ. εὐς πρὸς τὴν δημοκρατίαν 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 8, 3, πρβλ. 5. 7, 6: — ὡσαύτως ἄνευ κατὰ τινος σημασίας, ἀπ. εἰς τινα τέχνην, κλίνω, ἔχω κλίνω πρὸς αὐτήν, Πλάτ. Νόμ. 847A· πρὸς τὸ κόσμον αὐτ. 802E: ἔχω κλίσιν, εἶμαι εὐνοικῶς διατεθειμένος, πρὸς τινα Δημ. 655. 16.

ἀπόκλύσις, εως, ἢ, ἢ πρὸς ἕτερον μέρος κλίσιν, κατὰπτωσις, οἷον ἐπὶ τύχης, Πλουτ. 2. 611A. II. κατάβασις, ἀπὸ ὕψους ἢ ἀπὸ ἵππου, αὐτόθι 970D. III. δύσις ἢ κλίσιν πρὸς τὴν δύσιν, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὁ αὐτ. Διμῖλ. 17· ἐπὶ πλοίου, ὁ αὐτ. Πομπ. 47.

ἀποκλύτέον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἀποκλίνειν, πρὸς τι 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 2, 5.

ἀπόκλύτος, ον, ὁ πρὸς τὰ κάτω κλίνων, ὁ πρὸς τὴν δύσιν κλίνων, Πλουτ. 2. 273D.

ἀποκλύζω: μέλλ. -ύσω, ἀποπλύνω, δταν.. ὕδωρ ἐπιγινόμενον ἀποκλύσῃ τὴν ἄλμην Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 6: — Παθ., 'Αριστ. π. Κόσμ. 5. 12. II. κατὰ μέσ. τύπ. Διόδ. 4. 51· μεταφρ., ποτῖμω λόγῳ... ἄλμυρὰν ἀκοήν ἀπ. Πλάτ. Φαῖδρ. 243D: — ἐντεῦθεν, ἀποστρέφω διὰ καθαρῶν, ὄνειρον 'Αριστοφ. Βάτρ. 1340.

ἀπόκλύσις, ἢ, ἀπόπλυσις, τὸ παρασύρειν, ἐπιπλύνσεις καὶ ἀπ., ἢ ὕνω καὶ κάτω διαρροὴ τοῦ ὕδατος, παλῖρροια, Θεμιστ. 167B.

ἀποκμητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποκκάμω, πρέπει τις νὰ ἀποκκάμῃ, Πλάτ. Πολ. 445B (κατὰ Βεκκ. ἀντὶ τοῦ ἀποκνητέον).

ἀποκναίσις, εως, ἢ, ἢ κατὰ βραχὺ ἀ αἰρούσα λύπη 'Ησύχ. ἀποκναίω, 'Αττ. -κνάω, ἄπαρ. -κνάω, Πλάτ. Φίλ. 26B: —

ἀδρ. — ἐκναίσα ὁ αὐτ. Πολ. 406B: — ἀποξέω, ἢ ἀποτρέβω, τι Ἄγχιφάν. ἐν Ἀδῶλ. 9. II. ἀποκν. τινά, ταραττω τινά, ἐνοχλῶ τινά, παρενοχλῶ ὑπὲρ τὸ δέον, Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 1087, Πλάτ. ἔνθ' ἄνωτ. σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν Μένανδ. ἐν «Μισομένω» 10· ἀποκναίει γὰρ ἀηδία δῆπου καὶ ἀναισθησία Δημ. 564.12, Θεοφρ. Χαρ. 7, πρὸλ. Διον. Ἄλ. περὶ Δημ. 20: — Παθ. φθείρομαι, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι. Πλάτ. Πολ. 406B· εἰσφορᾶς Ξεν. Ἐλλ. 6. 2, 1: ἴδε Ρουγκ. Τιμ.

ἀπ-οκνέω, ἀπέχομαι τινος, ἀποφεύγω τι ἐνεκα ὄκνου, φόβου, μετ' αἰτ., τὸν κίνδυνον Θεοφρ. 3. 20· τὸν πλοῦν ὁ αὐτ. 8. 12: — μετ' ἀπαρ., ἀπέχομαι τοῦ νὰ πρῶξω τι, ὁ αὐτ. 4. 11, Πλάτ. Φαίδων 84C, Θεαιτ. 166B. 2) ἀπολ. ὀπισθοχωρῶ, ἐπέχω, διατάζω, Θεοφρ. 3. 55., 6. 16, Πλάτ. κλ.

ἀπόκνησις, εὖς, ἢ, ἀποτρέψ, ἀποχῆ ἐνεκα ὄκνου, φόβου, ἀπ., στραταίων Θεοφρ. 1. 99· ἀπ. πρὸς τὸν Πλούτ. 2. 783B.

ἀποκνητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τὸ ἀποκνέω, Πλάτ. Πολ. 349A, 372A, Ἰσοκρ. 181E· πρὸλ. ἀποκμητέον.

ἀποκνήζω, μέλλ. -ίω, ἀποκόπτω ἢ ἀποτίμνω μικρὸν τεμάχιον, «σπιπῶ», τι Ἰππ. 677. 6, Σωτῆδ. ἐν «Ἐγχειρομέναις» 1. 23· ἀπό τινος Δόδ. 2. 4· τινὸς Πλούτ. 2. 977B.

ἀπόκνήσις, εὖς, ἢ, ἀποκοπή τεμαχίου μικροῦ, «ἀποτίμιπι», Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 11.

ἀπόκνησμα, τό, τὸ διὰ τῶν ὀνύχων ἀποκοπὴν μικρὸν τεμάχιον, Ἄριστοφ. Εἰρ. 790.

ἀποκογγίζω, ἀντιῶ, σύρω ἔξω διὰ κόγχης (σημασ. I. 2), Διοσκ. 1. 33.

ἀποκοιμάομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. -ήσομαι: κοιμῶμαι ἐκτός, ἢ μακρὰν τῆς οἰκίας μου, Πλάτ. Νόμ. 762C· κἀντίστ' ἄν ἀποκοιμᾷτ' ἄν ἐν Λακεδαιμονίᾳ Βῆπολ. ἐν «Πόλεσιν» 10.

II. κοιμῶμαι ὀλίγον, «παίρνω ὀλίγον ὕπνον», Ἡρόδ. 8. 76, Ἄριστοφ. Σφ. 213, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 22, κέξ. — καθ' ὃ φαίνεται, εἶναι στρατιωτικῆς φράσεως, Dobree εἰς Ἄριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ. III. ἀπ. ἀπό τινος, παύομαι ἀπό..., Ἐπιφάν.

ἀποκοιμίζω, κάμνω τινά νὰ κοιμηθῆ, ἀποκοιμίζω, ὡς καὶ νῦν Ἄλκιφρ. 1. 39: — Παθ., ἀποκοιμῶμαι, Ἐπιστολ. Σωκρ.

ἀποκοινέω, ἀποχωρίζω, ἀποκλιεῖω τῆς κοινωνίας, κυρίως τῆς ἐκκλησίας, καὶ ῥηματ. ἐπιθ. -ήτεος, α, ον, Ἐκκλ.

ἀποκοινώνησις, ἢ, ἢ ἀποβολή δι' ἀφορισμοῦ ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Ἐκκλ.

ἀποκοιτέω, κοιμῶμαι μακρὰν τῆς τάξεώς μου, ἐκάστους, ἦν παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν, μήτε ἀφημερεύοντας, μήτε ἀποκοιτοῦντας Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 238. 10.

ἀπόκοιτος, ον, ὁ κοιμῶμενος μακρὰν ἀπὸ τινος, τῶν συσσίτων Δισγίν. 45. 2· οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ρέας ἦν Λουκ. Θεῶν Διάλ. 10. 2.

ἀποκολλᾶω, «ἐκκολλᾶω», διαχωρίζω, διαλύω, Εὐνάπ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει Φράβιδος, Ὁρεβάσ. παρὰ Cosch 82: ἀφαιρῶ τι, ἀποσπῶ, τί τινος Εὐστ. 854. 33.

ἀποκολοκύντωσις, εὖς, ἢ, (κολοκύνθη) μετὰδασις εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν κολοκύνθων, ἐπιγραφὴ βιβλίου τοῦ Σενέκα παρηδοῦντος τὴν ἀποθέωσιν τοῦ αυτοκράτορος Κλαυδίου: «συνέθηκε μὲν γὰρ καὶ ὁ Σενέκας σύγγραμμα, ἀποκολοκύντωνσιν αὐτὸ ὡσπερ τινὰ ἀπαθανάττιον ὀνομάσας» Δίων Κ. 60. 35.

ἀποκολοῦω, κολοῦω τι, περικόπτω, τι Καλλ. εἰς Δία 90 (ἐν τμήσει), πρὸλ. Α. Β. 435. 25, καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀποσκόλυπτε.

ἀποκολοῦμαι, παθ., σχηματίζω κόλπον, ἐπὶ θάτερα δὲ οὐχ ὁμοίως ἀποκολοῦμενος τρία ποιεῖ πελάγη Ἄριστοφ. π. Κόσμ. 3. 9.

ἀποκολυμβᾶω, σφῆρομαι κολυμβῶν, ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶν ἐκ ναυαγῆσαντος πλοίου, μίαν ναῦν αὐτοὶ ἀπώλεσαν τῶν ἀνδρῶν ἀποκολυμβήσαντων Θεοφρ. 4. 25, Δίων Κ. 49. 1.

ἀποκομάω, γάνω, ἀποβάλλω τὴν κόμην μου, Λουκ. Λεξιφ. 5.

ἀποκομῖδῆ, ἢ, ἀποκόμισις, μεταφορᾶ, Πολύβ. 25. 7, 3.

II. (ἐκ τοῦ παθ.) ἐπιστροφή ἐπάνωδος, Θεοφρ. 1. 137.

ἀποκομιζέω: μέλλ. Ἄττ. -ίω, ἄγω, ὀδηγῶ, συνοδεύω, ἀπὸ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον, καὶ συστήσω ὅστις ἀποκομιεῖσε ὅποι ἂν αὐτὴ θέλῃς Ξεν. Κύρ. 7. 3, 12: μεταφέρω ὡς αἰχμάλωτον, τοὺς μὲν εὐθύς ἀπεκόμιζον ἐς πόλιν Θεοφρ. 7. 82: — Παθ. μεταφέρομαι, φερόμενος ἐπὶ κλινῆς ἀπεκομιθῆσθαι οἶκαδε Ἄνδοκ. 9. 7, πρὸλ. Δημ. 1259. 23: ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ, ἐς τὸ πτόν Θεοφρ. 5. 10· ἐπ' οἴκου ὁ αὐτ. 4. 96. II. φέρω ὀπίσω, Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 1106: — Παθ., ὀπίσω ἀποκομιζόμενον, ὑποστρέφοντα, Ἡρόδ. 5. 27.

ἀποκομιστής, οὐ, ὁ, ὁ μετακομιζών τιν, ἀγγελιαφόρος, Ἄννα Κομν. σ. 304, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκδῶ. 219.

ἀπόκομμα, ατος, τό, τεμάχιον ἀποκοπέν, πέτρας ἀπόκομψ' ἀτερράμω (ἐπὶ ἀνδρός) Θεοφρ. 10. 7· τῷ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀπόκομματι «μὲ ἓνα κομματι ῥαχνιά» Λουκ. π. Ἄλ. Ἰστ. 1. 18.

ἀποκομπάζω, ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς λύρας, θρύβομαι μετὰ ἤχου, Ἄνθ. Π. 6. 54.

ἀποκόμιον, τό, βελλάντιον, Βασιλικ. 16. 1, 25, προσέτι καὶ ἀποκόμιον, Κ. Πορφυρ.

ἀποκονίω, [Γ], λέγεται ὅτι εἶναι λέξις Αἰτωλικῆ σημαίνουσα ἀπολακτίζω τὴν κόνιν, λακτίζων ἐγείρω κόνιν, δ' ε. πρέχω, ἀμφ. παρ' Ὑγίν. ἐν Ἀστρ. 3. 11.

ἀποκοντῶ, (κοντός) τινάσω πρὸς τὰ ἔξω, «καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα» Προκ. Ἰστ. Ἀνέκδ. 9, σ. 62, 14.

ἀποκοπέω, ἀποκόπτομαι, ἀποκοπησαμένη, στερνοκοπησαμένη, ἀποκοψαμένη Ἡσύχ.

ἀποκοπή, ἢ, (ἀποκόπτω) τὸ ἀποκόπτειν, Αἰσχύλ. Ἰκ. 841, Ἰππ. Μοχλ. 860· ἐν Ἀθήναις, ἀποκοπή χρεῶν = τῶ Ρωμ. tabulae ponaе, ἀπάλησις τῶν παλαιῶν χρεῶν, Ἄνδοκ. 12. 7, Πλάτ. Πολ. 566A, Νόμ. 736C· οὐδὲ τῶν χρεῶν τῶν ἰδίων ἀποκοπᾶς Ὀρκοσ παρὰ Δημ. 746. 24, κτλ.· πρὸλ. τὴν σεῖσάχθειαν τοῦ Σόλωνος, Πλουτ. Σόλ. 15. 2) ἐν Πλουτ. Φιλοπ. 4, πεδίων ἀπ., πῶλ. τὰ ἀπότομα αὐτῶν πέρατα ἢ ὄρια. II. παρὰ Γραμματ. ἀποκοπή, τὸ ἀποκόπτειν ἐν ἡ περισσώτερα γράμματα, ἰδίως εἰς τὸ τέλος λέξεως, πρὸλ. Ἄριστοφ. Ηιοητ. 22. 8· καὶ ἴδε τὴν λέξ. συγκοπή.

III. φωνῆς ἀπ., ἀπώλεια, ὅταν κόπηται ἡ φωνὴ τινος, Διοσκ. 2. 146.

ἀπόκοπος, ον, ἐκτομίαις, εὐνοῦχος, Στράβ. 630, ἀποκόπους, ἐκτομίαις καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖς κείται» Σουίδ., ἴδε τὸν αὐτὸν ἐν λέξ. γάλλος ἀπόκοπος. II. ὄρη ἀπόκοπα, ἀπότομα, ἀπόκρημα, Ἄρρ. Περιπλ. Ἐρυθρ. Οἶαλ. 32.

ἀποκοπόω, ἐκνευρίζω, ἐξαντλῶ, παθ. ἐξαντλοῦμαι, κατακουράζομαι, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 644C.

ἀποκοπτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποκόπτω, πρέπει τις νὰ ἀποκόψῃ, Φίλων 1. 668.

ἀποκοπτός, ἢ, ὄν, νίκη ἀποκοπτή, μεγάλη νίκη, Εὐστ. 1468. 3, πρὸλ. Κωνσταντίν. π. Βασ. Ταξ. 42C.

ἀποκόπτω: μέλλ. -ψω, ἀποκόπτω ὡς καὶ νῦν, συχ. παρ' Ὀμήρῳ, τὸ πλεῖστον ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κάρη ἀπέκοψε Ἰλ. Δ. 261· ἀπὸ τ' αὐγένα κόψας αὐτῷ 146, κτλ.· οὕτω καὶ παρὰ πεζοῖς, χεῖρας ἀπ. Ἡρόδ. 6. 91 κτλ.· ὡσαυτως, νηῶν ἀποκόπειν ἄκρα κόρυμβά Δ. I. 241· ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς Ὀδ. Κ. 127· αἶψας ἀπέκοψε παρήρορον, ἀπέκοψε καὶ ἀφῆκεν ἐλευθερον τὸν παρατρέχοντα ἵππον, Ἰλ. Π. 474: — Παθ., ἀποκεκόφονται, ἐπὶ καλῶν ἢ ὀφθαλμῶν φυτοῦ, ὅα ἀποκοπῶσιν, Ἄριστοφ. Νερ. 1125· ἀποκοπῆναι τὴν χεῖρα Ἡρόδ. 6. 114· ἀπ. τὰ γεννητικά, ἐπὶ εὐνοῦχων, Φίλων 1. 89· καὶ οὕτως, ἀπολύτ., Λουκ. Εὐν. 8· καὶ κατὰ μέσ. τύπον, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 19. 2)

μεταφ., ἀπ. ἐλλίπια, ἔλεον, κτλ., Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 1272, Πολύβ. 3. 63, 8, Διόδ. 13. 23· ἀπ. τὸ ἀμφίβολον τῆς γνώμης, ἀποφασίζω ἐσπευσμένως, Ἄλκιφρ. 1. 8. II. παρὰ Ξεν., ἀπ. τινὰ ἀπὸ τόπου, ἀποδοῦκο βιαίως ἀπὸ ἰσχυρᾶ θέσεως, ἐπὶ στρατιωτῶν, Ἄν. 3. 4, 39., 4. 2. 10· πρὸλ. ἀποκρούω. III. Μέσ. κτυπῶ, πλήττω τὸ στήθος ἐν θρήνοις, κόπτομαι, μετ' αἰτ., θρηγῶ τινά, νεκρὸν Εὐρ. Τρω. 623· πρὸλ. κόπτω II. 2) παύομαι λέγων, τσελιῶν τὸν λόγον, ἀλλὰ δεῖ τῆ μακρᾶ ἀποκόπτεσθαι Ἄριστοφ. Ρητ. 3. 8, 6: — Παθ., ἀποκεκόπται τινὶ ἢ φωνῇ Πλουτ. Δημοσθ. 25. 3) παρὰ γραμμ. παθ. πάσχω ἀποκοπῆν Εὐστ. 487. 10.

ἀποκορεύομαι: μέλλ. -κορέσω, ἐντελῶς ἰκανοποιῶ τινά, τὸν χορταίνω, Ἰλωσσ.

ἀποκορέω, ἀποσογιζέω, ἀποκορεῖν· ἀποψᾶν ἀπὸ τραπέζης» Ἡσύχ.

ἀποκορσοῦμαι, Παθ. (κόρη) = ἀποκείρομαι, Αἰσχύλ. Ἄποσπ. 241.

ἀποκορυφῶ, σχηματίζω κορυφὴν, Πολύβ. 3. 49, 6: — Παθ. ἐπὶ οἰδημάτων, ἀποκορυφῶμαι εἰς δέυ, τὰ δὲ μεγάλα τε ἐόντα καὶ πλατέα καὶ ἦκιστα ἐς δέυ κορυφούμενα Ἰππ. Προγν. 39: λίγη εἰς δέυ, ἐν ταῖς ἀπνοίαις ἀποκορυφούται μάλιστα ἡ φλέξ Θεοφρ. περὶ Πυρῶς 53. 2) μεταφ., ἀπεκορῶσθαι σφί τὰδε, ἔβιδεν εἰς αὐτοὺς τὴν σύντομον, κεφαλαῖωδῆ ἀπόκρισιν, Ἡρόδ. 5. 73, πρὸλ. ἐκκορυφῶ.

ἀ-ποκος, ον, ὁ ἄνευ πόκου, ἄνευ μαλλοῦ, ἄποκος χιτῶν Κραμήρου Ἄν. Ὀξ. τ. 2. σ. 238, 15, ἐν λέξει λιτός: — ὁ μὴ κεκαρμένος, «ἄκουρας» Σουίδ.

ἀποκοσμέω: μέλλ. -ήσω, ἀφαιρῶ, σηκώνω, ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός, τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης σκευή, κρατήρας κτλ., Ὀδ. Η. 232· ἀπογυμῶ, ἀφαιρῶ τὸν στολισμόν, εἴ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἥσρων Βοικυ. Ἐπιγρ. 1. 531· ἀσχημικῶ, πλὴν Διδάν. 4. 779: — Μέσ., ἀποθέτω τὰ κοσμημάτά μου, ἀφαιρῶ τὸν στολισμόν μου, Πλουτ. 7. 26, 9: — Παθ., ἀπογυμνοῦμαι τοῦ στολισμοῦ, Ἀριστείδ. 1. 549.

ἀποκόσμιος, ον, (κόσμιος) μακρὰν τοῦ κόσμου, Γρηγ. Ναξ.

ἀποκοτταβίζω, ἀπορρίπτω, ἀποτινάσσω τὸν λειπόμενον πῶμα τοῦ ποτηρίου εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς χαλκῆν λεκάνην οὕτως ὡστε πίπτον ν' ἀποτελήσῃ ἤχον ὡς ἐπὶ οὐκ ἐπὶ τῆ παιδιᾶ τοῦ κοτταβου, Ξεν. Ἐλλ. 2. 3, 56· λαβῶν τὸ ποτήριον ἐξέπιε, καὶ τὸ τελευταῖον ἀποκοτταβίσας τουτὶ φησιν Ἀλκιβιάδῃ τῷ καλῷ Στοβ. Ἄνθ. 5. 67 μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος reliquum a poculo ejicere πρὸλ. κότταβος καὶ ἴδε Κομ. Ἐλλ. (Meineke) 1. 200· «τὸ λει-

πόμενον πόμα τοῦ ποτηρίου ἐχέειν οὕτως ὥστε ψόρον ποιεῖν· Ἐπιμ. Μ. 2) μεταρ. παρὰ μεταγεν., ἐμῶ, ἐξέμῶ, Ἰατρ. (Matthaei) 291.

ἀποκοτταβισμός, ὁ, τὸ ἀποκοτταβίζειν, Ἐθν. 667C. 2) ἔμετος, Ἰατρ. (Matthaei) Med. 68.

ἀποκουρά, ἡ, (κεῖρω) ἡ κουρά: προσέτι καὶ ῥίμα ἀποκουρέω, ὑποβάλλω εἰς τὴν τελευτὴν τῆς κουρᾶς, κἀμῶ μοναχόν, «εἴ τις φωραθεῖ ἀποκουρέων τινὰ χωρὶς παρουσίας τοῦ... ἡγουμένου κτλ.» Ὁγδ. Οἶκ. Συνοδ. 1017D, βίος Νεῖλ. Νεωτ. 100A.—ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. ἀποκουρεύομαι, κουρεύομαι εἰς μοναχόν, γίνομαι μοναχός, αὐτόθι.

ἀποκουρίζω: μέλλ. Ἄττ. -ίζω, ἐλαρρώνω, ἀπαλλάττω, τινὰ κακῶν, παθέων Ἐυρ. Ὀρ. 1341, Ἐκ. 106· ἐκ βροχίδων Ἄθθ. Π. 9. 372.—ἀνακουρίζω, Πλουτ. Κλεομ. 18.

ἀποκόψιμος, ὃν δύναται νὰ κόψῃ τις, Γλωσσ.

ἀποκόψις, ἡ, τὸ ἀποκόπτειν, ἀποκοπή, Ἰππ. π. Ἄρθρ. 831.

ἀποκραδίζω, (κράδῃ) ἀποτρέπω, ἀποκόπτω ἀπὸ τῆς συκῆς, ἐπόμενος ἀποκραδίσαι ἐρινεοῦς, ἀπὸ τῆς κράδης κόψαιας, οἶον ἀποσυκίσαια (Σχόλ.) Νικ. Ἄλ. 319.

ἀποκρατίος, ὄν, ὁ ἀρτίως ἀποκοπεῖς ἀπὸ τῆς συκῆς, τοῦτο χλωρὸν οὐκὼν ἀποκράδιον Ἄνθ. Π. 6. 300.

ἀποκραϊπάλαω, ἀπαλλάσσομαι τῆς κραϊπάλης διὰ τοῦ ὕπνου, ἐγείρομαι τοῦ ὕπνου ἐκ κραϊπάλης, Πλουτ. Ἀντων. 30· -ίζομαι, Παθ. Σουῖδ. -ισμός, Ἠσύχ. II ἀναλίσκω, δαπανῶ εἰς ἀσωτιαν, Θεόγγητος ἐν «Φιλοδωπέτω» 1, 3.

ἀποκρανίζω, ἀποκόπτω ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, κέρασ Ἄνθ. Π. 6. 255. II ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν, Εὐστ. 1850. 30.

ἀποκρατέω, ὑπερέω πάντας τοὺς ἄλλους, ὑπερβαίνω, Λατ. superare, ὁ Νεῖλος πλήθει [ὑδάτος] ἀποκρατέει Ἡρόδ. 4. 50, πρὸλ. 75. II μεταβ., θεραπεύω, ἐντεροκήλας ἀποκρατεῖ καταπλασσομένου Διοσκ. 4. 9. 2) κρατῶ ὅπως, ἐμποδίζω, τροφὴν Πλουτ. 2. 494A.

ἀπό-κρατος, ὁ ἀνευ ἰσχύος, ἐξηγητημένος, Φίλων 1. 209.

ἀποκρεμάζω=ἀποκρεμάννυμι, μόνον παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξει ὑπερβολῶν.

ἀποκρεμάμαι, παθ. κρεμάμαι ἀπὸ τινος, ἐκ τινος Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 21, 4: παρατ. ἀπεκρεμάμην Κόιντ. Σμ. 11. 197: ἀόρ. ἀπεκρεμάσθην.

ἀποκρεμάννυμι: μέλλ. -κρεμάσω. Ἄττ. -κρεμῶ: ἀρῖνω τι νὰ κλῖνῃ πρὸς τὰ κάτω ὡς κρεμάννον, ἀυχέν' ἀπεκρέμασεν (ἐπὶ θηήσκοντος πτηνοῦ), ἐκρέμασε τὸν λαιμὸν του, Ἰλ. Ψ. 879· χορδὰν πλάκτρον ἀπεκρέμασε, τὸ πλῆκτρον ἔθραυσε τὴν χορδὴν καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κρεματιὰ πρὸς τὰ κάτω, Ἄνθ. Π. 9. 584.—Παθ. =ἀποκρέμαμαι, Ἀριστ. Προβλ. 27. 6. II ἀναρτῶ, κρεμῶ, τὸν φαρετρέων Ἡρόδ. 1. 216:—Παθ., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 21, 1. 9. 37, 2· ἀόρ. ἀπεκρεμάσθην Λουκ. Θεωδ. Διάλ. 21. 1.

ἀποκρεμάσσις, ἡ, τὸ κρεμάσθαι πρὸς τὰ κάτω, Ἄετ. 3. 48:—ὡσαύτως ἀποκρεμάσσιμα, ατος, τό, Εὐστ. 1334. 2.

ἀποκρεμαστός, ἡ, ὄν, ὁ ἀπὸ τινος πράγματος κρεμάννομενος, Ἄνθ. Π. παρέρτ. 129, ἐν τμησίαι:—ὡσαύτως, ἀποκρεμῆς, ἔς, Εὐστ. 1587. 20.

ἀποκρεμάω, =ἀποκρεμάννυμι, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 5, 5.

ἀποκρέω, ἀπέχωμι ἀπὸ κρέατος, παύομαι τοῦ ἐσθίειν κρέας, καὶ οὐσιαστ. ἀπόκρεως, ὦ, ἡ, ἡ ἐβδωδὸς ἡ ἡ ἡμέρα μετὰ τὴν ὅποιαν ἀρχεται ἡ νηστεία, ἦτοι ἡ ἀποχὴ ἀπὸ κρέατος, ἀμφοτέρω παρὰ τοῖς μεταγεν., Ἐκκλ.

ἀποκρήθην, ἐπίρρ. =κατακρήθην, ἔσφ. γραφὴ ἀντὶ ἀπὸ κρήθην Ἠστ. Ἄσπ. 7.

ἀποκρημνίζω, καταρρίπτω ἀπὸ τῆς ἄκρας κρημνοῦ, κατακρημνίζω, Ἠλιόδ. 8. 8.

ἀπόκρημνος, κρημνώδης, οὖρος ἀδατόν τε καὶ ἀπόκρημνον Ἡρόδ. 7. 176, πρὸλ. 3. 111· χώρος ἀπόκρημνος ὁ αὐτ. 8. 53, πρὸλ. Θουκ. 4. 31., 6. 96, κτλ.:—μετάρ. ἐπὶ ὑποθέσεώς τινος τοῦ συνηγόρου, πλήρης δυσκολιών, πάντα ἀπόκρημνα ὄρω Δημ. 793. 6.

ἀποκροδόν, ἐπίρρ. (ἀποκρίνω) χωρὶς, χωριστά, μετὰ γεν., Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 15: ἀποκροδόν Ἰω. Ἄλ. Τονικά Παραγγέμ. σ. 33. 4.

ἀπόκρημα, ατος, τό, δικαστικὴ ἀπόφασις, καταδίκη, «κατάκρημα» Ἠσύχ., τὸ ἀπ. τοῦ θανάτου Ἐπιστ. πρὸς Κορ. Β' α', 9. 2) (ἐκ τοῦ μέσ.) ἀπόκρισις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 28., 2349 b. 23.

ἀποκρίνω [τ]: μέλλ. -κρίνω (ἴδε κρίνω):—χωρίζω, ἀποχωρίζω, θέτω χωριστά, Φερεκρ. ἐν «Ἀυτομολίος» 1, Αἰλ. Π. Ἰ. 12. 8· χωρὶς ἀπ. Πλάτ. Πολιτικ. 302C, κ. ἄλλ.:—Παθ., χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἀποκρινθέντες, ἀποχωρισθέντες ἀπὸ τοῦ πλῆθους (ἐπὶ δύο ἴσων, προερχομένων ὡς προμήλων), Ἰλ. Ε. 12· (οὐδαμῶς ἄλλοθεν παρ' Ὀμ.)· πῖθλος ἦει θηρίων ἀποκρίθεισ Ἀρχιλ. 82· ἀπεκρίθη. τοῦ βαρβάρου ἔθνεος τὸ Ἑλληνικόν Ἡρόδ. 1. 60· ἀποκρίθησαν χωρὶς, φυλαχθῆναι κερωρισμένους, ὁ αὐτ. 2. 36· διὰ τὸ μηδὲ Ἑλληνάσ πω, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀντίπαλον ἔς ἐν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι, διότι καὶ οἱ Ἑλληνες ἀκόμη ἐν διεκρίνοντο

δι' ἐνὸς κοινῷ ὀνόματος, ὅπερ νὰ ἀντιστοιχῇ πρὸς ἄλλο τοιοῦτον, Θουκ. 1. 3· ὡσαύτως, ὡς τὸ διακριθῆναι, ἐπὶ ἀναχωριζόμενων, χωρίζομαι πρὶν ἀποφασισθῆ ὁ ἀγών, ὁ αὐτ. 4. 72:—Παρ' ἱατρ. συχν. γραφεῖσι, διακεκριμένως συγκατίζομαι, Ἰππ. Προγν. 45, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 3, 3· ἀποχωρίζομαι ἀπὸ μίγατος τινος, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰγρ. 13· ἐπὶ ζωϊκῶν ἀποκρίσεων ἡ βρῦσεων, ἀποχωρίζομαι καὶ ἐκρέω, ἀποβάλλομαι, ὁ αὐτ. 377. 51· ἀλλὰ, ἔς τοῦτο πάστα ἀπεκρίθη, ἀπαστα αἰ ἀσθνεῖται κατέληξαν εἰς ταύτην μόνον, Θουκ. 2. 49, πρὸλ. Foës. Oecon. Hipp. 2) σμειωῖ δι' ἰδιαιτέρου τύπου, διακρίνω, πρῶμην Ἡρόδ. 1. 191· νόσημα τι ἀπεκεκριμένον, διακρινόμενον παντὸς ἄλλου, Πλάτ. Πολ. 407C. II ἐκλέγω, ἔνα ἕμιον ἀπ. ἐξάρετον Ἡρόδ. 6. 130· πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 946A· ἀπ. τοῦ πεζοῦ, τοῦ στρατοῦ, ἐκλέγω ἐκ... Ἡρόδ. 3. 17. 25· οὐστὶν ἀποκρίνας κακοστὴν ἀπ., ἐκλέξας ἐκ δύο κακῶν τὸ ἐν, Σοφ. Ο. Τ. 640· (τὸ μέτρον ὅμως δεκνύει ὅτι τὸ χωρὶον εἶναι ἐφρακόμενον, ἀλλ' ἴδε σημ. καὶ διέρθωσιν Jebb ἐν τόπω). III ἀπορίτω μετὰ ἔρευνας καὶ ἐξέτασιν, κρίνειν καὶ ἀποκρίνειν Πλάτ. Νόμ. 751D· ἐγκρίνειν καὶ ἀποκρίνειν αὐτῶ: 936A· ἀπ. τινὰ τῆς νίκης, ἀποφασίζω ὅτι τις ἔχει ἀπολίση τὴν νίκην, ἀποφασίζω περὶ αὐτῆς ἀναγνίσθαι τινός, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 2:—ὡσαύτως ἐν μέσ. τύπω, Πλάτ. Νόμ. 966D· πρὸλ. ἀποκρίτειον. IV Μείσ. ἀποκρίνομαι: μέλλ. -κρινόομαι κτλ.: ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται τὸν παθ. προμ. καὶ ὑπερσυν. ἐν μέσθ σημασίᾳ, Πρωτ. 357E, Γοργ. 463C, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐν παθ. σημασίᾳ. (ἴδε κατωτέρ.):—δίδω ἀπόκρισιν εἰς..., ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἐυρ. (διότι ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ ὑποκρίνεσθαι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἐξαίρεσις ἐνὸς ἡ δύο ἀμφιβόλων χωρίων, 5. 49., 8. 101), Βάχχ. 1272, I. A. 1354· ἀπ. τινὶ Ἀριστοφ. Νερ. 1245, κτλ.· ἀπ. πρὸς τινὰ ἢ πρὸς τι, πρὸς ἐρωτῶντα ἢ πρὸς ἐρωτήτην, Θουκ. 5. 42, κτλ., Πλάτ. Ἰππ. 287A· ἀπ. εἰ..., Ἀριστοφ. Σπ 964· ἀπ. ὅτι..., Θουκ. 1. 90:—μετ' αἰτ., ἀποκρίνεσθαι τὸ ἐρωτηθέν, ἀποκρίνεσθαι εἰς τὴν ἐρώτησιν, ὁ αὐτ. 3. 61· πρὸλ. Πλάτ. Κρίτων 49A· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀπ. οὐδὲ γρῦ Ἀριστοφ. Πλ. 17· ἀποκρίνεσθαι τι, δίδω ἀπόκρισιν, Θουκ. 8. 71, κτλ.· ἀπ. ἀπόκρισιν Πλάτ. Νόμ. 658C· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., τοῦτο μοι ἀποκεκρίσθη, τοῦτο ἔστω ἡ ἀπόκρισις μου, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 187B· καλῶς ἄν σοι ἀπέκεκριτο, ἡ ἀπόκρισις σου ἡ ἡτο ἀρκετὴ, ὁ αὐτ. Γοργ. 453D· πρὸλ. Μένων 75C· Εὐθύδ. 299D. 2) ἀποκρίνομαι πρὸς κατηγορίας, ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν, ὡς τὸ ἀπολογομαι, Ἐμσαλ. ἐν Ἀριστοφ. Ἄχ. 632· ὁ ἀποκρινόμενος, ὁ ἐναγόμενος, Ἀντιφῶν 143. 30, πρὸλ. 119. 32. 3) ὁ παθ. ἀόρ. ἀπεκρίθη =ἀπεκρίνατο εἶναι ἀγνωστος ἐν τῷ δοκίμῳ Ἄττικῶ λόγῳ, ἐξαίρεσις τοῦ Φερεκρ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 4, καὶ τοῦ Πλάτ. ἐν Ἄλκ. Β' 149B, —ἀν τὸ πρῶτον χωρίον ἀνήχη εἰς τὸν Φερεκρ. καὶ ὁ Διάλογος εἰς τὸν Πλάτωνα· ἀλλ' εὐρηται ἐν Μέγωνα παρ' Ἀθην. 349D, 577D, εἶναι δὲ πολλὰ κοινὸν παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. καὶ πολλὰς εἰσλήθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰς τὸ κείμενον δοκίμιον Ἄττ. συγγραμ., ὡς ἐν Ξεν. Ἄν. 2. 1, 22· πρὸλ. Ἀμμώνιον 21, Λοβ. Φρόν. 108. 4) ἀπ. τοῖς πράγμασι, εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἀντεπεξέλθω πρὸς τὰς περιστάσεις, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 2.

ἀποκρισιάρειος, ὁ, ἀπειταχμένως, πρὸςθευτής, Γεωργ. Ἄλεξανδρ. βίος Χρυσ. σ. 205. 13.

ἀπόκρισις, εως, ἡ, ἀποχωρισμός, κάθαρσις ἀπόκρισις χειρόνων ἀπὸ βελτιόνων Πλάτ. Ὀροι 415D:—ὡς ἱατρ. βρος, ἐκκρισις, συχν. παρ' Ἰππ. καὶ Ἀριστ., ἴδε Foës. Oec., Πίννακ. Ἀριστοφ. Π.—(ἐκ τοῦ μέσ.) ἀπόκρισις, ἀπάντησις, πρῶτον παρὰ Θεόγγητι 1167· ἀκολούθως παρ' Ἡρόδ. 1. 49., 5. 50· (ἀλλ' ὡς ἀπόκρισις εἶναι ὁ ἰων. τύπος) Ἰππ. 22. 46, Ἐυρ. Ἄποστ. 967· ἀπ. πρὸς τὸ ἐρώτημα Θουκ. 3. 60· πρὸλ. Ξεν. Ἰέρ. 1. 35. 2) ὑπεράσπισις, ἀπολογία, Ἀντιφῶν 137. 6.

ἀποκρίτειον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀπορρίψῃ, Πλάτ. Πολ. 377C· ἀντίθετον τῷ ἐγκριτειῶν, αὐτόθι 413D· ἴδε ἀποκρίνω III.

II. πρέπει τις νὰ ἀποκριθῆ, ὁ αὐτ. Πρωτ. 351C, Ἄλκ. I. 114 E· ἴδε ἀποκρίνω IV.

ἀποκριτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα ν' ἀποκρίνη, ν' ἀποχωρίζῃ, νὰ ἀπορρῆ, Γαλην. τ. 7, σ. 381.

ἀπόκριτος, ὄν, ἀποχωρισμένος, ἐκλεκτός, ἐξάιρετος, Ἰππ. Ἄλ. 3. 266.—Ἐπίρρ. -τως Αἰδμου. π. Τριάδ. 2. 8, σ. 213.

ἀποκροτέω, ποιῶ κρότον διὰ τῶν δακτύλων (τοῦ μέσου καὶ τοῦ μεγάλου), ὡς ποιῶσι καὶ νῦν οἱ ὀρχοῦμενοι, Σπρδβ. 672.

ἀποκροτήμα, τό, τὸ ἀποκροτεῖν διὰ τῶν δακτύλων, Σπρδβ. 672, Ἄθθ. 530C.—ἀποκροτήμα.. κτύπος δεξιῶν μέσου δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερασθεῖς, εἴτα κατακτυπήσει τοῦ ὑπ' αὐτὸν σκαρδῶδους Ἐυστ. Ὁδ. 1602, 17.

ἀπόκροτος, ὄν, ὁ καλῶς πεπατημένος, τραχύς, στερεός, ἐπὶ ἐδάφους, γῆ, χωρίον, Θουκ. 7. 27, Ξεν. Ἰππ. 7. 15:—ἐν γένει, σκληρός, ἐπὶ τῶν ὀνύχων τῶν ζώων, Πλουτ. 2. 98D: ἐπὶ σκληροῦ φύματός ἡ οἰδήματος, Παῦλ. Αἰγ.:—μετάρ. ψυχὴ λιθίνη καὶ ἀπόκροτος Φίλων 2. 165· πρὸλ. σημ. Κοραῖ ἐν Ἠλιόδ. Διθ. τ. 2, σ. 288.—Ἐπίρρ. -τως Ἐπιάν. τ. 1, σ. 813.

ἀποκρουνίζω: μέλλ. -ίζω, ἔγρω, τι δάσσομαι ἔξω μεθ' ὀρυγῆς ὡς ἀπὸ κρουνοῦ, ἐπὶ αἵματος, Πλούτ. 2. 699E.

ἀποκρουνίσμα, ῥοή ὡς ἀπὸ κρουνοῦ, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 273B.

ἀπόκρουσις, εως, ἡ, (ἀποκρούομαι, παθ.) ὑπαχώρησις, ἐλάττωσις, τῆς σελήνης Κλήμ. Ἄλ. 814, κτλ.: οὕτω καὶ ὁ Προκλ. ὁμιλεῖ περὶ σελήνης ἀποκρουστικῆς, ὅταν εὐρίσκηται ἐν τῇ μειώσει αὐτῆς. II. ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως, ἀπόθρησις, εὐρηται μόνον παρὰ Βυζ.

ἀποκρουστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποκρούσῃ, Θεμιστ. 278A.

ἀποκρουστικός, ἡ, ὄν, ὁ δυνάμενος ἢ ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ ἀποκρούσῃ, φάρμακα ἀποκρουστικά, τὰ ἀναστέλλοντα τὸ φερόμενον ὑπὸ τῶν βουβίων ἐπὶ τὸ πεπονθός, Γαλην. κ. 12. σ. 226, Διοσκ. 1. 167, ἴδε ἀπόκρουσις.

ἀπόκρουστος, ον, ὁ ἀποκρουσθείς, Νικ. Θ. 270.

ἀποκρούω, ἀπαθῶ, διὰ τῆς βίας ἀπομακρύνω ἀπὸ τόπου ἢ προσώπου, Ξεν. Ἐλλ. 5. 3. 22, Ἄνθ. II. 11. 351:— συνθέτερον ἐν μέσῃ φωνῇ, ἀπαθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, τὰς προσβολὰς Ἡρόδ. 4. 200, Θουκ. 2. 4. αὐτοὺς ἐπιόντας Ἡρόδ. 8. 61, κτλ.: καθόλου, ἀπαθῶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐλκω, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 400: ἀποκρούω, ἀναίρῶ ἐπιχειρημά τι, Διον. Ἄλ. π. Συνθ. 25:— Παθ. ἀποθιώομαι βία ἐπὶ προσβολῆς (πρὸλ. ἀποκίπτω II.), Θουκ. 4. 107, Ξεν. κτλ.: ἀπεκρούσθῃ τῆς πείρας, Θουκ. 8. 100: ἀπ. τῆς μηχανῆς, τῆς πείρας, Πολύβ. 22. 11, 5, Πλούτ. κτλ. II. Παθ., κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον, ποτήριον ἔχον τετραυτμένον καὶ ἐλλείπον τὸ χεῖλος, Ἀριστοφ. Ἄγ. 459. III. παθ., ὡσαύτως, καταρρίπτομαι ἀπὸ τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἰππαρχ. 3. 14.

ἀποκρούζῃ, ἡ, μέρος πρὸς ἀποκρυφιν, ἀπόκρυψις, Σύμμα. II. Δ., Βυζ.

ἀποκρυπτεῖον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποκρύπτω, πρέπει τις νὰ ἀποκρύψῃ, Κλήμ. 62.

ἀποκρύπτω: μέλλ. -ψω, ἐν χρήσει πρ' Ὀμήρ. μόνον κατ' ἀόρ. α', ὡλ'. -Ἐπ. παρατ. ἀποκρύπτασκε εὐρηται παρ' Ἡσ. Θ. 157: Παθ. ἀόρ. -κρυόδην [ῶ]: μέλλ. -κρυόθησομαι Ἐβδ. κτλ. Κρύπτω ἀπὸ τινος, διατηρῶ τὴν κεκρυμμένον ἀπὸ τινος, μετ. αἰτ. καὶ γεν., αἱ γὰρ μιν θανάτωσιν... δύναμιν νόσφιν ἀποκρύψαι Δ. Σ. 465: μετὰ δοτ. προσώπ., ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους Δ. 717:— μεταγεν. μ. διπλ. αἰτ., ὡς τὸ Λατ. celare aliquid aliquid, κρύπτω ἢ φυλάττω τὴν κεκρυμμένον ἀπὸ τινος, ἀποκρύπτω, οὔτε σε ἀποκρύψω τὴν ἐμὴν οὐσίην Ἡρόδ. 7. 28: τὴν ἡλίον ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν ὀσίων ἀπ. Ἡρόδ. 7. 226: ἀποκρύψει φάος νύξ Ἀίσχλ. Πρ. 24: χιών ἀπ. τὴν Ξεν. Ἄν. 4. 11: ἀπ. τὴν σοφίαν Πλάτ. Ἄπολ. 22D: ἀπ. τὴν νινι Ἰσοκρ. 11B: εἶς τι Ἀριστοφ. Ἰππ. 424, 483, Ξεν. Ἰππαρχ. 5. 7:— Μέσ., μετ' ἀπαρ., ἀποκρύπτεσθαι μὴ ποιεῖν τι, ἀποκρύπτω τὰς πράξεις μου, Θουκ. 2. 53: περι ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδένα εἰδέναι Ἀυσ. 110. 2: ὁ παθ. ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν. παρὰ Δημ. 836. 19, οὐκ ἀποκέρυπται τὴν οὐσίαν:— Παθ., τὸν Ἑλλησποντον ὑπὸ τῶν νεῶν ἀποκεκρυμμένον Ἡρόδ. 7. 45: τοὺς ἀποκρυπτομένους, ἐκείνους: οἵτινες ἀποσύρονται ἀπὸ τοῦ δημοσίου, Ἄλεξ. ἐν Ἀδύλ. 8.

3) ἀμαυρῶ, σκιαζῶ, Εὐρ. Ἀποσπ. 152: ἡ πλημμύελλια ἐκεῖνην τὴν σοφίαν ἀπ. Πλάτ. Ἄπολ. 22D. II. ἀπ. γῆν, χάνω ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν γῆν, ἐπὶ πλοῦν ἀποπλεόντων εἰς τὸ πέλαγος, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου Phaeacum abscondimus aires, ἀντιθέτον τῷ ἀνογγύνω (I. 3), φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος... ἀποκρύψαντα γῆν Πλάτ. Πρωτ. 338A: ἐπειδὴ ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς, ὅτε δὲν ἐβλέπομεν πλέον αὐτοὺς, Λουκ. π. Ἀλφθ. Ἰστ. 2. 38:— οὕτω πθ. αὐτοὺς (δηλ. τοὺς Ἀργεῖους) πρέπει νὰ ὑπονοηθῇ ἐν Θουκ. 5. 65: καὶ ἐν Ἡσ. Ἀποσπ. 44 (Γα.σφ.) ἔχομεν ἀποκρύπτουσι Πελειάδες (ἐνν. εαυτάς), ἐξαφανίζονται.

ἀποκρυσταλλόομαι, παθ., κρυσταλλώνω, παγώνω, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 281.

ἀποκρυφῆ, ἡ, μέρος διὰ κρύψιμον, κρυπτήριον, Ἐβδ. ('Ἰὼβ κθ', 14 κ. ἄλλ.).

ἀπόκρυφος, ον, κεκρυμμένος, Εὐρ. Ἦρ. Μα.ν. 1070: ἐν ἀποκρύφω, κρυφίως, μυστικῶς, Ἡρόδ. 2. 35: ἀπ. θησαυροί, κεκρυμμένοι, ἐναποθεσιμένοι, Ἐπ.στ. π. Κολ. 6', 31. 2) μετὰ γεν., ἀπόκρυφον πατρός, ἄγνωστον εἰς αὐτόν, Ξεν. Συμπ. 8. 11. II. ἀσαφής, σκοτεινός, δυσκατάληπτος, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 3. 5, 14: γράμματα Καλλ. Ἀποσπ. 242: ἀπ. σύμβολα δέλτων, ἐπὶ ἱεροφυλάκων, Ἐπιγρ. Ἐλλ. 1028. 10. III. παρ' Ἐκκλ. ἐπὶ βέλτων, ὅτε μὲν νόθων, ὅτε δὲ μὴ κα.ονικῶν, μὴ ἀνεγνωρισμένων ὑπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἴδε Suicer ἐν λ.— Ἐπιγρ.— φως Ἀκύλας Παλ. Διαθ.

ἀπόκρυψις, εως, ἡ, κρύψιμον, ἀπ. ποιεῖσθαι Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 9.

ἀποκτάμεν, -κτάμεναι, ἀποκτάμενος, ἴδε ἐν λέξ. ἀποκτείνω.

ἀποκτάομαι, χάνω, ἀντιθ. τῷ κτώμαι, πλοῦτος μὲν γὰρ.. κτηθεὶς βασανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεὶς δὲ ταῖς λύπαισι Δημόκρ.

ἀποκτείνω: μέλλ. -κτενῶ, Ἰων. -κτενέω, Ἡρόδ. 3. 30: ἀόρ. α' ἀπέκτεινα, Ἰλ.:— πρkm. ἀπέκτεινα, Ἰσοκρ. 246B, Πλάτ. Ἄπολ. 38C, Ξεν. Ἄπολ. 29, Δημ. 593. 14: ὑπερσυντ. γ' πληθοντ. -εκτόνεσαν ὁ αὐτ. 387. 21, Ἰων. γ' ἐν. -εκτόνεε Ἡρόδ. 5. 67: μεταγεν. πρkm. ἀπεκτόνηκα Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 33. 2, πρβλ. Πλούτ. Τιμολ. 16, (εἰσαχθὲν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰς τὸ κείμενον τοῦ Πλάτωνος κλ.) ὡσαύτως ἀπέκτεινα Μένανδ. ἐν «Μισομύηνω» 13, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11, Ἐβδ. καὶ ἀπέκτεινα Πολύβ. 11. 18, 10:— ἀόρ. 6' -εκτῶνον, Ἰλ. ποιητ. α' πληθ. ἀπέκταμεν, Ὀδ. Ψ. 121: ἀπαρ. -κτάμεναι, -κτάμενος, Ἰλ. γ. 165. E. 675:— Παθ. μόνον παρὰ μεταγ. (καθ' ὅσον παρὰ τοῖς δοκιμοῖς συγγραφεῦσι τὸ ἀποθνήσκω χρησιμεῖται ὡς παθητικόν): ἐνεστ. παρὰ Παλαιφ. 7: ἀόρ. ἀπεκτάθηον Δίων Κ. 65. 4, Ἐβδ.: πρkm. ἀπεκτάθηαι παρὰ Πολυβίου 7. 7, 4, Ἐβδ.:— ἄλλ' ὁ Ὅμηρ. ἔχει ἀόριστον μέσον μετὰ παθητικῆς σημασίας ἀπέκτατο Ἰλ. O. 437, P. 472: μετοχ. ἀποκτάμενος Δ. 494, κτλ.: πρβλ. ἀποκτείνωμι.

Ἐπιτέτα- μένος τύπος τοῦ κτείνω, φονεύω, σφάζω, Ὀμ., Ἡρόδ., ἀπαί παρ' Αἰσχύλῳ Ἄγ. 1250), οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ., συγν. παρ' Εὐρ. καὶ ὁ ἐπικρατῶν τύπος ἀντὶ τοῦ κτείνω ἐν τῇ Ἄττ. κωμῳδίᾳ καὶ τῷ πρῶτῳ λόγῳ, ὡς τὸ ἀποθνήσκω ἀντὶ τοῦ θνήσκω. 2) ἐπὶ δικαστῶν, καταδικάζω εἰς θάνατον, Ἀντιγῶν 140. 24, Πλάτ. Ἄπολ. 30D, κέξ., 38C, 39D, Ξεν., κτλ.: ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ κατηγοροῦντος, Ἄνθοκ. 34. 7, Ξεν. Ἐλλ. 2. 3, 21, πρβλ. Θουκ. 6. 61: ἐπὶ τοῦ δημοῦ, φονεύω, Ἡρόδ. 6. 4: καθόλου ἐπὶ τοῦ καταδικάζοντος νόμου, Πλάτ. Πρωτ. 325B. 3) μεταγ., ὡς τὸ Λατ. enecare, τὸ σεμνὸν ὡς μ' ἀπ. τὸ σόν, «μὲ σκοτάνει», Εὐρ. Ἰππ. 1064: οὐ μὴ μ' ἀπόκτειν', ὁ αὐτ. Ὀρ. 1027.

ἀποκτενεῖω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀποκτείνω, Ἄνθ. II. 11. 395, Ἐβδ., κτλ.

ἀποκτενομαι, παθ., γίνομαι κτῆνος, κτηνώδης, Ἀθανάσιος κτλ. ἀποκτῆσις, εως, ἡ, ἀπώλεια, καὶ -κτῆτός, ὄν, ἀπολοθεῖς, ἀπαλοθρωθεῖς, Ἰω. Χρ.

ἀποκτενύμι, ἡ -κτενύμι, (A. B, 29), = ἀποκτείνω, εἶναι ὁ συνηθέστερος τύπος τοῦ ἐνεστώτος παρὰ Πλάτ., γ' ἐν -κτενύνυσι, Κρατῖνος ἐν «Βουκόλοις» 3, Πλάτ. Γοργ. 469A, α' πληθ. -κτενύνυμεν, αὐτόθι 468B, γ' πληθ. -ύσαι (ἴδε κατωτ.), ὑποσπκ. -ύη, Πολ. 565E: εὐκτ. -ύοι, Φαίδων 62C: ἀπαρ. -ύνας Ἀυσ. 120, 38, Πλάτ. Φαίδων 58B, κτλ., μετοχ. -ύς Κρίτων 48C, κτλ. Ὁ ἐνεστώς ἀποκτενύω ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀντικεινόντων, οἵτινες γράφουσι ἐν ἀποκτενύσας ἀντὶ -ουσι, ἐν Πλάτ. Γοργ. 466C καὶ Ξεν. Ἐλλ. 4. 4, 2, πρβλ. Ἄν. 6. 3, 5: γ' πληθ. παρατ. ἀπεκτενύουσαν ἀντὶ -ουον, ὁ αὐτ. Ἐλλ. 5. 2, 43, πρβλ. Ἄν. 6. 5, 28.

ἀπόκτισις, εως, ἡ, ἴσχυρις ἀποκίαις ὡς τὸ ἀποκίησις, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 74, Διον. Ἄλ. 1. 49.

ἀποκτυπέω, ἰσχυρῶς ἠγῶ ἀπὸ .. κρότος θαυμάσιος οἶος ἀπεκτύπει τῆς γλώττης Φιλότηρ. 537: κέμω θέρυβον κτυπῶν, Σουίδ. ἐν λ. τύμπανον, A. B. 208. 16.

ἀποκουάμευ, διὰ κλήρον ἐκλέγω, Σούλ. Ἐπιγρ. 76. 13, παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκλέγωμαι ταμίαις, Σούλ. Ἐπιγρ. Ἄττ. 1. 32. 13.

ἀποκουθεύω, διακινδυνεύω, βίβκινδυνεύω, περὶ βασιλείας Διάδ. 17. 30.

ἀποκυδιστάω, ἀπὸ τινος τόπου πηδῶ κατακέφαλα, εἰς ὕδωρ Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332E.

ἀποκυδάλω, λαμπρύνω, δοξάζω, Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 477. 32, Ἐπιγρ. Ἄμμ. Ἐλλ. 164.

ἀποκυέω, φέρω, τίκτω, γεννῶ, μετ' αἰτ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 66, Διον. Ἄλ. 1. 70, Πλούτ. Σούλ. 37: ἀπολ., Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 10. 1:— μεταγ., ἡ ἀμαρτία ἀπ. θάνατον Ἐπιστ. Ἰακώβ. α', 13, πρβλ. Φίλων 1. 214:— Παθ., ἐπὶ τοῦ γεννωμένου βρέφους, Πλούτ. Λυκούργ. 3, Ἡρωδιαν. 1. 5.

ἀποκύημα, τό, τὸ γεννηθέν, ὁ τόκος, Ἐκκλ.

ἀποκύησις, εως, ἡ, γέννησις, γέννα, Πλούτ. 2. 907D, κτλ.

ἀποκυίσκω, = ἀποκυέω, Διάλ. π. Ζ. 9. 3.

ἀποκυλινδέω, = ἀποκυλίω, Ἰωσήφ. Ἰουδ. II. 3. 7, 28, ἐν τῷ παθῶ.

ἀποκύλισμα, ατος, τό, σῶμα ἀποκυλισθὲν ἐξ ὑψηλοῦ μέρους, Λογγίν. 40. 4.

ἀποκύλλω, μέλλ. -ίτω [τ], κυλίω μακράν, Ἐβδ. καὶ Καιν. Διαθ.— Παθ., Λουκ. Ρητ. διδ. 3.

ἀποκυματέζω, κέμω τι νὰ κυματίζῃ, νὰ ἀναβράζῃ, Πλούτ. 2. 734A:— μεταγ., ἀπ. τὰς ψυχὰς αὐτοῦ 943C: εἶχον Διον. Ἄλ. περὶ Συνθ. 23.

ἀπόκυνον, τό, (κύνω) φυτόν, cynanchus erectus, σκυλοδότανον, ἀπόκυνον, οἱ δὲ κύνωχρον, οἱ δὲ κύνόμορον, οἱ δὲ κύνοκραθῆν καλοῦσαι, κατὰ δὲ Ἰσοχ. «μᾶζα μεμηνίμων φαρμάκω πρὸς ἀνάγειν κυνῶν, ἡ εἶδος βοτάνης».

ἀποκυνώω, εἰς κύνᾳ μεταβάλλω, Εὐστ. 1714. 42.
ἀποκυνωρῶσαι, «ἀποκτείναι», Ηούχ.
ἀποκύνω: μέλλ. -ψω, κύνω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἂν γὰρ τὰν πόλιν ἄπερ λυχνοφορίοντες ἀποκεκύφαμες Ἀριστοφ. Λυσ. 1003, ἀλλὰ κατὰ Ρέισκιον ἐπικεκύφαμες.
ἀποκυνάξαι, ἀποκακῆν, ἀποφειγῆν, ἀποσκερῆν, Ηούχ.
ἀποκυνεῖω, κατακυνεῖω, μ. γεν., τὰ δαιμόνια ἀπεκυνεῖωσαν αὐτῶν Ἰουστῆν. Μ. 181Α.
ἀποκυνώω, ἀκυνώω, Λατ. abrogare, Γλωσσ. II. ἐκλέγω ἕνα ἐκ μέσου πλῆθους, περιβάλλω τινὰ μὲ ἐξουσίαν, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2448. VII. 37.
ἀποκυνρωτομαί, παθ., πρήσσομαι εἰς κινῶν σχῆμα, ὡς τὸ ἀποκωρυφώομαι, ἔς δὲ δὲ ἀποκωρυφώομενα διαπυήματα Ἰππ. Προγν. 39.
ἀποκυνρωσις, εὖς, ἡ, ἀκύνρωσις, Λατ. abrogatio, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 25. 9.
ἀποκυνω, ὄρηγῳ μεγαλόφωνος, κτείνωσ' ἄνδρα τὸν αὐτῆς ἀποκωκῦσαι Αἰσχλ. Ἄγ. 1514.
ἀποκωλύσις, εὖς, ἡ, ἀποκωλύσις, ὄρηγῳ, ἐπὶ ἵππων μὴ δεχομένων τὸν χαλινὸν ἢ τὸν ἀναβάτην, τὰς δὲ γε τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις Ἔν. Ἰππ. 3. 11· κωλύσις, ἐμπόδιον, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 1571.
ἀποκωλυτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀποκωλύω, δεῖ ἀποκωλύειν, Σωκρατ. περὶ Γυναικ. Παθ. σ. 240B.
ἀποκωλύω: μέλλ. -ωσω [ῶ] — ἐμποδίζω, ἀποκωλύω, τινὰ τινας Ἔν. Ἄν. 3. 3, 3· ἀπὸ τινας Ἐδδ. (Ἐκκλ. β', 10)· μετ' ἀπαρ., ἐμποδίζω τοῦ νὰ πρῆξῃ τὴν ἀπαγορεύω νὰ πρῆξῃ τίς τι, Εὐρ. Μῆδ. 1411. Πλάτ. Θεατ. 150C. κ. ἄλλ.· ὡσαύτως ἀπ. τοῦ ποιεῖν Ἔν. Ἰέρ. 8. 1· ἀπ. μὴ ποιεῖν ὁ αὐτ. Ἄν. 6. 4, 24. II. μετὰ μόνον αἰτ., παρὰκωλύω, ἐμποδίζω, δὲν ἐπιτρέπω, πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλαιοφάγοι ἄνδρες ἔασιν, οἱ σ' ἀποκωλύουσιν Χρηστ. παρ' Ἡρόδ. 1. 66, Θουκ. 3. 28. III. ἀποκ., εἰμαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω, ἔφασαν βούλεσθαι καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ πλῆθος αὐτῶν εἰπεῖν, εἰ τί μὴ ἀποκωλύει Θουκ. 1. 72· ἀπρσι., οὐδὲν ἀποκωλύει, οὐδὲν κώλυμα ὑπάρχει, Πλάτ. Πολ. 372E, κ. ἄλλ.
ἀποκινέω, τιμωροῦμαι τινὰ, τιμωρίαν λαμβάνω παρὰ τινας, ἀποκινέσθαι Ἐπιγρ. Μαντ. BCH. 1892, 577.
ἀποκωφώομαι, παθ., καθίσταμαι κωφός, τὰ ὄτα αὐτῶν ἀποκωφώθησεται Ἐδδ. (Μχ. σ', 16)· μεταρ., ἐπὶ τοσοῦτον ἀποκωφωμένους καὶ ἀποτετυφλωμένους Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 37.
ἀπολαβεῖν, τό, ἐργαλεῖν ὁ δὲ οὐ λαμβάνονται καὶ κρατοῦνται τὰ στοιχεῖα, Φίλ. Βελου. σ. 61, 15.
ἀπολαγάζω, ἀπαλλάσσω, ἀφίνω, ἀπολαγασθέντα Ἐπιγρ. Κρίτ. Mus. Ital. III, σ. 693, ἀρ. 133, πρβλ. Ηούχ. «λαγασσαι ἀρεθῆσαι».
ἀπολαγάζεις, ἡ, ἀπάλαξις, ἀπαλλαγή(ς) ἀπολαγάζεις — Ἐπιγρ. Κρίτ. Mus. Ital. III, σ. 693, ἀρ. 134.
ἀπολαγνεύω, ἀναλίθομαι εἰς λαγνεῖαν, «ἀπολεαγνεύεται» εἰς λαγνεῖαν ἀνάλωται Ηούχ.
ἀπολαγχνάω: μέλλ. -λήξομαι: — λαμβάνω ὡς μερίδιον, λαμβάνω μερίδιον διὰ κληρώσεως, ἀπολαγχνάω τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον Ἡρόδ. 4. 115· τὸ μέρος 114· ἀπολαγχνάω τὴν Ταναγκρικήν μοῖραν ὁ αὐτ. 5. 57, πρβλ. 4. 145· μέρος ὅσον αὐτοῖσι ἐπέδωκε ὁ αὐτ. 7. 23· ὡς.. ταῦτά γ' ἀπολάχωσ' οἰκὴν πατρὸς Εὐρ. Πρ. Μαιν. 331. 2) λαγχνάω, ἀπολαγχνεῖν, ἀντὶ τοῦ ἄπολυ λαγνεῖν, Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου, κτλ., Ἄρκαορ., ἴδε λαγχνάω I. 2. II. ἀπολυγχνάω ἐν τῇ κληρώσει, Λυσ. 101, 3, Πλουτ. Κάνων Νεώτ. 6., 2. 102E: καθόλου, χάνω πᾶν ὅ, τι ἔχω, μένω ἔρημος πάντων, Εὐρ. Ἴων 609.
ἀπολάξωμαι, ποιητ. ἀντὶ ἀπολαμβάνω, Εὐρ. Ἐλ. 912· πρβλ. λάξωμαι.
ἀπολαξίωμα, ἀποθ., μεταβάλλομαι εἰς λίθον, ἀπολιθοῦμαι, «ἀπολελαξίωμένον ἀπολελιθωμένον» Ηούχ.
ἀπολαμίζω, ἀποκόπτω τὸν λαίμον τινας, σφάζω, ἀποκτείνω, τινὰ Νικητ. Χρον. 271. Δ.
ἀπολάμημα, ατος, τό, «ράπισμα» ἀπὸ τοῦ φορεῖν Ηούχ.
ἀπολακτεῖω, μέλλ. ἀττ. -τέω, λακτεῖω ἀποθῶ, ἀποσεῖω, ἀνίας Θίου. 1337 ὕπνον Αἰσχλ. Εὐμ. 141. 2) καταφρονῶ, ἀπορρίπτω, «κλωσῶ», λέχος τὸ Ζηγνός ὁ αὐτ. Πρ. 651· τὰ κατὰ καὶ σωτήριον Πλουτ. Ἄνωτ. 36. II. ἀπολ., λακτεῖω, κλωσῶ, ἀμφοτέρως (ὑποκ. τοῖς ποσίν), «μὲ τὰ ὄνα», Λουκ. Λούκ. ἢ Ὀν. 18.
ἀπολακτισμός, ὁ, τὸ ἀπολακτεῖν, ἀποθεῖν μακρὰν, ἀπ. βίου ἐπὶ βίαιον θάνατον, Αἰσχλ. Ἰκ. 937, πρβλ. Πλουτ. 2. 917E: — ὡσαύτως, ἀπολακτισμα, τό, «κλωσμά», Γραμμ.
ἀπολαλίω, φλυαρῶ, μορολογῶ, Λουκ. Νιγρ. 22, ἀλλ' ὁ Πολυδ. (B' 127) ἀναφέρει τὸ ῥῆμα καὶ μετ' ἄλλης σημασίας: «ἀπειπεῖν, ἀπαγορεύσαι, Ἰσαῖος δὲ ἀπειρηκῶς ἔφη, οἷον ἀπολελαληκῶς».
ἀπολαμάνω, μέλλ. -λήψομαι, παρ' Ἡρόδ. λάμψομαι, 3. 146., 9. 38· πρμ. Ἄττ. ἀπειλάττω, παθ. ἀπειλήματα, Ἰων. ἀπολελάμμαι, ἐνεργ. ἀπρ. β' ἀπέλαθον, ἀλλὰ παθ. ἀπρ. α'. ἀπειλήθηθην, Ἰων. ἀπελάμθηθην Ἡρόδ. Λαμβάνω παρ' ἄλλου (ἀντιστοιχοῦν τῷ ἀποδιδόναι), Πλάτ. Πολ. 332B· παρὰ τινας

Θουκ. 5. 30· ἀπ. τοῦ βίου χρηστὸν Πλουτ. 2. 258B: — λαμβάνω τὸ ἐπιθυμῶν μοι, μισθὸν Ἡρόδ. 8. 137· ἀπ. τὸν ἐφειλόμενον μισθὸν ἔχει. Ἄν. 7. 7, 14· ἀπ. τὴν ὄψιν ἑυνοῦσάν Εὐρ. Ὀρ. 654· τὰ χρήματα Ἀριστοφ. Νερ. 1274· τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς Ἀντιφῶν. ἐν «Νεοτῆδ.» 2· ἀπ. χρεῖα, πληρώνομαι τὰ χρεωστούμενα, Ἄνωτ. 25. 20· ὑπόσχεσιν παρὰ τινας ἀπολ. Ἔν. Συμπ. 3. 3· τὰ δίκαια Αἰσχλ. 27. 36· — Ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἀντιτίθεται τῷ λαμβάνω, Ἐπιστ. Φιλίππου παρὰ Δημ. 162. 17· πρβλ. 78. 3· ἀπ. ἔρκους, δέχομαι αὐτοῦς προσηρομένους, Δημ. 59. 11., 234. 10· ἴδε ἐν λ. ἔρκους. 2) ἀκυνώω, λαμβάνω μέρος πρῆγματός τινας, Θουκ. 6. 87, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλ. 369B. 3) ἀφαίρω, Πολυδ. 22. 26, 8 καὶ 17. 4) ἀκούω ἢ μακρίζω, ὡς τὸ λατ. accipio, Πλάτ. Πολ. 614A, Αἰσχλ. 27. 36. II. λαμβάνω ὅπισθον, ἀνακτωμαί, τὴν τυραννίδα, τὴν πόλιν Ἡρόδ. 1. 61., 2. 119., 3. 146, κ. ἄλλ.· τὴν ἡγεμονίαν Ἰσοκρ. 44 E· τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ὁ αὐτ. 307A. 2) ἔχω δικαίωμα ν' ἀπαίτησω καὶ νὰ λάβω, ἴν' ἡ πόλις ἔχη ὑπεύθυνα σώματα παρ' ὧν ἐμελλεῖ τῶν ἀνηλωμένων λόγον ἀπολήψεσθαι Αἰσχλ. κ. Κτησιφ. 8. 6. III. λαμβάνω τινὰ ἢ ὀδῶν εἰς παράμερον μέρος, καλέσας Ὑστάσπεια καὶ ἀπολαβῶν μοῦνον εἶπε, καὶ λαβῶν αὐτὸν κατ' ἰδίαν μόλον εἶπε, Ἡρόδ. 1. 209· αὐτὸν μόλον Ἀριστοφ. Βάζρ. 78· μὴ μόλον τὸ χρηστὸν ἀπολαβῶν ἔχει Εὐρ. Ὀρ. 451· ἀπολαβῶν σκόπει, λαβῶν αὐτὸν κατ' ἰδίαν, Πλάτ. Γοργ. 495E· τὴν εὐδαίμονα πλάττωμεν [πόλιν] οὐκ ἀπολαβόντες, ἀλλ' ὄλην, μὴ λαβόντες: μέρος αὐτῶς μόλον, ἀλλὰ θεωρήσασθε αὐτὴν ἐν συνόλῳ, ὁ αὐτ. Πολ. 420C, πρβλ. 392E. IV. ἀποκλείω, ἐμποδίζω, σταματῶ, λέγων ὡς ἀποκλείω ποιοῦν συγχνοῦς Ἡρόδ. 9. 38· ἀπ. τελεῖται, διὰ τῶν δυνάμεων, ἀποκλείω, Θουκ. 4. 102, πρβλ. 1, 7, κτλ.· ἀπ. εἴσω, ἐγγλείω, ἀποκλείω ἐντός, ὁ αὐτ. 1. 134· ἐπὶ ἐναντιῶν ἀνέμων, ὅταν τύχῳσιν οἱ ἀνεμοὶ ἀπολαβόντες αὐτοῦ Πλάτ. Φαίδων 58C· κἂν ἀνεμοὶ τὴν ναῦν ἀπολαβῶσιν Φιλόστρ. 741· τὴν ἀναπνοὴν ἀπ. τινας, ἐμποδίζω τὴν ἀναπνοὴν τινας, πνίγω αὐτὸν, Πλουτ. Ρωμ. 27· ἀπ. τῶν αἰτίων, ἀποκλείω τῆς τροφῆς, ἐμποδίζω τινὰ νὰ εἰσάγῃ, Ἰππ. 104A: — συγχνοῦς ἐν τῷ παθ., ὑπ' ἀνέμων ἀπολαμφθέντες, ἐμποδισθέντες ὑπὸ ἐναντιῶν ἀν., Ἡρόδ. 2. 115., 9. 114· ὑπὸ ἀπλοίας Θουκ. 6. 22· νόσφ καὶ χειμῶν καὶ πολέμοιο ἀποληφθεῖς Δημ. 98. 25· ἐν ἄλιγῳ ἀπολαμφθέντες Ἡρόδ. 8. 11· ἀπολαμφθέντες πάντοθεν ὁ αὐτ. 5. 101· ἐν τῇ νήσῳ ὁ αὐτ. 8. 70. 76, πρβλ. 97, 108· ἐμπλέκομαι, ἐν τοῖς ἴδιοις λόγοις ἀπ. Πλάτ. Εὐθύδ. 305D· ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ὁ αὐτ. Γοργ. 522A. — οὕτως ἐπὶ τοῦ ροῦ, τῆς φορᾶς τοῦ αἵματος, σταματῶμαι, Ἰππ. π. Ἄγμ. 754· κοιλίη, κύστις ἀπολελαμμένη ὁ αὐτ. Προερ. 74B, 77B, κτλ. — λέξις τοῦ ποζοῦ λόγου, ἀλλ' εὐρήσεται παρ' Εὐρ. καὶ Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ. ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 305-308.
ἀπολαμπρύνω, καθιστῶ τινα λαμπρὸν, περὶφρον, ἐπίσημον: — Παθ. γίνομαι τοιοῦτος, ἔργοισι, διὰ τῶν ἔργων, κατορθωμάτων μου, Ἡρόδ. 1. 41, ἔργοισι τε καὶ γνώμῃσι ἀπολαμπρυνθεὶς ὁ αὐτ. 6. 70. II. καθαρὸν καθιστῶ καὶ εὐδαίμονον καὶ εὐφραστον, τὸν φθόγγον ἐκ τοῦ Διοσκ. — «ἀπελαμπρύνθη, λαμπρὸν καὶ δοκίμον ἐγένετο» Α. Β. 6, 12.
ἀπολάμπρυσμα, ατος, τό, λαμπρότης, Βυζαν.
ἀπολάμπω, μέλλ. -ψω, ἐκπέμπω λάμψιν, λάμπω, ἀλχημῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος (δηλ. φῶς) Ἰλ. X. 319, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρ. 1009· ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν Ἰλ. Z. 295· Ὀδ. O. 108: — Μῆσ., χάρις ἀπέλαμπετο, ἐτέλαμπεν ἀπ. αὐτῆς, Ἰλ. E. 183, πρβλ. Ὀδ. Σ. 298· χρυσοῦ ἀπολάμπεται, λάμπει ἐκ χρυσοῦ, Λουκ. π. Συρ. Θεοῦ 30. II. μετὰ συστολῆς αἰτ., αὐγὴν ἀπολ. Λουκ. π. Οἴκου 8· ἀστραπὴν Κελλίστρ. 895.
ἀπολαμψίς, εὖς, ἡ, ἀναλαμπή, ἐκλαμψίς, Βυζ.
ἀπολαμθάνομαι, ἀμψθ. ἀντὶ ἐκλαμθάνομαι, Λόγι. 3. 7· ἴδε Schneidew. Ὑπερβ. ὑπερ Λυκόφρ. 8.
ἀπολάπτω: μέλλ. -ψω, λάπτω, πίνω διὰ τῆς γλώσσης ὡς ὁ κύων, κατὰ τὴν λαμψίαν, Ἀριστοφ. Νερ. 811· πρβλ. ἀπολαύω I. 3.
ἀπόλαυσις, εὖς, ἡ, τὸ ἀπολαύειν, ἀπόλαυσις ὡς καὶ νῦν Θουκ. 2. 38. II. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπολαύσεως, ἡδονή, τέρψις, αἱ ἀπ. αἰ σωματικαὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 23, πρβλ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 2· ὁ κατ' ἀπόλαυσιν βίος, ὁ ἐν ἡδοναῖς βίος, ὁ αὐτ. Τοπ. 1. 5, 9, κτλ. 2) μετὰ γεν. ἢ ἐκ τινας ὠφέλειαν, σίτων καὶ ποτῶν Ἔν. Ἀπομ. 2. 1. 33, πρβλ. Ἰππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 12· ἀγαθῶν Ἰσοκρ. 7E· ἀπόλαυσιν εἰκοῦς (αἰτ. ἀπόλ.), ὡς ἀταμοδῆν διὰ τὴν σὴν ὁμοιότητα, Εὐρ. Ἐλ. 77, πρβλ. Ἠρ. Μαιν. 1370· ἀπ. ἐαυτῶν ἔχειν Πλάτ. Τίμ. 83A· ἀπ. ἀδίκημάτων, ἢ ὠφέλειαν, ὁ καρπὸς αὐτῶν, Λουκ. Τυρανν. 5.
ἀπόλαυσμα, ατος, τό, ἀπόλαυσις, Αἰσχλ. 733. 1, Πλουτ. 2. 125C.
ἀπολαυστήρια, τὰ, ἡδοναί, ἀπόλαυσις, Θεόδ. Στουδ. σ. 487B.
ἀπολαυστικός, ἡ, ὄν, ἀφιερωμένος, δεδομένος εἰς ἀπόλαυσιν, βίος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 2· παρῶν, προκένων ἀπόλαυσιν, τέρψιν, ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 9, 23: — Ἐπίρ. -τικός, ἀπολαυστικῶς ζῆν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 5. 10, 33. II. ἀπολαυστός, ὃν δύναται τις νὰ ἀπολαύσῃ, εὐχάριστος, ἐπὶ πραγμάτων, Ἀθήν. 87E.

ἀπολαυστός, ὄν, ὄν ἀπολαύει τις ἢ δύναται νὰ ἀπολαύσῃ, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 124, Πλούτ. Κάτων Πρεσβύτ. 4.

ἀπολαύω: μέλλ. ἀπολαύσομαι, Ἄριστοφ. Ὀρν. 177, Πλάτ., κλ., μεταγεν. ἀπολαύσω Διον. Ἄλ. 6.4, Πλούτ., κλ. (παρ' ἀρχαιοτέρους συγγραφ. ἀναμφιβόλως σφάλμα τῶν ἀτιγραφέων ὡς ἐν Ἰππερίδ. Ἐπιταρ., διαφ. γρ. ἐν Πλάτ. Χαρμ. 172B): — ἄρ. ἀπελάουσα, Εὐρ. Ι. Τ. 526, Ἄριστοφ., κτλ.: — πρκμ. ἀπολέλαινα, Πλάτ. κωμ. ἐν «Ἰππερόδω» 4, Ἰσοκ. 389B: — Παθ., πρκμ. ἀπολέλαιναται Φλόστρ. 257, ἄλλ' ἀπολελασμένους Πλούτ. 2. 1089B, 1099D ἄρ. ἀπελαύσθησιν Φίλων 1. 37: — Οἱ αὐξῆσιν δεχόμενοι χρόνοι ἐνίοτε γράφονται ἀπῆλαυον, ἀπῆλαουσα, ἄλλ' ἐσφαλμένους, ὡς λέγει ὁ Ἡρωδιανός (ἐκδ. Ἐρμάν. σ. 315 XL.) «ὁμοίους πηλημελοῦσιν, οἱ λέγουσιν ἀπῆλαουσα .. δέον μόνως διὰ τοῦ ε ἀπέλαουσα κτλ. (Τὸ ἄπλοῦν λαύω δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλ' ἂν πιθανῶς ἦτο = λάω ἢ λάφω (ἔπερ ὑπὸ τοῦ Ἄριστοφρου ἡρηνεύθη ἀπολαουστικῶς ἔχω, πρβλ. Ἄπολλ. Δεξ., Σχόλ. εἰς Ὀδ. Τ. 228): ἐντεῦθεν καὶ λεία, ληξὲς καὶ πιθαν. λάτρις, πρβλ. Σανσαρ. Ιοτας (λεία), Δατ. Iatro, lucrum. — Γοτθ. laum, (Γερμ. Iohn) : — λαμβάνω, √ΛΑΒ, φαίνεται συγγενεῖς). Ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν πράγματός τινος (πρβλ. συναπολαύω), ἔχω τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν, μετὰ γεν. πράγμ., τῆς σῆς δικαιοσύνης Ἡρόδ. 6. 86, 1· τῶν σιτίων Ἰππ. 12. 20, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 354B Ἰχθύων, λαχάων, ἔδεσμάτων, κτλ. Ἄμφις ἐν «Λευκάδι» 1, Ἄριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1, 3, κτλ. ποτῶν, ὀσιῶν Ἐν. Κύρ. 7. 5, 81, Ἰέρ. 1, 24, κτλ. τῶν ἀγαθῶν, σχολῆς, κτλ. Πλάτ. Γοργ. 492B, Νόμ. 871D τῆς σιωπῆς ἀπολαύειν, ὠφελεῖσθαι ἐκ τῆς σιωπῆς, Δημ. 579. 24· τῆς ἐξουσίας Αἰσχίν. 72. 15· ἀντὶ πολλῶν πόνων σικκρά ἀπ. Πλάτ. Φαίδρ. 255E. 2) ἀπολαύω τί τινος. — τί γάρ. ὅ· ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθητήματος; Ἄριστοφ. Νεφ. 1231, πρβλ. Θεμ. 1008, Πλ. 236· ἐλάχιστα ἀπ. τῶν ὑπαρχόντων Θουκ. 1. 70· τοῦ βίου τι ἀπ. ο αὐτ. 2. 53· ἵππων τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀπ. ὁ ἄνθρωπος Ἐν. Ἄπομ. 4. 3, 10, πρβλ. Πλάτ. Ἰούδ. 299A, κτλ. τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλαικε Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἰππερόδω» 4. 3) ἐνίοτε μετ' αἰτίας. ἀντὶ μετὰ γεν., ἀπ. τὸν βίον Διφίλ. ἐν «Ἐμπερόδω» 1. 6, πρβλ. Μένανδ. ἐν «Ἀδελφίσι» 53· ἄλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἀπολάπτει εἶναι πιθανὴ διόρθωσις καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἐν Ἄριστ. Δισθ. 5. 9, ἀπολαύειν καὶ πάσχειν τι, δὲν εἶναι βεβαιωμένον. 4) ἀπολ., οἱ ἀπολαύοντες κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἱ πονοῦντες Ἄριστ. Πολιτικ. 2. 5, 3· ἦττον ἀπ., ἔγω μικροτέρην ἀπόλαυσιν, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 7. 4, 6.

II. ἐπὶ κακῆς σημασίας, συγγάμικος εἰρωνικῶς, ἔχω τὴν ὠφέλειαν ἐκ τινος, τῶν Οἰδίπου κακῶν ἀπ. Εὐρ. Φοῖν. 1205· ἀπ. τι τῶν γάμων ὁ αὐτ. Ι. Τ. 526· ἢς ἀπολαύων Ἀϊδην .. καταθῆσει ὁ αὐτ. Ἄνδρ. 543· τῶν ἀσεδῶν ἀπ. Πλάτ. Νόμ. 910B· φλαυρόν τι ἀπ. Ἰσοκρ. 175B, πρβλ. Πλάτ. Κρίτων 54A· ὡσαύτως μετὰ προθέσεων, ἀπὸ τῶν ἀλλοτριῶν [παθῶν] ἀπ. ὁ αὐτ. Πολ. 606B· ἐκ τῆς μὴ ἡσέως τοῦ εἶναι ἀπ., τὸ νὰ καταντήσῃ νὰ γένηται ἐνεκα τῆς μὴ ἡσέως αὐτὸ τὸ μμοῦμενον, αὐτὸθι 395C· ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπ. νὰ κολλήσῃ τὴν ὀφθαλμίαν ἀπ' ἄλλου, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 255D : πρβλ. συναπολαύω. 2) ἀπολ., ὠφελούμαι, «βγαίνω ὠφελήμενος», Ἄριστοφ. Ὀρν. 1358. III. αἰσθάνομαι ἀπόλαυσιν διὰ τὸ πάθημά τινος, μετὰ γεν. προσώπ., Πλούτ. 2. 69D. — Τὸ ῥήμα εἶναι σχεδὸν ἀποχριστικῶς Ἄετ., ἄλλ' ἐκ τῶν τραγικῶν ποιητῶν μόνος ὁ Εὐρ. μεταχειρίζεται αὐτό. — Ἰδε Κόντων Γλωσσ. Παρ. 306.

ἀπολαεῖνω, ποιῶ λείων, Διόδ. 5. 28, Πλούτ. 2. 350D, κτλ. ἀπολέγω: μέλλ. -ξω: διαλέγω ἐκ πολλῶν, καὶ ἐπομένως, 1) ἐκλέγω, ἐξέγω καὶ λαμβάνω, τὸ ἄριστον Ἡρόδ. 5. 110, πρβλ. 3. 14, Ἄριστοφ. Σφ. 578: συχνάκις κατὰ μέσ. τύπ., ἐκλέγω δι' ἑμαυτὸν, τριηκόντα μυριάδας τοῦ στρατοῦ, ἐκ τοῦ στρατοῦ, Ἡρόδ. 8. 101· ἐκ πάντων Θουκ. 4. 9· ἀπολελεγμένοι, ἐκλεκτοί, Ἡρόδ. 7. 40· ἀπειλεγμένοι Ἐν. Ἰππαρχ. 8. 12. 2) ἐκλέγω ἵνα ὀπορῶμαι, Ἄριστοφ. Λυσ. 576· ἀπ. τινὰ ἐκ τῶν δικαστῶν Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 48. III. μεταγεν. ὡς τὸ ἀπαγορεύω, δὲν ἐπιτρέπω, τὸ μὲν χορηγεῖν ἀπολέγει Πολύδ. 2. 63, 1· ἀπ. περὶ τινος ὁ αὐτ. 4. 9, 3: — Μέσ. δὲν δεχομαι τι προσφερόμενον μοι, ὁ αὐτ. Ἄποισπ. 1: ἀπολέγεσθαι ἱκεσίαν, ἔδειξιν Πλούτ. Σόλ. 12, Κάτων Νεώτ. 2: — παρατινύμαι, δὲν ἔγω αἰσῶσις ἐπὶ τινος πράγματος, ἀπολέγεσθαι τὴν νίκην, τὸν βίον ὁ αὐτ. Νικ. 6., Ἦθικ. 2. 1060D· καὶ ἀπολ., ὑποχωρῶ, δὲν παρέχω ἀντίστασιν, ὁ αὐτ. Λυκούργ. 22. Πομπ. 23. 2) περιγράφω τι, τὸ σῶφρον ἀπολέλεκτα (ἔνθα ὁ Ἐρχέριος ἔχει: ἀποδοδεῖκται) Αἰλ. περὶ Ζ. 8. 17, ἐν τῷ Παθ.

ἀπολείβω: μέλλ. -ψω, στάζω τι, ἐντεῦθεν, ὡς τὸ ἀποσπένδω, ἀπολείψας (μετοχ. ἄρ., ἴδε Λοβ. Φρόν. 713) Ἦσ. Θ. 793· δὲν ἔδω ἀπολείβον μέλι, σταλάζον μέλι, Διόδ. 17. 75, πρβλ. Ἀλκιφρ. 3. 21· μεταφ., Ἰχνητὰ ἔταιρικά ὦρα ἀπολείβει Κωμ. Ἀνώμυμ. 39: — Παθ., στάζω ἢ βέω κάτω, ὀθονένω ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον Ὀδ. Η. 107· αἴμ' ἀπελείβειτ' ἔραζε Ἦσ. Ἀσπ. 174. ἀπόλειμμα, τό, τὸ ἀπολειφθέν, Διόδ. 1. 46. ἀπολείβω, ἐξαλείφω τι καὶ λεαίνω τὸν τόπον, ἐπιγραφὴν Συλλ. Ἐπιγρ. 3906.

ἀπολείπτειν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀπολείπομαι, πρέπει τις νὰ μείνῃ ὀπίσω, Ἐν. Οἰκ. 7. 38. 2) ἐκ τοῦ ἐνεργ., πρέπει τις νὰ ἀφήσῃ ὀπίσω, Πηλοδ. 2. 17.

ἀπολείπω: μέλλ. -ψω: ἄρ. ἀπέλιπον (τὸ ἀπέλειψα εἶναι πολὺ μεταγ., τὸ δὲ ἐν Ἦσ. Θ. 793 εἶναι ἐκ τοῦ ἀπολείβω, ἴδε).

Ἄφινω μέρος ἢ περίσσευμα πράγματός τινος, π. χ. ἐπὶ τροφῆς, οὐδ' ἀπέλειπεν ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὄστέα μυελοδεντα Ὀδ. Ι. 292: — κληροδοτῶ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. 1. 9, πρβλ. Μόσχ. 3. 98: — Ἐντεῦθεν, ἀφίνω ὀπίσω μου, καταλείπω εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ἐπὶ συγγραμμάτων, Διογ. Λ. 5. 58, πρβλ. 7. 54. 2) ἀφίνω, καταλείπω, ἀπολύω, ψυχάν Πινδ. ΙΙ. 3. 180· βον Σοφ. Φ. 1158· νῆαν δ' ἀμέραν ἀπολιπὼν θάνοι Εὐρ. Ἰων. 720· ἄλλ' ὡσαύτως καὶ ἀντιστρέφωι, ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολείπειν ἦδη βλοτος ἀνέλπιστος, μὲ κατέλιπεν ἄνευ ἐλπίδος, Σοφ. Πλ. 185.

3) ἀφίνω ὀπίσω ὡς ἐν ἀγῶνι, ἀφίνω ὀπίσω εἰς ἀπόστασιν, καὶ καθόλου, ὑπερβαίνω, Ἐν. Κύρ. 8. 3, 25, Λυσ. 190. 37: ἄλλ' τὸ μέσ. καὶ παθ. εἶναι συνηθέστερα ἐπὶ ταιαύτης σημασίας, ἴδε κατωτέρω. 4) παραδέχομαι ὡς ἐνατοῦν, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθ. 7. 55, Φιλόδημ. Gomperz σ. 48. II. ἀφίνω τι ὀλοσθόλου, ἐγκ. καταλείπω, ἰδίως ἐπὶ θέσεων ἃς ὤφειλον νὰ ὑπερασπίσω, οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἐπὶ μελισσῶν, Πλ. Μ. 169, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 41, κ. ἄλλ.· οὕτως, ἀπ. (δηλ. τὴν πολιορκίην) ὁ αὐτ. 7. 170· τὴν ἑμπαχλῆν, τὴν ἐνωμοσίαν Θουκ. 3. 9, 64· ἐπὶ προσώπων, καὶ σ' ἀπολείψω σοῦ λειπόμενος Εὐρ. Ἰδ. 1310· ἐξίνον πατρῶϊον ἀπολείπειν, καταλείπειν «εἰς τοὺς ἐρόμενος», Θεογρ. 521· ἀπολιπὼν ἔρχεται Ἡρόδ. 3. 48, πρβλ. 5. 103, Ἄριστοφ. Βάτρ. 83· ἐπὶ γυναικῶς, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τὸν ἄνδρα μου, Ἄνδοκ. 30. 43, Δημ. 865. 6 (ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς κείται τὸ ἀποπέμνω Α. Β. 421, πρβλ. ἀπόλειψις)· ἐπὶ ναυτῶν, φεύγω, δραπέτευω ἐκ τοῦ πλοίου, Δημ. 1211. 2. 2) μετ' ἀπαρ., ἀπολείπουσι τοῦτους κακῶς γηράσκουν, «τοὺς ἀφίνοιν νὰ ἔχουν κακὰ γεράματα», Ἐν. Οἰκ. 1. 22. 3) ἐπὶ πραγμάτων, παραλείπω τι, ἀφίνω τι ἀτέλεστον ἢ ἄρρητον, ὅσα ἀπέλιπε κτείνων τε καὶ διώκων.. σφέα ἀπέτελεσε Ἡρόδ. 5. 92, 7, πρβλ. Θουκ. 8. 22, Πλάτ. Πολ. 420A, Δημ. 1491. 6. III. ἀφίνω μέρος ἀνοικτὸν, ἀφίνω διάστημα, ἀπ. μεταγίμμον οὐ μέγα Ἡρόδ. 6. 77· ἀπ. ὡς πλείθρον Ἐν. Ἄν. 6. 5. 11· τῆς θαλάττης τὰ μὲν ἀπολείπουσης, τὰ δ' ἐπίουσης Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 14, 26. IV. ἀμεταβ., παύομαι νὰ ὑπάρχω, ἐκλείπω, τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει Ὀδ. ΙΙ. 117· ἐπὶ ποταμῶν, ἐκπίπτω, ἐλαττούμαι, ὀλιγοστεύω, Ἡρόδ. 2. 14, 93 (οὕτως ἀπ. τὸ ἔρεθρον 2. 19)· ἐπὶ ἰκτινῶν καὶ χελιδῶν, ἰκτινοὶ δὲ καὶ χελιδόνες δι' ἔτερος ἐόντες οὐκ ἀπολείπουσι, δηλ. ὑπάρχουσι καθ' ἑαυτὸν τὸ ἔτος, ὁ αὐτ. 2. 22· ἐπὶ ἀνθῶν, παρέρχομαι, παραμυζῶ, μαραινόμαι, ἀπολείποντες δὲ τοῦτο (δηλ. τοῦ ἄνθος τῆς ὥρας) ἀνάγκη κτλ. Ἐν. Συμπ. 8, 14· — ὡσαύτως ὡς τὸ ἀπειπεῖν, ἐκλύομαι, καταπονοῦμαι, ἀποκάμω, ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 2, 3, Ἡρόδ. 7. 221· ἐπὶ τῆς σελήνης, φθίω, μειοῦμαι, ἐλαττούμαι, Ἄριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 2. 15, 2. 2) εἶμαι ἑλλιπὴς ἐν τινι, οὐδὲν ἀπολείποντες προθυμίας, χωρὶς νὰ υποστῆ οὐδεμίαν μείωσιν ἢ προθυμίας αὐτῶν, Θουκ. 8. 22, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 533A: — συχν. ἐπὶ ἀριθμῶν, μηδὲν ἀπολ. τῶν πέντε, Πλάτ. Νόμ. 828B· τῶν εἰκοσιν ὀλίγον ἀπ. Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 18, 29, κτλ.· καὶ ἐπὶ μέτρων, ἀπὸ τεσσέρων πηχῶν ἄπ. τρεῖς δακτύλους Ἡρόδ. 1. 60, πρβλ. 7. 177· οὕτως, μὴτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοδὸς ὀπλήν μῆτ' ἀπολείπων Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 489: — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ὀλίγον ἀπέλιπον ἐς Ἀθήνας ἀπικέσθαι, παρ' ὀλίγον νὰ .., Ἡρόδ. 7. 9, 1· βραχὺ ἀπ. γενέσθαι Θουκ. 7. 70· οὐδὲν δ' ἀπολείπετε οὕτω πολεμεῖν Δημ. 51. 25. 3) μετὰ μετοχ., παύομαι, ἔνθεν λέγων .. ἀπέλιπες Ἐν. Οἰκ. 6, 1· ἢ ἀπολ., ὅθεν ἀπέλιπες Πλάτ. Γοργ. 497C, πρβλ. Φαίδωνα 112C, Ἐν., κλ. 4) ἀπέρχομαι ἐκ τινος τόπου, ἀπολιπόντες ἐκ τῶν Συρακουσῶν Θουκ. 5. 4· ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου ὁ αὐτ. 3. 10· πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 78B.

B. Μέσ. (ὁ ἄρ. ἀπελιπόμην παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 399, ἐν τιμῆσει), ὡς ἐνεργ. Ι. 3, ἀφίνω ὀπίσω μου, καταλείπω εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, Ἡρόδ. 2. 134. 2) ἐγκαταλείπω, κτλ. Πλάτ. Φαίδρ. 240C, κ. ἄλλ. Γ. Παθ. ἐγκαταλείπομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω, Θουκ. 7. 75, Ἐν. Κύρ. 1. 4, 20· μόνος ἀπολελειμμένος Ἀντιφῶν 112. 3· δὲν δύναμαι νὰ παρακολουθήσω συλλογισμὸν τινα ἢ ἐπιγένηται, μένω ἐν ἀπόρῃ, Πλάτ. Θεαίτ. 192D. 2) εἶμαι κατώτερος τινος, ἐν τινι Ἰσοκρ. 245B. II. ἀπέχω, εἶμαι μακρὸν τινος, μετὰ γεν., πολλῶν τῆς ἀληθείας ἀπολελειμένοι Ἡρόδ. 2. 106, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 192D· μετὰ γεν. προσ., Ἐν. Ἄπομ. 4. 2, 40· ἀπώτως, ἀπολείφθησθε δ' αἰάζω τύχας Εὐρ. Ὀρ. 80· στεροῦμαι τινος, τοῦ σοῦ .. ἀπολείπεσθαί τάφου Σοφ. Ἦλ. 1169· πατρῶας μάπ. φρονόσ Εὐρ. Μῆδ. 35, ἔνθα ἴδε Ἐμψμ. τῶν πρὶν ἀπολείφθαι φρονόντα αὐτ. Ὀρ. 216. 2) εἶμαι ἑλλιπὴς ἐν τινι, μένω ὀπίσω, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη Ἄριστοφ. Ἰππ. 525· τοῖς ἀπολείφθησι (ἐνν. τῆς παιδείας) Δημ. 270. 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 276D· ἀπολείφθησι ἡμῶν, χωρὶς ἡμῶν, ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν, Δημ. 352. 12· ἀπολείφθησι

τῶν πραγμάτων, καταλειφθῆναι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων, ὁ αὐτ. 813, ἐν τῇ. 'καίρων'. οὐδενὸν τούτων ἀπολελείμμεθα ὁ αὐτ. 918. 19· θεάματος, ἐορτής ἀπ. Λουκ. 'Ενάλ. 15. 1, περί Θυσ. 1· εἰσβολῆς 'Ἰσοκρ. 302C· ἀπ. ἦβας, φρενῶν, ἀποστερουμαι, χάνω, Εὐρ. 'Ἡρ. Μαιν. 440, 'Ορ. 216. 3) ὑπολείπομαι, τὸ πλεόν αὐτῷ μέρος ἀπελείπετο τῆς πορείας Πολύδ. 3. 39, 12: — ἀπροσ., ἀπολείπεται λέγειν Διογ. Α. 7. 85.

ἀπολειτουργέω, τελειῶναι τὴν ὑπρέσιάν μου, τελῶ τὰς ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπιβάλλομένας λειτουργίας, φιλοτιμίως καὶ εὐπόρως ἀπολειτουργῆσαι Διογ. Α. 3. 99, Μ. 'Αντων. 10. 22.

ἀπολείχω, λείχων ἀφαίρω ἕκ τινος, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 478· λείχω, λείχων καθάρῳ τι, οἱ κύνας ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 21.

ἀπολείψας, ἴδε τὰ ῥήματα ἀπολείβω, ἀπολείπω.

ἀπολείψεις, εὖς, ἢ (ἀπολείπω) ἐγκατάλειψεις, ἐν τῇ ἀπολείψει τοῦ στρατοπέδου Θουκ. 7. 75· ἐγκατάλειψεις τὸ ἀνδρὸς ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ (πρὸλ. ἀπολείπει Π., ἀπόδειψις). Δημ. 868. 1· ἀπολείψιν ἀπογράφεσθαι (ἴδε ἀπογράφω Π. 2) αὐθι 17· ὡσαύτως ἐπὶ στρατιωτῶν, ναυτῶν κλ., λιποταξία, ἀπόδρασις, Σεν. 'Ἐλλ. 4. 1, 28, Δημ. 1209. 26.

II. ἀμεταβ., ἀνεπαράκει. ἔλλειψις, Θουκ. 4. 126· ἐπὶ ποταμῶν, ἐλάττωσις, κατάπτωσις, 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 14, 1· οὕτως ἐπὶ τῆς σαλήνης, ἐλάττωσις, ἢ αὐτ. περὶ 2. Γεν. 2. 4, 9.—θάνατος, δοιή δὲ θνητῶν γένεσις, δοιή δ' ἀπόλειψις 'Ἐμπεδ. 64· οὕτως, ἀπ. τοῦ ζῆν 'Υπερείδ. 'Ἐπιτῆρ. 136.

ἀπόλεκτος, ον, (ἀπόλεγος) ἐκλεκτός, ἐξαιρέτως, Θουκ. 6. 68· Σεν. 'Ἀν. 2. 3, 15, πρὸλ. Λοβ. Παραλειπ. 495.

ἀπολεῦμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. ἀπολύτως, ἀντιθέτως πρὸς τὰ κατὰ σχέσιν, Σέξτ. 'Ἐμπ. π. Μ. 8. 162: = ἐν τῷ θετικῷ (βαρῶ) ἀντιθέτως τῷ κατὰ σύγκρισιν (ἐν τῷ συγκριτικῷ) Α. Β. 3, ἐν λέξ. ἀρηλικιέστεροι. **II.** ἐλευθέρως, μετὰ παρηφσίας, Εὐσ. 'Ι. 'Ἐκλ. 10. 5, 8.

ἀ-πολέμητος, ον, ὁ μὴ πολεμηθεὶς, ὁ μὴ ὑπόστας τὰ δεῖνὰ τοῦ πολέμου, χώραν πολλῶν χρόνων ἀπολέμητον Πολύδ. 3. 90, 7. Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 12, κ. ἄλλ.

ἀπολεμμα, ατος, τὸ, (ἀπολέπω) ὀλόκληρον δέρμα, δορά, τὰς τε σάρκας αὐτῶν εἰσιτοῦντο... καὶ τὰ ἀπολέμματα ἐνεδύοντο Δίων Κ. 68. 32.

ἀ-πόλεμος, 'Ἐπ. ἀπόλεμος, ον, ὁ ἄπειρος πολέμου, ὁ μὴ πολεμικός, ἀκατάλληλος πρὸς πόλεμον, ἀπόλεμος καὶ ἀναλκις 'Ἰλ. Β. 201, κτλ. πρὸλ. Σεν. Κύρ. 7. 4, 1 ἀπόλεμος χειρὶ λείψις βίον, δ' ἐὰν χειρὸς γυναικός, Εὐρ. 'Ἐκ. 1034 2) ὁ μὴ πολεμικός, ὁ τὴν εἰρήνην φιλῶν, εὐνομία Πινδ. Π. 89· εὐναί Εὐρ. Μῆδ. 641· ἡσυχία Διον. 'Ἄλ. 2. 76 κτλ.: — 'Ἐπίρρ. ἀπόλεμῶς ἴσχειν, ἀπολέμῳ ἔχειν, Πλάτ. Πολιτικ. 307E. **II.** ἀμαχος, ἀίτητος, Αἰσχύλ. 'Ἀγ. 769, Χο. 54. **III.** ἀπόλεμος ὄδω γ' ὁ πόλεμος, ἄνευ τινὸς ἐπιβίβος ἐπιτυχίας ὡς γινόμενος πρὸς κρείσσονα, ὁ αὐτ. Πρ. 904 (ἔνθα ὁ Διὸς χάριν τοῦ μέτρου προτείνει ἀπολέμιστος), Εὐρ. 'Ἡρ. Μαιν. 1133.

ἀπολεοντόμοι, παθ. (λέων) γίνομαι λέων, φασι τούτους ἀπολεοντωθῆναι 'Ἡράκλειτ. Περὶ ἀπίστων 12· μεταρ., σίον ἀπολεοντούσθαι κατὰ τῶν ἐχθρῶν Εὐστ. Πονημάτ. 103. 53.

ἀπολεπίδομαι, παθ., ἀπολεπίζομαι, ὅσα δὲ ἀπολεπίδοῦσθαι μέλλει, ταῦτα οὐ χρῆ ἀποπρίειν, ἐπὶ ὄστων, 'Ἰππ. π. 'Ἀγμ. 774.

ἀπολεπίζω, = ἀπολέπω, ἀρχιῶ τὸν φλοιόν, «εξερουδίζω», Γεωπ. 10. 58.

ἀπολείψισμα, ατος, τό, φλοιός, «φλοῦδα», τὰ ἀπολείψισματα τῶν λαγάνων Σχόλ. εἰς 'Ἀριστοφ. 'Ἀγ. 468.

ἀπολεπτύνεται, παθ., καθίσταμαι ἐντελὸς λεπτός ἢ ἄδύνατος, ἀπολεπτύνθέντος... τοῦ πικροῦ, ἐλαττωθέντος, Πλάτ. Τιμ. 83B· ὅσα τὸ πλάτος μὴ ἔχει ἀπολελεπτυσμένην 'Ἀριστ. 'Ἰστ. Ζ. 1. 5, 8· οὕτως, ἐπὶ νόσων, 'Ἰππ. 'Ἐπιδημ. τὸ Α', 963: — Τὸ ἐνεργ. παρὰ Πλουτ. 695E, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 82, 22, κτλ.

ἀπολεπτυσμός, οὔ, ὁ, τὸ ἀπολεπτύνειν ἢ ἀπολεπτύνεσθαι, 'Ἀντυλ. ἐν Matthaei Med. 99.

ἀπολείπω: μέλλ., ἐκλεπίζω, ἀρχιῶ τὸν φλοιόν, τὸ δέρμα, ἀπ. μαστίγι τὸ νῶτον (πρὸλ. ἀποθλίβω) Εὐρ. Κύκλ. 237· ὡς περ ὧν 'Ἀριστοφ. 'Ορν. 673· θρίζακος ἀπολελεμμένας τὸν καυλόν, με τοὺς καυλοὺς ἐκλελεπισμένους, 'Ἐπιχ. 109 Ἀηρ., ἢ τὸν καυλόν ἀπολελεμμένην θρίδαξ Εὐστ. 'Οδ. 1863, 55.

ἀπολείσκετο, 'Ἐπ. ἀντὶ ἀπώλετο· ἴδε τὸ ῥῆμα ἀπόλλυμι.

ἀπολευναίω, καθίστω τι ὀλόλευκον, «κάτασπρον», Λατ. dealbaie, 'Ἰππ. Προρρ. 102, Πλουτ. Εὐμέν. 16: — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι λευκός, 'Ἀριστ. 'Ἀποσπ. 273. — ὡσαύτως παρὰ Βυζ., ἀπολευνώω.

ἀπόληγμα, τό, ἡ ἄρα, τὸ κράσπεδον ἱματίου, 'Ἀκύλα: Παλ. Διαθ.

ἀπολήγω, παύομαι, δίδω τέλος, ἀποσύρομαι, μετὰ γεν., ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης 'Ἰλ. Η. 263· οὐδ' ἀπολήγει ἀλκίης Φ. 577· νέον δ' ἀπέληγεν ἔδωδης Ω. 475· ἀπ. ἔρωτος Πλάτ. Πολ. 490B. 2) μετὰ μετοχ., κόνειαι τοῦ ποίειν τι, 'Ἰλ. Ρ.

565, 'Οδ. Τ. 166· [γενεή] ἢ μὲν φύει, ἢ δ' ἀπολήγει (ἐνν. φύουσα) 'Ἰλ. Ζ. 149: — ἀπολ., παύομαι, ἀπέγω, Ν. 230, Υ. 99· ἐπὶ ἀνέμου, καταπίπτω, κοπάω, Θεόκρ. 22. 19. 3) ἀπ. εἰς ἐν, τελειῶναι εἰς ἐν, 'Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 19· πρὸλ. Πλουτ. 2. 496A· Λουκ. Εἰκ. 6.

II. μεταθ. = ἀποπαύω, 'Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 767. [ἐν 'Ἰλ. Ο. 31, 'Οδ. Ν. 151, κ. ἄλλ., ἢ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ μέλλοντος καὶ ἀπρ. εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει καὶ ἢ λέξις γράφεται διὰ δύο λ. ἀπολλήξης, κτλ.]

ἀποληκῶ, = ἀποκροτέω, ποῦ κρότον διὰ τῶν δακτύλων, «ἀπέληκρον» τοῖς δακτύλοις ἐφόρητο 'Ἡσυχ., Σουίδ.

ἀποληξίς, εὖς, ἢ, παύσις, λήξις, Μ. 'Αντων. 9. 21· ἰδίως ἢ παρακμὴ τῆς ἡλικίας, τὸ γῆρας, ἀκμὴ ἡλικίης πάντα ἔχει χαριέντα, ἀπόληξις δὲ τούναντιον 'Ἰππ. 28. 40.

ἀποληπτέον, ῥήματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παραδεχθῆ, Σέξτ. 'Ἐμπ. π. Μ. 7. 388.

ἀποληπτική, ἢ, ἀπόδειξις λήψεως ἢ παραλαβῆς χρημάτων, Βασίλ. τ. 3, σ. 363.

ἀποληρέω, φλυαρῶ ὅ, τι ἀντύχη, Λατ. delirare, Δημ. 398. 20· Λόγγ. 1. 7· ἔς τινα Δίων Κ. 53. 23· τι ὁ αὐτ. 72. 4· καὶ οὕτως ἐν Πολυβ. 33. 12, 10· ὁ Α. Διὸς ὑποθετεῖ ὅτι τὰ δύο ῥήματα ὑπερβέβληκῆναι καὶ ἀπολεληρηκῆναι πρέπει νὰ μεταβάλλωσι θέσεις.

ἀπόληψις, εὖς, ἢ, (ἀπολαμβάνω IV.) παραλαβὴ, μέλλησις... ἀπολήψεως Φαλάρ. 'Ἐπιστ. 11· ἀπόλησις, ἀποκώλυσις, ὀπλιτῶν Θουκ. 7. 54· ἐπίσχεσις, ἐπιμνησίων, οὐρών 'Ἰππ. 91C, 71D, κτλ. ὑδάτων Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 21. 1· ἀπ. ποδός, ἢ στάσις ἢ ἡ θέσις αὐτοῦ, 'Ἰππ. π. 'Ἀρθρ. 827· ἴδε Φοῆς. Οεσπ.

ἀπολιθάζω: μέλλ. -ζω, κυρίως, ἀποστάζω, ἀλλὰ καὶ ἀπορρίπτω, «ἀπολιθάζει» τὸ ἐκρυθῆναι ἀπὸ τῆς λιθάδος..., οἱ δὲ ἀπορρίπτει καὶ ἀποσφείρειν, Φερεικρ. ἐν «Δουλοδοσῆσκαλῳ» 8, Α. Β. 431, 3.

II. ἀμεταβ., ἐκπίπτω, πόρω ἀπέργωμαι, ἐξαρνίζομαι, οὐκ ἀπολιθάξις εἰς ἀποικίαν τινα Εὐσπ. ἐν «Πόλεσιν» 28, πρὸλ. 'Ἀριστοφ. 'Ορν. 1467· καὶ ἴδε ἀπολιταργέω.

ἀπολιγαίνω, ὀξέως βοῶ, θορυβῶ, ἦν δ' ἀπολιγαίνη 'Ἀριστοφ. 'Ἀγ. 968: — ἀπ. αὐλῶ, παίζω τὸν αὐλόν, Πλουτ. 2. 713D.

ἀπ-ολιγωρέω, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, τινὸς Νικήτ. Χων. Χρ. 315A· παραμειῶ, ἀπολιγωρεῖν τὸν πόλεμον Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 140.

ἀπολιθάζω, = ἀπολιθόω, 'Ἡσυχ.: ἀπολιθοποιέω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 510D.

ἀπολιθόω, μεταβάλλω εἰς λίθον, ἀπολιθώνω, 'Ἀριστ. Προβλ. 24. 11. 1· πρὸλ. 'Ἐλλήνικ. 125: — Παθ., μεταβάλλομαι εἰς λίθον, 'Ἀριστ. ἔνθ' ἄνωτ., π. Θουκ. 95, Στροβ. 251.

ἀπολιθώσις, εὖς, ἢ, ἡ εἰς λίθον μεταβολή, 'Ἀριστ. 'Ἀποσπ. 140· Θεοφρ. περὶ Αἰθ. 50· μεταρ., κυρρ. 'Ἐπιτῆρ. 1. 5, 3.

ἀπολικμάω, λιγνίζω, μεταρ., διασκορπίζω, πολέμοις ἀπολικμῶν Νικήτ. Χων. Χρον. 394I).

ἀπολιμνόμεαι, παθ., γίνομαι λίμνη, Εὐστ. 267. 47.

ἀπολιμπάνω, ἀπολείπω, συγν. παρὰ Λουκ. ὡς ἐν Κατάπλ. 7. κ. ἄλλ.: — Παθ., Πλουτ. Θεσμ. 10.

ἀπολινῶω, δένω διὰ νήματος, λέξ. ἱατρικ., Λέων ἐν 'Ἀνεκδ. 'Ἰατρ. 'Ἐρμεριν σ. 133.

ἀπολινώσις, εὖς, ἢ, ἀπόδειξις διὰ νήματος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 5.

ἀ-πολιόρηκτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πολιορκήσῃ, Στροβ. 556, Πλουτ. 2. 1057E.

ἀ-πολις, οὔδ, -ει: γεν. -ιδος ἢ -εως, 'Ἰων. -ιος: δοτ. ἀπόλι 'Ἡρόδ. 8. 61: — ὁ μὴ ἔχων πόλιν, πολιτείαν ἢ πατρίδα, 'Ἡρόδ. 7. 104., 8. 61, Πλάτ. Νόμ. 928E, κτλ.: ὁ ἀπολέσας τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, ἐξόριστος, ἀπ. τινὰ τιθέναι, ποιεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1357, 'Ἀντιφῶν 117. 21, κτλ.: προβαλέσθαι Σοφ. Φ. 1018· ἀπ. ἀντὶ πολιτῶν Λυσ. 161. 16. 2) ὁ μὴ ἀγαθὸς πολίτης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὕψιπολις, ἀπολις ἔτω τὸ μὴ καλὸν εὐνεσσι Σοφ. 'Ἀντ. 370.

3) ἐπὶ χώρας, ἄνευ πολιτῶν, Πλουτ. Τιμολ. 1. **II.** πόλις ἀπολις, πόλις μὴ οὐσα πλεόν πόλις, κατεστραμμένη πόλις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 457· πρὸλ. Εὐρ. Τρω. 1292· ὡσαύτως ἢ μὴ ἔχουσα πολιτικὸν ὄργανισμὸν πόλις, ἢ ἄνευ πολιτεύματος, Πλάτ. Νόμ. 766D.

ἀπ-ολισθάνω (-αίνω, εὐρηται ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Πλουτ. καὶ ἄλλων): μέλλ. -ολισθήσω: ἀπρ. ἀπολίσθων 'Ἀριστοφ. Λυσ. 678, κτλ.: μεταρ. ἀπολίσθησα 'Ἀνθ. Η. 9. 158. 'Ολισθαίνω ἕκ τινος μέρους, «εξελιστῶ», Θουκ. 7. 65, 'Ἀριστ. Προβλ. 32. 11.

2) μετὰ γεν., ὀλισθαίνω ἀπὸ τινος, διαφεύγω, τινὸς 'Ἀριστοφ. Λυσ. 678· τῆς μνήμης 'Ἀλκίερ. 3. 11· ἀπ. τινός, ὡσαύτως, παύομαι τοῦ νὰ εἶμαι στενός φίλος τινός, Πλουτ. 'Ἀλκ. 6· ἀπ. εἰς τὴν Λουκ. Δημ. 'Ἐγκ. 12.

ἀπ-ολισθησις, εὖς, ἢ, γλιστρημα ἀπὸ τινος μέρους, πῶσις, Πλουτ. 6. 6, 3.

ἀ-πόλιστος, ον, = ἀπολις. Πίνακ. 'Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλογ. 'Ἐπιγρ. 577A. 130, Μανθ. 4. 282.

ἀπολιταργίζω: μέλλ. 'Ἀπρ. -ζω, φεύγω ταχέως, οὐκ οὐκ ἀνύσασ τι.. ἀπολιταργίεις 'Ἀριστοφ. Νερ. 1253: — ἀπολιταργή-σκι· ταχέως ἀποδραμεῖν 'Ἡσυχ.: πρὸλ. ἀπολιθάζω.

ἀ-πολίτευτος, [τ] ον, ζῆεν πολιτικῷ ὀργανισμοῦ, ἄνευ πολιτείας, ἐπὶ ἔθνων, Ἄριστ. Πολ. 7. 7, 2. **II.** ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς δημοσίαις υποθέσεις, ὁ μὴ ἀναμειγνυόμενος εἰς τὰ πολιτικά, ὁ μὴ πολιτικός, Πλουτ. Μάρ. 31· ὁ ὀποσურθεὶς ἀπὸ τῶν δημοσίων, ἀκατάλληλος πρὸς τὸ πολιτεῦσθαι, βίος, γῆρας ὁ αὐτ. 2.1098D, κτλ.· ἐπὶ ὑποσηρημάτων, γλώσσης, κτλ., ὁ αὐτ. Κρίσις. 12.. 2.7A κ.λ.· ἀπ. θάνατος, οἶος ὁ τοῦ ἰδιώτου ἀνθρώπου, ὁ αὐτ. Λουκ. 29· ἀπ. λόγοι, γλώσσα μὴ ἀρέσκουσα εἰς τὸν ὄχλον, ὁ αὐτ. 2.1034B.

ἀ-πολίτης [τ], ου, ὁ, ὁ μὴ ὢν πολίτης, ὁ ἔ. ἐξορίστος, λέξις σχολαστικὴ ἐν Θεοπόμπ. Ἰστ. 332.

ἀ-πολιτικός, ἡ, ὄν, ἀκατάλληλος, ἀνίκανος εἰς τὸ πολιτεῦσθαι, Κικ. πρὸς Ἄττ. 8. 16, 1, ἐν τῷ ὑπερθ.

ἀπολιχοδομαί, ἀποθ. = ἀπολείχω, αἴμα Ἰλ. Φ. 123· τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρὰ Διον. Ἄλ. 1. 79. **II.** λείχω, τὸ πρόσωπον Λόγγ. 1. 5.

ἀ-πολλαπλάσιος, ον, οὐχὶ πολλαπλάσιος, οὐχὶ πολλαπλοῦς, Δαμάσκ. π. Ἀρχ. σ. 124.

ἀπολλήγω, ἴδε ἀπολήγω, ἐν τέλ. **Ἀπολλοδ-διωρος**, ου, ὁ, κύρ. ὄνομα, Θουκ. 7. 20, κτλ.: — Ἐντεῦθεν, ἐπιθ. -δώρειος, ον, αἴρεσις Στράβ. 625.

ἀπ-όλλυμι, ἡ -ύω, (Θουκ. 4. 25, Ἄριστ. Πολιτικ. 4. 12, 6, Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 7· ἂν καὶ ὁ τύπος οὗτος (-ύω) ὀδοκιμαζέται ὑπὸ τῶν ἀτιμολόγων)· παρατ. ἀπόλλυν Αἰσχύλ. Πέρσ. 654 Σοφ. Ἠλ. 1360, ἄλλ' ἀπόλλυν Ἄνδοκ. 8. 37· μέλλ. ἀπολέω, Ἰπ. ἀπολέσω, Ἄττ. ἀπολῶ, Ἰων. ἀπολέω Ἡρόδ. 1. 34, κ. ἄλλ.· ἀόρ. ἀπέλεσα, Ἐπ. ἀπέλεσα: πρkm. ἀπολύεκα: — Ὁ Ὀμηρὸς συχν. μεταχειρίζεται τὸ ῥίμα ἐν τῇσι, ἡ δὲ πρόθεσις ἐπέεται ἐν Ὀδ. I. 534. Ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ ὄλλυμι

καταστρέφω ἐντέλως, φονεύω, σφάζω, Ὀμ., ὅστις τὸ μεταχειρίζεται κυρίως ἐπὶ θανάτου ἐν μάχῃ, ἀπόλεσε λαθὺν Ἀχαιῶν Ἰλ. E. 758, κ. ἄλλ. ἐκπάγλως ἀπόλεσαν A. 268: — ὡσαύτως, ἐπὶ πραγμάτων, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐρημώω, ἀπόλεσεν Ἰλιον ἰοῆν E. 648, κτλ.: — ἀκολουθῶσι λίαν συχνὴν ἐν παντοίαις σχέσεσι, βίτον δ' ἀπὸ πάμπαν ἔδωκε, θά καταστρέψῃ ἐντέλως τὴν περιουσίαν μου, Ὀδ. B. 49· ἴ' ἐξ ἐκείνων, οἱ μ' ἀπαλλύτην, θάναυ, ἵνα κατὰ διαταγὴν ἐκείνου οἴτινες ἐξήτουν τὴν καταστροφὴν μου ἀποθάνω (σημειώσας τὴν σημασίαν τοῦ παρατ.), Σοφ. O.T. 1454· μετὰ περιεκτικῆς σημασίας, ἐπεὶ με γὰρ ἐκ πατρῶας ἀπόλεσεν, μὲ ἀπειδίωκε καταστραμμένον ἐκ ..., Ἰούρ. Ἐκ. 946:—ἀπ. τί τινας, καταστρέφω τὴν χάριν τίνος, Δημ. 107. 9: — ἐκ φράσεως οἴαι αἱ, λόγους ἀπ. τινος Σοφ. Ἠλ. 1360, λέγων ἀπ. τινα Ἄριστοφ. Νεφ. 892, προκίπτει ἡ ἔννοια τοῦ ἐνοχλεῖν, ἀνιᾶν τινα διὰ τῶν λόγων εἰς βαθμὸν ἀπελπιστικὸν μέχρι θανάτου, ὡς τὸ τῆς ἡμιουμένης, «μὲ σκοτώνεις μὲ τὰ λόγια σου», κατὰ μέλλ., ἀπολείς με ὁ αὐτ. Ἀχ. 470· οἴμ' ὡς ἀπολείς με Φερερκ. ἐν «Μεταλλεύσει» 1. 20· ἀπολεῖ μ' οὔτοσί, δηλ. θά με κάμῃ νὰ τὰ χάσω μὲ τὰς καταποδιστάς ἐρωτήσεις τινος, Ἄντιφ. ἐν «Φιλοτιδίᾳ» 1. 8, κτλ.: διασφαιρῶ, ἐπιτηρῶν γὰρ τὴν θεράπειαν τὴν εἰς τὴν ἀγορᾶν βοδίζουσαν καὶ λόγους προσφέρων ἀπόλεσεν αὐτὴν Λυσ. 92. 26. **II.** γίνωμι ἐντέλως, δὲν τὸ ἔγω πλέον, πατέρ' ἐσθλὸν ἀπόλεσα Ὀδ. B. 46, πρβλ. Ἰλ. Σ. 82· ἀπόλεσε νόστιμον ἡμῶν Ὀδ. A. 344· ἀπὸ θυμὸν ἔδωκε, ἀπολείας τὴν ζωὴν, Ἰλ. Π. 861, Ὀδ. M. 350· ἀλλὰ, θυμὸν οὐκ ἀπόλεσα, μετὰ σμ. ἐνεστ. δὲν γινώμι τὴν θυμοειδῆ αὐτοῦ φύσιν, ἐπὶ εὐγενούς ἵππου, Σοφ. Ἠλ. 26· ἵππους τε ἐβδομήκοντα ἀπολλύσαι καὶ τῶν ὀπλιτῶν οὐ πολλοὺς Θουκ. 7. 51· ἀπόλεσαν τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Περωῶν Σεν. Ἄν. 3. 4, 11, πρβλ. 7. 2, 22· μηδὲν ἀπολλύς τοῦ ὄγκου Πλάτ. Θεαίτ. 154C, κέξ.

B. Μέσ. ἀπόλλυμαι: μέλλ. -ολοῦμαι, Ἰων. -ολέομαι, Ἡρόδ. 7. 218, μετοχ. ἀπολεόμενος αὐτόθι 209:—ἀόρ. 6' -ωλόμην· πρkm. -όλωλα, ὁπότεν ὁ βράβερος παρατ. ἀπόλλωλον Ἄριστοφ. Θεσμ. 1212: — ὁ ὑπερσυντ. ἐν τῷ πεζῷ Ἄττ. λόγω γράφεται ὅτε μὲν ἀπολλῶλεν ὅτε δὲ ἀπωλόλεν Θουκ. 4. 133., 7. 27.

Χάνομαι, ἀποθνήσκω, Ἰλ. A. 117, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ συστοίχ. αἰτ. ἀπόλωλε κακὸν μόρον Ὀδ. A. 166· ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ἔλεθρον I. 303· ἡ μετὰ ὄστ. τρίπου, ἀπόλετο λυγρῶ ὀλέθρῳ Ὀδ. Γ. 87· ἀπ. ὑπὸ τίνος Ἡρόδ. 5. 126:—ἀπλῶς καταστρέφομαι, αὐτῶν .. ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν Ὀδ. K. 27:—συχν. παρ' Ἄττ., μάλιστα κατὰ πρkm., ἀπόλωλας, ἐχάθη, εἶσαι χαμένοσ, κατεστραμμένος, Ἄριστοφ. Νεφ. 1077, πρβλ. Πλουτ. 2. 185E· ἱκανὸν χρόνον ἀπολλύμεθα καὶ κατατετρίμεθα Ἄριστοφ. Εἰρ. 355· βλέπειν ἀπολλῶλός Φιλόστρ. 865:—ὡς κατὰρα, κάκιος' ἀπολοῖμην εἰ .. Ἄριστοφ. Ἀχ. 151, κ. ἄλλ.· κακὸς κακῶς ἀπολοῖθ' ὅστις γυναῖκα δευτέρου ἔγημε Εὐβουλ. ἐν «Χρυσίλλῳ» 1· ἐξώλης ἀπολοῖθ' ὅστις ποτὲ ὁ πρῶτος ἦν γῆμας Μένανδ. ἐν «Ἐμπραχμένῳ» 1:—ἀπολλόμενος ἀντιθ. τῷ σφάζομενος, Ἰσοκρ. 123A, πρβλ. Πλουτ. 2. 469E: — συχναίως ὡσαύτως κατὰ μετοχ. μέλλ. ὡ κάκιος' ἀπολούμενε, «ποῦ νὰ σφύρῃ κακὸς φάρος», ὁ ἔ. ὡ σφ. κακοῦργς, αἰσχερῆ, ἀθίμε! Ἄριστοφ. Πλ. 713, πρβλ. 456, Ἀχ. 865, Εἰρ. 2· ὡ κάκιος' ἀνέμων ἀπολ. Λουκ. Θεῶν Διάλ. 14. 2.

II. γάνομαι, γίνομαι ἀφανής, ἐκλείπω, ὕψωρ ἀπόλεσκέτ'.

(περὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ἐξαπατώντος τὸν Τάνταλον) Ὀδ. A. 586· οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, δὲν ἐκλείπει ποτὲ, Π. 117· ἀπὸ τέ οἰσιν ὕπνος δλωλεν Ἰλ. K. 186. **III.** περὶ τῆς ἡμαρτημένης κρίσεως τοῦ ἀπόλωλα ὡς μεταβάτ. παρὰ μεταγεν. ἴδε Δοδ. Φρῦν. 528.

ἀπόλλω, Βεζ. τύπος τοῦ ἀπόλλυμαι, πρβλ. Εὐστ. 712, 55, κτλ. Ἐβδ. (Μακκ. Δ', ε', 14) ὡς ὁ Field κατὰ τὸν Ἀλεξάνδρ. Κώδικα καὶ τὸν Χρυσόστ.

Ἀπόλλων, ὁ, γεν. -ωνος, ἀλλά καὶ -ω ἐν Ἄν. Ὀδ. 3. 222: αἰτ. Ἀπόλλω Αἰσχύλ. Ἰκ. 214, Σοφ. O. K. 1091, Τρ. 209· (ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ὄρκοις, νῆ τὸν Ἀπόλλω κτλ.) Ἀπόλλωνα Πλάτ. Νόμ. 624A, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν.: κλητ. Ἀπολλών Ἀλκαίος 1, Αἰσχύλ. Ὀψθ. 159, Κρατίδος ἐν «Πυτιῇ» 7, κτλ., Ἀπόλλων Αἰσχύλ. Χο. 559. [Ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα ἂν καὶ ἐν ταῖς τετρασυσλλαβ. πρῶσεσιν ὁ Ὀμηρὸς λαμβάνει αὐτὴν ὡς μακράν, Ἰλ. A. 14, 21, κ. ἄλλ.]. Ὁ Ἀπόλλων ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητούς, ἀδελφὸς δὲ τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς κατὰ μὲν τὴν Ἰθάδα (Δ. 101) ἐν Δυκίᾳ, κατὰ δὲ τοὺς Ὀμῆρ. ὕμνους (Ἰγν. εἰς Ἀπόλλ. 49 κέξ.) καὶ μεταγεν. συγγραμ. ἐν Δήλῳ· ἀπεικονίζεται δὲ αἰε. νεαρός μετὰ κυμαίνουμένης κόμης. Παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ὁ δοτῆρ τῆς μαντοσύνης (Ἰλ. A. 72), παρέχει εἰς τοὺς ῥαψωδοὺς γνώσιν τοῦ παρελθόντος καὶ θεωρεῖται ὡς μνηστῆρ, Ἰλ. A. 603, πρβλ. εὐλόγως, χρυσοῦρας, φορμιγκῆς· εἶναι ὡσαύτως θεὸς τῆς τοξικῆς, ὅθεν καὶ καλεῖται ἀργυροτόξος, κλυτότοξος, ἑκατος, ἑκατηβόλος, κτλ.· πρὸς δὲ καὶ τῆς ἱατρικῆς, πρβλ. Παιῖαν, ἱατρός, ἱατροβαντες. Ὁ αἰφνίδιος θάνατος τῶν ἀνδρῶν ἀπειλίξτε εἰς τὰ ἄγανα αὐτοῦ βέλεα, ὡς ὁ τῶν γυναικῶν εἰς τὴν Ἄρτεμιν· ἐν δὲ τῇ Ἰλ. A. 50 κέξ. τὰ βέλη αὐτοῦ παρίστανται ὡς προενοῦντα φοβερῶν λοιμῶν. Πρβλ. Φοῖβος, Σμινθεύς, Λύκειος. Δὲν ἐταυτίσθη δὲ μετὰ τοῦ Πηλίου, εἰ μὴ ἀργὰ μόνον, βεβαίως οὐχὶ πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Αἰσχύλου. Λεπτομερῆς περιγραφή τῶν προστόμων τοῦ ἐνδύτου τούτου θεοῦ εὐρήται ἐν Πινδ. Π. 5. 85 κέξ. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατ' Ἀργίλ. 23 παράγεται ἐν τῷ ἀπόλλυμι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1082, Εὐρ. 781, 11 κέξ., ἄλλ. ἴδε Μυλλέρου π. Δωρ. 2. 6, § 6:—ἴδε κατὰλόγον τῶν ὀνομάτων αὐτοῦ καὶ ἰδιότητων ἐν τῇ Σούλ. Ἐπιγρ. τ. 4. Πινάκ. III.

Ἀπολλωνεῖα, τὰ, ἄγανες τελοῦμενος εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Iudi Apollinariae, Δίων Κ. 47. 18:—ὡσαύτως, Ἀπολλωνεῖα, τὰ, Σούλ. Ἐπιγρ. 392, κτλ.· Ἀπολλωνεῖα Ἄν. Ὀδ. 2. 270.

Ἀπολλωνιακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, Πινδ. Π. 6. 9, κτλ.: ἠθλκ. καὶ Ἀπολλωνιάς (ἐνν. πόλις ἢ νῆσος), ἡ, ὁ ἔ. ἡ Δῆλος, Πινδ. I. 1. 6. **II.** Ἀπολλώνιον, τὸ, ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. 2. 91, Ἄριστ. π. Θαυμ. 107, Ἐπιγρ. Ἄλιχ. παρὰ Newton σ. 162· ὡσαύτως -ώνιον, Διοδ. 14. 16, κτλ., ἴδε Εὐστ. 1562. 54. **III.** Ἀπολλωνία, ἡ, πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος, ὄνομα πόλεως ἐν Θράκῃ, Ἡρόδ., ἐν Ἰλλυρίᾳ, Θουκ.

Ἀπολλωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ Ἀπόλλων, Ἀθῆν. 636F.

Ἀπολλωνό-βλητος, ον, ὁ βληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Μακρόβ. 1. 17.

Ἀπολλωνόν-νησοί, ἐσηματίσθη πρὸς ἐξήγησιν τῆς λέξεως ἑκατόννησοί. ἦν παράγει ὁ Στράβων ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἐκατος γὰρ ὁ Ἀπόλλων Στράβ. 618.

Ἀπολλωνο-τράφης, ἔς, τραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Σχόλ. Ἰλ. Ψ. 291.

ἀπολογέομαι: μέλλ. -ήτομαι: ἀόρ. ἀπελογησάμην Εὐρ. Βάχχ. 41, Ἄντιφῶν 131. 2, Πλάτ., Ἐνν.· ἄλλ' ὡσαύτως ἀόρ. παθ. ἀπελογήσθην Ἄντιφῶν 118. 6., 122. 35., 127. 16, Ἀλεξ. ἐν «Ἀμπελοργῶν» 2 (ἐν Ἐνν. Ἑλλ. 1. 4, 13 τὸ ἀπελογήσθην δὲν φαίνεται γνήσιον): πρkm. ἀπολελόγημαι Ἄνδοκ. 5. 30, Ἰσοκρ. 278C (μετὰ παθ. σημασίας ἐν Πλάτ. Πολ. 607B): — Ἀποθ., ἀποχρῶνος κατηγορίαν, δικαιολογῶ, ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατηγορῶ, περὶ τίνος Ἄντιφῶν 130. 10, Θουκ. 1. 72: πρὸς τι Ἄντιφῶν 119. 30, Θουκ. 6. 29· ἀπ. πρὸς τινος, ἐνώπιόν τίνων, Εὐπολ. ἐν Ἀδύλ. 1·—μεταγεν. μετὰ ὄστ., κατηγορίας Πλουτ. Θεμ. 23:—ἀλλ' ἀπ. ὑπὲρ τίνων, ὁμιλῶ, εἰδὼ ἀπάντησιν ὑπὲρ τίνος, Ἡρόδ. 7. 161, Εὐρ. Βάχχ. 41, Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τίνος, ὁμιλῶ ὑπαστηρίζων γεγονόσ τι, Ἄντιφῶν 121, 16, Πλάτ. Γοργ. 480B· πρὸς δὲ Μέλητρον ... πειράσομαι ἀπολογεῖσθαι, θά προσπαθῶμι νὰ ἀπαντήσω, Πλάτ. Ἀπολ. 24B:—ἀπολ., Ἡρόδ. 6. 136, Ἄριστοφ. Θεσμ. 188· ὁ ἀπολογούμενος, ὁ κατηγοροῦμενος, Ἄριστοφ. Σφ. 778, Ἄνδοκ. 1. 29.

2) μετ' αἰτ. τοῦ ἐγκλήματος, ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν ἐναντίον τίνος, ἐξηγοῦμαι, ἐκκαλοῦμαι, δπως... τὰς διαβολὰς ... εὐπρεπέστατα ἀπολογησθαι (ὁ Cohet διορθῶ ἀπολύσεται) Θουκ. 8. 109· ἀπ. πράξειν, ὑπερκαταίειν, Αἰσχίν. 10. 28:—ἀλλά,

3) ἀπολογούμαι εἰς ἱστορῶμενον μέρος κατηγορίας, καὶ τὰ μὲν ἐς τὸν μηδισμὸν τοῦ αὐτοῦ ἀπολογούμεθα Θουκ. 3. 62· ἀπ. πρὸς τὰ κατηγορημένα μηδὲν Ἄντιφῶν 123. 37· ὡσαύτως, τί ποτε ἀπολογησεσθαι μέλλει μοι; Ἄντιφῶν 112. 19· ταῦτα ἀπ. ὡς ... Πλάτ. Φαίδων 69A, πρβλ. Ἀντιφῶν 196. 35· οὕτως ἀπ. ἐπὶ οὐδένα ἀδικῶ Ἐνν. Οἶκ.

11. 22. ἀπ. ἀπολογία Λουκ. Ἦσ. 6. 4) ἀπ. δίκην θανάτου, ὁμιλῶ ἐναντίον τῆς εἰς θάνατον καταδίκης τινός, Θεουκ. 8. 68.—Λεῖτε τοῦ πεζοῦ λόγου ἀπαντῶσα ἅπαξ μόνον παρὰ τραγ., ἴδε ἀνωτέρω.— Ἡ πρόθεσις ἀπό ἔχει ἐνταῦθα τὴν αὐτὴν δύναμιν, ἣν καὶ ἐν τοῖς ἀποδαιτῶ, ἀποψηφίζομαι, καὶ ὑποδηλοῖ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς κατηγορίας.

ἀπολόγημα, ατος, τό, τὸ κατὰ τὴν ἀπολογία λέγόμενον, ὑπεράσπισις, Πλάτ. Κρατ. 430C ὑπὲρ τινος, πρὸς τινα Πλουτ. Κίτ. 1.

ἀπολογητέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀπολογηθῆ, Ἀντιφῶν 128. 12, Πλάτ. Ἀπολ. 18B, 19A.

ἀπολογητικός, ἡ, ὄν, κατέλληλος πρὸς ἀπολογία, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 5. 1, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. -κῶς, Βυζ.

ἀπολογία, ἡ, λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν ἐναντίον κατηγορίας, ὑπεράσπισις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κατηγορίαν Ἀντιφῶν 142. 7, Θεουκ. 3. 61, Πλάτ., κλ. ἀπ. ποιεῖσθαι, ἀπολογεῖσθαι, Λουκ. 142. 23, Ἰσαῖος 62. 29, κλ. τὴν κατηγορηθέντων τὸ μὴ λαθόν ἀπολογία Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐθέ. 41.

ἀπολογίζομαι : μέλλ. -ῶμαι Δίων Κ. : ἄρ. ἀπελογισάμην Πλάτ., κλ. ἄορ. -εξάμην Σουλ. Ἐπιγρ. 1845. 95 : πρkm. ἀπολελογίσαι Σουλ. Ἐπιγρ. 108. 19, 115. 6, Διον. Ἀλ. πρὸς Πομπ. 1. ἄλλ' ἐπὶ παθ. σημασ. Ἐν. (ἴδε κατωτέρ.) :—Ἀποθ.

Κρατῶ ἡ κάμων λογαριασμούς, λογαρίζω, εἶω λογαριασμόν. Δι. rationes reddere, ἀπ. κατ' ἐνιαυτὸν Ἐν. Ἐλλ. 6. 1, 3. ἀπ. τὰς προσόδους, περιέχω λογαριασμόν τῶν προσόδων, Δίσχιν. 57. 23, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. ἐνθ' ἄνωτ., καὶ 1570α, κ. ἄλλ. :—Παθ. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα, ἐκεῖνα τὰ ὅσα ὑπελογισάμεν ὅτι θὰ διαρκέσωσιν ἐν ἔτος, Ἐν. Οἰκ. 9. 8. 2) ἀπ. εἰς τὴν ἀναφέρω τι εἰς τι, ταῦτα εὐμπαντα εἰς τὸ πέρασ ἀπολογιζόμενοι καλῶς ἂν δοκοῖεν δρᾶν τοῦτο Πλάτ. Φίλ. 25B. II. ὑπόλογοι ὅτι ἐντός χρονικοῦ διαστήματος θὰ γείνη τι, καὶ ἀπελογίζετο .. δυσὶν ἢ τριῶν ἡμερῶν .. Θῆβας μὲν πολιορκουμένας .. ἀκούσεσθαι κτλ. Δημ. 347. 15 : ὑπολογίζω, σταθμίζω, ἴν' ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα πότερον .. Πλάτ. Σοφ. 261C.

III. διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἀπολογιζόμενοι τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν προθυμίαν κτλ. Πολύδ. 20. 13, 2. ἀπελογίζοντο περὶ τε τῶν καθ' ἑαυτοῦ καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν πατρίδα 8. 26, 4. ὡς .. 4. 25, 4. —Περὶ τοῦ ἐνεργ. ἀπολογίζω, ἴδε ἀπολοπιζω.—Λεῖτε τοῦ πεζοῦ λόγου.

ἀπολογισμός, ὁ, τὸ ἀπολογίζεσθαι, τὸ διδόναι λόγον, Δίσχιν. 89. 8, Πολύδ. 10. 11, 5. 2) λογαριασμός, σημειώσις λογαριασμοῦ, ἀναλωμάτων Λουκ. Δημοθ. 33, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3598. 33. 3) λεπτομερῆς διήγησις, Πολύδ. 10. 24, 8.

ἀπόλογος, ὁ, διήγημα, ἱστορία, Ἄλκιβου ἀπέλογος, παροιμία ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον (Σουίδ.) προελθούσα ἐκ τῆς μακρᾶς διηγήσεως τοῦ Ὀδυσσεῦς πρὸς τὸν Ἄλκιβουον ἐν Ὀδ. I. M.), Πλάτ. Πολ. 614A, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 7, Ποιητ. 16, 8.—προσέτι ἡ ἐπιγραφή τοῦ I. τῆς Ὀδύσ. II. μῦθος, οἷοι οἱ τοῦ Διόσκου, ἀλληγορία, Κικ. de Orat. 2. 66, κτλ. III. λογαριασμός, Σουλ. Ἐπιγρ. 2448. IV. ἐν τέλλ. «ἀπόλογος ἀπολογισμός» Ἦσυχ.

2) = λογιστής, Ἐπιγρ. Ὀσ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2161, ἴδε Lexicogr. Stud. of. Gr. Inscr. by Hel. M. Searles Chicago 1898.

ἀπολοιδορέω, ἔσρ. γραφ. ἀντὶ ἐπιλοιδο-, ὁ ἴδε. **ἀπολοιόμεν**, ἀπολοιόμενον φανόν· τὸν ἐπὶ δόλωμ Ἦσυχ. **ἀπολοιπογραφία**, ὁ ἐν τῷ βιβλίῳ καταχωρισμὸς τῆς τῶν χρεῶν διαλύσεως, Γλωσσ.

ἀπόλοιπος, ὄν, ὑπόλοιπος. Ἐβδ. (Ἰεζκ. μα', 15, κ. ἄλλ.). **ἀπολολύζω**, ἐκπέμπω ὀλομὴν χάρις, πότερον χαίρω κάπολολύζω .. ἢ κλάυωσα ..; Δίσχιν. Θῆδ. 821 (825).

ἀπολοπιζω = ἀπολέπω, ἀφαίρω τοὺς φλοιοὺς, ἀπολεπιζω, ἐκλεπιζω, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 185 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Fritzsche ἀντὶ τοῦ ἀπολογίζεσθαι) : οὕτω καὶ ἀπολοπιζῶν ἀντὶ ἀπολογίζων ἐν Ἀντιφῶν. «Κουρίδ. 1, 3. ἀπολοπιζειν, διὰ τοῦ ο τὴν τρίτην, οὐ διὰ τοῦ ε» A. B. 25, 26.

ἄ-πολος, ὄν, ἀκίνητος, ἄστροπος.—ἄπολον· ἄστροφές, βαρὺ, ἀκίνητον» Ἦσυχ. **ἀπόλομα, ατος**, τό, ἀποκάθαρμα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰππ. 1398, Εὐστ. 1560. 32.

ἀπολούσια, τά, θρησκευτικὴ τελετὴ γινόμενη εἰς τοὺς νεοφωτιστοὺς τὴν ὀγδόην ἡμέραν μετὰ τὸ βάπτισμα. Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ὁ ἱερεὺς «λύει τὸ ζωνάριον τοῦ παιδίου καὶ λαθὼν σπόγγον ἀποσπογγίζει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ» Εὐχολόγ.

ἀπόλουσις, εως, ἡ, τὸ ἀπολύειν, Πλάτ. Κρατ. 405B, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Σρ. 118.—ὠσαύτως -λουσμός, ὁ, Θεοδώρητ. τ. 2. σ. 401.

ἀπολούσω, κολοθῶν, «τινὲς ἀπολεψέμεν ἔγραψαν, ἄλλοι δὲ ἀπολούμεν, ἦτοι κολοθῶσιν· λούσον γὰρ φασι παρὰ Κυπρίους τὸ κολοθῶν» Εὐστ. 1246, 37, καὶ καθ' Ἦσυχ. «ἀπολουσέμεν» κολοθῶσιν, Κύπριοι».

ἀπολυτέριον, τό, ἴδε τὸ ἐπὶ μ.

ἀπόλυτρον, τό, τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ τὸ ἀπορρίον ἐκ τῶν λουόμενων, τὸ ἀπόλουμα, τοῖς ἀπολυτέροις τῶν δηγθέντων Διλ. περὶ Ζ. 17. 11 :—ὠσαύτως Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰππ. 1801.

ἀπολύω : μέλλ. -λοῦμαι. 1) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐκπλύω, λούειν ἀπο βρότον Ἰλ. Ε. 7 : οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τυπῶ, ἔσρρ'. ἀλλομὴν ὁμοίην ἀπολούσομαι, ἵνα ἀποπλύω τὴν ἄλμην ἀπὸ τῶν ὤμων μου, Ὀδ. Ζ. 219. 2) μετ' αἰτ. προσ., λούων καθαρῶς, ἀποκαθάρω, Ἀριστοτ. Σρ. 118 (ἐνθά τὸ ἀπέλωμα κείται ἀντὶ τοῦ ἀπέλωε, ἴδε ἐν λ. λούω), Πλάτ. Κρατ. 405B, πρβλ. 406A :—Μέσ., λούω ἑμαυτὸν, λούσασθαι ἀπο βρότον αιματόεντα Ἰλ. Ψ. 41. οὕτω καὶ, τὸ σῶμα ἀπελούετο Λόγγ. 1. 13 :—οὕτω κατ' ἀρχαῖκὸν τριπλῶν, ἀπολούμενος Λουκ. Λεξίφ. 2, πρβλ. Ἀθῆν. 97D, 98A. 3) μετ' αἰτ. προσ. καὶ πρkm. ἔσρα τάχιστα Πάτροκλον λούσοισιν ἀπο βρότον Ἰλ. Σ. 345 μεταγεν. μετὰ γεν. πράγμ., καὶ μ' ἀπέλουσε λούθρου Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 314. 6.

ἀ-πολοφύρομαι [ὑ], ἀποθ. θρηγῶ μεγαλοφώνως, Ἀνδοκ. 21. 35, Ἐν. Ἐλλ. 1. 1, 27. 2) ἐν τοῖς παροχρῆμοῖς χρόνοις, παύσομαι ὀλοφύρομενος, ὡς τὸ ἀπαλλάγω, Θεουκ. 2. 46.

ἀπολόφουσις, εως, θρηγῶ Σχόλ. εἰς Σοφ. Α' 596. **ἀπο-λοχόομαι**, παθ. γίνομαι θαμνώδης, ἀσαδέης, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 6. 6, 6.

ἀπόλυγμα, τό· ἀπογύμνωσις· Κύπριοι» Ἦσυχ. **ἀπόλυμα, ατος**, τό, ἀκαθαρσία, «κάθαρμα», Ἀρποκρ. ἐν λέξει ὀξύθυμα. τὰ κατὰ Γαλῶν τ. 19, σ. 422, 1, ἀνάρχημα, τὸ ἐκκρινόμενον ὑγρὸν, κατὰ δὲ τὸν σχολ. Νικάνδρου (Θηρ. 578) «ἀροδέματα».

ἀπολυμαίνομαι, μέσ., (λύμα) καθαίρομαι, καθαρίζομαι, ἐξκνίζομαι διὰ λουτρῶν, κυρίως ἐξ ἄγους, Ἰλ. Α. 313, 314, πρβλ. Πλουτ. 8. 41, 2.

ἀπολυμαντήρ, ὁ, (λύμη), ὁ λυμαινόμενος, δαιτῶν ἀπολυμαντήρ, «ὁ τῶν δαιτῶν διὰ λαυμαρίαν λυμαινόμενος, ἢ τὰ τῶν δαιτῶν λυματα ὅ ἐστι καθάρματα οἷον ψιχία καὶ εἴ τι τοιοῦτον ἀσπερόμενος» Εὐστ. Ὀδ. Ρ. 220, 377, πρβλ. Σχόλ. καὶ Ἦσυχ. ἐν λέξει.

ἀπολυπέομαι, παθ. καταρροῦμαι, καταβάλλομαι ὑπὸ λύπης, Παλλὰδ. Ἰστ. Λαυτ. σ. 1014C.

ἀ-πολυπλασίαστος, ὄν, ὁ μὴ πολλαπλασιασθεὶς, Κύριλλ. **ἀ-πολυπραγμόνητος, ὄν**, ὁ, περὶ οὗ δὲν πρέπει τις νὰ πολυπραγμονῆ, ὁλ. νὰ μὴ «πολυεξετάσῃ», εἴκειν ἀναγκαῖον οἷς ἂν λέγη θεός· ἀπολυπραγμόνητα δὲ τὰ παρ' αὐτοῦ τεχνουργημένα Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἦσ. 45. σ. 609.—Ἐπίρρ. -τως Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτα σ. 372, πρβλ. καὶ Ἦσυχ. ἐν λέξει ἀπεριέργως.

ἀ-πολυπράγμων, ὄν, γεν. -ονος, ὁ μὴ πολυπραγμωνῶν, ὁ μὴ θέλων νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ πολυπραγμονῆ περὶ ξένων αὐτῶν πραγμάτων, Μ. Ἀντων. 1. 5.—Ἐπίρρ. -μόνως Ἰων. Χρυσ. Ψαλμ. 130, τ. 1. σ. 857, 36.

ἄ-πολυς, υ, ὁ μὴ πολὺς, μόνος ἢ ὀλίγος, τὸ ἀπολυ, τὸ ἀπλοῦν, Δαμάσκιος π. Ἀργ. σ. 54 καὶ 66.

ἀπόλυσις [ὑ], ὄν, (ἀπόλυω) ὁ ἄξιος ἀπολύσεως, ὁ συντελῶν πρὸς ἀπόλυσιν, Ἀντιφῶν 129. 4.

ἀπόλυσις, εως, ἡ, λύσιμον, π. χ. ἐπιθέσιμον, Ἰππ. π. Ἀγμ. 759. 2) ἀπόλυσις, ἀπελευθέρωσις, ἀπολύτρωσις, Πλάτ. Κρατ. 405B μετὰ γεν., προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου αὐτῶ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ θανάτου, ζημιώσαντος δὲ κτλ., βροθήσαντος δὲ αὐτῶ τοῦ δήμου ὡς πρὸς τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἐπιβαλόντος δὲ πρόστιμον κτλ.—Ἠρόδ. 6. 136. ἀπ. κακῶν θάνατος Πλουτ. Ἀρατ. 54. 3) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἀσθενείας, Ἰππ. 178C, κτλ.

II. (ἐκ τοῦ παθ.) ἀποχωρισμός, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 1. 6, 4, κ. ἄλλ. ἀναίεθτος ἡ τῆς ψυχῆς ἀπόλυσις γίνεται [τοῖς γέρονσι] παντελῶς ὁ αὐτὸς περὶ Ἀναπν 17. 8. καὶ ἀπολυ, θάνατος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 16, 8. ἀπ. ποιεῖσθαι, ἀπέρχεσθαι, Πολύδ. 3. 69, 10.

ἀπολυτέον, ῥηματ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ ἀπολύτῃ, ν' ἀπαλλάξῃ, ν' ἀθροίσῃ, τὴν Ἑλένην τῆς δυσκλείας ἀπολυτέον, Γοργ. Λεοντίνου Ἐλέν. Ἐγκ. 94, 13.

ἀπολυτικός, ἡ, ὄν, διατεθειμένος νὰ ἀπολύσῃ, ἀθώωσις :—Ἐπίρρ., ἀπολυτικῶς ἔχω τινός, ἔχω κατὰ νοῦν, εἰμι διατεθειμένος νὰ ἀπολύσω, ἀθώωσω τινά, Ἐν. Ἐλλ. 5. 4, 25.

ἀπολυτικίον, τό, τὸ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας ψαλλόμενον τροπᾶριον, ὅπερ συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ψάλλεται Εὐχολόγ.

ἀπόλυτος, ὄν, ἀποκλεισμένος, ἐλευθέρως, Πλουτ. 2. 4, 26B. ἀπ. ψυχᾶ, ψυχᾶ ἐλευθέρως πρὸ τῆς ἐνσωματώσεως, Πορφ. ἐν Στοβ. Ἐλλογ. 1. 380. 2) παρὰ μεταγεν. φιλοσοφ. συγγραφεῖσι, ἀπόλυτος, ἄνευ ὄρων καὶ περιορισμῶν, ἀντίθετον τῷ πρὸς τι, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 273 :—Ἐπίρρ. -τως, αὐτόθι 161. 3) τὸ ἀπ., ὁ θετικὸς βαθμὸς παραθέσεως, Τιμαίου Λεξ. Πλάτ.

ἀ-πολυτρόπος, ὄν, ὁ μὴ πολυτρόπος, εἰλικρινής, ἀπλοῦς, Βυζ. **ἀπολυτρόω**, ἐλευθερῶ διὰ λύτρωσιν, καταβάλλω τὰ λύτρα καὶ ἐλευθερῶ τινα, μετὰ γεν. τοῦ τιμήματος, ὡς ἐχθροῦς ἀπ. τῶν μισρωτάτων λύτρων Πλάτ. Νόμ. 919A, πρβλ. Φιλίππ. παρὰ Δημοθ. 151. 15 :—Μέσ., Πολύδων. 5, 40.

ἀπολύτρωσις, εως, ἡ, ἡ δι' ἀποτίσεως λύτρων ἀπελευθέρωσις, μεταφορ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 28, πρὸς Ρωμ. γ', 24, κ. ἄλλ.

ἀπολύω [ἴδε λύω]: μέλλ. -λύσω, κτλ.: μετ' ὄλ. μέλλ. ἀπολε- λυσομαι Ξεν. Κύρ. 6.2.37. Δὴ ἀπότινος, μίαντα θῶς ἀπέλυσε κορῶνις Ὀδ. Φ.46· ἔφρ' ἀπὸ τοίχους λύσε κλύδων τρώπιος, τὰ πλεῦρά τοῦ πλοίου ἀπὸ τῆς τρύπιδος, Μ. 420. Λύω τι δεδεμένον, ἀπὸ κρήδεμον ἔλυεν Γρ. 392.

(2) ἀπελευθερῶ τινα ἀπὸ τίνος, ἀνακουρίζω τινά ἀπὸ... ἀπ. τινά τῆς φρουρῆς Ἡρόδ. 2. 30· τῆς ἐπιμελείας Ξεν. Κύρ. 8. 3, 47· τῶν ἐκεῖ κακῶν Πλάτ. Πολ. 365Α· τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας ὁ αὐτ. Φαίδων 64Ε· ἀπ. τῆς μετρήσεως, ἀπαλλάττω τινά τοῦ κόπου τῆς... Ἀριστ. Πολιτικ. 1.9.8:— Παθ. ἀπελευθεροῦμαι, τῶν δεινῶν, φό- βου Θουκ. 1. 70., 7, 56, κτλ.

(3) συγνάκις ἐπὶ νομικῆς ση- μασίας, ἀπ. τῆς αἰτίας, ἀθῶνῶν ἀπὸ τῆς κατηγορίας, Ἡρόδ. 9. 88, Ξεν. Ἄν. 6. 6, 15· τῆς εὐθύνης Ἀριστοφ. Σπ. 571:— μετ' ἀπαρ., ἀπ. τινά μὴ φῶρα εἶναι, ἀθῶνῶν ἀπὸ τῆς κατηγορίας ὅτι εἶναι κλέπτῃς, Ἡρόδ. 2.174· οὕτως, ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν Θουκ. 1. 95, 128:— ἀπολ., ἀθῶνῶν, Ἀριστοφ. Σπ. 988, 1000, Λυσ. 159. 43, κτλ. πρὸλ. καδίσκος καὶ ἴδε κατωτέρ. III. 5.

II. ἐν τῇ Ἰα. ἀέποτε = τῷ ἀπολυτρώ, ὅφινω τινά ἐλευθερον ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τῶν λύτρων, οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἀποῖνα Α. 95· Ἐκτορ' ἔχει... οὐδ' ἀπέλυσεν Ω.115, κ. ἄλλ.:— Μέσ. ἀπελευθερῶ δι' ἀποτίσεως τῶν λύτρων, ἀπολυτρώ, ἐξαγοράζω, χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσομέθ', ἀντί... Ἰα. X. 50· οὕτω καὶ παρ' Ἄττ. ἀπολύεσθαι πολλῶν χρημάτων Ξεν. Ἐλλ. 4. 8, 21.

(2) ὄφινω, ἐγκαταλείπω, ἀπολείπω, ἐπὶ νόσου, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 210. III. διαλύω στρατόν, Ξεν. Ἐλλ. 6. 5; 21, πρὸλ. Πλάτ. Φαίδωνα 67Α:— Ἐν γένει, ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας, ἀποστέλλω, ἐμέ γ'... ἀπέλυσ' ἄδειπνον Ἀριστοφ. Ἀχ. 1155, πρὸλ. Βίωνα 1. 96.

(2) ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀποπέμπω τὴν γυναῖκά μου, διαλύω τὸν μετ' αὐτῆς γάμον, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολύσαι αὐτὴν Εὐαγγ. κ. Μαθ. α', 19, κτλ. ἐπὶ γυναικῶς, καταλείπω τὸν ἄνδρα, δεύτερος δὲ διωρ- θῶθη νόμος ὁ διδοῦς ἐξουσίαν τῇ γυναικὶ ἀπολύειν τὸν ἄνδρα Διδό. 12. 18.

(3) ἀποπλύνω, ἐξαλείψω, ἀσχύρῃν Δημ. 471. 10, πρὸλ. Ἀντιφῶντα 115. 20. (4) πληρῶν ὄρει- λην, Πλάτ. Κρατ. 417B. (5) ἐγκαταλείπω, ὄφινω, εἰσαγ- γελία ἀπολελυμένη ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ Ὑπερέδ. ὑπὲρ Εὐδέν. 47· ἀπολυομένη ὑποψία Ἀντιφῶν 115. 20.

IV. ἀπ. ἀνδράποδα Ἔραξιν, πωλεῖν, ὁ αὐτ. 131. 39· ἀπ. οἰκίαν τινί, πωλῶ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν οἰκίαν εἰς τινα, ὑποθηκευμένη ἦσθ εἰς αὐτόν, Ἰσαῖος 59. 32.

B. Μέσ. μετ' ἄορ. ὁ' ἀπελύμην (ἐπὶ παθ. σημασ.) Ὀπκ. Κ. 3.128:— ἀπολυτρώ, ἐξαγοράζω, ἴδε ἄνωτ. II. II. ἀπολύε- σθαι διαβολὰς, ἀναίρειν, ἀνασκευάζειν, ἀποδεικνύειν αὐτὰς ψευ- δεῖς, Δατ. διλιερε, Θουκ. 8. 87, Πλάτ. Ἄπολ. 37B, κ. ἄλλ. πρὸλ. Ἀριστ. Ρητ. 3.15, 10· οὕτω, τὴν αἰτίαν, τὰς βλασφημίας, τὰ κατηγορημένα Θουκ. 5.75, Δημ. 191, 11., 226. 26· ἀπολ., ὁ δὲ ἀπολυόμενος ἔφη, ἀπολογούμενος, Ἡρόδ. 8. 59.

III. ὡς τὸ ἐνεργ., ἀπολύω τινά αἰτίας ἢ κατηγορίας, ἀπαλλάσσω αὐτόν, τινὸς Ἀντιφῶν 119. 12· τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν ἢ ὀρθῶς Πλάτ. Νόμ. 637C. (2) ἀπελευθερῶ ἀπὸ τίνος, τοῦς Ἑλληνας ἀπ. δου- λείας ὁ αὐτ. Μενέξ. 245A. IV. ἄπέρχομαι, κάπελύσατ', ἀπῆλθε, κατέλιπε τὸν βίον, Σοφ. Ἄντ. 1314.

Γ. Παθ., ἀρίεμαι ἐλεύθερος, ἀρίνομαι, ἀπαλλάσσομαι, ἐλπίζω τοὺς υἱὰς στρατηγὴς ἀπολελύσθαι, ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπη- ρεσίας, Ἡρόδ. 4. 84· τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλόμενοι, νὰ ἐλευθερωθῶσι τῆς ἐξουσίας αὐτῶν, Θουκ. 2. 8· τῶν δεινῶν μηδε- ποτε οἰεσθαι ἀπολυθῆσεσθαι 1. 70:— ἀπολ., ἀπαλλάσσομαι, ἀθῶνῶνῶμαι, 6. 29· καθαιρόμενοι τῶν τε ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται Πλάτ. Φαίδων 113D.

II. ἐπὶ ἀντιμαχο- μένων, ἀποχωρίζομαι, ἐπειδὴ γὰρ προσβάλοιν ἀλλήλοισι, οὐ ραδίως ἀπελύοντο Θουκ. 1. 49:— καθόλου, ἀποχωρίζομαι, ἀπο- σπῶμαι, ἀλλήλων ἢ ἀπ' ἀλλήλων Ἀριστ. Μεταφ. 6. 6, 5, Φυσ. 1. 2, 6· ἀπ. τὰ φά τῆς ὑστερίας ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 3, 7, κ. ἄλλ.· ἀπολελυμένοι, ἀπολ., ἀποχωρισμένοι, ἐλεύθεροι νὰ κινή- ται, οὐχὶ προσκεκολλημένοι ὅλος εἰς τὸ σῶμα, αἰδοῖσα, γλωττὰ, ὄρχεις ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 41., 4. 8, 7., 4. 9, 2· τὴν γλωτταν ἀπολελυμένος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 300, κ. ἄλλ. (2) ἀπέρχομαι, φεύγω διὰ παντός, ἔθανες, ἀπελύθης Σοφ. Ἄντ. 1268, καὶ συγγ. παρὰ Πολυδ. καὶ τοῖς Ἐβδ., πρὸλ. Β. IV.

III. ἐπὶ παιδίου, γεννώμαι, Ἰππ. 261. 49, κέξ., πρὸλ. 262. 39, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 6, 54: ἄλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μητρὸς, ἐλευθερώνομαι, εἴκω, Ἰππ. 1013E. IV. ἐκλείπω, ἀπολυθέντος οὖν δι' ὁ φίλοι ἦσαν, διαλύεται καὶ ἡ φίλια Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 3, 3. V. ἀπολε- λυμένος, ἡ, ον, ἀπόλυτος, ἐξουσία Εὐσ. Ἰστ. Ἐκκλ. 10. 5. 7· πρὸλ. ἀπόλυτος.

ἀ-πολυώρητος, ον, ὁ μὴ πολὺ τιμώμενος, παρημελημένος, Φιλόδημ. 61. 9, Götli.

ἀπολωδῶς, ἐν τῷ παθ., βλάπτομαι, κατανῶ εἰς ἐλεεινὴν κατά- στασιν, μανία γὰρ ἀλόους ἡμῖν ὁ κλεινός.. Αἴας ἀπελωδῶθη Σοφ. Ἄτ. 217.

ἀπολωπίζω, (λωπος) = λωποδύω, Σοφ. Ἀποσπ. 844 (κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ', 44· ἀλλὰ πρὸλ. ἐκλωπίζω).

ἀπολωτίζω, = ἀπανθίζω, ἀποδρέπω, συλλέγω ἄνθη: καθόλου, ἀποσπῶ, κόβας Εὐρ. I. A. 793· ἀποτέμνω, ἔταν τις ὡς λειμῶ- νος ἡρίνου στάχυν τόλμας ἀφαιρῆ κάπολωτίζῃ νέουσι; ὁ αὐτ. Ἰκ. 449.

ἀπολωφῶ, Ἰων. ἔω, καταπραῦνω, Ἰππ. 1280· ἐν τέλ. (ἐν τῷ παθ.), Ἀπόλλ. Ρόδ. Δ. 1418, ἐν τμήσει.— Ἐνετύθεν οὐσιαστ. ἀπο- λώφῃσις, εως, ἡ, ἐλάφῃσις, ἀνακούφῃσις, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 188. I ἀπομαγαδάλια, ἡ -ια, ἡ, (ἀπομάσσω), τὸ ἐν τῷ ἄρτω μαλακὸν μέρος, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόμακτον τῶν χειρῶν αὐ- τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπομαγαδάλια.. ψωμὸς εἰς ὃν ἐκμασσόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπνον τοῖς κυσίν' Α. Β. 431. 28: ἀπομαγαδάλια σιτούμενος Ἀριστοφ. Ἰππ. 415, Ἄλκιφ. 3. 24, Πλουτ. Λυκούργ. 12. Παρ' Εὐστ. 1857. 11, ἀπομαγαδάλια, ἴσος, ἡ ἀπόμαγμα, ατος, τό, (ἀπομάσσω) πᾶν ὅτι μεταχειρίζεται τις πρὸς σπογγισμόν ἢ καθαρισμόν, Ἰππ. 19. 47.

(2) ὡς τὸ καθάορ- μα, ἡ ἀπορριπτομένη ἀκαθαρσία, Σοφ. Ἀποσπ. 32. II. τὸ ἀπο- τύπωμα σφραγίδος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 19, 5, ὁ αὐτ. περὶ Λίθων 67. ἀπομαδάρω, μαδίω, Ἀποστ. Διαταγ. 1. 3, σ. 205.

ἀπομαδῶ, ἐπὶ τῶν τριγῶν τῆς κεφαλῆς, μαδῶ, πίπτω, Ἀριστ. π. Θαυμ. 78. ἀπομαδίζω: μέλλ. -ίω, μαδίω, τῶν δερμάτων ἀπομαδί- ζειν τὰς τρίχας Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 372: ὡσαύτως ἀπο- μαδάρειν, Ἐκκλ.

ἀπομαζῆτος, (μαζός) ὁ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς μητρὸς ἀποσπασθεὶς, ἐπὶ ἀμνοῦ, Ὀπκ. Κ. 4. 93. ἀπομαθήμα, τό, τὸ ἀπομανθάνειν τι, ἐπὶ κίκαρον τὸ ἀπομά- θημα Ἰππ. π. Ἀγμ. 767· προσέτι καὶ ἀπομαθήσεις, ἡ, —ἀπομά- θησις.. διδαγμάτων Βασίλ. τ. 1. σ. 783A.

ἀπομαῖνομαι, παθ.: μέλλ. -μανήσομαι: πρκμ. ὁ' ἐνεργ. φωνῆς -μέμηνα, κυριεύομαι ὑπὸ μανίας, «τρελαίνομαι ἀπὸ τὸν θυ- μόν μου», ὀργίζομαι μέχρι μανίας, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 12. 1. ἀπομακαρίζω, μακαρίζω, Γλωσσ.

ἀπομακρύνομαι, ὡς καὶ νῦν, τόποι ἀπομακρυσμένοι τοῦ ἡλίου οὐκ εἰσὶ πολλῶν βοτανῶν γεννητικοὶ Ἀριστ. περὶ Φυτ. 2. 6, 2, πρὸλ. 1. 1, 17.— ὁ ἐνεργ. τύπος ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., τῶν ἐν ἑαυτοῦ τοῦ θεοῦ ἀπομακρυνάντων Ἰω. Χρυσ. Ψαλμ. 118, τ. 1. σ. 1004, 19, κ. ἄλλοι Ἐκκλ.

ἀπομακρῆς, ον, ὁ, ὁ ἀποσπογγίζων, τρίβων ἢ καθαρίζων, Σοφ. Ἀποσπ. 32, Α. Β. 431· ἰδίως ἐπὶ μαγικῶν τελετῶν, Πολυδ. Ζ', 188, ἔνθα καὶ θηλ. ἀπομακρῆτρα. ἀπόμακρον, τό, ἡ κοινῶς «ρίγλα» δι' ἧς ἰσάζουσιν ἢ κόπτουσι τὸν ὑπερπληρῶντα τὸ μέτρον σῖτον, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 586· καθ' Ἰσχύ. «ἀπόμακτρα, ἔγλα» τὰς σκυτάλας, ἐν αἰς ἀποφύσσι τὰ μέτρα.

ἀπομαλακίζομαι, παθ., εἶμαι μαλακός, ἡ δεῖδις, δεικνύω ἀδυ- ναμίαν, πρὸς τι, ἐν τινι πράγματι, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9, 7, 4; πρὸλ. Πλουτ. Λυκούργ. 10. ἀπομαλάσσω, μαλάσσω, μαλακύνω, Ἰππιατρ. σ. 230.

ἀπομαλθακίζομαι, παθ. = τῷ προηγ., Πλουτ. 2. 62Δ, καὶ πιδαν. γραφ. (ἀντί -δομαι), ἐν Πελοπ. 21 τοῦ αὐτοῦ. ἀπομαλθακῶσαι = τῷ προηγ. ἀπομάμμη, προμάμμη, μεταγεν.

ἀπομανθάνω: μέλλ. -μαθήσομαι, ἐπιλανθάνομαι, λημονῶ ἂ ἔμαθον, Δατ. dediscere, ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἂ πρὸ τοῦ φημν εἰδέναι Πλάτ. Φαίδων 96C, πρὸλ. Πρωτ. 342D, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 14, μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Λυκούργ. 11.

ἀπομαντεύομαι, ἀποθ. προαγγέλλω ὡς προφήτης, προλέγω, πρόφητός, τὸ μέλλον ἦξειν Πλάτ. Πολ. 516D· τι εἶναι αὐτῶν 505E· ὡς τρίτον ἀπ. τι τὸ ὄν ὁ αὐτ. Σοφ. 250C. Τὸ οὐσιαστ. ἀπομαντεύμα, Ἰππ. Ἐπιστ. 4.

ἀπομαξίς, εως, ἡ, (ἀπομάσσω) ἀποσπῶγίσις, Πλουτ. Ρωμ. 21. II. τὸ λαμβάνειν ἀποτύπωμα, Θεόδ. Στουδ.:— μεταφ. ἀντι- γραφῆ, μίμησις; Ἰαμβλ. Προτρ. 308. ἀπομαραίνομαι, παθ. μαραίνωμαι, φθίνω, μειοῦμαι, μεταφ. ἡ ῥητορικὴ ἐκείνη ἀπ. Πλάτ. Θεαιτ. 177B· αἰ κατὰ τὸ σῶμα ἦδοναι ἀπ. ὁ αὐτ. Πολ. 328D· ἐπὶ ψυχῆς θανάτου, Ξεν. Ἀπολογ. 7· ἐπὶ τῶν κομητῶν, ἀπομαρανθέντες κατὰ μικρὸν ἠφανίσθη- σαν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 13· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, αὐτόθι 2. 8, 24, κτλ.— Ἐνεργ. ἀπομαραίνειν τὰς αἰσθήσεις Βασίλ. τ. 2. σ. 126Δ, καὶ ἄλλοι.

ἀπομαράνσις, εως, ἡ, βαθμιαία ἐκλειψις, ἐξαφάνισις, ἀντιθέτ. πρὸς τὸ φάσις, παρηλίγων φάσις καὶ ἀπομαράνσις Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 36. ἀπομαρτυρέω, μαρτυρῶ, φέρω μαρτυρίαν, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πολυδ. 31. 7, 20· τι Πλουτ. 2. 860C. ἀπομαρτύρομαι [ῶ], ἀποθ., ὑποστηρίζω τι ἐπιμῶνως, δισχυρίζομαι περὶ αὐτοῦ, τοῦτο ἀπειμαρτύρω Πλάτ. Σοφ. 237A.

ἀπομασῶ, Ἄττ. -τω, μέλλ. -ξω, σπογγίζω, δάκρυα χα- μῦδι Πολυδ. 15, 26, 3:— Μέσ. σπογγίζω, ἐκ τοῦ σώματος μου τι, ὕδατος ἄχνην Καλλ. εἰς Δῆλ. 14. (2) ἀποσπογγίζω, καθαρίζω

τοὺς τελοῦμένους κάποιάτων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις Δημ. 313. 17: — Μέσ. σπογγίζομαι, Ἀγγιλλεῖων ἀποπάττει, σπογγίζεις τὰς χειρὰς σου μετ' τὴν ψυχάν τοῦ ἐκλεκτοτάτου ἄρτου. Ἰππ. 819· χειρὰς χειρομάκτρω ἀπ. Ἀθην. 410B· ἀπολ., σπογγίζω τὸ στόμα μου, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 2A· ἐπὶ ὄρεως, ἀπ. τὸν Ἴδω. ἀποθάλω τὸ δηλητήριον. Ἀριστ. Ἀποσπ. 334.

II. ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον διὰ τοῦ ἀπομάκτρου (ἴδε τὴν λέξιν), Λυκίην δὲ [παρμετρέϊτω] χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, ὅχι «κοῦμυλο» διότι εἶναι φλύαρος, Λουκ. Πλοῖον 25· κενεάν ἀπομάξαι, κοινῶς ἐρμηνεύεται κενὴν χοίνικα ἀπομάξαι, δηλ. ν' ἀπαρέσῃ διὰ τοῦ ἀπομάκτρου τὸ περισσεῦον τοῦ κενοῦ μέτρου, ὡς εἰ ἐλέγγομεν ν' ἀπαρέσῃς τι ἐξ τοῦ μὴ ὄντος, Θεοφρ. 15. 95.

III. ἀποσπῶ τε ἐπὶ μαλακῆς οὐσίας, κηρῶ π.χ. καὶ τῶν τοιούτων, ὅσοι τε ἐν τισὶ τῶν μαλακῶν σπῆματα ἀποπάττει ἐπιχειροῦσι Πλάτ. Τιμ. 50E: — Μέσ. ἐπὶ τῆς πλαστικῆς, πλάττω, προτυπῶ, ὡς γλύπτεις, Φλόσπ. 256, Ἀνθολ. Πλαν. 120· μεταφ. λαμβάνω ἐντυπώσεις ἢ τύπον, ὅθεν ἡμῖν φρήν ἀπομαζάμενη Ἀριστοτ. Βίβρ. 1040· ἀπ. παρ' ἀλλήλων, ὁ εἰς παρὰ τοῦ ἐτέρου. Ἀριστ. Πθ. Ν. 9. 12, 3: καθόλου, ἀπομιμοῦμαι, Διον. Ἀλ. Ἀρχ. Κρίσι. 3. 2.

ἀπομαστεύω, (μαστός) θηλάζω, οὐκ ἀπομαστεύειν γὰρ εἶχον εὐκόλως, ἐπὶ βρεθῶν, Νικήτ. Εὐγεν. 1. 33.

ἀπομαστιγίζω, ἰσχυρῶς μαστιγώνω, Ἡρόδ. 3. 29, 8. 109.

ἀποματαίζω: μέλλ. -ίω, φέρομαι ἄπερπῶς, πράττω ἄσμενον πράξιν, κατ' εὐφημ. ἀντὶ τοῦ ἀποπερδοῦμαι, ἐπάσας [ἔηλ. τὸ σκέλος] ἀπεματάισε Ἡρόδ. 2. 162, Φαβωρ. παρὰ Στωβ. 586. 43.

ἀποματαῖδω· «ἐξευτελιζῶ» Ἡσύχ.

ἀπομαχέω, πύθομαι μαχόμενος, Θεοφ. Σιμοκ. Ἰστ. 3. 12, σ. 78C.

ἀπομάχομαι, [ᾗ] μέλλ. — μάχεσθαι, συναγρ. — μαχοῦμαι: — μάχομαι ἀπὸ τῶν τειχῶν πόλεως ἢ φρουρίου, ἐξ ὕψους Θουκ. 1. 90· τείχεα ἱκανά ἀπομ., ὕψηλὰ ἢ ἱκανῶς ἰσχυρά, ὥστε να μάχηται τις ἀπ' αὐτῶν, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 1: — ἀπολ. ἀποκρούω, ἀντιτείνω εἰς τι, δὲν ἐγκρίνω τι, οἱ δὲ ἰσχυρῶς ἀπεμάχοντο· ἀμφοῖν γὰρ ταῦτά ἐδόκει μὴ ἀναγκάσειν κτλ. ὁ αὐτ. Ἀν. 6. 2, 6· πρὸς τι Πλουτ. Βροῦτ. 5. 1· Ἡϊόδ. 5. 1· τινί, ἐναντίον τίνος, Πλουτ. Καῖσ. 17.

II. ἀντιτείνω ἐπιμόνω καὶ δὲν παραδέχομαι, ἢ ἀποκρούω τι, ὡς δὲ ἀπεμαχέοντο τοῦτο, δευτέρᾳ σφί λέγουσιν Ἡρόδ. 7. 136. ἀπολ., ὁ μὲν δὴ ταῦτα λέγων ἀπεμάχετο 1. 9· οὕτως, ἀπ. μὴ ποιεῖν Διον. Ἀλ. 2. 60, κτλ. III. ἀπ. τινά, ἀπεκάλυψα, ἀποκρούω, ἀπωθῶ τινα ἐν μάχῃ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5. 34. IV. τελειώνω μάχην, φέρω αὐτὴν εἰς πέρας, Λυσ. 98. 32· ἀντίσταμαι, Ἀριστ. Προβλ. 2. 41.

ἀπομάχος, ον, (μάχη) ὁ μὴ μαχόμενος, ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ μάχηται, ἀνίκανος πρὸς πόλεμον, ἄχρηστος, Λατ. causarius, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 32., 4. 1, 13.

ἀπομεθίμω ψυχῆν, παραθῶ τὸ πνεῦμα, ἐκπνέω, αὐτὶκ' ἀπὸ ψυχῆν μεθίμεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 280, ἐν τμήσει.

ἀπομεθύσκομαι, «ξεμεθῶ», Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. μεθύω.

ἀπομελιόσσομαι, ἄττ. — ἔττομαι: μέλλ. ἀπομελιζοῦμαι, ἀπθ. καταπραῶνως, καθισταίνω, ἀπομειλιττόμενος τὴν τοῦ θεοῦ μῆνιν Διον. Ἀλ. 1. 38· καταπύω, πεινᾶν Φίλων. 2. 477.

ἀπομειουρίζω, (μειούρος) ἀποτελειώνω τι οὕτως ὥστε νὰ καταλήγῃ εἰς οὐδὲν, ὡς ἡ μονὰς ἀπομειουρίσῃ τὴν τελειώσιν τῆς πυρραϊίδος Νικομάχ. Ἀριθμ. 125.

ἀπομειώω, ἐλάττωω, Ἀλέξ. Τραλλ., ἀπολεπύνω, Βυζ.

ἀπομειουρισμός, τὸ ἀπομειουρίζειν, Δαμάσκ. π. Ἀρχ. σ. 164

ἀπομειρομαι, ἀποθ. διαχωρίζω, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 576.

2) παθ., ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τινος, θεῶν ἀπομειρεται ὁ αὐτ. Θ. 801: — ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ὑπάρχει καὶ ἕτερα γραφή, ἀπαμειρομαι, ἴδε τὴν λέξιν.

ἀπομειώσις, εως, ἢ, ἐλάττωσις, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. σ. 62.

ἀπομελαινομαι, παθ. καθίσταμαι μέλας, μαυρίζω, ἐπὶ σταφυλῶν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 2, 7, 5: — ἐπὶ ἀπονεκρώσεως, ἀπομελανθέντο ἀποθανεῖν Ἰππ. π. Ἀθρο. 832.

ἀπομελεῖ, τὸ, ὄδρομελεῖ, εἶδος πενιχροῦ ποτοῦ, Διοσκ. 5. 17: — ὡσαύτως ὀξύγλυκος, τὸ, Γαλην.

ἀπομελιζέω, παραλύω τὰ μέλη, ἐκνευρίζω, ὡς συνώνυμον τοῦ ἀπογυῖω, Εὐστ. 641. 23.

ἀπομέμφομαι, ἀποθ., αὐστηρῶς ἐπιπλήττω τινά, ἀπομεμφομένων θ' ἐτέρων αὐτῶν ἐπὶ ταῖς παραδόσεσι τῶν θρκῶν, κατ' Πλουτ. 2. 229B (εἰ ἡ γραφή ἔχει ὀρθῶς)· τινί Οἰνόμ. παρ' Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 210D.

ἀπομένω, ὡς καὶ ὄν, ἀλλ' οὐ πεπαινοῦνται οἱ καρποὶ αὐτῶν, ἀπομένουσι δὲ ὄμοι Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 6, κ. ἄλλ.: ἐν Πολυκίν. Στρατ. 4. 13 τὸ ἀπομένειν τὴν ἀποσκευὴν ἴσως γραπτέον κατὰ Κορναῖν, ἐπομένην τὴν ἀποσκευήν.

ἀπομερίσσω: μέλλ. ἄττ. -ίω, ἀποχωρίζω ἢ διακρίνω ἀπὸ πλήθους, ἄ... τις ἀπομερίσσει Πλάτ. Πολιτικ. 304 A: — Παθ., διακρίνομαι οὕτω, ὅτι... πολλῶν... ἐτέρων εὐγενῶν ἀπεμερίσθη ὁ αὐτ. 280B· ἀπομερισθῆναι ἀριστινὸν, ἐκλεχθῆναι κατ' ἀξίαν, ὁ αὐτ. Νόμ. 855E. 2) ἀπ. πρὸς ἢ ἐπὶ τι, ἀποχωρίζω, ἀπο-

σπῶ διὰ τινα ὑπερέσιν, Πολύδ. 3. 101, 9., 8. 32, 1. 3) μεταδίδωμι, τινί τι· εἰ αὐτ.: 3. 35, 5.

ἀπομεριμνάω, ἀπαλλάσσομαι τῶν μεριμνῶν, ἐντεῦθεν ἀποδύησκω, Εὐστ. 821. 36· δὲν φρονεῖω πλέον, δὲν μεριμνῶ, μεταγεν.

ἀπομερισμός, ὁ = ἀπονομή, Εὐστ. Πονημάτ. 91. 21, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἀπόδραγμα.

ἀπομεριμνίζω: μέλλ. -ίω: ἀόρ. ἐν Α. Β. 431 -εξα: ἀποκοιμῶμαι καὶ λησμονῶ τὰς μερίμνας μου, οἷδ' ἄλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομεριμνῆσαι Ἀριστοτ. Σρ. 5, πρὸλ. Δίωνα Κ. 55. 14.

ἀπομεσῶω, πληρῶ, γεμίζω τι μέχρι τοῦ μέσου, «τὸ μὴ πλήρες, ἀλλ' ἀπομεσούμενον» Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰππ. 814.

ἀπομεστούμαι, παθ., πληροῦμαι μέχρι στεφάνης, ἢ τοῦ δεύματος ἐκείνου πηγῆς, ἢ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδω, ἢ δ' ἀπομεστουμένου ἔξω ἀπορρεῖ Πλάτ. Φαῖτρ. 255C.

ἀπομετεωρίζω, ἀνυψῶ, ἀπομετεωρισθεὶς κατεκρημνίσθη Θεόδ. Στουδ. σ. 510D.

ἀπομετρέω: μέλλ. -ήσω, μετρῶ, καὶ τοσοῦτος ἀπέκτεινα μίαν ἡμέραν, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μεδίμνοις ἀπομετρέησαι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 12. 2: — Μέσ., μεδίμνω ἀπομετρέησασθαι τὸ ἀργύριον Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 21: — Παθ., μετροῦμαι ἀπὸ τινος, τεθείσης δὲ τῆς σημαίας... ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος κτλ., Πολύδ. 6. 27. 2. II. μετρῶ ἀπὸ τίνος πράγματος καὶ δίδω, ἐπισκοπέψασθαι δὲ καὶ σιτοποῖόν, παραστῆναι καὶ ἀπομετροῦσθαι τῇ ταμῖα Ξεν. Οἰκ. 10. 10.

ἀπομέτρημα, ατος, τό, τὸ ἀπομετρηθὲν μερίδιον διὰ τοὺς δούλους, τὸ τεταγμένον δι' αὐτούς, Ἰλῶσσ.

ἀπομηκύνω: μέλλ. -ῶνω, ποιῶ τι μακρὸν, ἐκτείνω, παρατείνω, ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγων συχρὸν Πλάτ. Σοφ. 217D· πρὸλ. Λουκ. Ἐρμῆτ. 67, κτλ.: — ἀπολ., γίνομαι σχρονοστενῆς ἐν τῷ λέγειν, ἐκτείνω τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ, Πλάτ. Πρωτ. 336C, κτλ.: — Παθ., ἐπεκτείνωμαι, καθ' ὃ μεταξὺ τοῦ δρους καὶ τῆς θαλάσσης ὁ αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 2.

ἀπομηνίω [ἴδε μηνίω]: μέλλ. -ίω, εἶμαι λίαν ὠργισμένος, ἐμμένω ἐν τῇ ὀργῇ, κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι Π. Β. 772, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. σημειοῦται: «ἐνταῦθα δὲ εἰπὼν [ὁ ποιητὴς] ὅτι ἐν νῆσσι ἐνεῖτο ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, τὴν ἐπιμονὴν ἡλιθίως τῆς μνηίδος· καίτοι γὰρ ἢ ἀπὸ προθέσεως ἄργῃ». Περσλ. Π. Η. 230, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος, «ἐμοῦ ὀργισθέντος» (μετάρρ. Γαζῆ), Π. 426, T. 62· ἀντιθ. τῷ μεθιέναι· Ὁδ. Π. 378. II. ἀποθίμωμαι τὴν μῆνιν, παύομαι τῆς ὀργῆς, μόνον ἐν Α. Β. 431, 19 καὶ Σουδ.

ἀπομηρούμαι [ῶ], ἀποθ., σύρω ἄνω ἢ ἔξω ἐκ βάθους, ἀνασύρω, ἰχθύν ἀσπαίροντα βυθῶν ἀπομηρούσασθαι Ὁππ. Κ. 1. 50.

ἀπομίμωμαι: μέλλ. -ήσομαι, ἀποθ., μιμοῦμαι τι ἀκριβῶς, Ξεν. Ἀπομ. 3. 10, 3, Πλάτ. Νόμ. 865B, κ. ἄλλ.: — διὰ ταῦτα τὸ ἴνα καὶ τὸ ἴεσθαι διὰ τοῦ ἴωτα ἀπομιμείται, ἀπομιμοῦνται, ἐκφράζουσι κίνησιν διὰ τοῦ φθόγγου ε, ὁ αὐτ. Κρατ. 427A, κέξ. Ὁ πρμ. ἐπὶ παθ. σημασίας, Ἀθην. 207F, κτλ.

ἀπομίμημα, ατος, τό, πᾶν τὸ κατὰ μίμησιν ἄλλου γινόμενον, Βάτων παρ' Ἀθην. 639F, Διδό. 16. 26.

ἀπομίμησις, εως, ἢ, τὸ πράττειν τι κατὰ μίμησιν, ἢ μίμησις τινος, Ἰππ. 344. 34, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 1. 7.

ἀπομινθήσκομαι: μέλλ. -μνήσομαι: ἀόρ. -εμνησάμην: Ἀποθ., ἀναμνησκόμαι, ἐνθυμούμαι, ἀναμνησίζω, τῷ ὃ ἀπενιθήσαντο καὶ ἐν θανάτῳ περ αἴση, «ἢ» δ' αὐτὸ ἀπενιθήσαντες καὶ ἐν τῇ θανάτῳ γε μοῖρα» (μετάρρ. Γαζῆ), Π. Ω. 428· ἀπενιθήσαντο χάριν εὐεργεσιῶν... ἢ εὐεργεσίας... Ἡσ. Θ. 503· αὐτῶν δέ... χάριν ἀπομινθήσεσθαι ἀξίαν Θουκ. 1. 137, Εὐρ. Ἄλκ. 299· πρὸλ. ἀπομνημονεύω.

ἀπομινθῶω, = μινθῶω, Ὁρρ. Ληθικ. 16. 15.

ἀπομίσωω, = μίσωω, Ἐρατ. Καταστ. 9, Θεμιστ. 189C.

ἀπομισθός, ον, ὁ ζῆνυ μισθοῦ, ὁ ἄμισθος, ὁ κακῶς μισθοδοτούμενος (πρὸλ. ἀπότιμος), Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 16. ὅταν γὰρ ἡγήται μὲν ὁ στρατηγὸς ἀθλίων ἀπομισθῶν ξένων... τί καὶ χρεὴ προσδοκᾷ; (Δημ. 53. 16), ἔνθα ὁ σχολ. σημειοῦται: ἀπόμισθος, οἱ μὴ πεπληρωμένοι τὸν ὠμολογημένον μισθόν, καὶ οἱ διὰ δειλίαν καὶ κακίαν μὴ ἀξιοῦμενοι μισθοῦ· ἐνταῦθα δὲ οἱ μὴ δεχόμενοι μισθόν· «ὁ μισθῶ ἔργον τι διαπραξίμενος καὶ ἄμισθος ἀρεμέτος» Ἀρποκρ. II. ὁ λαθὼν τέλειον τὸν μισθὸν αὐτοῦ καὶ ἀπαλυθεὶς, ἀπ. γίγνεται παρὰ Τιμοθέου Δημ. 671. 1· λευκὴ με θριξέ ἀπ. ποιεῖ, Κωμ. Ἀνωνυμ. 301.

ἀπομισθώω, ἐκμισθῶω, δίδω ἐπὶ μισθῷ, γῆν ἐπὶ δέκα ἔτη Θουκ. 3. 68· χωρίον τινί Λυσ. 109. 10· ὡσπερ... ἀπομεισθώκοτες τὰ ὕατα Πλάτ. Πολ. 475D· μετ' ἀπαρ., ὁ μὲν δημαρχος ἀπομισθώσάτω ἀνελεῖν καὶ καταθάψαι... ὅπως ἂν οὐνήται ὀλιγίστου, ὁ δημαρχος ἂς βάλῃ τινὰς ἐργολαβικῶς νὰ σηκώσῃ καὶ νὰ θάψῃ (τοὺς νεκροὺς)... μετ' ὅσον εἰμπεροῦν ὀλιγώτερα ἔξοδα», Νόμ. παρὰ Δημ. 1069. 20· οὕτως, ἀπομισθῶ τὴν στῆλην, δίδω νὰ τὴν κατασκευάσῃ ἐργολαβικῶς, Σουλλ. Ἄττ. Ἐπιγρ. 1. σ. 9 (παράρτ.).

ἀπομισθώμα, ατος, τό, «ἀπομισθώματα» θυσίας δημοσίας οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον ἔργον λαθόντες Ἡσύχ. (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ M. Schmidt γράφεται ὀρθῶς: ἀπὸ μισθωμάτων κτλ.).

ἀπομιτρέω, ἀραιρῶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν μέτραν, ἀποκαλύπτω τὴν κεφαλὴν, Ἐβδ. (διὰ φ. γραφ. ἀντὶ ἀποκιδαρῶ, ἐν Λευιτ. κα', 10), Φίλων τ. 1. σ. 562, 30.

ἀπ-όμματος, ον, ὀμματος, τυφλός, Ἐκκλ.

ἀπομνημόνευμα, τό, μνημεῖον, τινός Διδδ. 1. 14, Πλουτ. Πομπ. 2· κατὰ πλθθ. ἀπομνημονεύματα, δηλ. ὅσα διὰ μνήμης ἔχει σῶση τις περὶ τινος, Λατ. commemorari, ὡς τὰ τοῦ Σωκράτους ὑπὸ Ξεν., πρβλ. Διον. Ἄλ. Ρητ. 1. 12, Πλουτ. Κάτωνα Πρεσβ. 9· ἐπὶ τῶν Εὐαγγελίων, Ἰουστ. Μζστ. 1. 66.

ἀπομνημόνευσις, εως, ἡ, τὸ ἀπομνημονεῖν, διηγεῖσθαι ἀπὸ μνήμης, τῶν λόγων Ἀριστ. Τοπ. 8.14.7, Πλουτ. 2. 44Ε.

ἀπομνημονεύστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀπομνημονεύῃ ἢ ν' ἀπομνημονεύσῃ, ἀπομνημονεύοντες ἂν εἶη τινῶν ἐκείνων θαυμάτων Θεοῦ, Ὑρτακ. Ἀνεκδ. Βοασσ. τ. 2. σ. 422.

ἀπομνημονεύω, διηγοῦμαι ἀπὸ μνήμης, ἐπαναλαμβάνω, οἶμαι με, ἂ λυσιῶ ἐν πολλῷ χρόνῳ κατὰ σχολὴν συνέθηκε. ταῦτα ἰδιώτην ἔντα ἀπομνημονεύειν ἀξίως ἐκείνου; Πλάτ. Φαίδρ. 228Α, κτλ.: — Παθ., ἀπομνημονεύεται ὁπόστος ἐγένετο Ξεν. Ἄγστ. 1. 2. 2) ἐνθυμούμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, Πλάτ. Πολιτικ. 568Ε, Φαίδων 103Α, Δημ. 345. 10, Αἰσχίν. 56.7, κτλ.: — διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ μου, Πλάτ. Πολιτ. 273Β, κ. ἄλλ.

3) ἐπὶ τούτων δὲ ταῦτὸ οὐνομα ἀπομνημόνευσε. τῷ παιδί θέσθαι, ἔδωκεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ τοῦ αὐτοῦ ὄνομα πρὸς ἀνάμνησιν πράγματός τινος, Ἠρόδ. 5. 65. 4) ἀπ. τινί τι, ἔχω τι ἐν τῇ μνήμῃ ἐναντίον ἐτέρου (πρβλ. ἀπομνημόσκομαι), Ξεν. Ἄπομν. 1. 2, 31, Αἰσχίν. 15. ἐν τέλ., 83. 39· οὐδὲ μνηστικακός· οὐ γὰρ μεγαλοψύχου τὸ ἀπομνημονεῖν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 30.

ἀπομνησικακῶ, = μνησικακῶ. τούτων ὧν εἵνεκεν ἀπέμνησικακῶν τῶσι Σαμίσιος οἱ Κορινθιοὶ Ἠρόδ. 3. 49.

ἀπομνηστῆρον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀπομνημόσκομαι, πρέπει τις νὰ ἐνθυμῆθῃ. Κύριλλ. Ἱεροσολ. σ. 155.

ἀπ-όμνυμι, ἡ -ύω (Πινδ. Ν. 7.102): μέλλ. -ομοῦμαι: γ' ἐν. πρὸς. παρατατ. ἀπώμνυ Ὀδ. Β. 377· ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ πράξω τι, ἢ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυεν Ὀδ. Κ. 345, πρβλ. Μ. 303., Σ. 58· μέγαν ἔρκον ἀπώμνυ Β. 377· ἀπώμνυσα καρτερόν ἔρκον Κ. 381. 2) ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἐπράξω τι, ἢ ὅτι δὲν ἔχει οὕτω τὸ πράγμα, ἄρνούμαι δι' ὄρκου, Ατ. uejergate, Ἠρόδ. 2.179., 6. 63· ἀπ. Ζηνός σέβας Σοφ. Φ. 1289· ταῦτ' ἀπ. μοι τοὺς θεοὺς Ἀριστοφ. Νεφ. 1232, πρβλ. Ἰππ. 424· ὡσαύτως, ἀπ. τάναντια κάτα τινος Δημ. 860. 2: — συγκαίως προσέτι μετὰ τοῦ μή και ἀπαρ., ἀπ. μὴ ὄρασι Πινδ. ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 266· τοὺς θεοὺς ἀπ. ἡ μὴν μὴ εἰδέναί. Πλάτ. Νόμ. 936Ε, Ξεν. Κύρ. 6.1, 3· ἀπ. μηδὲ ὀβολόν (ἐνν. ἔχειν) ὁ αὐτ. Συμπ. 3. 8· ἀπ. ὅς οὐκ εἴρηκε Λατ. 553. 25.

3) μετ' αἰτ., ἀπ. υἱόν, ἄρνούμαι ἢ ἀποκηρύττω τὸν υἱόν μου μεθ' ὄρκου, Ἀνδοκ. 16. 41: — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύφω, ἀπώμνυσατο τὴν ἀρχὴν, μεθ' ὄρκου κατέθηκεν αὐτήν, Πλουτ. Κιχ. 19. II. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὀμνυμι, κυρῶ δι' ὄρκου, ὑπισχοῦμαι δι' ἐπισήμου ὄρκου ὅτι θὰ ἐκτελέσω τι, ἀποίσειαι ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἡ μὴν ἀποδώσειν ὑστερον τὴν καταδίκην Θουκ. 5. 50.

ἀπόμνηρα, ἡ μερίδιον, τὰς καθηκούσας ἀπομοίρας τοῖς θεοῖς. μένειν Lar. Ros. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4. 697. 15, πρβλ. Πισυ. 8. 22, 6, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 6. 14, 6.

ἀπομοίρασμα, ἀποθ. ἰδῶ ὡς μερίδιον, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 8, 7: — ὡσαύτως -άζω, Σχολ. εἰς Αἰσχύν. Θέβ. 727· -ίζω, Ἀριστέας.

ἀπομοιρέω, ἀμοιρῶ, στεροῦμαι, ὡς καὶ τὸ βάθος μὴ ἀπομοιρεῖν τῆς θερμότητος Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 619C.

ἀπομοίρια, τά, μέρη, Ἄνθ. II. 6. 187.

ἀπόμοιρος, ον, ὁ ἀποτελῶν κλάδον ἢ μέρος ἔθνους, τὸ Σαλιῶν ἔθνος, Φράγκων ἀπόμοιρον Ζώσιμ. 3. 6.

ἀπομολυδῶ, ἀποκολῶ, «ἐκκολῶ», Γλωσσ.

ἀπομονόμοια, παθ. ἀποκλεισμός, τῆς ἐπιβάσεως, ἀπὸ τῆς συμφωνίας, Θουκ. 3. 28· ἐκ ἐπιμύσεως Πλάτ. Τίμ. 60D. 2) ὑπολείπομαι μόνος, ἐν πολεμικῇ Πλουτ. Φιλοποιμ. 18.

ἀπόμοργμα, τό, = ἐκμαργεῖον παρὰ Διον. Ἀρεοπ., πρβλ. Εὐστ. 218. 12.

ἀπ-ομόργνυμι: μέλλ. -μόργνω: ἀπομάσσω, ἀποσπογγίζω, ἢ ῥα καὶ ἀμφοτέρωσιν ἀπ' ἰχθ. χειρὸς ὀμόργνω, «ἀπέψα, ἀπέμασεν» (Σχολ.), Π. Β. 416· αἴμ' ἀπομόργνω αὐτόθι 798· πεύκησ ἀπὸ δάκρυ· ὀμ. Νιζ. Ἀλεξίφ. 558: — Μέσ., ἀπομορξάμενον κόνιν Ἰλ. Ψ. 739· ἀπομόρξατο δάκρυ Ὀδ. Ρ. 304· ἀπολ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ἀπομόρξασθαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 706· ἀπ. ἰδρωτά αὐτόθι 696· καὶ ἐν τῷ παθ., τὴν ὄργην ἀπομορξήεις, ἀποσπογγισθεὶς τὸν θυμὸν μου, ἀστεϊσμός· παρ' ὑπόνοιαν, ὁ αὐτ. 56ν· ἀπομορξήμενος, ἀπεσπογγισμένος, ἀπογεγυμνωμένος, Ἀριστ. Φυσιολ. 6. 6. 2) σπογγίζω ἐντελῶς, σπόγγω δ' ἀμφὶ πρόσωπα. ἀπομόργνω Ἰλ. Σ. 414: — Μέσ., ἀπομόρξατο χειρὶ παρειάς, ἀπεσπόγγισε διὰ τῶν χειρῶν τὰς αὐτῆς παρειάς, Ὀδ. Σ. 200.

ἀπόμορξις, εως, ἡ, σπόγγισμα, καθαρισμός, Βυζ.

ἀπομορφοῦμαι, παθ., μεταμορφοῦμαι, ἔνια ἀπομορφοῦται καὶ διαμεινέει Θεοφρ. Ἄποσπ. 171 (περὶ Ἰχθύων 9).

II. ἐνεργ. μεταβίβλω τὴν μορφήν τινος, μεταμορφῶ αὐτόν, «ὁ δ' ὕστερον εἰς πηγὸν αὐτὸν ἀπεμόρφασε» Εὐστ. 1598. 64.

ἀπόμορφος, ον, ὁ ἔχων παράδοξον μορφήν, παράδοξος, «ἀπόμορφα, ἔξανα, οὐκ ἰσοῦται τοῖς ἕβσειν οὕτω Σοφοκλῆς» Δ. Β. 432, 6 (Ἄποσπ. Σοφ. 845).

ἀπομόρφοσις, εως, μόρφοσις, σχῆμα, Βυζ.

ἀπόμορσος, ον, ὁ μακρῶν τῶν μουσῶν, ἄμορσος, ἀπαίδευτος, ἄγχοικος, Εὐρ. Μῆδ. 1089: — Ἐπίερ., κάρτ' ἀπομορσῶς ἦσθα γεγραμμένος, οὐχὶ εὐνοῦκῶς ἦσο ἐξωγραφημένος, Αἰσχύν. Ἀγ. 801.

ἀπομορχεύω, ἀποκινῶ διὰ μορλοῦ, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 833, Φίλων. Βελοπ. σ. 70.

ἀπομουζᾶω, ἀπορροφῶ, βυζῆνω, Ἀρτεμίδ. 5. 49: — Παθ., Θεμιστ. 282C.

ἀπο-μούζουρις, εδος, ἡ, ἡ γλωττοδεψοῦσα, ἐπὶ αἰσχροῦς γυναῖκος ἀπομύζωσις, θηλαζούσας, τὴν οὐρῆν, ἥτοι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, Κομ. Ἀνώνομ. 107.

ἀπομυθεῖομαι, ἀποθ. ἀπαγορεύω, ἀποτρέπω, κωλύω, μάλα γάρ τοι ἐγώγε πόλλ' ἀπειμυθεῖομην Ἰλ. I. 109. II. = ἀπολογεῖομαι Στράτις ἐν Ἀδῶλ. 14 (Δ. Β. 421. 14).

Ἀπόμυτος, ὁ, ὁ τὰς μύκας ἀπελαύνων, ἐπιθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πρακλέους, Πaus. 5. 14, 1, Κλήμ. Ἄλ. 33.

ἀπομυκάομαι, ἀποθ., μεγαλοφῶως κωκῶμαι, ὡς πολλὰ κίς με κάπομυκάσθαι θέλειν Ἄνθ. II. 9. 742.

ἀπομυκτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀπομύσσομαι, πρέπει τις νὰ ἀποσπογγίῃ τὴν βίαν του, «νὰ βγάλῃ τὴν μύξαν του» Εὐρ. Κύκλ. 561.

ἀπομυκτηρίζω, ἐμπαίζω τινὰ διὰ μορξασμῶν τῶν μυκτηρῶν, Ἠούχ. ἐν λ. ἀποσκαμυκτηρίζειν (Κῶδ. -αζῆζειν): — ἐπίσης, ἀπομυκτιζέω, Λουκ. Ἐπιαρ. Διδλ. 7. 3.

ἀπομυκτισμός, ὁ, ὁ χλευασμός, ἡ ἀηδία, Κλήμ. Ἄλ. 198.

ἀπομυλλαίνω, στραβῶνῶ τὸ στόμα μου σαρκαστικῶς καὶ ἐμπαίζω τινὰ, Ἐτυμ. Μ. 125. 15. Παρ' Ἰππ. π. Ἀρβρ. 799, μὴ ἀπομυλλήνην ἢ γνάθος διορθοῦται ἐκ τοῦ Ἐρωτιαν. σ. 92· ἴδε Γοῦδς λεξ.: — ὡσαύτως, μυλλίζω, Ψελλ. ἐν Ἀνεκδ. Βοασσ. τ. 3, σ. 216.

ἀπομυξία, ἡ, ἀκαθαρσία ἐκ τῆς ρίνος, μύξα, Δ. Β. 432· ἀπόμυξια, Δράκωνας.

ἀπόμυξις, εως, ἡ, τὸ ἀπομύττεσθαι, πτύσιν καὶ ἀπόμυξιν Πλουτ. 2. 1084C.

ἀπομυσάσσομαι, ἀποθ. βδελύσσομαι, Θεόδ. Στουδ. σ. 230.

ἀπομύσσω, Ἄττ. -ττω, ἀραιρῶ ἐκ τῆς ρίνος τὴν κόρυζαν, κοιν. «βγάξω τὴν μύξαν μου», οὐ δύναται τῇ χειρὶ Περσέλος τὴν ρῖν' ἀπομύσσειν· τῆς ρίνος γὰρ ἔχει τὴν χεῖρα μικροτέρην Ἄνθ. Π. 11. 268· σεαυτὸν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 6, 30, πρβλ. ἀποξύω. — Μέσ. ἀπομυξάμενος. μου πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ Ἀριστοφ. Ἰππ. 910· αἰσχρὸν μὲν γάρ ἐστι καὶ νῦν ἐστὶ Πέρσας καὶ τὸ ἀπομύσειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 2, 16· ἐνθάδε Γοργίου ἡ κεφαλὴ κυνικοῦ κατάκειμαι, οὐκετι χρεμπτομένη, οὐτ' ἀπομυσομένη Ἄνθ. II. 7. 134· διὸ καὶ συμβαίνει μετὰ τῶν τῆς κορυφῆς παρῶν ὑδατῶν ἀπομύττεσθαι Ἀριστ. Πρωτ. 10. 54, 5· τῷ βραχίονι ἀπομυττέομενον Πλουτ. 2. 631D. τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσοῦμενος Διογ. Λ. 4. 46. II. μεταρ. δέξνω τινὰ, ὀξύνω τὸν νοῦν αὐτοῦ, ὅτι τοῖ σε. . κορυζάοντα περιορῶ καὶ οὐκ ἀπομύττει δέομενον Πλάτ. Πολ. 343Α, πρβλ. τὸ τοῦ Ὀρατίου vir emunctae naris καὶ ἴδε κορυζᾶω (ἐπὶ τῆς ἐναντίας σημασίας). 2) Παθ., μεταρ. ὡς τὸ Λατ. emungi, φανακίζω, γέραν ἀπεμειμύκ' ἄθλιος Μένανδ. ἐν Ὑποβολιμαίῳ 13. ἴδε ἐν λ. ἀποσμύχομαι.

ἀπομύω: μέλλ. -ύσω [ῶ], κλείω τοὺς ὑφθαλμούς, ἀποθνήσκω, Καλλ. Ἐπιγρ. 41.

ἀπ-ομφακίζω, πεπαινω, ὀρμάζω, Ἰππὸλ. ὄμ. εἰς Θεοφ. σ. 161.

ἀ-πομφολύγωτος, μὴ παράγων πομφύλγας, τὸ ἀπομφολύγωτον καὶ καλῶς ἐξηρόν γενέσθαι Διοσκ. 5. 116.

ἀπομφωλέω, ἐναντιῶμαι ἐν δίκῃ, ἀμισθῆται, αἰ δὲ κ' ὁ ἀντιμωλος ἀπομφωλ(ῆ)ι ἀνθὶ τὸ χρέος... Ἐπιγρ. Κρήτ., Νομοθεσ. Γόρτ. VI. 16.

ἀπομφώνομαι, ἴδε ἐν λ. μωλώνομαι.

ἀπομωρόω, καθιστῶ τινα μωρόν, Ἄετ. σ. 105· — ὡσαύτως ἀπομωραίνω Κυνοσόφ. σ. 264. 10.

ἀπόναθ, ἀποναιάτω, ἴδε ἀποναιάσαι.

ἀποναιός, ἀρ. α' ἀπένασσα, βῖδω ἢ πέμνω ὀπίσω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ἀρ. α', ὡς ἂν. . περικαλλέα κούρην ἀψ ἀποπασσῶσιν, «εἰς τοῦπίσω ἀποκαταστήσασιν, ἀποδώσασιν» (Σχολ.) Ἰλ. II. 86, ἔνθα ἴδε Spritzn., πρβλ. Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 1492: — Μέσ., ἀποκίχνομαι, ἔσ ποτε Δουλιγιενδ' ἀπένασσατο, «ὄς εἰς τὸ Δουλιγιον ποτὲ ἀποκίχθη» (Σχολ.), Ἰλ. Β. 629, Ὀδ. Ο. 254. II. ὁ Εὐρ. μετεχειρίσθη τοῦτον τὸν μέσ. ἀρ. ἐπὶ μεταθ. σημασίας, ἀπένασσατο παῖδα, ἀπέστειλε τὸ τέκνον τῆς, I. T. 1260· ἔχει ὡσαύτως καὶ τὸν παθ. ἀρ. ἀπονασθῆναι, ἀπελθεῖν ἐκ τινος τόπου, τῆς πατρίδος αὐτοῦ 175· πατρός καὶ πόλεως Μῆδ. 166. ἴδε καταναίω.

ἀποναρκάω, κυριεύομαι ὑπὸ ναρκώσεως, δυνῶ, δὲν τοιμῶ, ἀποναρκῶσι γὰρ καὶ φρίττουσι πρὸς πόνους Πλούτ. 2. 8F.

ἀπονάρκησις, εὖς, ἡ, = ἀπονάρκωσις, Πλούτ. 2. 652D.

ἀποναρκόομαι, παθ., ναρκοῦμαι ἐντελῶς, ἢ διάνοια ἀποναρκούται Ἰππ. Κωικ. Προγν. 195, πρβλ. 405· ταῦτα τὰ ἦθη .. πρὸς μαθήσεις αὐ δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς ὡσπερ ἀποναρκώμενα Πλάτ. Πολ. 503D.

ἀπονάρκωσις, εὖς, ἡ μέτρι βλάβη ἀναίσθησίας νάρκωσις, οὖρων σχετέων καὶ ἀποναρκώσεων Ἰππ. π. Ἀσφρ. τ. 4. σ. 216. 3 Litt., αἱ ἀποπληξίαι καὶ αἱ ναρκώσεις τάχιστα μετὰ τοὺς πότους γίνονται Ἀριστ. Προβλ. 3. 29.

ἀπονεῖ = ἀπονητέ, Σύλλογ. Ἐπιγρ. 1141.

ἀπονεύω, χιονίζω ἢ καταβρέχω, τι Φίλων 2.112.

ἀπονεκρῶ, ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ψυχροῦ, νεκρῶνω ἐντελῶς, Τζέτ. Χιλ. 1. 332: — μεταρ., ἀπ. ἑλλπίδας Ρήτορες (Walz) 1. 472: — Παθ., εἶμαι ὄλιος νενεκρωμένος, νεκρούμαι ἐντελῶς, καθίσταμαι ἀνάσθητος, Διόδ. 2.12, πρβλ. Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστορ. 2.1: — μεταρ., τὸ ἀδύημον ἀπονεκρῶται Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 21.

ἀπονεκρῶσις, εὖς, ἡ, ἢ παντελὴς νεκρωσις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1.5, 4.

ἀπονεμετικός, ἡ, ὄν, διατεθειμένος νὰ διανεμηθῇ, τὸ ἀπονεμῶ.

[ἦθος], ἢ διάθεσις, ἢ τάσις τοῦ ἀποδίδειν ἐκάστῳ τὸ ὀφειλόμενον, Μ. Ἄντων. 1. 16: — Ἐπίρρ. -κῶς Διογ. Α. 7. 126: — ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ὑπάρχει καὶ ἕτερα γράφη ἀπονεμητ-.

ἀπονεμήσις, εὖς, ἡ, (ἀπονεμῶ) διανομή, Μ. Ἄντων. 8. 6.

II. διακλιθῶσις, καθ' ὅλον δὲ τὸν πνευμονα ταύτης (δηλ. τῆς τραχείας ἀρτηρίας) ἀπονεμήσεις πολλαὶ Γάλην. 4, σ. 147.

ἀπονεμητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀπονεμῶ, δεῖ ἀπονεμῶν, ἐκάστοις τὰ οἰκία κολ ἠριόττονα ἀπονεμητόν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 7.

2) ἀπονεμητέος, α, ὄν, ὃν πρέπει νὰ ἀπονεμῶσι, Φίλων 1. 56, ὅρα μὴ οὐκ ἄλλη μὲν ἀνδράσι, ἄλλη δὲ ἐσθῆς ἀπονεμητέα γυναικῶν Κλήμ. Ἄλ. 234.

ἀπονεμητής, οὗ, ὁ, ὁ ἀπονεμῶν, Γλωσσ.

ἀπονεμητικός, ἡ, ὄν, ἴδε ἐν λ. ἀπονεμετικός.

ἀπονεμῶ : μέλλ. -νεμῶ καὶ μεταγ. νεμηῶ : διδῶ, μοιρῶ, τάττω, χωρίζω, ἀριεῶ, προσφέρω, ἡμῖν .. ταῦτ' ἀπένειμε τύχη Σίμων. 97· βραμῶσις καὶ ἀγάματα καὶ γνοῦς θεοῖσι ἀπονεῖμαι Ἡρόδ. 2. 54· τὸ πρῆπον ἐκατέρωθεν ἀπονεῖται Πλάτ. Νόμ. 757C· τῶ θεῶ τούτῳ γέρας ὁ αὐτ. Πρωτ. 341E· τοῖς εὐεργεταῖς τιμὰς Ἀσσίας 154. 23· προστακτ. ἄορ. ἀπόμενον, ὄος, μετῶσ. Πινδ. 1. 2. 68· τῇ συγγνώμῃ πλέον .. ἀπονεῖται Δείναρχ. 97. 13: — Μέσ. ἀπονεμῶ ἐμαυτῷ, μιμητικὸν δὴ τοῦτο προσειπόντες ἀπονεμιώμεθα Πλάτ. Σοφ. 267A· Νόμ. 739B· εἰτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα, εἴτα ἐβύσωντο ἐνταῦθα ἐσθίοντες ψηφίσματα, Ἀριστοφ. Ὀρνθ. 1289· ἀπονεμέσθαι τῶν πατρῶων Πλάτ. Πολ. 574A: — Παθ., διδομαι, ἀπονεμομαι, τῆς ἀρετῆς γὰρ ἄθλον ἢ τιμὴ, καὶ ἀπονεμεται τοῖς ἀγαθοῖς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 15.

II. ἀποχωρίζω, μερίζω ἐπὶ λογικῆς διακρίσεως, ἐπὶ τάναντια ἀπ. τοῖς ὀνόμασι Πλάτ. Πολιτ. 307B· ἐν τῷ παθ. αὐτόθι 2761). 280D.

III. Παθ., λαμβάνομαι, ἀπαρῶμαι, ὁ αὐτ. Νόμ. 771C, 848A.

ἀπονενομημένος, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρμ. τοῦ ἀπονοεομαι, ἀπεγνωκῶτος, ἀπεγνωσμένως, ὁμοσε ἐχώρου ἀπονενομημένος τοῖς ἀναδεηθήκοσιν Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 8· ἀπ. ἔχειν πρὸς τὰ γεύματα, ἐπιμόνος ἀποστρέφεται τὴν τροφήν, Ἰππ. Ἐπιδ. τὸ Γ', 1096· ἀπ. διακείσθαι πρὸς τὸ ζῆν Ἰσοκρ. 131D.

ἀπονεομαι, ἀποθ. ἀπερχομαι, ἀναχωρῶ συγν. παρ' Ὀμ., ἀλλὰ μόνον κατ' ἐνεστ. (ἐνίστα μετὰ σημασ. μέλλ.), καὶ παρατατ., αἰετοπε ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου μετὰ τῆς πρώτης συλλαβῆς μακρῆς ἀνάγκη τοῦ μέτρου, ἀπονεέσθαι Ἰλ. Β. 113, κελ. ἀπονεόνται Ὀδ. Ε. 27· ἀπονεόντο Ἰλ. Γ. 313, κ. ἄλλ.

ἀπονεομαι, ἀνανεύομαι, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 151, 7.

ἀπονεοττεύω, «ξερωλεῖω», «ἐκλωσῶ», τίκτει δὲ ἢ περιστερά ἀπονεοττεύουσα πάλιν ἐν τριάκονθ' ἡμέραις Ἀριστ. 1. Ζ. 6. 4, 7.

ἀπονεύμα, ατος, τό, (ἀπονεύω) κλισίς, κατωφέρεια, «ἀπόκλιμα» Σουῖδ.

ἀπονευρόομαι, παθ. μεταβάλλομαι εἰς νεῦρον, εἰς τένοντα, Γάλην. 2. 252, 8, κελ. 2) ἐκνευρίζομαι, παραλύομαι, Κύριλλ., Σουῖδ.

ἀπονεύρωσις, εὖς, ἡ, ἢ εἰς νεῦρον ἀπολήγουσα ἄκρα τοῦ μυῶς ἔνθα γίνεται τένον, Γάλην. 4. 368.

ἀπόνευσις, εὖς, ἡ, τὸ ἀπονεῖν, τὸ ἀποκλίνειν, κλισίς, Θεμιστ. 236B. II. διαρρηθ. ἀπόνευσις τοῦ κακοῦ Κύριλλ. Ἄλ. τ. 5. σ. 473.

ἀπονεύω, ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον ἀπὸ ἄλλων πραγμάτων, κλίνω πρὸς ἕτερον, κλίνω πρὸς .., πρὸς τὸ γεωμετρεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 165A· πρὸς τὸ δικολογεῖν Ἀριστ. Ρητ. 1. 1. 11· πρὸς τινα, Πολύδ. 21. 4, 4· ἐπὶ, εἰς ἢ πρὸς τι ὁ αὐτ. 16, 6, 7. 3. 79, 7· ἀπὸ τινοσ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 10, 2. II. ἀπαλ., κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέρος, κλίνω τὴν κεφαλὴν, ἢ δ' ἐτεόκριθος ἀσφαλῆς, ἀπονεύει γὰρ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22. 2.

ἀπονέω : μέλλ. -νήσω «ξεφορῶσι» — Μέσ. ἀπορρίπτω βῆρος

ἀπ' ἐμοῦ, στέρων ἀπονησαμένη, «ἀποστρεφάσα ἢ ἀποθεμένη» Α. Β. 432, 29, πρβλ. Ἡσῦχ. ἐν ἔξει. Εὐρ. Ἰων 875 «ἀπενήσω, σπινθάλω» Α. Β. 421, 16· ἀπὸ δ' εἶματα .. νηήσαντο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 364.

ἀπόνω, (ἄπνος) εἶμαι ἄνευ πόνου, ὀδύνης, ὑγίαινω, Ἡσῦχ. ἐν λέξ. ἄωδονεῖν.

ἀπονημένος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀπονίναμαι.

ἀπονηρευσία, ἡ, (πονηρευσιῶν) ἀσφότης, Οὐλίπιαν. εἰς Δημ.: — Ἐπιθ. ἀπονηρευτος, ὄν, Εὐστ. Πονημάτ. 71. 89.: — Ὁσαύτως, ἀπονηρία, ἡ, Ἐκκλ.

ἀ-πόνηρος, ὄν, ὁ ἄνευ πονηρίας ἢ κακίας, ἄκακος, Διον. Ἄλ. περὶ Λυσ. 487. — Ἐπίρρ. -ρωσ Εὐστ. Πονημάτ. 210. 60.

ἀπονησῶ, καθίστω τι νῆσον, μεταβάλλω εἰς νῆσον, Εὐφράτης καὶ ὁ Ἀδρίας οἱ ποταμοὶ κυκλοῦντες καὶ ὡσπερ ἀπονησοῦντες τὴν πόλιν Εὐαγρ. Ἰστ. Ἑκλ. 5. 9, σ. 435, 14.

ἀπονηστεύω, λύω τὴν νηστεῖαν μου, «ξενηστεύω», Ἰουστίν. Μ. Ἀπολογ. 2. σ. 93. — ἀπονηστεύομαι, Σύλλογ. Ἐπιγρ. 8613B.5.

ἀπονητέ, ἐπίρρ. τοῦ ἀπόνητος, ἄνευ πόνου, ἀπόνως, Ἀλκμ. 1, Ἡρόδ. 3. 146, Λουκ. Ρητ. διδ. 8, κ. ἄλλ.

ἀπόνητος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀπονίναμαι.

ἀ-πόνητος, ὄν, ὁ ἄνευ κόπου καὶ μόχθου: — Ἐπίρρ. ὑπερθ., ἀπονητότατα. μετ' ἐλαχίστου κόπου, Ἡρόδ. 2. 14., 7. 231· πρβλ. ἀπονητέ. 2) ὁ μὴ ὑπερέων δεῖναι, ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστροπᾶν καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν, δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι Σοφ. Ἠν. 1065.

ἀπονηχόμαι, μέλλ. ἀπονηξομαι, ἀποθ., ἐκπέμνω κολυμβῶν, σφίμας κολυμβῶν, ἀποκολυμβῶ, ἀπηνήξατο πρὸς τὴν ἐπισκοπήσοσαν αὐτῶν τριημιόλιαν Πολύδ. 16. 3, 14, Λουκ. Ἄλ. 50· ἀπότινος, ἀπονηξασθαι καὶ φυγεῖν μὴ δυνάμενος Πλούτ. 831E.

ἀπονία, ἡ, (ἄπνοια) ἡ ἀπορρηγῆ πόνου, ῥαθυμία, ὀνηρία, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 25, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 4: — ὁ ἐδράτης βίος, δηλ. ἡ καθιστικὴ ζωὴ, ἐπὶ γυναικῶν, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 6, 15, πρβλ. Πλούτ. Ρωμ. 6. II. ἀναληγία, Χρυσίππ. παρὰ Πλούτ. 2. 1047E, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 1, κελ.

ἀπονίζω, καὶ μεταγεν. ἀπονίπτω, ὡς ἐν Διόδ. 4. 59, Πλούτ. Φωκ. 18, καὶ ἀπαξ παρ' Ὀμ., ἴδε κατωτ.: μέλλ. -νίψω. Ἀπο-ίπτω, ἀπολύω, ἀπολύωσιντες. βρότον ἐξ ὑπελίωσιν Ὀδ. Ω. 189, πρβλ. Ἰλ. Η. 425: — Μέσ., ἀπολύω ἀπὸ τοῦ σώματός μου, ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση Κ. 572. II. νίπτω καὶ καθαρίζω, κυρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην, κατετήρησα αὐτὴν (δηλ. τὴν οὐλήν) ἐνώ ἐνιπτον τοὺς πόδας αὐτοῦ, Ὀδ. Ψ. 75· πρβλ. Τ. 376· ἔταν .. ἀπονίψω καὶ τῷ πόδ' ἀλείψω Ἀριστοφ. Σρ. 608· ἀπ. τὸν παῖδα Πλάτ. Συμπ. 175A: — Μέσ., χρωτ' ἀπονίπτεσθαι, ἀπολύωσιν τὸ σῶμα, Ὀδ. Σ. 179, πρβλ. 171· χεῖρας τε πόδας τε Χ. 478· ἀπολ., νίπτω τὰς χεῖράς μου, ἐγὼ μὲν ἀποτρέχω ἀπονίψομαι Ἀριστοφ. Ὀρν. 1163· ἀπονίψασθαι δότεόν, νὰ κομ σθῆ ὕδωρ διὰ νίψομαι, «νὰ φέρουν νίψομαι» ὡς λέγονται ἐν Ὀρθῆ, Ἄλεξ. ἐν «Φιλίσκω» 1, πρβλ. Ἀντιφᾶν. ἐν «Κωρύκω» 1· οὕτως ἐν τῷ παθητ. πρμ., ἀπονεμίμεθ' Ἀριστοφ. Σρ. 1217· ἀπονεμιμένος ὁ αὐτ. Ἑκκλ. 419: — ἴδε ἀπονίπτρον.

2) σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, «ἐκπλύω» νυκτὶ δ' ἀπονίζων τὴν κύλικα δὸς ἐμπίειν Φερεεφρ. ἐν «Δουλοδ.δοσάκω» 4.

ἀπονικάω, νικῶ, καταβάλλω, Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 15. 3, 4: — Παθ., Ἀριστ. περὶ Ζ. Κιν. 10. 5.

ἀπονικῶσις, εὖς, ἡ, πλήρης νίκη, Κύριλλ.

ἀπονίμμα, τό, (ἀπονίπτω) = ἀπόνιπτρον, Πλούτ. Σύλλ. 36· ἰδίως ὕδωρ πρὸς καθαρίσιν τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ἀκαθάρτων, Κλειδῶμας παρ' Ἀθην. 409F, πρβλ. 410A.

ἀπο-ονίναμαι, μέσ. (ὁ ἐνεστώσ ὁμοῦ οὐδαμῶς εὐρίσκειται ἐν χρῆσει): μέλλ. ἀπονησομαι Ὀμ.: Ἐπ. ἄορ. δ' ἄνευ αὐτῆς ἀπο-πληθ. ἀποναιάτο Ἰων. Ὀμ. εἰς Δημ. 132, Σοφ., ἀπαρ. ἀπόνασθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 196· μετοχ. ἀπονημένος Ὀδ. Ω. 30· μεταγεν. ἄορ. α' ἀπονάμην Λουκ. Ἐρωτ. 52· Ἐχω τὴν ἀπόλουσιν ἢ τὴν τέρψιν πραγμάτων τινοσ, ἀπολάω αὐτοῦ, ἢς ἦσθ ἀπόνηθ', «τῆς ἰδίας ἀμῆς, ὁ ἐστι νεότητος, ἀπέλαυσεν» (Συρόλ.), Ἰλ. Ρ. 25· τῶν δ' ἀπόναοιο, ἀπολαύσεις» (Συρόλ.) «νὰ τὰ χαρῶν», Ω. 556· τιμῆς ἀπόνητος Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτερό: μηδέ ποτ' ἀγλαίας ἀποναιάτο Σοφ. Ἠλ. 211· ἀλλ' ἢ γενικὴ συχναὶς παραλείπεται, Ἀρι-ἀδονη. ἦν ποτε Θησεύς .. ἤγε μὲν, οὐδ' ἀπόνοιτο. ἔλαβε μὲν αὐτὴν ὡς γυναῖκα δὲν τὴν ἐχάρθιμος, Ὀδ. Α. 324· θρέψε μὲν οὐδ' ἀπόνητο Ρ. 293, πρβλ. Η. 120· οὐκ ἀπόνητο (ἐνν. τῆς πλέως) Ἡρόδ. 1. 168.

ἀπόνιπτρον, τό, τὸ ἐκ τῆς ἀπονίψεως ῥυπαρὸν ὕδωρ, «τὸ δὲ μετὰ τὴν καθαρίσιν καταπέσον ὑγρὸν ἀπόνιπτρον ἐκαλεῖτο, ἔγγον χειρῶν καὶ ποδῶν ἀπόνιμμα» Εὐστ. 1401, 7. 1867, 25· ὡσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἐσπέρας Ἀριστοφ. Ἀχ. 616, ἴδε Πολύδ. Ζ', 40, Ἡσῦχ. κλ.

ἀπονίπτω, ἴδε ἀπονίζω.

ἀπονίσσομαι, ἀποθ., ἀπερχομαι, ὡ μοι ἐγὼν ἦδης καὶ γήραος οὐλομένοιο, τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπομυσομένης

Θεογ. 528, Ἀπολλ. Ρώδ. Γ. 899. ἄρ. ἀπονισσαμένη Ἀνθ. Π. 9. 118.

ἀπονιτρού, τρῖβα διὰ νιτροῦ (δ' ἴδε), Ἰππ. 879F.

ἀπόνιψις, εως, ἡ, ἀπόπλις, ἡ διὰ τῆς πλύσεως ἀποβολή τῆς ἀκαθαρσίας, μεταρ., εἰς ἀπόνιψιν ἀμάρτιας Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2. σ. 713, κλ.: καθόλου, πλῆσις, νίψιμον, Ὀρειβάσ. 3. 104.

ἀπονοίτομαι: μέλλ. -ήσομαι: ἀπόθ. (νοέω): — γάρω τὸν νοῦν μου, εἶμαι ἐν ἀπονοίᾳ. 1) ἐπὶ φόβου, εἶμαι ἐν ἀπονωσει, ἀπονοηθέντας διαμάχεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 4. 23. ἀνθρωποι ἀπονενοημένοι, ἐν ἀπονώσει, Θουκ. 7. 81. ὁ ἀπονενοημένος Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 12. πρὸλ. ἀπονενοημένος. 2) ἐπὶ ἀναίσθητον, ἀπονενοημένος, χαμένος, πρῶτατος, αἰσχρός: ὁ δὲ ἀπονενοημένος τοιοῦτός τις. τῷ ἦθει ἀγοραῖός τις, καὶ ἀνασευρμένος καὶ παντοποιός. Δεινός δὲ... καὶ πορνοδοκῆσαι. καὶ μηδεμίαν ἐργασίαν ἀισχράν ἀποδοκιμασίαν Θεοφ. Χαρ. 6, πρὸλ. Ἰσοκρ. 177E, Δημ. 363. 7: ἀλαζονεύομαι, Ἰω. Χρυσ.

ἀπόνοια, ἡ, (νοῦς) ἔλλειψις πάσης αἰσθήσεως. 1) φόβου καὶ ἐλπίδος, ἀτόγμως, εἰς ἀπ. καταστῆσθαι τινα Θουκ. 1. 82., 7. 67: ἀνταρσία, Σωζομ. 6. 37, 15, κ. ἄλλ. 2) ἔλλειψις πάσης ὁρῆς ἀντιλήψεως, ἔκστασις φρενῶν, παραφρῶσιν, Λατ. dementia, Δημ. 310. 9, 779. ἐν τέλ.: — ἐν τῷ πλῆθ. Πολύδ. 1. 70. 5.

ἀπονομή, ἡ, = ἀπονεμαίσις, διανομή, ἀπόδοσις, δικαιοσύνην τὴν τῶν κατ' ἀξίαν ἐπιβαλλόντων ἐκάστοις ἀπονομήν Φίλων τ. 2. σ. 345. 2) μέρος, μερίς, ἀπομερισμός. Ἡού. ἀπονομή ἡ ἀπόμοιρα, ὡς μέρος τι τῶν περιγινόμενων ἐκ τῶν μετὰ τὴν λαμβανούσης τῆς πόλεως, ἡ ὡς διαιρουμένων εἰς πλείους μισθωτάς, ἐν ἔκαστος λάβη τι μέρος. Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Λυκούργου παιδάς πολυλάκις Ἀρποκρ.

ἀπονομίξω, ἀπαγορεύω διὰ νόμου, ὥστε καὶ ἀπονομίσει αὐτοῖς [τοῖς λαοῖς] ἰχθῦν μὴ ἐσθῆιν Μνασίας παρ' Ἀθην. 346D). ἀ-νομος, ον, ὁ ἄνευ νόμου ἡ καμάτου, ὁ ἄνευ φροντίδων, εὐκόλος, βίος Σίμων. 51: χάριμα Πινδ. Ο. 10 (11), 26: οἶκος Αἰσχύλ. Πέρσ. 861: τύχη Σοφ. Ο. Κ. 1585: ἀπονότατος τῶν θανάτων, ὁ ἐυκόλωτατος, Πλάτ. Τίμ. 81E: ἀπ. χάρις, ἡ ἀνόμως κτηθείσα, Ἀνδρόκ. 22. 26: ἀπ. τὸ εὐ πάσειν Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 9. 7, 7.

6) ὁ μὴ προξενῶν πόνον, ὀδύνην, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 5, 16.

2) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ κοπιᾶν, ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ὁ ἀποφύγων τὴν ἐργασίαν, ὀκνήρος, μαλακός καὶ ἀπικος Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 19: ἀπ. πρὸς τι Πλάτ. Πολ. 556B: ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν δ' οὐρανὸν... οἱ ἀρχαῖοι τοῖς θεοῖς ἀπένειμαν ὡς ὄντα μόνον θάνατον: ὁ δὲ νῦν μαρτυρεῖ λόγος ὡς ἀφθαρτος... πρὸς δὲ τοῦτοις ἀπικος, διὰ τὸ μηδεμίαν προσοδεῖσθαι βιαιὰς ἀνάγκης κτλ. Ἀριστ. Οὐρ. 2. 1, 3. II. Ἐπίρρ. -νωσις Ἰπρόδ. 9. 2: ἀπόνως ἔχειν, μὴ ὑποφέρειν, ἐπὶ ἀσθενούς, Ἰππ. Πρωγ. 45: ἀπόνως: λιπαρός, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐπιπόνως αὐχημροί, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 31.

III. ἀνωμαλ. συγκρ. ἀπονεστερος Πινδ. Ο. 2: 112: ἄλλ' ὁμαλὸν συγκρ. -ώτερος Ἰππ. π. Ἀρρ. 836: συγκρ. ἰπέρρ. -ώτερον Θουκ. 1. 11: ὑπερβ. -ώτατος ἴδε ἀνωτ.

ἀπονοσέω, ἀναλαμβάνω ἐν νόσῳ, θεραπεύομαι, Ἰππ. 256. 43.

ἀπονοστέω, ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω εἰς τὴν πατρίδα μου, Ὀμ. ἐν τῇ φράσει ἀψ ἀπονοστήσας Ἰλ. Α. 60, κτλ.: ἀπ. ἀπὸ τίνος Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 733: παρ' Ἡρόδ., ἀπ. ὅπισω 4. 33: ἀπ. οὐς 3. 124., 4. 76: ἀπήμων 1. 42, κ. ἄλλ.: ἐς τόπον 1. 82: σπάν. παρ' Ἀττ., ἀπονοστήσας χθονός, ὅτε ὑπέστρεψεν ἐκ., Εὐρ. 1. Τ. 731: ἀπ. ἐπ' οἴκου Θουκ. 7. 87: ἀπολ., Ξεν. Ἀν. 3. 5, 16:

ἀπονοστήσις, εως, ἡ, τὸ ἀπονοστέω, τὸ ἐπανέρχεσθαι, Ἀρρ. Ἀν. 7. 4, 4.

ἀπο-νόσφι, καὶ πρὸ φωνήεντος -νόσφιν, Ἐπ. ἐπίρρ.: μακρὰν ἀπὸ τῆς, χωριστά, ἦν τ' αὐτὰς ἀπονόσφι κατῆχαι, «ἦν τιν' αὐτὸς ἀποβεν καὶ χωρὶς μόνος κατῆχεν» (Σγὸλ.), Ἰλ. Β. 233: ἀπ. τραπέσθαι Ὀδ. Ε. 350. II. ὡς πρῶθ. μετὰ γεν., μακρὰν ἀπὸ, ἔμευ ἀπ. ἐόντ' Ἰλ. Α. 541: φίλων ἀπ. δλέσθαι Ὀδ. Ε. 113: φίλων ἀπ. ἐταίρων Μ. 33: — ὥστε τὸ ἐπίρρημα τοῦτο ὡς πρῶθ. κατὰ τὸ πλείστον ἐπέται τῇ πρώτῃ μεθ' ἧς συντάσσεται.

ἀπονοσφίζω: μέλλ. Ἄττ. -ίω; ἀποστερῶ, χωρίζω, δὲν δέχομαι, ἀποδιώκω, τῶν οὐκ ἂν τις εἴη... δόμιον ἀπονοσφίσσειεν Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀθμ. 158: με μοῖρα φίλων ἀπονοσφικεν Ἐπιγραφ. Νεωτόπ σ. 755: — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., Κύριλλ. 371D, κτλ.

2) ἀπαρῶ, ἀρπάξω τι διὰ τῆς βίας παρὰ τίνος, 88: ἦν ἄρα ὁ Ἑλλάδων με καπονοσφίσας ὄπλων Σοφ. Φ. 979: — Παθ., ἀποστεροῦμαι τίνος, ἐδωδὴν Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 562. II. μετ' αἰτ. τόπου, φεύγω ἀπὸ τίνος, προσπαθῶ ν' ἀπομακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 480.

ἀπονοσθεύομαι, παθ., ἀποτρέπομαι, ὑπὸ τύχης ἀμείβω. ἐν Πολυδ. 15. 6, 6.

ἀπόνοσος, ον, Ἰων. ἀντι ἀπόνοσος, ἀπηλλαγμένος νόσου, Συνέσ. 346A.

ἀπονοκτερεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα μακρὰν τίνος, μ. γεν., ἀπονοκτερεύων τοῦ στρατοπέδου πολλακίς Πλουτ. Φάβ. 20: ἀπολ., οὐ λέληθας παρὰ τὸν νόμον ἀπονοκτερεύων 2. 195E.

ἀπονούμφης, ου, ὁ, ἡ ἀπόνομφος, ον, παιδαγωγός, «ἀπονούμφη δὲ ἡ ἀπόνομφο, τὸν φιλόπαιδα καὶ γυναικεῖα ὁμιλία δυσχεραίνοντα, ὃν καὶ μισογῶνην ἐρεῖς. Πολυδ. Γ', 46.

ἀπονοσταζέω, εἶμαι νυσταλέος καὶ νωθρός, Λατ. dormito, Πλουτ. Κικ. 24, πρὸλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 9, 16. II. κοιμῶμαι, Κύριλλ. 371E.

ἀπονοστακτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ «παίρῃ» ὕπνον, ἐπεγερτικῶς οὖν ἀπονοστακτέον Κλήμ. Ἀλ. 218.

ἀπ-ονύχίζω: μέλλ. Ἄττ. -ίω, κόπτω τοὺς ὄνυχας, Μενάνδ. Ἀποσπ. 479. — Μέσ., ἀπονουχισσῶμαι τὰς χεῖρας Ἰππ. 618. 38. — Παθ., μοῦ κόπτει τις τοὺς ὄνυχας, ὑπὸ σμίλης ἀπώνυχι: σθῆ Βιβρ. 98. 14: πρὸλ. Λοδ. Φρῦν. 289. 2) μεταρ., συντέμνω, περικόπτω, ἐλαττώνω, τὰ σιτῖα Ἀριστοφ. Ἰππ. 709. II. = ὄνουχίζω III., δοκιμάζω ἢ ἐξετάζω διὰ τοῦ ὄνυχος, λεπτομερῶς ἐξετάζω. ἀκριβῶς ἀπώνυχις, τὸ τοῦ Ὀρατίου ad unguem factus Θεοφ. Χαρ. 26.

ἀπονούχιον, μετὰ τὸ τέλος τῆς νυκτὸς ἀμέσως, κατὰ Κοραῖν, Χρον. Πασχ. 338.

ἀπ-ονύχισμα, ατος, τό, τὸ ἀπὸ τοῦ ὄνυχος ἀποκοπόμενον μέρος, ἀπονουχισμασι μὴ ἐπουρεῖν Διογ. Λ. 8. 17.

ἀπονούχιστικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὸ ἀπονούχισμα ἀσολογούμενος; ἡμιτέχνιον δὲ ἐστὶν ἢ ἐξ ὀλίγων θεωρημάτων συνεστηκυῖα: ὡς περὶ ἡ ἐυρηκτικὴ καὶ ἡ ἀπονουχιστικὴ Ἀν. Ὀξ. τ. 4, σ. 248, 11.

ἀπονωτίζω, ἀναγκάζω τινὰ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα καὶ φύγη, Σοφ. Ἀποσπ. 638: ἐτραυματίον κάπενοῦτιον φυγῆ γυναῖκες ἀνδρας Εὐρ. Βάκχ. 763, πρὸλ. Ἡού. ἐν λέξει.

ἀποξάνω, σπαράττω, τραυματίζω, ἀπεξάινω τοαῖς μιάσι τὰς ἀάρκας ὁ γέρων Ἐβδ. (Μακκ. Δ', σ', 6).

ἀποξενίζω: μέλλ. -ίω, = ἀποξενόω, ἀποξενίζειν τὸ πνεῦμα ἀπὸ τοῦ υἱοῦ Ἀθανάσι. πρὸς Σεραπ. 1. σ. 182.

ἀποξενιτεύομαι, παθ., ξενιτεύομαι, διαμένω μακρὰν τῆς πατρίδος μου, Σγὸλ. εἰς Εὐρ. Εκ. 1207.

ἀποξενολογέω, συλλέγω ξένους στρατιώτας ἐπὶ μισθῷ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 16, 2.

ἀπόξενος, ον, ἀδιάφορος πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόθενος, ἰσχυρότερον τοῦ ἄξενος, Σοφ. Ο. Τ. 196, πρὸλ. ἀπότιμος: μετὰ γεν. τόπου, μακρὰν ἀπὸ τίνος τόπου, τῆσδε γῆς ἀπόξενος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1282, Χο. 1042: τοῦδ' ἀπόξενος πέδου, ἐξωρισμένος ἀπὸ τῆς αὐτ. Εὐμ. 884.

ἀποξενόω, ἀπελεύνω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τοῦ οἴκου καὶ τῆς πατρίδος: καθόλου, ἀποξενῶ, ἐξορίζω, τινὰ τῆς Ἑλλάδος Πλουτ. 2. 857E, πρὸλ. τοῦ αὐτοῦ Ἀλέξανδρον 69: ἐξορίζω τινὰ, ὁ αὐτ. Φίλοσ. 13: — Παθ., ἀποξενοῦμαι, φεύγω καὶ ζῶ μακρὰν τῆς πατρίδος μου, εἶμαι ἐξόριστος, φυγὰς ἀπέξενουτο Σοφ. Ἠλ. 777: γῆς ἀποξενουσθαί Εὐρ. Εκ. 1221: ἀπ. ἐξω τῆς οἰκείας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 11: ἐτέρωσε ἀποξ., μεταναστεύειν εἰς ἄλλον τόπον, Πλάτ. Νόμ. 708B: — καθόλου, ἀποξενῶ ἑμαυτὸν ἀπὸ τίνος, αἰσθάνομαι ἀποστροφήν πρὸς τινὰ, Πινος Διόδ. 3. 47, πρὸλ. Λουκ. περὶ Οἴκου 2.

2) φεύγω γραφῆν ξενίας, καταδικάζομαι ὡς ξένος ψευδῶς φέρων τὸ ὄνομα πολίτου, Ἰσαῖος παρὰ Πολυδ. Γ', 57. II. μεταρ., λέγω περὶ τίνος πράγματα ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς τινὰ, ὅτι εἶναι ξένος, Ἡσιόδου ἐν Κῆυκος γάμῳ (κᾶν γὰρ γραμμικῶν παιδες ἀποξενουοῖσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα) Ἀθην. 49B: ῥήματα ἀπέξενωμένα, οὐχὶ γνήσια, Ἡρωῖαν. π. μον. λ. 5. 18', 6. 8', 8. 7: λέξις ἀπέξ. Οὐαπ. εἰς Δημοσθ. κλ.

ἀποξενωσις, εως, ἡ, ἡ ἀποξενία εἰς ξένον τόπον, διακομὴ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὡς μὴ κατὰ πάντα μέμψομαι τὴν ἀποξενωσιν Πλουτ. Πομπ. 80, κτλ.: ἀπομακρυσίς, ἀποχωρισμός, κατὰ τὴν ἐν ἀυφοτέραις ἐνεργεταῖς τοῦ μονογενεοῦς τελεῖαν κατ' αὐτοὺς ἀποξενωσιν Μάξ. Ὀμολ. τ. 2. σ. 60A.

ἀποξενωτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ἀπορριπτέος, Ἀρετ. Χρον. Παθ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἀπόξεσμα, ατος, τό, τὸ ἀποξενούμενον ἀπὸ τίνος, ἀπόξημα, Ὀρειβάσ. 2. 234 Daremh., Εὐστ. 230. 4.

ἀποξέω, μέλλ. -έσω, ὡς τὸ ἀποκόπτω, ἀπὸ δ' ἐξέσω χεῖρα Ἰλ. Ε. 81. II. ἔσω καὶ ἐκβάλλω ἀποξέσματα ἀπὸ τίνος, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν (ἀπὸ τῶν πινάκιδων τῶν χρησιμευόντων πρὸς γραφῆν) ἢ βόσς ἡ ἵππος ἀνέπλᾶττον Λουκ. Ἐνύπν. 2.

2) μεταρ., ἀπέλεσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου Ἀλκίμ. 3. 2, πρὸλ. Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 10: ἀπ. γῆρας Συλλογ. Ἐπιγρ. 8749, πρὸλ. ἀποξέω: — Παθ. μετ' αἰτ., ἐπὶ τῶμοσιν, τὸν νέκυν ὅλον ἔχων χρυσὸν ἀποξέουμαι Ἀνθ. Π. 8. 191.

III. ποιῶ τι λεῖον, λεῖαν, σιλῶ, τελειώνω, συγχ. παρ' Εὐστ. IV. ἐκβάλλω δι' ἀποξέσεως, ἀπ. σιδήροις λιβανωτῶν (ἀποξέειν (Wimmer) Θεοφ. Ἰστ. Φ. 9. 4, 4.

ἀποξηραίνω: μέλλ. -ανῶ, ἐπὶ ποταμῶν, ξηραίνω ἐντελῶς, τὸ μὲν ἀρχαῖον ρέεθρον ἀποξηραίνει Ἰπρόδ. 2. 99: — Παθ., ξηραίνομαι, γίνομαι ἐντελῶς ξηρὸς, τὸ ρέεθρον ἀποξηραίνεται ὁ αὐτ. 1. 75: ἀπεξηραμένου τοῦ ρέεθρου αὐτοῦ 186, πρὸλ. 7. 109. 2) καθόλου, ἐντελῶς ξηραίνω, τὰς ναῦς Θουκ. 7. 12:

Παθ. τὰ κρέαδι' ἔσται τ' οὐκ ἀπεξηραμμένα ἄλειξι ἐν ἄλειξι· 5. 11· κριθὰ ἀπέξ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 11, 3.
ἀποξιδίξομαι: ἀπόβ. = ἀπορχομαι, Δ. Β. 423, 23. ἀποξιδίξεν ὄρησθαι ποῖαν ὄρχησιν· ὁ γὰρ εἰρησμός σχῆμα τῆς ἐμμελεῖς τραγικῆς ὄρχησεως· Ἡσυχ. — κατ' Εὐστ. (1167, 24) τὸ ἀποξιδίξαι σημαίνει ἐξορχήσασθαι. Πρβλ. τὴν λέξ. Ξεφισιμός.
ἀποξιδίξω, ἀφαιρῶ τὰς φυλάδας ἵνας, ἀποξιδίξοντες κράμ-
 ὄην Ἄριστ. Πρβλ. 3. 17· διάφορ. γρ. ἀποχολίξω.
ἀποξυλόομαι, παθ., γίνομαι σκληρὸς ὡς ξύλον, Γεωπ. 17. 2, 1, 19, 2, 5.
ἀποξύνω: μέλλ. -υνῶ, κἀμνω τι νὰ ἀπολύγῃ ἡρέμα εἰς ὀξύ, τὸ κἀμνω «μυτερόν», ἀποξύνουσιν ἐρετιμὰ Ὀδ. Ζ. 269· ἀλλ' ἐν I. 326, ὁ Nitzsch ἀκολουθῶν τῷ Βουτμ. (Ἀεξίλ. ἐν λ., ἴδε ἐν τούτοις Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. 2. 2) ἀναγινώσκει ἀποξύναι (ἀντὶ ἀποξύναι) «ἀπολεῖναι, ἀπολεπίσαι» Σχόλ., ὡς φαίνεται ἀναγκαῖον ἐκ τοῦ ἐπο-
 μένου στίχου, οἱ δ' ὀμαλὸν ποίησαν, ἐγὼ δ' ἐθώσωσα παραστάς ἄκρον, οὕτως αὐτοὶ τὸ κατέστησαν λείον, ἐγὼ δὲ κατέστησα αἰχμητῶν τὸ ἄκρον· ὁ Βουτμ. μάλιστα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν μνημονευθέντων χωρίων προσημ. τὸ ἀποξύνουσιν· πρβλ. ἐξαποξύνω: — παρὰ Πολυβ. ἔχομεν μετοχ. παθητ. πρ. κ. ἀπωξυμμένος ἢ -υμμένος 18. 1, 13, 1. 22, 7.
 II. καθιστῶ τι ὀξύ καὶ διαπεραστικόν, τὴν φωνήν, Πλουτ. Τιβ. Γράμχ. 2. III. καθιστῶ τι ἕνῳν, Ἰππ. 371. 51.
ἀποξυρίζω, ἢ -έω, ὡς τὸ ἀποξυρίζω, ξυρίζω ἐντελῶς, μετὰ δι-
 πλῆ: αἰ., τὸν δοῦλον ἀποξυρίζας τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 5. 35· ἀποξυρεῖν ταδί Ἄριστοφ. Θεσμ. 215· ἀπεξυρίζε αὐτόν: 1043· τὴν κόμην ἀπεξυρίζε Λουκ. περὶ Θουσιῶν 15.
ἀποξυρίζεις, εὼς, ἢ, ξυρίζημα, τριχῶν Ὀρεθῶς. παρὰ Csch. 89.
ἀπόξυρος, ον, (ἐνὸν) ἀπότομος, τραχύς, πέτριαι Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 7, Προμηθ. 1· ἴδε ἐν λ. ἀποξυς.
ἀποξύω [ῶ], = ἀποξυρίζω, Πολύβ. 1. 24. — Παθ. ἀντὶθ. τῷ κείρεσθαι, Δίων Κ. 57, 10: — Μέσ., ξυρίζω ἑμαυτὸν ἐντελῶς, Πλουτ. Ὀθ. 2.
ἀπ-οξύς, υ, ὁ εἰς ὀξύ κατὰ μικρὸν ἀπολύγων, Ἰππ. περὶ Ἄαθρ. 799F, πρβλ. 743C (μετὰ διαφ. γρ. ἀπόξυρα, ἀπόξυρα), 1165Δ. ἴδε Λοβ. Φρῦν. 539.
ἀπόξυσις, εὼς, ἢ, ξυσιμον, ἢ διὰ ξυσεως ἀφαιρέσις μορίων, Γεωπ. 10. 75, 11.
ἀπόξυσμα, ατος, τό, (ἀποξύω) τὸ ἀποξυσθέν, Σχόλ. εἰς Ἄρι-
 στοφ. Εἰρ. 48.
ἀπ-οξυσμός, οὔ, ὁ, «ξίνισμα», Ἄετ. 9, 10.
ἀποξυστρέβομαι, παθ., ἀμβλύνομαι, Πολύβ. 2. 33, 3.
ἀποξύνω [ῶ]: μέλλ. -ξύνω = ἀποξέω, ἀφαιρῶ τι δι' ἀποξέσεως, γὰν δ' ἐπὶ τοῖς δένδρσι προσηγόμενον [λίβανον] ἀποξύνειν σιδηροῖς Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 4, 4· τὸν καττίτερον Συλλ. Ἐπιγρ. 1570. 15. πρβλ. ἀποξύνω. 2) μεταφ., ἀφαιρῶ τι ὡς ἐν ἡτο δέρμα, γῆρας ἀπέξυσας θῆσιν νέον Ἰλ. I. 446· κόρυζαν ἀπο-
 ξύσας πλάκ. γρ. ἀντὶ ἀπομύξας) Λουκ. Πλοῦν 45· τὸ ἐρυ-
 θριᾶν ἀπ. τοῦ προσώπου ὁ αὐτ. Βίων Πρῆς. 10· οὕτως ἐν τῷ παθ., ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου Ἀλκίερ. 3. 40. — Μέσ., Δίων Χρυσ. 1. 375· πρβλ. ἀποξέω.
ἀποπαιδᾶγωγέω, παιδαγωγῶ κακῶς, ἀποπλανῶ, ἀπό τινας Ἰαμβλ. Πρῶτ. 308.
ἀποπαιζῶ: μέλλ. -ξομαι, παίξω μετὰ τινας, ἀποπαιζει τῶν παρδάλεων Γρηγ. Νύσσι. τ. 1. σ. 145D.
ἀπόπαλαι, ἐπίρρ., ἀπὸ παλαιοῦ, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυ-
 γίου, ἀπόπαλαι καὶ ἔκπαλαι ἀμφοῖν δυσχεραίνω, ἐκ παλαιοῦ γὰρ χρῆ λέγειν Φρῦν. 32, Ἐκδ. Rutherford.
ἀποπαλαιόω, ἀποκρούω, καταργῶ, Λατ. antiquare, Ἡσυχ. ἐν λέξ. ἀποπαλαιώσε.
ἀποπάλησις, εὼς, ἢ, ἀποπάληξις, ἀπωσις, Γαλην. Γλωσσ. σ. 440.
ἀποπάλλω, πᾶλλω τι καὶ ἐξαικονίζω αὐτό, ῥίπτω, βέλη Λουκ. Ἔρωτ. 45: — Παθ., πηθῶ ὀπίσω, ἀνακόπτομαι, τινάσσομαι ὀπίσω, ἀπ. πάλιν Ἄριστ. Πρβλ. 9. 14. 1, πρβλ. Ἄλεξ. 35.
ἀποπαλμός, ὁ, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐκπήδησις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 44.
ἀπόπαλαις, εὼς, ἢ, = ἀποπάληξις Γαλην. Γλωσσ. σ. 440.
ἀποπαλτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀποπαλόμενος. — Ἐπίρρ. -κῶς, διὰ τὴν ἀντιτυπιαν ἀποπαλτικῶς ποιεῖται τὴν ἀπ' αὐτοῦ κίνη-
 σιν Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 10. 223.
ἀπόπαξ, ἐν συνδύμῳ, [καθ' ἡμέρ]αν μισθὸν κατὰ [τὰ εἰρη-
 μέν]α ἀπόπαξ Συλλ. Ἄετ. Ἐπιγρ. I, 288, 286. Καθ' Ἡσυχ. ἀπόπαξ: ξύμπαν, ἢ σύμπαν.
ἀποπαπδομαι, παθητ., μεταβάλλομαι εἰς πάππον, γχοῦν, «γχοῦδι», ἐπὶ ἀνθρώπων, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 11, 4.
ἀποπαπαίνω, περιθλίπω, κινεῖται ποῦ νὰ φύγω: Ἰων. μέλλ. ἀποπαπατάνεουσιν: — οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ σχήσουσιν πόλεμον .. ἀλλ' ἀποπαπατάνεουσιν, οὐχ ὑπομενοῦσι πόλεμον .. ἀλλ' εἰς τὰς ναὺς ἀποβλήσουσιν ἢ ἀλλασχῶς, ὁ ἐστὶ φεύξονται (Σχόλ.) Ἰλ. Ε. 101.
ἀποπάρδαξ, ακος, ὁ, ὁ ἀποπερδόμενος, «κλανιάς», «πορδαλάς»,

qui crepitum ventris emittit. ἀποπάρδακα· τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ ἀποπαρδεῖν· Ἡσυχ. (ἀποπαρδακᾶ ἐν τῷ Κώδ.).
ἀποπάρδραμα, τό, (ἀποπάρδρα) πορρή, crepitus ventris, Μανασσ. ἀποπαρδρανεῖν, ἀποστέρω τῆς παρηνίας, διακορεῖν, Ἰππ. π. Ἄετ. 291. 10· καὶ ἀποπαρδρανεῖν, Ἐβδ. (Σειρήν χ' 3).
ἀπόπαστος, ἀπαστος, νῆστις, νηστικός, βορῆς ἀπόπαστον Ὀππ. Ἄλ. 1. 299.
ἀπόπασχω, ἀντὶθ. τῷ πάσχω, Στωϊκὸς ὄρος, φαντάζομαι δι-
 δὲν ὑπάρχει τι, ἐνὸν πράγματι ὑπάρχει, ἀπόπασθε ὅτι ἡμέρα ἐστὶ, φαντάσθητι ὅτι δὲν εἶναι ἡμέρα, Ἄρρ. Ἐπικτ. 1. 28, 3.
ἀποπατέω: μέλλ. -ήσομαι, Ἄριστοφ. Πλ. 1184, ἀλλ' -ήσω Ἰππ. 484, 29 (πρβλ. ἐναποπατέω, περιπατέω): ὄρ. ὑποτακτ. -πατήτω Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 354: — ἀποχωρῶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, παραμε-
 ρίζω χάριν φυσικῆς ἀνάγκης, Κρατίν. ἐν «Δραπέσει» 8, Ἄριστοφ. ἐν ἄνωτ.: πρβλ. ἀφοδεύω. II. ἀποπατῶ ἀντὶ κόπρου ἄλλο τι, ἀλλά σὺ μὲν ἱμονίαν τιν' ἀποπατεῖς Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 351, Μ. Ἄνωτ. 10. 19.
ἀποπάτημα, τό, κόπρος, ἀποπάτημ' ἀλώπεκος Εὐπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 15· πρβλ. ἀποπατήμα.
**ἀποπάτης, εὼς, ἢ, ἀποπατεῖν, ἢ κένωσις τῆς κοιλίας, Γα-
 λην. τ. 11, σ. 70.**
ἀποπατήσιον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποπατήσῃ, Ἄρι-
 στοφ. Ἐκκλ. 326.
ἀπόπατος, ὁ, (καὶ ἢ) κόπρος, Ἰππ. Προσρ. 86, Πλούτ. 2. 727D, Λουκ. Τραγ. 168. 2) = ἀφοδος, ἀροδευτήριον, ἀπόπατος, ἀναγκαῖον, Ἄριστοφ. Ἀχ. 81, Πολύβ. I, 44.
ἀπόπαισις, εὼς, ἢ, (ἐκ τοῦ ἀποπαύομαι), παύσις, κατάπτω-
 σις προσβολῆς νόσου, Ἄρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5.
ἀποπαυστέον, ῥηματ. ἐπιθ.τον, πρέπει τις ν' ἀποπαύσῃ, νὰ θέσῃ
 τέραμα εἰς τι, τι Κλήμ. Ἄλ. 894.
ἀποπαύσω, ορος, ὁ, = ἀποπαύων, Ὀρρ. Ἰων. 39. 3.
ἀποπαύω, παύω, ἢ ἐμποδίζω ἀπὸ ... κἀμνω τινὰ νὰ πύσῃ ἀπὸ ..., τοὺς μὲν .. εἴασσα, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσα Ἰλ. Α. 323. πένθος ἀπ. τινὰ Ἡρόδ. 1. 46· ἐρώτων Σοφ. Αἴ. 1205· λόγου δὲ σε μακροῦ ἵποπαύσω Εὐρ. Ἰκ. 639· μετ' ἀπαρ. ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ εἰς τι, ἀπ. τινὰ ἀληθεύειν, ῥημιθῆναι Ὀδ. Σ. 114, Μ. 126: — Μέσ. καὶ Παθ. ἀφίνω τι, παύομαι ποῖαν τι μετὰ γεν., πολέμου δ' ἀποπαύσω πάμπαν Ἰλ. Α. 422, πρβλ. Θ. 873, Ὀδ. Α. 340, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 62· ἐκ καμάτων Σοφ. Ἡλ. 231· ἀπὸλ. ἀφίνω ἐντελῶς, ἐγκαταλείπω, Θεογν. 2· σέρω εἰς πέρας, Ἄρατ. 51. 2) μετὰ μόνης αἰτ., παύω τι. ἀνακατέω, νύξ ἀπέ-
 παυσε .. Πηλεῶνα Ἰλ. Σ. 267· Ἀλκιμήνης δ' ἀπ. τόκον Τ. 119, κτλ. οὕτως, ἀπ. κώμων Θεογν. 829· μερίμνας Εὐρ. Βάκχ. 380· ὠδινα Πλάτ. Θεαιτ. 151Α, κτλ. II. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. ὡς ἐν τῇ σημερινῇ. ἀπόπαυσον, στάσου, παύσαι, Εὐρ. Ἄποστ. 118· οὐκ ἀπὸ πυγμαχίας ἀποπαύσετε; Ἀνθ. Π. 9. 217.
ἀποπειρωθῶ, ἀποστρέψω, παρκατέω τινὰ μὴ ποιεῖν τι, Βυζαντ.
**ἀπόπειρα, δοκιμῆ, τόλιμος, ἀπ. ποιεῖσθαι τῆς μάχης, δοκι-
 μάζειν τινὶ τρόπῳ μάχονται**. Ἡρόδ. 8. 9· ἀπ. ναυμαχίας λαμβά-
 νειν, δοκιμῆν ναυμαχίας ποιεῖν, Θουκ. 7. 21· δοῦναι ἀπ. εὐσε-
 βείας, ἀποδείξειν εὐσεβείας, Φίλων 1. 650.
ἀποπειράζω: μέλλ. -άσω. [ᾶ] κἀμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω
 ἀπ. εἰ ..., Ἄριστ. περὶ Θουμ. 11. 2· κἀμνω ἀπόπειραν κατὰ τινας, Μεγάρων Ἄππ. Καρχ. 117.
ἀποπειράομαι: μέλλ. -άσομαι [ᾶ]: ὄρ. παθ. ἀποπειράσθην, Ἰων. -ήθην. ἴδε κατωτ.: ἀποθ. Κἀμνω δοκιμῆν, δοκιμάζω, προσ-
 παθῶ νὰ ἀνέρω ἢ γνωρίσω τι, λατ. specimen capere alicujus, τῶν μανθρίων, τῶν δορυφόρων Ἡρόδ. 1. 46., 3. 128· ἀπ. ἐκάστου, εἰ ναυμαχίαν ποιεῖτο ὁ αὐτ. 8, 67, πρβλ. 9. 21· ἀπ. γνώμης [ἐκάστου] ὁ αὐτ. 3. 119· τῆς γνώμης ἀποπειρῶ Ἄρι-
 στοφ. Νερ. 477, Ἀνδοκ. 14. 13· ἀπ. τινὸς εἰ δύναίτο Ξεν. Κύρ. 7. 2, 17, πρβλ. 2. 3, 5· ναυμαχίας ἀποπειράσθαι, ἀποτομᾶν, Θουκ. 4. 24: ἀπολ., ἐπεὶ δὲ ἀποπειρηθῆν Ἡρόδ. 2. 73. — λέξις προσφιλεῖς τῷ Πλάτῳ, Πρωτ. 311B, 349C, κτλ. II. ἐν τῷ ἐνεργ., ἰδίως παρὰ Θουκ. π. γ. αὐτῶν ἀποπειράσονται 6. 90· ἔπωσ ναυμαχίας ἀποπειράσονται 7. 17· ἀποπειράσαι τοῦ Πει-
 ραιῶς, ἀπόπειραν ποιήσασθαι καταλαθεῖν τὸν Πειραιᾶ, 2. 93, πρβλ. 4. 121: — ἀπολ., 4. 107· οὕτως Ἄππ. Ἐμπ. 5. 36, κτλ.
ἀποπειράτεον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ κάμῃ δοκιμῆν, νὰ
 λάβῃ πείραν, τῶν λόγων Ἰσοκρ. 191B.
ἀποπέτω: μέλλ. -ξω, ἀποκείρω, κούρευω: — Παθ., ἀποπέτε-
 κται, «ἀποκέκαρται» Ἡσυχ.: — Μέσ., ὡς ἀπὸ χαίταν πέξεται, Κελλ. Δουερ. Παλλ. 32, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 155.
ἀποπελενάω, πελεκῶ, οἱ τοῖς ῥύγχεσιν ἀπεπελέκησαν
 τὰς πύλας Ἄριστοφ. Ὀρν. 1156, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 5, 6: — ὡσαύ-
 τως -πελεκίζω, Δ. Β. 438. 17: — ἀποπελενάμα, τό, τεμάχιον
 ἐκ τοῦ πελεκηθέντος, Ἡσυχ. ἐν λέξει λατύπη.
ἀποπελιόομαι, παθ., (πελιός) γίνομαι πελιόδος, ὠχρός, Ἰππ.
 397. 34.
ἀποπεμπτός, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ ἀποπέμψῃ, νὰ ἀποδώξῃ
 ἢ ἀπολύσῃ, Κλήμ. Ἄλ. 192.

ἀποπεμπτικός, ἢ, ὄν, προπεμπτικός, ὕμνοι ἀποπεμπτικοί, ὀδόμενοι κατὰ τὰς πιστευομένας ἀποδημίας τῶν θεῶν ἐκ τινος τόπου ἢ χώρας, τὸ κατ' εὐόδιον ὡς λέγομεν νῦν, Ρήτορες (Walz) τ. 9. 132, 10., 139, 5· ἀποπεμπτικὸν τῆς τοῦ λαοῦ ἀμαρτίας τὸ ζῶν τοῦτο, ὁ ἀποπομπικός τράγος, Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 364.

ἀποπεμπτος, ον, ὁ ἀποπεμπθείς, «ἀπόπεμπτοι· οἱ ἄξιοι ἀποπεμπθῆναι διὰ μογηρίαν ἤθους» Ἰσχύ. ἀπόπεμπτοι καὶ ἀπόβλητοι Κύριλλ. ἐν Ἰω. ς', 10· ὄν δὴ δύναται τις ν' ἀποπέμψῃ, Γρηγ. Νύσσ.

ἀποπεμπτός, δίδω τὸ πέμπτον μέρος τινός, ἔθετο αὐτοῖς εἰς πρόσταγμα ἐπὶ τῆς γῆς Αἰγύπτου τῶ Φαραῶ ἀποπεμπτῶν Ἔσθ (Γεν. μζ', 26) ἀποπεμπτώσασαν πάντα τὰ γεννήματα Φίλων 1. 468, 31.

ἀποπέμω, μέλλ. -ψω, ἀποπέλλω, πέμπω μακρὰν, ἀπολύω, ἀποδιώκω. Ἰλ. Φ. 452, Ὀδ. Ω. 312, κ. ἄλλ. τῶ κε τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι Ψ. 23· ἐπὶ τι, εἰς τι, ἐπὶ τινα σκοπόν, Ἡρόδ. 1. 38, 41· ἀπ. τοὺς πρόσδεσι, ἀλύω αὐτούς, Θουκ. 5. 42, πρὸλ. Ἀριστοφ. Νερ. 1244· ἀπ. ἀσίνεα Ἡρόδ. 7. 146: — Μέρ. στέλλω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, τὸν παῖδα ἐξ ὀφθαλμῶν ἀπ. Ἡρόδ. 1. 120· ἀπ. τὴν γυναῖκα, ἀποπέμπω, τὴν χωρίζω, (ἐπὶ τῆς γυναῖκος εἶναι ἐν χορῆσι τὸ ῥῆμα ἀπολείπω), 6. 63· (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Δημ. 1362, 25, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 427)· ἀπ. τὰς ναῦς, πέμπω αὐτὰς μακρὰν, Θουκ. 3. 4· ἀπ. ἠδονήν, ἀπομακρύνω, ἀπαλλάττομαι αὐτῆς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 9, 6· ἀποπέλλω μακρὰν τῆς πατριδος, Δίσχυλ. Πέρσ. 137 (ἐνθα ὁ Διὸς ἔχει προπεμφαμένα).

II. ἐπὶ πρῆγματων, στέλλω ὀπίσω, Ὀδ. Ρ. 76· ἀπ. ἔξοπίσω Ἠσ. Ἐργ. καὶ Ἠμ. 87. 2) ἀποπέλλω, στέλλω, ἀναθήματα ἐς Δελφοῦς Ἡρόδ. 1. 51· ἐξάγω εἰς φῶς, δημοσιεύω, τάπορρητα Ἀριστοφ. Βάτρ. 362· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., Ξεν. Πόρ. 1. 7. 3) ἀπαλλάττομαι τινος, τὸ ὑδωρ Ἡρόδ. 2. 25. 4) ἐπέμπω, ἐκβάλλω, Πλάτ. Τιμ. 33C. 5) ἐν τῷ μέσ. τύπω, ἀποτρέπω διὰ θυσιῶν, κτλ. ὡς τὸ ἀποδιοπομπέομαι, Εὐρ. Ἐκ. 72, πρὸλ. Ὀρφ. Ὑμν. 38. 9.

ἀποπέμφεις, εως, ἢ, τὸ πέμπειν ὀπίσω, μετὰ τὴν ἀπόπεμψιν τῶν κατασκοπῶν Ἡρόδ. 7. 148. 2) ἀποπομπή, ἀπόλυσις, διάζευξις, καὶ τὴν ἀπόπεμψιν τῆς ἀνθρώπου Δημ. 1365. 12, πρὸλ. τὴν λέξ. ἀπόλειψεις. 3) δίκη ἀποπέμψεως Δυσ. παρὰ Πολυδ. Η'. 31.

ἀποπενθῶ, πενθῶ, θρηνῶ τινα, μ. αἰτ. Πλουτ. Κορ. 39.

II. παύομαι πενθῶν, ἐπειδὴ δὲ ἀποπενθεῖν Πάτροκλον καιρὸς ἦν Γρηγ. Ναξ. τ. 1. σ. 889B.

ἀποπεραίνω, ἄγω εἰς πέρας, τελειώνω, «ἀποπεραίνω ἀποπληρώσω, ἀποτελέσω» Ἰσχύ. ἀποπεραίνων εὐχὰς Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2. σ. 518A.

ἀποπερατώω, Θεόδ. Στοῦδ. -ἀποπερατίζω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 1454· καὶ -τώω, Διονύς. Ἀρεοπ., Σουῖδ., = ἀποπεραίνω.

ἀποπεράτωμα, ατος, τὸ, ἀποπεράτωσις, τέλος, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. σ. 118.

ἀποπεράτωσις, εως, ἢ, συμπλήρωσις, τέλος, Δαμάσκ. καὶ ἄλλοι. ἀποπεράω: μέλλ. -άσω, Ἰων. -ήσω, ἐπὶ θαλάσσης, περῶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς τὴν ἀπέναντι ἠθρὰν, Πλουτ. Πομπ. 62, κ. ἄλλ.

ἀποπερδομαι: μέλλ. -παρδήσομαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 10: — ἀποθ. μετ' ἄορ. ἐνεργ. -ἐπαρδον ὁ αὐτ. Ἰππ. 639, Πλουτ. 699, κτλ.: — «κλάνω», λατ. pedo, Ἀριστοφ. ἔθθ' ἄνωτ. κ. ἄλλ.: — μεταφ., ἀνήρ ἀποπέρδεται ἵππον, ὃ ἔ. ἀπολήγει εἰς ἵππον, ἐπὶ Κενταύρου, Ἀνθ. Πλαν. 115.

ἀποπερισπάω, ἀποσπῶ ἀπὸ τινος, ἀποπερισπώμενοι τῇ διανοίᾳ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 719.

ἀποπερκόομαι, (πέρκος) παθ., μαυρίζω, ἐπὶ ὀρμαζουσῶν σταφυλῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 239.

ἀποπερονάω, καρρῶνω διὰ περόνης, στερεώνω, Ἰππ. Μογλ. 848.

ἀποπετάννυμι, ἀνοίγω, σκῶνω, ἀποπετάσαντες τὸν τρίβωνα (τὸν καλύπτοντα τὸν Διογένη) ἔκπνουν αὐτὸν καταλαμβάνουσι Διογ. Α. 6. 77: ὡσαύτως ἀποπετάζω, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

ἀποπέτομαι: μέλλ. -πετήσομαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 1. 126: ἄορ. ἀπεπτάμην, μετοχ. ἀποπτάμενος (πρὸλ. πέτομαι): — ἀφίσταμαι καὶ ἐξαφανίζομαι, ἰδίως ἐπὶ ὀνειράν, ὅγχετ' ἀποπτάμενος Ἰλ. Β. 71· ψυχῇ δ' ἤστ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεποτήνται Ὀδ. Α. 222· ἀπέπετετο Ἀριστοφ. Ὀρν. 90· ἐς τάπῃ Θράκης ἀποπέτου αὐτόθι 1369. 261. 22. 2) ἀφίπταμαι καὶ φεύγω, «ὅταν δὲ γνῶ (ὁ πέρδιθ) ὅτι θηρεῖται, προσελθὼν τῆς νεοττῆς κυλινδοῦσας παρὰ τὰ σκέλη τοῦ θηρευόντος ἐλπίξα ἐμποῖον τοῦ συληθρήσεσθαι, ἐξαπατᾷ τε ἕως ἂν ἀποπτάσιν οἱ νεοττοὶ» Ἀριστ. Ἀποσπ. 270.

ἀποπεφραμένεως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρῆμ. τοῦ ἀποφραίνω, φανερώς, σαφῶς, καθαρῶς, ἀπλῶς, Δημ. 1367. 27, Ἰσχύ.

ἀποπήγνυμι: μέλλ. -πήξω, κῆμνω τὴ νὰ παχύνω, εὐθύς γὰρ ἀποπήγνυσι τάντικνῆμα Ἀριστοφ. Βάτρ. 126. — Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων, παχύνω: μέλλ. -πήξομαι, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8· ἐπὶ τοῦ αἵματος ζῶντος ἀνθρώπου ὡς καὶ νῦν, τὸ δὲ καθῆσθαι καὶ ἡσυχίαν ἔχειν ἐύρων ὑπουργὸν ὄν τῷ τε ἀποπήγνυσθαι τὸ

αἷμα καὶ τῷ ἀποσήπασθαι τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 8, 15.

ἀποπήδᾶω: μέλλ. -πηδήσομαι, πηδῶ ἀπὸ τινος, ἀπεπήδησε τοῦ ἵππου Πλουτ. Φάβ. κτλ.

II. καταλείπω, ἀποσκιρῶ, μ. γεν., εὐθύς ἀποπηδήσαντε Σωκράτους ἐπραττέτην τὰ πολιτικά Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 16· ἀπὸ τινος Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 812· ἀπ. ἀπὸ τῆς φύσεως, ἐξέρχονται ἀπὸ τῆς φυτικῆς θέσεως μου, ἐπὶ ἀρθρώσεως, αὐτόθι 827· ἀπὸ τοῦ λόγου Πλάτ. Θεαίτ. 164C: — ἀπολ., πηδῶ, τρέχω πηδῶν, τὸ μὲν πρῶτον ὀξέως ἀποπηδῶσι, τελευτῶντες δὲ καταέλαστοί γίνονται ὁ αὐτ. Πολ. 613B· σίχεται ἀποπηδήσας πρὸς ἄλλον ὁ αὐτ. Νόμ. 720C.

2) ἀναπάλλομαι, τινάσσομαι ἐπάνω ἢ ὀπίσω, Ἀκουστ. 42.

ἀποπήδησις, εως, ἢ, ἀπακαλμός, τίναντα πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ὡς ὅταν βίψης σφαίραν μεθ' ὀρμῆς κατὰ τοῦ ἐδάρου, ἢ ὡς ὅταν δύο σώματα συγκρούμενα τινάσσωνται ὀπίσω, Πλουτ. 2. 769F.

ἀποπήσω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀποπήγνυμι, Ἐρμῆς ἐν Στεβ. Ἐκλογ. 1. 994· πρὸλ. τὸ κοινολεκτούμενον «πήξω».

ἀποπιέζω: μέλλ. -έσω, ἐκθλίβω, ἀποπιεζόμενος ὁ χυλὸς ἔξ ἐνίων βεῖ Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 7, 3, ὅτι ἀποπιέζει τὸ αἷμα ἐκ τοῦ μέσου Ἀριστ. Πρὸλ. 9. 3.

II. πιέζω ἰσχυρῶς, πλάκωνω, Ἰππ. Ἀρ. 1254, κ. ἄλλ. — Παθ., πιέζομαι, πλάκωνομαι, διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἡ νάρκη γίνεται ἐν τοῖς ποσίν... ὅταν ἀποπιεσθῶσιν ἀπὸ καθέδρας ἢ ἄλλω τινὶ τρόπῳ Θεοφρ. Ἀποσπ. 11. — ὡσαύτως -πιάζω, Ἀρχιγ. ἐν Matth. Med. 155.

ἀποπίσεις, εως, ἢ, ἐκθλίψις, πίσις, Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 11.

ἀποπίεσμα, τὸ, πίσις ἐκ τινος πράγματος, τὰ γὰρ ἀποπιέσματα (τῶν βέβωτων)... τὰ μὲν ἄν ἐς τὸν πόδα ἀπάγοιτο τὰ δὲ ἐς τὸν μηρὸν Ἰππ. περὶ Ἀγμῶν 772.

ἀποπιμπλάνω, σπάνιος τύπος τοῦ ἐπομ., Ἀγαθίας 5. 21.

ἀποπιμπλήμι καὶ (ἀλλ' οὐχ' Ἀττ.) -πιμπλάω: ποιητ. ὡσαύτως ἀποπιμπλήμι, -άω: μέλλ. -πλήσω, συμπληρῶ ἀρθρῶν, τὰς τετρακοσίας μυριάδας τοι τῶν στατήρων ἀποπλήσω Ἡρόδ. 7. 29.

II. ἐκπληρῶ, ἐπληθεύω, ὥστε ἀποπλήσῃ τὸν χρησιν ὁ αὐτ. 8. 96. 2) ἱκανοποιῶ, καταπραίνω, ἀποπιμπλάναι αὐτοῦ τὸν θυμὸν (τὸ τοῦ Οὐεργίλιου explete animum) ὁ αὐτ. 2. 129, πρὸλ. Θουκ. 7. 68, καὶ ἴε το ῥῆμα πληρῶ I. 2· ἀπ. τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. Γοργ. 492A, κ. ἄλλ.

3) ἱκανοποιῶ τινα ἐρωτώντα, ἐρευνώντα, τινὰ ὁ αὐτ. Κρατ. 413B.

ἀποπινῶ [ϛ], καθιστῶ τι βυπαρόν, ἀποπινούται, ἀπορροπούται· πίνω γὰρ ὁ βύπος» Ἰσχύ. ἐκ διορθώσ. τοῦ Ἐρρ. Στεφ. ἀντὶ ἀπινοῦται.

ἀποπίνω [I], μέλλ. -πίομαι, πίνω μέρος τοῦ ποτοῦ, κατεύχονται πολλὰ καὶ ἐπιτα ἀποπίνουσι (ἐκ τῆς μεγάλης κλίσεως) Ἡρόδ. 4. 70, ἐνθα ὑπονοεῖται τὸν οἶνον: εἰ δὲ καὶ ἀποπίσις ποτέ, πᾶν τὸ καταλείπομενον γίνεται θερμότερον τῷ ἀσθματι Φιλοστρ. Ἐπιστ. 23, σ. 923· μ. γεν., δριμύειος ὄξους ἀπέπιεν Συνέσ. 20D.

ἀποπιπῶ: μέλλ. -πεσοῦμαι: ὄορ. ἀπέπεσον: — πίπτω ἀπὸ τινος, ἐκ πέτρης Ὀδ. Ω. 7· τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατήρας ἐπόμενος ὁ οἰκέτης... ἀνελέγετο Ἡρόδ. 3. 130· τοῦ κοιλοῦ τοῦ ἔμφεος ὁ μήκης ἀποπίπτει αὐτόθι. 64· πολλοὶ μὲν τῶν ἵππων ἀπέπεσον Πολυδ. 11. 21. 3. 2) ἀπολ., πίπτω ὡς σταλαγμός, σταλάζω, στίλβων δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι Ἰλ. Σ. 351, πρὸλ. Θουκ. 4. 4, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 32, 6, κ. ἄλλ.

II. ἀποτυγχάνω εἰς τι, μ. γεν., τῆς ἐλπίδος ἀπ., λατ. spe excidere, Πολυδ. 9. 7, 1, κτλ. τῶν ἀναγκαιοτέρων Διόδ. 13. 84· ἀπολ., ἀποτυγχάνω, Πολυδ. 4. 36. 5.

ἀπόπισθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους, κάλλιον διηρημένω, ἀπ' ὀπισθεν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 883.

ἀποπισσῶ, καθαρῶς τι μολυβέν ἐκ πίσεως, ἐλαίφ τὰς ἐαυτῶν ἀποπισσῶσαι χεῖρας Ἰω. Κλήμας σ. 162.

ἀποπιστεύω, ἐντελῶς πιστεύω, ἐπιπιστεύομαι εἰς τινα, τινὶ Πολυδ. 3. 71, 2, Φίλων 1. 132.

ἀποπιτύρισμα, ατος, τὸ, = πτύρον 2, (κοινῶς «πιτύριδα»), ἀγῶρ τὸ τῆς κεφαλῆς ἀποπιτύρισμα Ἀρκάδ. 20, 21· ἐνθα ἐν τῆ ἐκδ. Βαρκερίου γράφεται πιτύρισμα, ἀλλ' ἴσως γραπτέον πτύρον.

ἀποπλάζω: μέλλ. -πλάξω, ἀποπλανῶ, ἀλλά τὰ μὲν τῆλοῦ κεν ἀποπλάξειεν ἀοιδίως, ἀποπλανήσεις (Σχόλ.), Ἄπολλ. Ρόδ. Α. 1220: — Παθ., τοῦ ὀποιοῦ ὁ Ὀμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν παθ. ὄορ. ἀπεπλάγχθη, πλανῶμαι μακρὰν ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνομαι, πολλὸν ἀπεπλάγχθη ὅς πατριδῶς Ὀδ. Ο. 382· Τροίηνθεν I. 259· ἀπὸ θώρηκος. . πολλὸν ἀποπλάγχθελα [ἰστίος] Ἰλ. Ν. 592· τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος ὄδρου Χ. 291· ἀπολ., πλανῶμαι μακρὰν, Ὀδ. 573: — ἢ φράσις τρυφάλεια ἀποπλάγχθεϊσα, περικεφαλαία ἐκρουσθεῖσα, ἐκτιναχθεῖσα ἐκ τῆς κεφαλῆς, Ἰλ. Ν. 578, εἶναι μοναδική.

ἀποπλανάω: μέλλ. -ήσω, = τῷ προηγ., ἀποπλανῶ, ἐκτρέπω τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀπομακρύνω τοῦ προκειμένου, ἀλλ' οὐ βουλόμαι ἀποπλανᾶν τὸν λόγον (ἀποπλανεῖν, Kühn) Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 800· ἀπ. τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως Δίσχυλ. 79. 6: — Παθ., πλανῶμαι μακρὰν, δέδοικα μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀπο-

πλανηθῶ Ἰσοκρ. 155D ἀπολ., πλανῶμαι μακρὰν τῆς πατρίδος, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 23, 1, Χρύσιππ. παρὰ Πλούτ. 2. 1048A.
II μεταφ., ἐξαπατῶ, «καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς τὸ ἀποπλάναν, εἰ δυνατὸν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς» Εὐάγγ. κ. Μάρκ. γ'. 22.
ἀποπλάνημα, τό, ἐξαπάτησις, Ἦσυχ. ἐν λέξ. ἀπαιδύλημα, Σουίδ. ἐν λέξ. παιδύλημα, ἦν γραπτέον αἰδύλημα.
ἀποπλάνησις, εἰς, ἡ, τὸ ἀποπλάνησθαι, παρέχθαισι, Πλάτ. Πολιτ. 263C, Λικύμνιος ἐν Ἄριστ. Ρητ. 3. 13, 5.
ἀποπλάνιας, ου, ὁ, πλάνης, φυγᾶς, Βιάνωρ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 240, 548.
ἀπόπλανος, ον, ὁ μακρὰν πλανώμενος, Παῦλ. Σιλεντ. Ἄμφων. 197.
II ὡς οὐσιαστ., σφίσιμα, ταραττεῖν. . . τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρῳήμασι, τοῖς ἀποπλάνοις Κρατίν. Νεώτ. ἐν «Ταραντίνοισι» 1.
ἀπόπλαισις, εἰς, ἡ, τὸ ἀποπλάττειν, ἀπομιμεῖσθαι, ἀπεικονίζειν, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 108 (3);
ἀποπλάσσομαι, μέσ. πλάσσω τι καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου, ἀπομιμῶμαι, ἐν δ' Ὀλυμπία τοῦτο δὴ τὸ πολυθρύλητον ἀναφθέγγεσθαι φασιν ὡς τὸν Ὀμήρου Δία Φειδίας ἀποπλάσσειτο Πλούτ. Παῦλ. Αἰμίλ. 28, Ἀνθ. Π. 5. 15., 7. 34, κτλ. ἀπ. πρᾶξιν Καλλ. Ἄποσπ. 194.
ἀποπλάστρω, ορος, ὁ, ἀποπλάστων, ὁ πλάστων τι καθ' ἀπομιμήσιν, Μανθέων 4. 343.
ἀποπλεῖω = ἀποπλέω, Ἰλ. Ι. 418.
ἀποπλέκω, παθ. ἀποπλέκομαι, ἀρίνω τοὺς ἐναγκαλισμούς, ἀποχωρίζομαι, μῶλις οὖν ἀλλήλων ἠμέτε ἀπεπλάκηνεν (ἀπηλλάγημεν Hencher) Εὐμῆθ. 315.
ἀποπλευστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀποπλευσῆ, Ἄριστορ. Ἄποσπ. 192.
ἀποπλέω, Ἐπ. -πλεῖω, Ἰων. -πλώω: μέλλ. -πλεύσομαι ἢ -πλευσοῦμαι Πλάτ. Ἰππ. Ἑλ. 371B, κ. ἄλλ. Ἰων. -πλώομαι Ἠρόδ. 4. 147, κ. ἄλλ.: — ἀποπλέω ἐκ τόπου τινὸς ὅπου μεταδῶ εἰς ἄλλον, οἰκαδ' ἀποπλείειν Ἰλ. Ι. 418, κτλ., πρβλ. Ἠρόδ. 4. 1 ὅπισθ' ἀποπλέων ὁ αὐτ. 4. 156 ἀπέπλεον ἐκ τῆς Σικελίας ἐς τὰς Ἀθήνας Θουκ. 6. 61 ἐπ' οἴκου ὁ αὐτ. 1. 55.
2) ἀποπλέω, ἀπέρχομαι, Ἄριστορ. Βάτρ. 1480.
ἀποπληγία, ἡ, = ἀποπληγία, Γαλν. 16. 672.
ἀποπληκτιάζω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀποπληγίας. Βυζ.
ἀποπληκτικός, ἡ, ὄν. ἀπόπληκτος, Ἄριστ. Ρητ. 3. 10, 7 τὰ ἀποπληκτικά, σχεδόν ἀποπληγία, Ἰππ. Κωακ. 193 τὰ ἀπ. νοσήματα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἀποπληγίαν, Ἄριστ. Προβλ. 30. 1, 25.
ἀπόπληκτος, ον, (ἀποπλήσσω) ὁ παθὼν ἀποπληγίαν. **1)** ἀπόπληκτος κατὰ τὸν νοῦν, ὡς τὸ Λατ. attonitus, ἐμβρόντητος, Ἠρόδ. 2. 173, πρβλ. Σοφ. Φ. 731 οὐχ οὕτως ἄφρων οὐδ' ἀπόπληκτος Δημ. 561. 10 ἀπ. καὶ πάντελως μαινόμενος ὁ αὐτ. 912. 10. **2)** κατὰ τὸ σῶμα, ἀνάπηρος καταστάς, Λατ. sideratus, Ἠρόδ. 1. 167, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σκευαῖς» 1 ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους, «πιάσθησαν τὰ σαγόνια του», κατέστη ἄλλως, Ἄριστορ. Σρ. 948. **3)** παρ' ἱατρ. συγγραφεῶν, ὁ ὑπὸ ἀποπληγίας προσδληθεῖς, Ἰππ. Ἄρ. 1247 ἦν δὲ ἀπόπληκτον ὁ Ἱπποκράτης εἶπη σκέλος τὸ καθ' ἴξιν, ὡς νεκρῶδες, τὸ ἀγρεῖον καὶ τὸ ἀναλθεῖς θέλει φράσαι Ἄρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7: — ἀπόπληκτοι, ἀποπληκτικά νοσοῦν, ἀποπληγίαι, Ἰππ. Ἄρ. 1247.
ἀποπληκτώδης, ες, (εἶδος) = ἀπόπληκτος, Γαλν. οὕτως, ἀποπληξ, ἦτος, ὁ, Ἰω. Χρυσ.
ἀποπληξία, ἡ, πάθος τῆς ψυχῆς, «θλίψις, μανία, ἄνοια» Σουίδ., «μανία ἢ ἄνοια» Ἦσυχ. **2)** πάθος τοῦ σώματος, ἀποπληξίη ἐν δλου τοῦ σκήνεος, καὶ τῆς αἰσθησίου. . . καὶ κινήσιός ἐστι παράλυσις Ἄρετ. περὶ αἰτ. Χρ. Παθ. 1. 7. Λατ. sideratio, Ἰππ. Ἄρ. 1246, κτλ. ἴδε Greenhill. Θεοφ. σ. 185 ἀπ. μέρους Ἄριστ. Προβλ. 11. 54: κατὰ πληθ., αὐτόθι 1. 9, 4, κ. ἄλλ.
ἀπόπληξις, εἰς, = τῶ προηγ., σώματος Ἰππ. Ἄρ. 1258.
ἀποπληρω = ἀποπληρῶμαι, γεμίζω, Ἰππ. περὶ Ἄρθρ. 810 γεμίζω ἐντελῶς, ἐκπληρῶ, Λατ. explere, τὰς βουλήσεις τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. Πολ. 426C, Νόμ. 782E. **2)** ἱκανοποιῶ τινά ἐρωτῶντα, κάμει τάχ' ἀν ἀποπληρώσασαι, ὡς . . . ὁ αὐτ. Χαρμ. 169C, πρβλ. Πολιτ. 286A ὡσαύτως, τοῦτό μοι ἀποπλήρωσον, κάμει τοῦτο πλήρες δι' ἐμέ. ἱκανοποιῶσόν με ἐν τούτῳ, ὁ αὐτ. Πρωτ. 329C: — Παθ., Ἄριστ. Ρητ. 1. 10, 17. **II** συμπληρῶ, ἐκπληρῶ, Ἠρωδιαν. 2. 7, 2.
ἀποπλήρωσις, εἰς, ἡ, πλήρωσις, ἱκανοποίησις, Πλούτ. 2. 48C, Θεμ. 28: — ἐκπλήρωσις, Ἐκκλ.
ἀποπληρωτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ πληρῶσῃ, γεμίσῃ, ἱκανοποιήσῃ, Κλήμ. Ἄλ. 564.
ἀποπληρωτής, οὗ, ὁ, ὁ συμπληρῶν ἢ ἐκπληρῶν, τῶν αἰρεθέντων Πλάτ. Πολ. 620E. — Ἐπιθ. -ωτικός, ἡ, ὄν. ὁ συμπληρῶν, ὁ ἐκπληρῶν, Γεωργ. Ἄκροπ. Χρον. σ. 26B. — Ἐπιθ. -ικῶς Θεόδ. Σουδ. σ. 139D.
ἀποπλήσσω, Ἄρετ. -ττω, πλήττων καθιστῶ τινά ἀνάπηρον κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν: — Παθ., γάνω τὰς αἰσθήσεις μου, Ζαλι-

κομαὶ ἢ μένω ἐκθαμβος, ἐκπλήσσομαι, ὑπὲρ δὲ κλίνομαι δέισσα πρὸς ὀμώσασιν κάποπλήσσομαι Σοφ. Ἄνε. 1189: οἱ ἀποπληγέτες, οἱ ἀποπληγίαν παθόντες. Ἰππ. περὶ Ἄρ. Ἰητ. 18.
2) Μέσ., ἀποθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀθρόος γὰρ ἰὼν μάλλον ἀποπλήσσομαι τὸν προσπίπτοντα Ἄριστ. Προβλ. 11. 7.
ἀποπλήσσομαι, ἀπέρχομαι με ἀνοικτὰ βήματα, φεύγω πρῶτον, οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλήσσομαι, ἀπεσεύαστο, ἀπέφυγε πλὴ γὰρ τὸ βῆμα, καὶ πλῆγματα τὰ πρῶτάκατα (Σχόλ.), Ἄριστορ. Ἄγ. 216.
ἀπόπλοια, ἡ, ἀπόπλους, Νικ. Χωνιάτ. Χρ. σ. 233.
ἀποπλοκή, ἡ, τὸ ἀποπλέεσθαι, ἀντίθετον τῷ συμπλοκῆ, Βυζ.
ἀπόπλους, συνηρ. -πλους, τὸ ἀποπλεῖν, περὶ ἀπόπλους τῶν ἐνθεύτεον Ἠρόδ. 8. 79. **2)** ἐπ' ἀνόδοις διὰ θαλάσσης εἰς τὴν πατρίδα, ἐν τῷ ἀπόπλῳ ἔχειν τάπιθδεῖα Σεν. Ἄν. 5. 6, 20: περὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν Τροίᾳ, Ἰλίου πέρισι καὶ ἀπόπλους Ἄριστ. Ποιητ. 15, 10., 23, 7.
ἀπόπλους, ον, συνηρ. -πλους, ουν, ὁ ἀποπλέων, ὁ μέλλων ν' ἀποπλεύσῃ, εἰ τις ἀπόπλους ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω Ἀνθ. Π. 5. 178, 7. **II** καθ' Ἦσυχ. «τὸ μηκέτι πρὸς πλοῦν ἐπιτήθειον ἢν πλοῖον».
ἀποπλουτέω, ἀποβάλλω τὸν πλοῦτον, Γρηγ. Ναξ. εἰς ἀδελ. σ. 179.
ἀπόπλυμα, τό, ὕδωρ ἐν ᾧ ἐπλύθη ἢ διελύθη τι, ἀπόπλυμα κηρίων, ὕρρομελι, ἀπόπλυμα τιτάνου, ἀσθεστότερον, Διόδ. 5. 26, 28.
ἀποπλύω: μέλλ. -ῦνῶ, ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἤτις κυμαίνομένη πλύνει καὶ καθαρὰ ποιεῖ τὰ λιθάρια τῆς παραλίας, ἢ καθ' ἄλλους ἢ ῥίπτουσα καὶ ἐκβάλλουσα αὐτὰ εἰς τὴν ἕρῃαν, ἤτι μάλιστα λάτγυθαλασσά ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα Ὀδ. Ζ. 95 τὰ δὲ τούτων τε ῥυπτικά καὶ πᾶν τὸ περὶ τὴν γλώτταν ἀποπλύνοντα κτλ. Πλάτ. Τιμ. 65D τὰς χεῖρας Ἀθήν. 409C.
2) πλύνω, καθαρίζω, Ἄριστ. π. Αἰσθ. 5. 9, ἐν τῷ καθῶ.
ἀπόπλύσις, εἰς, ἡ, πλύσις, καθαρσιμός, Ἄρχμ. Ὀνειρ. 231: — πλύτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀποπλύνῃ, νὰ καθαρίσῃ, Γεωπ. 16. 18, 2.
ἀποπλώω, Ἰων. ἀντι ἀποπλέω.
ἀποπνεῖω, Ἐπ. ἀντι ἀποπνέω.
ἀποπνευματίζω, πέμπω πνοὴν ἔξω, καθ' Ἦσυχ. «ἀποφύγειν, ἀποπνεῖν, ἀποπνευματίζεσθαι, ἀποθεῖναι», ὡσαύτως, = ἀποπέρδομαι, Σχόλ. εἰς Ἄριστορ. Εἰρ. 891: — οὐσιαστ. ἀποπνευματισμός, ὁ, Ἦσυχ. ἐν λέξ. πετραεῖλαι, καὶ ἀποπνευματώσις, εἰς, ἡ, Εὐστ. 866. 18.
ἀποπνεύματος, ον, ἐπὶ τόπων μὴ ἐκτεθειμένων εἰς τοὺς ἀνέμους, ἔνιοι τόποι . . . ὅλως ἀποπνεύματοι τυγχάνουσιν Θεοφρ. περὶ Ἀνέμων 30 κατὰ τὸν Schneid.
ἀποπνέω, Ἐπ. ἀποπνέω (οὕτως αἰετὰ παρ' Ὀμ.): μέλλ. -πνεύσομαι, καὶ μεταγ. (Γεωπ. 2. 21, 3) -πνεύσω. Ἐξάγω, ἐκπέμπω ἐν εἴδει πνοῆς, ἐπὶ τῆς Σιμαίρας, δεινὸν ἀποπνεύουσα πύρρος μένος αἰθουμένοιο Ἰλ. Ζ. 182: [φῶκαι] πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἄλδος πολυδενθέος ὀδμήν, ἐκπέμπουσαι πικρὰν ὀσμὴν θαλάσσης, ὄρουσαι. Ὀδ. Δ. 406 ἀπ. ἔπος στόματος Πινδ. Π. 4. 18 ἐκπνέω, «ἐξφυγῶ», θυμὸν ἀποπνεῖω Ἰλ. Δ. 524 οὕτως ἄνευ τῆς λέξεως θυμός, ὡς εἰπὼν ἀπέπνευσεν ἐν ὕδατι, ἐξέπνευσε, Βατραχου. 99 ἀπ. ψυχὴν Σιμων. 26 ἠλικίαν ὁ αὐτ. 62. Πινδ. Ι. 7 (6), 48 ἀπ. τὴν δυσμένειαν, ἀποβάλλω αὐτήν, ἀπαλλάττομαι αὐτῆς, Πλούτ. Θεμ. 22: — Παθ., ἀποπνεῖται ἡ αἰμία Ἄριστ. Προβλ. 24. 10. **6)** Μεταβατ. ἐν Πινδ. Ν. 1. 70 ἀγχομένοσι δὲ χρόνος ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων, ὁ χρόνος [ταχέως] ἠνάγκασε τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῶν δεινῶν αὐτῶν μελῶν. **2)** ἀναπνέω ἰσχυρῶς, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 9, 4: ἐξατιμίζομαι, ἀναπνέω ὡς ἀναθυμίασις, τὰς ψυχὰς τῶν τελευτώντων. ὡσπερ οὐχίχλας ἢ καπνοῦς ἀποπνεύουσαι τῶν σωματῶν Πλούτ. 2. 560C. **3)** παρὰ κωμ. = ἀποπέρδομαι, Δ. Β. 439. **II** ἐκπέμπω ὀσμὴν, μετὰ γεν. τοῦ χρωτὸς ἤδιστον ἀπέπνει (ὁ Ἀλέξανδρος) Πλούτ. Ἀλέξ. 4, πρβλ. Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 15: ἄλλ' ὡσαύτως, τοῖόν οἱ ἀπέπνευε λείψανα δαιτός, τοιαύτην (μυσάρην) ὀσμὴν ἀπέπεμπον τὰ περισσεύματα τῆς τραπέζης, Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 193 ἀπ. τι τοιοῦτον Πλούτ. 2. 695E: — ἐξατιμίζομαι (καὶ ἐπομένως ἀποβάλλω τὴν ὀσμὴν) Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 16, 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 692C, 791B. **III** πνέω ἐκ τινος μέρους, αἰρῆ οὐκ ἀπ. ἀπὸ θερμῶν χωρῶν Ἠρόδ. 2. 27, πρβλ. 19: ἀποπνεῖν ἀπὸ τῆς γῆς Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 8, 9, κ. ἄλλ.: τὸ κατὰ μικρὸν ἀποπνεῖν ὁ αὐτ. Προβλ. 23. 16, 3: ἀπρσι, ἀποπνεῖ ἀπὸ τῆς θαλάττης, πνέει αἴρα ἐκ τῆς θαλάσσης, αὐτόθι 1. καὶ 26. 30. **IV** Παθ., φυσῶμαι, σθύνομαι, ἐπὶ φωτός, Πλούτ. 2. 281B.
ἀποπνιγμός, ὁ, πνιγμός, τῆς μήτρας ἀποπν. Μοσχίων π. Γυναικ. Παθ. σ. 57.
ἀποπνίγω [τ]: μέλλ. -πνίξομαι, ἀλλὰ -πνίξω, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 17, Ἄντιφ. κατωτ.: — πνίγω, στραγγαλίζω, Ἠρόδ. 2. 169, κ. ἄλλ. τοὺς πατέρας τ' ἦγγον. . . καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον Ἄριστορ. Σρ. 1039: φερὸν τινὰ εἰς πνιγῶδη κατάστασιν διὰ κακῆς ὀσμῆς, τὸν πνίγω με κακῆν ἀποφορᾶν, Ἄριστορ. Ἰππ. 893:

ἐπὶ ἀκάνθων, αἵτινες περιβάλλουσι καὶ ἀποπνίγουσιν ἄλλα φυτά, Βύαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 7, Λουκ. η', 7:—Παθ., μέλλ. -πνίγῃσμαι, Ἄριστοφ. Νεφ. 1504: ἀπ. ἀπεπνίγην [ἴ], μετοχ. πρkm. -πεπνιγμένοις:—πνίγομαι, τρώγων ἀπεπνίγην Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 2, πρβλ. Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 9. ὡσαύτως, πνίγομαι ἐν τῷ ὕδατι, Δημ. 883: ἐν τέλ.: πρβλ. ἐπαποπνίγω. 2) μεταφ., στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ, πνίγω, ἀποπνίξεις δέ με καινήν πρός με λαλῶν, ἢ με πνίγῃς με αὐτῆν τὴν νέαν γλῶσσαν ἢν λαλεῖς, Ἄντιφ. Ὀδρ. 2:—Παθ., πνίγομαι ἐξ ὀργῆς, ἐπὶ τινι, διὰ πρᾶγμα τι, Δημ. 403. 17: ἐπὶ ἄν ἴδω .. τοὺς ἰχθυοπόλους .. τὰς ὀφρῦς ἔχοντας ἐπάνω τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγομαι, «με παίρνον οἱ διάβολοι», «σκάνω», Ἀλεξ. ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 2. 7.

ἀπόπνιξις, εως, ἡ, ἀποπνιγνῶν, πνίξεως, Θεόδ. Στουδ. σ. 327. ἀποπνοή, ἡ, ἐκπνοή, ἀναθυμίασις, ἐξάτμισις, Ἄριστοφ. Προβλ. 1. 30, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 7, 2, κ. ἄλλ. οὕτως, ἀπόπνοια Ἰππ. 7. 54.

II. αὔρα πνέουσα ἐκ τινος τόπου, Ἄριστοφ. Προβλ. 26. 30, 2.

III. θάνατος, Διογ. Λ. Α. 21 (κατὰ Μαθδ. ἀντι ἀναπνοῆ).

ἀπόπνοος, ον, = ἄπνοος, τεθνήσκω, Συλλογ. Ἐπιγρ. 6317, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 30. ἀποποιέομαι, ἀποθ., ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπορρίπτω, Ἐβδ. (Ἰδὲ ἰδ', 15), Πλούτ. 2. 152Α. ἀρνούμαι, δὲν ἀναχωρῶ, δὲν ὁμολογῶ, εἰδέναι τι Μάξ. Τύρ. 24. 4:—Οὐσιαστ., ἀποποιήσις, ἡ, ἀπορρίψις, ἡ μὴ ἀναχώρησις, Ρήτορες (Walz) 8. 511. ἀποπολεμῆν, πολεμῶ ἀπὸ τινος μέρους, π. χ. ἀπὸ ὄνου, ὡς ἀποπολεμῆν τὴν χρήσιν (τὸν ὄνον) καὶ προσενεγκεῖν δυνάτον σκευὴ Πλάτ. Φαῖδρ. 260B.

ἀπόπολις, ποιητ. ἀπόπολις, ε, γεν. -ιδος καὶ εως:—μακρὰν τῆς πόλεως, ἐξοριστός, ἀπ. ἔσει Δισχύλ. Ἄγ. 1410, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1000, Ο. Κ. 208. ἀπόπολιν ἔχειν τινά, ὁ αὐτ. Τρ. 674, πρβλ. ἀγγίπολις.

ἀποπολιτεύω, διαλύω πολιτικὰς σχέσεις, Ἐπιγρ. Θεσσ. ἐν Ussing. 2. 16: γίνομαι πολίτης ἄλλης πόλεως, μὴ ἐξέστω δὲ ἀποπολιτεύσασαι τοῦ[ς] Μεδεωνίου ἀπὸ τῶν Στιρι[ων], Ἐπιγρ. Φωκίδος 1539 σ. 55.

ἀποπομπᾶτος, α, ον, ὁ ἀποπέμπων, ἀπομακρύνων τὸ κακόν, ὡς τὸ ἀλεξίκακος, ἀποτροπέαιος, ἐπὶ τοῦ ἀποπομπαιῶν τράγου τοῦ μὴ θυομένου, ἀλλ' ἀποπεπομένου εἰς τὴν ἔρημον, Ἐβδ. (Λευτὶς', 8 κέξ.). II. ἀπορριπίσις, βδελυρός, Φίλων 1. 238.

ἀποπομπῆω, = ἀποπέμπομαι, Θεοφύλ. Σιμοκ., Ἡσύχ. ἀποπομπή, ἡ, (ἀποπέμψω) ἀποπέψις, «καὶ τὸ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα .. ἀποπομπή, .. καὶ ἀποπομπή δίκη» Πολυδ. Γ', 46, ζ', 153, Η', 31. 2) ἡ ἀποτροπὴ κακοῦ οἴνου, κτλ., ἀπ. ποιῆσθαι Ἰσοκρ. 106B: ἡ ἀπικλαγὴ ἀπὸ ἀσθενείας, Λουκ. Φιλοφειδ 9. ἀποπόμπιμος, ον, = ἀποφράς, Ὀριγ. κατὰ Κέλσ. σ. 311: ἀπ. πάθος Φίλων 1. 75.

ἀποπονέω, λήγω τῶν πόνων, τελειῶν ἔργον τι, τὰ πλεῖστα γὰρ ἐκπεπόνηκας Ἄριστοφ. Θεσμ. 245.

ἀποποντός, (πόντος) ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, καταποντίζω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Δ'. 1297.

ἀποπορεῖα, ἡ, ἐπιστροφή, ἐπάνοδος, πορεία καὶ ἀποπορεία, ἐπὶ μηχανῆς ἐν ἐνεργείᾳ, Ἡρων. Αὐτομ. 255B., «ἀποπορεία, ἡ ἀπαναχωρήσις» ἐκκελευσασθαι δὲ τοῖς ἐπομένοις οἰκέταις ἐπιταχύναι τὴν ἀποπορείαν, τὴν ἀποστροφήν, τὴν ἐπάνοδον. Προκόπιος (Περσ. 212) κτλ. Σουῖδ.

ἀποπορευομαι, παθ. (πορεύω), ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, Ξεν. Ἄν. 7. 6, 33, κ. ἄλλ. II. ἀπέρχομαι ὀπίσω, ὑποστρέφω, Πολυδ. 25. 8, 6: ἐπὶ μηχανισμοῦ (πρβλ. ἀποπορεῖα) Ἡρων. Αὐτομ. 249A.

ἀποπορευεῖς, εως, ἡ, ἀναχώρησις, Ἐκκλ. ἀποπορευτέον, ἡ-ἔα, ῥηματ. ἐπίθ., ὑποστρεπτέον, Ἄγαθιας. ἀποπορεῖα, ἀφαιρῶ τὴν πόρπην ἢ πέρην ἀπὸ τινος, «εβηλυκῶν», ἀποπόρρασον Ἰππιατρ. σ. 52. 31.

ἀποπραγματεύομαι, ἀποθ., παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πραγματευώμαι, Κοσμῆς Τοπογρ. Χριστ. σ. 139E.

ἀποπράσσομαι, μέλλ. -ξομαι, μέσ., εἰσπράττω μέχρις ὀβολοῦ, τὸν μισθόν, ὡς τὸ ἀναπράσσω, Θεμιστ. 260B. 2) συμπληρῶ, ἀποτελειῶν, τι Βυζ., πράττω, ἐκτελῶ, πολλὰ θαύματα ἀποπραττόμενος Παλλᾶδ. Ἰστ. Λαυσ. σ. 987E.

ἀποπρατίζομαι, ἀποθ. (πιπράσκω) πωλῶ, Ἐβδ. (Τωθ. α', 7). ἀποπραυῶν, καταπραῦνω, μαλακῶν τὰ πράγματα, καθησυχάζω, αὐτά, Πλούτ. Σερτ. 25.

ἀπόπρεμος, ον, ὁ ἀπὸ τοῦ πρέμου, Θεοφ. Ἰστ. Φυτ. 2. 7, ὁ ἐκ τοῦ κατωτάτου μέρους, ὁ ἐκ θεμελίων, Μεθόδ. σ. 285.

ἀποπρεψέω, δὲν εἶμαι εὐπρεπής, Ἐπιφάν. 1, σ. 959.

ἀποπρεσθεῖα, ἡ, ἔκθεσις πρεσθῆως, οὐ πρὸς τοὺς τῶν πρεσβυτέρων λογους, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀποπρεσθεῖαν ἀρμοσαμένην τοῦ Μάρκου Πολυδ. 24. 10, 5.

ἀποπρεσθεῖω, ἀπαγγέλλω τὰ τῆς πρεσθεῖας, κάμων ἔκθεσιν τῶν πρᾶξεων τῆς πρεσθεῖας, τὰ παρ' ἐκείνων Πλάτ. Νόμ. 941A. ἀποπ., κάμων τοιαύτην ἔκθεσιν, Πολυδ. 2. 5.

ἀποπρηγίζω, (πρηγής) ῥίπτω, κρημνίζω κατακέφαλα, Νόνν. Δ. 18, 271 (-ἰξεν).

ἀποπρίσθαι, ἀπαρ. ἀόρ. ἄνευ ἐνεστώτος ἐν χρήσει, ἀποπρίω τὴν λήκυθον, ἀγόρασον αὐτήν, Ἄριστοφ. Βάτρ. 1227. ἀποπρίζω: ἀόρ. ἀπέπρισα, μεταγ. τύπος ἀντι -πρίω, Ἄνθ. II. 11. 14.

ἀπόπρισμα, τό, πριονίδι, πῖθ. γραφή ἐν Ἄριστοφ. π. Θαυμ. 113. ἀποπριστεῖον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀποχωρήσῃ διὰ τοῦ πριόνου, Παῦλ. Αἴγιον.

ἀποπρίω, [ῖ], μέλλ. -ίσω, ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω διὰ τοῦ πριόνου, Ἡρόδ. 4. 65. -στεῖον Ἰππ. περὶ Ἀγμῶν 774: παθ., Πλούτ. 2. 924B.

ἀποπρό, (οὐχὶ ἀπόπρο, Spitzn. Exc. XVIII εἰς Ἰλ. περὶ τὸ τέλ.):—Ἐπίρρ. μακράν, πολὺ μακράν, Ἰλ. II. 669. 2) ὡς πρὸθ. μετὰ γεν., μακράν ἀπὸ τινος, Ἰλ. Η. 334, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1081, πρβλ. Ὀρ. 142, κτλ., πρβλ. διαπρό:—Ἐν συνθέσει εἶναι μόνον ἰσχυρότερος τύπος τῆς πρὸθ. ἀπὸ. Προβλ. ἀπό-πρῶθι, -πρῶθε, -προσθεν.

ἀποπροάγω, ἴδε ἐν λ. προηγμένα.

ἀποπροαιρέω, ἀφαιρῶ μέρος ἀπὸ τινος, οὐ τί μοι ἔτλης οἴτου ἀποπροελῶν δόμεναι, ἀπαιροτέμων, ἀποκόψας μέρος τοῦ ἄρτου νὰ μοι δώσης, Ὀδ. P. 457.

ἀποπροβάλλω, βλάλλω, ῥίπτω ἀπ' ἐμοῦ, εὐρὺ δ' ἀποπροβάλῶν χαμάδις σάκος Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 1311.

ἀποπροηγμένα, τά, (ἴδε ἐν λ. προηγμένα), Σιέξ. Ἐμπ. II. 3. 191.

ἀπόπροθε, καὶ πρὸ φωνηέντων -θεν, Ἐπίρρ.:—κυρίως μακρόθεν, ἀπ. εἰς ἐν ἰόντες Ἄπολλ. Ρόδ. Α. 39, πρβλ. 1244, κτλ.: ἀλλὰ παρ' Ὀμ. κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ ἀπόπρῶθι, μακράν, εἰς μακράν ἀπόστασιν ἀπὸ .., αὐτὴ μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπ. Ἰλ. Κ. 209, πρβλ. P. 66. 501: στήθ' οὕτω ἀπ. Ὀδ. Ζ. 218: ἀπ. εἰν ἄλλ κείται Η. 244, πρβλ. I. 188., P. 408, Θεογ. 595: πρβλ. ἀποπρό. 2) μετὰ γεν. μακράν ἀπὸ τινος, ὀφθαλμῶν Ἄρχιλ. 21 Bgk.: πρβλ. ἐγγύθεν, σχεδόνθεν.

ἀποπροθῆω, φεύγω μακράν ἀπὸ τινος, Ἄνθ. II. 9. 679 (ἕτεροι διηρημένως).

ἀπόπροθε, ἐπίρρ. μακράν, ἀπ. δώματα ναεῖς Ὀδ. Δ. 811, πρβλ. 757., E. 80., I. 18, 38: μάλα πολλοὶ ἀπ. πίονες ἀγροὶ Ἰλ. Ψ. 832: πρβλ. ἀποπρό.

ἀποπροθροεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. 6' τοῦ ἀποπροθρώσκω, ἀναπνέω μακράν ἀπὸ τινος, νηὸς Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 1280, Ὀρρ. Ἄργ. 547.

ἀποπροτήμι: μέλλ. -προθήμι, πέμπω ἔμπρός, προπέμπω, [κῶνα] ἀποπροθήκη πόλινδε Ὀδ. Ε. 26: ἐταίρους Ὀρρ. Ἄργ. 1216. 2) ἀποστέλλω, ἐξακοντίζω, ἰδὸν ἀποπροτείεῖς Ὀδ. Χ. 82: ἀρίτωι νὰ πέσῃ, [ἕϊφος] ἀποπροεῖθη χαμάζε αὐτόθι 327.

ἀποπροικίζω, (προίξ) δίδω προῖκα, προικίζω, Σχόλ. εἰς Ὀδ. B. 53.

ἀποπρολείπω, ἀρίτω μακράν ὀπίσω, Ἄργος ἀποπρολιπῶν Ἰσ. παρὰ Πaus. 9. 36, 4, πρβλ. Ἄπολλ. Ρόδ. Α. 1285, Ἐρημ. σιαν. 21.

ἀποπρονοσφίζω: μέλλ. Ἄατ. -ῖω, ἀπομακρύνω, μεταφέρω μακράν, Εὐρ. I. A. 1286, ἔνθα ὁ Δινδ. γράφει διηρημένως ἀποπρό νοσφίζω.

ἀπόπροσθεν, ἐπίρρ. = ἀπόπροθε, Ἰππ. περὶ τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 901. 2) μετὰ γεν., νεφῶν καὶ ὑδάτων ἀπ. Πλάτ. Ἐπινομ. 987A.

ἀποπροσπᾶθῆω, αἰσθάνομαι ἀποστροφήν πρὸς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Γ. Παχυμ. Ἄνδρ. Παλαιολ. 5. σ. 298E.

ἀποπροσποῖομαι, μέσ., ἀπορρίπτω, Ἄθην. 401A, καὶ Βυζ. ἀποπροσποῖησις, εως, ἡ ἀπόρριψις, Εὐστ. Πονημάτ. 306. 96.

ἀποπροσωπίζομαι, μέσ., καθαίρω τὸ πρόσωπόν μου, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 9.

ἀποπροτέμνω, κόπτω ἀπὸ .., νώτω ἀποπροταμῶν, ἀποκόψας, ἀφελὸν τεμάχιον ἐκ τῆς βράχως, Ὀδ. Θ. 475: πρβλ. Νικ. Θ. 573.

ἀποπροφεύγω, φεύγω μακράν ἀπὸ, ἐκφύγω, δίψαν Ἄνθ. II. 12. 133.

ἀπ-οπτᾶω, ὀπτῶ ἱκανῶς, Ἰατρ. ἐπὶ χαλκίτου λίθου, χαλκοῦ ἀποπτηθέντος πολλακίς Φίλων Βελοπ. 70A.

ἀποπτερνίζω, ἀποθῶ διὰ τῆς πτέρνης, καταπατῶ, Φιλόστρ. 678. ἀποπτερῶ, ἀφαιρῶ τὰ πτερὰ, ἀποπτερῶν τὰ βέλη, Τζέτζ. Ἄδ-λγηγορ. Ὀμ. σ. 180, 18.

ἀποπτερυγίζομαι, ἀποθ., κτυπῶ ἰσχυρῶς πρὸς ἀλλήλας τὰς πτέρυγας, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1, 18: ἐξαπλῶ τὰς πτέρυγας καὶ ἀφίπταμαι, μεταφ., ἔρωσ Εὐστ. 397. 5.

ἀποπτερόσσομαι: μέλλ. -ύξομαι, ἀποθ., = τῷ προηγ., καθ' Ἡσύχ. «ἀποπτερόσσεται» ἀποτινάσσεται τὰ πτερὰ».

ἀπ-οπτᾶω, ἐπὶ οἰκοδομῆς, βλέπω πρὸς, ἀμφιθέατρον κείμενον ἐπιτηδείως ἀποπτείνειν εἰς τὴν θάλασσαν Ἰωσήφ. Ἄρχ. I. 15. 9, 6.

ἀποπτησῶ, ἐπιτεταμένον ἀντι τοῦ πτησῶ, Ἡσύχ. ἐν λέξει καταμεμυκῆναι. ἀπόπτισμα, ατος. τό, (πίσιω) ἄχυρον. κέλυφος, λέπυρον,

Λατ. *quiesquilliae*, ἀμφίβ. γραφ. ἀντι ἀποπρισμα, Ἄριστ. περί Θαυμ. 113.

ἀποπτίωσσω, ἀραιρῶ τὸ κέλυρος, ἀποχυμῶ τοῦ κελύφους, Ὀριβάσι. 1. 283, Daremb., ἐν τῷ παθ.

ἀποπτοῶ, ποιητ. -πτοῖω, πτοῶ, ἐκφροῶ, τρομάζω, ἀποδιώκω, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 1129E: — Παθ., τρομάζω, φροβούμαι, «σχιάζομαι», Πολύδ. 3. 53, 10.

ἀπόπτολις, ὁ, ἡ, γεν. -ιδος, ποιητ. ἀντι ἀπόπολις, ὁ ἴδε. **ἀπόπτος**, ον, (ἀπόπτομαι) πόρρωθεν ὄρωμενος, ὄρατος ἀπὸ τινος μέρους, ἔπως μὴ ἀπ. ἔσται ἡ Κορινθία ἀπὸ τοῦ χώματος Ἄριστ. Πολιτικ. 2. 12, 9· καὶ περ ἐν ἀπόπτω ἤδη ἔχων τὴν Δαρρείου δύναμιν, ἐν ὄψει, Ἄρρ. Ἄν. 2. 10, 3· ἐν ἀπ. εἰστιάσθαι Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 13, 14, 2, κτλ. **II**. ὁ μακρὸν τῆς ὄψεως, ὡς πλείστον εἶη τοῦδ' ἀπόπτος ἄστεως Σοφ. Ο. Τ. 762· ἀπόπτος ἤμιον ὁ αὐτ. Πλ. 1489: — ἀπολ., μακρὰν, κύν ἀπόπτος ἦς ἕμιος ὁ αὐτ. Αἴ. 17, ἔθα ἴδε Λοβ.· ἐξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ γῆθεν σκοπεῖν, πόρρωθεν μᾶλλον κτλ., Σοφ. Φ. 467· ὡς ἐξ ἀπ. Θεωόμενος Πλάτ. Ἄξ. 369A. **3**) ἀμυρῶς ὄρωμενος, Διον. Ἄλ. 2. 54· ἀόρατος, Κύριλλ.

ἀπόπτυσμα, τό, (πτύσσω) μέρος πτυχῆς ὑφάσματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 151.

ἀποπτύλισμα, ατος, τό, (πτύελο) τὸ ἀποπτόμενον, πτύσμα, «φτύμα», Δικασα.

ἀποπτύρω, πτοῶ, «σχιάζω», «ἐπιπάζω», Γλωσσ.

ἀπόπτυσμα, τό, τὸ ἀποπτόμενον, Δ. Β. 223.

ἀποπτύσω, ἀναπτύσω, ἀπλώνω, ἀνοίγω. Αἰν. Ταχτ. 31.

ἀποπτυστέος, α, ον, ῥήμ. ἐπιθ., ὃν πρέπει τις ν' ἀποπτύσῃ, ἄξιος ἀποστραφῆς, βδελυκτός, Κλήμ. Ἄλ. 163.

ἀποπτυστήρ, ἦρος, ὁ, ὁ ἀποπτύων, ἀποπτ. χαλινῶν, ἵππος μὴ ἀνεχόμενος τὸν χαλινόν, (πρβλ. *respuere*), Ὀππ. Ἄλ. 2. 11.

ἀπόπτυστος, ον, ἀπεπυμένιος: ἐνετέθειν, βδελυκτός, θεοῖς Διόχῳ. Εὐμ. 191· ἀπολ., Σοφ. Ο. Κ. 1383, Εὐρ. Μῆδ. 1373, κτλ.

ἀποπτύω, μέλλ. -ύσω, ἐκπτύω, ἀποβάλλω, δύνθων ἀποπτύων Ἰλ. Φ. 781· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐκβάλλω, τινάσσω ἔξω, ἀποπτύει ἄλδος ἄγγυον Δ. 426· ἀπ. οἶαλον ἐκ τοῦ στόματος Ἐν. Ἀπομν. 1. 2, 54· ἀπολ. πτύω, Διόχῳ. Ἀποσπ. 376, Ἐν. Κύρ. 1. 2, 16: — Παθ., Φίλων 1. 29, Γαλγν.

2) βδελύττομαι, ἀποκρούω, ἀπορρίπτω, περιφροῶ, Λατ. *respuere*, ἀποπτύομαι δὲ τ' ἄρας Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 724· ἀποπτύεις λόγους Διόχῳ. Εὐμ. 303· ἀπέπτυσαν εὐνάς ἀδελφοῦ ὁ αὐτ. Ἀγ. 1192, Πρ. 1070, πρβλ. Ἄριστοφ. Εἰρ. 528, Εὐρ. Ἄνδρ. 607· ἀπλῶς, δὲν ἀναγνωρίζω, Διόχῳ. Νο. 195: — ὁ ἀπρ. ἀπέπτυσσα συχνάκις κείται μετὰ σημασ. ἐνεστ., ἀπέπτυσσα μὲν λόγον Εὐρ. Ἐλ. 664, πρ. I. A. 874· καὶ συγν. ἀποπτύ. ἀπέπτυσσα, Λατ. *omen absit*, ὁ αὐτ. Ἰππ. 614, Ἐκδ. 1266, I. T. 1161· ἀπ. χαλινόν, ἐπὶ ἵππου, Φιλόστρ. 781, πρβλ. ἀποπτυστήρ, [τὸ υ τοῦ ενεστ. μακρὸν παρ' Ἐπ., τὸ δὲ υ τοῦ μέλλ. καὶ ἀπρ. βραχυ παρὰ Τραγ.].

ἀπόπτωμα, ατος, τό, ἀτύχημα, δυστύχημα, Πολύδ. 11. 2, 6. **ἀπόπτωσις**, εως, ἡ, τὸ πίπτειν ἀπὸ τινος, πτώσις, «πέσιμον» αἱ δὲ τῶν ὀστέων ἀποπτῶσις ἢ ἀν τὰ ὄρια τῆς ψιλώσεως ἢ Ἰππ. Μογλ. 860· ἀπ. τῆς ἀρχῆς Ἀθῆν. 530A.

ἀποπτωτικός, ἦ, ὄν, ὁ ἐκπίπτων, ἀποτυγχάνων, ἀτυχῆς, Ὀριγέν. ἀποπτωρίζω, ἴδε ἐν λ. ποθαρίζω.

ἀποπτύω, «ὀμπυάζω», Ἰππ. 1012C.

ἀποπυητικός, ἦ, ὄν, ὁ παράγων πύον, φλεγμονῆ ἀποκ. Ἰππ. Κωακ. Προγν. 165.

ἀποπύεισκω, (πυέω) συντελῶ πρὸς σχηματισμὸν πύου: — Παθ., «ὀμπυάζω», Ἰππ. 470. 54.

ἀποπυκνόωμαι, παθ., συμπυκνούμαι, γίνομαι στερεός, πάντοθεν τῶν ἄκρων ἀποπυκνουμένων (ἔθα ἄλλ. γραφ. ἀποτηκομένων) Διογ. Α. 10. 107.

ἀποπυθάνομαι: μέλλ. πύσομαι: ἀποθ.: — ἐρωτῶ περὶ τινος, ἐρωτῶ ἵνα μῆθω, προσελθὼν Δαρείῳ ἀπεπυθάνετο, εἰ περὶ πολλοῦ κάρτα ποιεῖται τὴν Βαθυλῶνα ἐλεῖν Ἡρόδ. 3. 154.

ἀποπυργίζω, ἀποπυργίζοντας λόγους, οὓς ἔγραψε Διαιγόρας ὁ ἄθεος, ἀναχωρήσιν αὐτοῦ καὶ ἐκπύσων ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης· Σουῖδ., ἴδε παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὰς λέξεις Διαιγόρας καὶ πυργίσκος.

ἀποपुरίας, (ἐνν. ἄρτος), ου, ὁ, εἶδος ἄρτου ὀπτομένου ἐπὶ ἀνθράκων, «ἄρτου δ' εἶδος ἔστι καὶ ὁ ἀποपुरίας καλούμενος, ἐπ' ἀνθράκων δ' ὀπταται» Ἀθῆν. 111E.

ἀποपुरιάω, βρέχω τι διὰ θερμοῦ ὕδατος, Ἄντυλλ. ἐν Matth. Med. 150.

ἀποपुरίζω, ὀπτῶ τι ἐπὶ ἀνθρακίᾳ καὶ λαμβάνων αὐτὸ ἐκείθεν θερμὸν ἔτι ἐσθίω αὐτό, Ἐπιχάρμος παρ' Ἀθῆν. 277F, «ἀποपुरίζων ἀπὸ πυρὸς ἐσθίω» Ἠσύχ. πρβλ. ἐπόμ.

ἀποπύρις, ἴδος, ἡ, εἶδος μικρῶ ἰχθύος, ὡς ἡ ἀπανοθακίς, Ἠγήσανδ. παρ' Ἀθῆν. 344C: — ἄλλ' ἐν Τέλλετ. παρὰ Στοβ. 524. 8, τῶν μαινίδων ἀποπυρίν (ἀπόπυριν;) ποιήσας, φαίνεται ὡς νὰ σημαίνῃ ἡμῶν τσηανιάνα. Ἐν ἐπιγραφῇ τινι τῆς Κωῖ [3634 B₂] σημαίνει

βυσίαν ἐκ μικρῶν ἰχθύων, ποιεῖν δὲ καὶ τὰν ἀποπυρίδα [κ]ατὰ τὰ πάτρια.

ἀπόपुरος, ον, ἀπὸ πυρός, ὁ τακίς ἐν πυρὶ, Ὀλυμπιός.

ἀποपुरῶ, καθίστω διαπυρον, διάφορ. γρ. ἀντι ἀναπυρόω, Ἄριστ. π. Κόσμ. 4. 18.

ἀποπυτίζω, ἰσχυρότερος τύπος τοῦ πυτίζω, Ἰππ. 1217H, Ἄριστοφ. Λυσ. 205, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 3, 5.

ἀποπωλέω, πωλῶ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, Εὐστ. Εὐάγγ. Ἀπόδ. 129C (ἄλλ. γραφ. ἀπεμπολάω).

ἀποπωματίζω, ἀραιρῶ τὸ πῶμα, Γαλγν.: ὡσαύτως ἀποπωμάζω, Κράμμερ Ἀνέκδ. Παρ. 1. 7.

ἀποπωνίω, Κρητικὴ λέξ. ἀντι ἀποφωνέω, Ἐπιγρ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. τ. 13. σ. 55-58.

ἀπόςανθρος, ὁ, = ἀποοραντήριον, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2477. 18.

ἀποραφάνιδωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς τὸν προκτὸν εἰσαγωγή βραφάνιδος, «αὕτη γὰρ ὄριστο δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν», Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Πλουτ. 168, ἴδε τὸ ῥῆμα βραφανιδῶ.

ἀπο-οργής, ἐς, ὀργίλος, ἀπηγής, κατὰ Α. Διόδ. ἐν Ἀντιφάν. «Γ'ανυμῆσι 1: — Συγκρ. -ἄστερον ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἑρωτιαν. κατὰ σ. 80, πθων. ἐσφαλ. γραφ. ἀντι ἀστεργέστερον (Ἰππ. 763E), ὡς παρατηρεῖ ὁ F. ἔς.

ἀπο-οργίζομαι, παθ. ὀργίζομαι, Ἐσδ. (Μακκ. Β' ε', 17.).

ἀπορέγχο: μέλλ. -ρέγξω, βέγγω, βροχαλίξω, Ἀθ. Π. 11. 4.

ἀπο-ορίγω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἔξω, παρεῖω, ἐπιδεσμένους τὴν χεῖρα ἀπορέγει Ἰππ. π. Ἄγμ. 750, «ἀπο[ρ]ίρεξαντες, ἀπομερίσαντες, ἀπομόοιραν δόντες» Ἀρποκρ., κατὰ Α. Β. «ἀπορέζει, δούναί» κατὰ δὲ Ἠσύχ. «ἀπορέγειν τὸ ἐκ πολλῶν ὀλίγα διδόναι».

ἀπορέπω: μέλλ. -ψω, ἀποδιδάσκω, «τὸ στρίφτω», «τὸ κίφτω λάσπη», «τὰ καπνίζω», Ἀνθ. Π. 9. 746.

ἀπόρευτος, ον, μὴ πορευτός, ἔδος Πλουτ. Κάμυλλ. 26, ἄνοδος, ἄβατος, ἄπορος, γῆ ἀπόρευτος Φίλων τ. 2. σ. 455, 45· πέλαγος ὁ αὐτ. τ. 2. σ. 112.

ἀπο-ορέω, ἴων. ἀντι ἀφοράω, Ἡρόδ. 8. 37.

ἀπορέω, Ἀπκων. ἀ' πλγβ. ἀπορίομες Ἐν. Ἑλλ. 1. 1, 23: παρατ. ἡπόροον, Ἡρόδ., Ἄστ: μέλλ. -ήσω: ἀπρ. ἡπόρησα Θουκ. κτλ.: πρkm. ἡπόρησα Πλάτ., κτλ.: — Παθ., μέλλ. ἀπορηθήσομαι (συν-) Σίξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 5, ἀλλὰ μέσ. μετὰ παθ. σημασ.

ἀπορήσομαι, Ἄριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 3, 16· ὄορ. ἡπορήθην, πρkm. ἡπόρησα, ἐμφοτέρα μετὰ ἐνεργ. καὶ παθ. συμ. (ἴδ. κατωτ.).

1) εἶμαι ἐν ἀπορίᾳ, εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, ἀγνώ τι τὸ πρακτέον· κατὰ τὸ πλείστον παρακολουθεῖται ὑπὸ ἐξηρητημένης προτάσεως, ὡς αὐτ. ἔκως διαδύσεται Ἡρόδ. 1. 75· ὅτω τρῶψ διασωθήσεται Θουκ. 3. 109· ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ Σοφ. Ο. Τ. 486· οὕτως, ἀπ. δηλ. ὀπόθεν, ὀποι, κτλ., Θουκ. 1. 107., 8. 80, Πλάτ., Ἐν., κτλ.: ἀπ. ὅ τι χρῆσαιτο Πλάτ. Πρωτ. 321C· ὅ τι χρῆ ποιεῖν Ἐν. Κύρ. 4. 5, 38· ἀπ. εἰ . . Πλάτ. Πρωτ. 326· πότερα . . Ἐν. Ἄπομν. 1. 4. 6· ἀπ. ὀποτέραν τῶν ὀδῶν τράπηται αὐτόθι 2. 1, 21· ἀπ. μὴ . . φροβούμαι μήπως . . Πλάτ. Ἀλκ. Β' 142D: — Ὡσαύτως τῆς προσθήκῃ αἰτίας, ἀπορέονται τὴν ἔλασιν, ἔκως τὴν ἀνδρῶν διεκπερᾶ, εὐρίσκομένους εἰς ἀπορίαν πᾶς να διέλθῃ τὴν ἀνδρῶν ἔρημον, Ἡρόδ. 3. 4· καὶ μετὰ μόνης αἰτίας, ἀπ. τὴν ἐξαγωγῆν, εὐρίσκεισθαι ἐν ἀπορίᾳ περὶ τῆς ἐξαγωγῆς, ὁ αὐτ. 4. 179, πρβλ. Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 664, Πλάτ. Πρωτ. 348C, κ. ἄλλ.: — ἐνίστω ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀπορῶ μὴ γνωρίζων πᾶσιν ἀ πρόξω τι, Ἄριστοφ. Σρ. 590, Πλάτ. Πολιτ. 262E, Λυσίας 115. 2: — Ὡσαύτως, ἀπ. περὶ τινος, Πλάτ. Φαίδων 84C, Γοργ. 462B, κ. ἄλλ.: διὰ τι Ἄνδοκ. 30. 15· ἔς τι Σοφ. Τρ. 1243: ὡσαύτως ἀπολ., Ἡρόδ. 6. 134· οὐκ ἀπορήσας, ἀνευ διαταγῆς, ὁ αὐτ. 6. 159· τὸ δ' ἀπορεῖν ἀνδρὸς κακῶ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 106, κτλ.: — τὸ μέσ. ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὡς τὸ ἐνεργ., Ἡρόδ. 2. 121, 3, συγν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἐν., ὡς ἡπέρημαι τὰδε Εὐστ. I. A. 537· ἡπορούμην ὅ τι χρῆσαιμην Λυσ. 97. 17· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀπρ., πολλὰ . . ἀπορηθεῖς Δημ. 830. 2.

2) ἐν τῇ διαλεκτικῇ, προβάλλω ἀπορίαν (πρβλ. ἀπο-ορημα)· ἀπ. περὶ τινος Ἄριστ. Φυσ. 2. 2, 5, κ. ἄλλ.: τὰ αὐτὰ περὶ τινος Μεταρ. 12. 9. 6· ἀπ. πότερα Πολιτικ. 3. 13, 11, πρβλ. διαπορέω· ἀπορήσειε δ' ἂν τις, τ. 1. Ἡθ. Ν. 1. 6, 5., 7. 2. 1, κ. ἄλλ.: — Παθ. τὸ ἀπορούμενον, τὸ ἀπορηθέν, ἡ ἐγερθεῖσα ἀπορία, Πλάτ. Σοφ. 243B, Νόμ. 799C, πρβλ. Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἠγερ. 8· τὰ ἡπορημένα Ἄριστ. Πολιτικ. 9. 10, 5· ἀπορεῖται, ὑπάρχει ἀπορία ἢ δυσκολία, πότερον . . Ἡθ. Ν. 1. 9, 1, πρβλ. 8. 7, 6, κ. ἄλλ.

3) ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐπὶ πραγμάτων, παραμελοῦμαι, δὲν λαμβάνεται πρόνοιαν περὶ ἐμοῦ, τῶν δεομένων γίγνεσθαι οὐδὲν ἀπορεῖται Ἐν. Λακ. 13, 7, πρβλ. Ο. κ. 8. 10· ἀντίθετον τῷ εὐπορεῖσθαι, Ἰππ. π. Ἄρρη. 814.

II. μετὰ γεν. πράγματι, εὐρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, ἐν δυσκολίᾳ, ἀπερεῖς δὲ τὸ οὐ· Σοφ. Φ. 898· στεροῦμαι, ἀλφίτω· Ἄριστοφ. Εἰρ. 636· πάντων ὁ αὐτ. Πλ. 531· τροφῆς Θουκ. 8. 81· ἐυμιάγων Ἐν. Κύρ. 4. 2, 39· τοσαύτης δαπάνης ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1. 3, 5· λόγων Πλάτ. Συμπ. 193E.

III. ἀπ. τινι, εὐρίσκομαι ἐν

ἀμηχανία ἐνεκὰ τίνος, Κύρος δὲ τούτοις ἀπορῶν καὶ λυπούμενος Ξεν. Ἄν. 1. 3, 8, Ἰσοκρ. 71B· πρὸλ. ἀμηχανέω.

IV. εἶμαι ἄπορος, ἐνδεής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐπορέω, Ἀντιφάν. ἐν «Κναφεῖ» 1, Τιμοκλ. ἐν «Ἐπιχαρειακῶν» 1· ὡσαύτως ἀντιθ. τῷ πλουτέω, Πλάτ. Συμπ. 203E: — οὕτως ἐν τῷ καθ', ἀνθρώπου ἠπορημένος Κομ. Ἀνόων. 353: — Κυρίως ἐν χρήσει ἐν τῷ περὶ λόγῳ καὶ τῇ κωμῳδίᾳ οὐδαμοῦ παρ' Αἰσχύλ., τρίς παρὰ Σοφ., ἀπαξ (ἢ δις;) παρ' Εὐριπίδῃ.

ἀπόρρημα, ατος, τό, πρᾶγμα περὶ οὗ ὑπάρχει ἀπορία, Πλάτ. Φιλ. 36E, Ἀριστ. ἐν τῇ διαλεκτικῇ τοῦ Ἀριστ., ἔνστασις ἐγειρομένη ἐναντίον ἐπιχειρήματος (ὁ ἴδε), ἀπόρρημα δὲ συλλογισμὸς διαλεκτικὸς ἀντιφάσεως Ἀριστ. Τυπ. 8. 11, 12, πρὸλ. ἀπορέω I. 2. 2) πραγματικὴ δυσκολία, ἀμηχανία, δυσχέρεια, Πολύβ. 31. 21, 8.

ἀπορηματικός, ἡ, ὄν, = ἀπορητικός, Σέξτ. Ἐμπ. 1. 221: ὁ ἐκφράζων ἀπορίαν, ἀμηχανίαν, «εἰ πάντα τὰ ἀπορηματικά υποτακτικῶς ἐκφέρονται, οἷον, τί χρίσωμαι . . . πῆ τράπωμαι;» Ἐτυμολ. M. 414. 55, «κατ' ἐρώτησιν ἀπορηματικῶν τύπων» Φωτ. Ἐπιστ. σ. 187, 4., 188, 8· ἐν τῇ γραμμ. ἀπορηματικοὶ σύνδεσμοι, ὡς, ἄρα, μῶν, κλ. — Ἐπίρρ. -κῶς Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 8. 1.

ἀπορησία, ἡ, = ἀπορία, Βῆθουλ. ἐν Ἀδ' ἡλ. 22: ὡσαύτως, ἀπόρησις, εως, ἡ, Θεοφρ. π. Ὄσμ. 12.

ἀπορητικός, ἡ, ὄν, ἔχων κλίση πρὸς ἀπορίαν, ἀφιβολίαν, Πλούτ. Αἰμίλ. 14, καὶ συγχ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ., σκεπτικός, τὸν Πλάτωνα οἱ μὲν δογματικὸν ἔφρασαν εἶναι, οἱ δὲ ἀπορητικὸν Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 221· ἀπορητικοὶ δὲ καὶ σκεπτικοὶ καὶ ἔτι ἐφεκτικοὶ καὶ ζήτητικοὶ, ἀπὸ τοῦ οἷον δόγματος προσηγχορεύοντο, περὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Πύρρωνος, Διογ. Λ. 9. 69, 70: — Ἐπίρρ. -κῶς Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 7. 30, κτλ.

ἀ-πρόρητος, ὄν, ὡσαύτως ἴσως -η, ὄν, Πόρσ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 822: — μὴ ἄλυος, μὴ κυριευθεῖς, Πρίαμοιο ἀπ. πόλις ἔπλεν Ἰλ. M. 11· Ἄσσαν ἀπ. λείπειν Ἡρόδ. 6. 28· ἀπ. χώρα, περὶ τῆς Ἀ-τικῆς, Εὐρ. ἔθ' ἄνωτ., πρὸλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 348· περὶ τῆς Λακωνίας, Δειναρχ. 99. 27, πρὸλ. Λυσ. 914. 16, Reisk· οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρητο ποτε Ἀντιφάν. ἐν «Κιθαριστῇ» 1.

ἀπορθῶν, κάμνω τι εὐθύ, ὀρθῶν, ὀδηγῶ τινα ὀρθῶς, πάτερ, σὸς εἰμὶ· καὶ σὺ μοι γυνώμαι ἔχων χρηστάς ἀπορβοίς, ἀπορβοῖς (αὐτὰς) μοι, θέτεις αὐτάς εἰς ἐμὲ ὡς κανόνας, Σοφ. Ἄντ. 635, ἔθ' ἴδε σημ. Jebb· πρὸς τι, συμφώνως πρὸς τι πρότυπον, Πλάτ. Νόμ. 757E.

ἀπόρθωσις εως, ἡ, τὸ ἀνορθῶν τι, ποιεῖν αὐτὸ ὀρθῶν, ἴσον, εἰς ἀπόρθωσιν γυνάϊας Εὐστ. 1531. 66: — ὡσαύτως, ἀπόρθωμα, τό, ἀνόρθωμα, ἀνεγέρσις. Συλλ. Ἐπιγρ. 1838. 2.

ἀπορία, ἴων. -ιη, ἡ, (ἀπορος), ἑλλειψίς πόρου, δυσχέρεια, ὄνεν I. ἐπὶ τόπων, δυσκολία διαβάσεως, τὸ δύσβατον, Ξεν. Ἄν. 5. 6, 10. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀμηχανία, δυσχέρεια, καθ' ἑνικ. καὶ πληθ. ἔς ἀπορίην ἀπιγμένους Ἡρόδ. 1. 79., 2. 141· ἐν ἀπορίῃ ἢ ἐν ἀπορίῃσι ἔχεσθαι ὁ αὐτ. 9. 98., 4. 131, πρὸλ. Ἀντιφώνος 137. 12· ἀπορίῃσι ἐνείχεται Ἡρόδ. 1. 190· ἀπορίην παρασχεῖν Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἰηρ. 13· ἀπορία τελεθεῖ, μετ' ἀπαρεμ., Πινδ. N. 7. 154, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 788C· εἰς φρέατα καὶ πάσαν ἀπ. ἐπιπίπτων Πλάτ. Θεαιτ. 174C: — μετὰ γεν. πρᾶγμ., κατὰ μὲν τὴν ἀπορίην τοῦ μὴ γινώσκειν κτλ. Ἰππ. περὶ Ἱερῶν Νόσου 301· ἀπ. τοῦ μὴ ἡσυχάζειν, τὸ εἶδονατο τοῦ μὴ μείνῃ τῆς ψυχῆς, Θουκ. 2. 49· ἀπ. τῆς προσομοίσεως ὁ αὐτ. 4. 10· ἀπ. τοῦ ἀνακαθαίρεσθαι Πλάτ. Νόμ. 678.

2) τὸ μὴ ἔχειν προνοήσῃ τις περὶ τίνος πρᾶγματος, νὰ διατελῇ ἄνευ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Μένων 78E. III. ἐπὶ προσώπων, τὸ ἀκοινωνητον ἢ ἀπροσπέλαστον, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίην (πιθ. ἐναυθα νὰ σημαίη τὴν ἐνδειαν) Ἡρόδ. 4. 83· τοῦ ἀποκτείναντος Ἀντιφῶν 119. 27. 2) ἑλλειψίς μέσων ἢ εὐκολιών, δυσχέρεια, ἀμηχανία, ἀφιβολία, δυσκολία, Εὐρ. Ἰων 971, Ἀριστοφ. Βάτρ. 806, Θουκ. 7. 44, 75· συγχ. παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. ἀπ. ἐν τῷ λόγῳ Αἰσχίν. 33. 30· ἀνία, στενοχωρία, ἀνησυχία, ἐν ἀσθεναίᾳ, Ἰππ. 1153B, Ἄρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 5.

3) ἀπορία τίνος, ἑλλειψίς προσώπου ἢ πρᾶγματος, σοφῶν ἀνδρῶν Ἀριστοφ. Βάτρ. 806· τροφῆς, χρημάτων κτλ., Θουκ. 1. 11, κτλ.· ἀπόλλυντο . . ἀπορία τοῦ θεραπεύοντος, δι' ἑλλειψίν ἀνθρώπου ὅστις νὰ περιποιῆθῃ αὐτούς, ὁ αὐτ. 2. 51· ἀπορία λόγων Πλάτ. Ἄπολ. 381D· κτλ.: — ἀπολ., στερήσις, χρεία, ἐνδεία, πένια, Θουκ. 1. 123, 4. 32· ἀπ. καὶ πένια Ἀνδοκ. 18. 42· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ εὐπορία, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 8, 4· κατὰ πληθ., Δημ. 386. 15. IV. ἐν τῇ διαλεκτικῇ, ἀπορία, δυσχέρεια, δυσκολία τις, ἀπορία ἐχόμενος Πλάτ. Ηρωτ. 321C, πρὸλ. Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 20, κ. ἄλλ.· ἔχει τι ἀπορίαν περὶ τίνος ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 15, 14· αἱ μὲν ὄνυ ἀπορίαι τοιαῦται τινες συμβαίνουσιν ὁ αὐτ. Ἠθ. N. 7. 2, 12· οὐδέμιναι ποιεῖ ἀπ. ὁ αὐτ. Μεταρ. 12. 9, 5, κτλ.· ἀπορία ἀπορίαν λυεῖν Διόδ. 1. 37, πρὸλ. ἀπόρημα.

ἀ-πορνεόμαι, = ἀπορνήθωμαι, Ἐρμῆς ἐν Στοδ. Ἐκλογ. 1. 1096, Ἀπολλοδ. 1. 8, 3: — τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 251, 655.

ἀπορνεώσεις, εως, ἡ, ἡ εἰς ὄνειρον μεταμόρφωσις, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 215.

ἀ-πορνήθωμαι, παθ., γίνομαι πτηνόν, Σπράβ. 284, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 100.

ἀπορνήναι, παθ. ὄμορμῶ, «ξεκινῶ» ἀπό τίνος τόπου, ἀπορνήναι Λυκίηθεν Ἰλ. E. 105, πρὸλ. Ἠσ. Θ. 9, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 800.

ἀ-ποροποιήτος, ὄν, ὁ ἄνευ πόρων, ἑπῶν, ἀδιάδροχος, διὰ ναστοῦ καὶ ἀποροποιήτου σώματος ἀδύνατον ὑγρὸν ρεῖν Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 8. 309.

ἀ-πορος, ὄν, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. καὶ Πινδ. (ἴδε κατωτ.), ἄνευ πόρου, διαβάσεως, μὴ ἔχων εἴσοδον, ἔξοδον, ἢ διάβασιν, ἐπομένως, I. ἐπὶ τόπων, ἀδιάβατος, ἄβατος, ἀδιόλευτος, πέλαιος, πηλός Πλάτ. Τίμ. 25D, Κριτί. 108E· ὁδός, ποταμὸς, ὄρος, Ξεν. Ἄν. 2. 4, 4., 2. 5, 18, κτλ. II. ἐπὶ καταστάσεως ἢ περιστάσεως, ὁ ἄνευ διεξόδου, λαν δύσκολος, δυσχερῆστατος, ὡς τὸ ἀμηχανός, Ἡρόδ. 5. 3, καὶ Ἀττ. ἀπ. ἀλγηδῶν, πάθος Σοφ. O. K. 513, Φ. 854· τᾶπορον ἔπος ὁ αὐτ. Φ. 897· ἀπ. χρεῖμα Εὐρ. Ὀρ. 70· ἀγών, κίνδυνος Λυσ. 108, 25., 111. 38· ἀίσχυνη Πλάτ. Νόμ. 873C· βίος Μένανδ. ἐν «Κιθαριστῇ» 1. 10· ἄνευ Λογγίν. 9. 10: — ἄπορον, τό, καὶ ἄπορα, τὰ ὡς οὐσιαστ. ἐκ τῶν ἀπορῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυσχερειῶν αὐτῶν, Ἡρόδ. 8. 53, Πλάτ. Νόμ. 699E· εὐ-πόρος ἐν τοῖς ἀπόροις Ἀλαξ. ἐν «Τραυματίᾳ» 2. (πρὸλ. ἄπορα πόριμος Αἰσχύλ. Πρ. 904)· ἐν ἀπόροις εἶναι, ἐν μείστατος δυσκολίαις, Ξεν. Ἄν. 7. 6, 11· εἰς ἄπορον ἦκειν, πίπτειν Εὐρ. Ἐλ. 813, Ἀριστοφ. Νεφ. 703· ἐν ἀπόρῳ εἶγοντο, ἦσαν, ἦσαν ἐν ἀμηχανίᾳ πῶς νὰ . . , Θουκ. 1. 25., 3. 22: — ἀπορον [ἔστι] μετ' ἀπαρ. Πινδ. O. 10 (11), 48, Θουκ. 2. 77, κτλ.· οὕτως, ἄπορα [ἔστι] Πινδ. O. 1, 82: — Συγγραμ. -ώτερος ἡ λήψις, Θουκ. 5. 110.

2) ἀποροι ἐρωτήσεις, = ἀπορία (σημασία II), Πλούτ. Ἀλέξ. 64, Λουκ. Νεφρ. Διάλ. 10, 8· ζήτησις Πλάτ. Πολιτικ. 284D. 3) δυσπόριστος, σπάνιος, ἀντίθετον τῷ εὐπόριστος, ὁ αὐτ. Πολ. 378A, 453D· ὁ δυσκόλως λαμβανόμενος, ἄπορα ὀφλήματα, δυσκολοπλήρωτα χρεῖα, Δημ. 1209. 7. III. ἐπὶ προσώπων, κακὸς πορτός, ἀκυβέρνητος, ἀδιόρθωτος, μαθῶν δὲ ὁ Περικλῆς ὡς ἀπορόν τι τὸ κακὸν εἶη τοῦ παιδός . . . ἔξ ὀφθαλμῶν μιν ἀποπέμπεται Ἡρόδ. 3. 52, Εὐρ. Βάκχ. 800, Πλάτ. Ἄπολ. 18D, κ. ἄλλ.: μετ' ἀπαρ. ἀπ. προσομοίειν, προσφέρεισθαι, ἀκατόρθωτον νὰ . . , Ἡρόδ. 4. 46., 9. 49: — οὕτω, βορῆς ἄνεμος ἀπ., καθ' οὗ οὐδὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ, οὐδεμία ἀντίστασις νὰ ἔχη ἀποτέλεσμα, ὁ αὐτ. 6. 44. 2) ὁ ἄνευ πόρου τινὸς ἢ μέσου, ἔρημος, ἄπορος, Σοφ. O. K. 1735, πρὸλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 629 κτλ. ἀπορον ἐπὶ φρόνιμα Σοφ. O. T. 691· ἐπ' οὐδὲν ὁ αὐτ. Ἄντ. 360· ἀποροι γυνώμῃ Θουκ. 2. 59· ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ ἀπορώτατοι, οἱ ἐν χειρὶστῇ καταστάσει, ὁ αὐτ. 4. 32 (ἔπερ ἔπειρο ἐρημνεύουσι κατὰ τὴν I. σημασ., δυστροπώτατοι, ἴδε Σχολ.). 3) πτωχός, ἐνδεής, Λατ. inops, Θουκ. 1. 9, Πλάτ. Πολ. 552A· ἀντιθέτως πρὸς τὸ εὐπόρος, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 7, 5., 4. 4, 22, κ. ἄλλ.· ἀπορος λειτούργειν, ὁ μὴ ἔχων ἐπαρκεῖς πόρους ὅπως ἀναλάβῃ λειτουργίας, Λυσ. 188. 1: — ὡσαύτως ἐπὶ καταστάσεων τοῦ βίου, πενιχρός, ἀπ. δίαται Πλάτ. Νόμ. 762E.

IV. Ἐπίρρ. ἀπόρος Σίμων. 75, κτλ.· τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεω πατρὶ Εὐρ. I. A. 55· περὶ τίνος Ἀντιφῶν 111, 35· ἀπ. ἔχειν, μετ' ἀπαρεμ., Διον. Ἄλ. 6. 14· ἀπόρως διατεθῆναι Λυσ. 151. 24: — Συγγραμ. -ώτερον Θουκ. 1. 82· ἄλλα -ωτέρως διακεῖσθαι Ἀντιφῶν 121, 16: Ἐπίρρ. -ώτατα Πλάτ. Τίμ. 51A, κτλ.

ἀ-ποροῦν, ἀπολείπειν τι καὶ φεύγει δραμαίως, ἴδατος δ' ἀπορούσε Ἰλ. E. 20, κτλ.: πρὸλ. Ὀδ. X. 95· ἀλλήλων Ὀρφ. Ἄργ. 703: — ἀναπηρῶ ἀπὸ τίνος θέσεως, πρέμνων Πινδ. Ἀποστ. 58.

ἀπορρ-, τὸ ρ κανονικῶς διπλασιάζεται ἐν ἅπασιν τοῖς μετὰ τῆς ἀπὸ συνθέσεως τοῖς ἀρχομένοις ἀπὸ ρ, ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε διαμένει ἄπλοον. ἀπορραθῦμέω, παρραμῶν τι ἐνεκεν ἀδιαφορίας ἢ βραθυίας, μ. γεν. μὴ οὖν ἀπορραθῦμαι τούτου, ἀλλὰ διατείνω μάλλον πρὸς τὸ σεαυτοῦ προσέχειν Ξεν. Ἄπομν. 3. 7, 9· ἀπολ., Πλάτ. Πολ. 449C, Δημ. 108. 21: πρὸλ. ἀποδεικνῶ. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. ἀπορραθῦμης, ἡ, Βυζ. καὶ ἐπίρρ. ἀπορραθμῆτης Ἰουλιαν. 252A.

ἀπορραίνω, ἀποπτικῶς, τινάσσω ἔξω, ἐκχέω, τοῦ θοροῦ. τῶν ψῶν (γεν. διαρκ.) Ἡρόδ. 2. 93· ἀπορραίνουσι τὰ ψά· Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 13, 4, κ. ἄλλ. II. Μετ. βαντίζω πρὸς καθαρισμόν, Συλλογ. Ἐπιγρ. 138. 15, 26. 36., 142. 5.

ἀπορραῖω, ἀφαιρῶ ἢ ἀρκάζω τι παρὰ τίνος μετὰ διπλ. αἰτ.: μὴ γὰρ δ γ' ἔλθοι ἀνήρ, ὅς τις σ' ἀέκοντα βίηφι κτήματ' ἀπορραῖσει Ὀδ. A. 404· ἀπορραῖσαι [αὐτὸν] φίλον ἦτορ, ἀποστερεῖσαι αὐτὸν τῆς ζωῆς, II. 428· θυμὸν ἀπορραῖσαι (ἐνν. ἀνδράς) Ἐμπεδ. 426: — ὡσαύτως μετὰ γεν. πρᾶγματος, μὴ τιν' ἀπορραῖσειν γεράων Ἠσ. Θ. 393.

ἀπορραντήριον, τό, (ἀπορραίνω) ἀγγεῖον πρὸς βαντίσιμὸν ἡγιασμένου ὕδατος, Εὐρ. Ἰων 435, Συλλογ. Ἐπιγρ. 137, 140, 141.

ἀπορροιντίζω, = ἀπορραίνω, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 48. ἀπόρραξις. εως, ἡ, παιδιὰ διὰ σφαιρίας, συνήθως καὶ σήμερον ὁ παῖζων ῥίπτει μεθ' ὀμίης τὴν σφαιρὰν εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἀναπλήσων ἀποκρούει αὐτὴν ὅπως πολλάκις, «ἔδει τὴν σφαιρὰν εὐτόνοος πρὸς τὸ ἔδαφος ῥίξαντα, ὑποδείξαντον τὸ πῦρηνμα τῆς σφαιρίας, τῆ χειρὶ πάλιν ἀναπέμψαι, καὶ τὸ πλῆθος τῶν πηδημάτων κρημμίετο» Πολυδ. Θ' 103, 105, Εὐστ. 1601. 53.

ἀπορροαπίζω, ἀπαθῶ, ἀποκρούω, συμδίδεται. τὰ βάρη. . ἀπορραπιζέσθαι Ἀπολλοδ. Παιονορ. σ. 15, 12, Εὐστ. 561. 41: — Παθ., Ἀριστ. Περὶ τ. καθ' ὕπν. μαντ. 2. 9.

II. τῆς γλώσσης ἄκρας ἀπορραπιζούσης τὸ πνεῦμα, ἀναγκάζουστος τὴν πνοὴν νὰ ἀλλάγῃται κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ρ, Διον. Ἀλ. περὶ Συνοβ. 14.

ἀπορραπίσεις, εως, ἡ, ἀποκρούσεις, ἀνασκευή, εἰς αἰρέσεων ἀπορραπίσιν Γεωργ. Μετοχ. 558Α καὶ 939Β, Βυζ.

ἀπορραπιστέιον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀπορρίψῃ, Εὐστ. 310. 23.

ἀπορράπτω: μέλλ. -ψω, ῥάπτω πάλιν, λαγὸν μηχανησάμενος καὶ ἀνασπίσας τοῦτο τὴν γαστέρα, ὡς δὲ εἶχε, οὕτω ἐσέθηκε βιβλίον. . ἀπορράψας δὲ τοῦ λαγοῦ τὴν γαστέρα κτλ. Ἡρόδ. 1. 123· ῥάπτω τε, γεράνων ἕμιματα καὶ κύκνων ἀπορράψαντες καὶ ἀποκλείσαντες ἐν σκότει πλαινοῦσιν Πλουτ. Ἡθ. 997Α: μεταφ., κλείω, τὸ στόμα τινὸς Δίσχιν. 31. 5, πρβλ. Φίλων 1. 476.

ἀπορράσσω, βιαιῶς, μεθ' ὀμίης τινάσσω τινὰ μακρὰν, ἀποδιώκω, ἀπορράσαι τοὺς Ρωμαίους ἔγνωσαν ἀπὸ τοῦ λόφου Διον. Ἀλ. 6. 5· ἀποκρούσασθαι τε αὐτοὺς καὶ ἀπορράσαι Δίων Κ. 56. 14.

ἀπορραφανιδώσεις, ἴδε ἀπορραφανιδώσεις.

ἀπορραψιδέω, ἀπαγγέλλω χωρὶα ἐκ βασιλεύδιον, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 54.

ἀπορρέζω: μέλλ. -ρέξω, προσφέρει θυσίαν ἕξ ὧν ἔγω. κεῦθ' ὅς ἀπορρέειν χίμαρον καλὸν Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 4. 15 (διὰ φ. γραφ. ἐπιρρέζω) Ἰσαῖος παρ' Ἀρποκρ. (ὅστις λέγει «ἀπορρέζοντες» ἀπομερίζοντες, ἀπόμοιραν τινα δόντες).

ἀπορρέμομαι, ἀποθ. ἀποπλανῶμαι, διαστάζω, ταλαντεύομαι, Μ. Ἀντων. 3. 4, 4. 22.

ἀπορρέω, ἔς, (ῥέπω), ὁ κλίων ἡ ἐπιρροπὴ πρὸς τι, τὸ πρὸς τὴν ὕλην ἔλως ἀπορρεπές τοῦ Ἰσραηλιτοῦ λαοῦ Ἰω. Δαμασκ. τ. 1. σ. 293C.

ἀπόρρευμα, ατος, τό, τὸ ἀπόρροον, τὸ ἀποστάζον ἕκ τινος, ἄσχυ, ἀπόρρευμα δένδρου Θεογνώστου Κανόνες 79.

ἀπορρευματίζω, ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, καθαρίζω, ἀναγαγαρίζω ἀπορρευματίζω Παῦλ. Ἀγ. σ. 28, 28.

ἀπόρρευσις, εως, ἡ, ἀπορροή, ἀπόρροα, Πολυδ. 10. 28, 4· (ἀλ). ἀπόρρευσις, ἐν 4. 39. 10, πρβλ. Ἰαμβλ. 6. 5, 17· ἀπὸ λυπηρῆ καὶ μανίας ἀπόρρευσις Ἰουγκος παρὰ Στωβ. 587. 15 (μετὰ διαφ. γραφ. -ρυσίς).

ἀπορρέω, Ἐπ. -ρεῖω Νικ. Θ. 404: μέλλ. ἀπορροῦήσομαι: ἀόρ. ἀπερροῦην, μετοχ. ἀπορροεῖς Δίσχυλ. Ἀγ. 1294· ἀλλὰ παρὰ Πολυδ. 5. 15, 7, Ἄθην. 381Β, ἀπέρρευσα. ῥέω, χύνονται ἀπὸ τινος, Κρήνην, ἀπ' ἧς τὸ ὕδωρ ἀπορρέον κτλ. Ἡρόδ. 4. 23· ἕκ τινος, ψυχρὸν δὲ ὕδωρ) ἕκ τῆς κρήνης ἀπορρέον ἔτερον Πλάτ. Κριτ. 113Ε, κτλ.: — ἀπολ., ἀφθόνως ἐκρέω, ἐπὶ αιματος, Δίσχυλ. Ἀγ. 1294· τὸ ἀπορρέον, ὁ ὅπως ἡ χυμὸς, ὅστις ἐκρέει, Ἡρόδ. 2. 94., 4. 23: — ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ πυρός, ἐξορῶ, Πλάτ. Τιμ. 67C· λιγνύς ἀπὸ τῆς φλογός ἀπ., ἐκπορευομένη ἐκ τῆς φλογός, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 15, πρβλ. π. Κίσμ. 4. 2.

II. ἀποπίπτω, ὡς οἱ καρποί, Ἡρόδ. 1. 193· περὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 246D· φύλλα, Δὴμ. 615. 10· τρίχες, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3, 11, 6· σάρξ, σάρκος ἀπ' ὁστέων Εὐρ. Μῆδ. 1201· ἀποχωρίζεσθαι, ἀπ. ἀλλήλων Πλάτ. Νόμ. 776Α· τοῦ ἵππου, Πλουτ. 2. 288Α.

2) ἐκλείπω, φεῖρομαι, ἀπόλλυμαι, ἀπ. δαίμων (δὲ εὐδαιμονία), ἀπ. μνηστῆς Σοφ. Πλ. 999, Αἴ. 523· τῶν καλῶν ἡ μνημὴ ταχέως ἀπορρεῖ Λογγίν. 33. 3.

3) ἐπὶ προσώπων, ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος, οἱ δὲ λοιποὶ παραχρῆμα πάντες ἀπέρρεον ἀπ' αὐτοῦ Πολυδ. 5. 26, 11· πίπτω κάτω ἐκ, ἀπερρῆ τὸ ἵππου Πλουτ. Εὐμ. 7. — ἀπολ., ἀναξέυγνυμι, διαλύω τὸ στρατόπεδον καὶ ἀναχωρῶ, Πολυδ. 10. 44, 7: — Ἡ λέξις κατέστη συνηθ. παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφ., ἴδε Λοβ. Αἴ. ἐνθ' ἄν., Οὐτέτεμβαί. Πλουτ. 2. 199Α.

ἀπόρρηγμα, ατος, τό, τὸ ἀπὸ τινος ἀπορρηγνύμενον, μέρος ἀποσπώμενον ἀπὸ τινος, καὶ καταφερόμενον ἀπορρήγμασι μεγάλους ὑποτρέχοντες, περὶ τῶν πιπτόνων μερῶν καιομένης οἰκίας, Πλουτ. Δίων 46.

ἀπορρηγνυμι, ἡ -ύω: μέλλ. -ρήξω· ἀποκόπτω, κόπτω, διαρρηγνύω, «σπάνω», δεσμὸν ἀπορρήξας Ἰλ. Ζ. 507· ἀπορρήξαντα τὸν δεσμὸν παραγενέσθαι Ἡρόδ. 3. 32· ἀποσπῶ, ἦκε ὁ ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο Ὄδ. Ι. 481· πνεῦμι' ἀπορρήξαι βίω, ἀποκόψαι τὸ νῆμα τοῦ βίου, ἀποθιώσκει, Αἰσχύλ. Πέρσ. 507· οὕτως, ἀπ. πνεῦμα, βίω Εὐρ. Ὀρ. 864, Ι. Τ. 974, πρβλ. Τρω. 751· ἀπ. ψυχῆν Ἀνθ. ΙΙ. 7. 313· τὰ μακρὰ τεῖχη ἀπ. ἀπὸ τῆς τῶν Μεγαρέων πόλεως Θουκ. 4. 69· ἀπ. τῆς εἰρήνης τὴν ἑμμαχίαν, φρέσις τοῦ Δὴμ. ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τοῦ Δίσχινου

64. 3· ὄρα μὴ . . ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλῶδιον Λοκ. Ἐπιγρ. Διάλ. 3. 3. 3) κάρων τὴ ἄριον αὐτῶν ἐσπίαση, ἀπ. τὸν θυμὸν Διον. Ἀλ. περὶ Ρητ. 9. 5, πρβλ. Λοκ. Ἐπιγρ. 43. Ἀππ. Ἐμρ. 2. 81: — οὕτως ἐν τῷ παθ. πόλεμος . . ἀπερρήγνυτο Ἀππ. Συρ. 15.

II. Παθ., κυρίως κατ' ἀόρ., ἀπερράγγιν [α] Ἡρόδ., κτλ.: — ἀποσπῶμαι ἢ ἀποχωρίζομαι, ἀπὸ τινος Ἡρόδ. 8. 19, 37: ἀπολ., διασπῶμαι, διαχωρίζομαι, ὁ αὐτ. 2. 29, Θουκ. 5. 10, κτλ., πρβλ. τὴν λ. ἀκτίς. 2) ὁ ἐνεργ. πρkm. ἀπέρρωγα κεῖται ὡσαύτως ἐπὶ παθ. σημασίας, Ἀρχιλ. 126, κτλ.: φωνὴ ἀπερρωγυῖα, φωνὴ διακεκομμένη, Ἰππ. 398, 3, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 71· ἀπερρωγῶς, παραλελυμένος, ἀκόλαστος, ἕσωτος, Λοκ. Ψευδολ. 17· ἀλλόκατος, γελοῖος, Σέξτ. Ἐμρ. π. Μ. 8. 165.

3) παρὰ Φίλων ἀπατῆ καὶ παθ. πρkm. ἀπέρρηγμα 2. 510· καί, 4) ὁ ἀόρ. α' κεῖται ἀμεταβ. ἐν Ἀνθ. Π. 9, 240 ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν, καὶ ἐν Λοκ. Ἀποκρ. 6 κακὸν ἀπέρρηξες.

ἀπορρηθῆναι, ἀπαρ. παθ. ὄορ. α' τοῦ ἀπερῶ.

ἀπόρρημα, ατος, τό, (ἀπερῶ) ἀπαγορευόμενον, Πλάτ. Πολιτ. 296Α.

ἀπορρηματικῶς, ἡ, ὄν, ἀπαγορευτικῶς, Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ.

ἀπόρρηξις, εως, ἡ, τὸ ἀπορρηγνύσθαι, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ι. 19. 3, Ι. διάρρηξις, σπάσιμον, π.χ. ἀποστήματος, Ἀρετ. π. Αἴ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

ἀπόρρησις, εως, ἡ, (ἀπερῶ), ἀπαγορεύσις, Πλάτ. Συρ. 258Α· παρὰ τὴν ἀπ. Δὴμ. 902. 25. II. ἡ ἐγκατάλειψις ζητήματος, ἄρρηξις, σπάσιμον, π.χ. ἀποστήματος, Ἀρετ. π. Αἴ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

ἀπόρρησις, εως, ἡ, (ἀπερῶ), ἀπαγορεύσις, Πλάτ. Συρ. 258Α· παρὰ τὴν ἀπ. Δὴμ. 902. 25. II. ἡ ἐγκατάλειψις ζητήματος, ἄρρηξις, σπάσιμον, π.χ. ἀποστήματος, Ἀρετ. π. Αἴ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

ἀπόρρησις, εως, ἡ, (ἀπερῶ), ἀπαγορεύσις, Πλάτ. Συρ. 258Α· παρὰ τὴν ἀπ. Δὴμ. 902. 25. II. ἡ ἐγκατάλειψις ζητήματος, ἄρρηξις, σπάσιμον, π.χ. ἀποστήματος, Ἀρετ. π. Αἴ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

III. ἀποκλήσεις, ἀποκλήρωσις, Ἰσαῖος περὶ Μενεκλ. κλήρ. 36: — ἀποκλήρωσις, διδύμους ἀνακωχῆς, Πολυδ. 14. 2, 14. IV. ὑποχώρησις, κατὰπτωσις, ἀποτυχία, Ἀριστεῖδ. 1. 374.

ἀπόρρησσω, μεταχεν. τύπ. τοῦ ἀπορρηγνυμι, Πaus. 10. 15, 5.

ἀπορρητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀπερῶ, πρέπει τις νὰ ἀπαγορεύσῃ, ἕκ τοῦ Δίωνος Χρυσ.

ἀπόρρητος, ον, (ἀπερῶ) ἀπηγορευμένος, ἀπόρρητον πόλει, πρῆμα ἀπηγορευμένον τοῖς πολίταις, Σοφ. Ἄντ. 44, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1668· τάπορρητα ὄρα Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 520· ἴδιους, τὰ ἀπόρρητα, ἐμπορευματα ὧν ἡ ἐξαγωγή ἦτο ἀπηγορευμένη ὁ αὐτ. Ἰππ. 282, Βῆτρ. 362· πρβλ. Βουχ. Π. Οἰ. 1. 74.

II. ὁ μὴ λεγόμενος, περὶ οὗ δὲν πρέπει νὰ γίνῃται λόγος, μυστικὸς, Λατ. tacundus, ἀπ. ποιέσθαι, φυλάττειν μυστικόν, Ἡρόδ. 9. 94· ἀπόρρητα ποιούμενος, πρὸς μηδένα λέγειν θυεῖας αὐτοῦ 45, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 432C· οὕτως, ἐν ἀπορρήτοις ἢ ἐν ἀπορρήτῳ λέγειν, εἰσαγγέλλειν, λέγειν τὴν ὡς ἀπόρρητον, Πλάτ. Θεαῖτ. 152C, Ἄνδοκ. 22. 24· ἐν ἀπορρήτοις φυλάττειν, φυλάττειν τὴ ὡς ἀπόρρητον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 612· ἐν ἀπορρήτῳ ἐσυλλαβεῖσθαι, συλλαβεῖσθαι κρυφίως, ἄνευ θαυροῦ, Ἄνδοκ. 7. 5· οὕτω, δι' ἀπορρήτων Λυκούργ. 158. 26, Πλάτ. Πολ. 378Α· κύριον καὶ ῥήτων καὶ ἀπορρήτων, περὶ τοῦ Φιλίππου, ὅμοιον τῷ Λατ. dicenda tacenda, Δὴμ. 10. 10: — ἀπόρρητος, τό, μυστικὸν τῆς πολιτείας, Ἀριστοφ. Ἰππ. 648, Λυσίας 126. 25, κτλ.: τάπορρητα οἶδεν Δὴμ. 579. 3: — ἀπόρρητα, ὡσαύτως τὰ ἑσωτερικὰ δόγματα τῶν Ἰουδαγορευτῶν, Stallb. Φαῖδων 62B: — Συγκρ. -ότερος, Πaus. 2. 17, 4.

2) ἐπὶ ἱερῶν πραγμάτων, ἄρρητα, μυστικά, φλέξ Εὐρ. Ι. Τ. 1331· μυστήρια ὁ αὐτ. Ρῆσ. 943· τάπορρητ' . . ἐκφέρειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 442, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Πέρσας» 8.

3) ὅν δὲν πρέπει τις νὰ προσέρῃ, βδελυρὸς, ἀποτρόχιστος, Λυσ. 116, 21, Πλάτ. Νόμ. 854E· τίς οὐκ οἶδεν . . τὰς ἀπορρήτους, ὡσπερ ἐν τραγωδίᾳ, τὰς τούτου γονάδας, Δὴμ. 563. 1: — ὡσαύτως ἐπὶ φανίλης κακολογίας, κακῶς τὰ ἀπόρρητα λέγειν ἀλλήλοισι Δὴμ. 268. 22, κτλ.: λέξεις τινὲς ἐθεωροῦντο διὰ νομοῦ ἀπόρρητοι καὶ ἡ χρῆσις αὐτῶν ἐπιμαρτοῦ διὰ βαρέως προσπίπτω, ὡς π.χ. ἡ λέξις ῥίψασπις, Ἰσοκρ. 396Α, Λυσ. 117. 18, πρβλ. Λεϊκίδον Ἀρχαιολογ. καὶ τὴν λέξιν πλύνω II.

4) τὰ ἀπόρρητα, = τὰ αἰδοῦτα, «τὰ κρυὰ», Πλουτ. 2. 284Α, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 12.

III. ἀπορρητῶς, ἄρρητος, ἀνεκφράστως, Φιλόστρ. 598: — μυστηριῶδως, συνηθ. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. — Πρβλ. ἄρρητος.

ἀπορρέϊω, ὄ' πρkm. ἀπέρρηγα, φρίσσω, δειλιῶ, δὲν τοῖμῶ, μ. ἀπαρ., οἱ πατὴρς μὲν ἕς οἶκον ἀπερρήγισσι νέεσθαι, «δειλιάσει, φοβηθῆναι» (Σχόλ.), Ὄδ. Β. 52.

ἀπορρέϊω, φρικῶ, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους, οἱ ψυχρῶ λουσόμενοι ἀπορρηγίσσαντες ὀλίγον χρόνον . . τὴν λοιπὴν ἡμέραν οὐδὲν πάσχουσιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ Ἀριστ. Πρὸβλ. Ι. 29, 3.

ἀπορρέϊω, = ἐκρεῖζω, «ἐκρεῖζώνω», Ἀλκίφρ. 3. 66.

ἀπορρέϊω: μέλλ. -ῆσω, ἀποκόπτω διὰ τῆς ῥίνης, τῶν δ' ἀπορρινύσιν τὰ κέρατα Στράβ. 307.

ἀπορρινύματα, τὰ βνήματα, Δαρίας παρὰ Στράβ. 647.

ἀπορρίπτω, ἐκρυσῶ, ἀπομακρύνω διὰ τῆς πνοῆς, ὅταν μὲν οὖν ἡ ἄνεμος, ἀπορρίπτει τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμίασιν Ἀριστ. Πρὸβλ. 26. 58, 2.

ἀπορρίπτω, ποιητ. ἀπορίπτω (Πινδ. Π. 6. 37), μεταφ. ὡσαύτως ἀπορίπτω (ἴδε ῥίπτω): μέλλ. -ρίψω, ῥίπτω ἔξω, ῥίπτω μακρὰν, ἀποβάλλω, μῆνιν, μνηθίμῶν Ἰλ. Ι. 517., Π. 282· ἀπὸ κροκέον ῥίψαις . . εἶμα Πινδ. Π. 4. 412· ἀπορρίφοντες οἰκίως, ὁμοιάζον πρὸς μέλλοντα νὰ ῥίψῃ [οἰκτιον], Ἡσ. Ἄσπ. 215.

II. ἀποδιώκω, ἐξορίζω τινὰ ἐκ τῆς πατρίδος του, Δίσχυλ. Χο. 914· ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι Σοφ. Αἴ. 1019: — ἀπερριμμένοι,

δεδιωγμένοι, Δημ. 242. 3· πρὸλ. Διον. Ἄλ. 9. 10· Οὕτως, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀπερρ. τῶν ἐδουμάτων Ἡρωιδιαν. 4. 12. 2) δὲν ἀναγνωρίζω, ἀποκρυπτεύω, Πινδ. Ο. 9. 54, Σοφ. Πλ. 1006.

3) ῥίπτω κατὰ μέρος, περιφρονῶ, ἢ ἡμετέρη εὐδαιμονίῃ οὕτω τὸ ἀπέρριπται ἔς τὸ μηδὲν Ἡρόδ. 1. 32· Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπ' λόγῳ Δισχυλ. Εὐμ. 215· ὅταν .. τὰ χρηστὰ ἀπορριπτήται Δημ. 792. 25. III. ἐπὶ λέξεων, ὡς τὸ Λατ. jacere, ἐξακοντίζω ὀρεῖς, διαπεραστικὸς λόγους, ἔς τινα, κατὰ τινος, Ἡρόδ. 1. 153, 4. 142., 8. 92.

2) ὡσαύτως, ἀρίνω νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῶν χιλιῶν μου λόγος τις, «ἔξαστομίζω τι». ἀίδρεϊθί τῶν τοιούτων ἐκεῖνος τοῦτο ἀπέρριψε τὸ ἔπος Ἡρόδ. 6. 69· οὕτω, χαμαιπαίτες ἔπος ἀπ. Πινδ. Π. 6. 37· μῆδ' ἀπορριφθῆ λόγος Δισχυλ. Ίκ. 484· πρὸλ. ῥίπτω V καὶ ἐκρίπτω.

ἀπορριφῆ, ἢ, ἀπόρριψις, Θεόδ. Στουδ. σ. 177A.

ἀπορριψίμος, ον, ὅστις δέν νὰ ἀπορριφῆ, Ἀρτεμιδ. 5. 85.

ἀπορριψίς, εως, ἢ, τὸ ἀπορρίπτειν, ἱματίων Ἰππ. π. Δαίτ. Ὁξ. 391.

ἀπορροή, καὶ ἀπόρροια, ἢ, τὸ δεύτερον (κατὰ Φρόνιχ.) ἤπτον Ἄττ., ἀλλ' ἐτι κεῖται παρὰ Ξεν. ἐν Ἑλλ. 5. 2, 5, ἴδε Λοβ. Φρόν. 496· (ἀπορρέω) : — ἐκροή, ῥεῖσις, αἵματος ἀπορροαί Εὐρ. Ἑλ. 1587· ἐπὶ ὕδατος, ἐμφραγθεῖσης δὲ τῆς ἀπορροαίς ἤρτο τὸ ὕδωρ Ξεν. ἐνθ' ἄνωτ., ρυάκιον, [IV] Πίνακ. Ἡρακλ. 117. 21. 27. 32. 36. 87. ἀναθυμιασίς, ἀμροσφαϊρικὴ ἐπίδρασις, Πλουτ. Σόλων 23.

2) ἐκροή, ἐκπόρευσις, ἔγκυσις, δεξάμενος γάρ τοῦ κάλλους τὴν ἀπορροήν διὰ τὴν ὀμνάτων ἔθερμάνθη Πλάτ. Φαιδρ. 251B· ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ἀπόρροιαί ἐκαλοῦντο αἱ ἐκπλησείης ἢ ῥοαί, δι' ὧν χρώματα καὶ ἄλλαι ὀραταὶ ἰδιότητες τῶν πραγμάτων ἐγίνοντο καταλήπται εἰς τὸν νοῦν, Ἐμπεδ. 337, πρὸλ. Ἀριστ. π. Δισθ. 2. 10., 3. 15, κ. ἄλλ. οὕτως ἐν τῷ φιλοσοφικῷ συστήματι τοῦ Δημοκρίτου, ὁ αὐτ. Περὶ τ. καθ' ὕπν. ματ. 2, 5· οὕτως, ἐστὶ .. ἀπορροή σχήματος ὅψει ἑξυμμετρος Πλάτ. Μένων 76D· ἔνθα ἡ θεωρία ἀποδοῖσται εἰς τὸν Γοργίαν, πρὸλ. Τίμ. 67C. II. πτώσις, τῶν φύλλων Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1. 2.

ἀπορροῖδθῆω, ἀρίμω, ἐπέμπετω, οὐδ' ὄρνις εὐσήμιος ἀπορροῖδθῆι βράς, ἀπχεῖτ. ἀρίσην (Σχολ.), Σοφ. Ἄντ. 1021· ἀπειλήθειραν ἀπερροῖδθῆσεν ἰωὴν Νόνν. Δ. 2. 257 : πρὸλ. ῥοιζέω, ῥοιθῆδῆω.

ἀπόρροος, ον, συνηρ. -ρροος, ουν (ἀπορρέω), ἀπορρέων, μηκάδων αἰγῶν ἀπόρροον θρομβόν Ἄντιπ. ἐν «Ἀρροῖσι» 1. 8. II. ὡς οὐσιαστ. διακλάδωσις ἢ βραχίων ποταμοῦ ἢ θαλάσσης, ἐκ τῶν ἄνωθεν τόπων ἔρχεται τοῦ Νείλου τις ἀπόρροος Ἀριστεῖδ. 2. 351. 354.

ἀπορροφέω, καὶ -άω, ῥοῦῶ μέρος ἀπὸ τινος, τί οὐκ ἀπερρόφησας τὸ οἶνον Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10, Συνέσ. 55C.

ἀπορροῦτακω, ἀπορρέω, ἐπὶ τοῦ ὄρου τοῦ ἐκρέοντος ἐκ τοῦ μεταδληθέντος εἰς τυρὸν γάλακτος : «δηλοῖ τοῦ γάλακτος ῥοῶδες τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρὸν, ἀλλ' ἀπορροῦσκόμενον» Εὐστ. 1625. 65.

ἀπόρρομα, ατος, τό, = ἀπορροή, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 269.

II. μέτρον Αἰγυπτιακὸν διὰ ὑγρά, ὁ αὐτ. 2. 182D.

ἀπορρορῦτω, καθαρίζω ἀπὸ ῥύπου, Ἡσύχ. ἐν λεξ. ἀπινούται. ἀπορρορῦτω, ἀποπλύνω τὸν ῥύπον, Λουκ. Ἀλεξτρ. 9. — Μέσ., καθαρῖξ ἑμαυτὸν, Ἐμπεδ. 442 Stein, Πλουτ. Σόλ. 36. Διδ. περὶ Ζ. 9. 62.

2) ἀποπλύνω, τὸ λοετρὸν ἀπορρορῦπει μελεθῶνας Ἄνθ. Π. 9. 815. Ὡσαύτως -ρρυτώ, Ἡσύχ. : ἐντεῦθεν οὐσιαστ. -πωσις, ἢ, καθαρισμός, Ἑκκλ.

ἀπόρρορσις, εως, ἢ, ἴδε ἐν λ. ἀπόρρορσις.

ἀπόρρορτος, ον, = ἀπόρροος, ἀπορρέων, κρήνη Ἰσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 593· ἀπ. ὕδωρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ στάσιμος, Ἰππ. π. Ἄερ. 283. II. ὑποκειμένος εἰς ἐκροήν, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐπίρρυτος, Πλάτ. Τίμ. 43A· οὐκ ἀπόρροτος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 7.

III. ἀπ. σταθμιά, σταυλοὶ ἔχοντες κεκλιμένον τὸ ἔδαφος ὅπως καταρρέωσιν αἱ ἀκαθαρσίαι, Ξεν. Ἰππ. 4, 3.

ἀπόρρορσις, εως, ἢ, καθαρισμός, Ἀθῆν. 409C, Εὐσ. Ἰστ. Ἐ. 10. 4, 40· τῆς ψυχῆς Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 74.

ἀπορρορῶας, ἄδος, ἰδιόρρυθμον ἠηλ. τοῦ ἔπομ., Ἐδδ. (Μακκ. Β', ιδ', 45).

ἀπορρορῶξ, ὄγος, ὁ, ἢ, (ἀπορρήγνυμι) ἀποκεκομμένος, ἀπότομος, κρημνώδης, Λατ. rhaegrius, ἀκταί Ὁδ. Ν. 98· πέτρα Ξεν. Ἄν. 6. 4, 2, πρὸλ. Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 41· καὶ ἄνευ τῆς λέξ. πέτρα, κρημνώδης, Πολύδ. 7. 6, 3, κλ. : ἄβυσσος, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 1. 21, 3.

II. ὡς θηλ. οὐσιαστ., μέρος ἀποσπασθέν. Κωκυτός θ' ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρορῶξ, βραχίων ἢ διακλάδωσις τῆς Στυγ., Ἰλ. Κ. 514, πρὸλ. Β. 755· ἀλλὰ τὸδ' ἀμειροσίης καὶ νέκταρός ἐστὶν ἀπορρορῶξ, εἶναι ἀπόρροια ἢ ἀπόσπασμα («Ἡσύχ.») τῆς ἄμρ. καὶ τοῦ νέκταρος, Ὁδ. I. 359· ἀπ. Ἐρινύων, μέλος τῶν Ἐρινύων, Ἀριστοφ. Λυσ. 813· ἢ δὲ προφητεία διῆς φρενός ἐστὶν ἀπ. Χρησμ. παρὰ Λουκ. ἐν Ἀλεξ. 40· μελῶν ὀλίγη τις ἀπ., μικρὸν τὸ μέρος μελωδίας, Ἄνθ. Π. 7. 571· ἀπ. ὄραγματιῆ, μέρος ἔχον βρότος μιᾶς δραχμῆς, Νικ. Θ. 519· Δημάδης ἔλεγε τὴν Σάμον ἀπορρορῶγα τῆς πόλεως Ἀθῆν. 99D.

ἀπ-ορῦσσω, Ἄττ. -ττω, μέλλ. -ξω, σκίπτω ὀρύγματα, Γλωσσ. ἀπορρῶνίζομαι, παθ. γίνομαι ἢ εἶμαι ὄρρῶνός, ἀποστεροῦμαι, τοὺς ἀπορρῶνισμένους νῆστις πιέζει λιμὸς Δισχυλ. Χο. 249· ἀπὸ τινος ἀπ., ἀποσπῶμαι ἀπὸ τινος, Ἐπιστ. πρὸς Θεσσαλ. Α', β', 17 : ὡσαύτως, ἀπορρῶνεύομαι, Ἑκκλ. : Οὐσιαστ. -φάνισμα, τό, στέρησις ἐνεκα θανάτου, Βυζ.

ἀ-πόρρῦρος, ον, ἄνευ πορρῦρου ἱματιομοῦ, Πλουτ. 2, 528B· ἴδιος ἐπὶ ἱματίου ἔχοντος πορρῦρου τὸ κράσπεδον, ὁ αὐτ. Ἀντών. 71. ἀπορρῶμαι, χάνω τι ἐνεκὸν ὀρχήσεως, ὡ παῖ Τισάνδρου, ἀπωρῆσάσθ γε μὴν τὸν γάμον, δηλ. τῇ ἀσχημοσύνῃ τῆς ὀρχήσεως ἀπέβαλες αὐτόν, Ἡρόδ. 6. 129.

ἄπος, εος, τό, = κάματος, Εὐστ. 381. 19· πρὸλ. αἶπιος. ἀποσάλευσις, εως, ἢ, ἡ ἀποτιναξίς τινος, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος, ὁ θάνατος ἢ ἀποσάλευσις τῆς συμπάσης ζωῆς τοῦ σώματος Πρῶκλ. ἐν Πλάτ. Πολ. 10.

ἀποσάλεύω, ἐπὶ πλοίων, ἐπ' ἀγκυρῶν σαλεύω, ἐπ' ἀγκυρῶν ἴσταμαι, εἶμαι ἀραγμένους εἰς τὰ ἀνοικτά, «τὸ πανί», καὶ ἀποσάλευσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου, ὕστερον ἀφικνεῖται ἔς Ἐφεσον Θουκ. 1. 137· ἐπ' ἀγκύρας Δημ. 1213, 24· πρὸλ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4, 1, 8, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 72 : — μεταρ. ἀρίσταμαι τινος, ὄρειν ἐπὶ τῷ κατὰ φύσιν ἀποσαλεύσαν Πλουτ. 2. 493D· «ἐσάλευε καὶ ἀπεσάλευε. τοῦτο καὶ ἐπὶ νεῶν λέγεται καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Δίων ἐν Ρωμαϊκοῖς ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κουφώτατα τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὄρειται, τὰ δὲ πλείω καὶ μείζω μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευεν'. σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὸ τὰς ἐσάλευσας ἐπὶ τοῦτω εἶχεν' καὶ Αἰλιανὸς ἔπει τοῖνυν ἐπὶ τῶν ἐσχάτων ἐσάλευεν ἤδη, κομίζουσι αὐτόν οἱ προσήκοντες εἰς Ἀσκληπιοῦ Σουῖδ. ἐν λ. ἐσάλευε. 2) μεταβ. σαλεύω τι ἀπὸ τῆς θέσεώς του, οὕτω ται λόγος ἔχει τὸν Μίλωνα γυμνάζειν ἑαυτόν, ἐνίοτε μὲν ἀποσαλεύσῃ τε καὶ μετακινήσῃ τῆς ἔδρας ἐπίπτεροντα τῷ βουλομένῳ, .. ἐνίοτε δὲ, κτλ. Γαλην. τ. 6. σ. 85, ἐξδ. Chait. — Παθ., ἀλλάσσω γνώμην, μελετᾶς μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων ἀπὸ τίνων ; Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 16.

ἀποσαπλίξω, διασαπίζω, διακρυπτεύω, Φώτ. ἐν Coll. Nov. Vatic. 1. 259.

ἀποσαρκῶμαι, παθ., συμπυκνοῦμαι, καθίσταμαι πυκνότερος, συνίσταται γὰρ ἢ σάρξ καὶ κομιδῇ ἀποσαρκοῦται Ἀριστ. Πρῶδ. 1. 52, 3. 2) γίνομαι σάρξ, ἐνσαρκοῦμαι, Ἑκκλ. II. ἀποσιθημι τὴν σάρκα, Κύριλλ. Ἀλεξ., Ἰω. Δαμασκ. κλ.

ἀποσαρκῶσις, εως, ἢ ἀποβολή, ἀπόθεσις ἢ ἀφαίρεσις τῆς σαρκός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 335C.

ἀποσαρῶω, σαρώνω τι καὶ ῥίπτω αὐτὸ ἔξω, ἀποβάλλω, ἀργολογίαν καὶ σαπρολογίαν .. ἀπεσάρωσε Νίκη. Χρον. 31D.

ἀποσαρῶμα, τό, (σαρῶ) «σκουπίδι», Νικητ. Χρον. 195D.

ἀποσατῶω : μέλλ. -ξω, ἀραιῶ τὸ σῆμα, «ἔσσαμαρώνω», «ἔσφορώνω», ἀντίθ. τῷ ἐπισάττω Ἐδδ. (Γεν. κδ', 32). II. φράτω, «ἀποσάξαντα : Δειναρχὸς ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρήμα» Α. Β. 435, 10· παραμίζω μὲ τρυφῆν, σαυτὸν ἀποσάξεις (οὕτως) ὁ Casaub. ἀντὶ τάξεσις) Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφω» 2. 41· καὶ μέσ., πληρῶ ἑμαυτόν, γαίμω τὴν κοιλίαν μου, Φιλίμ. ἐν «Πτωχῇ» 2, πρὸλ. Κλήμ. Ἄλ. 2. 129.

ἀποσαφέω, (σαφής), καθιστῶ σαφές, φανερώω, οὐδὲν ἀπεσάφει .. ὀπότερα ποιήσῃ Πλάτ. Πρωτ. 348B, πρὸλ. Κρατ. 384A.

ἀποσαφηνίζω, = τῷ προηγ., Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 27.

ἀποσαθεννύμι, ἢ ἀποσαθεννώω : μέλλ. -σθεῖω = σθεννώω, σθένωω, τὸ φῶς Σοφ. Ἀποσπ. 497· τοὺς λύχνους Ἀριστ. 29. 255· τὸ πῦρ Πλάτ., κτλ. ὡσαύτως μεταρ. ἀπ. τὸ κακὸν Πλάτ. Πολ. 556A· τὸ γένος καὶ ὄνομα, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 30· ψυχῆς Ἄνθ. Π. 7. 303· ἴδν αὐτόθι 11. 321· τὰς ὄρασεις Πλουτ. 2. 681E.

II. Παθ., ἐνεστ. παρ' Ἰππ. π. Ἄερ. 282, Ἐνσ. Λακ. 13. 3, κτλ. μετὰ μέσ. μέλλ. ἀποσθῆσμαι Πλάτ. Νόμ. 805C· ἄορ. θ' καὶ πρkm. ἐνεργ. ἀμεταβ., ἀπέσθην Εὐρ. Μῆδ. 1218, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 30, κτλ., πρkm. ἀπέσθηκα αὐτόθι 8. 8, 13, Πλάτ. Πολιτικ. 269B, κτλ. ὑπάρχει δὲ καὶ ἄορ. α' παθ. ἀπεσθῆσθην Ἀριστοφ. Λυσ. 293, Λουκ. 93. 2, κτλ., πρkm. ἀπέσθεσται Παρμεν. Ἀποσπ. 75 : — σθένωμαι, ἀφανίζομαι, ἐκλείπω, χάνομαι, ἀποθνήσκω, ἐνθ' ἄνωτ. : ἐπὶ τοῦ γάλακτος γυναικός, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 8, 15· ἀπ. ὁ μαστὸς ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 9. 30. 3.

ἀπόσθεσις, εως, ἢ, σθέσις, σθῦσιμον, πυρὸς Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 8, 7, κ. ἄλλ.

ἀποσειριᾶω, σικχαίνομαι, ἀδιδιάω, ἀποπτύσαντες καὶ ἀποσειριᾶσαντες Ἀμφιλόχ. σ. 53.

ἀπόσεισις, εως, ἢ, τὸ ἀποσειεῖν ἄσεληγῆς τις ὄρχησις, Πολύδ. Δ', 101.

ἀποσειώ, τινάσσω, ἢ ῥίπτω τι μακρὰν, φανός ἐστὶ μεστὸς ὕδατος οὐτσὸι, δεῖ δ' οὐχὶ σειεῖν, ἀλλ' ἀποσειεῖν αὐτόθεν Μένανδρος ἐν Ἀνεψιῶσις 4, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 20, 3 : — Μέσ. ἀποσειώ ἀπ' ἑμαυτοῦ. τινάσσω τι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, πάντ' ἀποσειώμενος Θεογν. 348· ἐπὶ ἵππου, ἀποσειώ καὶ ῥίπτω τὸν ἀναβάτην μου, ὁ ἵππος ἀποσειώσαστο τὸν Φαρνούχεια Ἡρόδ. 7. 88. 9. 22· ὁ ἵππος

πλήγεις σφαδάζων ἀποσειεται τὸν Κύρον Ξεν. Κύρ. 7. 1, 37·
τειχέων .. θριγκούς ἀποσεισάμενη, καταβαλοῦσα, καταρρίψασα,
Σοφ. Ἀποσπ. 481· μεταφ., ἀποσειεσθαι λυπήν, γήρας Ἀριστοφ.
Βάτρ. 346, Λυσ. 670· νέφος δ' αὐτ. Νερ. 288· ἐταίρους Λουκ.
Ἐσαφ. Διάλ. 13. 2. 2) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡσαύτως, εἰς
ἐμαυτὸν, τινάσσομαι, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 2, 20.

ἀποσεμνῶ, σεμνὸν καθιστῶ, ὅψε ἀποσεμνῶθῃ (ἀποσεμνύν-
θη, Βεχκ.) Ἀριστ. Ποιητ. 4.

ἀποσεμνύω, ἐγκωμιάζω, ἐπανῶ, μεγαλύνω, ἐξυμνῶ, τιμῶ,
Πλάτ. Θεαιτ. 168D, Διδό. 2. 47. II. Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ.
ὡς τὸ ἀδρύνομαι. λαμβάνω ὕψος σοβαρὸν περὶ τίνος, ἐναδρύνομαι,
μετ' αἰτίας, εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα κάποσεμνυνόμεθα
Ἀριστοφ. Βάτρ. 703· οὕτως, ἀποσεμνύνεται πρῶτον αὐτὸν 833·
ὅψε ἀποσεμνῶθῃ, περὶ τῆς τραγῳδίας ἔλαβε σοβαρὸν, σπουδαῖον
χαρακτῆρα, σπουδαίαν μαρτυρίαν, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 17, ἴδε ἀποσε-
μνῶ· ἀποσεμνυνάμενοι Ἀριστοειδ. 1. 214.

ἀποσεύω, ἀποδιώκω, Νικ. Θ. 77, Ἀνθ. Π. 9. 642:— Παθ.
ὄρωδ' ἔξω, ἀφορῶ, ἀπέρχομαι τρέχων, Ὀμ., μόνον κατὰ συγκεκρι-
μενον ἄρ' ε' ἀπέσσυτο, ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἐκτωρ τὴν
αὐτὴν ἐδδὸν αὐτίς Ἰλ. Ζ. 390, κτλ. ὡσαύτως ἄρ. ἀπεσσύθη
[ῆ] Ἠσ. Θ. 183:— Μέσ.:— τῷ Ἐνεργ., ἀπεσεύοντο γυναί-
κας Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 805.

ἀποσηθῶ, κοσμητικῶν, χωρίζω διὰ κοσμησάματος, ἀποσηθόντες
τοῦ πυροῦ τὸ τρόφιμον Κλήμ. Ἀλ. 164:— στραγγίζω, σουρώνω,
ὑδῶρ, διάφ. γραφ. ἐν Ἰππ. π. Ἄερ. 285. 2) μεταφ. «ξε-
στραγγίζω», γυμνῶναι τινά, κατακλίπτω αὐτόν, «Ἡρόδικος δὲ . . τὴν
Ψύρην παρὰ τοῖς βήτορας... Σηστὸν καλεῖσθαι διὰ τὸ ἀποσηθῆναι
καὶ ἀποδῆναι τοὺς συνόντας» Ἀθην. 591C.

ἀποσηκάζω, μέλλ. -άσω, ἀποβάλλω ἢ ἀποκλείω τοῦ σηκοῦ,
κλείω ἔξω, Νικητ. Χρον. 131D, ἐν τῷ παθ.
ἀποσηκῶ, (σηκός) μανδρώων, κατακλείω, «ἀποσηκῶσας» ὡς ἐν
σηκῷ κατακλείσας» Ἠσυχ.

ἀποσημαίνω, ἀπαγγέλλω διὰ σημείων ἢ συνημάτων, ἀποφαί-
νομαι, δηλῶ, τούτου μὲν περὶ αὐτοὶ ἀποσημανεῖτε Ἡρόδ. 5.
20· ἀπολ., κάμνω σημείων, Πλάτ. Εὐθύδ. 276B, Φιλόστρ. 86· νοση-
ματα ἀπ., ἐμφανίζονται, ἀναφαίνονται, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 25.
2) μετ' αὐτ., δηλῶ διὰ σημείων ἢ συμπεριματιῶν, Ἰππ. Ἐπιδήμ.
τὸ Α', 946· φανερώων, σημαίνω, Πλούτ. Σύλλ. 7, κτλ.:— Μέσ.
δεικνύω διὰ σημείων ἢ ἀποδείξεων, Ἡρόδ. 9. 71· εἰκάζω διὰ σημείων,
Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 58.

II. ἀποσημαίνω ἐἰς τινα, ἀνιτί-
τεσθαι, ὑποσημαίνω, καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου . . ἀπε-
σημαίνει Θουκ. 4. 27, πρὸς Πλούτ. 2. 177B. III. ἰδὼ
σημεῖα ἐναντία, εἶμαι δυσοίσιος, κακὰ προμνήσω, τινὶ Φιλόστρ. 86.

IV. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σφραγίζω τὴν ὡς δεδημευμένον, δημεύω,
Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 378, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 21· ὡσαύτως ἐπὶ προσώ-
πων, προγράφω, ἀποκηρύσσω, ἐπικηρύσσω ἀργύριον ἐπὶ τινι, καὶ τοὺς
φιλιτάτους τῶν ἡμιετέρων ἀποσημαίνοντο αὐτοῖσι 2. 4, 13.

2) παρὰ μεταγεν. καθόλου, σφραγίζω, οἷον ἐπιστολήν, Ἡρωδιαν. 4. 12.
ἀποσημάντωρ, ὁρος, ὁ, ὁ σφραγιστῆς, γραμματεὺς, ἐπόπτης,
Εὔστ. 1590. 6.

ἀποσημεῖομαι, ἀποθ., σημεῖων ἢ κρατῶ σημεῖωσις, «ὑπο-
μνήματα δὲ καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκίαν ἀποσημεῖοῦνται ὑπόμνησιν»
Ἀμμών. εἰς Ἀριστ. Κατηγορίας.

ἀποσημείωσις, εὖς, ἡ, σημεῖωσις, ἀπόσπασμα, Βυζ.
ἀποσηῖομαι, παθ. ἄρ. ἀπεσάπην [ἄ] Ἰππ. Ἀρ. 1258:
μέλλ. -σάπησομαι ὁ αὐτ. Προορ. 83· μετὰ ἐνεργ. πρkm. ἀποσε-
σηπα, χάνω τὴν ἐνεκα ἀπονεκρώσεως καὶ ἀποσψήσεως ἐκ παγετοῦ:
ὑπὸ τοῦ ψύχους τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν ἀποσεσηπότες
Ξεν. Ἀν. 4. 5, 12, πρὸς 5. 8, 15. 2) ἐν Ἰππ. π. Ἄερ. 285
συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀφῆψεσθαι, ἐπὶ ὑδατος ἀποβάλλοντος τὰς ἀκα-
θαρσίας του διὰ βρασμοῦ. II. μεταβατ. κατ' ἐνεργ. ἄρ.,
κλῆνω τὴν νὰ σαπῆ, ἀποσηψαί Γαλην.

ἀπόσσηψις, εὖς, ἡ, σψῆσις, Πλούτ. 9. 1087E.
ἀποσιγάω, ἀποσιωπῶ, δὲν κάμνω λόγον, ἀκούσον πῶς υἱοῦ
καὶ πνεύματος μέμνηται, καὶ τὸν πατέρα ἀποσιγᾶ Ἰω. Χρυσ.

ἀποσιγήσεις [ῆ], εὖς, ἡ, τὸ ἀποσιγῆν, σιωπῶν περὶ τίνος, τὸ
φυλάττειν μυστικόν, Ἰππ. 22. 48.

ἀποσιλλῶ, κάμνω τὴν φαλακρόν, ἀποψιλῶ, Γλωσσ.
ἀποσιμῶ, κάμνω τὴν σιμῶν:— Παθ., ἀποσεισάμεθα τὴν
ρίνα, ἔχομεν σιμῶν τὴν ρίνα, Λουκ. Νερ. Διάλ. 24. 2. II.
ἀποσπ. τὰς ναῦς, στρέφω αὐτὰς ἐκτὸς τῆς γραμμῆς, κάμνω πλάγιον
κίνησιν ὡστε νὰ ἀποφύγῃ τὴν κατ' εὐθείαν προσβολὴν τοῦ ἐχθροῦ καὶ
νὰ προσβάλλω αὐτὸν ἐκ καλλιτέρας θέσεως, Θουκ. 4. 25· ὅταν ἀποσι-
μαδαντες τὴν πύρραν ἐπιτηδεῖαν ἐργάζωνται πρὸς τὸ . .
καταδόσαι Γαλην. τ. 12. σ. 161— ἀποσιμῶν, ἀποστρέχειν πρὸς τὸ
σιμῶν· σιμᾶ δὲ ἐκάλουν τὰ προσάντη χωρία· λέγεται καὶ ἐπὶ νεῶν
τὸ ἐκ διαστήματος ἐμβάλλειν, καὶ ἐπὶ σιδήρου τὸ ἀποστρέφειν τὴν
ἀκμήν» Ἐτυμ. Μ. 125. 51, πρὸς Ἐπισιμῶ.

ἀποσιμωσις [ῆ], εὖς, ἡ, τὸ ἀποσιμῶν, ἡ ἐκ πλαγίου ἐπιθέσις
πολεμικῆς νέως, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 71.

ἀποσιδομαι, Ἰων. ἀντὶ ἀφ-οσιδομαι.

ἀποσιτώ, ἀπέχομαι τροφῆς, μένω ἄσιτος, ἀποκτείνω ἐμαυτὸν
λιμῶ, Λουκ. Ὀν. 33: ἀποβάλλω, χάνω τὴν ἐρεξίν μου, Ὁρειβάς. 3.
104, πρὸς ἀποκαρτερέω.

ἀποσιτίαι, ἡ, ἀποστροφή τροφῆς, ἔλλειψις ὀρέξεως, Ἰππ. Ἀρ.
1256, κτλ.

ἀποσιτιζομαι, ἀποθ. ἐπισιτιζομαι, ἀποσιτίασθαι τι ἐκει-
θεν Ἀριστ. 1. 3, ὁ Αβρεσχ διώρρωσεν ἐπισιτίασθαι.

ἀποσιτικός, ἡ, ὄν, ὁ διεγειρόν ἀποστροφήν πρὸς τὴν τροφήν,
τὰ κατ' ὄσφυν . . χρόνια ἀλλήματα ἀποσιτικά ἅμα πυρετῷ
Ἰππ. Προορ. 75· «ἀποσιτικά, ἀποσιτίας καὶ ἀνορεξίας ποιητικά»
Γαλην. Γλωσσ.

ἀπόσιτος, ον, = ἄσιτος, ὁ μὴδὲν φαγῶν, ἡμερῶν τοσοῦτων
ἀπ. Πλάτ. 8. 7. 2) ἀπεχόμενος σιτίων, τροφῆς. Λουκ. πῶς
Ἰστ. συγγρ. 21. 3) παινασμένος, πενήτων, Φιλωνίδ. ἐν «Κο-
θόρνοις» 4. II. ὁ ἄνευ ὀρέξεως, Ἰππ. Ἐπιδήμ. τὸ Α', 982.

ἀποσιωπάω, τῆρῶ σιγήν, Ἰσοκρ. 277D, Πολυδ. 30. 17, 9·
παύσομαι ὁμιλίαν καὶ σιωπῶ, μεταδῶ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέ-
λειπε Πλούτ. Ἀλκιβ. 10. II. μεταφ., φυλάττω τὴν μυστικόν,
ὡστε καὶ εἰ τινα ἢ αὐτὸς οὕτως ἀπεσιώπησε Λουκ. Ἄλ. 29.

ἀποσιωπῆσις, εὖς, ἡ, τὸ ἀποσιωπᾶν, τὸ μένειν τινὰ ἄναυδον,
Πλούτ. Ἀλέξ. 52. 2) βήτορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ χράνι ἐμψάσεως
ἢ εἰς αἰδοῦς ἢ κοσμιότητος ἢ πρότασις διακόπτεται, ὡς ἐν Ἰλ. Δ.
342, Σοφ. Ἀντ. 577, Εὐρ. Μῆδ. 960, Οὐρεγίλ. Ἑκλ. 3. 8, Αἰν.
1. 135, κτλ.—κατ' Ἀλέξ. περὶ σχημάτων σ. 579, «λόγος ἐπιτείνειν
τὸ παρασιωπώμενον, ἢ παραλείπειν τὸ γινωσκόμενον, ἢ σιωπῶν τὸ
αἰσχρόν».

ἀποσκάλλω, ἀποξέω, «ἀπόκονιζε, ἀπόσκαλλε, ἀπότιλλε» Δ. Β.
428. 31.

ἀποσκάπτω, μέλλ. -ψω, σκάπτω τῆρρον, ἴσως δὲ που ἢ ἀπο-
σκάπτει τὴν ἢ ἀποτεριχίζει ὡς ἀπορος ἢ (ἢ εἶν) ἢ ἔδδος Ξεν.
Ἀν. 2. 4, 4. II. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ σκάπτω, Πλάτ.
Νόμ. 760E.

ἀποσκαρίζω, = ἀπασκαρίζω, ὁ ἴδε.
ἀποσκαδάννυμι, ἢ -ύω: μέλλ. -σκαδᾶω, συνηρ. -σκαδῶ,
Σοφ. Ο. Τ. 138 (ποιητ. ὡσαύτως ἀποκεδᾶ- Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1360 ἐν
τιμῆσει):— διασκορπίζω, σκορπίζω εἰς τοὺς ἀνέμους, ἄλλους μὲν
ἀπεσκέδασεν βασιλῆας Ἰλ. Τ. 309· ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ'
ἀλλυδὶς ἄλλῃ Ὀδ. Δ. 385· σκέδασον δ' ἀπὸ κῆδεα θυμοῦ Δ.
149· ἀπ. μύσος Σοφ. Ο. Γ. 138· ἀντιπάλων ὑβρίν ἀποσκαδέ-
σας Ἐπιγράμμα παρὰ Δημ. 322. 9:— Παθ. διασκορπίζομαι, τῶν ἐκ
Τροίης ἀποσκαδασθέντων Ἡρόδ. 7. 91· διασκορπίζομαι μακρὰν
ἀπὸ τίνος μέρους, ἀπομακρύνομαι, ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Ξεν. Ἀν.
4. 4, 9· τῆς φάλαγγος ὁ αὐτ. Ἑλλ. 5. 4, 42:— Μέσ., ἀπωθῶ καὶ
διασκορπίζω, ἀποδιώκω, τὸν τοιοῦτον φλύαρον Πλάτ. Ἀξ. 365E.

ἀποσκαπέζω, ἀποκαλύπτω, «ξεσκεπάζω», Σχόλ. εἰς Διοχῶλ.
Πρ. 83, Γεωπ.

ἀποσκαρπισμός, ὁ, (σκαρπῖον), τὸ διὰ σκαρπῖνου ἀποκόπτειν
τι, ὄνομα ἰδιαίτερου τινὸς τραύματος ἐν τῇ κεφαλῇ, Ὁρειβάς. Κοσθ.
106.

ἀποσκαπῆς, εἰς, ἄνευ σκαπέσματος, ἀσκαπῆς, γυμνός, Χρησμ.
Σιδυλλ. 1. 37.

ἀποσκέπτομαι, ἄχρ. ἀποθ., ἐξ οὗ τὸ ἀποσκέψομαι μέλλ. τοῦ
ἀποσκοπέω:— ῥηματ. ἐπιθ. ἀποσκαπέτον, πρὸς τι Ἀριστ. Πο-
λιτικ. 7. 6, 7.

ἀποσκέπάζω, = ἀποσκαπέζω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 65, Ἠσυχ. ἐν
λ. ἀποσκολύπτειν.

ἀποσκεινᾶζω, μέλλ. -άσω, ἀφαιρῶ τὴν, τὴν ὀροφὴν Λυκούργ.
166. 9. II. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δὲνω εἰδέματα
τὰς ἀποσκενᾶς, ἐτοιμάζω αὐτὰς πρὸς μετακόμισιν, Πολυδ. 2. 2, 26,
κτλ. 2) ἐκποδῶν ποιῶμαι, «ξεφορτωνομαί» τινα, μόνος τῶν
πώποτε τυραννοκτόνων μιᾷ πληγῇ δύο πονηροῦς ἀποσκευα-
σάμενος καὶ φονεύσας Λουκ. Τυρανν. 1, κ. ἄλλ.

3) = ἀποπατέω, Πολυδ. Ε', 91.

ἀποσκευῆ, ἡ, μετακόμισις, μεταφορᾶ, «ἡ τῶν ἐπιτηδεῶν κομιδὴ»
(Σουδ.), Πλούτ. 2. 174A, κτλ. II. ἀποσκευῆ ὡς καὶ νῦν, κατὰ
τὸν ἐνικὸν καὶ πληθ., Πολυδ. 3. 3, 7, 1. 66, 7, κτλ., τὰ τῆς οἰκίας
σκέυη, Ἑβδ. (Γεν. λδ', 29, κ. ἄλλ.). III. ἀποπάτμα, ἀκα-
θαρσία, διάφ. γραφ. ἐν Στράβ. 646· πρὸς Ἀποσκεινᾶζω II. 3.

ἀποσκημια, ατος, τὸ, ὑποσκήρισμα, στήριγμα, Διοχῶλ. Ἀποσπ.
16. II. = ἀπόσκηψις, Ἰππ. παρὰ Γαλην.

ἀποσκηνέω, κατασκηνῶ μακρὰν τίνος, τούτου ἕνεκα πόρρω
ἀπεσκηνοῦν τῶν Ἑλλήνων Ξεν. Ἀν. 3. 4, 35 (ὅπερ ἕτεροι ἀνα-
φέρουσιν εἰς τὸ ἀποσκηνώ).

ἀπόσκηνος, ον, (σκηνή) ὁ κατασκηνώων χωριστά, ὁ ζῶν καὶ τρε-
φόμενος κατ' ἴδιον, ἀντιθέτως πρὸς τὸ σύστατος, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 14.

ἀποσκηνώω, ἔχω ἢ τῆρῶ τὴν μακρὰν τίνος, ἀπεσκηνώκει μα-
κρὰν τὰ ὦτα τῶν μουσῶν Πλούτ. 2. 334B:— Παθ., = ἀποσκη-
νῶ, ὁ αὐτ. 2. 627A· ἄλλ. ὡσαύτως, ἀμετάθ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτ.
Εὐμ. 15, Δημήτρ. 9· (ἴδε ἀποσκηνώω). 2) μεταφέρειν τὴν
κατοικίαν μου, ἀλλάσσω κατοικίαν, Ἑβδ. (Γεν. ιγ', 18).

ἀποσκήπτω: μέλλ. -ψω, βίπτω, ἐξακοντίζω ἄνωθεν, ἐς οἰκῆ-

ματα τὰ μέγιστα.. ἀποσκήπτει τὰ βέλεα (ἐνν. ὁ θεός) Ἡρόδ. 7.10, 5· μεταφ., ἀπ. τὴν ὄργην εἰς τινα, ἐκκενῶ τὴν ὄργην μου ἐναντίον τινός, Διον. Ἄλ. 6. 55· ἀπ. τιμωρίαν Διδδ. 1. 70.

II. ἀμεταβ. πίπτω αἰφνιδίως, ἐνσκήπτω, ὡς π. χ. κεραυνός, λοιμός, μαγία, κτλ.· ὄργαι δ' ἔς σ' ἀπέσκηψαν θεᾶς, ἔπεσον ἐπάνω σου, Εὐρ. Ἰππ. 438· εἰς ἓνα ἀπ. Αἰσχίν. 27. 20· ἀπ. τὸ ὕδωρ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς Ἄριστ. π. Θουμ. 152· αἱ πληγαὶ τῶν ξιφῶν εἰς τὰς χεῖρας Πλουτ. Πομπ. 19· ὡσαύτως, ἀπ. ἐς φλαῦρον, ἀπολήγω εἰς ἄλλον τέλος, καταλήγω εἰς μηδὲν, Ἡρόδ. 1.120· εἰς μέγα τι κακὸν ἀπ. Διον. Ἄλ. 7. 15· ἀπ. ἐς ὄλεθρον Ἄλκιφρ. 1. 37.

2) παρ' ἰατρ. ἐπὶ τῶν χυμῶν τοῦ σώματος, ἀπ. εἰς τι, καταλήγω ἰδιαιτέρως εἰς τι μέρος.

ἀπόσκηψις, εὖως, ἢ, ἀποστάλαξις τῶν ὑγρῶν εἰς ἓν τι μέρος τοῦ σώματος, Ἰππ. Ἀρ. 1258· ἀπ. νούσου ἐς ἓν τι Ἄρετ. περι Διτ. Χρον. Παθ. 1. 9.

ἀποσκιάζω: μέλλ. -άσω, ἐπιρρίπτω σκιάν, σκιά δι' ἑτέρου.. φωτὸς ἀποσκιάζομαι.. Πλάτ. Πολ. 532C. II. ἐπισκιάζω, Λογγίν. 17 ἐν τέλ., οὕτω καὶ ὁ Βγκ ἐν Ἐμπεδ. 174, ἀντὶ ἀπεσκευάσεν.

ἀποσκίασμα, ατος, τό, σκιά σώματος τινος, Σουίδ. ἐν λ. ἀνοθήλιος. 2) σκιαγραφία, σκιαγράφημα, ἀληθείας ἰνδαλμα καὶ ἀποσκίασμα Γρηγ. Ναξ.

ἀποσκίασμός, οὔ, ὁ, τὸ ἀποσκιάζειν, ἀποσκίασμός γνωμόνων, καταμέτρησις τοῦ χρόνου διὰ τῆς σκιάς τοῦ ἡλιακοῦ ὄρωλοιο, Πλουτ. Περικλ. 6:—ὡσαύτως ἀποσκιάσις, ἢ, Γρηγ. Νύσσι.

ἀποσκιδναίμαι, παθ., διασκορπίζομαι, Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκιδνασθαι Ἰλ. Ψ. 4· ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀπ. ἐς τι, διασκορπίζεσθαι πρὸς τινα σκοπὸν, Ἡρόδ. 4.113· πρβλ. Θουκ. 6. 98:—ὡσαύτως ἀποκίδν- Ἄρατ. 735.

ἀποσκίπτω: μέλλ. -ψω, = ἀποσκήπτω: παθ., δύο ἀγκυραὶ ἀγαθαὶ ἐκ ναός ἀπεσκήψθη, εἶναι καλὸν νὰ ἔχη τις δύο ἀγκύρας ἐρμιμμένας ἐκ τοῦ πλοίου του εἰς τὴν θάλασσαν, Πινδ. 6. 1172.

ἀποσκιρρῶ, εἰς σκίρρον μεταβάλλω, καθιστῶ τι σκληρόν, ἐν γένει ἀποσκληρύνω, καθιστῶ τι πάγιον, Μελέτιος ἐν Ἄν. Ὁξ. 3. 47. 8.

ἀποσκιρρῶμα, ατος, τό, σκίρρον ἐξόγκωμα, τύλμα, ἀποσκίρρωμα τῶν γονάτων Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ἀχ. 552.

ἀποσκιρτάω, μέλλ. -ήσω, ἀποσκιρτῶ, φεύγω, Ἑλληνικ. 97· ἀποσκιρτήσας τῆς ἀγέλης Διον. Ἄλ. 1. 35· παρὰ Σερᾶβ. 807, ἐπὶ βοῆς, σκιρτῶ, πρῶτὸ τῆδε κἀκεῖσε.

ἀποσκληῖνα, ἀπαρ. ἀόρ. ὅς εἰ ἐκ ῥήμ. *ἀπόσκλημι (πρβλ. σκέλλω) εἶμαι ἀπεξηραμένος, ξηραίνωμαι, Ἄριστοφ. Σφ. 160:—οὕτως ὡσαύτως ἐν τῷ πρμ., λιμῶ ἀπεσκληκέναι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7· ἀλλᾶ, ἀποσκληῖση Ἄνθ. Π. 11. 37:—Ἐπίρρον. ἀποσκληκῶτως ἔχειν πρὸς τι, διακρίσθαι σκληρῶς ἐναντίον τινός, Σουίδ. 275C.

ἀπόσκληρος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ σκληρός, λίαν σκληρός, κατὰσκληρός, τραχύς, Μυίας τῆς Πυθαγορικῆς ἐπιστ. σ. 63 ἐκδ. Ὁρελλ. Βασίλ. τ. 1. σ. 366.

ἀποσκληρῶω, ἀποσκληρύνω, ἴω. Χρυσ.

ἀποσκληρύνω, ποιῶ τι σκληρόν, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 204:—Παθ., Ἄριστ. π. Θουμ. 81. 3, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 16, 2.

ἀπόσκλησις, εὖως, ἀποσκληρύνσις, ἀποξήρανσις, Κορνοῦτ. Θ. Φ. 33.

ἀποσκνίπτω, -ψω, «ἀποσκνίψης, ἀποσκορακίσης, ἀπορρίψης, ἀποδοκιμάσης» καὶ «σκεδάσης, κρούσης» Ἡσύχ.

ἀποσκνιφόω, ἐπισκοπίζω, ἀμαυρῶ, Ἐμπεδ. 175.

ἀποσκολιόομαι, (σκολιός) παθ., γίνομαι σκολιός, μηδ' ἀποσκολιοῦσθαι Γεώργ. Παχυρ. Μ. Παλαιολ. 5. 9. σ. 246C.

ἀποσκολοπιζῶ, ἀφαιρῶ τοὺς σκόλοπας, Ἀκύλ. Ψαλμ. 118. 18.

ἀποσκολοῦπτο, μέλλ. -ψω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἀπογυμνῶ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῖο, πάντ' ἀνδρα ἀποσκολοῦπτειν Ἀρχιλ. 111, Α. Β. 435. 24. II. περιτέμνω, «ἀποσκόλυπτε· ἀπολέπιζε καὶ ἀποκόλυε· φαί καὶ τὸν περιτετημένον τὸ αἰδοῖον ἀποσκολοῦμένον· Σοροκλής Μώμω» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἄποστ. 373).

ἀποσκοπεύω, = τῷ ἐπομ., Ἐβδ. (Θρήνοι 4. 17), Φίλων 1. 677, κτλ.: -πεύσις, ἢ, Εὐστ. Πονημάτ. 120. 30.

ἀποσκοπέω, μετὰ μέλλ. -σκέφομαι:—ὡς τὸ ἀποβλέπω, ἀποσκοπῶ τὰ βλέμματά μου ἀπὸ ἄλλων ἀντικειμένων καὶ προσηλῶ αὐτὰ εἰς ἓν καὶ ἐπομένως, βλέπω σταθερῶς, πρὸς τινα ἢ τι Σοφ. Ο.Τ. 746, Πλάτ. Πολιτ. 291E, κτλ.· εἰς τι, Σοφ. Ο.Κ. 1195· πόρρω ποι ἀπ. Πλάτ. Πολ. 432E. 2) μετ' αἰτ., βλέπω τι, παραστῶ, Εὐρ. Ἐκ. 939, Διον. Ἄλ. 6. 72:—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀποσκοπεῖσθαι τὸ μέλλον Πλουτ. Πομπ. 79. 3) ἀποσκοπεῖν εἰ.., Εὐρ. Ἰκ. 236.

ἀποσκοπήσις, εὖως, ἢ, τὸ ἀποσκοπεῖν, τὸ ἀποβλέπειν εἰς τι, πρὸς τι Μαξ. Ὁμολ. τ. 2, σ. 107A.

ἀποσκοπιάζω = ἀποσκοπέω, Κόδιντ. Σμ. 6. 114.

ἀποσκοπίος, ον, μακρῶν τοῦ σκοποῦ, ἀποσκοπίοι δ' ἀφάρμακτον Ἄνθ. Π. παράρτ. 70.

ἀπόσκοπος, ον, ὁ ἀμαρτάνων τοῦ σκοποῦ, οὐ γὰρ μῦθος ἀπόσκοπος οὐδ' ἀδαήμων Ἐμπεδ. 197. II. «ἀπόσκοπος· ἄκωφεν σκοπῶν» Ἡσύχ.

ἀποσκορακίζω: μέλλ. -ίσω, (ἐς κόρακας), πέμπω εἰς τοὺς κόρακας, «στέλλω ἔς τὸν διάβολον», ἀποδιώκω ὥστε νὰ μὴ φανῆ πλέον, Ἐβδ. (Ἦσ. ιζ', 13), Πλουτ. 2. 740A, Ἄλκιφρ. 1. 38:—Ἐντεῦθεν, ῥηματ. ἐπιθ. -καστέον, πρέπει τις ν' ἀποσκορακίσῃ, νὰ ἀποπειρήσῃ, νὰ ἀπορρίψῃ, ν' ἀποβάλῃ, Κλήμ. Ἄλ. 243.

ἀποσκορακισμός, ὁ, τὸ ἀποσκορακίζειν, ἀποδιώκειν, Ἐβδ. (Ἦσ. ις', 15), «ἀποσκορακισμός· ἐξουδένωσις» Ἡσύχ.

ἀποσκορπίζω: μέλλ. -ίσω = σκορπίζω, Ἐβδ. (Μακκ. Α', ια', 55), Γεωπ. 20. 12, 1.

ἀποσκοσιζῶ: μέλλ. Ἄττ. -ῖω, σκοσιζῶ, ἀμαυρῶ, μετὰ γεν., τῆς ἐκείνου [τοῦ θεοῦ] ἐνοράσεως ἐαυτοῦ ἀπεσκοσιεῖ Πορφύρ. πρὸς Μαρκέλλον σ. 26 (376 ἐκδ. δευτ.) Μαί. II. ἀποσούρομαι ἀπὸ τῆς θέσεώς μου ὅπως ἢ σκιά μου μὴ ἐπισκοσιζῇ τινά, σμικρὸν ἀποσκοσιεῖν κελεύοντος Πλουτ. 2. 605D· ἀνθ' οὐ ἀποσκοσιζήθη μου εὐρήται ἐν ταῖς ἐκδόσεσι Διογ. Α. 6. 38, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἀποσκοσιεῖ.

ἀποσκοτόομαι, παθ., γίνομαι σκοτεινός, τυφλοῦμαι, ὑπὸ λιγνύσου Πολύβ. 1. 48, 6· ἐπὶ τοῦ νοῦ, Ἄθην. 446B· σελήνη ἀποσκοτοῦται Εὐστ. 1769. 19· ἀποσκοτοῦσθαι τὴν ὄψιν ἢ τῆς ὄψεως Πλουτ. Σερτ. 17, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 93:—Τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Πολυδ. Α', 118, ἀπ. τὰ ὄμματα. II. σκιάζομαι, γίνομαι σκιερὸς, ἐπὶ σκιαγραφίας ἐν τῇ ζωγραφικῇ, Ἄριστοφ. Ἄποστ. 586.

ἀποσκουτλῶ, καταστρέφω τὴν σκούλην (σκουάλην), εἶδος κοσμήματος ἀρχιτεκτονικοῦ εἶ τις ἀποσκουτλήσει τοῦτο τὸ ἥρπον ἢ ἀποσκουτλώσει Συλλ. Ἐπιγρ. Ἄττ. III, 1423, 1424.

ἀποσκυθάλιζω: μέλλ. -ίσω, θεωρῶ τι ὡς σκύθαιον καὶ ἐπομένως ἀπορρίπτω αὐτό, Μελέτ. ἐν Ἄν. Ὁξ. τ. 3. σ. 95, Εὐσεβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 7. 22, Συλλογ. Ἐπιγρ. 3927:—ἀποσκυθάλις, ἢ, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Πλ. 1185.

ἀποσκυδαίνω, ὀργίζομαι σφοδρῶς κατὰ τινος, Ἡρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκυδαίναι θεοῖσιν, ὀργίζου ἢ ἐπιμέμρου, Ἰλ. Ω. 65, «ἀποσκυδαίναι· ὀργίζου, χολοῦ, μέμρου» Ἡσύχ.

ἀποσκυῶ, = τῷ προηγ., Ἡσύχ., Προκοπ. Ἀνεκδ. 32B.

ἀποσκυθίζω: μέλλ. -ίσω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς μετὰ τῶν τριχῶν ὡς ἐπραττον οἱ Σκύθαι, Ἰωσήφ. Μακκ. ι', 7, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 64, Ἄθην. 524F. 2) καταχρηστ. ἐν τῷ παθ., ἐυρίζομαι μέχρι τοῦ δέρματος, κρᾶτ' ἀπεσκοσιζομένη Εὐρ. Τρω. 1026. — Ὁ Σουίδ. ἀναφέρει ἀμφοτέρως τὰς σημασίας: «ἀποσκυθίζω, κυρίως μὲν τὸ ἐπιτεμεῖν τὸ κεφάλαιον δέρμα σὺν θριξί, καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἀποκτεῖναι».

ἀποσκυλεύω, λαμβάνω ὡς σκύλον, λάφυρον παρὰ τινος, καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος Θεόκρ. 24. 5.

ἀποσκύλω: μέλλ. ἀποσκυλῶ, ἀποσπῶ, ἀποσκύλωιο δὲ λάχνην Νικ. Θ. 690.

ἀπόσκωμα, ατος, τό, σκῶμα, «μυκτηρίσμα» Ἡσύχ.

ἀποσκοπτικῶς, ἐπίρρ. ἐμπαικτικῶς, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 15.

ἀποσκοπῶ: μέλλ. -ψομαι (καὶ -ψω, παρὰ Βυζ.)· ἐμπαίζω, περιπαίζω, Ὁμολ. ἀστρονομοῦντα.. Θεραπεινὸς ἀποσκοπῶσαι λέγεται Πλάτ. Θεαίτ. 174A: ὡσαύτως, ἀπ. πρὸς ἢ εἰς τινα, χλευάζω τινά, Δίων Κ. 48. 38, Λουκ. Ἐρμῆτ. 51, κτλ.: ἐπὶ τινι Δίων Κ. 60. 33· τί εἰς τινα Διογ. Α. 5. 11.

ἀπο-σμάω, ἀποσογιζῶ, οὐλάω, Διοσκ. 5. 92· ρύπον Λουκ. Ἀνάχ. 29. II. σπογιζῶ καλῶς, καθαρίζω, Λουκ. Ἄλ. 14, ἐν τῷ παθ.

ἀπόσμηγμα, τό, ὁ ἀποσμημένος ρύπος, Γλωσσ.

ἀποσμηκτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποσογιζῆσθαι, νὰ καθαρίσῃ, Ἰατρ.

ἀπόσμηξις, εὖως, ἢ, «ἐκνήψις, ... κάθαρσις» Ἡσύχ.

ἀποσμήχω = ἀποσμάω, Πασ. 5. 5, 11, Λουκ. Τιμ. 54:—Μέσ., Ρήτορες (Waltz) 1. 639:—Παθ., Γεωπ. 16. 18, 2, ἀποσμηκτέον = τῷ ἐπομ., Τιμ. Λεξ. ἐν λ. ὁ-σοκορῖζεσθαι.

ἀποσμηκρύνω, ποιῶ τι σμικρόν, Λουκ. Μισθ. Σουόντ. 21, κτλ.

ἀποσμηλαίνω, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ ἀπομυλλαίνω.

ἀποσμίλευμα, τό, «τὸ τῆ σμίλη ἐκβαλλόμενον ἀπόξυσμα» Σουίδ.

ἀποσμίλευω, ξέω ἢ ἐκκαθαίρω διὰ τῆς σμίλης, τορνεύω, μεταφ., ῥήματα ἀποσμιλεύειν Ἐμπεδ. 251D, Σουίδ. 47C:—Ἐντεῦθεν οὖσ. -ευτής, ὁ, Ἀνώνομ. ἐν Notices de Mss 6. 512.

ἀποσμούομαι, [ῶ], παθ. τήκομαι, καταναλίσομαι διὰ βραδέος πυρός, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 3· κατατήκομαι, εθείρομαι, ἔνθα ὁμοῦ ὁ Hemst. εἰκάζει ἀπομυγέντες (ἐκ τοῦ ἀπομύσσω), ἡκατημένοι, emuncti.

ἀποσοβέω: μέλλ. -ήσω, «σκιάζω», φοβίζω, ἀπελαύνω, ὡς δευρ. φοβῆ τις τὰ πτηνά, ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας Ἄριστοφ. Ἄποστ. 60; πρβλ. Σφ. 460· μεταφ. ἀποσοβῆσαι τὸν γέλωδον Ἄριστοφ. Βάρερ. 45· ἀπομακρύνω, ἀπ. ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ λυποῦντα Σεν. Ἰππ. 5. 6, πρβλ. Πλουτ. 2. 11D:—Μέσ., ἀπομακρύνω ἀπ' ἑαυτοῦ Σεν. Ἰππ. 5. 7:—Παθ., καταπτοῦμαι, τρομάζω, ἀπεσοβήθησαν ταῖς διαβολαῖς, δεῖσαντες μήποτε, κτλ., Πολύβ. 30. 5, 16. II. ἀμετάβ., ἀπέρχομαι φεύγων, οὐκ ἀποσοβήσεις; «οὐδ' ὄντα ἐκκουμπήσῃς;» Ἄριστοφ. Ὀρν. 1029, 1258, πρβλ. Λουκ. Πλοῦτ. 4.

ἀποσοβῶμεν, ἄς πηγαίνωμεν, ἄς φύγωμεν, Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 416. ἀποσοβῆσις, ἡ, ἐκφόβησις, «τρομάγμα», ἀπέλασις, Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Πέρσ. 215, κτλ.

ἀποσοβητής, οὔ, ὁ, ὁ ἐκφοβῶν, ὁ ἀπελαύνων, ὁ ἀποτρέπων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πιλ. 359, κτλ.:—ὠσαύτως, -ἡτήρ, -ἡτήρ, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 531:—ῥηματι. ἐπιθ. -ἡτέον. πρέπει τις νὰ ἀποδιώξῃ, νὰ ἀπορρίψῃ, διάφ. γραφ. ἐν Φρυγίῃ. 323 Λοβ.:—ὠσαύτως -ἡτήριος, α, ον, ὁ ἀπελαύνων, ὁ ἀποτρέπων, ὁ ἀποδιώκων, Ἦσυχ. ἐν Ὀ. 9. 143. ἄ-ποσος, ον, ὁ ἄνευ ποσότητος, μέτρου ἢ μεγέθους· ἄποσον· τὸ ποσότητι ἢ μέτρῳ οὐχ ὑποπίπτον· τὸ θεῖον ἀσώματον ἀνείδεόν τε καὶ ἄποσον Κύριλλ. πρὸς Ἰουλιαν. 10. σ. 334.

ἀποσοφόμαι, παθ. γίνομαι, καθίσταμαι σοφός, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 18, 10.

ἀποσπάδιος, η, ον, (ἀποσπάω) ὁ ἀπεσπασμένος ἀπὸ τινος, λεμιῶνος ἀποσπαδίου Ὀρφ. Ὑμν. 18. 13: τὸ ἀποσπάδιον = ἀπόσπασμα Ἀνθ. Π. 6. 102.

ἀποσπάδων, οντος, ὁ, σπάδων. Σουίδ.

ἀποσπαίρω, ἀσπαίρω, «σπαρταρῶ», οἶονε παιδὰ τινα, ὑπὸ πληγῶν ἀναδιδόντα καὶ ἀποσπαίροντα Βασίλ. τ. 2, σ. 31D.

ἀποσπάρραγμα, τό. = ἀπόσπασμα. Ἀνθ. Π. 13. 21.

ἀποσπάρρασω: μέλλ. -ξω, ἀποσπῶ βιαίως, ἀποσχίζω, Εὐρ. Βάχχ. 1127.

ἀποσπαργνῶω, ἀσπαρῶ τὰ σπάρρανα, Ἐκκλ.

ἀποσπαρθάξω, ἢ ἀποσπαρτάξω = ἀσπαίρω, «σπαρταρῶ», Ἰππ. 464, 25.

ἀποσπᾶς, ἀδος, ἡ, ἀπεσπασμένη, ἀποκεχωρισμένη, διωκόμεναι δὲ σιδήρῳ ἄστεος ἐντὸς ἴκονον ἀποσπᾶδες ἠθάδος Ὑλης Νόνν. Δ. 34, 347, κτλ. II. ὡς οὐσιαστ., παραρῶς ἀποκεκομμένη πρὸς οὐτεσιν, οὐ μόνον δὲ ἐξ ἀποσπᾶδων, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτορίζων κατατίθεται Γεωπ. 10, 23, 3· πύθος φυτεύεται ἐκ τε ἀποσπᾶδων καὶ κορυμνῶν 11, 9, κτλ. ἀπόσπασμα κλημάτος μετὰ σταφυλῶν, ἢ «ἐνα τσαμπὶ σταφύλια». Ἀνθ. Π. 6. 300· μεταρ. βραχίων ἢ διακλάδωσις ποταμοῦ, διὰ τινος ἀποσπᾶδος τοῦ μεγάλου Ἰστροῦ Εὐστ. 1712. 6.

ἀπόσπασμα, ατος, τὸ (ἀποσπᾶω) πᾶν μικρὸν μέρος ἀποσπώμενον, ἢ ἀποχωριζόμενον ἐκ μεγάλου, Πλάτ. Φαίδων 113B· κλάδος, διαίρεσις φυλῆς, Σπράβ. 434· καθόλου ἀπεσπασμένον μέρος ἢ μέρος, ψυχῆς καὶ σώματος ἀπ. τὸ σπέρμα Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2, 905B, πρὸβ. Φίλων 1. 119. 2) κἀταγμα τοῦ ἄκρου ὅσπου τινος, Ἰππ. περὶ Ἱηρησίων 748, κατὰ τὸν Γαλην. 3) ἀπόσπασμα ἢ τεμάχιον ἐκ τῶν ἔργων συγγραφέως τινὸς μεταγεν.

ἀποσπαρμάτιον, τὸ ὑποκορ. = τῶ προηγ., τεμάχιον μικρὸν, Κικ. πρὸς Ἄττ. 2. 1, 3.

ἀποσπασμός, ὁ, ἀποχωρισμός, Πλουτ. 2. 77C. II. διαίρεσις, διαχωρισμός, ὁ τῆς συνοδίας ἀποσπασμός, εἰς τάναντια τῆς ὁδοῦ οὐσίας, Σπράβ. 346· τῶν ἀναγκαιοτάτων Διον. Ἄλ. 5. 55.

ἀποσπαστέον, ῥηματι. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποσπᾶσῃ, νὰ χωρίσῃ, Φίλων Βελοπ. 92.

ἀπόσπαστος, ον, ἀπεσπασμένος, κεχωρισμένος, ἀπ' ἀλλήλων διάφ. γραφ. ἐν Θεαγ. παρὰ Στωβ. 8. 43.

ἀποσπᾶω: μέλλ. -σπᾶσῶ [ᾶ], ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ τινα ἢ τὸ ἀπὸ τινος, πῶς σ' ἀποσπᾶσω πικροῦ τοῦδ'.. κνώδοντος..; Σοφ. Δί. 1024, Πλάτ. Πολ. 491B, κτλ.· ἀπ. τινὰ ἀπὸ γυναικός καὶ τέκνων Ἠρόδ. 3. 1, πρὸβ. 102· ἀποσπᾶσας.. περόνας ἀπ' αὐτῆς Σοφ. Ο. Τ. 1268· μή μου τὸ τέκνον ἐκ χειρῶν ἀποσπᾶσῃς Εὐρ. Ἐκ. 277:—σπανίως, ἀπ. τινὰ τι, ὡς τὸ ἀποσπερᾶω, Σοφ. Ο. Κ. 866:—ἀπ. τινὰ Ἠρόδ. 6. 91· ἀπ. τι τῆς λείας, ἀσπαρῶ, ἀποσπῶ μέρος αὐτῆς, Πολύβ. 2. 26, 8:—μεταρ., ἀποσπ. τινὰ ἐλπίδος Σοφ. Ο. Τ. 1432· ἐπίσης καὶ ἀντιστρέφως, ἀπ. τῆς φρενὸς αἴ μοι.. παρῆσαν ἐλπίδων ὁ αὐτ. Ἠλ. 809· ἀπ. πολλῆς τῆς θαλάσσης Πλουτ. Θεμ. 19· ἀπ. τοῦ φρονεῖν τινα Ἄριστοφ. Βάτρ. 962.—Μέσ., ἀποσπῶ τι δι' ἑμαυτὸν, Πλουτ. Πομπ. 76.—Παθ., ἀποσπῶμαι, ἐλκομαι μακράν, ἀποχωρίζομαι, τινὸς Πινδ. Π. 9. 59, Εὐρ. Ἄλκ. 287, κτλ.· ἐξ Ἰροῦ Ἠρόδ. 1. 160· ἀπὸ τῶν Ἰερῶν Θεοκ. 3. 81· ἐπὶ ὅσπου, βίαιος ἐξάγομαι, Ἰππ. π. Ἄρρ. 790, Μοχλ. 849. 2) ἀπ. τινὰ κόμη, ἐλκο, σύρω τινὰ ἀπὸ τῆς κόμης, Δισχύλ. Ἰκ. 909. 3) ἀπ. πύλας, θύρας, ἀποσπῶ, ἐξάγω ἐκ τῆς θέσεώς των, Ἠρόδ. 1. 17., 3. 159, Λυσ. 154. 37, κτλ.: μεταρ., πινακῆδὸν ἀποσπῶν [ῥήματα] Ἄριστοφ. Βάτρ. 824. 4) ἀπ. τὸ στρατόπεδον, ἀποσύρω τὸν στρατόν, Ξεν. Ἐλλ. 1. 3, 17· ἀπολ., ἀποχωρίζω ἑμαυτὸν, Νέων μὲν ἀποσπᾶσας (δηλ. ἑαυτὸν) ἔστρατοπεδεύσατο χωρὶς ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 2, 11· ἀλλ' ἐν τῷ παθεῖν, ἐπὶ στρατῷ, ἀποχωρίζομαι, ἀποσπῶμαι, τὸ ἥμισυ μάλιστα καὶ πλέον [τοῦ στρατεύματος] ἀπεσπᾶσθη τε καὶ ἀτακτοτέρων ἐχώρει Θεοκ. 7. 80, Πολύβ. 1. 27, 9.

II. ἀμετάβ. (ὑπὸν. ἑαυτὸν) ἀπομακρύνομαι, καὶ τῶν μὲν συληθηρατῶν ἀποσπᾶ πολλὴ Αἰλ. π. Ζ. 10. 48, Λοκ. Ἰκαρομ. 11, κτλ., ἴδε Heimst. ἐν Θ. Διὰλ. 20. 5· καὶ ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 5, 3 χειρῶν, τινα ἔχουσι: πολὺ γὰρ ἀπέσπα φεύγουσα (ἀντὶ ἀνέπτα), ἐξ οὗ ὁ Schneid. ἔγραψεν ἀπεσπᾶτο.

ἀποσπερῶ, βίπτω τι ἢ διασκορπίζω ὡς δταν σπεῖρῃ τις σπόρον, ἀποσπερῶν τι ἐς τὴν γῆν Λοκ. Ἐνύκν. 15.

ἀποσπένδω: μέλλ. -σπεῖσω, ἐκχέω οἶνον ὡς σπονδῆν, Λατ. bibare, κατὰ τὰς θυσίας, εὐγέτ' ἀποσπένδων Ὀδ. Ε. 331· ὠμιος' ἀποσπένδων Γ. 394· ἀπ. μέθου Εὐρ. Ἰων. 1198· ὠσαύτως ἐν Ἀντιφῶντι 113. 29· τινὶ Πλάτ. Φαίδων 117B.

ἀποσπερμαίνω: μέλλ. -ἄνω, ἐκχέω τὸ σπέρμα μου, ἀπεσπέρμηνεν εἰς τὸ σκέλος τῆς θεᾶς Ἀπολλῶδ. 3. 14, 6. 2) μεταρ., παράγω, γεννῶ, Εὐσέβ. Εὐάγγ. Παρ.

ἀποσπερματίζω, = τῷ προηγ. 1., Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 1. 20, 3.

ἀποσπερματισμός, οὔ, ὁ, ἐκχυσίς σπέρματος, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 398:—ὠσαύτως, -μάτισις, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. σ. 329, ἐκδ. Frommel.

ἀποσπεύδω: μέλλ. -σπεύσω, προσπαθῶ παντὶ τρόπῳ νὰ ἐμποδίσω, ἀποτρέπω, ἦν τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν Ἐλη Ἠρόδ. 6. 109· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἄρα σὺ δὴ ἐκείνος εἰς ὁ ἀποσπεύδων Ξέρξης στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. 7. 17· ἀπολ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπισπεύδω, καὶ Ἀρτάβανος, ὁς πρότερον ἀποσπεύδων μούνος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων φανερός ἦν ὁ αὐτ. 18, Θεοκ. 6. 29.

ἀποσπινθηρίζω, ἐκπέμνω σπινθήρας, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 6:—Οὐσιαστικὸν ἀποσπινθηρισμός, ὁ, ἡ ἐξακόντισις σπινθήρων, Σουίδ. ἐν λέξει περιπτερα.

ἀποσπογγίζω: μέλλ. -ίσω, καθαρίζω τι διὰ σπόγγου, σπογγίζω, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπιπολλᾶν, Ἀντιφῶν 134. 35:—Μέσ., «ὀμορξέμενος, ἀποσπογγισάμενος» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Θ. 88.

ἀποσπόγγισμα, τό, ὁ διὰ τοῦ σπόγγου ἀποπλυθεὶς ῥύπος, Ρήτορες (Walz) 3. 530.

ἀποσπογγισμός, οὔ, ὁ, τὸ ἀποσπογγίζειν, «σρούγγισμα», Ὀρειβάς, Matthaei. Med. 248.

ἀποσποδίω, ἀρανίζω, καταστρέφω τι ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, ἀποσποδίωσι τοὺς δονυγος τῶν δακτύλων, ν' ἀρανίσω τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων μου, Ἀριστοφ. Ὀρν. 8.

ἀπόσπονδος, ον, (σπονδῆ) ἐντονώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἄσπονδος (ὁ ἴδε), Πολυδ. Γ'., 30, «ἀπίσπονδον, ἐχθρᾶν, μισήτην· Πισίδης, ταχύνῃ ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην καὶ πᾶσαν ἰλὸν ἀλλοφύλων ἄσμάτων» Σουίδ. ἐν λέξει.

ἀπόσπορος, ον, ὁ καταγόμενος ἀπὸ τινος, ἀπόσπορον Ἐννοσιαίου.. Βελλεροφόντην Νόνν. Δ. 11. 145· ἀγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης Μουσαίου 249.

ἀποσπουδάξω: μέλλ. -ᾶσω, ἀποσφύγω παντὶ τρόπῳ, ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάγων καὶ ἀποσπουδάζων Φιλόστρ. 141.

II. περιφρονῶ, καταφρονῶ, δὲν δέχομαι, τι Φιλόστρ. 9, Κύριλλ.: πῦματι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνδιαφέρωμαι εἰς τι, τινὸς Φιλόστρ. 505.

ἀποσσεύω, ποιητ. ἀντὶ ἀποσεύω.

ἀπόσσυτος, ὁ, ὁ σπεύδων ἐμπρός, ἐπὶ τοῦ ἡγητῆρος ἀγέλης ἰχθύων, εὐτε γὰρ ἀθρήσωσιν (αἱ αἰμαί) ἀπόσσυτον (τὸν ἡγητῆρα) οἶον ἀπ' ἄλλων δελφίνων ἀγέλης Ὀππ. Ἄλ. 2. 506, ὁ ἀπερρόμενος ἀπὸ, ἀπόσσυτος Ὡκεανότο Ἠὼς Τρυφιδ. 668.

ἀπόστα, ἀντὶ ἀπόσπῃσι, προστ. ἄορ. β' τοῦ ἀφίσταμαι.

ἀπόσταγμα, τό, τὸ στάζον ἀπὸ τινος, ἀπόσταγμα κικεῶνος Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 607.

ἀποστάδων, ἐπίρρ. (ἀρίστημι) ἐκ διαστήματος, εἰς ἀποστάσεως, Ἰλ. Ο. 556· προσέτι, ἀποσταδᾶ Ὀδ. Ζ. 143.

ἀποστάξω: μέλλ. -ξω, ἀρίνω νὰ νίπη κατὰ σταγόνας, ἀρίνω νὰ στάξῃ, διυλίζω, «λαμπικρίζω», δακρύνω δ' ἀποστάζει πένυθι μου αἰδῶ Δισχύλ. Ἰκ. 579· ἀμφοροσίαν ἀπ. Θεόκρ. 15. 108· μεταρ., φάος Κκλλ. εἰς Ἄρτεμ. 118· φωνὴν Ἀνθ. Π. 15. 9.

II. ἀμετάβ., πίπτω κατὰ σταγόνας, στάζω, ὡς τὸ ἀπορρέω. μανίας ἀποστάζει μένος, παραρῶς σταλάζει, ἔρχεται ἐκ τῆς μανίας (ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ μεταδατικῶς ὡς ἐν Δισχύλ. ἐνθ' ἄνω.) Σοφ. Ἀντ. 959· λόγων ἀπ. χρυσὸς Λοκ. περὶ Ἠλέκτρον 6.

ἀποσταθμάω: μέλλ. -θήσω, ζυγίζω, παραδίδω ζυγισμένον, Εὐστ. ἀποστάλαγμα, ατος, τό, = ἀπόσταγμα, Σκύμνος 397.

ἀποστάλαξω: μέλλ. -ᾶξω, = ἀποστάξω I., καθαρίζω τι δι' ἀποστάξεως· μεταρ. ἐξαγνίζω, τὴν ψυχὴν Νυσέ. 55B. II. ἀμετ.

Λοκ. Ἐρωτ. 45· μετ' αἰτ. συστοχί. Ἐβδ. (Ἰωηλ γ', 18).

ἀποστάλαξω, = ἀποστάξω I., Ὀππ. Κυν. 3. 370., 4. 198, Ἀνθ. Παν. 141.

ἀπόσταλαξις, εως, ἡ, τὸ ἀποστέλλειν τι, «στάλαξιμον», διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 14, 8:—ὠσαύτως ἀπόσταλαγμα, τό, Ἐτυμολ. Μ. 176. 4:—καὶ ἀποσταλτέον, ῥηματι. ἐπιθ. τοῦ ἀποστέλλω, πρέπει τις ν' ἀποστείλῃ, Θεόδ. Στουδ. σ. 462B.

ἀπόσταξις, εως, ἡ, τὸ ἀποστάζειν, Ἰππ. 401. 29.

ἀποστασία, ἡ, μεταγεν. τύπος, ἀντὶ τοῦ ἀπόστασις, ἐπανάστασις, ἐξέγερσις, Ἐβδ. (Ἰησ. κβ', 22, κ. ἄλλ.), διάφ. γραφ. παρὰ Διον. Ἄλ. 7. 1, καὶ Πλουτ. Γάλδ. 6. 2) ἀπόστασις, διάστημα, Ἄρχιμ. Ψαμμίτι. 319:—Πρὸβ. Λοβ. Φρυγ. 528.

ἀποστασιαστος, ον, ἐπαναστατικός, Φίλων, 1. 238:—τὸ ῥημα, ἀποστασιάζω, Τζέτζ. Ἰστ. 5. 950.

ἀποστασίου δίκη, ἡ, καταγγελία ἐναντίον ἀπελευθέρου κατα-

λιπόντος τὸν ἑαυτοῦ προστάτην ἢ προσελθόντος εἰς ἄλλον, Δημ. 790. 2., 940, 15, Ἀριστ. Ἀποστ. 387, 388· ἀποστασίου δίκη: δίκη τις ἐστὶ κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερωσασίν· ἐάν ἀφιστάται ἀπ' αὐτῶν ἢ ἕτερον ἐπιγράφεται προστάτην, καὶ ἂ κελύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσι, καὶ τοὺς μὲν ἄδύνας δεῖ δούλους εἶναι, τοὺς δὲ νικήσαντας τελέως λοιπὸν ἐλευθέρους» Ἀρποκρ. ἐν λέξει.

II. βιβλίων ἀποστασίον, τὸ, ἔγγραφο διαζεύξεως, διαζύγιον, Ἐβδ. Εὐαγγ. κ. Μαθ. θ' , 7, κ. Μάρκ. ι' , 4.
ἀποστάσις, εὖως, ἢ, τὸ ἴστασθαι μακρὰν ἀπὸ τινος, ἐπομένως.
I. ἀποστασία, ἐπανστάσις, ἀπὸ τινος Ἡρόδ. 3. 128· ἀπ. ἐγγίνετο ὁ αὐτ. 5. 35· τὴν Κυπρίαν ἀπ. πρῆξαι αὐτῷ: 113· τὴν Αἰγύπτου ἀπ. παρασκευάσασθαι 7. 4· ἀπ. τῆς Συμμάχιας Θουκ. 5. 81· ἀπ. πρὸς τινα ὁ αὐτ. 1. 75· διπλὴν ἀπόστασιν ἀποστήσεσθαι ὁ αὐτ. 3. 13· ἀπόστασιν τῶν Ἀθηναίων ἀντὶ ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Ἀθην., ὁ αὐτ. 8. 5, κτλ. **2)** ἀποδημία ἀπὸ τινος, ἀσιτεῖ δὲ εἰς ἀπόστασιν βίου Εὐρ. Ἰππ. 277· ἀπ. τῶν κτημάτων Λατ. honorum cesso, Δημ. 386. 12· τὸ ἀφίστασθαι, ἀπέχεσθαι τινος, Σέξτ. Ἐμπ. II. 4. 192, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 39.

3) ἀπόστασις, διάστασις, ἀφαστάναι τῇ αὐτῇ ἀπ. ἴπεται ὁ αὐτ. Πολ. 587D, πρβλ. 546B· ἐκ μικρᾶς ἀπ. Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 8. τῇ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπ. ὁ αὐτ. Ἰστ. 2. 11, 3· ἐκ τῶν ἀπ., κατὰ τὰς ἀποστάσεις αὐτῶν, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 9, 3· κατὰ τὴν πρὸς τὸ νῦν ἀπ. ὁ αὐτ. Φυσ. 4. 14, 2:— ἐν τῇ Ρητορ. σχῆμα λόγου, καθ' ὃ οἱ διάφοροι ἰσχυρισμοὶ εἶναι διακεκριμένοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ μεμονωμένοι, Φιλόστρ. 492, πρβλ. Ἀριστέιδ. 1. 288.

II. μέρος ἔνθα τι εἶναι ἀποτεθειμένον, ἀποθήκη, Στράβ. 794, Φιλιππίδης ἐν «Μαστροπῶ» 1, Ἡρακλείδης Ποντικ. ἐν Προδρ. Ἐλλ. Βιβλιοθ. Κοραῖ.
III. παρ' ἱατρ. ἀπόσταμα ἐξάγον τῶν καὶ οὕτως ἐκκρίνον τὰ ἐπιπλαθῆ ὑγρὰ ὅσα ἀφῆεν ὁ πυρετὸς ἐν τῷ σώματι, κοιν. «εἰδύμαμα», Ἰππ. Ἐπίθου, τὸ Γ', 1083· πρβλ. ἀπόστασμα.

2) ἐπὶ νόσων, μετὰ βλάβει ἀπὸ μᾶς εἰς ἕτεραν, αὐτῷ Δ', 944, πρβλ. Γ', 1059, καὶ ἴδε τὴν λέξιν μετὰ βλάβει.

ἀποστατέον, ῥημ. ἐπιθ. **1)** τοῦ ἀφίσταμαι, δεῖ ἀφίστασθαι, τινὸς Θουκ. 8. 2· οὐκ .. ἀπ. τῇ πόλει τούτων Δημ. 295. 1, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 257C. **2)** τοῦ ἀφίστημι, δεῖ ἀφίσταναί, ἴππον ἀπὸ τινος Γεωπ. 16. 1, 4.

ἀποστατέω: μέλλ. -ῆσω, ἴσταμαι μακρὰν τινος, ἅτα δ' ἀποστατεῖ φίλων Δισχύλ. Χο. 826· Ἀποστ. 156, 287· οὐκὼν πάρος γε σῆς ἀπεσάτατον φρενὸς Σοφ. Ἄντ. 993· μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεσάτατε, δὲν ἴπο μακρὰν ἀπὸ .., ὁ αὐτ. Ο. Τ. 743· ἀποσμιρῶ, καταλείπω, κοῦκ ἀποστατῶ φίλων Ἀριστοφ. Ὀρν. 314, πρβλ. Ἐν. Κύρ. 4. 5, 24, κτλ. ἀπ. τῶν ὄντων, ἀπέχω ἀπὸ, διαιτεῶ ζῆν, Πλάτ. Παρη. 144B, πρβλ. Φεαίτ. 205A. **II.** ἀπολ., ἴσταμαι μακρὰν, εἶμαι ἀπὸν, Δισχύλ. Χο. 444· ἐκάς, πρόσω ἀπ., ἴσταμαι μακρὰν, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1104, Εὐμ. 65· σμικρὸν ἀπ. Πλάτ. Κρατ. 428D.

ἀποστατέω, ὁ, ὁ ἔχων ἐξουσίαν νὰ διαλύσῃ ἐκκλησίαν, Νόμ. Λυκούργ. παρὰ Πλουτ. ἐν Λυκούργ. 6· πρβλ. ἀφίστασθαι:—ἀφετέω (δ' ἴδε) εἶναι ἐν χρήσει ὀλίγον διαφόρος.

ἀπο-στάτης, ου, ὁ, δραπέτης δοῦλος, Πλουτ. Ρωμ. 9· λιποτάκτης, ἐπαναστάτης, ἀπ. τοῦ βασιλέως Πολύδ. 5. 57, 4, Πλουτ. Κίμ. 10· ἀπ. κύων, δραπέτης, ὁ αὐτ. 2. 821D. **II.** παρ' Ἐκκλ., ἀποστάτης, ἀρνησιβηρικός.

ἀποστάτησις, εὖως, ἢ, ἐπανστάσις, ἀποστασία, καὶ -στατησεῖω, μελετῶ ν' ἀποστατήσω, Βυζ.

ἀποστατικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἀποστάτας, ἔχων τάσιν πρὸς ἀποστασίαν, θράσος Πλουτ. Ρωμ. 7· οἱ ἀποστατικοί, οἱ ἐπαναστάται, Συλλογ. Ἐπιγρ. 8709:—Ἐπίρρ., ἀποστατικῶς ἔχειν, ἔχειν διάθεσιν ἢ εἶναι ἑτοιμὸν πρὸς ἐπαναστάσιν, Πλουτ. Πελοπ. 15.

II. ἔχων τάσιν πρὸς σχηματισμὸν ἀποστήματος, Ἰππ. π. Ἀγμ. 767. **III.** ἐν τῇ γραμμ. = ἀσύνδετος, Εὐστ. 1389. 28:—Ἐπίρρ. -κῶς ὁ αὐτ. 635. 58.

ἀποστάτις, εἶδος, ἢ, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ ἀποστάτης—ἀπ. πόλις Ἐβδ., Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 11. 2, 1.—ᾠσαύτως, ἀποστάτρια, ἢ, Θεόδ. Στουδ. σ. 250D.

ἀποσταυρῶ, ἀποφράττω διὰ σταυρώματος, περιφράγματος ἐκ πασσάλων, Θουκ. 4. 69., 6. 101, Ἐν. Ἐλλ. 7. 4, 32:—Παθ., Φερερ. ἐν Κωμικ. Ἀποστ. 5. σ. 26:—πρβλ. ἀποταφρεύω, ἀποχαρακῶ.

ἀποσταφιδόμοι, παθ. = σταφιδόμοι, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 8, 3.

ἀποσταῖχον, ἀναδίδω, βλαστάνω, στάχων σίτου, Γεωπ. 2. 24, 3. **ἀποστεράζω**, ἀποκαλύπτω, «ἐξοσκεπάζω», πυκνὸν ῥόον Ἐμπεδ. 356, ᾠσαύτως Ἀριστ. Προβλ. 20. 14, 1· ἀπ. τὸ ἱερὸν, ἀφαιρῶ τὴν στέγην αὐτοῦ, Στράβ. 198· ἀπ. τὸ τρῆμα, ἀνοίγω αὐτὸ, Σωτᾶδ. Μαρωνίτης παρ' Ἀθην. 621B., ἀπεστεργάσαν τὴν στέγην Εὐαγγ. κ. Μάρκ. β' , 4. **II.** = ἀποστερέω I, στεγάζω καλῶς, σκεπάζω, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 6, 5.

ἀποστεργαίσις, ἢ, = τῷ ἐπομ., ἢ [π]οστεργάσιος τῶν τοίχων τῶν λιθίνων Ἐπιγρ. Τροίξ. 3362_α.

ἀποστεργάσμα, τὸ, στεγάσμα ἐναντίον τινός, ἔχει προβολὴν καὶ ὅλον ἀποστεργάσμα τοῦ ψύχους τὴν ἀλμυρίδα Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 13, 3.

ἀποστεργῶ, στεγανῶς σκεπάζω, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207B:—Παθ., εἶμαι κεκλεισμένος ἢ κλειόμεαι, Ἰππ. 405. 2· περιλειφόμεαι στεγανῶς διὰ μίγματος πηλοῦ ἢ σμηρίσματος, κλειόμεαι, φράσσομαι στεγανῶς, Ἡρων Πνευμ. 177, 201· πρβλ. **καταστεργῶ**.

ἀποστεργῶ: μέλλ. -ξω, στεγῶ ἢ προφυλάττω ἐκ τῶν ὑγρῶν, αἱ βλεφαρίδες ἀπ. ὅλον ἀπογειώμα τῶν ὑγρῶν Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 15, 1· μετ' αἰε. μόνης, προστατεύω, υπερασπίζω, αὐτέθι 3. 11, 1· τὴν ζωὴν Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 4, 5.

II. ἀποκλείω τι, ἐμποδίζω αὐτὸ ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσδύσῃ, τὸ ὕδωρ Ἀριστ. Προβλ. 20. 13, πρβλ. 25. 21, Ἐμπεδ. 228, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 6, 3, κ. ἄλλ.: μεταφ. τῆρῶ εἰς ἀπόστασιν, ὄχλον πύργος ἀποστεργεῖ Δισχύλ. Θῆβ. 234· ἀπ. πληγὰς λῆθων Πολύδ. 6. 23, 5.

III. φυλάττω ἐντὸς τὸ ὕδωρ, περιορίζω αὐτὸ, ἐμποδίζω τὴν ἐκροὴν αὐτοῦ, Πλάτ. Νόμ. 844B, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 25. 18:—ἀπολ., εἶμαι ἀδιάρρητος, ἀδιαπέραστος ὑπὸ τοῦ ὕδατος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 2, 5. 12, 9· ἴδε τὴν λέξ. **στεγῶ**.

ἀποστερνῶ, ποιητ. ἀντὶ ἀποστερνῶ.
ἀποστερνόμοι, παθ. γίνομαι ἄγονος, Εὐστ. Πονημάτ. 66. 16:—**ἀποστερνῶσις**, ἢ, στερνῶσις, Θεόδ. Στουδ.

ἀποστεργῶ: ἀπὸ ἀπεστήχων:—ἀπέρομαι μακρὰν, πορευόμεαι εἰς τὴν πατρίδα, Ὀδ. Α. 132, κτλ.: προστακτ. ἀποστεργε Ἰλ. Α. 522· ᾠσαύτως παρ' Ἡρόδ. 9. 56, Σοφ., κτλ.: ἐς νύκτ' ἀποστεργοντος ἡλίου Δισχύλ. Ἰκ. 769.

ἀποστερέω, μέλλ. -στελέω: στέλλω ἐκτὸς ἢ μακρὰν ἀπὸ, μὴ μ'. τῆσδ' ἀποστερίλγη γῆς Σοφ. Ἡλ. 71, πρβλ. Εὐρ. Μῆδ. 281· τῆσδ' ἀπ. χθονὸς ὁ αὐτ. Κύκλ. 468· ἔξω χθονὸς ὁ αὐτ. Φοίν. 485· ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Πολ. 607B: ἀπολ., στέλλω μακρὰν, ἐξορίζω, Σοφ. Φ. 450, Εὐρ. Ἐκ. 731:—Παθ. ἀπέρομαι, ἀναχωρῶ, «ἐκκινῶ», Σοφ. Ο. Τ. 115· ἀποστερέω χθονὸς Εὐρ. Ἰκ. 582· δόμων .. τῶν ἐμῶν ἀπεστάλην ὁ αὐτ. Ἐλ. 660· φυγὰς ἀποσταλεῖς ὁ αὐτ. Φοίν. 319· πρὸς σε δεῦρ' ἀπεστάλην ὁ αὐτ. I. Τ. 1409.

II. στέλλω μακρὰν, ἀποστέλλω πρὸς ἐργασίαν τινὰ ἢ ὑπερσίαν, Σοφ. Φ. 125, 1297, κτλ.: αὐτῇ ἢ συνήθεις σμασ. παρὰ τοὺς περὶ, κυρίως ἐπὶ ἀγγελιαφόρων, πλοίων, κλ., Ἡρόδ. 1. 46, 123, κ. ἄλλ.: νέας ἐπὶ τινα ὁ αὐτ. 7. 235, πρβλ. 8. 64· στρατὸν παρὰ τινα ὁ αὐτ. 5. 32· ναῦς αὐτοῖς ἀπ. βοηθός Θεοφρ. 1. 45:—ᾠσαύτως, ἀπ. ἀποικίην Ἡρόδ. 4. 150· οἰκιστὰς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 2· πρесеδαίαν Θουκ. 3. 28· ἀγγέλουσιν Ἐν. Ἀν. 2. 1, 5, κτλ.:—μετ' ἀπαρ., οἱ ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι Ἡρόδ. 3. 26, πρβλ. 5. 33:—Παθ. ἀποστέλλομαι, ἐκπέμπομαι, ὁ αὐτ. 3. 26.

III. ἀποβάλλω, ἀπεκδύομαι, θαιμάτια Ἀριστοφ. Λυσ. 1084, πρβλ. στολή. **IV.** ἀμετάβ., ὑποστρέφω, ἀποστύρομαι, ὑποχωρῶ, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Θουκ. 3. 89· ἐπὶ ναυτῶν Δημ. 883. 15.

ἀποστενοχωρῶ, καταστενοχωρῶ, περιορίζω, Ἀθην. Μηχαν. σ. 11.

ἀποστερνῶ, ποιητ. -στερνῶ, στερνῶ, στερνῶνω, ἀναγκάζω τὸ πῦρ ἀποστερνεῖσθαι μᾶλλον Θεοφρ. π. Πιυρ. 54· ἀπεστερνῶτω, γ' πληθ. παθ. ὑπερσυντ., Θεόκρ. 22. 101· τόπος ἀπεστερνῶμένος Διόδ. 3. 37.

ἀποστερνῶ, θρηνῶ, στενάζω, ἀποστερνουσα τὸν πόθον Ἀριστ. σταιν. 2. 18.

ἀποστερνῶσις, εὖως, ἢ, στερνῶσις, στενά, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 330. **ἀποστερντικός**, ἢ, ὄν, ὁ ἀποστερνῶν, συντέμνων, σύντομος, ἀντίθετον τῷ πλατυντικός, Εὐστ. 315. 11.

ἀποστερτικός, ἢ, ὄν, «ἀποστερτικόν, ἄσμα οὕτω καλούμενον ὅτι μετὰ τὸ ἀποστερθῆναι τοὺς στεφάνους ἦδεται» Ἐτυμ. Μ. 331. 38.

ἀποστεργῶ: μέλλ. -ξω, ἀπαλλάττομαι τῆς ἀγάπης, ἀποβάλλω τὴν ἀγάπην, δὲν ἀγαπῶ πλέον, Θεόκρ. 14. 50· μιητέρα ἀπ. Φιλόστρ. 610:—Ἐντεῦθεν, μισῶ, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, ἀπορίπτω, Λατ. abominari τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστεργῶ λόγον Δισχύλ. Ἀγ. 499· ἀοιδὴν Τέρπανθρ. 1· πόθος τινός Θεοφρ. Ἐπιγρᾶμ. 4. 14.

ἀποστερέομαι, παθ. γίνομαι, καθίσταμαι στερεός, Ἀριστ. π. Θουμ. 89. 134.

ἀποστερῶ, μέλλ. -ῆσω:—Παθ., μέλλ. ἀποστερθηθήσομαι Λυσ. 126. 33, Δημ. 15. 24· ἄλλ' ᾠσαύτως, μέσ. ἀποστερθησομαι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 137, Θουκ. 6. 91, Δημ. 765. 14· καὶ ἀποστερῶμαι Ἀνδοκ. 19. 26: πρkm. ἀπεστέρθημαι, κτλ. Στερῶ, ἀφαιρῶ διὰ βίας ἢ ἀπάτης, στερῶ τινὰ τινος, μετ' αἰε. προσ. καὶ γεν. πράγ., χορημάτων ἀπ. τινα Ἡρόδ. 5. 92, 5, πρβλ. 7. 155· τῆς τυραννίδος Ἀριστοφ. Ὀρν. 1605· τῆς ψυχῆς Ἀντιφῶν 125. 40· ᾠσαύτως μετ' αἰε. προσ. καὶ πράγμ., μὴ μ' ἀποστερθησῶ. ἡδῶν ὅσον Ἡλ. 1276, πρβλ. Ἀντιφῶν 122. 33, Ἐν. Ἐλλ. Ἀν. 7. 6, 9, Ἰσαῖον 73. 46, κλ.: ἀπολ. ἐξαπατῶ, λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ', ἀποστερεῖν δ' ἐνὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 487· ἀπεστερηκῶς γίγνεται, ἐλλειμματίας, καταχραστῆς χρημάτων (ὁ Βέκκ. προτείνει ἀπειρηκῶς), Πλάτ. Φαῖδρ.

ἀποστομίζω, (στόμα) ἀμβλύνω τὴν ἀμύην, τὸν «αἰθέρα» εἰφόως ἢ ἄλλου ὄπλου, κτλ., Φιλόστρ. Εἰκ. 2.17, 11. 2) ἀποστομώ-
νω, κἀμνω τὴν νὰ νὰ μὴ δύνῃται ν' ἀποκριθῆ, μεταγεν.

ἀποστομῶ, κλειῶ τὸ στόμα τινός, κλειώ, φράττω, Πολύβ. Ἀποστ. 26· ἀντίθετον τῷ ἀναστομῶ. II. = ἀποστομίζω 1, ὅπλα ... ἀποστομωμένω Διον. Ἀλ. 6.14: μεταφ. Λουκ. Τιμ. 10.

ἀποστομωφάξω, κομπορημονῶ, «κόφτω μεγάλα λόγια», Θεόδ. Πρώτρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρος 2, σ. 83.

ἀποστομῶσις, εὖς, ἡ, ἀνιγίμα, τῶν πόρων Ἀριστ. Προβλ. 8. 10: ἄλλ' ἢ σημασία αὐτῆ κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ ἀναστομῶσις πρὸλ. ἀποστομῶ 1.

ἀποστοργός, ον, = ἄστοργος, Πλούτ. 2. 491C. ἀποστορχάζομαι, ἀποθ., ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, Ἄδων. τ. 1. σ. 50, 578.

ἀποστράξομαι, παθ. γίνομαι στραχός, ἢ ἰλλός, παραδολῶφ, «ἀλοῖθωρος», Σωκράτης π. Γουαίκ. Παθ. σ. 192, 4.

ἀποστραγγαλίξω, φονεύω διὰ στραγγαλισμοῦ, πνίγω, τριάκοντα συνήρπασε καὶ περιβίσε κάλων ἀπεστραγγάλισε Διόδ. 14. 12, Σπράβ. 796.

ἀποστραγγίζω, «ξεστραγγίζω», παύω, Θεολ. Ἀριθμ. 49A. ἀποστραγγισμα, ατος, τό, παρ' ἱατρ. τὸ στράγγισμα, ἢ τὸ ἐκ τῆς στραγγίσεως προελθόν, ἐξαχθέν, Συνέσ. σ. 302.

ἀπ-οστράχμιζω, ὅπῳ τι εἰς ἰσχυρὸν πῦρ ἕως οὗ γένην ἔξωθεν σκληρὸν ὡς ὄστρακον, Γαλην. 6. 484. II. ἐξορίζω δι' ὄστρακισμοῦ, Ἰσυχ., Σουίδ.

ἀπ-οστραχκόομαι, παθ. γίνομαι σκληρὸς ὡς ὄστρακον, ἐπὶ πάσχοντος ἀπεξηραμμένου ὁσπύ τοῦ τρεπομένου πλέον ὑπὸ τοῦ αἵματος, Ἰππ. περὶ τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 910.

ἀποστράττευομαι, παθ. ἀπολούομαι ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Λατ. exauctiorari, Ἰππ. Ἐρμ. 5. 26.

ἀποστράτευτος, ον, ὁ ἐκ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀποσυρθεὶς, ἀπὸστρατος, Λατ. emeritus, Βυζ.

ἀποστράτηγος, ὁ, ὁ ἀπὸ τοῦ στρατηγικοῦ ἀξιωματος ἀποσυρθεὶς, ἀπ. ποιῆν τινα, θέτω αὐτὸν ἐν ἀρχῇ, ἀντικαθίστῶ αὐτὸν δι' ἐτέρου, Δημ. 669. 7. — ἐπὶ στρατηγοῦ συμπληρωσάντος τὸν χρόνον τῆς στρατηγίας αὐτοῦ, Πλούτ. Μάρκελλ. 22.

ἀποστράτοπεδεύομαι, ἀποθ., μεταφέρω τὸ στρατόπεδόν μου ἀπὸ .., στρατοπεδεύομαι: μακρὰν ἀπὸ οὐποτε γὰρ μεῖον ἀπεστρατοπεδεύοντο οἱ βάρβαροι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐξήκοντα σταδίων Ξεν. Ἀν. 3. 4. 34· Σευθὴς μὲν ἀπεστρατοπεδεύετο προσωτέρω, εἰς ἀπόστασιν τινα, αὐτοῖσι 7. 7, 1.

ἀποστρεβλόομαι, παθ., βασανίζομαι διὰ στρεβλώσεως, τίθεμαι εἰς τὴν φοβερὰν βάσανον τῆς στρεβλώσεως, τὰ μέλη τοῦ σώματος ἀποστρεβλοῦσθαι Ἐβδ. (Μακκ. Β', θ', 7).

ἀποστρεπτός, ον, ὁπίσω ἐστραμμένος, ἀποστραφεὶς, «ἀποστρεπτός: ἀπὸ: ἀντι τοῦ ἀποστραφεὶς ἀπὸ:» Α. Β. 10. 22· ἐχθρικός, ἀπαράδεκτος, Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 138D.

ἀποστρέφω: μέλλ. -ψω: Ἰων. ἄορ. ἀποστρέψασκε Ἰλ. Χ. 197, κτλ.: — Παθ. καὶ Μέσ.: μέλλ. -στρέφομαι Ξεν. Κύρ. 5. 5, 36, Πλούτ.: ἄορ. -εστράφην [ᾱ], Σοφ., Εὐρ., κλ. : μεταγεν. -εστρεψάμην, Ἐβδ.: μέλλ. -στραψάσομαι, Ἐβδ.: πρμ. -εστραψάσομαι, Ἰπρόδ., κλ.: Ἰων. γ' πληθ. ὑπερσ. -εστράφατο ὁ αὐτ. 1. 166. Στρέφω ὀπίσω, Ὁμ. κλ. καὶ ἐπομένως ἢ τρέπω εἰς φυγὴν, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς αὐτίς ἀποστρέψησιν Ἰλ. Ο. 62 κτλ. πρὸλ., Ἰπρόδ. 8. 94, ἢ ἀναγκάζω τὴν καὶ στραφῆ ὀπίσω, γυρίζω αὐτὸ ὀπίσω, ἀμαξίας .. καταλαβόντες καὶ ἀποστρέψαντες προσήλαυνον Ξεν. Κύρ. 4. 3, 1: — στρέφω τινὰ ὀπίσω, τὸν κἀμνω νὰ ὑπάγῃ ὀπίσω, ἀπαντᾷ κήρυκι Βοιωτῶν, ὅς αὐτὸν ἀποστρέψας κτλ. Θουκ. 4. 97., 5. 75: — ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας, συστρέψαντες ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν (καὶ δέσαντες) χεῖρας καὶ πόδας κτλ., Ὀδ. Χ. 173, 190, πρὸλ. Σοφ. Ο. Τ. 1154, Ἀριστοφ. Ἰππ. 264· ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκυθίαι Ἀριστοφ. Λυσ. 455· ἀπ. τὸν αὐχένα, ὡς τὸ παρ' Ὁμ. αὐ ἐρύειν Ἰπρόδ. 4. 188: — στρέφω ὀπίσω, οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔδαν νέας ἀμφιελλίσσας Ὀδ. Γ. 162· ἴχνι' ἀποστρέψας, στρέψας τὰ ἴχνη τῶν βῶων πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε νὰ φαίνηται ὅτι οἱ βῶες ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, Ἰγν. Ὁμ. εἰς Ἐρμ. 76: ἀποστρέφω, στρέφω τὴν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ἀχέν' ἀποστρέψας Θέογν. 858· ἀπέστρεψ' ἔμπροσθεν παρηξία Εὐρ. Μῆδ. 1148· ἀλλὰ, τὸ πρόσωπον πρὸς τινα Πλούτ. Πωλ. 6· ἀνακαλῶ τινα ἐκ τινος μέρους, οἱ Ἐφοροί .. ἀποστρέφειν αὐτὸν ἐπειρωτῶν τὸ ἔξ ἰσθμοῦ Ξεν. Ἀν. 2. 6, 3· φώτας ἀπέστρεψεν Περσεφόνη ἀδύτων Ἐμπεδ. ἐν Βεγκ. Λυσ. σ. 431. 2) στρέφω πρὸς ἄλλο μέρος, μεταφέρω πρὸς ἄλλο μέρος δι' ἀντιπερισπασμοῦ, Θουκ. 4. 8, κτλ.: τὸν πόλεμον ἐς Μακεδονίαν Ἀρρ. Ἀν. 2. 1. 1· ἀποτρέπω κίνδυνον, κακὸν τι, κτλ.: πῆμ' ἀπ. νόσου Δισχύλ. Ἀγ. 850· οἶκην Ἀριστοφ. Νεφ. 776· ἀποστρ. τύχην μὴ οὐ γενέσθαι Ἀνακρέων 143.15· ἀπ. εἰς τοῦ-ναντίον τοὺς λόγους Πλάτ. Σοφ. 239D. 3) ἀπ. τινὰ τινος, πείθω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω αὐτὸν, ἀποστρέψας .. τοὺς παῖδας αὐτῶν τῶν πολυτελεῶν .. Ἰππωνίων Ξεν. Ἰππαρχ. 112.

II. ὡς εἰ ἴτο ἀμετάβατον (ἐξουκαλοῦμι, τοῦ ἑαυτοῦ, ἵππον,

κτλ.), ὑποστρέφω, Θουκ. 6. 65· ἀπ. ὀπίσω Ἡρόδ. 4. 43· ἀπ. πάλιν Σοφ. Ο. Κ. 1403. 2) στρέφομαι κατὰ μέρος, Ἡρόδ. 8. 87· ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ αὐτ. 4. 52· τάναντια ἀπ. Ξεν. Ἐλλ. 3. 4, 12.

B. Πῶθ., λυγίζομαι ὀπίσω, κἀμπτομαι, αἰ δὲ εἰκοςί [γῆς] αἰ περιεῦσαι ἦσαν ἀχρηστοὶ ἀπεστράφατο γὰρ τοὺς ἐμβόλους, διότι τὰ ἐμβόλα αὐτῶν ἐκἀμφήσαν, Ἡρόδ. 1. 166, πρὸλ. 4. 188· ἀποστραφῆναι τῷ ποδῆ, ἔχειν τοὺς πόδας περιεστραμμένους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 279· τρίχες ἀπεστραμμέναι, πυκνὰ στρημμένα, σγουραὶ, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 8. II. στρέφω ἑμαυτὸν ἀπὸ τινος, ἀπ. ἀπ' ἀλλήλων ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 9. 3, 5, ἰδίως, 4) στρέφω τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ τινος, ἀποστρέφομαι, Λατ. aversari, μετ' αἰτ., Φωκλ. 2· μὴ μ' ἀποστραφῆς Σοφ. Ο. Κ. 1272· μὴ μ' ἀποστρέφω Εὐρ. Ἰ. Τ. 801, πρὸλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 683, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 36· τὸ θεῖον ῥαδίως ἀπεστράφης Εὐρ. Ἰκ. 159· ὡσαύτως, μετὰ γεν., ἄσφορος οἶκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς Σοφ. Ο. Τ. 431· — ἀπολ., μὴ πρὸς θεῶν, .. ἀποστραφῆς αὐτοῖσι 326· ἀπεστραμμένοι λόγοι, ἐχθρικοί λόγοι, Ἡρόδ. 7. 160. 2) στρέφομαι ὀπίσω, ὑποστρέφω, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 25· στρέφομαι καὶ φρονίμω, αὐτοῖσι 6. 2, 17· ἀποστραφῆναι, διαφυγεῖν, Πλάτ. Πολ. 405C. 3) ἀποστραφῆναί τινος, ἐγκαταλείπω τινὰ, Ξεν. Ἐλλ. 4. 8, 4.

ἀποστρίγγω, καὶ -στρίγγωσις, εὖς, διαφ. γραφ. ἀντὶ ἀποστιγγῶς καὶ ἀποστίγγωσις.

ἀποστρέφω, = ἀποστρέφω, ἀποτρέπω, ἀποστροφέουσι δ' ὀπωπας Ἰζέτζ. Ὁμ. 283.

ἀποστροφῆ, ἡ, (ἀποστρέφομαι), ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω στροφή, Ξεν. Ἰππ. 9. 6· ἀποστροφήν λαμβάνειν, στρέφεσθαι, ῥέειν πρὸς ἄλλο μέρος, ἐπὶ ποταμοῦ, τοῦ δὲ ῥευσίματος ἀποστροφήν λαμβάνοντος ἐπὶ τὰς ὄψεις Πλούτ. Λούκολλ. 27. II. τὸ στρέφεσθαι μακρὰν ἀπὸ .. ἐκφυγῆ, διαφυγῆ, μετὰ γεν., τύχης κακῶν Δισχύλ. Πρ. 769, Σοφ. Ἀποστ. 684· ζημία Εὐρ. Μῆδ. 1223. 2) καταφύ-
γιον, Ἡρόδ. 8. 109, Θουκ. 4. 76· ἡκεῖ βίου τελευτῆ κούκτ' ἔστ' ἀπ. Σοφ. Ο. Κ. 1473, πρὸλ. Εὐρ. Μῆδ. 603· οὐκ ἔχων ἀπ. Δημ. 42. 2: — μετὰ γεν. ἀντικειμ., οὐ σφί ἔστι ὕδατος οὐδεμία ἄλλη ἀπ., οὐδὲν ἕτερον μέσον ὅπως προμηθεύῃ τις ὕδωρ, Ἡρόδ. 2. 13· οὕτως, σωτηρίας ἀπ. Θουκ. 8. 75· βίου Λουκ. Ἐταίρ. Διάλ. 6. 1· ἀπ. τοῦ δήμου, βοήθεια παρ' αὐτοῦ, Φιλόστρ. 549. III. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀποστροφή είναι τὸ σχῆμα καθ' ὃ ὁ ἀγορευτὴν στρέφει τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ γενικοῦ εἰς τὸ μερικὸν καὶ ἀποκτείνει: αὐτὸν εἰς ἕνα μόνον ἰδιαιτέρως, Λογγίν. 16. 2, Κυντιλιαν. 9. 2, 38.

Ἀποστροφία, ἡ, ἡ ἀποστρέφουσα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Θήβαις, ἔθετο δὲ τῆ Ἀφροδίτῃ τὰς ἐπωνυμίας ἡ Ἀρμονία .. τρίτα δὲ Ἀποστροφίαν, ἵνα ἐπιθυμίας τε ἀνόμου καὶ ἔργων ἀνοσίων ἀποστρέφῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων Πaus. 9. 16, 3.

ἀποστρόφος, ον, ἐγὼ γὰρ ἀποστρόφους αὐγάς ἀπέστρεψα σὴν πρόσωπον εἰσιδεῖν, κατὰ πρόληψιν, ἀντὶ τοῦ ἀποστρέψασθαι τὰς αὐγάς τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ, θὰ ἐμποδίσω νὰ σε ἴδῃ, Σοφ. Ἀγ. 69: μετὰ γεν., ὁ ἀπεστραμμένος ἀπὸ τινος, ὁππότε' ἐκείνῳ ἀπόστροφοῦ ὡς Ἰελήνης Μανέθ. 1. 57. 2) ὡς ἐπιθ. τῶν Ἐρινύων, φοβερὸς, ἀποτροπικός, Ὁρρ. Ἰγν. 70. 8. II. ὡς οὐσιαστ., ἀπόστροφος, ἐν τῇ γραμμ., σημειῖον ἐκθλίψεως φωνήεντος ἢ φωνήεντων, Ἀν. Ὀξ. 3. 356, 29. III. ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἐν τῷ ἀρχ. θεάτρον, ὅτε ἐστρέφετο καὶ ὠμίλει πρὸς τὸν δῆμον, παρὰ δασίαι, Πλάτωνος «περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν» ἐν προλεγμ. εἰς Ἀριστοφ. σ. XIII, 44, ἐκδ. Παρισ.

ἀποστρώννυμι, ἀραιρῶ τὰ σάγματα, «ἀπέσασεν» ἀπέστρωσεν Ἰσυχ.

ἀποστυγέω: μέλλ. -στυξω: ἄορ. α' -εστυγήσα Σοφ. Ο. Κ. 692· ὡσαύτως -εστυξα Ὁππ. Ἀλ. 4. 370: ἄορ. β' ἀπέστυγον, Καλλ. εἰς Δῆλ. 223: πρμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. -εστυγήκα Ἡρόδ. 2. 47: μισῶ σφοδρῶς, ἀποστρέφομαι, βδελύττομαι εἰς ἄκρον, Ἡρόδ. 2. 47, Σοφ. Ο. Κ. 186, 692, Εὐρ. Ἰων. 488· πάντες δ' ἀπεστυγέον ὕδωρ (ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν οἶνον) Μελαντιπίδης 4: μετ' ἀπαρ., ἀπ. γαμβρόν οἱ γενέσθαι Ἰπποκλείδην Ἡρόδ. 6. 129.

ἀποστυγήσις [ύ], εὖς, ἡ, ἀποστροφή, βδελυγμία, Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Χο. 77.

ἀποστυγητέον, ῥημκτ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ αισθάνηται ἀποστροφήν, βδελυγμίαν, Βυζ.

ἀποστυπάξω, στυπέει ἀποδιώκω, «διώγων μὲ τὸ ξύλον», Θυρέων ἀπεστυπάζον Ἀρχιλ. 114, «ἀπεστυπάζον» ξύλους ἀπέδιω-
κον» Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. σ. 120, 3, 771, 47.

ἀποστυφελίζω, ἀπαθῶ, ἀποδιώκω τινὰ διὰ τῆς βίας, ἀπομακρύνω, τινὰ τινος Ἰλ. Σ. 158, Ἀνθ. Π. 7. 603.

ἀποστυφω, [ύ], συστέλλω, συσπῶ, στυφώ, ἐπὶ τοῦ ἀποτελέ-
ματος τῶν δριμέων, «ατυφῶν», δριμέα .., ὥστε ἀποστυφεῖν Ἀριστ. Προβλ. 1. 33, πρὸλ. Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 8, 1· χεῖλεα ἀπο-
στυφεῖν Ἀνθ. Π. 7. 536: — πρμ. παθ., οὐρα δ' ἀπέστυπται, «ἐστυφάν», δὲν βένουσι πλέον, Νικ. Ο. 433: πρὸλ. Schäf. ἐν Γρηγορ. Κορίνθου σ. 42, ὅστις συγχρίνει τὴν λέξιν πρὸς τὴν Γερμανικὴν abstumpfen.

ἀποσυνκάζω, τραγῶ σῦκα Ἀμειψίας ἐν Α. Β. 435, 9. 2) πιέζω διὰ τῶν δακτύλων καὶ δοκιμάζω τὰ σῦκα ἄν εἶναι ὠριμα ἢ μὴ, μεταφ. ἐπὶ τῶν συσκευαζῶν, ἀποσυνκάζει, πιέζων τοὺς ὑπε-

θύνουσι, σκοπῶν ὅστις αὐτῶν ὠμὸς ἔστιν, ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων Ἀριστοφ. Ἰππ. 259.

ἀποσυλλάω, λαμβάνω λάφυρα ἀπὸ τινος, ἔθεν ἀραιῶν, ἀρπάξω, τὶ τινος Πινδ. Π. 4. 195.

II ἀπαστερό τινα τινος, ὅς μ' ἐξέως κάπευλῆσεν πάτρας Σοφ. Ο. Κ. 1330 (ἐνθά ἴδε Ἐλισσ. καὶ Ἑρμ.). Ἰσαῖος 54. 2: ὡσαύτως, ἀπ. τινὰ τι Εὐρ. Ἄλκ. 870, Ξεν. Ἄν. 1. 4, 8· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., ἀποσυλλάσθαι τὴν Αἰσχύλ. Πρ. 174. — ἀποσυλλάω καὶ -ῶω, εἶναι τύπος ἀμφιβολίας.

ἀποσυλλήσις [ῶ], εως, ἢ, λαρυραγωγῆσις, Εὐμῆδ. σ. 286.

ἀποσυμβαιῖν, = οὐ συμβαιῖν, Σέξτ. Ἑρμ. π. Μ. 7. 282, Ὀριγέν., κλ.

ἀποσυμβολάω, συναπτῶ, Ἠσύχ.

ἀποσυμβουλεύω, συμβουλεύω τινὰ νὰ ἀπέχηται ἀπὸ τινος, ἀποτρέπω, τινὲ ποιεῖν τὴν Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 23, 3.

ἀποσυμμίγνυμι, ἴσως διορθ. συμμίγνυμι, Εἰδδ. (Δαν. ια', 6).

ἀποσυνάγω, θεραπεύω τινὰ ἀπὸ τινος νόσου, ἀπὸ λέπρας Εἰδδ. (Βασίλ. Δ'. ε', 3)· μετὰ διαφ. γραφ. ἀπὸ τινος τὴν λέπραν αὐτόθι.

ἀποσυνάγωγος, ον, ὁ ἀποβλήθεις τῆς συναγωγῆς, Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 22, κτλ.

ἀποσυνάκτος, ον, = ἀποσυνάγωγος, Κύριλλ., Ἐπιφάν.

ἀποσυνάπτω, χωρίζω, ἀντίθετον τῷ συνάπτω, Θεόδ. Στοῦδ. σ. 375B.

ἀποσυνεθίζω, ἀποκόπτω τινὰ ἀπὸ τι, τὸν «ἐξεσυνθίζω», κατ' ὄλιγον ἀποσυνεθίζειν τὸ βρέφος τοῦ μαστοῦ Σωκρατὸς π. Γυναικ. Παθ. σ. 200. 11.

ἀποσυνεργέω, ἐντονώτερον τοῦ οὐ συνεργέω, ἐναντιοῦμαι, ἀντενεργῶ, οὐ μόνον οὐ συνεργεῖ πρὸς τὴν γνώσιν, ἀλλὰ καὶ ἀποσυνεργεῖ Σέξτ. Ἑρμ. Π. 1. 212.

ἀποσυρίγγω, = συρίγγω, Ἰππ. 280. 3.

ἀποσυρίζω, συρίζω ἡγήρωσ μη ἔχων τὴν νὰ σκεθῶν, ἢ ὅπως δεῖξω ὁδιστορικῶν, μάκρ' ἀποσυρίζω Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 280:—Παθ., ψευδρίζω ἐν εἴδει συριγμοῦ, ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων τερπιναῖ· μέλλω ἀποσυρίζετο Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 2. 5. II ἀποσυρίζω τινὰ, ἀπελαύνω αὐτὸν μετὰ συριγμῶν, ἀποσυριχοῦσθε μεθὰ Εὐστ. Πονημάτων. 81. 90.

ἀποσυρμα, τό, τὸ ἀποσυρόμενον, ζῆτι τὸ γύρωθεν ἀραιρούμενον, ἐκλείπωμα, Ἰππ. 426. 10, Διοσκ. 1. 36 : πρὸλ. σύρμα I. 3.

II σφωρία καταλείμεναι μετὰ τὴν ἐξεργασίαν τοῦ μετάλλου, Ἀριστ. π. Θαυμ. 42.

ἀποσύρω, [ῶ] : μέλλ. σύρω :—ἀποσπῶ, Φερεκύδ. 57, Σοφ. Ἀποστ. 365 : τὰς ἐπάλλξεις Θεου. 7. 43· ἐκδέρω, «γδέρω», μέτωπον ἐς ὄστέον Θεόκρ. 22. 105· σκάπτω, ἀραιῶν, τὴν ἐπιπολῆς γῆν Στράβ. 208.

ἀποσυσαίτέω, λείπω, ἀπουσιάζω ἀπὸ τοῦ δημοσίου συσταίτου, Πλάτ. Νόμ. 762C.

ἀποσυσάσεις, εως, ἢ, ἢ διάλυσις, ἀποσύνθεσις, Κλήμ. Ἄλ. 458.

ἀποσφαγή, ἢ, σφαγή, Ἰω. Μαλακ. 12. σ. 374.

ἀποσφαγμαί, ατος, τό, = ὑπόσφαγμα, Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 34.

ἀποσφάζω, ἐν τῷ Ἄττ. πεζῷ λόγῳ -σφάττω, Λυσ. 137. 11, Ξεν., κλ. : μέλλ. -σφάξω : ὑπερσυντ. -σφάκειν Διον. Κ. 78. 7:—Παθ. ἀφρ. -σφαζάω [ᾱ] Ἡρόδ. 4. 84 : μέλλ. -σφαζήσομαι.

Ἀριστοφ. Θεσμ. 750:—κόπτω τὸν λαϊκὸν τινος, σφάζω, Λατ. jugulo, ἀποσφ. τινὰ ἐς ἄγγος, οὕτως ὥστε τὸ αἷμα νὰ βύσῃ εἰς ἄγγειον, Ἡρόδ. 4. 62, πρὸλ. Αἰσχύλ. Θ. 43 : καθόλου, σφάζω, φονεῖω, ἀποκτείνω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 327, Ου. 7. 86, Πλάτ., κλ. :—Μέσ. ἀποκόπτω τὸν λαϊκὸν μου, σφάζομαι, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 25.

ἀποσφαιρίζω, καθ. ἀναπηθῶ ὡς σφαῖρα, Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 3. II ἐν τῷ ἐνεργ., πλήθων καὶ τινάσσω τὴν μακρὰν ὡς σφαῖραν, Τζέτζ. Λυκόφρ. 17:—Ἐντεῦθεν -ρισίς, ἢ, τὸ ἀποσφαιρίζειν, αὐτόθι.

ἀποσφαιρῶ, κάμνω τὴν σφαιρικὴν, δίδω εἰς αὐτὸ σχῆμα σφαιράς, Ἀθῆν. 42F.

ἀποσφακέλιζω, ἀποναρκοῦμαι, ἀπονεκροῦμαι ἐκ σφακέλου καὶ ἀποθνήσκω, ἵπποι ἐν κρυσθῷ ἐστεῶτες ἀποσφακελίζουσι Ἡρόδ. 4. 28, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀποστ. 369. II καταλαχθάνομαι ὑπὸ σφαδάσμου, Πλουτ. Λυκούργ. 16, πρὸλ. σφακέλος.

ἀποσφακέλισις, εως, ἢ, σῆψις, γάγγραινα, σαρκῶν, ὄστέων Ἰππ. π. Ἀφρ. 831.

ἀποσφαλίζω, ἀποσφραγίζω, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1108.

ἀποσφαλλῶ : μέλλ. -σφαλλῶ : ἀφρ. α' -εσφηλα :—ἀποπλανῶ τὴς ὁδοῦ, ὄντινα πρῶτον ἀποσφάλλωσιν ἄελλαι ἐς πέλαγος, «ἀποκρουσθῆναι καὶ ἀποσφαλλῆναι ποιήσωσιν» (Σχόλ.), Ὀδ. Γ. 320· μὴ τὴ πάθοι, μέγα δὲ σφας ἀποσφάλλει πόνος, μήπως πάθῃ τι καὶ μεγάλας ἀποσφαλλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ποιήσῃ τοῦ ἔργου» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 567. II κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ παθ. καὶ κυρίως κατ' ἀφρ. δ' ἀποσφάλλῃ [ᾱ], ἀποτυγχάνω, τῆς ἐλπίδος Ἡρόδ. 6. 5· χάνω, ἀποσφαλεῖς φρεσὶν Σόλων 25. 4, Αἰσχύλ. Πρ. 472· γνώμης ὁ αὐτ. Πέτρο. 392· οὐσίαν τινὸς ἀποσφαλεμένον, ἥπαττι μόνον ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, τὴν φύσιν τινός, Πλάτ. Νόμ. 950B· δὲν κατορθῶν νὰ φθάσω, Ἰταλίας Πλουτ. Πύρρ. 15:—ἀπολ., λείπω ἢ ἐχάζην.

Δημ. 801. 15· ἀποσφάλλεσθαι εἰς τι, ἀποπλανᾶσθαι, Πλουτ. 2. 392B:—ἡ κυρία σημασία εἶναι ὀλισθαίνω, ἀποσφαλεῖς ἐξ ὕψους, ἔπεισε, Πλουτ. Περ. 13.

ἀποσφαλμάω, ἢ -εω, πίπτω κατακέφαλα, διαφρ. γραφ. ἐν Πολυβ. 35. 5, 2, πρὸλ. Σουδᾶν ἐν λέξει ἀποσφαλμάσας.

ἀποσφαξί, ἄγος, ὁ, ἢ, ἀπόκρημος, ἀπίστομος, ὡς τὸ ἀπορρωξί, Νικ. Θ. 521· καθ' Ἠσύχ. «ἀποσφαξί» τὸ ψήλδον.

ἀποσφαττω, ἴδε ἀποσφάζω.

ἀποσφενδονάω, (ἢ ἀποσφενδονέω) βίπτω τι μεθ' ὀμῆς μακρὰν ὡς διὰ σφενδόνης, τοῖς ποσὶ τοῦς ὑποπίπτοντας λίθους : ἀποσφενδονᾶ πρὸς τοῦς διώκοντας, Διόδ. 2. 50, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 33.

ἀποσφενδόνητος, ον, ἀποσφενδονήθεις, Πλουτ. 2. 293B.

ἀποσφενδονίζω, = ἀποσφενδονάω, Ἰώσηφ. ἐν Μακκ. 16.

ἀποσφηλώσις, ἀποσυχία, ἐκπτώσις, Ἄρρ. Λέξις.

ἀποσφηκῶ, λύω, «ἐξελύω», «ἐξοσφίγω», Νόνν. Δ. 21. 152, κτλ.

ἀποσφηνώω, σφηνῶνω, σφίγγω, ἀποσφηνώθεις ἐνδέρω τὰς χεῖρας Εὐστ. εἰς Διον. II. 369· ἀποσφηνῶν τὴν ἀντηρίδα Φίλων Βελοπ. 76, Ἡρων Βελοπ. 123. II κάμνω τὴν σφηνοειδῆ, Παῦλ. Διγ. 6. 28.

ἀποσφρίγγω, μέλλ. -γξω, συσφρίγγω, σφίγγω καλῶ, περισφίγγω, Λατ. adstringere, τρωῦμα Ἰππ. π. Ἀφρ. 831· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀδὸν καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀποσφρίγγετε, Λουκ. Πενθ. 19· λόγος ἀποσφριγγόμενος, ὕψος συμπεπικνωμένον, Λατ. oratio adstricta· ἀποσφριγγόμενα καὶ νεωρῶδη καὶ σκληρὰ (παραδείγματα λέγων) Λουκ. Ρητ. Διδ. 9.

ἀποσφρίγγις, εως, ἢ, τὸ ἀποσφρίγγειν, «σφίγγειν», Ἰππ. π. Ἄγμ. 759, π. Ἀφρ. 831.

ἀποσφραγίζω, Ἰων. -σφρηγίζω : μέλλ. Ἄττ. ἴδω :—σφραγίζω, κλείω διὰ σφραγίδος ἐν τῷ παθ., οὐδὲν ἀποσφραγίζεσθαι τῶν κενῶν Πλουτ. Ἀλέξ. 2:—προσέτι ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Εὐρ. Ὀρ. 1108, Ἀθῆν. 34A. II λύω τὴν σφραγίδα, ἀνοίγω, «ἐξοσφραγίζω», ἀποσφραγίζε καὶ ὅσα ἐβούλετο ἐβάσταζεν Διον. Α. 4. 59.

ἀποσφραγίσμα, τό, ἀποτύπωμα σφραγίδος, Ἀθῆν. 585D: σφραγίς, ἀποσφραγίσμα ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς Ἐἰδδ. (Ἰερ. κβ', 24).

ἀποσφραγιστής, ὁ, ὁ ἀποσφραγίζων, Γλωσσ.

ἀποσφραῖνω, κάμνω τὴν νὰ ἔχη τὴν ὁσμὴν τινος, οὐ γλήχωνι Κρίτων ὁ φιλάργυρος, ἀλλὰ διγάλλω αὐτὸν ἀποσφραῖνει, δίδει εἰς αὐτὸν ὁσμὴν διχάλλου, Ἀνθ. Π. 11. 165:—Παθ., ἐπὶ φρενιτικῶν ἀρμόζει ἀποσφραῖνόμενον, νὰ τὸ σφραῖνῶνται, Διοσκορ. 1. 64.

ἀποσφρηλάττω, κατασκευάζω τι διὰ σφρηλατῆσεως, οὕτω μὴν σιδήρω τὴν ψυχὴν ἀποσφρηλατῆμαί Λιδᾶν ἐν Ἀνέκδ. Βοασσ. 1. 170.

ἀποσχάζω, ἐντονώτερον τοῦ σχάζω, χαρῆσσω, ἀνοίγω, ἀπ. φλέβα Κράτης ἐν Ἀδῆλ. 5, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 4, 3:—Παθ. Ἰππ. Πρωγ. 45· καθ' Ἠσύχ. «ἀποσχάσαι» διαρρηξί, διαλύσαι, φλεβοτομήσαι : πρὸλ. ἀποσχάω. II χαλάρωνω, ἀποσχάουσι τὴν σχαστηρίαν Ἡρων Βελοπ. 130.

ἀποσχαλιδῶω, σφρίξω τὰ δίκτυα διὰ σχαλίδων, Θησ. Στέφ.

ἀποσχαλιδῶμα, ατος, τό, (σχαλίδω) ζῆλον δικρανοειδῆ πρὸς ὑποστρίβειν τῶν ἀγρευτικῶν δικτύων, Λατ. varus, Ξεν. Κυν. 10. 7.

ἀποσχάσις, εως, ἢ, τὸ ἀνοίγμα φλεβῶν, φλεβοτομία, Ἰππ. 128D.

II ἢ ἐλευθέρω κινήσει μηχανῆς, Φίλων Βελοπ. 74.

ἀποσχάω, = ἀποσχάξω I, Ἰππ. 363F, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 3. 2, 13.

ἀποσχεδιάζω : μέλλ. -άσω, = αὐτοσχεδιάζω, ποιῶ τὴν ἐκ τοῦ προχείρου, νόμος ἀποσχεδιασμένον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 1, 14.

2) πρῶτω τὴν εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν, Ἰουλιαν. Ἰουλιαν. 453B, Σχόλ., κτλ.

3) γράφω ἐκ τοῦ προχείρου, περὶ τινος Πολυβ. 12. 3, 7: ἐξ αὐτοσχεδίου λέγω, ὁμιλῶ ἐξ ὑπογούιου, ἐκ τοῦ παρατυκῆ, Ἀθῆν. 125C, Φιλύστρ. 222.

ἀποσχέσις, εως, ἢ, ἀποχή, Πλουτ. 2. 123B, κτλ.· τῶν βρωμάτων Στράβ. 524.

ἀποσχετεῖον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀπέχομαι, ὡς τὸ ἀφικτεῖον, πρῆπει τις νὰ ἀπέχηται, νὰ κάμνη ἀποχὴν, τινὸς Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 394.

ἀποσχετλιάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ σχετιλιάζω, Α. Β. 36, ἀπόσχημα, τό, ὁμοίωμα, ἀπεικόνισμα, τινὸς Σχόλ. Στοδ. Ἐκλογ. 2. 463.

ἀποσχηματίζω, δίδω σχῆμά τι εἰς τι, σχηματίζω, εἰς τὰ ἄλλα ζῶα ἀποσχηματισμένον ἐκ τῆς παλαιᾶ Ἐπιστολῆ Σωκρ. 28.

II παρὰ μεταγεν. Ἐκκλ. ἀπεκδύω τινὰ τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, ἀποσχηματίζειν μοναχὸν Θεόδ. Στοῦδ. 516C.

ἀποσχήσω, ἀποσχεῖν, -έσθαι, ἴδε τὸ ῥημα ἀπέχω.

ἀποσχίζω, σχίζω ἢ ἀποκόπτω μέρος, ἀπὸ δ' ἔσχιζεν αὐτὴν [τὴν πέτρην], «ὅ ἐστι μέρος αὐτῆς κατέβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν», Ὀδ. Δ. 507· βιαίως ἀποσπῶ, Εὐρ. Ἄλκ. 172, Ὀππ. Ἄλ. 2. 623.

2) ἀποχωρίζω ἢ ἀποσπῶ τινὰ ἀπὸ τινος, τινὰ ἀπὸ τοῦ συμμαχικοῦ Ἡρόδ. 6. 9· ἀπ. Λυδούς, ἀποχωρίζω αὐτούς, Πλάτ. Πολιτ. 262B:—Παθ., ἀποσχισθῆναι ἀπὸ .., ἐπὶ ποταμίου ἀποχωρισθέντος ἀπὸ μεγάλου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 2, 17., 4, 56., ἐπὶ

φυλῆς ἀποχωρισθείσης ἀπὸ τοῦ ἀρχεγόνου στελέχους, κτλ. αἰτ. 1. 58. 143· ἀπὸ τῆς μεγάλης φλεβὸς ἀπ. Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 4, 5· ὡσαύτως, ἄνευ τῆς ἀπό. ἀποσχισθέντες τῆς ἄλλης στρατιῆς Ἠρόδ. 8. 35, πρὸλ. 7. 233, Πλάτ. Πολιτ. 267B κτλ.: — Μέσ., ἀποσχίζομαι, ἀποχωρίζω ἑαυτὸν, ὁ αὐτ. Νόμ. 728B. 3) μεταφρ. ἀπ. τινὰ τοῦ λόγου, διακόπτω αὐτὸν ὀμιλοῦντα, Ἄριστοφ. Νερ. 1408.

ἀποσχίς, ἰδος, ἦ, (σχίζω) μόνον κατὰ πληθ. ἀποσχίδες, κλάδοι φλεβῶν, Ἰππ. 275. 6, Ἄρετ. ὄστων Γαλην. ἐπὶ ὄρους, Σπράδ. 521. Τὸ ἐνικ. εὐρηται παρὰ Γαλην. 2. 578.

ἀποσχίσις, εως, ἦ, διαίρεσις, τῆ πρότερον ἀποσχίσει τῆς φλεβὸς Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 3, 21· δοιαί [φλέβες] ἐξ ἀποσχίσιος γιγνόμεναι Ἄρετ. Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 2. 8.

ἀπόσχισμα, ατος, τό, τὸ ἀποσχισθὲν ἢ ἀποχωρισθὲν μέρος, Μ. Ἀντων. 4. 29.

ἀποσχιστής, οὔ, ὁ, ὁ σχισματικὸς, αἰρετικὸς, ὁ σχίσμα ἐνεργῶν καὶ ὑποστηρίζων, Ἐκκλ.

ἀποσχοινίζω, ἀποχωρίζω διὰ σχοινίου συρομένον δόλογυρα: ἐν γένει, ἀποχωρίζω, ἀπομονώνω, ἀποκλείω, ἀπεσοιτισμένους πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίους Δημ. 778. 16· πρὸλ. Πλούτ. 2. 443B, Φύλιωνα 1. 205, 219. Ἐντεῦθεν, οὐσιαστ. -ισμός, οὔ, ὁ, Θεόδ. Στουδ. σ. 228C.

ἀποσχολάζω, ξεκουρίζομαι, ἀναπαύομαι, εὐρίσκω ἄνεσιν, ἔν τινι Ἄριστ. Ἰθ. Ν. 10. 6, 4. 2) διέρχομαι ἢ ἀφιερῶ τὸν χρόνον εἰς τι, τῷ οἴνῳ Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 12. 1. 3) διατριβή παρὰ τινι, ὑπάγω πρὸς αὐτὸν γάριον διδασκαλίας, Βίος Ὁμ. 5 καὶ 34.

ἀπόσχολος, ον, ὁ ἀποφεύγων τὰς σχολὰς τῶν σοφιστῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 69.

ἀποσώζω (-σῶ) σώζω ἢ διαφυλάττω ἀπὸ, θεραπεύω ἐκ, νόσου Σοφ. Φ. 1379· ἀπ. εἰκάσας, φέρω σῶων εἰς τὴν πατρίδα, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2. 19, πρὸλ. Ἄν. 2. 3. 18. 2) φυλάττω ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ, Πλάτ. Φίλ. 26C, Νόμ. 692C· ἀπ. πατρὸς γνώμας, τῆρῶ αὐτὰς ἐν τῷ νῶ, διαφυλάττω αὐτὰς ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμούμαι, Εὐρ. Ἄποπ. 364. 2. II. Παθ., ἀποσώθηται ἐς... ἀρικήσθαι σῶων εἰς, Ἠρόδ. 5. 87., 7. 209, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 22· ἐπὶ.. αὐτοῦ 3. 1, 2· ἀπολ., σώζομαι ἐκ τοῦ κινδύνου, «ἐγχεῖν», Ἠρόδ. 2. 107, κ. ἄλλ.

III. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., εἶμαι, διατηροῦμαι σῶος, Πλάτ. Ἐπιστ. 336B.

ἀποσώρευω, ἐπισώρευω, συσώρευω, Βυζ. ἀποτάγη, ἦ, (ἀποτάσις) ἀπόταξις, ἀποκίρυσξις, τοῦ κόσμου, Ἐκκλ.

ἀποτάγηγιζω, ἴδε ἀποτηγανίζω.

ἀπόταγμα, ατος, τό, ἀπαγόρευσις, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 138. ἀποτάδην [ἄ], (τέλιον), ἐπίρρ., ἐκτεταμένως, κατ' ἐκτασιν, ἐκτάδην, κατὰ μήκος, Λουκ. Ζεῦξ. 4, Αἰλ. περὶ Ζ. 4. 21· ἀπ. τρέχειν Πούδ. 5, 175. 2) σχινοτενῶς, μακροσῶς, Φιλόστρ. 481, 500· ἀποτάδην φθεγγόμενον φθέγμα κηρύκων Πολυδ. Δ' 94.

ἀπότακτος, ον, ἢ ἀποτακτός, ὄν, (ἀποτάσσω): ἀποκχωρισμένος πρὸς ἰδιαίτεραν χρῆσιν; ὁ ὀρισθεὶς ἰδιαίτερος, ἐκτακτος, σίττα Ἠρόδ. 2. 69, πρὸλ. Φιλήμονα ἐν «Σικελικῷ» 2. 2) ὀρισμένος, τεταγμένος, ἡμέρα Κριτίας 2. 27. 3) ἴδε ἀπακτος.

II. Ἀποτάκται, ὄν, οἱ, αἰρετικοὶ τινες ἀναφερόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἐπιφανίου 2. 18: ὡσαύτως -τακτικοὶ ὁ αὐτ. -τακτισταί, ἀποτακτιστάς τινας ὀνομάζουσιν οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι Ἰουλιαν. 224A· -τακτίται Ἐπιφάν. 2. 129.

ἀποταλαντεύω, ζυγίζω, λίθων λίθῳ Ρήτορες (Walz) τ. 1, 497. ἀποταμειδῶ, εσφ. ἀντὶ ἀποταμειδῶ.

ἀποταμειυτός, ὁ, ἦ, ἀποταμειυμένος, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 599, 21.

ἀποταμίευω, θέτω εἰς ταμείον, φυλάττω, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 488, 19: — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Αἰλ. Π. Ἰστ. 1. 12 (ἔνθα τὸ ἀποταμειώσασθαι εἶναι ἐσφλμ. γραφή).

ἀποτάμνω, ἴων ἀντὶ ἀποτέμνω.

ἀποτανῶν, = ἀποτείνω, τὴν χειρὰ Ἰππ. π. Ἄγμ. 757. ἀπόταξις, εως, ἦ, (ἀποτάσσω) ἀποχωρισμός, κυρίως ταξινόμησις ἀνθρώπων πρὸς φορολογίαν, ἀπόταξις, τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς πρότερον ἀλλήλους συντεταγμένους εἰς τὸ ὑποτελεῖν τὸν ὀρισμένον φόρον. Ἀναφρῶν ἐν τῷ περὶ Σαμοθρακίων φόρου Ἄρπ., πρὸλ. Βοϊκῆ. Π. Οἰ. 2. 156. 2) = ἀποταγή, Ἐκκλ.: — ὡσαύτως -ταξία, ἦ, Ἐκκλ.

ἀποτάσις, εως, ἦ, παράτασις, ἐπὶ ἤχῳ, ὅσων ἐστὶν ἀπ. τῆς φωνῆς, ὅ ἐ. ὅσων ἀποτείνεται ἢ φωνῆ, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 14, 8, πρὸλ. Π. Ψυχ. 2. 8, 9. 2) ἐξάπλωμα, τέντωμα, τῶν ποδῶν Πλούτ. 2. 670C· τέτανος ἢ ἐξ εὐθὺ ἀπότασις Ἄρετ. π. Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 1. 6. 3) ὁ σκοπὸς πρὸς ὃν ἀποβλέπει ὁ συγγραφεὺς, Σχολ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 1070, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 113.

ἀποτάσσω, Ἄρετ. -ττω: μέλλ. -ξω, ἀποχωρίζω, προσδιορίζω ἰδιαίτερος; μηδὲ τιν' αὐτῶν γάρον ἀποτάξω Πλάτ. Θεαιτ. 153B· ἀποσπῶ στρατιώτας, Πολυδ. ὁ. 35, 3, κτλ.: — Παθ., ἀπετέτακτο

πρὸς τὸ δεξιόν, ἐτάχθη πρὸς τὸ δεξιόν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 40· ἀποτεταγμένη ἀρχή, ἀρχὴ διαρκῆς ἐξ ὀρισμένου προσώπου, Ἄριστ. Πολ. ὁ. 8. 13· καθύλου, ὀρίζομαι, διορίζομαι, διανεμομαι, γῶρος Πλούτ. 2. 120B.

II. διορίζω, τάσσω ὀρισμένως, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 6, 6. II. Μέσ., ἀποτάσσομαι τινι, ἀποχωρίζομαι ἐκ τινός, ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτοῦ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ' 61, Πράξ. Ἀποστ. ιη', 21, πρὸλ. Εὐαγγ. κ. Μάρκ. σ', 46, Ἰωσήφ. Ἄρπ. Ἰουδ. 11. 8, 6, Λιβάν. 4. 511· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., χωρίζομαι ἀπὸ τινος πράγματος, παραιτοῦμαι, ἐγκαταλείπω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ', 33· καὶ συχρ. παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ἴδε Φρὺν. ἐν λέξει καὶ Δοδ. ἐν τόπῳ ὡσαύτως, ἀποτάσσασθαι τῆς βασιλείας Μελάλ. σ. 312: πρὸλ. συντάσσω IV.

ἀποταυρόομαι, παθ., ἀγριεύω ἢ βλέπω ἀγρίως ὡς ταῦρος, καίτοι τοκάδος δέριγμα λεαίνης ἀποταυροῦν δρωσίν, «λείπει τὸ ἔχει, καίτοι φρενὴν ἢ δεσπονα δεινὸν ὄρᾳ... ἔχουσα τεκνοῦσας λεαίνης τὸ βλέμμα» (Σχολ.), Εὐρ. Μῆδ. 188· εἶμαι ὀργισμένος, μανιώδης ἐξ ὀργῆς ὡς ταῦρος, Κύριλλ. 2) περὶ τῆς Ἰουδ., μεταβάλλομαι εἰς ταῦρον ἢ δίκαιον, Ἐρωτιαν.

ἀποταυρός, ον, μακρὰν ἀπὸ τοῦ ταύρου, ἀνόχευτος, διὸ ἐν τῇ ἡπειρῷ τὰς καλούμενας πυρρικός [πυρρικός] βουδ ἐννέα ἔτη διατηροῦσιν ἀνοχέυτους καὶ καλοῦσιν ἀποταύρους Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 7, 3.

ἀπόταφος, ον, ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων, Δειναρχ. παρ' Ἄρετ. καὶ Α. Β. 437, κατὰ δὲ τὸν Ἡσυχ. «οἱ συνκρίστευκότες τοῖς ἐλευθέρους (τῆν ἐλευθερίαν, Κωδίκ.) δούλοι καὶ μὴ συνταφέντες αὐτοῖς».

ἀποτάφρευσις, εως, ἦ, χαρῆκωσις, ὀχύρωσις, Διον. Ἄλ. 9. 9. ἀποταφρεύω, περιβάλλω διὰ τάφρου, ὀχυρώνω, κατὰ τὸ πλεῖστον συναποτόμενον μετὰ τοῦ ἀποσταυρῶ, Ξεν. Ἄν. 6. 5. 1, Ἑλλ. 5. 4, 38, πρὸλ. Διον. Ἄλ. 5. 58.

ἀποτείνωσασιν, ἀποτενεύωσις, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀποθνήσκω.

ἀποτείνω: μέλλ. -τενω: πρῆμ. -τέτακα: γ' πληθ. παθ. πρῆμ. ἀποτετάνται Λουκ. Ζεῦξ. 4. — Ἐτείνω, τείνω πρὸς μέρος τι, μέρος τι αὐτοῦ Ἄριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 27· ἀπ' ἐκεῖ τὴν διάνοιαν ὁ αὐτ. περὶ Μνήμ. 2. 19· τῷ πόδε Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 13: — Παθ, δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων ἀποτείνωσασιν Ἄν. Ἄν. 1. 18, 10· ἢ ὄψις πόρρω ἀποτεינוμένη Ἄριστ. Μετεωρ. 3. 6, 6, κτλ. 2) ἐπιμακρύνω, ἐπεκτείνω, πρόζω, ἐπὶ τῆς γραμμῆς στρατεύματός τινος, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 40· μακροτέρους ἀπ. μησθούς, ἐπεκτείνω τὰς ἀμοιβὰς πολὺ περαιτέρω, Πλάτ. Πολ. 363D· ἰδίως ἐπὶ λόγων ἢ ὀμιλιῶν, ἀπ. τὸν λόγον ὁ αὐτ. Γοργ. 466A· ἀπ. μακρὸν λόγον, κίμων μακρὸν ὀμιλίαν, Πρωτ. 335C, κ. ἄλλ. συχρὸν λόγον Γοργ. 465E· μακρὰν ῥῆσιν ἀπ. Πολ. 605D· ἐπὶ μεταλλίων (χαλκῶν) ἀγγείων, μακρὸν ἤχη καὶ ἀποτείνει [τὸν ἦχον] Πρωτ. 329A· δέξιν ἀπ. φθόγγον Πλούτ. Σύλλ. 7: — Παθ., ἐπιμακρύνωμαι, ἀποτεינוμένον τοῦ πότου Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 18. 3) ἐφαρμώζω: Παθ., παραδείγματα ἀκριβείας ἀποεταμμένα ταῖς γραμμασί, μετ' αὐστηρῶν ἀκριβείας γεγραμμένα, Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 9: — Μέσ., καταβάλλω προσπαθείας, Διογ. Λ. 5. 17· ὑπὲρ τινος, περὶ τινος πράγματος, Λουκ. Ἐρωτ. 17· ἀποτείνεσθαι πρὸς τινα, ἐπιγλωσσασθαι τι τινος, κατατρέπειν τινός, Εὐσέδ. Ἰ. Ἐκκλ. 6. 17, 7. 11: II. ἀμεταβ. ἐκτείνωμαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων φλέβια ἀποτείνει Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 11, 9· μέχρι ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 6, 13· καὶ νῦν ἴσως πόρρω ἀποτενοῦμεν, ἦν διαλεγόμεθα, τοῦ· ἔστι μακρολογησομεν, Πλάτ. Γοργ. 458C· μετὰ μετοχ., ἐξακολουθῶ πράττων τι, ἀπ. μακρῶμενοι Πλούτ. 2. 60A.

ἀποτείχιζω: μέλλ. Ἄρετ. -ῖζω, κλείω ἢ χωρίζω τι διὰ τείχους. 1) πρὸς ὀχύρωσιν, ἀπ. τὸν ἰσθμόν, Ἠρόδ. 6. 36; πρὸλ. 9. 8. 2) πρὸς ἀποκλεισμόν, ὁ τοῦ θεοῦ ἀποτείχισας Ἄριστοφ. Ὀρν. 1576· τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει Θουκ. 4. 130, πρὸλ. 1. 64, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4., 2. 4, 3: — Παθ., Θουκ. 6. 96: — μεταφ. κλείω, ἐμποδίζω, ἔλαθεν ἑαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτείχισας Ἠρόδ. 9. 20. 3) Μέσ., ἀνεγείρω μεσότοιχον, τοῖχον πρὸς διαχωρισμόν, Λουκ. Ἐρωτ. 28. II. ἐγείρω ὀχυρώματα, Πλούτ. 1. 3, 5· καὶ οὕτως, εως, ἀπ. τὴν ἀκρόπολιν Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4. 1. 88· ἔνθα ἴδε Schweigh.

ἀποτείχισις, εως, ἦ, τὸ ἀποτείχιζειν, περιτείχιζειν, ἀποκλείειν, ἀποκλεισμός, Θουκ. 1. 65. II. ἀνεγέρω ὀχυρωμάτων, ὀχυρώωσις, Πλούτ. 1. 3, 5.

ἀποτείχισμα, ατος, τό, τείχος οἰκοδομηθὲν πρὸς ἀποκλεισμόν, Θουκ. 6. 99, 7. 79, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 7.

ἀποτείχιμος, οὔ, ὁ, = ἀποτείχισις, I, Πλούτ. Νικ., κτλ. ἀποτείχιστον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις διὰ τείχων νὰ ἀποκλείσῃ, ἀποχωρίσῃ, ἢ ἐμποδίσῃ, μεταφ., διαβολὴν Θεμιστ. 278A.

ἀποτεκμαίρομαι, ἀποθ., ἐξάγω τεκμήρια ἀποδείξεως ἀπὸ τινος πράγματος, τεκμαίρομαι, συμπεραίνομαι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1538.

ἀποτεκνῶμαι, ἀποθ., γεννώμαι, συλέβαιεν ἄν καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἀποτεκνοῦσθαι ποτε ποταμῶς Τέλει. Ἐσχύ. Ἰλ. σ. 9.

II. ἀποστεροῦμαι τῶν τέκνων μου, Ἐσδ. (Γέν. κ', 45)

ἀποτίλειοι, οἱ, (τέλος) ἄρχοντες παρὰ τοῖς Ἄχαιοις, ἴδε Schweigh. Πολύδ. 10. 21, 9.

ἀποτελείω, φέρω τι εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, ἀδρύνω, πεπαίνω. — Παθ., ἀδρύνομαι, φθάνω εἰς ἀκμὴν, φθάνω εἰς ἔθρον, ἰθὺσκαω, ἀποτελείονται τὰ θήλαα τῶν ἄρρηνων ἔμπροσθεν Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 22, 11.

II. μυσταγωγῶ, Διον. Ἄρεοπ.

ἀποτελείσμος, ἡ, ον, ὁ δυνάμενος νὰ τελεσθῆ, «θεμινύσασα» πρακτικῆ, ἀνυσίμη, ἀποτελεσίμη» Ἡσύχ.

ἀποτελείσεις, εως, ἡ, τελείωσις, συμπλήρωσις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διού. Α. 10. 108.

ἀποτελέσμα, ατος, τό, συμπλήρωσις, ἀποτελείωσις, μὴνός Ἄριστ. π. Κόσμ. 5. 9· τέχνης Πολύδ. 4. 78, 5, Πλουτ. Λυκούργ. 30.

2) γεγονός, συμβῆν, ἀποτελέσμα, Πολύδ. 2. 39, 11. II. ὡς ἀστρολογικός ὅρος, τὸ ἀποτελέσμα ἢ ἐπίδρασις θέσεων τινῶν τῶν ἄστρον ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης τύχης, Πλουτ. Ρωμ. 12. Ἄρτεμιδ. 1. 9, κλ.: — συγγράμματα ἐπιγραφόμενα ἀποτελέσματα ἐγγράφῃσιν ὑπὸ Ἑλικ. καὶ ἄλλων· ἄλλα κατὰ Σουίδ. ἐν λέξει Ἑλικωνίος τὰ συγγράμματα ταῦτα ὠνομαζόντο ἀποτελεσματικά «Ἑλικωνίος ἀστρονόμος ἀποτελεσματικά, περὶ διοσημῶν καὶ ἄλλα πολλά».

ἀποτελεσματικός, ἡ, ὄν, ὁ παράγων ἢ ἔχων ἀποτελέσμα, τέχνη ἀπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θεωρητικῆ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 197:— Ἐπίερ. — κῶς, ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους, Εὐσταθ. Πονημάτ. 64. 3.

II. ἀστρολογικῶς, ὁ ἀσκῶν ἐπίδρασιν, Πτολ.: ὁ ἀποθελων εἰς τὴν ἀστρολογίαν, τέχνη, ἐπιστήμη Εὐστ. 900. 44· ἀποτελεσματικά, ὄνομα συγγραμμάτων ἀστρολογικῶν ὑπὸ Παύλου Ἄλεξανδρ.: — -κοί, οἱ, ἀστρολόγοι, Εὐστάθ. 193. 7.

ἀποτελεσματογραφία, ἡ, πραγματεία περὶ ἀστρολογίας, Περφύρ. ἐν Πτολ. καὶ ἀποτελεσματολόγος, ὁ, συγγραφεὺς ἀστρολογικοῦ συγγραμματος, Θεο. Ἀριθμ.

ἀποτελεστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποτελέσῃ, νὰ συμπληρώσῃ, Διοσκ. Θηρ. 2: — Οὐσιαστ., ἀποτελεστής, οὐ, ὁ, ὁ συμπληρῶν, τελεωτής, Κύριλλ.

ἀποτελεστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀποτελῶν, ἐκτελῶν τι, ἀποτελεσματικός, τινος Πλάτ. Ὀρ. 412C, Πλουτ. 2. 652A.— Ἐπίερ. — κῶς Ἄπολλων. περὶ Συντάξ. 268.

ἀποτελευτάω, ἀμεταβ., τελευτῶ, εἰς τι, εἰς πρᾶγμα τι, Ἰππ. π. Ἄερ. 287· εἰς ἀνίας, εἰς ἡδονάς, Πλάτ. Πρωτ. 353E, 354B· ἀποτελευτῶν, ἐπὶ τέλους, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 310E. II. φέρω εἰς πέρας, εἰς τέλος, ἀποτελεῖν ἔντελός, Ἄλέξ. Ἄφρ.

ἀποτελευτή, ἡ, = ἀποτελευτήσις, εἰς τι Ὀρειβάς. 14 Μαί.

ἀποτελευτήσις, εως, ἡ, τὸ τελευτᾶν, καταλήγειν, εἰς τι Ἰππ. 409. 44, Θεοφρ. π. Πυρ. 54. II. συμπέρασμα, ἀποτελέσμα, Πλάτ. Σοφ. 264A.

ἀποτελέω: μέλλ. — τελέω, Ἄττ. — τελῶ, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, ἀποτελεῖν, συμπληρῶ ἔργον τι, Ἡρόδ. 5. 92, 7, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 10, Πλάτ., κλ.: — Παθ. Θεοκ. 4, 69: μετοχ. ἀποτελεσμένος, τέλειος, Δατ. omnibus, numeris absolutus, Ξεν. Οἰκ. 13, 3.

2) παράγω, προξενῶ, νοσήματα Πλάτ. Τίμ. 84C: — Παθ., Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 19, 20. 3) ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ ὅτι, ὄφειλό ἢ εἶμαι ὑπόχρεος νὰ ἐκπληρώσω, ἐκτελέσω, τὰς εὐχὰς σφι ἀπ. Ἡρόδ. 2. 65· τῷ θεῷ τὰ πάτρια ὁ αὐτ. 4. 180· τὰ νομιζόμενα Ξεν. Κύρ. 3. 2, 19, τελετάς τινας Πλάτ. Νόμ. 815C· ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς ὁ αὐτ. 806E: — ὡσαύτως, τίνω, ὑφίσταμαι, ὑποφέρω, παραπλήσια ἀπέτελεσε τοῖς Καμβύσου παθήμασιν ὁ αὐτ. 695E. 4) ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, ὅπως καὶ οὗτοι τὰ καθήκοντα ἀποτελῶσιν Ξεν. Κύρ. 1. 2, 5· προσταχθέντα Πλάτ. Νόμ. 823D· τὰ προσήκοντα ὁ αὐτ. Κριτί. 108D· ἀπ. ἄρτων Ἰππ. π. Ἄφρ. Ἰητρ. 9.

6) ἴδιως ἐπὶ ἐπιδράσεως τῶν ἄστρον, Δίων Κ. 45. 1, κτλ. πρβλ. ἀποτελέσει. 5) καθιστῶ τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ὡς τὸ ἀποδεικνύει ἢ παρέχειν, τὴν πόλιν ἀπ. εὐδαίμονα Πλάτ. Νόμ. 718B· ἀμείνους ἐκ χειρῶν ἀπ. ὁ αὐτ. Πολιτ. 297B· τοιοῦτος ἀνδρας ὡστε.. Πολύδ. 6. 52, 11· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀμειπτον φίλον ἀποτελέσασθαι, καταστῆσαι αὐτὸν φίλον ἀμειπτον, ἀγνόν, Ξεν. Λακ. Πολ. 2. 13:— Παθ. τύραννος ἀντὶ προστάτου ἀποτελεσμένος Πλάτ. Πολ. 566D· ἐνύπνιον τέλειον ἀποτ., ἀποβαίνει..., αὐτοὶ 443B. 6) πληρῶ, κορέννυμι, χορταίνω, (μεταβ.) τὰς ἐπιθυμίας Γοργ. 503D:— Παθ. Πολ. 558E, κ. ἄλλ.

II. Παθ., προσκυνῶμαι, λατρεύομαι, Συμπ. 188D.

ἀποτεμαχίζω, (τέμαχος) ἀποκόπτω τεμάχιον, χωρίζω, Θεοδ. Μετοχ. Συμμικτ. σ. 92, 19.

ἀποτεμῶ, ἰων. καὶ Ἐπ. — τᾶμνω: μέλλ. — τεμῶ: ἄορ. 6' ἀπέτεμον: — ἀποκόπτω, παρηγορίας ἀπέταμην Ἰλ. Θ. 87· ἀπὸ στομάχου ἀρνῶν τάμε Γ. 292, κτλ.· κρᾶτ' ἀπό.. καὶ ἄρθρα τεμῶ χειρὶ Σοφ. Φ. 1207· τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 2. 39, κ. ἄλλ. τὰ σκέλα ὁ αὐτ. 2. 40· τὴν ῥίνα καὶ τὰ ὦτα ὁ αὐτ. 3. 154, κτλ.: ἀποκόπτω, κάμνω ἐγγεῖρσιν, καὶ τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι μετὰ πόνων τε καὶ ἀλγηδόνων καὶ ἀποτέμνεν καὶ ἀποκάειν Ξεν. Ἄποιν. 1. 2, 54· ἀπ. τινὰ ἀποτεμῆσαι, Βυζ.: — Παθ. ἀποκόπτομαι, τὰ ἀκρωτήρια ἀποτηθῆσθαι Λυσ. 105, 29· τὴν γλῶτταν ἀποτηθῆσθαι Αἰσχ. 24. 32· τὴν κεφαλὴν Λουκ. Πλοῖον,

33. 2) ἀποχωρίζω, ἢ διαχωρίζω, ὑπὸ γεωγραφικῆν ἔννοιαν, οὕτω δ' Ἄλυος ποταμὸς ἀποτάμνει σχεδὸν πάντα τῆς Ἀσίας τὰ κάτω ἐκ θαλάσσης τῆς ἀπέναντι Κύπρου ἐς τὸν Εὐξεινον πόντον Ἡρόδ. 1. 72· οὖρα ὑψηλά ἀπ. [τὴν ἑρὸν] ὁ αὐτ. 4. 25· ἴδε κατω. II. 2:— μαθηματικῶς, ἡμισυ.. ἢ γραμμῆ ἀπ. Πλάτ. Μένων πρβλ. Ἄριστ. Μηχ. 1. 13:— Παθ. ἐπὶ ἀσπαράγματος στρατιωτικοῦ, 85A, ἀποκόπτομαι, ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τοῦ ὅλου σώματος τοῦ στρατοῦ, Ξεν. Ἄν. 3. 4, 29.

3) ἀναχαιτίζω, σταματῶ, θέτω πέρας εἰς τι, τὰς μηχανὰς Κρατίν. ἐν Ἀδύλ. 129.

4) ἀποχωρίζω ἐν τῇ συζητήσει, τίθημι ἔκτος τοῦ ζητήματος, Πλάτ. Νόμ. 653C· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Φιλ. 42B:— Παθ. ἀποκόπτομαι ἢ ἀποχωρίζομαι ἐν τῇ συζητήσει, Ἄριστ. Φυσ. 3. 3, 5.

5) ἀπ. τὰ βαλλάντια, εἶμαι βαλλαντιόσιμος, Πλάτ. Πολ. 348D. II. Μίσ., ἀποκόπτω τι δι' ἐμαυτὸν, ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι Ἰλ. Χ. 347· ἀπ. πλόκαμον Ἡρόδ. 4. 34· τὴν χόρην ἀπ. τάρφρον ἐρυξάμενοι αὐτοὶ 3· ἀπ. τοῦ ὠτός, ἀποκόπτω μέρος τοῦ ὠτός, αὐτοὶ 71.

2) ἀποχωρίζω, ἀπάγω, κλέπτω, πενήτηκοντ' ἀγέλης ἀπέταμνετο βοῦς ἐριμύκος Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 74· τὰς Θυρέας.. ἀποταμνόμενοι ἔσχον Ἡρόδ. 1. 82· καὶ ἐν τῷ παθ. ἐπὶ ἀποκοπέσης ἢ ἀποχωρίσεως χώρας, ἀπ. τῆς χώρας, ἀποκόπτω μέρος τῆς χώρας, Ἰσοκρ. 134B· Φοινίκης ἀπ. Ἀραβίας τε, ἔχω μέρος ἢ μερίδιον ἐκ τῆς .., Θεοφρ. 17. 86.

3) ἀποχωρίζω ἀπὸ τῆς κοινῆς χρήσεως, ἀφιερῶ, καθιερῶ, ὕλας Λουκ. π. Φυσίων 10.

4) ἀπ. ὡς μέγιστα τῶν Ἀθηναίων, ἀραιῶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρην δύναμιν ἀπ' αὐτῶν, Θεοκ. 8. 46.

ἀπότεξις, εως, ἡ, γέννα, τοκετός, γέννησις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 53.

ἀποτεράττομαι, παθ. (τέρας) ἐκπλήττομαι ὡς ἐκ τέρατος. ἀποτεράττιζω, περιορίζω, ὀρίζω, Ἀγαθῆμ. 2. 4· καὶ ἀποτεραματώσις, οὐ, ὁ, ὄριον, Πρῶκλ. π. σφαίρ. 27, σ. 48· ὡσαύτως ἀποτεραματώσις, εως, ἡ, Ἐτυμολ. Μ. 583. 17.

II. ἐν τῷ μέσ. = τῷ Ὀμηρικῷ, τέρρι' ὄρασαν, ἐς ἀλήθειαν πρὸς τὸ ὑποδειχθῆν ἀποτεραματίζομενοι, ὅπερ ἔστιν, ἀποθιζόμενοι, ἀποσκοποῦντες, κατὰ διόρθ. Κοραῖ ἄντι ἀποτελαματίζομενοι, Ἰππ. 23. 2, (Πλουτ. Ρωμ. 11, ἐκδ. Κοραῖ, τ. Α', σ. 369).

ἀποτέρομαι, ἀντὶ ἐπιτέρομαι, Ἰω. Γεωμ. 3. 4. 25.

ἀποτεταγμένως, ἐπίερ. παθ. πρkm., ὄρισμένως, ἀποκλειστικῶς, Ὀριγέν. κατὰ Κέλσ. 4. σ. 198.

ἀποτετραματισμένως, ἐπίερ. παθ. πρkm., ὄρισμένως, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀμφοτερίμως.

ἀποτετευγμένως, ἐπίερ. παθ. πρkm. τοῦ ἀποτυγχάνω, ἀνεπιτυχῶς, ἀνευ ἐπιτυχίας, Ὀριγέν. κατὰ Κέλσ. 4. σ. 198.

ἀποτετημένως, ἐπίερ. παθ. πρkm., κεχωρισμένως, χωριστά, Βυζ.

ἀποτετολημμένως, ἐπίερ. παθ. πρkm. τολημῶς, παρατόλμως, Ὀριγέν. κατὰ Κέλσ. 6. σ. 306.

ἀποτευμα, τό, = τῷ ἐπομ., Ἄριστ. περὶ Ἄρετ. καὶ κακ. 7. 5, Διόδ. 1. 1, Κικ. π. Ἄττ. 13. 27.

ἀπότευξις, εως, ἡ, ἀποτυχία, Πλάτ. Ἄξ. 368C ἐλπίδος Πλουτ. Γάλβ. 23:— ἀποτευκτικός, ἡ, ὄν, προξενῶν ἀποτυχίαν, τινος Ἰπποδάμοσ παρὰ Στεφ. 554. 36:— ὑποκείμενος εἰς ἀποτυχίαν, Ἄρρ. Ἐπικτ. 3. 6, 6 καὶ 26, 14:— ἀποτευκτέω, = ἀποτυγχάνω, Φῶτ., ἄλλ' ἴδε Λοβ. Φρύν. 395.

ἀποτεφρῶ, μεταβίβω εἰς τέφραν, Πολυδ. Α. 167, Διοσκ. 5. 96.— Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. — ωσις, ἡ, Βυζ.

ἀποτηγανίζω, (τήγανον) τρώγω ἀπὸ τοῦ τήγανου, τρώγω τηγανισμένον, ἢ ὅπτιν ἀπὸ τῆς ἀνθρωπιᾶς ὡς τὸ ἀπανθρακίζω, Φερερκράτ. ἐν «Μυρμηκωνθρώποις» 1, Φρύν. Κωμ. ἐν Τραγωδοῖς 1. 1, Μάχων παρ' Ἀθην. 582E.— Σωκλῆδ. ἐν «Ἑγκλησόμεναίς» 1. 1, ἀπετηγανισα.

2) μεταγεν., τηγανίζω, ἢ ὅπτιν ἐπὶ ἀνθρωπιᾶς

ἀποτήκω: μέλλ. — ξῶ, ἀποχωρίζω τὸ ἀπὸ τίνος, δι' ἀποτήξεως, τήκω, «λύωνων», ὡστε ἀποτήκειν αὐτῆς τῆς φύσεως Πλάτ. Τίμ. 65D, πρβλ. Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 1, 4· τετυλωμένα βλέφαρα ἀποτήκει καὶ σμῆχει, μαλακῶναι καὶ καθαρῆσαι, Διοσκ. 5. 115:— Παθ., καταναλισκομαι, χάνομαι, ἀπέτακη αὐτοῦ τρία τάλαντα Ἡρόδ. 1. 50· ἀπέτακῆσαν οἱ μισθοὶ (κατὰ Graev. ἀντὶ ἀπέταθήσαν) Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 28. 2.

ἀποτήλε, ἐπίερ., τῆλε ἀπὸ, πόρρω, μακρὰν, ἠϊόνων ἀποτήλε τυπέας κατέδουπε κεραυνῶν Ἄνθ. Π. 7. 637, 3· Ἄνθ. Πλαν. 86. 1.

ἀποτηλοῦ, ἐπίερ., πόρρω, μακρὰν, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ Ὀδ. I. 117, Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 1092, κτλ., γράφεται δὲ καὶ διηρημένως:— ὡσαύτως ἀποτήλοθι Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 728.

ἀποτήξεις, εως, ἡ, τῆξίς ἀπὸ τίνος, ἀπορροή, Ἰππ. 304. 43.

ἀποτηρέω, περιμένω τὸ ἀποθιζόμενον, ἀποτηροῦντες τὴν ῥοπήν τοῦ πολέμου Διόδ. 14. 21 (ἄλλοι ἐπιπ-).

ἀποτιβάτος, ον, ἄωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀπρόδατος, Σοφ. Τρ. 1030.

ἀποτίθημι: μέλλ. — θήω:— ἀποθίω, ἐναποθέτω, βάλλω κατὰ μέρος, θέτω, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῶν Ἰλ. Π. 254, πρβλ. Ξεν. Ἄν. 2. 3, 15· ἀπ. εἰς δεσμοτήριον Λυκούργ. 164. 2: ἴδε κατωτέρω II. 3.

2) ἐκτίθω βρέφος, Πλάτ. Θεαίτ. 161A· πρβλ.

ἀπόθεσις II. 2, κατωτέρ. II 6. II. Μέσ., ἀποτίθειμαι, τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί, νὰ τὰ θέωσι κατὰ γῆς, 'Ιλ. Γ. 80· τὴν στολήν ἀποθέμενος τὴν Σκυθικὴν, ἀποβαλὼν, ἀπεκδυθείς, 'Ἡρόδ. 4. 78· ἀπ. κόμας, ἀποκόπτω ὡς σημεῖον πένθητος, (πρβλ. κείρω) Εὐρ. 'Ελ. 367· ἀπ. τὸν νόμον, θέω αὐτὸν κατὰ μέρος, δ' ἔ. δὲν τὸν φυλάττω, τὸν παραδαίνω, Θουκ. 1. 77· ἀπ. τὰν Ἀφροδίταν, καταπίνω τὴν ἐπιθύμιαν, Εὐρ. I. A. 558· ἀπ. φραθύμιαν Δημ. 42. 32., 101. 6· ἐργὴν Πλουτ. Κορ. 19· ἀρχὴν ὁ αὐτ. Πομπ. 23.

2) ἀποθάλλω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀποφεύγω τι μισητόν, ἀποθέσθαι ἐνιπήν, ἀπορυγεῖν τὸ δ'νείδος, 'Ιλ. Ε. 492, πρβλ. 'Ἡσ. 'Εργ. κ. 'Ἡμ. 760, Πινδ. Ο. 8. 90 (κατ' ἄορ. ἀπεθῆκατο), 10 (11), 47. 3) θέω κατὰ μέρος δι' ἑμαυτόν, ἀποθηκεύω, 'Ἀριστοφ. 'Ἰππ. 1219, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 15· ἀπ. τροφὴν τοῖς νεοτοῖς 'Ἀριστ. 'Ἰστ. Ζ. 9. 32, 8· ὡσαύτως, ἀποτίθεσθαι τινα εἰς φυλακὴν, Πολύβ. 24. 8. 8· ἴδε ἄνωτ. I. 4) ἀποτίθεσθαι εἰς αὐδίσ, ἀναθάλλω, Εὐρ. I. Τ. 376, Πλάτ. Γοργ. 449B, Ξεν. Συμπ. 2. 7, κτλ.: — ἀπ. τιμωρίας εἰς τοὺς ποταμούς, 'Ἀποσπ. 31. 3.

5) διατηρῶ, φυλάττω ὀπίσω, Πλάτ. Νόμ. 837C, Δείναρχ. 94. 6. 6) ἀπεθῆκατο κόλπον, ἐπὶ γυναικός, κατέθηκε τὸ φορτίον τῆς γαστρὸς αὐτῆς, δ' ἔ. ἔτεκε, Καλλ. 'Ἰμν. εἰς Ἄρτεμ. 25, πρβλ. Σπρᾶβ. 485: — ἀλλά, 7) μὴδὲν ἀποτίθεσθαι τὸν γιγνομένων, νὰ μὴ ἐκθέτῃ τις κανὲν ἐκ τῶν τέκνων του, 'Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 15· πρβλ. ἀπόθεσις II. 2. 8) ἀπ. χρόνον εἰς τι, ἀφερωῦ χρόνον, Πολύβ. 17. 9. 10.

ἀποτίκτω: μέλλ. -τέξομαι, γεννώ, παράγω, Πλάτ. Θεαιτ. 150C. 182B, 'Ἀριστ. 'Ἰστ. Ζ. 5. 12, 1, κ. ἄλλ.: — Παθ., αὐτὸς 2, Φιλόστρ. 6· χθονός, ἧς ἀπετέχθη 'Ἐπιγράμμ. 'Ελλ. 261. 5.

ἀποτίλλω: μέλλ. -τέλλω, Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 6· ἄορ. ἀπέ- τελα 'Ἀριστοφ. 'Ἀποσπ. 546: — ἀποσπῶ, μαδῶ, τὰς τρίχας 'Ἡρόδ. 3. 16· οὐδὲν ἀποτίλλας, χωρὶς νὰ μαδῆσῃ κανὲν μέρος τῆς δορῆς, ὁ αὐτ. I. 123. II. ἀποσπῶ ὅλας τὰς τρίχας, ἀποφύλλω, κάμνω φαλακρόν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτίλλαι 'Ἀριστοφ. Λυσ. 578· ἀποτίλλω σε τήμερον Κρατῖν ἐν Νόμοις 6: — Παθ., ἀπο- τετιμμένοι σκάφιοι, ὡς τὸ ἀποκεκαρμένους, 'Ἀριστοφ. 'Ορν. 806, πρβλ. 'Εκκλ. 724. 2) ἐπὶ ἰχθύος, σαπέρδην ἀποτί- λαι ὁ αὐτ. 'Ἀποσπ. 546.

ἀποτίλημα, τὸ μέρος ἀσπασθέν, γραιῶν ἀποτίλματα πη- ρῶν, ἀσπασμάτα, μαδῆματα, Θεοκρ. 15. 19.

ἀποτίλμος, ὁ, τὸ μάδημα, ἡ ἀπίσπασσις, 'Ἰατρ. ἀποτίμᾶω, δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, 'Ἰμν. 'Ομ. εἰς Ἐρμ. 35, Καλλ. 'Ἀποσπ. 103, 'Ἀνθ. II. παράρτ. 50. 33.

III. Μέσ., ὀρίω τὴν τιμὴν τινος δι' ἐκτιμῆσεως, διατιμῶ, διμνέωσ ἀποτιμησάμε- νοι, ὀρίσσαντες τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς δύο μνάς δι' ἕκαστον, 'Ἡρόδ. 5. 77· ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι ἀσχοροὶ μὲν εἶναι πολλοὶ ἀποτι- μῶσι, οὐδὲλως ἀρέσονται, δίδουν κάθε τι νὰ μὴ εἶναι ἀσχημύμορ- φοι, 'Ἰππ. π. 'Ἀρθ. 803: — Παθ., ἐκτιμῶμαι, πλειόνων χρημά- των παρά Δημ. 262. 4.

IV. ὡς Ἄττικὸς δικανικὸς ὄρος, ἔν τῳ ἐνεργ. ὑποθηκεύω κτήματα, περιουσίαν κατ' ἐκτιμη- σιν, δανεῖζομαι χρήματα ἐπὶ ὑπόθηκῃ, ἢ ἐνεχύρω, ὁ αὐτ. 871. 19., 1930. 4. 2) ἐν τῳ μέσῳ τύπῳ, λαμβάνω ὡς ἐνεχύρον, δανείζω ἐπὶ ὑπόθηκῃ ἢ ἐνεχύρω, ὁ αὐτ. 871. 26. 3) ἐν τῳ παθ., ἐπὶ κτηματικῆς περιουσίας, ὑποθηκεύομαι ἢ δίδομαι ὡς ἐνεχύρον, ὁ αὐτ. 262. 4., 865. 4, Συλλ. 'Ἐπιγρ. (προσθηκαί) 2264 k.

ἀποτίμημα, τὸ, ἐνεχύρον ἀποτιμηθέν, δηλ. ὄπερ ἐξετιμῆθη ὑπὸ τῶν ἀποσταλέντων ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος ἐκτιμητῶν, Λυσ. παρ' Ἀρπ., 'Ἰσαῖος 59. 46, Δημ. 866. 3, Συλλ. 'Ἐπιγρ. 82. 103, κ. ἄλλ. ἴδε Βοικχ. Πολ. Οἱ. σ. 191E, 'Ἀποσπ., καὶ πρβλ. τὸ ῥῆμα ἀποτιμᾶω III. 1.

ἀποτιμησις, εως, ἡ, ὑπόθηκεις κτημάτων, ἐν λαδὼν χω- ρίον ἀμφισβητούμενον εἰς ἀποτίμησιν Δημ. 878, ἐν τέλ.

II. Τὸ παρὰ Ῥωμαῖοις census, ἀπογραφή, ἀποτίμησιν πολιτῶν ἐποίησατο Πλουτ. Κράσπ. 13, 'Ἰωσήφ. 'Ἀρχ. 'Ι. 18. 2. 1, δικτί- μισις, τῆς ὑπὲρ ἀξίαν μου ἀποτιμησέως σου Θεόδ. Στουδ. σ. 250E.

ἀποτιμητής, οὐ, ὁ, ἐκτιμητής, ὁ ἐπιπεμπόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρ- χοντος ὄπως ἐκτιμῆσῃ τὰ ἐνέχυρα τῶν μισθουμένων τοὺς οἴκους τῶν ὀργανῶν. «οἱ δὲ πεμπόμενοι ἐπὶ τὸ ἀποτιμησάσθαι ἀποτιμηταί [ἐλέ- γοντο]» 'Ἀρποκρ. ἐν λέξει, Α. Β. 437. 15. III. Ρωμ. censor, κήνωρ, τιμητής, ἀπογραφεύς, οὐ ἔργον ἦτο ν' ἀπογράψῃ τὸ ὄνομα, τὰ κτήματα καὶ τὸν βίον ἑκάστου τῶν πολιτῶν, Συλλ. 'Ἐπιγρ. 1306.

ἀπότιμος, ον, ὁ μακρὰν πάσης τιμῆς, ἐντωνώτερον τοῦ ἄτι- μος, 'Ἡρόδ. 2. 167· τὸν ἀπότιμον ἐν θεοσι θεδὸν Σορ. Ο. Τ. 215, πρβλ. ἀπόμισθος, ἀπόξενος. 2) ἀπότιμα χρή- ματα, τὰ ἀποτιμημένα, ὑπέγγυα, ὑποθέθεντα, Δημ. σ. 866. 2.

ἀποτιναγμα, τὸ, τὸ ἀποτιναχθῆν. Σύμμαχ. 'Ἡσ. α'. 31. ἀποτινακτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀποτινάσσων, Ρήτορες (Walz) 3. 542.

ἀποτινάσσω, ἐκτινάσσω, ἀποσείω, οὐκ ἀποτινάσσεις κισ- σόν; Εὐρ. Βάκχ. 253: — Μέσ., ἀποτινάσσεσθαι Γαλην. 6. 821· ἀποτετινάκται τὴν φροντίδα, ἀπηλλάγη αὐτῆς, «τὴν ἐτίναξεν ἀπεπάνω του», 'Ἐβδ.

ἀποτινώω, = ἀποτινώω, 'Ἐβδ.: — ὡσαύτως ἀποτινώωμι, ἐν

τῳ ἄπαρ. -τινώωμαι, μετοχ. -τινώωντες, Θεμιστ. 289C, 40D, -τινώωτω, 'Ἰωσήφ. 'Ἀρχ. 'Ι. 4. 8, 36.

ἀποτινώωμαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀποτινώωμι, (δ' ἴδε). ἀποτινώω: μέλλ. -τίωω· πληρῶν τι εἰς τινα ὡς ποιήν, πρὸς- τιμον, ἢ ὡς ἀντιστάμισμά τινος, τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέ- μεν, ἦν τιν' ἔοικεν 'Ἰλ. Γ. 286· ἀναποθίδω, εὐεργεσίας ἀπο- τίνειν 'Οδ. X. 235. 2) πληρῶν δι' ὅσα ἕκαμα πρὶν πᾶσαν μνηστήρας ὑπερβάσιν ἀποτίσαι 'Οδ. N. 193 (ἐν Γ. 206 εἶχεν εἰπεῖ, τίσασθαι μνηστήρας ὑπερδοσίης, νὰ κάμῃ αὐ- τοὺς νὰ πληρώσωσι διὰ . . .) Πατρόκλιου δ' ἔλωρα. ἀποτίση, «τιμωρίαν δὲ παράσχη ἄξιαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλιου ἀναίρεσεως» (Σχόλ.), 'Ι. Σ. 93· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν σὺν σφῆριν κεφαλῆσι γυναιεῖ τε καὶ τεκέεσσιν, «καὶ σὺν μεγάλῳ τόκῳ ἀποτίσασιν σὺν ταῖς αὐτῶν κεφαλαῖς καὶ γυναιεῖ καὶ ταῖς τέκνοις» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), 'Ἰλ. Δ. 161· οὕτως, ἀπ. αἷμα Αἰσχύλ. 'Ἀγ. 1338· πληγὰς τῶν ὑπεραύγων Σοφ. Ἄντ. 1352. 3) συγχρότερον πληρῶνα δολο- κλήρω, ἐξ ὀλοκλήρω, τισὶν οὐκ ἀποτίσει Χρησμ. παρ' 'Ἡρόδ. 5. 56, πρβλ. 3. 109· ζημίην 'Ἡρόδ. 2. 65· ἀργύριον Ἀριστοφ. Σφ. 1256· ἔγγυας Ἀντιφῶν 117. 32, πρβλ. 136. 43· χρήματα Λυσ. 94. 26· ἀξίαν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 30. 1· ἀπότισον, ἀπόδος τὸ συμπεφωνημένον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Πλ. 1059: — δικανικός, πα- θεῖν ἢ ἀποτίσαι, συνεχῶς ἀντιτιθεντα; ἐσ σημαίνοντα σωματικὴν ἢ χρηματικὴν ποιήν, Νόμ. παρὰ Δημ. 529. 23, πρβλ. 523. 2· δ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀπ. Πλάτ. Πολιτ. 299A, πρβλ. Ἄπολ. 36B, Νόμ. 843B, κ. ἄλλ.

4) ἐν Αἰσχύλ. 'Ἀγ. 1503 ἀλάστωρ . . τόνδ' ἀπέτισον, ὁ Ἐρμαννὸς ἐπόνονος τῷ Conington ἔρμηνεύει, τὸν ἐπλήρωσεν ὡς χρέος, τὸν προσήγγενεν ὡς ὄμμα, διότι τὸ ἀπέτισον δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἐτέθη ἀντὶ τοῦ ἀπετίσασθαι, ἐξε- δικήθη. II. Μέσ., ἀποτινώωμαι, ποιητ. ἀποτινώωμαι (συχν. γραφόμενον -τινώωμαι), 'Ομ., 'Ἡσ. 'Εργ. κ. 'Ἡμ. 245, Θέογν. 362, 'Ἡρόδ. 6. 65, Αἰσχίν. 73. 8: μέλλ. -τίσωμαι: — πληρῶνται, εἰσ- πράττομαι δίκην, τιμωρίαν, πολέων δ' ἀπέτινυτο ποιήν, «πολ- λῶν δὲ εἰσπράττετο δίκην» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ) 'Ἰλ. II. 398 (ἐθά ἔθε Spitz), κτλ. ἀποτίσασθαι δίκην πρὸβλ. 'Ἐμμελ. Εὐρ. 'Ἡρακλ. 852· δέκα τάλαντ' ἀπ. Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 16, κτλ. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἀποτίσασθαι τινα, τιμωροῦμαι τινα, ἀποτίσεται, «τιμωρήσεται» (Σχόλ.), 'Οδ. Ε. 24, Ξεν. Κύρ. 5. 4; 35, κτλ.

3) μετ' αἰτιατ. πράγμ., ἐκδικούμαι, λαμβάνω ἐκδίκασιν διὰ τι, εἰ κέ ποτέ σοι βίας ἀποτίσεται 'Οδ. Γ. 216· τιμωρῶ τι, κείνων γ' ἢ βίας ἀποτίσεται ἔλθων, θὰ τιμωρήσῃς τὰς βίαιοπραγίας τῶν, αὐτοῦ Α. 118· τὰ παράνομα . . θεδᾶ ἀπ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 684: — μετὰ γεν. πράγμ., ἀπ. τῶν ἱρῶν κατακαυθέντων 'Ἡρόδ. 6. 101, ἴδε ἄνωτ. I. 2: — ἀπολ., λαμβάνω ἐκδίκασιν, ἐκδικούμαι, Θέογν. 362· ἄνωτ., Σόλων 15. 16. [Ἐν τῳ ἐνεστ. ἔ παρ' Ἐπ., ἔ παρ' Ἄττ.: μέλλ. ἀείποτε ἔ.]

ἀποτίπλαστος, ον, Δωρ. ἀντὶ ἀπροσπέλαστος, 'Ἡσὺ, ἀπότις, εως, ἡ, πληρωμὴ χρέους ἢ ποιήτης, φωνῆς ἀπότισιον (ἐκδ. Cassaub), φωνῆς ἀπότιον . . καταλλαγὴν (ἐκδ. Schweighl καὶ Meineke) Ἀθῆν. 503B.

ἀποτιστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποτίσῃ, νὰ πληρῶσῃ, καὶ ἅμα τούτου ζημίαν ἀποτίσσειν Ξεν. Λακ. 9. 5.

ἀ-πότιστος, ον, (ποτίκω) ὁ μὴ ποτισθείς, δένδρον, ἀκλάδευ- τον καὶ ἀπότιστον Γρηγ. Θουμ. εἰς Ὁριγ. σ. 12. 62A.

ἀπότισθος, ον, ὁ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς μητρὸς ἀπομακρυνθείς, ὁ ἀγοαλακτισθείς, Φίλων 2. 83.

ἀποτιρῆμι ἢ ἀποτιρᾶω, τρυπῶ, σικυώνης ξηρῆς πεφυ- κίας τὸν πυθμένα ἀποτρήσας 'Ἰππ. 680, 34.

ἀποτίω, τύπος ἐνεστώτους ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ χρόνοι τοῦ ἀπο- τίωω, ἐξαιρουμένου, ἐνωσεῖται, τοῦ παρατατικού.

ἀποτιγῶω: μέλλ. -ξω, 'Ἐπ. ἀντὶ ἀποτιγᾶω, ἀποκόπτω, ἀπο- χωρίζω, μούνον ἀποτιμῆας πόλιος 'Ἰλ. X. 456· τὸν . . λαοῦ ἀποτιγᾶντε Κ. 364, κτλ. ἀποκόπτω τι διὰ ξίφους, χειρὰς ἀπὸ ξίφει τμηθεὶς Α. 146· πολλὰς δὲ κλιτύς δὲ κλιτύς τὸτ' ἀποτιγῶωσι χαράδραι, «πολλὰς δὲ ὄρεων ἀποκλίσεις ἀποτιμῶνται οἱ ὑπὸ τῶν χειμάρρων ἐκρησσόμενοι αὐτῶνες» (Σχόλ.), Π. 390: — Παθ., μούνοι ἀποτιμῶντες Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 1052.

ἀποτιγημα, τὸ, τὸ τμηθῆν, κοπῆν ἀπὸ τινος, τεμάχιον, 'Ἰππ. π. Ἀρθ. 803· Ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα ἀποτιμηματίωω, χωρίζω, διαίρω εἰς τμήματα, εἰς δύο ἀποτιμηματίσας τὴν στρατιάν Νικητ. Χρον. 125D.

ἀποτιγῆς, ἦγος, ὁ, ἡ, ἀποκεκομμένος, ἀπότομος, ὡς τὸ ἀπορ- ρῶξ, ἀποτιμῆγι σκοπιῆ ἴσον, δ' ἔ. ἀπερρηγμένη, ἀπεσοχισμένη, Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 581.

ἀπότιμησις, εως, ἡ, ἀποκοπή, ἀπόκοψις, Φίλων Βελοπ. 100.

ἀποτιμητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποκόψῃ, τῆς τῶν πλησίον χώρας ἡμῶν ἀποτιμητέον, μέρος αὐτῆς, Πλάτ. Πολ. 373D· κἂν ὅλη μελανθῆ (ἡ μήτρα) τὴν σύμπασαν ἀποτιμη- τέον Σωφραν. π. Γυναικ. Πλαθ. σ. 128. 15.

ἀ-ποτιμος, ον, ἀτυχῆς, δυστυχῆς, κακόμοιρος, ὡς τὸ δύσπο- τμος, ἀπότιμου παιδὸς 'Ἰλ. Ω. 388, 'Οδ. Γ. 140· ἀποτμον βοᾶν

Αἰσχ. Πέρσ. 280· πότμιον ἀποτμιον Εὐρ. Ἰππ. 1144: — Συγκρ. -όπερος Μόσχ. 4. 11· ὑπερβ. -ότατος Ὁδ. Α. 219.

ἀπότοκος, ον, ὁ ἀπὸ τινος γεννώμενος, πηγάζων ἢ προερχόμενος, ἀπασα γὰρ αἰ νοῦσοι τῆσδε ἀπότοκοι Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Πισθ. Γ' 16., 2. 3: ἀποτόκουσ' τὸς ἀπογεννήσει· τῶν νοσημάτων Ἰσὺχ. ἀποτολμῶς, ἐπιχειρῶ τι μετὰ τολμῆς, μετὰ δοτ., ὥπερ καὶ ἀνεπιστήθιμος ἐστὶ δυνεὶς ἀπετολομημένα, ἀποτολμηθέντα, Πλάτ. Νόμ. 701B· ὡσαύτως μετὰ παθ. σημασι., εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτοτολημένα, ἀποτολμηθέντα, Πολ. 503B. — Ρηματ. ἐπιθ. ἀποτολμητέον Πλούτ. 2. 11D.

ἀποτομάς, ἄδος, ἢ, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ ἀπότομος, πέτρα Διόδ. 2. 13., 4. 78. 2) ὡς οὐσιαστ., ἀποκεκομμένον τεμάχιον ξύλου, σχίζα, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 3. 1, 2· βέβδος ἢ κοιτὸς ἐν χρήσει κατὰ τοὺς ἀθλητικούς ἀγώνους, Πολυδ. Γ' 64, Ἰσὺχ.

ἀποτομῆς, ἔως, ὁ, = τῷ προηγ. 2, Πολυδ. Γ' 151.

ἀποτομή, ἢ, ἡ ἐκτομή, ἀποκοπή, τῶν χειρῶν Ἐσν. Ἑλλ. 2. 1, 32. 2) τεμάχιον, τμήμα, μέρος, τὰς γὰς Τιμ. Λοκρ. 97D· τοιαύτας ἔχειν τὰς ἀπ., περὶ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 17, πρὸλ. 13, 9: — ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ μείζον τεμάχια ἢ διάστημα τοῦ τόνου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ λείμμα, ἴδε Chappell, Ἰστορ. τῆς Μουσικῆς σ. 202. 3) διακλάδιωσις, τῶν φλεβῶν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 17, 16, πρὸλ. ἀποσχίσεις: — ὁδὸς ἀποτέμνουσα ἄλλην ὁδόν, διασταύρωσις, ἐπὶ τῶν διαμερισμάτων στρατοπέδου, Πολυδ. 6. 29, 9. 4) διακοπή ἐν περιόδῳ ἢ κώλῳ, Διον. Ἄλ. περὶ Ἰσίου 15.

ἀποτομία, ἢ, ἀσχηρότης, νόμιμον Διόδ. 12. 16· ἐπιτιμημά- των Πλούτ. 2. 13D.

ἀπότομος, ον, ἀπόκρημος, ἀπ. ἐστὶ ταύτη ἡ ἀκρόπολις Ἡρόδ. 1. 84, πρὸλ. 4. 62· ἀπ. ἐκ θαλάττης Πλάτ. Κριτί. 118A· ἀπότομον ὠρουσεν εἰς ἀνάγκαν, μεταφορικῶς ἐκ τῆς θέσεως ἐκείνου ὅστις περιπατῶν ἀφῆκε εὐρίσκει ἑαυτὸν παρὰ τὸ χεῖλος κρη- μῆνός, Σοφ. Ο. Τ. 877· πρὸλ. αἰψὺς ὀλεθρος. 2) μεταφ., αὐστηρῆς, ἀδυσώπητος, ἀπότομον λήματος Εὐρ. Ἄλκ. 983· κρίσις Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. 5', 6). 3) σύντομος, συγκεφαλαίωσις Πολυδ. 9. 32, 6. II. ἀπόλυτος, ἐπίρρ. -μωσ, ἀπόλυτος, ἀκρίβως, Ἰσοκρ. 126B, Δημ. 1402. 16, ἴδε Jacobson εἰς Ἐπιστ. Πολυκάρπ. 6.

ἀποτοξέυω, ῥίπτω βέλη, ἀπὸ δένδρων Δίων Κ. 37. 2· παθ. πρkm. μετὰ μέσ. σημασι., Λουκ. Πρωμ. 2: — μεταφ., ἐξακοντιζῶ τι ὡς βέλος, ῥηματικῶς Πλάτ. Θεαίτ. 180A. II. ῥίπτω βέλος κατὰ τινος, μεταφ., ἐμβάλλω εἰς ἀπορίαν, ὅρα μὴ σε ἀποτοξεύσω τῷ ἀναποδείκτω συλλογισμῷ Λουκ. Βίων Πρῶσ. 24· ἔνθα ὁ Κόδης τ. V. LL. 238 προτείνει τὴν γραφὴν κατατ- ἀποτορνεύω, ποιῶ τι γλαφυρόν, κομψόν ὡς διὰ σμίλης, οὐκ ἀποτορνεύοντες λέξεις οὐδὲ σμιλεύοντες ἐννοίας Εὐστ. Πονημάτ. 106. 28.

ἀποτορνεύω, ποιῶ τι στρογγύλον ὡς διὰ τόρνου, μεταφ., ἐπεξεργάζομαι τι μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας, ἐν τῷ παθ., σαφῆ καὶ στρογγύλια ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται Πλάτ. Φαῖδρ. 234E· τὴν φράσιν ταύτην ἐμιμήθη ὁ Πλοῦταρχος ἐν 2. 45A, καὶ ἄλλοι: — Ἐντεῦθεν καὶ τὸ οὐσιαστ. ἀποτορνεύσις, ἢ, τῆς τῶν λόγων ἀποτορνεύσεως Τζέτζης Ἑβδ. Ἰλ. σ. 20. 11.

ἀποτορνώ, = τῷ προηγ., Γεωργ. Κύπρ. Βοασπονάδου Ἀνέκδ. τ. 1. σ. 352: — Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. ἀποτορνώσις, ἔως, ἢ, ἀποστρογγύλωσις ὡς διὰ τόρνου, Ὁρειδᾶς. 130 Mai.

ἀποτος, ον, ἀκατάλληλος πρὸς πόσιν, Ὑδωρ Ἡρόδ. 4. 81, Φερεκρ. ἐν Ἐκτορίωνος 4, κτλ. II. ἐνεργ., ὁ μηδέποτε πίνων, ὅνοι Ἡρόδ. 4. 192· ἐπὶ τῶν ἀκρίδων, Πλάτ. Φαῖδρ. 259C· ἐπὶ ἀρπακτικῶν ὀρνέων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 3, 17, 18. 3. 2) ὁ μὴ πῖνῶν, ὁ ἄνευ ποσοῦ, ἄσιτος ἀνήρ, ἄποτος Σοφ. Αἶ. 324, πρὸλ. Ἐσν. Κύρ. 7. 5, 33· ἀπ. ἀνέχεσθαι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 8, 2· ὁ μὴ δεδομένος εἰς τὸ πίνειν, ἐδωδὸ καὶ ἀπ. Ἰππ. π. Ἄερ. 281.

ἀποτραγγεῖν, ἴδε ἀποτρώγω.

ἀποτραγγήμα [ᾱ], τὸ, «τὸ λείψανον τῶν τραγγημάτων καὶ τρωξι- μων ἀποτραγγήμα εἶργκεν Εὐπόλις Ἀθῆν. 658D (Εὐπόλις ἐν Ἐχρυσῷ γένει. 15) διὰφ. γραφ. ἀντὶ ἀποπάτημα.

ἀποτραγγιλιζῶ, ἀπάγω, καὶ ὁ μὲν αὐτοὺς διέφθειραν, σχοινοῖς ἀποτραγγιλιζόντες Εὐνάπ. σ. 104 Nieb.

ἀποτραχύνω, καθιστῶ τι τραχύ, σκληρύνω, Λατ. exasperare, (μεταφ.), Διον. Ἄλ. περὶ Νυνθῆσ. 22: — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι τραχύς, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 6. 4, 2.

ἀποτρέκω, ἀντὶ ἀποτρέχω, βεβχαρισμός ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1214.

ἀποτρεπτεόν, ῥημ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ ἀποτρέψῃ, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἄλ. 3. 32· τι ἐπὶ τι Πλούτ. 2. 125D. 2) -τέος. α. ον, ἀφ' οὗ πρέπει τις νὰ ἀποτραπῆ, Εὐσεβ. Ἀπόδ. Εὐαγγ. 107B.

ἀποτρεπτικός, ἢ, ὄν, ἐπιτήδειος ἢ ἀρμόδιος πῶς ἀποτρέψῃ, τινὸς Διοσκ. 1. 89, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 8· ἀπ. εἶδος τῶν λόγων Ἀριστ. Ρητ. π. Ἄλ. 2. 1.

ἀπότρεπτος, ον, βδελυκτός, ἄξιος ἀποτροπῆς, Θεμιστ. 170C.

ἀποτρέπω: μέλλ. -ψω, πείθω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω, εἰ δὲ οὐ δηλοῦντος ἀφέξει, ἢ τιν' ἄλλον παρὰ μένος ἐπέσειν ἀποτρέψεις πολέμου Ἰλ. Μ. 249, πρὸλ. Γ' 256· τρέπω ὀπίσω, ὅθεν αὐτὰς ἀπέτραπε λαθὼν Ἀθήνη Α. 758· παρ' Ἀττ. προσπαθῶ νὰ πείσω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω, τινος Θουκ. 3. 39· τινὰ τῆς κακουργίας ὁ αὐτ. 6. 38· τῆς γνώ- μης Ἀνδοκ. 26. 12, κτλ. οὕτως μετ' ἀπαρ., ἀπ. τὸ μὴ πορευε- σθαι Ἡρόδ. 1. 105· ἀπ. βοᾶν Αἰσχ. Ἰκ. 900· δηλοῦν Δημ. 1397. 2, πρὸλ. Ἐσν. Ἀπομ. 4. 7. 5, 6: — οὕτω μετὰ μετοχ., ἀπ. τινὰ ὑβρίζοντα Αἰσχ. Ἰκ. 880. 2) μετ' αἰτ. προσωπ. μόνον, προξενῶ φόβον, κίχων τινὰ νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν, πάντας ἀπέ- τραπε καὶ μεμαῶτας Ἰλ. Ο. 276· μετὰ δοτ. ὄργαν., οὐ μ' ἐπέ- σεσιν ἀποτρέψεις Γ' 256, πρὸλ. 109· τοὺς ἀλαζόνας ἀποτρέ- πειν, ἀπομακρύνειν, ἀποθίωκειν, Πλάτ. Χαρμ. 173C· κατ' ἀντίθε- σιν πρὸς τὸ παροξύναι, Δημ. 526. 9· ἀντιθέτως τῷ προτρέπω, Ἀριστ. Ρητ. 2. 18, 1, κτλ. 3) μετ' αἰτ. πράγμα., στρέφω ὀπίσω, ἀποτρέπε αὐτὰς Εὐρώπαιον ποτὶ γέροντα ἔντα ναδὰ Πινδ. Ν. 4. 113. 4) κίχων τι νὰ τραπῆ πρὸς ἄλλο μέρος, ἀποκρούω, ἀπὸ δὲ . . ἔγγεος ὀρμήν ἔτραπ' Ἰσ. Ἀσπ. 456· τὸ σφάλμα ἀπ., ἐμποδίζω ἢ ἀποκρούω, Ἡρόδ. 1. 207· τὸ μέλλον γενέσθαι 3. 65· πρὸλ. 8. 29, κ. ἄλλ. ἀπ. βλάθην, ἔμφροφάν, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 509B, κ. ἄλλ.: πρὸλ. ἀποτροπῆσις, ἀπότροπος: — ἀπ. τὴν εἰρήνην, ἐμποδίζω τὴν συνομιλοῦσθαι αὐτῆς, Ἐσν. Ἑλλ. 6. 3, 12. 5) ἀπὸ τῶν ἄλλων καὶ στρέφω τι πρὸς ἕνα (πρὸλ. ἀπο- βλήπω), ἐπὶ τῷδε . . οὐκ ἔγγος τις . . ἀποτρέψει; Σοφ. Τρ. 1012: — Παθ., ἀποτραπῆσθαι πρὸς τόπον Πλούτ. Φῶδ. 19· καὶ μέσ., ἀποτραπόμενος πρὸς θεσίαν, ὁ ἐ. στρέφω τὴν προσοχὴν τοῦ ὀπὸ ἄλλων πραγμάτων εἰς τὴν θεσίαν, ὁ αὐτ. Ρωμ. 7.

II. Μέσ. καὶ (μεταφ.) παθ. στρέφομαι ἀπὸ τι, ἀπέχομαι, μετὰ μετοχ., ἀπετραπέτ' ὄδριμος Ἐκτορ ὀλλῶν Ἀργείους Ἰλ. Κ. 200· ὡσαύτως μετ' ἀπαρμ., Εὐρ. Ὀρ. 410, Ἀντιφῶν 133. 17, Δημ. 1434. 12· ἀπ. ἐκ κινδύνων Θουκ. 2. 40· ἀπ. τοῦ ἐρωτήματος Ἐσν. Οἰκ. 15. 13: — ἀπὸλ. ἀπέχομαι, δὲν πράττω τι ἐκ φόβου, Θουκ. 3. 11, κ. ἄλλ. 2) ἀποτρέπω τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ τινος, δὲν δίδω προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τινός, οὐκ . . ἀπετραπέτ' οὐδ' ἀπί- θησεν Ἰλ. Μ. 329· ἀπολ. Πλάτ. Συμπ. 206D. 3) μετ' αἰτ. πράγμα. ἀποστρέφομαι, Λατ. aversari, ἀλλὰ φοδοῦμαι ἀποτρέ- πομαι δεῖμα πολιτῶν Αἰσχ. Θῆδ. 1060, Εὐρ. Ι. Α. 336· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. περὶ τοῦ, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 7, Πολυδ. 7. 13, 1, Πλούτ., κτλ. 4) στρέφομαι ὀπίσω, ὑποστρέφω, Θουκ. 5. 13, κτλ. ἀποτρεπόμενοι γένοιτο Ἐσν. Ἑλλ. 7. 2, 13· ἐς τὴν πόλιν Θουκ. 3. 24.

ἀποτρέπομαι, παθ. τρέφομαι ἔκ τινος, Πολυδ. 5', 32, ὡς καὶ διάγειν παρ' αὐτῷ καὶ τῶν αὐτοῦ συσσιτίων ἀποτρέφεσθαι Εὐστ. 1. 14.

ἀποτρέχω: μέλλ. -θρέξομαι, Ἀριστοφ. Νερ. 1005, ἀλλ' ἀπο- θρέξω Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῶλ. 65· ὡσαύτως, ἀποδραμοῦμαι Ἐσν. Ἄν. 7. 6, 5· ἀπρ. 6' ἀπέδραμον. Ἀπέργωμαι τρέχων ἀπὸ τινος μέρους, ἀποδραμόντες τε ὅσον ἐξήκοντα στάδια ἴζοντο Ἡρόδ. 4. 203, καὶ συγν. ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδίᾳ, κτλ. II. τρέχω δρο- μωδῶς, ἐπὶ ἀθλητῶν ἀσκουμένων εἰς τὴν σταδιοδρομίαν, Ἀριστοφ. Νερ. ἐνθ' ἄνωτ.

ἀποτρέψεις, ἔως, ἢ, (ἐκ τοῦ ἀποτρέπομαι), ἀποστροφή, Ἰππ. 425. 35, ἐν τῷ πληθ.

ἀποτριάζω, ἀναδεικνύομαι νικητῆς ἐν πεντάθλῳ, «ἐπὶ δὲ πεντά- θλου τὸ νικῆσαι ἀποτρίάζει λέγουσιν» Πολυδ. Γ' 151, ἀποτρίάζαι, οἱ δὲ ἀποτρίάζαι διὰ τοῦ ἔς, πληγὰς τρεῖς δοῦναι Α. Β. 438. 7, οὐκ ἀπείρακτος, οὐκ ἀνίκητος ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἱ ἀποτριάζονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων Σχόλ. εἰς Αἰσχ. Χο. 339.

ἀποτριβῆς, ἢ, τὸ ἀποτριβεσθαι, ἢ ἐκ πολλῆς χρήσεως γινομένη ἀποτριβὴ πράγματος ἢ σκευῶν τινός, κοινῶς «πράγμα» ὡς τὸ Λατ. trimentum, περὶ δ' ἀποτριβῆς τῶν σκευῶν Δημ. 1215. 22: βλάθην, Δίων Κ. 37. 31.

ἀποτριβῶ [τ]: μέλλ. -ψω, ἐπιτετακμ. ἀντὶ τοῦ τριβῶ, συν- τριβῶ, κατασυντριβῶ, πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν πλευρῶν ἀποτριβῶσι, ἀποτριβῶσιν αἱ τοῦ ἔνου πλευραὶ (Εὐστ.), Ὁδ. Ρ. 232. — κατὰ τὸν Ἡρωδικόν ἐν τῷ Σχολ., ὑπερβολικῶς, ἀντὶ πολλὰ σφέλα οἱ πλευραὶ ἀποτριβῶσι, ὡς εἴ τις ἔλεγε πολλὰς μαστίγας κατέτριψε τὸ νῶτον τοῦδε, ἀντὶ τὸ νῶτον κατέτριψαν πολλὰ μαστίγας. II. καθα- ρίζω, διὰ τριβῆς, ἔυστριζῶ, ἀποτρίβειν ἵππον Ἐσν. Ἰππ. 6. 2.

III. σθεῖρω, ἑκαταρίζω, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα Θεοφρ. 24. 131, πρὸλ. 16. 17: — Μέσ. ῥίπτω τι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, ἐξαλείφω, ἀπαλλάσσομαι τινος, ἀδοξίαν Δημ. 12. 19· ἐγκλήματα Αἰσχ. Ἰν. 25. 29· τὸ πάθος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3, 8· διαδόλας Διόδ. 17. 5· τὸν πόλεμον, τὸν κίνδυνον Πολυδ. 3. 8, 10, 10. 14, 1· τοὺς πελάζοντες ἀπ., ἀποθίωκω, ὁ αὐτ. 3. 102, 5: — ὡσαύτως, ἀποτριβῶ, τὴν μὲν πείραν ἰσχυρῶς ἀποτριβῶσθαι Πλούτ. Θηρ. 26. 2) ἐν τῷ παθ., ὥστε μηδὲν ἀπ' αὐτῆς ἀποτρι- βῆναι, πρὸς μεταφρασιν τοῦ Λατ. ne quid detrimenti caperet resp., Δίων Κ. 40. 49, κτλ.

ἀπότρομμα, τό, τὸ ἀποτριφθέν, ἀκόνης Ναΐδας τὸ ἀπότρομμα τοῦ πρὸς αὐτὴν ἀκονηθέντος σιδήρου Διοσκ. 5. 167 (168).

ἀποτρίβω, ἐπίρρ., τρίβω, τρεῖς φορές, Ἄπολλ. περὶ συντάξ. 339. **ἀποτρίτω**, βράζω μέχρις οὐ μείνη τὸ τρίτον μέρος, ἕως ἀποτριπθῆ τὸ ἀπόλεμα Διοσκ. 4. 140.

ἀποτρίχες, πληθ. τοῦ ἀπότριξι. **ἀποτρίχως**, ὄν, φαλακρῶς, ἄτριχος, Εὐστ. Ἰδ. 581. 13. **ἀποτριψίς**, ἡ, τὸ ἀποτριβεῖν, ἐπὶ ἐκκρίσεων ἢ περιτωμάτων, Κλήμ. Ἄλ. Παιδ. σ. 292. 16.

ἀποτροπάδην [ἄ], ἐπίρρ., δι' ἀποτροφῆς, διὰ ταχείας πρὸς τὰ ὀπίσω στροφῆς, Ὅππ. Ἄλ. 3. 612.

ἀποτρόπαιος, ὄν, ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, Λατ. *avertuncus*, Ἄριστοφ. Ἰππ. 1307, Ὅρν. 61. Πλ. 359, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 26, Συλλογ. Ἐπιγρ. 464: ἐν γένει, θεοὶ ἀπ. Ἰππ. 378. 31, Πλάτ. Νόμ. 854B, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 4, Πaus. 2. 11, 2. 2) ἐπὶ θυσίῳν, Διον. Ἄλ. 5. 54, Πλούτ. 2. 290D, 292A.

ἀποτροπάζω, ἄποθ., ὅστις ἐπρεπε νὰ ἀποτραπῆ, νὰ ἀποκρουσθῆ, δυσόισμος, βδελυκτός, δυσφημίαι Πλούτ. 2. 587E: θέαμα Δουκ. Τίμ. 5: ἄκουσμα ὁ αὐτ. Ἀλεξτρ. 2, κτλ.

ἀποτροπάομαι, ἀποθ., ποιητ. ἀντὶ ἀποτρέπωμαι, χρῆ κακοεργὸν ἀποτροπάσθαι, ἀποτρέπεσθαι, ἀποφεύγειν, Φωκλ. 125.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροπή, ἡ, τὸ ἀποτρέπειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις, ἀποσόβησις, κακῶν Διοσχ. Πέρσ. 217. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, ὃ ἐ. ἄλλοσε ἀποτρέποιτο κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 360: λυπὸν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς Πλάτ. Πρωτ. 354B: τεράτων ἀπ., τὸ Λατ. *procuratio*, Πλουτ. Φάβ. 18. 2) τὸ τρέπειν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Νόμ. 845D.

ἀποτροχῶ [ῶ]: μέλλ. -ξω, = τῶ ἐπομ., Πλουτ. Ἀντων. 24: Παθ., Συνέσ. 49A. Ὁ τύπος -χόμομαι ἀμφιβ. ἐν Πλουτ. Ἄντ. 38. **ἀποτροχῶ** [ῶ]: μέλλ. -ύσω, ἀποτριβῶ, ἀποξίω, ἀποβάλλω τι, φαμί γὰρ οὐκ ἀποτριβῶ ἐπιπλάτῃ τὰν ἀγαθῶν χρῆσιν σε Σωφ. Τρ. 124: καταπονῶ, καταβάλλω, χροῖω καὶ δαπάνη ἀποτριβῶν τινὰ Πλουτ. Αἰμίλ. 13. II. συνεχῶς ἐνοχλῶ, κατατροχῶ: — Μέσ., καταπονῶ τι, δὲν ἀφίνω αὐτὸ ἴσχυον, Γάν ἀφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτροχῶται, καταπονεῖ διὰ τῆς καλλιέργειας, Σωφ. Ἄντ. 339.

ἀποτροχῶ: μέλλ. -τρώξομαι: ἀορ. 6' ἀπέτρωγον, Διογ. Λ. 9. 27: — ἀποδάκνω ἢ παρεσθίω τινός, κομάρου τε πτόρθου ἀπαλοῦς ἀποτρώγουσαι Εὐπολ. ἐν «Διῆ» I' ἀποτρώγουσι τὸ ἱππομανές Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 24, 9: μεταφ., μισθός ἀπ. Ἄριστοφ. Βάτρ. 367, πρβλ. Μένανδ. ἐν «Κυβερνήταις» 3: ἀπ. τὸ ἀπορῆθῆν, ἐπιπολιτικῶς ἐξετάζω τὴν ἀπορίαν χωρὶς νὰ προσπαθῶ νὰ ἐμβαθύνω εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, Ἄριστ. Μεταφ. 2. 4, 23. 2) μ. γεν., τρώγω ἀπὸ τινος, τρώγω μέρος τινός, τῆς πῶς ἀποτρώγω ἐν Βατρ. 46. 6: μεταφ., τὰς αὐλάκας οὐκ ἀποτρώγεις, δὲν ἀποπέμνεις τοὺς ἐν τῷ ὄγγω σου στάχυν, δὲν πολυερείεις τὰ στάχυν εἰς τὸ αὐλάκι σου (ἐν τῷ θερισμῷ, πρβλ. αὐλάξ II), Θεοκρ. 10. 6.

ἀποτρώκτος, ὄν, «φαγωμένος», «δαγκαμένος», μεταφ., ἐπὶ ἀποκεκομμένων λέξεων, π. γ. ἄλφι ἀντὶ ἄλφιτον, Ἡσυχ., Σουίδ. ἐν λ. ἄλφι, πρβλ. Στράβ. 364.

ἀποτρώξεις, ἡ, τὸ ἀποδάκνειν, διὰ δῆγματος ἀποχωρίζειν, ὁρθολομῶν ἐκκοπήσῃ ἢ μυκτῆρων ἀποτρώξεως Φιλόδημ. ἐν Vol. Hero. 1. 46D.

ἀποτρώξω, θαμιστικὸν τοῦ ἀποτρέπω, Ἰδ. Υ. 119, Ὁδ. Φ. 112, κτλ.: πρβλ. Spitzn. Exc. XIX ad H. 2.

ἀποτυγχάνω: μέλλ. -τεύξομαι: — δὲν ἐπιτυγχάνω εἰς τι, τινός Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἰγρ. 9, Πλάτ. Νόμ. 744A, Ξεν. Ἄπομν. 4. 2, 27, κτλ.: τοῦ ὠφελιωτάτου Πλάτ. Θεαιτ. 179A: τούτων τριῶν ἐνδὸς .. ἀπ. Ἀλεξ. ἐν «Συναποθησκούσι» 3: μήτ' ἀξίως τυχεῖν τῆς ἀληθείας, μήτε πάντως ἀπ. Ἄριστ. Μεταφ. 1: (ἐλατ.) 1, 1: — γάνω, ὧν εἶχον ἀπέτυγον ἐν Κύρ. 1. 6, 45: — κακοῦ ἀποτυχεῖν, διαφεύγειν ἀπὸ .., Φιλίμ. ἐν Ἀδῆλ. 8.

ἀποτυγχάνω, ἀποτυχία συμβαίνει, Ἄριστ. Φυσ. 2. 8, 11: ἐπὶ πράγματων, δὲν ἐπιτυγχάνομαι, τὸ μὴ ἐπιτεύχεν ἀπ. Διον. Ἄλ. πρὸς Πομπ. 2: τὰ προτεθεσπιονιζόμενα καὶ ἀποτετευγμένα, τὰ προρηθέντα καὶ μὴ ἐκπληρωθέντα, Δουκ. Ἀλεξ. 28.

ἀποτυγχάνω, ἀποτυχία συμβαίνει, Ἄριστ. Φυσ. 2. 8, 11: ἐπὶ πράγματων, δὲν ἐπιτυγχάνομαι, τὸ μὴ ἐπιτεύχεν ἀπ. Διον. Ἄλ. πρὸς Πομπ. 2: τὰ προτεθεσπιονιζόμενα καὶ ἀποτετευγμένα, τὰ προρηθέντα καὶ μὴ ἐκπληρωθέντα, Δουκ. Ἀλεξ. 28.

ἀποτυγχάνω, ἀποτυχία συμβαίνει, Ἄριστ. Φυσ. 2. 8, 11: ἐπὶ πράγματων, δὲν ἐπιτυγχάνομαι, τὸ μὴ ἐπιτεύχεν ἀπ. Διον. Ἄλ. πρὸς Πομπ. 2: τὰ προτεθεσπιονιζόμενα καὶ ἀποτετευγμένα, τὰ προρηθέντα καὶ μὴ ἐκπληρωθέντα, Δουκ. Ἀλεξ. 28.

ἀποτυγχάνω, ἀποτυχία συμβαίνει, Ἄριστ. Φυσ. 2. 8, 11: ἐπὶ πράγματων, δὲν ἐπιτυγχάνομαι, τὸ μὴ ἐπιτεύχεν ἀπ. Διον. Ἄλ. πρὸς Πομπ. 2: τὰ προτεθεσπιονιζόμενα καὶ ἀποτετευγμένα, τὰ προρηθέντα καὶ μὴ ἐκπληρωθέντα, Δουκ. Ἀλεξ. 28.

ἀποτυγχάνω, ἀποτυχία συμβαίνει, Ἄριστ. Φυσ. 2. 8, 11: ἐπὶ πράγματων, δὲν ἐπιτυγχάνομαι, τὸ μὴ ἐπιτεύχεν ἀπ. Διον. Ἄλ. πρὸς Πομπ. 2: τὰ προτεθεσπιονιζόμενα καὶ ἀποτετευγμένα, τὰ προρηθέντα καὶ μὴ ἐκπληρωθέντα, Δουκ. Ἀλεξ. 28.

ἀποτυγχάνω, ἀποτυχία συμβαίνει,

δραβλῶν δένδρου, Πλούτ. 2. 529B. 3) κάμω τὸ ὕδωρ πηγῆς νὰ μὴ βῆ πλεόν, νάματος ἐμφορηθέντας πηγὴν ἀποτυφλοῦν αὐτοῖσι 703B: — Παθ. ἀποφράττομαι, ἐμφράττομαι, ἀποτυφλωθῆναι τοὺς πόρους Ἄριστ. Πρωτ. 4. 26, 2 τὰς πηγὰς Σερῶδ. 58. ἀποτύφλωσις, εὖς, ἡ, τὸ καταστῆσαι τινα ὄλιγος τυφλόν, τυφλωσις, τυφλωμα, πάντας τοὺς ἵππους πατάξω ἐν ἀποτυφλώσει Ἐβδ. (Ζαχ. ιβ', 4).

ἀποτύχης, ἔς, (τυγχάνω, τυχεῖν) ὁ ἀποτυγχάνων, ἐν τῷ συγρ. ἀποτυχεστέρος τοῦ μὴ ὄντος Πλάτ. Σίσυφ. 391D.

ἀποτύχια, τὸ ἀποτυχεῖν, ἀτυχία, Δείναρχ. 94. 6, Πολυδ. Ε', 98. 5, κτλ.

ἀποτυχιζῶ, «ἀποτυχιθεῖς ἀποτιθεῖς» καὶ τὸ ἀποτυχισθῆν ἐπὶ τοῦ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον, ἀπὸ τῶν τύχων, ἔστι δὲ λιθοβορῆον ἐπιδήριον» Πσύχ.

ἀπο-ουλόω, κάμω νὰ ἐπουλωθῆ ἔλκος, Διοσκ. 5. 92· μεταφρ., Πλούτ. 2. 46F: — Παθ., ἐπὶ ἐλκῶν, ἀπουλωθῆναι Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 21, 22· ἀπουλωθῆσεται Γαλην. 13. 719.

ἀπουλώσις, εὖς, ἡ, τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., ἐπουλώσις ἐλκους, Διοσκ. 2. 5, κτλ.

ἀπουλωτικός, ἡ, ὄν, ὁ συντελεῶν πρὸς ἐπουλώσιν, θεραπευτικός, Διοσκ. 1. 48· μετὰ γεν., ἐλκῶν ὁ αὐτ. 5. 99.

ἀπουλωτος, ον, ὁ ἀνευ οὐλῆς, πηθ. γρφρ. ἐν Πλούτ. 2. 1091E (ἀντι τῆς ἐν τῷ χειρογρ. γραφῆς ἀπουλώτιστος).

ἀπο-ουράγω, ουράγῶ, ἄγω τὴν ὀπισθοφυλακὴν, καλύπτω τὰ νῶτα τοῦ στρατοῦ, τιμὴ Πολυδ. 3. 49, 13, κτλ.

ἀπούρας, -άμνος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀπαυράω.

ἀπο-ουρέω, ἐκδιώλω τι μετὰ τῶν οὐρῶν, Ἄρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 2, Δουκ. π. Ἄλ. Ἰστ. 1. 23.

ἀποούρησις, εὖς, ἡ, τὸ οὐρεῖν, κατούρημα, Ἄρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἀπο-ουρίζω: μέλλ. -ίζω· ἐνεσθῆν ἐν Ἰλ. X. 489 ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίζουσιν ἀρούρας (Ἴων. ἀντι ἀφορίζονται, Σχόλ. Ἐνετ. Α), ἄλλοι θὰ θέσωσι τὰ ὄρια τῶν κτημάτων του, ὁ ἔ. θὰ τὰ ἀραιρέσωσιν ἀπ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐν Ἐνετ. Σχολ. Β. ἀναγινώσκεται ἀπουρήσουσιν, ὅπερ ὁ Βουτεμ. ἀποδέχεται ὡς ἀπαυρήσουσι, θὰ ἀραιρέσωσιν, ἴδε Λεξίλογ. ἐν λ. ἀπαυρᾶν 2.

ἀπουρός, ον (ἄρος, Ἴων. οὔρος), μακρὰν τῶν ὀρίων, ἀπ. πάτρας Σοφ. Ο. Τ. 194: — ὁ Campbell καὶ ὁ Jebb προτιμῶσι τὴν γραφὴν ἔπουρος = ἐπουριζόμενος, ἥτις βεβαίως εἶναι ἡ ὀρθότερα· πρβλ. Τραχ. 815 καὶ Κίμη. Ἄλ. Παῖδ. 130.

ἀπουρούω, (οὔρος) ἔχω ἐναντίον ἄνεμον, Πολυδ. 16. 15, 4.

ἄπους, ὁ, ἡ, ἄπους, τὸ, ἀνευ ποδῶς ἢ ποδῶν, Πλάτ. Φαῖδρ. 264C, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 14, κ. ἄλλ. 2) μὴ ἔχων τὴν χρεῖσιν τῶν ποδῶν αὐτοῦ, χωλός, Σοφ. Φ. 632: ὁ κακῶν ἔχων πόδα, κύνας Ἐεν. Κυν. 3. 3· κακόποδες, οἳ διὰ τοῦτο καλοῦνται ἀποδες Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 21. II. ὡς οὐσίαστ.. πετῆν ὁ ὄμοιον χελιδόνι, cypselus arpus, «οἱ δ' ἀποδες, οὗς καλοῦσι τινες κυψέλους, ὅτι μὲν ὄμοιοι ταῖς χελιδόσιν εἰσίν, εἴρηται πρότερον· οὐ γὰρ βέβαιον γινῶμαι πρὸς τὴν χελιδόνα, πλὴν τῷ τὴν κνήμην ἔχειν δασεῖνα», Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 30, 1.

ἀπουσία, ἡ, (ἀπεινία) τὸ μὴ παρῆναι, ἀπουσία ὡς καὶ νῦν, λέοντος εὐνεμοῦς ἀπουσία Δισχὺλ. Ἀγ. 1259, τῆς ἐμῆς ἀπουσίας Ἐϋρ. Ἐκ. 962, Θουκ. 1. 70, κτλ. II. «ἀπόλειψις» (Ἠσύχ.) ἀπόλεια, κοιν. «φύρα», ὡς π. χ. κατὰ τὴν χώνευσιν μεταλλοῦχοιο γῆς, ἀπουσίαν γίνεσθαι πολλὴν (δηλ. ἀπαρρεῖν πολλὰ τοῦ σιδήρου τηκομένου) καὶ τὸν σταθμὸν ἐλάττω Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 6, 10, Διόδ. 3. 14. III. = ἀποσπερματισμός, καὶ γὰρ ὁ «Ἐλλήνων τὴν τοῦ σπέρματος πρόσριν ἀπουσίαν καλοῦσι, καὶ συνουσίαν τὴν μῆριν Πλούτ. 2. 364D, ἴδε Οὐυτεμ. ἐν τόκω.

ἀπουσιάζω, εἶδο, δαπανῶ ἢ καταναλίσκω μέρος τῆς οὐσίας μου, ἀπουσιάζει: ὁ δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἀπουσιάζει» (Ἄρτεμιδ. 1. 78), τῆς οὐσίας μέρος δώσει» Σουῖδ.

ἀποφᾶγειν, ἀπαρ. ἀορ. ἑ' τοῦ ἀπεσθίω, χῶπως τὰ κάλαϊ ἀποφαγῶν ἤξεις πάλιν Ἄριστοφ. Ἰππ. 495.

ἀποφαιδρῶνω, ἀποκαθαίρω, Κόιντ. Σμ. 5. 616: — Μέσ., Ἄνθ. Π. 9. 419.

ἀποφαινῶ: μέλλ. -φᾶνῶ: ἀναδεικνύω, καθιστῶ, εὐνομία δ' εὐκόσμη καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει Σόλων, 15. 32, κτλ.· φανερώω τι, παρουσιάζω. τοσοῦνδε μόντοι ἀπέφαινόν μοι ἔς ἔσθιν Ἡρόδ. 4. 81· ἀπ. τὴν φύσιν αὐτοῦ Ἄριστοφ. Νεφ. 352· ἀπ. παῖδας ἐκ γυναικός, ὁ ἔ. ἔχω τέκνα ἐξ αὐτῆς, Ἰσάϊος 58. 32· ἐπὶ γυναικός, παράγω, τίκτω, ἔπεδρον βασιλέα.. ἀπ. Ἡρόδ. 5. 41· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν τέκνων, ἑπτὰ πάππους ἀπ., παρουσιάζω ἐπὶ τὰ γενεὰς προγόνων, Πλάτ. Θεαίτ. 174E. II. καθιστῶ τι γνωστόν, διακηρύττω, ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε Βατραχομ. 144· γνώμην ἀπ. περὶ τινος Ἡρόδ. 1. 40· δικαίην ζῶην ἀπ., φέρω ἐνδείξεις νομίμου διαδιδάσεως, ὁ αὐτ. 2. 177: πρβλ. κατωτέρ. Β. II. 2) ἀποδεικνύω, ἀποδεικνύω λογικῶς, παριστῶ μετὰ μετοχ., τοὺς μὲν ἀπ. πεφουγῶτας Ἡρόδ. 1. 82· Ἄστυάγῃ δὲ μιν ἀπέφαινε τῷ λόγῳ σκαιότατον ἔόντα, ἀπεδεικνύεν

αὐτὸν λογικῶς ὅτι ἦτο σκαιότατος, αὐτοῖσι 129· πόλλ' ἂν ἀποφῆναιμ' ἐκείνους ἀδικουμένους Ἄριστοφ. Ἀχ. 314· ἀποφαίνω.. ὕμιας παντὸς κυριωτάτους ὄντας Θουκ. 2. 62· ἀπ. ἀγαθῶν.. οὕσαν αἰτίαν ἐμὲ Ἄριστοφ. Πλ. 468· καὶ παραλείπει τῆς μετοχ., ἑαυτὸν αἰτίον ἀπ. Ἡρόδ. 9. 41· ἀπ. τινὰ ἔνοχον Ἄντισθην 126. 13, πρβλ. Ἄνδοκ. 6. 32· ἀπ. τινὰ ἐχθρὸν Δημ. 160. 27· ἀπ. σεαυτὸν διδάσκαλον Πλάτ. Πρωτ. 349A· σφρόν ἀπ. τινὰ.. Νῆμ. 718E· ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντάς τι ἀπ. τινὰς Θεαίτ. 168B· ἀπ. ἠδονὴν τῶν φαύλων (ἐνν. οὖσαν) Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 10. 1, 2. 3) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., παριστῶ ὅτι.., Πλάτ. Πολ. 338E, κ. ἄλλ.: — οὕτως, ἀπ. λόγῳ ὡς.., Ἡρόδ. 5. 84· ἀπ. ὡς.., ὅτι.., Θουκ. 3. 63, Πλάτ., κλ.: — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 338E, κτλ. 4) ἀποδεικνύω, καταγγέλλω, Ἄντισθῶν 142. 17· πρὶν γ' ἂν τοῦτον ἀποφῆνῶν.., εἶος ὧν θρασύνεται Ἄριστοφ. Βάτρ. 845.

III. εἶδος λογαριασμῶν περὶ τινος, τὴν πρόσσδον, τὴν οὐσίαν Δημ. 828, 16, 1042. 2, κ. ἄλλ., κυρίως πληρώων χρήματα (εἰς τὸ ταμεῖον) κατὰ τοὺς παραδοθέντας λογαριασμούς, ἐπὶ ἀρχόντων, Δημ. 480. 11, 481. 9· ἐνδεκαμνας τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπέφηνεν ὁ αὐτ. 819. 16· οὕτως ἐπὶ ἰδιωτῶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινόν ἀπ. Ἐεν. Οἶκ. 713. IV. ὡς τὸ ἀποδεικνύω II, καθιστῶ ἢ κάμω τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, Ἄθηναίους μικροπολίτας ἀπ. Ἄριστοφ. Ἰππ. 817, πρβλ. Ἐεν. Ἰππ. 1. 11, 10. 5. 2) διορίζω, τινὰς ἀρχοντας Πλάτ. Νῆμ. 753D, πρβλ. Θουκ. 8. 93: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω. ἀποφῆσασθαί τινὰ ταμίαν Πινδ. Ν. 6. 43· καὶ ἐν τῷ παθ., ἀποφαίνεσθαι εὐδοκίμου στρατιᾶς, ἀποδεικνύμα (ἀρχηγός) εὐδοκίμου στρατοῦ, Δισχὺλ. Πέρσ. 857: — Πρβλ. ὀλοκλήρον τὸ ἀποδεικνύμα.

Β. Μέσ., ἐπιδεικνύω, παρουσιάζω τι ἴδιον, Μούσαν στυγεράν Δισχὺλ. Εὐμ. 309· καλὰ ἔργα Πλάτ. Συμπ. 209E· ἀπολ., κάμω ἐπιδείξειν ἑμαυτοῦ, ἐπιδεικνύομαι, Ἐεν. Κύρ. 8. 8, 13. 2) ἀπ. μαρτυρία, παρουσιάζω μαρτυρίας, Ἡρόδ. 5. 45· ἀπ. νόμου, πρὸ-βάλλω, εἰσηγούμαι, Πλάτ. Νῆμ. 780A. II. ἀποφαίνεσθαι γνώμην, διακηρύττω, ἐκφράζω τὴν γνώμην μου, Ἡρόδ. 1. 207, 2. 120, κ. ἄλλ. καὶ συνη. παρ' Ἄττ., ὡς Εὐρ. ἐν Ἰκ. 336, Πλάτ. ἐν Γοργ. 466C, Δημ. 40. 4· οὕτως, ἀπ. δόξαν Πλάτ. Πολ. 576E· δόξαν περὶ τινος Θεαίτ. 170D. 2) ἀπολ., εἶω γνώμην, ταῦτη ἀπ. Ἡρόδ. 7. 143· ἀπ. περὶ τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 274E, Λυσ. 214A· ἐπὶ τινος Ἄριστ. π. Ἐρμην. 7. 4: μετ' ἀπαρ. ἀπ. τι κινεῖσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 168B· ἀποφῆρανται (ἐν ἐνεργ. σημασί.) χρήματα ἔχειν Δείναρχ. 92. 4: ἰδίως, δικαίως, κρίσιν ποιοῦμαι, ἐκφέρω δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἐρήμην κατ' αὐτοῦ ἀπεφῆναντο τὴν δίαίταν Δημ. 899. 9, 1265. 20. II. τὸ μέσ.. ὡσαύτως κείται πολλῶς, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., ὡς ἐν Πινδ. Ν. 6. 43, ἐν Πλάτ. Φαίωνα 97E, Ἐεν. Ἄπομν. 4. 2, 21: μετ' ἀπαρ. συμβουλεύω, τὸν δ' ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις ἀποφῆναντον.. καταλιθώσαντες Δημ. 296. 9. IV. ὀρίω, εἶδὲ καλῶς ἀπεφῆναντο τάγαθόν, οὐ πάντ' ἐφίεται Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 1. 1, 1.

ἀποφάλακτρομαί, παθ. γίνομαι φαλακρός, Α. Β. 16. 32, ἐν λέξ. ἀναφαλαντίας.

ἀποφάνης, ἔς, ὁ μὴ φαινόμενος ἐναργῶς, ἀμαυρός, ἀποφάνεις πνεύμα Ἰαμβλ. Μυστ. 10.

ἀποφανῶ, φανερώω, ποιῶ τι φανερόν, ἀποφανῶσαι, εἰς τὸ φανερόν καταστῆσαι: οὕτω Σοφοκλῆς Α. Β. 439, 10. Ἀποφάνιος, ὄνομα ἐμφανῶν τὸ ἐναντίον τοῦ Ἐπιφάνιος, μεταπλασθῆν δὲ ὑπὸ Ματίμου τοῦ Ὀμολ. (Παράσημ. τ. 1. τ. LXXXV.), οἱ περὶ τὸν Ἐπιφάνιον, μάλλον δὲ Ἐποφάνιον τὸν πυρκαῖον.

ἀποφάνεις, εὖς, ἡ, (ἀποφαίνω) διακηρύττει, δηλώσει γνώμης, Ἄριστ. Ρητ. 1. 8, 2, κτλ.: συνη. διάφρ. ἀντι ἀπόφασις. II. ἐν τῇ λογικῇ, βεβαίως, ἀπόφασις δὲ ἐστὶν ἀπόφασις τινος· ἀπόφασις δὲ ἐστὶν ἀπόφασις τινος ἀπὸ τινος Ἄριστ. π. Ἐρμ. 6. 1, πρβλ. ἀπόφασις Α.

ἀποφανέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐξενέγκῃ γνώμην, Φίλων 2. 461.

ἀποφαντικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀποφανόμενος, λόγος ἀπ. πρότασις, Ἄριστ. π. Ἐρμην. 5. 1, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 71: — Ἐγκλιτική ἀποφαντικὴ = ὀριστικὴ Ἀπολλων. Δ. π. Σουτ. 244, 26.

ἀποφανῶν, ἐπίρρημα αὐτοῖσι 245, 3: — Ἐπίρρ. ἀποφαντικῶς Ὀργ. 3. 868A.

ἀποφαντός, ἡ, ὄν, διακηρυχθεῖς, δηλωθεῖς, ἐξενεχθεῖς, τὸ μὲν ἀξιωμα φανσι εἶναι λεκτὸν αὐτοτελές ἀποφαντὸν ἔσον ἐφ' ἑαυτῷ Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 104, Διογ. Α. 7. 65.

ἀποφασίς: ἡ ἑκάτερα ὡς Ἠγησάνδρος» (Ἀθῆν. 267C).

ἀποφάγγυμι, ἴδε ἀποφάγγυμι.

ἀποφάσις, (Α), εὖς, ἡ (ἀπόφημι) ἄρνησις, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ κατὰφασις, Πλάτ. Σοφ. 263E· ἀπέφασις ἐστὶν ἀπόφασις τινος ἀπὸ τινος Ἄριστ. π. Ἐρμην. 6. 1, πρβλ. Α. Ἰστ. 1. 2. 6· ἀπ. τινός, ἄρνησις, ἀπόκλισις: πράγματός τινος, Πλάτ. Κρατ. 426D.

ἀπόφασις (Β), εὖς, ἡ, (ἀποφαίνω) = ἀπόφασις, κρίσις,

διακρύψει, ἀπόφασις, κατά τίνος Διόδ. 16. 24. 2) κατά-
λογος, ἀπογραφή, τὴν ἀπόφα(ν)σιν δοῦναι μοι τῆς οὐσίας τῆς
αὐτοῦ κατὰ τὸν νόμον Δημ. 1039. 2., 1043. 12. II. ἀπο-
κρισις, ἀπάντησις, Πολύβ. 4. 31, 2, κτλ.

ἀποφάσκω, = ἀπόφρημι ἐν γρήσει μόνον ἐν ἀπαρ. καὶ μετοχ.
ἐνεστ., καὶ ἐν τῷ παρακτ.:—ἀποφύμαι, Πλούτ. 2. 393 : ἀπαγορεύω,
Κύριλλ.:—τὸ ἐν Σοφ. Ο. Γ. 485 χωρίον, οὔτε δοκοῦντ' οὐτ'
ἀποφάσκουτ', ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ., οὔτε πιστὰ οὔτε
ἀπίστα, οὔτε πιστὴν ἐπιβέβηλλον οὔτε ἀρητισίαν ἐπιδεχόμενα, (ἄλλοι
ἀναφέρουσι τὰς λέξεις εἰς ὑπακούμενον με, ἴδε σημ. Jobb ἐν τόμῳ):
—ὁ ἀποφάσκων [λό(ος), ὅρος λογικός, ἐγὼ τὰ τοῦ ἀποφά-
σκοντος 'Ἐπίκτ. 3. 9, 21. II. ἀπ. τὰ φυτὰ τοῦ ζῆν,
ἀποκλείω αὐτὰ τῆς ζωῆς, ἀρνοῦμαι: ὅτι ζῶσιν, Ἀριστ. π. Φυτ. 1.1, 11.

ἀποφατικὸς, ἢ, ὄν, (ἀπόφρημι) ἀρητικὸς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ
καταφατικὸς Ἀριστ. Κατηγ. 10. 14, κτλ. ἴδε τὴν λέξιν πρότα-
σις.—'Ἐπίρρ. -κῶς ὁ αὐτ. 'Ἀναλυτ. Πρ. 2. 15, 4.

ἀποφραυλίξω, = ἀποφραυρίζω 'Ἐτυμολ. Μ. 789. 51.

ἀποφενάκιζω, φενάκιζω, μυκτηρίζω, Μενάνδρ. Ἀποστ. σ. 404.

ἀποφέρομαι, ἀποθ. τρέρομαι ἀπὸ τίνος, καρπούμαι, ἱερὰς
χώρας ἀπορθήτου τ' ἀποφερδόμενοι κλεινοτάταν σόφλαν
Ἐυρ. Μίδ. 826.

ἀποφέρω: παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῷ μέλλ. ἀποίσω (Δωρ. -οισῶ
'Αριστοφ. Ἀχ. 779, μέσ. -οισομαι Λουκ. Δις κατηγ. 33) καὶ τῷ
'Ἰων. ἀόρ. ἀπένεικα: Ἄττ. ἀόρ. -ήνεγκα Θουκ. 5. 10 ἀόρ. ὅρ.
-ήνεγον Ἀριστοφ. Ἀχ. 582, κτλ.: πρην. -ενήνοχα Δημ. ἔθα
κα-ωτ. Κοιμῶ τι ἀπὸ τίνος μέρους, μεταφέρω, Λατ. auferre,
τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρβουσι θεράποντες Ὀδ. Π. 6.
360, κτλ.: ἐπὶ ἀνέμου, Ξ. 255, Ο. 28, Ἡρόδ. 4. 179, Θουκ. 6.
104, ἴδε κατωτέρω: μεταφ. Πλούτ. 2. 374E ἐπὶ νόσου, Ἡρόδ. 3.
66., 6. 27: καθόλου, ἀπ. σῆμα Σοφ. Τρ. 614 βρέφος ἐς ἄστρον
Ἐυρ. Ἰων. 16:—Παθ., ἀποφύμαι ἀπὸ τῆς ὁδοῦ μου καὶ φέρομαι
πρὸς ἄλλο μέρος, ὑπ' ἀνέμων Ἡρόδ. 2. 114, πρβλ. 116: ἀπενε-
χθέντες ἐς Διθύην Θουκ. 7. 50: ἀπέρχομαι, ἀπηνέχθη Δημ.
542. 15:—ἀποπνέομαι, ἐξάγομαι, ἀναθίδομαι, ἐπὶ ὁσμών, ἀτμών,
ἀναθυμιάσεων καὶ τῶν τοιούτων, Πλούτ. 2. 681A, πρβλ. ἀποφορά
II. II. φέρω ὀπίσω, ἐπαναφέρω, ἐπὶ ἄρματός, τοῦτ' ὁ δ' οὐ
πάλιν αὐτὶς ἀποίσειτο ὠκέες ἵπποι, τούτους δὲ τοὺς δύο δὲν
θ' ἀποκομίσωσιν αὐτῆς εἰς τοῦσίωσι οἱ ταχεῖς ἵπποι, Ἰλ. Ε. 257.
ἄψ Ἐκτορι μῦθον ἀποίσει Κ. 337: ἀπ. οἰκαδὶς Ἀριστοφ. Ἀχ.
779, πρβλ. Ἐυρ. Φων. 1161: οὕτως ἐν τῷ παθ., ἐπὶ ἀγγελίας, ταῦτα
ἀπενεχθέντα Ἡρόδ. 1. 66, 158, 160:—ἄλλ' ἐν τῷ παθ., ὡσαύ-
τως ἐπὶ προσώπων, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, Ἡρόδ. 4. 164, Θουκ.
κτλ.: ἀπηνέχθη εἰς.. ἔτι ζῶν, μετηνέχθη εἰς τὸν οἶκόν του κτλ.:
ἐπὶ ἀθανάτων, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 1. 2) ἴδω ὀπίσω, εἰ δὲ μὴ
συμμερολατο, ἀποφέρειν τὸ χρυσίον ἐκέτο νόμος Ἡρόδ. 1.
196, κτλ.: ἐντεῦθεν, ἀποτίνω, πληρώνω τὸ ὀφειλόμενον, π. χ. τὸν
φόρον, κτλ., 4. 35., 5. 84, Θουκ. 5. 31: εἰς τὰ ἱερὰ ἀπ. τὰ ἴδια
Πλάτ. Νόμ. 910C:—ἀποφέρω, φέρω τὸ γινόμενον ἐκ τῆς ἐργασίας
μου, ἐπὶ οἰκετῶν, «εἶχε δὲ οἰκέτας δημιουργοὺς τῆς σκυτομομῆς τέ-
χνης δέκα, ὧν ἕκαστος τοῦτ' ἀπέφερε δύο ὀβολούς», διὰφ. γραφ. ἐν
Λατίν. 14. 1, Φιλότηρ. 664. 3) καθόλου, φέρω, κομίζω, παρα-
δίδω τι ὡς αἰτηθὲν παρ' ἐμοῦ, τί τινη Ἡρόδ. 4. 64: ἔπλα Ξεν.
Κύρ. 7. 5, 34. III. ὡς Ἄττ. δικανικὸς ὅρος, εἰσάγω κατηγο-
ρίαν, λογομαχίους, φόρους ἢ εἰσπράξεις, κτλ., ἀπ. γραφὴν πρὸς
τὸν ἄρχοντα παρὰ Δημ. 243. 11, πρβλ. 1244. 14, Ἀίγιον. 56, ἐν
τέλ. ἀπηνέγκε παρανομῶν [ἐνν. γραφὴν] Δημοσθένει Δημ.
261. 19: λόγον.. ἀπενήνογον ἀναλωμάτων ὁ αὐτ. 819. 22:
ἀπ. τοὺς ἱππεύσαντας, εἰσάγω κατάλογον τῶν.., Λυσ. 146. 10:
ναύτας Δημ. 1208. 6: ἀπ. ἐν τῷ λόγῳ, ἐπάγω εἰς τὸν λογαρια-
σμόν, ὁ αὐτ. 1189. 8:—Παθ., εἰσάγομαι, παραθίδομαι ὡς.., ἀπην-
έχθη ἀνώμοτος ὁ αὐτ. 542. 13: διαιτητῆς ἀπενηνεγμένος ὁ
αὐτ. 1144. 14. 2) κομίζω, παραδίδω ἐπιστολήν, ὁ αὐτ. 909.
14. IV. φέρω εἰς τὰ ἴδια, λαμβάνω ὡς μισθόν, Λουκ. Τίμ. 12
(ὅπερ ἕτεροι ἀναφέρουσι εἰς τὴν σημασ. II. 2). V. ἀμετάδ.,
φεύγω, ἀναχωρῶ, ὡς τὸ ἀπαγε, ἀπόφερ' ἐς κόρακας Ἀριστοφ.
Ἐίρ. 1221.

B. Μέσ. λαμβάνω, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, Ἡρόδ. 1. 132, Ἰσοκρ. 131C.
κτλ.: λαμβάνω, κερδίζω, ἐπὶ βραβείω, μετὰ Πάνα τὸ δεύτερον
ἄθλον ἀποίηθ' Ἐπεικρ. 1. 3: κάλλεος πρῶτ' ἀπενεγκαμέναν
'Α.θ. Πλαν. 166: ἀπ. δόξαν Ἡρωιδιαν. 1. 5: λαμβάνω καὶ φέρω
μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν μου ἐκλεκτὰ ἐδέσματα ἐκ συμποσίου εἰς δ'
ἕμην κεκλημένους, Λουκ. Συμπόσι. 38: (σπανιότερον ἐν τῷ ἐνεργ.,
αὐτ. Νιγρ. 25). 2) κτῶμαι, λαμβάνω, λέγῃ ἀλλότρια Ἐυρ.
'Ἠλ. 1089: δέχομαι, λαμβάνω, μόνον ὁ αὐτ. Φων. 595. II.
ἀποκομίζομαι, ὅπως Ἡρόδ. 7. 152: σαφῆ δὲ καὶ αὐτὸς σημεῖα
ἀπενεγκάμενος τοῦ θυμῷ μάχεσθαι Ξεν. Ἀγχι. 6. 2: οὕτως,
οὐδ' ἀποίσειται βίον τῆ καλλιτόξῳ μητρὶ Μαινάλου κόρη,
«οὐδ' ἀπαλλάξεται ἐπληθεῖ ζῶν πρὸς τὴν καλλιτόξον μητέρα» (Σχολ.)
Ἐυρ. Φων. 1161: πρβλ. I. A. 298.

ἀποφεύγω: μέλλ. -φεύξομαι καὶ ποιητ. -οῦμαι, Ἀριστοφ.

'Οργ. 932: πρην. -πέφευγα Ξεν. Ἄν. 3. 4, 9, κτλ. 'Ἐφεύγω
ἀπὸ τίνος, διαφεύγω, μετ' αἰτ., Βατραχου. 42, 47, Θεογυ. 1159,
'Ἡρόδ. 1. 1, 91, κτλ.: τὴν μάχην ὁ αὐτ. 5. 102: κῆρα Σοφ. Φ.
1166, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολλ. 39A: νόσον Δημ. 840. 8: ἀπ. ἐκ τό-
που Ξεν. Ἄν. 3. 4, 9: εἰς τόπον Θουκ. 1. 114: σπάνιον μετὰ γεν.,
ἀπ. τῆς φθορᾶς 'Ἐπιστ. Πέτρ. Β', α', 4:—ἀπολ., κατορθώνω
νὰ διαφύγω, ἐκφεύγω σῶος, Ἡρόδ. 9. 102. II. ὡς δικανικὸς
ὅρος, ἀπαλλάσσομαι τίνος, ἀπέφυγε τοὺς δίκωντας ὁ αὐτ. 6.
82, πρβλ. Ἄνδοκ. 16. 17: φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην Ἀριστοφ.
Νεφ. 167, πρβλ. 1151: γραφὴν Ἀντιφῶν 115. 25: εὐθύνας Πλάτ.
Νόμ. 946D: μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ἀπέφυγον αὐ-
τοὺς τὰς δίκας Δημ. 1014. 8. 2) ἀπολ., ἐπίσης ἀπαλλάττω
μαί, ἀθρώνομαι, Λατ. fugere iudicium, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀλί-
στομαί, Ἡρόδ. 2. 174, καὶ Ἄττ. κἂν.. εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ
ἀποφεύγει Ἀριστοφ. Ξρ. 579.

ἀποφρευκτέον, βρην. ἐπίθ. τοῦ ἀποφεύγω, πρέπει τις ν' ἀπο-
φεύγῃ ἢ ν' ἀποφύγῃ, Θεόδ. Περὶ ὄρ. σ. 385.
ἀποφρευκτικός, ἢ, ὄν, ἐπιτήδειος πρὸς ἀποφυγὴν, τὰ ἀποφρευ-
κτικά, τὰ πρὸς ἀποφυγὴν ἢ ἀθρώσιν μέσα, Ξεν. Ἀπολ. 8.
ἀπόφρευξις ἢ ἀπόφρυξις (κατὰ τὸ τῆς Ραθ. χειρόγρ. ἐν Ἀριστοφ.
Ξρ. 558, 562, 645), εὖως, ἢ, διαφυγή, ἀποφυγή, μέσα πρὸς ἀποφυ-
γὴν, ἀπόφρευξις δίκης ἀθώσας Ἀριστοφ. Νεφ. 874, πρβλ. Ἀντι-
φῶν 137. 13.

ἀποφρηλικίζω, = ἀποπλανῶ Α. Β. 439, 9.

ἀπόφρημι: μέλλ. -φήσω: ἀόρ. α' ἀπέφρησα Πλάτ. Θεαίτ. 166A.
κ. ἄλλ.:—ὀμιλῶ καθαρῶς, διακρῦντο σαφῶς καὶ ῥητῶς, λέγω διακρ-
ρήθην, ἀντικρῶ δ' ἀπόφρημι γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω, κτλ..
'Ἰλ. Η. 362: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, ἀγγελίην ἀπόφρασε, «ἀπα-
γείλατε», (Σχολ.) I. 422: ἐν τῇ σημασίᾳ ταυτῇ μόνον Ἐπ.
λέγω οὐ, καὶ φημι κάποφρημι Σοφ. Ο. Κ. 317, κτλ. 2)
μετ' αἰτ. ἀρνούμαι, οὔτε σὺ φῆς ἄ ἔρωτ' οὔτε ἀπόφρη Πλάτ.
Πρωτ. 360D, πρβλ. Ξενοφ. Κύρ. 6. 1, 32, Ἀριστ. Ἐρμην. 6. 2, κ.
ἄλλ.: ἀπ. τι κατὰ τίνος, ἀντίθετον τῷ καταφάνα ὁ αὐτ. Ἠθ.
Ν. 6. 3, 1: φέρω ἀντίρρησην, ἀντιλέγω εἰς τι, ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 11, 7;
Ποιητ. 21. 15. ἴδε τὰς λέξεις ἀπόφρασις, ἀπόφρασις.

ἀποφρηκίζω, δυσφημῶ, καταρώμαι, Γεωργ. Παχυμ. Ἄνδρ.
Παλαιολ. 2. 22. σ. 112C.

ἀπόφρημος, ὄν, = δύσφημος, Διλ. περὶ Ζ. 6. 44.

ἀπόφρησις, ἢ, γνῶσις, γνώμη, Πολύβ. Β', 129.

ἀποφθαλιμιάω ἀντὶ ἐποφθαλιμιάω, ὁ ἴδε.

ἀποφθαράσασθαι «τὸ τοῖς μυκτηρίσιν εἰς τὸ ἔξω ἔχον προέσθαι,
ἀποφάσαι, ρογχάσαι. Κρήτες καὶ Σάμοι» Ησχύ.

ἀπόφθαρχα, ατος, τὸ, μέσον πρὸς καταστροφήν τοῦ ἐμβρύου,
μέσον πρὸς ἔκτρωσιν, ἔκτρωσις, ἐξάμβλωσις, ἀποβολή, Ἰππ. 1013E,
κ. τ. λ.

ἀποφθέγγομαι, ἀποθ., ἐκφέρω φανερὰ τὴν γνώμην μου, Λουκ.
Ζευξ. 1: λέγω ἀπόφθεγμα, ἀποραίνομαι, Πλούτ. 2. 405D: χρησμὸν
Λουκ. Ἀλέξ. 25:—μεταφ. ἐπὶ ἀγγείων κρουόμενων, ἠχώ, σαπρὸν
ἀπ., ὁ αὐτ. Παράδ. 4.

ἀποφθεγκτήριον, τὸ, ἔκφρασις, ἐκφώνησις, Μανέθ. 4. 550.

ἀπόφθεγκτος, ὄν, = ἀφθεγκτος, Ἐυρ. I. Τ. 951.

ἀπόφθεγμα, τὸ, βραχὺ καὶ περιληπτικὸν λόγιον, εὐφυῆς ῥῆσις,
εὐστοχος ἀπάντησις, ὡς ἢ τοῦ Θηραμένου πρὸς τὸν Σάτυρον, Ξεν.
'Ἑλλ. 2. 3, 56: Ἀναξαγόρου δὲ καὶ ἀπόφθεγμα μνημονεύεται
πρὸς τὸν ἐταίρων τινὰς Ἀριστ. Μεταφ. 3. 5, 13: ὡσπερ τὸ
τοῦ Πιττακοῦ ἔχει ἀπόφθεγμα εἰς Ἀμφίραρον Ρητ. 2. 12, 6:
τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα αὐτῶν 21. 8. Ὁ Πλούταρχος
ἐποίησε συλλογὴν ἀποφθεγμάτων.

ἀποφθεγματικός, ἢ, ὄν, ὁ ὀλίγα καὶ ὀρθὰ λέγων, ὁ εὐφυῆς
εἰς τὰς ἐκφράσεις του, ὁ μεταχειριζόμενος ἀποφθέγματα ὅταν λαλῇ,
καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Λυκούργος βραχυλόγος τις εἶκοι γενέσθαι
καὶ ἀποφθεγματικὸς Πλούτ. Λυκ. 19, Βρούτ. 2, πρβλ. Δημήτρ.
Φαληρ. 9.—'Ἐπίρρ. -κῶς Εὐστ. 1870. 46.

ἀποφθεῖρω: μέλλ. -φθερῶ, καταστρέφω ὀλοσχερῶς, φθεῖρω,
ἀφανίζω, Δισχόλ. Νο. 256: ὅμας ἀσιτίας Ἐυρ. Ἰκ. 1106, κτλ.

2) ἐπὶ ἐγκυμονούσας, ἀμβλίσκω, ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβο-
λήν, Ἰππ. Ἐπίδημ. τὸ Α', 953. II. Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ.,
ἀπόλλυμαι, γάνομαι, Ἐυρ. Τρω. 508, Θουκ. 2. 49: κυρίως ἐν ἐρω-
τηματ. φράσ. μετὰ προσεκτικῆς ἐννοίας, οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθάρη-
σεται; δὲν θὰ ξεκομίσθῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον; δὲν θὰ ὑπάγῃ
ἀπ' ἐδῶ εἰς τὴν ἄβυσσον; Ἐυρ. Ἡρ. Μαιν. 1290: οὕτω καὶ ἡ φράσις, οὐκ
ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ: Λατ. abi in malam rem, passe cor-
vos, Ἀριστοφ. Ἰππ. 892, Νεφ. 789: οὕτω παρὰ μεταφ. κατὰ προστ.
ἀποφθάρηθι Διδάν. 4. 630.

ἀποφθίνω, ἴδε ἀποφθίνω.

ἀποφθινύθω [ῶ], ῥῆμα ποιητ., φθειρομαι, ἀπόλλυμαι, γάνομαι,
ἀποφθινύθουσι δὲ λαοὶ Ἰλ. Ε. 643, πρβλ. Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ.
241, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 683. II. μεταβατ. φθειρῶ, καταστρέφω,
θυμὸν ἀποφθινύθουσι, «τὴν ψυχὴν ἀποβάλλουσι» [μετάφρ. Θ.
Ραζῆ] Ἰλ. Η. 540. 2) ἐλαττώνω, τὰ μὲν αὐξεία τὰ δ' ἀπ.
Ἐυρ. ἐν Ἀδύλ. 108, Περβλ. ἀποφθίνω.

ἀποφθίνω. I. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεστ., ἀλλὰ σπάν., χάνομαι ἐντελῶς, ἀπόλλυμαι, ἐκλείπω, ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν Δισγύλ. 'Αγ. 857· ἀποφθίνει τὰ χρηστά Σοφ. Φ. 457· οὕτω καὶ πρὶμ. ἀπέφθικα, ἐν Θεμιστ. 341D· ἀλλὰ, II. μεταβατ. ἐν ἀορ., ἀπέφθισα, [ἴ' Ἐπ. ἔ' Τρῆχ.]:—ἀπόλλυμι, φθίρω, καταστρέφω, οὕτ' ἀνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα 'Ἡσ. Ἐργ. κ. 'Ἡμ. 664· πρὸς γυναῖκας δ' ἀπέφθισεν βίον, ὑπὸ γυναικὸς ἔχασε τὴν ζωὴν του, Δισγύλ. 'Αγ. 1454· εἶδες ὡς χρόνῳ ἐμελλέ σ' Ἐκτωρ καὶ θανάτῳ ἀποφθίσειν, καὶ νεκρὸς ὢν νύ σε καταστρέψῃ, Σοφ. Αἰ. 1027· τὸν βαλόντ' ἀποφθίσει χηρῶν ἐθέλεγέ μ', ὁ αὐτ. Τρ. 709:—ἐπὶ νόσῳ, προξενῶ θάνατον, εἰμαι θανατηφόρος, ὀλέθριος, 'Ἰππ. π. 'Αέρ. 288, πρβλ. φθίω II. 2) συνηθέστατον ἐν τῷ παθ., = τῷ ἀμεταβάτῳ ἐνεργ., ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι, ἀποθνήσκω, κυρίως κατ' ἀορ. ἔχοντα τύπον ὑπερ-συντελ. ἀπέφθιτο [τ], 'Ὀδ. Ο. 268· προστακτ. ἀποφθίσθω 'Ἰλ. Θ. 429· εὐκτ. ἀποφθίμην [τ], 'Ὀδ. Κ. 51., Δ. 330· μεταχ. ἀποφθίμενος [τ], Λατ. mortuus, 'Ὀμ., Πίνδ., οὐχὶ παρὰ τοῖς Τρῆχ. οὕτω, καὶ ἐν 'Ἐπ. ἀορ. ἀπέφθίθον, ὅπερ δὲν δύναται ἐνεκα τῆς σημασίας αὐτοῦ νὰ εἶναι παρατατ. ἐνεστώτος ἀποφθίθω 'Ὀδ. Ε. 110, 133. Η. 251, (ὁ Βουστμ. καὶ ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ἀπέφθιθον γ' πλῆθ., ἴδε 'Ετυμολ. Μ. 532. 43). 3) Μέσ., ἀορ. α', ἀποφθίσασθαι [τ], Κ. Σμ. 14. 545.

ἀποφθορά, ἡ, (ἀποφθέρω) = φθορά, σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ Δισγύλ. Εὐμ. 187· κυρίως ἐκτροσις, ἀποβολή, 'Ἰππ. Ἐπίδημ. τὸ Γ', 1078. 9.

ἀποφθιμῶ, κλείω διὰ φμοῦ τὸ στόμα, μεταφορ. ἀποστομῶν, Α. Β. 421. 27 ἐν λέξει ἀπερράπτειν.

ἀποφλαυρίζω: μέλλ. -ίω, καὶ -ίξω, ἀποφλαυρίζω, ἐξευτελίξω, περιφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι ἅ δ' ἀποφλαυρίζεαισά νιν Πίνδ. II 3. 23, 'Ἡρόδ. II 1. 86.

ἀποφλεγμαίνω, παύομαι φλεγμαίνων, ἐπὶ φλογώσεως, 'Ἰππ. Ἀρ. 1258· μεταφρ., ἐπὶ ὀργῆς, Πλούτ. 2. 13D.

ἀποφλεγματιζῶ, ἐνεργῶ ὡς καθαρτικῶν τῶν φλεγμάτων, ἀποφλεγματίζεῖ δὲ σὺν σταφίδι διαμασηθὲν (τὸ πέπερι) Διοσκ. 2. 198 (189)· συντελῶ πρὸς ἐξαγωγήν τῶν φλεγμάτων, Γαλην. 11. 769, κτλ.:—Ὀύσιαστ. ἀποφλεγματισμός, οὐ, ὁ, αὐτόθι 5. 4.—ἐπιθ. ἀποφλεγματικός, ἡ, ὄν, Γαλην.

ἀποφλεγμάτω, καίω, φλογίζω τι, «ὁ σάχχς, ὅταν μῆπω πέπειρος ὢν ἀποφλογισθῆ» 'Ἡσύχ. ἐν λέξει εὐστρα.

ἀποφλογόμοιαι, ἐκπέμπο φλόγας, τὰ εἴματα ἀποφλογόυνται Μᾶξ. Τύρ. σ. 425.

ἀποφλοῖω, (φλοῖος) ἀραιρῶ τὸν φλοῖον, μεταφρ. ἀραιρῶ τὸ δέσμα, ἐκδέρω, ταυρεῖην ἀτόρητον ἀπεφλοῖωσε καλύπτρην (δηλ. τὸ καλύπτον τὸν αὐρον δέσμα) Νόνν. Δ. 14. 380· ἐν τῷ μέσ. πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοῖωσατο δέσμα 'Ανθ. II. 6. 263.

ἀποφλυδῆρέω, φλυαρῶ, Μανασσ. Χρον. 3587.

ἀποφλυδῆζω: μέλλ. -ω, καὶ -ξω, ἀπερσύνομαι, ἔφρ' ἀλεγεινήν ὕδριν ἀποφλυδῆσαι 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 583 καὶ κατὰ τὸν Schneidew. ἐν 'Αρχιλ. 32 (Bgk).

ἀποφροβάζω, χρησιμῶδ, μαντεύομαι, ταῦτα Δημήτριος, ὡσαυτεὶ θείω τινὶ στόματι περὶ τοῦ μέλλοντος ἀποπέφοίβακεν Πολύδ. 29. 6, 4· πρὸς ἄλλα, ἀπαγγέλλω μετ' ἐμπνεύσεως, ὁ Διογένης ποιήματα ὡς περ ἀπεφοίβαε Σπρβδ. 675.

ἀποφροτῶ: μέλλ. -ήσομαι Ἔμμ. Μ. 106:—παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ μεταβάινω εἰς τὸν διδάσκαλον μου, δὲν φοιτῶ πλέον εἰς αὐτόν, πρᾶτότερον μὲν προδιόσκακε, ἴνα μὴ ἀποφοιτήσω παρὰ αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν φοιτῶντων εἰς διδασκαλίαν, Πλάτ. Γοργ. 489D· οὕτως ἀπ. πρὸς τινά, ἀπέρχομαι εἰς ἄλλον διδάσκαλον ἢ τεχνίτην, Δειναρχ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. χρυσοχοεῖν: ἀπολ., παύομαι τοῦ νὰ φοιτῶ εἰς τὸ σχολεῖον, Λυσ. παρ' Εὐστ. 1167. 23:—οὕτω καὶ ἀπ. τῶν ἐκκλησιῶν Φιλόστρ. 504.

ἀποφοιτήσις, εὖς, ἡ, τὸ ἀποροῦν, ἀπέρχεσθαι, ἀναχωρησις, Κύριλλ. 'Αλ. τ. 2. σ. 377D:—'Επιθ. -φοιτος, ὄν, ὁ ἀποροῦντής, ὁ ἀποχωρηθεὶς, Θεοφύλ. Σμ. 'Ἰστ. σ. 84.

ἀποφονος, ὄν, (φένω), ἀπόφονος φόνος, ἄποπος φόνος, Εὐρ. 'Ὀρ. 163· ἀπόφονον αἷμα αὐτόθι 192.

ἀποφορά, ἡ, (ἀποφέρω) ἀποκομιδὴ ἢ καταβολὴ φόρων, 'Ἡρόδ. 2. 109, Πλούτ. Θης. 23, κτλ., κυρίως τὰ χρήματα ἅπερ οἱ μισθούμενοι εἰς ἄλλους δοῦλοι ἀπέφερον εἰς τὸν κύριον αὐτῶν, ἀποφορὰς πράττειν Ξεν. 'Αθην. Πολ. 1. 11· ἀποφορᾶν κομίζεσθαι 'Ανδοκ. 6. 11 φέρειν Δισγίν. 14. 1, Μένανδ. ἐν 'Ραπιζομένη 6, Βοίχ. Πολ. Οἰ. 1. 99: καθόλου, εἰσδημία, κέρδος, ἐνοίκιον, ἀποφορὰν φέρειν 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 5, 22· τελεῖν Πλούτ. 'Αριστοτ. 24., 'Ἡθικ. 2. 239D. II. τὸ ἀπὸ τίνος πράγματος προερχόμενον, καπνός, δάμη, δυσωδία, 'Αριστ. π. Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 1. 10, Πλούτ. 2. 647F, κτλ. III. ἐν τῇ λογικῇ = στέρησις 'Αριστ. Μεταφρ. 8. 2, 3, πρβλ. 'Αλέξ. 'Αφρ. σ. 463. 33.

ἀποφώρησις, εὖς, ἡ, = ἀποφορὰ III, Σέξτ. 'Εμμ. II. 1. 126.

ἀποφώρητος, ὄν, ὁ ἀποφωρόμενος, ὃν λαμβάνει τις καὶ φέρει

μεθ' ἑαυτοῦ, τὰ ἀποφόρητα δῶρα, ἅπερ οἱ κεκλημένοι ἐλάμβανον κατὰ τὸ δεῖπνον ὅπως παραλλήλως αὐτὰ μεθ' ἑαυτῶν, 'Αθην. 229E, πρβλ. Σουητών. ἐν βίῳ Καλίου. 55, Οὐσεπ. 19.

ἀποφόρος, ὄν, ἀφόρητος, ἀποτρόπαιος, ὡς περ τὸ ἄγος ἢ μίσσημα ἰδῶν ἀπόφορον, αὐτόθεν ἀπεστράφησ ὡς εἰκὸς Φαλάρ. 'Ἐπιστ. 139, ἀμφίβολ.

ἀποφορτίζομαι, μέσ., ἐκβάλλω τὸ φορτίον μου, ἐξεφορτώνομαι, ἐκείσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον Πρᾶξ. 'Αποστ. κα', 3· τῇ θαλάσῃ τὰ φορτία 'Αθην. 37C: κενῶ τὸν στόμαχον, 'Αρτεμίδ. 2. 26: καθόλου, ἀπαλλάττομαι τινος, «ἐξεφορτώνομαι», τι Φίλων 2. 434, κτλ., τὴν ὄργην Κύριλλ. (ὅστις μεταχειρίζεται τὸ ἐνεργ., ἐλαφρύνω πλοῖον ἀπὸ τοῦ φορτίου του):—'Εντεῦθεν, ἀποφορτισμός, ὁ, ἐπὶ ἐμέτου, Matthaei Med. 188.

ἀποφράγγωμι ἢ -ω, ἀποφράττω διὰ φραγμῶν, ἀποχωρίζω, ἀποκλείω, τὰς ὁδοὺς ἀπεφράγγυσαν Θουκ. 7. 74: μεταφρ., ἀποφράγγυσαι (ὁ Δινδ. ἀποφάγγυσσαι) κύκλῳ τὸ πρᾶγμα, «ἀσφαλίζω» (Σγλόλ.) Σοφ. 'Αντ. 241: πρβλ. ἀποφράσσω.

ἀποφράζω, περιφράζω, ὀρίζω, ἐν τῷ παθ., εὐνοίας ἀποπεφρασμένους Δαμάσκ. π. 'Αρχ. σ. 345, 1.

ἀπόφραξις, εὖς, ἡ, ἀποκλείσις, «φράξιμον», τῆς παρῶδου Ξεν. 'Αν. 4. 2, 25.

ἀποφράξ, ἄδος, ἡ, (φράξω) δυσσοίωτος, κακῆ, Λατ. infandus, nefandus, ἀποφράδες ἡμίραι, Λατ. dies nefasti, «ὅταν μῆτε αἱ ἡμέραι χρηματίζωσι, μῆτε εἰσαγωγίμοι αἱ δίκαι ὦσι, μῆτε τὰ ἱερὰ ἐργασθῆται, μῆθ' ὄλωσι τῶν αἰσίων τελῆται» Λουκ. 'Ψευδ. 12(13)· καθαραὶ ἡμέραι Πλάτ. Νόμ. 800D· Ἀσιαίς 'Αποστ. 31, Πλούτ. 'Αλκιδ. 31· πρβλ. Αἰτ. Process. σ. 152, Λοθ. 'Αγλαοφ. σ. 431:—ἀποφράδεα πύλαι, αἱ πύλαι ἐν Ρώμῃ, δι' ὧν ἀπήγοντο εἰς θάνατον οἱ κατάδικοι, Πλούτ. 2. 518B. II. σπανίως ὡς ὄσο. ἐπιθ., ἀσεδής, μοχθηρός, ἀνθρώπος Εὐπολ. ἐν 'Αδελφ. 22· βίος Λουκ. 'Ψευδολ. 32· ἀπ. ἐνιαυτοῦ Σενέκ. 150C.

ἀποφράξη, ἡ, Κρητικὴ λέξις ἀντὶ τοῦ δοῦλη, 'Αθην. 267C:—ὁ Εὐστ. ἐν 1090. 57, γράζει ἀποφράττω.

ἀποφράσσω, Ἀττ. -ττω, μέλλ. -ξω, = ἀποφράγγωμι, ἀποφράττω, ἀποκλείω, κλείω, 'Ἰππ. 253. 36., 588. 34· τὰς διεξέδους Πλάτ. Τιμ. 91C· ἀπ. καὶ ποροικοδομεῖν Δημ. 1276. 10:—Μέσ. ἀποφράσσειν αὐτούς, ἀποκλείσαι τὴν διάδοσιν αὐτῶν, Θουκ. 8. 104.

ἀποφρέω, ἀορ. -έφρησα, = ἐκφρέω, ἀπέφρησαν, ἀφῆκαν, Κρατίνος ἐν «Θράσσαις» 11 ('Ἡσύχ.)

ἀπόφρηκτος, ὄν, (φρίσσω) ὁ φρίκτων, τρέμων, 'Αριστ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 12.

ἀποφροντίζω, παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ φροντίζω περὶ τίνος, Νικήτ. Χρον. 164C.

ἀποφρυγῶ [ῶ], ἀποξηραίνω, ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο Εὐνάπ. παρὰ Σουῖδ.

ἀποφρυγῆς, ἄδος, ἡ, = ἀπόφρυσις, τῶν ἐντέρων 'Αριστ. 'Ἰστ. Ζ. 2. 17, 15 καὶ 16, Θεοφρ. 'Ἰστ. Φ. 7. 2, 5. 2) κλάδος φλεβός, 'Ἰππ. 277. 21, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 1. 3) ἄκανθα ἐκ τῶν φυομένων ἐπὶ τῆς κέρκου τοῦ ὑπὸ τοῦ Κτησίῳ ἀναφερομένου ἀνθρωποφάγου θηρίου μακρυχόρου, ὁ αὐτ. 'Ἰστ. Ζ. 2. 1, 53, πρβλ. Κτησ. 'Ἰνδ. 6.

ἀποφρυγγᾶνω, = ἀποφρυγῶ II, Δημ. 644. 25.

ἀποφρυγῆ, ἡ, (ἀποφρυγῶ) ὡς τὸ ἀπόφρυξις, φυγὴ ἢ καταφύγιον, μέρος ἐνθα καταφύγει τις πρὸς ἀσφάλειαν, ἀποφρυγὰς παρέχειν Θουκ. 8. 106, διαφυγὴ, ἀποφυγὴ κακῶν λυπῶν Πλάτ. Φαίδων 107C, Φίλων 44C. 2) δικαιολογία, πρόστασις, 'Αριστοτ. 2. 85. II. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ καμπὴ ἥτις περιτρέχει ὡς βακτύλιος τὸ κατωτάτον μέρος κίονος, ἀκρίβως ἐνθα προσαρμόζεται εἰς τὸν στυλοβάτην, παρὰ Βιτρούβιῳ (4. 1. 7) ἀποφρυγῆς.

ἀποφύλιος, ὄν, ὁ μὴ ἀνήκων εἰς φυλὴν, «ἀποφύλιοι» ξένοι, οἱ μὴ ἔχοντες φυλὴν Δισγύλος (.....) σατυρικῶν 'Ἡσύχ. ('Αποσπάσμ. Δισγύλ. 375), Πολυδ. Γ', 56.

ἀποφυλλίζω, ἀπογυμνῶνω φυτὸν τι ἀπὸ τῶν φύλλων του, «ἐφυλλίζω», Θεοφρ. 'Ἰστ. Φ. 7. 12, 2· πρβλ. Σγλόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 1147.

ἀπόφυξις, εὖς, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἀπόφρυξις.

ἀποφυσία, φρῶν ἀπομακρύνω τι, κάπειτ' ἀνελῶν μ' ἀποφυσήσας εἰς δεξιὰ μιν ἐμὸν ἄνεμον 'Αριστοφ. Σρ. 330· ἀποφυσῶντες... οἱ ἀνεμοὶ τὰ... νέφη, ποιοῦσιν αἰθέρα 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 6, 18. II. ἀποπνέω, ἐκπνέω, ἀποφυσήσας τὸ ψυγίδιον Λουκ. Πλοῖον 26.

ἀποφυσήσις, εὖς, ἡ, τὸ ἀποφυσᾶν Σγλόλ. εἰς Πινδ. Πυθ. 4. 412.

ἀποφυσήτειον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀπομακρύνῃ διὰ τοῦ ρητήματος, νὰ ἀποβάλῃ, Διοσκ. 5. 116.

ἀπόφυσις, εὖς, ἡ, παραφύσις, παραδελσθήμα, πολυκάλαμον εἶναι καὶ ἀποφύσις ἔχειν Θεοφρ. 'Ἰστ. Φ. 6. 4, 4, Πολυδ. 18. 1, 10: ἐπὶ ἀρτηριῶν, κλάδος, αὕτη δὲ ἡ μεγίστη τῶν ἀρτηριῶν ἀποφυσίσει ἐκατέρωσε πέμπεϊ Γαλην. 6. σ. 291. II. ἐν τῇ ὁστεολογίᾳ, τὸ προεῖχον μέρος ὄστου, ἐπ' οὐ προσκολλᾶται τένον (πρβλ. ἐπίφυσις), 'Ἰππ. π. 'Αθρρ. 810.

ἀποφύτις, ἡ, τὸ ἀποφυσέειν, τὸ φρυεῖν παραφύσας ἢ κλά-

δους ἐξ ἄλλων φυτῶν, Ἀριστ. περὶ Μακροβ. 6. 5, περὶ Νεότ. 3, 1, Θεοφρ. Αἰτί. Φ. 1. 4, 3.

ἀποφυτεύω, φυτεύω παραφυάδας ἀποσπασθείσας ἐκ φυτοῦ τινος, προσέτι κλάδους δένδρου ἢ τεμάχια κλημάτων, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 11, κ. ἄλλ., Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 2, 1.

ἀποφύω, φύω, φυτρῶνα, «βλάζω», ῥίζας Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 6, 4 ἐν Ἀριστ. Μεταφ. 3. 7, 6 ἀποπέφυκεν (μεταβ.) φαίνεται ἐφθαρμένον ὑπάρχει δὲ διέφ. γραφ. ἀπέφηνεν. II. Παθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. θ' καὶ πρκμ., αὐθάνομαι ὡς παραφυάς, μόνον δ' ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ἀποφύεται... πυρρός καὶ κριθή ὁ αὐτ. Αἰτ. Φ. 4. 8, 5 ἐπὶ φλεβῶν, ἀπὸ τῆς κοίτης φλεβῶς αἱ καθ' ἕλον τὸ ζῶον ἀποπεφύκασι φλέβες Γαλην. τ. 6. σ, 290.

2) εἶμαι διαφόρου φύσεως, πρὸς τινα ἢ τι μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεσ., πρβλ. Ρήτορας (Walz) τ. 1. σ. 564. 3) «ἀποφύναι, διαστῆναι» Πισύχ.

ἀποφύω, φρύγω, ξηραίνω, λίνου σπέρμα ἀποπεφωσμένον Ἰππ. 641. 28.

ἀποφώλιος, ον, κατὰ τοὺς παλαιούς = ἀνεμώλιος, μάταιος, Λατ. vanus, irritus, ἐν χρήσει παρὰ μόνῳ τῷ Ὀμήρῳ ἐν Ὀδυσ., νόον ἀποφώλιος ἔσει Θ. 177· οὐκ ἀποφώλια εἰδώς Ε. 182· ὡσαύτως συναπτόμενον τῶν φυγοπτόλεμος Ε. 212· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιον εὐναί ἀθανάτων, «ἄγονοι, ἄκαρποι» ἐκ μεταφορᾶς δὲ ὧν καὶ τοῦτο ἄπερ ἀπορριπτοῦνται τῶν φωλεῶν ὡς οὐρία (Εὔστ.)· ἀποφώλια μητιῶν Μανέθ. 6. 565· πρβλ. ἀποφώλιος — ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ Μινωατέρου ξυμικτικόν εἶδος κάποφώλιον τρέφος, τερατώδες καὶ σύμικτικον γέννημα, Εὐρ. Ἀποσπ. 383· καὶ ἐν Νικ. Ἀλεξίφ. 524, στομίῳν ἀπ. ἀσθίμα ἐρημνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολιασμοῦ οὗ, χαλεπόν, — ἀλλ' ἴσως ὑποκρύπτεται λογοπαίγνιον ἀναφερόμενον εἰς τὸ φωλεύοντα (φωλεός), ὅπερ ἀπαντᾷ ὀλίγον ἀνωτέρω. (Ὁ Εὔστ. σκετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ φωλεός· ἄλλοι δὲ παρὰ γονοῖν αὐτὴν ἐκ τῆς ἀπό καὶ τοῦ φελοῦς· ἀλλὰ τὸ -ώλιος φαίνεται ὅτι εἶναι κατάληξις· ὡς ἐν τῷ ἀνεμώλιος, καὶ ἂν ἐξ ἡ οὕτω, τότε μῆνι μόνον τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως ἀποφ- ὡς ἡ ἄγνωστος ῥίζα).

ἀποφώλιος, ον, = ἀποφώλιος, Μανέθ. 4. 316.

ἀποφωνέω, ἀναφωνῶ, βῶω, Λέοντα τὸν θεῖον ἀποφωνοῦντα συνेतῶς Μάξ. Ὀμολ. τ. 2. σ. 93C.

ἀποφῶρ, ὄρος, ὁ, κλέπτει, «ἀποφῶρας· κλέπτας» Ἡσύχ.

ἀποφάξομαι, ἀποθ., ἀποσύρωμαι, ἀλλ' ἀπογάλεο βέθρου, χάλεο ἀπὸ βέθρου, ἀποφώρησον ἀπ' αὐτοῦ, Ὀδ. Λ. 95· ἀλλὰ τάχος γραφίδων ἀπογάλεο Ἀνθ. Παν. 181· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, «ἀπόγασον, ἀποφώρησον».

ἀποφαιρέσιω, (χαίρει) κοιτῶς «ἀποφαιρέτω», «ἀφίνω ἔγειον», Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 532, εἰς Εὐρ. Φοιν. 996 (989)· — Ἐντεῦθεν, οὐσιαστ. -ισμός, ὁ, καὶ ἐπιθ. -ιστικός, ἦ, ὄν, Βυζ.

ἀποφάλα, μέλλ. -άσω [ᾶ], χαλαρώνω καὶ ἀφίνω, ἀποφάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἄερα. λινδόμετον ὡσπερ μηλολόγητον τοῦ ποδός, (ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν ἔτι τὰ παῖδια ἐν Κυτίῳ καὶ πολυλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος) Ἀριστοφ. Νεφ. 762· ἐαυτὸν δὲ πῶς ἀποφάλασας ἀναπληρώσει Πλούτ. 2. 655B.

ἀποφαλινῶω, ἀφαιρῶ τὸν χαλινόν, Ξεν. Ἰππ. 11. 7· τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ τῶν νέων ἀποφαλινῶντα Πλούτ. 2. 794C.

ἀποφαλευῶ, χαλκεύω, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ, κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐτὸν κνώδοντα ἐχέτω ἀποκεχαλκευμένους Ξεν. Κυνηγ. 10. 3.

ἀποφαλιζῶ, ἀποφωμῶ τὸν χαλκοῦ, ἀφαιρῶ τὸν χαλκὸν ἀπὸ τινος, ὁ ἔ. τὰ χρήματα, λογοπαίγνιον, Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀποχάλκισε τὴν πόλιν ἡμῶν Ἀνθ. Π. 11. 283.

ἀποφάραξος, = ἀποσταυρός, φράττω, ὄχρωνῶν διὰ χαρακώματος, ἀπεφάραξο τὰ περὶ καὶ ἀπετάφρευεν Διον. Ἀλ. 5. 58, τὸν ποταμὸν .. σταυροῖς ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἀποκεχαλακωμένον Πλούτ. Πομπ. 35.

ἀποφάραξις, εὖς, ἡ, ἐντομή, «χαραγματιά», πολλές ἀποφάραξις λαμβάνοντα (τὸν κῶνον) βαθμοειδεῖς καὶ τραχύτητας Πλούτ. 2. 1079E, ἀμυχή, «εὐσυχράνισμα», Γαλην. τ. 10. σ. 448.

ἀποφάρασσω, ἀτι. -τω, ἀποξέω, ἐξαλείφω, οὐκοῦν ὁ τὴν ἐπιγραφὴν ἀναιρῶν εἰκόνας τινὸς ἤττον τι ποιεῖ τοῦ τὴν στήλην ἀποφάραττοντος· Δίων Χρυσ. λόγ. 31, σ. 612 (337).

II. θεραπεύω δι' ἐγχαράξεως, Ἰππιατρ.

ἀποφάριζομαι, ἀποθ., χαρίζω, κἀνον δῶρον, τί τινι Σουλ. Ἐπιγρ. 3643, ἀποφარიζόμενοι τὰ δῆθεν ὑμέτερα φίλοις ἢ ἄλλοις οἰκείοις Εὔστ. Πονημ. 72. 30.

ἀποφαινώ, ποῖω τι χυῶν, τὴν τῆς ἡλικίας ῥώμην Πλαν. μεταφρ. Ὀιδ. 15. 228.

ἀποφαιμάζει, ἀπροσ., παρέρχεται, λῆγει ἢ κακοκαιρία, ὅταν ἀποφαιμάξῃ, εὐδία εἴωθε γίνεσθαι Ἀριστ. Προβλ. 26. 31, 2.

ἀποφαιρίζω, ἀποκόπτω τὴν χεῖρα, ἀποκόπτω, ἀπεχειρίσθη, τὴν χεῖρα ἀφρέθη Σουδ.

ἀπο-χειρὸ βιος, ον, ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶν, «ἀποχειρῶσι» οἱ αἰεῖς καὶ χειρῶνακτες καὶ ἐγχειρογαστορες, οἱ τεχνῖται Πισύχ., Πολύδ. Δ', 50.

ἀποχειροβιωτικός, ἦ, ὄν, = τῷ ἐπάμ. Θεοδώρ. τ. 1. σ. 760.

ἀπο-χειρο-βιωτος, ον, ὁ ζῶν διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν, οὐδ' ἐδικαίωσα φέρον ἐς ἀγορῆν, καλπερ ἐὼν ἀποχειροβίωτος Ἡρόδ. 3. 42, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 37.

ἀποχειρόμαι, μέσ., ὑποχείρον ποιοῦμαι τινα, ὑποτάσσω, Εὔστ. Πονημάτ. 283. 23.

ἀποχειρος, ον, ἀπαράσκευος, Πολύδ. 23. 14, 8.

ἀποχειροτονέω, ἀπομακρύνω τι διὰ χειροτονίας, ἐπομένως,

I. διὰ τῆς ψήφου μου ἀπομακρύνω κατηγορίαν τινὰ ἀπὸ τινος, κηρύττω αὐτὸν ἄθῳν, τινὸς Δημ. 583. 1.

II. ἀπ. τινα ἀπὸ τῆς ἐπιμελείας, ἀπορρίπτω τινὰ ὡς ἀκατάλληλον διὰ τὸ ὑπουργεῖν. ὁ δῆμος... ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἐφήθων ἐπιμελείας Δεινάρχ. 110. 12· αὐτὸν ἀπ. τῆς ἀρχῆς Πλούτ. Νικ. 8· — μεταφ., ἀποχειροτονεῖς τῆς ἡδονῆς τὸν ἀνδρα, διὰ τῆς ψήφου σου κρίνεις ὅτι τοῦ ἀνδρὸς ἡ ποιήσις δὲν ἔχει ἡδύτητα, Μάξ. Τύρ. 23. 5.

2) παῦσα τῆς ἀρχῆς, ἀπεχειροτονήσατε μὲν τὸν στρατηγὸν Δημ. 676. 10· ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐπιχειροτονέω, Ἀριστ. Ἀποσπ. 394. 395· — Παθ., ἐπειδὴ δὲ ἀπεχειροτονήθη μὲν ὑφ' ὑμῶν ὁ στρατηγός, διὰ τὸ μὴ περιπλεῦσαι Πελοπόννησον Δημ. 1187. 3· — παρ' Ἑκκλ., καθαιρῶ τινα ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀξιωματός.

3) ἐπὶ πραγματίων, φέρω ψήφον ἐναντίον τινός, ἀπορρίπτω διὰ τῆς ψήφου, τὴν εἰρήνην Ἀριστοφ. Εἰρ. 667: λῶν, ἄκυρον ποῖω, ἀκυρῶ, τοὺς νόμους παρὰ Δημ. 706. 17· τὰς συνθήκας ὁ αὐτ. 678. 1.

III. ἀπ. τι μὴ εἶναι..., διὰ ψήφου, ἀποφαινώμενος δὲ δὲν εἶναι τι..., ὡς ἀπεχειροτονήσασθ' ὑμεῖς μὴ φίλι' εἶναι ὁ αὐτ. 703. 24· πρβλ. Ἰσαῖον 60. 4· ἀπ. τινὸς ὡς οὐδὲν αὐτῷ προσήκει ὁ αὐτ. 60. 40· — Πρβλ. ἀποψήφίζομαι.

ἀποχειροτονητέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ στερήσῃ, τινὸς Μάξ. Τύρ. 22. 5.

ἀποχειροτονία, ἡ, τὸ ἀποχειροτονεῖν, Δημ. 1330. 28.

ἀποχερσῶω, μεταβάλλω εἰς χέρσον, εἰς γῆν ἄγονον, Γρηγ. Νύσσα. III, 925D, Σιμοκ. 164. 3.

ἀποχέτευμα, τὸ, ἐπὶ θαλάσσης, βραχίον, τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ὅς τῆς νοτίας θαλάσσης ἐστὶν ἀποχέτευμα Εὔστ. εἰς Διον. Π. σ. 92. 11, ἐκδ. G. Bernhardt.

ἀποχέτευσις, εὖς, ἡ, τὸ ἀποχετεῖν, περιπτωμάτων Φίλων 1. 29.

ἀπο-οχστεύω, ἀπομακρύνω τὸ ὕδωρ ἀπὸ τινος μέρους δι' ὀρετοῦς, Λατ. derivare, τὰ μὲν ἐξαντλοῦντες, τὰ δ' ἀποχετεῖντες καὶ παρατρέποντες Πλάτ. Νόμ. 736B· — Παθ., ὡσπερ ρεῦμα ἀποχετευόμενον ὁ αὐτ. Πολ. 485D.

2) μεταφ., ἀποπέμπω, μεταβιβάζω, πρὸς ἑτέρους ἀποχετεῖν τὸ βάσκανον Πλούτ. 2. 485F.

ἀποχεύομαι, ἴδε ἀποξέω.

ἀποχέω, μέλλ. -χέω· ἀορ. ἀπέχεα. Ἐπ. -ἐχέω· ἐχέω, ῥίπτω, σκοπίζω, ἀπὸ δ' εἰδῶτα χεῦεν ἔραζε Ὀδ. X. 20, 85· ποιητ. ἐνεστ. μέσ., ἀποχεύονται παγὰν Εὐρ. Ἴων 148.

2) χέω ἔξω ἀπὸ τινος, ἐχέω, τῆ δὲ ἐκτὴ ἀπόγει τὸ ἔλαιον ἀπὸ τοῦ κρόκου Διοσκ. 1. 64· τι εἰς τι ὁ αὐτ. 1. 63.

II. Παθ. χύνομαι ἔξω, Πολύδ. 34. 9, 10· τοῦ μὲν ἀποχεομένου ὕδατος τοῦ δὲ ἐπιχεομένου Διοσκ. 2. 90· χύνομαι, πίπτω, ἀποχυθέντα φύλλα Πλούτ. 2. 332B.

2) ἐπὶ τοῦ στάχους, ὅταν ἀντίη ἡ κάλυξ καὶ ἀναφαινηται οὗτος, ἐξέρχεται, ἀλλ' οὐ πρότερον φανερός γίνεται (ὁ στάχυς) πρὶν ἂν προαυξηθῆς ἐν τῇ κάλυκι γέννηται, τότε δὲ ἡ κύψις φανερά διὰ τὸ ὄγκον ἀποχουθεῖς δ' ἐνθῶς ἀνθεῖ κτλ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8, 2, 5, κτλ. καταλήγω, αὐθάνω εἰς... ἀποχεῖται δὲ οὐκ εἰς στάχυν, περὶ τοῦ δρύϊου (τῆς ρυζιάς), αὐτόθι 4. 4, 10· — Μέσ. ἐκπλαστάω, φύω, νέον δ' ἀπεχεῖται ποτὴν Νικ. Θ. 569· χαίτην ὁ αὐτ. 658.

ἀποχῆ, ἡ, (ἀπέχω) ἀπόστασις, διάστημα, ἔξ ἀποχῆς αὐτόρρκους Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 1, 4.

II. τὸ ἀπέχεσθαι τινος, ἀποχῆ, ἐγκράτεια, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 15, 5· ἀπ. τροφῆς Πλούτ. Δημήτρ. 38.

III. ἀπόδειξις ἐξορλήσεως, ἐξορλήσις, Φαίδρος ἔγραψε λαβῶν εἰκονικὴν ἀποχὴν Ἀνθ. Π. 11. 233, Οὐλίπιαν.

ἀποχρηόμαι, ἀποστεροῦμαι, ὀλομαν, ἀποχρηθῆς τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευόμενας Ἀριστοφ. Εἰρ. 1013.

ἀπόχεια, τὰ, εἶδος δικτύου, εὐποχαί, τὰ κοινῶς λεγόμενα ἀπόχεια Σχόλ. εἰς Ὀμπ. Ἀλ. 1. 3.

ἀποχλωρίας, ον, ὁ, οὐ ἀπὸ αἰσχύνης ἢ μανίας ἢ χροᾶ τῆς ὄψεως ἀλλάσσεται Πισύχ.

ἀποχειροιάζει, καθ' Ἡσύχ. «ἀποχειροιάσεν· ἀπεσκήρτησεν· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν χοίρων ἀπέπληξεν» πρβλ. Α. Β. 424. 3, Ἐτυμ. Μ. 125. 22.

ἀποχοίρωσις, ἡ, ἡ εἰς χοῖρον μεταμόρφωσις, Εὔστ. 1656. 32.

ἀποχοῖρον γραμματίον, ἀπόδειξις παραλαβῆς, πρβλ. ἀποχῆ III.

ἀποχον, «ἀπότεχον», οἱ δὲ ἀγροικοί, οἱ δὲ μάταιοι Πισύχ.

ἀπόχορδος, ον, παράχορδος, ἵνα μὴ τινες ἔκτονον καὶ ἀπόχορδον ἄσωσιν Κλήμ. Ἀλ. Στρ. 2. 493, 33.

ἀποχραίνω, ἐλαττῶ τοῦ χρώματος τὴν ζωρότητα, σκιάζω,

Πλάτ. Νόμ. 769Α: — Παθ. σκιάζομαι, σκιερὸς γίνομαι, ὁ αὐτ. Πολ. 586Β, ἐπὶ καρπῶν, μεταβάλλω χρώμα. Ἀριστ. π. Χρῶμ. 5. 21.

ἀποχράω, ἴων. -χρέω, ἀπαρ. -χρήν Δημ. 46. 10· Ἀντιφάνης ἐν «Μοιχοῖς» 1, Λουκ. Ἐρμῶτ. 24 (οὐχὶ ἀποχρήναι, κατὰ τὰ Α. Β. 81. 31), ἴων. -χρᾶν, Ἠρόδ. μεταχ. -χρῶν, χρώσα. ἴδε κατωτ. ἀπαρέμ. ἀπέχρη, ἴων. -έγρα: μέλλ. -χρήσα: ἀρ. -έχρησα, ἀρκῶ, ἐξάρχω: 1) ἀπολ., ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, εἰς ἐγὼν ἀποχρέω Ἐπίχ. 114 ΑηΓ. (τὸ μόνον χωρὶον ἔνθα τὸ α' ἐνικ. πρόσωπον ἀπαντᾷ): δὴ ἀποχρήσουσι μόνον Ἀριστοτ. Πιλ. 484· ἀποχρήσει (ἐνν. ἢ ὑφαντικῇ) Πλάτ. Πολιτικ. 279Β· τηλικαύτην ἀποχρήν εἶμαι δύναμιν Δημ. 46. 10· οὗτος μὲν ἦν ἀποχρῶν ἀνήρ ἐμοίγε. . πρὸς τὰ νῦν κακὰ Φερερκ. ἐν «Χείρωνι» 1. 6· ἠλικία ἀποχρῶσα Ἀριστοτ. Ἀποστ. 417· ἑυμδούλος ἀποχρῶν Πλάτ. Ἄλκ. Π. 145C· μετ' ἀπαρ., ἀποχρέουσι. . ἑκατὸν νέες χειρώσασθαι Ἠρόδ. 5. 31· Κνιδίους μούουνας ἀποχρῶν οἱ. . γίνεσθαι ὁ αὐτ. 3. 138, πρβλ. 9. 48· πεδίον ἀποχρῶν τὴν Ἀσίαν πρὸς τὴν Εὐρώπην ἀντιτάξει Φιλόστρ. 764.

II. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ γ' ἐνικ. μετὰ δοτ. α) σὺν ὀνομαστ. ὑποκειμεν. ποταμοὶ οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ δύναμιν, δὲν ἐξήρκεσεν, Ἠρόδ. 7. 43, 196, πρβλ. ἀντιχρᾶω· συγν. ἐν τῇ φράσει, ταῦτα ἀποχρᾶ μοι Ἠρόδ. 6. 137, Ἀριστοτ. Ὀρν. 1603, Πλάτ. Φαιδρ. 279Β· ἀπόχρη μοι τοσοῦτον, ἐάν. . Ἰσοκρ. 88Α· οὐκ ἀπέχρησε δὲ αὐτῷ τοῦτο Δημ. 520. 7. β) ἀπρσ. μετ' ἀπαρεμφ., ἀποχρᾶ μοι ἄγειν, ποιεῖν κτλ., εἶναι ἀρκετὸν δι' ἐμὲ νὰ ὀδηγῶ, νὰ κάμνω κτλ., Ἠρόδ. 1. 66., 8. 130., 9. 79, ἴππ. Μοχλ. 863· [ἔφασαν] ἀποχρήσειν σφί φυλάσσειν Ἠρόδ. 8. 130· ὡσαύτως μετὰ δοτ. μεταχ., ἀπέχρη σφί, ἡγεομένοισι, ἦτο ἀρκετὸν δι' αὐτοὺς ἂν εἶχον τὴν ἡγεμονίαν, ὁ αὐτ. 7. 148· κτεάνων τε μέρος βαίον ἔχουσι πᾶν ἀπόχρη μοι, εἶναι ἔλας ἐπαρκὲς εἰς ἐμὲ νὰ ἔχω μικρὸν μέρος ἐς τῶν κτημάτων μου, Διοχῦλ. Ἀγ. 1574· (οὐδαμῶς ἀλλαχού παρὰ Τραγ.). γ) ἀπρσ. ἀπόχρη τινός, ὑπέχρη ἀρκετὸν ἐκ τινος πράγματος, ἴππ. 597. 7., 688. 49· ἀπόχρη ἔνισις ἑμῶν ἂν μοι δοκεῖ, νομίζω θὰ εἶχεν ἱκανοποίησιν τινὰς ἐξ ἑμῶν, Δημ. 52. 13:— ἀπολ., κατὰ μεταχ., οὐκ ἀποχρήσαν αὐτῷ, ἀρῶ δὲν τῷ ἦρκεσε, Ἀριστ. περὶ Σενόταν. 2. 25. δ) ἀπρσ. ἀποχρῶν τούτοις τῶν Μουσῶν Ἠρόδ. 1. 37, πρβλ. Δημ. 215. 9. ε) ἀπρσ. ὡς τὸ ἀπόχρη, οὐκ ἀπεχράτο μούων ἀρχεῖν τῶν Μήδων Ἠρόδ. 1. 102· ἀπεχρέετο σφί ἡσυχίαν ἄγειν ὁ αὐτ. 8. 14. **II.** χρησιμοδοτῶ, ὡς τὸ χράω, παρὰ Σουῖδ.

Β. ἀποχράομαι, ἴων. -χρέομαι, μεταχειρίζομαι τι πρὸς ἰδίαν μου ὠφέλειαν, κάμνω ἐπωφελεῖ γρήσιν αὐτοῦ, ἐπικαιρότατον χωρὶον. . ἀποχρήσθαι Θουκ. 1. 68· ἀποχρήσασθε τῇ ὠφελίᾳ ὁ αὐτ. 6. 17, πρβλ. 7. 42· ἔταν. . ἀποχρήσωνται, χρώνται λοιπὸν ὡς προδόταις, ἀρῶ μεταχειρισθῶσιν αὐτοὺς ὅσον δύνανται (καὶ ὠφελήσων ἐξ αὐτῶν) τότε πλεόν τοὺς μεταχειρίζονται ἐς προδότας, Πολύδ. 17. 15. 9. 2) καταχρῶμαι, λατ. abuti, μετὰ δοτ. Δημ. 515. 8· εἰς ταῦτα ἀποχρήσθαι τῷ πλουτεῖν ὁ αὐτ. 555. 22· ἀποχρωμένον μάλλον ἢ χρωμένον αὐτῷ Πλουτ. Ἄλκ. καὶ Κορ. Σύγκρ. 2· οἷς μὲν χρῆσθαι, οἷς δ' ἀποχρήσθαι ὁ αὐτ. 2. 178C. 3) μετ' αἰτιατ., διαχρῶμαι, ἀποκτείνω, λατ. confiscare, Ἀριστοτ. Ἀποστ. 328, Θουκ. 3. 81· πρβλ. Πολύδ. Η', 74, κτλ. 6) ἀπ. τὰ χρήματα, μεταχειρίζομαι, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 7. ἀπόχρη, τὰ, ἐπιπλά, Ἐκκλ., Δουκάγγ.

ἀπόχρεμμα, τό, τὸ διὰ τῆς ἀποχρέμψεως ἐκβαλλόμενον φλέγμα, ἴππ. 415. 54· «ἀποχρέμματος» ἀποπτύσματος Ἠσύχ. **ἀποχρεμπτικός**, ἢ, ὄν, ὁ συντελὼν πρὸς ἀπόχρεμψιν, Ἰαστρ. **ἀποχρεμπτομαί**, ἀποθ. ἐκβάλλω δι' ἀποχρέμψεως φλέγματα, βήχου καὶ ἐκβάλλω φλέγματα, ἴππ. π. Δαιτ. Ὀξ. 393. 414. **ἀπόχρεμψις**, εὠς, ἢ, τὸ ἀποχρεμπεσθαι, αἱ ἀποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι μὴ διαλείπουσιν αἱ πελιδναί, ἔνθα κῆται τὸ ἀποχρέμψις ἀντὶ τοῦ ἀποχρέμματος, ἴππ. Ἀρ. 1251 κτλ., «ἀπόχρεμψις δὲ ἐπὶ τῇ καθάρσει τοῦ λάρυγγος (ἢ φάρυγγος) καὶ τραχείας ἀρτηρίας» Μελέτ. ἐν Ἄν. Ὀξ. τ. 3, σ. 104. 24.

ἀποχρέομαι, -χρέω, -χρή, ἴδε ἐν λ. ἀποχράω. **ἀποχρηματίζω**, ἐπὶ ζητήματος, δίω τέλος εἰς τὴν συζήτησιν Ἀποστ. Ἡρακλεωτ. σ. 176 Scott. **ἀποχρημάτος**, ὄν, ὁ ἀποχρημάτος ζῆμιας ταυροῦμενον, ὀργιζόμενον διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι τὸ ἀποχρημάτος ζῆμιας = ἀχρημάτος τιμωρία, ἐπὶ τιμωρία δι' αἵματος, Διοχῦλ. Χο. 275, πρβλ. καὶ 301. **ἀπόχρησις**, εὠς, ἢ, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος, ἀποχρήσεις καὶ συστολαὶ τῶν περιττῶν Πλουτ. 2. 267F. **II.** τὸ νὰ εἶναι τις εὐχαριστημένος μετ' ἐμοῦ, τινος Διον. Ἄλ. 1. 58· πρβλ. ἀποχρᾶω Α. Ι. 3.

ἀποχρίω [Γ]: μέλλ. -έσω, ἀποξέω, ἀραιρῶ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσχ.

ἀποχρυσάω, καταχρυσάω ἢ μεταβάλλω εἰς χρυσὸν ἢ χρῆματα, Ἄρτεμιδ. Ι. 52.

ἀποχρώννυμι, χρωματίζω ἢ σκιάζω διὰ χρωμάτων, Πολύδ. Ζ', 129, πρβλ. ἀποχραίνω.

ἀποχρώντως, ἐπίρρ. μεταχ. ἐνεστ. τοῦ ἀποχράω, ἱκανῶς, ἐπαρκῶς, αὐτάρκως (Σουῖδ.), Θουκ. 1. 21., 7. 77, Πλάτ. Πολ. 429Α· ἀπ. ἔχει τινὶ Ἀντιφάν. ἐν «Ποιήσει» 1. 16.

ἀποχρωσις, εὠς, ἢ, (ἀποχρώννυμι) βαθμιαία μετάβασις ἀπὸ χρώματος εἰς χροῖα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνοιχτοῦ χρώματος εἰς βαθύ καὶ τανάπαυτον, Ἀπολλοδώρος ὁ ζωγράφος ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρῶν φθοράν καὶ ἀποχρωσιν σκιάς Ἀθηναῖος ἦν Πλουτ. 2. 346Α.

ἀποχρῶλιζω, ἐξάγω τὸν χυλὸν ἀπὸ τινος φυτοῦ, Διοσχ. 1. 115· ἴδε ἀποξυλίζω.

ἀποχρῶλισμα, τό, ὁ ἐξαχθεὶς χυλός, Γεωπ. 15. 6, 1.

ἀποχρῶλω, = ἀποχρῶλιζω, ἴππ. 635. 4.

ἀποχρῶμα, τό, (χέω) τὸ ἀποχρῶμενον ἢ ἔκρεον, Τίμ. Λοκρ. 100Α. 2) = ζώπιασα, τὸ ἐκ τῶν πλοίων ἐξόμενον ῥητινωδες, ἢ παλαιὰ πίσσα, Διοσχ. 1. 98.

ἀποχρῶνω, μεταχ. τύπος τοῦ ἀποχρῶω, Ἐβδ. (Βασιλ. Γ' κβ', 35).

ἀποχρῶρω, ὀχυρῶ, μεταφ. οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀπωχυρωμένον, ἀδιάφθορον, ἀδέκατος, Πλουτ. Δημ. 14.

ἀποχρῶσις, εὠς, ἢ, (ἀποχρῶω) ἐκχυσις, ἐκλαμψις, ἀκτίνων Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 51:— ἐπὶ φυσικοῦ σίτου ἢ κριθῆς, ἢ ἐμφάνις τοῦ στάχυος, ἔταν δηλ. ἀνοίγη ἡ κάλυξ καὶ ἀναρπύνηται ὁ στάχυς, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 10, 4. **II.** αὐτὴ ἡ κάλυξ τοῦ στάχυος, ὁ αὐτ. 8. 3, 4.

ἀποχρῶτος, ὄν, (χέω) ὁ ἀποχρῶμενος, Ἰσχύ. ἐν λέξει ἀράμενος.

ἀποχρῶλευω, κάμνω τινὰ ἐντελῶς χρωλόν, Ξεν. Ἐλλ. 7. 2, 9· Οἰκ. 11, 17.

ἀποχρῶδομαι, παθ., γίνομαι ἐντελῶς χρωλός, ἴππ. π. Ἀέρ. 293, Θουκ. 7. 27.

ἀποχρώννυμι: μέλλ. -χρῶσω, κλείω ἢ φράττω διὰ χρωματώσεως, ποταμῶν, κτλ., Ξεν. Ἐλλ. 2. 2, 4., 5. 2, 4.

ἀποχρῶω: μέλλ. -ήσω, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ -ήσομαι, Θουκ. 3. 13, Δημ. 793. 14:— ἐξέρχομαι ἀπὸ τινος μέρους, ἀπέρχομαι, δόμων Ἀριστοτ. Ἀχ. 456· ἐκ τέπου Πλάτ. Πολ. 394Α.

2) ἀπολ., ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, πάλιν ἀπ. Εὐρ. Ι. Τ. 265 (ιδίφ. γραφ. ἀναχωρῶ): κυρίως μετὰ τὴν ἦταν ἐν μάχῃ, ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι, Θουκ. 2. 89, κτλ.: καὶ συχναίς παρὰ Ξεν., ἀπ. ἐπὶ Κορινθῶν Θουκ. 2, 94:— ἀπ. εἰς τι, καταφεύγω εἰς τι. ., Δημ. 793. 14· ἐπὶ τι ὁ αὐτ. 772. 26. 3) ἀπ. ἐκ. ., ἀποσύρομαι ἀπὸ τι πράγμα, καταλείπω αὐτό, Ξεν. Ἐλλ. 5. 2, 13. **II.** διέρχομαι, κυρίως ἐπὶ τῶν ἐκκρίσεων τοῦ σώματος, ἴππ. 53. 1, Ξεν. Κύρ. Ι. 2, 16· τὰ ἀποχωροῦντα, τὰ ἐκκρινόμενα, τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1. 4, 6· τὸ ἀποχωροῦν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 53, πρβλ. ἀποχωρήσεις Π. 2.

III. ἐπὶ τόπων, ἀπέχω, εἶμαι μακρᾶν, μέρη ἀποκχωρηκότα, Πολύδ. 15. 27, 8, ἔβλα κατὰ τὰ ἄκρα ἀποχωροῦντα ὡς πῶδα, ἀπέχοντα ὡς ἐνα πῶδα, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 28.

ἀποχωρήμα, τὸ ἀποχωροῦν, περιττωμα, Ἰαστρ. Λεξ. **ἀποχωρήσις**, εὠς, ἢ, τὸ ἀποχωρεῖν, ἀποσύρεσθαι, ὑπόχωρησις, Θουκ. 5. 73· οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἐποιοῦντο τὴν ἀποχώρησιν Ἠρόδ. 8. 21· τόπος καταφυγῆς ἢ μέσα ἀσφαλείας, ὁ αὐτ. 8. 76.

II. κένωσις ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ πληρωσις, ὁ τρόπος τῆς πληρωσεως ἀποχωρήσεως τε Πλάτ. Τίμ. 63Α. 81Α. 2) κένωσις, ἐπὶ τῶν ἐκκρινόμενων ἀπὸ τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 62· καὶ ἐπόμενος ἀπόπατος Πλουτ. Λυκούργ. 20· πρβλ. ἀποχωρεῖν ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα Ξεν. Κύρ. Ι. 6, 36.

ἀποχωρητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποχωρήσῃ, νὰ ἀπέλθῃ ἀποχωρητέον ἡμῖν Ἠλ. δδ. 7. 11.

ἀποχωρίζω: μέλλ. Ἄττ. -ιῶ:— χωρίζω ἢ ἀποχωρίζω τι ἀπὸ τινος, τὸ χεῖρον ἀπὸ βελτίονος Πλάτ. Σοφ. 226D, πρβλ. Πολιτικ. 289C:— Παθ., ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τινος, πύρρος ὁ αὐτ. Τίμ. 59D· ἔξ ἰνῶν αἶμα ἀπ. αὐτόθι 84Α. 2) ἀποχωρίζω, τιθῆμι τι χωρὶς, κατ' ἰδίαν, ἀπομακρύνω τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἀποχωρίζομαι τὰς εἰδος Λυσ. 147. 17· ἀπ. ὅς ἐν εἶδος, χωρίζω καὶ κατατάσσω εἰς μίαν τάξιν, Πλάτ. Πολιτ. 262D.

ἀποχωριστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀποχωρήσῃ, Γεωπ. 16. 1, 5:— Οὐσιαστ. -ιστής, ὁ, ὁ ἀποχωρίζων, Γλωσσ.:— Ἐπιθ. -τικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀποχωρίζων, Γρηγ. Νύσσ.

ἀπόχρωσις, εὠς, ἢ, ἢ διὰ χρωμάτων ἀπόρραξις, ἀπ. ποταμοῦ Πλουτ. Ἄντ. 41.

ἀποψαλίζω, = ψαλίζω, ἀποκόπτω διὰ ψαλίδος, Διοσχ. 1. 130.

ἀποψάλλω: μέλλ. -ψάλλω, τίλλω, ἀποψάλλειν τὰς τρίχας τίλλειν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χορδῶν Ἠσύχ. ἐπὶ παγίδος, ἀπ. πάγην, ἐγγίζω, ψάβω τὸ ἐλατήριον παγίδος καὶ κάμνω αὐτὴν νὰ κλείσῃ, Λυκούργ. 407· ἡ γλῶττα ἀποψάλλει τὴν ἄκραν Ἀτθίδα, ἀπῆγε τὴν καθάρωσάν τῃ Ἀττικῇν διάλεκτον, μεταφορ. ἀπὸ τῆς λύρας, Φιλόστρ. 553.

ἀπόψαλμα, τό, τὸ μέρος τῆς χορδῆς, ὅπερ ψαύει ἢ πλήττει ὁ μουσικός, «καθ' ὃ τοὺς ἤχους αἱ χορδαὶ ἀποδιδοῦσιν, ὅπου εἰσὶ δεη-

λονότι δεδεμένοι», Πορτρ. εἰς Πτολ. Ἄρμ. 1. 8, Πτολ. Ἄρμ. σ. 18. ἀποψάω: μέλλ. -ήσω: παρατ. ἀπέψη Εὐρ. I. Τ. 311: ἀόρ. ἀπέψησα Διοσκ. 1. 84, Λουκ. Ἀλεξτρ. 6. I μετ' αἰτ. πράγμα., ἀποψάσσω, ἀποσπῶ, ἀφρόν τε ἀπέψη Εὐρ. ἐνθ' ἄνωγ.: — Μέσ., ἀποσπογγίζω τι ἀπ' ἑμαυτοῦ, τοῦτ' ἀπέψησαντ' ἄν, ἀπεμάξαντο ὡς οἱ παλαιότες ἵνα μηδὲν ἔχουσ ἔχοιεν πώματος» (Σχόλ.) Ἄριστοφ. Ἰππ. 572. II μετ' αἰτ. προσώπ., σπογγίζω, καθαρῶς, ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἔγωγε, καίτοι πάνυ πονηρός εἰ Ἄριστοφ. Λυσ. 1035: — Μέσ., (ἴδε ψάω) σπογγίζομαι, σπογγίζω τὴν βῆνάν μου, ἀπομυζάμενος, ὡς Δῆμῳ μου, πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψάω, «ὅταν βγάξης τὴν μύξαν σου νὰ σρουγγίξης τὴν μύτην σου ἰς τὸ κεφάλι μου», ὁ αὐτ. Ἰππ. 909: podicam detergere, ἀποψάμεσθα δ' οὐ λίθος ἔτι, ἀλλὰ σκοροδοῖον ὑπὸ τρυφῆς ἐκάσπετε, ἀποσπογγίζομεν τὸν πρωκτὸν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Πλ. 817: ἀπεψησάμην ὁ αὐτ. Βάτρ. 490: ὡσαύτως, ἀποψ. τὴν χεῖρα εἰς τι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 5.

ἀποψέ, ἐπίρρ. ὀφέ, ἀργά, Ἄπολλ. περὶ Συντάξ. 336. ἀποψεύδομαι, ἀποθ. παχυλῶς ψεύδομαι, ἀπατώ, μετ' αἰτ. κατασκευάζω, ἐπινοῶ τι ψευδές, παρανομήματι δ' ἐπὶ τηλικούτῳ μεγάλῃν ἀπεψεύδοντο πρόφασιν Ἰωσήφ. Ἰουδ. II. 4. 3, 5: — Παθ. ἀποτυγχάνω, οὐδὲ ἀπεψεύσθη τῆς ἐλπίδος Πλουτ. Μάρκελλ. 29.

ἀποψήγμα, τό, ἀπορρίνημα, ἀπόξεσμα, Λατ. ramentum, Διοσκ. 5. 85.

ἀποψηκτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις ν' ἀποσπογγίσῃ, ῥίνας Γεωπ. 17. 20, 3.

ἀποψηκμα, τό, ἀποκάθαρμα ἀνθρώπων, Ἦσύχ. ἐν λ. μαριλοκαῶτων.

ἀποψηξίς, εως, ἡ, ξύσιμον, πρὸς τὰς ἀποψηξίς ὁμοίαν αἰσθηθῆναι ἐμποιεῖ δῆγματι μυρμηκῶν Παῦλ. Αἰγίν. σ. 137.

ἀποψηστος, ον, (ἀποψάω) ὁ ἀποσπογγισθείς, Ἦσύχ.

ἀποψηφίζομαι: μέλλ. ἄττ. -ιούμαι: ἀποθ. μετὰ παθ. πρkm. Δίων Κ. 39. 55: — δὲν βίπτω τὴν ψῆφόν μου ἐναντίον τινός, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ καταψηφίζομαι, ὑμῶν δ' ἔκαστον χρή νομίζην, τὸν Λεωκράτους ἀποψηφίζομενον θάνατον τῆς πατρίδος καὶ ἀνδραποδισμόν καταψηφίζεσθαι Λυκούργ. 169. 11 (ἐκδ. Κοραῖ σ. 43): — ἐντεῦθεν. I ἀπ. τινός (γεν. προσώπ.),

1) διὰ τῆς ψῆφου μου ἀπομακρύνω τὴν κατηγορίαν ἀπὸ τίνος, ἀθῶμ αὐτόν, Ἀντιφῶν 140. 42. Λυσ. 128. 31, Δημ. 310. 17, 407. 8, κτλ. ἀπολ. βάλω τὴν ψῆφόν μου ὑπὲρ τῆς ἀθώσεώς τίνος, Πλάτ. Ἄπολ. 34D· 39E: ἀπ. ὡς οὐκ ἀδικεῖ Ἄριστ. Πρῶτ. 29. 13, 5. 2) διὰ τῆς ψῆφου μου, ὡς δημότου, ἀποστερῶ τινὰ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, Δημ. 1302, 14, 1365. 14: Δισχίν. 16. 14: οὕτως καὶ ἐν τῷ παθ. ἀποστερῶμαι τῶν πολιτικῶν μου δικαιωμάτων: τὸν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα Δημ. 271. 6: εἶτ' οὐ δικαίως ἔστ' ἀπεψηφισμένος...; Ἄριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 2: ὡσαύτως, ἀποψηφισθῆναι τοῦ πολιτεύματος Πλουτ. Φωκ. 28.

II μετ' αἰτ. πράγμα., ἐπὶ δικαστῶν, ἀπ. γραφήν, δίδω τὴν ψῆφόν μου, ἐναντίον τῆς παραδοχῆς καταγγελίας, Δισχίν. 86. 31: ἀπ. τὸν νόμον, ἀπορρίπτω τὸν νόμον, Πλάτ. Νόμ. 800D: ἀπ. ἂ Διοπειθῆς καταψηφισατο Ἰσαῖος 54. 19, πρβλ. Δημ. 507. 15: ἀποψηφίζομενον μὲν κύριον δεῖ πειθῶ τὸ πλῆθος, νὰ δώσῃ τις εἰς τὸ πλῆθος ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἀπορρίψεως, Ἄριστ. Πολιτικ. 4. 14, 15.

III ἀκολουθοῦντος τοῦ μὴ μετ' ἀπαρμ., δίδω τὴν ψῆφόν μου ἐναντίον τοῦ νὰ πράξῃ τις τι, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 8: Δημ. 396. 2: οὕτως, ἦν δ' ἀποψηφίζονται (ἐνν. μὴ ἐπεσθαι) Ξεν. Ἄν. 1. 4, 15: ἀποψηφισαοθαί ἔφη (ἐνν. μὴ ἀφίστασθαι) ὁ αὐτ. Ἑλλ. 7. 3, 2. Πρῶτ. ἀποχεριτονεῖω.

ἀποψηφίσις, εως, ἡ, ἀθώσις, Ἀντιφῶν 130. 20. 2) ἀποστερήσις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, Δημ. 1299. 18, 1300. 12.

3) ἀκύρωσις, ἀναίρεσις, Ἐπιγρ. ἐν Hicks ἀρ. 149. 19. ἀπόψηφος, ον, ὁ μὴ ψηφισας, ὁ μὴ ἐνεγκῶν ψῆφον, ἀπόψηφοι ἔγενοντο τοῦ ἀποκτείναι, σημαίνει τὸ οἶον οὐκ ἔνεγκαν ψῆφον» Δ. Β. 9, 20.

ἀποψηχῶ, τρίθω διὰ τῆς παλάμης, πλατεῖα τε τῆ χειρὶ τριῖδε ἐντόνωμα ἐν τῇ θύρᾳ, οἶνεϊ ἀποψηχῶ Διοσκ. 5. 89: — Παθ. ἐκτριβομαι, πίπτω, ἐπὶ τριχῶν, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 45, 6.

ἀποψιλῶ, μαδῶ τὰς τρίχας, καθιστῶ τὴ ἀτριχον, ταύτης ἀποψιλῶσμεν τὸν γοῖρον, τὸ αἰδοῖον, Ἄριστοφ. Θεσμ. 538: — Παθ. ἀπεψιλῶμενον τῷ λύχνῳ ὁ αὐτ. Λυσ. 827. 2) ἀπογυμνώω, τὸ ὁστέον Ἰππ. 914D: τὸν Κύρου οἶκον ἀποψιλῶσας Ἡρόδ. 3. 32.

II μετὰ γεν. ἀποστερῶ, φίλων ἀποψιλῶις με τὴν παραθλίαν Δισχίν. Χο. 695.

ἀποψιλῶσις, εως, ἡ, ἡ διὰ κλαδέυματος ἀραίωσις τῶν κλημάτων τῆς ἀμπέλου, κλάδευμα, καὶ αἱ ἀποψιλῶσις τῶν ἀμπέλων Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 11.

ἀπ-οψίς, εως, ἡ, θέα, πεδίον ἀπειρον ἐς ἀποψιν, ἀπεριόριστον τὴν θέαν, Ἡρόδ. 1. 204: ἕκ τῆς ἀπ. ὄραν τίνα, θεωρεῖν τὴν μακρῶθεν, Πολύδ. 11. 31: 8: ἐν ἀπόψει εἶναι, γίνεσθαι, εἶναι, γίνεσθαι ὁρατόν, Στράβ. 256. Ἄνθ. Π. 9. 412. 2) ὑψηλὸν μέρος ἢ πύργος ὁπότεν βλέπει τις εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ἔχει

λαμπρὰν θέαν, Στράβ. 800, Πλουτ. Κίμ. καὶ Λουκ. Συγκρ. 1.

II τὸ μέρος πρὸς ὃ βλέπει τις, τὸ βλέπόμενον, θέα, Ἄριστ. π. Θουμ. 130, Πλουτ. 2. 133B.

ἀποψοφέω, ἐνσχημοῦς ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ πέρδομαι, ἀποψοφεῖν τὸ πέρδεσθαι, εὐσχήμως λέγων, εὐσχημονέστερον δὲ διαπνεῖν καὶ ἀποπνεῖν» Σουῖδ., πρβλ. Α. Β. 439, 29: ἐν τῇσι προσδόδοισι ἔστιν οἱ ἀποψοφεῖσι Ἰππ. 1175H, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 49B, 11, Πρῶτ. 10. 44, 1, Μάχων παρ' Ἄθην. 349E.

ἀποψοφρῆσις, εως, ἡ, τὸ ἀποπέρδεσθαι, πορδή, crepitus ventris, τὴν Ἀμείδιδος ἀποψοφρῆσιν Πλουτ. 2. 866.

ἀπόψυγμα, τό, ἀρδόμεμα, κόπρος» Ἦσύχ.

ἀπόψυκτος, ον, ἀπεψυγμένος, ψυχρός, δροσερός, ἀποψύκτους τηρεῖν Γαλην.

ἀπόψυξις, εως, ἡ, ἐξέπμισις, ἀναθυμίασις, ἡ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόψυξις Θεοφρ. Ἄποσπ. 12. 10.

ἀποψύχω [ῶ]: μέλλ. -ξω: — Παθ., ἀόρ. ἀπεψύχθη, καὶ ἀπεψύχην [ῶ], ἴδε κατωτ., ὡσαύτως ἀπεψύχην, Ἡλιόδ. 2. 3.

Κόπτεται ἡ ἀναπνοή μου, λιποθυμῶ, τὸν δὲ ποτὶ οἱ εἶλεν ἀποψύχοντα πολύτλας διος Ὀδυσσεύς Ὀδ. Ω. 348: οὕτως ἐν τῷ Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 26 ἀποψύχοντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου.

2) μετ' αἰτ., ἀπέψυξεν βίον, ἐξέπνευσεν, ἐτελεύτησεν, Σοφ. Αἴ. 1031: πνεῦμα Ἄνθ. Π. 12. 72: ἀπολ., ὡς τὸ ἀποπνεῶ, Λατ. exspirō, ἐκπνεῶ, ἀποθνήσκω, Θουκ. 1. 134: πρβλ. Ἑδδ. (Μακκ. Δ' ἐ', 17): καὶ Κύπριν ἀνιῆ (ὁ Ἄδωνις) λεπτὸν ἀποψύχων, ἡσυχῶς, ἀποθνήσκων, Βίων 1. 9: — οὕτως, ἐν τῷ παθ. ἀόρ. ε' ἀπεψύχθη, Δισχίν. Ἄποσπ. 102: ἀποψυγόμενοι, Λατ. exanimati, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 145, πρβλ. Ἀλκιφρ. 2. 2, 8.

II ψυχράνω, ψυχρὸν καθιστῶ, θύμων... τὰ δ' ὄλωκ ἀποψύξαντα Σωσίπατρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 54: — Παθ. ἢ Μέσ. ἀναψύχομαι, λαμβάνω ἀναψύχην, ἀναλαμβάνω, ἀναλωγοῦσθαι, «Ὅμ. μόνον ἐν τῇ σφρασί τοι δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων, σπάντε ποτὶ πνοιῆν παρὰ θιν' ἄλλος, οὗτοι δὲ «πρὸς ἄνεμον ἐπιστραφέντες τὸν ἰδρῶτα ἐξηραίνοντο» (Σχόλ.), Πλ. Α. 621: ἰδρῶ ἀποψυχεῖς (διὰ λούσεως) Φ. 561 (ἐξ οὗ τὸ ἐν Ὀρρ. Ἄργ. 1096 ἰδρῶ ἀποψύχοντε): — ἐν γένει, γίνομαι ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος ὡς πρὸς.., Ἄριστ. Ρητ. 2. 5, 14. 2) ἀπροσ., ἀποψύχει, ἀρχίζει νὰ γίνῃται ψυχρός, «ὅταν τὸ καῦμα λήγῃ καὶ εἰς ψυχρὸς τρέπηται» (Δ. Β. ἔθα κατ.), ἐπειδὴν ἀποψύχῃ, ἀπιμεν Πλάτ. Φαῖδρος 242A (κατὰ τὸ φέρν. Α. Β. 26. 12), ἐν ᾧ ἡ κοινὴ γραφὴ εἶναι ἀποψυχῆ (ἀόρ. παθ.).

ἀποψωλέω, (ψωλός) μετὰ σημασίας ἀσέμνον, Λατ. praerulium retrahere alicui, verbum facere, γυμνῶ τὴν βάλανον τοῦ αἰδοῦ, Ἄριστοφ. Ἀγ. 592: ἀποψωλημένος, αἰσχρὸς ἄνθρωπος, ὁ αὐτ. 161.

ἀππα, πάππα, ἄττα, Καλλ. εἰς Ἄρρεμ. 6. πρβλ. ἀππά.

ἀπαπαῖ, ἐπιφώνημα, Ἄριστοφ. Σφ. 235, πρβλ. ἀπαπαῖ, ἄτταταῖ.

ἀπαπέμψει, σπαν. ποιητ. συγκοπὴ ἀντὶ τοῦ ἀποπέμψει Ὀδ. Ο. 83.

ἀπραγῆω, οὐδὲν πράττω, διατελῶ ἀργός, ἀπραγούντων καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀναγκαζομένων ἀγειν Πολύδ. 3. 70, 4., 4. 64. 7.

ἀπραγία, ἡ, τὸ μὴ πράττειν τι, διατελεῖν ἐν ἀργίᾳ, ἀπραγία Πολύδ. 3. 103, 2: ἔλλειψις ἐνεργείας, τὴν δοκοῦσαν ἀπραγίαν Πλουτ. Φάβ. 1.

ἀ-πραγμάτευτος, ον, περὶ οὗ δὲν δύναται ν' ἀσχοληθῇ τις ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ τι κατ' αὐτοῦ, τὴν πόλιν κατὰ γῆν σχεδὸν ἀπραγμάτευτον οὖσαν, ἀνάλωτον, Διδδ. 17. 40. II δλίγον ἔχων ἐμπόριον, ἄνευ ἐμπορικῆς ἐπιμελίας, χωρὶς Πολύδ. 4. 75, 2; Σουῖδ. ἐν λέξει.

III τὸ οὐδ. ἀπραγμάτευτος, πᾶν ὅ τι δύναται τις νὰ ἔχῃ ἄνευ πολλῶν πραγμάτων, δηλ. ἄνευ πολλοῦ κόπου καὶ φροντίδος, εὐπόριστον, τὸ ἀπραγμάτευτον τοῦ μετὰ πραγμάτων καὶ τὸ ἔτοιμον τοῦ ἀνετοίμου πρὸς τροφὴν πρεπωδέστερον Μουσώνιο; περὶ τροφῆς παρὰ Στράβ. 167. 50. — Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ κόπου, εὐκόλως, Συνέσ. 4B.

ἀπραγμοσύνη, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀπράγμονος, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ πολιτικῶν πραγμάτων, ἀγάπη τῆς ἡσυχου βίου, Λατ. otium, Ἄριστοφ. Νεφ. 1007, Ξεν. Ἄπομν. 3. 11, 16: οὕτως ἐπὶ τῶν πολιτικῶν, αἵτινες δὲν ἀναμιγνύονται εἰς ξένας πολιτικὰς ὑποθέσεις, Θουκ. 1. 32: ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπρ. ὁ αὐτ. 6. 18. 2) ἀτέλεια λειτουργίῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 3. 178, 8, πρβλ. Πολύδ. 8. 156.

II ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀπράγμονος, ἥτοι ἀγάπη πρὸς τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἡσυχίαν, Θουκ. 2. 63, Δημ. 560. 22. πρβλ. ἀπράγμων.

ἀ-πράγμων, ον, ὁ μὴ φιλοπράγμων, «ἐπιεικής, μέτριος τοὺς τρόπους, οἷον οὐ φιλονεικός ἢ φιλοπράγμων ἢ ἀνεμμένος ἢ μωρός» (Σουῖδ.), συγχ. παρ' Ἄττ. ἐπὶ ἀνθρώπων ζώντων ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ μὴ ἀναμιγνυομένων εἰς τὰ δημόσια πράγματα, ἄνθρωπος φιλήσυχος, ἀντιθέτως πρὸς τὸν πολυπράγμονα (ἄνθρωπον ἀνήσυχον, ἀναμιγνυόμενον εἰς ξένα πράγματα), ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ.. μωρός, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα Εὐρ. Ἄποσπ. 193: ἄν τιν' αὐτὸν νῶς ἀπράγμων» ὄντα καὶ κεχνόντα Ἄριστοφ. Ἰππ. 261: πρβλ. Ἀντιφῶντα 121. 13: αὐτοῦργοι τε καὶ ἀπράγμονες,

χωρικοί, μὴ ἀναμιγνύμενοι εἰς τὰ πολιτικά. Πλάτ. Πολ. 565A· ἀπρ. καὶ ἀφιλόνοκος, ἄκακος καὶ ἀπρ. Δημ. 1018.1., 1164.13· οἱ ἀπρ. οὐκ ἄδικοι Ἀριστ. Ρητ. 2.4, 10: — ἀλλ' ἐν Ἀθήναις οἱ τοιοῦτος εὐερεῖτο ὡς παραμελῶν τὰ δημόσια αὐτοῦ καθήκοντα, ὅθεν ὁ Περικλῆς λέγει, τὸν μηδὲν τῶνδε [τῶν πολιτικῶν] μετέχοντα οὐκ ἀπράγμονα ἀλλ' ἄχρητον νομίζομεν Θουκ. 2.40· οὕτω, πόλις ἀπρ., ἀπεχομένη τῶν ξένων πολιτικῶν, ὁ αὐτ. 6.18: ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν καὶ τῶν ἔξεων τοιοῦτου ἀνθρώπου, ἀπῆλλαγμένος φροντίδων, ἡσυχία ἀπρ. ὁ αὐτ. 1.70· βίος ἀνδρός ἰδιώτου ἀπράγμονος Πλάτ. Πολ. 620C· τὸ ἀπραγμον = Λατ. otium, Θουκ. 2.63· οὕτω καὶ τόπος ἀπρ., τόπος ἀπῆλλαγμένος δικαστηρίων καὶ ἐρίδων, Ἀριστοφ. Ὀρν. 44· ἀπόλαυσις ἀπρ. Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 33: — οὕτως ἐπίρρ. ἀνευ κόπου ἢ φροντίδος, Εὐρ. Ἀποσπ. 785· ἀπραγμόνως ζῆν ἢ οὐκ Ἀπολλοδώρου ἐν «Ἀδελφοῖς» 1.

II. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ προεβῶν ἐνόχλησεν εἰς τινα, ἐξέσταται μοι τῇ τελευταίῃ χρῆσθαι ἢ ῥάσθη μὲν... κέκριται, ἀπραγμνεστάτη δὲ τοῖς φίλοις Ξεν. Ἀπολ. 7· οὕτως, ἐπίρρ. — μόνως, ἀνευ κόπου, ἀπόνως, Θουκ. 4.61· ὠλεσθαι ὁ αὐτ. 6.87. Συγκρ. — ἔστερον, Ξεν. Ἀγασ. 4.1· ἀπρ. εἰρηται, ἀμελῶς, Ἀριστ. Μετ. εωρ. 2.9, 12.

Ἀπραγός-πόλις, εως, πόλις ἀνέσεως ἢ ἄβημιας, ὡς ἐκάλει ὁ Λύγοντας τὸ ἐν Καμπανίᾳ παρὰ τὴν νῆσον Καπρέαν ἡσυχαστήριον αὐτοῦ, Σουτῶν. ἐν βίῳ Λύγ. 98.

ἀπραγός, ον, = ἀπράγμων, Συμμ. Παλ. Διαθ. (Κριτ. Θ', 4). ἀπρακτός, εἰμαι ἀπρακτος, μὲν ἀργός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1.5, 6· ἀντίθ. τῷ πράττω, ὁ αὐτ. Πολ. 7.3, 9. 2) οὐδὲν κερδαίνω, οὐδὲν ἀπολαμβάνω κέρδος, παρὰ τινας Ξεν. Κύρ.1.6, 6.

ἀπρακτος, ἴων. ἀπρακτος, ον, οὕτω δὲ καὶ παρὰ Πίνδ. I. 8.17. I. ἐνεργ., πράττων οὐδὲν, ἀνωφελής, μὴ ἔχων ἀποτέλεσμα, ἀπρακτον πόλεμον Ἰλ. Β.121· ἀπρακτους ἐριδας αὐτῶν 376· ἀπρ. ἑλλίς Σιμων. 12.14· πρὸς Πίνδ. ἐνθ' ἄνωτ. ἀπρ. γίγνεται τι, μὴ ἔχον ἰσχύον, Δημ. 121.15· ἀπρ. ἡμέραι, ἡμέραι ἐν αἷς ἐργασίαι δὲν γίνονται, ἡμέραι ἀργίας, Πλουτ. 2.270A· ἀπρ. ἐορτὴ Πτόροτος (Walz) 4.15· ἀπρ. ἔχειν τι, μὴ χρῆσθαι αὐτῷ, Πολύδ. 2.31,10. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀνευ ἐπιτυχίας, ἀνεπιτυχής, ἀπρακτος νέεσθαι, Λατ. re infecta, Ἰλ. Ε. 221· καὶ παρὰ πελοίς, ἀπρ. ἀπίναται, ἀπελθεῖν, ἀποχωρεῖν Θουκ. 4.61, 99., 1.161· ἀπρ. γίγνεσθαι, οὐδὲν κερδαίνειν, ὁ αὐτ. 2.59· ἀπρακτον ἀποπέμπειν τινὰ ὁ αὐτ. 1.24: — οὕτω καὶ ἐν ἐπίρρ. — τως, ἀνεπιτυχός, ὁ αὐτ. 6.48· ἀπραχθ' (ὠδ') δδυρόμενον, ματαίως, Βακχ. 49 (20).

3) ὁ μὴ λαμβάνων μέρος ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ὄρωντων ἐπὶ σκηπτικῶν προσώπων, ἔστι γὰρ ὁ χορός κηδευτικῆς ἀπρακτος εὐνοίαν γὰρ μόνον παρέχεται οἷς πάρεστιν Ἀριστ. Προβλ. 19.48, 3: — ὁ ἀπρακτῶν, ὁ μηδὲν πράττων, ἀργός, Τίμ. Λοκρ. 104E· Ἀπρ. Ἐπίκτ. 1.10,7. II. Παθ. ὡς τὸ ἀμήχανος ἢ ἀπορος, «πρὸς δὲ οὐδὲν ἐστὶ πράξασθαι» (Σχολ.)· νῦν δὲ μοι ἀπρήκτους δόδους ἐμβάλλετε θυμῷ Ὀδ. Β. 79· Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔμυθεόμην, ἀπρήκτον ἀνήν, «πρὸς ἣν πράξασθαι τι καὶ μηχανήσασθαι οὐκ ἔδυνάμεθα» (Σχολ.), Μ. 223· μεληθδόνες Σιμων. 54. 2) ἀπρ. πρᾶγμα, ἔργον, δὲ δὲν δύναται τις νὰ πράξῃ, Θέογν. 1075, 1031· ἀπρήκτα, τὰ ἀδύνατα, ὁ αὐτ. 461.

3) ὁ μὴ πραχθεῖς, ὁ μὲν ἀπρακτος, Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 2, Δημ. 430.13· ἀπρ. ποιεῖν τι, ἀνακαλῶ τὸ πραχθέν, ὡς εἰ ἐλέγομεν «ἐπράττω αὐτό», εἰ μὲν τοῖνυν ἀγανακτοῦντας ἦν ἀπρακτῶν τι ποιῆσαι τούτων, τούτ' ἂν ἔγωγε παρήκουν ὑμῖν ἄπασιν ὁ αὐτ. 1449.7. 4) μετὰ γεν., κοῦδὲ μαντικῆς ἀπρακτος ὕμν εἰμι, οὐδὲ ἐκ τῆς μαντικῆς τέχνης ἔμεινα ἀνεπιθούλευτος ὕψ' ὕμν, Σοφ. Ἄντ. 1035.

ἀπραξία, ἡ, τὸ μὴ πράττειν, μὴ ἐνεργεῖν, τὸ μέλλον ἴσον ἀπραξία, τὸ μέλλειν τι πράξει ἴσον τῷ μὴ πράττειν, Εὐρ. Ὀρ. 426· οὐδεμίαν.. πρᾶξιν οὐδ' ἀπραξίαν Πλάτ. Σοφ. 262C. 2) ἀνάπαυσις ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ἀργία, ἀνάπαυσις, Μένανδ. ἐν Ἀθήλοις 93: κατὰ πληθ., ἡμέραι ἀργίας, διακοπαὶ τῶν δικαστηρίων, Πλουτ. Σύλλ. 8. II. ἑλλειψίς ἐπιτυχίας, Δισχ. 26.38· τὸ μὴ μετέχειν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, Συνασ. Ἐπίστ. 50 ἐν τέλει.

ἀπραξία, ἡ, ἑλλειψίς ἀγοραστῶν, οὐδεμία πώλησις, τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον «κεσά(ι)», Εὐπολ. ἐν «Ἀντολύκῳ» 26, Δημ. 820.2., 909.24.

ἀ-πράτος, ον, μὴ πωληθεῖς, ἢ ἐκεῖνος ὃν δὲν δύναται τις νὰ πωλήσῃ, Λυσ. 108.44, Δημ. 910.1: — ἀπόλητος, ὁ οὐδὲν ἀπρατον ἔχων μέρος τοῦ σώματος, οὐδ' ὅθεν τὴν φωνὴν προφέται Δισχ. π. Παραπρ. 10, 3, (31.19): — Ἐπίρρ. ἀπρατί, Σχολ. εἰς Ἰλ. Α. 99.

ἀπρέπεια, ἡ, ἀπρέπης διαγωγή, ἑλλειψίς εὐπρέπειας, ἀσομία, ἀσχημοσύνη, τὸ αὐτὸ Κικέρωνος discrepantia, Πλάτ. Πολ. 465C, κτλ. II. ἀσχημία, εἶδος ἀπρέπης (Ἐπ. τύπ.) Ἄνθ. Παν. 319.

ἀ-πρεπής, ἐς, ἀσομος, οὐχὶ εὐπρέπης, ἀναίδης, ἀσχημων, ἀπ. τι ἐπιγινώσκει, πάσχειν Θουκ. 3.57.67· ἀπρ. καὶ ἀσχημον Πλάτ. Νόμ. 788B· ἀλλὰ μὴν μέθῃ γε φύλαξιν ἀπρεπέστατον ὁ αὐτ. Πολ. 398E· τὸ.. τοιαυτὴ ποιεῖν ἀπρέπης Ἐπίκρ. ἐν

Ἀδῆλ. 1.33· τὸ ἀπρέπης = ἀπρέπεια Θουκ. 5.46., 6.11: — Ἐπίρρ. — πῶς, ποιητ. — πῶς, Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 272, Πλάτ. Φαῖδρ. 274B, κτλ. II. ἐπὶ προσώπων, αἰσχρός, μιαιρός, ὡ φθονερὸν τι καὶ ἀπρέπης ἀνδρόλιον Θεοκρ. 5.40.

ἀπρέπης, ἴδε ἐν λ. ἀπρέπεια. ἀπρεπώδης, ἐς, = ἀπρεπής, Ἐπιφάν τ. 1. σ. 937D. ἀπρακτος, Ἰων. ἀντὶ ἀπρακτος. ἀπρήξ ἢ ἀπρηξ, = ἀπρακτος, Τζέτζ. Πρὸ - Ὀμ. 138.

ἀ-πρήνυτος, ον, Ἄπρ. ἀπράνυτος, ἀδιλλάκτος, ἀνεξίλαστος, Ἄνθ. II. 7. 287.

ἀπρίατην [ἄ], ἐπίρρ. τοῦ πρίασθαι, ἀνευ πληρωμῆς χρημάτων, ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φείδων ἡρώς ἀπρίατην, «ἐστὶ ἐν τούτοις τὸ ἀπρίατην ὡς ἐπίρρημα ὄλητον τὸ δίχα τοῦ πρίασθαι, ἵνα ἢ ἀντὶ τοῦ πρίασθαι καὶ ἀναλογίαν τοῦ ἀντήν καὶ μάτην ἴσως δὲ καὶ ὄνομα. — ἐν δὲ γε τῇ Ἰλιάδι (Α. 99) ληφθεῖσα καὶ ὡς ὄνομα ἢ τοιαύτη λέξις θηλυκοῦ γένους ἦν» (Εὐστ.) Ὀδ. Ε. 317· μὴ με ἀπρίατην περάσαντες ἐμῆς ἀνοναλατο τιμῆς Ἰων. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 132· ὄνομα .. κούρην ἀπρίατην, ἀνάποιον Ἰλ. Α. 99· ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ (καθὰ λέγει καὶ ὁ Εὐστάθ., ἴδε ἀνωτέρω) ἐπειδὴ συνάπτεται μετὰ τῆς λέξεως ἀνάποιον, φαίνεται ὅτι εἶναι ἐπιθeton, ὡς πιθαν. νὰ εἶναι καὶ ἐν τῷ Ὀμηρικῷ ὕμν., ἐνθ' ἄνωτ. καὶ ὁ Πίνδ. ἐν Ἀποσπ. 151.8, μεταχειρίζεται αἰτιατ. πληθ. ἀπρίατας, ἀλλ' ἐν Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτ. εἶναι βεβαίως ἐπίρρ., ὁ δὲ Βουττμ. ἐπίμορος τῷ Ἀπολλων. Λεξικ. Ὀμ. θέλει νὰ τὸ ἐλλάθῃ οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ. — ἀπρίαδην (κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ριανοῦ) θὰ ἦτο ὁ ἀναλογώτερος τύπος.

ἀπριγά = ἀπριξ (πρὸς ἄμμιγα, ἀνάμιξ) Δισχ. Πέρσ. 1057.1063.

ἀπρικδός-πληκτος, ον, ὁ ἀδικακῶς πληττόμενος, Δισχ. Πέρσ. 425, ἐκ διορθώσεως τοῦ Βλαμψ. ἀντὶ ἀπρικτος πληκτά.

ἀπριξ, ἐπίρρ. (α εὐφων., πρῶν, πρὸς γνύξ, ὀδαξ, ὀκλάξ, κτλ.: — μετὰ κεκλισημένον ὀδόντων, Λατ. mordicus· ἐντεῦθεν, στενωπός, σφιγγιά, «προσπεφυκότος, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, ὁ οὐχ οἶόν τε πρῆσαι διὰ τὴν σύμφυσιν» Ἡσυχ. ἀπριξ ἐσσυῖ συλλαβῶν Σοφ. Αἰ. 310· ἀπριξ ἔχεσθαι τιος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 325, Λουκ. Νευμοῦ. 5· τοῖν χερσίν λαβέσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 155E· ἔχειν χερσὶ Θεοκρ. 24.54· ὄρασθαι Ἄνθ. II. 5. 248.

ἀ-πριτος, ον, ὁ μὴ διὰ πρόνοιας κοπεῖς, Κότντ. Σμ. 12.137. ἀπρίωτος, ον, ἐν τῇ χειρουργικῇ ὁ μὴ ὑποβληθεῖς εἰς ἀνάτηρσιν διὰ τρυπάνου, ἦν μὲν δοκῆ εἰς πρίσιν ἀφίκειν ἢ τρωσισ τοῦ ὀστέου, πρίειν χρῆ καὶ τὰς τρεῖς ἡμέρας μὴ υπερβάλλειν ἀπρίστον Ἰππ. π. Κεφαλ. Τρωμ. 907.

ἀπροαιρέσια, ἡ, ἑλλειψίς προαιρέσεως, ἀπρισκεψία, ἀλογιστία, Ἰππ. Ἐπιστολ. 1283.37.

ἀπροαίρετος, ον, ὁ ἀνευ ὀρισμένου σκοποῦ, ὁ μὴ ἐσκεμμένος, ὁ μὴ βεβουλευμένος, ἐπὶ πράξεων, ἀπροαίρετα δὲ ὄσα ἀπροβούλευτα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5.8, 5. — Ἐπίρρ. — τως Ἰππ. Προγν. 37, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2.5, 4.

ἀ-προβίβαστος, ον, ὁ μὴ προβιβασθείς, Γ. Παχυμ. Ἄνθρ. Παλαιολ. 7.35.

ἀ-πρόβλητος, ὁ μὴ καταβληθείς, Κύριλλ. Ἄλ. τ. 1. μέρ. 2. σ. 6C.

ἀ-προβούλευτος, ον, μὴ σχεδιασθείς ἐκ τῶν προτέρων, μὴ προμελετηθείς, ἀπροαίρετα δὲ ὄσα ἀπροβούλευτα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5.8.5· ἀδολεσχία ἐστὶ διηγήσις λόγων μακρῶν καὶ ἀπροβουλεύτων Θεοκρ. Χαρ. 3. 2) μὴ υποβληθείς εἰς τὴν βουλήν, Δημ. 594.23, Ὑπερεῖδ. παρὰ Πολυδ. 5', 144· ἴδε Ἐρμάν. Πόλ. Ἀρχ. 125.8. II. ἐνεργ., ὁ ἀνευ προμελέτης, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.8.2· ἀπρισκεπτος, Κέθωτος Πίναξ 8: — Ἐπίρρ. — τως Πλάτ. Νόμ. 867A· Β· ἀπρ. τοῦ ἀποκτεῖναι.., χωρὶς νὰ ἔχη σκοπὸν νὰ... , αὐτῶν 866B.

ἀπροβουλία, ἡ, ἑλλειψίς προηγουμένης σκέψεως ἢ μελέτης, Πλάτ. Νόμ. 867B.

ἀπρόβουλος, ον, = ἀπροβούλευτος: — Ἐπίρρ. — λως, ἀπρισκέπτως, Δισχ. Πέρσ. 420.

ἀ-πρόγνωστος, ον, ὁ μὴ προγινώσκων, ἀντίθ. τῷ προγνώστικος, Κλημεντίν. 3.38, Ἰπτόλ. Δίρ. 218.66, 67.

ἀ-πρόγρᾶφος, ον, ὁ μὴ δημοσίᾳ ἀναγεγραμμένος, Ὑπερεῖδ. παρὰ Πολυδ. 5', 144.

ἀ-προδιηγῆτος, ἐπίρρ. (διηγέομαι) = ἀπροοιμιάστος, ἀπροδιηγῆτος καὶ ἀκεφάλως Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Ἡσιόδ. Ἐργ. κ. Ἡμ. σ. 10, Ἐκδ. Γαισφ.

ἀ-πρόεδρος, ον, ὁ μὴ ἔχων πρόεδρον, ἀπρόεδρον ἐκκλησίαν Εὐνάπ. 249 Mai.

ἀπρόθεσμος, ον, ὁ μὴ γινόμενος ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ, ὁ μὴ γινόμενος κατὰ τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα ὥραν τοῦ ἔτους, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐμπρόθεσμος, «οὐδὲ καὶ τῶν πλείστων (ζῶων) ἐμπρόθεσμος ὁ χρόνος τῆς ἐπὶ τὴν μῆξιν ὀρμῆς, ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀπρόθεσμος πολυλαχοῦ» Σωφραν. 10, σ. 28.

ἀπροθέτως, ἐπίρρ. (προτίθημι) ἀνευ προθέσεως, τὰ μέν οὖν ἀπροθέτως ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα πράξεις μὲν

οὐδαμῶς ἀρμόζει λέγειν, περιπετείαι δὲ καὶ συγκυρήσεις
μᾶλλον Πολύδ. 9. 12, 6: πρὸλ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξει.

ἀπροθυμία, ἡ, ἑλλειψὶς προθυμίας, Σουίδ. ἐν λέξει ἀρρωστία.

ἀ-πρόθυμος, ον, ὁ μὴ πρόθυμος, ὁ διατάκων, Ἡρόδ. 7. 220,
Θουκ. 4. 86, κτλ.—Ἐπίρρ. μως Πλάτ. Νόμ. 665B.

ἀπροϊδής, ἐς, (προϊδεῖν) ὁ μὴ προβλεπόμενος, ὃν δὲν προῖδέ
τις, ἀπρόσπος, «ἀφανής» καθ' Ἡσυχ., Νικάνδρ. Θηρ. 2. 18, Ἄνθ.
Π. 7. 213., 9. 111. 2) ἐνεργ., ὁ μὴ προϊδών, μὴ προσδοκῶν,
ἀπρ. ἄνδρες Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 168.

ἀ-προικος, ον, (προῖξ) ὁ ἄνευ μεριδίου ἢ προικός, ἀπρ. τὴν
ἀξελφὴν διδόναι Ἰσαῖος 41. 2· λαβεῖν Λυσ. 153. 14, κρεῖττον
γάρ ἐστιν εὐθεραμμένην λαβεῖν γυναικ' ἀπροικον ἢ κακῶς
μετὰ χρημάτων Διόδ. παρὰ Στοβ. Ἄνθ. 72. 1.

ἀ-πρόϊτος, ον, «ἀνεξέδοτος» Κύριλλ.· «ἀπρόϊτος, ὁ πῆς οἰκίας μὴ
ἐξερχόμενος» Σουίδ.· ἐν γένει ὁ μὴ ἐξερχόμενος ἐκ τινος μέρους, «τῶν
χειλέων τοῦ βασιλέως ἀπρόϊτα» Νικ. Χων. σ. 52. 24.—Ἐπίρρ.
ἀπροϊτως, «ἀνεξέδοτος» Ἡσυχ.

ἀ-προκάλυπτος, ον, μὴ κεκαλυμμένος:—Ἐπίρρ. -πτως,
φανερὰ, τὰδε περὶ αὐτοῦ λελυμένως καὶ ἀπροκαλύπτως ἐδή-
λωσα Χίλωνος Ἐπιστ. 7. 3.

ἀ-προκατασκευάστος, ον, μὴ παρασκευασμένος, πρόχειρος,
Διον. Ἄλ. περὶ Ἰσαίου 14.

ἀπροκοπία, ἡ, «ἀπροκοπιὰ» Σχόλ. εἰς Λουκ. Δις Κατ. 21.

ἀ-πρόκοπος, ον, ὁ μὴ προκόπτων, μὴ προσδεύων, Μανέθ. 3.
375, ὁ ἄνευ προαγωγῆς, εἰς ἀνώτερον ἐκκλ. βαθμὸν, Βασίλ. IV.
800C.

ἀ-προκριμάτιστος, ἐπίρρ. (προκρίνω), ἀδιακρίτως, Θεόδ.
Βαλσ. Cotel. Eccl. Gr. Monum. τομ. 3. σ. 490C.

ἀ-πρόκλητος, ον, ὁ μὴ θεωρούμενος ὡς δεδωμένος, ὁ γὰρ τῆς
εὐδουλαίας καιρὸς ἐν τῷ ἀπρόληπτῳ τῶν πράξεων παρα-
γίνεται Ἰεροκλ. σ. 150.

ἀ-πρόλογος, ὁ ἄνευ προλόγου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 126.
ἀπρομήθεια, ἡ, ἑλλειψὶς προνοίας, ἀπρονοησία, Πλάτ. Λάχ.
197B, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 3. 5, 6.

ἀ-προμήθευτος, ον, μεταγενέστερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀπρομη-
θητος, Γ. Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. 5. 3, σ. 236B.—Ἐπίρρ. -τως,
Σουίδ. ἐν λέξει ἀφειδήσας.

ἀ-προμηθής, ἐς, ὁ μὴ λαμβάνων πρόνοιαν περὶ μηδενὸς πράγ-
ματος, ἀπρονοήτος, ἄσκεπος, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 6. 5.

ἀ-προμηθήτος, ον, ὁ μὴ προβλεπόμενος, μηδ' ἐξ ἀέλλπτων
κάπρομηθήτων πόλει νεῖκος γέννηται Δισχύλ. Ἰκ. 357.

ἀπρονοήσιος, ἡ, τὸ μὴ προνοεῖν, ἀπερισκέψια, Ἐκκλ.· ἑλλειψὶς
προνοίας, ἐν σχέσει πρὸς τὸ δόγμα τῶν Ἐπικουρείων, Θεόφιλ. 2. 8.
38, Σωκρ. 420C: -νοητέω, εἶμαι ἀπρονοήτος, Σχόλ. εἰς Ἄλ. Δ. 2.

ἀ-προνοήτος, ον, περὶ οὗ δὲν ἐσκέφθη τις ἐκ τῶν προτέρων, ὁ
ἐξαίφνης γινόμενος, ἀκρασία Ἀριστ. Μεγ. Ἡθ. 2. 6, 42· χώρα
ἀπρ., περὶ ἧς δὲν ἐλήφθη πρόνοια, ἀπροφύλακτος, Πολύδ. 4. 5, 5·
τόποι ἀπρονοήτοι, μὴ ἐξερευνηθέντες, ὁ αὐτ. 3. 48, 4. II.

ἐνεργ., ὁ μὴ σκεπτόμενος ἐκ τῶν προτέρων, μὴ προνοῶν, μὴ ὑπολο-
γίζων τί δύναται να συμβῆ: ἡ μὲν γὰρ ὀργὴ ἀπρονοήτων Ἐπν.
Ἑλλ. 5. 3, 7, Πολύδ. 5. 7, 2· ἀπρ. τινος Λουκ. Δις Κατ. 2, κτλ.:
—Ἐπίρρ. -τως Ἐπν. Κύρ. 1. 4, 21, κτλ. ἀπρονοήτως τινὸς
ἔχειν Στράβ. 109· ἀντίθ. τῷ προνοία, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 151.

ἀ-προνομέυτος, ον, ὁ μὴ παθὼν φθορὰν ἢ βλάβην τινὰ ἐξ ἐπι-
δρομῆς πολεμίων, Εὐστ. Πονημάτ. 283. 72.

ἀ-πρόξενος, ον, ὁ ἄνευ προξένου, Δισχύλ. Ἰκ. 239.

ἀ-πρόδοτος, ον, ὁ μὴ προσερχόμενος ἐξ ἰασηδῆτος αἰτίας ἢ ἀρχῆς,
αὐθόπαρτος, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Δαμάσκ. π. Ἀρχ. σ. 224. 23.

ἀ-προοιμίαστος, ον, ὁ ἄνευ προοιμίου, Διον. Ἄλ. περὶ Λυσ.
17, Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. συγγρ. 23.—Ἐπίρρ. -τως Ρήτορες (Walz)
3. 478.

ἀ-πρόοπτος, ον, ὁ μὴ προβλεπόμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ
προῖδῃ.—Ἐπίρρ. -τως Χρυσίππ. παρὰ Πλουτ. 1038F. II.

ἐνεργ., ὁ μὴ προβλέπων, ὁ μὴ περιμένων τι, Πολύδ. Δ'· 179· ἀπρό-
οπτος τοῦ μέλλοντος ὁ αὐτ. Γ'· 117.

ἀ-πρόοράτος, ον, = τῷ προηγ. I, Διόδ. 20. 96. II. = τῷ

προηγ. II., Πολύδ. Δ'· 179.—Ἐπίρρ. -τως Διογ. Α. 9. 62.

ἀ-προπέτεια ἢ ἀπροπετία, ἡ ἑλλειψὶς προπετείας, ὑπερβολι-
κῆς σπουδῆς, Τίμ. Λοκρ. 102E.

ἀ-προπτωσία, ἡ, ὡς τὸ ἀπροπετία, ἑλλειψὶς προπετείας,
περιστοφία, Ζήνων ὁ Στωϊκὸς παρὰ Διογ. Α. 7. 46 ὀρίζει αὐτήν,
ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι καὶ μὴ Μ. Ἄντων. 3. 9.

ἀ-πρόπτωτος, ον, ὁ μὴ ὀρμητικὸς ἢ ἀπερισκέπτος, περισκεμ-
μένος, προνοητικὸς, συγκατάθεσις Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 8. 29.—
Ἐπίρρ. -τως Χρυσίππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1038C.

ἀ-πρόρρητος, ον, ὁ μὴ προρρηθεὶς, Πλάτ. Νόμ. 968E, κατὰ
τὸν Ast ἀντὶ τοῦ ἀπρόρρητος.

ἀ-προσαγόμευτος, ον, ὁ ἄνευ ὀνόματος, εἰς ὃν δὲν ἐδόθη ὄνομα,
τὸ δὲ τοῦ σώματος μέρος ἔμεινε ἀπροσαγόμευτον Ρήτορες
(Walz) τ. 4. σ. 21. 11.

ἀ-προσάρμοστος, ον, μὴ ἀρμόζων, ἀνάρμοστος, «ἀταίριαστος»,
λιπὸν ἐργατικῷ ἀνθρώπῳ ἀπροσάρμοστον Εὐστ. 1271. 58.

ἀ-προσάρτητος, ον, ὁ μὴ προσρητημένος, ἀνεξάρτητος, Θεολ.
Ἄρ. 46A.

ἀ-προσαύδητος, ον, μὴ προσαγορευθεὶς, ἀπαρατήρητος, τὸν
Σθέγγελον ἀπροσαύδητον παρήλαθε, χωρὶς νὰ προσαγορεύσῃ αὐ-
τόν, Πλουτ. 2. 29B· τὴν Στωϊκὴν δόξαν ἀπροσαύδητον ὑπερ-
βαίνοντες, ἀπαρατήρητον, αὐτῷ 921F.

ἀ-πρόσβάτος, ον, Δωρ. ἀποτίθαστος, ον, ἄβατος, ἀπροσπέ-
λαστος, πέτραι Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 5, 1· ἀπότομοι πέτραι καὶ
ἀπρόσβατοι Λουκ. Πρωμ. 1· ἀποτίθαστος ἀγρία νοῦσος, ἀπροσ-
πέλαστος, ἄμαχος, ἀκαταπολέμητος, Σωφ. Τρ. 1030.

ἀ-πρόσβλεπτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβλέψῃ, «ἀπρόσ-
βλεπτος καὶ οὐδ' εἰς ὄψιν ἐλθεῖν θέλων» Ἐτυμολ. Μ. 433. 49.—
Ἐπίρρ. -τως Ἀμφιλόχ. 47.

ἀ-πρόσβλητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβάλῃ, ἀκαταμά-
χρητος, τὰς ἐκείνου καθ' ἡμῶν πρὸς βαλλόμενοι συγγραφεῖς,
φάσκοντες ἀπρόσβλητον ἔχειν αὐτὰς τὴν δεινῶσιν Κύριλλ.
κ. Ἰουλιαν. σ. 4. 10.

ἀ-πρόσδεής, ἐς, ὁ μὴ ἔχων χρεῖαν πλειοτέρου, ἢ ἀπλῶς ὁ μὴ
ἔχων χρεῖαν τινὸς πράγματος, Πλουτ. 2. 122F, 381B, κτλ.· ἀπολ.,
Λουκ. Ἰστ. συγγρ. 36.

ἀπρόσδεήτος, ον, = τῷ προηγ., Πολύδ. 22. 6, 4.

ἀ-πρόσδεικτος, ον, πέτρα, τὸσον ὑψηλή, ὥστε δὲν δύναται
τις νὰ τὴν δεῖξῃ ἢ νὰ τὴν ἴδῃ κάτωθεν, Δισχύλ. Ἰκ. 794, ἄλλ' ἡ λέ-
ξις διωρθῶθη εἰς ἀπρόσδεκτος.

ἀ-πρόσδεκτος, ον, ἀνένδεκτος, ἀπαράδεκτος, Σέξτ. Ἐμπ. Π.
2. 229· ὁ μὴ εὐπρόσδεκτος, ἐλεημοσύνη γὰρ ἢ ἐκ τούτων ἀπρόσ-
δεκτος τῷ θεῷ, καθὰ καὶ ἐκ μισθοῦ πόρνης Εὐστ. Πονημάτ.
70. 95.

ἀπρόσδεκτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβλέψῃ, ἴδε
ἀπρόσδεικτος.

ἀ-προσδιδόνυσος, ον, ἀκατάλληλος, ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν
ἑορτὴν τοῦ Διονύσου, ἐντεῦθεν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως, ἄτοπος, καὶ ἡ
παροιμιώδης φράσις οὐδὲν πρὸς Διόνυσον Κικ. πρὸς Ἄττ. 16. 12,
1, Πλουτ. 2. 612E, Λουκ. Διόνυσος 6.

ἀ-προσδιόριστος, ὁ μὴ προσδιορισμένος ἢ ὀρισμένος, Σχόλ.
εἰς Δημ. 722. 12.—Ἐπίρρ. -τως Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Λυκόφρ.

ἀ-προσδόκητος, ον, ὁ μὴ προσδοκώμενος, Δισχύλ. Πρ. 680,
Σωφ. Ἠλ. 1017, Θουκ. 3. 39, κτλ.· πράμῃ ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδο-
κῆτον Ἀριστοφ. Λυσ. 352· κακοπάθεια Ἄντιφων 122. 19· τύχη
Πλάτ. Νόμ. 920D· ἀπρ. [ὀδὸν] πορευθεὶς Ἐπν. Ἑλλ. 6. 4, 3:—
ἔξ ἀπροσδοκῆτου, Λατ. necopinato, Ἡρόδ. 1. 129, 7. 204· οὕτως
ἐπίρρ. -τως Θουκ. 4. 29, Λυσ. 92. 35, κτλ. II.

ἐνεργ., ὁ μὴ προσδοκῶν καὶ μὴ περιμένων τι, ἐπιθέσθαι τισὶν ἀπροσδοκῆ-
τοῖς Θουκ. 2. 33, πρὸλ. 7. 39· ἀπρ. εἶναι αὐτ. 6. 69· ἀπρ. μὴ
ἀν ποτέ τινα σφίσι ἐπιθέσθαι αὐτ. 7. 29.

ἀπροσδοκία, ἡ, τὸ μὴ προσδοκῶν, Πλάτ. Ὀρ. 412D.

ἀ-προσέγγιστος, ον, ἀπροσπέλαστος, Ἡσυχ.

ἀ-πρόσειλος, «ὡς οὐδεὶς προσελεύεται, ἀλλ' εὐθέως πίπτει, ἢ
ἀκαυμάτιστος, ἀπὸ τῆς εἰρήνης» Ἡσυχ. (Εὐρ. Ἀδελ. 203).

ἀπροσεκτέω, εἶμαι ἀπρόσεκτος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

ἀ-πρόσεκτος, ον, ὁ μὴ προσέχων, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 314.—
Ἐπίρρ. -τως Πορρ. παρὰ Στοβ. 24. 33:—ὡσαύτως **ἀ-προσε-**

χῆς, ἐς, Εὐφραῖμ Σὺρ. τ. 3. σ. 360B.

ἀ-προσέλευστος, ον, ἀπροσπέλαστος, ἀδιεξίτητος, «τὸ γὰρ ἐξό-
πισθεν καὶ ἀπροσέλευστον ἦν διὰ τὸν παρκαρνεύοντα ποταμόν» Σουίδ.

ἀπροσεξία, ἡ, «ὀλιγωρία, ῥηθυμία, παρὰ τῷ μὴ προσέχον ἑαυτῷ
ἢ τοῖς πρακτέοις» Ἡσυχ., Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4. 12, 5, Ὀριγέν. καὶ ἄλλοι.

ἀ-προσηγόρητος, ον, ἀπροσφώνητος, Κικ. π. Ἄττ. 8. 8.

ἀ-προσηγορία, ἡ, τὸ μὴ προσαγορεύειν, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 5. 1.

ἀ-προσηγής, ἐς, ὁ μὴ προσηγής, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 10.

ἀπροσθετέω, δὲν συναίνω, Διογ. Α. 9. 76.

ἀ-πρόσθετος, ον, ὁ μὴ αὐθιγῆς διὰ προσθέσεως, Θεολ. Ἄρ. 30C.

ἀ-πρόσθητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ, «ἄψυστος»
Ἡσυχ. ἐν λέξει ἀπροτίμαστος.

ἀ-πρόσικτος, ον, ἀνέφικτος, ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων δέυ-
τεραι μανία Πινδ. Ν. 11 ἐν τέλ.

ἀ-πρόσπετος, ον, ἀπροσπέλαστος, ἀπλησίαστος, ὄρη Πολύδ. 3.
49, 7· καταφυγὴ Διόδ. 19. 96: μεταφ., παρηγορία Πλουτ. Ἄλκ. 4.

—Ἐπίρρ. -τως Πλουτ. 2. 45F.

ἀ-προσκατασκευάστος, ἀπαρασκευάστος, Ἰω. Κλίμ. 301.

ἀ-πρόσκεπτος, ον, ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγεινε προηγουμένη σχέσις,
ἀπρόβλεπτος, οὐδὲν γὰρ ἀπρόσκεπτόν ἐστι Ἐπν. Λακ. 13. 7.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ προνοῶν, μὴ προνοητικὸς, τῶν ἰδιωτῶν
τούς μετὰ τὸ παθεῖν μανθάνοντας ἀπροσκέπτους ὀνομά-
ζομεν Δημ. 1232. 18:—Ἐπίρρ. -τως Ἀντιφών. ἐν «Προγόνοις» 1. 9.

ἀ-πρόσκλητος, ον, ἀκλήτευστος, ἀπρόσκλητος δίκη, καταγ-
γελία εἰς ὑποστρέφειν τῆς ὁποίας οὐδεμία πρόσκλησις ἐξεδόθη, Δημ.
1251. 12· οὕτως, ἀπρ. γνῶσις ὁ αὐτ. 544. 3.

ἀ-προσκλινής, ἐς, ὁ μὴ κλίνων πρὸς τὸ ἐν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο

μέρος, δίκαιος, τίς οὐκ ἂν ἀποδέξαιτο ψῆφον ἀπροσκληνῆ; Κύριλλ. — Ἐπίρρ. -ως Κλήμ. Ἄλ. 169.

ἀ-πρόσκλητος, ον, ἀσάλευτος, σταθερός, ὃ ἐν πᾶσι μείνας ἀπρόσκλητος Θεόδ. Στουδ. σ. 24D. — Ἐπίρρ. -τως, «τῶν δυναμένων ἀπροσκλητῶς καὶ σοφῶς οἰκονομεῖν τὰ πάντα» Βασιλικ. τ. 2. σ. 381A.

ἀ-προσκόλλητος, ον, ὃ μὴ προσκολλημένος, πράγματι ἀπροσκόλλητος ὧν ἐκεῖνω Εὐστ. 1940. 20.

ἀπροσκοπέω, δὲν προβλέπω, «ἀπροσκοπεῖν μὴ προρᾶν» Ἡσύχ. **ἀ-πρόσκοπος**, ον, μὴ προσκόπων, ἄμεμπτος, Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. α' 10· ὃ μὴ πίπτων εἰς πταῖσμα, ἄπταιστος, συνεῖδησις Πράξ. Ἄποστ. κδ', 16: — Ἐπίρρ. **ἀπροσκόπως**, ἀπροσκόπως, ἀσφαλῶς, Ἐκκλ. **II**, ὃ μὴ παρέχων πρόσκομικ ἢ σκάνδαλον, τιμὴ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 195, ἀπρόσκοποι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίους καὶ Ἑλλήσι, μηδὲν σκάνδαλον ἀφορμὴν παρέχοντες, πρὸς Κορ. Δ', ε', 32, Κλήμ. Ἄλ. 525.

ἀ-πρό-σκοπος, ον, ὃ μὴ προσκοπῶν, μὴ προβλέπων, μὴ προορῶν, Δισγύλ. Εὐμ. 105· ἀπροσδοκῆτος, Π. Δ. (Μακκ. Γ' γ', 8).

ἀ-πρόσκοπος, ον, ὃ μὴ προσκόπων, ἄμεμπτος, Ἄνδρόβιος Λύκιος ναύκληρος ἐξῆσε ἀπρόσκοπος ἔτη λς' Σουλ. Ἐπιγρ. 5625. — Ἐπίρρ. -τως Ἰω. Χρυσ. Λειτ. τ. 6. 993, 15.

ἀ-προσκορῆς, ἐς, ὃ μὴ προξενῶν κόρον ἢ ἀηδῖαν, Ἠλιοδ. 1. 6, Κλήμ. Ἄλ. 170.

ἀ-προσ-κορος, ον, ὃ μὴ προσκορῶν, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. σ. 151.

ἀ-προσκύνητος, ον, ὃ μὴ προσκυνούμενος, Ἀθανάσι. τ. 1. σ. 512, 2. σ. 36.

ἀ-προσληπτικῶς, ἄνευ προσλήψεως, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 955D.

ἀ-πρόσληπτος, ον, ὃ μὴ προσληπθεὶς, Ἰωάν. Δαμασκ. Ὁρθόδ. Πιστ. 3. 6. σ. 197. **II**, ἐνεργ., ὃ μὴ προσλαμβάνων, ἀπρόσληπτοι εἰσιν ἄρθρων Ἀπολλών. περὶ Ἄνωτων. 16C.

ἀ-προσλόγιστος, ὃ μὴ προσλογιζόμενος, συναριθμούμενος, Εὐστ. Πονημάτ. 65. 43.

ἀ-πρόσ-λογος, ον, ἄκαιρος, ἀκατάλληλος, ἄτοπος, Ὠριγέν. — Ἐπίρρ. -γως Πολυδ. 9. 36, 6.

ἀ-πρόσ-μαστος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἀπροτίμαστος**.

ἀ-προσμάχητος, ον, = **ἀπρόσ-μαχος**, Ἄνδρ. Κρήτης σελ. 154, 167.

ἀ-πρόσ-μαχος, ον, ἀκαταμάχητος, ἀκαταγώνιστος, Σορ. Τρ. 1098· τιμὴ Δουκ. Τόξ. 48.

ἀ-προσμηχάνητος, ον, ὃ καθ' οὐ οὐδεμία μηχανή, ἐπινοήσις ἰσχύει, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 29. — Ὠσαύτως **ἀπροσμηχάνος**, ον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1053.

ἀ-προσμήγης, ἐς, = τῷ ἐπομ., Στέφαν. Βυζ. ἐν λ. Σήρες, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 752.

ἀ-πρόσ-μικτος, ον, ὃ μὴ ἐρχόμενος εἰς ἐπιμιξίαν, ὃ μὴ συγκοινωνῶν τινι, ξένοισι ἀπρόσμικτος Ἠρόδ. 1. 65: ἀπολ., «ἀφίλος, ἄμικτος, ἀπρόσμικτος» Πολυδ. Γ', 64. — Ἐπίρρ. **ἀπροσμίκτης** ὁ αὐτ. Ε', 193.

ἀ-προσόδευτος, ον, ἀπαρόδευτος, Διόδ. Σ., ὃ μὴ προσαγορευθεὶς, μὴ χειρετισθεὶς, Εὐστ. Πονημάτ. 360. 91.

ἀ-πρόσ-οδος, ον, ὃν οὐδεὶς πλησιάζει, ἀπρόσσοδος βίος, ὃν οὐδεὶς πρόσσεισιν, ἀλλ' ἔρημος Α. Β. 25, 10· ἀπρόσιτος, ἐξῶ δὲ Τιμόνοιο βίον, ἐξυθύμην, ἀπρόσσοδον, ἀγέλαστον κτλ., Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ 1, ἔνθα ἴδε Meineke.

ἀ-πρόσοιστος, ον, ἀκαταγώνιστος, ἀκαταμάχητος, ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσῶν στρατὸς ἀλκίφρων τε λαὸς Δισγ. Πέρο. 91. **II**, ὃ ἀπορῶν τούς ἀνθρώπους, ἀκοινωνήτος, ἐν ἐπιρρήματι **ἀπροσοίστατος**, ἀμικτως, ἀπροσοίστως καὶ χαλεπῶς εἰχρον Ἰσοκρ. 198E.

ἀ-προσόμελος, ον, ἀκοινωνήτος, ὀίστροπος, ἀπροσόμελον γῆρας ἄφιλον Σορ. Ο. Κ. 1236: — Μετθεγεν. **ἀπροσομέλητος**, ον, Πλανούδ. μεταφρ. Ὁθδ. 9. 253 Boiss.

ἀ-πρόσ-οπος, ον, εἰς ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀτενίσῃ, ἀστραπή Πολυδ. Α', 117.

ἀ-προσόρατος, ον, ὃν δὲν τομᾶ νὰ ἴδῃ τις, φοβερός, τρομερός, τοὶ δ' ἀπροσόρατον ἐκχέοντι πόνον Πινδ. Ο. 2. 121· ἐπιθετον τοῦ Κύρβαντος, Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἀρήιον, ἀπροσόρατον Ὀρρ. Ἰγμν. 38. 2.

ἀ-προσόρμιστος, ον, ἔνθα δὲν δύναται τις νὰ προσορμισθῇ, Διόδ. 20. 74.

ἀ-προσπαθῆς, ἐς, ὃ μὴ προσπαθῆς, ὃ ἀπληλαγμένος πάθους, Κλήμ. Ἄλ. 869. — Ἐπίρρ. -θῶς ὁ αὐτ. 187. — Ἐντεῦθεν **ἀπροσπάθεια**, ἢ, Θεόδ. Στουδ. σ. 292E.

ἀ-προσπέλαστος, ον, ἀπληρίαςτος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, Σπράδ. 20, Πλουτ. Ἄνωτων. 70.

ἀπρόσπληστος, ον, ὃ ἀπροσπέλαστος, ἀπροσέγγιστος, «ἀπροσπλήστω φ' οὐκ ἂν τις προσπέλασειεν» Ἡσύχ.

ἀ-πρόσ-πλοκος, ον, ὃ μὴ προσπεπιλεγμένος, ἀσύνδετος, «ἀπρόσπλοκα καὶ ἀσυνάρτητα» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1379, Ὠριγέν.

ἀ-προσπονητός, ον, ὃ, ὃ μὴ προσπονημένος, φίλιαν ὄντως ἀκραφνεοσάτην καὶ ἀπροσπολητον Τζέτζ. Ἐπιστ. 7. σ. 10. — Ἐπίρρ. -τως Διόδ. Ἐκλογ. Βατ. 93.

ἀ-προσπόριτος, ον, ὃ μὴ προσκτιθεὶς, τὰ ἀπροσπόριστα, τὰ ἐκτὸς τῆς κληρονομίας πράγματα, Ἀρμενόπ. 5. 2, 12.

ἀ-πρόσ-πτα-σιτος, ον, = **ἀπρόσκοπος**, Ἰππ. 1283. 50.

ἀπροσ-πτωσία, ἢ, διὰ γρ. ἐν Δ. Λαερτ. 7. 46 ἀντὶ **ἀπρο-πτωσία**.

ἀπρόσ-πτωτος, ἔσρ. γρ. ἀντὶ **ἀπρόοπτος**, Μακκ. Γ' γ', 14.

ἀ-πρό-ρητος, ον, = **ἀπροσηγόρητος**, «καὶ ἡ μὲν ἡμέρα ἐν ἣ γίνεται ἀσπασμός, προσρητὴ καὶ προσρητέα ἐν ἣ δὲ μὴ γένοιτο, ἀπρόρητος» Πολυδ. Ε', 137, 138.

ἀπροστασία, ἢ, ἐλλειψὶς προστασίας, Βασιλ. τ. 3. σ. 197B.

ἀπροστασίαστος, ον, ὃ ἄνευ προστασίας ἢ συνηγόρου, ἀπροστασίαστον καὶ ἀνεπιτρέπουτον ὄφρα νιαν Φίλων τ. 1. σ. 170. 20.

ἀ-προστασίου γραφή, ἢ, ἐν Ἀθήναις, καταγγελία ἐναντίον μετοίκου ὅτι δὲν ἐξέλεξε προστατῆν ἐκ τῶν πολιτῶν, Δημ. 940. 15· ἀπροστασίου δίκη «κατὰ τῶν προστατῆν μὴ ἀπογραφεμένων μετοίκων» Ἡσύχ., Ἀριστ. Ἄποστ. 387, 388.

ἀ-προστάτευτος [ᾶ], ον, «ὃ μὴ ἔχων προστασίαν τινος» Ἡσύχ., Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 20. 8, 8· ἀγέλη ἐρήμη καὶ ἀπροστάτευτος, ζῆνυ ἡγεμόνος, Αἰλ. π. Ζ. 15. 8.

ἀ-προστάτητος [ᾶ], ον, = τῷ προηγ., Μ. Ἄνωτων. 12. 14.

ἀ-προστίμητος [τ], ον, περὶ οὐ δὲν ὀρίζεται πρόστιμον ἢ ποιητῆ, Βυζ. ἀτιμώρητος, Ψελλ. π. Ὀνομ. Δικ. σ. 101, 6.

ἀ-πρόσ-τομος, ον, ὃ μὴ «κοπτερός»: «πρόστομον δὲ ξίφος τὸ ἐστομωμένον καὶ τομόν, τὸ δὲ μελακόν καὶ ἀστομον, ἀπρόστομον, ὡς Μάγνης ὁ κομικός» Πολυδ. Β', 101.

ἀ-προσφάλης, ἐς, (σφάλματα) ὃ μὴ σφαλόμενος, Νικητ. Χρον. 136Δ.

ἀ-πρόσ-φίλος, ον, οὐχὶ φιλικὸς, ἐχθρικός, Ἠλιοδ. 5. 7.

ἀ-πρόσ-φορος, ον, ἀσύμφορος, ἀκατάλληλος, ἐπικινδύνος, τὰς Ἐχινάδας λιπῶν νήσους ναυδάταις ἀπροσφόρους Εὐρ. Ι. Δ. 287. — Ἐπίρρ. -ρως Ἐκκλ.

ἀ-προσφωγῆς, ἐς, ὃ μὴ προσφωγῆς, ἀκατάλληλος, ἀναρμόδιος, ἀπάθων, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἢμ. 735, κτλ. — Ἐπίρρ. -ως Εὐστ. 529. 31.

ἀ-πρόσφύλος, ον, (φύλον) μὴ ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν, ταυτῶν τῷ ἐκφυλῶς (Κορῆς), Ἠλιοδ. 4. 8, ἀμφίβ.

ἀπροσφωνητέ, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἄνευ προσφωνήσεως, Δισώπ. μῦθ. 127, σ. 70, ἐκδ. Κορᾶ.

ἀπροσφώνητος, ον, ἀπροσαύδητος, «ἀχαρέτητος», Κικ. π. Ἄττ. 8. 8, 1. 2) ἀπαράτητος, Πλουτ. 2. 575B.

ἀ-προσχάριτος [ᾶ], ον, ὃ μηδὲν πρὸς χάριν ποιῶν, Ἄποστ. Διαταγ. 8. 11.

ἀπρόσχημος, ον, ὁμοίομορος, Διομήδ. γραμμ. 3. σ. 498.

ἀπρόσχωρος, ὃ μέγα φρονῶν, ὑπερήφανος, Γλωσσ.

ἀ-πρόσψαστος, ον, ὅστις δὲν ἔχει μέρος νὰ «πιασθῇ» τις, καὶ τῷ μὲν λείω εἶχε [ὃ παγετός] τὸ ὀλισθηρὸν καὶ ἀπρόσψαστον Εὐστ. Πονημάτ. 310. 64.

ἀ-προσωπόληπτος, ον, ὃ μὴ προσωποληπτῶν, ἴδε Σουῖδ. ἐν λέξ. **ἀδυσώπητος**: τὸ ἀπροσωπόληπτον Κλήμ. Ἄλ. 772. — Ἐπίρρ. **ἀπροσωπολήπτως**, ἄνευ προσωπολήπτης, Ἐπιστ. Πέτρο. Α', α', 17. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. -ληψία, ἢ, Γρηγ. Ναζ. σ. 116, 29.

ἀ-πρόσωπος, ον, ἄνευ προσώπου, ὃ ἐ. ἄνευ καλλονῆς τοῦ προσώπου, ἀντιθ. τῷ εὐπρόσωπος, Πλάτ. Χαρμ. 154D, πρὸλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 18· ἐπὶ χώρας, Λιβάν. 4. 784· καθ' Ἡσύχ. «καὶ ὁ προσωπεῖω μὴ χρωμένους». **II**, ὡς ὄρος γραμμ., ἐπὶ τῶν μὴ ἔχοντων α' καὶ β' πρόσωπον ῥημάτων, Α. Β. 420, 13: — Ἐπίρρ. -πως Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. εἰς Ματθ. 16. τ. 2. σ. 110, 30.

ἀπροτί-ελεπτος, ον, Δωρ. ἀντὶ ἀπροσ-, ἀπροσδοκῆτος, ἀνέλπιστος, Ὀππ. Κ. 3. 422 (ἀλλὰ τὸ ἄριστον χειρόγρ. ἔχει **ἀπροτίεπτον**).

ἀπροτίμαστος, ον, Ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἀπρόσ-μαστος** (προσμάστω), ἄψαυτος, ἄθικτος, ἀμόλυτος, ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῳν ἔμησιν, περὶ τῆς Ερσιπιδος, ἸΔ. Τ. 263.

II, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, «οὐ δυσχερὲς ἐφάσθαι τῆς δυνάμεως», περὶ Ὀμήρου, Εὐροπίων 62.

ἀπροτιόπιστος, «ἀπρονόητος» Ἡσύχ.

ἀ-προτιόπτος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἀπρόσ-οπτος**, ἀόρατος, ἀμυδρός, Ὀππ. Ἄλ. 3. 159, Κόνιντ. Σμ. 7. 74, κτλ. πρὸλ. **ἀπροτιέλεπτος**.

ἀ-προφανῆς, ἐς, = **ἀπρόσφατος**, ἀπροσδοκῆτος, Ὀρρ. Ἀργ. 785.

ἀ-προφάσιτος [ᾶ], ον, ὃ μηδεμίαν προφανῆν προβάλλον, ὃ ἄνευ προφάσεως, προθυμία Θουκ. 6. 83· εὐνοία Λυσ. παρὰ Σουῖδ. σύμμαχοι ἔεν. Κύρ. 2. 4, 10· συναραστῆς Τιμοκλῆς ἐν «Δρακονίῳ» 1. 6. — Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ προφάσεως, Θουκ. 1. 49, κτλ.: τιμῶς, εἰδικρινῶς, ὁ αὐτ. 6. 72: — ἐν Εὐρ. Βάχχ. 1002 ἢ λέξις φαίνεται ἐφαρμένῃ.

ἀ-πρόφ-ατος, ον, ὃ μὴ προρηθεὶς, ἀνέλπιστος, ἀπροσδοκῆτος, Ἄρατ. 424, 768, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 268, Νικ. Ἄλ. 611 (598): — Ἐπίρρ. -τως Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1201, Β. 580. **II**, ἄρητος, ἄφατος, φοβερός, ὁ αὐτ. Α. 645. **III**, = **ἀπροφάσιτος**: ἐν ἐπίρρ., ὁ αὐτ. Β. 68., Δ. 1005.

ἀ-προψύλακτος [ῦ], ον, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν προεφυλάχθη τις,

ἀπροβρατος, ἀπρόβοτος, Θουκ. 4. 55: — Ἐπίρρ. -τως Δίων Κ. 38. 41. 2) ἀπυλακτος, Ὀππ. Ἀλ. 5. 106. II. ἐνεργητικ., ὁ μὴ λαμβάνων προφυλακτικὰ μέτρα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀχ. Τατ. Ὄδ. Α. 727.

ἀ-προφώνητος, ον, μὴ ἀναγγελλεῖς ἐκ τῶν προτέρων, Σχόλ. εἰς Ὄδ. Α. 727.

ἀ-προχώρητος, ον, ὁ ἄνευ παραχωρήσεως, μεταγεν. ἀ-πρόχωτος, ον, ὁ ἄνευ χειροποιήτου ἐπιχωματώσεως, αὐτοφυῆς, ἐπὶ λιμένων, Ρήτορες (Walz) τ. 9. σ. 174.

ἀ-πταισία, ἡ, ὅταν τις δὲν κάμῃ τὰς ἀπαιτουμένας παύλας ἐν τῇ μουσικῇ, Πλάτ. Νόμ. 669E: ἀλλ' ὁ ὀρθὸς τύπος ὡς ἦτο ἀπταιστία ὁ ἄστ. προτείνει ἀπαιστία, ὁ δὲ Μαδδύγιος ἀπνευστία.

ἀ-πταιστος, ον, ὁ μὴ προσκίπτων, ἀπταιστώτερον παρέχειν τὸν ἵππον, καθιστῶν αὐτὸν ὀλιγώτερον ἐπιρροπῇ εἰς τὸ προσκίπτειν, τὸν τὸν συνηθίσαι τις νὰ μὴ σκοντάπη, Ξεν. Ἴππ. 1. 6: μεταρ. ὁ ἄνευ πταισματος ἢ σφάλματος, ἄπτ. ἐν τῷ βίῳ Ἐπιτ. Ἀποσπ. 62, πρὸλ. Μ. Ἄντων. 5. 9: — Ἐπίρρ. -τως Πλάτ. Θεαίτ. 144B — ἀπταιστέ Ἡρώδιαν. Ἐπιμ. 256. II. ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ ἀλλοίωσιν τινα, ὁ διαμένων ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει, περὶ γιόνος, καὶ γὰρ ἀχύροισ σπαργανούντες αὐτὴν (τῆν χιόνα) καὶ περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπταιστον διατηροῦσι Πλουτ. 2. 691D.

ἀπτεῶν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀπτομαι, πρέπει τις νὰ ἐπιδοθῇ, νὰ ἀφιερῶθῃ εἰς τι, μουσικῆς Πλάτ. Πολ. 377A. «νὰ βάλῃ χεῖρι», ν' ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ, πλακοῦντος Ἀλεξίς ἐν «Φιλίσκω» 1. ἀπτερέως, ἐπίρρ. τοῦ ἀπτερος, «τάχιστα» (Σχόλ.), κατ' ἄλλους ἐτοιμῶς, ἐλαφρῶς, ἡδέως, Παρμενίδης 17, Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 1765: ἴδ. Ἐρμαν ἐν Διοχόλ. Ἀγ. 261.

ἀ-πτερος, ον, ὁ μὴ περὶός, ὁ παραμένων, Ὀμηρος μόνον ἐν Ὄδ. καὶ αἰετοῖτε ἐν τῇ φράσει, τῇ δ' ἀπτερος ἐπλετο μῦθος, «ἀπτερος δὲ παράνομος... ὁ μὴ ἀπταῖς, ἀλλ' ἐπιμένειν τῇ γυναικί» (Εὐστ.), ὁ εἰσὺς εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς, Ὄδ. Ρ. 57., Τ. 29. μετὰ πτήσεως ἄνευ περῶνων, δηλ. τάχιστα, ἀπτεροῖσι πωτῆμασι Διοχόλ. Εὐμ. 250. ἀπτερος δρόμος, περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ἵππου, Τρυφ. 85, ἐνθα ἴδε τὸν Wehrick.: — ἀπτερα, τὰ, τὰ ἄνευ περῶνων ζῶα, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 1, 6. ἀπτερον, ἡ τάξις τῶν τοιούτων ζῶων, ἡ ὁμοταξία, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 1. 3, 3. II. ἄνευ περῶν, ἔσπερήμενος περῶν, ἐπὶ τῶν Ἀρπυιῶν, Διοχόλ. Εὐμ. 51, Εὐρ. Ι. Τ. 1095: ἐπὶ βελῶν, Ἡρόδ. 7. 92. 2) ἐπὶ νεοσσῶν, μὴ ἔχων ἐτι περῶν, ἀπτερον καταστάνων ὠδινα τέκνων Εὐρ. Ἱρ. Μαιν. 1039. ἀνθρώπος ζῶων ἀπ. Πλάτ. Ὅροι 415A.

3) μεταρ. φάτις ἀπτ., ἄνευ περῶν (δ' ἐ. μὴ ἐπιβεβαιωθεῖσα εἰσέτι, ἄντρος, ἀδέσμιος) φήμη, Διοχόλ. Ἀγ. 283 (ὡς ὁ Ἐρμανος καὶ ὁ Οὐμβίλλος), ἡ ἄνευ περῶνων (δηλ. ὁ μὴ ῥηθεις) λόγος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἔπεα περρόεντα. ἀ-πτερύγος, ον, ὁ ἄνευ περῶνων, Ἡδύλη παρ' Ἀθην. 297B. ἀπτερόμοιαι, = πετρώσομαι (μετὰ α εὐφων.), πέτομαι, ἵπταμαι, Ἄρατ. 1009 (ἐκτός ἂν ἀναγνώσωμεν ἀμπετερώσομαι μετὰ τοῦ Ἐρμάνου Ἀγ. 261).

ἀ-πτερώτος, ον, ἄνευ περῶν, ἐπὶ βελῶν ἢ ἀκοντίων, ἐπιγρ. ἐν Βοιωκίῳ Urkund. σ. 411. 499. κατὰ Σουῖδ. «ἀπτιλα, τὰ ἀπτερώτα», κατὰ δὲ Ἡσύχ. «ἀπτερώτα» τάχιστα, αἰφνίδια.

ἀπτήν, ἦνος, ὁ, ἡ, (πτηνός) ὁ μὴ δυνάμενος πτῆναι, ἀπτήσι νεοσοῖσι Ἰλ. Ι. 323: μεταρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπτήνα, τυτθῶν, ἀρτι γυμνὸν ὄστρακον Κωμ. Ἄνων. 167. II. ἄνευ περῶνων, ἀπτήνης ἐφ' ἡμέριαι, ταλαοὶ βροτοί, ἀνέρες εἰκελόνειροι Ἀριστοφ. Ὅρν. 687: ἐν Πλάτ. Πολιτικ. 276A, μετ' οὐδ. οὐσιαστ. ἀπτήσι ζῷοις.

ἀπτικός, ἡ, ὄν, (ἄπτομαι) ὁ δυνάμενος ἢ ἐπιτίθειος ἀπτεσθαί τινας, ἀνάγκη γὰρ τῶν ὄντων ὅσοις ἐστὶ μῖξις, εἶναι ταῦτ' ἀλλήλων ἀπτικά Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 1. 6, 5. 2) ἀπολ. ἡ ἀπτική αἴσθησις, ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 2. 2, 7. ἄνευ τοῦ ἀπτικοῦ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων αὐτόθι 2. 3. 8. γλῶττα ἀπτικωτάτη, ἔχουσα μεγάλην ἀπτικὴν δύναμιν, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 17, 2.

ἀ-πτύλος, ον, ὁ ἄνευ πτύλων, λείος, Σουῖδ., Ἡσύχ. ἀπτιστις, ἰδος, ἡ, «κρηθαὶ ἀπτιστιδες», αἱ μὴ δεόμεναι πίσεως, δηλ. «λικμησεως», Ψελλ. ἐν Βοασσ. Ἀνεκδ. τ. 1. σ. 238.

ἀ-πτιστος, ον, μὴ λικμηθεῖς ἢ κοπανισθεῖς, ὁ μὴ κοπιεῖς, ἀπτιστων πυρῶν, «ἀπτιστων» (Ἐρωτ.), Ἴππ. π. Ἀρχ. Ἰγτρ. 13.18, «ἀπτιστων» ἀκόπων Ἡσύχ.

ἀπτοεπής, ἐς, (α στερ., πτοέω, ἔπος) μὴ πτοούμενος ἐν τῷ λέγειν, Ἡρῆ ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες; «ἀπτόντε, ἐν τῷ λέγειν θρασεῖα» «ἐνιοὶ δὲ δασεῖς ἀναγινώσκουσιν, ἴν' ἡ, καθαπομένη λόγους.» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 209.

ἀ-πτόρητος, ποιητ. ἀπτοίρητος, ον, μὴ πτοούμενος, ἄφοδος, εἰς μὲρον ἀπτοίρητος ἐκούσιον εἶχε πορείην Νόνν. μεταρρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ἰθ', 88: — Ἐπίρρ. -τως Φαλαρίδ. Ἐπιστ. 103. Οὐσιαστ. ἀπτορσία, ἡ, Νεῖλου Ἐπιστ. 192 Βοασσ.

ἀ-πτολέμιος, ον, μὴ πολεμικός, Χρῆσω. παρ' Ἀθην. 524B. ἀ-πτόλεμος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀπύλεμος, Ἰλ., Εὐρ., κλ.

ἀ-πτολιεθρος, ον, = ἀπολις, Γρηγ. Ναζ. Ὄδ. 8. 11.

ἀπτός, ἡ, ὄν, (ἄπτω) ὁ εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἀφῆς ὑποπίπτων, τὸ τοῦ Κικέρωνος tractabilis, ὁρατὰ καὶ ἀπτά σώματα Πλάτ. Πολ. 525D, πρὸλ. Τίμ. 32B, κ. ἄλλ., Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 11, 1. ἄπτερα, ἡ, καὶ ἀπτερων, τό, (ἄπτω Β) ἡ τοῦ λυχνου θρυαλλίς παρὰ Σχολ. Διον. Ὁρ. ἐν Α. Β. 794. 12, 13.

ἀ-πτύελος, ον, ἄνευ πτύελου ἢ φλέγματος, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3. σ. 566D.

ἀ-πτυστος, ον, ἄνευ ἀποχρέψεως φλεγμάτων, αἱ ἔληραι τῶν πλευριτιδῶν καὶ ἀπτυστοι χαλεπώταται Ἴππ. Κωακ. Προγν. 177.

ἄπτω: μέλλ. ἄψω: ἄορ. ἡψα: — Παθ. πρμ. ἡμμαι, Ἰων. ἄμμαι, Ἡρόδ. 1. 86 (ἴδε ἐάφθη): μέλλ. ἀφθῆσομαι, Γαλιν. — Μέσ., μέλλ. ἀψομαι: ἄορ. ἡψάμην. (Ἡ √ΑΦ φαίνεται ἐν ταῖς λέξεσιν ἄφ-ἡ, Ἐπαφ-ος). Προσαρμόζω, προσδένω τι εἰς τι, ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἀπαξ ἐν τῷ ἐνεργ. ἐπὶ αἰδοῦ προσαρμόζοντος νέαν χορδὴν εἰς τὴν λύραν αὐτοῦ, ὡς εἴτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοῖδης ῥηϊδίως ἐτάδυσσε νέψυ περὶ κόλλοπι χορδῆν, ἄψα ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφές ἔντερον οἶδς Ὄδ. Φ. 408: καὶ ἀπαξ ἐν τῷ μέσ., ἀψαμένη βρόχον.. ἄφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, κρεμάσασα ἢ ἐκδήσασα ἀπὸ τῆς δοχοῦ βρόχον (ὅπως ἀπαχονίσθη αὐτήν) περὶ τῆς Ἐπιπλάστῃς τῆς παρὰ Τραγικοῖς Ἰοκάστης, Ὄδ. Λ. 278: ἐπίσης, ἀψεται ἀμφὶ βρόχον.. δεῖρα Εὐρ. Ἴππ. 770. ἀψαμένη βρόχον αὐχένι Ἄπολλ. Ρόδ. Α. 1065: οὕτως, ἐν τῷ ἐνεργ., δεῖθ' ὅτ' ἡ βρόχους ἀπτειν κρεμαστούς, ἢ εἴφος θήγειν χειρὶ Εὐρ. Ὅρ. 1036: καὶ ἀντιστρέφως, βρόχῳ γ' ἀπ. δεῖρην ὁ αὐτ. Ἐλ. 136, πρὸλ. Ἀνοθ. Π. 7. 493. 2) συνάπτω, ἀπτεῖν χορδὴν Διοχόλ. Εὐμ. 307: πάλιν τινα ἀπτεῖν, ἀγωνίσασθαι, ὁ αὐτ. Χο. 868. ἄφθη: — Μέσ., ἀπτεσθαί τὴν Μεγαρέων πόλιν καὶ Κορινθίων τοῖς τελεχσιν Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 9. II. πολλῶν συγχρότερον ἐν τῷ μέσ. τύπο, ἀπτομαι: μέλλ. ἀψομαι, μετὰ παθ. πρμ. ἡμμαι (Σοφ., Πλάτ.): — προσάπτομαι, προσκολλῶμαι εἰς τινα, κρατῶ τινα, ἐγγίζω, μετὰ γεν., ἀψασθαί γούνων, χειρὸς, ποδῶν Ὀμ., κλ., ἀψαμένη δὲ γενεῖου Ὀδυσσεῖα προσεείπεν Ὄδ. Τ. 473: ἀπτεσθαί νηῶν Ἰλ. Β. 152: βρώμης δ' οὐχ ἀπτεται οὐδὲ ποτῆτος Ὄδ. Κ. 379, πρὸλ. Δ. 60: ὡς δ' ὅτε τίς τε κῶων σὺδς.. ἀπτήται κατόπισθε.. ἰσχία τε γλουτοῦς τε (ἐνθα αἱ αἰτιατικαὶ προστίθενται ἐκτός πάσης κανονικῆς συντάξεως, Ἰλ. Θ. 339: οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἀπ. τοῦ ἐπεόντος ἐπὶ τῶν δεινδρόνων καρποῦ Ἡρόδ. 2. 32: τῶν τύμβων ἀπτόμενοι ὁ αὐτ. Α. 172: ἄ. τινος, Λατ. manus injicere alicui, ὁ αὐτ. Σ. 137, κ. ἄλλ.: οὕτω καὶ παρ' Ἀετ. 6) ἀπολ., τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἀπτεται, διότι τὰ δόρατα πάντων τῶν Τρώων εἴθνηουσιν εἰς τὸν σκοπὸν των, Ἰλ. Ρ. 631: ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτεται Θ. 67: — πρὸλ. ὡσαύτως τὸ ἐάφθη, πιθανῶς ἀνήκον εἰς τὸ ἄπτω. — Βραδύτερον καὶ κυρίως οἱ Ἀετ. συγγραφεῖς μετήνεγκαν τὴν ἐνοίαν ταύτην εἰς πᾶν πρᾶγμα μεθ' οὗ τις δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς σχέσιν τινα. 2) προσκολλῶμαι εἰς τι, ἐπιλαμβάνομαι τινας, ἐπιχειρῶ τι μετὰ δραστηριότητος, ὅστις.. μὴ τῶν ἀρίστων ἀπτεται βουλευμάτων Σοφ. Ἀντ. 179: ἀγῶνος Εὐρ. Ἰκέτ. 317: ἀπτεσθαί πολέμου Θουκ. 5. 61: ἤπται τοῦ πράγματος Δημ. 564. 26: ἡμιμένους φρόνου, ἐμπερθεμένους εἰς.., Πλάτ. Φαίδων 108B: οὕτως, ἀπ. τῆς μουσικῆς ὁ αὐτ. Πολ. 411C: γεωμετρίας ὁ αὐτ. Πολιτικ. 266A: τῆς θαλάττης Πολύδ. 1. 24, 7: — συγχρότατα, ἀπτεσθαί λόγου ἢ λόγων Εὐρ. Ἀνδρ. 662, κ. ἄλλ.: ἄλλ' ἀπτεσθαί τῶν λόγων, ἐπίσης, ἀμφοσθητῶ τὸ ἐπιχειρήμα ἐτέρου, Πλάτ. Πολιτ. 497B, Φαίδων 68D: ὡσαύτως, τοῦτων ἤπτατο, ἤγγισε ταῦτα τὰ ζητήματα, ἐξήτασε, Θουκ. 1. 97. 6) ἀπολ., τίμημι εἰς ἐνεργεῖαν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 582. 3) ἐφορῶ, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, Πινδ. Ν. 8. 37, Διοχόλ. Ἀγ. 1608, κτλ.: μόνον τῷ σακτύλῳ Ἀριστοφ. Λυσ. 365: τῆς οὐραγίας Πολύδ. 2. 34, 12: κυρίας διὰ λέξεων, Ἡρόδ. 5. 92, 3: οὕτως ἐπὶ νόσων, ἤπται μου Σοφ. Τρ. 1009: ἤπτατο τῶν ἀνθρώπων Θουκ. 2. 48: ὅσα ἀπτεται ἀνθρώπων, ὅσα ἐγγίζουσιν, ἐσθίουσιν ἀνθρωπίνην σάρκα, αὐτόθι 50. 4) ἐγγίζω, ἐπενεργῶ ἐπὶ τινας, ἄλλως οὐδὲν ἀπτεται νεκρῶν Διοχόλ. Ἀποσπ. 244, πρὸλ. Σοφ. Ο. Κ. 955, Πλάτ. Ἰων 535A: τῆς ἑμῆς ἡψω φρονός Εὐρ. Ρῆσ. 916: ὡς μου χρησιμὸς ἄ. φρονών Ἀριστοφ. Ἴππ. 1237: πρὸλ. ἀνθάπτομαι. 5) λαμβάνω αἴσθησιν τινας, οὐδ' ἔσχατον ὄντων οὐ τοῦδην ἀπτεται δέμας Σοφ. Ο. Κ. 1550, Πλάτ. Φαίδων 99E. 6) συγγίνομαι τι, οὐτε τινας πῶποτε γυναικὸς ἤπτατο, οὔτε ποτὲ ἤγγισε γυναικῶν, Πλάτ. Νόμ. 840A, Ἀριστ. Πολ. 7. 16. 18, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α', ζ', 1: — ἐν γένει, ἀπολαύω, Πλάτ. Νόμ. 913A, κτλ. 7) φθάνω, καταλαμβάνω, ἀπτεσθαί τῶν ἀνδρῶν παρεκλεῦετο Σεν. Ἐλλ. 5. 4, 43: γίνομαι κάτοχος, Λατ. asssequi, attingere, πότε οὐν ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἀπτεται; Πλάτ. Φαίδων 65B, κ. ἄλλ.: τοῦ τέλους Συμπ. 211B: παιδείας ὀρθῆς Νόμ. 694C: — τὸ μέσον κεῖται παρὰ Πινδ. μετὰ τῆς τελευταίας σημασίας, μετὰ δὲ (ὡς μεταχειρίζεται καὶ τὸ ψαύω), Π. 10. 44, I. 4. 20 (3. 30), ἂν καὶ ἔχει αὐτὸ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίας μετὰ γεν. Ο. 3. 78, χρωμαῖ

τινι, ὠφελοῦμαι ἐκ τίνος, ἀπόρως εἶχε . . τῆς τύχης ὅπως ἄψαιτ' ἀρίστα.

B. Ἐν τῷ ἐνεργ., προσέτι, ἀνάπτω, καίω, ὡς συμβαίνει ὅταν τὸ πῦρ ἀπῆται εὐφλέκτου τίνος ὕλης, Πινδ. 1. 3 (4). 74, Ἡρόδ. 8. 52, Θουκ. 4. 100 (οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἴδε Καλλ. Ἰμν. εἰς Ἄρτεμ. 116) ἄπῆται τι πυρὶ Διόσχῳ. Ἄγ. 295.—Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (ἐν Ὁδ. 1. 379) ἀνάπτοιμαι, καίτοιμαι, ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μογλὸς ἐλάτινος ἐν πυρὶ μέλλεν ἀψεσθαι Ὁδ. ἐνθ' ἀνωτ., ὡς ἀφθῆ τάχιστα τὸ λήϊον . . ἄφατο νηοῦ. εὐθὺς ὡς ἀνήρθη τὸ σπαρτόν, μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὸν ναόν, Ἡρόδ. 1. 19· πυρὴς ἤδη ἀμιμένης αὐτόθι 86· ἦπται πυρὶ Εὐρ. Ἐλ. 107.

II. ἄ. πῦρ, ἀνάπτω πῦρ, ἀνάπτω φωτιάνα, αὐτόθι 503.—Παθ., ἀνθρακας ἤμι- μένοι, ἀνάπτωμαι κάρθωνα, Θουκ. 4. 100· δᾶδ' ἐνεγκάτω τις ἠμιμένην, ἀναμμένην, Ἄριστοφ. Νεφ. 1490, πρὸλ. Πλ. 301.

III. παρασκευάζω ἕδεσμα, μαγειρεύω, ἠψέμοι δοκεῖ πνικτόν τι δῶον δελφράκειον Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 1.

ἀ-πτῶξ, ὤτος, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ λαγῶν, Θεογῶστος. Καν. 41. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ πρὸλ. Χοιροδ. τ. 1. σ. 176, ἐκδ. Γαισφόρου ἐν Ὁζων. 1842).

ἀπτῶς, ὤτος, ὁ, ἡ, (πίπτω) ὁ μὴ πίπτων ἢ ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς πῶσιν, φῶτας δ' ὄξυρεπεῖ δόλω ἀπτῶτι θαμάσσαι, ἐπὶ τεχνάσματος παλαιστοῦ, Πινδ. Ο. 9. 139· λόγος Πλάτ. Πολ. 334C· ἄ. ἐστάνα Μ. Ἄντων. 7. 61.

ἀπτῶσια, ἡ, τὸ ἄπτωτον, σταθερότης, Μάξ. Ὀμολ. τ. 1. σ. 157· ἐν Θεολ. ἐνν., τὸ ἀδιάπτωτον, τὸ ἀναμάρτητον, Ἄλλὰτ. Adv. Hotting. σ. 7. Βοασσ.

ἀ-πτῶσις, ὄν, = ἀπτῶς, Λογγίν. 33. 6, Συλλογ. Ἐπιγρ. 5924. II. ὡς γραμμ. ὄρος, ὁ ἄνευ πῶσεως, ἀκλιτος, Διογ. Λ. 7. 58, A. B. 501.—Ἐπίρρ. ἀπτῶσις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μαθημ. 8. 187.

ἀ-πτῶχευτος, ὄν, ὁ πτωχεῖας ἄπειρος, Μεθόδ. σ. 438.— Ἐπίρρ. -τῶς Ἰω. Χρυσ. Ὀμιλ. 140, τ. 5. σ. 885.

ἀπύ, Διολ. ἀντὶ ἀπό, ἴδε ἀπό ἐν ἀρχῇ.

ἀ-πυγος, ὄν, ὁ στερούμενος πυγῆς, «ἀκωλος», Σιμων. Ἰαμ. 6. 76, Κινησίας ἀπυος Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 2· ἄπυγοι οἱ λείοι τὰς πυγὰς· ἐσκάπτοντο δὲ ἐπιεικῶς Ἀθηναῖοι εἰς αἰσχρότητα» Ἡσύχ.

ἀπυδῶας (= ἀποδούς), Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340e.—ἴδε περὶ τοῦ τύπου τούτου G. Meyer griech. Gram. § 253, σ. 397.

ἀπυθεν (Διολ.) = ἀπυθεν» Ἡσύχ.

ἀπύθμανος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων πυθμένα, Codd. Par. 2667 καὶ 2640.

ἀ-πύθμενος, ὄν, ὁ ἄνευ πυθμένος ἢ βάσεως, Παρθένιος δὲ ὁ τοῦ Διονυσίου ἀμφίθετον ἀκούει τὴν ἀπύθμενον φιάλην Ἀθῆν. 501A.—ἀπύθμενιστος, ὄν, Εὐστ. 870. 28.—ἀπύθμην, ενος, Θεογῶστος. Καν. 86.

ἀ-πυκνος, ὄν, ὁ μὴ πυκνὸς ἢ πεπυκνωμένος, Πτολεμ. Ἄρμον. σ. 30A, 31A.—ὠσαύτως ἀπύκνωτος, ὄν, Εὐστ. 972. 39.

ἀ-πύλωτος [ῥ], ὄν, ὁ μὴ ἠσφαλισμένος διὰ πυλῶν, Ξεν. Ἐλλ. 5. 4, 20· διάρ. γραφ. ἀντὶ ἀθύρωτος, Ἄριστοφ. Βάτρ. 838.

ἀ-πυνδάκωτος [ᾶ], ὄν, = ἀπύθμενος, Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 541).

ἀ-πῦσος, ὄν, ὁ μὴ συνάγων πῦον, «χωρὶς ἔμπυον»· ἄπυος διὰ τοῦ υ ψιλῶ ὁ δίχα ἔλκουσ' Σουῖδ. ἐν λέξει ἄπυος.

ἀ-πυργος, ὄν, ὁ στερούμενος πύργων, «ἀτείχιστος» Ἡσύχ. (Εὐρ. Ἀποσπ. 749).

ἀ-πύργωτος, ὄν, = τῷ προηγ., Ὁδ. Λ. 264.

ἀ-πύρεκτος, ὄν, = ἀπύρετος, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4. 6, 21.

ἀ-πύρεξια, ἡ, ἕλληεις πυρετοῦ, Γαλην. τ. 9. σ. 26.

ἀπυρετια, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

ἀ-πύρετος [ῥ], ὄν, ἄνευ πυρετοῦ, Ἰππ. Ἄρ. 1249· ὡς ἀπύρε-τος ἔη (ἢ δίατα) ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 832D· ὁ βίος Ἀντιρ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 6.

ἀπυρηνομήλη, ἡ, μήλη (χειρουργικὸν ἐργαλεῖον) ἄνευ πυρῆνος, δηλ. κόμβου ἢ κομβίου εἰς τὸ ἄκρον, Γαλην.

ἀ-πύρηνος [ῥ], ὄν, ὁ μὴ ἔχων πυρῆνα (κουκοῦσι) ἢ ἔχων λίαν μαλακὸν πυρῆνα, Λατ. argyrenus, ῥοά Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 165. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 13, 2· πρὸλ. Ἄριστ. περὶ Ψυχ. 2. 10, 3, ὁ ἄνευ ἀκάνθης, ἔγγελος ἢ φύσει ἔστιν ἀπύρηνος [ἀπήρινος, Κοραῆς] μόνος ἰχθύς, ἄνευ τῆς ὀστώδους ἀκάνθης, Ἀθῆν. 299A.

ἀ-πύρος, ὄν, ὁ ἄνευ πυρὸς, παρ' Ὀμ. μόνον ἐπὶ ἀγγείων καὶ τριπόδων μήτωρ τεθέντων ἐπὶ τοῦ πυρὸς, κινός, ἀμεταχειρίστος, ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας Ἰλ. I. 122, πρὸλ. Ψ. 267· πινάκισκος Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 449· σκευῶν ἐμπύρων καὶ ἀπύρων Πλάτ. Νόμ. 679A· χρυσῖον Συλλογ. Ἐπιγρ. 150B. 27. 2) ἀπ. οἶκος, στερούμενος πυρὸς, ἀνήλιος, ψυχρὸς, ἀτερπής, Ἡσ. Ἐργ. x. Ἡμ. 523. 3) ἐπὶ τροφῆς, ἀπ. οἶκος Ἀλκμάν 110· σίττα Πλούτ. 2. 349A· ἀκολος Ἀνθ. Π. 9. 563, κτλ. 4) ἀπ. χρυσιον, χρυσὸς μὴ τακτεῖς, ἀγνώμενος, ἀκατέργαστος, ἀντιθ. πρὸς τὸ ἔπεφθον, Ἡρόδ. 3. 97· ἀπ. τέχνη Ἄριστοειδ. 1. 12. 5) ἱερά ἀπ., θυσίαι, ἐν αἷς δὲν ἐγένετο χρῆσις πυρὸς, Πινδ. Ο. 7. 38· θυσίαν ἄπυρον παγκρατεῖας Εὐρ. Ἀποσπ. 904· ἀλλά, 6) ἐν Διόσχῳ. Ἄγ. 70, ἄπυρα ἱερά, βεβαίως εἶναι θυσίαι ἀνάξιτοι διὰ τὸ ἱερὸν πῦρ, ἀνόσιοι, μιαιφά, οἷα ἢ τῆς Ἰριγενείας (ἴδε Ἐρμῆανον ἐν τόπῳ καὶ πρὸλ. Διόσχ. 72. 17., 75. 12), ἢ ὥσως θυσίαι μὴ προσ-

ενεγεῖσθαι, ἀμεληθεῖσθαι, πρὸλ. Σοφ. Ἀποσπ. 366· (ἡ παλαιὰ ἰδέα περὶ θυσίαν ἄνευ πυρὸς προσεφερομένων εἰς τὰς Ἐρινύς ἀνακεῖται ὑπὸ τοῦ Εὐμ. 108).

7) ἐν Διόσχῳ. Πρ. 880, ἀπ. ἄρδις, αἰχμή οὐχὶ ἐν τῷ πυρὶ χαλκευθεῖσα, δ' ἐ. τὸ γέντρον τοῦ οἴστρου, πρὸλ. ἀποχορήματος.

II. ὡς ὄρος Ἰατρ. ὁ ἄνευ πυρετοῦ, Ἰππ. Ἐπίδημ. τὸ Α', 938.—Ἐπίρρ. ἀπύρωσ ὁ αὐτ. Πρρρ. 77.

ἀ-πύρευτος, ὄν, ὁ μὴ πυρεσθεῖς, ὁ μὴ ἀναφθεῖς ὑπὸ πυρὸς, ἀπυρευτώ ἀμαρυγῇ Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 333.

ἀ-πύρωτος [ῥ], ὄν, ὁ μὴ θεθεῖς ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἢ ὁ μὴ εἰς πῦρ χρίσματος, ὡς τὸ ἄπυρος, φιάλη Ἰλ. Ψ. 270· ἐπὶ τῆς σεληνῆς ἐν ἔκλειψει, Πλούτ. 2. 891E.

ἀ-πυστος, ὄν, περὶ οὐ οὐδεὶς ἤκουσέ τι, ὄχειτ' ἄιστος, ἀπυ-στος, ἀνήκουστος (Σχόλ.), Ὁδ. Α. 242· πάμπαν ἀπ. Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλ. 1046. 16. 2) ἐπὶ λέξεων, ἀπυστα φωνῶν, λαλῶν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, δηλ. οὕτως ὥστε οὐδεὶς ν' ἀκούῃ, Σοφ. Ο. Κ. 489.

II. ὁ μὴ ἀκούσας περὶ τίνος πράγματος, ἀπληροφόρητος, οὐδὲ δὴν ἦεν ἀπυστος Ζεὺς Ὁδ. Ε. 127· μετὰ γεν., οὐδ' ἄρα . . πολὺν χρόνον ἦεν ἀπυστος μύθων Δ. 675.

ἀπῶ, ἴδε ἐν λ. ἡπῶ.

ἀπφά, ἡ ἄπφα, ὁμηρικὴ προσηγορία κυρίως μεταξὺ ἀδελ-φῶν, «ὅτι τῶν συγγενικῶν ὀνομάτων τὰ μὲν εἰσι κοινὰ πάντων, οἷον πατήρ, μήτηρ, ἀδελφός καὶ τὰ ὅμοια» λέγων δὲ οἱ πᾶς ἄν εἴποι πα-τέρα τὸν δαίνα τοῦ δαίνου, καὶ υἱὸν καὶ ἀδελφόν· τὰ δὲ ἐκ προσώπου λέγεσθαι ἰδίως, οἷον ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν Ἀττικῶς μόνῃ ἢ ἀδελφῇ εἶποι ἄν, καὶ κάππαν τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς . . Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ . . ἄπφα γίνεται καὶ τὸ ἄπφον, ὑποχόρισμα ὄν ἐρωμένως· τινὲς δὲ καὶ τὸ ἄπφα ὑποχόρισμά ρασιν Ἀττικῶν· ὁ μὲν τοῖ ἀπφῶν πρὸς Θεοκρίτῳ πατὴρ κλησὶς, ἢν βρέσειν ἄν προσείποι πατέρα τόν, ἀπ' οὗ ἔξυ· τοῦτοῦτον γὰρ τι ἡ λέξις ὑποβάλλει νοεῖν» Εὐστ. 505. 23· πρὸλ. Σουῖδ. ἴδε καὶ τὰς λέξεις ἄπφα, ἄπτα, πάπφα, πέπτα.

ἀπφάριον [φᾶ], ὑποκορ. τοῦ ἀπφά, «τούς μὲν γένοντας ὄντας ἐπικαλοῦμεθα πατρίδιαι, τοὺς δὲ ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους» Σίναρχ. ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 15.

ἀπφίδιον [φῖ], τὸ, Σχολ. Λουκ., καὶ ἀπφριον ἢ ἀπφριον, τὸ, Εὐστ. ἐνθ' ἀνωτ., ὑποκορ. τοῦ ἀπφά, πρὸλ. Πολυδ. I', 74.

ἀπφῶς, ἡ ἀπφῶς, (A. B. 857), γεν. -ῶος, ὁ, λέξις ἀγάπης καὶ τρυφερότητος λεγομένη ἐκ μέρους τῶν τέκνων πρὸς τὸν πατέρα, Ἐδραῖ-στι Ἀδῆλ, Θεόκρ. 15. 14· πρὸλ. ἀπφῶν ἐν τέλει.

ἀ-πῶγων, ὠνος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔχων πῶγωνα, Σουῖδ. ἐν λέξει ἀπῶγονοι.

ἀπφιδέω, διάρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀπφάδω, ἐν Πλούτ. 2. 1043B.

ἀπ-φῶδός, ὄν, παράφρωνος, παράχορδος Εὐρ. Κύκλ. 490, Λουκ Ἰκαροῦ. 17.

ἄπωθεν, (παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς καὶ ἄπωθε Κόνιντ. Σμ. 6 647, Ἀνθ. Π. 7. 172), ἐπίρρ., πόρρωθεν, μακρόθεν, Σοφ. Ἄντ. 1206. Τρ. 816, Εὐρ. Ἡρακλ. 674, κλ., οἱ ἀπῶθεν Ἄριστ. Ρητ. 1. 11, 16, κ. ἄλλ. 2) μετὰ γεν. μακρὰν ἀπὸ τίνος, νεώς Εὐρ. I. T. 108, πρὸλ. Ἄριστοφ. Πιλ. 674, Θουκ. 3. 111, Βάτρ. 1. 12:—

Παρὰ πεζοῖς τὰ χειρόγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τοῦ ἄπωθεν καὶ ἄπωθεν καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία οἷ ἐν μεταγεν. χρόνοις τὸ οὐπερί-σχυον. Ἄλλ' οὐδὲν ἦτον βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ παλαιὸς Ἀττικὸς τύ-πος ἦτο ἄπωθεν, ὡς φαίνεται ἐκ χωρίων τῶν τραγικῶν καὶ τοῦ Ἄρι-στοφ., ἐν οἷς τὸ μέτρον ἀπαιτεῖται ἀεὶποτε ἄπωθεν.— Πρὸλ. Λοβ. Φρῦν. σ. 9.

ἀπῶθεις: μέλλ. ἀπῶσω: ἄρ. ἀπέωσα καὶ Βυζ. ἀπῶθησα:—

Μέσ., ἄρ. ἀπωσάμην Ὀμ. κτλ., ἀπωθησάμην Δίων Κ. 38. 28· «σπρώγων», «σκουπῶ» ὅπως, ὡς ὀπίσσω, ὡς ἐπύλας καὶ ἀπῶ-σεν ὀχλῶς Ἰλ. Ω. 446, πρὸλ. Φ. 537· καὶ τὰς ἐπάλξεις ἀπῶ-σαντες, ὠθήσαντες ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν, βίβαντες αὐτὰς κάτω, Θουκ. 3. 23· καὶ κατὰ μέσ. τύπ., χειρὶν ἀπῶσασθαι λίθων Ὁδ. I. 305· ἀπῶσατο ἦκα γέροντα, ἀπῶθησεν αὐτὸν ἰσχύως, Ἰλ. Ω. 508.

2) ἀποδιώκω, ἤρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμι-χλην [Ζεὺς] Ἰλ. P. 649· ἐπὶ τὸ ἀνέμου, παραφέρω, ἀποπλανῶ ἐκ τῆς ὁδοῦ, Βορέης ἀπέωσε Ὁδ. I. 81· (οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σφέας κείθεν ἀπῶσατο ἴς ἀνέμου N. 276).

3) μετὰ γεν., εἴ κέ μιν οὐδεὺ ἀπῶσωμεν X. 76, πρὸλ. B. 130· γῆς ἀπῶσαι [μει] πατρίδος Σοφ. Ο. T. 641, πρὸλ. 670:— Μέσ., ἐκδιώκω, ἐκ-βάλλω, ὅπως κε μνηστῆρας ἀπῶσαι ἐκ μεγάρου Ὁδ. Α. 270:— Παθ., ἀποδιώκομαι, ἐκβάλλομαι, Ἡρόδ. 1. 173· ἀπῶσομαι δάμων Ἄριστοφ. Ἄγ. 450.

4) περιφρονῶ, ἀτιμάζω, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπῶσαντες κράτη Σοφ. Αἴ. 416, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.— Παθ., τὸν δῆμον πρότερον ἀπῶσιμένον, ἀπερριμμένον, Ἡρόδ. 5. 69.

5) ἀπῶθω, ἄποκρῶω, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Τρῶας ἀπῶσασθαι Ἰλ. Θ. 206· νεῖκος ἀπῶσαμένους M. 276· ἀπῶσασθαι κακὰ νηῶν Ο. 503· νηῶν μὲν ἀπῶσάμε-νοι δῆλον πῦρ Π. 301, κτλ.:— οὕτω καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Ἡρόδ. 8. 109, Ἀντιφῶν 128. 27, κτλ.:— Παθ., ἀπεῶσάμην Ὁδ. 2. 39.

6) ἐν μέσῳ τύπῳ ὡσαύτως, ἀπορρίπτω, τὸ ἀργύριον Ἡρόδ. 1. 199· τὸν αὐλὸν Σοφ. Τρ. 216· φιλόττητα ὁ αὐτ. Φ. 1122· τὰς σπονδάς Θουκ. 5. 22· τὰ κέρδη Πλάτ. Πολ. 366A· ἀπ. πόνους, ἀποσέγγω, Εὐρ. Ἀποσπ. 787· τὴν δουλοσύνην ἀπ.,

ἀποσείω τὴν δουλείαν. Ἡρόδ. 1. 95· οὕτως, ἀπ. ὕπνον Πλάτ. Πολ. 571C· ἀπόλ., ἀρνῶμαι νὰ πράξω τι, ποιήσω κοῦκ ἀπόσωμαι Σοφ. Τρ. 1249.

ἀπωθητής, ὁ, ὁ ἀπωθῶν, Γλωσσ.
ἀπόθητος, ον, ὁ ἀποσθείς, «ἀπόθητον, τὸ ἐξωθούμενον» Σουίδ.
ἀπόλεια, ἡ, τὸ ἀπόλυσθαι, καταστροφή, ἄσωτος γὰρ ὁ δι' αὐτὸν ἀπολλύμενος, δοκεῖ δὲ ἀπόλεια τις αὐτοῦ καὶ ἡ τῆς οὐσίας φθορά Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4.1, 5, πρὸλ. 17. 3, 2· πλῆθ., ὁ αὐτ. Μετ. ερω. 1.14, 5.
II. ἀπόλεια, χάσιμον, ὁ αὐτ. Προβλ. 29. 14, 10.
2) θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς, ἡ ἀπόλεια, ἡ καταστροφή τῆς ψυχῆς, ἡ ἔδρα ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπόλειαν Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 13, σκευὴ θρηγῆς καθηρητισμένα εἰς ἀπόλειαν Ἐπιστ. π. Ρωμ. θ', 22, πρὸς Θεοσ. β', 3.

ἀπωλεσί-οικος, ον, «ἀπωλεσίοικον μεράκιον, τὸ ἀκόλαστον καὶ ἀπολλῶν δι' ἄσωτίαν τὸν ἴδιον οἶκον» Δ. Β. 25, 15 (Κωμ. Ἀνώ- νυμ. 257).

ἀ-πώλευτος, ον, ἐπὶ ἔππων, ἀδάμαστος, Σουίδ.
ἀ-πώμαστος, ον, (πίμα) ὁ ἀνευ πώματος, χωρὶς «καπάκι», γύτρα μῦς ἐμπροσθεν ἀπώμαστον Βάθρ. 60.1· ἀπώμ. ἀγγεῖον Γάλην. 2. σ. 488:—ὡσαύτως, ἀπώμος, ον, Γεωπ. 6.1, 4.

ἀπωμιζομαι, ἀποθ., ἀποσείω ἀπὸ τῶν ὤμων μου, ἀχθος τοι- οῦτον ἀπωμιζόμενος Ἀννα Κομν. σ. 163B.
ἀπωμοσία, ἡ, (ἀπόμενι) ἔνορκος ἄρνησις, ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὄρκος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐξωμοσία, Πολυδ. Η', 54· Att. Process. σ. 696. π. 8· κατὰ τὸν Ἠσύχ. «ἀπωμοσία ὅταν τις κρινόμενος σκῆ- πηται μὴ εὐσχαλεῖν πρὸς τοὺς δίκαστάς, ἀνθυπομνήη δὲ ὁ ἀντίδικος· καὶ περὶ αὐτοῦ τούτου προδικάζονται».

ἀπωμοτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνίκων εἰς ἄρνησιν δι' ὄρκου, «Ἰστέον δὲ ὅτι, ὅσο τούτων ὄντων ἐπιρρημάτων ὀρκωμοτικῶν τοῦ μᾶ καὶ τοῦ νῆ, ἀπωμοτικὸν μὲν ἦτοι ἀποφατικὸν ἔστι τὸ μᾶ· οἶον, μὰ τὴν δι- κην οὐ ποιήσω τὸ· κατωμοτικὸν δὲ τὸ νῆ· οἶον, νῆ τοὺς λόγους ποιήσω τὸ», Εὐστάθ. 92. 22:—Ἐπίρρ., ἀπωμοτικός, «διὰ μὲν τοῦ ναὶ κατωμοτικός, ἀπωμοτικός δὲ διὰ τοῦ μᾶ», αὐτόθι.

ἀπώμοτος, ον, ὁ, τὸ οὐδ., πᾶν ὃ τι τις ἀποφαίνεται δι' ὄρκου ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ γείνη, χρημάτων ἀελπτον οὐδὲν ἔστιν οὐδ' ἀπίμοτον Ἀρχιλ. 69· βροτοσίον οὐδὲν ἔστ' ἀπίμοτον, «οὐκ ἔστιν ὃ τι ἀπομύνην χρῆ βροτούς μὴ οὐκ ἂν γενέσθαι» (Σχόλ.), Σοφ. Ἀντ. 388· τί δ' ἔστ' Ἀθηναῖοι πράγμ' ἀπίμοτον; Ἐπόλις ἐν «Πόλεσιν» 25· ἀπηγορευμένον, φευκτὸν Σουίδ.

II. ἐπὶ προσώπων, ὁ δι' ὄρκου ὑποχρεωμένος νὰ μὴ πράξῃ τι, καὶ περ ὦν ἀπ. Σοφ. Ἀντ. 394· κἂν ἀπ. τις ἢ Ποιητ. παρὰ Θεμιστ. 207D.
ἀπωνομαι, ἀποθ. ἀγοράζω, ἀπωνηθήσεται Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 34: πρὸλ. ἀποπρίασθαι.

ἀπώρωξ, υγος, ἡ, (ἀπορύσσει) διώρωξ, ἡ ὑπόγειος ὀχετὸς πρὸς ἀγωγὴν ὕδατος ἀπὸ τινος μέρους, καθ' Ἠσύχ. ὕδρηγός, «ἀπώρωγας· ὕδρηγός· ἀπώρωγος συχνα Προχόν. Ἰστ. 285B, κατὰ τὴν διδρασίαν τοῦ Σκαλιγγῆρου, ἀντὶ ἀπορρωγας: πρὸλ. ἀπορρωξ».
II. ἐπὶ κλημάτων ἀμπέλου, ἐμβροχάς, καταβολάς, Λατ. inergus, καὶ ἐγένετο εἰς ἀμπελον, καὶ ἐποίησεν ἀπώρωγας Ἐδδ. (Γεωκ. ιζ', 6), Γεωπ. 5. 18, 1.

ἀ-πώρωτος, ον, ὁ μὴ σκληρυνθείς, ὁ μὴ ἀποστεωθείς, ὁ μὴ συγ- κολληθείς, ἐπὶ τεθραυσμένων ὀστέων, Διοσχ. 1. 89· τὸ οὐσιαστ. ἀπω- ρωσία ἐν Czech. Chirurg. 23.
ἀπώσι-κάκος, ον, ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, θεοὶ Σουλ. Ἐπιγρ. 599I.

ἀπωσῶ-κύματος [ῶ], ον, ὁ τὰ κύματα ἀπωθῶν, Ἀνθ. Π. 6.90.
ἀπωσις, εως, ἡ, ἡ ἀπωθῆσις, ἀπέλασις διὰ τὴν τοῦ ἀνέμου ἀπωσιν αὐτῶν Θουκ. 7. 34.
2) ἀπωσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔλξις, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 3, κέξ.
ἀπωσμός, ὁ, = τῶ προηγ., Ἐδδ. (θρῆν. α', 7).
ἀπωστέον, ῥήμ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀπωθῆσθαι, νὰ ἀπορρίψῃ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 294.
ἀπώστης, ὁ, ὁ ἀπωθῶν, ὁ ἀπελάυνων, ἄνεμος, Εὐστ. 1741. 22. πρὸλ. ἐξώστης.
ἀπωστικός, ἡ, ὄν, ὁ πρὸς ἀπωσιν ἢ ἀπέλασιν κατέλληλος, Γάλην.

ἀπωστός, ἡ, ὄν, ὁ ἀπελαθείς ἀπὸ τινος μέρους, «ἐκδεδιωμέ- νος» (Σουίδ), τῆς ἐνωτοῦ (ἐνν. γῆς) Ἡρόδ. 6. 5, πρὸλ. Σοφ. Αἴ. 1019· «ἀπωστός· φυγᾶς» Ἠσύχ.
II. ὃν δύναται τις νὰ ἀπε- λάσῃ, νὰ ἀποδιώξῃ, οὐδὲ ἀπώστοι ἔσονται Ἡρόδ. 1. 71.

ἀπωτάτω, ὑπερθ. ἐπίρρ. τοῦ ἀπώθεν, εἰς μεγίστην ἀπόστασιν ἀπὸ .., τινος Δημ. 675. 27.

ἀπώτερος, α, ον, συγρ. (ἀπὸ), «μακρότερος» Σουίδ.
ἀπώτερος, συγρ. ἐπίρρ. τοῦ ἀπώθεν, πορρωτέρω, ὑπερ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπώτερω φίλων, ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτο ἀπο- σκεδῶ μῦσος, «τουτέστιν οὐ μόνον ὑπερ τοῦ ἀνηρημένου Βασιλέως ἔϊον ποιήσασθαι τὴν ἀναξήτησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ» (Σουίδ.), Σοφ. Ο. Τ. 137, Ἀριστοφ. Νεφ. 761, Πλάτ. Φαῖδρ. 254C, κτλ.· γένει ἀπ. ὄντες Δημ. 1066. 26· παροιμ. ἀπ. ἢ γόνου κνάμα, «παροιμία ἔστι τὸ πορρωτέρω ἢ κνήμη τοῦ γόνατος· τίθειται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀγαπῶντων ἑαυτοῦς, καὶ λεγόντων τιμιωτέρας εἶναι αὐτοῦς

τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσιν» (Σχόλ.), Θεοκρ. 16. 18.
2) μετὰ γεν. ὄνοι δ' ἀπώτερος καθήνται τῆς λύρας, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 6, Πλάτ. Πολ. 449B.

ἀπ-ωχραίνω, καθιστῶ τὴν ὥχρον, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. Χρωμ. 5. 21, ἀντὶ ἀποχραίνω.

ἄρ, Ἐπ. πρὸ συμφώνου, ἀντὶ ἄρα, Ὅμ.
ἄρα, Ἐπ. ῥά, (ὅπερ εἶναι ἐγκλιτικόν), πρὸ συμφώνου ἄρ: (πίαν) συγγενεῖς τῷ ἄρω, ἀραρίσκω):— ὕπονοι στενὴν συνά- φειαν ἢ σχῆσιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτον συμπερασματικῆν· ἀλλ' ὅει μεθ' ὑποκειμενικῆς ἐννοίας, καθ' ὅσον ἐκφράζει ἐντύπωσιν ἢ αἰσθημα, ἐκ προσδοκίας ἢ συμπερασμοῦ, ἐνῶ τὸ οὖν τούναντιον δηλοῖ θετικὸν συμπερασμα. Δὲν δύναται δὲ νὰ τεθῆ ἐν ἀρχῇ περιόδου ἡ κώλου. — Ἡ Ἐπικὴ χρῆσις δὲν δύναται νὰ ταξινομηθῆ εὐκόλως, ἐνῶ ἡ Ἀττικὴ εἶναι εὐκρινεστέρα.

A. ΕΠΙΚΗ ΧΡΗΣΙΣ. Παρ' αὐτοῖς σημαίνει, **I** ἀπλῶς ἄμεσον μετέβασιν ἀπὸ ἐνὸς πράγματος εἰς ἕτερον, τότε, ἀμέσως, εὐθύς, αἰ- φνης, καὶ ἐνίοτε, ἰδοὺ! ὡς φάτο, βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος Ἰλ. Β. 16· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἄλλων μορίων, δέ, ἡ, ὡς, κτλ.: οὕτω κατόπιν χρονικῶν ἐπιρρημάτων τότε δὴ ῥα, τῆμος ἄρα· συγνάξις ἐν ἀποδόσει, ὡς αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ θηγήσατο .., αὐτῆκ' ἄρ' ἤλυθεν Ὅδ. Ε. 77· ἐπαναλαμβάνομενον ἐκ τῆς προτάσεως, ὡς ἐν Ἰλ. Φ. 426, κτλ.

2) κατὰ τὴν ἀπαριθμησιν πολλῶν λεπτομερειῶν, π. χ. ἐν τῷ Ὅμηρ. καταλόγῳ, ἔπειτα, ἀκολουθῶς, οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον κτλ.
3) ἔνθα ἐκπληξῆς τις πρόκειται νὰ ἐκφρασθῆ ἢ νὰ διεγερθῆ ἡ προσοχὴ εἰς τὴν ἐκπληκτικόν, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρησόμενον ... τῶν ἄλλων Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρῆσσεσκε καὶ οἶος, ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεύς, ἀκούετε· μόνος του .., Ἰλ. Ω. 456· ὁμοίως, ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξει, ἀλλὰ τώρα ποῦ εἶσαι· δῶ ἔλα κάθ.σε κάτω», Ω. 522, πρὸλ. Ἰγμ. Ὅμ. εἰς Ἀφρ. 10— πρὸς ὑπόδειξιν ἠθικῆς τιμῆς ἢ γενικῆς ἀληθείας, φευγόντων δ' οὐτ' ἄρ κλέος θρυπται οὐτε τις ἀλκή Ἰλ. Ε. 532· ἴδε Hartung Partikeln A. 446· ἐν Ἰλ. Α. 93. 96, οὐτ' ἄρ' ὄγ' εὐ- χωλῆς ἐπιμέμφεται .., ἀλλ' .., τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλε' ἔδωκεν, δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ, δὲν εἶναι (ὡς σὺ φαίνεσαι νομίζων) .., ἀλλὰ .. διὰ τοῦτο λοιπὸν λέγω· ἴδε σημασίαν II. 1.

II. πραγματικὴν σχέσιν μεταξὺ ἐνὸς πράγματος καὶ ἑτέρου, οἷα εἶναι, 1) ἡ σχέ- σις τοῦ χρονικοῦ προηγμένου καὶ τοῦ ἐπακολουθούτου, οἷον ἔνθα ὁ Ἡρακλῆτος ὠνογεῖ .. ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως Ἰλ. Δ. 599, πρὸλ. Ω. 507· οὕτω, τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλε' ἔδωκε, διὰ ταύτην λοιπὸν τὴν αἰτίαν, Α. 96· ἐν τῷ αὐτῷ δὲ περιστάσει συγνάξις εὐρί- σκεται καὶ μετὰ τοῦ οὐνεκα ἐν τῇ προτάσει. Οὕτω καὶ ὅταν ἐρω- τησις τῆς δηλωταί οὕτως εἰπεῖν ἄρ' ἐαυτῆς, τίς τ' ἄρ τῶν δ' ἄρ' ἄριστος ἔην, ποῖος λοιπὸν (λέγει) νὰ ἦτο .. Β. 761· οὕτω καὶ μετὰ δευτικῆς ἀντωνυμίας· ἐν ἀνακεφαλαιώσεσιν ἡ ἐπαναλήψις, ἀλλ' ὑλὸν Πριάμοιο τόν ῥ' Ὀδυσσεὺς βάλε, ἐκεῖνος δηλ. τὸν ὄποιον, ὡς γνωστὸν ἦδη .., Δ. 501· οὕτω καὶ ἐν φράσεσιν οἷα ἡ ἐξῆς, ὡς ἄρα φωνήσας, ὡς ἄρ' ἔφη, ἡ ῥα, οὕτω λοιπὸν ὠμίλησεν, Ὅμ.— ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι καθολικὴ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ.
2) ἐκφέρει ἐξηγήσιν προηγμένου· πράγματι, εἰ μὴ ὑπερβολὴν ἔπος ἐκ- βάλε .., ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι .., ἴδε Ἐρμ. ἐν Ἰγμ. εἰς Ἀφρ. 53: τὸ ἄρα τιθέμενον μετ' ἀναγορ. ἀντωνυμίας καθιστᾷ αὐτὴν ἐμφατικωτέραν, ἐκ δ' ἔθεορ κληρὸς ἐν ἄρ' ἦθελον αὐτοῦ, ἀκριβὸς ἐκεῖνος ὄν .., Ἰλ. Η. 182, ἴδε Ἐρμ. ἐν Ἰγμ. εἰς Ἀπολλ. 360.

B. ΑΤΤΙΚΗ ΧΡΗΣΙΣ. Ἐνταῦθα ἔχει πάντοτε δύναμιν τινὰ συμ- περασματικῆν, **1) ἡ ἐν πραγματικῶς συμπεράσματι, παρα- πλῆσις τῶ οὖν, ἀλλ' ὡς προεργ.θη, μᾶλλον ὑποκειμενικῶς, ἐπομέ- νως, κατ' ἀκολουθίαν, ἄρα, ἄριστον ἄρα ἢ εὐδαιμονία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 14, ἡ συχνότερον,**
2) ὅταν ἐξέχεται πλάγιον τι συμπερασμα, μάτην ἄρ', ὡς εἴκοιεν ἦκοιεν, ὥστε κατὰ τὰ φαι- νόμενα ἤλθομεν ἐπὶ ματαῖς, Σοφ. Ἠλ. 772· οὕτω κοινὸν τὶ ἄρα γαρᾶ καὶ λύπη δάκρυά ἐστιν, οὕτω τῶ ὄντι τὰ δάκρυα κτλ., Ἐεν. Ἐλλ. 7. 1, 32:—κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκφράζει πόνον ἢ ὀλῆ- ψιν, Ἐρμ. ἐν Αἴ. 1005· αἰετοσε δὲ ποῖαν ἐκπληξιν, Ἐλλ. Γραμμ. Jelf § 788. 4:— ἐνίοτε τὴν ἀνεύρεσιν ἢ ἐπανόρθωσιν γενομένου σφάλματος, ὡς οὐκ ἐνόησαμεν ὅτι εἰσιν ἄρα .. Πλάτ. Πολ. 375D· καὶ οὐχ ἐωρῶμεν ἄρ' αὐτὸ αὐτόθι 432D· εἰκότως ἄρα οὐκ ἐγένετο, ὡς γὰρ ἐγὼ νῦν πυνθάνομαι .. Ἐεν. Ἀν. 2. 2. 3· ἴδε Ἀρτούγγιον 1. 433.
3) ἐπὶ ἐρωτήσεων, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἐρωτηματικόν, ὡς τὸ ἄρα, ἐκφράζει ὁμοῦ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ ἐρω- τήσαντος, ὡς, τίς ἄρα ρύσεται, τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεῶν; τίς λοιπὸν ἐκ τῶν θεῶν θά σῶσῃ, κτλ., Αἰσχλ. Θῆβ. 92· ἐνῶ τὸ ἄρὰ τίς ρύσεται; ἄρὰ γὰρ θά σῶσῃ τις; Ἀρτούγγιος 1. 443, κέξ.— Σχέσιον πρὸς τὰ εἰρημένα ἔχει ἡ χρῆσις τοῦ μορίου τούτου ἐν ἐπι- ρωνήμασιν, ἔνθα χρησιμεύει ὅπως ἐξάρη καὶ ἐπιτείνῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ αἰσθηματος, οἷαν ἄρ' ἦβην ἔμυγαχων ἀπώλεσεν, ὅποιον ἐκλεκτὸν ὄμιλον ἀνδρῶν συμμαχίων ἀπώλεσεν, Αἰσχλ. Πέρσ. 733· οὕτω, ὡς ἄρα αὐτόθι 472, Σοφ. Ἀποσπ. 508· τίς ἄρα; τί ἄρα; Σοφ. Ἀντ. 1285· πῶς ἄρα; οὕτως ἄρα, κτλ., ἡ ἀνευ ἑτέρου μο- ρίου, ἔλξας ἄρα ὁ αὐτ' Ἀποσπ. 603:— μάλιστα ὅταν ἐκφράξῃ τις τὰς ἰδίας αὐτοῦ σκέψεις; μετὰ εἰρωνείας ὃ ἐκπληξῆται περὶ τινος λε-

χθέντος, κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προϋφίλεις μέγα Ἀριστοτ. Σφ. 3, Ὀρν. 476, 1371, κτλ. 4) ἐπεξηγητικόν, δηλαδὴ, ἦτοι, ἐρῶ, ὡς ἄρα. Πλάτ. Θεαιτ. 152D, πρὸλ 156E. 5) περὶ τοῦ τοι ἄρα καὶ τᾶρα ἴδε ἐν λ. τοῦ II. 2. 6) τὸ εἰ μὴ ἄρα φαίνεται νὰ σημαίνει, ἐκτός ἂν ἴσως, ἴδε Βουττμ. εἰς Δημ. κατὰ Μειδ. σ. 35· ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει τὸ ἄρα συγχάσις χωρίζεται ἀπὸ τοῦ εἰ μὴ. Stallb. Πλάτ. Πρωτ. 355B· μετὰ τινος εἰρωνείας, εἰ μὴ ἄρα ἢ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορὰ ἐστίν. Ξεν. Ἀπομ. I. 2, 8:—οὕτως, εἰ ἄρα, ἦν ἄρα, ἐν ὑποθετικῶς λόγοις, πρὸς ἐνδειξίν τοῦ ἀπιθάνου τῆς ὑποθέσεως, ἦν ἄρα ποτὲ κατὰ γῆν βίασθῶσιν Θουκ. I. 93, κτλ.

Γ. οὐ μόνον αἱ χρήσεις τᾶρα, μεντᾶρα, οὐτᾶρα ἀπαντῶσιν, ἀλλὰ καὶ δῆξοιμᾶρα, ἀντὶ δῆξομαι ἄρα Ἀριστοτ. Ἀχ. 335· οἰμῶ-ἐξέταρα, κλαυστέταρα Θεσμ. 248, Εἰρ. 532· ἴδε Ahtrens περὶ Κράσεως, σ. 7.

ἄρα, ἐρωτημ. μόριον ὑποδηλοῦν μέριμναν ἢ ἀνυπομονήσιαν [τοῦ ἐρωτῶντος = τῷ Ἐπ. καὶ Λυρ. ἦ ἄ, Λατ. num?—κατὰ τε τὸν τόνον καὶ τὴν σημασίαν ἐντονωτέρος τύπος τοῦ ἄρα: 1) ὑπόταν τίθεται μόνον, ἐμφανίς ἀπλῶς τὴν ἐρώτησιν, ἢ φύσις τῆς ὁποίας ὀρίζεται ἐκ τῶν συμπεραζομένων, π. χ. ἐν Δημ. 939. 4, ἀρνητικῆ ἀπάντησις ὑποδηλοῦται: διὰ τῆς ἐρωτήσεως, ἄρ' ἂν οἴεσθε...; ἀλλὰ καταφατικῆ ἐν Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4, ἄρα βέλγηλα δις ἐφεξῆς, πρὸλ. ἄρ' εὐτυχεῖς..., ἢ δυστυχεῖς; Εὐρ. Φοίν. 424. Ὅπως καταστῆ ἡ ἀπάντησις καθαρῶς ἀρνητικῆ, ὑπάρχει τὸ ἄρα μὴ...; num vero? Αἰσχύλ. Θῆβ. 208· καὶ ὅπως καταστῆ καθαρῶς καταφατικῆ τίθεται τὸ ἄρ' οὐ; ἄρ' οὐχί; nome vero? Σφ. O. K. 791, O. T. 540, πρὸλ. Πλάτ. Φαίδωνα 64C, Φιλ. 11D· ἴδε Ἀρτούγγιον 1. 434. 2) ἄρα οὖν; εἶνα: ἐν γῆσι δπως ἐξαχάριον καταφατικὸν συμπέρασμα, Πλάτ. Γοργ. 477A· ἀλλ' ὡσαύτως ἀπλῶς ὡς ἐντονωτέρος τύπος τοῦ ἄρα· ὥστε εὐρίσκειν αὐτὸ μόνον ἢ μετ' ἀρνητικῶς μορίου, ἄρ' οὖν ἡ...; ἄρ' οὖν οὐκ; ἴδε Ἐρμ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 268. 3) ἐν τῷ ἄρα γε ἐκότερον μόριον τηρεῖ τὴν ἰδίαν δύναμιν, καθ' ὅσον τὸ γέ χρησιμοποιεῖται εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ τὴν ἐρώτησιν μᾶλλον ὠρισμένην, Ἀριστοτ. Πρ. 546, κτλ. 4) συναπαίνον μετὰ τοῦ ἐρωτήματος. τίς, εἶνα πολὺ ὁμοιον τῷ ἄρα, ἀλλὰ σπανίως ἀπαντᾷ, τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε Σοφ. Αἴ. 905· τί δ' ἄρ' ἐγὼ ἄνω; Εὐρ. I. A. 1228· τίς ἄρ' ὁ φεύγων; Ἀριστοτ. Σφ. 893· οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ἦν, Εὐρ. Ρῆσ. 118, πρὸλ. Ἀρτούγγιον 1. 456· ἐν Πλάτ. Φαίδωνα 70E, σκεψώμεθα τοῦτο, ἄρα... δύο συντάξεις φαίνονται ἀναμιγνύμεναι, πρὸλ. Αἰλ. II. I. 2. 31.

II. παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε πολὺ ὁμοιον τῷ ἄρα, Ἀρχιλ. 80. 82, Πινδ. Π. 4. 138· τοιοῦτο δὲ χρημοῖς ἄρα χρή πεποιθέναι Αἰσχύλ. Χο. 297, πρὸλ. 435· τῷ δὲ ἐπιφῆρσι ἄρ' ὑπεριστήκει λέγος Εὐρ. Ἀνδρ. 1114:—οὕτω καὶ ἐν ἐπιφωνήμασι, βραδείων ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ἔδδον πέμψας ἔπεισεν Σοφ. Αἴ. 738· ὀδύνηρος ἄρ' ὁ πλοῦτος Αἰ. Εὐρ. Φοίν. 575, πρὸλ. Π. 1229, Ἰππ. 1086· ἐμελλόν σ' ἄρα κινήσειν Ἀριστοτ. Νερ. 1301 (ἐνθα τὸ ἄρ' οὐ μετὰ τοῦ ἐρωτηματικῶς σημείου θὰ εἴθετο ἂν ἦτο ἐρώτησις). Ὁ Ἐρμαννὸς ἀρνεῖται τὴν χρῆσιν ταύτην ὀλοτέλους ἐν τῷ προοίμῳ εἰς Σοφ. O. K., ἀλλ' ἴδε Ἀρτούγγιον ἐνθ' ἄνωτ.—Ἐν τῷ περὶ λόγῳ τὸ ἄρα εὐρηται ἀείποτε ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως, ἀλλ' ὅμως πρὸλ. Πλάτ. Πρωτ. 467E:—Παρὰ ποιηταῖς, ὡς εἶκος, μεγαλειτέρα ὑπάρχει: ἐλευθερία, ἴδε ἄνωτ. I. 1. 4, 11.

ἄρα. Ἰων. ἀρή, ἢ, εὐχὴ, εὐχολή, προσευχή, ἀράων ἀίων (ὁ Ζεὺς) Νηληϊάδου γέροντος Ἰλ. O. 378· ὠκέα δ' ἶρις ἀράων ἀίουσα Ψ. 199· Θετίδος ἔξαισιον ἀρήν O. 598, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 724, Πινδ. I. 5 (6). 63· ἀρήν ἐποίησαντο παῖδα γενέσθαι Ἀριστοτ. Ἠρόδ. 6. 63· ἀρά Ἀνάω Ἐπιγρ. Κύπρ. 97, Hoff., GD. I. 83 = Meister 25 ἰ ἀρά Δίη, κτλ. 2) κατάρα, ἐπίκλησις τῆς θείας ἐκδικήσεως, ἔξ ἀρέων μητρὸς..., ἢ ῥα θεοῖσιν πόλλ' ἀχέουσι ἠράτω Ἰλ. I. 566· συγν. παρὰ Τραγ., οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται αὐτὴν ἐν τῷ πληθυντ. π. χ. Αἰσχύλ. Πρ. 910, Σοφ. O. T. 295, Εὐρ. Φοίν. 67· ἀράς, ἀράσθαι, προστιθέναι, ἔξαινέαι Σοφ. O. K. 952, 154, 1375· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ καθ' ἐνικ., πατρὸς δ' ἀρά... κρανηθήσεται Αἰσχύλ. Πρ. 910, πρὸλ. 946, Ἀγ. 457, κτλ.: ἢ τοῦ νόμου ἀρά Πλάτ. Νόμ. 871B· ἀρᾶ... ἔνοχος ἔστω αὐτόθι 742B, κτλ.: ἀραί, ἀραε, κατάραι εὐρηται ἐπιγεγραμμέναι συγν. ἐν Ἐπιγρ. ἐναντίον ἐκείνων οἵτινες ἤθελον ἀκροτηρίασθαι ἢ μετακινήσθαι αὐτάς, Συλλογ. Ἐπιγρ. 989—991, 2664, κ. ἀλλ., ἴδε Newton Ἀλικ. 2. σ. 720—45. II. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατάρας, καταστροφή, θάνατος, ἀρήν ἐτάροισιν ἀμήναι (εὐκτ.) Ἰλ. M. 334· ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι Σ. 100· ἀρήν καὶ λοιγὸν ἀμύσαι O. 489, πρὸλ. Ὀδ. B. 59· οὕτω καὶ ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 83, ἐνθα ἡ ἔρμην. τοῦ Σχολ. βλάβησις ἐπιβεβαίωσιν τὴν γραφὴν ἀρῆσι ἀντὶ ἀρῆσι. III. ἡ Ἄρα, κατὰ προσωπωποίησιν, εἶναί ἡ θεὰ τοῦ ὀλέθρου καὶ τῆς ἐκδικήσεως, Λατ. Dira, διακρινομένη τῶν Ἐρινύων ἂν καὶ εἶχε τὸ αὐτὸ ἔργον, ὡ πότνι! Ἄρα, σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύδες Σοφ. Ἠλ. 111, δεινόπους Ἄρα (πρὸλ. χαλκῶπους Ἐρινύς) ὁ αὐτ. O. T. 418· ἀλλ' ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 417 αἱ Ἐρινύες λέγουσιν ὅτι Ἄραι εἶναι τὸ αὐτῶν ὄνομα ὑποκάτω τῆς γῆς, γῆς ὑπαί, πρὸλ. Θῆβ. 701—ἐν Θῆβ. 70 ἡ Ἄρα

προσωποῖται ὡς προσωποποίησης τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος· Ἄραϊς ἱερὸν Ἀριστοτ. Ἀποστ. 481· (ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα ἀράομαι) [ἄρ- Ἐπ. ἐν ἀραεῖ, ἄρ- ἐν θέσει, ἀλλ' ἐν τῇ σημασίᾳ II. ἄρ- ἀείποτε. Παρ' Ἀττ. πάντοτε ἄρ-].

Ἄραδ-ἀρχῆς, οὐ, ὁ, τοῦ Ἀραβικοῦ νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ νομάρχης, Συλλογ. Ἐπιγρ. 4751, 5075, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 8. 1. Ἰπὸ ἐκδοτῶν τινῶν παρελήφθη ἡ λέξις (ἐκ χειρογρ.) εἰς Κικ. Ἐπιστ. πρὸς Ἄττ. 2. 17, 3, Ἰουδεν. 1. 130, ἀντὶ τοῦ Ἀλαβάρχη, Alabarches. Ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος ἐρμηνεύεται ὡς σημαῖον εἰσπράκτορα φόρων ἢ τελωνίου, ἐν ᾧ σημασίᾳ μεταχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Κικέρων σαρκαστικῶς περὶ τοῦ Πομπηίου, ὅστις ἐκαυχᾶτο ὅτι ἠΰθερε μεγάλως τοὺς φόρους, Κικ. π. Ἀττ. ἐνθ' ἄνωτ· παρὰ δὲ τῷ Ἰωσήφ φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἄρχοντος τῶν Ἰουδαίων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. — Τὸ ζήτημα εἶναί ἂν ἀμφότεροι οἱ τύποι ὑπῆρχον, ἢ ὁ ἕτερος (καὶ ἂν οὕτω, πότερος) εἶναι παραφθορὰ τοῦ ἑτέρου: πρὸλ. ἀλαβάρχῳ, ἀλαβάρχη καὶ ἴδε ἐπὶ πᾶσι Sturz Dial. Mac. σ. 65 κέξ.

ἄραβδος, ἴδε ἄρραβδος. ἀράβδωτος, ἴδε ἀρράβδωτος. ἀράβειω: μέλλ. -ῆσω (ἄραβος), ψορῶ, ἦχῶ, πρᾶξενῶ ἦχον, κλαγγῆν, Ὀμ. (τὸ πλεῖστον ἐν Ἰλ.) καὶ ἀείποτε ἐπὶ ὀπλιτισμοῦ, ζούτησον δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ Ἰλ. E. 42, κτλ.: «ἐφόρῃσεν, ἦχῃσεν» Ἠσχύ.: ἐπὶ ὀδόντων, τρίζω, κτυπῶ, παταγῶ, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες Θεοκρ. 22. 126· ἀραβεῖ δ' ἄ γνάθος Ἐπιγρ. 9. Ἀηρ.: ἀλλὰ μεταθ. ἐν Ἦσ. Ἀστ. 249, Κῆρες κλύανται, Λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας, καὶ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. B. 281, ἄρκης ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας.

Ἀραβία, ἢ, Ἠρόδ. 2. 8, κτλ.: ποιητ. Ἀρραβία Θεοκρ. 17. 86:—ἐντεῦθεν, Ἀράβιος, α, ον, ἐξ Ἀραβίας, οἱ Ἀράβιοι Ἠρόδ. 1. 198, κ. ἀλλ.: μεταγεν. Ἀραβίς (ἴδε Ἀραψ):—ὡσαύτως, -ικός, ἢ, ὄν, Πλουτ. Ἀντών. 69:—ιδιόρρυθμον θηλ. Ἀραβίς, ἴδος, Θεμιστ. 56.

Ἀραβίω, «τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ» Σουῖδ. ἐν λέξει. II. = ἀραβίω, «ἀράβιζε τὰ τεύχη» Τζέτζ. μετ' Ὀμηρ. 242, 319. Ἀραβιατί, ἐπίρρ., ἐν τῇ Ἀραβικῇ γλώσσῃ, «Ναβάτης δὲ φασίν Ἀραβιατὶ ὁ ἐκ μοιχείας γινόμενος», Εὐστ. Διον. Π. 954.

ἄραβος, ὁ, ὁ βρυγμός, τὸ «τρίβιμον» ἢ ἡ σύγκρουσις τῶν ὀδόντων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων Ἰλ. K. 375, πρὸλ. Ἦσ. Ἀστ. 404· ἀπολ., Πλουτ. 2. 654B. (2) ἐν γένει, κρότος, κτύπος, ψῆρος, ἀκκος Καντ. εἰς Δγλ. 147. (Π. 2) λέξις κατ' ὄνομα-τοποιίαν, Κούρτ. σ. 425).

ἀράγδην, ἐπίρρ. (ἀράσσω), μετ' ἀραγμοῦ, πατάγων, κρότου, Λουκ. Λεζίρ. 5.

ἀραγμα, ατος, τό, = τῷ ἐπ., οὐ κρόταλα χαλκοῦ τυμπάνων τ' ἀράγματα Εὐρ. Κύκλ. 205.

ἀραγμός, ὁ, κτύπος ὀφθαλμοῦ ἐκ συγκρούσεως, πτάγος, τριγμός, ἀραγμός δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται Αἰσχύλ. Θῆβ. 249· ἐμαρνάμεσθα δ' ἐκρηβόλοισ πετρῶν τ' ἀραγμοῖς Εὐρ. Φοίν. 1145· οὐδ' ἄνισαν σπέρνων ἀραγμοῦς, κτυπήματα τοῦ στήθους, Λατ. planetus, Σοφ. O. K. 1609.

ἀραδέω, ἴδε ἄραδος.

ἀ-ραδιούργητος, ον, ὁ ἄνευ ῥαδιούργιας, «ἀκατήλευτον, ἄδολον, καθάρων, ἀραδιούργητων» A. B. 357, 28, Σουῖδ. ἐν λέξει: ἀκατήλευτον.

ἄραδος, ὁ, ταραχῶδης κίνησις καὶ σάλος τις ἐν τῷ στομάχῳ, «γουργούρημα», Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, περὶ Διαιτ. Ὀξ. 385, κτλ.: παλμὸς τῆς καρδίας, Νικ. O. 775. (Ὁ Ἦσῳ, ἀναρταί καὶ ῥῆμα ἀραδέω, «ἀραδήσει: θορυβήσει, ταράξει» καὶ «ἀράδηται: κενινηται, συγκέχυται», πῖθαι, ὀνομαστ. ὡς τὸ ἄραθος).

ἀράζω, ἢ ἀρράζω (α εὐφών., ῥάζω), ἐπὶ κωνῶν, κωνῶμαι, «γουρλιάζω», «γρυνίζω», Αἰλ. π. Z. 5. 51, Πολυδ. E', 86, Φίλων 1. 694.

ἀραία, ἄς, ἢ, ἡ γαστήρ, «ἀραίαί: γαστήρ, τὰ λεπτὰ ἔντερα» Ἦσῳ, ἴδε ἐν λ. ἀραϊός V.

ἀραι-όδους, οντος, ὁ, ἢ, ὁ ἀραιὸς ἔχων τοὺς ὀδόντας, Ἀριστ. Ἰστ. Z. 2. 3, 2.

ἀραιό-θριξ, τρύχος, ὁ, ἢ, τὸ, ὁ ἀραιὸν ἔχων τρίχα, Μοῦρ. ἐν λ. ψεδνός, σ. 421.

ἀραιό-πορος, ον, ὁ ἀραιὸς ἔχων τοὺς πόρους, χαλαρός, Ἀλέξ. Ἄρρ. Προβλ. 1. 2, κτλ.

ἀραῖος, α, ον, καὶ ος, ον, Σοφ. Ἀντ. 867 (ἀρά):—Ἀττ. (κατὰ τὸ πλεῖστον Τραγ.) ἐπίθ., πρὸλ. εὐκταῖος. 1) παθ., παρκαλούμενος, ἱκετευόμενος, Ζεὺς ἀραῖος=ἰκέσιος Σοφ. Φ. 1181. 2) ὁ καθ' οὐ προσρηγίθη τις, κτηραμέος, μετὰ ἀρῆς ἢ ἀρῶν, γονὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1565· πότμος ἀρ. ἐκ πατρὸς ὁ αὐτ. Θῆβ. 898· ὡσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, «τῇ ἀρῇ ἔνοχον», (Σγλόλ.), «ὡσπερ με εἶλες διὰ τῆς ἀρῆς» Εὐστ., ἐπειδὴ μ' ἔχεις εἰς τὴν ἔξουσίαν σου ὑπὸ κατάραν ὅπως εἶπω τὴν ἀλήθειαν, Σοφ. O. T. 276.

II. ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων κατάραν, βλάβην, μετὰ δοτ., φθόγγος ἀρ. οἰκίος Αἰσχύλ. Ἀγ. 236· ὀδοῖος ἀραῖος Σοφ. O. T. 1291· πρὸλ. Εὐρ. Μῆδ. 608, I. T. 778· ἀραῖος γονεὺς ἐκγόνοισ Πλάτ. Νόμ. 931C:—ἀπολ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1398, Σοφ. Τρ. 1202.

ἀραιός, ἄ, ὄν, ἀραιός ὡς παρ' ἡμῖν, λεπτός, στενός, ὀλίγος ἰσχνός, Λατ. tenuis, ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ Ἡραίου, ὑπὸ δὲ κνήμῃσι βρόνον ἀραιά, «αἱ δὲ ἄσπενεις καὶ λεπταὶ αὐτοῦ κνήμαι ὑπερεκινούνο μετὰ κακοπαθείας» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 411· ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Ἀρροδίτης, καταμύδατο χεῖρα ἀραιήν, λεπτήν, ἀβράν, Ε. 425· περὶ τῆς γλώσσης διψαλέου λύκου, λαβόντες γλώσσησιν ἀραιήσιν μέλαν ὕδωρ, διὰ λεπτῶν γλωσσῶν, Π. 161· περὶ τοῦ στενοῦ τῆς κατά τὸν λιμένα εἰσόδου, ἀραιή δ' εἰσοδός ἐστιν, «στενή» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 90· ἐπὶ πλοίων, Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 807· φάλαγγες ἀρ., ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ βαθυτέρας, Ξεν. Λακ. 11. 6· ἀραιὰ τροφή χρῆσθαι, ὀλίγη, οὐ συγχῆ, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14.

II. μεταγεν. ἐπὶ τῆς οὐσίας τῶν σωμάτων ὅμοιον κατὰ πολὺ τῷ μανός, οὐχὶ πυκνός, ἀραιός τὴν σύστασιν, πορώδης, Λατ. rarius, ἀντίθετον τῷ πυκνός, Ἀναξαγ. 8· ἀντίθ. τῷ πῖων, Ἀριστ. Προβλ. 8. 10· συγχ. ἐν Ἰππ. περὶ Ἄρχ. Ἰητρ. 17· δέριμα Ἀρ. 1256· ὀστέον περὶ Ἀρθρ. 799· εἴρια 588. 45· διήχλη.. νέφους ἀραιότερα Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 4, πρβλ. Μετεωρ. 2. 6, 21· σπόγγοι Διόδ. 3. 14.

III. ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς ἢ τοῦ σφυγμοῦ, ὁ μετὰ διαλείμματος, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 966, 970, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 11, κτλ.:—Ἐπίρρ. ὡς Ἰππ. 243. 36, κτλ.

IV. ὁ μὴ πυκνός, ἀραιός, τρίχες Ἀριστ. π. Χρωμ. 6. 5· ἀκτίνες αὐτόθι: 1. 6· φωναὶ ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 57· ὀδόντες Πολυδ. Β'. 94, κτλ.

V. ὡς οὐσιαστ., ἀραιά (ἐνν. γαστήρ), ἢ, ἢ λαγῶν, Ἰατρ. πρβλ. Νικ. Θ. 133.

ἀραιό-σαρκος, ὄν, Ἰππ. 241. 35., 588. 40, ἔχων ἀραιάν, σπογγώδη, χαλαρὰν σάρκα, Ἰέσ. παρ' Ἀθην. 288C.

ἀραιό-στημος, ὄν, ὁ ἔχων ἀραιὸν στήμονα, λεπτός, Ἡσύχ. ἐν λ. μανόστημος.

ἀραιό-στύλος, ὁ ἔχων ἀραιούς στύλους, ἀντίθ. τῷ πυκνόστυλος, Βιτρούβ. 3. 2.

ἀραιό-σύνχρητος, ὁ ἀραιῶς συνεστῶς, ἀραιὰν σύστασιν ἔχων = εὐδιάπνευστος, Γαλην. 6, σ. 171.

ἀραιότης, ἡτος, ἢ, χαλαρότης τῆς συστάσεως, τῶν σωμάτων, ἀντίθ. τῷ πυκνότης, Ἰππ. Ἀφ. 1255, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Προβλ. 2. 32, 2· πλ., ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 7, 5.

II. σπάνις, ὀλιγότης, τῶν πόρων ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 32.

ἀραιό-τρητος, ὄν, ὁ ἀραιῶς τετρυπημένος, ἀντίθ. τῷ πολύτρητος Γαλην. 4. σ. 493.

ἀραι-ὄφθαλμος, ὄν, ἐπὶ ἀμπέλων, ὁ ἔχων ὀλίγους ὀφθαλμούς, «μάτια», «μπουμπούκια», κλήμα Γεωπ. 5. 8, 2.

ἀραιό-φυλλος, ὄν, ἔχων ὀλίγα, ἀραιὰ φύλλα, «μανίφυλλον (ἄλλ. γρ. μανόφυλλον)· ἀραιόφυλλον· μανὸν γὰρ τὸ ἀραιόν· οὕτως Ὄρος ὁ Θρηβαῖος» Ζωναρ.

ἀραιῶς, καθιστῶ τὸ ἀραιόν, χαλαρόν, πορώδες, τὴν ἐπιδερμίδα Ἰππ. 241. 1· τὴν σάρκα ὁ αὐτ. 372. 42, Ἀριστ. Προβλ. 5. 34, 1· ἀντίθ. τῷ πυκνώ, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 1, πρβλ. π. Αἰτ. 2, 2, κτλ.

II. Παθ., γίνονται ἀραιός, Ἰππ. 345. 31, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 7.

ἀραιήρεια, -ημένος, -ητο, Ἰων. τύποι μετ' ἀναδιπλ., ἴδε τὸ ῥῆμα αἰρέω.

ἀραιώδης, ες, (εἶδος) χαλαρὸς τὴν σύστασιν, πορώδης, Γαλην. τ. 14. σ. 680. 11.

ἀραιῶμα, ατος, τὸ (ἀραιῶ) τὸ μεταξύ δύο πραγμάτων μένον κενὸν διάστημα, ἀναμεσάδα, χαρραγγάδα, ὡς π. χ. μεταξύ σανίδων μὴ καλῶς συνηρμοσμένων, προσέτι σχίσμα γῆς, βράγας, καὶ τὸ μεταξύ τῶν ὀδόντων διάστημα κτλ., ἔκ τῶν κατὰ γῆν ἀραιωμάτων Διόδ. 1. 39· διὰ τῶν ἀραιωμάτων (τῶν ὀδόντων) ἢ ναυς εἰς τὰ ἔσω διεξέπεσεν Λουκ. π. Ἄλ. Ἰστ. 1. 30· πορώδες μέρος, σαρκὸς Ἡρων Αὐτομ. 208:—ὀλίγον τι, μικρὸν τεμάχιον, Λατ. frustulum, Λογγίν. 10. 12.

ἀραιώσις, εως, ἡ, τὸ ἀραιῶσθαι, ἐξαραιώσις, ἀντίθ. τῷ πύκνωσις, Ἀναξίμανδ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγ. Πρ. 22D, Ἰππ. 278. 2, κλ.

ἀραιωτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀραιώη, ἀραιωτική ὑγρῶν Διοσκ. 1. 75.

ἀράκη, ἡ, = φιάλη, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀράη (ἀνάγν. ἀράκη), καὶ ἐν λ. ἀρκιάων (ἀνάγν. ἀρκιάων): οὕτως ἐν Ἀθην. 502B, Αἰολεῖς τὴν φιάλην ἀράκην (Κωδ. ἀρκιέν) καλοῦσιν.

ἀρακίς, ἴδος, ἡ, καὶ ἀρακίσκος, ὁ, ὑπόκορ. τοῦ ἄρακος, Γαλην. Δεξ. σ. 442.

ἄρακος, ὁ, εἶδος ὄσπριου, ὁ νῦν ὀνομαζόμενος ἀρακίς, Ἀριστοφ. Ἀποπ. 364, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 8, 3.

II. «ἄρακος· ἱέραξ. Τυρρηνοί» Ἡσύχ.

ἀρακτήρ, ἦρος, ὁ, ἀμελητήρ, Ἡσύχ.

ἀρακτόν, τὸ, «τὸ κατὰ σταλαγμὸν διηθουμένων ὑγρῶν εἰς τινας ὑπονόμους συνιστάμενον γλάκκινθον» Διοσκ. 5. 114.

ἀρακώδης, ες, ὁμοίος ἀράκω, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 6, 12.

ἀραμα, τὸ, «βρόδος» Ἡσύχ.

ἀράμεν καὶ ἀράμεναι, «μένειν, ἡσυχάζειν» Ἡσύχ.

ἀράμενα, «τὰ ἀπόλυτα ὕδατα» Ἡσύχ.

ἄραμος, «ἐρωδῖος» Ἡσύχ.

ἀρανίς, «ἐλαρος» Ἡσύχ.

ἄραξ, ακος (;) = ἄρακος, Κλήμ. Ἀλ. 338.
ἄραξ, ἡ, εἶδος βοτάνης, γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ (τῷ Ἀράξῃ ποταμῷ) βοτάνη ἀραξά καλουμένη τῇ διαλέκτῳ τῶν ἔγχωριῶν, ἥτις μεθερμηνευομένη λέγεται μισοπάρθενος Πλούτ. 1162F.

ἄραξις, εως, ἡ, σύρραξις, σύγκρουσις, Κασσ. Προβλ. 25.

ἄραξις, ἄρτου ὄνομα παρ' Ἀθηναῖσι κατὰ τὸν Ἀθην. 114B.

ἄραξι-χειρός, ὄν (ἀράσσω), ὁ διὰ τῆς χειρὸς κρούμενος, τύμπανα Ἀ.Θ. Π. 6. 94. Ὁ τύπος ἀραξόχειρος ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Λοβ. ἐν Φρον. 770.

ἀράομαι, Ἰων. ἀρέομαι: μέλλ. ἀράσομαι [ᾶ], Ἰων. ἀρήσομαι: ἀόρ. ἡρησάμην: πρκμ. ἡρᾶμαι (ἀπαντᾷ μόνον ἐν συνθέσει ἐπηράμαι, κατήραμαι), ἀποθ. (ἀρά). — Ποιητ. ῥῆμα (ἴδε κατωτ.), προσεύχομαι, ἡρᾶθ' ὁ γεραῖος Ἀπόλλωνι ἀνακτὶ Ἰλ. Α. 3· δαίμονι Ζ. 115:—ἀπάξ μετ' αἰτ., ἐπικαλοῦμαι: στυγερὰς ἀρήσει' Ἐρινυς Ὀδ. Β. 135.

2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. παρακαλῶ, προσεύχομαι ὅπως.., ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῶ Ἰλ. I. 240· τὰ ἐναντία... ἀρέομαι ὕμν γενέσθαι Ἡρόδ. 3. 65· ἡρᾶντο (ἐνν. σφέας) ἐπικρατήσιν, ἡρᾶντο ὅπως ὑπερισχύσωσιν, 8. 94· ἢ σε θεοὶ ἀράται.. μολεῖν Σοφ. ΔΥ. 509, πρβλ. Ο. Κ. 1445, Ἀριστοφ. Θεσμ. 350.

6) μετὰ μόνου ἀπαρεμ., πάντες κ' ἀρήσασθαι' ἐλαφρότεροι πένδας εἶναι, «εὐθαινο» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 164. γ) ὡσαύτως ἐπομένης εὐκτικής, ἀρώμενος, εἰς ἴκοιο γῆρας τε λιπαρόν, εὐχόμενος νὰ φθάσῃ εἰς λιπαρὸν γῆρας, Ὀδ. Τ. 367, ἀλλ' ἴδε Mehlh Ἀνακρ. σ. 121 κέξ.

3) εὐχομαι τι περὶ τινος, τινὶ τι, ἐνίοτε ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀρ. τινι ἀγαθὰ Ἡρόδ. I. 132, πρβλ. 3. 65· ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταρῶμαι τινα, παθεῖν ἄπερ τοῖσδ' ἀρήσει ἡρησάμην Σοφ. Ο. Τ. 251· ἀράς ἀρ. τινι ὁ αὐτ. Ο. Κ. 952, κτλ., Ἀνδοκ. 5. 17, πρβλ. Δισχῶλ. Θέρ. 633, Πρ. 912· καὶ ζνευ τῆς αἰτίας., ἀρᾶσθαι τινι, καταρῶμαι τινα, Εὐρ. Ἀλκ. 714, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1291.

4) μετ' ἀπαρεμφ. μέλλοντος, καθιερωτὶ τὸ δ' εὐχῆς, εὐχομαι νὰ., «τάξω», Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατήρ ἡρησάτο Πηλεΐδης.. σοί τε κόμην κερεῖν ρέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην, «ὦ Σπερχεῖ, εἰκὴ καὶ μάτην ἡξάτο σοι γε ὁ Πηλεΐδης... σοί τε τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας ἀποκόψει καὶ οὐσίαν ἄγίαν ποιήσειν» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ψ. 144.

II. τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ Ἐπ. ἀπαρεμ. ἀρήμεναι, εὐχεσθαι, Ὀδ. Χ. 322· ἀλλ' ὁ Βουττιμ. ἐν καταλόγῳ Ἄνωμ. ῥήματι. παρατηρεῖ ὅτι παραγωγικὸς χρόνος ἀπαιτεῖται ἐν τῷ χωρίῳ, καὶ νομίζει ὅτι τὸ ἀρήμεναι δυνατόν νὰ εἶναι Ἐπικόν ἀντὶ τοῦ ἀρῆναι ἀόρ. ὅ' παθ. = ἀρῆσασθαι, «εὐθασθαι» (Σχόλ.).

III. ἡ μετοχὴ ἀρημένος (ἴδε τὴν λέξιν) δὲν ἀνήκει εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα.

ἀραρίσκω, (κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τῆς √ΑΡ, συναρμῶζω, ἴδε ἐν λ. *ἄρω), γνωστόν μόνον ἐκ τοῦ παρατ. ἀράρισκε, Ὀδ. Ε. 23, Θεόδορ. 25. 103. Οἱ ἐν χρήσει χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἄρα καὶ διακρίνονται εἰς μεταβατικούς καὶ ἀμεταβάτους συμφῶνως πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ῥήματος· ἅπαντες δὲ εἶναι ποιητ. καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον Ἐπικοί, ἴδε κατωτ.

A. METAB.: Ἰων. ἀόρ. ἀ' ἦρσα (ἐπ-) Ἰλ. Ε. 167· Ἐπικ. ἄρσα Ὀδ. Φ. 45· προστ. ἄρσον Β. 289· μετοχ. ἄρσας Ἰλ. Α. 136· ἀόρ. ὅ' ἦρᾶρον. Ἰων. ἄρᾶρον, ἀπαρ. ἀρᾶρέιν, μετοχ. ἀρᾶρών (ἀλλὰ ἄρᾶρον κείται ἀμεταβ. ἐν Ἰλ. Π. 214, Ὀδ. Δ. 777, Σίμων. 54· ἐνῶ ἀντὶ τοῦ ἄρῃρον, μ. μεταβ. σημ. (Ὀδ. Ε. 248) ἄρᾶσεν εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή, ἀλλ' ἴδε Πινδ. Ν. 5. 81:—Παθ. πρκμ. ἀρῆραμαι, (μετ' οὐ συγγενεῖς κατὰ τὸν τύπον καὶ τὴν σημασίαν ὁ νέος ἐνεστος ἀρέσσω) Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 431 (ἐν συνθ. προσαρῆρεται)· μετοχ. ἀρηρήμενος ἢ -ήμενος Ἀπολλ. Ῥόδ. ἄνθ' οὐ ἐσφαλμένως ὑπάρχει ἀρηρήμενος ἐν Κόντιν. Σμ. 2. 265, κτλ.: γ' πληθ. ὑπερσυντ. ἡρῆρηντο Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1398:—ἀόρ. ἀ' ἦρθον, οὐ ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ γ' πληθ. ἄρῃρον ἀντὶ ἦρθῃσαν Ἰλ. Π. 211:—Μέσ., ἀόρ. ἀ' ἦρσάμην, μετοχ. ἀρᾶμένοσ Ἦσ. Ἀσπ. 320: γ' πληθ. ἀόρ. ὅ' εὐκτ. ἀραροῖατο Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 369· συνάπτω, τίθημι τι πλησίον ἄλλου, συμπυκνῶ, οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον βέεσσι, «οὗτοι δὲ ἐπειδὴ ἀλλήλους ἐπύκνωσαν καὶ κατέφραξαν ταῖς κατεσκευασμέναις βύρσαις, ἦτοι ταῖς ἀσπίσιν» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ) Ἰλ. Μ. 105· (οὕτως ἐν τῷ παθ., μάλλον δὲ στίχες ἄρῃρον Π. 211)· ἀγγεῖον ἄρσον ἅπαντα, τοποθέτησον καλῶς ἅπαντα εἰς τὰ ἀγγεῖα, Ὀδ. Β. 289.

II. συναρμῶζω, κτίζω, ὅτε τοῖχον ἀνήρ ἀράρη πυκνιοῖσι λίθοισι Ἰλ. Π. 212· οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἀρᾶμενος παλάμησι Ἦσ. Ἀσπ. 320.

2) μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντες, ὅμοιον τῷ ἀρτυνάντες, «τεχνησάμενοι, τεκτῆγαντες, λέξεις γὰρ ἐστὶ τεκτονική» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 169.

III. ἐξαρτίζω εἰς πλοῦν, νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν Α. 280· καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας, προσάρωσον εἰς ἅπαντας τοὺς ἀμφορεῖς πώματα, Β. 353, πρβλ. 289· καὶ ἦραρε θυμὸν ἐδωδῆ, ἱκανοποίησεν, ἔτερψεν, ἠψῆρανε τὴν καρδίαν του διὰ τροφῆς, Ε. 95.

2) ἀρέσκω, ποιῶ τι κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, εἶμαι σύμφωνος, «ταρταχτός», ἐμέ γ' ἄ στονόεσσ' ἄραρον φρένας (ἐνθα τὸ ἀρᾶρον εἶναι λυρ. ἀντὶ ἦραρον) Σοφ. Ἰλ. 147· ἄ Νεμέα ἄραρε, ἢ Νεμέα ἡνέησεν [αὐτόν], Πινδ. Ν. 5. 81.

2) ἀρέσκω, ποιῶ τι κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, εἶμαι σύμφωνος, «ταρταχτός», ἐμέ γ' ἄ στονόεσσ' ἄραρον φρένας (ἐνθα τὸ ἀρᾶρον εἶναι λυρ. ἀντὶ ἦραρον) Σοφ. Ἰλ. 147· ἄ Νεμέα ἄραρε, ἢ Νεμέα ἡνέησεν [αὐτόν], Πινδ. Ν. 5. 81.

IV. ἀραντες κατά θυμόν (ἐνν. τὸ γέρας), «ἀρμόσαντες κατά τὴν ψυχὴν· τουτέστιν, ἀρετῶν καὶ θυμῶν ποιήσαντες» (Σχολ.), Ἰλ. Α. 136. V. τοῦ παθ. πρkm. ἢ μετοχ. εἶναι κατά τὸ πλείστον ἐν χρήσει, ἀνεσάν δὲ πύλας.. δικλιδίας, εὐτύκτοισιν ἀρηρεμένας σανίδεσσιν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 787, κτλ., ἀκρίτως ὅπως ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν ἀμετάθ. μετοχ. τοῦ ἐνεργ. πρkm. ἀρηρώς.

Β. ΑΜΕΤΑΒ.: — πρkm. ἀράρα μετὰ σημασ. ἐνεστώτως, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀρηρα, μετοχ. ἀράρω, ἀρηρώς, ἀρηρῶς Ὀμ., Τραγ., καὶ μεταγ. πεζ. (πλὴν ὅτι ὁ Ξεν. ἔχει προσκαραρῆναι Ἐλλ. Α. 7, 6) : Ἐπ. θήλ. μετοχ. ἀρηρῶτα Ἦσ. Θ. 608, καὶ χάριν τοῦ μέτρου ἀράρῶτα Ὀμ.: οὕτω καὶ ἐν Ὀππ. Ἀλ. 3. 367, εὖ ἀραρώς· Ἰων. καὶ Ἐπ. ὑπερουντ. ἀρήρειν, ὡσαύτως ἠρήρειν, μετὰ σημασ. παρατατ., Ἰλ. Κ. 265., Μ. 56, κτλ. — τοῦ μέσ. εὐρίσκωμεν μόνον μετοχ. ἀρ. β' συγχεομαι. ἀρμενος, η, ον. ὡσαύτως ος, ον, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 784 (ἀλλὰ πρβλ. ἀρηρήμενος) περὶ τοῦ ἀρ. β' ἐν ἀμετάθω χρήσει, ἴδε ἀνωτέρω Α. I. Συμπυκνῶμαι, συνάπτωμαι, ὡς Τρώες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι, οὕτως οἱ Τρώες ἄλλοι μὲν ἐμπροσθεν συνηψισμένοι ἐν συμπαγεῖ τάξει, ὅπως δὲ ἄλλοι, Ἰλ. Ν. 800· ἀραρον κόρυθες τε καὶ ἀσπίδες Π. 214· ἐξείης ποτὶ τοίχων ἀρηρότες [πίθοι οἴνου], θεταίμενοι ἐν τάξει, «ἀράδιασμένοι» πλησίον τοῦ τοίχου, Ὀδ. Β. 342: ἐντεῦθεν, 2) ἀπολ. ἠρσομένοις, συμπαγῆς, οὔτε φρεσὶν ἤσιν ἀρηρώς Κ. 553· θυμὸς ἀρηρώς Θεόκρ. 25. 113. — παρὰ Τραγ. ἀραρε, ἐσπερωθή, προσηρμοσθή, συνεπίγη, εἴτε φυσικῶς, ἀραρεν ἦδε γ' ὠλένην, προσηλώθη, ἐκαρῶθη, Αἰσχύλ. Πρ. 60· εἶτε μεταφ., ἀραρε γὰρ τις ἔρκος ὁ αὐτ. Ἀγ. 1284 Δινδ.· θεῶν.. πίστις οὐκέτ' ἀραρε Εὐρ. Μήδ. 414· ὡς ταυτ' ἀραρε αὐτόθι 322: — ἀπολ., ἀραρε, ὠρίσθη, ἐτήσθη, αὐτόθι 745, Ὀρ. 1330, ἔθα ἴδε Πύρρ. II. προσαρμόζομαι, ζωστήρ ἀρηρώς, ζώνη καλῶς προσαρμόζομένη, Ἰλ. Δ. 134· πύλοι, σανίδες εὐ (ἢ στιβαρῶς) ἀραρυταί Ὀμ., ἀρμόζω ἢ προσαρμόζομαι εἰς τι, δοῦρα, ἔγχος παλαίφην ἀρήρει, προσηρῶτό εἰς τὰς χειράς, συγχ. παρ' Ὀμ., κόρυθες κροτάφοις ἀραρυταί, κνημίδες ἐπισφυροῖς ἀραρυταί, Ὀμ.· κυνέην.. ἐκατόν πολλῶν πρυλέεσσ' ἀραρυταί, δυναμένην νὰ ἀρμόσῃ εἰς ἐκατόν πόλεων μαχητάς, τ. ἔ. ἀρκούντως μεγάλην δι' αὐτούς, Ἰλ. Ε. 744· ὡσαύτως μετὰ προθ., κυνέην ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυταί Ὀδ. Σ. 378, Ἦσ. Ἀσπ. 137· ἔφρ' ἄν.. δοῦρατ' ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρήρη Ὀδ. Ε. 361· κεραυνὸς ἐν κράτει ἀρ., συνηρμένος μετ' ἰσχύος καὶ νίκης, Πινδ. Ο. 10 (11). 98.

III. εἶμαι ἠρσομένος, ὑπερβεν δὲ σκολόπεσσιν δέξισιν ἀρήρει, «ἄνωθεν δὲ ἐξ ἰσχυρῶς ὀρθοῖς εἰς δὲ λήγουσιν ἠρσοσσο» (μετὰρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Μ. 56· πόλις πύργου ἀραρυταί Ο. 737· ζώνη θυσαδίος ἀραρυταί Ε. 181· ἐντεῦθεν βραδύτερον κεκοσμημένος, πεπρωκισμένος, χαρίεσσιν ἀραρώς Πινδ. I. 2. 29· κάλλει ἀραρώς Εὐρ. Ἦλ. 948· πολλήσιν ἐπωνυμῆσιν ἀρηρώς Διον. Π. 28.

IV. εἶμαι ἀρμόδιος κατὰλληλος, εὐχάριστος, ὡς τὸ συγγενὲς ἀρέσκω, ἐνὶ φρεσὶν ἠραρεν ἡμῖν, καλῶς ἠρσοεν εἰς τὴν διάθεσίν μας, Ὀδ. Δ. 777 (οὐδ' ἀλλοῦ ἀλλοῦ δ' ἴσμεν αὐτὴ παρ' Ὀμ.)· οὕτως, ἀκοιτὴν ἀραρυτῶν πρᾶξιόσσι Ἦσ. Θ. 608: ὡσαύτως ἀραρεν, εἶναι καλὸν ἢ εὐνοϊκόν, Πινδ. Ν. 5. 81. V. πρέπει ἰδιαίτερως νὰ παρατηρήσωμεν τὸν συγχεομὸν μὲν. ἀρ. β', ἀρμενος, η, ον, ἀρμόζω, ἀρμόδιος, κατὰλληλος εἰς τι (παρ' Ὀμ. ἀκριβῶς ὅπως ἡ μετοχ. τοῦ πρkm. ἀρηρώς) μετὰ δοτ., ἰστόν.. ἰστόν.. ἰστόν.. ἀρμενον αὐτῶ, προσηρσομένον εἰς τὸν ἰστόν, Ὀδ. Ε. 254 (ἴδε ἐν λ. ἀρμενα, τὰ) ὡσαύτως τροχὸν ἀρμενον ἐν παλάμῃσιν Ἰλ. Σ. 600· πέλεκου μίαν, ἀρμενον ἐν παλάμῃσιν Ὀδ. Ε. 234. 2) εὐ ἠρσομένους, Λατ. habilis, ὡς ὅτε τις τροχὸν ἀρμενον ἐν παλάμῃσιν ἐξόμιος κεραμεῖα περῆσεται Ἰλ. Σ. 600· μάλα γὰρ νῦ οἱ ἀρμενα εἶπεν Ἦσ. Ἀσπ. 116· σπανίως μετ' ἀπαρεμ. ἡμέρα κούρησι γενέσθαι ἀρμενος, ἡμέρα κατὰλληλος πρὸς γέννησιν κορασιῶν, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 784 (ἔθα ἡ μετοχ. καίτοι ὡς δικατάλλητος ἐπίβητον). 3) ἐτοιμος, χρήματα δ' εἰν σῖκω πάντ' ἀρμενα ποιήσασθαι Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 405· ἀρμενα πάντα παρασχέιν ὁ αὐτ. Ἀσπ. 84, Θεόγ. 275· ἀρμενος εἰς τι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1461. 4) εὐχάριστος, εὐάριστος, ἀρμενα πράξαις = εὐ πράξαις, Πινδ. Ο. 8. 96· ἐν ἀρμένιοις θυμὸν αὐέων Πινδ. Ν. 3. 99· οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπων, ξείνοις ἀρμενον Πλάτ. Ἐπιγρᾶμ. 28.

ἀραρότως, ἐπίρρ. τοῦ ἀραρώς, μετοχ. πρkm. τοῦ ἀραρίσκω, στερεῶς, οὐκ ἐπιβ. ἰσχυρῶς, «ἀρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἀρμόζοντως, ἀσφαλῶς» ὅθεν καὶ τὸ ἀραρεν, παγίως δέδοκται (Ἦσύχ.), Αἰσχύλ. Ἰκ. 945, Εὐρ. Μήδ. 1192, Πλάτ. Φαῖδρ. 240D) Ὁ Θεμιστ. 270C ἔχει συγχρ. ἀραρότερον.

ἀράσιμος [ρά], ον (ἀράσαι), ἄξιος ἀράς, «καταράσιμος» Σουῖδ. ἀράσσω, Ἀττ. -ττω: Ἰων. καὶ ποιητ. παρτα. ἀράσσειον Πινδ.: μέλλ. ἀράξω (συν-) Ὀμ., Δωρ. ἀραξῶ Θεόκρ. 2. 159: ἀρ. ἠραξά (ἀρ-) Ὀμ., Ἐπ. ἀραξά Ἦσ. Ἀσπ. 461: — Παθ., ἀρ. ἠράχθην, Ἐπ. ἀράχθην (συν-) Ὀμ.: μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημ. κατ-αράξῆσθαι Πλουτ. Καῖσ. 44: (α εὐφρων, β ἄσσω). Κτυπῶ, κρούω ἰσχυρῶς, συγχρούω, κατασυντρίβω (ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὰ σύνθετα αὐτοῦ, ἀπαράσσω, συναράσσω) ἐπὶ πά-

σιν ἰσχυρῶς κρούσεως μετὰ τῆς συμπαρασσεύσεως ἐννοίας τοῦ κρούου, ὡς ἐπὶ ἵππων, ἐπὶ αἰσ. ἀρ. χθόνα Πινδ. Π. 4. 401· θύρας ἀρ., κρούειν μανιωδῶς τὰς θύρας, Εὐρ. Ἐκ. 1044· τὴν θύραν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 978· ἐν τῷ παθ. ἐπὶ τῆς θύρας, ἀνοίγωμαι μετὰ κρούου ἢ τριγυῖω, Λουκ. Ἐταίρ. Διάλ. 15: ἀράσσειν στέρνα, κράτα, κρούειν τὸ στήθος, τὴν κεφαλὴν, ἐν πένθει καὶ θρήνῳ, Λατ. plangere, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1054, Εὐρ. Τρω. 279· ἀρασσε μάλλον, κτύπος ἰσχυρότερον, «γυῖπα δυνατώτερα», Αἰσχύλ. Πρ. 58: ὄψεαι ἀσάξας, πλῆξας, Σοφ. Ο. Τ. 1276· ἤρασσε βλέφαρα ὁ αὐτ. Ἀντ. 52· ἀρ. πέτροις τινά, πετροβολῶ, Εὐρ. I. Τ. 327· ἀρ. κιθάρην, κρούω τὴν κιθάρην ἐντόνω, Ὀρφ. Ἀργ. 384· ἐντεῦθεν, ὕμνον, μέλος κτλ., συγχ. παρὰ Νόννω. 2) μετὰ δοτ. τρόπον, ἀράσσειν ὀνειδέσει, προσβάλλειν τινά δι' ὕβρεων καὶ ὀνειδισμῶν, Σοφ. Αἴ. 725, κακοῖς Φ. 374, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1372 (καὶ ἴδε τὸ ῥήμα βάλλω I. 1.) II. Παθ., καταρρίπτουμαι ἐπὶ τινὶ εἰς πρὸς πέτρας Ἠρόδ. 6. 44· πέτραις Αἰσχύλ. Πέρσ. 460: — ἐπὶ πραγμάτων, κτυπῶ ἐν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 553, Αἴλ. π. Ζ. 16. 39. 2) ἐπὶ τραύματος, ποιοῦμαι ὑπὸ τινος, εἶδεν ἀρατόν ἔλκος ἀραχθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος, τὸ ἀραχθὲν εἶναι γραφὴ τοῦ Wundier, τὰ χειρογρ. ἔχουσι τυφλωθὲν καὶ τὴν γραφὴν ταυτην διετήρησεν ὁ Jebb καὶ ἄλλοι, Σοφ. Ἀντ. 972. — Τὸ ἀπλοῦν ῥήμα εἶναι ποιητικὸν ἀπαντῶν (ἀπαξ) παρ' Ἠρόδ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πεζοῖς, πρβλ. ἀρ-, ἐπ-, κατ-, συν-αράσσω.

Ἀράτειον, τό, ἰερὸν ἀριερωμένον εἰς τὸν Ἀρατον, Πλουτ. 2. 9, 4, Πλουτ. Ἀρατ. 53.

ἀρατήριον, τό, ἴδε ἀρητήριον. ἀρατικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατὰλληλος εἰς εὐχὴν ἢ καὶ ἄραν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 72, Διογ. Α. 7. 66.

ἀρατός, Ἰων. ἀρητός, ἡ, ὄν, (ἀρῶμαι) κατηραμένος, βλαπτικός, καταράτος, ἀρατόν δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκας Ἰλ. Ρ. 37 (ἔθα τινὲς προτιμῶσι τὴν ἐν τισι χειρογρ. γραφὴν ἀρητος) ὁ Ἠσύχ. ἐρμηνεύει «ἀρητόν· βλαβερόν, πολυχρόνιον». Ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐρμηνειῶν ἴδε Sprtnz.), Ω. 741· ἀρατόν ἔλκος Σοφ. Ἀντ. 972. II. ὁ ὑπὲρ οὗ ἠΐξάτο τις, ὅθεν Ἀρητος, Ἀρητή, κύρ. ὄν., (ὡς τὸ Ἐδρ. Σαμουήλ), Ὀμ.: μεταγεν. Ἀράτος [ἀρ-Ἐπ., ἀρ-Ἀττ.].

ἀραχίονα, ἡ, εἶδος ὄσπριου, ἀρακος, βίκου, «ἀρακάς», ἡ ἴσως ὁ ἐπιστοιμητικῶς καλούμενος λάβυρος ἀμφικαρπος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 1, 7.

ἀραχνατός, α, ον, ὁ τῆς ἀράχνης, ὁ ἀνήκων εἰς ἀράχνην, Ἀνθ. Π. 6. 39, 206· ἀραχναίη = ἀράχνη αὐτόθι 9. 233: — ὡσαύτως, ἀραχνεῖος, ον, Βασίλ. τ. 1. σ. 55E.

ἀραχνοίμαι, ὑφαίνω ἰστόν ἀράχνης, ζωφύα ὑπὸ ὀρόφοις ἀραχνώμενα Εὐστ. 285. 41.

ἀράχνη, ἡ, Ἀττικώτερος τύπος τοῦ ἀρσεν. ὁ ἀράχνης, κείσαι δ' ἀράχνην ἐν ὑφάσματι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1492. πρβλ. 1516, Σοφ. Ἀποσπ. 269, Ἀνθ. Π. 11. 110· αἱ λειμωνῖαι ἀράχλαι Ἀριστ. I. Ζ. 5. 27, 3, ἄν καὶ ἀλλοῦ μεταχειρίζεται τὸν ἀρσεν. τύπον ὁ ἀράχνης. II. τὸ ὕψωμα τῆς ἀράχνης, «ραχναί», Λατ. aranea, Ἰππ. 269. 44, Ἀνθ. Π. 11. 106 (ἴδε ἐν λ. ἀρσεν).

ἀραχνηεῖς, εσσα, εν, = ἀράχνεῖος, Νικ. Θ. 733, Ἀλεξ. 492.

ἀράχνης, ὁ, τὸ ἐντομον, ἀράχνη, «σαλαγγούρι», Λατ. araneus (γνωστὸν παρ' Ὀμήρ. μόνον ἐκ τοῦ ἀράχνηον), Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 775, Πινδ. Ἀποσπ. 268, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 119, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 49, 3, κ. ἄλλ.· παρ' Ἀττ. ἔως ἐπὶ τὸ πλείστον τὸ θηλ. ἡ ἀράχνη.

ἀράχνηον, τό, τὸ ὕψωμα τῆς ἀράχνης, Λατ. aranea, ἢ ὅτ' ἀράχνηον λεπτὰ Ὀδ. Ο. 280., Π. 35, Κρατῖν. ἐν «Πυθίῃ» 18, Φερειο. ἐν «Τυραννίδι» 3, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἐλλᾶδι» 1, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 39, 7, κτλ. — ὡσαύτως, ἀραχνηίδιον, τό, Ἰω. Χρ. τ. 3. σ. 514. 2) νόσημα τῶν ἐλαικοδένδρων, γίνεται δὲ καὶ ἄλλο νόσημα περὶ τὰς ἐλαίας, ἀράχνηον καλούμενον· φύεται γὰρ τοῦτο καὶ διαφθείρει τὸν καρπὸν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 14, 10. II. ὑποκορ. τοῦ ἀράχνη, μικρὰ ἀράχνη, «σαλαγγούρι», Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 27, 1., 9. 39, 1. [ἀράχνη-Ὀμ.· ἀράχνη-Κωμ. ἐνθ' ἀνωτέρω].

ἀραχνηίδω: μέλλ. -ώσω, ὑφαίνω ἰστόν ἀράχνης περίε τινός, περιβάλλω δι' ἀράχνης, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 27, 2: — Παθ., πληροῦμαι ὑπὸ ἰστῶν ἀράχνης, «αράχνηίζω», αὐτόθι 9. 40, 23. II. σχηματικὴ εἶδος τι ἀραχνεῖου ἰστού, ἠραχνηίωκε τοῦ σπληνδὸς φλεβίαις Ἰππ. 280. 9.

ἀραχνοειδής, ες, ὁμοῖος ἀραχνίω, Ἰππ. 267. 53, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 19, 6. 2) ἐπὶ ὑγρῶν, πλῆρες καλιημάτων (ὁμοίων ἰστῶ ἀράχνης), τὸ ἀραχνηώδες οὖρον Ἰππ. Κωακ. Προγν. 213· καὶ ἀραχνηώδες τὸ γάλα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 3, 4· οὕτως καὶ ἀραχνηώδες οὖρεῖν Διοσκ. 4. 66.

ἀραχνο-ειδής, ες, ὁμοῖος ἰστῶ ἀράχνης, ἐπὶ τοῦ ἀροῦ τῶν οὐρῶν, Ἰππ. Προγν. 40· ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων ἢ νεύρων, Γαλην. 2. 808, ἐν τῇ Ἰατρ. 366· ἀραχνοειδὴς χιτῶν, ὁ ἄλλως ὑλοειδής ἢ ἀμειβληστρεοειδής χιτῶν καλούμενος, Greenhill, Θεοφρ. σ. 164. 7.

ἀραχνος, ὁ, = ἀράχνης, ὁ, Δίσχ. Ἰκ. 886. ἀραχνο-ὑφής [ὑ], ἔς, λεπτός ὡς ὑφασμα ἀράχνης, ἀραχνοῦ-φεις ἀμπελόνας Φίλων. 1. σ. 666, 5, χιτώνας ὁ αὐτ. 2. σ. 479, 10· στρωμαίνα Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 8. σ. 389Α.

ἀραχνοδής, ἔς, = ἀραχνοειδής, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 23, 2;— πρβλ. ἀραχνοδής Β. 2.

ἀραχος, ὁ, μεταγ. τύπος ἀντὶ ἀρακος, Γαλην.

Ἄραψ, ὁ, πλ. Ἀραβες, οἱ, Στράβ. 42.

ἀράω: μέλλ. -ήσω, παλ. βῆμα = βλάπτω· οὐδὲ τὰς ὁδὼς τὰς ἀποδεδειγμένας ἀράσσοντι οὐδὲ συνέρχονται οὐδὲ κωλύ- σονται πορεύεσθαι (τὸ ἀράσσοντι Δωρ. ἀντὶ ἀρήσουσι) Ἡρα- κλεωτ. Πίν. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 5774.133: — ἄλλως εὐρεται μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρkm. ἀρημένος [ᾶ] καὶ ἐρμηνεύεται ὑπὸ τῶν γραμμ. βεβλαμμένος, ἄπαξ ἐν Ἰλ., ὁ μὲν δὴ γῆρα ἰ- λυγρῷ κείται ἐνὶ μεγαρίᾳ ἀρημένος Σ. 435· συχνότερ. ἐν Ὁδ. ὑπὸν καὶ καμῶτῳ ἀρημένος, καταπεποιημένος, (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου ludō fatigatumq. somno) 6. 2· τίποτε τόσον, Πολύ- φημ', ἀρημένος ὡδ' ἐβόησας I. 403· γῆρα ὑπο λιπαρῷ ἀρή- μένον Λ. 136· δὴ ἀρημένον Σ. 53. (Ἡ ρίζα δὲν ἐξιχνιάσθη).

ἀρθήλος, ὁ, κυκλωτέρες σκυτοτομικὸν μαχαίριον, «τὰ κυκλωτέρη σιδήρια οἱς οἱ σκυτοτόμοι τέμνουσι καὶ ξέουσι τὰ δέρματα» Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 423· ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. εἶναι οὐδέτ. τὸ ἀρθήλον: «ἀρθήλον· σμιλῶν σκυτικὸν περιφέρει, ἔστι δὲ καὶ ὄπλον» Ἐτυμ. Μ.135,10.

ἀρβύλη [ῦ], ἡ, ἰσχυρὸν ὑπόδημα ἐξιχνιούμενον μέχρι τῶν σφυ- ρῶν, ἐφθόρου δὲ τοιαυτὰ οἱ χωρικοί, οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ ὁδοιπόροι, Δίσχ. Ἰκ. 944, Ἀποσπ. 255, καὶ συχν. ἐν Εὐρ. Μυκρινίδ' ἀρ- βύλαν προβάς Ὁρέστ. 1470· πηλοπατίδες ἀρβύλαι Ἰππ. π. Ἄρθρ. 828· αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἀρμόσας πόδα, δηλ. ὡς ἴσο μετὰ τῶν ὑποδημάτων τοῦ κυνηγίου· ὁ σχολιαστὴς ὁμοῦ δίδει ἄλλην ἐξηγήσιν ἐκλαμβάνων τὴν λέξιν ταυτοσημον τῶν ἐν τῷ δίφρῳ μείρει, ἔνθα ἴστατο ὁ ἡνίοχος, «ταῖς τοῦ ἀριματος (ἀρβύλαις) περὶ τὴν ἀντυγα, ἔνθα τὴν στάσιν ἔχει ὁ ἡνίοχος» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὁρ. 1189, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ. Πρβλ. Βάχχ. 1134 καὶ ἴδε Λεξ. Ἀρχ.

ἀρβύλις, ἴδος, ἡ, = τῷ προηγ., Θεόκρ. 7. 26, Ἄνθ. Πλαν. 306.

ἀρβυλό-πτερος, ὄν, ἔχων ὑποπτερούς ἀρβύλας, πτερόπους, Λυκάφ. 839.

Ἀργαῖδες, οἱ, ὄνομα μιᾶς τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν φυλῶν, Εὐρ. Ἰων 1580, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 66· πρβλ. Αἰγικορεῖς. Ἐν Πλουτ. Σόλων 23, εἶναι γεγραμμένον Ἐργαῖδες, καὶ τὰς φυλάς εἰσὶν οἱ λέγοντες οὐκ ἀπὸ τῶν Ἰωνος υἱῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν γε- νῶν εἰς ἃ διηρέθησαν οἱ βιοὶ τῶν πρώτων, ὠνομάσθαι, τὸ μὲν μάχιμον, Ὀπλίτας (πρβλ. Ὀπλητες), τὸ δὲ ἐργατικόν, Ἐργαῖδες, κτλ.

ἀργαῖνω, λευκαίνω, ποῖω τι λευκόν, «ἀργαίνειν, τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκιμῶνι» Εὐστ. 1430, (Εὐρ. Ἀποσπ. 74), Ὀππ. Κυνηγ. 3. 299.

ἀργαλεῖον, τό, = ἐργαλεῖον, μεταγεν. ἀργαλέος, α, ὄν, χαλεπός, σκληρός, ὀχληρὸς, ἀφῆρητος, βαρὺς, Λατ. gravis, ἄνεμοι Ἰλ. Ν. 795· ἔρις Α. 3· νόσος Ν. 667· νόσαστο δ'... ἐνὶ κόμῃ. Ἄσκηρ, χεῖμα κακῆ, θερεὶ ἀργαλέῃ (ἔπερ δέον νὰ προσφέρηται ἀργαλέῃ), οὐδέποτε ἔσθλη, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 640· οὐδαμῶ παρα Τραγ., ἀλλ' οὐχὶ σπανίως παρα κωμ., ὡς ἀργαλέον πράγμ' ἐστίν, ὡ Ζεῦ καὶ θεοί, δοῦλον γενέ- σθαι παραφρονούντος δεσπότου Ἀριστοφ. Πλ. 1· λύπη ὁ αὐτ. Θεσμ. 788· ἀργαλέας νύκτας ἄγειν ὁ αὐτ. Δυσ. 764· σπάν. παρὰ πελοῖς, Ξεν. Ἰέρ. 6. 4. 2) ἐπὶ προσώπων, χαλεπός, ἀνιάρκτος, ἐνοχλητικός, Θεόγν. 1208, Ἀριστοφ. Νεφ. 450· ἄπιστι δ' ἀργαλέα ἐστίν Μένανδρ. ἐν Πλοκίῳ 2· ἀργαλεώτατος Ἀρι- στοφ. Ἰππ. 978· σπάν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Αἰσχίν. 9. 20. II. ἀργαλέον ἐστὶ, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ἀργαλέον δὲ μοι ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι, «χαλεπὸν δὲ μοι ἐστὶ διασκοπεῖσθαι ἕκαστον τῶν ἡγεμόνων» (μετὰρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ρ. 252, πρβλ. Μ. 410, Ὁδ. Ν. 312, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀργαλέον δὲ με πάντ' ἀγορεύειν Ἰλ. Μ. 176· ἢ ἄνευ πτώσεως τινος συντακτικῆς, ἀργα- λέον δὲ πληκτικίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς Φ. 498, πρβλ. Ὁδ. Η. 241, κτλ.:—ὡσαύτως, 2) ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ἀντικείμενον, ἀργα- λέος.. γάρ τ' ἐστὶ βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι, ἀντὶ ἀργα- λέον γάρ τ' ἐστὶ βροτῶ θεὸν δαμάσαι Ὁδ. Δ. 397· ἀργα- λέος γάρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι Ἰλ. Δ. 589. III. Ἐπίρρ. -ως Ἄνθ. Π. 9. 499. (Συγγενὲς τῇ λέξει ἄλγος, πρβλ. στόμαρ- γος (ἀντὶ στόμαλγος), λήθαργος, κτλ.).

ἀργαλιδῖος = ἀργαλέος Chart. Borg. fragm. 1. 2, 3 καὶ 4. 2, 6.

ἀργαλικόν, τό, ὑσούκιμος, Δημ. Ἰερακοσοφ. 2. 23.

ἀργαλέοτος, ητος, ἡ, χαλεπότης, τὸ νὰ εἶναι τις ὀχληρὸς.

ἀργᾶς, ᾶ, ὁ, «ὄρις καὶ ποιητῆς μοχθῆρος» (Ἀναξάνδρ. I. 17, σ. 183). (Δωριεὶς καὶ μάλισσα Ἀργεῖοι τὸν ὄριν) ἀργᾶν ἐκλύουσι καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Δίσχίνου (περὶ Παραπρεσβ. σ. 260) Ἀργᾶς ὀνομά- ζεται· οἱ δὲ ὄνομα τυράννου (Θουκ. 7. 33. 4)· Ἡσῦχ., πρβλ. Α. Β. 206, 6 καὶ 442, 30, ἔνθα ἡ λέξις αἰεὶ γεγραμμένη παροξυστικῶς Ἀργας. ἀργᾶς, Δωρ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀργήεις, ὁ ἴδε.

ἀργεῖος, «ὁ λευκός» Σουῖδ. ἀργεῖο-λοφος (ἀργί-), ὄν, ὁ ἔχων λευκὴν κορυφήν, οἱ τ' ἀρ- γεῖοφορον παρ Ζεφυρίου κολώνων Πινδ. Ἀποσπ. 214.

Ἀργεῖος, α, ὄν, ὁ ἐκ τοῦ Ἀργούς: Ἀργεῖος, παρ' Ὁμ. ὡς τὸ Ἀγαῖος, οἱ Ἕλληνες ἐν γενεῖ: — ἡ Ἀργεῖα (ἐνν. γῆ), ἡ Ἀρ- γολίς, Θουκ.· ἀργεῖαι (Εὐπολ. ἐν Ἀποσπ. II. σ. 538): ὑποδήματα πολυτελεῖ ἡ γυναικεία· Ἡσῦχ., ἀ' Ἀργεῖος (Εὐβουλ. ἐν ἀποσπ. II. 233)· κυβευτικῷ βόλου ὄνομα ὁ αὐτ.

Ἀργεῖφόντης, ὄν, ὁ (Ἄργος, *φένω) ὁ φονεὺς τοῦ Ἀργου, ἐπίθετον τοῦ Ἐρμοῦ, Ὁμ., ἴδε Nitzsch Ὁδ. Α. 38, Σοφ. Ἀποσπ. 972, καθ' Ἡσῦχ. «Ἀργεῖφόντης· ὁ Ἐρμῆς ἢ ὁ ἀργός φόνου ἢ ἐν Ἀργεῖ πρώτον πεφνῶν, ἡ καταργῶν τοὺς φόνους». II. κατὰ Πανσ. παρ' Εὐστ. 183, 12 (ἐκ τοῦ ἀργῆς), ὁ τοῦ ὄρεως φονεὺς, τ. ἔ. ὁ Ἀπόλλων, πρβλ. Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 569.

ἀργέλλοφοι, ὄν, οἱ, ἀργέλλοφοι, Ἀττικῶς· σημαίνει δὲ τοὺς πο- δεῖνας τῶν κωλῶν καὶ τῶν ἀσπίδων ποδῶν δὲ Ἰωνικῶς· Φρύν. ἐν Α. Β. 8, 14· ἄχρηστος, σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾶς τῆς σῆς τοὺς ἀργέλλοφους περιτριῶγμαι, «τὰ περιτὰ καὶ ἀχρηστα ἀργέλλοφοι γάρ τῆς μὴλωτῆς οἱ πόδες, οὗς ποδῶνας καλοῦσι, καὶ οὗτοι ἄχρηστοι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 672.

ἀργεμον, τό, Σοφ. Ἀποσπ. 221 (ἐν Θεοφρ. Ἰστ. Φ 9.9, 5, τινὲς ἀναγινώσκουσιν, ἀργεμα, τὸ) Δισκ. 2. 96: — «πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς λευκωματώδες, ὃ δὴ ἐκ τῆς παρεπομένης λευκότητος ὀνο- μάσθη» Ἐρωτ. Λεξ. Ἰππ. σ. 66 — «ἐλκωσις κατὰ μὲν τὸ μέλαν (τοῦ ὀφθαλμοῦ) λευκὴ φαινόμενη, κατὰ δὲ τὸ λευκὸν ὑπερπύρρος» (auctori Definit. Med.)· ἀργεμόν ἐστιν ὅταν κατὰ μὲν τὸν τῆς ἱρίδος κυλῶν καὶ τὸ λευκόν, ἐνίοτε δὲ τὸ μέλαν ἔλκος γίνεται στρογγύλον καὶ ὑπό- λευκον» Isagoges s. Medici auctor. ὁ Πολυδ. Β' , 65, ἔχει ἀργε- μος, ὁ, μετὰ σημασίας ἀναφερομένης εἰς τοὺς ὄνους.

ἀργεμῶνι, ἡ, «ὄλον μὲν ἐστὶν ὁμοῖον αὐτῆς μήχαν· τὸ δὲ φύλ- λον ἔχει ἀνεμώνη ἄνεμος, ἐσχισμένον, ζῆθος φοινικίου, κεφαλὴν δὲ εἰκοκυῖαν μήχαν· ῥοῖαί, ἐπιμηχεστέραν δὲ καὶ πλατεῖαν κατὰ τὰ ἄνωθεν μέρη, ρίζαν στρογγύλην» Δισκ. 2. 208, ἀγριοπαπαροῦνα ἐν Ζακύνθῳ, Sibth.

ἀργεννώος, ὄν, = ἀργεννός, Ἄνθ. Π. 15. 35.

ἀργεννός, ἡ, ὄν, Αἰόλ. καὶ Δωρ. ἀντὶ ἀργεῖος, λευκός, παρ' Ὁμ. σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ προβάτων, ἀργεννῆς ὄϊσσι Ἰλ. Ζ. 424, κτλ.· ἐπὶ μαλλίων ἱματίων, ἀργεννῆσι καλυψαμένη ὀθόνησι Γ. 141· σπάν. παρ' Ἀττ., ἀργ. μόσχος Ψευδο-Εὐρ. I. Α. 575· ῥόδ' ὄβυ- φεγγῆ κρίνεισιν ἀργεννῶος ὀμοῦ Χαριῶμων παρ' Ἀθην. 608F: — συχν. ἐν Ἄνθ.

ἀργεστής, ὁ, ἐν Ἰλ. Α. 306., Φ. 334, ἐπιθ. τοῦ νοτίου ἀνέμου, ἀργεστάο Νότιο, τοῦ αἰθριάζοντος, τοῦ αἰθρία ποιούντος, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου, Notus albus, detergens nubila caelo, πρβλ. λευ- κόννοτος. 2) ἐν Νικ. Θ. 592, = ἀργῆς, λευκός, μετ' οὐδετ. οὐσιαστικῷ. II. ὡς κύρ. ὄν. Ἀργέστης (παροξ.), ὁ βορειο- δυτικὸς ἄνεμος (ὡς τὸ βορέας, κτλ.), καλούμενος Ἀργέστης Ζέ- φυρος, Ἀργέστει Ζεφύροιο, ἐν Ἡσ. Θ. 379, 870·—ὡς τὸ ἐν τῷ διαγράμματι τῶν ἀνέμων τοῦ Ἀριστοτέλ., Μέτεωρ. 2. 6, 12.— περὶ δὲ τοῦ τοιαμοῦ ἴδε Göttl. Ἡσ. ἐνθ' ἄνωτ.

ἀργέτι, ἀργέτα, ἴδε ἐν λ. ἀργῆς: — ἡ ὄνομα ἀργέτις ἡ, = ἀργήεσσα, Νόνν. Δ. 16. 124· κτλ. ἀργέτι Ἄνθ. Π. 5. 254:— ὡσαύτως ὄνομα ἀργετᾶ Μήνη Μάξιμ. π. καταρχ. 305.

ἀργέτω = ἀργέτω, ἀμπίβ., Γαλην.

ἀργέτω: μέλλ. -ήσω (ἀργός, ἀεργός), μένω, διατελῶ ἀργός, οὐδὲν πράττω, Ἰππ. Μοχλ. 854, Σοφ. Ἀποσπ. 742, Εὐρ. Φοῖν. 625, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15, Πλάτ. κλ.: οἱ ἀργούντες, οἱ ἀργοί, οἱ μὴδὲν πράτ- τοντες, Σοφ. Ἀποσπ. 1. 288· γῆ ἀργούσα, διατελούσα ἀκαλλιεργη- τὴ, χέρσος, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 11· ἀργεῖ τὸ ἐργαστήριον, δὲν εὐρί- σκεται ἐν ἐνεργείᾳ, ἀντιθ. τὸ ἐνεργεῖν ἐστὶ, Δημ. 819. 17: σχολάζω, ἀναπαύομαι, δὲν ἐνεργῶ, νυκτὸς δὲ τῆς ὄψεως ἀργούσης Ἀριστ. Ἠροδ. 11. 33, 4: — μετὰ γεν. πράγματι, ἂν οὖν κριμίας ὁ γεωργὸς εἰς τὴν ἀγοράν τι ὦν ποιεῖ ἢ τις ἄλλος τῶν δη- μιουργῶν μὴ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἦκη τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι, ἀργήσει τῆς ἑαυτοῦ δημιουργίας καθήμενος ἐν ἀγορᾷ; θὰ ἀφῆση τὴν ἐργασίαν του καὶ θὰ καθύπαι- τὸν νὰ περιμένη ἀργεῖ ἐν τῇ ἀγορᾷ; Πλάτ. Πολ. 371C. II. Παθ.: μένω ἀνεκτελέστος, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 3: μένω ἀνόνητος, ἀλυσιτελής, ὁ αὐτ. Ἰέρ. 9. 9.

ἀργήεις, εσσα, ἐν, Δωρ. ἀργαῖεις, συνηρ. ἀργᾶς, γεν. ἄνους (ἴδε ἀργός): — λευκός, λάμπων, ταῦρον ἀργάντα Πινδ. Ο. 13. 99· ἐν ἀργέντι μαστῶ ὁ αὐτ. Π. 4. 14· καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ ἀναγνώμεν ἀργᾶς ἀντὶ ἀργίας ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 115· ἴδε ἐν λ. πύ- γαργος: — μετ' οὐδ., ἀργῆντα χαλινὰ Ὀππ. Κ. 2. 140, ἐπὶ τοῦ Βορρᾶ, πρβλ. ἀργῆντες ἄελλαι Ὀππ. Ἀργ. 685, ὡς τὸ ἀργεστής. ἀργῆς, ἦτος, ὁ, ἡ: μετὰ διαφόρων Ἐπικ. τύπων, δοτ. καὶ αἰτ. ἀργέτι, ἀργέτα (ἴδε κατωτέρ.), ὡσαύτως Ἐπ. γεν. ἀργέτος, Νικ. Ἀλεξίφ. 305, καὶ δ. γρ. Θηρ. 856· δοτ. πλ. ἀργήεσαι Ὀππ. Ἀργ. 685 (ἴδε ἀργός): — λαμπρός, ὁ ἀπαστράπτων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ- στον ἐπὶ ζωηρᾷ ἀστραπῆς, Ἰλ. Θ. 133, Ὁδ. Ε. 128 κ. ἄλλ., Ἀριστοφ. Ὀρν. 1747· ἀντιθ. τῷ πολλός τε κραυνός, Ἀριστ. Μέτεωρ. 3. 1, 10·

Ζεὺς ἀργῆς, δ ἑ. πῦρ, Ἐμπεδ. 160. 2) στίλβων, λευκός, ἐπὶ στίαιος, πάχους, ἀργεῖτι δημῶ Ἰλ. Α. 818· ἀργεῖτα δημόν Φ. 127· ἐπὶ λευκῶν, ἐάνω ἀργῆτι χαεινῶ Γ. 419· ἀργῆτι μαλλῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 45, πρῶλ. Σοφ. Τρ. 675· τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, τὸν λευκόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χλωραῖς ὑπὸ βάσαις, «τὸν λευκώγειον» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Ο. Κ. 670· μετ' οὐδετέρου, ἀργῆτος ἔλαλον Νικ. Θηρ. 105.

ἀργῆς, Δωρ. ἀργᾶς, ὁ, εἶδος ὄφραος, ὄφρα ἀργῆς Ἰππ. 1160C, πρῶλ. ἀργηστῆς: ὡσαύτως ὡς ἐπίθετον τοῦ Δημοσθένους, Δίσχιν. 41.15 (ἴδε ἐν λέξ. ἀργᾶς), Πλουτ. Δημ. 4.

ἀργηστῆς, οὐ, ὁ, = ἀργῆς ἢ ἀργῆεις, ἀπαστράπτων, ὁ παλ-
λόμενος, πτηνός ἀργ. ὄφρα Δίσχιν. Εὐμ. 181. 2) λευκός, ἀφρός ὁ αὐτ. Θῆβ. 60· κύκνοι Θεόκρ. 25. 131.

ἀργήτης, = ἀργῆς, κεραυνός ἀργήτης Τζέτζ. Ἄλληγ. Ἰλ. Θ. 62.

ἀργία, ἡ, = ἀεργία, ἔλλειψις ἐργασίας ἢ χρήσεως, ἀχρηστία, Σοφ. Ἄποσπ. 380, Ἰππ. Μοχλ. 854· ἀπραξία, ἀπραγμοσύνη, χωρὶς γὰρ ἄλλης ἢς ἔχουσι ἀργίας Εὐρ. Μῆδ. 297, Ἰρ. Μ. 592· νόμος ἀργίας, κατὰ τῶν φυγόπων, ἀργίας νόμος, ὧ ἔνοχοι οἱ μὴ ἐργαζόμενοι Δημ. 1308.19· γραφὴ ἀργίας Ἄριστ. Ἄποσπ. 381, πρῶλ. Πλουτ. Σόλ. 17. 31· ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 148D.

2) ἐπὶ καλῆς σημ., ἀνάπαυσις, σχολή, τῶν οἰκείων ἔργων Πλάτ. Νόμ. 761A. 3) κατὰ πληθ. πρὸς ἔκφρασιν τοῦ Λατ. feriae, ἑορτάσιμον ἡμέραι, διακοπὰι, κτλ., ὡς τὰ παιδία τῶν τρυφήτων ἢ τὰς ἀργίας, «τουτέστι τὰς τῶν μαθητῶν συνήθεις διακοπὰς» (σημ. Κοραῖ), Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4. 8, 33, Ἄππ. Ἐμφ. 1. 56.

ἀργίας, ἴδε ἐν λ. ἀργῆεις.
ἀργι-βόσκος, ον, ὁ ἔχων λευκὸς βοῦς, ποιητικὸν ἐπίθετον τῆς Εὐβοίας, ἐνθεν τοι καὶ ἀργιβόειον (καθ' Ἐργέριον ἀργιβόειον) ἔκάλουν οἱ ποιητὰ τὴν Εὐβοίαν Διλ. π. Ζ. 12, 36.

ἀργι-κέραυτος, ον, ὁ ῥίπτων ἀπαστράπτουτας κεραυνούς, ἐπιθ. τοῦ Διός, Ἰλ. Η. 121, κ. ἄλλ., Πινδ. Ο. 8. 3.

ἀργι-κέρως, ὠτος, ὁ, ἡ, ὁ λευκὰ ἔχων κέρατα, αἴγες χρυσμ. πρῶλ. Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 4.

ἀργικός, ἡ, ὄν, = ἀργός, ὀκνηρός, νωθρός, ἀργικὸς Εὐρ. Ἄποσπ. 793 (κατὰ Ναύκ. μαυτεικοῦς).

ἀργιλῆπης, ἔς, Ἀργιλ. 150, καὶ ἀργιλίψ, ἴπος, Νικ. Θ. 213 (ἐπὶ ὄρειον), λευκός, πρῶλ. Δοδ. Παραλειπ. 290.

ἀργίλλα, ἡ ἀργίλα, ἡ, ὑπόγειον οἶκημα, οὕτω καλούμενον ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι, Ἐφορος παρὰ Στράβ. 244, πρῶλ. Εὐστ. εἰς Διον. Η. 1166.

II. = τῷ ἔπομ., Γαλλοσ. σ. 452.
ἀργίλλος ἢ ἀργίλος, ἡ, (ἴδε ἀργός), λευκὸν χῶμα, χῶμα πρὸς χρῆσιν τῶν ἀγγειοπλαστῶν, Λατ. argilla, Ἄριστ. Προβλ. 9. 6, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 3. 20, 3.

ἀργιλῶδης, ἡ ἀργιλῶδης, ἔς, ὁμοίος ἀργίλλῳ ἢ ὁ συνιστά-
μενος ἐξ ἀργίλλου, ἀργιλῶδες ἢ ἀργιλῶδες γῆν, περὶ Σάμου, Ἡρόδ. 2. 12, πρῶλ. Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 14, 17, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 18, 5· κατὰ Σοῦδ. «ἀργιλῶδης, ὁ ῥυπαρός· ἡ ἀργιλῶδης γῆ, ἡ λευκὴ καὶ καθαρὰ».

ἀργίλοφος, ἴδε ἀργείλοφος.
ἀργι-νεφῆς, ἔς, ὁ λευκός ὡς νέφος λευκόν, ὁπὸς Σοφ. Ἄπο-
σπ. 479.

ἀργιῶνεις, εἰσα, εν, = ἀργός (δ ἴδε), ὁ λευκὴν ἐκπέμπων αἴγλην, οὐ ἡ λευκότης λάμπει μακρῶθεν, ἐπιθ. τῶν πόλεων Καμείρου καὶ Λυκάστου, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ εἴπῃ τις μετὰ βεβαιότητος ἂν ἔλαβον τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἐξ τοῦ λευκοῦ ἐδάφους ἐρ' οὐ ἔκειντο ἢ ἐκ τῶν λευκῶν αὐτῶν οἰκοδομῶν, ἴδε σημ. Jebb ἐν Σοφ. Ο. Κ. 670, (οὕτως ὁ Ὀρπ. clarum Rhodon), Ἰλ. Β. 647, 656· οὕτω καὶ τὰ ἔξωθεν τῆς Διοκίδος νησιδία ἔκαλοῦντο Ἀργενοῦσαι Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 27· ἀργ[ε]ινόνεα· λευκόν, λευκώγειον, ἀργι[λ]ῶδη· Ἡσύχ.· ἐπὶ τοῦ γάλακτος, Ἄνθ. Π. 7. 23· χαλινὰ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1607.

ἀργι-όδους, ὀδόντος, ὁ, ἡ, ὁ λευκὸς ἔχων ὀδόντας ἢ χαυ-
λιόδοντας, ἔκτοσθε ὁ δὲ λευκὸ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὕδα Ἰλ. Κ. 264, πρῶλ. Ὀδ. 8. 60, κτλ.· κύνας Ἰλ. Α. 292· ὡσαύτως ἀργιό-
δων, ὠντος, ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 820.

ἀργιόπους, ὀδος, ὁ, ἡ, ἴδε ἀργίπους.

ἀργι-πόδης, ου, ὁ, = τῷ ἔπομ., ἀργιπόδαν χίμαρον Ἄνθ. Π. 6. 299.

ἀργί-πους, ὁ, ἡ, -που, τό, ταχύπους, ἀργίποδας κύνας Ἰλ. Ω. 211· ἐπὶ κριῶν, Σοφ. Αἰ. 237 (ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει λευκόποδας, ἀλλ' ἴδε ἀργός). Ὁ ἰσοδύναμος τύπος ἀργιόπους (διορθωθείς ἦδη εἰς ἀργίπους) εἶναι καθ' Ἡσύχ. Μακεδονικός, καὶ σημαίνει ἀετόν.

ἀργίς, ἴδος, ἡ, = νύξ, ἀργίδα τὴν νύκτα (καλεῖν τὸν Ὀρ-
φέα) διὰ τὴν ἀνάπαυσιν Κλήμ. Ἄλ. Σερ. 5. 676.7.

ἀργμα, ατος, τό, (ἄρχω) ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ. ἀργ-
ματα, = ἀπαργματα, ἀπαρχαί, αἱ ἀπαρχαί ἐν ταῖς θύσαις, ἢ ῥα, καὶ ἀργματα θύσε θεοῖς Ὀδ. Ξ. 446.

Ἀργο-γενῆς, ὁ, ἐν Ἀργεῖ γεννηθείς, Ἀργεῖος, Ἄνθ. Π. παρὰρ. 160.

ἀργο-θάνατος, ον, ὁ βραδύων νὰ ἀποθάνῃ, ὀψίμορος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἄλ. 1. 143.

Ἀργόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ Ἀργους, Σοφ. Ἄντ. 106, Εὐρ. Ι. Τ. 70. ἀργό-θριξ, γεν. τριχός, ὁ, ἡ, τό, ὁ λευκότριξ, Ἀρχιμῆδ. Προβλ. βασικ. 9.

ἀργόβλας, α, ὁ, εἶδος ὄφραος περὶ οὐ πολλὰ ἀργολογεῖ ὁ Σουίδας, πρῶλ. ἀργῆς.

Ἀργολίζω: μέλλ. Ἀττ. -τῶ, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἀργείων, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 34, Ἐφορ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξει Ἀργος.

Ἀργολίς (ἐξυπακοῦμαι γῆ), ἴδος, ἡ, ἡ παραλία πεδιάς τοῦ Ἀργους παρὰ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, ἢν πρότερον ἐκάλουν Ἀργος ἢ Ἀργεῖαν, ἐν γένει πᾶσα ἡ χώρα τοῦ Ἀργους, τὰς γὰρ Θυρέας ταύτας, ἐούσας τῆς Ἀργολίδος μοίρης... ἔσχον ὁ Λακε-
δαιμόνιοι Ἡρόδ. 1. 82, κτλ. 2) ὡς ἐπιθ., ὁ, ἡ, ἐκ τῆς Ἀρ-
γολίδος, Ἀργολικός, ἐσθῆς Αἰσχύλ. 1κ. 236· μεταγεν. Ἀργολικός, ἡ, ὄν, Πλουτ. Ρωμ. 21.—Ἐπίρρ. -κῶς Εὐστ. 722. 63.

Ἀργολιστί, ἐπίρρ., κατὰ τὴν Ἀργολικὴν διάλεκτον ἢ τὸν Ἀρ-
γολικὸν τρόπον, Σοφ. Ἄποσπ. 411.

Ἀργολιστικός ἀντι Ἀργολικός, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 272, 10.

ἀργο-λογέω, λέγω ἀνόητα καὶ μάταια, Βασίλ. ΙΙΙ. 1305D, Ἰργη.
Νύσσ. Ι. 272D, καὶ ἄλλοι.

ἀργολογία, ἡ, ματαλογία, φλυαρία, Ἑκκλ.:—Ἐπιθ. -λογία, ἡ, ὄν, Εὐστ. Πονημάτ. 252. 14.—Ἐπίρρμ. -κῶς αὐτῶν 260. 86.

ἀργο-μέτωπος, ον, ἀκατέργαστον ἔχων τὴν ἐπιφάνειαν, λιθῶν
ἀργομέτωποι Φίλων Βελοπ. 82.

Ἀργο-ναῦται, ὦν, οἱ, οἱ ἀποτελεσαντές ποτε τὸ πλήρωμα τῆς
Ἀργους ναῦται, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰάσονος ἐπλευσαν εἰς
Κολχίδα ὅπως ἀρπάσασιν τὸ χρυσόμαλλον βέρα, Ἄριστ. Πολ. 3. 13,
16, κτλ.: ὁ τοῦς Ἀργοναύτας ποιήσας, ὄηλ. Ἀπολλωνίος ὁ
Ρόδιος, Στράβ. 655, Ἀπολλῶδ. 1. 16, κ. ἄλλ.

ἀργοποιός, ὄν, ὁ ποιῶν τινὰ ἀργόν, τὴν περὶ τὸ θεῖον εὐ-
λάβειαν καθιέρουσας ὡς ἀργοποιὸν καὶ γυναικώδη, πρὸς πό-
λειον ἔστρεψε τοὺς πολίτας Πλουτ. Νουμ. 22.

ἀργοπορία, ἡ, βραδυπορία, Κ. Μανασσ. Χρ. 4501.

ἀργόπους, ουν, βραδύπους, ἀργολίνης, Μανασσ. Χρον. 3559.

Ἄργος, εος, τό, ὄνομα πολλῶν Ἑλλ. πόλεων ὧν ἡ ἐν Πελο-
ποννήσῳ εἶναι ἡ τὰ μάλιστα γνωστὴ, καλούμενη ὑπὸ τοῦ Ὀμ. Ἄργος
Ἀχαϊκόν Ἰλ. Ι. 141, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ Πελασγικοῦ Ἄρ-
γους Β. 681. Ὑπὸ τὸ πρῶτον ὄνομα ὁ Ὀμ. περιλαμβάνει ἅπασαν
τὴν Ἀργολίδα, καὶ ἐνίστα ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον, ὑπὸ δὲ τὸ δεύ-
τερον ἅπασαν τὴν Θεσσαλίαν· πρῶλ. Στράβ. 369. ἴδε τὴν λεπτο-
μερῆ καὶ ἀκριβῆ ἐξέτασιν τῆς Ὀμηρικῆς χρήσεως τῆς λέξεως ἐν τῇ
τοῦ Γλάδστονος πραγματείᾳ, Hom. Studies, Achaeis, § 8.

Ἄργος σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ ἀργός ὡς ἀναφερομένην εἰς πεδι-
νὰς χώρας, ἐν ᾗ ἕτεροι λαμβάνουσι τὴν λέξιν ὑπὸ τὴν αὐτὴν καὶ τὸ
ιερίο σημασίαν (μέρος τι τῆς χώρας) ἐκ τοῦ ὄρεγω, ἴδε Κούρτιον
σ. 184.—Ἐντεῦθεν τὰ ἐπιθ. Ἀργεῖος, Ἀργολίς, Ἀργολικός,
ἄπειρ ἴδε· Ἀργόβλας, ὁ, = Ἀργεῖος, πυραῖθι στρατὸς Ἀργό-
βλας Εὐρ. Ρῆσ. 41, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 284.

ἀργός, ἡ, ὄν, στίλβων, «ὕαλις» ἀργυρολαμπής, ἐπὶ χιτῶν,
αἰετός ἀργῆν χίμα φέρων ὀνύγεσσι πελώριον Ὀδ. Ο. 161·
λεῖος, εὐεργαφῆς βούς, Λατ. nitidus, ἀλλὰ δύνατον νὰ σημαίνῃ ἐν-
ταῦθα ἡ λέξις καὶ τὸν μὴ ἐργαζόμενον βοῦν, τὸν ἀργουτὰ δηλ. καὶ
βουσκόμενον ἐν τοῖς ἀγροῖς, Ἰλ. Ψ. 30· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ
πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῇ φράσει πόδας ἀργοί, ὡς ἐπιθ. τῶν κυνῶν
ἡ μάλλον τῶν θηρευτικῶν κυνῶν (οὕτω καὶ ἀργιόποδες Ἰλ. Ω. 211,
καὶ μόνον ἀργοὶ Α. 50, Σ. 283), ταχύπους, ἐπειδὴ πᾶσα ταχεῖα
καὶ ὀρηκτικὴ κίνησις περιστράπτει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὸ κινουμέ-
νον φαίνεται ὡς στίλβοντι πρᾶγμα, Σ. 578, Ὀδ. Β. 11, κτλ.: πρῶλ.
πόδαργος. Ὑπάρχει παραμοία σῆσεις ἐννοίας καὶ ἐν τῷ αἰετόσῳ.
Ἡ παλαιὰ ἐρμηνεία λευκὸς ἢ λευκόπους πρὸ πολλοῦ ἐγκρατεῖς ἢ
ὡς μὴ δυναμένη νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς πάντας τοὺς κύνας, ἴδε Nitzsch
Ὀδ. Β. 11· πρῶλ. ἐπομ. 2) λευκός, ἐστι δὲ μείζων ἀμαρ-
τία, εἰ καὶ ἀγνωστοτέρων ὀνομάτων τὴν μετάληψιν ἐποι-
ήσατο, οἷον ἀντὶ ἀνθρώπου λευκοῦ βροτὸν ἀργόν Ἄριστ.
Τοπ. 6. 11, 3.

II. παρῶς. ὡς κύρ. ὄνομα Ἄργος, ὁ, ὄνομα
κυνός, ὁ ταχύπους, Ὀδ. Ρ. 292:—ἀλλ' ὁ μυθολογούμενος βουκό-
λος Ἄργος (γῆγενῆς Αἰσχύλ. Πρ. 568, πρῶλ. 1κ. 305) ἐκλήθη οὕτως
ἐκ τῶν ἀεπίπετοι ἀνοικτῶν καὶ λαμπρῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἐκ τῆς
√ΑΡΙ παράγονται καὶ τὰ ἀκόλουθα, ἀργῆς, ἀργῆεις, ἀργι-
νόεις, ἀργεννός, ἀργυρος, ἀργύφρος, ἀργίλλος, πρῶλ. Σαν-
σκριτ. rāgāmi (λάμπω), argunas (φῶς), ragatas (λευκός), raga-
tam (ἀργυρός) Λατ. argentum (Ὄσκι. arageton), argilla).

ἀργός, ὄν, μεταγ. καὶ ἡ, ὄν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 5. 3, Μετεωρ.
1. 14, 11, Θεοφρ., κτλ., πρῶλ. Δοδ. Φρύν. 105: (συνηρ. ἐκ τοῦ
ἀεργός) κυρίως, ὁ μὴ ἐργαζόμενος τὴν γῆν, τῶν ἀνευ ἐργασίας,
Ἡρόδ. 5. 6: ἐντεῦθεν, ὁ μηδὲν πράττων, μὴ ἐργαζόμενος, ὀκνηρός,
βραδύς, νωθρός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐργάσιος, γλώσσων μὲν
ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Σοφ. Φ. 97, Ἄριστοφ. Νεφ. 73,
κτλ.: ἀργοί ἐπιθυμία Πλάτ. Πολ. 572 Ε· ἀργοί τὴν διάνοιαν
αὐτῶν 458A· τὸ πρὸς πάντ' ἐνευετόν ἐπὶ πάν ἀργόν Θουκ. 3.
82· θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῖσιν οὐ παρίσταται Μενάνδρου Μονόστ.
242· ἀν ἀργός ἢ, ἀν δὲν ἔχη τέχνην τινὰ ἥτις ἐκ τῶν ἀπασχολῆ,

Ἀντιφάν. ἐν «Κναφεῖ» 1, πρὸλ. Ἀριστ. Πθ. Ν. 1. 7, 11: — μετὰ γεν. πράγμ., ἀπληγαμένοις τινός, τῶν οἰκοθεν, τῶν οἰκιακῶν ἀσολιῶν καὶ φροντιδῶν, Εὐρ. I. A. 1000· πόνων σφοδρῶν Πλάτ. Νόμ. 835D· γυναίκα ἀργῶς ταλασίαι αὐτοῖ 806A· ἀργὸς ἀσχυρῶν, βραδύς πρὸς τὰ αἰσχρά, Δισχυλ. Θήβ. 411· — ὡσαύτως, ἀργότεραι ἐς τὸ δρᾶν τι Θουκ. 7. 67· ἀργός περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 966D.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ὄδρου Εὐρ. Φοίν. 1387· ἐπὶ χρημάτων κειμέναι ἀτόκιον καὶ μηδὲν εισόδημα φερόντων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐνεργός, Δημ. 815. 15., 819. 22. 3) ἐπὶ γῆς μενούσης ἀκαλλιεργίτου, χέρστου, Ἰσοκρ. 68A. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 19, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 9, 8· διατριβὴ ἄ., καθ' ἣν οὐδὲν πρῆττεται, ἀργή, Ἄριστοφ. Πέρ. 1498, Ἰσοκρ. 49C· χρόνος Ἰλουτ. Κορ. 31. — Ἐπίρρ. ἀργῶς ἐπιμέλεσθαι Ξεν. Ἄπομν. 2. 4, 7· ἔχειν Δημ. 66. 16: Συγγρ. καὶ ὑπερβ. ἀργότερον, -ότατα, Ξεν. Οἰκ. 15. 1 καὶ 4.

II. Παθ., μὴ κατεργασμένους, μὴ ὑδουλεμένους, πληθὸς Σοφ. Ἄποστ. 432, ἐξ εἰκασίας τοῦ Brunek· πυροὶ ἀργοί, μὴ παρεσκευασμένοι πρὸς τροφήν, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12· ἀργυρος Παιστ. 3. 12, 3.

2) ἀνεκτέλεστος, Λατ. infectus, κοῦκ ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν Σοφ. O. K. 1605· ἐν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν Εὐρ. Φοίν. 767· οὐκ ἐν ἀργότι, οὐκὶ μεταξύ τῶν ἀμεληθέντων καὶ μὴ ἐκτελεσθέντων, Σοφ. O. T. 287· τὰ μὲν προβέβηκεν ἀμύχανόν ἐστι γενέσθαι ἀργά Ἰσοκρ. 584.

3) ἐπὶ συζητήσεως, τὸ μὴ συζητηθῆν, τὸ μὲνον ἐπὶ ἀσυζήτητον, ἢ γὰρ ἦν λοιπῆ αὐτοῖν μάχη ἀργός, ταύτην νῦν ἐξείργασθον, μεταφορ. ἐκ τῶν μαχομένων, Πλάτ. Εὐθύδ. 272A.

ἀργότης, ἡτος, ἢ, βραδύτης, νωθρότης, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 837A. ἀργο-τροφέω, τρέφομαι χωρὶς τὰ ἐργάζομαι, ζῶ ἄνευ ἐργασίας, ἀργός, Κύριλλ. εἰς τὴν π. Κουλασ. Ἐπιστ. 366.

ἀργο-φάγος, ον, (φάγειν) ὁ μὴ ἐργαζόμενος διὰ τροφήν του, ὁ ἀργός, μὴ ἄσωτος, μὴ μέθυσος ἢ ἀργοφάγος Διαταγ. Ἄποστ. 2. 49.

ἀργο-φωνία, ἢ, ἀργολογία, Εὐστ. Πονημάτων. 252. 7. ἀργό-χρως, ωτος, ὁ λευκὸς τὸ χρῶμα, Θεοδ. Προδρ. Τετράστ. σ. 204. 7.

ἀργύρ-ἀγχη, ἢ, ἐσηματίσθη σιωπητικῶς κατὰ τὸ κυνάγχη· ἐλέγη δὲ περὶ τοῦ Δημοσθένους ὅτι δῖθεν ἐνεκα δωροδοκίας προσεποιήθη ὅτι εἶχε συνάγχην καὶ δὲν προσήθεεν ὅπως ἀγοραεὺς ἀργυράγχη, ὡς Δημάδης σκόπτων Δημοσθένην, συνάγχην λέγοντα εἰληθβαίν Πολυδ. Ζ', 104, Ἰλουτ. Δημ. 25.

ἀργύραιος, α, ον, = ἀργύρεος Συλλ. Ἐπιγρ. 5128. 30. ἀργυρ-ἀμοιβικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνίκανος ἢ κατὰλληλος εἰς ἀλλαγὴν νομισμάτων, Λουκ. Δίς. Κατ. 13· ἢ-κῆ (ἐνν. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 170, 209. — Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀργυραμοιβῶν, Λουκ. πῶς δει Ἰστ. Συγγρ. 10.

ἀργυρ-ἀμοιβός, ὁ, ὁ ἀνταλλάττων νομίσματα, κολλυθιστής, Λατ. argentiarius, Πλάτ. Πολιτ. 289E, Θεόκρ. 12. 37· «ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλυθιστής» Σουίδ., Ἡσύχ.

ἀργυρ-ἀσπίδες, οί, οἱ ἀργυρῆς ἀσπίδας φέροντες, σῶμα τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ, Πολυδ. 5. 79, 4, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 539E· πρὸλ. Ἡσύχ.

ἀργύρειος [ῥ], ον, = ἀργύρεος, ἀργύρεια μέταλλα, μεταλλεῖα ἀργύρου, Θουκ. 2. 55., 6. 91· οὕτω, τὰ ἀργύρεια (ὁ Κῶδις ἔχει ἀργύρεια) ἔργα Ξεν. Πόρ. 4. 5· τὰ ἔργα τὰ ἀργύρεια Δημ. 588. 17· καὶ μόνον τὰ ἀργύρεια Ξεν. Ἄπομν. 2. 5, 2, Δισχίν. 14. 27. 2) = ἀργυροῦς, ἀργύρεια σκαυρός· Ἡρωδ. Ἐπιμ. σ. 172, «ἀργύρειος σκαυρὸς» Σουίδ. ἐν λέξει, Ἰλουτ. Κίμ. 10.

ἀργυρ-ἐνδετος, ον, ὁ ἀργυρὸς ἐνδεθεμένος, κεκοσμημένος, Ἰω. Χρυσ. εἰς τὸ κ. Μαθ. Εὐαγγ. Ομιλ. 63, τ. 2. σ. 404. ἀργυρ-ἐνδοτος, ον, ὁ, ἐνδεθυμένος, κεκαλυμμένος δι' ἀργύρου, Κύριλλ. Ἱεροσολ. σ. 147.

ἀργύρεος, α, ον, συγγρ. ἀργυροῦς, ἄ, οὔν: ἐξ ἀργύρου, «ἀσημένιος», λάμπων ὡς ἄργυρος, Λατ. argenteus, Ομι. περὶ τοῦ τόξου τοῦ Ἀπόλλωνος, Πλ. Α. 49· περὶ πολυτελῶν κρατήρων, Ψ. 740, Ὀδ. Δ. 615· ἐπὶ καλαθίσκων χρησίμων διὰ τὰ ἐργόζηρα τῶν δεσποινῶν, Φυλῶ δ' ἀργύρεον τάλαιρον φέρε Δ. 125, πρὸλ. Πλ. Σ. 412· ἐπὶ λουτήρων, ὅς Μενελάω δῶκε δὺ' ἀργυρέας ἀσμιβίνους Ὀδ. Δ. 128, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 143, Πινδ. O. 4. 48, Δισχυλ. Ἄποστ. 184, κτλ.· ἀργυροῦς πλοῦτος Πλάτ. Νόμ. 801D.

2) ἐπάργυρος, κλίναι Ἡρόδ. 9. 92. II. ὡς οὐσιαστ. ἀργυροῦς, ὁ, ἀργυροῦν νόμισμα, Ἐπιφάν. καὶ Ἱερων. παρὰ Γρινον. Ρεε. Vet. σ. 91. 435. ἀργυρεῖω, σκάπτω πρὸς εὔρεσιν ἀργύρου, Διόδ. 5. 30, Στράβ. 147.

ἀργυρ-ἡλατος, ον, ὁ ἐξ ἀργύρου διὰ σφυρηλατήσεως κατεσκευασμένος, ἀργυρηλάτοις κέρρασι, δηλ. ποτηρίων ἐν σχήματι κέρατος, ἢ κέρασι κεκαλυμμένους δι' ἀργυρῶν ἐλασμάτων, Δισχυλ. Ἄποστ. 170, Εὐρ. Ἰων 1181: — ἀργυρ-ἡλάτης, ου, κατεργαζόμενος τὸν ἀργυρον, «ἀργυροκόπος» καθ' Ἡσύχ.

ἀργυρ-ῥηρός, ἄ, ὄν, ὁ εἰς ἀργύρου ἀποτινόμενος, πληρωνόμενος, ἀργυρῆρος ἔρανος Συλλογ. Ἐπιγρ. Ἄττ. 2. 621, 4. ἀργυρῆριον [ρι], τό, = ἀργύριον, καθόλου μετὰ περιφρονητικῆς

σημασίας, Ἀριστοφ. Πλ. 147, Ἄποστ. 462, Εὐπολ. ἐν «Δήμοις» 42· ἀργυρῆριον καὶ χρυσιδριον τὸν πλοῦτον ἀποκαλοῦντες Ἰσοκρ. 291E· ἴδε ἐν λ. χρυσιδριον.

ἀργυρῆρισμα, μέσ., λαμβάνω χρήματα δι' ἐκβιασμοῦ ἢ διὰ τρόπου οὐχὶ ἐντίμου, πάντοθεν ἀργυρῆριζόμενοι, καὶ πεποιηκότες τὴν πόλιν ἀδοξοτέραν ἐαυτῶν Διναρχ. 95. 21· τινὰ, παρὰ τινος, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 14. 14, 6, Ἐπιγρ. Διγ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 52, πρὸλ. 4879, κ. ἄλλ. II. τὸ ἐνεργ. ἐπὶ οὐδετέρας σημασίας, ἔχω τὸ χρῶμα ἀργύρου, καθὰ καὶ θριε ἀργυρῆριζουσα τῷ μακρῷ τοῦ χρόνου εἰς τοῦτο τὸ χρῶμα μετέπεσεν Εὐστ. Πονημάτων. 309. 36.

ἀργυρικός, ἢ, ὄν, χρηματικός, ἀργυρική ζήμια, χρηματικὸν πρόστιμον, Διόδ. 12. 21, Ἰλουτ. Σόλων 23.

ἀργύριον [ῥ], τό, Βοιωτ. ἀργυροῖον, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 50: — μικρὸν νόμισμα, κερματίον, Ἀριστοφ. 5. 255, Ξεν. Οἰκ. 19. 16, κτλ.· πληθ. (ἴδε Πολυδ. Θ', 89), Ἀριστοφ. Ὀρν. 600, Εὐπολ. ἐν «Κόλαξι» 19, Πλάτ. Νόμ. 742D, Ξεν. Οἰκ. 19, 16: — ἐπομένους, 2) περιληπτικῶς, χρήματα, ὡς λέγομεν καὶ νῦν «ἀργύρια» ἀντὶ χρήματα, ἐπεὶ αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοὶ Ἀριστοφ. Πλ. 156, 158, κ. ἄλλ.· ἀργ. ῥητόν, ὠρισμένον πᾶσιν, Θουκ. 2. 70· εἰς ἀργύριον λογισθέντα. ὑπολογισθέντα εἰς νόμισμα, εἰς ἄξιαν νομισματος, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 33· μὴ μνάσης Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῷ μῶν ἢ δύο, «πλέον ἠνάλωσά φησιν ἢ δυοῖν μῶν καθαροῦ ἀργυρίου» (Σχολ.), Θεόκρ. 15. 36: — παρὰ τοῖς κοιν. συγγ. μετὰ τοῦ ἀργυρου, τὰ ἀργύριον (τὰ χρήματα) δαεινίσεσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 756· ἀπαιτεῖν αὐτοῖ 1247· κατατιθέσθαι Ἄντιφ. ἐν «Κνωθιδεῖ» 1. 14, κτλ.· οὕτω, τὸ ἀργ. καταβάλλειν Θουκ. 1. 27, κτλ.

II. = ἀργυρος, ὡς μέταλλον, πεντηκοσίας μνέας ἀργυρίου Ἡρόδ. 3. 13· ἀργ. ἐπίσημον καὶ ἀσημον Θουκ. 2. 13· συγγ. παρὰ Πλάτ.· ἀργυρίου ἄνθος Λατ. flos argenti, Ἰππ. 574. 53.

ἀργύριον νᾶμα, αἰθάλη θείου καὶ ὑδαργύρου, Γλωσσαι χημικ. παρὰ Βερναρδίω εἰς Συνέσ. σ. 121.

ἀργύριος, εἶδος βοτάνης· Ἡσύχ.

ἀργυρίς, εἶδος, ἢ, ἀργυροῦν ποτήριον ἢ φιάλη, ἀγών· ἀμφ' ἀργυρῆσσειν Πινδ. O. 9. 137, ποί τὴν ἀργυρῆδα τηγδι φέρεις· Φερεφρ. ἐν «Πέρσαις» 6 (Ἀθην. 502A), Συλλ. Ἐπιγρ. 140. 46., 141B. 12. 142. 13. 2) φιάλη ἐν γένει, οὐ μόνον ἐξ ἀργύρου, καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσοῦν Ἀναξίλας ἐν Ἀδῆλ. 8.

II. = δραχμῆ κομμικῶς, «Ἀλέξανδρος ὁ τὴν Οὐρανοπόλιν κτίσας διαλέκτους ἰδίαις εἰσήγεγεν ὀρθοθῶαν μὲν τὸν ἀλεκτερούνα καλῶν καὶ βροτοκέρτην τὸν κουρέα, καὶ τὴν δραχμὴν ἀργυρῆδα» Ἀθην. 98E.

ἀργυρισμός, ὁ, (ἀργυρίζομαι) χρηματισμός, ἀργυρολογία, τοὺς ἥκιστα ἐν τοῖς συμβόλοιαις καὶ τῷ ἀργυρισμῷ ὄντας Στράβ. 300· τρίτην τοιαύτην ἀφορμὴν ἀργυρισμοῦ ἐπενόησε Δίων Κ. 59. 15· οὐδὲν οὐδὲ ... τῶν ἀτιμοτάτων ἐπ' ἀργυρισμῷ παραλείπουσα ὁ αὐτ. 60. 32· συγγ. παρὰ Φίλωνι, ἀργυρισμοῦ πρόφασιν καταλείπων ἑαυτῷ Ἐπιγρ. Διγ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 4957. 37.

ἀργυρίτης, ὁ, θηλ. ἀργυρῆτις, εἶδος, ἢ, ἐξ ἀργύρου ἢ εἰς ἀργυρον ἀνήκων. I. ἀργυρῆτις, ἢ, ὡς οὐσιαστ., ἀργυροῦχος γῆ ἢ ψάμιος, εἰς οὐδεμίαν τοῦτων οὐδὲ μικρὰ φλεψ ἀργυρῆτιδος εἰδικεῖ Ξεν. Ἠθρ. 1. 5, πρὸλ. 4. 4· κατεργασάμενος τὴν ἀργυρῆτιν ἢ οἱ ἐμοὶ οἰκέται εἰργάσαντο Δημ. 974, 28, πρὸλ. 29· γῆ ἀργυρῆτις Στράβ. 147· ἴδε Βοϊκῶν περὶ τοῦ Λαυρεῖου ἐν Πολ. Οἰκ. Ἀθ. 2. 427E, μεταφρ. Ἀγγλ. II. χρηματικός, ἀγών ἀργυρῆτις, οὗ τὸ ἄθλον ἦτο ἀργύριον δηλ. χρήματα, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ στεφανίτης, ὡς περὶ οὐκ ἀργυρῆτιν οὐδὲ δωρίτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζόμενος Πλουτ. 2. 820C· οὗ γὰρ στεφανίτης ὁ ἀγών ἐστίν, ἀλλ' ἀργυρῆτις Λυκεύς παρ' Ἀθην. 584C.

2) πλούσιος, ἢ ὁ ἔχων χρηματικὴν περιουσίαν· «ἀργυρῆται· οἱ ἀργυρίου εὐποροῦντες» Δ. Β. 442. 12· «ἀργυρῆτης· ὁ ἐν ἀργυρίῳ τὴν οὐσίαν ἔχων» Ἡσύχ.

ἀργυρό-δετος, ον (βίος), ὁ ἔχων ἀργυροῦν, λαμπρὸν τόξον, «ὁ ἀργυροβίος ἦτο λαμπρότατος» Εὐστ. 41. 11, πρὸλ. ἀργυροτόξος.

ἀργυρογνώμων, δοκιμάζω, ἐξετάζω ἀργυρον, Εὐμάχ. 434: ἐν γένει, δοκιμάζω, ἐξετάζω τι, Ρήτορες (Waltz) τ. 1. σ. 433, 16.

ἀργυρογνομικός, ἢ, ὄν, ἐμπειρος εἰς τὸ δοκιμάζειν τὸν ἀργυρον, Ἄρσ. Ἐπίκτ. 2. 3, 2.

ἀργυρο-γνώμων, ονος, ὁ, ἢ, ὁ δοκιμαστής τοῦ ἀργύρου, ὁ διαγωνίσκων τὰ δίκαια καὶ ἀκίβδηλα νομίσματα ἀπὸ τῶν κίβδηλων καὶ παρακεκομμένων, ὡς περ ἀργυρογνώμων ὁ κριτής ἐστίν, ὅπως διακρίνῃ τὸ κίβδηλον δίκαιον καὶ τὸ ἀληθές Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 7, Ἰλουτ. Κράσος. 2, κτλ.

ἀργυροδάμας [ᾶ], ἀντος, ὁ, λίθος τὸς πολυτίμος, Πλίν. Φ. Ἰστ. 37. 10. 54 (πρὸλ. ἀδάμας).

ἀργυρο-δέκτης, ου, ὁ, ὁ δεχόμενος ἀργυρον ἢ χρήματα, Γρηγ. Ναξ. τ. 2. σ. 255.

ἀργυροδίνης [ῖ], ου, ὁ, (δίνη) ὁ ἀργυροχρῆστος δίνας δηλ. βεῦματα ἔχων, οὐδ' ὄγε Πηνειῷ συμμιγογεται ἀργυροδίνη, «λαμπρὰ καὶ καλὰ βεῦματα ἔχοντι· δίνει γὰρ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί»,

[Σχόλ.] 'Ιλ. Β. 753., Φ. 8, 130, 'Ησ. Θ. 340, κτλ.· πρβλ. Νόνν. Δ. 19. 304.
ἀργυρό-δουλος, ὁ, δούλος τοῦ ἀργυρίου, αἰσχρὸς, Κύριλλ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει Σπᾶδων.
ἀργυρό-εὐδής, ἔς, ὁμοίος ἀργύρῳ, εἶναι Εὐρ. Ι. Α. 752, 'Ιων 95· ὕδωρ 'Ορφ. 'Αργ. 601· ἀργυροειδέϊ χαλκῷ κατὰ τὸν (Χυλάνδηρ ἀντί ἀργυροειδέϊ) Τρυφ. 98:— μεταφ. ἐπὶ παθόντων ὀφθαλμῶν, 'Ιπτ. Περσρ. 102.
ἀργυρόεις, εσσα, εν, = ἀργύρεος, 'Επίγραμμα ἐν Ζωναρ. Χρ. 13. 13, διὰ φ. γραφ. ἐν Νικ. 'Αλεξίφ. 54.
ἀργυρό-ήλιος, ον, ὁ ἀργυρῶς ἥλιος διαπεπαρημένος, ἕξρος ἀργυρόηλον 'Ιλ. Β. 45· θρόνος 'Οδ. Η. 162, κτλ.
ἀργυρο-ὀθήκη, ἡ, χρηματοθήκη, 'Αντιφάν. ἐν «Μίδωνι» 1, Θεσφρ. Χαρ. 10· πρβλ. Πολυδ. Δ' 19.
ἀργυρο-οθρῶνος, ον, ἀργυρῶν ἔχων οθρόνον, 'Πρα 'Ιμέρ. σ. 364.
ἀργυρο-ὀθαράξ, ἄκος, ὁ, ὁ ἀργυροῦν ἔχων θύρακα, Ρήτορες (Walz) 1. 531.
ἀργυρο-κόπηλος, ὁ, χρηματοκόπηλος, Κύριλλ. 'Αλ. Χ. 721C.
ἀργυρο-κέντητος, ον, κεντητὸς δι' ἀργυρῶν συρμάτων, χλαυιδία ἀργυροκέντητα Κωνστ. Καισ. σ. 370.
ἀργυροκοπεῖον, τό, ἐργαστήριον τοῦ ἀργυροκόπου, νομισματοκοπεῖον, «ἀργυροκοπεῖον»: 'Αντιφάν. ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα ὅπου κόπεται τὰ νομίσματα· ὁ νῦν σημαντήριόν τινος καλοῦσι· 'Αρπ., 'Ανδοκ. παρὰ Σχολ. 'Αριστοφ. Σφ. 1007, 'Αριστ. Προβλ. 24. 1, Συλλ. 'Επιγρ. 123. 30.
ἀργυροκοπέω, κόπτω νομίσματα, 'Εβδ. ('Ερ. ς', 29), ἀμφίβολ. ἐν Πολυδ. Ζ' 102.
ἀργυρο-κοπιστήρ, ἥρος, ὁ, «τραπεζίτης, ἡ ὁ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενος»: 'Ησύχ.· ἀργυροκοπιστήρες λόγων Κρατίων ἐν «Τροφονίῳ» 7.
ἀργυρο-κόπος, ὁ (κόπτω), νομισματοκόπος, Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐπιότῃ» 5. II. ὁ τὸν ἀργυρὸν κατεργαζόμενος, ἀργυροκόπος, Πλούτ. 2. 830E, 'Επιγρ. Σμύρν. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 3154, Πολυδ. Ζ' 102, 103, 'Εβδ., Καιν. Διαθ.
ἀργυροκοσμέω, κοσμῶ δι' ἀργύρου, Συλλ. 'Επιγρ. 8765. IV c.
ἀργυρό-κράνος, ον, ὁ ἀργυρῶν ἔχων κεφαλὴν (πρβλ. πολιούκρανος), περὶ τοῦ 'Αδριανοῦ, Χρ. Σιδυλλ. 5. 47.
ἀργυρό-κρατος, κεκραμένος με' ἀργυρον, μεταγεν.
ἀργυρό-κυκλος, ον, ἀργυρότροχος, Νόνν. Δ. 18. 10.
ἀργυρο-λαμπής, ἔς, (λάμπω), λάμπων ἐς τοῦ ἀργύρου ἢ ὡς ἀργυρος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 22 CA:— ἐντεῦθεν ῥήμα ἀργυρολαμπέω, Ψελλ. εἰς 'Ἄσμα 'Ἀσμ. α', 11.
ἀργυρο-λίβανος, ὁ λευκολίβανος, μεταγεν.
ἀργυρό-λίθος, ὁ, ἀρροσέλινον, Γλωσσ. χημ. χειρογρ. σ. 123.
ἀργυρολογέω, ἐπιβέβηλα πληρωμὴν χρημάτων, συλλέγω διὰ τῆς βίας χρήματα, Ξεν. 'Ελλ. 1. 1, 12· μετ' αἰτ. προσ., ἐπιβέβηλα φόρον, εἰσπράττω φόρον, φορολογῶ, Θουκ. 2, 69F., 8. 3, Αἰσχίν. 76. 17, κτλ.· οὕτως ἀργυρολογεῖν ἐκ πόλεων Ξεν. 'Ελλ. 4. 8, 30· παρὰ τινος Θεμιστ. 289 Δ.
ἀργυρολόγητος, ον, ποιηθεὶς πρὸς ἀργυρολογίαν, ἀργυρολόγητον ἱερὸν ποιήσιν 'Εβδ. (Μακκ. Β', θ', 3).
ἀργυρολογία, ἡ, συλλογὴ χρημάτων, εἰσπραξίς χρημάτων, φορολογία, Ξεν. 'Ελλ. 1. 1, 8, κτλ.
ἀργυρο-λόγος, ον, (λέγω) ὁ συλλέγων χρήματα, φορολογικός, ὁ πρὸς ἀργυρολογίαν κατάλληλος, ναῦς.. ταχείας ἀργυρολόγου· 'Αριστοφ. 'Ιπτ. 1071, Θουκ. 3. 19, κτλ. πρβλ. Βοιτχ. Πολ. Οἰκ. 'Αθ. 2, 375.
ἀργυρό-λοφος, ον, ἔχων ἀργυροῦν λόφον, Στέφ. 'Αλεξ. ἐν Ideler Phys. 2. 200.
ἀργυρο-μύγης, ἔς, (μύγνυμι), μεμιγμένος μετ' ἀργύρου, περιέχων ἀργυρον, γῆ Στράβ. 147.
ἀργυροῦν, τό, Βυζαντιανὸν ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ ἄλλως μιλιαρσίσιον καλούμενον, 'Επιφάν. III. 289 Α. Β.
ἀργυρο-νόμος, ὁ, (νέμω) ὁ περὶ τὰ χρήματα καταγιγνώμενος, χρηματιστής, Διατ. 'Αποστ. 2. 37.
ἀργυρό-παστος, ον, κεκοσμημένος ἀργύρῳ, ὄπλα Πολύαιν. 4, 16· ἔνδυμα Μέλισσ. ἐν Gal. Opusc. σ. 749.
ἀργυρό-πέζα, ἡ, ἀργυροῦς ἔχουσα πῶδας, σύνθητες ἐπίθετον τῆς Θετιδος, ἀργυρόπεζα Θετίς, «λαμπρόπους, ἀπὸ μέρους ὅλη καλή, πέζα γὰρ ὁ πούς» (Σχόλ.), 'Ιλ. Α. 538· προσέτι τῆς 'Αφροδίτης, ὑπέθεκτο δ' ἀργυρόπεζε'· 'Αφροδίτα Πινδ. II. 9. 16:—ἐντεῦθεν, παρὰ μεταφ. ἐξηγηματῆσι ἐπίθετον, ἀργυρόπεζος, ον, 'Ανθ. 5. 60.
ἀργυρό-πηχυσ, ον, ὁ ἔχων, ἀργυροῦς, κομφοῦς πήχης, βραχιόνας, Νόνν. Δ. 42. 419.
ἀργυρο-ποιός, ὁ, ὁ καταργαζόμενος τὸν ἀργυρον, 'Ανθ. Π. 14. 50:—ἀργυροποιήτος, ον, ὁ ἐξ ἀργύρου πεποιημένος, 'Ιουστίν. 'Ιστ. σ. 153C.—ἀργυροποιεῖα, ἡ, ἡ τοῦ ἀργυροποιῶ τεχνή, μνημονεύεται ἐκ χειρογρ. Ψευδο-Δημοκρίτου.
ἀργυρό-ποδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πῶδας κατεσκευασμένους ἐξ ἀργύρου, κλίται ἀργυρόποδες Ξεν. 'Αν. 4. 4, 21, πρβλ. Δημ. 741. 6, Πολυδ. 31. 3, 18.

ἀργυρο-πράτης [ᾶ], ον, ὁ, ἀργυραμοιβός, τραπεζίτης, Κύριλλ. 'Αλ. IX. 12B, 'Ιουστ. Νεαρ. 136:— 'Ηγεῦθεν, -ατικῶς, ἡ, ὄν, Βυθ. -πρατεῖον, τό, Βυθ.
ἀργυρο-πῶλης, ον, ὁ, ὁ πωλὼν ἀργυρον, ἡ ἀργυραμοιβός, Σαῶ. 'Ιστ. 'Ικκλ. 8. 4. σ. 330, 47· -πωλετον, τό, αὐτόθι σ. 330, 44.
ἀργυρο-ρέζος, ον (ρίζα), ὁ ἔχων τὰς ρίζας ἀργυρᾶς, ἐπὶ ποταμοῦ ἐκρέοντο: ἐξ ἀργυροῦχοῦ ἐδάφους, Τωρτησοῦ ποταμοῦ παρὰ παγὰς ἀπέριονος ἀργυρορρίζου Σηπίγγορος παρὰ Στεφάνῳ 148.
ἀργυρορρίζος, ὁ, ὁ ἐν τῷ ῥῆι ἀργυρον ἄγων, 'Ιω. Πεδιασ. σ. 108 καὶ ἀργυρορρίζος αὐτόθι.
ἀργυρορρίζος [ῶ], ον, ὁ, (ῥέω) ὁ ἀργυρορρίζος, περῶν δ' ἀργυρορρίζου 'Εβρον Εὐρ. 'Πρ. Μαίν. 385.
ἀργυρος, ὁ (ἴδε ἀργός, ἡ, ὄν), λευκὸν μέταλλον, «ἀσμί», συνηθὴς μνημονεύμενος παρ' Ὀμ., ἂν καὶ οὐχὶ τοσοῦτον συνηθ. ὄσον ὁ χρυσοῦς· ἀποτελεῖ δὲ μέρος τοῦ ἄρματος, ὡς π. χ. αἱ πλῆμναι (τὰ «κεφαλάρια») τῶν τρογῶν, πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ, καὶ χωνικίδες τῶν τρογῶν δι' ὧν ὁ ἄξων στρέφεται» (Σχόλ.), 'Ιλ. Ε. 726· ὁ ῥυμῶς, τοῦ δ' ἐξ ἀργύρου ρυμῶς πέλεν αὐτόθι 729· ὁ; κόσμημα ὄπλου ἢ ὀπίστεως, πρβλ. ἀργύρεος, ἀργυρόηλος· ὡς δ' ὅτε τις χρυσοῦν περιχευεταί ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἰδρυς 'Οδ. Ζ. 232· ἐπὶ ἀσπίδι κομίζομένου μακρῶθεν ἐκ χωρίου τινός τῆς Βυβυνίας, τηλόθεν ἐξ Ἄλφύθης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη 'Ιλ. Β. 857· οὕτως, ἀργύρου πηγῆ... Θησαυρὸς χροῦδος Αἰσχύλ. Πέρσ. 238, κτλ.· ἀργ. κοίλος, ἴδε ἐν λ. χρυσοῦς. 2) ἀργ. χυτός = ὑδράργυρος (ἴδε τὴν λέξιν) 'Αριστ. περὶ Ψυχ. 1. 3, 11, Μετεωρ. 4. 8, 9, Θεσφρ. π. λιθ. 60. II. χρήματα εἰς ἀργυρᾶ νομίσματα, καὶ ἐν γένει χρήματα, ἀργύρια, Αἰσχύλ. 'Ικ. 935· ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδοῦς Σοφ. 'Αντ. 322· εἰ τι μὴ εἴην ἀργύρῳ ἐπράσσειτ', διὰ δωροδοκίματος, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 124.—ἀλλ' ἐν τῷ περὶ λόγῳ μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς π. χ. παρ' Ἀλκίφρ. 2. 3· καθότι αἰεὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἐπεκράτησεν ὁ δοκίμος τύπος ἀργύριον, ἴδε Βοιτχ. Πολ. Οἰκ. 'Αθ. 1. 35.
ἀργυρο-σάλπιγξ, ἰγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀργυρᾶν σάλπιγγα, Μανασσ. Χρον. 2334.
ἀργυρο-σκελής, ἔς, ἀργυρᾶ ἔχων σκέλη, Νικητ. Εὐγ. 1. 146.
ἀργυρο-σκόπος, ὁ, ἡ, = ἀργυρογνώμων, Α. Β. 18, 30.
ἀργυρο-στερής, ἔς, (στερέω) στερῶν τινα τοῦ ἀργύρου, ἥτοι τοῦ ἀργυρίου αὐτοῦ, βίος ἀργ., βίος ληστοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 1002.
ἀργυρο-ταμίας, ον, ὁ, ὁ ἄρχων ἐπὶ τῶν φόρων ἐν 'Αθήναις κατὰ τὸ ὑπὸ τοὺς αὐτοκράτορας πολιτεύματα. Συλλογ. 'Επιγρ. 354, 355. 12· ὡσαύτως καὶ ἀλλαχοῦ 2782, 3631, 3773, κ. ἀλλ.·—'Εντεῦθεν, ἀργυροταμεία, ἡ, ἀντί -ταμεία, ταμείον, 2787, 2817:— καὶ -ταμειεύω, 2930, ἀργυροταμίζω, τό, ταμείον, Γλωσσ.
ἀργυρο-τευκτος, ον, ἔξ ἀργύρου κατεσκευασμένος, 'Επιφάν. κατὰ τῶν Αἰρέσ. 1. 1. 6. σ. 7D.
ἀργυρό-τοιχος, ον, ὁ ἀργυρᾶς ἔχων πλευράς, ἰὼ γὰ γὰ, εἰθ' ἐμ' ἐδέξω, πρὶν τόνδ' ἐπίδειν ἀργυροτοίχου δροίτης κατέχοντα χαμεύνην, εἴθε νά με ἐδέχσο, ὡ γῆ, πρὶν ἴδω τούτων κατέχοντα τὴν χαμεύνην τῆς ἀργυροπλευροῦ πειλίου, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1539.
ἀργυρό-τοξος, ον, ὁ ἀργυροῦν ἔχων τόξον, ὁ «καλλιτόξος»· 'Ησύχ., ὁ ἀλαμπρότοξος· Εὐστ., 'Ομηρικὸν ἐπίθετον τοῦ 'Απόλλωνος· ὡσαύτως ἄλλως 'Αργυρότοξος, κλυθί μευ, ἀργυρότοξ' 'Ιλ. Α. 37.
ἀργυρο-τρώκτης, ον, ὁ, ὁ τρώκτης τοῦ ἀργύρου, φιλάργυρος, πλεονεκτής, Γρηγ. Ναξ. IV. 148A, ἐπίθετον τοῦ 'Ιούδα.
ἀργυρο-φάλαρος, ον, ὁ κεκοσμημένος δι' ἀργυρῶν φαλάρων, κοσμημάτων τῆς κεφαλῆς, Πολυδ. 31. 3, 6 παρ' 'Αθην. 194E.
ἀργυρο-φεγγής, ἔς, ὁ φέγγων, λάμπων ὡς ἀργυρος, 'Ανθ. Π. 11. 313:— ὡσαύτως -φανής, ἔς, Κύριλλ. 'Αλ. III. 341A.
ἀργυρο-φλεψ, φος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φλέβας ἀργύρου, ὄηλ. ἀργυρίτιδος, νῆσος Σαρδῶ Σχόλ. εἰς Πλάτ. Τιμ. 427.
ἀργυρο-χάλινος, ον, ὁ ἔχων ἀργυροῦν ἢ ἀργύρῳ κεκοσμημένον χαλινόν, Φιλόστρ. 532.
ἀργυρο-χεύμων, ον, (χέω) ἀργυρορρίζος, Μανασσ. Χρον. 6257.
ἀργυροχέω, τήνω, χωνεύω, ἡ κατεργάζομαι τὸν ἀργυρον, Κύριλλ. V. 84D:—'Εντεῦθεν -χοεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἀργυροχέου, 'Αστέρ. 'Ομ. σ. 40.
ἀργυρο-χόος, ὁ, (χέω) ὁ τήνων ἀργυρον, ὁ κατεργαζόμενος τὸν ἀργυρον, κατὰ τὸ χρυσοχόος, 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. ιε', 9).
ἀργυρο-χρῶος, ον, ὁ ἀργυροῦν χρῶμα ἔχων, Ψευδο-Χρυσ. IX. 854A, Τζέτζ. 'Ιστ. 11. 483.
ἀργυρο-χρυσός [ῶ], ον, ὁ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ἀλλ' ἴσως ὁ ἐξ ἀργύρου ἐπικεχρυσωμένου, Γεωργ. Παχυμ. 'Ανθ. Παλαιολ. σ. 746E.
ἀργυρώω, καλύπτω δι' ἀργύρου, «ἀσημίον» Συλλ. 'Επιγρ. 435:— ἀλλαχοῦ αἰετοπε ἐν τῷ παθῆ. ἐπαργυροῦμαι, «ἀσημιόνομαι», ῥύπος ἡργυρωμένος Μενάνδρ. Μονόστ. 469:— παρὰ Πινδ. ἐπὶ προσώπων, ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις, ἀνταμειφθέντες δι' ἀργυρῶν ποτηρίων οἴνου, Ν. 10. 80· οὕτως, αἰοδαὶ ἀργυρωθεῖσαι

πρόσωπα, ἴσθαί ἔχουσαι ἄργυρον ἐπὶ τῶν προσώπων, ὁγλ. μισθωτάι. ὄνιοι, εὐτελείς I. 2, 13.

ἀργυρώδης, ες, (εἶδος) πλούσιος εἰς ἄργυρον, τόπος Ξεν. Πόρ. 4. 3.

ἀργύρωμα [ῶ], τό, σκεῦος ἐξ ἀργύρου, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πλήρ., Ἀυσ. Ἀποσπ. 50· στρώματ', ἀργυρώματ', «ἀσμηκία», Ἀντιφάν. ἐν Ἐρσίδι: I. 3, Μένανδ. ἐν Ἰγνίδη 3, κτλ.:—ἐντεῦθεν ὑπόκορ. ἀργυρωμάτιον, τό, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 36.

ἀργυρ-ώνητος, ον, ὁ δι' ἀργυρίου ἀγοραστὴς, ἀργυρώνητοι οὐκ εἰσὶ σφι θεράποντες Ἡρόδ. 4. 72· φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους δ' ὑφ' ἄς Αἰσχύλ. Ἄγ. 949· ὁ ἀργ., ὁγλ. δοῦλος, δουλεύειν ἀντὶ τῶν ἀργυρωνήτων Ἰσοκρ. 300B· ἀργυρ. σέθεν Εὐρ. Ἄλκ. 676.

ἀργυρ-ωρυχέον, τό, μεταλλεῖον ἀργύρου, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. σ. 27. 30 ἔκδ. Ὄζων.

ἀργύφεις [ῶ], η, ον, Ἐπ. ἐπιθ., λαμπρὸν ὡς ἄργυρος, λευκὸς ὡς ἄργυρος, Ἰλ. Σ. 50, Ὄδ. E. 230, Ἠσ. Θ. 574· τὸ ἀργύ-φεις, ἔχει σθένος πρὸς τὸ ἀργυρ-ος, οἷον τὸ λιγύ-ς πρὸς τὸ λιγυρ-ός: (ἴδε ἐν λ. ἀργός).

ἀργύφης, ες, = τῷ προηγ., Ὀρρ. λιθ. 284.

ἀργύφος, ον, = ἀργύφεις, (ἐπιθετον τῶν προβάτων) Ἰλ. Ω. 621, Ὄδ. K. 85.

Ἀργώ, ὄος, συνηρ. οὖς, ἡ, (ἀργός, ἡ, ὄν), ἡ Ἀργώ, ἥτοι τὸ πλοῖον ἐν ᾧ ὁ Ἰάσων ἔπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα, πρῶτον ἐν Ὄδ. M. 70:—Ἐπιθ. Ἀργῶος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀργώ, δόρυ, σκάφος Εὐρ. Ἀνδρ. 794, Μήδ. 477. 2) ὁ ἀστερισμὸς τῆς Ἀργούσας, Ἐρατοστ. Καταστ. 35.

ἀργώδης, ες, ὁ, ἀργός, ὀνηρός, τοὺς ἀργώδεϊς καὶ ὑπνώδεϊς Αἰσώπ. Μῦθ. 413, ἔκδ. Ἀλμίου, 284 ἔκδ. Κοραΐ.

ἄρδᾶ, ἡς, ἡ, (ἄρδω) ῥύπος, ἀκαθαρσία, τὴν ἄρδαν ἀπ' ἔμιου σπόγγιον Φερεκρ. ἐν Ἐπιλήσμονι 7 (Εὐστ. 707. 36).

ἄρδαλια, τά, «τοὺς πυθμένας τῶν κεραμίδων, οὓς ἐνιοι γοργύρας καλοῦσιν» Ἠσύχ.: ἐν Κυκλικῇ γουργοῦρια νῦν καλοῦσιν εἶδος κουμαρίων πηλίνων, ἐν τὸς τοῦ λαμοῦ τῶν ὁποίων ὑπάρχει τρυπητὸν διάφραγμα ὡς τὸ τῶν χωνίων· πρβλ. ἄρδάνιον.

ἄρδαλος, ὁ, διάφ. γρ. ἀντὶ ἄρδα, ἐνθ' ἄνω.

ἄρδαλωα, μολύνω, ῥυπαίνω, «τὸ μολύναι ἢ ῥυπαίνει ἀρδαλωάσι λέγεται, καὶ ἄρδαλος ἄνθρωπος ὁ μὴ καθαρὸς ζῶν, μέμνηται τῆς λέξεως Φερεκράτης ἐν Ὀαλάτῃ» καὶ Φιλίμων ἐν Πανηγύρει Ἐρωτ. σ. 98, Ἰππ. 582. 12., 599. 6:—Παθ., ἡρδαλωμένος, «λεπρὸς καὶ μεμασμένος» Σουΐδ.· λίθω ἡρδαλωμένω συνεδέληθη ὀκνηρὸς Ἐβδ. (Σπρ. κα' 6).

ἄρδάνιον, τό, ἀγγεῖον κερήμειον, «τὸ δ' ὄστρακον ἐκαλεῖτο ἄρδάνιον» Πολύδ. Η' 66, «κερήμειον, γάστρα, ὄθεν τὰ θέρματα πίνουσι· καὶ εἰρήται πρὸς τὸ ἄρδαιν. ἐπίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελευτηκότων τοῖς εἰσιούσι καὶ τοῖς ἐξιούσιν ἵνα περιφραίνωνται. Ἐχρῶντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἄρδανίω, αἱ τὴν κρόκην τρίβουσαι ἐπ' αὐτοῦ» Α. B. 441. 30, πρβλ. καὶ Ἠσύχ. ἐν λέξει.

ἄρδαλα, ἡ, (ἄρδω) ἄρδευμα, πότισμα τῶν ἀγρῶν, Στράβ. 205, Πλούτ. 2. 687F· τῶν κτηνῶν, εἰς ἄρδειαν ἀγειν Αἰλ. π. Z. 7. 12 ἀρδουσίμος, ον, = κατάρρυτος Ἠσύχ.

ἄρδουσις, εως, ἡ, (ἄρδευω) = τῷ προηγ., Πολύδ. 9. 43, 5, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207D:—ἄρδευμα, τό, Εὐσέβ. εἰς Κωνστ. 6. σ. 729.

ἄρδευτέον, ποτιστέον, Γεωπ. 9. 11.

ἄρδευτής, οῦ, ὁ, ποτιστής, Μανθ. 4. 258.

ἄρδευτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ., ὁ ποτιζόμενος, Σωσίθεος ἐν Ἐρμάνον Οἰου. 1. 55.

ἄρδευω, = ἄρδω, ποτίζω, Λατ. irrigare, Ἄριστ. Ἰστ. Z. 8. 19, 1, Προβλ. 20. 15, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 5, 2, κτλ.:—ἄρδω εἶναι ὁ τύπος ὁ ἐν χρήσει παρὰ παλαιότεροις συγγραφεῦσιν, ἔξαιρουμένου τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 852:—πρβλ. Λοβ. Φρύν. 763, Meineke Ἐλλ. Κωμ. 3. 158.

ἄρδηθός, ὁ, ἄρδεις, πότισμα, ἀρδηθιμῶ Διὸς Λυκόφρ. 622, Νικ. Θ. 401.

ἄρδην, ἐπίρρ. συνηρ. ἀντὶ ἀέρδην (ὡς αἴρω ἀντὶ αἰέρω): σηκωτὰ ὑψηλά, σηκωτὰ εἰς τὸν αἶρα, ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκίας ἄρδην πρόχου χροασι τρισπόνδαιοι τὸν νέκυν στέφει, καὶ ἐκ κομψῶς εἰργασμένης πρόχου κρατούμενης ὑψηλὰ στέφει τὸν νεκρὸν διὰ τριπλῆς σπονδῆς, Σοφ. Ἀντ. 430, (ἴδε σημ. Jehb ἐν τόπῳ) ὑψηλὰ ὑπεράνω, πρῶτοντος ἄρδην Ἐκτορος τάρρων ὑπερ ὁ αὐτ. ΑΓ. 1279· φέρουσιν ἄρδην, ἐκκομίζουσι· φοράδην, Εὐρ. Ἄλκ. 608· ἐς τε κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψει δέμας τοῦμόν, ἕς τὸ σηκῶσαι καὶ ἄς τὸ ῥίψῃ εἰς τὸν ζωερόν Τάρταρον, Αἰσχύλ. Ἰρρομ. 1051. II. παντελῶς. ἐξ ὀλοκλήρου, ἀπὸ θεμελίων, τί δ'; οὐ γυναῖκες... Ἄλημον ἄρδην ἀρδένων ἐξέκτισαν; Εὐρ. Ἐκ. 887· ἄρδην ἀπολλύναι, διαφθεῖρειν, Λατ. renitus, funtilus evterire. Πλάτ. Πολ. 421A· ἄρδην διαφθεῖρεσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 677C, πρβλ. Δημ. 385. 2· ἐμνύναι τοῖνυν πάντα ἄρδην τοὺς θεοὺς, πάντας ἰμοῦ, ἔλους διὰ μᾶς, Ἄριστοφ. Θεσμ. 274.

ἄρδιο-θήρα, ας, ἡ, (ἄρδεις) λαεὶς πρὸς ἐξαγωγὴν αἰχμῶν βελῶν

κτλ.. ἐργαλεῖον χειρουργικὸν παρὰ Σερβίῳ ἐν Ἰγπομῆμ. εἰς Διναϊάδα Οὐεργιλ. 8. 453.

ἄρδεις, εως, ἡ, ἀκίς, αἰχμή βέλους, αἰς. ἄρδιν Ἡρόδ. 4. 81· πληθ. ἄρδεις Ἰων.) 1. 215· γεν. ἄρδένων 4. 81· κέντρον, οἰστρου δ' ἄρδιν χρεῖε ἄπυρος Αἰσχύλ. Πρ. 880, ἴδε τὴν λέξιν ἄπυρος. ἄρδμῶς, ὁ, μέρος πρὸς ποτισμὸν τῶν βοσκομημάτων, ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἄρδμῶς ἔην πάντεσι βοτοῖσιν Ἰλ. Σ. 521· ἐν δ' ἄρδμοι ἐπιητανοὶ παρέσσαν Ὄδ. N. 247, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1247.

ἄρδω: παρατ. ἤρδον, Πλάτ. Τίμ. 76A, Ἰων. γ' ἐν. ἄρδευκε Ἡρόδ. 2. 13: μέλλ. ἄρσω (;): ἄρρ. ἤρσα Ἡρόδ. 5. 12, ὑποτ. ἄρση ὁ αὐτ. 2. 14, μετοχ. ἄρσας Ἡρόδ. 2. 14., 5. 12: ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (Ἐκ τῆς √ΑΡΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ ἄρδευω, ἄρδμῶς, ἄρδα, ἄρδαλος, ἴσως δὲ καὶ τὸ ῥαῖνω (ἐρ-ράδ-αται)· πρβλ. τὸ Σανσκρ. ārdras (νοτερός, ὑρρός), ārdraṅami (ὑρραῖνω, βρέχω).

Ποτίζω, καὶ ἐπομνεύω, 1) ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ποτίζω κτήνη, Ἄρτεμιν ὕνιεν,.... ἡ θ' ἵππου ἀρσασα βαθυσχολίοιο Μέλητος, ἀπὸ τῶν ὕδατων τοῦ βαθυσχολίου Μέλητος, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἄρτεμιν 3· οὕτω Σιμῶντος Ἀχαΐδας ἀρσασα ἵππους Εὐφορίων 75· ἤρσε τὸν ἵππον Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ.—ὡσαύτως ὀδηγῶ ἢ βάλλω νὰ κολυμβήσῃαι κτήνη εἰς τὸ ὕδωρ, Βουττρ. Δεξιλ. ἐν λ. ἀπέρσαι 3.—Παθ., πίνω, ποτίζομαι, ἀρδόμενοι τ' οὐρῆες ἐμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγῶν Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 263. 2) ἐπὶ ποταμῶν, ποτίζω γῆν, Λατ. rigare, irrigare, Ἡρόδ. 2. 14, Αἰσχύλ. Πέρτ. 487, 806, κτλ. ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, μισθωτὸς ἀρδὴ πεδία τοῦ δεδωκότος Τιμοκλῆς ἐν Ἰκαριοῖς 3, πρβλ. Ἄριστ. π. Γεν. καὶ Φθῶρ. 2. 8, 4:—Παθ. ποτίζομαι, βρέχομαι, ἐπὶ χρωῶν, Ἡρόδ. 2. 13· σίτος χειρὶ ἀρδόμενος, ποτίζομαι διὰ τῶν χειρῶν, ὁ αὐτ. 193· ἐκ τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ πρβλ. Ἰθυκ. 1· καρπούς ἀρδόμεναν.. γθόνα Ἄριστοφ. Νερ. 282. II. μεταφορ. περιποιουμῆτι, διατηρῶ αὐτὸ ἐν δροσρᾷ καὶ ἀνθηρᾷ καταστάσει, δροσρᾷ αὐτὸ, καὶ σεμνοῦς ὀχετοῦς, Ἰππαρίους οἷσιν ἄρδει στρατῶν Πινδ. O. 5. 28· ὕγιεντα δ' εἰ τις ὄλων ἄρδει, διατηρεῖ αὐτὸν ἐν ἀνθηρᾷ καταστάσει, αὐτοῦ 55· Ψαλυοῖδαν δὲ πάτρων Χαρίτων ἄρδοντι καλλίστα δρόσω, «τὴν δὲ τῶν Ψαλυοῖδων πατρίων τῆ τῶν Χαρίτων καλλίστη δρόσω καταβρέχουσι· φησὶ δὲ τοῖς ὕμνοισι» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. I. 5 (6), 94 (ἴδε τὸ ῥῆμα ῥαῖνω): οὕτω, τὸ λογιστικὸν ἄρδειν καὶ αὐξεῖν Πλάτ. Πολ. 550B, πρβλ. 606D, κτλ. ἄρδην νοῦν οἶνω Ἄριστοφ. Ἰππ. 96, πρβλ. Φαῖδρ. 276D, Ξεν. Συμπ. 2. 24.

Ἀρδουσα, ἡ, ὄνομα διαφόρων πηγῶν, ὧν πρώτη μνημονεύεται ἡ ἐν Ἰθάκῃ, αἱ δὲ νέμονται παρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνη Ἀρδουσῇ Ὄδ. N. 408:—περιφημοτάτη αὐτῶν ἡ τοῖ ἐν Συρακούσαις, περὶ ἧς λέγεται ὅτι ἤτο ποτε Νύμφη τῶν Ἀρακιδικῶν λευμῶνων καὶ διακομμένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ θεοῦ Ἀλαφειοῦ, μετεβλήθη ὑπὸ τῆς Ἀρτεμίδος εἰς κρήνην καὶ ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὸ ἔδαφος· ἀλλ' ἀνεφάνη παρὰ τὰς Συρακούσας, Στράβ. 270, πρβλ. Εὐστ. Ὄδ. 1746, 41. Ἡ Νύμφη αὕτη κατέστη ἡ Μοῦσα τῆς Βουκολικῆς ποιήσεως. (Τύπος μετοχικῶς, ὡς εἰ ἤτο ἡ ἄρδουσα ἡ ποτίζουσα:—τὸ ῥῆμα ἀρέθω ἀναφέρεται ὑπὸ Θεογῶστ. Καν. 141).

ἄρεια [ἄρ], Ἰων. καὶ ποιητ. ἀρετή, ἡ (ἀρά):—ὄνομα περιληπτικόν, ἀπειλαί, «φοβερισματα», λευγαλεῖος ἐπέεσσιν.. καὶ ἀρεΐη Ἰλ. F. 339., Ἰ. 109· πολλά δὲ μειλίλοισι... πολλά δ' ἀρεΐη P. 431.—ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα ἀρεΐάω = ἀπειλέω, Ἰππῶναξ ἐν Ἐπυρ. M. 139. 38, Γαισπ.

ἄρειανίζω, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀρείου, εἶμαι ὀπαδὸς τῆς αἰρέσεως τῶν Ἀρειανῶν, κλίνω πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου, Γρηγόρ. Ναξ. II. 476C, Ἐπιφ. 337C, Σωκρ. 2. 21 ἴδε καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει Ἀέτιος.

Ἀρειανικός, ἡ, ὄν, = Ἀρειανός, Ἰουλ. 421C, Θεοδ. III. 1145D.—Ἐπίρρ. Ἀρειανικῶς, κατὰ τοὺς Ἀρειανούς, Ἄναστ. Σιν. 292D.

Ἀρειανισμός, ὁ, ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου, Γρηγ. Ναξ. I. 1108A.

Ἀρειανιστής ἢ Ἀρειανίτης, ὁ, = Ἀρειανός, Μαλ. 372, 3.

Ἀρειανός, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ Ἀρείου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀρειον, ἀίρεσις Ἀθαν. I. 549A, μανία Βασίλ. IV. 712A, φρόνημα Καισάρ. 869.—Ὡς οὐσιαστ., Ἀρειανός, ὁ, ὀπαδὸς τοῦ Ἀρείου, Ἀθαν. I. 225C, II. 17A, κ. ἄλλ., Ἐπιφάν. II. 12B.

Ἀρειανόφρων, ονος, ὁ τὰ τοῦ Ἀρείου φρονῶν, Ἀθαν. τ. 2. σ. 48 κλ.

Ἀρειανῶς, ἐπίρρ., = Ἀρειανικῶς Γρηγ. Ναξ. II. 169A.

Ἄρει-θύσανος, ὁ, Ἄρειος θύσανος, τολμηρὰ λέξις παριστάσα τὸν γενναῖον καὶ δεδοκιμασμένον πολεμιστὴν, Αἰσχύλ. Ἄπ. (203) 200. (Ἠρβλ. Εὐστ. 600. 43.—ἐκ τὸς ἄν εἶναι ἐκ τοῦ θύω, —πρβλ. ἀρειμανής).

Ἀρειμᾶνης, ἐς (μαίνομαι) πλήρης πολεμικῆς μανίας, Σιμόλος παρὰ Πλούτ. ἐν Ρωμ. 17, Ἀνθ. II. 9. 210:—ὡσαύτως, ἀρειμᾶνις, ον, θρασυτῆς Φίλων 1. 375, πρβλ. Πλούτ. 2. 321E, κ. ἄλλ.: ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Μάγων εἰς τὸν κακὸν δαίμονα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀγαθὸν δαίμονα Ἄρομασδην, Ἄριστ. Ἀποσπ. 8, Πλούτ. 2. 369E, κ. ἑ.:—ἐντεῦθεν ἀρειμανιότης, ἡ, Στob. Ἐκλογ. 2. 322.

Ἄρειο-δάτης, ου, ὁ, ὁ βαλίων, βαδίζων, ὡς ὁ Ἄρης, ἀρειμα- νῆς τὸ βάδισμα, Χρησμ. Σιβυλλ. 12. 160.

Ἄρειο-βολδομαί, παθ., μολύνωμαι ἐκ τοῦ Ἄρειανισμοῦ, δηλ. ἐκ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἄρειανῶν, Χρον. Πασχ. τ. 1. σ. 562. 13.

Ἄρειομανιότης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ζῆλον μηχανῶν ὑπὲρ τοῦ Ἄρειου, γλευστικὸν ὄνομα τῶν Ἄρειανῶν, Εὐστ. Ἄντ. 676D, Ἄθαν. 1. 225C, κτλ.

Ἄρειο-παγίτης, Ἄρειοπάγος, ὁ, ἴδε Ἄρειος πάγος.

Ἄρειος [ἄ], ον, καὶ α, ον, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 413· Ἰων. Ἀρή- ιος, η, ον (Ἄρης) ἀρειωμένος εἰς τὸν Ἄρην, πολεμικός, φιλο- πόλεμος, Λατ. Mavortius· παρ' Ὀμ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πολε- μιστῶν, Μενέλαος Ἀρήιος Ἰλ. Γ. 339, κ. ἄλλ.· πρβλ. Ἀρηί- φιλος· Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν Δ. 800, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν ὄπλων αὐτῶν, ἀρήια τεύχεα Δύω Ζ. 340, πρβλ. Κ. 407· ὁ Ἄττ. τύπος μόνον ἐν τῇ φράσει τείγχος Ἄρειον Δ. 407, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ., ἀρήιοι ἀγῶνες, ἀγῶνες πραγματικῶς πολέ- μου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς γυμνικούς, 9. 33· ὄπλον ἀρ. 4. 23· ἐπὶ θεοῦ ἢ ἀνθρώπου, τὸς οὐσιαστ., πολεμιστής, 6. 98.— Ἀθηνᾶ Ἄρεία, Ἐπιγρ. Παρίου ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 70, πρβλ. 4393.— Τὸ μεταξ. συγρ. Ἄρειοτερος (δ' ἴδε) ἐσχηματισθῆ πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρείου, ὡς χειρότερος ἐκ τοῦ χειρίου. II. ὡς ὄνομα κύρ., ὁ πασιγνωστός αἰρεσιάρχης Ἄρειος, Ἐκκλ.· ἐντεῦθεν, Ἄρειανός, -νῶς, Ἄρειανίζω, -ανικός, -ανισμός, -ανιστής ἢ -ίτης, καὶ -ανόφρων, περὶ ὧν ἴδε ἀνωτέρω ἐν τῇ θέσει ἐκάστης λέξεως.

Ἄρειος πάγος, ὁ, ὁ πάγος τοῦ Ἄρειου, ἀπάναντι τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Ἀρήιος πάγος Ἡρόδ. 52· καὶ Ἄρεος πάγος (ἔθθα τὸ Ἄρεος εἶναι γεν. τοῦ Ἄρης) Σοφ. Ο. Κ. 947, πρβλ. Εὐρ. Πη. 1258 καὶ 950· ἐν τῇ Λατινικῇ ὄμῳ Agricolaus ἀπαντᾷ ἐν Κικέρωνι καὶ Βάρωνι. Ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου συνήρχετο τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ὅπερ εἰδικάζε τὰς φονικὰς δίκας, ἴδε Δημ. 271. 14. Κατὰ τὸν Πολυδ. Η' 117, «Ἄρειος πάγος· εἰδικάζε δὲ φόνου καὶ τραυματος ἐξ προνοίας, καὶ πυρκαϊῆς, καὶ φαρμάκων, ἐάν τις ἀποκτείνῃ δούς· ἐγένετο δὲ διωμοσί- α, καὶ μετὰ τὴν διωμοσίαν κρίσις· προνοιάζεσθαι δὲ οὐκ ἐξήν, οὐδ' οἰκτιζεσθαι· μετὰ δὲ τὸν πρότερον λόγον ἐξήν φυγεῖν, πλὴν εἴ τις γυ- νείας εἴη ἀπεκτονός· καθ' ἕναστον δὲ μῆνα τριῶν ἡμερῶν εἰδικάζε ἐφεξῆς, τετάρτην φθίνοντος, τρίτη, δευτέρᾳ· οἱ δὲ ἐννεα ἄρχοντες, οἱ καθ' ἕναστον ἐνιαυτὸν μετὰ τὸ δοῦναι τὰς εὐθύνας αἰεὶ τοῖς Ἄρειο- παγίταις προστεθέντων, ὑπάιθριοι δὲ εἰδικάζον· φόνου δὲ ἐξήν ἐπεξεῖναι μέχρις ἀνεψιῶν καὶ ἐν τῷ δριμύ ἐπερωτῶν τις προσήκων ἐστί τῷ τε- θενῶτι· κἂν οἰκίτης ἢ, ἐπισκίπτειν συγχευήρατι». Ὁ Ἄρειος πάγος κατ' ἀρχὰς εἶχε πολλὰ δικαιώματα πολιτικά τε καὶ θρησκευ- τικά, ἅπερ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Περικλέους ἡλαττώθησαν μεγάλως· καλεῖται δὲ ἡ βουλή ἢ ἐξ Ἄρειου πάγου, Ἐπιγρ. παλ. Ἄττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 75, πρβλ. 123. 59, κ. ἄλλ., Δημ. 271. 14, πρβλ. Λυσ. 176. 21, Ἀριστ. Ἀποσπ. 360· ἢ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλή ὁ αὐτ. Πολιτικ. 2. 12, 2· ὡσαύτως, Ἄρεία βουλή Συλλ. Ἐπιγρ. 426· εἰς τὸν Ἄρειον πάγον ἀναδῆναι, μέλος γενέσθαι τοῦ δικαστηρίου, Ἰσοκρ. 147B. 265B· ἐν Ἄρ. πάγῳ δοῦναι δίκην Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 12· δίκαι ψευδομάρτυριῶν τῶν ἐξ Ἄρ. πάγου ὁ αὐτ. Ἀπο- σπάμ. 378. Τὴν μυθικὴν αὐτοῦ ἀρχὴν ἐκτίθησαν ὁ Δισχῦλ. ἐν Εὐμ. 681, κέξ.— περὶ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ ἴδε Thirlw. Ἰστορ. τῆς Ἑλλ. τ. 2. σ. 49., τ. 3, σ. 23, καὶ Grote τ. 3. σ. 97.— τὸ σύνθ.

Ἄρειοπαγος ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν. Ἄττ. ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 181. 15), ἀλλ' οὐδέ τις δόκιμος συγγραφεὺς ποιεῖται χρῆσιν αὐτοῦ, Λοβ. Φρῦν. 599.— εὐρίσκομεν ὅμως τὸ ὄνομα Ἄρειοπαγίτης (οὐδ' Ἄρειο-, ὅπερ εἶναι μεταγεν., Λοβ. Φρῦν. 698) παρ' Δισχῦλ. 11 ἐν τέλ., Συλλογ. Ἐπιγρ. 263, 372, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 366· παροίμ., Ἀρειοπαγίτου σκληρότερος Θεμιστ. 263A, πρβλ. Ἀλ- κίφρ. 1. 13.— Ἐπιθ. Ἄρειοπαγίτης βουλή ὁ αὐτ. 2. 3· Ἄρειοπα- γίτικός, ἢ, ὄν, Στράβ. 260.

ἀρειότερος, α, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀρείου, Θέογν. 548, κτλ.

ἀρειότης, ητος, ἢ, (ἀρείων) ὑπεροχή, ἀρετή, Κύριλλ. Ἄλ. τ. 1. μέρ. 1. σ. 332C.

Ἄρει-τολμος, ον, πολεμικός, φιλοπόλεμος, τολμηρός, Ἄνθ. Π. 9. 40.

ἀρείφωτος, Ἐπ. ἀρηίφατος, ον, (* φένω, πέφαται) ὁ ὑπὸ τοῦ Ἄρειου φονευθεὶς, ὁ ἐ. φονευθεὶς ἐν πολέμῳ, Ἰλ. Τ. 31, κτλ.· φόνος ἀρ. Εὐρ. Ἰκ. 603. 2) βραδύτερον μεταπίπτει εἰς τὴν σημασ. τοῦ ἀρειος, πολεμικός, ἀρειφάτων.. ἀγώνων, ἀρεί- φατον λήμμα Δισχῦλ. Εὐμ. 913, Ἀποσπ. 146· κόποι Ρητ. 124.

ἀρείων [ἄ], ὁ, ἢ, ἀρειον, τὸ, γεν. ονος ἐν χρήσει ὡς συγκρ. τοῦ ἀγαθός, πρβλ. ἀριστος· ἴδε * ἄρω)· ἰκανώτερος, ἰσχυρότε- ρος, γενναίωτερος, ἐξοχωτέρως, παρ' Ὀμήρ. ἐπὶ πάσης ὑπεροχῆς σώ- ματος, καταγωγῆς ἢ πλούτου, ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείσιον ἦε περ ὕμιν ἀνδράσιον ὠμίλητα Ἰλ. Α. 260· ὡσαύτως παρ' Ἠσ. ἐν Ἐργ. κ. Ἡμ. 205, Πινδ. Ν. 7. 149, καὶ Δισχῦλ. Πρ. 420, Θῆβ. 305, Ἄγ. 81.— σπάν. παρὰ πεζοῖς, ἃ ὕμιν ἀρειον μὴ γυνῶναι Ἀριστ. Ἀποσπ. 40.

ἄ-ρεκτος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀρρεκτος, ἀνεκτέλεστος, Ἰλ. Τ. 150, Σίμων. 111.

ἀρέομαι, Ἰων. ἀντὶ ἀράομαι, Ἡρόδ. II. ποιητ. μέλλ. τοῦ αἵρομαι, θά κερδήσω, θά νικήσω, Βοίτχ. ἐν Πινδ. II. 1. 75 (147).

Ἄρειο-παγίτης, ου, ὁ, ἴδε Ἄρειος πάγος ἐν τέλει.

Ἄρειος, α, ον, παράλληλος τύπος τοῦ Ἄρειος, Ἄρεία (ἐνν. κρήνη), ἢ πηγή, κρήνη τοῦ Ἄρειου, Πινδ. II. 9. 97.

ἀρέσκαι, ἀρέσασθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀρέσκω.

ἀρέσκεια, ἢ, (ἀρεσκεύω) ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀρέσκου, τὸ νὰ προσ- παθῆ τις διὰ παντοίων τρόπων, συνήθως ταπεινῶν, νὰ φανῇ ἀρεστός εἰς τινα, «καλόπισμα» μετὰ πολλῶν χαμερπῶν περιποιήσεων, Ἀριστ. ἸΙ. Ε. 2. 3, 7, Μεγ. ἸΙ. 1. 29, 1, Θεοφρ. Χαρακτ. 5· πᾶν ὅ, τι κολακεύει ἢ εὐχαριστεῖ τινα, εὐθὺς αὖ ἡμιόσατο πρὸς τὴν τοῦ βα- σιλέως ἀρέσκειαν Πολυδ. 6. 2. 12. 2) ἐπὶ καλῆς σημασίας, πρὸς θεὸν καὶ ἀρετὴν Φίλων 1. 168.

ἀρέσκευμα, τὸ, «καλόπισμα», κολακευτικὴ πράξις, Πλουτ. Δημήτ. 11.

ἀρεσκεύομαι, κάμνω φιλοφρονήσεις, μετέρχομαι παντοίους χα- μερπεῖς τρόπους ὅπως φανῶ ἀρεστός τινι, «ταῖς μεταπειρημέναις ἀρε- σκευόμεναι κλίμακα κατεσκευάζον ἐξ ἑαυτῶν οὕτως ὥστε... τὴν ἀνά- θεσιν γίνεσθαι... ταῖς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ὄχουμέναις» Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256D· οἱ μὲν ταῖς τῶν ἀρεσκευομένων ἠττώμενοι κολακείας Πλουτ. 2. 4D· ἀρεσκεύεσθαι· φιλοφρονεῖσθαι· Ἰσοκρ. ἀρεσκευτικός, ἢ, ὄν, κολακευτικός, Μ. Ἄντων. 1. 16.

ἀρεσκόντως, Ἐπιγρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνστυ. τοῦ ἀρέσκω, κατὰ τρόπον ἀρεστοῦ, Εὐρ. Ι. Τ. 463, 581, Πλάτ. Πολ. 504B.

ἀρεσκός, ὁ, ἢ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἠρῶς τοὺς τρόπους οὐδεμιᾶς ὠφελείας ἐνεκα, ὁ προσπαθὼν διὰ παντοίων τρόπων, ἐνίοτε γελοῖων, ὅπως φανῇ τοῖς ἄλλοις ἀρεστός, Ἀριστ. ἸΙ. Ν. 2. 7. 13, 4. 6, 1, Θεοφρ. Χαρ. 5· ἢ ῥάβδος τῶν πορισσοκῶν, Πολυδ. Α' 120, πρβλ. ἸΙσῦχ.

ἀρέσκω, καὶ παρκατ. ἤρεσκον, Σοφ. καὶ Ἄττ. πεζ.: μέλλ. ἀρέσω Δημ. 1004. 13, Ἐπ. ἀρέσω Ἀπολλ. Ρόδ. (ἐν συνθεσ. συν-)· ἀόρ. ἤρεσα Ἡρόδ., Ἄττ., Ἐπ. ἤρεσσα Ἀπολλ. Ρόδ.· ἀπkr. ἀρέσαι Ἰλ., Ξεν.· πρkm. ἀρήρεκα Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 238.—Μέσοι, μέλλ. ἀρέσομαι Δισχῦλ. Ἰκ. 655, Ἐπ. ἀρέσομαι Ἰλ. Δ. 362· ἀόρ. ἤρεσάμην, Ἐπ. ἀρ- Ἰσ. Ἀσπ. 255, Ἐπ. μετοχ. ἀρέσάμενος Ἰλ. Ι. 112, Θέογν. (πρβλ. ἐξαρέσομαι)· ἀόρ. παθ. ἤρεσθη Ἰωσήφ. ἐνθα κατοστ., ἀρεσθεῖς Πλουτ. ἐνθα κατοτέρω, μετὰ μέσοι. σημασ. ἀρεσθεῖθι Σοφ. Ἄντ. 500.— (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε * ἄρω).

1) μετὰ προσωπικοῦ ὑποκειμένου, ἐκπαυρῶ τὸ ἄτοπον ὅπερ ἐπαρξά, συμβιβάζω τὸ πρῆμα, ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι, «εἰς ἀρέσκειαν ἐλθεῖν φιλοφρονῶν» (Σχόλ.) Ἰλ. Ι. 120., Τ. 138.— οὕτως ἐν τῷ μέσοι, ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ἐπισθεν ἀρεσόμεθα, «κατὰ ἐν τῷ μετὰ ταῦτα χρόνῳ ἐξελικόμεθα, θεραπεύομεν» (Σχόλ.), Δ. 362, πρβλ. Ὀδ. Χ. 55· σπονδάς θεοῖς ἀρέσασθαι Θέογν. 760. 2) παρ' Ὀμήρῳ ὡσαύτως ἐν μέσοι. τύπ. μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ δοτ. τρόπου, καθησυχάζω, κατα- πρᾶνω, ἀνακτῶμαι τὴν ἐννοίαν τινας, αὐτὸν ἀρεσάσθω ἐπέσοι- αι καὶ δώρω Ὀδ. Θ. 396, (οὐτῶ, 402, τὸν εἶνον ἀρεσσομαι ὡς σὺ κλελεύεις)· ὡς κέν μιν ἀρεσάμενοι πεπιθῶμεν δώ- ροισι Ἰλ. Ι. 112, πρβλ. 19. 199· καθαρῶσι βωμοῖς θεοῦς ἀρέ- σονται Δισχῦλ. Ἰκ. 655· μετὰ γεν. πρᾶγμα, ἀρεσαντο φρένας αἵματος, ἐκόρσαν τὴν καρδίαν των δι' αἵματος, Ἠσ. Ἀσπ. 255.

3) μεθ' Ὀμ., μετὰ δοτ. προσ. εὐχαριστῶ, εὐαρεστοῦ, ἰκανο- ποιῶ, οὐ γάρ μοι Πολυκράτης ἤρεσκε δεσπόζων Ἡρόδ. 3. 142· δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω Σοφ. Ἄντ. 75, πρβλ. 89· αἰεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσιν, νὰ εἶναι τις ἀρεστός, περιποιητικός, κολακευτικός, Εὐρ. Ἀποσπ. 94· ἀρέσκειν τρόποις τινός, συμ- μωροφροῦσθαι πρὸς τοὺς τρόπους τινός, Δημ. 1406. ἐν τέλ.· τὸ γάρ κολακεύειν νῦν ἀρέσκειν ὄνομ' ἔχει Ἀναξανδρίδης ἐν Ἐσχίρα 1· πρβλ. ἀρεσκός.— ὡσαύτως κατὰ μέσοι. τύπον, μάλιστα ἤρε- σκοντο [αὐτῶ] οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν ἀπίγμενοι, πρὸ πάντων ἦσαν αὐτῶ ἀρεστοὶ οἱ ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντες, Ἡρόδ. 6. 128.

II. ἔχων ὡς ὑποκείμενον πρᾶγμα τι, μετὰ δοτ. προσώπ., ταῦτα ἀρέσκει μοι Ἡρόδ. Ι. 89· κάρτα οἱ ἤρεσε ἢ ὑποθήκη ὁ αὐτ. 8. 58, πρβλ. 3. 40., 6. 22· οὕτω παρ' Ἄττ. τῶ ταῦτ' ἤρεσεν, Σοφ. Πη. 409· σοι ταῦτ' ἀρέσκει ὁ αὐτ. Ἄντ. 211, κτλ.· τοῖς.. πρέσβειν ἤρεσκεν [ἢ πρότασις], ἤρεσκεν αὐτοῖς, Θουκ. 5. 37, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 157D κ. ἄλλ.:— ἐν Σοφ. Ἄντ. 500· ὁ παθ. ὄρ. βεβλίας ἔχει τὴν αὐτὴν ἐννοίαν, μηδ' ἀρεσθεῖη ποτὲ (ἐνν. μηδὲν τῶν σῶν λόγων), ἴδε διεξοδικὴν σημεῖωσιν τοῦ Jebb ἐν τόπῳ.

III. παρ' Ἄττ. ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλωσσά σου τεθηγγμένη Σοφ. Ἄγ. 584· οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν Εὐρ. Ἰππ. 183, πρβλ. Ὀρ. 210· τρυτὶ μ' οὐκ ἀρέσκει Ἀριστοφ. Π. 353, πρβλ. Ἀγ. 189, Βατρ. 103, Θουκ. 1. 128· πόποτε σε ὁ τρόπος ἀρ. Πλάτ. Κρατ. 433E, πρβλ. 391C, Πολ. 557B, Θεαίτ. 172D:— ἐντεῦθεν ἢ τοῦ παθ. χρῆσις, ἀρέσκομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἰκανοποιῶμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος, τῇ κρίσει, μετὰ τὴν ἀπόφασιν, Ἡρόδ. 3. 34· διαίτη Σκυθικῆ 4. 78, πρβλ. 7. 160., 9. 66· τοῖς λόγοις Θουκ. 1. 129, πρβλ. 2. 68· τῇ σῆ συνουσίᾳ Πλάτ. Θεαίτ. 127B· μεταγεν. κατ' ἀόρ., ἤρεσθη τῇ γνώμῃ Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ι. 12.

9, 6· ἀρεσθείς τῷ πώματι Πaus. 2. 13, 8.

ἀρεσθεῖς, κείται ὡς τὸ Lat. placet, πρὸς δὴλωνιν τῆς γνώμης ἢ ἀποφάσεως δημοσίου τινὸς σωματίου, ταῦτα ἤρεσε σφι ποιεῖν Ἡρόδ. 8. 19· ἦν δ' ἀρέσκη ταῦτ' Ἀθηναίοις Εὐπολ. (·) ἐν Ἀδῆλ. 143. 20· ἀρέσκει .. εἶναι Δελφῶν, ἀπερασίση σφι ..., Συλλ. Ἐπιγρ. 1711. 10.—οὗτος ἐν τῷ μέρει τύπω, ἐξεῖναι παρ' ὀποτέρου ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν Θουκ. 1. 35.

ἀρεσκίων, οὔσα, ον, ἀρεστικός, εὐπρόσδεκτος, ὅσοις τὰδ' ἔστ' ἀρεσκοντ' Σοφ. Ο. Τ. 274· ἀρέσκον λέγειν Θουκ. 3. 34· ἀρέσκοντας ὑπὶν λόγους Ἰσοκρ. 159D· τὰ ἀρέσκοντα ἢ ἀρέσαντα, Lat. placita, τὰ ἀρέσκοντα τοῖς φιλοσόφοις δόγματα, Πλούτ. 2. 348A, 1006C. 2) ἐπὶ προσ., εὐαρεστῶν, δημοτικός, τῆ πόλει ἀρ. Λυσ. 153. 8, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 951E.

ἀρεσίμιον, τό, μισθὸς διδόμενος εἰς τοὺς ἱεροταμίας διὰ τὰς γινόμεναις θυσίαι, λαβανάντω [δ] ἐ δ' ἱεροταμίας ἀρεσίμιον δ' τ[ο] [ἄ]ρχοντος ἐλάμβανον, ἡμι[μ]ναῖον καὶ τῶν χοῶν τὸ ἐπι[σ]τάλθον τῶ ἱεροταμίαι. πρβλ. Κομμ. Συναγ. Α. Ἀθ., ὅστις ἐσφαλμένως λέγει: «πιθανὸς ταῦτὸ τῷ ἀρεστήρ».

ἀρεστέον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἀρεσκεῖν, μετ' ἀπαρεμφ., Τζέτζ. Ἰστ. 8. 212.

ἀρεστήρ, ἦρος, ὁ, εἶδος πλακοῦντος προσφερομένου τοῖς θεοῖς ὡς ἱλαστήριον προσφοράς, Πλούτ. 5, 76, Α. Β. 215, 29.—ἀρεστήριος, α, ον, ἱλαστήριος, θυσιᾶ διον. Ἀλ. 1. 67.—ὡσαύτως ἀρεστής, οὔ, ὁ, Ἐτυμολ. Μ. 138. 57 ἐν λέξει ἀρεστήρ.

ἀρεστός, ἦ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀρέσκω, ἀρεστός ὡς καὶ νῦν, Σιμων. Ἰαμβ. 6. 46, Ἡρόδ. 1. 119, κτλ.· ἐμοὶ οὐκ ἀρεστό ὁ αὐτ. 2. 64· ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν μῃδ' ἀρεσθεῖη ποτὲ Σοφ. Ἀντ. 500, πρβλ. Ο. Τ. 1096· πρβλ. ἀρέσκω II. 1· τὰ ἀρεστά ὑπὶν αὐτοῖς αἰρεῖσθαι Λυσ. 141. 2.—ἐπὶ προσ., εὐπρόσδεκτος, εὐάρεστος, Σεν. Κύρ. 2. 3, 7, κτλ.—Ἐπιγρ., ἐσωτῶ ἀρεστῶς, ὅπως ἤθελε, κατὰ τὴν ἀρεσκεῖάν του, Ἡρόδ. 6. 129.

ἀρεταῖον = ἀρετάω, Ἰσοκρ., Εὐστ. 1599. 32.

ἀρεταλογία, ἡ, ἀρεταίος, Μανέθ. 4. 447. II, ἐν Σειρήχ λς', 14, ἡ λέξις φαίνεται ἔχουσα τὴν κυρίαν αὐτῆς σημασίαν, λαλεῖν περὶ ἀρετῆς ἢ ἐπαίνειν τὴν ἀρετὴν, πληθύνον Σιών ἀρεταλογίας σου.

ἀρεταλόγος, ὁ, (ἀρετή, λέγω) ὁ αἰεὶ περὶ ἀρετῆς λαλῶν φυλάκων· ὁ ἀρεταλόγος ἦσαν πτωχοὶ φιλόσοφοι αἰεὶ ἐν ταῖς τραπέζαις τῶν πλουσίων Ῥωμαίων βωμολογοῦντες περὶ ἀρετῆς καὶ προξενούντες γέλωτα εἰς τοὺς ἐστιαμένους ὡς οἱ γελοιοποιοὶ τῶν βασιλέων· ἦσαν δὲ συνήθως κινικοί ἢ σταῖκοι φιλόσοφοι τοῦ χειριστοῦ εἶδους, Cassaub. εἰς Σουητωνίου βίον Αὐγ. 74, Ἰουδ. 15, 16· πρβλ. ἠθολόγος.

ἀρετάω, μέλλ. -ῆσω, προκόπτω, τελεσφορῶ, εὐδαιμονῶ, οὐκ ἀρετὰ κακὰ ἔργα Ὀδ. Θ. 329· λαοὶ ἀρετῶσι Τ. 114· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πελοῖς, ἀρετῶσα γῆ, ἐπὶ γῆς ἀγαθῆς εἰς καρπογονίαν, Φίλων 2. 372· ἀρετῶσα διάνοια, γόνιμος, 2. 280.

ἀρετῆ [ἄ], ἦ, (ἴδε Ἄρης ἐν τέλ., * ἄρω): — ὑπεροχὴ, τελειότης, ἱκανότης παντὸς εἶδους, ἀλλὰ παρ' Ὀμ. κυρίως ἐπὶ ἀνδρικοῦν ἀρετῶν (ὡς τὸ Lat. vir-tus, ἀνδρεία, ἀρετή), ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων Ἰλ. Υ'. 411· ἀμείνων παντοίας ἀρετάς ἡμῖν πόδα καὶ ἡδὲ μάγεσθαι καὶ νόον Ο. 642· οὕτως ἐπὶ τῶν θεῶν, τῶν περ καὶ μεζῶν ἀρετῆ τιμῆ τε βίη τε I. 498· οὕτω μετέπειτα, ἀρετῆς ἕνεκα, τῆς ἀνδρείας ἢ γενναϊότητος αὐτοῦ ἕνεκα, Ἡρόδ. 8. 92· πλ. ἀρετάς ἀπεδεικνύοντα, ἐπεδείκνον γενναῖα καθ' ὁρώματα, 1. 176., 9. 40. 2) ὑγένεια ἐκ καταγωγῆς, τιμᾶς μῃδ' ἀρετάς ἔλκεο μῃδ' ἀφενος Θεογ. 30, κτλ.· ἡ διὰ τῆς φιλεργίας κτωμένη εὐδοξία καὶ τιμῆ, πλουτῶ δ' ἀρετῆ καὶ κῦδος ὀηθδεῖ Ἰσ. Ἐρ. κ. Ἡμ. 311· πρβλ. ἀγαθός. 3) ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν γένει, προτέρημα, πλεονέκτημα, ἀξιοτής, ἡ ὑπεροχὴ τινος εἰς τὸ εἶδος του (Ἄριστ. Μεταφ. 4. 16, 3, Ἠθ. Ν. 2. 6, 2)· ἐπὶ τῆς γονιμότητος χάρις τινός, Ἡρόδ. 4. 198., 7. 5, Θουκ. 1. 2· ἐπὶ ζῶων, τοῦ ἵππου Ἡρόδ. 3. 88· κύνων, ἵππων Πλάτ. Πολ. 335B· ἐπὶ πραγμάτων, σκεύους αὐτοῦ 601D· ἐπὶ ἀστακῶν, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 105A· ἐπὶ τῆς τάξεως ἢ τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν ἀνθρώπων, δικαστοῦ αὐτῆ ἀρετῆ Πλάτ. Ἀπολ. 18A· ἀρετῆ δημιουργικῆ, πολιτικῆ, κυβερνητικῆ ὁ αὐτ. Πρωτ. 322D, Ε, Ἀλκ. I. 135A· ὡσαύτως, ἀρετῆ βίου ὁ αὐτ. Πολ. 618C· πολιτείας Νόμ. 886B, κτλ.

4) ἡ σημασία τῆς λέξεως παρ' Ἀττ. ἐξηκολούθει ὑπάρχουσα ὡς καὶ ἡ τῆς Lat. virtus, μετ' ἐννοίας δηλοῦσης μάλλον ἐνεργητικῆν ὑπεροχὴν ἢ καθαρῶς ἠθικὰς ἀρετάς, πῦς ἀρετῶν εὐρόντα Πινδ. Ο. 7. 163, πρβλ. Π. 4. 331, Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 21, κέξ.· ἀρετῆ τεκτονικῆ, κυβερνητικῆ, ἐπὶ ὑπεροχῆς ἢ δεξιότητος ἐν τέχνῃ τινί, Πλάτ. Πρωτ. 322D, Ἀλκ. I. 135A.— στενωῶς πρὸς τὴν σημασίαν ταύτην συνδέεται ἡ ἰδέα τῆς διακρίσεως, ὥστε ἡ λέξις ἀρετῆ φαίνεται ὑποδηλοῦσα τὴν ἔννοιαν φήμης ἢ ἐπαίνου δ' ὑπεροχῆν τινα, Σοφ. Φ. 1420, Θουκ. 1. 33· ἀρετῆ καὶ δόξα Πλάτ. Συμπ. 208D· οὕτω, γενναίων ἀρεταὶ πόνων, λαμπρότης γενναίων ἔργων, καθ' ὁρώματα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 357, πρβλ. Λυσ. 193. 12· ἀρεταί, γενναῖαι πράξεις, Πλάτ. Πολ. 618B. II, παρὰ φιλοσοφικοῖς συγγραφεῦσι κυρίως ἐδήλου τὴν ἠθικὴν ἰδέαν τῆς ἀρετῆς, Πλάτ. Πολ. 500D, Νόμ. 963C, κέξ., Δημ. 1394. 4, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, Πολ. 4. 11, 3, κ. ἄλλ.

III, ὑπηρεσία, καὶ τῆς

ἀρετῆς τῆς εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ διὰ τὰς ὑπηρεσίας ἡμῶν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, Θουκ. 3. 58, πρβλ. 2. 40· οὕτω, τῆς πρόσθεν ἕνεκα περὶ ἐμὲ ἀρετῆς Σεν. Ἀν. 1. 4, 8· πρβλ. ἀνταποδοῦναι ἀρ. Θουκ. 4. 19· ἀρετάς παρασχεῖσθαι ὑπὲρ τινος Δημ. 441. 19.

IV, τὰ χαρίσματα τῆς ἀρετῆς, τὰ προσόντα τῆς ἀρετῆς, Ἐβδ. (Ἡσείας μὲ, 8, μγ', 21).

ἀρετῆ [ἄ], κατὰ κρῆσιν ἀντι ἢ ἀρετῆ, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1357. ἀρετῆ-φύρος, ον, ἐνάρετος, Φιλοδήμ. Ῥητ. σ. 74. 8, ἐκδ. Gros, πρβλ. αὐτοῦ 163.

ἀρετόμαι, παθ., γίνομαι ἐνάρετος, προκόπτω ἐν τῇ ἀρετῇ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κακύνομαι, ἡ ψυχὴ τοῖς μὲν χείροσιν ὀρέξωιν εἶδες ἱκανομένη, τοῖς δὲ κρείττοσιν ἀρετομένη Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 37. 2.

Ἄρεως, ὁ, Διολ. ἀντι Ἄρης, Ἀλκαῖος 28. 31, πρβλ. Κοην. ἐν Ἰγρῃ. Κορινθίου σ. 194.

ἄρηαι, Ἐπ. β' ἐν. πρόσ. ὑποτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ αἴρω, Ἰλ. Ἰσ. ἀρηγοσύνη, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρῆ, Ἀνθ. Π. 9. 788, παράρτ. 333.

ἀρήγω [ἄ]: μέλλ. -ῆσω, βοηθῶ, ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, συντρέχω, τινί Ἰλ. Β. 363, κ. ἄλλ. (οὐδαμῶς ἐν Ὀδ.)· αἰετοπε θεοῦ τινὰ ἐν πολέμῳ, συγν. μετὰ δοτ. προσ. καὶ τρόπου, μάχη Γρῶεσσι ἀρήγειν Ἰλ. Α. 521., Ε. 507· καὶ μοι δημοσίων, ἡ μὲν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Α. 77· καθύλου, ἐπικουρῶ, βοηθῶ, ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλους πλάξαι γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέγει, φοβερὸς τρῆμος κατέλαβε τὰς γυναῖκας, ὅσαι ἔτυχον περὶ τὴν θεραπεῖαν τῆς Ἀλκμήνης καὶ τὴν κόιτην, Πινδ. Ν. 1. 73, πρβλ. Π. 2. 115· θνητοῖς Αἰσχύλ. Πρ. 267, καὶ συγν. παρὰ Τραχ. καὶ ἐν χωρίοις, ἐν οἷς παρωδῶνται οἱ Τραγικοί ὑπὸ τῶν κομ., γυναῖκες, οὐκ ἀρήξεται· Ἄριστ. Θεσμ. 696, πρβλ. Πλ. 475· σπᾶν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὁ ναυτικός τῷ πεζῷ ἀρήξει Ἡρόδ. 7. 236· τοῖς φίλοις ἀρ. Σεν. Κύρ. 1. 5, 13· συντελεῶ πρὸς ἴασιν νόσου τινός, Ἰππ. Προρρ. 108, πρβλ. 395. 6. 2) ἀπρόσ. μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ Lat. juvat, φέρειν ἀρήγει, «συμβάλλεται» (Σγόλ.), Πινδ. Π. 2. 173· προσήκει, σιγᾶν ἀρήγει Αἰσχύλ. Εὐμ. 571.

II, μετ' αἰτ. προσ., ἀποκρούω, ἐμποδίζω, ἀρῆξον. ἄλωσην Αἰσχύλ. Θέβ. 119· ὡσαύτως ὡς τὸ ἀρκέω, ἀρ τινί τι, ἀποτρέπω, προλαμβάνω καὶ ἐμποδίζω τε, σπεῦδος ὅπως ὁσῶσι τινὰ ἐκ κινδύνου, ἀρῆξαι φρόνον δοκεῖ μοι τέκνοσι Εὐρ. Μήδ. 1275, πρβλ. Τρω. 772. (Συγγενὲς τῷ ἀρκέω, αἰτσο, ἴδε ἐν λέξει ἀλαλκῆ).

ἀρηγῶν, ὄνος, ὁ, ἡ, ἀρωγός, βοηθός, Ἰλ. Δ. 7, Ε. 511· ἐν τῷ θηλ., ἐν δὲ τῷ ἀρσ. ἐν Βατραχομ. 280, κτλ.· ἀρηγόνας ἠνιόχοιο Ὀππ. Ἀλ. 5. 108.

Ἀρηθ-θοος [ἄ], ον, ταχύς ὡς ὁ Ἄρης, ταχύς ἐν πολέμῳ, ὀρητικός, Ἰλ. Ο. 298, Ο. 315.

ἀρηκτάμενος [ἄ], ἦ, ον, (κτείνω) πεφρονεμένος ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Χ. 72.

Ἀρήος [ἄ], ἦ, ον, καὶ ος, ον, Ἰων. ἀντι Ἄρεος Ὀμ.— ἰδιόρρυθμον θηλυκόν, Ἀρηιάς, ἄδος Κόιντ. Σμ. 1. 187.

ἀρηθ-φατος [ἄ], ον, Ἰων. ἀντι ἀρεΐφατος Ὀμ. Ἰλ. Τ. 31.

ἀρηθ-φθορος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως φθαρείς, ἐν πολέμῳ, πτώματα ἀρηθφόρα Κερνήτου π. θεῶν Φύσως 21.

ἀρηθ-φίλος [ἄ], ἦ, ὄν, ἀγαπητός εἰς τὸν Ἄρην, εὐνοούμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου, συνηθέσ. ἐπὶ τῶν πολεμιστῶν παρ' Ὀμ. ὡς ἐν Ἰλ. Β. 778, πρβλ. Ἰσ. Θ. 317, Πινδ. 1. 7 (8). 53, κτλ.· ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Θερωμόδοντος, Τρωφ. 33.

ἀρημναι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀράομαι.

ἀρημένος, ἦ, ον, ἴδε ἀράω.

ἄρην, Φαρήν, ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ ἀρνός, καὶ Φαρήν (FAPEN) τυττιεῖται δὲ φῶρος Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ. 12—13 Σουρ., Ἡρακλεῖ ἐς Κο[νισαλο]ν ἄρην καυτός Cos. 3638, ἴδε ἐν λέξει ἀρνός.

ἄρῆνα, ἡ, τό, Lat. arena, ἡ ἄμμος, ἀρῆναν δὲ μοι γίνωσκε τὴν ἄμμον ὀνομάζειν Τζέτζ. Ἰστ. 5. 708· θηριομαχεῖον, Ἀπόκρυφ. Πράξ. Παύλ. καὶ Θέολ. 36.

ἀρηνοδοσκός, ὁ, = προβατοβοσκός, ἀρηνοδοσκός ὁ προβατοβοσκός κατὰ Πausανίαν, ἐκ μέρους δηλαδῆ· Εὐστ. Ἰλ. 799. 35.

ἀρηξίς, εως, ἡ, ἀρήγω, βοήθεια, συνδρομή, τίνος, παρὰ τινος, Αἰσχύλ. Πρ. 547, Σοφ. Ο. Κ. 829.

II, μετὰ γεν. πράγμ., βοήθεια, ἐναντιον τινός, μέσα πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοῦ, π. χ. πημάτων Σοφ. Ἠλ. 876.

ἄρηρα, ἀρήρειν, ἀρηρημένος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀραρίσκω.

ἀρηρομένος, ἦ, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀράω.

Ἄρης, ὁ, Ἐπ. γεν. Ἄρεος, Ἄττ. Ἄρεως Αἰσχύλ. Θέβ. 64, Εὐρ. Ἠλ. 1258· ἄλλ' Ἄρεος (οὐδέποτε συγνρ.) ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Αἰσχύλ. Θέβ. 115, Σοφ. Ο. Κ. 947, Ἀντ. 125, Ἠλ. 1423, καὶ τρίς ἐν Εὐρ.: δοτ. Ἄρεῖ, συγνρ. Ἄρεῖ, αἰτ. Ἄρεα Σοφ. Ο. Τ. 190 (λυρ.), Ἄττ. Ἄρη (οὐδέποτε Ἄρην, ὅπερ φαίνεται νὰ εἶναι σφάλμα τῶν ἀντιγραφεῶν, διότι οὐδέποτε ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου, καὶ ἐν Ἰλ. Ε. 909 ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἴσως εἶναι Ἄρη)· κλητ. Ἄρες, Ἐπ. (χάριν τοῦ μέτρου) Ἄρες:—Ἰων. καὶ Ἐπ. κλισίαι: Ἄρης, ἦος, ἦι, ἦα:—Διολ. Ἄρεως, εως, εσι, εσα, ες, Ἀλκαῖος 20—23 Δηρ.—Ὁ Ἄρης, ὁ ὑπὸ τῶν Λατίνων καλούμενος Mars, ὁ

υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῶν σφαγῶν, παρίσταται ὑπὸ τοῦ Ὀμ. ὡς γιγαντώδης πολεμιστῆς, παρὰ δὲ τοῖς Τραγ. ὡς θεὸς τῆς καταστροφῆς, ἐν γενεῖ, ὁ αἴτιος τοῦ Διουμίου, Σοφ. Ο. Τ. 190, κτλ. οὕτως, ἐς Οἰδίπου παῖδε. Ἔρως κατέσκηψ' Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471· παρὰ κωμ., Ἄρεως νεοττός Ὀρν. 385.

2) ὁ πλανήτης Ἄρης Ἀριστ. Οὐρ. 2.12, 3. II. παρὰ ποιηταῖς ὡς προσήγορῶν, πόλεμος, μάχη, διαφωνία, ἔρις, σφαγή, φόνος, ἵνα συνάγωμεν Ἄρηα, ἵνα συνάγωμεν μάχην, Ἰλ. Β. 381· Ἄρη μίξουσιν Σοφ. Ο. Κ. 1046· χρονίῳ σὺν Ἄρει Πινδ. Π. 11. 55· Ἄρης ἐμφύλιος, Ἄρης τιθασὸς Δισχύλ. Εὐμ. 863, 355· Θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμιέντῳ Δισχύλ. Πρ. 861· ναύφρακτος Ἄρης ὁ αὐτ. Πέρσ. 961· λιθόλευστον Ἄρη, θάνατον διὰ λιθοβολίας, (πρβλ. τὴν λέξιν **δημόλευστος**), Σοφ. Αἴ. 254· ἐνθα μάλιστα γίγνεται Ἄρης ἀλεγεινὸς δίζυροισι βροτοῖσι, ἐπὶ θανατηφόρον τραυματος, Ἰλ. Ν. 569.

2) φιλοπόλεμον μένος, Δισχύλ. Ἄγ. 78, Εὐρ. Φοῖν. 134· κἀν γυναίειν. Ἄρης ἐνεστιν Σοφ. Ἠλ. 1242, πρβλ. Ἄντ. 952· μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζειν Ἀρη Δισχύλ. Ἄγ. 48· βλεπῆν γὰρ ἄντικρος δόδεξαι μ' Ἄρη Ἀριστοφ. Πλ. 328· Ἄρη βλέπων Τιμοκλῆς ἐν Ἡρωῶνι 1, 7. 3) σίτηρος, Ἄνθ. Π. 7. 531, πρβλ. Πλούτ. 2. 23C. (H √ ΔΡ φαίνεται ὡσαύτως ἐν τοῖς ἀρι-, ἀρετή, ἀρείων, ἀριστος, καθ' ὅσον ἡ πρώτη ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τῆς ἀρετῆς (virtus) ἦτο ἐν τῇ ἀνδρείᾳ, ἐν τῇ ἐν πολέμῳ γενναϊότητι, ἴδε *ἄρω. O. M. Müller, Sc. of L. 2. σ. 233, νομίζει πιθανόν ὅτι τὰ ὀνόματα Ἄρης καὶ ΜἌρS ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ ἀναφέρει αὐτὰ εἰς τὴν Σανσκρ. √ MAR (φωβῶ). [ἄ παρ' Ὀμ., ἀλλὰ τὸ α τῆς κλητ. δυνατὸν νὰ εἶναι μακρὸν ἐν ἀρείε, π. γ. Ἄρες, Ἄρες βροτολογεῖ Ἰλ. Ε. 31, καὶ ἡ γεν. Ἄρηος ἔχει ἄ ἐν Ἰλ. Β. 767, πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 77, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 991., Γ. 183:—παρὰ Τραγ. κανονικῶς ἄ, ἀλλ' ὁ Δισχύλ. μεταχειρίζεται ἄ ἔτι καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις, ὡς ἐν Ἐπτ. ἐπὶ Θῆβ. 244, 469· καὶ Σοφ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις ὡς ἐν Αἴ. 252, 614, καὶ ἐν Ἄντ. 139.]

ἀρήτεια [ἄρ], ἡ, θηλ. τοῦ ἐπομ. Καλλ. εἰς Δῆμ. 43, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 312, κτλ.

ἀρητεύω, εἰμαι ἀρητήρ, ἱερεύς, κατὰ τὸν Le Bass, ἀρήτευε Λέων [β]ωλᾶς σωτήρας SGDI 3237, ἀρήτευε δαμοργῶν Δελφίων Τ[]μοκρίτου Δαιφοντεύς 3315, κατὰ τὴν Helen M. Searles ἴσως σημαίνει ἀγορεύω, δημηγορῶ (Studies in Class. Philol.) ἄλλ' ὁ Τσούντας ἐν Ἐρμη. Ἀρχ. 1887, 15.7 σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ ἀριστεύω.

ἀρητήρ [ἄ], ἦρος, ὁ (ἀράκομαι) ὁ εὐλόγεμος, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἱερέως (Ἄριστ. Ποιητ. 21.17), Ἰλ. Α. 11., Ε. 78, κ. ἄλλ., ὡσαύτως ἐν ἑμμέτρ. ἐπιγρ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 800, 827, 873· πληθ., 406. 10.

ἀρητήριον [ἄ], τό, τόπος προσευχῆς, εὐκλήριον, Πλούτ. Θησ. 35. ἀρητός, ἡ, ὄν, Ἴων. ἀντὶ ἀράτος· Ἀρήτη, ἡ, ὄν, κύρ., Ὀδ. Η. 54, κτλ.

ἀρητυμένους, ἐσφαλμένη γραφ. ἀντὶ ἀρτυτημένους· ἴδε ἀρύτω. ἄρθεν, Ἰλ., ἴδε τὸ ῥῆμα ἀραρισκω.

ἀρθιμέω: μέλλ. -ήσω, ἀμετάβ., συναρμώζω, συνδέω, ἦδ' αὐτ' ἐν φιλοτίμῳ διέτιμασεν ἀρθμήσαντε, «τῷ ὄντι δὲ διεχωρίσθησαν ἐν φίλᾳ ἀρμωσθέντες καὶ συμβιβασθέντες» (μετὰφρ. Ο. Γαζῆ)· «εἰς ἀρθμόν, ἦγον ἀρμόνιον φιλικὴν ἐλθόντες ἀλλήλοισ» (Εὐστ.) Ἰλ. Η. 302· ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. ἔχει ἀρθμηθέντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Α. 1344.

ἄρθμος, α, ον, ἠνωμένος, οἱ δ' ἦμῖν ἄρθμοι ἦσαν, φίλοι πρὸς ἡμᾶς, σύμμαχοι ἡμῶν, Ὀδ. Π. 427· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 7.101, κ. ἄλλ.· ἄρθμος ἦδὲ φίλος Θεογν. 1312· ἄρθμια, τὰ, εἰρηνικαὶ σχέσεις, φίλια, τέως μὲν δὴ σφί ἦν ἀρθμια ἐς ἀλλήλους, ἐκ τούτου δὲ πόλεμος Ἡρόδ. 6. 83.

ἄρθμός, ὁ, (*ἄρω) δεσμός, σύνδεσμος, συμμαχία, φίλια, ἀρθμῶν καὶ φιλοφροσύνη Ἰνν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 524, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 191, Καλλ. Ἀποσπ. 199.

ἄρθρο-ἐμβόλα, τὰ, (ἐμβάλλω) χειρουργικὰ ἐργαλεῖα χρήσιμα διὰ τὰς ἐταρρωσεις, Γαλην. τ. 14, σ. 781. 5· ἀλλὰ κείται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ σπρεθλωτικῶν βασιανιστηρίων ὀργάνων, Ἰωσήφ. Μακκ. 8. 12.

ἄρθρεμβολέω, τοποθετῶ ἄρθρα τοῦ σώματος ἐξηρθρωμένα, Math. Vett. σ. 10.

ἄρθρεμβόλησις, εως, ἡ, ἡ ἐμβολή, τοποθέτησις ἄρθρου, Ἀπολλ. Κριτ. σ. 2· ὡσαύτως -βολία, ἡ, Ὀρειβάς. 138 Mai.

ἄρθρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄρθρου, Μ. Ἄντων, 4. 3.

ἄρθρικός, ἡ, ὄν, (ἄρθρον I.) ὁ ἀρῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πθ. σφάλμα ἀντὶ ἀρθρετικός. II. (ἄρθρον II.) ἀνήκων εἰς τὸ ἄρθρον, ὄρος γραμμ., Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. σ. 6. κτλ.

ἄρθρετικός, ἡ, ὄν, (ἄρθρον) ὁ περὶ τῶν ἄρθρων τοῦ σώματος, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἀρθρετικὸν Ἰππ. π. Ἀρθρ. 794.

II. ὁ πάσχων ἐξ ἀρθρίτιδος, Ἰππ. 1179, Δαμιόκενος ἐν Ἐπιγράφοις· 1.32. Κικ. Epist. ad Fam. 9. 23.—τὰ ἀρθρετικά Ἰππ. Ἀρ. 1258.

ἀρθρίτις, ἰδος, ἡ, ὡσαί θηλ. τὸ ἀρθρίτις, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ, ἡ τῶν ἄρθρων φλεγμονή, ἡ γνωστὴ νόσος τῶν ἄρθρων, ἀρθρίτις φλεγμονή συνισταμένη περὶ τοῖς ἄρθροις ἔμμενος, πόνον ἰσχυ-

ρὸν ἐπιφέρουσα πασχόντων τῶν νεύρων Ὀροῖ Ἰατρ. σ. 398. 52· ἀρθρίτις νοῦσος ἔταν ἔχη, λαμβάνει πῶς καὶ ἐδύνη τὰ ἄρθρα τοῦ σώματος, λαμβάνει δὲ καὶ ὀξείη, καὶ ἐς ἄλλοτε ἄλλο τῶν ἄρθρων ἐξυτέραι τε καὶ μαλακώτερα καταστηρίζουσιν αἱ ἐδύνην Ἰππ. 524. 20, Ἄφρο. 1247.

ἄρθρο-κηδής, ἐς, ὁ τὰ ἄρθρα τοῦ σώματος λυμαινόμενος, ἀρθροκηδέσιν πόνους Λουκ. Τραχυδοποδάγρα 15.

ἄρθρον, τὸ (*ἄρω, ὁ ἴδε), ἄρθρον ἢ μέρος τοῦ σώματος, Ἰππ. Ἀρ. 1248, κ. ἄλλ.· ἅπαν κατ' ἄρθρον Σοφ. Τρ. 769· χρωτ' (κατὰ διόρθ. Ἐρμῆννου ἀντὶ κρωτ') ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τρέμω χερί ὁ αὐτ. Φ. 1208: ἴδιως τὰ ὅσα τῆς κατὰ τὰ σφυρὰ ἄρθρωσεως, ἐν οἷς προσαρμύζεται ὁ ἀστράγαλος· ὁ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων Ἡρόδ. 3. 129· ἀλλὰ παρ' Ἰππ. ἡ περιφερῆς κεφαλὴ τοῦ ὅστου ἢ προσαρμύζομένη εἰς τὴν κοτύλην, «Ἰπποκράτης βιτέρου τῶν συντακτομένων ὄστων τὸ πέρας ἄρθρον ὀνομάζει πολλάκις, οὐ μὴν ὀπότερον γε ἔτυχεν, ἀλλὰ τὸ περιφέρειε τε καὶ τῇ κοιλότητι τοῦ πλεσιάζοντος ἐπιβεβηκότος» Γλωσσ. Γαλην. π. ὄστ., ὁ αὐτ. εἰς Ἰππ. π. Ἄγμ. 761H: οὕτω, μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἢ λυγίζεται Σοφ. Τρ. 776, πρβλ. Φ. 1201. 2) κατὰ πληθ. συνημμένον ἄλλη τινὶ λέξει, ἄρθρα ποδοῦν, τὰ σφυρὰ, Σοφ. Ο. Τ. 718, πρβλ. 1032, Τρ. 776· ἄρθρων ἧλυσις, τὰ ἀκέλη, αἱ κνήμαι, Εὐρ. Ἐκ. 67· ἄρθρα τῶν κύκλων, οἱ ὀρθαλοῖ, Σοφ. Ο. Τ. 1270. ἄρθρα στόματος, τὸ στόμα, Εὐρ. Κύκλ. 625· οὐδὲ τι ἄρ. τῆς φωνῆς, οὐδὲν τῶν ὀργάνων τῆς φωνῆς, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 9, 8, πρβλ. 18· τὰ ἄρθρα μόνον, τὰ γεννητικὰ μόρια, Ἡρόδ. 3. 87, 103., 4. 2, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 5, 12, κ. ἄλλ.· μετρ., ἄρθρα τῶν φρενῶν Ἐπιχ. 119 Ahr. II. τὸ ἄρθρον ἐν τῇ γραμματικῇ, Ἄριστ. Ποιητ. 21. 7, Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 26. 4, Διον. Ἄλ. περὶ Θουκ. 37, κ. ἄλλ.

ἄρθρο-πέδη, ἡ, πέδη, δεσμός τῶν ἄρθρων, Ἄνθ. Π. 6. 297.

ἄρθρο-τομέω (τέμνω), ἀποκόπτω, ἀρθροτομέει τῶν μελῶν τούτων τὰ πρακτικώτερα Θεοφ. Σμ. 4.112A.

ἄρθρώ (ἄρθρον), στερεώνω δι' ἄρμου·—Παθ., προσαρμύζομαι, θώρακα δ' ἅπας ἐμπεροναῖται, κνημῖς δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦται Ἐρμῆπος ἐν «Μοίραις» 2. 3· σώματα ἠρθρωμένα, καλῶς συναρμωμένα, Ἰππ. π. Ἄερ. 292. II. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ λέξεω, προφέρω καλῶρως καὶ διακεκριμένως, γλῶσσα ἀρθροῖ τὴν φωνῆν, παράγει ἐνἄρθρως ἦχος (ὡς ὁ Λουκρέτ. 4. 549, [voices] articulata lingua), Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 12· ἄλλ' ἄρθροῦν γλῶσσην καὶ νόσον, ἐντείνω, ἐνισχύω τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν νοῦν, Θεογν. 758.

ἄρθρώδης, ἐς, (εἶδος) ἰσχυρὸς, γενυρόδης, περὶ κυνῶν, ἐχούσας τὰς κεφαλὰς ἐλαφράς, σιμάς, ἀρθρώδεις Ξεν. Κυν. 4. 1, Ἄριστ. Φυσιον. 5. 8. 2) ἐναρθρός, ἀντὶθ. τῷ ἀναρθρός, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 26.—Ἐπιερ. -δῶς Γαλην.

ἀρθρωδία, ἡ, ἰδιαίτερον εἶδος ἀρθρώσεως, καθ' ἣν αἱ ἐπιφάνειαι εἶναι μόνον δλίγον κυρταὶ καὶ κοίται, Γαλην. 2.736.

ἀρθρωσις, εως, ἡ, σύνδεσις, συνἄρθρωσις, Φίλων 2. 408, διάκρισις τῶν ἄρθρων, Στράβ. σ. 88.

ἀρτί-[ἄ], ἀχώριστ. προθεσμ. μόρ. ὡς τὸ ἐρι-, ἐνισχύων τὴν ἰδέαν ἢ ἐκφράζει τὸ μετ' αὐτοῦ συντιθέμενον· τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ τῶν λέξεων ἀρείων, ἄριστος, ἴδε Βουτμ. Λεξίλ. ἐν λ. ἐκχῆλος 9: κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς ἀρχαιότεροις Ἐπ. καὶ Λυρικ. (ἴδε ἐν λ. *ἄρω). II. ἴδε ἐν λ. Ἀριμαξοποι.

ἄρία, ἡ, εἶδος δρυός, = φελλόδρυς, κοινῶς «ἄρια», Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3.16. 3.

Ἄρια, ἡ, «Περσικὴ χώρα, ὡς Ἑλλάνικος· τὸ ἔθνηκον Ἄριος, ὡς αὐτὸς φησι, καὶ Ἄριεος» Στέρ. Βυζ. ἐν Λεξ. Ἄριος.

ἀρίγνος, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ διακεκριμένος, ἐπιφανής, Ἐνδαίδος ἀρίγνωτες υἱοὶ Πινδ. Ν. 5. 21· πρβλ. Λοβ. Παραλέση. 181.

ἀρί-γνώτος [ἄ], ἡ, ον, Ὀδ. Ζ. 108, ὡσαύτως, ος, ον, Ἰλ. Ο. 490: εὐδιάγνωστος, ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ Ἰλ. Ν. 72, πρβλ. Ο. 490· δώματα Ὀδ. Ζ. 300· ρεῖτ' ἄρίγνωτη πέλεται αὐτόθι 108. 2) λίαν γνωστός, πεφημισμένος, Ὀμ.: ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, = τῷ Λατ. nimium notus, ὡ ἀρίγνωτε συδῶτα, «τουτέστιν ὡ ἄγαν γνῶριμε ἐπὶ ἀρχαῖα τέχνη» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 375 (ἔνθα πρέπει νὰ προφέρηται ὡ ῥίγνωτε)· «Ἀττικὴ δὲ συναιολιῆ τὸ ὡ ῥίγνωτε, ὁμοίᾳ τῷ ὡ γαθέ», Εὐστ.

ἀ-ρίγνος, ον, μὴ αἰσθανόμενος ῥίγος, ψυχός, Ἄριστ. Πρὸβλ. 31. 22.

ἀρίγμων, ωνος, ὁ, (εἶδος δόρατος), Θεογνώστου Κανόνες 31.15, Χοιρόδ. τ. 1, σ. 74, 35.

ἀρι-δάκρυος, ον, = τῷ ἐπομ., διὰ τί οἱ μεθύοντες ἀριδάκρυοι μᾶλλον; Ἄριστ. Πρὸβλ. 3. 24.

ἀρι-δάκρυς, υ, γεν. υος, ὁ πολυδάκρυς, γόος Αἰσχύλ. Πέρσ. 947· ἐπὶ προσ., Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 1. 1, πρβλ. 30. 1, 7· παροιμ., ἀριδάκρυες ἀνέρες ἐσθλοὶ Σχόλ. Ἐν. εἰς Ἰλ. Α. 349.

ἀρι-δάκρυτος, ον, ὁ λίαν θρηνηθεὶς, ἀριδάκρυτον· πολυδάκρυτον· Ἠσύχ.

ἀρι-δάλος, ὄν, Δωρ. ἀντὶ ἀριδῆλος, Σίμων.

ἀριδείκετος, ον, (δεικνύω) ὁ πολὺ δεικνύμενος, ἔθεν ὡς τὸ Λατ. digito monstratus, ἐπιφανής, περιφημικός, ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς ὑπερβ. μετὰ γεν., ἀριδείκετος

ἀνδρῶν, «πάνυ ἔνδοξος» (Σχόλ.), Ἰλ. Λ. 248, κ. ἄλλ. ἄλλ' ὡσαύτως, ὅ οὐκ ἔβην ἀριδείκετον εἶναι Ὀδ. Λ. 540 ἄρ. τέκνα Ἦσ. Θ. 385.

Ἀριδῆλα, ἡ, «Ἀριδῆλαν» τὴν Ἀριάδην Κρήτες Ἠσυχ.

ἀρι-θῆλος, ἄρ. -θῆλος, ὄν, εὐδιάκριτος, μακροῦν ὄρατος, περιφανής, ἅ δ' ἀριδαλος Ὅσσα Σιμωνίδ. 185 Ἄρκτουρος κ. καὶ μάλια πᾶς ἀριθῆλος Ἀρατ. 94 μινῆμα Συλλογ. Ἐπιγρ. 1050.

II. λίαν σαφής, κατὰλόλος, φανερός, τάδε γὰρ ἀριθῆλα ὅτι θεῖον τὸ φθγγόμενον Ἡρόδ. 8. 65.— Παρὰ Τυρταίω 8. 7, ἀίδηλα φαίνεται νὰ εἶναι ἡ ῥῆθι γραφή· πρὸς. τὸ ἐπόμε.— Ἐπίρρ. ἀριδῆλως, φανερώς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 948, Προλεγ. Χρησμ. Σιβυλλ. τ. 1. σ. 4. 1.

ἀριζήλος, ὄν, καὶ ἡ, ὄν, ἴδε κατωτέρ.:— Ἐπ. ἀντὶ ἀριδῆ- λος (ἴδε Ζ ζ II. 2) φανερός ἐναργής, Λατ. insignis, ἐπὶ τοῦ φω- τὸς ἀστέρας, ἀριζήλοι δὲ οἱ αὐγαί, «μεγάλως ἐκδηλοῖ» (Σχόλ.) Ἰλ. Ν. 244, πρὸς. Πινδ. Ο. 2. 101 ἐπὶ τοῦ ἤχου φωνῆς, ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνῆ Ἰλ. Σ. 219, πρὸς. 221· ἐπὶ ἀνθρώπων οὐς πάντες θαυμάζουσιν, ὥστε θεῶ περ, ἀμφὶς ἀριζήλω Σ. 519· οὕτως Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 6, ῥεῖτα ἀριζήλον μινῦθει, καὶ δῆλον ἀέξει.— Ἐπίρρ. ἀριζήλως εἰρηγμένα, τὰ ἀριζήλω, σαφῶς ἦδη ῥηθέντα, Ὀδ. Μ. 453:— περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Β. 318, ἴδε ἐν λέξει ἀ- ζήλος.

II. (ζήλος) = ἀριζήλωτος μόνον παρ' Ἠσυχ. ἐν ἄρ. «ἄρ. μεγάλως, ὅθεν καὶ ἀριζήλος ὁ μεγάλως ζηλωτής».

ἀρι-ζήλωτος, ὄν, ὁ λίαν ζηλωτής, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1329.— ζή- λητος ἐν Χρησμῶ παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 413C.

ἀρι-θήκος, ὄν, λίαν ἀκούστος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 308, «πολυή- κοος» Ἠσυχ. II. ἐνεργ. ὁ μακροῦν ἀκούων, προθύμως ἀκούων, «λίαν ἐπήκοος» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1707.

ἀριθμῶνας, ὄν, ἄρ. ἀντὶ ἀριθμητός.

ἀριθμέω, παρατ. ἰριθμεομαι, ὡς τρισύλλ., Ὀδ. Κ. 204, γ' ἐνικ. ἰριθμεῖν Ν. 218: μέλλ. -θήσω, Πλάτ.: ἄρ. ἰριθμησα κτλ.:— Μέσ. ἄρ. ἰριθμησάμενον Πλάτ. Φαῖτρο. 270D:— Παθ. φων. μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημ. ἀριθμησόμεαι, Εὐρ. Βάχχ. 1318: παθ. μέλλ. ἀριθ- μηθήσομαι Ἐδδ., Γαλῆν.: Ἐπ. ἄρ. ἀπαρ. ἀριθμηθήμεναι (ἀντὶ ἀριθμηθῆναι) Ἰλ. Β. 124 Ἀριθμῶ, ὑπολογίζω, λογαριάζω, Ὀδ. Δ. 411, Πινδ. Ν. 10. 85· κτλ.· αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας. ἔταίρους ἰριθμεομαι, ἰριθμεομαι αὐτούς χωρίζω εἰς δύο ομάδας, Ὀδ. Κ. 204· ἀριθμησάντες Ἡρόδ. 7. 60:— οὐδεὶς πώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐν- ἀντίους ἰδῶν ἰριθμησε, ἐστάθη ἢ ἔλαθε τὸν κῆπον νὰ τοὺς ἀριθ- μῆσῃ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 570 ποιητ., ἀριθμησεις γαῖαν ἀπειρε- σίην = μετρήσεις Ἀνθ. Π. 11. 349.— Παθ., Ἡρόδ. 6. 111., 9. 32:— Ἐν Θουκ. 3. 20, τὸ μέσ. ἰριθμοῦντο, ἐλάμβανον τὸν ἀριθ- μὸν τῶν πλίνθων, ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἐνεργ. ἀριθμοῦντες.

2) ὑπολογίζω πρὸς ἀπότιμον, καὶ ἐντεῦθεν ἀποτίμων, πληρώων, ὡς μεταχειριζόμεθα νῦν τὸ μετρώ, τὸ χρυσίον, ἀργύριον Ἐν. Συμπ. 4. 44, Δημ. 1192, ἐν τέλ.

3) λογίζομαι, «λογαριάζω», θεωρῶ, ἐν εὐεργεσίας μέρεϊ Δημ. 568. 5) ἄρ. τινα κλυτῶπαῖδα Ἀνθ. Π. 9. 262· κέρδος τι ἄρ. Δίων Χρ. σ. 649:— Παθ. λογίζομαι, ἀριθμοῦμαι, συγκαταλέγομαι, ἐν τισὶ Εὐρ. Ἐλ. 729· ἐν γράμμασι Λουκ. Δίκ. Φων. 2· εἰς τινας Ἡρωδιαν. 1. 1· ὡσαύτως, ἀριθμῆ- σθηαὶ τῶν φιλάτων, ὡς εἰς ἐκ τῶν .., Εὐρ. Βάχχ. 1318· μικά- ρων Θεόκρ. 13. 72.

ἀριθμημα, τὸ, ἀριθμησις, τῶν πάλιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 753.

ἀριθμηκτός, εὖς, ἡ, τὸ ἀπαριθμεῖν, Ἡρόδ. 2. 143· «μέτρημα», πληρωμή, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 36. II. = ἀριθμητικῆ; ἡ, Ἰππ. Ἐπιστ. 934 Lind.

ἀριθμηκτέος, α, ὄν, ἴμ. ἐπιθ., πρέπει ν' ἀριθμηθῆ, νὰ ὑπολο- γισθῆ, Ἰππ. 1031B. 2) ἀριθμηκτέον, πρέπει τις ν' ἀριθμησῇ, νὰ ὑπολογισθῆ, Θεοφρ. Ἀποσπ. 3. 3.

ἀριθμηκτής, οὔ, ὁ, λογιστής, Τζέτζης εἰς Λυκόφρ. 980.

ἀριθμητικὸς, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὸ ἀριθμεῖν ἀνήκων, ὁ ἰκανός, ἐπι- τήδειος πρὸς τοῦτο, ἀριθμητικὸς ἄνθρωπος Πλάτ. Γοργ. 453E· ἀναλογία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 7: ἡ ἀριθμητικῆ (ἐνν. τέχνη), ὡς παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Πολ. 525A, κ. ἄλλ.· ἀριθμητικῆ, ἄνευ ἄριθρου, ὁ αὐτ. Γοργ. 450D· ἡ ἄρ. ἐπιστήμη Πλούτ. 2. 979E· πρὸς. λογι- στικὸς 1.— Ἐπίρρ. -κῶς Πλούτ. 2. 643C.

ἀριθμητός, ἡ, ὄν, ἄρ. -ατός (ἀριθμέω), δν δύναται τις νὰ ἀριθμῆσῃ ὑπολογισθῆ, ὀφθαλμοὶ δ' οὐκ ἀριθμητοί, ἀναριθμητοί, ἀλογάριστοι, Κρατίν. ἐν «Πανόπταις» 2· ἀριθμοῦμενον ἢ ἀριθμη- τὸν Ἀριστ. Φυσ. 4. 14, 5· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μετρητόν, ὁ αὐτ. Μεταφ. 4. 13, 1. 2) εὐκόλως ἀριθμοῦμενος, εὐἀριθμος, ὀλίγος τὸν ἀριθμὸν, ἀριθμητοὶ ἀπὸ πολλῶν, pauci de multis· Θεόκρ. 16. 87. 3) οὐκ ἀριθμητός, nullο numero habitus, ὁ αὐτ. 14. 48.

ἀριθμῖος, α, ὄν, = ἐναριθμῖος, ἀνθ' οὗ κεῖται ὡς διάφ. γρ. ἐν Ρίαν. 1. 16, Ὀππ. Ἀλ. 1. 151· ἐν τισὶν ἀριθμῖος Διον. Π. 263.

ἀριθμός [α], ὁ, (ἴδε *άρω) Λατ. numerus, πρῶτον ἐν Ὀδ., λέκτο δ' ἀριθμὸν Δ. 451· ἀριθμῶ παῦρα Σιμωνίδ. 47· ἐν ἀριθμῶ Ἡρόδ. 3. 6· ἀριθμὸν ἐξ ὁ αὐτ. 1. 14, πρὸς. 50· ἐς τὸν ἄρ. τρισχίλια ὁ αὐτ. 7. 97· πλῆθος ἐς ἀριθμὸν, τὸ πλῆθος, τὸ ποσὸν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, ὁ αὐτ. 7. 60· οὕτω παρ' Ἄττ., μῆκωνος ἐπι-

πᾶσας ἄνω κόκκους τὸν ἀριθμὸν δώδεκα Εὐφρων ἐν Ἀδῆλ. 1. 11· δύο τινὲς ἢ τρεῖς ἐστῆκασι πάντων ἔσχατοι εἰς τὸν ἄρ. Μένανδ. ἐν «Ἐπικλήρω» 2· ἔλαττον μῆτε δγκρ μῆτε ἀριθμῶ Πλάτ. Θεαίτ. 155A· οὐτ' ἀριθμοῖς οὔτε μεγέθειν ἐλάτ- τους ὁ αὐτ. Νόμ. 861E· σταθμῶ καὶ ἀριθμῶ Ἐν. Συμπ. 4. 45· μέτρον καὶ ἄρ. Πλουτ. Περ. 16, πρὸς. Εὐρ. Τρω. 616·— παροιμ., ὡς μὴν σαφὲς οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντηῖαν ψάφω ἀριθ- μόν, «κατὰ πολὺ μέντοι ἀκριβῶς οὐκ ἂν εἰδείην, ὥστε λέγειν τὸν ἀριθμὸν τῶν ψηφίδων τῶν παραθαλασσίων, ἦγον τῆς ψάφου κτλ.» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 13. 66, πρὸς. 2. 179· οὐ γιγνώσκω ψῆφω ἀριθμούς, ἐπὶ ἡλείθω, Ἐπιπ. ἐν «Πελασσοῦ» 1· οὐτ' ἀριθμὸν οὐτ' ἔλεγχον .. ἔχων Διονύσ. ὁ Κωμ. ἐν «Ὀμωνύμοις» 1. 13.

2) διάστημα, ἔκτασις, ἐπὶ χρόνον ἢ τόπον, ποσόν, πολλὸς ἀριθμὸς χρόνου Αἰσχίν. 7. 36· ἀριθμὸς τῆς ἔδου Ἐν. Ἄν. 2. 2, 6· ἄρ. ἀργυρίου, ποσὸν γρηματικόν ὁ αὐτ. Κύρ. 8. 2, 15.

3) ἀριθμῶ ἀπολ. ἐπέαν γὰρ ἀποθάνη βασιλεὺς Λακεδαιμο- νίων, ἐκ πάσης δέει Λακεδαιμόνων .. ἀριθμῶ τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς ἐς τὸ κῆδος εἶναι, ἀριθμὸς τις ἐκ τῶν περιόικων, Ἡρόδ. 6. 58· ἄλλᾳ, δένδρα ἀριθμῶ ὑμέτερα, καὶ τὰ ὑμέτερα δένδρα πῶσα εἶναι κατ' ἀριθμὸν, Θουκ. 2. 72· ἀριθμῶ διδῶσαι τὰ κρέα Διονύσ. Κωμ. ἐν «Ὀμωνύμοις» 1. 6.

4) ἀριθμὸς, ὁ δευτέρος ἄρ. Εὐρ. Ἰων. 1014· πολλοὺς ἀριθμοὺς ἀγνυται ναυαγίων Ἐλ. 410· τὸν τέτταρα ἀριθμὸν Λουκ. Ἐρμστ. 35.

5) ἀριθμὸς, ὡς σημεῖον τάξεως, ἀξίας, ἀξιωματός, μετ' ἄν- δρῶν ἴεσθαι ἀριθμῶ, λαμβάνω θέσιν μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, Ὀδ. Λ. 449· ἐν πολλαῖς Ἄττ. φράσεσιν, εἰς ἄνδρων μὲν οὐ τελοῦ- σιν ἀριθμὸν Εὐρ. Ἀποσπ. 495· εἰς ἄρ. τῶν κακῶν πεφκόων ὁ αὐτ. Ἐκ. 1186· ἔννιας τ' ἀριθμῶ πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων, ἐν τῷ ἀριθμῶ τῶν ἐκ ἔννιας φίλων μὴ πρῶτος ἂν αὐτός, αὐτῶν 794· δειλοὶ γὰρ ἄνδρες οὐκ ἔχουσιν ἐν μάχῃ ἀριθμὸν, δὲν λαμ- βάνονται ὑπ' ὄψει, δὲν τοὺς λογαριάζει κανεῖς, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 523· εἰ δὲ μὴ δοκεῖ τάδε, οὐδ' εἰς ἀριθμὸν τῶν ἐμῶν ἤκεις λόγων, δὲν φθάνει οὐδ' εἰς σημεῖον τοιοῦτον ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτῆς, ὁ αὐτ. Ἰλ. 1054· οὐδεὶς ἄρ. ἐστὶ τινος, ὡς τὸ Λατ. nullo esse in numero, Πλουτ. 2. 682F· πρὸς. ἀριθμέω, χώρα I. 3.

6) ὡσαύτως, ὀπλοῦς ἀριθμὸς, ποσότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ποιότητα ἢ ἀξίαν, ταῦτ' οὐκ ἀριθμὸς ἐστίν, ὁ πᾶτερ, λό- γων, ἀπλῆ παράταξις λέξεων, Σοφ. Ο. Κ. 382· οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔγειναιμην τέκνα οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν. δὲν ἐγέννησα ἀπλῶς μόνον ἀριθμὸν τέκνων, ἀλλ' ἄνδρας ὑπερτάτους Φρυγῶν, Εὐρ. Τρω. 476· οὕτως, ἀριθμὸς μόνον ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου nos numerus sumus, Ἀριστοφ. Νερ. 1203· ἐνίστε καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἀνθρώπου, οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλ' ἐτητύμως ἄνδρ' ὄντα, οὐγ' ἀπλῶς μία μονὰς ἀλλὰ .., Εὐρ. Ἡρακλ. 997.

7) εἰς τινας φράσεις ὡς σημεῖον τελειότητος ἢ ὀλοκληρίας, οἱ ἀριθμοὶ τοῦ σώματος Πλάτ. Νόμ. 668D· ἀνάστα τοὺς ἀριθμοὺς περι- λαβῶν, Λατ. omnibus numeris absolutus, Ἰσοκρ. 224D· πᾶν- τες ἀριθμοὶ τοῦ καθήκοντος, τὸ σύνολον τοῦ καθήκοντος, Μ. Ἄντων. 3. 1. II. ἀριθμημα, τὰ δ' οἴκοι μᾶσσον ἀριθμοῦ, ὑπέρτερα ἀριθμησῶς, ἀναριθμητα, Πινδ. Ν. 2. 35· ἴδιως ἐν φράσε- σιν, ἀριθμὸν ποιεῖσθαι τῆς στρατιῆς, τῶν νεῶν, ἀπαριθμησιν, ἐπιθεώρησιν .. Ἡρόδ. 8. 7· ποιεῖν Ἐν. Ἄν. 7. 1, 7, κλ.· παρῆ- ναι εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν 11· εἰ τὶ δυνατὸν ἐς ἀριθμὸν ἔλαθην, νὰ ἀριθμηθῆ, νὰ ἠρσῆθῃ δι' ἀριθμοῦ, Ὀδ. 2. 72.

III. ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀριθμῶν, ἀριθμητικῆ, ἀριθμὸν, ἔξοχον σοφισμά- των Αἰσχύλ. Πρ. 459, πρὸς. Ἐπιπ. ἐν «Πελασσοῦ» 1· ἀριθμὸν καὶ μέτρων εὐρήματα Σοφ. Ἀποσπ. 379· ἄρ. καὶ λογιμὸν εὐρεῖν Πλάτ. Φαῖτρο. 274C, πρὸς. Πολ. 522C· παροιμ. εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 19. IV. περὶ τοῦ Πυθαγο- ρεῖου δόγματος ὅτι οἱ ἀριθμοὶ ἦσαν τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τῶν παν- τῶς, ἴδε Ἀριστ. Μεταφ. 1. 8, 22 κέξ., 13. 3, κ. ἄλλ., πρὸς. Γρα- τίου Πλάτωνα 1. σ. 10.

V. στίχος, προφερόμενοί ἀριθ- μοὺς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν [II.] Ἐπιγρ. Δελφ. Β. Η 1894. 80, πρὸς. Διον. Ἄλ. π. Σουθ., φέρε γὰρ ἐπιχειρεῖται τις προφερε- σθαι τούδε ἀριθμοῦς, Ὀλυμθον μὲν καὶ Μεθώνην καὶ Ἀπολλωνίαν - - ἴδε ὡσαύτως Larfeld Ber. ũ. d. Epigr. 1896, σ. 208. H. Searles.

ἀριθμῶν [ῶ], ὄν, (κύω) ἐπὶ γυναικός, «ἡ ταχέως ἐγκύμων γυνόμενη», Γαλῆν. Γλωσσ., «εὐσύλληπτος» Ἠσυχ., Ἰππ. 262, κτλ.

ἀριθμῶς, = ἀριθμῶς, Ἠσυχ.

Ἀριθμοποιός, ὀλί, Σπυδικῆ λέξις σημαίνουσα «οἱ μονόφθαλμοι» κατὰ τὸν Ἡρόδ. 4. 27, ὅστις λέγει ὅτι ἀριθμοποιός = ἐν καὶ σποῦ = ὀφθαλμοῦς (ἴδε Rawlinson, 3, σ. 197)· ἐν ᾧ ὁ Εὐστ. εἰς Διον. Π. 31 λέγει ὅτι ἀριθμοποιός = ἐν καὶ μασπός = ὀφθαλμῶς· ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 805 καλοῦνται ἰπποδάμοι.

ἀριθμῶλον, τὸ, εἶδος μήλου, Ἀντιγ. Καρ. παρ' Ἀθην. 82B.

ἀρῖν ἢ ἀρίε, ἴδε ἄρριν.

Ἄριοι, οἱ, τὸ παλαιὸν ὄνομα τῶν Μήδων κατὰ τὸν Ἡρόδ. 7. 62· λεγόμενον περὶ αὐτῶν ἢ μέρους αὐτῶν, 3. 93., 7. 66., Στραβ. 510, 514· οὕτω, Μάγοι καὶ πᾶν τὸ Ἄριον (κοιν. Ἄρειον) γένος, Εὐδήμ. παρὰ Δαμασκ. π. ἀρχῶν, ἐν τῷ ἀρχ.: Ἄρια ἀναφέρεται

ἡ Περσική χώρα ὑπὸ Ἑλλαντικῆ παρὰ Στεφ. Β. (οὗτος ἢ Ἄρεια ἐν Ἄρρ. Ἀν. 3. 25) καὶ τὸ ὄνομα Ἀρικανή διέμενεν ὡς ὄνομα μεγάλου διαμερίσματος πρὸς βορρᾶν τῆς Περσίας, Στράβ. 7. 20 κέ. — Ἐντεῦθεν ἡ διόρθωσις τοῦ Ἑρμάνου ἔκοψα κομμῖον Ἄριον (ἀντὶ Ἀρειον), ἐρήνησα θρήνον Μηδικόν, Αἰσχύλ. Νο. 423. (Ἐν τῇ Σανασκρ., Αργα, εὐγενής, ἦτο τὸ ὄνομα τῶν τριῶν πρώτων φυλετικῶν τάξεων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Sūtra, ὅπερ ἐσήμαινε τὴν κατωτάτην, Voe M. Müller Sc. of L. 1. 246 κέ.).

ἀρί-πικρος, ον, ὁ λίαν πικρὸς, ἀρίπικρον· μεγάλως πικρὸν Ἠσυχ.

ἀριπρέπεια, ἡ, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, Γρ. Ναξ. τ. 2. σ. 152. ἀριπρεπής, ἐς, (πρέπω) ὁ λίαν εὐπρεπής, ἀριπρεπές· μεγαλοπρεπές· Ἠσυχ., ὡς καὶ σοὶ εἶδος μεν ἀριπρεπές Ὀδ. Θ. 176· ἐδοτε δὲ καὶ τόνδε γενέσθαι.. ἀριπρεπέα Τρώεσσιν Ἰλ. Ζ. 477· ἵππον ἀρ. Ψ. 453· ἀρ. βασιλῆες Ὀδ. Θ. 390.

2) ἐπὶ πραγμάτων, λίαν λαμπρὸς, στίλβων, λάμπων, ἔχε δ' αἰγιόγα.. ἀριπρεπέα Ἰλ. 309· ἄστρα.. φαίνεται ἀρ. Θ. 556· καὶ ἐπὶ ὄρου, λίαν ἐμφανές, ἐναργές, Νήριτον ἀρ. Ὀδ. Θ. 22.— Ἐπίρρ. -πῶς, Ἰων. -πῶς, Σουλ. Ἐπιγρ. 1656c, Γρηγ. Ναξ. τ. 2. σ. 72, 270, κ. ἄλλοι.

ἀρίς, ἡ εἶδος βοτάνης· Ἠσυχ., πρὸλ. Γαλλῆν. Γλωσσ. 442. ἀρίς, ἴδε ἀρρίς.

ἀρίς, ἀρίδος, ἡ, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, τρύπανον, κοινῶς ἀρίδα καὶ «τρύπανι» Ἰππ. π. Ἄρρ. 78C, Καλλίας ἐν «Πεδήταις» 5 (Πολυδ. Ζ', 113), Ἀπολλοδ. Πολ. 189, Ἀνθ. ΠΙ. 6. 103, 205· πρὸλ. φράκτης.

ἀρί-σαμος, ον, Δωρ. ἀντὶ ἀρίσημος.

ἀρίσαρον, τό, ἀρίσαρον ἐστὶ μικρὸν βοτάνιον, ῥίζαν ἔχον ὡς ἐλαίας· ἐστὶ δὲ δριμυτέρα τοῦ ἄρου· Διοσκ. 2. 198· κατὰ τὸν Sibthorp τὸ συμπεριδὸν ὄνομα αὐτοῦ εἶναι δρακονεϊά.

Ἀρίσθηθεν, ἐξ Ἀρίσθης (ἐν Τρωάδι), Ἰλ. Β. 838.

ἀρί-σημος, ον, (σῆμα) λίαν φανερός, ἀξισημειώτος, περιφανής, ἀρίσημα δὲ ἔργα τέτυκτο Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 12· καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι Τυρταῖος 9. 29· εἰκῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 5362h. II. σφόδρα ἐναργής, δρατός, τρίδος Θεοκρ. 25. 158.— Ἐπίρρ. -μως Ἠϊοδ. 6. 14.

ἀρίστ-άρματος, ον (ἀρίστος, ἄρμα), ἀρίστος ἐν τῇ ἀρματηλασίᾳ, ἀρίσθάρματον γέρας, τὸ βραβεῖον τοῦ ἀρίστου ἄρματος ἐν τῇ ἀρματηλασίᾳ, Πινδ. Π. 5. 39.

ἀρίσκηδής, ἐς, (σκύδω) λίαν ὀργίλος, ἀρίσκηδής εὐνίς Διός, ἡ ἄγαν σκυζομένη, ὀργιζομένη, Καλλιμ. Ἄποσι. 108.

ἀρίστ-αθλος, ον, ὁ ἀρίστος ἐν ἀθλοῖς, Ἀνθ. Πλαν. 94.

Ἀρισάτος, ὁ, κύρ. ὄν., Ἠσ.: ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Π. 9. 116: ὡσαύτως ὄνομα ἀγροτικῶ ἤρωος υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἴσως ἡ λέξις σχετίζεται πρὸς τὴν Λατ. arista, Οὐεργ. Γεωργ. 1. 14.

Ἀριστάρχειος, α, ον, ὁ τοῦ Ἀριστάρχου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀριστάρχον (τὸν κριτικόν) Στράβ. 103.

ἀρίστ-αρχος, ὁ, ὁ ἀρίστα κυβερνῶν, ἐπιθ. τοῦ Διός, Σιμωνιδ. 70, παρὰ βῶμων ἀριστάρχου Διὸς Βακχυλ. XIII. 25· πρὸλ. Ἀπολλωνιον π. Συνέσι. 186, καὶ Ἠσυχ. ἐν λέξει.— Ρῆμ. ἀρισταρχεύω, κυβερνῶ κατὰ τὸν ἀρίστον τρόπον, Ἀριστ. Πολ. 2. 11, 12.— Οὐσιαστ. ἀρίστ-αρχία, ἡ, Θεόδ. Στουδ. σ. 544E.

ἀρί-σταφύλος, ον, (στάφυλή) πολυστάφυλος, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἐρίσταφύλος, Ἀνθ. Π. 9. 580.

ἀρίστα, ἀπαρ. ἀρίστάν, Ἰων. -ῆν Ἰππ. 366. 45: μέλλ. ἀρίστῆσω: ἀόρ. ἡρίστησα: πρκμ. ἡρίστηκα Ξεν. Κύρ. 4. 2, 39, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθέῃ» 1. 25: τούτου τοῦ χρόνου μετεχειρίζοντο οἱ κυμ. καὶ συγκεκομ. α' πληθ. ἡρίσταμεν Ἀριστοφ. Ἄποσι. 428, Θεόπομ. ἐν «Καλλιόχωρῳ» 2· ἀπαρ. ἡρίστάναι Ἐρμῆπι. ἐν «Στρατιώταις» 11· παθ. πρκμ. ἡρίστημαι, ἴδε κατωτέρω [ἀρ-] Ἀριστοφ. Ἰππ. 815, Νεφ. 416, Εὐπολ. ἐν «Ταξιάρχῳ» 1, κ. ἄλλ. ἀλλ' ἀρ- ἐν Ἀνθ. Π. 11. 387. Ἀριστοποιῶμαι, λαμβάνω ἀρίστον, πρόγευμα ἢ τὸ φαγητὸν τῆς μεσημβρίας, Λατ. prandere, (πρὸλ. ἀριστον), Ἀριστοφ. Νεφ. 416, Ἰππ. 815· ἡρίστων ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ δεξιπῶν, Ξεν. Ἄπομ. 2. 7. 12, κτλ.: καὶ ἐν Ξεν. Ἄν. 4. 6, 21 τὸ ἡρίστων πρέπει νὰ ληρῆθ' ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, διότι ἂν καὶ ἐν § 17 ἐπειδὴν διειρηθῶμεν ἀναφέρεται εἰς τὸ αὐτὸ φαγητόν, ὅμως ἡ λέξις δεξιπῶν ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει καθόλου ἐπὶ παντός φαγητοῦ: — μετ' αἰτ. πράγματος, λαμβάνω ὡς πρόγευμα, ἴα καὶ ῥόδα ἔφρασαν αὐτὸν ἡριστικῶν Διόδωρ. ἐν «Ἐπικληρῶ» 1. 37, πρὸλ. Φερικράτ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 5: — παθ. πρκμ. ἀρσο. ἡρίστηται τ' ἔξαρκοῦντως Ἀριστοφ. Βάζρ. 376. 2) ἐσθίω δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας, δὲν περιορίζομαι εἰς ἓν γεῦμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μονοστιτέω (ἐσθίω μόνον ἀπᾶς τῆς ἡμέρας), Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἰηρ. 11, π. Διαίτ. Ὀδ. 388.

ἀριστεία, ἡ, ὑπεροχή, ὑπεροχὴ ἐν ἀνδρείᾳ καὶ μεγαλοφυλίᾳ, γενναίωσι, Σοφ. Αἴ. 443· ὡσαύτως κατὰ πληθ., Πλάτ. Νόμ. 942D· οὕτως αἱ βραβεία τῆς Ἰλ., ἐν αἷς ἡ ἀνδρεία τοῦ Διομήδους, τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μενελάου περιγράφεται (Ἰλ. Ε, Α, Ρ), ἐπιγράφονται Διομήδους ἀριστεία, Ἀγαμέμνονος ἀριστεία, Μενελάου ἀριστεία.

ἀριστεία, Ἰων. -ῆσα, τά, τὸ βραβεῖον τοῦ ἀρίστου καὶ γενναιωτάτου, ἡ ἀμύθη ἐπὶ γενναίωσιν καὶ ἀνδρείᾳ, ἀρ. διδόναι τῷ ἀξιωτάτῳ Ἠρόδ. 8. 123, πρὸλ. 124· ἀπαίτες τοὺς Αἰγινῆτας τὰ ἀρ., ὅπῃτε παρὰ τῶν Αἰγ. τὴν ἀμύθη (ἦν εἶλον λάθη) ἐπὶ ἀνδρείᾳ, αὐτοῖσι 122· τὰ ἀρ. τῆς νίκης φέρεσθαι Ἰππ. π. Ἄερ. 294· οὕτως ἐν Σοφ. Αἴ. 464, Πλάτ. κτλ.: ἀρ. τῆς θεοῦ. προσενηθέντα εἰς αὐτήν, Σουλ. Ἐπιγρ. 150Α. 29, κ. ἄλλ.: ἀρ. τῆ θεῷ αὐτόθι 151. 27· οὕτως, ἀριστεῖον τῷ θεῷ αὐτόθι 158. 31. 2) καὶ ἐν τῷ ἐνικ. ἀριθμ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἀλλὰ σπανίως ἀπαντᾷ, Ἠρόδ. 8. 11 (Πλουτ. Θητ. 26, ἔχει γέρας ἀριστετον, ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. ἀριστεῖος, ἔνθα ἡ τὸ γέρας ἢ τὸ ἀριστετον φαίνεται ὅτι παρενετέθη πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἄλλου). 3) ἐν τῷ ἐνικῷ ὡσαύτως, μνημονεῖον ἀνδρείας ἢ νίκης, τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου Δημ. 428. 16, πρὸλ. 616. 4., 1378. 5.

ἀριστερεύω, εἶμαι ἀριστεροχέρη, Ὀδ. (Α' Παραλ. ε', 2).

ἀριστερέων, ἡ, = περιστερέων, Ὀργ. Ἀργ. 916, Αἴλ. π. Ζ. 1. 35.

ἀριστερο-μάχος, ον, ὁ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ μαχόμενος, Ἐρμ. ἐν Στοδ. Ἐκλογ. 1. 992.

ἀριστερός, ὁ, ὄν, ἀριστερός, εἰς τὰ ἀριστερά, Λατ. sinister, ἐπ' ἀριστερά, πρὸς τὰ ἀριστερά, Ἰλ. Β. 526. κ. ἄλλ.: ἐπ' ἀριστερά χειρὸς Ὀδ. Ε. 277· ἐπ' ἀρ. χειρῶν Ἀπολλ. Ρίδ. Β. 1266· παρ' ἀριστερά Σουλ. Ἐπιγρ. 150. 17, 151, 3156. 2)

ἀριστερά (μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ χεῖρ), ἡ, ἡ ἀριστερὰ χεῖρ, ἔξ ἀριστερῆς χειρὸς, «ἀπὸ τοῦ ἀριστερον χεῖρ», Ἠρόδ. 2. 30· ἡ ἄπλως, ἀριστερῆς χ. ὁ αὐτ. 4. 34: οὕτως, ἔξ ἀριστερᾶς Σοφ. Φ. 20, Πλάτ., κλ.: οὐδ' ἀριστερᾶς.. ναὸς Σοφ. ΠΙ. 7· ἐξ ἀριστερῆν, ἐν ἀριστερῇ Ἠρόδ. 7. 42. 3) μεταφορ., προηγήνων κακῶν, ὀυτωίω-νος, διότι εἰς ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν οἰωνοσκόπον βλέποντα πρὸς βορρᾶν οἱ δυσμικοὶ ἢ κακοὶ οἰωνοὶ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὰς ἤλυθεν ὄρνις Ὀδ. Υ. 242, κέ.· ὡσαύτως ἐπὶ διαγωγῆς ἀτόπου, πεπλανημένης, ἄφρονος, παρεκτροπομένης τοῦ ὄρθου, φρενόθεν ἐπ' ἀριστερά.. ἔβασ, ἐξέκλινες πρὸς τὰ ἀριστερά τῶν φρενῶν σου, Σοφ. Αἴ. 183.— Πρὸλ. ἐπὶ πᾶσι τὸ ἑπαριστερος. (Ὁ Ἀλφίος παρὰ Δοναλοδῶνι ἐν Νέω Κρατύλῳ 203 σχετίζεται τὸ ἀριστερός πρὸς τὸ Λατ. si-nist-er.)

ἀριστερο-στάτης [ᾶ], ον, ὁ, ὁ πρὸς ἀριστερά ἰστάμενος, ἀριστεροστάτης ἐν τῷ κωμικῷ καλεῖται χορῶ, ἐν δὲ τῷ τραγικῷ μέσος ἀριστεροῦ, Κρατίνος Σερφίους Α. Β. 444, 16, Ἀριστείδ. 2. 161.

ἀριστερόφειν, Ἐπ. γεν. τοῦ ἀριστερός, ἡ ἐπὶ δεξιόφειν παντός στρατοῦ, ἡ ἀνά μέσους, ἡ ἐπ' ἀριστερόφειν; Ἰλ. Ν. 309.

ἀριστερό-χειρ, εἶρος, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἀντὶ τῆς δεξιᾶς, «εξῆρος», Συνέσι. 162B.

ἀριστεύμα, τό, = ἀριστεία, ἐνδοξὸν κατόρθωμα, «ἔργον καλλίστου, καὶ τροπαίου, καὶ νίκαις, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀριστεύμασι» Γεωπ. Προοίμ. 2, Εὐστ. 115. 14.

ἀριστεύς, ἕως, ὁ, ὁ δὲ πρὸς ἀριστεῖον Σοφ. Αἴ. 1304 (ἄριστος): — ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. τὸ πλείστον πληθυντικῶς, ἀριστήεις Λατ. optimates, οἱ ἀριστοί, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἡγεμόνες, οὗτω παρ' Ἠρόδ. 6. 81, Πινδ. Π. 9. 188, καὶ Τραγ.: ἄλλ' ἐνικ. παρ' Αἰσχύλ. Πέτρ. 306 (Blomf): ἀνδρὸς ἀριστεύς Εὐρ. Ι. Α. 28, ἔπιγρ. Μιλήτου, Σουλ. Ἐπιγρ. 2881, πρὸλ. Kleemann, Voc. Hom., σ. 9.

ἀριστευτής, ὁ, ὁ βελτιῶν τὴν κατάστασιν τινος, πεδίω ἀριστευτής, ἐπὶ γεωργοῦ, Σεκουδίου γωμ. ἐν Πονημ. Gal σ. 639.

ἀριστευέω, ἡ, ὄν, ὁ ἀριστεύω, ἡ ὁ ἀνῆκων εἰς τὸ ἀρίστον, ὁ ἐπιτήδειος δι' ἔξοχα κατορθώματα, Μάξ. Τύρ. 21. 4, Πλουτ. 2. 319B.

ἀριστεύω, εἶμαι ὁ ἀρίστος ἢ ὁ γενναϊώτατος, συχνὰ παρ' Ὀμ. αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπερφοχὸν ἔμμεναι ἄλλων Ἰλ. Ζ. 208· δς δὲ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἐνὶ Α. 409· ἀρ. ἐν ἀέθλοισι Πινδ. Ν. 11. 18: — λαμβάνω τὸ ἀριστεῖον ἐπ' ἀνδρείᾳ (ἴδε ἀριστεία, τά) ἀξιῶμαι ὑψίστης τιμῆς, Ἠρόδ. 3. 55., 9. 105, Πλάτ. Πολ. 468B, 540A. 2) μετὰ γεν., ἀριστεύεσκε.. Τρώων, ἦτο ὁ ἀρίστος, ὁ πρῶτος τῶν Τρώων.. Ἰλ. Ζ. 460, πρὸλ. Ἠρόδ. 5. 112., 7. 206, κ. ἄλλ.: οὕνεκα βουλή ἀριστεύεσκεν ἀπάντων Ἰλ. Α. 627, πρὸλ. Πινδ. Ν. 10. 17. 3) μετ' ἀπαρεμφ., ἀριστεύεσκε μάχεσθαι, ἦτο πρῶτος ἐν μάχῃ, ἐν τῷ μάχεσθαι, Ἰλ. Π. 292., 551, κτλ.: ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων ἴδε ἀνωτ.

4) μετ' αἰτ. πράγμ., ἀρ. τι, εἶμαι ἀρίστος ἐν τινι, Πινδ. Ο. 10 (11). 76., 13. 61· ἀρ. Σπέρχην, εἶμαι ἀρίστος εἰς [τὸ ἄδειν] Σπέρχην τὸν ἰάλεμον (κατὰ Meineke πέρυσιν τὸν ἰάλεμον), Θεόκρ. 15. 98. 5) μετὰ συστοίχου αἰτ., πρῶτα καλλίστῃ ἀριστεύσας = τῷ ἀριστεύσαι τὰ κ. λασίων, Σοφ. Αἴ. 435, πρὸλ. 1300· πάντα ἀρ. Πλάτ. Πολ. 540A· ἀριστεῖαν ἀρ. Πλουτ. Πιστοπ. 34.

II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀριστεύουσα χροῖσθον εὐκάρπου, ἡ ἀρίστη μεταξὺ πασῶν τῶν χωρῶν τῆς καρποφόρου γῆς, Πινδ. Ν. 1. 20· τὸ κηδεύσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει Αἰσχύλ. Πρ. 890· ἐπὶ γνώμῃ. θεωροῦμαι ἀρίστη, ὑπερισχύω, ἐπικαρῶ, Ἠρόδ. 7. 144.

ἀριστήρες, οἱ, εἶδος οἰκονομικῶν ἀρχόντων ἢ ὑπαλλήλων, τὰν δὲ [σ]τάλαν τοὺς ἀριστήρας θέσθαι (Ἐπιγρ. Ἐλατείας τοῦ θ', π. Χ. αἰῶνος) BCH X. 363, τὸ δὲ ἀνάλωμα δόμεν τοὺς Φωκάρ-

χας και τοὺς ἀριστήρας θέοθα[ι ἐν τοὺς λόγους] αὐτόθι XI. 333, σιγ. 21.

ἀριστοπύριον, τό, παρ' Ἑκκλ. μέρος ἔνθα γευματίζει ἢ δαιπνεῖ τις, δαιπνητήριον, «τραπέζαρια».

ἀριστητής, οὐ, ὁ, (ἀριστάω) ὁ πολλὰκις ἀριστῶν, πολυφάγος, πότερον φιλοπότης καὶ ἀριστήται καὶ ἀταλαίπωροι Ἰππ. π. Ἄερ. 280, 53. (*Ἐκδ. Κοραή μικρὰ σ. 4. V).

ἀριστητικός, ἡ, ὄν. «ἀριστητικός» ἀντί τοῦ ἔθους ἔχων ἀριστῶν, Ἐθολογ. Δίμοις A. B. 79, 22.

ἀριστιζῶ [ἀρ-]: μέλλ. -ίζω, παρέχω εἰς τινα ἀριστον, πρόγευμα, ἀπό σμικρὰς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπειψεν Ἀριστοφ. Ἰππ. 538· τούτους ἀριστίσιν εὐ ὁ αὐτ. Ὀρν. 659· τὴν πόλιν ἀριστίζων ἐπὶ πενταετίαν Ἐπιγρ. Βιωτ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1625. 42:—Μέσ. λαμβάνω ἀριστον, προγευματίζω, Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἰγερ. 12.

ἀριστινίδην, ἐπίρρ. (ἀριστος) κατ' ἀξίαν, κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἀριστου, Ἀνδοκ. 27. 22, Ἰσοκρ. 71B, Πλάτ. Νόμ. 855C· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πλουτινίδην, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 3 καὶ 8· παραπλήσιον τῷ κατ' ἀρετὴν αὐτόθι 9· ἢ κατ' ἀξίαν 3. 5, 5· πρὸλ. ἀριστοκρατία.

ἀριστόθεος, ον, ὁ ἀρίστα βίων, Χρησμ. παρ' Ἡλιοδ. 2. 35.

ἀριστόβουλος, ἡ, ον, ὁ ἀρίστα βουλευόμενός τις, ἠνίασε δὲ τοὺς πολλοὺς καὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰσάμενος, ἦν Ἀριστοβόλλην μὲν προσήγορεύσειν (ὁ Θεμιστοκλῆς) ὡς ἀρίστα τῇ πόλει καὶ τοῖς Ἑλλήσι βουλευσάμενος κτλ. Πλουτ. Θεμ. 22:—Οὐσιαστ. ἀριστοβουλία, ἡ, Σουλ. Ἐπιγρ. 8750.

ἀριστογένεθλος, ον, ὁ γεννῶν ἢ παρὰ γονῶν πᾶν ὅ τι ἀριστον, ἢ τοὺς ἀρίστους ἀνδράς, ἐνομιμῆς ποτὶ χῶρον ἀριστογένεθλον ὀδεύεις Ἀνθ. Π. 9. 686.

ἀριστογόνος, ον, (γενέσθαι), ἐπὶ μητρὸς, ἢ τὰ ἀρίστα τέκνα τίκτουςα, Ἡρακλέος ἀριστογόνω ματρὶ Πινδ. Π. 11. 5.

ἀριστόδειπνον, τό, ἀριστον ἅμα καὶ δεῖπνον, παρ' ὧν γένοιτο ἂν συντόμως ἀριστόδειπνον Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 25, Μένανδ. ἐν Ὀργῇ 6.

ἀριστόδικος, ον, ἀριστος δικαστής, ἢ ὁ δικάζων δικαιοτάτα, Γρηγ. Ναξ. III. 1393A.

ἀριστοπέδι, ὀμιλῶ ἀρίστα, καὶ -επῆς, ἐς, ὁ ὀμιλῶν ἀρίστα, ὁ λέγων τὸ ἀριστον, τὸ ὀρθόν, Κύριλλ. Ἀλ. κατὰ Ἰουλ. 8. σ. 238.

ἀριστόκαρπος, ον, ἐπὶ χώρας τινός, ἢ φέρουσα ἀρίστους καρπούς, ἀρ[ιστο]καρπῶν Σικελίας Βαχχυλίδ. III. 1.

ἀριστοκράτειμα, Πινδ. κυβερνώματι ὑπὸ τῶν εὐγενῶν (ἀριστον τὴν καταγωγὴν), διάγω ὑπὸ ἀριστοκρατικῶν πολιτεία, Ἀριστοφ. Ὀρν. 125· τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται Πλάτ. Πολ. 338D· πρὸλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 5.

ἀριστοκρατία, ἡ, τὸ πολιτεῦμα καθ' ὃ κυβερνοῦσιν οἱ ἀριστοὶ τὴν καταγωγὴν, ἀριστοκρατία, ἀρ. σώφρων Θεοκ. 3. 82, Πλάτ. Πολιτ. 301A κτλ., ἀλλά, II. ἐν Ἀριστ. Πολιτικ., ἰδανικὸν πολιτεία καθ' ὃ οἱ ἀρχόντες ἐκλέγονται ἐκ τῶν πράγματι ἀρίστων (ὅποτε οἱ κυβερνῶντες ἐκλέγονται ἀριστινίδην, κατ' ἀξίαν), παραφθορὰ δὲ τοῦ τοιοῦτου πολιτεύματος εἶναι ἡ ὀλιγαρχία, περιγραφομένη ἐν 4. 7. κέξ. πρὸλ. Ἡθ. N. 8. 10, 3, Πλάτ. Μενέξ. 238D, Πολύδ. 6. 4, 3.

ἀριστοκρατικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνίχων εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν ἢ ὁ κλίνων πρὸς αὐτήν, Πλάτ. Πολ. 5871· ἀρ. πολιτεία (πρὸλ. ἀριστοκρατία II.), Ἀριστ. Πολ. 2. 6. 16, κτλ.—Ἐπίρρ. -κῶς αὐτόθι 4. 15, 20., 6. 1, 4.

ἀριστολόχεια ἢ ἀριστολογία, ἡ, βροτῆν διευκολύνουσα ἢ προκαλοῦσα τὸν τοκετόν· «ἀπό τοῦ δοκεῖν ἀρίστα βροθεῖν λογαίαις» (Διοσκ. 34) «ἀμπελοκαδῶρριζα ἢ πικρῶρριζα» νῦν κατὰ Sibth., Λατ. aristologia, Νικ. Θ. 509, 937, Εὐστ. 887· ἀριστολογία ἐν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 20. 4:—**ἀριστολόχιν**, τό, Ἰππ. 572. 45.

ἀριστόλογος, ον, ὁ ἐξ ἀρίστων γεννηθείς, καὶ οὐδὲ νύμφη χαίρει ἀριστόλογε Θεοδ. Προδρ. Ἀμαρανθ. σ. 458, Ἐπιγρ. ἐν Κράμῃρου Παρισ. Ἀνεκδ. τ. 4. σ. 280.

ἀριστολύρης [ῶ], ον, ὁ, ὁ κρούων τὴν λύραν ἀρίστα, Βυζαντ. **ἀριστόμαντις**, εως, ὁ, ὁ ἀριστος τῶν μάντιων, Ἐλενος ἀριστόμαντις Σοφ. Φ. 1338· πλ. ἀριστομάντιδες ὡς θηλ. Ἐπιγρ. Κηρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1929.

ἀριστομάχος, ον, (μάχη) ὁ ἀριστεῦων ἐν ταῖς μάχαις, Πινδ. Π. 10. 3. 2) ὡς κύρ. ὄνομ., Ἡρόδ. κλ.:—ἐντεῦθεν τὸ ἐπιθ. **-μάχειος**, ον, Ἀνθ. Π. 13. 8. (Ὁ τονισμὸς ἀμφίβολος).

ἀριστον, τό, πρῶτον φαγητόν, πρόγευμα, δις παρ' Ὀμήρω, ἐντύνοντο ἀριστον Ἰλ. Ω. 124, Ὀδ. Π. 2, ἔνθα λαμβάνεται κατὰ τὴν ἀνατολὴν τὸ ἥλιον· οὕτω παρ' Αἰσχύλ. εἶναι τὸ πρῶτον γεῦμα, τὸ πρόγευμα, ἀρίστα, δειπνα, δόρπη θ' αἰρεῖσθαι τρίτα Ἀποσπ. 181, πρὸλ. Ἀγ. 331· βραδύτερον τὸ πρόγευμα ἐκαλεῖτο ἀκράτισμα, τὸ δὲ ἀριστον ἦτο τὸ μεσημβρινόν φαγητόν, τὸ Ἀγγλ. luncheon καὶ τὸ Ρωμ. prandium, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Θεοκ. 4. 90., 7. 81· ἀριστον αἰρεῖσθαι, ποιεῖσθαι, λαμβάνειν πρόγευμα ἢ γεῦμα, Ἡρόδ. 3. 26., 6. 78· ἀπ' ἀριστου μέχρι δειλῆς Ἀριστ.

Ἰστ. Ζ. 9. 32, 7, πρὸλ. ἀριστῶ. (Κατὰ τὸν Pollt, συγγενὲς τῷ ἦρι καὶ ἴσως τῷ Ἀγγλικῷ ear-ly «ἑνωρίς»· ἀλλὰ παρ' Ὀμήρω εἶχε τὸ διαίημα, ἂν παραδεχθῶμεν τὴν κοινὴν γραφὴν ἐντύνοντο ἀριστον· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ α εἶναι μακρὸν παρ' Ἀττ., προτείνουσι τινες τὴν γραφὴν ἐντύνοντ' ἀριστον).

ἀριστόνυκος, ον, ὁ διδούς, ὁ παρέχων ἀρίστην νίκην, λαβὼν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κράτος Ἀθῆν. 457B, ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὑποκοπιεῖται λογοπαίγιον ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ κύριον ὄνομα Ἀριστόνικος. II. ὁ ἐνδόξως νικῶν, στρατάρχης ἀριστόνικος, νίκαις πολλαῖς ἐκπρέπων Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 3188.

ἀριστονομία, ἡ (νέμοι), κατὰ μὲν τὸν Σουίδα, «ἡ διανομὴ τῶν ἀρίστων», κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. «εὐνομία· ἀριστον γὰρ τὸ καλόν».

ἀριστόνοος, ον, ὁ ἀριστον ἔχων νοῦν, ὁ ἀρίστην ἔχων διάθεσιν, Ἀνθ. Π. 9. 213.

ἀριστόπαις, παιδος, ὁ, = ἀριστος παῖς, Θεοδ. Διάκ. Ἄλ. Κρητ. 3. 208 Boiss.

ἀριστοπάτρα, ἡ, τέκνον ἀριστου πατρός, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τοῦ δ' ἔκλυ' ἀριστοπάτρα θηροσκοπὸς εὐχομένον Βαχυλ. XI. 106.

ἀριστοποιεῖω, παρασκευάζω ἀριστον, τὰ ἀριστοποιοῦμαι, τὰ παρασκευασθέντα διὰ τὸ ἀριστον, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5. 1:—κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λαμβάνω ἀριστον, προγευματίζω, Θεοκ. 4. 30., 8. 95, Ξεν. Ἀν. 3. 3. 1., 4. 3, 9, κτλ.· ἡριστοπεποίητον εἶναι τύπος πλημελής ἐν Ξεν. Ἑλλ. 4. 5. 8, διαρθωθείς ἦδη ἐν χειρογρ. εἰς τὸ ὀρθὸν ἡριστοποίητον.—ἐκ τοῦ ἤματις τούτου ἔγινε τὸ οὐσιαστ. ἀριστοποιεῖα, ἡ, τὸ ἀριστοποιεῖσθαι, Ὀνησάνδ. Στρατηγ. 12.

ἀριστοπολιτεύτης, οὐ, ὁ (πολιτεύω), ὁ ἀρίστα πολιτευόμενος, ἢ ὁ ἀριστος τῆς πόλεως κυβερνήτης, Σουλ. Ἐπιγρ. 1340, κέξ. ἦε Βοϊκῶν σ. 611:—**ἀριστοπολίτης**, ὁ, ἀριστος πολίτης, Σουλ. Ἐπιγρ. 1226. 10:—ἐντεῦθεν, **ἀριστοπολιτεία**, ἡ, ἀρίστη πολιτεία, κυβερνήσις, αὐτόθι 1242, 1343, 1346:—πάντα ταῦτα εἶναι ἐκ Πηλοπον. Ἐπιγραφῶν.

ἀριστοπόνος, ον, ἐξόχως ἐργαζόμενος, χεῖρες Πινδ. O. 7. 94· μέλισσα Ψευδο-Φωκυλ. 159· ὁ Μανέθων ἔχει πληθ. ἀριστοπονητής, ὡς εἰ ἐσχηματίσθη ἐξ ὀνομαστ. ἀριστοπονεύς, 4. 512.—Ἐπίρρ. -νως Κραμῃρου Παρισ. Ἀνεκδ. τ. 4, σ. 281.

ἀριστοπόσεια, ἡ (πόσις), ἡ ἀριστον ἔχουσα πόσιν, ἄνδρα, ἢ σύζυγον ἀριστου ἀνδρός, νύμφη ἀριστοπόσεια, λεγῶ δὲ καλλιτόκεια Ὀππ. K. 1. 6.

ἀριστοπράγγω (πράγος), = ἀριστεύω, Εὐστ. 621. 39.—Οὐσιαστ. -πραξία, ἡ, τὸ ἀριστοπραγεῖν, ὁ αὐτ. Πονημ. 152. 8, κατὰ πληθ.

ἀριστος, ἡ, ον, (μετὰ τοῦ ἄρθρου Ἐπικῶς, ὠριστος, Ἀττ. ἀριστος: ἴδε Ἀρῆς, ἄρω) — ὁ ἐξέχων εἰς τὸ εἶδος του ἐπὶ πάσης σχέσεως, ὡς τὸ ἀγαθός, εἰς ὃ χρησιμεύει ὡς ὑπερθ. (πρὸλ. ἀρείων): 1) ἐπὶ προσώπων, α) ὁ ἀριστος ὑπὸ ἔποψιν καταγωγῆς καὶ κοινωνικῆς θέσεως, ὁ ἐξοχώτατος, εὐγενέστατος καὶ οὕτω παραπλήσιον τῷ ἀριστεύς, ἀρχηγός, Ἀργεῖον οἱ ἀριστοὶ Ἰλ. Δ. 260· πρὸλ. Β. 580., Ζ. 209 ἀριστος ἔην, πολὺ δὲ πλεῖστον ἄγε λαοὺς Β. 580· οὕτω, θεῶν ὕπατος καὶ ἀριστος Τ. 258· πατὴρ πάντων ἀρίστων Σοφ. Ἠλ. 366:—ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ὀμιλίη, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δῆμος. Ἡρόδ. 3. 81. 2) ὁ πρῶτεῦον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν γενναϊότητος, ἀνδρῶν αὐ μὲν ἄριστος ἔην Τελαμωνίος Αἴας Ἰλ. Β. 768, πρὸλ. Η. 50, κτλ. οἰωνοπόλων δ' ἄριστος Ζ. 76. 6) μετὰ ἑστ. τρόπου, βουλή μετὰ πάντας.. ἔπλεον ἀριστος I. 54, κτλ. ἔγγεσιν εἶναι ἀριστος Ὀδ. Δ. 214. γ) μετ' αἰθ. πράγμ., εἶδος ἀρίστε Ἰλ. Γ. 39· ψυχὴν ἀρ. Ἀριστοφ. Νερ. 1048. δ) μετ' ἀπαρεμφ., ἀριστοὶ μάχεσθαι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 44· ἀρ. διαβολὰς ἐνδέκεσθαι, ἐνομιμάται να δίδωσι προσοχὴν εἰς διαβολάς, Ἡρόδ. 3. 80· ἀπατάσθαι ἀριστοί, εὐκολώτατα ἀπατομένοι, Θεοκ. 3. 38.

3) πρῶτεῦον ὑπὸ ἔποψιν ἠθικῆς ὑπεροχῆς, εἰς τινα Εὐρ. Ἄλκ. 83· οἱ ἀρ. ἀπλῶς κατ' ἀρετὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 7, 2. 4) ἀριστος, ὠφελιμώτατος, χρησιμώτατος, πόλει Εὐρ. Ἀποσπ. 194· αὐτῷ ὁ αὐτ. Ἡρακλ. 5. II. ἐπὶ ζῶων, πραγμάτων, κλ. 1) ὑπέροχος, ἐξέχων, κάλλιστος, ἀριστος.. ἵππων Ἰλ. Β. 762· μήλων, ὧν Ὀδ. I. 432., Ξ. 414· τεύχε' ἀρίστα Ἰλ. O. 616· χῶρος Ὀδ. E. 442· ποταμῶν ἀριστος Ἡρόδ. 4. 90. 2) οὐδ., τὰ ἀρίστα = τὰ ἀριστεῖα, Σοφ. Ἠλ. 1097. III. οὐδ. πλ. ὡς ἐπίρρ. ἀρίστα, ἔπως δ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γέννηται Ἰλ. Γ. 110, Ὀδ. N. 365, Ἡρόδ. I. 193, κ. ἄλλ., Πλάτ. κτλ. ἀριστά γε, ἐν ἀποκρίσει, καλῶς ἐλέγηθ, Πλάτ. Θεαίτ. 163C· παρὰ τῷ μεταγεν. Ἑλληνισμῷ καὶ ἀριστώς.

ἀριστοσάκος, ον, ὁ ἀρίστα σκοπομένους τι, Τζέξ. Ἐξην. Ἰλ. σ. 27. 14.

ἀριστοτελίζω, ἀκολουθῶ ἢ μιμοῦμαι τὸν Ἀριστοτέλη, Σπράδ. 609.—Ἐπιθ., Ἀριστοτέλειος, α, ον, Κικ. π. Ἀττ. 13. 9· καὶ Ἀριστοτελικός, ἡ, ὄν, Λουκ. Δημῶν. Βίος 56.—Ἐπίρρ. -κῶς Τατιαν. σ. 245.

ἀριστοτέχνης, ον, ὁ ἀριστος τεχνίτης, ἐπὶ τοῦ Διός, Πινδ.

Ἄποσπ. 29. — Ἐντεῦθεν, -τεχνία, ἢ, ἔξοχος τεχνουργία, τέχνη, ἔργασια, Βυζ.

ἀριστο-τόκος, ον, = ἀριστογόνος, ὁ γεννῶν τὰ ἄριστα τέκνα, Ὀππ. Κ. 3. 62, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 896: — ποιητ. θηλ. ἀριστοτόκεια, Θεοφ. 24.72, Τρυφ. 401, Συλλ. Ἐπιγρ. 2384· πρβλ. δυσ-ἀριστοτόκεια. II. Παθ. ἀριστότοκος, ον, ὁ γεννηθεὶς ἀριστος, ὅς μ' ἀπαίδα γέννας ἐθῆκεν ἀριστοτόκοιο Εὐρ. Ρῆσ. 909.

ἀριστουργός, ὄν, (*ἔργω) ὁ ἄριστα ἔργα ποιῶν, ἐντεῦθεν βῆμα -ουργέω, καὶ οὐσιαστ. -ουργήμα, τό, πάντα, Βυζ.

Ἄριστοφάνειος, α, ον, ὁ τοῦ Ἄριστοφάνους, ἢ ὁ ἀνίχων εἰς τὸν Ἄριστοφάνη, Διον. Ἄλ. π. Ρητ. 11.10.

ἀριστο-φάνος, ον, ὁ τοὺς ἀρίστους φρονέων, Τζέτζ. τὰ πρὸ Ὀμήρ. 322.

ἀριστο-φυής, ἔς, ὁ ἀρίστην ἔχων φύσιν, Ἐκφαντος παρὰ Στωθ. 324. 2, ἐν τῷ ὑπερβ. -έστατος.

ἀριστό-χαλκος, ον, ὁ ἔχων ἢ παρὰ γων ἀριστον χαλκόν, περὶ τῆς ἐν Καλαθρία Τεμέσης, Σχολ. Λυκ. 854.

ἀριστό-χειρ, ὁ, ἢ, ἐν τῇ φράσει ἀγών ἀριστόχειρ, *ὁ κρίνων τις ἐστὶν ἀριστος κατὰ τὴν χεῖρα (Σχολ.), Σοφ. Αἰ. 935.

ἀριστο-ώδιον, ἔνος, ὁ, ἢ, ὁ γεννῶν τὰ ἄριστα τέκνα, Ἄνθ. Παν. 221.

ἀρι-σφαλής, ἔς, ὁ λίαν ὀλισθηρὸς, ἐπισφαλής, ἐπεὶ ἢ φασ' ἀρι-σφαλὲ' ἔμμεναι οὐδὲν Ὀδ. Ρ. 196.

ἀρι-φανής, ἔς, περιφανής, λίαν περημισμένος, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀειφανῆς ἐν Ἄνθ. II. 7. 698.

ἀρι-φράδης, ἔς, (φράζομαι) λίαν σαφής, κατὰ δήλον, εὐγνωστός, εὐδιὰκριτος, ὡς τὸ ἀρίγνωτος, ἀρίφραδης, σῆμα δὲ τοῦ ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδὲ σε λήσει Ἰλ. Ψ. 326· ὅστ' ἄρα .. ἀριφραδέα τέτυκται Ἰλ. Ψ. 240· οὕτω ποιητ. ἐπίρρ. -θέως, σαφῶς, ἀρ. ἀγορεύει Θεοκρ. 25. 176. 2) φανερός εἰς τὴν ἔρασιν, λαμπρός, φωτεινός, Θεοκρ. 24. 39. II. λίαν συνετός, σαφός, Σοφ. Ἄντ. 347 (ὡς ἐν Εὐστ. 135. 25).

ἀριφρων, ον, γεν. -ονος, (φρῆν) ὁ καλῶς φρονῶν, ὁ φρόνιμος, Σουίδ.

ἀριχάομαι ἢ ἀριχ-, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀναρριχάομαι. ἀρκαλα (κωδ. ἀρκαλλα)· ἄλευκὰ καὶ ἐνώτια ἐξ ὕλλου περιχρυσά· οἱ δὲ εὐλα ἤρα· Ἡσύχ.

ἀρκάλοσ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἀρκηλοσ.

ἀρκάνη, ἢ, *τὸ βράμμα, ὃ τὸν στήμονα ἐγκαταπλέκουσιν αἱ διακζόμεναι· Ἡσύχ. ἴδε Schneid Ind. Script. R. R. σ. 375 (πρβλ. ἀρκος).

Ἄρκας, ἄδος, ὁ, ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας, πληθ. Ἄρκαδες, Ἰλ. Β. 611· ὠσαύτως ὡς ἐπίθ. ὁ, ἢ, Ἄρκας κυνή, *Ἀρκαδικὸς πῖλος Ἡσύχ. (Σοφ. Ἄποσπ. (251) 262): — Ἄρκαῖδα, ἢ, ἡ χώρα, Ἰλ.· ἐντεῦθεν -ἰθνηδε Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1052· -ἰθνηδ ὁ αὐτ. Α. 161· Ἄρκαῖδικός, ἢ, ὄν, ὁ ἐξ Ἀρκαδίας, Μένανδ. ἐν Ἐτροφωνίῳ 1. 8.

Ἄρκιος, α, ον, = ἄρκτιος, ὁ τῆς ἄρκτου (τοῦ θηρίου), στέαρ Διοσκ. 2. 21. 2) πνοή ἄρκτιος, ἄνεμος ἐξ ἄρκτου, βόρειος, Δισχὺλ. Ἄποσπ. 127η, ἐκ διορθώσεως Λοδ. χάριν τοῦ μέτρον, ἀντὶ ἄρκιος· πρβλ. ἀπαρκτηίας. II. ἄρκτιον, τό, φυτὸν (ἀρκουδιότανον ἢ πλατομαντηλίδα) Διοσκ. 4.107.

ἄρκεόντως, Ἄττ. συνγρ. ἀρκούντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἔνεσται τοῦ ἀρκέω, ἀρκετὰ, ἀρβόνως, ἀρκούντως ἔχει, ἀρκεῖ, φθάνει, Δισχὺλ. Χο. 892, Θουκ. 1. 22, Ἰππ. 660, κτλ. ἄρκ. λέγεται Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 9· ἀρκεόντως ἔχειν τοῦ βίου Βί. Ὀμ. ἄρκ. ποδώκης, ἀρκετὰ ταχύπους, Ξεν. Ἰππ. 3.12.

ἄρκεοί-γυιος, ον, ὁ τὰ μέλη ἐνισχύων, οἶνος Ἄντιφάν. ἐν Ἐτραυματίῃ 1. 8.

ἄρκεϊσμος, η, ον, ὁ ἐπικουρός, βοθηθῶν, θεός Συλλ. Ἐπιγρ. 9899.

ἄρκεϊς, εως, ἢ, (ἀρκέω) βοήθεια, ἐπικουρία, ὑπηρεσία, Σοφ. Ο. Κ. 73, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2465 Γ· ὠσαύτως ἄρκεϊσμα, τό, *βοήθεια Ἡσύχ. ἐν λέξει ἄρκος.

ἀρκεός, ἢ, ὄν, ὡς νῦν, ἰκανός, Χρῦσιππ. Τιτανεύς παρ' Ἀθην. 113Β, Εὐαγγ. κ. Ματθ. σ', 34· ἴδιως, ἀρκετόν [ἐστὶ], ἀρκεῖ, μετ' ἀπαρ., Ἄνθ. II. 9. 749. — Ἐπίρρ. -τῶς Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 44Β, κτλ. ἀρκευθίος, η, ον, ὁ ἐξ ἀρκευθου, Ἐβδ. (Β' Παρ. β', 8).

ἀρκευθίς, ἴδος, ἢ, ὁ καρπὸς τῆς ἀρκευθου, Θεοφρ. β'. Ὀσμ. 5 (Schneid.), Πλούτ. 2. 383D: — ὄθεν, ἀρκευθιδότης, ον, ὁ, κατεσκευασμένος ἐξ ἀρκευθίδων, ἢ ὁ ἀρκαμισθεὶς δι' αὐτῶν, οἶνος Διοσκ. 5. 46. 2) = τῷ ἔπ., Πλούτ. 2. 383E.

ἀρκευθός, ἢ, εἶδος θαμνοειδοῦς ἀκανθώδους κέδρου, κοινῶς ἀρδῆ-τοι, Λατ. juniperus, *ἢ ἀρκευθὸς δένδρον τὸ ἀκανθώδες Ἀπόλλωνος ἴδιον, ὡς ἱστορεῖται ἐν τῷ τρίτῳ τῶν εἰς Μουσικὸν ἀναφερομένων (Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Ἀργ. Δ. 156), Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 3, 1, Θεοκρ. 5. 97.

ἀρκέω· παρατ. γ' ἐν ἤρκει Ἰλ., Ἄττ.: μέλλ. ἀρκέω: ἀόρ. ἤρκεσα Δωρ. ἄρκεσα Πινδ. Ο. 9. 5: — Μέσ., ἀόρ. ἤρκεσάμην, μόνον διὰ τὸ ἤρκεσω, ὅπερ εἶναι ἐφαρμμενόν ἐν Δισχὺλ. Εὐμ. 213,

ἐνθα ὁ Wellauer καὶ ἄλλοι προτείνουσιν ἤρδεω, ὁ Ἐρμαννος ἤρκε σοι, ὁ J. Wordsworth εἰργάσω, κτλ.—Παθ., ἀπαρ. ἀρκεῖσθαι Ἠρόδ. 9. 33, ἀρκεῖσθαι Ἰσ. Ἄποσπ. 181: πρκει. ἤρκεισμαι Ἄνευθ. ἐν Στωθ. 332. 39: ἀόρ. ἤρκεσθην Πλούτ., Λουκ.: μέλλ. ἀρκεσθήσομαι Διον. Ἄλ. 6. 94, Διόδ., κτλ. (Περὶ τῆς βίτης ἴδε ἐν λ. ἀλαλακε: πρβλ. Βουττιμ. Δεξιλ. ἐν λέξει χραϊσμεῖν 4.)

Ἄρς τὸ Λατ. arceo, ἀποκρούω, ἀποσώβω, μετὰ ὄντ. πρστ. καὶ αἰτ. πράγμα., σάκος, τό οἱ ἤρκεσκε λυγρῶν δλεθρόν Ἰλ. Υ. 289, πρβλ. Ζ. 16, Σίμων. 104 (159), καὶ Ἄττ.: ὅς οἱ ἀπὸ χροδὸς ἤρκει δλεθρόν Ἰλ. Ν. 440, πρβλ. Ο. 534· ὥστε τοῦτο γ' ἀρκεῖσαι Σοφ. Αἰ. 535· ὡς οὐκ ἀρκεῖσαι τὸ μὴ οὐ .. θανεῖν, δὲν θά ἀπεμάκρυνε τὸν θάνατον, αὐτόθι 727. 2) μετὰ ὄντ. μόνον, ὑπερ-σπῖνω, προφυλάττω, πικρινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ Ἰλ. Ο. 529· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ, ἄνευ ὄντ., Ν. 371, 397: — βουθῶ, Φ. 131, Ὀδ. II. 261, Σοφ. Αἰ. 824, Ἰλ. 322, Εὐρ. Ἐκ. 1164.

II. ἐν Σοφ. Αἰ. 439, κατορθῶνω, οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκεῖσς ἐμίησ. III. συχναίς παρ' Ἄττ., καὶ αἰετοῦτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, εἶμαι ἐπαρκής, ἐπαρκῶ, μετ' ἀπαρ., πρῶτον παρὰ Πινδ. Ο. 9. 5· ἀρκῶ σοι σαφηνίσει Δισχὺλ. Πρ. 621, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1209· ὠσαύτως, μετὰ μετοχ., ἀρκεῖσω θνήσκουσα, ὁ θάνατός μου θά ἐπαρκεῖσθ, ὁ αὐτ. Ἄντ. 547, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 383· ἐνδον ἀρκεῖτω μένων, ἄς ἀρκεσθῆ μένων ἐνός, Σοφ. Αἰ. 76· ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι μίαν ψυχὴν τὰδ' ἐκτίνουσαν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 498· καὶ οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, οὐκ ἤρκουσιν ἰατροὶ θε-ραπεύοντες Θουκ. 2. 47· ἔλλειπτ., σοφῶς ὥσπερ οὐδ' ἰμὴδὲν μᾶλλον ἀρκεῖσσαι γὰρ [σοφοὶ ὄντες] Εὐρ. Ἠρακλ. 576, θά εἶναι ἀρκετοί, ἀρκ. εἰς τι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5· ταῦτον ἀρκεῖ σκώμη ἐπὶ πάντας, ἐφαρμμοῦται ἐπίσης εἰς πάντας, Πλάτ. Θεαίτ. 174Α. 2) μετὰ ὄντ., ἀρκῶ, εἶμαι ἀρκετός, ἰκανοποιῶ, ταῦτά τοι οὐκ ἤρκεσε Ἠρόδ. 2.115, πρβλ. Σοφ. Ἄντ. 308, κτλ.: εἶμαι ἰσόπαλος πρὸς τινα, κἂν ψιλὸς ἀρκεῖσαι σοὶ γ' ὠπλισμένῳ ὁ αὐτ. Αἰ. 1123· πρὸς τοὺς πολεμίουσιν Ο. Κ. 84. 3) ἀπολ., εἶμαι ἀρκετός, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, ἰσχύω, διαμένω, βίος ἀρκεῖτω Δισχὺλ. Ἀγ. 1314· οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόσα ὁ αὐτ. Πέισρ. 278· διαρκῶ, ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖν Θουκ. 1.71, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 2, 31· οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ, δὲν βασιτῶ πλεόν, Σοφ. Ἠλ. 186· ὥστε ἀρκεῖν πλοῖστα, ἀρκετὰ τὸν ἀριθμόν, Ξεν. Ἄν. 5.1, 13· συνγ. κατὰ μετοχ., ἀρκῶν, οὔσα, οὖν, ἰκανός, ἀρκετός, βίος ἀρκεῖν ὕπην Ἠρόδ. 1. 31, πρβλ. 7. 28· τὰ ἀρκοῦντα, τὰ ἐξαρκοῦντα, ὅσα χρειάζονται, Εὐρ. Ἰκ. 865· ἀρκοῦσα ἀπολογία Ἄντ. φῶν 120. 21· ἀρκοῦντα ἢ τὰ ἀρκοῦντα ἔχειν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 1, Συμπ. 4. 35: πρβλ. ἀρκεόντως. 4) ἀπρος., ἀρκεῖ μοι, μοὶ ἀρκεῖ, μετ' ἀπαρ., οὐκ ἀρκεῖσαι ποθ' ὕμῖν .. εἰκείν Σοφ. Αἰ. 1242, πρβλ. Ξεν. Ἄν. 5. 8, 13: μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἔμοι μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν Σοφ. Αἰ. 80· ὠσαύτως, ἀρκεῖ μοι εἰ .. ἐάν .. ὅτι .., Ξεν. Κύρ. 8.1, 14, πρβλ. Ἀπομν. 1.4, 13., 4. 4, 9: ὠσαύτως, ἔμ' ἀρκεῖ βουλευεῖν, εἶναι ἀρκετόν εἰς ἐμὲ νά .., Δισχὺλ. Θῆβ. 248· οὐκ ἀρκοῦν μοὶ ἐστὶ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἄντιφῶν 116. 30: — ὠσαύτως ἀπολ., ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, ὅτε πλέον δὲν χρησιμεύει, δὲν ὠφελεῖ, Σοφ. Τρ. 711· ἀρκεῖν δοκεῖ μοι, ἀρκεῖ μοὶ φαίνεται, ὁ αὐτ. Ἠλ. 1364.

IV. ἐν τῷ παθ., ἀρκοῦμαι, εἶμαι εὐχρηστί-μένος, μετὰ ὄντ. πράγμ., ἔφη οὐκέτι ἀρκεῖσθαι τοῦτοισι Ἠρόδ. 9. 33, πρβλ. Πλάτ. Ἀξ. 369E, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 5, Ἄνθ. II. 6. 329, κτλ. 2) πολλῶν παρὰ μεταγεν. πεζοῖς μετ' ἀπαρ., ἀρκοῦμαι νὰ πράξω τι, Πολύδ. 13. 2, 4, κτλ.

ἄρκη, ἢ, τὸ Λατ. arca, θήκη, λάρναξ, κιβωτός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3484.

ἄρκηλος, ὁ, σκύμνος παρὰ δάλοος, Αἰλ. π. Ζ. 7. 47, Καλλιέ. παρ' Ἀθην. 201C· ὁ Εὐστάθ. 1535. 158 γράζει τὴν λέξιν διὰ τοῦ ε καὶ ἐρμηνεύει, *ἄρκηλοι τὰ τῶν ἄρκτων εἶδον ἄρκων νεογνά· Δωρ. ἄρκαλοσ, ἐπιγρ. παλαιὰ Λακων. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 15· καθ' Ἰσίδω., *ἄρκηλα· ὦν (ἴσως διαρθ. ζῶον)· Κρήτες τὴν ὑστρίχη·.

ἄρκιος, α, ον, Ἄρατ. 741, ος, ον, Ἄνθ. II. 11. 59 (ἀρκέω): — Ἐπ. ἐπίθ., ὁ ἐρ' οὐ δύναται τις νὰ στερηθῆ, βέβαιος, ἀσφαλής, οὐ οἱ ἐπιτα ἀρκιον ἐσσεῖται φυγεῖν, οὐδεμῶν θά ἔχη ἐλπίδα διαφυγῆς, Ἰλ. Β. 393· νῦν ἀρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἢ σαωθῆναι, ἐν ἐκ τῶν δύο εἶναι βέβαιον ἢ νὰ ἀπολεσθῶμεν ἢ νὰ σωθῶμεν, Ο. 502· μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἐσται, ἐπαρκής, μέγας, Κ. 303, πρβλ. Ὀδ. Σ. 358, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 368· βίος ἄρκιος αὐτόθι 499, 575.

II. ἐπαρκής, ὡς ἂν χρηζῶν καὶ ἐς ὕστερον ἀρκιον εὐ-ρηξ, *ὅπως ἂν χριζῶν καὶ ἐς ὕστερον, ἦγον εἰς τὸ ἐπίον, εὐρῆς τὸ ἀρκοῦν σοι· (Μοσχόπουλ.), Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 351 (349), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 799, Θεοκρ. 8.13· ὄρα .. σφῆριν ἀρκιος εἶη, διὰ νὰ δυ-νῆθῃ νὰ εἶναι ἐπαρκής ἀντίπαλος αὐτῶν, ὁ αὐτ. 25.190· δέμας ἀρ-κίος Ὀππ. Κ. 3. 185: ὠφέλιμος, χρήσιμος, Νικ. Θ. 503, Ὀππ. Κ. 3.173· ἀρκία νούσων, φάρμακα ἐναντίον τῶν νόσων, Νικ. Θ. 837. — Ἐπίρρ. ἀρκίως, ἀρκετῶς, ἰκανῶς Ἡσύχ.

ἀρκίος, ἴδε ἐν λ. ἄρκετος.

ἀρκόν, *συχλόν· Μακεδόνες· Ἡσύχ.

ἀρκος, ὁ καὶ ἢ, = ἄρκτος, *ἀρκοῦδα, Αἰλ. π. Ζ. 1. 31, Εὐστ. 1156, 16, Σουίδ. — πρβλ. Ἰακωβ. Ἄνθ. II. 3. σ. 696.

ἄρκος, εὖς, τὸ (ἀρκέω) ἀμυντήριον, βελῶν Ἀλκαῖος 1, καθ' Ἴσχυ., *ἀρκεσμα, βοήθεια, κτλ..

ἀρκοῦντως, συνγρ. ἀντί τοῦ ἀρκεῦντως ὃ ἴδε. ἀρκοφάλμος, ὃ, εἶδος θάμνου, τὸ χρυσογόνον, Διοσκ. 4. 56. ἀρκό-φυτον, τὸ, εἶδος φυτοῦ, τὸ βήχιον, Διοσκ. 3. 116 (126). ἀρκτηία, ἡ, (ἀρκεύω) θυρία τελουμένη τῇ Βραυρωνία Ἀρτέμιδι ὑπὸ νεαρῶν κορασιῶν, «ἡ τῶν ἀρκευομένων παρθένων τελετὴ κτλ.» Ἡσυχ., ἴδε ἀρκεύω.

ἀρκτηίος, α, ον, ὁ τῆς ἄρκτου (τοῦ θηρίου), ἀρκτηίφ στεάτι Γαλην. τ. 12, σ. 399. ἀρκτηῖον, ἑπιματ. ἐπιθ. 1) τοῦ ἀρχομαι, πρέπει τις νὰ ἀρχίσῃ, Σοφ. Δί. 853· ἀρχὴν ἀρκτηῖον, πρέπει τις νὰ κάμῃ ἀρχήν, Πλάτ. Τιμ. 48B· ἀπὸ τίνος ἀρκτηῖον Στράβ. 685. II. τοῦ ἀρχω, πρέπει τις νὰ ἀρξῆ, νὰ κυβερνήσῃ, τινί τίνος Ἰσοκρ. 298D.

2) μετὰ παθ. σημασι. Σοφ. Ο. Τ. 628 (ἐνθα ἴδε Schneidewin), πρέπει νὰ εἶσαι ὑπὸ ἀρχήν, νὰ ὑπακούῃς· οὕτω τὸ, σωστέον εἶναι παθ. ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 501· οὐ καταπληκτέον ἐν Δεινάρχ. 103. 45.

ἀρκεύω, ὑπηρετῶ ὡς ἄρκτος (σημ. II.), ἀρκεύσαι.. τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰ παρθένου τῇ Ἀστέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ.. ὅτι δὲ αἱ ἀρκευόμεναι παρθένοι ἄρκται καλοῦνται Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ, Ἀριστοφάνης.. Λυσιστράτη· Ἄρπ. ἐν λ.:—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ., Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 645.

ἀρκτηί, (ἐξυπακομοῦ. δορά), «ἡ τῆς ἄρκτου δορὰ» Ἡσυχ. (Ἀναξάνδρ. ἐν Ἀδῆλ. 14).

ἀρκτηρία, λέξ. ἀμφίβ. ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 698· ῥάκη ἀρκτηρία τύχης, ὁ Βιρθη. Ἀλκμήρια.

ἀρκτηικός, ἡ, ὄν, παρὰ τὴν ἄρκτον, ἀρκτηικός, βόρειος, πόλος ἀρκτηικός Ἄριστ. π. Κόσμ. 2, 5, Πολυδ. παρὰ Στράβ. 96· ἐν τῷ ἀρκτηίῳ μέρει Συλλ. Ἐπιγρ. 4449.

ἀρκτηικός, ἡ, ὄν, (ἀρχομαι) ὁ ἐν ἀρχῇ, ὁ πρῶτος, τῇ τάξει ἀρκτηίῳ Ἀπολλ. π. Συναξί. σ. 17· ἀρκτηικός σύνδεσμος Δημ. π. Ἐρη. 56.

ἀρκτηῖον, τὸ, βοτάνη, ἥτις κατὰ τὸν Διοσκορ. (4. 106) «φλόμφ ἔχει εἰκότα τὰ φύλλα, δασυτέρα δὲ καὶ στρογγυλωτέρα»· ῥίζαν ἀπαλήν, γλυκεῖαν, λευκὴν· καρπὸν δὲ μακρὸν μακρόν· καρπὸν δὲ κυμῖω μικρῷ ὅμοιον» κτλ. Νικ. Θ. 841, Γαλην.· κατὰ τὸν Sibthorp ἡ βοτάνη αὕτη ἐν Κρήτῃ ὀνομάζεται φυλλόχορον· κατὰ τὸν Adams = verbasum, κατ' ἄλλους lappa.

ἀρκτηίος, ον, ἀρκτηικός, βόρειος, Νόνν. Δ. 38. 329. ἀρκτο-ειδής, ἔς, ὅμοιος ἀρκτῷ, Ὀργιέν. κατὰ Κέλσου σ. 295· καὶ -μορφος, ον Τζέντ. εἰς Λυκόφρ. 481.

ἀρκτος, ἡ, ἡ ἄρκτος, «ἀρκοῦδα» κυρίως ἡ φαῖα ἄρκτος, Ὀδ. Δ. 611, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἐρη. 223, εἰς Ἄρπ. 160, Ἠρόδ. 4. 191, καὶ Ἄπ. τὰ παραδείγματα τοῦ ἀρσ. γένους εἶναι ἀμφίβ. (ὡς ἐν Ἄριστ. π. Χρωμ. 6. 12), τὸ δὲ θηλ. εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὅπου ἀμφοτέρω τὰ γένη περιλαμβάνονται, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 5. 2, 5. 2) ἀρκτος, ἡ, ὁ ἀστερισμός, ἡ μεγάλη ἄρκτος, ἡ καλουμένη καὶ ἀμαξία (ὡς καλεῖται καὶ ὁ ἀρκτεῖος ἠτισθεν αὐτῆς ἀστὴρ, Ἀρκτοῦρος, Ἀρκτοφύλαξ ἢ Βωώτης), Ἄρκτον ῥθ', ἣν καὶ ἀμαξίαν ἐπέκλησιν καλεῖνται Ἰλ. Σ. 487, Ὀδ. Ε. 273 (ἐνθα ὡσαύτως προστίθεται, οἷη δ' ἄμμορος ἐστὶ λοετρῶν Ὀκεανοῦ, ὁ μόνος ποτε γνωστός μετὰ ὀνόματος ἀστερισμός, ἴδε Lewis, Astron. of Ancients σ. 59)· τὰ ὑπὸ τὴν ἄρκτον ἀόκητα Ἠρόδ. 5. 10· ἀρκτου στροφάδες κέλευθοι Σοφ. Τρ. 131· ὁ Παλαιῆδος ἀνεκάλυψεν Ἄρκτου στροφὰς τε καὶ Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 379. 11· κατὰ πληθ., ἡ μεγάλη καὶ μικρὰ ἄρκτος, Ἄρπ. 27, Στράβ. 132, 133, Κικ. Ν. Δ. 2. 41. 3) Ἡ γῶρα τοῦ βορρῆ, τὰ ἀρκτηκὰ μέρη, ἡ ἄρκτος, ἐνίκως, Ἠρόδ. 1. 148., 5. 10, Εὐρ. Ἠλ. 733, κτλ.· ἀπὸ τοῦ ἀρκτου Συλλογ. Ἐπιγρ. 1534, κ. ἄλλ.· πλ., Ἰππ. π. Ἄερ. 282, 291, Πλάτ. Κριτίας 118B, κτλ.· ἡ ἑτέρα ἄρκτος, ὁ νότιος πόλος, Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 5, 11—πρόβλ. ἀρκτηικός.

II. ἄρκτος, ἡ, ἐν Ἀθήναις κοράσιον ὠρισμένον εἰς ὑπερρείαν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος ἢ Ἀρχηγέτιδος Εὐρ. Ἀποσπ. 767, Ἀριστοφ. Λυσ. 645· πρόβλ. ἀρκεύω, ἀρκτηία·—περὶ τῆς μυθολογικῆς σχέσεως τῆς τελετῆς ταύτης τῶν ἀρκευομένων παρθένων τὴν ἄρκτον, πρόβλ. Hicks Inscr. in Br. Mus. 1. σ. 79.

II. εἶδος καρκίνου, ὅστις ἴσως εἶναι ὁ Cancer arctus L., Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 17, 10, Meineke εἰς Μνησίμαχ. ἐν Ἰπποκράτῳ 1. 45 (3. 574). (Πρόβλ. τοὺς τυπούς ἄρκος, ἀρκηλός. Σανσκρ. r̥kshas (ἀντὶ parkshas)· Λατ. ursus ἀντὶ (ursus).)

ἀρκο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἄρκτους καὶ ἄλλα θηρία πρὸς ἔκθεσιν, θηριοκόμος, θηριογόνος, Προκίπ. III. 58, 21.

Ἀρκοῦρος, ὁ (οὔρος, φύλαξ), ὁ τὴν Ἄρκτον φυλάττων (ἴδε ἄρκτος I. 2), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 564, 608. II. ὁ χρόνος τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ, περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου, Ἰππ. π. Ἄερ. 288· ἡ ὥρα τοῦ θεοῦ, καθ' ἣν τὰ κτήνη κατελιμπανον τὰς ὀρεῖνὰς νομάς, ὡς οὕτως θεωλλώδει, Plaut. Rud. prol. 69, κέξ., Σοφ. Ο. Τ. 1137· ὁ καιρὸς τοῦ τραγητοῦ, Πλάτ. Νόμ. 844E· Ἀρκοῦρου ἐπιτολαί Θουκ. 2. 78, κτλ.

Ἀρκοφύλαξ, ὁ, = Ἀρκοῦρος, Ἄρπ. 92.

ἀρκτό-χειρ, χειρὸς, ὁ, ἡ, ἔχων χεῖρας ὁμοίας τοῖς ποσὶν ἄρκτου, ἔδοξέ τις μεταμορφωθείς ἀρκτόχειρ γεγονέναι Ἄρτεμιδ. 5. 49.

ἀρκυλλός, ὁ, νεογὸν ἄρκτου, «καλεῖται τὰ τῶν ἄρκτων ἔχγονα ἀρκυλλός» Πολυδ. Ε', 15.

ἀρκτώος, α, ον, (ἄρκτος) ὁ εἰς ἄρκτον ἀνήκων, ἀρκουθένιος, ἀρκτώϊας γενέσεσιν Νόνν. Δ. 2. 44. 2) ἀρκτηικός, βόρειος, μήκος ἐπ' ἀρκτώϊοι τιτανόμειαι βορέαο Διον. Π. 519, κτλ.· τὰ ἀρκτώα, αἱ ἀρκτηϊκὰ γῶραι, ὁ βορρῆς, Λουκ. Ἐπισκ. 5.

ἀρκῦς, υος, ἡ, πλ., ὄνομα ἄρκυες, αἰτ. ἀρκυας, Ἄττ. συνγρ. ἄρκυος—δίκτυον θηρευτοῦ, Λατ. cassis, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1116, Χο. 1000· συχνότερον κατὰ πληθ., ἔξ ἀρκῦων πέπτωκεν ὁ αὐτ. Εὐρ. 147· ἀρκῦων μολεῖν ἔσω Εὐρ. Κύκλ. 196· οὕτω καὶ παρὰ Ξεν., ἄρκυς ἰστανταί, στήνω θηρευτικὰ δίκτυα, Κυν. 6, 5· εἰς τὰς ἀρκυας ἐμπίπτειν, συλλαμβάνεσθαι ἐν αὐτοῖς, αὐτόθι· ἄρκυς πλεκεῖσθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 790—μεταρ., ἄρκυες ἔξφους, οἱ ἀγῶνες, οἱ κηθῦνοι τοῦ ξίφους, Εὐρ. Μῆδ. 1278· οὐς.. Ἀφροδίτας ἀρκῦσιν ἀνθροῦσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 511. 6—ὡσαύτως, ἄρκυον, τὸ, ἄρκυα· δίκτυα, λίνα· Ἡσυχ. (ὅστις ἔχει ἐπίσημα καὶ ἀρκυλον, ὅπερ ἔρμηνεύει «δίκτυον»), Ἐτυμολ. Μ. 143. 11. 2) δίκτυον γυναικείας κόμης, γυναικεῖος κεκρύφαλος, Ἡσυχ. ἐν λέξει ἄρκυν. (Πῶθ. ἐκ √APK, εἰς ἐπεκτάσεως τῆς √AP (ἴδε * ἄρω), ἀρμόζω, συνδέω, ἐντεθεὶν καὶ τὸ ἀρκάνη, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀράκνη· ὡσαύτως (κατὰ μεταβολὴν τοῦ ρ εἰς λ) ἡλακάκη Κούρτ. ἀρ. 489).

ἀρκυ-στάσια, ἡ, ἡ στάσις τῶν θηρευτικῶν δικτύων, -στάσιον, τὸ, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἴστανται τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, Ξεν. Κυν. 6. 6, Πολυδ. Ε', 32—διάφ. γρ. ἀρκυοστάσια, ἀρκυοστάσιον.

ἀρκυσάτος, η, ον, Εὐρ. Ὀρ. 1420 (ἄρκυς, ἴσημι):—ὁ ἐστημένος ὡς ἄρκυς, ὡς δίκτυον, ἐς ἀρκυσάταν μηχανάν ἐμπροσθεῖν, εἰς παγίδα, Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ. II. ἀρκυσάτα, τὰ, μέρος περιβληθὲν τοῦ δικτύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 112, Σοφ. Ἠλ. 1476· ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1375 ἡ διδρωσὶς τοῦ Eimsley, πημονῆς ἀρκυσάτα· ἂν ἐγένετο ἐν γένει παραδεκτὴ ἀντὶ τῆς γραφῆς πημονῆν ἀρκυσάτων· ἐνῶ ἐν Πέρσ. 98, ὁ Ἐρμανος διδρωσεν ἀρκυας Ἄττα ἀντὶ ἀρκυσάτα, πρόβλ. τὸν Σχολ.

ἀρκυωρέω, ἐνεδρεῦω, παρκαμοεύω, ἐπὶ ἀράκνης ἐνεδρευούσης θήραμα, καὶ ἡ μὲν ἀρκυωρεῖ πᾶν σφόδρα ἀτρεμοῦσα Φιλ. II. Ἰστ. 1. 2, ἴδε σημείωσι. Κορῆ ἐν τόπω. II. μεταρ., φυλάττω τὰ μετὰ προσοχῆς, σὺ δὲ τὰ καλωδία ταῦθ' ἀρκυωρεῖ Εὐπόλ. ἐν Ἀδῆλ. 18., «ὅτι δὲ καὶ ἐδαῦοντο Ἀττικῶς αἱ ἄρκυες οὐκ ἄσθλον· καὶ φέρεται χρῆσις Εὐπόλιδος εἰς τοῦτο τοιαύτη, κτλ.» Εὐστ. Ὀδ. 1535. 18.

ἀρκυωρῆς, ὁ (οὔρος), ὁ τῶν ἀρκῦων φύλαξ, Ξεν. Κυν. 6. 5, κλ. ἄρμα, ατος, τὸ, ἐλαφρὸν ὄχημα, κυρίως πολεμικὸν δίτροχον ὄχημα, ὁ Ὀμ. συχ. ἔχει τὸν πληθ. ἀριθμ. ἀντὶ τοῦ ἐν., ἐστατόν· ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν Ἰλ. Δ. 366, κτλ.· ἵππους ὑφ' ἄρμασι ζευγνύοναι Αἰσχύλ. Πέρσ. 190, Εὐρ. Ἰππ. 111· ἵππους ὑφ' ἄρματα ἀγειν Αἰσχύλ. Πρ. 465· πῶλον.. ζυγέην· ἐν ἄρμασιν ὁ αὐτ. Πέρσ. 795· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀρμάμαξαν (ἴδε τὴν λέξιν) ὡσαύτως ἄρμα πρὸς ἀρματηλασίαν συρόμενον ὑπὸ ἵππων, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ὄχημα (συρόμενον ὑπὸ ἡμίονων) Πινδ. Ἀποσπ. 73· ἄρ. τέλειον Συλλ. Ἐπιγρ. 1591. 6, κ. ἄλλ.·—ἀλλ' ἀρμάτων ὄχηματα Εὐρ. Ἰκ. 662, πρόβλ. Φοῖν. 1190. 2) τὸ ἄρμα καὶ ὁ ἵππος, τὸ ἐξευγμένον ἄρμα· ἄρμα τέθριππον, τετράτρονον, κτλ., Πινδ. καὶ Τραγ.· μεταρ., τρίπλων ἄρμα δαιμόνων, ἐπὶ τριῶν κτηνῶν, Εὐρ. Ἄνδρ. 277. 3) οἱ σύροντες ἵπποι, ἄρμασιν ἐνδίδωσι κέντρον ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 881· ἄρματα.. φυσῶντα καὶ πνέοντα Ἀριστοφ. Εἰρ. 901· ἄρματα τρέφειν, ὡς τὸ ἀρματοτροφεῖν, διατρέφειν ἵππους πρὸς ἀρματηλασίαν, Ξεν. Ἰέρ. 11, 5· ἄρματος τροφεὺς Πλάτ. Νόμ. 834B.

II. ἄρμα, τόπος τῆς Ἀττικῆς· καὶ παροιμία ὅταν δι' ἄρματος ἀστράψῃ, ἐπὶ τῶν χρονίως γινομένων· Σουῖδ., τοῦ Ἄρματος τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ὅ ἐστι περὶ Φυλὴν δῆμιον τῆς Ἀττικῆς, Ἐντεθεὶν δὲ ἡ παροιμία τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ λέγουσα, ὅπταν δι' Ἄρματος ἀστράψῃ ἀστράψην τινα σημειοῦμεν νὰν κατὰ χρῆσιν τῶν λεγομένων Πυθαγορείων, βλεπόντων ὡς ἐπὶ τὸ Ἄρμα, κτλ., Στράβ. 404, Πλούτ. 2. 679C. (Πρόβλ. ἀρμός, ἀρμόζω, ἴδε δὲ καὶ τὴν λέξ. * ἄρω).

ἄρμα, ατος, τὸ (αἶρω), τὸ ὡς τροφῇ λαμβανόμενον, τροφή, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰππ. 2) τὸ αἰρόμενον βάρος, Ἀκύλ. Δευτ. 1. 12, Ἡσ. κα', 13.

ἄρμα, ἡ (* ἄρω), ἐνωσις, φιλότης, ἀγάπη, Δελφικὴ λέξις, Πλούτ. 2. 769A· πρόβλ. ἀρμή, ἄρπυς.

ἄρμαλα, ἐν Διοσκ. 3. 53· ὄνομα κατὰ τινὰς τοῦ ἀγρίου πηγᾶνον, κατὰ δὲ Γαληνὸν (τ. 13. σ. 605) «βήσασα, σπέρμα δὲ ἐστὶν ἐν Συρίᾳ γεννώμενον τοῦ ἀγρίου πηγᾶνον, ὃ δὲ οἱ ἐνόησι ἀρμαλα καλοῦσιν».

ἀρμαλία, ἡ, τὸ ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους ἢ τὰ κτήνη, σιτηρέσιον, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 560, 765· ἄρμα.. ἔμμηγνος Θεοῦρ. 16. 35· τὰ διὰ τὸν πλοῦν ἀπαιτούμενα τρόφιμα, κτεν. «κουμπάνια», Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 393.

ἀρουμαξα, ης, ἡ, ἀμαξα κεκαλυμμένη καὶ ἀναπαυτική, συνή-
θως· μνημονεύεται ἐν σχέσει πρὸς Περσικὴν χλιδήν, οὕτως ὁ Ξέρξης,
ὅτε κατὰ τὴν πορείαν ἐκούρζετο, μεταβαίνεσκε ἐκ τοῦ ἀρματος
εἰς ἀρουμαξίαν 'Ηρόδ. 7. 41, πρὸλ. 83· καὶ περὶ τῶν εἰς Περσίαν
πεμπομένων πρесоύτων λέγεται ὅτι ἐπορεύοντο ἐφ' ἀρουμαξίων
μαλθακῶς κατακείμενοι 'Αριστοφ. 'Αχ. 70· μεταχειρίζοντο δὲ αὐ-
τὰς κυρίως αἱ γυναῖκες, Ξεν. Κύρ. 3. 1. 40, 6. 4. 11, 'Ανθ. 1. 2, 16, 18.

ἀρουμαξί-δουπος, ον, ὁ ἐπικώματος, ὁ ἐν τῇ ἀρουμαξίᾳ προ-
ξενῶν δούπων, Πινδ. παρ' Εὐστ. (Πονημάτ. 56. 18).

ἀρουματ-αρχία, ἡ, τάξις ἐκ δεκαεῖ ἀρουμάτων, «καλοῦσι τὰ μὲν
δύο ἀρματα ζυγαρχίαν, τὰς δὲ δύο ζυγαρχίας συζυγίαν, δύο συζυγίας
ἐπισυζυγίαν, δύο ἐπισυζυγίας ἀρουματάρχίαν» 'Ασκληπιδ. Τακτ. σ. 161, 8, ἐκδ. Köchly.

ἀρουματίεις, ον, (ἀρουμα) ὁ τοῦ ἀρματος, ὁ εἰς ἄρμα ἀνήκων,
σύριγγες Ψευδο-Εὐρ. I. A. 230· ἴδιος ἐν Κύρ. 6. 4. 9·
(ἀρουματίειον, 'Απολλ. Λεξ. ἐν λ. δίφρον εἶναι πιθανὴ ἀντιγραφείως
σφάλμα) τροχός Πλούτ. 2. 890A· μέλος ἀρουματί, εἶδος ἐπιταξίου
μέλους, Εὐρ. 'Ορ. 1385· ἄλλα νόμος ἀρουματί, μέλος πολεμικόν, Πλούτ.
2. 335A, 1133 E· ἴδε Müller Εὐρ. § 19. 1.

ἀρουματεῦω, (ἀρουμα) ἀρουματῶ, πορεύομαι καθήμενος ἐφ' ἀρματος
Εὐρ. 'Ορ. 994.

ἀρουματηγῆς = τῶ προηγ., μεταρ., Φιλῆς.

ἀρουματηγός, ον, (ἀρω) ἀρουματίεις, διὰ τῶν ἀρουματηγῶν τρο-
χῶν μὴ διεῖναι τὰς περόνας Παρθέν. 6. 3.

ἀρουματηλασία, ἡ, τὸ ἐλαύνειν ἄρμα, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 27, Λουκ.
Δημοσθ. 23.

ἀρουματηλατίω, ἐλαύνω ἄρμα, ὀλοῦμαι ἐφ' ἀρματος, 'Ηρόδ. 5. 9,
Ξεν. Συμπ. 4. 6.

ἀρουματηλάτης, ου, ὁ, ὁ ἐλαύνων ἄρμα, ὁ ὀλοῦμενος ἐφ' ἀρμα-
τος, Πινδ. Π. 5. 154, Σοφ. 'Ηλ. 700, Ξεν., κτλ.

ἀρουματι-ἄλιτος, ον, ὁ περιελαυνόμενος, ὁ δινοῦμενος, ὁ προσ-
δεξιμένος ἐπὶ τροχῶν καὶ περιστρεφόμενος, καὶ τὸν ἀρουματήλατον
'Ἰέλιον ἐν δεσμοῖσιν Εὐρ. 'Ηρακλ. Μην. 1297. 2) ὁδὸς
ἀρουματί, ὁδὸς ἀρουματίος, ὁδὸς ἐπὶ ἀρουματηλασίαν, 'Ιαμβλ. Προτρ. σ. 60.
ἀρουματιαῖος, α, ον, = ἀρουματίεις, Θεοδώρητου 'Ελλ. παθ.
Θερ. σ. 59.

ἀρουματιζομαι, ἀποθ., ὀλοῦμαι ἐφ' ἀρματος, Λυκόφρ. 1319.

ἀρουματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀρμα, Γλωσσ.

ἀρουματίτης [τ], ου, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος ἄρματα, Λυδοὶ Φι-
λόστρ. 788.

ἀρουματο-δρομία, ἀρουματῶ, ἀρουματοδρομεῖν διδάσκων
'Απολλοδ. 3. 5. 5· κοιν. -δραμεῖω, ἴδε Λοβ. Φρύν. 617: -δρομία,
ἡ, ἀρουματηλασία ἢ ἀγων ἀρουματηλασίας, Σπράβ. 236: -δρόμος, ον,
ὁ ἀγωνιζόμενος ἀγῶνα ἀρουματηλασίας, Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1333.

ἀρουματίεις, εσσα, εν, = ἀρουματίεις, Κριτίας παρ' 'Αθην. 28C.

ἀρουματο-εργός, ον, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος, ὁ κατασκευάζων
ἄρματα, Σχόλ. εἰς 'Ἰλ. Ω. 277.

ἀρουματο-θεσία, ἡ, (τίθωμι) ἀγῶνα ἀρουματηλασίας, Εὐστ. 226. 6.

ἀρουματο-κτύπος, ον, ἀρουματοκτύπος δτοθός, ὁ συνεχῆς κρό-
τος ἢ δούπος τῶν ἀρουμάτων, Δισχόλ. Θῆβ. 204.

ἀρουματο-μάχηω, μάχομαι ἀπὸ τοῦ ἀρματος, Εὐστ. 1088. 27.

ἀρουματοπηγῆς, συμπηγῶνα, κατασκευάζω ἄρματα, Πολυδ. Ζ' 115.

ἀρουματοπηγός, ον, (πήγνυμι) ὁ κατασκευάζων ἄρματα, «ὁ ἀρ-
ματα πηγῶνα, τέκτων» (Σχόλ.), τὴν μὲν θ' ἀρουματοπηγὸς ἀνὴρ
αἰθῶνα σιδήρω ἐξέταται 'Ἰλ. Δ. 485, Θεόκρ. 25. 247.

ἀρουματοπήξ, ἤγιος, ὁ, ἡ, = τῶ προηγ., Θεόγρωστ. ἐν Α. Β.
1340.

ἀρουματο-ποιός, ον, = ἀρουματο-πηγός, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 'Ι. 6.
3. 5· ἐντεῦθεν ῥήμα -ποιεῖω, Πολυδ. Ζ' 113·—Οὐσιαστ. -ποιεῖα,
ἡ, 'Εκκλ.

ἀρουματο-στροφός, ον, ὁ στρέφων, ὀδηγῶν, διευθύνων ἄρματα,
Μανασσ. Χρον. 2030, κτλ.: — καὶ οὐσιαστ. -στροφία, ἡ, ὁ αὐτ.
ἀρουματο-τροφεῖω, διατρέφω, τρέφω ἵππους πρὸς ἀρουματηλασίαν,
κυρίως δὲ πρὸς ἀγῶνα ἀρουματοδρομίας, Ξεν. 'Αγῆσ. 9. 6, Διογ. Λ.
4. 17· πρὸλ. ἄρμα 2.

ἀρουματο-τροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἵππους χάριν ἀρουματηλασίας, Ξεν.
'Ἰερ. 11. 5.

ἀρουματο-τροχιά, ἡ, ἡ γραμμὴ ἢ ἡ σχηματίζουσα ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους οἱ τροχοὶ τοῦ ἀρματος, Λουκ. Δημοσθ. 23, Αἰλ. π. Ζ. 2. 37:—
ὁ 'Όμ. μεταχειρίζεται τὸν ποιητ. τύπ. ἀρουματοροχίῃ, 'Ἰλ. Ψ'. 505·
πρὸλ. Κ. Σμ. 4. 516.

ἀρουματωλία, ἡ, κατὰ τὸν Σχολ. ἀντὶ ἀρουματηλασίας, μετὰ
λογοπαιγίῳ ἐπὶ τῆς λέξεως ἀρουματωλία (ἀν μὴ παραλάθωμεν αὐ-
τὴν ταύτην τὴν λέξιν, ὡς ὁ Bentley προέτεινε), 'Αριστοφ. Εἰρ. 415.

ἀρουματ-ελάτης, ου, ὁ, = ἀρουματηλάτης, Welcker Σουλ. 'Επιγρ.
212· ὡσαύτως, ἀρουματῆρ, ἤρος, ὁ, 'Επιγράμμι. 'Ελλ. 618. 1.

ἀρουματ, τά, ὁ ἐξαρτησμός, τὰ ἐξάρτια τοῦ πλοίου, τὰ ἰστία, κτλ.
ὡς τὸ δπλα, 'Ησ. 'Εργ. κατ' 'Ἰμ. 806, Θεόκρ. 22. 13. 2)

χειρουργικὰ ἐργαλεῖα ἐν συνδυασμῶ μετὰ τῆς λέξεως ὄργανα, 'Ἰππ.
Κατ' 'Ἰπρ. 740, πρὸλ. περὶ 'Αγμ. 773. 3) ὡς τὸ, δπλα,

πᾶν ἐργαλεῖον, 'Ανθ. Π. 6. 205, πρὸλ. 11. 203, Σουλ. 'Επιγρ. 2068B,

52, κτλ. 26946. 4.— Κυρίως οὖδ. τοῦ ἄρμενος, ἴδε τὸ ῥήμα ἀρ-
ρίσκω Β. V. I.

'Αρμενία, ἡ, γῶρα ἐν Ἀσίᾳ διαιρουμένη εἰς μεγάλην καὶ μικρὰν
'Αρμενίαν, Σπράβ. 521, 527, κέξ., πρὸλ. 'Απκ. Μῆθρ. 105: — 'Αρ-
μενίως, α. ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔθνος τῶν Ἀρμενίων, Σπράβ. 530:
— 'Αρμενιστὶ ἐπίρρ. κατὰ τὸν Ἀρμενικὸν τρόπον, ἐσκευάσθαι
ὁ αὐτ. 500.

ἀρμενίζω, μέλλ. ἔσω, ὡς καὶ νῦν, πλέω, Γλωσσ.

ἀρμενέιον, τό, ἴδε ἐν λ. σάνδυξ.

ἀρμη- ἡ, (*ἄρω) (καὶ ἀρμη ἢ ἄρμη) ἔνωσις, ἀρμολή, θέντες
ἐπ' ἀλλήλησι (τὰς ἀσπίδας): μῆθρ δ' ἄπαν ἤρμισεν ἀρμη Κένιν.
Σμ. 11. 361, πρὸλ. ἄρμα:—περὶ τῆς βαρῆς τραύματος, 'Ἰππ., 'Ερω-
τιαν. 78· ἀρμης, τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ βαρῆς Γαλην. Λεξ. σ. 442.

ἀρμολογία, ἡ, (ἀρμολῶ) συναρτῆ, σύναρτι, Λουκ. Ζεῦξ. 6: ἐφαρ-
μογή, Πολυδ. 6. 18, 1, κτλ. 2) ἡ συναρτῆ δύο ὁσίων ἀκινή-
των = σύμφωσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀρθρον, Γαλην. 19. 460,
πρὸλ. 2. 734.

ἄρμολογία, α, ον, (ἀρμολῶ) ὁ ἀρμολῶν, προταρμολόμενος, πολ-
λοῖς ἀνθρώπων γλώσση θύραι οὐκ ἐπίκεινται ἀρμολογίαι
Θεόγ. 422. II. ἀρμολογία, ἀνάλογος, φιλικός, ἀρστικός, ὁ αὐτ.

724· ἔνθα μοι ἀρμολογίον δεῖπνον κεκόσμηται Πινδ. Ν. 1. 31·
ἀρμ. τόπος, κατάλληλος, 'Αριστ. π. Φυτ. 2. 6, 1· πρὸλ. ἀρμολῶ
II. 2:—'Επίρρ. -ως Πλούτ. 'Αριστειδ. 24.

ἀρμολογιο-τύπη, ἐς, «ὁ ὁμοίως ἢ ἴσως διακείμενος» 'Ησύχ.

ἀρμολογιο-φυής, ἐς, ὁ ἀρμολογίαν ἔχων φύσιν, Ρήτορες (Walz)
6. 556.

ἀρμολογόντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἔνεστ. τοῦ ἀρμολῶ, ἀρμολογῶν,
Διόδ. 3. 15· ὁ τύπος ἀρμολογόντως ἀπαντᾷ ἐν Φίλωνι Βελιστ. 82.

ἀρμολῶ, καὶ 'Αττ. (ἐκτός τῶν Τραγικ.) ἀρμολῶτω, Λοβ. Φρύν. σ.
241· Δωρ. ἀρμολῶσθω Θεόκρ. 1. 53 (ἐν συνδ. ἐφ·) ἡ μετοχὴ ἀρ-
μολῶσων ('Ἰππ. π. 'Αρθρ. 802) ἴσως ἔπρεπε νὰ εἴναι τοῦ μέλλ. ἀρ-
μολῶσων:—παρὰτ. ἤρμολῶζον, Δωρ. ἄρμ., Πινδ. Ν. 8. 20· μέλλ.
ἀρμολῶ, Τραγ., 'Αττ.: ἀρμ. ἤρμολῶσθω 'Ἰλ., 'Αττ.: Δωρ. ἀρμολῶσθω
(συν-) Πινδ. Ν. 10. 22· πρkm. ἤρμολῶσθω 'Αριστ. Ποιητ. 24. 8:—
Μέσ. 'Ἐπ. προστ. ἀρμολῶσθω 'Οδ., -όζον 'Αττ.: μέλλ. -όσομαι
Γαλην. ἀρμ. ἤρμολῶσθω 'Ηρόδ., 'Αττ., Δωρ. ἀρμολῶσθω 'Αλ-
κμάν 66:—Παθ. πρkm. ἤρμολῶσθαι, Εὐρ., Πλάτ., 'Ἰων, ἀρμολο-
γῶμαι 'Ηρόδ., Δωρ. γ' ἐν. ἀρμολογῶμαι 'Ἐκφρατ. παρὰ Σπράβ. 333.

48: ἀρμ. ἤρμολῶσθω Πλάτ., Δωρ. ἀρμολῶσθω, Διογ. Λ. 8. 85:
μέλλ. ἀρμολῶσθωσμαι, Σοφ. Ο. Κ. 908. 'Εκ √AP (ἴδε *ἄρω),
συναρμολῶ, συνενώνω, κυρίως ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ ἐυλογεῖν, ἡμι-
οσεν ἀλλήλοισιν (ἐνν. τὰ δούρα) 'Οδ. Ε. 247· καὶ ἐν τῇ μέσῳ
τύπῳ, συγκολῶ, συναρμολῶ, ἀρμολῶσθω γαλκῶ εὐσεῖαν σχεδὴν
αὐτῶν 162 (οὕτω, ναυπηγῆσαν ἀρμολῶσει Εὐρ. Κύκλ. 460)· οὕτως,
ἀρμολῶσθω χαίταν στεφανοῖσιν Πινδ. I. 7 (6). 54, πρὸλ. κατωτ.

II. ἀρβύλαισιν ἀρμ. πόδας Εὐρ. 'Ἰππ. 1189· ἀρμ. πόδα ἐπὶ
γναίκα, στριβίζει τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, 'Ορ. 233· ἀρμ. πόδα
ἵχνια Σίμων. (ς) 175· οὕτως. ἐν ἡσυχάζει βάσει βάζειν ἀρμολογῶσαι
(προστ. μέσ. ἀορ.) Σοφ. Ο. Κ. 198· ἀρμολογῶσαι ψαλλοῖς ἵππους
Εὐρ. Ρῆσ. 27. 6) ἀρμολῶσθω δικην, ἐφαρμολῶσθω τὴν δικαιοσύνην,
εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἀρμολογῶσαι δικην Σίλων 36. 17· εἰ γάρ σφισιν
ἐμπεδοσθενεῖα βλοτον ἀρμολογῶσαι, «εἴηε γὰρ αὐτοῖς ἐμπεδο-
σθενῆ τοῦτον τὸν βίον ἀρμολογῶσαι» (Σχόλ.) Πινδ. Ν. 7. 145:—ἐτοι-
μάζω, παρασκευάζω, Σοφ. Τρ. 687· τοῦπτόνιον 'Ηγῆσιππ. ἐν
"Αἰελοφῶν. 1. 19:—Μέσ., προσαρμολῶσθω ἔμαυτον, διαθεῖω ἔμαυτον
ἀρμολογῶν, πρὸς τὴν παροῦσαν ἀρμ. τύχην Φιλίμ. ἐν 'Αδῆλ.

84· πρὸς τίνα Λουκ. Περὶ τ. ἐπὶ μισθ. συν. 30· ἀρμ. σύνεσιν,
κτῶσθαι, 'Ἰππ. Λεξ. 2) ἐπὶ γάμου, ἀρμολογῶσθω τὴν θυγατέρα
τινός, ἐγγυᾶν, νυμφεῖν, 'Ηρόδ. 9. 108· ὡσαύτως, ἀρμ.
κόρα ἀνδρα Πινδ. Π. 9. 207· ἀρμ. γάμιον, γάμιος, κτλ., αὐ-
τόθι 9. 21, Εὐρ. Φοίν. 411:—Μέσ., λαμβάνω γὰς σύζυγον, τὴν
θυγατέρα τινός 'Ηρόδ. 5. 32, 47 (ἀλλ' ἐν μέσ. = τῶ ἐνεργ. 'Ἐπιστ.
π. Κορ. Β', α', 2):—Παθ., ἡρμολογῶσθαι θυγατέρα τινός γυναῖκα
'Ηρόδ. 3. 137, ἴδε Οὐδύτημ. Πλούτ. 2. 138C· πρὸλ. Σοφ. 'Αντ. 570.

3) βάλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, κυδερνώ, στρατὸν Πινδ.
Ν. 8. 20· στόμι' ἀρμολογῶσθω Εὐρ. Τρω. 758· οὕτως ἐν τῷ παθ.,
[νόμοις] οὐκ ἀλλοῖσιν ἀρμολογῶσθαι Σοφ. Ο. Κ. 908· ἐν ταῖς
εὐστρατικαὶς κοινούλοισι ἡρμολογῶσθαι Σοφ. Ο. Κ. 908· ἐν ταῖς
ἐφ' ὀλοῦσιν τοὺς χοίρους) ἐπαίδευομένην διὰ γρόνθων, εἰς τοῦτο δηλ. τὸ
σχολεῖον ἐφοίτησα, 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 1236:—Παρὰ τοῖς Λακεδαιμο-
νίαις, εἰμαι, διατελῶ ἀρμολογῶσθαι, ἀρμολογῶντας ἐν ταῖς πόλεσιν
Ξεν. Πολ. Λακ. 14. 2, κτλ. μετ' αὐτ., κυδερνώ ὡς ἀρμολογῶσθαι, ἀρμολο-
σθῆν ἐς ἡρμολογῶσθαι τὴν Ἀσίαν Λουκ. Τόξ. 17. 5) συναρ-
μολῶ, συντιθῆμι κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἀρμολογίας, ἔπειτα Πινδ. Π. 3.
202· ἐντείνω, χορδίζω ὄργανα, Πλάτ. Φίλιβ. 56A, Φεῖδων 85E, κτλ.:
—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀρμολογῶσθαι ἀρμολογῶντας, φυλάττω
ἀρμολογῶν, ὁ αὐτ. Πολ. 591D· ἀρμ. τὴν λύραν, χορδίζω τὴν λύραν
ἀρμολογῶν, ὁ αὐτ. Πολ. 349E· πρὸλ. ἐναρμολῶσθω 1. 2·—μέλη ἔς τι ἀρμ.,
προσαρμολῶσθαι αὐτὰ εἰς τίνα ὑπόθεσιν, Σίμων. 116. — Παθ., ἐπὶ τῆς

λύρας, ἡρμόσοιαι εἶναι ἐν μέλει, ἐν ἀρμονίᾳ, Πλάτ. Θεαίτ. 144Ε· ἡρμωσμένος, ἐν ἀρμονίᾳ, ὁ αὐτ. Φαίδων 85Ε· ἀρμονία καλλι-
λιότην ἴσται, ὁ αὐτ. Δάχ. 188D· ὁμονοητική καὶ ἡρμωσμένη
ψυχὴ, διατελοῦσα ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς ἐαυτήν, ὁ αὐτ. Πολ. 554B.

II. αμεταβ. ἀρμόζω, ἐφαρμόζομαι ἀκρίβως, «πηγαίνω καλὰ ἐπὶ
ἐνδομάτων ἢ ὁπλισμοῦ, ἡρμωσὲ δ' αὐτῷ [θωρήξ]. «τοῦ ἤθεε καλὰ,
ἔστρωσεν εἰς τὸ σῶμα τούτ', Π. Γ. 333· Ἐκτορι δ' ἡρμωσέν τοῦχε»
ἐπὶ γροῖ P. 210· ἐσθὰς ... ἀρμόζοισα ... γυίοσι Πινδ. Π. 4.
141· ἀρ' ἀρμόσει μοι (ἐνν. τὰ ὑποδήματα); Ἀριστοφ. Θεσμ.
263· καὶ τοῖς τρόποις ἀρμόττον ὡσπερ περὶ πόδα, «οἷον ἀρ-
μόττον σφόδρα, ὡσπερ τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσίν» (Φωτ. Δεξ. σ. 420,
14, ἐκδ. Πόρσ.), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σκευαῖς» 3· θώραξ περὶ τὰ
στέφρα ἀρμόζων Ἐεν. Κύρ. 2.1, 16.

2) ἐφαρμόζομαι, ἐκ-
πληροῦμαι, εἰ μὴ τότε χειρόδεκτα πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς
Σοφ. Ο. Τ. 902, Ἡλ. 1293, Ἄνδοκ. 29. 31· τὸδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον
ἀρμόσει, δὲν θὰ ἐφαρμωσθῆ εἰς ἄλλον, Σοφ. Ἄντ. 1318· ἐπὶ τινας
Ἀριστ. Πολ. 3.11, 5 (πρὸς ἐφαρμόζω)· εἰς τι, πρὸς τι Πλάτ.
Πολιτικ. 289B, 286D, Ἰσοκρ. 21D.

3) ἀπροσ., ἀρμόζει, εἶναι
ἀρμωσόν, εἶναι πρέπον, πρέπει, Λατ. decet, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ.,
σιγὰν ἂν ἀρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον Σοφ. Τρ. 731· μετ'
ἀπαρ. μόνον, λόγους οὐς ἀρμόσει λέγειν Δημ. 240. 2· πάντα
τὰ τοιαῦτα ἀρμόττει καλεῖν ὁ αὐτ. 568. 10, πρὸς 1025. 4·
ἅπαντα τὰ τοιαῦτα περὶ τὴν ἐκείνου φύσιν ῥηθῆναι μάλιστα
ἂν ἀρμόσειεν Ἰσοκρ. 303E.

4) μετοχ. ἀρμόττων, οὐσα,
ον, ἀρμόζων, ἀρμόδιος, κατάλληλος, Πινδ. Π. 4. 229· ἀλλήλοισ
Πλάτ. Δάχ. 188A, κ. ἄλλ. (ἴδε ἐν λ. σχηματίζω II.)· μετὰ γεν.,
Πολύδ. 1. 44, 1· πρὸς τι Ἐεν. Ἄπομν. 4. 3, 5, κτλ. 5) εἰμαι
ἢ γίνομαι ἐμμελής, ὡσπερ λύρα ἐπιτείνω ἕως ἂν ἀρμόσῃ
Μάχων ἐν «Ἐπιστολῇ» 1. 9.

ἀρμόσι, ἐπίρρ. = ἀρτι, ἀρτίως, νεωστί, πρὸ ὀλίγου, «τόρα»,
ἀρμόσι πέπαυμαι τοὺς ἔμοις θρηγνῶν πόνους Δισχύλ. Πρ. 615
(ἐνθά ἴδε Blomf.), Θεοκρ. 4. 51, Λυκόφρ. 106.

2) ἡσυχῆ, μι-
κρῶς, κατ' ὀλίγον, Ἰππ. 591. 47., 675. 18, κτλ. — γράφεται ἀρμόσι
ὑπὸ τοῦ Πινδ. κατὰ τὸν Εὐστ. (Πονημάτ. 57. 18), πρὸς Ἐτυμολ.
M. 144. 19, καὶ ὑπὸ Φερεκράτ. (ἐν «Μεταλλεύσει» 4) κατὰ τὸν Ἐρω-
τιανόν (σ. 56), ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ λέξις εἶναι Δωρικὴ, ὁ Meineke δι-
καίως ἀμφιβάλλει περὶ τῆς χρήσεως αὐτῆς ἐν τῇ Ἄττ. κωμῶδ. (εἶναι
δὲ πράγματι ἀρχαία δοτικὴ ἐκ τοῦ ἀρμόσι πρὸς οἶκος, πέδοι, κτλ.).

ἀρμολογία, συναρμολογία, συναρμόζω, κατασκευάζω, τάφον
Ἄνθ. Π. 7. 551: — Πάθ., ἕκαστον τῶν ζῶντων οὐ συνεγές
ἔστι σῶμα, οὐδ' ὡσπερ ἡρμολογημένον τῷ πρὸ ἑαυτοῦ,
συναρμολογημένον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 78· πρὸς συναρμολογία.

ἀρμολογέω, ον. (ἀρμός, λέγω) ὁ συναρμολογῶν, Γλωσσ.· -λό-
γησις, ἢ, Γλωσσ., Πλούτ.· ἀρμολογία = ἀρμονία, Ἰωάνν. Ἰερ.
441C.

ἀρμονία, ἢ, (ἀρμόζω) μέσον πρὸς συναρμογήν, ὅπερ μετεχειρί-
ζοντο ἅπασ αἱ σανίδες τοῦ πλοίου ὡς καλῶς συναρμωσμένοι πρὸς
ἀλλήλας, γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε (τὴν σχεδὴν) καὶ ἀρμονίην-
σιν ἀρῆεν Ὀδ. Ε. 248· ὅφρ' ἂν μὲν δούρατ' ἐν ἀρμονίῳ
ἀρήρη, ἐνώσω τὰ ξύλα διαμένους προσηρμοσμένα πρὸς ἀλλήλα, αὐ-
τόθι 361., πρὸς Ἀρμονίδης. 2) ἡ ἀρμογή, ἢ τῶν σανίδων
πλοίου ἀρμογὴ, μετὰ ἀρμ. ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ, ἐστούπισαν τὰς
σχισμάδας (τὰς μεταξὺ τῶν σανίδων) διὰ τῆς βύβλου. τὰς «εκαλαφ-
τισαν διὰ παπύρου», Ἡρόδ. 2. 96· τῶν ἀρμονίων διαχασκουσῶν
Ἀριστοφ. Ἰππ. 533· αἱ τῶν λίθων ἀρμ., ἐν τοιχοδομίᾳ, Διόδ. 2.
8, πρὸς Πανσ. 8. 8., 9. 33, 7: ἐν τῇ ἀνατομικῇ, ἢ ἐνώσις δύο
ὀστέων δι' ἀπλῆς παραβέσους, Γαλην. 2. 255, in. pl. 3) σκε-
λετός, ῥηγνύων ἀρμονίαν.. λύρας Σοφ. Ἄποσπ. 232, πρὸς Πλάτ.
Συμπ. 187A· ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου σκήνου, ἀρμονίην ἀνα-
λυμένον ἀνθρώπου Φεудо-Φωκυλ. 96, πρὸς Ἰππ. 277. 6., 749D·
κώλων ἐκλύτος ἀρμ. Ἄνθ. Π. 7. 283· τὰς ἀρμονίας τε δια-
χαλᾶ τοῦ σώματος, ἐπὶ γυρασκουσῶν γυναικῶν, Ἐπιγραφεὶς ἐν
«Ἀντιλαΐδι» 2. 19.

6) ἐπὶ τοῦ νοῦ, εὐστροπος γυναικῶν
ἀρμ., ἢ ἰδιοσυγχαρσία, Εὐρ. Ἰππ. 162.

II. συμφωνία, συνα-
μολογία, κατὰ πλθ. (ὡς τὸ .. συνθηκαί, κτλ.), μάρτυροι .. καὶ
ἐπίσκοποι ἀρμονίαν Ἰλ. X. 255.

III. ὠριμένη κυβερ-
νήσις, τάξις, τὴν Διὸς ἀρμ. Δισχύλ. Πρ. 551.

IV. ἀρμονία
ὡς συμφωνία ἤχων, κατὰ πρῶτον ὡς πρόσσπον μυσικῶν, ἢ Ἀρμονία,
(ἢ μουσική), σύντροφος τῆς Ἥθης, τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Ὁρῶν, Ἰγμ.
Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 195· τέκνον τῶν Μουσῶν, Εὐρ. Μῆδ. 834· κυρία:
Βοιωτικὴ θεοῦ, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσ. Θ.
937· γυνὴ τοῦ Κάδμου, αὐτόθι Πινδ. Π. 3. 161, Εὐρ. Βάχχ. 1356·
συμβολικῶς παριστάτωσα διὰ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ἐνώσεως αὐτῆς
μετὰ τοῦ εἰσαγαγόντος τὸ ἀλφάβητον, τὴν ἡμέρωσαν ἀργίκοιο ἐπὶ
λαοῦ διὰ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς μουσικῆς, πρὸς Πλούτ. Πηλοπ. 19.

2) ὡς προσηγορ. συμφωνία, ἀρμονία, μουσική, ἢ μᾶλλον σύ-
στημα μουσικῆς, ἰδίως τὸ τῶν ὀκτώ φθόγγων σύστημα (ἢ διαπασῶν)
ἀποδιδομένον εἰς τὸν Πυθαγόραν, Φιλόλαος σ. 66 Βοϊκχ., Νικομ. ἐν
Mus. Velt. σ. 17, Πλούτ. 2. 1145A· ἐκ πασῶν ὀκτῶ ὀσῶν μίαν
ἀρμ. ζυμωμένην Πλάτ. Πολ. 617B· ἐπὶ τὰ χορδοῖ ἢ ἀρμ. Ἀριστ.

Μεταφ. 13. 6, 5, πρὸς Πρὸς 19. 25· πρὸς Chappell Ἰστ. τῆς
Μουσικ. 77 κέξης· ἀλλ' ἡ λέξις ἀρμονία οὐδέποτε εἶχε τὴν σημα-
σίαν τῆς σημερινῆς πολυφώνου ἀρμονίας, αὐτόθι 15· Ἡ τῶν Πυθαγο-
ρίων διδακκαλία περὶ τῆς συμφωνίας τῶν οὐρανίων σωμάτων ἐν τῇ
σοφῇ αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἐβασίετο ἐπὶ τούτου τοῦ συστήματος, ἴδε
Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 9, 1 κέξ., π. Κότυμ. 6, 17 κέξ., πρὸς Lewis
Ἀστρονομία τῶν Ἀρχαίων σ. 131.

3) ἰδιαιτέρον εἶδος ἢ τρόπος
μουσικῆς, ἀρμονία Λυδία Πινδ. N. 4. 73· Αἰολίς Πρατίνος 5, Λά-
σος 1· πρὸς Πλάτ. Πολ. 398E, 443D, κέξ. Ἀριστ. Πολ. 3. 3, 8.,
8. 7, 8, κέξ.: — ὁ περὶ τούτου τεχνικός ὄρος ἦτο τόνος (ἴδε τόνος
Π. 2. δ.), ἢ τρόπος IV.

4) ἀρμονίαν λόγων λαβῶν,
προσθήκων κατὰ τὰς ἐν τῶν λέξεων ἀρμόζουσαν εἰς μελοποίησιν,
Πλάτ. Θεαίτ. 175E, 176A· ὡσαύτως ὁ τόνος ἢ ἐμμέλεια τῆς φωνῆς,
Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 4. 5) μεταφ., ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμ.,
ἀρμονία, συμφωνία, Πλάτ. Πολ. 431E, κτλ.

Ἀρμονίδης, ον, ὁ, Φέρεκλος· υἱὸς τοῦ τέκτονος Ἀρμονίδου,
οἰκτεῖν δὲ ὄνομα τέκτονος, παρὰ τὸ συναρμόζειν (Σχόλ.) Π. Ε. 60.
ἀρμονικός, ἢ, ὄν, ἐμπειρὸς εἰς τὴν μουσικὴν, Πλάτ. Φαίδρ.
268D· ἀρμ., οὐ μάγειρος, μουσικός, Δαμόξ. ἐν «Συντρόφοις» 1.
49.

II. μουσικός, ἦτο· συμφωνος πρὸς τοὺς νόμους τοῦ μουσικοῦ
ἤχου, κατ' ἀριθμοῦ ἀρμ. Τιμ. Λοκρ. 96A, πρὸς Ἀριστ. περὶ
Ψυχ. 1. 3, 11.

III. ὁ εἰς τὴν ἀρμονίαν ἢ μουσικὴν ἀνίκανος· τὰ
ἀρμονικά, ἢ θεωρία τῆς μουσικῆς, μουσική, Πλάτ. Φαίδρ. 268E,
Ἀριστ. Μεταφ. 12. 2, 9· οὕτως, ἢ ἀρμονική (ἐνν. ἐπιστήμη)
Ἀριστ. αὐτόθι 3. 7, κ. ἄλλ.· ἀρμονικὴ πραγματεία, πραγματεία
περὶ μουσικῆς ἀρμονίας, Πλούτ. 2. 1142F. — Ἐπίρρ. -κῶς Ἀρι-
σταίν. 1. 13.

ἀρμόνιος, ον, πρέπων, ἀρμονικός, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. ις', 20),
Κλήμ. Ἄλ. 447. — Ἐπίρρ. -ίως Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 8. 3, 2, Φίλων 1.
179, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 20 (κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ διαφ. γρ. ἀρμω-
δῶς).

ἀρμονιώδης, ες, = ἀρμόνιος, Ἐπιστολ. Σωκράτ. 15 ἐν τῷ
ὑπερβ. -ωδέστατος.

ἀρμω-ποιός, ὄν, ἐνώμων, συνδέων, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 832.

ἀρμός, ὁ (ἴδε ἐν λ. * ἄρω), ἀρμός ὡς καὶ νῦν ἐν τῇ οἰκοδομικῇ,
Συλλογ. Ἐπιγρ. 160, ἴδε Βοϊκχ. σ. 283. — κατὰ πλθ., χαλαρὰ
κλήδασ .. ἐκλύθη ἀρμούς (τῶν πύλων), ὡς ἴδω διπλοῦν κα-
κὸν Εὐρ. Μῆδ. 1315, Ἰππ. 809· ἀρμόν χωμάτος λιθοσπάδῃ
δύντες, εἰσελθόντες διὰ τοῦ ανοίγματος τοῦ σχηματισθέντος ἐκ τῶν
ἀραιρεθέντων λίθων τοῦ τάφου, Σοφ. Ἄντ. 1216· ὡστε ἀρμός θύρας
κατανετὰ νὰ σημαίνῃ ῥωγμὴν, χαραγμάδων εἰς τοὺς ἀρμούς τῆς θύρας,
Διον. Ἄλ. 5. 7, Πλούτ. Ἀλέξ. 3. 2) ζυγῶθρον θύρας, μογλός,
«μάνδαλον», «σύρτης», ἀρμός ἐν Ξύλῳ παγεῖς Εὐρ. Ἄποσπ. 362.
12.

3) ὁ ἀρμός τοῦ ὡμου, ἢ ὡμοσπλάτῃ, Λατ. armus. Ἰππιατρ.

ἀρμωσις, εως, ἢ, ἀρμογή, μουσικῶν τῶνονα, τιθέμενον ἐπὶ
τῶν ἀρμωσεων, ἃς ποιοῦνται οἱ μουσικοὶ ἐπειδὴν ἐξ ἀρμονίας εἰς ἐτέ-
ραν ἀρμονίαν μετῴσων ... A. B. 15, 20.

ἀρμωσμα, τό, τὸ συναρμωσμένον, τρόπος δ' ἐλείφθη ποικί-
λων ἀρμωμάτων Εὐρ. Ἐλ. 411.

ἀρμωστῆον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀρμόζω, δεῖ ἀρμόζειν, Κλήμ.
Ἄλ. 196.

ἀρμωστήρ, ἦρος, ὁ, = τῷ ἔπομ., Ἐεν. Ἐλλ. 4. 8, 39. II. =
κοσμητής I. 2, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρέσβεισι» 9.

ἀρμωστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀρμόζων, διατάξαν ἢ κυβερνῶν, κυρίως δὲ
ἀρμωστής ἐλέγετο ὁ ἀποστελλόμενος ἐκ Σπάρτης διοικητὴς ὅπως διοί-
κῃση νῆσον ἢ πόλιν ὑπήκουσεν αὐτῇ, Θουκ. 8. 5, Ἐεν. Ἐλλ. 2. 4, 28,
κτλ.· πρὸς Ἐρμάννου Πολ. Ἀρχ. ἢ 39, καὶ λέξ. Ἀρχαιολογ.: ὁ
διοικητὴς ἀποικίας ἀπεσταλλόμενος ἐκ τῆς μητροπόλεως, Ἐεν. Ἄν. 5.
5, 19: — Ἐν Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 7, κεῖται πρὸς ἔμφρασιν τοῦ Ρωμα-
τοῦ Triumvir, τριάρχης, καὶ ἐν Λουκ. Τοξ. 17 καὶ 32 τὸ Prae-
fecti. 2) μνηστήρ, «ὄθεν τινὲς τῶν παλαιῶν καὶ ἀρμωστῆν τὸν
μνηστῆρα ἐκάλεσαν» Πολυδ. Γ', 34.

ἀρμωστικός, ἢ, ὄν, κατάλληλος εἰς τὸ ἀρμῶζεσθαι, Θεολ. Ἀριθμ.
σ. 34, 33. 2) ἀρμόζων, «ἐγ' ὡμα... ἀρμωστικώτατα» Χρον.
Πασχ. σ. 2A.

ἀρμωστός, ἢ, ὄν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἀρμόζω, καλῶς προσαρμοζό-
μενος Ἐρμν ἐν Ἀρχ. Μαθνήμ. σ. 116· κατὰ τι Πολυδ. 22. 11, 15·
ἀρμόδιος, κατάλληλος, καὶ μοι λέγειν τοῦτ' ἔστιν ἀρμωστὸν
Φιλῆμ. παρ' Ἀθην. 569D· Ἐπίρρ. -τῶς Πλούτ. 2. 438A.

ἀρμωστρα, τά, τὰ ἀρραβωνιστικά ὄραρα, sponsalia, Γλωσσ.

ἀρμωστρα, ορος, ὁ, κυβερνήτης, Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυ-
δατῶν ἀρμωστορα Δισχύλ. Εὐμ. 456· πρὸς ἀρμωστής.

ἀρμωσυνος, ὁ, πλθ. «ἀρμωσυνοὶ» ἀρχὴ τις ἐν Λακεδαιμόνι ἐπὶ
τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν Ἠσύχ.

ἀρμωστῶν, ἀρμωστῶντως, Ἄττ. ἀντι ἀρμόζω, -ζόντως,
ἢ ἴδε.

ἀρμυλα, «ὑποδήματα. Κύπριοι» Ἠσύχ.

ἀρμυμα, τὰ, «ἀρμώματα» ἀρτώματα Ἠσύχ.

ἀρμῶ, ἴδε ἐν λ. ἀρμῶσι.

ἀρμῶατος, «σπασμός. Κύπριοι» Ἠσύχ.

ἀρνα, αἰτ. τοῦ ἐνικ., δυτικ. ἀρνε, πλ. ἀρνες. ἴδε ἐν λ. ἀρνώδης.

άρνα, ἡ, ἄρνος, «ἄρναν· τὸν ἄρνον Κλαζομένιοι· ὄθεν καὶ τὸ ἔξαρκος» Ἠσύχ.

ἀρναγός, ὁ, ὁ ὀδηγὸς προβάτων (;), λέξις ἀμφιβόλου σημασίας ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1465

ἀρνακίς, ἴδος, ἡ, προβάτου δορά, «προβεία,» ἀρνακίδες ἀρνῶν κώδια («Ἠσύχ.»), Ἀριστοτ. Νερ. 730, Πλάτ. Συμπ. 220B, Ἀριστοτ. ἐν «Ἠλίω ἠγοῦνται» 4· (ἐσχηματισμένοι ὡς ἐξ ὑποκοριστ. τοῦ ἀρνός, *ἀρναξ).

ἀρνεῖα, ἡ, = τῷ προηγ. Ἡρωδιαν. σ. 445, ἔκδ. Πιερα.

ἀρνεῖος, α, ον, (ἀρνός) «ἀρνεῖος», κρέα Χρησ. παρ' Ἡρόδ. 1. 47, Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1 3, 4, Ξεν. Ἄν. Γ. 5, 31· σπλάγγνα Εὐθουλ. ἐν «Ὀρβάνῃ» 1. 5· ἄ. φόνος, ἐσφαγμένα πρόβατα, Σοφ. Αἴ. 309. II. ἀρνεῖον, τό, κρεοπωλεῖον, «ἄρνεῖα, τὰ κρεοπωλεῖα Δίδυμοι» Ἐτυμολ. Μ. 146. 39· πρβλ. καὶ Ἠσύχ. ἐν λέξει.

ἀρνεῖός, ὁ, ἀδ τριετής κριός «καθ' Ἠσύχον», — καὶ ὁ Ἀμμόνιος λέγει: «ἄρνες καὶ ἀρνεῖοι διαφέρουσιν· ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί· ὡς δὲ λύκοι ἀρνεοσιν ἐπέγραον» (Ἰλ. Π. 352)· ἀρνεῖοί δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ· ἀρνεῖω μιν ἐγώ γε ἔσχω πηγασσιμάλῳ, ὅς τ' ὄταν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων» (Ἰλ. Γ. 197). — μετὰ τοῦ ὄτις, ὡς τὸ ἱρῆε κίρκος, κτλ., ἀρνεῖον καθέδησεν ἐν Ὀδ. Κ. 572, κτλ.· ὡσαύτως θῆλυον ἀρνεῖον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1033.

ἀρνεο-δοίηνος, ου, ὁ, ἀρνοφάγος, Ἄνθ. Πλαν. 235.

ἀρνεόμαι: μέλλ. -ῆσομαι, Δισχύλ., Ἀριστοτ. ὡσαύτως, ἀρνηθῆσομαι (ἀπ-) Σοφ. Φ. 527, Καίν. Διαθ.: ἀρ. παθ. ἤρνηθην συχ. παρ' Ἀττ., ὡς Θουκ. 6. 60, κτλ.· ὡσαύτως μέσ. ἀρ. ἤρνησάμην Ὀμ. (ἴδε κατωτ.), Ἡρόδ. 3. 1, ἀλλὰ σπάνιος παρ' Ἀττ., Εὐρ. Ἰων 1026, Δισχίν. 37. 8., 85. 45· πρξμ. ἤρνημαι Δημ. 843. 10: — πρβλ. ἀπ-, ἐξ-, κατ-ἀρνεόμαι: ἀποθ. Ἀντιθετον τῷ φημί, εἶπον, ἀρνούμαι, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι Ἰλ. Ε. 212, Ὀδ. Θ. 358, κτλ.· ἀρν. ἀμῖφί τινι Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 390· ἀρν. ἄ εἶπον Εὐρ. Ἐκ. 303· πρβλ. Ἡρόδ. 2. 174. 2) ἀντιθετον τῷ δοῦναι, ἀρνούμαι νὰ δώσω, τόσον .. δόμεναι καὶ ἀρνήσασθαι Ὀδ. Φ. 345, πρβλ. Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 406, Ἡρόδ. 3. 1· ἀρν. γάμον Ὀδ. Α. 249· καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἐμπροσθε χρόνον ταύτην τὴν χρεῖαν, μὴ ἀναδεχόμενος, ἀπορπίπτων ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν, Δημ. 319. 26· ὅταν μὲν τοῖνον τὴν διαθήκην ἀρνήται, ὅταν λέγη ὅτι δὲν ἔγεινεν ἢ διαθήκη, ὁ αὐτ. 955. 10· (ὡς ἀρν., ἐπὶ αὐτοκτονίας, Ἄνθ. Π. 7. 473. 3)

ἀπολ., λέγω ὅχι, δὲν θέλω, ὁ δ' ἤρνεῖτο στεναχίζων Ἰλ. Π. 304· αὐτὰρ οὐγ' ἤρνεῖτο στερεῶς Φ. 42, κτλ. Σύνταξ.: ἐξηρημαίμενοι προτάσεις ἐκφέρονται κατ' ἀπαρ. ἢ ἄνευ τοῦ μῆ, ἀρνούμαι ὅτι .., Ἡρόδ. 6. 13, Δισχύλ. Εὐμ. 611, Εὐρ. Ι. Α. 966· ἢ μετὰ τοῦ μῆ, λέγω ὅτι .. δὲν .., Ἀριστοτ. Ἰππ. 572, Ἀντιφῶν 123. 12, Ξεν. Ἄθ. 2. 17, κτλ.· ἀρν. μὴ οὐ .., Δίων Κ. 50. 22· ὡσαύτως, οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ ἄρν Σοφ. Φ. 118· ἐπίσης, ἀρν. ὅτι οὐ .., ὡς οὐ .. Ξεν. Ἄθην. Πολ. 2. 17, Λυσ. 100. 41, Δημ. 124. ἐν τέλει. — ὡσαύτως ποιητ. μετὰ μετοχ., οὐ γὰρ εὐτυχῶν ἀρνήσομαι Εὐρ. Ἀλκ. 1158, πρβλ. Ὀρ. 1582.

ἀρνευτήρ, ἦρος, ὁ, (ἀρνεῦω) ἐν τρισὶ χωρίοις ὁ Ὀμ. διὰ τῆς λέξεως ταύτης περιγράφει ἄνθρωπον πίπτοντα κατακέφαλα ἀπὸ πύργου ἢ ἄρματος, ὁ δ' ἀρνευτήρ ἐοικώς κάμπησ. Ἰλ. Μ. 385., Π. 742, Ὀδ. Μ. 413. Ἐκ τοῦ στίχ. 742 τοῦ Π, παραβαλλομένου πρὸς τοὺς στίχ. 745, 750, καθίσταται σαφές ὅτι τὸ ἀρνευτήρ σημαίνει κυβιστήρ. Κατὰ τὸν Εὐστ. (Ἰλ. 1083, 56) «ἔστι γὰρ ἀρνευτήρ καὶ κυβιστήρ τὰ αὐτά, εἰ καὶ σαφέστερον τὸ κυβιστήρ. ἀρνευτήρ τε γὰρ ὁ ἐπὶ κεφαλῇ εἰς θάλασσαν δυόμενος καθ' ὁμοιότητα τῆς πῶν ἀρνῶν πορείας, οἱ σκιρτῶντες τοῖς μὲν ὀπισθοῖσι ποσὶν ἄλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσι, διὸ καὶ ἵππουρον ἰχθύν τὸν καὶ ἵππουρέα διὰ τὸ συνεχές ἐξάλλεσθαι ἀρνευτήρ τινες ἐκάλουν κατὰ τὴν τοῦ δειπνοσοριστοῦ ἱστορίαν». (κατὰ τὸν Εὐστ. καὶ τὸν Σχολιαστὴν ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ ἀρνός, ὁ Κούρτ. παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὰς Λατ. urinari (καταδύομαι εἰς τὸ ὕδωρ), urinator (δύτης), καὶ τὰς Σανσκρ. vāri (ὕδωρ), καὶ νομίζει ὅτι τὸ ἀρνευτήρ σημαίνει: δύτην).

ἀρνευτής, οὔ, ὁ, = τῷ προηγ.: ὄνομα ἰχθύος, Νουμῆν. παρ' Ἀθην. 304D, Εὐστ. 1083. 59.

ἀρνεῦω, (ἀρνός) πρβῶ, κυβιστῶ, Λουκ. 465· δύομαι, καταδύομαι, βουτῶ, ὁ αὐτ. 1103.

ἀρνηγίς, ἴδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἀρνίς.

ἀρνησί-θεος, ον, ὁ ἀρνούμενος τὸν θεόν, Ἰουστίν. Μ. 442 ἔκδ. Βενεδ.: — Οὐσιαστ., ἀρνησιθεῖα, ἡ, Ἐπιγρ. Διρέσ. 38. σ. 280 καὶ 283.

ἀρνήσιμος, ον, ὅν δύναται τις νὰ ἀρνηθῆ, τοῦτων δ' οὐδὲν ἔστ' ἀρνήσιμον Σοφ. Φ. 74.

ἀρνησις, εως, ἡ, τὸ ἀρνεῖσθαι, τούτου δ' οὐτις ἀρνησις πέλει Δισχύλ. Εὐμ. 588· τῶν δ' ἀρν. οὐκ ἔνεστί μοι Σοφ. Ἰλ. 527, πρβλ. Ο. Τ. 578· ὡσαύτως ἐπομένον τὸ μῆ μετ' ἀπαρ., ὅτι τοῖνον οὐδ' ἀρνησις ἐστιν αὐτοῖς τὸ μῆ ταῦθ' ὑπὲρ Φιλίπ. που πράττειν Δημ. 392. 12.

ἀρνησί-σταυρος, ον, ὁ τὸν σταυρὸν ἀρνούμενος, Εὐστ. Πονημ. 164. 82.

ἀρνησί-χριστος, ον, ὁ τὸν Χριστὸν ἀρνούμενος, Θεόδ. Στουδ. σ. 412A.

ἀρνητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀρνούμαι, πρέπει τις νὰ ἀρνηθῆ, Ἀριστ. Τοπ. 8. 7, 2, Ἠλιόδ. 1. 26.

ἀρνητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀρνούμενος, ἀρνητικὸν σημαῖνον, ἀρν. ἐπιέρρημα Εὐστ. 211. 37. — Ἐπιγρ. -κῶς Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Βατρ. 1503.

ἀρνεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀρνός, μικρὸς κριός, ἀμνός, Λουσ. 906. 2, Εὐθουλ. ἐν Ἀδῆλ. 15A. II. δορά ἀρνίου, Λουσ. Περὶ Ὀρχ. 43.

ἀρνίς, ἴδος (καὶ ἀρνηγίς παρ' Αἰλ. ἐνθα κατωτ.), ἡ, Ἐορτή ἐν Ἀργεῖ εἰς τιμὴν τοῦ Λίνου, «μὴνὰ τε ἀνόμισαν ἀρνεῖον ὅτι ἀρνίσι Λίνος συνανετρέφη καὶ θυσίαν ἄγουσι καὶ ἔορταν ἀρνίδα» Κόνων 19, «ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις, ἃς καλοῦσιν ἀρνηγίς, οἱ αὐτοί, ἐὰν κύων εἰς τὴν ἀγορὰν παραβάλλῃ, ἀνακρούσιν αὐτὸν» Αἰλ. π. Ζῶων 12. 34: πρβλ. κυνοφόντις.

ἀρνό-γλωσσον, τό, (γλωσσα) εἶδος βοτάνης καλουμένης νῦν «πενταάνευρον», Λατ. plantago, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 10. 3, Διοσκ. 2. 153, Λουσ. Τραγῳδοποδ. 150· ἴδε Sibthorp Fl. Gr. τ. 1. σ. 99.

ἀρνο-κασία, ἡ, (κτεῖνω) σφαγή, φόνος προβάτων, Ρήτορες (Walz) τ. 3. σ. 607.

ἀρνός, τοῦ, τῆς, γεν. ἄνευ ὀνομ. ἐν χρήσει, τῆς λέξεως ἀμνός (ἦν ἴδε) ἀντικαθιστώσης αὐτῆς: (ἐν ἐπιγραφῇ Γόρτυνος Κρήτης σώζεται ὀνομαστικὴ ἀρῆν, ἴδε τὴν λέξ. ἡ ὄνομ. ἀρνός, ὁ, ἀπαντᾷ παρὰ μεταγ., ὡς π. χ. παρ' Αἰσώπῳ, καὶ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 8966, καὶ τὸ ῥῆγ ὡσαύτως εἶναι μεταγενέστ.): ὅτ. καὶ αἰτ. ἀρνί, ἄρνα: δυνκ. ἀρνε: πληθ. ἀρνες, γεν. ἀρνῶν· δοτ. ἀρνάσι Ἰουστίν. Ἀρχ. Ἰ. 3. 8, 10., 10., 1., Ἐπ. ἀρνεσσι Ἰλ. Π. 352· αἰτ. ἄρνας: — ἀμνός, ἀρνίον, Λατ. agnus, agna, ἀρνῶν πρωτογόνων Ἰλ. Δ. 102· κτλ.· ἀρνῶν .. γαλαθηνῶν Κρήτης ἐν «Γεῖτοσι» 1· πρβλ. τὴν λέξιν μετὰσσαι. II. πρόβατον ἄρρεν ἢ θῆλυ, οἰσσετε δ' ἄρν' ἕτερον λευκόν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν Ἰλ. Γ. 103· ἀρνες κεραροί Ὀδ. Δ. 85. Ἐνευθῶν, ἀρνεῖός, ἀρνίον, Πιθανός ἐν τῆς √FAP· διότι τὸ ἀρνός ἔχει τὸ δίγαμμα παρ' Ὀμ. καὶ εὐρίσκομεν Fαρῆν ἐν ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ., Fαρῶν ἐν Βιωτ. Ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 11. πρβλ. Σανασκρ. ura-bhras (κριός ἐκτομίας) = ἐριο-φόρος, καὶ urā, ἡρῆα, πρόβατον, ἔριον, Πιθανόν λοιπὸν ἡ λέξις νὰ σχετίζηται μᾶλλον πρὸς τὸ ἔριον, εἶρος, ἢ πρὸς τὸ ἀρῆν, αἰγίς, (κριός), ἴδε Κούρτ.

ἀρνο-τροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἀρνία, Γεωπ. 18. 1. 2.

ἀρνο-φάγος [ἄ], ον, ὁ ἐσίβιον, ἢ ὁ καταθιθρώσκων ἀρνία, ἀρνοφάγοισι λύκοισιν Μανέθων 4. 255.

ἀρνούμαι, ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρატ., ἐκτεταμένος τύπος τοῦ αἶρομαι (πρβλ. πταίρω, πτάρνωμαι), ἔξ οὗ ὁ μέλλ. ἀροῦμαι καὶ ἄλλοι χρόνοι: — λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν ἢ δι' ἄλλον, κομίζομαι, καρποῦμαι, κτώμαι, πορίζομαι, μάλιστα ἐπὶ τιμῆς ἢ ἀνταμοιβῆς, τιμὴν ἀρνούμενοι Μενελάω Ἰλ. Α. 159· ἀρνούμενος πατρός τε μέγα κλέος, διατηρῶν .., Ζ. 446· ἐπεὶ οὐχ ἱερῆτον οὐδὲ βοεῖην ἀρνούσθην, «ἐπειδὴ οὐ πρόβατον οὐδὲ βύρσαν ἐμῆλλον ἡλθεῖσαι» (Μετάρρ. Θ. Γαζῆ), Χ. 160· ἀρνούμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων, προσπαθῶν νὰ διασώσῃ καὶ νὰ ἐξαπαλαίσῃ, Ὀδ. Α. 5· οὕτως, ὦν .. τὴν μάθησιν ἀρνούμαι, κτώμαι, Σοφ. Τρ. 711, κτλ.· κράτος ἀρνούται ὁ αὐτ. Φ. 838· τὴν δόκησιν ἀρν. Εὐρ. Ἄνδρ. 696· ἀρνούνται Ἀριστ. Πολ. 3. 16. 7· πρσστ. ἀρνούσο Σαπφ. 75, Τραγ. παρὰ Πλουτ. 2. 18E· — ὡσαύτως σπανίως παρὰ πεζοῖς, μισθὸν ἀρνούσθαι ἀντὶ μισθοαρνεῖν Πλάτ. Πρωτ. 349A, Πολ. 346C, Νόμ. 813C, Ἀριστ. Ἰστολ. 3. 16. 7· ζῶην αἰσχροῦν ἀρν. μᾶλλον, προσιμῶ, Πλάτ. Νόμ. 944C· — ἔστιν ὅτε καὶ μετὰ κακῆς σημασίας, ἀρνούμενος λῶσαν, λαμβάνων ἐκδίκησιν διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖόν μοι ἔκαμαν (πρβλ. τίσασθαι λῶδην), Εὐρ. Ἐκ. 1073. Πρβλ. Ρουγκ. Τίμ.

ἀρνο-φάγος, ὁ, βραψφός, «βραψφῶσι: τὸ δὲ ἐμπροσθεν ἀρνωδοί ἐκαλοῦντο, ἐπάθλου αὐτοῖς ὄντος ἀρνός» Φώτ. σ. 484 ἔκδ. Πόρστ., Εὐστ. Ἰλ. 6. 26, Πονημάτ. 53. 49, Ἐτυμολ. Μ.· πρβλ. τραγῳδός.

ἄρωμα, τό, ἐσφαγμένον, ἀντὶ ἄρωμα Λουσ. Δεῖπρ. 2, πρβλ. Δ. Β. 450, Λοβ. Φρύν. 227, Σουίδ.

ἄρων, τό, Λατ. arum, βοτάνη παραπλησία τῷ δρακοντῶ, κοινῶς ἀρτικολοκωθιά, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 17, 4, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 6, 6, Διοσκ. 2. 197, Sibthorp Fl. Gr. τ. 2. σ. 246.

ἄρος [ἄ], εος, τό, ὄφελος, ἐπικουρία, προσταξία, βρετιέων ἄρος ἀτα, ἡ προσταξία τῶν ἐξῶνων ἀποδεικνύεται συμφορᾷ, Δισχύλ. Ἰκ. 885. ἴδε σημ. Puley ἐν τόπῳ. πρβλ. Εὐστ. Ὀδ. 1422, 20, ὅστις ἔχει «βρό*τεος ἄρος». Ὁ Sidgwick ἐν τῇ νεωτάτῃ ἔκδ. τοῦ Δισχύλου ἐν Ὄξωνίᾳ ἔχει: βρετιών ἀποσπάσας μ' ἄλαδ' ἄγει.

ἀρόσιμος, ον, (ἀρόω) ἐπιτήδειος: πρὸς καλλιέργειαν, καρποφόρος, χώρα ἀρ. χώρα σιτοφόρος, Χρ. Σιβυλλ. 14. 115· «ἀρόσιμον κλίμα, τὸ ἀροτρίουμενον» Σουίδ. ἐν λέξ. ἄρωμα. II. μεταφ. ἐπὶ γυναικός, καταλλήλου πρὸς παραγωγήν τέκνων, ἀρόσιμοι γὰρ

χάτερον εἶσιν γυαί Σοφ. Ἄντ. 569 ἐν ποιητ. τύπῳ διὰ τοῦ ω, πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 227.

ἄροσις, εὐς, ἡ, γῆ καλλιεργήσιμος, σιτοφόρος, Λατ. arnum, Ἰλ. I. 580, Ὀδ. I. 134.

ἀροτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀρῶσθῃ, ὀργώσθῃ, Κραμῆρου Ἄν. Ὁξ. τ. 3. σ. 226, 2.

ἀροτήρ, ῥιτος, ὁ, ὁ ἀρών, ὁ ὀργώνων, Ἰλ. Σ. 542., Ψ. 835. Εὐρ. Ἡλ. 104, κτλ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Σκῦθαι ἀροτήρες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ νομάδες, Ἡρόδ. 4. 17, πρὸλ. 191., 1. 125., 7. 50· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζ. ὡς ἐν Πλουτ. Πύρρ. 5. 2) ὡς ἐπιθ. βους ἀροτήρ, ὃν μεταχειρίζονται πρὸς ἀροσίαν, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 403, Ἄρατ. 132, ὀλκός Νόνν. Δ. 3. 192. II. μεταφ. ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ, τῶν πενήτηκοντα ἀροτήρα τέκνων Εὐρ. Τρω. 135, πρὸλ. Ἄνθ. Π. παράρτ. 356.

ἀρότης, ου, ὁ = τῷ προηγ., Πινδ. I. 1. 67, Ἡρόδ. 4. 2, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1· βόδες ἀρ. Ἰππ. π. Ἀρήρ. 784· Περίδων ἀρόται, θεράποντες τῶν Μουσῶν, δηλ. ποιηταί, Πινδ. Ν. 6. 55· ἀρόται κύματος, ἐργάται τῆς θαλάσσης, ναῦται, Καλλιμ. Ἄποστ. 436

ἀροτήσιος, ον, ὁ κατάλληλος πρὸς ἀροτρίασιν, καλλιέργειαν, ἀροτήσιος ὦρη, καιρὸς σπορητοῦ, Ἄριστ. 1053.

ἀροτικὸς, ἡ, ὄν, ὁ τῷ ἀρότῃ ἀνήκων, ἀροτικὸς, ἀροτικὴ ἀναισθησία μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀθηναίου.

ἀροτικός, ὁ, ἀροτρίσιος, ἡ μέρος ἀρομένου, οὐτ' ἄρα ποιμνησίαν καταίσχεται, οὐτ' ἀρότοισιν Ὀδ. I. 122· μεταφ., Ἀρη τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτούς ἐν ἄλλοις Αἰσχύλ. Ἰκ. 638.

2) τοῦ ἀγροῦ ὁ καρπός, ἐσοδεία, Σοφ. Ο. Τ. 270 (Σχολ. καρπός) μεταφ. ἐπὶ ἐκγόνων, τέκνων ὃν ἔτεκες ἀροτον Εὐρ. Μῆδ. 128 I· ὅσον εὐσεβία κρατούμεν ἄδικον ἀροτον ἀνδρῶν (ἰσορροθῆν ὑπὸ τοῦ Barnes ἀντὶ ἀροτρον) ὁ αὐτ. Ἰων 1095.

3) καλλιέργεια, ὄργωμα, Ἡσ. Ἐργ. Ἡμ. 382, 456· ζῆν ἀπ' ἀρότω, ζῆν διὰ τῆς γεωργίας, Ἡρόδ. 4. 46. 4) μεταφ., ἡ παιδογονία, ὁ ἀρ. ὁ ἐν γυναικί Πλάτ. Κρατ. 406B· παιδων ἐπ' ἀρότῳ γυνήσιον, ἡτο ἡ συνήθης φράσις ἐν τοῖς Ἀθηναϊκοῖς τοῦ γάμου συμβολαίος, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 185, ἐνόη τις Meineke, Λουκ. Τίμ. 17, ἐνόη ἴδε Hemsterh. πρὸλ. ἀρώω, ἄρουρα. II. ἡ πρὸς καλλιέργειαν ἐποχὴ, ὁ σπορητός, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 448, Ἄρατ. 267, κτλ.· ἐντέυθεν, ὦρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἔτος, τὸν παρελθόντ' ἀρ. Σοφ. Τρ. 69· ὠδὲκατος ἀρ. αὐτόθι 825. — περὶ τοῦ τοισμοῦ, ἴδε τὴν λέξιν ἄμητος.

ἀροτικός, ἡ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ ἀρῶσθῃ, ὀργώσθῃ, καὶ ὁ ἀρορούμενος, Θεογνώστον Καν. 95.

ἀροτρατικός, ἡ, ὄν, ἀροτρίαθῆ θαλάμη Ἄνθ. Π. 7. 209.

ἀροτρευμα, ατος, τό, ἀλέτρισμα, ὄργωμα, μεταφ., ἄλλος ἐξ ἄλλου γεννυόμενος ἢ ἀναβλαστάνων (μεταγεν. ἀντὶ ἀναβλαστάνων) ψυχροῦται γονίμου φύσεως ἀροτρεύμασι καινοῖσι Ποιητ. ἐν Στῶδ. Ἐκλογ. 1. 1000.

ἀροτρεύς, εως, ὁ, = τῷ ἐπ., Θεόκρ. 25, 1, 51, Βίων 4. 8, κτλ.

ἀροτρευτήρ, ὁ, = ἀροτήρ, ταῦροι. ἀροτρευτήρες ἀρορούρης Ἄνθ. Π. 9. 299· πόντου ἀροτρευτήρ ἐπιδέξιος αὐτόθι 242.

ἀροτρεύω, ἀροτρίω, ὀργώνω, Φερεκιδ. 60, Λυκόφρ. 1072, Ἰνικ. Θ. 6, κτλ.

ἀροτρητής, οὔ, ὁ, ἀνήκων εἰς τὸ ἀροτρον, βίολος, χαλκός Ἄνθ. Π. 9. 23., 6. 41 (ἀρότερον θὰ ἦτο -τρευτής).

ἀροτριάμα, ατος, τό, ἄρωμα, ἀλέτρισμα, ὄργωμα, μέρος ὀργωμένου, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Εἰρ. 1158.

ἀροτριάσιμος, οὔ, ὁ, ὄργωμα, ἀλέτρισμα, καλλιέργεια, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φ. 1232· ὡσαύτως -σιος, ἡ, Σχόλ. εἰς Ὀδ. I. 129.

ἀροτριάσιος, οὔ, ὁ, γεωργός, Ἐτυμολ. Μ. 207, 31.

ἀροτριάω, = ἀρώω, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 161, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 6, 3, Βαθρ. 55. 2.

ἀρότριος, ον, ὁ τοῦ ἀρότρου, ὁ προστάτης τῶν ἀροτρίωντων, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, χρυσολύρη, σπεριμετε ἀρότριοι, Πύθιε, Τίταν Ὀρρ. Ὑμν. 34. 3.

ἀροτρο-διαύλος, ὁ, ὁ ἀροτρίων, ὅστις ὑπάγει ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω ὡς ἐν διαύλῳ. Ἄνθ. Π. 10. 101.

ἀροτρο-ειδής, ἐς, ὁμοῖος ἀρότρω, Διόδ. 3. 3.

ἀροτρον, τό, (ἀρόω) τὸ κοινὸς «ἀλέτριον», λατ. arātrum, Ὀδ. Σ. 374· πικτὸν ἀροτρον Ἰλ. Κ. 353· πρὸλ. Ἐθον. 1201. Πινδ. Π. 4. 398, κτλ.· ἰλλομένων ἀρότρων Σοφ. Ἄντ. 340· ἀρότρω ἀναρρηγνύντες αὐλακας Ἡρόδ. 2. 14· ἐνόητε κατὰ πληθ. ἀντὶ ἐνικ., Ἄριστοφ. Πλ. 515, Μόσχ. 8. 6. 2) κατὰ πληθ. μεταφ. ἐπὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ὀπότες τέμνων ἄρσενα πατρός ἀροτρα, περὶ τοῦ Κρόνου, Νόνν. Δ. 12. 46, κτλ.

ἀροτρο-πόνος, ον, ὁ μετὰ τοῦ ἀρότρου συμπόνων, συνεργαζόμενος, ἀροτροπόνοςος ζεύγλας Ἄνθ. Π. 9. 274.

ἀροτρό-πους, ποδος, ὁ, μέρος τοῦ ἀρότρου, «ἀλετραπόδι», Ἐβδ. (Κριταί γ' 31), πρὸλ. Σουίδ. ἐν λέξει Αὐδῶδ.

ἀροτρο-φορέω, οὔ, ὁ μετὰ τοῦ ἀρότρου, Ἄνθ. Π. 9. 347.

ἀρουρα, ἡ, (ἀρώω) ἀρομένη ἡ ἀρόσιμος γῆ, «χωράρι», Λατ. arnum, ὄγμιον ἐλαύνωσιν... κατ' ἀρουραν Ἰλ. Δ. 68, κ. ἄλλ.· φυταλιῆς καὶ ἀρούρης Ζ. 195· οὐθαρ ἀρούρης I. 141, κ. ἄλλ.

τέλσον ἀρ. Σ. 544· κάς τὸ(ν) κἄπον τὸν I(ν) Σίμ(μ)ίδος ἀρουρα Ἐπιγρ. Κύπρ. 60, ἐν ἀρού[ρ]ηι περι(π)ό[ρ]ιν] Ἐπιγρ. Ἰων. 156., καὶ κατὰ πληθ. σιτοφόροι γαῖαι, ἀγροί, «χωράρια», Σ. 122, Ψ. 599. 2) καθύλου, γῆ, χώρος, χωμα, ὄλιγγ γ' ἦν ἀμφίχ ἀρ. Ἰλ. Γ. 115· σέο δ' ὄστει πύσει ἀρουρα Δ. 174. 3) ἐν γένει = γῆ· πατρις ἀρουρα, πατρις, Ὀδ. Δ. 407· ἀρουρα πατρία, πατρώα Πινδ. Ο. 2. 26. I. 1. 51. 4) θῶν, γῆ, ἐπὶ ζείδωρον ἀρ. Ἰλ. Θ. 486, Ὀδ. Η. 332· ἀγθος ἀρούρης Ἰλ. Σ. 104, κ. ἄλλ.

5) μεταφ. ἐπὶ γυναικὸς ὡς δεχομένης σπέρμα καὶ φερούσης καρπὸν, Ἐθον. 582, Αἰσχύλ. Θῆβ. 754, Σοφ. Ο. Τ. 1257, πρὸλ. Τρ. 32· ἀρ. Θῆλεια Πλάτ. Νόμ. 839A· πρὸλ. ἀροτος, 3, ἄλοξ. — Ἡ λέξις ἀπαντᾷ παρ' ἅπασιν τοῖς ποιηταῖς, ἀλλ' εἶναι σπανία παρὰ τῶν πεζοῖς, Πλάτ. Τίμ. 22E, 91D, Ἄριστ. Πολιτικ. 3. 13, 17, Μετεφρ. 1. 4, 5 (ἐν σχμα. I.). II. μέτρον γῆς ἐν Αἰγύπτῳ 100 τετραγωνικῶν Αἰγυπτιακῶν πήχεων σχεδὸν = τῷ Ῥωμαϊκῷ jugerum, Ἡρόδ. 2. 168, πρὸλ. 14, 141. Ἐπιγρ. Ροζέτης ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 4697, 30, Ἰωσήφ. κατὰ Ἄπ. 1. 22.

ἀρουραῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀροτικὸς, μῦς ἀρ., μῦς τῶν ἀγρῶν, Ἡρόδ. 2. 141 πρὸλ. Αἰσχύλ. Ἄποστ. 226· ἀληθεὶς ὡ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ, αἰνιττεται τὸν Εὐριπίδην ὃν ὄντα σὺν λαχωνοπαλίδος, Ἄριστοφ. Βίτρ. 840· ἀρουραῖος Οἰνόμαος· ὁ Αἰσχίνης, ὅτι τὸν Οἰνόμαον ὑποκρινόμενος ἔπεσεν, ἀρουραῖος δὲ ὅτι ἐν τοῖς δῆμοις ἐπεδείκνυτο, ἀνάγκη ὦν τῶν ἐν ἄσπει ἄγωνων Α. Β. 211, 32, Δημ. 307. 25, ἴδε Sturz Μακεδ. Διάλεκτ. σ. 98 κέξ.

ἀρουρευτής, (ἡ -τέτης), ὁ = τῷ προηγ., μῦς ἀρουρευτής Βαθρ. 105, 29.

ἀρουρειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄρουρα, Ἄνθ. Π. 11, 365.

ἀρουρο-πόνος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ πόνων, ἐργαζόμενος, Ἄνθ. Π. 6. 36, 104.

ἀρώω, ἰων. ἀπαρ. ἐνεστ. ἀρόμμεναι Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 22; μέλλ. ἀρόσω Ἄνθ. Π. 9. 740, -ώσω ἡ -ώσω αὐτόθι 7. 175; μέσ. μέλλ. ἀρόσομαι Θεοδ. Μετοχ.: ἀόρ. ἤροσα Ἡσ., Πινδ., Σοφ., κτλ., (ἀροσε Καλλ. εἰς Δῆμητρ 138), Ἐπ. ἀπαρ. ἀρόσσαι Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 497:—Παθ., ἐνεστ. ἀροῦται Δείναρχ. 93. 14: ἀόρ. ἤροσθην Αἰσχύλ. Ἰκ. 1007, Σοφ. Ο. Τ. 1485· ἰων. μεταφ. πρην. ἀρορούμενος Ἰλ. Σ. 548 (ἐνόη ἴδε Spitzn.), Ἡρόδ. 4. 97: (ἴδε ἐν τέλ.) Ὀργώνω, ἀλετριζῶ, καλλιερῶ, Λατ. arare, οὐτε φυτεύουσιν.. οὐτ' ἀρόωσιν (Ἐπ. ἀντὶ ἀροῦσιν), Ὀδ. I. 108: μεταφ. ἐπὶ ποιητῶν, ἔδωκε Μοῖσαις ἀρόσαι, ἔδωκεν εἰς αὐτὰς ἔργον νὰ ἀτελέσωσιν (πρὸλ. ἀρότης), Πινδ. Ν. 10. 49· πόντος.. ἠρόσθῃ δορὶ Αἰσχύλ. ἐνθ' ἄνωτ.

II. σπείρω, ἀροῦν εἰς κήπους Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ 276B· πρὸλ. σπείρω. 2) μεταφ. ἐπὶ ἀνδρός, ἀλλοτρίην ἀροῦν ἀρουραν Θεογν. 582· Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 496: Παθ., ἐπὶ τέκνου, ἐνθην αὐτὸς ἠρόσθην, ἐγεννήθη, Σοφ. Ο. Τ. 1485. III. κατὰ μέσ. τύπον, ὡς τὸ καρποῦμαι, ἀπολαύω, ὄλκωος ὁ αὐτ. Ἄποστ. 298. (Ἰθακῶς ἐκ √ΑΡΩΦ, πρὸλ. ἀρου-ρα, Λατ. aru-um), ὡστε ἡ ἐκ τοῦ Ἡσιόδου ἀναφερομένη ἀπαρέμφατος θὰ ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἀρόφμεναι ἐνεῦθεν καὶ ἀροτήρ, ἀροτος, ἀροτρον, πρὸλ. Λατ. aru, aratum, arum:—Γοθ. arjam (ἀροτρίαν), Παλαίω-Σκανδιαν. erjiu, Ἀγγλο-Σαξ. erian (Παλ. Ἀγγλ. to ear, ἀροτρίω), Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. aran, Ἀθ. arti, Σλαβ. orati (ἀρώω) ὡσαύτως Οὐαλιετι ar (ἀρόσιμος τόπος), arad (ἀροτρον): κατὰ τὴν Κορνουαλικὴν Διέλεκτ. aradar: πρὸλ. Μ. Müller ἐν Oxf. Essays 1856, κ. 27.

ἀρπάγη, ἐπίρ. βίαιως, ἐσπυεσμένος, «ἀρπαχτά», Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1017: ἀπλήστως, λαϊμάργως, Ὀππ. Ἄλ. 3. 219, Ἄρστ. π. Διέτ. Ὁξ. Παθ. 2. 12.

ἀρπάγεύς, εως, ὁ, = ἀρπαξ, Θεμιστ. 247A. Ἐκκλ.

ἀρπάγη, ἡ, βίαια ἀπόσπασις, ἀρπαγή, λήστευσις, λεηλασία, ἀπαγωγὴ, πρῶτον παρὰ Σόλων. 15.13· ὄφλων ἀρπαγῆς δίκην, καταδικασθεὶς ἐπὶ ἀρπαγῆ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 534· αἰτέειν δίκας τῆς ἀρπ. Ἡρόδ. 1. 2· ἀρπαγῆ χρεῖσθαι, ἀρπάζειν, λεηλατεῖν, ὁ αὐτ. 1. 2· ἀρπαγῆν ποιεῖσθαι, ποιεῖν Ἰων. 6. 52, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 12· ἐπὶ ἢ εἰς ἀρπ. τρέπεσθαι Ἰων. 4. 104, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 25· τοῦ κρατήρος ἡ ἀρπ. Ἡρόδ. 3. 48· ὡσαύτως κατὰ πληθ. ἐπὶ μιᾶς πράξεως, τὰς Ἑλένης ἀρπ. ὁ αὐτ. 5. 94, πρὸλ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 351, Ἰκ. 510, καὶ Εὐρ. Καδμήων ἀρπ., ἐπὶ τῆς Φρυγῆς, Εὐρ. Φοῖν. 1021.

II. τὸ ἀρπασθὲν πράγμα, λεία, λάφυρον, ἀρπαγμα, τοῦ φθάσαντος ἀρπαγῆ Αἰσχύλ. Πέρσ. 752· οὕτω ἀρπ. κυσί, θηροί Αἰσχύλ. Θῆβ. 1014, Εὐρ. Ἡλ. 896· ἀρπαγῆν ποιεῖσθαι τὶ Ἰων. 8. 62· πρὸλ. λεία.

III. ἀρπαγῆς ἐπιθυμία, ἀπληστία, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 17.

ἀρπάγη, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοιν. «γάντζος», «σεαγκέλι» (Τουρκ.), Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 210· καθ' Ἡσῦ. «ἀρπάγη» ἔξαστηρ ἔστι τὸ σκεῦος· ἔχον ὀγκίνους, ὧ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων, ὁ καὶ λύκος· Ἡσῦ.· σαρπειν σιδηρᾷ τῆδ' μ' ἀρπάγη δόμοις Εὐρ. Κύκλ. 33: «κρεάγραν, ἦν καὶ ἀρπάγην ἐκάλουν, καὶ λύκον καὶ ἐξαστήρα» Πολυδ. Γ, 88· τοὺς δὲ τῶν κριῶν ἀρπάγαις ἀνέσπων Δίων Κ. 66. 4· ἀρπάγας ἔτεροι ἔχουσαι ἀνέσπων πλοῖα καὶ μηχανήματα ὁ αὐτ. 74. 11.

ἀρπαγμαῖος, α, ον, ἀρπαγμαῖος: τῶν χρησίμων ἐστὶ καὶ σπανίων ἢ φωνῆ· ὁ γὰρ δι' ἔρωτα ἢ δι' ἄλλην τινὰ πρόφραση ἀρπασθεὶς οὗτος δὲ ἀρπαγμαῖος καλοῖτο καὶ ἀρπαγμαῖα πράγμαμα τὰ εἰς ἀρπαγὴν ἔτοιμα καὶ ἀρπαζόμενα· Α. Β. 5, 25, Ὀρρ. Ὑμν. 28, 14.

ἀρπαγίμος, η, ον, ὁ ἀρπασθεὶς, ἀρπαγίμος ἔκ' ἄπυστα μετέστιγεν ἴχθια κώρας Καλλ. εἰς Δῆμ. 9, Ἀνθ. Π. 11. 290.

ἀρπαγίον, τό, ἀγγεῖον ἔχον στενὸν λαγόν καὶ πυθμένα διέτρητον, ὅμοιον τῇ κλεψύδρᾳ, ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀρπαγίων ἀγγεῖον ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος αὐτῶν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐξ ἔβειν διὰ τοῦ πυθμένου· Ἀλέξ. Ἄφρ. Προβλ. 1. 95.

ἀρπαγμα, ατος, τό, λεία, εὐρημα, πρὸλ. ἀρπαγμα· ὡσπερ ἀρπαγμα καὶ λάφυρον εὐτύχιας ἀνεπιπτότου, ἐρμικιον, τυχηρὸν εὐρημα, Πλούτ. 2. 330D οὐχ ἄρπη. οὐδὲ ἔρμαιο ἡγείται τὸ πρᾶγμα Πηλοδ. 7. 20· ἐλευθέρως, ἀπαλλαγῆ, τῆς μοχθηρίας, ἐκ τῆς... Εὐσεβ. Ἰστ. Ἑκκλ. 8. 12. 2.

ἀρπαγμός, ὁ, ἀρπαγή, ληστεία, Πλούτ. 2. 12A. 2) ἄρπαγμα, λεία, ἔς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ Ἐπιστ. π. Φιλ. β', 6.

ἀρπάζω: μέλλ. ἀρπάξω Ἰλ. X. 310, Βαθρ. 89· Ἄττ. ἀρπάσω Σεν. Ἰππαρχ. 4. 17, ἀναρπάσει Εὐρ. Ἰων 1303· ἀλλὰ παρ' Ἄττ. συνηθέστερος εἶναι ὁ μέσος μέλλων ἀρπάσομαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 1. 118, Ἑκκλ. 866, Ὀρν. 1460, Σεν., κτλ., ὡς καὶ παρ' Ἡροδ.· συνηρ. ἀρπάωμαι, ἀρπάξω (Ἀεν. ἰθ', 13):—ἀόρ. ἤρπαξα Ὀμ., Πηλοδ. Ἄττ. ἤρπασα Εὐρ. Ὀρ. 1634, Θουκ. (ὡσαύτως Ἰλ. N. 528, Πηλοδ.):—πρkm. ἤρπακα Ἀριστοφ. Πλ. 372, Πλάτ.:—Μέσ. ἀόρ. ἤρπασάμην Λουκ. Τίμ. 22, κτλ. (ὤφ-ἠρπάσαιο Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 921)· ἐν Ἀνθ. Π. 11. 59, ἔχονεν ἀρπασμένης ἴχθια Περεσεφόνης (ὡς εἰ ἐκ βήματος ἀρπημι), πρὸλ. 9. 619, καὶ συνηρ. παρὰ Νόνου:—Παθ. πρkm. ἤρπασαιο Σεν. Ἀν. 1. 2. 27, ἀνήρπασται Εὐρ. Φοῖν. 1079: γ' ἐν ὑπερσ. ἤρπασται ὁ αὐτ. Πηλοδ. 1045: μεταγ. ἤρπαγμαῖ Πανσ. 3. 18, 7, ἀπαρ. -ἀρχομαι Στράβ. 587.—ἀόρ. α' ἤρπασθην Ἡρόδ. 1. 1 καὶ 4, κτλ., Ἄττ., ἀλλ' ὡσαύτως (οὐχὶ παρ' Ἄττ.) -χθην Ἡρόδ. 2. 90, 8. 115· μεταγ. ἀόρ. β' ἤρπαγην [ἄ] Λυκόφρ. 503, κτλ.—μέλλ. ἀρπάξομαι Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 5. 10, 3.—Πρὸλ. ἀν-, δι-, ἐξ-, συν-, ὤφ-αρπάζω, καὶ ἴδε τὴν λέξιν ἀρπαγμα.

(Ἐκ √ΑΡΠΗ παράγονται ὡσαύτως τὰ ἀρπαξ, ἀρπαγή, ἀρπη, ἀρπυια, ἀρπαλέος· πρὸλ. Λατ. rapio, rapax, rapidus, ὡσαύτως sarpio καὶ sarmentum· Παλαιὰ Ὑψ. Γερμ. sarpf, scarp (ἀγγλ. sharp, δέξυς). Ἀρπάξω ὡς καὶ νῦν, ἔτε σε πρώτων Λακεδαιμόνιος ἐξ ἔρατεινῆς ἐπλεον ἀρπάξας Ἰλ. Γ. 444, κτλ. ὡς δ' ἔτε τις τὸ λέων... ἀγέλης βουὸν ἀρπάση Ἰλ. Ρ. 62· τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρε πόντονδε θυέλλα (ὅμοιον τῷ Λατ. rapim ferre), Ὀδ. Κ. 48, πρὸλ. Ε. 416· ἀρπάσαι βία Σφρ. Φ. 644· ἀρπάσαι τοὺ βασιλέως τὴν θυγατέρα Ἡρόδ. 2· ἀρπη χρυσὸν ὑπὲρ τῶν γρυπῶν ὁ αὐτ. 3. 116· ἀρπη καὶ φέρεται Λυσ. 159. 28.—ἀπόλ., κλέπτω, ληστεύω, ἐπιτ' πιώρκεις ἠρπακῶς Ἀριστοφ. Ἰπκ. 428, πρὸλ. Πλ. 372.—Παθ. ἐκ χειρῶν ἀρπάζομαι, μοῦ τὴν ἀρπάξουσι ἐκ τῶν χειρῶν μου, Εὐρ. Ἀιδρ. 661 (ἂν καὶ τοῦτο δύναται νὰ εἶναι μέσ.). 2) ἀρπάξω τι ἐν σπουδῇ, λαῶν Ἰλ. Μ. 445· δόρυ Διοχῶλ. Θέβ. 624· τὰ ὄπλα Σεν. Ἀν. 5. 9, 8· ἀρπάξει μέσον καὶ ἑξαιρέσει παλεῖ εἰς τὴν γῆν, ἀρπάξει αὐτὸν ἀπὸ τῆς μέσης καὶ σπῆσας τὸν τινάσει εἰς τὴν γῆν, Ἡρόδ. 9. 107· μετὰ γεν. τοῦ μέρους δι' οὗ ἀρπάξει τις τινα, τὸν δ' αὐτὸν τένοντος ἀρπάσας ἀκρου ποδὸς Εὐρ. Κύκλ. 400· μετὰ γεν. μεριστ., ἀρπάσας τούτων ἐνέτραγον Τιμοκλῆς: ἐν «Ἰκαρίας σατύροις» 4. 7 ἀπολ. ἀπογέονται ἀρπάλλοντες Πλάτ. Πολ. 354B:—Μέσ. ἐν Λουκ. Θουσ. 3.

3) περιγίνομαι, καταβάλλω, κατανικῶ, κυριεύω, ἀψυχῆ γὰρ γλώσσαν ἀρπάξει φόβος Διοχῶλ. Θέβ. 259· ὡσαύτως, καταλαμβάνω ἢ κυριεύω θέσιν τινὰ, Σεν. Ἀν. 4. 6, 11· ἐν Σφρ. Αἴ. 2, αἰετὸν μὲν ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκα σε πειράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον, σὲ ἔχω παρατήρησθ, ὦ παῖ τοῦ Λαέρτου, ὅτι πάντοτε προσπαθεῖς ἐν εὐρήσ κερὶν εὐθετον ὅπως ἐπιτεθῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν σου, Λοβ. ἐν τόπ., πρὸλ. ἀρπη. τὸν κερὶν Πλούτ. Φιλοσ. 15.

4) οικειοποιεῖσθαι ἀρηγῆσιν τινας, ἐκ τούτου δὲ τοῦ λόγου... Διοχῶλος... ἤρπασε τὸ ἐγὼ φράσας Ἡρόδ. 2. 156. 5) ἀντικαθίσταμαι, ἀρπάξω διὰ τοῦ νοῦ, Πλούτ. 2. 647E. πρὸλ. συναρπάξω 3.

II. λεηλατῶ, ἀρπάξω, πῶλεσι, τοὺς φίλους, τὴν Ἑλλάδα, κτλ., Θουκ. 1. 5, Σεν. Κύρ. 7. 2, 5, Δῆμ. 103. 16.

ἀρπακτεῖρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπ., Ἀνθ. Π. 7. 172.

ἀρπακτήρ, ὁ, ληστής, Ἰλ. Ω. 262, Ὀπκ. Ἰλ. 1. 373· ὡσαύτως Καλλ. Ἐπιγράμμ. 2. 6, μετὰ διαφ. γραφ. ἀρπακτής, Γλωσσ., προσέτι, ἀρπακτωρ, ἐν Ἐρραῖμ. Κτισ. 1194.

ἀρπακτήριος, ον, = ἀρπακτικός, Λυκόφρ. 157.

ἀρπακτί, ἐπίρρ. = ἀρπαγδην, ἀρπακτί πίε Συλλ. Ἐπιγρ. 84706.

ἀρπακτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀρπάξῃ, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ἀρπαγὴν, ὁ ἀρπάξων, ἀρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν Λουκ. Ἀλλ. 34· μετὰ γεν., δύνανται ἔχον ἀρπακτικὴν τοῦ πυρὸς, ὥστε ἐκ διαστήματος ἀρπάξουσιν τοῦτο Διοσκ. 1. 101.—Ἐπίρρ. -κῶς Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 250.

ἀρπακτός, ἡ, ὄν, ὁ δι' ἀρπαγῆς εὐλημένος, κλοπιμαῖος, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 318.

2) παρακεκινδυνευμένος, ἀρπακτός, χαλεπὸς κε φύγοις κακῶν αὐτοῦ: 682 (684).

ἀρπακτός, ὄσος, ἡ, ἴων, ἀντι τοῦ ἀρπαγῆ, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 94.

ἀρπά-λαγος, ὁ, (-πά-λα-) κυνηγετικὸν ὄργανον, ἀρπάλαγον κάμακας τε καὶ εὐπτερον ὠκὼν δίστον Ὀπκ. Κ. 1. 153.

ἀρπαλέος, α, ον, (ἴδε ἀρπάξω):—παλαιὸν Ἐπ. ἐπιθ., ἀπληστος, ἀδηράτος, ἀλλ' ἡ σημ. αὐτῆ εὐρηται μόνον ἐν τῷ ἐπίρρ., ἀπληστος, χαλδόν, λάβρος, «σὺν πεινασμένους», ἡ τοι ὁ πῖνε καὶ ἤσθε... ἀρπαλέως Ὀδ. Ζ. 250, πρὸλ. Σ. 110· προθύμως, ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἀρπαλέως Θέογν. 1046· ἀρπη. εὐθεῖν, εὐχαρίστως, μετὰ χαρᾶς, Μίμνερμ. 8. 8· ἀρπαλέως ἐπεχρήρατο, ὑπερβαλόντος ἐπεχρήρα, Ἀπολλ. Ριδ. Δ. 56· ἀπαε παρ' Ἀριστοφ., ἀρπη. ἀραμένη, ἀρπαγδην, Λυσ. 331 (λυρ.).

II. θελκτικός ἐλευστικός, γοητευτικός, κέρδεα Ὀδ. Θ. 164· ἀρπη. ἔρωσ. ἐναντίον τῷ ἀπῆνθες Θέογν. 1353 Bekk.· ἀνθεα ἤβης ἀρπαλέα Μίμνερμ. 1. 4· πρὸλ. Πηλοδ. Π. 8. 93, 10. 96.

ἀρπαλιζώ: μέλλ. -ίσω, ἀρπάξω τι εὐθύς, ἐπὶ ἀγγελίας ἰδίας λυπηρᾶς, μὴ νυν, ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετραμένους πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἀρπαλιζετε, μὴ ἀρπάξτε· εὐθύς τὴν ἀγγελίαν μετὰ κωκυτῶν, Διοχῶλ. Θέβ. 243. 2) λαμβάνω διὰ τῆς βίας, Εὐμ. 983.

ἀρπαλίμος, η, ον, = ἀρπακτός, προσεξίω, Ἰσὺχ.

ἀρπάμενος, η, ον, ἴδε τὸ ῥήμα ἀρπάξω.

ἀρπαξ, αγος, ὁ, ἡ, (ἀρπάξω) ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ συνηθίζων νὰ ἀρπάξῃ, ἀρπάξων, Λατ. rapax, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 137, Ἀποσπ. 525, Σεν. Ἀπομν. 3. 1, 6· ὡσαύτως μετ' οὐδ., ἀρπαγι χεῖλει Ἀνθ. Π. 9. 272:—Ὑπερβ. ἀρπαγίστατος Πλάτ. Κωμ. ἐν «Κλεοφῶντι» 2.

II. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ. 1) ἀρπαξ, ἡ, = ἀρπαγῆ, ὡς ἀγαθῆ, ἀρπαξ δὲ κακῆ, «τὸ ὄψος εἶναι καλόν, τὸ ἀρπαξε κακόν», Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 354.

2) ἀρπαξ, ὁ, ληστής, κλέπτης, σφετεριστής, τῶν δημοσίων Ἀριστοφ. Νεφ. 351· ὁ μὲν κλέπτης, ὁ δ' ἀρπαξ Μυρτίλ. ἐν Ἀδύλ. 1· πάντες εἰσὶν ἀρπαξες (ἐνν. οἱ Ὠρώπιοι) Σένων ἐν Ἀδύλ. 1. 3) παρ' Ὀπκ. Κ. 3. 304, ὄνομα εἰδους τινὸς λύκου. 4) ἀρπαξ, ὁ, εἶδος σιγήρας χειρὸς ἢ ἀρπαγῆς ἐν χρήσει ἐν ταῖς ναυμαχίαις, Ἀππ. Ἐμφ. 5. 118, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208D.

ἀρπαξ-άνδρα, ἡ, ἡ ἀρπάξουσα ἄνδρας, ἐπὶ τῆς Σριγγός, τὰν ἀρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χώρας Διοχῶλ. Θέβ. 776, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἐρμάνου ἀντὶ ἀναρπαξάνδραν.

ἀρπαξί-ειός, ον, ὁ δι' ἀρπαγῆς ζῶν, Ἀρχίστρ. παρ' Ἀθην. 4E.

ἀρπαξ-ομιλῆς, ὁ, ἐν Κωμ. Ἄνων. 258, ἐρμηνευόμενον ὑπὸ Φρυν. Α. Β. 25. 17· «ὁ ἀρπάξων τὰς ἀρροισίους ὀμιλίαις καὶ βροδίως διακορῆς γινόμενος».

ἀρπαγμα, τό, Ἄττ. τύπ. τοῦ ἀρπαγμα, Πλάτ. Νόμ. 906D, πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 241· ὅθεν ἴσως διορθωτέον ἐν Διοχῶλ. 85. 27:—οὕτως, ἀρπασμός, = ἀρπαγματός, Πλούτ. 2. 644A· ἀρπασις, εως, ἡ, Α. Β. 36. 28 ἐν λέξει δέσσις.

ἀρπαστικός, ἡ, ὄν, ὃ ἢ φύσις εἶναι ν' ἀρπάξῃ, ἀρπακτικός, Ἀριστ. Φυσιολογ. 6. 47.

ἀρπαστόν, τό, εἶδος μικροῦ σφαιρίου ἐν χρήσει ἐν τῇ ἐν σφαίρα παιδιᾷ, Λατ. harpastum, Ἀθην. 15A, Ἀρτεμίδ. 1. 57· ὁ ὑποκωρ. τύπος, ἀρπάστιον, ἐν Ἄφρ. Ἐπικτ. 2. 5, 19· ἴδε Hemst. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. σ. 282.

ἀρπασθεὶς, ἡ, ὄν, ὁ ἀρπασθεὶς καὶ βιαιῶς μεταφερόμενος ὡς ὑπὸ θυέλλης, Ἀνθ. Π. 12. 167.

ἀρπεδός, ἡ, Νικ. Θ. 420· καὶ ἀρπεδέεις, εσσα, ἐν, Ἐτυμολ. Μ., 148, 8 (ἐνθα ἡ ἐρμηνεία τῆς λέξεως φαίνεται λίαν συγκεκριμένη), ἐπιπέδος, ὀμαλές (ἴσως ἀντὶ ἀρπεδός): ἀρπεδέειν· ὀμαλίσειν Ἰσὺχ., ἴδε ἀπεδέιζω.

ἀρπεδονάπτει, ὦν, οἱ, ὄνομα τῶν σφῶν τῆς Διγύπτου ἐν Ληκοκρ. παρὰ Κλήμ. Ἄλ. 357, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 472B·—κατὰ τὸν Sturz, Μακεδ. Διάλ. σ. 99, 'ob redimitum caput', πρὸλ. Λατ. flamen.

ἀρπεδόνη, ἡ, σχοινίον θηρευτικὸν πρὸς παγίδευσιν ἀγρίων ζῴων, Σεν. Κύρ. 1. 6, 1, 28, Ἀνθ. Π. 9. 244, Πολυδ. Ε', 33, πρὸλ. τὴν λέξιν σευράς. 2) νῆμα, κλωστή πρὸς ὕφανσιν, Ἡρόδ. 3. 47, Κριτίας 18, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 6. 160, πρὸλ. Πολυδ. Ζ', 31· ὁ μίτος τῶν μεταξοσκωλήκων ἀρ' οὗ τὰς ἐσθῆτας ἐπόλου οἱ Στρες, Πανσ. 6. 26, 8· νευρὰ τόξου, Ἀνθ. Π. 5. 194, (πρὸλ. τὸ Σανσκρ. ῥήμα arayāmi (προσαρμῶζω), ἴδε ἐν λ. * ἄρω).

ἀρπεδονίζω, μέλλ. -ίσω, «ἀρπεδονίζειν» λωποδουτεῖν, καὶ διὰ σπάρτου θηρᾶν Ἰσὺχ.

ἀρπεδών, ὄσος, ἡ, = ἀρπεδόνη, Ἀνθ. Π. 6. 207, Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰ. 3. 7, 2.

ἀρπεζα, ἡ, «τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὄρους, ὃ ἐστὶν ἡ ὑπώρεια ἢ πέτρα τοῦ ὄρους ἢ ὀρόπεζα» (Σχόλ.) Νικ. Θερ. 323· ὁ δὲ Ἰσὺχ. ἐρμηνεύει: «ἀρπεζα» τοὺς αἰμασιώδεις τόπους· οἱ δὲ τείχη καὶ περιθόλου: οἱ δὲ τὰ κλιμακώδη χωρία». Περὶ δὲ τοῦ πνευματισμοῦ τῆς λέξεως ἴδε Δράκοντα σ. 25, 22, ὅστις λέγει: «Τρῶων γὰρ περὶ πνευματῶν φησὶ τὸ α προσασσόμενον τοῦ ρπ, συστέλλεται· καὶ δασυνεται». ἄρπη, ἡ, κατὰ τὸν Sundevall, milius ater, ὁ Διγύπτιος ἰατρί-

νος· ἐν Ἰλ. Π. 350, ἡ Ἀθηνᾶ κατέρχεται ὀρητικῶς, ἄρπη εἰκῆτα ταυπητέρευι, λιγυφώνω.— τὸ ὄνομα (ἐκ τῆς ἈΡΠΗ, ἀρπάξω) δηλοῖ πτηνὸν ἀρπακτικὸν περὶ οὗ λέγει ὁ Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 1, 16, ὅτι εἶναι θαλάσσιον πτηνόν, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 2. 47.

II. ἄρπα, δρέπανον (κυρίως τὸ μετὰ μακροῦ στελισαρίου), ἀλλ' ἄρπας τε χαροσσεμένοι καὶ θμῶς ἐγείρειν Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 571, Σοφ. Ἄποστ. 374· καλαμητόμον ἄρπαινα ἄρπην Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 987· ἐντεῦθεν, τὸ δρεπανοειδές ἕϊφος τοῦ Περσέως, Φερεικῆ. 26· πρβλ. Εὐρ. Ἰωνά 192.

2) εἶδος δρεπανοειδοῦς κέντρου ὅπερ μετεχειρίζοντο οἱ ὀδηγοὶ τῶν ἐλεφάντων ὡς οἱ βοηλάται τὸ βούκεντρον, Αἰλ. π. Ζ. 13. 22.

3) μεταρ. ἐπὶ τῶν ὀδόντων βοσκαμένου ἵππου, ἀρούρησιν δὲ κακῆν ἐπιβάλλεται ἄρπην Νικ. Θ. 567.

ἄρπις, ἔδος, ἡ, = κρηπίς, συγγενές τῷ ἄρβυλις, Καλλ. Ἄποστ. 66. Ἄλλ' ἐν τῷ Ἐτυμολ. Μ. 148. 36 κέξ. εἶναι γεγραμμένον ἀρπίδες (οὐχὶ ἀρπίδες) καὶ ἐν Σουίδ. ἀρπις, ἔδος, ἄρπις δὲ διὰ τοῦ εἰ τοῦ ὑπόδημα.

Ἄρπυιαι, αἱ, « Ἄρπυιαι δὲ ἀλληγορικῶς μὲν, ἄνεμοι καταγιγνώσκεις καὶ ἀρπακτικοὶ καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐσθλῶταί, κατεπιχειροῦντες καὶ ἀσμάτων βαρῆναι καὶ αὐτῶν ἀνθρώπων ὡς τεθεωρηται, καὶ μετεχειρίζοντες αὐτὰ· μυθικῶς δὲ Ἄρπυιαι δαιμονία τινα πτερωτά· οἷα καὶ ἀνθρώπους ἀρπάξαι βίαιως· ὅθεν ἦτις ἀφανῆς ἐγένετο Ἄρπυιαι τὸν τοιοῦτον ἀνερείπειν ἐλέγετο· Εὐστ. 1414, 38, πρβλ. Φίλωνά 1. 333, καὶ Ἠσύχ. ἐν λέξει· νῦν δὲ μιν ἀκλειῶς ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο Ὀδ. Α. 241· τόφρα δὲ τὰς κούρας ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο Ὑ. 77, ἡ νῦν δ' αὐ παῖδ' ἀγαπήτων ἀνηρείψαντο θελλὰι Δ. 727· Πανδάρου κούρας ἀνέλοντο θελλὰι Ὑ. 66· ὅπθην ἐναργῶς καταφαίνεται ὅτι ἄρπυιαι = θύελλα· ὁ Ἦσ. ποιεῖ αὐτὰς θυγατέρας τῆς Ἠλέκτρας καὶ ἀδελφῆς τῆς Ἰριδός, ἦσαν δὲ δύο, ἡ Ἀελλὴ καὶ ἡ Ὀκυπέτη, ἡ δ' (ἡ Ἠλέκτρα) ὠκείαν τέκεν Ἴριν ἠυκόμουσ θ' Ἄρπυιαι, Ἀελλῶν τ' Ὀκυπέτην (ἡ Ὀκυπέτην κατ' Ἀπολλῶδ.) Θ. 267 (ἐνθα αἰτ. πληθ. ἄρπυιάς). Κατὰ τὴν μετέπειτα μυθολογίαν παρίστανται οἱ βδελυρὰ πτερωτά τέρατα, πρώτον ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. ἐνθα (μετὰ τὸν στίχ. 50) στίχοι τινὲς ἀπωλέσθησαν, ὡς δεικνύει ὁ σχολ., πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 188 κέξ. ὅπθην ὁ Οὐεργίλιος (Αἰν. 3. 225) ἐδανέστη τὴν περιγραφήν αὐτῶν· πτηνά θ' Ἄρπυιῶν γέννη Ἀναξίλας ἐν «Νεοστίδι» 1. 5. Καθ' ἑνικὸν ἀριθμ. Ἄρπυια Ποδάργη, ἡ μήτηρ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοῦς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ, ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ. Π. 150, μετ' ἔννοιας ἐμφανισθεῖς ταχύτητα.— Ὡσαύτως, Ἄρπυια εἰς ὄνομα ἐνὸς τῶν κύνων τοῦ Ἀκταίωνα, Αἰσχύλ. Ἄποστ. 239. (Τύπος ἔχων σχηματισμὸν μετοχικόν, πρβλ. ἀγυιά, ὄργυιά, ἴδε καὶ τὸ ῥῆμα ἀρπάξω).

ἄρπυιάς, «ἀρπακτικὸς κύνας» Ἠσύχ.

Ἄρπυιό-γυονος, ον, ὁ ἔχων γόνατα ἢ σκέλη Ἄρπυιας ἢ ὄρνιθος· Ἄρπυιογούωνν... ἀηδόνων, «ὄρνιθογούωνν, ἐπεὶ τὰ κάτω μέρη ὄρνιθος εἰχον» (Σχολ.) ἐπὶ τῶν Σειρήνων, Λυκόφρ. 653.

ἄρπυς, ὁ, Αἰολ. «ὁ ἔρωσ· ὡς παρὰ Παρθέنيῳ ἐν Κριναγόρᾳ ἀμφοτέροις ἐπιβάς ἄρπυς ἐλίσιετο, παρὰ τὸ ἀρπάξαι τὰς φρένας» Ἐτυμολ. Μ. 148. 34· ἄρπυον ἔρωτα· Διολεῖς Ἠσύχ.

ἄρρ-, ἐν λέξεσι ἀρχομέναις ἀπὸ ρ, τὸ ρ διπλασιάζεται μετὰ τὸ πρόθεματικὸν α.

ἄρρᾶδᾶσσω, = ραδᾶσσω, μετὰ α εὐφών. (πρβλ. ἀρᾶσσω, ρᾶσσω) — ἐντεῦθεν ἀρρᾶθαξ, ὁ, ὁ ὄργυστος καὶ ὁ βλάσφημος καθ' Ἠσύχ. καὶ κατὰ Παυσ. παρ' Εὐσταθίῳ 1854. 35, πρβλ. Α. Β. 446. 26.

ἄρρᾶδδος, ον, ὁ ἄνευ ῥάδου ἢ βακτηρίας, Νικητ. Χρον. σ. 381, ἐνθα γέγραπται ἀρᾶδδος δι' ἐνὸς ρ.

ἄρρᾶδδωτος, ον, ὁ μὴ ῥαδωτός, ἔστι δὲ ὁ μὲν κτεῖς (τὸ χτένι) τραχύστρακος ῥαδωτός, τὸ δὲ τῆθος ἀρρᾶδδωτον ἑλίστρακος Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 6, Ἄποστ. 287· ἐπὶ κίωνων, ὁ ἄνευ ῥαδῶσεων, Σουλλ. Ἐπιγρ. 160. 55, 65.

ἄρρᾶδῶν, ὠνος, ὁ, χρηματικὴ προκαταβολὴ προκαταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ, κοιν. «καπάρων», Λατ. arrhabo arrha, «ἡ ἐν τῶν ὠνάξ παρὰ τῶν ὠνούμενων διδομένη πρώτη καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας» (Σουίδ.), ἀρρᾶδῶνα δούναί τινος Ἰσαῖος 71. 20, πρβλ. Ἄριστ. Πολ. 1. 4, 5· κατὰ πληθ. χρηματικαὶ καταθέσεις ἀπαιτούμεναι παρὰ τῶν μετὰ τὸ δημοσίον συμβαλλομένων, καὶ εὐθύς ἐνέγκαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν χρυσοῦς πεντακοσίους εἰς τοὺς ἀρρᾶδῶνας Ψήφισμ. Ὀλιδοί. ἐν τῇ Σουλλ. Ἐπιγρ. 2058. 2) καθόλου, ἐγγύη, ἀσφάλεια, ἡμεῖς δ' ἔχοντες ἀρρᾶδῶνα τὴν τέχνην τοῦ ζῆν ἄει πεινώμεν Ἀντιφάνης ἐν «Κίναρε» 1, 6· τοῦ δυστυχεῖν.. ἄρρ. ἔχειν Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 148· ἐνέχυρον, Ἐδδ. (Γεν. λη', 17, 18), Ἐπιστ. π. Ἐφ. α', 14. 3) = μνηστεία Βαλαμ. ἐν Νομοκᾶν. 13.3, προσέτι = τῇ λέξει μνηστρον «μνηστρον, ὁ τοῦ γαμβροῦ ἀρρᾶδῶν» Λέοντ. Νεαρ. 172. — Ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλ. ὑπάρχει ἰδίᾳ τελετὴ ἀρρᾶδῶνος, «ἀκολουθία ἐπὶ μνήστροις, ἧτοι τοῦ ἀρρᾶδῶνος» Εὐχολόγ. σ. 238. (Λέξις καθαρῶς Σημιτικῆ, πθ. Φοινικικῆ, Ἐβραϊκῆ: ἐράβῳν, ἦν οἱ Ἐδδωμ. μετέφρασαν ἀρρᾶδῶν ἐν Γεν. ἐνθ' ἄνωτ.: ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἀπαντᾷ τρίς, ἴδε Γεσένιον).

ἀρρᾶδωνίζω, λαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, Εὐσ. Βίος Κωνστ.

1. 3.—Μέσ. παρ' Ἐκκλ. ἐξασφαλίζω τι δι' ἀρρᾶδῶνος, ἡ χάρις τοῦ θεοῦ ἀρρᾶδωνίζεται τοὺς ἀθλητάς Ὡριγ. Π. 1045Α, Κλήμ. Ἄλ. 1.285Α· ἀρρᾶδωνίζεται· ἀρρᾶδῶνι δίδοται» Ἠσύχ. 2) μνηστεύομαι, ἀρρᾶδωνίζομαι, «μνηστευόμενοι ἀρρᾶδῶνι βλασθεῖν» Ἠσύχ.— Ἐν τῇ τελετῇ τοῦ ἀρρᾶδῶνος, ὅταν ὁ ἱερεὺς θέτῃ τὸν δακτύλιον εἰς τὸν δακτύλον τοῦ γαμβροῦ, λέγει: «ἀρρᾶδωνίζεται ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ (ὁ δεῖνα) τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ (τὴν δεῖνα) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς κτλ.», ὅταν δὲ θέτῃ αὐτὸν εἰς τὸν δακτύλον τῆς νύμφης, λέγει: «ἀρρᾶδωνίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ (ἡ δεῖνα) τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ (τὸν δεῖνα) εἰς τὸ ὄνομα κτλ.» Εὐχολόγ. 240 κέξ.— Ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ. -ωνικός, ἡ, ὢν, ἀνήκων ἢ κατὰλλος εἰς ἀρρᾶδῶνας, ὁ αὐτ.

ἀρρᾶγάδωτος, ον, ἄνευ ῥαγάδος ἢ ῥωγμῆς, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 23, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ῥαγαδῶω, ἴδε ἐν λ. ῥαγᾶς).

ἀρρᾶγῆς, ἔς, (ῥήνυμι) ὁ μὴ ῥαγείς, ὁ μὴ βλασθεῖς, ἐστὸν Ἰππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 903· σίδηρος Πλουτ. Δημήτρ. 21· τὸ ἀρρᾶγῆς, ὁ μὴ ῥαγείσα ἐπιφάνεια, Ἄριστ. Προβλ. 11. 7. 2) ἀρρᾶγος, ὁ μὴ ὀγγνύμενος, τὰ δὲ ἀγάλατα γλύφουσιν ἐκ κέδρων... καὶ ἐκ τῶν ἐλαίνων ριζῶν· ἀρρᾶγῆς γὰρ αὐταί, διότι δὲν ῥαγίζονται, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 3, 7· τεῖχος Διον. Π. 1006.

II. ἀρραγῆς ὄμμα, ὅπερ δὲν «ἔσπα εἰς δάκρυα», οὐ δακρῶν· ὡ τῆσφ φαμέν κατερράγη μου δάκρυον» Ἠσύχ. (Σοφ. Ἄποστ. 847.) ἀρραγίδες, «στήμονες, κρόκαι» Ἠσύχ.

ἀρραδιούργητος, ον, ὁ μὴ ῥαδιουργηθείς, ἀπειρακτος, «ἀκαπλήευτον, ἄβολον, καθαρὸν, ἀρραδιούργητον» Α. Β. 357, 28, Πολυκράτ. παρ' Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 5. 24.

ἀρραδιούργος = τῷ προηγ. καὶ ἐπίρρ. ἀρραδιούργως, ἀμύττ. μεταγεν.

ἀρράζει, «κρατεῖ. ἀρᾶσεται» Ἠσύχ.

ἀρράζω, μέλλ. ἄσω, = ἀρᾶζω, Αἰλ. π. Ζ. 5. 51.

ἀρραθᾶγησεν· «ἐψόρσησεν» Ἠσύχ.

ἀρραθύμως, Ἐπίρρ. ἐτοιμῶς, προθύμως, Εὐστ. Πονημάτ. 40.41.

ἀρραιστος, ον, ὁ μὴ παθὼν βλάβην, Σχολ. εἰς Ὀδ. Ν. 259.

ἀρραντος, ον, (ῥάινω) ἀρραντιστος, ἄβρεκτος, Ἄρατ. 868, Σπρᾶξ. 510.

ἄρρατος, ον, εὐρηται μόνον ἐν Πλάτ. Πολ. 535C, Κρατ. 407D, ἐνθα ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ «σκληρός, ἀμετάστροφος» (πθ. ἐκ τοῦ ῥάινω, Ρουγκ. Τίμ.).

ἀρράφης, ἔς, = τῷ ἐπ., ἄνευ τοῦ προνωτοῦ τοῦ κρανίου, ἄνευ ῥαφῶν τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου, ἀρραφέες κεφαλαί Ἄρατ. παρὰ Πολυδ. Β' 38.

ἀρράφος, ον, (ῥάπτω) ἄνευ ῥαφῆς, ἦν δὲ ὁ χιτῶν ἀρραφος, «μονοκόμματος», Εὐαγγ. κ. Ἰ' ὁ', 23, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 3. 7, 4.

ἀρραψώδης, ον, ὁ μὴ ῥαψώδης, ὁ μὴ ἀπαγγελθεὶς ὑπὸ ῥαψῶδων, μὴ ψαλλόμενος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρ. 2. σ. 134, 5 καὶ σ. 135, 7.

ἄρρ-ρεκτος, ον, ἀπρακτος, ἀνεκτέλεστος, ποιητ. ἀρεκτος Ἰλ. Τ. 150, Σίμων. 69 (111)· ἄρρεκτον· ἀποίητον, ἄτετον» Ἠσύχ.

ἀρρέμβαστος, ον, ὁ μὴ ῥεμβάζων, ἀπερσιπαστος, προσηλωμένος, εὐγῆ Νεῖλ. 569B, προσευγῆ Κύριλλ. Ἄλ. Χ. 1088C.— Ἐπίρρ. ἀρρεμβάστω, ἄνευ ῥεμβασμοῦ, Νεῖλ. 79B, 509A.

ἀρρεμβος, ον, = ἀρρέμβαστος, Νεῖλ. 452D.

ἀρρενικόν, τό, ἴδε ἀρρενικόν.

ἀρρενικός, ἡ, ὢν, (ἄρρην), ἀρρενικός, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 1· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θηλυκός, Σουλλ. Ἐπιγρ. 5858 δ' ἦπτον Ἄττ. τύπ. ἀρρενικός Καλλ. Ἐπιγρᾶμ. 26, Ἀνθ. Π. 5. 116. 2)

γένους ἀρρενικοῦ, Πλουτ. 2. 1011C.— Ἐπίρρ. -κῶς Ἀθῆν. 590B.

ἀρρενιστέον, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος ἀρρενίζω, πρέπει τιε τὰ καθίστᾷ τὴ ἀρρενικόν, ἀνδρικόν, μάλιστα δὲ τῆς κοίτης τὸ μαλθακόν συμμέτρως ἀρρενιστέον Κλήμ. Ἄλ. Παιδ. 2. σ. 237, 38.

ἀρρενοβασία, ἡ, ἡ μετὰ ἀρρενος συνουσία, Θεοφ. πρὸς Αὐτόλ. σ. 120.

ἀρρενο-βάτης, ὁ, ἀρρενοκοίτης, Ἠσύχ. ἐν λέξει παιδοπέτης.

ἀρρενογονέω, γεννῶ ἀρρενα τέκνα, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 18, 5, Φίλων 1.262· καὶ ἀρρενογονία, ἡ, ἡ γέννησις ἀρρένων τέκνων, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 6, 2· ἐκ τοῦ ἀρρενογόνος, ον, ὁ γεννῶν ἀρρενα τέκνα, αὐτόθι 7. 1, 19 καὶ 6, 2

ἀρρενογενής, ἔς, = ἀρρενογενής.

ἀρρενό-θηλυς, κτλ.: περὶ ταύτης καὶ ἐτέρων λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ ἀρρεν-, ἴδε ἀρρεν-.

ἀρρενο-κοίτης, ον, ὁ, ὁ μετὰ ἀρρένων αἰσχροῦργῶν, Ἀνθ. Π. 9. 686, Εὐσ. ὡσαύτως ἀρρενοκοίτης Διογ. Α. 6. 65 (ἐνθα ἴδε Με-νάγ.), Ἐπιστ. Δ' πρὸς Κορ. ς', 9:— Τὸ ῥῆμα -κοίτεω ἐν Χρησμ. Σιδουλλ. οὐσιαστ. -κοίτεια, ἡ, Ἐκκλ.

ἀρρενο-κουέω, ἐπὶ γυναικός, τίκτω ἀρρενα τέκνα, ἀρρενοκοῶ, Σπρᾶξ. 206.

ἀρρενο-μάνειω, εἶμαι ἀρρενομανής, ἐμμανῶς ἐπιθυμῶ συνουσίαν μετ' ἀρρένων, ἐπὶ ἀσελγῶν γυναικῶν, Βυζ. — ὡσαύτως, ἐπίθ. -μανής, ἔς, καὶ οὐσιαστ. -μανία, ἡ, αὐτόθι.

ἀρρενο-μῆξις, ἡ, μῆξις, συνουσία μετ' ἀρρένων, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 152, 3 199, Κλήμ. Ἄλ. 223— ὡσαύτως -μῆκτις, ον, ὁ, (ἐν τῷ τύπῳ ἀρρεν-), Μανέθ. 4. 590.

ἀρρενόμοι, Παθ. γίνονται ἀνὴρ, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα ἀνδρός, Λουκ. Ἐρωτ. 19, Α. Β. 19: — τὸ ενεργ. καθιστῶ τινα ἀνδρικόν, ἀνδρῶν, ἐπιρρωννύω, Συναε. Ἐπιστ. 146, ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἀρρενό-ποις, παιδός, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἀρρένων τέκνων ἀποτελούμενος, γόνος Ἄνθ. Πλαν. 134· γονῆ Ἄνθ. Π. Παρῶρτ. 384. 12.

II. μετ' αἰσχρῆς σημασίας, ἀρρενόθλης, τὴν ἀλοχον νομίσας ἀρρενόποιδα Κύπριν Ἄνθ. Π. 5. 54.

ἀρρενο-πίτης [τ], οὐ, ὁ, (ὀπιπιτεύω) ὁ ῥίπτων λάγνα βλέμματα ἐπὶ ἀρρένων, Εὐστ. 827. 30· πρβλ. **παρθενοπίτης**

ἀρρενοποιεῖω, καθιστῶ τινα ἀνδρικόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θηλύνω, Ἰωαν. Διάκ. Ἀλληγ. Ἰστ. Θ. σ. 492.

ἀρρενο-ποιός, ὄν, ὁ συντελῶν πρὸς γέννησιν ἀρρένων, οἶδε καὶ τοῦτο (ἡ οἶς), ὅτι ἀρα ὁ μὲν βορρᾶς ἀρρενοποιός ἐστιν, ὁ δὲ νότος θηλυγόνος εἶναι πέφυκε κτλ. Διλ. π. Ζ. 7. 27.

ἀρρενο-πρεπής, ἐς, ὁ πρέπων εἰς ἄρρενας, ἀνδρικός Ἀριστιέδ. Κοϊντλ. περὶ Μουσικ. σ. 92.

ἀρρενότης, ἡ, ἀνδρότης, Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 491. 10, Ἄριστ. π. Φυσ. 1. 2, 8.

ἀρρενοτοκῆω, τίκτω ἄρρενα τέκνα, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6, 19, 4. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 22.

ἀρρενο-τόκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἄρρενα τέκνα τίκτουσα, ἀρρενογόνος, Ἄριστ. π. Ζ. 1. 18, 21.

ἀρρενοργός, ον, (* ἔργω) = ἀρρενοποιός, Νικομ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 144, 15.

ἀρρενοφάνης, ἐς, ὁ ἔχων ἐξωτερικόν ἄρρενος, Ἰ. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 3. 62.

ἀρρενο-φορία, ἡ, = ἀρρενομῆξία, Ὑπόθ. εἰς Αἰσχύλ. Ἐπτ. ἐπὶ Θόδ.: — Ὑψμ. -φορός, καὶ ἐπιθ. -φόρος, ον, ἐν Ἐκκλ.

ἀρρενό-φρων, ον, ονος, (φρῆν) ὁ ἀνδρικόν ἔχων φρόνημα, Βυζ. ἀρρενό, ἴδε ἀρρενόμοι.

ἀρρενώδης, ἐς, (εἰδός), ἀνδρικός, γενναῖος, ὡς ἐπίρρ. -δῶς Ἐδδ. (Β' Μακκ. ι', 35.).

ἀρρενωμιεῖω, (ὄνομα) σχηματίζω ἐκ τοῦ θηλυκοῦ ἀρρενικόν ὄνομα, «μητρῶν ὀι παλαιοὶ φασὶ τὸν πατρῶν, ἀρρενωμιεῖαν τὴν μητρῶν» Εὐστ. 560. 15.

ἀρρενωπάδες· ἀνδρόγονοι Ἡσύχ.

ἀρρενωπία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἀρρενωπός, ἀρρενωπότης, Πλάτ. Συμπ. 192Α.

ἀρρενωπός, ὄν, ὡσαύτως, ἡ, ὄν, Λουκ. Δραπ. 27· (ὦψ): — ὁ ἔχων ἀνδρικὴν ὄψιν, ἀνδρώδης, ἀνδρικός, Πλάτ. Νόμ. 802Ε· γυναικῆς Ἄριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 16· εὐμορφία Λουκ. Σκῦθ. 11· τὸ ἀρρενωπὸν = ἀρρενωπία, Διόδ. 4. 6. 2) ἐπὶ πραγμ. ἀρμύδος εἰς ἀνδρα, ἀνδρικός, στολή, τρόπος Διλ. π. Ζ. 2. 11, Βυζ. τύπος τῆς ἀρρενωπίας. ἄδος, ἡ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κρατίνου (*Ἀδολ. 32 β), πρβλ. Α. Β. 446. 24, Εὐστ. 827, 29 καὶ 1412, 31· καὶ οὐσιαστ. ἀρρενωπότης, ἡτος, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 1274.

ἀρ-ρεπιή, ἐς, κυρίως ἐπὶ πλαστίγιος, ἡ πρὸς μῆδέτερον μέρος ῥέπουσα· ἐντεῦθεν, ὁ μὴ ἔχων σημασίαν τινὰ ἢ βαρύτητα, ὁ μὴ συντελῶν εἰς τι, τὸ ἄποιον καὶ ἀργὸν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀρρεπῆς Πλούτ. 1015Α· τὸ ἀγαθὸν ἀρρεπῆς ποιοῦσι καὶ ἀναυρὸν ὁ αὐτ. 10628· ἀρρεπῆ πρὸς εὐδαιμονίαν ὁ αὐτ. 2. 1070Α· σταθερός, ἀμετάβλητος, ἀδιάσειστος, γυνώμη ἀνευδρότω καὶ ἀρρεπεῖ Φίλων 2. 25. 34.— Ἐπίρρ. ἀρρεπῶς Κλήμ. Ἄλ. 60.— ὡσαύτως, ἀρρεπεῖ Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 256.

ἀρ-ρευμάτιστος, ον, ὁ μὴ πάσχω ἐκ βηματισμοῦ, Ροῦρ. παρ' Ὀρειδ. Π. 218, 11, Ἀλέξ. Τραλλ. 149, 303, ὁ συντελῶν πρὸς ἐπίσημον τοῦ αἵματος, στυπτικός, Γαλην. 13. 77.

ἀρ-ρευστος, ον, ὁ μὴ καταρρέων ἢ μεταβαλλόμενος, ἀμετάβλητος, ὁ πατὴρ μετὰ τὸ γεννησάμενος αὐτὸς μεῖναι οὐκ ἠδύνατο, ἀρρευστοῦ καὶ ἀναλλοιώτου τῆς οὐσίας μενουσῆς; Ἰω. Χρυσ. Ὀμιλ. 142, τ. 5. σ. 891, 9.

ἀρρευστωσις, ἡ, τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι εἰς βρεστόν, μεταγεν.

ἀρρεψία, ἡ, ἰσορροπία κυρίως τῆς ψυχῆς, ἔλλειψις ῥοπῆς ἰδιαιτέρως εἰς τι, Διογ. Α. 9. 74, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 190, κτλ.

ἀρρηθῆν, ἐπίρρ. ἀρρηθικός, οὐ κατατιθέμενος (ἴσως οὐ συγκρατιθεμένος) τῇ ῥήσει Ἡσύχ. ὁ Πολυδ. Β', 129, ἀναφέρει τὴν λέξιν μετὰ τὸν διαρρηθῆν, ἀρρηθῆν, διαρρηθῆν.

ἀρ-ρηκτος, ον, (ῥήγνυμι) ὁ μὴ διαρρηγνύμενος, ἀδιάρρηκτος, δεσιμόν.. χρύσειον ἀρρηκτον Ἰλ. Ο. 20, πρβλ. Ν. 37· τεῖχος γάλκρον ἀρρηκτον Ὀδ. Κ. 4. πρβλ. Ἰλ. Ν. 36· Ἰν' ἀρρ. πόλις εἰρή Φ. 447· ἀρρηκτον νεφέλην Γ. 150· πολέμοιο πείραρ.. ἀρρηκτόν τ' ἄλυτόν τ' (ἴδε ἐν λ. ἐπαλλάσσω) Ν. 360· φωνή τ' ἀρρηκτος Β. 490.— οὕτως βραδύτερον, ἀρρ. πέσαι Δισχύλ. Πρ. τ' σάκος ὁ αὐτ. Ἰκ. 191, Σορ. Αἴ. 576· ἀρρηκτος φύαν, δηλ. ἄτρωτος, Πινδ. 1. 6. (5). 68· δέρμα ἀρρ. ἐπὶ τοῦ νότου, περὶ κροκοδαίλου Ἡρόδ. 2. 68, πρβλ. Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 10, 4. — Ἐπίρρ. ἀρρηκτως ἔχειν Ἄριστ. Λυσ. 182. 2) ἐπὶ γῆς, ἡ μὴ ἀροεῖσας, ἡ μὴ κλιπεργεῖσας, χέρσος Πιννακ. Ἡρακλ. Ι. 19. 21.

ἀρ-ρήμων, ον, ἐπὶ ῥήτορος, ὁ σιωπῶν, ὁ μὴ λαλῶν, ὁ σιγηλός, Πολυδ. Β', 128.

ἄρρηγ, μεταγ. Ἄττ. ἀνέξ ἄρρηγ.

ἀρρηγής, ἐς, ἄγριος, ἐπὶ κυνῶν, Θεοκρ. 25. 83, «ῥρηγῆς ἄγριον, δυσχερῆς» Ἡσύχ. (ἴσως ἰσοδύναμος τύπος τοῦ ἄρρηγ: κατὰ τὸν Λοβ. Παθολ. 194, ὀνοματοποιία ἐκ τοῦ κυνῆματος (τοῦ γρυνιάσματος) κυνός, πρβλ. *littera canina*).

ἀρρησία, ἡ, (ἀρρητος) σιωπή, «ἀρρησία ἡ σιωπή παρὰ Νικοφῶντι» Πολυδ. Β', 128.

ἀρρητο-γεννής, ἐς, ὁ ἀρρητός, μυστηριωδῶς γεννηθείς, Μάζ. Μαργούν. Ὑμν. 3. σ. 196.

ἀρρητο-λεπτό-πνευστος, ον, ὁ ἀρρητός λεπτὴν πνοὴν ἢ εὐδοκίαν πέμπων, Παῦλ. Σιλ. εἰς τὰ ἐν Πυθ. Θεσμ. 175.

ἀρρητολογία, ἡ βέβηλος, ἀνίερος ὀμιλία, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. 3. 13, σ. 122Α.

ἀρρητοποιεῖω, ποιῶ ἄρρητα, ἀθέμιτα, βδελυρά, Ὀριγέν. κατὰ Κέλσ. 4. σ. 196 (202) κλ.: — τὸ οὐσιαστ. -ποιεῖα, ἡ, Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 4. 7: — Ἐπιθ. -ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν ἄρρητα, αἰσχρᾶ, βδελυρά πράγματα, «αἰσχροποιός» Ἡσύχ., Ὀριγέν. τ. 1. σ. 552C., κατὰ τὸν τοῦ Λουκιανοῦ Λεξιφάνη (10) μύστης, μυστοπόλος, εἴτ' εὐθύς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε καὶ ἱεροφάντῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποῖσι.

ἀρρητοβρευτος, ον, μὴ λαθῶν ῥητορικὴν παιδείαν, Τζέτζ. Ἰστ. 11, 217, 230, ὁ μὴ ῥητορικός, Ρήτορες (Walz) 8. 58, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 52. 11.

ἀρρητος, ον, ὡσαύτως, ἡ, ον, Εὐρ. Ἐκ. 201: — ὁ μὴ ῥηθείς, Ἄττ. indictus, καὶ τι ἔπος προέηκεν ἔπειτα τ' ἄρρητον ἀμεινον Ὀδ. Ε. 466· ἄνδρες.. ῥητοί τ' ἄρρητοι τ' Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 4· ἔστω ἄρρητα τὰ εἰρημμένα Πλάτ. Συμπ. 189B, κτλ., πρβλ. Αἰσχίν. 85. 4· οὐκ ἐπ' ἄρρητοῖς γε τοῖς ἔμοις λόχοις, οὐκ ἄνευ προηγουμένης προῤῥήσεως παρ' ἐμοῦ, Σορ. Ἄντ. 556· ἀρρ. κάτελλή φυλάξομαι ὁ αὐτ. Ἠλ. 1012.

II. ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῆ ἢ νὰ περιγραφῆ, ἀνεκφραστον, ἀπεφραστον, ἀδιανόητόν τε καὶ ἀρρητόν καὶ ἀφθεγκτόν καὶ ἄλογον Πλάτ. Σορ. 238C· ἐντεῦθεν, μέγα, μῖσος δὲ ἀρρητόν ἐξ ἀρρητοῦ εὐνοίος τοῦ δήμου πρὸς τὸν Ἀντώνιον ἐγγήγερτο Ἄττ. Ἐμπ. 3. 4.

III. περὶ πραγμάτων περὶ ὧν δὲν πρέπει νὰ γίνηται λόγος, καὶ ἔπομ. 1) νὰ μὴ νοση μυστηριώδη καὶ ἀδελγὰ, Ἰσοεργίαι, ἱρὰ Ἡρόδ. 5. 83., 6. 135· σέβας ἀρρητῶν ἱερῶν Ἀριστοτ. Νερ. 302· ἀρρ. σφάγια Εὐρ. Ι. Τ. 41· ἀρρ. τινι εἰδέναι ὁ αὐτ. Βάκχ. 472· εἰσακτὰ τε ἀρρητὰ τ', ὁ ἐ. ῥητὰ καὶ ἀπόρρητα, Σορ. Ο. Τ. 301· ἀρρ. κόρη, ἡ κόρη ἣν οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ὀνομασίῃ, ἡ Περσέφονη, Εὐρ. Ἀποσπ. 64, πρβλ. Ἐλ. 1307· ἀρρητῶν θέσμιμα, ἐνν. τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης, Σουλ. Ἐπιγρ. 401.

2) ἀθέμιτος, ἀνόσιος, φρικτός, Ἄττ. peiandus, δεῖπνα Σορ. Ἠλ. 203· λώθη Εὐρ. Ἐκ. 201· ἀρρητ' ἀρρητῶν, πράγματα ἐκ τῶν τὰ μάλιστα ἀκατονομαστῶν, Σορ. Ο. Τ. 465.

3) λόγος ὅστις δὲν πρέπει νὰ λεχθῆ, ῥητόν ἀρρητόν τ' ἔπος Σορ. Ο. Κ. 1001, πρβλ. Αἴ. 214, 773· ῥητὰ καὶ ἀρρητα ὀνομαζῶν, dicenda facienda locutus, Δημ. 268. 13· πάντας ἡμᾶς ῥητὰ καὶ ἀρρ. κακὰ ἐξεῖπον ὁ αὐτ. 540. 9· πρβλ. ἀπόρρητος.— οὕτως, ἐπίρρ. ἀρρητῶς Διογ. Α. 7. 187.

IV. παρὰ μαθημ. ἄρρητα, ὡς τὸ ἄλογα, ποσὰ ἄνευ λόγου, ἄρρητα, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ῥητὰ, ἀρρητῶν ἐκατέρωθεν ἔντων τάχα μὲν ῥητὰ συναμφοτέρα εἶναι, τάχα δὲ ἄρρητα Πλάτ. Ἰππ. Μείξ. 303B, πρβλ. Πολ. 546C.

ἀρρητο-τόκος, ον, ὁ ἀρρητός, πικρῶς τίκτων, οὐ γὰρ ἐξεχύθη, ἀρρητοτόκε, ἵνα παῖδα τέκνης κλεινὰν σοφίαν Συναε. Ὑμν. 3. 202.

ἀρρητο-τρόπος, (τρόπος) ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἄρρητον, μυστηριωδῶς, Ψελλ. εἰς Ἄσμα Ἀρμάτων 2. στ. 3.

ἀρρητοουργία, ἡ, = ἀρρητοποιεῖα, Κλήμ. Ἄλ. 13: — Ἐπιθ. -ουργός, ὄν, Κ. Μανασσ. Χρον. 5043: — ῤῆμα -ουργέω, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 188: — οὐσιαστ. -ουργημα, τὸ, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 92, 13.

Ἀρρη-φόροι, αἱ, ἐν Ἀθῆναις δύο κόραι ευγενεῖς καταγωγῆς ἐκλεγόμεναι ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας των μέχρι τοῦ ἑνδεκάτου καὶ διατιόμεναι ἐν τῇ Ἀκροπόλει· μέχρι τῆς ἑορτῆς τῆς τελουμένης τῇ Ἀθηνᾶ ἐν τῷ Σκισσοφοριῶνι μηνί.— παρῆνοι δύο τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος οἰκοῦσιν οὐ πόρρω, καλοῦσι δὲ Ἀθηναῖοι σφᾶς Ἀρρηφόρους· αὐταὶ χρόνον μὲν τινα διαίταν ἔχουσι παρὰ τῇ θεῷ, παραγενομένης δὲ τῆς ἑορτῆς δρῶσιν ἐν νυκτὶ τοιαύτα. ἀναθεσάει σιστιν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς ἱερέα διδωσι φέρον, οὗτε ἡ διδουσα ὁποῖον τι δίδωσιν εἰδυῖα, οὕτε ταῖς φερούσαις ἐπισταμέναις,— ἐστὶ δὲ περίβολος ἐν τῇ πόλει τῆς καλουμένης ἐν Κήποις Ἀρροδίτης αὐ πόρρω, καὶ δι' αὐτοῦ κἀπόδος ὑπόγειος· αὐτομάτῃ ταύτῃ κατὰσιν οὐ παρῆνοι, κάτω μὲν δὴ τὰ φερόμενα λείπουσιν, λαθοῦσαι δὲ ἄλλο τι κομίζουσιν ἐγκεκαλυμμένον. καὶ τὰς μὲν ἀφίαισιν ἦδη τὸ ἐντεῦθεν, ἕτερας δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν παρῆνοὺς ἄγουσιν ἀντ' αὐτῶν Πausan. 1, 27, 4· = ἀρρηφορεῖν· Δείναχος κατὰ Πυθίου· τέσσαρες μὲν ἔχειροτονοῦντο δι' ευγενείαν Ἀρρηφόροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο, αἱ τῆς ὑψῆς τοῦ πέπλου ἤρχον καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν. λευκῆν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουσιν· εἰ δὲ χρυσία περιέβηον, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνετο· Ἀρροκρ., Α. Β. 446, 18.— ἀρρηφόρος· μυσταγωγός· Ἡσύχ., πρβλ. Λοβ. Ἀγλαοφ. 872.— τὸ ῥῆμα ἦτο ἀρρηφορεῖω, ὑπηρετῶς ἀρρηφόρος, Ἀριστοτ. Λυσ. 642, Ἀρροκρ. ἐνθ' ἄνωτ. ἡ πομπὴ ἐκαλεῖτο ἀρρηφορία,

ή, Λυσίας 162. 6· ή έρτη Ἀρρηγφόρια. τά, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωγ., Ἐτυμολ. Μ. 149. 13. (Ἡ κοινή γνώμη εἶναι ὅτι ή λέξις εἶναι συγκακομημένη ἐκ τοῦ ἀρρητοφόρος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ., Ἐτυμολ. Μ.: — ἄλλοι ἀναπέρουσιν αὐτήν εἰς τὸ ἀρριχος· ἀλλ' οἱ τύποι Ἐρρηφόρια, Ἐρρηφορία, μνημονευόμενοι ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ., ὑποδεικνύουσι τὸ ὄνομα Ἐρρατ ὡς ἀρχὴν τῆς λέξεως· ἦν δὲ αὕτη θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος καὶ ἐλατρεῦτο μετὰ τῆς Παλλάδος. Ἴδε Müller Minerv. Pol. σ. 14 κέξ.)

ἀρ-ρῆγής, ἐς, = τῷ ἐπ.: ἐπίρρ. -γέως, Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ 388. ἀρ-ρῆγτος, ον, ὁ μὴ βίγων, ὁ μὴ φοβούμενος, ἀτρόμητος, Ἄνθ. Π. 219.

ἀρ-ρῆγος, ον, ὁ μὴ αἰσθανόμενος βίγος, ψῦχος, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2. 13. II. ἄνευ βίγος, χωρὶς τρεμοῦλαν, Ἄρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 14.

ἀρ-ρῆζος, ον, ἄνευ βίζων, τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν ὄσα ἀρρίζα Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 17. 2. II. μεταφ., εἴ τι καὶ ἐκδράμοι ἐκ τῆς γλώσσης, ἀρρίζον ἐστὶν ἐκ τῆς ἔνδον ἐργῆς, δὲν εἶναι ἐρριζωμένον... Θεμιστ. 111B· ἄνευ κύρους, ἄκυρος, ἄπερ οὐτ' ἀκριβῶς ἐξετάζειν δεῖ οὐτ' ἀρρίζα καὶ ἀνέστια ἐὰν Στράβ. 26. — Ἐπίρρ. -ζως Σχόλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. σ. 8.

ἀρ-ρῆζωτος, ον, ὁ μὴ ἐρριζωμένος, Ἀριστ., Ἰστ. Ζ. 5. 15. 20. ἀρρίνον, τό, = νᾶπυ, κάρδαμον ἀρρινόν τε (κάρδαμ' ἀνάρρινόν τε Meineke) μελάμφυλλον τε σίνηπυ Νικανδρ. παρ' Ἄθην. 366D, πρβλ. Ἀνέκδ. Βοασσον. 1. 238.

ἀρ-ρῆπιστος [τ], ον, μὴ βπισθεῖς, μὴ θηραθεῖς, Γαλην. τ. 10, σ. 251.

ἀρρῆς, ἔνος, ὁ, ἡ, σπερούμενος ὀσφρήσεως, ἡ ὁ μὴ ἔχων ἰσχυρὰν ὀσφρῆσιν, ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3, 2, μετὰ διαφ. γραφ. ἄρνες.

ἀρριχάομαι, ἴδε ἀναρριχάομαι.

ἀρρῆχίς, ἴδος, ἡ, = ἀρριχος, Ἄθην. 139C.

ἀρρῆχος, ἡ, κόφινος ἐκ λυγαριᾶς, «ἀρριχοὶ κόφινοι οἰσύνουσι οὐς ἀρσίχους (ἀρσίχους) οἱ Ἴωνες, θηλυκῶς δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀρρίχους φασι» Α. Β. 446, 30 (ἴδε σύριχος), Ἀριστοφ. Ὀρν. 1309· ἀρσεν. ἐν Ἄνθ. Π. 7. 410· ὡσαύτως ἀρσιχος Χρον. Παρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 55· διαφ. γραφ. ἐν Διοδ. 20. 41.

ἀρροῖα, Ἰων. ἀρροῖή, ἡ, ἡ καῦσις βῆης, ἦν αἰ μήτραι ἀρρῆρῆν παράσχωσι Ἰππ. 424, 22 κέξ.

ἀρ-ρῆρῆς, ον, ἄνευ βῆου, ἦτοι συριγμοῦ, Εὔστ. 1538. 31.

ἀρρῆ, ἐπίφθεγμα κωπηλατικόν· ὡς τὸ σίξε ἐπὶ κυνηγοῦτων καὶ τὸ σίττα ποιμένων· Ἠσύχ. — Ὁ Εὔσταθ. γράφει (855, 23) «ἀρῦ, εἰσὶ δὲ καὶ τινες μιμητικαὶ φωναὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς φωνούντας, ὡς τὸ ἀρῦ ἐπίφθεγμα κωπηλατικόν» πρβλ. καὶ Θεογονόστου Κανόν. σ. 161, 8.

ἀρρῆθμῆ, δὲν εἶμαι ἐν ῥυθμῷ μετὰ τινος, δεινὸν γὰρ ὅλη γε ἄρριονα ἀπάδειν ἢ ῥυθμῷ ἀρρῆθμῆσιν Πλάτ. Νόμ. 802E.

ἀρρῆθμῆα, ἡ, ἑλλειψίς ῥυθμοῦ ἢ συμμετρίας, Πλάτ. Πολ. 401A.

ἀρρῆθμῆστος, ον, ὁ μὴ ῥυθμισθεῖς, ἀκανόνιστος, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 4, 3, Φυσ. 2. 1, 11.

ἀρρῆθμο-πότης, ου, ὁ, ὁ ἀρρῆθμῶς, ἀμέτρως οἰνοποτῶν, Τιμιων ὁ Φλιασίος, οὗτως.. ὠνόμασε τοὺς τὸν πολὺν σπῶντας οἶνον ἄκρατον Ἄθην. 445E.

ἀρ-ρῆθμος, ον, ἐπὶ ἤνων, ὁ μὴ ἐν ῥυθμῷ, ἀντίθ. τῷ εὐρῆθμος, Πλάτ. Πολ. 400D· λέξις.. μήτ' ἐμμετρος μήτ' ἀρρῆθμος, ἄνευ ῥυθμοῦ τινος· Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 1: — Ἐπίρρ., ἀρρῆθμῶς βαδίζειν, ἀδέξιος· Ἀλεξ. ἐν Ἀδελφ. 7.

II. μεταφ., ἄτακτος, οὐκ ἰσόμετρος, Ἐρωκ., Ἐρωκ.. μή μοι ποτε σὺν κακῷ φανείης, μηδ' ἀρρῆθμος ἔλθοις Εὐρ. Ἰππ. 529: μὴ ἔχων ἀναλογίαν, ἀσύμμετρος, σώματα Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 11· πλίνθοι ἀρρῆθμοι, ἄνευ εὐρῆθμῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 97.

ἀρ-ρῆπαντος, ον, ὁ μὴ βυπανθεῖς, μὴ μολυνθεῖς, ἄσπιλος, καθαρὸς, Εὔστ. 598. 43. — Ἐπίρρ. -τως Τζέτζ. εἰς Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 334. — μνημονεύεται προσετὶ ἀρρῆπῶτος, ον, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 613.

ἀρ-ρῆπᾶρος, ον, ὁ μὴ βυπαρῆς, Γρηγ. Ναζ. Ὁμιλ. 40, σ. 671B, Εὔστ. Πονημάτ. 152, 58: οὕτω καὶ ἀρ-ρῆπᾶς, ον, Κύριλλ. Ἰεροσ. σ. 119 κλ.

ἀρ-ρῆρῆτος, ον, ἄπλουτος, Νικ. Ἄλ. 469.

ἀρ-ρῆσιστος, ον, ὁ μὴ ἀπαχθεῖς ὡς ὄμηρος, ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς δουλείαν, ἠμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἑλευθέρους κάρρῆσιστους ἔσιν τ' ἄσυλλα βροτῶν Αἰσχύλ. Ἰκ. 610, Διον. Ἄλ. 6. 41, ἀρρῆσιστων ἄσυλον, ἀνεῖλε χυρίαστον· Ἠσύχ.

ἀρ-ρῆσιδωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων βυτίδας, χρώς Ἄνθ. Π. 5. 13., 6. 252· τὰ πρόσωπα ἀρρῆσιδῶτα ποιεῖ Διοσκ. 3. 106.

ἀρρῶδιε, ἀρρῶδιη, Ἰων. ἀντί ἀρρῶδιε, ὀρρῶδιε.

ἀρ-ρῶξ, ὄγος, ὁ, ἡ, ἀρρηγτος, ἀρρηγής, ἄνευ βωγῶν, στύφος δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀρρῶξ οὐδ' ἐπιμησευμένη τροχοῖσιν Σοφ. Ἄντ. 251· ὡσαύτως μετ' οὐδ. οὐσιαστ., ἐπλοῖς ἀρρῶξιν, ὡς τὸ ἀρρηγτος, ὁ αὐτ. Ἄποσπ. 468· πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 287.

ἀρρῶστω, γίνομαι ἡ εἶμαι ἀρρῶστος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 10. Δημ. 379. 15· μετὰ συστοιχ. αἰτ., ἀρρῶστην, ἀρρῶσθημα Ἰππ. π. Κωακ. Προγν. 215, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 6.

ἀρρῶσθημα, τό, ἀσθένεια, ἀρρωστία, νόσος, Ἰππ. 298. 40. Δημ. 24. 5, πρβλ. 808. 14. 2) ἡθικὴ ἀδυναμία, Πλουτ. Νικ. 28 — ὡς Στωϊκὸς ὄρος, ἡ ἀτέλεια πάντων πλὴν τῶν φιλοσόφων, Κικ. Tusc. 4. 10.

ἀρρῶσθημων, ονος, ον, = ἀρρῶστος, Εὐπολις ἐν Ἀύτολύκῳ 24.

ἀρρῶσθη, ἡ, ἀδυναμία, ἀσθένεια, νόσος, κοινῶς «ἀρρῶσθη», Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Θουκ. 7. 47, κελ.: διαρκὴς ἀδιαθεσία, ἀσθενὴς κατάστασις τοῦ σώματος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 10, 14, πρβλ. Α. Β. 8· ἀρρ. τοῦ στρατεῦειν, ἀδυναμία πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, Θουκ. 3. 15· οὕτω. ἀρρ. τοῦ ἀδικεῖν Πλάτ. Πολ. 359B.

2) ἡθικὴ ἀδυναμία, ἡ γὰρ ἂν ἡμέρα τῆς λίαν ἀρρωστίας ἀπαλλαγῆτε, ταύτη τούτους οὐδ' ὀρῶντες ἀνέξεσθε Δημ. 1459. 26.

ἀρρῶστος, ον, (βῶννυμι) ἀσθενής, ἀδύνατος, καχεκτικός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 10. 1, 16, Πλουτ.: — Ἐπίρρ. ἀρρῶστως ἔχειν Αἰσχίν. 30. 5, κτλ. 2) ὑπὸ ἡθικῆν ἔννοιαν, ἀσθενής, ἀδύνατος, τὴν ψυχὴν Ξεν. Ἀπολ. 30, πρβλ. Οἰκονομ. 4. 2. 3) ἀρρῶστος-τερος ἐς τὴν μισθοδοσίαν, ἀπροθυμότερος, ἦττον πρόθυμος.., Θουκ. 8. 83· ἴδε καὶ ἀρρωστος.

ἀρσαι, ἀρσον, ἀρσαντες, ἀρσάμενος, ἴδε ἀραρισκω.

ἀρσενικόν, τό, κίτρινον θειούχον ἀρσενικόν (οὐκὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον ἀρσενικόν), Ἀριστ. Πρβλ. 38. 2, Θεοφρ. π. Αἰθ. (κατὰ τὸν τύπον ἀρρεν-), Διοσκ. 5. 121, Στράβ. 726· ἴδε τὴν λέξ. σανδαράκη: — ὡσαύτως, ἀρσενικίον, τό, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 10, ἴδε Εὔστ. 913. 59.

ἀρσενικός, ἴδε ἀρρενικός.

ἀρσενικο-φάνης, ἐς, ἐπὶ λέξεων, ἡ ἔχουσα τύπον ἀρσενικοῦ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἡλ. 977.

ἀρσενο-γενής, ἐς, ἀρρηγ, γένος Αἰσχύλ. Ἰκ. 818.

ἀρσενό-θηλυς, υ, γεν. εως, ἐρμαρρόδιτος, ὁ ἔχων ἀρρῆσος καὶ θῆλος φύσιν, Πλουτ. 2. 368D, Εὔστ. Εὐαγγ. Πρ. 109D· ἡ ἀρρ-ρῆσθῆλυς, Μανέθ. 5. 140.

ἀρσενό-θυμος, ον, ὁ ἀνδρῆκην ψυχὴν ἢ διάθεσιν ἔχων, Πρῶκλ. Ὀμν. εἰς Παλλάδ. 3, Δ. 34. 552.

ἀρσενο-κοίτης, ἴδε ἀρρῆνοκοίτης.

ἀρσενο-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφήν ἢ εἶδος ἀρρῆνος, Ὀρφ. Ὀμν. 35. 7.

ἀρσενο-πληθής ἐσμὸς, μέγα πλῆθος ἀνδρῶν, Αἰσχύλ. Ἰκ. 30.

ἀρσῆν, ὁ, ἡ, ἀρσεν, τό, γεν. ἀρρῆσος, Ἐπ. καὶ ἀρχ. Ἄττ. ἀντὶ τοῦ μεταφ. Ἄττ. ἀρρηγ, ὅπερ κατὰ πρόωτον ἀπαντᾷ παρά Πλάτ.: Ἰων. ἔρρηγ, ὡς ἐν Ἡρόδ.: — ἀρσενικός, Λατ. mas, μήτε τις σὺν θῆλεια θεός.., μήτε τις ἀρρηγ Ἰλ. Θ. 7· βούν.. ἀρσῆνα Θ. 314· ἀρρῆσες ἵπποισι Ψ. 377, κτλ.: ἀρρηγ ἰσορᾶ Εὐρ. Τρω. 503· νηὸς ὁ αὐτ. Βάκχ. 527 (περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Βάκχου)· γονή Ἰππ. 234. 14. — ἀρρηγ, ὁ, ἡ ἀρρῆν, τό, τὸ ἀρσενικόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 861, Ἰκ. 393, Πλάτ. Νόμ. 665C, Συμπ. 191C, κτλ.: οἱ ἀρρῆσες, τὸ ἀρρῆν φύλον, Οἰκ. 2. 45. οὕτω, τὸ ἀρρῆν Αἰσχύλ. Εὐμ. 737· ἐπὶ φυτῶν, ἀρρῆν ἔκτεμιόνθ' ὀμοῦ ἀγρίον ἔλαιον (πρβλ. Ὁσίδ. Fast. 4. 741, ure mares oleas), Σοφ. Τρ. 1196.

2) ἀνδρῆκός, ἰσχυρός, Αἰσχύλ. Ἰκ. 952· φρένες Εὐρ. Ὀρ. 1204: μεταφ., δυνατός, κτύπος ἀρρηγ πόντου Σοφ. Φ. 1455· Ἀχέροντος ἀρρῆσας χῶς ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 469· ἀρρηγ βοῇ Ἀριστοφ. Θεσμ. 125.

3) ἐπὶ τοῦ γένους τῶν ὀνομάτων, ἀρσενικός, ἐπὶ δὲ περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν εὐ δεῖ, ἄττ' ἀρρῆν ἔστιν, ἄττα δὲ αὐτῶν θῆλεα ὁ αὐτ. Νεφ. 682: — Ἐπίρρ. ἀρρῆσως Διογ. παρὰ Στοβ. 572. 16. (Πιθαν. συγγ. τῷ Σανσκρ. rshabhas (ταῦρος), Zevd. arshan (άνηρ), καὶ ἐπομένως οὐκὶ ταῦτον τῷ Λατ. ar-ies, τῷ Ἑλλ. Ἀρ-ης, κτλ., ἴδε *ἀρω, καὶ πρβλ. Κούρτ. ἀρ. 491· ἀλλὰ γεν. Φάρρῆνος ἐν Ἐπιγρ. Ἡλιδος 112 Roehl.)

ἀρρηγ-άλης, ου, ὁ, ναύσταθμος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8680, ἴδε Δουκάγγ.

ἀρσιος, ον, (* ἀρω) κατάλληλος, ἀρμόδιος, πρέπων, εἰδικαῖος Ἠσύχ. πρβλ. ἀνάριστος.

ἀρσί-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, συνηρ. ἀντὶ ἀερσίπους, ὁ τοὺς πόδας αἴρων, ζωηρός, ταχύς, ἵπποδος ἀρσίποδας Ὀμ. εἰς Ἄρρ. 212, Ἄνθ. Π. 7. 717.

ἀρσις, εως, ἡ, (αἴρω), τὸ ἀρρῆν, «σῆμα» ὡς τὸ τῶν ποδῶν ὄταν περιπατοῦμεν, τῶν σκελῶν Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 12. 10· πᾶσα πορρεῖα ἐξ ἀρρῆσος καὶ θέσεως συντελεῖται ὁ αὐτ. Πρῶβλ. 5. 41· τὸ ἀνεγείρειν, τὸ οἰκοδομεῖν, Πολύδ. 8. 6, 6. 2) (ἐκ τοῦ παθ.) ὕψωσις, κυμάτων Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 35· βαλαττήρ Διόδ. 3. 41.

3) τὸ αἰρόμενον, τὸ φορτίον, Ἐβδ. (Δ', Βασ. ἡ' 9, κ. ἄλλ.): — προσφορά αὐτόθι: (Β' Βασ. ἰθ', 42, πρβλ. α' 8).

II. ἡ ἀρσί-ρεσις Ἀριστ. Μεταφ. 4. 12, 8, φθορά, καταστροφή, Πλουτ. 2. 1130A.

2) ἀρρησις Φιλόδημ. ἐν Comperz.

III. παρὰ τοῖς μουσικοῖς, ἀρσίς σημαίνει τὴν ὕψωσιν τοῦ ποδὸς ὄταν μέλλῃ τις νὰ κρούσῃ αὐτὸν εἰς τὴν γῆν χάριν τοῦ μουσικοῦ χρόνου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θέσις: — Παρὰ τοῖς Λατίνοις μετρικοῖς συγγραφεῦσιν, ἀρσίς εἶναι ἡ ὕψωσις τῆς φωνῆς κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν τοῦ μετρικοῦ

πόδες, θέσις δὲ ἡ καταθέσις αὐτῆς κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας συλλαβάς: ἴδε Βοικχ. Μέτρ. Πινδ. σ. 13.

ἄρσιχος, ὁ, ἴδε ἄρσιχος.

ἄρω, μέλλ. τοῦ ἄρω.

ἀρτάβη, ἡ, μέτρον Περσικὸν χωροῦν κατὰ τὸν Ἡρόδ. ἕνα μέτρον Ἀττικὸν καὶ τρεῖς χοίνικαι, ἡ δὲ ἀρτάβη, μέτρον ἕδον Περσικὸν χωρεῖ μεθιμνίου Ἀττικῆς πλείον χοίνιξι τρισὶ Ἀττικῆσι Ἡρόδ. 1. 192· κατὰ Σουίδ., καὶ Ἡσύχ. «ἀρτάβη» μέτρον Μηδικὸν σίτου, Ἀττικὸς μέθιμνος.—Υπάρχει ὡσαύτως καὶ Αἰγυπτία ἀρτάβη = Ἀττ. μετρητῆ Ἐπιγρ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 30, 4862 β, Ἐπιγρ. Κυρήν. αὐτῆσι 5109 πρὸλ. Sturz Μακεδ. Διαλ. σ. 87, Rawlinson Ἡρόδ. ἐν ὀ ἀνωτ.

ἀρτάμιεω, κατακόπτω, διαμελλίζω, ὅστις ταῦρον ἀρταμίει καλῶς Εὐρ. Ἰλλ. ἄλλ' ἀνδρας ἀρταμοῦσι λαψήραϊς γνάθοις ὁ αὐτ. Ἰλλ. 494.

Ἀρταμίτιος, -μίτιον, ἴδε Ἀρτεμις κτλ.
ἀρτάμιος, ὁ, «ὁ εἰς ἄρτια τέμνων» (Εὐστ.), μάγειρας, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 4, Ἐπιγράτ. ἐν «Ἐμπόρω» 1. 2) μεταφ. φονεύς, Σοφ. Ἀποστ. 848, Λυκούρ. 236, 797· ὁ ἐπὶ τῶν ἱερῶν, ὁ σφάζων τὰ προσεφερόμενα εἰς θυσίαν ζῶα, συνίσσος με ἀνέθιγκε ὠρταμιος Φέρυγων δεκάταν Ἐπιγρ. Καλαδρ., Ἐπιγρ. Ἑλλ. Σικελ. καὶ Ἰταλ. 643.

ἀρτάνη [ἄ], ἡ, (ἀρτάω) σχοινοὶν δι' ὃ ἀρτάωσι τὸ ἀπὸ τινος μέρους, βρόχος, ἀγγλὴν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 875, 1091, κτλ.: χαλὰ κρεμαστὴν ἀρτάνην Σοφ. Ο. Τ. 1266· πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβάται βλον ὁ αὐτ. Ἀντ. 54: ἀρτάνη· ἡ διὰ καλωθίων ἀγγλὴν Ἡσύχ. «κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωθίων ἀγγλὴν, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ» Α. Β. 447, 7.

ἀρτάω: μέλλ. ἴσω, Ἄνθ. Π. 6. 245· ἤρθησα Εὐρ. κτλ.: πρὸ κτλ. ἤρθηκα (προσ-) Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 14:—Παθ., πρὸ κτλ. ἤρθηκα Ἡρόδ., Εὐρ., κτλ., Ἰων. γ' πλ. ἀρτάεται (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. ἤρτηθην (προσ-) Μανέθ. 4. 199.—Πρὸλ. ἀν-, ἐξ-, κατ-, προσ- ἀρτάω: (* ἄρω). Ἀρτάω τὸ ἀπὸ τινος μέρους, κρεμῶ, τὸ ἀπὸ τινος Θουκ. 2. 76· ἀρτ. δέρον Εὐρ. Ἀνδρ. 811· ἴρπασ' ἠνίας χερσίν, ἔλκει δὲ κώπην ὥστε ναυδάτης ἀνήρ ἱμῖσιν ἐς τοῦσιθεν ἀρτήσας δέμας, κρεμάσας, κλίνας τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ αὐτ. Ἰππ. 1222:—Μέσ., βρόχους ἀρτῶμεν, «ἀρτῶμεν βρόχους ἀπαγγομένη» (Ἡσύχ.) Εὐρ. Τρω. 1012· οὕτως ἀρτήσαντο Ὀρρ. Ἀργ. 1101.—ἀλλά

II. συνήθως ἐν τῷ παθ., ἀρταίμαι ἐκ τινος, τὶ δὴ ποθ' ἴδε δέλτος; ἐκ φίλης χερσὸς ἠρτημένη θέλει τὴ σημητῆν νέον; Εὐρ. Ἰππ. 857, Πλάτ. Ἰων 533B, κτλ.: ὡσαύτως ἐν βροχίοις Εὐρ. Ἰππ. 779.

2) ἀρτάσθαι ἐκ τινος, ἐξαρτάσθαι, Λατ. pendere ab aliquo, Ἡρόδ. 3. 19., 6. 109, κ. ἀλλ.: ἐξ ὧν ὦλλοι· ἀρτάται Πέρσαι, ἐξ ὧν οἱ λοιποὶ Πέρσαι ἐξηρῶντο, ὁ εἰς ἐθεώρων ὡς ἀρχηγὸς αὐτῶν, ὁ αὐτ. 1. 125· οὕτω, παρρησία ἐξ ἀληθείας ἠρτημένη Δημ. 1397. 1· καὶ ἀπὸ τούτου ἤρτ. Ἀριστ. Μεγ. Ἡθ. 2. 11, 11· ἐντεῦθεν ὁ αὐτ. Περὶ Νεότητ. 4. 5, Διλ. π. Ζ. 4. 51, Φιλόστρ. 848, κτλ., Πρὸλ. ἐξαρτάω, ἀρτέομαι.

ἀρτεμία, ἡ, = ἀρτεμία, Ἐρμαν ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 697.
ἀρτεμῆω, εἶμαι σῶος καὶ ὑγιής, Νόνν. Δ. 35. 337· «αρτεμῆοντα» ὑγιαίνοντα, ἰσχύοντα Ἡσύχ.

ἀρτεμῆς, ἐς, (ἄρτιος) σῶος, ἀκέραιος, ἀβλαβής, ὑγιής, ζωὸν τε καὶ ἀρτεμία Ἰλ. Ε. 515· φίλοισι σὺν ἀρτεμῆεσσι Ὀδ. Ν. 43, πρὸλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 415.—Ἐπ. λέξις.

ἀρτεμία, ἡ, ἀβλαβεία, ἀσφάλεια, ὑγεία, Ἄνθ. Π. 9. 644· πλ., Μίξ. π. κατ. 184.

Ἀρτεμιδὸ-βλητος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς Ἀρτεμιδος βληθείς, πληγῆς Μακρόδ. 1. 17, σ. 273.

Ἀρτεμῆς, ἡ, γεν. ἑδος, αἴε. ἐν καὶ ἑδα Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἄρρ. 16:—Ἦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς θυγάτηρ, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὰ τοῦ κυνηγίου, ἡ τῶν Ῥωμαίων Diana: παρ' Ὀμήρω, γυναῖκες αἰφνιδίως καὶ ἄνευ ὀδύνης ἀποθνήσκουσαι ἐνομιζόντο ὅτι φρονεῦοντο τοῖς ἀγαθοῖς βελέεσσι τῆς Ἀρτεμιδος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δολιχῆ νοῦσος Ὀδ. Α. 172· ἡ κυναγὸς Σοφ. Ἰλλ. 563· αἰέν ἀδμήτη αὐτῆ: 1238· μεταγενέστεροι μῦθοι σχετίζουσι αὐτὴν πρὸς τὴν Σελήνην, Αἰσχύλ. Ἀποστ. 169, κτλ.: πρὸς τὴν Εἰλείθειαν, Ἐπιγρ. Λεβὰδ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1598 (κατὰ πληθ.), πρὸλ. Ἠορρ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 38D.—Δουρικὴ τις Ἀρτεμῆτι εὐρηται ἐν Δωρ. Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 1416, κτλ.). Ὠσαύτως Δωρικ. Ἀρταμῆς, ἑτος, Ἀλκμάν 93, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688, κ. ἀλλ., Ἐπιγρ. Κνίδ. παρὰ Newton ἀριθμ. 52, κτλ.: Ἀρτάμιτι Συλλογ. Ἐπιγρ. 1172.

ἀρτεμισία, ἡ, «πᾶσα θαμνοειδής, παρῆμοις ἀφίνθη, μείζων δὲ καὶ λιπαρώτερα τὰ φύλλα ἔχουσα» Διοσκ. 3. 127· ἀρτεμισία λεπτόφυλλος ὁ αὐτ. 3. 128, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 4.

Ἀρτεμισίων, τὸ, ναὸς τῆς Ἀρτεμιδος, τόπος ἀριερωμένος εἰς αὐτὴν Ἡρόδ. 8. 8 κέξ. Δωρ. Ἀρταμίτιον Ἀριστοτ. Αὐτ. 1251· Ἀρτεμισίων Ἐπιγρ. Σικελ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5430. 15.

Ἀρτεμισίος, Δωρ. Ἀρταμῆσιος, ὁ, Σπαρτιατῶν καὶ Μακεδονικῶν μὴ ἀντιστοιχῶν πρὸς μέρος τοῦ Ἀττ. μικροῦ Ἐλαφροβλιώωνος, Θουκ. 5. 19, Πλουτ. Ἀλέξ. 16· ὡσαύτως, Ἀρτεμισίων, ὄνος,

ὁ, ἐν Ἐρέσφω, Συλλ. Ἐπιγρ. 2220, ἐν Κυζίκῳ, σ. 915, ἀριθμ. 3657, 1. κτλ.

ἀρτέμιων, ονος [ωνος], ὁ, (ἀρτάω) κατὰ τὸν Smith ἐν Voyage and Shipwreck of St. Paul' (πλοῦς καὶ ναυάγιον τοῦ Ἀποστ. Παύλου) σ. 102, 153 κέξ., εἶναι ὁ ἄλλως λεγόμενος ὄδλος, ὅστις ἦτο μικρὸν ἰστίον ἀναπεταννόμενον ἐπὶ ἰστού οὐχὶ ὑψηλοῦ παρὰ τὴν πῦρραν τοῦ πλοίου, Πρῶτ. Ἀποστ. 27. 40.—ὡσαύτως -ῶνιον, τὸ Τζέτζ. εἰς Λυκάαρ. 359. **II.** ἡ τρίτη τροχαλία ἐν τῇ μηχανῇ τῇ καλοῦμένη πολύσπαστον, ἣν οἱ Ἕλληνας κατὰ Βιτρούβιον (10. 5) ὠνόμαζον ἐπάγοντα.

ἀρτέομαι, μόνον ἐν τῷ παθητικῷ τύπῳ, παρασκευάζομαι, ἐτοιμάζομαι, μετ' ἀπαρεμ., οἱ δὲ αὐτίς πολεμεῖν.. ἀρτέομεν Ἡρόδ. 5. 120· ὡσαύτως, ἀρτέετο ἐς πόλεμον 8. 97.—μετ' αἰτ., οἱ οὐκ ἔβων ναυμαχίην ἀρτέεσθαι (πρὸλ. ναυμαχίην παρασκευασαμένων, ὀλίγον ἀνωτέρω), 7. 143.—τὸ ῥῆμα τούτου δυσκόλως δύναται νὰ εἶναι Ἰων. τύπος τοῦ ἀρτάομαι, μεθ' οὗ οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν κατὰ τὴν σημασίαν, καθότι εἶναι ἀκριβῶς ταυτοσημον τῷ ἀρτύομαι ἢ ἀρτίζομαι:—ἀπαντὰ ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς συνθέσει ἀν-, παρ- ἀρτέομαι, πρὸλ. Veitch ἐν λ.

ἀρτέον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ ἀρτώ, πρέπει τις νὰ ἄρῃ ἐκ μέσου, νὰ σηκῶσθαι, ἀρτέον τράπεζαν, ἀπονίψασθαι δοτέον, ἐνὰ σηκῶσον τὸ τραπέζι: καὶ νὰ φέρουν νίφημον Ἀλεξ. ἐν Φιλίσκῳ 1.

ἀρτ-ἐπίβουλος, ὁ, ὁ τῷ ἄρτῳ ἐπιβουλεύων, ἐπιθ. μὴ ἐν τῇ Βατραχίῳ. 261, Κναίσιονος φίλος υἱὸς αἰμίμονος ἀρτεπίβουλου.

ἀρτημα, τὸ, (ἀρτάω) ἠρτημένον κόσμημα, ἐνώπιον, Ἡρόδ. 2. 69· πρὸλ. λιθίνος. **II.** κρεμάμενον βῆρος, οἷον τὸ τοῦ στατήρος, Ἀριστ. Μηχαν. 18. 1., 20. 1· ἐπὶ τῷ αὐτοῦ ἀρτ. νεύειν Στράβ. 11., πρὸλ. Πλουτ. Κάτωνα Νεώτ. 38, κτλ.

ἀρτήρ, ἦρος, ὁ, «ὑποδμήματος γένος, Φερεκράτης Γραυτίνῳ» Α. Β. 447, 29· κοινῶς ἔτι καὶ νῦν καλεῖται «ἀρτήρ». **II.** ἀναφορῆς, «μανέλλα», Τουρκ. «σπίρτι», Ἐδδ. (Νεσμ. δ', 17).

ἀρτηρία, ἡ, Ἰων. -τη, ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, ἡ ἀρτηρία μόλις ἀναπνεύουσα ὑπεσφύριζε Ἰππ. Ἐπιδήμ. τὸ Ζ' 1216D, πρὸλ. 1220H, Πλάτ. Τίμ. 70D, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 2, 1, περὶ Ψυχ. 2. 8, 17, κ. ἀλλ. κατὰ πληθ. οἱ βρόχοι, ἄσθημα. περὶ στήθεα καὶ ἀρτηρίας Ἰππ. αὐτ. 1215B, πρὸλ. Πλάτ. Τίμ. 78C: οὕτω, πνευμονικός ἀρτηρία Σοφ. Τρ. 1054.

II. ἀρτηρία, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν φλέβα, αἱ τῶν φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν κοινωνία Ἰππ. π. Ἀρρ. 809H, πρὸλ. 832B: τὰς δὲ φλέβας καὶ τὰς ἀρτ. συνάπτειν εἰς ἀλλήλας καὶ τῇ αἰσθησίῳ φανερόν εἶναι Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5. 11.—Ἐξαρτάται ἐκ τῆς γνησιότητος τῶν πραγματείων, ἐξ ὧν ἐλάθονεν τὰ ἀνωτέρω χωρία, ἂν τὸσον ἐμῶς ἦτο γωαστή ἡ διακρίσις τῶν ἀρτηριῶν ἀπὸ τῶν φλεβῶν. Τοῦτο ὅμως εἶναι βέβαιον, ὅτι τῆς ταιουτῆς διακρίσεως οὐδέμια χρήσις ἐγένετο. Ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ ταῦτα αἱ ἀρτηρία ἐξηκολούθουν θεωρούμεναι ὡς ἄγωγοὶ ἀέρος καὶ φαίνεσθαι ὅτι ἐνομιζόντο ὡς ἀποφύσεις τῆς κυρίας ἀρτηρίας, ἦτοι τῆς τραχείας, «sanguis per venas in omne corpus diffunditur, et spiritus per arterias» Κικ. Ν. D. 2. 55. Ἡ κυρίως ἀρτηρία ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀρτηρία τραχεῖα ἢ ἡ τραχεῖα ἄπλως, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐκαλοῦντο ἀρτηρία ἑταῖα. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐν γένει ἴδε Littré Ἰππ. 1. σ. 201-215.

III. = ἀορτή· δύο εἰσι κοιλία φλέβη ἀπὸ τῆς καρδίας, τῇ μὲν οὐνομα ἀρτηρία, τῇ δὲ κοιλία φλέψ Ἰππ. 250B· ὡσαύτως καλοῦμένη, ἡ ἀρτ. ἡ μεγάλη, ἡ παχεῖα, ἡ πνευματικὴ, Greenhill Θεοφίλ. σ. 296· ἡ λέξις φαίνεται παραγομένη ἐκ τοῦ ἀρτώ, ὡς ἡ ἀορτή (πρὸλ. ἀορτήρ) ἐκ τοῦ ἀέρος. Ἀλλ' ἡ σχέσις τῶν ἐννοῶν φαίνεται σκοτεινὴ, καὶ ἡ ἀρχικὴ σημασία τῆς ἀρτηρίας συνετέλεσε ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ἐτυμολογῶσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀέρος.

ἀρτηριακός, ἡ, ὄν, ὁ τῆς ἀρτηρίας, ὁ ἀνήγων εἰς τὴν τραχεῖαν ἢ τοῖς βρόχοις, Γαλην. 13. 1· ἀρτ. πάθος, τὰ ἀρτ., τὰ νοσήματα τῶν εἰρημένων ὀργάνων, Πυλ. Αἰγ. 3. 28· ἡ ἀρτηριακὴ, φάρμακον πρὸς ἴασιν τῶν ἀρτηριακῶν νοσημάτων, Ἀέτ. σ. 165B, κέξ. ἡ ἀρτ. κοιλία τῆς καρδίας Διογ. Ἀπολλ. παρὰ Πλουτ. 2. 899A.

ἀρτηριο-τομῆω, τέμνω ἀρτηρίαν, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειθασ. 2. 55· ὁ παθ. ἀρτ. ἀρτηριοτ[ο]μῆθέντες, ὁ ὑποβληθέντες εἰς ἀρτηριοτομίαν· διὸ καὶ τινες αὐτῶν (τῶν πασχόντων ἐκ σκοτοδινίας) ἀρτηριοτμηθέντες ὠνηντο Γαλην. 8. 202:—Οὐσιαστ. -τομία, ἡ, Ἀντυλλ. ἐν ὀ ἀνωτ., Γαλην. 11. 312.

ἀρτηριώδης, ἐς, (εἶδος) ὁμοίος ἀρτηρία, ἀρτ. φλέψ, ἡ πνευμονικὴ λεγόμενη ἀρτηρία, Ἡρότιλος παρὰ Ρούρ. Ἐρ., ἴδε Greenhill Θεοφ. σ. 96. 12.

Ἀρτῆμιος, ὁ, (ἀρτάω) ἐξάρτησις, κρεμάσμα, «ἀνακρεμασμός» Α. Β. 447. 19:—ἀρτητός, ὄν, κρεμαστός, «ἀρτητά· κρεμαστά» Ἡσύχ.

ἄρτι [ι], (ἴδε * ἄρω).—Ἐπίρρ. χρονη., μόλις πρὸ ὀλίγου, ἀκριβῶς τώρα, τώρα δὲ, ταύτη τῇ στιγμή (οὐχὶ παρ' Ὀμ., διότι τὸ ἄρτι- ἐν ταῖς: ἀρτι-επιής, ἀρτι-φρων, ἀνήκει εἰς τὸ ἀρτιος):

1) κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, μετὰ χρόνου ἐναστώτος, ὡς πρῶτον ἐν Θεοφίλῳ: 998, Πινδ. 4. 281, Αἰσχύλ. Θίβ. 534· καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πάλαι, μετὰ πρὸ κτλ., τέθυνηκεν ἄρτι Σοφ. Ἀντ. 1283· βεδάσιν ἄρτι ὁ αὐτ. Ἰλλ. 1386: οὕτω καὶ ἄρτι δὲ

ἡκαίε ἡ πάλαι; Πλάτ. Κριτῶν 43A. — πληρέστερον, ἀρτί νῦν Ἄριστοφ. Λυσ. 1008· ἀρτί .. νῦν ἢ νῦν .. ἀρτί Πλάτ. Πολιτικ. 291 A. B. — παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως = τῷ νῦν, Θεοκρ. 23. 26, Ἰωσήφ. Ἐρω. Γ. 1. 6, 1· ἀρτί καὶ πρῶην, νεωστὶ, Πλουτ. Βρούτ. 1. κτλ. ὡς ἀρτί, ἕως ἄρτι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 12, πρβλ. ἀπαρτί: — μετ' οὐσιαστ., ὁ ἀρτί λόγος Πλάτ. Θεαιτ. 153E· ἡλικίαν ... τὴν ἀρτί ἐκ παίδων Ἐν. Ἑλλ. 5. 4 25· ἐν τῷ ἀρτί (ἐνν. χρόνῳ) Πλάτ. Μένων 89C· ἡ ἀρτί ὄρα Ἐπιστ. Δ' πρὸς Κορ. δ', 11: — ἀρτί μὲν ..., ἀρτί δὲ ..., ὅτε μὲν ..., ὅτε δὲ ..., Λουκ. Νιγρ. 4. 2) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, πρὸ ὀλίγου, ἐσχάτως, μετὰ παρατ., ἀρτί βλαστάνεσκε Σοφ. Ἄποσπ. 491, πρβλ. Εὐρ. Βάχχ. 677, Πλάτ. Γοργ. 454B; μετ' ἄορ. λέξας ἀρτί Σοφ. Ἄγ. 1272· καθημάτωσεν ἀρτί Εὐρ. Φοῖν. 1160· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νῦν, ὁ ἀρτί ἐρρήθη ..., νῦν δὲ ... Πλάτ. Ἄλκ. 1. 130D, πρβλ. 127C· ἐν τῷ ἀρτί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν τῷ νῦν, ὁ αὐτ. Μέων 89C.

3) παρὰ μεταγεν. συγγραφῶσιν ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἐν τῷ ἄμῳ, ἀμείσως, Λουκ. Σολοικ. 1, Ἄππ. Μιθρ. 69, Δῖσκ. 142 Schwäb.: ἐν Πλάτ. Χαρμ. 172D, διορθώθη, εἰ ἄρα τι ὀνήσει! — οὗτω μετὰ προστ. Νόνν. Δ. 20. 277, κτλ. — Πρβλ. ἀρτίως.

ἀρτιάζω: μέλλ. -άσω, (ἀρτίος) παίζω «μονὰ ζυγά», Λατ. par impar ludere, στατήρη δὲ ὁ θεράπωντας ἀρτιάζομεν χρυσὸς Ἄριστοφ. Πλ. 816· ἡρτίαζον ἀστραγάλοις παιμπόλλοις Πλάτ. Λύσ. 206E· πρβλ. ποσίνδα. II. ἀριθμῶ, Ἄνθ. Π. 12. 145.

ἀρτιάζω [ἄ], κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ περισσάκις, ἡ δὲ πεντάς ἂν μὲν ἀρτιάκις λαμβάνηται, τὸν δέκα ποιεῖ τέλειον, ἐὰν δὲ περισσάκις, ἐαυτὸν πάλιν ἀποδίδωσιν Πλουτ. 2. 429D· ἀρτιά τε ἀρα ἀρτιάκις ἂν εἴη καὶ περιττὰ περιττάκις κτλ. Πλάτ. Παρμ. 144A· ἀρτιάκις ἀρτίος, ἐπὶ ἀριθμῷ ὅστις διαιρούμενος διὰ τοῦ δύο δίδει πηλίκον ἀρτίον, Πλάτ. Παρμ. 143E κέξ.

ἀρτί-άλωτος, ὁ, ὁ ἀρτίως ἄλους, ὁ ἀρτί συλλαβθεῖς, περὶ τοῦ ἰχθύος σκάρου, ὁ δὲ ἀρτιάλωτος καὶ μὴ ζωγριοῖς ἐγκεκλεισμένος πολλοὶς ἐγκάτιος εὐστομοῦ Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ Ἐνυδρ. Τροφ. § λδ', σ. 6 ἐκδ. Κοραῆ.

ἀρτιασμός, ὁ, (ἀρτιάζω) ἡ παιδιὰ τοῦ ἀρτιάζεν, τὸ παιγνίδιον «μονὰ ζυγά», Ἄριστ. Ρητ. 3. 5, 4.

ἀρτί-βᾶφης, ἐς, ὁ ἀρτίως, νεωστὶ βαφεῖς, Συνέσ. 183B.

ἀρτί-βλαστῆς, ἐς, = τῷ ἐπ., Θεοκρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 1.

ἀρτί-βλαστος, ὁ, νεωστὶ βλαστάνων, Καλλιέ. παρ' Ἄθην. 206B.

ἀρτί-βρεφῆς, ἐς, ἐπὶ μικρῶν παιδίων, ἴδε ἀρτιβρεφῆς.

ἀρτί-βρεχῆς, ἐς, ὁ ἀρτί βραχεῖς, Ἄνθ. Π. 5. 175.

ἀρτί-γάλακτος, ὁ, ὁ ἀρτί ἀπογαλακτισθεῖς, τέκνον Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 205 — οὕτω καὶ ἀρτιγάλαξ, -λακτος, ὁ, ἡ, Ἡρωδιαν. παρ' Εὐστ. Ὀδ. 1627. 44.

ἀρτί-γάμος, ὁ, πρὸ μικροῦ νυμφευθεῖς, νεόγαμος, Ἄνθ. Π. παρὰρτ. 233, Ὀππ. Ἄλ. 4. 179.

ἀρτί-γένεθλος, ὁ, ὁ ἀρτί γεννηθεῖς, Ὀρφ. Ἄγρ. 384.

ἀρτί-γένεσις, ὁ, ὁ ἀρτίως εἰς γένεσιν μεταβληθεῖς, κοῦρος ἔτ' ἀρτιγένεσιον ἔχων χυδόν Ἄνθ. Π. 9. 219, ὁ ἀρτί γενεῖων, Ἄππ. Καρχηδ. 8: — μεταφ., ὁ κλήρη αὐξήσιν λαβὼν, Σολοικισμοὶ Λουκ. Σολοικ. 2.

ἀρτί-γενής, ἐς, ὁ μόλις γεννηθεῖς ἢ ποιηθεῖς, Νικ. Ἄλ. 357, Δίλ. π. Ζ. 4. 34.

ἀρτί-γέννητος, ὁ, = τῷ προηγ., Λουκ. Ἀλέξ. 12, Λόγγος 1. 7., 2. 3.

ἀρτί-γευστος, ὁ, ὁ ἀρτίως τις ἐγεύσατο, Θεόδ. Στουδ. σ. 228D.

ἀρτί-γλύφης, ἐς, ὁ ἀρτίως οὐ πρὸ πολλοῦ γεγλυμμένος, σὺκτινον εὐρήσει ἀρτιγλύφης ἔδαμον Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 4.

ἀρτί-γνωστός, ὁ, νεωστὶ ἢ ἴσως ἀκριβῶς γνωσθεῖς, Ἄππ. Ἐμφύλ. 3. 12.

ἀρτί-γόνος, ὁ, = ἀρτιγενής, Ἄνθ. Π. 6. 252, Ὀππ. Κ. 3. 9.

ἀρτί-γραφῆς, ἐς, ὁ ἀρτί γραφθεῖς, Λουκ. Λεξιφ. 1.

ἀρτί-δάτης, ἐς, ὁ πρὸ ὀλίγου διδαχθεῖς, Ἄνθ. Π. 6. 227.

ἀρτί-δάκτυλος, ὁ, ὁ πρὸ ὀλίγου σφαγεῖς, Νόνν. Δ. 15. 393.

ἀρτί-δακρυς, ὁ, ὁ ἀρτί δακρῶν ἢ ἑτοιμος νὰ χύσῃ δάκρυα, Ἐλμολ. ἐν Εὐρ. Μῆδ. 873 (903), ἀντι ἀρτιδακρυς (ἴδε Ἑρμην.), πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 4.

ἀρτί-διδάκτος [δῖ], ὁ, ὁ πρὸ μικροῦ διδαχθεῖς, Ἄππ. Ἐμφύλ. 3. 20.

ἀρτί-διδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἀρτος, μικρὸς ἄρτος, «ψωμάκι», Διογ. Α. 7. 13.

ἀρτί-δόμος, ὁ, ὁ ἀρτίως οἰκοδομηθεῖς, Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 62.

ἀρτί-δορος, ὁ, ὁ ἀρτί γυμνωθεῖς τοῦ φλοισοῦ, ὁ πρὸ ὀλίγου ἐξεφλούθηθεῖς, κάρουον χλωρῆς ἀρτιδορον λεπίδος (διάφ. γρ. ἀντι ἀντιδορον) Ἄνθ. Π. 6. 22.

ἀρτί-δρεπῆς, ἐς, ὁ πρὸ μικροῦ δρεπθεῖς, νεωστὶ συλλεχθεῖς, ἐντράφοντες ἀρτιδρεπῶν φοινίκων Ἡλιόδ. 2. 23: — ἀντι ἀρτι-δρόπος ἴδε ἀρτι-τροπος.

ἀρτι-ἐπίαια, ἡ, ἰσόρρο. θηλ. τοῦ ἐπομ., Ἡσ. Θ. 29.

ἀρτι-ἐπῆς, ἐς, (ἀρτίος, ἔπος) ὁ ἀρτισημένος ἐν τῷ λέγειν καὶ παραλογιστής (Εὐστ.)· ἀλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπὶ κλοπὸς ἐπλοσε μύθων Ἰλ. X. 281· ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀπεφθέγγετο δ' ἀρτιεπῆς, ἀπήνησε ταχέως, προθύμως, Πινδ. Ο. 6. 105, πρβλ. I. 5 (4). 58. ἀρτι-ζυγία, ἡ, (ζυγός) ἡ νεωστὶ γενομένη σύζευξις, σύζυγία; αἱ δὲ ἀδρόγγοι Περωίδες ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν, ποθέουσαι τοὺς νεογάμους συζύγους των, Αἰσχύλ. Πέρσ. 542.

ἀρτιζῶ: μέλλ. -ίσω (*ἄρω) κοσμῶ, παρασκευάζω, Ἄνθ. Π. 10. 25· ὡσαύτως κατὰ μέσ., χορὸν ἀρτιζόντο Θεοκρ. 13. 43, πρβλ. Διόδ. 14. 20. — Παθ., πρὸς τι Σουλ. Ἐπιγρ. 3601. 9, Σέξτ. Ἐμψ. π. M. 11. 208.

ἀρτιζῶσος, ὁ, ὀλιγοχρόνιος, Ἰππ. 261. 55.

ἀρτι-θαλής, ἐς, μόλις βλαστάνων ἢ ἀνθῶν, Ἄνθ. Π. 5. 198· ἐλπιδες Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 348.

ἀρτι-θανής, ἐς, ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποθανών, Εὐρ. Ἄλκ. 600.

ἀρτι-θηκτος, ὁ, νεωστὶ ἡχονημένος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 6. σ. 557.

ἀρτι-θῆρος, ὁ, ὁ ἀρτί θηρευθεῖς, συλληπθεῖς, ἀρτιθῆρους ἐχθιδνάς Δημόκρ. παρὰ Γαλην. π. Ἄντιδ. 1. 15, σ. 893C.

ἀρτι-θροός, ὁ, σὺν ἄρ. -θρους, ὁ, ἀρτίως ψιθυρισθεῖς, καὶ τις πᾶρσειέπνευσεν ἀρτιθρους (ἀντιθρους, καθ' Ἐρχερῶν) λόγιος Νικήτ. Εὐγέ. E. 172.

ἀρτι-θύτος, ὁ, ὁ νεωστὶ σφαγεῖς, συναγωγή πέρδικων ἀρτι-θυτός Φιλῆ Πουήμ. κῶδ. Φλωρ. 136, 4.

ἀρτι-καυτός, ὁ, ὁ ἀρτίως καυθεῖς, Θεοκρ. π. Πυρ. 65.

ἀρτι-κόλλος, ὁ, ὁ ἀκριβῶς κεκολλημένος εἰς τι, ἰδρῶς ἀνήγει χρωτί, καὶ προσπίπτουσαι πλευρασίον ἀρτικόλλος, ὡστε τέκτονος, χιτῶν ἅπαν κατ' ἀρθρον, στέρμας κολληθείς ὡς πρὸ τέκτονος, Σοφ. Τρ. 768. II. μεταφ., καλῶς ἀρμοζόμενος, ἀρμόδιος, ὅπως ἂν ἀρτικόλλα συμβαίη τάδε, ὅπως ἀποθανώνσιν ἀκριβῶς ὅπως πρέπει, Αἰσχύλ. Χο. 580· ἀρτικόλλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν, ἐν ἀρμόδιω καιρῷ, ὁ αὐτ. Θῆβ. 373.

ἀρτι-κόμιστος, ὁ, ἀρτίως κομισθεῖς, Νόνν. Δ. 9. 53.

ἀρτι-κροτέομαι, ἀρτικροτέεσθαι, συμφωνεῖσθαι, ἀρτικρο-τοῦν ὁ γάμοι, φησὶ Μένανδρος· A. B. 447, 20 (Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 330): — τὸ ἐνεργ. εἶναι ἀσφίθ. γραφ. ἐν Πλάτ. Ἄξ. 369D).

ἀρτι-κυκλός, ὁ, ὁ ἀκριβῶς ἢ ἐντελῶς κυκλοτερές, Κ. Μανασ. Χρον. 112.

ἀρτι-ληπτός, ὁ, ὁ ἀρτίως ληπθεῖς, κυριευθεῖς, φροῦρία ἀρτι-ληπτά Ἄππ. Μιθρ. 108.

ἀρτιλογία, ἡ, τὸ λέγειν τὰ ἀρτία, τὰ πρόποντα, Πολυδ. Σ'. 150. — Ἐπιρρ. -γως, αὐτόθι.

ἀρτι-λόχευτος, ὁ, ὁ ἀρτί, πρὸ μικροῦ γέννηθεῖς, Ἄνθ. Πλαν. 122, καὶ συγν. παρὰ Νόνν.

ἀρτι-μάθης, ἐς, ὁ ἀρτί μαθῶν τι, ἀρτιμαθῆς κακῶν Εὐρ. Ἐκ. 687· ἀπολ., Λόγγ. 3. 20.

ἀρτι-μελής, ἐς, ὁ ἀρτία ἔχων τὰ μέλη, ἀκέραια δηλ., Πλάτ. Πολ. 536B.

ἀρτι-μεινιον, βοτάνη, ἄλλως ἀρτιμείριον, πύρεθρον, Μυρεψ. Ἄντιδ. 27.

Ἀρτιμείρια, ἡ, ἡ οὐρανία Ἀρροδίτη ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Σκυθῶν, οὐνομάζεται δὲ Σκυθιστὶ Ἰστίη μὲν Ταβίτι Ζεῦς δὲ .. Παπαῖος· Γῆ δὲ Ἀπία .., οὐρανὴ δὲ Ἀρροδίτη Ἀρτιμείρια Ἡρόδ. 4. 59, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 6014d. 1.

ἀρτι-νοος, ὁ, συνηρ. -νοους, ὁ, ὁ ἀρτίος τὸν νοῦν, Δίων Κάσ. 69. 20.

ἀρτιογενής, ἴδε ἀρτιοτεγής.

ἀρτιο-δύναμος, ὁ, ὁ ἀρτίαν ἔχων δύναμιν, ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν, ὧν τὰ ἡμισία εἶναι ἀρτία, π. χ. ὁ ἀριθμ. 64 εἶναι ἀρτιοδύναμος, διότι τὸ ἡμισι αὐτοῦ εἶναι 32, καὶ τούτου τὸ ἡμισι 16, καὶ τούτου 8 μέχρι τῆς μονάδος, ἥτις «φύσει ἄτομος οὐσα οὐκέτι ἐπιδέχεται τὸ ἡμισι», Νικομ. Ἀριθμ. 1. 8.

ἀρτιλιθία, ἡ, ἀκριβῶς συναρμογὴ λίθου, ἀρτιλιθίαν μηδαμοῦ ποιῶν Ἐρμ. Ἀρχ. 1891, 71.

ἀρτιο-λογεῖα, ὁμολῶ ἀρτίως, σαφῶς, διακεκριμένως, Εὐστ. 1151. 59: πρβλ. ἀρτιλογία.

ἀρτιο-παγῆς, ἐς, ἐν ἀρτίω ἀριθμῷ συνηρμοσμένος, δηλ. ἀνὰ δύο, ἐν χορδαῖς ἀρτιοπαγεῖν ἀδύνατον μέσην μίαν ὑπάρξει Νικομ. Εἰσαγ. Ἄρμ. σ. 22, 1.

ἀρτιο-πέρισσος, ὁ, ἐπὶ ἀρτίων ἀριθμῶν ὧν τὰ ἡμισία εἶναι περιττοὶ ἀριθμοί, ὡς π. 6, 10, κτλ., Πλουτ. 2. 1139F, Φίλων 3.

ἀρτίος, α, ὁ, (ἀρτί) πλήρης, τέλειος εἰς τὸ εἶδος του, ἀρμόδιος, ἀκριβῶς προσαρμοζόμενος, ἀρ. ἀλλήλοισι σπονδύλοισι Ἰππ. π. Ἀρθρ. 809· ἀρτία βάζειν, λαλεῖν τὰ δέοντα ἢ τὰ ἀρμόζοντα (πρβλ. ἀρτιεπῆς), Ἰλ. Ξ. 92, Ὀδ. Θ. 240· ὅτι οἱ φρεσίν ἀρτία ἤδη, «ὑγιᾶ ἡρμοσμένα» (Σχολ.), Ἰλ. E. 326, Ὀδ. T. 248· ἀρτία μήδεσθαι Πινδ. Ο. 6. 159· ἀρμόδιος, πρόπων, ἀρμόζων, Σόλων 3. 39, Θεογν. 154, 946· ἀρτίος εἰς τι, κατάλληλος, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 810. 6· ἀρτιω-τάτην ἔχειν τάξιν, καταλληλοτάτην, Φιλόστρ. 516. 2) τέλειος ἡδῆμένος, τελείαν αὐξήσιν λαβὼν, Θεοκρ. Ἰστ. Φ. 2. 5, 5· ὑγιᾶ καὶ ἀρτίος κατὰ τὸ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, σώμασιν Διόδ. 3. 33.

3) μετ' ἀπαρ. παρεσκευασμένος ὡς τὸ ἔτοιμος (ἀρχαῖοι. ἔτοιμος), μετ' ἀπαρ., ἀρτιοὶ ποιεῖν, πειθεσθαι Ἡρόδ. 9. 27, 48. 53.
 II. ἐπὶ ἀριθμῶν τέλειος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ περισσός, Πλάτ. Πρωτ. 356E, κ. ἄλλ.· ἀρτιοὶ πόδες, ἀρτίως ἀριθμὸς ποδῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 5, 6· ἐν ἀρτίῳ, ἐν ἀρτίαις ἡμέραις, ἐπὶ παροξυσμῶν, Ἰππ. Ἐπιόδημ. τὸ Α', 954.
 III. Ἐπίρρ. ἀρτίως, ἐσχάτως, πρὸ ὀλίγου, τώρα πρῶτην φοράν, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἀρτι, κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφ., ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ συχναίς, 4) ἐπὶ τοῦ παρόντος, μετ' ἐνεστ. Δε. 678, Ο. Τ. 78, κτλ.· μετὰ πρῶτον. Ο. Κ. 892, κτλ.
 2) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, μετὰ παρκατ., Τρ. 664, 674, κτλ., μετ' ἀπαρ. αὐτοῦ. 346, Ο. Τ. 243, κτλ. 3) μετ' ἐπιθ., ἀρτίως νεοσφαγῆς Δε. 898, πρὸλ. Ἄντ. 1282.· πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 18. (ἴδε ἐν λ. ἄρω.).
 ἀρτιοταγής, ἴς, ὁ τεταγμένος κατ' ἀρτίον ἀριθμὸν, ὁ παριστῶν ἀρτίον ἀριθμὸν, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ὑποδιαίρεσις αὐτοῦ· «οἷον λόγου χάριν ἐάν τὸν κρῆν ὄωμεν τὸν μέγιστον, ἀρτιοταγῆς ἔσονται αἱ αὐτοῦ ἐκθέσεις τῶν ὀρων». Ἐνθα ἄλλοι ἔχουσιν, ἀρτιογενεῖς, ἀρτιοπληθεῖς (πληθειθεῖς) Ἰάμβλ. εἰς Νικομ. σ. 84B, 86A, 135C.
 ἀρτιότης, ἡτος, ἢ, ὀλοκληρία, ἀκεραιότης Λατ. integritas Στωδ. Ἐκλογ. 1. 144. 2) τὸ ἀρτίον ἀριθμοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ περισσότης, Ἀριστ. Μεταφ. 3. 2, 18.
 ἀρτιουργός, ὄν, (*ἔργω) ὁ ἀρτίως καὶ μετὰ τελειότητος καταργαζόμενος ἢ ποιῶν τι, Θεόδ. Μετοχ. σ. 527.
 ἀρτιόχρητος, ὄν, πάνυ χρήσιμος, λαίω φρέλιμος, πρὸς πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀρτιόχρητος Θεόδ. Μετοχ. σ. 527.
 ἀρτίως, περαίνω τι, περατῶ, φέρω εἰς πέρας, συμπληρῶ, τελειώνω, Εὐστ. Πονημ. 153, 74.
 ἀρτιπαγής, ἴς, ὁ ἀρτι παγείς, στερωθεῖς, κατασκευασθεῖς στάλικες Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 3· ναῦς Ἄνθ. Π. 9. 32. II. ἐπὶ τυρῷ, ὁ ἀρτι πεπηγώς, ὅστις «ἐπήξει» πρὸ ὀλίγου, Λατ. recens coactus, Ἀλτίτυρος Ἄνθ. Π. 9. 412.
 ἀρτί-παῖς, παιδός, ὁ, ὁ πρὸ μικροῦ παῖς, πηθ. ἔσρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀντίπαῖς, Θωμ. Μ. ἐν λ. παῖς, καὶ Ἐπιρᾶν. τ. 2. σ. 46B.
 ἀρτί-πλοῦτος, ὄν, ὁ ἀρτίως κερδανθεῖς, κτηθεῖς, ἀρτίπλοῦτα χρήματα Εὐρ. Ἰκ. 742· πρὸλ. Ἀρχαῖοπλοῦτος.
 ἀρτί-πυός, ὁ, ὀρθόπυος, Ἠσυχ.
 ἀρτί-πόλεμος, ὄν, ὁ ἀρτίως πολέμου πείραν λαβῶν, ὁ ἀρτίως πολεμήσας, ἐν πλήθει ἀνδρῶν ἀρτιπολέμων Ἄππ. Συρ. 37.
 ἀρτί-πυός, ὁ, ἢ, πουν. τὸ, γεν. ποδος Ἐπ. ὄνομ. ἀρτίπος. I. (ἀρτίος, πούς) ὁ ἀρτίος τοῖς ποσὶ, ὑγιόπους (Ἠσυχ.), ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος ἀντιθέτως πρὸς τὸ χωλὸς (ὅπερ ἀπαντᾷ δύο στίχους ἀνωτέρω) Ὀδ. Β. 310, πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 130. 4. 161. 2) κῶλον, ἰσχυρός, ἢ ταχύς τοῦ ποδός, ἢ δ' Ἄθησθενάρη τε καὶ ἀρτίπος Ἰλ. 1. 505· ἀρτίποδες καὶ ἀρτίχειρες Πλάτ. Νόμ. 795. II. (ἐκ τοῦ ἀρτι, πούς) = ὁ ἐν καιρῷ καταληψίω ἐρχόμενος, ἀρτίπους θρῦστικὸς ὄμοιος, ἀρτίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ πορεύεται (Σχόλ.), Σοφ. Τραχ. 58.
 ἀρτί-σις, εως, (ἀρτίσις) τρόπος τοῦ ἐνδύσεσθαι ἢ περικοσμεῖσθαι, αὐτῇ μὲν δὴ ἂν ἀρτίσις περὶ τὸ σῶμα ἔσθι Ἡρόδ. 1. 195.
 ἀρτί-σκαπτός, ὄν, ὁ πρὸ μικροῦ σκαφεῖς, Ἄνθ. Π. 7. 465.
 ἀρτί-σκός, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀρτίος, ἀρτίδιον, «ψωμάκι», Ἰππ. 677. 27. Διοσκ. 2. 203.
 ἀρτί-στεφής, ἴς, νεωστὶ στεφθεῖς, τοὺς ἀρτιστεφεῖς αὐτοκράτορας Ἄννα Κομν. σ. 76A.
 ἀρτιστομῆω, ὀμιλῶ ἀρτίως, ὀρθῶς, ὡς οἱ βάρβαροι οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν οὐκ ἰσχυόντες ἀρτιστομεῖν Στραβῶν 662.
 ἀρτιστομῆα, ἢ, τὸ εὐκρινῶς καὶ σαφῶς λαλεῖν, Πολυδ. ζ', 150.
 ἀρτί-στομος, ὄν, ὀμιλῶν εἰς καλὸν ἰδιῶμα ἢ μετὰ σαφηνείας ἢτοι ὀρθῶς, ἀκριβῶς, Πλουτ. Κορ. 38· «σαφῆς καὶ ἠδὲ φεγγόμενος» οὕτω Διονύσιος· Σουῖδ. — Ἐπίρρ. -μως Πολυδ. ζ', 150. II. ὁ ἔχων καλὸν στόμιον, ἐσσοδον, κόλπος ἀγχιβαθῆς καὶ ἀρτίστομος Σπράβ. 244· ἐνθα ὁ Κοραῆς διορθοῖ ἀμφίστομος. III. ἐν Ἰππ. περὶ τῶν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 903, ἐπὶ βελῶν λεγόμενον φαίνεται νὰ σημαίνῃ βέλος ἀνευ ὀξείας ἀιχμῆς, ἀλλὰ τὸ νουαντίον ἀμβλείας, τῶν βελῶν ρήγνυσι μάλιστα τὰ ὀστέον.. τὰ στρογγύλα τε καὶ τὰ περιφερῆα καὶ ἀρτίστομα (κατὰ τὸν Γαληνὸν ἀρτίστομα πανταχόθεν ὀμαλά), Γλωσσ. Γαλην. 442.
 ἀρτί-στράτευτος, ὄν, ὁ ἀρτίως εἰς τὸν στρατὸν καταταχθεῖς, νεοσύλληκτος, Ἄππ. Ἐμφ. 3. 49.
 ἀρτί-σύλληκτος, ὄν, ἐπὶ τοῦ ἀρτίως, συλληφθέντος ἐμβρύου ἐν τῇ γαστρὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Διοσκ. περὶ Εὐπαρίστων 2. 77.
 ἀρτί-αύστατος, ὄν, ὁ ἀρτίως λαβὼν σύστασιν, ἀποσπασθῆν δίκην φυτοῦ ἀρτίουστάτου Κλημ. Ἄλ. (Ἄποσκ.) 1021.
 ἀρτί-σφαγής, ἴς, ὁ ἀρτι σφαγείς ἢ θυσιασθεῖς, Θεόδ. Στωδ. σ. 284C.
 ἀρτί-τέλεστος, ὄν, ὁ νεωστὶ τελεσθεῖς ἢ συντελεσθεῖς, Νόνν. Δ. 5. 579, κτλ.
 ἀρτί-τελής, ἴς, ὁ νεωστὶ μνηθεῖς εἰς μυστήρια, Πλάτ. Φαῖδρ. 251A. II. ὁ ἀρτι συντελεσθεῖς, τελειωθεῖς, Νόνν. Δ. 26. 46.
 ἀρτί-τευχής, ἴς, ὁ ἀρτι κατασκευασθεῖς, Τζέτζ. Ἄλληγ. Ὀμ.

ἀρτί-τοκος, ὄν, ὁ ἀρτίως τεχθεῖς, Ἄνθ. Π. 6. 154, Λοῦκ. Θεῶν Διάλ. 7.1· μεταφ., σελήγη Ὀππ. Κ. 4.123. II. ἀρτίτοκος, ὄν, (παροξυτόνας) ἡ ἀρτίως τεκούσα, ὄρνις ἀρτίτοκος Ὀππ. Κ. 3.119, Ἄνθ. Π. 7. 729., 9, 2—οὕτω, καὶ ἀρτιτοκοῦσα, μετοχ. τοῦ ἀρτιτοκέω, Γεωπ. 5, 41, 1.
 ἀρτί-τομος, ὄν, ὁ ἀρτι ἀπομηθεῖς, Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆι κομίζων Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 1515. II. ἀρτι-τόμος, (παροξυτόνας) ὁ ἀρτι τεμών, «ὁ νεωστὶ τέμων» Σουῖδ.
 ἀρτιτρεφής, ἴς, ὁ ἀρτι τρεθόμενος, ὁ πρὸ μικροῦ θηλάζων, ἐπὶ νεογνοῦ, βλαγαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδῶν ἀρτιτρεφεῖς βρέμονται, «ἀρτιτρεφεῖς ἀρτιτρεφῶν, ἦτοι νεογνῶν, ἔδει εἰπεῖν πρὸς τὸ μαστίδων, ἐπήνεγκε δὲ πρὸς τὸ βληγαί, αἵνες τῶν νηπίων ἦσαν» (Σχόλ.) Αἰσχύλ. Θῆβ. 350 (κατὰ τὸν Μεθ. Κώδικα)· ὑπάρχει διάφ. γραφ. ἀρτιτρεφεῖς· ὁ Schütz διορθοῖ ἀρτι βρεφῶν.
 ἀρτί-τροπος, ὄν, (ἐκ τῆς λέξεως αὐτῆς ἦν εἶδει ὁ Μεθ. Κώδικε ἐν Αἰσχύλ. Θῆβ. 333, εἶναι ὀρθή) ἐπὶ κέρως, ἢ ἀρτι ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐπὶ τὴν τελειότεραν τραπέισα, ἢ μίτω εἰς ὦραν γάμου ἐλθοῦσα κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις (ἀρτιτρεφούς, Schneider) ὠμοδρόπων νομίμων προπαρθηθῆν διαμεῖψαι ὁματῶν συγεράν ὀδόν, «κλαυτὸν δὲ καὶ ἠρήνου ἄξιον ταῖς ἀρτι ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἐπὶ τὴν τελειότεραν τραπέισαι ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν ὁματῶν διαμεῖψαι καὶ ὀδεῦσαι ὀδὸν συγεράν.. ἦτοι διακορηθῆναι — πρὸ τοῦ νουμισμένου καιροῦ — παρὰ τῶν ἐχθρῶν τῶν ὠμοδρόπων — τῶν τῶν παρθεναίων αὐτῶν καὶ ἦδη ὠμῆν καὶ ἄωρον ὀρεπομένων — ἐκ τῶν Σχολ. — Ὑπάρχει καὶ διάφ. γραφῆς ἀρτιδρόποις, ὅ ἐστ. τρυφεραῖς, νεαραῖς — ἴδε ἀρτιδρεφής.
 ἀρτί-τύπος, ὄν, ὁ ἀρτι τύπον λαβῶν, ὁ ἀρτι σχηματισθεῖς, Νόνν. Δ. 39. 11 (ἔτερο: ἀντίτ-).
 ἀρτί-ὕπωχος, ὄν, ὁ ἀρτι λαβάνων χροιάν ὕπωχρον, τούτου δὲ ἡ χροιά γίνεται ἐκλευκος, ἀρτίὕπωχος καὶ αὐχημῆρ Ἰππ. 530, ἐν τελ.
 ἀρτί-φαής, ἴς, ὁ ἀρτι ἀνακτῆταμένος τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, Νόνν. μεταφ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 88. II. ἐπὶ τῆς σελήνης, ἢ ἀρτι ἀρξάμενη λάμπειν, μήνη ἀρτιφαῆς σέλας ὑγρὸν ἀποστίλδουσα ὁ αὐτ. Δ. 5. 165.
 ἀρτί-φάνης, ἴς, ὁ ἀρτι φανείς, ὁ νεωστὶ ἐμφανισθεῖς, Νόνν. Δ. 12. 5.
 ἀρτί-φᾶτος, ὄν, (φᾶω) ὁ νεωστὶ περνευμένος· Ἠσυχ., ἀρτιφάτος παιδὸς νέκυν Ὀππ. Ἄλ. 4. 256.
 ἀρτί-φλεκτός, ὄν, ὁ ἀρτι φλεγθεῖς, Θεόδ. Πρόδρ. 154D.
 ἀρτί-φονος, ὄν, ὁ ἀρτι φονευθεῖς, Γοργόνος ἀρτιφόνιο νεόδροτον αἶμα Μεδοῦσης Νόνν. Δ. 44. 275.
 ἀρτιφός, «ὀρίγανον» Ἠσυχ.
 ἀρτίφρων, ὄν, γεν. ὄνος, (ἀρτίος, φρῆν) ὁ τὰς φρένας ἀρτίος, ἔμψων, οὕτε μάλ' ἀρτίφρων Ὀδ. Ω. 261, πρὸλ. Εὐρ. Μῆδ. 295, Πλάτ. Πολ. 536B· ἀρτίφρων... πλήν..., ἐντελὼς ὅσας ἔχων τὰς φρένας, πλήν..., Εὐρ. Ἰ.Α. 877· μετὰ γεν., ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων ἐγένετο μέλεος ἀθλίων γάμων, «ἐπεὶ ἔμψων ἐγένετο, ἐπεὶ συνήκεν ὁ ἔπραξε κατὰ τῆς μητρὸς» (Σχόλ.), «ἐπιγνώμων, εἰδήμων» (ἄλλα Σχόλ.) Αἰσχύλ. Θῆβ. 778.
 ἀρτί-φυής, ἴς, ὁ ἀρτι γεννηθεῖς, ἀρτιφυῆς ἔθανον Ἐπιτάθ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3627.11· ὁ ἀρτι φυεῖς, ἢ δὲ πὸς ἀρτιφυῆς οὕσα λαγανεύεται ἐφθῆ, ὡς περ ἀσπάρρακος Διοσκ. 3.14 (16), Ἄνθ. Π. 6. 21, κτλ. II. ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀρτίος, ἀρτιφυῆς ἀριθμὸς καὶ τέλειος, ἀκέραιος καὶ τέλειος, Ἰππ. 257. 36.
 ἀρτί-φύτευτος, ὄν, ὁ ἀρτι φυτευθεῖς, μεταγεν.
 ἀρτί-φύτος, ὁ ἀρτι φυεῖς, ἀρτιφυῆς, ἀρτι. ἀνθεσι Ἄνθ. Π. 4. 2, 14.
 ἀρτιφωνία, ἢ, = ἀρτιλογία, Πολυδ. ζ', 150.
 ἀρτί-φωνος, ὄν, = ἀρτιλόγος, ἀρτιπέης. — Ἐπίρρ. -ωνος Πολυδ. ζ', 150.
 ἀρτί-γᾶνης, ἴς, ὁ ἀρτι χάλινων, ὁ μόλις ἀνοίγων, ἀρτιγανῆ ροιάν Ἄνθ. Π. 6. 22.
 ἀρτί-χάρακτος [χᾶ], ὄν, ὁ νεωστὶ χαραχθεῖς, γράμμα Ἐπιγράμ. παρ' Ἄθην. 209D· ἐπὶ γῆς, ἀροτρεῦς βάλων ἀρτιχάρακτον ὀπισθοβόλῳ χθόνα παλμῶ Νόνν. Δ. 2. 65.
 ἀρτί-χειλής, ἴς, ἢ ἀρτιχειλής, «ὁ ὑπερέχων τοῖς χεῖλεσιν, ὑπόμακρος», Ἠσυχ.
 ἀρτί-χερρ, ὁ, ἢ, ὁ ἔχων ἀμροτέρας τὰς χεῖρας ἀρτίας, δηλ. ἐξασχυμένας, ἰσχυράς, καὶ οὐ μόνον τὴν δεξιάν, ὁ δυνάμενος νὰ ποιῆ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὅ, τι καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς, Πλάτ. Νόμ. 795D.
 ἀρτί-χνους, ὄν, γεν. ὄν, ὁ ἐπὶ καρπῶν, ὁ ἀρτι χνοῶζων, ἀρτιγανῆ ροιάν τε, καὶ ἀρτιχνῶν τὸ δὲ μῆλον Ἄνθ. Π. 6. 22, ἐπὶ ἀνθρώπου, κυρίως ἐπὶ νέου ἀρτι χνοῶζοντος τὸ γένειον, Σχόλ. εἰς Θεοερ. Εἰδύλλ. 6, 2, πρὸλ. Φιλόστρ. 871· ἔρνος.. ἀρτιχνῶν γοένων ἐπίστα γηραλέων Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 201. 6. Κατὰ Φρύν. ἐν Δ. Β. 20, 10: «ἀρτιχνός, ὁ ἀρτι τὸν χνοῦν ἀνείεις καὶ γενεῖσάσκων χνοῦς γὰρ ἐστὶν ἡ πρώτη καὶ φρυερωτάτη ἔκφυσις τῶν τριγῶν».
 ἀρτί-χόρευτος, ὄν, ὁ ἀρτι ἐν χοροῖς πανηγυρισθεῖς, ἀρτιχόρευτος ἔορτῆ Νόνν. μεταφ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. 7. 37, 11. 232· ἐπὶ νομφίαν ὡν ὁ γάμοι ἀρτίως ἐτελέσθησαν ἐν χοροῖς, ὁ αὐτ. Διον. 7. 46, κτλ.

ἀρτί-χριστος, ον, ἐπὶ φαρμάκου ἄρτι ἐπιχρισθέντος, τὸ φάρμακον.. σφάζειν ἐμέ, ἕως νιν ἀρτίχριστον ἀρμόσομαι που Σοφ. Τρ. 687.

ἀρτί-χυτος, μῦθος χυθείς, πρὸ ὀλίγου ἐκχυθείς, φόνος Ὀππ. Πλ. 2. 617.

ἀρτι-ώνυμος, ον, ἄρτιον ἔχων ὄνομα, ἐπιθ. πάντων τῶν ἀρτίων ἀριθμῶν, Θεολ. Ἀριθμ. 1. 8: — ἐντεῦθεν βῆμα -υμέω, εἶμαι ἄρτιος, κῦτόθι, Ἰάμβλ.

ἀρτίως, ἴδε ἐν λ. ἄρτιος III.
ἀρτίωσις, εως, ἡ, ἀπαρτισμός, συμπλήρωσις, κατάρτισις, αἱ μὲν ἐπισκευάζονται τῶν τριηρῶν, αἱ δὲ νεωστὶ πῆγνυνται καὶ πρὸς τὸν πλοῦν ἀρτίωσιν δέχονται Νικήτ. Χρον. 3. 2, σ. 42Α.

ἀρτιωτά, «βραχυτάτω χρόνῳ συντελεσμένα» Ἦσυχ.
ἀρτο-δαίσις, ἡ, (δαίω Β) διανομή ἄρτων, Προκόπ. Βανδ. 1. 13. σ. 210Β.

ἀρτοδοτέω, δίδω, διανέμω ἄρτον, Πλανοῦδ. Βίος Αἰσ.
ἀρτο-δότης, ου, ὁ, ὁ δίδους ἄρτον, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 435.
ἀρτο-ζήτητης, ου, ὁ ἐπαίτων ἄρτον, ἐπαίτης, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 775.

ἀρτο-θήκη, ἡ, μέρος ἔνθα φυλάττεται ὁ ἄρτος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1293 κ. ἀλλ.

ἀρτο-κλάσις, ἡ, ἡ κλάσις τοῦ ἄρτου, ἐκκλησιαστικὴ τελετή, οὐδεὶς γινώσκειν ὅτι ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ... οὐ γίνεται ἀρτοκλασία Πεντηκοστήριον, — «ὁ δὲ κελλαρίτης προτίθεισιν ἐν τῷ ἀναλόγῳ ἄρτους πέντε, ἐξ ὧν ἐσθίονεν ἐν τῇ τραπέζῃ ὡσαύτως καὶ στάμνον μεστήν οἴνου τοῦ καλλίστου, καὶ ὀλίγον ἔλαιον εἰς ἀγγεῖον τι· ὁ δὲ ἱερεὺς λαθὼν ἄρτον ἕνα ἐπὶ χεῖρας, καὶ τυρώσας ἐν αὐτῷ σταυρόν, ἐπέουχεται τὴν εὐχὴν ταύτην ἐκρώνως... κτλ., ὁ δὲ κελλαρίτης διακλάσας τοὺς ἄρτους ἐπιδίδωσι τοῖς ἀδελφοῖς» κτλ. Τυπικ. κερ. 2. ἴδε καὶ Ἀνθολόγ. μῆχος Δεκεμβρ., ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει. — **ἀρτοκλασμα**, τὸ, τεμάχιον ἄρτου, Τζέτζ. Ἰστ. 8. 49, Ἐπιστ. 30. σ. 28.
ἀρτο-κοπέειον, τό, ἀρτοποιεῖον, Διοσκ. 2. 38.
ἀρτοκοπέω, εἶμαι ἀρτοποιός, «ψωμᾶς», Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόφῳ» 11· πρὸλ. ἀρτοκόπος.

ἀρτοκοπικός, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ ἀρτοκόπου, τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἡ τοῦ ἀρτοκοπέου, ὄνομα βιβλίου Χρυσ. τοῦ Τυανέως παρ' Ἀθην. 647C.
ἀρτο-κόπος, ὁ, ἡ, ἀρτοποιός, Ἠρόδ. 9. 82, Πλάτ. Γοργ. 518B, Σεν. Ἀν. 4. 4, 21, Ἐλλ. 7. 1, 38, Σουλ. Ἐπιγρ. 1018. 3, θηλ. Ἠρόδ. 1. 51.

(Ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἐκ τῆς √ΚΟΠ ὡς εἰ κυριολεκτικῶς ἐσημαίνει ὁ κόππων τὸν ἄρτον (πρὸλ. τρισκοπάνιστος) εἶναι ἤδη γενικῶς ἐγκαταλειμμένη. Κατὰ τὸν Φρύνιον σ. 222 (ἔξδ. Lobeck) «ἀρτοκόπος, ἀδόκιμον» χρῆθ' ἀρτοκόπος ἡ ἀρτοποιός λέγειν». Τὸ ἀρτοκόπος βεβῆως εἶναι ἐκ τῆς √ΠΕΠ καὶ ὁ Κούριος παραδέχεται ταύτην τὴν ῥίζαν, ἀλλὰ διατηρεῖ τὸν τύπον -κόπος ἐκ συγχρίσεως πρὸς τὸ Λατ. coq-uo, ὡς ἐπίσης ἔχομεν porina = coquina, ἴδε Κουρτίου Ἐλλ. Ἐτυμ. ἀριθμ. 630). ἴδε καὶ σημειώσιν W. G. Rutherford ἐν Νέφω Φρυνίχῳ σ. 303.
ἀρτο-κρεας, τό, ἄρτος μετὰ κρέατος, «κρεατόπητα», Πέρσιος 6, 50, πρὸλ. Conington αὐτόθι, καὶ Ἐπιγρ. Ὀρέλλ. 4937. Πιθαν. = τῷ Λατίν. visceratio.

ἀρτο-λάγανον, τό, εἶδος ἄρτου ἠρωματισμένου, εἰς δὲ τὸ καλούμενον ἀρτολάγανον ἐμβάλλεται οἰνάριον ὀλίγον καὶ πέπερι γάλα τε καὶ ἔλαιον ὀλίγον ἢ στέαρ Ἀθην. 113D, Λατ. artolaganus, Κικ. Ραμ. 9. 20.
ἀρτο-λάγυνος πῆρα, ἡ, πῆρα πτωχοῦ πρὸς ἐναπόθεσιν ἄρτου καὶ λαγίνου, πτωχῶν χάρισσα πανοπλίη, ἀρτολάγνηνος αὕτη Ἀνθ. Π. 11. 38.

ἀρτό-μελι, τό, ἔμπλαστρον ἐξ ἄρτου καὶ μέλιτος, Γαλην. 10, 233Δ, 263C, Ἀέτ. 3. 177, σ. 65, 38, Λέων Ἰατρ. 187.
ἀρτο-ποιεῖον, τό, τὸ μέρος ἔνθα κατασκευάζεται ἄρτος, ἀρτοποιεῖον, «ψωμάειον», Ἐφρ. Σύρ. τ. 1. σ. 221, πρὸλ. ἀρτοκοπέειον.

ἀρτο-ποιέω, κατασκευάζω τι εἰς ἄρτον, μετ' αἰτ., τὴν πρῶταν ἠρτοποιοῦν Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 61. «ἄλευρα μαλάξαντος καὶ ἀρτοποιήσαντος», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 56 — ἐν τῷ παθ. Διοσκ. 2. 111.
ἀρτοποιεῖα, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἡ κατασκευὴ ἄρτου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 205, Σεν. Ἀπομν. 2. 7. 6.
ἀρτοποιικός, ἡ, ὄν, ὁ τῆς ἀρτοποιείας ἡ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρτοποιίαν Ἀθην. 113Δ, Πολυδ. Γ', 112· καὶ ἀρτοποιητικός, ἡ, ὄν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 358· ἡ -κῆ (ἐνν. τέχνη) Ἰω. Χρ. Ὀμιλ. εἰς Ματθ. 52. τ. 2. σ. 334.

ἀρτο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἄρτον, ἀρτοποιός, «ψωμᾶς», Σεν. Κύρ. 5. 5, 39· πρὸλ. ἀρτοκόπος καὶ Λοβ. Φρύν. 222.
ἀρτοκόπος, ἴδε ἀρτοκόπος,
ἀρτο-οπεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον ἢ τὸ σκεῦος ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ὀπτῶσιν, Πολυδ. Γ', 112.
ἀρτο-όπτῆς, ου, ὁ, (ὀπτῶν) ὁ ὀπτῶν ἄρτους, ἀρτοποιός ἢ ἀρτοπῶλης, Ἦσυχ. ἐν λέξει πάσσανος, πρὸλ. Ἰουθενάλλ. 5. 72.

2) σκεῦος πρὸς ὀπτησιν ἄρτου, Πολυδ. Γ', 112, πρὸλ. Πλαῦτ. Αὐλ. 2. 9, 4, Πλίν. 18, 11, 28. § 107.

ἀρτοπτικός, ον, (ἄρτος) εἶδος ἄρτου, Χρυσ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 113B.

ἀρτοπωλεῖον, ἴδε ἀρτοπῶλιον.

ἀρτοπωλεῖω, πωλῶ ἄρτον, εἶμαι ἀρτοπῶλης, Πολυδ. Ζ', 21.

ἀρτοπωλία, ἡ, τὸ πωλεῖν ἄρτον, Πολυδ. Ζ', 21 καὶ 24, Α. Β. 20, 19.

ἀρτοπωλικός, ὄν, ὁ τοῦ ἀρτοπῶλου, εἰς τὸ ἀρτοπωλικόν, εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἦσαν τὰ ἀρτοπωλεῖα, Σουλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. Π, 860.

ἀρτοπῶλιον, τό, τὸ μέρος ἔνθα πωλοῦνται οἱ ἄρτοι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 112· ἦκω Θεαρίωνος ἀρτοπῶλιον λιπῶν, ἴν' ἐστὶ κριβάνων ἐθώλια Ἀποσπ. 199, πρὸλ. Πολυδ. Ζ', 21:—Κατὰ τὸν Σουῖδ. «ἀρτοπωλεῖον, τὸ μαγειρεῖον ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται· ἀρτοπῶλιον δὲ ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται» — κατὰ δὲ Ζωναρῆν σ. 305 «ἀρτοπῶλιον, ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται· ἀρτοπῶλιον δὲ τὸ μαγειρεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται· μικρὸν καὶ διέφογον» πρὸλ. Πολυδ. Ζ', 21.

ἀρτόπωλις, (οὐχὶ ἀρτοπῶλις), εἶδος, ἡ, ἡ πωλοῦσα ἄρτον, Ἀριστοφ. Σφ. 238, Βάτρ. 858: — ἀρτ. -πῶλης, ου Πολυδ. Ζ', 21· ἴδε Κ. Κόντου Γλωσσικ. Παρατηρ. σ. 532. 2) ὡς ἐπιθ. τῆλια ἀρτόπωλις, κόσμικον ἀρτοπῶλου, Πολυδ. Θ', 108.

ἄρτος, ὁ, ψωμί, ἄρτος, κυρίως ὁ ἐκ σίτου (ὁ κριθίνος ἄρτος ἐλέγετο μᾶζα, πρὸλ. Ἰππ. π. Δαίτ. Ὀξ. 389), τὸ πλείστον κατὰ πλῆθ. ἀριθμ., Ὀξ. Σ. 120, κ. ἀλλ. ἀκαλοῦθως περιληπτικῶς καθ' ἐνικ., ἄρτος οὐλῶς, μαλακῶς ἄρτος, Ρ. 343· ἄρτος τρισκοπάνιστος Βατραχου. 35· συγν. παρ' ἅπασιν τοῖς συγγραφεῦσι. (Ἡ βίβλα ἀμφίβ.).
ἀρτο-οπέτω, ἐσθίω σίτινον ἄρτον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀλφιτοσίτω, Σεν. Κύρ. 6. 2, 28. 2) ἐσθίω ἄρτον μόνον, ἐναντίον τῷ ὕσφοραγέω Πλάτ. ὁ Κωμ. ἐν «ὑπερβόλῳ» 7, Ἰπποκρ. 228. 40., 366. 47.

ἀρτοσίτω, ἡ, τὸ σιτεῖσθαι ἄρτον μόνον, Ἰππ. 615. 45., 1155Α.
ἀρτοσπογγίτης, ὁ, ἄρτος σπογγώδης, ἐλαφρὸς, «κλύσται, ἀρτοσπογγίται», Θεσ. Στεφ., Δουκάγγ.

ἀρτο-στροφέω, στρέφω τὸν ἄρτον ὅταν ὀπτᾶται, Πολυδ. Ζ', 22 (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 587).

ἀρτοτροφέω, τρέφω δι' ἄρτου, Ἀρχ. Λεξ.

ἀρτο-τροφία, ἡ, = ἀρτοσίτω, Ἰω. Χρ. Ὀμιλ. 140, τ. 5. σ. 884.

Ἀρτότρωγος, ὁ, ὄνομα παρασίτου παρὰ Πλαῦτῳ ἐν Mil. Glor.
ἀρτιτυριανός, ὁ, τόπος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔνθα ἦν ἀγορὰ ἄρτων καὶ τυρῶν, Κωδων. Κωνστ. 47.

ἀρτιτροπῆται, οἱ, ἀρειτικοὶ οὕτω καλούμενοι, διότι ἐν τῇ θεῖα μεταλήφει ἀνεμίγνουν ἄρτον καὶ τυρόν, Ἐπιφάν. Αἰρ. 49. (τ. 1. σ. 88Α).

ἀρτο-τύρος, ὁ, ἄρτος καὶ τυρός, «ψωμοτύρι», Osann. Auct. 105.

ἀρτουργός, ὄν, = ἀρτοποιός, Τζέτζ. Ἰστ. 5. 535.

ἀρτοφαγέω, ἐσθίω ἄρτον, Ἠρόδ. 2. 77, Ἰππ. 530, 14.

ἀρτο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων ἄρτον, Ἐγκαταίου Ἀποσπ. 290 (Müll.). — ὡς ὄνομα μῦθος ἐν Βατραχου. 209.

ἀρτοφῆρον, τό, κάστιτρον, κοινῶς «πανέρι», δι' ἄρτον, «οἶον τὸ αὐτὸ ἀρτοφῆρον καὶ πανάριον λέγεται... ἀλλὰ στοχαζόμενοι τοῦ καλῶς ἔχοντος καὶ μὴ γελαῖσθαι ὑπὸ τῶν διακονούντων παιδαρίων καὶ ἰδιωτῶν πανάριον ἐροῦμεν, καὶ εἰ βάρβαρον ἐστίν» Σέτζ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 234· ὁ τύπος ἀρτοφορέας, αὐτόθι εἶναι πιθανῶς ἐφαρμένος.
2) = πυξίον, ἔνθα φυλάσσεται ὁ προηγιασμένος ἄρτος, «καὶ λαθὼν προηγιασμένον ἄρτον ἐκ τοῦ ἀρτοφῆρου, τίθεισιν αὐτὸν μετ' εὐλαβείας πολλῆς ἐν τῷ ἁγίῳ δίσκῳ» Εὐχολόγ. II. ἀρτοφῆρεια, τά, ἑορτή, «τὰ διὰ τοῦ ἰα ὀνόματα ἐπὶ ἑορτῶν λεγόμενα διὰ τοῦ ἰ γράφεται, οἷον Ἀπατούρια, Ἀρτοφῆρεια», Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 277.

ἀρτοφῆρον, τό, σκεῦος δι' οὗ φέρουσιν ἄρτον, «πανάριον», καὶ ἀργυροῦν ἀρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκίαν Ἀθην. 129E· «καλον ἀρτοφόρον» Πολυδ. ζ', 32, Γ', 91.

ἀρτοφάρτες, αἱ, «ἀλλοκούντων εἶδη» Ἦσυχ. ἐν λέξει χάρις.
ἀρτύλη, ἡ, «ἀρτύ(λ)ην» λόγχην, ἀγκύλην Ἦσυχ. Ὁ κωδὴ ἔχει ἀρτύλλεν.

ἀρτύλια, «διαθήκη» Ἦσυχ.

ἀρτύμα, τό, καρύκευμα, ἴδυσμα ἐδεσμάτων, μυρωδικόν, «μπαχαρικόν», κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσι Βατραχου. 41· βορᾶς ἀρτύματα Ἀθην. 67F (Σοφ. Ἀποσπ. 601, πρὸλ. 305)· τὰ παλαιὰ καὶ θρυλούμενα ἀρτύματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βιβλίων.. οἷον λέγω κύμινον, δῆος, σίλφιον, τυρόν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν ἐχράτο, κτλ. Ἀνάειπ. ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 4: — μεταφ., ἡ ἀνάπαυσις τῶν πόνων ἀρτύμα ἐστὶ Πλούτ. 2. 9C. — Παρ' Ἦσυχ. «ἀρτύμα διαθήκη, δίκη» καὶ «ἀρτύμασι» τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐεργετούμενοις Σοφοκλῆς Φινει Βῶν αὐτόθι.

ἀρτύματικός, ἡ, ὄν, ὁ χρησιμεύων ὡς ἄρτυμα, «ἄνηθον εἶδος βοτάνης ἀρτυματικῆς» Σουῖδ.

ἀρτύνας [ῶ], ὁ, ἄρξων ἐν Ἀργεὶ καὶ Ἐπιδαύρῳ, ὡς τὸ ἀρμωστής ἐν Σπάρτῃ, Θεουκ. 5. 47· ἀρτυνοσ Πλούτ. 2. 291D, Ἦσυχ. πρὸλ. Ἀρτυτήρ.

ἀρτύνω, [ῥ]: μέλλ. -ὄνω, ἴων, -ὄνω: ἀόρ. ἐνεργ. ἤρτυνα, μέσ. -υνάμην, καθ. -ὄνοθη. Ἐτερος τύπος τοῦ ἀρτύω ἐν χρήσει ἀποκλειστικῶς παρ' Ἑπιχ., ψευδεᾶ τ' ἀρτύνωνας Ὀδ. Α. 366· λόγον ἀρτύναντες, πρβλ. Δατ. insidiarum struere, Σ. 469· μνη- στήριον θάνατον κακῶν ἀρτύναντε Ω. 153· ὑμίνην ἤρτυνον Ἰλ. Ο. 303· ἀρτύνην δὲ μάχη Α. 216· ὡσαύτως ἀρτυνέουσιν ἔεδνα Ὀδ. Α. 277· σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, ταπτόμενοι κατὰ σειρᾶν, παρατάσσοντες ἑαυτούς, Ἰλ. Μ. 43 καὶ 86., Ν. 152. — Μέσ. πυκινὴν ἤρτυνον βουλῆν Β. 55· ἤρτυναντο δ' ἔρετριά τρο- ποικὴν ἐν δερματίνοισιν, ἤρμισαν δὲ τὰς κόπας εἰς τοὺς σκαλοῦς διὰ δερματίνων τροπιπτῶρων, Ὀδ. Δ. 782, Θ. 53.

ἀρτύς, ὄος, ἦ, (* ἄρω) ἴων. ἀντί ἀρθμός, ἀρτύν. φιλιάν, καὶ σύμβασιν, καὶ κρίσιν Ἡσύχ., «ἀρτύς: σύνταξις» ὁ αὐτ. Ἡσύχ. ἀρτύσια, ἦ, ἡ τέχνη τοῦ ἀρτυεῖν, καρυκεύειν δι' ἀρτυμάτων, ὡς τὸ ὑφαρτυατά, Ἀθῆν. 544E, πρβλ. Mein. Ἀλεξ. ἐν Ἰαλατείᾳ 1, 9, ἔνθα γράφεται ἀρτηρίαν.

ἀρτύσι-λαος, ἦ -λεως, ὁ, δημόσιός τις λειτουργός ἢ ὑπηρετής ἐν Δῆλῳ, Ἀθῆν. 173A.

ἀρτύσις, εως, ἦ, (ἀρτύω) τὸ ἀρτυεῖν, καρυκεύειν Διδδ. 2. 59· περὶ ἀρτυσιν ὄψων Πλούτ. 2. 99C, 137A· ἀνάμειξις μετὰλλων κατὰ τὴν χώνευσιν, 395C [ῥ ἐσφαλμένος ἐν Ἰργῆ. Ναξ.].

ἀρτυτήρ, ἦρος, ὁ, οὗτως ἐκαλεῖτο ἄρτων τις ἐν Θήρᾳ, ὑπὸ τοῦ κατατυγχάνοντος ἀρτυτήρος Ἐπιγραφ. Θήρας Cauer 148E, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448.

ἀρτυτικός, ἦ, ὄν, κατάλληλος πρὸς ἀρτυεῖν, «σίλπιον, εἶξα κατὰ τινὰς ἡδύσμον ἐν Διδῶν γινόμενην ἀρτυτικὴ καὶ θεραπευτικὴ» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 894.

ἀρτυτός, ἦ, ὄν, καρυκευτός, Δισκοκ. 2. 176 (177).

ἀρτύω, Ὀδ. Δ. 771· παρατ. ἤρτυον, Ὀμ.: πλὴν τῶν Ὀμηρι- κῶν τούτων χρόνων ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι καὶ οἱ ἐξῆς: μέλλ. ἀρτύσω [ῥ], Σοφ. Ἀποσπ. 601: ἀόρ. ἤρτυσα, Ἠρόδ. 1. 12, Κρατῖνος: πρμ. ἤρτυκα (κατ-) Δισγύλ. Εὐμ. 473: — Παθ., πρμ. ἤρτυμαι Φερεκρ., Εὐπόλ., Ἰπποκρ. (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. ἤρτυθη [ῥ] Ὀρειβάς.: — παρ' Ἀττ. τὸ ἄρμα τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει κυρίως ἐν συνθέσ. μετὰ τῶν πρῶσις. κατὰ καὶ ἐξ (ἴδε ἄρω), Σημαινεῖ δὲ, ὡς τὸ ἀρτύω, τακτοποιῶ, ἐπινοῶ, παρασκευάζω, ἐτοι- μάζω ἐπὶ παντός πράγματος ἀπαιτοῦντος τέχνην καὶ δεξιότητα, ὡς ἐπὶ σιδεργουργίᾳ π. χ., τὰ δ' ἤρτυε Ἰλ. Σ. 379· ὡσαύτως, σὺ δὲ.. δό- λον ἤρτυε Ὀδ. Α. 439· τῶδ' ἤρτυεν.. ὀλεθρον Π. 448, πρβλ. Υ. 242· γάμον.. ἀρτυεῖ Δ. 771· οὕτως, ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν Ἠρόδ. 1. 12· πρβλ. ἐπαρτύω. II. ἐν τῇ ὑφαρτικῇ, καρυκεύω, ἡζώνω ἔδεσμα, Σοφ. Ἀποσπ. 601, Κρατῖνος ἐν Ἀδῆλ. 12· πρὸς ἡδονὴν Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἰηρ. 13· ἀρτ. τὰ ὄψα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 10, 9: — Παθ., ὅπται κίχλαι γὰρ εἰς ἀνάβραστ' ἤρτυμέναι Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεύσιν» 1. 23· ὄψω πολυτελῶς ἤρτυμένω Εὐπόλ. ἐν Ἀδῆλ. 49· ἤρτυμένος οἶνος Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 51.

ἀρῦ, ἴδε ἄρρυ.

ἀρυβαλλίς, ἴδος, ἦ, = τῷ ἐπομ., ἀρυβαλλίς δι' ἐνός λ, «ἀρυβα- λιδᾶ· λίχνην ὀρωριεῖς· οἱ δὲ μάρσιπον» Ἡσύχ., πρβλ. Ἐτυμολ. Μ.

ἀρυβάλλος [ῥ], ὁ, «πλεκτόν τε βαλλάντιον, ὅπερ ἐλυόμενον κλειεῖται καὶ ἀνοίγεται, παρὰ τὸ ἀρύνειν καὶ βάλλειν» Σγὸλ. εἰς Ἀρι- στοφ. Ἰππ. 1094, Σησιχ. 11. — ἀρυβάλλος δὲ ἐπὶ τοῦ συσπαστοῦ (συσπλάτου, κῶδ.) βαλλάντιον ἐν Ἀντιφρόνους Αὐτοῦ ἐρῶντι Πουδ. Γ', 152. II. «ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλλάντια, ἀ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους τινὲς καλοῦσι. Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσι (1094) Ἀθῆν. ΙΑ. 783F (μετὰ τὸ 466)· κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλω ἀμβροσίαν Ἀθῆν. 783F (μετὰ τὸ 465), «καὶ τὰ τῶν βαλκανίων ἀγγεῖα, ἀρυβαλ- λος, ἀρῦταινα· ἄμφω δ' Ἀριστοφάνης λέγει» Πολυδ. Ζ', 166, Γ', 63.

ἀρυσάνη, ἦ, = ἀρυστήρ, Τίμων παρ' Ἀθῆν. 445E. ἀρυσσομαι, ὡς τὸ ἀρύσσομαι, σῦρω ἐπάνω, ἐξάγω τι ἐκ βάθους, καὶ γὰρ ἀσφαλτον καὶ ἄλας καὶ ἔλαιον ἀρυσσοῦνται ἐξ αὐ- τοῦ (τοῦ φρέατος δηλ.) Ἠρόδ. 6. 119· πρβλ. ἀρύω.

ἀρυστήρ, ἦρος, ὁ, = ἀρυστήρ, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 28· μέτρον ὕψους, οἴνου τέσσερες ἀρυστήρες Ἠρόδ. 2. 168.

ἀρυστίς, ἴδος, ἦ, = ἀρυστήρ, Σοφ. Ἀποσπ. 703· πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 442.

ἀρυστίχος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀρυστήρ, Ἀριστοφ. Σφ. 855, Φρύν. ἐν «Πασστρίαις» 2. — ἀρυστίχος: τὰς οἰνοχόας, οἶον κοτύλας, ἀπὸ τοῦ ἀρύνειν, ἔνθεν καὶ ἡ ἀρῦταινα· ἔλεγον δὲ καὶ ἐφηγον τὸ τοιοῦτον σκεῦος Ἡσύχ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2139.

ἀρυστρίς, ἴδος, ἦ, = ἀρῦταινα, Ἀνθ. Π. 6. 306· γράφεται καὶ ἀρυστρίς, Συλλογ. Ἐπιγρ. 8345.

ἀρῦταινα [ῥ], ἦς, ἦ, θηλυκ. τύπος τοῦ ἀρυστήρ, εἶδος ἐλαιο- δοχείου, ἀλλ' ἢ ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καὶ μοῦδdecke ἡ θεός αὐτῆ τοῦ δῆμιον καταγεῖν ἀρῦταινὴν πλουθυγείαν, «γαλκῶν σκεῦος, ὃ τὸ ἔλαιον ἐγγέουσιν εἰς λύχνους» (Σγὸλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 1091· λεκάνιον ὅπερ μετεχειρίζοντο ἐν τοῖς βαλκανίοις ὡς νῦν τὸ «τάσι» πρὸς ἐπίχυσιν ὕδατος, κατασκευῶ, νῆ τὴν φιλιάν Δήμετρα.. ἀρῦταιναν ὕμῶν ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος ζέοντος ὕδατος Ἀντιφάν. ἐν Ἀλειπερίᾳ 1· δεινός δὲ καὶ πρὸς τὰ χαλκεῖα τὰ ἐν τῷ

βαλανεῖω προσελθὼν καὶ βάψασα ἀρῦταιναν, βωῶντος τοῦ βαλανεῖω, αὐτὸς αὐτοῦ καταχέασθαι Θεοφρ. Χαρ. 9· ἴδε καὶ Α. Β. 20, 22: πρβλ. ἀρῦβαλλος.

ἀρῦταινο-εἰδής, ἐς, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἀρῦταινῆς, ὁ τρίτος χώνδρος (τοῦ λάρυγγος) εἰς στενὸν κομιδῆ καὶ αὐτὸς τελευτᾷ, οὗ τὸ ἄνω πέρασ ἀρῦταινοεἰδὲς ὁ πλείστοι τῶν ἀνατομικῶν ὀνομασίῳσιν ἀπὸ τῆς τοῦ σχήματος ὁμοιότητος πρὸς ταύτας δὴ τὰς προχόους, ἄς ἴδῃ καὶ ἀρῦταινας ἐνίοι καλοῦσιν, Γαλῆν. 3. 553, πρβλ. 556.

ἀρῦτήρ, ἦρος, ὁ, (ἀρύω) κύαθος, ἡ εἶδος κυκλήρου, «κουτῆρ- λος», βαλῶν εἰς κρατῆρα πλατύστομον, καὶ ἐπιχέας ὕδωρ, ἀνάγει, ἀρῦτήρι ταρασσῶν βαγδαίως Δισκοκ. 2. 84.

ἀρῦτήσιμος, ὄν, ἐπὶ ὕδατος, ὁ ἀντλεῖ τις πρὸς πόσιν, πέσιμοι, Ἀνθ. Π. 9. 575.

ἀρύω, Σιμων. 55. Ἀττ. ἀρύτω [ῥ], Πλάτ. Φαῖδρ. 253A (πρβλ. ἀνώω, ἀνώτω): παρατ. ἤρυνον Ἡσ. Ἀσπ. 301: ἀόρ. ἤρῦσα Φερεκρ. ἐν «Πεταλῆ» 5, Ἐσν.: — Μέσ.: ἀρῦσομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 272, ἀρῦσομαι Ἀνθ., κτλ. (πρβλ. ἀρῦσομαι): μέλλ. ἀρῦσο- μαι Ἀνθ. Π. 9. 230, Λουκ.: ἀόρ. ἤρῦσάμην Πλούτ.: εὐκτ. ἀρῦσαίμην Εὐρ. Ἰππ. 210 (λυρ.), ἄπαρ. ἀρῦσασθαι Ἐσν., μετ. ἀρῦσάμενος Ἠρόδ., Ἐπ. ἀρῦσαίμενος Ἡσ.: — Παθ., ἀόρ. ἤρῦθη, ἀπ-αρῦθείς Ἀλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 6, 6· ὡσαύτως, ἤρῦ- σθη Ἰππ. 244. 44 καὶ 49, Πλούτ. 2. 690C· ἀντλῶ ὕδωρ ἡ οἶον· δῆποτε ἄλλο ὕγρον, οἴγε μὲν ἐτρέπεον, τοί δ' ἤρυνον, οἱ μὲν ἐπάτουν τὰς σταφυλάς οἱ δὲ ἐλάμβανον τὸ γλεύκος ἐκ τοῦ ὑποληνίου, Ἡσ. Ἀσ. 301· ἀρῦντεσσιν.. ὕδωρ Σιμων. 55· ἐκ πιθῶνας ἤρυσαν ἄκρατον Φερεκρ. ἐνθ' ἀνωτ.: ἀρῦσαντες ἀπ' αὐτῆς [τῆς φιάλης] τῷ κυάθῳ Ἐσν. Κύρ. 1. 3. 9· μεταφ., κᾶν ἐκ Διὸς ἀρῦ- τωσιν, καὶ ἂν ἐκ τοῦ Διὸς λαμβάνωσιν ἐμπνευσιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 253A. II. Μέσ. ἀντλῶ, λαμβάνω ὕδωρ (εἰς ἔμαυτον), ἀρῦσ- σάμενος ποταμῶν ἀπὸ Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 548· σφῶν ἀρῦτε- σθαι Φερεκρ. ἐν «Πέρσας» 1. 5· ἀρῦσασθαι ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἐσν. Κύρ. 1. 2, 8· μετ' αἰτ., ἀρῦσασθαι ὑδάτων πῶμα Εὐρ. Ἰππ. 210· ἀρ. ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα Πλάτ. Ἰων 534A· μετὰ γεν. διαίρετ., ἀρῦτεσθαι Νείλου ὑδάτων, ἀντλεῖν ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου, Ἀριστοφ. Νεφ. 272· οὕτως, ἐς τὸν κόλπον τρίς ἀρῦσάμενος τοῦ ἡλίου, ἀντλήσας (οὕτως εἰπέην) ἐκ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ, Ἠρόδ. 8. 137· μεταφ., ἀρ. μαντικῆς Πλούτ. 2. 411F. 2) ἐν Ἀρῦτω 746, ἐπὶ ἀστέρων, ὡκεανῶ ἀρῦνται, ἀνασύρονται ἑαυτούς, δηλ. ἀνατίλ- λουσιν ἐκ τοῦ ὡκεανοῦ, ἔνθα ὁ Βουττμ. καὶ Schneid. ἀρῦνται.

3) ἀρῦτήμενος (ὡς εἰ ἐκ βίμ. ἀρῦτήμη) Ἀλκαῖος παρ' Ἀθῆν. 38E (47 Bgk.) ἐκ διορθ. Seidl. ἀντὶ τοῦ ἀρῦτήμενος.

ἀρῦφή· ἄρφα· ἀραράδων· Ἡσύχ.

ἀρῦφήνα· ἀρῦτίδα· Ἡσύχ.

ἀρῦφός· εἰμάς· Μακεδόνες· Ἡσύχ.

ἀρῦφύ· ἀό δισκος· ὑπὸ Λυδῶν· Ἡσύχ.

ἀρχαγγελικός, ἦ, ὄν, ὁ τοῦ ἀρχαγγέλου, ἡ ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν ἀρχάγγελον, Φριγέν. 1. 176B, Διον. Ἀρεοπ. 196B, Ἀθῆν. IV, 928A.

ἀρχαγγελοπέτω, βλέπω τὸν ἀρχάγγελον, ἀρχαγγελοπτεικὸς καὶ τρέμων πίπτει κάτω Θεοδ. Προδρ. Τετραστ. εἰς Ἰππ. 64.

ἀρχ-ἀγγελος, ὄν, ὁ ἄρχων τῶν ἀγγέλων, ὁ ἀρχηγός αὐτῶν, λέξις τῆς ἱερᾶς γραφῆς, παλαιᾶς τε καὶ νέας, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, Ἀνατόλ. Θεολογ. Ἀριθμ. 43A, Φίλων. I, 427, 4., 501, 44, Ἐνωγ. Ἀντ. 187, 191, 193, Ἐπιστ. Παῦλ. π. Θεσσ. Α'. δ', 16, Ἰουδ. 9, Φριγ. 1. 176B κλ.

ἀρχαγέτης, ἀρχαγός, Δωρ. ἀντὶ ἀρχηγέτης, ἀρχηγός.

ἀρχαῖζω, μέλλ. -ίσω, εἰμαι ἀρχαῖκος τους τρόπους, μιμούμαι τοὺς ἀρχαίους κατὰ τὰ ἦθη ἢ τὴν γλώσσαν κτλ., οὐκ οὐκ ἀρχαῖζειν ἂν δοκοῖν ὁ τὰ ὀλιγάκις εἰρημνέα ἀρχαίοις λέγων, ἀλλ' ὁ τοῖς ἀεὶ λεγομένοις καὶ πανταχοῦ χρώμενος Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 10, 5, Πλούτ. 2. 558A.

II. μεταβ. = παριστώ τινα ὡς ἀρχαῖον, ἀρχαῖζειν τὸν Σάραπιν βουληθεῖς Κλήμ. Ἀλ. Προτρ. 43· νῦν μὴν καὶ Τέρπανδρον ἀρχαῖζουσί τινας ὁ αὐτ. Στρώμ. 1. σ. 397, 20.

ἀρχαῖκός, (ἢ ἀρχαῖκός κατὰ τὸν Φρύν. 39), ἦ, ὄν, ὁ ἔχων ἢ μιμούμενος τρόπους ἀπὸ ἀρχαίων· ὡσαύτως κατὰ τὸν ἱματισμόν, τὸ ἦθος, τὰς σκέψεις καὶ τὴν γλώσσαν, ἀρχαῖκά φρονεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 821· ἐν Λακεδαίμονι γέγονας· ἐκείνων τῶν νέμων μεθε- κτέον ἐστίν... ἐν τοῖς δ' ἐκείνων ἔθεσιν ἰσθ' ἀρχαῖκος Ἀντιφάν. ἐν «Ἀρῶντι» 1. — Ἐπίρρ. -κῶς Ἀριστ. Μεταφ. 13. 2, 5, ἔνθα ἴδε Bonitz. — Περβλ. ἀρχαῖος I. 2, Κρονικός.

ἀρχαῖο-γενής, ἐς, = ἀρχαῖογόνος, Βυζ.

ἀρχαῖογονία, ἦ, ἡ ἀρχαῖότης, ἡ ἀρχὴ γένους τινός, ἡ ἀρχαία καταγωγή, Βασίλ. III. 165C, Εὐστ. 1156. 54, κτλ.

ἀρχαῖό-γονος, ὄν, ὁ ἐξ ἀρχαίου γένους, κτλ. ἀρχαῖος, Σοφ. Ἀντ. 981. II. ἴσως παρὰ. ἀρχαῖο-γόνος, ἀρχαῖος, πρῶτος, αἰτία Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 21.

ἀρχαῖο-γράφος, ὄν, ὁ γράφων περὶ ἀρχαίων πραγμάτων, Γλωσσ.

ἀρχαῖο-εἰδής, ἐς, ὁ τὸ εἶδος ἀρχαῖος, ἀρχαῖκος, φεύγειν δεῖ τὸ ἀρχαῖοεἰδὲς καὶ τοῦ ἦθους καὶ τοῦ ρυθμοῦ Δημ. Φαλ. 245.

ἀρχαῖοθεν, ἐξ ἀρχαίων χρόνων, Γλωσσ.

ἀρχαῖολογέω, ὁμιλῶ περὶ πραγμάτων ἀπὸ ἀρχαίων κτλ. ἐξ-

λων, Θουκ. 7. 69· ἀρχ. τὰ Ἰουδαίων Ἰωσήφ. Ἰουδ. Προσίμ. 6: Παθ. ἱστορία ἀρχαιολογούμενη, ἐξεταζομένη ὑπὸ ἀρχαιολογικῆν ἐπιφίν, Διον. Ἄλ. 1. 74, Ὠριγέν. II. μεταχειρίζομαι ὕφος ἀρχαίων, Λουκ. Λεξιφ. 15.

ἀρχαιολογία, ἡ, ἱστορικὴ ἔρευνα ἀρχαίων πραγμάτων, ἐξέτασις ἐκχαίων μύθων καὶ παραδόσεων, περὶ πάσης τῆς ἀρχαιολογίας ἥδιστα ἀκροῶμαι Πλάτ. Ἰππ. Μειζ. 285D, Διόδ. 2. 46, Διον. Ἄλ. 1. 4. **ἀρχαιολογικός**, ἡ, ὄν, ἐμπειρὸς εἰς τὰ τῆς ἀρχαιότητος, Στράβων 452.

ἀρχαιο-λόγος, ὄν, ὁ πραγματευόμενος περὶ ἀρχαίων πραγμάτων, ἀρχαιολόγου ἱστορίας Θεόδ. Στοῦδ. σ. 548.

ἀρχαιο-μελί-σῦδωνο-φρυγνίχ-ἡράτος, ὄν, ὁ ἐπιθετοῦ συντεθέν ἐκ πολλῶν ὀνομάτων κομικῶς ὑπ' Ἀριστοφάνους, λύχνους ἔχοντες καὶ μινυρίζοντες μέλη ἀρχαιμελισιδωνοφρυγνιχῆ-ρατα, ἔπαρὰ τὸ μέλι, ὅπερ ἐστὶν ἡδύ, καὶ τὴν Σιδῶνα καὶ τὸν Φρυγίον καὶ τὰ ἐρατὰ ἔμειεν, οἷον ἀρχαία μέλη Φρυγίον ἐρατὰ καὶ ἡδέα, καθάπερ μέλι παρέχοντα τὸ τῆς Σιδῶνος ὄνομα (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Σφ. 220· «Φρυγίον δὲ ἐγένετο τραγωδίας ποιητής, ὃς ἔγραψε δράμα Φοινίσας, ἐν ᾧ μὲνῆται Σιδωνίων κτλ.» Σχόλια αὐτόθι.

ἀρχαῖον, τό, ἴδε ἀρχαῖος.

ἀρχαῖο-νόμος, ὄν, κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον, ἀρχαῖός, ἀρχαιονόμων ἡθῶν τε καὶ ἐπιτηδευμάτων Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει ἀρεσείας.

ἀρχαιο-παράδοτος, ὄν, ὁ ἀρχαῖοθεν παραδεδομένος, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 3.

ἀρχαιο-πίνης, ἐς, ὁ τὴν σκωρίαν ἔχων τῆς ἀρχαιότητος, μεταφ., ὁ τὴν ἀφέλειαν ἔχων τοῦ ἀρχαίου ὕφους, ἵνα.. ἐπανθῆ τις αὐταῖς (ταῖς τοιαύταις συζυγίαις) χνοῦς ἀρχαιοπίνης καὶ χάρις ἀδίστατος Διον. Ἄλ. π. Δημ. 38.

ἀρχαιο-πλοῦτος, ὄν, ὁ ἀπὸ ἀρχαίων χρόνων πλούσιος, ὁ ἔχων ἀρχαῖον ἐκ κληρονομίας πλοῦτον, Δισχύλ. Ἄγ. 1043, Σοφ. Ἡλ. 1395, Λυσ. 156. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 9, 9, καὶ ἴδε ἀρτίπλοτος.

ἀρχαιο-πρεπής, ἐς, διαπρεπής ἐξ ἀρχαίων χρόνων, τετιμημένος καὶ σεβαστός ἐνεκα τῆς ἀρχαιότητος αὐτοῦ, Δισχύλ. Πρ. 409. 2) ἐν γένει, ἀρχαῖός, Πλάτ. Σοφ. 229E.

ἀρχαῖος, α, ὄν, (ἀρχή 1) ὁ ἐξ ἀρχῆς: 1) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, παλαιός, πρωτογενής, ὁ ἀπὸ τοῦ πάνου ἀρχαίου, Ἰτ' ὡ γλυκεῖται παῖδες ἀρχαῖου Σκότου Σοφ. Ο. Κ. 106· ἀκολούθως ἀπλῶς, παλαιός, ἀρχαῖός, ἐσθλῆς Ἡρόδ. 5. 88· ἔπειτα παρὰ Πίνδ. καὶ πᾶσι τοῖς συγγραφ., ὁμοίως ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γένος Δισχύλ. Ἄγ. 579· Ζηνοδ. ἀρχαῖοις νόμοις Σοφ. Ο. Κ. 1382· χερδὸς σῆς πίστιν ἀρχαῖαν, πίστιν διὰ παντός σταθεράν, αὐτόθι 1632. 2) ὡς τὸ ἀρχαῖός, ἀπρηχαιωμένος, Δισχύλ. Πρ. 317, Ἀριστοφ. Νεφ. 984, Δημ. 597. 18· ὡσαύτως, ἀπλοικός, εὐήθης, μωρός, Ἀριστοφ. Νεφ. 915, 1357, 1469, Φερεκρ. ἐν Ἀθήλ. 62, Πλάτ. Εὐθύδ. 295C. 3) ὁ παλαιός, ὁ πρότερον ὑπάρχων, τὸ ἀρχαῖον ῥέεθρον Ἡρόδ. 1. 75· τοῦ ἀρχ. λόγου ὁ αὐτ. 7. 160· οὐ γὰρ δὴ τὸδ' ἀρχ. δέμας Σοφ. Ο. Κ. 110· οἱ ἀρχαῖοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ὕστερον, Θουκ. 2. 16·— ἐνίοτε ἔχομεν τὸ ἀρχαῖος καὶ παλαιός ὁμοῦ, ὡς π. χ. παλαιοὶ δῶρον ἀρχαῖου θηρός Σοφ. Τρ. 555, πρβλ. Λυσ. 107. 40, Δημ. ἐνθ' ἄνωτ., ὡς ἐν τῇ Λατ. priscus et vetustus, priscus et antiquus, Ruhnk. Vellei. 1. 16. 3. II. ἐπὶ προσώπων, Θέμιμ.. ἀρχαῖαν ἀλοχον Διὸς Πινδ. Ἀποσπ. 6. 5· ἀρχ. θεαί, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Δισχύλ. Εὐμ. 728· Πέλοψ Σοφ. Αἰ. 1292· οἱ ἀρχαῖοι, οὕτως ἀποκαλεῖ ὁ Ἀριστοτέλης τοὺς Ἰωνας καὶ ἄλλους ἀρχαίους φιλοσόφους, Μεταφ. 11. 1, 2, π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 1, 2, 1. 8, 3· ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ οἱ παλαιοὶ πατέρες, οἱ Προφῆται, κτλ. 2) παλαιός, ἀρχαῖός, βαλῆν ἀρχαῖος βαλῆν, περὶ τοῦ Δαρείου, Δισχύλ. Πέρσ. 658· λάτρις Εὐρ. Ἔκ. 609· ἐταῖρος Σεν. Ἀπομν. 2. 8. 1· μαθητῆς Πρᾶξ. Ἀποστόλων κα', 16· πατρός γε παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων Εὐρ. Ἦλ. 287, πρβλ. 853.

III. ἐπίρρ. ἀρχαῖος, εἰς ἀρχαίους χρόνους ἡ κατὰ τρόπον ἀρχαῖον, Δημ. 123. 20· οὕτω καὶ τὸ ἀρχαῖον (πρβλ. τὸ παλαιόν) Ἰων. κατὰ χρῆσιν τῶν ἀρχαίων Ἡρόδ. 1. 56. 173, κ. ἄλλ., Ἄττ. τῶν ἀρχαίων Δισχύλ. Ἰκ. 325· ἀπὸ τοῦ ἀρχ. Ἡρόδ. 4. 117· ἐξ ἀρχαίων Διόδ. 1. 14. 2) εἰς ἀρχαῖον ὕφος, καινὰ ἀρχαῖως λέγειν Πλάτ. Φαῖδρ. 267B, πρβλ. Ἰσοκρ. 42C, Ἐφορ. 2· ἀρχαῖως καὶ σεμνῶς Δισχίν. 26. 12. IV. ἀνωμαλ. συγκρ. ἀρχαιέστερος Πινδ. Ἀποσπ. 20 (περὶ τοῦ ἀρχαιέστατος ἴδε ἐν λέξει): τὸ σύνθετος συγκρ. -ότερος Ἀριστοφ. Ὀρν. 469: ὑπερθ. -ότατος Ἡρόδ. 1. 105, κτλ.

V. ὡς οὐσιαστ., τὸ ἀρχαῖον, ἐπὶ χρημάτων, ἡ πρώτη ἀξία, τιμὴ, πλεόν τοῦ ἀρχ. Σεν. Πόρ. 3. 2· τὸ κεφάλαιον, Λατ. sors, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1155, καὶ παρὰ Ρήτορ. τὰ ἀρχαία ἀποδοθέντα Δημ. 914, ἐν τέλει, κτλ. τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν, ὁ ἐ. ἐκίρυσαν ἑαυτοὺς ἀνικνύοντα νὰ πληρωσῶσιν, ὁ αὐτ. 13. 21 (ἴδε ἐν λ. κεφάλαιος):— ἀντίθετον τῷ τόπος, ἔργον, ὡς επικαρπία, πρόσδοδος (ὁ αὐτ. 816. 15, Ἰσάκιος 60. 10, κτλ.), ὡς τὸ Λατ. sors ἡ caput ἀντίθεται πρὸς τὸ fenus, fructus, usus, usura, reiditus. 2) ἀρχαῖα, ἡ, = ἀρχή, Εὐστ. 475. 1, κτλ. πρβλ. σελήναια, ἀναγκαῖη.

ἀρχαιότης, ἡτος, ἡ, ἀρχαιότης, παλαιότης, ἀρχαιοτροπία, Πλάτ. Νόμ. 657B· ἀπλότης, εὐήθεια, ὑπ' ἀνοίας καὶ ἀρχαιότητος τρέπου Ἀλκιφρ. 3. 64.

ἀρχαιοτροπία, ἡ, ἀρχαῖος τρόπος, ἀρχαῖον ἦθος, Πλουτ. Φωκ. 3. ἀρχαῖο-τροπος, ὄν, ὁ κατ' ἀρχαῖον τρόπον, ἀρχαῖός, ἐπιτηδεύματα Θουκ. 1. 71· ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀρχαιοτροπός τις ἀνὴρ ὁ Χαιρέας ἦν Δίων Κ. 59. 29.— Ἐπίρρ. -πως Φωτ. Βεβλ. κωδ. 119, σ. 93, 41, κωδ. 202, σ. 163, 38, Τζέτζ. κλ.

ἀρχαιο-φάνης, ἐς, ὁ φαινόμενος ὡς ἀρχαῖος, Ἰω. Λυδ. παρὶ Ἀρχ. 1. 18.

ἀρχ-αρεσία, ἡ, (αἰρέσις) ἡ ἐκλογὴ ἀρχόντων, ἀρχ. συνίζει, συνέλευσις πρὸς ἐκλογὴν γίνεται, Ἡρόδ. 6. 58· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὡς ἐν Πλάτ. Νόμ. 752C, Σεν. Ἀπομν. 3. 4, 1, Ἰσαίω 66, Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 8, κλ. δι' αὐτῆς μετεφράζετο συνήθως ἡ Λατίν. λέξις comitia, Πολύβ. 3. 106, 1, κτλ. II. παρὰ μεταγεν. περὶ οἰκ. καὶ κατ' οὐδ. τύπον, ἀρχαιρέσια, τά, Πολύβ. 4. 67, 1, Διον. Ἄλ. 6. 89., 8. 90, κτλ. ἴδε Μοῖρ. σ. 11.

ἀρχαιρεσιάζω: μέλλ. ἄσω, συγκροτῶ συνέλευσιν πρὸς ἐκλογὴν ἀρχόντων, Ἰσαῖος παρὰ Πολύβ. Η', 82, Πλουτ. Κάμειλ. 6, κτλ.· ἐκλέγω ἀρχοντα ἐν συνελεύσει, αὐτόθι 42, Διον. Ἄλ. 2. 14. 2) ἐπιδώσκω ἀρχὴν τινα ἡ ἀξίωμα, Λατ. ambire honores, Πολύβ. 26. 10, 6, Πλουτ. Κάμειλ. 42.

ἀρχαιρεσιακός, ἡ, ὄν, ὁ τῶν ἀρχαιρεσιῶν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας, Γλωσσ.: -ἀρχῆς, ὁ, ὁ ἀρχηγός πολιτικῆς τινος μερίδος, Ἡρωδιδαν. Ἐπιμ. 167.

ἀρχαιρέμιος, ὁ, φράσις ἀπρηχαιωμένη ἢ ὕφος ἀρχαῖον, Διον. Ἄλ. π. Συμβ. 22.

ἀρχε-, ἀχώριστον συνθετ. προθεματ. μέρος (ἐκ τοῦ ἀρχω), = ἀρχε-, πρὸς ὃ ἐνίοτε ἐναλλάσσεται, ἴδε ἀρχιθέωρος, καί-πρβλ. Λοβ. Φρύν. 769.

ἀρχέ-γονος, ὄν, ὁ πρῶτος γένους ἡ γενεᾶς τινος, ἀρχαῖός, παλαιός, πρωτόγονος, Ἀριστ. Φυτ. 1. 3, 14, συχν. παρὰ Νόνν.

II. ἡ πρώτη αἰτία ἡ ἀρχή, ἡ φύσις πάσης τέχνης ἀρχέγονόν ἐστ' Δαμόδεμος ἐν «Συντρόχοις» 1. 8, (ἴσως ἐνταῦθα ἔπερεπεν ἡ λέξις νὰ παροῦσῃται): πρβλ. Διόδ. 1. 88.

ἀρχε-δικῆς [ἴ], οὐ, ὁ, ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἰδιοκτήτης, ὁ νόμιμος κτήτωρ, ἀμετέρων ἀποσυλάσαι βιαίως ἀρχεδικῶν-τοκέων Πινδ. Π. 4. 196.

ἀρχεθέωρος, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἡγέτης τῶν θεωρῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 158, (ἴδε ἀρχιθέωρος).

ἀρχεῖον, ἰων. ἀρχήειον, τό, οὐδ. ἐπιθέτου ὁ ἀρχεῖος, α, ὄν, (ἀρχή II):— ὁ τόπος, τὸ μέρος ἐνθα συνήρχοντο αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἢ ἐνθα διέμενον ἢ συνήρχοντο οἱ ἀνώτατοι ἀρχόντες, Λατ. curia, Ἡρόδ. 4. 62, Λυσ. 115. 7, Σεν. Κύρ. 1. 2, 3· τὰ ἀρχεῖα καὶ βουλευτήρια Δημ. 145. 16· συχν. ἐν Ἐπιγρ. ὡς ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 124 κ. ἄλλ. 2) τὰ ἀρχεῖα, τὰ φυλακτόμενα δημόσια ἔγγραφα, Συλλ. Ἐπιγρ. 154. 3, 22, Διον. Ἄλ. 2. 26· τὰ ἀρχεῖα ἡ πρωτότυπα ἔγγραφα, Ἐκκλ. II. ἡ δολομέλεια τῶν ἀρχόντων, οἱ ἀρχοντες, Ἀριστ. Πολ. 4. 14., 5. 4, 8· ἀλλὰ ἀρχεῖα, τὰ ἰδιαίτερα σωμεία ἀρχόντων, αἱ ἰδιαίτεροι ἐπιτροπείαι, αὐτόθι 4. 15, 8., 5. 7, 9.

ἀρχε-κάκος, ὄν, ὁ πρωταίσιος τοῦ κακοῦ, ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἰσας ἀρχεκάκους, ἀρχὴν τῶν κακῶν παρασχοῦσας (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 63, Πλουτ. 2. 861A.

ἀρχε-λαός, ὄν, ἡγεμῶν λαῶν, ἀρχηγός, Δισχύλ. Πέρσ. 297· συνηρ. ἀρχελαός Ἀριστοφ. Ἰππ. 164. 2) συχν. ὡς κύρ. ὄνομα, ὡσαύτ. ἐν τῷ Ἄττ. τύπῳ Ἀρχελάως, ω, Σοφ. παρ' Ἡραϊστ. σ. 8, 11.

ἀρχεληστής ἴδε ἀρχιληστής.

ἀρχ-ἐμπορος, ὁ πρωτέμπορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4485—86.

ἀρχε-πλοῦτος, ὄν, ἀρχων, κύριος πλοῦτου, ἀρχεπλοῦτον, καὶ καταστάτην δόμων, «ἀρχοντα πλοῦτου καὶ τὴν ἀρχαῖαν τυγχὴν ἀποληφόμενον» (Σχόλ.), Σοφ. Ἦλ. 72· ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι τὴν λέξιν = τῷ ἀρχαῖοπλοῦτος, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς. ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, πρβλ. καὶ Λοβ. Φρύν. 769.

ἀρχε-πολις, ι, γεν. εως, (εδος. Θησ. Στ.), ἀρχων πόλεως, ἐνθα νιν ἀρχεπολιν ἠθροσε Πινδ. Π. 9. 91.

ἀρχ-εραnistῆς, οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ἐρασιστῶν, οἵτινες ἀπέτελλον ἐταίρειαν, (ἴδε ἔρανος II), Συλλ. Ἐπιγρ. 2515 6, 40:— τὸ ῥῆμα ἀρχεραnistῆω, αὐτόθι:— ἀρχεραnistῆς ἐν 126. 35.

ἀρχεσί-μολπος, ὄν, ἐπὶ Μούσῃς, ἡ ἀρχομένη τῆς μολπῆς, «καλεῖ Σησίμορος μὲν τὴν Μούσαν ἀρχεσιμολπον, Πίνδαρος δὲ ἀγνησίμορα τὰ προοίμια» Ἀθήν. 180E (Σησίμ. 75).

ἀρχ-ἐσπερος, ὄν, = ἀχρίεσπερος ὁ ἴδε.

ἀρχεστάτος, λέγεται ὅτι εἶναι ἀνωμαλ. ὑπερθ. τοῦ ἀρχαῖος, ἀρχαιότατος, Ἐτυμ. Μ. 31, 5· (Δισχύλ. Ἀποσπ. 186)· ἀλλ' ὁ Λοβ. ἐν Παραλειπ. 81 ἀντ' αὐτοῦ προτείνει ἀρχεστρατός (τῆς Κρήτης), πρβλ. Ὀδ. Τ. 181, κέξ. ἴδε καὶ τὴν λέξιν ἀρχαῖος IV.

ἀρχέτας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἀρχέτης, ἀρχηγός, ἡγεμῶν, Εὐρ. Ἡρακλ. 753.

ἀρχε-τύπος, ὄν, πρωτότυπος, σφραγίς, παράδειγμα-Φίλων 1. 5. II. ἀρχέτυπον, τό, τὸ πρωτότυπον, ἀντίθετον τῷ ἀπό-γραφον, Διον. Ἄλ. π. Ἰσαίου 11, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 204, Κικ. πρὸς

Ἄττ. 16. 3, 4, Ἰουδενάλ. 2. 7. ὁ ἐπὶ τῆς σφραγίδος τύπος, Λουκ. Ἄλξ. 21· ἀρχ. Διδούου, εἰκὼν τῆς Δ. παριστάσα αὐτὴν ὡς ἦτο πράγματι, Ἄνθ. Παν. 151, πρὸλ. Ἐπιγράμμ. Ἐκλ. 1084. 4· καὶ ἴδε πρῶτοςτύπος. — Ὡσαύτως ἐπίρρ. -τυπικῶς Εὐστ. 931. 22· — Οὐσιαστ. -τυπία, ἢ = ἀρχετυπον Διον. Ἄρ. π. Οὐρ. Ἰερ. 2. 4, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 98, 33.

ἀρχεῦω (ἀρχεῖω) εἶμαι ἀρχηγός, ἄρχω, μετὰ δοτ., ἀρχεῦειν Τρώεσσι κατὰ κράτεράς ὁμιλίαν Ἰλ. Ε. 200, πρὸλ. Β. 345· μετὰ γεν. καὶ ἀρχεῦοι ὁμάδοιο Ἄπολλ. Ῥόδ. Α. 347.

ἀρχεφθεύω, προϊσταμαι τῶν ἐφθῶν, εἶμαι ἐφθάρχης, Σουλ. Ἐπιγρ. 1121.

ἀρχέ-χορος, ον, ὁ ἐξάρχων τοῦ χοροῦ, ὁ διευθύνων τὸν χορὸν, πούος Εὐρ. Τρω. 151· ἐπὶ προσώπου, Ἄνθ. Π. παράρτ. 221.

ἀρχή, ἡ, (ἴδε ἄρχω), ἡ ἀρχή, ἐναρξής, πρώτη αἰτία, νείκεος ἀρχή Ἰκ. Χ. 116· πημάτων Ὀδ. Ο. 81· φύνον Φ. 4, κτλ.· ἀρ. γενέσθαι κακῶν Ἡρόδ. 5. 97· ἀρχὴν τινος ποιεῖσθαι, νὰ κἀμῆ τι· ἀρχὴν πράγματός τινος, Θουκ. 1. 128· ἀρχὴν υποθέσθαι, βάνιν, θεμέλιον υποθέσθαι, Δημ. 29. 4, κτλ.· ἀρχὴν ἀρχεσθαι τινος Πλάτ. Τίμ. 36Ε.

6) συγν. μετὰ προθ. ἐν ἐπιρρηματικῇ χρήσει, ἐξ ἀρχῆς = ἀρχῆθεν, ἀπὸ παλαιοῦ, Ὀδ. Α. 188, κτλ.· οὐδ' ἀρχῆς φίλος Σοφ. Ο. Τ. 385· ἢ ἐξ ἀρχῆς ἐχθρα Σεν., κτλ.· τὸ ἐξ ἀρχῆς Σεν. Κυν. 12. 6· ἀλλά, πλουτεῖν ἐξ ἀρχῆς πάλιν, ἐκ νέου, Ἀριστοτ. Πλ. 221· λόγον πάλιν ὡσπερ ἐξ ἀρχῆς κινεῖν Πλάτ. Πολ. 450Α· ὁ ἐξ ἀρχῆς λόγος ὁ αὐτ. Θεαίτ. 177C, πρὸλ. 179D, κτλ.· αἱ ἐξ ἀρχῆς [μναί], ὁ ἐ. αἱ ἀρχικαί, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ κεφάλαιον, Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 5· — οὕτως, ἀπ' ἀρχῆς Ἡσ. Θ. 425, Ἡρόδ. 2. 104, Πινδ., Τραγ.· — κατ' ἀρχάς, ἐν ἀρχῇ, Ἡρόδ. 3. 153. 7. 5· ἀντίκα κατ' ἀρχάς ὁ αὐτ. 8. 94· τὸ κατ' ἀρχάς Πλάτ. Νόμ. 798Α, κ. ἀλλ.

γ) κατ' αἰ. μετ' ἐπίρρ. ἐννοίας, ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι οὕτω ὥστε κτλ., ἐν πρώτοις, πρώτιστα, Ἡρόδ. 1. 9., 2. 28, κ. ἀλλ.· τὴν ἀρχὴν Ἄνδοκ. 26. 5· — συγν. παρακολυθεῖται ὑπὸ ἀρητ. μορίου καὶ τότε σημαίνει παντάπασι, παντελῶς, οὐδόλως, Λατ. omnino non, ἀρχὴν μηδὲ λαδὼν Ἡρόδ. 3. 39· ἀρχὴν δὲ θηρῶν οὐ πρόπει ταμίχανα Σοφ. Ἄντ. 92· ἐνθα ἴδε σημ. Jebb· ἀρχὴν κλύειν ἄν οὐκ. ἰ. ἐδουλόμην ὁ αὐτ. Φιλ. 1239, πρὸλ. Ἠλ. 439· ἐνίσπε μετὰ τοῦ ἀρθρου, τοῦτο οὐκ ἐνδέομαι τὴν ἀρχὴν Ἡρόδ. 4. 25, πρὸλ. 28· τὴν ἀρχὴν γὰρ ἐξῆν αὐτῶ μὴ γράφειν Δημ. 651. 23· πρὸλ. Ἄντιφωντα 138. 6, Πλάτ. Γοργ. 478C· ἡ σημασία αὕτη ἀπαντᾷ καὶ ἄνευ ἀρητῆσιν μορίου, ἐόντες ἀρχὴν ἐπτά, ἐν συνόλω, Ἡρόδ. 8. 132, ἴδε 1. 9· — πρὸλ. ἀρχῆθεν.

2) πρώτη ἀρχή, στοιχεῖον, πρῶτον ἐν τοιαύτῃ χρίσει παρὰ τοῖς Ἰωσι φιλοσόφοις, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 3, 3, κέξ.· συγν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ., μάλιστ' ἐν τῷ πληθ.· ὁ Ἡράκλειτος ἐκάλει τὴν ψυχὴν ἀρχὴν, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 19.

3) ἡ ἄκρα ἐπίδεξιμος, σχοινοῦ, συνδόνος, κτλ., Ἡρόδ. 4. 60, Ἰπκ. Κατ' Ἰπτρ. 743, Εὐρ. Ἰπκ. 762, Πρᾶξ. Ἀπ. ι', 11.

II. ἡ πρώτη δύναμις, ἐξουσία, κράτος, κυριότης, οὐδαμοῦ παρ' Ὀμ.· Διὸς ἀρχή Πινδ. Ο. 2. 106· συγν. παρ' Ἡρόδ. καὶ Τραγ., κλπ.· μεγάλην ἀρχὴν εὐρηκίας Δημ. 577. 22, πρὸλ. 69. 1· καὶ κατὰ πληθ. ἀρχαὶ πολιτισμόνομοι Δισχύλ. Χο. 864· τὰς ἐμάς ἀρχάς σέβειν Σοφ. Ἄντ. 744. κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος, τῆσδ' ἔχων ἀρχὴν γθονός Σοφ. Ο. Κ. 737· ἀρχὴ τῶν νεῶν, τῆς θαλάσσης, τῆς Ἀσίας, ἐξουσία ἐπ' αὐτῶν, Θουκ. 3. 90, Σεν. Ἄθ. 2. 16, κτλ.· παροιμ., ἀρχὴ ἄνδρα δέλει βίας παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθ. Ν. 5. 1. 16, πρὸλ. Δημ. 1455. 15· συγνάκις καὶ κατὰ πληθ., πρῶτοτάγματα, ἐξουσία, Τραγ. 2) κυριαρχία, ἐξουσία, κράτος ἢ βασιλείον, ὡς: Κύρου, Περδίκκου ἀρχή, ὁ ἐ. Περσία, Μακεδονία, Ἡρόδ. 1. 91, Θουκ. 1. 128, κτλ.

3) ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, ἐξουσία, ὑπόουρημα ἐν τῇ κυβερνήσει, ἀρχὴν ἄρχειν, λαμβάνειν, ἔχειν ἢ λαμβάνειν ὑπόουρημά τι, Ἡρόδ. 3. 80., 4. 147· καταστήσας τὰς ἀρχάς καὶ ἀρχοντας ἐπιστήσας Ἡρόδ. 3. 89· εἰς ἀρχὴν καθίστασθαι, ἀναλαμβάνειν ὑπόουρημά τι, Θουκ. 8. 70· γενέσθαι ἐπ' ἀρχῆς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 19· ἀρχὴν εἰσεῖναι Δημ. 1369. 19, κτλ.· ἀρχὴν λαχεῖν, ἐπιτυχεῖν (διὰ κλήρου) ὑπόουρημά τι, ὁ αὐτ. 1306. 14· Ἐλληνοταταῖται τότε πρῶτον κατέστη ἀρχή Θουκ. 1. 96· εἶτι καὶ μετὰ ἐνικου ὀνόματος, Κυθηροδικῆς ἀρχή ἐκ τῆς Σπάρτης διέβαιεν αὐτόσε ὁ αὐτ. 4. 53· — ὡσαύτως διάρχεια ἀξιώματός τινος, ἀρχῆς λοιποὶ αὐτῶ δύο μῆνες Ἀντιφῶν 146. 16· πρὸλ. ἤρξαν τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν Θουκ. 6. 54· — Εἰς τὰ ἀξιώματα ταῦτα ἡδυνάτο τις νὰ ἀνέλθῃ κατὰ δύο τρόπους, διὰ χειροτονίας (ἀνατάσεως τῶν χειρῶν), καὶ τότε ἡ ἀρχὴ ἐκαλεῖτο χειροτονητή, ἢ διὰ κλήρου, καὶ τότε ἐκαλεῖτο κληρωτή, Δισχύλ. 3. 35, πρὸλ. 15. 11.

4) κατὰ πληθ., αἱ ἀρχαί, οἱ ἀρχοντες, Θουκ. 5. 47, πρὸλ. Ψήφισ. παρ' Ἄνδοκ. 11. 29· ὡσαύτως ἡ ἀρχή, περιληπτικῶς «ἡ κυβερνήσεις», Δημ. 1145. 26· παραδιδόναι τινὰ τῇ ἀρχῇ Ἄντιφῶν 135. 8· οὕτω κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς, κατὰ τῆς ἐξουσίας, Δισχύλ. Ἰκ. 485· ποιμπουε ἀρχὰς Δισχύλ. Ἄγ. 124.

ἀρχή-γενής, ἐς = ἀρχεγονός, ὁ αἴτιος τῆς πρώτης ἀρχῆς πράγματος τινος, καὶ ταῦτα τάπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ Δισχύλ. Ἄγ. 1628.

ἀρχηγετεύω, ἡγεμονεύω, εἶμαι ἄρχων, βασιλεύω, ἀρχηγετεύειν δὲ τῶν κάτω Αἰγύπτου λέγουσι Δήμητρα καὶ Διόνυσον Ἡρόδ. 2. 123 (ἄλλ. γραφ. ἀρχηγετεύω).

ἀρχηγετεύω. = ἀρχομαι, ἡ κἀμῶν καλὴν ἀρχὴν, μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Δοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν κάπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν Σοφ. Πλ. 83 ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἀρχηγέτης, ου, ὁ, θηλ. ἀρχηγέτις, υδός, ἀλλὰ δοτ. ἀρχηγέτι (Ἀριστοτ. Λυσ. 644): Δωρ. ἀρχαγέτης: (ἡγέομαι): — ὁ πρῶτος ἡγέτης, ὁ πρῶτος αἴτιος, κυρίως οἰκίτης πόλεως ἢ ὁ γενάρχης οἰκογενείας, ἀλλαγῶν καλούμενος κτιστής, οἰκιστής. Ἡρόδ. 9. 86, Πινδ. Ο. 7. 143, Σουλ. Ἐπιγρ. 1732 θ. 2· καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐκαλεῖτο οὕτως ἐν Κυρήνῃ ὡς ὁ αἴτιος τῆς ἰδρύσεως τῆς πόλεως, Πινδ. Π. 5. 80· οὕτως ἐν Νάξῳ τῆς Σικελίας, Θουκ. 6. 3· ἐν Ταυρομενίῳ, Eckhel. 1. σ. 248· ἐν Ἰεραπάλει, Σουλ. Ἐπιγρ. 3906, κτλ.: — ἐν Ἀθήναις οἱ ἡρώες ἐπόνυμοι οὕτως ἐκαλοῦντο, Ἀριστοτ. Ἄποσπ. 186, παρὰ Δημ. 1072. 25· οὕτω ὁ δήμου ἀρχ., ὁ ἐ. ὁ προστατῆρος ἡρώς δήμου, ὁ δημοῦχος ἡρώς, Πλάτ. Λύσ. 205D. ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τῶν βασιλέων, Πλουτ. Λυκούργ. 6· οὕτω θηλ. ἀρχηγέτις ἐπὶ τῆς Ἀθηνῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 476. 477, κ. ἀλλ.· τὰρχηγέτι = τῇ ἀρχηγέτιδι Ἀριστοτ. Λυσ. 644. 2) καθόλου ἀρχηγός, ἡγεμῶν, Δισχύλ. Θῆθ. 999, Ἰκ. 184, 251, Σοφ. Ο. Τ. 751, κτλ.

3) πρώτη αἰτία, πρωταίτιος, ἀρχ. τύχης Εὐρ. Ἠλ. 891· γένους Ὀρ. 555· — ἐντεῦθεν ἐπίθ. -ετικός, ἢ, ὄν, Θεοδ. Μετοχ. Σύμμ. σ. 481. 5.

ἀρχηγικός, ἢ, ὄν, ὁ κυρίως πρωταίτιος, κακία ἀρχηγικὴ τυγχάνουσα τῆς ἐν ἀνθρώποις κακίας Ὡγαγέν. τ. 3. σ. 602Α. — Ἐπίρρ. κῶς Διον. Ἀρεοπ. σ. 262.

ἀρχηγός, Δωρ. ἀρχαγός, ὄν, (ἡγέομαι): — ὁ πρωταίτιος, ὁ πρόξενος, λόγος ἀρχηγός κακῶν Εὐρ. Ἰπκ. 881· πρῶτος, μέγιστος, ἃ Τροίας ἀρχηγούς εἶχον τιμᾶς, ἦτις εἶχον τὰς ὑψίστας τιμὰς τῆς Τροίας, δηλ. ἡμῶν βασιλίσα, ὁ αὐτ. Τρω. 196· ἀρχικός, πρῶτος, δύο φλέδες ἀρχ. Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 22.

II. οὐσιαστ., ὡς τὸ ἀρχηγέτης, ἰδρυτής, γενάρχης. Λατ. auctor, ἐπὶ κοικιόχου ἡρώος ἢ θεοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 60· τοῦ γένους Ἰσοκρ. 32C· οἷς τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός τις ἐστὶν Πλάτ. Τίμ. 21E· — ὁ γενάρχης οἰκογενείας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 12, 4.

2) ἡγεμῶν, ἀρχηγός, Δισχύλ. Ἄγ. 259· πρῶτος ἀρχηγός, ἡγεμῶν, Ἑλλήνων Σίμων. (198) παρὰ Θουκ. 1. 132· ὡσαύτως, ἀρχ. ἱερέων Σουλ. Ἐπιγρ. 6798, πρὸλ. 2882.

3) ὁ ἀρχηγός, ὁ πρῶτος πρῶτοτάτος τινος, καταγορεύει τις πρὸς τοὺς ἐφόρους ἐπιβουλήν καὶ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ πράγματος Σεν. Ἰατ. 3. 3, 4, πρὸλ. Δεῖναρφ. 109. 15, Ἰσοκρ. 253D· Ὁαλῆς ὁ τῆς τοιαύτης ἀρχηγός φιλοσοφίας Ἀριστ. Μεταφ. 1. 3, 5· οὗτος τῆς τέχνης ἀρχηγός ἦν Σωσίπατρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 14: — οὕτω, τὸ ἀρχηγόν, ἢ τὴν ἀρχὴν διδούσα δύναμις, Πλάτ. Κρατ. 401D.

ἀρχήθων, Δωρ. -ἄθων, Ἐπίρρ. ἐξ ἀρχῆς, παλαιόθεν, Πινδ. Ο. 9. 81, I. 4. 11 (3. 25), Ἡρόδ. 1. 131., 2. 138, κ. ἀλλ., σπανίως παρὰ Τραγ., Δισχύλ. Ἄποσπ. 427, Σοφ. Ἄποσπ. 132· οὐδαμοῦ ἐν τῷ Ἄττ. πεζῷ λόγῳ, Α. Β. 7. 12, πρὸλ. Λοβ. Φρῶν. 93. 2) μετ' ἀρν., κρέσσον.. ἀρχῆθεν μὴ ἐλθεῖν, μηδὲλως ἐλθεῖν, Ἡρόδ. 5. 18· πρὸλ. ἀρχή I. 1. γ.

ἀρχήθων, τό, ἴδε ἀρχεῖον. ἀρχήθων, Ἐπίρρ. ἴδε ἀρχή I. 2.

ἀρχι-, ἀνώριστον πρῶτον συνθετικ. ὡς τὸ ἀρχε-, ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ὡς τὰ ἀρχω, ἀρχός (πρὸλ. Ἀγγλ. arch-, Γερμ. Erz-), κατὰ τὸ πλείστον ἐν μεταγεν. λέξεσιν.

ἀρχιαριστάς, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἀρχιεριστή, οὐδ, ὁ, ἀρχηγός τῶν ἱεριστῶν ἢ ἱερέων ἐπὶ τοῦ καθαρμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως, BCH. V. 337, 15 κτλ.

ἀρχ-ιατρος, (κατὰ δὲ τὸν Ἀρχάδ. 86. 19· ἀρχιατρός) Ἰων. ἀρχίατρος ὁ: = ὁ πρῶτος ἱατρός, οὕτως εἶπειν ὁ ἀρχηγός τοῦ συλλόγου τῶν ἱατρῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 1227, 1407, κ. ἀλλ., ἴδε Franz. εἰς Ἐρωτῆσι. σ. 2, καὶ Λεξ. ἀρχιαστῆτων.

II. μέγας ἱατρός, Ἄρετ. Ὀξ. Νουθ. Θεραπευτ. 2. 5.

ἀρχι-βασίλευς, ἔως, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν βασιλέων, βασιλεὺς βασιλέων, Χρον. Πασχ. 708, 15.

ἀρχι-θασσάρα, ἢ, ἀρχιθαχεύτρια, Σουλ. Ἐπιγρ. 2052, ἴδε θασσάρα 2.

ἀρχι-βουκόλος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν βουκόλων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 39, ἐνθα γράφεται παροξυτονίως ἀρχεβουκόλον.

ἀρχι-βουλος, ον, «βουληφόρος, πρόβουλος, ἀρχιβουλος» Σουῖδ.

ἀρχι-γένεθλος, ον, = ἀρχεγονός, Ὀρρ. Ὀρρ. 13.

ἀρχι-γέρων, οντος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν γερόντων, πρόεδρος τῆς γερουσίας, Βυθ.

ἀρχι-γότης, ητος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ἀπατεῶνων, μέγας ἀπατεῶν, Γρηγ. Νάξ. III. 444Α.

ἀρχι-γραμματεὺς, ἔως, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν γραμματέων, Πολύβ. 5. 54, 12, Πλουτ. Εὐμ. 1.

ἀρχι-δαίμων, ονος, ὁ, ὁ ἄρχων τῶν δαιμόνων, Εὐστ. Ἄντ. 632B. ἀρχι-δαφνηφορέω, εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν δαφνηφορούντων, Σουλ. Ἐπιγρ. 1766 ἐν τῷ Θεσσαλ. τύπῳ (;) ἀρχιδαφνηφορέσας. Ὁ

Ἦσυχ. ἔχει λέξιν **δουχυμόν**, καὶ ἑρμηνεύει: «εὐκαυστον ξύλον ἀάφνης», πρβλ. καὶ σχολ. εἰς Νικανδρ.
ἀρχι-δεσμοφύλαξ, καὶ **ἀρχιδεσμώτης**, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν δεσμοφυλάκων, Ἐβδ. (Γεν. λθ' 21, κέξ., μ' 4.).
ἀρχι-διάβολος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν διαβόλων, ὁ μέγας διάβολος, Ψευδο-Νικόδημ. II. 7 (23).
ἀρχι-διδάσκων, [ἀ], ἀρχιδάσκων ὡς καὶ νῦν, Ἰερώνυμ. I. 1080 (942), Ἰσιδ. 288C, Σωκρ. 749C, Σωκ. 1477A καὶ ἄλλοι.
ἀρχι-διδασκαλία, ἡ, ἡ πρώτη διδασκαλία, τὸ κύριον δόγμα, Ἄθαν. κατὰ Ἀρείου 2.12, τ.1. σ. 480B:—καὶ **ἀρχιδιδάσκαλος**, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν διδασκάλων, Εὐστ. Πονημάτ. 16. 45.
ἀρχι-δικαστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀνώτατος δικαστής, Διόδ. 1.48, Πλούτ. 2. 355A, Συλλ. Ἐπιγρ. 4734.
ἀρχιδίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ **ἀρχῆ** (II. 3), μικρόν, ἀνάξιον λόγου ὑπογράμμα, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1107· ὑπογραμματοῦν καὶ ὑπηρετῶν ἀρχιδίοις Δημ. 314. 7. II. υποκορ. τοῦ **ἀρχῆ** I, Φιλῶλ. Στοδ. Ἐκλογ. 1. 420, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5235. — ἐξ **ἀρχιδίων** = ἀπ' ἀρχῆς, ἀνάκαθεν, Ἐπιγραφ. Δῆλου (μέσα τοῦ Β' αἰῶνος π. X.) BCH. III. 292, στ. 3.
ἀρχι-ἐπίσκοπος, ὁ, βαθμὸς Ἐκκλησιαστ., ὡς καὶ νῦν, Θεοδώρητ. τ. 3. σ. 1048 κτλ.:—καὶ **ἀρχιεπισκοπή**, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου, Ἐπιφάν. II. 185A, Εὐστ. Πονημάτ. 294, 60.
ἀρχιεράομαι, Μέσ. εἶμαι, διατελῶ ἀρχιερεὺς ἢ πρώτη ἱερέα, ὁ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτῷ ἀρχιεραῖσθαι Ἰωσήφ. Μακκ. 4. 502, 43· ἀρχιερασαμένην τῆς σεβαστῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 1929, 3422, κ. ἄλλ.
ἀρχιερατεύω, εἶμαι ἀρχιερεὺς, Ἐβδ. (Α' Μακκ. ιθ', 47), Συλλ. Ἐπιγρ. 2719, 2766, 4266, κ. ἄλλ.:—ἐντεῦθεν **ἀρχιερατεία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ ἀρχιερέως, Ἄθανάσ. τ. I. σ. 191, Ἰπτόλ. Αἰρ. 4. 53· ὡσαύτως **ἀρχιερατεύμα**, τὸ, Εὐστ. Πονημάτ. 247. 55·—παρὰ Γαλῆν. 13. 600 ὡσαύτως καὶ **ἀρχιερεύω**.
ἀρχιερατικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀρχιερέα, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ Πράξ. Ἀπ. δ', 6, πρβλ. Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 15.3.1, Συλλ. Ἐπιγρ. 4363. 2) ἐπισκοπικός, Συν. Ἐπιστ. 97 κτλ.
ἀρχιερεία, ἡ, ἡ πρώτη ἱερέα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1718, 2511, κ. ἄλλ.:—ἐν Ῥώμῃ ἡ πρώτη τῶν Ἐστιάων, Δίων Κ. 79. 9.
ἀρχ-ιερεύς, ἔως, ὁ: Ἰων. **ἀρχιέρως**, εω, ὁ, Ἡρόδ. 2. 37, ὡσαύτως ἐν Πλάτ. Νομ. 947A: αἰτ. πλ. **ἀρχιέρως** (ἐκ τοῦ **ἀρχι-έρως**) Ἡρόδ. 2.142:—ἀρχιερεὺς, ἐνθ' ἄνωτ. καὶ συγχ. ἐν Ἐπιγρ., Συλλ. Ἐπιγρ. 381—3, 479, κ. ἄλλ.:—ἐν Ῥώμῃ ὁ Pontifex Maximus, Πλουτ. Νομ. 9· ἀρχ. μέγιστος, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 320, 1305, κ. ἄλλ.:—ἐν Ἰερουσαλῆμ ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς τῶν Ἰουδαίων, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 3, κτλ.
ἀρχιεροθύτης, ὁ πρῶτος ἱεροθύτης, Ἐπιγρ. Αἰνδ. Ross Inser. fasc. 3. σ. 17, ἀρ. 271, 20.
ἀρχιερόπλοκος, ον, ὁ, ὁ διὰ χειρὸς ἀρχιερέως πλεχθεὶς, τὸ ἀρχιερόπλοκον τῆς βασιλείας διάδημα Ἄνδρ. Κρήτ. σ. 149A.
ἀρχιεροπρεπής, ἐς, ὁ ἐμπρέπων ἀρχιερεῖ, Ταρσό. 1437B.
ἀρχ-ιερωσύνη, ἡ, τοῦ ἀρχιερέως τὸ ἀξίωμα, Πλουτ. Πομπ. 67, Ἐβδ. (Α' Μακκ. ζ', 21, κ. ἄλλ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 2719, 2767, κ. ἄλλ.:—ὡσαύτως **ἀρχιερότης**, **ητος**, ἡ, Γεωργ. Παχυμ. Ἄνδρ. Παλαιολ. 2. σ. 124B.
ἀρχι-εταῖρος, ὁ, ὁ πρῶτος ἐν ἐταίροις, ὁ πρῶτος φίλος καὶ σύντροφος, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. ις', 16, πρβλ. Α' Παραλ. κς', 33).
ἀρχι-ευνούχος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ευνούχων, Ἐβδ. (Δαν. α', 3), Ἠλιόδ. 8. 3.
ἀρχι-ζάκορος, ὁ, ἡ, ὁ πρῶτος τῶν νεωκόρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 4470.
ἀρχι-ζυγράφος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ πρῶτος ἐν ζυγράφοις, Πονημάτ. 307. 23.
ἀρχιζῶ, ἄρχομαι, ὡς καὶ νῦν, ἀρχίζει ἀπὸ κτίσεως κόσμου Φαβρ. Βιβλ. τ. 7. σ. 468. 8.
ἀρχι-ζῶσος, ον, ὁ ἐξ οὗ πηγάζει ἡ ζωὴ, Διον. Ἄρεοπ. 558.
ἀρχι-θάλασσος, ὁ, ὁ κυρίαρχος τῆς θαλάσσης, Ἄνθ. Π. 6. 38.
ἀρχι-θεός, ον, ὁ ἀπ' ἀρχῆς θεὸς ὢν, ὁ αἰώνιος θεός, Διον. Ἄρεοπ. σ. 178 (223B) κτλ.
ἀρχι-θεράπων, οντος, ὁ, πρῶτος τῶν θεραπόντων, Εὐστ. Πονημάτ. 291. 49.
ἀρχιθερώριω, εἶμαι ἀρχιθέρωρος, Δημ. 552. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. I. 2336.
ἀρχιθεώρησις, εως, ἡ, = τῷ ἐπ. Ἰσαῖος παρὰ Πολυδ. Η' 82.
ἀρχιθεωρία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιθεώρου, Λυσ. 162. 5.
ἀρχι-θεωρίας, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν, ὁ ἡγέτης τῆς θεωρίας, Ἄνθοκ. 17. 19, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 2860. 6, κ. ἄλλ.:—διὰ τοῦ **ε**, ἀρχεθέρωρος αὐτοῦ: 158A, 33, 2270. 90· ἴδε **ἀρχεθέρωρος** ἐν τόπῳ.
ἀρχι-θιάσιτης, ὁ, ὁ κορυφαῖος τοῦ θιάσου, Συλλ. Ἐπιγρ. Ἐλλ. 2271. 4.
ἀρχι-θώκος, ὁ, = **ἀρχιθρόνος**, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. 82.
ἀρχι-θρόνος, ὁ, ὁ κατέχων τὸν πρῶτον θρόνον, ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος, περὶ Τίτου τοῦ πρώτου ἐπισκόπου Κρήτης, ὁ τῆς καθέδρας ἀρχιθρόνος Ἄνδρ. Κρήτης σ. 166D, Κράμ. Ἄν. Ὁέ. τ. Β', σ. 126. 25.

ἀρχι-θύτης [ῥ], ον, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν θυτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8756, 8761.
ἀρχι-κέραυτος, ον, ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν τοὺς κεραυνούς, Κλεάθ. Ἦμ. εἰς τὸν Δία 31, Ὀρφ. Ἄποσπ. 6. 9 (ἄλλ. γρ. **ἀρχικεραυνος**).
ἀρχι-κλωψ, ωπος, ὁ, ἀρχηγὸς κλεπτῶν, ἡ πρωτοκλέπτης, Πλουτ. Ἄρατ. 6.
ἀρχι-κοιτωνίτης, ον, ὁ, ἀρχιθαλαμηπλός, Συλλ. Ἐπιγρ. 2132d. 6.
ἀρχικός, ἡ, ὄν, (ἀρχῆ) ἡγεμονικός, βασιλικός, οὗτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμῆν βωμοῖς ἀρῆξει Αἰσχύλ. Χο. 260· γένος Θεουκ. 2. 80. 2) ἐπὶ προσώπων, ἐπιτήδειος, κατὰ ἄλλοι ἐκ τοῦ κυβερᾶν, ἔμπειρος εἰς τὸ διοικεῖν, Ξεν. Ἄπομν. 1.1.16, Πλάτ. Πρωτ. 352B, κ. ἄλλ.: ὁ ὑπηρετήσας ὡς ἀρχων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2774· μετὰ γεν., ὁ δυνάμενος νὰ κυβερνήσῃ, νεὸς ἀρχικός Πλάτ. Πολ. 488D· φύσει ἀρχικὸν πατὴρ υἱῶν, καὶ πρόγονοι ἐκγότων καὶ βασιλεῖς βασιλευσμένων Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 8. 11, 2.
3) ὁ κυριεύων, ὁ πρῶτος, ὁ ἀνώτατος, ἡ ἀρχικωτάτη ἐπιστήμη, ἡ ἀνωτάτη ἐπιστήμη, δηλ. ἡ σοφία, ὁ αὐτ. Μεταφ. 1. 2.7: τὴν ἀρχ. χώραν ἔχειν ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 6· ἀρχ. ἀρετή, ἀντίθετον τῷ ὑπηρετικῇ, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 1.13, 9, κ. ἄλλ.
II. ὁ πρῶτος πάντων, ὁ πρῶτιστος, Ρήτορες (Walz) 8. 657:—Ἐπίρρ. **ἀρχικῶς** Σέξτ. Ἐπιγρ. π. M.1. 46, κτλ.
ἀρχι-κυβερνήτης, ον, ὁ, ὁ ἀνώτατος κυβερνήτης, ἀρχικυβερνήτης οὖν τοῦ παντός στόλου Διόδ. 20. 50, Στράβ. 698, Πλουτ. Ἄλέξ. 66.
ἀρχι-κύνητος, ὁ, ὁ πρῶτος κύνητος τοῦ βασιλέως, Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 16.10, 3.—ὁ Μανέθων (5. 289) ἔχει τὴν λέξιν ὀκυτόνωσ **ἀρχικυνήτος**.
ἀρχίλλαν, «ἀρχιποίμενα» Κρήτες» Ἦσυχ.
ἀρχιλευίτης, ὁ, ἀρχιπρεσβύτερος, Ἐφρ. πατριάρχ. Κωνσταντιν. 10. 306, σ. 243.
ἀρχι-ληστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς ληστρικῆς συμμορίας, Ἰωσήφ. Ἰουδ. II. 1.10, 5, κτλ.
Ἀρχιλόχετος, α, ον, Ἀρχιλόγειον μέτρον, μέτρον κατὰ τὸν Ἀρχιλόγον, περὶ τῶν ἐν τῇ μετρικῇ ἀσυναρτήτων λεγομένων μέτρων, οἱς πρῶτος ἐχρήσατο ὁ Ἀρχιλόχος, Ἠφαιστ. κεφ. 15, 2, ἴδε Meineke Κωμ. Ἄποσπ. 2. 844.
ἀρχι-μάγειρος, ὁ, ὁ πρῶτος μάγειρος, Ἐβδ. (Γεν. λθ', 1, κ. ἄλλ.), πρβλ. Φιλῶνα. 2. 63): ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν βασιλέων ἐν Ἀνατολῇ φέρεται: ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιμαγείρου δὲν ἦτο μικρόν καὶ δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τὰ τοῦ μαγείρου, Ἐβδ. (Δαν. 6' 14, πρβλ. Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 10.10, 3), Πλουτ. 2. 111B.
ἀρχι-μάχος, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῶν μάγων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. (προσθήκαι) 903a.7, Σωζομ. Ἐκκλ. Ἰστ. 2. 61.
ἀρχι-μανδριότης, ον, ὁ, κυριαρχικῶς ὁ ἀρχηγὸς μάνδρας, ἀρχιπομπῆ, μεταρ. ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγὸς μοναχικῆς κοινότητος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8726, κ. ἄλλ.: Ὁ ἀρχιμανδριότης συνήθως ἦτο πρεσβύτερος, ἐνίοτε δὲ διάκονος, Ἀκάκ. καὶ Παῦλ. παρ' Ἐπιφάν., ἡγουμένους μοναστηρίου, Ἰουστ. Νεαρ. 5. σ. 18:—θελ. **-τις**, **ιδος**, ἡ, Γλωσσ.
ἀρχι-μάρτυς, υρος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν μαρτυρησάντων, Ἄστέρ. 324D.
ἀρχιμηνία = **νουμηνία**. Ἠρωδ. Ἐπιμ. σ. 93. 5.
ἀρχι-μηνος, ἡ, (ἐνν. ἡμέρα) ἡ πρώτη τοῦ μηνός, κατ' ἀρχιμνηνον τὴν Ἰανουαρίου Τζέτζ. Ἰστ. 13. 247.
ἀρχι-μηχανότης, οὗ, ὁ, ὁ πρῶτος μηχανορράφος, παμπόνηρος, πανουργάτος, Τζέτζ. Ἐπιστ. 94. σ. 83.
ἀρχι-μίμος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μίμων, πρῶτος κωμικὸς ὑποκριτής, Πλουτ. Σύλλ. 36.
ἀρχι-μύστης, ον, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῶν μυστῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2052.
ἀρχι-νεωκόρος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν νεωκόρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3831a.13.
ἀρχι-νεωποιός, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν νεωποιῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 15., 2795, 2811.
ἀρχινοχοσία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχινοχοῦ, Ἐβδ. (Γεν. μ', 13).
ἀρχι-οινοχόος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν οἰνοχόων, ὁ «ἀρχικεραστής», Ἐβδ. (Γεν. μ', 1, κέξ.).
ἀρχι-παρθενος, ον, πρῶτος μετατῶ τῶν παρθένων, ἐπὶ τῆς ἀγνείας ξύλου ἀπὸ τοῦ ἀρχιπαρθένου Χριστοῦ πεφτυεμένον Ἐτυμ. M.702. 6.
ἀρχι-πατριώτης, ον, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς πατριᾶς, οἰκογενείας, «καὶ προσήλθον οἱ ἀρχιπατριῶται τῶν υἱῶν Λευὶ πρὸς Ἐλεάζαρ» Ἐβδ. (Ἰησ. κα', 1).
ἀρχι-πάτωρ, ορος, ὁ, γενάρχης οἰκογενείας, ἡ ἔθνος, πατριάρχης, Δκμασκ. II. 276B.
ἀρχι-πειρατής, οὗ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν πειρατῶν, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, Διόδ. 20. 97, Πλουτ. Πομπ. 45.

ἀρχι-περσό-σατραπῆς, ὁ, ὁ πρῶτος σατραπῆς τῆς Περσίας, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 331.
ἀρχι-πλάνας, ὁ, ἀρχηγὸς νομαδικῆς φυλῆς, Λουκ. Τάξ. 39.
ἀρχι-ποιμνῆν, ὁ, ὁ πρῶτος ποιμνῆν, Ἐπιστ. π. Ἐφ. ε', 23, κτλ.
ἀρχιπολιταρχεῖω, εἶμαι πρῶτος ἀρχὼν τῆς πόλεως, Ἐπιγρ. Φαλάγγης Θεσσαλ. τοῦ Β' π. Χρ. αἰῶνος. Μ. VIII. 110.
ἀρχι-πρεσβευτῆς, οὐ, ὁ πρῶτος τῶν πρεσβευτῶν, Διόδ. 14. 53, Σουλλ. Ἐπιγρ. 4347.
ἀρχι-πρόβουλος, ὁ, ὁ πρῶτος σύμβουλος, Σουλλ. Ἐπιγρ. 4364.
ἀρχι-προφήτης, οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν προφητῶν, Φίλων 1. 594, Κλήμ. Ἄλ. 356.
ἀρχι-πρύτανις, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ πρόεδρος τῶν πρυτάνων, Σουλλ. Ἐπιγρ. 2878, 2881, κ. ἄλλ.
ἀρχι-ραβδοῦχος, ὁ, πρῶτος τῶν ραβδοῦχων, Γλωσσ.
ἀρχι-ρερεύς, ὁ, Ἴων. ἀντὶ ἀρχιρερεύς.
ἀρχι-σατραπῆς, οὐ, ὁ πρῶτος τῶν σατραπῶν, Νικήτ. Εὐγ. 1. 237., 5. 181.
ἀρχι-σιτοποιός, ὁ, ὁ πρῶτος σιτοποιός, Ἐβδ. (Γεν. μ', 1. κξβ.), Φίλων 1. 661.
ἀρχι-σκηπτοῦχος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν σκηπτοῦχων, Ἐπιγρ. Ἐφέσ. ἐν τῇ Σουλλ. Ἐπιγρ. 2987. 21.
ἀρχι-στράτηγος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Ἐβδ. (Ἰησ. Ε', 15, κ. ἄλλ.), Ἰωσήφ. Ἄρχ. I. 6. 11, 9.
ἀρχι-συνάγωγος, οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν χοιροδοσκῶν, Ἀστέριος ἐν Φωτ. Βιβλ. κῶδ. 271, σ. 502, 17.
ἀρχι-σύμβολον, τὸ, τὸ πρῶτον σύμβολον, δηλ. τὸ τοῦ μυστικοῦ δεῖπνου, Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ. Ἰερ. 3. σ. 244.
ἀρχι-συναγωγός, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. Ε', 22-κξβ., κ. ἄλλ., Σουλλ. Ἐπιγρ. 98946, 9906.
ἀρχι-σωματείου τινός ἢ ἐταιρείας Σουλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ. II) 2007, 2221.
ἀρχι-σωμάτο-φύλαξ, ακος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων, Ἐβδ. (Ἐσθ. β', 21), Ἰωσήφ. Ἄρχ. I. 12. 2, 5, πρβλ. Σουλλ. Ἐπιγρ. 2617, 4677, κ. ἄλλ.
ἀρχιτεκτονέω, εἶμαι ὁ ἀρχιτέκτων οἰκοδομῆς τινος, Πλουτ. Περικλ. 13, πρβλ. Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 16, Σουλλ. Ἐπιγρ. 1458, κ. ἄλλ. 2) καθόλου, κατασκευάζω, μηχανώμαι, τεχνώμαι ἢ ἐπινοῶ τι, Lat. struere, Ἄριστοτ. Εἰρ. 305, Ἀποστ. 241.—Τὸ ῥῆμα -εῖω καὶ τὸ οὐσιαστ. -εῖμα ἐν Math. Vett., πθ. εἶναι ἀπὸ τῶν μόνον σφάλματα.
ἀρχιτεκτόνημα, τὸ, τεχνούργημα, μεταφ. ἐπινοήμα, οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα Λουκ. Ὀν. 25.
ἀρχιτεκτονία, ἡ, ἀρχιτεκτονική, Math. Vett. 107, Ἐβδ. (Ἐξ. λε', 33).
ἀρχιτεκτονικός, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ ἀρχιτέκτονος, ἢ δι' ἀρχιτέκτονα, ἡ ἐργασία αὐτοῦ καὶ τέχνη, Πλάτ. Πολιτικ. 261C: ὁ περὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἀσχολούμενος, ὁ ἀρχιτέκτων, ἱατρὸς δ' ὁ τε δημιουργοῦ καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικός Ἄριστοτ. Πολ. 3. 11, 11.
II. ἡ -κῆ (ἐνν. τέχνη ἢ ἐπιστήμη) Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 36. 2) ὡς φιλοσοφ. ὅρος: ἡ ἀρχικὴ καὶ κυριωτάτη τέχνη ἢ ἐπιστήμη ἦτις ἐπιβάλλεται εἰς τὰς ὑπ' αὐτὴν ὡς ὁ ἀρχιτέκτων εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐργάτας, ἐν ἀπάσασι δὲ τὰ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν τέλη πάντων ἐστὶν αἰρετώτερα τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἄριστοτ. Ἠθ. Ν. 1. 1, 4, πρβλ. Μεταφ. 4. 1, 2, κ. ἄλλ. ἐπὶ τῆς δραματικῆς τέχνης, ὁ αὐτ. Ποιητ. 19, 7.
ἀρχιτεκτοσύνη, ἡ, = ἀρχιτεκτονικὴ τέχνη, ὁ δῆμος ὁ Σιλλυέων ἐπέμψεν Κλέωνα ... ἐπαινέθοντα ἀρχιτεκτοσύνην ἐνεκεν Ἐπιγρ. Ἠσιδίας Ρωμ. Χρόν. BCH. X. 500, στή. 3.
ἀρχι-τέκτων, ονος, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν τεκτόνων, ὁ διευθύνων οἰανδήποτε τεκτονικὴν ἐργασίαν, ἀρχιτέκτων ὡς καὶ νῦν, μηχανικός κτλ. ἀρχιτέκτων τοῦ ὀρύγματος, τῆς γεφύρας Ἠρόδ. 3. 60., ἐπὶ τὴν γέφυραν τῆς ἀρχιτέκτων ἐγένετο Μανδροκλέης 4. 87. ἀντιθετὸν τῷ χειροτέχνῳ, Ἄριστοτ. Μεταφ. 1. 1, 11' συγν. ἐν Ἐπιγρ., Σουλλ. Ἐπιγρ. 77., 160. 2, 2158, κ. ἄλλ. 2) ὁ διευθύνων τὰς ἐργασίας τῶν ἐργατῶν, τέκτονος αὐτῶν, καὶ γὰρ ἀρχιτέκτων γε πᾶς οὐκ αὐτὸς ἐργατικός, ἀλλὰ ἐργατῶν ἀρχὼν Πλάτ. Πολιτ. 259E. 3) μεταφορ. ὁ πρῶτος ἐπινοήσας τι, ὁ πρωτοεργάτης πράξεως τινος, σιγατέ νυν... χῶταν κελεύω, τοῖσιν ἀρχιτέκτων πείθεσθ' Εὐρ. Κύκλ. 477' οὐκ ἀρχιτέκτων κύριος τῆς ἡδονῆς μόνος καθέστηκ' Ἄλεξ. ἐν «Μιλισίαις» 1' ἀρχ. τῆς ἐπιβουλῆς Δημ. 1286. 10' τοῦ τέλους Ἄριστοτ. Ἠθ. Ν. 7. 11, 1' τοὺς ταῖς διανοαῖς ἀρχ. τινὸς ὁ αὐτ. Πολ. 7. 3, 8. II. ἐν Ἀθήναις, ἰδίως ὁ ἐπὶ τοῦ δημοσίου θεάτρου καὶ τῶν Διονυσίων, Δημ. 234. 24' πρβλ. Βοικχ. II. Οἰ. 1. 294.
ἀρχι-τελώνης, οὐ, ὁ, ὁ ἀρχιτελώνης ὡς καὶ νῦν, τελωνάρχης, Λουκ. 19. 2.
ἀρχι-τέχνης, οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν τεχνιτῶν, ὁ ἄριστος τεχνίτης, Ἐπιφάν. Αἰρ. 62. 5, σ. 517.
ἀρχι-τοκος, ὁ, ὁ πρῶτος προστεθείς εἰς τὸ κεφάλαιον, ἐπιτόχιον, Ἐπιγρ. Βασιλ. Ρωμ. Χρόν. Μ. V. 127.
ἀρχι-τρικλίνεος, ὁ, συμποσίαρχος, ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ Εὐαγγ. κ. Ἰω. β', 9, ὁ διευθυντῆς ἢ ἐπιστάτης

τοῦ τρικλίνου, τούτεστι τοῦ οἰκίσκου τῆς ἐστίασεως, τοῖς ἀρχιτρικλίνεος καὶ ἀρχινοχοῦς Ἠλιόδ. 7. 27.
ἀρχι-υπασιειστής, οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ὑπασιειστῶν, τῶν ἐνόπλων φυλάκων, Πλουτ. Εὐμ. 1.
ἀρχι-υπερέτης, οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος τῶν ὑπερετῶν, Σουλλ. Ἐπιγρ. 600, πρβλ. τ. 3. σ. 302.
ἀρχιφυλακῆω, εἶμαι ἀρχιφύλαξ, Hell. J. 10. σ. 57.
ἀρχι-φύλαξ, ακος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν φυλάκων, Ἐπιγρ. παρὰ Lebas ἀριθμ. 1224.
ἀρχι-φύλος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς φυλῆς, Ἐβδ. (Δευτ. κθ', 10).
ἀρχι-φῶρ, ὄρος, ὁ, = ἀρχικλωψ, Διόδ. 1. 80.
ἀρχι-φωτός, ον, (φῶς) ἢ ἀρχὴ ἢ ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, Ἰησοῦν, δι' οὗ τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον πατέρα προσαγωγῆν ἐσχηκαμεν Διον. Ἀρεοπ. π. συραν. Ἰερ. 1, 2, σ. 2, ἔνθα ὁ Παχυμ. σ. 9' ἐρμηνεύει: «ἀρχίφωτος ἢ ὡς αἰτία καὶ ἀρχὴ τῶν φῶτων, τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πνεύματος, ἢ ὁ ἐξ ἀρχῆς φῶς ὢν».
ἀρχι-χιλίαρχος, ὁ, ἀρχηγὸς τῶν χιλιάρχων, Ὀριγέν. τ. 2. σ. 19C.
ἀρχο-γλυπτάδης, οὐ, ὁ, (ἄ) ἀρχολίπαρος, «ἀρχογλυπτάδης, ἦγον ὡσπερὶ γλύφων τὰς ἀρχὰς» Εὐστ. 211, 2, Ἐτυμ. Μ. 151, 38.
ἀρχο-εὐδής, ἐς, ὁμοίος ἀρχῇ, πρῶτος, πρωτεύων, ἄλλως τε καὶ τις τὸ πρῶτον γένος ἀρχὴν τιθῆ: ἀλλὰ μὴν καὶ εἰ μᾶλλον γε ἀρχοειδὲς τὸ ἐν ἐστίν, ἐν δὲ τὸ ἀδιάρητον κτλ. Ἄριστοτ. Μεταφ. 2. 3, 9, Ἰστ. Ζ. 8. 2, 11, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. ὁὖως Μοσχίων, περὶ γυναικείων παθῶν 2.
ἀρχονταρεῖον, τὸ, κατοικία χρησιμεύουσα ὡς μέγαρον ἄρχοντος ἢ αὐτὸ τὸ μέγαρον, «πρὸς δὲ τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἐμπροσθεν τῆς κόρτης σκηνῆς πηγυθῶν τὸ ἀρχονταρεῖον Ἀνωνυμ.» κκελεύει αὐτῷ, ἀπέλθε εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἀναγράφας πάντα τὰ ἐν τῇ βεστιαρίῳ μου, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ ἀρχονταρεῖῳ» Ἰάκ. Διάκ. ἐν Βίβῳ Ἄγ. Πελαγίας, ἔνθα ὁ Μεθούριος ἀναγινώσκει ἀργενταρεῖῳ, Δουκάγγ.
ἀρχονταρίκιον, τὸ, διαμέρισμα ἐν μοναστηρίῳ μετ' αἰθούσης καὶ κοιτῶνων πρὸς ὑποδοχὴν ἀρχόντων ἢ ξένων ὑψηλῆς περιωπῆς, τὸ νῦν ὀνομαζόμενον ἀρχοντικόν, «ἐφ' ἐκείτῃ τῶν παραβαλλοουσῶν εὐλαβῶν γυναικῶν αἱ παραγινόμεναι ἀνάπαυσιν ἐξουσιον ἐν τῷ πλησίον τοῦ πωλῶνος γενομένῳ ἀρχονταρίκιῳ» Τυπικ. Μοναστ. τῆς Κεχαριτωμένης (Χειρογρ. κερ. 17): ἀλλάχου ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ὀνομάζεται δεσποτικὸν οἴκημα.
ἀρχο-οἰνόχουος, ὁ, = ἀρχινοχοῦς, Σουλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 1793 b.
ἀρχολίπαρος, ὁ, ὁ λίπαρῶν .. ἵνα ἀρχῆς τύχη ἢ ὁ ἐκ τοῦ ἄρχου λιπαίνόμενος, ὁ καὶ ἀρχογλυπτάδης: Εὐστ. 211, 1, Ἠσυχ. ἐν λέξει, Ἐτυμ. Μ. 151, 35.
ἀρχο-μηνία, ἡ, = ἀρχιμηνία, «ἀρχιμηνιά», Σουλλ. Ἐπιγρ. 71, 17 καὶ 37.
ἀρχοντεύω, εἶμαι ἄρχων, Σουλλ. Ἐπιγρ. 2076, 2402:—ἐντεῦθεν ἀρχοντεῖα ἢ ἀρχοντεῖα, ἐπικράτεια ἄρχοντος, ἐπαρχία, τοῦς τῶν ἄλλων ἀρχοντιῶν λαοῦς Νικηφόρος Κωνσταντινουπόλεως σ. 50. 15.
ἀρχοντεῖα, εἶμαι ἄρχων γενέσθαι, ἐπιθυμῶ να γείνω ἄρχων, Σχόλ. εἰς Ἄριστοτ. Σρ. 341, Ἰ. Λυδ. περὶ Ἄρχ. I. 28, Ἰσιδ. Πηλ. 3. 216.
ἀρχοντικίον, τὸ, ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα, «ὄφρεια ἐκκλησιαστικὰ λέγονται τὰ ἀρχοντεῖα» Βαλσαμ. εἰς Ζ' κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδ. σ. 369.
ἀρχοντικός, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ ἀρχοντος ἢ ὁ εἰς ἄρχοντα ἀνήγων, εἰς ἀρχοντικὸν πέλεκεν Ἄνθ. II. 9. 763 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ ἐπιγράμματος). 2) ἀνήγων εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἀρχοντος, Σουλλ. Ἐπιγρ. 5799, 6615. II. οἱ Ἀρχοντικοί, αἰρετικοὶ πιστεύοντες καὶ δογματίζοντες ὅτι ὁ κόσμος δὲν εἶχεν ἕνα μόνον δημιουργὸν καὶ κυβερνήτην, ἀλλὰ πολλοὺς, Ἐπιφάν. I. 580B κλ.
ἀρχός, ὁ, ἀρχηγός, ἀρχων, ἡγεμὼν, κυβερνήτης, εἰς δὲ τις ἀρχός ἀνήρ βουλευφόρος ἐστὼ Ἰλ. Α. 144' μετὰ γεν., ἀρχοῦς αὐ νῆων ἔρέω νῆας τε προπάσας Β. 493, κτλ. Πινδ. II. 1. 13, κτλ. II. τὸ ὄρθον ἔντερον, ἐπὶ ἀρχῷ φλεγμῶνται καὶ ὑστέρη φλεγμῶνται Ἰππ. Ἀρ. 1255, Ἄριστοτ. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 7, κ. ἄλλ.
ἄρχω, Ἰλ. κτλ. Ἐπιφ. ἀπαρ. ἀρχέμεναι Ἰλ. Ω. 154' παρατ. ἄρχων Ἰλ. κτλ. Δωρ. ἄρχων Πινδ. ἢ μέλλ. ἀρξω Αἰσχύλ. Θουκ.: ἀρ. ἡρξά Ὀδ., Ἀττ.: πρμ. ἡρξα Σουλλ. Ἐπιγρ. 3487. 14, Ψήφισμ. παρὰ Πλουτ. 2. 851F:—Μέσ., Ὀδ.: παρατ., Ἰλ., Ἠρόδ.: μέλλ. ἀρξομαι (μετὰ μέσης σημασίας) Ἰλ. I. 97, Εὐρ., Ἐνν. Δωρ. ἀρξομαι Θεοκρ.: ἀρ. ἡρξάμην Ὀδ. Ἠρόδ., Ἀττ.—Παθ., πρμ. ἡρξιμαι μόνον μετὰ μέσης σημασίας, ἴδε κατωτ. I. 2' ἀρ. ἡρξθην, ἀρξθῆναι Θουκ. 6. 18, Ἄριστοτ.: μέλλ. ἀρξθῆσομαι, ἀλλὰ καὶ ἀρξομαι μετὰ παθ. σημασ. ἴδε κατωτ. II. 5. (Ἐκ ἄΡΧ, εἰς ἧς παραγόμται προσεῖται λέξεις ἀρχή, ἀρχι-, ἀρχός, ἀρχων, ἀρχαίος, ἀρχμα· πρβλ. Σανκρ. arh, arhāmi (δύναμις), arhas (ἄξιος), argham (ἄξια).) εἶμι πρῶτος, καὶ I. ἐπὶ χρόνου, ἀρχίζω, κἀμὼν ἀρχὴν, ἐν τε τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ., ἂν καὶ παρ' Ὀμ. τὸ ἐνεργ. εἶναι συχνότερον ἐν δὲ τῷ περὶ ἄττι λόγῳ τὸ μέσ., καὶ

ἡ σημασία εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτή, μόνον ὅτι τὸ μέσ. περιλαμβάνει καὶ τὴν ἔννοιαν προσωπικῆς προσπάθειας ἢ ἐνεργείας· πολέμου ἀρχειν, ἀπὸ φίλου γίνονται πολέμιος καὶ δεικνύω σημεῖα ὅτι θά ἀρχίσω τὸν πόλεμον, ἀδικεῖτε, ὡς ἄνδρες ἂν Ἐθνηγορίαι, πολέμιον ἀρχοντες καὶ σπονδὰς λύοντες Θουκ. 1. 53· πολέμου ἀρχομαι, ποιῶμαι ἔναρξιν τοῦ πολέμου, εἰ δὲ ἀρα ἐκ θεῶν πεπωρωμένον ἐστὶ πολέμου ἐν ἀνθρώποις γίγνεται, ἡμᾶς δὲ χρὴ ἀρχεσθαι μὲν αὐτοῦ ὡς σχολαίτατα Ξεν. Ἐλλ. 6. 3, 6· ἀρχω τοῦ λόγου, ὁμιλῶ πρῶτος ὡς εἰσηγητής, ἔφη δὲ Κύρον ἀρχειν τοῦ λόγου ὡδὲ Ἄν. 1. 6, 6· ἀρχομαι τοῦ λόγου, ἀρχίζω νὰ ἀγορεύω, τοῦ λόγου δὲ ἤρχετο ὡδὲ αὐτόθι 3. 27. Συντάσσεται:

1) κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γενικῆς, κάμνω ἀρχὴν τινος, ἀρχίζω, ἀρχειν πολέμοιο, μάχης, ὁδοῖο, μύθων, κτλ., Ὁμ. κλ.: οὕτω παρ' Ἡρόδ., ἀρχ. τῶν ἀδικημάτων αὐτόθι 1. 2· οὕτω παρ' Ἀττ., ἤρξεν ἐμβολῆς Δισχύλ. Πέρ. 409· τὸ κακοῦ αὐτόθι 353· ἀρχειν χειρῶν ἢ χειρῶν ἀδικῶν, ἀρχειν τῆς πληγῆς Ἀντιφῶν 126. 5, 9· ἴδε χεῖρ II. 2. γ. 3. δ:— ἐν τῷ μέσ. τύπῳ καὶ ἐπὶ ὀρθοκλιτ. ἐννοίας ὡς τὸ ἀπαρχεσθαι καὶ ἐπαρχεσθαι (πρὸς ἀπαρχή, καταρχή), ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης, πάντων ἀρχόμενος μελέων, ἐς πλοῖνα δημόν, ἀπαρχόμενος (Σχόλ.), Ὁδ. 3. 428, πρὸς. Εὐρ. Ἰωνά 651· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἀρχειν σπονδῶν Θουκ. 5. 19· ἀνθ' οὗ οὐ Πίνδ. ἐν I. 6. 55· ἔχει σπονδαῖν ἀραί, ἴδε Dissen (5. 37).

2) Ὡσαύτως μετὰ γεν. ἀρχομαι ἀπὸ τινος, ἐν σοὶ μὲν λήξω σέο δ' ἀρομαι Ἰλ. I. 97· ἀρχεσθαι Διός, Ἄν. ab Jove principium, Πίνδ. N. 5. 45· ποδὲν ἀρέωμαι Δισχύλ. Χο. 855· ὁπόθεν ποτὲ ἤρκαται Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἰππ. 10· οὕτως, ἀρχεσθαι, ἤρχθαι ἐκ τινος Ὁδ. Ψ. 199, Ἰππ. κατ' Ἰππ. 744· ἀπὸ τινος, συγχ. παρὰ πεζοῖς, ἀρέαμενοι ἀπὸ παιδίων, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Ἡρόδ. 3. 12, πρὸς. Ξεν. Ἄπομ. 3. 5, 15· ἀλλ' ἐπὶ χρόνου συχνότερ.: ἐκ παιδίων, ἐκ παιδός, κτλ., Πλάτ. Πολ. 408D, Ὁσάγ. 128D:— μετὰ τῆς ἀπὸ τίθεται ἐπὶ ποικίλων ἄλλων σχέσεων, ἀρέαμενος ἀπὸ σοῦ Πλάτ. Γοργ. 471G, Δημ. 325. 7· μίχρῳ τῶν δωδεκά ἀπὸ μίας ἀρέαμενος Πλάτ. Νόμ. 771C· ἀφ' ἑρῶν ἠργμῆν ἀρχή αὐτῶν 771A· ἀφ' ἐστίας ἀρχόμενος Ἀριστοφ. Σπρ. 846.

3) μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσώπου, ἀλλὰ οὐ γὰρ ἀρχε θεοῖσι ὁδοῖο ἐνὶ δαιτὸς εἰσηγ., ἀλλὰ σύγε ἡμῶν τοῖς θεοῖς τῆς κοινῆς εὐωχίας ἐν τοῖς οἴκοις (μετὰ φρ. Θ. Γαζή), Ἰλ. O. 95· τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε B. 433, κτλ.: τῆσι δὲ, ἤρχετο μολπῆς Ὁδ. Z. 101· ἤρξε τῆ πόλει ἀνομιὰς τὸ νόσημα Θουκ. 2. 53, πρὸς. 12· ἀρχειν ἐλευθερίας τῆ Ἑλλάδι Ξεν. Ἐλλ. 2. 2, 23· ὡ παῖδες, ὡς ἀρ' ἡμῖν οὐ μικρῶν κακῶν ἤρξεν τὸ εὐρωον, οὐ μικρῶν κακῶν ἐγένετο ἡμῖν πρόξενον τὸ δωρον, Σοφ. Τρ. 871.

4) μετ' αἰτ., ἀρχειν ὁδὸν τινι, ὁδηγεῖν, ὡς τὸ Λατ. praeire viam alicui, ἤρχε δὲ τῷ αὐτῆν ὁδόν, ἤνπερ οἱ ἄλλοι. τὸν ὁδῆγε δὲ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἣν ἐβάδιζον καὶ οἱ ἄλλοι, Ὁδ. O. 107, πρὸς. ἡγεμονεύω· καὶ ἀπολ. (ἐξυπακουόμενος ὁδόν), προηγούμεναι, προπορεύομαι, ἤρχε δ' Ἀθήνη Ὁδ. Γ. 12· οὐ μὲν ἀρχε Ἰλ. I. 69· ἢ ῥα καὶ ἤρχε λέχοσδε κίων Γ. 447· ἤρχε δ' ἀρα σφιν Ἀρχε E. 592· πρὸς. κατω. II. 2· ἄλλα καὶ μετ' ἄλλων αἰτιατικῶν, ἀρχειν ὕμνον Πίνδ. N. 3. 16· ἀπερ ἤρξεν Δισχύλ. Ἄγ. 1529· λυπηρόν τι Σοφ. Ἠλ. 553· ὕβριν οὐ αὐτ. Ἄποσπ. 337.

5) ἐπὶ ἐνεργειῶν ἢ πράξεων μετ' ἀπαρ., τοῖσιν δ' Ἠφαιστοῦ κλυτοτέρηνης ἤρχ' ἀγορεύειν, ἐν αὐτοῖς, Ἰλ. A. 571, κτλ.: ἤρχε νέεσθαι, ἤρχ' ἴμεν B. 84., N. 329· ἀρχετε φορέειν Ὁδ. X. 437, κτλ.: ὕφαινειν ἤρχετο μύθον Ἰλ. Π. 324· οὕτω παρ' Ἀττ., ἤρξαντο οἰκοδομεῖν Θουκ. 1. 107· ἢ νόσος ἤρξαστο γενέσθαι οὐ αὐτ. 2. 47:— ἀλλ' ἐπὶ ἀρχομένης καὶ ἐξακολουθούσης ἐνεργείας ἢ καταστάσεως μετὰ μετοχ., ἔγω δ' ἤρχον χαλεπαίνων Ἰλ. B. 378· ἦν ἀρξή ἀδικῶν Ἡρόδ. 4. 119· ἢ ψυχῆ ἀρχεται ἀπολείπουσα Ξεν. Κύρ. 8. 7, 26· ἀρχομαι ἐπαίνων Πλάτ. Μενέξ. 237A, πρὸς. Θεαίτ. 187A, (ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαρεμ., ἀρχομαι ἐπαινεῖν οὐ αὐτ. Φαῖδρ. 241E)· ἀρχ. διδάσκων Ξεν. Κύρ. 8. 8, 2, (ἀλλὰ καὶ ἀρχομαι μανθάνειν οὐ αὐτ. Ἄπομ. 3. 5, 22).

6) ἀπολ. μάλιστα ἐν τῇ προστ., ἀρχε ἄρχεσθε Ὁμ.: ὡσαύτως, ἀρχειν [τῆν] ἐκεχειρίαν] τήνδε τήν ἡμέραν παρὰ Θουκ. 4. 118, πρὸς. Δημ. 713. 25· μετοχ. ἔπειτα δ' ἐκ τοῦ βραδυτάτου ἀρχόμενον οὕτως αὐ εἰς τὸ θάττον προάγειν Ξεν. Ἰππ. 9, 3, Κύρ. 3, 8· ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, ἐν τῇ ἀρχῇ ὅταν ἀνοίγη τὸν πίθον τοῦ οἴνου καὶ εἰς τὸ τέλος ὅταν μείνη ὀλίγος οἴνος πῖνε εἰς κόρον, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 366, πρὸς. Ἄποσπ. 214 Mareksch.· ἀρχ. ἢ καταπαυόμενοι Ἀριστοφ. Ἰππ. 1263· ἔπερ εἶπον ἀρχόμενος Ἰσοκρ. 25C· ἄμα ἤρι ἀρχόμενος Θουκ. 2. 1· θέρουσ ἐυθὺς ἀρχομένου οὐ αὐτ. 2. 47.

II. ἐπὶ τοπικῆς σχέσεως ἢ θέσεως, ὁδηγῶ, εἶμαι ἀρχηγός, κυβερνῶ, διοικῶ (οὐδέποτε οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ):— Συντάσσεται: 1) κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., κυβερνῶ, εἶμαι ἀρχων .., τινός Ὁμ. καὶ Ἀττ. 2) σπανιότερον μετὰ δοτ., ἀνδράσιν ἤρξα Ὁδ. 3. 230, πρὸς. 471, Ἰλ. B. 805· καὶ οὕτως ἐνίοτε παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἶον Πίνδ. II. 3. 7, Δισχύλ. Πέρ. 940, Εὐρ. Ἄνδρ. 666, I. A. 337, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569, 1573· ὡσαύτως, ἐν δ' ἀρα τοῖσιν ἤρχ' ἡγεμόνευεν ἐν αὐτοῖς,

Ἰλ. N. 690, οὕτω καὶ ἐν Πλάτ. Φαῖδρ. 238A:— Προσθετιμένου ἀπαρ. ἀρχε Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι, ὁδηγεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. II. 65 (ἐκτὸς ἂν τοῦτο ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὴν σημασ. I. 4, ἀρχε ὁδόν ..).

3) ἀπολ. κυριαρχῶ, ἄρχω, δεσπόζω, ὁσον τ', ἀρχειν καὶ τὸ δουλεύειν διχα Δισχύλ. Πέρ. 927, πρὸς. Πέρσ. 774· προσέτι, ἔγω ὑποδείξετον τι ἀξίωμα (μετὰ τὸ ἀνάτατον), ὁκτόν τε εἰ ἤ ἀρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν Ἡρόδ. 6. 65:— ἐν Ἀθήναις, εἶμαι εἰς ἐκ τῶν ἀρχόντων, Δημ. 572. 14 (πρὸς ἀρχων): ὡσαύτως, ἀρχάς, ἀρχὴν ἀρχειν Ἡρόδ. 3. 80, Θουκ. 1. 93· ἀρχειν τὴν ἐπινομίον (ἐνν. ἀρχὴν) Συλλ. Ἐπιγρ. 402· ἴδε ἀρχή II. 3.

4) σπανίως ὡς τὸ κρατέω, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, σέο δ' ἔξεταί, ὅτι κεν ἀρχῆ, «ἐν τῇ σῆ ἐξουσίᾳ ἔσται ὅτι ἂν κρατῆ, καὶ συμφέρη» (Σχόλ.), Ἰλ. I. 102. 5) Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. ἄρξομαι Ἡρόδ. 1. 174, Πίνδ. O. 8. 60, Δισχύλ. Πέρσ. 589, Ἄνθ. 180. 6· ἀλλὰ παθ. ἀρχήσομαι Ἀριστ. Πολ. 1. 13, 5:— κυβερνῶμαι, διοικῶμαι, ἐξουσιάζομαι, ἄρχομαι κτλ., ὑπὸ τινος Ἡρόδ. 1. 103· ἐκ τινος Σοφ. Ἠλ. 264, Ἄνθ. 63· ὑπὸ τινι Ἡρόδ. 1. 91· σφόδρα Ἄνθ. 128. 36· ἀρχε πρῶτον μαθῶν ἀρχεσθαι Σόλων παρὰ Διογ. A. 1. 60, πρὸς. Ἀριστ. Πολ. 3. 4, 14· οἱ ἀρχόμενοι, οἱ ὑπῆρκοι, Ξεν. Ἄνθ. 2. 6, 19, κτλ.

ἀρχ-ωδός, ὁ, ὁ ἀρχόμενος τῆς ὁδοῦ, ὁ χοροστάτης, ἀρχωδός καὶ ἐπιστάτης μελωδιῶν τε καὶ μελωδῶν Κωδιν. 2. 2, 4 σ. 176.

ἀρχων, ὄντος, ὁ, μετοχ. (τοῦ ἀρχω) κυβερνήτης, διοικητής, ἀρχηγός, νεδὸς Ἡρόδ. 5. 33· ἀπολ. Δισχύλ. Θέβ. 674, Σοφ. Ἀγ. 668, κτλ.: κυριαρχος, βασιλεύς, Ἀσία Δισχύλ. Πέρσ. 74.

2) Ἀρχωντες, οἱ κατ' ἐξοχὴν ἀρχόντες ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ τῶν ἀριθμῶν, Θουκ. 1. 126, κτλ.— ὡν ὁ πρῶτος ἐκαλεῖτο ὁ Ἀρχων ἢ Ἀρχων ἢ ἐπινομίον, ὁ δεύτερος Βασιλεύς, ὁ τρίτος Πολέμαρχος, καὶ οἱ λοιποὶ ἐξ ὀσμωθέντων ἴδε τὸ ῥῆμα στεφανώω III:— ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων καταχόντων ἀξιώματα ἐν Ἀθήναις, τοὺς κληρωτοὺς ἀρχ., Δισχύλ. 58. 7, κέξ.

2) τὸ ὄνομα Ἀρχων εἰδίδετο καὶ εἰς τοὺς ἀνωτάτους ἀρχοντας ἐτέρων πόλεων, ὡς ἐν Σπάρτῃ εἰς τοὺς Ἐρόρους, Ἡρόδ. 6. 106, πρὸς. Ἀνθ. 11. 40· Ἀρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλευδάμου Κουρτ. Ἐπιγρ. Δελφ. 3. 3, κτλ.: ἐν Πλαταιαῖς, Πλουτ. Ἀριστειδ. 21· ἐν Βωιωτίᾳ, Keil's Inscr. 2· εἰς τοὺς Ρωμαίους ὑπάτους, Πολυβ. 1. 39, 1.

3) εἰδίδετο προσέτι εἰς ὑποδεσπότερους ἀρχοντας τοὺς προσαγορευομένους Πραιρέτους, ὁ αὐτ. 6. 26, 5.

ἀρχώνης, ου, ὁ, -α, ὁ πρῶτος τῶν ἀγοραστῶν, τῶν μεθουμένων τὰς δημοσίας προσόδους, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσβήτικαι) 3912· διορθῶν ὑπὸ τοῦ Reisk ἐν Ἀνδοκίᾳ 17. 24 (περὶ Μυστρο. 132 ἐκδ. Blass), ἀντὶ ἀρχων εἰς τῆς πεντηκοστῆς. Κατὰ τὸ Ἑτυμ. M. (151, 19) «ἀρχώνης, ὁ ἀρχων ὠνῆς οὐτινοσοῦν», πρὸς. A. B. 202, 27, κατὰ δὲ τὸν Ἡσυχ. «ἀρχώνης ὁ προηγούμενος ...»

* ἄρω, ριζικός τύπος τοῦ ἀραρίσκω (ὁ ἴδε). Ἐκ τῆς √AP, ἣτις εἶναι λίαν γόνιμος, παράγονται τὰ ἀραρέσκω· ἄρθρον, ἀρμόδος· ἀρμός, ἀρμόζω, ἀρμονία· ἀριθμός· ἀρτι, ἀρτιος, ἀρτίζω, ἀρτίω, ἀρτύς· ἀρτ-, ἀρέω, ἀριστος, καὶ ἴσως Ἀρῆς· ἀρέσκω, ἀρετή, ἐρήνος· πρὸς. Σανσκρ. ar, aram (ἐπιτήδειος, ὠκύς), aryas (πιστός)· irmas (Λατ. armus, ἀρμός, ὠμοπλατῆ)· Ζενδ. ar (iré), areta (τέλειος), erethé (ἀρετή)· Λατ. artus (οὐσιαστ.), articulus, armus, arma, artus ἢ arctus (ἐπιθ.), artare, ars (artis)· Γοτθ. arms (arm)· Δελφ. arti (πληστόν):— πρὸς. καὶ τὰς λέξεις ἀμ-αρτή, ὁμ-αρτή, ὁμαρτέω, ὁμηρος, ἀρπεδόνη.

ἀρωγή, ἡ, (ἀρήγω) βοήθεια, ἐπικουρία, ὑπεράσπισις, πομπ. λέξις σπανία ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ζηνοδ. ἀρωγή Ἰλ. Δ. 408· ἐς μέσον .. δικάσατε μήτ' ἐπ' ἀρωγῆ, δικάσατε ἀπροσωπολήπτως καὶ οὐχὶ ἐξ ἐνόιας πρὸς τινα, «μηδέτερω ἡμῶν βοηθεῖτε» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 574· πέμπετε ἀρωγῆ Δισχύλ. Χο. 477, 774· οὐδ' ἔχων ἀρ. Σοφ. Φ. 856· ὁ Ἀριστοφ. ἔχει τὴν λέξιν ἐν Βατρ. 1267· ἐνθα παρωφεῖ τὸν Δισχύλιον, ἢ, κόπον οὐ πλάθεις ἐπ' ἀρωγάν;— ἀρ. νόσου, πόνων Πλάτ. Νόμ. 919C, Μενέξ. 238A.

II. ἐπὶ προσωπίων, βοήθεια, ἐπικουρία, διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Σοφ. O. K. 1094· στρατιωτικῶν ἀρ., ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς στρατιᾶς, Δισχύλ. Ἄγ. 47, πρὸς. 73.

ἀρωγὸν-ναυτῆς, ου, ὁ, ὁ τῶν ναυτῶν ἀρωγός, βοηθός, Ἄνθ. II. 9. 290.

ἀρωγός, ὄν, (ἀρήγω) ὁ βοηθῶν, ἐπικουρῶν, ἐννοτικός, ὑπηρετικός, χρήσιμος, τινι Πίνδ. O. 2. 81, Δισχύλ. Εὐμ. 289· ἀπολ., ὁ αὐτ. Πέρ. 997, Σοφ. O. T. 206:— σπάν. παρὰ πεζοῖς, ὠφέλιμος, ἰατρικός, Ἰππ. II. Ἄερ. 288· ἔλαιον .. ταῖς θριβίλιν ἀρ. Πλάτ. Πρωτ. 334B.

2) μετὰ γεν. ὠφέλιμος, χρήσιμος πρὸς τὴν βοηθητικόν, ἀρωγὰ τῆς δικῆς ἐρκώματα Δισχύλ. Εὐμ. 486· γένος ναύτας ἀρωγῶν τέχνας, ὠφέλιμα, χρήσιμα εἰς θαλασσινὰ ἔργα, Σοφ. Ἀγ. 357· ὡσαύτως, εἰψύσας ἀρωγῶν Ἀντιφῶν. ἐν «Μελέτῳ» 1· ὠμοῖ ἀρωγῶν, ὡ τρίτου ποδὸς μοιραν λελογχὸς βᾶκτρον Λουκ. Τραγωδοποδ. 54:— οὕτω καὶ, οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσει πατῆρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός, «οὐ γὰρ ἐπιδοθήσῃς ὁ Ζεὺς τοῖς ψευδαῖς» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 235· πρὸς τὴν Θουκ. 7. 62· καὶ μετὰ δοτ. ἔλξεισιν ἀρ. Νίχ. O. 636.

II. ὡς οὐσιαστ., καὶ οὕτως αἰετοῦ παρ' Ὀμήρῳ, σημαίνει, βοηθόν, ἐπικουρῶν, ἰδίως ἐν μάχῃ· ἐπίσης, συνήγορον, ὑπερ-

ασπιστήν ἔνωπιον δικαστηρίου, λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπουσιν, ἀμφὶ ἀρωγῶν Π. Σ. 502.

ἄρωμα, τό, πᾶσα εὐσμία καὶ ἀρωματικὴ βοτάνη ἢ εὐώδης καρπὸς φυτοῦ ἢ αὐτὸ τὸ φυτόν, Ἰππ. Ἄρ. 1254, Ξεν. Ἄν. 1. 5, 1, Ἀριστ. Προβλ. 12. 7, κ. ἄλλ. (ἡ ρίζα ἀθέβαιος: ὁ M. Müller λέγει ὅτι δυαντόν νὰ σημαίνει τὴν ὁσμὴν ἠρωστωμένου ἀγροῦ, Sc. of. L. σ. 263.)

ἄρωμα, τό, (ἀρώμ) ἄρουρα, ἀγρός, χωράριον Λατ. argum, «ἀρώματα ἀροστίσματα» καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρούσιν πλᾶ ἄλιτα οὕτω λέγεται, Σοφοκλῆς Ἀκρισίω Ἡσύχ. (Σοφ. Ἄποσπ. 77), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1158, «λέγουσι δὲ ἔνοις καὶ τὰ ἄλιτα καὶ τὸν λιθανωτὸν ἀρώματα, ὡς παρ' Εὐπόλιδι, καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων ἀντὶ τῶν ἀλίτων» Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Εἰρ. ἐνθ' ἄνωτ.· πρὸλ. **ἄρωμα**, ἴδε καὶ Α. Β. 450, 23.

ἀρωματίζω, ποιῶ τὴν ἀρωματώδη· δι' ἀναμίξεως ἀρωμάτων, ἔνοις κηρὸν ἢ στέαρ ἀρωματίσαντες συμμαλάσσουσιν Διοσκ. 1. 79, 2. 91, 1. 60· παθ. 2. 91. 2) ἔχω ἀρωματικὴν γέυσιν ἢ ὁσμὴν, τὴν ἄλλην ὕλην ἀρωματίζουσαν πολλὴν φέρει Διόδ. 2. 49· εὐωδία ἀρωματιζούσης Πλούτ. 2. 623E· οὐδὲ τὴν ρίζαν πικρὰν ἢ ἀρωματιζούσαν ἔχει Διοσκ. 1. 7.

ἀρωματικός, ἡ. ὄν. ὁ περιέχων ἄρωμα, ἀρωματώδης, εὐώδης, τῶν ἀρωματοφόρων δένδρων τινῶν μὲν ἢ ρίζα ἀρωματικὴ ἔστιν, τινῶν ὁ φλοιός, τινῶν τὸ ἔυλον Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 1, Διοσκ. 2. 202, Πλούτ. 2. 791B.

ἀρωματιστέον, ῥήμ. ἐπιθ., πρὲς τις νὰ ἀρωματίσῃ, Διοσκ. 2. 91.

ἀρωματίτης, οὐ, ὁ, -ῆτις, ἔδος ἢ = ἀρωματικός, ἀρωματίτης οἶνος Διοσκ. 5. 64.

ἀρωματο-πώλης, οὐ, ὁ, ὁ πωλὼν ἀρώματα, Ἀρτεμίδ. 2. 22: — ὡσαύτως ἀρωματοπράτης, οὐ, ὁ, Θεόδ. Στουδ. σ. 193A.

ἀρωματο-φύρος, οὐ, ὁ παράγων ἀρώματα, ἀρωματοφόρων δένδρων Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 1, Στράβ. 39, Πλούτ. Ἀλέξ. 25, Ἡθ. 179E.

ἀρωματώδης, ες, (εἶδος) ἀρώματι ὅμοιος, πλήρης ἀρώματος, εὐώδης, Διοσκ. 1. 12.

ἀρώμεναι, ἴδε τὸ ῥήμα ἀρώ.

ἄρωνία, ἡ, = ἄρον, Φανίας παρ' Ἀθην. 371D· ἀλλὰ παρὰ Διοσκ. (1. 169) = μέσπλον.

ἄρωρατός, Δωρ. ἀντὶ: ἀρουρατός, Ἀριστοφ. Ἄχ. 762.

ἄρωσιμος, οὐ, ποιητ. ἀντὶ ἀρόσιμος, ὁ ἴδ.

ἄρωστος, οὐ, ποιητ. ἀντὶ ἄρωστος, Ἀνθ. Π. 11. 206.

(11), ὡσαύτως ἄς καὶ ἄς, Διολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ ἔως, Πινδ. Ο. 10 (11), 61, Θεόκρ. 14. 70· ἴδε Koen Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 188.

II. ἄς, Δωρ. θηλ. γεν. τοῦ ἄς, ἡ, ὁ.

ἄσαγεύω, ἀθλήσαν ἐπ' Ἀρχεμύρω, τὸν Ξανθοδερχῆς πέφν' ἄσαγεύοντα δράκων, ἴσως ἄσαλεύοντα (ἐκ τοῦ ἄσαλης), ἀρροντιστούντα, ἢ κατ' ἄλλους ἄωτεύοντα, «ἀπανθιζόμενον» (Ἡσύχ.), συλλέγοντα ἄνθη, Βαχχυλ. IX. 13.

ἄ-σάγγνευτος, οὐ, ὁ μὴ σαγγνευθείς, Κύριλλ. εἰς Ἰω. 21, σ. 1115.

ἄ-σαγῆς, ες, ἀσυνήβιστος νὰ φέρῃ τὸ σάγμα ἢ τὸ ἐρίπιον, ὡς πύλος ἀσαγῆς Ἰουστίν. Μάρτ. σ. 148E, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 221. 19.

ἄσαι, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἄσαι, ἴδε τὸ ῥήμα ἄσω βλάπτω.

ἄσαι, ἄσαιμι, ἴδε τὸ ῥήμα ἄσω, κορέννυμαι, χορταίνω.

ἄσαι, ἄσαις, ἴδε τὸ ῥήμα ἄσω.

ἄ-σακτος, οὐ, (σάκτος) ὁ μὴ καταπατηθείς, ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος εὐ οἶδ' ὅτι πηλὸς ἀν γίγνοιτο ἢ ἄσακτος γῆ Ξεν. Οἰκ. 19. 11.

ἄ-σάλαμίνιος [μῆ], οὐ, ὁ μὴ πλεῦσας εἰς Σαλαμίνα, ὁ μὴ ναυτικός, ἢ ὁ μὴ μετασχὼν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, κᾶτα πῶς δουλομαί, ἀπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος ὢν, εἰτ' ἐλαύνειν; Ἀριστοφ. Βάτρ. 204.

ἄσαλίαν, «ὑδριν, ἀμέλειαν, τὴν πενίαν < πορνεΐαν >» Ἡσύχ.

ἄσαλγάνας «φοβερός» εἴρηκε δὲ οὗτος (οὕτως) παραβαρβαρίζων Ἡσύχ.

ἄσαλεια ἢ ἄσαλεια, ἡ, ἀρροντισία, ἀμέλεια, «ἄσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ» Ἐτυμολ. Μ. 151. 51.

ἄ-σάλευτος, οὐ, ἀκίνητος, γαλήνιος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης (ἴδε ἐν λ. ἀσαλάκτος), ἀσ. ἡ γῆ Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 4:— μεταρ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὁ δὲ τὰς ἡσυχίας βίωτος καὶ τὸ φρονεῖν ἀσάλευτος. μίενει Εὐρ. Βάχχ. 390· ἀσ. ἡσυχία Πλάτ. Ἀε. 370D· στάλα ἀσ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 4· νίκη αὐτόθι 855. 3.— Ἐπίρρ. ὠδ. 9. 9, 8.

ἄ-σάλης, ες, = τῷ προηγ. «ἄσαλης, ἢ ἀρροντισ, ἢ μηδενὸς φροντισουσα» σάλη γὰρ ἡ φροντις, ἀσαλής ὁ ἀμεριμνος, Αἰσχύλος, «ἄσαλῆς μανία»: οὕτως Ἡρωδιανός καὶ Ἀπολλόδοτος» Ἐτυμ. Μ. 151. 47.

ἄ-σάλος, οὐ, = ἀσάλευτος, τῶν ποτῶν ὕδατων τὸν πρᾶότατον καὶ ἀσαλον διώκοντες Πλούτ. 2. 981C.

ἄ-σάλπικτος, οὐ, ἄνευ τοῦ ἤχου σάλπιγγος, «ἄσάλπικτον ὄρων τὸ μεσονύκτιον» ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπικτον. Σοφοκλῆς Ἀημιλίας Ἡσύχ. (Σοφ. Ἄποσπ. 351)· φέρεται καὶ γραφῆ **ἄσάλπικτος**, ἄλλ' ἤμικρημένως.

ἄ-σάμβαλος, Διολ. ἀντὶ **ἄσανθάλο**, Νόνν. Δ. 32. 256, 44. 14.

ἄσάμινθος, ἡ, λουτήρ, ἐς ῥ' ἄσάμινθον Ἔσασα λδ' ἐκ τρίποδος μεγάλιο, καθίσασα ἐντὸς τοῦ λουτήρος ἐλούετο ἐκ. κ.λ., Ὀδ. Κ. 361· ἐκ ῥ' ἄσάμινθου βῆμας θανάτοισιν ἐμιστο Γ. 468· ἐς ῥ' ἄσάμινθους βάντες εὐξέστας λούσαντο Π. Κ. 576, κ. ἄλλ. ἀργυρέας ἄσάμινθους Ὀδ. Δ. 128· σπίνιον παρ' Ἀττ. Κρατῆν. ἐν Χείρωσιν 13· «καὶ ἄσάμινθος δὲ ποτήριον ἂν εἴη, ὡς Ὀμηρὸς τε μηνύει Τηλεμάχου διδόντος Μενέλεω δὺ' ἄσάμινθους, καὶ Κρατίους ἐν Χείρωσιν, ἔξ ἄσάμινθου κύλικος λείβων» Πολυδ. Σ', 98, πρὸλ. καὶ Γ', 64, ἴδε καὶ Ἡσύχ.

ἄσάμος, Δωρ. ἀντὶ ἄσημος.

Ἀσάνα, Ἀσᾶναι, Ἀσαναῖος, Λακων. ἀντὶ Ἀθηναῖ, Ἀθηναῖ, Ἀθηναῖος, Ἀριστοφ. Λυσ. 1300, 980, κ. ἄλλ.

ἄ-σάνθαλος, οὐ, ὁ μὴ φερὼν σανάθλια, ἀνυπόδητος, Φερεκλῦδ. 60, Βίων 1. 21· ἴδε **ἄσάμβαλος**.

ἄσάνδιον, τό, τὸ μέσον τῆς πρῦμνης Πολυδ. Α', 90, ἔνθα νῦν γράεται σανίδιον.

ἄ-σαντος, οὐ, ἀκαταπράυντος, ἄκαμπτος, σκληρός, θυμὸς Αἰσχύλ. Χο. 422, καθ' Ἡσύχ. «ἄσαντος» = οὐ σάινον».

ἄ-σαπῆς, ες, (σήποιμαι) ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς σῆψιν, ὁ μὴ σηπόμενος, κοινός, «ἄσαπίστος», Ἰππ. 1150G, Ἀριστ. Προβλ. 14. 7.— Ἐπίρρ. ἀσαπέως, = ἀπέπτως, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 386, ἴδε Litttré.

ἄσαρτίτης οἶνος, ὁ, οἶνος ἀρωματισθείς δι' ἄσαρου, Διοσκ. 5. 68.

ἄσαριφή, παρ' Αἴγυπτ. = ἄλιμος Διοσκ. 1. 120.

ἄσαρκος, δὲν ἔχω πολλὰς σάρκας, εἶμαι ἰσχνός, συμφέρει δὲ καὶ ἀσαρκέιν τοῖσι τοιοῦτοισι Ἰππ. 352. 27.

ἄ-σαρκίς, ες, ὁ μὴ σαρκίος, τοῦτ' ἔστι πνευματικός, Ἀνθ. Π. 8. 142.

ἄσαρκία, ἡ, ἔλλειψις σαρκός, ἰσχνότης, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 15, 2, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8 καὶ 16.

ἄ-σαρκος, οὐ, ὁ ἄνευ σαρκός, ὀλιγόσαρκος, ἰσχνός· ἀντίθετον τῷ σαρκωδῆς Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ξεν. Κυν. 4, 1, Ἀριστ. Προβλ. 6. 6· ὁ γεγυμνωμένος πάσης σαρκός, Ἰππ. Ἀγμ. 764· ὅσατ' Κωμ. Ἄνων. 41. 2) ὁ οὐχὶ σαρκίος ἀλλὰ πνευματικός, Γρηγ. Ναζ. — Ἐπίρρ. ἀσαρκως, Ἰω. Χρυσ. Ὀμιλ. 132, τ. 5. σ. 843, 30.

II. (α ἄθροιστ.) ὁ πολύσαρκος, Λυκόφρ. 154.

ἄσαρκωδῆς, ες, (εἶδος) ἰσχνός, λεπτός φαινόμενος, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ἄσάρων, τό, φυτόν, τὸ κατὰ Λιν. asarabacca, asarum Europ., Διοσκ. 1. 9, ἴσως ἄγρια νάρδος. Κατὰ Sibthorp καὶ νῦν φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα.

ἄσaron· «ἄσάρων: λυπηρόν· ἀηδές» Ἡσύχ.

ἄσαρός, Διολ. ἀντὶ ἄσηρός.

ἄσάρωτος [σᾶ], οὐ, ὁ μὴ σαρωθείς: παρὰ Πλιν. Η. Ν. 36. 25, οἶκος ἄσάρωτος, ἔχων ἔδαφος ψηφωτόν.

ἄσασθαι, ἄσασθε ἴδε τὸ ῥήμα ἄσω, χορταίνω.

ἄσατο, συνηρ. ἐκ τοῦ ἄσατο, ἴδε ῥήμα ἄσω, βλάπτω.

ἄσάφεια, ἡ, ἔλλειψις σαφηνείας, ὑπερβαίνουσα ἢ γνῶσιν σαφηνεία ἢ ἄγνοιαν ἀσάφεια Πλάτ. Πολ. 478C— ἀσάφεια ἔγραψεν ἐκ διορθώσεως ἐν Πολυδ. 1. 67, 11, ἀντὶ ἀσαφία, — ἀσαφῆ δὲ εἶναι μόνον Ἰων. τύπος, Ἰππ. 28. 41. Ἀσάφεια κατὰ προσωποπαίαν ἐν Ἐμπεδ. 27.

ἄ-σαφήνιστος, οὐ, ὁ μὴ σαφηνισθείς, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μῆδ. 722.

ἄ-σαφής, ες, ὁ μὴ σαφής, δυσδιάκριτος (εἰς τὰς αἰσθήσεις), σκοτεινός, ἀμυδρός, ἀσ. σημεῖα Θουκ. 3. 22· σκιαγραφία Πλάτ. Κριτίας 107C· ὁ μὴ σαφής (εἰς τὸν νοῦν), σκοτεινός, δυσκατάληπτος, ἀβέβαιος, πάντ'.. ἀνικτὰ κάσαφῆ λέγεις Σοφ. Ο. Τ. 439, πρὸλ. Θουκ. 4. 86· νῦδ ἀσαφεστέρα ἐστίν, ἐν καιρῷ νυκτὸς βλέπει τις ἤττον καθαρῶς, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 4, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 12. 156· ἀσ. γλῶσσα Ἰππ. Ἐπίδημ. τὸ Δον 990, Litttré ἐπὶ ἤχων, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 24· φθέγγματα Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1003. 6. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εἴπῃ ἢ νὰ ἐξηγήσῃ τι σαφῶς, διδάσκαλος Πλάτ. Πολ. 392D. II. Ἐπίρρ. -φῶς, σκοτεινῶς, ὁ αὐτ. Κρατ. 427D· ἀσάφως ποτέρων ἀρζάντων, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τις τίνες πρῶτοι ἤρχισαν, ἀντὶ, ἀόηλου ὄντος πότεροι ἀρζαίειν, Θουκ. 4. 20.

ἄσαφδ-γράφος, οὐ, ὁ ἀσαφῶς γεγραμμένος, Ρήτορες (Walz) τ. 6. σ. 587, 7.

ἄσῶ [ᾶσ], ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. **ἄσῶμαι**, προστ. ἄσῶ, μεσογ. ἄσῶμενος: ἀφ. ἡσθήθη: (ἄση):— αἰσθάνομαι ἀήθλιαν ναυτίαν ἐκ πολυπραγίας ἢ κραπιᾶλης ἢ ἄλλης αἰτίας· **ἄσῶται** Ἰππ. 309, 15. 551. 17· ἄσῶνται, ἐπὶ γυναικῶν ἐν ἐγκυμοσύνῃ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 4, 6:— μεταρ., ἀνωμαί, θλίβομαι, μετὰ δοτ., μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν χαῖρ' ἔθειον. 657· μήτε κακοῖσιν ἀσῶ τὴν λήν φρένα, (κατὰ Βεγκ. ἀντὶ, ἀσῶντα, ὅπερ ἄλλως θά ἦτο παρξέσιμα τῆς χρήσεως τοῦ ἐνεργητικοῦ), αὐτόθι 593· ὅταν δὲ τὴν θυμὸν ἀσηθῆς αὐτόθι 989· ἐδίχρητο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθῆι Ἡρόδ. 3. 41· ἀσῶμενος ἐν φρεσὶ Θεόφρ. 25. 240· ἀνὸ' οὐ ἔχομεν τὸν Αἰολικὸν τύπον ἄσῶμενος [ᾶσᾶ] ἀηδισθέντες, Ἀλκαῖος 29. — οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ.

ἄ-σθεστος, οὐ, ὡσαύτως ἡ, οὐ, Π. Π. 123. — ὁ μὴ σθεσθείς:

ἢ ὁ μὴ σθενωμένος, ὑπερβολικός, μέγας, τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσέστη κέχυτο φλόξ 'Ιλ. ἐνθ' ἄνωγ· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφορ. ὡς ἐπίθ. τῶν λέξεων κλέος, γέλωσ, μένος, βοή· οὕτω παρὰ Πινδ., ἐργμάτων καλῶν ἀσβεστος ἀκτίς αἰεὶ 1.4.71(3.60), καὶ Διογύλ., ἀσβ. πόρος ὡκεανοῦ, ἢ ἀπαντος αὐτοῦ ῥοή, Περ.532, πρὸλ. Ἄγ. 958.

II. ὡς οὐσιαστ., ἀσβεστος (ἐνν. τίτανος), ἢ, ἢ μὴ σθεθεῖσα εἰς τὸ ὕδωρ τίτανος, κοινῶς «ἀσθέστης», Διοσκ. 5. 133, Πλουτ. Σερτ. 17, Εὐμ. 16.— ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ., ἐν λέξει κωνιατὰ: «ἀσθεστήριοι, καὶ οἱ χρῆσιται», ἀσθεστοταί· προσέτι παρὰ τῶ αὐτῶ ἐν λέξει κωνιασῆς ἀσθεστωσῆς, εὖσ, ἢ, ἢ δι' ἀσθεστοῦ ἐπίχρισις, «ἀσθεστωμα». 2) ἀσβεστος, ὁ, asbestus, ὄρυκτον σιτηρόχρον, ὄρυσθαι μόνον ἐν Ἀρκαδία καὶ διαφέρον τοῦ κοινῶ ἀσβεστολίθου, παθν. ἀβιάντος, διότι δὲν ἐκείτο εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἐξ αὐτοῦ κατεσκευάζον ὑφάσματα μὴ βλαπτόμενα ὑπὸ τοῦ πυρός· τὰ ὑφάσματα ταῦτα ἐκαλοῦντο ἀσθεστῆνα, Πλιν. 37. 10, 54, § 146.

ἀσβεστο-τύρος, ὁ, (ἀσβεστος II.) τυρὸς ἀλιπῆς κατασκευασθεῖς ἐκ γάλακτος ἐξ οὗ ἀφῆρηθ' ἡ βούτυρον, ἀπαχῆς καὶ ξηρὸς ὡς τεμάχιον ἀσθεστοῦ, ἄγε δὴ, ὡ γύναι... ἐμὲ κατὰ τὸ οἰκῆμά σου ἀπόδεξαι ψωμιῷ πιτυράδου εἴσιν ἐχοντα καὶ ἀσβεστοτύρου Θεοφάν. 1. 4, 37, Σκυλιτῆς. σ. 553 κτλ.

ἀσθηνοί, «ὄρητες» Ἡσυχ.

ἀσβολαίνω, μαυρίζω δι' ἀσβόλης, (καπνιάς), Γλωσσ.· προσέτι ἀσβολαί, Πλουτ. Κίμ. 1.

ἀσβόλη, ἢ, = ἀσβολος, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 61.

ἀσβόλησις, εὖσ, ἢ, ἢ ἀσβόλης ῥύπανσις, Αἴσωπ.

ἀσβολοποιός, εὖσ, ὄν, μεταγεν. ποιητ. τύπος ἀντὶ ἀσβολώδης.

ἀσβολο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν, παράγωγ ἀσβόλην, Εὐστ. 1949. 36.

ἀσβολος, ἢ, (δ, Ἰππώναξ 110), Ἀττικώτερος τύπος τοῦ ἀσβόλη, «καπνιά», ἰοῦ τῆς ἀσβόλου Ἄριστοφ. Θεσμ. 245· τὰς ὄφρυς πυρρὰς ἔχει τις· ζωγράφουσι ἀσβόλην Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 16, πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 113. (Συγγενὲς τῷ ψύλος).

ἀσβολώω, = ἀσβολαίνω, Μάχων παρ' Ἀθην. 581E, Πλουτ. Κίμ. 1.

ἀσβολώδης, εὖσ, (εἶδος) ὅμοιος ἀσβόλῳ, ἀσβολώδει δὲ καὶ οὐ καθαρῷ Διοσκ. 1. 83· «λιγνυῶδες, τὸ ἀσβολώδες καὶ καπνώδες» Ἐτυμ. Μ. 565. 26.

ἄσος, «τὰ εἰς ὄσος δισύλλαθα ἔχοντα πρὸ τοῦ δ σύμφωνον βαρύνεται, ὄσος, ῥάσος, ἄσος, στήλη λιθίνη» Ἀρκάδ. σ. 45. 5.

ἄσος, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἄσας, ἴδε τὸ ῥῆμα ἄσας, βλάπτω.

ἄσασ-ἄρχης, οὐ, ὁ, ἀρχηγὸς ἄσασείας, Θεόδ. Στουδ. σ. 342A, 337E, 409E.

ἄσασεία, ἢ, ἔλλειψις εὐσεβείας, ἔλλειψις σεβασμοῦ πρὸς τὰ θεῖα, διὰ τὴν ἐκείνων περὶ μὲν θεοῦ ἀσέβειαν περὶ δὲ ἀνθρώπου ἀδικίαν Ἔν. Κύρ. 8. 8, 7· ἄσ. εἰς θεοῦς Ἀντιφῶν. 1402, Πλάτ. Πολ. 615C, κτλ.· ἀσέβειαν ἄσκειν Εὐρ. Βάκχ. 476· ἄσ. πρὸς .., Λυσ. 104. 13· ἀσέβεια δίκη ἢ γραφή, καταγγελία, μήνισις ἐπὶ ἀσέβειᾳ, Λυσ. 104. 13· ἄσ. γράφεσθαι τινα Πλάτ. Εὐθύφρων 5C· ἀσέβεια πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα (ὡς θεὸν), Δίων Κ. 57. 9. 2) ἐν τῷ πληθ. = ἀσασήματα, Πλάτ. Νόμ. 890A.— Πρὸλ. εὐσεβεία.

ἄσασίω, μέλλ. -ῆσω, εἶμαι ἀσασής, φέρομαι ἀσασῶς, ἀμαρτάνω περὶ τὰ θεῖα, πράττω ἱεροσυλίαν, ἀντιδικαστέλεται δὲ τοῦ ἀσέκω, Ἡρόδ. 1. 159, Ἄριστοφ. Θεσμ. 367· ἄσ. εἰς τινα ἢ τι Ἡρόδ. 8. 129, Εὐρ. Βάκχ. 490, Ἀντιφῶν 125. 26· περὶ τινα ἢ τι Ἡρόδ. 2. 139, Ἀντιφῶν 140. 27, Ἔν. Ἄπολ. 22, κτλ.· πρὸς τι ὁ αὐτ. Κυν. 13, 16· ὡσαύτως μετὰ οὐστ. αἰτιατικῆς, ἄσ. ἀσέδημα Πλάτ. Νόμ. 910C, πρὸλ. 941A· περὶ οὐ τὴν ἑορτὴν ἀσέδων ἤλωκε Δημ. 587. 2. 2) ἡσπινώτερον μετ' αἰτ. προσώπου, ἀμαρτάνω ἐναντιὸν τινός, ἢ θεὸν ἢ ἔξονον τιν' ἀσέδων Διογύλ. Εὐμ. 271· ἄσ. θεοῦ Διδό. 1. 77, Πλουτ. 2. 291C· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., ἀσέδοῦνται οἱ θεοὶ Λυσ. 191. 10· ἐπὶ οἴκου μολυνθέντος ἐξ ἀσέδου πρᾶξεως τοῦ ἰδιοκτήτου, ὅταν οὖν τις ἄμα δυστυχηθῆ καὶ ἀσέδηθῆ τῶν οἴκων Πλάτ. Νόμ. 877E. 3) Πάθ. καὶ ἐπὶ τῆς πράξεως, ἐμοὶ ἡσέδηται οὐδὲν περὶ τίνος, ὑπ' ἐμοῦ οὐδὲν ἀσέδες ἐπράχθη περὶ τίνος, Ἄνδοκ. 2. 27· τὰ ἡσέδημένα Λυσ. 103. 35.

ἄσασήμα, τὸ, ἀσασής ἢ βέβηλος πρᾶξις, ἱεροσυλία, ἀντιδικαστέλμενος πρὸς τὸ ἀδικήματα, Ἀντιφῶν 115. 11, Θουκ. 6. 27, Δημ. 548. 11· τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ἀσασήματα ὁ αὐτ. 557. 16.

ἄσασής, εὖσ, (σέβω) ὁ μὴ εὐσεβής, ὁ μὴ σεβόμενος θεοῦ, ἄθεος, βέβηλος, ἐνάγχις, ἱερόσυλος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐσεβής, Πινδ. Ἄποσπ. 97. 1, Διογύλ. Ἰκ. 9· τὸν ἀσασήν, ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, Σοφ. Ο. Τ. 1382, 1441: τὸ ἄσ. = ἀσασεία, Ἔν. Ἀπομν. 1. 1, 16· μετὰ γεν. θεῶν ἀσασής, ἢ σεβόμενος θεοῦ, Παισ. 4. 8, 1· περὶ θεοῦ Ἔν. Κύρ. 8. 8, 27· πρὸς ἄλλοτρίους Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 5. 10, 5.— Ἐπίφρ. -θῶς, ὑπερθ. -εστατα, Δίων Κ. 79. 9.

σίων τῶν ζυγίων ἴππων, νύξ ἀσειρωτων ζυγοῖς δχημα ἐπαλλεν Εὐρ. Ἰων 1150· ἴδε σεραφόρος.

ἄ-σειστος, ον, ὁ μὴ σεῖόμενος, ἀκίνητος, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ἄγ. 12.— Ἐπίφρ. -τως, Ἐπίφρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 87· ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσειστωσ Ἄφρ. Ἐπίφρ. 2. 17, 33.

ἄσεικτος, ον, ἄωρ. ἀντὶ ἀφεικτος, ἀγαθός, «ἄσεικτος· ἀγαθός» παρὰ Πίνθωνι Ταραντίνο φιλοσόφῳ Ἡσυχ.

ἄ-σελάγητος, ον, ὁ μὴ φωτιζόμενος, εἰς ἄλλους χώρους ἀφεγγεῖς στυγνοῦς ἀσελαγήτους Κ. Μανασσ. Σύνοψ. Ἰστ. 4. 7.

ἄ-σελαστος, ον, ὡς τὸ προηγ., ὁ μὴ φωτιζόμενος, Παύλου Σιλ. Ἐκφρ. 445.

ἄσελαγίω, ἀπαρ. -αίνειν, μετοχ. -αίνων Ἄνδοκ., Πλάτ.: παρατ. ἡσέλαγεινον Δημ. 524. 15· μέλλ. ἀσελαγῶν, ὁ αὐτ.: ἀπρ. ἀσελαγγῆαι Δίων Κ. 52. 31.— πρkm. παθ. ἡσέλαγγημαι (ἴδε κατωτ.): — εἶμαι ἀσελαγής, φέρομαι ἀσελαγῶς, ἀκολάστω, Ἄνδοκ. 30. 2, Πλάτ. Συμπ. 190C· εἰς τινα Δημ. 1257. 25: — Παθ. ἐπὶ πράξεων, τὰ εἰς ἐμὲ ἡσελαγγημένα, ἀναισχύντως πεπραγμένα, ὁ αὐτ. 521. 2.

ἄσελγεία, ἢ, ἀκολασία, ἢ μετὰ θρασύτητος βία, Πλάτ. Πολ. 424E, Ἰσαῖος 39. 23, κτλ.· οἱ προελλήλυθεν ἀσελγείας ἀνθρώπος Δημ. 42. 25: μετὰ τοῦ ὕβριος· τὴν μὲν ἀσελγείαν, ὡ ἄνδρες δικασταί, καὶ τὴν ὕβριν, ὁ αὐτ. 514. 12· τῶν δημαγωγῶν Ἄριστοφ. Πολ. 5. 5, 1. II. λαγνεία, ἀκολασία, αἰσχρότης, ἄσ. περὶ τὰς σωματικὰς ἐπιθυμίας Πολύδ. 37. 2, 4, κτλ.

ἄσελγής, εὖσ, ἀκολάστος, αἰσχρὸς, κτηνώδης, Ἄνδοκ. 34. 23, Ἰσαῖος 73. 42, Δημ. 23. 19· μετὰ τοῦ βίαιος, εἰ μὲν τοίνυν... εἰς ἐμὲ μόνον ἀσελγῆς οὕτω καὶ βίαιος ἐγεγόνει, ὁ αὐτ. 556. 21, Ἰσαῖος 73. 42· σκῶμι' ἀσελγῆς Εὐπόλ. ἐν «Προσπαλίτοις» 2· καθόλου, βίαιος, σφοδρὸς, ἀνεμὸς Εὐπόλ. ἐν Ἀδῆλ. 25:— Ἐπίφρ., ἀσελγῶς πίνοντες, καθ' ὑπερβολὴν παγεῖς, Ἄριστοφ. Πλ. 560· ἀσελγῶς ζῆν Δημ. 958. 16· ἀσελγῶς διακεῖσθαι Λυσ. 169. 32· ἀσελγῶς τινα χρῆσθαι Δημ. 120. 10. II. λάγνος, μάχλος, ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 1. 22, 3, Λοβ. Φρύν. 184. (Ἰσως ἐκ τοῦ θέλγω, κατὰ μετατροπὴν τοῦ θ εἰς σ: παραβάλλουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ σαλλάκων).

ἄσελγημα, τὸ, ἀσελγῆς πρᾶξις, ὕβρις, ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς περὶ τὸν Αὐρήλιον γενομένων ἀσελγημάτων Πολύδ. 38, 2. 2. (ἀλλ' Ἰσως διορθωτέον ἀλογημάτων), Κ. Μανασσ. 1209, πρὸλ. Σουίδ. ἐν λέξει Ἀστυάνασσα.

ἄσελγισμός, ὁ, ἀσελγία, Ρήτορες (Walz) τ. 8. σ. 739.

ἄσελγῶ-κερως, ωτος, ὁ, ἢ, ὁ ἔχων ὑπερφυῶς μεγάλα κέρατα, «ἀσελγῶκερως τράγος, ὁ μέγας, ἢ ἀσελγῶκερως ὁ κυρίττων». Σουίδ. ἐν λέξει ἀσελγεία· «κρίος ἀσελγῶκερως· ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακείμενος μέγας χαλκοῦς, ἀσελγῶκερων δὲ αὐτὸν εἶπε Πλάτων ὁ κωμικός διὰ τὸ μέγαν εἶναι, καὶ συναρῶμε' αὐτῷ τὸν τε δοῦριον... ἄμεινον δὲ τὸν ἀσελγῶκερων δέχεσθαι τὸν κυρίττονα καὶ οἰνοῖ ἐξυβρίζοντα τὰς κέρασιν» Ἡσυχ. ἐν λέξει κριὸς ἀσελγῶκερως Πλάτ. Κωμ. Ἀδῆλ. 24).

ἄσελγισμανέω, εἶμαι ἐμμανῶς ἀσελγῆς, Ψευδο-Λουκ. Φιλοπατρ. 7.

ἄ-σελγητος, ον, ὁ ἄνευ σελγῆς, νύξ Θουκ. 3. 22, πρὸλ. Πολύδ. 7. 16, 3.

ἄ-σελίωνος, ον, ἄνευ τοῦ ἐκ σελίου στεφάνου, νίκη ἀσέλιονος, ἄναιμος, Δίων Κ. 68. 19 Bekk.

ἄ-σεμνολόγητος, ον, ὁ μὴ σεμνολογηθείς, ὁ μὴ ἀνυψωθείς διὰ σεμνῶν λόγων, Εὐστ. 342. 39.

ἄ-σεμνος, ον, ὁ μὴ σεμνός, ἀπρηπής, ἀνελεύθερος, ἄσεμνον ἦν αὐτῷ δοκεῖν αὐτομυχεῖν Ἄριστοφ. π. Κόσμ. 6. 13, Διον. Ἄλ. π. Συνθ. 18· αἰσχρὸς, ἀσχημῶν, Εὐστ. 1650. 63.— Ἐπίφρ. -νωσ, Ἰω. Χρυσ. Τιμόθ. τ. 4. σ. 333, 24.

ἄσεμνοτης, ητος, ἢ, ἔλλειψις σεμνότητος, Ἐπιφάν. τόμ. 1. σ. 619A.

ἄσεπτῶ, = ἀσεβῶ, χρῆ δὲ τὰ γ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτῶν Σοφ. Ἄντ. 1350 κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Jebb, κατὰ δὲ τὸν Δινδόρφ.: χρῆ δ' ἔς τὰ θεῶν κτλ.

ἄ-σεπτος, ον, ὁ μὴ σεπτός, ἄντερος, ἀσεθής, καὶ τῶν ἀσεπτῶν ἔρεται Σοφ. Ο. Τ. 890· Πρωτεύως ἀσεπτου παιδὸς Εὐρ. ἘΑ. 542.

ἄση [ᾶ], ἢ, κόρος, ναυτία, βδελυγμία, Ἰππ. Ἀφ. 1255. 2) ἀνία, λύπη, στενοχωρία, Ἡρόδ. 1. 136, Πλάτ. Τιμ. 71C· ἔπαυος καρδίαν ἄσης Εὐρ. Μῆδ. 245· ὡσαύτως κατὰ πληθ. Σαφρ. 1. 3· λύπας καὶ ἄσας παρέχειν Πλάτ. Τιμ. 71C.

II. = ἄσας (ὄπερ ὁ Κόθηςτος προτιμᾷ), Λουκ. Κυν. 1, Πολυδ. 1. 49. (Ἐκ τοῦ ἄω, χορταίνω, συγγενὲς ὡσαύτως τῷ ἄδην ὡς τὸ ἱσ-ημι τῷ ἱδ-εῖν).

ἄ-σήκαστος, ον, ὁ μὴ κεκλεισμένος ἐν σηκῷ, ἐν μάντρᾳ, ἀπρόφύλακτος, Νικητ. Χρον. 186A.

ἄ-σήμαντος, ον, ὁ ἄνευ ἀρχηγῆς ἢ ποιμένος, μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθῶν «ἀφυλάκτοις, ἀφροντίστοις, μὴ ἔχουσι ποιμένα» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 485, πρὸλ. σημάντωρ.— ἀσημάντιο δόμοιο Ὀπίμ. Ἄλ. 3. 361. II. ἀσφράγιστος, ἄνευ σημείου, Ἡρόδ. 2. 38, Πλάτ. Νόμ. 954A. III. ἀσήμαντος, τούτου, ὁ ..

σῶμα δνομάζομεν, μὴ κεκλεισμένοι ὡς ἐν τάφῳ ἐντὸς τούτου, ὅπερ ὀνομάζομεν σῶμα, Πλάτ. Φαίδρ. 250C, πρὸλ. σῆμα 3.

IV. ἐνεργ. ἄνευ σημασίας, λέξις, φωνὴ Διογ. Λ. 7. 57, Πλούτ. 2. 1026A. ἀσμηίωτος, ὄν, μὴ σεσημασμένος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2060. 22. 2) ἐπὶ δόξῃ, ἢ μὴ ἔχουσα μιλιάρια, ἧτοι λίθινα σημεῖα τῶν μιλίων, Ψευδο-Δημητρ. 89. 14.

ἀσμηιο-γράφος, ὄν, παρὰ μεταγεν. Ἐκκλ. ὁ καταγράφων καὶ φυλάττων ἀργυρὰ ἢ χρυσὰ σκευή, ἴδε ἀσμηιος I. — ὄσμηιο-κλέπτῃς, ὁ, ἐν Ἀνθ. Π. 11. 360, ὅπερ πιθανὸν νὰ σημαίη τὸν κλέπτοντα χρυσὰ ἢ ἀργυρὰ σκευή, κοινῶς «ἀσμηικά»: — ἀσμηιο-ποιτα, ἢ, ἢ δι' ἀλχημείας ἐξ εὐτελῶν μετάλλων κατασκευὴ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου ἀσμηίου, Δουκαγγ.

ἀσμηιος, Δωρ. ἀσῆμος, ὄν, ὁ ἄνευ σημείου τινός, ἄσ. χρυσός, χρυσὸς ἄσποτος, χρυσὸς ἐν φυσικῇ καταστάσει ἢ κατασκευασθείς εἰς σκευή, Ἡρόδ. 9. 41· ἄσ. χρυσίον, ἀργύριον Θουκ. 2. 13., 6. 8, «ἀσμηιον»: ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου ἄλλοις Ἐκπαιματοποιῶν Δ. Β. 82, 7 συγγ. ἐν Ἐπιγρ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπίσμηιον, Σουλ. Ἐπιγρ. 146. 10, κ. ἄλλ., Λουκ. Ἐπισκ. 10: — μεταγ. τὸ ἀσμηιον (ἐν ἀργύριον), σκευὴ ἀργυρὰ, ἀργυρος (ὡς τὸ ἀσῆμιε τῆς νεωτέρ. Ἑλληνικῆς), Ἀνθ. Π. 11. 371· μέταλλα ἀσῆμου, μεταλλεῖα ἀργύρου, Πτολ. Γεωγρ. 7. 2, 17· — καθόλου, ἄνευ σχήματος, ἀσμηιαίσιος, ἄμορφος, Ὀπκ. Κ. 3. 160 — ἄσ. ἔπλα, ἔπλα μὴδὲν σχῆμα φέροντα, Εὐρ. Φοίν. 1112.

II. ἐπὶ θυσίων, χρησμών καὶ τῶν τοιούτων, ὁ μὴδὲν παρέχων σημεῖον, ἀκατάληπτος, χρηστήριος Ἡρόδ. 5. 92, 2· χρησιῶν Αἰσχύλ. Πρ. 662· ἔργια Σοφ. Ἄντ. 1013.

III. ὁ μὴ καταλείπων σημεῖον τι ἢ ἴχνος, δυσδιάκριτος, ἀσαφής, α) τῇ ἀκοῇ, πτερῶν γὰρ ῥοιδοῦς οὐκ ἄσ. ἦν αὐτῶν 1004· ἐπὶ ἴχνος καὶ φωνῶν, ἀναρβος, ἀκατάληπτος, ἀσμηια φράζειν Ἡρόδ. 1. 86, πρὸλ. 2· 2· ἀσμηια βοῆς = ἀσμηιος βοῆ (πρὸλ. ἀδρά παρηγῆδος Εὐρ. Φοίν. 1500), Σοφ. Ἄντ. 1209, πρὸλ. Ἄριστ. Ποιητ. 20. 6, Ρητ. 3. 2, 11· ἀσμηια τρίζειν, ἐπὶ μύσ, Βατραχομ. 108. 23. 6) τῇ ὄψει, ἀσμηιον ἔχει μυελὸν Ἄριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 6, 4, πρὸλ. κ. Ἄκουστ. 30. γ) καθόλου, ἀδιάκριτος, ἀπαράτητος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1596, Σοφ. Ἄντ. 252· ἀσμηιων ὑπὲρ ἐρμάτων, κεκρομμένων ὑπὸ τὴν θάλασσαν βράχων, Ἄνακρ. 38.

IV. ἐπὶ προσώπων, πόλεων κλ., ἀσμηιανος, ἄγνωτος, μικρός, ἀφανής, Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 849, πρὸλ. Ἰωνά 8· νυξ οὐκ ἀσμηιος, νυξ ἀξιοληθόμενος (ὡς ἑορτή), Ἄντιφων 120. 10.

V. Ἐπίρρ. -μωσ, ἄνευ διακεκριμένων συμπρωμάτων, Ἰππ. Ἐπιόημ. τὸ Δ', 938, κτλ.· ἐπὶ κυνῶν ἰχνευόντων, ἀσμηίως πορεύεσθαι, ἄνευ ὀρατοῦ τινος σημείου, αὐτὸ μὲν γὰρ ἐπιπέδιον λαδῶσι τὰ ἴχνη πορεύονται ἀσμηίως ὥστε μὴ γιγνώσκεισθαι ὅτι ἰχνεύουσιν Ἐν. Κυν. 3. 4· ἀσμηίως καὶ κενῶς φθέγγεσθαι Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 6. 2) ποταπῶς, ἀφανῶς, ἄνευ σημασίας τινός, Διόδ. 5. 52.

ἀσμηιότης, ἡτος, ἢ, τὸ εἶναι τινα ἀσμηιον, Γλωσσ. ἀ-σῆμων, ὄν, γεν. ὄνος = ἀσμηιος III, μόνον παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1668.

ἀ-σῆπτος, ὄν, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σῆψιν ἢ φθοράν, Ἰπκ. 885D, Ἐν. Κυν. 9, 13, Ἄριστ., κτλ. 2) ἀσῆπτος, ἀχώνευτος, σιτία Ἰππ. 522. 48.

ἀσῆρὸς, ὄν, (ἀσῆ) ὁ ναυτιῶν προξενῶν, ἀρῆς, Ἰπκ. π. Ἄγμ. 766, 774· «ἀσῆρὸν, ἀσῆς ποιητικόν» Ἐρωτιαν. σ. 82· Ἐπίρρ. -ρῶς, «ἀσῆρῶς δὲ καὶ ἀσῆρῶς» Πολυδ. Γ' , 99. 2) ὁ αἰσθανόμενος ἀηδίαν, ἢ περιφρόνησιν, ἐπὶ γυναικί, Σαπφῶ 78, ἴδε Gaisf. Ἠφαιστ. 64.

ἀ-σῆστος, ὄν, (σῆσθω) ἀσκησίνετος, ἐξ ἀσῆστος ἀλεύρων Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 115D.

ἀσῆψία, τὸ μὴ σῆσθαι, Τζέτζ. Ὀμ. Boiss. ἀσῆσφιον, τὸ, τὸ νοσοκομεῖον μοναστηρίου, Βυζ., ἴδε Δουκαγγ.

ἀσῆνεια, γεν. ας, Ἰων. ἡς, (Διγδ. περὶ τῆς Διαλ. τοῦ Ἡρόδ. § 9), ἢ, ἔλλειψις δυνάμεως, ἀδυναμία, ἀτονία, Θουκ. 1. 3, Πλάτ. κλ.· ἐν τῷ πλ., ἰσχύς καὶ ἀσθ. Πλάτ. Πολ. 618D: ἴδιως ἔλλειψις ἐντελοῦς ὑγείας, νοσώδης κατάστασις, Ἡρόδ. 4. 135· ἀσθ. γήρως Ἄντιφῶν 27. 23· σωματίων Θουκ. 4. 36, κτλ. 2) νόσος, ὁ αὐτ. 2. 49, ἐν τῷ πλ. 3) ἀσθ. βίου, πενία, Ἡρόδ. 2. 47., 8. 51. 4) ἐπὶ ἠθικῆς ἐνορίας, ἀδυναμία, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως Πλάτ. Νόμ. 854A, πρὸλ. Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 7. 7, 8· τοῦ ἀκροστού Ἄριστ. Ρητ. 3. 18, 4. — Σπάνιον παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἐν Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 269.

ἀσθενέω, εἶμαι ἀδύνατος, ἀσθενικός, πάσχω ἐξ ἀτονίας· ἀναρθρός εἶμι κἀσθενῶ μέλη, ἔχω ἀτονίαν τῶν μελῶν, Εὐρ. Ὀρ. 228· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀσθ. Πλάτ. Ἄυσ. 209F· ἀπολ., Εὐρ. Ἰππ. 274, Θουκ. 7. 47, Πλάτ., κλ.· ἠσθῆνησεν, ἠρρώστησεν, Διογ. Λ. 13. 2· ἐγγύτατα δὲ τὸ ἀσθενέοντός ἐστιν ὁ ἀσθενής· ἐστὶ δὲ ἀσθενέστερος ὁ ἀσθενῶν Ἰπκ. π. Ἄρχ. Ἰητρ. 12. Διαφέρει κατὰ τὸν ὄψιον τοῦ μαλακίζεσθαι, κειμένον ἐπὶ γυναικῶν «μαλακίζεσθαι: ἐν ταῖς νόσος φασὶν Ἄττικῶν τὰς γυναικίας μαλακίζεσθαι: τοὺς δὲ ζῶδρας ἀσθείνειν», Λεξ. Φωτ. σ. 243, 22, ἔκδ. Πόρσ. Ἰατρὸς ἀσθενοῦσι... τοῖς κἀμύοντιν εἰσίων, τοῖς ἀσθενοῦσι· καὶ οὕτι κατακόπιος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰπποκράτους, πρὸλ. Πολυδ. 31. 21, 7.

2) πάσχω ἔνδειαν Ἄριστοφ. Ἐίρ. 636· ἴδε τὴν λέξ. ἀσθενής 4.

3) μετ' ἀπαρ. ἀδυνατῶ νὰ πράξω τι, δὲν ἔχω ἀρκούσας δυνάμεις ὥστε νὰ πράξω τι... Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 2. 15, 5.

ἀσθενήμα, τό, ἀδυναμία τις ἢ ἀσθενική κατάστασις, Ἄριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 61.

ἀ-σθενής, ἔς, ὁ ἄνευ σθένους, δυνάμεως, ἀδύνατος, Λατ: infirmus: ἐντεῦθεν κατὰ διαφόρους σχέσεις, 4) κατὰ τὸ σῶμα ἢ τὸν ὀργανισμόν, ἀδύνατος, ἀσθενικός, φιλάσθενος, καχεκτικός, τοὺς ἀσθενέας τῆς στρατιῆς Ἡρόδ. 4. 135, πρὸλ. Ἰπκ. π. Ἄρχ. Ἰητρ. 12, Πινδ. Π. 1. 106, κτλ.· ὁ παντάσῃ ἀσθενής τῷ σώματι Δημ. 567. 25· ἀσθενεστάτους ἐς τὰς ταλαιπωρίας, τοὺς ἀνικανωτάτους νὰ ὑποστώσι ταλαιπωρίας, Ἡρόδ. 4. 134· ἀσθενέστερος πόνον ἐνεγκεῖν, παρὰ πολὺ ἀδύνατος ἢ ὥστε νὰ ὑποσῆ κόπον, Δημ. 637. 18· ὡπαύτως, ἀσθ. εἰς ὠφέλειαν ὁ αὐτ. 1471. 4 = Ἐπίρρ. ἀσθενῶς, ἀσθενῶς Ἰσχυιν Πλάτ. Νόμ. 659E. 2) κατὰ τὸν νοῦν καὶ τὰ τοιαῦτα, τὸ ἀσθενές τῆς γνώμης, ἢ ἀδυναμία, Θουκ. 2. 61. 3) κατὰ τὴν δύναμιν, ἀνάξιος λόγου, μικρός, τῶν ἐπιστάμεθα μὲν τὴν μάχην, ἐπιστάμεθα δὲ τὴν δύναμιν εἶδυσαν ἀσθενέα Ἡρόδ. 7. 9, 1, πρὸλ. 1. 58, Αἰσχύλ. Πρ. 514, Σοφ. Ο. Κ. 1033. 4) ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν, ἀδύνατος, ἄπαρος, πτωχός, οἱ χρήμασι ἀσθενέστεροι Ἡρόδ. 2. 88· ἀπολ., ὅ τ' ἀσθενής τὸ πλούσιος τὸ Εὐρ. Ἰκ. 434, πρὸλ. Ἀυσίαν 92. 2· οἱ ἀσθενέστεροι, οἱ κατώτεροι, οἱ ὑποδίστατοι, οὕτω μᾶλλον οἱ γε ἀσθενέστεροι ἐθέλουσιν οὐδὲν ὑβριστικὸν πειοῦντες φανεροὶ εἶναι Ἐν. Κύρ. 8. 1, 30. 5) ἀσπίματος, οὐκ ἀσθενέστατος σοφιστῆς Ἑλλήνων Ἡρόδ. 4. 95· ὄστω, ἀσθενές σόφισμα, οὐδενὸς ἀξίον, Αἰσχύλ. Πρ. 1011· ἐπὶ ποταμῶν ὅταν ἔχωσιν ὀλίγον ὕδωρ, τοῦ δὲ θέρεος, τῶν τὸ δριβρῶν ἐπιλειπόντων αὐτοὺς καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐλκόμενοι ἀσθενέες εἰσι Ἡρόδ. 2. 25· ἐπὶ ὕδατος, ὀλίγον ἔχον εἰδικὸν βάρος, ἀραιόν, ἐλαφρόν, ἀσθενές δὲ τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης ταυτῆς... ὥστε μῆδὲν οἶόν τὸ εἶναι ἐπ' αὐτοῦ ἐπιπλῶειν μήτε ἔυλον μήτε τῶν ὄσα ἔυλου ἐστὶ ἐλαφρότερα ὁ αὐτ. 3. 23: ἐπὶ συμβεβηκότος, καὶ τὰ γε τῶν ὄνειράτων ἐχόμενα τελέως ἐς ἀσθενές ἔρχεται, εἰς τὸ τέλος καταπτώσιν εἰς μῆδὲν, ὁ αὐτ. 1. 120: οὕτως, ἐπίρρ. -ῶς, ἐλαφρῶς, ὀλίγον, Πλάτ. Πολ. 528B· καὶ συγγρ. ἀσθενεστέρας ἐπιθυμῶν ὁ αὐτ. Φαίδρ. 255E· ἀλλὰ καὶ -έστερα ὁ αὐτ. Χαρμ. 172B· καὶ παρὰ Θουκ. 1. 141 -έστερα.

ἀσθενικός, ἢ, ὄν, ὁ μὴ σθεναρός, πάσχω, ἀδύνατος, φιλάσθενος, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 10, 3, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 55. — Ἐπίρρ. -κῶς, ἐλαφρῶς, Ἄριστ. περὶ Ἐνυπν. 3. 17.

ἀσθενο-ποιεῶ, καθίστῶ τινα ἀνίσχυρον, Ρωμαῖοι ἀσθενοποιοῦντες ἀεὶ τὸν Φίλιππον Ἄπκ. Μακεδ. 9. 7.

ἀσθενόρ-ριζος, ὄν, ἐπὶ φυτοῦ ἔχοντος ἀσθενῆ ρίζαν, οὐχὶ ἰσχυράν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 14, 4.

ἀσθενόψυχος, ὄν, ὁ ἔχων ψυχικὴν ἀδυναμίαν, ἀσθενόψυχοι ὑπάρχουσιν αἱ μητέρες Ἰωσήφ. Μακκ. 15.

ἀσθενῶ, καθίστῶ τινα ἀνίσχυρον, ὡς τὸ ἀσθενοποιῶ, καὶ κινδυνεύουσιν, εἰ μὴ τις αὐτοῦς φθάσας ἀσθενῶσι, ἐπὶ ἔν ἕκαστον τῶν ἔθνων ἰόντες καταστρέψασθαι Ἐν. Κύρ. 1. 5, 3· ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρξτ. 79, κέξ.

ἀσθενῶσις, εὼς, ἢ, ἀδυναμία, τάσις πρὸς ἀσθένειαν, Ἰπκ. 54. 4. ἀσθηα, ατος, τό, (ἀσ, πνέω) μικρὰ καὶ διασκοπτιμὴν πνοή, «λαχανίασκα», ἀσθηα καὶ ἰδρώς Ἰλ. Ο. 241· ἀσθηματι ἀργαλέω, αὐτόθι 10· ὑπ' ἀσθηματος κενοὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 484· ὑπὸ ἀσθηματος ἀδυνατεῖν Πλάτ. Πολ. 568D, πρὸλ. 566D — περὶ τοῦ ἐν Πινδ. Ν. 10. 139, ἴδε φρῆσσω ἐν τέλ.

II. ὡς ὀρος ἰατρικός, ἢ ἀσθενέα ἢ καλουμένη ἀσθηα, Ἰπκ. Ἀρ. 1248, κ. ἄλλ., ἴδε Adams εἰς Παῦλον Αἰγίν. 3. 29. III. ἐν γένει, πνοὴ ἀναπονή, Μόσχ. 3. 52: πνοὴ ἰσχυρὰ, φύσθημα θυατῶν, ἀσθηια πυρὸς Ἀνθ. Π. 9. 677, Κόλουθ. 178· κεραυνοῦ Νόνν. Δ. 1. 2.

ἀσθημάζω, μέλλ. -άσω, = τῷ ἐπομ., Α. Β. 451: — ὡσαύτως, ἀσθηματίζω Τζέτζ. Ἐπιστ. 95, σ. 85.

ἀσθημαῖνω, πνευστιῶ, «κοντανασαῖνω», «λαχανιάζω», ἀναπνέω μετὰ κόπου, τὸ πλείστον κατὰ μετοχ. ἐνεστώτος, τῷ δ' ἀσθημαίνοντε κιχῆτην, πνευστιάζω, «λαχανιασμένοι», Ἰλ. Κ. 376· ἐπὶ ἐκπνεύοντος ἀνθρώπου, ὁ μετ' ἀγωνίας ἀναπνέων, ὁ γ' ἀσθημαίνων.. ἔκπεσε δῖφρου Ε. 585, πρὸλ. Κ. 496, Πινδ. Ν. 3. 84· οὐδὲν ἀσθημαίνων, ἄνευ προσπαθείας τινός, ἀκόπως, πρὸλ. κατασθημαῖνω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 651· γ' ἐνικ. ἀσθημαίνεαι Ἰπκ. 489. 31· ἀσθημαίνουσι Ἄριστ. Προβλ. 11. 60· παρατ. ἡσθημαίνων Λουκ. Ἐταίρ. Διάλ. 5. 4: — περιμένο τι ἀσθημαίνων, περιμένο τὸ ἀνυπομένω, καὶ τὴν πανοπλίαν ἐνδύς ἐφειστήκει τῇ βαλιδίῃ τὸν δρόμον ἀσθημαίνων Ἡλιόδ. 4. 3 — ἀλλὰ μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ἀσθμ. πυρὸς δριμεῖαν ὀμοκλήν Ὀπκ. Ἄλ. 4. 14. — Σπάν. παρ' Ἄτε.

ἀσθηματικός, ἢ, ὄν, ὁ πάσχω ἐξ ἀσθηματος, Γαλήν. 8. 299, Διοσκ. 1. 23· ὁ μετὰ κόπου ἢ βίαιως ἀναπνέων, ὁ αὐτ. 13. 106, Μακρόβ. 4. 274: — οὕτω καὶ ἀσθηματίας, ὄν, ὁ, Ἄδαμαντ. Φυσιολογ. 2. 28, σ. 428.

ἀσθηματώδης, ες, (εἶδος) = τῷ προηγ., Ἰπκ. 1014G. 1128G. Ἀσία [ἄσ-], Ἰων. -ῆη, ἢ, πρῶτον παρὰ Πινδ. Ο. 7. 34, Ἡρόδ. 1. 4, Αἰσχύλ. Πρ. 411· γῆ Ἀσία Σοφ. Ο. Κ. 694· (ὁ Ἡσιοδ. ἐν

Θεογ. 359, ἔχει τὴν λέξιν ὡς ὄνομα μιᾶς τῶν Ὀκεανίδων:—Ἐπιθ. Ἀσιανός, ἡ, ὄν, ὁ ἐξ Ἀσίας, ὁ κάτοικος τῆς Ἀσίας, οἱ Ἀσιανοί, οἱ ἐξ Ἀσίας, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀσίας, Θουκ. 1. 6, κτλ., Ὁθλ. Ἀσιός, ἄδος, καὶ Ἀσιός, ἴδος, [τὸ δεύτερον μετὰ αἰ] συχν. παρ' Αἰσχύλ. καὶ Εὐρ., οὐδαμῶς παρὰ Σοφ. Τὸ δὲ μέτρον ἀπατεῖ Ἀσιός ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 549, Εὐρ. Ὀρ. 1397, Βάκχ. 1169, Κύκλ. 443, Ἀσιός ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 270, Ἰκ. 547· ἀλλοχούσθ' ἐκάτερος τύπος ἀρμόζει.—Ἀσιός (ἐνν. γῆ), = Ἀσία, Εὐρ. Τρω. 743, Ἴων 1356· ἀλλ' ὠσαύτως (ὄρα ἐν λ. κιάρα). ἡ Ἀσιανὴ κιάρα ὡς ἐτελειοποίησεν αὐτὴν ὁ ἐκ Λέσθου Κηπίων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 120, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 443, Πλούτ. 2. 1133C.—ὠσαύτως: Ἀσιότις, -τις, Ἴων. ἡτις, ἦτις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 61, Εὐρ., κτλ.:—Ἀσιότικος, ἡ, ὄν, Σπράδ. 723:—ὠσαύτως, Ἀσιήθεν, ἐπίρρ. ἐξ Ἀσίας, Συλλογ. Ἐπιγρ. 6336.

Ἀσιό-γενής, ἐς, Ἀσιατικῆς καταγωγῆς, Διόδ. 17. 77, Ἴων. Ἀσιηγενής, Ὀπκ. Κ. 1. 235· ἴδε Λοβ. Φρόνιχον 646.

Ἀσιανίζω, μιμούμαι τοὺς Ἀσιάτας, Φωτ. II. 908C.

Ἀσι-ἀρχής, ου, ὁ, ἄρχων τῆς Ἀσίας· ἐκάστη πόλις τῆς ἀνατολικῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας ἐξέλεγεν ἓνα ἐκ τῶν ἐντιμοτάτων καὶ πλουσιωτάτων πολιτῶν αὐτῆς ὅπως προεδρεύσει τοὺς κατ' ἐκείνο τὸ ἔτος γενησομένους ἀγῶνας εἰς τιμὴν τῶν θεῶν καὶ τοῦ αυτοκράτορος τῶν Ῥωμαίων. Ἐκάστη πόλις ἤγγελλε τὸν ἐκλεγθέντα εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας, ὅπερ συνήχθητο ἐν Ἐφέσῳ, ἢ Σμύρνῃ ἢ ἐν Σάρδεσι. Τὸ κοινὸν ἐξέλεγεν ἐκ πάντων τούτων δέκα οὗς ἐξέπεμπεν εἰς τὸν ἀνούπατον, οὗτος δὲ ἐξέλεγεν ἓνα ἐξ αὐτῶν ὅπως προεδρεύσει ἐπὶ τῶν ἄλλων. Τοῦτο ἐξηγεῖ πῶς ἐν ταῖς Πράξ. τῶν Ἀποστ. ἀναφέρονται πολλοὶ Ἀσιάρχαι, ἐνθ' ὁ Εὐσέβ. ἀναφέρει μόνον ἓνα, Σπράδ. 649, Πράξ. Ἀποστ. ἰθ' 31, Μαρτύρ. Πολυκάρπ. 1037B (= 1045A ἀρχιτερεύς) Συλλ. Ἐπιγρ. 2511. 2912, κ. ἄλλ. Ἀσ. ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῳ 2464· ὠσαύτως Ἀσιάρχος, μετὰ τοῦ ῥήματος -αρχέω, 2990a, πρβλ. 3504, ἴδε Ramsay ἐν Amer. Inst. 1. σ. 103.

Ἀσιό-γενής, ἐς, Ἀσιαγενής, Ἀσιατικῆς καταγωγῆς, πᾶσα ἰσχὺς Ἀσιατογενῆς φῶκα Αἰσχύλ. Πέρσ. 12.

ἀσιγήσια, ἡ, τὸ μὴ σιγᾶν, πολυλογία, καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἢ ἀσιγήσια τὴν ἀνηκούαν, Πλούτ. 2. 502C.

ἀ-σιγήτος, ον, ὁ μὴ σιγῶν, ὁ αἰεὶ λαλῶν, ὁ αἰεὶ ὀρυθῶν, ἀσιγήτιο λέθριος Καλλ. εἰς Δῆλ. 286, Πικύλου Σιλ. Ἐκτρ. 203, Νόνν.—Ἐπίρρ. -τως Ἰω. Χρυσ. 21, τ. 5. σ. 129, 37.

ἀ-σιγμος, ον, ἄνευ τοῦ σίγματος, εἰσὶ δὲ οἱ ἀσίγμοις φῶδας ἔλας ἐποιοῦν Διον. Ἀλ. π. Συνθεσ. 14· Λάσου τοῦ Ἐρμιονεῖως τὴν ἀσιγμον φῶδῃ Ἀθήν. 455C· ἐντέθειεν ῥῆμα, ἀσιγμο-ποιέω συνθέτω ποίημα ἄνευ τοῦ σίγματος, Ἀθήν. ἐνθ' ἄνωτ. (Ἠιδ. Ἀποστ. 47)· ἴδε Εὐστ. 1335. 53, Casaub., Ἀθήν. 448D, Schäf. Διον. Ἀλ. ἐνθ' ἄνωτ.

ἀσιδά, ἡ, = πελαργός, κοιν. «λελέκι», κατ' ἄλλους ἐρωδιός, Ἐβδ. (Ἰερ. ἡ', 7).

ἀ-σιδήρος [ἰ], ον, ὁ οὐκ ἐκ σιδήρου, μοχλοὶ Εὐρ. Βάκχ. 1104· ὁ μὴ σχηματιζόμενος διὰ τοῦ σιδήρου, δηλ. τοῦ ἀρτύρου, αὐλακα τᾶν ἀσιδαρον ἐν ὕδασι ἔλκομεν ἄμφω Ἀνθ. II. 9. 299. II. ὁ ἄνευ σίδηρου, χειρὸς ἀσιδήρου μετὰ Εὐρ. Βάκχ. 736.

ἀσιδήρωτος, ον, = ἀσιδήρος, Βυζαντ.

Ἀσιήτις, Ἴων. ἀντὶ Ἀσιήτις.

ἀ-σιχχος, ον, ὁ μὴ ἰδιότροπος ἢ δύσκολος περὶ τὴν τροφήν, ὁ μὴ «σιχασιχρής», τὰς τροφῶς (ἐν Σπάρτῃ)... ἐκτροφούσας τὰ βρέφη εὐκόλα ταῖς διαίταις καὶ σιχχα Πλούτ. Λυκ. 16. II. ὁ μὴ σιχχος, ἀήθης, ἐν τῷ ὑπερθ. καὶ ὀψων ἀσιχχότατον, ὁ αὐτ. 2. 132B.

ἀσιλλα, ἡ, ἐύλον ἔχον μίχθος ὄργυιας καὶ τιθέμενον ἐπὶ τῶν ὤμων οὕτως ὥστε ἐξ ἐκατέρων τῶν ἄκρων αὐτῶν νὰ ἐξαρτῶσι σπυρίδας ἢ ἄλλα πράγματα, ἔχων τρηγίαν ἀσίλλαν Σιμωνίδης παρ' Ἀριστ. (Ρητ. 1. 7)· τὰς ἀσίλλας ἐπιμύτους ἀνελέμενοι καὶ τὰς ἐκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρτήσαντες Ἀλκιφρ. 1. 1· πρβλ. ἀναφορεύς.

ἀσιλος, ον, ἴδε ἀνάσιλος.

ἀ-σινής, ἐς, ὁ μὴ ὑποστάς βλάβην, περὶ τῶν βοῶν τοῦ Ἥλιου, τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἔλας, ἐὰν δὲν τὰς βλάβης, Ὁδ. Α. 110· ἀσινέα τινὰ ἀποπέμπειν Ἠρόδ. 2. 189· ἀσινής ἀπικέσθαι, ἀναχωρεῖν, ὁ αὐτ. 8. 19, 116· οὕτως, ἀσινής δαίμων, τυχὴ ἀπηλλαγμένη βλάβης, βίος θλίψης, τίς ἀνεύξειτο βροτὸς ὧν ἀσινεὶ δαίμονι φῦναι, τὰδ' ἀκούων· Αἰσχύλ. Ἀγ. 1341· ἀσ. βίσιος, αἰών, ὁ αὐτ. Χο. 1018, Εὐμ. 315. 2) σπαν. ἐπὶ πραγματῶν μὴ ὑποστάντων βλάβην, ἢ τὰ ὅποια ἀφίνει τις ἀβλαβῆ, τὸ δὲ οἴκημα ἀσινές Ἠρόδ. 2. 121, 3· ἔαν τὰ ἐπιθέματα... ἀσινήν Συλλ. Ἐπιγρ. 989 b, πρβλ. 991 b. II. ὁ μὴ βλάπτων, ὁ μὴ βλαβερὸς, Σαπφ. 83, Ἠρόδ. 1. 105, Ἰππ. π. Ἀγμ. 769· ἀσινέστεροι πηρώσεις ὁ αὐτ. π. Ἀρθρ. 827· ἐπὶ τῶν θηρίων τῶν μὴ ἐπιτιθεμένων κατὰ τὸν ἀνθρώπων, ἀλ δὲ ἔλαφοι καὶ δορκάδες καὶ οἱ ἄγριοι οἶες καὶ οἱ θνοὶ οἱ ἄγριοι ἀσινεῖς εἰσὶν Σεν. Κύρ. 1. 4, 7· ἀβλαβῆς, ἀβῆς, ἡρόδους ἀσινεῖς Πλάτ. Νόμ. 670D· ἀσινέσταται τῶν ἡδονῶν ὁ αὐτ. Ἰππ. Μείζ. 303E. 2) ὁ ἀπὸ βλάβης προφυλάττων, πόλεως ἀσινεὶ σωτήρῃ [τύχη] προσετέθη ὑπὸ Δινδ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 826.—Ἐπίρρ. -νῶς Ἰππ. Ἐπιόμη. τὸ Α' 938, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 18, 2· ὑπερθ. -εστατα Σεν. Ἀν. 3. 3, 3.

ἀσινότης, ἡτος, ἡ, ἀσινότης, Εὐνάπ. σ. 62,

ἀσι-γῦται, αἰ, αἵμασιαι, φράκται ἐξ ὀμῶν πλίνθων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 321.

ἄσιος, ἄ, ον, πλήρης ἰλύος, ἰλυώδης, πηλώδης, ἐκ τοῦ ἄσιος, [ἄ], ὥστε δὲν ἐνδέμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν γραφήν, ἀσίω ἐν λειμῶνι, ἐν Ἰλ. Β. 461, ἀντὶ τῆς κοινῆς παραδεδομένης, Ἀσίω ἐν λειμῶνι ὁ Σπρδῶν 650, οἱ Σχολ. καὶ Εὐστ. ἀναφέρουσι γραφήν Ἀσίω, Δωρ. γεν. ἀντὶ Ἀσίω ἐξ ὀνομαστ. ὁ Ἀσίος, ὅπερ εἶναι τὸ ὄνομα ἥρωος τινος, ὁ Μονρο παρεδέχθη τὴν γραφήν Ἀσίω ἐν λειμῶνι· ἀλλ' ἴδε Spitzn.

ἀσίρακος, ὁ, εἶδος ἀκρίδος ἄνευ πτερῶν, ἢ δὲ λεγομένη ἀκρίς ἀσίρακος ἢ ἄνος ἀπτερός ἐστὶ καὶ μεγαλόκωλος Διοσκ. 2. 57· πρβλ. ἄνος IV.

ἄσις [ἄ], εως, ἡ, ἰλύς, οἶαν οἱ ὑπερχειλίζοντες ποταμοὶ καταλείπουσι ὅταν ἀποσφρῶσθαι τὰ ὕδατα αὐτῶν, τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, τόσην αὐτῶ ἰλιν ἀνοθεὶν περιθήσω, Ὀπκ. Ἀλ. 3. 433, Νικ. Θ. 176· ἐκ θαλάσσης Χαρίτων 2. 2:—πρβλ. ἄση II.

ἄσις, εως, ἡ, τὸ ἄδεν, ἄσμα, Πτολ. παρ' Εὐστ. 1312. 41.

Ἀσις [ἄ], ἴδος, ἡ, ἴδε Ἀσία.

ἄσιτέω, διατελῶ ἄνευ τροφῆς, ἀπέχομαι τροφῆς, νηστεύω, Εὐρ. Ἰππ. 277, Πλάτ. Συμπ. 220A· ἄσ. ἡμέρας δύο Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 5, 5. 2) δὲν ἔχω ὄρεξιν, Ἰππ. Ἀφ. 1245.

ἄσιτία, Ἴων. ἰη, ἡ, ἐλλειψὶς τροφῆς, Ἠρόδ. 3. 52, Εὐρ. Ἰκ. 1105, ἀμρότερα κατὰ πληθ. II. ἀπογῆ ἀπὸ τροφῆς, νηστεία, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 389, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 15. 2) ἐλλειψὶς ὀρέξεως, Ἰππ. Ἀφ. 1258.

ἄ-σιτός, ον, ὁ διατελῶν ἄνευ τροφῆς, νηστεύων, Ὁδ. Α. 788, Σορ. Ἀγ' 324, Εὐρ. Μῆδ. 24, Θουκ. 7. 40, κτλ. Ἰγθὺς Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἐορταῖς» 3· Ἐπίρρ. -ως Τζέτζ.· ἀλλὰ ἀσιτί· Ἐβδ. (Ἰώβ. κδ', 6).

ἀ-σιώπητος, ον, ὁ δὲν δύναται τις νὰ ἀποσιωπήσῃ, τὸ ἀληθὲς ἀσιώπητον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐνάπ.

ἀσκαθής Δωρ. ἀντὶ ἀσκηθής.

ἀσκαίρω, = σκαίρω (μετὰ α εὐφών.), Κ. Σμ. 5. 495, ἀμφ.

ἀσκάλαβος, ὁ, = τῷ ἐπ., Νικ. Θ. 484.

ἀσκάλαβότης, ου, ὁ, = γαλεώτης, ἡ κατάστικτος σαύρα, Λατ. stellio· πρῶν δὲ γε γνώμην μεγάλην ἀφῆρηθη ὑπ' ἀσκαλαβώτω, «ἐκατέρως λέγεται καὶ ἀσκαλαβώτης καὶ γαλεώτης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 170, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 11, 9. 8. 29, 4, κ. ἄλλ.

ἀσκάλαφος, ὁ, ἄγνωστον πτηνόν, πιδ. (ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ὁσίδου ἐν ταῖς Μεταμορφ.) εἶδος νυκτερινοῦ πτηνοῦ ὁ γλαυκός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 34· ἡ λέξις ὑπάρχει παρὰ Σουίδα, ὅπως ἐρμηνεύει: «ἀσκάλαφος, παρὰ τὸ ἀσκαεὺς τῆς ἀφῆς, ὁ λιαν σκληρός».

II. ὡς κύρ. ὄν., τῶν ἡρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, ὕλες Ἀρῆος Ἰλ. Β. 512, κτλ.

ἀσκαλίω, σκαλίω κατὰ πρόσθεσιν τοῦ α, Α. Β. 24, 18 ἐν λέξει ἀσκαρίζειν· πρβλ. σκαλιζῶ, σκαλιώω, κτλ.

ἀσκάλος, ον, ὁ μὴ σκαλισθεὶς, ὁ μὴ βοτανολογηθεὶς, Θεόκρ. 10.

14· ἀσκάλευτος καὶ -ιστος, ον, Σχολ. αὐτοὶ καὶ ἀσκαλτος, ον, «ἀσκαλοῖ· κακῶς εἰργασμένοι» Ἠσύχ.

ἀσκαλώπας, ὁ, εἶδος πτηνοῦ ὅπερ ὁ Ἀριστοτέλης (Ἰστ. Ζ. 9. 26) περιγράφει λεπτομερῶς ὡς ἐξῆς: ἀσκαλώπας δ' ἐν τοῖς κήποις ἄλσκαται ἔρκεσιν· τὸ μέγεθος ἔσον ἀλεκτορίδος, τὸ ῥύγχος μακρόν, τὸ χρῶμα εὐμοιον ἀτταγῆνι· τρέχει δὲ ταχὺ καὶ φιλάνθρωπόν ἐστιν ἐπιεικῶς.—Ἐν Κρήτῃ τάνων εἶδος γλαυκὸς ὀνομάζεται σκαλώπα.

ἀσκαληρές· «ισόπλευρον παρὰ Δημοκρίτῳ» Ἠσύχ. μετὰ τὴν λέξιν ἀσκαροφόρον.

ἀσκάληρον, τό, τὸ περικάρδιον (περικάρπιον Meineke) τοῦ καυλοῦ τῆς κάκτου, Ἀθήν. 70E.

ἀσκαλιάζοντες· «ἐπ' ἑνὸς κώλου βαδίζοντες» Ἠσύχ.

ἀ-σκαμβεύτως, (σκάμβος) ἐπίρρ. ἀστραβῶς, ὀρθῶς, οὕτω κατορθοῦσθαι καὶ τὸ δεύτερον, ἵνα μὴ θάτερον μὲν ἀσκαμβεύτως ἔχῃ, τὸ δὲ λοιπὸν ὑποσκάζῃ φαύλως· Εὐστ. Πονημάτ. 51. 73.

ἀσκαμωνία, ἡ, = σκαμωνία, εἶδος βοτάνης ἰατρικῆς, Τζέτζ. Ἐπιστ. 92. σ. 81, Σουίδ.

ἀ-σκανδάλιστο, ὁ, ὁ μὴ σκανδαλιζόμενος, Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 4. σ. 597, 12, κλ.

ἀσκάανδης, ὁ, = ἄγγελος· Ἠσύχ.· ὁ κῶδις ἔχει ἀσκανδής.

ἀσκάαντης, ου, ὁ, κρέατος, κληνίειον εὐτελέες, ἔχει τὸν ἀσκάαντην λαβῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 633, πρβλ. Λουκ. Λεῖψ. 6. II. φέρμετρον, νεοκρέατον, Ἀνθ. Π. 7. 634.

ἀσκαροδᾶμυκτώ, βλέπω ἀσκαροδᾶμυκτί, ἀτενῶς, χωρὶς νὰ κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 292.

ἀσκαροδᾶμυκτί, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀσκαροδᾶμυκτος, χωρὶς νὰ κλείσῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς, ἀτενῶς, Σεν. Κύρ. 1. 4, 28, κτλ.

ἀ-σκαροδᾶμυκτος, ον, ὁ μὴ σκαροδᾶμυκτῶν, ὁ μὴ βλεφαρίζων, ὁ μὴ κινῶν τὰ βλέφαρα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 292:—Ἐπίρρ. -τως Εὐστ. 756, 59.—Ἐν Ἰππ. 1050 εὐρηται πληθ. ἀσκαροδᾶμυκται.

ἀσκαρθμός, ον, ὁ μὴ σκρθῶν μὴ ἀναπηδῶν, Ἠσύχ.· οὕτως ἀσκαρής, ἐς, ὁ αὐτ.

ἀσκαριδώδης, ἐς, (εἶδος) ὁ πλήρης ἀσκαριδῶν, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 144,

ἀσκαρίζω, μέλλ. -ῶ, ποιητ. τύπος τοῦ σκαρίζω, σκιρτῶ, πηδῶ (μετ' εὐφων. α), ὁ δ' ἠσκαρίζε κάπεπερδε Κρατίνος ἐν «Δηλιαίσι» 3.

ἀσκαρίς, ἴδος, ἢ, σκόληξ τῶν ἐντέρων, Ἰππ. Ἀρ. 1248· ἔστι δὲ αὐτὴν (τῶν ἐλμίνων) γένη τρεῖς, ἣ τε ὀνομαζομένη πλατεία καὶ αἰ στρογγύλη καὶ τρίτη αἰ ἀσκαρίζεσ Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 519, 4· «ἀσκαρίζεσ. ἔλμινθεσ ἰσχναὶ καὶ μακραι (δ. γρ. μικραι) ἐν τῷ ἀπευθυμένῳ ἐντέρῳ γεννώμεναι» Γαλην. Λεξ. Ἰπποκρ., πρὸλ. ἔλμινθ. II. τὸ ἔμβρυον τῆσ ἐμπίδοσ Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 14 κέξ.

ἀ-ἀσκαρίστος, ον, ὁ ἄνευ σφαδασμοῦ ἢ προσπάθειασ, Σχόλ. εἰσ Σοφ. Αἴ. 833.

ἀσκαρος, ὁ, εἶδος κροτάλου, Πολυδ. Δ'. 60· «ἀσκαροι· γένεσ ὑποδημάτων ἢ σανδαλίων· οἱ δὲ κρόταλα» Ἡσύκ.

ἀσκα-αὐλήσ, ου, ὁ, (ἀσκάσ) ὁ παίζων τὸν ἀσκαυλον, τὴν ἀσκαμαντοῦραν ἢ γκαλίαν, ἴδε Reisk. εἰσ Δίωνα Χρυστ. 2, 381.

ἀ-σκαφος, ον, ὁ μὴ σκαφθεῖσ, κοιν. «ἀσκαφος», ἀσκαφοὶ ἀμιπελοὶ μένουσαι διὰ τέλοισ Σπράβ. 502.

ἀσκεθής, ἐσ, Ὀδ. Σ. 255, ἴδε ἀσκηθής.

ἀσκειά, ἢ, «ἀσκειά» θρησκεία, εὐσέβεια, κόσμησις Ἡσύκ.

ἀσκελής, ἐσ, (α εὐφων. σκέλλω), ὁ ἄγαν κατεσκλημένος, ὁ καταθεβλημένος ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν, ὁ ἄγαν κεκμημένος, ἀσκελέεσ καὶ ἀσκέλιεσ Ὀδ. Κ. 463.

2) οὐδ. ἀσκελέσ ὡσ ἐπίτρο. πράχμωσ, ἰσχυρογνωμόνωσ, ἐπιμόνωσ, ἀσκελέεσ αἰεὶ Ὀδ. Α. 68., Δ. 543· ἰσαυτώσ, ἀσκελέωσ αἰεὶ Ἰλ. Γ. 68· πρὸλ. περσκακελήσ (ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτῆσ χρήσει τινέσ προτιμῶσι νὰ θεωρωσι τὸ α ὡσ στερητ. καὶ ἑρμηνεύουσι· χωρὶσ νὰ ξηραίνηται, ἀπαύστωσ). II. (α στερητ., σκέλωσ ἄνευ σκελῶν, Πλάτ. Τιμ. 34Δ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1, 5, 1. 2) μεταγ. (α ἄβριστο., σκέλωσ) = ἰσοσκελής, ἰσόρροποσ ἐπὶ πλάστειγοσ, Νικ. Θ. 41.

ἀσκελοποιός, ὄν, (α στερ., σκέλλω, ποιέω) ὁ μὴ ἐπιτρέπων τὴν ἀποξήρανσιν, τὸν μακροσβόν, λέξισ πλασθεῖσα πρὸσ ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματοσ Ἀσκληπιόσ· «ἢ ἀσκελοποιόσ τίσ ὦν, ὁ μὴ ἔων σκέλλεσθαι καὶ ξηραίνεσθαι· καὶ νεκροῦσθαι ὑπὸ νόσων τοῦσ ἀνθρώποισ, σκέλλω γάρ τὸ ξηραίνω» κτλ. Τζέτζ. εἰσ Λυκόφρ. 1054.

ἀ-σκέπαρνοσ, ον, ὁ μὴ σκεπάρνωσ πελεκηθεῖσ, ἀπελέκτοσ, κἀπὶ σεμνὸν ἐζόμεν βάθρον τὸδ' ἀσκέπαρνον Σοφ. Ο. Κ. 101.

ἀ-σκέπατοσ, ον, ὁ μὴ ἐσκαπεμένος, Διοσκ. 5. 132·—ὠσαύτωσ ἀ-σκαπητήσ, ἐσ, Ἀθ. Π. 5. 260:—καὶ ἀ-σκαπεσ, ον, Ψευδ. Λοκ. Φιλόπατρ. 21.

ἀ-σκαπετοσ, ον, ἀπερίσκαπετοσ, ἀσαλλόλογοσ, Πλάτ. Πολ. 438Α, Πλουτ. 2. 45Ε·—κατὰ τὸ πλεῖστον ὡσ ἐπίτρο. ἀσκέπτωσ Θουκ. 6. 21, Πλάτ. Χαρμ. 158Ε, κτλ.· ἀσκέπτωσ ἔχειν Πλάτ. Κρατ. 440D· ἀσκ. ἔχειν τινὸσ ὁ αὐτ. Γοργ. 501C· ὠσαύτωσ ἀσκαπετί, οὐ γάρ ἀσκαπετὶ βεβούλευνται Ἀθανάσ. κατὰ Ἀρειαν. 37, τ. 1. σ. 156B:—Συγγρ. -ότερον Πλουτ. Δημήτρ. 1.

II. ἀνεξέταστοσ, ἀπαρπατήρτοσ, μὴ συζητηθεῖσ ἔτι, ἐκεῖνω μόνον ἀσκαπετον, ἦν σ' οἱ τοξότασ ἔλκωσιν, ὅ τὶ δρᾶσεισ πὸτ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 258· ἴνα μὴδὲ τοῦτο παραλλήλωμεν ἀσκαπετον Σεν. Ἀπομν. 4. 2, 19· μὴ ... ἀσκαπετον γένηται ὑπὸ τῶν ἐπισκομμαζόντων λόγων, μήπωσ μείνη ἀνεξέταστον, Πλάτ. Θεαίτ. 184Δ.

2) ἄρατοσ, κεκρωμμένος, γάμοσ Ὀππ. Ἀλ. 1. 773. 3) παρὰ πολὺ μικρόσ ὡσπε νὰ παρατηρηθῆ, συμκρίτατοσ, ἐν ἀσκέπτῳ χρόνῳ Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 34, 1.

ἀσκέρα, ασ, ἢ, χειμερινὸν ὑπόδημα Πολυδ. Ζ' ὡσθεν, «ἀσκέρα» ὑπόδημα λείον, χειμῶνοσ χρήσιμοσ» Ἰλ. 8, 85·—κατὰ τὸν Τζέτζην εἰσ Λυκόφρ. 855· «ἀσκέρα» οὐ τὰ ὑπόδηματα, ἀλλὰ τὰ πέλμα, ἦτοι τὰ δρᾶτάρια, εἰσὶν» δηλ. εἶδοσ εὐμαρίδων ἐκ πέλου, οἶα εἶναι τὰ Τουρκικὰ «τερλίκια» ἴδε Ἰπώννακτα 10 κτλ.:—ὑποκορ. ἀσκερίσκοσ, ὁ, πληθ. κατὰ μεταπλασμ. ἀσκερίσκα (πρὸλ. σαμβαλισκα) Ἰπώνναξ 9.

ἀ-σκεύαστοσ, ον, ὁ μὴ διὰ τέχνησ κατασκευασθεῖσ, μὴ τεχνητός, ἀνεπιτήδετοσ, φυσικόσ, ἀσκεύαστον τὸ κάλλοσ Φιλόστρ. 826.

ἀσκευής, ἐσ, μὴ ἔχων τὰ ἐργαλεῖα τῆσ ἑαυτοῦ τέχνησ, ἀσκευήσ ἔων καὶ ἔχων οὐδὲν τῶν ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἔστι ἐργαλεῖα Ἡρόδ. 3. 131. II. ὁ ἄνευ σκευῶν οικιακῶν ἢ ἐπιπέλων, Κράτησ ἀσικόσ τε καὶ ἀσκευήσ καὶ ἀκτῆμων τέλοσν ἦν Νουασῶνοσ παρὰ Σοδ. 412. 24.

ἀ-σκευοσ, ον, ἀπαράσκευοσ, οὐ ψιλὸν οὐδ' ἀσκ. Σοφ. Ο. Κ. 1029· ἀσκ. βίοσ, ἀνεπιτήδετοσ, ἀπλοῦσ, ἀπροσποίητοσ, Γρηγ. Ναζ. τ. 1. σ. 357B:—μετὰ γεν., ἀσκ. ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ, ἄνευ ὄπλων καὶ στρατοῦ ..., Σοφ. Ἡλ. 36. II. ἀσκευοί, οἱ, ἐλαφρῶσ ὠπλισμένοι στρατιῶταί, ψιλοί, Πλουτ. 8. 50, 2.

ἀ-σκευώρητοσ, ον, ὁ μὴ ὀλοσχερῶσ ἐρευνήθεῖσ, ἀνερευνήτοσ, θαυμάζοντεσ δὲ τὴν κατασκευῆν τῶν τορευμάτων καὶ γαλκωμάτων, οὐδὲνα τάφον ἀσκευώρητον εἶσαν Σπράβ. 381.

ἀ-σκαφέα, ἢ, ἑλλειψὶσ σκέφωσ, ἀλογιστία, Πολυδ. 2. 63, 5.

ἀσκέω· μέλλ. -ῶσ, κατεργάζομαι ἀκατέργαστον ὑλικόν, εἴρια, κέφατα Ἰλ. Γ. 388· κατασκευάζω τὴν περιέργωσ μετὰ τέχνησ, ἐπεξεργάζομαι τὴν τεχνιέντωσ, [κρητήρα] Σιδόνεσ πολυδαίδαλοί εὐ ἠσκησαν Ἰλ. Ψ. 743· ἐρμῖν' ἀσκήσασ, κλινοπόδα κατασκευάσασ, Ὀδ. Ψ. 198· πτύεσασ καὶ ἀσκήσασασ χιτῶνα, διπλώσασασ καὶ

δισευητήσασασ, Δ. 439· ἄρμα .. χρυσῶ .. εὐ ἠσκηται, εἶναι καλῶσ ἐπεξεργασμένον, κεκοσμημένον διὰ χρυσοῦ, Ἰλ. Κ. 438· χαρὸν ἠσκησεν (ἴδε τὴν λέξ. χορός) σ. 592:—συχνὰ προστίθεται εἰσ ἔργματα κατὰ μετοχ. ἀορίστου: [θρόνον] τεύξει ἀσκήσοσ, ὅτ κατασκευασθῆσθαι μετὰ τέχνησ, Σ. 240· [χρυσόν] ῥοδὸσ κέρασιν περιεργεῦεν ἀσκήσοσ Ὀδ. Γ. 437· [ἐλάνθον] ἔξυσ ἀσκήσασασ Ἰλ. Σ. 178, πρὸλ. Δ. 110. 2) ἐπὶ ἀνθρώποισ, ἐνδῶ ἐπιμελώσ, σπολίξω, κοσμῶ, παρασκευάζω, ἀσκεῖν τινα κόσμῳ Ἡρόδ. 3. 1· ἀσκεῖν εἰσ κάλλοσ Εὐρ. Ἰλ. 1073· δέμασ Εὐρ. Τρω. 1023:—συχν. ἐν τῷ παθ., πέπλοισι Περσικοῖσι ἠσκημένη Αἰσχύλ. Πέρσ. 182 (ἴδε Γλωσσ. Blomf.)· οὐ χλιδαῖσι ἠσκημένη Σοφ. Ἡλ. 452· οὐτωσ ἐπὶ οἰκοδομῶν, παστέσ ἠσκημένη στύλοισ Ἡρόδ. 2. 169· Παρῶ λθῶ ἠσκημένα ὁ αὐτ. 3. 57· ἀπολ., σῆκημα ἠσκημένον ὁ αὐτ. 2. 130· ἀλλ' οὐκ Ὀρσotto (ἐνν. σῶμα βασιτάεισ), πληθὺν λόγῳ ἠσκημένον, λόγῳ πεπλημένον, Σοφ. Ἰλ. 1217· Μέσ., προὔργουσ δ' ἐσ ἀλκήν σῶμ' ὄπλοισ ἠσκήσασασ, ἐγκαίρωσ δ' ἐκόσμησε δὲ ὄπλων εἰσ ἀλκήν τὸ ἴδιον σῶμα, ἢ ἐγύμνασεν αὐτὸ ἐγκαίρωσ εἰσ τὰ ὄπλα, Εὐρ. Ἐλ. 1379, πρὸλ. Ἀλκ. 161. 3) παρὰ Πινδ., τιμῶ θεοτήτᾳ τινα, σέδομαι, λατρεύω αὐτήν, Λατ. colere, δαίμονα ἀσκ. θεραπεύων Π. 3. 193· ἀσκέταισ θέτισ ὁ αὐτ. Ο. 8. 29.

II. παρὰ τοῖσ Ἀττ., ἐν τε τῇ κομωδίᾳ καὶ τῷ περὶ λόγῳ, ἐξασκῶ, γυμνάζω, παιδεύω, Λατ. exercere, κυρίωσ ἐπὶ ἀθλητικῶν ἀσκήσεων καὶ τῶν τοιοῦτων: Συντάσσεται δέ, 1) μετ' αἰτ. τοῦ ἀσκουμένου προσώπου ἢ πράχμωσ, ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιγυμνῶν τρόπον Ἀριστοφ. Πλ. 47· ἀσκεῖν τὸ σῶμα εἰσ τὴν πρὸσ τι, εἰσ τι ἢ πρὸσ τινα σκοπόν, Σεν. Κύρ. 2. 1, 20, Ἀπομν. 1. 2, 19· ἐχθρόν ἐφ' ἡμᾶσ αὐτοῦσ τηλικούτοισ ἠσκήκαμεν Ἀμμ. 36. 13:—Παθ., σῶματα εὐ ἠσκημένα Σεν. Κύρ. 1. 6, 41· ἀσκέισθαι τὸ αὐτό 2. 1, 24· ἀσκέισθαι λέγειν Λοκ. Δημόνακτ. Βίοσ 4· τὴν κυνικὴν ἀσκησιν ὁ αὐτ. Τόξ. 27· τινι, ἐν τινι Δίωσ Κ. 45. 2., 60, 2· πρὸσ τι Διόδ. 2. 54:—παρ' Ἐκκλ., ἀσκῶ εἰσ σκληπραγίαν τὸ σῶμα, ἀπονεκρῶ τὰ πάθ. 2) μετ' αἰτ. τοῦ ἀσκουμένου πράχματοσ, ἀσκ. τέχνην πεντάεθλον Ἡρόδ. 3. 125., 9. 33· μανθάνειν καὶ ἀσκ. τὴν Πλάτ. Γοργ. 509Ε· ἀ. παγκράτιον, στάδιον, κτλ. ὁ αὐτ. Νόμ. 795B, Θεάγ. 128Ε· ἠσκημένα μὴδεμίαν ἀσκησιν κυριωτέρων τῆσ πολεμικῆσ Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 34:—συχν. μεταγ., ἀσκ. τὴν ἀλήθειαν, τὴν δικαιοσύνην Ἡρόδ. 7. 209., 1. 96· δίκαια Σοφ. Ο. Κ. 913· ἀρετήν Εὐρ. Ἀποσπ. 219, Πλάτ.· κακότητα Αἰσχύλ. Πρ. 1066, πρὸλ. Σοφ. Τρ. 384· ἀσέδειαν Εὐρ. Βάχχ. 476· λαλιάν Ἀριστοφ. Νεφ. 931, πρὸλ. Blomf. Αἰσχύλ. Πρ. 1102· μετὰ διπλῆσ αἰτιατ., ἀσκ. αὐτόν τὰ πολεμικὰ Σεν. Κύρ. 8. 6, 10. 3) μετ' ἀπαρεμ., ἀσκεῖ τοιαύτην. μένειν, προσπάθει νὰ μείνησ τοιαύτη..., Σοφ. Ἡλ. 1024· οὐτω, λέγειν ἠσκηκότεσ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 865· ἀσκ. γαστροδὸσ κρείττοσ εἶναι, τὸσ φίλοισ ἀγαθὰ ποιεῖν Σεν. Κύρ. 4. 2, 45., 5. 5. 12· ἠσκει δὲ ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖσ, χρῆσθαι δὲ τοῖσ ἀγαθοῖσ, συνειθίξε δὲ νὰ συναναστρέφηται μὲν μετὰ πανταδοπῶν ἀνθρώπων, νὰ ἔχη δὲ φίλοισ τοῖσ ἀγαθοῖσ, ὁ αὐτ. Ἀγγαίλ. 11. 4.

4) ἀπολ. ἀσκούμαι, ἐκπαίδεῦομαι, προσπάθει, κοπιάζω, Πλάτ. Πολ. 389C· οἱ ἀσκέοντεσ, οἱ ἀσκούμενοί εἰσ ἀθλητικῶσ ἀσκήσεισ, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 384, πρὸλ. Σεν. Κύρ. 2. 1, 29· περὶ τι Πολυδ. 9. 20, 9.—πρὸλ. ἀσκητός, ἀσκητέον.

ἀσκη, ἢ, = ἀσκήσισ, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 48.

ἀσκηθής, ἐσ, μὴ ὑποτάξ βλάβην τινὰ, σῶασ, ἀψ εἰσ ἡμέασ ἔλθοι ἀσκηθής Ἰλ. Κ. 212· καὶ νὺ κεν ἀσκηθῆσ ἰκόμην ἐσ πατρίδα γαῖαν Ὀδ. Ι. 79. κτλ.: μεταγ. ἐπὶ πράχμ., ἀσκ. νόστοσ, ἀσφαλῆσ ἐπάνοδοσ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 690· ἀσκηθέσ μέλι, ἄδολον, ἄγρον μέλι, Ἀντίμαχ. παρ' Ἀθην. 468Α: τὸ ἐν Ὀδ. Σ. 255· ἀσκηθέσ (κατὰ Οὐόλφ. καὶ Πόρσ. ἀντὶ τοῦ ἀσκηθέεσ τῶν χειρογρ.) πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται ὡσ τρισύλλ. («ἴσασ ἐκ τοῦ α στερ. καὶ τῆσ ῥίξησ ἦτισ φαίνεται ἐν τῷ Ἀγγλ. scathe, Γερμ. schaden, ὅ ε. βλάβη).

ἀσκημα, τό, γύμνασμα, Ἰππ. κατ' Ἰητρ. 742, Σεν. Κύρ. 7. 5, 79, Οἰκ. 11, 19.

ἀ-σκηνοσ, ον, ὁ ἄνευ σκηνήσ, ὑπαίροσ, μὴ ὑπὸ σκηνήν, καὶ λιμὸν ἀνέχεσθαι καὶ δαίταιν ἄπυρον καὶ ἀσκηνον Πλουτ. Σερτ. 12. 2) ἄνευ σκηνηκῆσ, δηλ. θεατρικῆσ ἀπάτησ, ὡσ ἐπίρρ', σεαυτὸν ἀφέλκων τῶν ἀδολώτατα καὶ ἀσκήνωσ ἠγαπηκότων, οὐχὶ θεατρικῶσ, Συνεσ. Ἐπιστ. 138, (274D).

ἀσκησισ, εωσ, ἢ, (ἀσκέω) ἀσκήσισ, ἐξάσκησισ, γύμνασισ, Πλάτ. Πρωτ. 323D, κ. ἄλλ.· ἰδίωσ ἐπὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔξεων ἀθλητοῦ, Ἰππ. π. Ἀργ. Ἰητρ. 10, Θουκ. 2. 39· πολεμικὴ Σεν. Κύρ. 8. 1, 34· κατὰ πληθ. γυμνάσματα, Πλάτ. Πολ. 518Ε, Πολιτικ. 294D.

II. μετὰ γεν. ἀσκ. τινοσ, ἀσκήσισ εἰσ τι, Θουκ. 5. 67· ἀρετῆσ Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 20· δειλίασ, ἀλλ' οὐκ ἀνδρεία Πλάτ. Νόμ. 791B.

III. καθόλοισ, ἐπάγγελμα, τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται; εἰ ἐπάγγελμα ἐξασκεῖ; Λοκ. Βίων Πρᾶσ. 7· περὶ φιλοσοφικῆσ αἰρέσεωσ, ἢ κυνικῆσ ἀσκ. ὁ αὐτ. Τόξ. 27. 2) παρ' Ἐκκλ. ὁ ἀσκητικὸσ βίοσ, Εὐσέδ. Π. 181C, Ἀθαν. Ι. 721C, Βασίλ. 648C κλ.

ἀσκητέοσ, α, ον, ἔργματ. ἐπιθ., ἢ σιωπῆ ἀσκητέα, πρέπει τε ν' ἀσκήση ἑαυτόν εἰσ τὸ σιωπᾶν, Σεν. Κύρ. 5. 3, 43. II.

ἀσκητέον, δεῖ ἀσκεῖν σοφίαν, σωφροσύνην Πλάτ. Γοργ. 487C, 507D· ποῖα πρὸς ποίους ἀσκ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 18.

ἀσκητήριον, τό, παρ' Ἑκκλ. κυρίως ἡ καλύβη τοῦ ἀσκητοῦ, Ἄθην. II. 845B, Βασίλ. III. 877C, Γρηγ. Ναζ. II. 577B, Παλλάδ. Λαυσ. 1057C: μοναστήριον, Σωκράτ. 104B κλ.

ἀσκητής, οὐ, ὁ, ὁ ἐξασκῶν οἰονόησθε ἐπάγγελμα, ὁ καταγιγόμενος εἰς οἰονόησθε πρᾶγμα, ἀσκ. τῶν πολεμικῶν κτλ., ἀντίθετον τῷ ἰδιώτῃ, Σεν. Κύρ. 1. 5, 11· λόγων Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου, 2· σοφίης Συλλογ. Ἐπιγρ. 938: ἀλλὰ κυρίως = ἀθλητής, μεθ' οὗ πολλάκις συγγέεται, Ἀριστοφ. Πλ. 585, Πλάτ. Πολ. 403E κξ.

II, ἐρημίτης, ἀσκητής ὡς καὶ νῦν, Φίλων I. 643, 26, Ὁμογ. I. 1257C, Εὐσέβ. II. 176A, Παλλάδ. Λαυσ. 1011A κλ.

ἀσκητικός, ἡ, ὄν, ἐπίπικτος, κοπιαστικός, βίος Πλάτ. Νόμ. 806A· ἀσκ. νόσημα, νόσημα εἰς τὸ ἀθλήτης ὑπόκειται, Ἀριστοφ. Λυσ. 1085: — Ἐπιγρ. — κῶς Πολυδ. Γ', 145.

II, Ἐκκλησι. ὁ τοῦ ἀσκητοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς ἀσκήτην, ἀσκητικὸν σχῆμα Ἰωάνν. Μόσχ. 2881A, — Ἀσκητικὴ βιβλίον, βιβλίον περὶ ἀσκητικῶν πραγμάτων, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Βασίλ., ἀλλ' ὁ Σωκράτης (1080A) ἀποδίδει αὐτὸ εἰς τὸν Εὐστάθ. Σεβασταίας.

ἀσκητός, ἡ, ὄν, ὁ φιλοκάλως καὶ ἐπιμελῶς παρεσκευασμένος, κατεσκευασμένος, νήματος ἀσκητοῦ βεβυρμένον Ὁδ. Δ. 134· ἐν λέγει ἀσκητῶ Ψ. 189· ἀσκητοῖς ἐδμήν χρίμασι δευόμενοι Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. 526B 3. 6· εἰματο δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔνυτρο κνήμας Θεόφρ. 24. 140: κενωσμημένος, ἔντυστον δὲ γυνὰ τι .. τέτυκται, ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἀιτυκί ὁ αὐτ. 1. 33.

2) ὄν δύναται τις νὰ προκτήσῃται διὰ τῆς ἀσκήσεως, οὐ διδασκόν, ἀλλ' ἀσκ., περὶ τῆς ἀρετῆς, Πλάτ. Μένων 70A, πρβλ. Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 23· μαθητὸν ἢ ἐθιστὸν ἢ ἄλλως πως ἀσκητὸν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 9, 1.

II, ἐπὶ προσώπ., γεγυμνασμένος, ἐξηρακμένος εἰς, τιμὴ Σίμων. 215, πρβλ. Πλουτ. Λυκ. 30.

ἀσκητήριον, ἡ, θηλ, τοῦ ἀσκητή: μοναχὴ ἀσκητικῶς διαβιῶσα, μοναστήριον ἔχον ἀσκητρίαν ρθ'. Βίος Ἀγ. Εὐπραξίας, Εὐσέβ. II. 1480A, Κύριλλ. Ἱερ. Κατήχ. 10. 19, Παλλάδ. Λαυσ. 1096C κλ.

ἀσκητωρ, ορος, ὁ, = ἀσκητής, ὧ κοῦφοι ἀσκήτορες (ἀσκητῆρες Kühn) ἄθλιοι ἄνδρες Ποιητ. παρὰ Γαλην. τ. 2. 14 (1. σ. 36).

ἀ-σκιάστος, ον, ὁ μὴ σκιαζόμενος, Εὐστ. 1550. 63.

ἀσκίδιον, τό, = τῷ ἐπομ., ἐν ἀσκιδίῳ φέρων πιεῖν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 307· μύρων Βαβυλωνίων ἔχοντες ἀσκίδια Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 692C.

ἀσκιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ ἀσκό, Κράτης ἐν «Ἠρωσιν» 1, Πλουτ. Ἀρτοξ. 12.

ἀ-σκιος, α, ον, ὡς τὸ δάσκιος, σύνδενδρος, κατάσκιος ἐκ δένδρων, ἀσκίος Φλιουτίνος ὑπ' ὠγγυλίο δρεσιν Πινδ. Ν. 6. 73.

II, ὁ μὴ ἔχων σκιά, Θεοπόμ. Ἰστ. 272, Στράβ. 817, Ἠλιόδ. 9. 22· ἀσκιον μὴ ἔχον σκιάν Ἠσούχ.

ἀ-σκήτων [Γ], ον, γεν. ἠνωσ, ἄνευ σκίπικτος, βακτηρίας ἀσκήτων δ' εἰς ἄστυ κατέστινον Ἀνθ. Π. 9. 298.

ἀσκήτης, ον, ὁ, [Γ]. εἶδος ὑδρωπος (ἐκ τοῦ ἀσκό), νόσῳ νοσῶν ἀσκήτη Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1097E, Ἀρετ. 48· ὑδρωπὸν ἀσκήτη ἔστιν ἐφ' οὗ κοιλία καὶ ὄσχεον καὶ σκέλη ἐξοιδίσκεται, τὰ δὲ ἄνω ἰσχνὰ γίνονται ἀπολεπτυνόμενα Γαλην. Ὅροι Ἰατρικ. τ. 19. σ. 424, ἴδε καὶ τ. 15. σ. 891 κτλ.

ἀσκληπιάς, ἄδος, ἡ, πόα τίς ἀκριβοῦς μὴ γνωστῆ, «κλωνία ἀνίστη μακρὰ ἐφ' ὧν φύλλα κισσῷ ἕμοια, βίξας πολλὰς καὶ λεπτάς· ἄνωθεν βαρυσσόμενον ... φύεται ἐν ἄρεσι» Διοσκ. 3. 106, πρβλ. Γαλην. τ. 11, σ. 840.

Ἀσκληπιός, ὁ, Λατ. Aesculapius (πρβλ. τὸ Δωρ. Ἀσκληπιός), παρ' Ὁμ. Θεσσαλὸς ἡγεμῶν, διάσημος ὡς ἰατρός, Μαχάονα .. Ἀσκληπιῶ ἰδὼν ἀμύμονος ἰητήρος Ἰλ. Δ. 194, πρβλ. Β. 731: μετέπειτα ἐθεοοῦτο ὡς υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, προστάτης θεὸς τῆς Ἰατρικῆς, Ὑμν. Ὁμ. 15: — ἐντεῦθεν, Ἀσκληπιάδης, ον, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιῶ, Ἰλ.· κατὰ πληθ. προσωνυμία τῶν ἰατρῶν, Θεογν. 432, Πλάτ. Πολ. 405D, — εἰλημμένον ἐξ Ἰλ. Β. 732, ἴδε Littre Ἰππ. 1. 10· ἐν Σοφ. Φ. 1333 Ἀσκληπιῶν, ἴδε ἐκτενῆ σημειώσιν Jebb ἐν τῷπω: — Ἀσκληπιεῖον, τό, ναὸς τοῦ Ἀσκληπιῶ, Πολυδ. 1. 18, 2, Στράβ. 832 ἐν χειρογράφῳ ἡμαρτημένος, Ἀσκληπιον ὁ ἐν Λοκ. Ἰκαρομ. 16: — Ἀσκληπιεῖος, α, ον, ὁ τοῦ Ἀσκληπιῶ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀσκληπιῶν, τὰ Ἀσκληπιεῖα (ἐνν. ἱερά), ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀσκληπιῶ, Πλάτ. Ἰων 530A· Ἀσκληπιάδεις [στίχος], ὁ, εἶδος μέτρον, τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνον τὴν τελευταίαν ἔχον ἱαμβικὴν, καλεῖται Ἀσκληπιάδειον Ἱεραιστ. 10. 7. [Ἀσκληπιῶ Ἰλ. Β. 731, λέγεται ὅτι ὁ Δημ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν προπαροξ., Ἀσκληπιῶς, ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἦπιος, Πλούτ. 2. 845B· πρβλ. Βοίχ. ἐν Πινδ. II. 3. 6].

ἀσκο-δέτης, ον, ὁ, λωρίον δι' οὐ δένουσι τοὺς ἀσκούς, Νικ. Θ. 928.

ἀσκο-δορέω, ἐκδέρω τὸ δέρμα τινός, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελῇ ἄσκον, ἐκδέρω τινὰ ζῶντα, Παλλάδ. π. Βραχμ. σ. 7· πρβλ. Σόλων 32, 7, Ἀριστοφ. Νεφ. 442.

ἀσκο-ούλακος, ὁ, δερμάτινος σάκος, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 217, πρβλ. Meineke Ἀρχιπ. ἐν «Ἀμφιτρύωνι» 7, Διοκλῆς ἐν Βάκχασι: 4.

ἀσκο-κῆλη, ἡ, ὑπερμεγέθης ἐντεροκῆλη, Μαξίμ. Πλαν. Βίος Διδάσκων, σ. 19 Gesner.

ἀσκο-κῆλης, ον, ὁ, ὁ πάσχων ἐξ ἐντεροκῆλης, «σπασμένος», «καταθασμένος», Γλωσσ.

ἀ-σκόπευτος, ον, ὄν οὐδεὶς θηρεῖται, ἀθήρευτος, τί ἐστι πενία; ἀφθονον πρᾶγμα, ἀσκόπευτος οὐσία Σεκουδῶν σ. 637.

ἀσκο-πήρα, ἡ, δερματίνη πήρα, σάκος δερμάτινος, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 482· ἴδε Κόντος Γλωσσ. Παρατ. σ. 25.

ἀ-σκοπος, ον, (σκοπέω), ἀστόχαστος, οὔτε γὰρ ἐστ' ἄφρων οὔτ' ἀσκοπος οὔτ' ἀλήθμων, «ἀσκοπος, ἀστοχος τῆ γνώμῃ... ἐξ οὗ ἀνόητος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 157, 186· ἄσκημα πεπλανημένον Παρμεν. 54 Karsten· ἀσκοποι τινος, μὴ σκεπτόμενοι περὶ τινός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 462.

II, παθ., ἀόρατος, ἀβίαιος, ὄν, δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ, ἀσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν, περὶ τοῦ κάτω κόσμου, Σοφ. Ο. Κ. 1682.

2) ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ ἢ ἐννοήσῃ, ἀκατανόητος, ἀσφής, σκοτεινός, ἔπος Αἰσχύλ. Χο. 816, πρβλ. Σοφ. Φ. 1111· πρᾶγος ὁ αὐτ. Αἰ. 21· ἀσκ. χρόνος, ὁ λίαν μακρὸς, ὁ αὐτ. Τρ. 246· ἀπρόβρατος, ἀσκ. ἄ λώβῃ ὁ αὐτ. Ἰλ. 864· εἰργασαί δέ μ' ἀσκοπα, ἀπροσδόκητα, αὐτόθι 1315.

ἀ-σκοπος, ον, (σκοπέω) ὁ μὴ βῆλλον τὸν σκοπόν, μάταιος, βέλος οὐδὲν ἀσκοπον ἦν πεπιλημένων γε ἐν βραχίῳ χωρῶν πολλῶν Διον. Ἀλ. 8. 86· ἀσκοπα τετοξέουκαμεν Λοκ. Τῶ. 62.

ἀσκο-πυτινή [Γ], ἡ, πυτινὴ ἐν εἴδει ἀσκού, δερματίνον οἰσφόρον ἄγγειον Ἀντιφάν. ἐν «Μελεάγρα» 1, Μένανδ. ἐν «Καρχηζονίῳ» 6, Ἐδδ.

ἀσκόπως, ἐπίρρ., «ἀστόχος, ἀτυχῶς, διημαρτημένος» Πολυδ. 5', 51· ζῆνε σκοποῦ πινος, οὕτως εἰκὴ καὶ ἀσκόπως χρῆσθαι τοῖς πράγμασι Πολυδ. 4. 14, 6, καὶ ἄλλοι.

ἀσκός, ὁ, ὁ ἀσκός, κοινῶς «ἀσκή», Τουρκ. «τουλούμι», οἶνον ἐύφρονα .. ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ Ἰλ. Γ. 247, Ὁδ. Ζ. 78· ἀσκόν .. μέλανον οἶνον Ε. 265, 1. 196· πρβλ. ποδεῶν II, ἀσκολιάζω: — ἀσκός βόσος, ὁ ἀσκός ἐν ᾧ ὁ Αἴολος κατεῖχε τοὺς ἀνέμους, Ὁδ. Κ. 19, πρβλ. 45. 47· ἀσκούς καμήλων, κατεσκευασμένους ἐκ δερμάτος καμήλων, Ἡρόδ. 3. 9· ὁ τοῦ Σιληνοῦ Μαρσούεω ἀσκός ἐν τῇ πόλει ἀνακρέματα ὁ αὐτ. 7. 26· εἴ μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἀσκόν τελευτήσῃ ὥσπερ ἡ Μαρσούου Πλάτ. Εὐθύδ. 285C· ἀσκόσι καὶ θυλάκοις Σεν. Ἀν. 6. 4, 23, πρβλ. Θουκ. 4. 26.

2) μεταφ., ἡ κοιλία, ἀσκού με τὸν προῦχοντα μὴ λύσαν πόδα, ἀσκού οὖν τῆς γαστρῆς, πόδα δὲ τὸ μῦρον (Σχόλ.), Εὐρ. Μίδ. 679· ἐπὶ ἀσκού ὄν μετεχειρίζοντο τὸ πάλαι οἱ ἰατροὶ πρὸς θεραπείαν τῶν ἐχόντων ὕδωρα εἰς τὴν βῆχιν, κάπειτα αὐλὸν ἐκ χαλκίον ἐς τὸν ἀσκόν ἐνιέντα φυσᾶν Ἰππ. π. Ἀρθρ. 814.

3) καθόλου, ἡ γαστήρ, Ἀρχιλ. 67. **4)** παροιμ. χρήσεις: ἐπὶ μεθύσει, τοῦτο οὖν δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οὐπιχώριοι Ἀντιφάν. ἐν «Αἰδῶ» 2· πρβλ. Ἀλεξ. ἐν «Ἠσιόνη» 1· παιγνιώδες ὄνομα διὰ παιδίων, καὶ τοῖς μὲν συμπαίξειν αὐτὸς λέγων ἀσκός, πέλεκυς Θεοφρ. Χαρ. 5, ἴδε ἐν λ. πέλεκυς: — οὕτως, ἀσκὸν δειρεῖν, ἐκδέρειν ζῶντα, αἰκίζειν, κακοποιεῖν τινα, Ἀριστοφ. Νεφ. 441· καὶ ἐν τῷ παθ., ἀσκός δεδάσθαι Σόλων 25. 7. (Ἠ βίξια ἀβέβαιος.)

ἀ-σκόστιτος, ον, ἄνευ σκότους, Πάσχα φωτεινὸν καὶ ἀσκότιστον Γρηγ. Νύσσι. τ. 2. σ. 827D: — ὠσάυτως ἀσκότωσης, ον, Μανασσ. Χρον. 4618.

ἀσκότονοι, «κυνορραῖσται, κρύπτοντες» Ἠσούχ.

ἀσκούρωτις, «ἄρκτος ἢ μικρὰ», Ἠσούχ.

ἀσκούραυρίζω, φλαυρῶ ματαίως, ἀλλ' ὁ Εὐστ. γράφει τὰς λέξεις διηρημένως, «ἐκ τοῦ ἀσκού φέρεται παροιμία τό: ἀσκῶ φλαυρίζεις», οἷον κενῷ σώματι φλαυρίζεις Εὐστ. 1552. 23.

ἀσκοφορέω, φέρω ἀσκούς οἶνον κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάχου, «ἀσκοφορεῖν: τὸ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς τοὺς ἀστούς, ἐσθῆτα ἔχοντας ἢν βούλονται, ἀσκούς κατὰ τῶν ὤμων φέρειν: καὶ οἱ τοῦτο ποιοῦντες ἀσκόφοροι καλοῦνται», Α. Β. 214, 3: — Ἐπίθ. -φόρος, ον, αὐτόθι.

ἀσκο-φόρος, ον, ἴδε ἀσκοφορέω.

ἀσκόω, ἐφοδιάζω πλοῖον με ἀσκάματα, Βοίχ. Ἄττ. Ναυτ. 226. 38.

ἀσκρα, «δρῦς ἄκαρπος» Ἠσούχ. — Ἀσκρα, κώμη Βοιωτίας, πατρὶς τοῦ Ἠριόδου.

ἀ-σκούθάλιστος, ον, κκαθαρισμένος, ἄνευ βύπου, Ἀποστ. Διατ. 2. 43.

ἀ-σκούλευτος, ον, ὁ μὴ σκυλευθείς, ὁ μὴ λαφυραγωγηθείς, Διον. Ἀλ. 11. 27, Ἠλιόδ. 1. 1.

ἀ-σκυλτος, ον, ἀσάλευτος, ἀκίνητος, ἀνενόητος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 71. — Ἐπίρρ. -τως, δίχα τοῦ σκύλλεσθαι καὶ ἐνοχλεῖσθαι, «καὶ αὖτε ἐν ἀσκύτως τὰ ἐκπυτῶ» Εὐστ. Πονημ. 190, 51· ἀσκαλεύτας, ἀταράχως, ἀβήτως, «ἄφετος με οὕτως: ὁ γὰρ διδοῦς ὑπομένει τὸ πῦρ, δώσει καὶ χωρὶς τῆς ἡμετέρας ἐκ τῶν ἦλων ἀσφαλείας ἀσκύτως ἐπιμένει τῇ πυρᾷ» Πολύκαρπος παρ' Εὐσεβίῳ ἐν Ἐκκλ. Ἰστ. 4. 14.

ἀσκυρον καὶ ἀσκυροειδές, τό, ἄσκυρον, οἱ δὲ ἀσκυροειδές,

ει δὲ ἀνδρόσκιμον, καὶ τοῦτο εἶδος ἐστὶν ὑπεριουῦ, μεγεθὲς διαφέρου, κλωσὶ μείζον, φρυγανωδέστερον δὲ καὶ πεπονημένον τοῖς φύλλοις λεπτοῖς· ἀπὸ δὲ μήλινα φέρεται· καρπὸν δὲ ὀμοιον ὑπεριουῦ, ὄζοντα ῥητινῆς· καὶ ἐν τῷ παρατριβῆναι οἰονεὶ αἰμάσσοντα τοὺς ἄστυλους· ὡς διὰ τοῦτο ἀνδρόσκιμον καλεῖσθαι.» Διοσκ. 3. 162 (172), Γαλην. 11, σ. 229, κλ. Κατὰ τὸν Sibthorp, τὸ σμερινὸν αὐτῶν ὄνομα εἶναι ἐν μὲν τῷ Ἄθω βάλσαμον, ἐν δὲ τῇ Ζακύνθῳ λειχηνόχορον.

ἄσχυφος, ον, ὁ μὴ ἔχων σχύρον, δηλ. ποτήριον ἐξυλίνου, ἔκλειεν ἄσχυφος γενόμενος Ἀθῆν. 129F.

ἀσκόλια, τὰ, ἑορτὴ ἀγομένη ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ἴδε ἀσκολιάζω.

ἀσκολιάζω, μέλλ. -άσω, πηδῶ ἐπάνω εἰς ἄσκον ὡς ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ἀσκολίων, ἧς ἦγετο τῇ θ' ἡμέρᾳ τῶν κατ' ἄγρους Διονυσίων, «ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκόλια, ἐν ἣ ἐνήλλοντο τοῖς ἀσκόις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλουτ. 1130· «κυρίως δὲ ἀσκολιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ ἄσκων ἀλλεσθαι ἐνεκα τοῦ γέλατος ποιεῖν. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἄσκοις πεφυσμημένους καὶ ἀληπμιμένους εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ἐνωλίσθαινον, καθάπερ Εὐθύουλος φησὶ» κτλ. αὐτοῦ·—ἀσκολιάζω· ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν Ἀριστοφ. Πλ. 1129· καὶ πρὸς γε τοῦτοια ἄσκον εἰς μέσον καταθέντες, εἰσάλλεσθε καὶ καχάτετε ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν. 2. 384 κελεύσματα Εὐθύουλος ἐν «Ἀμαθίαι» 2· Οὐεργ. Γεωργ. 2. 384 (unctos salutare per utres)· ἀσκολιάζειν ῥᾶον ἐπὶ τοῖς ἀριστεροῖς, ὁπόθεν φαίνεται ὅτι σημαίνει ἡ λέξις ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἐφάλλομαι, ὡς νῦν παῖξω τὸν «κουτσόν», Ἀριστοφ. περὶ Πορ. Ζ. 4, 8· πρὸβλ. Πλάτ. Συμπ. 190A, Διλ. π. Ζ. 3. 13, Πλουτ. 2. 621F, Πολυδ. Β' 194, Ἰσχύ., κτλ.· τύπος τις ἀσκολιάζειν μνημονεύεται ὑπὸ Φρυγ. ἐν Α. Β. 24 «ἀσκολιάζειν καὶ ἀσκολιάζειν· σημαίνει τὸ ὡσπερ ὑπὸ σκόλω πεπληγμένον ἐφ' ἐν σκέλος ἀλλεσθαι», πρὸβλ. καὶ 452, An. Bachm. 1. 366· οὗτω δὲ ἀνεγινώσκετο καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐνθ' ἄνωτ. ὑπὸ Στοβαίου 395, 21.

ἀσκολιασμός, ὁ, «ὁ δ' ἀσκολιασμός τοῦ ἐτέρου ποδὸς αἰφουμένου κατὰ μόνου τοῦ ἐτέρου πηδᾶν ἔποιε, ὅπερ ἀσκολιάζειν ὀνόμαζον, ἧτοι εἰς μήκος ἡμιλλῶντο, ἣ ὁ μὲν ἐδίωκεν οὗτος, οἱ δ' ὑπέφουγον ἐπ' ἀμφοῖν θέοντες, ἕως τίνος τῷ φερομένῳ ποδὶ ὁ διώκων δυσνηθῆ τυχεῖν· ἣ καὶ πάντες ἐπήδων ἀριθμούντες τὰ πηδημάτα· προσέκειτο γὰρ τῷ πληθεῖ τὸ νικᾶν» Πολυδ. Θ', 121. Ἡ παιδικὴ αὕτη σύμμερον ὀνομάζεται «κουτσαλιανάκι».

ἄσκιμα, ατος, τό, (ἄσκος) δερμάτινον τιθέμενον παρὰ τὸν σκαλιῶν πρὸς εὐκόλου κινήσιν τῆς κωπῆς, «τὸ δὲ πρὸς αὐτῶ τὸν σκαλιῶν δέρμα ἄσκιμα» Πολυδ. Α', 88· ἄσκιμα δερμάτιον, ὁ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἔχουσιν» Ἰσχύ.· ἄσκιμα ἔχειται πού περι τὸν ὀφθαλμὸν κάτω Ἀριστοφ. Ἀγ. 97· ἀσκιμάτα καὶ λίνα καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδουρον Βάτρ. 364.

2) εἶδος δερματινοῦ φυσητήριον, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 21.—Ἰσοκορ. -άτιον, τό, Ἡρων Πνευμ. 193.

3) ἐπὶ μαστῶν, «μαστοῦ δὲ τὸ μὲν ἄκρον θηλή, ἣ δὲ πρώτη ἐν τῷ ἰθόσκειν αὐχθῆς κύμας, ὁ δὲ ὅλος ὄγκος ἄσκιμα· κυριώτερον δὲ ἐν γυναικί» Ροῦρ. σ. 29 Clinch.—ἐπὶ τοῦ ἐν τοῖς μαστοῖς γάλακτος ἣ πρῶτῃ τοῦ γάλακτος πηγῆς κύμας, τὸ δὲ ὑποπιμπλάμενον τοῦ γάλακτος κόλπος καὶ ἄσκιμα» Πολυδ. Β', 163.

ἄσμα, τό, (ἄσω) ἄσμα ὡς καὶ νῦν κοινῶς «τραγοῦδι», κυρίως ὠδὴ λυρικὴ, Πλάτ. Πρωτ. 343C κέξ., Ἀλεξ. ἐν «Ἀποβάτῃ» 1.

ἄσμάγαρος, ον, ἀθύρτος, Ὅππ. Ἐλ. γ. 428.

ἄσματιζέω, ἄσω ἄσματα, ἄσματιζομαι (εἰς ἡ γλώσσα Εὐστ. Πονημάτ. 137. 65:—Ἐπιθ. ἄσματικός, ἣ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἄσμα, ἣ εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἄσμάτων) Ἐκκλ. = Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 171. 73.

ἄσματιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄσμα, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 50· σύντομον ἄσμα, «τραγοῦδάκι» Πολυδ. Δ', 64.

ἄσματτο-γράφος, γράφω ἄσματα, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἡρακλ. σ. 120, 87· καὶ -γράφος, ον, ὁ γράφων, συνθέτων ἄσματα, Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Λυκόφρ. σ. 259· ὡσάυτως, ἄσματο-ψαλλμο-γράφος, καὶ -γραφῆω, Βυζ.

ἄσματο-κάμπτης, ου, ὁ, ὁ κάμπτων, λιγύζων κατὰ παντοίους τρόπους τὰ ἄσματα, περὶ τῶν διθυραμβοποιῶν τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοφάνους, κυκλικῶν τε χορῶν ἄσματοκάμπτας Ἀριστοφ. Νερ. 333—Τὸ ῥῆμ. ἄσματοκαμπέω, παρὰ Τζέτζ. ἐν Κραμῆρῳ Ὁξ. Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 339, ἄσματοκαμπῶν πλειστοποικίῳ τρόπῳ.

ἄσματο-λογέω, λέγω ἢ ψιθυρίζω ἄσματα, Ἀρτεμίδ. 1. 76.

ἄσματτο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἄσματα, Ἀθῆν. 181E.

ἀσμεναίτατα, -έστατα, ἴδε ἄσμενος.

ἀσμενέω, (ἄσμενος) = τῷ ἑομ. μόνον παρὰ Δεινάρχ. 94. 34, ἀχθομένην (ἣ Ἐλλάς) τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ἡσμένει μεταβολῆν τινα τῶν κακῶν, ἡσμένειν, ἐπεθύμει.

ἀσμενίζω: μέλλ. -ίσω, δέχομαι εἰς εὐχαρίστως ἢ προθύμως, οἱ δὲ... ἀσμενίζοντες τὴν ἐπιτροπὴν οὐδὲν προυργιατερον ἐποιούτων τοῦ κοινού συμφέροντος Πολυδ. 6. 8, 3· ἀμεταβ.· μένω εὐχαριστήμενος, ἰνί, ἢ σπανιώτερον ἐπὶ τινι, ὁ αὐτ. 3. 97, 5. 5. 87, 3· ἀσμενίζοντες, εἰ μὴ τις αὐτοῖς ἐγγχειροῖν καὶ βιάζοιτο κινδυνεύειν ὁ αὐτ. 4. 11, 5· μετὰ μετόχ., ἄρτον λιτὸν ἀσμενίζουσιν ἔσθοντες, εὐχαριστοῦνται, Πλουτ. 1. 101D

—οὕτω καὶ μέσως, ἣ δὲ τὴν δυστυχίαν ἀσμενισαμένην Αἰώπ. Μῦθ. 45 Halm (ἔκδ. Κραχί σ. 281, μῦθος 4).—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρταρ. σ. 7-11.

ἀσμενίσαις, ἣ, = ἀσμενισμός, ὡς ἡ παραχῆ τῆς ἐκκλησίας, ἀσμενίσαις Γεωργ. Πιχυρ. Μιχ. Παλαιολ. 4. σ. 185E.

ἀσμενισμός, ὁ, τὸ ἀσμενίζειν, εὐχαριστεῖσθαι, Φίλων 1. 450, Στοβ. Ἐκλ. 2. 174.

ἀσμενιστέον, πρέπει τις νὰ δεχθῆ τὴν ἀσμενίαν, Ἰππ. 268. 1.

ἀσμενιστός, ἣ, ὄν, = ἀσπακτός, εὐχάριστος, εὐπρόσδεκτος, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μ. 11. 85, Ἰωσήφ. Ἰ. Α. 19. 6, 4, κλ.

ἀσμενος, ἣ, ον, (ἴδε ἐν λ. ἀνδάνω) λίαν εὐχαριστήμενος, εὐτυχής, χαίρων, ἀείποτε μετὰ ῥήματος, δύναται δὲ νὰ ἐρμηνευθῆ διὰ τοῦ ἴδιου ἐπιρρήματος, ἀσμενώς, εὐχαρίστως προθύμως, ἣ διὰ περιφράσεως, εἶμαι εὐχαριστήμενος· ὅτι, ὅς καὶ νῦν φύγεν ἀσμενος ἐκ θανάτου, ἀσμενώς, ἡδέως διέρυγε τὸν θάνατον, Πλ. Υ. 350, πρὸβ. Ὁδ. Γ. 63, Πινδ. Ο. Ν. 13. 103· καὶ συνη. παρ' Ἀττ., ἀσμενος δὲ τᾶν... κάμψειεν γόνυ Αἰσχύλ. Πρ. 395· ὄσμ. αἰρεθείς Θουκ. 6. 12· ἐκάθευδον ἀσμενος, ἦκων ἐξ ἀγροῦ Λυσ. 92. 45:—συνη. κατὰ δοτ. ἐν φράσεσιν οἴαι οἱ ἐξῆς: ἔμοι δὲ κεν ἀσμενέω εἶη, θὰ ἦτο εἰς ἐμὲ εὐχάριστον, Πλ. Σ. 108 [ἀκριβῶς ὡς τὸ βουλομένῳ σοὶ ἐστί, Λατ. volentibus vobis est]: ἀσμενέω δὲ σοὶ.. νύξ ἀποκρύψει φάος, θὰ χαρῆς ὅταν ἡ νύξ ἀποκρύψῃ τὸ φῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 23· ὡς σφὶ ἀσμενοῖσι ἡμέρα ἐπέλαμψε Ἡρόδ. 8. 14· ἀσμενὴν δὲ μοι.. ἦλθε Σοφ. Τρ. 18· ὡς ἦλθε ἡμῖν ἀσμενέω Ἀριστοφ. Εἰρ. 582, Πλάτ. Κρατ. 418C, κτλ. Ἐπίρρ. ἀσμενώς, μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως, προθύμως, ὡς τὸ ἀσπασίως, Αἰσχύλ. Πρ. 728, Εὐρ. Ἐλ. 398, Ἀλεξ. ἐν «Μανδραγορίζομένη» 2 (καὶ μετὰ διαφ. γραφ. ἡδέως), Τιμοκλῆς ἐν «Ἰκαρίοις Σατύροις» 2 (ἀλλὰ τὸ ἐπίρρ. τοῦτο, ὅπερ εἶναι συνηθέστατον παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, πολλάκις εἰσῆθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἀττ. συγγραφέων ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου, ὡς π. χ. ἐν Θουκ. 4. 21, ἀντὶ τοῦ ἀσμενέως καὶ ἐν Πλάτ. Πολ. 614E ἀντὶ τοῦ ἀσμενέως):—Ἰγερθ.

ἀσμεναίτατα, -έστατα Πλάτ. Πολ. 329C, 616A (καίτοι τοῦ ἐπιθέτου τὰ παραθετικά εἶναι, -ώπερος, -ώτατος· ἀσμενέτερος: διὰ τοῦ ὦ· τὸ δὲ ἐπίρρημα ἀσμεναίτατα» Α. Β. 12, 11, Ἰππ. π. Ἀρρ. 785).

ἄσμηκτος, ον, ὁ μὴ ἐκτριφθείς, μὴ διὰ τῆς τριβῆς λειανθείς, «ἄσμηκτος, ἀπαράλεκτος» Πολυδ. Β' 35, (Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 68)· «ἄσμηκτον» τὸ ἀπαράλεκτον» Ἰσχύ. δηλ. τὸ ἀπαράτιλτον.

ἄσμοις, ὁ, = ἄσμα, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 50.

ἄσολοίκιστος, ον, = ἀσόλοικος, Εὐστ. 591. 9.—Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ. 316. 32· καὶ -κιστί, Βυζ.

ἄσολοίκος, ον, ὁ ζῆου σολοικισμοῦ, «ἔφρασε δὲ τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων λόγους, καὶ ἀπηρεσιμένους, ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ· εὐσθάλους μὲν καὶ περιεργραμμένους, καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας» Διογ. Α. π. Ζήνωνος 7. 18· «ἀσολοίκων» ἡμερον, προσηγέει, οὐ βάρβαρον, Σοφοκλῆς Τρωίῳ» Ἰσχύ. (Σοφ. Ἀποστ. 555):—Ἐπίρρ. -κως, «ἀσολοίκως» τὸ ἀρελῶς Α. Β. 452, 33.

II. μεταφρ., ἐπὶ κρέατος, ἀγνόν, οὐχὶ κεκαρυκευμένον, κρέας βόειον ἐφθδν ἀσολοίκον μέγα Εὐθύου. ἐν «Ἀμαθίαι» 1. 8· ἄσ. παιδιὰ, οὐχὶ ἄγροικος, φιλόκαλος, τὴν τε παιδιὰν ἐπιχαριν καὶ ἀσολοίκον ἐχόντων Πλουτ. Κλεομ. 13.

ἄσοφία, ἣ, ἕλλειψις σοφίας, ἀνοησία, μωρία, Πλουτ. Πύρρ. 29, Λουκ. Ἀστρ. 2· ὁ Πολυδ. (Δ', 13) δὲν παραδέχεται τὴν λέξιν, «ἄσφρος, εἰ καὶ μὴ ἐστὶν ἡ ἀσοφία».

ἄσόφιστος, ον, ὅν δὲν δύναται τις νὰ ἐξεπατήσῃ διὰ σοφισμάτων, ἀνεξάπατητος τε καὶ ἀσόφιστος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 7, 26· ἀσόφιστος λόγων παρασκευαῖς Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπίωνος 2. 41.

III. ὁ μὴ σοφιστικός, εἰλικρινής, ἀπλοῦς, ἀφελής, Ψευδο-Χρυσ. Ὁμιλ. 13, τ. 7, σ. 275, 16.

ἄσσοφος, ον, οὐχὶ σορὸς, μωρός, ἡλίθιος, Θεογν. 370, Πινδ. Ο. 3. 79, Πολυδ. 2. 330A.—Ἐπίρρ. -φως Διόδ. 2. 29.

ἀσπάζομαι, μέλλ. -άσομαι, Ἐπ. ἀφ. ἡσπάσασατο, Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 990. 9.—Ἀποθ., δέχομαι ἀσπασίως, ὑποδέχομαι τινα φιλοφρόνως, χαιρετίζω, Λατ. salutare. τινὰ Ὀμ., κλ.· συχνάκι μετὰ δοτ. τρόπου, δεξιῇ ἡσπάζοντο ἔπεσσι τε μελιχίοισι Ἰλ. Κ. 542· χερσὶν τ' ἡσπ. Ὁδ. Γ. 35 κ. ἄλλ.· φωνὰ ἀσπ. Πινδ. Γ. 1. 2. 37· μεγάλως ἡσπάζοντο αὐτόν, ἐδέχοντο αὐτόν μετὰ μεγάλης χαρᾶς, Ἡρόδ. 1. 122, πρὸβλ. 3. 1· παρὰ τὴν πόσιν ἀσπ., παρὰ πότον φιλοφρονεῖσθαι τινα, ὁ αὐτ. 2. 121, 4· παρ' Ἀττ. συνήθως ἀνευ τροπικῆς ἢ προσδιοριστικῆς τινος λέξεως, ἀλλ' εὖ νιν ἀσπασάσθε, καὶ γὰρ οὖν πρέπει Αἰσχύλ. Ἀγ. 524, Σοφ. Ο. Τ. 596· κυρίως ὡς συνηθῆς λέξις ἐπὶ τῇ συναπτάσθῃ φίλου ἢ γνωστοῦ, ἀσπάζομαι σε ἢ ἀσπάζομαι ἀπλῶς, Στρεψιάδην ἀσπάζομαι, κἀγὼ εἶ σ' Ἀριστοφ. Νερ. 1145, Πλ. 1042 (ἴδε Σχόλ.), Πλάτ. Εὐθύδ. 273B· ἀσπ. καὶ δεξιόσθαι, ὁμοῦ Ἀριστοφ. Πλ. 752· πόρρωθεν ἀσπ. Πλάτ. Χαρμ. 153B· πρόσωθεν αὐτὴν ἀγγὺς ἀν ἀσπάζομαι, ἀσπάζομαι αὐτὴν μακρῶθεν, ὡς εἰ ἔλεγον οὐκ ἀσπάζομαι αὐτὴν, ἀποφύω αὐτὴν, Εὐρ. Ἰππ. 101, πρὸβλ. Πλάτ. Πολ. 499A· ἀσπ. ταῖς κώπαις, ἐπὶ χαιρετισμοῦ τῶν πλοίων, Πλουτ. Ἀντ. 76· ἀσπ. τὴν βασιλέα, ὡς βασιλέα, Διον. Ἀπλ. 4. 39· μεταφρ., ἐγὼ δὲ τὴν μὲν συμφορὰν ἀσπάζομαι ἀσπασίως, δέχομαι τὸ γεγονός, Εὐρ. Ἰων

587· ἐπὶ κυνός, δν ἂν γινώρισον [ἰδη], ἀσπάζεται Πλάτ. Πολ. 376A. 6) ἀποχαριεῖται τινά, «ἀρίων ὑγείαν», Εὐρ. Τρω. 1276, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2, κτλ.· τὰ ὕστατα ἀσπ., ἰδὼν τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, Λυσ. 133. 22. 2) ἐκ τῶν ἐν χρήσει τὸ πάλαι τρόπον χαριεῖσθαι, φίλῳ, περιπέπυσσομαι, θεοπέω, Ἀριστοφ. Σφ. 607· ἀσπ. τοῖς στόμασι Πλουτ. Ρωμ. 1· ἐντεῦθεν ἐπὶ κυνῶν, σαινω, καὶ τοῦς μὲν ποιμένας ἠσπάζετο Ξεν. Ἀπομν. 2. 3. 9· προσκολλῶμαι μετ' ἀγάπης εἰς τινά, ἀγαπῶ ἐγκαρδίως, ἴσον σ', ὡς τεκοῦσ', ἀσπάζομαι Εὐρ. Ἴων 1363· φιλεῖν καὶ ἀσπ. Πλάτ. Νόμ. 689A· ἐγὼ ὑμᾶς ἀσπ. καὶ φιλῶ ὁ αὐτ. Ἀπολ. 29D. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιδιώκω, παρακολούθω μετὰ ζήλου, ἐπιζητῶ, ὡς τὸ Λατ. impletor, τὸ ἴδιον αὐτοῖς ἀσπάζομαι Πλάτ. Συμπ. 192A· πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπάζομένους (τοὺς φιλοῖνους) ὁ αὐτ. Πολ. 475A, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 44· καὶ ἐπὶ κυνῶν, ἀσπ. τὰ ἴχνη Ξεν. Κυν. 3. 7. 4) ἀσπάζομαι δ' ἔστι προθύμως ἤκετε, δέχομαι ὑμᾶς ἀσπασίως ὅτι ἤλθετε προθύμως, Ἀριστοφ. Πλ. 324.—Τὸ ἐνεργ. ἀσπάζω καὶ τὸ παθ. μετὰ μέλλ. -σθήσομαι ἀπαντῶσι παρὰ μεταγεν. Βυζ., ἴδε Ψελλῶν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 3. σ. 205, 96), Φιλόστρ. Ἐπιστ. σ. 72· ἠσπάζετο παρ' αὐτῶν Τιμαρίων Nottices τ. 9. σ. 238, 1· ἀσπασθήσεσθαι Θεόδ. Στουδ. 465D.

ἀσπάθηνος, ον, (σπάθῳ) μὴ κτυπηθεὶς καλῶς διὰ τῆς ὑφαντικῆς σπάθης, μὴ ὑφανθεὶς πυκνῶς, «ἀσπάθητα» τὰ μὴ κεκρουμένα τῆ σπάθης ἱμάτια· Ἠσυχ.· «ἀσπάθηνος χλαῖναν» τὴν δοράν, παρ' ὅσον οὕχ ὑφανταί» ὁ αὐτ. (Σοφ. Ἀποσπ. 849): — ἐν γένει, ὁ μὴ πυκνός, τὴν φάλαγγα ἀσπάθητον οὖσαν καὶ λαγαράν Διον. Ἀλ. Ἐπιτ. 16. 7.

ἀσπαίρω: παρατ. ἡσπαίρω, Ἴων. καὶ Ἐπ. ἀσπαίρεσκον Κόιντ. Σμ. 11. 104: (α εὐφρον., σπαίρω): — ἀσθμαίνω μετ' ἀγωνίας, κινουῖμαι, τινάσσομαι σπασμωδικῶς, «σπαρταρῶ», παρ' Ὀμ. αἰέποτε ἐπὶ τῶν ἀποθηνοσκόντων (διότι οὕτω πρέπει να ἐκλήφθῃ, τὸ κραδίη ἀσπαίρωσσι Ἰλ. Ν. 443): περὶ δοῦρι ἡσπαίρ', ὡς ὅτε βροῦς, κτλ. Ἰλ. Ν. 571· ζωόν, ἔτ' ἀσπαίροντα Μ. 203, πρβλ. Ὀδ. Τ. 228· οὕτως Αἰσχύλ. Πέρσ. 976, Εὐρ. Ι. Α. 1587, Ἀντιφῶν 119. 39· ἀσπ. ἄνω κάτω Εὐρ. Ἠλ. 843· ἐπὶ νηπίου, Ἡρόδ. 1. 111· ἐπὶ ἰχθύος ἐξαχθέντος ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ αὐτ. 9. 120, Βαβρ. 6. 5: — ἄλλ' ἐν Ἡρόδ. 8. 5, Ἀδειμαντος μοῦνος ἡσπαίρει, ὁ μόνος ὅστις εἰσέτι ἀνθίστατο, πρβλ. Διον. Ἀλ. 7. 25. — Λέξ. ποιητ. καὶ Ἰων. ἀπᾶς μόνον ἀπαντῶσα ἐν τῷ δοκίμῳ περὶ Ἄττ. λόγῳ, ἴδε ἀνωτ.

ἀσπάλδαθος, ον, ὁ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 588, ἀλλὰ συνηθέστερον, ἢ ὡς Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεύσει» 2· «θάμνος ἐστὶ ἐνυλώτης, ἀκάνθαις πολλαῖς κεκρημένον... ὡ χρῶνται οἱ μυρφοὶ εἰς τὰς τῶν μύρων στυψίς». Ἔστι δὲ καλὸς ὁ βαρὺς καὶ μετὰ τὸ περιφλοισθῆναι ὑπέρυθρος ἢ πορφυρίζων, πυκνός, εὐώδης, πυκρίζων ἐν τῇ γούσει» κτλ. Διοσκ. 1. 19, Λατ. Genista acanthoclada, ἀσπάλθαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρώμα θανόντι ἑοῦσιν. 1193· στύφει δὲ καὶ ἡ ἀσπάλθαθος ἡ εὐώδης Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 7, 3, Θεόφρ. 24. 87: — ὡς εἶδος βασιανιστηρίου, συμποδίσαντες χειράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν... ἔλκον παρὰ τὴν ὀδὸν ἐκτός ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες Πλάτ. Πολ. 616A. — Κατὰ τὸν Sibthorp τὸ σημερινὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι: ἀσπάλτατος ἡ ἀσπαλαθεῖα.

ἀσπάλαις [-πά-], ἄκος, ὁ ἀλλαχοῦ σπάλαις (ὁ ἴδε) ὁ τυφλοπόντικος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 8, 2, κ. ἄλλ.· ἀσπαλάκων αὐτόχθονα φύλα Ὀππ. Κ. 2. 612· παροιμ. τυφλότερος ἀσπάλαικος Διογενεῖαν. 8. 25.

ἀσπαλιεύομαι, ἀποθ. ἀλιεύω, ψαρεύω, Σουῖδ.—Παρὰ Σουῖδ. καὶ Ἠσυχ. ἀντὶ τοῦ οὐσιαστ. ἀσπαλία δὲ περιέμενε τις τύπον ἀσπαλειᾶ, ἢ ἡ ἀλιεῖα. Ὁ Ἀριστᾶν 1. 17 ἔχει μέλλ. ἐνεργ. -τεύωσθαι: καὶ πῖθαν. τὸ «ἀσπαλιῶσαι» ἀλιεύσαι, σαγιναῖσαι ἐν Α. Β. 183, 14, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀσπαλιεύσαι. Ὁ Ἠσυχ. ἔχει ὄνομα ἀσπαλος, ἰχθύς, «ἀσπάλοσ» τοὺς ἰχθύας Ἀθαμᾶνες.

ἀσπαλιευτής, οὔ, ὁ, ἀλιεύς, Πλάτ. Σοφ. 218E οὕτω καὶ ἀσπαλιεύς, ἔως, ὁ Νικ. Θηρ. 704, καὶ συχν. παρ' Ὀππ., πρβλ. Ἠσυχ. ἐν λέξει.

ἀσπαλιευτικός, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ ἀλιεῖως, ὁ ἀνήκων εἰς ἀλιεῖα: ἡ ἀσπαλιευτικὴ (ἐνν. τέχνη) ἢ ψαρευτικὴ, Πλάτ. Σοφ. 219D, 221A. ἀ-σπᾶνιστεῖα, ἢ ἀσπανιστεῖα, ἡ ἀφρονία, δαψίλεια, Τέλης παρὰ Στοβ. 524. 52.

ἀσφαράγια, ἀσφαράγος, ἀσφαραγωνία, ἴδε ἀσφαράγια, ἀσφαράγος, ἀσφαραγωνία.

ἀσπαρίζω, ἀντὶ σπαρίζω, = ἀσπαίρω, Ἀρ. στ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 13, 11.

ἀ-σπαρτος, ον, ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ σπειρόμενος, ἀκαλλιέργητος, ἀλλ' ἢ γ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἡμίματα πάντα Ὀδ. Ι. 123. 2) ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ σπαρέει, ἀλλ' ἀρ' ἑαυτοῦ φυόμενος, ἄγριος, ἀλλὰ τὰ γ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται αὐτότε 109, Νουμῆν. παρ' Ἀθην. 371B.

ἀσπάσιος, α, ον, καὶ ὄς, ον, Ὀδ. Ψ. 233, Λουκ. Νεκυμοί. 1: (ἀσπάζομαι): — εὐπρόσδεκτος, ἀσπαστός, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, ἀσπασίη τρίλιθος ἐπήλυθε νυξ Ἰλ. Θ. 488· ὡς δ' ἔταν ἀσπασίος βίωτος παῖδεςσι φανεῖη πατρὸς Ὀδ. Ε. 394 κτλ.

II. λῶν εὐχαριστημένος, πλήρης χαρῆς, γαίης ἀσπάσιοι ἐπέβαν Ψ. 238· ἀσπασίον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, τὸν ἀπᾶλλαξαν πρὸς μεγάλην χαρὰν του, Ε. 397: — Ἐπίρρ. -ῶς, εὐχαρίσιμος, προθύμως, μετὰ χαρᾶς, ὁ Ὀμ. μετὰ ῥήματος, ὡς, φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κἀμψιν Ἰλ. Η. 118, οὕτω καὶ Σ. 232, Ὀδ. Δ. 523, κτλ. — Λέξις Ἐπ. ἀλλὰ τὸ ἐπίρρ. -ῶς ἀπαντᾷ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1555 (λυρ.), καὶ παρ' Ἡρόδ. 7. 152. Πρβλ. ἀσπαστός, ἄσμενος.

ἀσπασμα, τό, = τῷ ἐπομ. ἰδίως κατὰ πληθ. ἐναγκαλισμοί, φιλήματα, ἢ τῶν ἐν εὐνή φιλτάτων ἀσπασμάτων Εὐρ. Ἐκ. 829, κτλ. II. πρᾶγμα ἀσπαστόν, ἀγαπητόν, προσφιλέ, πάντων ἡδίστον ἡμῖν ἀσπασμα... παρῆειν ἑαυτὴν Πλουτ. 2. 608E.

ἀσπασμός, ὁ, χαριετισμός, ἐναγκαλισμός, φίλημα, ἑοῦσιν. 858· ἐν γένει χαριετισμός, Εὐ. κ. Μαθ. κγ', 7, κ. Μάρκ. ιβ', 38. 2) ἀγάπη, σοργή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μῖσος, Πλάτ. Νόμ. 919E. **ἀσπαστέον**, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἀσπάζεσθαι, Πλάτ. Φίλ. 32D.

ἀσπαστικός, ἡ, ὄν, διαταθειμένος νὰ ἀσπασθῇ, φιλικός, εὐμενής, Πολυβ. 28. 3, 10· οἶκος ἀσπ., αἰθουσα υποδοχῆς, Ἐκκλ. **ἀσπαστός, ἡ**, ὄν = ἀσπάσιος, Ὀμ. (μόνον ἐν Ὀδ.), ἀσπ. τινη Ε. 398, Ν. 35· Ἐπ. λέξις, ἐν χρήσει παρ' Ἡρόδ., κάρτα ἀσπ. [τὸ πρᾶγμα] ἐποιήσαντο 5. 98· οἰσιν ἡ τυραννίς πρὸ ἐλευθερίας ἦν ἀσπαστότερον 1. 62· ὠσαύτως παρ' Εὐρ. ἐν Ρήσ. 348, Πλάτ. Φίλ. 32D.—Ἐπίρρ. -τῶς Ἡρόδ. 4. 201· οὐδ. ἀσπαστόν ὡς ἐπίρρ. Ἦσ. Ἀσπ. 42.

ἀσπαστός, υός, ἡ, Ἴων. ἀντὶ ἀσπασμός, Καλλ. Ἀποσπ. 427. **ἀ-σπειστος, ον**, (σπένδω) ὁ μὴ πραινόμενος διὰ σπονδῶν, ἀδιύλλακτος, ἀνεξίλωτος, Δημ. 786. 10· κότος Νικ. Θ. 367· πόλεμος ἀσπειστος = ἀσπονδος, Πλουτ. 2. 537B.

ἀ-σπερμος, ον, ἄνευ σποράς, δηλ. ἄνευ ἀπογόνων, ἔφρα μὴ ἀσπερμος γενεῆ καὶ ἀφαντος δληται Ἰλ. Υ. 303.—κυριολεκτικῶς, ἀντίθετον τῷ πολύσπερμος, τὰ μὲν πολύσπερμα, τὰ δὲ ἀσπερμα πάμπαν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 57· ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 4, 4.

ἀ-σπερήξ, ἐσπεισμένος, σφοδρῶς, θερμῶς, ἀπαύστος, Ὀμ., ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὸν οὐδ. τοῦτον τύπον, ὡς ἐπίρρ. ἰδίως ἐν ταῖς φράσ. ἀσπεργέας μενεαίνειν Ἰλ. Δ. 32· ἀσπ. κεχολῶσθαι Π. 61, κτλ. (Παρὰ τὸ ἀ ἐπιπαικτικὸν καὶ τὸ σπέρχομαι, εἶμαι ὀξύθυμος, ὀργίλος, ἐκτός ἂν παραδεχθῶμεν τὴν γωνίην τοῦ Ἐρμᾶνδου, ὅστις παρᾶγει αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐνεργ. σπέρχω καὶ τοῦ στερητ. α).

ἀσπετος, ον, (α στερ., εἰπεῖν) ἀνεκλάητος. ἄφατος, ἄρρητος, Ὀμ., Ἠσ.· κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς σημασ. ἀφάτως, ἀπεριγράπτως μέγας, ἀσπ. αἰθέρ, ῥόος Ὀκεανοῦ, ὕλη, ὕδωρ Ἰλ. Θ. 558., Σ. 403, κτλ.· οὕτως, ἀσπ. κλέος, κυδοιμός, ἀλκή, κλαγγή, κτλ., Ὀμ.· σπανιότερον ἐπὶ ἀριθμ., ἀναριθμητός, ἀσπετα πολλά Ὀδ. Δ. 75· κρέα ἀσπετα Ι. 162: — ἀλλ' αὐτοῖ τρεῖτ' ἀσπετον, δεδίτεσθε, φοβείσθε ὑπερβαλλόντως, Ἰλ. Ρ. 332· ἀλλ' ἐν τῇ φράσει, φωνῆ ῥέει ἀσπετος, φαίνεται νὰ σημαίνῃ ὅτι ἡ φωνῆ ῥέει ἀμυδρὰ καὶ ἀσαφῆς, μόλις ἀκουομένη, περὶ τῆς φωνῆς τοῦ Τιθωνοῦ ὅστις ἐκ τοῦ πολλοῦ γήρατος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρῶσθαι λέξεις καὶ ἀσθενεῖ μόνον ψίθυρος ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων αὐτοῦ, Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Ἄρρ. 238 (ἔνθα ὁ Ἐρμᾶνος ἀναγινώσκει τρεῖ ἀσπετον), — ἀλλὰ δυνατόν νὰ σημαίνῃ καὶ τὸ ῥέει ἀπαύστως. — Ἡ λέξις εἶναι Ἐπ., ἀλλ' εὐρήται ἀπαῖ παρὰ Σοφ. (Τρ. 961) καὶ εἰς παρ' Εὐρ. (Τρω. 78, Κύκλ. 615), ἐκτεταμένως τῆς τύπος, ἀσπετος ἀπαντᾷ παρὰ Κόιντ. Σμ., 3. 673., 7. 193, κτλ.

ἀσπιδ-αποβλής, ὁ, ῥίψασπις, εἰτ' Εὐθαλὸς γῶ μέγας οὗτος κολακῶνυμος ἀσπιδαποβλής Ἀριστοφ. Σφ. 592. **ἀσπιδής, ἴδε σπιδής**. **ἀσπιδη-στροφος, ἔσφαλ.** γραφ. ἀντὶ ἀσπιδηφόρος ἢ παρόμοιον ἐπιθ. ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 825.

ἀσπιδη-φόρος, ον, ὁ φέρον ἀσπίδα, ἐπὶ πολεμιστῶν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 19, Ἀγ. 825, ἔνθα ἐτέθη ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου ἀσπιδηστροφος· κῶμος ἀσπ. Εὐρ. Ἰκ. 390· πρβλ. τὸ προηγ. **ἀσπίδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀσπίς μικρὰ ἀσπίς Ἐρμιπ. ἐν «Δημότασι» 2, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 227.

ἀσπίδισκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀσπίς, κόσμημα περικεφαλαίας ἔχον σχῆμα ἀσπίδος, «ῥάλοισ, οἱ κατὰ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπίδισκοι» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 743, Εὐστ. 601, 9· ὠσαύτως -ἰσκη ἢ, Ἐβδ. («Ἐξ. λθ' 18): -ἰσκιον, τό, Διοσκ. 3. 105· καὶ -ἰσκάριον, τό, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 1. 11.

ἀσπίδιωτης, ὁ, ἀσπιδόφορος, πολεμιστής, ἀνέρες ἀσπίδιῶται Ἰλ. Β. 554., Η. 167, Ἀνακρ. 34: — οὕτω καὶ ἀσπίδιτής [δε], ον, Σοφ. Ἀποσπ. 376. **ἀσπίδιο-γέννητος, ον**, ὁ ἐξ ἀσπίδων, ἐχιδῶν γεννηθεὶς, ὡ κακῆς λεαίνης ἀσπιδόγεννητον τέκνον Ψευδο-Χρυσοστ. τ. 8. σ. 661C περὶ τῆς Ἡρωδιᾶδος.

ἀσπιδο-γοργών, υνος, ἡ, μυθώδης ἀσπίς ἐν Αἰγύπτῳ ἦτις καταφαύσα πρώτον πολλὰς ἄλλας ἀσπίδας, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἑαυτῆς οὐρὰν κατέστη τερατώδης, ἴδε λεπτομέρῃ περιγραφὴν αὐτῆς παρ' Ἐπιφαν. (Δίρ. 22. σ. 61C).

ἀσπίδο-δηκτος, ον, ὁ δηκθεὶς ὑπὸ ἀσπίδος, Διοσκ. 2. 36.
ἀσπίδο-δουπος, ον, ὁ διὰ τῶν ἀσπίδων ποῖον δουπον, κρότον, ἀσπίδοδουποῖσιν ὀπλίταις ἐν δρόμοις Πινδ. I. 1. 32· πρβλ. ὀπλίτης 1.
ἀσπίδο-ειδής, ἔς, ἔχων τὸ σχῆμα ἀσπίδος, ὁμοίος ἀσπίδι, ἀσπίδοειδῆ γίνεσθαι τὸν ἥλιον Διόδ. 3. 48. II. ὁμοίος ἀσπίδι (τῷ ὄρει), Ἐπιγρ. Ροζέτης ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 44.
ἀσπίδοεῖς, εσσα, εν, = τῷ προηγ., Ὀππ. Ἄλ. 1. 397.
ἀσπίδο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων ἀσπίδας (τοὺς ὄφεις), Γλωσσ.
ἀσπίδο-θρέμμων, ον, = ἀσπίδοφέρμων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 802.
ἀσπίδοπηγεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον ἀσπίδοπηγοῦ, Δημ. 945. 15· χειρογράφα τινα ἔχουσι -πῆγιον, ὡς παρὰ Πολυδ. Ζ' 155, Λιδαν. 4. 626. 31.
ἀσπίδο-πηγός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀσπίδας, Πολυδ. Α' 149, Θεμιστ. 197C.
ἀσπίδο-ποιεῖα, ἡ, ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ποιητικῆ περιγραφῆ τῆς ἀσπίδος ἢν κατασκεύαζεν ὁ Ἑρμαιοστὸς διὰ τὸν Ἀχιλλεῖα, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. (Σ. 480) σ. 1154, 41.
ἀσπίδο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀσπίδας, Πολυδ. Ζ' 155.
ἀσπίδο-τροφος, ον, ὁ ἐσθίων ἀσπίδας (τοὺς ὄφεις), τῶν ἀσπίδοτρόφους Μάρσουσ Γαλην. τ. 11, σ. 143.
ἀσπίδοῦχος, ὁ, (ἔχω) ὁ φέρων ἀσπίδα, Σοφ. Ἄποσπ. 376, Εὐρ. Ἰκ. 1144.
ἀσπίδο-φέρμων, ον, (φέρω) ὁ ἐν ἀσπίδι τραφεὶς, δηλ. ἐν πολέμῳ, πολεμικός, ἀσπίδοφέρμονα θίασον Εὐόπλον Εὐρ. Φοιν. 796.
ἀσπίδοφορέω, φέρω ἀσπίδα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Νερ. 984.
ἀσπίδο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἀσπίδα, Θεοδ. Β' Βασ. ια' 4.
ἀσπίδο-χελώνη, ἡ, χελωνὴ ἀσπίδος ἔχουσα σχῆμα, ὄνομα μυθικοῦ τινος θαλασσίου τέρατος παρὰ Βυζ. συγγραφ., ἴδε Εὐστ. ἐν Ἐξήκμ. σ. 19, Μιχαὴλ Γλυκᾶ Χρον. σ. 36B κλ.
ἀσπίζω, ὑπερασπίζω, βοηθῶ, Ἠσύχ. ἐν λέξει ἠσπικότες.
ἀσπίλος, ον, = τῷ ἐπ., Διοσκ. 2. 197, Ἀνθ. Π. 6. 252, Ἐπιστ. Α' πρὸς Τιμ. ς', 14, Ἐπιστ. Α' π. Πέτρ. α', 19, κτλ.—Ἐπίρρ. -λως Ἐπρ. Σύρ. τ. 1. 73A κ. ἄλλ.
ἀσπίλωτος [τ], ον, ὁ μὴ ἔχων σπίλον, ἄμωμος, καθαρὸς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σοῦδα.
ἀσπίνθιον, τό, ἀψίνθιον, ἴδε Meineke Ἑλλ. Κωμ. 4. 382.
ἀσπίς, ἴδιος, ἡ, κυκλοεπὲς ἀμυντήριον ὄπλον, (εὐκυκλος Ἰλ. Ε. 428, κ. ἄλλ.· κυκλοτερὴς Ἡρόδ. 1. 194· ἀσπίδος κύκλος Αἰσχύλ. Θῆβ. 489· διφθαλόεσσα Ἰλ. Δ. 448, κ. ἄλλ.)· παρ' Ὀμ. ἰκανῶς μεγάλη ὡστε νὰ καλύπτῃ ὅλον τὸ σῶμα ἀνδρός, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ δέρματος βοδὸς ἐπιτεκαλυμμένου διὰ μεταλλίων πλακῶν, μετὰ ἐξοχῆς (ὀψαλάδῃ) ἐν τῷ μέσῳ περικομμετὸ διὰ θυσάνου· διέφερε τοῦ σπιλου, ἐπιμήκρους ἀσπίδος ἢν κυρίως ἔφερον οἱ ὀπλίται, ἀλλὰ συγχάκι τίθεται ἀντ' αὐτῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Θρακικὴν πέλιτῃν καὶ τὸ Περσικὸν γέρον, πρβλ. ἴδιος Ἐν. Ἄν. 2. 1, 6, Ἄπομν. 3. 9, 2· ἡ ἀπόλεια τῆς ἀσπίδος, ἀσπίδα ἀποβαλεῖν, ἥ-το ἡ ἐσχάτη ταπεινώσις τοῦ Ἑλλήνος στρατιώτου, Ἀριστοτ. Σρ. 19· ἴδε ἀσπίδα-ποδλῆς καὶ πρβλ. Bgk. Ἀνακρ. 26, Ἡρόδ. 5. 95.—μεταφ., οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπίς οὐ μικρὰ θράσους Αἰσχύλ. Ἄγ. 1437· τὴν ἀσπ. ἀποδεδῆλκει τοῦ βίου Νικόστρ. ἐν Ἀδῆλ. 5. 2) παρὰ πεζοῖς ἐν χρίσει πρὸς δὴλωσιν ὀλοκλήρου σώματος στρατοῦ (ἀσπίσαι καὶ ὀπλίται), ὀκτακιογίλιη ἀσπίς Ἡρόδ. 5. 30, πρβλ. Φοιν. 78, Ἐν. Ἄν. 1. 7, 10· πρβλ. αἰχμῆ II. 2, λόγγη III:—ὡσαύτως πρὸς προσδιορισμὴν ἡ ἐκτίμησις νίκης τινός, ἀσπίδας ἔλαβον ὡς διακοσίας Ἐν. Ἑλλ. 1. 2, 3. 3) στρατιωτικαὶ φράσεις: ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσι τάξασθαι, εἰς βῆθος εἴκοσι καὶ πέντε ἀνδρῶν, Θουκ. 4. 93· οὕτως, ἐπ' ἀσπίδων ὀλίγων τετάχθαι ὁ αὐτ. 7. 79· ἴσασθαι ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας Ἀριστοτ. Ἄποσπ. 47· ἐπὶ μιᾶς ἀσπίδος, εἰς μίαν γραμμὴν, Ἰσοκρ. 136C· ἐπ' ἀσπίδα, παρ' ἀσπίδα (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπὶ δόρυ) πρὸς τὰ ἀριστερὰ, καθὼς ἡ ἀσπίς ἦτο ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, Ἐν. Κύρ. 7. 5, 6, Ἄν. 4. 3, 26, πρβλ. κλίω IV. 3, κλιεῖς III· οὕτω παρ' ἀσπίδος Αἰσχύλ. Θῆβ. 624· ἔξ ἀσπίδος Πολυδ. 11 23, 5· πρβλ. δόρυ III:—ἀλλὰ, παρ' ἀσπίδα, κυριολεκτ. πλησίον τῆς ἀσπ., Ἰλ. II. 400· παρ' ἀσπ. στήναι, στήναι ἐν μάχῃ, Εὐρ. Μήδ. 250, Φοιν. 1001· παρ' ἀσπ. βεβηκέναι αὐτόθι 1073· πονεῖν ὁ αὐτ. Ὀρ. 653, πρβλ. Ἑλ. 734· εἰς ἀσπίδ' ἦκειν ὁ αὐτ. Φοιν. 1326.—ἀσπίδας συγκλείειν (πρβλ. συγκλείω)· ἀσπίδα τίθεσθαι, ἢ φέρω ἀσπίδα, ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης, Πλάτ. Νόμ. 756A, ἡ καταθέτω αὐτήν, Ἐν. Ἑλλ. 2. 4, 12, ὡς τὸ τίθεσθαι ὄπλα, ἴδε ἐν λ. τιθήμαι Α. II. 10.—ἐπειδὴ ἀσπίς ψοφῆ, ὅταν κροτῶσιν αἱ ἀσπίδες, ἐκ τῶν ῥιπτομένων ὑπὸ τῶν πολεμίων βελῶν, Ἐν. Ἄν. 4. 3, 29· ἀσπίς ἐνίοτε ὑφούστω ὡς σημεῖον μάχης κτλ., Ἡρόδ. 6. 115, 121, πρβλ. Ἐν. Ἑλλ. 2. 1, 27. 4) ἐπὶ στραγγύλης ἀβαθοῦς λεκάνης, Ἀριστοφῶν ἐν Φιλωνίδῃ 1. II. ἀσπίς, ὄφεις φαρμακρός τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 4. 191, Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 154, ἴδε Νικ. Θ. 157-208, Αἰλ. π. Ζ. 10. 31.
ἀσπίτηρ, ἥρος, ὁ, = τῷ ἐπ., Σοφ. Αἴ. 565, Εὐρ. Ἡρακλ. 277.

ἀσπιστής; οὔ, ὁ, ὁ δι' ἀσπίδος ὀπλισμένος, πολεμιστής, Ὀμ. (ἐν Ἰλ.) ἀείποτε κατὰ γεν. πληθ. ἀσπιστῶν Ἰλ. Δ. 90, κτλ.· ὡς ἐπιθ., Νηρηΐδες δ' Εὐβοΐδας ἀκτάς λιποῦσαι Ἠφαιστοῦ χρυσῶν ἀκρίδων μόχθους ἀσπιστάς ἔφερον τευχῶν, περὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλεῖος ἦν περιγράφει ὁ Ὀμηρος, Εὐρ. Ἡλ. 443.
ἀσπίτωρ, ορος, ὁ, = τῷ προηγ., κλόνοι ἀσπίστορες, θέρυδος, σύγχρονος ἀσπίδοφόρου μαχητῶν, Αἰσχύλ. Ἄγ. 404.
ἀσπλαγγνία, ἡ, ἔλλειψις εὐσπλαγγνίας, οἰκτου, σκληρότης, Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 296, 300, 310, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. σ. 794, 17 κλ.:—τὸ βῆμ. ἀσπλαγγνέω παρ' Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.
ἀσπλαγγνος, ον, ἄνευ σπλαγγνων ἢ ἄνευ καρδίας (viscera thoracis)· μεταφ. δευλός, ἀνανδρός, Σοφ. Αἴ. 472· ὁ μὴ εὐσπλαγγνος, ἐν ἐπίρρ. τύπ. -ως, «ἀνηλεῶς: ἀνοίκτως, ἀσπλαγγνος» Ἠσύχ. II. ὁ μὴ φργῶν σπλάγγνα, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ποιητῇ» 1.
ἀσπληνίος, ον, = τῷ ἐπομ., πῶς Διοσκ. π. Εὐπορ. 2. 61· πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 197.
ἀσπληγνον, τό, (α εὐζων., σπλήν) φυτὸν κληθὲν οὕτως ἐπειδὴ ἐνομίζετο ὅτι ἐθεράπευε τὰς παθήσεις τοῦ σπληνός, κοινὸς κατὰ τὸν Sibthorp σκορπίδι ἢ χρυσόχορτον, Διοσκ. 3. 151· ὡσαύτως ἀσπληγνος πῶς ὁ αὐτ. π. Εὐπορ. 2. 4.
ἀσπονδῆς, ἐπίρρ. τοῦ ἀσπονδος, ἄνευ σπονδῶν, ἄνευ ἀνοικωχῆς, ἀδιάλλακτος, πολεμεῖν Φίλων 2. 195. II. ἀλλὰ καὶ ἐν κριθῷ εἰρήνης, ἄνευ ἐπισήμου συνθήκης, ἀσυλεῖ καὶ ἀσπονδεῖ Σουλ. Ἐπιγρ. 2134 6. 21., 2256. 16., 2354. 9, πρβλ. 2053. 9, κ. ἄλλ. καὶ διὰ τοῦ ε, ἀσυλεῖ καὶ ἀσπονδεῖ 3523.
ἀσπονδέω, δὲν κάμνω ἢ δὲν φυλάττω τὰς σπονδίας, τὴν συνθήκην, Φίλων 2. 423, ὑποστ.
ἀσπονδία, ἡ, ἔλλειψις σπονδῶν, ἀνοικωχῆς ἢ συνθήκης, Πολυδ. Η' 18. 139. II. τὸ ἀδιάλλακτον, Λιδαν. 4. 967 (ἔνθα -εῖα).
ἀσπονδός, ον, ἄνευ σπονδῶν, ἄνευ λοιθῆς, ἐπομ., 1) ἐπὶ θεοῦ εἰς ὃν οὐδεμία σπονδὴ ἐγίνετο, ἀσπ. θεός, ὁ εἰ ὁ θάνατος, Εὐρ. Ἄλκ. 424. II. ἄνευ κανονικῆς ἀνοικωχῆς (ἦτις ἐπεκυροῦστω διὰ σπονδῶν), ἀνοικωχῆ Θουκ. 5. 32· ἐπὶ προσ. χωρὶς τὴν κάμητις ἀνοικωχῆν, ὁ αὐτ. 3. 111, 173· ἀσπόνδους τοὺς νεκρούς ἀνελεῖσθαι, νὰ λάβωσι τοὺς νεκρούς αὐτῶν ἄνευ σπονδῶν, ὁ αὐτ. 2. 22: τὸ ἀσπονδον, τὸ νὰ διατελῇ τις ἄνευ σπονδῶν πρὸς τοὺς ἄλλους, οὐδετερότης, ὁ αὐτ. 1. 37. 2) ὁ μηβέβαιος δεχόμενος ἀνοικωχῆν, ἀδιάλλακτος, θανάσιμος, ὁ μέχρις ἐξολοθρευσεως, Λατ. interecinus, ἐπὶ πολέμῳ, ἀσπονδόν τ' Ἄρη (κοιν. ἀράν) Αἰσχύλ. Ἄγ. 1235· πόλεμος Δημ. 314. 16, Πολυδ. 1. 65, 6, κτλ.· ἀσπόνδοισι νόμοις ἔχθραν συμβάλλειν Εὐρ. Ἡλ. 605· πρβλ. ἀκηρυκτος.
ἀσπορία, ἡ, στειρώσις, ἀκαρπία, Μανέθ. 4. 585, Χρ. Σιβυλλ. 3. 542.
ἀσπορος, ον, = ἀσπαρτος, χώρα Δημ. 379. 4, Πλουτ. Ἀλέξ. 66, κτλ. II. ἐπὶ φυτῶν μὴ σπαρέντων ἢ φυτευθέντων ὑπὸ τινος, ἀσπορήεις, Λουκ. Ρητ. διδ. 8, Νικ. παρ' Ἀθην. 684B. III. Ἐπίρρ. -ρος, παρ' Ἐκκλ., ἐπὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος.
ἀσπουδάστος, ον, ὁ μὴ μετὰ ζήλου καὶ σπουδῆς ζητούμενος, γάμου δ' ὅσοι σπεύδουσιν μὴ πεπραμένους, μάτην πονεῖν εἰς δόμους ἐκ τῆς Εὐρ. Μελανίππης παρὰ Στοβ. 425, 22 (Εὐρ. Ἄποσπ. 503). 2) ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ζητῇ, ἐπιβλαβής, σὲ τὸν πρόθυμον δυν' ἂ μὴ χρεῖον ὄραν σπεύδοντά τ' ἀσπούδαστα, Πενθέα λέγω Εὐρ. Βάχχ. 713, I. T. 202· ἀνάγεις σπουδῆς, δση σπουδῆ περι ἀσπούδαστα φιλοτιμούμενοι πάντες ἀνθρωποῖσι τὸν βίον ἀναλίσκουσιν Ἰπποκρ. Ἐπιστ. 128, 39.—Ἐπίρρ. ἀσπουδάστας Αἰλ. π. Ζ. 10. 30. II. ἐνεργ., τὸ ἀσπούδαστον αὐτοῦ (τοῦ Λαρχίου) περὶ τὴν ἀρχὴν πονηρὸν εἶναι τῷ κοινῷ λέγοντες, ἡ ἀδιαφορία, τὸ ἀπρόθυμον αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ δεχθῇ τὸ προσπερόμενον ἀξίωμα, Διον. Ἄλ. βιβλ. 5. 72.
ἀσπουδί [τ]-εῖ, Ἐπίρρ. «χωρὶς σπουδῆς ἢ κακοπαθείας, καὶ ἄνευ νόνου καὶ μόχθου» Ἠσύχ.· μὴ μάν ἀσπουδί γε γέων ἐπιβλαβῆν ἔκηλοι Ἰλ. Θ. 512· ἀσπουδί γε δαμασάμενοι Ο. 476· ἄνευ ἀγῶνος, ἀγενῶς, ἀισχρῶς, μὴ μάν ἀσπουδί γε.. ἀπολοίμην X. 304.
ἀσπουδος, ον, = ὁ μὴ σπουδαῖος, Εὐπόλις ἐν «Πόλεσιν» 29, (ὁ μὴ σπουδαρχίδης κατὰ Meinek).—Ἐπίρρ. -δως Βασίλ. τ. 1. 547E.
ἀσπρις, ἡ, εἶδος δρύος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 8, 7.
ἀσπρομολόγη, ἡ, ἀλβαία, Γλωσσ. Βοταν. χειρογρ. Κολβ., Δουκάγγ.
ἀσπρος, ἡ, ον, τὸ Λατ. asper, Αἰλ. π. Ζ. 1. 26, ἴδε σημ. Ἰακωφίος ἐν τῷμ. 2. σ. 26 τῆς ἐκδ. αὐτοῦ, καὶ πρβλ. τὴν λέξιν λεπρός, ἦν παρεδέχθη εἰς τὸ κείμενον ὁ Ἐρξέρσιος. II. παρὰ Βυζ. καὶ τοῖς νεωτέρ. Ἑλλῶσιν, λευκός, ἐντεῦθεν ἀσπρόσαρκος, ον, λευκόσαρκος, ἀσπρότης, ἡτος, ἡ λευκότης ἀσπρο-φορέω, φορῶ ἄσπρα, λευκὰ ἐνδύματα, ἀσπρόχρους, ουν, ὁ, λευκόχρους.— Πάντα παρὰ Βυζ.
άσσα, Ἰων. ἀντὶ ἄττα, οὐδ. πλ. τὸ ἄττα, ἄσσα τε μη-τιδῶσι μετὰ σφίσιν Ἰλ. Κ. 208, καὶ εὐλ., Ἡρόδ. Ἄττ. ἄττα.

Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακομένει» 6. 7, κτλ. 2) ἐν ἐπιγράσει, ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ... ποῦ νῦν δεῦρο κιῶν λίπες ἔβροχρα...; πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακὰ...; ἄσσα τε μητιώσιν μετὰ σφίσιν κτλ. Ἰλ. Κ. 409. II. ἄσσα, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πινά. Ἄττ. ἄττα, ὁ Ὀμ. μόνον ἄπαξ, εἰπέ μοι ὀπποῖ' ἄσσα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο, ἠοπάϊ τινα, τί λογιῆς ἐνδύματα ἐφόρει, Ὀδ. Τ. 218· πῶς ἄττα Ἄριστοφ. Βάτρ. 173, πρβλ. 925· οἱ ἄττα βαύζει Κρατίνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 3, κτλ. ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ χρον. ἐπιρρήμ., πηνίκα ἄττα; ἴδε Μεινεκε ἐν πινάξ. Κωμ. Ἐλλ.

ἄσσαριον, τό, ὑποκορ. τοῦ Λατ. as, σμικρότατον νόμισμα, λεπτόν, Διον. Ἄλ. 9. 27, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2347 κ, κ. ἄλλ., Πλουτ. Κάμυλ. 13, Καίν. Διαθ. II, εἶδος βαλβίδος. Λατ. assarium, Βιτρούβ. 10. 13.

ἄσσαν, συγχρ. ἐπίρρ. τοῦ ἄγχι, πλησιαίτερον, Ὀμ., κατὰ τὸ πλείστον μετὰ τῶν ῥημάτων. ἔνεαι, ἐκείσθαι, στήναι, ἄσσαν ἴθ', ὡς κεν θάσσαν ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι, «ἐγγύτερον παραγενού ὄπως ἂν τάχιον καταλάβῃς τὰ πέρατα τοῦ ὀλέθρου» (μετ. Γαζή), Ἰλ. Ζ. 143, ἄσσαν ἰόντες Ψ. 8, ἄσσαν ἴτω 667· ἄσσαν ἰούσαι Ἡσ. Θ. 748· ἐνίοτε μετὰ γεν., ἄσσαν ἐμεῖο, πλησιέστερον εἰς ἐμέ, Ἰλ. Ω. 74· προσέτι, ἄσσαν τινος ἰέναι, ἔρχεσθαι, στείλγειν Ἰλ. Χ. 4, Ἠρόδ. 4. 3, Σοφ. Ο. Κ. 312, 722, κτλ.· καί μετ' ἄλλου συγχρ., ἔρποντι μάλλον ἄσσαν ὁ αὐτ. Ἄντ. 1210, πρβλ. Ἡλ. 900.— ὁ Εὐστ. 1643. 32 ἀναφέρει Δωρικὸν τύπον ἄσσιον. II. ἐντεῦθεν ὡς νέον συγχρ., ἄσσοτέρω, μετὰ γενιχῆς ἢ ἀνευ αὐτῆς, Ὀδ. Τ. 506, Ρ. 572· μεταγεν. συγχρ. ἐπίθ. ἄσσοτέρος=ἐγγύτερος, Ἄρπ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 546, Ὀπκ. Κ. 4. 121.— Ὑπερβ. ἐπίρρ. ἄσσοτάτω Ἀνθ. Π. 9. 430· ὅθεν τὸ ἐπίθ. ἄσσοτάτος Ἀνθ. Π. 6. 345· ὡσαύτως ὑπερβ. ἐπίρρ. ἄσσιστα, ἄσσιστα· ἔγγιστα. Αἰσχύλος Ἡθονοίς Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἄποστ. 62). Εὐρύτην ἡ λέξις αἰ ἐν Ἐπιγρ. Λακ. Μ. 21Β=Caueg 10: εἰ δέ κα μὴ νόθοι ζῶντι, τοῖ ἄσσιστα ποθίκες ἀνελόσθω.

ἄσσυροι, οἱ, Ἠρόδ. 1. 192, κ. ἄλλ.— Ἄσσυρία, Ἰων. Ἔνη (ἐνν. Ἰνῆ), ἡ ἡ χώρα αὐτῶν, ὁ αὐτ. 2. 17, κτλ.:— Ἄσσυριος, α, ον, ὡς ἐπίθ., Θεόκρ. 2. 162, κ. ἄλλ.· μεταγ. Ἄσσυρικός, ἡ, ὄν, Στέφ. Βυζ., κ. ἄλλ.

ἄσσυτεροι, = ἄσσούτεροι, Ὀπκ. Κ. 4. 121, 202.

ἄσσω, Ἄττ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἄσσω.

ἄσάγης, ἔς, ὁ μὴ στάζων, ἀσάγης κρύσταλλος, ἰσχυρῶς χρυσταλλώδεις πάγος, Σοφ. Ἄποστ. 162. II. ὁ μὴ στάζων, ἀλλὰ βέων, ἐπὶ θακρῶν, τὰ δ' ἔρρεεν ἀσάγες αὐτως (κοιν. ἄσάγες) Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 805, Valck. Ad. σ. 228.

ἄσάθεια, ἡ, ἑλληφικὴ εὐσταθείας, Ἰω. Χρυσ. ἐν τῇ π. Κορ. Ἐπιστ. Ὀμ. 15. τ. 3. σ. 633.

ἄσάθης, ἔς, (Ἰσταμαί) ὁ μὴ σταθερός, ἄστατος, ἀβέβαιος, ὁ αἰεὶ κινούμενος, ἀσταθέεσι.. αἰρήσι Ἀνθ. Π. 10. 74· κύμασιν ἀσταθέεσιν ἐσύρετο νεκρὸς Νόνν. Δ. 16. 307, καὶ πολλὰ ἄλλ.— ὡσαύτως ἄσάθης, ον, Βυζ.

ἄσάθμητος, ον, ἄστατος, ἀσάθης, ἀστέρες Ξεν. Ἄπομν. 4. 7, 5:— ἐπὶ προσώπων, ὁ δῆμος ἀσάθμητότατον πράγμα Δημ. 383. 5, πρβλ. Ἄριστοφ. Ὀρν. 169, Πλάτ. Λύσ. 214D· ἐπὶ τοῦ βίου, ἄστ. αἰῶν Εὐρ. Ὀρ. 981· τὸ ἄστ. τοῦ μέλλοντος, ἡ ἀβεβαιότης αὐτοῦ, Ὀουσ. 4. 62, πρβλ. 3, 59.— Ἐπίρρ. -τως Αἰών Χρυσ. σ. 180.

ἄσάθμος, ον, ὁ μὴ ζυγισθεὶς, οὗ τὸ βάρος δὲν μνημονεύεται, Συλλ. Ἐπιγρ. 137, 138, 140, κ. ἄλλ.· πρβλ. ἄστατος. II. ἀνίκανος ἢ ἀσταμῆσ, ἢ μαντεῖσ, Ἰππ. 683. 33.

ἄστακός, ὁ, ὁ κοινῶς λεγόμενος «στακός», Λατ. gammarus, ἡ cammarus, Ἀθῆν. 86Ε (Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσι» 1), Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 2., 5. 17, 8· γράφεται δὲ καὶ ὀστακός, Ἄριστομένης ἐν «Γόνησι» 2· ὁ ἐν τοῖς ποταμοῖς ἀστακός, ἡ «καραβίδα», Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 4, 35· ἴδε Sturz Μακεδ. Διάλ. σ. 70. II. τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός, Πολυδ. Β', 85.

ἄστακτί, ἐπίρρ. τοῦ ἐπ., δηλ. οὐχὶ στάζην, ἀλλὰ χύδην, Σοφ. (ὅστις ἔχει τ ἐν Ο. Κ. 1646, γ 1251), Πλάτ. Φαίδων 117C.

ἄστακτος, ον, = ἀσάγης, Εὐρ. Ι. Τ. 1242.

ἄσάλακτος, ον, μὴ σταλάζων, Πλουτ. Κράσσο. 4· ἐν τοῖς Ἡθ. 982F, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἀσάλευτος ἢ ἀσάλακτος.

ἄσάλης, ἔς, (στέλλομαι) ὁ μὴ ἐσταλμένος, «μὴ περιβεβλημένος» Ἡσύχ., Καλλ. Ἄποστ. 266.

ἄσταλύζω, ἀναλύζω, κλαίω, Ἡσύχ.· πρβλ. ἀνασταλύζω, ἀσάλυξ.

ἄσάανδης, ὁ, ταχυδρόμος, Περσικὴ λέξις, Πλουτ. Ἀλέξ. 18, ἴδε Οὐτύπεμ. ἐν Ἡθ. Πλουτ. 2. 326F· πρβλ. ἄγγαρος.

ἄσάαία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἄστατος, ἑλληφικὴ σταθερότητος, ἀσάαία, Μανέθ. 1. 19, τῇ τῆς γνώμης ἀσάαία Γ. Παχυμέρ. Μ. Παλαιολ. 1. σ. 9Ε.

ἄσάσαστος, ον, ἐπὶ χώρας, ἡ μὴ διαταρασσομένη ὑπὸ στάσεων, τὴν Ἀττικὴν... ἀσάσαστον ὄψαν ἀνθρώποι φέκων οἱ αὐτοὶ αἰεὶ Ὀουσ. 1. 2. II. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ στασιάζων, ἡσυχος, ἀσασιάστους παρέχοντες τοὺς συμμάχους Λυσ. 195.

38., Πλάτ. Πολ. 459Ε, κτλ.: ἐπὶ πολιτευμάτων, Ἄριστ. Πολ. 5. 1, 15:— Ἐπίρρ. -τως, ἀταράχως καὶ ἀσασιάστως διαμεινέιν Διόδ. 17. 54 (ἀνθ' οὐ παρὰ γραμμ. καὶ ἀσασασιατικῶς) ὑπερβ. -όστατα, Πλάτ. Πολ. 520D.

ἄσάτῆω, εἶμαι ἄστατος, οὐδέποτε ἡσυχάζω, Ἀνθ. Π. παράρτ. 39· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἄππ. 2) δὲν ἔχω κατοικίαν διαρκή, περιπλανώμαι, καὶ γυμνητεύομαι καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀσάτοῦμαι Ἐπιστ. Δ' πρὸς Κορ. δ', 11.

Ἄσάτοι, οἱ, οἱ παρὰ Ρωμ. Hastati, οἵτινες ἀπετέλουν τὴν πρώτην γραμμὴν Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ παρατεταγμένου εἰς μάχην, Πολυδ. 6. 23. 1. 2) Ἄσάτοι ἐκαλοῦντο καὶ οἱ τοῦ Σεργίου ὀπαδοί, Πέτρ. Σικ. 1301Α.

ἄσάτος, ον, (Ἰσταμαί) ὁ μηδέποτε ἰστάμενος ἡσυχος, ἀσάτης, ἀίδιον γὰρ καὶ ἀστατον τὸ κύκλω σώμα Ἄριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 8, 4· τροχὸς ἀστατος Μεσομήδ. Ἰων. εἰς Νέμεσ. 7· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀστ. χειμῶσι Πλουτ. Κράσσο. 17. 2) ἄστατος, ἀβέβαιος, Πολυδ. 6. 57, 2· τὸ τῆς τύχης ἀστ. Πλουτ. 2. 103Ε· ἀστ. αἰῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 1656· θνητῶν βίος Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 699.

II. μὴ ζυγισθεὶς, Νικ. Θ. 602, Συλλ. Ἐπιγρ. 151, 152, 159· πρβλ. ἄσάθμος.

ἄσάφιδιτης, ου, ὁ, θηλ. -τις, ἰδος, ὁ τῆς ἀσάφιδος, ἀσάφιδιτίδα ῥάγα Ἀνθ. Π. 9. 226.

ἄσάφιδος, ἰδος, ἡ, ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, ἀπεξηραμμένα σταφυλαί, σταφίδες, Λατ. uva passa, Ἠρόδ. 2. 40· ἀσάφιδα κεκομμένην Ἀλέξ. ἐν «Δέησι» 2, κτλ.· οὕτω καὶ κατὰ πληθ., ἡ Ῥόδος ἀσάφιδας φέρει Ἐριμπί. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 16· χρήσιμος πρὸς πάχυνσιν κτηνῶν, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 7, 1· ἀσάφιδος οἶνος, ὁ ἐκ σταφίδος παρεσκευασμένος, «σταφιδιτης», Πλάτ. Νόμ. 845B· γράφεται προσέτι καὶ ὀσάφιδος, Νικηφόρ. ἐν «Χειρογράφουσι» 7· ὡσαύτως καὶ ὀσάφιδος Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 395, Θεόκρ. 27. 9, κτλ. (σάφιδος φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ῥιζικός τύπος· τὸ δὲ α ἢ ο προθεματικὰ φωνήεντα πρὸς εὐφωνίαν, πρβλ. ἀσάκός, ἀσάχυς ἢ σάφυλῆ φαίνεται οὕσα τῆς αὐτῆς ῥίζης).

ἄσάφυλῆνος, ἢ ἀσάφύλῆνος, ἀντὶ σταφυλῆνος, τὸν δὲ σταφυλῆνον Διοκλήδης ἐν τῷ πρώτῳ Ὑγιεινῶν ἀσάφυλῆνον καλεῖ Ἀθῆν. 371D.

ἄσάφυλος, ον, ὁ ἀνευ σταφυλῶν, ὄρχοι ἀμπέλων ἀργοὶ καὶ ἀσάφυλοι Κύριλλ. Ὀμ. Πέσχ. 30.

ἄσάχυς, υος, ὁ, (στάχυς μετὰ εὐφών. α, πρβλ. ἀσάφιδος, ἀσάφιδος) στάχυς, κοινῶς «στάχυ», ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθῦ λήθον ἐλθῶν... ἐπὶ τ' ἡμίσει ἀσάχυσεσίν Ἰλ. Β. 148, Ἠρόδ. 5. 92:— οὐχὶ Ἄττ., ἀλλὰ πρβλ. Λουκ. Χαρίδ. 3.

ἄσάτεγαστος, ον, μὴ ἐστεγασμένος, ἐπὶ πλοίου, ἀνευ καταστρώματος, Ἀντιφῶν 132. 8· διὰ τὸ ἀστέγαστον, ἐπειδὴ δὲν εἶχον στέγην, Ὀουσ. 7. 87.

ἄστέγνωτος, ον, ἀκλύπτος, ἄκλειστος, ἀστέγνωτον ἀγγεῖον καὶ γυμνὸν Γαλῆν. τ. 11, σ. 485.

ἄστέγος, ον, (στέγη) ὁ μὴ ἔχων στέγην, ὁ ἀνευ κατοικίας, ἄστέγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν δόξῃγει Ψευδο-Φωκυλ. 22, Ἐῤῥ. (Ἡσ. νη', 7).

II. (στέγω) ὁ μὴ στέγων, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ ἐντός, μεταρ., ἀστ. χεῖλεσι, ἀκρίτῳμυθος, Ἐῤῥ. (Παροιμ. ι', 8)· στήρια δὲ ἄστέγον ποιεῖ ἀκαταστασίας αὐτίδη κς', 28)· πρβλ. ἀθυρόστομος.

ἄστέζομαι, ἀποθ. ἀστειολογῶ, εὐρυλογῶ, Πλουτ. Μάρκελ. 21· τὸ ἐνεργ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. ἄστου· προσέτι, ἀστετεύομαι Σχολ. εἰς Ἄριστοφ. Ἄγ. 1057, Εἰρ. 369:— ἀστειορρημῶν, Ζωναρ. —καθ' Ἡσύχ. ἀστετεύομαι ὠραϊζόμενος.— κατὰ τὰ Α. Β. 454. 14, ἀστέζεσθαι, τὸ χαριεντίζεσθαι καὶ κατωτέρω, ἀστέζεται, ὠραϊζεται, κομψεύεται.

ἄστειολογία, ἡ, (λόγος) εὐφυῆς ὁμιλία, εὐρυλογία, ἀστειορρημοσύνη, Ἄριστ. Ρητ. π. Ἄλ. 29. 4·— προσέτι ἀστετεύμα, τὸ Εὐστ. Πονημάτ. 106. 65:— ἀστέτισμα, τὸ, συμποτικά ἀστεῖσματα, ἐν ἐπιγραφ. Ἀνθ. Πλαν. ἐν προλεγ. Ἰακωφίου σ. 84.:— ἀστεισαμῶς, ὁ, Ἐκκλ.

ἄστέως, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Διφιλ. ἐν «Συναποθνήσκουσι» 1· (ἄστου):— ὁ εἰς τοῦ ἄστεως, ἐν τῆς πῶλεως ἄλλ' ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασί. ἐκείναι ἐν χρήσει ἡ λέξ. ἀστικός. II. ὡς τὸ Λατ. urbanus, ἀρμόζων εἰς πόλιν, ὁ ἐν πόλει τετραμμένος, εὐγενῆς τοῦ τρόπου, εὐχάρις, εὐτάραχος, κομψός, ἀντιθ. τῷ ἀγροίκοσ, Πλάτ. Φαίδων 116D· νῦν οὖν γένοιντ' ἀστικός οἰκῶν ἐν πόλει Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Πασφάγῃ» 1. 2) ἐπὶ διανοημάτων, λόγων ἢ λέξεων, λεπτὸς, κομψός, εὐφυῆς, διάλεκτον ἀστέων ὑποφλυτῆραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν ἀνελεύθερον ὑπαγοικότεραν, Ἄριστοφ. Ἄποστ. 552· ἀστέων τι λέξαι ὁ αὐτ. Βάβρ. 5, 901· ἀστέως λέγεις (ἔνθα ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας, εὐφυῆς καὶ δημοτικὸς, δηλ. κεχαρισμένος τοῖς πολλοῖς) ὁ αὐτ. Νεφ. 204· ἀστέων εἰπέων Κωμ. Ἀνών. 248· ἀστ. οἱ λόγοι Πλάτ. Φαίδρ. 227D· ἀστεισιότατος ἐπινοίας Ἄριστοφ. Ἰππ. 539· ἐπὶ προσώπων, οἱ ἀστέοι, οἱ λέγοντες ἀστέα, Πλάτ. Πολ. 452D· τὰ ἀστέα, εὐφυεῖς λόγοι, εὐρυλογίαι, Ἄριστ. Ρητ. 3. 10, 1, κ. ἄλλ.:— Ἐπίρρ. ἀστεῖως, Πλουτ. 2. 123Ε, κ. ἄλλ.

II. ὡς τὸ Λατ. urbanus, ἀρμόζων εἰς πόλιν, ὁ ἐν πόλει τετραμμένος, εὐγενῆς τοῦ τρόπου, εὐχάρις, εὐτάραχος, κομψός, ἀντιθ. τῷ ἀγροίκοσ, Πλάτ. Φαίδων 116D· νῦν οὖν γένοιντ' ἀστικός οἰκῶν ἐν πόλει Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Πασφάγῃ» 1. 2) ἐπὶ διανοημάτων, λόγων ἢ λέξεων, λεπτὸς, κομψός, εὐφυῆς, διάλεκτον ἀστέων ὑποφλυτῆραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν ἀνελεύθερον ὑπαγοικότεραν, Ἄριστοφ. Ἄποστ. 552· ἀστέων τι λέξαι ὁ αὐτ. Βάβρ. 5, 901· ἀστέως λέγεις (ἔνθα ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας, εὐφυῆς καὶ δημοτικὸς, δηλ. κεχαρισμένος τοῖς πολλοῖς) ὁ αὐτ. Νεφ. 204· ἀστέων εἰπέων Κωμ. Ἀνών. 248· ἀστ. οἱ λόγοι Πλάτ. Φαίδρ. 227D· ἀστεισιότατος ἐπινοίας Ἄριστοφ. Ἰππ. 539· ἐπὶ προσώπων, οἱ ἀστέοι, οἱ λέγοντες ἀστέα, Πλάτ. Πολ. 452D· τὰ ἀστέα, εὐφυεῖς λόγοι, εὐρυλογίαι, Ἄριστ. Ρητ. 3. 10, 1, κ. ἄλλ.:— Ἐπίρρ. ἀστεῖως, Πλουτ. 2. 123Ε, κ. ἄλλ.

II. ὡς τὸ Λατ. urbanus, ἀρμόζων εἰς πόλιν, ὁ ἐν πόλει τετραμμένος, εὐγενῆς τοῦ τρόπου, εὐχάρις, εὐτάραχος, κομψός, ἀντιθ. τῷ ἀγροίκοσ, Πλάτ. Φαίδων 116D· νῦν οὖν γένοιντ' ἀστικός οἰκῶν ἐν πόλει Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Πασφάγῃ» 1. 2) ἐπὶ διανοημάτων, λόγων ἢ λέξεων, λεπτὸς, κομψός, εὐφυῆς, διάλεκτον ἀστέων ὑποφλυτῆραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν ἀνελεύθερον ὑπαγοικότεραν, Ἄριστοφ. Ἄποστ. 552· ἀστέων τι λέξαι ὁ αὐτ. Βάβρ. 5, 901· ἀστέως λέγεις (ἔνθα ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας, εὐφυῆς καὶ δημοτικὸς, δηλ. κεχαρισμένος τοῖς πολλοῖς) ὁ αὐτ. Νεφ. 204· ἀστέων εἰπέων Κωμ. Ἀνών. 248· ἀστ. οἱ λόγοι Πλάτ. Φαίδρ. 227D· ἀστεισιότατος ἐπινοίας Ἄριστοφ. Ἰππ. 539· ἐπὶ προσώπων, οἱ ἀστέοι, οἱ λέγοντες ἀστέα, Πλάτ. Πολ. 452D· τὰ ἀστέα, εὐφυεῖς λόγοι, εὐρυλογίαι, Ἄριστ. Ρητ. 3. 10, 1, κ. ἄλλ.:— Ἐπίρρ. ἀστεῖως, Πλουτ. 2. 123Ε, κ. ἄλλ.

ὡς γενική λέξις ἐπαίνου, ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων, λεπτός, ἡδύς, ἀδρός, θελκτικός, κομψός, νῆ τὸν Δι' ἀστεία γε τῷ βροσκήματι Ἀριστοφ. Ἀχ. 811· καὶ μάλα γε ἀστεία ἐροτῆς, λυμπράς, Πλάτ. Γοργ. 447A· οὐ γάρ ἄν ἦν ἀστείος, ὡσπερ νῦν, καὶ εὐήθης (ἐπὶ καλῆς σημασίας) ὁ αὐτ. Πολ. 349B, πρὸλ. Φαῖδρ. 242E· ἄλλ' ἀντιτίθεται τῷ ἀπλοῦς παρ' Ἀναξίλα ἐν «Νεοτείδῃ» 2 (ἐστὶ γοῦν ἀπλή τις· ἀστεία μὲν οὖν νῆ τὸν Δία)· ἀστείων γε, ἢ δ' ὅς, ὅτι ἐρυθρίας.. καὶ ὀκνεῖς εἰπεῖν Σωκράτει τούνομα Πλάτ. Λύσ. 204C.

6) εἰρωνικῶς, ἀστείων γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων, ὠραῖον τῷ ὄντι κέρδος... Ἀριστοφ. Νερ. 1064· ἀστείος εἰ, εἰσαί νόστιμος, Διφυλ. ἐν «Συνωρίδι» 1.

4) ἐπὶ ἐξωτερικοῦ παραστήματος, κομψός, κόσμιος, εὐπρεπής, χάρεις, Ἰππ. 1276. 38, κ. ἄλλ., Ἐδδ. (Ἐξ. 8', 2), κ. ἄλλ.· οἱ μικροὶ ἀστεῖοι καὶ σύμμετροι, καλοὶ δ' οὐ Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 4. 3, 5· ἄλλὰ τὸ παρὰ τοῖς Ἐδδ. (Κριτ. γ', 17) καὶ Ἐγγλῶμ ἀνὴρ ἀστείος σφόδρα, ἐν τῷ Ἐβρ. ἀρχετύπῳ εἶναι· καὶ ὁ Ἐγγλῶμ ἦν ἄνθρωπος παχυς σφόδρα· — παρὰ Κομ. συγν. ἐπὶ λιγνευμάτων ἢ ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων, κραιμίδιον ἐφθόν χάριεν ἀστείων πάνυ Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγρῖκῆς» 6· τριωβόλου κρείσκον ἀστείων πάνυ ἕσιον Ἀλεξ. ἐν «Πονήρῃ» 4· ἄλλα μεταγ. καὶ ἐπὶ φυσικῶν προτύπων, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἀγαθός, καλὸς εἰς τὸ εἶδος του, ἔλλέθορος Στράβ. 418, κτλ.

ἀστειότης, ἡτος, ἢ, κομψεία, εὐφυΐα, χάρις, Λατ. urbanitas, Λιβάν. 1. 365, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. οὕτω καὶ ἀστειοσύνη, Λιβάν. 1. 322.

ἄ-στείπτος, ον, ἴδε ἀστείπτος.
ἀστελέμος, ὁ, εὐφυῆς ὀμιλία, εὐφυολογία, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 54, Φιλῶστρ. 540: — ὡσαύτως, -εῖσμα, ατος, τό, Τζέτζ. Ἄλληγ. Ὀμηρ. Ἰλ. 2. 568, κ. ἄλλ.

ἄ-στεκτος, ον, (στέγω) ἀφόρητος, ἀβάστακτος, Δισχύλ. (Ἄποσπ. 220) ἐν Α. Β. 456 ἄστεκτα· ἀβάστακτα, ἀνυπομόνητα, οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι, πρβλ. καὶ Ἡσῦχ. — Ἐπίρρ. ἀστεκτως, ἀνυπομονήτως, ἀνυποστάτως· Ἡσῦχ.

ἀστελέφος, ὁ, δερματίνη θήκη λύρας· — ἀστελέφος· τὸ περὶ τὴν κιθῆραν δέρμα· Ἡσῦχ.

ἀστελέγης, ες, ὁ ἄνευ στελέγου, πόα δὲ τὸ ἀπὸ βίβης φυλλοφόρον προῖον ἀστελέγης Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 3, 1' καὶ ἀστελέγος, ον, Εὐστ. Πονημάτ. 166. 11' κατὰ τὸν Ἡσῦχ. ἀστελέγος· ὁ δακτύλιος, ἔδρα·.

ἀ-στεμόδακτος, ον, = ἀστεμφής, Εὐφρο. 106, Λυκόφρ. 1117· ἔνθα διαφ. γραφ. ἀστένακτος.

ἀ-στεμφής, ες, (στέμνω) ἀκίνητος, ἀδιάσειστος, ἀμετάτρεπτος, βουλή Ἰλ. Β. 344· βῆ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1375· ἀστεμφές ἔχεσκεν [τὸ σῆπτρον], ἐκράτει αὐτὸ ὄρθον καὶ ἀκίνητον, Ἰλ. Γ. 219· οὐδὲς Ἰσθ. Θ. 812· ἀστ. οἴη νέκυς Ὀππ. Ἀλ. 2. 70. — Ἐπίρρ., ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχόμεν, σεις δὲ νᾶ τὸν κρατῆτε γερά, νᾶ τὸν βαστῆτε καλᾶ· Ὀδ. Δ. 419, πρβλ. 459· ὡσαύτως οὐδέτ. ἀστεμφές ὡς ἐπίρρ., ἀκινήτως, ἀσειστος, Μόσχ. 4. 113.

2) ἐπὶ προσώπων, στερεός, ἀκαμπτος, ποιητὰ σκληροὶ καὶ ἀστ. Ἀριστοφ. Ἄποσπ. 563· αὐτῷ θ' Ἡρακλῆ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμώνι, ἀκαμπεῖ καὶ σκληρῷ ἢ στερεῷ, Θεοφρ. 13. 37.

3) μεταφ., ἐπὶ ποδᾶγας, ἀμειλικτος, ἀπνήγης, ἀστεμφῆ ποδᾶγρον Ἀνθ. Π. 6. 296· ὕγας, δεσμὸς Ὀππ. Ἀλ. 1. 417., 2. 84· νύξ Ἀνθ. Π. 9. 424.

ἀ-στενάκτος, ον, ἄνευ στεναγμοῦ, ἄλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος Σοφ. Τρ. 1200, πρβλ. 1074· ἀκλαυτος, ἀστένακτος Εὐρ. Ἀλκ. 173· ἀστ. ἡμέρα, ἡμέρα ἄνευ στεναγμῶν, ὁ αὐτ. Ἐκ. 640· Ἐπίρρ. -τως Πλούτ. 2. 107A: ὡσαύτως ἀστενακτεῖ, Δισχύλ. Ἄποσπ. 297, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 464.

ἀ-στενοχώρητος, ον, ὁ μὴ στενοχωρηθεὶς, ἢ δν δὲν δύναται τις νᾶ στενοχωρήσῃ ἢ φέρῃ εἰς δυσκολίας, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. -τως Ἄνδρ. Κρήτ. σ. 19.

ἀ-στενώτος, ον, ὁ μὴ στενωθεὶς ἢ συσταλεὶς, Ἄθανάσ. τ. 2. σ. 453B.

ἀστέον, ἄρημ, ἐπίθ. δεῖ ἄδειν ἢ ἄσαι, ἐπ' εὐτυχίαισιν ἀστέον μοιγέμιον Ἀριστοφ. Νερ. 1205, Πλάτ. Πολ. 390E.

ἄ-στεπτος, ον, (στέπω) ὁ μὴ στεφθεὶς, τίς ἀστεπτος θεῶν· Εὐρ. Ἡρακλ. 440.

ἀστερ-ἄρχης, ου, ὁ πρῶτος τῶν ἀστέρων, νῦν τοῦ φεραυγοῦ ἀστεράροφρ φωσφόρου Νικήτ. Εὐγεν. 1, 1.

ἀ-στεργάνωρ [-αν-], ορος, ἐπὶ παρθενίας, ἢ μὴ στέργουσα, μὴ ἀγαπᾶσα ἄνδρα, ἀστεργάνωρα παρθενίαν Ἰοῦς Δισχύλ. Πρ. 898.

ἀ-στεργής, ες, μὴ ἐπιθυμητός, φοβερός, ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτίησας ὄργην Σοφ. Αἴ. 776· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν ἀστεργεῖ οὐδέν, ἄλλο μὲν οὐδὲν δυσάρεστον, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 229.

ἀ-στερήτος, ον, ὁ ἄνευ στερήσεως, ἀστερήτος ἔση Ἄθανάσ. τ. 2. σ. 256C.

ἀστεριατός, α, ον, ὡς ἀστήρ, ὁμοῖος ἀστέρι, Κλεομῆδ. 1. 11.
ἀστερίας, ου, ὁ, ἀστερόεις, ποικίλος, ἐπομ., I, εἶδος γαλεοῦ (θαλασσα ἰχθύος), «ὁ δὲ Σουνίνιος (Voyag. en Grèce τ. 2. σ. 212) σκυλόφαρον παρ' ἡμῶν νῦν λέγεσθαι φησι τῶν γαλεῶν τὸν καλούμενον ἀστερίαν (τὸν τοῦ Ἀνακίου Squalus stellaris), ὅπερ

ἐστὶν ὁ αὐτὸς τῷ παρ' Ἀριστοτέλει καλούμενῳ ποικίλῳ» Σημ. Κοραῖ εἰς Ξενοφρ. κ. Γαλην. σ. 187, Φιλύλλ. ἐν «Αἰγιῷ» 2, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 10, 1. II, πτηνῶν. 4) ἐρωδιὸς ὁ ἀστερίας, Λατ. Ardea stellaris, τῶν δ' ἐρωδιῶν ἐστὶ τρία γένη, ὅ τε πέλλος καὶ ὁ λευκὸς καὶ ὁ ἀστερίας ὁ αὐτ. 9. 1, 23. 2) εἶδος ἱέρακος, ὁ αὐτ. 9. 36, 1.

ἀστερίζω: μέλλ. -ίζω, μεταβίβλω εἰς ἀστέρα, Ἀναξαγόρας τὸν περικελίμενον αἰθέρα... ἀναρπάζοντα πέτρους ἐκ τῆς γῆς καὶ καταφλέξαντα τούτους ἡσπερικένοι Πλούτ. 2. 888C.

II, σημειῶναι, στίξω εἰ' ἀστέρω, ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν ἀστεριζομένης ἡμῖν σφαίρας Πολ. Γεωγρ. 8. 2, 3.

ἀστερικὸς, ἢ, ὄν, ὁ τοῦ ἀστέρος, ὁ εἰς τοὺς ἀστέρας ἀνήκων, ἐπτά γὰρ κινήματων ἀστερικῶν ὑπαρχόντων Θεολ. ἀριθμ. σ. 37.

ἀστέριος, α, ον, καὶ ος, ον, ὁ ἐξ ἀστέρων, ἀστερόεις, Ἄρατ. 695· ἀστερίαν ὑρ' ἄμιασαν (ἴδε ἐν λ. ἄρκτος) Καλλ. Ἄποσπ. 146. II, ἀστερίον, τό, εἶδος ἀράχνης, Νικ. Θ. 725· — εἶδος φυτοῦ, ἀστέρ Ἀπτικὸς, εἶδος ἀστέρ V.

ἀστεριαστικός, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., μικρὸς ἀστέρ, τὸ ἀστεροεῖδες κόμημα εἰς ὃ ἔληγεν ὁ φάλος περικεφαλαιῆς, ἢ αὐτὸς ὁ φάλος, «τοὺς δὲ φάλους οἱ μὲν ἀσπιθίσκια, οἱ δὲ ἀστερίσκια ἐκάλου» Ἀπολλων. Λεξ. Ὀμ.· ἴδε φάλος.

ἀστεριασκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀστέρ, μικρὸς ἀστέρ, Καλλ. Ἄποσπ. 94. 2) = ἀστερίσκιον Εὐστ. 424. 5. II, ἀστεριασκος, τὸ σημειῖον X, δι' οὗ οἱ γραμμ. διέκρινον ἐκλεκτὰ χάρια ἐν τοῖς χειρογρ. — τίθεται δὲ ὁ ἀστεριασκος ἐπὶ τῶν ἀρίστων ἐχόντων ἐπῶν καὶ ἀστεροειδῶς οἰοῦναι λαμπρότων» (ἴδε στοιχ. Χ, γ) Εὐστ. 599. 34, κτλ.· ἴτο προσεῖ ἐν χρήσει καὶ ὡς μετρικῶν σημείων, Ἡρακιστ. σ. 137.

III, φητοῦ εἶδος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 12, 2, ἴδε ἀστέρ V. — εἶδος κόσμηματος τῆς κεφαλῆς ἔχοντος σχῆμα ἀστέρος, Διόδ. 19. 34 — κόσμημα περικεφαλαιῆς, φάλος δὲ κόρυθος ἀσπιθίσκιον ἢ ἀστερίσκιον προμετωπίδος· Εὐστ. Ἰλ. 422. 5, πρβλ. ἀστεριασκίον.

ἀστεριασμός, ὁ, ἡ σφαιρικός τῶν ἀστέρων ἐπὶ σφαίρας, τὸν αὐτὸν τρόπον τῷ τῆς στερεᾶς σφαίρας ἀστερισμῷ Πολ. Γεωγρ. 1. 22, 5· σύστημα ἀστέρων, ἀστεριασμός, ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῆς Ἀργούσῃ Ἰππαρχ. εἰς Ἄρατ. Φαινόμε. σ. 193D· κόσμημα ἀστεροειδῆς, ἀμφ. ἐν Διοδ. 19. 34, ἔνθα διορθοῦται εἰς ἀστεριασκος.

ἀστερίτης, ὁ, λίθος τις εὐρισκόμενος, καβ' ἃ λέγεται, ἐντὸς θαλασίου κητώδους ἰχθύος, «ὄν (τὸν ἀστέριαν) εἰς ἕλιον θεβῆται ἀνάπασθαι, ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον» Φωτ. Βιβλιοθ. κῶδ. 190. σ. 153, 28.

ἄ-στερικός, ον, = ἀστεργής, ἴδε ἐν λ. ἀστικος.

ἀστερο-δίνητος, ον, (δίνεω) ὁ ἐπιπερόμενος διὰ τῆς περιδίνσεως ἡ περιστροφῆς τῶν ἀστέρων, εἰ δὲ τι μοιρῆδισιον ἐλιόσπδροισιν ἀτράκτοις ἀστεροδίνητοις ὑπὸ νήμασιν οὐλοδν ἀμμιν ἐρχεται Πρῶκλ. Ἰγν. 1. 49.

ἀστερο-εἰδής, ες, ὁμοῖος ἀστέρι, Πλούτ. 2. 933E. — Ἐπίρρ. -δῶς Διοσκ. 1. 18.

II, πλήρης ἀστέρων, ἀστερώδης, Εὐρ. (Ἄποσπ. 114) παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1067.

ἀστερόεις, εσσα, εν, πλήρης ἀστέρων, ἀστερώδης, οὐρανῷ ἀστερόεντι Ἰλ. Δ. 44, Ἐπιτάφ. Κερκ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσβῆκαι) 1907bb, κ. ἄλλ. II, ὁ ὡς ἀστέρ ἀαστράπτων, θῶρηξ Ἰλ. Π. 134· Ἡρακιστοῦ δόμος Σ. 370.

III, ἀστερόεντα πέδιλα, τὰ τῶν γερουσιαστῶν, ἄτινα εἶχον πρὸς τὴν ἄκραν δὲ διακριτικὸν κόσμημα ἡμισέληνον, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 1046. 23.
ἀστερόδεν, ἐπίρρ., ἐκ τῶν ἀστέρων, Ἄρατ. 1013, μετὰ διαφ. γραφ. οὐρανόθεν.

ἀστερο-λέαγης, ου, ὁ περὶ ἀστέρων ὀμιλῶν, Μανασσ. Χρον. 2047, 2098· — τὸ ῥῆμα ἀστερολεαγέω, αὐτόθι 3935.

ἀστερό-μαντις, εως, ὁ, ὁ ἐκ τῶν ἀστέρων μαντευόμενος, προφητεύων τὰ μέλλοντα, Θεοδώρ. τ. 2. σ. 1639· πρβλ. ἀστρόμαντις.

ἀστερο-μαρμαρυγή, ἢ, ἡ μαρμαρυγή, λάμψις τῶν ἀστέρων, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 328.

ἀστερό-μορφος, ον, ὁ μορφήν ἔχων ἀστέρος, ὁ λάμπων ὡς ἀστήρ, ὁ πρῶην ἀστερόμορφος, ὁ κάλλους αὐγάς λάμπων Μανασσ. Ἐρωτ. 9. 67.

ἀστερό-νωτος, ον, ὁ κατὰστικτὰ ἐξ ἀστέρων ἔχων τὰ νῶτα, οὐρανὸς Νόνν. Δ. 2. 335.

ἀστερο-όμματος, ον, ὁ ἔχων τὰ ἄστρα ὡς ὀφθαλμούς, ἐπίθ. τῆς νυκτός, ὑπ' ἀστεροομμάτου ὄρφνης Ὀρφ. Ἰγν. 34. 13.

ἀστεροπαῖος ον, = ἀστεροπητής, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 9.

ἀστεροπή, ἢ, = ἀστεροπή, ἀστραπή, Ἰλ. Κ. 154, Πινδ. Ν. 9. 44, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1746, 1748 (ἐν ἀνακτισσ. στίχῳ).

ἀστεροπητής, οὔ, ὁ, ὁ ἀστράπτων, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 580, Ἠσ. Θ. 390· οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Φ. 1198, ἐν δακτυλικῷ στίχῳ.

ἀστερο-πληθής, ες, ὁ πλήρης ἀστέρων, Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. Εὐάγρ. Πρ. 193C.

ἀστερόρ-ρῦσις, εως, ἢ, ἀπόρροια ἐκ τῶν ἀστέρων, δὲ κομήτης, «τὰς ἀστερορρῦσεις, τοὺς κομήτας» Τζέτζ. Ἄλληγ. Ὀμ. ἀστεροσκοπέω, σκοπῶ, παρατηρῶ τοὺς ἀστέρας, Σέξτ. Ἐμπ.

π. Μ. 5. 68.—τὸ οὐρασιότ. -σκοπία, ἢ, αὐτόθι 5. 8.—Ἐπιθ.-σκοπικός, ἢ, ὄν, Ὀριγίν. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 293D.

ἀστερο-σκόπος, ὄν, ἀστρονόμος ἢ ἀστρολόγος, Ἄρτεμιδ. 2. 69.

ἀστερο-φειγής, ἐς, ὁ διὰ τῶν ἀστέρων φειγών, Ὀρφ. Ὑμν. 2. 3 καὶ 4. 4. ὠσαύτως -φάνης, ἐς, Νικ. Δαβ. παράφρ. Γρηγ. Ναζ. σ. 75. 20.

ἀστερό-φοιτος, ὄν, ὁ μεταξὺ τῶν ἀστέρων περιπατῶν, συχνά-ζων, Νόνν. Δ. 2. 262, κτλ.

ἀστερό-φωτος, ὄν, ὑπὸ ἀστέρων φωτιζόμενος, Μαυρικ. Στρατηγ. σ. 207 ἐν τέλει.

ἀστερόωνται, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Ἀρατ. 548, ἀντὶ ἀστερόεντες, πρὸλ. Πλούτ. 2. 879E: ὁ Στωβ. (Ἐκλογ. 1. 505) μνημονεύει ἐκ τοῦ Ἀναξαγ. ἡστερωκέναι, ἀνθ' οὗ ἡστερικέναι ὑπάρχει ἐν Πλούτ. 2. 888D.

ἀστερώδης, ἐς, = ἀστεροειδής, Σχόλ. εἰς Ἀρατ. 47.

ἀστερ-ωπός, ὄν, ἀστεροειδής. ὁμοίως ἀστέρι, λαμπρός, οὗτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητώσας κόρης Διοχίλ. Ἀποσπ. 169· σελήνην Εὐρ. Ἰππ. 851, ὅπου ὁμοίως, ὡς ἐν Φοιν. 129, ὁ τύπος ἀστρωπός (διατηρηθεὶς ἐν χειρογρ. Ἰρ. Μαιν. 406) ἀναγινώσκειται χάριν τοῦ μέτρου ὑπὸ τοῦ Δινδ.

II. ὁ ἔγως ἀστέρας ὡς ὀφθαλμούς, κατά-στερος, αἰθέρ Εὐρ. Ἰων 1079.

ἀστερωτός, ὄν, πλήρης ἀστέρων, κατάστερος, Ἰουλιαν. 165B.

ἀ-στέφανος, ὄν, ἀνευ στεφάνου, κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς σημείον νίκης, Εὐρ. Ἰππ. 1137· ἀμίλλας ξθετ' ἀστεφάνους (nullos habitura triumphos) ὁ αὐτ. Ἀνθρ. 1020.

ἀ-στεφάνωτος, ὄν, ὁ μὴ στεφανωθείς, ἢ ὅστις δὲν πρέπει νὰ στεφανωθῆ, Σαπρ. 44, Πλάτ. Πολ. 613C, Δημ. 331. 5· ἀστ. ἐκ τῶν νόμων Διοχίν. 79. 3. **2)** ἄνευ τοῦ γαμηλίου στεφάνου, ἄγαμος, Ἐπιτάφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3272. 33.

ἀ-σσεφής, ἐς, = ἀσπεφάνωτος, Μανέθ. 6. 517.

ἀστεφος, ὄν, Ἀπολλων. Ἀντανυμ. 38C.

ἀστή, ἢ, θηλ. τοῦ ἀστέος, Ἡρόδ. 1: 173, x. ἄλλ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 541.

ἀ-στηλίτευτος, ὄν, ὁ μὴ ἐπὶ στήλης ἀναγραφείς, ἀμνημόνευτος, ἐπὶ καλῆς σημασίας, τοσαύτην ἀρετὴν ἀστηλίτευτον καταλείψαι Παλλὰδ. Ἰστ. Δαυσ. σ. 1035C.

ἀ-στηλος, ὄν, ἀνευ ἐπιτεμβίου στήλης, Ἀνθ. Π. 7. 479.

ἀστηνος, ὄν, ἴδε ἐν λ. δὺστηνος.

ἀστήρ, ὁ, γυν. -έρος, δοτ. πλ. ἀστράαι Ἰλ. X. 28. 317:—ἀστήρ εἰς καὶ μόνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄστρον (ἴδε τὴν λέξ.), ἐπὶ τοῦ ἀστέρος τοῦ λεγομένου κυνός, ἀστέρ' ὀπωρινῶ Ἰλ. E. 5· οὐλοία Ἄ. 62· οὕτω Σελίρος Ἄ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 415· ὠσαύτως, Ἄ. Ἀρκοτύρος, ὁ κύριος ἀστήρ ἐν τῷ ἀστερισμῷ, αὐτόθι 563. κτλ.:—διᾶττων ἀστήρ ἢ μετέωρον Ἰλ. Δ. 75, Πλάτ. Πολ. 621B· οἱ δια-τρέχοντες ἀστέρες Ἀριστοφ. Εἰρ. 838· ἄττωντες ὡπτερ ἀστέρας Πλάτ. Πολ. 621B, πρὸλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3. 33. **2)** φλόξ, φῶς, πῦρ, Εὐρ. Ἐλ. 1131. **3)** ἀστήρ πέτρινος, ἀερίλιος, Διογ. Ἀπολλ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 53. **II.** μεταφ., ὡς τὸ ἄστρον, ἐπὶ ἐξόχων προσώπων, κτλ.· ἀστήρ Μουσῶν, Ἀθήνης Valk. Ἰππ. 1122. **III.** μαλακίον τι θαλασσίον, κοινῶς «σταυρός», Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 15, 20, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 50. **IV.** εἶδος ὠδικοῦ πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰε. 3. 2. **V.** φυτόν τι, πῦρ. τὸ Aster Atticus ἢ τὸ ἐν Ζακύνθῳ καρφοχόρτον λεγόμενον, ἴδε Sibthorp., Νικ. παρ' Ἀθην. 684D, πρὸλ. Ἀριστ. Φυτ. 2. 3, 2, Διοσκ. 4. 120.

VI. Σαμία γῆ χρησιμεύουσα ὅπου νῦν ὁ σφραγιδοκῆρος, Θεοφρ. π. Ληθ. 63. (Πρὸλ. ἄστρον, ὠσαύτως τέρας, τεῖρος (signum) Σανασκρ. staras, tāra Ἰνδ. astrum, stella (δ' ἐστ. ster-ula).—Γοῦθ. stairnō, Παλαιο-Σκανδιν. stjarna, Ἀγγλοσαξ. steorra (star ἀστήρ) Παλ. Ὑψ. Γερμ. sterro (Γερμ. stern). Ἐπειδὴ δὲ τὸ α ἐλλείπει ἐκ πασῶν τῶν ἄλλων γλωσσῶν πλην τῆς Ἑλλην. καὶ τῆς Λατ. astrum, εἶναι πιθανὸς εὐφών. καὶ ἢ ῥίξα πρέπει νὰ ἀναζητηθῆ ἐν τῷ Σανασκρ. STAR (sternerne στέρωννι).—καθ' ὅσον οἱ ἀστέρες εἶναι κατεστρω-μένοι ἐν τῷ οὐρανῷ.).

ἀ-στήρικτος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων στήριγμα, ὁ μὴ σταθερός, ἀσταθής, ἀνεμώτατος, Ἀνθ. Π. 6. 203, Λογγίν. 2. 2, Καν. Διαθ.

ἄστης, οὐ, ὄν, (ἄστω) ψάλλης, «τραγουδιστής», Γλωσσ.

ἀ-στίθης, ἐς, (στίθω) ὡς τὸ ἀστυπτος, ἀπάτητος, τιμὴ Διοχίλ. Θέβ. 859: ἐνε-εῦθεν. **2) ἔρημος, ἄβητος, χώρος Σοφοκλ. Ἀφ. 657· ἀστ. πόρος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀρίων παρ' Αἰλ. π. Ζ. 12. 45.**

3) ὄν δὲν πρέπει τις νὰ πατήσῃ, ἱερός, ἄλσος Σοφ. Ο. Κ. 126· σπάν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 10. **II.** μὴ ἀφι-νὸν ἔχων, τροχός Μεσομῆδ. Ὑμν. εἰς Νέμεσ. 7.

ἀ-στίθης, ὄν, Λυκάφρ. 121· καὶ ἀ-στίθος, ὄν, Ἀνθ. Π. 7. 755, = τῷ προηγ.

ἀστικός, ἢ, ὄν, (ἄστ) ὁ τοῦ ἀστέως, ὁ εἰς ἄστρ ἀνήκων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀγροτικός ἢ κατ' ἀγρούς.—λέως ἀστικός Διοχίλ. Εὐμ. 997· βωμοὶ ὁ αὐτ. Ἰκ. 501· τὰ ἀστικά Διονύσια (ἐπίσης καλούμενα τὰ κατ' ἄστ) Θουκ. 5. 20, ἴδε ἐν λ. Διονύσια IV: ὠσαύτως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ξενικός, Διοχίλ. Ἰκ. 618· ἀστικά δίκαια, αἱ μεταξὺ ἀστών δίκαια, Λυσ. 148. 21. **2)** ὡς οὐρασιότ. = ἀστέος, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 4269d. **II.** ὁ ἀγαπῶν τὴν

πόλιν καὶ τὸν ἐν πόλει βίον, Δημ. 1274. 24. **2)** ὡς τὸ ἀστέος, εὐγενής, λεπτός, ἐπίχαρις, ἀστικά (ὡς ἐπίφρ.) Θούορ. 20. 4.—ἐν τοῖς χειρογρ. πολλὰκις γράφεται ἀστυικός διὰ τοῦ υ, ἴδε Bremi Λυσ. περὶ δημ. ἀδικ. 3.—ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 171 κέξ.

ἀ-στυκτος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων τὸ σῶμα ἐστειμένον διὰ ποικίλων σχημάτων, καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι εὐγενέες κέκριται (παρὰ τοῖς Θεαῖσι), τὸ δὲ ἀστυκτον ἀγεννές Ἡρόδ. 5. 6. **II.** «ἀστυκτον χωρίον: τὸ μὴ ὑποκείμενον δαιεσιτῇ» ὅταν γὰρ ὑποκείηται, εἰσθεν ὁ δαιεσίας αὐτοῦ τοῦτο δηλοῦν γραμμάτων ἐπόντων τῶ χωρίῳ τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπ' οἰκίας γίνεται· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διοχίτην τὸν Σιωκρατικόν· Ἄρποκρ., Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 322· «ὄρους ἐφίστανται χωρίῳ· λίθος δ' ἢ τὴν ἢ στήλην τις δηλοῦσα ὡς ἐστὶν ὑπόχρεών τιμὴ χωρίον» ἐπὶ δὲ τούτου ἐλέγετο ἐστίχθαι τὸ χωρίον, ὡς τὸ ἐναντίον ἀστυκτον» Πολυδ. Γ' 85.

ἀστυλάξει· «συμπεριπατεῖ» Ἡσύχ.

ἀστυξία, ἢ, ἔλλειψις στίξεως, Ἀνέκδ. ὈΞ. 4. 51, 14.

ἀστυπτος, ὄν, ὡς τὸ ἀστυθής, ἀπάτητος, ἀκτῆ.. βροτοῖς ἀστ. Σοφ. Φ. 2· Εὐστ. ἀστυπτος, ἀλλ' ἴδε στυπτός.

ἀστυτής [τ], οὐ, ὄν, (ἄστ) ἀστός, κἀκοῖνος τοῦ ἀστέως, πόλιτος Σοφ. Ἀποσπ. 81· γράφεται δὲ ἀστυέτης ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2134 6, 23.

ἀ-στυγγιστος, ὄν, μὴ ξεσθεὶς, καθαρσθεὶς διὰ τῆς στυγγίδας, καθαρὸς, Ἀνθ. Π. 6. 298.

ἀστυγξ, ἢ, ὡς ἀστυγξ, Φιλητ. 36.

ἀ-στοβος, ὄν, «ἀλυδῶρτος», Ἡσύχ.

ἀ-στοιχειώτος, ὄν, ἀγνοῶν τὰ πρῶτα στοιχεῖα, εἰσαγαγὼν ἤϊαδ' οἷα παιδᾶς ἄρτι μαθητὰς ἀρχομένους διὰ τῶν σοφίας ὁμομάτων καὶ θεωρημάτων καὶ μὴ ἀστοιχειώτους ἐάσας ἐν ὑψηλῷ καὶ οὐρανίῳ λόγῳ καταφύτευσον Φίλων 1. 337· εἰ πῶ-λων, ὁ μὴ ἐστὶ ἀμασθεὶς, τὰ σκληρὰ καὶ ἀστοιχειώτα τῶν ἀλό-γων ζῶων χαλινῶσις περὶ τρέπουσιν Κύριλλ. Ἀλ. κ. 2. σ. 33: τὸ παθ. ῥήμ. ἀστοιχειόδομαι, εὐρηται παρὰ τῷ Οἰκίωμ. εἰς Ἀποκ. σ. 315, 29.

ἀ-στοχος, ὄν, ὁ οὐχὶ ἐν γραμμῇ ἐπὶ τῶν κόκκων τοῦ στάχυος τοῦ σίτου, διαφέρει δὲ ἢ κριθῆ καὶ τούτῳ τῶν πυρῶν· ἢ μὲν γὰρ στοιχειώδης, ὁ δὲ πυρὸς ἀστοχος Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 4, 2. **ἀ-στόλιστος, ὁ μὴ ἐστολισμένος, Θεοδ. Προδρ. Ροδ. 21 (1, 216), Ἡσύχ. ἐν λέξει αὐσαταλέος.**

ἀ-στολος, ὄν, ὁ μὴ συνεσταλμένος, ἀλλ' ὁ ἀνεμῶνος, ἐπὶ χιτῶ-νος, τῶ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἰ πέτρυες οὐκ ἦσαν συνεραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπιπύσσοντο καὶ συ-νεγυμῖνον ὄλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν· καὶ σαφέστατα τὸ γινόμενον εἶρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις: καὶ τὰν νε-ρτον ἄς ἐτ' ἀστολος χιτῶν θυρατον ἀμφὶ μηρόν κτλ. Πλούτ. Λυκ. καὶ Νουμᾶ Σύγκρ. 3, (Ἀποσπ. Σοφ. 791), πρὸλ. φαινομηρίας.

2) ἐπὶ τοῦ πορθημίου τοῦ Χάρωνος, ἐν χρήσει καθ' ὃν τρόπον τὸ, νᾶες ἀνάες, γάμος ἄγαμος.—ὅς ἀλεῖν δι' Ἀχέρον· ἀμεί-βεται, μελᾶγκροκρον ναῦν ἀστολον [ναυστολόν] θεωρίδα Διοχίλ. Θ. 857 (Κωδ. Μ. ἄστονος).

ἀστομάχης, ὄν, ἄχλος, ἀόργητος, Λατ. sine bile, Ἀλκίφρ. 2. 2· ἐπίφρ.—τως Συλλ. Ἐπιγρ. 6647. 5· ἀστομαχι αὐτόθι 7314, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ Λατ. stomachari).

ἀ-στόμιος, α, ὄν, ἀνευ στομίου, χαλινοῦ, ἀστομίων γὰρ οὐ-ρημῶν (υποδόσημα Νόνν. Ο. 7. 244, πρὸλ. ἀστομοί Π.

ἀ-στομος, ὄν, ὁ στερούμενος στόματος, ἢ ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν· Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 78), τοὺς ἀστόμους καὶ ἄρρητος ἱστοροῦντες Στράβ. 70, Λουκ. Λεξιφ. 15· ὁ σιωπῶν, οὐ βλάπεις πῶς κέρηται τοῖς δεινοτάτοις τῶν Ἑλλήνων περὶ λόγους, Ὀδυσσεὶ καὶ Φοίνικι; πῶς αὐτοὺς ἀστόμους πεποιήκει; Ἄρρ. Ἐπικτ. 2. 24, 26, Συλλ. Ἐπιγρ. 6308. **II.** ἐπὶ ἵππων, σκληρόστομος, δυσ-ήνιος, τραχύς, «ἀστομον δὲ εἶπεν Διοχίλος τὸν τραχύν» (στόμα, Βεκκ.) Πολυδ. Β', 100· ἀστομοὶ ἵπποι βία φέρουσι Σοφ. Ἠλ. 724.

III. ἐπὶ κυνῶν, ὁ μαλακῶν ἔχων τὸ στόμα, ἀνίκανος; νὰ κρατήσῃ τι διὰ τῶν ὀδόντων, αἱ δὲ γρυπαὶ ἀστομοὶ καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατέ-χουσι τὸν λαγῶ Ξεν. Κυν. 3. 3. **IV.** ἐπὶ ἐδέσματος καὶ ποσοῦ, δυσάρεστος εἰς τὸ στόμα, ἀηδής τὴν γεῦσιν, «ἀνοστος, ἀπειθεὶς δὲ τὴν γεῦσιν καὶ ἀστόμους Ἰκέσ. παρ' Ἀθην. 323A.

V. ἐπὶ μετάλλῳ, μαλακῶς ἀνεπίδεκτος στομῶσεως, νόμισμα σιδηροῦν, πρῶτον μὲν δέξι καταβαπτόμενον ἐκ πυρός, ὅπως μὴ καταχαλκεύοιτο, ἀλλὰ διὰ τὴν βαφὴν ἀστομον καὶ ἀδρανές γένοιτο Πλούτ. Λυσ. 17.

ἀ-στόμωτος, ὄν, μὴ ἐστομωμένος, ὁ μὴ ἠκονημένος, μὴ βε-θαμμένος, ἐπὶ σιδήρου, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀβασπτος.

ἀ-στονάχης, ὄν, = τῷ ἐπ., Ἀνθ. Π. παράφρ. 337.

ἀ-στονος, ὄν, ὁ ἀποδιώκων, ἀποσοδῶν, τοὺς στόνους, ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον πότον ἀστονον κομίζων Mehlhorn Ἀνακρ. 50. 6, σ. 188· πρὸλ. ἀχολος II. ἴδε καὶ ἀστολος.

ἀστώ-ξενος, ὁ, ἢ, ὁ ὑπὸ τῆς πόλεως φιλοξενούμενος, Διοχίλ. Ἰκ. 356.—Κατὰ τὸν Εὐστ. 405. 36, καὶ Ἡσύχ., συγγενής ἐξ αἰ-μάτος καίτερ ἐν ξένῳ τῶπω γεννηθεὶς (οἶον ὁ Ἀπρεὺς ἐν Φρυγίᾳ)· ὁ Ἐρμαννος εἰκάζει ἀστο-ξένια, τὰ ἐν Διοχίλ. Ἀγ. 1590, ἀντὶ αὐτοῦ ξένια ..

ἀστοργία, ἡ, ἔλλειψις φυσικῆς στοργῆς, Μένανδ. ἐν «Ψευδάρκλει» 5, Διον. Ἄλ. 3. 18.

ἀ-στοργος, ον, ὁ ἄνευ φυσικῆς στοργῆς, ἀστοργος ψυχὴν Δισχίν. 47. 29· ὠστοργος (δὴλ. ὁ ἀστοργος) ὁ σκληροκαρδῖος. Θεόφρ. 2. 112· ἀστ. γυνὴ ὁ αὐτ. 17. 43· ἀστ. πρὸς τὰ ἔκγονα Ἄθην. 655G· ἀστ. θάνατος, ἀστροφός, Ἀνθ. Π. 7. 662, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 146. 6. 2) ὁ ἄνευ θελητήρου, Πλούτ. 2. 926F· — ὠσάτως **ἀστοργῆς**, ἑς, Ἄνεδ. Ὁε. 1. 50. Ἐπίρρ. -γωγὸς Ἀθανάσ. Ἀπολ. κ. Ἄρειαν. τ. 1, σ. 129C.

ἀ-στοργῆς, ἑς, ὁ μὴ ἐστρωμένος, ἀστοργεῖα ... χαμῆνας Νόνν. Δ. 16. 93.

ἀστός, ὁ, (ἄστν) κάτοικος τοῦ ἄστεως, πολίτης, ἀστοῖσιν ἀρχῶν Ἰλ. Α. 242· ἀστοί τε φίλοι τε Ὀδ. Ν. 192, κτλ.· ἀντίδικα στέλλεται δὲ τοῦ πολίτης, καθ' ὅσον ἀστος μὲν εἶναι ὁ ἔχων ἀστικά δικαιώματα μόνον, ἐνῶ πολίτης εἶναι ὁ ἔχων καὶ πολιτικὰ δικαιώματα, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 8· ἀστος πικρὸς πολίταις Εὐρ. Μῆδ. 223:—οἱ ἀστοί, ὁ λαός, ὁ κοινὸς λαός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἱ ἀγαθοί, Πινδ. Π. 3. 124· ἀστος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ξένος, ὁ αὐτ. Ο. 7. 165, Ἡρόδ. 2. 160., 3. 8· ἴδιος ἐν Ἀθήναις, Λυσ. 104, 41, πρβλ. Σορ. Ο. Τ. 817, Ο. Κ. 13, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέτοικος, Πλάτ. Πολ. 563A. — θηλ. **ἀστή**, ἡ ἴδε.

ἄστος, ου, συνρ. ἀντὶ τοῦ ἄσματος.

ἀ-στοχάστος, ον, μὴ σκοπεύμενος, ἀσκόπευτος, ἡ κατ' ἄλλους, ἀπρόσπος, ἀπροσδοκῆτος, τότε δ' ἐκ τῶν πλαγίων ἀστοχάστους πληγὰς ἐπέφερον Διον. Ἄλ. Ἐπιστ. 14. 17. 2) περὶ οὗ χαλεπὸν εἶναι νὰ εἰκόσῃ τις, ἐπὶ τῆς ἡλικίας τῶν νέων, ἀστοχάστος γὰρ ἡ ἡλικία καὶ πολλάς ἔχουσα μεταβολὰς Θεόφραστ. παρὰ Σοφ. 358. 18· προσέτι = ἀστοχος Φιλόδημ. περὶ Ῥητορ. σ. 20, 21.

ἀστοχῶς, δὲν ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνω, τινοσ Πλούτ. 5. 107, 2, κτλ.· τοῦ μετρίου Πλούτ. 2. 414F: — πρὸς τὸ μεταθεῖναι τοὺς ἡγενηκότας δλοσχερῶς ἀστοχοῦσι Πολύδ. 3. 21, 10· περὶ τι Ἐπιστ. Α' πρὸς Τιμ. ζ', 21, πρβλ. Β', δ', 18· Ἐν τινι Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 2. 8, 12· ἀπολ., Ἀλιέτρ. 3. 53.

ἀστοχῆμα, τὸ, ἀποτυχία, σφάλμα, Πλούτ. 2. 520B.

ἀστοχία, ἡ, ἀποτυχία, Πλούτ. 2. 800A. 2) ἀπροσῆχη, ἀσχεψία, πλάνη, ἀστοχασία, ἑς τῆς λικαυτήρη ἀστοχίαν ἐνέπεσε Πολύδ. 2. 33, 8, κτλ.

ἀ-στοχος, ον, ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ὁ κακῶς σκοπεύων ἐναντίον τινός, τινοσ Πλάτ. Τιμ. 19E, Ἀνθ. Π. 9. 370. 2) ἀπολ., ὁ ἄνευ στοχασμοῦ, ἀσυλλόγιστος, οὐκ ἀστόχου διανοίας Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 10, 1· κατηγορία, ἄνευ σκοποῦ τινοσ, μωρὰ, Πολύδ. 5. 49, 4· Ἐπίρρ. ἀστόχος, κακῶς, ἀνεπιτυχῶς, Ἀλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1, 14. Πολύδ. 1. 74, 2.

ἀστραβάζειν, «ὀμαλίζειν, ἀπευθύνω» Ἐτυμ. Μ. 150, 56· παρ' Ἠσυχ. **ἀστραβίζειν** μετὰ τῆς αὐτῆς ἐρμηνείας.

ἀστραβεῦω, ὀνομαζὶ ἐπὶ ἡμίονου, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἐορταῖς» 13.

ἀστράβη, ἡ, (ἀστράβης) τὸ ἐπίσπασμα ἡμίονου, σάγμα «σαγμαῖον» ἀναπαυτικὸν ὅπερ συνήθως μετεχειρίζοντο ἄρροδιαιοὶ ἄνθρωποι· ἀλλ' ἐκ τῶν χωρίων ἐνθα ὑπάρχει ἡ λέξις φαίνεται ὅτι ἡ ἀστράβη ἦτο καὶ εἶδος ὀχήματος, εἰ γὰρ ἐκεκτῆμην οὐσίαν ἐπ' ἀστράβης ἂν ψωγούμεν, ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἄλλοις ἵππουσ ἀνάδεικτον Λυσ. 169. 13· ἐπ' ἀστράβης ὀνομαζόμενος ἀργυρᾶς Δημ. 558. 16· ἡ Γναθαῖον εἰς Πειραιὰ κατέβαινε πρὸς ξένων τινὰ ἔμπορον ἔραστην εὐσταλῶς ἐπ' ἀστράβης τὰ πάντ' ἔχουσα ὀνάριαι μεθ' ἑαυτῆς τρία Μάχων παρ' Ἀθην. 582B· μαλακίζομαι ἐπ' ἀστράβης ὀχηθεῖς Λουκ. Λεῖτρ. 2. — Κατὰ τὸν Ἀρποκρατ. ἀστράβη: ἡ ἡμίονος Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. μήποτε δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον ἐρ' οὐ ἄνθρωποι ὀχούμενοι οὕτως ἐκαλεῖτο». — Κατὰ δὲ τὸν Ἠσυχ. «ἀστράβη» τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον, ὁ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναδατικῶν ὄνων. οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματικὴν ἡμίονου οὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἅπλως τὰ σωματικὰ ὀνομαζόμενα. — ἀστράβη ξύλον ὄβριον τοῖς εἰσφοῖς τῶν ἀρμάτων εἰς ὃ ἐπιτεκνύσασιν οἱ ἡνίοχοι ἐλθόντες ... ἀστράβη καὶ ἡ σέλλα δὲ ἀστράβη τηροῦσα τοῖς νώτοις ἐγκαθεζέσθαι τῶν ἵππων τὸν ἵππεά· Τζέτζ. Ἰστ. 9. 847 κτλ.

ἀστράβ-ηλάτης, ου, ὁ, ὁ τὴν ἀστράβην ἐλαύνων, τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι ἐπ' ἀστράβης ὀχηθεῖς: ὁ γὰρ ἀστράβ-ηλάτης ἐπέσπερχε Λουκ. Λεῖτρ. 2, Πολύδ. Π', 185· κατὰ τὸν Εὐστάθ. (1625) «ἀστροβηλάταις οἱ αὐτοὺς (τοὺς ἡμίονους) ἐλαύνοντες».

ἀστράβηλος, ὁ, = **στράβηλος** (μετὰ α εὐφών.), εἶδος μεγάλης κογγύλης χρησιμεύουσας εἰς τὸ σαλπίζειν, Ἀγίας καὶ Δερκυλ. παρ' Ἀθην. 86F.

ἀστράβης, ἑς, = **ἀστραφῆς**, μὴ ἐστρωμένος, μὴ στραβός, εὐθύς, ἀκλόνητος, κύων Πινδ. Ο. 2. 146· γένευσ Ἰππ. π. Ἀρρ. 798· τριώνων Πλάτ. Τιμ. 73B· τὸ σῶμα πειεῖν ἀστρ. Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 2· ἐπὶ ξύλων, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 9, 2· εὐθύς, ἀκαμπτος, ἀστρ. ἐντέταται Ἀρετ. π. Διτ. Ὁε. Παθ. 1, 6. — Ἐπίρρ. -θῶς Διλ. π. Ζ. 2. 11.

ἀστράβιζω, (ἀστράβη) χρησιμεύω ὡς ὑποζύγιον, ἐκτελῶ ἔργα ἡμίονου, ἀστράβιζουσαι κάμηλοι Δισχίν. Ἰκ. 285 (χωρίον ἀμφιβολον). — Κατὰ τὸν Ἠσυχ. «ἀστραβίζειν» ὀμαλίζειν, εὐθύνειν.

ἀστραφαστήρ, ἦρος, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς χωροστάθμησιν, χωροστάτης, Ἐπιφρ. Ἄττ. ἐν Βοικχ. Urkund σ. 411, κτλ.: καθ' Ἠσυχ. «ἀστραφαστήρ» ὄργανον τι, ὡς διοπτρον».

ἀστραγάλειος χιτῶν, ὁ, εἶδος μακροῦ ποδῆρους χιτῶνος καταβαίνοντος μέχρι τῶν ἀστραγάλων, Λατ. tunica talaris· χιτῶνα ἀστραγάλειον Ἀκύλ. Π. Δ. (Γέν. 37. 3).

ἀστράγαλη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἀστράγαλος, Ἀνακρ. 44.

ἀστραγάλλω, = ἀστραγάλος παίζω, παίζω τὴν παιδίαν τῶν ἀστραγάλων, ἀναρρίπτω ἀστραγάλους, Πλάτ. Λύσ. 206E, Ἄλκ. Ι. 110B· κωμικῶς, οἷς δὴ βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παλαιόν, δετε τοῖς ἄρτοις ἡστραγάλλων, «ἐπαίζον ἀστραγάλους με φωμαί», Κρατίδης ἐν «Πλούτοις» 2, πρβλ. Τηλεκλειδ. ἐν «Ἀμφικτύουσι» 1. 14· ἀστραγαλίω τινί, παίζω μετὰ τινος ἀστραγάλου, Ἀριστίν. Ι. 23.

ἀστραγάλλειος, ὁ, ὁ στραγαλίος, ἡ καρβερῖνα, ἀλλαχού ποικιλίς, Ὀππ. Ἰε. 3. 2· «ζῆνα, ζῶων καὶ πετῶν μικρῶν πᾶσι γωσθένος ὁ καὶ παρ' ἐνόιοι ἀστραγάλους καλεῖται, παρ' ἄλλοι: τραχητόνος» Συμμεν π. πτηνων.

ἀστραγάλλισις, εως, ἡ, τὸ ἀστραγαλίζειν, Ἀριστ. Ρητ. Ι. 11, 15. **ἀστραγαλλίσκος**, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἀστράγαλος, Πολύδ. ζ', 99. **ἀστραγαλλιστής**, οὔ, ὁ, ὁ ἀστραγαλίζων· ἐν τῷ πληθ. ὄνομα κωμῶδίας τινός τοῦ Ἀλεξάνδρου Αἰτωλοῦ.

ἀστραγάλιστικός, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ ἀστραγάλου, ἀνήκων εἰς τὸν ἀστράγαλον, καὶ τις βόλος ἀστραγαλιστικός κύων ἐκαλεῖτο Εὐστ. 1397. 47.

ἀστραγαλίτης [τ], ἴδος, ἡ, εἶδος ἱρίδος (ἢ ἱρεως) ὀμιάς πρὸς ἀστράγαλον, ἱρεως ἀστραγαλίτιδος Γαλην.

ἀστραγάλο-μαντεῖς, ὁ, ἡ, ὁ μαντευόμενος διὰ τῶν ἀστραγάλων, Ἀρεμίδ. 2. 69.

ἀστράγαλος [-τρά-], ὁ, (ἴδε ὀστέον) εἰς τῶν σπονδύλων, ἴδιος τοῦ τραχήλου, τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχηθῶ, νελατον ἀστράγαλον, «τοῦτον δὲ ἔτρωσεν ἐν τῷ συνδέσμῳ καὶ τῆ συναρῆ τοῦ τραχήλου καὶ τῆς κεφαλῆς κατὰ τὸν ἔσχατον σπόνδυλον» (μετὰρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ξ. 466, Ὀδ. Α. 65.

II τὸ κατὰ τὴν ἄρθρωσιν τῆς κνήμης καὶ τοῦ ἄκρου ποδὸς ἐξόγκωμα ἐνθα τὰ σφυρά, Λατ. talus· «παρὰ τὴν πέζαν ἐκατέρωθεν προῦχουσι ἀστράγαλοι, οὓς οὐς αἱ περόνια καταλήγουσιν» οἱ δὲ ἀστραγάλους οὐ τὰ προύχοντα, ἀλλὰ τὰ ἐνδον κρυπτόμενα ὑπὸ σφυρόν (Πολύδ. Β', 192), Ἡρόδ. 3. 129, Ξεν. Ἰππ. Ι, 15, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 25· ὁ Θεόφρ. 10. 36 παραβάλλει κομφούς πόδας πρὸς ἀστραγάλους, οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τευς, «οἷον εὐρυθμοὶ καὶ ἄρβοι: ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι [τῶν κυβευόντων]» Σχόλ. αὐτόθι.

III, πλ. **ἀστράγαλοι**, οὓς μετεχειρίζοντο ἀστραγαλίζοντες, ἡ ἡ διὰ τῶν ἀστραγάλων παίζομένη παιδιὰ, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς Ἰλ. Ψ. 88, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 94· διερρίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν ἀστραγάλους τέ τινας διασείστους κτλ. Δισχίν. 9. 9· «διασείστους (ἀστραγάλους)» — παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασεῖσθαι πρότερον, εἴτα βάλεσθαι ... Μενάνδρου Πηλοῦμοῖνος· Ἀρποκρ. — ἀστρ. μεμολιδωμένοι, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν οἱ παῖδες, ἀνοίγοντες ὀπῆν εἰς τὸ κοῖλον μέρος τοῦ ἀστραγάλου καὶ γόντες ἐντός αὐτῆς ἀναλειψόμενον μύλῳδον», Ἀριστ. Πρὸβλ. 16. 3· πρβλ. **ἀρτιάζω**: — κατὰ πρῶτον ἦσαν ἅπλως οἱ φυσικοὶ ἀστράγαλοι οὓς συχνὰ μετεχειρίζοντο οἱ παῖδες παίζοντες καθὰς φαίνεται ἐν μαρμαρῶν τινὲ ἐν τῷ Βρετ. Μουσεῖο, (ἴδε καὶ Λεξ. Ἑλλ. Ἀρχ. Α. Παγκάθ σ. 145), πρβλ. Λατ. tali· ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ λέξις **ἀστράγαλοι** καθήνησε νὰ σημαίνῃ ἅπλως κύβους — ἀντ' ἀστραγάλων κονδύλοισι παίζειτε Φερρερ. ἐν «Δουλοδιδασκάλους» 9.

Ἀλλ' οἱ ἀστράγαλοι ἐξηκολούθουν νὰ ἔχωσι μόνον τέσσαρας ἐπιπέδους πλευρὰς τὰς δὲ ὑπολοιπὰς δύο στρογγύλας. Αἱ ἐπίπεδοι πλευρὰ ἔφερον στίγματα· ἡ δὲ πλευρὰ ἡ σφουρούσα τὸ ἐν στίγμα τῷ ἐν τῇ ἐναντία πλευρᾷ τῆς σφουρούσας τὰ εἶς, ἡ δὲ σφουρούσα τὰ τρία ἐν τῇ ἐναντία τῆς ἐγούσης τὰ τέσσαρα· οἱ ἀριθμοὶ τέσσαρα καὶ πέντε ἐλείπουν. Οἱ κυρίως καλούμενοι κύβοι εἶχον στίγματα καὶ εἰς τὰς εἰς πλευρὰς. Ἐπαίζον δὲ ῥίπτοντες τέσσαρας ἀστραγάλους εἰς τῆς παλάμης τῆς χειρὸς ἢ ἀπὸ πυξίδος ἠτικ ἐκαλεῖτο πύργος. Ὁ ἄριστος βόλος, δηλ. ἡ ῥίψις δετε ἕκαστος ἀστράγαλος εἶχε διάστρον θέσιν τῶν ἄλλων, δηλ. διάσρ. ἀριθμῶν, ἐκαλεῖτο Ἀφροδίτη, Λατ. jactus Veneris, ὠσαύτως Μίδας καὶ Ἡρακλῆς· ὁ δὲ χεῖριστος δετε πάντες ἐδείκνυον τὴν αὐτὴν πλευρὰν, κύων, Λατ. canis, canicula. Ἰδε Εὐστ. 1397. 34 κέξ. καὶ Πολύδ. Θ', 99 κέξ., ἐνθα οὐκ ὀλίγα ὑπέρχονται περὶ ἀστραγάλων. — Τὴν παιδίαν τῶν ἀστραγάλων ἐπαίζον καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, ὅστις ὀνομαζέτο **τρόπα** (τροῦπα νῦν ἐν Κυβίω)· ἡ δὲ τρόπα καλουμένη παιδιὰ γίνεται μὲν ὡς τὸ πολὺ δι' ἀστραγάλων, οὓς ἀριεῖντες στογάζονται βόθρου τινός εἰς ὑποδοχὴν τῆς τοιαύτης ῥίψεως ἐξεπίτηδες πεποιημένου· πολλάκις δὲ καὶ ἀκύλοισι καὶ βαλάνοις ἀντὶ τῶν ἀστραγάλων οἱ ῥίπτοντες ἐξῶτος Πολύδ. Θ', 103. Ὑπέρχε καὶ ἄλλη παιδιὰ παίζομένη διὰ πέντε ἀστραγάλων ἢ λιθαρίων, ἴδε **πεντέλιθοι**.

IV ἡ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μᾶστις, μαστιγιὸν ἀποτελούμενον ἐκ κομβολογίου ἀστραγάλων, Λουκ. Ὀν. 38· καλεῖται προσέτι, ἀστραγαλωτὴ μᾶστις, «παρὰ δὲ Κρήτης ἐν ταῖς Τόλμασι καὶ ἀστραγαλωτῆς μᾶστις ὀνομασται» Πολύδ. Γ', 54· ἡμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς μαστιγοῦνται Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 153A.

V, κόσμημά τι περιθεὶον τὸ κιονόκρνον Ἰωνικοῦ

ῥύθμῳ, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 160. 35 κέξ. (§ 11), Βιτρούβ. 3·3· πρβλ. Λεξ. Ἀρχαιοτήτων.

VI. εἶδος φυτοῦ, «θάμνος ἐστὶ μικρὸς, ἐπὶ γῆς φυόμενος, φύλλοι καὶ κλωνιοὶ ὅμοιοι ἐρεβίνθῳ ἄνω πορφυρᾷ, μικρὰ μίξα ὑπεστὶ στρογγύλη, ὡσπερ βράφανος εὐμεγέθης, παραρρυδάς ἔχουσα στερεάς, μελαίναι, σκληροτέρας ὡς κέρατα ἀντεμπλεγεμένας ἀλλήλαις, γευσάμενῳ στυπριτικὰς» Διοσκ. 4. 62.

VII. μέτρον τι παρ' ἰατροῖς ἐν χρήσει.

ἀστράγαλός, (ἀστράγαλος IV.), μαστιγῶν, Ἐκκλ. ἀστράγαλώδης, ἔς, ἔχων τὸ σχῆμα ἀστραγάλου, Τζέτζ. Ἰστ. 10. 231.

ἀστράγαλωτός, ἧ, ὄν, κατεσκευασμένος ἐξ ἀστραγάλων, ἴδε ἐν λ. ἀστράγαλος IV.

ἀστράτης, α, ον, (ἀστρον) ἀστεροειδής, ἀστερωπός, ἀστεροειδής, ἀσπερόδης, Ἐρμείας προέβηκα λιπῶν ἀστραίων ἀνακτα Χρησ. παρὰ Πορρ. ἐν Εὐστ. Εὐαγγ. II. 124A.

ἀστρακλιεῖν· ἀδυνατεῖν· Ἦσυχ.

ἀστραλός, ὁ, «ἀστράλις· ὁ ψαρός ὑπὸ Θεταλῶν» Ἦσυχ.

ἀστράπατος, α, ον, ὁ πρότερος ἀστραπῶν, «ἀστραπαῖοι ἄνεμοι πνέοντες, ἀρ' ὡν ἀστραπαὶ γίνονται» Ἦσυχ. ἀστραπαῖοι ... διὰ μὲν γορ τὸ ἐγγύθεν πνεῖν ψυχροὶ εἰσι, διὰ δὲ τὸ ψυχρὸν ἀστραπὴ γίνεται Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 6, 22, πρβλ. Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 2, 8· ἀστρ. ὕδατα, βροχὴ μετ' ἀστραπῶν, Πλουτ. 2. 664D· ἐν ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιθέτων τοῦ Διός, ἀστραπαῖός τε καὶ βρονταῖος καὶ αἰθριοῦ κτλ. Ἄριστ. π. Κόσμ. 7. 2.

ἀστραπέυς, ἔως, ὁ, = ἀστεροπητής, Διὸς ἀστραπέως Ὅρρ. Ὑμν. 9. 10.

ἀστραπή [ᾶ], ἡ, = ἀστεροπή, στεροπή, λάμψις ἀστραπῆς, ἀστραπή, βροντὴ καὶ ἀστραπή Ἠρόδ. 3. 86, κτλ. βροντὴ δ' ἔρραγγη εἰ' ἀστραπῆς Σοφ. Ἀποσπ. 507· ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. ἐν Τίμ. 68A, καὶ Κρατ. 409C, καὶ παρ' Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 9, 7 κ. ἄλλ. συχναίως κατὰ πληθ., τὰς ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς Διογύλ. Οἰθ. 430· ὦ < τὰν > πυρφόρων ἀστραπῶν κράτη νέμω (τὸ < τὰν > παρενετέθη ὑπὸ τοῦ Ἐρμάννου, ἐνεκρίθη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Jebb) Σοφ. Ο. Τ. 201· ἴδε διαφ. γρ. ἐν τῇ Ἐκδ. τοῦ Jebb.

2) ἐπὶ λαμπάδος, λαμπραῖον ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει Διογύλ. Ἀποσπ. 383· ἐπὶ λύχνου, ἔσται φωτεινὸν ὄλον (τὸ σῶμά σου) ὡς ἔταν ὁ λύχνος τῇ ἀστραπῇ φωτίζη σε Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια' 36.

3) μεταφ., ἀστραπὴν τιν' ἐμιμῶν Σοφ. Ἀποσπ. 421· βλέπων ἀστραπάς Ἄριστοφ. Ἀχ. 566, ἴδε βλέπω II· τὸν τρόπον μὲν οἰσθὰ μου ... τύπτειν κεραυνὸς [εἰμί], ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπῇ Ἀντιφάν. ἐν «Προγόνους» 1. 4.

ἀστραπῆβολεῖω, πέμπω ἀστραπάς, «ἀστραποβολῶ», Εὐστ. 1060. 43.

ἀστραπή-βόλος, ον, (βάλλω) ἡ ἀστραπήβολῶν, Εὐμάθ. 6. 197 = 232, Εὐστ. 1682. 5.

ἀστραπήδων, Ἐπίρρ. ὡς ἀστραπή, Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 378A.

ἀστραπήλάτης, ον, ὁ (ἐλαύνω) ὁ ἀελαύνων τὰς ἀστραπάς, Τζέτζ. Ἐξήγ. Διάδ. σ. 75. 30. — Ἔγει προτέτι ὁ αὐτὸς τὸ ῥῆμα ἀστραπηλάτω, ἄλλ' ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀστραπήβολεῖω, Κράμηρου Ἀνέκδ. Ὁξ. τ. 4. σ. 98, 17.

ἀστραπή-τόκος, ον, ὁ, ἡ, ὁ γεννῶν, παράγων ἀστραπάς, Ἦσυχ. Πρᾶσβυτ. σ. 1013B.

ἀστραπήφορέω, φέρω ἀστραπάς, ὕφ' ἄρματ' ἐλθῶν Ζηνὸς ἀστραπήφορεῖ, «ὁ στίχος ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. παρὰ τὸ ἀστραπαῖς ὑπερτεῖν» (Σχόλ.) Ἄριστοφ. Εἰρ. 722.

ἀστραπή-φόρος, ον, ἀπαστραπῶν, Σεμέλη λοχευθεῖσ' ἀστραπήφόρῳ πυρὶ Εὐρ. Βάχχ. 3.

ἀστράπιος, ον, = ἀστράπατος, Ὅρρ. Ὑμν. 15. 9.

ἀστραπή-χροος, οον, ὁ ἔχων χρῶμα ἀστραπῆς, μεταγεν.

ἀστραπό-βλητος, ον, ὁ ὑπὸ ἀστραπῆς βληθείς, κεραυνόβλητος, Γεώργ. Παχῦμ.

ἀστράπο-βολεῖω, = ἀστραπήβολεῖω. Εὐμάθ. Ὑσμ. σ. 534.32.

ἀστράπο-θροντο-χάλαξο-ρειθρο-δάμαστος, ον, ὁ ὑπὸ ἀστραπῶν, βροντῶν, χαλάξης καὶ βέβηρον ἀμασθεῖς, Ψευδο-Βασίλ. Ἐκκλ. 3. σ. 467A.

ἀστράπο-ειδής, ἔς, ὅμοιος ἀστραπῇ, Γλωσσ.

ἀστράπό-πληκτος, ον, ὁ ὑπὸ ἀστραπῆς πληγείς, κεραυνό-πληκτος, Σενέκας Quaest. Nat. 1. 15.

ἀστραποφάντος, ον, ἔχων συνυρασμένους λίθους λάμποντας ὡς ἡ ἀστραπή, Νικηρ. Πρᾶσβυτ. ἐν Βίῳ Ἀνδρέου.

ἀστράπό-φρικτος, ον, ὁ ἐκ τῆς ἀστραπῆς καταπλαγείς, τρομάξας, ἐμβρόντιος γενόμενος, Ψευδο-Χρυσ. Ὁμιλ. 83. 9. 7. σ. 498.

ἀστραπτιδός, ἧ, ὄν, ἀστράπτων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 580.

ἀστράπτω, (πρβλ. σπράπτω): παρατ. ἤστραπτον, Ἰων. καὶ ἤστραψα Ὁμ., κτλ.: — Παθ., ὁ ὑπερουντ. ἤστραπτο εἶναι ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἤστραπτε ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 4, 1: — Μέσ., ἀρ. ὑποτ. ἀστράψηται Ἀριστείδ. 2. 391. Ἀστράπτω, κοιν. ἀστράψω, πέμπω ἀστραπάς, συχναίως ἐπὶ διοσημιῶν, ἀστράπτων ἐπι-δέξι' Ἰλ. Β. 353· Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων ἀστρά-

πτει I. 237· ὡς δ' ἔτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης Κ. 5· ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἐκτυπε P. 595· μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὐλύμπιος ἤστραπτεν, ἐβρόντα, Ξευκεύκα τὴν Ἑλλάδα Ἄριστοφ. Ἀχ. 531, πρβλ. Σφ. 625.

2) ἀπρσ., ἀστράπτει· ἤστραπε ὡς καὶ νῦν, οὐρανοῦ δ' ἀπο ἤστραψε Σοφ. Ἀποσπ. 507, πρβλ. Ἄριστ. Ρητ. 2. 19, 21.

II. λάμπω ὡς ἀστραπή, ὡς καὶ νῦν, πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλί-νος Σοφ. Ο. Κ. 1067· κατάχαλκον ἀστρ. πεδίον, λαμπεῖ· ἀστράπτει ἀπὸ τὸν χαλκόν, Εὐρ. Φοῖν. 110· οὗτω, ἀστρ. χαλκῶ Ξεν. Κύρ. 6. 4, 1· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶδον τὴν ὄψιν .. ἀστρά-πτουσα Πλάτ. Φαῖδρ. 254B· ἀστρ. ὁμοίαι Ξεν. Κυν. 6. 15· ἐπὶ ἀνθέων, ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι, λάμπουσαι, Νικ. παρ' Ἀθην. 684C: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε .. σέλας (ἐνν. Τυφῶν) ἐξηκρόντιζε φλόγας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, Διογύλ. Πρ. 356· ἴμερον ἀστράπτουσα κατ' ὀμματος Ἀνθ. Π. 12. 161· ἤστραψε γλυκὺ κάλλος αὐτῷ 110.

III. μετα-βατ. καταφλέγω διὰ τῆς ἀστραπῆς, Κρατίδος ἐν «Δραπέτις» 4.

2) φωτίζω, οὐ δαίδων ἤστραπτε σέλας Μουσαῖος 276.

ἀστρ-ἄρχη, ἡ, βασιλείσα τῶν ἀστέρων, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὅρρ. Ὑμν. 9. 10.

ἀστράτεια, ἡ, ἐξαιρέσις ἀπὸ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Ἄριστοφ. Εἰρ. 526. 2) ἀποφυγὴ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἦτις ἐν Ἀθή-ναις ἐθεωρεῖτο ὡς μέγα ἔγκλημα ὑποκείμενον εἰς καταδίωξιν, φεύ-γειν γραφῆν ἀστρατείας, κατηγορεῖσθαι ἐπὶ ... Ἄριστοφ. Ἰππ. 443· ἀστρατείας ἀλῶναι, ὀφλεῖν, καταδικασθῆναι, Λυσ. 140. 10, Ἀνδοκ. 10. 22· ὡσαύτως, αἰ τῆς ἀστρ. δίκαι Πλάτ. Νόμ. 943D, πρβλ. Δημ. 999. 6· — πρβλ. Λεξικ. Ἀρχαιοτήτ.

II. ἡ ἀναχα-τίουσα εἰσβολήν, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Παισ. 3. 25, 3.

ἀστράτευτος [ᾶ], ον, ὁ ἄνευ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἐπομέ-νως, 1) ἐξηρημένος ἀπ' αὐτῆς, Λυσ. 115, 26. 2) ὁ μη-δέποτε ὑπηρετήσας ὡς στρατιώτης, Ἄριστοφ. Σφ. 1117, Διογύλ. 78. 41: — Ἐπίρρ. -τως Πολυδ. Α'. 159.

ἀστράτηγησία, ἡ, ἀνικανότης, ἀπειρία εἰς τὸ στρατηγεῖν, Διον. Ἄλ. 9. 31.

ἀ-στράτῆγητος, ον, ὁ μηδέποτε χρηματίσας στρατηγός, Πλάτ. Ἄλκ. Δεύτερος 142A. 2) ἀνίκανος νὰ στρατηγήσῃ, Κικ. π. Ἄττ. 7. 13a.

II ἄνευ στρατηγού, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 2. 12, 4: — Ἐπίρρ. -τως Ἀππ. Ἐμφ. 1. 47.

ἀστραφής, ἔς, = τῷ ἐπομ., ἐν σημασίᾳ I. 3, Σοφ. Ἀποσπ. 367: — ὡσαύτως ἐν σημασίᾳ II, πύλαι Ἀριστείδ. 1. 310· παρ' Ἦσυχ. καὶ ἀστρεφής, ἔς. (ἀστραφής, ἔς, Schmidt.)

ἀστρεπτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ στρέψῃ, νὰ κάμψῃ, ἐπὶ ξύλων σκληρῶν μὴ καμπτομένων, Θεόφρ. (;) 2) χωρὶς νὰ στραφῇ τις νὰ ἴδῃ ὀπίσω, ὡς τὸ ἀστροφος, Θεόφρ. 24. 94. — Ἐπίρρ. -τεῖ ἐν Ἀνθ. Π. 7. 436. 3) ἀκράδαντος, ἀμετάβλητος, ἀστρέ-πτοις δόγμασι πειθόμενος Ἀνθ. Π. 7. 103, πρβλ. 6. 71· πρβλ. ἀστροφος.

II. ὁπότεν οὐδὲν ὑποστρέφει, οὐδὲν ἐπανέρχεται, ἀγῆριστος, Ἄιδιος Δυκόφρ. 813.

ἀστρητα, τά, μέρος τι τοῦ ἄρματος, Πολυδ. Α'. 143.

ἀστρήτω: μέλλ. -ίω (ἄστρη) = ἀστραγαλιζῶ, Πολυδ. Θ'. 99.

ἀστρικός, ἡ, ὄν, ὁ τῶν ἀστέρων, ὁ εἰς τοὺς ἀστέρας ἀνήκων, Εὐστ. Πονημάτ. 264. 41: — ἡ ἀστρική, ἡ ἀστρονομία ἢ ἀστρολο-γία, Τζέτζ. Ἰστ. 5. 270, κτλ.

ἄστριον, τό, εἶδος μικρᾶς βοτάνης, «πρόμνηκες βοτάνιον κατὰ τοῦ ἐδάφους ἐστρωμένον, = κορωνόπους» Διοσκ. 2. 158. II. λίθος πολῦτιμος, ὁ μετὰ λευκῶν διαρύσεων ἴασπις, ὁ αὐτ. 5, 159 (160).

ἄστριον, τό, μικρὸν ἄστρον, Κ. Μανασσ. Χρον. 3281, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 168, 41.

ἄστρις, ιος, ἡ, = ἀστράγαλος, Καλλ. Ἀποσπ. 238, 239· — ὡσαύτως ἄστριχος, ὁ ἐπαίξιμος δὲ ἀρτίως τοῖς ἀστρίχοις Ἀντιφάν. ἐν «Ἐπιδαυρίῳ» 1.

ἀστρο-βλήτης, ἦτος, ὁ, ἡ, ὑπὸ ἀστέρος, ἰδίως δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου βληθείς, ὁ παθὼν ἡλίασιν, ὁ γενόμενος παράλυτος, Λατ. sideratus, οἷον γλάνει ὑπὸ κύμα μάλιστα διὰ τὸ μετέωρος νεῖν ἀστρο-βλήτης τε γίνεται καὶ ὑπὸ βροντῆς νεανικῆς καρδοῦται Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 20, 1. Ἐν ἐπιγραφῇ Συδάρως 1654 = IG. Sic. et It. 641 εὐρηται ὁ τύπος ἀστεροβλήτα· ἀστεροβλήτα κεραυνὸν μετὰ σημα. ἐνεργ., ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ἀσχετὸν.

ἀστροβλησία, ἡ, πῖθ. ἀντὶ -βολησία· ἴδε καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 507.

ἀστρο-βλητος, ον, = ἀστροβλήτης, «εἰ τοῦ θεοῦ ισχυρὰ συμ-βαίνει καύματα καὶ μὴ δύναται τὸ σπόμενον ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν κατα-φύγειν, φθεῖρεται μακρινόμενον, καὶ λέγεται σφακελιζέιν καὶ ἀστρο-βλήτα γίνεσθαι τὰ δένδρα» Ἄριστ. π. νεότητος 6, 3, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 14, 7, καθ' Ἦσυχ. ἀστροβλήτους· τοὺς ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλομέ-νους».

ἀστρο-βολεῖσθαι, προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀποξηραίνομαι, Λατ. siderari, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 14, 2, κτλ.: — τὸ ἐνεργ. παρὰ Πορρ. ἐν Βίῳ Πλωτῶν 10.

ἀστρο-βολησία, ἡ, τὸ βληθῆναι ὑπὸ ἀστέρος, ὑπὸ τοῦ ἡλίου,

Λατ. sideratio, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 5. 9, 4 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον ἀστροβλήσια).

ἀστρο-βόλητος, ον, = ἀστροβλήτης, δι. γραφ. ἐν Θεοφρ. ἀντί-βλήτος.

ἀστρο-βόλτος, ἡ, = ἀστροβολήσια, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 5. 9, 2.

ἀστρο-βολίζομαι, παθ. = ἀστροβολέομαι, Γλωσσ.

ἀστρο-βρόντης, ου, ό, ὁ ἀνωθεν ἐκ τῶν ἀστέρων βροντῶν, ἐπιθ. τοῦ Μίθρα, Σουλ. Ἐπιγρ. 6012.

ἀστρο-γείτων, ον, γεν. ονος, ὁ γεινιᾶζων τοῖς ἀστράσι, ἀστρογείτονας.. κορυφὰς Δισχύλ. Πρ. 721.

ἀστρο-γοητεία, ἡ, ἡ διὰ τῶν ἀστέρων γοητεία, ἀστρολογία, Κύριλλ. Ἄλ. Ὀμιλ. Πάσχ. 14, σ. 195.

ἀστρο-διαίσιος, ον, ὁ ὑπὸ τὰ ἄστρα, τ. ἔ. ἐν ὑπαίθρῳ διαιωμένος, Ὀρφ. Ἔμν. 11. 5 (ἐκ τῶν ἀν πρῆτη νὰ ἀναγνωσθῆ ἀντροδ-).

ἀστρο-ειδής, ἐς, ἀστεροειδής, Φίλων 1. 485. ἀστρ. περιόδος, ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν τῶν ἀστέρων, Στράβ. 173.

ἀστροειάμων (ᾱ), ονος, ὁ, ἡ, (θεάομαι) ὁ τοὺς ἀστέρας θεώμενος: τέχνη ἀστροθεάμων, ἀστρονομία, Φιλόστοργ. Ἐκκλ. Ἰστ. 8. 9, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 74, 35, Νικήτ. Χρον. σ. 293B, κλ.

ἀστροθεσία, ἡ, ἡ σχετικὴ θέσις τῶν ἀστέρων, Κλήμ. Ἄλ. σ. 986, 31, κλ. 2) ἄθροισμα ἀστέρων, ἀστερισμός, ἀστροθεσία τῶν Πηλιάδων Ἀθῆν. 490F.

ἀστροθετέω, ταζινομῶ ἢ κατατάσσω τοὺς ἀστέρας εἰς ἀστερισμούς, Στράβ. 3.

ἀστροθέτημα, τό, ἄθροισμα ἀστέρων, ἀστερισμός, Σουίδ. ἐν λέξει ἀστήρ.

ἀστρο-θέτης, ου, ό, ὁ τοὺς ἀστέρας κατατάσσων εἰς ἀστερισμούς καὶ δίδων ἀνάλογα ὀνόματα εἰς αὐτούς, Ὀρφ. Ἔμν. 64. 2.

ἀστρο-θετος, ον, ἀστροθετικός, ἀστροθετός κανόνας Ἀνθ. Π. 7. 683.

ἀστρο-θύτης [υ], ου, ό, ὁ θύων εἰς τοὺς ἀστέρας, ὁ λατρεύων αὐτούς, μεταφραστικῆς λέξεως ζωροάστρης, Διογ. Λ. προίμ. 8, Σχόλ. Πλάτ.: ὡσαύτως, ἀστρολάτρης, ου, ό, Θεόδ. Πρόδρο. Ἐπ. 78.

ἀστρο-κύων, υνος, ό, ὁ ἀστρῶς κύων, ὁ Σείριος, Ὀραπόλλ. 1. 3.

ἀστρο-λάβδον, τό, ὄργανον μετεωροσκοπικόν, ὠροσκόπος, Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 2, 2, Γεωγρ. Χρυσοκ. παρὰ Lambee. Bibl. Caes. τ. 7. σ. 518B. Ἐν τῷ Θεοφ. Στ. κεῖται ἀστρολάβδος, ὁ, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς.

ἀστρο-λέσχης, ου, ό, ὁ περὶ ἀστέρων ἀδολεσχῶν, Νικήτ. Χρον. 64A. — ῥῆμα ἀστρολεσχέω, αὐτόθι 100D.

ἀστρολογέω, σπουδάζω ἢ ἐξασκῶ ἀστρονομίαν, Θεοφρ. Σημ. 1. 4, Σωσίπατρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 15, Πολύβ. 9. 20, 5: — Παθ., τὰ ἀστρολογούμενα, ἀστρονομικαὶ πραγματεῖαι, Κλήμ. Ἄλ. 757.

ἀστρολόγημα, τό, ἀστρονομία, Τζέτζ. εἰς Λυκάφρ. 363.

ἀστρολογία, ἡ, ἀστρονομία, Λατ. astrologia, Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 4, Ἰσοκρ. 226A κλάδος τῶν μαθηματικῶν, Ἄριστ. Φυσ. 2. 2, 4, Μεταφ. 1. 8, 17, πρβλ. 2. 2, 23, κ. ἄλλ. 2) μεταγεν. ἀστρολογία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀστρονομίαν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 1.

ἀστρολογικός, ἡ, όν, ὁ περὶ τὴν ἀστρονομίαν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρονομίαν, Ἄριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 13, 7. ἡ ἀστρολογικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), = ἀστρολογία, αὐτόθι: τὰ ἀστρολογικὰ ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 11, 3.

ἀστρο-λόγος, ον, (λέγω), ... Λατ. astrologus, = ἀστρονόμος, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 10, Ἐπιγράμμ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 34. 2) μεταγεν. = ἀστρομαντικὸς, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 93, Ἐβδ.

ἀστρο-μαντεία, ἡ, = τῷ ἐπ., Διόδ. 36. 5.

ἀστρο-μαντική, (ἐνν. τέχνη) ἡ, ἡ διὰ τῶν ἀστέρων μαντεία, Διόδ. 36. 5, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 132.

ἀστρο-μαντικὸς, εως, ό, ὁ διὰ τῶν ἀστέρων μαντευόμενος, προφητεύων, Πολυδ. II, 188.

ἀστρον, τό, (ἴδε ἐν λ. ἀστήρ) τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἄστρα φαεινὴ ἀμφὶ σελήνην Ἰλ. Θ. 555. μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει Ὀδ. Μ. 312. ἔστε διε σφιν ἀντολάς ἐγὼ ἄστρον εἰδείσα τάς τε δυσκρίτους δύσεις Δισχύλ. Πρ. 458, Ἄγ. κτλ. τοῦ κατ' ἄστρα Ζήνων = τοῦ ἐν οὐρανῷ Σοφ. Τρ. 1106. ἄστρον εὐφρόνη = εὐφρ. ἀστερέσσα ὁ αὐτ. Ἡλ. 19, ἴδε σημ. Jebb ἐν τοπῶ: — ἐν τῷ ἐνικ. ὡς τὸ ἀστήρ, κατὰ τὸ πλεῖστον περὶ τοῦ Σείριου, Ἀλκαίος 39, Ξεν. Κυν. 4, 6, καὶ ἄστρον. παρὰ Θεοφρ., ἡ ποιητικῶς ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Πινδ. Ο. 1. 9: — ἄλλα σπανίως ἐπὶ κοινῶν τινος ἢ μικρῶ ἀστέρων, πρβλ. Γαλην. 17. 1, σ. 16, Σχόλ. εἰς Ἀρατ. 11. ἄστρα πλανώμενα ἢ πλανητὰ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀπλανῆ, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 822A, πρὸς τὸν Τίμ. 38C, 40B. κατ' ἀντίθ. καὶ πρὸς τὰ ἐνδεδεμένα, Ἄριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 7. ἐπὶ τῶν ἀστρῶν, κατὰ τὰς ἐποχὰς τῆς ἐπιτολῆς καὶ δύσεως τῶν ἀστέρων, Ἰππ. π. Ἄερ. 286, Ἄριστ. Ἰστ. 2. 18, 9. ἄστρια σημαίνεσθαι, τεκμηριεῖσθαι, ὀδηγεῖσθαι ὑπὸ ἀστέρων, Αἰδ. II. I. 2. 7, 48. πρβλ. ἐκμετρίω. 2) μεταφ. ἐπὶ λαμπροῦ, θαυμαστοῦ τινος πράγματος, Ἀνθ. Π. 7. 297., 9. 400, πρβλ. Σοφ. Ἡλ. 66.

ἀστρονομίω, εἶμαι ἀστρονόμος, σπουδάζω ἀστρονομίαν, Ἄριστοφ. Νεφ. 194, Πλάτ. Θεαιτ. 173E. οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., Διογ. Λ. 1. 34, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 112: — Παθ., ὡς νῦν ἀστρονομεῖται, ὡς νῦν ἡ ἀστρονομία ἐξασκεῖται, Πλάτ. Πολ. 530C.

ἀστρονόμημα, τό, ποιητικὴ ἔκφρασις ἀντὶ ἀστρονόμου, Τίμων. ἐν τοῖς Σίλλοις παρὰ Διογ. Λ. 1. 34.

ἀστρονομία, ἡ, Ἰππ. π. Ἄερ. 281, Ἄριστοφ. Νεφέλ. 201, Πλάτ., κλπ.

ἀστρονομίζω, μέλλ. -σω, σπουδάζω ἀστρονομίαν, Θεοφρ. Χαρ. 18.

ἀστρονομικός, ἡ, όν, εἰδήμων τῆς ἀστρονομίας, τὸν τῷ ὄντι ἀστρονομικὸν ὄντα Πλάτ. Πολ. 530A, κτλ. ἄτε ὄντα ἀστρονομικώτατον ὁ αὐτ. Τίμ. 27A: τὰ ἀστρονομικά, τὰ τὴν ἀστρονομίαν ἀφορῶντα. Πρωτ. 315C: — Ἐπίρρ. ἀστρονομικῶς Πολυδ. Δ', 16, ὑπερθ. ἀστρονομικώτατα Τζέτζ. Ἄλληγ. Ὀμ. II. ἐπὶ ζητημάτων ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀστρονομίαν, Πλάτ. Πρωτ. 315C.

ἀστρο-νόμος, ό, (νέμω) ἀστρονόμος ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πολ. 531A, κτλ. πρβλ. ἀστρολόγος.

ἀστρονόμοι, παθ., εἶμαι κατὰξυστικὸς ἐξ ἀστέρων, σφαῖρας ἡστρομένος καὶ ἀνάστρους Σιμπλ. εἰς Ἄριστ. π. Οὐρ. 2.

ἀστρο-πληγος, ον, = ἀστροβολῆς, Γεωγρ. 5. 36: — Ὡσαύτως ἀστρο-πληκτος, ον, Γαλην. τ. 14, σ. 402, 13.

ἀστρο-ποιεῶ, ποιῶ ἢ καθιστῶ τι ἀστερισμόν, «εἴ τινες πλοκάμους γυναικῶν ἀνάγουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀστροποιοῦσιν ἀποκειρομένους ἐθεῖρας» Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 3. σ. 164, 19.

ἀστρο-πολεῦω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τοὺς ἀστέρας, Γρηγ. Ναζ. III. 428A.

ἀστρο-πολέω, «περὶ τὰ ἄστρα ἀναφέρω τὴν διάνοιαν» Λεξικ. Βαρίνου ἐν λέξει.

ἀστρο-ρύσις, εως, ἡ, ἡ τῶν ἄστρον φορά, διαδρομὴ αὐτῶν, Τζέτζ. Ἄλληγ. Ἰλ. σ. 330, 169.

ἀστρο-σκοπία, ἡ, ἡ κατασκόπησις, ἡ μελέτη τῶν ἀστέρων, Κεδρην. σ. 8, κλ.

ἀστρο-τοξία, ἡ, ἡ φορά, διαδρομὴ διατετόνων ἀστέρων, Βυζ.

ἀστρο-θύσιος, ον, ὁ οὐκ ἐστροθυσιμένος, ὁ μὴ πλυθείς διὰ χυμοῦ στροβίου (σαπυνογόστου), Διοσκ. 2. 84.

ἀστρο-φαῆς, ἡ φάνης, ἐς, λάμπων ὡς ἀστήρ, Εὐμολπ. παρὰ Διοδ. 1. 11.

ἀστρο-φέναξ, ἄκος, ό, ὁ διὰ τῆς ἀστρολογίας φενακίζων, ἀπατῶν, Νικήτ. Χρον. 142D.

ἀστρο-φόρητος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν ἀστέρων φερόμενος, Σινεσ. Ἔμν. 2. 15.

ἀστρο-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων ἀστέρας, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 1028. 23.

ἄστροφος, ον, (στρέφω) ὁ μὴ στρεφόμενος ὀλόγυρα ἢ ὀπίσω, ἀκίνητος, ἀτενής, Λατ. irretortus, ἀστροφόσιον ἑμιμαίν Δισχύλ. Χο. 99. ἔπειτ' ἀφέρπειν ἀστροφος, ἔπειτα ν' ἀποσυρῆς χωρὶς νὰ στραφῆς ὀπίσω, Σοφ. Ο. Κ. 490. πρβλ. ἄστρεπτος 2. 2) ὁ μὴ ἐστραμμένος, δηλ. ὁ μὴ κεκλωσμένος, ἀκλωστος, Πλάτ. Πολιτ. 282D. II, μετρ. ὁ ἄνευ τῆς στροφῆς (λυρικῆς), Ἡρασιτ. 126.

ἀστρο-φύτευτος, ον, ὁ φερευτευμένος, κεκοσμημένος δι' ἀστέρων, καὶ κήπων ἀστροφύτευτον τὸν οὐρανὸν ἐποίει Μανασσ. Χρον. 132.

ἀστρο-χίτων, ον, ὁ περιβεβλημένος ἀστέρας, ἐπὶ τῆς νυκτός, νῦν δὲ οἱ ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν Ὀρφ. Ἄργ. 1031, Νόμ. Δ. 40. 367.

ἀστροχόης, ες, = ἀστροειδής, Ἰω. Λυδ. περὶ μηνῶν 4. 73.

ἀστροῦος, α, ον, καὶ παρὰ Γραμμ. ος, ον, = ἀστρικός, ἀστεροεῖς, τὸν οἶκον ἀστροῦον βλέπων. εἰς οὐρανὸν γὰρ ἔστι σοῦ τὰ πράγματα Ἀνθ. Π. 9. 400. ἀστρῶν.. ἀνάγκη, ὁ τῶν ἀστέρων νόμος, αὐτόθι 505. 14.

ἀστροπός, όν, ἴδε ἀστερωπός.

ἀστροσία, ἡ, ἡ ἔξις τοῦ κατακλινεσθαι οὐχὶ ἐπὶ στρωμνῆς, ἀστροσίαι καὶ ἀνυποδησίαι Πλάτ. Νόμ. 633C.

ἄστροτος, ον, ἄνευ στρωμνῆς ἢ κλίνης, ἀστροτος εὐδῶ Ἐπιγράμμ. παρ' Ἀθην. 236B, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 321C, Πολιτικ. 272A. πρβλ. Α. Β. 14, 13. 2) μεταφ., μὴ ἰσοπεδωθείς, μὴ ὀμαλυνθείς, πέδον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 52. 3) ἐπὶ ἴππων, ὁ ἄνευ ἀγάματος, ἐπιππίου, Σουίδ. ἐν λέξει ἐξωκέλης.

ἄστρ, τό; Ἐπ. γεν. εως, Ἄττ. εως, ὡς ἀείποτε παρὰ Τραγ., καθότι οὐδαμοῦ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ἄστεος, ἐνῶ τὸ ἀστεως (τρισύλλ.) εἶναι ἀναγκαῖον παρ' Εὐρ. Ὀρ. 761, Φοιν. 842, Ἡλ. 246, καὶ εὐρηται ἐν Ἄττ. Ἐπιγρ. εἶναι δὲ διασύλλαβ. ἐν Εὐρ. Ἡλ. 298, Βάχχ. 840: — Ἄττ. πληθ. ἄστρ ὁ αὐτ. Ἰκ. 952. Πόλις, Λατ. urbs, oppidum, Ὀμ., κλ., ἄστρ μέγα Πριάμοιο Ἰλ. Β. 332, κ. ἄλλ. — τὸ ὄνομα τῆς πόλεως συχνάκις προστίθεται κατὰ γεν., Σουσίσιος ἢ Σουσίων ἄστρ Δισχύλ. Πέρσ. 119, 535. ἄστρ Ὀθήης Σοφ. Ο. Κ. 1372, Τρ. 1154, κτλ. II, οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάλεσαν τὰς Ἀθῆνας ἄστρ, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Ῥώμην urbs, τὸ πλεῖστον ἄνευ τοῦ ἄρθρου, στυγῶν μὲν ἄ. Ἄριστοφ. Ἄχ. 33. ἔξ ἄστεως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν ὁ αὐτ. Ἀποσκ. 169. ἔγγημα.. ἀγροικός ὢν ἐξ ἄστεως, ἐπήρα γυναῖκα ἐκ τῆς πόλεως, ὁ αὐτ.

Νερ. 47· τῶν κατ' ἄστυ πραγμάτων Μένανδ. ἐν «Γεωργίῳ» 5· ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ἄβρου, πρὸς τὸ ἄστυ Πλάτ. Πολ. 327B, 328C, κ. ἀλλ.:—ἄστυ συχνάκις σημαίνει τὰς Ἀθήνας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Πειραιᾶ ἢ τὸ Φάληρον, ὁ αὐτ. Συμπ. 172Δ, Δημ. 460.12, 18, Ἄριστ. Πολιτικ. 6. 4, 8, κ. ἀλλ. ἄρχοντας ἐν ἄστει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν Σαλαμῖνι, Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 1, ἐν παλαιότεροις χρόνοις ἐσήμαινε τὴν κατωτέραν πόλιν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀκρόπολιν (ἥτις συχνάκις καλεῖται πόλις· ἴδε πόλις I. 1).

III. ἄστυ, τὸ κυριολεκτικῶς ἄστυ, τὸ ὑπὸ ἀστών οἰκούμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πόλις, ὅταν αὕτη σημαίη τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, τοὺς πολίτας, (Λατ. civitas) ἴδε πόλις III.

IV. Ἐπίρρ. ἄστυδε, ἴδε τὴν λέξιν. (Αἱ Ἐπικαὶ φράσεις ἀνά ἄστυ, κατὰ ἄστυ, περὶ ἄστυ, προτὶ ἄστυ κτλ., δεικνύουσιν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου ἡ λέξις εἶχε δίγαμμα, καὶ ἐπομένως ἦτο **Ἔστυ**, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 373, Θεόδρ. 25. 45, καὶ γενικῆς τῆς **Ἔστυ** ἀπαντᾷ ἐν τινι Βοιωτ. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1569 c.—πρβλ. Σανσκρ. vas (κατοικεῖν), vāstu (οἶκος), vastis, vastyam (οἰκητήριον)· Γοθ. visan (μένειν)· Πάλ. Ὑψηλ. Γερμ. wist (οἰκήσις). Ὅρα Κόντον ἐν τῷ Περιόδ. Ἐδδ. ἀριθ. 31.—Περὶ τῆς γενέσεως τοῦ ἄστυως πρβλ. καὶ Fustel de Coulanges (μετάφρ. Τὸ ἀρχαῖον ἄστυ.

ἄστυ-ἀνάξ, **ακτος**, ὁ, ὁ ἀνάξ τοῦ ἄστυως, ἐπιθ. θεῶν τιμῶν, Διοχῦλ. Ἰκ. 1019· παρ' Ὀμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, Ἄστυἀνάξ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐκτοροῦ.—ἐντεῦθεν ἐπίθ. Ἄστυανᾶκτεος, **α**, **ον**, Ἀνθ. Π. 9. 351. II. κατὰ τι ἄσμενον λογαπαίνιον, = ἄστυ-τος, Εὔστ. 849. 54.

ἄστυ-θωότης, **ου**, ὁ, (βοᾶω) κράζων, ἀνακράζων ἀνά τὴν πόλιν, ἐπὶ κήρυκος, κήρυκα τε ἀστυθωότην Ἰλ. Ω. 701

ἄστυγεγονόμαι, ἀπαθ. κυριολεκτικῶς, γειννῶ τῷ ἄστει, ἐν γένει, γειννιάζω, χθόνα παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγεγονομένης, κατεχούσας χώραν γειννιάζουσαν τοῖς Αἰθίοψιν, Διοχῦλ. Ἰκ. 286.—οὕτω καὶ ἀστυγεγνῶσα πόλις, γειννιάζουσα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2820. Α. 20.

ἄστυ-γειτονικός, **ἡ**, **όν**, ὁ τοῦ ἀστυγεγονοῦ, ὁ μετὰ ἀστυγεγονόνων, πόλεμος Πλούτ. 2. 87E.

ἄστυ-γείτων, **ον**, γέν. **ονος**, τῷ ἄστει γειννῶν ἀστυγεγονοῦ, ἀστυγεγονόνα σκοπᾶς Διοχῦλ. Ἄγ. 309· πόλις Ἡρόδ. 6. 99, πρβλ. 9. 122, Εὐρ. Ἰππ. 1161· κατὶ τὸ πρὸς τοὺς ἀστυγεγονοὺς πολέμου Ἄριστ. Πολ. 7. 10, 11. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ γειννιάζων τῇ πόλει, ὄμορος, γείτων, Ἡρόδ. 2. 104., 5. 66, Θουκ. 1. 15, κτλ. ἄστυδε, εἰς ἡ πρὸς τὸ ἄστυ, ἄστυδε νῦν ἴεμαι Ἰλ. Σ. 255, Ὅδ. P. 5, κτλ., καὶ παρὰ μεταγενεστέρους πεζοῖς.

ἄστυ-δίκης, **ου**, ὁ, ὁ παρὰ Ρωμ. Praetor urbanus, Ἰ. Ἀνθ. περὶ μῆνῶν 1. 19.

ἄστυ-δρομέομαι, παθ., μῆδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμένην, πόλιν, διαρπαζομένην, λεηλατομένην ὑπὸ τῶν πολεμίων, Διοχῦλ. Θῆβ. 221.

ἀστυθεμῖς, **ιδος**, **αἰτ. εν**, ὁ, ὁ θεμῖζων τὸ ἄστυ, ἀστυθεμῖν θ' Ἰ[έρω]να γεραίνει Βαχχολ. IV. 3.

ἄ-στυλος, **ον**, ἄνευ στυλῶ ἢ ὑποστηρίγματος, οἶκος Ἀνθ. Π. 7. 648, πρβλ. Πλίν. Ν. Η. 34. 19.

ἄ-στυλωτος, **ον**, παρὰ Σχολ. Δίλ. πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀνεργάτου.

ἄστυ-μέριμος, **ον**, ὁ μεριμῶν περὶ τοῦ ἄστυως, Συνέσ. 319D.

ἄστυ-νῖκος πόλις, **ἡ**, Ἀθῆναι ἢ νικηφόρος πόλις, Διοχῦλ. Εὐμ. 915.

ἀστυνομίω, εἶμαι ἀστυνόμος, Δημ. 1461. 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 2035 i, k, κ. ἀλλ.:—ἐν Ρώμῃ, εἶμαι πραιτωρ, Δίων Κ. 42. 22.

ἀστυνομία, **ἡ**, τὸ ὑποῦργημα τοῦ ἀστυνόμου, Ἄριστ. Πολ. 6. 8, 5. 2) ἐν Ρώμῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ πραιτωρος, Δίων Κ. 42. 22.

ἀστυνομικός, **ἡ**, **όν**, ὁ τοῦ ἀστυνόμου, ὁ ἀνήκων ἢ κατέλληλος εἰς ἀστυνόμον, ἢ εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ, Πλάτ. Πολ. 425D, Ἄριστ. Πολ. 2. 5, 21.

ἀστυνόμιον, **τό**, ὁ τόπος ἐν ᾧ συνηδρίαζον ἢ ἐδίκαζον οἱ ἀστυνόμοι, Πλάτ. Νόμ. 918A.

ἄστυ-νόμος, ὁ, (νέμω) ὁ τὴν πόλιν προστατεύων, θεοὶ Διοχῦλ. Ἄγ. 88· ἀγλαταὶ ἀστυνόμοι, δημόσιοι ἑορταί, Πινδ. Ν. 9. 74· ἀστυνόμοι ὄργανα, αἰσθητά καὶ διαθεσίμας τῆς κατὰ νόμου κοινωνικῆς διαδιδάσεως, Σοφ. Ἄντ. 355· ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. II. ὡς οὐσιαστ., ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἀστυνομίας, τῶν δῶδν καὶ τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν· τοιοῦτοι ἄρχοντες ἦσαν δέκα, ὧν οἱ πέντε ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἄλλοι πέντε ἐν Πειραιεῖ, Ἰσαίας 36. 40, Δημ. 735. 10, καὶ συχν. ἐν Πλάτ. Νόμ., πρβλ. Βοίχχ. II. Οἶ. 1. 272· «δέκα φησὶν εἶναι τοὺς ἀστυνόμους Ἄριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δ' ἐν ἄστει» κτλ. Ἄρπ. ἐν λέξει. ἴδε Ἄριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 72, 7, ἐκδ. Blass.—ὡσαύτως καὶ ἀλλαχοῦ, οἷον ἐν Τήνῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 203—206· πρβλ. Βοίχχ. 2. σ. 89 καὶ 250. 2) Ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ ἱστορίᾳ χρησιμεύει πρὸς μεταφρασίν τοῦ Praetor urbanus, Δίων Κ. 53. 2· (ἐν 54. 32 ἴσως ἀναγνωστέον ἄγορανόμος).

III. παρὰ Βυζαντινοῖς κυριολεκτικῶς, ὁ ἐν τῷ ἄστει κατοικῶν, παρὰ τὸ πληθῆθος παντὸς τῶν ἀστυνόμων προσδέχεται Νικητ. Χρον. σ. 18C.

ἄστυ-ξενοί· «οἱ μὴ ἔχοντες ἐν τῇ πόλει τὴν οἰκίαν ἰδίαν» Ἡσύχ. ἀστυόχοι, **ον**, (ἔχω) ὁ τὸ ἄστυ προστατεύων, τεῖχος Ἀνθ. Π. 9. 764· μέριμνα Ἄνω. Πλάν. 4. 36· πρβλ. παλιούχοι.

ἄστυ-πολιεύω, περιφέρομαι ἐν τῷ ἄστει, διαμένω ἐν αὐτῷ, περιπολῶ τὸ ἄστυ, χιλιεὺς ἀνδρας αὐτῶν ἀλουργεῖς φοροῦντας στολάς ἀστυπολεῖν Θεοφύλακτ. Ἰστ. Ἀποσπ. 129, Μάξ. Τύρ. 8. 9.—Καθ' Ἡσύχ. ἀστυπολεῖ· ἀγελοφορεῖ. ἰχθυοφορεῖ·

ἄστυπολία, **ἡ**, διαμονὴ ἐν πόλει, Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 490. 34.

ἄστυ-πόλιος, **ον**, ὁ εἰαμένω ἐν πόλει, Συνέσ. 27B.—ὡσαύτως -πολιτής, ὁ, Νικητ. Χρον. 205C, κλ.

ἄστυρον, **τό**, ὑποκορ. τοῦ ἄστυ, Καλλ. Ἀποσπ. 19, Νικ. Ἀλ. 15.—ἄστυρον· πόλισμα ἢ ἀκρόπολις Ἡσύχ.

ἄστυτος, **ον**, ὁ στυεὶν ἀδύνατος, ὅστις ἐλέγγο καὶ νόθοιρος, «ἦγον ὁ νόθην ἔχων τὴν οὐραν ἐν τῷ συγγίγεσθαι, οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ κατ' ἀνδρας αἰδοῖον· ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνὴρ καὶ ἀστυτος ἐλέγγο, καθὰ καὶ οἶκος ἀστυτος ὁ μὴ ἔχων ἀνδρα» Εὔστ. 862, 43, Ξενοαρχ. παρ' Ἀθην. 63F· Ἐντεῦθεν ἀστυτής, **ιδος**, **ἡ**, Λατ. lactuca, θρίδαξ (μαρούλι) χρησιμεύουσα ὡς ἀναφροδισιακόν, «Δύκος δ' ὁ Πυθαγόρειος τὴν ἐκ γενεσῆς φησι θρίδακα πλατύφυλλον τετανθῆν ἄκαυλον ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγορείων λέγεσθαι εὐνοῦχον, ὑπὸ δὲ τῶν γυναικῶν ἀστυτίδα· διουρητικὸς γὰρ παρασκευάζει καὶ ἐκλύτους πρὸς τὰ ἀφροδίσια» Ἀθην. 69E.—καὶ οὐσιαστ. ἀστυσία, **ἡ**, ἀνικατότης, Δίων Κ. 79. 16.

ἄστυ-τριψ, **ἴθος**, ὁ, ἡ, (τριβῶ) ὁ διαρκὴς ἐν ἄστει διατρίβων, Κριτίας 63, Φιλόστρ. 852· πρβλ. οἰκότηριψ.

ἄ-στυφέλικτος, **ον**, ἀτίνακτος Ὀσίδ., «ἄσειστος» Ἡσύχ. ὀδιάσειστος, ἀδιατάρακτος, ἀκράδαντος, βσιβιλία Ξεν. Λακ. 15, 7· θεός Καλλ. εἰς Δῆλ. 26· Αἰδης Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 540. 3.

ἄ-στυφέλος, **ἡ**, **ον**, Θεογν. 1040, **ος**, **ον**, Ἀνθ. Π. 9. 413·—οὐχὶ τραχὺς, οὐχὶ περὶρώδης.

ἄ-στυφός, **ον**, (στυφῶ) οὐχὶ στυφός, οὐχὶ δριμύς, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 1, σ. 41.

ἄ-συγγενής, **ἔς**, ὁ μὴ συγγενής, «ἄσυγγενές· ἀλλότριον κατὰ γένος» Ἡσύχ.

ἄ-συγγνωμόνητος, **ον**, = τῷ ἐπομ., Φίντυς παρὰ Στοβ. 74. 61.

ἄ-συγγνώμων, **ον**, γέν. **ονος**, ὁ μὴ συγγνώμων, ὁ μὴ παρέχων τινὶ συγγνώμην, ἀδυσπόπητος, ἄκαμπτος, ἀνίλεος, Δημ. 547. 8, Πλούτ. 2. 59D:—ἀνώμαλ. ὑπερθ. ἀσυγγνωμάτωτος ἢ ἀσυγγνωμονέστατος, Φίντυς παρὰ Στοβ. 445. 38.

ἄ-σύγνωστος, **ον**, ὁ μὴ ἄξιος συγγνώμης, ἀσυγνωστότερον ἑαυτῷ τὸ κακὸν ἀποφαίνει Γαλιην. 1. 13, Γρηγ. Νύσσα. τ. 2. 266C, κλ.:—Ἐπίρρ. ἀσυγνωστώως, Βασίλ. III, 633B, κλ.

ἄ-σύγγραφος, **ον**, ἄνευ συγγραφῆς, δηλ. γραπτῆς ἱερολογίας, ἄνευ συμβολαίου, ἀσύγγραφα θανεισμένου Διδ. 1. 79.

ἄ-συγγύμναστος, **ον**, ὁ μὴ συγγεγυμνασμένος, Λουκ. Περὰς. 6.

ἄ-συγκάλυπτος, **ον**, ὁ μὴ συγκεκαλυμμένος, Θεόδ. Περὶδρ. σ. 174, 274.

ἄ-συγκατάθετος, **ον**, ὁ μὴ συγκαταθετῶν, Γ. Παχυρ. Ἀνθρ. Πάλ. 2. σ. 100B.

ἀσυγκαταθετέω, δὲν συγκαταθετέω, τὸ ἀσυγκαταθετέω οὐδὲν ἕτερον ἔστιν ἢ τὸ ἐπέχειν Σέξτ. Ἐπιμ. M. 7. 157.

ἄ-συγκατάθετος, **ον**, ὁ μὴ συγκαταθετέμενος, μὴ συναινῶν, Ἀριστοκλ. παρ' Εὔστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 761D, Φίλων 1. 287.—Ἐπίρρ. ἀσυγκαταθέτως Χρυσόστρ. παρὰ Πλούτ. 2. 1057A.

ἄ-συγκάταινος, **ον**, ὁ μὴ συναινῶν, Γ. Παχυρ. Ἀνθ. Πάλ. 4, σ. 202C.

ἄ-συγκέραςτος, **ον**, ὁ μὴ συγκεραμένος, ἀμυγῆς, ἀκρατος, Ἀνθ. Π. 9. 180, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀκρατος.

ἄ-συγκίνητος, **ον**, ὁ μὴ προξενῶν συγκίνησιν, οἱ δὲ ἐν λειμῶνι (περίπατοι) προσηγέστατοι καὶ ἀσυγκινητότατοι (ἔνθα ὁ κώδις ἔχει ἀσυγκινητότατοι) Ἀντυλ. ἐν Matthaei Med. σ. 109, 8.

ἄ-σύγκλειστος, **ον**, ὁ μὴ ἐγκλεισμένος, μετὰ δὲ τὸ στηθος ὁ περὶ τὴν κοιλίαν ἐστὶ τόπος, ἀσύγκλειστος ταῖς πλευραῖς Ἄριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 44.

ἄ-σύγκλωστος, **ον**, ὁ μὴ συγκεκλωσμένος, μεταφορ. ἀσυμβιβαστος, πολιτικὴν δύναμιν ἰερωσύνη συνάπτειν, τὸ κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσύγκλωστα Συνέσ. Ἐπιστ. 57, σ. 198C, πρβλ. Κικ. π. Ἄττ. 6. 1.

ἄ-συγκοινώνητος, **ον**, ὁ ἀνεπικοινωνήτος, ἀμετάδοτος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1028B.

ἄ-συγκομιστος, **ον**, ὁ μὴ συγκομισθεὶς, καρπός Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10.

ἄ-σύγκρατος, **ον**, = ἀσυγκέραςτος, ἀνάρμοστος, ἀσυμβιβαστος, οὐδέα μὲν τῶν βεβήλων καὶ ἀμύητων καὶ περὶ θεῶν δόξας ἀσυγκράτους ἦμιν ἔχοντων ἀπερσίν Πλούτ. 2. 418D, πρβλ. Οὐστ. μετόχ. αὐτόθι 134D.

ἄ-σύγκριτος, **ον**, δὲν δύναται εἶναι καὶ συγκρίνη, ἀνόμοιος, ἀετός ὁ Ζεὺς ἠλθεν ἐπ' ἀντίθετον Γαυμηθῶν· κύκνος ἐπὶ Ξανθῆν μητέρα τὴν Ἑλένην. Οὕτως ἀμφοτέρω· ἐστὶν ἀσύγκριτα Ἀνθ. Π. 5. 65, Πλάου. Μάρκελλ. 17:—Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ συγκρίσεως, ὑποκοριστικῶν δὲ ἐστὶ τὸ μειώσιν τῷ πρωτοτύπῳ δηλοῦν ἀσύγκριτος Ἀπολλών. περὶ ἐπιρρ. 635, 16.

ἐπιδεχόμενος σύγκρισιν, ὑπέρτερος, ἔξωτος, τὴν ἄλλην ἅπασαν ἀρετὴν ἀσύγκριτον ἔχοντι Πλουτ. Δίων 47:—'Ἐπίρρ. -τως Συλλ. Ἐπιγρ. 3493.14.

Ἄ. ἔναντιος, βλαβερός, Πλουτ. 1.134D. ἄ-συγκρότητος, ὄν, ἴδε ἀσύγκροτος.

ἄ-σύγκροτος, ὄν, ὄ, μὴ συγκρούμενος, Μ. Ψελλ. Σύνοψ. Ρητ. ἰδεῶν cod. Reg. 1182.

ἄ-σύγκλητος, ὄ μὴ εὐκλητος, ὄ μὴ εὐπόριστος, Σεκούδου Γνωμαί 14.

ἄ-σύγκριστος, ὄν, ὄ μὴ χρισθεὶς, μὴ ἀλειφθεὶς, "Αντυλλ. παρ' Ὁρειαστ. 2. 415 Dar.

ἄ-σύγκυτος, ὄν, ὄ μὴ συγκεχυμένος, Πλουτ. 2. 735B: ὄ μὴ συναναμιχθεὶς, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 8.—'Ἐπίρρ. -τως αὐτὸς 4.8, 20.

ἄ-συγχώρητος, ὄν, ὄ μὴ συγχωρούμενος, ὄν ἀδύνατον νὰ συγχώρησθαι, ἀσυχώρητος ἀμαρτία Βασίλ. III. 613B: ὄ μὴ ἐπιτερούμενος, πρὸς ἀσυχώρητον ἀκρασίαν Διόδ. 1. 78: ὡς ἀσυχώρητον τὸ τὴν φαντασίαν ἡγεμονικῶς τύπωσιν εἶναι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 380.—μετὰ ἐνεργ. σημασ., ὄ μὴ συγχωρητικὸς, Κύριλλ. Δ. Χ. 1084A, Κλίμ. 888A.—'Ἐπίρρ. -τως Ἄναστ. Σιν. 1061B, C.

ἄ-σὺζευκτος, ὄν, ἀσυνδύακτος, ἀσυμπλόκος, Σουθ. —'Ἐπίρρ. ἀσὺζεύκτως = ἀσυνδύακτως, ἀσυμπλόκος, Α. Β. 456.

ἄ-σὺζυγῆς, ἔς, = τῶ προηγ., ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος, μετὰ δὲ ταῦτα ἀπόλυτον τε καὶ ἀσὺζυγῆ τὴν φωνὴν παρατίθεται Γρηγ. Νύσς. τ. 2. σ. 452D: ὡσαύτως -υγος, ὄν, εἰ γε αἱ πλείους (τῶν ἀναγνωστικῶν) ἀσὺζυγοὶ Ἀπολλών. π. Συντάξ. 100, 27.—'Ἐπίρρ. -τως Ἄρχιγ. παρὰ Γαλ. 8. 625, 9.

ἄ-σὺζως, ὄν, ὄ μὴ ζῶν ὄμοῦ, ὄ μὴ συζῶν, Διον. Ἄρεσιπ. σ. 104.

ἄ-σῶκος, ὄν, ὄ ἀνευ σῶκου, μὴ ἀποθάνομενον ἀμηλοῖ τε καὶ ἄσσοι καὶ ἀνάπιοι Τζέτζ. Ἐπιστ. 57, σ. 50, 27.

ἄ-σῶκοφάνητος, ὄν, ὄ μὴ ἐνοχλούμενος ὑπὸ συκοφαντῶν, ὄ μὴ συκοφαντηθεὶς, διαβληθεὶς, Δισχίν. 84. 44, Πλουτ. 2. 756D, Λουκ. περὶ Ὁρχ. 81.—'Ἐπίρρ. -τως Πλουτ. 2. 529D.

ἄ-σῶλατος, α, ὄν, ὄ παρέχων ἄσυλον, ἱερὸν τι φύσιμον τοῖς ἀφισταμένοις κατασκευάσαντες, ὄ Θεοῦ Ἀσυλαίου προσηγόμενον Πλουτ. Ρωμ. 9.

ἄ-σῶλεῖ ἡ λέ, ἔπιρρ. τοῦ ἄσουλός, ἀσφαλῶς, ἀπαραιτίτως:— «τὰ εἰς λέει ἐπιροήματα διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται, ὡς ἀσῶλεῖ, πανομιεῖ, ἀτρεμιεῖ, ἡρεμιεῖ» Θεόγν. Καν. σ. 165, 10: ἴδε ἀσπνοδέε.

ἄ-σῶλητος, ὄν, = ἄσῶλος 1, Εὐρ. Ἐλ. 449, Δίων Κ. 75. 14. ἀσῶληα, ἡ, τὸ ἀπαραιτίως: ὄν, 1) ἀσῶληα προσωπική, ἐπὶ ἱκετῶν, ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρως κάρρυσιστος εὖν τ' ἀσῶληα βροτῶν Δισχίλ. Ἰκ. 610: ἐν ἐπιγραφαῖς, προνόμιον διδόμενον εἰς τὸν εὐεργετήσαντα τὴν πόλιν καὶ ἄξιον αὐτῆς καταστάνα, εἰμὲν δ' αὐτῶ ἀτέλειαν καὶ ἄσῶλην, καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1052, 411. 1355, 1512, κ. ἄλλ.: συγγ. ἐν Δελφικαῖς ἐπιγραφαῖς, Κούριος 41 κ. ἔξῃς.

2) ἱερῶς, ἀγιωσύνη, τὸ ἀπαραιτίως τῆς ὑπολήψεως τινος, ἄσῶληα ἱερῶς Διον. Ἄλ. 11. 25:— ἐπὶ τόπου πρὸς καταφυγὴν, καταφύγιον, ἄσῶλον, Πολύβ. 4. 74, 2.

ἄ-σῶλλάλητος, ὄν, ὄ μεθ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ συνομιλήσῃ, ἀσυνομιλήτος, Ἐκκλ.

ἄ-σῶλλητος, ὄν, ἐπὶ γυναικός, ἡ μὴ συλλαμβάνουσα ἐν γαστρὶ, Δισκ. 4. 19: ὄ μὴ συλλαμβανόμενος, Ψευδο-Ἰουστίνος 1372C, ὁπόθεν τὸ ἐπίρρ. ἀσῶλληπτως.

ἄσῶλληψία, ἡ, ἐπὶ γυναικός, τὸ μὴ συλλαμβάνειν ἐν γαστρὶ, Δισκ. 3. 41.

ἄ-σῶλλόγιστος, ὄν, μὴ ἐξαγόμενος δι' ὀρθοῦ συλλογισμοῦ, μὴ λογικός, παρὰ λογος, Ἄριστ. Ἄναλυτ. Ὑστ. 2. 5, 2:—'Ἐπίρρ. ἀσῶλλόγιστως αὐτὸς 1. 12, 7. 2) ὄ μὴ υπαγόμενος εἰς συλλογισμούς, ἀλόγιστος, ἀνυπολόγιστος, Μένανδ. ἐν «Σενολόγω» 2, Πλουτ. 2. 24B, 580C. II. ὄ μὴ ὀρθῶς συμπεραίνων τι, παραλογίζομενος, Ἄριστ. Φυσ. 1. 3, 1, Μένανδ. ἐν Μονοστήχ. 50: ἀσῶλλόγιστος τοῦ συμπερόντος, μὴ ὑπολογίζων αὐτό, Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰ. 9. 12, 3:—'Ἐπίρρ. ἀσῶλλόγιστως Ἄριστ. Ἄναλυτ. Ὑστ. 1. 12, 7: ἄσ. ἔχειν τινὸς Πλουτ. Καῖσ. 59.

ἄ-σῶλος, ὄν, ἀπαραιτίως, ἀσφαλῆς, ἐπεὶ πᾶν ἐστὶν ἄσῶλον Παρμεν. 108: ἰδίως ἐπὶ προσώπων ἐκζητούντων υπεράσπισιν καὶ ἀσφάλειαν, μενεῖς ἄσολος Εὐρ. Μῆδ. 728: ἐκπεμπέτω ἄσολον Πλάτ. Νόμ. 866D: ἐπὶ τῶν ἀρχόντων, ὄνομα εὐπρεπὲς ἄσῶλου ἀρχῆς Διον. Ἄλ. 7. 45., 10. 39: τὸ ἄσῶλον, τὸ δικαίωμα τοῦ ἱεροῦ, τοῦ ναοῦ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2557B. 4 κ. ἄλλ. 2) μετὰ γεν., ἄσῶλος ἡ γάμιον, ἀπέλαυνον ἄσῶλια ἐν σχέσει πρὸς γάμιον, ἡμῶν ἀσφαλῆς, οὐδεὶς με ἠνώχλει, Εὐρ. Ἐλ. 61. II. ἐπὶ τόπων, γῆν ἄσῶλον παρασχέειν, καθίσταω τὴν χώραν καταφύγιον ἀσφαλῆς, ὄ αὐτ. Μῆδ. 387: ἱερὸν ὄ ἄσῶλον νενομίσται Πολύβ. 4. 18, 10, πρὸλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2715:— (ἐντεῦθεν τὸ Λατ. asylum).

ἄσῶλωτος, ἴδε ἀτύλωτος.

ἄ-σὺμβάμα, τό, = παρασὺμβάμα Πρισκ. 18. 1, 4 (ἴσως δὲ ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι παρασὺμβάμα).

ἄ-σὺμβασία, ἡ, ἀνακολούθια, ἀτοπία, τὸ ἀσύστατον, Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. 115, τ. 5, σ. 740.

ἄ-σὺμβάτος, παλ. Ἄττ. ἀξὺμβάτος, ὄν, μὴ ἐρχόμενος εἰς συμβιβασμόν, ἀσυμβίβαστος, ἡμῖν τε πῶς οὐ βλάβη ὀσπανᾶν καθημένοις διὰ τὸ ἀξὺμβάτον ..., διὰ τὸ μὴ συμβιβάζεσθαι, Θεοκ. 3. 46: ἄ. ἐχθρὸς Φίλων 1. 223: ἡ μὲν γὰρ κατὰ στέργησιν καὶ ἔξιν ἀντιθέσεις, πολεμικὴ καὶ ἀσὺμβάτος ἐστὶ, ἀδιάλυκτος, Πλουτ. 2. 946E:—τραῦμα ἀσὺμβάτον, μὴ θεραπευόμενον, Ἄρετ. 97:—'Ἐπίρρ. ἀσυμβάτως, Ἄντωνιον μὲν ἀσυμβάτως ἔχοντος, μὴ συνδιαλασσομένου, Πλουτ. Κικ. 46. II. ἄνευ συμβιβαστικοῦ ἀποτελέσματος, Ἄννιδας καὶ Πόπλιος ἔχωρισθησαν ἀξὺμβάτον ποιησάμενοι τὴν κοινολογίαν Πολύβ. 15. 9, 1.

ἄ-σὺμβίβαστος, ὄν, ὄν δὲν δύναται τις νὰ φέρῃ εἰς συμβιβασμόν, εἰς ἄρμονίαν, νὰ συνδιαλλάξῃ, κάμπερ ἀλληγορῆ ἀσὺμβίβαστα Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 3, 19.

ἄ-σὺμβλήτος, ὄν, ὄ μὴ συγκρινόμενος, ὄν δὲν δύναται τις νὰ συγκρίνῃ, νὰ παραβάλλῃ πρὸς ἕτερον, ἀπαράβλητος, πλὴν τοῦ πάσας τὰς μονάδας εἶναι ἀσυμβλήτους Ἄριστ. Μεταφ. 12. 6, 2 καὶ 4: ἐπὶ μέτρων καὶ σταθμῶν, μὴ παραβέβλητος, ἀσύμμετρος πρὸς τὸ πρότυπον ἢ ἐπίσημον βάρος ἢ μέτρον, ὅπως μῆθεις τῶν πωλοῦντων τι ἢ ὠνομιένων ἀσυμβλήτῳ μέτρῳ ἢ σταθμῷ χρῆται, ἀλλὰ δικαιοὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 123.17: ἄσ. πρὸς ... Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 83: πρὸλ. κ. Ἠτύχ. ἐν λέξει. II. ὄν δὲν δύναται τις νὰ εἰσάσῃ, ἀκατάληπτος, δερκταίαι φάτιν ἄφραστον, ἀξὺμβλήτων ἀνθρώπων μαθεῖν Σοφ. Τρ. 694, πρὸλ. Διλ. π. Ζ. 6. 60.

ἄ-σὺνάντητος, ἀκονιότητος, «ὄ οὐκ ἐστὶν ἀπαντήσαι» (Εὐστ. 1405, 57), Σοφ. Ἄποστ. 350.

ἄσυμβολῶ, = ἀσύμβολός εἰμι, οὐ συμβάλλομαι, ἵνα μὴ ἀσυμβολῶ μυθολογίας παντάπασι Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 17, ἀμφ.

ἄ-σὺμβολος, ὄν, ὄ ἀνευ συμβολῆς, συνεισφορῆς, συγγ. παρὰ μεταγεν. Κομικ. I. ἐπὶ δειπνῶν, δειπνῶν ἀσὺμβόλοισι, πρὸς ἃ οὐδεὶς συνεισφέρει τι, Ἄλεξ. ἐν «Φυγάδι» 1, Ἄμφις ἐν Ἄδῃλ. 3: χαίρωνται δειπνῶν ἡδοναῖς ἀσυμβόλοισι Τιμοκλῆς ἐν «Δρακοντίῳ» 1. 10:—μεταφ. ἄσ. βίος, ἀκονιότητος, μονήρης, Πλάτ. 2. 957A.

II. ἐπὶ προσώπων, ὄ μὴ συνεισφέρων ἔρανον εἰς συμπόσιον, ὄ μὴ πληρώνων τὸ μερίδιόν του, Λατ. immunitis, δειπνῶν δειπνεῖν ἀσὺμβόλον Δισχίν. 11. 13: ὑπερρηχυνόμην μέλλων ἀσὺμβόλος πάλιν δειπνεῖν, χωρὶς νὰ πληρώσω ἔρανον, Δρόμων ἐν «Ψαλτήρι» 1: ἀσὺμβόλος κινεῖν ὀδόντας, νὰ τρώῃ χωρὶς νὰ συνεισφέρει, Τιμοκλῆς ἐν «Ἐπιστολαῖς» 1: ὄ ἀσὺμβόλος ἦτο ὑπόχρεως νὰ ἀναπληρῶν τὴν ἑλλειψίν του αὐτὴν δι' ἀστειολογίαν, τὸν ἄσ. εὐρε γελῶτα λέγειν Ραδῶμανθος καὶ Παλαμίδης Ἄναξανδρίδ. ἐν «Γεροντομαχίᾳ» 2, πρὸλ. Τερέντιον («Ἄφρον» ἐν Φορμ. 2. 2, 25: «Κτησίβιος δ' ὄ Χαλκιδεὺς ὄ Μενεδήμου γνώριμος ... ἐρωτηθεὶς ὑπὸ πινος τί περιέγγονεν ἐκ φιλοσοφίας αὐτῶ; ἔφη, ἀσὺμβόλος δειπνεῖν» Ἄθῃν. 162F: εἰδίδετο δὲ καὶ ὡς προνόμιον ὑπὸ τῆς πόλεως, ἔστω δὲ ἀσὺν[δ]όλος καὶ ἀλειτοῦρητος ἐν ταῖς γινομέναις συνόδοις πάσαις Συλλ. Ἐπιγρ. 2271, 44.

ἄ-συμβούλευτος, ὄν, ὄ μὴ συμβουλευόμενός τις, ὄ μὴ χρώμενος συμβούλῳ, ὄ ἀνευ συμβουλῆς, Βασίλ. τ. 1. σ. 452B.

ἄ-σὺμβουλος, ὄν, ὄ μὴ λαθὼν συμβουλήν, ἄβουλος, ἄφρων, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἰρ. 349A.

ἄ-συμμελῆς, ἔς, ὄ δυσανάλογα ἔχων μέλη, δύσμορφος, δυσειδής, ἀνάπηρος, νῦν καὶ ἱεροποιῶσις κολοδοῦς καὶ ἀσυμμελεῖς Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 113, 8.

ἄ-συμμετρία, ἑλλειψὶς συμμετρίας, Ἄριστ. Μεταφ. 1. 2, 15, κ. ἄλλ. II. ἑλλειψὶς ἀναλογίας, ἄρμονίας, ἀσυμμετρίας τε καὶ ἀισχροτήτος γέμουςαν ψυχὴν Πλάτ. Γοργ. 525A: πρὸς τι Ἄριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 5. III. ἀκακία, Τίμ. Λοκρ. 102B.

ἄ-σὺμμετρος, παλ. Ἄττ. ἀξὺμμετρος -ον, ὄ μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ μέτρον, ὄ μὴ ἐν ἄρμονίᾳ τινί, ἀξὺμμετρον ταῖς μεγέθεσιν ἑμμετρίας Πλάτ. Τίμ. 87D, καὶ συγγ. παρ' Ἄριστ.: πρὸς τι Πλουτ. Θεμ. 22: ἀπολ., ἀσυμμετρος ἡ διάμετρος καὶ ἡ πλευρὰ Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 2. II. μὴ ἔχων συμμετρίαν, δυσανάλογος, Ξεν. Κυν. 2, 7, Ἄριστ. Ποιητ. 25, 16, κ. ἄλλ.: ἀσύμμετρος πρὸς τι, δυσανάλογος πρὸς αὐτό, ὄ αὐτ. περὶ Ζ. Πορ. 8, 2: ἄσ. οὐσία, ὑπέρμετρος, μεγάλη, Πλάτ. Νόμ. 918B:—'Ἐπίρρ. ἀσυμμετρως, Ἄττικος παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Ἰρ. 805C. III. μετ' ἀπαρ., ὄ μὴ ἔχων σύμμετρον μέγεθος, Ἄριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 12, 4.

ἄ-συμμετρία, ἔς, = τῶ ἔπομ., Κύριλλ. Ἄλ. τ. 5, σ. 525B.

ἄ-σὺμμεκτος, ὄν, μὴ δυνάμενος νὰ συμμιχθῇ, νὰ ἐνωθῇ μετ' ἄλλου, Διον. Ἄλ. π. Συνθέσ. 22:— τὸ οὐσιαστ. ἀσυμμιξία Διον. Ἄρεσιπ. π. Θ. Ὀν. 4, 7.

ἄ-συμμιχθῆς, ἔς, οὐκὶ συμπαγῆς, Λουκ. Γυμν. 24.

ἄ-συμμιχθεῖα, ἡ, ἑλλειψὶς συμπαθείας, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 44.

ἄ-συμμιχθῆς, ἔς, μὴ ἔχων συμπαθείαν, τινι Πλουτ. Κορ. 21: πρὸς τινα ὄ αὐτ. 2. 976C.—'Ἐπίρρ. -θῶς Διόδ. 13. 111.

ἄ-συμμιχθητός, ὄν, = τῶ προηγ., Νίκηφ. Βλεμμ. ἐν Μαΐου Coll. nov. Vat. τ. 2. σ. 616.

ἄ-συμπέραντος, ὄν, ὄ μὴ συμπεραίνόμενος, ἀνεπακόλουθος, ἐλλειπής, Ἄριστ. Φυσ. 1. 3, 4.

ἄ-συμπέραστος, ὄν, ἀτελείωτος, ἀτελής, «ἔσας ἀσυμπέραστον τὸ ἐξ ἄλλου ποίημα» Ὑπόθεσις εἰς Πινδ. Ἰσθμ.

ἀ-συμπερίφορος, ον, ἀκοινωνήτος, ἀνεξοικειώτος, πρὸς τι Φιλῶδ. ἐν Vol. Herc. Ox. 1. 58.

ἀ-σύμπλεκτος, ον, ὁ μὴ συμπλεκόμενος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6.10.3.

ἀ-συμπλήρωτος, ον, μὴ πλήρης, μὴ συμπληρωθείς, τὰ ἀσυμπλήρωτα πληροὶ Διοσκ. 1. 89.

ἀ-σύμπλοκος, ον, μὴ συμπελεγμένος, μὴ συνημένος, μὴ συνδεδεμένος μετὰ τινος, ἀπόλυτος, ἀσύμπλοκος καὶ ἀμιγής ἰδέα Φιλῶν 2.19. — Ἐπίρρ. ἀσυμπλόκως, ἀσυνδύαστος, Δ. Β. 456. 13.

ἀ-σύμππτως, ον, ὁ μὴ συμπίπτων, συμπίεζόμενος, συγκλείων, Ἰππ. 47. 42, Γαλην. τ. 14, σ. 715.

ἀ-συμπώρωτος, ον, (πρωρόμαι) ὁ μὴ συμπαγεῖς εἰς πόρον, ὁ μὴ συμπρωθεῖς, ὁ μὴ συγκολληθεῖς, ἐπὶ τεθραυσμένων ὄστων, τὸ τῶν φύλλων δὲ ἀφέψημα (τῆς μυρσίνης) ... καὶ πρὸς ἀσυμπώρωτα κατεαγὸν ὠφέλιμος κατανάλειται Διοσκ. 1. 155.

ἀ-συμφανής, ἐς, ἀφανής, ἀόρατος, διὰ δὲ τούτου τοῦ γάσματος ἀσυμφανής ἐστὶν ὑπόνομος Ἄριστ. π. Θαυμ. 82. 2: σκοτεινός, Κύριλλ. Ἄλ. τ. 2. σ. 400B. — «ἀσυμφανής» περικεκαλυμμένος Ἡσύχ. — Ἐπίρρ. -νῶς, σκοτεινῶς, ἀδήλως, αἰνιγματωδῶς, ἐπιτεκαλυμμένως Ἡσύχ., πρὸλ. καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἀ-συμφερδόντως, ἐπίρρ. ἀσυμφέρως, ἀνωφελῶς, Νικηφ. Χοῦμ. ἐν Ἐπιστ. 65.

ἀ-σύμφρατος, ον, (συμφράνω) ἀνάριστος, ἀνεπαρκής, Βυζ. ἀ-συμφορία, ἡ, τὸ ἀσυμφόρον, ἀνωφελές, Βυζαντ.

ἀ-σύμφορος, παλ. Ἄττ. ἀξύμφορος, ὁ μὴ συμφέρων, ἀνωφελής, ἀπρόσφορος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 780: μετὰ δοτ. μὴ συντελῶν πρὸς τι, ἐναντίος εἰς τι, βλαπτικός, Ἰππ. π. Δαιτ. Ὀξ. 393, Εὐρ. Τρω. 491, Ἄγχιων 116. 11, Θουκ. 3. 40. Εἰς τι ὁ αὐτ. 1. 32: πρὸς τι ὁ αὐτ. 2. 91: Ὑπερβ., ἀσυμφορώτατον ὑμῖν ἔθος εἰσάγειν Δημ. 341. 20. — Ἐπίρρ. -ρως Ἔν. Ἑλλ. 6. 3, 1, Ἄριστ. Πολ. 5. 8, 13.

ἀ-συμφυής, ἐς, ὁ μὴ συμφυής, ἀνοίκειος, ἀνόμοιος (Σουῖδ.), Πλούτ. 2. 908D, Κλήμ. Ἄλ. 223.

ἀ-σύμφυλος, ον, ὁ μὴ σύμφυλος, ξένος, ἀνόμοιος, Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ., Πλούτ. 2. 709B, κτλ. — Ἐπίρρ. -λως Σχόλ. εἰς Ἰλ. 1. 643.

ἀ-σύμφυρτος, ον, μὴ συμφυρμένος, ἄμικτος, Διον. Ἀρεοπ. σ. 74A, 236B, 478D κ. ἄλλ. — Ἐπίρρ. ἀσυμφύρτως Παχυμ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. σ. 122.

ἀ-σύμφυτος, ον, ὁ μὴ συμφυόμενος, Ἰππ. 6. 22, Ἄρετ. Ὀξ. Νόσθ. Θεραπευτ. 1. 7.

ἀσυμφωνία, παλ. Ἄττ. ἀξυμφωνία, ἡ, ἑλλειψὶς συμφωνίας, ἀρμονίας, διαφωνία, παραφωνία, Πλάτ. Νόμ. 861A. Τὸ βῆμα ἀσυμφωνίως μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλωτίνου.

ἀ-σύμφωνος, παλ. Ἄττ. ἀξύμφωνος, ον, μὴ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον, μὴ ἀρμονικός, Πλάτ. Πολ. 402D χορδῆ Διον. Ἄλ. π. Συνθ. 11. 2) μεταφ. ὡς καὶ νῦν, ὁ διαφωνῶν πρὸς τινα, ἐμιαυτῶ ἀσύμφωνον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν Πλάτ. Γοργ. 482C πρὸς ἀλλήλους, Πράξ. Ἄπ. κη', 25. — Ἐπίρρ. ἀσυμφώνως Πλάτ. Νόμ. 860C. II. μὴ λαλῶν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, πρὸς τινα ὁ αὐτ. Πολιτικ. 262D, πρὸλ. Νόμ. 777D. ἄσ. ταῖς διαλέκτοις Διόδ. 17. 53.

ἀ-σύμφηφος, ον, ὁ μὴ σύμφηφός τινι, μὴ συμφωνῶν πρὸς τινα, τινος Πλούτ. Δίων 30 Schäf.

ἀ-συναίρετος, ον, ὁ μὴ συνηρημένος, Εὐστ. 50. 36. — Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ. 16. 32.

ἀ-συναίσθητος, ον, ὁ μὴ συναισθανόμενος, οὐκ ἀσυναίσθητοι οἱ ἀπόστολοι τυγχάνοντες τῶν ἐν οἷς προσκόπτουσιν Ὀριγ. IV. 185A.

ἀ-συνακόλουθος, Ἄττ. ἀξ-, ον, ἄνευ ἀκολούθων θεραπεύωντων, Ἄντιφάν. ἐν «Ἀθῶμαντι» 1.

ἀ-σύνακτος, ον, ἀσυμφυής, ἀσύμπλεκτος, ἀσυνάρτητος, ἄλογος, Φιλῶδ. ἐν Gomperz Herk. Stud. 1. 18: τῶν δὲ λόγων οἱ μὲν εἰσι συνακτικοί, οἱ δὲ ἀσύνακτοι: συνακτικοὶ μὲν ὅταν τὸ συνημμένον ... ὑγιές ἢ ... ἀσύνακτοι δὲ οἱ μὴ οὕτως ἔχοντες Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 137, Ἐπικτ. Ἐγγχειρῖδ. 44. II. παρ' Ἑκκλ. ἀποκεκλεισμένος ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Συνάξεως, «ἐξῶβλητος» καθ' Ἡσύχ. — «ὁ Θεόφιλος ἐποίησε τούτους ἀσύνακτους καὶ ἀκοινωνήτους πρὶς τῆ χρόνον» Βίος: Ἐπιφάν. σ. 371C.

ἀ-συναλλαγής, ἐς, ὁ μὴ αἰσθανόμενος οἶκτον, ἀνοικτίρμων, Κύριλλ. ἐν Μαίον Nova Patrum Biblioth. τ. 2. σ. 359.

ἀ-συναλείπτως, ον, (συναλείπω) ἄνευ συναλοιφῆς, Ἡρωδιαν. π. μων. λέξ. 7. 15. — Ἐπίρρ. -τως Εὐστ. 19. 39, Σχόλ. Βενετ. εἰς Ἰλ. Γ. 150. II. παρ' Ἑκκλ. ἄνευ συναφείας ἢ συγγύσεως, ἀσυγγύτως, Καισάρ. 857, 860.

ἀ-συναλλάκτος, ον, ὁ μὴ συναλλάσσόμενος μετ' ἄλλων, ὁ διατελῶν ἄνευ σχέσεων κοινωνικῶν, ἀκοινωνήτος, ἀδιάλλακτος, ἀνεπίμικτα τὰ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ποιοῦσι καὶ ἀσυναλλάκτα Πλούτ. 2. 416F. — Τὸ οὐσιαστ. ἀσυναλλάξια, ἡ, ἐν Στωβ. Ἑκλογ. 2. 320.

ἀ-συνάντητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ συναντήσῃ, ἀκοινωνήτος, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀξύμβλητον.

ἀ-σύναπτος, ον, ὁ μὴ συνάπτων, ὁ μὴ ἐρχόμενος εἰς συναφήν, αὐταῖα μὲν συνάπτουσιν, αἱ δ' ἄλλα ἀσύναπτοι Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 7, 6' πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. Ἄναλυτ. Πρ. 1. 25, 5.

ἀ-συναρβρος, ον, ἄνευ τοῦ ἄρβρου, παρὰ γραμμ., φασί γούν ἀσυναρβρῶς ἀντωνυμίας Ἀπολλών. π. Συντάξ. 101. — Ἐπίρρ. -θρως, «ὁ δὲ ποιητὴς ἀσυναρβρῶς ἐκφέρει» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 1.

ἀ-συναριθμητος, ον, ὁ μὴ συναριθμούμενος μετ' ἄλλων, ὃν δὲν δύναται τις νὰ συναριθμῆσῃ μετ' ἄλλων, ἀσυναριθμητος ἑτέρω θεῶ, θεὸς ὢν μόνος καὶ κατὰ φύσιν, ὁ πάντων ἐπέκεινα» Κύριλλ. Ἄλ. κ. Ἰουλ. 10. σ. 344D.

ἀ-συναρμωστος, ον, ὁ μὴ συναρμωζόμενος, ἀκατάλληλος, Πλούτ. 2. 709B.

ἀσυναρτησία, ἡ, τὸ ἀσυνάρτητον, πολλή σου ἢ ἀσυναρτησία τῶν λόγων Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 661C.

ἀ-συνάρτητος, ον, ἀσύνδετος, ἀσύναπτος, ἀνακόλουθος, εἰς πολλά μεμερισμένην καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια Διον. Ἄλ. π. Θουκ. 6. II. ἐν τῇ μετρικῇ, ἀσυνάρτητοι στίχοι εἶναι οἱ συγκείμενοι ἐξ ἑτερογενῶν μερῶν, γίνονται δὲ καὶ ἀσυνάρτητα, ὅπῃ ὅταν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλους συναρτηθῆναι μηδὲ ἑνωσιν ἔχειν ἀντὶ ἐνὸς μόνου παραλαμβάνηται στίχου Ἡρακλ. 15, πρὸλ. Ἄριστ. Κόιντ. π. Μουσ. 56. 12.

ἀ-συναφής, ἐς, = ἀσύναπτος, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 122B.

ἀ-σύνδετος, ον, μὴ συνδεδεμένος, χαλαρός, μὴ συνημμένος, Ξεν. Κυν. 5. 30, Πλούτ. 2. 386A. II. ἐπὶ λόγου, ἀσύνδετος, ὡς καὶ νῦν ὁ μὴ συνδεδεμένος διὰ συνδέσμων, Ἄριστ. π. Ἐρμην. 5. 2, πρὸλ. Ρητ. 3. 12, 4' (ἀλλ' αὐτῶν 3. 6, 6, ἄνευ μὲν συνδέσμου, μὴ ἀσύνδετα δὲ, οἷον πορευθεὶς καὶ διαλεχθεὶς, πορευθεὶς διελέχθη) ἀσύνδετον σχῆμα, σχῆμα λόγου, ἄνευ συνδέσμων, οἷον, λέγει, λοιδορεῖται, βοᾷ Πλούτ. Ἠθ. 1011A, Εὐστ. Ἰλ. σ. 656, 32: — οὕτως, Ἐπίρρ. -τως Ἐρμογεν. Ρητορ. 247, 8, Φιλόστρ. 503.

ἀ-σύνδηλος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀδηλος, Πλούτ. Λυκ. 28.

ἀσύνδιος (γράφε ἀσύνδοιος ἢ ἀσύνδυνος), ον, = ἀσύνδοιστος, Ἄναστ. Σιν. 1053D.

ἀ-συνδρομία, ἡ, ἑλλειψὶς προθυμίας ἢ ἰκανότητος πρὸς συνδρομήν, τὸ μὴ συντρέχειν, Θεόδ. Στωδ.

ἀ-συνδύαστος, ον, μὴ συνδυαζόμενος, μὴ συνενούμενος, μὴ συζευγόμενος, τούτο τὸ δρῶν μὴ μείνειν, εἰ διαζευχθεὶς τῆς συζυγίας εἰς τὸ ἐφεξῆς ἀσυνδύαστον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 507D, πρὸλ. καὶ 667B. II. Ἐπίρρ. ἀσυνδύαστως, ἄνευ συζεύσεως, οἱ γῦπες ἀσυνδύαστως τίκτουσιν Ρήτορες (Walz) τ. 3. σ. 731, 10.

ἀσυνέγκλιτος, ὁ, ὁ μὴ συνεγκλινόμενος, Δ. Β. σ. 506, 1.

ἀ-συνεθιστος, ον, ἀσυνήθης, ἀσυνήθιστος, Βυζ.

ἀσυνειδήσια, ἡ, ἑλλειψὶς συνειδήσεως, ἑλλειψὶς συναισθήσεως, ἀσυνειδησία ἀπίστου δόξαν λαθῶν Ἰω. Χρυσ. τ. 9. σ. 272B.

ἀ-συνειδήτος, ον, (συνεῖδον) ὁ μὴ ἔχων γῶσιν πράγματός τινος: — Ἐπίρρ., ἀσυνειδήτως, ἀσυνειδήτως τοῖς ἄλλοις, Λατ. clam ceteris, Πλούτ. 2. 214E. II. ἀσύνετος, Ἰω. Χρυσ. ἐν τῇ π. Ρωμ. Ἐπιστ. Ὀμιλ. 23, τ. 3. σ. 191: — Ἐπίρρ. = ἀσύνετος, ἀπερισκέπτως, Ἀθανάσι. τ. 1. σ. 258A, ὁ τύπος ἀσυνεεδότης, ἄνευ συνειδήσεως, «ἀσυνεῖδητα» παρ' Ἰω. Χρυσ. ἐν Ὀμ. 5. τ. 2. σ. 581 εἶναι ἀδόκιμος, ἴδε Γλωσσ. Παρატτρ. Κόντου σ. 255.

ἀ-συνεϊκαστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ παραδῆλῃ πρὸς ἄλλον, ἀσυνεϊκαστον φόρτον, ἐμβάλλομένη ναύς Ἐπιφάν. 1. 477. 2) ὃν δὲν δύναται τις νὰ συνεϊκασῇ, ἀνυπολόγητος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 694.

ἀ-συνεισφορος, ον, ὁ μηδὲν συνεισφέρων, ὁ Μέγας Γρηγόριος εἰς οὐδὲν εἶδος τῆς βητορικῆς οὐδὲ εἰς ἰδέαν τινὰ ἀσυνεισφορος εὐρεθῆσεται σοι Ρήτορες (Valz) τ. 3. σ. 573, 5.

ἀ-συνεῖστος, ον, ἀπρόσφορος, ἀκατάλληλος, διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσυνεῖστα κατὰ τὴν παράδοσιν Ἀπολλών. π. Ἄντων. 57A.

ἀ-συνέμππτως, ον, ὁ μὴ συμπίπτων, διαφέρων, «ἵνα πάντη ἀσυνέμππτα εἶεν ἡ τοῦ Νηλέως γενικὴ καὶ ὁ Νείλεως» εἶκος δὲ καὶ τῆς Νηλέως γενικῆς ἀναδραμούσης εἰς εὐθεῖαν αἰτιατικὴν ταύτης εἶναι τὸν Νείλεων Βοιωτικῶς ἅμα καὶ Διολικῶς, ἵνα βοιωτιάτῃται μὲν ἢ ἄρχουσα κατὰ τὴν ἐκ τοῦ στοιχείου μεταπτώσειν ἐν τῆς ἐπιφογῶν, αἰολίζῃται δὲ ἢ προπαραφύζονται Εὐστ. 879. 30.

ἀ-συνέξωστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξώσῃ, νὰ σαλεύσῃ ἀπὸ τῆς θέσεώς του, ἐπὶ ἀθλητοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 5912-14.

ἀ-συνεργος, ον, ὁ μὴ συνεργῶν πρὸς τι, ὁ μὴ χρησιμεύων εἰς τι, καὶ ἦν μόσχος .. καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου πόδα ἀπρητημένον εἶχεν ἀσυνεργον (περίεργον Ἐργερίος) μὲν ὅσα ἐπιβῆναι, τέλειον δὲ ὅσα εἰς πλάσιν Διλ. π. Ζ. 11. 40' — ὡσαύτως -γῆτος, ον, Matthaei Medic. 331.

ἀσυνεσία, παλ. Ἄττ. ἀξ-, ἡ, (ἀσύνετος) ἑλλειψὶς συνέσεως, ἀσχεφία, ἡλιθιότης, Εὐρ. Φοίν. 1727, Θουκ. 1. 122' ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ σύνεσις, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 6. 10.

ἀσυνετέω, εἶμαι ἄνευ συνέσεως, Ἰππ. π. Ἄγγ. 761, κτλ. Τύπος τῆς ἀσυνετέω ἀπαντᾷ παρ' Ἀλκαίῳ (18 Bgk.), ἐκ διορθώσεως

τοῦ Ahirens (10) ἐκ τῶν Α. Β. 1045. — Ὡσαύτως ἀσυνετίξομαι, Π. Δ. Ἰερμ. ε', 8 Κωδ. Μόσχαι.

ἀσυνετο-ποιός, ὄν, ὁ ἀσύνετα ποιῶν, μωρός, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1319, ὁ Βεκκ. ἔχει ἀσύνετα ποιοῦντα διηρημένον.

ἀ-σύνετος, παλ. Ἄττ. ἀξύνετος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων σύνεσιν, ἄφρων, ἀνόητος, μωρός, Ἡρόδ. 3. 81, Ἰππ. π. Ἄγμ. 772, Εὐρ. Ὀρ. 493, Σουκ. 1. 142, κλ. φρήν ἀξ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 456· τί τῶς ἀσύνετα; τί εἶναι αὐταί ἀί ανοήσιαι; Εὐρ. Ἐλ. 352:—Ἐπίρρ. -τάς Πλούτ. 2. 141Β. 2) ἀσύνετός τινος, ἀνίκανος νὰ ἐννοήσῃ τι, Πλούτ. 2. 713Β, πρβλ. Ἡράκλειτ. παρ' Ἀριστ. Ρητ. ἐν 3. 5, 6.

Π. ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ, ἀκατάληπτος, Εὐρ. Ἰων 1205, Φοίν. 1731.

ἀ-συνεχής, ἔς, ὁ μὴ συνεχής, ἐπὶ ἀνέμων, εὐμετάβολος, Θεοφρ. Ἄποσπ. 5. 11.

ἀ-συνήγορος, ὄν, ὁ ἄνευ συνηγόρου, ἀνυπεράσπιστος, Βασίλ. III. 593Α, Γρηγ. Νύσο. τ. 2. σ. 266D:— προσέτι ἀσυνήγορος Βασίλ. I. 515C.

ἀ-συνήθεα, ἡ, ἑλλειψίς συνήθειας ἢ πείρας, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικά 1 (ἔλαττον), 3, 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 17, 2· ἀσ. τοῦ δικολογεῖν, ἑλλειψίς πείρας ἐν τῷ... Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 38, πρβλ. Πολύβ. 15. 32, 7.

ἀ-συνήθης, ἔς, γεν. εος, μὴ συνήθης, ἰδὼν ἀσυνήθεα χῶρον Ἐμπεδ. 17· τὰ ἀσυνήθη Ἰππ. Ἄφ. 1246· ἀσυνήθεα τοῖς ζώοις τὸ πίνειν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 28, 13. II. ἐπὶ προσώπων (ἐνεργητικῶς), μὴ εἰθισμένος, ἀσυνήθιστος, ἄπειρος, Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ. τινός Πολύβ. 10. 47, 7· μετ' ἀπαρ., ἀσ. ὀραῖσθαι Διον. Ἄλ. 8. 44:—Ἐπίρρ. -θως Πλούτ. 2. 678Α. 2) ὁ μὴ συνήθης, μὴ γνώριμος, μὴ σχετικῶς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 6, 5.

ἀ-συνήμων, παλ. Ἄττ. ἀξυνήμων, ὄν, = ἀσύνετος, Δισχύλ. Ἄγ. 1060:— ἀσυνημονέω = ἀσυνετέω, Τζέτζ. Ἐπιστ. 19. σ. 46, 6.

ἀσυνθεσία, ἡ, παράθεσις συνθηκῶν, ἀνομία, παράθεσις, Ἐβδ. (Ἐσδρ. Β') θ', 2, 4. II. τὸ εἶναι ἀσύνθετον, ἢ αἰτία τῆς ἀσυνθεσίας Ἀπολλων. Ἄντων. 39Β.

ἀσυνθετέω, παραβαίνω τὰς συνθήκας, παραβαίνω τὸν νόμον, παρανομῶ, Ἐβδ. (Ψαλ. σθ', 15, κ. ἄλλ.)

ἀ-συνθετός, παλ. Ἄττ. ἀξύνθετος, ὄν, (συντίθημι) ὁ μὴ σύνθετος, ἄπλοος, Πλάτ. Φαίδων 78C, Θεαίτ. 205C, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 1, 3, κ. ἄλλ., καὶ συγνάκις παρὰ γραμμ.:—Ἐπίρρ. -τως Εὐστ. 17. 6. II. (συντίθημαι) ὁ μὴ περιοριζόμενος ὑπ' οὐδεμίαν συνθήκην, ἀτίθασος, ὁ δῆμος ἔστιν ὄχλος, ἀσυνθετώτατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων Δημ. 383. 6, πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. 1. 31:—Ἐπίρρ. -τως Ἰουστίν. Μ.

ἀσυνθηκίω, Σύμμ. Π. Δ.: -θηκος, ὄν, Ὀνήσανδρ. 37: = ἀσυνθετέω, -θετος.

ἀ-συννεφής, ἔς, ὁ μὴ συννεφής, «ἀσυννεφίατος», Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 1, 16.

ἀ-σύννοος, ὄν, συνηρ. -νοους, οὖν, ὁ μὴ σὺν νῷ, συγκεχυμένος, Πλάτ. Σοφ. 267D.

ἀ-συνόδευτος, ὄν, μὴ συνοδευόμενος, γυμνός, ἀβοήθητος, ἀπροστάτευτος, ἀσυνόδευτος, Ἐφρ. Σὺρ. τ. 3. σ. 262E. II. ὁ μὴ συνοδευόμενος τινά, μὴ μετ' αὐτοῦ περιπατῶν, Κλήμ. Ἀλεξ. Ἰωβ. 1. 59.

ἀ-συνολικιστός, ὄν, ὁ μὴ ἢ ὁ ἀραιῶς συνωκισμένος, Νικήτ. Χρον. 97D.

ἀ-σύνοπτος, ὄν, ὁ μὴ εὐκόλως διακρινόμενος, δυσδιάκριτος, ἃ ἔστι τοῖς πέν πολλοῖς ἀσύνοπτα Δισχίν. 47, 31.

ἀσύνορον· «ἀσύμφωνον» Ἠσύχ.

ἀ-συνουσία, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἀσυνουσίαστον, Βίος Ἰωάνν. Κλήμ. 600Α.

ἀ-συνουσίατος, ὄν, ὁ ἄνευ συνουσίας, συναναστροφῆς, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. σ. 51.

ἀ-σύντακτος, παλ. Ἄττ. ἀξύντακτος, ὄν, ἐπὶ στρατιωτῶν, μὴ συνεταγμένος πρὸς μάχην, ἐνταῦθα οἱ Θηβαῖοι προοπεσόντες ἔπαιον παρεσκευασμένοι ἀπαρασκευάτους καὶ συνεταγμένοι ἀσύντακτους Ἐν. Ἐλλ. 7. 1, 16· μετὰ δὸτ., ὁ μὴ ἰσοβάθμιός ἐστιν, περὶ δὲ τοῦ ἁγίου πνεύματος φανερᾶ χρῆσται τῇ βλασφημίᾳ λέγων ἀσύντακτον εἶναι πατρὶ καὶ υἱῷ, ἀμφοτέροις δὲ ὑποτεταγμένον Γρηγ. Νύσο. τ. 2. σ. 324C. 2) ὁ ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενος, πολλοὶ δ' αὐτῶν μεθύουσι, πάντες δὲ ἀσύντακτοὶ εἰσιν Ἐν. Κύρ. 7. 5, 21· ἄκοσμος, ἀκατάστατος, τῶν πολλῶν τὴν ἀξύντακτον ἀναρχίαν, τὴν ἄνευ πειθαρχίας, Σουκ. 6. 72· ἢ πρόνοια τυφλὸν τὶ κάσύντακτον, ἄσσοχον, Νικόστρ. παρ' Ἀθην. 693Α:—Ἐπίρρ. -τως Πλούτ. Νικ. 3.

3) ἐπὶ ὑποτεταγμένων διαφόρων ἐθνῶν μὴ ὁμοφρονούντων, ἀλλὰ διηρημένων μεταξὺ τῶν, καὶ ἀσύντακτος ὄντας ἐώρα Ἐν. Κύρ. 8. 1, 45. 4) ἀσύμμετρος, δυσανάλογος, σῶμα ὁ αὐτ. Κυρ. 3. 3.

5) ἀνώμαλος, ἀσύμμετρος τοῖς γραμματικῶς κανόσι, Χοιροδ. 2. 486:— ἀλλ' ἐπὶ βιβλίον, ὁ μὴ περιεχόμενος ἐν καταλόγῳ, Διογ. Λ. 9. 46. 6) μὴ θεθεμιέμενος ἐν τῷ φορολογικῷ καταλόγῳ, ἀπηλλαγμένος δημοσίων ὑποχρεώσεων, Δημ. 170, 19. II. ἐνεργ. ἀπαράσκευος, ὅπως ἀγορεύσῃ, ὁ Περικλῆς καλούμενος ὑπὸ τοῦ

δήμου πολλάκις οὐχ ὑπήκουσε, λέγων ἀσύντακτος εἶναι Πλούτ. 2. 6D.

ἀσυνταξία, ἡ, ἀταξία, σύγχυσις, Ἀπολλών. π. Ἄντων. 16Α· ἀνωμαλία, Χοιροδ. 2. 488.

ἀ-συντέλεστος, ὄν, ὁ μὴ συντελεσμένος, ὁ μὴ ἀποπερατωθεῖς, Σουλ. Ἐπιγρ. 2058B. 57, Διόδ. 4, 12, Πλούτ.

ἀσυντελέω, δὲν συντελέω εἰς τίποτε, δὲν ὠρελῶ, δὲν εἶμαι χρήσιμος, Μάζ. Ὀμοί. τ. 2. σ. 71D.

ἀ-συντελής, ἔς, ὁ μὴ συντελῶν εἰς τίποτε, ἄχρηστος, Θεμιστ. 352C, Συνέσ.—Ἐπίρρ., ἀσυντελῶς ἔχειν πρὸς τινὰς Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 81. II. = ἀσυντέλεστος, ἀσυντελής βίος Μ. Ἄντων. 3. 8.

ἀ-σύντονος, ὄν, μὴ σύντονος, χαλαρός:—Ἐπίρρ. -νωος, οὐχὶ σύντονος, ὑπερβ. -ώτατα, Ἐν. Κύρ. 4. 2, 31.

ἀ-σύντητος, ὄν, μὴ συνδιαιρηθεῖς, ἀδιάρτητος, Γαλην. 19. 438.

ἀ-σύντριπτος, ὄν, μὴ συντριβθεῖς εἰς τεμάχια, Φίλων Βελοπ. 60, Ὠριγέν. τ. 3. σ. 414C.

ἀ-σύντροχος, ὄν, ὁ μὴ συντρέχων, Εὐστ. Πονημάτ. 122. 53.

ἀ-συνυπαρκτος, ὄν, ὁ μὴ συνυπάρχων, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 202.

ἀσυρής, ἔς, ῥυπαρός, βδελυρής, αἰσχρής, ἀκόλαστος, ἀνθρώπιος Πολύβ. 4. 4, 5· βίος αὐτ. 18. 38, 7· ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἐβδ. καὶ Ἠσύχ.— (Ἑλληνιστ. λέξ. ἀγνωστοῦ ἀρχῆς, ἴσως ἐκ τοῦ ἀνασῶρω).

ἀ-σύρρηκτος, ὄν, μὴ διαρραγείς, μετὰχ. Ἰατρ.

ἀ-συσκεύαστος, ὄν, μὴ συσκευασθεῖς, ἀπαράσκευος, Ἐεν. Οἰκ. 8. 13.

ἀ-συσκίαστος, ὄν, ἐν δὲν δύναται τις νὰ συσκιάσῃ, νὰ καλύψῃ, νὰ κρύψῃ, τὰ ἀσυσκίαστα συσκιάζειν ἐπιχειρῶν Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 460, 12.

ἀσυστάσις, ἡ, τὸ ἀσύστατον εἶναι, ἑλλειψίς ἐνόητος, σύγχυσις, Ἀρχιγέν. παρὰ Γαλην. 8. 626.

ἀσυστάτω, εἶμαι ἀσύστατος, ἀνάρμοστος, ἀνεπιτήδειος, Α. Β. 494. 2) ἐνεργ., ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, οὗτος ὁ χρυσὸς τὸ πᾶν ἀσυστατεῖ, τὸ κάμνει ἄνω κάτω, Μανασ. Σύνοψ. 5. 7.

ἀ-συστάτος, παλ. Ἄττ. ἀξύστατος, ὄν, (συνίσταμαι) ὁ μὴ ἔχων σύστασιν, συνηγὴν ἢ συνεκτικότητα, γῆ Πλάτ. Τιμ. 61Α. Ὑδωρ Πλούτ. 2. 949B, κλ. τὸ ἀσ. ἑλλειψίς συναγωγῆς, ὁ αὐτ. 2. 697Α· γάλα ἀσύστατον εἰς τυρόν, τὸ ὅποιον δὲν «πίζει», Ἀρετ. Χρον. Νύσο. Θεραπειν. 1. 13. 2) μετὰχ. ἀνακόλουθος, ἄτακτος, ἀκατάστατος, Λατ. dispar sibi, ἐπὶ τοῦ Δισχύλου, ἐγὼ γὰρ Δισχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμιφακα, κρημνοποιόν, «τὰ γὰρ ῥήματα Δισχύλου φαντασίαν μὲν ἔχει, βλασηνίζομενα δὲ οὐδεμίαν ἔχει πραγματείαν» (Γλωσσ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1367· καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Δισχύλῳ ἀπαντᾷ ἡ λέξις καὶ φαίνεται σημαίνουσα τὸ μὴ ἐπιδεχόμενον σύγκρισιν, τὸ ὑπερβάλλον, μὴδ' εἰς Ἠλένην κότον ἐκτρέψης... ὡς μία πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασ' ἀξύστατον ἄλλος ἔπραξεν Δισχύλ. Ἄγ. 1467· ἐν Ξενάρχ. ἐν «Βουταλίω» 1, ὁ Meineke διορθοῖ ἀσυστάτοι... τύχαις, ἀντὶ ἀσυντάτοις. 3) ὁ ἄνευ νόμου ἢ τάξεως, Πλούτ. 2. 963F, κλ.—Ἐπίρρ. -τως, συγκεχυμένος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 400C.

ἀσυστόλως, ἄνευ συστολῆς, Γραμματ.

ἀ-συστροφος, ὄν, ὁ ἄνευ συστρωτῶν, Ἰππ. 272, ἐπὶ ὕρου λόγου, ὡς τὸ ἀξυγκρότητος, τὸ μὴ συμπεπυκνωμένον, Διον. Ἄλ. π. Δεινάρχ. σ. 646. II. ἡμελημένος, «ἀσυγύριστος», κελλίον ἀσυστροφον καὶ ἀφιλοκάλητον Δωρόδ. 1668Α, 1800Α· Ἐκκλ.—Τὸ ῥήμα ἀσυστροφέω, καὶ οὐσιαστ. -φία, ἡ, Ἐκκλ.

ἀσύφη, ἡ, εἶδος κασίας, πηθ. γραφ. ἐν Δισκ. 1. 12.

ἀσύφηλος [ῦ], ὄν, ποταπός, μηδαμινός, ἀνάξις λόγου, ὡς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην Ἰλ. I. 647· χμηρηπής, πρόστυχος, οὐπω σεῦ ἀκούσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον Ω. 767.—Ἐπίρρ. ἀσυφήλως, χαμηρῶς, Δίος παρὰ Στωδ. 408. 53. 2) ἴσως ἐνεργ., καταφρονῶν, ἀτιμάζων, υποβιβάζων, ταπεινωτικός, Κόιντ. Σμ. 9. 521. (Ὁ Κούριος θεωρεῖ τὴν λέξιν σύνθετον ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἥτις ὑπάρχει ἐν τῷ ὀπός, Λατ. suscus, saror, ὡστε ἡ πρώτη σημασία θὰ ἦτο: ἄνοστος).

ἀσυχά, Δωρ. ἀντὶ ἡσυχά, Θεοφρ. 2. 11.

ἀσυχάτος, ἀσύχητος, Δωρ. ἀντὶ ἡσυχάτος, ἡσύχητος.

ἀ-σφαγής, ἔς, ὅστις δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἱερεῖον, Φίλων 2. 323.

ἀ-σφαδάστος [ἄδ], ὄν, ἄνευ σπασμῶν ἢ ἀγωνίας, κυρίως ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, Δισχύλ. Ἄγ. 1293, Σοφ. Αἴ. 833.—Ἐπίρρ. ἀσφαδάστω, ἄνευ σφαδάσμου.—πρβλ. Σφαδάξω.

ἀ-σφακέλιστος, ὄν, μὴ παθὼν σφάκελον, δηλ. γάγγραιναν, μελασμόν, «σφακέλιστον» ἀπερίστατον, οὐ μελανθῆν· Ἠσύχ. ἴδε τὴν λέξιν σφάκελος.

ἀσφακτος, ὄν, ὁ μὴ σφαγείς, Εὐρ. Ἰων 228.

ἀσφαλαθος, ἴδε ἐν λ. ἀσπάλαθος.

ἀσφαλάξ, ἄκος, ὁ τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἀσπάλαξ, «τυφλοπόντικος», Βαβρ. 108. 13.

ἀσφάλεια, γεν. ας, Ἰων. ης, ἡ, (ἀσφάλης) τὸ μὴ σφάλεσθαι ἢ

προσκόπτειν ἢ καταπίπτειν ἐν τῷ περιπατεῖν, τὸν ἀριστερόν μόνον πόδα ὑποδεδεμένοι, ἀσφαλείας ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν πηλὸν Θουκ. 3. 22· ἐβραϊκῆς, ἀλλ' ἀσφαλεία τῆνδ' ἀνόρθωσον πόλιν, ἀνόρθωσον αὐτὴν ἐξ ἐδοκίμων βάσεων ὥστε νὰ μὴ πῶσιν πλέον, Σοφ. Ο. Τ. 51· κατασκευάζειν τὴν τῆς πόλεως ἀσφάλειαν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 2.

2) ἀσφάλεια ἀπὸ κινδύνου, προσωπικῆ ἀσφάλεια, Λατ. securitas, Αἰσχύλ. Ίκ. 495, κτλ.· τηρεῖν ἀσφ. ἐπιβουλῆς Ἀντιφῶν 117.15· ἀσφ. τινός, πρυφύλαξις ἀπὸ τινος, Ἀνδοκ. 27. 37, πρβλ. Θουκ. 4. 68., 8. 4· ἢ ἴδια ἀσφάλεια κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δὲ τῆς πόλεως κινδύνου Δυστ. 187. 20· δεηθεὶς τῆς ἀσφ. ἔτυχε, δεηθεὶς περὶ ἀσφαλοῦς διαβόλεως ἔτυχεν αὐτῆς, Ἡρόδ. 3. 7· ἀσφ. δίδόναι, παρέχειν Σεν. Ἑλλ. 2. 2, 2, Κύρ. 4. 5, 28· — συνγ.· μετὰ πρῶτ., ἀσφαλείης εἵνεκεν Ἡρόδ. 4. 33· ἀσφαλείας οὐνεκα Ἀριστοτ. Ὀρν. 293· δι' ἀσφαλείας οἰκεῖν Θουκ. 1. 17· ἐν ἀσφαλείᾳ καθ' ὅταναι τινὰ Ἰσοκρ. 194D· ἐν ἀσφ. καταστῆναι Σεν. Ἑρ. 2. 10· κατ' ἀσφάλειαν, ἐν ἀσφαλείᾳ, Θουκ. 4. 128· μετ' ἀσφαλείας ὁ αὐτ. 1. 120, Πλάτ.· πληθ. ἀσφαλείαι, περίοδοι· εἰρήνης, Ἰσοκρ. 163C.

3) ἀσφάλεια, βεβαιότης, ἀσφ. πολλῆ μὴ ἔλθειν αὐτοῦς Θουκ. 2. 11· πρβλ. Σεν. Κύρ. 7. 4, 5. 4) ἀσφάλεια λόγου, πεισιτικότης, βεβαιότης ἐπιχειρήματος, Σεν. Ἀπομν. 4. 6, 15· πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 4· ἴδε ἀσφαλῆς I. 4. 5) ὡς νομικὸς ὅρος, ἐνέχυρον, ὁμολογία, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 13, 7.

Ἀσφάλειος, ὄν (μετ' ἰσοδύναμου τύπου -λιος), ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ φυλάττων τινὰ ἐν ἀσφαλείᾳ, Ἀριστοτ. Ἀζ. 682, Πλουτ. 7. 21, 7, Πλουτ. Θησ. 36, οὕτω καὶ Ἐδραῖος ἐν Ἐπιγρ. ἐν Hell. J. τ. 10, σ. 81.

ἀ-σφαλῆς, ἔς (σφάλλομαι, σφαλῆναι)· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πτώσιν, ἔδραϊος, στερεός, ἀσάλευτος, παρ' Ὀμ. μόνον ἄπαξ ὡς ἐπιθ. (πρβλ. κατωτέρ. II), θεῶν ἔδος ἀσφαλῆς Ὀδ. Ζ. 42, πρβλ. Ἡσ. Ο. 128· ἀκολούθως παρ' Ἡρόδ., Πινδ. καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς λογιωτέροις συγγρ., ἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα Σοφ. Ἀντ. 454· ἀσφ. ὁ νοῦς ὁ αὐτ. Ἀποστ. 322, κτλ.

2) ἐπὶ φίλων κ.τ.τ., πιστός, βέβαιος, ἀσφαλῆς βοηθός, ἐν ἀνάγκῃ, Λατ. tutus, cautus, οὐ γὰρ οὐ πλάττει οὐδ' εὐρύνυτον φῶτες ἀσφαλέστατοι Σοφ. Αἰ. 1251· ἀσφ. στρατηλάτης Εὐρ. Φοίν. 599, πρβλ. Θουκ. 1. 69, Πλάτ. Σοφ. 231A· μετ' ἀσφ., φρονεῖν γὰρ οὐ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς, οἱ ταχεῖς σκεπτόμενοι καὶ ἀπορασιόντες δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς, Σοφ. Ο. Τ. 617· σφῆζειν.. ἀσφαλέσταται Εὐρ. I. T. 1062: — οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, βέβαιος, ἀναμφίβολος, Θουκ., κλ.

3) ἐξασφαλισμένος ἀπὸ κινδύνου, ἀκίνδυνος, ἀβλαβής, ἀσφαλῆς. Λατ. tutus, securus, ἀσφ. αἰῶν Πινδ. II. 3. 153· ἀσφαλεῖ σὺν ἔξοδῳ Σοφ. Ο. Κ. 1288· ἀσφ. ὅρος Σεν. Δακεδ. Πολιτ. 12. 1· ὁδὸς ὁ αὐτ. Ἑλλ. 5. 4, 51· ἐν ἀσφαλεῖ, ἐν ἀσφαλείᾳ, Θουκ. 1. 137., 8. 39, Σεν. Ἐν ἀσφαλεῖ βίου Εὐρ. Ἰππ. 785· οὕτω, μένειν ἐν τῷ ἀσφ. Σεν. Ἀν. 7. 4, 8· ἔξ ἀσφαλοῦς, ἐξ ἀσφαλοῦς θέσεως, ὁ αὐτ. Ἰππαρχικ. 4. 16· τοῦ ἀσφαλοῦς εἵνεκεν Ἡρόδ. 1. 109· τὸ ἀσφαλεῖς = ἡ ἀσφαλεία, Θουκ. 6. 55, κλ.· ἀσφαλεῖς [ἔστι], μετ' ἀπαρμυρ., εἶναι ἀσφαλεῖς νά.. Ἀριστοτ. Ὀρν. 1489, Εὐρ. Φοίν. 891, Πλάτ., κτλ.· φεύγειν αὐτοῖς ἀσφαλέστερον Σεν. Ἀν. 3. 2, 19.

4) ἀσφ. ρήτωρ, πεισιτικός, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 4. 6, 15· πρβλ. ἀσφάλεια 4. II. Ἐπιμ. ἐπίρρ., ἀσφαλέως ἔχειν ἢ μένειν, εἶμαι, διαμένω ἀσφαλῆς, ἔδραϊος, Ὀμ.· οὕτω καὶ τὸ οὐδ. ἀσφαλῆς τιθέμενον ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. ἀσφ. ἀγορεύει, ἄνευ διακοπῆς, συνεχῶς, Ὀδ. Ο. 171 (ἔνθα ἴδε Nitzsch, πρβλ. μειλίχιος), Ἡσ. Ο. 86· Ὀμ. καὶ μετὰ συνδυασμοῦ ἄλλης λέξεως, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπροσθεν, ἀνεμπόδιστος, ἀπαρμειώτως, σταθερῶς, διαρκῶς, πρὸ ἀσφαλέως καὶ τὸ ἔμπροσθεν τῆν αὐτὴν μὲν δηλοῖ ἔννοιαν. ἔστι δὲ ἔμπροσθεν μὲν τὸ περὶ τὴν γῆν, ἀσφαλῆς δὲ ὁ μὴ σφάλεται κλονοῦνόμενος ἢ ἐμποδιζόμενος (Εὐστ.), Ἰλ. Ν. 141, Ὀδ. Ν. 86· καὶ μετὰ πλειοτέρας ἐπιτάσεως, ἔμπροσθεν ἀσφαλεῖς αἰεῖ Ἰλ. Ο. 683. — Τὸ Ἄττ. ἐπίρρ. ἀσφαλῶς εἶναι· ἐν χρήσει μετὰ πασῶν τῶν σημασιῶν τοῦ ἐπιθ., ἐν ἀσφαλείᾳ, μετὰ βεβαιότητος, Σοφ. Ο. Τ. 613· ἀσφ. βουλευεῖν Ἀνδοκ. 28. 1· ἀσφ. ἔχει Ἡρόδ. 1. 86· μετ' ἀσφ., Λυστ. 178. 15: — Συγγρ. -έστερον Ἡρόδ. 2. 161, Πλάτ. Φαίδων 85D· ἄλλ' -εστέρωσ Ἰππ. Προρρητ. 100, Θουκ. 4. 71. — Ὑπερθ. -έστατα Ἰππ. Προρρητ. 105, Πλάτ. Πολ. 467E.

ἀσφαλίζω [ζ]. Πολύδ. 18. 13, 3· ἄλλα τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. τύπον: μέλλ. -οῦμα, Διόδ., Ἰώσηπ.: πρkm. ἡσφάλισμαι Πολύδ. 5, 43, 6· ἀσφ. ἡσφαλισάμενη ὁ αὐτ.· ὡσαύτως ἡσφαλισθῆναι ὁ αὐτ. 5, 7, 12: — ἄλλα τῶν χρόνων τούτων τινὲς εὐρηγται ἐπὶ παθητ. ἐνοιας, ἴδε κατωτέρ. Καθιστῶ τι ἀσφαλῆς, ἐξασφαλίζω, ὀχυρώνω, τόπον ἀσφαλίζω Πολύδ. 18. 13, 3, κτλ. 2) συχνότερ. κατὰ μέσ. = τῷ ενεργ., ἐξασφαλίζω, τὰς πλευράς, τὴν χώραν, κτλ. ὁ αὐτ. 1. 22, 10, κτλ.· ἀσφαλίζεσθαι πόδας εἰς τὸ ἔζυλον, συγκλείειν αὐτοῦς ἀσφαλῶς, Πλάτ. τῶν Ἀποστ. ις', 24· ἐντεῦθεν παρὰ Βυζαντ. φυλακίω. 3) ἀσφαλίζομαι, ὡσαύτως ὡς παθ., καθίσταμαι ἀσφαλῆς, ὀχυροῦμαι, Πολύδ. 1. 42, 7, 4. 70, 9, κτλ.

II. κατὰ μέσ. τύπον, ὡσαύτως καθιστῶ ἑμαυτὸν ἀσφαλῆ ἀπὸ τινος, ἀποκρούω, τὰς καταφοράς τῶν μαχαιρῶν ὁ αὐτ. 6. 23, 4, πρβλ. 9. 3, 3. — Κατὰ τὰ Δ. Β. σ. 456, 27, ἀσφάλεια μὲν καὶ ἀσφαλεῖς

Ἑλληνικά, τὸ δὲ ἀσφαλίζεσθαι βάρβαρον· δηλ. ἀδόκιμον. — Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐλέγγοτο κατὰ περίφρασιν αἰετοῖτε: ποιῶ τι ἀσφαλεῖς, καθιστῆμι ἀσφαλεῖς, ἀσφαλείαν παρέχω, δίδωμι, κλπ.

Ἀσφάλειος, τύπος ἰσοδύναμ. τῷ Ἀσφάλειος, (δ' ἴδε), Ὀππ. Ἄλ. 5. 680.

ἀσφαλίσις, εως, ἢ, ἐξασφαλίσις, ἀσφαλεία, βεβαιότης, Νικήτ. Χων. παρὰ Φαβρ. τ. 6. σ. 408, 10, ἔκδ. α'.

ἀσφαλίσιμα, τὸ, κατὰ τὸ Βυζαντιανὸν δίκαιον ἐνέχυρον καθόλου, ἀσφάλεια, Ἰω. Χρυσ. τ. 2. σ. 372B, τ. 3. σ. 78A, κλ.

ἀσφαλιστός, ὄν, ὁ ἐν ἀσφαλείᾳ, ὁ καλῶς κεκλιεμένος, εὐκλειστος, ὁ ἀσφαλιστός Ἡρωδ. 1. 178.

ἀσφαλιτίας, ου, ὁ, (α στερ., σφάλλω), ὁ μὴ σφαλλόμενος, μὴ ὑποχωρῶν, σφόνδυλος ἀσφ., ὁ τελευταῖος σπόνδυλος τῆς ὄσφυος, Πολύδ. Β', 179 (μετὰ διαρ. γραρ. -τίτης).

ἀσφαλιτίζω, εἶμαι ὅμοιος ἀσφαλῶ, ἀσφαλιτίζει τῇ ὁσμῇ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ. (ἐν Θησ. Στεφ. ὑπάρχει παραπομπὴ I [5, 45], ἀλλ' εἶναι ἐσφαλμένη).

ἀσφαλιτιον, τὸ, εἶδος τριγύλλου, καλούμενον οὕτως ἐκ τῆς ἀσφαλιτῶδους ὁσμῆς αὐτοῦ, Διοσκ. 3. 123.

ἀσφαλιτήης, ου, ὁ, θηλ. -τίης, ἴδος, ὁ ἐξ ἀσφάλου ὁ περιέχων ἀσφαλον, ἀσφαλιτῶδης, καιόμενος, ὡς εἰκός, τῆς βώλου τῆς ἀσφαλιτῆιδος Στράβ. 316· Ἰλιμνη Ἀσφαλιτῆις, ἡ Νεκρά θάλασσα, Διόδ. 49, 98.

ἀσφαλιτό-πισσα, ἢ, = πισσάσφαλιτος, Ἑβδ. (Ἑξ. 6', 3).

ἀσφαλιτός, ἢ, σχηματισμένη εἰς ὄγκους (θρόμβους) καὶ ἐπιπλέουσα εἰς τὴν ἐπιπέδην ὑδάτων τινῶν, ὡς ἐν ποταμῷ τινι παρὰ τὴν Βαβυλῶνα, οὗτος ὢν ὁ Ἰσ ποταμὸς ἅμα τῷ ὑδάτι θρόμβους ἀσφαλοῦς ἀναδιδόσι πολλοὺς Ἡρόδ. 1. 179· ἐξαίρετο ἡ ἀσφαλιτός καὶ ἐκ φρέατων, οἷον ἦν τὸ παρὰ τὰ Ἀρῆρεια τῆς Περσίας φρέαρ, τὸ παρέχεται τριφασίας ἰδέας· καὶ γὰρ ἀσφαλον καὶ ἄλας καὶ ἔλαιον ἀρῶσονται ἐξ αὐτοῦ... καὶ ἢ μὲν ἀσφαλοῦς καὶ οἱ ἄλλες (ὅταν ἐξαχθῶσι) πῆγνυνται παραυτίκα, τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγηίοισι ὁ αὐτ. 6. 119· ἀσφ. ὀρυκτῆ Ἀριστ. π. Θαυμ. 127· ὡσαύτως, ἀσφαλιτόν, τὸ, Ἰππ. π. Ἀέρ. 284, Τίμ. Δοκρ. 99C. II. εἶδος πετρελαίου, Διοσκ. 1. 99. (Λέξις οὐχὶ Ἑλληνική· ὁ Φίλων, 1. 420, ἐσφαλισμένος παράγει αὐτὴν ἐκ τοῦ σφάλλω).

ἀσφαλιτοφόρος, ὄν, ὁ παράγων ἀσφαλον, Ἀσφαλιτοφόρος Ἰλιμνη = ἡ ἀσφαλιτῆις Ἰλιμνη, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρ. 17. 6, 5.

ἀσφαλιτόω, ἀλείφω δι' ἀσφαλοῦ, Ἑβδ. (Γεν. ζ', 14).

ἀσφαλιτώδης, ες, (εἶδος) πλήρης ἀσφαλοῦ ἢ ὅμοιος ἀσφαλοῦ, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 25, Στράβ. 316, κτλ. — Ἐπίρρ. συγρ. ἀσφαλιτοδεστέρωσ Ὀριγέν. κ. Κέλσ. 4. σ. 191.

ἀσφαλιτώσις, εως, ἢ, ἢ δι' ἀσφαλοῦ ἐπάλειψις, κατὰ Σουῖδ. «πίσσωσις», Κύριλλ. Ἄλ. τ. 1. μέρ. 1. σ. 30E.

ἀσφαράγιος, (α εὐφών. σφαραγέω) ἀνηγῶ, κλαγγὴ ποιῶ, ἐπὶ ἐνόπλων ἀνδρῶν, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται χαλκῶ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι Θούκρ. 17. 94· ἄλλ' ὁ Μεινεπεκ διορθοῖ πολλοὶ δὲ μὴ ἀσπιδιῶται χαλκῶ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀμφαγέρονται.

ἀσφαραγιά, ἢ, τὸ φυτὸν τοῦ ἀσφαράγου, «σφαραγιά», Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 6. 4, 2.

ἀσφαράγιος [φᾶ], ὁ = φάρυγξ, οὐδ' ἀρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελιτῆ τῆμε χαλκοβάρεια, «φάρυγγα, βρόγγχον» (Σχόλ.), Ἰλ. Χ. 328.

ἀσφαράγιος, ὁ, Λατ. asparagus, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 135, Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 37, Ἀμειψ. ἐν Ἀδῆλ. 3, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 4, κτλ.

II. τὸ τρυφερόν βλαστάριον ἄλλων φυτῶν ὅσα τρώγονται ὡς ὁ ἀσφάραγιος, Νικ. Θ. 883, Ἀνθ. Π. 11. 325, Γαλην. πρβλ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 10, 6, 4. 1. — Ὁ μετὰ τὸ φυτόν ὁμοιολεγεῖται ὡς Ἄττ., παρὰ μεταγεν. ὑπερισχύει ὁ μετὰ τοῦ π. Φρύν. 110, Α. Β. 24. 28, κτλ. (πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ὡς τὰ σφαραγῶ, σφριγῶ μετὰ προθεμ. α).

ἀσφαραγία, ἢ, πλέγμα, στέφανος ἐξ ἀσφαράγου, Πλουτ. 2. 138C.

ἀσφηλος, ὄν, ἀκίνητος, «ἀσφηλον δὲ τὸ ἀκίνητον» Ἡσῦχ. ἐν λέξει σφηλόν, ἀλλ' ἐν λέξει ἀσφηλοῖ ἐρμηνεύει ὁ αὐτός: «ἀσθενεῖς», (πιθανῶς ἐκ τοῦ σφάλλω, ἔσφηλα).

ἀσφι, ἄσφι, Αἰολ. ἀντὶ σφῆ, σφέ. ἴδε ἐν λ. σφεῖς.

ἀ-σφιγκτός, ὄν, ὁ μὴ σφιγκτός, ἢ δὲ δὲν δύναται τις νὰ σφίγγῃ, χαλαρός, Γαλην. 12. 373.

ἀσφοδελίνος, ἢ, ὄν, ὁ ἐξ ἀσφοδέλου, ναῦν μονόξυλον ἀσφοδελίνην, ἐκ τῶν στελεχῶν ἀσφοδέλου, Λουκ. π. Ἄλ. Ἰστ. 2. 26.

ἀσφοδέλος, ὁ, τὸ «σφερδοκλι», εἶδος φυτοῦ κρινοειδούς, οὐ αἰρίζαι ἐπρώγοντο, Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 41· «βοτάνη τῶν βολβωδῶν... πολλὰ εἶς τροφὴν παρεχομένην χρισίμα· καὶ γὰρ ὁ ἀνθρώπος ἐδώκεν σταθεῖνόμενος καὶ τὸ σπέρμα φρυγόμενον καὶ πάντων δὲ μέλαστα ἢ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σίκου» Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 10, 7., 7. 13, 2-4., Θεόκρ. 7. 68 κτλ.· σφοδελός Ἀριστοτ. ἐν Mein. Ἀποστ. 2. 2. 1198.

II. ὄξυν. ὡς ἐπιθ., ἀσφοδελὸς λειμῶν, ὁ πλήρης ἀσφοδέλων λειμῶν, ἐνθα ἡσυχάζον αἱ σκιαὶ τῶν ἡρώων, Ὀδ. Λ. 539., Ω. 13· καθόλου, λειμῶν πλήρης ἀνθέων, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 221, 344.

ἀσφροδελώδης, ες, (εἶδος) ὁμοίως ἀσφροδέλω, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 6. 6. 9. **ἀσφράγιστος** (ἀ), **ον**, ὁ μὴ σφραγισθείς, «ἀσφάμαντα» τὰ ὑπ' ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα Ἄρποκρ.: παρ' Ἑκκλ. ἀβάπτιστος, Γρηγ. Ναξ. σ. 653.

ἀσφυκτέω, δὲν ἔχω σφυγμὸν, ἀσφυκτεῖν καὶ δυσπνοεῖν Διοσκ. προοίμ.

ἀσφυκτος, **ον**, (σφύζω) ὁ ἄνευ σφυγοῦ, λιπόθυμος ὡς νεκρός, Ἄνθ. Π. 11. 211· μεταφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἄνευ σφοδρῆς συγκινήσεως, ἄνευ βιαιότητος, ἤρεμος, Πλούτ. 2. 446D· μέτριος, χαλάρως, νωθρός, αὐτόθι 500C. **II**. μὴ παράγων ἰσχυρὸν, βίαιον σφυγμὸν, αὐτόθι 132D.

ἀσφυξία, ἡ ἢ στάσις τοῦ σφυγοῦ, Ἄρετ. π. Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 2. 11. **ἀσχαδής**, ες, (σχαδῶ) ἀκατάσχετος, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 363, πρβλ. Ἠούχ. ἐνθά ἐρμηνεύεται «ἀμετάσχετος».

ἀσχαλάω, ἐν χρίσει μόνον κατ' ἐνεστώτα, οὐ δὲ Ὀμηρ. ἔχει τοὺς ἐξῆς ἀνωμόλους σχηματισμούς, γ' ἐν. **ἀσχαλάα**, γ' πλ. **ἀσχαλώωσι**, ἄπαρ. **ἀσχαλάαν**, μετοχ. **ἀσχαλῶν**: προστ. **ἀσχαλά** Ἄρχιλ. 60· ὁ τύπος **ἀσχαλάω** ἀπαντᾷ ἀπαξ παρ' Ὀμήρῳ (ἀσχαλάησ Ὀδ. Β. 193), καὶ τούτων τὸν τύπον μεταχειρίζονται πρὸ πάντων οἱ Τραγ. (ὁ Εὐρ. ἐν *I. A.* 920 ἔχει **ἀσχαλάαν**, πρβλ. **συνασχαλάω**), ἀλλ' εἶναι σπάνιον τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν τῷ δοκιμῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ Σεν. Ἰππ. 10. 6, Δημ. 555. 26: παρακατ. **ἤσχαλλον** Ἦσ. Ἀποσπ. 37 (67), Ἠρόδ. 3. 152., 9. 117· προστ. **ἀσχαλλε** Θεογ. 219· γ' ἐν. μέλλ. **ἀσχαλεῖ** (κατὰ τὸν Α. Διονόρην, ἀντὶ **ἀσχαλῆ**) Δίσχυλ. Πρ. 764, πρβλ. 161, 243. **Λυπούμαι**, ἀνημονῶ, θλιβόμαι, ἀπολ., ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ Ἰλ. Β. 297, πρβλ. Χ. 412, κτλ.· τὴν δὲ αἰτίαν τῆς θλίψεως ἐκφέρει ὁ Ὀμ. ἢ μετὰ μετοχ., μὲνουν **ἀσχαλάα** Ἰλ. Β. 293, πρβλ. Ὀδ. Δ. 304· ἦν κε (ἐνν. Θωῶν) τίμων **ἀσχαλλῆς** Β. 193· ἢ μετὰ γεν., **ἀσχαλάα** δὲ πάσι βίοντων κατεδόντων, στενογνωρεῖται, ἀδημονεῖ ἐξ αἰτίας τοῦ δι... Τ. 159· κτήσιος **ἀσχαλῶν**, τὴν οἰ κατεδούσιν Ἀχαιοὶ αὐτοῖσι 534· μετέπειτα μετὰ δοτ., **ἀσχ. τι** Ἄρχιλ. ἐνθ' ἄνωτ., Δίσχυλ. Πρ. 764, Εὐρ. *I. A.* 920· ὡσαύτως, ἐπὶ τῷ διδόναι δίκην **ἀσχαλλέει** Δημ. ἐνθ' ἄνωτ.· πρὸς τι Λόγγος 3. 8· ὡσαύτως μετ' αἰτ., **ἀσχαλλέει** θάνατον Εὐρ. Ὀρ. 785.

ἀσχαστος ἢ **ἀσκαστος**, **ον**, ὁ μὴ ἔσχασμένος, κοινῶς «ἄσκαστος», ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἀσκαστοὶ λιθοὶ Ἐπιγρ. Βοιωτ. CIGS. I, 3073₁₈₁, ἀσκαστοὶ λιθοὶ 4255₃₆.

ἀσχεδωρος, ὁ, κάπρος, ὃς ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι, Δίσχυλ. (Ἀποσπ. 252), Σκληρίας παρ' Ἀθην. 402B.

ἀσχετος, Ἐπ. ὡσαύτως **ἀάσχετος**, **ον**, (σχεῖν) ἀκατάσχετος, ἀκατανίκτητος, πένθος. ἀσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν Ἰλ. Π. 549· ἀάσχετον ἴκετο πένθος Ω. 708· μένος ἀσχετοὶ υἱεσ Ἀργαίων, ἀκατῶνίστοι, ἀπροσμάχητοι, Ὀδ. Γ. 104· μητρόσ τοι μένος ἐστίν ἀάσχετον οὐδ' ἐπιεικτὸν Ἰλ. Ε. 892.—Ἐπίρρ. -τως Πλάτ. Κρατ. 415D· ἀλλ' ὡσαύτως **ἀσχετον**, -τα, ὡς ἐπίρρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 4. 1738, 1087.

ἀσχημάτιστος, **ον**, ὁ μὴ ἔσχηματισμένος, ἄνευ μορφῆς ἢ σχήματος, Πλάτ. Φαίδρ. 247C, Ἀριστ. Φυσ. 1. 7, 12. **II**. ἄνευ σχημάτων ῥητορικῶν, Δημήτρ. Φαλ. 67:—Ἐπίρρ. -τως Διον. Ἄλ. π. Ρηγ. 10, 11.

ἀσχημιζῶ [ζ], ἀσχημον ποιῶ, **ἤσχημίζω**, μεταγεν. Ἰδε Δουκιάγγ. **ἀσχημονέω**, φέρομαι ἀσχημόνως, κατασχύνω ἑμαυτὸν, αἰσχύνωσι ἄξια πράττω, Εὐρ. Ἐκ. 407, Κρατίν. ἐν «Πανόπταις» 4, Πλάτ. Πολ. 506D, κτλ.· ὡσαύτως, ἢ ἄλλα **ἀσχημονοίη** Δημ. 609. 17· ἀσχ. τὰ δεινότατα ὁ αὐτ. 1396. 26· μηδὲν ἀσχ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 10:—μετὰ μετοχ., Πλούτ. 2. 178D.—Παθ., πολλὰ **ἀσχημονεῖται**, πολλὰ ἀπρεπῆ πράττονται, Διον. Ἄλ. 2, 26.

ἀσχημόνημα, τό, πράξις ἀπρεπῆς, Νικητ. Σρον. 94B. **ἀσχημόνησις** εως, ἡ, = **ἀσχημοσύνη**, Σύμμ. Παλ. Διαθ. **ἀσχημος**, **ον**, τύπος μεταγεν. ἀντὶ **ἀσχήμων**, ὡς καὶ νῦν, Πολέμων. Φυσιγγ. 1, 6.—ὑπερβ. -ύτατος Διογ. Λ. 2. 88.—Ἐπίρρ. -μωσι, Βυζ.

ἀσχημοσύνη, ἡ, ἔλλειψις σχήματος, μορφῆς, ἀσχ. καὶ ἀμορφία Ἀριστ. Φυσ. 1. 7, 8, πρβλ. 1. 5, 5. **2)** παραμόρφωσις τοῦ προσώπου ἐν τῷ αἰεῖν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 14· ἔλλειψις εὐσχημοσύνης, Πλάτ. Συμπ. 196A. **II**. ἐπὶ θηκῆς ἐνοσίαις, κακῆ διαγωγῆ, ἀπρεπῆς τρόπος, ὁ αὐτ. Πολ. 401A, κτλ.

ἀσχήμων, **ον**, γεν. **ονος**, (σχήμα) μὴ ἔχων σχῆμα ἢ μορφήν, κακῶς ἔσχηματισμένος, δυσειδής, ἀσχημος, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 796.

II. ἀπρεπῆς, ἄξιος αἰσχύνεσθαι, αἰσχύος, Δατ. turpis, ἀντίθετον τῷ **εὐσχήμων**, Εὐρ. Ἐλ. 299, Πλάτ. Φιλ. 46A, κ. ἄλλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀσχήμων γενέσθαι, Ἠρόδ. 7. 160· **ἀσχημονέστερος** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, 11. **III**. Ἐπίρρ. -νωσι Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 2. 12, 1· ὑπερβ. -έστατα Πλάτ. Νόμ. 959D.

ἀσχιδής, ες, (σχιζῶ) ὁ μὴ σχιστός, ἄσχιστος, Ἰσχαδὸς Ἀριστ. Πρβλ. 22. 9· ἐπὶ ζώων, τὸ μὴ δίχαλον, ἀσχιδῆ, ὅλον τὰ μύνηχα ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 30, πρβλ. περὶ Ζ. Μορ. 1. 3, 2.—Ἐπίρρ. -θῶσι Εὐστ. Πονημάτ. 49. 14.

ἀσχίον, τό = ὕδρον, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 6, 9.

ἄσχιστος, **ον**, ὁ μὴ ἔσχισμένος, ἐπὶ τῶν μὴ δίχαλων ζώων, ἀντίθετον τῷ **σχιζόπου**, Ἀριστ. Μεταφ. 6. 12, 8. **II**. ὁ μὴ διαιρηθείς, Πλάτ. Σοφ. 221E, Τίμ. 36D· πτερόν **ἀσχ.** Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 12, 5· δάκτυλοι αὐτόθι 3. 9, 6· φλέψ, αὐτόθι 3. 3, 14.

2) ὁ μὴ διαιρούμενος, ἀδιαίρετος, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4. 8, 5; 4. 9, 20.—Ἐπίρρ. -τως, Βυζ.

ἀσχολεύω, ἐνασχολεύω, τινα Λουκ. Ζεῦξ. 7:—Παθ., παρατ. **ἤσχολεῖτο**, ἴδε κατωτέρ.: μέλλ. -ἤσομαι, Μ. Ἀντ. 12. 2, Ἀριστ. στείβ. 1. 423: -ἠθῆσομαι Ἐδδ. (Σειρήν. 26', 1): πικρ. **ἤσχολεῖμαι** Δίων Κ. 71. 10· μέσ. ἀορ. **ἤσχολησάμην** μό. οἱ Γαλην., -ἦθον Διόδ. 4. 32, Λουκ. Μακρίβ. 8 κλ. Εἶμαι ἐνασχολημένος, ἔχω ἀσχολία, Ἄλεξ. ἐν «Πυραυῶν» 5, Μένανδ. ἐν Ἀδελ. 415· **ἀσχολεόμεθα**, ἵνα σχολάζωμεν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 6· περὶ ἢ ἐπὶ τι Διόδ. 2. 40., 17. 94· μετὰ μετοχ., λαλῶν ἤσχολεῖτο Ἄλεξ. ἐν Ἀδελ. 1. 12, κτλ.· **ἀσχ. ἀσχολίας ἀνωφελεῖς** Δίων Χρ. 2. 234.

II. τὸ ἐνεργ. κεῖται ὡσαύτως ἀμεταβ. ὑρ' ἦν ἐννοῖαν τὸ παθ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 14., 8. 3, 2, Φλήμ. ἐν Ἀδελ. 130A· ἐνασχολεῖται εἰς τὰς ἰδίας μου ὑποθέσεις, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 11, δὲν εἶναι ἐν χρίσει παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν Ἀττ.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 443.

ἀσχόλημα, τό, ἀσχολία, ἐπιτήδευμα, διατριβή, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 182D· ὡσαύτως -ῶσις, ἡ, Βυζ.

ἀσχολία, ἡ, ἐνασχόλησις, ἐργασία, Πινδ. I. 1. 2, Θουκ. 8. 72, κτλ.· πράξις καὶ ἀσχολία Λυσ. 106. 15· ἀσχ. καὶ ἀπραγμοσύνη Δημ. 560. 22· ἀντιθ. τῷ **ἡσυχία**, Θουκ. 1. 70· ἐμοὶ ἀσχ. τίς ἐστίν, ἔγω ἀσχολίαν τινα, Πλάτ. Πρωτ. 335C· δι' ἀσχολίαν, ἐνεκεν ἀσχολίας, Εὐθουλ. ἐν Ἀδελ. 1. 12· ὑπ' ἀσχολίας Πλάτ. Ἐσιατ. 172D.

II. ἔλλειψις σχολῆς, ἀσχολίας τινὸς οὕσης Θουκ. 1. 90· ἀσχ. ἔχειν φιλοσοφίας πέρι, μὴ ἔχειν σχολὴν πρὸς ἐπιδησίῳ, σπουδῆν αὐτῆς, Πλάτ. Φαίδων 66D· ἀσχ. ἀγειν, σχολάζειν, ὁ αὐτ. Ἀπολ. 39E· ἀντίθετ. τῷ **σχολῆ**, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 12· ἀσχ. παρέχειν τινί, παρέχω εἰς τινα ἐνόλησιν, Σεν. Κύρ. 4. 3, 12· μυριάς.. ἡμῖν παρέχει ἀσχολίας τὸ σῶμα Πλάτ. Φαίδων 66B· καὶ μετ' ἄπαρ., ἐμποδίζω τινα ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, Σεν. Κύρ. 8. 1, 13· ἀσχ. μοι ἦν παρεῖναι, δὲν εἶχον ευκαίριον ὥστε νὰ παρευρεθῶ, Ἀντιφῶν 42. 38, πρβλ. Πλάτ. Φαίδων 58D· εἰς δὲ τὸ ἀπαρέμμετον συχν. προτάσσεται τὸ ἄρῆρον, ἀσχ. τοῦ ποιεῖν Σεν. Ἀπομν. 1. 3, 11, (καὶ ἡ δοτ. τῷ ἔπρεπε πῖθαι, νὰ εἶναι τοῦ ἐν Κύρ. 8. 7, 12)· ὡσαύτως, εἰς τὸ μὴ ποιεῖν ὁ αὐτ. Ἐπλ. 6. 1, 16.

ἄσχολος, **ον**, (σχολῆ) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων σχολὴν, ὁ ἐνασχολημένος, ὁ ἔχων ἐργασίαν, Πλάτ. Νόμ. 832A, Δημ. 36. 5· ἀσχ. ἐς τι, μὴ ἔχων σχολὴν εἰς τι, Ἠρόδ. 4. 77· ἀλλὰ, ἀσχ. περὶ τι, ἤσχολημένος περὶ τι, Πλούτ. Τιμολ. 12· πρὸς τινα Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 8:—μετ' ἄπαρ., μὴ ἔχων σχολὴν νὰ... Πινδ. Π. 8. 40· ἀσχ. εἰσιν ἐπιβουλεύειν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 8· ἢ, ἀσχ. ὥστε μὴ πολλακίς ἐκκλησιαζέειν αὐτόθι 6. 4. 2:—Ἐπίρρ. ἀσχόλωσ ἔχειν Δημ. 900. 18.

II. ἐπὶ πράξεων, κτλ., ὡς ἀσχολόσ γε συγγόνου προσεδρῖα, δὲν ευκαίρω, διότι ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν νοσοκομίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου, Εὐρ. Ὀρ. 93· ὑπ' ἔρωτος πλοῦτον πάντα χρόνον ἀσχολον ποιοῦντος τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι πλὴν τῶν ἰδίων κτημάτων Πλάτ. Νόμ. 831C· ἀσχ. πράξεις, συνεχεῖς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 6· κίνησις ἀσχ., ἄπαυστος, συνεχής, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 1, 6.

ἄσχυ, τό, ὁ ὅπως τοῦ καρπού δένδρου καλουμένου **ποντικιοῦ** (prunus padus)· ἀπορρέει δ' ἀπ' αὐτοῦ παχὺ καὶ μέλαν, οὐσινμα δὲ τῷ ἀπορρέοντί ἐστὶ **ἀσχυ** Ἠρόδ. 4. 23, Θεογν. Κανόν. σ. 79. 11.

ἀσώδης (ἀ), (ἄση) μετ' ἄσης, μετὰ ναυτίας, ναυτιώδης, ὀδύνη Ἰππ. π. Ἀρβρ. 794· ὁ πάσχω ἐκ ναυτίας, ὁ αὐτ. περὶ Διαίτ. Ὁξ. 395.—Ἐπίρρ. -θῶσι Ὀρεβῆσ. ἐν Chirurg. Vett. 73.

II. (ἐκ τοῦ ἄσις), ἰλυώδης, βορβορώδης, χέρσφ τῆδ' ἐν ἀσώδει Δίσχυλ. Ἰκ. 32.

ἀσώματος, **ον**, ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ ἔχων σῶμα, Πλάτ. Φαίδων 85E, κ. ἄλλ. Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 10, περὶ Ψυχ. 1. 2, 20, κ. ἄλλ.· ἀσωματωτάτων ὁ αὐτ. 1. 5, 4.—Ἐπίρρ. -τως Ἀθανάσις, κτλ.:—καὶ **ἀσωματοειδής**, ες, Κύριλλ.

ἀσωματότης, ἡ, τὸ εἶναι ἀσώματος, Φίλων 1. 44· **ἀσωμασία** Γρηγ. Ναξ. κ. Ἀστρον. σ. 40.

ἀσωματώω, καθιστῶ τι ἀσώματος, Ἐκκλ., ἐντεῦθεν -τωσις, ἡ, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3. σ. 13.

ἄσωμος, **ον**, = **ἀσώματος**, Ἐτυμ. Μ. σ. 161, 40, Γρηγ. Ναξ. **ἄσωστος**, **ον**, (σῶζω) ὁ μὴ δυναμένος νὰ σωθῆ, ἀδερῆρευτος, ἄναιστος, ἀσωστά σί ἐστίν Διλ. π. Ζ. 13. 7:—ἐν Πλούτ. Ἄλκ. 3, ὁ Κόδηςτος (V. LL 386) προτίνει **ἀσωστων**.

ἀσωτεία, ἡ, = **ἀσωτία**, Ἠρωδιαν. 2. 7.

ἀσωτέων, τό, τὸ ἐνδιαίτημα ἀσώτου, Στράτις ἐν «Χρυσίππῳ» 1· διορθωθὲν ἀντὶ τοῦ **ἀσώτων** ἐκ τοῦ Φαρ. Α. Β. 24, 29, πρβλ. Πολυδ. Γ' 188. Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 401.

ἀσωτέυομαι, ἀποθ. μετὰ πικρ. **ἠσώτευμαι**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 201:—διάγω βίον ἄσωτον, ζῶ ἐν ἀσωτίᾳ, Ἀριστ. Πολιτικ.

5. 12, 17, Βαβρ. 108. 12. 2) μετ' αἰτιατ., κατασπαταλῶ ἀσώτως, χρήματα Διλ. Ποικ. Ἰστ. 5. 9.—Τὸ ἐνεργ. εὐρηται μετὰ τῆς σημασ. Γ' παρὰ τῷ Τζέτζε. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 3. σ. 677, 13.

ἀσωτία, ἡ, ὁ βίος τοῦ ἀσώτου, ἡ σπατάλη, Πλάτ. Πολ. 560E, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 3· τὴν ἀσ. ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορευούσι τινες Κρόβυλ. ἐν «Ἀπολιούση» 1' «ἀσωτία ἐκ τοῦ ἀσώτου, οὐχὶ ἀσωτεία ἐκ τοῦ ἀσωτεύομαι, οὐ παρὰ πρῶτον τῷ Ἀριστοτέλει εὐρίσεται παραδείγμα» Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 400.

ἀσωτο-διδάσκαλος, = ἀσωτίας διδάσκαλος, ὄνομα δράματος τινος τοῦ Ἀλέξειδος.

ἀσωτο-ποίησις, ἡ, ἡ ἐν τῷ πότῳ ἀσωτία, ὑπερβολικὴ ποίσις, Κύριλλ. Ἄλ. X. 1073D.

ἀσωτος, ον, (σώζω) ὁ ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας, ὁ ἐν ἀπεγνωσμένη καταστάσει εὐρισκόμενος, διὸ καὶ τοὺς ἐκθνήσκοντας κινουοῦσι πατριμικῶς, ὡς ἐάν μὴ τοῦτο δύνωνται πάσχειν, ἀσώτους δντας Ἀριστ. Πρβλ. 33. 9. πρβλ. Κλήμ. Ἄλ. 168. 6.—Ἐπίρρ. -τως, ἀσώτως ἔχειν, μὴ σωτηρίας ἔχειν, εὐρίσκεισθαι ἐν κινδύνῳ θανάτου, Πλούτ. 2. 918D.

II. ἐπὶ ἠθικῆς ἐνοίας, σπάταλος, ἀκόλαστος, διεφθαρμένος, ἐξώλης, «ἀσωτος, ἐκκεχυμένος...», οὐ περισοκῶν τὸ μέλλον, βίος τῆς σήμερον ἡμέρας, ῥίπτων τὰ χρήματα, κατεδηλοῦς τὰ πατρῶα, καταναλισκων, ἐκχέων, ἀπολλύς, σπαθῶν τὴν οὐσίαν, κατακυβέουσαν, καταποροκοπῶν, ἐφήμερος τῷ βίῳ... τῶν δὲ πραγμάτων ὄνομα οὐκ ἔστιν ὅτι μὴ ἀσωτία Πολυδ. Γ' 117· ἀσώτους αὐτοῦσι οἱ καλέσαντες πρῶτον εὐ μοι δοκοῦσιν ἀνίτιττεσθαι τὸ τέλος αὐτῶν, ἀσώτους αὐτοὺς κατὰ ἐκθλιπνι τοῦ σ στοίχειου νενοηκότες Κλήμ. Ἄλ. Παιδ. σ. 168· 6· τὰς ἀσώτους Σισυριδᾶν γενεάς Σοφ. Αἴ. 190, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 743B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2, 7, 5., 4. 1, 4, x. ἄλλ.—Ἐπίρρ. ἀσώτως, Διμ. 1025, 19· συγκρ. -ότερον Δίων Κ. 62. 27.

III. ἐνεργ., ἀσωτος γένει, ὁ ἐπιφέρων κατάραν εἰς τὸ γένος, Δίσχυλ. Ἄγ. 1597.

ἀ-σωφρονίστος, ον, μετ' ἐνεργ. σημασ., ὁ μὴ σωφρονίζων τινά, ὁμοίως γὰρ ἔστι κακὸν καὶ ἀνεσις ἀσωφρονίστος καὶ κατάγνομαις ἀσυγῶρητος, μνημονεύεται ἐκ Γρηγ. Ναζ.—Μετὰ παθ. σημα., ἀδιόρθωτος, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιγράμμ. σ. 36.—Ἐπίρρ. -τως Οἰκουμέν. σ. 197.

ἀ-σωφρόνιος, ἐπίρρ. = ἀσελγῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Πλ. 560.

ἀτακτίω, ἐπὶ στρατιώτου, εἶμαι ἀνυπότακτος, ἀτακτῶ, ἀντίθετον τῷ εὐτακτίω, Σεν. Κύρ. 7. 2, 6, Διμ. 31. 17· ὁ Ἰώσηπ. ἐν Ἀρχ. I. 17. 10, 10, ἔχει παθ. τύπον, πολλὰ γὰρ ἠτάκτητο αὐτοῖς.

2) ἐν γένει, διάγω βίον ἀτακτον, εἶμαι ἀτακτος, ἀκατάστατος, Λυσ. 141. 19, Σεν. Οἰκ. 7, 31· μετὰ γεν. ἀτακτικής τῆς πατρῖου ἀγωγῆς, ἀποσκιρτήσας αὐτῆς, Πλούτ. 2. 235B, κτλ.

ἀτάκτημα, τό, πράξις ἀτακτος, ὑπέρθασις, Στωδ. Ἐκλογ. 2. 194.

ἀ-τακτος, ον, ἐπὶ στρατοῦ, ὁ μὴ ἰστάμενος ἐν τάξει, ὁ μὴ παρταχθεὶς ἐν τάξει μάχης, ἐοῦσι ἀτάκτοισι Ἀθηναίοισι Ἡρόδ. 6. 93, Σοῦκ. 8. 105, κτλ. 2) ὁ μὴ ἐν τῇ οἰκείᾳ τάξει εὐρισκόμενος, ἐντέθειν, ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὴν μάχην, τίς δ' ἦν οὕτως ἡ μισοδῆμος τότε ἡ μισοθήναιος, ὅστις ἐδυνήθη ἀν ἀτακτον αὐτὸν ὑπομεῖναι ἰδεῖν, ἠνικα ἢ μὲν ἠττα...προσηγγέλλετο, κτλ. Λυκοῦργ. 153. 22.

II. ὁ ἀνευ πειθαρχίας, ἀτακτος, ἀκοσμος, θόρυβος Σοῦκ. 8. 10· ποιεῖν τὴν πολιτείαν ἀτακτοτέραν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 17· ἀνώμαλος, πυρετός Ἰππ. Κωακ. Προγν. 121· οὐδὲν ἄτ. τῶν φύσει Ἀριστ. Φυσ. 8. 1, 16· φθορά ἄτ., τυχαία, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 5. 29:—ἐπὶ ὑπερβολικῶν σαρκικῶν ἀπολαύσεων, ἀκανόνιστος, ἀνυπότακτος, ἀμετρος, ἠδοναί. Ἀφροδίτη Πλάτ. Νόμ. 660B, 840E—ἐν τῇ μουσικῇ, ἀνευ ῥυθμοῦ, Ἀριστείδ. Κοίντ. σ. 32. 2) ἀπολίτιστος, ἄνευ νόμων, βίος Κριτίας 9. 1.

B. Ἐπίρρ. -τως, κατ' ἀνώμαλον, ἀκατάστατον τρόπον, ἐπὶ στρατιωτῶν, ἄτ. καὶ οὐδὲν προσπίπτοντες Σοῦκ. 3. 108· ἄτ. διώκειν ὁ αὐτ. 2. 91· ἀτακτοτέρων προπεσόντες ὁ αὐτ. 6. 27, πρβλ. Ἰσοκρ. 9A, Σεν., κτλ. 2) ἀνωμάλιος ἐπὶ πυρετῶν, Ἰππ. 945E, x. ἄλλ.—Ζῆν Ἰσοκρ. 21A, κτλ.

ἀ-ταλαιπώρος, ον, ὁ ἄνευ κόπου ἢ ὑπομονῆς, ἀδιάφορος, ἀμελής, οὕτως ἄτ. τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας Σοῦκ. 1. 20· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐπίρρ. οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 250. II. ἀνίκακος νὰ ὑποφέρει κόπους καὶ ταλαιπωρίας, Ἰππ. π. Ἀέρ. 280:—Ἐπίρρ. -ρως Ἰππ. π. Διάκτ. Ὀδ. 389· Ὀσαύτως -πώρητος, ον Πολυδ. Δ', 28:—Ἐπίρρ. -πωρήτως Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 204.

ἀ-ταλάντευτος, ον, ὁ μὴ ζυγισθεὶς ἢ μὴ ζυγίζομενος, ὑπερβολικός, τὸ τῆς γλώσσης ἀταλάντευτον Ἐρρ. Σὺρ. τ. 3. σ. 405F.

ἀτάλαντος, ον, (α ἀθροιστ. τάλαντον), ἴσος κατὰ τὸ βάρος, ἰσοδύναμος ἢ ἴσος πρὸς τι, ὁμοιος, τινι Ὀμ.: ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀτάλαντον Ἀρηί Ἰλ. E. 576· Δί᾽ μῆτιν ἀτάλαντον, «τῷ Διὶ τὴν εὐδουλίαν ἴσον» (Σχόλ.) B. 169, κτλ. ἐν γένει, ὁμοιος, ἀστέρι Ἀπολλ. Ρόδ. B. 40. 2) ἰσόρροπος, ἔχει δὲ ἀτάλαντον ἀπάντη μεσηγῆς γαῖαν Ἀρατ. 22.

ἀταλά-φρων, ον, γεν. ονος (φρονέω) ὁ ἀταλάς, τρυφερὰς ἔχων φρένας, ὁ ἀπαλόφρων, ἐπὶ νηπιού, παιδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀτα-

λάφρονα, νήπιον αὐτως Ἰλ. Ζ. 400· δι. γρ. ἀταλόφρων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 325. 13.

ἀτάλλω [ἄ], μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρატ., σκιρτῶ, διασκιρτῶ εὐθύμως μετὰ παιδικῆς ζωηρότητος, χοροπηδῶ, ἀτάλλα δὲ κῆτε' ὑπ' αὐτοῦ Ἰλ. Ν. 27, Μόσχ. 2. 116.

II. ἐνεργ., ἀνατρέφω βρέφος, παιδίον, «μεγαλώνω», περιποιούμαι, ὡς τὸ ἀτετάλλω, νήπιον αἰδοῖς ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων Ἐπιγράμμ. Ὀμ. 4. 2· νέαν ψυχὴν ἀτάλλων Σοφ. Αἴ. 559· μεταρ., ἐλπὶς ἀτάλλοισα καρδίαν Πινδ. Ἀποσπ. 233.—Παθ. αὐξάνω, μεγαλώνω, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 400:—καὶ τὸ ἐνεργητ. δὲ κείτα ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἀμεταβάτως, ἐτρέφεται ἀτάλλων [ἄτ.] Ἠσ. Ἐργ. x. Ἠμ. 130.—Ἐπ. λέξις ἀπαντώσα ἅπαξ παρὰ Πινδ. καὶ Σοφ.—Ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει: «ἀτάλλει· τρέπει, τιθηνεῖ, σκιρτᾷ· χαιρεί, φιλεῖ, ἀγαπᾷ».

ἀταλλα, τό, παιγνιώδες χοροπήδημα, ζωηρότης.—«ἀτάλλατα ἀντὶ τοῦ ἀλλατα, παίγνια» Ἠσύχ.

ἀταλὸς [ἄτ-], ἡ, ὄν, (συγγενὲς τῷ ἀπαλόος), τρυφερός, λεπτός, ἀπαλός, παρθενικαί τ' ἀταλαί Ὀδ. Α. 39· ἐπὶ πῶλῶν, πῶλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσι Ἰλ. Υ. 222· ἀταλά φρονέοντες, νεανικόν, τρυφερόν φρόνημα ἔχοντες, εὐθυμοί, Σ. 567, πρβλ. Ἠσ. Ὀ. 989, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Διμ. 24, καὶ ἀταλάφρων:—μετὰ δοτ. ἀταλὸς πατρί, ὁ ἐ. ὑπήκοος, εὐπειθής, Πινδ. Ν. 7. 134, ἴδε Dissem. II. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 699· τὸ ἀταλάς ἀπὸ ματέρος ἐνίοτε ἐρμηνεύεται ὡς ἐνεργ., θηλαζούσης ἢ ἀμῶν ὑπὸ τῆς (ὁ Paley ἐρμηνεύει: ἀπαλῆς, τρυφερὰς μητρὸς), ἀλλ' ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 537· πολλὰί τ' ἀταλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερείκομεναι, ὁ Ἐρμάννος ἐνοεῖ χεῖρας ἠλικιωμένων γυναικῶν καὶ ἐπομένως ἐρμηνεύει δι' ὑποτρεμουσῶν χειρῶν, (ἔτεροι: ἀμαλαῖς). Λέξις Ἐπική ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. καὶ Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ.—Ἐπίρρ. ἀταλῶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. E. 271.

ἀτάλό-φρων, ονος, ἴδε ἐν λ. ἀταλάφρων.

ἀτάλο-ψυχος, ον, ἀπαλόψυχος, ὁ ἔχων τρυφεράν ψυχὴν, Ἄνθ. II. 5. 297.

ἀτάλυμος, ὁ, = κοκκυμηλέα, Νικ. Ἄλ. 108.
ἀ-ταμείυτος, ον, ὁ μὴ ταμειούμενος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ φυλάξῃ, νὰ κρατήσῃ ἐντός, διαφυλῆς, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 27· ἀταμείυτοι καὶ πλουσίαί χάρισι Φίλων 1. 5: ἀκυβέρνητος, ἀνυπότακτος, ἀκατάστατος, ἀταμείυτον γὰρ τῶν ἠδονῶν ἡ ἀκμὴ καὶ σκιρτητικὸν καὶ χαλινού δεδόμενον Πλούτ. 2. 12B:—Ἐπίρρ. -τως, ἀφειδώς, ἀσώτως, Πλάτ. Νόμ. 867A.

ἀταξία, Ἰων. -ίη, ἡ (ἀτακτος), ἑλλησις τάξεως καὶ πειθαρχίας, ἀκαταστασία, ἰδίως ἐπὶ στρατῶν, ἀντίθετον τῷ εὐταξίᾳ, Ἡρόδ. 6. 11, Σοῦκ. 2. 92, Σεν. Ἑλλ. 3. 1, 9, κτλ. 2) ἐν γένει, ἀκαταστασία, σύγχυσις, ἀνωμαλία, ἀταξία καὶ ἀκόλασις Πλάτ. Κρίτων 53D, πρβλ. Σεν. Ἀθ. Πολ. 1. 5· ἀταξία καὶ ἀναρχία Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 5· ἐκ τῆς ἀταξίας, τὸ τοῦ Κικέρωνος ex inordinato, Πλάτ. Τίμ. 30A· ἀπὸ τύχης καὶ ἀταξίας Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 1. 1, 37· κατὰ πληθ. διαταράζει, Πλάτ. Νόμ. 653E. 3) μετὰ γεν., διαίτης ἀταξία, ἀνωμαλία, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 152, ἀκαταστασία, νόμων Αἰσχίν. 59. 5.

ἀτάομαι [ἄτ], παθ. (ἄτη) μεγάλως ὑποφέρει, εὐρίσκειται ἐν μεγάλῃ στενοχωρίᾳ, ἀεῖποτε κατὰ μέτρον. ἐνεστώτος, ἀτώμενος Σοφ. Αἴ. 384, Ἄντ. 17, 314, Εὐρ. Ἰκ. 182· ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν, ἀποῦ λοιπὸν παρήλαθε τὸ κακόν, πάσχομεν ἡμεῖς τώρα, Σοφ. Αἴ. 269, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. Ἐν τῇ Ἐπιγρ. Γόρτυν Κρήτης (IV₂₉) προφανῶς ἡ λέξις σημαίνει, ἀποτίνω ζημίαν, τιμωρίαν περιπίπτω, νικώμαι (ἐν δικαστηρίῳ), αἰ δὲ τις ἀταθείη, ἀποδιδάτθαι τῷ ἀταμίενῳ, αἰ ἔγγραπται. Ἐν Ξηὶ τὸ ἀταμίενος εἶναι παράλληλον τῷ νενικαμίενος.—ἴδε Κομπαρέττην σ. 183· Ins. Jurid. Gr., σ. 436· Roberts, σ. 334.

ἀ-τάπεινῶτος, ον, ὁ μὴ τεταπεινόμενος, Πλούτ. 2. 28C, κτλ.—Ἐπίρρ. ἀταπεινώτως, Βασίλ. τ. 1. σ. 575C.

ἀτάρ, ἐπικ. ὡσαύτως, αὐτάρ (ὁ ἴδου), σύνδεσμ. ἀλλά, δὲ, δὲ, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, ἐν τοῖσι: τὸ ἀτάρ ὡς τὸ Λατ. at, δηλοῖ ἰσχυράν ἀντίθεσιν ἐν τῷ νόῳ τοῦ λαλοῦντος, συχρὸν παρ' Ὀμήρ., εἰσάγει δὲ ἔνστασιν ἢ ἐπανόρθωσιν, τίμησόν μοι υἱόν... ἀτάρ μιν νῦν γε ἀνάε ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ἠτίμησεν Ἰλ. Α. 506, κτλ.—ἐν γένει ἐρωτηματικῶς, ἀτάρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἠγόμουντο εἰς τὴνδε παιδεία ψῆφον ὄρισαν φόνου Εὐρ. Ἐκ. 258, κτλ.: τίθεται δὲ ἐν ἀρχῇ περιόδου ἢ προτάσεως καὶ ἐν ἀποστραφαίς τίθεται μετὰ τὴν κλητικὴν, Ἐκτορ, ἀτάρ σου ἐφῆς, τῷ ὄντι εἶπες, Ἰλ. X. 331· Ἐκτορ, ἀτάρ σὺ μοὶ ἔσει πατήρ..., ἀλλ' ἄγε νῦν ἔλαϊρε Ζ. 429:—τὸ γε συγνάκις προστίθεται εἰς αὐτὸ, μετὰ παρεντιβημένης λέξεως, ὡς ἐπὶ τὸ ἀλλά, ἀτάρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἔξεναρξῆς Ἰ. 573, πρβλ. Ἐλμσλ. Μῆδ. 83:—τὸ ἀτάρ ἐνίοτε ἀντιτίθεται τῷ μὲν ὡς ἐμφαντικώτερον τοῦ δὲ, καὶ τότε μὲν μιν... ἀτάρ υἱὸς Ἰήσονος ὡς νειδῶκεν Ἰλ. Φ. 41, Ὀδ. Γ. 298, Ἡρόδ. 6. 133, καὶ Ἀττ. πῶν παῖδι μὲν πληθύεις, ἀτάρ.. οὐ πέπεισι τινά; Σοφ. Τροί. 54, πρβλ. Πλάτ. Σοφ. 225C· ἐνίοτε μετὰ τὸ ἐπειδὴ, ὅποτε δύναται νὰ μεταρρασθῇ τότε, ἐπεὶ δὴ τειχὸς ἐπεσομένους ἐνόησαν Τρώας, ἀτάρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε Ἰλ. Μ. 143·

ἀτάρ ἢ δὲ σημειοῦται ὡς ἰδιόζων τῷ λόγῳ τοῦ Ἀρεταίου, ὡς π.χ. ἐν τῷ π. Διτ. Χρον. Παθ. 1. 9, 11, κτλ. 2) συχνάκις (παρ' Ἀττ.) ἐκφράζει ταχεῖαν μετάδοσιν ἀπὸ μιᾶς σκέψεως εἰς ἑτέραν, Δισχύλ. Πρ. 341, Σοφ. Ο. Τ. 1052, Πλάτ. Φαιδρ. 227B, κλ. οὕτως, ἀτάρ δὴ Εὐρ. Τρω. 63, κτλ. 3) δηλοῖ προσέτι ταχεῖαν διαδοχὴν λεπτομερειῶν ἀνευ πραγματικῆς ἀντιθέσεως, συγν. παρ' Ὀμηρ., ὡς π. χ. ἐν Ἰλ. Β. 214, Γ. 268, 270, κτλ.—Ἡ λέξις αὕτη εἶναι συχνοτέρα παρὰ ποιηταῖς (ἰδίως Ἐπ.) ἢ παρὰ πεζοῖς, ἀν καὶ εὐρισκομεν αὐτὴν παρὰ Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ., Θεαιτ. 142D, κτλ., Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, Ἀν. 4. 6, 14, κτλ.

ἀτάρρακτέω, διαμείνω ἀτάρραχος, Ἐπίκ. παρὰ Διογ. Α. 10. 80, Μ. Ἄντων. 9. 41.

ἀτάρρακτο-ποιεῖα, Ἰων. -ποιεῖη, ἢ ἐνέργεια μετὰ τελείας ἀταρακτίας, Ἰππ. 24. 43 (ἐνθα τὰ χειρῖγραφ. ἔχουσι τὸν ἐφαρμιμένον τύπον -ποιησιή).

ἀ-τάρρακτος, ον, ὁ μὴ τεταραγμένος, ἀεὶ ὁμοιος, περιφοραὶ Πλάτ. Τίμ. 47C. II, ὁ μὴ παραχθείς, ὁ μὴ εἰς σύγχυσιν περιπεσὼν, εὐσταθής, περὶ τῶν ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρετῶν, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 31, οὕτω καὶ ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. Ἰππαρχ. 2, 1 (ἐν τῷ ὑπερβ. -ότατα): καθόλου, ἀνευ παραχθῆς, ἡσυχος, ὁ αὐτ. Ἰππ. 7, 10.

III, ὁ μὴ ὑπὸ πάθους διαταραχθείς, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 45, 7: ἀπαθής, Μ. Ἀντων. 4. 24.

ἀτάρραξία, Ἰων. -ίη, ἢ ἀπάθεια, ψυχρότης, ἡρεμία, Δημοκρ. σ. 416 Mullah. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 82, Πλούτ. 2. 101B, κτλ. ἐπὶ ἀσθενείας ἀντίθετον τῷ παραχθῆ, Ἰππ. 28. 45.

ἀ-τάρραχος, ον, = ἀτάρρακτος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 8, 15., 4. 5, 3, Σπράβ. 61, κτλ. Ἐπίρρ. -χωος, ἡρέμα, ἡσύχος, Διόδ. 17. 54.

ἀ-τάρραχόωδης, ἐς, (εἶδος) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς παραχθῆν, ὁ μὴ ταρασσόμενος, ἀταραχιδέστερος Ἀριστ. περὶ τῆς καθ' ἕπνον μαντικῆς 2. 6.

ἀ-ταρβής, ἐς, ὁ μὴ φοβούμενος, ἄφοβος, ἀτρόμητος, Ἰλ. Ν. 299, Πινδ. Π. 5. 68: ἀταρβής τῆς θεᾶς, μὴ τρομάξας ἐκ τοῦ θεάματος, Σοφ. Τρ. 23. 2) ὁ μηδένα προξενῶν φόβον, Δισχύλ. Πρ. 849 (ἀλλ' ἴδε Ἐρμάννον ἐν τόπῳ).

ἀ-ταρβήτος, ον, ἄφοβος, ἀτρομος, ἐνὶ στήθεσιν ἀταρβήτος νόσος ἐστίν Ἰλ. Γ. 63: πρὸλ. Ἠσ. Ἀσπ. 110, Δισχύλ. Ἀποσπ. 196.—Ἐπίρρ. ἀτάρβητα (γ' πλ. τοῦ οὐδ.), ἔχθρων δ' ὕβρις ὡδ' ἀτάρβητα ὀρθαῖτα Σοφ. Αἴ. 197, κατὰ δὲ Σουδ. «ἀταρβήτως, ἀντὶ τοῦ ἀνεμεικτος παρὰ Σοφοκλεῖ»· ἀλλ' ἴδε ἐκτενήση. Jebb ἐν τόπῳ. II, ὃν δὲν φοβεῖται τις, κάματοι Ἐπιγρ. Ἐλλ. 831. 2.

ἀταρβομάχος, ὁ, ὁ ἀταρβήτος ἐν ταῖς μάχαις, Διὸς υἱὸς ἀταρβο[μ]άχος Βακχυλιδ. XVI, 28.

ἀ-ταρβιχέυτος [τ], ον, ὁ μὴ τεταρβιχούμενος, πρόσφατος, Ἀριστ. Πρὸλ. 20. 31, 1.

ἀ-ταρβιμυκτος, ον, ἐπὶ ὄμματος. «ἀταρβιμυκτον, τὸ ἄφοβον» κυρίως τὸ μὴ μῦον. Εὐθροῖων, — ὅτι ἀταρβιμυκτον τρέπον ὄμμα, — παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ μῦεν, τὸ ἀτένεις ἢ παρὰ τὸ τάρβος ἀταρβιμυκτον, καὶ ἀταρβιμυκτον· καὶ γὰρ ταρβύσσειν, τὸ φοβεῖν ὡς Λυκόφρων σημαίνει δὲ καὶ τὸν θρασύν· Ἐτυμ. Μ. 162, 5· γυνώμα Πινδ. Π. 4. 149, ὡς ἀναγινώσκον τὸ Ἐρμάννον ἀντὶ ἀτάρβητικτος πρὸλ. ὠσαύτως Πέρσ. Ἐκ. 958, Βεντελ. Ὀρατ. Ὄδ. 1. 3, 18· οἴστρος Νικ. Ἄλ. 161.

ἀταρπυτός, ἀταρπός, Ἰων. ἀντὶ ἀτραπιεύς, ἀτραπός. ἀταρπύομαι, ἀποθ., βλάπτω, λυπῶ.—«ἀταρπύεται· βλάπτει, πονεῖ, λυπεῖ» Ἡσύχ.

ἀταρτηρός, ὄν, χαλεπός, δηκτικός, πειρακτικός, ἀταρτηροῖς ἐπέεσιν Ἀτρεΐδην προσέειπε Ἰλ. Α. 223· ἐπὶ προσώπων. Μέντορ ἀταρτηρῆς, «ὕβριστικῆ, χαλεπῆ» (Σχόλ.), Ὄδ. Β. 243· γενέθλη Ἠσ. Ο. 610· στέμα Πόντου Θεοῦρ. 2, 28· ἐπὶ ἀγρίῳ θηρίῳ Κόιντ. Σμ. 4. 223, (θεωρεῖται ὡς ἐξ ἐπικού ἀναδιπλασιασμοῦ πρώτου χάς τύπος τοῦ ἀτηρός).

ἀ-ταρχύτος, ἀταρος, Ψευδο-Φωκῶν. 93, Λυκόφρ. 1326.

ἀτασθαλία, Ἰων. -ίη, ἢ, ἀνομία, ἀπροσῆνη, ἀλαζονεία, ἀμαρτία, ἀσέβεια, κακότης, κοινῶς ἀτασθαλίαν, Ὀμ., ἀεὶποτε κατὰ πληθ., κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλοῦντο Ἰλ. Δ. 409· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μέρων ἄλλε' ἔχουσιν Ὄδ. Α. 34, κτλ. ἀτασθαλῖαι δὲ οἱ οἶω ἔγθραϊ ἔσαν Φ. 146· τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακὸν Ψ. 67· ἀτασθαλίαν κακῆσιν Μ. 300.—καθ' ἕνικ. ἀτασθαλίη μέγα βδέαι, ἐπὶ τῶν Τιτάνων, Ἠσ. Θ. 209· εἶνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἡνωρέης ὑπερόπλου, αὐτόθι 516· οὐκ ἠρῆθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην Σιμωνίδ. (170) παρὰ Θουκ. 6. 59· ἀτασθαλίη χρεῖσθαι Ἡρόδ. 2. 111.— ὠσαύτως παρὰ τοῖς μετέπειτα πεζοῖς, Ἀλκιόβ. παρ' Ἀριστ. (Ρητ. 3. 3, 2), Λουκ. Ἀστρ. 15· ἀτ. εἰς τὸ θεῖον Ἀρρ. Ἀν. 7. 14, 9, πρὸλ. ἀτάσθαλος.

ἀτασθάλλω, εἶμαι ἀτάσθαλος, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετὰ ἐνεστί, μὴ τίς ἐπ' Ἰρω ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βραεῖη πλῆξῃ ἀτασθάλλων, «ἐνυθρίζων με ὑπερπράνω» (Σχόλ.), Ὄδ. Σ. 57· τὸν δ' οὕτως ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν λήθει ἀτασθάλλου», ἀκολασταίνουσα, Τ. 88.— ὠσαύτως, ἀτασθαλέω, Νόνν. μετάρρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ'. 16, Γρηγ. Ναζ.

ἀτάσθαλος [ἀτ], ον: κακός, μοθηρός, αὐθάδης, ὑβριστής, ἀνόσιος, ἄφρων, ἀκόλαστος, θρασύς, «ἀσθαλος», ἀνέρα τοῦτον ἀτά-

σθαλον ὄβριμοεργὸν Ἰλ. Χ. 418· ἀτασθάλω ἀνδρὶ Ἰοικας Ὄδ. Θ. 166, κτλ. οὕτω καὶ ἐν Ἡροδ., ἀνδρα ἀνόσιόν τε καὶ ἀτάσθαλον 8. 109· ἀνὴρ δεῖνός καὶ ἀτάσθαλος 9. 116.

2) ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων ἢ λόγων, κλ. Ἐρωσίν. τῶν μένων αἰὲν ἀτάσθαλον Ἰλ. Ν. 634· λίην γὰρ ἀτ. ὕβριν ἔχουσιν Ὄδ. Π. 86· οὕτω, λέγειν βάρβαρά τε καὶ ἀτάσθαλα Ἡρόδ. 7. 35· ἔρδειν πολλά καὶ ἀτάσθαλα ὁ αὐτ. 3. 80· πρῆγμα ἀτ. πειθήσαντες αὐτόθι 49.— Λέξις Ἐπ. ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ., σπανιωτάτη παρ' Ἀττ., Σπράτων ἐν «Φοινικίῳ» 38· ἀλλ' εὐρηται παρὰ μεταγ. πεζοῖς, Λουκ. Ἐπισκ. 3, Ἀρρ. Ἀν. 6. 27, 9, κτλ.— ἐν τῷ Ἐτυμολ. Μ. 261. 56 ὠσαύτως ἀτασθάλεος, ον. (Πρόαν. συγγενὲς τῇ λέξει, ἄτη, ἔν καὶ ἐναντιοῦται εἰς τοῦτο τὸ ἄ, ἴδε Γλάδ-στωνος Ὀμηρ. Μελέτ. 2. 430).

ἀ-ταύρωτος, ον, Δισχύλ. Ἀγ. 244, ὠσαύτως, ἡ, ον, Ἀριστοφ. Αὐσ. 217:— ἀγμος, ἀνυπόλητος, παρβένος, Δισχύλ. καὶ Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ., ἴδε Σχόλ., Πολυδ. Β'. 173.— Παρὰ τῷ Δισχύλῳ ὁ Ἐρμάννος ἐρμηνεύει τὴν λέξιν, μὴ ἐτακρωθῆσθα, πραεῖα καὶ ἡμερος (ἐκ τοῦ ταυρούομαι), πρὸλ. Εὐρ. Μῆδ. 91. 190· ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἀταΐφια, ἢ, ἔλλειψις ταφῆς, Λουκ. π. Ὀρχ. 43, Πλούτ. Μάρ-καλλ. 30.

ἀ-ταΐφος, ον, ὁ μὴ ταφεῖς, Ἡρόδ. 9. 27, Σοφ. Ἄντ. 29, Ο. Κ. 1732, Θουκ. 2. 50, κτλ. II, ἀτ. πράξεις, ἢ ἀρνησις τῶν τελετῶν τῆς ταφῆς, Πλάτ. Νόμ. 960B.

ἀτάω, ἴδε ἀτάομαι.

ἄτε, κυρίως αἰτία. πληθ. τοῦ οὐδτε. τοῦ ὄστε. I, ἄτερ, καθὰ, καθάπερ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ, ἄτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου, ὁ δὲ χρυσὸς μεγάνορος ἔξοχα πλούτου διαπρέπει ἄτε πῦρ αἰθόμενον (διαπρέπει) νυκτὶ, Πινδ. Ο. 1. 3· φίλων δ' ἐπέων ἀρχεται, ξείνιος ἀτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται κτλ., «λόγων δὲ φιλοφρονητικῶν καταρχεται ὡςπερ τοῖς ἐνόμοις παραγενοῦσιν οἱ ξενισταί» (Σχόλ.), Π. 4. 53, Ἡρόδ. 5. 85· παταγούσιν ἀτε πτηνῶν ἀγέλαι, καθάπερ ... Σοφ. Αἴ. 168:— ἐν Ἰλ. Χ. 127 (βαριζέμεναι, ἄτε παρθένος ἠθεός τε), δύναται νὰ θεωρηθῆ ἄπλως ὡς αἰτ. πληθ. οὐδ. τοῦ ὄστε· οὕτω καὶ ἐν Α. 779.

II, τὸ πλεῖστον ἐπὶ αἰτιολογικῆς ἐννοίας, καθ' ὅσον, ἐπειδή, ὡς, ἀρού, Λατ. quippe, μετὰ μεταοί., ἄτε τὸν χρυσὸν ἔχων Ἡρόδ. 1. 154, πρὸλ. 108, Θουκ. 4. 130, κτλ. οὕτω καὶ μετὰ γεν. ἀπολύτου, ἄτε τῶν ὀδῶν φυλασσόμενων, quippe viae custodirentur, Ἡρόδ. 1. 123, πρὸλ. Πλάτ. Συμπ. 223B, κτλ.:— ὠσαύτως παραλειπομένης τῆς μεταοίης, δίκτυα δοῦς [αὐτῷ] ἄτε θηρευτῆ [δντι] Ἡρόδ. 1. 123, κτλ. ἄτε γένους προμιάτωρ Δισχύλ. Θῆβ. 140, Σοφ. Ο. Τ. 478:— ἄτε δὴ, εἶναι ὠσαύτως σύνητες, Ἡρόδ. 1. 171, Πλάτ. Πρωτ. 321B, κτλ.— Τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: σπάν. παρὰ Τραγ., καὶ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

ἀτεγεία, ἢ, Λατ. ategia, εἶδος προχείρου σκηπῆς ἢ καλύθης, ἀφροτίσας καὶ ἐτοιμάσεις καὶ τὰς λεγομένας τένόδας καὶ ἀτεγείας μετὰ τῆς αὐτῶν ἐξοπλίσεως, αἰτίνας καὶ βροχᾶς καὶ καύματα ἀπαντήσουσι» Λέων Τακτ. 5. 9.

ἀ-τεγικός, ον, ὁ μὴ τεγκτός, ὁ μὴ γινόμενος μαλακώτερος ὅταν βραχῆ, χαλκὸς ἀτεγικτον, τῆκτόν ὄν, ἔριον δὲ καὶ γῆ τεγκτόν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 2· κηρός Πλούτ. 2. 15D, ἴδε τεγκτός.

II, μεταφ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ μαλᾶξῃ, ἀμύλακτος, ἀτεγικός παρηγορημασιν Δισχύλ. Ἀποσπ. 413· ἀπολ., σκληροκρά-διος, ἀκαμπτος, ἀνηλεής, ἀνοικτίμων, Σοφ. Ο. Τ. 336, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 833, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1047, καὶ παρὰ μεταγ. πεζοῖς, ὡς Διον. Ἄλ. 5. 8, Λουκ. Ἐταιρ. Διάλ. 12. 3, κτλ. ἴδε Ruhnk Τίμ. ἐν λ. 1. τεγγέσθαι καὶ πρὸλ. ἀτεγικός.— Ἐπίρρ. ἀτεγικτῶς Φιλόστρ. 931.

ἀ-τεϊρής, ἐς, ὁς οὐ τείρεται, ἀκαταπόνητος, ἀδάμκτος, ἀκατέρ-γατος, σκληρός, παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ χαλκοῦ καὶ σιδή-ρου, Ἰλ. Ε. 292, κτλ. II, μεταφ., ἰσχυρογνώμων, σκληρός, ἀκαμπτος, αἰεὶ τοι κραδίη τέλεκος ὡς ἐστὶν ἀτεϊρῆς Ἰλ. Γ. 60, πρὸλ. Ο. 697· [Ἡρακλῆς] μένος αἰὲν ἀτεϊρῆς Ὄδ. Α. 270· ἐπὶ φωνῆς, Ἰλ. Ν. 45, Ρ. 555· ἔμματα Ἐμπεδ. 218· ἀτεϊρέσιν ἀκτινεσιν αὐτόθι 225· ἀγαθὸν Πινδ. Ο. 2, 60· ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀτεϊ-ρῆς οἶνω Ἀνθ. Π. 12. 175· τὸ ἀτεϊρέες, ἢ ἰσχυρογνώμων, ἢ σκληρότης, τὸ ἀκαμπτον, Πλούτ. Κρατ. 395B.— Ἐν Ἀρχιγ. παρὰ Γαλ. ἀτεϊρός, πρὸλ. Διογ. Α. 2. 130.

ἀ-τεϊχίστος, ον, ὁ μὴ τετειχισμένος, μὴ ὠχυρωμένος, Θουκ. 1. 2., 8. 62, Αὐσ. 914. 16.— Ἐπίρρ. ἀτεϊχίστως Φιλόστρ. 245. 23, Σύμμ. ἐν Ζαχ. θ'. 4. 2) ὁ μὴ ἀποτεχιθεῖς, ὁ μὴ ἀποκλειθεῖς, Θουκ. 1. 64.

ἀ-τέκμαρτος, ον, ὁ μὴ τεκμαρτός, ὃν δὲν δύναται τις ἐξ εἰκα-σίας νὰ κατανοήσῃ, ἀνεῖκαστος, ἀνυπολόγηστος, ἀπροσδιόριστος, ἀβέ-βαιος, ἀόηλος, ἀσαφής, χρηστήριον Ἡρόδ. 5. 92, 3· μοῖρα Δισχύλ. Πέρσ. 910· ἀτέκμαρτον προνοήσαι, ἀνευ τεκμηρίου ἐξ οὐ νὰ κηρῆν τις περὶ αὐτοῦ, Πινδ. Π. 10, 98· ἀτ. δέος Θουκ. 4. 63, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 638A:— Ἐπίρρ. ἀτεκμάρτως ἔχειν ἔδου ἔνεκά ἐστι Ἄπομν. 1. 4. 4: οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ἀσαφός, σκοτεινῶς, Πινδ. Ο. 7. 83. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀβέβαιος, ἀσαφής, ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτε ἐν ταυτῷ μένων Ἀριστοφ. Ὀρν. 170. II, ἀπερι-

ΤΟΜ. Α' — 54

όριστος, ἀτελεύτητος, ὕδωρ Ὀρφ. Ἀργ. 1150· μεταφ. γαστήρ Ὀππ. Ἄλ. 2. 206.

ἀ-τέκμων, ονος, ἡ, (τίκτω, τεκῆν) ἐπὶ γυναικός, ἡ μὴ τίκτουσα, ἡ μένουσα ἄτεκνος, στείρας τοι δελεῖται καὶ ἀτέκμονας ἀνδράσι νύμφας Μανθό. 4. 584.

ἀτεκνία, ἡ, ἢ ἑλληνικὴ τέκνων, στείρωσις, διὰ τὰς ἀτεκνίας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 12, κ. ἄλλ.· διὸ καὶ τὰ ἀτέρασμα ὕδατα καὶ ψυχρὰ τὰ μὲν ἀτεκνίαν ποιεῖ, τὰ δὲ θηλυτοκίαν ὁ αὐτ. π. Ζ. γέν. 2. ἐν τέλει.

ἀ-τεκνος, ον, ὁ μὴ ἔχων τέκνα, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 600· ὁ μὴ ται τεκνοποιήσας, Δισχύλ. Θήβ. 828· ἀτεκνος, τάλαιν', ἀνυμφευτος, μὴ νυμφευθεῖσα καὶ ἄτεκνος, Σοφ. Ἡλ. 164, κτλ.· ἐπὶ ζῶων τὸ μὴ τεκνοποιεῖν, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 4, 1· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἂν. ἀρσένων παίδων Εὐρ. Βάκχ. 1306. II. ἐπὶ ἐνεργητικ. ἐνοίας, λειχρῶν ἀφυλλος, ἄτεκνος, λειχρῶν προξενῶν ἀκαρπία καὶ ἀτεκνίαν, Δισχύλ. Εὐμ. 785, [ἀτεκνος Σοφ. ἐνθ' ἄνωτέρ., ἀτεκνος Δισχύλ. ἐνθ' ἄνωτ.].

ἀτεκνίω, καθιστῶ τινά ἄτεκνον, Εὐστ. Πονημάτ. 306. 55:— Παθ. στεροῦμαι τῶν τέκνων μου, Ἀνθ. Π. 14, 40:— ἐπὶ γῆς, εἶμαι ἄγονος, Ἐβδ. (Δ', Βασ. 6', 19), ἔνθα διάφ. γρ. ἀτεκνομένην, ἀλλὰ πρβλ. τὴν νέαν ἐκ τοῦ Ἐβρ. μετὰφρ. τῆς Βιβλ. Ἐταιρίας.— Οὐσιαστ., ἀτεκνωσις, ἡ, στείρωσις, Βασιλ. τ. 2. σ. 121Α.

ἀτέλεια, ἴων. -τεῖ, ἡ, ἢ ἑλληνικὴ τελειότητος, Ἀριστ. Φυσ. 8. 7, 15, Γεν. Ζ. 3. 9, 7, Μετεωρ. 4. 2, 7, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 13, 1.

II. ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν τελῶν καὶ τῶν λειτουργιῶν (Λατ. imunitas) παρεχομένη εἰς τοὺς ὑπηρετήσαντας τὴν πόλιν ἐπαξίως τῆς τοιαύτης τιμῆς, ἀτ. στρατηγὴς καὶ φόρος Ἡρόδ. 3. 67· Δελφοὶ δὲ... ἔδωσαν Κροίσῳ καὶ Λυδοῖσι προμαντήρην καὶ ἀτελείην καὶ προσεδρῖν ὁ αὐτ. 1. 54, πρβλ. 9. 73, Δημ. 471. 10, 475, 10, Σουλλ. Ἐπιγρ. 1052, κτλ.· ἐς τὴν ἀτέλειαν, πρὸς ἐξαφάνισιν τῆς ἀτελείας τῶν, Σουλλ. Ἐπιγρ. 82· τίνας ποιεῖν Ἄλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 6· εὐρέσθαι, ἀγειν, ἀπολαβεῖν αὐτῆς, Δημ. 457. 9., 462. 25, κτλ.· καθόλου, τοιούτων πραγμάτων ἂν. Ἰσοκρ. 263C· καὶ οὕτω πιθαν. ἐν Δισχύλ. Εὐμ. 363, ἀτέλειαν θεῶν ἐπικραίνειν, τὴν εἰρασίαν αὐτῶν ἀπὸ πάσης ἐνοχλήσεως, ἴδε Ἐρμάνω Πονημάτ. 6, 2, σ. 70· ἐξ ἀτελείας, ἄνευ πληρωμῆς, δωρεάν, Δημ. 1358. 11, πρβλ. Πολυδ. Δ'. 46.

ἀ-τελειώτος, ον, μὴ τετελειωμένος, ἀτέλεστος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 59.— Ἐπίφρ. -τως Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 456.

ἀ-τέλεστος, ον, ὁ ἄνευ τέλους ἢ ἀποτελέσματος, ἄσκοπος, ἀνεκπλήρωτος, ἀκατάρθωτος, ὁ μὴ μέλων νὰ ἐκτελεσθῇ, ἄλιον θεῖναι πόνον ἢ δ' ἀτέλεστον, ἀπλήρωτον (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 26, πρβλ. 57, 168, Ὀδ. Β. 273· μάψα αὐτὸς ἀτέλεστον Ὀδ. Π. 111 (ἐνθα ἴσως εἶναι ὡς ἐπίφρ.) τὰ δὲ κεν θεός ἢ τελέσειεν, ἢ κ' ἀτέλεστο· εἶη Θ. 571· σπάνιον παρὰ πεζοῖς, Ἀντιφῶν 113, 39:— ἀτέλεστα ὡς ἐπίφρ., μάτρη, λαλεῖν Ἀνθ. Π. 12, 21. II. ὁ μὴ μεμνημένος, ὁ μὴ μυσταγωγηθείς, μετὰ γεν., ἀτέλεστον οὖσαν τῶν ἐμῶν βραχευμάτων Εὐρ. Βάκχ. 40· ἀπολ., ὅς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ἄδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται Πλάτ. Φαῖδων 69C, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 18, 1· ἀτ. τῷ θεῷ Αἰλ. Π. Ἰστ. 3. 9:— ἐντέθεν παρ' Ἐκκλ. ἀβάπτιστος, Γρηγ. Ναξ. 658.

III. = ἀτελής III, Δημ. 1461. 16, ἴδε Reisk. ἐν τόπω. ἀ-τελεσφόρητος, ον, ὁ μὴ τελεσφορῶν, μὴ εὐδοκίμων, ἀτελής, Γρηγ. Νύσσ. Π. 249C, Σύμμ. 31, 40.

ἀ-τελευτήτος, ον, μὴ εἰς τέλος ἐνεχθείς, ἀτελείωτος, ἀτελής, ἀτελευτήτω ἐπὶ ἔργῳ Ἰλ. Δ. 175, πρβλ. Α. 527. 2) ἄνευ τέλους, ἄνευ τέρματος, Ἀριστ. Φυσ. 3. 4, 14, Μεταφ. 10. 10, 1.

3) αἰδῖος, αἰώνιος, Πλούτ. 2. 114F, κτλ.:— Ἐπίφρ. -τως Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 167, 177. II. παρὰ Σοφ. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ δίδων τέλος εἰς πρῆγμά τι, ἰσχυρογῶμων, ἀνοικονόμητος, ἀτεγκτος κάτελευτήτος Ο. Τ. 336.

ἀ-τελευτος, ον, ἀτελεύτητος, αἰώνιος, τὸν αἰε φέρου' ἐν ἡμῖν Μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον Δισχύλ. Ἀγ. 1451.

ἀ-τελής, ἐς, ἄνευ τέλους, δηλ., 1) ὁ μὴ ἐνεχθείς εἰς τέλος ἢ πέρας, μὴ τελεσθείς, ἀτέλεστος, τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελής θάνατος μνηστήρσι γένοιτο Ὀδ. Ρ. 546· εἰρήνην ἐγένετο ἀτελής, ἡ εἰρήνην δὲν καταρῶθη νὰ γείνη, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 15.

2) οὐχὶ πλήρης, ἀτελειώτος, ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν Πινδ. Ἀποσπ. 227· τὰ μὲν λελεγμένα ἄρρητ' ἐγὼ σοι κάτελῃ φυλάξομαι Σοφ. Ἡλ. 1012· ἀτελεῖ τῆ νίκη... ἀνέστησαν Θουκ. 8. 27· ἐπὶ οἰκοδομῆματος, αὐτῶν 40· ἄνευ τέλους ἢ σκοποῦ, Λατ. imptus, ἡ φύσις οὐθέν... ἀτελες ποιεῖ Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 12.

3) ὁ ἀρχόμενος, ὁ ἀρχῆν λαμβάνων, ὁ μὴ τω συντελεσθείς, ἐπὶ αὐτῆσεως, Ἰππ. π. Ἀρθ. 807· ἐρημῶν καὶ ἀτ. φιλοσοφίαν λείπειν Πλάτ. Πολ. 495C· ὡς ἂν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 21. 14· ζῶσα αὐτῶν 4. 6, 1, καὶ ἄλλ.· πολῖται ἀτ., cives non optimo jure, αὐτ. Πολ. 3. 1, 5· ἀτ. συλλογισμὸς ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 1, 7. κ. ἄλλ.· ἀτ. ποιεῖν τινα Λουκ. περὶ τῆς Συρίας Θ. 20:— Ἐπίφρ. -λως, οὐχὶ ἐντελῶς, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 5, Πλούτ. 2. 472F.

4) ὁ μὴ ἔχων τέλος, ἀτελεῖ δ' ὄντε δῆπου παντάπασιν ἀπέρω

γίγνεσθον Πλάτ. Φίληβ. 24B. II. ὁ μὴ φέρων τε εἰς πέρας, ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, Λατ. re infecta, ἀτελεῖ νόμῳ Πινδ. Ν. 3. 74· ἐπὶ προσώπων, Ὀρφέα δὲ τὸν Οἰάγρου ἀτελεῖ ἀπέπεμπαν ἔξ Ἄιδου, φάσμα δεξιάνας τῆς γυναικὸς ἐφ' ἣν ἦεν Πλάτ. Συμπ. 179D· μετὰ γεν., ἀτελής τῆς θεᾶς ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 248B· ἀτελής περὶ τινος, μὴ ἐντελῶς κατάλληλος, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 9· ἀτελής εἰς τι Φίλων 2. 417· μετ' ἀπαρημ. ἀνικανὸς νὰ πράξῃ τι ἀποτελεσματικῶς, ἄκυρος καὶ ἀτ. σῶσαι Ἄνδοκ. 30. 12.

2) ὁ μὴ ἐκπληρῶν, ἄφρα μὴ ταῖα Κυράνας ἀτελής γένοιτο μαντεύμασιν Πινδ. Π. 5. 83. III. (τέλος IV.) ἀπηλλαγμένος φόρων ἢ εἰσφορῶν, ἀσύδοτος, Λατ. imunitus, ἢ ἀπολ., ὡς παρ' Ἡρόδ. 2. 168., 3. 91 καὶ Λυσ. 908. 3· ἡ μετὰ γεν., ἀτελής τῶν ἄλλων, ἀπηλλαγμένος πάντων τῶν ἄλλων φόρων, Ἡρόδ. 1. 192· καρπὸν ἀτ., ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τῆς δεκάτης ἐπὶ τῶν προΐοντων, ὁ αὐτ. 6. 46· τῶν ἄλλων λειτουργιῶν Δημ. 595· Ἀστρατείας ὁ αὐτ. 568. 11· πάντων πραγμάτων ἀτελεῖς Σουλλ. Ἐπιγρ. 2. 737 6, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 18. 6) ἐπὶ πραγμάτων, ἀφορολόγητος, Δημ. 917. 26, πρβλ. 1044. 17. 2) ἐπὶ χρηματικῶν ποσῶν, τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς ἐκπτώσιν, «καθάρων», «σωστῶν», χιλίους ἀνθρώπους οὐς... ἐξεμίσθωσεν, ἐφ' ᾧ ἔδωλον... ἀτελεῖ ἑκάστου τῆς ἡμέρας ἀποδιδόναι Ξεν. Πέρ. 4. 14 καὶ ἔξ.· τριάκοντα μνᾶς ἀτελεῖς ἐλάμβανε τοῦ ἐνιαυτοῦ Δημ. 816. 8· ἀτελεῖα ἔστω Σουλλ. Ἐπιγρ. 2550. 23.

3) οὐχὶ δαπανηρός, Σοφ. Ἀποσπ. 248, Ἀμφίς ὁ «Πανί» 1. IV. (τέλος V) ἀμύητος, μετὰ γεν., ἱερῶν Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 481.

ἀτέμνω [α], μόνον κατ' ἐνεστώτα εὐχρηστον, βλάπτω, ἐνοχλῶ, στεροῶ, «κακομεταχειρίζομαι» τινά, οὐ καλὸν ἀτέμβειν... ξεινός Τηλεμάχῳ Ὀδ. Υ. 294., Φ. 312· λυῶν, στενοχωρῶ, ἀτέμνει θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιοῖν Β. 99:— Παθ., μετὰ γεν. στεροῦμαι τινος, στεροῦμαι τινος δι' ἀπάτης, ἀτέμνοντα νεότητος, ἀπόλεσαν τὴν νεότητα αὐτῶν, Ἰλ. Ψ. 445· ἀτεμνόμενος γε σιδήρου αὐτόθι 834· μῆτις ἀτεμνόμενος κιοῖ ἴσως αὐτόθι Α. 704, Ὀδ. Ι. 42. II. Μέσ. ὡς ἐνεργ., Κῶντ. Σμ. 5. 147, 173· καὶ μετὰ δοτ., φέγω τινά, δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος ἐξ αὐτοῦ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 56, Γ. 99. (Ἐτυμολογία ἀγνωστος).

ἀτενής, ἐς, (α ἀθροιστ., τεῖνω) ὁ ἐξαπλούμενος, ὁ προσκωλύμενος, τὰν κισσὸς ὡς ἀτενής πετραῖα βλάστα δάμασεν Σοφ. Ἄντ. 826· συχρ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ ἀτενίζων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 10, 3· τὸ ἀτ. τῆς δῆψεως Διον. Ἄλ. 5. 8· τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτ. ἀπεριδεσθαι, ἀσκαρδαμυκεῖ βλέπειν, Λουκ. Ἰκαρομ. 12· ἴδε κατωτ. II. 2) σφοδρός, ἰσχυρός, δεινός, ὄργα Δισχύλ. Ἀγ. 71.

3) κατ' εὐθεταν, ἦκω δ' ἀτενής ἀπ' οἰκῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 66. II. ἐπὶ τῆς διανοίας καὶ τοῦ λόγου τοῦ ἀνθρώπου, ἀτενεῖ νόμῳ Ἡσ. Θ. 661, πρβλ. Πινδ. Ν. 7. 129· ἀπλοῦ καὶ ἀτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλάτ. Πολ. 101. 547E· ἀτ. παρηγορία Εὐρ. Ἀποσπ. 737.

2) ἀκαμπτos, ἰσχυρογῶμων, ἐπίμονος, ἀτενής ἀτεράμων τε Ἀριστοφ. Σφ. 730· ἀστένακτος καὶ ἀτ. Διον. Ἄλ. 5. 8. III. ἐπίφρ. ἀτενῶς, ἴων. -εως Ἰππ. Προρρ. 78· ἀτ. ἐμβλέπειν Διόδ. 3. 18· ἀτ. ἔχειν πρὸς τι Πλουτ. Γάλλ. 25· συγκριτοτέρων κατ' οὐδέτ., ἀτενὲς ἴκελοι, κατ' ὑπερβολὴν ὅμοιοι, Πινδ. Π. 2. 141· καταμαθεῖν ἀτενὲς Ἐπίχ. 96 Αἰγ.· ἀτενὲς τρηεῖν Διφίλ. ὡς «Παρασιτω» 2, 4· ἀτ. βλεπεῖν Πολυδ. 18. 36, 9· πρβλ. ἀτενίζω.

ἀτενίζω· μέλλ. -ισω, βλέπω ἀτενωῖς, ἔγω τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τι, παρατηρῶ τὴν ἀσκαρδαμυκεῖ, εἰς τι Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 12· πρὸς τι ὁ αὐτ. Προβλ. 39, 19, 1· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀτενίζοντες αὐτῷ Εὐαγγ. κ. Λουκ. 4. 20· ἀπολ. ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀριστ. Προβλ. 31. 4:— Παθ. θεωροῦμαι, βλέπομαι, παρατηροῦμαι ἀτενωῖς, Σίμων. (;) 188. II. μεταφ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἀτ. τὴν διάνοιαν πρὸς τι Ἀριστ. Φυσ. 1. 9, 3· εἶμαι ἐπίμονος, ἰσχυρογῶμων, Ἀθῆν. 313F.

ἀτενωμός, ὁ, τὸ ἀτενίζειν, Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 9.

ἀτεξ, -κος, ἡ, = ἄτοκος, Κύριλλ. Ἄλ. σ. 700. ἄτερ [α], πρῶθ. μετὰ γενικῆς, ἄνευ, χωρὶς, Ὀμ. καὶ Πινδ. Ν. 7. 40· ἄτερ Ζηγός, ἄνευ τῆς βελήσεως αὐτοῦ, Ἰλ. Ο. 292· οὐ θεῶν ἄτερ, non sine diis, Πινδ. Π. 5. 102. II. χωρὶς, μακρὰν ἀπὸ, Ἰλ. Δ. 498· ὁ Ἡσ. ἐκφέρει ἐν συνδυασμῷ, νόσφιν ἄτερ Ἔργ. κ. Ἡμ. 91.— Συχνὸν ὡσαύτως καὶ παρὰ Τραγ., τὸ πλείστον μετὰ τὴν συντακτικὴν αὐτοῦ πτώσιν, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς ἐν Δισχύλ. Πρ. 456, Ἰλ. 700, Χο. 338, Σοφ. Φ. 703, Ἡλ. 866.— Λέξιν ποιητ. ἀπαντῶσα παρὰ μεταφ. πεζοῖς, Διον. Ἄλ. 3. 10, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 5, Ἐβδ. Πρβλ. ἄτερθε, ἄνευ, χωρὶς.

ἀτεραμνία, ἴων. -τεῖ, ἡ, σκληρότης, τραχύτης, ὕδατων Ἰππ. π. Ἀέρ. 282.

ἀ-τεραμνος, ον, μὴ μαλακυνθείς, τραχύς, ὕδατα Ἰππ. π. Ἀέρ. 280, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4, 2, 8· ἀτ. κοιλία, ἀνεκκρίτος κοιλία, ἐμφραξίς, Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ. 282. II. μεταφ. ἀνοικτήρων, σκληρὸς, ἀνηλεής, κῆρ Ὀδ. Ψ. 167· ὄργη, βροντῆ Δισχύλ. Πρ. 190, 1062.

ἀτεραμνότης, ητος, ἡ, ἐπιμονή, ἰσχυρογωμοσύνη, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 3, 2.

ἀτεραμνώδης, ες, (εἶδος) ὃν δὲν δύναται τις νὰ μαλακώσῃ, νὰ καταστήσῃ μαλακόν, Γαλήν.

ἀτεράμων [-ἄμ-], ἀτέραμον, γεν. ονος, Ἄττ. ἀντὶ ἀτέραμος, τραχύς, Ἀριστοτ. Ἀχ. 181, Πλάτ. Νόμ. 853D, 880E· ἐπὶ ὄσπριον, πρὸς τὸ τὰ ὄσπρια μὴ γίνεσθαι ἀτεράμονα Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 2, 4, 2.

ἀ-τεράτευτος, ον, οὐδὲως τερατώδης ἢ θαυμαστός, Εὐστ. 918. 5. ἀτέραμος, ον, = ἀτέραμον, — «ἀτέραμενα» τὰ μὴ ἐφόμενα ὄσπρια· Ἡσύχ.

ἀ-τερηδώνιστος, ον, ὁ μὴ σκοληκώδρωτος, Διοσκ. I. 15. ἀτερος, καὶ πρὸ φωνηέντων -θεν, = ἀτερ, ὡς τὸ ἀνευθε = ἄνευ, Πινδ. O. 9. 118, καὶ Τραγ.· μετὰ γεν., ἀτερθε πετερύγων Αἰσχύλ. Ἰκ. 783· λιτρῶν ἄτ. αὐτόθι 1011· ἄτ. τοῦδε Σοφ. Δτ. 645.

II. ὡς ἐπίρρ. μακράν, χωριστά, Πινδ. II. 5, 129. ἀ-τεράματιτος, ον, ἀπερίριστος, ἄπειρος, ἄμετρος, ἐπιθυμία Διόδ. 19. 1· χρόνος Εὐσέβ. — ὡσαύτως, ἀτέριμαντος, ον, Ἀπολλίν. Ψαλμ. ια', 17 κ. ἄλλ.

ἀ-τέριμων, ον, γεν. ονος, ἄνευ τέριμος ἢ τέλους, αἰών Ἀριστ. π. Κόσμ. 7· 2· ὕπνος Μόσχ. 3. 105· ἐνόπτριων ἀτέριμονες αὐγαί, αἱ ἀναρίθμητοι ἀκτίνες τοῦ κατόπτρου, Εὐρ. Ἐκ. 936· ἄτ. πέπλος, ἄνευ ἄκρας, ἀδιέξοδος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 634 (πρὸλ. ἄπειρος, ἀπέριαντος).

ἀτερόπιλος, ἢ -ιλλος = ἐτερόφθαλμος, Δωρικ., ἐκ τοῦ ἀτερος καὶ ὀπιλλός ἢ ὀπιλλος = ὀφθαλμὸς Δωριστί. Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου, σ. 123, 34 καὶ 126, 72. Ἰδε Κ. Κόνων ἐν Ἀθηναῖς Τομ. Α', σ. 18.

ἀτερος [ἄ], Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἔτερος, Ἀρχυτας, κλ. τὸ ἄτερον, Μεγαρίκον ἐν Ἀριστοτ. Ἀχ. 813. 2) ἀτερος [ἄ], Ἄττ. κατὰ κράτιν ἀντὶ τοῦ ὀ τερος, οὐδέτ. θάτερον, γεν. θάτερου, ὄστ. θάτερῳ, θάτερᾳ ἢ μετὰ κορωνίδος, θάτερου, καὶ τὰ ἐξῆς. Τραγ.: — ἀλλὰ κράσι, ὅταν τὸ ἄτερ. λήγῃ εἰς σύμφωνον, οἷον θάτερον ἀντὶ τῶν ἔτερον, θάτερᾶς ἀντὶ τῆς ἑτέρας, κτλ., εἶναι πάντῃ ἐσφαλμένη καὶ σόλοιος.

ἀτερέπεια, ἢ, = ἀτερψεία, Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. Ἄλ. 498, Διογ. Λ. 7. 97.

ἀ-τερπής, ες, ὁ μὴ παρέχων τέρψιν, λιμός, Ἰλ. T. 354· περὶ τοῦ κάτω κόσμου, νέκυας καὶ ἀτερπέα χώρον Ὀδ. Α. 94, κτλ.: Πέτρης πρὸς μεγάλην βαλὸν καὶ ἀτερπέτῃ χώρῳ Η. 279· πρὸλ. Αἰσχύλ. Πρ. 31, Σιμων. 44. 6· οὕτω, λόγοι Εὐρ. Ἠλ. 293· γήρας Μόσχ. 4. 114· ἀτερέπετερον εἰς ἀκρόασιν, ἦτον τερπνόν εἰς τὸ οὖς, Θουκ. I. 22. II. ἐνεργ., ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἀπόλαυσιν ἐκ πράγματός τινος, ὁ μὴ τερπόμενος ἐξ αὐτοῦ, μετὰ γεν., κράτους Αἰσχύλ. Ἰκ. 685.

ἀ-τερπνος, ον, ἀτερπνος ὁ ἄγρυπνος παρὰ Ρηγίνοις. Παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ ὕπνος γίνεται ἀτερπνος ὁ χωρὶς ὕπνου ὢν· καὶ συνηγορῆ τοῦ ἄτερπνος· Ἐπιγρ. Μ. 163. 8, Ἰδουκ. 9, Στησίχ. 76.

ἀτερπος, ον, = ἀτερπής, Ἰλ. Z. 285.

ἀτερψεία, ἢ, ἢ ἔλλειψις τέρψεως, Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 14.

ἀτευκτέω, ἀποτυγχάνω, ἐλπιδῶν Βαθρ. 123. 6, πρὸλ. Σενέσ. 8C.

ἀ-τευκος, ον, ὁ μὴ ἐπιτυχῶν τινος, Μάζ. Τῦρ. 43. 17.

ἀτευξία, ἢ, ἀποτυχία, στέρησις, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 56, Ἐκκλ.

ἀ-τευχής, ες, (τευχός) μὴ ὀπλισμένος, ἄσπλος, Εὐρ. Ἀνδρ. 1119, Ἀνθ. Π. 9. 320.

ἀ-τευχῆτος, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 9. 543.

ἀ-τέγναστος, ον, ἄτεχνος, Θεμίσιος. 39D.

ἀτεχνέω, εἶμαι ἄτεχνος, ἀνεπιτέθειος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Νερ. 296.

ἀ-τεχνός, ες, = ἄτεχνος, Σέξτ. Ἐπιγρ. π. Μ. 7, 395, Βαθρ. 75. 4· ἐν τῷ συγμρ., -έστερος Ἰππ. π. Ἀγμ. 763· πρὸλ. ἀτέχνως II.

ἀτεχνία, ἢ, ἔλλειψις τέχνης ἢ ἐπιτηδεϊότητος, ἀνεπιτηδεϊότης, Γλωσσ. Ἰππ. 2, Πλάτ. Φαίδων 90D, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 4. 6.

ἀ-τεχνίτευτος, ον, ἄτεχνος, ἀπλοῦς, Διον. Ἄλ. π. Λυσ. 8· τὸ βῆμ. -ιτευοίμαι, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἐρρωπιζόμεν.

ἀ-τεχνολόγητος, ον, οὐχὶ τεχνητός, Βασίλ. τ. 3 σ. 5D.

ἀ-τεχνος, ον, ἄνευ τέχνης, ἀνεπιτέθειος, Πλάτ. Πολιτ. 274C· ἴδιος ὁ ἀγνοῶν τοὺς κανόνας ἢ τὰς ἀρχὰς τῆς τέχνης, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐντεχνος ἢ τεχνίτης, ἀνεπιτέθειος, μὴ ἐξ ἐπαγγέλματος τεχνίτης, ἐμπειρικός, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Σοφιστ. 219A. — οὕτω καὶ ἐπὶ ἐνασχολήσεων, ἄτ. τριβή ὁ αὐτ. Φαίδρ. 260E, πρὸλ. 262C, Νόμ. 938A· πιστεῖς ἄτ., ἐπιχειρήματα μὴ ὑπὸ τοῦ βήτορος εὐρεθέντα ἢ παρασθέντα, Ἀριστ. Ρητ. I. 2, 2. 1. 15· ἀισχρόν καὶ ἄτ., μὴ ἔχον τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἐντέχνου, Ἰππ. π. Ἀγμ. 772.

ἀτέχνως, ἐπίρρ. τοῦ ἄτεχνος, ἄνευ τέχνης, ἄνευ τῶν κανόνων τῆς τέχνης, ἐμπειρικός, Σεν. Ἀπομν. 3. 11, 7, Πλάτ. Γοργ. 501A, ἔθα ἴδε Stallb. II. ἀτεχνῶς, (μετὰ τῆς παραληγοσῆς βραχείας), ἐπίρρ. τοῦ ἀτεχνῆς, ἀπλῶς, τοῦτ' ἔστι, πράγματι, ἀπολύτως, Λατ. plane, prorsus, omnino, συγμ. παρὰ τοῖς Κομικοῖς, Πλάτ., κλ.: ἀτεχνῶς ἦκω παρεσκευασμένος Ἀριστοτ. Ἀχ. 37, πρὸλ. Νερ. 408, 1174, κ. ἄλλ.: καλὸν ἀτεχνῶς, ἀπλῶς ὠραῖον

ὁ αὐτ. Ὀρν. 820· ἀτεχνῶς γε παμπόνηρος ὁ αὐτ. Βάτρ. 106· βύχχος ἀτεχνῶς ἐσθ' ὕος, ἀπλῶς τὸ βύχχος χοῖρου, Φερεικρ. ἐν Ἀθήροις· 3· ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκότη βλέπει Εὐπολ. ἐν Ἐχρυσῷ γένει· 12· ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὀμήρου ἐπεπόνθη Πλάτ. Συμπ. 198C· bona fide, εὐλικρινῶς, ἀντίθ. τῆ φράσει κόμπου ἔνεκα, Φιλόστρ. 260· — συγμ. ἐν συγκρίσει, ἀτεχνῶς ὡσπερ, ἀκριβῶς ὅπως, Πλάτ. Φαίδων 90C, κτλ.: ἀτεχνῶς οἷον ὁ αὐτ. Νόμ. 952E· — μετ' ἀρνήσεως, οὐδ' ἂν διαλεχθῆιν γ' ἀτεχνῶς, ἀκριβῶς οὐδέ λέξιν ἢ ἐλεγον εἰς αὐτόν, Ἀριστοτ. Νερ. 425· ἀτεχνῶς οὐδεὶς, ἀπλῶς οὐδεὶς, ὁ αὐτ. Ὀρν. 605, πρὸλ. Ἠλ. 362, Πλάτ. Πολιτ. 288A. — περὶ τοῦ ἀτεχνῶς καὶ τοῦ ἀτεχνῶς ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Π. 109.

ἀτέω [ἄ], Ἰλ. Υ. 332, Ἡρόδ. 7. 223, εἰς ἀμφοτέρα τὰ χωρία κατὰ μεσογ. ἀτέων, δαιμονίων, θεόληπτος, παρὰρρος, ἔξω φρενῶν, Αἰνεία, τίς σ' ὕδω θεῶν ἀτέοντα κελεύει ἀντία Πηλείωνος.. μάχεσθαι... Ἰλ. ἐνθ. ἄνωτ. 2) μετὰ γεν., ἀμαρτάνω ἐναντιοντινός, Μουσέων κείνος ἀνὴρ ἀτέει Καλλ. Ἀποσπ. 471. — Ἐν ἐπιγραφῇ Γόρτ. Κρήτ. Comp. 152V₁ καὶ 155γ φαίνεται ἡ λέξις ἔχουσα τὴν σημ.: ἐπιβάλλω πρόστιμον, προσέτι, νικῶ.

ἄτη, ἢ, Αἰολ. αὐάτα. ἴδε ἐν τέλ.: — σύγγυσις φρενῶν, τεταραμμένη κατάστασις τῆς ψυχῆς καὶ ἀπερίσκεπτος τις ὁρμὴ προερχομένη ἐκ πλάνης ἀποστελλομένης ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τιμωρίαν ἐνόχου θρασυτητος, τόνδ' ἄτη φρένας εἶλε Ἰλ. Π. 805· Ζεῦ πάτερ, ἡρά τιν' ἦρᾷ.. βασιλῆων τῆδ' ἄτη ἄσασας Θ. 237· Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ.. Ἐρινύς.. φρεσὶν ἐμβάλον ἄγριον ἄτην T. 88· (οὕτως, οὐ δύναμην λελαθέσθ' ἄτης, ἢ πρῶτον ἄσθην. ἀλλ' ἐπεὶ ἄσάμην καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς κτλ. αὐτόθι 136) ἄτην δὲ μετέστενον, ἦν Ἀφροδίτη δῶγ', ὅτε μ' ἦγαγε κείσε, λέγει ἡ Ἐλένη ἐν Ὀδ. Δ. 261. — Ἐντετυθεν συγνάξις εὐρίσκομεν τὴν ἄτην προσωποποιουμένην, εἶναι δὲ τότε ἡ θεὰ τῆς βλάβης, ἢ πρώτη αἰτία πάσης ἀπερίσκεπτος πράξεως καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, ἄτη, ἢ πάντας δάται Ἰλ. T. 91· ἐξασκῶσα δύναμιν καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Διός, αὐτόθι 95· αἱ Λιταὶ ἔρχονται βραδέως κατόπιν αὐτῆς θεραπεύουσαι τὸ κακὸν ὄπερ αὐτῆ ἐπράξεν, I. 500 κέξ., πρὸλ. Ἠσ. Θ. 230, Πλάτ. Συμπ. 195D· καὶ ἴδε Ἰλαόστωτος Ὀμηρ. Μελέτ. 2. 159 κέξ.· παρὰ Τραγ. αἱ πόλεις αὐτῆς συγνάξις συμπίπτουσι πρὸς τὰς τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1433, κ. ἄλλ., ἴδε Ἐρμᾶν. ἐν Σοφ. Ἠλ. 111. II. ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν τοιοῦτου εἶδους δυστυχημάτων. 1) μετὰ ἐνεργ. ἐννοίας, ἀπερίσκεπτος ἐνοχῆ ἢ ἀμαρτία, Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης Ἰλ. Z. 356· κατὰ πληθ., ὀλέθρια, φθοροποιὰ τεγνάματα, K. 391· ἢ 2) μετὰ παθητικῆς, ὀλέθρος, καταστροφή, Ἰλ. Ω. 480, Ὀδ. Δ. 261, Ἡρόδ. 1. 32· οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ παρὰ Τραγ., διαφέρει δὲ ἡ ἄτη τοῦ πῆματος σημαίνοντος ἀπλοῦν πᾶθμα, Σοφ. Αἴ. 363, κτλ., πρὸλ. Εὐστ. 767. 63· ὁ καρπὸς τῆς ὕβρεως, ὕβρις γάρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης Αἰσχύλ. Πέρσ. 822· βιάται δ' ἀτάλαινα πειθῶ προδόχουλο παῖς... ἄτας ὁ αὐτ. Ἀγ. 386· ἐν τῷ πληθ. ὁ αὐτ. Πέρσ. 652, 1037, Σοφ. Αἴ. 848, κτλ. 6) παρὰ Τραγ. ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ὀλέθριος ἀθροωπος, καταστρεπτικός, δίκην ἄτης λαθραίου Αἰσχύλ. Ἀγ. 1230· ἐπὶ δύο προσώπων, οὗο ἄτα Σοφ. Ἄντ. 533. — Ἡ λέξις εὐρήσεται παρ' Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 7. 8· ἀλλαχού οὔτε ἐν τῇ Κωμωδίᾳ οὔτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀτικῷ πεζῷ λόγῳ· τὸ ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα εἶναι ἀρχαία παροιμία μνημονοουμένη ὑπὸ Κρατίνου, «ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα· οἱ δὲ εἶπον αὐτὴν οὐχ οὕτω ἔχειν, ἀλλὰ μόνον ἐγγύη ἄτη καὶ παρέχουσι μάρτυρα τοῦτου Κρατίων τὸν νεώτερον λέγοντα... ἐγγύην ἄτην» Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 324 Bekk.· τὸ τε μηδὲν ἄγαν καὶ τὸ ἐγγύη πάρα δ' ἄτη Πλάτ. Χαρμ. 165A, Δημ. 419. 14, ἐκτός ἂν τὸ ἄτης ληφθῆ ἀντὶ τοῦ αὐτῆς ἐν Ἀριστοτ. Εἰρ. 605· οὔτε παράγωγον τι ἐκ τοῦ ἄτη εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἐξαιρέσει τὸν μοναδικῶν παραδειγμάτων ἀτηρός καὶ ἀτηρία. (Ἐκ τοῦ ἄτω, ὁ ἴδε ὁ ἀρχικός τύπος ἦτο ἄατη ἢ ἀκριθέστορον ἄφατη, ὄπερ διετηρήθη ἐν τῷ Αἰολ. αὐάτα Πινδ. II. 2. 52., 3. 42· πρὸλ. ἀτάσθαλος). [Ἡ ποσότης εἶναι ἄατη, ἄτη].

ἀ-τηκτος, ον, ὁ μὴ τακίος ἢ μὴ τηκόμενος (ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ θερμότητος ἐν γένει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀτεκτικός), ὑπεξίημι ἂν ἡ χιών οὕσα σῶς καὶ ἀτηκτος; Πλάτ. Φαίδων 106A· ἄτ. πυρὶ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 18, πρὸλ. Μετεωρ. 4. 8, 5, καὶ ἴδε τεκτικός. II. δὲν δύναται τις νὰ μαλᾶξῃ ἡ ὑποστάτη, νόμιος ἀτηκτικός Πλάτ. Νόμ. 853D.

ἀτημέλεια καὶ -ησία, ἢ, ἀνεπιμελσία, ὀλιγορία, «παραμέλησις», Βυτ.

ἀτημέλιω, καταλιγορῶ, ἀμελῶ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 609· ἠτημελημένος Προκόπ. Βάνδ. σ. 226B.

ἀ-τημελής, ες, παρημελημένος, κόμη Πλουτ. Ἄντ. 18. ἐπὶ προσώπων, ἀμελής, ὀλιγορός, χορημάτων Εὐρ. (;) παρὰ Σέξτ. Ἐπιγρ. π. Μ. 6. 27: — ἐπίρρ., ἀτημελιῶς ἔχειν Πλουτ. Ἀγίς 17· ἀτημελιῶς ἀλάληγτο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 812, μετὰ διαφ. γρ. -λέεις.

ἀτημέλητος, ον, περὶ οὐ οὐδεὶς προσέχει ἢ φρονεῖται, Σεν. Κύρ. 5. 4, 18., 8. 1, 14. 2) ὁ ἐκπτώων τῶν ἐπιπέδων, ὁ ἀποτυχῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 891. II. ἐνεργ., μηδεμίαν προσοχὴν δίδων,

ἀμελής, κωθρός, Ἀλκίφρ. 3. 55: — Ἐπίρρ., ἀτιμωλήτως ἔχειν τινός, μηδὸς πρὸς ἔχειν εἰς τι ..., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 15.

ἀτιμωλία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀτιμωλείας, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 830.

ἀ-τιμωτής, ἔς, = ἀτιμωτής, Ἰππ. Ἰδε Φοῦς Οἶκον. ἐν λ.

ἀ-τιμωτήριος, ον, ἀπαρτιμωτήριος, Θεμιστ. 294C.

ἀτιμωρία, ἡ, βλάβη, κακόν, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 8, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἄπομ. 3. 5, 17.

ἀτιμωρός [ᾶ], ᾶ, ὄν, ἀποτυρωθεὶς ὑπὸ τῆς ἀτιμωρίας, εἰς καταστροφὴν ὄθουμενος, Θέογν. 433, 634. II. ὀλέθριος, καταστρεπτικός, βλαβερός, Δίσχυλ. Πρ. 746, Ἀγ. 1484, Σοφ. Τρ. 264 τὸ ἀτιμωρόν, ὀλεθρὸς, βλάβη, Δίσχυλ. Εὐμ. 1007. Ἀπαξ παρὰ κωμ., ἀτιμωρότατον κακὸν Ἀριστοφ. Σφ. 1299 σπάν. παρὰ πεζοῖς, Διογ. Λ. 6. 99 ἐν Πλάτ. Κρατ. 395B ἀναφέρεται μόνον χάριν ἐτυμολογικοῦ λόγου, ἴδε ἀτιμωρ ἐν τέλ.

ἀτιμωσιμος, ον, = ἀτιμωρός, προτείνεται ὑπὸ Δινδ. ἐν Σοφ. Ἄντ. 4, ἀντὶ τοῦ ἀτιμωρ ἄτερ, περὶ οὗ ἴδε Jebb ἐν τόπω καὶ ἐν τῷ παραρτήματι σ. 243, περὶ δὲ τοῦ τύπου πρβλ. ἀκούσιμος, ἀρνήσιμος. Ἀτθίς, ἴδος, ἡ, ἐπιθ. παρὰ μεταφ. ποιητ. = Ἀττικῆ. II. ὡς οὐσιαστ. (ἔξυπακοουμ. τοῦ γῆ χώρα), Ἀττικῆ, Εὐρ. I. A. 247 γῆς ἀπ' Ἀτθίδος Ἐπίνικος ἐν «Μηνησιπολέμῳ» 1.6. 2) (ἔξυπακοουμ. γλῶττα), ἡ Ἀττικῆ διάλεκτος, Σερὰβ. 333. 3) (ἔξυπακοουμ. γυνή), γυνὴ Ἀθηναία, Σαφφ. 43.

ἀ-τιμωτός [ᾶ], ον, (τίω) μὴ τιμωθείς, Δίσχυλ. Εὐμ. 385, 839.

II. ἐνεργ. ὁ μὴ τιμῶν τι, τινος Εὐρ. Ἴων 700.

ἀτιμωτός, τὸ πλείστον κατὰ μεταφ. ἐνεστ., ἀλλὰ καὶ κατὰ ᾶ' καὶ γ' ἐνικ. πρὸς τῆς ὀριστ., Εὐρ. Ρῆσ. 252, 327: καὶ κατ' ἀπαρ., Σοφ. Ο. Κ. 1153: μέλλ. ἀτιμωτός [γ] Δίσχυλ. Ἄποσπ. 103: ὑποκατ. ἀορ. ἀτιμωτός [γ] ὁ αὐτ. Εὐμ. 540: Ἐπ. ἀορ. ἀτιμωτός Ἀπολλ. Ρόδ.:— ἀδιαφορῶ, δὲν δίδω προσοχὴν, ἐπὶ λέοντος, ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτιμωτῶν ἔρχεται, μετ' ἀδιαφορίας καὶ περιφρονήσεως, Ἰλ. Υ. 166. μετ' αὐτ. ὡς τὸ ἀτιμωτῶ, καὶ ἀτιμωτῶ, θεοὺς ἀτιμωτῶν Δίσχυλ. Θῆβ. 441, πρβλ. Εὐρ. Ἰκέτ. 19, Monk Ἀλκ. 1056:— μετὰ γεν. πράγματος ἀπαστέρω τῆς ὀρελιόμενης τιμῆς, γερῶνα μιν ἀτιμωσαν Ἀπολλ. Ρόδ. A. 615.— Οὐδέποτε παρὰ πεζοῖς. (Ἐκ τοῦ στερεῖ. α καὶ τοῦ τιμῶ = τιώ, ὁ δὲ σχηματισμός οὗτος ὡς καὶ ὁ τοῦ ἀτιμω, εἶναι ἐναντίον τῆς ἀναλογίας, ἐπειδὴ τὸ ἀ- κυρίως συντίθεται μετ' ὀνομάτων καὶ τῶν παραγῶγων αὐτῶν.

ἀ-τιμωτέος, ον, δὲν δὲν δύναται τις νὰ τιμωσῆται, ἄγριος, Πλουτ. Ἄρτοξ. 25., 2. 728A.

ἀ-τιμωτός, ον, = τῷ προηγ., Ἡρωιδόν. 5. 6, 21. ἀτιμωτόςως λύττα Φίλων 20, 19.

ἀ-τιμωτικός, ον, ὁ ἄνευ τιμῆς, τροφοῦ, Μανέθ. 4. 368. διάφ. γρ. ἐν Ἰγμ. Ὀμ. 19, 38 ἀντὶ τοῦ τιμῶν.

ἀτιμωγέλω, καταλείπω τὴν ἀγέλην, ἐπὶ ταύρου, ὁ δὲ ταῦρος, ὄταν ὦρα τῆς ὄχλας ἦ, τότε γίνεται σύννομος καὶ μάχεται τοῖς ἄλλοις, τὸν δὲ πρότερον χρόνον μετ' ἀλλήλων εἰσίν, ὁ καλεῖται ἀτιμωγέλειν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 18, 16., μὴδὲν ἀτιμωγέλουσιν, μηδὲ μὴ καταλείποντες τὴν ἀγέλην, 9. 3, 4, Θεοκρ. 9, 5. II. μεταφ., ὑπερφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι, Λουκ. Λεβιθ. 10.

ἀτιμω-ἀγέλης, ον, ὁ, (ἀγέλη) «ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος, οὗτος Σοροκλής» A. B. 459, 31 (Σοφ. Ἄποσπ. 850), Θεοκρ. 25. 132, Ἄνθ. Π. 6, 255.— ἀτιμωγέλου, μὴ συναγελασμένου» Σουίδ.

ἀτιμωζῶ: μέλλ. -άσω καὶ ἀορ. ἡτίμωσα, Τραγ., Πλάτ., κτλ.: πρμ. ἡτίμωσα Πλάτ. Πολιτικ. 266D.— Παθ., πρμ. ἡτίμωσμαι, Εὐρ., Πλάτ.: ἀορ. ἡτίμωσθην Πινδ. Ἄποσπ. 100, Πλάτ.: μέλλ. ἀτιμωσθήσομαι, Δίσχυλ. Ἀγ. 1068, Σοφ. Ο. Τ. 1081. (ἀτιμωσ.) Δὲν τιμῶ, δὲν ἔχω ἐν τιμῇ, καταφρονῶ, δεικνύω καταφρονῆσιν, μετ' αἰτ., ὁ Ὀμ. ἄπαξ ἐν Ἰλ. (I. 450, ἀτιμωσκε δ' ἀκοίτιν), συχνάκις ἐν Ὀδ., τούσδε γ' ἀτιμῶζει κατὰ δῆμον Ζ. 283 οἶκον ἀτιμῶζέουσιν ἔδουσιν Φ. 332, πρβλ. 427 οὕτως, ἀτ. τοκήας Θεογν. 821 συχνάκις ὡσαύτως παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Δίσχυλ. Θῆβ. 1018, Εὐμ. 712, 917, κ. ἄλλ. μὴ μ' ἀτιμῶσας γέννη Φρόν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 10 συχνὸν ὡσαύτως παρὰ Πλάτ., τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτ. Φαίδων 107A, κ. ἄλλ.:— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Σοφ. ἈΓ. 1342:— μετὰ συστολῆς αἰτ., ἔπη... ἄ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμῶσεις πόλιν; δι' ὧν νῦν σὺ ἀτιμῶσεις ταύτην τὴν πόλιν; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 340:— Παθ., ὑπερέμω ἀτιμῶν, ὄνειδος, προσβολήν, ἀτιμῶσας, πρὸς τινος Πινδ. Ἄποσπ. 89.7, Ἡρόδ. 1. 61 οὐκ ἀτιμωσθήσομαι Σοφ. Ο. Τ. 1081 μετ' οὐδ. πληθ., ἀνάξει ἡτίμωσμένη Εὐρ. I. A. 943, πρβλ. Δημ. 538. 24. 2) μετὰ γεν. πράγμ., μεταχειρίζομαι τινά ὡς ἀνάξιον τινος, μὴ μ' ἀτιμῶσας λόγου Δίσχυλ. Πρ. 783 κτλ. μὴ μ' ἀτιμῶσας... ὧν σε προστρέπω φράσαι = τούτων ἄ σε πρ. φρ., Σοφ. Ο. Κ. 49, πρβλ. Ἄντ. 22.

3) μετ' ἀπαρεμ., ὡ θάνατε παιάν, μὴ μ' ἀτιμῶσας μολεῖν, μὴ με θεωρήσας ἀνάξιον τῆς ἐπισκεψέως σου, Δίσχυλ. Ἄποσπ. 244: πληρέστερον, μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμῶσας τὸ μὴ οὐ θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγγίσει, μὴ, ἀδελφὴ μου, μὴ με θεωρήσας ἀνάξιον τὰ συναποθάνω μετὰ σοῦ καὶ τὸν ἀποθανόντα νὰ ἀγγίσω, Σοφ. Ἄντ. 544: ἀλλ' ὡσαύτως, οὐκ ἀτιμῶσας θεοὺς προσειπεῖν, οὐκ ἀτιμῶσας θεοὺς, ὥστε μὴ προσειπεῖν αὐτοῦς, δὲν θά ὀλιγωρῶ νὰ προσενέγω αὐτοῖς τὰς πρεπούσας τιμὰς, Εὐρ. Ἡρ.

Μαιν. 608, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 182C. II. = ἀτιμῶν, ἐπὶ δικαιοσύνης ἐννοίας, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 20, πρβλ. Θουκ. 3. 42, ἔθθα ἀπὸ τῆς μιᾶς σημασίας γίνεται μετὰ πτώσεως εἰς τὴν ἄλλην, Δίων Κ. 38. 13.— Πρὸ πάντων παρὰ ποιηταῖς πρβλ. ἀτιμῶν, -ῶν.

ἀτιμωσμός, ὁ, ἀτιμωσις, περιφρονήσις, Ἐδδ. (Δ' Μακκ. α', 40, δι. γρ.).

ἀτιμωστέος, α, ον, δεῖ πρέπει νὰ ἀτιμῶσθαι, Ἰππ. Ἄποσπ. 773D, Πλάτ. Φαῖδρ. 266D. 2) ἀτιμωστέον, δεῖ ἀτιμῶσθαι, πρβ. γραφ. ἐν Ξεν. Συμπ. 4. 17.

ἀτιμωστήρ, ἦρος, ὁ, ὁ ἀτιμῶζων, Δίσχυλ. Θῆβ. 637: ἀτιμωστήριος, ον, μεταφ. Ἑκκλ.: -αστής, οὗ, ὁ, Γλωσσ.

ἀτιμωστός, ὄν, (ἀτιμῶζω) ὁ μὴ ἀξιούμενος τιμῆς, ὁ περιφρονούμενος, ἀλλ', ἐχθρὸς μὲν πασίν, ἀτιμωστός (ἀτιμωστος Bergk κακῶς) δὲ γυναικῶν Μίμνερμ. 1. 9.

ἀτιμῶν: Ἐπ. παρατ. ἀτιμῶν: μέλλ. ἀτιμῶσω: ἀορ. ἡτίμωσα: πρμ. ἡτίμωσα καὶ ἀορ. παθ. -ήθην (μόνον παρὰ Γαλῶν.):— ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἀντὶ τοῦ ἀτιμῶζω, ἀτιμῶν, δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, σὲ δ' ἀτιμῶ Ὀδ. Π. 307: ἐν τὸτ' ἀτίμα Φ. 99: τὸν πάντας ἀτιμῶν Ψ. 28: τὸν Χρῦσον ἡτίμωσε Ἰλ. A. 11, πρβλ. 94, κτλ. νῦν δὲ σ' ἀτιμῶσουσι Θ. 163, πρβλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 185: εὐρήται ἀπαξ παρὰ Πινδ. κατὰ Δωρ. ἀορ. ἡτίμωσα Π. 9. 139: ἀπαξ παρὰ Σοφ. κατὰ προστ. ἀτίμα A. 1129: καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα πεζοῖς, διότι τὸ ἐν Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 14 ἀτιμῶσι διαφωβῶθι ἴδη εἰς ἀτιμῶσι (ἐκ τοῦ ἀτιμῶν), πρβλ. ἀτιμῶν.

ἀτιμῶν, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀτιμῶσῃ, καταφρονησῇ εἰς ἀτιμῶν ἢ ὄνειδος, τοὺς συκοφαντοῦντας ἀτιμῶντες Ἰσοκρ. π. Ἄντιδ. § 175 (ἀν μὴ ἀναφρον-ωτέον).

ἀτιμῶτος, ον, (τιμῶν) ὁ μὴ τιμώμενος, ὁ καταφρονούμενος, ὡς εἴ τιν' ἀτιμῶν μετανάστην Ἰλ. I. 648., Π. 59: ἀγαλία ἀτ. Ἐπιγρ. Ἑλλ. 805: οὐκ ἀτιμῶτος, οὐχὶ ἄνευ ἀμοιβῆς, Ξεν. Ἰέρ. 9, 10. II. (τιμῆ II) ἡ ἐκτιμῶθεις ἡ διατιμῶθεις, δίκη ἀτιμῶτος, δίκη καθ' ἣν ἡ τιμωρία δὲν ἀποφασίζεται ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἀλλ' εἶναι ὑπὸ τοῦ νόμου ἐν τῶν προτέρων ὀρισμένη, Δημ. 543. 1., 834. 28, Δίσχιν. 84.7 ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τιμῶτος (ὅποτε ἡ ποιητὴ ὀρίστω ἐν τῷ δικαστηρίῳ), Δημ. 834. 26: ἀτιμῶτος ἀγῶν καὶ τιμητός: ὁ μὲν τιμητός ἐπ' ὃ τιμῶμα ὀρισμένον ἐκ τῶν νόμων οὐ κείται, ἀλλὰ τοὺς δικαστὰς ἔδει τιμῶσθαι ὅτι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι: ὁ δὲ ἀτιμῶτος τούναντι ὧ πρόσεστι ἐκ τῶν νόμων ὀρισμένον τιμῶμα, ὡς μὴδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῶσαι. Δίσχινος κατὰ Κτησιφῶντος, Δημοσθένους κατὰ Μειδίου Ἄρποκρ., πρβλ. Πολυδ. Η'. 54, 63: ὁ Σουίδ. ἐσφαλμένως λέγει τὰ ἐναντία. 2) ἀνεκτιμῶτος, ἀσύγκριτος, ἀπαράβλητος, Εὐστ. 781. 19.

ἀτιμῶν, ἴων. -ίη, ἡ, ἀτιμῶν, ἀισχύνη, ὄνειδος, Ὀδ. N. 142 (ἴδε ἐλάλω) Πινδ. Ο. 4. 33, Σοφ., κτλ.: ἐν ἀτιμῶν τινὰ ἔχειν Ἡρόδ. 3. 3: ἀτιμῶν προστιθέναι τινὶ 7. 11: ἀτ. ἔχειν 7. 231., 9. 71: ἀτιμῶν κυρεῖν πρὸς τινος 7. 158: ἀτ. τινός, ἀτιμῶν γενομένη εἰς τινά, Εὐρ. Ἡρακλ. 72: διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμῶν Πλάτ. Ἰππαρχ. 229C οὐκ ἀτιμῶν σθεβὲν Δίσχυλ. Εὐμ. 796:— πληθ., ταῖς μεγίσταις κολάζειν ἀτ. Πλάτ. Πολιτ. 309A, πρβλ. 310B, Πολ. 492), κ. ἄλλ. ὕβρεις καὶ ἀτιμῶν Δημ. 296. 21., 552. 13, ἔθθα ἴδε Δινδῶρ. 2) ἐν Ἀθῆναις δημοσία κατασχύνη, στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἢ πάντων ἢ μέρους αὐτῶν, δυσφημία, Λατ. deminutio capitis, Δίσχυλ. Εὐμ. 395: Ἄνδοκ. 10. 14, Ἀριστ. Πολ. 7. 17: ἴδε ἀτιμῶσι I. 2. II. εἰς πράγματων, ἀτιμῶν ἐσθιμάτων, βρακῶδες κατὰστασις ἐνδουμάτων, ἀτιμῶν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθιμάτων κλύουσαν Δίσχυλ. Πέρσ. 847: ὠμολινοῖς κόμη βρούσου, ἀτιμῶν πλέως Κρατίων ἐν «Ἀρχιλόχοις» 8. [Ἐπ. ἀτιμῶν, Ὀμ. ἐνθ' ἀναπτ., Τυρταῖος 1. 10].

ἀτιμῶν-πενθήης, ἔς, πενθῶν δι' ἐπελοῦσαν ἀτιμῶν ἢ ὄνειδος, κόραρι δυστυχῆς Νυκτὸς ἀτιμῶν-πενθῆς Δίσχυλ. Εὐμ. 792.

ἀτιμῶ-ποιός, ον, ὁ ἀτιμῶν ποιῶν, ὁ προξενῶν ἀτιμῶν, ἀτιμῶ-ποιδὸν σφόδρα καταφρονησθαι τὴν κεφαλὴν Κύριλλ. Ἀλ. σ. 336.

ἀ-τιμῶς, ον, (τιμῶ I) ὁ μὴ τιμώμενος, ὁ ἀτιμῶζόμενος, καταφρονούμενος, ἐνθῶδ' ἀτιμῶς ἐν Ἰλ. A. 171: ὄφρ' ἐδ' εἰδῶ ὄσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμῶτάτη θεὸς εἰμι αὐτοῖς 516: ἀτιμῶτερον δὲ μετ' ἠρσείσι Π. 90: ἀτιμῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λαχόντες τιμῆς, Θεογν. 1111: ἀτ. μόρος, ἐπινοείστωσι, Δίσχυλ. Θῆβ. 589: ἀτιμῶ δ' οὐκ ἐπραξάτην, χλευαστικῶς, καὶ δὲν ἐστερήθησαν ἀμφοτέροι ἐπαξίας τιμῆς, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1443: ἀτιμῶν Ἀργεῖοισι, ὑπὸ τῶν Ἀργείων, Σοφ. ἈΓ. 440: ἔκ γ' ἔμοῦ, ὑπ' ἐμοῦ, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 51.

6) μετὰ γεν., ἀτ. δωμάτων, ἄνευ τῆς τιμῆς τῶν ..., μὴ θεωρούμενος ἄξιος τῶν ..., Δίσχυλ. Χο. 408, πρβλ. 295: ἐκφορᾶς, ὁ αὐτ. Θῆβ. 1024: ὡσαύτως, χάρις οὐκ ἀτιμῶς πόνων, οὐχὶ ἀναξία ἀμοιβῆ διὰ ..., ὁ αὐτ. Ἀγ. 354: ὧν μὲν ἰκόμην, ἀτιμῶν ἐξέπειψα, ἀτιμῶν τούτων ἂ ἰκόμην, ἐξέπειψέ με χωρὶς νὰ με τιμῶσῃ δι' ἀπαντήσεως δι' ἐκείνων δι' ὃν μετέβην εἰς αὐτὸν (δηλ. τὸν Ἀπόλλωνα), Σοφ. Ο. Τ. 789: ἀτιμῶν ..., χερα τεκτούσων (ἴδε τεκτούσων) Εὐρ. Ἄνδρ. 1085. 2) ὁ στερηθεὶς τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολιτοῦ, ἀγενής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γενναῖος, ἀτιμῶν τὰ τέκνα γίνεται Ἡρόδ. 1. 173: ἰδίως ἐν Ἀθῆναις ἐπὶ πολιτοῦ δικαστικῶς ἀπαρεθέντος

τὰ πολιτικά δικαιώματα καὶ τιμωρηθέντος διὰ τῆς ἀτιμίας (ἴδε ἀτιμία 2), Λατ. capite deminutus, agrarius, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπίτιμος, Ἄριστοφ. Ὀρν. 766. Βάτρ. 691, Ἄνδοξ. 19, 13: ἀτιμὸς τι ἢ κατὰ τι, ὁ αὐτ. 10. 23, 25.—ὡσαύτως μετὰ γεν., ὁ αὐτ. 10, 28: ἀτ. γερῶν, ἀποστερηθεὶς τῶν δικαιωμάτων, Θουκ. 3. 58: ἀτιμος τοῦ τεθνήκτος, ἀναξία τοῦ ἀποθανόντος, Σοφ. Πιδ. 1214, πρβλ. 1215: ἀτ. τοῦ συμβουλεύεσθαι, ἀπεστερημένος τοῦ δικαιώματος τοῦ γνωμοδοτεῖν, Δημ. 200, 15: ἀτιμον τῆς πόλεως καθιστάναί τινά Λυσ. 122, 9: τὰ διάφορα εἶδη τῆς ἀτιμίας ἐν Ἀθήναις μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ἄνδοξ. 10, 13 κέξ., πρβλ. Δημ. 122. 12: τὰ δὲ ἐν Σπάρτῃ ὑπὸ Ξεν. Λακεδ. 9, 4 καὶ 5.

3) ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ ἐντιμον, Ἡρόδ. 5, 6: ἀτιμον ποιεῖσθαι τι = ἀτιμάζειν, ἐγὼ μὴ ἐντὶ οὐκ ἀτιμα ποιοῦμαι (ἐνν. τὰ τῶν θεῶν ἐντιμα) Σοφ. Ἄντ. 78: ἀτιμα ποιεῖν ἐς τινα Ἡρόδ. 2. 141: ἀτ. ἔργον Ἄριστοφ. Ὀρν. 166: ἔδρα ἀτιμότητος, μικροτέρας τιμῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τιμιωτέρα ἔδρα, ἐπὶ τῶν θέσεων ἃς ἐλάμβανον οἱ συνδειπνοῦντες μετὰ τοῦ Κύρου, Ξεν. Κύρ. 8, 4, 5: ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, τὸ τιμιώτερον καὶ τὸ ἀτιμώτερον Ἄριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 10, 3: οὕτως ἐπὶ ζώων, αὐτόθι 1. 5, 5.

II. (τιμὴ II), τοῦ νῦν οἶκον ἀτιμον ἔδειξ, τοῦ ὁποίου νῦν καταθρόνισκεις τὴν περιουσίαν δωρεάν, «ἐκ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον» ἀτιμον δὲ τὸν ἀτιμώρητον ἢ καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἀτιμῶς, προίκα, δωρεάν, μὴ καταβαλὼν τιμὴν, ὅ ἐστι τίμημα τῶν ἐσθιομένων» (Εὐστ.) Ὀδ. Π. 431: ὀλίγης ἀξίας, μικρῶν ἔχων τιμὴν, εὐθνήδης, ἀντιθετοῦ τῆς τιμῆτος, Ξεν. Πέρ. 4. 10, πρβλ. Ἰδιόδ. 17. 66:—οὕτως, 2) = τὸ ἀτιμώρητος, οὐ μὴν ἀτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν· ἤξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὐ τιμάσσομαι Διογύλ. Ἄγ. 1279, Valck. Ἰππ. 1416.

3) μὴ τιμωρηθεὶς, Πλάτ. Νόμ. 855C. III. Ἐπίρρ. -μωσ, ἀτιμῶς, ἐπικουρίστος, Διογύλ. Πρ. 195, 919, Ὀψθ. 1021, Σοφ. Ο. Κ. 428, Λυσ. 903, 12, κτλ.:—ὑπερθ. ἀτιμώτατα, Πλάτ. Νόμ. 728B.

ἀτιμώω: μέλλ. -ώσω: ἄορ. ἠτέμωσα, Διογύλ. Ἰκ. 644, κτλ.: πρkm. ἠτέμωκα, Δημ. 548. 8:—Παθ. πρkm. ἠτέμωμαι Εὐρ. Ἐλ. 455, Δημ.: ὑπερσυντ. ἠτέμωτο Ἡρόδ. 7. 231: ἄορ. -ώθηεν Διογύλ. Χο. 636, Ἄνδοξ., κτλ.: μέλλ. ἀτιμωθήσομαι Ἰσοκρ. 95A. καὶ ἠτέμωσομαι διορθωθῆν ἐκ χειρογράφου ἐν Δημ. 432. 17. Ἀπιάζω, Διογύλ. Ἰκ. 644. Παθ., ἀτιμίζομαι, καταισχύνομαι, Ἡρόδ. 4. 66. 7. 231, Διογύλ. Χο. 636, Εὐρ. Ἐλ. 455. II. ἐν Ἀθήναις, τιμωρῶ τινά δι' ἀτιμίας (ἴδε ἀτιμία 2), ὡς τὸ Λατ. agrarium facere, Ἄριστοφ. Εἰρ. 743, Ἄνδοξ. 5. 28., 14. 25, Δημ. 253. 3, κτλ.: ἀτ. ἐπὶ αἰτία Λυσ. 105. 25:—Παθ., Πλάτ. Πολ. 553B:—πρβλ. ἀτιμος ἦ. 2.

ἀτιμωρησία, ἦ, ἔλλειψις τιμωρίας, πολλοὶ ῥαθυμώτεροι ἐκ τῆς ἀτιμωρησίας γίνονται Ἰω. Χρυσ. τ. 3. σ. 341, 18.

ἀτιμωρητεὶ ἦ -τέτι, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., Εὐστ. Ἐγκώμ. Κωνστ. σ. 734. 37: Ἐτυμ. Μ. 664, 37, κλ.

ἀ-τιμώρητος, ον, I. ὁ μὴ τιμωρούμενος, ὅπως ἀτιμώρητος γίνγηται, ὅπως διαφύγει τὴν τιμωρίαν, Ἡρόδ. 2. 100, Θουκ. 6. 6, κτλ.: ἀτ. ἀμάρτημάτων, μὴ τιμωρηθεὶς διὰ .., Πλάτ. Νόμ. 959C:—Ἐπίρρ. -τως = ἀτιμωρητεὶ, ἄνευ τιμωρίας, αὐτόθι 762D.

II. ὁ ἄνευ ἀνεκδικήσεως, ὁ διαφθαρεὶς ἀδικοῖτ' ἂν ἀτιμώρητος γενόμενος Ἀντισθ. 123. 18: ἔλασας ἀτιμώρητον τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον Ἀισγίν. 20. 22. III. ἀδοήθητος, ἀνυπεράσπιστος, Θουκ. 3. 57.—Πρβλ. RuhnK Τιμ.

ἀτιμωσις [τ], εως, ἦ, τὸ ἀτιμάζειν, ἀτιμία γενομένη εἰς τινα μετὰ γεν., τραπέζιας ἀτιμωσίων Διογύλ. Ἄγ. 702: πατρὸς δ' ἀτιμωσιν ἄρα τίσει ὁ αὐτ. Χο. 435.

ἀ-τινάκτος [τ], ον, ὁ μὴ τινασσομένος, ὁ μὴ σείόμενος, ἄσειστος, Ὀππ. Ἄλ. 2. 8, κτλ., καὶ συγν. παρὰ Νόνν.

ἀτῶσ-ανδρέω, ἀτιμάζω ἄνδρα.—ἀτῶσανδρεῖν· ἀτιμάζειν ἄνδρα, καὶ ὑπερῆρανεῖν» Ἡσύχ., πρβλ. ἀτιμαγελέω.

ἀτῶσις, ἦ, τὸ μὴ δύνασθαι τίτειν, ἀποτίνειν, χρεοκοπεῖν, Κικ. π. Ἄτρ. 14, 19.

ἀτιτάλλω: ἄορ. α', Ἰων. ἀτίτηλα Συλλ. Ἐπιγρ. 6289:—Μέσ. ἀτίτηλατο Ὀππ. Κ. 1. 271: (ἀταλός). Ἄναδιπλασιασθεὶς τύπος τοῦ ἀτάλλω, τρέφω, ἐκτρέφω, ἀνατρέφω, παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε Ὀδ. Σ. 323: οἱ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἤδ' ἀτίταλλον Ἰλ. Σ. 202. πρβλ. Π. 191, πρβλ. Ἡσ. Θ. 480, Πινδ. Ν. 3. 99, Θεόκρ. 17. 58:—ὡσαύτως ἐπὶ ζώων, τοὺς μετὰ [ἵππου].. ἀτίταλλ' ἐπὶ φάνη Ἰλ. Ε. 271:—Παθ., ἤν' ἤρπαξ' ἀτίταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ Ὀδ. Ο. 174. 2) μεταρ. περιποιῶμαι, περιβάλλω, μετὰ δοτ., Ἀρσινόα πάντεςσιν καλοῖς ἀτίτάλλει Ἀδωνιν Θεόκρ. 15. 111: καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐξ-απατῶ, ἀποπλανῶ, σκιράφοις ἀτ. Ἰππῶναξ ἐν Ἀποσπ. 82.

ἀτιτάλλας, ἐπιμαστίδιον βρέφος (ι), Ἐπιγρ. Γορτ. Κρήτ. Ὁ Δ. Κομραρτήτης ὑπολαμβάνει τὴν λέξιν ὡς οὐσ. τοῦ ἀτιτάλλω.

ἀτίταν, ανος, ὁ, ὁ μὴ ἔχων ἀποτίσαι· «Τιτᾶνες· τιμωροί, ἀπὸ τοῦ τιταίνει· ἄλλοι δὲ οἱ μὴ ἔχοντες ἀποτίσαι ἀτίτανες (καθ. ἀτί-τάνες) ὠνομάζοντο· οἱ δὲ ἔχοντες τιτᾶνες» Ἡσύχ. ἐν λέξ. Τιτᾶνες.

ἀτίτῶς, = ἀτίω, Διον. Π. 1158.

ἀτίτης [τ], ου, ὁ, ἀτιμώρητος Διογύλ. Εὐμ. 257. II. ὁ μὴ

τιμώμενος, ἡμεῖς δ' ἀτίται σαρκὶ παλαιᾷ Διογύλ. Ἄγ. 72, ἔνθα ὁ Blomf. ἀτίται: ἀλλὰ πρβλ. Λοβ. Παρραλειπ. 428.

ἀτίτος, ον, ὡσαύτως ἦ, ον, ἴδε προηγ.: (τίω): ἀνεκδικήτος, οὐ μὴν αὐτ' ἀτίτος κεῖτ' Ἄσιος Ἰλ. Ν. 414: ἴνα μὴ τι κασιγνήτῳ γε ποιῆ ἔθρον ἀτίτος ἤρ, «ὅπως μὴ ἢ τοῦ ἀδελφοῦ ἀνεκτίσις καὶ τιμωρία ἐπὶ πολὺ ἀτιμώρητος ὑπάρχη» (μετᾶφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Σ. 484 [ἐνθα τ], ἴδε ἀτίτης.

ἀτίω [τ], = ἀτίζω, δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, πᾶς τις πλοῦσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρὸν Θεογν. 621: ἀτίουσι Ὀπρ. Λιθικ. 62:—Μέσ. ἄορ. ἀτίσατο [τ] Τζέξ. Μεθ' Ὀμηρ. 702: πρβλ. ἀτίω.

Ἀτλαγενής, ἐς, (γένος), ἐπιθ. τῶν Πλειάδων, Πλειάδων Ἀτλαγενέων, «ἤγουν τῶν τὸ γένος, τουτέστι τὴν γένεσιν, τὴν εἰς φῶς προαγωγήν ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντος ἔχουσῶν» (Σχόλ. Μοσχοπούλου εἰς Ἠσ.) Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 381: ὑπάρχει καὶ γραφὴ Ἀτλαγενής, ὁ κανονικὸς ὅμως τύπος ὄφειλε νὰ εἶναι Ἀτλαντογενής.

Ἀτλαντικός, ἦ, ὄν, ὁ τοῦ Ἀτλαντος, ὁ Ἀτλαντικός, τερμύμων τ' Ἀτλαντικῶν, δηλ. τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, Εὐρ. Ἰπκ. 3, καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν αὐτόθι 1053: τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος Πλάτ. Τιμ. 24E: ἢ Ἀτλαντικὴ θάλασσα Ἄριστ. π. Κόσμ. 3. 2:—ὡσαύτως Ἀτλάντειος, α, ον, Εὐρ. Ἀποσπ. 597:—Ἀτλαντίς, ἴδος, ὡς πατρωνυμ., Ζηγὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντίς Μαίῃ τέκε κύδιμον Ἐριμῆν Ἡσ. Θ. 938: ἢ ἔξω στηλέων θάλασσα ἢ Ἀτλαντίς καλεομένη Ἡρόδ. 1. 203: ἢ Ἀτλ. νῆ-σος, μυθικῆς τῆς νήσος εἰς τὰ ἀπώτατα δυσμικὰ μέρη, Πλάτ. Τιμ. 24A, Σπράβ. 102.

Ἄτλας, αντος, ὁ: αἰτ. Ἀτλαντα καὶ Ἀτλαν (πρβλ. Ἀτλαγενής) Διογύλ. Πρ. 427, ἔνθα ἴδε Σχόλ.: (α εὐφών., καὶ τλάς, ἴδε ἐν λ. *αλλάω)—ὁ Ἄτλας, εἰς τῶν θεῶν τῆς παλαιότερας γενεᾶς, ἀνέχων τοὺς στύλους τοῦ οὐρανοῦ, ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς μακράς, αἱ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι Ὀδ. Δ. 53: βρα-δύτερον, εἰς ἐκ τῶν Τιτᾶνων, Ἡσ. Θ. 513, Διογύλ. Πρ. 348, 427: αἱ δ' ἔπτ' Ἀτλαντος παῖδες ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 298. II. παρὰ τοῖς ἱστορ. συγγραφ., τὸ ὄρος Ἀτλας ἐν τῇ δυτικῇ Ἀφρικῇ, θεωρούμενον ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ὡς ὁ κίων τοῦ οὐρανοῦ, ἔγχεται δὲ τοῦ ἄλλοις τούτου οὐρος τῶ οὐνοῦ αἰσθ. Ἄτλας ἔστι δὲ στεινὸν καὶ κυκλωτέρες πάντη, ὑψηλὸν δὲ οὕτω δὴ τι λέγεται ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ οὐκ οἶα τε εἶναι ἰδέσθαι Ἡρόδ. 4. 184, κτλ.: καὶ κατὰ πληθ., Διονυσ. Περ. 66: κατὰ Σπράβων (825) οἱ ἐπιχωριοὶ καλοῦσι τὸ ὄρος τοῦτο Δύριν.

III. ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, Ἀτλαντες, εἶναι ἀγάλματα ἀνδρῶν ῥωμαλέων χρησιμεύοντων ἀντὶ κίωνων πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ θρηγοῦ, καλούμενοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀρχιτεκτόνων τελαμώνες, Ἀθῆν. 208B, Βιτρούβ. 6. 10, πρβλ. Λεξ. Ἀρχιτεκτωνικῶν κίονες ἄτλαντες, ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3431. 7.

IV. ὄνομα τοῦ πρώτου τῶν τραχηλικῶν σπονδύλων ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ κεφαλὴ, Πολυδ. Β'. 132. [ἀτλ-, Διογύλ. Ἀποσπ. ἐνθ' ἄνω.]

ἀ-τλας, αντος, ὁ, «ἄτλος· ἀπαθής· καὶ ἡ διουσία εὐθεία ἔως τῶν πόλων» Ἡσύχ.

ἀτλητέω, εἶμαι ἀνυπόμονος, δὲν ὑπομένω ἢ δὲν ὑποτάσσομαι εἰς τι, Σοφ. Ο. Τ. 515.

ἀ-τλητος, καὶ Δωρ. ἀτλάτος, ον, ἀφόρητος, πένθος, ἄχος Ἰλ. 1. 3., Τ. 367, ἀτλητα παθῶν Ἡρόδ. 5. 56, Πινδ. Ο. 6. 65: ἀγγελία Σοφ. Αἰ. 223. 2) ὅ, τι δὲν πρέπει νὰ τολμηθῇ, ἀτλητα τλάσα Διογύλ. Ἄγ. 408.

II. ἐνεργ. ἀνίκανος νὰ ὑπομείνῃ τι, μὴ ὑπομένων τι, μετὰ γεν., μόνων ἀτλητος Ἀνθ. Π. 9. 321.

ἀτμενία, ἦ, (ἀτμῆν), «δουλεία, δυστυχία» (Ἡσύχ.), ἀλλὰ καὶ αὐτοῦς δμῶς μισοσκόβου ῥύομαι ἀτμενίης Ἀνθ. Π. 9. 764, Μανέθ. 6. 59.

ἀτμενιος, ον, «πολυκατέργαστος, πολυδούλευτος, μετὰ κκοκα-θείας γενομένος» (Σχόλ.), ἀτμενιον λίπος Νικ. Ἀλεξίφ. 178, 242.

ἀτμεύω, ἀντὶ ἀτμενεύω, εἶμαι δούλος, δουλεύω, Νικ. Ἀλεξίφ. 172.

ἀτμη, ἦ, = ἀτμός, ἀτμῆς, Ἡσ. Θ. 862.

ἀτμῆν, ἐνος, ὁ, δούλος, ὑπερέτης, Ἐτυμολ. Μ. 164. 32: ὡσαύ-τως, ἀτμενιος, ὁ, Εὐστ. 1750. 62, Ἡσύχ.: ἀλλὰ καὶ θηλ. τύπος ἀδμενίης, ἴδος, ἐν Ἐτυμ. Μ. 18. 32, —ὅπερ ἐτυμολογικῶς εἶναι ὀρθόν, ἂν ὡς τὸ δμῶς παράγεται ἐκ τοῦ δαμάω.

ἀ-τμητος, ον, μὴ τμηθείς, ἄκοπος, ἔθειρα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 708: ἐπὶ πολεμίας χώρας, ἢ μὴ ἐρημοθεῖσα διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν δένδρων, μὴ δρωθεῖσα, γῆ Θουκ. 1. 82: ἀμπελοῖ Πλουτ. Νόμ. 14: ἀργυρεῖα ἀτμητα, μεταλλεῖα ἀργύρου μίχτω ἀνακαρτένια, Ξεν. Πέρ. 4. 27: ἐπὶ ζώων, τὸ μὴ ἐνούχισθῆν, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 50, 5.

II. ὁ μὴ διαίρεθεις, Σοφ. Ἀποσπ. 126: ὁ μὴ διαίρετος, ἀδι-αι-ρετος, Πλάτ. Φαῖδρ. 277B, Ἄριστ. Μεταφ. 4. 22, 4.—Ἐπίρρ. -τως Ἄδαν. τ. 1. σ. 329 κλ.

ἀτμιάω, (ἀτμῆ) ἐξάγω ἀτμόν, ἐκβάλλω ἀτμίδας, μνημονεύεται, ἐκ τοῦ Ἰππ.—Πρβλ. ἀτμίζω.

ἀτμῖδόμεαι, παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν, Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 9, 3.

ἀτμῖδουχος, ον, (ἐχω) περιέχων ἀτμόν, ὑγρός, Ἡσύχ.

ἀτμιδώδης, ες, (εἶδος) ἀτμοειδής, ἀτμώδης, περιέχων ἀτμόν, Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 4, 2, 2, 4, 3, κ. ἄλλ.· ὁ βορέας αὐτόθι 2. 3, 25· ἄηρ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 6, 6.

ἀτμίζω· μέλλ. -ίζω, πρkm. ἤτριμα Ἄριστ. Προβλ. 22. 9:—καπνίζω, βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Σοφ. Ἄποσπ. 340· ἐπὶ ὕδατος, ἐκπέμπω ἀτμόν, Ἐν. Ἄν. 4. 5, 15· καθέλω, ἐκπέμπω ἀτμούς, ἀχνίζω, ἐπὶ θερμοῦ κρείστος, ἤδιστον ἄτη. Φερεκρ. ἐν Μεταλλεύσει 1. 15—ἐπὶ τοῦ ἰδρώτος, Ἰππ. Προγν. 38· ἐπὶ νεωστὶ ὠπτημένων πλινθῶν, Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 6, 7, πρβλ. 10. 11. II. γίνομαι ἀτμός, εὐρίσχομαι ἐν ἀτμώδει καταστάσει, αὐτόθι 1. 13, 9, 2. 3, 28, κ. ἄλλ.· ἀτμός, ἴδος, ἦ, = ἀτμός, Ἡρόδ. 4. 75, Πλάτ. Τιμ. 86E, κτλ.· κυρίως ὑπὲρ ἀναθυμιάσεως, ἀτμός, ἀντίθετ. τῆ καπνός, Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 4, 1, πρβλ. 1. 9, 4, κ. ἄλλ.· ἡ ἀ. συνίσταται εἰς ὕδωρ αὐτόθι 2. 4, 7, 5.

ἀτμιστός, ἦ, ον, ὁ μεταβεβλημένος εἰς ἀτμόν, Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 9, 28.

ἀτμο-ειδής, ες, ὁμοίος ἀτμῷ (πρβλ. ἀτμιδώδης), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 119.—Ἐπίρρ. -δῶς, ἐν εἴδει ἀτμοῦ, Γαλην. τ. 2. σ. 77.

ἀτμός, ὁ, (ἴδε ἄνω, φυσῶ, πνέω) ἀτμός, ἀχνός, ἀναθυμίασις, βαρεῖα καὶ δυσώδης ἀναθυμίασις, ὁμοίος ἀτμός ὡσπερ ἐκ τάφου πρόπει Δισγύλ. Ἄν. 1311· ἀναπνοή, ἀτμῷ κατισχαινούσα, νηδύος πυρὶ Εὐμ. 138· ὅταν ἐκ γῆς ἀ. ἀνήλ. ὑπὸ τοῦ ἡλίου Ἄριστ. Προβλ. 1. 21· κατὰ πληθ., ἀναθυμίασις, Δισγύλ. Ἄποσπ. 195, Λιβάν. 1. 394—πυρὸς ἀτμός, περιφραστικῶς, ἀντὶ πῦρ, μεταγενεστ. ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 8639.

ἀτμώδης, ες, (εἶδος), ὁ περιέχων ἀτμόν, Ἄριστ. π. Κόσμ. 4. 2· ὁ περιέχων ἰκμάδα, ἔνικμος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 16, 4, πρβλ. ἀτμιδώδης.

ἀ-τοίχος, ον, ὁ μὴ ἔχων τοίχους, ἀτοίχους περιβολὰς σκηναμάτων Εὐρ. Ἰων 1133, Δίων Κ. 74. 4.

ἀ-τοίχωρικός, ον, οὗ ὁ τοίχος δὲν διωρύχθη, ὃν δὲν ἐλήστευσαν οἱ νυκτοκλέπται, Ἰω. Χρυσ.

ἀτοκίω, δὲν τίκω, στειωρῶθῆναι καὶ ἀτκῆσαι Φίλων 1. 478.

ἀτοκί, ἐπίρρ. τοῦ ἀτοκος (σημασ. II), ἄνευ τόκου, Δίων Κ. 58. 21.

ἀτοκία, ἡ, τὸ μὴ τίκτειν, στείρωσις, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 450. 15. ἀτόκος, ον, ὁ προγενῶν ἀτοκίαν, στείρωσιν, Διοσκ. 1. 109· ἀτόκος (ἐνν. φάρμακον), τό, φάρμακον προξενούσιν ἀτοκίαν, Ἰππ. 623. 11, Διοσκ. 1, 105.

ἀ-τοκος, ον, ἡ μὴ τίκτουσα, τὸν πρότερον χρόνον ἀτοκος ἐούσα Ἡρόδ. 5. 41· ἀτοκος οὖς ἐν τῷ πάρος Εὐρ. Ἰλ. 1127· πολλὰς ἀτόκους ὑπὸ νόσου καὶ οὐ φύσει Ἰππ. π. Ἄερ. 281, 44· δι' ἡλικίαν Πλάτ. Θεαίτ. 149C· ἐπὶ ἡμῶν, πᾶσα ἡμίονος ἀτοκος Ἄριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 21, 8. II. ὁ μὴ φέρων τόκον, χρήματα Πλάτ. Νόμ. 921C, Δημ. 1250. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 42.

ἀ-τολμῶ, δὲν τολμῶ, εἶμαι ἀτολμος, Ἰππ. 1194H:—ὡσαύτως, ἀτολμῶ, Α. Β. 407, 10, ἀτολμῶ, Σουίδ. ἐν λέξει ἀντεφιλοτιμούντο.

ἀ-τόλμηρος, ον, = ἀτολμος, Γαλην. τ. 14. σ. 603.

ἀ-τόλμητος, Δωρ. -μάτος, ον, = ἀτλητος, ον, ἀφόρητος, μόχος Πινδ. I. 8 (7), 23· οὕτως καὶ ἐπὶ μοχηρῶν ἀνθρώπων, Δισγύλ. Ἄγ. 375.

ἀτολμία, ἡ, ἔλλειψις τόλμης, δειλία, Εὐρ. Ἄποσπ. 366 (ἄλλ. ἀνανδρία), Θουκ. 2. 89, κτλ. 2) ἀπλῶς τὸ μὴ τολμᾶν, τὸ ὑποχωρεῖν, Δημ. 1407. 14.

ἀ-τολμος, ον, ὁ στερούμενος τόλμης, ὁ μὴ τολμηρός, ὁ μὴ ἔχων θάρρος, δειλός, Πινδ. Ν. 11. 42, Θουκ. 2. 39, κτλ.· λῆμα .. οὐκ ἀτ. ἀλλ' ἔτοιμον Ἄριστ. Νεφ. 458· ἀτ. καὶ μαλακός Δημ. 105. 22, κτλ. — ἐπὶ γυναικῶν, μὴ ἀποτολμῶσα, ὑποχωροῦσα, Δισγύλ. Χο. 630—Ἐπίρρ. -μως Πολυθ. 3. 103, 3, Πλούτ. — μετ' ἀπαρ., ἀτολμός εἶμι .. δῆσαι, δὲν ἔχω τὴν τόλμην νὰ δέσω, Δισγύλ. Πρ. 14.

ἀ-τομος, ον, ὁ μὴ τμηθείς, ἄκοπος, ἀθέριστος, λειμῶν Σοφ. Τρ. 200· ἀτομα πώγωνος βᾶθη Ἐριππος ἐν «Ναυαγῶ» 1. 7.

II. δὲν δὲν δύνανται τις νὰ κίη, ἀδαιρέτος, ἀτμητος, Πλάτ. Σοφ. 229D, Ἄριστ. Φυσ. 3. 6, 2, Μεταφ. 1. 9, 25, κ. ἄλλ.· ἀτ. σώματα, τὰ «ἀτομα» ἤτοι ἀδαιρέτα μῦρια ὕλης, τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ σύμπαντος, Δημόκρ. παρ' Ἄριστ. π. Οὐρ. 3. 4, 8, πρβλ. Μεταφ. 6. 13, 10, Φυσ. 8. 9, 9, π. Ψυχ. 1. 2, 3· ὡσαύτως ἀτομοὶ (ἐνν. οὐσίαι) Πλούτ. 2. 1110F· εἰς τὴν Λατ. εἰσῆλθη ἡ λέξις ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλούτ. Κικ. 40, πρβλ. Κικέρωνος De Finibus 1. 6.

2) προσέτι ἐπὶ χρόνον, οὐχ οἷον τ. εἰς ἀτ. χρόνον διαιρεῖσθαι τὸν χρόνον Ἄριστ. Φυσ. 8. 8, 24· κατ' ἀτ. χρόνον ὁ αὐτ. π. Δισθ. 7, 8· ἐν ἀτόμῳ, ἐν μᾶζ στιγμῇ χρόνον, Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ιε', 52. 6) μεταφρ., ἀπειρος σμικρῶς, διαφορα Πλούτ. Φυσ. 3.

3) ἐν τῇ λογικῇ, τὰ ἀτομα, = τὰ καθ' ἑκάστα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ εἶδη, ἀπλῶς δὲ τὰ ἀτομα καὶ ἐν ἀριθμῷ κατ' οὐδενὸς ὑποκειμένου λέγεται Ἄριστ. Κατηγ. 2. 3· τῶν δὲ δευτέρων οὐσίαν τὸ μὲν εἶδος κατὰ τοῦ ἀτόμου κατηγορεῖται, τὸ δὲ γένος κατὰ τοῦ εἶδους καὶ κατὰ τοῦ ἀτόμου αὐτόθι 5. 28, Ἀναλυτ. Τυτ. 2. 13, 6, κ. ἄλλ. — Ἐπίρρ., ἀτόμωος,

ὑπάρχειν ἀτομικῶς ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως μέσου ὄρου, αὐτόθι 1. 15 καὶ 17.

ἀτονῶ, γίνομαι ἄτονος, ἀποβάλλω τὰς δυνάμεις μου, ἐκλύομαι, χαλαροῦμαι, εἶτα ἡ δύναμις ἀτονεῖ Ἄριστ. Προβλ. 26. 42, Πλούτ. Κορ. 25· ἔδοιοπορίας Συλλ. Ἐπιγρ. 6287· στόμαχος Διοσκ. 1. 150.

ἀτονία, ἡ, ἐκλυσις, χαλάρωσις τῶν δυνάμεων, ἄδυναμια, Ἰππ. π. Ἄερ. 292, Πλούτ. 2. 535D.

ἀτονιάω, ἔχω ἀτονίαν, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 297, 34.

ἀ-τονος, ον, ὁ μὴ τεταμένος, μὴ τενωμένος, χαλαρός, ἐκλελυμένος, ἄδυνατος, ἐπὶ τῶν μελῶν, Ἰππ. π. Ἄερ. 281, 292· φωνεῖν ἄτονον Ἄριστ. Φυσιογν. 6. 51· ἐπὶ ῥητορικοῦ ὕφους, Διον. Ἄλ. π. Δημ. 20—Ἐπίρρ. -ως Πλούτ. Λυκ. 18.

II. ἄνευ τόνου, Γραμμ.

ἀ-τόνω, καθιστῶ τι ἄτονον, Ἀκύλας Ψαλμ. ἐη', 24.

ἀ-τόξευτος, ον, ἐκτὸς τόξου βολῆς, καὶ πέτρας ἀτοξέυτους Πλούτ. 2. 326E, πρβλ. Ὀδ. Μ. 84 κ. ἔξ.

ἀ-τοξος, ον, στερούμενος τόξου, οὗ δὲ ἀτοξος εἰ καὶ ἀτοχος; Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1.

ἀ-τόπαστος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ἀνεἰκάστος, Ἡούχ. (Δισγύλ. Ἄποσπ. 115).

ἀτόπεω, πράττω τι ἀτόπως, τὸ ἀτοποῦμενον = ἀτόπημα, Νικητ. Χρον. 296A.

ἀτόπημα, τό, ἀτοπος λόγος ἢ πράξις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 80, Βύσβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 6. 43. 18:—βραδυτέρον, ἀόκημα, πλημμέλημα, ἔνοχος ἀτοπημάτων Ρήτορες (Walz) τ. 1. σ. 618.

ἀτοπηματο-ποιός, ὁ, ὁ ἀτοπα ποιῶν, Γλωσσ.

ἀτοπία, ἡ, τὸ μὴ εἶναι ἐν τῷ οἴκῳ τόπω, ἐπομένως: 1) τὸ ἀτοπον, τὸ ἀλλόκοτον, ἡ ἀνοησία, Ἄριστ. Βάτρ. 1372, Πλάτ. Συμπ. 215A· ἐπὶ προσώπ., Ἄριστοφ. Ἄγ. 349. 2) ἔκτακτος φύσις, παράδοξος χαρακτήρ, νοσήματος Θουκ. 2. 51· τῶν τιμητῶν ἀτοπία ὁ αὐτ. 3. 82· τοῦ πάθους Πλάτ. Φαῖτρ. 251D.

ἀ-τοπος, ον, ὁ ἐκτὸς τῆς οἰκείας θέσεως, ἐπομένως, 1) παρὰ τοῦ, ἀσυνήθης, ἔκτακτος, ἐπὶ συμπτωμάτων νοσήματος, Ἰππ. Ἄφ. 1251· ἠδονῆ Εὐρ. I. Τ. 842· ἔρως Ἄριστοφ. Ὀρν. 276· πόθος Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 956· συγγὸν παρὰ Πλάτ. καὶ Ἄριστ.

2) παράλογος, ἀλλόκοτος, μὴ συνήθης, θαυμαστός, δούλου τῶν ἀεί ἀτόπων Θουκ. 3. 38· ἀτόπον τὴν πάσχειν Ἄνδοκ. 33. 34· τῶν ἀτοπωτάτων ... ἀν εἰη Δημ. 16. 24· ἀτοπα τῆς σμικρότητος παράδοξα διὰ τὴν σμικρότητα αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 175A· ἀτοπὸν ἐστὶ μητῆρ' εἶναι καὶ γυνῆν Φερεκρ. ἐν Κραπατάλλοις 19, Βύσβουλ. ἐν Ἀδελφ. 3, Πλάτ. Γοργ. 521D, κ. ἄλλ.· οὐδὲν ἀτ. (ἐνν. ἐστίν) Ἄριστ. Κατηγ. 8, 41, καὶ ἄλλ. 6. ἐπὶ προσώπ. Ἰσοκρ. 263E, Πλάτ. Πολ. 493C, κ. ἄλλ.· ἀτ. καὶ δυσχερεῖς τῇ πόλει Δημ. 493. 27· τὸν ἀτοπον φεύγειν ἀεὶ Μενάνδ. ἐν Ἠνιογῶν 3.

3) ὁ παρὰ φύσιν ἀπόδις, καὶ πνεῦμα ἀτόπον καὶ δυσώδης ἡφίει Θουκ. 2. 49· τερατώδης, ἀτοπώτατον πρᾶγμα ἐξευρώνων Λουκ. 97. 7.

II. Ἐπίρρ., ἀτόπως, θαυμασίως ἢ παραλόγως, Θουκ. 7. 30, καὶ συγγ. παρὰ Πλάτ.· ἀτόπως καθίζων = ἀνυπόπτως Εὐπολις ἐν «Μαρικῶν» 3.

ἀ-τόρητος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ διατριπήσῃ, ἄτρωτος, Νόνν. Δ. 14. 380.

ἀ-τόρνευτος, ον, ὁ μὴ τορνευθείς, ὁ μὴ γενόμενος διὰ τοῦ τόρνου στοργυλός, Γλωσσ.

ἀ-τόρυντος, ον, μὴ παραχθείς, μὴ ἀνακατωθείς διὰ κοχλιαρίου, οὗ γὰρ ἐνδύχεται προσκαθῆναι, ἀνπερ ἀτόρυντο τὸ ἐψόμενον ὅσον δῆποτε χρόνον ἐψῆται Matthaei Med. 49, 9· πρβλ. τορύνη καὶ τορύνω.

ἄτος, τό, «πλάτος ... παρὰ τὸ πολὺ καὶ τὸ ἄτος, ὃ σημαίνει τὸ εὐρὸς» Ἐτυμ. Μ. 674. 35.

ἄτος, ον, συγγρ. ἀντὶ τοῦ ἄτατος.

ἀ-τραγῶδητος, ον, ὁ μὴ πομπώδης, ἀπλοῦς, ἀτραγῶδητα δὲ καὶ πεζὰ πάντα καὶ δημοτικά Λουκ. περὶ τ. ἐπὶ μισθ. συν. 19.

ἀ-τράγωδος, ον, ὁ μὴ τραγικός, ὁ μὴ ἀρμύζων εἰς τραγῳδίαν, ἀτραγῶδέστατον τοῦτο Ἄριστ. Ποιητ. 13. 3.—Ἐπίρρ., ἀτραγῶδως ἄνευ βορῦθου, παραχῆς ἢ ματαιοσπουδίας, Μ. Ἄντων. 1. 16.

ἀτράκτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀτρακτος, λίαν μεταγ.

ἀτρακτο-ειδής, ες, ἔχων σχῆμα ἀτράκτου, Διοσκ. 4. 36.

ἄτρακτος, ὁ, καὶ παρὰ Πλούτ. 2. 271F, ἦ, (ἴδε τρέπω):—ἀβράχτι, ἀτρακτον στρέφειν Ἡρόδ. 5, 12, πρβλ. 4. 34, 162· λίνου μεστὸν ἀτρ. Ἄριστ. Βάτρ. 1348, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 281E, κ. ἄλλ.· Ἀνάγκη ἀτρ. ὁ αὐτ. Πολ. 616C· τῶν Μοιρῶν Ἄριστ. π. Κόσμ. 7. 6, πρβλ. Ἐπιγρᾶμ. 222. 7. II. βέλος, ἀτρ. τοξικός Δισγύλ. Ἄποσπ. 129· ὡσαύτως, ἀτρ. μόνον Σοφ. Φ. 290, Τρ. 714:—οὕτως καὶ ἡ ἡλακᾶτη, ἔχει ἀμφοτέρως τὰς σημασίας, διότι ἡ τε ἀτρακτος καὶ ἡ ἡλακᾶτη ὡς καὶ τὰ βέλη κατεσκευάζοντο ἐκ καλῶν καὶ εἶχον τὸ αὐτὸ σχεδὸν σχῆμα· ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ φαίνεται ὅτι ἦτο ἰδιαζόντως λέξις Λακωνική, ἴδε Θουκ. 4. 40· πρβλ. χρυσηλάκατος.

III. τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ ἴσθου πλοίου, πρβλ. ἡλακᾶτη, Πολυδ. Α', 91.

ἀτρακτυλῖς, ἡ ἀτρακτυλλῖς, ἴδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου, εἰς οὗ κατεσκευάζοντο ἀτράκτους, Carthamus

Creticus κατά τὸν Sprengel, (τὸ δὲ Eponymus Europaeus εἶναι τὸ Ἄγγλ. Spindle-tree), Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 49, Θεόφρ. 4. 52, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 6. 4. 6.—ἀτρακτωῖς φυτὸν ἀκανθώδες· οἱ δὲ τὴν ἀγρίαν κνήκον· Ἡσίο·—Κατὰ τὸν Sibthorp ἡ νεότερα ὀνομασία τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι ἀτρακτωῖς ἢ σταυραγκάθι.

ἀτρακτώδης, ες, (εἶδος) ὁμοίος ἀτράκτω, Εὐστ. 1328. 46.

ἀ-τράνωτος [ᾶ], ον, μὴ καταστάς σαφῆς, Διον. Ἄρεοπ. Ἐπίρρ. -τως Ὀριγέν.·—ὠσώτους, ἀτράνης, ες, Τζέτζ., Κύριλλ.·—Ἐπίρρ. -νῶς, Ἡσίο· ἐν λέξει ἀσήμεως.

ἀ-τράπελος, ον, (τράπεζα) ὁ ἄνευ τραπεζῆς, τούτου χάριν ἄστεγος ἦν καὶ ἀτράπελος, πέννης, ἀλήτης, γυμνός, Γρηγ. Νύσσοι τ. 1. σ. 419D. 2) ἀκοινώνητος, ἀλλόθρων, εὐσμικτος .. ἀτράπελος Μανέθ. 4. 563.

ἀ-τράπιλος, ον, = δυστράπελος, Σχόλ. εἰς Σφ. Αἴ. 913.

ἀτράπιλος, (ἀτράπος) διέρχουσα, «περὶ ὧν»·—ἀτραπίκειν· βαδίζειν ἢ ὁδοποιεῖν· οὕτω Φερεκράτης Αὐτομόλοισ· ἀτραπίκοντες τὰς ἁρμονίας διὰ πασῶν· Ἡσίο·

ἀτράπιτος, ἦ, = τῷ ἐπομ., Ὀδ. Ν. 195, Ἄπολλ. Ρόδ., κτλ.: ὠσαύτως ἀταρπιτός, Ὀδ. Ρ. 234· καὶ ἀτραπιητός ἐν Δ. Β. 460. 17.

ἀτράπος, Ἐπ. ἀταρπός ὡς ἀέλιπτε παρ' Ὀμ., π. χ. ἐν Ἰ. Ρ. 743, ἦ: (α. στερητ., τρέπω)·—κυρίως ὁδὸς τετριμμένη, μὴ ἔχουσα ἐκτροπὰς, ἀλλ' εὐθεία· Ἡσίο·, ἐν γένει «μονοπάτι», ὁδός, Ὀμ. Ἠρόδ. 7. 215, Ἄριστοφ. Νεφ. 77, Θουκ. 4. 36, κτλ. 2) μεταφ. ἢ ὁδός, ἢ πορεία τοῦ βίου, τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν πῆ τις ἀνευρῆσει· Πλάτ. Πολιτ. 258C· λέγουσι Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 418C· Ἰστορίας Συλλ. Ἐπιγρ. 380· ἀτρ. μύρμηκος, ἴδε μυρμηκία.

ἀ-τραυμάτιστος, ον, ἄτρωτος, Λουκ. Ὠκὺπ. 36· Ἐπίρρ. -τως Νικίτ. Εὐγεν. 7. 53.

ἀτράφαξος, υος, ἦ, εἶδος βοτάνης ὁμοίας πρὸς «σπανάκι», Λατ. atriplex· κατὰ Sibthorp τὸ σημερινὸν ὄνομα αὐτῆς εἶναι ἀγριο-σπανακία· ὅτι δὲ ὁ διὰ τοῦ υ πῶπος εἶναι ὁ ὀρθὸς φαίνεται ἐκ τοῦ ψευδ-ατραφαξος ἐν Ἄριστοφ. Ἰππ. 630, πρὸλ. Ἐτυμολ. Μ. 565, 17· ἀλλ' ἐν Διοσκ. 2. 145, κτλ., εἶναι γεγραμμένον ἀτράφαξος = χρυσολάχανον· ἐν δὲ Ἐπίρρ. 359, 43, Θεοφρ., κτλ., ἀνδράφαξος· παρὰ δὲ Εὐστ. 539. 5, ἀδράφαξος.

ἀτράφης, ες, (τρέφω) ὁ μὴ τρεφόμενος, ὁ ἐξ ἀτροφίας πάσχων, φθίνων, Θεοφρ. Διτ. Φ. 2. 6, 4, μετὰ δι. γρ. ἀτρεφῆς ἢ ἀτροφῆς.

ἀ-τράχηνλος, ον, ἄνευ τραχήλου, Τέλης παρὰ Στοδ. 575. 46, Ἄνθ. Π. 6. 196.

ἀ-τράχυντος, Ἰων. ἀτρήχυντος, ον, ὁ μὴ τραχυνθεὶς, ὁ μὴ σκληρυνθεὶς, Ἄρετ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 2. 12, Χρον. Νούπ. Θεραπειν. 1. 10·—ὠσαύτως ἀ-τράχυνς, υ, Εὐστ. 340. 21, Ἡσίο· ἐν οὐκ ἀτραχύν (ἐν τῇ ἐκδ. Schmidt οὐκ ἀτραχύν).

ἀτρήης, ες, = ἀτρεστος· αἰτ. ἀτρέα ἀντὶ ἀτρεῖα·—ἀτρέα δῆμον ἀτρεστον, ὡς Εὐφρόνιον· Ἀνέκδ. Ὀδ. τ. 4. σ. 130· 20· πλ. ἀτρεῖτες (ἀντὶ ἀτρεῖτες) ἀνάγκαι Ἠρόδης ἐν Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 1046. 77· πρὸλ. εὐκλήτης.

Ἀτρείδης, ον, Ἐπ. Ἀτρείδης, εω, Δωρ. Ἀτρείδας, α, υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, Ὀμ., κλ.

ἀτρεκεία, ἦ, Ἰων. ἀτρεκίη, ἀτρεκίη ἢ ἀτρεκίη, ἴδε Δινδ. Διαλ. Ἠρόδ. σ. IX: (ἀτρεκίης)·—πραγματικόν, ἀκριβὲς ἀλήθεια, βεβαιότης, Πινδ. Ἀποσπ. 232. 4· τῶν ἡμεῖς ἀτρεκίη Ἰσμεν, τὴν ἀκριβῆ ἀλήθειαν, τὴν ἀκριβῆ κατάστασιν, Ἠρόδ. 4. 152., 6. 1· μαθεῖν δὲ αὐτὸς οὕτω τὴν ἀτρεκίην ὅτι οὐκ αἰρεῖται τὸ Ἄργος αὐτῶν 82, πρὸλ. Ἐπιγρ. Κερκύρας ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1907. 2· κατὰ πλθ. Ἰππ. Προρρητ. 84· ἴδε ἀτρεκίης ἐν τῇ.

II. Ἀτρεκεία, Δικαιοσύνη, νέμει γὰρ Ἀτρεκεία πόλιν Λοκρῶν Ζεφυρίων Πινδ. Ο. 10 (11). 17.

ἀτρεκέα, εἶμα βέβαιος, βεβαιούμαι, ἀκριβοῦμαι, ἀτρεκίεσσα· «ἀκριβοσαμένη» Ἡσίο· (Εὐρ. Ἀποσπ. 317).

ἀτρεκίης, βάλ, (ἴδε τρέπω)· πραγματικὸς, ἀληθὴς, ἀτρεκὲς αἴμ' ἔσσευα βάλων Ἰλ. Ε. 208.

2) ἀκριβής, ἀλάθεια, καιρὸς Πινδ. Ν. 5. 31, Π. 8. 9· ἀριθμὸς Ἠρόδ. 7. 187· βίβλου ἀτρ. ἐπιτηδεύσεις Εὐφρ. Ἰππ. 261, ἔνθα ἴδ. Monk·—τὸ ἀτρεκίης = ἀτρεκεία, φράσαι, εἶπαι τὸ ἀτρ. Ἠρόδ. 5. 9, 7. 60· τὸ ἀτρεκίεστον τούτων ὁ αὐτ. 5. 54· τὸ ἀτρεκίεστον αὐτῶν 214, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12·—σπανίως ἐπὶ προσώπ., ἀκριβής, αὐστηρῶς, Πινδ. Ο. 3. 21, πρὸλ. ἀτρεκεία II. 3) βέβαιος, ἀσφαλής, ποδὶ ἀτρεκέϊ ὁ αὐτ. Ν. 3. 72· ἀτρ. δόξα Εὐρ. Ἰππ. 1114.

II. Ἐξαιρουμένου τοῦ μνημονευθέντος χωρίου ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ ἐπίρρ. ἀτρεκίως, τὸ πλείστον μετὰ τῶν ῥημάτων ἀγορεύειν, καταλέξει· Ἰλ. Β. 10, Ὀδ. Α. 169, κτλ. ὠσαύτως, ἀτρ. μαντεύσομαι Ρ. 154· ἀτρεκίως ἔφρασεν Ἐπιτάφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 380· ἀτρ. ὄλιγοι Θεογν. 636· συχν. καὶ παρ' Ἠρόδ., ἀτρ. εἶπαι Δ. 57, κ. ἄλλ.· εἰδέναι 1. 209· κ. ἄλλ.· ἐπίστασθαι 3. 130· ἐκμαθεῖν 7. 10, 7· διακρίνειν 1. 172· διασημαίνειν 5. 86· φαίνειν 2. 49·—Ἐν Ἰππ. π. Ἀρρ. 790· ἀποκαλιθεῖσα ὀρθωθεῖσα ἀκριβῶς οὐδὲ τὸ μέσον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παραμικρῶς.

2) ὠσαύτως οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., δεκάς ἀτρεκίης, ἀκριβῶς ἢ μόνον· μία δεκάς ἐξ αὐτῶν, Ὀδ. Π. 245· οὕτω, τὸ

δ' ἀτρεκίης Θεογν. 167· ἐπ' ἀτρεκίης Συλλ. Ἐπιγρ. 1907. 12· ἀτρ. ἐρυγεν, πραγματικῶς, αὐτοῖσι 3685. Ἡ λέξις καὶ τὰ παράγωγα αὐτῆς εἶναι ὁπίσθια παρ' Ἄττ. (ἴδε ἄνωτ.), διότι ἀντ' αὐτῆς μεταχειρίζονται τὸ ἀκριβῆς καὶ τὰ παράγωγα αὐτοῦ. Συνήθης εἶναι ἡ χρήσις αὐτῆς παρὰ τοῖς Ἰωσι πελογράφ., μάλιστα παρ' Ἰππ. καὶ Ἄρετ. καὶ παρὰ μεταφ. πελογρ., ὡς π. χ. παρὰ Πλουτ. 1. 4. 9, Πλουτ., κλ.

ἀτρεκίως, ητος, ἦ, = ἀτρεκεία, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰππ. 1114.

ἀτρεμιά, ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ἀτρεμίας πρὸ συμφώνων, ἀπαξ παρ' Ὀμήρ. ἔφρα μὲν ἀγίδα χερσίν ἔχ' ἀτρεμίας Φεῖτος Ἀπόλλων Ἰλ. Ο. 318· μὲν'· ἀτρ. σοῖς ἐν δερμίνιοις Εὐρ. Ὀρ. 258, πρὸλ. Βάχχ. 1072, Ἄριστοφ. Νεφ. 743, Ὀρν. 1244, Βάτρ. 339· ἀπαξ παρὰ Πλάτ., ἀτρ. σκοπεῖσθαι Γοργ. 503D.

ἀτρεμαῖος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀτρεμίας· ἀτρ. βρά, Φιθουρίδος, Εὐρ. Ὀρ. 147· οὐκ ἀτρεμαῖοι Ἰππ. 309. 9·—ἀτρεμαυότης, ητος, ἦ, ὁ αὐτ. 28. 33.

ἀτρεμίας, ἐπίρρ. ἄνευ τρώμου, ἀκίνητος, ἡσύχως, ἡρέμα, ἀτρεμίας ἔσταθρα Ἰλ. Ν. 438· ἐσταλαυῖ δ' ὡσεὶ κέρα ἔστασαν ἠὲ σιδήρα ἀτρεμίας ἐν βλεφάροις Ὀδ. Π. 212· ἀτρεμίας εὐδεῖν Ἰλ. Ε. 352, Ὀδ. Ν. 92· ἀτρεμίας ἦσο, κέσου ἦσυνα, Ἰλ. Β. 200· ἀτρεμίας εἶγεν, ἔμενον ἦσυνα, Ἠρόδ. 5. 19, 8. 16· ἀτρ. εἶχον τὸ στρατόπεδον ὁ αὐτ. 9. 53, πρὸλ. 54· οὕτω παρ' Ἄττ., ἀτρ. ἴθι Εὐρ. Ὀρ. 150· ἀτρ. ἔχειν Ἄριστοφ. Ὀρν. 1200, κ. ἄλλ.· ἀτρ. ἀπτεσθαί τινος, ἦσυνα, ἀπαλῶς, ἡρέμα, Εὐρ. Ἰππ. 1353· ἀτρ. πορευέσθαι, ἀθροῦσθαι πορευέσθαι, Σεν. Κυν. 5, 31· ἀντίθετον τῷ ταχύ, Δημ. 982. 17· πρὸλ. ἀτρεμία, ἀτρεμεία.

ἀτρεμεί, ἦ-ε, Ἐπίρρ. τοῦ ἀτρεμίας γραζόμενον ἀτρεμῖ ἐν Ἄριστοφ. Νεφ. 261, ἀλλ' ἀτρεμῖ ἐν Ἀλέξιδος «Λέθησι» 5. 12, κατὰ τὸν κανόνα τῶν Γραμματ., ἴδε Δινδ. Ἄριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ.

ἀτρεμευότης, ητος, ἦ, σταθερότης, χειροτριβίης ἀτρεμευότητι Ἰππ. 28. 33.

ἀτρεμεία: μέλλ. ἦσω, Πλουτ., Ἄκπ., κλ.: ἀτρ. ἡτρεμεία Ἠρόδ., Ἰππ.:—δὲν τρέμω, μένω ἦσυνα, ἀκίνητος, ἵνα τοὶ τρίτες ἀτρεμείω Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 537· οὐδαμὰ κω ἡτρεμείασι, ἐπὶ ἀνησυχῶν ἀνθρώπων, Ἠρόδ. 7. 8, 1· κτλ.· ἐπὶ καταστάσεως τῆς υγείας, διαμένω στάσιμος, Ἰππ. Ἀρ. 1242· Ἄρετ.:—τὸ μέσ. ἀπαρ. ἀτρεμεύεσθαι παρὰ Θεογν. 47, μεταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Βgk. εἰς ἀτρεμείεσθαι. Ἡ λέξις ἀπαντᾷ παρ' Ἄριστ. π. Ξενοφάνους 3, 9, ἀλλ' οἱ δόκιμοι Ἄττ. μεταχειρίζονται κατὰ προτίμησιν τὸ ἡτρεμείω.

ἀτρεμής, ες, (τρέμω) ὁ μὴ τρέμων, ἀτάραχος, γαλήνιος, θάλασσα Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 37· φάσματα Πλάτ. Φαῖδρ. 250C· ὄμμα Ἐνν. Συμπ. 8, 3· τὸ οὐδ. τὸ ἀτρεμής ὡς οὐσαστ. ἀταραξία, ἡρέμια, ὁ αὐτ. Ἀγρ. 6, 7· Ἐπίρρ. -εως Θεογν. 978, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1101. II. ἀτρεψίς, ὁ μὴ ἔχων ἐκτροπὰς ἀλλ' εὐθεία, ἐπὶ ὁδῶν, εὐθείαι γὰρ ἦγοντο διὰ τῶν χωρίων ἀτρεμείς Πλουτ. Γ. Γράχχ. 7, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

ἀτρεμῖ, ἴδε τὴν λ. ἀτρεμεί.

ἀτρεμεία, ἦ, τὸ ἀτρεμῖν, τὸ μένειν ἀκίνητον, ἀτρεμῖαν ἔχειν ἢ ἀγεῖν, = ἀτρεμῖν, Σεν. Κύρ. 6. 3. 13·—ἀταραξία, ἀφοβία, Πινδ. Ν. 11, 15· ὠσαύτως ἀτρεμῖεσσα, ἦ, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 3. τ. 6, σ. 97E.

ἀτρεμίζω: μέλλ. Ἄττ. ἔω. Ἰων. ἀπαρ. -τέειν, ἀτρ. ἡτρεμῖεσσα Ἰππ.:—διατελεῖ ἀτρεμῖς, ἡσυχάζω, Θεογν. 303· καὶ παρὰ τοῖς Ἰωσι πελογρ. κατὰ τὸ πλείστον μετ' ἀρνήσ., ἀσπίδος.. οὐσαυτ ἀτρεμῖ-λοῦσης, οὐδέποτε ἡσυχάζουσης, Ἠρόδ. 9. 74· ἐπὶ βασιλείων ἡ ἔθνη ἀνησυχῶν καὶ ἐπιθετικῶν, οὐκ ἀτρεμίζονται ὁ αὐτ. 1. 185, 190· ἐπὶ λαοῦ προσβλητομένου, οὐδὲ αὐτοῦ οἰκός· ἀτρεμῖεσσιν ὁ αὐτ. 8. 68, 2· ἄνευ ἀρνήσ., γνώμην εἶχον ἀτρεμίζοντά σε μακαριστὸν εἶναι, ὁ αὐτ. 7. 18· συχν. καὶ παρ' Ἰππ., ἀλλ' οὐδαμῶς παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἄττ. ἐξαίρεσει τοῦ Ἀντιφώντος 120, 13. 124. 21, 4, ἔνθα κείται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νεωτερίζω. Πρὸλ. ἀτρεμῖω.

ἀ-τρεπτος, ον, ὁ μὴ τρεπόμενος, ἄκαμπος, Ἄριστ. π. Κόσμ. 7. 6, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 704· Μοῖρα Συλλ. Ἐπιγρ. 1778· τὸ πρόσωπον Λουκ. Ἀλθ. Ἰστ. 2. 23· ἀτρ. πρὸς τι, μὴ φροντίζων περὶ τίνος, Πλουτ. Ἀλκ. 13· Ἐπίρρ. -πτως Φίλων 2. 87· ὠσαύτως -πτί Δ. Β. 1346.

ἀτρεπτότης, ητος, ἦ, τὸ ἀτρεπτον, τὸ ἀμετάβλητον, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 505, 506.

ἀτρεστί, ἐπίρρ. = ἀτρεστώς, Ἐρμαν. ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 963, ἐξ εἰκασίας.

ἀ-τρεστος, ον, (τρέω) ἄτρομος, ἄφοδος, Λατ. intrepidus, Τραγ. καὶ Πλάτ. Κρατ. 395B· μετὰ γέν. ἀτρ. μάχας, μὴ φοβούμενος τὴν μάχην, Αἰσχύλ. Ἠρ. 416· ἀτρ. ἐν μάχαις Σοφ. Αἴ. 365· ἀτρεστον εὐδεῖν, ἀσφαλῶς, ἀρόδως, καθεῦδεν, Σοφ. Ο. Τ. 586· Ἐπίρρ. -τως Αἰσχύλ. Ἰκ. 240· ὠσαύτως οὐδ. πλθ. ἀτρεστα, ὡς ἐπίρρ., Εὐρ. Ἰων 1198· πρὸλ. ἀτρεστέ.

ἀτρεύς, εως, ὁ, ἴδε ἐν λ. ἀτρεψῆς. 2) παρ' Ὀμ. ὡς κύρ. ὄν. Ἀτρεύς, ὁ.

ἀτρεψία, ἦ, τὸ ἀμετάβλητον, ἐπὶ τῆς θεότητος, Ἀθαν. τ. 1. σ.

162, 365, 416, κτλ.

ἀ-τροπος, ον, ὁ μὴ τετραμμένος, ὁ ἄνευ τριμάκτου, ἴτοι ὀπίης, Πλάτ. Πολιτικ. 279E, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 7, 5. II. περὶ τοῦ ἀτρητα ζῶα, αὐτοῖσι 1. 1, 28, ἔτε τὴν λέξ. τρηματώδης.

ἀτρήχυντος, ον, ἄνευ ἀτρήχυντος, ὁ ἴδε.

ἀ-τριάκαστος, ον, ὁ μὴ μετέχων τριακάδος (ἴδε τριακάς III.) Πούχ. ἴδε Βολιχ. Συλλογ. Ἐπιγρ. 1. 140.

ἀ-τρίακτος, ον, ἀνίχκτος, ἀνέτητος, τὶ δ' ἀτερ κακῶν; οὐκ ἀτρίακτος ἄτα; Δισχύλ. Χο. 338· πρβλ. τριάζω, ἀποτριάζω.

ἀ-τρίαστος, ον, ὁ μὴ τριπλασιασθείς, Δαμσκ. ἐν Οὐόλφ. Anecd. Gr. τ. 3. σ. 231.

ἀτρίβαστος, ον, = τῷ ἐπομ., ὁ μὴ τριβείς, ἵππος ἀτρ. πρὸς τραχέα, ἵππος τοῦ ὀποίου αἱ ἵππαι δὲν ἐτρίβησαν ἐπὶ τραχέος ἐδάφους, Ξεν. Ἴππαρχ. 8. 3.

ἀ-τρίβης, ἴς, ὁ μὴ τριβείς, καὶ ἐπομῶνως: 1) ἐπὶ τόπων, ὃν δὲν διηλθεῖς, ὁ ἄνευ τριβῆς, ἄβκτος, ἄνοδος, Οὐκ. 4. 8, 29· ἐπὶ ὁδῶν, ἢ μὴ τετραμμένη, ἀπάκτος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ φανερά ὁδός, Ξεν. Ἄν. 4. 2, 8· καθόλου, πρόσφατος, νέος, ἀμεταχειρίστος, Λατ. integer, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 4. 3, 13. 2) ὁ μὴ ἐν κοινῇ χρήσει, ἐκλεκτός, σπάνιος, Εὐστ. Πονημάν. 54. 5. 3) ὁ μὴ τριβείς ἐν ταῖς ἀσκήσεσιν, ἀτρίβη τὸν τράχηλον ἔχοντα καὶ λεπτόν ὑπὸ τῶν μεριμνῶν; Πλάτ. Ἄντερ. 134B· ἀτρ. ζεύγλης Βαθρ. 37.

II. ὁ μὴ ἐντρίβης ἐν τινι πράγματι, ἀπειρος, τινος Διον. Ἄλ. 3. 52.—Ἐπίρρ. -ῶς Πολυδ. Ε. 145.

ἀτρίβων, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀτρίβης, μὴ ἐντρίβης ἐν τινι, τινὸς Εὐρ. Ἀποσπ. 476.

ἀτρίων, τό, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡτρίων, στήμων, πυκινώτερον ἄτριον ἰσῶν κερκίδι συμπλέεσσα Θεόκρ. 18. 33· ὕψασμα λεπτόν, Ἐτυμ. Μ. 439. 39, Ἡσύχ.

ἀτριον τό, τό Λατ. atrium, πρόδομος Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 4683c.

ἀ-τριπτος, ον, = ἀτρίβης, ἀήτης, χειρᾶς. ἀτριπτος, ἀπαλάς, ὁ ἀποσκληρυνθείς διὰ τῆς ἐργασίας, «διασαφητικὸν δὲ τοῦ ἀτρίπτου: τὸ ἀπαλάς» (Εὐστ.) Ὀδ. Φ. 151· ἐπὶ σίτου, μὴ ἠλοημένος, μὴ ἀλωνισθείς, Ξεν. Οἰκ. 18. 5· ἐπὶ ἄρτου, ἀζύμωτος, Ἴππ. 548. 6, Ἀριστ. Προβλ. 21. 17· ἀτρ. ἄκωνθαι, ἐρ' ὧν δὲν ὑπάταται τις νὰ πατήσῃ, ἀβατοί, Θεόκρ. 13. 64· κέλευθοι ἀτρ., ἀπάκτοι, Ὀππ. Ἄλ. 4. 68, πρβλ. Ἄππ. Ἰστ. 62. 2) μεταφ., ἄγνωστος, παράδοτος, Ἀρτεμίδ. 4. 63. II. ἀτύμναστος, Θεμιστ. 121C, διάφ. γραφ. ἐν Πλούτ. 2. 499D.

ἀτριχο-κούρευτος, ὁ μὴ κουρευθείς τὰς τρίχας, Cotelor. ἀρ. 533 (Eecl. Gr. Mon. τ. 1. σ. 156B).

ἀ-τρίχος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀτριξ, ἄνευ τριχῶν, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 77· ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα ἀτρίχως Matth. Med. 304.

ἀτριχο-σαρκος, ον, ὁ ἔχων τὸ δέρμα λεῖον καὶ ἀτριχον, Πρέχλ. εἰς Πτολεμ. σ. 202.

ἀ-τρίχωντος, ον, μὴ ἔχων τρίχας, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. 180. 4.

ἀ-τριψ, ἴδος, ὁ, = ἀτρίβης II, Α. Β. 11· μετὰ γεν., «ἀτριψ γὰρ ἦν τῆς ὁδοῦ ταύτης» Σουῖδ.

ἀτριψία, ἢ ἔλλειψις τριβῆς, ἀπειρία, Κικ. π. Ἄττ. 13. 16.

ἀτρομέω, = ἀτρεμέω, Ὀππ. Ἄλ. 3. 355.

ἀ-τρομίειος, ον, = τῷ ἐπομ., οὐδ' Ὀλύμπιος Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν Ἄνθ. II. 6. 256.

ἀ-τρομος, ον, ὁ μὴ τρομάζων, ἄφοβος, ἀνέκπληκτος, Λατ. intrepidus, ἐν δὲ τε θυμὸς στήθεσιν ἀτρομός ἐστι Ἰλ. II. 163· μένος .. ἀτρομον Ε. 126., Ρ. 157· νεύρα Ἄρετ. Ὀδ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2· ἀτρομος ὕπνος, ἄφρονος, ἀτάραχος, Ἄνθ. II. 6. 69.—Ἐπίρρ. -μως Πλούτ. 2. 474D, 475F.

ἀτροπία, ἢ, τὸ μὴ μεταβάλλειν τρόπον ἢ ἦθος, κρεῖσσόν τοι σοφίη γίνεται ἀτροπία Θεογ. 218· τραχύτης, χαλεπότης, σκληρότης, ἀτροπιή Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 387· ἀτροπιήσι αὐτοῖσι 1006.

ἀτρο-ποιός, ον, (Λατ. ater) ὁ κατασκευάζων ἄτρον, δηλ. μέλαν, μελάνην, Τζέτζ. Ἐπιστ. 96, σ. 94, 9· ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει ἄτρον.

ἀ-τροπος, ον, ὃν δὲν ὑπάταται τις νὰ τρέψῃ, ἀμετάβλητος, αἰώνιος, ὕπνος Θεόκρ. 3. 49. 2) σκληρός, ἀκαμπτος, ἀμετάτρεπτος, ἀδυσώπητος, Ἄιδης Ἄνθ. II. 7. 483· ἀρετὴ αὐτοῖσι 10. 74: — ἐντεῦθεν Ἄτροπος, ἢ, τὸ ἄνευ μῆδαι τῶν Μοιρῶν (Λατ. Parcae), πρῶτον ἐν Ἡσ. Θ. 218, 903, Ἄσπ. 259, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 960C· ἀτροπος Κλωθῶ Συλλ. Ἐπιγρ. 1066. II· ἐντεῦθεν τὸ πετρωμένον ὑπὸ τῆς μοῖρας, ἀτροπα γραφάμενα αὐτοῖσι 956. 4· νόμος αὐτοῖσι 2647.

3) ὁ ἄνευ καλοῦ τρόπου, ἀπρεπής, ἔπεα Πινδ. Ν. 7. 151. II. μὴ ἀνατραπείς διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀκαλλήρητος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 11.

ἀτροφέω, δὲν λαμβάνω τροφήν, περὶ τοῦ κροκοδείλου, φωλεωῶν δὲ ἄρα καθ' ἕκαστον ἔτος ἐξήκοντα ἡμερῶν ἀτρεμεῖ τε καὶ ἀτροφεῖ Αἰλ. π. Ζ. 10. 21, κτλ.: φθερίωμα, φθίνω, ὑποφέρω ἐξ ἀτροφίας, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 28, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 9, Πλούτ. Ρωμ. 20· ἀτροφήσαν γὰρ τὸ πῦρ, αὐτίκα σβέννυται, βταν δὲν ἔχη καύσιμον ὕλην, Φίλων 2. 620.

ἀτροφής, ἴδε ἐν λ. ἀτραφής.

ἀτροφία, ἢ, ἔλλειψις τροφῆς ἢ θρέψεως, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, Πλούτ. 2. 949A. 2) νόσος, ἢ ἀτροφία, Ἀριστ. Προβλ. 8. 9, 2, Ἄνυλλ. ἐν Matthaei Med. 108.

ἀ-τροφος, ον, κακῶς τρεφόμενος, ὁ μὴ λαμβάνων ἐπαρκῆ τροφήν, οὕτως ἀτρόφους, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀκολουθεῖν, περὶ ἴππων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 4· ἀτροφώτερος εἶναι Αἰλ. π. Ζ. 12. 20· ἀσθενής ἐξ ἀτροφίας, φθίνων κατὰ μικρὸν, Πλούτ. 2. 912D.

2) ἐνεργ. ὁ μὴ συντελών πρὸς θρέψιν, ὁ μὴ βρεπτικός, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 6, 40· ἀτρ. καὶ ἀγονα τῶν φυτῶν αὐτοῖσι 2. 5, 1.

II. ἐπὶ γάλακτος, ὅπερ δὲν πήγνυται, δὲν «πῆξει», Ἀριστ. Μетеωρ. 4. 8, 9· πρβλ. τρέφω I.

ἀτρύγετος, ον, μεταφ. καὶ ἠ, ον, Ἄνθ. II. παρέστ. 234: — ὁ μὴ παρέχων τροφήν, μὴ τρυγούμενος, ἄκαρπος, ἄγονος, συγν. παρ' Ὀμ. ὡς ἐπιθ. τῆ; θαλάσσης, παρὰ θῖν' ἄλλος ἀτρυγέτοιο Ἰλ. Δ. 316, κτλ.: πόντον ἐπ' ἀτρύγετον Ὀδ. Β. 370, κτλ.: ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ αἵθερος, δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο Ἰλ. Ρ. 425, Ἰγν. εἰς Διμ. 67. 457· Ἐπ. ἐπιθ., παραληφθὲν ὑπὸ Σοφ. (Ἀποσπ. 423), Ἄριστορ. ἐν Σηφί 1521, Ὀρν. 1338, (ἀπαντα λυρικὰ.): — οὕτως ὁ Εὐρ. ὀμιλεῖ περὶ ἄκαρπίστων πεδῶν τῆς θαλάσσης, τὸ δὲ τραφερῆ, καρποφόρος χώρα, ἢ, ἀντιτίθεται παρ' Ὀμ. τῆ θαλάσση, ἴδε Ηγεῖο Ἰλ. Δ. 316. 2) μεταφ. ἀτρύγετος νύξ, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Ἄνθ. Π. 7. 735. (Ἡ λέξις ἐρμηνεύεται ἄνωτ. ὡς εἰς παρήγετο ἐκ τοῦ α-, τρυγᾶω: ἀλλ' ὅμως εἶναι = ἀτροπος, ἀκαταπόνητος, ἀνήσυχος κατὰ τὸν Ἡρωδιαν. ἐν Ἐτυμ. Μ. 167· ὁπόθεν ὁ Κούρτιος ὑποκατεῖ, ὅτι ἀρχικῶς ἦτο ἀτρύγετος, καὶ ὅτι τὸ γ παριστᾶ τὸ δίγαμμα).

ἀ-τρύγητος, ον, ὁ μὴ τετραγνημένος, ἐπὶ σταυλῶν, Ἀριστ. Προβλ. 20. 23, 1· ἀ-τρυγγής, ἴς, Ἄνθ. II. 7. 622.

ἀ-τρυγος, ον, ἄνευ τρυγῆς ἢ τρυγίας, δηλ. καθιζήματος, διηθημένος, «λαγαρισμένος», καθαρὸς, οἶνος, ἀντίθετον τῆ τρυγίας, ὁ, Χρησμ. παρὰ Πλούτ. 2. 205E· ἔλαιον Ἐβδ. (Ἐξοδ. κ', 20).

ἀ-τρυγος [ῶ], ον, = ἀτροπος, μετὰ γεν., ἀτρ. κακῶν, ὁ μὴ καταπονθθείς ὑπὸ τῶν δυστυχιῶν, Δισχύλ. Θῆβ. 875.

ἀ-τροπήητος [ῶ], ον, = ἀτρητος, ψήφιοι ἀτροπήητοι ἀντίθετον τῷ τετραπημέναι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 424· τὸ οὐς ἔχειν ἀτροπήητον Πλούτ. Κικ. 26., 2. 205B.

ἀ-τροπτος, ον, μὴ καταπονθθείς, ἀκατάβλητος, ἀνομάστος, ποῦς Δισχύλ. Εὐμ. 403· ἀκαταπόνητος, Πλούτ. Πομπ. 26· τὸ ἀτροπον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 7, 2· Ἐπίρρ. -τως Ὀρφ. Ἀποσπ. 33.

2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ κοπάζων, ὁ μὴ ἐλαττωμένος, ἀδιάκοπος, ἀδιάπτωτος, π. χ. πόνος Πινδ. Π. 4. 317· κακὰ Σοφ. Αἰ. 788· ἄλγεα Μόσχ. 4. 69· ἴελονος μοῖρα ἀδιόδος καὶ ἀτρ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 1, 6· ἐπὶ ὁδοῦ ἐπίπονος, κοπώδης, ἀτελεῦτητος, Θεόκρ. 15. 7· ὀδοποροῖαι Πλούτ. Καῖο. 17.

Ἀτροπώνη, ἢ, ἢ Ἀκαταπόνητος, ἢ Ἀδάμαστος, ὄνομα τῆς Παλ- λάδος Ἀθήνας, Ἰλ. Β. 157, Ὀδ. Δ. 762, κτλ. (κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ ἀτροπύη ὡς τὸ Ἀἰδωνεύς ἐκ τοῦ Ἀἰδης).

ἀ-τροφειος [ῶ], ον, ὁ οὐχὶ τρυφερός ἢ μαλθακός, Εὐπόλ. ἐν Βά- πταις = 10· ἀπλοῦς, ἀέριτος, στολή Κέλης 20.

ἀ-τροφήςητος, ον, (τροφῶ) = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 10B.

ἀ-τροφῆος, ον, = ἀτροπτος, τυρὰς Ἀλκμ. 25. II. = ἀτρώ- φερος, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἰστ. 7, 37, σ. 387, 17.

ἀ-τροώς, ὄτος, ὁ, ἢ = ἀτρωτος, Χοιροδ. 1. 49.

ἀτρωσία, ἢ, τὸ μὴ τιτρώσκεισθαι, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 57.

ἀ-τρωτος, ον, ὁ μὴ τρωθείς, καρδία Πινδ. Ν. 11. 12· οὐθαρ Δισχύλ. Χο. 532· ἀτρωτον οὐ μεθῆκ' ἄν Σοφ. Ο. Κ. 906, πρβλ. Εὐβουλον ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 4, κτλ. II. ὁ μὴ τιτρωσκόμενος, ὃν δὲν ὑπάταται τις νὰ τραυματίσῃ, ἀτρωτοὶ παῖδες Θεῶν Πινδ. I. 3. 31, Εὐρ. Φοῖν. 594· Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 12· μεταφ. ἀτρ. χρή- μασι Πλάτ. Συμπ. 219E.

ἄττα, Ἄττ. ἀντὶ ἄσσα = τινά, — οἱ ἄττα βαυζεῖ Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόγεις 3, πρβλ. Ἀριστορ. Βατρ. 173· δεῖν' ἄττα, αὐτοῖσι 925· μικρ' ἄττα ὀρτύγια (μικρὰ γ' ὀρτύγια Meineke) Εὐπόλ. ἐν «Πόλεσιν» 9, κτλ.: συγν. παρὰ Πλάτ. μετ' ἀριθμητικῶν, δὴ ἄττα, δύο ἐπάνω κάτω, δύο περίπου, Σοφ. 255C· τρί' ἄττα Λυσ. 216A, κ. ἄλλ.: οὕτως, ὀλίγ' ἄττα, ὀλίγα τινά, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 3. 12· ἔστιν ἄττα ὁ αὐτ. Φυσ. 5. 4, 2, κ. ἄλλ. II. ἄττα μετὰ δά- σεις, ἀντὶ ἄσσα = ἄτινα Πλάτ. Κωμ. ἐν «Δι' ἄκαουμένω» 6, κτλ.

ἄττα, προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, Φοῖνιξ, ἄττα γεραῖε, διωτρεφές Ἰλ. I. 607, Ὀδ. II. 31, κτλ.: πρβλ. Εὐστ. 777. 54., 1793. 12, (πρβλ. ἄππα, ἄπφα, πάππας, τέττα· Ξανοχρ. αἰτῆ (μήτηρ) Λατ. attia· Γοτθ. attia = πατήρ). Τάττα, ἄνδρ' ἢ πατήρ παρὰ τοῖς νομάσι τῆς Πίνδου, τοῖς ὀνομαζομένοις Βλά- χους ἢ Σαρακατσανεῖος.

ἄτταγᾶς, ἄ, πληθ. ἄτταγᾶϊ, ὧν, κτλ. ἰσοσυλλάβως, «ἄτταγᾶς» Ἀριστοτράνης Πελαργαῖς, ἄτταγᾶς ἦδιστον Ξεῖν ἐν ἐπινομικαῖς κρέας. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος φησιν ὅτι μικρῶ μὲν μείζων ἐστὶ πέριδος, ὅλος δὲ κατάγχαρος τὰ περὶ τὸν νῶτον, κεραμεύς τὴν χροάν, ὑποπυρρῆζων μᾶλλον ... περισπῶσι δὲ οἱ Ἀττικοὶ .. τούνομα .. λεκτέον δὲ καὶ ἄτταγᾶς καὶ οὐχὶ ἄτταγᾶς» Ἀθήν. 387F· περιποικίλος, ποικίλος Ἀριστορ. Ὀρν. 247, 761· ὡς λίγνευμα, οὐκ ἄτταγᾶς τε καὶ λαγῶς καταδούρων Ἰππῶνα 33 (26), Ἀριστορ. Ἄχ. 875· πιθανὸς ἦτο εἶδος πέριδος, Pterocles alchata, εὐρίσκομένη ἐπὶ τῶν παραλίω τῆς Ἀνατολῆς, ἴδε C.T. Newton ἐν τῷ Cont. Review 1876, σ. 92· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστορ. (Σφῆκ.)

257) λέγει: «άτταγής ὄρνειν ἔστι τετραπόδιον ἐν ἔθεισι καὶ πηλόδεσι τόποις καὶ πέλαγισιν, ὃν ἡμεῖς φασὲν άτταγίγχα», κοινῶς άτταγανάρη (Walpole Memoirs of Europ. and As. Turkey 1817)· άλλαρχου ὀνομάζεται καὶ Λιβαδοπέριδεκα.

άτταγίν, ἦνος, ὁ, πετηνὸν κατὰ τὸ φαινόμενον διάφορον τοῦ άτταγᾶ, πηδ. εἶδος μελαγχρόδος, tetrao orientalis, Φοινικίδης ἐν «Μισομένη» 1. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 26· τάσσεται μετὰ τῶν κοινατικῶν ὄρνιθων, τῶν ἐρνίθων... ἔσοι μὲν μὴ πτηνικαί, ἀλλ' ἐπίγειοι, κοινατικοί, ὅλον ἀλεκτορίς, πέριξ, άτταγίν... φασίανος ὁ αὐτ. 9. 50 ἐν τέλει· attagen Ionicus, περιζήτητον λήνευμα παρὰ Ῥωμαίους, Ὅρατ. Ἐποδ. 2. 54, πρὸλ. Μαρτιάλου 13. 61:— ὑποκορ. άτταγνήριον, τό, Χοιρδ. 1. 43.

άτταγής, ἔος, ὁ, = άτταγίν, Ὅππ. Κ. 2. 405, 427.
άττάκης, ου, ὁ, εἶδος ἀκρίδος ἐγούσης κεφαλὴν λεῖαν καὶ συγκαζούσης εἰς πετρῶν μέρη, πθων. λέξις Χαλδαϊκῆ σημαίνουσα τὸν καταθρόσκοντα, καὶ ταῦτα φάγουσ ἀπ' αὐτῶν τὸν βροχῶν καὶ τὰ ὅμοια αὐτῶ, καὶ τὸν άττάκην καὶ τὰ ὅμοια αὐτῶ Ἐβδ. (Λευ. ια', 23), ἴδε Sturz Διαλ. Μσχ. σ. 70. — παρὰ Φίλωνι (1.85) καὶ άττακίαι.— Πρὸλ. άττέλαβος.

Άτταλισταί, οί, ἑταιρεία ἢ σύνδεσμος ἀνθρώπων συνδεδεμένων μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου ἐν Περγάμῳ, ὀνομασθέντες οὕτως ἐκ τοῦ Ἀττάλου, ὅστις ἠκολούθησεν γάμιν αὐτῶν ἀγκημα συναθροίσεως, κληρῶν τῶ Ἀτταλείων, Σουλ. Ἐπιγρ. 3067—71, ἴδε Βοίξυ, σ. 658.

άττανίτης, ου, ὁ, εἶδος πλακουντίου μνημονευομένου μετὰ τοῦ τγανίτου, Ἰπιδῶνα 27.

άττανον, τό, Ἴων. ἀντὶ τήγανον, «άτταναν· τήγαναν» καὶ πλ. κοῦς ὁ ἐπ' αὐτῶν σκευαζόμενος· Ἡσύχ.

άττάραχος, ἡ-χοῦς, ὁ, ψυχὴν ἢ τεμάχιον ἄρτου, Ἀθῆν. 646C· μεταρ. ἐλάχιστον, οὐδ' ὅσον άττάραχον σε δεδολκαμιας Καλλ. Ἐπιγράμ. 48. 9. Κατὰ τὸ Ἐτυμ. Μ. 167, 56: «άττάραχος, ἡ ἐπὶ τῶν ἄρτων ἀπὸ τῆς φλογος γινομένη ἤξις· οἱ δὲ τῶν κλωμένων ἄρτων τὰ ψυγίδια τίθεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων».

άτταταί, ἐπιφώνημα σχετικαστικὸν ὡς τὸ βαβαί, φεῦ, Τραγ., διπλοῦν, άτταταί, άτταταί, στυγερά τάδε κρουερά πάθεα ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1190· μετ' ἐπιτάσεως· άτταταταταί, ὁ αὐτ. Θεσμ., ἴδε Ιατταταί.

άττέλαθος, Ἴων. -εθος, ὁ, εἶδος ἀπίερου ἀκρίδος, Ἡρόδ. 4. 172, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 29., 5. 30, 4, «άττέλαθος· ἀκρίς μικρά· καὶ εἶδος κνωδάλου, ζῶον μικροῦ καὶ λεπτοῦ» Ἡσύχ.

άττελεβ-ὀφθαλμοί, ον, ἔχον ὀφθαλμοὺς ἀκρίδος, τ. ξ. προέχοντας καὶ ἀνευξίς, Εὔδουλ. ἐν «Στριγοκαρίωνι» 1. 10.

άττηγος, ὁ, Ἴων., ἡλικία τῆς τράχου, «περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν γράφει ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης... τῶν αἰῶνι ὁ μὲν τέλειος, τράχου καὶ ἔλαλοι... Ἰωνικοὶ δὲ τινες καὶ άττήγους καλοῦσιν ἡλικίαν τινὰ τῶν ἄρμένων».

Άττης, ὕγης, μυστικὸς τις τύπος ἐξορισμοῦ, ὃν μετεχειρίζοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, τοὺς ὄφεις τοὺς παρελάς θλίδων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν καὶ βοῶν εὐοῖ σαδοῖ καὶ ἐποροῦμενος ὕγης Ἀττης, Ἀττης ὕγης Δημ. 313. 26, πρὸλ. Α. Β. 207, Λοθ. Ἐγλαφ. 1045 κέξ.

Άττικεύομαι, ἀποθ. = Ἀττικίζω, τὴν γλῶσσαν Ἀττικευομένην ἔχων Εὔμαθ. 438.

Άττικηρῶς, κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον, Ἄλεξ. ἐν «Συντρέχουσιν» 1. 4.

Άττικίζω, μέλλ. Ἄττ. -ῖω, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 3 62, Ξεν. Ἐλλ. 1. 6. 13. II. ὁμιλῶ τὴν Ἀττικὴν διάλ., Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἐπεροδῶν» 1, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ἐλληνίζω, Ποσειδ. π. ἐν Ἀδῆλ. 2.

Άττικισίς, εως, ἡ, τὸ Ἀττικὸν ὕφος, ὁ Ἀττικισμὸς, Λουκ. Λεξ. 14, πρὸλ. Φιλόστρ. 568.

Άττικισμός, ὁ, τὸ Ἀττικίζειν, τὸ λαμβάνειν τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 3. 64., 4. 133. II. = τῷ προηγ., Ἄλιξερ. 2. 4, πρὸλ. Κικ. π. Ἄττ. 4. 17.

Άττικιστής, οὔ, ὁ, ὁ ἀπομιμούμενος ἢ περισυναγών Ἀττικῆς ἐκφράσεις, Ἰαμβλ. Βί. Πυθ. 80, Γραμμ.

Άττικιστί, ἐπίρρ. κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, Δημ. 1424. 1· Ἄττ. λέγειν, λαλεῖν Ἀντιφάν. ἐν «Εὐθύδικῳ» 3, Ἄλεξ. ἐν «Πρωτογράμῳ» 1.

Άττικίων, ὠνος, κωμικὸν ὑποκορ. τοῦ Ἀττικῆς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 214.

Άττικο-πέριδεξ. ικος, «ὑποκριτὴς δ' ἦν (Ἀριστομένης ὁ Ἀθηναῖος) ἀρχαῖα κωμῳδίας, ἀπελευθέρως τοῦ μουσικιστάτου βασιλείας Ἀδριανου, καλοῦμενος ὑπ' αὐτοῦ Ἀττικοπέριδεξ» Ἀθῆν. 1151.

Άττικὸς, ἡ, ὄν. (ἀκτῆ) Ἀττικὸς, Ἀθηναῖος, Σόλων 2, Αἰσχ. Ἐὐμ. 681, κελ. σφόδρ'. Ἀττικῆς, ἐξ ἀληθοῦς Ἀττικοῦ γένους, Ἀριστοφ. Λυσ. 56· Ἀττικὸς πάροικος, παροικ. ἐπὶ φιλοταράχῳ γέγονος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 12. II. ἢ Ἀττικῆ (ἐνν. γῆ), Ἡρόδ. 5. 76, κελ. πρὸλ. Ἀπόδ. III. τὸ Ἀττικόν, τὸ Ἀττικὸν ὕφος ἢ κωμῳδίας, Πλούτ. 2. 79D:— Ἐπίρρ. -κῶς Δημ. 202. 11.

Άττικοῦργός, εἶδος, εἰρησασμένος κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 428.

Άττικωνικός, ἡ, ὄν, κωμικὴ μετατροπὴ τοῦ Ἀττικῆς, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Λακωνικός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 215.

Άττομαι, ἀποθ. = διαζῶμαι, «ἄττεσθαι· ὁ ἡμεῖς διαζῶσθαι, Ἐριμπίος Ἀθηναῖος γοναῖς» Α. Β. 461, 26.

Άττω, Ἄττ. ἀντὶ ἄσσω, άίτσω· ἐν τοῖς χειρογράφοις συγχ. γράφεται ἄττω, ἄνευ τοῦ ὑπογεγραμμ. ι, Valck. ἐν Εὐρ. Φοιν. 1388.

άτυχλός, ἡ, ὄν, ἐκπληκτικός, φοβερὸς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1058.

άτύζομαι, κατ' ἔνεστι. καὶ κατὰ μετοχ. ἀορ.: Παθ. ταρασσομαι, ἐκπλήσσομαι. Θορυβοῦμαι, πτοοῦμαι, άτυζομένους ὑπὸ κεινοῦ Ἰλ. Θ. 183· ἴππου γάρ οἱ άτυζομένω πεδίῳ, φεύγοντες ἔντρομοι διὰ τῆς πεδιῶδος, Ἰλ. Ζ. 38., Σ. 7, κελ., πρὸλ. Ὀδ. Α. 606· προσεῖτε ἄπολ., άτύζονται, άτυζόμενος Πινδ. Π. 1. 16, Ο. 8. 51· εἶμαι τετραραγμένους ἐκ λύπης, ἔρονις άτυζομένα Σοφ. Ἡλ. 149, Εὐρ. Τρω. 808· μετ' αἰ., ἐκπλήττομαι, γίνομαι ἔκθλιμος, ὄψιν άτυζομαι, «ἐκπλαγεῖς ἢ παραχθεις» (Συγλ.), Ἰλ. Ζ. 468, πρὸλ. Τρω. 685· μετ' ἀπαρ., άτυζομένην ἀπολέσθαι, ἐκ τρήμου ἀποθανεῖν, Ἰλ. Χ. 474:— ὡσαύτως, άτυζομένα δέμας ἀκείλιον καταλείβειν τεθλαμμένην Εὐρ. Ἀνδρ. 131· II. παρὰ μεταγ. ἐπικοῦς εὐρίσκομεν τὸ ἐνεργ. άτύζω, ἐκπλήττω, κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ ἢ νὰ ἐκπλαγῇ, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 465· εὐκτ. ἀορ. άτύζαι Θεοδρ. 1. 56: μέλλ. -ύζω, Ἀπολλ. Ψαλμ. κ', 18.— Ῥῆμα Ἐπικ. ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

άτυκτος, ον, μὴ τετυγμένος, οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι άτυκτον Ψευδο-Φωκ. 50, ὡς τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους (Ἡθ. Νικ. 6. 2.) τὸ δὲ γεγονός οὐκ ἐνδέχεται μὴ γενέσθαι.— Κωθ' Ἡσύχ. «άτυκτον· ἄκοσμον· σκληρὸν· ἀκατασκευάστον».

ά-τύλωτος [ῦ], ον, (α εὐφων.) ἀποσκληρυνθεὶς ἐκ τῆς ἐργασίας, ὅμοι Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 213, (κατὰ Τουρ. ἀντὶ τοῦ ἐφαρμμένου ἀσώλωτοι.)

ά-τύμβευτος, ον, ἄνευ τάφου, θάνατος Ἀνθ. Π. 9. 439· τάφος άτ., ταρῆ οὐχὶ ἐν τύμβῳ, Ὅππ. Ἄλ. 5. 346.

ά-τύμβος, ον, ἄταφος, ἢ ἄνευ τύμβου, Λουκ. Ἐπισκ. 22.

ά-τύπος, ον, ὁ μὴ λαλῶν εὐκρινῶς, μογιλλός, πρὸλ. Γέλιον 4. 2. II. ὁ μὴ λαμβάνων ὠρισμένον καὶ εὐκρινῆ τύπον (ἐπὶ ἀσθεναῖς), Γαλην. 7. 471.

ά-τύπως [ῦ], ον, ἀσχημάτιστος, Αἰλ. π. Ζ. 2. 19, Πλούτ. 2. 636C.

ά-τύραννευτος, ον, ὁ μὴ ὑπὸ τυράννου κυβερνώμενος, Θουκ. 1. 18.— Ἐπίρρ. -τως Κυρίλλ. Ἄλ. κ. Ἰουλ. 3. σ. 93:— ὡσαύτως

ά-τυράννητος, ον, Κλήμ. Ἄλ. Ι. 1381A:— ά-τύραννος, ον, Α. Β. 19. 3.

ά-τύρβατος, ον, ἄνευ τύρβης, ἤσυχος, Ρήτορες (Waltz) 3. 602.

ά-τύρωτος, ον, ἐπὶ γάλατος, τὸ μὴ πηγνύμενον ἢ μὴ πεπηγός εἰς τυρὸν, «ὁ ἡδύσμος... καὶ γάλα άτύρωτον φυλάσσει, ἐναποκλυσθέντων αὐτῶ τῶν φύλλων» Διοσκ. 3. 41 [ῦ].

Άτυς, ον, ὁ, πατήρ τοῦ Λυδοῦ, Ἡρόδ. 1, 7, κελ.· υἱὸς τοῦ Κροίσου, αὐτόθι 34.

άτυφία, ἡ, ταπεινοφροσύνη, Μένανδ. ἐν «Κυβερνήταις» 4, Πλούτ. 2. 582B.

ά-τύφος, ον, ὁ μὴ τετυφωμένος, μὴ ἀλαζών, ταπεινόφρων, Πλάτ. Φαῖδρ. 230A, Τίμων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 761E:— συγχ. ἄτυφότερος, άτυφότεραν μὲν ἐκείνην Πλούτ. Ἄλεξ. 45.— Ἐπίρρ. -φως Πλούτ. 2. 32D· ὡσαύτως άτυφί (ς) Σουλ. Ἐπιγρ. 1645 θ., άτυφότατα Σουδ. ἐν λέξ. άτυφία.

άτυχίω: μέλλ. ἦσω, Ἀριστοφ. Νεφ. 427, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 25: ἀορ. ἡτύχησα Ἡρόδ., Ἄττ.: πρην. ἡτύχηκα 472. 28, Μένανδ. ἐν «Ἐγχειρίδιῳ» 1, Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 22:— σπανίως ἐν τῷ παθ., ἴδε κατωτ. Εἶμαι άτυχίς, «δὲν ἔχω καλὴν τύχην», άποτυγχάνω, δὲν κατορθῶναι τι, Ἡρόδ. 9. 111, Ἀριστοφ. Νεφ. 427, Θουκ. 1. 32, κελ., καὶ συγχ. παρὰ τοῖς κωμ. Ποικτ. ἀντίθετον τῷ κατορθῶω, Ἰσοκρ. 31D, κελ.· άτ. ἐν τινι ὁ αὐτ. 254C· καὶ ἐν Ἀθῆναις άτυχοῦντων πεζῆ οἱ γινώριμοι ἐλάττους ἐγένοντο Ἀριστ. Πολ. 5. 3. 7· οἱ άτυχοῦντες = οἱ άτυχεῖς Ἀντιφάν. 120. 12· κατ' εὐφημισμὸν, ἀντὶ τοῦ άτιμοῦσθαι Δημ. 533. 22.

2) μετὰ γεν., δὲν δύναμαι νὰ ἐπιτύχω, άποτυγχάνω, τῆς ἀληθείας Πλάτ. Θεαιτ. 186C· καὶ ὁ Δερκυλίδας μέντοι ἔλεγεν ὡς τῶν δικαίων οὐδενός άτυχίῳ ἔεν. Ἐλλ. 3. 1, 22· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., αἰσχίον δὲ ἔχοντες ἀφαιρεθῆναι ἢ κτωμένους άτυχίῳ (Θουκ. 2. 62.

3) άποτυγχάνω αἰτῶν τι, καὶ ἄλλα ὅποσα ἂν βούλη λέγωιν πρὸς ἐμὲ οὐκ άτυχίῳ, δὲν θ' άποτύχη εἰς τὴν αἰτησίαν σου, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 14· τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχόμενους... εἰκόσ εἶναι παρὰ θεῶν άτυχεῖν αὐτόθι, 1. 6. 6· λέγ' ὅτου ἰπιθυμείε, κοῦδὲν άτυχίῳ εἰμοῦ Εὐπολ. ἐν «Δήμοις» 25:— Παθ., τὰ άτυχηθέντα, άτυχήματα, άποτυχίαι, Δημ. 298. 28· τὰ ἡτυχημένα Ἰωσήφ. Ἀρρ. Ἰ. 16. 8, 6· ἡτύχητο ἡ μάχη Διον. Ἄλ. π. Ἰσοκρ. 9.— Πρὸ πάντων παρὰ Κωμ., καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἄττ., οὐδέποτε παρὰ Τραγ.

άτυχημα, τό, δυστυχίμα, άποτυχία, σφάλμα, δυσάρεστον συμβῆν Ἀντιφάν. 124. 29, Ἰσαῖος 81. 42, Τιμοκλῆς ἐν «Διομισαζούσας» 1. 18, Δημ. 643. 10, κελ. 2) σφάλμα ἐξ ἀγνοίας, λάθος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀδίκημα καὶ ἀμαρτήμα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 13,

16. Ἡθ. Ν. 5. 8, 7· κατ' εὐφημισμὸν, ἔγκλημα, κακούρηγμα, Πολύδ. 12.14, 2, πρβλ. αὐτόθι 13. 5.

ἀ-τυχής, ἔς, ἀτυχίς, δυστυχίς, Ἀντιφῶν 116. 23 (ἐν τῷ ὑπερβ.) Πλάτ. Νόμ. 905Α· οὐ γὰρ οὕτως ἀφρων οὐδ' ἀτυχής εἰμι Δημ. 34. 13:—Ἐπίρρ. -χῶς Ἰσοκρ. 236Δ. II. ἀμειρος, ἀλλὰ γοῦν συνέεσος καὶ τῆς καθ' ἑαυτὰ σοφίας οὐκ ἀτυχή (ἀτυχεῖ Ἐρξέριος) Αἰλ. π. Ζ. 11. 31.

ἀτυχία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἀτυχοῦς, κακὴ τύχη, δυστυχία, οἷα ὑποτίθεται ὅτι προκολλᾶται εἰς τινὰς ἀνθρώπους, Δειναρχ. 100. 6, πρβλ. Ἄμφιν ἐν «Ἀμπελουργῶ» 1. II. = ἀτύχημα Ἰππ. π. Ἄγμ. 767, Ἀντιφῶν 117. 40, Ξεν. Ἄπομν. 3. 9, 8, κτλ.

2) κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ ἀτιμίας, Δημ. 533. 11· καὶ ἐπὶ ἐγκλήματος, Πολύδ. 12.13, 5, κτλ.· πρβλ. συμφορὰ, ἀτυχεῖω. ἀτύχαι, ἴδε ἀτάω.

αὐ, ἐπίρρ. 1) τόπου, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω ἄλλ' ἴδε αὐε-ρῶ ἐν τέλει. II. ἐπὶ χρόνῳ, ἐπομένως ἐπὶ πάσης ἐπαναλή-φειωσ πράξεώς τινος, πάλιν, ἐκ νέου, αὐθις, τίς δὲ αὐ τοι, δολο-μῆτα, θεῶν συμφράσαστο βουλάς; Ἰλ. Α. 540, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφέξε λιαν συγνόν, πολλάκις μετὰ τὰ ἀριθμητικὰ, δευτέρον αὐ, τρίτον αὐ, κτλ., Ὀμ.· τὸν δὲ πέμπτον αὐ λέγω Αἰσχύλ. Θῆβ. 526, πρβλ. Χο. 1066.

III. ἐν γένει σημαίνει, πάλιν, δηλ. προσέτι, ἀκόμη, πλὴν τούτου, Λατ. rogo, υἱεας δ' αὐ πιτυτοῦς τε καὶ ἔγγχεσιν εἶναι ἀρίστους Ὀδ. Α. 211, καὶ συγν. παρ' Ἄττ.· Ἐτι γὰρ αὐ Πλάτ. Θεαίτ. 192Β. 2) ἀκολουθίας (ὅπως τὸ Ἄγγλικὸν again σχετίζεται πρὸς τὸ against καὶ τὸ Γερμαν. wieder πρὸς τὸ wider) λαμβάνει τὸ μῦριον τοῦτο τὴν σημασίαν τοῦ ἀρ' ἐτέρου, τοῦναντίον, τιθέμενον μετὰ τὸ δέ, τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔμεταί ... τούτῳ δ' αὐ μέγα πένθος Ἰλ. Α. 417· ὡσαύτως ἀμοιβαδόν, ἐν τῷ μέρει, Λατ. vicissim, ἦξει γὰρ ἄλλος αὐ τιμᾶσος Αἰσχύλ. Ἄγ. 1280:—ἐνεῦθεν = δέ, ἐπὶ καὶ ὅταν προηγῆται ὁ μὲν, Ἀντιφῶν αὐ παρὰ οὗς ἔλασε ξίφει Ἰλ. Α. 109, οὕτω καὶ παρ' Ἄττ.· ὡσαύτως μετὰ τοῦ δέ, ἐν δ' αὐ δήμου τ' ἀνδρῶν ἴδοι Ἰλ. Β. 198· ὡ πολλὰ μὲν τάλαινα πολλὰ δ' αὐ σοφὴ Αἰσχύλ. Ἄγ. 1295, πρβλ. Εὐμ. 954· ὁ μὲν ἤμαρτε, ὁ δ' αὐ... κατειργάσαστο Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4· οὐκ ..., οὐδ' αὐ Σοφ. Ο. Κ. 1373. Ἰλ. 911, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 160Β. 3) ἐνίοτε φαίνεται = τῷ δὲ, ὡς τῶν αὐ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν = «τούτων δὲ τέσσαρες ἀρχηγοὶ ἔσαν» (μετὰρ. Θ. Γαζή), Ἰλ. Β. 618.

IV. αἱ πλεοναστικαὶ ἐφάσεις, πάλιν αὐ, αὐ πάλιν, ξιμαλιν αὐ, αὐθις αὐ, αὐθις αὐ πάλιν, εἶναι μόνον Ἄττ., καὶ κατὰ τὸ πλείστον Τραγ.· μάλ' αὐ Αἰσχύλ. Εὐμ. 254, κτλ.—ἴδε ἐν λ. αὐθις, αὐτε. Τὸ αὐ τίθεται συνήθως δευτέρον ἐν τῷ λόγῳ, ἀλλ' εὐρηται καὶ πρῶτον ἐν Μεγάρ. Ἐπίρρ. παρὰ τῷ Keil, ἀρ. IV 6. 10.

αὐ, αὐ, γαῦ, γαῦ, ἐπὶ ὑλακτοῦτος κῆνος, Ἀριστοφ. Σφ. 903. αὐ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ ἧώς, «τὴν γὰρ ἡὸ οἱ Αἰολεῖς αὐαν φασι» Ἐτυμ. Μ. 174, 39, πρβλ. Α. Β. 596. 14.

αὐαῖνω, Ἄττ. αὐ- (πρβλ. ἀφ-, ἐπαφ-αυαῖνω): παρατ. (καθ-) αὐαῖνω Λουκ. Ἐρωτ. 12: μέλλ. αὐαῖνω Σοφ., ἴδ. κατωτ.: ἀρ. ἠῦνηα ἢ αὐ- Ἡρόδ.— Παθ., παρατ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 514· ἀρ. ἠῦαῖνην ἢ αὐ-, ἴδε κατωτ. ἐξ- Ἡρόδ. 4. 151: μέλλ. αὐανθη-σῶμαι (πρβλ. ἀφ-) ἀλλ' ὡσαύτως μέσ. αὐαννοῦμαι μετὰ παθ. σημασ., Σοφ., ἴδε κατωτ. Χειρόγραφα καὶ ἐκδόται διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν αὐθιάν: (περὶ τῆς βίβης ἴδε τὸ αὐω). Σηριαῖνω, αὐαν-θῆν (ἐπὶ ἐξίλω) Ὀδ. Ι. 321· αὐαῖναι ἰχθῦς πρὸς ἧλιον Ἡρόδ. 1. 200, πρβλ. 2. 77, 92., 4. 172:— Παθ., Ξεν. Οἰκ. 16.14., 19, 11, Ἄν. 2.3, 16, κτλ. 2) καταξηραίνω, μαραῖνω, αὐαῖνει δ' ἄτης ἄνεθα φυθίμενα Σδών 15. 35· αὐανθεῖς πυθμῆν, ξηρανθεῖς, Αἰσχύλ. Χο. 260· αὐανθῶ βιον, θά φεβρῆς τὴν ζωὴν μου, θά μαρανθῶ, Σοφ. Ἠλ. 819· αὐαννοῦμαι, θά μαρανθῶ, θά «λνώσω», ὁ αὐτ. Φ. 954· ἠδαινόμην θεώμενος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 514. II. ἀμετάδ., = τῷ Παθ., τὰς δὲ οὐτέρας ὡδε μελεδαίνειν, ἔκως μήτε ὑγραὶ ἔωσι μήτε λιαν αὐαῖνουσαι Ἰππ. 598. 27.— Τὸ ἐνεργ. εἶναι σχετικῶς σπάνιον, ἴδιως ἐν τῷ δοκίμῳ Ἄττ. λόγῳ.

αὐαῖλος, α, ον, (αῦος) ἐρήρος, κατάξηρος, μεμαραμμένως, αὐα-λέος δὲ τε χρῶς ὑπὸ καύματος Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 586· ἐπὶ κό-μης, ἀχμηρὸς, αὐαῖλεαν ὑπερθε τεάν κόμην Σίμων. 50. 9· ἐπὶ φυτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 248· ἐπὶ τοῦ στόματος, Καλλ. εἰς Δῆμ. 6· ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ἀπύκνος, Ἄνθ. Π. 5. 280. Πρβλ. αὐσταλέος, ἀχμηρὸς.

αὐανσις, εως, ἡ, ἀποξηρανσις, μακρασμός, πᾶσα γὰρ ἡ κατὰ φύσιν φθορὰ εἰς τοῦθ' ὁδὸς ἐστίν, οἷον γῆρας καὶ αὐανσις Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 1, 5, Γεν. Ζ. 5. 5, 5· τὸς μὲν οὖν φυτοῖς αὐανσις, ἐν δὲ τοῖς ζώοις καλεῖται τοῦτο γῆρας ὁ αὐτ. π. Ἀναπνοῆς 17.

αὐαντή (ἐνν. νδσος), ἡ, μακρασμός, Ἰππ. 484. 24. Αὐασις, ἡ, = Ὀασις (δ ἴδ.), Στράβ. 170.

αὐασμός, ὁ, ἀποξηρανσις, ξηρασία, ξηρότης, Ἰππ. 47. 43, κτλ.· πρβλ. Α. Β. 462. 15.

αὐάτα, ὁ ἔ. ἀφάτα Αἰολ. ἀντὶ ἄτη (δ ἴδε ἐν τέλει). αὐγάζω: μέλλ. -άσω, ἀρ. ἠῦγασα Ἄνθ. Π. 7. 726: Παθ. ἴδε κατωτ.: (αὐγή):— ἄρῳ, παρατηρῶ, ἀπεινῶ, ἢ ναδς ἄξενον αὐ-γάζων ἔρμιον Σοφ. Φ. 217· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ Ἰλ. Ψ.

458, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 476, Εὐρ. Βάχχ. 596:— Παθ., αὐγασθεῖσα, κατοπτριθεῖσα ἐν τῷ ἡσυχῳ ὕδατι, Σοφ. Ἀποσπ. 587. 6. II.

ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καταλάμπω, φωτίζω, τὰν καλλίσταν ὁ χρυσοφαῖς ἄλιος αὐγάζει, περὶ τῆς Ἐλένης, Εὐρ. Ἐκ. 637. 2) στίλβω αὐγάζον τηλαυγῆς λευκὸν Ἐδδ. (Λευ. γ', 25, κ. ἄλλ.).

αὐγασμα, τό, ἐξάνθημα λευκὸν στίλβον, ἐάν γέννηται ἐν δέρ-ματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ αὐγάσματα αὐγάζοντα, λευκανθι-ζοντα Ἐδδ. (Λευ. γ', 38), λάμψις, στίλβοντης, Σειραχ μγ', 13, Σουλ. Ἐπιγρ. 8686.

αὐγασμός, ὁ, ἀκτινοβολία, λάμψις, λαμπρότης, στίλβοντης, Πλούτ. 2. 894Ε.

αὐγέω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, ἀπαστρέπτω, Ἐδδ. (Ἰωδ κθ', 3). αὐγή, ἡ, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ κατὰ πληθ. αἱ ἀκτίνες αὐτοῦ, πέπατο δ' αὐγὴ ἡέλιου Ἰλ. Ρ. 371, πρβλ., Ὀδ. Ζ. 98., Μ. 176· ἡέλιου ἴδεν αὐγάς, ὁ ἔ. ἐγεννήθη, Ἰλ. Π. 188· ὑπ' αὐγάς ἡε-λιου, δηλ. ἐν τῇ ζωῇ, Ὀδ. Α. 498, 619· ὡσαύτως, ἡχὴ δ' ἀφο-τέρων ἴκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς, καὶ Δία αἰγιόχοιο, Ἰλ. Ν. 837· αὐγάς ἐσιδεῖν, ὄραν τὸ φῶς, δηλ. ζῆν, Θεόγν. 426, Εὐρ. Ἄλκ. 667· αὐγάς λεύσσειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 710· αὐγάς βλέπειν Εὐρ. Ἄνδρ. 935· ἀλλὰ, ὑπ' αὐγάς λεύσσειν ἢ ἴδειν τι, πλησιάζειν τι πρὸς τὸ φῶς καὶ βλέπειν αὐτό, ὁ αὐτ. Ἐκ. 1154, Πλάτ. Φαίδρ. 267Ε· ὑπ' αὐγάς δεικνύναι τι Ἀριστοφ. Θεσμ. 500· (ἐνῶ πρὸς καὶ ὑπ' αὐγῆν, ἐν Ἰππ. Κατ' Ἰητρ. 740· ἐρμηνεύοντα ὡς σημαίνοντα, ἐν πλῆρει φωτὶ, καὶ ἐν πλαγίῳ φωτὶ) ὄσμηαι αὐγῶν, ὄσμηαι, Πινδ. Ι. 4. 110 (3. 83)· ἔννορθρον αὐγαῖς, ἀνατέλλον μετὰ τοῦ ἡλίου, Αἰσχύλ. Ἄγ. 254· ὥστε κύματος ἔδκην κλύειν πρὸς αὐγάς τοῦδε πῆματος πολὺ μείζον, ἐγείρεσθαι, ἀνυφούσθαι πρὸς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου πολὺ μείζον κτλ., αὐτόθι 1182· λαμπροτάτων παρευσεῶν αὐγέων, τῶν παρουσῶν ἡμερῶν, Ἰππ. π. Ἄγμ. 752· συγνόν παρ' Ἀριστ.:— μεταρ., ἔνυανῦται βίου δύντος αὐγαῖς, δῦει μετὰ τῶν τελευταίων αὐγῶν τοῦ δύντος βίου, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1123·— ἐνῶ, αὐγαὶ ἡέλιου, παρὰ Διονυσ. Π. 84, 231 σημαίνει τὴν ἀνατολήν:— αὐγῆ, ὡς καὶ νῦν, τὰ χαράγματα, Πράξ. Ἄπ. κ', 11.

2) ἐν γένει, πᾶν λαμπρὸν φῶς, οἷον ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἴδε ἐν λ. ἐσχαρά), Ὀδ. Ζ. 305, Ἰλ. Β. 456· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί, ἐπὶ ἀστρατῆς, Ἰλ. Ν. 244, πρβλ. Σοφ. Φ. 1199· ἐπὶ πυρσοῦ, Ἰλ. Σ. 211, Αἰσχύλ. Ἄγ. 9· τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν; τίς ἀφέλετο λαμ-πᾶδος αὐγάς; Ἀνώνυμ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 7, 163· πρβλ. ἡλεκ-τροφαῖς, ἀτέρμων. 3) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὀμμάτων αὐγαὶ Σοφ. Αἴ. 70· ὡσαύτως αὐγαὶ μόνον, ὡς τὸ Λατ. lumina, οἱ ὀφθαλμοί, Εὐρ. Ἄνδρ. 1180, Ρῆσ. 737· οὕτω παθ. καὶ τό, ἀνακλι-ναντας τὴν τῆς ψυχῆς αὐγῆν Πλάτ. Πολ. 540Α.

4) πᾶσα αἴγλη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας στίλβων πραγμάτων, λαμπρῶν, αὐγὴ χαλκίῃ Ἰλ. Ν. 341· χρυσὸς αὐγάς ἔδειξεν Πινδ. Ν. 4. 134· ἀμβρόσιος αὐγά πέπλου Εὐρ. Μῆδ. 983· αὐγὴ τῆς κρόκης Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 33· οὕτω καὶ ἐπὶ λίθων, κλ. ἔρμοι καὶ αὐγαὶ λίθων Φύλοστρ. Εἰκόνες (Μέλης) 2. 8.— Κατὰ τὸ πλείστον ποιητ., ἀλλὰ συγν. παρ' Ἀριστοτέλει, κυρίως ἐπὶ ἡλιακοῦ φωτός. (Ἡ βίβα εἰσέτι δὲν ἐξηκριθῆναι).

αὐγαρός, «ζῶστος ὑπὸ Κυπρίων» Ἡσυχ. αὐγήεις, εσσα, εν, ὁ, ὀδυρκεῖς, Νικ. Θ. 34.

αὐγήτευρα, ἡ, ἐπίθετον τῆς σελήνης, ἡ αὐγάς πέμπουσα, ἡ φέγγουσα, Ὀρφ. Ὑμν. 8. 5.

αὐγο-ειδής, ἔς, λαμπρός, φωτεινός, Πλούτ. 2. 565C· Συγκριτ.: αὐγοειδέστερον τοῦ πυρὸς Φίλων. Βλοσ Μωσῶ. 1, § 12, σ. 91, Ὑπερβ. αὐγοειδεστάτου φέγγους ὁ αὐτ. τ. 1. σ. 653, 38.— Ἐπίρρ. -θῶς Φίλων 2. 487.

αὐγος, τό, ἡ αὐγή, Ἰω. Μαλακῆς, σ. 123. 12, Ἡσυχ. ἐν λέξει ἠώς.

αὐγουρ, -ρος, ὁ, τὸ Λατ. augur, οἰωνόμαντις, Σουλ. Ἐπιγρ. 6494.

Αὐγουστος, ὁ, Augustus ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ. = τῷ Ἑλλ. σεβα-στός, Πaus. 3. 11, 4, κτλ.— Ἐνεῦθεν Αὐγουστέσιος, ον, Δίων Κ. 61. 20· Αὐγουστέτιον, τό, ὁ ναδς τοῦ Αὐγουστοῦ, αὐτόθι 57. 10.— Αὐγουστάλιος, ον, Augustalis, τὰ Αὐγουστάλια, ludi Augustales, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγουστοῦ, αὐτ. 54. 34.

II. ὁ μὲν Αὐγουστος, ὁ πρότερον Σεξτίλιος ὀνομαζόμενος, ἦτοι ἔκτος ἀπὸ Μαρτίου, Πλούτ. Νομ. 19.

αὐγ-ωπός, ὄν, ἀκτινοβολῶν, ἀκτινοβόλος, Welcker Σουλ. Ἐπ. 32. 7.

αὐδάζομαι, ἀποθ.: (ἀοδή):— αὐδῶ, λαλῶ, αὐδάξασθαι φωνῆ ἀνθρωπινή Ἡρόδ. 2. 55, πρβλ. 5. 51.— ὀνομάζω, ἀπο-καλῶ, οὐσθ' ἀλιθῆς ἀνδρὸς ἐπωνυμῆν θηλύφρονος ἠυδά-ξαντο Ὀππ. Ἄλ. 1. 127.— ἐνεργητικὸς τις μέλλων αὐδάξω ἀπαντᾶ παρὰ Λυκούρ. 892· ἀρ. ἠῦδαξα ὁ αὐτ. 360, Ἄνθ. Π. 6. 218: ἀρ. παθ. αὐδαχθεῖσα Ὀρφ. Ὑμν. 27. 9.

αὐδάω, παρατ. ἠῦδων, Ἰλ. Γ. 203, Ἡρόδ., Ἄττ.: μέλλ. αὐ-δήσω, Δωρ. -άσω [α] Πινδ., Σοφ.: γ' πληθ. αὐδάσονται Ἄνθ. Πλαν. 120:— ἀρ. ἠῦδῃσα, Δωρ. αὐδάσα Πινδ., κλ.: μετοχ. αὐδῃσας Ἰλ. Κ. 47, Δωρ. αὐδάσαις Πινδ.: Ἰων. γ' ἐνικ. αὐ-δῃσασκε Ἰλ.: πικρ. ἠῦδῃκα (ἀπ-) Ἰππ. 273. 19:— Παθ.,

αὐδῶ, λαλῶ, αὐδάξασθαι φωνῆ ἀνθρωπινή Ἡρόδ. 2. 55, πρβλ. 5. 51.— ὀνομάζω, ἀπο-καλῶ, οὐσθ' ἀλιθῆς ἀνδρὸς ἐπωνυμῆν θηλύφρονος ἠυδά-ξαντο Ὀππ. Ἄλ. 1. 127.— ἐνεργητικὸς τις μέλλων αὐδάξω ἀπαντᾶ παρὰ Λυκούρ. 892· ἀρ. ἠῦδαξα ὁ αὐτ. 360, Ἄνθ. Π. 6. 218: ἀρ. παθ. αὐδαχθεῖσα Ὀρφ. Ὑμν. 27. 9.

αὐδάω, παρατ. ἠῦδων, Ἰλ. Γ. 203, Ἡρόδ., Ἄττ.: μέλλ. αὐ-δήσω, Δωρ. -άσω [α] Πινδ., Σοφ.: γ' πληθ. αὐδάσονται Ἄνθ. Πλαν. 120:— ἀρ. ἠῦδῃσα, Δωρ. αὐδάσα Πινδ., κλ.: μετοχ. αὐδῃσας Ἰλ. Κ. 47, Δωρ. αὐδάσαις Πινδ.: Ἰων. γ' ἐνικ. αὐ-δῃσασκε Ἰλ.: πικρ. ἠῦδῃκα (ἀπ-) Ἰππ. 273. 19:— Παθ.,

αὐδάω, λαλῶ, αὐδάξασθαι φωνῆ ἀνθρωπινή Ἡρόδ. 2. 55, πρβλ. 5. 51.— ὀνομάζω, ἀπο-καλῶ, οὐσθ' ἀλιθῆς ἀνδρὸς ἐπωνυμῆν θηλύφρονος ἠυδά-ξαντο Ὀππ. Ἄλ. 1. 127.— ἐνεργητικὸς τις μέλλων αὐδάξω ἀπαντᾶ παρὰ Λυκούρ. 892· ἀρ. ἠῦδαξα ὁ αὐτ. 360, Ἄνθ. Π. 6. 218: ἀρ. παθ. αὐδαχθεῖσα Ὀρφ. Ὑμν. 27. 9.

αὐδάω, παρατ. ἠῦδων, Ἰλ. Γ. 203, Ἡρόδ., Ἄττ.: μέλλ. αὐ-δήσω, Δωρ. -άσω [α] Πινδ., Σοφ.: γ' πληθ. αὐδάσονται Ἄνθ. Πλαν. 120:— ἀρ. ἠῦδῃσα, Δωρ. αὐδάσα Πινδ., κλ.: μετοχ. αὐδῃσας Ἰλ. Κ. 47, Δωρ. αὐδάσαις Πινδ.: Ἰων. γ' ἐνικ. αὐ-δῃσασκε Ἰλ.: πικρ. ἠῦδῃκα (ἀπ-) Ἰππ. 273. 19:— Παθ.,

αὐδάω, λαλῶ, αὐδάξασθαι φωνῆ ἀνθρωπινή Ἡρόδ. 2. 55, πρβλ. 5. 51.— ὀνομάζω, ἀπο-καλῶ, οὐσθ' ἀλιθῆς ἀνδρὸς ἐπωνυμῆν θηλύφρονος ἠυδά-ξαντο Ὀππ. Ἄλ. 1. 127.— ἐνεργητικὸς τις μέλλων αὐδάξω ἀπαντᾶ παρὰ Λυκούρ. 892· ἀρ. ἠῦδαξα ὁ αὐτ. 360, Ἄνθ. Π. 6. 218: ἀρ. παθ. αὐδαχθεῖσα Ὀρφ. Ὑμν. 27. 9.

αὐδάω, παρατ. ἠῦδων, Ἰλ. Γ. 203, Ἡρόδ., Ἄττ.: μέλλ. αὐ-δήσω, Δωρ. -άσω [α] Πινδ., Σοφ.: γ' πληθ. αὐδάσονται Ἄνθ. Πλαν. 120:— ἀρ. ἠῦδῃσα, Δωρ. αὐδάσα Πινδ., κλ.: μετοχ. αὐδῃσας Ἰλ. Κ. 47, Δωρ. αὐδάσαις Πινδ.: Ἰων. γ' ἐνικ. αὐ-δῃσασκε Ἰλ.: πικρ. ἠῦδῃκα (ἀπ-) Ἰππ. 273. 19:— Παθ.,

αὐδάω, λαλῶ, αὐδάξασθαι φωνῆ ἀνθρωπινή Ἡρόδ. 2. 55, πρβλ. 5. 51.— ὀνομάζω, ἀπο-καλῶ, οὐσθ' ἀλιθῆς ἀνδρὸς ἐπωνυμῆν θηλύφρονος ἠυδά-ξαντο Ὀππ. Ἄλ. 1. 127.— ἐνεργητικὸς τις μέλλων αὐδάξω ἀπαντᾶ παρὰ Λυκούρ. 892· ἀρ. ἠῦδαξα ὁ αὐτ. 360, Ἄνθ. Π. 6. 218: ἀρ. παθ. αὐδαχθεῖσα Ὀρφ. Ὑμν. 27. 9.

αὐδάω, παρατ. ἠῦδων, Ἰλ. Γ. 203, Ἡρόδ., Ἄττ.: μέλλ. αὐ-δήσω, Δωρ. -άσω [α] Πινδ., Σοφ.: γ' πληθ. αὐδάσονται Ἄνθ. Πλαν. 120:— ἀρ. ἠῦδῃσα, Δωρ. αὐδάσα Πινδ., κλ.: μετοχ. αὐδῃσας Ἰλ. Κ. 47, Δωρ. αὐδάσαις Πινδ.: Ἰων. γ' ἐνικ. αὐ-δῃσασκε Ἰλ.: πικρ. ἠῦδῃκα (ἀπ-) Ἰππ. 273. 19:— Παθ.,

αὐδάω, λαλῶ, αὐδάξασθαι φωνῆ ἀνθρωπινή Ἡρόδ. 2. 55, πρβλ. 5. 51.— ὀνομάζω, ἀπο-καλῶ, οὐσθ' ἀλιθῆς ἀνδρὸς ἐπωνυμῆν θηλύφρονος ἠυδά-ξαντο Ὀππ. Ἄλ. 1. 127.— ἐνεργητικὸς τις μέλλων αὐδάξω ἀπαντᾶ παρὰ Λυκούρ. 892· ἀρ. ἠῦδαξα ὁ αὐτ. 360, Ἄνθ. Π. 6. 218: ἀρ. παθ. αὐδαχθεῖσα Ὀρφ. Ὑμν. 27. 9.

αὐδάω, παρατ. ἠῦδων, Ἰλ. Γ. 203, Ἡρόδ., Ἄττ.: μέλλ. αὐ-δήσω, Δωρ. -άσω [α] Πινδ., Σοφ.: γ' πληθ. αὐδάσονται Ἄνθ. Πλαν. 120:— ἀρ. ἠῦδῃσα, Δωρ. αὐδάσα Πινδ., κλ.: μετοχ. αὐδῃσας Ἰλ. Κ. 47, Δωρ. αὐδάσαις Πινδ.: Ἰων. γ' ἐνικ. αὐ-δῃσασκε Ἰλ.: πικρ. ἠῦδῃκα (ἀπ-) Ἰππ. 273. 19:— Παθ.,

παρὰ. **ἠυδῶμην** (ἴδε κατωτ.): **ἀορ. ἠυδῆθην** Σοφ. Τρ. 1106· Δωρ. μετ. **αὐδῶθεις** Εὐρ. Μῆδ. 175: μέλλ. **αὐδῆθήσομαι** Ἀνυόφρ. 630:—'Επ. γ' πληθ. **αὐδῶωνται** 'Οπ. 'Αλ. 1.776.—'Αλλ' ὡσαύτως καὶ ὡς ἀποθ. **αὐδῶομαι** Αἰσχύλ. Πρ. 766, Εὐμ. 380, Σοφ. Φ. 130: παρὰ. **ἠυδᾶτο** ὁ αὐτ. Ἀφ. 772: μέλλ. -ῆσομαι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 846, Δωρ. -άσομαι Πινδ. Ο. 2. 166· (αὐδῆ). **I** μετ' αἰτ. πράγμ.

1) λαλῶ, φθέγγομαι, φωνῶ, βοῶ, καὶ τότε δὴ θάρσθησε καὶ ἠυδα μάντις ἀμύμων 'Α. Α. 92, κτλ.: τόσον αὐδῆσαχ', ἔσον ἄλλοι πεντήκοντα Ε. 786· ὡς δέ τις αὐτῶν μεγαθύμων αὐδῆσασκεν Ρ. 420· αὐδᾶν κραυγὴν, ἐκβάλλω κραυγὴν, Εὐρ. 'Ιων 893.

2) ὁμιλῶ, λέγω, ὁμοκλήσας ἔπος ἠυδα 'Α. Ζ. 54· αὐδα ὅτι φρονέεις Σ. 426· οὕτως, ἄλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἐσθ' ἄ μηδὲ δρᾶν καλόν Σοφ. Ο. Τ. 1409· πᾶς γὰρ τις ἠυδα τοῦτ' ἤμιν ἐμπρόσθεν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 25· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. τύπ., ὁ αὐτ. Φ. 130, 852:—ὡσαύτως παθητ., ἠυδᾶτο γὰρ ταῦτα, ἐλέγοντο, Ο. Τ. 731, πρβλ. 527· ὡς ἠυδᾶτ' ἐκεῖ, αὐτῶν 940.

3) ἐπὶ χρησμῶν, ἐκφωνῶ, διακηρύττω, λέγω, αὐτῶν 392, κτλ.: οὕτωςαις κομπεῖς γάμοις αὐδᾶν, τοὺς γάμοις περὶ ὧν κομπᾶταις ὅτι θά κάμης λόγον, Αἰσχύλ. Πρ. 948. **4)** ἠμῶν, ἐξ-ἠμῶν, τὸ Λατ. dicere, μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέροτερον αὐδάσομεν Πινδ. Ο. 1. 12.

5) ἀπολ. σβήγγομαι, ἐκπέμπω αὐδῆν, ἦγον, περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μέμονος, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 988. 989. 8, 991. 998. 5, 1000. 7· πρβλ. αὐδῆ Η. 2, αὐδῆεις Π.

II μετ' αἰτ. προσ. **1)** ὁμιλῶ πρὸς τινα, προσαγορεύω τινά, παρ' Ὀμ., ἀντίον αὐδᾶν τινα, ὁμιλεῖν πρὸς τινα, προσαγορεύει αὐτὸν, προσεῖ, ἔπος τέ μεν ἀντίον ἠυδα 'Α. Ε. 170· αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακὰ Εὐρ. 'Ιππ. 584· ἐντεθεῖεν ἐπικαλοῦμαι θεόν τινα, ὁ αὐτ. 'Ηρ. Μαιν. 499, 1215. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. λέγω, παραγγέλλω, διατάττω νὰ πράξῃ τις, αὐδ. σε χαίρειν Πινδ. Π. 4. 108, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1630· αὐδ. σε μὴ .. ἀπαγορεύω, ὡς τὸ ἀπαυδάω, Αἰσχύλ. Θῆβ. 1042, κτλ.: αὐδῶ τιμι ποιεῖν Εὐρ. Ι. Τ. 1226· αὐδῶ σιωπᾶν Σοφ. Ο. Κ. 864· αὐδῆσας χαίρειν 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 205, 7· οὕτω κατὰ μέσ. τύπ., Σοφ. Αφ. 772.

3) ὀνομάζω, καλῶ, Θεσσαλὸς δὲ νιν λεῶς Θετῖδειον αὐδᾶ Εὐρ. 'Ανδρ. 20· συγκυρότερον ἐν τῷ παθ., αὐδῶμαι παῖς Ἀχιλλέως, καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, Σοφ. Φ. 241· Ζηρὸς αὐδῆθεις γόνος ὁ αὐτ. Τρ. 1106· κἀνταυθ' ἵνα χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδάσθαι νεκρόν; ὁ αὐτ. Φ. 430· κακιστ' αὐδῶμενος, περὶ οὗ ὑπάρχει ἡ κακίστη φήμη, Αἰσχύλ. Θῆβ. 678· ὁ παραμοσῆστης ἐν βροτοῖς αὐδῶμενος 'Αλεξ. ἐν «Τροζωνίῳ» 2. **4)** ὡς τὸ λέγειν, Λατ. dicere, θέλω νὰ εἴπω, ἐννοῶ τοῦτον ἢ ἐκείνον, Ἰππόλυτον αὐδᾶς; τὸν Ἰππολύτον θέλεις νὰ εἴπῃς; Εὐρ. 'Ιππ. 352:—τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα εὐρῆται ἄπαξ μόνον παρ' Ἡρόδ., ἄπαξ ἢ δις παρὰ Κωμικοῖς ('Αριστοφ. Βᾶτρ. 369, 'Αλεξ. ἐν «Τροζωνίῳ» 2), οὐδαμοῦ ἐν τῷ δοκίμῳ περὶ 'Αττ. λόγῳ. Πρβλ. ἀπ-, προσ-αυδάω, κτλ.

αὐδῆ, Δωρ. αὐδᾶ, ἢ, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, λαλιά, ὁμιλία, ἀντίθετον τῷ ὁμφῆ, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδῆ 'Α. Α. 249· πρβλ. αὐδῆεις. **2)** ὁ ἦχος ἢ ἡ κλαγγὴ τῆς νεύρης τοῦ τῆχος, πειρησάτο νεύρης· ἢ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδῆν 'Οδ. Φ. 411· ὡσαύτως ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος, Εὐρ. Ρῆσ. 989· περὶ τοῦ τέττιγος 'Ησ. 'Αποσπ. 396:—ἐπὶ τοῦ ἦχου δὲν ἐξέπεμπε τὸ ἀγαλλμα τοῦ Μέμονος, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 990. 7· πρβλ. αὐδάω 1. 5.

II λόγος, φήμη, ἔργων ἀίνοντας αὐδῆν Σοφ. Ο. Κ. 240, πρβλ. Εὐρ. 'Ικ. 600, 'Ιππ. 567. **2)** χρησμός, Εὐρ. Ι. Τ. 976. **3)** αὐδάεινος, ἄσμα ἢ ὕμνος πρὸς τιμὴν τινος, Πινδ. Ν. 9. 10. (Πρβλ. Σανσφρ. vad (διαλέγεσθαι), ἴδε ἐν λ. αείδω.—τὸ δὲ νὰ ἦ φα πάσαι μετ' ἄσιν γραμμάτων ὡς ἐν τοῖς αὐξομαι, αὔρα, ἐκ τοῦ Σανσφρ. να (πνεύμ.)·)

αὐδῆεις, εσσα, ἐν, ὁ ἐνῆρῳ φωνῇ χρώμενος, ὁ ἀνθρωπίνως φθεγγόμενος, ἢ νύ που ἀνθρώπων εἰμί σχεδὸν αὐδῆέντων 'Οδ. Ζ. 125· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς Ἰουδῆς τῆς θαλασσίας θεᾶς, ἢ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδῆσσα Ε. 334· καὶ τοῦ ἴππου τοῦ Ἀχιλλέως, αὐδῆέντα δ' ἔθηκε θεᾶ 'Α. Τ. 407· θνητοὶ αὐδῆέντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀθάνατοι, 'Ησ. Θ. 143:—ἐπομένως ὁπόταν τὸ θεὸς αὐδῆσσα ἀναφέρειται εἰς τὴν Καλυψὸν καὶ τὴν Κίρκην, 'Οδ. Κ. 136, Α. 8, Μ. 150, 449, σημαίνει θεᾶν ποιουμένην χρῆσιν τῆς γλώσσης τῶν θνητῶν· οὕτω χθόνιαί θεαὶ αὐδῆσσαι 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1322· Ἀργοῦς .. αὐδῆεν Εὐλόν (κατὰ Βγκ. ἀντὶ αὐδάσαν); Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 19.—ἢ χρῆσις τῆς λέξεως ἐπὶ θεᾶς ἔδοκεν ἀρομῆν εἰς πολλὰς συζητήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς ἔδωκε τὴν ἀνωτέρω μνημονοθεῖσαν ἐξήγησιν, ὁ δὲ Ἀριστ. πρότερον γραφῆν οὐδῆσσα, κατοικοῦσα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν 'Οδ. Ε. 334· καὶ αὐδῆσσα, κατοικοῦσα ἐν αὐλαίς, ἐν Κ. 136, κ. ἄλλ.

2) ἐν γένει ἢ λέξει σημαίνει φωνητικῆς, ἔμφωτος, κόσμιον αὐδάεον λόγῳ Πινδ. 'Αποσπ. 206· ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μέμονος, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 1000, κ. ἄλλ.: ἐν ἀναθέσει πρὸς τὸ ἀναυδος, παρὰ Πανσ. 10. 12, 8.

αὐδρία, ἢ, = ἀνδρία, Πλάτ. Νόμ. 844Α, Βεκκ.

αὐδρος, ὄν, = ἀνδρος, ἴδε Λοβ. Φρύν. 729, Schneid. Ind. Theophr.

αὐέλλα, δ ἔ. ἀφέλλα, Διολ. ἀντὶ ἀέλλα.

αὐέρυμα: 'Επ. ἀορ. αὐεῦρυσα:—ἔλω τι ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, τὰς [σθῆλας] οἶγ' αὐεῦρον 'Α. Μ. 261· ἔλω τὸ τῶσον, αὐεῦροντα παρ' ὤμιον Θ. 325· τὸ πλείστον ἀπολ., ἐν θυσίᾳ, ἔλω τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως δυνήθω νὰ κῆρω τὸν λαβρὸν αὐτοῦ, αὐεῦρομαι μὲν πρῶτα καὶ ἐσφαζάν, «ἐκ τοῦ αἵματος ἀνέκλασαν τὸν τράχηλον τοῦ θυομένου ἱερέως» (Σχόλ.) (πρβλ. σφάξω), Α. 459., Β. 422, Πινδ. Ο. 13. 114.

II ἐπὶ βδελλῶν, μυζῶ, βυζαίνω, 'Οππ. 'Αλ. 2. 603 (Δὲν δύναται νὰ εἶναι συνδεδετὸν ἐκ τοῦ αὐ καὶ ἐρύω, ἐπειδὴ τὸ αὐ οὐδαμοῦ κεῖται ἐπὶ τῆς τοπικῆς σημ. τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω· ὁ Döderl. θεωρεῖ τὸ α ὡς κατέγον τὴν θέσιν τῆς ἀνὰ καὶ τὸ υ ὡς = τῷ F, ὥστε τὸ ῥῆμα θὰ ἦτο κυρίως ἀνφερύω· πρβλ. καυάξαις ἀντὶ κατ'Fάξαις καὶ ἴδε κατ'αγνομαι.)

αὐετής, ὁ ἔ. ἀφετής, ἐς, (α ἀθροιστ. καὶ ἔπος) = αὐτοετής, 'Ησυχ. ὡσαύτως ἀετής, «ἀετία: τὰ τῷ αὐτῷ εἶναι γεννώμενα» ὁ αὐτ.

ἀ-ὑετος, ὄν, ἀερος, ἀερετος, «ἦντι τὸν μὲν περὶ τὸν πόκον ἔφαρος ὑγραίνεσθαι, τὸν δὲ πόκον αὐετον μένειν» 'Ιωσήφ. Ὑπομν. σ. 137.

αὐηλός, ἢ, ὄν, = αὐχλέος, 'Ανθ. Π. 12. 121, ἔνθα κοινῶς αὐηρός.

αὐήρ, δ ἔ. ἀφῆρ, Διολ. ἀντὶ ἀήρ.

αὐθ-αγιότης, ἢ, ἢ, αὐθῆ ἀγιότης, ἀληθῆς ἀγιότης, Θεόδ. Πρόδρ. Ἀνεκδ. Boiss. τ. 4. σ. 440, 11.

αὐθάδεια, ποιητ. -τα, ἢ, αὐθαρέσια, ἐπιμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη, προπέτεια, ἀπειθαρχία, ἀπότομος τρόπος, τὸ δυσήμιον, ἀλαζονεία, τὴν δ' ἐμῆν αὐθαδίαν ἐργῆς τε τραχύτητα μὴ πληροσέ μοι Αἰσχύλ. Πρ. 79, Σοφ. Ο. Τ. 549, Ἀριστοφ. Θεσμ. 704, κτλ. (ἐν τῷ ποιητ. τύπ.), Πλάτ. Πολ. 590Α, κτλ. (κατὰ τὸν κοινὸν τύπον)· ἀντιθ. τῷ εὐδουλίᾳ. Αἰσχύλ. Πρ. 1034, 1036· τῷ ἀρέσκεια, Ἀριστ. 'Ηθ. Εὐδ. 2. 3, 7· αὐθαδίαν αὐθαδία [ἐξελαύνειν] Ἀνεφρ. ἐν Ἀδῆλ. 13· ἢ αὐθ. τῶν συνηθῶν Διον. Ἀλ. 9. 17.

αὐθάδης [α], ἐς, (ῥῶμακ) φίλαυτος, αὐθαίρετος, ἐπιμονος, θρασύς, ὑπερόπτης, ὑπερρῶν, ἰσχυρογνώμων, ὁ μὲν γὰρ μὴδὲν πρὸς ἕτερον ὤν, ἀλλὰ καταφρονητικὸς αὐθάδης Ἀριστ. 'Ηθ. Εὐδ. 3. 7· ἔσαν τε αὐθαδέστεροι 'Ηρόδ. 92, πρβλ. 'Ιππ. π. Ἀέρ. 295, Θεοφρ. Χαρ. 15· αὐθάδῃ φρονῶν Αἰσχύλ. Πρ. 908· ἐπὶ νεύς, ἔεν. Κυν. 6. 25. Καθ' Ἡσυχ. αὐθάδης: ὑπερῆφανος, θυμώδης; παράνομος, αὐτάρεσκος. **2)** μεταφρ. ἐπὶ πραγμάτων, σκληρῶν, ἀνάληγτος, σφηνὸς γνάθος αὐθάδης Αἰσχύλ. Πρ. 64· πρβλ. ἀναιδῆς.—'Επίφρ. -δῶς Ἀριστοφ. Βᾶτρ. 1020 (κατὰ τὸν Μέγαν Ἐτυμ. (171, 40) ὅμως αὐθάδης)· συγχρ. -ἔστερον Πλάτ. Ἀπολ. 34C.

II ὁ Ἰων. τύπος ἦτο αὐθῶδης, δ ἴδε.

αὐθαδία, ἢ, ποιητ. ἀντὶ αὐθάδεια.

αὐθαδίαζομαι, ἀποθ. μεταφρ. τύπ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Π. 5. 3, 4, ἀμφ. παρὰ Σέφτ. 'Επιμ. Π. 1. 237:—ἐντεῦθεν -διασμός, ὁ, 'Ιω. Χρυσ. τ. 2. σ. 110, 25, Θεόδ. Στουδ. σ. 573.

αὐθαδίζομαι, ἀποθ., φέρομαι: αὐθαδῶς, θρασέως, ὑπερηφάνως, οὐκ αὐθαδιζόμενος Πλάτ. Ἀπολ. 34D· ἀορ. -ισάμενος Θεμιστ. σ. 467, 23 Δινδ.: Ἐνεργ. παρὰ Γραχ. Καζ. πρβλ. Λοβ. Φρύν. 66.

αὐθαδικός, ἢ, ὄν, ὁ ἔχων αὐθάδῃ, ἀγέρωχον τρόπον, αὐτογνώμων, αὐθαίρετος, Ἀριστοφ. Λυσ. 1116.

αὐθάδισμα [α], τό, αὐθάδης λόγος ἢ τρόπος, Αἰσχύλ. Πρ. 964.

αὐθαδῶ-στομος, ὄν, ὁ αὐθαδῶς, ἀγέρωχος ὁμιλῶν, ἀνθρωπον ἀγριοποιῶν αὐθαδέστομον Ἀριστοφ. Βᾶτρ. 837.

αὐθαίματος, ὄν, γεν. ὄνος, (αἴμα) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ἀδελφός, ἀδελφῆ, συγγενής, Σοφ. Τρ. 1041· οὕτω καὶ αὐθαίματος, ὄν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1078, Ἀνθ. Π. 7. 707.

αὐθαίρετος, ὄν, ὑρ' ἑαυτοῦ ἐκλεχθεῖς, αὐτοχειροτόνητος, στρατηγὸς ἔεν. Ἀν. 5. 7, 29 (πρβλ. 28). **II** ὁ κατ' ἴδιον ἐκλογὴν, ἀφ' ἑαυτοῦ, Εὐρ. 'Ικ. 931· ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος, εὐδουλίᾳ Θεουκ. 1. 78.

III ἐπὶ πραγμάτων, ὁ αὐτὸς ἀρεταί, αὐτὸς προκαλεῖ εἰς αὐτόν, ἐκούσιον, θεληματικόν, τῶν δὲ πημιονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἰ φανῶσ' αὐθαίρετοι Σοφ. Ο. Τ. 1231· (ἐν τῷ ἐν Ο. Κ. 523 χωρίῳ, τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδὲν, τὸ μέτρον ἀπατεῖ ἄλλην τινὰ λέξιν. Ὁ Ἐρμανθὸς πρότερον ἐθελήσαν ἄλλ' ἴδε σημ. Jehb ἐν τῷ πῶμ)· οὐκ αὐθαίρετοι βροτῶς ἐρωτες Εὐρ. 'Αποσπ. 340· νόσοι δὲ θνητῶν αἰ μὲν εἰς αὐθαίρετοι αὐτῶν 294· κίνδυνοι, δουλεία Θεουκ. 1. 144, 6. 40· θάνατος ἔεν. ἔλλ. 6. 2, 36· λύπη, ἀτύχημα, δυστύχημα Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 70, κτλ.

'Επίφρ. -τως, ἀνεξαρτήτως, Λουκ. Ἀνάχ. 34.

αὐθ-ἔδραστος, ὄν, ὁ ἑαυτὸν ἰδρύσας, αὐτοστήρικτος, Ρήτορες (Walz) σ. 476.

αὐθ-ἔκαστος, ὄν, ὁ λέγων τὰ πράγματα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἔκαστα, κοινῶς, «ὀρθά κοστὰ, ὁ μὴ λέγων αὐτὰ πλαιγίως, ἀλλ' ὡς ἔχουσιν, ἀνυπόκριτος, ἀληθῆς, εἰλικρινής, ἀπλοῦς, ὁ δὲ μέσος αὐθέκαστος τίς ἀν' ἀληθευτικὸς καὶ τῷ βίῳ καὶ λόγῳ Ἀριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 7, 4· ἀκολούθως ἐν τῇ Νέᾳ Κωμῳδίᾳ, οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἢ μὲν εἴρων .. ἢ δ' αὐθέκαστος Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 3, πρβλ. Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 229, Ποσειδίπ. ἐν Ἀδῆλ. 13·—ἐπὶ λόγων, ἀκόμψευτος, σαφής, ἀληθής, Διον. Ἀλ. π. συνθ. 22· ἴδε Α. Β. 462, 25, 'Ησυχ. ἐν λέξει. Παρὰ παλαιότεροι συγγραφ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 950,

Εὐρ. Έκ. 1227, τὸ αὐθέκαστα, γυν γράφεται, αὐθ' ἔκαστα. Ἐπίρρ. -τως Πλουτ. Δύσ. 21. — Τὸ οὐσιαστ. αὐθεκαστότης, ητος, ἢ, κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Φρον. σ. 349, ἐνθα ἴδε Λοβ.

αὐθεκούσιος, ον, διάφ. γρ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 6. 247C ἀντί αὐθεκούσιος.

αὐθεντέω, αὐτοδικῶν, «αὐτοδικεῖν λέγε καὶ οὐκ αὐθεντεῖν» Θωμ. Μάχ. σ. 128· εἶμαι αὐθέντης, ἔχω ἐξουσίαν ἐπὶ τινος, γυναικί δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω οὐδὲ αὐθεντεῖν ἄνδρος Ἐπιστ. π. Τιμόθ. Δ', 6' 12· ἔχω αὐθεντεῖαν, κύριος νόμου, Χρον. Ἀλεξ. α. 7. Ἰουστινιαν. σ. 619, 9. 2) ἐκτελώ φόνον, Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Εὐμ. 42.

αὐθέντης, ου, ὁ, συσσταλμένος ἐκ τοῦ αὐτοέντης, (ὅπερ μεταχειρίζεται ὁ Σοφ.), ὁ πράττων τι ἰδίαις χερσίν, αὐτοχειρ φονεύς, ἔκως... μῆτε θυγατρὶ τῆ σῆ μῆτε αὐτῶ σοι εἶην αὐθέντης Ἡρόδ. 1. 117, Εὐρ. Ρῆσ. 873, Θουκ. 3. 58· τινός Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1357: — ὁ ἑαυτὸν ἀποκτείνων, αὐτοχειρ, Ἀντιφῶν 122, ἐν τέλ.: γενικώτερον, ἢ λέξις τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ φονευσάτος τινα, Εὐρ. Ἄνδρ. 172. 2) ὁ πρωτοτύπος, ὁ πραγματικῶς ἐκτελεστής οἰασθήσαστε πράξεις, Πολυδ. 23. 14. 2, Διόδ. 16. 61· πρὸς Λοβ.

Φρόν. 120. 3) ἀπόλυτος κύριος, δεσπότης, Χρησμ. Σιδυλλ. 7. 69., 8. 309 (ἀντὶ τοῦ δήμου αὐθέντης χθονός ἐν Εὐρ. Ἰκ. 442, ὁ Markland διορθοῦ εὐθουτής). II. ὡς ἐπιθ., αὐθέντης φόνος, αὐθένται θάνατος, φόνος ἐκτελεσθεὶς ὑπὸ τινος τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, Δισχύλ. Εὐμ. 212, Ἄγ. 1572. — Ἐπίρρ. αὐθεντέως (παρὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἑλλ. γλωσσ.), εὐρηται ἐν Εὐστ. Πονημ. 40. 51, κ. ἀλλ. (Τὸ δευτέρον συνθετικὸν τῆς λέξεως ἔντης, ὅπερ ὠσαύτως φαίνεται ἐν τῷ «συνέντης» συνεργός» παρ' Ἡσαυρίῳ, ἀπωλέσθη).

αὐθεντία, ἡ, ἀπόλυτος κυριότης, ἐξουσία, Σουλ. Ἐπιγρ. 2701. 9, Ἐκκλ. σ. 49.

αὐθεντία, ὁ, ἀποκτείνων, ἴδιᾳ χερὶ φονεύσας, Δίων Κ. Ἐκλογ. σ. 49.

αὐθεντικός, ἡ, ὄν, ἔγκυρος, γνήσιος, Ἐκκλ. — Τὸ ἐπίρρ. -κῶς παρὰ Κικ. π. Ἄττ. 9. 14., 10. 9.

αὐθέντρια, ἡ, δέσποινα, κυρία, ἰδιόρρυθμον θηλ. τοῦ αὐθέντης, Βούζ.

αὐθ-ερμηνευτος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐρμηνεύων, τί δὲ οὕτως αὐθερμηνευτον τῶν νῦν καταλελειμμένων; Ἰω. Χρυσ. εἰς Ψαλμ. ρ', τ. 1. σ. 927.

αὐθ-έψης, ου, ὁ, (έψω) Λατ. authersa, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ βράζων, ἀγγεῖον πρὸς βράσιμον ἔχον ὑφ' ἑαυτοῦ μέρος διὰ τὸ πῦρ, (πρὸς πανθ-έψης), πρὸς Κικ. pro Roscio Amer. 46, Λαμπρίδ. Elagabali Vita 19.

αὐθήμερατος, α, ον, = αὐθήμερος, Ἰππ. 868D.

αὐθήμερεῖ, = αὐθήμερόν, Σχόλ. Δισχίν. σ. 33. 8, Ἐκδ. Ὁξον.

αὐθήμερίζω, «τὸ τὴν αὐτὴν ὕδαν διὰ μιᾶς ἡμέρας ἐπανελθεῖν αὐθήμερίσαι» Πολυδ. Δ', 64.

αὐθήμερινός, ὄν, = τῷ ἐπομ., ἐρήμερος, ἀπὸ μὲν βλεφάρων αὐθήμερινῶν ποιητῶν ληρον ἀφέντα Κρατίων ἐν Ἀδύλ. 5.

2) μίσθιος αὐθήμερινός, ἐργάτης «μὲ τὴν ἡμέραν», μὲ τὸ «ἡμεροκάματον», Ἐβδ. (Ἰωβ ζ', 1).

αὐθ-ήμερος, ον, ὁ πραγματικῶς ἡ γενόμενος τὴν αὐτὴν ἡμέραν, «τὸ δὲ διὰ μιᾶς ἡμέρας πραχθὲν αὐθήμερον» (Πολυδ. Δ', 64), ἡ ῥίς καταγεῖσα ἀναπλάσσειται μάλιστα μὲν αὐθήμερος Ἰππ. π. Ἄρβρ.

802· λόγιοι αὐθήμεροι, πρόχειροι, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπρομελέτητοι: ἀμφιβ. παρ' Δισχίν. 83. 38. III. Ἐπίρρ. αὐθήμερον (δούτ., ἴδε Ἡρωδιαν. παρ' Ἰω. Ἀλεξ. 30), ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀμέσως, Δισχύλ. Πέρσ. 456, Ἀριστοφ. Ἄγ. 522, κ. ἀλλ., Θουκ. 2. 12, Δημ. 543. 11· Ἰων. αὐθήμερόν, Ἡρόδ. 2. 122., 6. 139· ἀλλ' αὐθήμερόν ἐν Ἰππ. Πραγν. 42, Ἄσφρ. 1249· — αὐθήμερα ὁ αὐτ. π. Ἄγμ. 766.

αὐθι, ἐπίρρ. συντεταγμένον ἀντὶ τοῦ αὐθόθι, ἐπὶ τόπου, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐνταῦθα, ἐκεῖ, Ἰλ. Κ. 402, κτλ.· αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ Δ. 48· ἐνθάδε κ' αὐθι μένων Ὁδ. Ε. 208· ἐν Λακεδαιμόνι αὐθ' Ἰλ. Γ. 244· αὐθι δ' ἔχειν, ἐκεῖ δὲ νὰ τὸν κρητῆτε, Ὁδ. Δ. 416.

2) ἐντεῦθεν (εἰ καὶ τινες ἀμφεβόλλουσι περὶ ταύτης τῆς σημασίας) ἐπὶ χρόνου, πάραυτα, παρενθύς, ὡς κέ οἱ αὐθι γαῖα χάνοι Ἰλ. Ζ. 281, κτλ. — Ἐπ. λέξις ἢ ἐχρήσατο καὶ ὁ Σαρπηλλῆς (Ἄποσπ. 468) ἴδε τὴν λέξιν αὐτόθι. 3) μεταγεν. = αὐθις, Λυκόφρ. 732, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 241· πρὸς Ἰακωβ. Ἄνθ. Π. 537. — ὠσαύτως αὐθιν, ὅπερ κατὰ τοὺς Θεογν. Καν. 161, 163 λέγεται ὅτι εἶναι τῆς διαλέκτου τῶν Ρηγίνων.

αὐθι-γενής, Ἰων. αὐτιγενής, ἔς: — αὐθίχων, ἰθαγενής, ἐπιχώριος, ἐντόπιος, Λατ. indigena, τῷ αὐτιγενεῖ θεῶ Ἡρόδ. 4. 180, πρὸς Διον. Ἄλ. 1. 9· αὐτιγενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοί, οἱ ἐκεῖ ἔχοντες τὰς πηγὰς αὐτῶν, Ἡρόδ. 4. 48· τὸ δὲ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ αὐτογενεὶς μὲν οὐκ ἔστι, δὲν πηγάζει ἐκεῖ, ὁ αὐτ. 2. 149· κυπάρισσος Εὐρ. Ἄποσπ. 475 α' οἶνος Ἀναξανδρίδης ἐν Ἡρωδοτῶν 1. 79· γνήσιος, εἰλικρινής, ἰάλεμος Εὐρ. Ρῆσ. 895· αὐθι-γενής, αὐθίχων, γνήσιος, ἰθαγενής. καὶ αὐθιγενής: ἐγγενής, ἐπίγονον» Ἠσχύλ.

αὐθις, Ἐπ. καὶ Ἰων. αὐτίς (ὁ τύπος αὐτίς ὑπ' ἀγνοίας εἰσαχθεὶς εἰς χειρόγραφα Ἄττ. Συγγραφέων, π.χ. Σοφ. Ο. Κ. 234, 1433,

διωρθώθη ἦδη καὶ νῦν γράφεται αὐθις) — Ἐπίρρ., ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ αὐθ, πρὸς ὁ συμφωνεῖ κατὰ τὰς πλείους σημασίας:

I. ἐπὶ τόπου, ὅπισω, ὅπισω πάλιν, αὐτίς ἴνασι, βαίνειν κτλ., Ἰλ. ὠσαύτως ἄψ αὐτίς Ἰλ. Θ. 335· τὴν αὐτὴν ἐδδν αὐτίς Ζ. 391· ἔσειρ καύθις ἐκείσε Ἄριστοφ. Βάτρ. 1077· — ἀλλ' ἡ σημασία αὐτὴ εἶναι σπανία παρ' Ἄττ.

II. ἐπὶ χρόνου, πάλιν, ἐκ νέου, συγχ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἄττ.· συγνάκι ἐνισχυόμενον, ὕστερον αὐτίς Ἰλ. Κ. 27, πρὸς Σοφ. Ἄγ. 858· ἔτ' αὐτίς Ἰλ. Ι. 375· πάλιν αὐτίς Ε. 257· οὕτω παρ' Ἄττ., πάλιν αὐθις Σοφ. Ἄποσπ. 434· ἡ συχνότερον, αὐθις πάλιν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 364, κτλ.· αὐθις αὐ πάλιν αὐτῷ: 1418· αὐ πάλιν αὐθις Ἀριστοφ. Νεφ. 975· μάλ' αὐθις Δισχύλ. Νο. 654, πρὸς 876, Ἄγ. 1345: — ἐπὶ ἐπαναλήψεως πράξεώς τινος, ἐδδων αὐθις, ἔκραζον: «πάλιν», «εἰανά!» Ξεν. Συμπ. 9. 4. 2) ἐπὶ μελλοντικῆς ἐννοίας, ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ, ἀκολουθῶς, ἀλλ' ἢ τοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα καὶ αὐτίς, ἀλλὰ πρὶ μὲν τούτων καὶ ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ βουλευσόμεθα, Ἰλ. Π. 140, κτλ., πρὸς Δισχύλ. Ἄγ. 317, Σοφ. Ἄγ. 1283, Ἰσοκρ. 63D.

III. ἐπὶ ἀκολουθίας, πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τούτου, προσέτι, ἐν τῷ μέρει, ἐξ ἄλλου, Δισχύλ. Θῆβ. 576, Σοφ. Ο. Τ. 1403· οὐτ' ἀβέλλτερον οὐτ' αὐθις ἔμφρων Ἀλεξ. ἐν «Φαίδρο» 1. 8· ἐνίστε ἐν τῇ ἀπόδοσει ἀντὶ τοῦ δὲ, τοῦτο μὲν .., τοῦτ' αὐθις .., Σοφ. Ἄντ. 167· πρῶτα μὲν .., αὐθις δὲ .., Ἡρόδ. 7. 102: — περὶ τοῦ αὐθις αὐ, ἴδε αὐ Ἰν' πρὸς Λοβ. καὶ τὸ ἐκασθῆσις.

αὐθ-ομαίμιος, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θρακισμοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 335, Λυκόφρ. 222: — Ρῆμα αὐθ-ομαίμιον, εἶμαι ἐν τοῦ αὐτοῦ αἵματος, συγγενής, μαθῶν ὡς ἡμιόσαστο τὴν αὐθομαιμιονοῦσαν Μαυνοσσ. Χρον. 3938.

αὐθ-ομολογέομαι, ἀποθ. ἐν τῇ φράσει, πρᾶγμα αὐθομολογούμενον, αὐτὸ καθ' ἑαυτοῦ φανερόν, Λουκ. Ἐρμῶτ. 59 (ἀμφ. ἀντὶ τοῦ αὐθις ὁμολογούμενον).

αὐθ-ὄρητος, ὄν, αὐτοβέλητος, ἐκούσιος, αὐτοκέλευστος, Εὐστ. 1188. 13, Ἐπίρρ. -τως ὁ αὐτ. 1370. 23.

αὐθ-ὄπαρκτος, ὄν, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὄπαρκων, οὐσία ἐστὶ πρᾶγμα αὐθόπαρκτον, μὴ δεόμενον ἔτερου πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σύστασιν Ἄναστ. καὶ Κύριλλ. π. Πιστ. σ. 426.

αὐθ-ὕπόστατος, ον, (ὑφίσταμαι) = τῷ προηγ., Ἰσμβλ. ἐν Στδβ. Ἐκλογ. 2. 400.

αὐθ-ὕποτακτος, ὁ, ἡ ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. ἑ', ἐνίστε δὲ καὶ τοῦ ἀορ. α', Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 278, Α. Β. 1086, 144, Ἐπίρρ. -τως.

αὐθωρεῖ, ἡ αὐθωρεῖ, Ἐπίρρ. εὐθύς, πάραυτα, αὐτοστημῶ, ἢ Πυθία καὶ πρὸ ἐρωτήσεως αὐθωρεῖ χρησόμενος εἰωθεῖ τινὰς ἐκφέρειν Πλουτ. 2. 512B, Κικ. π. Ἄττ. 2. 13, 1.

αὐθωρῶν = αὐθωρεῖ, Ἰππ. Μοχλ. 845, Στράβ. 3. 172, Πολυδ. Ε', 102 κλ.

αὐθ-ἄχος, ον, (δὲ ἄφιαχος), 1) ἢ ἐκ τοῦ α ἀδροιστ. καὶ ἰαχῆ, καὶ σημαίνει θορυβώδης, πολυτάραχος, 2) ἢ ἐκ τοῦ αν ἢ α στερεπ. καὶ δηλοῖ ἀδροῦς: — ἐν Ἰλ. Ν. 41, ἐπὶ τῶν Τρώων εἰς μάχην βαίνοντων, ἀδροῖσι, αὐλαχοί, ὅπερ ὁ Ἀριστοφ. καὶ ἔτεροι λαμβάνουσι ἐπὶ τῆς πρώτης σημασ. ἀναφερόμενοι εἰς τὸ Ἰλ. Γ. 2-9. Δ. 429—438· ὅσοι δὲ προτιμῶσι τὴν δευτέραν σημασίαν ἀναφέρουσι τὸν Κόνιν. Σμ. 13. 70 (ἐνθα τὰ χειρόγραφα ἔχουσι ἀνίαχοί) — ὁ Ἠσχύλ. ἐν λέξει ἔχει ἀμφοτέρως τὰς σημασίας: «αὐλαχοί ἀνευ βῆθ' μετὰ μεγάλῃς ἰαχῆς ἢ ἰαχοί σιωπῆ, ἀφοβοὶ καὶ αὐοὶ ἠχούσασσι» πρὸς ἄβρομους καὶ ἴδε Κοιρτ. Ἑλλ. Ἐτυμ. 515.

αὐθιδετος, ὁ. ἔ. ἄφιδετος, ον, ἀόρατος, «αὐθιδετοῦ ἀφανοῦς, ἀόρατου» Ἠσχύλ.

αὐθάν' ἀλκήν «Κρητὲς» Ἠσχύλ.

αὐλαφυθός, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ αὐλωθός, Σουλ. Ἐπιγρ. 1683. 15.

αὐλαία, ἡ, (αὐλή) Λατ. aulaeum παραπέτασμα, «ἔσσει δὲ καὶ τὸ παραπέτασμα αὐλαίαν καλεῖν, Ὑπερίδου εἰπόντος ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους ὅτι δὲ ἐννέα ἄροχτες εἰσπίωντο ἐν τῇ στοᾷ περιφραζόμενοι μέρος αὐτῆς αὐλαία», Πολυδ. Δ', 122· ἰδίως ἐν τῷ θεάτρῳ, Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 201 (ἐνθα -αἶα), Πλουτ. Ἀλεξ. 49, κλ.: ὠσαύτως, τάπης, αὐτόθι 40.

αὐλαξ-εργάτης, ου, ὁ, ὁ τέμνων αὐλακας, αὐλακεργάτης σίδηρος Ἀνθ. Π. 9. 742.

αὐλαξία, μέλλ. -ίω, (αὐλαξ) ἀνοίγω αὐλακας, ἀροτριῶ, οὐ γὰν ἀνακτισμένον ἄρων, παροιμ. ἐπὶ τῶν μὴ ἐπαναλαμβάνοντων τὰ αὐτὰ, τὰ συνήθη δηλ. καὶ πεπατημένα, Πρατίν. 3: μεταφ., «βιωμὸν ἐπιλθῶν θρήνων καὶ κοικυτῶν, τὴν περὶ αὐτὰ ἀλαξία» Εὐμῶτ. 213.

αὐλάκιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ αὐλαξ, Α. Β. 794.

αὐλάκισμα, τό, -ισμός, ὁ, τὸ ἀνοίγειν αὐλακας, Μανασ. Χρον. 2549, 347.

αὐλακοειδής, ἔς, ὁ ἔχων σχῆμα αὐλακας, Εὐστ. σ. 455. 37.

αὐλακώεις, ἔσσα, ἐν, ὁ ἔχων αὐλακας ἢ ὁ πλήρης αὐλάκων, Ματίμου π. καταρχ. 506.

αὐλακομέω, αὐλακίζω, γῆν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 40.

αὐλακώτης, ἔς, (εἶδος) ὁ μετὰ αὐλάκων, ὁ ἔχων αὐλακας: — «ῥμος σημαίνει ἐπίστιχον καὶ αὐλακώδη ρυτεῖαν» Εὐστ. 831. 59.

αὐλαξ, ἄκος, ἡ, (ὠσαύτως ὁ, Ἄρετ. π. Αἰγ. Χρον. Παθ. 2. 13, Ἄνθ. Π. 9. 274) προσέτι ἄλοξ, οκος, τὸ δὲ ὦλξ εὐρηται μόνον

κατ' αἰτ. ὄλκα, ὄλκα· Δωρ. ὄλαξ Ἐτυμ. Μ. 625. 38) — τὸ κατὰ τὴν ἄρσιν σχηματιζόμενον «αὐλάκι»· Λατ. sulcus, [βέε] ἰεμὴν κατὰ ὄλκα, σπεύδοντας· κατὰ μῆκος τῆς αὐλάκος, Ἰλ. Ν. 707· ὄστω, κατὰ ὄλκα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1054]· τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὄλκα διηνεκέα προσημειῖν Ὀδ. Σ. 375· [βέε] ἔρισαντε ἐν αὐλάκι Ἰσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 437· ἴθιεν .. αὐλάκ' ἔλαυνεν αὐτόθι 441· ὄρθάς· αὐλάκας ἦλ' αὖνε Πινδ. Π. 4.405· ἀρότρω ἀναρρηγνύντες αὐλάκας Ἡρόδ. 2. 14· αἰθέρος αὐλάκα τέμνων Ἀριστοφ. Ὀρν. 1400· ἐξ ἄλλων ἐπετεῖαν Αἰσχύλ. Ἄγ. 1016· βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενός καρπούμενος (ἴδε καρπῶν) ὁ αὐτ. Θ. 6. 593· ἐν ἄλοκι Ἀριστ. Ὀρν. 234. 2) μεταφ. ἐπὶ γυναικίως ὡς φεροῦσά τεκνα, σπεῖρειν τέκνων ἄλοκα Εὐρ. Φοῖν. 18· πατρώαι ἄλοκες, τοῦ πατρός σου ἡ σύζυγος, Σοφ. Ο. Τ. 1210.

3) μεταφ. ὁσάτως αὐλαξ ἐπὶ τοῦ δερμάτος, τραύμα, κόψιμον, «τρυγρῶνισμα», θυνοῦς ἄλοκι νεοτόμῳ Αἰσχύλ. Χο. 25· ὄρορος ἄλοκα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 164· οὐτὸ και ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἐρ' ἤς γράρει τις, ποῖαν αὐλάκα· Ἀριστοφ. Θεσμ. 782, πρὸς Ἄθ. Π. 6. 68.

4) = ὄμιος, ἡ εὐθεία γραμμὴ ἣν ἀποτελεῖ ὁ θερζῶν, ποῖος τις δειλάτε τὸ γ' ἐκ μέσῳ ἄματος ἐσση, δε νῦν ἀρχόμενος (ἀρχομένης Αἰθρῆς) τὰς αὐλάκος οὐκ ἀποτροῦγεις· «ποταπὸς ἐση προύσσης τῆς ἡμέρας ὅτε νῦν βῆθουμεις τῆς ἐργασίας ἀρχόμενοι, καὶ οὐκ ἀποτέμνεις τῆς αὐλάκος οὐδέν·» (Σχόλ.) Θεοκρ. 10. 6. 3) αὐλαξ ὄρορος ὄρορος, ὄραγαγεῖον, Ἐπιγραμ. Ἑλλ. 594. 4. Φαίνεται λοιπὸν δι' ἡλέξ· εἶναι ποιητικῆ, οὐδαμοῦ ἀπαντῶσα ἐν τῷ δοκίμῳ Ἄττ. περὶ λόγῳ, ὅτι ὁ μόνος παρ' Ὀμήρ. ἀπαντῶν τύπος εἶναι ἡ αἰτ. ὄλκα· ὅτι τὸ αὐλαξ εὐρηται μόνον παρὰ Πινδ. καὶ Ἡρόδ., τὸ δὲ ἄλοξ μόνον παρὰ τραγ. ἀμφοτέρω δέ, τὸ τε αὐλαξ καὶ ἄλοξ, παρ' Ἀριστοφ. (Ἐκ συγκρίσεως πρὸς τὸ ἄλοξ, Λατ. sulcus, καταφαίνεται ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι μία καὶ ἡ αὐτῆ. δηλ. F.E.A.K. (πρὸς ἔλκω), διότι παρ' Ὀμ. τὸ μέτρον ἀπατεῖ Fῶλκα, καὶ τὸ αὐλαξ εἶναι = ἄφλαξ).

αὐλ-ἀρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων τῆς αὐλῆς, δηλ. τῶν ἀνακτόρων ὡς καὶ νῦν, καὶ οἱ υἱοὶ Δαυὶδ αὐλάρχαι ἦσαν Ἐβδ. (Β' Βασ. ἦ' 18).

αὐλειος, α, ον, ἐνίοτε καὶ ος, ον, (πρὸς κατωτ.)· — ὁ τῆς αὐλῆς ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλήν, ἐπ' αὐλείησι θύρῃσι, εἰς τὴν αὐλοῦσαν· Ὀδ. Σ. 239, κτλ.· ἐπὶ προθύροις, οὐδὲν ἐπ' αὐλείου Α. 104, πρὸς Πινδ. Ν. 1. 29, Ἡρόδ. 6. 69· ἐκτός αὐλείων πυλῶν Σοφ. Ἄντ. 18· πρὸς αὐλείοισιν ἐστηκώς πύλαις Εὐρ. Ἐλ. 438· — οὗτω καὶ ἐν τῇ Κομῳδ. καὶ τῷ περὶ Ἄττ. λόγῳ, ἡ αὐλεία θύρα Ἀριστοφ. Εἰρ. 982, Πλάτ. Συμπ. 212C, πρὸς Σόλωνα 3· ἡ αὐλείος θύρα Ἀνσ. 93. 20· αὐλιος καὶ αὐλία θύρα, ἀμφοτέρω παρὰ Μετάνορῳ ἐν «Περαι» 2· ὁσάτως ἡ αὐλεία καὶ αὐλειος, ἀνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ θύρα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 251, Πολύδ. 5. 76, 4, Πλουτ. Πομπ. 46· ὦν δὲ ἐνεκα κλέει καὶ μοχλάει καὶ αὐλειος Πλουτ. 2. 516F· τὴν αὐλείον ἀποκλείειν Ἀνσ. Τόξ. 17. Πρὸς αὐλή, αὐλείον.

αὐλείτης, ου, ὁ, = αὐλίτης, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1487.

αὐλέω· μέλλ. -ῆσω· Βοιωτ. μεταφ. αὐλίων Σουλ. Ἐπιγρ. 1579 — 80: (αὐλόξ): — παίζω τὴν αὐλόν, πρώτον παρὰ Ἀλκιμαῖν 71, Ἡρόδ. 1. 141., 2. 60, πρὸς Πλάτ. Πρωτ. 327A, μετὰ ὅστ. προσ., Ξεν. Συμπ. 2, 8, κτλ.· αὐλεῖν ἔξοδον, δηλ. τὸ τελευταῖον αὐλήμα, Ἀριστοφ. Σρ. 582. II Παθ. ἐπὶ ῥυθμῶν, ὁ Βάκχειος ῥυθμὸς ἠυλείτο Ξεν. Συμπ. 9, 3· ἀλλὰ, αὐλείται πᾶν μέλαθρον, ὅλος ὁ οἶκος ἀντρεῖ ἐκ τῶν αὐλήματων, Εὐρ. Ι. Τ. 367. 2) ἐν τῷ παθ. ὁσάτως ἐπὶ προσώπῳ. ἐπὶ δὲ τούτῳ ἐπιόντες οἱ Μαντινεῖς καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν Ἀρκάδων ἀναστάντες ... ἤσαν τε ἐν ῥυθμῷ, πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλοῦμαι, καὶ ἐπαύωσαν· Ξεν. Ἄν. 6. 1, 11· οἱ δὲ Μῆδοι καὶ ἔπινον καὶ εὐμχοῦντο καὶ ἠλοῦντο καὶ πάσης εὐθύμιας ἐνεπέμπλαντο ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 5, 7, Ἀριστ. Πρὸς Π. 19. 1· ἴσως εἶναι μέσ. ἐν Πλάτ. Νόμ. 791A, πρὸς. ψάλλω 2.

αὐλή, ἡ, πῖαν. ἐκ τοῦ ἄημι, πνέω· διότι ἡ αὐλή ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἀναπεπταμένη εἰς τὸν ἀέρα, ὁ γὰρ διαπνερόμενος τόπος αὐλή λέγεται Ἀθήν. 189B)· — Παρ' Ὀμήρ. ἡ πρὸ τῆς οἰκίας ἀνοικτὴ αὐλή, ἔχουσα περίε οἰκημάτια καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Διὸς Ἐρκειοῦ τὸν βωμὸν οὕτως ὥστε οὐ μόνον τὸ συνεντακτικῶν τῆς οἰκογενεῖας ἀλλὰ καὶ ἐχρησόμενον ὡς μάντρα διὰ τὰ κτήνη, Ἰλ. Δ. 433., Α. 774. Πῖς δὲ δύο θύρας, δηλ. τὴν ἀπὸ τῆς οδοῦ πρῶτην θύραν (πρὸς αὐλείου), καὶ τὴν ἀπὸ τῆς αὐλῆς φέρουσαν διὰ τῆς αἰθούσης εἰς τὸν προδρόμον, Ὀδ. Ι. 185· ὁ Ἀχιλλεύς εἶχεν αὐλήν περὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, Ἰλ. Ω. 452· ὁ θάλαμος τοῦ Τηλεμάχου ἦτο ἐν τῇ αὐλῇ, Ὀδ. Α. 425. 2) ὁ περιβόλος τῆς αὐλῆς, αὐλῆς ὑπεράλλεινον Ἰλ. Ε. 138, πρὸς Ὀδ. Ν. 5. II μετ' Ὀμηρον αὐλή ἦτο τὸ τετράγωνον, περὶ ὃ ἦτο ἰσοδομημένη ἡ οἰκία ἔχουσα ὀλόγηρα περιστόλιον ἐξ οὗ θύραι ἦγον εἰς τὰ οἰκημάτια τῶν ἀνδρῶν· ἀπέναντι δὲ τῆς αὐλείου θύρας ἦτο ἡ μέσασυλος ἡ μέσασυλος ἄγουσα εἰς τὸν γυναικῶνα, Ἡρόδ. 3. 77, Ἀριστοφ. Σρ. 131, Πλάτ. Πρωτ. 311A, κτλ.· πρὸς Βεσκήρου «Χαρικλέα» I σ. 173 κέξ., 182 κέξ.

III καθόλου, πᾶσα αὐλή, Ζηνοῦς αὐλή Ὀδ. Δ. 74, πρὸς Ἰλ. Σ. 247· τὴν Διὸς αὐλήν Αἰσχύλ. Πρ. 122· αὐλή νεκρῶν Εὐρ. Ἄλκ. 259· — πᾶσα κατοικία, ἐνδιαίτημα, οἶκημα ἢ θάλαμος, Σοφ. Ἄντ. 943, κτλ.· ἐπὶ σπηλαίου, ὁ αὐτ. Φ. 153· ἀργρόνομι αὐλαί, ἴδε Δινδ. εἰς Ἄντ.

785· — μεταφ. ἀγροτικὴ οἰκία, ἔπαυλος Λατ. villa, Διον. Ἀλ. 6. 50· αὐλα αἰγίον. IV μεταφ. ἡ αὐλή, ἡ βασιλικὴ αὐλή, Λατ. aula regia, Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 347, Πολύδ. 5. 26, 9· οἱ περὶ τὴν αὐλήν, οἱ αὐλικοί, κτλ., ὁ αὐτ. 5. 36, 1, κτλ.· πρὸς αὐλικός· αὐλήμα, τὸ αὐλοῦμενον, ὁ αὐλούμενος ῥυθμὸς, Ἀριστοφ. Βῆτρ. 1302· καὶ ὑπὸ μὲν ὄν τῶν αὐλήματων καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοιαῦτα πεπόθησιν ὑπὸ τοῦδε τοῦ σατύρου Πλάτ. Συμπ. 216C, κ. ἄλλ.

αὐλήρα, τᾶ, Δωρ. ἀντὶ εὐλήρα· — «τὰ ἡνία, τοὺς ἱμάτας ... παρὰ δὲ ἵππῳ αὐλήρα εἴρηται» Ἐτυμ. Μ. 393. 5· αὐλήρον· ἱμάς ἢ σχοινίον, ὅπερ Ἴωνες εὐλήρον» Α. Β. 464. 2. (Π. 8. ἀντὶ ἄφληρα ὁ Ἰσχυρὸς ἀναφέρει τὸν τύπον ἄβληρα (ἀβληρὰ Schmidt)).

αὐλήσεις, εως, ἡ, τὸ αὐλεῖν, μῆδὲν αὐλήσεως ἐπαύοντας Πλάτ. Πρωτ. 327B, C, κ. ἄλλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 14, κτλ.

αὐλήτηρος, ἦρος, ὁ, = αὐλήτης, Ἡσ. Ἄδρα. 283, 299, Ἀρχιλ. 110, Θέογν. 825, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 478.

αὐλήτηριον, τό, «τόπος παρὰ Ταραντινοῖς» Ἡσυχ. — ἐν τῷ ἐν τοῖς Π19. Πλουτ. (1109E) χωρίῳ, σύμμικτον, ὥστε γλ' εὐκος αὐλήτηριον, ἐὰν ἡ λέξις δὲν εἶναι ἐφαρμένη, ἴσως σημαίνει τὸ ἐν βρασηφ γλεύκος.

αὐλήτης, ου, ὁ, (αὐλέω) ὁ τὸν αὐλὸν παίζων, Λατ. tibicen, Θεογν. 941, Ἡρόδ. 1. 141., 6. 60, 129, Ἀριστοφ. Σρ. 581, Ἀδελφ. 2. 43, κτλ.

αὐλήτης, ου, ὁ, (αὐλή III.) ἴδε αὐλίτης.

αὐλήτικός, ἡ, ὄν, (αὐλόξ) ὁ τοῦ αὐλοῦ, ὁ εἰς τὸν αὐλὸν ἀνήκων, κατ' ἀλλήλους ἢ ἀρμόδιος δι' αὐλόν, ἢ αὐλητὰς μὲν οὐ νομίζει, αὐλητικὰ δὲ πράγματα· Πλάτ. Ἀπολ. 27B ἡ συνόστρια ... ἔχει δὲ μόνον δακτύλους αὐλητικούς Πλάτ. Κριμ. ἐν Ἀδελφ. 12· — ἡ αὐλήτικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ αὐλεῖν Πλάτ. Γοργ. 501D, κ. ἄλλ. — Ἐπιγρ. αὐλητικὸς δεῖ καρκινῶν τοὺς δακτύλους Ἀντιφάνης ἐν Ἀφροδίτῃς γοναῖς 1. 15.

αὐλήτρια, ἡ, = αὐλήτρεις, Διογ. Α. 7. 62.

αὐλητρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ αὐλητρίδ, Θεοπόμπ. Ἰστ. 238, Διογ. Α. 7. 13.

αὐλήτρις, ἰδος, ἡ, κόρη ἔχουσα ὡς ἐπάγγελμα τὸ αὐλεῖν ἐπὶ μισθῷ, αὐλήτρια, Λατ. tibicinia, Σιμων. (3) 181, Ἀριστοφ. Ἀγ. 551, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 23, Πλάτ. Πρωτ. 347D· — πολλάκις ἀπεικονίζονται αὐλητρίδες ἐπὶ ἀρχαίων ἀγγείων αὐλοῦσαι ἐν συμποσίοις, ἴδε τον κατ' ἄλογον τῶν ἐν τῷ Βρετ. Μουσεῖῳ ἀγγείων ἀρ. 740. ἴδε Γλωσσ. Παρτ. Κόντου σ. 194.

αὐλία, ἡ, (ἄλιος) ἔλλειψις ὕλης ἢ ὕλικου, τὸ ἄυλον, Ἰεροκλ. 216. Αὐλιάδες Νύμφαι, αἱ προστατεύουσαι τὰς αὐλὰς (μάνδρας) τῶν κτηνῶν, ἡ αἰ ἐν αὐλαῖς κατοικοῦσαι, Ἀνθ. Πλαν. 291.

αὐλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ αὐλή· τόπος ἐνθα ἐγίνοντο ἀθλητικὰ ἀσκήσεις καὶ ἐπιδείξεις ῥώμης, Θεοφρ. Χαρ. 5. II (ἐκ τοῦ αὐλόξ) μικρὸς σωλὴν, Ἀλέξ. Τραλλ. 3. 6, σ. 61.

αὐλίειον, τό, = αὐλίον II. (εἰμὴ ἀναγνωστέον, αὐλείον) Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1075. 6.

αὐλιζομαι· ἀόρ. α' ἠυλιζάμην, ἀείποτε παρὰ Θουκ., ὡς ἐν 4. 13., 6. 7· ἠυλιζάσθην, ἀείποτε παρὰ Ξεν., πρὸς Πόπου Ξεν. Ἄν. 2. 3, 22· ἀμφοτέρω παρ' Ἡρόδ., πρὸς 8. 9., 9. 15· — μεταγεν. μέλλ. αὐλισθῆσομαι, Ἐβδ.: πρkm. ἠυλιζομαι Ἄρρ. Ἄν. 3. 29, Ἰουδ. Π. 1. 17, 5· πρὸς ἐν-, ἐπ-, κατ-αυλιζομαι· (αὐλή) Εἶμαι ἡ μέν ἐν τῇ αὐλῇ· μυκηθῶν ... βούων αὐλιζομένων Ὀδ. Μ. 265· κλαγῆ ἢ ... συῶν αὐλιζομένων Ἐν. 412· σονγνάξω, κατοικῶ, διαμένω ἐν τινι τόπῳ, ἐν ἄνθρωπῳ, ἐπὶ προβάτων, Ἡρόδ. 9. 93· περὶ τὴν Ἰλιθην, ἐπὶ πενήν, 3 110, πρὸς Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 32, 9· οἷος ἐν πέπλοισι αὐλιζομαι Εὐρ. Ἄλκ. 304· ἀδειπνος .. ἠυλιζόμην, διηρηγμένη τὴν νύκτα, Εὐπόλ. ἐν Ἀδελφ. 28· κυρίως ὡς στρατιωτικὸς ὄρος, στρατοπεδεῦω, καταλύω, Ἡρόδ. 8. 9· — ἐπὶ αἵματος σεσωρευμένου ἐν τινι τόπῳ, Ἄρατ. π. Αἰτ. Ὀξ. Π1αθ. 2. 2. — Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ τοῖς Ἐβδομ., ἀλλὰ πρὸς ἐν-, παρ-αυλιζω.

αὐλικός, ἡ, ὄν, (αὐλή) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλήν, ὁ ὄμοιος ἀνθρώπῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἦν μὲν ὁ Δεινοκράτης ὁ μόνον κατὰ τὴν τριδὴν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν φύσιν αὐλικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἀνθρώπος Πολύδ. 24. 5, 4· ὡς οὐσιαστ. αὐλικὸς ὁ αὐτ. 16. 22, 8, Πλουτ. 2. 778B.

αὐλίον, τό, οἰκία ἀγροτικὴ, οἰκημάτιον ἐν τοῖς ἀγροῖς, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 103· μάνδρα, σταθλός, κτλ., Εὐρ. Κύκλ. 345, 593, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 4, κτλ.· «βουῦς ἐν αὐλίῳ» παροιμία ἐπὶ τῶν ἀρχαίων· Ἡσυχ. (Κρατῖνος ἐν Δηλιασίν 10)· πληρέστερον: «βουῦς ἐν αὐλῷ γέρων, ἐπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχάζοντων» Διογεν. Παροιμ. III. 70. II θάλαμος, σπήλιον, δι' ἀμφιπύρηντος αὐλοῦ Σοφ. Φ. 19, πρὸς 954, 1087, 1134, Ἀνθ. Π. 6. 334.

αὐλιος, α, ον, (αὐλή I), ἀνήκων εἰς ἐπαυλείς, αὐλιος .. ἐν ἄνθρωποις, ἐν ἀγροτικοῖς σπηλαίοις, Εὐρ. Ἰων 500, (εἰ καὶ Ὁ Ἐρμῆνος περιορίζει τὴν σημασ. ταύτην εἰς τὸ αὐλειος ὡς ἐπιθέτου τοῦ ὄνοματος αὐλή, παρὰ γὰρ δὲ τὸ αὐλιος ἐκ τοῦ αὐλόξ)· — ἀλλ' ἀστὴρ αὐλιος, εἶναι ὁ ἔσπερος, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ὁποῦτος

ἀποσύρονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, «αὐλίον ἀστέρα τὸν ἔσπερον λέγει, ἢ παρὰ τὸ αὐλιζεσθαι, ὃ ἐστὶ κοιμάσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐν αὐαίς διατριβεῖν καθ' ἣν ὥραν ὁ ἔσπερος ἀνατέλλει» (Σχόλ.), Ἄπολλ. Ρόδ. Δ.1630, Καλλιμ. Ἄποστ. 465 (Blomf.).

II. αὐλίος θύρα = αὐλειος, Μενανδρ. ἐν «Ἱερεῖα» 2. αὐλις, εἶδος, ἢ, κατασκήνωσις, ἐγγύς γὰρ νηῶν καὶ τειχεος αὐλιν ἔθετον «τὸν αὐλίον ἐποιήσαντο, ἐστρατοπέδευσαν» (Σχόλ.) Π. I. 232· αὐλιν εἰσιέμεναι, ζητοῦσαι τὴν κοίτην αὐτῶν, ἐπὶ περιστέρων ἢ κηλῶν, Ὅδ. X. 470· ἐπίσης ἐν τῷ Ὀμηρ. Ἕμν. εἰς Ἑρμ. 71, Εὐρ. Κύκλ. 362.

αὐλιστός, εὖς, ἢ, = αὐλισμός, Διλ. π. Z. 4. 59. αὐλισκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ αὐλός, μικρὸς κάλαμος, μικρὸς αὐλός, λιγύρθογγος Θεόγ. 241· παροιμ., φυσᾶ οὐ σμικροῖσιν αὐλισκοῖς, ποιεῖ μέγαν ὄρουθον, Σοφ. Ἄποστ. 753.

III. ἐν γένει, μικρὸς σωλὴν, Ἰππ. 238. 30, Ἄριστ. Ἄποστ. 424, κτλ. αὐλισμός, ὁ, κατασκήνωσις, διανυκτέρευσις, κατάλυμα, Σύμμ. Ἱερ. θ', 2, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 180, Ἑρμ. M. 170, 23, Ἡσύχ. αὐλιστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ μανθρώσῃ, ἐπὶ κτηνῶν, τὰ δὲ τεχθέντα κατὰ μόνας αὐλιστέον Γεωπ. 18. 3. 8.

αὐλιστήριον, τό, μάνδρα, Στωδ. Ἑκλ. I. 1074, κατάλυμα, Ἄκυλ. Π. Δ., Ἡσύχ. ἐν λ. σουβαθύβαλοι. αὐλιστρίς, εἶδος, ἢ, γείτων, τὰς ἀμᾶς αὐλιστρίδος Ἑρμανν. ἐν Θεοκρ. 2. 146, ἀλλ' αὐλιστρίδος Ahrens.

αὐλιττης [τ], ου, ὁ, (αὐλή III), ἐργάτης ἐν ἐπαύλει, Σοφ. Ἄποστ. 445· κοιν. γράφεται αὐλήτης, προσέτι καὶ αὐλειττης, ἃ ἴδε. αὐλο-θόας, ὁ, ἢ, ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ ποῖων βοήν, ὁ αὐλῶν, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 928. 6.

αὐλο-δόχη, ἢ, θήκη αὐλοῦ, Ἄνθ. Π. 5. 206. αὐλο-ειδής, ἔς, ἔχων σχῆμα αὐλοῦ, σωληνοειδής, Γρηγ. Νύσσ. — Ἐπίρρ. -δῶς ὁ αὐτ.

αὐλο-θετέω, κατασκευάζω αὐλοῦς, Ἄνθ. Π. 6. 120. αὐλο-θήκη, ἢ, θήκη αὐλοῦ, Ἡσύχ. ἐν λέξει συρβηνεύς. αὐλομανέω, αὐλῶ μετὰ μανίας ἢ ἀγαπῶ μέχρι μανίας τὸ αὐλεῖν, Διοδ. Ἄποστ. βιβλ. 36.

αὐλο-μανής, ἔς, ὁ ἀγαπῶν ἔρμανως τὸν αὐλόν, ὁ ἔχων ἰδιάζουσαν μανίαν εἰς τὸ αὐλεῖν, Νόνν. Δ. 8. 29. αὐλο-μελωδία, ἢ, ἢ διὰ τοῦ αὐλοῦ μελωδία, Ψευδο-Καλλιθ. σ. 51A.

αὐλοποιία, ἢ, τὸ κατασκευάζειν αὐλοῦς, Πολυδ. 8. 193. αὐλοποιική, (ἐνν. τέχνη), ἢ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Εὐθύδ. 289C. Ἐπίρρ. αὐλοποιικῶς, οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Πολυδ. Z', 153 ἀντὶ αὐλοποιητικῶς.

αὐλο-ποιός, ὁ, (ποιεῖω) ὁ κατασκευάζων αὐλοῦς, Πλάτ. Πολ. 399A, 601A. αὐλο-πρωτόκτιστος, ον, αὐλος καὶ πρῶτος δημιουργηθείς, Λέων Σικελ. γραμμ. παρ' Ἄλλατ. Hotting. σ. 174.

αὐλός, ὁ, (πιθ. ἐκ τοῦ ἀημι φυσῶ) — πᾶν πνευστὸν ὄργανον, συννήθς ἐρμηνευόμενον διὰ τῆς λέξεως φιλογέρα, διέφερον ὅμως αὐτῆς διότι εἶχε γλωσσίδα ἢ το λιπὸν εἶδος «κλαρινέτου», Αἰσχίν. 86 29· οἱ αὐλοὶ κατασκευάζοντο ἐκ καλάμου ἢ ξύλου ἢ ὄστου ἢ ἐλέφαντος ἢ μεταλλοῦ, ἢ πρώτην περὶ αὐτῶν μνεία γίνεται ἐν Ἰλ. K. 13 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν θιαδόν τ' ἀνθράπων, πρβλ. Σ. 495· Λυδῖος Πινδ. O. 5. 45· Ἐλμιος ὁ ἔ. Φρύγιος (ὁ ἴδε), Σοφ. Ἄποστ. 398· Δίβου Εὐρ. Ἄλκ. 347· ἐν Ἡρόδ. I. 17. αὐλοὶ ἀνδρήσιοι, διακρίνονται ἀπὸ τῶν γυναικίων ἐκ τοῦ βάρους τοῦ τόνου ὡς τὸ Λατ. tibia dextra ἀπὸ τοῦ sinistra· ἐν μεταγ. χρόνοις ὑπῆρχον τρία εἶδη αὐλῶν — ἀνδρείοι, παιδικοὶ, παρθένιοι, Ἀθῆν. 176F, Πολυδ. Δ'. 81· ὁ παρθένιος αὐλὸς τοῦ παιδικοῦ δεξιότερος Ἄριστ. Ἰστ. Z. 7. 1, 7· ἴδε παιδικῶς I. 1· Ἐνίοτε ὁ αὐτὸς αὐλητῆς ἐπαίξει δύο αὐλοῦς συγχρόνως, Ἀἷς ποτὶ τῶν Νυμφῶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖται ἀδὴ τί μοι; Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 5, ὡς συγχάσις ἀπεικονεῖται ἐπὶ Ἑλλησπόντιον ἀγγεῖων, ἴδε Λεξ. Ἄρχ. ἐν λέξει αὐλός.—ἔμφυσᾶν εἰς αὐλοῦς Διοδ. 3. 59.— αὐλός Ἐνυαλίου, τουτέστι σάλπιγξ Ἄνθ. Π. 6. 151· ὑπ' αὐλοῦ, πρὸς τὸν ἦχον αὐλοῦ, Ἡρόδ. ἐνθ. ἄνωτ. ὡσαύτως, πρὸς αὐλόν, ὑπὸ τὸν αὐλόν Ἐεν. Συμπ. 6. 3, κτλ.— πλ., αὐλοὶ πηκτιδός, οἱ κάλαμοι τῆς πηκτιδός, δηλ. τῆς παμεινικῆς σύριγγος, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 271.

2) πᾶν ἔγκολον, ὀπίθ, ἢ «θηλεία» εἰς ἣν ἐφορῶμετο ἢ περὶ τῆς χλαίνης, Ὅδ. T. 227· ἐγκέφαλος παρ' αὐλόν ἀνέδρομεν ἐξ ὠτειλῆς αἰματόεις, «ὁ ἐγκέφαλος δὲ ἀνεψήθησε καὶ ἐξέρρευσε ἐκ τοῦ τραύματος παρὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ κρᾶνος, ἢ παρὰ τὸν αὐλόν, ἦγον τὸ μέρος τοῦ δόρατος, εἰς ὃ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται, κεκράμενος τῷ αἵματι» (μετὰφρ. Θ. Γαζῆ) Ἰλ. P. 297 (πρβλ. Ἐεν. Κυν. 10, 3, Πολυδ. E'. 20, καὶ ἴδε ἐν λ. διαυλος, δολιχαυλος) καὶ ἐν Ὅδ. X. 18 τὸ αὐλὸς παχύς, φαίνεται σημαῖον τὴν ἐκροτὴν τοῦ αἵματος διὰ τῶν μυκτηρίων, «αὐλός νῦν κατὰ τοὺς παλαιούς κρουτός, ἐξ ἀκόντισμα αἵματος, ὀξεία ἀναφορά» Σχόλ.— Ἐν Ἰππ. π. Ἄρβρ. 814, 837, αὐλός ἐκ χαλκείου, ὁ φουσητὴ τοῦ χαλκίως, πρβλ. Θουκ. Δ. 100· ὁ σωλὴν τῆς κλεψύδρας, Ἄριστ. Πρῶτ. 16. 8, 7· βλέπειν δι' αὐλοῦ ὁ αὐτ. π. Z. Γεν. 5. 1, 35· πρβλ. σφραγῆς.

3) ἐπὶ τῶν κηρωδῶν ἰχθύων σημαίνει τὴν ὀπήν δι' ἣς ἐκφυσῶσι τὸ ὕδωρ, ἔχει δὲ ὁ μὲν ὀελφις τὸν αὐλόν διὰ τοῦ

νώτου, ἢ δὲ φάλινα ἐν τῷ μετώπῳ ὁ αὐτ. Ἰστ. Z. 1. 5, 1, π. Z. Μορ. Δ. 13. 25· ὁ ἐντερικός σωλὴν τῶν μαλακίων, ὁ αὐτ. Ἰστ. Z. 4. 1, 11· τὸ ἀγγεῖον τὸ συνδέον τὴν καρδίαν μετὰ τῆς ἀορτῆς, ὁ αὐτ. π. Ἄναπν. 16. 4, κτλ. 4) τὸ στάδιον (πρβλ. διαυλος), Λυκάφρ. 40.

II. εἶδος ὄστρακοδέματος ὁ καλεῖται καὶ σωλὴν, κοινὰς «σουλήνα», ἴδε σωλὴν 4. αὐλος [υ], ον, στερομένους ὕλης, Ἄριστ. π. Γεν. κ. Φορ. 1. 5, 28, Κλήμ. Ἄλ. 928· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 729 κέξ.— Ἐπίρρ. αὐ- λως Ἄνθρ. Κρήτ. 39, Διον. Ἄρεοπ. σ. 18. 174, 235 κτλ. 2) ἴδε ἐν λ. ἀνυλος.

αὐλοῦστος, ητος, ἢ, τὸ αὐλόν, τὸ ἀσώματον, Πλωτίν. τ. 1. σ. 32. 14. αὐλο-τρύπη [υ], ὁ, ὁ τρυπῶν αὐλοῦς, Στράτις ἐν «Ἄταλάντη» 1, Ἄριστ. Πρῶτ. 18. 23.

αὐλο-τρύπητικῶς, ἐπίρρ., καθ' ὃν τρόπον τρυπᾶται ὁ αὐλός, Πολυδ. Z', 153.

αὐλο-ουρός, ὁ, φυλάξ τῆς αὐλῆς ἢ μάνδρας, «αὐλοῦρος οἰκοφύλαξ» Ἡσύχ.

αὐλοῦριον, τό, ὑποκορ. τοῦ αὐλή, μικρὰ αὐλή, Ἀποφθεγμ. Πατέρ. παρὰ Γελασ. (Coteler Eccl. Gr. mon. τ. 1. σ. 417C.) αὐλωδία, ἢ, ὠδὴ ἀδομένη πρὸς αὐλόν, Πλάτ. Νόμ. 700A, Πρωτ. 2. 1132F, Πολυδ. Δ', 58, 83.

αὐλωδικός, ἢ, ὄν, ὁ τῆς αὐλωδίας, ὁ ἀνήκων εἰς αὐλωδία, Πλωτ. 2. 1132C, κτλ.

αὐλο-φθός, ὁ, ὁ ἄδων πρὸς αὐλόν, Πλωτ. 2. 149F· διάφορος τοῦ αὐλοῦ, Ἀθῆν. 538F, Συλλ. Ἐπιγρ. 1584. 13· πρβλ. αὐλοφθός. αὐλῶν, ὄνος, ὁ, ὡσαύτως ποιητ. ἢ, Σοφ. Ἄποστ. 493, Ἄριστοφ. Ὀρν. 244, Κικέρωνος ἐν «Ἀγγλίστ» παρ' Ἀθῆν. 189D· — πᾶν κολωμα μεταξὺ βουνῶν ἢ ὕψωμάτων, κοιλία, νάπος, χαράδρα; Ἕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 95, Ἡρόδ. 7. 128, 129, Ἄριστοφ. ἐνθ. ἄνωτ. 2) εἰώρη, αὐλαξ, ὀχέτης, δαινυμένοισι δὲ ἐπίνειν τὸν ποταμὸν δι' αὐλῶνος κρυπτοῦ μεγάλου Ἡρόδ. 2. 100, 127· καὶ ἐνετύχχανον τάφρους καὶ αὐλῶσιν ὕδατος· πληθρῆσιν ὡς μὴ δύνασθαι διαβαίνειν ἄνευ γεφυρῶν Ἐεν. Ἄν. 2. 3. 10.

3) πορβός, στενὸν, Μαιωτικὸς Αἰσγύλ. Πρ. 731· οὕτω παρὰ Σοφ. Τρ. 100, πόντιοι αὐλῶνας, τὰ θαλάσσια στενά, ποιητικὴ ἔκφρασις περιγράφουσα τὰ μεταξὺ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου στενά. 4) ὕδραγωγός αὐλός, σωλὴν, βεῖν ὡς περ αὐλῶνος διὰ τοῦ σώματος τὰ τῶν φλεβῶν ποιεῖ ρεύματα Πλάτ. Τίμ. 79A· ὁ αὐλο-εἰδὴς πόρος, οὐ γὰρ ἐστὶν ἀναπνοή, μυκτηρῶν ἴδιος, ἀλλὰ παρὰ τὸν αὐλῶνα τὸν περὶ τὸν γαργαρέωνα, ἢ τὸ ἔσχατον τοῦ ἐν τῷ στόματι οὐρανοῦ Ἄριστ. π. Ἄναπν. 7, 8; π. Z. Μορ. 3. 3, 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «αὐλῶν στενή ἀναφορά τῶ ὕδατος· καὶ λεῖμων, ἢ ἐφθόρος τόπος», προσέτι: «αὐλῶνα Αἰσγύλος καὶ τὴν τάρρον καὶ τὴν πυρᾶν», ὡσαύτως: «αὐλῶνας: οἱ ἐπ' εὐθείας τόποι. φάραγγες (ἢ) τόποι πλατεῖς ἐπὶ τὰ ὄρη».

αὐλωνάζειν, «τὸ συρίττειν διὰ τῶν δακτύλων» Ἡσύχ. αὐλωνιάς, ἄδος, ἢ, ὕμνη τῶν κοιλιάδων ἢ φάραγγων, Ὀρφ. Ἕμν. 50.

αὐλωνίζω, «αὐλωνίζουσα· ἐν αὐλῶσι διάγουσα» Ἡσύχ. αὐλωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ αὐλῶν, Θεοκρ. Ἰστ. Φ. 9. 7, 1. αὐλωνο-ειδής, ἔς, ἐπὶ χώρας, ὁμοία αὐλῶν, κοίτη, Διοδ. 19. 17. αὐλωπίας, ου, ὁ, εἶδος ἰχθύος, ὁ ἄλλως καλλιωνυμοῦς ἢ ἀνθίας καλούμενος, τικτεῖ δὲ καὶ αὐλωπίας, ἐν καλοῦσιν ἀνθίας τῷ θέρους Ἄριστ. Ἰστ. Z. 6. 17, 7, Ἡνίοχος ἐν «Πολυπράγματι» 1, Διλ. π. Z. 13, 17· πθ. ὁ αὐτὸς καὶ αὐλωπός, ἐν Ὀππ. Ἄλ. 1. 256: ἴδε σημ. Κοραῖ ἐν Ξενοκράτ. σ. 69 ἐν τέλει.

αὐλωπῆς, εἶδος, ἢ, (ὦψ), ἐν Ἰλ. ἀείποτε, αὐλωπῆς τρυφάλεια—κατὰ τὸν Ἡσύχ. «εἶδος περιεραλίας, παραμυκτεῖς ἐχούσης τὰς τῶν ὀφθαλμῶν (ὀπάς) καὶ εἰς δεῦ ληγούσης· οἱ δὲ ἐκτεταμένον ἔχουσα τὸν λόφον, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολ. ἐσημίνα αὐλόν εἰς ὃν προσ- ηρῶμετο ὁ λόφος, αὐλώπιδι τε τρυφαλεῖη, αὐλισκὸν ἐχούσης, καθ' οὗ πηγνυται ὁ λόφος» (Σχόλ.), Ἰλ. E. 182, κτλ.— ὁ δὲ Σοσοκλ. (Ἄποστ. 851) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ λόγχης «αὐλωπῆν αὐλοῦς ἔχουσαν», Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγγην τὴν μακρὰν αὐλωπῆν εἶπεν» Ἡσύχ.

αὐλωτός, ἢ, ὄν, ὁ ἔχων αὐλοῦς, «αὐλωτοὶ φιομοὶ· οἱ κημοί, διὰ τὸ τοῖς κημοῖς κώδωνας προσῆφαι, εἰς οὓς ἐμφυσῶντες οἱ ἱπποὶ φωνῆν σάλπιγγος προῖεντο» Ἡσύχ.— «ἐκαλοῦντο δὲ τινες καὶ αὐλωτοὶ φιομοὶ διὰ τὸ κώδωνας ἔχειν προσητημένους, οἳς ἐγγρημενίζοντες οἱ ἱπποὶ ἦχον ἐπίοιον προσόμοιον αὐλῶ» Πολυδ. Γ. 56·— ὅς εἶχε πώλους τέσσαρας ὑψηλῶρους φιομοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένους Αἰσγύλ. Ἄποστ. 341· πρβλ. Ὀψβ. 463, ἴδε δὲ καὶ τὴν λέξιν κώδων.

αὐξάνω, Πινδ. Ἄποστ. 130, Ἡρόδ. 7. 16, Αἰσγύλ. Πέρσ. 756, Εὐρ. (ἰδὲ), Πλάτ., Δημ. ὡσαύτως αὐξῶ (ποιητ. ἀξέω, ὁ ἴδε) Θεογ. 823, Σοφ., Ἐεν., Πλάτ.: μέλλ. αὐξήσω Θουκ., κλ.; (αὐξήσαν ὁ μόνον παρὰ τοῖς Ἑσδ.): ἀορ. α' ηῤῥήθησα Σόλων 11, Ἐεν.: πρμ. ηῤῥήθηκα Πλάτ. Τίμ. 90B, Ἐεν. Ἱερ. 2. 15:— Πάθ., αὐξάνομαι Ἡρόδ., Εὐρ. Μήδ. 918, Ἄριστοφ., Ἰσοκρ., Πλάτ.: αὐξομαι Ἡσ. Θ. 493, Μίμνερμ. 2, Ἡρόδ. καὶ Ἄττ. ποιητ. καὶ πεζ.: πρμ. ηῤῥήθημα Εὐρ. Ἄποστ., Πλάτ.: Ἰων. αὐξ— Ἡρόδ. ἄλλ' ὑπερουνεῖ ηῤῥήθητο ὁ αὐτ. 5. 78: ἀορ. ηῤῥήθηθη Θουκ., Πλάτ.: μέλλ. αὐξή-

θῆσομαι Δημ. 1297. 15· ἄλλ' αὐθῆσομαι Ξεν. Κύρ. 6. 1, 12, Πλάτ. Πολ. 497Α. (Περὶ τῆς ρίζης ἴδε ἀέξω). Πῶσι τὸ μέγα, τὸ μεγαλύνω, τὸ αὐξάνω, οὐχὶ παρ' Ὀμ. (ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὸ ἀέξω), ἀλλὰ συγγ. ἀπὸ τοῦ Πινδάρ. π. γ. Ἄποισπ. 118 (125) 1· Ἡρόδ. καὶ ἐφεξῆς· τῆς μὲν ὕβριν αὐξανούσης Ἡρόδ. 7. 16, 1· πατρῶν δ' ἔλθον οὐδὲν αὐξάνειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 756· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἰσχνανέειν, Πλάτ. Πολιτ. 293Β· εἰς ἀπειρον αὐξ. τι ὁ αὐτ. Νόμ. 910Β· ἐπὶ τὸ ἔσχατον ὁ αὐτ. Πολ. 573Α· ἐπὶ πλεῖτον ἠέρον τὴν .. τέχνην Ἀθηνίων ἐν «Σαμόθραξιν» 1.16, κτλ.

2) αὐξάνω, προάγω εἰς δύναμιν, ἐνισχύω, ὑψώνω, μεγαλύνω, εἰ δὲ Θεσσαλοὶ τὰ Ἑλλήνων αὐξον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ἐμὴν δίδον ἂν οἱ Φωκέας Ἡρόδ. 8. 30· αὐξ. πόλιν Σοφ. Ἄντ. 191, Ξεν. Ἄποιν. 3. 7, 2· ὡσαύτως ἀνοψῶ διὰ τῶν πράξεών μου, δοξάζω, μεγαλύνω, πόλιν, πάτραν Πινδ. Ο. 5. 8, Η. 8. 53, καὶ Τραγ.: τιμῶ, μεγαλύνω, ἐξαιρῶ, ἐγκωμιάζω, ἐπαινέειν καὶ αὐξέειν τινὰ Πλάτ. Λυσ. 206Α· σέ γε .. καὶ τροφῶν καὶ μητέρ' αὐξέειν, τιμῶν σε ὡς .., Σοφ. Ο. Τ. 1092:— ἐπὶ ῥήτορος, μεγαλοποιῶ, ἐπιμειζόν αἶρω, ἐξογκώνω, αὐξέειν καὶ μεῖον Ἄριστ. Ρητ. 2. 26, 1.

3) μετ' ἐπιθ., αὐξ. τινὰ μέγαν (δηλ. ὥστε γίνεσθαι μέγαν), ἀνατρέφω τινὰ καὶ καθιστῶ αὐτὸν μέγαν, Πλάτ. Πολ. 565C· μεῖζω πόλιν αὐξέει Εὐρ. Ι. Α. 573· τὸν ἔγκον.. ἀπειρον αὐξέειν Πλάτ. Πολ. 591D· ἴδε κατωτ. Η. 2. **4)** αὐξέειν ἔμπυρα, θυσιάζειν, Πινδ. Ι. 4. 107 (3. 80), πρὸλ. Εὐρ. Ἰππ. 537.

II. Παθ. αὐξάνομαι, ἐνδυναμοῦμαι, «μεγαλύνω», γίνομαι περισσότερος, μεγαλειότερος, ἰσχυρότερος, κτλ., Ἡσ. Θ. 493, Πινδ. Η. 8. 132, κ. ἀλλ., Ἡρόδ. 7. 189, κτλ.· αὐξήται ἐς Πληθός ο ἄντ. 1. 58· ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι ὁ αὐτ. 2. 14· ἐπὶ παιδίου, «μεγαλύνω», ὁ αὐτ. 5. 92, 5· ἐν γὰρ τοῖς πόνοις αὐξεται, περὶ τοῦ Θυσίας, Εὐρ. Ἰκ. 323· ἠδ' ἀνοήτων ἀκούων, ὑπερηφανοῦσθαι, «ἐκθρόνισμα», Ἄριστ. Σοφ. 638· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ἔσοι μὲν νῦν αὐτῶν αὐξόμενον ἔμαθον τὸν ἀνεμιον Ἡρόδ. 7. 188· ὡσαύτως, γίνομαι τέλειος, Δημ. 1402, ἐν τέλει. **2)** μετ' ἐπιθ., αὐξέσθαι μέγαν, γίνεσθαι μέγαν, Εὐρ. Βάκχ. 183, Πλάτ., κτλ.· αὐξ. μελίζων Αἰσχύλ. Ἰκ. 337, Πλάτ. Νόμ. 681Α· αὐξ. ἔλλογιμος ὁ αὐτ. Πρωτ. 327C· μέγας ἐκ μικροῦ ... ἠδ' ἐξήται Δημ. 1168· ἴδε ἀνωτ. Ι. 3.

3) ἐπὶ ῥημάτων, λαμβάνω αὐξέειν, Ξεν. Μ. 399. 47.

III. τὸ ἐνεργ. μετ' ἀμεταβάτου σημασίας μόνον παρὰ τοῖς μεταγ. Ἄττ., ὡς παρ' Ἄριστ. (Ἄναλυτ. Ὑστ. 1. 13, 3, Ἰστ. Ζ. 9. 42, 5), συνηθότατα δὲ παρὰ τοῖς μετὰ ταῦτα μέγρι σίμμερον.

αὕξη, ἡ, = αὐξήσις, Ἰππ. 238. 4, καὶ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει παρὰ Πλάτωνι, σώματος αὕξη καὶ φθίσις Πολ. 521E· τὴν γένεσιν καὶ αὕξησιν καὶ τροφήν αὐτῶν· 509B· ὡσαύτως κατὰ πληθ. αὐτ. Φιλ. 42D. **II.** διάστασις, ὀρθώσις δὲ ἔχει ἔλξιν μετὰ δευτέραν αὕξησιν τρίτην λαμβάνειν Πλάτ. Πολ. 528B. Περὶ τοῦ τοισμοῦ ἴδε Δ. Β. 464. 3, πρὸλ. Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 3. σ. 249. 2.

αὕξημα, τό, = τῶν προηγ., Ἰππ. 259. 2.

αὕξησις, ὄν, εἰ ἡ γραφή ἔχει ὑψῶς ἐν Νικάνερ. Ἀλεξίφ. 588, πρέπει νὰ σημαίνει τὸν τελείων ὑψημένον, ὅσον μέγαν ὡς ἐρμηνεύει καὶ ὁ Σχολ., ἀλλ' ἴσως ἦτο αὐ ἔξησιν, διότι ὁ Σχολιαστ. προστίθει καὶ τὴν ἐρμηνείαν ἢ ἔξησιν, τῶν ἀσχημῶν.

Αὕξησις, ἡ, θεὰ τῆς αὕξησις, Ἡρόδ. 5. 82 κέξ.· πρὸλ. Αὕξω, Ἄξωσις.

αὕξησις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἰητρ. 10, Θουκ. Ι. 69, Ἄριστ., κτλ.· ἐπὶ γεννημάτων, Ἡρόδ. 2. 13· ἐν τῶ πληθ., Πλάτ. Πολ. 546B, πρὸλ. αὕξη. **2)** μέγεθος, ἐπὶ ῥητορικῶν λόγων, ἔχει οὖν αὕξησιν Ἄριστ. Ρητ. 3. 12, 4. **3)** παρὰ Γραμμ. ἡ αὕξησις, Ξεν. Μ. 338. 48.

αὕξηστέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ αὐξάνειν, αἴρειν, μεγαλύνειν, Μένανδ. 93, ἐκδ. Heeren.

αὕξητής, οὔ, ὁ, αὐξάνων, ὁ προξενῶν αὕξησιν, κοσμοκράτωρ αὕξητῆ, φασεφόρε, κάρπιμα Παιδῶν Ὀρφ. Ὑμν. 10. 11., 14. 8.

αὕξητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ αὐξάνη, νὰ μεγαλύνῃ, ἀφοριστέον ἄρα τὴν τε θρησκευτικὴν καὶ τὴν αὕξητικὴν ζωὴν Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 12· εἰς μῆκος αὕξητικά, τὰ αὐξάνοντα εἰς μῆκος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 9, 1:— Ἐπίρρ. κ-ῶς Φίλων 1. 492. **II.** ἐνεργ. ὁ συντελῶν εἰς τὴν αὕξησιν, τινος Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 394. **2)** μεταφ. ἐν τῇ ῥητορικῇ, ὁ μεγεθύνων, ὁ μεγαλύνων, χρηστῶν δὲ καὶ τῶν αὕξητικῶν πολλοῖς Ἄριστ. Ρητ. 1. 9, 38·— Ἐπίρρ. κ-ῶς Λογγίν. 38. 2.

αὕξητός, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ αὐξήσῃ, Ἄριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 2, Ἰστ. Ζ. 10. 5, 5.

αὕξι-θιος, ὄν, ὁ ἐπιμηκύνων τὴν ζωὴν, Ἰω. Γαζ. Ἐκτρ. 96.

αὕξι-θάλης, ἔς, (θάλλω) ὁ τὴν αὕξησιν προάγων, αὐξίθαλης, φερέκαρπε, καλαῖς ὄρησι βρύουσα Ὀρφ. Ὑμν. 26. 3.

αὕξι-κρωός, ὡ, ὁ φῶν κέρχτα, κερασφόρος Meineke Ἄρχιππος ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦσι» 2.

αὕξιμοσ, ὄν, ὁ προάγων τὴν αὕξησιν, Ἰππῶναξ 87, Ἐμπεδ. παρ' Ἄριστ. π. Ἄναπν. 7. 5, Ξεν. Κυν. 7. 3. **II.** ἀμετάβ., ὁ αὐξάνων, ὁ μὴ μένων ἀναύξητος, Ἰππ. π. Ἄρθρ. 825.

αὕξις, ἰδος, ἡ, «αὕξις, εἶδος θυννίδος, ἣν τινες κορυδὺν λέ-

γοῦσι. Φρύγιος Τραγωδοῖς» 7, Α. Β. 464. 5· ὅταν γὰρ τέλειος οἱ ἰχθύες ἐν τῷ Πόντῳ, γίνονται ἐκ τοῦ ὄψου ἄς καλοῦσιν οἱ μὲν σκορδύλλας, Βυζάντιοι δὲ αὐξίδας διὰ τὰ ἐν ὀλίγησι αὐξάνεσθαι ἡμέραις Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 17, 13, Νικ. Ἀλεξίφ. 469. Ἠ γραφὴ αὕξις, ἰδος εἶναι ἡμαρτημένη.

αὕξι-τροφος, ὄν, ὁ τὴν αὕξησιν τρέφων, προάγων, Ὀρφ. Ὑμν. 9. 17., 50. 12.

αὕξι-φάης, ἔς, ὁ τὸ φῶς αὕξων, Μανέθ. 5. 174, 257.

αὕξι-φύτος, ὄν, ὁ αὐξάνων τὰ φυτὰ, ὁ προξενῶν τὴν αὕξησιν αὐτῶν, Θεοῦ φυτηκοιμύμενος παλάμαις αὐξίφυτοις Μανασσ. Χρον. 5715.

αὕξι-φωγος, ὄν, ὁ ἐνισχύων τὴν φωνήν, Φιλῆμ. Λεξ. ἐν λ. ἀλεξίτακος.

αὕξι-φωτός, ὄν, ὁ αὐξίφαής, ὁ ἔχων ἢ πέμπων πλείοτερον φῶς, Ἔτυμολ. Μ. 59. 40·— ῥήμα -φωτέω, αὐξάνω ὡς πρὸς τὸ φῶς, ἐπὶ τῆς σελήνης·— καὶ οὐσιαστ. -φωτιά, ἡ, αὕξησις φωτός, Βυζ.

αὕξο-μειώσις, εως, ἡ, ἡ πλήμμυρα καὶ ἡ ἀμπτωσις τῆς παλαιοῦς, Χρηστομάθ. Στράβ. 32 Huds.· ἡ αὕξησις καὶ ἐλάττωσις τῆς σελήνης, Φωτ. Βιβλ. 109. 29:— τὸ ῥῆμα αὕξο-μειώσις. παρὰ Πτολ.

αὕξο-σίληνον, τό, ἡ αὕξησις τῆς σελήνης, ἡ αὐξομένη σελήνη, Ἄνθ. Π. 5. 271.

Αὕξω, οὖς, ἡ, (αὐξάνω) μία ἐκ τῶν Χαρίτων κατ' Ἀθηναίους, τιμῶσι .. ἐκ παλαιοῦ καὶ Ἀθηναῖοι Χάριτας Αὐξὴ καὶ Ἥγεμόνην· τὸ γὰρ τῆς Καρπούς ἐστὶν οὐ Χάριτος ἀλλὰ Ὀρσάδων· Πασσ. 9. 35, 1, πρὸλ. Κλήμ. Ἄλ. 22. Ἐν τῷ ὄρωκ ὃν ὄνομα οἱ ἐφηβοὶ ἐν Ἀθῆναις ὑπῆρχε καὶ τὸ ὄνομα τῆς Λύδου, Πτολ. Η', 106 ἐν τέλει.

αὕξω ἴδε αὐξάνω.

αὐό-κωλος, ὄν, ὁ ἔχων τὰ κῶλα ξηρά, Σιμων. Ἰαμβ. 6. 76, κατὰ Βηκ. ἀντὶ αὐτόκωλος.

αὐόνη, ἡ, (αὐός) ξηρότης, ξηρασία, στέγνη, Αἰσχύλ. Εὐμ. 333, ξῖθα ἴδ. Ἐρμαννον.

αὐονή, ἡ, (αὐώ, κράζω) κראה, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 20.

αὔος, ἡ, ὄν, καὶ Ἄττ. αὔος, α, ὄν, (αὔω):— ξηρός, αὔα πάλαι, περικηλα, ξηρὰ ἀπὸ πολλοῦ, περισσῶς κατασκληρότα, ἐπὶ ζώων, Ὀδ. Ε. 240· αὔην καὶ διερχὴν ἀρώων (ἐνν. γῆν) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 458· ξηρός, ἐπὶ καρποῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπαλός, Ἡρόδ. 2. 71, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 761C· μεμαραμμένους, ἐξηραμμένους, ἐπὶ φύλλων, Ἄριστ. Ἰππ. 534:— ἐν Ἰλ. μόνον ἐν τῇ ῥάσει, αὔων αὐτεῖν ἢ αὔειν, ἀποτελῶ ξηρὸν ἦχον (ὡς τὸ aridus fragor ἐν Ὀδεργ., πρὸλ. καρφαλέος), ἐπὶ μετάλλῳ, κόρυθος δ' ἀμψ' αὔων αὔτευν, ἡ καὶ περικεφαλαῖα δὲ αὐτῶν ξηρὸν ἦχον ἀπετέλου, περικηλῶν (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 160· αὔων αὔσεν, [ὁ γαλοῦς γίτων], Ν. 441:— μηδ' ἀπὸ πεντόλοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θάλειῃ αὔων ἀπὸ γλωροῦ τάμνειν αὔων σιδήρω, «μὴ ἐξονυχίζῃ ἐν ταῖς ἐορταῖς, μὴδὲ τὸν ξηρὸν ὄνυχα ἐκ τῶν γλωρῶν καὶ ζῶντων δακτύλων τῆς πεντόλου χειρὸς ἀπέτεινε», (Σχόλ. Τζέτζ.) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 741. **2)** κατασκληρῶς, μεμαραμμένους, ἐπὶ γέροντος, ἀλλ' αὔος εἰμ' ἤδη τρέμων Ἄριστ. Λυσ. 385· σῶμα μὲν ἐμοῦ τὸ θνητὸν αὔων ἐγένετο Ἀλεξ. ἐν Ὀλυμπιποδῶρ» 1. **3)** ἀπεξηραμμένους, ξηρός, γὰρ τὰς βῶς βόσκων γαί βόες αὐότεραι Θεοφρ. 8. 48· δῖψη αὔη Βασιγῶμ. Ἑλλ. 1037. δ' ἐκπεπληγμένους, ἐγὼ δ' ὥσπερ τυφῶν βληθεὶς αὔος, ἀπόπληκτος εἰστήκειν, ὡς τὸ τῆς σημειντῆς «ἐμείνα ξηρός», Ἠλιοδ. Διδ. 1. 12, σ. 19, ἴδε σημειώσιν Κοραῖ τ. 2. σ. 23.

αὐότης, Ἄττ. αὐότης, ητος, ἡ, ξηρότης, ξηρασία, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 11. 5.

αὐπνέομαι, ἀποθ. εἶμαι ἄπνους, Α. Β. 7.

αὐπνία, ἡ, τὸ ἄπνον εἶναι, Πλάτ. Νόμ. 807E, Ἄρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 6.

ἄ-ὑπνος, ὄν, [ῶ] ὁ ἄνευ ὕπνου, ὁ μὴ κοιμώμενος, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὀδ. Ι. 404., Κ. 84., Τ. 591, Αἰσχύλ. Πρ. 32, Εὐρ. Ὀρ. 83, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 26· ἔχειν ἄπνονος ἄγρας, ἐπὶ αἰείων, Σοφ. Α'. 880· ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἄπνῶν τ' ὀμμάτων τέλη Εὐρ. Ἰκ. 1137:— ἀκολούθως μεταφ. ὁ μὴ ἡρεμῶν, ἄπνων πηδαλίω (ἄϊον Elmsley, ἄπνον Δανδῶρ. κλ.) Αἰσχύλ. Θῆβ. 206· ἄπνοιον κρήνην, αἰεὶ βέουσαι, Σοφ. Ο. Κ. 685· ἄπνονος ἀκτάς, αἰεὶ τρικυμώδεις, Εὐρ. Ι. Τ. 423. **2)** ἐπὶ νυκτῶν, ἄς διέρχεται τις ἄπνους, πολλάς μὲν ἄπνονος νυκτας Ἰάσων Ἰλ. Ι. 325, Ὀδ. Τ. 340:— ὡσαύτως, ὕπνος ἄπνους, ἀνήσυτος, τεταραχμένος ὕπνος, Σοφ. Φ. 848.

ἄπνωση, ἡ, = αὐπνία, Κόιντ. Σμ. 2. 155.

αὔρα, ἰων. αὔρη, ἡ, (ἴδε τὸ ῥῆμα ἀῦραι) ἀήρ ἐν κινήσει, πνοὴ ἀέρος, κυρίως δροσερὰ πνοὴ ἐκ θαλάσσης ἢ ἐκ ποταμῶν ἐρχομένη, ἡ ὁ δροσερὸς ἀήρ τῆς προίας, Λατ. αιυρα, παρ' Ὀμ. ἀπαξ μόνον, αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει Ὀδ. Ε. 469, πρὸλ. Ὑμν. εἰς Ἐρμ. 147, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 668, καὶ συγγ. παρὰ ποιηταῖς· σπάν. ἐν τῷ δοκίμῳ πεζῷ λόγῳ, αὔρας ἀποπνεούσας ὁ Νεῖλος μόνος οὐ παρέχεται Ἡρόδ. 2. 19, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 401C, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29, Σμψμ. 2, 25. **2)** μεταφ., θυμιαμάτων αὔρα, ἡ εὐδωχία πνῶν θυμιαμάτων, Ἄριστ. Ὀρν. 1717· ἐξανθαῖσιν αὔρας σῶμα πᾶν ἀγάλλεται, ἐπὶ τοῦ ἀχνοῦ τηγανιζόμενον ἰχθύων, Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 22· δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς Διονύσ,

ἐν «Θεσμοφόροις» 1. 40. 3) μεταρ. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς εὐμεταβόλου φορῆς τῶν πραγμάτων, μετατροπῶν πνεύουσιν αὐραὶ Εὐρ. Ἠλ. 1148· πολέμιον μετατροπὸς αὐρα Ἄριστος. Εἰρ. 945· ἐπὶ τρήμον ἢ ὀξίος· πόνου διαθέντος ἔλον τὸ σῶμα, δι' ἑμᾶς ἤξεν ποτε νηδύος ἀδ' αὐρα Εὐρ. Ἰππ. 165· εὐναίος γαμέτας συντηχθεὶς αὐραὶ ἀδόλοισ γενναίας ἀλόχῳ ψυχᾷς Ἰκ. 1029· ἐνθα ἡ φράσις, αὐραὶ ἀζολοὶ ψυχᾷς, σημαίνει τὴν ἀγνήν καὶ ἀζολον ὀρμὴν τῆς ψυχῆς· αὐρῆ φιλοτήρησι, ἐπὶ τῆς ἐλλυσιτικῆς ἐπιδράσεως τοῦ θήλους, Ὀππ. Ἄλ. 4. 114.

αὐράω, ἴδε ἀπαυράω.
αὐρηκτος, δὲ ἄ-Ρηηκτος, Αἰολ. ἀντι ἄρρηκτος, Εὐστ. 548, 31.
αὐριβάτης, ὁ, (αὐρι = ταχέως, Α. Β. 464) ὁ ταχέως βαδίζων, ταχυδύμων, Αἰσχύλ. Ἄποσπ. 263.

αὐριζέω, μέλλ. -ίζω, ἀναβάλλω εἰς τὴν αὐριον, «αὐρίζειν βίγουν (Κύπριον) καὶ τὸ εἰς αὐριον ὑπερτίθεσθαι» Ἠσύχ., Ἔτυμ. Μ. 171, ἐν τέλ.

αὐριον, ἐπίρρ. (ἴδε ἐν λ. ἠώς)· Λατ. cras, Ἰλ. I. 357, Ὀδ. Α. 272, Ἄττ.· αὐριον τηνικάδε, αὐριον τοιαύτην ὥραν, Πλάτ. Φαίδων 76B. — ὡσαύτως, ἐς αὐριον Ἰλ. Θ. 538, ἢ μέχρι τῆς αὐριον, ἐπιτηρῶν οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὐριον Ὀδ. Α. 351· οὕτως, ἐς αὐριον Νικοχάρης ἐν Ἀδῆλ. 1. πρβλ. ἑπαύριον. II. ὡς οὐσιαστ. αὐριον ἢν ἀρετὴν διαίεται, τῆ αὐριον ἡμέρα τὴν ἑαυτοῦ ἀνδρείαν ἐπιγνώσεται, (ἴδε διασειδῶ), Ἰλ. Θ. 535.

III. παρ' Ἄττ., ἢ αὐριον (ἐνν. ἡμέρα) Σοφ. Ἄποσπ. 945, (ἐν Ο. Τ. 1090, ἀνάπαιστός τις οἶον ἐτέρα, ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου)· τὴν αὐριον μέλλουσαν Εὐρ. Ἄλκ. 784· μετὰ τοῦ ἡμέρα, ἢ αὐρ. ἡμέρα Ξεν. Οἰκ. 11. 6, Λυσ. 175. 35· ὡσπύτως, ἢ ἐς αὐριον ἡμέρα Σοφ. Ο. Κ. 567· τὸ ἐς αὐριον ὁ αὐτ. Ἄποσπ. 685· εἰς τὴν αὐριον Ἀλεξ. ἐν Ἰ. Γενῶν 2, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, εἰς αὐριον Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ἀγχιτή» I. Meineke· ὁ αὐριον χρόνος Εὐρ. Ἰππ. 1117· — ἢ αὐριον, κατὰ προσωποποίησιν ὑπὸ Σιμωνίδου 47.

αὐρινός, ἡ, ὄν, ὁ τῆς αὐριον, «αὐρινός διὰ τοῦ ε' ἐπὶ καιροῦ γάρ ἐστιν» Χοιροδ. ἐν Ὀρθογρ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παράτρ. σ. 331.

αὔριον, τό, Λατ. aurum, χρυσός, Ζώσιμ. 4. 28.

αὔροι, «λαγοὶ ἴσαυροι» Ἠσύχ., κατὰ Κοραῆν διορθωτέον «αὔροι λαγοὶ, ἢ αὔροι», ἴδε Ἠλιοδ. Αἰθ. τ. 2. σ. 345.

αὔρο-φόρητος, ὄν, ὁ ὑπὸ τῆς αὔρας ἤτοι τοῦ ἀνέμου φερόμενος, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Βαστ. 1485.

αὔρω, ἴδε ἀπαυράω.

αὔς, αὐτός, = οὔς, ὠτός, «αὔς, αὐτός· Κρήτες καὶ Λάκωνες» Ἠσύχ.· «ὃ γὰρ οἱ ἄλλοι· Ἑλληνες οὐς, ὠτός, ἐκάλου, τοῦτο Κρήτες καὶ Λάκωνες... αὔς, αὐτός, ὠνόμαζον· ὡς οὖν παρὰ τὴν ὠτός γενικὴν τὸ ὠτίον, οὕτω καὶ παρὰ τὴν αὐτός, τὸ αὐτίον ἐσχημάτισται» Σημείωσ Κοραῆ ἐν Ἠλιοδ. Αἰθ. τ. 2. σ. 345.

αὔσαυτοῦ, -τᾶς, -τοῦ, Κρητ. τύπος ἀντὶ ἑαυτοῦ, -ῆς, -οῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2566, πρβλ. Αἰνῶνος Δωρικ. Διאל. 273.

αὔσιος, = τηθύσιος, Ἰβουκ. ἐν Ἔτυμ. Μ. σ. 171. 7.

αὔσταλιός, α, ὄν, Ἐπ. αὔσταλιός Ὀδ. Τ. 327, Ἠσ. Ἄσπ. 265, Θεικρ. 14. 4· ὁ τύπος αὔσταλιός παρὰ Καλλ. εἰς Δῆμ. 17, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 200, κλ. (αὔω, ξηραίνω) — ἠλιοκαῆς, αὐχημῆρος, ξηρός, στεγνός, Λατ. siccus, squalidus· πρβλ. αὔαλιός, αὐχημῆρος.

αὔστηρία, ἡ, = αὔστηρότης, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 12, 6; — μεταρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, αὔστηρός, τραχύτης, Πολύβ. 4. 21, 1. κτλ.

αὔστηρός, α, ὄν, (αὔω, ξηραίνω) ὁ καθιστῶν τὴν γλῶσσαν ξηρὰν καὶ τραχέα, τραχὺς, δριμύς, πικρός, ὕδωρ Πλάτ. Φίλ. 61C, πρβλ. Τιμ. 65D· οἶνος αὔστ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γλυκύος Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 392, π. Ἄγμ. 770, Ἄριστ. Πρβλ. 3. 13· δομὴ ὁ αὔτ. περὶ Ψυχ. 2. 9, 5; — αὔστηρίζων, ὡς εἰ ἐκ βῆμ. αὔστηρίζω, ἀπαντᾷ ἐν τοῖς τοῦ Ermerinus Ἱατρικοῖς Ἀνεκδότοις 235.

2) μεταρ. ὡς τὸ Λατ. austerus, τραχύς, στρυφνός, δύσκολος, ποιητῆς Πλάτ. Πολ. 398A· σοβαρὸς ἀκόμψευτος, πραγματεία Πολύβ. 9. 1, 2, πρβλ. Διον. Ἄλ. π. Δημ. 47· γυμνάδος αὔστηρόν.. πόνον Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 201.

6) ἐπὶ ἡθ. ἐννοίας, τραχύς, χαλεπός, σκληρός, αὔ. καὶ αὐθάδης Διον. Ἄλ. 6. 27, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. 19. 21; — Ἐπίρρ. -ρώς Διον. Ἄλ. π. Δημ. 55, κτλ.

αὔστηρότης, ἡτος, ἡ, τραχύτης, δριμύτης, οἶνου Ξεν. Ἄν. 5. 4, 29· ἢ περὶ οἴνου αὔστ., ἀντιθέτως πρὸς τὸ γλυκύτης Πλάτ. Θεαιτ. 178C.

2) μεταρ. τραχύτης, χαλεπότης, τοῦ γήρωος ὁ αὔτ. Νόμ. 666B, πρβλ. Δίωνα Κ. 56. 3.

αὔε-ἀγαθός, ὄν, ὁ, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἔχων τὴν ἀγαθότητα, ὁ φύσει ἀγαθός, Θεόδ. Τετραστ. εἰς τὴν Γέν. σ. 10 — καὶ οὐς.

αὔεταγαθότης, ἡτος, ἡ, αὐτῆ ἡ ἀγαθότης, Νικήτ. Δαδ. Παράτρ. Γρηγ. Ναξ. σ. 179.

αὔε-ἀγγελος, ὁ, ὁ αὐτοπροσώπως ἀναγγέλλων τι, Σοφ. Φ. 568, πρβλ. 500 (ἐνθα διακρίεται, πομπόν τε καὶ τὸν ἀγγέλλον)· ὁ φέρων ἀγγελίαν περὶ πράγματος ὅπερ ἰδίους ὄμμασιν εἶδεν, Θεοκρ. 3. 33· μετὰ γεν. πράγμ., λόγων αὔτ. Σοφ. Ο. Κ. 333, πρβλ. Πλούτ. 2. 489E.

αὔε-ἀγγελτός, ὄν, αὐτός ὕπ' αὐτοῦ ἀγγελλλόμενος, αὐτοἀγγελτός, αὐτᾶγγελτος ἡ συμφορὰ Βασίλ. τ. 2. σ. 956D.

αὔε-ἀγνητός, ὄν, (ἀγμαια), ὁ ἑαυτὸν θανατίζων, «αὐτάγνητοι· ἀγαμέμναι ἑαυτὰς καὶ θαυμασιακῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν, Ἰων Ἀλκμήνη (ἀποστ. 8)· ἐνοιὸ δὲ αὐθάδεις καὶ Ἀνακρέων οὕτω κέχρηται» Ἠσύχ.

αὔεταγρησία, ἡ, ἔκουσία πράξις ἢ πράττει τις ὄφ' ἑαυτοῦ οὐδενὸς ἐπιτάκτους, ἔξ αὔεταγρησίας Καλλ. Ἄποσπ. 120. 2.

αὔε-ἀγρητός, ὄν, (ἀγρηίω) ποιητ. ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος, ἐν τῇ κυρία αὐτοῦ σημασίᾳ, εἰ γὰρ πως εἴη αὐτάγρητα πάντα βροτοῖσι, πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἡμῶν, «τουτέστιν, εἴπερ αὐθαίρετα ἢ μᾶλλον αὐτόθεν ἀγερόμενα ἢ ἀγερούμενα καὶ πάραυτα γινόμενα ἢν τοῖς ἀνθρώποις πάντα τὰ πράγματα, πρῶτον ἂν τὸν τοῦ Ὀδυσσεῦς εἰλόμεθα νόστιμον» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 148· σοὶ δ' αὐτάγρητόν ἐστι δαήμεναι, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἐξαρτάται ἀπὸ σοῦ, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 474.

2) ὁ ἰδίως χειρῶν τινος ἀγρευθεὶς, εἰ μὴ κούρην αὐτάγρητον.. ἄξουσιν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 231. II. ἐνεργητ. λαμβάνων ἢ ἐκλέγων ἐλευθέρως, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 1. 19, Ὀππ. Ἄλ. 5. 588.

αὔε-ἀδελφός, ὄν, ἀδελφικός, ὁ ἀνήγων εἰς αὐτὸν τὸν ἀδελφόν, ἀλλ' αὐτάδελφον σίμα δρέψασθαι θέλεις; Αἰσχύλ. Θῆβ. 718, Εὐμ. 89· ὡ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσημῆνης κάρα Σοφ. Ἄντ. 1.

II. ὡς οὐσιαστ. ὁ καθ' αὐτὸ ἀδελφός, ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων ἀδελφός ἢ ἀδελφῆ, αὐτόθι 503, 696.

αὔε-αίτιος, ὄν, ὁ ἑαυτοῦ αἰτίας, Ἐκκλ.

αὔε-αἰωρήτος, «ὕπ' ἑαυτοῦ μεταωριζόμενος» Ἠσύχ.

αὔε-ἀλκῆς, «ζυμός. καὶ ὁ αὐτάρκης» Ἠσύχ.

αὔε-ἀναξ, κτος, ὁ, = αὐτοκράτωρ, Κ. Μανασσ. Χρον. 2343, 2468, κ. ἄλλοι.

αὔε-ἀνδρῆ, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., Πολύβ. 3. 81, 11.

αὔε-ἀνδρός, ὄν, (ἀνῆρ) «σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι» Ἠσύχ., ναῦς αὐτάνδρους λαβεῖν, κτλ., Πολύβ. 1. 23, 7, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 582· πρβλ. Θεοκρ. 2. 90· ἐντεῦθεν, τὸν τῆς πόλεως λαὸν αὐτάνδρον, ὁλόκληρον τὸν ἐξ ἀνδρῶν συνιστάμενον λαὸν τῆς πόλεως, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 3. 7, 31.

αὔε-ἀνέψιος, ὄν, ἀνεψιός, δηλ. ἐξᾶδελφος, «οἱ μέντοι αὐτανέψιοι οὐδὲν πλέον τῶν ἀνεψίων, ἀλλ' ἀντικρις ταῦτόν» Πολύβ. Γ. 28· πῶς φῶ, πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεὶς ἦκειν γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον; Αἰσχύλ. Ἰκ. 933, 984, Εὐρ. Ἠρακλ. 987· αὐτανέψιος δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου Πλάτ. Εὐθύδ. 275B· «αὐτανέψιος... πρῶτος ἐξᾶδελφος» Εὐστ. Πονημάτ. 271, 90· τὸ δηλ. -ία παρὰ Λυκίωρ. 811.

αὔε-ἀντήτης, «ὁ προστώς τινος πράγματος. καὶ αὐθεντῶν» Ἠσύχ. ἐνθα ἡ γραφὴ εἶναι αὐτάντας ὡς ὀνομαστική.

αὔε-ἀντίδας, «αὐθὺς πάλιν» Ἠσύχ.

αὔε-ἀπειρία, ἡ, αὐτὸ τὸ ἀπειρον, ἀπειρίαν ἀπειρον αὐταπειρίαν Ρήτορες (Walz) τ. 3. σ. 476, 23; — ὡσαύτως, αὐτοπειρία Πρῶκλ.

αὔε-ἀτάρ, σύνδεσμ., ἀλλά, ὁμως, ἀλλ' ἡμῖς, πρὸς τοῦτοις, Ὀμ.· κυριὸς ἐπὶ ἀντιθέσεως, π. χ. ἐν Ὀδ. Ν. 286· οἱ δ' ἐς Σιδονίην... ὤχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχρηξίαιος ἵπτορ· ἀλλ' ὡσαύτως· πρὸς δὴλώσιν ταχέως διαδοχῆς λεπτομερειῶν, π. χ. Ἰλ. Β. 405· ἀντιτίθεται τῷ μὲν, Ἠφαιστος μὲν... αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς Ἰλ. Β. 102 κέ. πρβλ. Ὀδ. Τ. 513 κέ.· αὐτὰρ τοι, ἀλλ' ὁμως, ἐν τοῦτοις, αὐτὰρ τοι καὶ κελίω ἐγὼ παραιοῦθησαίμην Ἰλ. Ο. 45. — ὡς τὸ ἀτάρ τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἢ περιόδου. — Ἐπ. τύπος τοῦ ἀτάρ, παραλήφθεῖς ὑπὸ τοῦ Ἐρμῖπ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 17, ἐν ἐξαμετρῶ.

αὔε-ἀρεσκεία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ αὐτάρεσκου, τὸ ἀρέσκειν ἑαυτῷ, Συμμ. Π. Δ., Βασίλ. III. 929C.

αὔε-ἀρεσκός, ὄν, ἑαυτῷ ἀρέσκων, αὐθαίρετος, αὐθάδης, Ἰγνάτ. πρὸς Ἐφεσ. 47, 19 ἐκδ. Cotell. Θεόδ. Στουδ. σ. 28, κλ., ἴδε Λοδ. Φρύν. 621. Τὸ ῥῆμα αὐταρεσκέω, εἶμαι αὐτάρεσκος, Γεωρ. Παχυμ. Μιχ. Παράτρ. 5. 263D.

αὔε-ἀρεστος, «ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος», Ἠσύχ.
αὔε-ἀρκεία, ἡ, τὸ οὖς. τοῦ αὐτάρκῆς, τὸ νὰ ἀρκῆται τις εἰς ὅσα ἔχει, τὸ νὰ ζῆ τις ἀνέντις ἐκ τῆς ἑαυτοῦ περιουσίας, οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία, Πλάτ. Φίλ. 67A, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 5, κ. ἄλλ.· αὐτ. (ῶης ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 5, 3· κτήσεως ὁ αὐτ. Πολ. 1. 8, 14· ἢ τῆς τροφῆς αὐτάρκεια ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 8, 6.

αὔε-ἀρκεῖω, παρέχω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, αὐτάρκῆσεν αὐτόν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐπῆρκεσεν αὐτῷ, Ἐβδ. (Δευτ. λδ', 10). Τὸ χερίον τοῦτο κατὰ τὸ νῦν ἔβρ. κείμενον εἶναι: «ἐν γῆ ἐρήμῳ εὐρήκην αὐτόν». ἴδε μεταφρ. Ἱερ. Γραφ. τῆς Βίβλ. Ἐταιρ.

αὔε-ἀρκεῖς, αὐτάρκεῖς, (ἀρκεῖω) ὁ ἐπαρκῆς ἑαυτῷ, αὐτός καθ' ἑαυτὸν ἐπαρκῆς, ὁ ἰκανῶς ἔχων, ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην τοῦ ἄλλου, ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἐν οὐδὲν αὐταρκές ἐστι Ἠρόδ. 1. 32· αὐτ. εἰς πάντα Πλάτ. Πολιτικ. 271D· οὐκ αὐτ., ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεής ὁ αὐτ. Πολ. 369B· αὐτάρκη φρονεῖν Εὐρ. Ἄποσπ. 29· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκῆς τέκνων, «ἢ γὰρ νέα νηδὺς τῶν τέκνων ἐκατὴ ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν βούλεται» ὅ ἐστιν, ἀνέην βούλεται τὰς ἐπιβουλήσιν (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 757· χώρα ἡ πόλις αὐτάρκῆς, ἐπαρκῆς αὐτῆς, Θεοκρ. 1. 37, πρβλ. 2. 36, Ἄριστ. Πολιτικ. 1. 2, 8, 3, 9, 12, κτλ.· αὐτ. πρὸς τι, ἐπαρκῆς, ἰσχυρῶς πρὸς τι πρᾶγμα, Θεοκρ. 2. 51, Ξεν. Ἄποιν. 4. 8, 11; — μετ' ἀπαρ., ἰκανός, ἐπαρκῆς, εἰ γὰρ αὐτάρκη τὰ ψηφίσματα ἦν ἡ μῖα ἀναγκαῖα, κτλ., Δημ. 32. 12, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 4· ἐνθ' ὀμῖαι τὸν ἐγρεμάχων Θεορέα καὶ τὰς διστόλους ἀδμήτας ἀδελφὰς αὐτάρκει

τάχ' ἐμιμῆειν βοᾷ, ἔνθα νομίζω ὅτι ὁ διεγείρων τὰς μάχας Θεοῦς· καὶ αἱ δύο παρθένου ἀδελφαὶ ὅξ συνανηθῶσιν ἐν μέσῳ πολεμικῶν κρηγῶν ἀνδρῶν ἰκανῶν πρὸς σωτηρίαν, Σοφ. Ο. Κ. 1057, ἴδε σημ. Jebb:—ἐπὶ ἀρετῆς, Ἠθ. Ν. 1.7, 6, κτλ.—'Ἐπίρρ. αὐτάρκως ἔχειν ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 6, 2· ὑπερβ., αὐταρχέστατα ζῆν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 14.

αὐταρχέω, κυβερνῶ μοναρχικῶς, εἶμαι μονάρχης, μοναρχῶ, εἰ δ' οὖν καὶ φαυλός τις αὐταρχήσειεν, ἀλλὰ τοῦ γε πλήθους τῶν ὁμοίων αἰρετώτερός ἐστιν Δίων Κ. 44. 2, Κ. Μανασσ. Χρον. 2978, καὶ μετὰ γεν., αὐθόθι 5914.

αὐτ-αρχή, ἡ, ἡ πρώτη ἀρχή, ἡ ἀρχὴ τῶν ἀρχῶν, Σμπτλίκ. εἰς 'Ἐπίκτ. σ. 9, ὁ τύπος αὐτοαρχή ἀπαντᾷ παρ' Ἰουλιαν. ἐν 'Ἐπιστ. σ. 455B.

αὐταρχία, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία, μοναρχία, Δίων Κ. 45. 1.

αὐταρχος, ον, δεσποτικός, ἀπόλυτος, ἰσχύς Δίων Κ. 61. 7:—ὡς οὐσία. = αὐτοκράτωρ, Κ. Μανασσ. Χρον. 3867, 5410, 6245.

αὐταύτου, ἡ -τω, αὐτάρτης, Δωρ. ἀντί ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς· πεπαιδευταὶ γὰρ αὐτάρτας ὑπο 'Ἐπίχ. 96 Αἰν.· πρὸ αὐτάρτας, δι' ἑαυτήν, Συλλ. 'Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 5776, συγχάκις ἐν Δωρ. Ἀποσπάσμασι παρὰ Στob., πρβλ. Ἀπολλωνίου π. Ἄντωνμ. 79B, Πόρσωνος Tracts 277, Αἰρενσ Δωρ. Διάλ. 273:—ὡσάυτως, αὐ-τούτα, ἀντί ἑαυτοῦ, 'Ἐπιγρ. Σεγέστ. ἐν Συλλ. 'Ἐπιγρ. 5542C, 5543.

αὐταχάτης, ὁ, autachates, λίθος τις τῶν τιμῶν, Πλίν. Η. Ν. 37. 54, ἀλλ' ὁ Jan ἐξέδωκεν αἰθαχάτης, ὀρθότερον ἴσως διὰ τὰ ἐπο-μενα quae, cum unitor, murrain redolet. Καὶ ἡ γραφή δὲ αἰ-θαχάτης λείπει ἐν τῷ Θεσ. Στ. Κομμα. Συναγ. Α. ἄρθ.

αὐτε, ἐπίρρ. (αὐ, τε, — ἔνθα τὸ τε εἶναι πλεοναστικὸν ὡς ἐν τοῖς ὕστε, ἄλλοτε, κτλ.) ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ὡς τὸ αὐ, 1. ἐπὶ χρόνου, Ἠ. Δ. 202, 340., Β. 105, 225, 370, κτλ. II. πρὸς δι-ῴωσιν ἀκολουθίας, ἐκαλλήλιος, ἄλιν, περαιτέρω, πρὸς τοῦτοις, προ-ετι, ἔκτον δ' αὐτ' Ὀδυσσῆα Ἠ. Β. 407· Δαρδανίων αὐτ' ἤρ-γεν Αἰνείας αὐθόθι 819, πρβλ. 826, κτλ.· κυρίως ἐπὶ ἀγορεύσεων, τὸν δ' αὐτε προσέειπε Γ. 56, κτλ.· ἢ δ' αὐθ' ἔρπει Σοφ. Τρ. 1009. 2) ἐξ ἄλλου μέρους, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐντεῦθεν ἐνίστη ἀντι-ῑθεταί τῷ μὲν ἀντί τοῦ δέ, Ἠ. Δ. 237, Ὀδ. Χ. 5, Ὀμ. εἰς Δῆμ. 137, Κρατίων ἐν «Πηλεΐα» 1, Ἀριστοφ. Νεφ. 595, Σρ. 1015, Λυσ. 66, ἡ συνδυάζεται μετὰ τοῦ δέ, Δίσχυλ. Πέρσ. 183, Θῆβ. 5. Ἀγ. 553:—οὗτος ὁ τύπος εὐρίηται συγχ. παρ' Δίσχυλ., ἀπαξ παρὰ Σοφ., οὐδαμῶ παρ' Εὐρ.· ἂν καὶ παρὰ κομμωχοῖς δὲν εἶναι σπάνιος, παρὰ τοῖς πεζοῖς ἐν τοῦτοις οὐδὲν φανταίνεται ἀπαντῶν που.

αὐτ-θελεῖ, ἐπίρρ. ἐξ ἰδίᾳ θελήσεως, ἐκοντί, ἐθελοντί, Ἄττ. 'Ἐπιγρᾶφ. ἐν Βοικχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθ.

αὐτέτ', 'Ἐπίρρ. Δωρ. ἀντί αὐτοῦ, Ἀπολλωνίος π. Συναξ. 335, Γρηγ. Κορίνθου 351.

αὐτ-εἰκέλος, σφόδρα ὁμοίος, ἀρετὴν ἐπιφαίνουσα διαβόλῳ αὐτεῖκελον, ὁμοίαν αὐτῷ τῷ διαβόλῳ, Εὐστ. Πονημάτ. 73, 38.

αὐτ-εἰρήνη, ἴδε αὐτοεἰρήνη.

αὐτ-εκδίκητος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκδικῶν, Θεόδ. Στουδ. σ. 229.

αὐτ-ἐκμαχμα, τὸ, ἀπαράλλακτον καθομοίωμα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 514.

αὐτ-ἐλέγκτος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλέγχων, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 924C, Εὐστ. Ὀδ. 1805, 36.

αὐτ-ελεύθερος, ὁ φύσει ἐλεύθερος, Παχυμ. εἰς Δ. Ἀρεοπ. π. Οὐρ. Ἰερ. 8. 1.

αὐτ-ἐναντίος, ον, αὐτὸς ἑαυτῷ ἐναντίος, ἀντιφάσκων ἑαυτῷ, Ἰωανν. Κλίμακ. σ. 259, 31.

αὐτ-ἐνέργητος, ον, ἡ αὐτοενέργητος, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. σ. 18:—τὸ σημαῖνον ἐνέργειαν αὐτενέργη-τον καλεῖται· τὸ δὲ πάθος αὐτοπαθής· Γραμματ.

αὐτ-ἐνίκαιστος, ον, τοῦ αὐτοῦ ἐνίκαιστος, πρὸ δὲ γε πάντων ἐκεῖνο παραφυλάττειν προσήκει, ὅπως μὴ αὐτενικαῖτω κό-πρω χρήσονται οἱ γεωργοὶ Γεωπ. 2. 21, 10.

αὐτ-ἐξουσία, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 59.

αὐτ-ἐξουσίος, ον, αὐτὸς ἑαυτοῦ κύριος, ἐλεύθερος, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 62· ἐπὶ αἰχμαλώτων, ὁ ἀπολυθείς ἄνευ ὄρων, Διόδ. 14. 105:—τὸ αὐτεξουσίον, μὴ τῷ αὐτεξουσίῳ εἰς δέον κεχρημένω Βαβρ. 49· Ἐπίρρ. —ὡς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Π. 5. 13, 5.

αὐτ-ἐξουσιόετης, ητος, ἡ, ἀνεξάρτητος ἐξουσία, τὸ αὐτεξουσίον, Ἰωσήφ. Μακκ. 3, Ἐκκλ.

αὐτ-ἐπάγγελτος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ, αὐθωρμητῶς ποιῶν τι χωρὶς νὰ παρακινήθῃ ὑπὸ τινος, Λατ. sponte, αὐτεπάγγελτος... ἠθέλησε συμβάλλεσθαι χρήματα Ἠρόδ. 7. 29· αὐτ. ὑποσθῆναι Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 706· παρέσθαι, χωρεῖν Θουκ. 1. 33., 4. 120· βοηθεῖν Ἰσοκρ. 70C· παραχωρεῖται Δημ. 247. 25· Ἐπίρρ.—τως Φίλων 2. 173.

αὐτ-ἐπαίνετος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπαινῶν, αὐτεπαινέτους μισεῖ ὁ Θεός Κλήμ. Ρώμ. Ἐπιστ. π. Κορινθ. 30, σ. 165C.

αὐτ-ἐπιβουλος, ον, ὁ αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπιβουλεύων, «αὐτοφονεύς» καθ' Ἠούχ., Μῦθο· Διόσωπ. Notices et Extr. τ. 2. σ. 699. Ὁ Κοραῖς ὑποπτέει μήπως ἦτο ἀντεπιβουλος, ἴδε ἐκδ. Κοραῖς σ. 481.

αὐτ-ἐπίσκοπος, ον, ὁ, αὐτόπτης, Κύριλλ. Α. εἰς Ἰωανν. σ. 165.

αὐτ-ἐπίσπαστος, ον, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπισπώμενος, καθ' Ἠούχ. «αὐτεπίσπαστῶν αὐθαίρετῶν».

αὐτ-ἐπιστατός, αὐτὸς ἐπιστατῶ αὐτοπροσώπως, «ὁ βασιλεὺς αὐτεπιστατῆσας τῷ τόπῳ, ἠτύουργησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν», — καὶ οὕς. αὐτεπιστασία, ἡ, τὸ αὐτεπιστατεῖν, Σχολ. εἰς Θεόδ. 7. 6.

αὐτ-ἡ αὐτο-επιστήμη, ἡ, ἡ ἀπόλυτος ἐπιστήμη, αὐτὴ ἡ ἐπι-στήμη, Πρόκλ. Πλάτ. Θεολ. 4. 14, Πρωτίμ. τ. 2. σ. 1009, 2.

αὐτ-ἐπιτάκτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐπιτάσῃ, Πλάτ. Πολιτ. 260E.

αὐτεπιτακτικός, ἡ, ὁν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀπόλυτον ἐξουσίαν· ἡ αὐτεπιτακτική (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἄρχειν, μοναρχικῶς, Πλάτ. Πολιτ. 260E, κτλ.

αὐτ-ἐπίτακτος, ον, ὁ ἑαυτὸν ἐπιτάσων, ἀρ' ἑαυτοῦ, Πολυδ. 1. 156, Συλλέσ. 148D.

αὐτ-ἐπώνυμος, ον, ὁμώνυμος, τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλούμενος, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον Εὐρ. Φοιν. 769.

αὐτ-ἐρέτης, ου, ὁ, ὁ ἐν ταῦτῳ στρατιωτῆς καὶ ἐρέτης· «οὕτω γὰρ Θουκυδίδης ὠνόμασε τοὺς καὶ ἐρέτηντας καὶ ἀπομαχόμενους» (Πολυδ. Α', 95), Θουκ. 1. 10., 3. 18., 6. 91· πρβλ. Βοικχ. Π. Οἰ. 1. 373.

αὐτ-έρως, ὁ, αὐτὸς ὁ ἔρως, Θεός αὐτέρως, αὐταγάπη Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπ. 98 ἡ Ἀν. Boiss. τ. 4. σ. 440, 3.

αὐτέω [ῶ], ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ γ' προσ. τοῦ παρατ. καὶ παρὰ τοῖς Ἄττ. ποιηταῖς (οὐδαμῶ παρὰ Σοφ.) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἡ ὑψήσα Νόνν. Δ. 11. 185, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 995. 7, πρβλ. ἐπαυτέω (αὐῶ, κρηγάζω). Βωῶ, κρῆζω μεγάλη τῆ φωνῆ, «χρονιάζω», μακρὸν αὐτεῖ, «μέγα ἐδοᾶ» (Σχολ.). Ἠ. Υ. 50· καὶ μέγ' αὐτεῖ Φ. 582· κληθῶν αὐτεῖ Δίσχυλ. Ἀγ. 927:—μετὰ συστολῆ. αἰται., βοᾶν αὐτῷ Εὐρ. Ἐκ. 1092· τοιαῦτ' αὐτεῖ Δί-σχυλ. Θῆβ. 284· αὐτεῖ δ' ἐξῆ ὁ αὐτ. Πέρσ. 1059· τί τινα Εὐρ. Ἠλ. 757, κτλ. 2) μετ' αἰτ. προσ., καλῶ, «φωνάζω», αὐτεῖ πάντας ἀρίστους Ἠ. Δ. 258, Εὐρ. Ἰππ. 168· τί Ζῆν' αὐτεῖς; τί ἐπικαλεῖσαι τὸν Δία; Ἀριστοφ. Λυσ. 717:—μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρμρ., ὑμᾶς δ' αὐτῷ .. κοιμῖσαι ἔξρη Εὐρ. Ρῆσ. 668. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἴδε ἐν λ. αὐός I.

αὐτή [ῆ], ἡ, (αὐῶ, βοῶ, φωνάζω):—κρηγυῖ, βοή, φωνή, κυρίως κρηγυῖ πολεμική, βοή μάχης, ἀλαλητός, θόρυβος, αὐτὴ δ' οὐ-ρανὸν ἴκεν Ἠ. Β. 153, κτλ.· φιλεῖ δὲ ὁ Ὀμ. νὰ ἐκφέρῃ τὴν λέ-ξιν καὶ μετ' ἄλλης, αὐτῆ τὴ πτόλειός τε Ἠ. Ζ. 328, κτλ.· κίν-δυνος δέξιας αὐτᾶς Πινδ. Ν. 9. 83· πρβλ. βοή· ἡ γένει, γλώσ-σος αὐτῆν Φωκίδος Δίσχυλ. Χο. 564:—ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς σάλ-πιγγος, ὁ αὐτ. Πέρσ. 395:—ἐπὶ τοῦ τριγμοῦ τοῦ ἕξνος, Παρμεν. 8 Mullah καὶ Karst. (Γράφεται ἀφῦτᾶ ἐν Κερκυρ. Ἐπιγρ., Ἐπιγρ. Ἑλλ. 180. 3).

αὐτήκοος, ον, (ἀκούω) ὁ ἴδιος ὡσὶν ἀκούων τινός, μ. γεν. αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἐπὶ γενέσθαι αὐτοῦ Πανσανίου τὴ λέγοντος Θουκ. 1. 133, Πλάτ. Νόμ. 658C, καὶ ἐμπροσθέν, παρ' αὐτῶν τῶν Περσῶν ... αὐτήκοον καταστάντα Φωτ. Βιβλ. Κωδ. 12, σ. 36, 3.

αὐτ-ἡμαρ, ἐπίρρ. = αὐθημέρον, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη Ἠ. Δ. 81, κτλ.

αὐτῆμερόν, Ἰων. ἀντί αὐθημερόν, ἴδε αὐθήμερος.

αὐτ-γενής, ἐς, Ἰων. ἀντί αὐθιγενής.

αὐτικά [ῆ], ἐπίρρ. (αὐτός) εὐθύς, παράτα. παραχρήμα, αὐτίκα δ' ἔγνων Παλλάδ' Ἀθηναίην Ἠ. Α. 199· αὐτίκα γὰρ μνη-σονται Ἀγαῖοι πατρίδος αἰῆς Δ. 172· καὶ μετ' ἐπιτάσεως, ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρός ἐπέφραδεν ὕπερφες δῶ Ὀδ. Κ. 111· Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγορεύσει Ἠ. Β. 322, κτλ.· μετὰ μετοχ., οἱ δὲ τοι αὐτίκ' ἴοντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω, μόλις ἀπέβηθς, Ὀδ. Β. 367· οὕτω καὶ παρὰ πεζοῖς, αὐτίκα γενόμενος, εὐθύς ὅτε ἐγεννήθη, Ἠρόδ. 2. 146· αὐτίκα μάλᾶ ὁ αὐτ. 7. 103, Πλάτ. Πρωτ. 318B· αὐτίκα δὴ μάλᾶ, εὐθύς, ἀμέσως (ἐν τέλει περιόδου), Δημ. 521. 7., 522. 14, κτλ. 2) νῦν, ἐν τῷ παρόντι, ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα Ὀδ. Ε. 403· ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξει Δίσχυλ. Χο. 1020· ἠδὲ μὲν γὰρ αὐτίκα .. ἐν δὲ χρόνῳ, κτλ., Εὐρ. Ἀνθρ. 780· οὕτω παρὰ Θουκυδ. (1. 36) ἀντιθέτα τὸ αὐτίκα πρὸς τὸ μέλλον, πρβλ. 2. 41:—μετ' αὐτοσάστ., τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν Σοφ. Ο. Κ. 433· ὁ αὐτίκα φέβος, ὁ σιγμιαῖος φέβος, Θουκ. 4. 108, πρβλ. 1. 41, 124, Δημ. 346. 10. 3) ὡσάυτως ἐπὶ μελλοντικῆς πως ἐννοίας, ἐν βραχεί, μετ' οὐ πολὺ, Λατ. mox, Σοφ. Φ. 14, 1001, Ἀριστοφ. Πλ. 347, κτλ.· ἀντιθέτα τῷ νῦν, Πλάτ. Γοργ. 495C, Πολ. 420C· ἐμπέ-πτακον εἰς λόγους, οὕς αὐτίκα μᾶλλον ... ἀρμώσει λέγειν Δημ. 240. 2. 4) αὐτίκα τε .. καὶ .. ὡς τὸ ἅμα τε .. καὶ .., εὐθύς ὡς, Λατ. simul ac, Ἠρόδ. II. ἐπὶ παραδείγματι, καὶ λοιπόν, λοιπόν, αὐτίκα γὰρ ἄργει διὰ τίν' ὁ Ζεύς; Ἀριστοφ. Πλ. 130, πρβλ. Ὀρν. 166, 573, Πλάτ. Πρωτ. 359D, Πολ. 340D, κτλ.· αὐτίκα δὴ μάλᾶ, παραδειγματός· χάριν τῶρα, Δημ. 778. 25:—ἡ χρῆσις αὐτῆ εἶναι μόνον Ἄττ., ἴδε Koen Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 416, Ruhnk. Τίμ. σ. 56, καὶ πρβλ. εὐθύς. III. = αὐθός,

αὐτ-ἡμαρ, ἐπίρρ. = αὐθημέρον, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη Ἠ. Δ. 81, κτλ.

αὐτῆμερόν, Ἰων. ἀντί αὐθημερόν, ἴδε αὐθήμερος.

αὐτ-γενής, ἐς, Ἰων. ἀντί αὐθιγενής.

αὐτικά [ῆ], ἐπίρρ. (αὐτός) εὐθύς, παράτα. παραχρήμα, αὐτίκα δ' ἔγνων Παλλάδ' Ἀθηναίην Ἠ. Α. 199· αὐτίκα γὰρ μνη-σονται Ἀγαῖοι πατρίδος αἰῆς Δ. 172· καὶ μετ' ἐπιτάσεως, ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρός ἐπέφραδεν ὕπερφες δῶ Ὀδ. Κ. 111· Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγορεύσει Ἠ. Β. 322, κτλ.· μετὰ μετοχ., οἱ δὲ τοι αὐτίκ' ἴοντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω, μόλις ἀπέβηθς, Ὀδ. Β. 367· οὕτω καὶ παρὰ πεζοῖς, αὐτίκα γενόμενος, εὐθύς ὅτε ἐγεννήθη, Ἠρόδ. 2. 146· αὐτίκα μάλᾶ ὁ αὐτ. 7. 103, Πλάτ. Πρωτ. 318B· αὐτίκα δὴ μάλᾶ, εὐθύς, ἀμέσως (ἐν τέλει περιόδου), Δημ. 521. 7., 522. 14, κτλ. 2) νῦν, ἐν τῷ παρόντι, ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα Ὀδ. Ε. 403· ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξει Δίσχυλ. Χο. 1020· ἠδὲ μὲν γὰρ αὐτίκα .. ἐν δὲ χρόνῳ, κτλ., Εὐρ. Ἀνθρ. 780· οὕτω παρὰ Θουκυδ. (1. 36) ἀντιθέτα τὸ αὐτίκα πρὸς τὸ μέλλον, πρβλ. 2. 41:—μετ' αὐτοσάστ., τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν Σοφ. Ο. Κ. 433· ὁ αὐτίκα φέβος, ὁ σιγμιαῖος φέβος, Θουκ. 4. 108, πρβλ. 1. 41, 124, Δημ. 346. 10. 3) ὡσάυτως ἐπὶ μελλοντικῆς πως ἐννοίας, ἐν βραχεί, μετ' οὐ πολὺ, Λατ. mox, Σοφ. Φ. 14, 1001, Ἀριστοφ. Πλ. 347, κτλ.· ἀντιθέτα τῷ νῦν, Πλάτ. Γοργ. 495C, Πολ. 420C· ἐμπέ-πτακον εἰς λόγους, οὕς αὐτίκα μᾶλλον ... ἀρμώσει λέγειν Δημ. 240. 2. 4) αὐτίκα τε .. καὶ .. ὡς τὸ ἅμα τε .. καὶ .., εὐθύς ὡς, Λατ. simul ac, Ἠρόδ. II. ἐπὶ παραδείγματι, καὶ λοιπόν, λοιπόν, αὐτίκα γὰρ ἄργει διὰ τίν' ὁ Ζεύς; Ἀριστοφ. Πλ. 130, πρβλ. Ὀρν. 166, 573, Πλάτ. Πρωτ. 359D, Πολ. 340D, κτλ.· αὐτίκα δὴ μάλᾶ, παραδειγματός· χάριν τῶρα, Δημ. 778. 25:—ἡ χρῆσις αὐτῆ εἶναι μόνον Ἄττ., ἴδε Koen Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 416, Ruhnk. Τίμ. σ. 56, καὶ πρβλ. εὐθύς. III. = αὐθός,

αὐτ-ἡμαρ, ἐπίρρ. = αὐθημέρον, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη Ἠ. Δ. 81, κτλ.

αὐτῆμερόν, Ἰων. ἀντί αὐθημερόν, ἴδε αὐθήμερος.

αὐτ-γενής, ἐς, Ἰων. ἀντί αὐθιγενής.

αὐτικά [ῆ], ἐπίρρ. (αὐτός) εὐθύς, παράτα. παραχρήμα, αὐτίκα δ' ἔγνων Παλλάδ' Ἀθηναίην Ἠ. Α. 199· αὐτίκα γὰρ μνη-σονται Ἀγαῖοι πατρίδος αἰῆς Δ. 172· καὶ μετ' ἐπιτάσεως, ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρός ἐπέφραδεν ὕπερφες δῶ Ὀδ. Κ. 111· Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγορεύσει Ἠ. Β. 322, κτλ.· μετὰ μετοχ., οἱ δὲ τοι αὐτίκ' ἴοντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω, μόλις ἀπέβηθς, Ὀδ. Β. 367· οὕτω καὶ παρὰ πεζοῖς, αὐτίκα γενόμενος, εὐθύς ὅτε ἐγεννήθη, Ἠρόδ. 2. 146· αὐτίκα μάλᾶ ὁ αὐτ. 7. 103, Πλάτ. Πρωτ. 318B· αὐτίκα δὴ μάλᾶ, εὐθύς, ἀμέσως (ἐν τέλει περιόδου), Δημ. 521. 7., 522. 14, κτλ. 2) νῦν, ἐν τῷ παρόντι, ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα Ὀδ. Ε. 403· ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξει Δίσχυλ. Χο. 1020· ἠδὲ μὲν γὰρ αὐτίκα .. ἐν δὲ χρόνῳ, κτλ., Εὐρ. Ἀνθρ. 780· οὕτω παρὰ Θουκυδ. (1. 36) ἀντιθέτα τὸ αὐτίκα πρὸς τὸ μέλλον, πρβλ. 2. 41:—μετ' αὐτοσάστ., τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν Σοφ. Ο. Κ. 433· ὁ αὐτίκα φέβος, ὁ σιγμιαῖος φέβος, Θουκ. 4. 108, πρβλ. 1. 41, 124, Δημ. 346. 10. 3) ὡσάυτως ἐπὶ μελλοντικῆς πως ἐννοίας, ἐν βραχεί, μετ' οὐ πολὺ, Λατ. mox, Σοφ. Φ. 14, 1001, Ἀριστοφ. Πλ. 347, κτλ.· ἀντιθέτα τῷ νῦν, Πλάτ. Γοργ. 495C, Πολ. 420C· ἐμπέ-πτακον εἰς λόγους, οὕς αὐτίκα μᾶλλον ... ἀρμώσει λέγειν Δημ. 240. 2. 4) αὐτίκα τε .. καὶ .. ὡς τὸ ἅμα τε .. καὶ .., εὐθύς ὡς, Λατ. simul ac, Ἠρόδ. II. ἐπὶ παραδείγματι, καὶ λοιπόν, λοιπόν, αὐτίκα γὰρ ἄργει διὰ τίν' ὁ Ζεύς; Ἀριστοφ. Πλ. 130, πρβλ. Ὀρν. 166, 573, Πλάτ. Πρωτ. 359D, Πολ. 340D, κτλ.· αὐτίκα δὴ μάλᾶ, παραδειγματός· χάριν τῶρα, Δημ. 778. 25:—ἡ χρῆσις αὐτῆ εἶναι μόνον Ἄττ., ἴδε Koen Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 416, Ruhnk. Τίμ. σ. 56, καὶ πρβλ. εὐθύς. III. = αὐθός,

αὐτ-ἡμαρ, ἐπίρρ. = αὐθημέρον, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη Ἠ. Δ. 81, κτλ.

αὐτῆμερόν, Ἰων. ἀντί αὐθημερόν, ἴδε αὐθήμερος.

αὐτ-γενής, ἐς, Ἰων. ἀντί αὐθιγενής.

αὐτικά [ῆ], ἐπίρρ. (αὐτός) εὐθύς, παράτα. παραχρήμα, αὐτίκα δ' ἔγνων Παλλάδ' Ἀθηναίην Ἠ. Α. 199· αὐτίκα γὰρ μνη-σονται Ἀγαῖοι πατρίδος αἰῆς Δ. 172· καὶ μετ' ἐπιτάσεως, ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρός ἐπέφραδεν ὕπερφες δῶ Ὀδ. Κ. 111· Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγορεύσει Ἠ. Β. 322, κτλ.· μετὰ μετοχ., οἱ δὲ τοι αὐτίκ' ἴοντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω, μόλις ἀπέβηθς, Ὀδ. Β. 367· οὕτω καὶ παρὰ πεζοῖς, αὐτίκα γενόμενος, εὐθύς ὅτε ἐγεννήθη, Ἠρόδ. 2. 146· αὐτίκα μάλᾶ ὁ αὐτ. 7. 103, Πλάτ. Πρωτ. 318B· αὐτίκα δὴ μάλᾶ, εὐθύς, ἀμέσως (ἐν τέλει περιόδου), Δημ. 521. 7., 522. 14, κτλ. 2) νῦν, ἐν τῷ παρόντι, ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα Ὀδ. Ε. 403· ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξει Δίσχυλ. Χο. 1020· ἠδὲ μὲν γὰρ αὐτίκα .. ἐν δὲ χρόνῳ, κτλ., Εὐρ. Ἀνθρ. 780· οὕτω παρὰ Θουκυδ. (1. 36) ἀντιθέτα τὸ αὐτίκα πρὸς τὸ μέλλον, πρβλ. 2. 41:—μετ' αὐτοσάστ., τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν Σοφ. Ο. Κ. 433· ὁ

γει τὸ αὐτίκα ἐκ τοῦ: τὴν αὐτὴν ἴκα προϋποθέτων ὅτι ὑπῆρχε παλαιὰ τις λέξις *Ἰξ, **Ἰξ**, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν Λατ. vice, vices: — ἄλλ' ἴδε Hartung Partik 1. 157).

αὔτις, ἴων. καὶ Δωρ. ἀντί τοῦ αὔθις δ' ἴδε. αὐτίτης [τ], ου, δ, (αὐτός) ὁ καθ' ἑαυτὸν, μονήρης, Ἄριστ. παρὰ Δημ. Φαλ. 144.

αὐτίτης [τ], ου, δ, (αὐτός) ὁ καθ' ἑαυτὸν, μονήρης, Ἄριστ. παρὰ Δημ. Φαλ. 144. **II.** ὡς οὐσιαστ., αὐτίτης (ἐνν. οἶνος) ὁ, αὐθιγενής, ἐντόπιος, ἐπιχώριος, Τηλεκλειδ. ἐν «Ἀμφικτύσι» 9, ἀπαράχυτος, ἀμύγης, ἀγνός, «οἶνος αὐτίτην τὸν ἀπαράχυτον ὡς καὶ Πολύηλος ἐν Δημοσυνδάρει φησιν» Ἄποσι. Κωμ. Meineke τόμ. Β', σ. 477· ἐκδ. ἐλάσων, Ἰππ. 492. 4.

αὐτμή, ἡ, (ἀτμή) ἀναπνοή, πνοή, εἰς δ κ' αὐτμή ἐν στήθεσσι μὲν ἴλ. I. 609, κτλ.· τεῖρε δ' αὐτμή Ἡφαίστιο, ἡ πυρώδης πνοή τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Φ. 366· ὅσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή Ὀδ. Π. 290· (ἐνεῦθεν ἀπολ. πρὸς δῆλωσιν θερμότητος I. 389)· κατὰ πλθ., περισχίζοντο δ' αὐτμαί Ἡφαίστου Κόιντ. Σμ. 13. 329: — ἐπὶ φυσικῶν, εὐπρηστον αὐτμήν ἐξανέισαι Ἰλ. Σ. 471· ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν Ὀδ. Δ. 400. **2)** ὁσμὴ, καὶ τότε με κνίσης ἀμφήλυθεν ἡδύς αὐτμή M. 369, πρβλ. Ἰλ. Σ. 174· θήρειος αὐτμή ὁσμὴ κυνηγίου, Ὀππ. K. 1. 467.

αὐτμήν, ἴνος, ὁ, = αὐτμή, καθ' ὅσον οἱ κεφαλῆς χε' αὐτμήνα διος Ὀδυσσεύς Ἰλ. Ψ. 765· ἀνέμων ἐπ' αὐτμήνα χεῦεν Ὀδ. Γ. 289.

αὐτο-αγαθόν, τό, αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, τὸ ὄντως ἀγαθόν, Ἄριστ. Μεταφ. 2. 2, 2· ἀπαντᾷ καὶ αὐτοαγαθόν, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 959A, κτλ.: — τὸ ἀρσεν. ἐπίθ. παρ' Ἐκκλ. Ἐνεῦθεν οὐσιαστ. αὐταγαθότης, ἡτος, αὐτὴ ἡ ἀγαθότης, ἀπόλυτος ἀγαθότης, Διον. Ἄρεοπ. π. Θ. Ὀνομ. 2. 414, κλ.

αὐτο-αγάπη, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ἡ πραγματικὴ ἀγάπη, Ἄνδρ. Κρήτ. σ. 58, Εὐστ. Πονημάτ. 86, 36.

αὐτο-ἀγγελτος, ον, = αὐτάγγελτος, Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 694C.

αὐτο-αγιασμός, ὁ, αὐτὸς ὁ ἀγιασμός, ὁ κυρίως ἀγιασμός, Ἄθανάσ. τ. 1. σ. 46C: — ὡσαύτως αὐτο-αγιότης, ἡτος, ἡ, Διον. Ἄρεοπ.: αὐτοάγιος, ον, Βασίλ. τ. 1, σ. 290B.

αὐτο-αδάμας, αντος, ὁ, ἀληθής, πραγματικὸς ἀδάμας, ὡς ἀδάματος, ἄκαμπτος, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 564.

αὐτο-αήρ, ἔρος, ὁ, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ αἴρ, Ἐρμ. ἐν Στοβ. 137. 36.

αὐτο-αθανασία, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀθανασία, ἡ πραγματικὴ ἀθανασία, Ἰω. Χρυσ. Ὀμιλ. 17 εἰς τὸν π. Τιμόθ. Α' Ἐπιστ. 6.

αὐτο-αἰδῖος, ον, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν αἰδῖος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 939D.

αὐτο-αἰσθησις, αὐτὴ ἡ αἰσθησις, ἡ πραγματικὴ αἰσθησις, ἡ ἀρ' ἑαυτῆς ὑπάρχουσα, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 933C.

αὐτο-αἰών-ῶνες, αὐτὸς ὁ αἰών, Διον. Ἄρεοπ. σ. 230.

αὐτο-ἀληθεια, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, ὁ τύπος τῆς ἀληθείας, Ὀριγέν. τ. 3. σ. 622D, κτλ.· ὡσαύτως αληθής, ἔς, Ἄθανάσ. τ. 1. σ. 708· — Ἐπίρρ. -θῶς, κατὰ ἀλήθειαν, ὄντως, δι. γραφ. ἐν Ἄριστ. π. Τοπ. 8. 11, 14.

αὐτο-άλφα, -βήτα, τό, αὐτὸ τὸ ἄλφα, αὐτὸ τὸ βήτα, Ἄριστ. Μεταφ. 12. 10, 6 (ἕτεροι διηρημένως).

αὐτο-αμαρτία, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀμαρτία, Γρηγ. Ναζ. σ. 188.

αὐτοαναμάρτητος, ον, ὅλος ἀναμάρτητος, Διδ. Ἀλεξ. 593, ἔκδ. Mi.

αὐτο-ἄνθρωπος, ὁ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ κυρίως ἄνθρωπος, Ἄριστ. Ἠθ. N. 1. 6, 5. **II.** ὡς ἀλήθης ἄνθρωπος, ἀπαράλληλα ὡς ἄνθρωπος, ἐπὶ ἀνδριάντος, Λουκ. Φιλόφ. 18.

αὐτοάνοσιον, τό, αὐτὸ τὸ ἀνόσιον, τὸ ὅλος ἀνόσιον, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ταρμ. σ. 113 ἔκδ. Stallb.

αὐτο-απειρία, ἡ, ἴδε αὐταπειρία: — Ἐπιθ. -ος, ον, Πλωτίν. 2. 4, 7.

αὐτο-ἀπλότης, ἡτος, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀπλότης, Bud.

αὐτο-ἀπολύτρωσις, αὐτὴ ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ, Ὀριγέν. εἰς Ἰωαν. σ. 11.

αὐτοαπροσδεῖς, τό, τέλειον ἀρ' ἑαυτοῦ, Διδ. Ἀλεξ. σ. 529, ἔκδ. Mi.

αὐτο-ἀρετὴ, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀρετὴ, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 959.

αὐτο-ἀριθμός, ὁ, αὐτὸς ὁ ἀριθμός Ἀλεξ. Ἄφρ. Χειρογρ. Κῶδ. Παρισ. ἀρ. 1876 φύλλ. 255.

αὐτο-ἀρχή, ἡ, αὐτὴ ἡ ἀρχή, Ἰουλ. Ἐπιστ. 455B.

αὐτο-ἀσέβεια, αὐτὴ ἡ ἀσέβεια, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 4. σ. 257.

αὐτο-βασιλεία, ἡ, αὐτὴ ἡ βασιλεία, Ὀριγέν. τ. 3. σ. 622.

αὐτο-βασιλεύς, ὁ, αὐτὸς ὁ βασιλεύς, Ἰω. Χρυσ. π. Ρωμ. Ἐπιστ. τ. 3. σ. 30.

αὐτο-βᾶφής, ἔς, ὁ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν βεδαμμένος, ἔχων τὸ φυσικὸν αὐτοῦ χρῶμα, Νόνν. Δ. 30. 123· ὡσαύτως -βαπτος, ον, Μανασ. Χρον. 1163.

αὐτο-βήτα, ἴδε αὐτο-άλφα.

αὐτο-βλάση, ἡ, αὐτὴ ἡ βλάση, ἡ ὄντως βλάση, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 301· αὐτο-βλάσης, ἔς, ὁ ἑαυτὸν βλάπτων, Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Θιβ. 917.

αὐτο-βοάω, αὐτὸς ἑμαυτῷ μαρτυρῶ, Δ. Β. 465, 8.

αὐτο-βοεῖ, Ἐπίρρ. «παράχρημα συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλαγμῷ. οὕτω Θουκυδίδης. παρὰ Θεοπόμπω δὲ ἀντί τοῦ κατὰ κράτος» (Δ. Β. 214. 32): Ἀμφικλιαν μέντοι οἶδα ὅτι, εἰ ἐβουλήθησαν Ἀκαρῶνες καὶ Ἀμφιλοχοὶ Ἀθηναίους.. πιθόμενοι ἐξελεῖν, αὐτοβοεῖ ἄν εἶλον Θουκ. 3. 113., 2. 81., 8. 62, κτλ.

αὐτο-βοηθῶ, βοηθῶ ἑμαυτῷ, Μάρκ. Ἐρμ. π. Βαπτ. σ. 939A.

αὐτο-βοηθός, ὄν, = αὐτάρκης, Φαῶωρ. σ. 137.

αὐτο-βόητος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ ἡχῶν, ὄργανον Νόνν. Δ. 1. 432.

αὐτο-βορέας, ου, δ, ὡς πραγματικὸς βορέας, ἀνασσοδημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, αὐτοβορέας τις, ἡ Τριτων, οἶκος ὁ Ζεῦσις ἔγραψεν Λουκ. Τιμ. 54.

αὐτο-βούλησις, εως, ἡ, αὐτὴ ἡ βούλησις, διάφ. γρ. ἐν Ἄριστ. Τοπ. 6. 8, 7: — ὡσαύτως, αὐτοβουλή, ἡ, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 838C.

αὐτο-βούλητος, ον, ὁ ἐξ οἰκείας βουλήσεως πράττων τι, Ἐπίρρ. σ. 72, Ἐπιφ. τ. 1. σ. 240D: — Ἐπίρρ. -τως Ἡσυχ. ἐν λέξει ἐθελοντῆς, καὶ -βουλος, ον, Δισχύλ. Θιβ. 1053.

αὐτοβούς, ὡς πραγματικὸς βούς, Μ. Ἄκομ. τ. Β', σ. 343, 6.

αὐτο-γάμος, ον, ὁ ἐκουσίως εἰς γάμον ἐλθών, Νόνν. Δ. 40. 405.

αὐτο-γένενα, ἡ, ἀληθῆς γένενα, κόλασις, Ἰω. Χρυσ. κ. Μαθ. Ὀμ. 73, τ. 2. σ. 457.

αὐτο-γένεθλος, ον, αὐτογέννητος, Ὀρφ. Ἄποσι. 38.

αὐτογενεσις, ἡ, αὐτὴ ἡ γενεσις, Παρρυσ. σ. 22, 3.

αὐτο-γενής, ἔς, ἀρ' ἑαυτοῦ γεννηθείς, αὐτογέννητος, Δαίμων Στοβ. Ἐκλογ. 1. 972· — φυσικός, ἔμφυτος, αἰδῶς Χριστοῦ. Ἐκφρ. 339. **II.** ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους γεννηθείς, συγγενής, αὐτογενεῖ φυζανορία Δισχύλ. Ἰκ. 9 κατὰ Bamberger ἀντί τοῦ αὐτογέννητον φυλαξάνοραν τῶν χειρογράφων. Ὁ Paley ἔρμηνεύει τὸ χωρίον: «τῆ ἐκουσίᾳ ἡμῶν ἀποχωρήσει ἀπὸ συζυγίας μετ' ἀνδρός» ἀλλ' ἴδε Χρησμ. Σιβύλλ. 8. 430.

αὐτο-γέννητος, ον, = αὐτογενής: κοιμήματά τε αὐτογέννητ' ... μητρόσ, καὶ κοιμήματα μητρός μετὰ τοῦ ἐξ αὐτῆς γεννηθέντος τέκνου, Σοφ. Ἄντ. 864: — ὡσαύτως, αὐτογεννητῶρ, ορος, ὁ, αὐτὸς ὁ πατήρ, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 239A.

αὐτο-γῆ, ἡ, αὐτὴ ἡ γῆ, γῆ αὐτογῆ καὶ οὐδὲν ἄλλο Ἐρμῆς παρὰ Στοβ. 137, 36.

αὐτο-γλύψος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ γεγλυμμένος, λίθος αὐτόγλυφος καλοῦμενος Ψευδο-Πλουτ. 2. 1156B.

αὐτο-γλώχιν, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἰδίαν αἰχμήν, τὰ δὲ ἄκρα πρὸς τὸ ἀκμαιοτάτον ἀποδέσας αὐτογλώχινα τὸν διστὸν ἀπεργάζεται Ἡλιόδ. 9. 19.

αὐτογνωμονεῖω, πράττω τι αὐτογνωμόνας, πράττω τι ὅπως ἐγὼ θέλω, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα Ἐεν. Ἐκλ. 7. 3, 6, «αὐτογνωμονήσαντες ἰδιογνωμονήσαντες» Δ. Β. 467, 11.

αὐτο-γνώμων, ον, γεν. ονος, ὁ πράττων ἡ ἀπορασίτων τι αὐτογνωμόνας χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν μήτε τοὺς νόμους μήτε τὴν γνώμην ἄλλου, ἔτι δὲ καὶ τῶν κρίσεων εἰσι μέγαλων κύριοι οἱ τυχόντες διόπερ οὐκ αὐτογνωμόνας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους Ἄριστ. Πολ. 2. 9, 23· αὐτ. ἄρχειν, ἀπολύτως ἄρχειν, αὐτόθι 2. 10, 11. Ἐπίρρ. -δῶως Πλουτ. Δημητρ. 6. — Ἐνεῦθεν οὐσιαστ. αὐτογνωμοσύνη, ἡ, Ζωιαρ. Λεξ. σ. 1371.

αὐτο-γνώσις, ἡ, αὐτὴ ἡ γνώσις, Ρήτορες (Walz) 3. 476· — προσ-εῖτι, αὐτόγνωσις, ἡ, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. σ. 88, 8.

αὐτο-γνωτός, ον, αὐθαίρετος, σὲ δὲ αὐτόγνωτος ὧλεσ' ὄργα, αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος» (Σχόλ.), Σοφ. Ἄντ. 875, ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

αὐτο-γονός, ον, αὐτογενής, αὐτογένεθλος, Νόνν. Δ. 8. 103.

II. αὐτογόνος, ἐνεργ. Ἡφαίστος, ἄσπορος ἐκ γενετῆρος, ὄν αὐτογόνος τέκεν Ἡρῆ αὐτίθι 9. 229.

αὐτο-γραμμῆ, ἡ, ἡ ἀπλῶς ἐξ ἀραιρέσεως γραμμῆ, οἷα εἶναι ἡ μαθηματικὴ, Ἄριστ. Μεταφ. 6. 11, 6.

αὐτο-γράφος, ον, ἐπὶ ἐπιστολῆς, ἡ ἰδιογίεως ὑπὸ τοῦ ἐπιστέλλοντος γραφεῖσα, τὰ δόξαντα εἰς ἐπιστολάς κατεχωρίζον αὐτογράφους Διον. Ἄλ. 5. 7, Πλουτ. Σεπτ. 27: τὸ αὐτόγραφον, τὸ ἰδιογίεως ὑπὸ τίνος γεγραμμένον, τὸ πρωτότυπον, Πλουτ. 2. 1115C.

αὐτο-γυμναστικός, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν γυμνάσας, Μιχ. Μοναχ. Βιω Θ. Στοῦδ. σ. 240, ἔκδ. Mi.

αὐτο-γυος, ον, αὐτόγυον ἄροτρον, «μονόξυλον ἀλέτρι», δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα... αὐτόγυον καὶ πηκτόν, «εἰ μὲν οὖν ἐν ξύλον ἢ τὸ ὅλον ὁ γῆς μέχρι τοῦ ζυγοῦ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος, καλεῖται τὸ ἄροτρον αὐτόγυον· ἐάν δὲ μικρότερος ἢ τῆς χρείας ὁ γῆς, ἐσσηνούται τὸ ἕτερον αὐτῷ ξύλον τὸ συνάπτων αὐτὸν καὶ τὸν ζυγόν, καὶ καλεῖται τὸ μὲν ὅλον πηκτόν, τὸ δὲ ἐσσηνωθὲν ἰστοβοεῦς», (Πρόκλ. Σχόλ.) Ἡσυχ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 430, Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 232, 1285, ἴδε τὰς λέξεις γῆς, ἔλυμα καὶ ἰστοβοεῦς.

αὐτο-δαής, ἔς, αὐτοδιδάκτος, ἀρετὰ Διαγόρ. ἐν Βγκ. Λυρ. σ. 846: ὀρχήματ' αὐτοδαή, «αὐτομαθῆ, ἃ σὺ σαυτὸν εἰδίδαξας» (Σχόλ.) Σοφ. Δί. 700.

αὐτο-δάϊκτος, ον, αὐτοσφάεντος, Δίσχυλ. Θῆβ. 735, 'Οππ. 'Αλ. 2, 349.
αὐτό-δαιτος, ον, = αὐτόδειπνος, Λυκόφρ. 480.
αὐτοδακῆς μῆνις· «μικρά» Ἦσυχ.
αὐτο-οδάξ, ἐπίρρ. δι' αὐτῶν τῶν ὀδόντων, γυναῖκες αὐτοδάξ ὀργισμένοι, εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ δάκνωσιν ἀλλήλας, 'Αριστοφ. Λυσ. 687· τὸν αὐτοδάξ τρόπον, τὸν «δαγκανιάρικον» τρόπον, ὁ αὐτ. Εἰρ. 607.
αὐτο-δεῆς, ἐς, οἶκθεν ἐνδεής, 'Ερμ. Τρισμέγ. σ. 74.
αὐτό-δειπνος, ον, «ὅταν τις κεκλημένος ἑαυτῷ φέρῃ τὰ ἐπὶ δεῖπνον» Ἦσυχ., πρὸλ. αὐτόστιτος.
αὐτό-δεκα, ἀκριβῶς δέκα, Θουκ. 5.20.— **αὐτο-δεκάς, ἄδος**, ἡ, αὐτὸς ὁ ἀριθ. δέκα, αὐτὴ ἡ δεκάς, Πλωτίν. 6. 6, 14.
αὐτό-δερμος, ον, αὐτόφλοιος, Ἦσυχ.
αὐτο-δεσπότης, ον, ἀπόλυτος κύριος, Νικήτ. Εὐγ. 2. 226.— 'Εντεῦθεν -ποτεία, ἡ, Πρὸκλ. εἰς Παρμεν. σ. 229 Stallb.
αὐτο-δεσποτικός, ον, κύριος ἑαυτοῦ, ἐλεύθερος, 'Ιεροκλ. 242· ἀπόλυτος κύριος, παθῶν Ἰωσήφ. Μακκ. 2. 13.— 'Επίρρ. αὐτοδεσποτικῶς, μεταγεν.
αὐτό-δετος, ον, ὁ ἀπ' ἑαυτοῦ δεδεμένος, 'Οππ. Κ. 2. 376.
αὐτό-δηλος, ον, ὁ ἀπ' ἑαυτοῦ φανερός, Δίσχυλ. Θῆβ. 848· οὕτω καὶ ὁ Δινδ. ἐν 'Αριστοφ. Σπ. 463.
αὐτο-δημιουργητός, ον, ἀπ' ἑαυτοῦ δημιουργηθείς, ὃ ἔ. ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει, Ἦσυχ. ἐν λέξει αὐτόφυλον.
αὐτο-δικαονία, ἡ, τὸ νὰ διακονῇ τις αὐτὸς ἑαυτῷ, Χρῦσιππ. παρ' Ἀθην. 18B.— Τὸ βῆμα -κονεῶ Εὐστ. 732, 65.
αὐτο-δικαονός [ᾱ], ον, ὁ ἑαυτῷ διακονῶν, Σπράβ. 783· βίος Κλήμ. 'Αλ. 157.
αὐτο-διδάκτος, ον, ὑπ' ἑαυτοῦ διδαχθείς, 'Οδ. Χ. 347· αὐτ. ἔσωθεν θυμὸς Δίσχυλ. 'Αγ. 991· φιλοσοφία Διον. 'Αλ. 5. 12. 'Επίρρ. -τως, αὐτομάτως, Κλήμ. 'Αλ. 279.
αὐτο-διδάσκομαι, διδάσκομαι μόνος μου, ὑπὸ τῆς φύσεως Συνέσ. 126C.
αὐτο-διήγητος, ον, ἐξιστορούμενος ἀπ' εὐθείας, πρωτοπροσώπων, οὐχὶ ἐν σχήματι διαλόγου, Διογ. Ἀ. 9.111· αὐτοδιηγούμενος, ἡ, ον, αὐτοπροσώπως διηγούμενος, αὐτόθι.
αὐτο-δικαίον, τό, αὐτὸ τὸ δικαίον, τὸ πραγματικὸν δικαίον, 'Αριστοφ. 2. 182.— αὐτοδικαιοσύνη, ἡ, αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀληθὴς δικαιοσύνη, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 611.
αὐτοδικῶ, εἶμαι αὐτόδικος, ὀρίκω μόνος μου τὸ δικαίον, Δειναρχ. παρ' Ἀρποκρ., Πολυδ. Η' 24.
αὐτό-δικος, ον, «αὐτόδικος· οἱ ἑαυτοῖς δικασταῖς χράμενοι, καὶ οὐκ ἀλλαγθὲν παραγινόμενοι» (Ἦσυχ.)· καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς καὶ αὐτόδικους, καὶ αὐτῶν, καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν, κατὰ τὰ πάτρια Θουκυδ. 5. 18, 'Ιωσήφ. 'Αρχ. 'Ι. 19. 2, 2.
αὐτό-διον, ἐπίρρ. παραχρῆμα, μόνον ἐν 'Οδ. Θ. 449. (Φαίνεται ὅτι προέκυψεν ἡ λέξις κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ αὐτός, ὡς τὸ μαψίδιος ἐκ τοῦ μάψ, μινυνθάδιος ἐκ τοῦ μίνυνθα).
αὐτο-διπλάσιον, τό, αὐτὸ τὸ διπλάσιον, ἡ ἰδέα τοῦ διπλασίου, ὁ τύπος αὐτοῦ, 'Αριστ. Μεταφ. 1. 9, 6.
αὐτο-δόξα, ἡ, δοξασία ἀφρημένος, 'Αριστ. Τοπ. 8. 11, 14.
II αὐτὴ ἡ δόξα, ἀπόλυτος δόξα ἐπὶ τῆς θεότητος, 'Εκκλ.:— οὕτως, αὐτοδοξάζομαι, παθ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ὅστις δοξάζεται, εἶναι ἔνδοξος ἐν ἑαυτῷ, 'Επιφάν.
αὐτο-δόξαστος, ον, αὐτοδοξάστων λέγοντες τὸ κυρία καὶ μᾶλλον δοξαστῶν Σουίδ.
αὐτό-δορος, ον, σὺν αὐτῇ τῇ δορῇ, ταῦρον μέλανα κατακόψαντες αὐτόθερον ὀλοκαυτοῦσιν Πλούτ. 2. 694B.
αὐτοδρομῶ, τρέχω αὐτομάτως, αὐθормήτως, Διονυσ. Βοσπόρ. Διάπλους· σ. 53, *Εκδ. Wescher.
αὐτό-δρομος, ον, τρέχων ἢ κινούμενος ἀπ' ἑαυτοῦ, αὐτοκλήντης, Γαλν. Λεξικ. σ. 444.
αὐτο-δυάς, ἄδος, ἡ, αὐτὴ ἡ δυάς, ὁ ἰδεώδης ἀριθμὸς δύο, Ἰω. Διάκ. 'Αλληγ. εἰς Ἦσ. Θεογ. σ. 452 *Εκδ. Γαισφ.
αὐτο-δύναμις, εως, ἡ, αὐτὴ ἡ δύναμις, ἡ ἀπόλυτος δύναμις, παντοδυναμία, Ἀθανάσι. τ. 1. σ. 51, κλ.
αὐτο-δύναμος, ον, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἰσχυρός, Γρηγ. Ναξ. τ. 1. σ. 711D: ὡσαύτως αὐτοδύνατος, ον, Θεοφ. Σιμοκ. 'Ιστ. 2. 4, 13.
αὐτο-ειδής, ἐς, ὁ ὅμοιος ἑαυτῷ, ὁμοίομορφος, Μ. Ἄντων. 11. 12· ἄλλα πῖθ. ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἦτο αὐγοειδής.
αὐτο-εἶναι, τό, (εἶμαι) τὸ ἀπ' ἑαυτοῦ ὑπάρχειν, τὸ αὐθύπαρκτον, ἐπὶ θεότητος, Διον. 'Αρεοπ. 513A.
αὐτο-εἰρήνη, ἡ, αὐτὴ ἡ εἰρήνη, πραγματικὴ εἰρήνη, Διονύσι. 'Αρεοπ. σ. 209, 258.
αὐτο-ἐκαστος, ον, = αὐθέκαστος, 'Αριστ. Τοπ. 8. 11, 14· τὸ αὐτοέκαστος, ἡ ἰδέα ἐκαστοῦ πράγματος, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1.6, 5.
αὐτο-ἐκουσῖος, ἐπίρρ. ἐξ ἰδίας θελήσεως, ἐκουσῖως, Βυζ.
αὐτο-ἐκτάτος, ον, ἀπ' ἑαυτοῦ ἐκταθείς, Εὐστ. 943. 59.
αὐτο-ἐλικτός, ον, ἀπ' ἑαυτοῦ ἐλισσόμενος, ὁ ἐκ φύσεως «σγου-

ρὸς» ἐπὶ τῶν τριγῶν τῆς κεφαλῆς, Χριστοδ. 'Εκφρ. 269· ὁ εἰς ἑαυτὸν ὑποστρέφων, κύκλος Νόνν. Δ. 33. 272 κτλ.
αὐτο-ἐν, τό, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τοῦ ἐνός, Πρὸκλ.:— αὐτο-ἐνάς, ἄδος, ἡ, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τῆς μονάδος, Πρὸκλ.
αὐτο-ενεάς, ἡ, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τοῦ ἀριθμοῦ ἐννεά, Σχόλ. εἰς 'Αριστ. σ. 833. 1.
αὐτοεντεῖ, ἐπίρρ. αὐτοχειρῖ, Δίων Κ. 58. 24· διάφ. γρ. αὐτο-εντία.
αὐτο-ἐντης, ον, ὁ, παρὰ Σοφ. ἀντὶ αὐθέντης, φονεύς, Ο.Τ. 107, 'Ηλ. 272· πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 120.
αὐτο-ἐπαινος, ον, ὁ ἑαυτὸν ἐπαινῶν, αὐτοέπαινον Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 70.
αὐτο-ἐπιθυμία, ἡ, αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία, δι. γραφ. ἐν 'Αριστ. Τοπ. 6. 8, 7.
αὐτο-ετεῖ, ἐπίρρ. τοῦ ἐπ., τῷ αὐτῷ ἔτι, Θεόφρ. 28. 13 (ὁ Βρῆκ. αὐτοένει ἐκ τοῦ ἐνος, ἐνιαυτός), Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 12, 1. 'Ἰδε Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α'· σ. 187.
αὐτο-ετής, ἐς, (ἔτος), τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει, ἐνιαυσίος, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 14, 10· αὐτοετείς αὐαίνονται Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 3. 7, 1.— 'Επίρρ. αὐτοετες, τῷ αὐτῷ ἔτει, 'Οδ. Γ. 322, Δίων Κ. 36. 20.
αὐτο-ἐζήμιος, ον, ὑπ' ἑαυτοῦ τιμωρηθείς, Ἦσυχ. ἐν λέξει αὐτόκαρνος.
αὐτο-ἐζητητός, ον, «ὃ μὴ παρ' ἐτέρου ζητηθείς, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπαγαγὼν» 'Ετυμ. Μ. 173. 13· πρὸλ. αὐτοδόητος.
αὐτό-ζυμος, ον, ὁ, ἀπ' ἑαυτοῦ ζυμωθείς· ἀλλ' ἴσως σημαίνει ἄρτον ἀνευ ζύμης, ἄζυμον, «οἷτος ἐψητός καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ ἄρτοι ἦτοι αὐτόζυμοι» Ermerins Anecd. Med. σ. 275.
αὐτο-ζωή, ἡ, ὑπαρξίς μὴ ὀφειλομένη εἰς ἕτερον, ἐπὶ τῆς θεότητος, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 3. σ. 46C, κλ.
αὐτό-ζῳον, ἡ αὐτοζῳον, τό, τὸ ζῳον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀφρημένος, 'Αριστ. Τοπ. 5. 7, 7. **II** αὐτό-ζῳος, ον, ἡ αὐτόζῳος, ζῳον, ἀπ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Θεολ. σ. 18, 38, 145, 149, Δαμασκ. τ. 2. σ. 837E, κλ.
αὐτό-τηδυ, τό, αὐτὸ τὸ ἴδον, ἴδον ἡ ἀφρημένος, διάφ. γραφ. ἐν 'Αριστ. Τοπ. 6. 8, 7, ἀντὶ αὐτοῦ ἡδέος.
αὐτο-θαῖς, ἡ, αὐτὴ ἡ Θαῖς, ἀπαράλλακτος, Λουκ. Ρητόρ. διδ. 12.
αὐτο-θάνατος [ᾱ], ον, αὐτὸς ἑαυτὸν φονεύσας, Πλούτ. 2. 293E.
αὐτόθε, ἴδε αὐτόθεον.
αὐτοθέλημα, τό, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ θέλημα, 'Επιφάν. τ. 1. σ. 963.
αὐτοθελεῖ, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἐκουσῖως, αὐτοθελήτως, Ἀνθ. Π. 7. 470· ἴδε ἐν λ. αὐτεθελεῖ.
αὐτοθέλης, ἐς, ἐκούσιος, Ἀνθ. Π. 9. 79. 'Επίρρ. -λῶς Εὐστ. Ἰλ. σ. 771, 20, Τρέτζ. 'Επιστ. 79, σ. 73, 2.
αὐτο-θέλητος, ον, ἐξ ἰδίας θελήσεως, αὐτόματος, αὐτὸς ἀπ' ἑαυτοῦ, Ἰω. Γεωμ. Ἰγν. 3. 54. 'Επίρρ. -τως, 'Επιγρ.
αὐτο-θέμελος, ον, ὁ ἀπ' ἑαυτοῦ θεμελιωθείς, Νόνν. μετάφ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιδ', 23.
αὐτόθε, πρὸ συμφώνου ἐνίοτε αὐτόθε (Θεόφρ. 5, 60): 'Επίρρ. (αὐτοῦ):— τοπικόν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὡς τὸ Λατ. illinc, indidem, ἀκριβῶς ἐξ αὐτοῦ τοῦ μέρους, κοινῶς «αὐτοῦθε», «Ομ. καὶ Ἄστ., ἀλλὰ λίαν σπάνιον παρὰ Τραγ., ἴδε κατωτ., συχναῖς μετὰ προθέσεως... αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο, Ἰλ. Τ. 77· αὐτόθεν ἐξ ἔδρῶν Ὀδ. Ν. 56, πρὸλ. Φ. 420· αὐτόθεν ἐκ Σαλαμῖνος Ἠρόδ. Θ. 64· ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν Θουκ. 5.83· Ἄργεος ἐξ ἱεροῦ αὐτόθεν Θεόφρ. 25. 170· σὺ δ' αὐτόθεν μοι χάρει, ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα ἴστασαι, χωρὶς νὰ ἔλθῃς πλησιέστερα, Σοφ. Ο. Κ. 1137· τῶν μὲν αὐτόθεν, τῶν δὲ ἀπὸ Στρυμόνος, τινῶν μὲν ἐξ αὐτῆς τῆς χώρας, ἐτέρων δὲ .. Ἠρόδ. 1. 64· αὐτόθεν βιοτεύειν, εὐρίσκειν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τοῦ τόπου, Θουκ. 1. 11, πρὸλ. Ξεν. Ἄγιστ. 1. 28:—οἱ αὐτόθεν, οἱ ἐπιχώριοι, Θουκ. 2. 25., 6. 21, πρὸλ. 4. 129· χρυσὸς αὐτόθεν καθαρὸς, ἐκ τούτου τοῦ μέρους, Πολύβ. 34. 10, 12· ἐνθένδ' αὐτόθεν Ἀριστοφ. Ἄγ. 116.
2) ἀπ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἰδίας θελήσεως, αὐτομάτως, Δημ. 1215, ἐν τέλει. **II** χρονικόν, παραχρῆμα, πάραυτα, «εἰς τὴν στιγμὴν», ἀμέσως, Λατ. illico, Δίσχυλ. Ἰκ. 101, Ἠρόδ. 8. 64· δῆλός ἐστιν αὐτ. Ἀριστοφ. Ἰπ. 330, πρὸλ. Ἐκκλ. 246· λέγετε αὐτόθεν Πλάτ. Γοργ. 470E, Συμπ. 213A· ἀπαξ διὰ παντός, Θουκ. 1. 141.
III ἄπλως μόνον, τὸ μὲν ἔρκεσιν αὐτόθεν .., τὸ δὲ πληγῆ Ἠλάτ. Σοφ. 220B.
αὐτό-θεος, ὁ, αὐτὸς ὁ Θεός, Εὐστ. Ἐκκλ. 'Ιστ. 10. 4, σ. 109A:— αὐτοθεότης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἡ θεότης, 'Επιφάν. τ. 2. σ. 900D.
αὐτό-θερμος, ον, αὐτὸς ἀπ' ἑαυτοῦ θερμὸς, Ὀλυμπιόδ. ἐν τῷ Πίνακι τῶν Α. Β. σ. 1348.— αὐτοθερμότης, ητος, ἡ, Βασίλ. αὐτό-θετος, ον, ἀπ' ἑαυτοῦ θετεμένος, Α. Β. 848, 16.
αὐτό-θηκτος, ον, ἀπ' ἑαυτοῦ τεθηγμένος, ἡκνημένος, λαθῶν αὐτόθηκτον Εὐδοικὸν Ἐίρος, «κατασκευασθὲν ἐκ τῆς ἐν Εὐδοίᾳ χαλκίτιδος ἐξ ἧς ἐδημιουργεῖτο τὰ ψυχρήλατα τῶν ζῳῶν» (Πλούτ. 434A) Δίσχυλ. Ἄποσπ. 371.
αὐτο-θιλήνομαι, ἐκθιλήνω αὐτὸς ἑμαυτὸν, μεταγεν.

αὐτο-θῆρευτος, ον, ὁ, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ θηρευθεὶς, = αὐτάγρετος, Σχδλ. εἰς Ὀππ. Ἄλ. 5. 588.

αὐτο-θῆριον, τό, αὐτὸ τοῦτο θῆριον, Ἰω. Χρυσ. π. Ρωμ. Ὀμιλ. 2. τ. 3. σ. 16.

αὐτόθῃ, ἐπίρρ. ἀντὶ αὐτοῦ, = ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, αὐτόθ' ἔσται κεῖσθαι Ἰα. Ε. 847, κτλ. παρ' αὐτόθῃ, (εἰ μὴ ἀναγκαστέον αὐτόθῃ) Ψ. 147 ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 1. 93, 2. 44, 56, κ. ἄλλ. συγν. παρ' Ἀττ., κομικοὶς τε καὶ πεζ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 119, Φερεκρ. ἐν Ἐκραπατάλλοις 2, (ἐνθά ὁ Meineke ἔχει: εὐθὲως), Πλάτ. Πρωτ. 314B, κ. ἄλλ.

αὐτόθροος, ον, αὐτόθροος μαρτυρίη, ἐξ αὐτῆς τῆς φωνῆς τοῦ λέγοντος προερχομένη, Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 124.

αὐτο-ἵππος, ὁ, αὐτὸς ὁ ἵππος, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τοῦ ἵππου, Ἀριστ. Μεταφ. 6. 16, 6.

αὐτό-ἴσος, ον, ὁ πράγματι ἴσος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 182 (σ. 1509a 19).

αὐτο-ισότης, ἦτος, ἡ, αὐτὴ ἡ ισότης, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τῆς ισότητος, Διον. Ἀρεοπ. σ. 493A.

αὐτο-ισχύς, ὄος, ἡ, αὐτὴ ἡ ισχύς, Ὀριγέν. Ψαλμ. τ. 1. σ. 326, 22.

αὐτο-κάβδαλος, ον, εἰργασμένος ἢ πεπραγμένος ἀμελῶς, κωθῶς, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε, ἐπὶ τε προσώπων καὶ πραγμ., Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 11' περὶ εὐλόγων αὐτοκαβάδῳ λέγειν, ὁμιλεῖν εἰκὴ καὶ ἀλόγιστος ἐπὶ σπουδαίων ὑποθέσεων, αὐτόθι 3. 7, 2' αὐτοκάβδαλον σκάφος, προχειρῶς «ναυπηγηθέν, «αὐτοκατασκευαστον» (Σχδλ.) Λυκόφρ. 745. II. Αὐτοκάβδαλοι, ἦσαν εἶδος ὑποκριτῶν βωμολόγων ἀπαγγελόντων αὐτοσχέδια καὶ ἀνάξια λόγου ποιήματα, «Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν τῷ περὶ παιδῶν, οἱ αὐτοκάβδαλοι, φησὶ, καλοῦμενοι ἔσπερανωμένοι κινῶν σχέδην ἐπέρινον ῥήσεις. Ὑστερον δὲ ἄμβοι ἰσχυροῦσαν αὐτοὶ τε καὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν» Ἀθην. 622B, πρβλ. Εὐπόλ. ἐν Μαρικῆ 16, Δουκ. Λεξίφ. 10. (Ἡ παραγωγή τῆς λέξεως κάβδαλος εἶναι ἀγνώστος, ἴδε Δοθ. Παθολ. 94).

αὐτο-κάθαρις, εως, ἡ, αὐτὴ ἡ κάθαρις, ἀληθῆς ἢ ἀπόλυτος κάθαρις, Γρηγ. Ναζ. II. 400C.

αὐτο-καθόλου, αὐτό τὸ καθόλου, Παχυμ. ἐν Δ. Ἀρεοπ. 481.

αὐτο-κακία, ἡ, αὐτὴ ἡ κακία, Εὐστ. Πονημάτ. 123, 31.

αὐτό-κακος, ον, «αὐτοκακον ἔοικε τῶδε: ἄκρω καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῶδε, ὡς εἰ λέγοι τις αὐτῷ ἄκρω ἔοικε: τὸ δὲ κακὸν πρόκειται δηλοῦν τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἠμοιότητος. Ὀμηρος· αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν (Ἰα. Γ. 158), τὸ γὰρ αἰνῶς καὶ δεινῶς τῷ κακῶς ταῦτο σημαίνει» Α. Β. 8. 27. 2) ὁ εἰς ἑαυτὸν· κακός, ὁ ἑαυτὸν κολάζων, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Θησεῖ» 4· ὁ πλήρης κακίας, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἔχων πᾶσαν κακίαν, ὁ ἀποτελῶν αὐτὴν τὴν κακίαν, «μνησικακίας αὐτοῦς γράφοντες οἱ αὐτοκακοὶ (μοναχοί)» Εὐστ. Πονημάτ. 262, 20.

αὐτο-καλλονή, ἡ, αὐτὴ ἡ καλλονή, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τῆς καλλονῆς, τὸ ἀπόλυτον κάλλος, Πρόκλ. Θεολ. Πλάτ. 1. 24.

αὐτοκαλλοποιός, αὐτὸς ὁ καλλοποιός, Διον. Ἀρεοπ. Θ. Ὀν. 11. 6. 517C.

αὐτό-καλλος, τό, αὐτὸ τὸ κάλλος, ἡ ἰδέα τοῦ κάλλους, Πρόκλ. Θεολ. Πλάτ. 5. 14.

αὐτο-καλόν, τό, αὐτὸ τὸ καλόν, τὸ ἰδεῶδες καλόν, ὁ τύπος τοῦ καλοῦ, Ἀριστείδ. 2. 182.

αὐτό-καρνος, ον, παρ' Ἠσυχ. = αὐτοζήμιος.

αὐτό-καρπος, ον, ὁ ἐξ ἑαυτοῦ κάρπιμος, Α. Β. 464.

αὐτο-κάσιγνήτη, ἡ, αὐτάδελφη, Ὀδ. Κ. 137, Εὐρ. Φοιν. 136, κτλ.

αὐτο-κάσιγνητος, ὁ, αὐτάδελφος, Ἰλ. Β. 706, κ. ἄλλ.

αὐτο-κατάθετος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ ὁμολογῶν, Θεοφ. Σιμοκ. σ. 158 ἐν τέλει.

αὐτο-κατάκριτος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ κατακρινόμενος, Ἐπιστ. π. Τιτ. γ', 11, Ἐκκλ.

αὐτο-κατάρη, ἡ, αὐτὴ ἡ κατάρη, Γρηγ. Ναζ. 1. 496.

αὐτο-κατασκευαστος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ κατασκευασθεὶς, Σχδλ. εἰς Δίσχυλ. Πρ. 298, 301.

αὐτο-κατήγορος, ον, κατήγορος ἑαυτοῦ, Θεόδ. Ὑρτακ. Ἐπ. 29 ἐν Notices et Extr. τ. 5. σ. 744.

αὐτό-καυστος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ καεῖς, Θεοδ. Προδ. Ροδ. 1. σ. 6.

αὐτο-κίλευθος, ον, ὁ ἰδίαν πορευόμενος ὁδόν, Τρυφ. 314, Ἀνθ. II. 9. 362.

αὐτο-κίλευστος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ, ἐξ οἰκείας θελήσεως, Ξενί. Ἀν. 3. 4, 5, Διον. Ἄλ. 8. 66, Ἀνθ. II. 5. 22. — Ἐπίρρ. -τως Ἐκκλ. ἄλλ' ὡσαύτως αὐτοκελευστὴ Φίλων σ. 19. Mai.

αὐτο-κίλης, ἐς, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 9. 5.

αὐτοκέρας (κεράννυμι), ἡ αὐτοκέρας, «σημαίνει τὸ αὐτοκέραστον καὶ συμμέτρον κεκρασμένον, ἧγουν περικὸς κεράννυσθαι: εἴρηται δὲ ἐπιρρηματικῶς Φρόν. ἐν Α. Β. 3, Πολυδ. Γ', 24, ἴδε Δοθ. Παραλειπ. σ. 223.

αὐτο-κέρατος, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ κεκρασμένος, δηλ. ἀμιγῆς, κυρίως ἐπὶ ἐλαφρῶν οἴνων, οἵτινες δὲν ἐπιδοχονται ὕδαρ, οὐδὲ χρῆζουσιν αὐτοῦ, Α. Β. 3' μεταφ., μετ' ἀπόλυτου ἐξουσίας, Χρησμ. Σιδυλλ. 8. 135.

αὐτο-κέφαλος, ον, παρ' Ἐκκλ. ἐπὶ ἀρχιεπισκοπῶν ἢ ἀρχιεπισκοπῶν ἀνεξαρτήτων ἀπὸ τῆς πατριαρχικῆς δικαιοδοσίας, τοῦ αὐτοκεφάλου ἀρχιεπισκόπου τῆς Κυπρίων νήσου Χρυσόβουλλον Βιβλ. Κομν. παρὰ Montfaucon. Bibl. Coisl. σ. 103. 47, κτλ.

αὐτο-κῆρυξ, ὄκος, ὁ, «ὁ μὴ δ' ἑτέρων ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ κηρυκεῖν» ἔστι δὲ ὁμοίον τῷ αὐτοουργός, αὐτεπάγγελτος, Α. Β. 5, 14.

αὐτο-κινέω, ἔχω ἐν ἑμαυτῷ τὴν τοῦ κινεῖν ἐνεργεῖαν, Πρόκλ. — ὡσαύτως -κινήτιζω, Α. Β. 1348 ἐν τῷ πίνακι.

αὐτο-κίνησις [τ], εως, ἡ, ἡ δύναμις τοῦ κινεῖσθαι, ἡ ἡκούσια κίνησις, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Φυσ. 8. 9, 10' -νησία, ἡ, Πρόκλ.

αὐτο-κίνητος [τ], ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ κινούμενος, Ἀριστ. Φυσ. 8. 5, 21, Πλούτ., κλ. — Ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ. — ὡσαύτως αὐτοκινήτικός, ἡ, ὄν, Διον. Ἀρεοπ. σ. 202.

αὐτό-κλάδος, ον, σὺν αὐτοῖς τοῖς κλάδοις, ἐκωπηλάτου κυπαρίττιος μεγάλας αὐτοκλάδοις καὶ αὐτοκόμοις ὡσπερ εἰρητιστοῦ Δουκ. π. Ἄλ. Ἰστ. Α. 40.

αὐτό-κλήτος, ον, ὁ ὕρ' ἑαυτοῦ κληθεὶς, ὁ ε. ἄκλητος, ἀπρόσκλητος, Δίσχυλ. Εὐμ. 170, Σοφ. Τρ. 392, αὐτόκλητος ἐπὶ τὸν τοιοῦτον οὐκ ἐρχομαί ἐμβουλεύσων Πλάτ. Ἐπιστ. 331B. — Ἐπίρρ. -τως Κύριλλ. Ἄλ. εἰς Μιχαῖαν σ. 418.

αὐτο-κμής, ἦτος, ὁ, ἡ, (κᾶμνω) = αὐτοπόνητος, Ὀππ. Ἄλ. 1. 718.

αὐτό-κομος, ον, μετὰ φυσικῆς κόμης, δασύς, λοφίᾳ Ἀριστοφ. Βάτρ. 822. II. σὺν αὐτῇ τῇ κόμῃ, δηλ. σὺν αὐτῇ τῇ κόμῃ τῆς κυπαρίττιος, Δουκ. π. Ἄλ. Ἰστ. Α. 40, ἴδε αὐτοκλάδος.

αὐτοκόμματον, μονοκόμματον, Δυδ. καὶ Ροδ. στ. 2527. Ἐκδ. Wt.

αὐτό-κράνος, ον, «αὐτοκρανον λόγον, τὸν ἐξ ἑαυτοῦ τὸ τέλος ἐπιφέροντα: οὕτως Δίσχυλος» (Ἀποσπ. 429) Α. Β. 467, 10. II. Παθ., ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ φανερός, αὐτόδηλος, Ἐτυμ. Μ' — αὐτοκράνα· αὐτόδηλα, εἰσαὐτὰ δηλοῦντα, ἡ κίονα μονόλιθον» Ἠσυχ.

αὐτό-κρας, = αὐτοκέρατος, Πολυδ. Γ', 24.

αὐτοκράτεια, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία, κυριαρχία, Πλάτ. Ὀροί 412D.

αὐτοκράτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ αὐτοκράτωρ, Ὀρρ. Ὑμν. 69. 8.

αὐτο-κράτης, ἐς, ὁ κυβερνῶν κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, αὐτεξουσίας, ἀπόλυτος κύριος, νοῦς Ἀναξαγ. 8 (πρβλ. αὐτοκράτωρ 3): τύχη Ἰππ. 423. 5' φρήν Εὐρ. Ἄνδρ. 483' ἀπειθής τε καὶ αὐτ. Πλάτ. Τιμ. 91B: — τὸ αὐτ., ἡ αὐτοκράτεια, ἡ ἐλευθερία βούλησις, Πλούτ. 2. 1026C. — Ἐντεῦθεν ῥῆμα αὐτοκρατέω, εἰμαι αὐκρατής, Εὐστ. Πονημάτ. 202. 48: — ὡσαύτως αὐτοκρατητικός, ἡ, ὄν, Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐρ. Ἰερ. 15. 2, σ. 57 (129A).

αὐτοκρατορεύω, εἰμαι ἢ γίνομαι αὐτοκράτωρ, Δίωκ Κ. 69. 4: — ὡσαύτως αὐτοκρατορέω, Γεώργ. Ἀκροπ. σ. 163, 14, κλ.

αὐτοκράτορεια, ἡ, ἀπόλυτος ἐξουσία ἢ κυβέρνησις, τὸ κράτος τοῦ αὐτοκράτορος, τῷ Τραϊανῷ ἢ τῆς αὐτοκρατορίας ἀρχῇ προερχομένη Δίωκ Κ. 67. 92' παρὰ Βυζ., ἡ σὴ Αὐτοκρατορία = ἡ σὴ Μεγαλειότης.

αὐτοκράτορικός, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ εἰς τὸν αὐτοκράτορα ἀνήκων, ἡ διὰ τὸν αὐτοκράτορα ἀρμόδιος, Διον. Ἄλ. 8. 59: 2) ἐλευθερός, αὐτεξουσίας, Κλήμ. Ἄλ. 434. — Ἐπίρρ. -κῶς, δεσποτικῶς, Πλούτ. Ἄντ. 15.

αὐτοκράτοριος, = τῷ προηγ., Συλλ. Ἐπιρρ. 4283, 1.

αὐτοκράτορις, ἡ, ἡ ὄρα ἀπόλυτου ἀρχοντος, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 2, 1: — αὐτοκρατορίσσα, ἡ, αὐτοκράτειρα, Ἄννα Κομν. σ. 463: — αὐτοκρατορόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ αὐτοκράτορος, Ἄννα Κομν. σ. 363.

αὐτό-κράτος, ον, = αὐτοκέρατος, Ἀθην. 32E, Α. Β. 18, 15.

αὐτο-κράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (κράτεις) ἑαυτοῦ κύριος, ἐπομένως, 1) ἐπὶ πόλεως ἀνεξαρτήτου ἢ πολιτῶν ἐλευθέραν, αὐτοῦσις, Δατ. sui juris, πόλιν ἔξοντες ἕκαστος ἐλευθέραν, ἀρ' ἦς αὐτοκράτορες ὄντες τὸν εὐ καὶ κακῶς ὄρῶντα ἐξ ἴσου ἀρετῇ ἀμυνόμεθα Θουκ. 4. 63' ἐπὶ παιδῶν εἰς ἦθην ὀρωμένους, ἐν ἧ οἱ νέοι ἦδη αὐτοκράτορες γινόμενοι δηλοῦσιν, εἴτε κτλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21. 2) ἐπὶ πρέσβειον καὶ ἐπιτρόπων ἔχοντων πλήρη ἐξουσίαν, αὐτοκράτορά τινα ἐλέσθαι, πληρεξούσιον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 359' πρέσβεις ὁ αὐτ. Ὀρν. 1595, πρβλ. Λυσίας. 130. 29' Ἐυγγραφεῖς Θουκ. 8. 67' προσεῖται αὐτ. βουλή Ἀνδοκ. 3. 13, πρβλ. Ερμάνν. Πολιτ. Ἀρχ. § 125. 10' ἀποδειξάει δὲ ἄνδρας ὀλίγους ἀρχὴν αὐτοκράτορας καὶ μὴ πρὸς τὸν δῆμον τοὺς λόγους εἶναι, τοῦ μὴ καταφανεῖς γίνεσθαι τοὺς μὴ πέλοσαντας τὸ πλῆθος Θουκ. 5. 27. 3) ἐπὶ ἀρχόντων, ἀπόλυτος, ἀνεύθυνος, στρατηγὸς ὁ αὐτ. 6. 72' ἀρχοντες Ξεν. Ἀν. 6. 1, 21' ἀνευθύθους καὶ αὐτ. Ἀρχεῖν Πλάτ. Νόμ. 875B' ἐπιτρέψαντες τοῖς ἐννέα ἀρχουσι τὴν φυλακὴν, καὶ τὸ πᾶν αὐτοκράτορι διαθεῖναι, νὰ διαβέσωσι τὰ πάντα κατ' ἰδίαν βούλησιν, Θουκ. 1. 126, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 299C' ἦρχε τὸν ἀκολουθοῦντων αὐτοκράτωρ ὢν, περὶ τοῦ Φιλίππου, Δημ. 305. 26' μόναρχοι Ἀριστ. Πολ. 4. 10, 2' ὁπόθεν στρατηγία τις αὐτοκράτωρ, πρέπει νὰ γραφῆ (ἀντὶ αὐτοκράτορων)

ἐν 3.14, 4. νοῦς αὐτ. (πρόβλ. αὐτοκρατής) Ἀναβαγ. παρὰ Πλάτ. ἐν Κρατ. 413C:—ἐντεῦθεν ἐν χρήσει πρὸς μεταφράσει τοῦ Ρωμαϊκοῦ Dictator, Πολύβ. 3. 86, 7, κτλ.. μετὰ ταῦτα δὲ ἐλαβε τὴν σημερινὴν σημασίαν τοῦ αὐτοκράτορος. Πλουτ. Γάλλ. 1, κτλ.

4) ὁ μὴ δεχόμενος ἀντιότιαν, εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι οὐ μὲν ἐπιθυμοῦσιν ἐλπίδι περισκεπτικῶ διδόναι, ὁ δὲ μὴ προσέβηται λογισμῶ αὐτοκράτορι διωθεῖσθαι, «ἔθος ὃν τοῦτο ἀνθρώποις ἀρχαίον, οὐ μὲν ἐπιθυμοῦσιν, ἀπερισκέπτως ἐλπίζουσιν καὶ δεχέσθαι, κἂν ἐπιβλαβὲς ἢ καὶ σφαλερόν· ὃ δὲ μὴ ἀρέσκονται, χρῆσθαι λογισμῶ αὐτοκράτορι πρὸς τὸ ἀπωθεῖσθαι τοῦτο κἂν ὠφέλιμον τύχη ὃν καὶ σωτήριον» (Σχολ.), Θουκ. 4. 108. II. μετὰ γεν., ἐντελής κύριος, ἑαυτοῦ, τῆς τύχης ὁ αὐτ. 3. 62., 4. 69: τῆς αὐτοῦ πορείας Πλάτ. Πολιτικ. 274A. τῆς ἐπισκοπίας αὐτοκράτωρ, ἐντελῶς ἐλεύθερος νὰ ἐπισηκῆσῃ, Δημ. 215. 2:—μετ' ἀπαρ., αὐτ. κολάσαι, ἔχων πλήρη ἐξουσίαν νὰ τιμωρῆσῃ, ὁ αὐτ. 1372. 14. Κλητ.: ὦ αὐτοκράτορ Λουκ. Ὑπὲρ τοῦ ἐν Προσαγ. Πταισμ. 18.

αὐτο-κρηνίς, ἐς, = αὐτοκράτορας, Νικ. Ἀλεξ. 163.
αὐτό-κρίτος, ον, (κρίνω) ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν κρίσιν, τὴν ἐρημείαν, οὕτως οὖν καὶ τὰς ἐν τοῖς ὕπνοις γενομένας κρίσεις τῶν ὄνείρων, ἐάν μὲν ἀπλαῖ ὡς καὶ μὴ αἰνιγματώδεις, αὐτοκρίτους εἶναι νόμιζε καὶ ἔχειν αὐτάς ἐν ἑαυταῖς τὰς κρίσεις Ἀρσενιδ. 4. 72.

αὐτό-κρητος, ον, ἰδιόκτητος, χωρίον Σουλ. Ἐπιγρ. 2488, II. I. αὐτο-κρίσις, αὐτὸς ὁ κτίσις, Πλουτ. Ἡθ. σ. 223.

αὐτό-κρίτος, ον, (κρίνω) ὁ αὐτομάτως γενόμενος, ὁ ἐκ φύσεως σχηματισθείς, πετρῶρεφι αὐτόκτιπ' ἀντρα Αἰσχ. Πρ. 301: «αὐτοκτι[σ]τους δόμοις· οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγεννημένους, ἢ τοὺς οἰκουμένους. Σοφοκλῆς Κηθεαίων» Ἡσυχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 306).

αὐτοκτονέω, κτείνω ἰδίᾳ χειρὶ, ἀδελφῶ δύο μίαν καθ' ἡμέραν αὐτοκτονοῦντε τῷ ταλαιπῶρῳ μέρρον κοινὸν κατεργάσαντ' ἐπαλλήλοισιν χειρὶν Σοφ. Ἄντ. 56, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. Ἡ τῶν χειρῶν γραφή αὐτοκτενοῦντε καὶ αὐτοκτενοῦντες· ὁ Κοραῖς ἐν Ἡλιοδ. Αἰθ. τόμ. Β', σ. 7 λέγει: «ἀναγνοστέον αὐτοκτονοῦντε (ὅ ἐστιν ἑαυτοκτονοῦντε, ἦσαν ἀλληλοκτονοῦντε), ὁμικροφασούντας τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους».

αὐτοκτονία, ἡ, = αὐτοφονία, Κλάμ. Ὀμιλ. 12. 14.
αὐτο-κτόνος, ον, ὁ ἰδίᾳ χειρὶ κτείνων.—Ἐπίρρ. αὐτοκτόνω, ἰδιογενῶς, δρᾶσαι τὸδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνω Αἰσχ. Ἀγ. 1633:—οὕτω, τέκνους προσθαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον, ἐπὶ τῆς Μηδείας, ἧτις ἀπέκτεινε τὰ ἰδία ἑαυτῆς τέκνα, Εὐρ. Μήδ. 1254. 2) ἀλληλοκτόνος, ἄνδρες τεθνήσκον ἐκ χειρῶν αὐτοκτόνων Αἰσχ. Ὀθ. 805: ἀνδρῶν δ' ἐμαίμων θανάτων ὧδ' αὐτοκτόνος, ἀμοιβαῖος, διὰ τῶν χειρῶν ἀλλήλων, αὐτοῖσι 681, πρβλ. αὐτοκτόνωσις, ἐπειδὴν αὐτοκτόνωσις αὐτοδῶτικῶ θάνατος αὐτοῖσι 734: αὐτοκτόνα δῶρα, τὰ προζενοῦντα θάνατον εἰς τὸν λαμβάνοντα, Ἀνθ. II. 7. 152.

αὐτο-κυβερνήτης, ον, ὁ, αὐτὸς κυβερνῶν, αὐτοκυβερνηταὶ πρὸς κύτος ἐτρόχασαν Ἀνθ. II. 9. 438.
αὐτό-κύκλος, ὁ, αὐτὸς ὁ κύκλος, ἡ ἰδέα, ὁ τύπος τοῦ κύκλου, Θεμιστ. 165A, πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. 342C.

αὐτο-κύλιος [ῦ], ον, ὁ ἄρ' ἑαυτοῦ κυλιόμενος, εἰσόκεν.. αὐτοκύλιστα πέση μεθύουσιν ὁμοῖα Ὀππ. Ἄλ. 2. 604: αὐτοκίνητος, Νόνν. Δ. 2. 434.

αὐτο-κύριος, ὁ ὄντως κύριος, Γρηγ. Ναζ. σ. 610B.
αὐτό-κύλιος, ἴδε αὐτόκύλιος.

αὐτό-κύλιος, ον, σχεδία τ' αὐτόκωπα νωμῶν ξίφη, «τὰ ἄρ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαθὴν ξίφη, σχεδία δὲ ἐκ τοῦ σχεδῶν φανεύοντα, καὶ οὐ πόρρωθεν ὡσπερ τὰ βέλη» (Σχολ.), Αἰσχ. Χο. 163: πρβλ. πρόκωπος:—Παρ' Ἡσυχ. δὲ καὶ αὐτόλαβον· «ἑαυτοῦ λαθὴν ἔχον».

αὐτο-λάλητης, οὔ, ὁ, ὁ ἑαυτῷ διαλεγόμενος, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 9. 69.

αὐτο-λεξεί, ἐπίρρ., αὐταῖς λέξεσι, Κλήμ. Ἄλ. 804:—οὕτω καὶ ἐπιθ. αὐτολέκτος, ον, «ἴνα καὶ τῆς αὐτολέκτου αὐτοῦ λέξεως μνημονεύσω ἢν αὐτολεξεί αὐτὸς εἶπεν» Βίος Σάβη ἐν Cotel. Eccl. Gr. inon. τ. 3. σ. 331A.—Ἐπίρρ. -τως, αὐτολεξεί, Ἰω. Δαμ. τ. 2. σ. 856(1).

αὐτο-λαχύθος, ον, ὁ, ὁ πένης, ἀπὸ τοῦ ἑαυτῷ τὰς ληκύθους φέρειν εἰς τὰ βλαναῖα. οἱ δ' ἄστωις, παρὰ τὸ τὰς συμβολὰς ἐν ταῖς ληκύθους ἔχειν καὶ φέρειν εἰς τὰ συμπόσια» Α. Β. 204, 27.—κατὰ δὲ Ἄρποκρ. «αὐτολήκυθοι: Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος (1261. 17) ἦτοι ἀντὶ τοῦ ἐπιθώουσι τινὰς καὶ ἐτοιμοὺς πᾶν οἰοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν, ἢ ἀντὶ τοῦ πένθητος καὶ μηδὲν ἄλλο κεκτημένους ἢ ληκύθους, ἢ αὐτοηγούς, ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πληγὰς ἐτοιμοὺς καὶ οἷον τυπόμενους καὶ μαστιγοῦντας καὶ ὑβρίζοντας. ἢ λέγοι ἂν τοὺς ἐκ προγεῖρου διδόντας ἀργύριον καὶ ἐτοιμοὺς πρὸς τὰς μίξεις· καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθους ἀργύριον· τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τε Ἡιόχῳ καὶ Δακτυλίῳ. οἱ δὲ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθους ἀργύριον ἐνίοτε, Δίφιλος τῷ Ἀποδάτῃ· οἱ δὲ λύσαντες τὴν ληκύθον ἔχρῶντο τῷ ἱμάτι πρὸς τὸ μαστιγοῦν, Μενάνδρος Τροφῶνιῳ». Πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Ἀθάμαντι» 1

(Πολύβ. I, 62). II. κόλαξ, παράσιτος, Λουκ. Λεξιφ. 10, Πλουτ. 2. 50C, ἔνθα ἴδε Οὐντεμῆγ.

αὐτο-λίθινος, ον, ὄλιω λίθινος, μεταρ., σκληρὸς ὡς λίθος, αὐτολίθινος τὴν ψυχὴν Ἰω. Χρυσ. τόμ. 1. σ. 30. 42.

αὐτό-λίθος, πεπονημένος ἐξ ἑνὸς μόνου λίθου, αὐτολίθοισι ληκ. 332 Σοφ. (Ἀποσπ. 133) παρὰ Πολύβ. I, 120, κατ' εἰκασίαν τινὰ ἀμφίβολον τοῦ Hemsterth. ἀντὶ αὐτοχειλείας. 2) ὄντως λίθος, Ἰω. Χρυσ. τ. 10, σ. 287E.

αὐτο-λόγος, ὁ, αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, Ὀριγέ. κ. Κέλσ. 2, σ. 79. 32.

αὐτο-λόγευτος, ον, ὁ ἄρ' ἑαυτοῦ γεννηθείς, Νόνν. Δ. 4. 427, Χρησμ. Σιδουλ. 1. 20.

αὐτο-λυρίζων, ὁ ἐκαστὸν λυρίζων, καὶ μάλιστα ὁπόταν δέη καὶ ἀφόρος εἶναι θέλη, ἕνος αὐτολυρίζων, φασίν' αὐτόχημα ὄνος ὀγκώμενος, παροιμ. ἐν Λουκ. Ἐταιρ. διαλ. 14. 4.

αὐτό-λύσις, εἰς, ἢ, σπονδίων ἢ λωρίων διὰ κύνας θηρευτικῶν, Ἡσυχ. (οὗ ἢ ἐρημνεῖα ἀσάρης)· ἐντεῦθεν ἐν Ὀππ. Κ. 4. 357, ἀντὶ αὐτόλυγοι κύνες ὁ Schneid. διορθῶ: αὐτόλυτοι κύνες, εἰς ζεύγη δεδεμένοι.

αὐτομάθεια, ἡ, ἡ ἄνευ διδασκαλίας μάθησις, Πλουτ. 2. 973E:—ὡσπύτως -μαθία, ἀμφ. ἐν Φίλωνι 1. 552.

αὐτομάθησις, ἐς, ἄρ' ἑαυτοῦ μαθῶν, αὐτοδιδάκτος, Πλουτ. 2. 992A· μ. γεν., τὸν ὀργησίων αὐτομαθῆ Κυβέλης Ἀνθ. II. 6. 218.—Ἐπίρρ. -θῶσι Φιλόστρ. 498.

αὐτο-μακαριότης, ἡ, ἡ αὐτὴ ἡ μακαριότης, ἢ ὄντως μακαριότης, Ἰω. Χρυσ. ἐν τῇ π. Τιμ. Ἐπιστ. Ὀμιλ. 4. σ. 325, 31.

αὐτο-μανία, ἡ, καθαρὰ μανία, Ἰω. Χρυσ. εἰς Γέν. Ὀμ. 10, τ. 1. σ. 61, 19.

αὐτο-μαρτυρέω, ἐν Διογ. Α. 9. 110, διορθῶν αὐτῷ μαρτυρ-αὐτό-μαρτύς, ὕρος, ὁ, ἢ, αὐτὸς ὁ μάρτυς, ὁ ἐ. αὐτόπτης μάρτυς, Αἰσχ. Ἀγ. 989, Κύριλλ. Ἄλ. τ. 5. σ. 440E.

αὐτομάται ἢ -τί, ἐπίρρ. τοῦ αὐτόματος, Νόνν. Δ. 4. 153, Ἰω. Χρυσ. Ὀμιλ. 133, τ. 5. σ. 846.

αὐτοματία, ἡ, ἡ θεὰ τῆς τύχης, Πλουτ. 2. 816D, 2. 542E.
αὐτοματιζῶ: μέλλ. -ίσει, πρᾶττω τι αὐτομάτως, προχείρως ἢ ὀλιγόστως, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 21· εἰσάγω τὴν ἐνέργειαν τῆς τύχης ἐς ἀπέρχουσαν, περὶ τοῦ Ἀναξίχαρου, Συμπλκ. εἰς Ἀριστ. Φυσ. σ. 73.

2) ἐπὶ πραγμάτων συμβαινόντων τυχαίως, ἄρ' ἑαυτῶν, Ἰππ. 402. 36· φήμη Διόδ. 16. 92. 3) ἐπὶ φυσικῶν ἐνεργειῶν, ἐνεργῶ δὲ ἑαυτοῦ, αὐτομάτως, ὡσπερ αὐτοματιζούσης τῆς φύσεως Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 1. 11.

αὐτοματισμός, ὁ, τὸ ἄρ' ἑαυτοῦ συμβαῖνον, τύχη, Ἰππ. 406, Διον. Ἄλ. 1. 4.

αὐτοματιστής, οὔ, ὁ, ὁ τὰ πάντα ἀποδίδων εἰς τὴν τύχην, Ἐπιχούρειος, Ἰω. Μαλαλᾶς σ. 251, 1, κλ.

αὐτοματο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων αὐτόματα· ἡ αὐτοματοποιετική ἢ ὁβότερον αὐτοματοποιική (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ αὐτοματοποιεῖν· τὰ αὐτοματοποιετικά, πραγματεῖα περὶ ταύτης τῆς τέχνης, ἴδε Ἡρών ἐν Ἀρχ. Μαθηματ. σ. 243.
αὐτόματος, ἡ, ον, Ὀμ. καὶ Ἄττ. ος, ον, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 103, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 14, Ἰστ. Ζ. 10. 6, 43.

1) ἐπὶ προσώπων, ὁ πρᾶττω τι ἐξ οἰκείας βουλήσεως, ἄρ' ἑαυτοῦ, αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε Ἰλ. Β. 408· αὐτ. φοιτῶσι Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 103· αὐτ. ἦκειν Ἀριστοφ. Πλ. 1190, Θουκ. 6. 91.

2) ἐπὶ ψυχῶν πραγμάτων, αὐτοκίνητος, αὐτενεργῶς, ἐπὶ τῶν πολλῶν τοῦ Ὀλύμπου, αὐτόματα δὲ πύλαι μύκρον οὐρανοῦ Ἰλ. Ε. 749· ἐπὶ τῶν τριπόδων τοῦ Ἡραίουτο, οἵτινες ἐκινούτο ἀρ' ἑαυτῶν διὰ τροχίσκων, τριπόδας γὰρ... ἔτευχον... χρύσεια δὲ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν, ὅρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δούσασι ἀγῶνα Σ. 376, πρβλ. Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 6· ἔπλα.. αὐτ. φανήναι ἔξω προκείμενα τοῦ νηοῦ Ἡρόδ. 8. 37· αὐτ. κοχλίας, ἀρ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν, Πολύβ. 12. 13, 11· τὰ αὐτόματα μηχανήματα ἀρ' ἑαυτῶν κινούμενα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 40.

3) ἐπὶ φυσικῶν ἐνεργειῶν, ὁ ποταμὸς αὐτ. ἐπελθῶν, ἀρ' ἑαυτοῦ, Ἡρόδ. 2. 14· οὕτω καὶ ἐπὶ ζυγῶν ζυομένων ἀρ' ἑαυτῶν, αὐτ. ἐκ τῆς γῆς γίνεται ὁ αὐτ. 3. 100· αὐτ. φέεσθαι ὁ αὐτ. 2. 94., 8. 138· καὶ δὴ κύτισος αὐτόματος παρὰ Μένδοντος ἔρχεται Κρατίνῳ ἐν «Μαλθακῶν» 1. 8· μεταρ., αὐτόματα ταῦτ' ἀγαθὰ.. πορίζεται Ἀριστοφ. Ἀγ. 978, πρβλ. Κρατίνῳ ἐν «Πλούτους» 6· ἐπὶ οἰοσάσων τιῶν, ἀλλ' αὐτόματα ἀναφύονται Πλάτ. Θεαιτ. 180C.

4) ἐπὶ γεγονότων συμβαινόντων ἀρ' ἑαυτῶν ἄνευ ἐξωτερικῆς ἐπενεργείας, αὐτόματα δεσμιὰ διελύθη Εὐρ. Βάκχ. 347· αὐτόματος βίος, βίος μὴ ἔχων ἀνάγκην ἐξωτερικῆς ὑποστηρίξεως, Πλάτ. Πολιτικ. 271E· αὐτόματος θάνατος, φυσικός, Δημ. 296. 18· κόπος αὐτ., ὁ ἄνευ γνωστῆς αἰτίας, Ἰππ. Ἀρ. 1244· ἀπό τινος αἰτίας αὐτομάτης Πλάτ. Σοφ. 265C· ἄνευ φανερᾶς αἰτίας, τυχαῖος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπὸ πείρας, Ἡρόδ. 7. 9, 2.

II. αὐτόματος, τὸ, ἀπλήρως, Ἄσπ. 105. 27· διὰ τὸ αὐτ. Ἀριστ. Φυσ. 2. 4. 1· τῷ αὐτομάτῳ ἀντιθέτως πρὸς τὸ τέχνη, ὁ αὐτ. Μεταρ. 11. 3, 2·—ἀλλὰ συχρότατα ἐν τῇ φράσει, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἢ ἀπὸ ταυτομάτου, ὁμοῖον τῷ Λατ. sponte, ἀποθανέιν

ἀπό τοῦ αὐτ. Ἡρόδ. 2. 66, πρὸς. Θουκ. 2. 77, Πλάτ., καὶ συγν. παρ' Ἀριστ. ἐκ τοῦ αὐτομάτου ἔν. Ἀν. 1. 3. 13. III. Ἐπίρρ. -τως = ἀπό ταυτομάτου, Ἡρόδ. 2. 180, Ἰππ. π. Ἀγμ. 778, Ἀριστ.: — ὡσάτως αὐτοματεῖ ἢ -τι (ἀ ἴβε), καὶ αὐτομάτην Διδό. 2. 25.

αὐτομαχεί, ἐπίρρ. τοῦ αὐτομαχέω, Δίων Κ. Ἀποσπ. σ. 161 Μαί.

αὐτομαχέω, (μάχομαι) μάχομαι ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὑπερασπιζόμενός τὴν ὑπόθεσίν μου ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Δυσ. παρ' Ἀρποκρ., πρὸς. καὶ Σουίδ. ἐν λέξει, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει: «αὐτομαχεῖν αὐτοδικεῖν».

αὐτομέδων, οντος, ὁ, ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν κυβερνῶν, ὄνομα τοῦ ἠγούχου τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. — κλητ. ὦ Αὐτόμεδον, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 157.

αὐτομέλαρος, ον, ὁ τῆς αὐτῆς οἰκίας, Νόνν. Δ. 48. 519.

αὐτομέλινα, ἢ, αὐτὴ ἡ Μέλινα, ἀπαράλλακτος, Ἀνθ. Π. 6. 353.

αὐτομεμφής, ἐς, ὁ ἑαυτὸν μεμφόμενος, Βυζ.

αὐτομεμφία, ἢ, τὸ ἑαυτὸν μέμψασθαι, Ἰω. Κλήμ. σ. 294.

αὐτομερίμνος, ον, ὁ περὶ ἑαυτοῦ μερίμων, Ἰω. Κλήμ. 5. 2.

αὐτομετοχή, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ μετοχή, Δ. Ἀρεοπ. π. Θ. Ὀνομ. 5. 5, σ. 225, 226.

αὐτομήκος, τό, αὐτὸ τὸ μήκος, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 4, Ἰάμβλ.

αὐτομηγνί, ἐπίρρ., τὸν αὐτὸν μῆνα, Ἀτικ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 796D.

αὐτομήνυτος, ον, «ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν καταμηνύων» Α. Β. 29. 6.

αὐτομήτωρ, ορος, ἢ, αὐτὴ ἡ μήτηρ ἀπαράλλακτος, ἀκριβῶς ὡς ἡ μήτηρ, Σίμωνιδ. Ἰαμβογρ. 7 [8]. 12 — ὁ τύπος αὐτομητήρ, ερος εἶναι ἀντίθετος τῇ ἀναλογία, Λοβ. Φρῦν. 659.

αὐτόμοιρος, ον, «μονόμοιρος. Σφοκλῆς Θυέστη Σικυωνίω» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 249).

αὐτομολιέω, δραπετεύω ἐκ τοῦ στρατοῦ καὶ καταφεύγω εἰς τὸν ἐχθρὸν, Ἡρόδ. 8. 82, Ἀριστοτ. Ἰππ. 26, Θουκ. 3. 77, κτλ. οἱ δὲ αὐτομόλεον πρὸς τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 1. 127, κτλ. ἐς αὐτοὺς ὁ αὐτ. 3. 154, κ. ἄλλ. ἐς Ἀθήνας ἐκ Περσέων ὁ αὐτ. 3. 160· παρὰ τινος ἔν. Ἀν. 1. 7, 13· αὐτομολήσας οἴχεσθαι Ἀνδοκ. 7. 4. II. μεταφ., αὐτ. ἐν τῇ πολιτείᾳ, μεβίστασθαι ἐκ τῆς μᾶς εἰς τὴν ἄλλην μερίδα, Δισχίν. 64. 22· αὐτομολεῖν πρὸς τὴν ἔλευθερίαν Διδό. 2. 26.

αὐτομόλῃσις, εως, ἢ, = αὐτομολία, Τζέτζ. Μεθ' Ὀμ. 533, 573 ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Θ. Μαγίστρου 128.

αὐτομολητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ αὐτομολεῖν, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. 1. σ. 12D.

αὐτομολία, ἢ, τὸ αὐτομολεῖν, Θουκ. 7. 13, κτλ.

αὐτόμολος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ, ἀκλήτος ἐρχόμενος, κλητοί τ' αὐτόμολοί τε Ὀππ. Ἀλ. 3. 360, Ἀνθ. Π. 5. 22· ἀλλὰ πρὸ πάντων, 2) ὡς οὐσιαστ., ὁ αὐτομολῶν εἰς τὸν ἐχθρὸν, Ἡρόδ. 3. 156, κ. ἄλλ., Θουκ. 4. 118, κ. ἄλλ. παρὰ τινος ἔν. Ἀν. 1. 7, 2· γυνὴ αὐτόμολος Ἡρόδ. 9. 76. — Ἐπίρρ. αὐτομόλως, «προδοτικῶς, Σφοκλῆς Φαίδρα» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 617) — καὶ αὐτομολεῖ, ἐπίρρ., Φωτ. Ἀμφιλοχ. σ. 343, ἔκδ. Σ. Οἰκ.

αὐτομόλως, «αὐτόμολπα, ὁμοίως ἐκείνοισ» Ἡσύχ.

αὐτόμορφος, ον, αὐτοσηματίστος, φυσικός, Εὐρ. Ἀποσπ. 124.

αὐτόνεκρος, ον, ὁ ἐντελῶς νεκρὸς, τοῦτ' αὐτὸ πτώμα, Ἀλκιφρ. 3. 7.

αὐτόνεως, ων, σὺν αὐτῇ τῇ νήϊ, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. 5. σ. 269D).

αὐτονήγος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ νοούμενος, ἀρ' ἑαυτοῦ δῆλος, σαφής, εὐνόητος, Τζέτζ. ἐν Ἀν. Ὀξ. τ. 4. σ. 52, 23.

αὐτονομία, ἀποθ. μετὰ καθ. ὄρ. -ήθην Στράβ. 545: — εἶμαι αὐτόνομος, ζῶ κατὰ τοὺς ἰδίους μου νόμους, εἶμαι ἀνεξάρτητος, Θουκ. 1. 144, κτλ., Δημ. 41. 16. Τὸ ἐνεργ. ἐν Ρήτορι (Walz) 1. 587.

αὐτονομία, ἢ, ἐπὶ πολιτείας, τὸ αὐτονομεῖσθαι, ἀνεξαρτησία, Θουκ. 3. 46, ἔν. Ἑλλ. 5. 1, 36, Σουλ. Ἐπιγρ. 2845.

αὐτόνομος, ον, ὁ αὐτονομούμενος, ἀνεξάρτητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τυραννεύμενος, ἐπὶ προσώπων καὶ πόλεων, Ἡρόδ. 1. 96., 8. 140, 1, καὶ συγν. παρὰ Θουκ., π. χ. αὐτ. οἰκεῖν 2. 63· ἀρίενοι αὐτ. τινα 1. 139· αὐτ. ποιεῖν τινα 5. 33· προσέτι, αὐτ. ἀπό τινος ἔν. Ἑλλ. 5. 1, 36· ἢ πόλις.. ἔλευθερα καὶ αὐτ. Σουλ. Ἐπιγρ. 340, κ. ἄλλ. 2) καθόλου, κατ' ἰδίαν ἔλευθεραν θέλησιν, ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα μόνη δὴ θνητῶν Ἀφθην καταδῆσει Σοφ. Ἀντ. 821· πρὸς. ἔν. Λακ. 3, 1. 3) ἐπὶ θηρίων, ὁ ζῶν καὶ περιφερόμενος ἐν τοῖς ὄρεσιν καὶ τοῖς ὄρεσιν ἐλευθέρως, Ἀνθ. Π. 7. 8. — Ἐπίρρ. -μως Φωτ. Βιβλ. σ. 205. 31.

αὐτόνοος, ον, συνηρ. -νοος, ουν, ὁ ἴδιαν ἔχων θέλησιν, ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος, αὐτόνομ γνῶμῃ Δισχόλ. Πρ. 543, κατὰ Δινδ. ἀντὶ ἰδία γνώμῃ, ὅπερ παραβιάζει τὸ μέτρον. 2) ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν Φαιάκων, ὅπερ καθ' Ὀμηρον εἶχον νοημοσύνην τινά, Εὐστ. 1153. 32, ὑπονοουμένης πως καὶ τῆς νόμης Ἀυτονόης.

αὐτόνοος, ὁ καθαρός νοῦς, διαυχῆς διάνοια, Πλωτίν. 3. 2, 16, Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 327A.

αὐτο-νυκτεῖ, ἐπίρρ. = τῷ ἔπομ., Ἰωσήφ. Ἀρχ. 1. 17. 9, 5.

αὐτο-νυχί [τ], καὶ -εῖ, ἐπίρρ. (νυξ) τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, Ἰλ. Ο. 197· κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, Ἀρατ. 618.

II. αὐτο-νουχί (δνυξ), «αὐτοῖς δνυξί» Ἐτυμ. Μ. 173. 57.

αὐτο-νύχιος, ον, νυκτερινός, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἔννοχος.

αὐτονυχίς, καὶ αὐτονύχηδης, = αὐτονυχί, Θεόγνωστ. σ. 163. 17 (Β. Α. σ. 1319).

αὐτό-ξύλος, ον, ἐξ ἀπλοῦ ἀκατεργάστου ξύλου, ἔκπωμα Σοφ. Φ. 35, πρὸς. Ἀνθ. Πλαν. 4. 235, Στράβ. 502.

αὐτο-ολότης, ητος, ἢ, αὐτὴ ἡ ὀλότης, ἀπόλυτος ὀλότης, Προκλ. Θεολ. 106.

αὐτο-ομοιότης, ητος, ἢ, αὐτὴ ἡ ὁμοιότης, Διον. Ἀρεοπ.

αὐτο-ουσία, ἢ, ἀρρημένη, ἰδεώδης οὐσία, Πλωτίν. 6. 8, 12. — ἐντεῦθεν -οῦσιος, ον, Ἐπιφαν. αὐτο-ουσιώσις, ἢ, Διον. Ἀρεοπ.

αὐτο-πάγης, ἐς, (πήγνυμι) αὐτοποίησης, αὐτοκτιστος, Ἐφρόν. Ἀποσπ. 108· αὐτοπαγεῖς θαλάμαι Ἀνθ. Π. 9. 404· ὕδωρ αὐτοπαγές: τὸ συνεστραγῆς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἢ τὸ αὐτομάτως πηγᾶς ἔχων Φωτ. Λέξ. Συναγ. σ. 615. 15, ἔκδ. Πόρρ.

αὐτο-πάγητος [α], ον, ἀντὶ αὐτοποίητος, ὡς γράφεται νῦν, Σώφρων παρὰ Πολυδ. Γ'. 107.

αὐτο-πάθεια, ἢ, ἐξ αὐτοπαθείας, ἐξ ἰδίας πείρας, Πολύβ. 3. 108, 2· αὐτοῦ λέγοντος ἐκείνου τὰ ἑαυτοῦ μετὰ τῆς ἀξιώσεως, ἧς εἶχε τὴν αὐτοπάθειαν Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 1023. 2) παρὰ γραμμ., ἐπὶ λέξεων αὐτοπαθῶν, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς: τὰς μεταβατ., Ἀπολλών. π. Συντ. 147.

αὐτο-παθής, ἐς, αὐτὸς λαθὼν πείραν πράγματός τινος. — Ἐπίρρ. -θάς, ἐξ αὐτοπαθείας, ἐξ ἰδίας πείρας, Πολύβ. 3. 12, 1, κτλ.

II. παρὰ γραμμ., αὐτοπαθῆ ἔναι ὄνοματ. ἀντωνυμίας καὶ ῥήματα, ἅτινα ἀντανακλῶσι τὴν ἐνέργειαν εἰς ἑαυτὰ, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὰ ἀλλοπαθῆ ἢ μεταβατικά, Ἀπολλών. π. Ἀντων. 56A, Bachm. Ἀνέκδ. 2. 302.

αὐτό-παις, -παιδος, ὁ, ἢ, αὐτὸς ὁ παῖς, τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, «γνησίῳ παιδί» (Σχόλ.), Σοφ. Τρ. 826. Καθ' Ἡσύχ. καὶ Α. Β. (467.15): «αὐτόπαιδα· αὐτὸν τρόπον τινὶ παῖδα ὄντα».

αὐτο-πάμων, ον, (πέπαμαι) ὁ μόνος κληρονόμος, Ἡσύχ. (χειρόγρ. αὐτόπομα).

αὐτο-παράκλητος, ον, αὐθόρητος, ὁ ἄνευ παρακλήσεως ποιῶν τι, Ἰω. Χρυσ. Ἐπιστ. 151.

αὐτο-πάρρακτος, ον, αὐτὸς ἑαυτὸν παραγαγών, Ψευδ-Ἰουστίν. 1432B, 1444A.

αὐτοπαραξία, ἢ, οὐσ. τοῦ αὐτοπάρρακτος, Ψευδ-Ἰουστίν. 1441C.

αὐτο-παράχρηστος, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀχρηστος, Φωτ. Βιβλ. σ. 18. 9.

αὐτο-παρθένος, ἢ, ἀληθῶς παρθένος, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 8. 5.

αὐτο-πάτωρ, ορος, ὁ, ἢ, αὐτὸς ἀρ' ἑαυτοῦ γενόμενος, φύσις Ὀρφ. Ὑμν. 9. 10.

αὐτό-παστοι πύλαι: «παστάδας ἔχουσαι, ποικίλαι» Ἡσύχ. — αὐτο-πατήρ, ὡς ἀληθῆς πατήρ, Γρ. Νύσσ. τ. 3. 316C, ἴσως γραπτέον, αὐτοπάτωρ.

αὐτό-πειρας, ον, ὁ ἐξ ἰδίας πείρας μαθὼν τι, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 344. 20. — Ἐπίρρ. -ρως Νικητ. Χρον. 117A.

αὐτο-περίγραφος, ον, ὅρ' ἑαυτοῦ περιγραφόμενος, περιορισμένος, Δαμασκ. π. Ἀρχ. σ. 247.

αὐτο-πηγή, ἢ, αὐτὴ ἡ πηγή, καλῶν Ἰω. Χρυσ. τ. 2. 608. 14.

αὐτο-πήμων, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ τὰ κακὰ ἔχων, δακτικὴ γόσος αὐτόστονος, αὐτοπήμων Δισχόλ. Θῆβ. 916.

αὐτο-πικρία, ἢ, αὐτὴ ἡ πικρία, Ἰω. Χρυσ. τ. 3. σ. 840. 32.

αὐτό-πίπτον, τό, τὸ ἀρ' ἑαυτοῦ πίπτον, Coleler. 1. 29A (Βασίλ.)

αὐτό-πιστος, ον, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν πιστός, ἀξιοπιστός, Οἰνίου, παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 228D, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Φίληδ. 129· — οὐσιαστ. αὐτοπιστία, ἢ, τὸ ἀρ' ἑαυτοῦ ἀξιοπιστόν, Θεοδ. Βαλσαμ. Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 119 σ. 1192, Λιδάβ. 11, σ. 363D, ἔνθα ὁ Ρεΐσκιος μετέβαλε τὴν λέξιν εἰς ἀτοπίαν.

αὐτό-πλαστος, ον, ὁ ἑαυτὸν πλάσας, πῖθ. γραφ. ἐν Γρηγ. Ναζ. (τ. 2 σ. 294) ἀντὶ αὐτοπλάστης.

αὐτό-πλεκτος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ πεπλεγμένος, Ὀππ. Ἀλ. 4. 449.

αὐτό-πληθος, τό, αὐτὸ τὸ πλήθος, Προκλ. Θεολ. Πλάτ. 3. 21.

αὐτο-πλήρης, ἐς, ἐντελῶς πλήρης, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 4. σ. 159.

αὐτο-ποδητέ, Ἐπίρρ. = τῷ ἔπομ. Λουκ. Λεξιφ. 2.

αὐτο-ποδί, ἐπίρρ., πεζῆ, ὁ δὲ Ἀντωνίος αὐτοποδὶ αὐτῇ μετὰ τῶν εὐνούχων ἠκολούθει Δ. Κάσσο. 50. 5.

αὐτο-ποδία, ἢ, μόνον κατὰ δοτ. αὐτοποδία = αὐτοποδὶ Δίων Κ. 44. 8.

αὐτό-ποδον (κῶδ. αὐτόπεδον) καὶ αὐτοποδητέ: «τὸ ἐκ ποδὸς βαδίζειν» Ἡσύχ.: — αὐτόπεδον: τὸ πεζῆ ὀδεύειν Α. Β. 467. 17.

αὐτο-ποιητικός, ἢ, ὄν. ἀντίθετον τῷ εἰδωλοποιεῖκόσ, ποιῶν οὐχὶ εἰκόνα πράγματός τινος ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, Πλάτ. Σοφ. 266A.

αὐτο-ποίητος, ον, ὁ ὕρ' ἑαυτοῦ ποιητής, τοῦ αὐτοπάρρακτου τὸ αὐτογέννητον καὶ αὐτοποίητον οὐδὲν διαφέρει

Ἰουστίν. Μάρτ. 526Α, = αὐτοπάγητος Σώφρων. παρὰ Πολυδ. 57, 60, κατὰ δὲ Ἰουστ. αὐτοποίητον εὐτελέα.

αὐτόποιος, ον, ὁ ἑαυτὸν ποιῶν, ὁ ἑαυτὸν παράγων, αὐτονήης, περὶ ἐλαίας, ἀλλὰ κυρίως περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἱερᾶς ἐλαίας, ἧς τὴν δευτέραν ἡμέραν ὀπὸ τῆς ἐμπρήσεως ταυτῆς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐξέφουε βλάστον πηχυαίον, φύτευμι ἄχειρωτον αὐτόποιον Σοφ. Ο. Κ. 698. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως ὁ Chandler (§ 457) φρονεῖ ὅτι δὲν ἔχει ὕψις, διότι πᾶσαι αἱ λέξεις αἱ εἰς -ποιος λήγουσαι καὶ οὖσαι συνθετοὶ ἐκ τοῦ ῥήματος ποιῶ δεξύνονται, διὸ καὶ ὁ Jebb εὖ ποιῶν ἐτόνισε τὴν τελευταίαν συλλαβὴν γράφας αὐτοποιόν. ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

αὐτόποκιστον «μὴ κεκαρμένον. οἱ δὲ εὐτελεῖ ἱμάτιον» Ἰουστ. αὐτό-ποκος, ον, ὁ ἐξ ἁπλοῦ ἐρίου κατασκευασμένος, ἢ σφύριαν οἱ πολλοὶ ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ κωμικοὶ Πολυδ. Ζ', 61. (Κωμ. Ἀνάγνω. 322).

αὐτό-πολις, πόλις, ἐλευθέρη, ἀνεξάρτητος πόλις, Θουκ. 5. 79. **αὐτό-πολίτης**, ον, ὁ, πολίτης αὐτοῦμου πόλεως, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 14 (κατὰ Οὐαλέσιον ἀντὶ αὐτοὶ πολῖται).

αὐτό-πόνητος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ πεπονημένος, βεῦμα μελισσῶν Ἀναθ. Π. 9. 404.

αὐτό-πονος, ον, = τῶ προηγ., Νικ. Θ. 23.

αὐτό-πόρος, ον, αυτοκινήτος, Νόνν. Δ. 1. 308., 6. 370.

αὐτό-πόρφυρος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα γνήσιας πορφύρας, Φιλῆ; π. Φυτ. σ. 136 Wernsd.

αὐτό-πους, ὁ, ἡ, -πουον, τό, περὶ, ἰδίῳσι ποσί, Λουκ. Τίμ. 24· γραφὴ προειρημένη ὑπὸ τοῦ Διῶδ. εἰς Δισχύλ. Πέρσ. 565, ἀντὶ αὐτῶν ὡς.

αὐτο-πραῖνω, διάγω αὐτογνωμόνως, ἀνεξάρτητως, Στράβ. 355. **αὐτοπραΐα**, ἡ, ἐλευθέρη, ἀνεξάρτητος ἐνεργεία, Πλάτ. Ὅροι 411E, Χρυσίππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1043B· ἔξουσία αὐτοπραγίας ἢ ἡμικὴ ἐλευθερία τῶν Στωϊκῶν (potestas vivendi at velis, Κικ. Parad. 5. 1), Διογ. Α. 7. 124.

αὐτο-πράγματεῦτος, ἀπλῶς, ἄνευ τέχνης, αὐτοφυῶς καὶ αὐτοπρ. λέγεσθαι Διον. Ἁγ. Ρητ. σ. 174. 41, ἐκδ. Huds., ἀλλ' ἴσως διορθωτέον ἀπραγματεύτως κατὰ Ρεΐσκιον.

αὐτό-πρακτος, ον, ὁ ἐκουσίως πραττόμενος, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὁξ. τ. 3. σ. 156.

αὐτο-πραότης, ητος, ἡ, αὐτὴ ἢ πραότης, ἀληθὴς πραότης, Εὐστ. Πονημάτ. 320. 72.

αὐτό-πρεμνος, ον, σὺν αὐτῇ τῇ βίῳ, αὐτόρριζος, ἐπὶ δένδρων, τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται Σοφ. Ἄντ. 714· πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀδῆλ. 10· αὐτοπρέμνους τοῖς λόγοισιν Ἄριστοφ. Βάτρ. 903· ὀλόκληρον, Δισχύλ. Εὐμ. 401.

αὐτο-προαίρετος, ον, ὁ τῇ ἰδίᾳ προαίρεσει γινόμενος, Βί. Ὁμ. 105. II ἐνεργ., ὁ ἰδίᾳ προαίρεσει ἐνεργῶν, Ἄριστ. Φυτ. 1. 2, 17, Ρήτορες (Walz) τ. 4. σ. 27. 3.—Ἐπιρ. -τως Ἑκκλ.

αὐτο-πρόβλητος, ον, ὁ ὕφ' ἑαυτοῦ διορισθείς, Εὐστ. Πονημάτ. 127. 93.

αὐτο-προθύμως, ἐπίρρ. ἐξ οἰκείας προθυμίας, λίαν προθύμως, Ἐπιρ. Μ. 173. 8.

αὐτο-πρόνοια, ἡ, αὐτὴ ἢ πρόνοια, Νεμέσ. 350.

αὐτο-προσωπῶ, ἡμῶν ἢ πρᾶττω τι αὐτοπροσώπως, Κλήμ. Ἁλ. 152.

αὐτο-πρόσωπος, ον, ὁ ἄνευ προσωπείου, ἐπὶ ἡθοιοῦ, Ἀθῶν. 452F· αὐτ. φανῆναι Λουκ. ὕπερ. τ. εἰκ. 3· αὐτ. ὄραν τὸ κάλλος ὁ αὐτ. Τίμ. 27· καὶ τὸν μὲν Δάμιν αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, αὐτοπροσώπως, οὐχὶ δι' ἄλλου, ὁ αὐτ. Ζεὺς τραγ. 29· τὸ αὐτοπρόσωπον (ἐνν. σύγγραμμα), σύγγραμμα ἐν ᾧ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ διαλογικὰ συγγράμματα· πρβλ. αὐτοδιήγητος. —Ἐπίρρ., αὐτοπροσώπως λέγειν Κλήμ. Ἁλ. 543.

αὐτό-πρυμνος, ον, ἐξ αὐτῶν τῶν θεμελίων, Χρησμ. Σιθυλλ. 1. 186.

αὐτό-πτερος, ον, σὺν ταῖς ἰδίαις πτέρυξι, Ἄριστ. εἰδ. 1. 15.

αὐτ-οπτεῶ, ἰδίῳσι ὀφθαλμοῖς ὀρῶ, Πaus. 4. 31, 5, Ἠλιόδ. 3. 1.

αὐτ-όπτῃς, ον, ὁ, ὁ ἰδίῳσι ὀμμοῖσι βλέπων, Ἠρόδ. 2. 29., 3. 115. κ. ἀλλ., Πλάτ. Νόμ. 900Α, Εὐάγγελος ἐν Ἀνακαλυπτομένῃ 1. 4.—εὐρηται καὶ θηλ. αὐτόπτεῖς ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα Σχολίοις, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 196.

αὐτοπτικῶς, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ αὐτόπτο, πίστις αὐτ. Σκύμν. 128.

2) ὁ τῆς αὐτοψίας, Ἰάμβλ. 73. 14., 82. 16.

αὐτ-οπτος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ ἀποκαλυπτόμενος, φανερός γινόμενος, Ἰουλιαν. 221Δ.—ἐπ' αὐτόπτω Σουῖδ. ἐν ἐπ' αὐτοφώρμ. —Ἐπίρρ. τως Ἑκκλ.

αὐτο-πύθιος τρίπους, ὁ, αὐτὸς ὁ τρίπους τῆς Πυθίας, Ψελλ. 144.

αὐτο-πῦρ, τό, αὐτὸ τὸ πῦρ, αὐτόχημα πῦρ, Ἐρμ. παρὰ Στωθ. 137. 35.

αὐτό-πῦρος, ὁ, ὁ πεπονημένος ἐξ ἀκοσινίστου σιτίου ἀλεύρου, ἄρτος Ἄλεξ. ἐν Ἑκκυρίῳ 2· ὁ μέσος τοῦ τε καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἐνιοὶ αὐτόπυρον ὀνομάζουσι Γαλην. π. Γλαῦκ.

αὐτο-πῦρλιτης [I], ον, ὁ, Φρόν. Κωμ. ἐν Ποσειδωνίᾳ 1, Ἰππ. 512, 56., 544. 7.

αὐτο-πύρρευτος, ον, λαμπρὸς ὡς ἀληθὴς πυρρὸς, Φιλῆ;.

αὐτοπωλεῖω, εἰμι αὐτοπῶλης, ἔμπορος, κάπηλος. Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ἰσοκρ. 2. 1, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Naber ἀντὶ τοῦ αὐτὰ πωλοῦντες.

αὐτο-πῶλης, ον, ὁ, ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ γῶρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρόσδον· καθάπερ ἡ τῶν καπήλων τέχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισταί τέχνης Πλάτ. Πολιτικ. 260C· αὐτ. περὶ τι ὁ αὐτ. Σοφ. 231D· πρβλ. μεταβολεύς.

αὐτοπολιτικός, ἡ, ὄν, = τῶ προηγ., ἡ αὐτοπωλικῆ (ἐνν. τέχνη), τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αὐτοπώλου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐμπορικὴ καὶ καπηλικῆ, Πλάτ. Σοφ. 223D, πρβλ. 224E.

αὐτόρ=αὐτός, Ἐπιρρ. Ὀλυμπ., Arch. Ζῆγ. 1876 σ. 183.

αὐτο-ρέγγμων, ον, (βέζω) αὐτορέγγμων· ἑαυτὸν ἐργαζόμενος Ἰουστ. — αὐτορέγγμονος πόμῳ· ὅσον ἑαυτὸν ἐρρεῖε καὶ κατέβυσε. ἢ.. παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα ὁ αὐτ. (Δισχύλ. Ἀποσπ. 117).

αὐτο-ρήτωρ, ορος, ὁ, ὁ αὐτὸς ἀρ' ἑαυτοῦ γινόμενος ῥήτωρ, Εὐστ. 1301. 32.

αὐτ-όροφος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ ἐστεγασμένος, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ ἔχων ὄροφον, πέτραι Ὀππ. Ἁλ. 1. 22· σκηναὶ Διον. Ἁλ. 1. 79· αὐτόροφος στέγη, φυσικὴ στέγη, Ἀλ. π. Ζ. 16. 17.

αὐτόρο-ρεκτος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ γινόμενος, Ὀππ. Κ. 2. 567, Ἁλ. 1. 763.

αὐτόρ-ριζος, ον, σὺν αὐτῇ τῇ βίῳ, Διόδ. 4. 12· ποιητ. αὐτόριζος Βάτρ. 36. 1. II ἀρ' ἑαυτοῦ βιζωθεῖς, ἀρ' ἑαυτοῦ θεμελιωθείς, ἔστι(α Εὐρ. Ρῆσ. 287.

αὐτορ-ριφής, ἐς, (βίπτω) ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ βιφθεῖς, Σχολ. εἰς Εὐρ. Φων. 610.

αὐτόρ-ρῦτος, ον, (βέω) ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ βέων, Ἀναθ. Π. 9. 669, Γαλην. 13. 626· ποιητ. αὐτόρρυτος Πινδ. Π. 12. 30.

αὐτός, αὐτῆ, αὐτό, ὀριστικὴ ἢ κἀλλιον διασταλτικὴ ἀνωταμικῆ, Λατ. ipse:— ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσεων ἐν χρήσει ἀπλῶς πρὸς δηλώσιν τοῦ ἡ προσ. τῆς προσωπικῆς ἀνωταμικῆς: — μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ αὐτός, ἡ αὐτῆ, τὸ αὐτό (ὡσαύτως αὐτόν), κτλ., ὁ ἴδιος.

I ἴδιος, ἐγὼ ὁ ἴδιος, σὺ ὁ ἴδιος, κτλ. κατὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ῥήματος· συχναὶ δὲ συνδυάζονται καὶ μετὰ τοῦ ἐγώ, αὐ, κτλ., ὡς αὐτὸς ἐγώ, ἐγὼ ὁ ἴδιος, Ὀμ.: ἴδε κατωτ.: 1) αὐτός ὁ ἴδιος, ὁ ὄντως ἄνθρωπος, δηλ. ἡ ψυχὴ οὐχὶ τὸ σῶμα, ἐν Ὀδ. Α. 602· ἀλλ' ὡσαύτως τὰνάπαινον τὸ σῶμα οὐχὶ ἡ ψυχὴ, ἐν Ἰλ. Α. 4· ἡ ὁ ἴδιος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλους, ὑποδεσσοτέρως ὡς ὁ βασιλεὺς πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ὑπηκόους, Ζ. 18., Θ. 4· ὁ πατήρ πρὸς τὰ τέκνα αὐτοῦ, Β. 317· ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, Ὀδ. Ε. 265· ὁ πολεμιστῆς πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἵππους, Ἰλ. Β. 466· ὁ ποιητὴν πρὸς τὸ ἑαυτοῦ ποίημα, Ὀδ. Α. 167, πρβλ. Ἰλ. Α. 51· ὁ λαὸς πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ συμμάχους, Α. 220· οἱ ναῦται πρὸς τὰ ἑαυτῶν πλοῖα, Η. 338· ἐν γένει τὸ δλον πρὸς τὰ ἑαυτοῦ μέρη, Η. 474· ἐνεῦθεν αὐτὸς τε καὶ .. ἐπὶ πρωτεύοντος προσώπου μετὰ τῶν ἑαυτοῦ ὀπαδῶν, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 1, κτλ. ἐνεῦθεν καθίσταται ἐμφατικὴ ἄνευ ἀντιθέσεως καὶ κείται ἀπολ. ἀντὶ τοῦ «διδάσκαλος» ἢ «δεσπότης» (Ipse, Κάτουλλ. 3. 7), ὅσον τὸ περιώνυμον τῶν Πυθαγορείων, Αὐτὸς ἔφα, αὐτὸς οὐτος, δηλ. ὁ διδάσκαλος, Λατ. Ipse dixit· οὕτω, τίς οὕτως; — Αὐτός—δηλ. Σωκράτης, Ἄριστοφ. Νεφ. 219· ἀνοίγεται τις δῶματ'. Αὐτὸς ἐρχεται, ὁ δεσπότης, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 261· αὐτὸς αὐτῆ Ὀσέαρ. 24. 50 ἐπὶ παρομοίας ἐννοίας κείται καὶ τὸ οὐδέτ., αὐτὸ δελεῖ, αὐτὸ σημαίνει, res ipsa declarabit, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ δελεῖ, Valek. Φοίν. 626. Heind. Πλάτ. Ἰππ. Μείξ. 288B· πλῆρες, τοῦργον τάχ' αὐτὸ δελεῖ Ἄριστοφ. Λυσ. 375· διπλασιαζόμενος, αὐτὸς θ' ὁ χρήσας αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν Δισχύλ. Εὐμ. 798, πρβλ. Ἀποσπ. 266—οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, ὑπὸ λόφον αὐτόν, Λατ. sub cristam ipsam, δηλ. ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν λόφον, Ἰλ. Ν. 615· αὐτὸ τὸ περιόρθρον, περὶ αὐτὰ τὰ χαράγματα, Θουκ. 2. 3.— ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. vel. adeo, ἐπὶ, ἀκόμη, οὐ μοι μέλει ἄλλως οὐτ' αὐτῆς Ἐκάβης Ἰλ. Ζ. 451.— ἐπὶ τούτων τῶν σημασιῶν ἡ αὐτός ἐν τῷ Ἀττικ. περὶ λόγῳ ἢ προηγεῖται τοῦ τε ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἢ ἔπεται αὐτοῖς ἀμοτέρως, π. γ. αὐτὸς ὁ υἱὸς ἢ ὁ υἱὸς αὐτός. Τὸ ἄρθρον δύναται να παραλειφθῆ μόνον ἐπὶ κυρίων ὀνομάτων ἢ οὐσιαστικῶν δηλοῦντων ἄτομα, π. γ. αὐτὸς Μένωναν Krüger. Ἐνν. Ἀν. 1. 2, 20· αὐτὸς βασιλεύς, αὐτὸς πατήρ, κτλ.

2) ἀρ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἰδίας θελήσεως, Λατ. sponte, ὡς τὸ αὐτόματος· ἀλλὰ τίς αὐτὸς ἴτω, ἄς ἰπάγη ἐκαστος μόνος, ὁ ἴδιος, Ἰλ. Ρ. 254· σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ἐτρούνεις Θ. 293· καταπαύσμεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων Ὀδ. Β. 168· ἤξει γὰρ αὐτὰ Σοφ. Ο. Τ. 341.

3) καθ' ἑαυτὸν, = μόνος· αὐτὸς περ ἑῶν, καὶ περ μόνος, Ἰλ. Θ. 99· ἀνακομιθεῖν αὐτὸν ἐς Φάληρον, μόνον, Ἠρόδ. 5. 85· αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν, εἴμεθα μόνον, «μεταξὺ μας» «μεῖς καὶ μεῖς», ἐννοί δὲν ὑπάρχον, Ἄριστοφ. Ἀγ. 504, πρβλ. Θεσμ. 472, Πλάτ. Παρμ. 137B· αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι .. ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἐνν. Ἀν. 2. 3, 7— ἐνίσσε ἐπιστείνεται, αὐτὸς κτήσατο εἶδος, ὁ ἴδιος, μόνος του, Ὀδ. Ε. 450· αὐτὸς μόνος, ἴδε μόνος II· αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, ἴδε ἑαυτοῦ.

4) ὁ Πλάτων μετεχειρίζετο τὸ αὐτός ὡς ἐπιφώνημα

πρᾶγμα τι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἢ ἐν ἑαυτῷ, δηλ. τὴν ἀφρημένην αὐτοῦ ἔννοιαν, τὸ δίκαιον αὐτὸ Φαίδων 65D· αὐτὸ τὸ ἐν Παρμ. 143A, κ. ἀλλ· πρὸλ. Ἀριστ. Μεταφ. 2. 2, 22. Τὸ οὐδ. αὐτὸ εἶναι συχρὸν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, συναπτόμενον πρὸς ὀνόματα καὶ τῶν τριῶν γενῶν, οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἔπαινούντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκιμήσεις Πλάτ. Πολ. 363A, ἐνθα ἴδε πλείονα παρὰ τῷ Stallb.· πληρέστερον, εἰ αὐτὸ τοῦτο πατέρα ἠρώτων, ἀρα ὁ πατὴρ ἐστὶ πατὴρ τινοσ ἢ οὐ; ὁ αὐτ. Σμπ. 199D· ἀδελφός, αὐτὸ τοῦτο ἔπερ ἐστίν, ἡ ἰδέα, τὸ ἀφρημένον, ἡ ἀφρημένη ἔννοια πατὴρ, ἀδελφός, αὐτόθι E: — ἐντεῦθεν μεταγ. ἐν συ. θέσει, αὐτο-αγαθόν, αὐτοάνθρωπος, αὐτογραμμῆ, αὐτοῦπιπος, αὐτο-ὕγεια, κτλ.· ἴδε Ἀριστ. Μεταφ. 6. 16, 6· — ἡ κανονικωτέρα σύνταξις, ἵνα αὐτῆ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν κριθεῖη, ἀπαντᾷ ἐν Πλάτ. Πολ. 612C, κτλ. τίθηται καὶ διπλῆ, ἐκ τῆς εἰκό- νος μανθάνει αὐτὴν τε αὐτὴν, εἰ καλῶς ἤκασται, αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ὁ αὐτ. Κρατ. 439A.

5) κατὰ δοτ. μετὰ οὐσιαστ., ἡ αὐτός σημαίνει τὸ ὁμοῦ μετὰ τινος, ἀνόρουσεν αὐτῆ σὺν φόρ- μιγγι, ἀνεπῆδσε σὺν αὐτῇ τῇ φόρμιγγι, δηλ. κρατῶν αὐτῆν, ἴδ. I. 194· αὐτῆ σὺν πῆλκι κάρη, τὴν κεφαλὴν σὺν αὐτῇ τῇ περιμε- φαλαίᾳ, Ξ. 498, πρὸλ. Ὀδ. N. 118, κτλ.· καὶ ἄνευ τῆς προθ. σὺν, αὐτῆ κεν γοίη ἐρύοισιμ, «σὺν αὐτῇ τῇ γῆ ἐλκυσάιμι» (Σχόλ.), ἴδ. Θ. 24 ἡ τελευταία αὐτῆ χρῆσις εἶναι κοινοτάτη ἐν τῷ Ἄττ. περὶ λόγῳ, αὐτοῖς ἀνδράσι, σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι, Ἡρόδ. 6. 93· αὐτοῖσι συμμαχοῖσι, σὺν αὐτοῖς τοῖς συμμαχοῖσι, Δισχύλ. Πρ. 221· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, αὐτοῖσι τοῖς πόρραξι Ἀριστοφ. Ἰπκ. 849, κτλ.· αὐτοῖσι τοῖς ἵπποισι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7· ἐνίοτε ὅμως οἱ Ἄττ. προσθέτουσι καὶ τὴν προθ. σὺν, π. χ. αὐτῷ ἔξιν ἄγγει Εὐρ. Ἰων 32, πρὸλ. Ἰπκ. 1213, ἴδε Ἐλμ. σλ. Μῆδ. 160· πρὸλ. κατωτέρω, ἴδε 9.

6) προστίθεται εἰς τὰ τακτικά ἀριθμητικά, π. χ. πέμπτος αὐτός, δηλ. τέσσαρσι ἄλλοι καὶ αὐτός πέμπτος, Θουκ. 1. 46, πρὸλ. 8. 35, κτλ.: ἡ αὐτός ἐμφανίοντα ἀείποτε τὸ κύριον πρόσωπον

7) ὁσάκις ἡ αὐτός φαίνεται ἐπὶ ἐθέθῃ ἀντὶ τῆς αὐτός ἡ ἐκεῖνος, αἱ λέξεις αὐταὶ πράγματι ἐξυπακούονται, οἷον αὐτὸ ἄν, ἔφη, τὸ δέον εἶη, αὐτὸ τοῦτο, τοῦτο ἀκριβῶς, Ξεν. Ἄν. 4. 7, 7· αὐτὸ οὐκ εἶρηται, ὁ μάλιστα εἶδει Πλάτ. Πολ. 362D· μάλιστα παρὰ Πλάτωνι τὸ αὐτὸ τοῦτο εἶναι λίαν συχρὸν, ὡς αὐτὸ τοῦτο τὸ ζητηθῆν Πολιτικ. 267C, κτλ.· αὐτὸ τοῦτο μόνον Γοργ. 500B· οὕτω, λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν .. αὐτὰ δὲ τάδε Θουκ. 1. 139. 8) ἡ αὐτός ἐνίοτε φαίνεται ὡς πλεονάζουσα, ἐνθα προηγῆθη ὄνομα, εἰς ὃ χρῆσιμύει νὰ ἐπανάγῃ τὴν προσοχὴν ἐκαίρουσα καὶ ὀρίζουσα αὐτὸ σαφέστερον, ὡς τὰ hic καὶ is ἐν τῇ Λατιν. εἶτε ἐν τῇ ἀποδόσει τοῦ αὐτοῦ λόγου (κατωτέρ. II.), ἴδε Βουστμ. Σοφ. Φ. 766· εἶτε μετὰ τινα διακοπήν, ὡς ἐν Ὀδ. Η. 73· Ἐπαναλαμβανομένη ἐν τῇ ἀποδόσει δηλοῖ ἰσχυρὰν ἀγανάκτησιν, αὐτὰς ἐπαγγεῖλαμένους σώσειν .., αὐτὰς ἀπώ- λεσον Λυσ. 126. 20, πρὸλ. Δισχύλ. Ἄποσπ. 281, Ξεν. Ἄν. 3. 2, 4.

9) ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς προσοπ. ἄνωνομίας, ἔγῳ αὐτός, ἐμέθεν αὐτῆς, σὲ αὐτόν, κτλ., ἀλλὰ ἀείποτε διηρημένως παρ' Ὀμ.· μετὰ ἔγκλιτ. ὅμως ἄνωτων. θέτει πρῶτον τὴν αὐτός, ὡς αὐτόν μιν Ὀδ. Δ. 244· οὕτως, αὐτόν γάρ σε δεῖ Προμηθεῖως Δισχύλ. Πρ. 86· οὕτω καὶ αὐτός ἔγωγε Πλάτ. Φαίδων 59B, κτλ.: — ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι ἡ αὐτός ἐννοῦται εἰς μίαν λέξιν μετὰ τῆς προσοπ., ὡς π. χ. ἑμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, κτλ.· ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ὀμ., ἴδε τὰς λέξεις.

6) ἐνίοτε ἡ προσοπ. ἄνωνομία παραλείπεται, ὡς αὐτός .. ἦσθαι λιλαίομαι, ἀντὶ ἐγὼ αὐτός, ἴδ. N. 252· αὐτόν ἐλέησον, ἀντὶ ἐμὲ αὐτόν, Β. 503· αὐτῶν γάρ ἀπαλόμεθ' ἀφραδίῃσιν Ὀδ. Κ. 27· ἐν Β. 33, οἱ αὐτῶν, εἶναι ἀπλῶς ἐπιτεταμένος τυπὸς τοῦ οἱ· οὕτω καὶ παρ' Ἄττ. ὁπότε τὸ σὲ αὐτόν, ἐμοὶ αὐτῷ, κτλ., ἀναγινώσκονται διηρημένως, εἶναι ἀπλῶς ἐμφρατικά, οὐχὶ αὐτοπαθῆ, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ αὐτός συνήθως προτάσσεται τῆς προσ. ἄνωτων., πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 6. 2, 25 πρὸς 6. 1, 14.

γ) ἡ αὐτός συνδέεται μετὰ τῶν αὐτο-παθ. ἑαυτοῦ, αὐτοῦ, κτλ., ὅπως προσθέσει δύναμιν καὶ καταστήσῃ μᾶλλον ὠρισμένον τὸ πρόσωπον, αὐτός καθ' αὐτοῦ Δισχύλ. Θῆβ. 406· αὐτοὶ ὕφ' αὐτῶν αὐτόθι 194· καὶ ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου τῆς αὐτοπαθοῦς ἄνωνομίας, τοῖς αὐτός αὐτοῦ πῆμασιν βα- ρύνεται ὁ αὐτ. Ἄγ. 836, πρὸλ. Πρ. 762· αὐτὸς γ' αὐτός αὐτοῦ πολεμίουσ Σοφ. Αἴ. 1132· ὡσαύτως κατ' αὐτός αὐτοῦ Σουλ. Ἐπιγρ. 5774. 124· ἴδε Ahrens Δωρ. Διάλ. σ. 274 κέτ.

δ) προσέτι ἡ αὐτός τίθεται μετὰ τῆς κτηνικῆς ἄνωνομ., πατρὸς κλέος ἡδ' ἐμὸν αὐτοῦ ἴδ. Ζ. 446· θρηγῶν .. ἐμὸν τὸν αὐτῆς Δισχύλ. Ἄγ. 1323· ἐχθρὸς ὢν τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ Σοφ. Ο. Τ. 416· τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ αὐτόθι 1248· ὡσαύτως, αὐτῶν σφετέρησιν ἀτασθαλλίῃσιν Ὀδ. Α. 7· τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις Ξεν. Ἄν. 7. 1, 27.

ε) αὐτός αὐτοῦ ὡσαύτως εἶναι ἐν χρῆσει μετὰ συχρ. καὶ ὑπερβ. ἐπέθετο, εἰ οὐ ἡ γενικὴ ἐξαρτάται, π. χ. αὐτὰς ἑωυτοῦ βρέει πολλῶ ὑποδέεστος Ἡρόδ. 2. 25· τῆ ετρυπάτη ἐστὶ αὐτῆ ἑωυτῆς ὁ αὐτ. 1. 203.

40) αὐτός ἀντὶ ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος, ἀλλὰ μόνον παρ' Ἐπ., π. χ. ἐν ἴδ. M. 225, Ὀδ. K. 263, καὶ παρὰ μεταγ. περὶ τῆς διότι εἰς ἅπαντα τὰ ἐξ Ἄττ. συγγραφεῶν παραδείγματα, ἐν οἷς ἡ αὐτός ὑπάρχει ὡς κατηγορού- μενον (καὶ πέρα τούτου οὐδεὶς ἐκτείνει τὴν ὑποτιθεμένην Ἄττ.

χρῆσιν τῆς αὐτός ἀντὶ ὁ αὐτός), δυνάμεθα νὰ ἐρμηνεύσωμεν αὐτὴν ὡς ἐμφρατικὴν «αὐτός σου», κτλ., ἄν καὶ τὸ Λατιν. ἴδιωμα θὰ ἀπῆται idem· ὄρα περὶ τούτων Ἐρμάνων ἐν Σοφ. Ἄντ. 920· πρὸλ. Σοφ. Ο. Τ. 458 καὶ 557 (ἄν καὶ ἕτεροι ἐνταῦθα γράφουσι αὐτός), Ellendt Λεξ. Σοφ. ἐν λ. αὐτός ἐν τέλ. 41) ἐν Ἐπιγρ. 2 (Ahrens) συχρ. αὐτότερος· ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 83, ὑπερβ. αὐτό- τατος, Λατ. ipsissimus, πρὸλ. Bast Γρηγ. Κερ. σ. 366, 896.

II. αὐτός, ἡ, ὁ, ἀπλῶς ὡς γ' πρὸς τῆς προσ. ἄνωτων. μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ λόγου: ὅθεν ἄνευ ἀνάγκης ἐθεωρήθη ὡς ἔγκλιτικὴ ὑπὸ τινων παλαιῶν γραμμ., ἴδε Spitzn. ἴδ. M. 204. Ἐν ἀρχῇ στίχου εὐρήται ἐν ἴδ. Ξ. 457, Ὀδ. II. 388· βραδύτερον δὲν εἶναι σπάνιον παρ' Ἄττ., ἄν καὶ οἱ Τρα- γικαὶ σχεδόν δὲν μεταχειρίζονται αὐτὴν εἰ μὴ ἐν τοῖς διαλογικοῖς (ὡς τὸ Λατ. is εἶναι σπάνιον ἐν τῇ Ἄττ. ποιήσει, Βεντλ. Ὀρατ. Ὀδ. 3. 11, 18)· παρὰ περὶ τῆς χρῆσιμότητος ὅπως ἀνακαλῆ εἰς τὴν μνήμην ὄνομα προηγουμένως θεθῆν ἐν τῷ λόγῳ, ἐγὼ μὲν οὖν βασιλεῖα .., οὐκ οἶδα ὅ τι δεῖ αὐτόν ἐμίσσαι Ξεν. Ἄν. 2. 4, 7· περὶ ἄσσομαι τῷ πᾶππῳ .. συμμαχεῖν αὐτῷ ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 3, 15· μετὰ ἀναφορι- κῆν ἄνωτων., ὅς κε θεοῖς ἐπιπειθήται .., ἔκλυον αὐτοῦ ἴδ. Α. 218· οὐς μὴ εὕρισκον, κενωτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν Ξεν. Κύρ. 6. 4, 9, πρὸλ. 1. 9, 29· ἴδιως ἐνθα δεύτερον ῥῆμα ἀπαιτεῖ μεταβολὴν τῆς πτώσεως ἐν τῇ ἄνωτων., οἱ ἄν ἐξελεγχθῶσι .., ὡς προσδότας αὐτοὺς δντας τιμωρηθῆναι ὁ αὐτ. Ἄν. 2. 5, 27· ἐκεῖνον, οἷς οὐκ ἐχαρίζομαι ὁ λέγοντων, οὐδ' ἐφίλον αὐ- τοῦς Δημ. 35. 4· ἐπὶ υποδιαιρέσει, ὡς ὅσοι .. οἱ μὲν αὐτῶν .. Ξεν. Κύρ. 1. 1, 1, πρὸλ. Πλάτ. Χαρμ. 168E.— Ἡ πλησιεστάτη πρὸς ταύτην χρῆσις ἐν τῇ ὀνομαστικῇ εἶναι οἷαν δεκνύουσι τὰ ἄνωτέρω παραδείγματα ἐν I. 7 (ἴδε). — Πλεοναστικὴ τῆς χρῆσις ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Σοφ. Φ. 315, οἷς Ὀλύμπιοι δόξεν ποτ' αὐτοῖς, ἐνθα ὅμως ἀναγνώστειον κατὰ Πέρσανα (οὐ τὴν γραφὴν παρεδέχθη ὁ Jebb) οἱ' ἀντὶ οἷς (πρὸλ. 278) ἡ χρῆσις ἐν τούτοις αὐτῇ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ Καλλιμ., ὢν ὁ μὲν αὐτῶν Ἐπιγράμ. 44· ὢν ὁ μὲν ὠμῶν Ἄνθ. II. 7. 72· οὐχὶ σπάνιον παρὰ τοῖς Ἐβδ. καὶ τῇ Κ. Δ.— Περὶ τῶν λεπτῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν πλαγιῶν πτώσεω αὐτοῦ, αὐτῶν, αὐτόν, καὶ τῆς αὐτοπαθοῦς ἄνωτων. αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν, ἴδε ἐν λέξ. ἑαυτοῦ.

III. Μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ αὐτός, ἡ αὐτῆ, τὸ αὐτό, καὶ Ἄττ. κατὰ χρῆσ. αὐτός, αὐτῆ, ταυτό, καὶ ταυτόν (κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ μέτρου πρὸλ. Σοφ. Ο. Τ. 734 πρὸς τὸ 325, Ἐλμ. σλ. ἐν Μῆδ. 550)· γεν. ταυτοῦ, δοτ. ταυτῶ, πλ. οὐδετ. ταυτά: Ἰων. οὐτός, ταυτό· — ὁ αὐτός ἀκριβῶς, ὁ ἴδιος, Λατ. idem, τὸ ὅποιον ὑπάρχουσι τινα παραδείγματα ἔτι καὶ παρ' Ὀμ., ὡς ἐν ἴδ. Ζ. 391, Ὀδ. Η. 55, 326· οὐδεὶς αὐτὸς εὐτυχεῖ ποτε Εὐρ. Τρω. 1206· ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ Θουκ. 3. 38, πρὸλ. Α. 5. 75· ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνώμαι ἔφερον ὁ αὐτ. 1. 79.

2) συχνάκις λαμβάνει δοτ. συντακτικῆν, ὡς τὸ ὁμοίως, παραπλήσιος, κτλ., πρὸς ὀλίγων ὁμοούνητος τελείας συμφωνίας, ἴδιως παρὰ περ. ὡς ταυτῶ ἄν ὠμῖν ἐπρήσσομεν Ἡρόδ. 4. 119· τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλιπῶν ἐμοὶ Δισχύλ. Χο. 543· ὁ αὐτός τῷ λίθῳ, ὁμοῖος μὲ λίθον, Πλάτ. Εὐθύδ. 298A· τὸ αὐτὸ πράσσειν ἡ πάσχειν τινὶ Ἡρόδ. 4. 119, κτλ.· ἐν ταυτῷ εἶναι τινι, εἶμαι ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ μετὰ τινος, Ξεν. Ἄν. 3. 1, 27· ἐμοὶ, ὡ ἄνδρες, δοκεῖ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μῆτε προσεσθαι εἰς ταύτῃ ἡμῖν αὐτοῖς κτλ., μῆτε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μὲ ἡμᾶς νὰ ἐπιτρέπωμεν κτλ., αὐτόθι 1. 30, πρὸλ. Δισχύλ. Χο. 210· ὡσαύτως κατὰ ταῦτα τινι Ἡρόδ. 2. 20:— ὡσαύτως, ὁ αὐτός, καὶ (ὡς τὸ Λατ. simul ac ..) ὁ αὐτ. 4. 109· τῶν αὐτῆν ταύτην ἰδιότητα καὶ κατ' ἐκείνην ἡλικίαν Ἰσοκρ. 99A· ὁ αὐτός τε .., καὶ .., Wolf. Λεπτ. σ. 258, 370:— ὁ αὐτός .. ὡπερ Stallb. Πλάτ. Φαίδων 86A.— ἴδε ἄνωτ. 1. 10.

IV. εἰδικαὶ φράσεις: 1) αὐτὸ ἕκαστον, ἕκαστον πρᾶγμα καθ' ἑαυτὸ, ὡς τῷ ὄντι ἔχει, ἴδε αὐτοῦέκαστος, Πλάτ. Φαίδων 65E, κτλ. 2) αὐτὸ μόνον, ὡς τὸ αὐτόχρημα, ἀπλῶς, μόνον, οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ μόνον, Valk. Καλλ. σ. 28. 3) αὐτῶ, ἀκριβῶς, περίπου, ἐπὶ τυχαίας συναντήσεως καὶ ἐν χαλαρῷ ὀρισμῷ ἀριθμοῦ, Ἐρμ. Vig. ἄρ. 123, xiv· ἀλλὰ, κατὰ ταῦτο, καὶ ὑπὸ ταῦτο, κατὰ τὸν αὐτόν περίπου χρόνον, Λατ. sub idem tempus, αὐτόθι.

4) εἰς ταυτό, ἐν ταυτῷ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐν τῷ αὐτῷ μέρει, ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, Ἄττ. 5) αὐτός ὡς ἐπίρρ. = ἄρτι, Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 540. 1.

V. ἐν συνθέσει: 1) ἀρ' αὐτοῦ, φυσικὸς, οὐχὶ τεχνητός, ὡς π. χ. αὐτόδακτιος, αὐτό- ρυπος. 2) ἐν ἀκατεργάστῳ φυσικῇ καταστάσει, ὡς π. χ. αὐτοπόκιστος. 3) ἐξ ἀπλοῦ .. ἐκ μηδενὸς ἄλλο εἰ μὴ ἐκ .., π. χ. αὐτόξυλος, αὐτόλιθινος. 4) ἀρ' αὐτοῦ .., ὡς ἐν τῷ αὐτοδιδάκτος, αὐτόματος: καὶ ἐπομ. ἀνεξαρτήτως, ὡς π. χ. αὐτοκράτωρ, αὐτόνομος. 5) ἐντεῦθεν, ὡς ἄλλως ἐγὼ, ἀληθῆς, ἴδιος, ἀπαρῆλατος, «σωστέος» ὡς ἐπὶ κυρίων ὀνομά- των, αὐτοθαῖς, Λατ. altera, Thais Schäf. Μέλας 28. 6) ἀφρημένως, τὸ ἰδιανικόν, ἴδε ἄνωτ. I. 4. 7) ἀκριβῶς, «σωστά» ὡς ἐν τῷ αὐτόδεκα. 8) σπανίως μετὰ τῆς αὐτοπαθοῦς ἐννοίας τοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀλλήλων, ὡς αὐθέντης, αὐτοκονεῖω.

9) ὁμοῦ μετὰ τινος, ὡς π. χ. αὐτόπρεμνος, αὐτόρριζος,

μετ' αὐτῆς τῆς βίβης ἴδε ἄνωτ. I. 5. — Περὶ τοῦ αὐτοῦ, αὐτῆς, κτλ. ἴδε τὰ προσκοντα ἄρθρα. (Ἡ ἀρίστη πραγματεία ἐπὶ τῆς ἀνωταρίας ταύτης εἶναι ἔτι καὶ νῦν ἡ τοῦ Ἑρμάννου Dissertatio de Pron. αὐτός, Opusc. I. 308, κτλ., τυπωθεῖσα ὡσαύτως ἐν τῇ τοῦ Viger μετὰ περιλήψεως τῶν περιεχομένων αὐτῆς, αὐτῇ § 123B).

αὐτός, ἴδε ἐν λ. αὐτός III.
αὐτο-σανδαράκη, ἡ, αὐτὴ ἡ σανδαράκη, ἀπαράλλακτος ὡς σανδαράκη, Ἄλκιφρ. Ἄποσπ. 4.

αὐτο-σαπρία, ἡ, ἀληθῆς σαπρία, αὐτοσαπρίας ἀγγεῖον Φωτ. Ἐπιστ. σ. 169, 41.

αὐτο-σάρξ, ὁ, ὃδὲν ἄλλο εἰμὴ σάρξ, ὅλως σαρκικός, Ἰω. Χρυσ. αὐτοσαυτοῦς = ἑαυτοῦς Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Bull. de Cor. Hell. 3. 240:—αὐτοσαυτῶ = ἑαυτῶ, αὐτῶ 4. 350.

αὐτόσε, ἐπίρρ. (αὐτοῖ) εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν θέσιν, στέλλεσθαι Ἡρόδ. 3. 124 καταβαίνει Ἀριστοφ. Λυσ. 873· αὐτομολεῖν Θουκ. 7. 26, κτλ.· ἄλλ' ἐγὼ μὲν σφενδόνη οὐκ ἂν ἐφικόμην αὐτόσ' Ἀντιφάν. ἐν Ἐδρωδίτης γοναῖς 1. 19.

αὐτο-σιδήρος, ον, ἐξ αὐτοῦ τοῦ σιδήρου, σιδηροῦς, ἀμιλλα αὐτ., κτύπημα ἔφρου, Εὐρ. Ἐλ. 356.

αὐτό-σιτος, ον, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν τροφήν αὐτοῦ, κωμικῶς ἐπὶ παραίτου, Κρόβου. ἐν Ἀπαγγομένω 1, πρβλ. Ἀθῆν. 47E, καὶ ἴδε αὐτόδειπνος.

αὐτο-σκάπανος, ἑως, ὁ, αὐτὸ τοῦτο σκαπανεύς, Ἄλκιφρ. 3. 70.

αὐτο-σκεύαστος, ον, ἄρ' ἑαυτοῦ σκευασθεὶς, φυσικός, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἄλ. 1. 22.

αὐτό-σκευος, ον, ὁ μὴ κατασκευασθεὶς ὑπὸ τεχνίτου, ὁ ἐ. ἀτεχνος, κακοκαμωμένος, λυρίδι τὴν ποιμενικόν, λιτόν καὶ αὐτό-σκευον, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιμένου κατασκευασθὲν ἀτεχνως, Συνασ. Ἐπιστ. 147, σ. 227A, Πολυδ. Γ', 14· φύσεως ἐξευθός αὐτ' Ἀριστ. 2. 21.—Ἐπίρρ. -ως Συνασ. 16D.

αὐτο-σκόμμα, τό, καθ' αὐτὸ σκόμμα, Ruhnk ἐν Ἄλκιφρ. 3. 43.

αὐτόσμικρον καὶ αὐτοσμικρότης, τό καθ' αὐτὸ σμικρόν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 676-677, ἐκδ. Stallb.

αὐτό-σοφία, ἡ, αὐτὴ ἡ σοφία, ἡ ἀληθῆς σοφία, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 46 καὶ 545, Ἰω. Χρυσ. κλ.

αὐτό-σοφος, ον, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἔχων τὴν σοφίαν, ἀληθῶς σοφός, Τζέτζ. Ἰστ. 8. 437.

αὐτό-σπορος, ον, ὁ ἄρ' ἑαυτοῦ σπαρεῖς, ἄρ' ἑαυτοῦ γόνιμος, Δίσχολ. Ἄποσπ. 198.

αὐτό-σπυτος, ον, ἄρ' ἑαυτοῦ κινούμενος, ἐργόμενος, Δίσχολ. Εὐμ. 170.—αὐτόσπυτον. αὐτοκίλευστον. Σφοκλῆς Σκυρίαίς Ἡσύχ. (Σοφ. Ἄποσπ. 503), πρβλ. A. B. 467, 31.

αὐτο-σπᾶδιη, (ἐν. μάχη), ἡ, Ἐπική λέξις ἀπακτώσα μόνον κατὰ δοτικ. (πρβλ. αὐτοσχεδῖος). Ἐν γ' αὐτοσπᾶδιη, «ἐν τῇ συστάδῃ μάχη» (Σχόλ.), Ἰλ. N. 325.

αὐτο-στατέω, (ἴσταμαι) εἶμαι ἀνεξάρτητος, ἐπαρκῶ ἑμαυτῷ, Φίλων Γ. 688.

αὐτόστατον κανοῦν Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν Ἐχρυσάλλιδι Ἀθηνῶν 15 Δεκεμβρίου 1865.

αὐτό-στεγος, ον, = αὐτόροφος, Διονύσ. ὁ τύραννος παρ' Ἀθην. 401F.

αὐτο-στέριφος, ον, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἰσχυρός.—αὐτοστέριφον ἰσχυρόν αὐτορυεῖς Ἡσύχ.

αὐτό-στοιχος, ον, «αὐτός ἑαυτῷ προσέχων» Σουΐδ.

αὐτό-στολος, ον, ὁ ἄρ' ἑαυτοῦ σταλεῖς ἢ ἄρ' ἑαυτοῦ ἐργόμενος ἢ ἐκτελῶν τι, Σοφ. Φ. 496, ἔνθα ἴδε ἐκτενὴ σημείωσιν Jebb, Μουσαῖος 255, Ἄνθ. II. 7. 585· αὐτόστολον ναυλοῦν, ναυλῶν πλοῖον δι' ἰδιωτικοῦ συμβολαίου, Σουλ. Ἐπιγρ. [προσῆται] 4302a.

αὐτο-στοματί, τῷ ἰδίῳ στόματι, Ρήγορες (Walz) 7. 736.—Τὸ ἐπίθ. αὐτοστόματος, ον, ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Τζέτζ. ἐν Ἐπ. 22, σ. 24. 16.

αὐτό-στονος, ον, ὁ στεναζών ἢ θρηνῶν δι' ἑαυτόν, Δίσχολ. Θῆβ. 916.

αὐτόστροφος ἐσχάρα μεγάλη, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, ἐν Ἀθηνῶν (1860) φύλλ. 1 Σεπτεμβρίου, καθ' ἑαυτὴν στρεφόμενη.

αὐτό-στυλός, ον, ὁ ἐπὶ φυσικῶν στύλων ἐρειδόμενος.—αὐτό-στυλον αὐτοσκέυαστον Ἡσύχ.

αὐτο-σύμμετρος, ον, ἄκρως σύμμετρος, Ἀριστ. Ἄποσπ. 182 (σ. 1509x 19).

αὐτο-σύνεσις, ἡ, αὐτὸ τοῦτο σύνεσις, ἀληθῆς σύνεσις, Ἐπιφάν. τ. 1. 1024B.

αὐτο-σύστατος, ον, ὁ, ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν συνιστῶν, Ἐπιφάν. II. 44D.

αὐτο-σφαγή, ἡ, ἰδιόχειρος σφαγή, Βυζ.

αὐτο-σφάγης, ἐς, ὁ ὑπ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ συγγενῶν σφαγῆς· ἀμφοτέραι αἱ ἐννοιαὶ ὑπάρχουσιν ἐν Σοφ. Αἴ. 841· αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τῶς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλοστῶν ἐκ-

γόνων ὀλοῖσθαι κατὰ τὸν Σχολ. οἱ στίχοι οὗτοι ἐθεωροῦντο νόθοι· ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1316.

αὐτοσχεδᾶ, ἴδε αὐτοσχεδῶν.

αὐτοσχεδιάζω· μέλλ. -άσω, (αὐτοσχεδῖος) ποιῶ, πράττω, ἐκτελῶ, ὁμιλῶ ἄνευ προετοιμασίας, ἐκ τοῦ προχείρου, Πλάτ. Κρατ. 413D, Σεν. Ἄπομν. 3. 5, 21. 2) μετ' αἰτ. εὐρίσκει ἐν βραχεῖ χρόνῳ ἐκ τοῦ προχείρου τί πρέπει νὰ γείνη, φύσεως μὲν δύναμις, μελέτης δὲ βραχυτήτι κράτιστος δὴ οὗτος (ὁ Θεμιστοκλῆς) αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο Θουκ. 1. 138, πρβλ. Σεν. Ἐλλ. 5. 2, 32.

II. τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, πράττω, ποιῶ, ὁμιλῶ ἢ σκέπτομαι, ἀπερισκέπτως, ἐπιπολαίως, ἐσπουσμένως, ἐπιγερωτὶ ἀπερισκέπτως, κάμνω παρατόλμως ἀποπειράς, Πλάτ. Εὐθύφρ. 16A, Εὐθύδ. 278E· περὶ τινος ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 5A, Ἀπολ. 20C· περὶ τι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 4, 13· εἰς τὰ σῶματα τῶν Ἑλλήνων Δίσχιν. 76. 12.

αὐτο-σχεδίασμα, τό, πᾶν τὸ γινόμενον αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου ἄνευ σκέψεως ἢ προπαρασκευῆς, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 7, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Νυκτὶ μακρᾷ» 5.

αὐτο-σχεδίασμός, ὁ, τὸ πράττειν ἢ ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου Ἀρχιδάμ. σ. 48 Bekk.

αὐτο-σχεδίαστής, οὔ, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ προχείρου πράττων ἢ ὁμιλῶν καὶ ἐπομ., ἀρχάριος, ἀνεπιτήδειος, τεχνίτης Σεν. Πολ. Λακ. 13, 5.

αὐτο-σχεδίαστικός, ὁ, ὄν, ὁ αὐτοσχεδῖος λεγόμενος ἢ γινόμενος, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 14· ὡσαύτως -σχεδίαστικός, ὄν, Ἀρχιδάμ. σ. 47 Bekk.

αὐτο-σχεδῖος, α, ον, καὶ ος, ον, Πλουτ. Σύλλ. 7:—μετὰ δοτ. ὡς τὸ αὐτοσπᾶδιη, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, αὐτοσχεδίη μῆζι χειράς τε μένος τε Ἰλ. O. 510· κατ' αἰτ. ὡς Ἐπίρρ. = αὐτο-σχεδῶν Ἀντιφάνη δ'.. πλῆξ' αὐτοσχεδίην M. 192., Γ. 294· αὐτοσχεδίην οὐτασμένον Ὀδ. Λ. 536.

II. ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ αὐτοσχεδῖος πειρώμενος (ἄνευ προπαρασκευῆς), πρῶτον ἐν Ὑμν. Ὀμηρ. εἰς Ἑρμ. 55· ποιήματα αὐτ. Διον. Ἄλ. 2. 34· τριήρη ναυπηγεῖν ὁ αὐτ. Ἀριστ. Ἄποσπ. 558· ἐπὶ προσῶπων, αὐτοσχεδῖος ὢν περὶ τὰς Ἰσηγορίας Πλουτ. 2. 642A· ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου εἰπεῖν Δίων Κ. 73. 1· πρόχειρος, σκηναίς... ποιοῦνται καλᾶμου τε καὶ ἄλλης ὕλης αὐτοσχεδίον Πασσ. 10. 32, 15:—Ἐπίρρ. -ίως Πασσ. 6. 34, 3, Ἐδδ.

αὐτο-σχεδῶν, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὁμοῦθεν, ἐκ χειρὸς, συστάδην, Λατ. cominus, παρ' Ὀμ. ἀεῖποτε ἐπὶ μάχης ἐκ τοῦ σύνεγγυς, εἰφέεσσ' αὐτοσχεδῶν οὐτάζοντο Ἰλ. II. 273· δῆλον ἀλλήλους αὐτοσχεδῶν O. 708· αὐτ. ὠρμήθησαν N. 496· πρβλ. Ὀδ. X. 293:—καὶ ἄπαξ, αὐτοσχεδᾶ δουρὶ.. ἐπόρουσεν Ἰλ. II. 319· αὐτοσχεδῖος. 2) μετὰ γεν. πλησίον, ἀλλήλων Ἀρατ. 901.

II. ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, παραχρῆμα, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 12., Γ. 148, κτλ.

αὐτο-σχημάτιστος, ον, ἀντίθετον τῷ πολυσχημάτιστος, ἀπλῶς τὸ σχῆμα ἢ τὸ ὄφρ. Φωτ. Βεθλ. σ. 73. 25.

αὐτο-σχῆδιος, ἐς, ἀπλῶς εἰργασμένος, αὐτοσχιδῶς ὑπόδημα, τὸ ἀπλῶς εἰργασμένον, Ἐριμπίος ἐν «Δημόταις» 5 (Πολυδ. Ζ' 89).

αὐτο-σῶμα, τό, τὸ νοητὸν σῶμα, ἡ ἀφρημένη ἰδέα τοῦ σώματος· καὶ αὐτο-σωφροσύνη, ἡ, ἀφρημένη ἰδέα τῆς σωφροσύνης, ἡ ἀληθῆς σωφροσύνη, ἀμφοτέρω παρὰ τῷ Ἐριμπίε εἰς Πλάτ. Φαιδρ. σ. 151, κτλ.

αὐτό-τᾶγος, ον, «αὐτόταγος μύλη» ἀδέσποτος, παρ' ὄσον οὐδεὶς ἤλαυνεν αὐτήν. ταγούς γὰρ τοὺς ἡγουμένους ἔλεγον. ἐνίοι δὲ αὐτάγγελον Ἡσύχ.

αὐτο-τέλεια, ἡ, αὐτὴ ἡ τελειότης, ἄκρα τελειότης, ἐντέλεια, Ὀκελλ. Λευκ. σ. 510, A. B. 595.—Ἐπίθ. -τέλειος, ον, ἄρ' ἑαυτοῦ τέλειος, Πρόκλ. αὐτοτελειότης, ἡ, τὸ εἶναι τινα αὐτοτέλειον, Ἰζάμβλ. Μυστ. σ. 26. 24.

αὐτο-τέλεστος, ον, ὁ ἄρ' ἑαυτοῦ τελούμενος, καταρθούμενος, αὐτόματος, Ὀππ. Ἄλ. 1. 763, Ἄνθ. II. 1. 19.

αὐτοτελεταρχία, ἡ, αὐτὴ ἡ Ἁγία Τριάς, Ψευδο-Διονύσ. π. Οὐρ. Ἰερ. 3. 2, σ. 29C.

αὐτο-τελής, ἐς, ὁ τελειῶν ἐν ἑαυτῷ, τέλειος ἐν ἑαυτῷ, Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 9, Πολιτικ. 7. 3, 8:—Ἐπίρρ. -λῶς, ἐντελῶς, Ἐπίκουρ. παρὰ Διог. A. 10. 85. 2) ἀπόλυτος, αὐθόπαρτος, Οὐύπτεμθ. Πλουτ. 2. 122E. 3) ἀπόλυτος, μετ' αὐτοτελοῦς δυνάμειος, Δίων Κ. 52. 22· περὶ τινος Πολυδ. 3. 4, 4· πρὸς τι αὐτῷ 36. 2· εἰκη Σουΐδ.—Ἐπίρρ. -λῶς, ὡς θέλει τις, οὐκ αὐτ., ἀλλ' ἀκριβῶς Λυσ. Ἄποσπ. 22, πρβλ. Πολυδ. 3. 29, 3, A. B. 467.

4) ὁ εἰς ἑαυτὸν ἀρκῶν, ἐπαρκῆς ὡσαύτως ὁ ὑποστηρίζων ἑαυτόν, ἵππετις Λουκ. Τέξ. 54. 5) ἀπόλυτος, καταρθωθείς, ἐν οἷς δ' αὐτοτελής ἢ νίκη γίνεται τῶν ἡγουμένων, ὑπὸ τῶν ἡγουμένων, Πολυδ. 5. 12, 4.

II. (τέλος IV) ὁ ἑαυτὸν φορολογῶν, αὐτοφορολογούμενος, Θουκ. 5. 18, πρβλ. Σταθ. Ἐκλογ. 2. 55.

αὐτό-τεχνος, ον, αὐτοδιδάκτος. τῶν ζώων ἕκαστον οὐ μόνον πρὸς ἑαυτὸν αὐτότεχνόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς διατροφὴν Πλουτ. 2. 991E.

αὐτότης, ητος, ἡ, ταυτότης, ἀντιθ. τῷ ἑτερότης, Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 10. 261.

αὐτό-τιγρις, ὁ, ἡ, αὐτόχρομα τίγρις, Μανασσ. Χρον. 2234.
αὐτο-τιμῆ, ἡ, αὐτὴ ἡ τιμῆ, ἡ ἀφρημένη ἰδέα αὐτῆς, μεταφ., Ἐκκλ.
αὐτό-τημος, ὄν, ὁ ἀπ' ἐαυτοῦ τημείς, χωρισθείς, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἄλ. 2. 349.
αὐτό-τοκος, ὄν, μετ' αὐτῶν τῶν ἐν γαστρὶ ἐμβρύων, πτανοῖσιν κυκλ πατρὸς αὐτότοκον πρὸ λόγου μογεράν πτάκα θυμοῖνοισιν Δίσχλ. Ἄγ. 137· ἀλλά, II. παροξ. αὐτοτόκος, ὄν, ἐνεργ., ὁ ἀπ' ἐαυτοῦ γενῶν, Νόνν. Δ. 8. 81, κτλ.
αὐτο-τραγικός, ἡ, ὄν, ἐξ ὀλοκλήρου, ἐντελῶς, ἐναργῶς τραγικός, αὐτοτραγικός πίθηκος Δημ. 307. 25.
αὐτο-τριας, ἄδος, ἡ, ἡ ἀφρημένη ἔννοια τοῦ ἀριθμοῦ τρία, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 821. 36, κτλ.
αὐτο-τριγωνον, τό, αὐτό τὸ τρίγωνον, ἡ ἰδέα τοῦ τριγώνου, ὁ τύπος τοῦ τριγώνου, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φυσ. 1. 2, 11, Θεμιστ. 165Α.
αὐτοτροπήσας, ἐν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 86, ὁδὸν αὐτ., ὡς εἰ ἐκ βῆμ. αὐτοτροπάω, στρέφω κατ' εὐθείαν· ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ἀμφ., ἄλλα χειρόγρ. ἔχουσιν αὐτοπρηπῆς ὡς, ἄλλα αὐτοτροπῆς ὡς, ὁ δὲ Ἑρμῶν. εἰκάζει, ὁδὸν ἀντιτροπήσων, penetraturus viam, ὁ δὲ Tyrrell αὐτοπορήσας.
αὐτό-τροφος, ὄν, = αὐτόσιτος, λέξις ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ Φρυν. 201.
αὐτό-τύπος, ὄν, ὁ ὑφ' ἐαυτοῦ πληγείς, κτυπηθείς, ὠτειλῆσι Ὀππ. Ἄλ. 2. 358.
αὐτοῦ, Ἄττ. συνγρ. ἀντὶ ἐαυτοῦ.
αὐτο-υγεία, ἡ, ἡ ὑγεία ἀφρημένως, Ἀριστ. Ἀποσπ. 182 (σ. 1509α. 17), Ἑρμείας εἰς Πλάτ.
αὐτο-υμνηγορία, ἡ, τὸ ἰδεῶδες τῆς ὑμνώδιας, Ἐπιφάν.
αὐτο-υπερούσιος, ὄν, ὁ ἀληθῶς υπερούσιος, Διον. Ἄρ.
αὐτοურγέω, εἶμαι αὐτοουργός, ἐργάζομαι διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 6. 1. II. ἐγὼ αὐτὸς ἐπιτελῶ δὲ βούλομαι τελεσθῆναι, ἐγὼ αὐτὸς πράττω τι ἢ αὐτὸς ἐφίσταμαι παντὶ ἔργῳ, μηδὲ εὐσχημον αὐτοურγεῖν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, περὶ τοῦ Θεοῦ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 7· καὶ τὴν μαντήριον ἐξ τέλους αὐτοουργεῖ Λουκ. π. Συρ. Θ. 36· αὐτοουργῶν τὴν ἐπιδοῦλὴν Φιλόστρ. 517, κτλ.—Παθ., Διονύσ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 744Ε.
αὐτοურγημα, ἄτος, τό, ἔργον τῶν ἰδίων χειρῶν τινος, Δίονι Χρ. 1. 403. 2) ἀγροκήπιον, ὑποστατικόν, τὰ γονικά αὐτοουργήματα Βίος Θεοδ. Στοῦδ., ἴδε Δουκάγγ.
αὐτοურγητος, ὄν, ὁ ἀπ' ἐαυτοῦ εἰργασμένος, ἀτέχνως καταεργασμένος, Ἄνθ. II. 6. 33.
αὐτοουργία, ἡ, τὸ πράττειν τι ἰδίαις χερσίν, αὐτοκτονία ἢ τὸ κτείνειν συγγενῆ, Δίσχλ. Εὐμ. 336. II. ἡ προσωπικὴ ἐργασία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γινόμενην διὰ τῶν δούλων, Πολύδ. 4. 21, 1, Πλουτ. Κάτ. Πρσθ. 1. III. πείρα, Πολύδ. 9. 14, 4.
αὐτοουργικός, ἡ, ὄν, πρόθυμος ἢ ἱκανὸς νὰ ἐργασθῆ διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν, Μ. Ἄντων. 1. 5· ἐπιμελής, ἐργατικός, Μουσώνιος παρὰ Στοδ. σ. 370. 11.—Ἐπίρρ. -κῶς, διὰ τοῦ ἰδίου κόπου, Κλήμ. Ἄλ. 283. II. ἡ αὐτοουργικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν πραγματικόν τι καὶ οὐχὶ ἀπλοῦν ὁμοίωμα (εἰδῶλον), Πλάτ. Σοφ. 266D.
αὐτοურγιον, τό, κτῆμα καλλιεργούμενον ὑπὸ αὐτοურγῶν, Συνόδ. Τρούλ. Κανῶν 28.
αὐτοურγός, ὄν, (*ἔργω) αὐτὸς ἐργαζόμενος, αὐτοουργῶ χερὶ Σοφ. Ἄντ. 52· αὐτ. βίος Διον. Ἄλ. 10. 19. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ., ὁ μὴ διὰ δούλων, ἀλλ' αὐτὸς καλλιεργῶν τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ, γεωργός, πτωχὸς ἀργάτης, ὡς τὸ ἐργάτης, Εὐστ. Ὀρ. 920, Πλάτ. Πολ. 565Α· αὐτ. γεωργολί Σεν. Οἰκ. 5, 4· ἐπὶ τῶν Πελοποννησίων, Θουκ. 1. 141. 6) μεταφ., αὐτοურγός τῆς φιλοσοφίας, ὁ μελετήσας αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν τὴν φιλοσοφίαν ἄνευ διδασκαλίου ἢ ὁδηγοῦ, Σεν. Συμπ. 1, 5· αὐτὸς ἐαυτὸν υποβάλλων εἰς βαρεῖαν ἐργασίαν, γινόμενος αὐτοურγός τῆς ἐν τοῖς ἔργοις ταλαιπωρίας Πολύδ. 3. 17, 8. II. παθ. ἀτέχνως, ἄνευ ἐπεξεργασίας ποιηθείς (πρὸλ. αὐτοσχεδίδιος), Διον. Ἄλ. π. Δημ. 39· ἀπλοῦς, φυσικός, μέλος Ἄνθ. II. 9. 264.
αὐτοურγό-τευκτος, ὄν, = τῶ προηγ. II, Λυκόφρ. 747.

αὐτοῦτα, ἴδε αὐταῦτο.
αὐτο-φάγος [ἄ], ὄν, ὁ ἐαυτὸν κατατρῶγων, Ἰσχύ. ἐν λέξει αὐτόφορδος.
αὐτοφάνεια, ἡ, αὐτὴ ἡ ἐμπάνσις, παρουσία, Ψελλ. π. Δαιμ. 42. 45.
αὐτο-φάνης, ἐς, (φαίνομαι, φανῆναι) αὐτὸς φαινόμενος, προσωπικῶς φαινόμενος, Ἰάμβλ., κτλ.—Ἐπίρρ. -νῶς Βυζ.
αὐτοφαιρίζω, = αὐτοφατίζω, Ἰσχύ.
αὐτό-φθονος, ὄν, ἡ προσωποποίησης, ἡ ἐνοσάρκως τοῦ φθόνου, Εὐστ. Πονημάτ. 205. 4.
αὐτο-φθορά, ἡ, αὐτὴ ἡ φθορά, ἀληθῆς καταστροφή, Ἐκκλ.
αὐτοφθόρος, ὄν, ὁ ἀπ' ἐαυτοῦ φθαρεὶς ἢ καταστραφεὶς, Ἐκκλ.
αὐτόφι, -φιν, Ἐπ. γεν. καὶ δοτ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ αὐτός, παρ' Ὀμ. ἀείποτε μετὰ πρόθεσως, ἀπ' αὐτόφιν «ἀπ' αὐτῶν» (Σχόλ.) Ἰλ. Α. 44· οὕτω, παρ' αὐτόφιν ἡ -φι Μ. 302, Ν. 42, κτλ.· ἐπ' αὐτόφιν «ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου» (Σχόλ.) Τ. 255.
αὐτο-φιλανθρωπία, ἡ, αὐτόχρομα φιλανθρωπία, Γρηγ. Ναζ.
αὐτο-φιλαντος, ὄν, ὀλοκλήρως δεδομένος εἰς φιλαντίαν, Ἰωσήφ. Ἄρχ. Ἰ. 5. 6, 3.
αὐτό-φλοισός, ὄν, μετὰ τοῦ φλοισοῦ, βάρκτρον Θεόκρ. 25. 208, πρὸλ. Ἐπιγράμμ. 4, Ἄνθ. II. 6. 99.
αὐτο-φονευτής, οὐ, ὁ, = αὐτοφόντης, Ἐκκλ.
αὐτο-φόνευτος, ὄν, ὁ ὑφ' ἐαυτοῦ φονευθείς, Σχόλ. εἰς Δίσχλ. Θέβ. 735.
αὐτο-φονία, ἡ, = αὐτοურγία 1, Σχόλ. εἰς Δίσχλ. Εὐμ. 336.
αὐτο-φόνος, ὄν, ὁ ἐαυτὸν φονεύων, ὁ φονεύων τοὺς ἐκ τῆς ἐαυτοῦ οἰκογενείας, αὐτοφῶνα κακὰ Δίσχλ. Θέβ. 850, Ἄγ. 1091· παλάμη Ἄνθ. II. 7. 149· πρὸλ. αὐθέντης. — Ἐπίρρ. -νως Δίσχλ. Ἰκ. 65.—παρ' Ὀμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, εἰδὸς τ' Αὐτοφόνιοι, μενεπτόλεμος Πολυφόντης Ἰλ. Δ. 395.
αὐτο-φόντης, ὄν, ὁ, φονεύς, Εὐστ. Μήδ. 1260.
αὐτό-φορβός, ὄν, (φέρβω) = αὐτοφάγος, Δίσχλ. Ἀποσπ. 112, περὶ τοῦ τוניσμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 88.
αὐτο-φώρητος, ὄν, ὁ ὑφ' ἐαυτοῦ φερόμενος, Νόνν. Δ. 10. 150.
αὐτό-φορτος, ὄν, ὁ τὸ ἐαυτοῦ φορτίον φέρων, αὐτοδιάκωνος, Δίσχλ. Χο. 675, Σοφ. Ἀποσπ. 250, πρὸλ. Κρατῖνον ἐν «Χείρωνι» 20. II. σύν αὐτῷ τῷ φορτίῳ, ναῦς Πλουτ. Αἰμιλ. 9., 2. 467D.
αὐτο-φρόνησις, εὖως, ἡ, αὐτὴ ἡ φρόνησις, ἡ ἀληθῆς φρόνησις, Ἰμερ. Ἐκλογ. 32.
αὐτο-φρούρητος, ὄν, ὁ ὑφ' ἐαυτοῦ φρουρούμενος, Ἰουστῖνος Μ. π. Ἐλλ. 194.
αὐτο-φυής, ἐς, ἀπ' ἐαυτοῦ φυόμενος, στρωμνὴ οἰκεία καὶ αὐτ., ἡ μαλλωτὴ δορὰ τῶν ζώων, Πλάτ. Πρωτ. 321Α· ὁ ἀπ' ἐαυτοῦ υπάρχων, Κριτίας 15, Εὐστ. Ἀποσπ. 596. 2) ὁ φυόμενος ἢ γινόμενος ἐν τῷ τόπῳ, περὶ τῶν πρῶτονων τῆς Ἀττικῆς, Σεν. Πόροι 2, 1· οὕτως ὡς τὸ αὐτόχθων, ἡ πόλις φίλης Κέκροπος, αὐτοφυές Ἀττικὴ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 162. 3) φυσικός κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός, οὐδὰς Ἦσ. Θ. 813· λιμὴν Θουκ. 1. 93· χρυσὸς αὐτ. Διόδ. 3. 45· αὐτ. λέφοι, ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει μὴ λατομούμενοι ἢ ὀρυσσόμενοι πρὸς εὐρεσιν μετάλλων, Σεν. Πόροι 4. 2· κορύβαν αὐτοφυῆ, τραχεῖαν ἀκατέργαστον οἶα ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐκόπη. Θεόκρ. 9. 24· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φράσιν, τὰ διὰ τέχνης, ἄγριος, ἀκαλλιεργητός, Θεόκρ. Αἰτ. Φ. 3. 1, 1· ἐπὶ ἴππου, τὸν αὐτοφυῆ [ἐνν. ὀρμιον] διατροχάσειν, τὸ φυσικὸν τρέξιμον, Σεν. Ἰππ. 7, 11· αὐτ. γηροῦματα, ἄγρια, φυσικὰ φωνὰ τῶν πτηνῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐναρθρον φωνὴν τῶν ἀνθρώπων, Πλουτ. 2. 973Α· ἐπὶ ὕρου, φυσικόν, ἀπλοῦν, Διον. Ἄλ. π. Δεινάρχ. 7.—Ἐπίρρ. αὐτοφυῶς ὅμοιον, ἐκ φύσεως ὅμοιον, Πλάτ. Γοργ. 513B.
4) τὸ αὐτοφυές, αὐτὴ ἡ φύσις, ἡ φύσις τινός, Πλάτ. Πολ. 486E· τὸ ἐκ φύσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπίκτητον, Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 33. II. ἐνεργ., φύων, παρὰ γων ἀπ' ἐαυτοῦ, αὐτομάτως, γῆ αὐτ. ὦν φέρει Φιλόστρ. 840.
αὐτο-φυῖα, ἡ, ἡ αὐτόματος ἀνάβλυσις, ἐπὶ πηγῆς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λιδαν.
αὐτό-φύλος, ὄν, ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, Ἐκκλ.
αὐτό-φύτος, ὄν, ἀπ' ἐαυτοῦ φύς, γεννηθείς, ἔλκεα Πινδ. II. 3. 83· ἀπ' ἐαυτοῦ υπάρχων, Νόνν. Μετόφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. α', 3· ἐγγενής, ἔμφυτος, σύμφυτος, ἀρετὴ Δίων Κ. 44. 37. 2) φυσικός, αὐτ. ἐργασία = αὐτοουργία, ὅ ἐ. γεωργία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δι' ἀλλαγῆς πορίζειν τὴν τροφήν Ἀριστ. Πολ. 1. 8, 8.
αὐτοφωνία, ἡ, αὐτὴ ἡ φωνὴ, Ἰουλιαν. 209B.
αὐτό-φωνος, ὄν, ὁ ἀπ' ἐαυτοῦ ἠχῶν, χρησιμὸς αὐτ., ὄν αὐτὸς ὁ θεὸς ἀγγέλιος, Λουκ. Ἀλέξ. 26.—Ἐπίρρ. -νως Βασίλ.
αὐτο-φώρτος, ὄν, ὁ ἀπ' ἐαυτοῦ προδοθείς, φανερωθείς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 173.
αὐτό-φωρος, ὄν, (φῶρ) ἀπ' ἐαυτοῦ ἀνακαλυφθείς, ἀμπλακήματα Σοφ. Ἄντ. 51. II. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, ἐπ' αὐτόφωρῳ λαμβάνειν, καταλαμβάνειν ἐν αὐτῇ τῇ πράξει, Λατ. in ipso furto deprehendere, Εὐστ. Ἰων 1214, Λυσ. 137. 43 κέξ., Δημ. 382. 5., 646 ἐν τέλει· ἐπ' αὐτ. ἐλέγγειν Λυσ. 112. 8., 132. 30· οὕτω καὶ μετὰ παθ. βῆμακτ., ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀλῶναι Ἡρόδ. 6. 72.

εἰληθῆαι Ἄριστοφ. Πλ. 455, Εὐπολ. ἐν «Μαριχᾷ» 5, Ἀντιφῶν 111. 48, κτλ., πρβλ. ἀπαγωγή IV· ἐντεῦθεν, 2) ἐπὶ γενικωτέρας ἔννοιας, πασιφανῶς, πανηρικῶς, ἐπιβουλεύοντα φανῆναι ἐπ' αὐτοφώρῳ Ἡρόδ. 6.137· ἐπ' αὐτ. καταλαμβάνειν τινὰ ἀμαθέστερον ὄντα Πλάτ. Ἄπολ. 22B, πρβλ. Πολ. 359C· ἐπ' αὐτ. εἰληθῆναι πλουσιώτατος ὢν Ξεν. Συμπ. 3. 13· ἀξίῳ σε .. ἐπ' αὐτ. ταῦτά μοι ἐπιδειξάαι Λυσ. 93. 37· ἐπ' αὐτ. κλέπτῃς ὢν Αἰσχίν. 55.12· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀπαγωγῆς ἀναγερομένης ὑπὸ Δημ. 646, ἐν τέλει, ἔνθα τὸ πλημμέλημα ἦτο παλαιόν, πρβλ. Λυσ.137, ἐν τέλει.

αὐτό-φωρος, ωτος. καὶ αὐτοφῶς, ὦτος, τό, αὐτὸ τὸ φῶς, ἐπὶ τῆς θεότητος, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 170B, Γρηγ. Ναζ. κλπ.

αὐτο-χάλκευτος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ χάλκευθεὶς, Βυζ.

αὐτο-χάρακτος, ον, ἀρ' ἑαυτοῦ χαραχθεὶς ἢ ἀπεικονισθεὶς, ἐπὶ τῆς ἐν κατώτερῳ ἀπεικονιζομένης εἰκόνας, Νόνν. Δ. 5. 599.

αὐτο-χάρις, ιτος, ἢ, αὐτὸ τοῦτο χάρις, αὐτοχάριτες Ἀττικαί, αὐταὶ αἱ Ἀττικαὶ χάριτες, Ἀλκίφρων 3. 43.

αὐτο-χειλῆς, ἐς, ἴδε ἐν λ. αὐτό-πλευθός.

αὐτό-χειρ, ρος, ὁ, ἢ, ὁ τῆ ἰδίᾳ χειρὶ πράττων τι, φυτουργός αὐτόχειρ ἀναξ κτλ., Αἰσχύλ. Ίκ. 592· αὐτόχειρ λούειν, παίειν, κτείνει Σοφ. Ἄντ. 900, 1315, Αἴ. 57· τίνες ὠκοδόμησαν; .. ἔρνηθες αὐτόχειρες; Ἀριστοφ. Ὀρν. 1132 κέξ., πρβλ. Λυσ. 269, Θεοπόμπ. Κομ. Ἀδελ. 29· ὡσαύτως μετὰ γεν., αὐτὸς ὁ ἐργάτης, ὁ πρωτουργὸς πράγματός τινας, αὐτ. τοῦδε τοῦ τάφου Σοφ. Ἄντ. 306· τῆς ἀσελείας ταύτης Δημ. 524. 3· οἴμαι δὲ σ' οὐκ ἀγνοεῖν, ἐν τῷ τρόπῳ οἱ θεοὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων διοικοῦσιν· οὐ γὰρ αὐτόχειρες οὕτε τῶν ἀγαθῶν οὕτε τῶν κακῶν γίγνονται τῶν συμβαίνοντων αὐτοῖς, διλ. τοῖς ἀνθρώποις, Ἰσοκρ. 1121).

II. ἀπολ. ὡς τὸ αὐθέντης, ὁ φρονεῦν ἑαυτὸν ἢ τινα τῶν ἰδίων συγγενῶν, Ἐρμαν. εἰς Σοφ. Ἄντ. 1160· ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς, φρονεῖς, ἀνθρωποκτόνος, Σοφ. Ο. Τ. 231, Δημ. 552. 18· αὐτόν .. νομίζω αὐτόχειρα μου γεγενῆσθαι τούτοις τοῖς ἔργοις ὁ αὐτ. 549 5· ἐν πλήρει φράσει, τὸν αὐτ. τοῦ φόνου Σοφ. Ο. Τ. 266, πρβλ. Ἠλ. 955, Πλάτ. Πολ. 615C, Δημ. 321.18.

III. ὡς ἐπιθ., φωνικός, ἰδίως ἐπὶ φόνου τελεσθέντος ἰδίᾳ χειρὶ ὑπὸ τίνος, ἢ ὑπὸ συγγενοῦς, αὐτ. θάνατος, σφαγὴ, μοῖρα Εὐρ. Φοίν. 880, Ὀρ. 947, Μῆδ. 1281· πληγέντες αὐτόχειρι μιάσματι, ἐπὶ ἀδελφῶν ἀμοιβαίως σφραγίστων, Σοφ. Ἄντ. 172· πρβλ. αὐθέντης II. 2) αὐτόχειρα γράμματα, γεγραμμένα τῇ ἰδίᾳ χειρὶ τίνος, αὐτό-γραφα, Δίων Κ. 59. 4.

αὐτοχειρὶ, ἐπίρρ. τοῦ προηγουμ., τῇ ἰδίᾳ χειρὶ, ἰδιοχειρῶς, Λυκούργ. 165. 8, Παισ. 7. 16, 4, πρβλ. Πέρσ. Ὀρ. 1037· πρβλ. αὐτοχειρὶ.

αὐτοχειρία, ἢ, φόνος τελεσθεὶς ὑπὸ τίνος ἰδίᾳ χειρὶ, Πλάτ. Νόμ. 872B. II. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ δοτ. αὐτοχειρία, Ἰων. -ίη, ἐπιρρηματικῶς = αὐτοχειρὶ, τὸ πλεῖστον ἐπὶ φόνου, σφαγῆς, αὐτ. κτείνειν Ἡρόδ. 1. 140· ἀπολέσαι ὁ αὐτ. 3. 74, πρβλ. 66· ἐν γένει, ποιεῖν τὴν ἰδίᾳ χειρὶ, αὐτ. διελέειν ὁ αὐτ. 1. 123· διασπείρειν ὁ αὐτ. 3. 13· λαβεῖν Δημ. 787. 26.

αὐτοχειρίζω: μέλλ. -ίω, πράττω τι ἢ τελεῶ διὰ τῆς ἰδίας μου χειρὸς, Φίλιστ. (60) παρὰ Πολυδ. Β' , 154, ὅστις λέγει: «τὸ γὰρ παρὰ Φίλιστῳ αὐτοχειρισαντες παμμίαρον».

αὐτοχείριος, α, ον, = αὐτόχειρ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μῆδ. 1269, Ἄπολλων. π. Ἄντων. 89A.

αὐτόχειρος, ον, «ὃ ἑαυτὸν ἐγχειρίσας» Ἡσύχ.—Ἐπίρρ. -ρωσ = αὐτοχειρὶ, Βυζ.

αὐτο-χειροτόνητος, ον, ὁ ἑαυτὸν χειροτόνησας, Ὑπόθεσις εἰς τὸν π. Παραπρεσβ. λόγον τοῦ Δημοσθ. 338. 7, Ἐκκλ.

αὐτοχειρὶ, ἐπίρρ. τοῦ αὐτόχειρ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ αὐτοχειρὶ, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 21· μετὰ γεν., αὐτοχειρὶ ποσίωμ ἐδάμνησαν Μανέθ. 3. 200.

αὐτό-χθονος, ον, σὺν αὐτῇ τῇ χθονί, ὁμοῦ μετὰ τῆς χώρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 536· ἀλλ' ὁ Blomf. προτείνει αὐτόχθον' ὄν.

αὐτόχθων, ον, γεν. -ονος, ἀναρκεῖς ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς, Λατ. terrigena—αὐτόχθονες, οἱ, ὡς τὸ Λατ. Aborigines, Indigenae, οὐχὶ ἔξωθεν ἐλθόντες, οἱ ἐγγήριοι, Ἡρόδ. 1.171, Θουκ. 6. 2, κτλ.—μετὰ γεν., αὐτ. Ἰταλίας Διον. Ἄλ. 1.10.—οἱ Ἀθηναῖοι ἕρσηκοντο οὕτω καλοῦμενοι, Εὐρ. Ἰων 29, 589, 737, ὁ αὐτ. Ἄποσπ. 362. 8, Ἀριστοφ. Σρ. 1076, πρβλ. Θουκ. 1. 2, Ἰσοκρ. 45C, 258C. II. ὡς ἐπιθ., γηγενής, ἐπιγῆριος, τὰ μὲν ἄνθρωποι αὐτόχθονα τῶν ἐθνῶν Ἡρόδ. 4.197· ἀρετῇ Λυσ. 194. 37· λάχανα τῶν αὐτοχθῶνων Πολύλοχος ἐν Ἀδελ. 1. 6.

αὐτο-χόλωτος, ον, καθ' ἑαυτοῦ ὠρμισμένος, Ἄνθ. II. 7. 688.

αὐτο-χορήγητος, ον, ἄνευ ἑξῆς χορηγίας, εἰλαπίναι Πλάτ. Ἄξιοχ. 371D.

αὐτο-χόωνος, ον, Ἐπ. ἀντὶ αὐτοχόωνος, -χωνος, προχειρῶς χυθείς, ὀγκώδης, ἐπὶ ὄγκου σιδήρου χρησιμεύοντος πρὸς δισκοβολίαν, Ἰλ. Ψ. 826. Καθ' Ἡσύχ. «αὐτοχόωνον» αὐτοχόωνευσον ἀπ' αὐτῆς τῆς χανείας τὸ τέλειον ἔχοντα ... αὐτόχουτον κτλ.»

αὐτόχρημα, ἐπίρρ., «αὐτὸ τὸ πρᾶγμα» (Ἡσύχ.), τῇ ἀληθείᾳ,

πράγματι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 78. II. ἀκριβῶς, ἀπαρραλλάκτως, Αἰλ. π. Ζ. 2. 44, Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 13.

αὐτό-χροος, ον, συνηρ. -χροους, ουν, ἔχων τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ χρῶμα, διλ. τὸ φυσικὸν αὐτοῦ χρῶμα, Πλούτ. 2. 270E. 2)· τοῦ αὐτοῦ χρώματος, αὐτότι 330A.

αὐτό-χρῦσος, ον, ἐξ ἀληθοῦς χρυσοῦ, πολύτιμος, «αὐτόχρυσά» τὰ τίματα Ἡσύχ.

αὐτό-χυτος, ον, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ χυθείς ἢ χυνόμενος, Ἀριστείδ. 1. 253, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 7.12· συγχ. παρὰ Νόνν.

αὐτοφεί, ἢ -ψί, ἐπίρρ. τοῦ αὐτοπτως, ἰδίως ὀφθαλμοῖς, Ἄνεκδ. Ὀξ. τ. 2. σ. 405, 18, κτλ.

αὐτοψεύδος, τό, αὐτὸ τὸ ψεῦδος, Ἰω. Κατακ. τ. 2, σ. 480, 9, ἔκδ. Βεν.

αὐτοψία, ἢ, τὸ ἰδίως ὀμμασι βλέπειν τι, Διοσκ. προοίμ., Λουκ. π. Συρ. Θ.1· ἐκ τῆς αὐτοψίας Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1711A. 4· ἐπὶ τὴν αὐτ. ἔλθειν αὐτότι 1732a.

αὐτῶ, Δωρ. ἀντὶ αὐτοῦ, ἰδῶ, αὐτῶ (αὐτέϊ, Ahrens) ἐπ' ἀτό-νος κατετάκετο ... ἔξ ἄουχ Θεόκρ. 11.14.

αὐτῶδης, ἐς, Ἰων. ἀντὶ αὐθάδης Ἀπολλώνιος π. Ἄντων. 354C, Ἡσύχ. ἀλλ' ἐν Ἡρόδ. 6. 92 ὑπάρχει ὁ κοινὸς τύπος αὐθα-δέστερον.

αὐτῶλης, ἐς, = αὐτόχειρ II, Ἡσύχ.

αὐτ-ωνητής, οὔ, ὁ, ὁ ἀγοράζων δι' ἑαυτὸν, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Γ. 7, 81· καὶ ἐπίθετ. αὐτῶνητος, ον, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς, Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 201.

αὐτῶρης, ἐς, (ῶρα), αὐτὸς φρονιζῶν, αὐτοκέλευστος, ἀρ' ἑαυτοῦ ποιῶν τι ἢ λέγων, αὐτῶρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε Καλλ. Ἄποσπ. (264) παρὰ τῷ Σχόλ. ἐν Πινδ. II. 4.107.

αὐτῶροφος, ον, ἀντὶ αὐτόροφος, χάριν τοῦ μέτρου, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 184A, 9.

αὐτῶς, ἐπίρρ. 4) κατὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν τρόπον, οὕτω μάλιστα, ὡς ἔχει τὸ πρᾶγμα, κτενεῖ δὲ με γυμνὸν ἔδοντα, αὐτῶς—ὡστε γυναικίκα, θὲ μὲ φωνεσθῆ δὲ ἄσπλον ὄντα ἀκριβῶς ὡς ἐν ἡμῶν γυνῆ, Ἰλ. Χ. 125· αὐτῶς ὅπωςπερ .. Σοφ. Αἴ. 1179· αὐτῶς ὡς .., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 890. 2) ἐντεῦθεν, ἐπὶ περιφρονητικῆς ἔννοιας, ἀκριβῶς οὕτω, οὕτω δά, οὐχὶ καλλίτερα, τί σὺ κῆδεαι αὐτῶς ἀνδρῶν, διατὶ δὲν λαβδίνεις καλλίτερον πρόνοιαν, Ἰλ. Ζ. 55 (Spitzn. οὕτως, ὡς ἐν Β. 342)· οἴχηται αὐτῶς, ἀπῆλθεν ὅπως ἤθελεν, Ὀδ. Δ. 665· συγνάκις συνεκφέρεται: μετὰ λέξεων περιφρόνη-σιν δηλουσάν, πάσις δ' ἔτι νῆπιος αὐτῶς, ἐντελὸς βρέφος, Ἰλ. Ο. 726 (ἀλλ' ἐν Ζ. 400 ἡ αὐτῆ φράσις σημαίνει ἀγάπην, σπογγήν)· οὕτω, μᾶψ αὐτῶς Υ. 348· ἀνεμῶλιον αὐτῶς Φ. 474· αὐτῶς ἄχθος ἀρούρης Ὀδ. Υ. 379, κτλ.—Ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι παρά-γεται ὁ τύπος ὡσαύτως (παρ' Ὀμ. ἀεῖποτε ὡς δ' αὐτῶς), ἀκρι-βῶς κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, συνήθως παρ' Ἀττ., πρβλ. Stallb. Πλάτ. Φαίδωνα 102E· ἐν Σοφ. Τρ. 1040, ὡδ' αὐτῶς, ὡς μ' ὤλεσεν.

II. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ παρελθόν, ἀκριβῶς ὡς πρότερον ὅπως ἦτο, Ἰλ. Α. 133., Σ. 338, Ὀδ. Υ. 130· ὡσαύτως τῇ προσθήκῃ τοῦ ἔτι, λευκὸν ἔτ' αὐτῶς, λευκὸν εἰσέτι ὡς ὅτε ἦτο νέον, Ἰλ. Ψ. 268· ἔτι κείτῃ αὐτῶς ἐν κλισίῃσι, ἔτι κείτῃ ὅπως ἀκριβῶς ἦτο, Ω. 413· οὕτως, ἢ δὲ καὶ αὐτῶς, καὶ καλῶς ἔχόντων τῶν πραγμά-των, Α. 520, Ε. 255. III. εἰκῆ, ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυγον, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτῶς μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ Ὀδ. Ε. 151· ἀλλὰ πολλὰ χωρία εἰς ἃ αὐτῆ ἡ σημασία ἀποδίδεται, δύναται νὰ υπα-χθῶσιν εἰς τινα τῶν προηγουμένων διαρίσεων, ὡς ἐν Ἰλ. Π. 11., Σ. 584, κτλ.—(Ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως Ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι γραμμ. διαφρονοῦσιν ἂν ἔπρεπε νὰ γράφηται αὐτῶς (ἐκ τοῦ ὑψ. τοῦ οὔτος) = οὔτως, ἢ αὐτῶς (ἐκ τοῦ αὐτός), πρβλ. Ἀπολ-λώνιον ἐν Α. Β. 585, Ἐτυμ. Μ. 172. 34 μετὰ τοῦ Βουττιμ. ἐν Λεξιλ. ἐν λ., Ἐρμανν. π. τῆς Ἄντων. αὐτὸς § 15. Ἡ τελευταία ἐκ τῶν δύο φαίνεται ἢ πιθανώτερα γνώμη. Ὁ τονισμός, αὐτῶς ἀντὶ αὐ-τῶς, καλεῖται Διολ.).

αὔφην, κατὰ Ἰω. τὸν Γραμμ. 344, Διολ. ἀντὶ αὐχῆν.

αὐχάλειος, α, ον, (αὐχῆ) ἀλατῶν, μεγάλαιος, Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. 526B.

αὐχενίζω: μέλλ. Ἄττ. ἰῶ, (αὐχῆν) ἀποκόπτω τὸν αὐχένα, λαμποστομῶ, ἀποκεφαλίζω, τοὺς μὲν ἠϋχενίε Σοφ. Αἴ. 298. 2) ἐν Φίλωνι 1. 654 (πρβλ. 2. 372) πῶ. ἄγχω, ἀσπίνω, στραγ-γαλίζω· αὐτῆ δὲ ἡ ἔννοια μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἰππιατρ. σ. 41. 22.

αὐχένιον, τό, = αὐχῆν III, Εὐστ. 1533. 46, Ἄν. Ὀξ. τ. 2. 356. 31, κτλ.

αὐχένιος, α, ον, ὁ τοῦ αὐχένος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐχένα, τένοντες αὐχ., οἱ τένοντες τοῦ αὐχένος, Ὀδ. Γ. 450· χαίτη Ὀππ. Κ. 3. 255. II. εἶδος χιτῶνος, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδελ. 79.

αὐχενιστήρ, ἦρος, ὁ, βρόχος αὐχ., πρὸς ἀπαγχόνισιν, Λυ-κούργ. 1100.

αὐχῆν, μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρὰτ. ἠϋχουον, πλὴν ὅτι ὁ μέλλ. αὐχῆν ἄπαντὲ παρὰ Λουκ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 22. 2, ἀόρ. ἠϋχῆσα ἐν Ἄνθ. II. 15. 4, Ἀπολλοδ. 2. 4, 3, καὶ ἐν συνηθ. μετὰ τῶν πρῶθ. ἐξ-, ἐπ-, κατ- I. (αὐχῆ). Ὡς τὸ καυχάομαι, κομ-πάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑπερφρανεύομαι, ἐπὶ τινι Βατραχου. 57, Ἄνθ.

αὐχῆν, μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρὰτ. ἠϋχουον, πλὴν ὅτι ὁ μέλλ. αὐχῆν ἄπαντὲ παρὰ Λουκ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 22. 2, ἀόρ. ἠϋχῆσα ἐν Ἄνθ. II. 15. 4, Ἀπολλοδ. 2. 4, 3, καὶ ἐν συνηθ. μετὰ τῶν πρῶθ. ἐξ-, ἐπ-, κατ- I. (αὐχῆ). Ὡς τὸ καυχάομαι, κομ-πάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑπερφρανεύομαι, ἐπὶ τινι Βατραχου. 57, Ἄνθ.

Π. 6. 283· τιμὴ Εὐρ. I. A. 412· μετ' οὐδ'. ἐπιθ., τοσοῦτον αὐγεῖν Ἡρόδ. 7.103· μέγ' αὐγεῖν Εὐρ. Ἡρακλ. 353· μῆδεν τόδ' αὐγεῖν ὁ αὐτ. Ἄνδ. 463· μετ' αἰτία· ἀντικ., ἀστέρας Ἄνθ. Π. 7. 373.

II. μετ' αἰτ. ἀκολουθουμένης ὑπὸ ἀπαρ. ἀορ. ἢ ἐνεστ., καυχῶμαι ἢ μεγαλοφώνως διακηρύττω ὅτι ..., αὐχέοντες κάλλιστα τιθέναι ἀγῶνα Ἡρόδ. 2.160, πρβλ. Θουκ. 2. 39, Εὐρ. Ἄνθρ. 311, Βάκυ. 310· ὄλλ' ἢ ἀπαρέμφ. ἐνίοτε παραλείπεται, αὐχὼ Σεδῆραν, καυχῶμαι (ὅτι κατέγω αὐτήν), Ἐπιγρῶμ. Ἑλλ. 567. 3, πρβλ. 822. 5., 932. 7. — Μέσ., ἠγχοῦμην .. ἐκ βασιλῆων, ἐκαυχώμην (ὅτι κατὰ γομαί) ἐκ βασιλικοῦ γένους, αὐτόθι 192.1. 2) μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., λέγω μετὰ πεποιθήσεως ὅτι, καυχῶμαι ὅτι θά, αὐχῶ γάρ .. τήνδ' ὄωρεάν ἐμοί δώσειν Δί' Αἰσχύλ. Πρ. 338, πρβλ. 689, Πέρσ. 741, Κρατίων ἐν Ἄρχιλόγῳ 1· μετ' ἀρνήσεως, οὐ γάρ ποτ' ἠγχοῦν .. μεθέξει, οὐδέποτε ἐπίστευον ὅτι ..., Αἰσχύλ. Ἄγ. 506, πρβλ. Εὐμ. 561, Εὐρ. Ἡρακλ. 931. — Οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ., εἰ καὶ ὑπάρχει τὸ ἐπαυχῶ, Ἡλ. 65· σπάνιον παρὰ κωμ. καὶ πελολόγους. αὐχῆ (καὶ αὐχῆ), ἢ, καύχισι, ὑπερηφανία, κενεόφρονες αὐχαι Πινδ. Ν. 11. 38· Δωρ. αὐχάν· «καύχισιν» Ἡσύχ. (Πιθανῶς συγγεν. τῷ εὐχομαι, ὃ ἴδε).

αὐχῆεις, εσσα, εν, ἀλακῶν, κομπαστής, καυχητής, ὑπεροπτικός, Ὀππ. Ἄλ. 2. 677· βους Ἄνθ. Π. 6. 114.

αὐχνημα, τό, πρᾶγμα δι' ὃ καυχᾶται τις καὶ ὑπερηφανεύεται, καύχημα, χθονός Σοφ. Ο. Κ. 710· αἰτία πρὸς καύχισιν, δόξα, οὐ γάρ νιν εἰς τόδ' εἶσα αὐχνημ' αὐτόθι 713, πρβλ. Θουκ. 7. 75.

II. = αὐχῆ, καύχισι, πεποίθησι εἰς ἑαυτόν, Θουκ. 2. 62., 7. 66. — Περὶ τοῦ ἐν Πινδ. Π. 1. 180, πρβλ. ὀπισθόμυθροτος.

αὐχηματίας, ου, ὁ, ὃ καυχματίας, Εὐστ. 537. 42. — Ἐπιθ. -ματικός, ἢ, ὄν, ὃ αὐτ. 1967. 9.

αὐχῆν, ἕνος, ὁ, τὸ μεταξύ κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων μέρος, τράχηλος, λαίμνος, «στέρκος», ἐπὶ ζῴων καὶ ἀνθρώπων, Ἰ. Η. 12, Ἡσ. Ἐργ. x. Ἡμ. 813. κτλ.· εἶτε τὸ ὄπισθεν μέρος (Ὀδ. Κ. 559) εἶτε τὸ ἔμπροσθεν (Ἡσ. Ἄσπ. 418)· περὶ τῶν διαφθῶν αὐτοῦ μερῶν ἴδε Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 12, 1, π. Ζ. Μορ. 4. 11, 16. — σπανίως ὁ φάρυγξ, Νικ. Θ. 350. — Ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ λατ. cervicēs, ἐπὶ ἕνος αὐχένος, Σοφ. Ἀποσπ. 487. 4, Ἄνθ. Π. 5. 28, Ὀρφ. Ἀ. 137. II. μεταφ., πᾶν στενὸν μέρος συνδέον δύο ἄλλα μέρη ὡς λαίμνος:

1) αὐχὴν γῆς, λαίμνος, ἰσθμὸς, Ἡρόδ. 1. 72., 6. 37, Ξεν. Ἄν. 6. 2 (4) 3. 2) στενὴ θάλασσα, στενὸν πέρασμα, πορθμός· ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, Ἡρόδ. 4. 85, 118· αὐχ. πόντου, ἐπὶ τοῦ Ἑλληνιστοπόντου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 72· ἐπὶ τοῦ σημείου καθ' ὃ ὁ Ἴστρος ποταμὸς διαχωρίζεται εἰς διαφόρους βραχίονας, Ἡρόδ. 4. 89. 3) στενὸν ὄρειον πέρασμα, στενοπορία, χαρδῶρα, αὐτ. 7. 223. 4) τὸ ἔξω μέρος τῆς κοτύλης τοῦ ἄρρου τοῦ ὅσπου τοῦ μηροῦ, τὸ ἄκρον τῆς μητρας, κτλ., Ἰππ. π. Ἄρρ. 822D, κ. ἄλλ. 5) ὁ οἶα, τὸ «δοιακί» τοῦ πηδαλίου, Πολυδ. Α'. 90, Πολύαιν. 3. 11, 14. — Πρβλ. τράχηλος. (Ἡ √ΑΥΧ ἴσο ἴσως κατ' ἀρχὰς FAX = τῷ Σανσκρ. vah (velho), ἴδε τὸ ῥῆμα ἔχω).

αὐχῆσις, εως, ἢ, (αυχέω) καύχημα, ἀφορμὴ πρὸς τὸ ἐπαίρεισθαι καὶ κομπάζειν, Θουκ. 6. 16.

αὐχνητής, οὔ, ὁ, κομπαστής, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Θ', 146.

αὐχητικός, ἢ, ὄν, = αὐχῆεις, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 1. 4. — Ἐπιρρ. -ῶς Εὐστ. 750. 24.

αὐχητῆς, α, ον, = αὐχητός, Χοιρίλος σ. 130.

αὐχημέω, (αὐχμός) εἶμαι αὐχητός, ξηρός, ῥυπαρός, ἄλυστος, Λατ. squaleo, αὐχημέτις κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι Ὀδ. Ο. 250· οὕτως, αὐχημεῖν Ἄριστοφ. Νεφ. 442. 9, Πλάτ. Εὐκ. 606D· αὐχημεῖ Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 10, 7. — ὁ ἕτερος τύπος αὐχημάω ἀπαντᾷ ἐν τῇ μετοχῇ αὐχμῶσαι Ἰππ. 37. 21· αὐχμῶσης Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 4, 9· αὐχμῶντες Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 10· αὐχμῶντα Λουκ. Βίων Πράσι 7· αὐχμῶσαν Πλούτ. 2. 187D, Λουκ., κτλ.· Ἐπι. αὐχμῶντα Νόνν. Δ. 26. 108, κτλ. — ὁ Φρύν. ἐν τοῖς Α. Β. 7. 26 παρατηρεῖ ὅτι πληθ. τῆς μετοχῆς πανταχοῦ ἄλλοθι μετεχειρίζοντο μόνον τὸ αὐχημέω· τὸ δὲ αὐχμῶξ μνημονεύομεν ἐκ τοῦ Φρυν. τοῦ κωμ. (Ἄδολ. 18) εἶναι ἀμπίθ., ἴδε Meineke: ἕτεροι σχηματισμοὶ δύνανται νὰ ἀνήκωσιν εἰς ἀμφοτέρας τὰς συζυγίας, αὐχμῶν Ἄριστοφ. Πλ. 84, Ἀναξάνδρ. ἐν Ὀδυσσεῖ 2. 6· αὐχμῆση Πλάτ. Φαῖδρ. 251D, κτλ.

αὐχημή, ἢ, = αὐχμός, Κόντν. Σμ. 9. 372, ἴδε Α. Β. 7.

αὐχημῆεις, εσσα, εν, = αὐχητός, Ὑμν. Ὀρμ. 18. 6.

αὐχητρο-κόμης, ου, ὁ, ἔχων αὐχητράν, ξηρᾶν, ῥυπαρὰν κόμην, Ἀναξάνδρ. ἐν Ἐρωτικῶν 1. 9.

αὐχητρός, ἄ, ὄν, ξηρός, ἄνευ βροχῆς, χειμῶν Ἰππ. Ἄρ. 1247, πρβλ. π. Ἄρ. 287, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 27· ἔαρ ὁ αὐτ. Πρβλ. 1. 9· ἐπὶ τόπων, ξηρός, ἄνυδρος, ὅπως ἂν ... τοὺς αὐχητροτάτους τόπους πολυῦδρους τε καὶ εὐῦδρους ἀπεργάζωνται Πλάτ. Νόμ. 761B· χωρία Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 11, 10, κτλ.· καρποὶ Διόδ. 2. 53.

2) ξηρός, τραχύς, ῥυπαρός, Εὐρ. Ἄλκ. 947· σκληρὸς καὶ αὐχμ Πλάτ. Συμπ. 203C· ἰδίως ἐπὶ κόμης, (πρβλ. προηγ.), Σοφ. Ἀποσπ. 422, Εὐρ. Ὀρ. 387· βίος Λουκ. π. Ὀρχ. 1. — Πλάτ. Κωμ. ἐν Ὑπερβόλῃ 4 ἔχει τὸ ἀνώμαλ. ὑπερβ. αὐ-

χμῶτατος (διὰ φ. γραφ. ἀθλιώτατος). — Ἐπιρρ. -ρῶς Φιλόστρ. 147. Πρβλ. αὐσταλέος.

αὐχμῶς, ὁ, (αὔω) ἑρρασία, Ἡρόδ. 2. 13., 4. 198, Ἰππ. Ἄρ. 1247· ἐν τῷ πληθ., Θουκ. 1. 23, Ἰσοκρ. 191D: — μεταφ., ὡσπερ αὐχμῶς τις τῆς σοφίας, ἑρρασία, σπάνις, Πλάτ. Μένων 70C· καὶ οὕτως ἴσως αὐχμῶς τῶν σκευαρίων Ἄριστοφ. Πλ. 839. 2) τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἑρρασίας, ξηρότης, τραχύτης, ῥυπαρία, μεστάς αὐχμοῦ τε καὶ κόνεως Πλάτ. Πολ. 614D. 3) ἐπὶ ὕφους, ξηρότης, ἰσχνότης, Διον. Ἄλ. π. Δημ. 44.

αὐχμῶδης, ες, (εἶδος) αὐχμῶδης, στυγνός, τὸ αὐχμῶδες, ἑρρασία, Ἡρόδ. 1. 142, πρβλ. Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 19· χώρα αὐχμῶδεστέρα Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 1, 6· κόμη Εὐρ. Ὀρ. 223· σάρξ Πλούτ. 2. 688D· πρβλ. αὐχμῶδης.

αὐχμος, ὁ, εἶδος ὄσπριου, Ἡρόφιλ. ἐν Notices des Mss., 11, 2, σ. 193.

αὐχος, τό, = αὐχημα, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 871. αὔω, Ἄττ. αὔω (πρβλ. ἀφ-αὔω)· ἀναύω, ἀνάπτω, ἀνάπτω πῦρ, ἴνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔοι Ὀδ. Ε. 490, — ἔβα οἱ Ἄττι· οἱ θά ἔλεγον ἑναῦσι, πρβλ. Ἄριστοφ. (Ἄποσπ. 589) ἐν τοῖς Α. Β. 13. — Μέσ. ἀνάπτωμαι, «παίρω φρενί», Ἄρατ. 1035. — Μόνον ποιητ. πρβλ. ἀφαῦω, ἐναῦω, (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξεις αὔος, αὐαῖνω, αὐσταλέος, αὐστηρός, αὐχμῶς, ὡσαύτως εὐώ ἢ εὔω, εὔστρος, Εὔρος, πρβλ. Σανσκρ. uṣh, ośhami (καίω), uṣham (θερμός); Λατ. uro (√us), ustus, Auster (ς);)

αὔω: μέλλ. αὔσω: ἀορ. ἤῤωα· [ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατ. τὸ αὐ- εἶναι ἀίρητος, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. δύο συλλαβαὶ ἄῤωσ, ἤῤωα, πρβλ. ἐπαῦω]. Βοῶ ἰσχυρός, φωνάζω, κράζω μεγαλοφώνως, «χουγιάζω», συγγὸν παρ' Ὀμ., αὔε δ' Ἀθήνη Ἠλ. Υ. 48· πρβλ. Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 56, κέξ.· κέκλετ' ἄῤωσ Δ. 508, πρβλ. Ζ. 66, κτλ.· μακρὸν ἔσσε Ε. 301· ἔνθα στᾶσ' ἤῤωσ θεὰ μέγα τε δεινὸν τε ἐρθῖ Ἀ. 10· ἤῤωσεν δὲ διαπρῦσιον αὐτόθι 275, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Τραγ., αὔειν, λακάζειν Αἰσχύλ. Θῆ. 186· μῆδεν μέγ' ἄῤωσ Σοφ. Πλ. 830· δεινὸν δ' ἄῤωσ Ο. Τ. 1260· μετὰ συστοίχου αἰτ., ἀφίημι, ἐκθάλλω, ἐκπέμπω, στεναγνῶν .. ἄῤωσσι Εὐρ. Ἰκ. 798· τίν' αὐδᾶν ἄῤωσ ὁ αὐτ. Ἰων 1446· ἤῤωσεν φωνῆν Συλλογ. Ἐπιγρ. 4748. 2) μετ' αἰτ. προσώπ., καλῶ μεγάλην τῆς φωνῆς, αὔε δ' ἔταιβρου Ἰλ. Α. 461., Ν. 475, πρβλ. Ὀδ. I. 65, Θεοκρ. 13. 58. 3) σπάν. ἐπὶ πράγμ. ἰγῶ, κερφάλειον δὲ οἱ .. ἀσπίς ἄῤωσεν Ἰλ. Υ. 409 ἴδε ἐν λ. αὔος 1)· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, βρέμω, ῥοβῶ, καταγῶ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 566· (ἐντεῦθεν αὐ-τῆ, αὐ-τῆω ἰ-ω-ῆ (= ἰ-ωφ-ῆ)· ἢ δὲ πρώτη ῥίζα εἶναι αφ-, ἄ-ῆμι δ' ἴδε).

αὔωσ, ἢ, Αἶολ. ἀντὶ αὔωσ, ἤῤωσ.

ἀφάρθρωμα, τό, Μεγαρικὸν ὄνομα γυναικείου ἐνδύματος, Πλούτ. 2. 295A· πρβλ. ἀθρομα παρ' Ἡσύχ.

ἀφαγία = ἀσείτια, Ἀκρίτου ἔπος, ἐκδ. Α. Μηλιαρ. σ. 1798.

ἀφαγενέω, = τὸ ἐπομ., ὅσον ἀφαγενέωσι Πλούτ. 2. 943C· ὁ Δινδ. προτείνει ἀφαγνίσαι.

ἀφαγνίζω: μέλλ. -ῖθω. Ἐβδ.: ἀορ. -ῆγνίσα Παιουσ., Ἐβδ.: — Μέσ., μέλλ. -ιοῦμαι Ἰππ. 303. 39· ἀορ. -ῆγνίσαμην Εὐρ.: — Παθ. μέλλ. -αγνισθήσομαι = ἀορ. -ῆγνίσθη Ἐβδ. (Ἄριθ. Ἰθ', 12. 19). Ἐγαγνίζω, καθαγνίζω, ἀφιερώω, Παιουσ. 2. 31, 8· πυρκαϊὴν γρῆ ἀφαγνίσαι .. εἰνω Ἐπιγρῶμ. Ἑλλ. 1034. 28. — Μέσ., πρὶν ἂν θεοῖσι νερέσσει ἀφαγνίσθαι Εὐρ. Ἄλκ. 1146 ἴδε προηγ.), πρβλ. Ἡσύχ., Σουῖδ., Α. Β. 26. Ρημ. ἐπιθ. -ιστέον, δεῖ ἀφαγνίσθαι, πᾶν οὐν εἶ τι ῥυπαρὸν ... ἀφαγνιστέον τοῦ γάμου Κλήμ. Ἄλ. 506.

ἀφαγνιστός, ὁ, ἐξάγνιστος, καθαριστός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 98.

ἀφαρία, ἢ, «ἀφάρδια, ἢ ἀπαρέσκουσα ἔλθρα. Εὐπολις ἐν Δραπέταις: «δοκῶ μοι νῦν ὄραν ἀφάρδιαν» Ἐτυμ. Μ. 174. 50.

ἀφάρδος, ὄν, «ἀφάρδος, ἔλθρος· παρὰ τὸ ἀφανδάνει» Ἐτυμ. Μ. 174. 50.

ἀφάρδρνομαι, παθ., ἀδρύνομαι, γίνομαι ἀδρός, ἐπὶ τοῦ σπέρματος τοῦ λωτοῦ. Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4, 7, 8.

ἀφαιλ(ησέσθαι), (ἀ)φαίληται (= ἀφαιρήσασθαι, ἀφαιρέθαι, ἢ ἀφέληται). Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 42, Β. 81. 82.

ἀφαιμαξίς, εως, ἢ, τὸ ἀφαιμάσσειν, αἵματος ἀφαίρεσις, Βυζ. ἀφαιμαξάω, Ἄττ. -ττω: μέλλ. -ξω, ἀφαιρῶ αἷμα, φλεβοτομῶ, Βυζ.

ἀφαιρέσιμος (= ἀφαιρέσιμνος) μτχ. μέσ. διαθ., Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 417. 450. Ἄθην. τ. Ζ', σ. 277.

ἀφαιρέσιμα, τό, ὅ, τι ἀφαιρέται ὡς τὸ ἐλεγκτό-στατον μέρος, Ἐβδ. (Ἐξ. λέ', 22, Ἀριθμ. ιγ', 27, κέξ., κ. ἄλλ.). Καθ' Ἡσύχ. «ἀφαιρήμα· ἀνάθημα, δῶρον».

ἀφαιρέματις, ἢ, ὄν, ὁ ἀφαιρῶν, ἀποχωρίζων, Γραμμ.

ἀφαιρέ-οικος, ον, ἑσπερημόνος οἴκου, Βυζ.

ἀφαιρέσεις, εως, ἢ, ἢ πρᾶξις τοῦ ἀφαιρῆναι, ἀποχωρίζειν, λαμβάνειν κατὰ μέρος, Πλάτ. Κρίτων 46C, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρόσθεσις, Πλούτ. Λυκ. 13. 2) ὡς δικανικὸς ὄρος, ἢ ἀξίωσις περὶ βεβαίωσεως τῆς ἐλευθερίας τινὸς θεωρουμένου δούλου, Ὑπερβ. παρὰ Σουῖδ.

II. ἐν τῇ λογικῇ, ἔξ ἀφαιρέσεως, ἀφ-

ρημένως, καθ' ἑαυτὸ τι θεωροῦμενον, Ἀριστ. Ἄν. Ὑστ. 1 18, 1.—ὁ Κικέρων παίξει ἐπὶ τοῦ-ου του φιλοσοφ. δρον, πρὸς Ἄττ. 6. 1. 2.

2) παρὰ Γραμμ., ἡ ἀπάληψις ἀρκτικῶν γραμμῶν, ὡς ἐστὶν ἡ στή, ἔβη δὴ, ἔφη ρῆ Χοιροβ. τ. 1. σ. 84, 15.

ἀφαιρέτεον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀφαιρέσῃ, Ἰπκ. Ἄφ. 1253, Πλάτ. Πολ. 361A· πρέπει τις νὰ ἀποκλείσῃ, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 291C. II. ἀφαιρετικός, ἱα, ἔον, ὅστις πρέπει νὰ ἀφαιρέσῃ ὁ αὐτ. Πολ. 398E.

ἀφαιρέτης, ὁ, ὁ ἀφαιρῶν ἢ ἀρπάζων τι, Σχόλ. εἰς Ὅμ. Ὁδ. N. 224, Σουίδ. ἐν λέξει ἐξαίτης.

ἀφαιρετικός, ἡ, ὄν, πρὸς ἀφαιρέσειν ἐπιτήδειος, ἡ δὲ ἀφέ- λεια ἔστις ἀφαιρετικῆ τῶν περιπτώων Κῆμ. Ἄλ. 286.

ἀφαιρέτης, ἱδός, ἡ, ἡ ἀφαιρούσα, ἐπίθετον τῶν Μοιρῶν, Ὁρφ. Ὑμν. 59, 18.

ἀφαιρέτος, ὄν, ὃν δύνανται νὰ ἀφαιρέσῃ, Πλάτ. Πολιτ. 303E. II. προπαροξ., ἀφαιρέτος, ὁ ἀφαιρέβεις, Ἄφρ. Ἐπίκτ. 3. 24. 3· (περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβ. Παραλειπ. 479: — ἀλλ' ὑπάρχει ἀμφιβολία).

ἀφαιρέω, ἴων, ἀπαιρέω: μέλλ. -ήσω: πρkm. ἀφῆρηκα, Ἰων. ἀπαρῆρηκα ἄφρ. ἀφείλων, μεταγ. ἀφῆρησα παρὰ Γαλῆν. (ἴδε αἰρέω) λαμβάνω ἀπὸ τινος, ἀφαιρῶ:—Συνταξ.: ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀφ. τί τινα, ὡς οἶτον μὲν σπιν ἀφείλε Μεσαύλιος, ἐσθήκωσε τὸ τραπέζι, Ὁδ. Ε. 455· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 360, κτλ.· (ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπαλλάττω τινὰ καθήκοντος τινος, Σεν. Κύρ. 7. 1, 44):—σπανιώτερον, ἀφ. τί τινος Ἀριστοφ. Εἰρ. 561, Σεν. Πολ. Λακ. 4. 7 κῆρα χωρὰς Αἰσχύλ. Θῆβ. 777· Ἐκ τινος ὁ αὐτ. Εὐμ. 444· ἀλλ' ὡσαύτως τινὰ τι αὐτόθι 360, Σοφ. Φ. 933, ἴδε κατωτ. II. 1., III:—μετὰ γεν. πράγμ., ἀφαιρῶ ἀπὸ τινος πράγματος, τὸ ἐλαττώω, Σεν. Πόρ. 4. 4· — μετ' αἰτ. μόνης, ἀπελών τὰ ἄχθασ, ἀφελών, ἀφαιρέσας, Ἡρόδ. 1. 80· βασιλέων .. ὄργας ἀφῆρουν Εὐρ. Μῆδ. 455, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 22, Βατρ. 518.

2) ἀποχωρίζω, ἀποκλείω, ὅπως κατὰ μέρος, τὸ Ἑλληνικὸν ὡς ἐν ἀπὸ πάντων ἀφαιροῦντος χωρὶς Πλάτ. Πολιτ. 262D· τί τινος ὁ αὐτ. Πολ. 360E· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ προστι- θέναι, ὁ αὐτ. Φαίδων 95E, κτλ.

III. Μέσ.: μέλλ. ἀφαιρή- σομαι (ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., εἰ ἡ γραφή ἔχει ὑγιᾶς, Ἡρόδ. 5. 35), καὶ μεταγ. ἀφελούμαι Τιμόστρ. ἐν «Φιλοδωσότητῃ» 1. (πρβλ. Μει- νεκε Ἑλλ. Κομ. 5. 117), Πολύδ. 3. 29, 7· ἀφρ. ἀφελούμαι, καὶ μεταγεν. ἀφελάμαι, ἴδε Φρόν. 183: πρkm. ἀφῆρημαι (μετὰ μέσης σημασ.), Σεν. Κύρ. 7. 5, 79:—ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἐξεζῆς συχνότερ. τοῦ ἐνεργητ., λαμβάνω, ἀποχωρίζω δι' ἑμαυτὸν, λαμβάνω, ἀλλὰ σπανίως ἀνευ τῆς ἐννοίας ὅτι λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, (τὸ δὲ λαμ- βαίνωμεν πρᾶγμα ἐξακολουθεῖ δικαιωματικῶς νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν ἀπολέ- σαντα)—ὡσαύτως ἐπὶ ἀλληλοπαθείας, ἀφαιρέισθον τύχην, ἐλά- θετε ἐκότερον τὴν τύχην τοῦ ἐτέρου, Εὐρ. Ἡλ. 928.—Συντάσας. ὡς τὸ ἐνεργ., ἀφαιρέισθαί τι τινα, καὶ δὴ μοι γέρας.. ἀφαι- ρήσεσθαί ἀπειλεῖς Ἰλ. Α. 161.—τί τινος Ε. 673, 691., I. 335, κτλ., Λυσ. 168. 36· (ὡσαύτως, τεύχεα .. ὤμοισν ἀφελέσθαι Ἰλ. N. 510)· οὕτω, τί πρὸς τινος Εὐρ. Τρω. 1034· τί ἀπὸ τινος Ἀριστοφ. Σπ. 883· ἔκ τινος Σεν. Κυν. 12. 9.—ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ. πράγμ. καὶ προσώπ., ἀποστερῶ τινὰ τινος, μήτε σὺ τόνδ' .. ἀποαίρεο κούρην Ἰλ. Α. 275, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 71, 7. 104· συχν. παρ' Ἄττ., τέκνα Εὐρ. Ἄνδρ. 613, ἴδε Ἑλλμολ. Ἀχ. 464· σπανίως μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ γεν. πράγματος, ἀφαιροῦνται τὰς κύνας τοῦ εὐρέτη τὸν λαγῶν Σεν. Κυν. 6. 4, πρβλ. Πλουτ. Ἄντων. 60, Παιστ. 5. 10, 9. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., ἀφ. ψήφισμα, ἐξαλείφω, ἐξουδετερῶ, ἀκυρῶ, Ἄνδοκ. 22. 37· ἀφε- λομένης τῆς νυκτὸς τὸ ἔργον, διακοψῆς ἢ κωλύσας, Θουκ. 4. 134· οὕτως, ἔως κελευμένης νυκτὸς ἔμμι' ἀφείλετο Αἰσχύλ. Πέρσ. 428, πρβλ. Σεν. Ἑλλ. 1. 2. 16· ἀφ. τὴν μνήμην πολλῶν ἀγαθῶν Δημ. 597, 17. 3) ἐπομένου μὴ μετ' ἀπαρ., ἐμπο- δίω, κωλύω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, τί μ' ἄνδρα πολέμιον ἐχθρῶν τ' ἀφείλω μὴ κτανεῖν τόξοις ἔμοις; Σοφ. Φ. 1303 πρβλ. Εὐρ. Τρω. 1146· ἐκτεινας. ἢ τις συμφορά σ' ἀφείλετο [μὴ κτεινῆι] ὁ αὐτ. Ἄνδρ. 913· ἢ μετὰ μόν. ἀπαρμ., Πινδ. I. 1. 87· πρβλ. Heind. Πλάτ. Πρωτ. 260A. 4) ἀφαιρέισθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, Πλάτ. vindicare in libertatem, ἀπελευθεροῦν τινα, Πλάτ. Νόμ. 914E, Ἰσοκρ. 252E, Δημ. 100. 8, πρβλ. Λυσ. 167. 20, 23, Αἰσχίλ. 9. 29.

III. Παθ. μέλλων -αιρεθήσομαι (ἴδε ἀνωτ. II. ἐν ἀρχ.): πρkm. ἀφῆρημαι, ἴων. ἀπαρῆρημαι Ἡρόδ. 7. 159, κτλ.:—ἀφαιρούμαι, ἐκλείπω, μέγα τ' ἀφῆρηθη ψάλλον οἰκέων Αἰσχύλ. Χο. 962, Ἡρόδ. 3. 137, κτλ. τι πρὸς ἡ ὑπὸ τινος ὁ αὐτ. 1. 70., 3 65., 7. 159· ἔκ χερῶν ἀφῆρηθην Εὐρ. Τρω. 486 μετ' ἀπαρμφ. ἀφῆρηθη Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοῦδιν εἰσορᾶν, ἐστερήθη, ἐκωλύθη ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ τὰς ἀκτὰς τοῦ Σκείρωνος, ὁ αὐτ. Ἰπκ. 1207· σπανιώτερον, μηδὲν ἐμιοῦ ἀφαι- ρεθέντος τοῦ ὄγκου (κατὰ Badham ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ, ἐν παρα- ὄλῃ πρὸς τὸ μικρὸν κατωτέρω, μηδὲν ἀπολλύς τοῦ ὄγκου), Πλάτ. Θεαίτ. 155B. 2) ὁ ἀφαιρέθεις, δικανικῶς, ὁ ὑποστὰς τὴν ἀπώλειαν, παρ' οὗ ἀφῆρηθη τι, ὁ διώκων, ὁ αὐτ. Νόμ. 915A, πρβλ. 914D.

Ἄφαιστος, Δωρ. ἀντὶ Ἥφαιστος.

Ἄφανῆ, ἡ, (φᾶκος) εἶδος ὄσπριου (ἴδε φακῆ), Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 10, 3, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 3, κτλ., ἴδε Meineke εἰς Φερερκ. Ἀδελ. 17.

II. εἶδος ἀγρίας βοτάνης, ζῆντοπίας, ἴσως ἐντυθον (Γεωπ. 12. 1, 7), ἀμφιβολον παρὰ Θεοφρ., ἴδε ἐν λ. ἀπάνη.

ἀφ-ἀλλομαι, μέλλ. -αλλομαι, μετ' Ἐπικ. ἀφρ. ἀπάλμε- νος Βίαν 4. 15· ἄλλομαι, πρβλ. ἀπὸ τινος, ἐπὶ τι, πῆδημα κοῦφρον ἔκ νεῶς ἀφῆλατο, ὅμοιον τῶν πῆδημα πρῆδαν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 305· ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφῆλατο (ἢ φύλλα), ἀπεπήδησε καὶ ἐκάλισεν εἰς τὴν κεφ., κτλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 147· ἀφ' ἵππου Πλουτ. Καῖσ. 27.

II. ἀποβάλλομαι, ἀπὸ τῶν λείων Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 11, πρβλ. Νικ. Ε. 906, Ἄνθ. II. 9. 159· ἀπταναλλομαι, ἐπὶ φωτός, Πλουτ. 2. 931D.

Ἄ-φᾶλος, ὄν, ἀνευ τοῦ φάλου, «ἄφαλος» περιεφραλαία μὴ ἔχουσα φάλους· φάλιοι δὲ εἰσὶν οἱ λαμπροὶ ἴλοι ἢ τὰ ποικιλίματα Ἡσύχ. κυνήη Ἰλ. Κ. 258· πρβλ. τετραφάλος.

Ἄφ-αλσις, εὖς, ἡ, ἡ ἀποπήδησις, Ἄρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 3:—ὡσαύτως ἀφαλμός, ὁ, Ἄντυλλ. ἐν Matth. Med. σ. 121.

Ἄφ-αλτος, ὄν, ὁ ἀναπηρῶν, πρῶν ὀπίσω, «ἄφαλοι» οἱ ἀνα- περῶντες Ἡσύχ.

Ἄφαιμαρτάνω: μέλλ. -αμαρτήσομαι Ἐπ. ἀφρ. ἀπήμροτεν Ἰλ. Ο. 521, Π. 466, 467· ἀποτυγχᾶω τοῦ σκοποῦ, μετὰ γεν., καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν Ἰλ. Θ. 119, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ περὶ τῶν, Ἄντιφῶν 121. 39, Σεν. Ἑλλ. 6. 1, 15.

II. ἀποστεροῦμαι τινος, σεῦ ἀφαιμαρτούση Ἰλ. Ζ. 411, πρβλ. X. 505.

Ἄφαιμαρτο-επιής, ἐς, = ἀμαρτοεπιής, ὁ ἀποτυγχᾶνω τοῦ σκοποῦ τῶν λόγων (Σχόλ.), ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος, οὐδ' ἀφαιμαρ- τοεπιής Ἰλ. Γ. 215.

Ἄφάμιτος, ὁ, μὴ ἐν Φωκεῦσιν, ἀντιστοιχῶν τῶ ἐν Δελφοῖς Πάϊω, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 312. 368.

Ἄφαιμιώτα, ὄν, οἱ, δούλοιο γεωργοῖ ἐν Κρήτῃ, ὅμοιοι τοῖς ἐν Λακεδαιμονίᾳ Εἰλώσι, Σπρίδ. 701, Ἀθῆν. 263F· γράφαται Ἀμφιμιώ- ται παρ' Εὐστ.:—«ἀφαιμιώται» οἰκέται ἀγροτικοί, περίοικοι Ἡσύχ.

Ἄφρανδάνω: μέλλ. ἀφραδῆσω Ἰων. ἀφρ. ἀπαρμφ. ἀπαδᾶεν Ἡρόδ. 2. 129:—ἀπαρῆσκω, δυσαρσετώ, εἰ δ' ὑμῖν ὄδε μῦθος ἀφρανδάνει Ὁδ. II. 387· σοὶ τὰμ' ἀφρανδάνοντ' Ἐφυ Σοφ. Ἄντ. 501.

Ἄφᾶνεί, ἐπίρρ. τοῦ ἀφανῆς, ἀφᾶνως, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 255.

Ἄφάνεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἀφανῆς, τὸ μὴ φαίνεσθαι, σκότος, ἀσάφεια, Πινδ. I. 4. 52 (3. 49)· μεταγ., ἀλίωτος ἀφ., ἐλλειψὶς ἐνδόξου καταγωγῆς ἢ βαθμοῦ, Θουκ. 2. 37. II. ἐξαφανίσις, παντελῆς διέθρος, ἀπώλεια, Αἰσχύλ. Ἀγ. 384.—ὁ τύπος ἀφάνεια μνημονεύεται ὑπὸ Ἀπολλων., ἐν τῶ π. Συντάξ. σ. 341.

Ἄ-φάνερος, ὄν, ὁ μὴ φανερός· ὡσαύτως ἀφανέρωτος, ὄν, ἀμρότερα παρα Βυζαντ.

Ἄφανῆς, ἐς, (φαινόμενος, φανῆναι) μὴ φαινόμενος, ἀβρατος, ἀθέατος, Λατ. caecus, ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Τάρταρος Πινδ. Ἀποσπ. 223, πρβλ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 860· οὕτω, χάσμα ἀφ- νές, μὴ ὁρώμενον, Ἡρόδ. 6. 76· ἢ ἀφ. θεός, ἐπὶ τῆς Περσείωνος, Σοφ. Ο. Κ. 1556· ὁ ἀφ. πόλος, δηλ. ὁ νότος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 2, 15, π. Κόσμ. 4. 14· περὶ τοῦ ἐν Θουκ. 3. 67, ἴδε φυλακῆ I. 1.

2) ἀφρ. γίνεσθαι, = ἀφανίζεσθαι, ἐξαφανίζεσθαι, Ἡρόδ. 3. 104, Εὐρ. I. T. 757, Πλάτ. Πολ. 359E· οὕτω, ἀφ. ἦν, ἐξῆρα- νίσθη, Ἡρόδ. 7. 37, πρβλ. Σεν. Ἄν. 1. 4, 7· ἐπὶ στρατιωτῶν μὴ ἀνευρισκομένων μετὰ τὴν μάχην, Θουκ. 2. 34. 3) ἀβρατος, κεχυρμέννος, ἀκατάληπτος, ἀφ. νόος ἀθανάτων Σόλων 10· ἀφ. νεῦμα, κρυπτόν, μυστικὸν σημεῖον, Θουκ. 1. 134· ἀφ. χωρίον, ὃ δὲν δύνανται τις νὰ ἴδῃ, ὁ αὐτ. 4. 29· ἀφ. ἐπιφάνιον, κεχυρμένον, ὁ αὐτ. 8. 69· μετὰ μετοχ., ἀφ. εἰμι ποίων τι, πρῆττω τι χωρὶς νὰ με ἴδῃ τις, Σεν. Ἄν. 4. 2, 4· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀφ. ὦν ποίω τι Θουκ. 1. 68· μαντικῆ γράμμενος οὐκ ἀφανῆς ἦν, ἴπο πασίγνω- στος ὅτι, Σεν. Ἀπομν. 1. 1, 2. 6) ὁ ἀγνωστος, ἀέθαιος, ἀμφί- βολος, σκοτεινός, ἀσαφής, ἀφ. νόσος Ἡρόδ. 2. 84· σὺν ἀφανεί λόγῳ, ἐπὶ κατηγορίᾳ μὴ φανερῆ, μὴ βεβῆια, Σοφ. Ο. T. 657· ἐν ἀφανεί λ. Ἄντιφῶν 136. 18· μόρος Σοφ. Ο. K. 1683· ὄνομα Εὐρ. Τρω. 1322· ἐλλίσις Θουκ. 5. 103· πρόφασις ἀφανεστάτη λόγῳ ὁ αὐτ. 1. 23· οὐκ ἀφ. τεκμήρια Σεν. Ἀγστ. 6. 1· μεθέντας τάφανῆ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πρὸς ποσίν, Σοφ. Ο. T. 131, πρβλ. ἐστο- μος I. 2, ἐν τέλει· ἀφ. χάρις, χάρις παρ' ἀγνωστού προσώπου, Δημ. 416, 4· ἰδίως ἐπὶ μελλόντων πραγμάτων, τὸ ἀφανές, ἡ ἀβε- βαιότης, Ἡρόδ. 2. 23· μισῶ μὲν ὅστις τάφανῆ περισκοπεῖ Σοφ. Ἀποσπ. 770· τὰ ἀφανῆ μεριμνᾶν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. Ἀδελ. 61, Meineke ὑπερὶ τῶν ἀφανῶν φανεροῖς μαρτυρητοῖς χρῆσθαι Ἀριστ. Ἡθ. N. 2. 2, 6· τὸ τῆς τύχης ἀφ. Εὐρ. Ἀλκ. 785· τὸ ἀφ. τοῦ κατορθώσιν Θουκ. 2. 42· ἐν ἀφανεί κείσθαι, ἐν τῶ ἀφα- νεί εἶναι ὁ αὐτ. 1. 42, κτλ.: ἐν ἀφ. κεκτῆσθαι τι, κρυφίως, μυσ- τικῶς, Πλάτ. Νόμ. 954D.—οὕτως, ἐκ τοῦ ἀφανούς Θουκ. 1. 51., 4. 96, κτλ.· καὶ ἔξ ἀφανούς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· ἀλλ' ὡσαύτως: οὐδ. πλθθ. ἀφανῆ, ὡς ἐπίρρ., Εὐρ. Ἰπκ. 1289· καὶ κανονικὸν ἐπίρρ. ἀφανῶς Θουκ. 3. 43, κτλ.· ὑπερθ. ἀφανεστάτα Σεν. Ἑλλ. 5. 1, 27.

4) ἐπὶ προσώπων, ἀπαρτήρητος, ἄσημος, Εὐρ. Τρω.

1244, 1322, Θουκ. 3. 57. 5) ἀφανής οὐσία, κινήτη περιουσία, οἷον χρήματα, τὰ ὅποια δύναται νὰ καταστήσῃ ἀφανῆ (πρβλ. ἀφανίζω 1.7), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ φανερά (ἀκίνητος περιουσία), οἷον εἰς κτήματα, Λυσ. Ἀποσπ. 47· ἀφανῆ καταστήσῃ τὴν οὐσίαν, μετατρέψῃ αὐτὴν εἰς χρήματα, ὁ αὐτ. 160. 8· οὕτως, ἀφ. πλοῦτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γῆ Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 602· ἀλλ' ἐν κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, πλοῦτος ἀφ. ἐν σὺ καταρούρας ἔχεις Μένανδ. ἐν «Δυσκόλῳ» 2. 16.

ἀφανίζω: μέλλ. Ἄττ. ἰῶ: πρkm. ἠφάνικα, Δημ. 950. 3: — καθιστῶ τι ἀφανές, ἀποκρύπτω, νεφέλη .. ἠφάνισεν ἥλιον (πθβ. γραφή) Ξεν. Ἄν. 3. 4, 8· ἐντεῦθεν ὡς τὸ Λατ. abscondo, χάνω τὴν θέαν τινός, δὲν βλέπω τι, Εὐθουλ. ἐν «Σπγγγοκαρίωνι» 1. 18, ἔθνα ἴδε Meineke ἀφ. τὸ συμφορώτατον, ἐξαλείφειν, ἀπαλείφειν, καταστρέφειν, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 17· αἶρω ἐκ τοῦ μέσου πολιτικούς καταδικούς, ὥστε ἡ τύχη αὐτῶν διαμένει ἀγνωστος, Ἡρόδ. 3. 126, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 53, πρβλ. Θουκ. 4. 80, Ξεν. Ἄν. 1. 6, 11· καθόλου, ἐπὶ θανάτου, αἶρω ἐκ τῆς γῆς, «παίρνω», Ἐπιγρ. Ἑλλ. 376. 8., 380. 6, κ. ἄλλ.: — Παθ., τὴν γνώμην μῆδεν .. ἀφανισθεῖσαν, οὐδαμῶς ἢ ἀποκρυφθεῖσαν, σκεπασθεῖσαν, Θουκ. 7. 8. 2) αἶρω ἐκ τοῦ μέσου, ἀπαμακρύνω, ἄχος Σοφ. Ο. C. 1712· ἐξαφανίζω, ὅποτε πόλεος ἀφανίσειεν ἄπεροῦσσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν Εὐρ. Φοῖν. 1041· Μούσας ἀφ. Ἄριστοφ. Νεφ. 971· ἀφ. αὐτὸν εἰς τὸν νεῶν ὁ αὐτ. Πλ. 741.

3) καταστρέφω ἐξ ὀλοκλήρου, παντελῶς ἐξαλείφω, καθαιρῶ μέχρις ἐδάφους, ἐξαλείφω τὸ γεγραμμένον κτλ., Θουκ. 6. 54, κτλ. ἔλως ἀφ. τὰ ἱερά Δημ. 562. 17. 4) καθιστῶ ἀφανῆ, ἐξαλείφω τὰ ἔχνη, Ξεν. Κυν. 5. 3, κτλ.· ἐξαλείφω τὰ ἔχνη αἵματος, Ἀντιφῶν 134. 37· ἐξαφανίζω μάρτυρα ἢ μαρτυρίαν, ὁ αὐτ. 135. 29: ἀπαλλάττομαι τινος, δίκην Ἄριστοφ. Νεφ. 760.

5) ἀποκρύπτω, κλέπτω, Ξεν. Οἰκ. 14. 2. 6) ἐπισκοτεῖω, ἀμαυρῶ, καταστρέφω τὴν ὑπόληψιν τινος, ἀρετὴν, ἀξίωσιν, δόξαν, τὸ δίκαιον, κτλ., Θουκ. 7. 69., 2. 61, Πλάτ., κτλ.: ἀλλ' ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀφ. ἀγαθῶ κακόν, ἐξαλείφειν τὸ κακὸν διὰ τοῦ ἀγαθοῦ, Θουκ. 2. 42· δύσκολιαν ὁ αὐτ. 3. 58· τὰ χρώματα ἀφανίζουσι ἐκ τοῦ σώματος (ἡλύπη καὶ τὸ ζῆν κακῶς), Ἀντιφῶν. ἐν «Εὐπλοῖᾳ» 1· τὴν τρίχα πολίαν οὐσαν ἐπεριᾶτο βαφῆ ἀφανίζουσι, προσεπάθει νὰ τὴν κάμῃ διὰ βαφῆς νὰ μὴ φαίνεται τοιαύτη, Αἰδ. Ποικ. Ἰστ. 7. 20· ἀφανίζουσι τὰ πρόσωπα (πρβλ. ἀπρόσωπος), ἐπὶ τῆς προσποιητῆς σκυθρωπότητος τῶν ὑποκριτῶν δταν νηστεύουσιν, ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ἔπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 16· πρβλ. Ἐβδ. (Ἰωὴλ Β', 20, Ζαχ. Ζ', 14).

7) καταστρέφω, ἐξαφανίζω περιουσίαν, ἀργύριον, ναυτικὸν Αἰσχίν. 14. 24., 85. 31· ἔλον τὸ ἐργαστήριον Δημ. 821, ἐν τέλει, πρβλ. 820 ἐν τέλει, 839. 15· ὡσαύτως: ἀφ. τὴν οὐσίαν, μετατρέπω τὴν περιουσίαν (κτηματικὴν ἢ ἄλλην) εἰς χρήματα ἵνα ἀποκρύψω αὐτήν, ἢ ἄρω ἐκ τοῦ μέσου (πρβλ. ἀφανής 5), Δημ. 827. 12, Αἰσχίν. 14. 38. 8) ἐκπίνω, πίνω ἐντελῶς ποτῆριον οἴνου, Εὐθουλ. ἐν «Παμφίλῳ» 3· πρβλ. Meineke Ἀποσπ. Κωμ. 2. 829.

II. Παθ., γίνομαι ἀόρατος, ἐξαφανίζομαι, Ἡρόδ. 4. 8. 124, Σοφ. Ἄντ. 255· ἐπὶ ἀνθρώπων καταχωθέντων ὑπὸ θυέλλης ἄμμου, Ἡρόδ. 3. 26· ἢ ἀπολεσθέντων ἐν τῇ θαλάσῃ, Θουκ. 8. 38, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 24· ἀφ. κατὰ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ νήσων, Ἡρόδ. 7. 6· ὑποδρύουσι ἤρ. Πλουτ. Κράσσ. 19· ἀφ. ἔξ ἀνθρώπων Ἡρόδ. 4. 95, Λυσ. 191. 27· ἀφ. εἰς ὕλην, ἐντός: δάσους, Ξεν. Κυν. 10. 23· καταγελασθὲν ἠφανίσθη Θουκ. 3. 83. 2) ζῶ ἰδιωτεύων, Ξεν. Ἄγ. 9. 1.

ἀφανίσις, εἰς, ἢ, ἀπαλλαγὴ ἔκ τινος, δίκης Ἄριστοφ. Νεφ. 764· ἐξέλειψις, λόγῳ Πλάτ. Σοφ. 259E· II. (ἐκ τοῦ παθ.) ἐξαφάνισις, Ἡρόδ. 4. 15, Ἄριστ. Προβλ. 30. 1, 2.

ἀφανισμός, ὁ, = τῷ προηγ. I, Πολυδ. 5. 11, 5. II. = τῷ προηγ. II, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 37, 3· ἄστρων Θεοφ. Ἀποσπ. 6. 1, 2· τῆς σελήνης Πλουτ. 2. 670B.

ἀφανίστεος, εἰα, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὅστις πρέπει νὰ ἀφανισθῆ, νὰ ἀρθῆ ἐκ τοῦ μέσου, λόγος Ἰσοκρ. 281B

ἀφανιστήριος, α, ον, ὁ, καταστρεπτικός, Κ. Μανασσ. Χρον. 3099.

ἀφανιστής, οὔ, ὁ καταστρεφούς, ὑποπτον ἐν Πλουτ. 2. 828F, Σχόλ. εἰς Αἰσχύν. Θῆβ. 175, κτλ.· θηλ. ἀφανίστρια Τζέτζ. εἰς Λυκίφρ. 187, Σχόλ. Ὀππ. Ἄλ. 2. 487· ἐντεῦθεν, ἀφανιστικῶς, ἢ, ὄν, καταστρεπτικῶς, Συνέσ. 98B, Σχόλ. εἰς Αἰσχύν. Θῆβ. 145· καὶ ἐπίρρ. -κῶς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 220.

ἀφανιστός, ἢ, ὄν, φλακτός, Γλωσσ.

ἀφανιστάστος, ον, μὴ ταρασσόμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας, Ἰω. Χρυσ. τ. 3. σ. 533.

ἀφανιστώτος, ον, στερούμενος φαντασίας, ἀνίκανος νὰ φαντασθῆ τι, Πλουτ. 2. 960D.

ἀφάνταστος, ον, ἄνευ φαντασίας, φύσις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 114.

ἀφαντικά, τά, εἶδος δασμῶν, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Γ', 70.—Κῶδ. Θεοδοσ. 13. 11, 3.

ἀφαντος, ον, (φαίνομαι) ὁ καταστάς ἀφανῆς, ἀόρατος, ὁ ἐξαφα-

νισθείς, «λησμονημένος», ἀκήδεστοι καὶ ἀφ. Ἰλ. Ζ. 60· ἀσπερμος γενεὴ καὶ ἀφ. ἔλγεται Γ. 303, κτλ.· κεκρυμμένος, ἀφ. ἄβριμα Διοσχύλ. Ἄγ. 1007· ἔφην ἀφαντον φῶς (silicis venis abstrusum excudit ignem), Σοφ. Φιλ. 297· ἀφ. ἐπελες Πινδ. Ο. 1. 72· ἐκ βροτῶν ἀφ. βῆναι Σοφ. Ο. Τ. 382· ἀνήρ ἀφαντος ἐκ .. στρατοῦ Αἰσχύν. Ἄγ. 624· ἀφ. οἴγεσθαι, ἔρρειν, = ἀφανισθῆναι αὐτίθι 657, Σοφ. Ο. Τ. 560· ἀρθεῖτο ἀφαντος Εὐρ. Ἑλλ. 606· ἐκ χερῶν ὁ αὐτ. Ἰππ. 827· ἴγνος ἀφ. πλατῶν Αἰσχύν. Ἄγ. 695·

2) ἐν κρυπῶ, ἀφαντ. βρέμειν Πινδ. Π. 11. 46. 3) σκοτεινός, ἄσχημος, ἀφανής, Πινδ. Ν. 8. 58. Μόνον ποιητ. λέξις καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ.

ἀφαντώω, καθιστῶ τινά ἀφαντον, ἐξαφανίζω τινά, Εὐστ. Ἰλ. 882, 45, κτλ.

ἀφάντωσις, εἰς, ἢ, ἐξαφάνισις, καταστροφή, ὀλεθρος, Νικήτ. Χρον. 127C.

ἀφάπτω, δένω ἐκ τινος ἢ ἐπάνω εἰς τι, ἄμματα ἀφ., δένω κόμβους ἐπὶ σγονίου, Ἡρόδ. 4. 98, πρβλ. Ἰππ. 885C· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύτῳ, Ἐβδ. (Παροιμ. 3. 3, κ. ἄλλ.): — Παθ., κρέμαμαι ἐκ τινος, ἐξαρτῶμαι, μετοχ. πρkm. ἀπαμίνεθος (Ἰων. ἀντὶ ἀφημιμ-), Ἡρόδ. 2. 121, 4· ἀφημιμένος ἐκ τινος Θεοκρ. 22. 52.

ἄφαρ [ου], ποιητ. ἐπίρρ., κυρίως σημαῖνον ἄμεστον ἀκολουθίαν, εὐθύς, πάραυτα, ἀμέσως παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀρχῇ περιόδου ἢ κόλῳ ἐπακολουθούντος τοῦ δε, ἄφαρ δ' ἤμισε καρῆα Ἰλ. Τ. 405, πρβλ. Ρ. 417· ἢ ἄνευ τοῦ δε, μετὰ τούτου, μετὰ ταῦτα, Δ. 418, Ὀδ. Β. 95. 2) αἰφνιδίως, ταχέως, εὐθέως, ἀμέσως, ἄφαρ τότε λώϊον ἔστι Β. 169· ἄφαρ κερατοὶ τελέθουσι Δ. 85· μετ' ἄλλου ἐπίρρ. πρὸς ἐπίτασιν, ἄφαρ αὐτίκα Ἰλ. Ψ. 593· ὡσαύτως παρὰ Πινδ., πέμπε δράκοντας ἄφαρ Ν. 1. 60· καὶ σπανίως παρὰ Τραγ., Αἰσχύν. Πέρσ. 469, Σοφ. Τρ. 135, 529, 821, 958, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1274.

II. παρὰ Θεοδίν. 716, ὡς εἰ ἤτο ἐπίθετον, ταχύς, ὡκύς (πρβλ. ἀφάρτερος), παῖδες Βορέω τῶν ἄφαρ εἰσι πῶδες. Ὑπάρχει Ἰωνικός τις τύπος ἀφαρεῖ ἐν τῷ Ἑσμ. Μ. 175, 15, Σουίδ. κτλ. πρβλ. Sturz Μακ. Διαλ. σ. 70.

ἀφαρεῦός, εἰς, ὁ, «τοῦ θήλεος θύνοντο τὸ ὑπὸ τῆ γαστρὶ πτερύγιον» (Ἡσυχ.), Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 9, 6.

ἀ-φάρης, εἰς, ἄνευ φάρους, μὴ ἐνδεδυμένος, γυμνός, Χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν Εὐφορίων 66 (Πολυδ. Δ', 95)· ὡσαύτως ἀφάρος, ον, ἀφαρῶν ἀνίματα, ἀνένδυτοι Ἡσυχ.

ἀφάρκη, ἢ, δένδρον τι ἀειθαλές, ἴσως τὸ κοινῶς λεγόμενον «λυγιστικόν», Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 1. 9, 3.

ἀφαρικός, ον, ἴδε ἀφάρτερος.

ἀ-φαρμάκευτος, ον, ἄνευ φαρμάκου, ἔαν ἀφαρμάκευτον εἶναι Ἰππ. 401. 15· ἄνευ καλλωπιστικῶν φαρμάκων, ἔανθίζειν ἀφαρμάκευτον Ἀλκίρρων Ἀποσπ. 5. 4· ὁ ἄνευ φαρμάκων δεραπέυον, Ἰατρῶν ἀφαρμάκευτον, ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ, Βασίλ. Σελ. λογ. 35. σ. 180.

ἀ-φάρμακος, ον, = τῷ προηγ., ἰδίως μὴ δηλητηριασθείς, Νικ. Θ. 115· κύλιξ ἀφ. Λουκ. Νεφρ. Διάλ. 7. 2· ἀφαρμάκοις .. βέλεσι Σπρδῶων 499 (ἔθνα ὁ Κοραῆς διορθοῖ φαρμακτοῖς).

ἀφ-αρμῶζω, Ἄττ. -ττω, δὲν ἀρμῶζω, εἶμαι ἀπρεπής, Οἰνύμ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 217D.

ἀ-φάρως, ον, = ἀφάρτερος, Καλλ. Ἀποσπ. 183· πρβλ. φαρῶω, ἀφαρής. II. ἀλλὰ ἀ-φάρως, ον, = ἀφαρής, Ἡσυχ.

ἀφ-αρπάζω: μέλλ. Ἐπ. -άξω, Ἄττ. -άσομαι: Παθ. πρkm. -ἤρπασμαι Ξεν. Κυν. 9, 18· ἄρ. α' -ἤρπασθην Ἑλλ. 5. 4, 17· ἐν μεταγ. Ἐπιγρ. -ἤρπάζω [ἄ]. Ἀπισπῶ, ἀρπάξω ἀπὸ τινος, «Ἐκτωρ δ' ὤρμηθῆ κόρυθα .. κρατὸς ἀφαρπάξει Ἰλ. Ν. 189· ἀρπάξω, κλέπτω ἀπὸ τινος, τί τινος Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 1062· μετὰ μόνης αἰτιατ., ἀρπάξω τι μετὰ ζήλου καὶ ζήσεως, Σοφ. Τρ. 548, Εὐρ. Ἰων 1178· ἀφ. τὸν στέφανον Δημ. 535. 15: — Παθ., Λυσ. 154. 36· φωτός ἀφαρρπασθείς, ἐπὶ νεκροῦ, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 577. 3.

ἀφάρτερος, α, ον, συγκρ. Ἐπίθ. (ἐκ τοῦ ἄφαρ), ταχύτερος, εὐκίνητοτερος, τῶν δ' Ἰπποκρίτων μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, «ἀμέλειος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 311· πρβλ. Διονύσ. παρὰ Σπτερ. Βυζ. ἐν λέξει Κῶσπεριαι.

ἀφάρωτος [ἄ], (φάρῶω) ἀκαλλιέργητος, ἀγεώργητος, Καλλ. Ἀποσπ. 421.

ἀφασία, ἢ, (φρατος) τὸ μὴ δύνασθαι λαλεῖν, ὅπερ προέρχεται ἐκ φόβου ἢ ἐκπλήξεως, ἐκπληξίν ἤμιν ἀφασίαν τε προστίθησεν Εὐρ. Ἑλλ. 549· ἀφασία μ' ἔχει ὁ αὐτ. Ἰ. Α. 837, πρβλ. Ἄριστοφ. Θεσμ. 904· ἀφ. ἡμᾶς λημιθάνατι τί ποτε χρὴ λέγειν Πλάτ. Νόμ. 636E· εἰς ἀφ. τινά ἐμβάλλειν ὁ αὐτ. Φιλ. 21D· ἀφασία πράγματος, τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ εἴπῃ τι περὶ τοῦ πράγματος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 21· — πρβλ. ἀμφασία.

ἀφάσω, Ἰων. ῥῆμα = ἀφῶω, ψηλαῶ, Ἰππ. 565. 30, κτλ.· ἀφασον αὐτοῦ τὰ ὦτα Ἡρόδ. 3. 69· οὕτως Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 710, Καλλ., κλ.: — Μέσ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 181: — τὸ δ' ἐνίκον τοῦ ἄρ. ἀφασήσῃ παρ' Ἰππ. 566. 45· φαίνεται ὅτι εἶναι ἔσφαλ. γραφή ἀντὶ ἀφάσση.

ἀφατῆλες· «μῆστοι, θηλαῖ» Ἡσυχ.

ἄ-φᾶτος, ον, ὁ μὴ λόγου ἕξις, ἄσημος, ἀλίεος, ἐμῶς ἀφατοί τε φατοί τε, «ἀνώμμοι τε καὶ ἄνοραστοί» (Σχολ. Μοσχ.). 'Πο. Ἔργα κ. 'Ημ. 3. 2) ἀπερίγραπτος, ἀνεκφραστός, ἄφατος, ἀμήχανον, πολὺ, ἄρρητον. ἀμέτροτον, δεινόν· 'Ησυχ. (πρόβλ. ἀνακυδῆτος), Εὐρ. 'Ἴων 784· ἀφ. μέλα Πινδ. Ν.1. 70· ἀφ. χρήματα, ἀνοποκίστεα, 'Ηρόδ. 7. 190· ἀφ. νέφος, κτύπος Σοφ. Ο. Τ. 1314. Ο. Κ. 1464· ὀρνιθαρίων ἄφατος (οὕτως ἄναγν.) πλῆθος 'Αναξάνδρ. ἐν «Πρωτεσιλάω» 1. 62· πύλων ἄφατον τάχος 'Επιγράμ. 'Ελλ. 618. 4· ἄφατος ὡς φρόνιμος, θαυμαστός, ἀπείρωσ, 'Αριστοφ. 'Ορν. 427, Λυσ.198.—'Επιρρ. ἀφάτως Διοσκ.1.12.

ἀφαιαίνω=ἀφαύω, Θεοφρ. 'Ἰστ. Φυτ. 3. 18. 9:—Παθ. διψῆ ἀφαιανθίσσεται 'Αριστοφ. 'Εκκλ.146, πρόβλ. 'Αριστ. Πρόβλ.10.46
ἀφαυρός, ἁ, ὄν, ἄνευ σθένους, ἄδύνατος, ἵητε παιδὸς ἀφαιουροῦ 'Π. Η. 235· ἄλλ' ὁ 'Ομ. ὡς καὶ ἄλλοι ποιηταὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ σχεδὸν μόνον ἐν τῷ συγκρ. καὶ ὑπερβ., σέο πολλὸν ἀφαιουρότερος αὐτόν· 457· ἴνα μὴ ὁ ἀφαιουρότερον βέλος εἴη Μ. 458· οὐ μιν ἀφαιουρότατος βάλ' 'Αχαιοῖν Ο. 11, πρόβλ. 'Οδ. Υ. 11, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 584, Πινδ., κτλ.· βριθρωὺν ἀφαιουροτέρην, ἐπὶ γερύρας μὴ ἀκούοντος ἰσχυράς, ὡστε νὰ ἀντιστῆ εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ βέντουτος, 'Επιγράμ. 'Ελλ. 1078. 6· οὕτω παρὰ πεζοῖς, Σεν. 'Ἰππ. 22. 8· ἄλλὰ τὸ βενικ. ἀπαντᾷ παρὰ Τιμ. Δοκρ. 102C, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 11, 5.—'Επιρρ. ἀφαιουρώς 'Α.θ. Η. 6. 267. (Π.θ. =φαύρος, ὁ ἔ. φαύλος, φλαύρος μετὰ α εὐρων· πρόβλ. ἀμαυρός).

ἀφαιουρότης, ητος, ἡ, ἄδυναμία, 'Αναξάγ. 'Αποσπ. 25.
ἀφαιουρός, καθιστῶ ἄσθενῆ, ἄδυνατίω, 'Ερωσιαν. σ. 56 ἐν λέξει ἀμαλθόνεται (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. ἀμαυροῦσται), Νικήτ. Χρον. 335C.

ἀφαύω (αὔω, 'Αετ. αὔω) ἔφραίνω, τοὺς στάχους 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 394. Πρόβλ. ἀφέω.

ἀφᾶω, (ἀφῆ) καὶ ἀφ-, 'Επ. ῥῆμα φαύω, ἄπτομαι, θώρηκα καὶ ἀγκύλα τρέξ' ἀφῶντα, «ψηλαρώντα, ἢ λαμπρύνοντα» (Σχολ.), 'Π. Ζ. 322· ὠτειλάς ἀφῶσιν 'Οππ. 'Αλ. 5. 329· ἀφῶν θησαυρόν 'Ανθ. Π. 11. 366.—Πρόβλ. ἀμφ-, ἐπ-αφᾶω, ἀφᾶσσω.

ἀφᾶγγεα, ἡ, ἔλλειψις φέγγους, φωτός, Μάξιμ. Τύρ. 40. 4.

ἀ-φεγγής, ἔς, ἄνευ φέγγους, φωτός, φῶς ἀφ., φῶς μὴ ὄν φῶς (δηλ. τοῖς τυφλοῖς), Σοφ. Ο. Κ. 1549· ὁ Εὐρ. ἀποκαλεῖ τὴν σελήνην, νυκτὸς ἀφεγγεὶς βλεφάρων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἥλιον, Φοῖν. 543· 'Αἶδα... τὸν ἀφεγγέα γῶρον 'Επιγράμ. 'Ελλ. 372. 13. 2) ἀφανής εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἢ ἀπλῶς, ἀμυρός, ἀσαφής, ὀδμᾶ Διοσχ. Πρ. 115. 3) μεταφ., εἰ τι.. τυγχάνεις ἀφεγγεὶς φέρειν. ἄτυχός τι, Σοφ. Ο. Κ. 1481.

ἀφᾶιδιτος, «ἡμέρα παρὰ Λάκωσιν, ἐν ἣ θύουσιν» 'Ησύχ. 'Ἰδε ἀφᾶιδιτος.

ἀφᾶιδράζω, μέλλ. -άσω, μετατοπίζω, Βυζ.

ἀφᾶιδρεύω, «ἀφᾶιδρεύσαι» ἐπὶ εἴρω καθίσαι 'Ησύχ.:—ἀφᾶιδρεία, ἡ, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ γυναικὸς ἐξ αἰτίας τῶν ἐμμήνων, Δαμίσκος. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξει «Πραίσκος».

ἀφᾶιδριατεύοντες, οἱ, ἀρχὴ τις παρὰ Βοιωτοῖς διάφορος τῶν Βοιωταρχῶν, 'Επιγρ. 'Ορχομ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1593.

ἀφᾶιδρός, ἡ, ἡ ἔμμηνος κίθαρις τῶν γυναικῶν, 'Εβδ. (Λευ. ιε', 19, κ. ἄλλ.), Διοσκ. 2. 85.

ἀφᾶιδρών, ἄνος, ὁ, (ἔδρα) τὸ ἀναγκαῖον, ὁ ἀπόπατος, Λατ. cloaca—εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ, καὶ εἰς ἀφᾶιδρώνα ἐκβάλλεται Εὐαγγ. κ. Μαθ. ιε', 17, Α. Β. 469. 23, κατὰ δὲ Σουῖδ. «τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὴν ἔξοδον».

'Αφᾶιδας, αντος, ὁ, κύρ. ὄνομα, ὁ μὴ φειδόμενος, 'Οδ. Ω. 304.

ἀφᾶιδεῖω, μέλλ. -ήσω, εἶμαι ἀφᾶιδής, ἀψηφῶ, ψυχῆς Σοφ. 'Πλ. 980· τοῦ βίου Θεοκ. 2. 43· ἑαυτοῦ αὐτόν· 51· τῶν σωμάτων Λυσ. 193. 5:—ἀπόλ., ἀφᾶιδήσαντες [κινδύνου, πόνου ἢ τῶν ὁμοίων], τολμήσαντες, 'Ἰππ. π. 'Αθρ. 802· γινόμενοι παράτολμοι, Εὐρ. Ι. Τ. 1354. II. ἐν Σοφ. 'Ανετ. 414, εἰ τις τοῦδ' ἀφᾶιδῆσοι πόνου, ὀλίγη δώση προσοχὴν εἰς τὸν κόπον, δηλ. ἀμελέση αὐτοῦ, ἀποφύγη τὸν κόπον, ὥστε τὸ ἀφᾶιδεῖν καταστῆ νὰ σημαίη περίπου τὸ αὐτὸ καὶ τὸ φειδεσθαι, ἴδε 'Ερμαννον ἐν τόπῳ, πρόβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 98, 869· ὁ Δινδ. παρεδόχη ἦδη τὴν εἰκασίαν τοῦ Bonitz: ἀκηδῆσοι.

ἀφᾶιδής, ἔς, (φειδόμεν) ὁ μὴ φειδόμενος, δαψιλής, ἀφρόνως παρέχων τι, νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφᾶιδεῖς Διοσχ. 'Αγ. 195· ἀφ. δειματός, ὀλίγον φρονιζῶν περὶ αὐτοῦ, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1252· ἀφ. πρὸς τι Καλλ. 'Επιγράμ. 47. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀφ. ὁ κατάπλους καθεσθίκει, ἔγενε χωρὶς νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ διαπάνη ἢ ὁ κίνδυνος, Θεοκ. 4. 26· ὄν δὲν φειδεσθαι τις, δαψιλῶς χορηγοῦμενος, Καλλ. εἰς Δῆμ. 128, 'Ανθ. Π. 11. 59· ἀφᾶιδεὶς ἀγῶνας 'Επιγράμ. 'Ελλ. 1064. 12. II. 'Επιρρ. -δῆσις, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 897· ἀφρόνως, 'Αλκαῖος 34, 'Ηρόδ. ('Επ. -δῆσις, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 897)· ἀφρόνως, 'Αλκαῖος ἐν' ἄν. διδόναι 'Ηρόδ. 1. 163, Δῆμ. 255. 7· ἀφ. ἀπίεσαι τὰ τοξείματα 'Ηρόδ. 9. 61—ὡσπύτως ἄνευ φειδοῦς κόπον, μετὰ πάσης προθυμίας, Δῆμ. 152, ἐν τέλ. 2) ἀνηλεῶς, κατακόψαι 'Ηρόδ. 1. 207· φονεύειν ὁ αὐτ. 9. 39· ἀφᾶιδεστερον κατακόψαι, ἀφᾶιδ-

δέστατα τιμωρεῖν Σεν. Κύρ. 4. 2, 47, 'Αν. 1. 9, 13· ἀφ. ἔχειν ἑαυτῶν 'Αριστ. Πολιτ. 5. 11. 31. πρόβλ. Πανσ. 4. 4, 8.

ἀφᾶιδεῖα, ἡ, ἀφρόνεια, Πλάτ. 'Οροι 412ι, Πλούτ. 2. 762D. 2)

σκληραγωνία, σώματος 'Επιστ. π. Κολοσσ. 6', 23.

ἀφᾶιδεργονυμια, =ἀπέργω (ἰδε), Αἰλ. π. Ζ. 12. 21.

ἀφ-εἰός [ἄς], ἐπιρρ., πόρρω, μακρῶν, Νικ. Θ. 674.

ἀφᾶεκτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἀπέχομαι, φέρει τις νὰ ἀπέχηται τινος, δηλὸν ὅτι ἀφεκτέον εἴη τοῦ ὁρθῶς λέγειν Σεν. 'Απομν. 1. 2. 31, κτλ. οὕτω κατὰ πληθ. -τέα 'Αριστοφ. Λυσ. 124. Πιρόβλ. ἀποσχετέον.

ἀφᾶεκτικός, ἡ, ὄν, (ἀπέχομαι) ἀπεχόμενος, ἐγκρατής, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 22. 20.

ἀφᾶελεα, ἡ, ἀπόδοσις, φυσικῆς, ἔλλειψις προσποιήσεως, 'Αντιφᾶν. ἐν «Μύσταις» 1. 8, πρόβλ. Ρήτορας (Walz) τ. 3. σ. 606· περὶ τὴν δίαίταν Πλούτ. 6. 48, 3· ἐπὶ ὕφους, 'Αθῶν. 693F, πρόβλ. Εὐστ. 1279. 44.

ἀφᾶελῆς, ἔς, (φελλεύς) ἄνευ λίθων, ἐπίπεδος, ὁμαλός, διὰ τῶν ἀφᾶελῶν πεδίων 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 527· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σοφ. 'Αποσπ. 648) ἐν Α. Β. 83. 23. II. ἐπὶ προσώπων, ἀπλοῦς, ἀπείριτος, ἀπλοτικός, Δῆμ. 1489. 10, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 3· ἀφ. ψυχῆ, ἀπλῆ, ἐπὶ καλῆς σημασίας, 'Επιγράμ. 'Ελλ. 727. 5, πρόβλ. 14:—'Επιρρ. ἀφᾶελῶς, μετ' ἀφᾶελείας, ἀπλότητος, Θεογν. 1211, Πλούτ. 39. 1, 4, Πλούτ. Πουπ. 40, κτλ. 2) ἐπὶ φύσεως, ἡ ὕψους, οὐχὶ περίπλοκος, ἡ πολυπλοκος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν κύλοις, 'Αριστ. Ρητ. 3. 9, 5· ἀπείριτος, ἀτεχνος, ἀπροσποίητος, Πλούτ. Λυκ. 21.

ἀφᾶελκω, ποιῶ ἐνομήν, ἐπὶ δένδρων χρίει τῆς βότῃ τοῦ ὄπου, Θεοφρ. 'Ἰστ. Φυτ. 9. 1, 5:—Παθ. ἐλκῶμαι, καθίσταμαι ἐλκῶδης, 'Ἰππ. 1136B, 'Αριστ. Πρόβλ. 9. 1, 2.

ἀφᾶελκυσίς, εως, ἡ, τὸ ἀφᾶελκύειν, Γλωσσ.

ἀφᾶελκυστέον, ῥημα. ἐπιθ., δεῖ ἀφᾶελκύειν, 'Αντιλλ. ἐν Matth. Med. 148.

ἀφᾶέλκω, ἰων. ἀπέλκω: μέλλ. ἀφᾶέλξω, Εὐρ. 'Εκ. 144· ἄλλ' ἀφ. ἀφᾶέλκῶσα, ἴδε κατωτ. 'Αποσπῶ σῦρω διὰ τῆς βίας, οὐ περιορέοντες ἀπέλκειν τοὺς ἰκέτας ἐκ τοῦ ἱεροῦ 'Ηρόδ. 3. 48, πρόβλ. Σοφ. Ο. Κ. 844, Εὐρ. 'Ηρακλ. 113· ἀφ. τέκνον ἀπὸ μαστῶν ὁ αὐτ. 'Εκ. 144· τινὰ ἀπὸ τῶν τέκνων Λυσ. 129. 13· ἐπὶ δημοσίων ὑπηρετῶν συλλαμβανόντων ἐγκληματίας, Πλάτ. Πρωτ. 319C· ἀφ. τὰς τριήρεις, σῦρω ἢ βυμουλιχί τὰ πλοία, Θεοκ. 2. 93, πρόβλ. 7. 53, 74· σῦρω κατὰ μέρος, ἐπὶ τι Σεν. 'Απομν. 4. 5. 6· τὸ δέμα ἀφ., ἀφᾶεῶ, ἀποσπῶ, 'Ἰππ. 787H. II. ἀφᾶεῶ, καὶ κόλλων πώματα' ἀφᾶεκα κάδων 'Αρχιλ. 4· βροῶ, θρόμβους οὗς ἀφᾶελκυσας ὀφθου Διοσχ. Εὐμ. 184. 2) Μῆσ., φέρε τοῦ δόρατος ἀφᾶελκῶσαι τοὺς ὑπὸν, νὰ ἐκβάλω τὴν θήκην, 'Αριστοφ. 'Αγ. 1120.

ἀφᾶελκυσίς, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς ἐλκους, Θεοφρ. Δίτ. Φυτ. 5. 5, 3.

ἀφᾶελληνίζω, ἐξελληνίζω, ἐξημερῶ, τὴν βάρβαρον Φίλων 2. 567.—Παθ., ἀφ. -ηλληνίσθη Δίων Χρυσ. 2. 114. 2) πάω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι 'Ελλην, δηλ. ἐθνικός, εἰδωλοκράτης, Κλήμ. 'Ομ. 13, 9, σ. 270.

ἀφᾶελότης, ητος, ἡ, = ἀφᾶελεα, Πράξ. 'Αποστόλ. 6', 46, καὶ 'Εκκλ.

ἀφᾶελπίζω, =ἀπελπίζω, Γλωσσ.

ἀφεμα, τό, ἀπαλλαγὴ ἐκ φορολογίας, ἀτέλεια, 'Εβδ. (Α' Μακκ. ι', 28, κ. ἄλλ.)

ἀ-φᾶεναῖστος, ον, ὁ μὴ φενακίζόμενος, ὁ μὴ ἀπατώμενος, Φίλων 1. 564:

ἄφᾶενος (καὶ παρὰ Πινδ. ἄφᾶνος), τό, πρόσοδος, περιουσία, ἔλδος, ἀφρόνεια ἀγαθῶν, ἄφᾶενος καὶ πλοῦτον ἀφᾶύειν 'Π. Α. 171, πρόβλ. Φ. 293, Θεογν. 30· ἐπὶ τοῦ πλοῦτος τῶν θεῶν, ὡς τ' ἀφᾶενος δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο 'Πο. Θ. 112· ποιηταὶ τινες ἔχουσιν ἀφᾶ. αἰτιατ. ἄφᾶενον, ὡς 'Πο. ἐν 'Εργ. κ. 'Ημ. 24, Καλλ. ἐν 'Υμνω εἰς Δία 96, 'Ανθ. Π. 9. 234. (Ὁ ἀρχικός τύπος ἦτο πιθανῶς ἄφᾶνος (ὁπόθεν ἀφᾶνετός), τὸ δὲ εἰ παρεισήχθη ὑπὸ τῶν 'Επ. ποιητῶν· πρόβλ. Σανσκρ. ar-pnas (εἰσόδημα, περιουσία), Λατ. op-es, op-ulentus, copia, δηλ. co-op-ia).—ἴδε καὶ Κόντων ἐν 'Αθηναῖς τόμ. Α', σ. 66.

ἀφᾶεξίς, εως, ἡ, (ἀπέχομαι) ἡ ἀποχὴ, τινος, ἀπὸ τινος πράγματος, 'Αρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἀφᾶέργω, ἀπέργω, Πίναντες 'Ηρακλείου. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 83.

ἀφᾶερεπονία, ἡ, τὸ μὴ φερεῖν πόνους, μαλθακότης, Εὐστ. 222. 28.

ἀφᾶερεπνοσ, ον, ὁ μὴ δυνάμενος φερεῖν πόνους, μαλθακός, 'Εκκλ.—'Επιρρ. -νοσ, 'Εκκλ.

ἀφᾶερκτος, ον, (ἀπέργω) ἀποκεκλεισμένος, μυχοῦ δ' ἀφᾶερκτος Διοσχ. Νο. 446, πρόβλ. μυχοῦς 2.

ἀφᾶερμινυστέον, ῥημα. ἐπιθ., δεῖ ἀφᾶερμινύσειν ἢ ἀφᾶερμινύσαι, Πιρόβλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 554, ἐκδ. Stallb.

ἀφᾶερμινύω, ἐρμινεύω, ἀναπτύσσω, τὸ λεχθὲν παρ' αὐτῶν ἀφ. Πλάτ. Σοφ. 246E· ἀπόλ., ὡς οὐ κατ' Αἴγυπτον ἀφᾶερμινεύεις ὁ αὐτ. Νόμ. 660B.

ἀ-φενρος, ον. ἄνευ προκίος, Ἡσυχ. ἐν λέξει ἀεδνον.
 ἀφερπετόμααι, παθ., γίνουμαι ἐρπετόν, Στob. Ἐκλογ. 1. 1098.
 ἀφερπυλλόμααι, παθ., γίνουμαι ἔρπυλλος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 7. 2.
 ἀφέρπω, ἐκπεύγω ἡσυχως, φεύγω κρυφίως, Σοφ. Τρ. 813, Ο. Κ. 490· ἐν γένει, ἀπομακρύνουμαι, ἀποχωρῶ, ὁ αὐτ. Αἴ. 1162.
 ἀ-φερτος, ον, ἀφόρητος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 386, 395, 564, 1103, 160. Εὐμ. 146.
 ἀφέσιμος ἡμέρα, ἑορτή, Ἀριστ. Ἀποσπ. 395, Ἀριστειδ. 1. 344.
 Ἀφέσιος, ο, ὁ λυτρωτής, ἐλευθερωτής· ἐπιθ. τοῦ Διός, Ἄρρ. ἐν τῷ β' τῶν Βουθνακῶν (Ἔτυμ. Μ. 176. 32), Πaus. 1. 44, 13.
 ἄφεις, εως, ἡ, (ἀφίμη) τὸ ἀφίναί, ἀπολύειν, ἀπόλυσαι, περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀφέσεως Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 3· ἐπὶ αἰχμαλιώτου τοῦ δούλου, Πλάτ. Πολιτ. 273C. 2) μετὰ γεν., περὶ τῆς ἀφέσεως ὁ φόνου, περὶ τῆς ἀφώσεως ἀπὸ κατηγορίας φόνου, Πλάτ. Νόμ. 869D· ἀπκκαλῆ ἀπὸ τῶν ὑποχρεώσεων συμβολαίου, Δημ. 893. 13., 1114. 8: ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπόδοσις χρημάτων, Ἰσοκρ. 364D· ἀπαλλαγὴ ἀπὸ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Πλουτ. Ἄγισθ. 24. 3) χαλάρωσις, ἐξάντησις, Ἰππ. Ἐπιδήμ. τὸ Γ', 1085.
 4) ἀπόλυσις, διάφευξις, διαλύγειν, Πλουτ. Πομπ. 44·
 5) ἡ ἀφείσι, τὸ ἐξελίγη (Lat. missio) ἵππων ἐκ τῆς βαλιδίος, ἵππων ἀφ. ποιεῖν Διόδ. 4. 73· καὶ ἐπομένως αὐτῇ ἡ βαλιδί, ἰσώσας τάφεισι (οὕτως ὁ Musgr. ἀντὶ τῆ φύσει) τὰ τέρματα, ἰσώσας τῇ ἀφείσει τὸ τέρμα, δηλ. συμπληρώσας τὸν δαύλου καὶ ἐπαυθλῶν εἰς τὴν ὑσπληγγα, Σοφ. Πλ. 686, πρὸλ. Ἀριστειδ. 1. 339, Πaus. 5. 15, 4., 6. 20, 7, καὶ ἴδε ἀφετήριος 2: — μεταφ., ἡ πρώτη ὄρησις, ἀρχὴ πράγματός τινος, Μανέθων 3. 405, κτλ. 6) ἐκχωσις, τοῦ ὕδατος Ἄριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 26· τοῦ θοροῦ, τοῦ ὕδατος ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 10· τοῦ κνήματος ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 8. 30, 7· ἡ γέννησις πώλου, αὐτῶν 6. 22, 8. 7) = ἀφεισμός, αὐτῶν 9. 40, 25.
 ἀφεισμός, ὁ, νεαρόν σμήνος μελισσῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 42, 3. ἀφεισταιή, γ' ἐν. εὐκτ. πρkm. συγκεκομ. τοῦ ἀφίστημι.
 ἀφειστηξω, παλαιός Ἄτ. ἀμετάδ. μέλλ. σχηματισθεῖς ἐκ τοῦ ἀφειστηξαι. θά λειπώ, θά εἶμαι μακρὰν ἀπὸ . . . τινός Πλάτ. Πολ. 587B, Ξεν. Ἄν. 2. 4, 5.— Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ πρὸλ. τεθνήξω καὶ ἴδε Βουττιμ. Ἀνωμάλ. Ρήμ. ἐν λ. Ἰστημι.
 ἀφειστήρ, ἦρος, ὁ, ὁ προσεδρεύων ἄρκων ἐν τῇ βουλῇ τῆς Κνίδου, Ἐπιγρ. Κνίδ. 3505. 7, Πλουτ. 2. 292A· πρὸλ. ἀποστατήρ.
 ἀφειστίος, ον, ὁ μακρὰν τῆς ἐστίας, τῆς οἰκογενείας, ἀμφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἐβδ.
 ἀφειταίρος, ον, ἄνευ ἐταίρων, ἄνευ φίλων, Θεοπόμπ. Ἰστ. 332, παρὰ Πολυδ. Γ', 58, ὅστις κατακρίνει τὴν λέξιν. 2) ὁ μὴ ὢν μέλος τῆς Ἐταιρείας ἐν Κρήτῃ, Ἐπιγρ. Γόρτυν. Κρήτης Π2, Π25 Π44.
 ἀφειτός, πρέπειε τίς νά ἀφήσῃ, ἀπορήσῃ, ἐγκαταλίπη. τὴν σκέψιν, τὸ νῦν λεχθέν, κτλ., Πλάτ. Πολ. 376D, Φαῖτρ. 260A, κ. ἄλλ. 2) ἀφειτός, α, ον, ὃν πρέπειε τίς νά ἀφήσῃ νά ἐγκαταλίπη, ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 15D.
 ἀφειτήρ, ἦρος, ὁ, = ἀφειτής, Ἰάμβλ. Προτρεπτ. σ. 160.
 ἀφειτήριος, α, ον, (ἀφίμη) κατάλληλος πρὸς τὸ ἐκρίπτειν τι, κτλ. ἀφ. ὄργανα, μηχαναὶ πρὸς τὸ ἐκρίπτειν λίθους, κτλ. Ἰωσήφ. Ἰου. Πόλ. 3. 5, 2, πρὸλ. 5. 6, 3. 2) ἀφειτήρια (ἐνν. γραμμή), ἡ, ὑσπληγγή, βαλιδί, ἄφεις, δηλ. τὸ μέρος ὅθεν ἀφίναται ὁ σταδιοδρόμος (Πολυδ. Γ', 147), Σουλ. Ἐπιγρ. 2758. III. Δ. 7. Σχδλ. εἰς Ἄριστοφ. Ἰππ. 1156, πρὸλ. Συνέσ. 161C:— ἐνεσῦθεν. ἀφ. Διδασκουροί, ὡν τὰ ἀγάλματα ἐκόσμου τὸ στάδιον. Πaus. 3. 14, 7, πρὸλ. Ἄνθ Π. 9. 319:— μεταφ., ἀφειτήριον πρὸς μάθησιν Σέετ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 41. 3) τὸ ἀφειτήριον (ἐνν. πλοίων), ἡ ἔξοδος λιμένος, Στράβ. 494· πρὸλ. ἀφειτός II.
 ἀφειτής, του, ὁ, (ἀφίμη) ὁ βίπτων, ὁ ἐκσφενδονῶν, ἔτι δὲ λιθοφόρους τέτταρας, καὶ πρὸς, τοὺς ἀφειτάς τοῦτοιοις, τοὺς κατακλίλους ἀνθρώπους πρὸς τὸ ἐκσφενδονῶν διὰ τῶν μηχανῶν τὰς πέτρας, Πολυδ. 4. 56, 3. 2) ἀστρολογ. ὄρος ἐπὶ τινῶν οὐρανίων σωματιῶν, Πτολ. II. Παθ. δούλος ἀπελευθέρως ἐν Σπάρτῃ, «πολλάκις . . . ἡλευθέρωσαν Λακεδαιμόνιοι δούλους· καὶ οὐς μὲν ἀφειτάς ἐκάλεσαν, οὐς δὲ ἀδεσπότους, οὐς δὲ ἐρυκτῆρας· Μύρων παρ' Ἀθήν. 271F.
 ἀφειτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀφίεις, ὁ συγχωρῶν, μετὰ γεν., ἀμαρτημάτων Κλήμ. Ἄλ. 464.
 ἀφειτο-θυρ-ἀνοίκτης, ου, ὁ, παρὰ Βυζ. ὁ ἀνοίγων τὰς θύρας ἢ τὰ κωλύματα εἰς τὰ μέλλοντα νά ἀγωνισθῶσιν ἄρματα, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. σ. 196B.
 ἀφειτος, ον, (ἀφίμη) ὁ ἀφειμένος ἐλεύθερος, ἀφειθείς ἐλεύθερος νά περιφερῆται ὅπου καὶ ἂν θέλῃ καὶ νά βόσκηται, κυρίως ἐπὶ ἱερῶν κτηνῶν, οἶον βοῶν, θαλάσσιων, κτλ., ἀφ. ἀλάσθαι γῆς ἐπ' ἔσχατοις ἔροις Αἰσχύλ. Πρ. 666· ἀφειτῶν δυντων ταύρων ἐν τῷ . . . ἱερῷ Πλάτ. Κριτίας 119D· νέμουται ὡσπερ ἀφειτο ὁ αὐτ. Πρωτ. 320A, πρὸλ. Πολ. 498C, Ἰσοκρ. 108A, Καλλ. εἰς Δῖλ. 36. II. μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀφειρωμένος εἰς τινα θεόν, ἀπκκαλῆμενος ἐπὶ μεριμνῶν τοῦ βίου, Εὐρ. Ἰων 822, Πλουτ. 2. 768A. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀφ. ἡμέραι, ἡμέραι ἀργίας, Πολυδ. Α'. 36· νομῆ ἀφ., ἐλευθέρως βόσκη, Πλουτ. Λύσ. 20. 3) τὸ ἀφειτον, ἡ ἀκολασία,

Κύριλλ. 315E· τὸ ἀφ. τῆς κόμης Λουκ. π. Οἶκ. 7.— Ἐπίρρ., ἀφειτός ὄρμαν, ἐλευθέρως, ἀκωλύτως, Φίλων 1. 135. 4) ἐπὶ ὕφους, χαλαρός, διεθοδικός, Λουκ. Τόξ. 56. III. Ἀφειτός ἡ ἄφεται χῶρος ἐν τῷ κόλπῳ . . . τῆς Μαγνησίας, ἐνθα λέγεται τὸν Ἡρακλέα καταλειφθῆναι ὑπὸ Ἰησοῦς . . . ἐνεσῦθεν γὰρ ἐμελλον. ἔς τὸ πέλαιος ἀπήσειν, ἐπὶ τούτου δὲ τῷ χῶρῳ οὐνομα γέγονε ἄφεται Ἡρόδ. 7. 193.— Ἄφεται, πόλις τῆς Μαγνησίας . . . ὅτι ἐνεσῦθεν δευτέραν ἀφεισιν ἡ Ἄργω ἐποικήσατο . . .» Στ. Βυζ. ἐν λέξει. (Περὶ τοῦ τοιμοῦ ἴδε Λοβ. Παραλειπ. 475 κέξ., Δινδ. π. τῆς Διαλέκτ. Ἡρόδ. σ. VI.).
 ἀ-φρευκτος, ἴδε ἀφρευκτος ἐν τῇ εἰ.
 ἀφρευθω, ἀφρ. ἀ' ἀφρευσα (ἄνευ αὐτήσεως) Σιμων. παρ' Ἀθην. 659F, Ἀριστοφ. Θεσμ. 590· ἀλλὰ μετοχ. παθ. πρkm. ἡφρευμένος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321· ἀφρ. μετοχ. ἀφρευθεῖς Σουίδ.:— Ἀποκαίω, περιφλέγω, «καφαλίξω», «τσουρουρλίξω», ἀφείων τὴν . . . τρίχα Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 13· ἀπολ., ἀποκαίω ἐνεσῦτως τὴν τρίχα μέχρις ἐξελείφωσιν αὐτῆς, μέχρι ῥίζης, συνάπτεται δὲ μετὰ τοῦ ἀποζυρεῖν, τίλλειν, ὁ αὐτ. Θεσμ. 216, 236, 590.— Παθ., κωλῶς ἡφρευμένος ὁ χοῖρος, κωλῶς καφαλισμένος, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἄνωτ. 2) φρῶγ πυρὶ, ὀπτῶ, κρέα Σιμων. Ἰαμβ. 22· φασήλους Ἄριστοφ. Βίρ. 1144.
 ἀφειφάλος, ον, «ἀφειφάλου» ἄνευ σπινθῆρος λαμπροῦ» Ἡσυχ. ἀφειφήμα, τὸ, ἀπόδρασμα, ὁ ζωμός τοῦ βρασθέντος πράγματός, Δισκ. 2. 129, Γαλην. 13. 9.
 ἀφειψίσις, εως, ἡ, = ἀφειψις, Εὐστ. Πονημάτ. 311. 82.
 ἀφειψιάομαι, ἀποθ. = ἀφομιλῶ, ἀπομακρύνουμαι ἀπὸ τῆς ὀμίας ἢ συναναστροφῆς, ἀφειψιάσῃην (οὕτως ἀναγν. ἐν Α. Β. 470, 13) = ἀφομιλῆσα, Σοφ. (Ἀποσπ. 142) παρ' Ἡσυχίω: ὁ Σοφ. ἔχει ὠσαυτως καὶ ἐψα (Σοφ. Ἀποσπ. 4).
 ἀφειψις, εως, ἡ, ἀφειψίσις, ἀπόδρασις, Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 9. 2; 5. ἀφειψω, μέλλ. ἀφειψήσω, Ἰων. ἀφειψω, κτλ.— Καθαρίζω, θυλίξω, ἡ «λαγαρίζω» διὰ βρασμοῦ, καρπὸν Ἡρόδ. 2. 94.— ἴδιως, βράξω τι μέχρις ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ ἀπὸ σκωρίας καὶ ἀκαθαρσίας, καθαρίζω, «λαγαρίζω», χρυσοῖον καθαρότατον ἀφειψήσας ὁ αὐτ. 4. 166· τὸν Δῆμιον ἀφειψήσας . . . καλὸν ἐξ ἀισχροῦ πεποίηκα Ἄριστοφ. Ἰππ. 1321, πρὸλ. 1336:— Παθ., ὕδωρ ἀφειψημένον Ἡρόδ. 1. 188, Ἰππ. π. Ἄερ. 285· ὡσπερ ἀφειψημένον τὸ τοῦ Νείλου ὕδωρ ἐστὶν Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 258. 2) καταναλίσκω διὰ βρασμοῦ, τοῦ ὕδατος μέρος τὸ Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 3, 37:— Παθ., ἀφειψεται τὸ ἀμμυρὸν ὁ αὐτ. Πρὸλ. 23, 18· τοῦ οὐδέου μόνον ἀφειψηθέντος Πολυδ. 34. 10, πρὸλ. ἀφειψος.
 ἀφειψάτω, σπένιος τύπος τοῦ ἀφειψεται, γ' πληθ: τοῦ παθ. πρkm. τοῦ ἀφειψιμι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 23· πρὸλ. ἀνέωνται ἐκ τοῦ ἀνίμημι.
 ἀφῆ, ἡ, (ἀπτω) τὸ ἀνάπτειν, ζῆναιμα, περὶ λύχνων ἀφάς, περὶ τῆν ἄρκων τῆς νυκτός, καθ' ἣν ὥραν ἀνάπτουσι τοὺς λύχνους, Λατ. prima face, Ἡρόδ. 7. 215. II. (ἀπτομαι) τὸ ἀπτεσθαί τινος, ψηλάφης, ψαῦσις, ἐπώνυμον δὲ τῶν Διός γέννην) ἀφῶν τέλεις . . . Ἐπαφον (κατὰ Wieseler ἀντὶ γεννημάτων) Αἰσχύλ. Πρ. 850· ἡ ἀσθήσις τῆς ἀφῆς, Πλάτ. Πολ. 523E, πρὸλ. Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 3. 10, 9, κέξ., π. Ψυχ. 2. 11· ἀκριβεστάτην . . . τῶν αἰσθησεων τὴν ἀφῆν ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 1. 15, 14· ἡ ἀφῆ ἐν ταῖς αἰσθησεσι παρέσπαρται Λουκ. π. Ὀρχ. 72. 2) ἡ ψαῦσις, κρούσις τῶν χορῶν τῆς κιθάρας, μεταφ., ἐμμελοῦς ἀφῆς καὶ κρούσις Πλουτ. Περικλ. 15· οὐχὶ συμφώνουσι ἀφάς Δαμῶξεον ἐν «Συντρεφίσι» 1. 42. 3) λαθῆ, ἐπαθή, «πιάσιμον», ἐπὶ παλαιστικῶν, κ.τ.τ., ἀφῆν ἐνδιδόναι αὐτοῦ Πλουτ. 2. 86F· Ἐνεσῦθεν μεταφ., τοῖς ἀσθηταῖς τῆς λέξεως ἰσχυράς τὰς ἀφάς προσεῖναι δεῖ καὶ ἀφύκτους τὰς λαθάς Διον. Ἄλ. π. Δημ. 18· ἀφάς ἔχει καὶ τόνους ἰσχυροῦς ὁ αὐτ. π. Λυσ. 13· ἀφῆν εἶχεν ἀφύκτον, περὶ τῆς Κλεοπάτρας, Πλουτ. Ἀντών. 27. 4) ἐπὶ τῆς κερνήσις ἄμμου, δι' ἧς οἱ παλαισταὶ ἀπὸ πρῶτον ἠλείφοντο δι' ἐλαίου ἐπεπάσσοντο ὅπως παρέχωσιν εἰς ἀλλήλους λαθῆν, «πιάσιμον», Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 15, 4, ἐνθα ἴδε Schweigh. 5) πληγή, τραῦμα, Ἐβδ. (2 Βασιλ. ζ', 14, κ. ἄλλ.). III. ἀφρῶσις ἐν τῷ σώματι, Ἄριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 8, 24., 1. 9, 3· ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπιχορηγῆω.
 ἀφειθῶ, μέλλ. -θήσω, ἔχω παρῆλθῃ τὴν ἦσιν, ἀφειθῶσιν, τὴν ἦσιν ὑπερβηθῶς, τουτέστι τὴν νεότητα, Σουίδ., Πολυδ. Β' 10 καὶ 18, Λιβάν. 4. 309· τὴν ἀκμὴν τῶν παθῶν ἀφειθῶντες Φίλων 1. 516· ἀφειθῶκότες κλάδοι Πολυδ. Α', 236.
 ἀφειθος, ον, ὁ ὑπερβάς τὴν ἦσιν, τὴν νεότητα, ἀμφιβολον παρὰ Κυρίλλ.
 ἀφηνόμααι, Ἰων. ἀπηγῆομαι, μέλλ. -θήσομαι:— Ἀποθ., προηγούμεναι ἀπὸ τινος σημείου, καὶ ἐπομένως ἐν γένει, ὀδηγῶ, προηγούμεναι, προπορεύομαι, Πλάτ. Νόμ. 760D, κτλ.: οἱ μὲν Ἀδυσθηνοὶ ἀφηγούμενοι, προπορεύομενοι, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 37· ἀφ. τῆς ἀποικίας, τῆς ἀγέλης, εἶμαι ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, Ἄριστ. Ἀποσπ. 471, Ὁαμμ. 10· τῆς πρεσβείας Στράβ. 47· τῆς σχολῆς Διογ. Λ. 4. 14. II. λέγω, διηγῶμαι, ἐξηγῶμαι, Ἡρόδ. 1. 24, 86, καὶ συχν. ὁ πρkm. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημ. παρ' Ἡρόδ., ἀπήγγη-

ταί μοί τι 5. 62· τὸ ἀπηγγημένον, τὸ λεχθέν, 1. 207, πρὸλ. 9. 26.— Λέξις τοῦ περὶ λόγου ἀπαντώσα καὶ παρὰ Ψευδο-Εὐριπ. ἐν 'Ικ. 186 μετὰ σημασ. II.

ἀφήνημα, Ἰων. ἀπήνημα, τὸ διήγημα, ἱστορία, Ἰπρόδ. 2. 3. II. τὸ δὴγεῖν, ὁδηγία, ἀρχηγία, Ἰωσήφ. Μακκ. 14.

ἀφηγηματικός, ἦ, ὄν, διηγηματικός, Διον. 'Αλ. Ρητ. 1. 8.— 'Επίρρ. -κῶς Πρὸκλ.

ἀφηγημῶν, ονος, ὅ, = ἀφηγητής· ὁ ἀφηγούμενος ὁδοῦ, ὁδηγός· Ἰουζ.· ἴσως ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀφηγεμῶν.

ἀφηγησις, Ἰων. ἀπήγησις - εως, ἦ, διήγησις, ἀξιώτατη ἀπηγήσις, δηλ. ἀξιώτατη διηγήσεως, Ἰπρόδ. 2. 70· οὐκ ἀξίως ἀπηγήσιος, κατὰ τρόπον ἀνάξιον διηγήσεως, ὁ αὐτ. 3. 125.

ἀφηγητήρ, ἦρος, ὅ, 'Ανθ. II. 14. 114· καὶ παρ' Ἰουζ., ἀφηγητής, οὐ, ὅ, ὁδηγός.

ἀφιδύνα: μέλλ. -ὑνῶ, ἡδύνα, καθιστῶ τι ἡδύ, Λουκ. 'Ερωτ. 3, Πλουτ. Δίων 17.

ἀφήκω, ἀφικνούμαι, φθάνω που, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε ἀεί, οἶ πάντα δεῖ ἀφήκειν Πλάτ. Πολ. 530E εἰς τι 'Ἰππ. 900H.

ἀφηλικία, ἦ, παρὰ Βασιλ. (τ. 3. σ. 502C) ἐπὶ τῆς παιδικῆς ἢ τῆς ἀνήθου ἡλικίας, πρὸλ. Φρύν. Κωμ. ἐν 'Αδῆλ. 8. 30:— οὕτως ἀφηλικιώτης, ἦτος, ἦ, Εὐστ. 1282. 24·— καὶ ἀφηλικιώσις, ἦ, Βυζ.

ἀφηλιεξ, Ἰων. ἀπήλιεξ, ικος, ὅ, ἦ, ὁ ὑπερβὰς τὴν μέσσην ἡλικίαν, κλίνων πρὸς τὸ γῆρας, ἀνὴρ ἀπηλικέστερος Ἰπρόδ. 3. 14· ἀφηλικεστέραν Φερεκρ. ἐν 'Αδῆλ. 65· κατὰ τὸν Φρύν. ἐν Α. Β. 3, ἡ χρῆσις τῆς λέξεως περιωρίζεται εἰς τὸ συγκριτικόν, ἀλλὰ τὸ θετικόν ἀπαντεῖ ἐν Ἰγμν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 140, παρὰ Κρατιῶν ἐν 'Αδῆλ. 95, Φρυν. Κωμ. ἐν 'Αδῆλ. 8 (ὅστις μετεχειρίζεται αὐτὴν ἐπὶ νέων τὴν ἡλικίαν), Λοβ. Φρύν. 84.

ἀφηλιώτης, ου, ὅ, ὁ ἀνάλογος (ἀλλ' οὐχὶ ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς Ἄττ.) τύπος τοῦ ἀπηλιώτης (ὁ ἴδε), Σουλ. 'Επιγρ. 6180, καὶ ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσι τῆς Ἄρρ. 'Αν. 5. 6. 4, κ. ἄλλ.— οὕτω τὸ ἐπιθ. ἀφηλιωτικός παρὰ Ἰπτολεμ. ἐν Γεωγρ. 1. 11.

ἀφηλόω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προσηλόω, ἀποσπῶ, ξεκαρπώνω, Λατ. refugio, Πορφύρ. π. 'Αποχ. 'Εμφ. 1. 57. 'Ενευθεν οὐσιαστ., ἀφήλωσις, ἦ, Ἰωσσο.

ἀφημαί, κἀθημαί χωριστά, μετοχ. ἀφήμενος. 'ἄφθεν καθήμενος' (Ἰουζ.), Ἰλ. Ο. 106.

ἀφημερεύω, ἀπουσιάζω ἐπὶ μίαν ἡμέραν, ἀφ., ἀποκοιτεῖν ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 10.

ἀφημιος, ον, καὶ ἀφήμιον, ον, (φήμη) ἄγνωστος, ἀφημοί· ἄνωμοι, ἀκλειεῖς καὶ ἀφήμιος· ἄρητοι, οὐκ ὀνομαζόμενοι· Ἰουζ. ἀφνιάζω: μέλλ. -άσω, (ἦνια) ἀποπτύω, ἀποβάλλω τὰς ἦνιας, δὲν ὑποτάσσομαι, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25: ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπανίσταμαι Ἰπρόδ. 1. 4, 12, Φίλων 1. 85· ἀφ. τινός, ἐπανίσταμαι κατὰ τινος, Λουκ. Δις Κατηγ. 20· πρὸς τι Συνέδ. 101Α.

ἀφηνιασμός, ὅ, ἐπανάστασις, Πλουτ. 2. 371B· ὠσαύτως ἀφηνιάσις, ἦ, Βυζ.

ἀφηνιαστής, ὅ, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς τὰς ἦνιας, ἵππος Φίλων 1. 114· ἐπαναστάτης, ἐπαναστατικός, 'Εκκλ.

ἀφηρωῖξω, ἀφρ. -ηρωῖξα (ἦρωξ), ἀνακηρύττω, καθιερωῦ τινα ὡς ἦρωα, ὁ δῆμος Εὐάνασσαν Κριντοῦ λέουσι.. διὰ τὰς εἰς αὐτὸν ἐργασίας ἀφηρωῖξε 'Επιγρ. 'Ανάγρ. 3437, πρὸλ. Συλλογ. 'Επιγρ. 2467-73, 2480, κ. ἄλλ. (σ. 1078 κέξ.).

ἀφησυχάζω, μένω ἡσυχος, διατελῶ ἐν ἡσυχίᾳ, Ἰππ. 1275. 43, Πολύβ. 2. 64, 5.

ἀφήτωρ, ορος, ὁ (ἀφήμι) «ὁ τοξικός ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως» (Σχόλ.), ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, οὐδ' ὅσα λάτινος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντόξος ἔεργει Ἰλ. I. 404· ὁ Σχολ. πρὸς τὴν ἀνωτέρω εἶδει καὶ ἑτέραν ἐρμηνείαν, «ἦτος ὁμοφύητος, ὁμοίως πᾶσι προσητεύοντος καὶ μαντευομένου τῷ τε πένητι καὶ τῷ πλουσίῳ»:— οὐσ. **ἀφητορεία**· «μαντεία» Ἰουζ., ἔπερ κατὰ Κόντων γραπτέον ἀφητορία ὡς παρηγμένον ἐκ τοῦ ἀφήτωρ, Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 138.

ἀφθα, ἦ, (ἀπτω) εἶδος ἐξανθήματος ἢ ἔλκους ἐν τῷ στόματι: («ἄφτραις»), κατὰ τὸ πλείστον πληθ. ἀφθαί, Ἰππ. 'Αφ. 1248: «ἀφθα ἐστὶν ἔλκος ἐπιπόλοισι περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ ὅλον τὸ στόμα μέλισσα ἐπὶ παιδίῳ γινόμενη, ὅταν δριμύτερον ἢ τὸ γάλα» Λέων Φιλ. 'Ερμερ. 'Αν. 'Ιατρ. σ. 153.

ἀφθαρσία, ἦ, ἢ ἔλλειψις φθορᾶς, ἀθανασία, 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. 6', 23), Πλουτ. 2. 881B, κτλ.

ἀφθαριζῶ, καθιστῶ ἀφθαρτον, ἀθάνατον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 253B, 22, κλ.

ἀφθαροποιούμαι, γίνομαι ἀφθαρτος, καὶ Ἰω. Κλήμ. 1157B, ἴδε Κόντων Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 104.

ἀφθαρτος, ον, ὁ μὴ φθαρεῖς, Matt. Vett. 67D. II. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς φθοράν, ὁ μὴ φθειρόμενος, Ἄριστ. 'Αναλυτ. Πρ. 2. 22, 3, 'Αναλυτ. Ἰστ. 1. 24, 5, κ. ἄλλ. 2) ἀθάνατος, Διον. 'Αλ. 8. 62, κτλ.· ἐπὶ ποιημάτων, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 226. 5· οὕτως, ἐπίρρ., ἀφθάρτως τιμᾶν αὐτόθι 919. 10.

ἀφθόβω, ἔγω ἀφθας, ὑποφέρω ἐξ αὐτῶν, Ἰππ. 581. 31., 583. 10., 584. 43, κτλ.

ἀφθεγγής, ἐς, ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἄφρωνος, Δ Β. 473, 14. **ἀφθεγγάτεω**: μέλλ. -ῆσω, δὲν φθέγγομαι, δὲν λαλῶ, Πλουτ. Ε. 146.

ἀφθεγκτί, ἐπίρρ. τοῦ ἐπομ., ἀφρώνος, Πλουτ. Ε' 147.

ἄ-φθεγκτος, ον, = ἀφθογγος, ἄνευ φωνῆς, μὴνυτῆρ Αἰσχύλ. Εὐμ. 245· στόμα Ἄ.θ. II. 9. 162. 2) ἐπὶ τόπων, κτλ., ἔνθα πρέπει νὰ σιγᾶ τις, νὰ μὴ λαλῆ, τῶδ' ἐν ἀφθέγκτω νάπει Σοφ. Ο. Κ. 155· ἔργια Χριστοῦ. 'Εκφρ. 301.

II. Παθ., ἀφρητος, ἀνεκλάητος, Βακχουλ. 'Αποσπ. 45 [B. 11], Πλάτ. Σοφ. 238C.— 'Επίρρ. -τως Ἰαμβλ. Μυστ. σ. 153.

ἀφθιτό-μητις, ιος, ὅ, ἦ, οὐ ἢ γνώμη εἶναι ἀφθιτος, ἀμετάτρεπτος, αἰώνιος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 147.

ἀφθιτό-μῦσος, ὅ ἔχων ἀφθιτον, αἰώνιον μῦσος, Μανέθ. 4. 234.

ἀφθίτος, ον, μεταγ. καὶ ἦ, ον, 'Ανθ. II. Παρὰρ. 323 (φθίω):— μὴ ὑποκείμενος εἰς φθοράν ἢ ἀπόλειαν, ἀφθαρτος, συγκαίσις παρ' 'Ομ. (τὸ πλείστον ἐν Ἰλ.) καὶ Τραγ.: 1) ἐπὶ πραγμάτων,

σκῆπτρον πατρώϊον, ἀφθιτον ἀεί Ἰλ. Β. 46· χρυσῆν ἴτυς ἀφθιτος Ε. 724· καλὸν θρόνον, ἀφθιτον αἰεὶ Ε. 238· Ἠφαίστου.. δόμον.. ἀφθιτον ἀστερῆντα Σ. 370, κτλ. ὠσαύτως, ἀφθιτοι ἀμπελοὶ Ὀδ. I. 133· πῦρ Αἰσχύλ. Χο. 1037· γῆ Σοφ. 'Αντ. 339. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀθάνατος, ἐπὶ τῶν Θεῶν, Ἰγμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 326, πρὸλ. Ἰσ. 'Ο. 389, 397· ἐπὶ τοῦ Ταντάλου, Πίνδ. Ο. 1. 101· ἀφθ. ὕμνοπόλος, ἐπὶ τοῦ Ἀνακρέοντος, Σίμωνιδ. 116· ἀφθίτους θεῖναι βροτοῦς Αἰσχύλ. Εὐμ. 724· γέννας ἀφθιτοῦ λαχόντες Σοφ. 'Αποσπ. 267.

3) ἐπὶ διακρίσεων καὶ βουλήν, Ζεὺς ἀφθιτα μῦθεα εἰδώς Ἰλ. Ω. 88, Ἰσ. Θ. 545· κλέος ἀφθ. Ἰλ. I. 413· ἀφθ. ὅπις, ἀκατάπαυστος, διηνεκῆς φροντίς, Πίνδ. Π. 8. 101· ἀφθιτοὶ γνῶμαι, μηδέποτε μεταβαλλόμεναι, ἀμετάβλητοι, Σοφ. 'Αποσπ. 368· ἀφθιτα ὑποδόμενοισι Ἄριστοφ. 'Ορν. 689.— Λέξις ποιητικὴ ἐν χρῆσει παρὰ μεταγεν. πελοπόλων, Πλουτ. 2. 723E.— 'Επίρρ. ἀφθίτως Χρησμ. Σιбулл. 5. 503 [ἐνθα τὸ εἶναι μακρὸν].

ἄ-φθογγος, ον, ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἀφρωνος, ἄλαλος, Ἰγμν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 198, Ἰπρόδ. 1. 116, Αἰσχύλ. Πέρσ. 206, κτλ.· ἀφθογγος εἶναι, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. Εὐμ. 448· ἀφθ. ἀγγελος, ἐπὶ πурсοῦ, Θέων. 549· ἀφθόγγω φθεγγόμενα στόματα, ἐπὶ ἐπιταρίῳ, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 234. 4. 2) ἀφθογγα (ἐνν. γράμματα) Πλάτ. Θεαιτ. 203B, Κρατ. 424C (ἴδε τὴν λέξ. ἀφρωνος).

II. Παθ., **ἀφρατος**, Σοφ. 'Αποσπ. 548.

ἀ-φθόνητος, ον, ὁ μὴ φθονούμενος, Πίνδ. Ο. 10 (11) 7, Αἰσχύλ. 'Αγ. 939· αἰνός Πίνδ. Ο. 10. 7. II. μὴ ἔχων φθόνον κατὰ τινος, ὁ μὴ νεμεσῶν τινι, ἀφθόνητος ἔπειν αὐτόθι 13. 35:— 'Επίρρ. -τως Εὐστ 823. 8.

ἀφθονία, ἦ, ἔλλειψις φθόνου, εἶς ψυχῆς μὴ φθονούσης, πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἀφθονίαν εἰχόμεν ἀλλήλους διδάσκειν Πλάτ. Πρωτ. 327B, πρὸλ. Κλήμ. 'Αλ. 474· ὥστ' ἀφθονία τὴν ἐνθεσίην ἦν.. καταπίνειν Τηλεκλείδης: ἐν «Ἀμικιεύσει» 1. 10. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀφθονία, δαφιλία, Πίνδ. Ν. 3. 14, Πλάτ. 'Απολ. 23C, 24E· ἀφθονία οὕσης ὀργίζεσθαι, ἀφθονος ὕλη πρὸς.., Ἀυσ. 120. 20· τσσαύτην ἀφθονίαν.. κατηγοριῶν Δημ. 547. 26· εἰς ἀφθονίαν, ἀφθόνως, δαφιλῶς, Ξεν. 'Αν. 7. 1, 33· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀφορία, ὁ αὐτ. Συμπ. 4. 55.

ἄ-φθονος, ον, ὁ μὴ ἔχων φθόνον, ἐπομένως, I. ἐνεργ. ὁ μὴ φθονῶν, Πίνδ. Ο. 6. 10· ἀνδρα τύραννον ἀφθ. ἔδει εἶναι Ἰπρόδ. 3. 80, Πλάτ. Πολ. 500A:— 'Επίρρ. -νως ὁ αὐτ. Νόμ. 731A. 2) ὁ μὴ φειδωλὸς, δαφιλῆς, ἀφειδῆς, δαφιλῶς καὶ γενναίως παρέχων τι, Λατ. benignus, περὶ τῆς γῆς, Ἰγμν. 'Ομ. 30. 16· ἀφθόνω μῆνει, ἀφθόνω χειρὶ Αἰσχύλ. 'Αγ. 305, Εὐρ. Μῆδ. 612.

II. συνηθέστερον (ἰδίως παρὰ τοῖς πελοπόλοις), ὁ ἄνευ φειδουῶς διδόμενος, δαφιλῆς, ἀφθ. πάντα παρέσται Ἰγμν. 'Ομ. εἰς 'Απ. 536· καρπὸν πολλόν τε καὶ ἀφ. Ἰσ. 'Εργ. κ. Ἰμ. 118· πλοῦτος Σόλων 32· χρυσὸς ἀφθ. Ἰπρόδ. 6. 132, πρὸλ. 7. 83· χῶρη.. ἀφθ. λίην ὁ αὐτ. 2. 6· οὕτω παρ' Ἄττ., ἀφθ. βίσιτος Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 198· ἀφθ. μῆνει ὁ αὐτ. 'Αγ. 305· ἀφθονος χρήσιαν Εὐπόλ. ἐν 'Αδῆλ. 13· πολλὰς καὶ ἀφθ. ἢ ἀφθ. καὶ πολλὰς Ξεν. 'Αν. 5. 6, 25, Αἰσχίν. 83. 2· λόγους δὲ ἀφθόνους τοιοῦτους Δημ. 559. 11· ἐν ἀφθόνῳ βιοτεύειν, ἔξην ἐν ἀφθονίᾳ, Ξεν. 'Αν. 3. 2. 25· ἐν ἀφθόνῳ τραφῆναι Δημ. 312. 18.

2) = ἀνεπιφθονος, δὲν δὲν φθονεῖ τις, ὁ μὴ προκαλῶν φθόνον, ἔλκος Αἰσχύλ. 'Αγ. 471. III. ἀνώμαλ. συγρ. -εστερος Πίνδ. Ο. 2. 171, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 68, Πλάτ. Πολ. 460B ὑπερθ. -εστατος Εὐπόλ. ἐθ' ἀνωτ.· ἀλλ' οἱ κανονικοὶ τύποι -ώτερος, -ώτατος παρὰ Ξεν. ἐν 'Αν. 7. 6, 28, Κύρ. 5. 4, 40, κτλ.

IV. 'Επίρρ., ἀφθόνως, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα Σόλων 37· ἀφθόνως ἔγειν τινός Πλάτ. Γοργ. 494C· ἀφθ. διδόναι Ἄριστ. Πολιτικ. 5. 11, 19· πολλὰ με διδάσκεις ἀφθ. Φιλῆμ. ἐν 'Αδῆλ. 62.

ἀφθορία, ἦ ἔλλειψις φθορᾶς, πῆθ. γραφῆ ἀντι τοῦ ἀδιαφθορία· ἐν τῇ πρὸς Τίτ. 'Επιστολ. 6', 7, Γρηγ. Νύσσο.

ἄ-φθορος, ον, ὁ μὴ φθαρεῖς, ἄγνός, ἀφθός, κυρίως ἐπὶ νέων καὶ νεανίδων ἀπέριων εἶς τῶν ἀπροδισίων, Ἄρτεμιδ. 5. 95, 'Ανθ. II. 9. 229.

ἀφθώδης, ες, (είδος) ὁ ἔχων ἀφθας, ὁ πάσχων ἐξ αὐτῶν, Ἰππ. Ἐπιθ. τὸ Γ', 1083.
 ἀφία (;), ἡ, εἶδος ἐδωδιμου φυτοῦ ἀγρίου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 7, 3.
 ἀ-φιδέτος ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπετρέπετο τοῖς Σπαρτιάταις νὰ προσέρχωνται εἰς τὸ φιδέτιον, ἡ διότι ἔθουν ἡ διότι ἐξήρχοντο εἰς θήραν, Ἦσυχ. (Ἐκδ. Ἀδελφ. τ. 1. σ. 637), ἐνθα ὅμως γράφεται ἀφιδέτιος, πρβλ. Πλούτ. Αὐτ. 12.
 ἀφιδρόω, μέλλ. -ώσω, ἰδρώνω, ἀπαλλάττομαι νοσήματός τινος διὰ τοῦ ἰδρώτος, Ἰππ. 1226C, Ἄριστ. Προβλ. 2. 22, 1:—Παθ., ἐξέρχεται ὡς ἰδρῶς, ὁ ἀπὸ τοῦ χλωροῦ κλίματος καιομένου ἀφιδροῦμενος ἰχώρ. Πλούτ. 5. 1.
 ἀφιδρύμα, τό, εἰκὼν, ἀγαλμα, «ἀφιδρύματα, τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα: εὐθὺς οὐν ἱκετηρίαν ἐκόμεζον ὀ-πρὸσθύτατοι τὰ παλαιότερα τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἀφιδρύματων» Σουΐδ.—ἀντίτυπον, παμοιοῦ-τυπον, ἀφιδρύματα λαβεῖν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ προγονικῶν αὐτοῖς βρωμῶν Διόδ. 15. 49, Κικ. π. Ἄττ. 13. 79, 2.
 ἀφιδρύσις, εως, ἡ, ἰδρωσις ἢ καθήρωσις ἀγάλματος πεποιημένου κατ' ἀπομίμησιν ἀρχετύπου, Στράβων 385, Πλούτ. 2. 1136A.
 ἀφιδρύω: μέλλ. -ώσω, μεταφέρω ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον, πατρίδος θεοῖ μ' ἀφιδρύσαντο γῆς ἐς βάρβαρ' ἔθνη Εὐρ. Ἐλ. 273. II. κατασκευάζω ἀγάλματα ἢ κτίζω ναοὺς, κατ' ἀπομίμησιν ἐτέρων ἢ κατὰ τὴν ὀριζόμενον σχέδιον, Στράβων 403· ἀφιδρύθηναί ἐστι Κρήτης Διόδ. 4. 79:—ὡσαύτως ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ἰδρῶτος, Ἀνθ. Πλαν. 4. 260 ἐν τῷ μεταγεν. τύπ. τοῦ ἀφ. -ύνησι: [ῶ ἐν τῷ ἐνεστώτι, ῶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἀφ. α', παθ. πρμ.]
 ἀφιδρύσις, εως, ἡ, ἰδρωμα, τὸ προκαλεῖν ἰδρῶτα διὰ σωματικῶν ἀσκήσεων, Ἄριστ. Προβλ. 2. 8.
 ἀφιδρωτήριος, α, ον, ὁ προκαλὼν ἰδρῶτα, φάρμακα Ὁρειβάς. Matth. 342.
 ἀφιερώ, ἐξαγίνω, ἀγάζω, καθιερῶ, συγχ. παρὰ μεταγεν. συγγραφ. ὡς ἐν Διόδ. 1. 90, Διοκλ. Καρύστ. παρ' Ἀθην. 110B, Ἐπιγρ. Κυρήν. 15 (Newton), ἴδε Οὐύττεμβ. Πλούτ. 2. 271A· πρβλ. Λεβ. Φρόν. 192. II. Μέσ., ταῦτ' ἀφιερώμεθα, ταῦτας τὰς καθαρτηρίους τελετὰς ἐξετέλεσαμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 451· πρβλ. ἀφοσιόομαι.
 ἀφιερώμα, τό, τὸ ἀφιερωθῆν, ἀνάθημα, Εὐσ. Εὐαγγ. Προτ. 134D.
 ἀφιερώσις, εως, ἡ, τὸ καθιεροῦν τι, ἢ καθιέρωσις, Διόδ. 1. 90, Πλούτ. Ποκλ. 15.
 ἀφιερωτής, οὔ, ὁ, ὁ ἀφιερῶν, Διον. Ἄρεσπ. σ. 68· ὡσαύτως ἐπιθ. -ωτικός, ἡ, ὄν, ὁ αὐτ. σ. 134.
 ἀφιζάνω, «ἀπανίσταμαι τῆς καθέδρας» Σουΐδ.:—οὕτως ἀφιζῶ, «ἀρίζειν ἀποκαθίζειν» Ἦσυχ.
 ἀφιημι, ἀνώμαλον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ.· ἐνεστ., β' ἐνικ. ἀφιῆς Πλάτ., κλ. γ' ἀφίει Ἰων. ἀπίει Ἡρόδ. 2. 96, α' πληθ. ἀφίειμεν Ἄριστοφ. Νεφ. 1426, ἀφιῶσι Ἀνθ. 3. 18· προστακτ. ἀφίει ὁ αὐτ. Σρ. 428:—παρατατ. ἀφιῆν, καὶ μετὰ διπλ. αὐτῆς. ἡφιῆν Πλάτ. Εὐθύδ. 293A γ' ἐνικ. ἀφίει, Ἰων. ἀπίει Ἡρόδ. 4. 157, ἡφίει Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Λάχ. 222B, Δημ. 70. 27, ἡφει Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ια' 16, β' πληθ. ἡφίετε (δι. γρ. ἀφ-) Δημ. 683. 20 γ' πληθ. ἀφίεσαν Εὐρ., Θουκ., κλ., ἡφίεσαν Ξεν. Ἐλλ. 4. 6, 11, Δημ. 540. 11, πρβλ. ἀνίημι:—μέλλ. ἀφίσει Ἰων., κλ., Ἰων. ἀπῆσι Ἡρόδ.:—πρμ. ἀφεῖκα Ξεν. Ἀν. 2. 3, 13, Δημ.:—ἀφ. α' ἀφῆκα, Ἰων. ἀπῆκα, Ἐπ. ἀφῆκα, καθ' ὅριστ. μόνον, Ὁμ., κλ.:—ἀφ. β' ἀφῆν, ὅριστ. μόνον ἐν τῷ δικῆ. καὶ πληθ. ἀφῆτην, ἀφῆμεν. ἀφῆτε, ἀφίεσαν ἢ ἀφῆτε, ἀφῆσαν· προστ. ἀφῆς, ὑποτακτ. ἀφῶ, εὐκτ. ἀφῆτην (β' πληθ. ἀφῆτε ἀντὶ -εἴητε Θουκ. 1. 139), ἀπερέμ. ἀφῆταιν, μετοχ. ἀφῆσι:—Μέσ., Ὁδ. Ψ. 240, Ἄττ.: παρατ. ἀφῆμην, γ' ἐνικ. ἡφῆτε Δημ. 25. 47· μέλλ. ἀφῆσομαι Εὐρ.: ἀφ. β' ἀφῆμην Ξεν. Ἰέρ. 7, 11· προστακτ. ἀφῶ, ἀφῆσεθ Σορ., Ἄριστοφ.: ἀπαρέμ. -εῖσθαι Ἰσοκρ., μετοχ. -έμενος Ἄριστοφ.:—Παθ., πρμ. ἀφῆται Σορ. Ἀντ. 1165, Πλάτ. (πρβλ. ἀφῆνται):—ἀφ. ἀφῆθην Εὐρ., ἀφῆθην Βατραχομ. 87, Ἰων. ἀπῆθην Ἡρόδ.: μέλλ. ἀφῆθήσομαι Πλάτ., κλ. [τὸ πλείστον παρ' Ἐπ. (ἐκτὸς τῶν χρόνων τῶν δεχομένων αὐξησιν): ἢ ἀείποτε παρ' Ἄττ. Ὁ Ὁμ. ὡσαύτως ἔχει ἀφῆτε χάριν τοῦ μέτρου, Ὁδ. X. 251, πρβλ. H. 126]. Ρίπτω, βάλω, πέμπω, Λατ. emittere, ἐπὶ παντὸς πράγματος ριπτομένου μεθ' ὀρηκῆς, ἔγχεος, δίσκον ἀφῆκεν Ἰλ. Κ. 372, Ψ. 432· ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυλῶν Θ. 133· οὕτως, ἀπῆκε βέλος Ἡρόδ. 9. 18, κτλ.· ἐντεῦθεν, κατὰ διαφόρους ἐννοίας, ἀφ. ἐαυτὸν ἐπὶ ἢ εἰς τι, ρίπτομαι ἢ παραδίδομαι εἰς τι, Πλάτ. Πολ. 373D, κτλ.· ἀφ. γλῶσσαν, ἀφίω λυτὴν τὴν γλῶσσαν μου, προφέρω, ἀφίω τὴν γλῶσσαν μου νὰ λέγῃ, Ἡρόδ. 2. 15, Εὐρ. Ἰππ. 991· ὡσαύτως, ἀφ. φθογγὴν αὐτῆ 418· ἔπος Σοφ. Ο. Κ. 731· φωνὰς Δημ. 301. 11· γόσσον Εὐρ. Ἠλ. 59 (ἴδε κατωτ. II. 2)· ἀράς ἀφῆκας παιδί ὁ αὐτ. Ἰππ. 1324· ἀφ. θυμόν, ὀργὴν (ἴδε κατωτ. II. 2), Σορ. Ἀντ. 1088, Δημ. 611. 3· ἀφ. δάκρυα Δισχίν. 75. 23· ἀφ. παντοδαπὰ χρώματα, ἀλλάσσω εἰς διάφορα χρώματα, Πλάτ. Αὐσ. 222B· συγχ. ἐπὶ ὑγρῶν, ἀφ. τὸ ὑγρὸν, τὸν θολόν, σπέρμα, κτλ., Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 13, 4. 1, 11, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἀφ. φόν, κῆμα αὐτῆ: 6. 14, 12, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἀράχνης, ἀφ. ἀράχηνιον αὐτῆ 5. 27, 2:—Παθ., ἀποστέλλομαι,

Ἰλ. Δ. 77· ἐπὶ στρατευμάτων, ἀφίνομαι, πέμπωμαι, ἐναυτιον τοῦ ἐχθροῦ, Ἡρόδ. 6. 112. 2) ἀφίω τι νὰ πῆσῃ ἐκ τῆς χειρὸς μου, Ἰλ. Μ. 221· ἀντίθετ. τῷ κατέχω, Πλούτ. 2. 508D· πόντον ἀφ. τινὰ Εὐρ. Ἐκ. 797. 3) ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ἀφίω πτηνὸν νὰ πετάξῃ, περιστεράς ἀφῆκε.. πετόμενοι δ' αὐταὶ κύκλω Ἄλεξ. ἐν «Εἰσαικιζομένῳ» 1. 3. 4) παραδίω ἢ παραχωρῶ, τινί τι Ἡρόδ. 9. 106, Αἰσχύλ. Ὀθή. 306, κτλ., πρβλ. Θουκ. 2. 13:—Παθ., ἢ Ἀττικῇ ἀπέιτο ἤδη Ἡρόδ. 8. 49. II. ἀποπέμπω, Λατ. dimittere, 1) ἐπὶ προσώπ., κακῶς ἀφίει Ἰλ. Α. 25· αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοάς ἐπὶ νῆας ἀφῆσω Β. 263. 6) ἀφίω, ἀπολύω, ἐλευθερῶ, ζωὸν τινὰ ἀφ. Ἰλ. γ. 464· ἀφ. τινὰ αὐτόνομον Θουκ. 1. 139· ἀφ. ἐλευθερῶν, ἀζήμιον Πλάτ. Πολ. 591A, κτλ.· ἀφῆντ' ἔαν τινὰ Σοφ. Αἴ. 754, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 466· ἐς οἴκου, ἐκ γῆς Σοφ. Ο. Τ. 320, Εὐρ. Ι. Τ. 739:—μετ' αἰτίας, προσ. καὶ γεν. πράγματος, ἀπελευθερῶ τινὰ ἀπὸ τινος, ἀπαλλάττω ἀπὸ τινος, Ἡρόδ. 4. 157· ἐπὶ δικανικῆς ἐννοίας, ἀπαλλάττω ἀπὸ υποχρέωσέως, κατηγορίας, κτλ.· ἀφ. τινὰ φόνου, συναλλαγμάτων, ἐγκλημάτων, λειτουργιῶν, κτλ., Δημ. 983. 22., 896. 11, κτλ.· κινδύνου ἀφίεμενοι Θουκ. 4. 106· μετ' αἰτ. μόνον, ἀθώων, Ἄντιπῶν 115. 10, κτλ.· ἴδε κατωτ. 2. γ. γ) ἀποπέμπω, διαλύω, ἐπὶ στρατοῦ, Ἡρόδ. 1. 77, κτλ.· ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. 7. 122:—διαλύω τὴν βουλὴν καὶ τὰ δικαστήρια ἐν Ἀθήναις, ἐνῶ τὸ λυεῖν ἦ ο ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, Ἐλισσ. Ἄριστοφ. Ἀχ. 173, πρβλ. Σρ. 595, Ἐκκλ. 377. 8) ἀπολύω, ἀφίω, χωρίζω, γυναικα Ἡρόδ. 5. 39· ἀφ. γάμου, διαλύω γάμον, Εὐρ. Ἀνδρ. 973· ὡσαύτως, ἀφ. τὸν υἱόν, ἀποκληρῶ, ἀποκηρύττω αὐτόν, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 8. 14, 4. 10) ἀφίω τι ἐλευθερῶν ὡς ἀφῆτον, καθιερῶ, Ξεν. Κυν. 5, 14· ἰερὸν.. ἀβάτον ἀφῆτο Πλάτ. Κριτ. 116C. 2) ἐπὶ πρμ. ἀποβάλλω τι, ἀπαλλάσσομαι τινος, ἀφῆτην πολυκαγκέα δίψαν Ἰλ. Δ. 642· ἐπὶ φυτῶν, ἄνθος ἀφῆτσα, «ἐπὶ ἄνθου εἰς ὄμφακος μεταβάλλουσαι» (Σχόλ.), Ὁδ. H. 126· ἀφίει μένος [ἔγχεος], ἐξαλάρωσε τὴν δύναμιν αὐτοῦ, Ἰλ. N. 444 (ἐνθα ἴδε Heyne)· ἀφ. ὀργῆν, ἀφίω τὸν θυμόν (ἴδε ἀνωτ. I. 1), Αἰσχύλ. Πρ. 315· γόσσον (ἴδε ἀνωτ. I. 1) Εὐρ. Ὁρ. 1022· νόσημα Ἰππ. Πισσορ. 112: ἀφ. πνεῦμα, παραδίω τὸ πνεῦμά μου, Εὐρ. Ἐκ. 571, Ὁρ. 1171:—οὕτω παρὰ περὶ λόγῳ, ἀφίω, παρκετοῦμαι, μόχθον Ἡρόδ. 1. 206· ζυμιαχίαν σπονδάς ἀφῆτο. 5. 78, 115, κτλ., οὕτως ἐν μέσῳ τύπῳ, ἀφ. τὸ προλέγειν Διόδ. 19. 1. 6) ἀπείει ἐς Διόνην τὰ πλοῖα, ἀπέλυσε τὰ πλοῖα διὰ τὴν Διόνην, Ἡρόδ. 5. 42. γ) ἐπὶ δικανικῆς σημασίας (ἴδε ἀνωτ. I. 6), μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἀφ. τινὶ αἰτίαν, ἀθώων τινὰ ἀπὸ κατηγορίας, Ἡρόδ. 6. 30· τὰς ἀμαρτάδας 8. 140, 2· τὰς δίκας.. ἡφῆσαν τοῖς ἐπιτρόποις Δημ. 540. 11· ἀφ. τινὶ χιλιάς δραχμῶν ὁ αὐτ. 1354. 26· ἀφ. πληγὰς τινι, ἀπαλλάσσω αὐτὸν τῶν πληγῶν, δηλ. τοῦ ἔλλου, Ἄριστοφ. Νεφ. 1426· ἀφ. ὄρκον παρὰ Ἀνδοκ. 13. 19. III. παρέρχομαι, δὲν δίδω προσοχὴν, Λατ. omittere, praetermittere, Ἡρόδ. 3. 95, κτλ.· παραμειῶ, τὰ θεῖα Σοφ. Ο. Κ. 1537· τὸν κερῖον Δημ. 11. 8· λέκτρον ἐνὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 544· ἀκόλουθούντος κατηγορουμένου, ἀφύλακτον ἀφ. τὴν ἐαυτῶν Ἡρόδ. 8. 70· ἀτιμον, ἔρημον ἀφ. τινὰ Σοφ. Ο. Κ. 1297, Ἀντ. 887· ἀφ. τὴν ἀόριστον Ἄριστ. Πολιτικ. 2. 6, 10:—ἴδιος ἐν τῇ προστακτ. τοῦ πρμ., ἀφῆσθω ἐπὶ τοῦ παρόντος, missum fiat, ὁ αὐτ. Ἠθ. N. 9. 4, 6, πρβλ. Πολιτικ. 3. 15, 2., 4. 2, 4· ἴδε κατωτ. V. 2. 2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀφ. τὴν δημόσιον εἶναι, παραχωρεῖν τι ὥστε να εἶται δημοσία περιουσία, Θουκ. 2. 13· ἀλλά, ἀφ. τὸ πλοῖον φέρεσθαι, καταλείπει τὸ πλοῖον νὰ παρασυρῆθῃ, Ἡρόδ. 1. 194. IV. μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρμ., ἀφίω, ἀνέχομαι, ἐπιτρέπω εἰς τινὰ νὰ πράξῃ τι, Λατ. permittere, ἀφ. τινὰ ἀποπλέειν Ἡρόδ. 3. 25, πρβλ. 6. 62, κ. ἀλλ., Πλούτ., κλ.:—Παθ., ἀφῆθη σχολάζειν Ἄριστ. Μεταρ. 1. 1, 16. V. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβατον (ἐξυπακούον, στρατῶν, ναῦς, κτλ.), ἐκπλέω, ἐνθευτεν γὰρ ἐμιλλῶν... ἐς τὸ πέλαγος ἀπήσει Ἡρόδ. 7. 193· ἐρμήσαντες ἀπὸ τοῦ Ταινάρου... ἐς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν Θουκ. 7. 19· πρβλ. σημ. II. 2. 6. 2) μετ' ἀπαρ., παύομαι πῶν τι, ἀφῆς σκοπεῖν τὸ δίκαιον Διφίλ. ἐν Ἀδελφ. 14· ἀφ. ζητεῖν Ἄριστ. Μεταρ. 1. 6, 4· ἀφ. περὶ τινος αὐτῆ 1. 4, 12. B. Ἐν μέσῳ τύπ., ἀφίω τι ἀπ' ἑαυτοῦ, συγχ. παρὰ περὶ λόγῳ, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ ἐνεργ. 2) ἀφίω, δεῖρῃς δ' οὐπω.. ἀφῆτο πήγεε λευκῶ, δὲν ἀφῆνε τοὺς βραχιόνιας τῆς ἀπὸ τοῦ τραχήλου του. Ὁδ. Ψ. 240. 3) συγχ. παρ' Ἄττ. μετὰ γεν. μόνον, τέκνον ἀφῶ, ἀφῆς τὰ τέκνα, Σοφ. Ο. Τ. 1521· οὕτω, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφ. Θουκ. 2. 60· λόγων Πλάτ. Γοργ. 458C, Αἰσχίν. 25. 22· μὴ ἀφῆσο τοῦ Θεαιτήτου, ἀλλ' ἔρωτα Πλάτ. Θεαιτ. 146B, κτλ.· ἀφῆσθαι τοῦ δικαίου τούτου Δημ. 966. 6· ἀφῆμενος τῆς ἰαμδικῆς Ἰδῆας Ἄριστ. Ποιητ. 5. 6. Πρβλ. μεθῆμι III. ἀφικάνω [ᾶ], Ἐπ. λέγει ἀντὶ τοῦ ἐπομ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀφικνούμαι, ἦκω, Ὁμ., κατὰ τὸ πλείστον μετ' αἰτ. ὡσαύτως μετὰ προθ., πρὸς τεῖχος.. ἀφικάνει Ἰλ. Z. 388. ἀφικνέομαι, Ἰων. ἀπικνέομαι, Ἡρόδ., Ἄττ.: παρατατ. ἀφικνεῖτο Θουκ. 3. 33: μέλλ. ἀφίξομαι Ἰλ. Σ. 270, Ἄττ., Ἰων.

ὅτι ἐκ. ἀφίξεται Ἡρόδ. 2. 29: πρὶμ. ἀφίγμαι Ὀδ. Ζ. 297, Ἄττ. ἀφίξαι Διοχῶλ. Πρ. 303, Σορ., ἀφίκεται ὁ αὐτ. Ο. Κ. 794, Ἰων. γ' πληθ. ὑπερπεντ. ἀπείκατο Ἡρόδ. 8. 6: ἀφ. ἀφίχόμεγν Ἰλ. Σ. 395, Ἄττ. Ἰων. γ' πληθ. ἀπείκατο Ἡρόδ. 1. 169 (ὁπόθεν ἐπήγαγε παρὰ Βυζ. ὁ παράδοξος τύπος τοῦ ἐνεστώτος ἀφίκομαι), ἀπαρέμφ. ἀφικέσθαι ὀριστός τις α' ἀφίξάμενος ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 981. 9: Ἄποδ. Ἐρχομαι, φθάνω εἰς τόπον τινά:— Σύνταξις, παρ' Ὀμ., Πινδ. καὶ Ἄττ. ποιηταῖς, τὸ πλείστον μετὰ γεν. τόπου, ὡς ἐν Ἰλ. Ν. 645 ἀφίκετο πατρίδα γαίαν, ἐν Πινδ. Π. 5. 37 ἀφίκετο δόμουσ θεμισκρόντων· ἀφ. ὄνδε δόμιονδε Ἥσ. Ἄσπ. 38· συγνάκις ὡσαύτως, ἀφ. ἐς. Ἰλ. Ω. 431, Ὀδ. Δ. 255, κτλ.· σπανιότερον ἐπὶ Ἰων. Ἰλ. Κ. 281., Χ. 208· καὶ ἐπὶ σπανιότερον κατὰ Ἰων., πρὸς Ἰων., Ν. 329, Ὀδ. Ζ. 297· ἀπόλ. φθάνω. ὁποῖος ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; Δ. 171· ὅταν ἀφ. ὦρη Θεογν. 723· καὶ μετὰ τοῦ τόπου ἢ τοῦ προσώπου παρ' οὐ, παρὰ τίνος ἀφ. Σορ. Ο. Τ. 935, κτλ.· ὁ Ὀμ. ὡσαύτως θέτει τὸ πρόσωπον πρὸς ὃ ἀφίκετό τις κατ' αἰτ., μνηστήρας ἀφ., ἦλθεν εἰς αὐτούς, Ὀδ. Α. 332, πρβλ. Δ. 122, κτλ.· ὅτε μ' ἄλλος ἀφίκετο Ἰλ. Σ. 395· οὕτω, τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, φθάσατε τῶρα τοῦτο τὸ ρίψιμον (τοῦ δίσκου), Ὀδ. Θ. 202:— ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἢ πρῶθ. εἰς ἢ ἐπὶ (ἢ ἐπὶ προσώπων πρὸς, παρὰ, ὡς) σπανίως παραλείπονται ὡσαύτως, ἀφ. πρὸς τέλος γόνων Σορ. Ο. Κ. 1621 ἐπὶ τίνος, εἰς τόπον τινά, Σεν. Ἑλλ. 5. 1, 2, κτλ.· ἀχρη τὸ μὴ πεινῆν ἀφ. ὁ αὐτ. Συμπ. Δ. 37· θανάτου τοῦτ' ἔγγυτάτου τοῦπος ἀφίκται Σορ. Ἄντ. 934. Φράσεις: 1) ἀφ. ἐπὶ ἢ εἰς πάντα, δοκιμάζω πᾶν μέσον, Σορ. Ο. Τ. 265, Εὐρ. Ἰππ. 284 ἀπ. ἐς πᾶσαν βράσανον Ἡρόδ. 8. 110· ἐς διάπειραν τίνος ἀφίκεσθαι ὁ αὐτ. 2. 28, 77. 2) φθάνω, καταπῶ εἰς τινα κατάστασιν, ἀπ. ἐς πᾶν κακὸν ἢ κακοῦ Ἡρόδ. 7. 118· ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ ἀπιγμένοι ὁ αὐτ. 8. 52· ἐς ἀπορίην ὁ αὐτ. 1. 79· οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, δὲν θά ἤξιούσο τοιαύτης τύχης, αὐτόθι 124· ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφίκεσθαι, ἐν φθᾶσι εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς δυστυχίας, Θουκ. 7. 86· ἐς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στρατεύμα.. νικηθῆναι, παρ' ὀλίγον ἐν νικηθῆ ὄλον τὸ στρατεύμα, ὁ αὐτ. 4. 129· εἰς τὸ ἴσον ἀφ. τινὶ Σεν. Κύρ. 1. 4, 5· ἔλλειπ.· εἰς ἀνδρ' ἀφίκοι, ἔφρασαν εἰς τὴν ἀνδρῖκὴν ἡλικίαν, Εὐρ. Ἰων. 322. 3) ἐπὶ σχέσεως μετ' ἄλλων καὶ κοινωνίας, ἀπ. τινὶ ἐς λόγους, συνομιλεῖν, Ἡρόδ. 2. 28· οὕτως, ἐς ἔριν, ἐς ἔχθρα ἀφ. τινὶ ὁ αὐτ. 3. 82, Εὐρ. Ι. Α. 319· διὰ μάχης, δι' ἔχθρας ἀπ. τινὶ, ἔρχεσθαι εἰς μάχην ἢ εἰς ἔχθραν πρὸς τινα (πρβλ. τὴν πρῶθ. διὰ Α. IV), Ἡρόδ. 1. 169, Εὐρ. Ἰππ. 1161· διὰ λόγων τινὶ ὁ αὐτ. Μῆδ. 872· ὁπόθεν ἴσως προέρχεται ἡ σπανία φράσις ἀφ. τινὶ, ἔρχεσθαι πρὸς τινα, Πινδ. Ο. 9. 101, Ἡρόδ. 5. 24, Θουκ. 4. 85. 4) ἐς τρέξιμα ἀφ., φθάνω εἰς ἀπόστασιν τοξείατος, Σεν. Κύρ. 1. 4, 23, κτλ. 5) ἐπὶ πραγμάτων, ἐς ὅξυ ἀπ. (ἀλλ' ἴδε ἀπάγω 1. 1), Ἡρόδ. 2. 28., 7. 64· ὁ λόγος εἰς ταῦτόν ἀφ. Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 1. 7, 2, πρβλ. 9. 5, 3, κ. ἄλλ. II. συγνάκις ἐρμηνεύεται, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ὡς ἐν Ὀδ. Κ. 420, Πινδ. Π. 8. 75, Εὐρ. Ἠλ. 6, Πλάτ. Χαρμ. 153Α· ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη ὑπάρχει ἀπλῶς ἐν τοῖς συμμεταφορῶσι καὶ οὐδέποτε ἐν αὐτῇ τῇ λέξει. (ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 451, κέξ.)

ἀφίκτωρ, ορος, ὁ, = ἰκέτης, Διοχῶλ. Ἰκέτ. 241. 2) Ζεύς ἀφίκτωρ = ἰκέσιος αὐτοῦ 1. Μόνον ἐν ποιήσει. ἀ-φίλαγθος, ον, μὴ φιλῶν τὸ ἀγαθόν, Ἐπιστ. Β' πρὸς Τιμόθ. κ. γ', 3. ἀ-φιλᾶδελφος, ον, ἄνευ ἀδελφικῆς ἀγάπης, Βασίλ. ἀ-φιλᾶλληλος, ον, ἄνευ ἀμοιβαίας ἀγάπης, Κύριλλ. ἀ-φιλάνθρωπος, ον, ὁ μὴ φιλάνθρωπος, Πλούτ. 2. 135C:— ὡσαύτως ἀφιλανθρώπευτος, ον, Ἑκκλ. ἀ-φιλαργῦρία, ἢ, ἔλλειψις φιλαργυρίας, Ἰππ. 23. 35:— Τὸ ῥῆμα -γυρέω, παρὰ Κυρίλλ. ἀ-φιλάργυρος, ον, ὁ μὴ φιλάργυρος, Ἐπιστ. Α' πρὸς Τιμ. γ', 3, π. Ἐβρ. ιγ', 5. ἀφ-ιλᾶρῶνω, = ἰλαρῶνω, φαιδρῶνω, Διογ. Α. 7. 86 ἐν τῷ παθ. ἀ-φιλάρχος, ον, ὁ μὴ φιλάρχος, Ἑκκλ. ἀ-φιλᾶσκομαι: μέλλ. -άσομαι, ἀποθ., ἰλάσκομαι, θυμὸν Πλάτ. Νόμ. 873Α. ἀ-φίλαυτος, ον, ὁ μὴ φίλαυτος, Πλούτ. 2. 542B.— Ἐπίρρ. -τως Κλήμ. Ἄλ. 914. ἀ-φιλᾶνδρεια, ον, μὴ ἀγαπῶν τὴν ἐπίδειξιν, Εὐστ. Πονημάτ. 191. 10. ἀ-φίλεργος, ἐς, ὁ μὴ φίλεργος, ἀφίλεργέω, δὲν ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν, ἀφίλεργία, ἢ, ἀποστρέφω πρὸς τὴν ἐργασίαν: πάντα παρὰ Κυρίλλω. ἀ-φιλᾶταρος, ον, ὁ μὴ θέλων νὰ ἔχῃ φίλους, Βασίλ. ἀ-φιλᾶχθρος, Ἐπίρρ. ἄνευ διαθέσεως πρὸς ἔχθραν, Τζέτζ. ἀ-φιλᾶθρονος, ον, μὴ φιλῶν τὰς ἡδονάς, Μ. Ἄντων. 5. 5. ἀ-φιλᾶχος, ον, μὴ ἀγαπῶν νὰ ἀκούῃ, Ἰουλιαν. 358D, ἐν τῷ συγρ. -χοῖστερος. ἀ-φίλητος [ἰ], ον, μὴ φιλούμενος, Σορ. Ο. Κ. 1702.

ἀφίλια, ἢ, τὸ μὴ ἔχειν φίλους, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 3. 6, 3, Ρητ. 2. 8, 10. ἀ-φίλλωτος, ον, μεθ' οὐ δὲν δύναται τις νὰ φιλωθῆ, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀδιάλλακτος. ἀφίλοδοξία, ἢ, ἔλλειψις φιλοδοξίας, Κύριλλ. ἀ-φίλοδοξος, ον, ὁ μὴ φιλόδοξος, Κικ. π. Ἄττ. 2. 17, 2.— Ἐπίρρ. ξως Κλήμ. Ἄλ. 914. ἀ-φίλοδοξία, ἢ, ἀποστρέφω πρὸς τὰ ὄψρα, πρὸς τε τὸ δειδῶναι καὶ τὸ λαμβάνειν, Βυζ. ἀ-φίλοθεάμων, ον, ὁ μὴ φιλοθεάμων, Κύριλλ. ἀ-φίλοθεος, ον, ὁ μὴ φιλόθεος, ἀσεβής, ἀφιλοθετα, ἢ, ἀσεβεια, ἀμρότερα παρὰ Κυρίλλ. ἀ-φίλοκτιρῶν, ον, γεν. ονος, ὁ μὴ φιλοκτιρῶν, ἀνελεγῶν, Κύριλλ.— Ἐπίρρ. -μόνωσ ὁ αὐτ. ἀ-φίλοκτος, ον, = τῷ προγῆ., μεταγ. ἀφίλοκᾶλία, ἢ, χαρακτηρ τοῦ ἀφίλοκᾶλου, Ἄθην. 3Δ. ἀ-φίλοκᾶλος, ον, ὁ μὴ φιλόκαλος, Πλούτ. 2. 672E.— ὡσαύτως παρ' Εὐστ. 669. 41, ἀφίλοκᾶλητος, ον. ἀ-φίλοκινδύνος, ον, ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς κινδύνους, μεταγεν. ἀ-φίλοκομπος, ον, ἀποστρεφόμενος τὸν κόμπον, τὴν ἀλαζονείαν, Κύριλλ.:— ἐντεῦθεν, ῥῆμα ἀφίλοκομπέω, καὶ οὐσιαστ. -κομπία, ἢ, ὁ αὐτ. ἀ-φίλολογος, ον, ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς λόγους, τὴν ἐπιστήμην ἢ τὴν φιλολογίαν, Πλούτ. 2. 673Δ. ἀ-φίλομαθής, ἐς, ὁ μὴ φιλομαθής, ἀμαθής, Κύριλλ.— Οὐσιαστ. ἀφιλομαθία, ἢ, ὁ αὐτ. ἀ-φίλομαχος, ον, = τῷ ἐπομ., Κύριλλ. ἀ-φίλονεικος, ον, μὴ ἀγαπῶν τὰς ἐρίδας, Ἄριστ. π. Ἄρ. κ. Κακ. 4. 3., 6. 4.— Ἐπίρρ. -κως Πολύδ. 22. 3, 1.— Παρὰ Βυζ. ὡσαύτως ἀφίλονεικτος, ον. ἀ-φίλοξενέω, εἶμαι ἀφιλόξενος, Κύριλλ.— Οὐσιαστ. ἀφίλοξενία, ἢ, Κλήμ. Ρώμ.— Ἐπίθ. ἀφίλόξενος, ον, Εὐστ. 1733. 20. ἀ-φίλοπλουσία, ἢ, καταφρόνησις τοῦ πλούτου, Πλουτ. Σύγρ. Λυσ. καὶ Σύλλα 3. ἀ-φίλοπόλεμος, ον, ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, εἰρηνικός, Κύριλλ. ἀ-φίλοπρονος, ον, ἀποστρεφόμενος τὴν ἐργασίαν, ὁ μὴ φιλόπρονος, Πολυδ. Ἐκλογ. σ. 402 Μαί. ἀφίλοπράγμων, ον, Θ. Στουδ. σ. 828, ἔκδ. Μί. ἀ-φίλοπρωτία ἢ -ία, ἢ, ἔλλειψις φιλοπρωτίας, Βυζ. ἀ-φίλος, ον, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ἔχων φίλους, Διοχῶλ. Χο. 295, Σορ. Ἠλ. 819, Πλάτ. Νόμ. 730C· ἀφ., ἔρημον, ἀπολίον Σορ. Φ. 1018· ἀκλυτος, ἀφίλος, ὁ αὐτ. Ἄντ. 816· μετὰ γεν., ἀφ. φίλων Εὐρ. Ἑλ. 524. II. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, οὐχὶ φιλικός, μισητός, ἀπεχθής, Διοχῶλ. Θῆδ. 524. Σορ. Ο. Κ. 186, Πλάτ. Πολ. 580Α· ἀφίλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσε [Ἄτρεῖδας] Σορ. Αἰ. 620.— Ἐπίρρ. ἀφίλως, κατὰ τρόπον οὐχὶ φιλικόν, Διοχῶλ. Ἄγ. 805. ἀ-φίλοσάφητος, ον, μὴ ἴσκημένος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Διοκ. Ἄλ. 2. 20. II. ἀπεχθος, Ἰγθῶθ. Σχολίων εἰς Ὀδ. Α. ἀ-φίλοσοφία, ας, καταφρόνησις τῆς φιλοσοφίας, Πλάτ. Ὅροι 415E. ἀ-φίλοσοφος, ον, ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων ἀγάπην πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτ. Σορ. 259E. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀκατάλληλος πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, δίαίτα Πλάτ. Φαῖδρ. 256B· γαστριμαργία ὁ αὐτ. Τιμ. 73Α· ἀφ. τῆρησις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 165.— Ἐπίρρ. ἀφίλοσόφως, Ὠριγέιν. κτλ. ἀ-φίλοστάχους, ον, ὁ μὴ φιλῶν τοὺς στάχους, ὁ σεπερούμενος αὐτῶν, τῆς ἀφίλοσταχίου.. πενήης Ἄνθ. Π. 6. 40. ἀ-φίλοστοργέω, εἶμαι ἀφίλοστοργος, Κύριλλ. ἀ-φίλοστοργος, ον, ὁ μὴ ἔχων στοργὴν, ἀγάπην, Πλούτ. 2. 140C. ἀ-φίλοτεκνία, ἢ, ἔλλειψις φιλοτεκνίας, Βυζ. ἀφίλοτιμία, ἢ, ἔλλειψις φιλοτιμίας, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 4. 4, 5, Θεοφρ. Χαρ. 22. ἀ-φίλοτιμια, ον, ὁ μὴ ἔχων φιλοτιμίαν, Ἰσαῖος 67. 5, Λυκούργ. 156. 31, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 4. 4, 3, ἀφίλοτιμος ταπεινός. παρὰ τὸ μὴ φιλεῖν τιμὴν (ἢ) ἠτάσθαι... Ἡσύχ.— Ἐπίρρ. ἀφίλοτιμιας Πολυδ. 12. 23, 8. II. ἐπὶ πράγμ., ἀνάστις τιμῆς, φαῦλος, πρόστυχος, ἢ ἀπὸ μικρῶν δόξα ἀφ. Πλούτ. 2. 35Δ. ἀ-φίλοχρηματία, ἢ, καταφρόνησις τῶν χρημάτων, Πλουτ. Ἄγιδος καὶ Γράχκ. Σύγρ. 1:— τὸ ἐπιθ. ἀφίλοχρηματος, ον, Εὐνάπ. σ. 44. ἀφίματῶω (ἰμάτιον) ἀφαιρῶ τὰ ἰμάτια, «ἀφίματῶσαι, ἀποδῦσαι» Σουῖδ. ἀ-φίμος, ον, ὁ ἄνευ φημοῦ, αὐθάδης, ὑβριστής, Χρησμ. Σιθουλ. 5. 438. ἀφίξις, εως, Ἰων. ἀφίξις, ιος, ἢ, (ἀφικνέομαι):— ἀφίξις, ἐλευσις, «ἐρχομός», Ἡρόδ. 1. 69, κ. ἄλλ. τὴν ἀπὸ Κορίνθου ἀφίξιν, τὴν ἀπὸ Κέρ. ἀφίξιν, ὁ αὐτ. 5. 92, 6· ἐς τόπον ὁ αὐτ. 9. 17, κ. ἄλλ. ἀπ. ἐπὶ τόπον ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 7. 58· ἐπεὶ τε αὕτης

μέρος ἐγένετο τῆς ἀπίεως παρὰ τὸν Μάγον, ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά αὐτῆς· νὰ εἰσελθῆ παρὰ τὸν Μάγον, ὁ αὐτ. 3. 69, πρβλ. Πλάτ. 'Ἐπιστ. 337E' ἄφ. εἰς τινα ποιεῖσθαι Δημ. 58, κ. ἄλλ. ἢ ἐνθάδε, ἢ ἐνθάδε ἄφ. Ἡρόδ. 3. 145, Λυσ. 193. 9 ἢ οἴκαδε ἄφ. Δημ. 1463. 6., 1484. 7.

2) ἐν ταῖς πράξ. 'Ἀποστ. κ', 29, σημαίνει ἀναχώρησιν. II. = ἰκεσία Δισχύλ. 'Ικ. 483.

ἀφιππάζομαι, ἄφρ. -ασάμην 'Ἠλιόδ. 7. 29. 'Ἀποθ. —'Ἀριππεύω, ἀπέρχομαι ἐφιππος, Πολύδ. 29. 6, 16, Πλουτ. Διμίλ. 19.

ἀφιππεύεις, ἢ, ἢ ἐφ' ἵππου ἀναχώρησις, Βυζ. ἀφιππεύω, ἀπέρχομαι ἵππεύων, ἔκινῶ νὰ ὑπάγω που ἐφιππος, Ξεν. 'Ἀν. 1. 5, 12, Διόδ. 2. 19:—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, 'Ἠλιόδ. 4. 18. ('Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 31-34).

ἀφιππία, ἢ, ἀνεπιτηδεύτης, ἀδειότης περὶ τὸ ἵππεύειν, Ξεν. 'Ἰππαρχ. 8. 13.

ἀφιππος, ὄν, ἀνεπιτηδεύς, ἀκατάλληλος πρὸς ἵππασίαν, Ξεν. 'Ἐλλ. 3. 4, 12, πρβλ. Πλουτ. 'Ἀντων. 47. II. ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀπειρὸς ἔχων ἵππικῆς, ὁ μὴ ἐπιστάμενος ἵππεύειν, ἀνιθετο τῷ ἵππικῶς, Πλάτ. Πρωτ. 350A, Πολ. 335C. 2) ἐπὶ στρατῷ, ἄνευ ἵππικῶ, Πολύδ. 4. 6, 6.

ἀφιπποτοξότης, ἴδε ἀμφιπποτοξότης. ἀφιπταίμαι, = ἀποπταίμαι, πετόμενος ἀπομακρύνομαι, φεύγω μακρὰν, Ψευδο-Εὐρ. I. A. 1608.

ἀφιστάω, μεταφ. τύπ. τοῦ ἀφίστημι, Διοσκ. 3. 101.—'Ὁσαύτως ἀφιστάω, 'Ἀθῆν. 9B' εὐκτ. ἀφιστάω, ἀφιθόλον παρὰ Ξεν. ἐν Συμπ. 2. 20 (ἴδε τὸ ἐπόμ. ἐν Α. II): πρβλ. Λουκ. Σολοκ. 7. 'Ἴδε Κοβήτου Novae Lectiones σ. 610.

ἀφίστημι: Α. μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐν τῷ μέλλ. ἀποστήσω καὶ ἄφ. ἀπέστησα, ὡς καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἄφρ. α', ἴδε κατωτ. 'Ἀπομακρύνω, παραμερίζω, τινὰ Ξεν. 'Ἐλλ. 7. 5, 23' ἀπέσταν ἄγος Δισχύλ. Χο. 416' ἄφ. ἀλλήλων Πλάτ. Πολιτικ. 282B' κάμνω νὰ ἀποχωρισθῆ, τῆς μὲν ἑλλάς ἀφιστάς τὸν φλοῖον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 3, 2' ἄφ. τινὰ λόγου, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ, Εὐρ. I. T. 912' ἄφ. τὴν ἐπιβουλήν, ματαίω αὐτήν, Θουκ. 1. 93' ἄφ. τὸν ἄρχοντα, καθιερῶ αὐτόν, Ξεν. 'Ἐλλ. 7. 1, 45' οὕτω κατὰ μέσ. ἐνεστ., ἀποσύρομαι, αἱ δὲ σκολιὰν ὁ δῆμος ἔλοιτο, τοὺς προσδυγενέας καὶ ἀρχαίετας ἀποστατήρας ἦμεν, (τοῦτ' ἔστι μὴ κυροῦν, ἀλλ' ἀφιστάσθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον) Πλουτ. Λυκούργ. 6' καὶ κατὰ μέσον ἀόριστον, 'Ἀργείων δόρου πυλῶν ἀπεστήσασθε, ἀπεδιώξατε' (Σχόλ.), Εὐρ. Φοῖν. 1087. 'Ἐν Ἡρόδ. 9. 23 τὸ ἀποστήσαντες = ἀποστάτες, ἀποσυρθέντες. 2) διεγείρω εἰς ἀποστασίαν, τινὰ Ἡρόδ. 8. 19, 'Ἀριστοφ. 'Ἰππ. 238, Θουκ. 1. 81' τινὰ ἀπὸ τινος Ἡρόδ. 1. 76, 154, κτλ. τινὰ τινος 'Ἀνδοκ. 26. 16.

II. ζυγίζω, κἀν εἰ τοῖς ἀγορανόμοις ἀφιστῆρας ὡσερ ἄρτους κτλ., Ξεν. Συμπ. 2. 20' ἀποστηράτωσαν τὰ χρυσία Σουλ. 'Ἐπιγρ. 1570a. 19' ὡσαύτως κατὰ μέσον ἄφρ. α', δειδῶ μὴ τὸ χιζίδν ἀποστήσωνται 'Ἀχαιοὶ χρεῖτος, φοβούμαι «μῆπως τὴν χρεσίνην ἦτταν ἀποδώσωσιν ἡμῖν οἱ Ἑλλήνες, ὡσερ σταθμῷ δεδανεικότες» (Σχόλ.), Λατ. ne debitum nobis rependant, 'Ἰ. N. 745, πρβλ. Σουλ. 'Ἐπιγρ. 26. 20., 2360, 15:—ἀλλ' ὁ Δημ. ἐν 1199, 24 ἔχει τοῦτον τὸν χρόνον. ἐν τῇ αὐστηρῶς μέση αὐτοῦ σημασίᾳ, τὸν ὑποδεξάμενον καὶ ἀποστήσαντον τὸν γαλκόν· ὁ Ὀρ. ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ ἔχει τὸ ῥῆμα μεταβατικῶς.

III. πρβλ. ἀποστατήρ. B. ἀμετάβ. ἐν τῷ καθ. τύπῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ ἄφρ. β' ἀπέστην, προστακτ. ἀπόστηθι, 'Ἀριστοφ. Θεσμ. 627, ἀπόστα Μένανδ. ἐν 'Ἡαίδῳ' δ' πρκα. ἀφέστακα μετὰ σημ. ἐνεστ., συγχεομαι. ἐν τῷ πληθ. ἀφέσταμεν, ἀφέστατε, = σταῖσι, καὶ ἐν ἀπαρμ. ἀφεστανάει, μετοχ. ἀφεσταῶς, -ῶσα, -ός, ἢ -ὠς ὑπερτυπ. ἀφεστατήκη ἢ -εν, Πλάτ. Θεαίτ. 208E: μέσ. μέλλ. ἀποστήσομαι (Εὐρ. 'Ἐκ. 1054, Θουκ. 5. 64, κτλ.), ἐνθ' ὁ μέσ. ἄφρ. α' ἔχει δύναμιν μεταβατ. (ἴδε ἄνωτ.): περὶ τοῦ μέλλ. ἀφεστήξω, ἴδε ἐν λέξει. 'Ἰσταμαι μακρὰν ἢ ἐν ἀποστάσει ἀπὸ τινος, ἀπέχω ὅσσον δὲ τροχῷ ἵππος ἀφίσταται 'Ἰ. Ψ. 517' οὐ μὲν κ' ἄλλη ὡδε γυνή.. ἀνδρὸς ἀφεσταίη 'Ὀδ. Ψ. 101, 169' ἀποστάσ. ἐκποδῶν Εὐρ. 'Ἐλ. 1023' μεταβαίνω, ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάνας βίου ὁ αὐτ. Μῆδ. 1039' ἀποσταθόμεν πράγματος τελοῦμένου Δισχύλ. Χο. 872' ὡς γραφεῖς ἀποσταθεῖς Εὐρ. 'Ἐκ. 807' μακρὰν τόποις καὶ χρόνοις ἄφ. Διόδ. 13. 22.—ἐντεῦθεν ἐπὶ διαφόρων σχέσεων, ἀφεστανάει φρενῶν, νὰ χάσῃ τις τὰς φρένας του, Σοφ. Φ. 865' φύσεως 'Ἀριστοφ. Σφ. 1457' ἄφ. τῶν δικαίων Θουκ. 4. 118' ἄφ. φόνου Εὐρ. 'Ορ. 1544' ἄφ. ἀρχῆς Πλάτ. Νόμ. 928D' ἄφ. πραγμάτων, τῆς πολιτείας κτλ., Δημ. 131. 8., 328. 5' ἄφ. κινδύνου, πόνων 'Ἰσοκρ. 57C, Ξεν. κτλ. ὦν εἶλεν ἀποστάς, παρατιθεῖς πάντων ὅσα (διὰ τοῦ νόμου) ἐκέρδησε, Δημ. 573. 4, πρβλ. 386' ἐν τέλει, 924. 22, κτλ. ἀφίστασθαι τῶν ἀδελφῶν ὁ αὐτ. 939. 7' τὴν πολιτείαν.. τὴν ἀφεστηκυῖαν τοῦ μέσου πλείον 'Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 21' ἀποστάς τῶν πατρίων Λουκ. Νέκρ. Διάλ. 12. 3' ἀποστηναί ἐκ Σικελίας, ἀποχωρεῖται ἀπὸ τῆς Σικελίας, Θουκ. 7. 28.—σπανίως μετ' αἰτ. ὡς τὸ φεύγειν, Ξεν. Κυν. 3. 3. 2) ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ,

ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τινος δι' ἐπαναστάσεως, πρῶτοι ἀπ' αὐτῶν Μῆδοι ἤρξαντο ἀπίστασθαι 'Ἡρόδ. 1. 95' ἀπέστησαν ἀπὸ τοῦ Δροπέου αὐτόθι 130, κτλ. τινος ὁ αὐτ. 2. 113' ὡσαύτως ἀπὸ Πρῶτος ἢ εἰς τινος ὁ αὐτ. 2. 30, 162, πρβλ. Ξεν. 'Ἀν. 1. 6, 7' ἐς δημοκρατίαν ἀπ. Θουκ. 8. 90' ἀπολ. ἐπανίσταμαι, ἀποστατῶ, 'Ἡρόδ. 1. 102, κτλ. ὑπὸ τινος, κατὰ παρακλήσιν τινος, Θουκ. 8. 35. 3) ἀπομακρύνομαι καὶ ἐγκαταλείπω πράγμα τι εἰς ἕτερον, ἀλλ' εἰάκατε; ἀφέστατε... αὐτῷ Δημ. 99. 4' καὶ ἐντεῦθεν, ἄφ. τινι, μόνον, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινος, ἀποφεύγω αὐτόν, Εὐρ. 'Ἐκ. 1054, Πλάτ. Νόμ. 960E: ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀποφεύγω τὸ νὰ πράξω τι, ἀπέστην τοῦτ' ἐρωτήσοι σαφῶς Εὐρ. 'Ἐλ. 536.

4) ἀπολ. ἵσταμαι: μακρὰν, ὑποχωρῶ ἐκ φόβου, τρόμου, κτλ., τίποτε καταπτώσοσεν ἀφέστατε 'Ἰ. Δ. 340' πολλὸν ἀφεσταστές P. 375' πρβλ. Γ. 33, Πινδ. O. 1. 84, Π. 4. 259, 114ε. Θεαίτ. 169B, Δημ. 355. 20, κτλ. δοῦλος ἀφεστῶς, δραπετής, Λυσ. 167. 12. 5) ὡς ἱατρ. ὄρος, ἀφίσταται = ἀπόστασις γίνεσθαι, εἰς ἄρθρα 'Ἰππ. 'Ἀρ. 1252'—ἀνάγκη ὅστέον ἀφίστασθαι, ἀπολεπιδοῦσθαι, αὐτόθι 1258' ὡσαύτως, ἄφ. ἀπὸ τῶν ὀστέων Πλάτ. Τίμ. 84Δ, πρβλ. Ξεν. 'Ἰππ. 1. 5.

ἀφιστορέω, παρατηρῶ ἐκ τινος τύπου, τινα ἀπὸ τόπου Φιλότηρ. 840.

ἀφλαστον, τό, Λατ. arlustre, ἡ καμπύλη πρύμνα τοῦ πλοίου μετὰ τῶν αὐτῆς κοσμημάτων, 'Ἰ. Δ. 15. 717, πρβλ. Σχόλ. εἰς 'Ἀπολλ. Ρόδ. A. 1089' κατὰ πληθ. ἐπὶ ἐνὸς πλοίου, 'Ἡρόδ. 6. 114.

ἀ-φλεβος, ὄν, (φλέψ) ἄνευ φλεβῶν, Θεοφρ. I. Φ. 1. 5, 3.—ὁ Εὐστ. 54. 16, ἔχει ἀφλεβῆς, ἐς. ἀφλεγύης, ἐς, μὴ φλέγων ἢ μὴ φλεγόμενος, Νόνν. Δ. 40. 475., 45. 100.—'Ἐπίρρ. -γῶς Τζέτζ. 'Ομ. 50.

ἀ-φλέγματος, ὄν, ὁ μὴ φλεγμανόμενος, 'Ἰππ. π. Δαιτ. 'Οξ. 391, π. 'Ἀγμ. 772' μὴ ὑποκειμένος εἰς φλεγμονήν, 'Ἀριστ. Πρωτό. 1. 33. 2) ὁ προφυλκτῶν ἐκ φλεγμονῆς, Θεοφρ. π. 'Οσμ. 35.

3) ἐπὶ τῶν μὴ πυρωτικῶν τροφῶν, 'Ἰων παρὰ Πλουτ. 2. 686B. II. ἄνευ φλέγματος, 'Ἰατρ.

ἀ-φλεκος, ὄν, (φλέγω) ὁ μὴ φλεγθεῖς, ὁ μὴ καεῖς, πέλαγος Εὐρ. 'Ἐκ. 1334' πεύκαι 'Ἐπιγράμμ. 'Ἐλλ. (προσθήκαι) 241a. 1. ὁ μὴ ἐν πυρὶ κατασκευασθεῖς, ἀφλ. ἔδοντες 'Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1074.—'Ἐπίρρ. -τως 'Ἰω. Δαμασκ.

ἀ-φλεψ, θος, = ἀφλεβος, Μελέτ. ἐν 'Ἀν. 'Οξ. 3. 52. ἀ-φλόγιστος, ὄν, ὁ μὴ φλογιζόμενος, ὁ μὴ ἐκπέμπων φλόγα καίμενος, 'Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 30.

ἀ-φλογος, ὄν, (φλόξ) ὁ ἄνευ φλογός, Λυκούφρ. 36.—'Ἐπίρρ. -γῶς Τζέτζ.

ἀ-φλοῖτος, ὄν, μὴ ἔχων φλοῖον, Θεοφρ. 'Ἰστ. Φυτ. 7. 9, 4, 'Ἀνών. παρ' 'Ἀθῆν. 455E, 'Ἐπιγράμμ. παρὰ Πλουτ. ἐν Φλαμίν. 9.

ἀ-φλοισβος, ὄν, ὁ ἄνευ φλοισβου, Νόνν. Δ. 1. 89, κτλ. ἀφλοισμός, ὁ, ἐν 'Ἰ. O. 607, ἐπὶ ὀργισμένου ἀνθρώπου, ἀφλοισβος δὲ περὶ στόμα γίνετο, πθ. [ἐκ τοῦ α εὐφών.] = φλοῖσθος, πάλαμχ, τὸ φύρην τὰ ῥήματα ἐκβάλλειν τοῦ στόματος καθ' 'Ἠσῶχ. ἀφλοισμός· ἀφρός (πρβλ. 'Ορφ. Λθ. 475). Κατὰ τὸ Μ. 'Ετυμ. (177, 48) «.. ἢ παρὰ τὸ ἀρρίξω, ἀφρισμός... ἢ παρὰ τὸ φλέω, φλοισμός καὶ ἀφλοισμός, ἔτι δὲ φόφος ποιός, ἢ ἀφρός». Πρβλ. τὸ ῥῆμα φλέω.

ἀ-φλύαρος, ὄν, ὁ μὴ φλύαρος, Μ. 'Ἀντων. 5. 5. ἀ-φλυκατίνωτος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων φλυκατίναις, Διοσκ. 5. 176. ἀφνεύος, ὄν, καὶ ἡ, ὄν, 'Ἠσ. 'Ἀποσπ. 39, 'Ἀπολλ. Ρόδ. A. 57, κτλ. (ἀφνεος): εὐπορος, εὐκατάστατος, πλούσιος, 'Ἰ. B. 825, κτλ. εἰς τι πράγμα, μετὰ γεν., ἀφνεύος βιότοιο E. 544' χρῆσοῖσ τε ἐσθλότης τε 'Ὀδ. A. 165' μετ' αἰτ., φρένας ἀφνεύειδς 'Ἠσ. 'Εργ. κ. 'Ἠμ. 453' μετὰ ὄστ., ἀφν. ἀρούραις, μῆλιθος Θεοφρ. 24. 106., 25. 118:—ἄφθονος, ἀργῆ 'Οππ. 'Ἀλ. 3. 648' δάκρυα Νόνν. Δ. 2. 156.—'Ἀνώμαλ. ὑπερθ. -ἐστατος, 'Ἀντίμαχ. ἐν 'Ἀποσπ. 72' ἄλλ' ὁ Ὀρμ. ἔχει τὸ ὅμαλόν συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικόν, 'Ὀδ. ἔνθ' ἄνωτ., 'Ἰ. Γ. 220.—'Ἐπ. λέξεις, ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πινδ. 'Ἀλλ' ὁ Πίνδ. κατὰ τὸ πλείστον μεταχειρίζεται τὸν ἰσοδύναμον τύπον ἀφνεύος, α, ὄν, εὐρισκόμενον καὶ παρὰ Θεόγγ. 188, 159, Δισχύλ. Πέρσ. 3. 'Ἀποσπ. 96, Σοφ. 'Ἠλ. 457, Βακχυλ. 1. 172 (ἐκδ. Blass). [ἀφν-παρ' 'Ομ. ἀφν-παρ' Δισχύλ. ἀφνεώτερος παρὰ Σοφ., ἐνθ' ἄνωτ. ὁ Θεόγγ. ἔχει ἀμρότερα α καὶ α].

ἀφνήμων, ὄν, γεν. ὄνος, = ἀφνεύος, 'Ἀντίμαχ. ('Ἀποσπ. 61) ἐν 'Ετυμ. M. 178. 12.

ἀφνος, εος, τό, συντεταγμ. ἀντὶ τοῦ ἀφνεος, Πινδ. 'Ἀποσπ. 240. ἀφνώνω, κάμνω πλούσιον, πλουτίζω, ἀφνεύει, ἀφνύνει, ὀλβίζει: 'Ἠσῶχ.

ἀφνω, ἐξαίφνης, Δισχύλ. 'Ἀποσπ. 195, Εὐρ. Μῆδ. 1205, Δλκαῖος 420, Εὐπολ. ἐν 'Φίλοις' 4, κτλ. παρὰ περὶ λόγους, Θουκ. 4. 104, Δημ. 527. 16' ὡσαύτως ἀφνω Σουλ. 'Ἐπιγρ. 6862. (Πρβλ. ἀφ-φνης, ἀφνείδιος, ἐξαίφνης).

ἀ-φόβητος, ὄν, ὁ μὴ φοβούμενος τι, δίκης Σοφ. O. T. 885. 'Ἀπολλ., ἀφοβός 'Ἀνθ. Π. 9. 59.

ἀφοβία, ἢ, τὸ μὴ φοβεῖσθαι, Πλάτ. Νόμ. 649A, κίξ., 'Ἀριστ. 'Ἠθ. N. 2. 7, 2.

ἀφοβο-ποιός, ὄν, ὁ ἀπομακρύνων τὸν φόβον, πραϋντικός, Σχόλ. εἰς Δίσχολ. Πρ. 849.

ἀ-φοβός, ὄν, ὁ ἀνευ φόβου, ἐπομένως: 1) ὁ μὴ φοβούμενος, ἀτρόμος, ἀπτότος, Πινδ. I. 5 (4). 50, Σοφ. Ο. Κ. 1325, κτλ.· πρὸς τι, περὶ τίνος Πλουτ. Λυκούργ. 16, Γάλλ. 23· τίνος Δίων Χρυστ. I. 90· τὸ ἀφοβόν=ἀφοβία, Πλάτ. Διάγ. 197B.—'Ἐπίρρ. -ῶς ἔεν. 'Ἰέρ. 7.10, κτλ. 2) μὴ ἐμποῖων φόβον, οὐχὶ φοβερός, Δίσχολ. Πρ. 902· λόγος οὐκ ἀφ. εἶπεῖν Πλάτ. Νόμ. 797A. 3) ἀφοβοὶ θῆρες ἐν Σοφ. Δι. 366, εἶναι ὀξύμων, θηρία τὰ ὅποια δὲν φοβοῦνται τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὰ ὅποια οὐδεὶς φοβεῖται, ἡμέρα θηρία ἡ κτήνη.

ἀφοβό-σπλαγγνος, ὄν, ὁ τὴν καρδίαν ἀπτότος, 'Ἀριστοτ. Βάτρ. 496.

ἀφοβδεύμα, τό, τὸ περίττωμα, κόπρος, Γεωπ. 12.11.—ἀφοβδεύσεις, ἡ, τῶν περιττωμάτων ἢ κένωσης, 'Ἐπιστ. Βαρνάβ. 10, Κλήμ. 'Αλ. 221.

ἀφοδευτήριον, τό, ἀπόπατος, ἀναγκαῖον, Σχόλ. εἰς 'Ἀριστοτ. Πλ. 1185.

ἀφοδεύω, ὑπάγω εἰς τὸν ἀπόπατον, ἀποπατῶ, Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδωνιδί 4, 'Ἀριστ. 'Ἰστ. Ζ. 9. 40, 50 κ. ἄλλ.

ἀφ-οδός, ἡ, τὸ ἀπέρχεσθαι, ἡ ἀναχώρησις, Ἡρόδ. 5.19., 9. 55, ἔεν. 'Ἀν. 6. 4. 13, κτλ.· ἀποδημία ἀπὸ τοῦ βίου, θάνατος, 'Ἰεροκλ. παρὰ Στεφ. 462. 39. 2) ἐπάνοδος, 'Ἡρόδ. 4. 97, ἔεν. 'Ἐλλ. 6. 5. 20, 'Ἄριστος, ὁ αὐτ. 'Ἀν. 5. 2, 21· μέρας ἀνοικτὸν πρὸς ὑποχώρησιν, ἀφοδὸν λείπειν τινὶ ὁ αὐτ. 4. 2. 11. II. ἀπόπατος, ἀναγκαῖον, 'Ἰππ. π. 'Ἀγμ. 763, 'Ἀριστοτ. 'Ἐκκλ. 1059, 'Ἀντιφάν. ἐν 'Ἀρχαδί 1. 5. 2) περίττωμα, κόπρος, 'Ἰππ. 388. 51., 633. 14, 'Ἀριστ. Θασμ. 1. 5.—καθόλου, κένωσις, 'Ἀριστ. 'Ἰστ. Ζ. 10. 3. 12.—οὐσιαστ. ἀφοδία, ἡ (= ἀφοδεύμα) Καισάρ. σ. 916, ἐ.δ. Μί.

ἀ-φοιδαντός, ὄν, ὁ μὴ καθαρθεὶς, ἀκάθαρος, Δίσχολ. Εὐμ. 237, 'Ἀποσπ. 147.

ἀ-φοϊνικός, ὄν, ὁ μὴ λαβῶν χρώμα φοινικοῦν, κόκκινον, 'Ἀγλλ. Τάτ. 3.7.

ἀ-φοίτητος, ὄν, ἀπροσπέλαστος, ἀπρόσιτος, 'Οππ. 'Αλ. 2. 527.

ἀ-φολιδωτός, ὄν, ὁ μὴ φολιδωτός, Πορφ. π. 'Ἀποχ. 4.14.

ἀφ-ολκῆ, ἡ, ἀπομάκρυνσις, ἀπόσπασις, ἀπὸ τίνος Κλήμ. 'Αλ. 503.

ἀφ-ολκος, ὄν, (ὀλκῆ) λιποδαρής, ἔχων ὀλιγώτερον βάρος, δραχμῆ ἀφολλότερον, κατὰ μίαν δραχμὴν ἑλαττότερον, Στράβων 735.

ἀφομύλειω, ἀποχωρῶ ἀπὸ ὀμιλίας, συνακαστροφής, Κικ. Fam. 6.17· πρὸλ. ἀφεψιάομαι.

ἀφ-ομοίος, ὄν, ἄνομοιος, Διοσκ. 5. 119:—ἀλλά, 2) ἀφομοιωθεὶς, γενόμενος παρόμοιος, Βυζ.—Τὸ οὐσιαστ. ἀφομοιότηης, ητος, ἡ, ἐν 'Ἀμφιλοχ. σ. 44.

ἀφ-ομοιόω, μέλλ. -ώσω, κάμνω τι ὅμοιον πρὸς ἄλλο, ἀφομοιώνω, τινὶ τι Πλάτ. Κρατ. 427C, ἔεν. 'Ἰππ. 9. 9· τοῖς μαινομένοις ἄφ. αὐτοῦς Πλάτ. Πολ. 396A· τὰ [τῶν θεῶν] εἰδὴ ἑαυτοῖς ἀφ. οἱ ἄνθρωποι 'Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 7:—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. ἡ παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὅμοιος πρὸς τινα, τινὶ Πλάτ. Πολ. 396B, κ. ἄλλ.· πρὸς τι ὁ αὐτ. Σοφ. 240A. II. συγκρίνω, τινὶ τι ὁ αὐτ. Πολ. 517B, 564A. III. μετὰ μόνης αἰτίας, πράγμ., ἀπεικονίζω, ἀντιγράφω, ἀπομυμοῦμαι, ἐπιζωγράφω, ὁ αὐτ. Κρατ. 424D, ἔεν. 'Ἀπομν. 3. 10, 2.

ἀφομοίωμα, τό, ὁμοίωμα, ἀντίτυπον, ἀντιγράφων, Πλάτ. Πολ. 395B. Τὸ ἐπιθ. -ωματικός, ἡ, ὄν, 'Ἰαμβλ. Μυστ. σ. 127.—'Ἐπίρρ. -κῶς Πρὸκλ.

ἀφομοιώσις, εως, ἡ, τὸ ἀφομοιοῦν, Πλουτ. 2. 988D.

ἀφομοιωτικός, ἡ, ὄν, εἰς τὸ ἀφομοιοῦν ἐπιτήδειος, Δαμάσκ. π. 'Ἀρχ.—'Ἐπίρρ. -κῶς Πρὸκλ.

ἀφ-οπλίζω, μέλλ. -ίσω, ἀραιρῶ τὰ ὅπλα τίνος, τινά τίνος Λουκ. Θ. Διάλ. 19. 1· τινά Διόδ. 11. 35, 'Ἀνθ. Πλαν. 4. 171.—Μέσ., ἀφοπλιζέσθαι ἔντατα, ἐκβάλλειν τὸν ὄπλισμόν, 'Ἰλ. Ψ. 26.

ἀφ-οπλισμός, ὁ, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ὄπλισμοῦ· καὶ -ιστής, οὔ, ὁ, ὁ ἀφαιρῶν τὸν ὄπλισμόν τίνος, ὁ ἀφοπλιζὼν τινά, Βυζ.

ἀφ-ορῶω, 'Ἰων. -έω: μέλλ. ἀπόφομαι: ἀφ. ἀπειθόν: πρkm. ἀφείροα ἢ ἀφείροακα:—βλέπω τι μακρόθεν, διακρίνω αὐτὸ καλῶς, Λατ. respicere, ἔπει δὲ ἀγχοῦ τε ἦσαν οἱ βάρβαροι ἐπιόντες καὶ ἀπώρεον τὸ ἶδόν 'Ἡρόδ. 8. 37· ἀκολούθως ἔλαβε τὴν σημασίαν τὸ ἀποζέλω, Λατ. respicere, τι Λυκούργ. 150. 5. Δημ. 1472. 15· πρὸς τι Θουκ. 7. 71, Πλάτ. Πολ. 585A· ἀφ. ὅθεν .., παρατηρεῖν πόθεν πράγματα, αὐ-ὄθι 584D· εἰς τι ἢ τινα Πλουτ. Λυκ. 7, κτλ.· ἐπὶ τινα, πρὸς τινα ὁ αὐτ. Κάτων Νεώτ. 52, Κάτων Πρεσβ. 19· ὠσαύτως κατὰ μέσ. τύπ., 'Ἀριστοτ. Νερ. 281. 2) θεωρῶ ἀπὸ τίνος θέσεως, ἀπὸ θενδρέου 'Ἡρόδ. 4. 22· πόρρωθεν Τιμοκλῆς ἐν 'Αθήνῃ 1. 6.

II. σπανίως, ἀποστρέφω τὸ βλέμμα, ἀφορώντας παίειν ἔεν. Κύρ. 7. 1, 36.

ἀφόρδον, τό, = ἀφοδεύμα Νικ. Θ. 692, 'Ἀλεξίπ. 140.

ἀφορέω, (ἄφορος) εἶμαι ἄγονος, Ξενογόρας παρὰ Μακροβ. Saturn. 5. 19, Θεοφρ. 'Ἰστ. Φυτ. 4. 16, 6.

ἀ-φόρητος, ὄν, οὐκ ἀνεκτός, οὐκ ἀνασχετός, ἀνυπόφορος, κρυμὸς 'Ἡρόδ. 4. 28· χειμῶνος χρήμα ἀφόρητον ὁ αὐτ. 7. 188: μεγέθει βοῆς ἀφορήτω Θουκ. 4. 126· οὐκ ἔστιν .. οὐδὲν τῆς ὕδρατος ἀφορητότερον Δημ. 529. 9· ἀφ. κακὸν 'Ἀριστ. 'Ἡθ. Ν. 4. 5. 13:—'Ἐπίρρ. ἀφορήτως Πολυδ. Γ', 130. II. ὄν τις δὲν ἐφέρει, κοινῶς «ἀφόρητος», λέγεις ἀδόκιμος, Λουκ. Λεξίπ. 9, 'Ἀθῆν. 98A.

ἀφορία, ἡ, (ἄφορος) τὸ μὴ φέρειν, τὸ ἄφρον ἐῖναι:—ἐντεῦθεν, 1) μετὰ γεν. ἀντικειμ., ἑλλειψὶς παραγωγῆς, ἔνδεια, σπάνις, κασπῶν ἔεν. Πάρος 4. 9· παίδων Πλάτ. Νόμ. 470C· ἀπολ. σιτοδεία, αἱ ἀφ. γίνονται 'Ἀντιφῶν 115. 18, πρὸλ. 'Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 6. 2) ἐπὶ ὑποκειμ. σχημασ., στερίσις, ἑλλειψὶς γονιμότητος, ἐπὶ γῆς, Θεοφρ. 'Ἰστ. Φυτ. 9. 2, 4· ἀφ. ψυχῆς τε καὶ σωματίων Πλάτ. Πολ. 546A· φρενῶν ἔεν. Συμπ. 4. 55.

ἀφ-ορίζω: μέλλ. 'Ἀστ. -ίξω:—τίθην ὄρους, ὀρεθεῖω, ὀρίζω τὰ ὄρια μέρους τινός, ἐξελεῖντας τὸ ὄρος τῷ θεῷ καὶ ἀφορίζαντας 'Υπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 30· οὐσία ἀφορισμένη, ὑποβηκουμένη, Δημ. 1202. 21:—Μέσ., ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω δι' ἑμαυτὸν, κυριεῖω, χώραν ἐπὶ πλείστην ἀφορρίζεσθαι 'Ἰσοκρ. 106D· καὶ μεταφ., κτῶμαι, ἀφ. τιμᾶς Εὐρ. 'Ἀλκ. 31:—οὕτως ἐν τῷ παθ., ἡ ὑπὸ τίνος ἀφορισθεῖσα χώρα 'Ἰσοκρ. 48A. 6) ἔχω ὡς σύνορον, ἐν ἀριστερᾷ ἀφ. τὸν Ἀσωπὸν Πλάτ. Κριτίας 110E. 2) ὀρίζω, δίδω ὄρισμόν ἐν τε τῷ ἐνεργ. καὶ τῷ μέσ. τύπῳ ὁ αὐτ. Σοφ. 240C, Πολιτικ. 280C· ἀφορίζεσθαι περὶ τίνος, παρέχειν ὀρισμὸν προ-ἄσεις περὶ τίνος υποθέσεως, ὁ αὐτ. Χαρμ. 173E· γρόνος ἀφωρισμένους, ὀρισμένους, ὁ αὐτ. Νόμ. 785B· ἀφωρισμένα, ὀρισμένα: υποθέσεις, 'Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 7:—μετοχ. ἀφορίζας, καὶ πολλὸ ὅμοιον τῷ ἐπίρρ. ἀφωρισμένους, ὀρισμένους, Δημ. 778. 27:—ἀπολ., ὀμιλῶ ἐπὶ ἀφορισμῶν, ἥτοι διὰ βραχείων περιληπτικῶν προτάσεων, Σύνεσ. 255B. 3) ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω, διακρίνω, Πλάτ. Πολ. 501D, κ. ἄλλ.· πλεῖστον, ἀφ. χωρὶς 'Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 2· ἀφ. τί τίνος Πλάτ. 'Ἰππ. Μαιζ. 298D· ἵππεῶν ἔδρας ἀπὸ τῶν ἄλλων Δίων Κ. 36. 25:—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Σοφ. 227C, Νόμ. 643E:—Παθ., ἀφορίζεσθαι τίνος ἢ ἀπὸ τίνος ὁ αὐτ. Σοφ. 229C, Συμπ. 205C, κτλ.· ἵπολ., ὄροι ἀφωρισμένοι, διακεκριμένα ὄρια, ὁ αὐτ. Κριτίας 110D· ἐπιστήμη ἀφωρισμένη 'Ἀριστ. Πολ. 1. 1, 1. 4) φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, Πολυδ. 2. 71, 10. 5) παρέχω ὡς ἰδιαιτέρον δῶσον, τὸ κάλλος ἀφώρισε Κύπρις 'Ἐπιγράμμ. 'Ἐλλ. 244. 3. II. μετ' αἰτ. προσ., 1) ἐξορίζω, ἐν τῆσει, καί μ' ἀπὸ γὰρ ὄρισε Εὐρ. 'Ἐκ. 940. 2) ἀποχωρίζω, Πρῆξ. 'Ἀποστ. 19. 9, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθ., Πλάτ. Τιμ. 24A· ἐκ τίνων ἀφωρισμένων, ἐξ ὀρισμένων τινός τάξεως ἀνθρώπων, 'Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 1· τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένους, ἀφωρισμένους ἑαυτῶ, ἔχων αὐτὴν ἢ ἐπὶ γέλωμα, Πλάτ. Σοφ. 231E. 6) ἀποχωρίζω, ἀποβάλλω ἐκ τῆς κοινωνίας, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ς', 22 'Ἐκκλ. γ) ἀποχωρίζω διὰ τὸ ἐξίλωμα ἢ ὑπόσυργμα, Πρῆξ. 'Ἀπ. ιγ'. 2, πρὸλ. 'Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 1, π. Γαλάτ. α', 15· ἀφωρισμένους πρὸς τὰς θεσίας 'Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8. 20.

ἀφόρισμος, τό, τὸ ἀποχωριζόμενον, τὸ χωριστὰ τιθέμενον, προσφορὰ, καὶ ἀφοριεῖς αὐτὰ ἀφορίσματα ἐναντι Κυρίου 'Ἐβδ. ('Ἐξοδ. ΚΘ', 24. 26, κ. ἄλλ.)

ἀφορισμός, ὁ, περιορισμός, Συλλ. 'Ἐπιγρ. 1711. 13. II. ἀποχωρισμός, διάκρισις, Θεοφρ. 'Ἰστ. Φυτ. 9. 2, 1, 3, 5. 2) ὄρισμός, Λατ. determinatio, 'Ἀριστ. Κατηγ. 5. 31. 3) βραχεῖα, περιληπτικὴ καὶ σαφὴς περιγραφή πράγματός τίνος ἢ σύντομος ὄρισμός αὐτοῦ, ὡς οἱ 'Ἀφορισμοὶ τοῦ 'Ἰπποκράτους.

ἀφοριστέον, ἢμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀφορίσῃ, ν' ἀποχωρίσῃ, 'Ἀριστ. 'Ἡθ. Ν. 1. 7, 12:—πρέπει τις νὰ ὀρίσῃ, 'Ἀρχ. Μαθημ. 92D.

ἀφοριστικός, ἡ, ὄν, κατ'ἀλλήλους πρὸς ὄρισμόν, ὅμοιος ἀφορισμῶ, ἐκ βραχείων καὶ περιληπτικῶν προτάσεων συνιστάμενος, Φωτ. Βιβλ. 3.—'Ἐπίρρ. -κῶς, εὐκρινῶς καὶ συντόμως, Διον. 'Ἀλ. π. 'Ἰσίου 7.

ἀφορίζω, = ἐξορκίζω, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Βατικῶν. Χειρογρ. ἐν Κυρίλλ. 496C.

ἀφορμάω, Δωρ. μετοχ. δοτ. ἀφορμίζοντι (κοιν. -τῶντι) 'Ἀρχ. ὄνομας παρὰ Διογ. Λ. 3. 22· ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ἐφορμῶ, «ἐκινῶ», δέγμενος ὀπποῦτε ναῦσιν ἀφορμηθεῖεν 'Ἀχαιοί 'Ἰλ. Β. 794· ἀφορμηθέντος ἀκούσαι 'Ὀδ. Β. 375., Δ. 748, καὶ 'Ἀστ.· μετὰ γεν. ἀπὸ τίνος τόπου, ὅσον ἀφ' ὄρθου τέλος 'Ἀργούς ἀφωρμηθήμεν Σοφ. Ο. Κ. 1401· δόμων Εὐρ. 'Ὀρ. 844· ἐκ τόπου Θουκ. 8. 10:—εἰς τόπον, δεῦρο 'Ἀριστοτ. Νερ. 607. II. ἐν τῷ ἐνεργ. μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἐν τῷ παθ. τύπῳ σχημασ., ἀφορμῶν γυθόνδς Εὐρ. Ρήσ. 98· ἐκ δόμων ὁ αὐτ. Τρω 939, πρὸλ. Θουκ. 4. 78, κτλ.· εἰς τόπον Πολυδ. 1. 39, 1· ἐπὶ ἀστραπῆς, ἐκρήγνυμαι, Σοφ. Ο. Κ. 1470· μετὰ συστοίχου αἰτίας, τί τῆνδ' .. ἀφορμᾶς πείσαν, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὄρμιαν ὄρμην, ὁ αὐτ. Δι. 290.

ἀφ-ορμηῖ, ἡ, ὁ τόπος ἐξ οὗ δέχεται, ἰδίως ἐν πολέμῳ, ὄρμητήριον, Θουκ. 1. 90, Πολυδ. 1. 41, 6, κτλ.· ὠσαύτως, τόπος ἀστραλείας, Εὐρ. Μῆδ. 342. 2) ἐν γένει τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ὀρμηταί τις, ἀρχή, αἰτία, ἀφορμὴ ἢ πρόφασις, ἀφορμαὶ λόγων Εὐρ. 'Ἐκ.

1239, Φοίν. 199· ἀφορμὴν παρέχειν Δι. 270. 27., 279. 26· διδοῖναι δ' αὐτ. 546. 19· λαβεῖν ἀφ. Ἰσοκρ. 53Α· — ἡ αἰτία, ἡ ἀρχὴ ἀσθενείας τινός, Ἰππ. 1009H· εἰ δέ τις οἶεται μικρὰν ἀφορμὴν τὸ σιτηρέσιον τοῖς στρατευομένοις, μικρὸν μέσον προτροπῆς ἢ προσελεύσεως, Δημ. 48. 7· τὸ γὰρ εὐπράειν παρά τὴν ἀξίαν ἀφορμὴ τοῦ κακῶς φρονεῖν αἰ-. 16. 2. 3) τὰ μέσα δι' ὧν ἀρχίζει τις ἢ ἐπιχειρεῖ τι, πόρος, κεφάλαιον, ἀφ. τοῦ βίου Λυσ. 170. 27· εἰς τὸν βίον ἔεν. Ἄπομν. 3. 12, 4· τινὰ εἶχεν ἀφορμὰς ἢ πόλις Δημ. 305· 7· ἀφελεῖν τὴν ἀφ., δι' ἣν ὑπάρξει, δ' αὐτ. 546. 16· πῶστις ἀφ. μεγίστη πρὸς χρηματισμόν, καλὴ πίστις εἶναι τὸ μέγιστον κεφάλαιον, ἢ μεγίστη βοήθεια πρὸς χρηματισμόν, δ' αὐτ. 958. 3, πρὸλ. 156. 20· ἀφ. ἐπί ..., δ' αὐτ. 37. 21· — ἰδίως μέσα πολέμου, ὡς χρήματα, ἄνδρες, πλοῖα, Ἄνδοκ. 14. 37, Οἶολφ. Λεπτ. σ. 287· ἀφ. εἰς ἔξενους χιλιούς, μέσα πρὸς στρατολογίαν χιλιῶνμισθοφόρων, ἔεν. Ἐλλ. 4. 8. 33· ἀφορμὴ ἐργῶν, μέσα πρὸς ..., δ' αὐτ. Ἄπομν. 2. 7, 11· πρὸλ. 3. 5, 11· πρὸς ἀφορμὴν ἐμπορίας ἢ γεωργίας Ἄριστ. Πολιτικ. 4. 5, 8· πάντων ἀφ. τῶν καλῶν Φιλίμ. Ἐν. Ἀδῆλ. 14. 4) τὸ κεφάλαιον τραπέζιτου κτλ., Λατ. fundus, Λυσ. Ἄποσπ. 22, ἔεν. Ἄπομν. 2. 7, 12, Λυ. οὐργ. 151. 21, Δημ. 186. 18., 947. 22. II. παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ὡς ἀντίθ. τῷ ὄρμη, ἔλλειψις ὄρμης, ἢ κλίσιμος πρὸς τι, Πλούτ. 2. 1037F, Διογ. Λ. 7. 104· — ὡς τὸ ἀφορμητικὸς, ἢ, ὄν, κεῖται κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὄρμητικὸς ἐν Ἄρρ. Ἐπικτ. 1. 1, 12.

ἀφορμίζομαι, λύω τὰ πλοῖά μου ἀπὸ τοῦ λιμένος, κίμων ὥστε νὰ ἐκπελεύσωιν, Ἀγόμενον, οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονὸς πρὶν ἂν κτλ. Εὐρ. I. T. 18, ἔνθα ὁμοως, ἀφορμίσῃ (ἢ -ει) ἐκ τοῦ ἀφορμῖω, εἶναι ἢ πιθανὴ γραφή. ἀ-φορμητικὸς, ὄν, ὕμνος, ἄνευ φόρμιγγος, παράφορος, μελαγχολικός, (πρὸλ. ἄλυρος) Δισχύλ. Εὐμ. 332· ἴδε Μύλλερν § 18. ἀφ-ορμος, ὄν, = ἀφορμητικὸς, οὐ δὲ τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἐκτιποσ ἀυθὶς ἀφορμος ἐμάς χθονὸς ἐκθορε Σοφ. Ο. Κ. 234. ἀ-φορολόγητος, ὄν, μὴ ὑποκειμένος εἰς φορολογίαν, Σουλ. Ἐπιγρ. 3045. 20, Πολύβ. 4. 25, 7, Ἐβδ. ἀ-φορος, ὄν, μὴ φέρων καρπὸν, ἀκαρπος, ἄγονος, δένδρεα Ἡρόδ. 2. 156· γῆ ἔεν. Οἶκ. 20. 3· ἐπὶ γυναικῶν συγν. παρ' Ἰππ. 2) ἐπιφέρων ἀφορίαν, ἀκαρπίαν, σταλαγμὸν χθονὶ ἀφορον Δισχύλ. Εὐμ. 784 (ἀλλ' ἀντὶ τοῦ χθονὶ ἀφορον ὁ Heimsöth προτείνει, χθονὶ φθοράν). II. ἀπηλλαγμένους φόρων, ἀτελής, Στραβῶν 704. III. παθ. ἀφορητός, νόσημα Ἰππ. π. Ἄρχ. Ἰητρ. 11 (μετὰ διαφ. γρ. ἀπορος).

ἀ-φορτος, ὄν, ὁ μὴ φορτικός, ἐπεὶ πολιτικὸς καὶ ἀφορτος (πρόπος) εὐγνώμων Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 78. 13. — Ἐπίρρ. ἀφόρτως φέρειν, φέρω τι εὐκόλως, Τέλης παρὰ Στοβ. 10. 34· μὴ φορτικός, Ὀνήσανδρ. 42, § 10 Boiss.

ἀ-φόρυκτος, ὄν, ἀνηλθιώτος, καθαρὸς, Ἄνθ. II. 9. 323. ἀ-φοσιῶ, Ἰων. ἀποσιῶ: μέλλ. -ώσω, ἐξαγιζῶ διὰ καθαρμῶν ἐκ μιάσματος ἢ ἄγους, Λατ. religione exsolvere, τὴν πόλιν Πλάτ. Νόμ. 873B, πρὸλ. Εὐθύμρ. 4C. 2) καθιερῶ, ἀπεριώνω, κόρας ἐταιρισμῷ Ἄθην. 516B. II. τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξαγιζῶ ἑμαυτὸν ἐκ πλημμελήματος ἀμελείας τῶν πρὸς τὸ θεῖον καθήκοντων, Πλάτ. Φαίδων 60E, Φαῖδρ. 240C· ἀποσιοῦσθαι τῇ θεῷ, προσφέρειν ὁλοκαύστου βυσίας εἰς ..., Ἡρόδ. 1. 199· ἀφ. ὑπὲρ αὐτοῦ Πλάτ. Νόμ. 874A. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπολυὼν ἑμαυτὸν τίνος, ἀποσιοῦσθαι τὴν ἐξέρκουσιν Ἡρόδ. 4. 154· λόγιόν τι ἀποσιοῦμενοι, ἀπολυόντες, ἀπαλλάσσοντες ἑαυτοὺς τῶν ἀνάγκων χρησιμῶν τίνος, αὐτῶν 203. 6) Ἰασημῷ καθαίρων, ἐξιλιάσκοναι, ἀποδιοπομποῦμαι κατάραν ἢ κακὸν οἶωνόν, Διον. Ἄλ. 4. 79, πρὸλ. Μύλλερν ἐν Εὐμ. § 58. 8. γ) ἀφοσιοῦσθαι τι, πράττειν τι «διὰ τὸν τύπον», Λατ. omninis causa, δηλ. πράττειν τι ἐν παρέργῳ, Λατ. re defungit perfunctorie, dicis causa tractare, οὐδ' ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶόν τ' ἄριστα παρασκευαζόμενος Ἰσαῖος 67. 20· ἀφ. περὶ τίνος Πλάτ. Νόμ. 752D, πρὸλ. Ἐπιστ. 331B. III. Παθ. ἀφωσιωμέναι: ἀνόσιαι, ἄποθεν τοῦ ὁσίου γεγεννημένα. Σοφοκλῆς Θυέστη δευτέρῳ Ἰσχύ. (Σοφοκλ. Ἄποσπ. 251).

ἀφοσιώμα, τὸ, πράξις καθαρισμοῦ, ἀγνισμοῦ, ἀποσιωμάτα καθάρματα, καθάρσια «Ἰσχύ. ἀφοσιώσις, εὐσις, ἢ, καθαρμός, ἀγνισμός, Διον. Ἄλ. 2. 52. 2) πρᾶξις τις γινομένη διὰ τὸν τύπον, ἀφοσιώσεως ἕνεκα, χθρὶν τοῦ τύπου, Πλούτ. Εὐμ. 12· τιμὴς ἀφοσιώσις, ἐξωτερικός, τυπικὸς σεβασμός, δ' αὐτ. Τιμολ. 39. ἀφοσιωτέον, ῥημ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ ἐκπληρώσῃ κατὰ τύπον καθήκον τι, Βυζ. ἀφόςτε, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' ὅτε, = ἀφ' οὗ, Βυζ. ἀφράδῳ, ῥόνον κατ' ἐνεστ., εἶμαι ἀσύμετος, φέρομαι ἀπερισκέπτως, Ἄτρεϊδῆ, σὺ πρῶτα μαχησομαι ἀφράδῳ τι, ἀσυνετούτῃ (Σχολ.) Ἰλ. I. 32· αἰεὶ γὰρ τε νεώτεροι ἀφράδουσι Ὀδ. II. 294.

ἀ-φράδῳ, ἔς, (φράζομαι) ἀνόητος, ἀσύνετος, ἀστοχάσιμος, μνηστῆρς Ὀδ. B. 282· ἐπὶ τῶν νεκρῶν, ἀναίσθητος, Λ. 476. — Ἐπίρρ. ἀφραδέως, ἀσύνετως, ἀνόητως, ἀπερισκέπτως Ἰλ. Γ. 436, κτλ.

ἀφράδῳ, Ἰων. -ῖη, ἢ, ἀσυνεσία, μωρία, ἀπερισκέψια· παρ' Ὀμ. αἰπίστε κατὰ δοτ. πληθ., ἀνέρος ἀφραδέησι Ἰλ. E. 649· ποιμένος ἀφραδέησι II. 354, κτλ.· πληθ. ἐν Ὀδ. T. 523, ἔνθα τὸ δι' ἀφραδέας κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· καὶ Ἰλ. B. 368, ἔνθα ἔχομεν ἀφραδῆ πολέμοιο. — Λέξις ποιητ., ἀνθ' ἣς ἐν τῷ περὶ λόγῳ κεῖται ἡ λέξις ἀφροσύνη, ἀλλ' ἀφραδέησι παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήν. 1064.

ἀ-φράδμων, Ἄττ. ἀφράσμων, ὄν, γεν. -ονος, = ἀφραδέης, μετ' ἀπαρ., ἀφράδμων προγνώμεναι, μὴ ἔχων φρόνησιν ὥστε νὰ πρῶδῃ, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δημ. 257· γυναικὸς ὡς ἀφράσιμος Δισχύλ. Ἄγ. 1401, Σοφ. Ἄποσπ. 542. — Ἐπίρρ. ἀφρασιμόνως Δισχύλ. Πέτρο. 417. Μόνον ποιητ.

ἀφράνῳ, (ἄφρων) εἶμαι ἄφρων, ἀνόητος, ἀνοηταῖνον, Ἰλ. B. 258., H. 109, Ὀδ. Γ. 360, Φωκυλ. 5. — Ποιητ. λέξις, ἐν χρήσῃ παρὰ μεταγ. ὡς φιλοσοφ. ὄρος, Πλούτ. 2. 1037D, Σέξτ. Ἐπιπ. π. M. 11. 94· — ὁ τύπος ἀφράζω μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰπποκρ. ὑπὸ Γαλήνου, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκειται ἐν τῷ ὑπάρχοντι κειμένῳ.

ἄφρακτα, ὄν, τά, πλοῖα ἄνευ καταστρωμάτων, Πολύβ. 4. 53, 1, κατ., Κίχ. π. Ἄττ. 5. 11, 12· — κυρίως οὐδέτερον τοῦ ἐπομένου.

ἄ-φρακτος, ὄν, παλ. Ἄττ. ἄφρακτος (ἂν καὶ ὁ τύπος οὗτος κατὰ τὸ πλεῖστον μεταβλήθῃ ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων, ἴδε Δινδ. εἰς Σοφ. Ἄντ. 958, Ἀγ. 909, πρὸλ. κατὰφρακτος) — μὴ ὠχυρωμένος, ἀφύλακτος, οἰκησις, στρατόπεδον Θουκ. 1. 6, 11· μετὰ γεν., ἀφρ. φιλῶν, πρὸλ. προστατευθεὶς ὑπὸ φιλῶν. Σοφ. Ἀγ. 910· ναῦς ἄφρακτος, ἀντιθ. πρὸς τὸ κατὰφρακτος, Σουλ. Ἐπιγρ. 2524-5. 2) ὄν δὲν δύναται τις νὰ συγκρατήσῃ ἀκρίβειας, σταγόνες Δισχύλ. Χο. 186 (μετὰ διαφ. γραφ. ἄφραστοί).

II. ἀπαραφύλακτος, εἰ μὴ γὰρ δοκοῖς θεῶν ἀφρακτος ἠρέθην Εὐρ. Ἰππ. 657, Ἀριστοφ. Θεσμ. 581, Θουκ. 6. 33· πρὸς τινα ὁ αὐτ. 3. 39.

ἀφράσμων, ἴδε ἀφράδμων.

ἄ-φραστος, ὄν, (φράζω) ἀνέκφραστος, ἀνεκλάητος, παράδοτος, θαυμαστός, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 80· οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόου ἀνθρώποισιν Ὀμ. Ἐπιγράμμ. 5. 2· πέδῃ Σοφ. Τρ. 1029· — ἀπερίγραπτος, μέριμνα Δισχύλ. Πέτρο. 165· φάτις Σοφ. Τρ. 694· — ἄρατος, ἀναριθμητός, σταγόνες ἄφρ., διαφ. γραφ. ἀντὶ ἀφρακτοῦ Δισχύλ. Χο. 186. II. (φράζομαι) μὴ διακρινόμενος, ἄρατος, ἀφραστος γένετ' ὠκα βῶων στίβος Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 353· ὄν δὲν δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ, γνωρίσῃ ἢ εἰκίσῃ, Δισχύλ. Ἰκ. 94· τὸ ἀφραστότατον χωρίον, θέσις περὶ ἧς ἦκιστα πάντων ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ τι, Ἡρόδ. 5. 92, 4· ἀπρόβλεπτος, Ὀλεθρος Ἀπολλ. Ρόδ. B. 224. — Ἐπίρρ. -τως, ἀφροδοκίτης, Σοφ. Ἦλ. 1263. 2) ἐπὶ προσ., ἀλόγητος, ἀφραστος γελῶσις «ἀλόγητος» (Σχολ.) Νικ. Θ. 776.

ἀφραστότης, ἦτος, ἢ, τὸ ἀνεξήγητον, τὸ ἀνέκφραστον, Ἄθανασ. ἀφραστός, ὄος, ἢ, Ἰων. ἀντὶ ἀφραδέα, ἀσυνεσία, Ποιητ. παρὰ Σουδ.

ἄ-φρωνος, ὄν, = ἄφρων Βυζ.

ἄφρων, (ἄφρος) ἀφρίζω, ἄφρους ἐκβάλλω, Ἰππ. 305. 47, κτλ.

II. μετ' αἰτ., καλύπτω μὲ ἀφρούς, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «πληροῦμαι ἀφρού», Ἰπποὶ ἀφρεον στήθεα (ἐνθα εἶναι δισύλλαβ.) Ἰλ. Λ. 282. ἀφρη-λόγος, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀφρολόγος (δῖπερ ὁμοῦς δὲν ἀπαντᾷ, ὁ συνάγων τὸν ἄφρον, ὁ «παίρων» τὸν ἄφρον, ζωμῆρσιν τε τὴν λίπυος ἀφρηλόγον, καὶ τὸ κοχλιέριον τὸ ἀφαιρῶν τὸν ἄφρον. Ἄνθ. II. 6. 101.

ἀφρησότης, οὗ, ὁ, ὁ ἀφρίζων, ὁ ἐξέχων ἀφρόν, ἐπὶ δελφίνος, Ἄνθ. II. 7. 214.

ἀ-φρησῶρ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀφράστωρ, «ὁ φραζίαν καὶ συγγένειαν μὲ ἔχων» (Σχολ.), Ἰλ. I. 63.

ἀφρίδω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀφρίω, Ὀππ. Ἄλ. 1. 772, Πορρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 114C.

ἀφρίδω: μέλλ. -ίω, = ἀφρέω, κίμων ἢ ἐκβάλλω ἀφρούς, Σοφ. Ἦλ. 719, Ἰπποκρ. 645. 2· ἐπὶ ποτηρίου οἴνου, πλήρες, ἀφρίζον Ἄντιφάν. ἐν «Ὀμοίσις» 1, 6· κρατήρ ... πλήρης, ἀφρίζων Ἄλεξ. ἐν «Κύνων» 1.

ἀ-φριτί, ἐπίρρ. (φρίσσω) ἄνευ φρίκης, Ἄνθ. II. 7. 531, Νικ. Ἄλεξ. 206.

Ἄφριος, ὁ, μὴ ἐν Λαρίσῃ καὶ Κρανῶνι, Ἐπιγρ. Rev. arch. 1876, σ. 256-7.

ἀφρισμός, ὁ, (ἀφρίζω) τὸ ἀφρίζειν, Ἐπιφάν., διαφ. γραφ. ἐν Ὀρρ. Λιβ. 475.

ἀφριστής, οὗ, ὁ, ὁ παράγων ἀφρόν, ὁ ἀφρίζων, Μαγασσ. Χρον. 302, Σχολ. Βενετ. B. εἰς Ἰλ. I. 539.

ἀφρίτης, ἔδος, ἢ ἀφρῆνη, ἦς, ἢ, εἶδος ἀφύνης, Ἀριστ. Ἄποσπ. 292, Ὀππ. Ἄλ. 1. 776 καὶ τὸν θαλάττιον γόνον, ὄν ἡμεῖς μὲν ἀφύνην, ἄλλοι δὲ ἀφρῆνην ἐνομαζοῦσιν, οἱ δὲ ἀφρόν Ἄθην. 325B· — ὅθεν ἔοικε παράγεται τὸ τῶν Γάλλων frotin, ἴσως δὲ καὶ τὸ frotin, οἱς σημαίνουσι τὰ μικρὰ ἰχθυῖδια καὶ τὰ παρ' ἡμῶν νῦν ἀφρόψαρα, οἱς δηλοῦσιν, ὡς φησὶν ὁ Σοῦννίος, (Voyage en Grèce t. 1, σ. 278). τὰ λεπτὰ μελανουρίδια Ἐκορὰ εἰς Ἐνοκράτην σ. 54.

ἀφρό-γαλα, ακτος, τὸ, τὸ καὶ νῦν οὕτω καλούμενον, Γαλήν.

Ἀφρο-γένεια, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ ἀφροῦ γεννηθεῖσα, ἡ Ἀφροδίτη, Μοσχ. 2. 71· ἀφρογενής, ἐς, ἐντεῦθεν· ἀφρογενέα τε θεάν Ἡσ. Θ. 196 Gottl., πρβλ. Ὀρφ. Ἔμν. 1. 11.

Ἀφροδίσα, ὠν, τά, ἴδε Ἀφροδίσιος.
ἀφροδίσιος: μέλλ. -άσω, ἀπολαύω τῶν ἀφροδισίων, ἐν τῷ ἐνεργ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Ἰππ. 370. 36, κ. ἄλλ., Πλάτ. Πολ. 426A, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 14, κτλ.· ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῆς γυναίκος, ὁ αὐτ. Ἰέρ. 3. 4, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 1, 9, κτλ.

ἀφροδισιακός, ἡ, ὄν, εἰς τὰ ἀφροδισία, τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς ἀνήκων, τέρψεις Διόδ. 2. 23.

Ἀφροδισιάς, ἡ, ἰερὰ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὄνομα νήσου, Ἡρόδ. 4. 169.
ἀφροδισιασμός, ὁ, ἀπόλαυσις ἀφροδισίων, σαρκικὴ μίξις, Ἰππ. Ἀρ. 1257, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 54, κτλ.

Ἀφροδισιασταί, οἱ, ἑταιρεία ἢ σύλλογος ἐν Ρόδῳ, Hell. J. 2. σ. 357.

ἀφροδισιαστικός, ἡ, ὄν, = ἀφροδισιακός, χάρις Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10. 17. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῶων, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 7, κτλ. III. διεγερτικὸς πρὸς τὰ ἀφροδισία, ἐδέσματα ὁ αὐτ. Περβλ. 30. 1, 13.

Ἀφροδίσιος [δῖ], α, ὠν, καὶ ος, ὠν, Λατ. venerens, ἀνήκων εἰς τὴν θεάν τοῦ ἔρωτος, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 48, Σοφ. Ἀποσπ. 257· ὄρκος Πλάτ. Συμπ. 183B. II. Ἀφροδίσα, τά, σαρκικὰ ἡδονὰι, Ἰππ. Μοσχ. 861, συχν. εἰς Πλάτ. τέρπν' ἀνθε' Ἀφρ. Πινδ. Ν. 7. 79· τὰ τῶν ὠραίων Ἀφρ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22· ὠσαύτως, ἔργα Ἀφρ. Ἰππ. Ὀρκ. 1:— ὠσαύτως ὡς συνηκρῆμενον, ὁ ἐρώμενος, τὰ παιδικά, Λατ. amasius, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 8. 2) ἐορτὴ τῆς Ἀφροδίτης, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 5. 4, 4, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Φιλοσοφῇ» 1. 3) τὰ αἰδοῖα, Λουκ. Νεγρ. 16 (;).

III. Ἀφροδίσιον, τό, ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554, 162· ἡ τὸ ἀγαλμα αὐτῆς, Πλουτ. Θησ. 21.

IV. Ἀφροδίσιος, ὁ, ὄνομα μηνὸς ἐν Κύπρῳ, Πορφ. π. Ἀποχ. 2. 544, κτλ.

Ἀφροδίτη [τ], ἡ, (ἄφρός) Λατ. Venus, ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς καλλονῆς. Ἡ πρώτη περὶ αὐτῆς μνεῖα ὡς γεννηθεῖσα ἐξ ἀφροῦ (πρβλ. ἀφρός, Ἀφρογένεια) γίνεται ἐν Ἔμν. Ὀμ. 5, πρβλ. Ἡσ. Θ. 192 κέ.· διὰ τὴν τοῦ ἀφροῦ γένεσιν Ἀφροδίτη ἐκλήθη Πλάτ. Κρατ. 406C. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης· ἐν τῇ Ὀδ. παρίσταται ὡς σύζυγος τοῦ Ἡραίου καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἄρεως. II. ὡς προσθηγοῦσα, σαρκικὸς ἔρωτος, ἡδονή, φιλότης, ἐπιθυμία, Ὀδ. X. 444· ὑπὸ τινι ψαύειν Ἀφροδίτα Πινδ. O. 6. 58· ἔργα Ἀφροδίτης Ἔμν. Ὀμ. εἰς Ἄφρ. 1. 9, κτλ.· μὰ τὴν Ἀφρ., νῆ τὴν Ἀφρ., τρόπος καθ' ὃν αἱ γυναῖκες ὠρχίζοντο, Ἀριστοτ. Λυσ. 208, Ἑκκλ. 189, κτλ. 2) πᾶσα σφοδρὰ ἐπιθυμία ἢ πόθος ὡς τὸ ἔρωτος, Ψευδο-Εὐρ. I. A. 1264· Ἀφρ. τιν' ἤδεται κακῶν, ἀπόλαυσιν. Εὐρ. Φοῖν. 399. 3) ὡς τὸ χάρις, ἐλουστικὴ καλλονὴ, θέλησιον, Λατ. venustus, Αἰσχύλ. Ἀγ. 419· τοιαύτην Ἀφρ. ἐπὶ τῇ γλώττῃ.. ἔχει Λουκ. Σκυθ. 11, πρβλ. Διον. Ἄλ. π. Συνθ. σ. 11. III. Ἀφροδίτης πόλις, ὄνομα διαφόρων ἐν Αἰγύπτῳ πόλεων, Στράβων 802, κτλ.· ἐντεῦθεν Ἀφροδιταπολίτης νομός, ὄνομα νομοῦ τινος ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, ὁ αὐτ. 809.

IV. ὁ τὰς Ἀφροδίτας, ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη, Τίμ. Λοκρ. 97A, πρβλ. Πλάτ. Ἐπινομ. 987B, Ἀριστ. Μεταφ. 11. 8, 10.

ἀφρό-κομος, ὠν, ὁ ἔχων κόμην ἀφρώδη, βαθάμιγξ Μουσαῖος 262, Νόνν. Δ. 2. 618.

ἀφρό-λιτρον, τό, Ἄττ. ἀντὶ ἀφρόνιτρον.
ἀφρονόμομαι, ἀποθ., = ἀφρονέω, Σύμμ. Παλ. Διαθ. (Ἰώθ, x', 22), Βυθ.

ἀφρόνευσις, εως, ἡ, τὸ ἀφρόνω· πράττειν τι, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 100.

ἀφρονέω: μέλλ. -ήσω, (ἄφρων) εἶμαι ἄφρων, μοραίνω, Ἰλ. O. 104, Ἰππ. 370, Ἀθ. Π. 10. 66, μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ.

2) μεταβατ., μικταῖω, καθιστῶ μάταιον, Ἀκύλας Παλ. Διαθ. ἀφρόνη, ἡ, = ἀφροσύνη, A. B. 472. 20· ἴδε δυσφρόνη.

ἀφρονικός, ἡ, ὄν, = ἀφρων, Σχόλ. εἰς Λουκ. Δις Κατ. 21.

ἀφρόνιτρον, Ἄττ. ἀφρό-λιτρον, τό, εἶδος οὐχὶ καθαρῶς σόδας ἢ ποτάσης (πρβλ. νίτρον), διακρινόμενης ὑπὸ τοῦ Γαλιν. ἀπὸ τῆς καθαρῆς, ἥτις καλεῖται ἀνθος νίτρον· παρ' Ἰππ. καὶ τοῖς δοκίμ. συγγραμ. διηρημένως, ἀφρός νίτρον Λοθ. Φρύν. 303.

ἀφρονίτις, εδος, ὁ, ἡ, ὁ ἀνευ φροντίδος, ὁ μὴ φροντικός, ἀδείφορος, Λατ. securus, μετὰ γεν., ἀφρ. τοῦ θανεῖν Εὐρ. ἐν Ἀδῆλ. 76, πρβλ. Πλουτ. 2. 45D· ἀπολ., 792B (κατ' αἰτίαι. ἀφροντιν), κτλ.

ἀφρονιστέω, εἶμαι ἀφρονίτις, Πλάτ. Νόμ. 917C. 2) δὲν φροντικός περὶ τινος, οὐδεμίαν εἰδω προσηγοίαν εἰς πρᾶγμα τι, τινος αὐτόθι 885A, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 20· περὶ τινος Ἰππ. 27. 30· ὑπὲρ τινος Φιλόστρ. 47· οὕτω βῆματ. ἐπιθ. ἀφροντιστητέον, Πολύβ. 9. 16, 5.

ἀφρονιστέ, ἐπίρρ. τοῦ ἀφρόνιστος, Ἀθῆν. 632D.

ἀφρονιστία, ἡ, ἔλλειψις φροντίδος, ἀνεπιστασία, ἀδιαφορία, Θεμιστ. 186C.

ἀφρόνιστος, ὠν, ὁ μὴ φροντικός, ἀφρονίτις, ἀμέριμος, ἀδείφορος, Λατ. securus, Ξεν. Συμπ. 6, 6· ἔρωτος Θεόκρ. 10. 20·—

μετὰ γεν., τοῦ καλοῦ Πολύβ. 38. 1, 5.— Ἐπίρρ. -εως Σοφ. Τρ. 366· Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 11. 1· ἀφρ. ἔχειν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 42· ἀλλ' ὠσαύτως, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀφρων εἶναι Σοφ. Αἴ. 355. II. παθ., περὶ οὗ δὲν ἐσκήθη τις, ἀπροσδόκητος, ἐμοὶ δ' ἀγών ἐδ' οὐκ ἀφρ. .. ἤλθε Αἰσχύλ. Ἀγ. 1377.

ἀφρόνω, ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. ἄφρων.

ἀφρόνομαι, παθ. γίνομαι ἀφρώδης, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 40.

ἀφρός, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τῆς θαλάσσης· ῥόδος Ἰκεανιστοῦ ἀφρῶ μορμύρων Ἰλ. Σ. 403, κτλ.· ποταμοῦ, E. 599:— ὠσαύτως ἐπὶ ὠρητισμένου λέοντος, περὶ δ' ἀφρός δδόντας γίγνεται 20.

163· ἀφρός περὶ στόμα Ἰππ. Ἀρ. 1246· μέλαν' ἀπ' ἀφρῶν πινῶν ἀφρόν, ἀφρώδες αἷμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 183, πρβλ. Ἀποσπ. 434· θρομβώδεις ἀφροὶ Σοφ. Τρ. 702· βακχίου παλαιγενοῦς ἀφρῶ, ἐπὶ οἴνου, Ἀντιφῶν. ἐν Ἀδῆλ. 15· κύλικα .. ἀφρῶ ζέουσαν Θεόφιλος ἐν «Βασιτεῖα» 1. II. ἀφρός νίτρον, ἴδε ἐν λ. ἀφρόνιτρον, ἴδε Ἰππ. 621. 47, Θεοφρ. Ἀποσπ. 20. 21.

III. ὁ θαλάσσιος γόνος, ὁ ἄλλως ἀψύη ἢ ἀψύη ὀνομαζόμενος, ὅστις ἐπιστεύεται ὅτι ἐγεννᾶτο ἐκ τῆς ἄμμου, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 15. 4. κ. ἐξ., Ἀθῆν. 325B. ἴσως συγγενὲς τῷ ὄμβρος, imber, πρβλ. Σανσκρ. abhram (νερέλη), amhu (ὑδωρ), ἴδε ἀφρῆτις.

ἀφρο-σέληνος, ὁ, Διοσκ. 5. 159, ἴδε ἐν λ. σεληνήτις.

ἀφροσι-δωμάξ, ὁ, ἄνθρωπος ἄφρων καὶ μάταιος, φανταζόμενος ἑαυτὸν μέγα τι καὶ ἀλαζονεύμενος, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 126.

Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. γράσσεται, ἀφροσιδωμόδυσ, υκος.

ἀφροσύνη [ῦ], ἡ, (ἄφρων) ἔλλειψις φρονήσεως, ἀνοησία, ἀπερισκεψία, μοραία, Ὀμ. ἐν τῷ πληθ., παιδὰς καταπαυμένια ἀφροσύνην Ὀδ. Ω. 456, πρβλ. Π. 278· ἐν τῷ ἐνικ., οὐ δέ τί σε γρη ταύτης ἀφροσύνης Ἰλ. H. 110, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 146., 9. 82: κοῦφαί ἀφρ. Σοφ. O. K. 1230· καταφρόνησιν ἡ.. ἄφρ. μετω- νόμισται Ὀουκ. 1. 122· ἀντιθ. τῷ σωφροσύνη ἢ σοφία, Πλάτ. Πρωτ. 332E.

ἀφρο-τόκος, ὠν, παράγων ἀφρόν, ἀφρῆκων, Νόνν. Δ. 45. 156.

ἀφρορέω: μέλλ. -ήσω, εἶμαι ἀνευ φρουρῶν, Στράβων 709.

ἀφρορήτος, ὠν, ὁ μὴ φρουρούμενος, στερούμενος φρουρῶν, Πλάτ. Νόμ. 760A, Πολύβ. 4. 25, 7.

ἀφρορῶς, ὠν, ὁ μὴ φρουρούμενος, Πλάτ. Φαῖδρ. 256C· ἄφρ. καὶ ἀσπλος Πλουτ. Δημήτρ. 32. 2) ὁ μὴ φρουρῶν, ἀπλη- λαγμένους τοῦ καθήκοντος τοῦ φρουρεῖν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 18.

ἀφρο-φόρος, ὠν, ὁ ἀφρόν παράγων, ὁ ἀφρῆκων, Ἰω. Χρυσ.

ἀφρο-φυής, ἐς, ὁ παράγων ἀφρόν, ἐπὶ τῶν θριδάκων (μαρου- λίων) ἐνεκα τοῦ γαλακτώδους αὐτῶν ὀποῦ, (ὡς τὸ Λατ. lactuca ἐκ τοῦ lac), Ἀθ. Π. 9. 412.

ἀφρύη, ἴδε ἀφρῆτις.

ἀφρυκτος, ὠν, μὴ πεφρυγμένος, κριθαί Πολυδ. Σ', 77, Ἄρποκρ. ἐν λ. προκώνια, κτλ.

Ἀφρώ, οὖς, ἡ, = Ἀφροδίτη, Νικ. Ἄλεξ. 406.

ἀφρώδης, ἐς, (εἶδος) ὡς καὶ νῦν, πλήρης ἀφροῦ, αἶμα Ἰππ. Ἀρ. 1253, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 220, Πλάτ. Τίμ. 60B.

ἄφρων, ὠν, γεν. ὠνος (φρῆν) στερούμενος φρενῶν, ἐπὶ ἀγαλμά- των, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 4:— καὶ ἐπομένως παράφρων, μανιώδης, ἄφρονα κούρην Ἰλ. E. 875, πρβλ. 761, Αἰσχύλ. Εὐμ. 377, Σοφ. Ἠλ. 941· ἡ μωρός, ἀνόητος, Λατ. amens, Ἰλ. Γ. 220, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 208, κτλ.· φρένας ἀφρ. Ἰλ. Δ. 104· τὸ ἄφρον = ἀφρο- σύνη, Ὀουκ. 5. 105, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 55· ἐξ ἀφρονος σώ- φρων ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 1, 17· πρβλ. ἀπόπληκτος. — Συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἀφρονέστερος, -έστατος. — Ἐπίρρ. ἀφρόνω, ἀνοήτως, Σοφ. Αἴ. 766, κτλ.

ἀφ-υβρίζω, μέλλ. Ἄττ. -εῖω, υβρίζω εἰς κόρον, ὥστε ἀποκίμνω πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι ὑβριστικός, ἀλαζών, Μένανδρ. ἐν «Παλλάκῃ» 4· ἐπὶ οἴνου, δὲν βράζω πλέον, δὲν ὑβρίζομαι ζυμώματι, Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 6. II. ἀφίνω ἑμαυτὸν ἐλεύθερον εἰς ἡδυσπαθείας, εἰς τρυφὰς Πλουτ. Δημήτρ. 19.

ἀ-φύγη, ἐς, (φυγεῖν) μὴ ἔχων δυνατότητα νὰ φύγη τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 11. 164.

ἀφ-υγιάζω, = υγιάζω, θεραπεύω, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 114.

ἀφύγασμός, οὔ, ὁ, θεραπεία, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 64.

ἀφ-υγκρίνω, = ὑγκρίνω, καθιστῶ τι ὑγρόν, ὑποπτον ἐν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 10. 6, 5.

ἀφύδιον, τό, ὑπόκορον τοῦ ἀψύη, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 442. [5 Meineke ἐν Μενάνδρ. σ. 160.]

ἀφυδραίνω, ἀποπλύνω: — Μέσ., πλύνομαι, λούομαι, καθαφαῖς δρόσοις Εὐρ. Ἰων 97.

ἀφυδρος, ὠν, ἀνυδρος, Ἰππ. 289. 23.

ἀψύξα, ἐν χρήσει παρ' Ἡσ. (Ἀποσπ. 238 Marcksch.) ἐπὶ τοῦ λέοντος, ὁ μὴ φεύγων, ἀπεφυγότες, δὲν ἀψύξαν τὸν λέοντα Ἡσιόδοσ φρην· Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 528.

ἀψύη [ῦ], ἡ, (ἀλλ' ἐν τῇ γεν. πληθ. ἀψύων, οὐχὶ ἀψύων, A. B. 473) κοινῶς ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἡ σαρδέλλα, ἀλλὰ κατὰ τὸν Yarrell καὶ Adams εἶναι διαφόρον τι εἶδος, ἡ Motella glauca, κατὰ πρῶτον ἐν Ἐπιχ. 35 Ahr., Ἀριστοτ. Ἀχ. 640, κτλ.· πρβλ. Ἀδῆν. 586B· πρβλ. ἀφρῆτις καὶ ἴδε σημ. Κοραῖ εἰς Ξενοκράτ. σ. 54.

ἀ-φυής, ἔς, αἰτ. ἀφύη, Σοφ. Φ. 1014 (φυή): — ὁ στερούμενος φυσικῆς ἰκανότητος, ἧτοι ὑπερχῆς διανοίας, οὐχὶ ἔξυκνος, ἀδέλιος, ἀντίθετον τῷ εὐφυήσῃ, τὸν μὲν εὐφύη πρός τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφύη Πλάτ. Πολ. 455B οὐκ ἀφ., οὐδόλως μαυρός, ὁ αὐτ. Νόμ. 832A· ἀφ. πρός ταύτην τὴν σκέψιν, ἀνίκανος, ὁ αὐτ. Φαίδων 96C· εἰς τὴν Ἄνθ. Π. 14. 62· ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀπλοῦς, ἀπονήρευτος, Σοφ. ἔνθ' ἄνωγ. II. φύσις ἀνεπιτήδειος πρὸς τὸ ποιεῖν τι, πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν οὐκ ἀφύεις ὄντες Ξεν. Κύρ. 1. 6, 32· ἐπὶ ὄπων, κτλ. Πολύδ. 1. 30, 7, κτλ.—Ἐπίρρ., ἀφύως διακεῖσθαι πρὸς τι ὁ αὐτ. 1. 88, 11· ἀφ. ἔχειν πρὸς τι Πλουτ. Διμίλ. 6.

III. ὁ μὴ αὐξανόμενος, = δυσφυής, Ἄθην. 324D.

ἀφύειν, ἢ, ἑλλειψίς φυσικῆς ἰκανότητος ἢ δεξιότητος, τὴν ἀφύειν τῆς κάμψεως Ἄριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 7· ὄργάνων Στράβων 662, πρὸλ. Πλουτ. 2. 104C· ἀφ. πρὸς τι, φυσικὴ ἀνεπιτηδείητις, ὁ αὐτ. 2. 1088B.

ἀ-φύκος, ον, ἀκαλλώπιστος, Ἡσύχ.

ἀ-φυκτος, ον, (φρένω) ὃν δὲν δυναταί τις νὰ ἀποφύγη, θάνατος Σιμωνίδ. 54· χεῖρ, γυιοπέδα Πινδ. I. 8 (7), 140, Π. 2. 80· ὄμμα Δισχύλ. Πρ. 903, 1016· ἀφ. κύνας, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Σοφ. Ἡλ. 1388· ἐπὶ βέλους, Λατ. certa sagitta, ὁ αὐτ. Φ. 105, Τρ. 265, Εὐρ. Μῆδ. 634: — ἐπὶ ζητήματος ἢ ἐρωτητήσεως ἀνεπιδέκτου ὑπεκφυγῆς, Πλάτ. Θεαίτ. 165B, πρὸλ. Δισχίν. 56. 14· ἀφυκτα ἐρωτᾶν Πλάτ. Εὐθύφρ. 276E: — Ἐπίρρ. -τως Λουκ. 493, κτλ. II. ἐνεργ., ἀνίκανος νὰ διαφύγη ἢ ἐκφυγῆ, ἔχω λαβῶν ἀφυκτον Ἄριστορ. Νεφ. 1047· ἐν Δισχύλ. Ίκ. 784 ὁ Δινδ. προτείνει ἀθικτον.— Ἐν τοῖς χειρογρ. συχναίως γράφεται ἀφευκτος, Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 20· οὕτως, ἀφευκτος ἀνάγκη Συλλ. Ἐπιγρ. 5820. 7· πρὸλ. Λοδ. Φρύν. 726.

ἀφ-ύλακτέω, ύλακτῶ, γαυγύζω, λόγοι ἀφύλακτοῦμενοι Λουκ. Ἔρωτ. 17.

ἀφύλακτέω, εἶμαι ἀφύλακτος, δὲν φυλάττομαι, Ξεν. Ἄν. 7. 8, 20, Ἰππαρχ. 5. 15· μετὰ γεν., ἀμελῶ, δὲν φροντίζω περὶ τίνος, ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 6, 5.— Παθ., κακῶς φυλάττομαι, Πολύδ. 5. 73, 10.

ἀφύλακτος, ον, (φύλασσω) ὁ μὴ φυλάττομενος, ἀφέντες τὴν ἐσωτῶν ἀφύλακτον Ἡρόδ. 8. 70, πρὸλ. Θουκ. 2. 13, 93· ἀφ. ἢ τήρησις, οὐδεμίαν φύλαξιν εἶναι ἐπαρκῆς, Εὐρ. Ἀποσπ. 162.

II (φύλασσομαι) ὁ μὴ φυλασσόμενος, μὴ προσέχων, ἀφροντις, ἀμέριμος, ἀδέλης, Λατ. securus, Ἡρόδ. 9. 116, Θουκ. 7. 32· πρὸς τι Ἄριστ. Πολ. 1. 12, 4· ἀφύλακτον εὐδριν εὐφρόνην, καθεύδειν ἐν ἀσφαλείᾳ κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, Δισχύλ. Ἄγ. 337· ἀφ. τινα λαβιδάνειν, καταλαβιδάνειν τινὰ ἀφύλακτον, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 37· ἴνα . . ἀφ. ληφθῆ Δημ. 45. 6· τὸ ἀφ., ἑλλειψίς προφυλάξεως, Θουκ. 3. 30: — Ἐπίρρ. -τως Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 17, κτλ. 2) ἐπὶ πραγματῶν, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν δυναταί τις νὰ προφυλαχθῆ, Ἄριστ. Ρητορ. 1. 12, 5, κέξ. ἄφουκτος, τύχη Διον. Ἄλ. 9. 25· τὸ πεπρωμένον Πλουτ. Καῖσ. 63· Ἐρινύς Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 218. 7.

ἀφύλαξία, ἢ, ἀμέλεια περὶ τὴν φύλαξιν, Ξεν. Οἰκ. 4. 10· ἀφροντιστία, Ἀντιφῶν 124. 37· ἑλλειψίς φυλάκων, Ξεν. Ἰέρ. 6. 3.

ἀφύλιζω: μέλλ. -ίω, = ὕλιζω, διυλιζω, Ἄνθ. Π. 6. 191.

ἀφύλισμα [ὑ], τό, καθίζημα, ἀποστράγγισμα, Ἡσύχ. ἐν λ. ὄρρος.

ἀ-φυλλάκανθος, ον, ὁ μὴ ἔχων ἀκάνθας ἐπὶ τῶν φύλλων, Θεορρ. Ἰστ. Φ. 6. 4, 8.

ἀ-φυλλ-ανθής, ἔς, ἀμπ. ἐν Θεορρ. Ἰστ. Φ. 7. 8, 3, ἴσως ὁ μὴ ἔχων φυλλῶδες ἄνθος — τινεὶς ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς ὄνομα φυτοῦ καὶ ὁ Πλίνιος γράφει phyllanthos.

ἀ-φυλλόρρους, ουν, οὐ τὰ φύλλα δὲν πίπτουσιν, ἀειθαλής, Ἐπιφάν.

ἀ-φυλλος, ον, ὁ ἐστερημένος φύλλων· ἐπὶ ξηροῦ ἔυλου, Ἰλ. Β. 425· ἀπογεγυμνωμένος τῶν φύλλων, στέφανος Ξεναρχ. ἐν Στρατιωτῇ 1: — ἀφ. στόμα, λόγοι μὴ συνοδευόμενοι ὑπὸ κλάδου ἐλαίας, ὃν οἱ ἰκέται συνήθως ἔφερον, Εὐρ. Ὀρ. 383. II. ἐνεργ., ὁ προξενῶν πτώσιν τῶν φύλλων, ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ φύλλα, Λειχίην Δισχύλ. Εὐμ. 785.

ἀ-φύλλωτος, ον, ἄνευ φύλλων, ἄδενδρος, πέτρα Σοφ. Ἄποσπ. 281.

ἀ-φύλος, ον, = ἀφρήτωρ, ἐν Ἐτυμολ. Μ.

ἀφύξιμος, ον, ἐν Νικ. Θ. 603, κατὰ τινος ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ τοῦ φύξιμος, ὁ μὴ ἐξίτηλος ἢ βραχύς, ὁ διαρκής, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀφύσσω, ἀσφιλής, ἀφρονος.

ἀφυσπίζω: μέλλ. Ἄττ. -ίω, ἐξεγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου, Εὐρ. Ρῆσ. 25, Πλουτ. Νικ. 9· — Παθ. ἐξεγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, διαμῆνα ἄγρυπνος, Κρατίνος ἐν Ἀδῆλ. 5, Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 31· οὕτως καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Φιλῆστρ. ἐν Βίω Ἀπολλ. 2. 36. 1: — ἐντεῦθεν οὐσιαστ., -πνιστής, ἢ, Βυζ. -νισμός, ὁ, Εὐσταθ. 1297. 31-νιστής, οὐ, ὁ, Βυζ.

ἀφ-υπνος, ον, ὁ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐγερθεὶς, Κύριλλ.

ἀφυπνώω, μέλλ. -ώσω, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου. Ἄνθ. Π. 9. 517. II. ἀποκοιμῶμαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ἢ, 23· οὕτως καὶ ἐν μέσ. τύπ., Ἡλιόδ. 9. 12· μετὰ διαφ. γραφ. ἄφυπν- πρὸλ. Λοδ.

Φρύν. 224: — ἐντεῦθεν ῥημ. ἐπιθ. -ωτίον, πρέπει τις νὰ ἀποκοιμηθῆ, Νικητ. Χρον. 47A.

ἀφυπνώω, = ἀφυπνώω II, Βυζ.

ἀ-φύρατος [ὑ], ἴων. -ητος, ον, ὁ μὴ πεφυρμένος, ἀζύματος, Ἰππ. π. Ἰητρ. 13.

ἀ-φυρτος, ον, μὴ μεμιγμένος, ἀσύγχυτος, Βυζ.: — Ἐπίρρ. -τως Νικ. Δαμασκ.

ἀφυσγετός, ὁ, αἱ ἰλυώδεις ἀκαθαρσίαι ἀε καταβιβάζουσι οἱ χεῖμαρροι, ἰλύς, συρρετός, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλλα βάλλει Ἰλ. Α. 495, πρὸλ. Ὀππ. Ἄλ. 1. 779. II. ὡς ἐπιθ. ἀφρονος (πρὸλ. ἀφύξιμος), Νικ. Ἀλεξίφ. 597.

ἀ-φύσητος [ὑ], ον, ὁ μὴ φυσηθείς, μὴ φουσκωθείς, ἀσκάς Ἰππ. π. Ἄρθ. 814, 837.

ἀ-φύσεικος [ὑ], ὁ μὴ παραδεχόμενος τὰ πορίσματα τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 250. II. ὁ μὴ σύμφωνος τῇ φύσει, ὁ μὴ φυσικός, Θεοδώρητ.

ἀ-φύσειολόγητος, ον, ὃν δὲν δυναταί τις νὰ ἐξηγήσῃ διὰ τῆς φυσιολογίας, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117B.

ἀφυσμός, ὁ, ἀπάντησις, ἐπὶ ὕγρων, Σουῖδ.

ἀ-φύσος, ον, (φῦσα) μὴ προξενῶν φύσαν, ὁ μὴ φυσώδης, Ἰππ. 47. 33, Διοκλ. παρ' Ἀθην. 46D.

ἄφυσσα, ἢ, κοτύλη παρὰ Ταραντινοῖς, Ἡσύχ.

ἄφύσσω, Ἐπικ. παρατατ. ἄφυσσον, Καλλ. εἰς Δῆμ. 70· μέλλ. ἀφύξω, Δωρ. -ξῶ Θεοκρ. 7. 65· ὡσαύτως ἀφύσω [ὑ] Ἄνθ. Π. 5. 226· ἄφρ. ἡφύσα Ὀδ. (πρὸλ. δι-), Ἐπ. ἄφυσσα Ὀδ. Β. 379, Εὐρ. I. Α. 1051 (λυρ.), προστακτ. ἄφυσσον Ὀδ. Β. 349: — Μέσ. ἄφρ. ἡφύσαμην, Ἐπ. ἀφύσσατο Ἰλ. Π. 230: — (ὁ ἄφρ. ἀποδίδεται ὑπ' ἑτέρων εἰς ἐνστώτα ἀφῶ, ὅστις ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει εἰσαφῶ, ὑπεξαφύομαι). Ἀπαρῶμαι, ἀπαντῶ, ἐπὶ ὕγρων, κυρίως ἀπαντῶ ἀπὸ μεγαλύτερου ἀγγείου διὰ τίνος μικροτέρου, νέκταρ ἀπὸ κρητήρος ἀφύσσων Ἰλ. Α. 598, πρὸλ. Ὀδ. I. 9· οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἡφύσαμεν I. 165· εἰς ἄγγε' ἀφύσαι δῶρα Διωνύσου Ἐργ. κ. Ἡμ. 611· οὕτως ἐν τῷ παθ., πύθων ἡφύσσετο οἶνος, ἠντλείτο ἐκ τῶν πύθων, Ὀδ. Ψ. 305· μεταφρ., ἀφένος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, ἀπαντῶλῃσιν, περισσεύειν, τινί, χάριν ἄλλου, Ἰλ. Α. 171: — περὶ τοῦ ἐν Ν. 508., Ρ. 315, ἴδε τὸ ῥῆμα διαφύσσω. II. Μέσ., ἀπαντῶ δι' ἑμαυτῶν, οἶνον ἀφύσσομενος χαμάδις χεε, δεῦθε δὲ γάϊον Ἰλ. Ψ. 220· ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς . . ἀφυσσαμένην, περὶ τῆς Ἀφροδίτης, Εὐρ. Μῆδ. 838· μεταφρ. φύλλα ἡφύσαμεν, «ἐπεχεάμην» (Συλλ.), Ὀδ. Η. 286, πρὸλ. Ε. 482.—Ἄδειξ Ἐπικῆ ἐν χρήσει καὶ παρ' Εὐρ. ἔνθ' ἄνωγ., I. Α. 1051, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγους, ὡς παρὰ Λουκ. ἐν Παρὰσ. 10.

ἄφύστα, ἢ, κοτύλη, στάμνος, Ἡσύχ.

ἄφυστέρω, ἔρχομαι παρὰ πολὺ ἀργά, καθυστερῶ, Πολύδ. 1. 52, 8., 22. 5. 2, Διον. Ἄλ. 10. 26. II. ἀποστερῶ, καὶ τὸ μάγνα οὐ οὐκ ἀφυστέρησας ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτῶν Ἐδδ. (Νισμ. β', 20).

ἀφυταῖος, ἢ, εἶδος ἀμπέλου «ἐνια γὰρ [κλήματα] οὐ φέρουσι . . . ἀλλ' εἰς τὴν βλάστησιν τρέπονται καθάπερ ἢ ἀφυταῖος καλουμένη Θεορρ. Αἰτ. Φ. 3. 15, 5.

ἀ-φύτευτος, ον, ὁ μὴ πεφυτευμένος, χῶρος Ξεν. Οἰκ. 20. 22.

ἀφῶ, ἴδε ἀφύσσω.

ἀφῶ, ἀπολευκαίνομαι, Ἰππ. 553. 47.

ἀφῶδης, ἔς, (εἶδος), ἀφῶδες χρῶμα, τῷ ἀφύης χρώματι εοικός, Ἰππ. 638. 20., 641. 12.

ἀ-φωκτος, ον, μὴ πεφυρμένος, Dieuch. ἐν Matth. Med. σ. 42.

ἄφωνέω, εἶμαι ἄφωνος, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 990.

ἀ-φώνητος, ον, ἀνεκφώνητος, ἀφωνήτω περ ἔμπας ἀχει Πινδ. Π. 4. 422. II. ἄφωνος, ἀλάλος, πάρεσχε φωνὴν τοῖς ἀφ. Σοφ. Ο. Κ. 1283· δεσμός, πόνοσ ἀφ. Χριστοδ. Ἐκφρ. 44, 256.

ἄφωνα, ἢ, ἢ ἑλλειψίς τῆς φωνῆς, σιωπή, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1098, Πλάτ. Συμπ. 198C.

ἄφωνος, ον, (φωνή) ὁ στερούμενος φωνῆς, ἀλάλος, βωδός, σιωπῶν, Θεογν. 669, Ἡρόδ. 1. 85, πρὸλ. Δημ. 292. 6· ῥήτωρ Ἀντιφάν ἐν «Σαπροῖ» 1. 14· ἐντωθέτερον τοῦ ἀναούδης (ὁ ἴος), Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1098· μετὰ γεν., ἀφ. τῆσδε τῆς ἀράς, μὴ δυνατόμενος νὰ προσφέρῃ αὐτήν, Σοφ. Ο. Κ. 865: — Ἐπίρρ. -νωος, αὐτόθι 131· ὡσαύτως οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ἄφωνα σημανοῦσιν . . ὡς Ἰλ. Δισχύλ. Πέρσ. 819. 2) ἄφωνα (ἐν γράμματι), τὰ σύμφωνα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ φωνοῦντα ἢ φωνήεντα.— ἄφωνα καὶ φωνοῦντα Εὐρ. Ἀποσπ. 582· τοῖς . . ἄλλοις φωνήεσσι τε καὶ ἀφώνοις Πλάτ. Κρατ. 303D· ἀλλ' ἐν Φιλήβω 18C, ὁ Πλάτ. φαίνεται διακρίων τὰ σύμφωνα εἰς ἄφωνα καὶ ἀφθογγα· ἀφθογγα δὲ εἶναι τὰ παρ' ἡμῖν ἄφωνα, καὶ ἄφωνα τὰ παρ' ἡμῖν ἡμίφωνα (φωνήεντα μὲν οὐ, οὐ μόντοι γὰ ἀφθογγα), πρὸλ. Κρατ. 424C· οὕτως ὁ Ἄριστ. (Ποιητ. 20. 3) διακρίει τὰ γράμματα εἰς φωνήεντα, ἡμίφωνα καὶ ἄφωνα, πρὸλ. Διον. Ἄλ. π. Σύνθ. 14· βραδύτερον, ἐπεκράτησεν ὡς τὸ γενικὸν ὄνομα διὰ τὰ μὴ φωνήεντα ἢ λέξεις σύμφωνα

μετὰ τῶν ἀνωτέρω ὑποδιαίρεισεν.

II. ὁ ἄνευ διαθήκης, αἱ δὲ τίς κα τῶν καρπιζομένων ἀτεκνος, ἄφρων ἀποθάνει, τὰς πόλιος πᾶσαν τὴν ἐπικροπῖαν ἤμεν Πίνακ. Ἡρακλεωτ. I. 131.

ἄ-φώρατος, **ον**, ὁ μὴ συλληφθεὶς, μὴ ἀνακαλυφθεὶς, Οἰνῶμ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 211C. — Ἐπίρρ. -τως Φίλων 2. 521.

ἄφωρισμένως. ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρμ. τοῦ ἀφορίζω, χωρὶς, ἰδιαιτέρως, χωριστά. Ἀριστ. Κατηγ. 7. 32, x. ἄλλ.

ἄ-φως, **ωτος**, ἐστερημένος φωτός, Εὐστ. 968. 48.

ἄ-φώτιστος, **ον**, ὁ μὴ πεφωτισμένος, σκοτεινός, ἀμαυρός, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 11. 2, Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 10. 164. **2)** παρ' Ἐκκλ. ὁ μὴ βαπτισθεὶς.

ἄχά. ἦ, ἴδε ἐν λ. ἡχέω, ἰαχῆ.

Ἄχαια, Ἰων. Ἄχαιή, ἦ, ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ἐν Ἀττικῇ, Ἡρόδ. 5. 61. «Ἄχαια ἐπίθετον Δήμητρος, ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν Κόρην ἄχου, ὅπερ ἐποίητο ἀναζητοῦσα αὐτὴν» Ἡσύχ. ἄλλοι γράφουσιν Ἀχαια, Ἐλμσλ. Ἀχ. 709.)

II. ἴδε ἐν λ. Ἀχαιοίς. Ἀχαιοίς, ἦ, ὄν, (Ἀχαιοί) ὁ ἀνίχων εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς, Αἰ-σχύλ. Ἀγ. 184. 624, Εὐρ.

Ἀχαιίνης, ἦ, εἶδος μεγάλου ἄρτου κατασκευαζομένου ὑπὸ τῶν γυναικῶν κατὰ τὰ Θεσμοφῶρια, Σημῆ, ὁ μὴ ἄθνη. 109F.

Ἀχαιοίς, ἴδος, ἦ, ἡ Ἀχαιή, μετὰ τοῦ γαῖα ἡ ἄνευ αὐτοῦ, Ἰλ. A. 254, Γ. 75, κτλ. **2)** (ἐξυπακουομ. τοῦ γυνῆ) Ἀχαιίδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί Ἰλ. B. 235, κτλ. ὡσαύτως Ἀχαιιάς, ἄδος, Ἰλ. E. 424, κτλ. — ὁ τύπος Ἀχαιῶς φαίνεται μεταγενέστερος.

Ἀχαιίνης ἔλαφος [F], ὁ, διετής ἔλαφος, ἐνεκα τῶν εἰς δεῦ λη- γόντων κεράτων αὐτῆς (ἀκίδες, πρβλ. ἀκαχήμενος), Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 5, 8. ὡσαύτως καὶ θηλ. ἀχαιίνης, αὐτὴ 2. 15, 9. ἐν γένει ἔλαφος, Βαθρ. 95. 87. — ὁ ποιητ. τύπος ἀχαιινῆ παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 175, Ὀπκ. K. 2. 426 (ὁ Sundeval θεωρεῖ τὴν λέξιν = ἀχαιικός). Ἀχαιομάντης, **εως**, ὁ, πληθ. ἀχαιομάνταις. «οἱ τὴν τῶν θεῶν ἔχοντες ἱερωσύνην ἐν Κύπρῳ» Ἡσύχ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

Ἀχαιοίς, **α**, ὄν, ὁ ἐξ Ἀχαιῶς, Λατ. Achivus, Ὀμ., κλ. ἐν- τεῦθεν ὡς οὐσιαστ., **1)** Ἀχαιοί, οἱ, παρ' Ὀμ. ἀντί τοῦ Ἑλληνες ἐν γένει, κυρίως δὲ Σπαρτιῶται καὶ Ἀργεῖοι, Παιυσ. 7. 1.

2) Ἀχαια, ἦ, ἐν Πελοποννήσῳ, Θουκ. κλ., ἄλλ' ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους περιελάμβανεν ἅπαντα τὴν Ἑλλάδα, πλην τῆς Θεσσαλίας. Ἀχαιαστέ, ἐπίρρ. Χρ. Σέβυλλ. παρὰ Φλέγοντι ἐν Μυλλέρου Ἑλλ. Ἰστορ. Ἀποσπ. τ. III, σ. 620.

ἄ-χάλαζος, **ον**, ἄνευ χαλάζης, Χρησμ. Σέβυλλ. 3. 369.

ἄ-χάλαστος, **ον**, ὁ μὴ χαλαρούμενος, Γρηγ. Νύσος.

ἄ-χάλεπος, ἐπίρρ., ἄνευ δυσκολίας, Matth. Vett. σ. 92.

ἄ-χάληνάγωγος, **ον**, = τῷ ἐπομ., Εἰρηναῖος.

ἄ-χάλινος, **ον**, ἄνευ χαλίνου, στόμα Εὐρ. Βάκχ. 385, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 383, Ἀριστοφ. Βάτρ. 838, Πλάτ. Νόμ. 701C. ἄχ. ὑπ' ἀργύρου, ὁ ἐ. ὁ μὴ διαφθαρεὶς διὰ δῶρων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 855. 7. — Ἐπίρρ. -ως Κύριλλ.

ἄ-χάληντος [F], **ον**, ὁ μὴ ἔχων χαλινόν, ὃν δὲν δύναται τις νὰ χαλιναγωγήσῃ, ἵππουσιν Ἐν. Ἰππ. 5. 3. στόμα Ἀνθ. Π. 11. 177. ἀνάγκαι Ὀρφ. Ὑμν. 55. 13.

ἄ-χάλλεος, **ον**, ὁ ἄνευ χαλκοῦ, «ἀπένταρος» τοῦνεκα νῦν φεύγεισιν πενήτης τὸν ἀχάλλεον οὐδὸν (μετὰ λογοπαγνίον ἐπὶ τοῦ χάλκεος οὐδός) Ἀνθ. Π. 11. 403.

ἄ-χάλλευτος, **ον**, ὁ μὴ κατασκευασθεὶς, σφυρηλατηθεὶς ἐκ μετάλλου, πέδα Αἰσχύλ. Χο. 493, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 640.

ἄχαλκίω, (χαλκοῦς) εἶμαι ἄνευ χαλκοῦ, «χωρὶς πεντάρα», πάμ- πτωχος, Ἀνθ. Π. 11. 154.

ἄ-χαλκῆς, **ες**, ἄνευ χαλκοῦ, ὄπλα Τρυφ. 87.

ἄ-χαλκος, **ον**, ἄνευ χαλκοῦ, ἀχαλκος ἀσπίδων, δηλ. ἄνευ χαλκῶν ἀσπίδων, Σοφ. Ο. T. 190. — ἄνευ χρημάτων, ἀχαλκος καὶ ἀρραβδος καὶ μονοχίτων Γρηγ. Ναξ.

ἄχων, ἦ, Περσικόν (ὡσαύτως Βοιωτικόν) μέτρον = πρὸς 45 με- διμνους Ἀριστοφ. Ἀγ. 108, 109. **2)** κίστη, κιάτιον, Φανό- δημ. ἐν Ἀποσπ. 25, Πλουτ. Ἀρατ. 6. — ἴδε Πολυδ. Γ', 164 κέξ. [ἄχων, Ἐλμσλ. Ἀγ. ἐνθ' ἀνωστ.].

ἄ-χωνῆς, **ες**, (χάσκω, χανεῖν) «ἄφρογος. μὴ ἀνοίγων στόμα» (Ἡσύχ.) ἄχωνῆς ... ἄφρωνος Ἡγησάπ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 25, Πολυδ. 7. 17, 5, Λουκ. Ἰακωμ. 23. — ἐν Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 29, δι' ἄχανοῦς, διὰ μέσου στενοῦ ἀνοίγματος. **II.** (α εὐφων.)

χάσκων, κρημνός Τιμαι. ἐν Ἀποσπ. 28. ἴδε Οὐύτερεθ. 2. 76C. χάσμα Παρμεν. 18. — τὸ ἀχανές, τὸ ἄπειρον κενόν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 16. «ἀχανές» τὸ μὴ ἔχον στέγην ἢ ὄροφον, ἐπὶ τοῦ λαβυ- ρίνθου. A. B. 28, 28. **2)** καθόλου, μέγας, πολὺς, ἄμετρος, στρατεύμα Πλουτ. 2. 866A. πέλαγος ὁ αὐτ. Κικ. 6.

ἄ-χαρακτῆριστος, **ον**, ὁ στερούμενος ἰδιαιτέρων γνωρισμάτων ἢ χαρακτηριστικῶν, Ἐπιφάν.

ἄ-χάρακτος, **ον**, ὁ μὴ κεχαρχημένος, Νόνν. Δ. 13. 84., 16. 158, κτλ.

ἄ-χάράκτος, **ον**, ὁ μὴ κεχαρχωμένος, ὁ ἄνευ χαρακωμάτων, Πολυδ. 10. 11, 2, Πλουτ. Μάρ. 20. — Ἐπίρρ. -τως Ἀππιαν. Ἐμφ. 3. 70.

ἄχάριτης. ητος, ἦ, ἔλλειψις χάριτος, εὐχθεια, μοῖρα, μετὰ λογοπαγνίον ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Χαριμόρτης, Πολυδ. 18. 38, 2 (Λοβ. ἀγροπῆτα).

ἄ-χαρις, ὁ, ἦ, ἄχαρι, τό, γεν. -ιτος, ἄνευ χάριτος ἢ θεληγί- τρων, μὴ ἔχων χάριν, συμπίσειον γίνεται οὐκ ἄχαρι Θεῶν. 496. ἐπὶ ἀνίχου, ἀνθελίκου κορασίου, Σοφώ 38. **2)** δυσάρεστος, οὐχὶ εὐάρεστος, οὐδὲν ἄχαρι παθεῖν Ἡρόδ. 2. 141., 6. 9. πρὸς τινος 8. 143. οὐδὲν ἄχ. παριδεῖν τινι 1. 38, 108. ἐνδιδόναι οὐδὲν ἄχ. 7. 52. ἰδίως κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ θλιβεροῦ δυστυχήμα- τος, ἄχ. συμφορῆ 1. 41., 7. 190. τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχ. 8. 13. βίος οὐκ ἄχαρις εἰς τὴν τριβὴν Ἀριστοφ. Ὀρν. 156.

II. μὴ γνωρίζων χάριν, οὐκ εὐγνώμων, Λατ. ingratus, ἄχ. τιμῆ, ἀτίμωα μὴ παρέχον ἱκανοποίησιν, Ἡρόδ. 7. 36. χάρις ἄχα- ρις, χάρις: μὴ ἐπισύρουσα εὐγνωμοσύνην, Αἰσχύλ. Πρ. 545, Ἀγ. 1545. κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο Εὐρ. I. T. 566. πρβλ. ἀχάριστος, ἀχάριτος.

ἄχάριστος, εἶμαι ἀχάριστος, δεκνύω ἀχαριστίαν, Ἐν. Ἀπομν. 2. 2, 2, Πλουτ. Φωκ. 36. **2)** = οὐ χαρίζομαι, τινι Πλάτ. Συμπ. 186C. **3)** Παθ., ὑρίσταναι ἀχαριστίαν παρὰ τινος, ἐπὶ τοσοῦτον ἀχαριστίσθαι παρ' αὐτῶν Πολυδ. 23. 11, 8.

ἄχάριστία, ἦ, ἔλλειψις εὐγνωμοσύνης, ἀγνωμοσύνη, Ἐν. Κύρ. 1. 2, 7. εἰς ἄχ. ἀγειν Δημ. 330. 14. **2)** ἔλλειψις χάριτος, τραχύτης, ἀγκυκία, Πλάτ. Πολ. 411E.

ἄχάριστος, **ον**, (χαρίζομαι) ἄχαρις, δυσάρεστος, οὐκ ἀχάρι- στα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγροεῖς Ὀδ. Θ. 236. ἀνώμαλ. συγκρ., ὄροφον ἄχάριστερον (ἀντι-ισατότερον) Ὀδ. Υ. 392. ἄνευ χάριτος ἢ θεληγίτων, οὐκ ἀχάριστα γέγειν Ἐν. Ἀν. 2. 1, 13. πρβλ. τὸ ἐπομ. ἄχ. ἐπιμέλημα, ἐργασία, φροντίς μὴ ἐπισύρουσα εὐγνωμοσύνην, ὁ αὐτ. Οἰκ. 7. 37. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἄχα- ρις, οὐχὶ εὐμενῆς, δυσμενῆς, Θεογν. 839. **2)** ἀγνώμων, ἀχά- ριστος, Ἡρόδ. 1. 90, Ἐν., κτλ. ὄμηρος Ἡρόδ. 5. 91. προδοτάς Εὐρ. Ἰων 880, πρβλ. Μῆδ. 659. ἄχ. πρὸς τινος Ἐν. Ἀπομν. 2. 2, 14. τινι Εὐρ. Ἐκ. 140. σπεῖρων εἰς ἀχάριστα Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 816. 14. **3)** Παθ., ὁ μὴ λαθὼν χάριν, ὁ μὴ ἀνταμειβεθεὶς, Λυσ. 162. 34. οὐκ ἂν ἀχαριστως μοι ἔχοι πρὸς τινος Ἐν. Ἀν. 2. 3, 18. — Ἐπίρρ. ἀχαριστίας, μετ' ἀχαριστίας, ἀχαριστίας ἀποπέμψαι ἀνδρὰς εὐεργέτας ὁ αὐτ. Ἀν. 7, 23. ἀχαριστως ἐπεσθαι, δυσάρεστος, δυστρέπεις, Ἐν. Κύρ. 7. 4, 14. οὐχὶ μετὰ χάριτος, μηδὲ τὰς χάριτας ἀχαριστως χαρίζομενος Ἰσοκρ. 8E. Πρβλ. ἄχαρις, ἀχάριτος.

ἄχαριτό-γλωσσοσ, **ον**, μὴ ἔχων χάριν ἐν τῷ λέγειν, Τζέτζ. ἐν Ἄνεκδ. Ὀξ. τ. 3. σ. 358.

ἄχάριτος, **ον**, = ἀχάριστος, ὁ μὴ ἔχων χάριν, Πλουτ. Σόλ. 20. — παρ' Ἡρόδ. ὡς τὸ ἄχαρις κατ' εὐφημ., παθήματα ἀχά- ριτα εὐντα Ἡρόδ. 1. 207. **2)** ἀγνώμων, ἀχάριστος, ὄμηρον εἶναι συνοίκημα ἀχαριτότατον ὁ αὐτ. 7. 156. χάρις ἀχάριτος, ὡς τὸ ἄχαρις, Εὐρ. Φοῖν. 1757. καὶ ἀχάριτον διαρῶδη ὑπ' Ἐλμσλ. χάριν τοῦ μέτρον, ἐν Αἰσχύλ. Χο. 42.

Ἀχαρναί, ὦν, αἱ, διάσημὸς τις δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Θουκ. 2. 19 κέξ.: — Ἀχαρνεὺς, ἔως, ὁ, κάτοικος τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν, πληθ. Ἀχαρνεῖς. — Ἀχαρνής, μία ἐκ τῶν Κομῶν τοῦ Ἀριστο- φάνους ποιητ. Ἀχαρνηΐδα Ἀριστοφ. Ἀγ. 322. — Ἐπιθ. Ἀχαρ- νικός, ἦ, ὄν, αὐτοῦ 180. — Ἐπίρρ. Ἀχαρνήσι, ἐν Ἀχαρναῖς, Λουκ. Ἰακωμ. 18. Ἀχαρνήθεν, ἐξ Ἀχαρνῶν, Ἀναξάνδρ. ἐν Ἐρω- τιστάλῳ 1. 18.

ἄχαρνώς, ὦ, ὁ, εἶδος θαλασίου ἰχθύος = ὄρφως «ἄχαρνώς καὶ ὄρφος ὁ αὐτός. Καλλιὰς Κύκλωψιν» A. B. 474. ἄχαρνος παρ' Ἀθην. 286B. ἀχάργας Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 19, 7. γεν. ἀχάρνου αὐτοῦ 2. 27. — ὡσαύτως ἀχάρνα καὶ ἀχέρλα, ὀνόματα ἰχθύων παρ' Ἡσύχ.

ἄ-χάσμητος, **ον**, ἄνευ χασμωδίας, Εὐστ. 919. 35. — ὡσαύτως ἀχασμώδητος, **ον**, Ρήτορες (Walz) τ. 3. σ. 544.

ἄχάτης, **ου**, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Θεοφρ. π. Λίθ. 31, Διον. Π. 1075. [ἀχᾶ-]

ἄ-χάνωτος, **ον**, ὁ μὴ χαυνωθείς, Ἀθανάσι. τ. 2. σ. 548.

Ἀχά (= Ἀχαιαί) ἐπιθ. Δήμητρος, Ἐπιγρ. Θεσπιῶν, Mithth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 191. — ἴδε Ἀχαια.

ἄχεδών, Δωρ. ἀντι ἡχεδῶν, Μόσχ.

ἄχει, ἦ ἄχι, τό, ἡ χλόη λειμώνος (Ἑβραϊκῆ ἢ ἴσως Αἰγυπτ. λέ- ξις), ἴδε Sturz. Max. Διάλ. σ. 88.

ἄ-χείμαντος, **ον**, ὁ μὴ χειμαιόμενος, ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί Ἀλκαῖος 46, Βαχυλ. Ἀποσπ. 65 [B. 39] οὕτως, ἀχέιμα- τος, **ον**, Ἡσύχ. ἄ-χείματος, **ον**, Αἰσχύλ. Ἰκ. 135. ἄ-χείμε- ρος, **ον**, Ἀρατ. 1121. ἄ-χείμων, **ον**, γεν. ονος. Νόνν. Δ. 1. 142.

ἄ-χειρ, **ρος**, ὁ, ἦ, ὁ ἄνευ χειρῶν, Πλουτ. 2. 798A. — ἐντεῦθεν, ἀδέξιος, ἀνεπιτήθειος, Συνέσ. 308C. πρβλ. ἄχειρος.

ἄ-χειράγωγος, **ον**, ὃν δὲν δύναται τις νὰ χειραγωγήσῃ, δυσ- μαθῆς, δυσδιάκτος, Κύριλλ. Ἄλ.

ἄ-χειράπτητος, **ον**, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ διὰ τῆς χει- ρός, ἔσφ. γρ., Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. σ. 330, ἔνθα διορθωτέον ἀχειρα- πτος.

ἀ-χειρής, ἔς, = ἀχειρ, Βατραχου. 298, ἐν τῷ πληθ. ἀχειρέες, ἐπὶ τῶν καρκίνων.

ἀχειρί, ἐπίρρ., ἄνευ χειρῶν, τὰς πύλαις ἀχειρί καὶ αὐτοματί ἀφρεσθαί ἐπιτρέπομεν Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 2711).

ἀ-χειρία, ἡ, ἑλλείψις χειρῶν, ἀδεξιότης, Ἰππ. 446. 22.

ἀ-χειρίδωτος, ον, ὁ μὴ διὰ χειρῶν κεκλωσμένος, Βυζ. Σπαριατικῶν γιτώνων, Κλήμ. Ἀλεξ. Παίδ. 2. 10.

ἀ-χειρόγράφος, ον, μὴ γεγραμμένος διὰ χειρᾶς, Βυζ.

ἀ-χειρόκλωστος, ον, ὁ μὴ διὰ χειρῶν κεκλωσμένος, Βυζ.

ἀ-χειρομίαντος, ον, ὁ μὴ διὰ χειρὸς ἢ διὰ τῆς ἀφῆς μιανθείς, Ἐκκλ.

ἀ-χειρόπλαστος, ον, = τῷ ἐπομ., Κύριλλ. Ἱεροσολ.

ἀχειρόπλοκος, ον, ὁ μὴ πλεχθείς διὰ χειρῶν, στέφανος Ἰωσ. Ἰγμνογρ. ἐν Μί. Πατρ. Ἑλλ. τ. 105, σ. 1021.

ἀ-χειροποίητος, ον, ὁ μὴ διὰ τῶν χειρῶν πεποιημένος, ἐπὶ οἰκοδομῶν καὶ ἀγαλμάτων, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ'. 58, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ε'. 1, Ἐκκλ. ἀχειροποίητος περιτομή, δηλ. πνευματική, Ἐπιστ. π. Κολ. θ', 11.—Ἐπίρρ. -τωσι, Κύριλλ.

ἀ-χειρος, ον, = ἀχειρ, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 5, 7. τὰ ἄχειρα, ἐπὶ τῶν ὀπισθίων μερῶν τοῦ σώματος, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45.

ἀ-χειρότευκτος, ον, (τεύχω) = ἀχειροποίητος, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -τωσι, Ἐκκλ.

ἀ-χειρότμητος, ον, ὁ μὴ τμηθείς διὰ τῆς χειρὸς, Ἐκκλ.

ἀ-χειροτόνητος, ον, μὴ ἐκλεχθείς, Γραμμ. 2) μὴ χειροτονηθείς, Ἐκκλ.

ἀ-χειρώτος, ον, ὁ μὴ χειρωθείς, μὴ ὑποταχθείς, Θουκ. 6. 10, Διδό. 5. 15. II. ἀχ. φύτευμα, ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Σοφ. Ο. Κ. 698· ὁ Πολυδ. Β', 158 ἐρμηνεύει τὴν λέξιν ἀχειροῦργητον, «ἀχειρωτων δὲ Σοφοκλῆς εἴρηκε τὸ ἀχειροῦργητον», ὅ ἐ. αὐτοφυεῖς, μὴ φυτευθῆν ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου.

Ἀχελωίδες (ἐνν. νῆσοι), αἱ, νῆσοι κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῷου, Δισχύλ. Πέρσ. 866.

Ἀχελῷος, ποιητ. Ἀχελῷος, ὁ ὄνομα διαφόρων ποταμῶν, ὁ γνωστότατος δ' ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ ῥέων διὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ἥδη καλούμενος Ἀσπροπόταμον, Ἰλ. Φ. 194, Ἦσ. Θ. 340· ἕτερος ἐν Φρυγίᾳ, Ἰλ. Ω. 616· ἄλλος ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβων 434.

II. παρὰ μεταφ. ποιητ. ἐστὶναι πάντα ποταμῶν (πρόβλ. Ἀναυρος), ἡ ἐν γένει τὸ ὄνομα, Εὐρ. Βάκχ. 625, Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 130, Ἀχαιοὶ παρ' Ἀθῆν. 427C, Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Πέρσ. 866· οὕτως Οὐεργίλ. Achieliae pocula, πρόβλ. Ἐφορ. 27, Δοθ. Ἀγλαόφρα. 2. 883.

Ἀχέρως, ἡ, σπανιώτερον ὁ (Θεοκρ. 24. 88)· ἀγρίως τις ἀκανθώδης ὄβριμος, ὃν μετεχειρίζοντο πρὸς κατασκευὴν φρακτῶν, ἴσως εἶδος ἀγρίας ἀχράδας, ἀγριαπιδιάς, Ὀδ. Ξ. 10, Σοφ. Ο. Κ. 1596, Φερεκρ. ἐν Ἀδύλ. 32.

Ἀχεροδούσιος, σχηματισθῆν ἐν τοῦ Ἀχερδος, ὡς εἴ ἦν ὄνομα δήμου τινός, ἰσχυρογνώμων, μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην Ἀχεροδούσιος Κομικός ἐν τοῖς Ἀποσπ. τοῦ Meineke 4. σ. 621· πρόβλ. ἀχραδούσιος.

Ἀχερόντεος, α, ον, ὁ εἰς τὸν Ἀχέρωντα ἄνθρωπος, ναῦς Καλλ. Ἀποσπ. 110· ὡσαύτως Ἀχερόντεος Εὐρ. Ἄλκ. 444, Ἄριστοφ. Βάτρ. 471· καὶ Ἀχερούσιος Δισχύλ. Ἀγ. 1160· θηλ. Ἀχερουσιάζ, ἄδος, Ξεν. Ἄν. 5. 10, 2, Πλάτ. Φαίδων 113A.

ἀχερούς, ἴδος, ἡ, ἀλλοφύη καλουμένη λευκή, Ἰλ. Ν. 389., Π. 482· (ἐκ τοῦ Ἀχέρων, διότι ἐπιστεύετο ὅτι ἐκομιζήθη ἐκ τοῦ κάτω κόσμου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Πανσ. 5. 14, 2· πρόβλ. Νικ. Ἀλεξίφ. 13, Ἀχ. ὄχθαι)· «τὴν δὲ λευκὴν περιπέλαι φασὶ πρὸς τῷ Ἀχέρωντι, ὅθεν καὶ ἀχερωίδα καλεῖσθαι παρ' Ομηρῷ» Ἀρπ. ἐν λέξει λευκή.

Ἀχέρωντος, ὁ, (ἄχος) ποταμὸς τῶν στεναγμῶν, (πρόβλ. Κωκυτός), εἰς τῶν ποταμῶν τοῦ κάτω κόσμου, Ὀδ. Κ. 513, πρόβλ. Ἀποσπ. ἐν Valck. Diatr. σ. 17. II. ὄνομα ποταμοῦ ἐν Θεσπρωτίᾳ, Θουκ. 1. 46· καὶ ἄλλου ἐν Καμπανίᾳ, πρόβλ. Στράβωνα 243, κτλ.

ἀχέται· «εσττίγων εἶδος αἱ καλούμενοι ἀχέται, διαίρουσται δὲ ὑπὸ τὸ διάζωμα καὶ ἔχουσι ὑμένα φανερόν· μεγάλοι δὲ εἰσιν, ἄδουσι» Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 7.

ἀχέτας, ἡ ἀχέτᾶ, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ ἠχέτης, ὅ ἴδε.

ἀχέω, καὶ ἀχέω, (ἴδε ἀγχω), ῥήματα Ἐπικ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἕνεσθαι στεναγῶν, αἰδῶν, οἰμώζων, ὀδυρμένους καὶ ἀχέων Ἰλ. Ε. 612, Ὀδ. Β. 23· κείτ' ἀχέων Ἰλ. Β. 724· ἀχέουσα περ ἔμπης Ὀδ. Ο. 362· μετ' αἰτ., κῆρ ἀχέων, θλιθόμενος ἐνδομῶχος, Ἰλ. Ε. 399· θυμῶν ἀχέων αὐτῷ 869. Σ. 461, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 397· μετ' οὐδεν. ἐπιθ., πυκινὸν περ ἀχέων Ὀδ. Α. 88, πρόβλ. Π. 139· μετὰ γεν. τοῦ τίνος ἕνεκα, τῆς ἀχέων, θλιθόμενος δι' αὐτήν, Ἰλ. Β. 694., Σ. 446· Ὀδυσσεὺς μὲν ἀχέων Ὀδ. Π. 136· οὕτως ἕνεκ' ἀλλοτρῶν ἀχέων Ἰλ. Ὑ. 298· τοῦγ' εἴνεκα θυμῶν ἀχέων Ὀδ. Φ. 318· μεταγεν., ἐπὶ σφετέρους ἀχέουσα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 643. II. Ἐκ ἈΧ παρηχθησαν διάφοροι τύποι κατὰ τὸ πλείστον ἐν χρήσει παρ' Ἐπιποιήταις.

1) μεταβατικῶς, λυπῶ, δυσχερῶς, ἐνοχλῶ, θλίβω, ἄρ. θ' μετ' ἀναδιπλασμ. ἦκαχε (ἀλλὰ μετοχ. ἀκαχῶν, ἀμετ., θλιβόμενος λυπούμενος, Ἦσ. Θ. 868)· ἐνευθεῖν πάλιν ὀργανισθῆ ἕνεστ. μετ' ἀναδιπλασμ. ἀκαχίζω· ὡσαύτως δὲ καὶ μέλλ. μετ' ἀνα-

διπλασμ. ἀκαχῶσα· ἄρ. α' ἀκαχῶσα·—Σύνταξις· μετ' αἰτ. προσώπ. μέγα δ' ἦκαχε λαβὼν Ἰλ. Π. 822, πρόβλ. Ὀδ. 427· ἔμμε μὲγάλως ἀκαχίζεις αὐτόν 432· μετὰ μετοχ. τροπικῆς, θανάων ἀκαχῶσα τοκῆς, διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, Ἰλ. Ψ. 223· ἦκαχ' ἀποφθιμένη Ὀδ. Ο. 357· ἀκαχῶσαι μολοδοτήρας Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 286. 2) Παθ. ἄχομαι, ἀχνύομαι, ἀκαχίζομαι· προστ. ἀκαχίζω, -ίζου· πρkm. ἀκάχημαι, γ' ἐνικ. ἀκάχηται Ἐπ. γ' πληθ. ἀκχέδαται (μετὰ διαφόρου γραφ. ἀκχέδαται ὅ ἐ. ἀκχῆνται) Ἰλ. Ρ. 637· ὑπερσυντ. ἀκαχέλατο Μ. 179· προστακτ. ἀκάχησο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1324· ἀπαρεμφ. ἀκάχησθαι· μετοχ. ἀκαχήμενος (τονίζεται ὡς ἕνεσθαι.), Ἐπικ. ὡσαύτως ἀκχήμενη Ἰλ. Ε. 364· ἀκχήμεναι Σ. 29· ἄρ. θ', γ' πλ. ἀκάχοντο, εὐκτ. ἀκαχοίμην, -οίτο, -οίμεθα Ὀμ.· μεταγεν. ἄρ. α' ἀχνυθέντι Ἀνθ. Π. 6. 343·—Σύνταξις· ἀπολ., ἀχομαι Ὀδ. Σ. 256., Τ. 129· ἀχνυται Ἰλ. Σ. 62· ἀχνύμενος, ὡς τὸ ἀχέων ἢ ἀχέων, Α. 103, 241, κτλ.· ἀχνυμένη κραδίη Ω. 584· οὕτω καὶ ἀχνύμενος κῆρ Η. 428, 431, κτλ.· ἀκαχήμενος ἦτορ Ὀδ. Ι. 62, κτλ.· ἀκχήμενη θυμῶν Ἰλ. Σ. 29· ἀκαχέλατο θυμῶν Μ. 179· σπανίως μετὰ δοτ. ἀκαχίσο θυμῶ Ζ. 486· ὡσαύτως, κῆρ ἀχνυται ἐν θυμῷ, ἀχνυτὸ .. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι Ζ. 524., Ξ. 38·—μετὰ γεν. τοῦ τίνος ἕνεκα, λυπούμαι διὰ τὶ· ἐνόησε μετὰ μετοχ., ἀχνυμένους περ ἔταιρον Θ. 125· ἀκαχήμενος υἱὸς ἔηος Ω. 550, κτλ.· σεῖο .. ἀχνύμεθα φθιμένοιο Ὀδ. Α. 557, πρόβλ. Ξ. 376, Ἰλ. Π. 16· σπανίως μετὰ δοτ., οὐ κε θανόντι περ ὠδ' ἀκαχοίμην Ὀδ. Α. 236· καὶ ἀκχήμενη περὶ παιδί Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Ἄμ. 77· βραδύτερον μετ' αἰτ., ὀρηγῶ, τόδ' ἀχνυμαι Πινδ. Π. 7. 18· ἀχνύμενος μόρον Ἀντιγόνης Σοφ. Ἄντ. 627· τὸ αἶτιον τῆς λύπης δύναται ὡσαύτως νὰ ἐκφρασθῆ καὶ κατὰ μετοχ., ὀρόων ἀκάχημαι Ὀδ. Θ. 314, πρόβλ. Ἰλ. Ρ. 637· μὴ τι θανάων ἀκαχίζω Ὀδ. Θ. 314, πρόβλ. Κ. 133. Πάντες οἱ τύποι τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι Ἐπ., μόνον ἀπαξ παρὰ Τραγ. ἐν Σοφ. ἐνθ' ἄνωστ.· οὐδαμοῦ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

Ἀχέω [ᾶ], παλαιὸς ποιητ. τύπος τοῦ ἰαχέω, Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 479, Εὐρ. Φοῖν. 1523. Πρόβλ. Βουτυρ. Λεξίλογ. ἐν λέξει.

Ἀχέω [ᾶ], Δωρ. ἀντὶ ἠχέω (ὅ ἴδε).

ἄ-χγλος, ον, ὁ μὴ ἔχων γλῆνν, δηλ. σχιστὸν ὄνυχα, δύο γένη ζῶων, τὸ μὲν κερασοῦρον καὶ δίχληρον, τὸ δὲ ἄκερόν τε καὶ ἀχλῆλον Ραλην. 2. 431.

ἄ-χῆλωτος, ον, ὁ μὴ ἐσχισμένως ὡς γλῆνν, Ἀρχ. Μαθην. 73D.

ἀχῆν, ὁ, ἡ, ἦνος, «ἀχῆνες» πέντετος Ἰσυχ., πτωχός, ἐνδεής, Θεοκρ. 16. 33, (ἴδε ἐν λ. ἀγχω) [ᾶ Meineke Θεοκρ. ἐνθ' ἄνωστ.· καὶ ὁ Ἰσυχ. ἀναφέρει τύπον ἠχῆν ἂν καὶ ἡ λέξις ἀχηνία ἔχει ᾶ].—ἴδε Κόντων ἐν Ἀθῆν. τ. Β', σ. 626.

ἀχηνία, ἡ, ἐνδεΐα, ἀνέχεια, ἐλλείψις, γρεια, χρημάτων Αἰσχύλ. Χο. 301· φίλων ἀχηνία Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 91· ὀμμάτων ἀχηνίαις, ἐλλείψις ζώντων ὀμμάτων, Δισχύλ. Ἀγ. 419.

ἀχρηθής, ἔς, (ἀχέω) = ἀχθηρής, Σουίξ.

ἀχθεινός, ἡ, ὢν, (ἄχθος) φορτικός, ἐπαχθής, καταθλιπτικός, «βαρετός», ἐπὶ προσώπων, Εὐρ. Ἰππ. 94· ἐπὶ πραγμάτων, ὁ αὐτ. Ἐκ. 1240, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 1·—Ἐπίρρ. -νῶς, δυσχερῆτος, οὐκ ἀχθεινὸς ἔώρα ὁ τῶν Βυζαντινῶν δήμος ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 8, 27.

ἀχθῆω, βαρύνω, καταθλίβω, καταπονῶ, τινὰ Ἀρεταῖος π. Διτ. Χρον. Παθ. 2. 13. 2) ἀμεταβ., καταθλιβόμαι, αὐτῷ 2· πρόβλ. Ἰσυχ. ἐν λ. ἀχθησας.

ἀχθηδών, ὄνος, ἡ, βάρος, φορτίον, ἀχθ. κακοῦ Δισχύλ. Πρ. 26. 2) μεταφ., λύπη, ταλαιπωρία, ἀθλιότης, ἀνία, δυσθυμία, Θουκ. 2. 37, Πλάτ. Νόμ. 734A· ἐρέσθαι τινὰ δι' ἀχθηδῶνα, χάριν ἐνοχλήσεως, διὰ «πέπαιγμα», Θουκ. 4. 40· πρὸς ἀχθηδῶνα μου, μετ' ὀργῆς ἐναντίον μου, Λουκ. Τζέ. 9. (Ἐκ τοῦ ἀχθος, ὡς τὸ ἀλγηδῶν ἐκ τοῦ ἄλγος, Πρόβλ. Πλάτ. Κρατ. 419C.)

ἀχθηρής, ἔς, = τῷ ἐπομ., Ἰσυχ.

ἀχθηρός, ὢν, ἀνιαρός, ἐνοχλητικός, βαρῦς, ἐπαχθής, Ἀντιφάν. ἐν «Ἐπικλήρω» 1· ἀλλαγῶ ὡς διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀχθεινός.

ἀχθηροφέω, = ἀχθοφορέω, Λοδ. Φερν. 680.

ἀχθίζω, μέλλ. -σω, φορτώνω, Ἀραψὸν κάμηλον ἀχθίσας Βαβρ. 8. 1.

ἀχθομαι, παθ., μέσ. μέλλ. ἀχθέσομαι Ἄριστοφ. Νεφ. 865, 1441, Ὀρν. 84, Πλάτ. Πολ. 603E, Ἰππ. Μείζ. 292E (μετὰ διαφ. γραφ. ἀχθησομαι)· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. τύπῳ ἀχθεσθήσομαι, Ἀνδοκ. 26. 7, Πλάτ. Γοργ. 506C, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 10 (συν-) Αἰσχίν. 88. 23· πρkm. ἠχθημα Λυκαφρ. 827· ἄρ. ἠχθησθη Ἡρόδ. 2. 103, Αἰσχύλ. Πρ. 390, Θουκ. (ἴδε ἐν λ. ἀγχω). Βαρύνομαι διὰ φορτίου, φορτώνομαι, ὅτε δὴ κοίλη νηὺς ἦχθετο τοῖσι νέεσθαι, ἐφορτώθη πρὸς ἀπόπλου, Ὀδ. Ο. 457· μετὰ γεν., τράπεζα τυροῦ καὶ μέλιτος πίνους ἀχθησμένη Ξενοφάν. 1. 10· μετὰ δοτ., ἔλατῃν .. ἀχθησμένην ἔλοις Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1191. II. τὸ πλείστον ἐπὶ ψυχικῶν ἀχθος, ἀνίωμα, λυπούμαι, δυσθυμία ἔχω, στενωποροῦμαι·—Σύνταξις· ἀπόλ., ἦχθετο γὰρ κῆρ Ἰλ. Α. 274· πρόβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 390· ὅτω μὴ ἠχθησμένη εἴη (συντάσσ. ὡς τὸ ἀριμένω, βουλομένω ἔστι), Ξεν. Κύρ. 4. 5, 21· ὡσαύτως ἀχθησμένην ὀδύνησι Ἰλ. Ε. 354· ἀλλ' ἀχθ. τινι, ἐπὶ τινι ἢ ἐναντίον

προσώπου τινός, Ἡρόδ. 2. 103., 3. 1., κ. ἄλλ., Ἀριστοφ. Ἀγ. 62, Εἰρ. 119, Θουκ. 6. 28, κτλ.· μὴ μοι ἀγθεσθε λέγοντι τάληθῃ Πλάτ. Ἀπολ. 31Ε' ὡσαύτως, ἐπὶ τινι Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 32, κτλ.· ἐπὶ τινος Πλάτ. Παρμ. 130Α' περὶ τινος Ἡρόδ. 8. 99 ὑπὲρ τινος Ἀριστοφ. Αὐσ. 10, Πλάτ. Ἀπολ. 23Ε' διὰ τινος Ἰσοκρ. 236C:— ὡσαύτως μετ' αἰτ., λίην ἀχθομαί ἔλκος Ἰλ. Β. 361· οὕτω μετ' οὐδέτερ. ἐπιθ., τοῦτο Ξεν. Ἄν. 3. 2, 20· μετ' ἴδων Πλάτ. Συμπ. 216C· μετὰ γεν., τῆς ἐκίτας Πλουτ. Ποιλ. 10:— ὡσαύτως μετὰ μετοχ. ἢ τοῦ ὑποκειμένου, ὡς οὐκ ἀχθομαί σ' ἰδών τε καὶ λαθῶν φίλον Σοφ. Φ. 671, πρὸς Ἀριστοφ. Πλ. 234, Θουκ. 1. 92, κτλ., ἢ τοῦ ἀντικειμένου, ἤχθετο δαινιαμένους, ὅτι ἐνίκωντο, Ἰλ. Ν. 353· Ἀρίσταρχον στρατηγούτ' ἀχθομαί Εὐπολ. ἐν «Δυτολύκω» 7· ἄλλ' ἢ μετοχῇ τοῦ ἀντικειμένου τίθεται ὡσαύτως κατὰ γεν., οὐδ' ἐν ἤχθετο αὐτῶν πολεμουμένων Ξεν. Ἄν. 1. 1, 8, πρὸς Ἰσ. 1. 95· καὶ ἐνίοτε μετὰ δοτ., ὅςε σοι ἀγθεταί λέγοντι Πλάτ. Μένων 99E:— ἐπομένως ἐξηγητημένης προτάσεως, ἀχθ. εἰ., ἢ ἦν .., Εὐρ. Ι. Α. 1414, Θουκ. 8. 109, Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 292E· ἤτοι συγχώσ, ἀχθ. ὅτι .., Ἀριστοφ. Πλ. 899, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 13, Πλάτ. Πολ. 549C.

ἄχθος, εος, τό, (ἄχθομαι) βάρος, φορτίον, Ἰλ. Μ. 433, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 690, Τυρταίος 4, κτλ.· ἀχθεα δυνατότερα φέρειν, ἐπὶ καμύλῳ, Ἡρόδ. 3. 102, πρὸς Ἰ. 80, Ἀριστοφ. Βάτρ. 9, Θουκ. 4. 115· ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον Δισχύλ. Πρ. 352, πρὸς Σοφ. Πλ. 1116· ἄχθος ἀρούρης, βάρος τῆς γῆς, ἐπὶ ὀκνηρῶν καὶ ἀχρήστων ἀνθρώπων, Λατ. pondera terrae, fruges consumere nati, Ἰλ. Σ. 104, Ὀδ. Υ. 379, κτλ.· ὅς ποτ' ἀείψωσ τρέσαι, περιεσπών ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὃν ἀεί Σοφ. Ἡλ. 1242· οὕτω, γῆς ἀλλοίως ἀχθη Πλάτ. Θεαιτ. 176D· ἀλλὰ φίλτατον ἄχθος Εὐρ. Ρῆσ. 377.

II. βάρος, θλίψις, λύπη, χάσμα καὶ ἄχθος Ἡσ. Ἀσπ. 400· ἀπὸ φροντίδος ἄχθος.. βαλεῖν Δισχύλ. Ἀγ. 165· ἄλλησις ἄχθος Σοφ. Ἡλ. 120· φέρειν ἄχθη κακῶν Εὐρ. Ι. Τ. 710:— ἀπολ., βάρος, ταλαιπωρία, θλίψις, λύπη, ἀδμονοία. Πινδ. Ν. 6. 99, Τραγ., κτλ.· ἄχθος φέρειν, φέρω ἢ προκινῶ ἄχθος, Ξεν. Ἐπιστ. 1. 4.

Ἀχοφορέω, φέρω ἄχθη, βάρη, φορτία, Πολύδ. 4. 32, 7, Πλουτ. Μάρ. 13· εἶμαι φορτωμένος, ἢ κοιλία Ἰππ. π. Δικιτ. Ὀξ. 388.

2) φέρω ὡς φορτίον, τι Ἄνθ. Π. 7. 468, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1102.

ἀχοφορέα, ἢ, τὸ ἀχοφορεῖν, βαρῶν Πλουτ. 2. 1130D· πῶσα βαρεῖα πίσις, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 829:— οὕτως, ἀχοφορέημα, τό, Νικίτη. Χρον. 40C· φορεῖός, ἢ, ὄν, κατάλληλος πρὸς τὸ φέρειν βάρη ἢ ἀνήκων εἰς ἀχοφορέαν, Βασίλ.

ἀχο-φόρος, ὄν, (φέρω) ὁ φέρων φορτία, κτήνεα Ἡρόδ. 7. 187· ὑπολύγια Διον. Ἄλ. 1. 85, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἀχοφόρος, Τουρκ. «γαμάλης», Γέλλ. 5. 3.

ἄχι (= ἄχη) Δωρικώς, κατὰ Διονύσιον. Ἰδε G. Meyer Griech. Gram. σ. 316, σημ. 2.

ἄχι, ἴδε ἄχει.

Ἀχιλλεύς, α, ὄν, ὁ τοῦ Ἀχιλλέως, Εὐρ., κτλ.· ποιητ. Ἀχιλλεύς Θεοκρ. 29. 34: Ἰων. Ἀχιλλέως Ἡρόδ. 4. 55, 76· ἐν χρήσει ἐν λυρικοῖς χωρίοις παρὰ Σοφοκλέη (Ἀποσπ. 164), πρὸς Φοῦβειος:— ἔκτροπον θηλ. Ἀχιλλεΐτις, -ειδος, Διογ. Α. 1. 74.

II. ἀχιλλεῖα κριθῆ (ἀχιλλεῖ κριθῆ Wimmer), ἐκλεκτὸν εἶδος κριθῆς, Θεοκρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 21, 3, Ἀθην. 124F· ὡσαύτως, κριθαί Ἀχιλλεΐδες Ἰππ. 496. 53· οὕτως Ἀχιλλεῖος μᾶζαι, πλάκουντια ἐκ τῆς ἀρίστης κριθῆς, Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαι» 1. 4· Ἀχιλλεΐων ἀποματτεσθαί (ἴδε ἐν λ. ἀπομάσσω), Ἀριστοφ. Ἰππ. 819· Ἀχιλλεῖον, εἶδος ἐκλεκτοῦ πλάκουντιος, Εὐστ. Ὀδ. 1414. 33.

2) ἄχ. (ἐξυπακοουμ. σπόγγος), ὁ, εἶδος ἐκλεκτοῦ λεπτοῦ σπόγγου, δι' οὗ ἔσθων ἐνέδουον τὰς περιεφρακίας, τὰς περικνημίδας, κ.τ.κ., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 16. 3 καὶ 6.

Ἀχιλλεύς, γεν. Ἀχιλλέως (τετρασύλλαθος ἢ τρισύλλαθος κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, πρὸς Σοφ. Φ. 4. 50 πρὸς 57. 364): αἰτία. Ἀχιλλεῖα αὐτόθι 331, 358, κλητ. Ἀχιλλεῦ: Ἐπ. γεν. Ἀχιλλέως, κτλ.: Ἐπ. ὄνομαστ. ὡσαύτως Ἀχιλλεύς, δι' ἐνός λ: (ἐκ τοῦ ἄχος καθ' ὅσον τὸ ἄχος. ἦτοι ἡ λύπη τοῦ ἥρωος εἶναι ἢ ὑπόθεσις τῆς Ἰλιάδος, πρὸς Ὀδυσσεύς):— Ὁ Ἀχιλλεύς ἦτο υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος καὶ ἠγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων, ἥρωος δὲ τῆς Ἰλιάδος.

II. ὁ τοῦ Ζήνωνος παραλογισμὸς ὁ καλούμενος, Ἀχιλλεύς, ἔστι δ' οὗτος ὅτι τὸ βραδύτερον οὐδέποτε καταληφθήσεται ἠέον ὑπὸ τοῦ ταχίστου κτλ. Ἀριστ. Φυσ. 6. 9. 3, Διογ. Α. 9. 29.

ἄ-χιλος, ὄν, ἄνευ χιλοῦ, χόρτου ἢ (μετὰ α ἐπιτατ.) πολὺχορτος, ἀμφοτέροις αἰ σημασίαις παρ' Ἠσυχ.

ἄ-χιτώνιος, ὄν, ὡς καὶ παρ' ἠμίμ, Σχολ. εἰς Ὀδ. Ζ. 44.

ἄ-χιτών [ι], ὄν, γεν. -ωνος, ὁ ἄνευ χιτώνος, δηλ. φορῶν μόνον τὸ ἱμάτιον, περὶ τοῦ Σωκράτους, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 2· οὕτω καὶ περὶ τοῦ Ἀγχιλλίου, Διλ. Π. Ἰστ. 7. 13, Πλουτ. 2. 210B πρὸς 276C· περὶ Κλεάνθου τοῦ κνυκίου, Διογ. Α. 7. 169· περὶ τοῦ Γέλωνος, ἄχ. ἐν ἱματίῳ Διόδ. 11. 26.

ἀχλαίνια, ἢ, τὸ μὴ ἔχειν χλαῖναν, ἀντὶ τῆς ἀχλαίνιας ἐσοθῆτα λήψει Εὐρ. Ἑλλ. 1282.

ἄ-χλαινος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων χλαῖναν, ἐπανωφόριον, Σιμωνίδ. 237, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 115.

ἀχλάς, ἄδος, ἢ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀχράς (ὁ ἴδε), Σχολ. εἰς Θεοκρ.: ἐνετύθεν ἀχλαδηφορέω, φέρω ἀχράδος, ἀχλάδα, Βυζ. ἀ-χλεύαστος, ὄν, ὁ μὴ χλευασθεὶς ἢ μὴ χλευαζόμενος, Ἀθανάσιος Ἀχλοηφόρος, ὄν, ὁ μὴ φέρων χλόην, Ἑκκλ.

ἄ-χλος, ὄν, συνηρ. ἀχλους, οὖν (χλόα): ἄνευ χλόης, Εὐρ. Ἑλλ. 1327. **II.** ἔηρος, μεμαραμμένος, Ὀππ. Ἄλ. 2. 496.

ἀχλυη-φόρος, ὄν, ὁ φέρων ἀχλύν, σκότος, Ἰω. Χρυσ. **Ἀχλύω, = ἀχλύω II,** Κόνιν. Σμ. 2. 550, ἐν τῷ παθ. **Ἀχλύεις, εσσα, εν,** πλήρης ἀχλὺς, σκοτεινός, συγγνώς, δεσμός Σιμωνίδ. (188) παρ' Ἡρόδ. 5. 77.

ἀχλυό-πέζα, ἢ, ἡ τοῦ πόδας ἐν ἀχλύϊ ἔχουσα, ἀχλυόπεζαν. Ἐτραπευ. ἢ Ὀτρ. 210.

ἀχλυώω, καθιστῶ τὴν ἀχλυώδες, σκοτεινόν, ἀμαυρόν, Ἀρετ. Χρον. Νούτ. Θεραπευτ. 1. 3.— **Παθ.,** καθίσταμαι ἀχλυώδης, ἀμαυρός, σκοτεινός, Θεοκρ. π. Ἄνεμ. 35.

ἀχλύς, υός, ἢ γήρος, ζόφος, Λατ. caligo, «θόλωσις ἀέρος ἐν τῷ μεταξύ νέφους τε καὶ ομίχλης ἔχουσα τὸ πάχος, ὡς ομίχλης μὲν μάλλον πεπλησθῆαι, νέφους δὲ ἥτον Γαλην. ἐν Περσρ. 2. σ. 71Α, Ὀδ. Υ. 57· ἄλλ' ἀλλάγου παρ' Ὀμ. ἐπὶ ἀχλύος καλυπτοῦσθε τοὺς ὀφθαλμούς, οἷον τοῦ ἀποθνήσκοντος, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν χέουτ' ἀχλὺς Ἰλ. Ε. 696, Π. 344· ὡς σύμπτωμα ἀσθενείας, ἀχλὺς Ἰππ. Περσρ. 102· ἢ ἐπὶ συγγήσεως, κατ' ἀχλύν ομίχλῶν ἐξυευν Ἀρχιλ. 94· ἢ ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου θεός τις ἀφαιρεῖ τὴν δύναμιν τοῦ ὄραν καὶ διακρίνει τοὺς ἄλλους, κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν Ἰλ. Υ. 321· ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλύν ὁ αὐτ. 341, πρὸς Ε. 127:— κατὰ προσωπικοῦσιν ἢ θεότης τῆς θλίψεως, παρ' δ' Ἀχλὺς εἰστήκει ἐπισυμμεγρῆ τε καὶ αἰνή, χλωρῆ, ἀνυστάλη (πρὸς ἀχνύς) Ἡσ. Ἀσπ. 264. **2)** μεταφ., δνοφερὰν τιν' ἀχλύν.. αὐδάται Δισχύλ. Εὐμ. 279, πρὸς Πέρσρ. 669.— Κατὰ τὸ πλείστον ποιητ., ἄλλ' ἐν χρήσει παρ' Ἰππ. (ἴδε ἄνωτ.) καὶ Ἀριστ. ἐν Μετεωρ. 2. 8, 26., 3. 3, 6, κ. ἄλλ. [ὑ ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. ἐνίκ., Ὀμ., Ἡσ.: ὑ παρὰ μεταγεν. ποιητ.].

Ἀχλύω (πρὸς ἐπ-), ἄορ. ἀ' ἡχλύωσα:—εἶμαι ἢ γίνουμαι ἀχλυώδης, σκοτεινός, Ὀδ. Μ. 406., Ε. 304. **II.** μεταφ., ποῖω τὴν σκοτεινόν, ζοφώδες, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 963, Κόνιν. Σμ. 1. 598· ἐνετύθεν παθ. ἄορ., ἡχλύωσθη Κόνιν. Σμ. 2. 550.

Ἀχλυώδης, ες, (εἶδος) = ἀχλυείας, Ἰππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 19.

ἀχνάσθημι, (ἄχω) εἶμαι δυστυχῆς ἢ τεθλιμμένος, θρηγῶ, Ἄλκαϊός 98· ἴδε Koen Γρηγ. Κορινθου σ. 620.

ἄχνη, Δωρ. ἄχνα, ἢ, (συγγενὲς τῷ λάχνη, Λατ. lana, lanugo) πᾶν ὅ,τι ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, πᾶν ἑλαφρὸν καὶ λεπτόν πρᾶγμα. **I.** ἐπὶ ὕρῳν, ἄφρος, παρ' Ὀμ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, «τὸ λεπτόν καὶ ἀρῶδες τοῦ ἔξω προσρηγνυμένου κύματος» (Εὐστ.) Ὀδ. Μ. 238, κ. ἄλλ.· ἄλδος ἄχνη Ε. 403· οἰνωπὸς ἄχνη, ὁ ἄφρος τοῦ οἴνου, Εὐρ. Ὀρ. 115· ἄχνη οὐρανια, ἢ ὀρόσιος τοῦ οὐρανοῦ (ἢ ἐπικαθημένη ἐπὶ τῆς γλῶσσης, κτλ. κων. πάχνη). Σοφ. Ο. Κ. 681· δακρῶν ἄχνη, τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιπολάζοντα δάκρυα, ὁ αὐτ. Τρ. 849· ὡσαύτως ἄχνη πυρρός, δηλ. καπνός, Δισχύλ. Ἀποσπ. 364. **II.** ἐπὶ στερεῶν, τὸ λεπτόν ἄχρον (ὁ γνοῦς), τὸ ὁποῖον παρασφύρει ὁ ἄνεμος κατὰ τὴν λίμνην, ἐν τῷ πληθ., ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορεῖ Ἰλ. Ε. 499· καρπὸν τε καὶ ἄχνας αὐτόθι 501· ὁ ἐπὶ τῶν κοκκυμῆλων, κωδιῶν ἢ μῆλων, γνοῦς Ἀνθ. Π. 6. 102· ἄχνη ὀθονίου κτλ., μέσος, ξανθόν, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 802, Μοχλ. 845· ἄχνη χαλκίτιδος, κόνις χαλκοῦ, Πλουτ. 2. 639C.

III. ἄχνην, κατ' αἰτιατ., ὡς ἐπίρρη. ὀλίγον, «ένα κομματάκι», κἂν ἄχνην καταμύσῃ Ἀριστοφ. Σρ. 92.

ἄ-χνοος, ὄν, συνηρ. ἄχνοος, οὖν, ἄνευ γνοῦ, χωρὶς γνοῦδ, Ἄνθ. Π. 6. 259· ὄνομαστ. πληθ. κατὰ μεταπλασμόν, ἄχνοες, ἐν Μανθῶνι 1. 126.

ἄχνουμα, ἴδε ἀχεύω, ἀχέω.

ἄχνύς, υός, ἢ, = ἄχος, Ἰων. τύπος ἐν Ἐτυμ. Μ. 182. 1 (ἴσως διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ Ἀχλὺς ἐν Ἡσ.).

ἄχνώδης, ες, (εἶδος) = ἄχνη θουας = Ἠσυχ.

ἄχολία, ἢ, ἑλλειψις χολῆς, ἀοργησία, Πλουτ. 2. 608D.

ἄ-χολος, ὄν, ὁ στερουόμενος χολῆς, Ἰππ. Περσρ. 75B· ἦπαρ ἄχ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 15, 11· τὰ μύωννα ἄχ. ὁ αὐτ. 4. 2, 11. **2)** μεταφ., πόλεως τὰς ἀχόλω Ἀλκαϊός 37 (ἔνθα ὁ Bgk.

ζαχόλω, πρὸς Πλουτ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 81Α. **II. ἐνεργ., καταπαύων ἐξουθετέρων τὴν χολὴν ἢ ὄργην, φάρμακον .. νηπεν-θές τ' ἀχολόν τε Ὀδ. Α. 221· πρὸς ἄστονος, ἄστονος Π. 2.**

ἄχομα, ἴδε ἀχεύω, ἀχέω.

ἄ-χονδρος, ὄν, ὁ στερουόμενος χόνδρου, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 6. 4.

ἄ-χορδος, ὄν, ἄνευ χορδῶν, ἄμουσος, μὴ ἀρμονικός, Ποιητ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 6, 7, πρὸς 3. 11, 11

ἀχόρευτος, ὄν, ὁ ἔξω τοῦ χοροῦ, ὁ μὲν ἀπαίδευτος ἀχό-ρευτος ἠμῖν ἔσται Πλάτ. Νόμ. 654Α. **II. ὁμοῖον τῷ ἀχο-ρος, μὴ συναδευόμενος ὑπὸ χοροῦ, οὐδὲν ἡδονῆς ἔχων, ἀτερπής,**

ὄνειδῃ Σοφ. Ἡλ. 1069· ἄται Εὐρ. Τρω. 121· φάμα Τελέστῃ 2. Βγκ (Ἀθῆν. 617Δ).

ἀχορηγισία, ἡ, ἔλλειψις τῶν ἐπιτηδείων, Πολύβ. 28. 8, 6· ἐφθαρμένος τύπος τοῦ **ἀχορηγία**, αὐτόθι 5. 28, 4.

ἀχορηγιστος, ον, ὁ μὴ ἔχων χορηγίαν τινά, ὁ στερούμενος, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 1. 8, 15· ἄχ. τῶν ἀναγκαίων ὁ αὐτ. Πολιτικ. 4. 1, 4.

ἄ-χορος, ον, ὁ ἄνευ χοροῦ, ἐπιθ. τοῦ Ἄρειος, δηλοῦν τὴν φρίκην τοῦ πολέμου, Αἰσχύλ. Ἰκ. 635, 681· περὶ τοῦ θανάτου, μοῖρ'. ἄλυρος, ἄχ. Σοφ. Ο. Κ. 1223· ἄχ στοναχαί Εὐρ. Ἀνθρ. 1038.

ἄ-χόρταστος, ον, ἀχόρταστος, ἀπληγτος, τύχη Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 144· ἐντεῦθεν οὐσιαστ. -**τασία**, ἀχορία, ἀπληγσία, Σύμμ. Πικλ. Διαθ.

ἄχος, εος, τό, (ἴδε ἐν λ. ἄγχω), ἐνδόμυχος, σφοδρὰ λύπη, «ἔστι δὲ ἄχος λύπη ἀρῶντων ἐμποιοῦσα» Εὐστ.· παρ' Ὀμ. ἀσιπτε θλιψίς τῆς ψυχῆς, ἄχος αἰνόν, ἄλαστον, ἀτλητον, ὀξύ Ἰλ. Δ. 169, κ. ἄλλ., ἄχος νεφέλη μέλαινα Ρ. 591· ἄχε' ἄκριτα Γ. 412· παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ. ἐπὶ τε τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, δειμάτων ἄχη Αἰσχύλ. Χο. 505· ἀκοῦ δ' ἄχος Σοφ. Τρ. 1035· περὶ τοῦ οὐρανόυ ἄχους, ἴδε ἐν λ. οὐράνιος· ἐμοὶ δ' ἄχε', ἄχεα κατέλιπε, παρωδούμενος τραγικός στίχος ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1353.—Σπάνιον παρὰ τοῖς πεζολόγοις, οἷον ἐν Ἡρόδ. 2. 131, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 6.

ἄχος, Δωρ. ἀντὶ ἤχος.

ἄχραντος [pā], ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἄχραντος** (ὁ ἴδε), Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 110.

ἄχραδο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ἄγγριων ἀχλαδίων, Νικοφῶν ἐν «Χειρογράφουσι» 1.

Ἀχραδούσιος, ἐσχηματισθὴ ἐκ τοῦ ἄχρας ὡς εἰ ἐξ ὀνόματος δήμου τινός, στυφός, ὄριμος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 362· πρὸλ. Ἀχραδούσιος.

ἄ-χραῖς, ἐς, γεν. -ἔος, = τῷ ἐπομ., Νικ. Θ. 846, Ἀνθ. Π. 9. 314.

ἄ-χραντος, ον, ἀμίαντος, ἄσπιλος, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Δ. 1574, Πλάτ. Ἀлк. 1. 113Ε, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1025, κτλ.· μετὰ γεν., αἵματος Ὀππ. Ἄλ. 2. 648· ἐντεῦθεν παρὰ Βυζ., οὐσιαστ. **ἄχραντία**, ἡ, κτλ.

ἄχρας, ἄδος, ἡ, εἶδος ἄγγριου ἀπιδίου, ἀχλάδι, pyrus piraster, Τηλεκλειδῆς ἐν «Στερροῖς» 2, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 355· ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ δένδρου ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8, 4, 9. 40, 58, πρὸλ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 4, 1, Αἰτ. Φυτ. 2. 8, 2· πρὸλ. **ἄχρδος**.

ἄ-χρεία, ἡ, ἄχρηστον πρᾶγμα, φορητός, σурφетός, Βυζ.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 106.

ἀχρειάστως, ἄνευ χρείας ἢ ἀνάγκης, Βυζ.

ἀχρεῖο-γελῶς, ον, ὁ ἀκαίριος γελῶν, ἐπιθ. τῶν Ἀθηναίων, Κρατῖν. ἐν Ἀδῆλ. 51· πρὸλ. **ἄχρεῖος**.

ἄ-χρεῖος, ον, καὶ σπανίως **α. ον** (Λοβ. Φρύν. 106)· Ἰωνικ. **ἀχρήσιος**—ἀχρηστος, ἀνωφελής, πρὸς οὐδὲν χρήσιμος, ἀχρήσιος ἀνῆρ Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 295· ἀχρεῖος δ' ἐλέων νομοὶ αὐτοῖς 401· δέμας Αἰσχύλ. Πρ. 363· οἰκητῆρ Σοφ. Ο. Κ. 627· ἀντίθετον τῷ εὐγενῆς, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 583· ἐρινδὸς ἄχρ. ὦν ἐς βρώσιον αὐτοῖς 190· ἄχρ. κοῦ σφοδρ. Εὐρ. Μῆδ. 300· οὐκ ἀπράγμονα ἀλλ' ἀχρεῖον νομιζόμενον Θεου. 2. 40· μετ' ἀπαρεμφρ., ἀκατάλληλος, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι, ἄχρ. πράττειν τι Πλάτ. Πολ. 371C (πρὸλ. **ἄχρηστος**).

2) ἐν σχέσει πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἀνίκανος πρὸς πόλεμον, ἄχρ. ἔμιλος Ἡρόδ. 3. 81· τὸ ἀχρήιον τοῦ στρατοῦ, τὸ ἀχρηστον μέρος τοῦ στρατεύματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καθαρὸν, ὁ αὐτ. 1. 191, πρὸλ. Θεου. 1. 93., 2. 6, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 18· οὕτω, τὸ ἄχ. τῆς ἡλικίας Θεου. 1. 44· πρὸλ. **χρεῖτος**, **ζαχρεῖτος**.

III. ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται δις τὸ οὐδ. **ἀχρεῖον** ὡς ἐπίρρ., ἀχρεῖον ἰδῶν, ῥίψας ἡλίθιον βλέμμα, περὶ τοῦ Θερσίτου, ἀφροῦ ἐκτύπησεν αὐτόν ὁ Ὀδυσσεύς, Ἰλ. Β. 269· ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε, ἐγέλασεν ἄνευ αἰτίας, ἔκαμε βεβιασμένον γέλωτα, περὶ τῆς Πηνελόπης πειρωμένης νὰ κρύψῃ τὰ ἑαυτῆς αἰσθήματα (πρὸλ. **ἀχρεῖογελῶς**), Ὀδ. Σ. 163· οὕτω, τὸν δὲ γέροντα ἀχρεῖον κλάρον (οἱ κύνες), ἐγαυῦζαν ἄνευ ἀνάγκης ἢ αἰτίας, Θεοφρ. 25. 72.—Περὶ τοῦ τוניσμοῦ τῆς λέξεως, ὁ μὲν Ἀρκάδιος (87, 6) λέγει: «χρεία ἄχρειος τὸ κοινόν, ἀχρεῖος δὲ τὸ Ἀττικόν» ὁ δὲ Εὐστ. (1442, 54): «Ἀττικοὶ δὲ, φασί, τὴν λέξιν ταύτην προπαροῦσιν» πρὸλ. Σγῶλ. Ἰλ. Β. 269, κτλ.

ἀχρειότης, ἦτος, ἡ, ἀχρηστία, ἔλλειψις ἀξίας, Ἐσθ. (Τωθ. δ', 13).

ἀχρεῖον, πρkm. ἡχρεῖωκα, καθιστῶ τι ἄχρηστον, τοὺς ἵππους ἡχρεῖωκότα Πολύβ. 3. 64, 8· ἀχρεῖοῦται τὸ δλον ὁ αὐτ. 1. 14, 6.

ἀχρεῖωδης, ἐς, (εἶδος) = **ἀχρεῖος**, Εὐστ. Πονημάτ. 253. 36, κτλ.

ἀχρεῖωσις, εως, ἡ, βλάβη, ζημία, Βυζ.

ἀχρεως, ον, = **ἀχρετος**, Τρωφ. 125.

ἀχρεώστητον, τό, τὸ μὴ χρεωστούμενον, ἀχρεώστημα εἰς τὸ δημόσιον ἀπατίονοι Μ. Ἀτταλ. σ. 77. 10· ἀποτίσεις ἀχρεωστήτων ὁ αὐτός 182. 23, ἐκδ. Β, Σκυλιτζ. 707. 8.

ἀχρήεις, εσσα, εν, = **ἀχρετος**, διάφ. γραφ. ἐν Μανέθωνι 4. 76· οὕτως **ἀχρήσιος**, ον, Μουσαῖος 328.

ἀχρήσιος, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἀχρετος**.

ἀχρηματία, ἡ, ἔλλειψις χρημάτων, Θεου. 1. 11, Διον. Ἄλ. 7. 24.—Ρῆμα **ἀχρηματιῶ**, Τζέτζ.

ἀ-χρηματίστος, ον, ἡμέρα ἀχρηματίστος, καθ' ἣν οὐδεμία δημοσία ὑπηρεσία ἐγίνετο, Λατ. 'dies non', Πλούτ. 2. 273C, πρὸλ. Σουλλ. Ἐπιγρ. 4703d.

ἀ-χρημάτος, ον, ὁ στερούμενος χρημάτων ἢ μέσων, Ἡρόδ. 1. 89· ἄχρ. τὴν πόλιν ποιεῖν Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 37· μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 167· πρὸλ. **ἀποχρημάτος**.

ἀχρημονέω, εἶμαι **ἀχρημων**, Πλάτ. Κωμικ. παρὰ Πλούτ. 5', 196.

ἀχρημοσύνη, ἡ, ἔλλειψις χρημάτων, Ὀδ. Ρ. 502, Θεογν. 156.

ἀχρημων, ον, γεν. ονος (χρηματα), πτωχός, ἐνδεής ὡς τὸ ἀχρημάτος Σόλων 5. 41. Πινδ. Ἀποσπ. 198 (239), Εὐρ. Μῆδ. 460 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρὰ Τραγ.).

ἀχρησία, ἡ, (χράσμαι) ἔλλειψις χρήσεως, Πανδέκτ.

ἀχρησίμος, ον, ἀχρηστος, ἀνωφελής, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 19, 3, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 382· παρὰ Βυζ. προσέτι **ἀχρησίμευτος**:—Οὐσιαστ. **ἀχρησιμότης**, ἡ, ἴλωσσ.

ἀ-χρησμάδητος, ον, οὐχὶ ὄμιος χρησμοῦ, ἀναμφίβολος, Βυζ.

ἀχρηστῶ, εἶμαι ἄχρηστος, Σέτζ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 259.—ὠσαύτως **ἀχρηστεῖω** Α. Β. 793. 35.

ἀχρηστία, ἡ, τὸ νὰ εἶναι τῆς ἄχρηστος, Ἰππ. 27. 49, Πλάτ. Πολ. 489B.

II. τὸ νὰ μὴ μεταχειρίζηται τις πρᾶγμα τι, αὐτόθι 333D.

ἀχρηστολογέω, ὁμιλῶ ἄχρηστα καὶ ἀνόητα, μωρολογῶ, Ἐτυμ. Μ. 463. 23.

ἀχρηστο-ποιέω, καθιστῶ τι ἄχρηστον, Ἰω. Χρυσ.

ἄ-χρηστος, ον, ἀνωφελής, μετάνοια Βατραχομ. 70· νῆες Ἡρόδ. 1. 166· ἄχρ. ὁ ἐφθαλμὸς γίνεται Ἰππ. Προρρ. 102· οὐκ ἄχρ. ἢ δ' ἡ ἀνοία Θεου. 6. 16· χρεομένω ἀχρηστα Ἰππ. π. Ἀρῆρ. 791· ἄχρ. πίπεται θέσφατον, ἄνευ ἀποτελέσματος, Εὐρ. Ι. Τ. 121.— **ἄχρ.** ἔς τι ἢ πρὸς τι, κατέλληλος πρὸς τι, Ἡρόδ. 9. 142, Λυκοῦργ. 154· 33· ὠσαύτως μετὰ γεν. πρᾶγματος, ἄχρ. τῶν ἔργων Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9· ἄχρ. τι, ἀνωφελής εἰς τινα, Ἡρόδ. 1. 80, Εὐρ. Ἡρακλ. 4· οὐκ ἀχρηστον ἔστι, μετ' ἀπαρεμφρ., Ἀριστ. Κατηγ. 7, ἐν τέλ.

2) ἀκριβῶς ὁμοιον τῷ **ἀχρεῖος** (ὅπερ καὶ σχεδὸν ἀντικατέστησε παρὰ τοῖς ῥήτορι καὶ τοῖς μεταγεν., ἐπὶ ἀνθρώπων μὴδὲν ποιοῦντων, ἄχρ. πολῖται Ἰσαῖος 67. 15 σοφισταί Λυσ. 212. 11, κτλ.· οὕτω (μετὰ λογοπαιγνίου, ὁ μὴ λαθὼν χρησμοῦ) παρ' Ἀθην. 98C.—Ἐπίρρ., ἀχρήστω εἶχειν πρὸς τι Δημ. 1414. 5.

II. οὐχὶ **χρηστός**, δυσμενής, χαλεπός, Θεοί Ἡρόδ. 8. 111· λόγος ὁ αὐτ. 9. 111.

III. ἐνεργ., ὁ μὴ ποῖων χρῆσιν τινος, μετὰ δοτ. (ὡς τὸ χράσμαι), συνδέσει τ' ἄχρηστον τῆ φύσει τε λείπεται Εὐρ. Τρω. 667.

IV. ὃν δὲν μετεχειρίσθη τις, ἀμεταχειρίστος, νέος, ἰμάτια Λουκ. Λεξίφ. 9, Ἀθῆν. 97E.

2) ἀπρηχαιωμένος, ἀχρηστος, ἐπὶ λέξεων κ.τ.τ. Γραμμ. 3) ὃν δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις, ἀπρεπής, Ἐτυμ. Μ. 463. 23· πρὸλ. **ἀχρηστολογέω**.

ἀχρηστολογία, ἡ, ἀχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

ἄχρηστος, καθιστῶ τι ἄχρηστον, καταστρέφω, διαφθεῖρω, «Βαρθολομῶντων, ἀγριοφῶντων καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνῶν ἡχρηστωκότων» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β. 867· «ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 367. 40, Schüf. Γρηγ. Κορίνθου. σ. 965 ἐν τῷ πίνακι ἐν λέξει **ἀχρηστεύειν**.

37· ἀχρί· τοῦ ὀρυζοῦ Δημ. 109. 11. III. ὡς σύνδεσμος, ἀχρί οὐ ἢ ἀχρί μόνον, I) ἐπὶ χρόνου, Λατ. donec, ἔστε, ἐφ' ὅσοι, ἐνώσω, ἀχρί οὐ ὅδε ὁ λόγος ἐγράφεται Ξεν. Ἑλλ. 6. 4. 37· ἀχρί ὅτου Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 314. 24· ἀχρί οὐ ἂν ἢ ἀχρί ἂν μεθ' ὑποτακτ., ἀχρί ἂν σχολάζῃ, μέχρ' ὅτου εὐκαίρῃσθ, Ξεν. Ἄν. 2. 3. 2· ἀχρί ἂν δοκῆ Ἰππ. 884F· ἀχρί ἂν αἱ ἡμέραι παρέλθωσιν ὁ αὐτ. 553, ἐν τέλ.· ἀλλ' ὁ ἂν συγκαίως παραλείπεται, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς μὴ Ἄττ. συγγραμ., ἀχρίσ· ῥέυση Βίων 1. 47· ἀχρί οὐ τελευτήσῃ (διάφ. γραφ. -σει) Πρόδ. 1. 117· ἴδε Λοβ. Φρυσ. 16 καὶ πρὸλ. τὸ ἂν Α. 1. 2. 2) ἐπὶ διαστήματος, διώδας, ἀχρί οὐ ἀσφαλὲς φέτο εἶναι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 16, πρὸλ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 1, 8· ἀχρί ἂν ἔχη Λοκ. πῶς δέ; Ἰστ. Συγγρ. 9. — Πρὸλ. μέχρ' ὀλόκληρον τὸ ἄρθρ. — Οἱ Ἐπικ. ποιητὰς ἔχουσιν ἀχρε ἢ ἀχρίσ κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου· παρὰ τοῖς Ἰωσι συνηθέστερον εἶναι τὸ μέχρ' (ἴδε ἄνωτ.)· ἀλλὰ τὸ ἀχρε, -ις εἶναι συνηθέστερον παρ' Ὀμ. ἢ τὸ μέχρ'· οἱ μόνου Ἄττ. τύποι εἶναι ἀχρε, μέχρ' ἐπὶ συμφώνων τε καὶ φωνηέντων, ὡς οἱ ἀτικίζοντες παρατρῶσαι (Φρυσ. VI, σ. 14, Μοίρας σ. 35, κτλ.)· οἱ Τραγ. οὐδαμῶς μεταχειρίζονται τὰς λέξεις ταύτας· παρὰ τοῖς Κωμικ. ἢ πρὸ φωνηέντων χασμωδία ἐπιτρέπεται ὡς ἐν τῷ ὄντι καὶ ἄλλαις λέξεσι, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 93, Δίφιλ. ἐν Ἀδελφοῖς 1, Ἠγήσιππ. ἐν Ἀδελφοῖς 1. 26. Παρὰ μεταγεν. συγγραμ. οἱ Ἐπικ. τύποι ἀχρίσ, μέχρ' ἰσχυρῶς ἐπιρίσχωνται καὶ ἐκείθεν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰσέχθησαν καὶ εἰς χειρόγραφ. δοκίμων συγγραμ. (Ἐἰ καὶ τὰ μόρια ἀχρε καὶ μέχρ' πλεῖστον ὅσον ὁμοιάζουσι πρὸς ἄλλα κατὰ τὸν τύπον καὶ τὴν σημασίαν, ἐν τούτοις ὁ Κούρτιος δὲν νομίζει ὅτι συγγενεῖουσιν κατὰ τὴν ῥίζαν, Κούρτ. σ. 545).

ἀχροέω καὶ ἀχροίεω, (ἀχρος) εἶμαι ἀχρος ἢ γίνομαι ἀχρος, ὠρός, Ἰππ. π. Ἀγμ. 767.

ἀχροία, ἢ ἔλλειψις χρώματος, ἀπώλεια χρώματος, ὠχρότης, Ἰππ. Προρρ. 107, Ἄριστ. Πρόβλ. 38. 4· ἀντίθετον τῷ εὐχροία, Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 39.

ἀχρονος, ὄν, = ἀχρος, Ἰππ. Προρρ. 110.

ἀ·χρονος, ὄν, ὁ στερούμενος χρόνου, βραχύς, Πλούτ. 2. 908C· ὁ μὴ ἐν χρόνῳ ὢν, κίωνιος, Νόνν. Παράφρ. α, 1, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 225. — Ἐπίρρ. -τως Θεμιστ. 196B.

ἀ·χρονον·τριθήσις, ἔς, ὁ μὴ χρονοτριθῶν, ἀχρονοτριθῆς· σύντομον, ταχύ· παρὰ τὸ μὴ τετριθῆαι· ἐν χρόνῳ, ἢ χρόνον πολὺν διατριψαί· Ἡσύχ.

ἀ·χροςος, ὄν, συνηρ. ἀχροςος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων χρῶμα, Ἰππ. Προρρ. 72, Ἄριστ. π. Ψυχ. 2. 7, 7, Νικ. Θ. 236. II. ὁ ἔχων κακὸν χρῶμα, ὠχρός, ἀντίθετον τῷ εὐχροςος, Ἰππ. π. Ἀερ. 283, π. Κερκλ. Τρωμ. 911, Ἄριστ. Πρόβλ. 38. 3, κ. ἄλλ. — συγγρ. ἀχρούστερος Ἰππ. Προρ. 86, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 4, 3· ὠσαύτως ἀχροώτερος Ἰππ. 363. 47.

ἀ·χρύσος·πέπλος, ὄν, ἄνευ χρυσοῦ πέπλου, ἔσφ. γραφ. ἐν Σιμωνίδῃ παρὰ Πλούτ. 2. 402D.

ἀ·χρύσος, ὄν, ἄνευ χρυσοῦ, ἔσφ. ἀχρ. καὶ ἀνάργυρος Πλάτ. Νόμ. 679B· πτωχός, ἀνάργυρος, ἐπὶ δὲ ἀχρυσος ἢ δὲ Πύθιος, ὡς Φανίας τὸ φησὶν ὁ Ἐρέτριος καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαροσθῇ τῶν Φιλιππικῶν Ἀθῆν. 231E.

ἀ·χρύσωτος, ὄν, ὁ μὴ κεχρυσωμένος, Achmet Ὀνειρ. 150.

ἀ·χρωμάτιστος, ὄν, ὁ μὴ κεχρωματισμένος, Ἄριστ. Μετεωρ. 3. 1, 6., 3. 6, 1, Θεοφρ. π. Ὄσμ. 31. — Ἐπίρρ. -τως Λιδάμ. 4 1070.

ἀ·χρώματος, ὄν, ὁ στερούμενος χρώματος, Πλάτ. Φαῖδρ. 247C, Πλούτ. 297A. 2) ὁ μὴ ἐρυθρίων, ἀναιδής, Δ. Β. 475, 9, Σουῖδ. ἐν λέξει ἀχρωμος.

ἀ·χρωμος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων χρῶμα, μὴ ἐρυθρίων, ἀναισχυντος, Ἰππ. 1240D· ἀναιδής, Σουῖδ.

ἀ·χρωος, ὄν, γεν. ω, = ἀχροςος, Ἰππ. 1233E, Πλάτ. Χαρμ. 168D.

ἀ·χρωστος, ὄν, (χρῶζω) ἄψυστος, ζήτικτος, ἀχρ. χερῶν ἐμῶν Εὐρ. Ἑλ. 831. II. μὴ χρωματισθείς, ἀχρωμος, Κλημόρ. παρὰ Πλούτ. 2. 1111A.

ἀ·χυλος, ὄν, μὴ ἔχων χυλόν, ἀχμος, ἄνοστος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 19, 4.

ἀ·χύλωτος, ὄν, μὴ μεταβληθείς εἰς χυλόν, Γαλην.

ἀ·χύμος, ὄν, = ἀχυλος, Ἄριστ. Μεταρ. 1. 8, 13, π. Αἰσθ. 5. 4.

ἀ·χύμωτος, ὄν, = τῷ προηγ., Σουῖδ.

ἀ·χύνετος [ῥ], ὄν, (χέω, χύνω) ἐπὶ ὕδατος, ἀχύνετον ὕδωρ, πολύχυτον, πολὺ, ἄφθονον κατὰ Ἰωνας καὶ Σικελιώτας, Νικ. Ἀλεξίφ. 174.

ἀ·χύνωψ, ὄ, φύλλιον, «φυλλοδότανον» ἢ «φυλλόχρητον»· σταχυώδῃ μὲν οὖν ἔστιν ὅ τε ἀχύνωψ ὑπὸ τινῶν καλούμενον πλείους ἔχων ἰδέας ἐν ἑαυτῷ Θεοφρ. Ι. Φ. 7. 11. 2. πρὸλ. κύνωψ.

ἀ·χύρινος, ἦ, ὄν, (ἄχῦρον), οἱ χρυσοχόοι διὰ τῆς ἀχυρίνης φλογός ἐργάζονται τὸν χρυσόν, δηλ. τῆς γινομένης ἐξ φλεγόμενων ἀχῦρων, Πλούτ. 2. 658E.

ἀ·χύριος, ὄ, ἀποθήκη ἀχῦρων, ἀχυρών, — τὸν δὲ ἀχύριον μὴ

μεῖον τὸ μὲν μάκος ὀκτώ καὶ δέκα ποδῶν κτλ. [IV] Πίνακ· Ἰππ. κτλ. I. 139, πρὸλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀχυρος.

ἀ·χυρίτις, ἰδός, ἢ, ἀνωμαλὸν θηλ. τοῦ ἀχῦρινος, οἱ δὲ νέας, [κάρρας] ἀχυρίτιδας, ἀντιφέροντες, ... ἐτρόχασαν Ἀνθ. Π. 9. 438.

ἀ·χυριμά, ἦ, σωρός ἀχῦρων, Ἰλ. Ε. 502· κρίνω ἐγὼ Δηώ καὶ ἀχυριμάς Ἀνθ. Π. 9. 384. 15.

ἀ·χυρίμιος, α. ὄν, = ἀχῦρινος, Ἄριστ. 1098.

ἀ·χυριμός, οὔ, ὄ, ἴδε ἐν λ. ἀχυρός.

ἀ·χυρο·βολών, ὠνος, ὄ, ἀχυριμά, σωρός ἀχῦρων, Εὐστ. 1698. 32.

ἀ·χυρο·δόκη, ἦ, ἀποθήκη ἀχῦρων, Ξεν. Οἰκ. 18. 7.

ἀ·χυροθήκη, ἦ, (τίθημι) = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 202.

ἀ·χῦρον [ᾗ], τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πλῆθ. ἄχυρα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πρόδ. 4. 72, πρὸλ. Φερερκ. ἐν Ἀδῆλ. 14· ἐν τοῖς ἀχ. κυλινδουμένην Ἐρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2· ὁ ἐνικ. ἐν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 4. 1, κτλ.· παροιμ. ὄνος εἰς ἄχυρα, ἐπὶ τῶν παρ' ἐλιπίδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων καὶ τούτοις ἀπολαυστικῶς χρωμένων, Φώτ. — μεταρ. τοὺς γὰρ μετόικους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω Ἄριστοφ. Ἀγ. 508· ἄχυρα ἀπὸ τοῦ τοῖχου ἀποσπᾶν, ἐπὶ ἀπολυθ· σκότων ἀνθρώπων Ἰππ. Προγν. 38.

ἀ·χυρόομαι, παθ. σκεπάζομαι δι' ἀχῦρων, περὶ ὀρχήστρας τῶν θεάκρων, διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχήστραι, ἤπτον ὁ χορὸς γεγῶναςιν; Ἄριστ. Πρόβλ. 11. 25· — μάζαν ἤχυρωμένην, μειμιγ·μένη μετ' ἀχῦρων, Πολιοχος ἐν Ἀδῆλ. 1, πρὸλ. Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 1.

ἀ·χυρός ἢ ἀχῦρος, (ὡς γράφει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), θημῶν, «στοιβάς» ἀχῦρων, εὐρηται ἢ λέξις παρ' Εὐπόλ. ἐν Ἀδῆλ. 22, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδωνίδει 6, Κωμ. Ἀνώνομ. 100, καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις Χειρογρ. τῶν Ἄριστοφ. Σρ. 1310· ἀλλ' ἢ ποσότης τῆς παραληγουσῆς εἶναι ὁπωστος. Νειρόγραφα τινὰ τοῦ Ἄριστοφ. ἔχουσιν ἀ·χυρῶνας· ἀλλ' ὁ Διόδ. διωρῶμενος ἀ·χυριμόν καὶ ὁ Meineke ἀκόλουθεῖ αὐτῷ ἐν τοῖς ἄλλοις τριῶν Κωμικῶν χωρίοις· — τὸ χῦριον τοῦ Ἄριστοφ. πρέπει νὰ ἐρμηνευθῆ ἐκ τῆς παροιμίας ὄνος εἰς ἄχυρα, ἴδε ἐν λ. ἀχυρον.

ἀ·χυρό·τριψ. ἴδως, ὄ, ἦ, ὁ τρίθων τὰ ἄχυρα, τριδόλους.. ἀχυρότριψας Ἀνθ. Π. 6. 104.

ἀ·χυρο·φάγιος, τρώγω ἄχυρα, ἐπὶ ἡμέρων ζῶων, Κύριλλ. — Ἐπίθ. -φάγιος, ὄν, ὁ τρώγων ἄχυρα, Ἐπιφάν.

ἀ·χυρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀχῦρῳ, Ἄριστ. Πρόβλ. 21. 92, 2, Ἰκέσ. παρ' Ἀθην. 328C· ἐπὶ ἐξανθημάτων τοῦ δέρματος, Ἰππ. 427. 26.

ἀ·χυρών, ὠνος, ὄ, ἀποθήκη ἀχῦρων, κοινῶς ἀ·χερῶνα, ἀ·χυρῶνα ἄψυρον Ἐπιγρ. Δίλωμ BCH. 1890, 426.

ἀ·χῦρωνυμος, ὄν, (ἴνωμα) ὁ ἀπὸ τοῦ ἀχῦρου ὀνομαζόμενος, Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως Cod. Coils. 278, fol. 4. v°.

ἀ·χῦρωσις, εως, ἦ, τὸ ἀναμιγνύνειν τι μετ' ἀχῦρων, τῆ περι τὸν πηλὸν ἀχυρῶσει Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 7, 1.

ἀ·χῦτλωτος, ὄν, ὁ μὴ λουθείς, μὴ ἀλειφθείς, Νόνν. Δ. 9. 25.

* ἀ·χω, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀ·χέω.

ἀ·χώ, ἦ, Δωρ. ἀντι ἡ·χώ.

ἀ·χῶλαντος, ὄν, ὁ μὴ χωλαίνων, ὁ μὴ χωλός, διάφ. γραφ. παρ' Ἐπιφάν.

ἀ·χῶνευτος, ὄν, ὁ μὴ χωνευθείς, μὴ χυθείς εἰς τύπον, Ἑκκλ. 2) ὃν δὲν δύναται τις νὰ χωνεύσῃ, δηλ. νὰ τῆξῃ, ἀ·χῶνευτον· ἀ·κχυστον Ἡσύχ.

ἀ·χωρ, ὀρος, ὄ, οὗτος εἶναι ὁ γνήσιος τύπος, οὐχὶ ἀ·χώρ, ὠρος, ὡς γράφεται ὑπὸ Ἀλεξ. Τραλλ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἔχωρ, ὠρος· ἔλιος μικρὸν ἐν τῷ ὄρει κατὰ τῆς κεφαλῆς γινομένου· ῥεῖ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἰγῶρ ὅμοιος μέλιτι. ἀ·χωρ, ἐξανθηματος εἶδος, καθ' ὃ συμβαίνει κολλώδης ὑγρασία, καὶ οἷον πιτυρώδεις λεπίδας ἐπιπέρεσθαι. Μάλιστα δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν εἴθως γίνεσθαι Ἐρωτιαν. σ. 100, ἴδε Διόδ. εἰς Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 360, Bgk. ἐν τοῖς Meineke Κωμ. Ἀποσπάσμ. 2. 1120.

ἀ·χώρητος, ὄν, ὃν δὲν δύναται χωρῶς τις νὰ περιλάβῃ, Ἰουστίν. Μ., κτλ.· ἐνευθεν, ἄμετρος, ἄπειρος, Κλημ. Ἀλ. 82. 2) ἀδύνατος, τὸ ἡμῖν ἀχώρητον οὐδὲ θεῷ δυνατόν εἶναι κατασκευάζουσι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 113C.

ἀ·χωριστέω, καταλείπω τὴν ὀρισεῖσάν μοι θέσιν, Ἄποσπ. Ἡρακλ. σ. 160. 22 Scott.

ἀ·χωριστος, ὄν, (χωρίζω) ὁ μὴ χωριζόμενος, μὴ διακρούμενος, Πλάτ. Πολ. 524B· ἀναπόσπαστος, ἀχωριστος, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 10, π. Ψυχ. 3. 2. 19 κ. ἄλλ. II. (χώρος) δι' ὃν δὲν ὀρίσθη θέσις τις, Ξεν. Λακ. 9. 5. — Ἐπίρρ. -τως Ἑκκλ.

ἀ·χωρος, ὄν, «ἐν κατάρῃ λέγεται ὁ μήτε τάξιν βίου μήτε κατάστασιν οἰκίας (-εἰαν) ἔχων» Ἡσύχ. — «κατηρήχοντο τε τοὺς ταῦτα δρώντας ἀχώρους τε καὶ ἀτάφους κυσὶ καὶ ὄρνιθιν ἐκφριθῆναι...» Σουῖδ. (Αἰλιαν. Ἀποσπ. 77 Hercher).

ἀ·χωστος, ὄν, μὴ κωλωσμένος, ἰσόπεδόν τι καὶ ἀχωστον διαλιπῶν Ἠλιόδ. 9. 3.

ἄψ, (ἀπὸ) τοπικὸν ἐπίρρ., ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, συγν. παρ' Ὀμ., τὸ πλεῖστον μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, πολλῶς πρὸ

τῶν προθέσεων ἐς, ἀπό, ἐκ, ὡς, ἀψ ἐς Ὁλυμπον ἵκεσθον Ἰλ. Θ. 456, πρβλ. Κ. 211, κτλ. ὡσαύτως μετὰ μεταβατ. ῥήμ., ἀψ ἐς κουλεδὸν ὡσε Α. 220, πρβλ. Ο. 418· ἀψ ἐπὶ νῆας ἔεργε Π. 395· ἀψ ἵππους στρέψαι Ν. 396, πρβλ. Σ. 224. 2) ἐπὶ πράξεων, πάλιν, ἀψ διδόναι Ἰλ. Χ. 277· ἀψ ἀφελέσθαι Π. 54· ἀψ ἀπολύειν Ζ. 427· ἀψ ἀρέσαι Ι. 120· ἀψ τέτατο ὑσινήη Ρ. 543· ἀψ ἐπιμιγομένον Β. 105· ἀψ λαμβάνειν = ἀναλαμβάνειν. Θεόκρ. 25. 65:— πλεοναστικ. ἀψ αὐτίς, καὶ πάλιν, Ἰλ. Θ. 335., Ο. 364· ἀψ πάλιν Σ. 280.

ἀψαλα· ἀψοφῆτι πορεύεται Ἡσύχ., κατὰ Βαρίνον, ἀψαλαῖ. ἀψάκειν· ἀποτυχεῖν Ἡσύχ., κατὰ Ζωναρᾶν, ἀψακεῖν.

ἀ-ψάλακτος [ᾶ], ὄν, ἀψαυστος, ἄθικτος, ἀψηλάφτος, Σοφ. Ἄποστ. 495, Κράτης ἐν Ἀδῆλ. 11. 2) «ἀπαθής, ἀτιμώρητος» (Σχόλ.) Ἄριστοφ. Λυσ. 275.

ἀ-ψαλτος, ὄν, ἄνευ ψαλμωδῶν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἄταφος καὶ ἀψαλτος Ἰωάν. Κινάμ. 2, Δουκάγγ.

ἀ-ψάμαθος, **ἀ-ψαμνος**, ὄν, στερούμενος ἄμμου, οὐχὶ ἀμώδης, Ἡσύχ.

ἀψαυστέω, ἀφίνω ἀψαυστον, Ἄππ. παρὰ Σουίδ.: ἐν τῷ παθ., ἀψαυστομένον Πολύδ. Α', 9.

ἀψαυστέ, ἐπίρρ. τοῦ ἀψαυστος, ἀνεπάφως, Πλούτ. 2. 665F.

ἀψαυστία, ἡ, τὸ μὴ ψάδεσθαι, ἐπὶ γραμμῶν παραλλήλων μὴ ψαυόμενον, Ἰάμβλ. εἰς Νικομ. σ. 81C.

ἀ-ψαυστος, ὄν, ὁ μὴ ψαυθεὶς, Ἡρόδ. 8. 41· ὄν δὲν δύναται τις ἢ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ψάσῃ, ἱερός, ὡς τὸ ἄθικτος, Θεουκ. 4. 97.

II. ἐνεργ., ὁ μὴ ἐγγίζων, μὴ ψάσας, μετὰ γεν., ἀψ ἔγγουος Σοφ. Ο. Τ. 969· ἀψ τέκνον, ἐπὶ τῶν ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἀποθνήσκόντων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 241. 2.

ἀ-ψεγής, ἐς, ἀψογος, ἀμειπτος, Σοφ. Ἡλ. 497 (ὁ Δινδ. προτείνει ἀψεφές). Ἐπ. ἐπίρρ. ἀψεγέως, ἀψεγέως μέσσησιν ἐνὶ βέζουσιν ἀγυιαῖς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1024.

ἀ-ψεκτος, ὄν, = ἀψεγής, ἀνθρώπων δ' ἀψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίνεται οὐδέεις Θεογ. 799.

ἀψεύδεια, ἡ, τὸ μὴ ψεύδεσθαι, ἀλήθεια, Πλάτ. Πολ. 485C· ἀψευδία Θεμιστ. 257C.

ἀψευδέω, δὲν ψεύδομαι, λαλῶ τὴν ἀλήθειαν, πρὸς τινα Σοφ. Τρ. 469, Ἄριστοφ. Ἄποστ. 591, Πλάτ. Θεαίτ. 199B· περὶ τι Ἄριστ. Σοφ. Ἑλεγγ. 1. 17.

ἀ-ψευδής, ἐς, ὁ μὴ ψευδόμενος, ἀληθής, εἰλικρινής, ἀξιόπιστος, κυρίως ἐπὶ χρῆσμων καὶ τῶν ὁμοίων, Ἡσ. Θ. 233, Ἡρόδ. 1. 49., 2. 152, κ. ἄλλ., μάντις ἀψ., περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Δισχόλ. Χο. 559, πρβλ. Ἄποστ. 181 5· ἀψευδεὶ τέχνῃ, ἐπὶ τῆς μαντικῆς, οἰωνοσκοπικῆς, ὁ αὐτ. Θιβ. 26· ἦθος Εὐρ. Ἰκ. 869· ὁ μὴ σφαλόμενος, Πλάτ. Θεαίτ. 160D, κτλ.: — (παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύρ- ἄνομα). 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀδιάφορος, μὴ ἀπατηλός, ἀψευδεὶ δὲ πρὸς ἀκρίνοι χάλκευε γλώσσαν, «ὅ ἐστι, φιλαλήθης ἔσο, ἦτοι ἀλήθεις» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 1. 166. II. Ἐπίρρ. -δέω, Ἄττ. -δέω, κατ' ἀλήθειαν, πράγματι, πρὸς τοὺς ἀψευδέως Ἄριστος Ἡρόδ. 9. 58.

ἀψευστεω, μεταγ. τύπος τοῦ ἀψευδέω, Πολύδ. 3. 111, 8· ἴδε Λοθ. Φρν. 593 κ. ἑξ.: — οὗτος **ἀ-ψευστος**, ὄν, μεταγεν. τύπος τοῦ ἀψευδής, Πλούτ. Ἄρτοξ. 28· ἀπροσποίητος, πένθος Ἀνθ. Π. 7. 638.

ἀψεφής, ἐς, (ψέφω) = ἀφρόντιστος, περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις, Σοφ. Ἄποστ. 618 (παρ' Ἡσύχ., καὶ Α. Β. 476· πρβλ. ἀψεφής).

ἀ-ψήκτος, ὄν, (ψήκω) ἀκατέργαστος, μὴ ἀεργασμένος, ἀμάλακτος, σκληρός, κόθρονος Ἄριστοφ. Λυσ. 658· ἀκτένιστος, χαῖται Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 50.

ἀ-ψηλάφης, ὄν, ἀνέπαφος, Πολύδ. 8. 21, 5. 2) ἄθικτος, μὴ ψηλαφητός, Ἐκκλ.

ἀ-ψηφιστος, ὄν, ὁ μὴ ψηφίσας, ἴν' ὁ κηρύξ φησί, τίς ἀψηφιστος; ἀνιστόσθω Ἄριστοφ. Σφ. 752.

ἀ-ψηφιος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων ψῆρον, ἦτοι λίθον, δακτύλιος Ἄρτεμίδ. 2 5. Καθ' Ἡσύχ.: ἀψήφον· πολὺ μέγα, ἰσχυρόν».

ἀ-ψηφοφόρητος, ὄν, ὁ μὴ ποὺ ψηφοφορήσας, Πολύδ. 6. 14, 7.

ἀψίδο-ειδής, ἐς, ἔχων σχῆμα ἀψίδος, κυκλικός, Δίων. Κ. 68. 25.

ἀψιδόομαι, παθ. συνάπτουμαι ἐν κύκλῳ, δικτυοῖς μολιβδόος ἠψιδωμένον Ἀνθ. Π. 6. 90· πρβλ. ἀψίς.

ἀψίδωμα, τὸ, ἀψίς, θέλος, οὐρανῶν ἀψίδωμα Εὐστ. Πονημάτ. 167. 16:— ὡσαύτως **ἀψίδωσις**, ἡ, ὁ αὐτ. 180. 58.

ἀψιδωτός, ὄν, ἐπὶ τροχοῦ κατασκευασθέντος ἐξ ἀψίδων, δηλ. καμπύλων τεμαχίων ξύλου, ἴδε Loring ἐν Hell. Jor. 11. σ. 310.

ἀψικάρδιος, ὄν, (ἄπτουμαι) ὁ τῆς καρδίας ἀπτόμενος, Μ. Ἄντων. 9. 3.

ἀψίκορία, ἡ, τὸ ἀψίκορον, τὸ ταχέως αἰσθάνεσθαι κόρον πράγματός τινος, Πολύδ. 14. 1, 4, Πλούτ. 2. 504D· — ῥήμα -κορέω, εἶμαι ἀψίκορος, Βυζ.

ἀψίκορος, ὄν, (ἄπτουμαι, κόρος) ὁ ταχέως κορεννόμενος, ὁ ἅμα τῷ ἀφασθαι τῶν σιτίων κορεννόμενος, εὐσκόλος, Πλάτ. Ἀἶ. 369A· ἀψ. πρὸς τὰς ἐπιθυμίας οἱ νέοι Ἄριστ. Πολιτικ. 2. 12,

4· — τὸ **ἀψίκορον** = **ἀψίκορία**, Πλούτ. Κοριολ. 4, Λουκ. π. Διαβολ. 21. — Ἐπίρρ. **ἀψίκορος** «ἀμεταβλήτως» Ἡσύχ.

ἀψιμάχῳ, συνάπτω ἀψιμαχίαν, ἀκροβολισμὸν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, Πολύδ. 17. 8, 4, Διόδ. 11. 52· προκαλῶ εἰς μάχην, Πλούτ. Κράσσ. 10, κτλ.

ἀψιμάχια, ἡ, τὸ ἀψιμαχεῖν, ἀκροβολισμός, Πολύδ. 5. 49, 5, Διόδ. 20. 29· — μεταφ., ῥητόρων Δισχίλ. 51. 37· ἀψιμ. χειρῶν, πυγμαχία, Διον. Ἄλ. 6. 22.

ἀψιμάχος, ὄν, (ἄπτουμαι, μάχη) ὁ ἀπτόμενος μάχης, «ἀνδρείος καὶ ἀψιμάχος καὶ θυμικός» Α. Β. 8. 24. — Ἐπίρρ. -χως, ὡς ἐν ἀψιμαχίᾳ, Ἄλ. 6. 59.

ἀψιμίσις, ἡ (μῖσος) μῖσος, ἔχθρα ταχέως παρερχομένη, «πρὸς ὀλίγον διαφορά» Σουίδ.

ἀψίνθιον, τὸ, τὸ φυτὸν ἢ ἀψινθία, Ἰππ. 491. 1, 619. 53, Ξεν. Ἄν. 1. 5, 1, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 12., 1, κτλ.· ἀψινθίω κατέπα- σος Ἀττικὸν μέλι Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 160· — ὡσαύτως **ἀψίνθος**, ἡ, Ἄρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ν. Διαθ. καὶ **ἀψινθία**, ἡ, Ρήτορες (Walz) τ. 1. σ. 487: **ἀψινθιάζω**, εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψίνθιον, Βυζ.· — **ἀψινθίζον** (ἐνν. πρόπομα), τὸ, Ἄλξ. Τραλλ. 1. 15· — **ἀψινθίζομαι**, καθίσταμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψίνθιον, Εὐστ. Πονημάτ. 103. 65· — **ἀψίνθινος**, ἡ, ὄν, ἐξ ἀψίνθιου παρεσκευασμένος, Ἄλξ. Τραλλ. 1. 15.

ἀψινθίτης [εἰ] οἶνος, ὁ, οἶνος περιέχων ἀψίνθιον, ἀψινθίτης οἶνος ποικίλως σκευάζεται Διοσκ. 5. 49.

ἀψινθιδώδης, ἐς, ὅμοιος ἀψίνθῳ, πικρὸς, Εὐστ. Πονημάτ. 23. 56, πρβλ. 112. 10.

ἀψινθο-κράτης, ἐς, ἀναμειγμένος μετ' ἀψίνθιου, Ἀνέκδ. Boisson. τ. 3. σ. 410.

ἀψίς, ἴων. ἀψίς, ἔδος, ἡ, (ἄπτω) ἄμμα, συναφή, κόμβος, Λατ. commissura, οἷα τὰ σχηματίζοντα δίκτυον, ἀψίσι λίνου Ἰλ. Ε. 487, πρβλ. Ὀππ. Ἄλ. 4. 146, ἔνθα τὸ ἀψίδες ἀπολύτως σημαίνει δίκτυα. 2) ἀψίδες, καμπύλα τεμάχια ξύλου, τέσσαρα ἐκ τῶν ὁπίσθων ἀποτελοῦσι τὸν κύκλον τροχοῦ, οὗτοι δὲ καὶ αὐτοὶ ὁ τροχός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 424, Ἡρόδ. 4. 72, Εὐρ. Ἰππ. 1233· κύκλος ἀψί- δος, ὁ τροχὸς τοῦ κεραμέως, Ἀνθ. Πλαν. 191. 3) πᾶς κύκλος ἢ δίσκος, τὴν ἡμερίαν ἀψίδα, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Εὐρ. Ἰων 88· τόξον, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τόξος τῆς ἱρίδος, Ἄριστ. Μετεωρ. 3. 2, 3, πρβλ. Πιοητήν παρὰ Πλούτ. 2. 103F. 4) θέλος (πρβλ. ψαλίς II), ὑπὸ τὴν οὐράνιον ἀψίδα Πλάτ. Φαῖδρ. 247B, πρβλ. Σουίδ. ἐν λ. αἰθεροπατεῖν, Σουλ. Ἐπιγρ. 2644, 4440, κ. ἄλλ.: κατὰ τὴν ἀψίδα ποτῶμενον Λουκ. Δις Κατηγ. 33· θριαμβευτικὴ ἀψίς, Δίων Κ. 53. 22 καὶ 26, κτλ.: — μεταφ., κάμπυλος ἐπὶ τῶν ἀψίδας Ἄριστοφ. Θεσμ. 53. 6) σελάνδος ἐς δεκάτην ἀψίδα, εἰς τὴν δεκάτην περιφορὰν τῆς σελήνης, ἦτοι τὸν δεκάτον μῆνα, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 37. γ) ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἀρχιτεκτον., ἀψίς τῶν βασιλικῶν λεγομένων στοῶν, Λατ. concha, κοινῶς ἀρχιδάδα, τὸ ἡμικύκλιον τοῦ ἱεροῦ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῶν Ὀρθόδοξων, ἔνθα τίθενται οἱ ἀρχιερατικοὶ θρόνοι, ἴδε Suicer. [ἀψίδα παρὰ μεταγεν. ποιητ., Ἐπιγρ. Ἑλλ. 440. 9, 445. 4.]

ἀψίς, ἐως, ἡ, (ἄπτουμαι) ψάσις, Ἰππ. 1211B, Πλάτ. Παρμ. 149A, κέξ. 2) μεταφ., ἀψίς φρενῶν, διατάραξις φρενῶν, παραφροσύνη, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392.

ἀ-ψογος, ὄν, ὁ ἄνευ ψόγου, ἀμειπτος, Πολύδ. Γ', 139. — Ἐπίρρ. -γως Εὐστ. 19. 17.

ἀψόρροος, ὄν, συνηρ.-ρρους, οὖν (ᾗψ, ῥέω)· — «ὁ κύκλω περινοσπῶν τὴν γῆν καὶ ᾗψ πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἀρκινόμενος» (Σχόλ. εἰς Ὀδ. Υ. 65), Ὀμηρ. ἐπιθ. τὸ Ὀκεανῷ, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ποταμὸς περιρρῶν τὴν γῆν, Ἰλ. Σ. 399, Ὀδ. Υ. 65.

ἀψορρος, ὄν, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀψορροὶ ἐκίομεν Ἰλ. Φ. 456· ἀψορροὶ προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο Γ. 313· ἐκ δόμων ἀψορροσ .. περᾶ Σοφ. Ἄντ. 386, πρβλ. Ο. Τ. 431: — ἄλλα τὸ πλεῖστον κατ' οὐδ. ἀψορρον, ὡς ἐπίρρ., πολὺ ὅμοιον τῷ ᾗψ, πρὸς τὰ ὀπίσω, πάλιν ὀπίσω, ἀψορρον .. ἔδη Ἰλ. Η. 7. 413, πρβλ. Δ. 152, κτλ.· ἀψορρον ἤξει Δισχόλ. Πρ. 1021, πρβλ. Σοφ. Ἰλ. 53· ὡ παῖδες, οὐκ ἀψορρον (ἐνν. ἄπιτε) αὐτοῖσι 1430· ἐν Αἶ. 369, δυνατόν νὰ ἐκληφθῇ ἢ ὡς ἐπιθ. ἢ ὡς ἐπίρρ. (ἴσως συντεταγμένος τύπος τοῦ προηγ., ὡς χειμάρρος ἀντὶ χειμάρρους· ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ᾗψ καὶ ὄρω, ὄρωμαι, ὡς τὸ παλινορρος).

ᾗψος, εὖς, τὸ, (ᾗπτω) ἡ συναφή τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἄρθρωσις, ἄψα πάντα λυθῆεν, πᾶσαι αἱ ἀρθρώσεις τῶν μελῶν αὐτῆς [διά τὸ ὑπνοῦ] ἐχαλαρώθησαν, Ὀδ. Δ. 794, Θ. 189· ἄψα δεσμοῦ Ὀππ. Ἄλ. 3. 538.

ᾗσοφῆτι, ἐπίρρ. τοῦ ἐπιόμεν., Πλάτ. Θεαίτ. 144B, Δημ. 797, 12, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 8, 15.

ᾗσοφῆτος, ὄν, (ψέφω) ἀθρόβος· μετὰ γεν., ἀψ. κωκυμάτων, ἄνευ θαυρῶτος κωκυμάτων, Σοφ. Αἶ. 321, πρβλ. ἀπαπλος, ἀσκευος, ἀχάλιος.

ἀ-ψοφοποιός, ὄν, = ᾗσοφος, Ἐπιφάν.

ᾗσοφος, ὄν, = ᾗσοφῆτος, Ἰππ. 344. 51, Σοφ. Τρ. 967, Εὐρ. Τρω. 887· Ἐπίρρ. -φως Γρηγ. Ναζ.: -φέως Ἐτυμ. Μ. 183, 20.

ἀ-ψυδρακίωτος, ον, ὁ μὴ ἔχων ψυδρακίαν, ἐξανθήματα «δρασι- λαν», σῶμα Διοσκ. 2. 81.

ἀ-ψυδής, ἐς, = ἀψευδής, Ἦσυχ.

ἀ-ψυκτος, ον, ὁ μὴ ψυχόμενος, κἀν εἰ τὸ ἀψυκτον ἀνώλε- θρον ἦν, ὅποτε ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρόν τι ἐπήει. οὔποτε ἄν ἀπεδέννυτο, οὐδ' ἀπόλλυτο, ἀλλὰ σῶν ἄν ἀπελθόν ὄχητο Πλάτ. Φαίδων 106A.

ἀ-ψυχᾶγωγῆτος, ον, ὁ μὴ ψυχαγωγῶν, ὁ μὴ τέρπων, Πολύδ. 9.

1, 5. Ἐπίρρ. -τως, ἄνευ ψυχαγωγίας. Ἰουλιαν. 252A.

ἀψυχεῖ, ἐπίρρ. τοῦ ἀψυχος, Ἦρωδ. Ἐπιμερ. σ. 257.

ἀψυχεῖα, λιποψυχῶ, λιποθυμῶ. Ἰππ. 463. 15, 1207A.

ἀψυχία, ἡ, ἔλλειψις ψυχῆς ἢ ζωῆς, λιποθυμία, Ἰππ. π. Ἀρχ.

Ἰππρ. 12, Κωικ. Προγ. 155. II. ἔλλειψις θάρρους, ὀλιγοψυχία,

Διοσχ. Θῆθ. 259, 383, Εὐρ. Ἀλκ. 642. κτλ.

ἀψυχόομαι, παθ., εἶμαι ἀψυχος, ἄνευ ζωῆς, Ἀνέκδ. Boiss, 3. 453.

ἀψυχο-ποιός, ον, ὁ ἀψυχον ποιῶν ἢ προξενῶν λιποθυμίας, Εὐστ.

611. 5.

ἀ-ψυχος, ον, ὁ μὴ ἔχων ζωὴν, στερούμενος ψυχῆς, ἀντίθετον τῷ

ἐμφυχος, Ἀρχιλ. 77, Σιμωνίδ. 111, Σοφ. Ἀποσπ. 743, Εὐρ.

Τρω. 619, Συγ. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ. 2) ἀψ. βορά, οὐχὶ

ζωϊκὴ τροφή, Εὐρ. Ἰππ. 952. II. μικρόψυχος, δεῖλό, ἀτομος,

κάκη Διοσχ. Θῆθ. 192. ἄνηρ Κωμ. Ἀνών. 253. ἀψυχότεροι αἱ

θήλειαι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 1, 30. ἔπι ὕρου, Διον. Ἄλ. π. Δημ.

20:—Ἐπίρρ. -χως, Πολύδ. Β' 227.

ἄω, (Α), = ἄημι, (ὁ ἴδε) πνέω, φυτόν ἐν χρήσει μόνον κατὰ παρατ.

ἄεν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 605, Β. 1229, ἀλλὰ πρὸλ. διαήμι.

II. = ἰαύω, ἄωτῶ, κοιμῶμαι, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτη, ἐνὶ

κοίτῃ ἄεσσα Ὀδ. Τ. 341. νύκτα μὲν ἄεσαμεν Γ. 151. ἔνθα δὲ

νύκτ' ἄεσαν αὐτόθι 490. προσέτι καὶ ἐν συνηρημένῳ τύπῳ, νύκτ'

ἄσαμεν Π. 367.

ἄω (Β), βλάπτω, συντετηγμένον ἐκ τοῦ ἀάω (ὁ ἴδε) πρὸλ. ἄτη.

ἄω (Γ), Ἐπ. ἀπαρ. ἄμεναι (συνηρ. ἀντί ἄμεναι): μέλλ. ἄσω,

Ἰλ. Α. 817. ἄωρ. ἄ' ὑποκατ. ἄσω 1. 281, ἀπαρέμφ. ἄσαι Ἰλ.—

Μέσ., Ἐπ. γ. ἄνω. ἄάται Ἦσ. Ἀσπ. 101 (ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λ.

ἀάατος): μέλλ. ἄσομαι καὶ ἄωρ. ἄσάμην Ἰλ.—Κορέννυμι, χορ-

ταίνω τινά, αἵματος ἄσαι Ἀργα, «κορέσαι, πληρωσαι» (Σχόλ.),

Ἰλ. Ε. 289. ἀλλὰ, II. κατὰ τὸ πλείεστον ἀμετέβ., κορέννυ-

μαι, πληροῦμαι, ἰεμένη χροός ἄμεναι, «πληρωθῆναι, κορεσθῆναι»

(Σχόλ.). Ἰλ. Φ. 70. ἰεμένη χροός ἄσαι αὐτόθι. λιλαιομένα

χροός ἄσαι Ο. 317. γόσιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι Ψ. 157:—Μέσον,

ἄσεσθε .. κλαυθμοῦ Ο. 717. ποτήτος ἄσασθαι φίλον ἦτορ Τ.

307.—ἴδε ὡσαύτως ἔωμεν. (Περὶ τῆς βίτης ἴδε ἐν λ. ἄδην: ἐν-

τεῦθεν ῥήματ. ἐπίθ. ἄ-ατος, ἄτος).

ἄώδης, ἐς, (ἄω) ἄσμος, ἄνευ ὀσμῆς, Θεοερ. π. Ὄσμ. 18, Πλούτ.

2. 1014F.

ἄωθεν, ἐπίρρ. ἄωρ. ἀντι ἄωθεν, Θεοέρ.

ἄώσιος, ἀντι ἄωσιος, ἀστήρ Ἰων 11. «ἄωσιος· πρωινός, ὀρθρινός»

ἄωσιος.

ἄών, ἄωνος, ἡ, ἄωρ. ἀντι ἄώνων, Μόσχ.

ἄών, ὄνος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἐπίχ. 34 Ahrens. [ἄ].

ἄωρ, ὁ, ἴδε ἄωρ.

ἄωρεῶ, ὀλιγορῶ, Ἦσυχ., Σουίδ.

ἄωρι, ἐπίρρ. τοῦ ἄωρος, οὐχὶ ἐν καταλλήλῳ ὄρω, ἀκαιρός, παρὰ

πολὺ ἐνωρίς, Ἠρακλεῖδ. ἐν Μίν. Κωμ. 3. 565, Λουκ. Δις Κτηγ.

1, Ἀνθ. Π. 12. 116. ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν ἀείποτε

προστίθεται, τῆς νυκτός, ἢ ὁμοίον τι (πρὸλ. ἄωρόνυκτος), ἄωρι

τῆς νυκτός, ἀργά τὴν νύκτα, Λατ. *intempesta nocte* Ἀντιφών

119. 39, Θεοέρ. 1. 40. ἄωρι τῶν νυκτῶν Ἀντιφών 115. 18.

νυκτός ἄωρι που [ἐξυπ. ἐστὶ] Θεοέρ. 24. 38. ἄωρι νύκτωρ (κοι-

νῶς νυκτῶν) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 741, Φαλάριδος Ἐπιστ. Ἐμ. 88.

Πρὸλ. ἄωρία.

ἄωρια, ἡ, ἀκαιρός ὄρα, ἀκαιρός τύχη ἢ θάνατος, Πινδ. Ἀποσπ.

101:—μετὰ γεν., ἄωρια θέρους, ἀκαιροί θέρους, Πλούτ. 2. 371B.

ἄωρια νυκτός, μεσονύκτιον, ἀργά τὴν νύκτα, Λατ. *nox intempe-*

sta, Ἀλκιβίων 3. 47. οὕτω καὶ μόνον ἄωρια Αἰλ. παρὰ Σουίδ., Ἦσυχ.

κτλ. μεταφ., ἄωριή τοῦ πράγματος Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θερα-

πευτ. 1. 4:—κατ' αἰτ., ὡς ἐπίρρ., ἄωριαν ἦκειν, πολὺ ἀργά, Ἀρι-

στοφ. Ἀχ. 23, ἔνθα ἴδε Δινδ. οὕτω ποῦ βαδίζεις ἄωρια; ποῦ

ὑπάγεις τοιαύτην ὄραν; δὴλ. τόσον ἀργά; Λουκ. Ὄνος 24. πρὸλ.

Hemst. Θωμ. Μ. 136.

ἄωρι-λουστής, οὐ, ὁ, ὁ ἄωρι λουόμενος, διαφ. γραφ. ἐν Μ.

Ἀντων. 1. 16. ἀντι ἄωρι λουστής, ἴδε ἐκδ. Κοραῆ σ. 7.

ἄωριος, α, ον, = ἄωρος, Θεοερ. Διτ. Φυτ. 2. 2, 2, Ἀρατ. 1076,

Ἀνθ. Π. 7. 600.

ἄωρο-θάνατος, ον, «ὁ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας ἀποθανὼν ἀνήρ

ἢ γυνή» Α. Β. 24, 22, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 592 ὡς Δινδ. ἀντι ἄωρι

θανάτω πρὸλ. ἄωροθανής, ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. (Ἠροσθήκαι) 38469.

ἄωρό-λειος, ον, παρὰ φύσιν λεῖος, κυρίως ἐπὶ ἀνδράσιν, οἵτινες

τίλλοντες τὰς τρίχας τοῦ προσώπου αὐτῶν προσπαθοῦσι νὰ φαίνωνται

νεοί, Κρατίνος ἐν Ἀρχιλόγοις 9. ἐπὶ νεανίου, ἀγένηος, Διλ. π. Ζ.

13. 27.

ἄωρο-νυκτος, ον, (νύξ) μεσονύκτιος. ἄωρόνυκτον ἀμβόαμα,

Λατ. *intempesta nocte*, Διοσχ. Χο. 34. πρὸλ. ἄωρι.

ἄωρος (Α), ον, (ὄρα) ὁ παρὰ τὴν ὄραν, ἀκαιρός, ἄωρος, χει-

μῶν, τύχη Διοσχ. Πέρο. 496, Εὐμ. 956. Θάνατος Εὐρ. Ὀρ.

1030. τελευτή Ἀντιφών 121. 4. ἄωρος θανεῖν Εὐρ. Ἀλκ. 168,

πρὸλ. ἄωρος: οἱ ἄωροι, οἱ ἄωρος ἀπολήσκοντες, Ἀπολλοδ. ἐν

«Διαμαρτάνοντι» 1. ἐν ἐπιταφίαις, ὄλετ' ἄωρος Ἐπιγράμμ. Ἐλλ.

12, κ. ἀλλ. — μετὰ γεν., γήρωσ ἀωρότερα πράττειν, πράγ-

ματα μὴ ἀμύδοντα εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν, Πλούτ. Σουλ. 2. 2)

ἐπὶ καρπού, ὁ μὴ ὄριμος, κοινῶς ἀγούρος, Διοσκ. 1. 180. ἐπὶ ἰχθύος,

ὁ μὴ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀντίθετου τῷ ὄριμος, Νικόμαχ. ἐν «Εἰλει-

θυαί» 1. 21.—μεταφ., ἄωρος πρὸς γάμιον, ὁ μὴ ἐν ὄρω γάμου,

Πλούτ. Λυκ. 15. 3) ὁ μὴ ἐν ἀκμῇ τῆς νεότητος, οὐκ ἀτρυ-

φερός οὐδ' ἄωρός ἐστ' ἀνήρ, ἀντίθετον τῷ ὄρατός, Εὐπολ. ἐν

«Βάπται» 4, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 14, Πλάτ. Πολ. 574C:—Ἐπίρρ.

ἄωρος Πλούτ. 2. 119F.

ἄωρος (Β), ον, (ἀείρω, πρὸλ. μετέωρος) μετέωρος, ὁ παρ-

αιωρούμενος, ὁ περὶ κινούμενος ἢ κυμαινόμενος, περὶ τῶν ποδῶν

τῆς Σκύλλης, τῆς ἦτοι πόδες εἰσι δωδέκα πάντες ἄωροι Ὀδ.

Μ. 89. εἰς ἐκ τῶν Σχολ. ἐρμηνεύει τὴν λέξιν ὡς ἀνωτέρω, «κρεμα-

στοὶ ἀπὸ τοῦ αἰωρῶ», ἀλλὰ καὶ διαφόροι ἄλλαι ἐρμηνεῖαι δίδονται.

II. παρὰ Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 51a, ἄωροι πόδες εἶναι οἱ πρόσ-

θιοι, οὗ τοὺς ἄωρους εἰπά σοι, μαστιγία, πόδας πρίασθαι;

οὐ δὲ φέρεις ὀπισθίους.

ἄωρος (Γ), συνηρ. ὄρος, ὁ ὕπνος, Σαπφώ 39. καὶ ἴσως ἦλασ'

ἄωρον ἀπο ἀναγνωστέον ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 150, ἀντι ἦλασεν ὄρον,

ἀλλὰ πρὸλ. ὄρος (Β).

ἄωροσύνη, ἡ, τὸ ἄωρον, τὸ ἀνηθον τῆς ἡλικίας, ἠρπάζθη δ'

ἐκκαίδεκάτοιο ἐνιαυτοῦ ἕκτον [α]ωροσύνη μῆνα παρερχόμε-

νος Σουλ. Ἐπιγρ. 4708.

ἄωρο-τοκος, ον, ὁ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν, δηλ. προώριος

γεννηθεῖς, Ἰππιατρ.

ἄωρτο, Ἐπ. παθ. ὑπερσυντ. τοῦ ἀείρω, Ἀτρείδης δὲ ἐρου-

σάμενος χεῖρες μάχαιραν, ἢ οἱ παρ' εἰρεος μέγα κουλεῶν

αἰὲν ἄωρτο, ἐκρέμα:ο, Ἰλ. Γ. 272.

ἄωσ, ἡ, ἄωρ. ἀντι ἄωσ. ἄωσ.

ἄωσφόρος, ὁ, = Ἐωσφόρος.

ἄωτῶ, κοιμῶμαι, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτη,

ἔγωγε, Τυδέος υἱέ, τί πάννυχον ὕπνον ἄωτεις Ἰλ. Κ. 159.

μηκέτι νῦν εὐδοντες ἄωτετε γλυκύν ὕπνον, ἀπᾶνθίεζε τὸν

ὕπνον» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 548. ἀπολλ., Σιμωνίδ. 50. 7. παρ' Ἦσυχ.

ἄωτῶμαι. (Κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἄημι, ἄω, πνέω, φυτόν, καὶ ἐντεῦθεν

κοιμῶμαι, πρὸλ. αὐώ, ἰαύω, Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λέξει ἄωτος 8).

ἄωτιζομαι, ἀποθ., δρέπω τὸ ἄριστον καὶ κάλλιστον, ἴδε λωτί-

ζομαι.

ἄωτον, τὸ, καὶ ἄωτος, ὁ, τὸ ἄριστον, τὸ κάλλιστον, ἐλεγκτότα-

τον τοῦ εἶδους του: Ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ ταύ-

της τῆς σημασίας καὶ τὸ πλείεστον ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου ἔριου, οἶδος

ἄωτον Ἰλ. Ν. 599, 716, Ὀδ. Α. 443. ὡσαύτως ἄνευ τοῦ οἶδος

(ὅπερ πρέπει νὰ ἐνοηθῆῖ ἐκ τῶν συμπεραζομένων), ἔριον, ἄωτον ..

εἰχρόμην Ι. 434. καὶ ἄπαξ ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου λίου, λίου τοῦ

λεπτοῦ ἄωτον Ἰλ. Ι. 657. οὕτως ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. καλεῖ τὸ χρυ-

σομάλλον ἔριον, χρύσειον ἄωτον, Δ. 176. καὶ ὁ Καλλ. εἰς Ἀπολλ.

111, καλεῖ τὸ καθαρὸν ὕδωρ, ἄκρον ἄωτον ὕδατος:—ἀλλ' ἢ

λέξις εἶναι συνηγορῆσι παρὰ Πινδ., ἄωτος ζωάα, ἡ ἀκμῆ, τὸ ἄνο-

τῆς ζωῆς, Ι. 5 (4). 14. ἄωπ. στεφάνων, ὁ κάλλιστος, ἄριστος

τῶν .., Ι. 6 (5). 5. Χαρίτων ἄωτος, τὸ ἄριστον τῶν δῶρων αὐτῶν,

Ι. 8 (7). 1. 37. σοφίας ἄκρος ἄωπ., τὸ ἐλεγκτότατον ἄωρον τῆς τέχνης

τοῦ ποιητοῦ, Ι. 7 (6). 25. ἄωπ. γλώσσης, δηλ., ὀδῆ, ἄσμα, Ι. 1.

75. δίκαα ἄωτος, Ν. 3. 50. οὕτως, Ἀφροδίτα .. ἄωτον Διοσχ.

Ἰκ. 665:—σπανίως κατὰ πληθ., στεφάνων ἄωτοι Πινδ. Ο. 9.

30, κτλ. ἠρώων ἄωτοι Ν. 8. 15. ῥόδων ἄωτοι Σιμωνίδ. 150):

—ἐν ἐπιταφίαις, θνήσκω .. ἀκμῆς ἐν ἄωτῳ, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς

νεότητος, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 154. τὸν .. ἄωτον τοῦ δήμου Σουλ.

Ἐπιγρ. 2804, πρὸλ. 4650.

II. ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται τὴν

λέξιν καὶ ἐν ἄλλῃ σημ., ὅτι παρῆγει τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τι πρᾶγμα,

ὡς ἄωτος ἵππων, ὠδῆ πρὸς ἐξυμνήσαν ἵππων, Ο. 3. 6. ἄωτος

ἀρετᾶν Ο. 5. 2. ἄωτος χερῶν Ο. 8. 99.—Περὶ τοῦ γένους δὲν

δυναμέθα νὰ βεβαιωθῶμεν ἐκ τοῦ Ὀμ. ἢ τοῦ Διοσχ. (ὅστις μόνος

ἐκ τῶν τραγ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, καὶ τοῦτο μόνον ἀπαξ) ὁ

Πινδ. καὶ ἐπὶ πανταχοῦ ἄωτος, οὕτω καὶ ὁ Θεοέρ. 13. 27. ὁ δὲ Ἀπολλ.

Ρόδ. καὶ οἱ μεταγ. Ἐπ. ἄωτον (Ὀπκ. Κυν. 4. 154, οἶδος ἄωτα

κατὰ πληθ.). (Ἡ σημασία «ἄνωτος», ἡτις ἐπὶ πολὺ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ

ἀρχικὴ, οὐδαμῶς εὐρίσκειται πληρῶν ἐν μεταφορικῇ ἐννοίᾳ ἴδε ἀνθος,

λωτίσμα πρὸλ. Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λέξ. Φαίνεται δὲ ὅτι κατ' ἀρ-

χὰς ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ λεπτοῦ ἔριου).

ἄωτος, ον, (οὐς) στερούμενος ὤτων, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο τυ-

φλόος, οὐδὲ ἄωτος ὁ ἀνθρώπος ἐστίν Πλούτ. 2. 963B. ἐπὶ ἀγ-

γείων στερούμενων λαθρῶν ἢ λαθῶν, ἄωτος παρὰ Κυπρίους τὸ ἐκ-

πωμα, ὡς Πάμριλος, Φιλιππῆς δὲ ποτήριον οὐς οὐκ ἔχον» Ἀθήν. 783.

B

Β. β, βῆτα, ἄκλ., δεύτερον γράμμα τοῦ ἑλλ. ἀλφαβήτου· ἐντεῦθεν ὡς ἀριθμ. β' = δύο καὶ δεύτερος, ἀλλὰ β = 2000.

I. β εἶναι ἄφωνον χειλῶφρον μῆσον μεταξὺ τοῦ ψιλῶ π καὶ τοῦ δασέος φ. Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ ἑλλ. β ἔπρεπε νὰ ἀναφαίνεται ὡς b ἐν τῇ Λατ., Σανσκρ., κτλ., καὶ νὰ τρέπηται εἰς p ἐν ταῖς βορείαις γλώσσαις· ἀλλὰ τοῦ πρώτου κανόνος ὑπάρχουσιν ὀλίγα παραδείγματα (ἴδ. βληχάουμαι, βραχὺς, βύας), τοῦ δὲ δευτέρου οὐδέν, Κούρτ. σ. 273. Μάλιστα ἐν τῇ Σανσκρ. καὶ ἐνίοτε ἐν τῇ Λατ. τὸ β παρίσταται διὰ τοῦ g καὶ ἐν τῇ Γοθ. κτλ. διὰ τοῦ k (qu), ὡς βαῖνον (√BA) = Σανσκρ. gā, gīgā mi, Γοθ. quiman, (Ἄγγλ. go)· βάλλω = Σανσκρ. gal, malā mi, Παλαιο-Γερμ. quillu (Γερμ. quēllēn)· βαθὺς = Σανσκρ. ga-hanas· βαρὺς = Σανσκρ. gurug, Λατ. gravis, Γοθ. kauris· βοῦς = Σανσκρ. gāus, Ἄγγλο-Σαξ. cū. (Ἄγγλ. cow, Γερμ. kuh), κτλ., ἴδε Κούρτ. σ. 431 κέξ.

II. ἡ προφορὰ τοῦ β ἦτο μαλακωτέρα τοῦ ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις b· συγνάσις ἐγένετο χρήσις αὐτοῦ πρὸς παράστασιν ἢ ἀντικατάστασιν τοῦ ἀπολεσθέντος F, ἴδ. κατωτ. 3· ἐν τῇ νεωτέρῃ Ἑλληνικῇ ἡ προφορὰ αὐτοῦ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ v τῶν Εὐρωπ. γλωσσῶν, διὸ Λατινικὰ ὀνόματα ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ στοιχείου v εἶναι γεγραμμένα ἑλληνιστὶ διὰ τοῦ β, ὡς Βάρρων, Βεργίλιος (ἐνίοτε ὁμοῖο ἀντὶ τοῦ β τίθεται ἡ μαλακὸν ἔχουσα τὴν ἕχον ὀρθογῶς ου, ὡς Οὐαλέριος, Οὐελία)· παρὰ Μακεδόσιν ἀντικαθίστατο τὸ φ, ὡς Βίλιππος, Βερενίκη, ἀντὶ Φίλιππος, Φερενίκη.

III. ἡ ἐν ταῖς διαλέκτοις ποικίλη χρήσις τοῦ β ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τὴν προφορὰν: 1) ἀντὶ γ, ὡς βληχῶν ἀντὶ γληχῶν, βλέφαρον Δωρ. γλέφαρον, βανὰ Διοί. ἀντὶ γυνή, βέφυρα ἀντὶ γέφυρα, πρέϊγος Κρητ. ἀντὶ πρέσους· πρὸλ. τὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας μεταβολάς. 2) Διοί. ἀντὶ δ. βλῆρ ἀντὶ δέλεαρ, βελφίς ἀντὶ δελφίς, Βελφοί ἀντὶ Δελφοί. 3) πρὸς παράστασιν τοῦ ἀπολεσθέντος F· ἴδε ἐν λ. διήγημα III. 4) παρ' Ἀρκάσι τὸ β μετεβάλλετο εἰς ζ, ὡς ζέλλω, ζέρεθρον, ἐπιζαρέω, ἀντὶ βάλλω, βέρεθρον (βάραθρον), ἐπιβαρέω, Πόρσ. Φοίν. 45. 5) περὶ τῆς θρυλουμένης ἐναλλαγῆς τῶν στοιχείων β καὶ κ ἴδε ἐν λ. τήκω. 6) ἀντὶ μ, ὡς βεμβράς ἀντὶ μεμβράς, βροτὸς ἀντὶ μορτὸς (moitalis). 7) παρὰ Δελφοῖς ἀντὶ π, ὡς βατεῖν, βικρὸς ἀντὶ πατεῖν, πικρὸς, Πλούτ. 2. 292F· πρὸλ. Λατ. hucus πύξος, Burgus Πύρρος. 8) τὸ β ἐνίοτε παρεμβάλλεται μεταξὺ τῶν γραμμάτων μλ, μρ, ἵνα παράσχη εἰς αὐτὰ πληρέστερον καὶ διακριτικώτερον ἦχον ὡς ἐν τοῖς ἀμόρτοτος, μεσημέρια, γαμβρός, μεμβλέται.

βῆ. συντεταγμένον ἀντὶ βασιλεῦς, Διοχὺλ. Ἰκ. 392, Βαλκ. Ἡρόδ. 4. 59, Ἄδων. σ. 383· οὕτω μᾶ, δῶ ἀντὶ μάτηρ, δῶμα, πρὸλ. Λοθ. Παρὰλ. σ. 78. Ὀνομαστικῇ τις βᾶς ἀπαντᾷ παρὰ Μῆμν. ἐν Φωτ. Βιδλ. 228, πρὸλ. Α. Β. 1181. II. ἐπιφώνημα, μπᾶ! Ἑρμῖπ. Δημ. 9.

βαβάξω, μετ' ἀναδιπλασ. ἀντὶ βάζω, Ἡσύχ.· πρὸλ. βάβαξ, βαβάκτης.

βαβαῖ, Λατ. papae! ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ· μπᾶ, μπᾶ! Εὐρ. Κύκλ. 156, Ἀριστοφ. Ὀρ. 272, κτλ.· οὐχὶ τῶν μετρίων, ἀλλὰ τῶν βαβαί βαβαί, πρὸς δῆλων ἀνθρώπων ὑπερβολικῶς ἐν ταῖς ἐκφράσεσιν αὐτῶν, Ἄλεξ. Σικ. 1, ἔνθα ἴδε Meineke μ. γεν., βαβαί τοῦ λόγου, μπᾶ, μπᾶ, τί λόγος! Πλάτ. Φίλ. 23B. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 183).

βαβακίᾶξ, ἐπιτεταγμένον ἀντὶ τοῦ βαβαί, Ἀριστοφ. Ἀχ. 64, κτλ.· βαβαί βαβακιάξ Εἰρ. 248.

βαβάκινος, κατὰ τὸν Ἡσύχ. εἶδος χύτρας.

βαβάκοι, ἐν Ἡλιδι = τέττιγες, ἐν τῷ Πόντῳ = βάτραχοι Ἡσύχ.

βαβάξ, ὁ, (βαβάξω) φλύαρος, Ἀρχιλ. 29· παρ' Ἡσύχ. βαβάκτης· βαβάκτης· ὡσαύτως, ὁ μεγαλοφώνως ὁμιλῶν, κεκράκτης, φωνακλᾶς, θορυβώδης διασκεδάζων, ἐπιθ. τοῦ Πανός, Κρατ. Ἀδῆλ. 22, πρὸλ. Εὐστ. 1431. 46.

βαβέλιος, ἐν τῇ Παμφυλίᾳ διάλεκτῳ, ἀντὶ τοῦ ἀέλιος, ἤλιος Εὐστ. 1654. 20.

βαβράζω, φλυαρῶ, τερετίζω ἐπὶ ᾠδικοῦ τῖνος εἶδος ἀκρίδων ἢ τοῦ τέττιγος, Ἄναν. 1. 6.

βαβύας, ὁ, πηλός, λάσπη, παρ' Ἡσύχ.· ὡσαύτως βαβύλας, Σουίδ., κτλ.

βαβύνα, ἡ, Λακων. γέφυρα, Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. Λυκ. 6, πρὸλ. Πελοπ. 17.

βαβυκάς, = πελεκάν, Φιληγ. 40.

Βαβυλών, ὄνομα, ἢ, πόλις Ἀσσυρίας, Ἡρόδ., κτλ.:—Βαβυλώνιος, ὁ, ὁ κάτοικος, καὶ Βαβυλωνεύς, εἰς, ὁ, Στέφ. Β.· θηλ. Βαβυλωνίς, ἴδος, Νόνν. Δ. 40. 203· ἐπιθ. Βαβυλωνίος, α, ον, Ἡρόδ. -ος, ον, Ἄρρ. Ἄν. 6. 29· ἢ Βαβυλωνιακός, ἡ, ὄν, Ἄλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 55.

βάγμα, ατος, τό, (βάξω) ὁμιλία, λόγος, δύσθορος δάγματα Διοχὺλ. Πέρσ. 636.

βαγός, ὁ, Λακων. ἀντὶ ἀγός, Σουλ. Ἐπιγρ. 58· βαγός· βασιλεὺς· Ἡσύχ.

βαγώας, ὁ, Λατ. Bagoas, Bagōus, Περσικὴ λέξις, σημαίνουσα, ὡς λέγεται, εὐνοῦχος, ὡς κύρ. ὄνομα παρὰ Σπράβ. 15, κτλ., ἴδε Πλίν. Ν. Η. 13. 4, 9.

βαδῶν, ἐπίρρ. (βαῖνον) βῆμα πρὸς βῆμα, Λατ. pedetentim, βάδην ἀπίοντος Ἰλ. Ν. 516· ἀραχνος ὡς β. Διοχὺλ. Ἰκ. 886· μέ βῆμα πορείας, ἦγε β. Ἡρόδ. 9. 57· ἠγοῦ β. Ἀριστοφ. Λυσ. 254· β. ταχὺ ἐφέπεσθαι, με βῆμα ταχὺ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δρόμῳ ἔθεον Ἐεν. Ἄν. 4. 6, 25· θάττον ἢ β. Ἑλλην. 5. 4, 53, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 221· β. ὑποχωρεῖν Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 9. 44, 3. 2) βαθμῆδόν, ἐπὶ τὸ μάλλον, πεινήν Ἀριστοφ. Ἀχ. 535.

II. με περιπάτημα, πεζῆ, ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐφ' ἵππου, ἐφ' ἀμάξης ἢ ἐπὶ πλοίου, Διοχὺλ. Πέρσ. 19.

βαδίζω, μέλλ. Ἄττ. βαδιόσμαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 617, Πλ. 495, Πλάτ., κτλ.· μεταγεν. βαδίσομαι Γαλην., καὶ βαδισθ (δια-) Λουκ. Δημ. ἐγκ. Ι, κτλ.: ἄορ. ἐβάδισα Ἰππ. 556. 16, Ἄρρ., κτλ., (δια-) Θουκ. 6. 101· πρῆμ. βεβαδίσκα Ἀριστ. μετ. τ. φου. 8. 6, 9· Ἰώσηπ. —Μέσ., προστακτ. βαδίζου Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 167·—πρὸλ. ἀπο-θαδίζω (βάδος, βαῖνον, ναδῶ) = ὑπάγω βραδέως, περιπατῶ, Λατ. ambulare, ἐπιστοφάδην δ' ἐβάδιζεν Ὀμ. Ὑ. Ἐπιρ. 210· ἀντίθετ. τῷ τρέχω Ἐεν. Κύρ. 2. 3, 10, κτλ.· ἐπὶ ἵππεων, ὁ αὐτ. Ἄν. 6. 3, 19· ἐπὶ κτήνους β. Δίων Χρυσ. 2. 34· ὑπάγω διὰ Ἑρᾶς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πλέω, Δημ. 392. 6., 398. 15· ἐπὶ τινων ζώων, κατὰ σκέλη β., ἴδε σκέλος 1·—μετὰ συστοίχ. αἰτιατ. βάδον β. Ἀριστοφ. Ὀρν. 42· ὁδὸν Ἐεν. Ἄπομ. 2. 1. 22· ἀειμίαν ἀτραπὸν Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 9. 38, 2·—ὡσαύτως, δδῶ β. Λουκ. Τίμ. 5. 2) περιφέρωμαι, περιδιαβάξω, Κρατίν. Διον. 5, κ. ἀλλ.· κατὰ ζυγαί, κατὰ ζεύγη, Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 5. 12. 3) καθόλου, ὑπάγω, πορεύομαι, Ἄντιπρον 132. 15· ἐπ' οἰκίας βαδ., εἰσέρχομαι εἰς οἰκίαν, εἰσβαῖνω, Δημ. 271. 13· β. ἐπὶ τινα, προβαῖνω ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 1251. 20· εἰς τὸ πολίτευμα, εἰς τὰς ἀρχάς, εἰς τὰ ἀρχεῖα Ἀριστ. Πολ. 4. 6, 9., 4. 14, 4., 4. 15, 6· β. εἰς τὰ πατρώα, εἰσέρχομαι καὶ καταλαμβάνω τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, Ἰσαί. 44. 14· προβαῖνω ἐν τῇ συζυγίᾳ, Δημ. 314. 21, Ἀριστ. Ἄν. Ὑστ. 2. 13, 12, κτλ.

4) ἐπὶ πραγμάτων, αἱ τιμαὶ ἐπ' ἔλαττον ἐβάδιζον, αἱ τιμαὶ ἤλαττοῦντο, Δημ. 1285. 22· τὸ πρᾶγμα περαιτέρω β. ὁ αὐτ. 688. 14·—ἡ λέξις σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀνήκει εἰς τοὺς κωμικοὺς καὶ πεζοὺς· ἀπαντᾷ ὁμοῖο ἐν Εὐρ. Φοίν. 544.

βαδίσαι, εως, ἡ, τὸ βαδίζειν, πορεύεσθαι, τὸ περιπάτημα, Ἀριστοφ. Πλ. 334· βαδίσαι χρῆσθαι Ἰππ. π. Ἄερ. 290· ἐπὶ λαγῶν, Ἐεν. Κυν. 8, 3· ἀντιθ. τῷ πηξίσει, ἄλαις, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 10. 4, 3. βαδίσμα, ατος, τό, περιπάτημα, τρόπος τοῦ βαδίζειν, Ἐεν. Ἄπολ. 27, Δημ. 982. 18.

βαδισματίας, ου, ὁ, ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ βαδίζειν, περιπατεῖν πεζῆ, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 105.

βαδισμός, ὁ, = βάδισις, Πλάτ. Χαρμ. 160C, κτλ.

βαδιστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ βαδίσῃ ἢ περιπατήσῃ, σοί βαδ. πάρος Σοφ. Ἡλ. 1502, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 10. 9, 16·—οὕτω κατὰ πληθ., βαδιστέα Ἀριστοφ. Ἀχ. 394.

βαδιστής, οὔ, ὁ, ὁ βαδίζων, περιπατῶν, ταχὺς βαδ., ὁ ταχὺς εἰς τὸν δρόμον, Εὐρ. Μῆδ. 1182.

βαδιστικός, ἡ, ὄν, καλός, ἱκανὸς εἰς τὸ περιπατεῖν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 128· τὸ βαδιστικόν, ἱκανότης πρὸς τὸ περιπατεῖν, Ἀριστ. Ἑρμῖπ. 12·—Ἐπίρρ. -κῶς Ζωναρ.

βαδιστός, ἡ, ὄν, ὃν δύναται τις πεζῆ νὰ διέλθῃ, ἐν φ' δύναται τις νὰ βαδίσῃ, Ἄρρ. Ἰνδ. 43.

βάδος, ὁ, περιπάτημα, περίπατος, βάδισις, ὁδός, βᾶδον βαδίζω Ἀριστοφ. Ὀρν. 42.

βαδύς, (ὁ ἔ. φαδύς) Ἡλείτι, ἀντὶ ἡδύς, ἴδε Φερεκῦδ. Ἄποσπ. 36, Παιου. 5. 3. 2.

βάξω, ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει πρὸ πάντων κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. παθ. πρῆμ. (ἴδε κατωτ.)· πρὸλ. βαβάξω—ὁμιλῶ, λέγω, Ὀμ., ὅστις συγνάσις σχηματίζει φράσεις: ἀρτια βάξω, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 92· ἀνεμύλια βάξω Ὀδ. Δ. 837· πεπνυμένα βάξω Ἰλ. Ι. 58· οἶτ' (Βεκκ. οἶτ') εὐ μὲν βάξουσι, κακῶς δ' ὀπιθεν φρονέουσιν Ὀδ. Σ. 167· βάξω τινά τι, λέγω τι εἰς τινα, Ἰλ. Π. 207, Εὐρ. Ἰππ. 119· πολλὰ κακῶς β. τινά ὁ αὐτ. Ρῆσ. 719· ὡσαύτως, τινί τι Διοχὺλ. Χο. 882· ὡσαύτως μ. δοτ. τρόπου, χαλεποῖς βάξω ἐπέεσσι, προσφωνῶ, ὁμιλῶ με λόγους τραχέας, Ἡσ. Ἐρ. κ. Ἡμ. 184· κακοῖσι β. πολλὰ Τυδέως βίαν Διοχὺλ. Θῆβ. 571· ὑπεραυχα β. ἐπὶ τινι αὐτόθι 483:—Παθ., ἐπος· βέδακται, λόγος τις ἔχει καλήνῃ (οἱ σχολ. = πεφυλῆρται), Ὀδ. Θ. 408. (Ἐκ τῆς √ΒΑΓ, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν βέ-βαγ-μαι, βάξ-ις· ἐντεῦθεν καὶ βαβάξω).

βαθίων, βαθιστος, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ βαθύς.

βαθυμῆδόν, ἐπίρρ. (βαθμός) κατὰ βαθμοὺς ἢ βαθμίδας, Γαλην. 12. σ. 479, Ἀθήν. 1C.

βαθυμῖς, ἡ; γεν. -ίδος Πίνδ. Ν. 5. 3· -ίδος Ἄνθ. Π. 7. 428·—βαθυμῖς ἢ κατώφλιον, ἀκρῶν βαθμίδων ἀπο Πίνδ. Π. 5. 9, πρὸλ. Ἰωσήπ. Ἰ. Α. 15. 11, 5·—τύπος τις, βαομῖς, ἴδος, ἐτέθη ἐκ διορ-

ὄψωτος ἐν Πανσ. 8. 6, 4 ἐκ τῶν χρων.

2) κοίλωμα ὁστού κατὰ τὸν ἄρμον, Ἰππ. π. Ἀγμ. 751· καθόλου, κοιλότης ἐν ὁστέϊ, αὐτέϊ 776.

βαθμο-ειδής, ἐς, πρὸς βαθμίδας ὁμοιάζων, Πλούτ. 2. 1079E.

βαθμός ἢ βασιμιάς, ὁ. (βαίνω) βαθμιάς, κωφώλων, Ἔβδ. (1 Βασ. κ', 9), Ψευδοσοφοκλ. παρὰ Κλήμ. Ἄλ. 602· βαθμιάς ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ ὀρολογίου, Ἔβδ. (4 Βασ. κ', 9 κέξ.). II. μεταφ. βαθμός, πρόεδρος, (οἱ β. κλίμακος προκοπήν σημαίνουσι Ἀρτεμίδ. 2. 42), 1 Ἐπιτ. Τιμ. 3. 13· τολμημάτων βαθμοὶ Ἰώσηπ. I. Π. 4. 3, 10, ἴδε ἐν λ. ἀναλογέω· ὡσαύτως ἐπὶ γενεαλογίας, ἀπαιτέρω δευστὶν β., κατὰ δύο βαθμοὺς περαιτέρω, δηλ. πέρα τοῦ πάππου, Δίων Χρυσ. 2. 181.

III. = βαδίσαι Ἐκκλ. — Κατὰ τὸν Φρόν. βαθμίδα εἶναι ὁ Ἴων., βασιμιάς ὁ Ἄττ. τύπος· οὕτω καὶ ἡ Μοῖρ. καὶ Θωμ. Μ. Τὰ χειρ. τοσοῦτον ποικιλοῦσιν, ὥστε ἐλάττωτα σαρκηζοῦσι τὴν διαοργάν. τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. Φρόν. 324· βασιμιάς ἀπαντᾷ ἐν Μυτλ. Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 2189), καὶ ἐν τιμ. Αὐδ. (3486).

βάθος, εὐς, τό, (βαθύς) βάθος ἢ ὕψος ὅπως ἤθελέ τις μετρήσει πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ ἄνω, Λατ. altitudo, ταρτάρου βάθος Αἰσχύλ. Πρ. 1029· αἰθέρος βάθος Εὐρ. Μηδ. 1297, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1715· βάθους μετέχειν, δηλ. νὰ εἶναι τι σῶμα στερεόν, ἔχον βάθος ὡς καὶ μήκος καὶ πλάτος, Πλάτ. Πολ. 528B, πρὸλ. II: — μετὰ πρὸθ., ἐκ βάθεος, κατὰ τὸ βάθος, Ἠρόδ. 1. 186· εἰς βάθος Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9. 18; κλ. ἐν βάρθει ὁ αὐτ. π. Αἰσθ. 3. 14, κτλ.· κατὰ βάθους ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 3. 5: — ἰδίως ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας = τὸ βάθος γραμμῆς τινος στρατοῦ, ἀντιθ. πρὸς τὸ μέτωπον, Σουίδ. «ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγῶν στίχος», Ξενοφ. Ἑλλ. 3. 4. 13, κλ.· ἐπὶ βάθους, κατὰ βάθος· στήλης ἢ φάλαγγος, Θουκ. 5. 68· οὕτως ἐς β. ἐκτάσσειν Ἀρρ. Ἀν. 1. 2· β. τριγῶν, ἐπὶ μακρῆς καὶ πυκνῆς κόμης, Ἠρόδ. 5. 9· ἀτομα πύργωνος βάθη Ἐπιγρ. Νευαχ. 1. 7: — παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ Κ. Δ. τὸ βάθος, τὸ βαθύ ὕδωρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παρὰ τὴν ἀκτὴν ἕρχά· — πληθ. τὰ βάθη Πλάτ. Τιμ. 44D, κτλ.· ἐν βάθεσιν ὁ αὐτ. Πολιτ. 299E· ἐν τοῖς βάθεσιν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 15, 3· πρὸλ. βαθύς.

2) μεταφ., κακῶν ὄρων βάθος Αἰσχ. Πέρσ. 465· ἢ μακροῦ πλοῦτου βάθει (πρὸλ. βαθύπλοτος) Σοφ. Αἰ. 130· βάθος διανοίας, β. τι ἔχειν γενναῖον, περὶ τοῦ Παρμενίδου, Πλάτ. Θεαιτ. 183E· ἐν βάθει πόσις, βεβουλημένος εἰς τὴν πόσιν, Θεόφρ. 14. 29.

βάθρα, ἡ, = βαθυός, Ἐτ. Γουδ.· ἐν χρήσει μόνον ἐν συνθετοῖς, ἀπο-, ἐπι-βάθρα.

βαθράδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βάρθρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 433. ὁ Ηεμστ. βαθρίδιον.

βαθρακος, ἴδε β-τραχος.

βαθρασία, ἡ, = βάθρον, Αἰσχ. Ἰκέτ. 850· χωρίον ἐμβαρμένον, βαθρηδόν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ πυθμένου, Λατ. funditus, Χρησ. Σιδελλ. βαθρακίον, τό, βάθρον, Συλλ. Ἐπιγρ. 3924. [5118.]

βάθρον, τό, συντεταγμένον ἐκ τοῦ βαττήριον (βαίνω), ἐκεῖνο ἐρ' οὐ τι βαίνει ἢ ἵσταται· ἐνετύθεν, 1) β. αἰς, ὑπόβαθρον, τὸ β. καὶ ὁ ῥόθων Ἠρόδ. 1. 183· ἀνάμικτος, ὁ αὐτ. 5. 85· οὕτω, δαιμόνων ἰδρύματα· ἐξάνεστραπται βάρθρων Αἰσχ. Πέρσ. 812, πρὸλ. Ξεν. Ἰππ. 1. 1. 2) σκηνή ἢ ἱερῶμα, Πρὸδ. 7. 23. 3) καθόλου, στερεόν ἔδαφος, ἀμφοτέρω Σαλαμίνος β. Σοφ. Αἰ. 135, πρὸλ. Φ. 1000, Ο. Κ. 1602· ὡ πατρῶον ἐστὶς βάθρον, δηλ. οἷα τὸ πατρὸς μου, ὁ αὐτ. Αἰ. 860: — κατὰ πληθυντ., θεμέλια, βάθρα πολλῶν Πίνδ. Ο. 13. 7· Ἰλίου ἑ. ἐξάναστήσας βάρθρα Εὐο. Ἰκ. 1198· ἐν βάρθροις εἶναι, ἵσταται στερεός, ὁ αὐτ. Γορ. 47· ἐκ βάρθρων, ὀλοσχερός, Λατ. funditus, Διον. Ἀλικ. 8. 1.

179) βαθμιάς, Σοφ. Ο. Κ. 1591· αἱ βαθμῖδες κλίμακος, Εὐρ. Φων. 1149.

3) κἀθρα, Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρά. 142, Ο. Κ. 101, Φρόν. Κομ. 1. 5· τὰ β., θρανία σχολείου κ.τ.τ., Πλάτ. Πρωτ. 315C, 325E, κτλ.· τὰ βάρθρα σπογγίμων Δημ. 313. 12· ἐπὶ τῶν θρανίων τοῦ βουλευτηρίου, Λυσ. 133. 11.

6) μεταφ., κινδύνου βάρθρα, τὸ χεῖλις τοῦ κινδύνου, Εὐρ. Κύκλ. 352.

βαθρόω, θεμελιῶ στερεῶς, Τζέτζ.

βαθρο-αγκής, ἐς, ἔχων βαθείας φάραγγας, Ἀνθ. Π. 9. 283.

βαθρο-βουλός, ὄν, ἔχων βαθείας βουλὰς, Αἰσχ. Πέρσ. 142.

βαθρο-γεῖος, ὄν, Καλλ. Ἀπόλλ. 64, Θεόφρ. I. Φ. 4. 11, 9· Ἴων βαθρογείος Ἠρόδ. 4. 23· Ἄττ. βαθρογείως, ὄν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 4, 10: — ὁ ἔχων βάθος γῆς, πολλὴν γῆν, εὐφορος, γῆ, ἐνθ' ἄνωτ., πρὸλ. λεπτογείως.

βαθρο-γένεος, ὄν, ὁ βαθύν, πυκνὸν ἔχων πώγωνα, βαθρογῶων Πολυδ. 2. 88, Ἰουλιαν. 349C.

βαθρογέρων, = βαθρογείως, Νικητ. Χρον. 9.

βαθρογείως, = γείως, ἴδε ἐν λ. βαθρογείως.

βαθρο-γῆρας, ὄν, γεν. ω, ἐν βαθεῖ γῆρατι, ὑπέργηρος, Σέξτ. Ἐπιτ. π. Μ. 6. 13· μεμαραμμένον, Ἀνθ. Π. 6. 247.

βαθρο-γλυπτος, ὄν, βαθείως γεγλυμμένος, Παῦλ. Σιλ. Ἀμδ. 156.

βαθρο-γλωσσος, ἐλλόγητος, εὐλόγητος, Ἰσοκρ., Σουίδ.

βαθρο-γλωσσός, ὁ ἐν βαθεῖ γλῶσσο κείμενος, σκοτεινότητος, Νασ. 2, 279

βαθρο-γνώμων, βαθρούς, Βάβρ. 127. 4, 5.

βαθρογνωμοσύνη, ἡ, βάλος σαφείας, βαθρονοία, Θεοφύλ. Βουλγ. 3. σ. 685.

βαθρο-δενδρος, ὄν, πυκνὸδενδρος, πολυδενδρος, Λυρ. παρὰ Πλούτ. 2. 1104E.

βαθρο-δίνης, ὄν, ὁ, ὁ βαθεῖαν δίνην σχηματίζων, ποταμῶς Ἰλ. Υ. 73, κτλ.· ὠκεανός Ἰσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 169· — οὕτω κα· βαθροδίνης, εσσα, ἐν, Ἰλ. Φ. 15· καὶ -δίνης, ἐς, Δημ. Βιβου. παρὰ Σπείρ. Β. ἐνλ. Ἰσραία.

βαθρο-δοξος, ὄν, ὁ λίαν περημισμένος, ἐνδοξότατος, Πίνδ. Π. 1. 127.

βαθροεργέω, (* ἔργω) βαθείως ὀργάνω, βαθεῖαν ἀλλὰ σχηματίζω, Γεωπ. 2. 23, 14.

βαθρο-ζωνος, ὄν, βαθείως ἐξωσμένος, δηλ. οὐχὶ ὑψηλὰ καὶ ὑπὸ τὸ στήθος (πρὸλ. εὐζωνος), ἀλλὰ χαμηλὰ κατὰ τὴν ὀσφύν ὥστε ἢ ἰσθμῶς νὰ σχηματίζῃ μέγαν πτυχῶδη κόλπον (πρὸλ. βαθροκόλπος), βαθροζωνος τε γυναῖκας Ἰλ. Θ. 594, Ὀδ. Γ. 154· ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐπὶ ξένων γυναικῶν αἰχμαλωτισθεισῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, (« βαρβάρων γυναικῶν τὸ ἐπιθέτον », Σγῶλ. εἰς Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτ.) οὕτω, βαθροζώνων Ἐπεροῖδων Αἰσχύλ. Πέρσ. 155· πρὸλ. Müller Archäol. d. Kunst 339, Böckh. Expl. Pind. O. 3. 35.

βαθρο-θριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰς καὶ πυκνὰς τρίχας, Ὀπκ. Κυν. 1. 313· ἐπὶ προβάτων ἐχόντων πυκνὰ ἢ μακρὰ ἔρια, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 412.

βαθρο-καμπής, ἐς, ὁ ἰσχυρῶς κακαμμένος, Ἀνθ. Π. 6. 306.

βαθρο-κάροδος, μεγαλόκαρδος, Πρὸκλ.

βαθρο-καρπος, ὄν, πλούσιος ἐν καρποῖς, ἀφρόνους φέρων καρπός, εὐκαρπος, εἰρήνην Ἐπιγρῶμ. Ἑλλήν. 792.

βαθρο-κῆτης πόντος, ἡ βαθεῖα καὶ χαινούσα θάλασσα, Θεόφρ. 175· πρὸλ. μεγακῆτης.

βαθρο-κλεής, ἐς, = βαθροδοξος, Ἀνθ. Π. 9. 575.

βαθρο-κληρος, ὄν, ὁ πλούσιος, εὐφορος ἔχων χώρας, ἐπὶ προσώπων, πολυκτήμων, Ἐπ. Ὀμ. 16. II. βαθροπλοτος, εὐφορος ἐπὶ γῆς, Κόλουθ. 214 (218), Μανθ. 3. 229.

βαθρο-κνήμις, ἴδος, ὁ, ἡ, ὁ ὑψηλὰς φορῶν περικνημῖδας, Κόιντ. Σμ. 1. 54.

βαθρο-κόλπος, ὄν, ὁ ἔχων ἢ φορῶν ἱμάτων σχηματίζον βαθεῖας πτυχῆς (πρὸλ. βαθροζωνος), ἐπιθ. τῶν Τρωάδων, Ἰλ. Σ. 122, 339, Ω. 315· τῶν Νυμφῶν, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 5, εἰς Ἀφροδ. 258. II ἡ ἔχουσα βαθεῖα, πλήρη στήθη, τ. ἔ. μαστοὺς πληροῦντας τὸ στήθος, ἐκ β. στηθέων Αἰσχύλ. Θῆβ. 864· μεταφ. ἐπὶ τῆς γῆς, ἔχουσα βαθεῖας κοιλιάδας ἢ βαθύ στήθος (πρὸλ. βαθροστενος), Πίνδ. Π. 9. 177, Ν. 9. 60.

2) ἀπλῶς, λίαν βαθύς, χειρὶ Νόνν. Δ. 12. 327· οὕτω πῖθ. πηγῆ βαθ. ὁ αὐτ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 17.

βαθρο-κομος, ὄν, ὁ ἔχων πυκνὴν κόμην ἢ φύλλα πυκνὰ, ἔρεα βαθ., κεκαλυμμένα ὑπὸ πυκνῶν δασῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 551· — ὡσαύτως -κόμης, ὄν, Πολυδ. 2. 24.

βαθρο-κομέω, ἔχω πυκνὴν κόμην, Βυζ.

βαθρο-κρανίος, ὄν, ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρανίους, ἄλς Πίνδ. I. 4. 96· β. ἀκταί, ὑψηλὰ καὶ ἀπύκνητοι, ὁ αὐτ. Ν. 9. 95.

βαθρο-κρήπις, ἴδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων βαθεῖα, ἰσχυρὰ θεμέλια, Μουσαῖ 229.

βαθρο-κροσταλλος, ὄν, ὁ ἔχων βαθύν, παχύν πάγον, Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 220.

βαθρο-κτεῖνος, ὄν, ὁ ἔχων μεγάλα κτήματα, πλούσιος καὶ ἀφρόνος, ναετήρας Ἐπιγρῶμ. Ἑλλήν. 1069· τύχη Ἀνθ. Π. 10. 74· βεθεθρον Νόνν. Δ. 12. 126· πρὸλ. βαθροπλοτος.

βαθρο-κτῆμων, ὄν, = βαθροκτεῖνος, Μηνασσ. Χρον. 2606.

βαθρο-κύμων [ῶ] ὄν, ὁ ἔχων βαθεῖα, μεγάλα κύματα, Μουσαῖ 189, κτλ.

βαθρο-λεικος, ὄν, = τῷ ἐπομ., Ἰλ. I. 151, 293.

βαθρο-λειμών, ὄν, γεν. -ωνος, ἔχων ἢ περικυκλούμενος ὑπὸ πλοῦσιων λειμώνων, πέτρα βαθ., ἡ Κίρρα, ἔνθα ἡ χώρα ἦτο ἱερὰ καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καταιεργήσῃ αὐτὴν· πρὸλ. τοῦ Tennyson (deer-meadow'd', Πίνδ. Π. 10. 23.

βαθρο-λήγιος, ὄν, ὁ ἔχων βαθεῖα σπαρτὰ, λίαν εὐφορος, Ἰλ. Σ. 550, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 830.

βαθρο-μαλλος, ὄν, πυκνόμαλλος, Πίνδ. Π. 4. 286, Ἀππ. Μῆτρ. 103.

βαθρομήτα, ὁ, Διολ. ἀντὶ βαθρομήτης (πρὸλ. μητίετα), βαθεῖας ἔχων βουλὰς, βαθρούς, Πίνδ. Ν. 3. 92.

βαθρο-νοος, συνερ. -νοος, ὄν, ἔχων βαθύν νοῦν, Ἀριστ. ἐν Ἀνθ. Π. παραρτ. 9. 23 (Ἀποσπ. 13 Βηκ.).

βαθρονώ, μέλλ. βαθρονώ· πρμ. βαθρονωγα: — Παθ. ὑπερσυντ. βαθρονωστο Νόνν. Δ. 39. 305· (βαθύς)· — κλησιῶ τι βαθύ, σκάπτω καὶ κοιλιῶ τι ἐπὶ πλέον, βαθρούς τε γῶρον ἀπαντα, ἐπὶ χειμάρρων, Ἰλ. Φ. 421· ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε (ἐνν. τὸ σκάφος), ἔσκαψε καὶ κατέστησε βαθύ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. σ' 48. 2) ὡς στρατ. ὄρος, ἴδος βάθος, συμπυκνῶ, τὴν φάλαγγα Ξεν. Κύρ. 6. 3, 23, 8. 5, 15: — Παθ. καθίσταται βαθύς, γίνονται βαθύς, λίανη β. Θεοφρ. 1. Φ. 4. 11, 3· βαθρονωρῖνας ἀπὸ εἰζῶν, περὶ τῆς Δῆλου, Ἐπιγρῶμ. Ἑλλήν. 1028. 70· ἐπὶ βαθεῖας πληγῆς, Νόνν. Δ. ἐνθ' ἄνωτ.· βαθρονωρῖνας χειρσί, μὲ βαθεῖας χεῖρας, εἰς κοιλινομένης, κολίνας χεῖ-

ρας, εἰς τὸ κοῖλον τῶν χειρῶν, αὐτότι 11.180, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2(6).48.
βαθύ-ξύλος, ον, πυκνὸν δένδρον, ὕλης βαθυζύλω φόδῃ Εὐρ.
 Βάχ. 1138· β. δρυμὸς Ἄριστ. π. Κόσ. 3. 1.
βαθύ-πέδος, ον, ἔχων βαθεῖαν πεδίον, χαμηλὴν δηλ. (μεταξὺ
 ὄρεων κειμένην), περὶ τῆς Νεμέας, Πίνδ. Ν. 3. 30.
βαθύ-πέλιμος, ον, (πέλιμα) ἔχων παχὺ τὸ πέλιμα, εὐμαρὶς
 Ἄνθ. Π. 7. 413.
βαθύ-πέπλος, ον, μακρὸν ἔχων πέπλον, Κόιντ. Σμ. 13. 552.
βαθύ-πικρός, ον, καθ' ὑπερβολὴν πικρός, ἀψίνθιον Διοσκ. 3.
 26 (διὰ φ. γραφ. βαρύ-).
βαθύ-πλεκτής, ἐς, ὁ πυκνῶς πεπλεγμένος, Ὅππ. Ἄλ. 4. 638.
βαθύ-πλευρος, ον, ὁ ἔχων βαθείας πλευράς, βόες Γεωπ. 17. 2. 1.
βαθύ-πληγῆ, ὁ, ἡ, ὁ βαθέως πλήττων, βαθεῖαν πληγὴν ἐμποῶν,
 σκορπίος Νικ. παρ' Αἰλ. Ζ. Ἰδ. 3. 40.
βαθύ-πλοκάμους, ον, ὁ ἔχων μακροὺς καὶ δασεῖς πλοκάμους,
 Ἄπολλ. Ρόδ. 1.742.
βαθύ-πλοος, ον, ὁ εἰς βαθέα ὕδατα πλέων, ναῦς, πῖθ. γραφ.
 παρὰ Διοδ. 3. 40.
βαθύ-πλούσιος, ον, = τῶ ἐπομ., Πολυδ. 3.109.
βαθύ-πλουτος, ον, καθ' ὑπερβολὴν πλούσιος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 555,
 Εὐρ. Ἄποσπ. 462, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 163· πρὸλ. βαθυκτέανος,
 βάθος 2.
βαθύ-πόλεμος, ον, βεβουθισμένος εἰς πόλεμον, Ἄρης Πίνδ.
 Π. 2. 2.
βαθύ-πόνηρος, ον, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πονηρός, μοχθηρός, διε-
 φθαρμένος, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 223.
βαθύ-πρήνων, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑψηλὰς ἀποκρήνους ἀκτάς, βαθύ-
 κρημνος, ῥάχις Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 219.
βαθύ-πρώρος, Διόδ. 3, 40, ἴδε βαθύπλοος.
βαθύ-πύθμην, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων βαθὺν πυθμένα, πάτον, Α. Β. 1339.
 Ἐτυμ. Μ. 696. 35.
βαθύ-πώγων, ον, πυκνοπώγων, Λουκ. Δι. Τραγ. 26.
βαθυρρείτης, ου, ὁ, (βέω) = βαθύρροος, Ἐπ. γεν. βαθυρ-
 ρεῖταιο Ἰλ. Φ. 195, Ἦσ. Θεογ. 265.
βαθυρρεῖων, ον, γεν. οντος, = βαθύρροος, Ἄπολλ. Ρόδ. Β.
 659. 795.
βαθύρρηνος, ον, (ῥήν) = πυκνόμαλλος, τάπηξ Ἄνθ. Π. 6.250.
βαθυρριζία, ἡ, τὸ βάθος ρίζης, τὸ ἔχειν βαθεῖαν ρίζαν, Θεοφρ.
 Ι. Φ. 1.7.1.
βαθύρριζος, ον, ὁ βαθέως ἐρριζωμένος, δρυς Σοφ. Τρ. 1195·
 συγκρ. -ριζότερος Θεοφρ. Ι. Φ. 1.7.2.
βαθύρροθος, ον, ὁ βαθέως ῥοθῶν, ἡζῶν, δάβρος Μανασσ.
 Χρον. 411.
βαθύρροος, ον, συνηρ. -ρους, ουν, ὁ βαθὺ ῥεῦμα ἔχων,
 ὑπερρελλίζων, Ἰλ. Η. 422, κτλ. β. ποταμῶν Εὐήνων Σοφ. Τρ.
 559· ὡσαύτως, χρόνος Κ. Συνέσ. Ἰγμν. 9. 61.
βαθύρρωχος, ον, (ῥωχμῆ) = ὁ ἔχων βαθείας σχισμάδας, χα-
 ράρας, Κόιντ. Σμ. 1. 687.
βαθύς, εἶα (Ἰων. βαθεῖα), ὁ· θηλ. βαθύς Ἰγμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 384,
 Καλλ. εἰς Ἀγλ. 37· γεν. βαθέος, εἶας (Ἰων. -έης): δοτ. βαθεῖν,
 -εἶη (Ἰων. -έη): — συγκρ. βαθύτερος, ποιητ. βαθίων (Ἰ Ἄττ.,
 Ἰ Θεοφρ. 5. 43), Δωρ. βάσσαν (ὁ ἴδω): — ὑπερθ. βαθύτατος,
 ποιητ. βάτιστος. (Ἐξ τῆς √ΒΑΘ παράγονται καὶ τὰ βά-
 θος, βένθος (πρὸλ. πάθος, πένθος), βυθός, βυσσός, βήσσα·
 πρὸλ. Σανσφρ. grāh (λούομαι), grāhānas (βαθύς), κτλ.· περὶ
 τῆς ἀντιστοιχίας ταύτης μεταξὺ τοῦ θ καὶ γ ἴδε ἐν ἄρθρ. Β, β Π.).
 Βαθύς ἡ ὑψηλὸς κατὰ τὴν θέσιν τοῦ θεωρουμένου, ὡς τὸ Λατ.
 altus, Ὅμ., κ.λ.· βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς, αὐλῆς εὐρισκαμένης
 ἐν τῷ μέσῳ ὑψηλοῦ περιτειγίσματος, Ἰλ. Ε. 142, πρὸλ. Ὁδ. Ι. 239·
 ἡϊόνος προπάροιδε βαθείης, ἐκτεταμένους ἀκτής, Ἰλ. Β. 92· τά-
 φρος Ἰλ. Π. 341 κ. ἀλλ.· κρατήρ Σοφ. Ἄποσπ. 149· βαθὺ πτώμα,
 πτώσις ἐξ ὑψηλοῦ, Αἰσχύλ. Ἰκ. 796· πλευρὰ βαθυτάτη (κοι-
 νῶς βαρυτάτη) ἐπὶ ἀλληλοῦ, Ἄριστοφ. Σφρηκ. 1193· παρὰ πεζοῖς
 ἐπὶ γραμμῆς στρατοῦ, β. φάλαγξ Ἐν. Λακ. 11, 6 β. τομῆ,
 πληγῆ, βαθεία, εἰς βάθος γινόμενη, Πλούτ. 2. 231Α, Λουκ. Νιγρ.
 35· τὰ βαθεῖα τοῦ πόντου Ἄριστ. Μετεωρ. 1.13.1· ἐν τοῖς
 βαθεῖσι ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ. 6.14, 11 (ἀλλαγοῦ γράφεται βάθεισι ἐκ τοῦ βά-
 θος). 2) τὴν σύστασιν, πυκνός, ἐπὶ ὁμίχλης, ἡέρα βαθεῖαν
 Ἰλ. Φ. 7, πρὸλ. Ὁδ. 1.144· ἐπὶ ἄμμου, ἀμάθοιο βαθείης Ἰλ. Ε.
 587· ἐπὶ ἡροστρωμένης γῆς, νεϊστό βαθείης Κ. 353· β. γῆ, ἐναν-
 τιον πρὸς τὸ πετρώδες ἔδαφος, Εὐρ. Ἀνδρ. 657, Θεοφρ. Διτ. Φ. 1. 18,
 1· πρὸλ. βαθύγειος: — ἐνεσθῆεν, ἐπὶ ἀφρόνου βλαστήσεως, βαθύς,
 πυκνός, ἐπὶ δασῶν, σιτηρῶν, νεφῶν, βαθείης τάρφρσιν ὕλης Ἰλ.
 Ε. 555· βαθείης ἐκ εὐλόχου Α. 415· βαθὺ λήιον (πρὸλ. βα-
 ουλήσιος) Β. 147, Θεογν. 107· τοῦ λήιου τὸ βαθυτάτον Ἡρόδ.
 5. 92, 6· λεπίων Αἰσχύλ. Πρ. 652· γλῶσα Εὐρ. Ἰππ. 1139· χαίτη,
 τρίχες, πώγων (πρὸλ. βαθύμαλλος κτλ.) Σίμων. Ἰαμβ. 7. 66,
 Ἐν. Κυν. 4. 8, Λουκ. Ἄλι. 41: — βαθύς, ἐπὶ χρώματος, πρὸλ. θαθύ-
 χροος. 3) ἐπὶ ποιότητος, ἰσχυρός, σφοδρός, βαθείη λαλαπῆ
 Ἰλ. Α. 306. 6) καθόλου, μέγας, ἀπρόσβ. πλουσιπάροχος, βαθύς
 κλῆρος Πίνδ. Ο. 13. 83· βαθύς ἀνήρ, πλούσιος ἀνθρώπος, Ἐν. Οἰκ.

11.10· βαθύς οἶκος Καλλ. εἰς Δήμ. 113· βαθύς πλοῦτος Αἰλ. Π.
 Ι. 3.18· βαθὺ χρέος, πολὺ, μέγα, Πίνδ. Ο. 10(11).10· στεφάνων
 βαθεῖα τέρψις Σοφ. Αἴ. 1200· β. εἰρήνην Jacobson Κλημ. Ἐπ. 1.
 2: ὡσαύτως, βαθὺ κλέος Πίνδ. Ο. 7. 98· κίνδυνος Π. 4. 368· β.
 ὕπνος, καθ' ὃν ἡ ἀναίσθησια μεγάλη, Θεοφρ. 8. 65, πρὸλ. Λουκ.
 Ἐναλ. Διαλ. 2. 3· β. γῆρας Ἐπιγράμ. Ἐγλ. 452.12. 4) ἐπὶ
 τοῦ νοῦ, τῆς διανοίας: συνετός, φρήν βαθεῖα Ἰλ. Τ. 125· πρὸλ.
 Πίνδ. Ν. 4.13, Αἰσχύλ. Ἰκ. 407· μέριμνα Πίνδ. Ο. 2. 100· (οὕτω
 μεταρ., βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενός κερπούμενος Αἰσχ. Θῆβ.
 593): οὕτω, βαθύτερα ἦθεα Ἡρόδ. 4. 95, Πλάτ. Νόμ. 930Α: —
 ἐπὶ προσώπων, βαθύς, σοφός, συνετός, βαθύς τῇ φύσει Πόσειδιππ.
 ἐν Ἀδὴλ. 4· τῇ ψυχῇ Πολύδ. 6.24, 9· ἀλλ' ὡσαύτως βαθύς, πονηρός,
 πανούργος, Μένανδ. ἐν Ἀδὴλ. 414. 5) ἐπὶ χρόνου, βαθύς ὄρθρος
 (ἴδε ἐν 4. ὄρθρος)· β. νύξ, ὥρα τῆς νυκτός παρασηκχία, Λουκ.
 Ὀν. 34· περὶ ἐσπέραν β. Πλούτ. 2.179D· βαθὺ τῆς ἡλικίας
 Ἄριστοφ. Νεφ. 514· β. γῆρας Ἄνθ. Π. 7.163. II. Ἐπίερρ.
 -εὼς Θεοφρ. 8. 66· ὑπερθ. βαθύτατα Αἰλ. Π. Ι. 2. 36.
βαθύ-σκαρθμος, ον, (σκαίρω) ὁ ὑψηλὰ σκιρτῶν, Νόνν. Δ. 10.238.
βαθύ-σκαφής, ἐς, ὁ βαθέως ἐσκαμμένος, Σοφ. Ἦλ. 435.
βαθύ-σκιος, ον, ὁ βαθέως σκιαζόμενος, βαθεῖαν ἔχων σκιάν,
 σκιερὸς, σκοτεινός, πέτρης κευθυμένα Ἰγμν. Ὅμ. εἰς Ἐρμ. 229,
 πρὸλ. Θεοφρ. 4.19· ὕλη Βάθρ. 92.2. II. ἐνεργ. ὁ σχηματίζων
 βαθεῖαν σκιάν, ἀστήρ Μουσαῖ. 111.
βαθύ-σκόπελος, ον, ὁ ἔχων βαθεῖα, ὑψηλοῦς σκοπέλους ἢ κρη-
 μούσι, Ὅρρ. Ἀργ. 492, Κόιντ. Σμ. 1.316.
βαθύ-σκότος, ον, ὁ ἔχων βαθὺ σκότος, σκοτεινὸς λίαν, θολός,
 γνωσθός, θύελλα Τζέτζ. Ἰστ. 10. 294.
βαθύσμα, τό, βάθος, Θεοφρ. Ι. Φ. 4.11, 8.
βαθύ-σμήριγξ, ἔγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰν χαιτήν καὶ πυκνήν,
 Νόνν. Δ. 1. 528.
βαθύ-σπήλυγξ, ὑγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων βαθέα σπήλαια, Νόνν.
 Δ. 40. 260.
βαθύ-σπορος, ον, ὁ βαθέως ἐσπαρμένος, καρποφόρος, Εὐρ. Φοίν.
 648. 2) κατὰ τὸν Ἰσὺχ. καὶ ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., «βαθεῖαν σπείρων γῆν.
βαθύ-στερνος, ον, βαθὺ, μέγα ἔχων στήρνον, λέων Πίνδ. Ι.
 3. 19· βαθ. αἶα, γῆ ἔχουσα εὐρὺ καὶ ἐκτεταμένον στήθος, Ὅμ.
 Ἄποσπ. 23, πρὸλ. Πίνδ. Ν. 9. 59, καὶ ἴδε βαθύκολπος II.
βαθύ-στήριγξ, ἔγγος, γρ. βαθύ στήριγμα Ἄνθ. Παλ. 7. 413.
βαθύ-στολέω, φορῶ μακρὰ καταπίπτοντα εἰς πτυχὰς ἱμάτια,
 Στράβ. 530.
βαθύ-στολος, ον, ὁ φορῶν μακρὰν, μεγάλην ἐσθῆτα, Ἄνθ.
 Π. 7. 413.
βαθύ-στομος, ον, ὁ βαθὺ στόμα ἔχων, βαθύς, σπήλαια
 Στράβ. 756.
βαθύ-στρωτος, ον, ὁ βαθέως ἐστρωμένος, ὁ παχέα στρώματα
 ἔχων, καλῶς ἐστρωμένος, λέκτρα Μουσαῖ. 266· κλίνη Βάθρ. 32.7.
βαθύ-σχοινος, ον, ὁ κατακαλυμμένος ὑπὸ σχοίνων, Ἄσω-
 πός Ἰλ. Δ. 383· χλόη Βάθρ. 46. 2.
βαθύ-τέρμων, ον, βαθέως προχωρῶν ἢ βαρέως πεφορτωμένος,
 ναῦς Ὅππ. Κυν. 2. 87.
βαθύτης, ητος, ἡ, βάθος, Λουκ. Ἰκαρομ. 5.
βαθύ-τιμος, ἴδε ἐν λέξ. βαρύτιμος.
βαθύ-τροπος, ον, βαθύνοτος, πανούργος, Μανασσ. Χρον. 5313.
βαθύ-υδρος, ον, βαθέα ἔχων ὕδατα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 3.
βαθύ-υπνος, ον, ὁ βαθέως ὑπνώτων, ἐν βαθεῖ ὑπνῷ διατελών,
 Νίκ. Θ. 394.
βαθύ-φάραγξ, ἄγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων βαθείας φάραγγας, Μανασσ.
 Χρον. 4817.
βαθύ-φρων, ον, = βαθύβουλος, Σόλ. 25. 1, Πίνδ. Ν. 7.1.
βαθύ-φυλλος, ον, πυκνόφυλλος, φυλλώδης, φυλλοφόρος, Μόσχ.
 5. 11.
βαθύ-φωνος, ον, ὁ ἔχων βαθεῖαν, βαθείαν, δυσκατάληπτον
 φωνήν, Ἐδδ., ἀμφιθ. ἀντί βαρῶν-
βαθύ-χάϊος ἢ χαῖτος, ον, ὁ ἐκ παλαιοῦ εὐγενοῦς γένους,
 Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 858· ἴδε χάϊος.
βαθύ-χαιτήτης, εσσα, εν, = τῶ ἐπομ., Αἰσχύλ. Ἄποσπ. 450.
βαθύ-χαιτήτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων πυκνήν καὶ μακρὰν κόμην, Ἰστ.
 Θ. 977.
βαθύ-χεύμων, ον, (χεῦμα) = βαθυκῦμων, Πρόκλ. Ἰγμν. Μουσ. 6.
βαθύ-χολος, ον, γεν. -ονος, = βαθύχολος, Αἰσχύλ. Θῆβ. 306.
βαθύ-χρημων, ον, γεν. -ονος, = βαθύπλουτος, Μανέθ. 4.66.
βαθύ-χρους, ον, συνηρ. -χρους, ουν, ὁ βαθὺ χρῶμα ἔχων,
 Διοσκ. 5. 109, πρὸλ. Σαλμάς. Σωλίν. 346.
βαῖα, ἡ, τροφός, Στράβ. Ἐπιτ. 5 (3. σ. 483 Kramer).
βαῖνός, ὄν, (βαῖς) ἐκ κλάδων φοίνικος, Σύμμ. Παλ. Διαθ.
 (Γενέσ. 40, 1).
βαίνομαι: μέλλ. βήσομαι Ὅμ., Τραγ., Δωρ. βᾶσῶμαι Θεοφρ.
 2. 8, κτλ., Ἐπ. βέομαι ἢ βείομαι (ἴδε βέομαι): — πρhm. βέ-
 εθκα Ὅμ., Ἄττ., Δωρ. βέβᾶκα, μετὰ συγκεκμημ. τύπων βεβᾶ-
 σῶμαι Ἰλ. Β. 134, συνηρ. βεβᾶσι Τραγ. ὕποτακτ. βεβᾶσι (ἐμ-)
 Πλάτ. Φαῖδρ. 252E· ἀπαρεμφρ. βεβᾶμεν Ἰλ. Ρ. 359· βεβᾶσαι

Εὐρ. Ἠρακλ. 610· μετοχ. **βεθάω**, -αυτὰ Ὀμ., Ἄττ. συνηρ. **βεθῶς**· ὑπερτυπ. **εθεθῆκην** Ἰλ. Α. 296, κτλ., Ἐπ. **βεθῆκην** Ζ. 495· συγκαταμ. γ' πληθ. **βεθάσαν** Ρ. 286, κτλ.: —ἀόρ. β' **εθην** Ὀμ., Τραγ., Δωρ. **εθάν**· Ἐπ. γ' ἑνικ. βῆ Ἰλ. Ν. 297· Ἐπ. γ' δυϊκὸν **βάτην** [ᾱ] Δ. 327· γ' πληθ. **εθαν** Διοσχ. Πέρσ. 18, (κατ-) Σορ. Τρ. 504· προστακτ. βῆθε, Δωρ. **βῆθε** Σορ., (ὡσαύτως βῆ ἐν συνθέσ. **εμβα**, **κατάβα**, κτλ.), δ' πληθ. **βῆτε** Διοσχ. Ἰκέτ. 191, Εὐρ. 1033· ὑποτακτ. βῶ, Ἐπ. γ' βῆν (ὑπερ-) Ἰλ. Ι. 501· βείω Ζ. 113, ἐμ-**εθην** Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2554.15 (πρὸλ. **βέομαι**), Δωρ. **βῆμες** (ἀντι βῶμεν) Θεόκρ. 15. 22· εὐκτ. **βαίην**· ἀπαρέμφ. βῆναι (Ἄττ. πεζ. μόνον ἐν τοῖς συνθέτ.), Ἐπ. **βῆμεναι** Ὀδ. Τ. 296, Δωρ. **βῆμεν** Πίνδ. Η. 4. 69· μετοχ. βῶς, **βῶσα**, **βῶν**, Δωρ. πληθ. ἐκ-**βῶντας** Θουκ. 5. 77. —Μέσ. Ἐπ. ἀόρ. α' **εθῆ-σσο**, οὐχὶ **εθῆσσο**, ἴδε Spitz. Ἰλ. Α. 428. —Παθ., ἐνεστ. (ἴδε κατωτ. Π. 1)· ἐν συνθέσ. ἀόρ. **ἀν-**, **παρ-**, **συν-** **εθῶθη**· **ἀνα-**, **παρα-** **εθέσμαι**· μέλλον τις **παραβηθήσομαι** ἐν Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 802: —περὶ τοῦ ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἀόρ. α' ἴδε κατωτ. Β. Οἰτύποι τῆς λέξεως ταύτης ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς τοῦ **εστημι**, καὶ οὕτως εὐρίσκοντο παρ' Ὀμ. ἐνεστώσας μετοχ. μετ' ἀναδιπλασ. **βιθάς**· —ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ ὁ ἐνεστώσας **βαίνω** εἶναι σχεδὸν ὁ μόνος εὐχρηστὸς χρόνος, ὡς δὲ μέλλον παρεκλαμβάνεται τὸ **εἶμι**, ὡς παρατ. τὸ **ῆεν**, καὶ ὡς ἀόρ. καὶ πρkm. τὸ **ῆλθον**, **ἐλήλυθα**· ἀλλὰ τῶν συνθέτων οἱ πεζοὶ μεταχειρίζονται ἅπαντας τοὺς χρόνους ἐλευθέρως. (Ἐκ τῆς ἸΒΑ παρῶντος ὡσαύτως τὸ **βάσις**, **βάσιω**, **βῆμα**, **βιθάς**, **βιθάσθων**, **βιθάζω** (μεταδ.), **βᾶδος**, **βαδίζω**, **βᾶθρον**, **βέβαιος**, **βηλός**, **βέθλος**, **βωμός**· ἡ **βασαν**· ῥίζα εἶναι γὰρ ἴδε ἐν τῷ ἄρθρ. Ββ), **gigami** (Ἀγγλ. **gae** ἢ **go**), **gatis** (Ἀγγλ. **gate**, **gait**, **going**)· Γοθ. **quim-an**· Παλαιο-Γερμ. **queman**, **komman** (kommen), κτλ.).

Α. ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις, **Ι**. ἀμετάδ., περιπατῶ, **βαδίω**, κυρίως ἐπὶ κινήσεως διὰ τῶν ποδῶν (πεζῆ), ποσοὶ **βαίνειν** Ὀμ.: ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ πάσης κινήσεως γινομένης ἐπὶ τοῦ εδάφους, ἡ δὲ διεύθυνσις συνήθως ὀρίζεται διὰ τινος προθέσεως· τὸ εἶδος τῆς κινήσεως ἢ ὁ τρόπος ἐκφέρεται διὰ μετοχ., **εθην** φεύγων, **εθην** ἀΐψασα Ἰλ. Β. 665, κτλ.: μετοχὴ δὲ μέλλοντος τίθεται πρὸς δῶλοντι τοῦ σκοποῦ, **βῆ ῥ'** Ἰσον... **εξεναρτίζων**, ὑπέχε διὰ νὰ φησύνω, Ἰλ. Δ. 101· —μετ' οὐδεν. ἐπιθ. ὡς ἐπιρρ., **σαῦλα ποσὶν β'** Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 28· ἀόρβον β. **παλλεύκω** ποδὶ Εὐρ. Μηδ. 1164, πρὸλ. 830· ἴσα ἢ οὐκίσι β. τινὶ Δημ. 442.15, Ξεν. Ἰππ. 1. 3· ἐν ποιητικῶς β. Διοσχ. Ἀγ. 936, πρὸλ. 924· **βαδίω** ἢ **χορεύω**, μετὰ ῥυθμοῦ, ἐν ῥυθμῷ Θουκ. 5. 70, Πλάτ. Νόμ. 670B· —συχμ. μετ' ἀπαρ. παρ' Ὀμ. **βῆ δ'** ἔναι, **εἰκίνας** διὰ νὰ ὑπάγῃ, **εξεκίνησεν**, «ἐπῆρε τὸν δρόμον τὸν» Ἰλ. Δ. 199, κτλ.: **βῆ δ'** ἴμεν Ε. 167, κτλ.: **βῆ δὲ** θέειν, ἤρχισεν νὰ τρέχῃ, Β. 183, κτλ.: **βῆ δ'** ἔλαβον Ν. 27· —συντάσσεται μετ' αἰτιατ. τόπου, Σορ. Ο. Τ. 152, Ο. Κ. 378· καὶ μετὰ πάσης προθέσεως ἐμμανιούσης κίνησην· σημεῖον τὰ ἐπιόμενα: ἐπὶ νηὸς **εθαινεν**, **ἀνέθαινεν**, **ἐπέθαινεν**, εἰσῆρχετο εἰς τὸ πλοῖον, Ὀδ. Α. 533 (πρὸλ. **ἀναθαινω**)· ἀλλὰ, ἐν δὲ ἐκάστῃ [νῆϊ].. **εκατόν** καὶ **εἰκοσι** **βαίνον**, ἦσαν ἐφ' ἐκάστης, Ἰλ. Β. 510· ἐφ' ἵππων **βάντες**, **ἀναθάντες** εἰς τὸ ἄρμα, Ὀδ. Σ. 531· ἐπὶ πᾶσι **βῶσσα**, **ἐπιθαινοῦσα**, **ἀναθαινομένη** εἰς... Σορ. Ο. Κ. 312 (πρὸλ. **επιθαινω**)· **εἰς** δὲ ἴφρον Ἰλ. Ε. 364· **εἰς** ἄρματα Εὐρ. Ἠλ. 320· **βῆναι** δὲ αἰματός, **εἰέρχονται** διὰ μέσου, Εὐρ. Φων. 20· ἀλλὰ, β. δι' ὀδύνης, διὰ πόθου, ἀντι **οδυνάομαι**, **ποθέω**, κτλ., ἴδε **ὀκ** Δ. IV.

2) κατὰ πρkm., ἴσταμαι ἢ εἶμαι ἐν τινὶ τόπῳ· **χωρὸς ἐν ᾧ βεθῆκα** Σορ. Ο. Κ. 52· **συχνάκις** σχεδόν, εἰμί (sum) εὐ **βεθῆκῶς**, ἐπὶ καλῆς βάσεως, καλῶς τεθεμελιωμένος, εὐνοχῆς, [θεοῖ] εὐ **βεθῆκῶτας** ὑπίστους κλίνουσι Ἀρχιλ. 51· **τυραννίδα** εὐ **βεθῆκυϊαν** Ἠρόδ. 7. 164, πρὸλ. Σορ. Ἠλ. 979· καὶ παρὰ Νικουάξ. **Ναυμαχ.** 1, ὁ Μ. ineke (Κομ. Ἀποσπ. 5. 117) προτινεῖ εὐ βίου **βεθῆκῶτα** (πρὸλ. ἦκω I. 2. γ)· οὕτως, ἀσφαλῶς **βεθῆκῶς**, ἰστάμενος, σταθερὸς, Ἀρχιλ. 52· **ἀγαλμα** **βεθῆκός** ἄνω κούβου. ἐν Σριγγ. 23· οἱ ἐν τέλει **βεθῶτες**, οἱ ὄντες ἐν ἀξιωμασί, Ἠρόδ. 9. 106, Σορ. Ἀντ. 67· ἐν **κακοῖς** **βεθ.** Σορ. Ἠλ. 1057, πρὸλ. 1094· **βοῦς**, κλειεῖ ἐπὶ γλώσσῃ **βεθῆκεν**, ἴδε ἐν λ. **βοῦς** IV, **κλειεῖ** 4· ἐπὶ **ἔπυρο** **βεθῆκέναι**, ἴδε ἐν λ. **ξυρόν**.

3) ἀπέρχομαι, ὑπάγω, ἀναχωρῶ, ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' Ἰλ. Μ. 16· **εθάν** ἀγοντες, **εθάν** φέρουσαι, ἀνεχώρησαν καὶ **εθᾶθον** μεθ' ἑαυτῶν, Α. 391, Β. 302· **ἀσφα** **βεθᾶκεν** Σορ. Τρ. 135· **θα**-νάσιμος **βεθῆκεν** ὁ αὐτ. Ο. Τ. 959, πρὸλ. 832· **βεθάσι** φροδοῦσι Εὐρ. Ι. Τ. 1289· ἐνεστέθεν, **βεθῆκα** κατ' εὐσημισμὸν ἀντὶ τοῦ τέθνηκα Διοσχ. Πέρσ. 1002, Σορ. Ἀντ. 996, κτλ.: —μεταρ. ἐπὶ ἀψύχων ἔτι παρ' Ὀμ., ἐννεᾶ ἐναιτοῖ **βεθάσι**, ἐννεᾶ ἐπὶ ἧλθον καὶ **παρῆλθον**, Ἰλ. Β. 134· πῆ **ορκία** **βῆσεται**; αὐτῶν 339, πρὸλ. Θ. 229.

4) ἔρχομαι, τίπτε **βεθῆκας**; Ἰλ. Ο. 90· **πρόθῶν**, Σορ. Ο. Τ. 81, Αἴ. 921. 5) χωρῶ, προχωρῶ, προεκίνω, ἐς τόδε τόλμης, ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων Σορ. Ο. Τ. 125, 772· ἐπ' ἔσχατα ὁ αὐτ. Ο. Κ. 217. II. μ. αἰτ., ἀναθαίνω· παρ' Ὀμ. μόνον ἀόρ. μέσ., **βῆσασθα** ἴφρον Ἰλ. Γ. 262, Ὀδ. Γ. 481· ἀκολουθῶς (ἐν τῷ ἐνεργ.) ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, **ἀναθαινω**, **επιθαινω**, **ὀχοῦμαι**, **μίγνυμαι**, Πλάτ. Φαίδρ. 250E, Ἀρχι. παρ' Ἰπποχ. (πρὸλ.

Νυμφόθας), Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 21, κτλ.: ἐν τῷ παθ., ἵπποισι **βαίνουμένοι**, **σορῶδες**, Ἠρόδ. 1. 192. 2) μετὰ αὐστοίῳ. αἰτ., **βαίνειν** **κέλευθον**, **περιπατῶ ὄδον**, **κατῶ ὄδον**, Πίνδ. Ἀποσπ. 201· ἴδε **Καλαθίς**· —μεταρ., β. μέτρον, ποδίζειν, κατὰ πόδας **μετρέειν**, **scandere versum**, Διον. Ἄλικ. π. Συνθέσ. 21, Α. Β. 85. 21, κτλ.: **βαίνεται** τὸ ἔπος, **ποδίζεται**, Ἀριστ. Μεταρ. 11. 6, 7.

3) αἶνον **εθα** (ἐπέεθα, Christ) **κόρος**, ἐπέργεται ἀηδία μετὰ τὸν ἔπαινον, Πίνδ. Ο. 2. 173· οὕτω, **χρέος** **εθα** με, **χρέη** με **κατέλαθον**, Ἀριστοφ. Νερ. 30· πρὸλ. Εὐρ. Ἰππ. 1371· —πρὸλ. ὡσαύτως **ερχομαι** Α. Π. 2.

4) παρὰ ποιητ. μετ' αἰτ. δηλοῦσθαι τὸ ἄρξανον τῆς κινήσεως, ἡ ὁποία εἶναι ἀληθῶς πλεοναστικῆ, **βαίνειν** **πόδα** Εὐρ. Ἠλ. 94. 1173· οὕτω, **πόδα** **ἐκ-**, **ἐπι-**, **προ-** **εθῆναι**, **επαίτσειεν**, **χρίμπτω**, κτλ. (ἴδε ἐν λέξ.), πρὸλ. Πόρτ. Ὀρ. 1427, Jelf. Ἑλλ. Γραμμ. § 558. 2.

Β. μετ. κατὰ μέλλ. **βῆσω**. (ἐπι-) Ἰλ. Θ. 197, (εἰς-) Εὐρ. Ι. Τ. 742· ἀόρ. α' **εθῆσα**· —κίμων τινὰ νὰ ὑπάγῃ, **φώτας** **βῆσεν** ἀφ' ἵππων· τοὺς **ἐκάμε** νὰ **καταβῶσι**, Ἰλ. Π. 810· **ἀμφοτέρους** **εἰς** ἵππων **βῆσε** **κακῶς**, τοὺς **κατεβῆσεν** ἐκ τοῦ ἄρματος ἐν **κακῇ** **καταστάσει**, Ε. 164· οὕτω παρὰ Πίνδ. Ο. 6. 40· **σπανίως** παρ' Ἀττ. ποιητ. ὡς ἐν Εὐρ. Μηδ. 209, πρὸλ. **ἀνα-**, **ἀπο-**, **εἰς-**, **ἐμ-**, **ὑπερ-** **εθαίνω**· ἐπειδὴ παρ' Ἀττ. ὑπῆρχε μετ. **βῆμα** **βεθάζω**, μετὰ μέλλ. **βιθῶ**, ἀόρ. α' **εθίθασα**, ὁ Λουκ. ἐπέστρεψεν εἰς τὴν **παλαιὰν** ποιητ. **χρῆσιν**, Νερ. Διαλ. 6. 4. κ. ἀλλ., πρὸλ. Α. Β. 395.

βαίον, τό, = **βᾶτες**, ὁ ἴδε. **βαίος**, ἄ, ὄν, μικρός, ὀλίγος, Πίνδ. Π. 9. 134· β. νῆρος **Δαίω**. Πέρσ. 448· μέρος β. **εχειν** ὁ αὐτ. Ἀγ. 1574· μικρός, καὶ ἐπὶ ἀριθμ. ὀλίγος, μόνος, **εἶσα** **βαίᾱ** Ἄναν· Ἀποσπ. 3 Bgk.· **βαίᾱ** γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν Διοσχ. Πέρσ. 1023· **βαίᾱ** **κυλίε**, Σορ. Ἀποσπ. 49· **ράκη** β., ὀλίγα, **ἀσημαντα**, ὁ αὐτ. Φ. 274· εἰπέ **πρὸς** με **βαίᾱ**, ὀλίγους λόγους, ὁ αὐτ. Αἴ. 292, πρὸλ. Ἀποσπ. 255. 2 (ἀλλὰ, **βαίᾱν**.. **λόγων** **ράμαν**, **χαμηλῆ** τῆ **φωνῆ** **κλιουμένην**, ὁ αὐτ. Φ. 845)· **ἐχώριε** **βαίος**, με ὀλίγον **συνόδιον**, δηλ. μόνος, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 750· ἐπὶ **καταστάσει**, **χαμηλός**, **χαμηρῆς**, πρόστυπος, **καπνίσιος**, **βαίσι**, ἀντιθ. τῷ οἱ **μεγάλοι**, ὁ αὐτ. Αἴ. 160· **ἐκ**.. **βαίων** **γνωτὸς** **ἂν** **γένοιτο**, ἐκ ποταπῆς **καταστάσεως**, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 255· οὐχὶ **βαίᾱ** **τάνθυμῆμα** ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1199· **βαίᾱ** **τῆδ'** ὑπὸ **στεγῆ** ὁ αὐτ. Φ. 286· ἐπὶ χρόνον, **βραχύς**, Σίλων 17, Σορ. Τρ. 44· ἀπὸ **βαίης** [ἐνν. ἡλικίας], ἐκ νηπιότητος, Ἀνθ. Π. παρὰστ. 210· —οὐδ. **βαίον**, ὡς ἐπιρρ., ὀλίγον, Σορ. Αἴ. 90, Φ. 20· ἐπὶ χρόνον, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1653, Τρ. 335· οὕτω πληθ., **βαίᾱ** Ἀριστοφ. Ἀγ. 2· **κατὰ** **βαίον**, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Διον. Π. 622· **συχμ.**, **βαίότερος** Ὀππ. Κυν. 3. 86. —Ποιητ. λέξει ἐν χρήσει παρ' Ἰππ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **ὀλίγος**. —Πρὸλ. ἐν Ἰων. τύπων **ἡθαίος**.

βαίουλος, ὁ, = **παιδοπρεπίθης**, **παιδαγωγός**, ὁδηγὸς τῆς γυμναστικῆς, Σχολ. εἰς Σορ. 549, Βυδ.

βαίω-φόρος, **ον**, ἴδε **βαίεφόρος**.

βᾶτες, ἡ, κλάδος φοίνικος (τὸ Κοπτικὸν **hai**), **Χαιρήμ**. Στωικ. παρὰ Πόρτ. π. Ἀποχ. 4. 7· **βᾶτα** **φοινίκων** Εὐαγγ. κ. Ἰω. 12. 13, πρὸλ. 1. Μακκ. 13. 51· ἴδε Sturz. Διαλ. Μακεδ. σ. 88 κέξ., πρὸλ. **σπάδιεξ**.

βαίτην, ἡ, τοῦ ποιμένους ἢ χωρικοῦ τὸ ἐκ εορᾶς ἔνδυμα, «**γούνα**» (Ἄττ. **σισῦρα**), Ἠρόδ. 4. 64, Θεόκρ. 3. 25., 5. 15· ὁ Λ. **Δυνδῶρρ**. **διορθοῖ** **βαίτω-φόρος** (ἀντι **βαττω**-) ἐν Διοδ. Excerpt. Vat. 15.

II. **σκηνη** ἐκ **δερμάτων**, Σορ. Ἀποσπ. 853.

βαίτυλος, ὁ, καὶ **βαίτυλιον**, τό, **μετεωρικός** λίθος θεωρούμενος ἰσθρὸς ὡς πεσὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Δακμακ. ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 348. 10 καὶ 28.

βαίτυξ, **υγος**, ἡ, **βδέλλα**, Α. Β. 1199.

βαίεφόρος καὶ **βαίεφορός**, **ον**, ὁ φέρων **κλάδον** **φοίνικος**, Ἐκκλ. **βαίων**, **όνος**, ὁ, = **βλέννος**, Ἐπίχ. 37, Δηρ. II. παρ' Ἀλεξ. Γρ., μέτρον τι, Ἠσυχ.

βᾶκων, ὁ τῆς **κράμβης** ἢ τῆς **βαρῶν** σπόρος, ἦτοι ἡ **πυρίνη**, Ἀλεξ. Τραλλ. 7, 20, Παῦλ. Αἰγ. 3. 105, 7.

βᾶκλος, ὁ, Λατ. **bacellus**, **baceolus**, **εὐνοῦχος**, ὑπηρετὴς ἐν τῇ **λατρείᾳ** τῆς **Κυβέλης**, **Gallus**, **Λουκ. Εὐν.** 8· ὡσαύτως **βακίελας** Ἀνθ. Π. 7. 709. II. **ἀνήρ** **θλυδρίας**, **αισχρός**, ἡ **ἀδύνατος**, ἡλίθιος, **βλάξ**, Ἀντιφ. Καρ. Ι. Μένανδ. Ἰων. 9· ἴδε Θωμ. Μ. σ. 138.

βᾶκίω, **προφητεύω** ὡς ὁ **βᾶκις**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1072, πρὸλ. Ἠρόδ. 8. 20.

βᾶκις, ὁ, **παλαιὸς** τις **Βοιωτὸς** **προφήτης**, Ἠρόδ. 8. 20, 77 κ. ἀλλ.· **δύο** **ἕτεροι** ὡσαύτως **ἀναφέρονται**, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1071· καὶ **βᾶκίτες** **κατήντησε** **προσηγορικόν**, **δηλοῦν** τοὺς **γόητας** καὶ **μᾶγους**, Ἀριστ. Προβλ. 30. 3.

βακκᾶρις, ἡ **γεν.** **-ιδος** **Μάγν**. **Λυδ.** 1, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 303· **-εως** Ἰππῶν. 27, κτλ., παρ' Ἀθην. 690· **δοτ.** **βακκᾶρις** ἢ **-ῆ**, **Σίμων**, κτλ., αὐτόθι· **πληθ.** **βακκᾶριες** Διοσχ. Ἀποσπ. 12, κτλ., αὐτόθι:—**baccari** ἢ **baccaroi**, ἀγνωστον τι φυτόν ἕκταν ἔχον **ἀρωματώδη**, **ἐξ** τῆς **εἴτην** **ἐλαίων** τι (**βακκᾶριον** **ἐλαίον** Ἰππ. 569. 49, πρὸλ. 645. 45), **καλούμενον** **ὑπὸ** **τινων** **νάρδος**, ὡς ἑτέρον **κόνυζα**· πρὸλ. **βακκᾶρις**. (Λέξει **Λυδικ.**· Σχολ. εἰς Διοσχ. Πέρσ. 41).

βᾶκλον, τό, Λατ. **baculum**, **ῥάβδος**, **ρόπαλον**, **Αἰσωπ.** 120 (Halm), κτλ. — **πληθ.** **βᾶκυλα**, Λατ. **fascas**, **Πλουτ.** **Ρωμ.** 26.

βακταρικοῦσα, λέξ. βαρβαρ., Ἀριστοφ. Ὀρ. 1629 (βακτηρία, κρούω).

βακτηρεύω, = βακτρέω, Ἑκκλ.

βακτηρία, ἡ, = βάκτρον, ῥάβδος, Ἀριστοφ. Ἀγ. 682, Θουκ. 8. 24, Ξεν. II. ἡ ῥάβδος, ὡς σημεῖον ἀρχῆς, ἣν ἔφερον οἱ δικασταί, Δημ. 298. 6· ὁ λαβὼν τὴν β. βαδίζει εἰς τὸ δικαστήριον τὸ ἐμόχρονον τῆ β. Ἀριστ. (Ἀποσπ. 420), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 277, πρὸλ. 973.—τύπος τις βακτηρίας. ἴδος, ἡ, εἶνε πθ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀκτῆρις, Ἀγαι. παρὰ Πολυδ. 10. 157.

βακτηριάζω, ὑποστηρίζω ὡς τις βακτηρία, Ἰω. Χρυσ.

βακτηρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ βακτηρία, Ἀριστοφ. Ἀγ. 448.—οὕτω βακτηρίδιον, Ἠσυχ. ἐν λ. κάλιον.

βάκτρα, τά, πρωτεύοντα τῆς ἐν Ἀσίᾳ Βακτριανῆς, παρὰ νεωτέρους Balkh, Ἀριστ. π. θαυμασ. 46, Σπράδ. 514, κ. ἄλλ.—οἱ κάτοικοι Βάκτροι αὐτόθι 513· ἡ Βακτριανοὶ αὐτόθι 514.—περίφημοι ἦσαν αἱ Βακτριανῶν κάμηλοι, Ἀριστ. Γ. Ζ. 2. 1, 24.

βάκτρευμα, τό, βακτηρία, ὑποστηρίγματα, βακτρεύμασι τυφλοῦ ποδός, δι' ὑποστηρίξεως παρεχομένης εἰς., Εὐρ. Φοιν. 1539, πρὸλ. 1719.

βακτρέω, «ἀκκουμῶ», στηρίζομαι ἐπὶ βακτηρίας, Σουίδ.

βακτριασμός, οὖ, ἔσφ. γραφ. παρὰ Πολυδ. 4. 104 ἀντὶ μακτριασμός.

βάκτρον, τό, (√BA, βιάζω), Λατ. baculus, βακτηρία, ῥάβδος, ῥόπαλον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 201, Χο. 632, Εὐρ. Φοιν. 1719, Θεοῦρ. 25. 207· μεταφ., τοκέων β. Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 257. 2.

βακτρο-πηρότης, ου, ὁ, ὁ μετὰ βάκτρον καὶ πήρας περιπατῶν καὶ ἐπακτῶν, ἐπιθ. κνικιοῦ φιλοσόφου, Ἰερών. εἰς Ματθ. 11, 10.

βακτρο-προσαίτης, ου, ὁ, ὁ περιφερόμενος μετὰ βακτηρίαν καὶ ἐπακτῶν, ἐπιθ. κνικιοῦ, Διὸ Π. 11. 410.

βακτρο-φώρας, ου, ὁ, ὁ φέρων βακτηρίαν, ἐπιθ. Διογένης τοῦ κνικιοῦ, Κερκιδ. παρὰ Διογ. Α. 6. 76.

βακχανάλια, τά, Λατ. Bacchanalia, Ἰω. Λυδ.

βάκχαρις, ἡ, = βάκκαρις Κηφισοῦ, Τροφ. 1.

βακχασμός = βάκχευμα, Φώτ.

βακχᾶς, ὁ, = βακχευτής, Σοφ. Ἀποσπ. 598· ἴδε Λοβ. Φρόν. 433 κέξ.

βακχᾶω, διατελῶ ἐν βακχικῇ μανίᾳ, μαινόμεναι, παραφρονῶ, Αἰσχύλ. Ὀψ. 498.

βακχέδαιμον ᾄσαι, νὰ ψάλλῃ τις τὸ ᾄσμα (εἰς τὸν Βάκχον) τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ: Βάκχε, Βάκχε! Ἀριστοφ. Ἰππ. 408.

βακχεία, ἡ, ἡ ἐορτὴ τοῦ Βάκχου, βακχικὴ μανία, παραφροσύνη, ἔκφρων εὐθυμία, Βακχείας καλῆς Αἰσχύλ. Χο. 698 (ὁ Ἐρμᾶν προτείνει Βακχείας ἀλγῆς), πρὸλ. Εὐρ. Βάχχ. 232, καὶ ἴδε ἐν λέξει Φρυγιστὶ τῆς φιλοσόφου μανίας καὶ Βακχείας, ἡ μανία καὶ τρέλλα, ἔνθουσιασμός τῆς φιλοσοφίας, Πλάτ. Συμπ. 218B.—κατὰ πληθ., βακχικὰ ὄργια, Εὐρ. Βάχχ. 215. 1294.

βακχεῖον, τό, ὁ ναὸς τοῦ Βάκχου, Ἀριστοφ. Λυσ. 1. II. βακχικὴ μανία, Εὐρ. Φοιν. 21.—κατὰ πληθ., βακχικὰ ὄργια, Ἀριστοφ. Βατρ. 357· ὡσαύτως, Βάκχια Εὐρ. Βάχχ. 126 (ἔνθα ἴδε Δινδ.).

Βάκχειος ἢ Βακχεῖος, αἰ, ὄν, ὡσαύτως Βάκχιος, α, ὄν (κατὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ μέτρον), θηλ. -ος Λοκ. Ὄκνυ. 3· (Βάχχος) —βακχιός, ἐκ τοῦ Βάκχου ἢ ἀνήγων εἰς αὐτὸν καὶ τὰς τελευταίας του, βότρως Σοφ. Ἀποσπ. 239· νόμος Εὐρ. Ἑκ. 685· ρυθμός Σεν., κτλ.· ἐντεῦθεν, ἐκμανῆς, μαινόμενος, ἔνθουσιῶν, Βάκχειος Διόνυσος Ἰγν. Ὀμ. 18. 46, πρὸλ. Ἡρόδ. 4. 79· ὁ Βάκχειος θεὸς Σοφ. Ο. Τ. 1105· ὁ Βάκχειος δεσπότης Ἀριστοφ. Θεσμ. 988, πρὸλ. Wess. Ἡρόδ. 4. 79· τὸν Β. ἀνακτα, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Βατρ. 1259. II. ὡς οὐσιαστ., Βάκχιος, ὁ, = Βάχχος, Σοφ. Ἀντ. 154, Εὐρ. Κύκλ. 9· πρὸλ. Βαλκ. Εὐρ. Φοιν. 21.—ὡσαύτως οἶνος Εὐρ. Γ. Τ. 953, Κύκλ. 519, Ἀντιφ. Ἀδῆλ. 15.

2) Βάκχια ἢ -εῖα, τά, ἴδε ἐν λ. Βακχεῖον. 3) Βακχεῖος (ἐνν. πούς), ὁ, ὡσαύτως, Βακχεϊακός, Λατ. bacchius, μετρικὸς πούς ἐκ τριῶν συλλαβῶν, --υ, οὗ τὸ ἀνάπαλον ἐκαλεῖτο (υ--) ὑποδάκχιος (Διον. Ἀλ. π. συνθῆσ. 17) ἢ ὑπαλιμδάκχιος, Λατ. antibacchius, (Δράκων σ. 128, Σχόλ. Ἡραστ. σ. 159 Gaisf.)· ἀλλὰ τὰ ὀνόματα ταῦτα ἐνίοτε ἀναστρέφονται, Santen ad Terent. Maurum σ. 89· τὸ Β. μέτρον Ἡραστ. 77, 79 κ. ἄλλ.

Βάκχευμα, τό, κατὰ πληθ., βακχικὰ ὄργια, Εὐρ. Βάχχ. 40, 317, Πλούτ. Γιβ. Γράχχ. 10.

Βακχεύς, εὖς, ὁ, = Βάχχος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 394, Σοφ. Ἀντ. 112, Εὐρ. Βάχχ. 145, κτλ., ἀλλὰ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

Βακχεύσιμος, ὄν, εἰς βακχικὰ ὄργια δεδομένος, μαινιώδης, Εὐρ. Βάχχ. 298.

Βάκχευσις, εὖς, ἡ, βακχικὴ μανία, εὐθυμία ἔκφρων, Εὐρ. Βάχχ. 357.

Βακχευτής, οὖ, ὁ, ὁ πλήρης βακχικῆς μανίας ἢ οἴνου, Ὀρφ. Ἰγν. 10. 21., 46. 6.—θηλ. -εῦτρα Α. Β. 225, Ἠσυχ. II. ὡς ἐπιθ., Β. ρυθμός Ἀνθ. Π. 11. 64.

Βακχευτικός, ἡ, ὄν, διατεθειμένος πρὸς βακχικὰ ὄργια, Ἀριστ. Πολ. 8. 7, 14.

Βακχεύτωρ, ορος, ὁ, = Βακχευτής, Συλλ. Ἐπιγρ. 38, Ἀνθ. Π. 9. 524.

Βακχεύω, ἐορτάζω τὴν ἐορτὴν τοῦ Βάκχου, τελεῶ τὰ μυστήρια αὐτοῦ, ἴδιος κατὰ τὰς μεγάλας τριητηρίδας, Ἡρόδ. 4. 108. 2) ὁμιλῶ ἢ ἐνεργῶ ὡς τις ὑπὸ μανίας κατεχόμενος, εἶμαι ἐκμανῆς, ἢ ἐνθουσιῶ, Λατ. bacchari, Σοφ. Ἀντ. 136, Εὐρ. κ. ἄλλ. ὡσαύτως: ἐπὶ τόπων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 61α, Εὐρ. Γ. Τ. 1243. II. μετ.· ἐμπνεῶ μανίαν. Εὐρ. Ὀρ. 411, Ἡρ. Μαιν. 966.—Παθ., ὁ αὐτ. Ὀρ. 835· φιλοσοφία εὐ μάλα βεβακχ., ὅσα πλήρης ἐμπνεύσεως, Πλούτ. 2. 580C.

Βακχέ-χορος, ὄν, ὁ ἄγων τὸν βακχικὸν χορὸν, Ὀρφ. Ἰγν. 56. Βάκχη, ἡ, ἡ τὰ ὄργια τελοῦσα ἐκ τοῦ θεοῦ κατεχομένη, μαινιάς (ἴδε Βάχχος III), Αἰσχύλ. Εὐμ. 25, Σοφ. Ἀντ. 1125, Πλάτ., κτλ.—καθόλου, Βάκχη Ἰδίου, ἡ μαινιώδης θεράπεινα τοῦ Ἰδίου, Εὐρ. Ἑκ. 1076· β. νεκύων ὁ αὐτ. Φοιν. 1489. II. εἶδος ἀπίου, Νικ. Ἀλ. 354.

Βακχειάζω, = βακχεύω, Εὐρ. Κύκλ. 204, Βάχχ. 931.

Βακχιακός, ἡ, ὄν, = Βάκχιος, Ὀρφ. Ἰγν. 78.

Βακχιάς, ἄδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ Βάκχειος, Ἀνθ. Π. 6. 72, καὶ συγν. παρὰ Νόνν.

Βακχικός, ἡ, ὄν, = Βάκχειος, Ἀριστ. Προβλ. 19. 48, Διδ. 1. 11 κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ.-κῶς Σπράδ. 687· συγρ.-ώτερον Ἀθῆν. 560F.

Βάκχιος, α, ὄν, = Βάκχειος, ὁ ἴδε.

Βακχιώω, κινῶ εἰς βακχικὴν μανίαν, βεβακχιωμένην βροτοῖς Νύσαν Σοφ. Ἀποσπ. 782· πρὸλ. καταβακχιώω.

Βακχίς, ἴδος, ἡ, = Βάκχη, Σοφ. Ἀντ. 1129, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 4. 671.

Βακχιώτης, ου, ὁ, = Βακχευτής, Σοφ. Ο. Κ. 678.

Βάχχος, ὁ, Bacchus, νεώτερον σχετικῶς ὄνομα τοῦ Διονύσου, ὅστις ἐκαλεῖτο Διόνυσος Βάκχειος καὶ ὁ Βάκχειός Ἡρόδ. 4. 79, καὶ τὸ ῥῆμα βακχεύειν ἀπαντᾷ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ· ἀλλὰ τὸ ὄνομα Βάχχος πρῶτον ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 211, καὶ εἶναι συγν. παρ' Εὐρ.· πρὸλ. Ἰακχος. Τὸ παλαιότερον καὶ ἐπικρατέστερον αὐτοῦ ὄνομα Διόνυσος ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ., ἀλλ' οὐχὶ συχνάκις (ἴδε τὴν λέξ.). Ἀλλ' ἡ λατρεία αὐτοῦ φαίνεται ἐν τῷ παλαιωτάτῃ καὶ πολυειδῆς· καὶ αὐτὸς δὲ πολλαχῶς παρίσταται ὡς ἐκπολιτίσας τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἐμπνεύσας εὐγενῆ ἐνθουσιασμόν, ὡς τὸ συμβόλιον τῆς γενετικῆς καὶ παραγωγικῆς δυνάμεως· τῆς φύσεως, κτλ. ἴδε Cruizer's Dionysos, Müller Archäol. d. Kunst. § 383 κτλ. II. συχνάκις ἐν χρῆσει ἀντὶ τοῦ οἴνου, Εὐρ. Γ. Α. 1061, κτλ.· πρὸλ. Βάκχειος. III. ὁ ὑπὸ τοῦ Βάκχου κατεχομένος, ὡς Βάκχη ἡ κατεχομένη, καθόλου πᾶς ὁ ἐνθουσιῶν, ἐμπνεύσεως πλήρης, πλήρης πάθους, κτλ., Ἰδίου Βάχχος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1119· πρὸλ. Heind. Πλάτ. Φαίδ. 69C. IV. εἶδος ἰχθύος, = ὄνισκος II, Δωριῶν παρ' Ἀθῆν. 118C. (Ἡ ρίζα φαίνεται ὅτι εἶναι FAX, ὡστε ἡ λέξις Βάχχος εἶναι κυρίως FAXχος· καὶ Ἰακχος εἶναι ἀντὶ FIFAXχος· σχετίζεται δὲ πιθανῶς πρὸς τὸ ἡξέω, ἰαχῆ, δηλ. FIFAXῆ· πρὸλ. τὸ Ὀμηρ. αὐτιάχος = ἀFίαχος· ὁ Ἠσυχ. ἔχει βα-δάκχιος· κραύγασος, ὅθεν καὶ Βάχχος).

Βακχούρια, τά, Ἑβραϊκὴ λέξις παρὰ τοῖς Ἑβρ., πρωτογεννήματα, ἀπαρχαί.

Βάκχουλος, ὁ, ἄρτος ὀπτημένος ἐντός θερμῆς τέφρας, ἄρτος σποδίτης, λέξις Ἠλείων, Ἀθῆν. 111D.

Βακχώδης, ες, (Βάχχος, εἶδος) ἐμπληρωμένος ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Βάκχου, Ἀρρ. Ἰνδ. 8. 1.

Βάχχος, ὄνος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ Βάχχος, Α. Β. 856.

βάλαγρος, ὁ, εἶδος ἰχθύος ζῶν ἐντός γλυκῶν ὑδάτων, Ἀριστ. Γ. Ζ. 4. 11, 7.

Βάλανει-όμφαλος, ἡ, κλειδίον τι ἢ ἀγχιτρον πρὸς ἐξαγωγήν τῆς βάλανου, ὅποτε ἡ θύρα ἠνοίγετο (ἴδε βάλανος II. 3), Ἡρόδ. 3. 155. Ξεν. Ἑλλ. 5. 2. 29.—παρὰ Πολυδ. 7. 16, 5, κατὰ τὸ φαινόμενον.—βάλανος II. 3.

Βάλανει-όμφαλος, ὄν, φιάλη βαλ., ἔχουσα κυρτὸν τὸν πυθμένην, ὀμφαλωτῆ, Κρατίν. Δραπ. 9, ἔνθα καὶ Meineke· «Καλεῖται δ' οὕτως ἐπὶ τῶν φιαλῶν οἱ ὀμφαλοὶ καὶ τῶν βάλανειων οἱ ὀθλοὶ παρόμοιοι» Ἀθῆν. 11, 501· πρὸλ. Ἠσυχ. καὶ Σουίδ.

Βάλανετον, τό, Λατ. balineum, balneum, λουτήρ ἢ λουτρών, συχνάκις παρὰ κωμ. ὡς ἐν Ἀριστοφ. Νερ. 837, 1054· συχνότερον κατὰ πληθ., αὐτόθι 991, Ἰππ. 1401, κτλ. 2) λουτρὸν ὄπερ ἔκαμα τις, Ἀριστοφ. παρὰ Πλούτ. 2. 42B, Γαλην.—Ἡ ποιητ. λέξις εἶναι λοετρά, λουτρά, τά.

Βάλανείτης, ου, ὁ, = τῷ ἐπορ., Πολυδ. 30. 20, 4. Βάλανεύς, εὖς, ὁ, ὁ τοῦ λουτροῦ ὑπέρτης, Λατ. balneator, ὅστις ὄφειλε νὰ κείρῃ τὴν κόμην καὶ τὸν πάγωνα καὶ τοὺς ὄνυχας νὰ ἀποκόπῃ καὶ νὰ παρέχῃ ῥύμματα, κτλ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 1403, Βατρ. 710, Πλάτ., κτλ. Παρομοιωδῆς ἦτο ἡ πρόθυμος αὐτῶν φλαρία, ὡς ἡ τῶν κουρέων, —βαλανεύς ἐπὶ τῶν πολυπραγιμόνων Παρομοιογρ.

βαλανευτής, οὖ, ὁ, = βαλανεύς, Ἰω. Χρυσ.· θηλ. βάλανευτρια Πολυδ. 7. 166, Διδάξ. 4. 140.

Βάλανευτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐκ τῶν λουτρώων ἢ εἰς λουτρώων

ἀνήκων, κονία Γεωπ. 10. 29, 4· ἡ βαλανευτική (ἐνν. τέχνη) Πλάτ. Σοφ. 227Α.

Βαλανεύω, ὑπηρετῶ τινα κατὰ τὸ λουτρόν, ἀπλ. ὑπηρετῶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 337· β. ἑαυτῷ, ὑπηρετεῖν ἑαυτὸν ἐν τῷ λουτρῷ, ὁ αὐτ. Εἰρ. 1103· καταβρέχει τινα ὡς ὁ βαλανεύς, οἶνι β. τινα Φερεκρ. Περσ. 1. 6.—Παθ., Ἰμωκόλ. Βαλαν. 1.

Βαλανηρός, ἄ. ὄν, (βάλλω) ἐκ τοῦ εἶδους τῶν βαλάνων, κατὰ τύπον ὁμοίων τῶν καρμηρός, σταχυηρός, κτλ., Θεοφρ. Ι. Φ. 1. 11. 3.

Βαλάνηφάγω, πρῶτον βαλανίδια, Ἄππ. Ἐμφυλ. 1. 50.

Βαλανηφαγία, ἡ, τὸ ζῆν διὰ βαλανιδίων, Φίλων 2. 409.

Βαλάνη-φάγος, ὄν, ὁ πρῶτον βαλανίδια, Ἄλκαϊ. 89, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 66, Πλούτ. Κορ. 3.

Βαλάνη-φέρους, ὄν, ὁ φέρων βαλάνους, παρὰ γων βαλανίδια ἢ φοινίκια, Ἡρόδ. 1. 193.

Βαλάνιζω δρυῖν, σείω δρυῖν καὶ συλλέγω τὰ πίπτοντα βαλανίδια· ἐντεῦθεν ὡς παροιμιᾶκῆ ἀπάντησις πρὸς εἰπαίτην· ἀλλήλων δρυῖν βαλάνιζε Ἄνθ. II. 11. 417. **II.** (βάλλω) β. 4) βαλ. τινα, ἐμβάλλω εἰς τὴν ἔδραν τινας κλυστῆρα ξηρόν, πεσόν (κ. ὑποθετόν) πρὸς ἐνέργειαν καθαρτικῆν, Ἰππ. παρὰ Πολυδ. 10. 150· ῥήματ. ἐπίθετον, Παῦλ. Αἰγ. 3, 98.

Βαλάνικός, ἡ, ὄν, ἐκ τοῦ λουτροῦ ἢ εἰς λουτρόν ἀνήκων, τὸ β. = ἐπίλουτρον, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξίφ. 2.

Βαλάνινος, ἡ, ὄν, ἐκ βαλάνων παρεσκευασμένος, β. ἔλαιον, ἔλαιον ἐκ βαλάνων, Θεοφρ. π. ὄσμ. 29, Διοσκ. 1. 40.

Βαλάνιον, τὸ, ἀπέφημα ἐκ βαλανιδίων χορηγούμενον εἰς τὸν μεθούσῃ πρὸς ἀνάτηψιν, Νικοφρ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 2) = βάλλω

II. 4. Ἰππ. 627. 31., 679, 35, κτλ.

Βαλανίς, ἴδος, ἡ, = βάλλω II. 4, Ἰππ. 658. 51. **II.** παρὰ Σουίδ., κτλ., = τῷ ἔπομ.

Βαλάνισσα, ἡ, θηλ. τὸ βαλανεύς, ὡς βασιλίσσα τοῦ βασιλεῦς, γυνὴ ἐν λουτροῖσι ὑπηρετοῦσα, Ἄνθ. II. 5. 82.

Βαλάνιτης [Γ], ὁ, βαλάνου σχῆμα ἔχων, β. λίθος, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 10.

Βαλανίτες, ἴδος, ἡ, εἶδος καστανίου, Πλίν. 15. 23.

Βαλάνο-δόκη, ἡ, (δέχομαι) ὁπλ. ἢ θήκη ἐν τῇ παραστάδι τῆς θύρας πρὸς ὑποδοχὴν τῆς βαλάνου (II. 3), Αἰν. Τακτ. 18, ἔθθα ἴδε Kasaub.

Βαλάνο-ειδής, ἐς, βαλάνω ὅμοιος, Διοσκ. 5. 155.

Βαλάνο-κάστανον, τὸ, κάστανον, Ἄλεξ. Τραλλ. σ. 312.

Βαλάνω [βᾶ], ἡ, βαλανίδιον, Λατ. glans, ὁ καρπὸς τῆς δρυὸς (πρβλ. ἄκυλος) παρεχόμενος εἰς τοὺς χοίρους, Ὀδ. Κ. 242., Ν. 409, πρβλ. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 21, 6· — πᾶς ὅμοιος τῇ βαλάνω καρπός, ὁ φοινῆς, Ἡρόδ. 1. 193, Ξεν. Ἄν. 2. 3, 15· Διὸς βᾶλ., τὸ γλυκὺ κάστανον, ἴδε Sprengel Διοσκ. 1. 145· ἡ μυρεψικὴ βάλανος, glans myrperisca, Θεοφρ. Ι. Φ. 1. 12, 1. 2) τὸ βαλανηφόρον δένδρον, αὐτόθι 4. 2, 6. **II.** ἐνεκεν ὁμοιότητος σχήματος, 1) εἶδος ὄστρακοδέρμου, ἐτὸ μῦδι, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 8. 33., 5. 15, 16.

2) τὸ ἄκρον τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, glans membri virilis, αὐτόθι 1. 13, 3. 3) αἰδῆριον ἢ καρπίον, Λατ. pessulus, εἰσερχόμενον διὰ τινος ὀπῆς εἰς τὸν ἔυλιον μοχλόν, ὅστις ἐτίθετο ὅπισθεν τῆς θύρας καθ' ὅλον τὸ πλάτος αὐτῆς, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τινα ὀπήν ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς θύρας ἀνεωχόμενῃ (βαλανοδόκη), ὡστε ὁ μοχλὸς δὲν ἠδύνατο νὰ μετακινήθῃ πρὶν τὸ αἰδῆριον ἀρκεθῆν εἰς τῆς βαλανοδόξης διὰ τινος κλειδοῦ ἢ ἀγίστρου (βαλανάγιστρο) Ἀριστοφ. Σφ. 200, Θουκ. 2. 4· πρβλ. κλεις 3, καὶ ἴδε Σαλμάς. in Solin. σ. 648—656, Kasaub. Αἰν. Τακτ. 18· — παρόμοιον τρόπον κλεισίματος μετεγείροντο εἰς περιδέραια, Ἀριστοφ. Λυσ. 410. 4) παρ' ἱατρ., «τὸ ἐντιθέμενον τῇ ἔδρᾳ ἐκ στέατος καὶ λίθου πρὸς μύκητας πλάσμα, ὃ ἀντὶ κλυστῆρος χρώνται» Πολυδ., 10, 150, πεσός (κ. ὑποθετόν), Ἰππ. Ἐπίδ. 1. 966· ἴδε βαλανίζω. Λατ. pessus, pessarium, αὐτόθ. (Πρβλ. Λατ. glans, ἔθθα τὸ g ἰσοδυναμεῖ τῷ h, ἴδε ββ. IV. Ἰσως ἐκ √ΒΑΛ (βάλλω), ὁ, τι βίπτεται ἢ πίπτει, Κούρτ. ἀρ. 637).

Βαλάνο-φάγος, = βαλανηφάγος, Ἐτυμ. Μ. 790. 36:— ῥήμ. -φαγέω Σχόλ. εἰς Ὀδ. Τ. 163.

Βαλάνω, ἀσφαλίζω, στερεώνω διὰ βαλάνου (II. 3), βεθαλάνοσκε τῆν θύραν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 361.—Παθ., βεθαλανομένοσ, ἡ, ὄν, ἀσφαλῶσ κεκλεισμένοσ, ἡσφαλισμένοσ, αὐτόθι 370, ὁ αὐτ. Ὀρν. 1159.

βαλαντιδίων (πιθ. (βαλλ), τὸ, ὑποκοριστ. τοῦ βαλλάντιον Εὐπόλ. Αἰγ. 23 [-τι]).

Βαλαντισητός, = βαλαντισητόμοσ, ἴδε ἐν λ. βαλλάντιον.

Βαλαντισηδής, ἐς, χιτῶν β., θυλακοειδής, Μελέτ. σ. 115. 4.

βαλλάντιον, τὸ, ἴδε βαλλάντιον.

Βαλλαντισητόμοσ, κόπτος καὶ κλέπτω βαλλάντια, Πλάτ. Πολ. 575B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 62· — καὶ βαλλαντισητόμοσ, ὄν, ὁ λαθραῖοσ κόπτος τὸ βαλλ., Τηλεκλειδ. Πισ. 8, Ἐκφαντ. ἐν Ἀδῆλ. 3, Πλάτ. Πολ. 552D· — ἀλλὰ πιθ. διορθωτέον βαλλ· ἴδε ἐν λ. βαλλάντιον.

Βαλλανώδης, ἐς, (εἶδος) βαλάνω ὅμοιος, ὡσ βαλανιδίων, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 3, 4.

βαλλανωτός, ἡ, ὄν, (βαλανώ) ἡσφαλισμένος, ἐστερεωμένος διὰ

βαλάνου (II. 3), ὄχευς Παρμενιδ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 111, πρβλ. Ξεν. Οἶκ. 9. 5. **II.** κεκοσμημένος διὰ βαλάνων, φιάλη Ἀθήν. 502B· πρβλ. καρουτός II. ἀνθερωτός.

βαλαρός, ὁ, Κυριώ λέξις ἀντιφυγίας, Παιουσ. 10. 17, 9.

βαλαύστιον, τὸ, ἄνωσ τῆς ἀγρίας βουίς, Ἀριστ. Αἰτ. 1. 6, ἐν τέλ., Διοσκ. 1. 154.

βαλδιδώδης, ἐς, (εἶδος) ἔχων ἐκατέρωθεν δύο προεξεχούσας ἄκρας, Ἰππ. Μογλ. 842.

βαλδία, ἴδος, ἡ, κυρίως τὸ στρονίον τὸ τεινόμενον ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου πρὸ τῶν ἀγωνιζομένων· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡσ τὸ Λατ. carceres, τὰ εὐλα ἢ οἱ στῦλοι, ἀρ' ὧν ἦτο τὸ στρονίον τοῦτο διατεταμένον, ἐπομένοσ ἢ γραμμὴ εἰς ἣσ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀνεχωροῦν καὶ εἰς ἣν ἐπέστρεον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1159· ὡσαύτωσ τὸ σημεῖον ἀρ' οὐ ὁ δίσκοσ ἐρίπτετο, Φίλοστρ. 798· ἐντεῦθεν, πᾶν σημεῖον ἀναχωρήσεωσ, ἀπὸ βαλδιδίων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 867· Ἀριστοφ. Σφ. 548· μεταφρ., ἔρπε πρὸσ βαλδίδα λυπηρὰν βίου Εὐρ. Μηδ. 1245· ἐκ β. εἰς τέρμα Θεμιστ. 177D. **II.** ἐπειδὴ δὲ τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεωσ ἦτο καὶ τέρμα, βαλδιδεσ ἐκαλεῖτο πᾶν ὅ,τι πρέπει τις νὰ κερδήσῃ, οἷον αἱ ἐπάλλεξι (ὑπὸ τοῦ ἀναβαίνοντοσ τοσ τείροσ), Σοφ. Ἄντ. 131· πρβλ. Λουκ. 286, Ὀπκ. Κ. 1. 513. (II. 9, ὡσ τὸ βηλόσ, ἐκ √ΒΑ (βαίνω).)

βαλε, εἶθε! μετ' εὐκτ., Ἄλκιμαν Ἀποσπ. 12· πρβλ. ἄβαλε. (κυρίωσ, προστακτ. τοῦ βάλλω).

βάλεροσ ἢ βαλίνωσ, ὁ, εἶδος μικροῦ ἰχθύωσ, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 14. 12· ἴσωσ τὸ βαλληρόσ αὐτόθι 9. 20, 2, εἶναι τὸ αὐτό.

βαλῆν, ὁ, ἴδε βαλλῆν.

βαλῆος, ἄ. ὄν, (βάλλω) Λατ. varius, στικτός, ποικίλοσ, παραδαλῶσ, ἔλαφοσ, λύγκεσ Εὐρ. Ἐκ. 90, Ἄλκ. 579. 2) παροῦσ.

Βαλίωσ, ὄνομα ἑνοσ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέωσ, «Παρῶλλωσ», Πλ. II. 149 κ. ἄλλ., πρβλ. Εὐρ. Ἰ. Α. 222. **II.** ὠκύσ, Ὀπκ. Κ. 2. 314· πρβλ. αἰόλοσ.

βαλλάντιον, τὸ, σακκίδιον, χρηματοφυλάκιον, «σακκοῦα», Σίμων. 181, Ἐπίχ. 6, Ἀριστοφ. Ἰππ. 707, 1197, Ὀρν. 157 κ. ἄλλ., πᾶσις ἐκ βαλλαντιοῦ, τέκνον ὑποβολιμαῖον, ἀγοραστόν, Τηλεκλειδ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 2) παρὰ μεταφρ. συγγραμ., «πουργί», δηλ. ποσὶν 250 ἀναρίων, Ἐπιράν. (οὗτωσ καὶ μέχρι ἐσχάτων παρ' ἡμῖν καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ). — Συνήθωσ ῥηζέτεο βαλλάντιον δι' ἁπλοῦ ἢ ἀλλ' ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ τοῦ Σίμων. τὸ μέτρον ἀπαίτεῖ βαλλ· καὶ τὸν τύπον τοῦτον πιστῶσ παρέχει τὸ Ραβ. χρονον τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 772, ἀληθῶσ τοῦτο τὸ χειρογράφον καὶ τὸ Ἐνετ. ἔχουσι τοῖσ βαλλαντισητόμοισ, καὶ πρὸσ ἐπανόρθωσιν τοῦ μετροῦ οἱ διορθωταὶ εἰσῆγαγον τὸν τύπον βαλλαντισητόμοισ, ἀλλ' ὁ Lischin. προέτεινε: τοῖσι βαλλαντισητόμοισ, ὅπερ ἦδη ἐγένετο δεκτόν, ἴδε Meineke Κομ. Ἀποσπ. 2. σ. 14. **II.** ἀκότιον (ὡσπερ ἐκ τοῦ βάλλω), λογοπαίγιον, Διονύσ. παρ' Ἀθην. 98B.

βαλλ-αχράδαι, οἱ, σιωπητικὸν ἐπίνωμον τῶν παιδῶν ἐν Ἀργεῖ, ἴδε Πλούτ. 2. 303A.

βαλλῆν, ὁ, (οὐχὶ βαλῆν Ἡρώδιαν. π. μον. λέξ. 17, Ἀρκῶδ. 9), βασιλεῦσ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 658, Σοφ. Ἀποσπ. 144. (λέξις Φρυγικῆ, πιθανῶσ συγγενῆ τῇ Ἐβρ. Baal, Bel (κύριοσ), πρβλ. Ἡούχ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 313).

Βαλλῆνᾶδε βλέπειν, λογοπαίγιον μεταξὺ τοῦ ῥήματοσ βάλλω καὶ τοῦ Ἄττ. ὀνόμου Παλλῆνῃ, Ἀριστοφ. Ἀγ. 234.

βαλλήτης, ὄνοσ, ἡ, βολή, ῥίψιμον, λίθῳ β., = λίθων βολή, Ἀθην. 406D, 407C.

βαλλίζω, ῥίπτω ἔδω καὶ ἐκεῖ τοῖσ πόδασ ἐντεῦθεν, χορεύω, σκιρτῶ, πρῶτὸ ὀλόγουρα, ἐν Σικελίᾳ καὶ τῇ Μεγάλῃ Ἐλλάδι, Ἐπίχ. σ. 46· πρβλ. Ἀθην. 362B κέξ. (Πρβλ. Ἰταλ. ballare, Γαλλ. ballet, Ἀγγλ. ball).

βαλληρός, οὔ, ὁ, ἴδε ἐν λ. βάλεροσ.

βάλλωσ, ἐωσ, ἡ, ἀγνωστον φυτόν, περὶ οὐ ὑπετίθετο ὅτι εἶχε θυμαστικῆσ ἱατρικῆσ ιδιότητασ, ἴδε Creuzer Ἐκθ. Λυδ. Ἀποσπ. 16.

βαλλισμοσ, ὁ, τὸ πηδῆν πέριξ, χορεύειν, Ἄλεξ. Κομ. 1.

βάλλω: μέλλ. βᾶδῶ (ἀλλὰ μόνον ἐν συνθέτοισ), Ἰων. βαλέω Πλ. Θ. 403, σπανίωσ βαλλῆσω Ἀριστοφ. Σφ. 222, 1491· ἄορ. β' ἔβαλλον, Ἰων. προ-βᾶλεσκα Ὀδ. Ε. 331· Ἰων. ἀπαρ. βαλέειν Ὀμ., Ἡρόδ., ἀλλὰ βαλέειν Πλ. Ν. 387., Ε. 424· εὐκτ. βλεῖται ἐν Ἐπιχ. Ἀποσπ. 154 (ἴδε Ahrens π. Δωρ. σ. 338), ὡσ εἰ ἐξ ἄορ. ἔβαλλῃ (ἴδε συμβάλλω)· πρμ. βέβληκα· ὑπερσ. ἐβεβλήκειν, Ἐπ. βεβλήκειν Πλ. Ε. 661.—Μέσ., Ἰων. παρατ. βαλλέσκατο (Ἡρόδ. 9. 74· μέλλ. βᾶλοῦμαι (ἐν συνθέσ.) Ἀριστοφ. Βατρ. 201, Θουκ., κτλ., Ἐπ. βαλεῦμαι (ἀμφι-) Ὀδ. Χ. 103· ἄορ. β' ἐβᾶλομαι, Ἰων. προστ. βαλεῖν Ἡρόδ. 8. 68,— ἐν χρῆσει κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν συνθέτοισ.—Παθ., μέλλ. βληθήσομαι Ξεν. Ἐλλ. 7. 5, 11, (δια-) Εὐρ. ὡσαύτωσ βεβλήσομαι Εὐρ., (δια-) Δημ. 202, 17· (Ἐπ. μέλλ. ξυμ-βληθήσομαι, ἴδε συμβάλλω)· ἄορ. ἐβλήθη-ον Ἡρόδ., Ἄττ. κεξ. (Εὐρ. ἐν συνθέσ.)—ὁ Ὀμ. ἔχει ὡσαύτωσ Ἐπιχ. συγκεκομ. παθ. ἄορ. μετὸν ὑπερτυπτελ. ἐβλήθη Πλ. Α. 675, ξυμβλήθη Ε. 39· ὑποτακτ. βληταί (ἀντὶ βληταί) Ὀδ. Ρ. 472· εὐκτ. βληθῶ ἢ βλετο Πλ. Ν. 388· ἀπαρέμφ. βληθθαί Δ. 115· μετοχ. βλήμενοσ Πλ., Ὀδ. —πρμ. βέβληκαί Ἰων. γ'

πληθ. **βεβλήματα** 'Πλ. Α. 657, εὐκτ. δια-βεβλήσθε 'Ανδοκ. 22. 41· ὑπερτον. **εβεβλήμην** (περι-) Ξεν.· 'Ιων. γ' πληθ. **εβεβλήχατο** 'Ηρόδ. 6. 25.—'Ωσαύτως 'Επιχρ. τις πρην. **βεβόλημα** ἀπαντᾷ ἐπὶ ἰδιαίτερας ἐννοίας, ἴδε ἐν λ. * **βολέω**. Ἰ' Ἐκ √ΒΑΛ παρῶνται ὡσαύτως τὰ **βέλος**, **βέλεμον**, **βελόνη**, **βολή**, **βόλος**, **βολίς**, **βόλις**· Ἰταλικο-Γερμ. **quillu** (scaturio), **quella** (Γερμ. quelle)· περί τῆς ἐναλλαγῆς τῶν στοιχείων β καὶ γ, ἴδε ἐν ἄρθρῳ Β, β).

Α. 'Ενεργ., **ρίπτω**. **Ι.** μετ' αἰτιατ. τοῦ προσώπου ἢ πράγματος καθ' οὐ σκοπεύει τις, **ρίπτω** οὕτως ὥστε νὰ κτυπήσω, κτυπῶ τινα δι' οἰουδήποτε βλήματος, κυρίως ἀντιθέτ. πρὸς τὰ **ρίματα** ὅσα σημαίνουν πληγῶν ἔχων τὸ ὅπλον ἐν χερσὶ, κεντῶν ἢ πλήττων δι' αὐτοῦ (**τύπτω**, **οὐτέω**), **βλήμενος** ἢ **τυπεῖς** 'Πλ. Ο. 495· οὐ τις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν Ξ. 424· τὸν βάλεν, οὐδ' ἀφάρτε Α. 350, πρὸλ. Δ. 473, κτλ.· δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ λάθωμεν τὸ ῥῆμα τοῦτο μετ' ἐννοίαν τοῦ **τύπτω** ἐν 'Πλ. Ε. 73, ἐγγύθεν ἐλθὼν **βεβλήκει**.. **δουρὶ** ἢ ἐν Π. 807, **δουρὶ** ὤμων μεσσηγύς σχεδόν βαλε.—**Σύνταξις**: μ. **δοτ.** τοῦ ὀργάνου, β. τινὰ **δουρὶ**, ἴψ, ἔγχει, πέτρῳ, κεραυνῶ, κτλ., 'Ομ.· μετὰ διπλῆς αἰτιατ. **προσ.** καὶ μέρους, μιν βάλε μηρόν δῖστον 'Πλ. Α. 583· καὶ μετ' αἰτ. μόνον τοῦ μέρους, Ε. 19, 661· οὕτω, τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαίῳν.. **βάλεν** ἴψ 'Οδ. Χ. 15· **δουρὶ** βαλὼν πρὸς στήθεσσι 'Πλ. Α. 144· **προσθεμενίης** συστάχου αἰτιατ., ἔλκος.., τὸ μιν βάλε Πάνδαρος ἴψ 'Πλ. Ε. 795.—'Ωσαύτως, βάλε Τυδείδῳ κατ' ἀσπίδα, ἐκτύπησεν ἐπάνω εἰς.., 'Πλ. Ε. 281. **2)** σπανιότερον ἐπὶ πραγμάτων, ἠνίχον κοινῆς **ραθάμιγγος** **εβαλλον** 'Πλ. Ψ. 502· οὕτως ἐπὶ σαγόνων αἵματος, Δ. 536, πρὸλ. Δίσχυλ. 'Αγ. 1390· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀκτίσιν **εβαλλεν** [χθόνα] 'Οδ. Ε. 479, πρὸλ. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 885· **προσβάλλω** τὰς αἰσθήσεις, ἐπὶ ἤχου, κτύπος οὕτως **βάλλει** 'Πλ. Κ. 535, πρὸλ. Σοφ. 'Αντ. 1188, Φ. 205· καὶ ἐπὶ ὁσμῆς, ὁσμῆ β. τινὰ ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 411, πρὸλ. 483. **3)** μεταφ., β. τινὰ **κακοῖς**, φθόνῳ, φόβῳ, πλήττω τινὰ μετ' οὐκείων, κτλ., ὁ αὐτ. Α. 7. 1244, Εὐρ. 'Ηλ. 902, 'Αριστοφ. Θεσμ. 895· ἔτι δὲ καὶ, στεφάνοις β. τινὰ Πινδ. Π. 8. 80· ἴθην ἀπλῶς, ἐπαίνῳ, ὕμνῳ, ἐξυμνῶ, ὁ αὐτ. Ο. 2. 161, Π. 11. 62· ὡσαύτως, φθόνος **βάλλει** Δίσχυλ. 'Αγ. 947· **φίλημα** **βάλλει** τὴν καρδίαν 'Αγ. Τάτ. 2. 37· πρὸλ. * **βαλεῖ**.

II. μετ' αἰτ. τοῦ βαλλομένου ὅπλου, **ρίπτω**, **ἐκκινεῖν**, **σπᾶν**, **παρ'** 'Ομ., **βαλὼν** **βέλος** 'Πλ. Ι. 495· **χαλκὸν** ἐνὶ στήθεσσι **βαλὼν** 'Πλ. Ε. 346, πρὸλ. 'Οδ. Υ. 62· ἐν νηυσὶν πῦρ.. β. 'Πλ. Ν. 629·—ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ **δοτ.** τοῦ βλήματος, **ρίπτω**, **κτυπῶ** μετὰ τὴν πράγμα, οἱ δ' ἄρα **χερμαδίσοι**.. **βάλλον** 'Πλ. Μ. 155· **βέλεσι** 'Οδ. Π. 277·—**παρὰ** περὶ ἄπαλ., β. ἐπὶ τινα, **ρίπτω** ἐναντίον τινός, 'Θουκ. 8. 75· ἐπὶ σκοπὸν ἢ σκοποῦ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 29, Δουκ. 'Ερωσ. 16· καὶ μόνον, οἱ ψιλοὶ **βάλλοντες** εἴργον 'Θουκ. Α. 33.

2) γενικῶς ἐπὶ παντός βαλλομένου πραγμάτων, εἰς ἄλα **λύματ'** **εβαλλον** 'Πλ. Α. 314· τὰ μὲν ἐν πυρὶ **βάλλεν** 'Οδ. Ξ. 429· [νῆας] β. ποτὶ πέτρας Μ. 71· **εὐνάς** β., **ρίπτω** ἔξω τοὺς ὡς ἄκυρα χρησιμεύοντας λίθους, Ι. 137· β. σπῆρον, **ρίπτω** τὸ σπῆρον, 'Θεοφρ. 25. 26·—**μεταφ.**, ὕπνον.. ἐπὶ **βλεφάρων** β. 'Οδ. Α. 364· β. σκότον ὄμμασι Εὐρ. Φων. 1530· β. **λύπην** τινὶ Σοφ. Φ. 67.

6) ἐπὶ προσώπων, β. τινὰ ἐν κινήσει, ἐν διαπέδῳ 'Πλ. Θ. 156, 'Οδ. Χ. 188· γῆς ἔξω β. Σοφ. Ο. Τ. 622· β. τινὰ ἀθᾶπτον ὁ αὐτ. Α. 1333, πρὸλ. Φ. 1068· καὶ ἐν τῷ παθ., 'Ανθ. Π. 5. 165, κτλ.—**ἀκαλοῦσως** μεταφ., ἐς κακὸν β. τινὰ 'Οδ. Μ. 221· ὅς με μετ'.. **ἐριδας** καὶ **νεῖκα** β. 'Πλ. Β. 376· β. τινὰ ἐς ἔχθραν, ἐς φόβον Δίσχυλ. Πρ. 388, Εὐρ. Τρω. 1058· ὡσαύτως, ἐν αἰτία ἢ αἰτία β. τινὰ Σοφ. Ο. Τ. 657, Τρ. 940, (ἀλλ' ἐν Εὐρ. Τρω. 305, β. αἰτίαν ἐς τινα)· **κινδύνῳ** β. τινὰ Δίσχυλ. Θῆθ. 1048.

3) ἀφίνο τι νὰ πῆσῃ, ἐτέρωσε **κάρη** **βάλεν** 'Πλ. Θ. 306, πρὸλ. Ψ. 697· β. ἀπὸ δάκρυ πρῶτων 'Οδ. Δ. 198, πρὸλ. 114· κατὰ **βλεφάρων** **βάλλω** δάκρυα 'Θεοφρ. 1026· κατ' ὄσων Εὐρ. 'Ιππ. 1396· αἵματος πέμψιγα πρὸς πέδῳ β. Δίσχυλ. 'Αποσπ. 182·—β. τοὺς δόνοντας, **εβαλλὼ** αὐτούς, ἀποκτῶ, 'Αριστ. Τ. Ζ. 6. 20, 11, κτλ.· οὕτω **βάλλει** μόνον, αὐτοῖσι 22. 6.

4) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐτέρωσε **βᾶλ'** ἔμματα, **ρίπτω**, **διεθύνω**, 'Οδ. Π. 179· οὕτως, ἔμματα, αὐγὰς, προσώπων β. εἰς ἢ πρὸς τὴν Εὐρ., κτλ. **5)** ἐπὶ ζώων, αἰὶά πρὸς τὰ ἔμπροσθ' ἢ εἰς τὸ μέτωπον, τοὺς σοὺς [ἵππους] **πρόσθε** **βαλὼν** 'Πλ. Ψ. 572· πρ. **βαλόντες** (ἐνν. ἵππους) αὐτοῖσι 639· **βάλλε** κάτῳθε τὰ μοσχία 'Θεοφρ. 4. 44· οὕτως, β. ψυγᾶν ποτὶ κέρδεα Βίων 5. 12.

6) ἐπὶ γαλαρωτέρας ἐννοίας, **ρίπτω** «πετῶ», ὄηλ. θέτω, υποθετῶ, ἀλλά κατὰ τὸ πλείστον μετ' ἐννοίᾳ τινα σπουδῆς, τῷ μὲν.. **βαλέτην** ἐν χερσὶν ἐταίρων 'Πλ. Ε. 574, πρὸλ. Ρ. 40., Φ. 104· **μῆλα**.. ἐν νηὶ β. 'Οδ. Ι. 470· ἐπὶ γὰν ἴχνος ποδῶς β. Εὐρ. Ρῆσ. 721· **φάσγανον** ἐπ' αὐχένος β. ὁ αὐτ. 'Ορ. 51·—**μεταφ.**, ἐν στήθεσσι μόνος βάλε ποιμῆνι λαῶν 'Πλ. Ε. 513· ὅπως.. **φιλότηθα** μετ' ἀμφοτέροισι **βάλλωμεν**, θέσωμεν φίλιαν μεταξὺ αὐτῶν, Δ. 16· β. τί τινι ἐν θυμῷ, ὡς τὸ τιθέναι ἐπὶ φρεσὶν 'Οδ. Α. 201, πρὸλ. Ξ. 269· οὕτως, ἐν καρδίᾳ β. Πινδ. Ο. 13. 21· ὁλλὰ καὶ, θυμῷ, ἐς θυμὸν β.,

βάλλω ο. τὴν καρδίαν μου, ὡς ἐν τῷ μέσ. τύπω, Δίσχυλ. Πρ. 705, Σοφ. Ο. Τ. 975. **6)** ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐννοίας **βάλλω** ὀλόγυρα, ἀμφ' ὀχέεσσι τοὺς βάλε **καμπύλα** κύκλα 'Πλ. Ε. 722, πρὸλ. 731· καὶ ἐπὶ ἐνδομάτων ἢ ὄπλων, ἀμφὶ δ' Ἀθήνη ὤμοις.. **βάλ'** αἰγίδα Σ. 204· πρὸλ. ἀμφεβάλλω, περιβάλλω. **7)** καὶ ἐπὶ τῶν κύβων, **ρίπτω** τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ῥίψιμον, ἴδε ἐν λ. **κύβος**—οὕτω πῶθ., ψῆφος **βαλοῦσα**, ἀπολ., διὰ τοῦ ῥίψιματός της, **ρίπτομένη**, Δίσχυλ. Εὐμ. 751, πρὸλ. Δοθ. Παρὰλ. 165.

8) ἢ **μετοχὴ** **βαλῶν** προστίθεται ἐνίοτε ὡς τὸ **λαβὼν** ἢ **ἔχων**, ἐν τέλει περιόδου ἢ προσάσεως σχεδὸν πλεοναστικῶς, μετ., Σοφ. Ο. Κ. 475.

III. ἀμετάβ., **πίπτω**, **ρίπτομαι** (πρὸλ. **ρίπτω** 7), ποταμὸς Μίνυσιος εἰς ἄλα **βάλλων** 'Πλ. Α. 722, πρὸλ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 744, κτλ. [ἵππους] [ἵππους] ἐπὶ τέρμα **βαλοῦσας**, δραμοῦσας περὶ τὸ **τέρμα** (ἐκτός ἂν εἶναι κατὰ τμήσιν ἀντὶ τοῦ περιβ-), 'Πλ. Ψ. 462· **ἐγὼ** δὲ.. **τάχ'** ἐν πέδῳ **βαλῶ** (ἐνν. ἐμαυτὴν) Δίσχυλ. 'Αγ. 1172, πρὸλ. **ρίπτω** 7· (ἐν Χο. 574 ὁ 'Ερμᾶν. διορθῶναι: ἀρεί.. καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς **βαλεῖ**)—**μεταφ.**, β. εἰς τόπον, φθάνω εἰς.., 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1579· **βαλῶν** **καθεῦθε**, κατεκλίθη καὶ ἐκοιμήτο, 'Αρρ. 'Επικτ. 2. 20, 10. **2)** οὕτως ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ, **βάλλ'** ἐς κόρακας, πῆγαινε ἀπ' ἐδῶ, κρημνίσου! Δατ. **pasce corvos! abi in malam rem!** 'Αριστοφ. Σφ. 835, κτλ.· **βάλλ'** ἐς μακαρίαν Πλάτ. 'Ιππ. Μετρ. 293Δ.

Β. Μέσ., **βάλλω**, θέτω ἐκτεταμένῳ, ἐνὶ θυμῷ **βάλλει** διὰ νὰ τὸ **βάλῃς** εἰς τὴν καρδίαν σου, εἰς τὸν νοῦν σου, 'Πλ. Υ. 196, πρὸλ. 'Οδ. Μ. 218· **σὺ** δ' ἐνὶ φρεσὶ **βάλλε** ὄμμασιν 'Ψ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 107· **εἰ** μὲν δὴ νόστον γὰρ μετὰ φρεσὶ.. **βάλλαι** 'Πλ. Ι. 435· ἐς θυμὸν **βάλλεσθαι** τι 'Ηρόδ. 1. 84, κτλ.· εἰς ἢ ἐπὶ νοῦν, εἰς μνήμην Πλουτ. Θησ. 24, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. Δ. 11. 6· ἐφ' ἐωυτοῦ **βαλόμενος**, κατ' ἰδίαν κρῖσαι, ἀφ' ἐαυτοῦ, 'Ηρόδ. 3. 71, 155. 4. 160., 5. 73.—ἐν 'Οδ. Α. 234, ἐξόλοντο ἐτέθη ἦδη ἐκ διορθώσεως.

2) τόξα ἢ εἶδος ἀμφ' ὤμοις **βάλλεσθαι**, **ρίπτω** εἰς τοὺς ὤμους μου περίε, 'Πλ. Κ. 333., Τ. 372, κτλ.· ἐπὶ κᾶρα στέφῃ β. Εὐρ. Ι. Α. 1513. **3)** ἐς γαστέρα **βάλλεσθαι**, συλλαμα-
ῶναεν, 'Ηρόδ. 3. 28. **4)** καταθῆτω ὡς θεμέλιον, κρηπίδα **βάλλεσθαι**, Δατ. fundamenta jacere, Πινδ. Π. 7. 4, πρὸλ. 4. 245· ὡσαύτως, **καταβάλλω** τὰ θεμέλια τινος, ἀρχίζω νὰ κατασκευάζω τι, οικοδομῶναι στρατόπεδον, κτλ., Πλάτ., κτλ.· β. ἄκυρα; **ρίπτω** ἄκυρα, 'Ηρόδ. 9. 74, κτλ.

II. σπαν., **χρῶσα** **βάλλεσθαι** λουτροῖς, κτυπῶ ἐμαυτὸν μετ' ὕδαρ, **ρίπτω** ἐπάνω μου ὕδαρ, λούομαι, 'Υμν. 'Ομ. εἰς Διὸν. 50· (ἀλλά, λουτρά ἐπὶ χρῶσος **βαλεῖν** Εὐρ. 'Ορ. 203).

βαλλωτή, ἢ, εἶδος φυτοῦ, ἴσως τὸ μέλαν πράσιον, ἀγριομελισσόχορτον, Διοσκ. 3. 117.

βᾶλός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **βηλός**, ὁ ἴδε.

βαλσαμίνη, ἢ, τὸ φυτὸν τοῦ βαλσάμου, βουφθαλλον, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Διοσκ.

βᾶλσαμον, τὸ, τὸ φυτὸν τὸ παράγον τὸ **βάλσαμον**, 'Θεοφρ. Ι. Φ. 9. 6, 1. **2)** ἢ εὐώδης ῥητίνη τοῦ φυτοῦ τούτου, αὐτοῖσι 4· 'Αριστ. 'Αποσπ. 105. **II.** εἶδος ἀρωματικῆς βοτάνης ὁμοίας πρὸς ἡδυσμόν, Γεωπ. 11. 27. (Πιθανῶς Σιμητικὴ ἢ λέξις ἴδε τοῦ Pusey ἐρμηνεύειν εἰς τὸ Δαν. παραρτ. γ.) [βᾶλσαμον Νίκ. Θ. 847, ἀλλὰ ἂν Ἀνδρόμ. καὶ Δαμοκρ. παρὰ Γαλην., ὡς balsamum παρὰ Δατ. ποιηταῖς].

βᾶλσαμος, ἢ, τὸ βαλσαμοφόρον φυτὸν, Παλλᾶδ., παρ' ὧ καίται καὶ **βαλσαμουργός**, ὁ, ὁ παρασκευάζων τὸ **βάλσαμον**· τὸ **ῥῆμα** **-ουργέω** παρὰ Βυζ.

βαλσαμο-φόρος, **ον**, ὁ φέρων, παράγων **βάλσαμον**, **χωρίον** Γεωργ. Σύγκελλ.

βαλσαμώδης, **ες**, (εἶδος) **βαλσάμου** ὁμοιος, Πλίν. 12. 19. **βαλσαμῶν**, ὄνος, ὁ, ἄλλος **βαλσάμων**, Παλλᾶδ.

βᾶλτη, ἢ, ἔλος, «βᾶλτος» Βυζ.—**βαλτωδής**, **ες**, ἐλώδης, οὐτόθ. **βᾶμα**, τὸ, Δωρ. ἀντὶ **βῆμα**, Πινδ.

βαμβεαῖον, λέξις ὀνομαστικ., κτυπῶ, συγχροῦν, κροτῶ τοὺς δόντας, 'Πλ. Κ. 375· **τραυλίξω**, Βίων 4. 9, 'Ανθ.—οὕτω καὶ **βαμβεακίζω** 'Ιππῶν 10· ὡσαύτως, **βαμβεαλίξω** ἢ **-ύξω** Α. Β. 30, Εὐστ. 812. 46, καὶ ἐντεῦθεν διαρθρῶν (ἀντὶ βομβυλιάζω) ἐν 'Αριστ. Πρὸλ. 27. 11.—**βαμβεάλω** εἶναι ἀμφ., Meineke Μόσχ. 3. 7.

βαμβεακία, **-κεῦτρα**, ἢ, = **φαρμακεία**, **-κεῦτρα**, 'Ψυχ.:—**βᾶμβεακος**, ὁ, = **φαρμακός** Α. Β. 85.

βᾶμβεαξ, ἄκος, ἢ, **βαμβάκι**, 'Δημέτ' Ὀνειρ. 222· ἐντεῦθεν **βαμβεάντων**, τὸ, ὡς παρ' ἡμῶν, Σουιδ.—ἐπιθ. **βαμβεακέρως** ἢ **-ηρός**, ἄ, ὄν, καὶ **βαμβεακίνος**, **η**, **ον**, ἐκ **βᾶμβεακος**, Βυζ.—**βαμβεακω-ειδής**, ἔς, ὁμοιος πρὸς **βᾶμβεακα**, Διοσκ. 3. 18.

βαμβεραδῶν, ὄνος, = **βεμβράς**, 'Επίχ. καὶ Σώφρ. παρ' Ἀθην. 2871, 305C.

βᾶμες, Δωρ. ἀντὶ **βῶμεν**, ἀ' πληθ. ὑποσπκτ. ὁρ. ε' τοῦ **βαίνω**, **θάω**.

βᾶμμα, τὸ, (βᾶπτω) ἐκεῖνο, ἐν ᾧ τι βᾶπτεται, βυθίζεται, βαφῆ, χροῖμα, Πλάτ. Νόμ. 956A· **βᾶμμα** Σαρδανικόν, Κυζικηνικόν, ἴδε **βᾶπτω** 1. 2.—β. **λευκώματος**, **λευκῆ βαφῆ**, 'Αριστ. Φυσιολογ. 6. 49.

II. **ἔμβαμμα** (ἀλάττω), **καρύνεμα**, Νίκ. Θ. 622, κτλ.

βαμμάτιον, τό, υποκορ. τοῦ βάμμα, Ἀθῆν. Θ'. 404. ὀρθ. ἐμ-βάν [ἄ]. Ἐπ. ἀντὶ ἔθαν. ἔβησαν, γ' πληθ. ἀορ. 6' τοῦ βανέου. βανά, Βοιωτ. ἀντὶ γυνή, Κόρινθα 21· πληθ. βανῆκες Πισύχ· γάνα, Γρηγ. Κορ. σ. 345.—ἴδε ἐν λ. γυνή.

βανυασιῶν, εἶμα· βανυασιος, Συνέσ. 22D. βανυασιῶν, ἡ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βαναύσου, ἥτοι ἀπλοῦ ἐργάτου ἐργαζομένου μηχανικὴν ἐργασίαν ἄνευ ἐνεργείας τοῦ πνεύματος, ὡς τὰ χειρωνακία καὶ τέχνη. Πρόδ. 2.165, πρβλ. 167, κτλ. II. ὁ βίος, αἱ ἔξεις καὶ ὁ τρόπος τοῦ ἀπλοῦ ἐργάτου, ἀγροικία, ἔλλειψις ἀνατροφῆς, τρόπων, αἰσθήματος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 6., 4. 2, 4, πρβλ. Πολ. 6. 2, 7.

βανυασιικός, ἡ, ὄν. ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτίθειος εἰς ἐργάτας· τέχνη β., ἀπλῶς μηχανικὴ τέχνη, Λατ. ars sellularia, Ξεν. Συμπ. 3. 4, Οἰκ. 4. 2.

βανυασιος, ον, (ὡσεὶ βαῦνυασιος, ἐκ τοῦ βαῦνος, αῦω)—κυρίως, ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρός, μηχανικός, ἐπιθ. τῶν ἐργατῶν ὅσοι διάγουσι βίον ἐδραίων, κατακρονοῦμενοι μὲν μεταξὺ φιλοπολιέμων καὶ νομαδικῶν λαῶν, ἀλλὰ πολὺτοι εἰς τὴν πολιτείαν, καθ' ὅσον ἀσχολοῦνται περὶ τὰς τέχνας. ὦν ἄνευ πόλιν ἀδύνατον οἰκεῖσθαι Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 9' ἢ βελτίστη πόλις οὐ ποιήσει β. πολίτην αὐτοῖσι 3. 5, 3, κτλ. ὁ β. δῆμος, τὸ ἀντίθ. ὁ γεωργικός αὐτοῖσι 4. 3, 2' ὡς οὐσιαστ., ὁ μηχανικός, σιδηροουργός, κτλ., αὐτοῖσι 3. 5, 3' καὶ τὸ βανυασιον=οἱ βανυασιοί, ἡ τῆς τῶν μηχανικῶν ἐργατῶν, αὐτοῖσι 7. 9, 7, πρβλ. 6. 7, 1. II. τέχνη βανυασιος, ἀπλῶς μηχανικὴ ἐργασία, πρόστυγος, ταπεινὴ τέχνη, Σοφ. Αἴ. 1121, πρβλ. Πλάτ. Θεαιτ. 176C' β. ἔργον Ἀριστ. Πολ. 8. 2, 4' βανυασιότατοι τῶν ἐργασιῶν αὐτοῖσι 1.11, 6' β. βίον ζῆν, ζωὴ ἀπλοῦ ἐργάτου, αὐτοῖσι 3. 5, 5. 7. 9, 3'—ἐντεῦθεν,

2) ἀγροικός, ἄνευ αἰσθήματος, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 20'—ἐπίρρ., -σως Κλήμ. Ἀλ. 273. βανυασιου-τεχνέω, = τῷ ἔπομ., Στράβ. 782. βανυασιουργέω, ἐπαγγέλλομαι τέχνην ἀπλῶς μηχανικὴν, χειρωνακτικὴν, Πολυδ. 7. 6. βανυασιουργία, ἡ, τὸ ἔργον, ἡ τέχνη τοῦ βαναύσου, Πλούτ. Μακρῆλλ. 14. βανυασιουργός, οὔ, ὁ, ὁ μετερχόμενος βανυασιον τέχνην, Ἰουστ. ἐν Μ. Ἀπολ. 1. 55, Πολυδ. 7. 6. βανυασιώδης, ὁμοιος πρὸς βανυασιον, κοινός, ἀγροικός, Βυζ. βάζεις, εως, ἡ, (βάζω), ποιητ. ὄνομα, λόγος, ἰδίως προφορικῶς λόγος, λόγιος, τὸς φήμη, ἐνσαγγής βάζεις ἦλθεν Ἰνάχω Δισχύλ. Πρ. 663' θεοφάτων βάζειν Σοφ. Τρ. 87. 2) σήμη, ἀγγελία, μιν . . β. ἔγει χαλεπὴ Μίμενερ. 15, πρβλ. 16' θεῶν ἐποπιζέω μῆνιν βάζειν τ' ἀνθρώπων Θεῶν. 1298' β. ἀλαγνήν, β. καλὴν λαδεὶν Σοφ. Αἴ. 494, Ἠλ. 1006' σπεῖραιν ματαίαν β. ἐς πᾶσαν πόλιν αὐτοῖσι 642, πρβλ. 637' διὰ δὲ πόλεως ἐροχεται βάζει Εὐρ. Ἐλ. 223' ἔδειξα γὰρ σου βάζεις . . διηλλάθ' Ἀγαιούς, φήμη περὶ σοῦ, Σοφ. Αἴ. 998' ἀλώσιμα β., ἀρτελία τῆς ἀλώσεως, Δισχύλ. Ἀγ. 10' θανόντος β. ἀνδρός Εὐρ. Ἐλ. 350' οὕτω, τήν τ' ἀμφὶ Θηρέως β. ὁ αὐτ. Ἰκ. 642. II. φωνή, ἦχος, Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 989. 2.

βαπτέων, ἔρημ. ἐπιθ., πρέπειε νὰ βάζῃ, τρίγας Κλήμ. Ἀλ. 291. βάπτεις, ου, ὁ, ὁ βάπτων ἢ βυθίζων—οἱ βάπται ἦσαν ἱερεῖς τινες τῆς Κορυθούς, ἴσως οὕτω καλούμενοι ἐπειδὴ ἔβαπτον τὴν κόμην αὐτῶν ἴδε Meineke Κομ. Ἀποσπ. 1. σ. 119, κέξ.

βαπτέων, μέλλ. ἄτ. ἐπὶ, βυθίζω εἰς ἢ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, βάπτισον σεαυτὸν Πλούτ. 2. 166A' ἐπὶ πλοίων, καταβυθίζω ἢ ἀνίκανα ποιῶ αὐτά, Πολυδ. 1. 51, 6, κτλ., πρβλ. 16. 6, 2' ἐβάπτισαν τὴν πόλιν, μεταρ. ἐπὶ τοῦ πλήθους, ὅπου ἠθροίσθη εἰς Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν πολιορκίαν, Ἰώσηφ. Ι. Π. 4. 3. 3' ὠσαύτως, β. τινὰ ὑπὼν Ἀνθ. Π. 11. 49.—Παθ., ὡς ἐκ τοῦ βεδαπτίσθαι ἀναπνέουσι Ἰπποκρ. 5. 242 (Littre)' καταδρέχομαι, Εὐθύουλ. ἐν Ναυσικ. 1' μεταρ., βεδαπτισμένοι, καταθεβερεμένοι μὲ οἶνον, «στουπί», Λατ. vino madidi, Πλάτ. Συμπ. 176B' ὀφλήμισι βεδ., βεδυθισμένοι εἰς χρέη, Πλούτ. Γάλο. 21' γνοῦς βαπτίζεμενον τὸ μεϊράκιον, βλέπων ὅτι ἐβυθίζετο, ἐπνίγετο ἐκ τῶν ἐρωτήσεων, ἐπήγαγε βαθύτερα», Πλάτ. Εὐθύουλ. 277D' β. εἰς ἀναισθησίαν καὶ ὑπνον, Ἰώσηφ. Ι. Ἀρχ. 10. 9. 4' ὁ τῷ θυμῷ βεδαπτισμένος καταδύεται Ἀγ. Τάτ. 6. 19' πρβλ. Dorville. Χαριτ. 2. 4. 2) ἀντὶ ὄνομα βυθίζων τὸ ποτήριον εἰς τὴν λεκάνην ἢ τὸν κρατῆρα, Ἀριστοφῶν ἐν Φίλωνι· 1' φιάλαις β. ἐκ . . κρατῆρων Πλούτ. Ἀλεξ. 67' πρβλ. βάπτω 1. 3. 3) «βαπτίζω», εἰς τῆς θρησκευτικῆς τελετῆς, τινὰ Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 1. 4, κτλ.· συγγ. ἐν τῷ πατρῷ, βαπτίζεσθαι εἰς μετάνοιαν Εὐαγγ. κ. Ματθ. 3. 11' εἰς ἄφρονι ἀμαρτιῶν Πράξ. Ἀποστ. 2. 38' εἰς Χριστὸν Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. σ', 3, κτλ.—Μέσ., βουτῶ ἐμυτὸν, βυθίζομαι, Ἐβδ. (4 Βασίλ. 5. 14) βαπτίζομαι, τελῶ τὴν τελετὴν, Πράξ. Ἀποστ. 22. 16, πρβλ. 1, Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. 10. 2.

βάπτισμα, τό, ὁ συνήθης τύπος ἐν τῇ Κ. Δ. ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος.

βαπτισμός, ὁ, ἡ εἰς τὸ ὕδωρ βυθίζε· ἀπόψεις, πλῆσις, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 7. 4, 8, Ἐπιστ. πρὸς Ἐβρ. 9. 10. 2) βάπτισμα; Ἰώσηφ. Ἀρχ. Ι. 18. 5, 2, Ἐκκλ.

βαπτιστήριον, τό, μέρος πρὸς κολύμβημα, λουτρόν, Πλίν. Ερ. 2. 17. II. τὸ βαπτιστήριον ἐκκλησιαστικῶς, κολυμβήθρα, Ἐκκλ.,—ὠσαύτως, βαπτιστῆρ, ἥρος, ὁ, βυθ.

βαπτιστής, οὔ, ὁ, ὁ βυθίζων, ὁ βαπτίζων, ὁ βαπτ., Κ. Δ., πρβλ. Ἰώσηφ. Ἀρχ. Ι. 18. 5, 2.

βαπτιστικός, ἡ, ὄν. ὁ εἰς βάπτισμα ἀνήκων ἢ κατάλληλος, τὸ βαπτιστικόν μου (ὄνομα), τὸ κατὰ τὸ βάπτισμα διδόμενον, Κεδρην. 1. σ. 797, ἔκδ. Bonn. βαπτός, ἡ, ὄν. βουτηγμένος, βεδαμμένος, Διόδ. 5. 30' λαμπρὸν ἔχων χρώμα, ἔρνος Ἀριστοφ. Ὀρν. 287' ἰμάτια ὁ αὐτ. Πλ. 530' τὰ βάπτ' ἔχοντες, βεδαμμένα, δηλ. μέλανα, Ἠγίστιπ. ἐν Ἀδελφοῖς· 1. 13. 2) πρὸς βαρῆν κατάλληλος, χρώματα Πλάτ. Νόμ. 847C. II. ἐπὶ ὕδατος ἀντιλούμενον διὰ καταβυθίσεως ἀγγείων (πρβλ. βάπτω 1. 3), Εὐρ. Ἰππ. 123.

βάπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ βάπτης Εὐθύουλ. Ἀδῆλ. 111.

βάπτω: μέλλ. βάζω (ἐμ-) Ἀριστοφ. Εἰρ. 959' ἀορ. ἔδαφα Τραγ., κτλ.:—Μέσ. μέλλ. βάζομαι Ἀριστοφ. Λυσ. 51' ἀορ. ἔδαψάμην Ἀνθ.—Παθ. μέλλ. βάζφθομαι Ἐβδ., Μ. Ἀντων. 8. 51' ἀορ. ἔδαφθον (ἀπ-) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 366' παρ' Ἀττ. καθόλου, ἔδαφθον [ἄ] Πλάτ., κτλ.: πρkm. βεδαμνομαι Ἠρόδ., Ἀριστοφ. (Ἐκ √ΒΑΦ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀορ., βαφθῆναι, βαφή, κτλ., οὕτως πθθ. συγγενούς τῇ √ΒΑΘ, βροθός, ὁ ἴδαι).

I. μεταθ., βυθίζω εἰς τὸ ὕδωρ, «βουτῶ», Λατ. immergere, ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ χαλκεὺς πέλεκυν . . εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ, ἵνα καταστῆσθαι ἰσχυρότερον τὸν χάλυβα αὐτοῦ ἐρυσθῆντα ἐκ τοῦ πυρός, Ὀδ. Ι. 392' β. εἰς ὕδωρ Πλάτ. Τιμ. 73E' εἰς μέλι, εἰς κηρὸν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 26, 1, κ. ἄλλ.: οὕτως ἐν τῷ παθ., βαπτόμενος σιδηρός, εἰς ὑπερβέρου βυθίζομενος εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, σκληρός, (πρβλ. βαφή), Πλούτ. 2. 136A' καὶ ἐπὶ κοραλλίον, καθίσταμαι σκληρός, Διοσκ. 5. 138. 6) ἐπὶ στρατῷ, παρὰ Τραγ., ἐν στρατασί βάζφασα ἔϊφος Αἰσχ. Πρ. 863' ἔδαψας ἔγγος εὐ πρὸς Ἀργεῖων στρατῷ; Σοφ. Αἴ. 95' φάσανον εἰσω σαρκὸς ἔδαψεν Εὐρ. Φων. 1577' καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, εἰς τὰς πλευράς β. τὴν αἰχμὴν Διον. Ἀλ. 5. 15, πρβλ. Ἰώσηφ. Π. Ι. 2. 18, 4.

γ) ὠσαύτως, ἐμβάπτω εἰς δηλητήριον, ἔδαψεν ἰούς Σοφ. Τρ. 574' χιτῶνα τόνδ' ἔδαφα αὐτοῖσι 580. 2) βυθίζω εἰς βαρῆν, «βάρω», ἔδαψεν . . ἔϊφος, τὸ ἔϊφος ἔδαψε [τὴν ἐσθῆτα] ἐρυσθῆν, Αἰσχ. Χο. 1011' β. τὰ κάλλη, χρωματίζω πᾶ ὄρατα ἐνδύματα, Εὐθύουλ. ἐν Ἀδῆλ. 45' β. ἔρια ὡστε εἶναι ἀλουργὰ Πλάτ. Πολ. 429D' εἵματα βεδαμμένα Ἠρόδ. 7. 67' τρίγας βάπτειν Ἀνθ. Π. 11. 68' ἀπόλ. κατὰ μέσ. τύπ., βάπτω τὴν κόμην, τὰς τρίχας, μελαίνομαι, Μένανδ. Ὀργ. 1, Νικόλ. Ἀδῆλ. 1. 33, πρβλ. βάπτης.—ὠσαύτως ἐπὶ τῆς σιλιβώσεως τῶν πλοίων ἀγγείων, Ἀθῆν. 480E.—Κωμικῶς: βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδανικόν, χρωματίζω τινὰ μὲ τὴν ἐρυσθῆν βαρῆν τῶν Σάρδεων, ὁ ε. παρῆχω αἱματηρὸν κόσμημα=δέρω μέχρις αἱματώσεως, Ἐμψολ., Ἀριστοφ. Ἀγ. 112' ἀλλὰ, βέδαπται β. Κυζικηνικός, εἶναι χερχωματισμένος μὲ τὸ χρώμα τῆς Κυζίκου, εἶναι τέλειος δειλός, γνωστός ὡς δειλός, ὁ αὐτ. Εἰρ. 1176 (ἴδε Σιλόλ.). 3) ἀντὶ ὕδωρ βυθίζων εἰς αὐτὸ ἀγγεῖον (πρβλ. βαπτίζω 2), ἀνθ' ὕδατος τὰ κάλιτι κηρία βάζων Αἰσχ. Θεοφρ. 5. 127' ἄρτυταιαν . . ἐκ μεσου βάζφασα τοῦ λέδητος . . ὕδατος, ἀντὶ ὕδωρ βυθίζων ἄρτυταιαν, Ἀντιστ. Ἀλειστρ. 1, πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 9' βάζφασα ποντίας ἄλος (ἐνν. τὸ τευχός), βυθίζω αὐτὸ ὡστε νὰ ἀνελήσῃ ὕδωρ ἐκ τῆς θαλάσσης, Εὐρ. Ἐκ. 610' πρβλ. βαπτός II. II. ἀμετ., ναῦς ἔδαψεν, τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη, Εὐρ. Ὀρ. 707' β. εἰς ψυχρὸν αἰ ἐγγέλυες Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 2, 37' μ. συστοίχ. αἰ., νῆα . . βάπτουσαν ἦδη κύμα κυρτόν, βυθίζομένην εἰς τὸ . . Βάβρ. 71. 2, Ἀρτ. 858. 2) βάζφας πλεῖν (ἐνν. τὰς κώπας) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 16.

βαραγγιζάω, βαράγγιον, = βραγγα-βάρανγος, ὁ, = βράγγιος, Ἰππῶν. 94. βάραθρον, ἰων. βέρεθρον (πρβλ. ζέρεθρον), συντεταμημένον: βέθρον (ὁ ἴδαι), τό, ἀνοιγμα, χάσμα βαθύ, Ἀριστ. Πρόβλ. 26. 28'—ἴδιος ἐν Ἀθῆναις κρημνώδης, βαθύς λάκκος, πέραν τῆς ἀκροπόλεως, εἰς ὃν καταρρίπτοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες, ὡς ἐν Σπάρτῃ ὁ καϊάδας, Πρόδ. 7. 133, Ἀριστοφ. Νερ. 1450, Πλάτ. Γοργ. 516E, πρβλ. Σιλόλ. εἰς Ἀριστοφ. Π. 431. 2) μεταρ., δλεθρός, ἀπόλειψις, καταστροφή, Δημ. 101. 1' ὄνομα ἱταίρας, Θεοφίλ. ἐν Φιλάυλῳ 2. II. γυναικεῖον κόσμημα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 8.

III. = βράθου, Διοσκ. 1. 104. (Ἡ βίβα φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ βεδρωσκάω, κατατρώγω, καταροχθίζω, πρβλ. Λατ. vorago καὶ vorare ἴδε βεδρωσκάω).

βάραθρος, ὁ, ὁ ἄγιος νὰ βιβῆ εἰς τὸν λάκκον, (βάραθρον), Λουκ. Ψευδολ. 17.

βαραθρόω, εἶπω εἰς βάραθρον, Κύριλλ. βαραθρόωδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος λάκκῳ ἢ χάσματι βαθεῖ, πθθ. γραρ. ἐν Στράβ. 614, Πλούτ. Λυκ. 16.—β. πέλαιγος, ἀδυσσοδῆς, ἐπὶ ἐπικινδύνου θαλάσσης, Φίλων 2. 514'—ἀπόκριμος, ἐπὶ δοῦν, Στράβ. σ. 217,

βάραξ, ὁ, εἶδος ἄρτου ἢ πλακοῦντος, Ἐπίλυκ. ἐν «Κωρ.» 2, ἔνθα ἴδε Meineke.

βαρδάρα, ἡ, εἶδος ἐμπλάστρου ἀναφερόμενον ὑπὸ Ἄλεξ. Τραλλ. 3. 8.

βαρδαρία, ἡ, χώρα τῶν βαρδάρων, Στέφ. Βυζ.

βαρδάρειζω, μέλλ. Ἄττ. -ῖω, φέρομαι ὡς βάρδαρος ἢ ξένος, ὁμιλῶ ὡς τοιοῦτος, Ἡρόδ. 2. 57· ὁμιλῶ ἐφαρμμένην ἐλληνικὴν, Πλάτ. Θεαιτ. 175D· παραβαίω τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης, κίμων σφάλμακα περὶ τὰς λέξεις, βαρβαρισμούς, τῇ λέξει β. Ἄριστ. Σοφ. Ἐλέγγ. 3. 2· πρὸλ. Στράβ. 663, Λουκ. Ρῆτ. διδ. 17 καὶ 23, κτλ.

II. φρονῶ τὰ τῶν βαρδάρων ἦτοι τῶν Περσῶν (πρὸλ. μηδίζω, κτλ.), Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 35.

βαρδαρικός, ἡ, ὄν. ξένος ἢ ὁμοίως ξένω, ἀντιθ. τῷ Ἑλληνικός, Σμων. 138· τὸ βαρδαρικόν, = οἱ βάρδαροι Θουκ. 1. 6, πρὸλ. 7. 29· τὰ β. ἔθνη Ἄριστ. Πολ. 1. 9, 5, κτλ. νόμιμα β., leges barbarorum, ὄνομα πραγματείας τινὸς Ἄριστ. (Ἄποσπ. 562)· — ἰδίως ἐπὶ τῶν Περσῶν, Ξεν. Ἄν. 1. 5, 6· ἐς τὸ βαρδαρικώτερον, μᾶλλον κατὰ τὸν Περσικὸν τρόπον, Ἄρρ. Ἄν. 4. 8· — ἐπίρρ., ἐξόα καὶ βαρδαρικός καὶ Ἑλληνικός, δηλ. καὶ Περσιστὶ καὶ Ἑλληνιστὶ, Ξεν. Ἄν. 1. 8, 1· λεγόμενον β., κατὰ τὴν γλώσσαν τῆς χώρας, Ἄριστ. Θουμαστ. 159.

II. βάρδαρος, βίαιος, Πλούτ. 2. 114E· τὸ β., βάρδαρος χροῖσι, κακομεταχειρίσις, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 27. 3· — Ἐπίρρ. -κώς, ὠμῶς καὶ β. Πλούτ. Δίων. 35.

βαρδαρισμός, χροῖσις ξένης τινὸς γλώσσης ἢ αὐτῆς τῆς γλώσσης τοῦ λαλοῦντος ἐσφαλμένη, Ἄριστ. Ποιητ. 22. 4 καὶ 6· πρὸλ. Gellius 5. 20· — τὸ περὶ τὴν λέξιν ἀμάρτημα, Γρημμάτ.

βαρδαριστί, ἐπίρρ., κατὰ βαρδαρικὸν τρόπον, ἐπορευεῖσθαι Πλούτ. 2. 336C.

II. με βαρδαρισκῶ, ἦτοι ξένην γλώσσαν, κεκραδέονται β. (Περσιστὶ), Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 45· ἀζύνετα βαρδαριστὶ παρακαλοῦντων Ἄππ. Μιθρ. 50.

βαρδαρό-γλωσσος, ὄν., = βαρδαρόφωνος, Τζέτζ. εἰς Λουκ. 276.

βαρδαρό-θύμος, ὄν., βαρδαρικοῦ πνεύματος, διαθέσεως, Χρησ. Σειβλ. 3. 332.

βαρδαρό-κτόνος, ὄν., ὁ ἀποκτείνων βαρδάρους, Θωμ. Μ. σ. 141.

βάρδαρος, ὄν., βάρδαρος, δηλ. οὐχὶ Ἑλληνικός, ξένος πρὸς τὸ Ἑλληνικῶ ἦθη ἢ τὴν γλώσσαν, ξένος· ἦτο δὲ ἡ λέξις γνωστὴ τῷ Ὀμήρῳ διότι λέγει· Κἄρες βαρδαρόφωνοι Ἰλ. Β. 867· μετὰ ταῦτα ὡς οὐσιαστ.· βάρδαροι, οἱ, κατ' ἀρχὰς πάντες οἱ μὴ Ἑλληνικός, ἀκολούθως δὲ κατ' ἐξοχὴν οἱ Μῆδοι καὶ Πέρσαι, Σμων. 141, Αἰσχλ. Πέρσ. 255, 337, 434, Ἡρόδ., κτλ.· τίθεται δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπὸ τοῦ Αἰσχλ. (Πέρσ. 187) καὶ εἰς τῆς Ἀπόσεως τὸ στόμα. Οὕτως ὁ Πλάτων διαίρει τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς Ἑλλήνας καὶ βαρδάρους, Πλάτ. 262D, πρὸλ. Θουκ. 1. 3, Ἄριστ. Ἄποσπ. 81, Στράβ. 661 κέξ.· — τούτων οἱ Ἑλληνες ἐθεώρουν ἑαυτοὺς φύσει ἀνωτέρους, βαρδάρων Ἑλλήνας ἀρχειν εἰκόσ. Εὐρ. 1. Α. 1400· β. καὶ οὐλον ταῦτον φύσει Ἄριστ. Πολ. 1. 2, 5· οἱ β. δουλικώτεροι τὰ ἦθη φύσει τῶν Ἑλλήνων αὐτοῖσι 3. 14, 6· β. πόλεμον, πόλεμον πρὸς τοὺς βαρδάρους, Θουκ. 2. 36· — ἡ βάρδαρος (ἐξυπακοουμ. γῆ) ἀντιθ. τῷ αἰ Ἑλληνίδες πόλεισι Θουκ. 2. 97, πρὸλ. Ξεν. Ἄν. 5. 16. Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον παρόμοιον ἔθρον δι' ἀπαντας τοὺς ξένους (Ἡρόδ. 2. 158), ὡς οἱ Σῖναι ταῦν· καὶ οἱ Ἑβραῖοι δὲ ἐκάλεον περιηλεκτικῶς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους Góim, Ἑνίκουσι. Διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐγαρηκτηρίζοντο πᾶσαι αἱ ἐλλείψεις ὅσας οἱ Ἑλληνες ἐθεώρουν ξένας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ φυσικὰς εἰς ἀπαντα τὰ λοιπὰ ἔθνη· ἀλλὰ, 2) ἐπειδὴ οἱ Ἑλληνες καὶ βάρδαροι διέφερον ἀλλήλων πάντων μάλιστα κατὰ τὴν γλώσσαν, ἡ λέξις ἀνεφέρετο πρὸ πάντων εἰς τὴν γλώσσαν, φωνῆ β. Αἰσχλ. Ἄγ. 1051, Πλάτ. Πρωτ. 341C· γλώσσα β. Σοφ. Ἀλ. 1263, κτλ.· οὕτως ὁ Ἄριστοφ. (Ἄποσπ. 199) καλεῖ τοὺς ἄνευ βαρδάρους, ὡς ἄδοντας ἀνάρθρως, πρὸλ. Ἡρόδ. 2. 57, Στράβ. 662, ἔνθα ὑπάρχει πλήρης τῆς λέξεως ἐξέτασις· — οὕτως ἐπίρρ., βαρδαρῶς ὠνόμασται, ἔχουσι ξένα ὄνομακα, Στράβ. 471· ἴδε βαρδαρικός, κάρδαρος.

3) παρὰ γραμμ. ἡ λέξις ἐδήλου σφάλμα γινόμενον ἐν τῇ χρήσει τῆς Ἑλλ. γλώσσης, Λουκ. Σολοικ. 5· πρὸλ. βαρδαρισμός.

II. μετὰ τὰ Περσικὰ ἡ λέξις ἔλαβε τὴν περιφρονητικὴν σημασίαν τοῦ ξένου, κτηνώδους, ἀνάρθου, ἀμαθῆς καὶ βάρδαρος Ἄριστοφ. Νεκρ. 492· τὸ τῆς φύσεως βάρδαρον Δημ. 563. 13· βαρδαρωτάτος Ἄριστοφ. Ὀρν. 1573, Θουκ. 8. 98, Ξεν. Ἄν. 5. 4, 34, πρὸλ. Ἄριστ. Πολ. 1. 2, 4.

III. οἱ Ρωμαῖοι ἐκάλεον καὶ ἑαυτοὺς βαρδάρους μέχρι τῶν χρόνων καθ' οὓς ἡ Ἑλλ. γλώσσα καὶ φιλολογία μετεφευγέθησαν εἰς Ρώμην (Marcus voritit barbare, τ. 8. Latine, λέγει ὁ Πλάτωνος περὶ ἑαυτοῦ, Prolog. Asin.· ἄλλ' ἴδε Ἰσβιδ. Trist. 5. 10, 37). Ἀπὸ τῶν χρόνων δ' ὅμως τοῦ Δυγούστου τὸ ὄνομα ἐδίθετο εἰς πάντα τὰ ἔθνη ὅσα δὲν μετεῖχον τῆς Ἑλληνικῆς ἢ Ρωμαϊκῆς παιδείας.

IV. καθ' ὅσον δὲ οἱ Ρωμαῖοι ἐξετείνοντο καὶ ὁ Ἑλληνικός καὶ Ρωμαϊκός πολιτισμός, τὸ ὄνομα περιορίσθη εἰς τὰ Τελεονικά φύλα· ἂν καὶ οἱ Ἑλληνες συγγραφεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπέμενον ἀποκαλοῦντες οὕτω τοὺς Ρωμαίους μέχρι τέλους. (Κοινῶς θεωρεῖται ἡ λέξις ὡς ὀνομαστοποιημένη πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ἴχου ξένης γλώσσης, Στράβ. 662· ὁ Κοῦρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς σχέσεως τῆς λέξεως πρὸς τὸ Σανσκριτ. vai varas ἢ barbaras (ὅπερ φαίνεται

δὲ σημαίνει οὐλος), καὶ παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὰ Λατ. balbus, balbutio. Πρὸλ. ὡσαύτως τοῦ Gibbon κεφ. 51, Roth über Sinn u. Gebrauch des Wortes B a r b a r, Nürnberg 1814).

βαρδαροστομία, ἡ, (στόμα) βάρδαρος τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν καὶ προφερεῖν, Στράβ. 662.

βαρδαρό-στομος, ὄν., ἐπιθ. τοῦ προηγ.

βαρδαρότης, ητος, ἡ, ἡ φύσις ἢ διαγωγή τοῦ βαρδάρου Τζέτζ. Ἰστ. 9. 972.

βαρδαρό-τροπος, ὄν., ὁ βαρδαρικούς ἔχων τρόπος, Μανασσ. Χρον. 3999.

βαρδαρο-τρόφος, ὁ τρέφων βαρδάρους, Κρήτη, Βυζ.

βαρδαρό-φρων, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ βαρδαρικὰ φρονῶν, ὁ οὖν ἔχων βαρδαρικόν, Χρησ. Σειβλ. 1. 342, κλπ.

βαρδαρο-φύλος, ὄν., φύλα β. βαρδαρικά, Μανασσ. Χρον. 5760.

βαρδαροφωνέω, ὁμιλῶ τὴν Ἑλληνικὴν βαρδαρικῶς, Στράβ. 663· — οὐσιαστ. -φωνία, ἡ, Φώτ., Εὐστ.

βαρδαρό-φωνος, ὄν., ὁ ὁμιλῶν ξένην γλώσσαν, Κἄρες Ἰλ. Β. 867, πρὸλ. Στράβ. 661 κέξ., Nitzsch Ὀδ. Α. σ. 35· ἐπὶ τῶν Περσῶν, Χρησ. παρ' Ἡρόδ. 8. 20., 9. 43· ἴδε βάρδαρος.

II. ὁμιλῶν κακῶς τὴν Ἑλληνικὴν, Στράβ. 663.

βαρδαρώω, κίμων τινὰ βάρδαρον ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ., γίνομαι βάρδαρος, ἀγριαίνομαι, βεβαρδαρωταί χρόνιος ὢν ἐν βαρδαρία Εὐρ. Ὀρ. 485· κακῶς κλάζοντα οἰστρω καὶ βεβαρδαρωμένω, ἐπὶ βαρδάρου ἦτοι ξένου καὶ ἀκαταλήπτου ἴχου, ἐπὶ πτηνῶν, Σοφ. Ἄντ. 1002.

βαρδαρωδής, ες, (εἶδος) βαρδαρικός, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Εἰρ. 753.

βάρδιλος, ἡ, ἡ ἀγρία ῥοδακινέα, Γεωπ. 10. 13· (συγγ. βράδυλος).

βαρδίτιζω, παίζω τὴν βάρδιτον, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 594.

βαρδίτιστής, οὔ, ὁ, ὁ παίζων τὴν βάρδιτον, ὄνομα κωμωδίας τοῦ Μένανθου, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ἰππ. 519.

βάρδιτος, ἡ, ἡ ὁ, μουσικὸν ὄργανον μετὰ πολλὰς χορδὰς (πολύχορδος Θεόκρ. 16. 45), ὁμοιον πρὸς τὴν λύραν καὶ συγγαμὴς ἐν χρήσει ἀντ' αὐτῆς τῆς λύρας, πρῶτον παρ' Ἀνακρ., ἴδε Bgk. Ἄποσπ. 113· ἀκολούθως ἐν Εὐρ. Κύκλ. 40, Ἄριστοφ. Θεσμ. 137, κτλ.· θηλ. ἐν Ἀνακροιστ. 1. 3, ἀλλ' ἄρα ἐν 9. 34· παρὰ παλαιότεροις ποιηταῖς τὸ γένος δὲν εἶναι ὠρισμένον. Παρὰ μεταγεν. ἔχομεν καὶ τύπον βάρδιτον, τὸ, ὡς ἐν τῇ Λατιν., Διον. Ἄλ. 7. 72· Ἀθίν., κλ. (Δεξις ξένη, πιθ. ἀνατολική, ὡς τὰ μάγας, νάβλας ἡ νάβλα, σαμβούκη, Στράβ. 471).

βαρδιτ-ωδός, ὄν., ὁ ζῶν πρὸς τὴν βάρδιτον, Λουκ. Λεξιφ. 14.

βαρδός, ὁ, = μύστρον, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 320.

βαρδίστος, η, ὄν, ποιητ. ἀντὶ βραδίστος, ὑπερβ. τοῦ βραδύς Ἰλ. Ψ. 310· ἕτερος τύπος βαρδύτερος ἀπαντᾷ παρὰ Θεόκρ. 29. 30.

βάρδος, οἱ, οἱ ποιηταὶ (ῥαψῳδοὶ) τῶν Κελτῶν, Βαίδς, Διόδ. 5. 31, Στράβ. 197.

βαρδός, μέλλ. -ήσω, πρην. βεβάρηκα, κτλ.· πρὸλ. ἐπιθερῶ· — ἐλκω ἢ πιέζω πρὸς τὰ κάτω, καταπιέζω, μεταγενέστερος τύπος ἀντὶ τοῦ βαρύνω· βαρρήσει ταῦτα τὸ πορθητέον Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 10. 4· ἴνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶμεν Σουλ. Ἐπιγρ. 5853. 15· τὸ ἔθνος ἐδάρει ταῖς εἰσφοραῖς Ἰωσηφ. Π. 1. 2. 14, 1, πρὸλ. Δίωνα Κ. 78. 17, Πλούτ. Αἰμιλ. 34· — ἐν τῷ παθ. μ. αἰτ., ἀγανακτῶ ἐπὶ τινι, πρὸς τινι, αὐτῶν τὴν εὐγένειαν Ἡρωδιαν. 8. 8, 2· οὗς ἐδαροῦντο Μ. Ἄνων. 8. 44.

II. ἀμετάβ. κατὰ μετοχ. Ἐπ. πρην., βεβαρῶς, βεβαρημένος, βαρῶς, οἶνω βεβαρηότης Ὀδ. Γ. 139., Τ. 122· — ἀντὶ τούτου παρὰ τοῖς μετέπειτα ἦτο ἐν χρήσει ἡ παθ. μετοχὴ βεβαρημένος. Ποιητῆς ἐν Πλάτ. Συμπ. 203B; Ἄριστ. Πρὸλ. 30. 1, Θεόκρ. 17. 61, Ἀνθ., κτλ.· ὡσαύτως παθητ. ἔνεστ. βαρῆσται Ἰππ. 7. 578 Littié· ἄορ. ἐδαρηθήην Διον. Ἄλ. 1. 14· βεβάρηται Πλούτ. 2. 895F.

βαρῆως, ἴδε ἐν λ. βαρῶς.

βάρημα, τό, φορτίον, βῆρος, Βυζ.

βάρησις, εως, ἡ, θλίψις, πίεσις, κατάθλιψις, Ἰσβλ. Προτρ. σ. 326.

βάρη-θας, ἀντος, ὁ, ὁ τῆς βῆρος ἐπιβαίνων, ναύτης, Σοφ. Ἄποσπ. 453.

βαρήτι, ἡ, Ἰων. λέξις = βῆρος, Ἀρεταῖ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 11.

βαρῆνος, ὁ, διάφ. γραφ. ἀντὶ βάλαιγρος.

βῆρις, εδος, Ἰων. ιος, ἡ· πληθ. βῆρεις Ἐβδ., Ἰων. βῆρις, Ἡρόδ. 2. 41· ποιητ. δοτ. πληθ. βαρῆιδεσσι Αἰσχ. Πέρσ. 554· — πλοῖον με πηθμένα εὐρύν, ἐπίπεδον, ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 874, Ἡρόδ. 2. 41, 96, 179· βῆρις βαρῆιδες Εὐρ. 1. Α. 297· ἴδε ἀμφιστροφος.

2) μεταφ., μεγάλη οἰκία, πύργος, ἀνάκτορον, Ἐβδ. (Ψάλ. μδ', 9, Δαν. θ, 1 κ. ἄλλ.)· πρὸλ. Βαλκ. Ἀρμων. σ. 44, Sturz Max. Διαλέκτ. σ. 89, καὶ ἴδε πυργόβαρις.

βῆριμος, ὁ, μουσικὸν ὄργανον, Ἀθίν. 14. 636.

βάρημακα, = μᾶρναμακα, ἐπιτύμβ. Κερκυραϊκῆ ἐν Ἐπιγρῆμ. Ἑλλ. 180.

βῆρος [ᾱ], εως, τό, ἄχθος, Ἡρόδ. 2. 73, κτλ.

II. βῆρος, φορτίον, φέρωμα, Αἰσχ. Χο. 992, Σοφ., κτλ.· β. περισσὸν γῆς, ὡς τὸ Ὀμηρικὸν ἄχθος ἀρούρης, ὁ αὐτ. Ἄποσπ. 682· — πληθ. βῆρη Ἄριστ. Μελαν. 3, κτλ.

III. τὸ καταθλιπτικόν, ἡ καταπίε-

ης, τὸ τῆς ὀσμῆς β. 'Εδδ. (2 Μακκ. β', 10), πρὸλ. Διοσκ. 4. 76.
IV. ἡ βεβαρημένη κατάσταση, νάρκη, β. ναρκώδες Πλούτ. 2. 345A· βάρος τῶν ὠτων Συνέσ. Φαλ. 'Εγκ.· β. σπληνός 'Ιππ. 396. 45.
V. μεταρ., μέγα βάρος, δυσκολία, ἀπορία, σιγῆς β. Σοφ. 'Αντ. 1256, πρὸλ. Ο. Κ. 409· βάρος πημονῆς, συμφορᾶς ὁ αὐτ. 'Ηλ. 939, κτλ.· χρῆ τοῦ βάρους μετασίδῶναι τοῖς φίλοις 'Ενν. 'Απομν. 2. 7, 1, πρὸλ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 11, 2· καὶ ἀκολουθῶς μόνον ἐπὶ θλίψεως, βαρυνθῆναι, ἀλγους ψυχικοῦ, Δίσχ. Πέρο. 945· κεφαλῆς πόνος καὶ β. 'Αριστ. Ζ. Τ. 8. 21, 2· β. ἔχειν, Λατ. graviter ferre, ὁ αὐτ. 'Ηθ. Ν. 4. 5, 10:—ἐπὶ δυσκόλων ἀπαίτησεων, β. τῶν ἐπιταγμάτων, τῶν φόρων Πολύβ. 1. 31, 5, κτλ.
VI. ἀφρονία, πλούτου. ἔλβου Εὐρ. 'Ηλ. 1287. 1. Τ. 416· ἰσχύς, στρατοπέδων Πολύβ. 1. 16, 4· β. τῆς ὑλίκης, σφοδρότης, 'Αλκιφρ. 3. 18.
VII. δύναμις, βαρύτης, Λατ. gravitas, Πολύβ. 4. 32, 7, Πλούτ. Περ. 37, κτλ.
βάρος, ὁ, ἢ **βάρων**, τὸ, εἶδος ἀρώματος, Μνησίμ. 'Ιππ. 1. 62.
βάρουλκός (ἐνν. μηχανή), ἡ, μηχανὴ πρὸς τὸ ἔλκειν ἢ ἀνεγείρειν βάρη, ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ 'Αρχιμήδους, 'Ηρων Μαθ.·—ὡσαύτως, **βαρουλκός**.
βάρου-αἴης, ἐς, ὁ βαρείως ἀναπνέων, βαρύνουος, ὕπνος 'Οππ. Κ. 3. 421.
II. ὁ ἰσχυρὸν ὕμην παρέχων, Νίκ. Θ. 43.
βάρου-αλγῆς, ἐς, ὁ βαρείως ὑποφέρων, 'Ορρ. 'Γυν. 68. 7.
II. = τῷ ἐπομ. νοῦσος 'Ανθ. Π. παραρτ. 269, 'Επιγράμ. 'Ελλην. 803.
βάρου-ἀλγητος, ὄν, λίαν δουνητός, προξενῶν βαρεῖς πόνους, Σοφ. Αἴ. 199.
βάρου-αχῆς, ἐς, ὁ πλήρης θλίψεως, στεναγμῶν, (πρὸλ. **δυσᾶ-χῆς**) Σοφ. Ο. Κ. 1561.
βάρου-αχῆς, ἐς, Δωρ. ἀντὶ **βαρυηχῆς**, 'Αριστοτ. Νερ. 278, 'Ορν. 1750.
βάρου-αχθῆς, ἐς, λίαν φορητός, ἐπαγθῆς, Νόνν. Δ. 40. 155.
βάρυ-θάλας, ὄν, ὁ βαρείως ἰσχυρὸς βοῶν, βαρύνχος, βαρυσθάαν πορθύον.· 'Αγέροντος Πίνδ. 'Αποσπ. 107. 2.
βάρυ-θρεμέτης, ὄν, ὁ ἡχηρῶς βροντῶν, Ζεὺς Σοφ. 'Αντ. 1117·—ὡσαύτως, **-θρομήτης**, πέτρος 'Ανθ. Π. 7. 394· θηλ. **-θρεμέτειρα** 'Ορρ. 'Γυν. 9. 25.
βαρου-θρίμητος (τ), ὄν, λίαν ἡγανακτῆμένος, Boisson. Anecd. Nov. 377.
βάρυ-θρομος, ὄν, ὁ βαρῶν, ἰσχυρὸν κρότον προξενῶν, 'Αποσπ. 'Ομ. 71, Εὐρ. Φοιν. 183, κτλ.·—αὐλός, τύμπανα Εὐρ. Βάγκ. 156, 'Ελ. 1305· βαρ. ἀρμονία Αἰολία Αἴσος 1 Bgk.
βάρυ-θρώς, ὁ, ἡ, καταπύγων, σφείρων, στόνος Σοφ. Φ. 695.
βάρυ-θουπος, ὄν, ὁ ἡχηρῶς βροντῶν, ἡχηρῶς κροτῶν, Ζεὺς Πίνδ. Ο. 8. 58· ἀνεμοῖ ὁ αὐτ. Π. 4. 373· ἔρωτες 'Ιων. 9. 1 Bgk.
βάρυ-γλωσσός, ὄν, ὁ βαρεῖαν, δηκτικὴν ἔχων γλῶσσαν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. ε', 33.
βαρῦ-γυνοος, ὄν, ὁ βαρεία ἔχων τὰ γόνατα, ὀνηρός, Καλλ. εἰς Δῆλ. 78· **βάρυ-γούνατος** Θεόκρ. 18. 10.
βάρυ-γυτός, ὄν, ὁ βάρος προξενῶν εἰς τὰ μέλη, κοπιαστικός, κέλευθα 'Οππ. 'Αλ. 5. 63· νοῦσος 'Ανθ. Π. 6. 190.
βάρυδαιμονέω, εἶμαι θλιβερῶς ἀτυχῆς, 'Αριστοτ. 'Ιππ. 538.
βάρυδαιμονία, ἡ, θλιβερὰ δυστυχία, ἀθλιότης (κακομοιρία) 'Αντιφ. 116. 29, Λυσ. 101. 24.
βαρυδαιμονιάω, = **βαρυδαιμονέω**, 'Ηλιδ. (. Λοβ. Φρον. 81.
βάρυ-δαίμων, ὄν, γεν. -ονος, = βαρυνόμενος ὑπὸ σκληρῆς μοίρας, κακότυχος, 'Αλκατ. 5, Εὐρ. 'Αλκ. 866, 'Αριστοτ. 'Εκκλ. 1102.
βάρυ-δάκρυος, ὄν, τῷ ἐπομ., Νόνν. Δ. 40. 194, βαρυδάκρυον Πολυέξινην Χριστόδ. 'Εκφρ. 194.
βάρυ-δακρυός, ὄν, ὁ χύων πικρὰ δάκρυα, αἰεὶ δ' ἡ βαρυδάκρυος, ἐπὶ στήλαις μὲν ἀηδῶν 'Ανθ. Π. 9. 262, κτλ.
βάρυ-δεσμός, ὄν, ὁ φέρων βαρεία δεσμὰ, Νόνν. Δ. 25. 140, κτλ.
βάρυ-δύκος, ὄν, βαρεῖαν, μεγάλην ἐκδικίειν λαμβάνων, Δίσχ. 936.
βαρῦδιον, ὑποκορ. = μικρὸν βάρος ἐν τῷ πυθμῆνι τοῦ ὑδροστάτου τοῦ διὰ τοῦ ὕδατος δεικνύοντος τὴν ὀριζόντιον ἐπιπέδου, 'Ηρων (Μαθ. 'Αρχ.)
βάρυ-δότετρα, ἡ, ἡ παρέχουσα τὰ βάρη, τὰς δυστυχίας, Μοῖρα Δίσχ. Θηθ. 975, 988.
βάρυ-δουπος, ὄν, = **βαρῦγδοπος** (δ' ἴδε), Μόσχ. 2. 116, Μουσαῖ, κτλ.· θρηγῶς 'Επιγράμ. 'Ελλ. 344. 13.
βάρου-εγκέφαλος, ὁ, 'χονδροκέφαλος', 'Επίκουρ. παρὰ Πλούτ. 2. 1086E.
βάρου-εργῆς, ἐς, ὁ βαρείως, μετὰ πόνου ἐργαζόμενος, 'Αππ. 'Εμφύλ. 1. 83.
βάρυ-ζήλος, ὄν, ὑπερβαλλόντως ζηλότυπος ἢ φθονερός, Λυκόφρ. 57, 'Ανθ. Π. 5. 273.
βαρυηχοέω, βαρείως, δυσκόλως ἀκούω, 'Ιππ. 462 (Littre 7. 10)·—ὡσαύτως, **βαρῦηχοία**, ἡ, δυσκολία περὶ τὴν ἀκοήν, δυσηχοία, ὁ αὐτ. 'Αρ. 1247.
βάρυ-ηχος, ὄν, (ἀκούω) ὁ βαρείως ἀκούων, δυσκόλως δηλ., 'Αριστ. Αἴτ. Χρον. Παθ. 1. 4, Πολυδ. 2. 81.
II. ἐνεργ., ὁ

προξενῶν δυσηχοίαν, κορφαίων, νότοι 'Ιππ. 'Αρ. 1247, Σίξτ. 'Εμπ. Μ. 6. 49.
βάρου-ηχῆς, ἐς, ὁ βαρείως ἢ βαθείως ἡχῶν, Διόδ. 5. 31, 'Οππ. 'Αλ. 4. 317, κτλ.·—ὡσαύτως, **-ηχητός**, ὄν, 'Ιω. Δαμασκ.· καὶ ἐν Δ. Β. 225 **βαρῦ-ηχος**, ὄν, ἐν τῷ υπερβ. **-ηχότατος** 'Αγαθ. 294. 8.
βαρῦ-θροος, ὄν, βαθείως ἢ ἰσχυρῶς ἡχῶν, Μόσχ. 2. 119. Gaisf.
βάρυ-θύμειο, εἶμαι βαρῦθυμος, μελαγχολικός ἢ ἡγανακτῆμένος, 'Αππ. 'Εμφύλ. 2. 20· ἐπὶ τινι Διόδ. 20. 41· ἐν τῷ μέσ. τύπω, Πλούτ. Σὺλλ. 6.
βάρυθύμεια, ἡ, κατῆφεια, μελαγχολία, 'Αριστ. π. ἀρ. κ. κακ. 6. 2, Πλούτ. Μαρ. 40.
βάρυ-θύμος, ὄν, ὁ βεβαρημένος τὴν ψυχὴν, ἡγανακτῆμένος, κατηγῆρ. Εὐρ. Μηδ. 176, Καλλ. εἰς Δῆμ. 81, κτλ.·—'Επίρρ. -μῶς 'Αλκιφρ. 2. 3, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Πολυδ. 3. 99.
βάρυθω [5], καταβαρύνωμαι, βαρῦθει δὲ μοι ὡμος ὑπ' αὐτοῦ [τοῦ ἔλκεος] 'Ηλ. Π. 519· βαρῦθει δὲ θ' ὑπ' αὐτῆς, καταβαρύνεται, καταβάλλεται, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 213· καμᾶτω 'Απολλ. Ρόδ. Β. 47· ὑπὸ κύματι Νίκ. Θ. 135. 2) ἀπολλ., εἶμαι βαρῦς, 'Ανθ. Π. 7. 481· βαρῦθεσκε .. γυῖα 'Απολλ. Ρόδ. Α. 43·—ὡς ἐν τῷ παλ., Μέμ. π. καταρχ. 212, Κόνιντ. Σμ. 13. 5.
βάρυ-κάρδιος, ὄν, βαρῦς, ἀναίσθητος τὴν καρδίαν, ὀνηρός, 'Εδδ. (Ψαλμ. δ', 3), 'Εκκλ.
βάρυ-κέφαλος, ὄν, ὁ ἔχων βαρεῖαν τὴν κεφαλὴν, βαρῦς τὸν νοῦν, χονδροκέφαλος, 'Ιουστίν. Μ.·—ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν, ἐπὶ κύνων, 'Αρρ. Κυν. 4. 4. **II.** μεταρ., ὁ βαρῦ ἔχων τὸ ἀνωτάτου μέρος (ἐπὶ οἰκοδομημάτων), Βιτρούβ. 3. 2.
βάρυ-κομπος, ὄν, ὁ ἡχηρῶς βρυχώμενος, λέοντες Πίνδ. Π. 5. 76.
βάρυ-κοτος, ὄν, ὁ βαρεῖαν, ἰσχυρὸν ὀργὴν ἔχων, Δίσχ. 936. Εὐμ. 780.
βάρυ-κράνος, ὄν, = **βαρυκέφαλος**, Γρηγ. Ναζ.
βαρου-κτῆμων, ὄνος, ὁ, ἡ, (κτῆμα) λίαν πλούσιος, πολυκτῆμων, Εὐστ. Πονημ. 243. 44.
βαρῦ-κτύπος, ὄν, ὁ βαρείως κροτῶν, φοβερῶς ἡχῶν, ἐπιθ. τοῦ Διός, 'Γυν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 3, κτλ.· 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 79· ὡσαύτως τοῦ Ποσειδῶνος 'Ησ. Θ. 818. Πίνδ. Ο. 1. 116· ὡσαύτως **βάρυ-κτυπῆς**, ἐς. Χρυσ. Σιθουλ. 8. 433.
βάρυ-λαίλαψ, ἄπος, ὁ, ἡ, ὁ βαρεῖαν, φοβερὰν τριχυμίαν ἐγείρων, 'Ανθ. Π. 9. 247.
βάρύλλιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ **βάρους**, ἐργαλεῖον πρὸς εὕρεσιν τοῦ βάρους τῶν ὑγρῶν, Συνέσ. 175A.
βάρυ-λογος, ὄν, ὁ διὰ πικρῶν λέξεων ἐκδηλούμενος, ἔχθεα Πίνδ. Π. 2. 100.
βάρυ-λύπος, ὄν, ὁ λίαν τεθλιμμένος, Πλούτ. 2. 114B.
βάρυ-μαστός, ὄν, ὁ ἔχων μεγάλους καὶ βαρεῖς μαστούς, Σπράδ. 827.
βάρυ-μελής, ἐς (μέλος) ὁ ἔχων μέλη βαρεία, Σχῶλ. εἰς 'Οππ. 'Αλ. 1. 360.
βάρυ-μηνιάω, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ὀργισμένος, 'Ηλιδ. 1. 15.
βάρυ-μήγιος, ὄν, = τῷ ἐπομ., Θεόκρ. 15. 138.
βάρυ-μηνιος, ε. βαρῦς τὴν ὀργὴν, ὑπερβολικὴν ὀργὴν ἔχων, φυλάκτων, ὀσάμων Δίσχ. 'Αγ. 1482· ἢ β. Κλωθῶ 'Επιγράμ. 'Ελλ. 693.
βάρυ-μισθός, ὄν, ὁ βαρείως πληρωνόμενος, ἀπληρῶς, πλεονέκτης, 'Ανθ. Π. 5. 2.
βάρυ-μοχθος, ὄν, ὁ ὑπομένων μεγάλους μόχθους, πλήρης κόπων, διάφ. γραφ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1231, 'Ανθ. Π. 10. 97.
βάρυ-νουσός, ὄν, (νόσος) βαρείως νοσῶν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. ε', 2.
βαρῦναις, εως, ἡ, κατῆφεια, δυσαρέστησις, 'Αρτεμίδ. 1. 17.
βαρυντέον, πρέπει τις νὰ θέσῃ τὴν βαρεῖαν (τόνον), Σχῶλ. εἰς 'Τλ. Ε. 264.
βαρυντικός, ἡ, ὄν, ὁ βαρύνων, ἔλκων πρὸς τὰ κάτω, 'Αριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 3. **II.** ὁ ἀγαπῶν νὰ μεταχειρίζηται τὴν βαρεῖαν, ὡς οἱ Αἰολεῖς, Γραμμ.
βάρυνω, Πίνδ., Πλάτ. παραρτ. 'Ομ.: μέλλ. -ὑνῶ 'Εν. 'Απολλ. 9· ἄρ. **εἰδάρυνα** Πλούτ., κτλ.·—Παθ., ἐνεστ., 'Ομ., 'Αττ.: μέλλ. **βαρυνθήσομαι** Σοφ. 'Αποσπ. 627, Πολυδ.· ἄρ. **εἰδάρυνθη** 'Ομ., 'Αττ.: πρμ. **βεβάρυμαι** 'Ιππ. 'Επιστ. 'Εδδ. (βαρῦς).
βαρύνω πρὸς τὰ κάτω, καταβιβῶ διὰ τοῦ βάρους, καταπιεζῶ, εἶματα γὰρ ὁ' εἰδάρυνε 'Οδ. Ε. 321· **βάρυνε** δὲ μιν δόρυ μακρὸν ἐλκόμενον 'Ηλ. Ε. 664, κτλ.·—Παθ., λάθρη γυῖα βαρύνεται, εἶναι βαρῦς δηλ. κορασμένος ὡς πρὸς τὰ μέλη, 'Δ. Τ. 165· **χεῖρα βαρυνθείς**, κατὰ τὴν χεῖρα θεθεῖς ἐκτὸς μάχης, γενόμενος ἀνίκαιος, Γ. 480· **πιεζομαι ὑπ' ἀγῆας**, κτλ., 'Αριστ. Φυσιογ. 6. 10, πρὸλ. Ζ. 'Ιστ. 7. 2. 2· **βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα**, εἶμαι ἐγχεῖν, ἐγχευομένω, Λουκ. π. τ. μισθ. συν. 34, πρὸλ. 'Εν. 'Απομν. 2. 2, 5· **τέκοις Εὐρ. Ι. Τ. 1228**· ὁσῶ, **βαρύνεται** τινι τὸ σκέλος 'Αριστοτ. 'Αγ. 220· **ἔμμα β.**, ἐπὶ ἀπόνθησιν, Εὐρ. 'Αλκ. 385.
2) μεταρ., καταβιβῶ, κορψίζω, τοῦς δικαστάς 'Εν. 'Απολλ. 9· ἐπὶ ψύχους, 'Αριστ. π. 'Γυν. 3. 9.·—Παθ., **καταβίβωμαι**, λυποῦμαι, Λατ. gravari, aegre ferre, Σίμων. 116, Πίνδ. Ν. 7. 63, Σοφ. 'Ηλ. 820· **πῆμασιν**, ὑπὸ δυστυχημάτων, Δίσχ. 'Αγ. 836, πρὸλ. 189·

χόλω Σοφ. Αἴ. 41· κακῆ ὁσμῆ ὁ αὐτ. Φ. 890· ξυντιχία Κρατίν. Πλουτ. 7· διὰ τι Θουκ. 5.7· ἔδαρυνθη ἡ καρδία, ἐσκληρύνθη, ἐγένετο ὁ ἀνθρώπος ἰσχυροῦντων, Ἐξοδ. ἦ, 15 κ. ἀλλ.).

II. σημειῶ διὰ τῆς βαρείας, Γραμμ.

βαρῦ-νωτος, ον, ὁ ἔχων βαρέα τὰ νῦα, Ἐμπεδ. 300.

βαρουδιμία, ἡ, βαρεῖα ὁσμῆ, Ἀρετ. Αἰτ. Ὁς. Παθ. 1. 5.

βαρῦ-οδμος, ον, ὁ ἔχων βαρεῖαν ὁσμὴν, Νίκ. Θ. 51· πρβλ.

βαρῦοσμος.

βαρῦ-οζος, ον, (ὄζω) = τῷ προηγ., Διοσκ. 5.123.

βαρῦ-ολθος, ον, πολὺ πλούσιος, βαθύπλουτος, Εὐστ. Πονημ.

322. 85.

βαρῦ-ολκός, ὄν, ὁ ἐγείρων βάρος, ἢ β., μηχανὴ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπόν, Τζέτζ. Ἰστ. 2.155, κτλ.· πρβλ. βαρουλκός.

βαρῦοπέτης, ου, ὁ, (ὄψ) ὁ ἔχων ἡχηρὰν φωνήν, ἐπὶ τοῦ Διός, Πίνδ. Π. 6. 24.

βαρῦ-ὄργητος, ον, ὁ βαρέως, σφοδρῶς ὠργισμένος, Ἀνθ. Π. 5. 107.

βαρῦ-οσμος, ον, = βαρῦοδμος, Ἀριστ. Θαυμ. 17.

βαρῦ-πάθειω, παραπολὺ θλίβωμαι, ἐνοχλοῦμαι, Πλουτ. 2. 167F·

—ἐπιθ., βαρυ-παθής, ἐς, παραπολὺ θλίβω, ἐνοχλῶν, λυπῶν, φθορὰ Εὐσ. Ἐ. 1.10. 4.

βαρῦ-πάλαιμος, ον, ὁ βαρεῖαν ἔχων χεῖρα, χόλος Πίνδ. Π. 11. 37.

βαρῦ-πειθής, ἐς, ὁ δυσκόλως πειθόμενος ἢ πιστεύων, ἀκουαί

Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. γ, 12.

βαρῦ-πενθής, ἐς, = τῷ ἐπομ., Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 212. 367.

II. ὁ προξενῶν πάθος, θλίψιν, λύπην βαρεῖαν, Ἀνθ. Πλαν. 4.134,

Φίλων 2. 268.

βαρῦ-πένθητος, ον, ὁ βαρέως, υπερβαλλόντως πενθῶν, Ἀνθ. Π. 7. 743.

βαρῦ-πενθία, ἡ, βαρεῖα, βαθεῖα θλίψις, Πλουτ. 2.118B.

βαρῦ-πесής, ἐς, ὁ βαρέως πίπτων, πούς Αἰσχ. Εὐμ. 369.

βαρυπεψία, ἡ, δυσπεψία, δυσκολία περὶ τῆν πέψιν, Ἐρμῆς

Τρισμέγ. Ἰατρομαθ. 50.

βαρῦ-πήμων, Δωρ. -πάμων, ον, ὁ βαρεῖαν βλάβην προξενῶν,

Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1028. 44, Σουίδ.

βαρῦ-πλους, ουν, ὁ δυσκόλον παρέχων τὸν πλοῦν, δύσπλευ-

στος, Βυζ.

βαρῦ-πλουτος, ον, βαθύπλουτος, λίαν πλούσιος, Εὐστ. Πονημ.

286. 36.

βαρῦπνοια, ἡ, βαρεῖα, ἰσχυρὰ ὁσμῆ, Σωραν. 227.

βαρῦ-πνοος, ον, = βαρυαχῆς, Νίκ. Θ. 76, Ἄλ. 338.

βαρῦ-πνοος, ον, ὁ βαρέως πίνους ἔχων, ταλαιπωρος, Φίλων.

βαρῦ-ποτμος, ον, = βαρυδαίμων, ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Φ.

1096· ἐπὶ δυστυχημάτων, θλιθερός, ἀλγεινός, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1449·

—Συγκρ. -ὄτρωτος, ὑπερβ. -ὄτατος, Πλουτ. 2. 989E, Τιβ. Γράχχ.

5· ἀλλ᾽, ἐπιφορὰς βαρυποτμητάτας (χάριν τοῦ μέτρου) Εὐρ.

Φοιν. 1345, πρβλ. Πέρσ. 1367.

βαρῦ-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ἐπὶ ῥοτάλου, βαρὺς κατὰ τὸ ἄκρον,

Ἀνθ. Πλαν. 104.

βαρῦ-πρεπής, ἐς, μεγαλοπρεπής, πολυτελής, Σουίδ.

βαρῦ-πυκνος, ον, βαρὺς καὶ πυκνός, ἐπὶ τῶν μουσικῶν φθόγ-

γων «βαρῦπυκνοι μὲν οὖν εἰσι πέντε οἶδε, ὑπάτη ὑπατῶν, ὑπάτη

μέσων, μέση, παραμέση, νήτη διεξυγμένων» Εὐκλείδ. 6.

βαρυρ-ρήμων, ον, ὀγκηρὰς λέξεις μεταχειριζόμενος, ἐξήγ. τοῦ

κομποφακέλορρημων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 863.

βαρῦς, εἶα. ὁ· ποιητ. γεν. πληθ. θηλ. βαρεῶν (ἀντι-εἰδῶν)

Αἰσχ. Εὐμ. 932· συγκρ. βαρύτερος, ὑπερβ. βαρύτατος.

(Πρβλ. τὰς ποιητ. λέξεις βρεῖ, βριαρός, βρεῖω, βρεῖός, βρεῖ-

ζεν, καὶ Λατ. brutus· Σανσκρ. gurus, garivas, = Λατ. gravis,

gravior· Γοτθ. kauris (βαρὺς)· ἴδε ἐν ἄρθρ. Β β).

Βαρὺς, μέγα ἔχων βάρος, ἀντιθ. τῷ κοῦφος Ἡρόδ. 4.150, Πλάτ. Θεαιτ.

152D, κ. ἀλλ.· παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς παρακο-

λουθούσης ἐννοίας ἰσχύος καὶ δυνάμεως, χεῖρα βαρεῖαν Ἰλ. Α.

219, κτλ.· οὕτως, ἀκμὰ βαρὺς Πίνδ. Ι. 4 (3). 86·—ἀλλ' ὡσαύτως,

βαρὺς ἐκ τῆς ηλικίας, ἀδυναμίας ἢ τῶν παλημάτων, γήρας, νόσος

Σοφ. Ο. Τ. 17, Τρ. 235· ἐν γήρῳ ὁ αὐτ. Αἴ. 1017·—β. βάσις,

βῆμα βραδύ, βαρῦ, ὁ αὐτ. Τρ. 966· τυπάδι βαρεῖα ὁ αὐτ. Ἀποσπ.

724. 2) βαρὺς ἵνα φέρῃ τις αὐτόν, θλιθερός, ὀδυνηρός, ἀτη,

ἔρις, κακότης Ἰλ. Β. 111, κτλ.· Κήρες, Κατακλῶθες Α. 97,

Ὀδ. Π. 197· ὡσαύτως, βαρῦ ἢ βαρεῖα στενάχων, στενάχῳ βα-

ρεῖας, δυνάτῃ, Ο. 95, 534, Ἰλ. Θ. 334, κτλ.·—ἐντεῦθεν, παρὰ Τραγ.

καὶ Ἀπτ. πεζοῖς, φορτικὸς, ἐπαχθής, βαρὺς, καταπιεστικός, βαρῦ..

φιλίας Αἰσχ. Ἰλ. 441· β. ἐυμφορὰ, τύχαι, καταλλαγὰι,

κτλ., ὁ αὐτ. Πέρσ. 1044, Θῆβ. 332, 767, κτλ.· ἡδονὴ Σοφ. Ο. Κ.

1204· ἀγγεῖλιά Πλάτ. Κρίτ. 43D· βαρῦ καὶ οὐχὶ δίκαιον Δημ.

535, κτλ.· ἐπὶ πληγῆς, θλιθερὰ, ἀρτίαν παρέχουσα, Σοφ. Φ. 1330·

ἐπὶ τόπου, καταθλιπτικός, ἐπιθλαδής, οὐχὶ ὑγιεινός, Ξεν. Ἀπομν.

3. 6, 12· ἐπὶ φροσύ. δύσπεπτος, ὁ αὐτ. Κυν. 7, 4· οὕτω, β. νότος

Παθ. 10.17, 11·—βαρέως φέρειν τι, δυσκόλως ὑποφέρει τι, δὲν

ὑποφέρει τι μεθ' ὑπομονῆς, Λατ. graviter ferre, Ἡρόδ. 5.19, κτλ.

β. ἔχειν, μ. μετοχ., Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἄλ. 3, 18· πρὸς τι ὁ αὐτ. Παιδ. 5.10· βαρέως ἀκούειν, μετ' ἀηδίας ἀκούω, Ξεν. Ἀν. 2.1, 9.

3) σφοδρῶς, θυμὸς Θεοκρ. 1. 96· ἐπιθυμία Πλάτ., κτλ.

4) ἔχων βαρῦτητα, παρέχων ἐντύπωσιν, αἱ ἐπιστολαὶ Ἐπιστ. πρὸς

Κορινθ. Β' ἰ, 10· εὐδαίμονια Ἡρακλ. 2.14, 7. II. ἐπὶ

προσώπων, αὐστηρός, τραχὺς, β. ἐπιτιμητῆς Αἰσχ. Πρ. 77·

εὐθύνοος ὁ αὐτ. Πέρσ. 828, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 546·—ὡσαύτως,

κοπιαστικός, ἐνοχλητικός, καταθλιπτικός, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 926, Εὐρ.

Ἰκέτ. 894, Πλάτ. Θεαιτ. 201C, Δημ. 307.15. 2) ἐπὶ καλῆς

σημασίας, βαρὺς, ἀξιοπρεπής, ἡπιωτέρα ἔκφρασις τῆς διὰ τοῦ σεμνῆς,

Ἀριστ. Ρητ. 2. 17, 4· σημαντικός, ἰσχυρός, Πολύδ. 1. 17, 5, κτλ.

3) ἐπὶ στρατιωτῶν, βαρέως ὀπλισμένος, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 37· τὰ β.

τῶν ὅπλων, οἱ ὀπλῖται, Πολύδ. 1.76. 3. 4) δύσκολος, ὄρ-

κος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτη β. Σοφ. Ἀποσπ. 672. III.

ἐπὶ ἐντύπωσιν διὰ τῶν αἰσθητηρίων, 4) ἐπὶ ἤχου, ἰσχυρός,

βαθεῖς, βαρὺς, ἀντιθ. τῷ ὀξύ Ὀδ. Ι. 257, Αἰσχ. Πέρσ. 572,

Σοφ. Φ. 208· φθέγγεσθαι βαρύτατον Ἰππ. π. Ἄερ. 290·—ἐπὶ τό-

νω, βαρὺς, ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης συλλαβῆς βαρεῖαν ἐφθεγ-

ξάμεθα Πλάτ. Κρατ. 399A· ὀξεία καὶ βαρεῖα καὶ μέση φωνῆ

Ἀριστ. Ρητ. 3.1, 4, κτλ.·—ἐντεῦθεν, ἡ βαρεῖα (ἐνν. προσῳδία)

ὡς παρ' ἡμῖν ἡ βαρεῖα (accentus gravis), Γραμμ. 2) ἐπὶ

ὄσμη, ἰσχυρός, ἀποκρουστικός, Ἡρόδ. 6. 119, Ἀριστ. Ζ. Ι. 10. 1,

17, κ. ἀλλ.

βαρῦ-σαρκος, ον, πολὺσαρκος, Βυζ.

βαρῦ-σιδήριος [τ], ον, βαρὺς ἐκ τοῦ σιδήρου, ῥομφαία, Πλουτ.

Αἰμιλ. 18.

βαρῦ-σκελής, ἐς, ὁ ἔχων βαρέα σκέλη, βραδύς, Ἡσὺχ.

βαρυ-σάκιων [τ], ον, γεν. -ωνος, ὁ ἔχων βαρῦ ῥόπαλον, Καλλ.

Ἀποσπ. 120.

βαρῦ-σμάραχος [σμά], ον, = βαρυκύτος, Ἀνθολογ. 3, 149.

Νόνν. Δ. 1.156.

βαρῦ-σπλαγχνος, ον, ὁ ἔχων κακὸν θυμὸν, σφοδρὰν ὀργήν,

Φίλων 2. 269.

βαρῦ-σταθιμέω, βαρεῖα ζυγίζω, ἔχω βάρος, Διοσκ. 1. 25·

βαρῦ-σταθίμος, ον, βαρὺς, Ἀριστοφ. Βατρ. 1397, Κάνθαρ. Μηδ.

3, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 6. 8, 7.

βαρῦ-στενάχων, ουσα, ὁ βαθεῖως στενάχων, κάλλιον γραφό-

μενον· βαρῦ στ-, διηρημένως, Ἰλ. Α. 364, κτλ.

βαρῦ-στομος, ον, ὁ ἔχων βαρῦ, δηλ. κακολόγον στόμα, Νόνν.

Δ. 48. 420. 2) ἐπὶ ὄπλου, ὁ βαθίως κύπτων, βουπλήξ, Ὀππ.

Ἄλ. 4. 481.

βαρυστοναχέω, = τῷ ἐπομ., Μανασσ. Χρον. 5274.

βαρυστονέω, ἐκ βόθους στενάχῳ, Ἐπιφάν.

βαρῦ-στονος, ον, ὁ ἐκ βόθους ἢ βαρέως στενάχων, τοῖς βαρυ-

στόνοις ἐπικαλούμενος.. ὑποκριταῖς, σκωπτικῶς τοῖς ἐκ βό-

θους στενάχουσι, Δημ. 314. 11, πρβλ. Ἐπίκουρ. ἐν Σέξτ. Ἐρμ. Μ.

1. 4·—Ἐπίφρ. -νωσις Αἰσχ. Εὐμ. 794. II. ἐπὶ πραγματῶν,

βαρέως θρηνοῦμενος, πενθοῦμενος, θλιθερός, Σοφ. Ο. Τ. 1233, Χρησμ.

παρὰ Πασσ. 10. 9, 11.

βαρῦ-σύνφορος, ον, ὁ ὑπὸ κακῆς τύχης βεδαρημένος, μόνον

ἐν τῷ ὑπερβ. -ώτατος Ἡρόδ. 1. 45, Ἀππ., κτλ.

βαρῦ-σφάραχος [σφά], ον, = βαρυσιμάραχος, ὁ ἡχηρῶς βρον-

τῶν, ἐπὶ τοῦ Διός, Πίνδ. Ι. 8 (7). 47.

βαρῦ-σφηρος, ον, ὁ ἔχων βαρεῖα σφυρὰ, ἐλέφας, Βυζ.

βαρῦ-σφομος, ον, ὁ βαρὺς τὸ σῶμα, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ν. 8. 41.

βαρῦ-ταρβής, ἐς, ὁ καλ' ὑπερβολῶν φοβηρός, εἰκῶν Αἰσχ. Ἰλ.

Ἀποσπ. 55.

βαρῦτης [ῦ], ητος, ἡ, (βαρὺς) βάρος, βαρῦτης, Θουκ. 7. 62·

βαρῦτης μέλους, ὀκνηρία, Πλουτ. 2. 978C. II. ἐπὶ ἀνθρώπων,

ὀχληρία, ἐνόχλησις, Ἰσοκρ. 239B· δυσαρέσκεια, Δημ. 237.14, Πλουτ.,

κτλ.· β. φρονήματος Πλουτ. Κάτ. Νεωτ. 57. 2) ἐπὶ καλῆς

σημασίας, βαρῦτης, ἀξιοπρέπεια, μεγαλοπρέπεια (ἴδε βαρὺς II. 2),

Ἀριστ. Ρητορ. 2. 17, 4· τοῦ ἤθους Πλουτ. Φαβ. 1. III.

ἐπὶ ἤχου, ἰσχύς, βάθος ἢ βάρος τοῦ ἤχου, ἀντιθ. τῷ ὀξύτης, Πλάτ.

Πρωτ. 316A, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5.1, 1 κ. ἀλλ.·—ὁ βαρὺς τόνος, κατ'

ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὀξύτης, Ἀριστ. Ποιητ. 20. 4.

βαρῦ-τίμος, ον, ὁ βαρέως, αὐστηρῶς τιμωρῶν· ἐπὶ τῶν θεῶν

τοῦ Ἄδου, Αἰσχ. Ἰκέτ. 25. II. λίαν πολῦτιμος, Στραβ.

798, Εὐκχγ. κ. Ματθ. κς', 7 (Lachm. πολυτίμου).

βαρῦ-τλητος, ον, ὁ μέγα βάρος ὑπομένων, βαρῦ φορτίον φέρων,

Ναυμάχ. παρὰ Στοβ. 420. 4· Ἀττικὴ βαρ. Ἀνθ. Π. 7. 343.

II. παθ., ὄν δὲν δυνάται τις εὐκόλως νὰ ὑποφέρει, ὀδύναι Ἀνθ.

Πλαν. 4. 245.

βαρῦτόνωτος, σημειῶ με βαρεῖαν, θέτω τόνον βαρεῖαν, Διον. Ἄλ.

2. 58· βαρυτονητέος, α, ον, ἐφ' ὄν πρέπει νὰ τεθῆ βαρεῖα,

Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 864, κτλ.

βαρῦτόνησις, εως, ἡ, ὁ διὰ βαρείας τονισμός, Εὐστ. 70. 45.

βαρῦ-τονος, ον, (τόνος) ὁ βαρέως ἢ βαθεῖως ἡχῶν, β. φωνεῖν,

ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. Φυσιολογ. 6, 50· καὶ ἴσως τοῦτο εἶναι ὅπερ ὁ Ξεν.

νοσὶ δὲ τῷ βαρ. στήθος Κυν. 5. 30. 2) παρὰ Γραμμ.,

ἐπὶ συλλαβῶν φερουσῶν βαρεῖαν ἐπὶ λέξεων, παροξύτων.—Ἐπίφρ.

-νωσ Μοῦρ. 109. κτιός.

3) Ρήτορ., ισχυρῶς εκπνερασμένοις, ἐμφαν-
τικός.

βαρύ-υπνος, ον, βαρέως ὑπνώτων, Νόνν. Δ. 48. 765.

βαρύ-φθόγγος, ον, ὁ = τῷ ἔπομ., λέων Πινδ. Ἀποσπ. 265.

βαρύ-φθογγος, ον, ὁ μεγάλως ἤχων, ἤχηρῶς βρυγόμενος, λέων
Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 160· βόες Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 7. 13· β. νευρά,
ἡ μεγάλως, ισχυρῶς κλάζουσα, κλαγγὴν ἐκφέρουσα, Πινδ. Ι. 6 (5). 50.

βαρύ-φθονος, ον, ὁ ισχυρῶς φθονῶν, χειρ' Ἐπίγρ. ἐν Συλλ.
'Επιγρ. 3814, 3815, κ. ἄλλ.

βαρύ-φλοίσβος, ον, ὁ μέγαν κρότον (φλοῖσθον) ἀποτελών,
κῦμα Πρόκλ. ἐν Ἀνθ. Ἰακ. 3, σ. 148.

βαρύ-φορτος, ον, ὁ βαρέως πεφορτωμένος, Νόνν. Δ. 48, 760.

βαρύφρονεω, εἶμαι μελαγχολικός, Τζέτζ. π. Ο. 362.

βαρύφροσύνη, ἡ, μελαγχολία, βαρυθυμία, Πλούτ. 2. 710Ε·
ἀγανάκτησις, ὁ αὐτ. Κορ. 21.

βαρύ-φρων, ον, γεν. -ονος, (φρόν) βαρύθυμος, μελαγχολικός,
κατηρῆς, συντυχῆαι Λυρ. παρὰ Στωβ. Ἐκλ. Ι. 174· ἄγριος, ταῦρος
Λυκόφρ. 464. 2) σπουδαῖον ἔχων σκοπόν (βαθύφρων, Kies-
sling), Θεόκρ. 25. 110, Ἀπ. Ρόδ. Δ. 731.

βαρύφρωνεω, ὁμιλῶ με φωνῆν βαρεῖαν ἢ βαθεῖαν, Ἀριστ. Πρωτλ.
11. 15.

βαρύφρωνια, ἡ, βαρύτερ ἢ βόθρος φωνῆς, τὸ νὰ εἶναι τις βαρύ-
φρωνος, Ἰππ. π. Ἀέρ. 285, Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 51, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 7. 9.

βαρύ-φρωνος, ον, ὁ ἔχων βαρεῖαν φωνήν, ἀντίθ. τῷ ὀξύφρωνος,
'Ἰππ. π. Ἀέρ. 283, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 7, 9, κτλ.

βαρύ-χειλος, ον, ὁ ἔχων παχέα χεῖλη, Ἀνθ. Πλαν. 20.

βαρύ-χειμων, ον, ὠνός, ὁ βαρὺν ἔχων χειμῶνα, βαρεῖας θυέ-
λας, Ὀδύγησ. Καν. 460.

βαρύ-χολος, ον, ἄγριος, ἐξηγριωμένος, Μανασσ. Χρον. 5711.

βαρύ-χορδος, ον, ὁ βαρὺν τόνον ἔχων, βαρέως ἤχουσα τὰς
χορδὰς ἔχων, φθόγγος Ἀνθ. Π. 12. 187.

βαρύ-ψύχος, ον, ὁ βαρεῖαν ἔχων ψυχὴν ἢ διάθεσιν, «μικροψύ-
χος καὶ καταπεπωκώς τὴν ψυχὴν», Σοφ. Αἴ. 319.

βαρυῶδης, ες, (ῶω) = βαρυόδμος Νικ. Θ. 595.

βαρυῶδυνος, ον, (ῶδύνη) ὁ πάσχων βαρεῖς πόνους, Νόνν. Δ.
48. 808.

βαρυ-ωπέω, ἀμυδρῶς βλέπω, Ἐδδ. (Γεν. 48. 10)· —ἐπιθ. -ωπέης,
ες, Ἐκκλ.

βάζ, βάζα, βάν, ἴδε ἐν λ. βαίνω.

βασάν-αστραγάλα, ἡ, ἡ φοροποιός νόστος τῶν ἄρθρων, ἀρθρίτις,
ἐπιθ. τῆς ποδάγρας, Λουκ. Τραγοπ. 190.

βασανεύω, = τῷ ἔπομ., ἀναφέρεται παρ' Ἡσυχ.

βασάνιζω, μέλλ. Ἀττ. -ίζω, Ἀριστοφ. Βατρ. 802, 1121, Ἐκκλ.
748· ἄορ. ἐδασάνισα. ὑποκατ. βασανίσω Βατρ. 618 (Ραβ. Χρ.).

—Παθ., ἄορ. ἐδασανίσθη· παρμ. βεδασάνισμαι. Τρίθω
ἐπὶ τῆς δοκιμαστικῆς λίθου (βάσανος), βας. χρυσοῦν Πλάτ. Γοργ.
486D· ἐντεῦθεν ἐπὶ πραγμάτων, ὑποβάλλω εἰς ἐξέτασιν, δοκιμάζω,
ἐξελέγγω, ὁ αὐτ. Πολ. 413, Συμπ. 184Α, κτλ.· ἐπιστημονικῶς ἐρευ-
νῶ, Ἰππ. π. Ἀέρ. 281. II ἐπὶ προσώπων, ἐξετάζω μετ' ἀκρι-
θείας, κἀμω ἐρωτησῆς ἐπανειλημμέναις καὶ διαφόροις, Ἡρόδ. 1. 116.,
2. 151, Ἀριστοφ. Ἀγ. 110, Βατρ. 802, κτλ.· βεδασανισμένος εἰς
δικαιοσύνην, οὗ ἡ πρὸς δικαιοσύνην ἀγάπη ἐδοκιμάσθη, Πλάτ. Πολ.
361C· ὑπὸ δακρύων βασανίσθη, δηλ. ἀποδεικνύμαι ὅτι εἶμαι
ἐμψυχωμένος (ὑπὸ τῶν δακρύων τῶν ἐκπλυνόντων τὸ ψυμῆθον),
Ξεν. Οἰκ. 10. 8. 2) ἐξετάζω ἐπαρμόζων τὸ βασανιστήριον (ἴδε
βάσανος III), Ἀριστοφ. Βατρ. 616, 618· [δοῦλους] πάντας δι-
ῶσι βασανίσαι Ἀντιφ. 120. 8.—Παθ., ὑποβάλλομαι εἰς βάσανον
ὅπως εἶπω τὴν ἀλήθειαν, Θουκ. 7. 86., 8. 92, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 37.
27· βασανίσθημεν· ἄσθενεῖαι, ταλαιπωροῦμαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. η',
6· ὑπὸ τῶν κυμάτων αὐτῶν· ἴδ' ἄρ. 24. 3) μεταρ. ἐπὶ ὕφους,
βεδασανισμένος, η, ον, βεδασισμένος, παρὰ φύσιν, Διον. Ἀλ. περὶ
Θουκ. Ἰστ. 55.

βασανιστός, ὁ, βάσανον, τιμωρία, ὁ γὰρ Κορίνθιος (ἐνν.
σίνος) β. ἐστὶ Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 23.

βασανιστέος, α, ον, ῥήμ. ἐπιθ., ὃν πρέπει τις νὰ δοκιμάσῃ ἢ
ἀποδείξῃ διὰ βάσανων, Ἀριστοφ. Λυσ. 478, Πλάτ. Πολ. 539Ε.

II. βασανιστέον, πρέπει τις νὰ ὑποβῆλθῃ εἰς τὸ βασανιστήριον,
τὴν βάσανον, τινὰ αὐτῶν 503D, Δημ. 855. 2.

βασανιστήριον, τό, ὁ τόπος τῶν βάσανων, κολαστήριον, Θεο-
πομπ. Κωμ. Ἀδῆλ. 1. II. δοκιμαστήριον, δοκιμῆ, Θεμιστ. 248Α.

βασανιστήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήθειος εἰς βάσανον, ἐρ-
γανόν Ἰώσηφ. Ι. Π. 2. 8, 10.

βασανιστής, οὔ, ὁ, ὁ ἐξετάζων, ἀνακρίνων, βασανίζων, Ἀντιφῶν
112. 19, Δημ. 978. 11· ἐν τῷ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 34 φαίνεται ὅτι
οὐδὲν πλέον σημαίνει ἢ τὸν δεσμοφύλακα· —βηλ. βασανιστρια,
ἀνακρίνουσα, ἐξετάζουσα, ἐπιθῶν Ἀριστοφ. Βατρ. 826.

βασάνωσος [βάζ], ἡ, ἡ Λυδία λίθος, ἡ πρὸς δοκιμὴν τοῦ χρυσοῦ.
Λατ. lapis Lydius, μέλαινα τὴν χροίαν, ἐφ' ἧς ὁ καθαρὸς χρυσοῦς
τριβείς ἀφίνει ἰδιαιτέρον ἴχθος, ἐς βάσανον δ' ἔλθων παρατρί-
βομαι ὡς πολυῶδες χρυσοῦς Θεογν. 417· χρυσοῦν τριβόμενον
βάσανῳ αὐτῷ 450, πρὸλ. 1005· παρατρίβεσθαι πρὸς τὰς β.

Ἀριστ. π. Χρωμ. 3. 7. II. ἡ χρήσις τῆς λίθου ταύτης πρὸς
δοκιμὴν, χρυσοῦ ἐν βάσανῳ πρέπει Πινδ. II. 10. 105· καθόλου,
δοκιμῆ καὶ ἐρευνα ὀρίζουσα ἂν τὸ πρῆγμα εἶναι γνήσιον, σωστὸν ἢ
πραγματικόν, οὐκ ἐστὶ μεῖζον· β. χρόνον Σωμ. 101· ἐς πᾶσαν
β. ἀπικνεσθαι Ἡρόδ. 8. 110· δοῦναι τι βάσανῳ Πινδ. Ν. 8.
33· σοφὸς ὠρθη βασάνῳ θ' ἀδύπολις Σοφ. Ο. Τ. 510, πρὸλ.
491· βάσανον λαμβάνειν περὶ τινος Πλάτ. Νόμ. 648B· εἰς
β. εἰ φέρων, ἢ ἔλθῃς εἰς δοκιμὴν τῆς ἰσχύος σου, Σοφ. Ο. Κ. 835·
πλοῦτος β. ἀνθρώπου τρῶσπον Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 60· [νόσου]
ἔσχ' ἐπὶ σοὶ βάσανον, σὺ πρῶτος τὴν ἐδοκίμασας, δηλ. σὺ πρῶ-
τος τὴν εἶχες, Ἐπιγρῆμ. Ἑλλήν. 722· πρὸλ. Ἐλεγχος II.

III. ἐξέτασις διὰ βάσανου, ἀνακρίσις δι' ἐφαρμογῆς βάσανου, ἐν χρήσει
πρὸς ἀπόσπασιν μαρτυρίας ἀπὸ τῶν δούλων, Ἀντιφῶν 112. 24., 133.
29, κτλ., ἴδε Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 26· εἰς βάσανον παραδιδόναι
Ἰνατ. 70. 34· ἐκ βάσανῶν εἶπεῖν αὐτῶν 8· κατὰ πληθ., ὁμολογία
διὰ βάσανου, Δημ. 1254. 9· —ἢ το ἀπηγορευμένον νὰ βασανίσῃ τις
τὸν ἐλευθέρου ἐν Ἀθήναις, Ἀνδοκ. 6. 44, Λυσ. 102. 4., 132. 16·
ἴδε Αεξ. Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. tormentum. 2) κόπος βασαν-
ιστικός, βάσανος τῆς νόσου, κτλ., Σέξτ. Ἐπιμ. Μ. 6. 24, Εὐαγγ. κ.
Ματθ. δ', 24. (Ἐν τῷ Σανσκρ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ μεμονωμένως
τις τύπος pashānas (lapis), καὶ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ. Bāshan = Βασαλ-
τικὴ γῶνα· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῶν λέξεων τούτων εἶναι ἄγνωστος).

βασίλειᾶ, ἡ, βασίλεα Πινδ. Ν. 1. 59· (βασίλειος)—βασίλισσα,
ἡγεμονία, γυνὴ βασιλικῆς καταγωγῆς, Ὀδ. Δ. 770, Αἰσχύλ. Ἀγ. 84,
κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ θεανῶν, βασίλεα θεά, ἀμύρτερα ὁμοῦ, Ἀριστοφ.
Εἰρ. 794· β. γύναι Αἰσχύλ. Πέρσ. 623, Εὐρ. Ἰδ. 988. Πρὸλ.
βασίλη, βασίλις, βασίλισσα.

βασίλειᾶ, Ἰων. -ῆτη, ἡ, (βασίλειος) βασίλειον, ἀρχή, κράτος,
'Ἡρόδ. 1. 11, κτλ.· ἡ βασίλειᾶ, ὁ χρόνος καθ' ὃν βασιλεύει τις, Διόδ.
17. 1· κληρονομικὴ μοναρχία, ἀντίθ. τῷ τυραννίς, Θουκ. 1. 13, Ἀριστ.
Πολ. 3. 14, κτλ.· πρὸλ. Arnold Παρορ. Θουκ. 1· —ἡ πρώτη πο-
λιτεία μετὰ τὰς β., μετὰ τὴν ἐποχὴν, μετὰ τὸν αἰῶνα τῶν μοναρ-
χικῶν, Ἀριστ. Πολ. 4. 13. 10. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως, τὸ
βασιλικὸν ἀξίωμα, αὐτῶν 2. 11. 10. 3) ἐν Ἀθήναις, τὸ ἀξίωμα
τοῦ ἀρχοντος ὅστις ἐκαλεῖτο βασιλεύς, Πλάτ. 1. 3, 1. 4) παθ.,
κυβέρνησις, διοίκησις· ὑπὸ τινος, τῆς ὑπ' ἑκείνου βασιλείας
'Ἰσοκρ. 197C. II. διὰ δόξα, Διόδ. 1. 47, Lapis Rosett. ἐν
Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 43 κέξ. III. μεγαλειότης, ὡς τύπος προσ-
φωνήσεως, Βυζ.

βασίλειᾶ, ἐπιθυμῶ τῆς βασιλείας, Ἰώσηφ. Ι. Π. προσμ. 2., 1. 4, 1.
βασίλειδης, ον, ὁ πατρωνυμ. τοῦ βασιλέως, βασιλοπάις, τῶν
δέκα βασίλειδῶν Πλάτ. Κριτ. 116C.

βασίλειδων, τό, ὑποκορ. τοῦ βασιλεύς, μικρὸς βασιλεύς,
Πλούτ. Ἀγρ. 2.

βασίλειον, Ἰων. -ῆθον, τό, βασιλικὸν ἐνδοιαίτημα, ἀνάκτορον,
Ξεν. Κύρ. 2. 4, 3, κτλ.· ἀλλὰ κοινότερον κατὰ πληθ., Ἡρόδ. 1. 30,
178, κτλ.· —ἡ ἐδρα κράτους τινός, ἡ πρωτεύουσα, ἡ βασιλικὴ πόλις,
Πολύδ. 3. 15. 3, κτλ. 2) τὸ βασιλικὸν θησαυροφυλάκιον, Ἡρόδ.
2. 149. II. τιὰρα, διὰ δόξα, Πλούτ. 2. 358D. III. ὄνομα
διδομένου εἰς ἐκλεκτὰ πράγματα, ὡς «βασιλικὰ σῦκα» (πρὸλ. βασι-
λεύς IV), Ἡσυχ.· σπάνιον τι μύρον, Πολυδ. 6. 105, κτλ.

βασίλειος, ον, καὶ α, ον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 589· Ἰων. -ῆθος,
η, ον, Αἰολ. βασιλῆος Μελιτῶν παρὰ Στωβ. 87. 23· Ἐπιγρ. Ἀνθρ.
ἐν Ἑλλ. Ἐπιγρῆμ. 1028. 48· —τοῦ βασιλέως, βασιλικός, δεινὸν δέ
γένος βασιλῆϊδῶν ἐστὶ κτείνειν Ὀδ. II. 401· ὁ β. θρόνος
'Ἡρόδ. 1. 14, κτλ.· β. οἶκοι, μέλαθρα Αἰσχύλ. Ἀγ. 156, Κο. 343·
ἰσχύς, ὁ αὐτ. Πέρσ. 589, 663· νόστος ὁ β., τοῦ βασιλέως
ἡ ἐπιστροφή, αὐτῶν 8· τοῖς β. νόμοις Σοφ. Ἀντ. 382· —πρὸλ.
πῆχυσ V, στοᾶ II. 2. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχοντα βασι-
λέα, ἡ β. στοᾶ, ἴδε στοᾶ.

βασίλεύς, ὁ, γεν. -έως, Ἰων. -ῆθος, αἰτ. βασίλεα. συνηρ.
βασίλη Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 220, Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 25· ὄνομα
πληθ. βασίλεις, Ἰων. -ῆτες, παλ. Ἀττ. βασιλῆης Σοφ. Αἴ. 189.
959· αἰτ. πληθ. βασίλεις, παλ. Ἀττ. βασιλῆης αὐτῶν 390· ὡσαύ-
τως, βασίλειος Ἀριστ. Πολ. 3. 13. 25. Βασίλειος, ἀρχηγός,
(ἴδε ἐν λ. ἀναξῆ), Ὀμ.· συγγράμις μετὰ τῆς συνακολουθούσης ἐνοίας
τοῦ στρατηγοῦ ἢ δικαστοῦ, Ἡτ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 200· τοῦ Ὀμήρου οἱ
βασίλεις εἶναι διοτρεφέες Ἰλ. Β. 445, κτλ., θεῖοι Ὀδ. Δ. 691,
κτλ.· καὶ βαδύτερον τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα ἢ το κληρονομικόν, αὐτῶν.
τῷ τύραννός (πρὸλ. βασίλειᾶ)· ἀλλ' ἢ τὸ ποιητὴν ἀπεόιδετο εἰς
τύραννους, οἷον τὸν Ἰέρωνα, Πινδ. Ο. 1. 35· εἰς τὸν Πεισίστρατον,
Εὐπολ. ἐν Δημ. 33, πρὸλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀγ. 61. —C
Ὀμηρ. συνάγει βασιλεὺς ἀνήρ Ἰλ. Γ. 170, κτλ. ἀνήρ β. Ἡρόδ.
1. 90· ἀναξῆ β., ἀρχὼν βασιλεὺς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 5· μ. γεν., β.
νεῶν ὁ αὐτ. Ἀγ. 115· οἰωνῶν β., ἐπὶ τοῦ αἵετος, αὐτῶν. Ἰγάρ-
χαι δὲ συνηρτ. βασιλεύετος, βασιλικώτερος, Ἰδ. Ι. 160, 392,
Ὀδ. Ο. 533, Τυρταῖ. 9. 7· καὶ ὑπερβ. βασιλεύετατος Ἰλ. Ι. 69·
(πρὸλ. κύων, κύντερος). —Ἐν χρήσει εἰς προσφωνήσεις πρὸς τοὺς
θεοὺς κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θ. 886 καὶ Πινδ. (διότι ἐπὶ τριαυτῆς
ἐνοίας ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ ἀναξῆ). 2) ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ
βασιλέως, τοῦ ἡγεμόνος ἢ παντός λαμβάνοντος μέρος ἐν τῇ κυβερνή-

σει, 'Οδ. Α. 394, Θ. 390, Ξεν. Οίκ. 4, 16. 3) καθόλου, κύριος, δεσπότης, οικόδεσπότης, 'Ιλ. Σ. 556, Πίνδ. Ο. 6. 79· τὸ ὄνομα τοῦτο μετεχειρίζοντο οἱ δοῦλοι περὶ τῶν ἰδίων κυρίων, οἱ παράσιτοι, κόλακες καὶ πελάται ἐπὶ τῶν προστατῶν αὐτῶν, ὡς παρὰ Λατ. τὸ rex.

II ἐν 'Αθήναις δ' ὅτι τὸν ἐννέα ἀρχόντων ἐκαλετο βασιλεὺς· εἶχε δὲ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς λατρείας καὶ θρησκείας καὶ εἰσήγεν εἰς τὸ δικαστήριον τὰς φωνικὰς δίκας, 'Αντιφῶν 145. 41, Λυσ. 130, 30, Πλάτ. Εὐθύφρων. 2Α, Θεαιτ. 210D, κτλ.· πρὸλ. στοά II. 2) θρησκευτικαὶ ὑποθέσεις ἐν 'Αθήναις καὶ ἀλλαχοῦ ἦσαν ἡ μόνη ἀπολειφθεῖσα ἀσχολία τῷ βασιλεῖ (πρὸλ. τὸ rex sacrificulus ἐν Ρώμῃ), 'Αριστ. Πολ. 3. 14, 13, 'Αποσπ. 385.

III Μετὰ τὰ Περσικὰ ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας ἐκαλετο βασιλεὺς (ἀνευ τοῦ ἄρβυ.), 'Ηρόδ. 7. 174, Αἰσχύλ. Πέρσ. 5, 144, 633, 855, 'Αριστοφ. 'Αγ. 61, Θουκ., κτλ.· (βασιλῆς βασιλέως ὑποκοινοῦ, ἐπὶ τῶν σατραπῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 24, πρὸλ. 44)· σπανιότερον ὁ βασιλεὺς 'Ηρόδ. 1. 132, 137, 'Αριστ. Πολ. 5. 4, 13· ἢ ὁ μέγας βασιλ. 'Ηρόδ. 1. 188· ἐν ᾧ ὁ 'Αλέξανδρος καὶ οἱ διέδοχοί του ἐκαλούντο κοινῶς ὁ βασιλεὺς, οἱ βασιλεῖς Μένανδ. Κολ. 1, Μισοσμ. 2, 'Αντιφ. Παρεκδ. 1, 'Αλεξ. Κρατ. 3, 'Υποθ. 1· καὶ βραδύτερον, βασιλεὺς βασιλέων Wessel. Διόδ. 1. 47. 2) εἶτι δὲ μεταγεν. ἐπὶ τῶν Ρωμαίων αυτοκρατόρων μετὰ τὸν Αὐγούστον, 'Ηρωδιαν. 1. 6, 14, κτλ.· πρὸλ. Eckh. Doctr. Num. 8. 366.

IV ἐπὶ παντός ἐπιφανῶς ἀνόρους, πέννησί τε καὶ βασιλευσίν Ψευδο-Φωκυλ. 106, πρὸλ. 'Ορ. 'Ωδ. 1. 4, 13. 2) ὁ πρῶτος ἢ πλείστον διακρινόμενος ἐκ τινος τάξεως ἀνθρώπων, Φιλόστρ. 586, κτλ.· βασιλέως ἐγκέφαλος, δηλ. τὸ κἄλλιστον βρώμα, ἔδεσμα, Σουίδ. β. σῦκα, ἔξορον εἶδος σῦκων, Φιλ. γμ. ἐν 'Αδῆλ. 130, πρὸλ. Πολυδ. 6. 81.

V = συμποσιάρχος, Λουκ. Κρόν. 4. VI εἶδος πτηνῶ μικρῶ μετὰ χρυσοῦ λοφίσκου (τροχίλος), Λατ. regulus cristatus, 'Αριστ. Αἰ. Ζ. 9. 11, 5. VII ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν 'Ελλήνων εἰς τὴν βασιλειαν τῶν μελισσῶν, αὐτῶν 9. 40, 12 κέξ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 3. 10, κτλ.

(Ἡ ἀρχὴ εἶναι ἐτι ἀθέβαιος. II κοινότερον δεκτὴ παραγωγή εἶναι ἐκ √ΒΑ (μετθ. ὡς ἐν τῷ ἔθνησ) καὶ λεὺς = λεῶς ἢ λαός (ὡς ἐν τῷ Λευτοχυίδης) ἀρχηγός τοῦ λαοῦ, ὁδηγός· ἀλλὰ τὸ -εὺς φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπλῆ κατάληξις ὡς ἐν πολλοῖς ὀνόμασιν, ἀριστεὺς, νομεὺς).

Βασιλευτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ., κατάλληλος διὰ βασιλικὴν κυβερνήσιν, 'Αριστ. Πολ. 3. 17, 1 (διάφ. γραφ. βασιλικόν).

Βασιλεύτωρ, ὀρος, ὁ, = βασιλεύς, 'Αντίμαχ. ἐν Μ. 'Ετυμ. 189. 5.

Βασιλεύω, εἶμαι βασιλεύς, κυβερνῶ, βασιλεύω, δικαῖω, οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύουσι ἐνθάδ' 'Αχαιοί' 'Ιλ. Β. 203· ἴσον εἶμι βασιλεύω I. 616· ἐν ἡμῖν .. βασιλεύω, ἦτο βασιλεύς μεταξὺ σας, 'Οδ. Β. 47· ὅφρ' ἴθάκης κατὰ δῆμον .. βασιλεύει X. 52· ὡσαύτως ἐπὶ γυναικός, ἢ βασιλεύει ὑπὸ Πλάκῳ, ἦτο βασιλίσσα, ἐκυβέρνα ὡς βασιλίσσα, 'Ιλ. Ζ. 425, πρὸλ. 'Οδ. Α. 285· κατ' ἀόρ., ἔγω γένην βασιλεύς, 'Ηρόδ. 2. 2·— ὡσαύτως μ. γεν., εἶμαι βασιλεύς τινος, βασιλεύς ἐπὶ τινος, ἐν .. ἴθακή βασιλεύσει 'Αχαιῶν 'Οδ. Α. 401, κτλ.·— ὡσαύτως μ. δοτ., εἶμαι βασιλεύς μεταξὺ .. Γιγάντεσσιν βασιλεύειν Η. 59.— Παιθ., κυβερνώμαι ὑπὸ βασιλέως, Πλάτ. Πολ. 576D, Ε. κ. ἀλλ., 'Αριστ. Πολ. 3. 14, 1, κτλ.· καὶ μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., βασιλεῖαν βασιλεύεσθαί Πλάτ. Νόμ. 680E· καὶ καθόλου, κυβερνώμαι, διευθύνωμαι, διοικῶμαι, Πίνδ. Η. 4. 189, Πλάτ. Νόμ. 684Δ· ὑπὸ νόμου Λυσ. 192. 22·— ἐντεῦθεν, ὑποτάσσομαι εἰς τὸν βασιλέα, προσχωρῶ εἰς τὴν μερίδα τοῦ βασιλέως, Πλούτ. Σὺλλ. 12. 6) μεταγεν., ἢ βασιλεύουσα πόλις, ἔνθα ὁ θρόνος τοῦ βασιλέως, ἐπὶ τῆς Ρώμης, 'Αθῆν. 98C· ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Βυζ. 2) ἀπολαύω ὡς ἀπόλυτος κύριος, τῷ χρυσοῦ Β. Θέοκρ. 21. 60. 3) ἀπολ., ζῶ βασιλικῶς, β. ἐν πενίᾳ Πλούτ. 2. 101E, πρὸλ. 1, 'Επιστ. π. Κορινθ. δ', 8. II μετ' αἰτιατ., διορίζω βασιλέα, καθίσταμι τινα βασιλέα, τινὰ 'Εβδ. ('Ιουδ. θ', 6)· ἀλλὰ, β. τισὶ βασιλέα, ὀρίζω ἐπὶ τινος βασιλέα, ἐκλέγω δι' αὐτοῦ καὶ καθίσταμι, αὐτόθι (1 Βασιλ. η', 22, θ', 1).

Βασιλέω, = βασιλεύω, Σὺλλ. 'Επιγρ. 2107 c (προσθ.) 2691 d, e, 2919.

Βασιλῆ, ἡ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ βασιλεῖα, βασιλίσσα, ἡγεμονίς, Στέρ. Βυζ. ἐν λ. 'Αγαμίμεια· λέγεται δὲ καὶ 'Αγάμη, ὡς πρέσβεια πρέσβη καὶ τὸ βασιλεῖα κατὰ συναλοισίην βασιλῆ, Σοφ. 'Αποστ. 292, 'Ψούγ., ἴσως ὁ Διόδωρ. ἐν Πίνδ. Ν. 1. 59 ἀντὶ βασιλίσσα. 2) θεὰ ἔγωνα ἱερῶν ἐν 'Αθήναις λατρευομένη μετὰ τὸ Νηλέως, CIA IV 2, 53a, Πλάτ. Χαρμ. 153a (ὅπου ἐσφαλμ. γράφεται βασιλικῆς). Πρὸλ. Hermes XXX. 1895, 268· γενικὴ τις βασιλίσσας ἀπαντᾷ ἐν 'Επιγρῶμ. 'Ελλ. 768. 8.

Βασιλῆτη, βασιλῆτος, ἴων. ἀντὶ τῶν βασιλεῖα, -λειος.

Βασιλῆτης, εἶδος, ἡ, ἰδιότροπον θηλ. τοῦ βασιλείου, βασιλικός, τιμῆ 'Ιλ. Ζ. 193· ὡσαύτως ἐν 'Ψο. Θ. 462, Εὐρ. 'Ιππ. 1281.

2) = βασιλεῖα, βασιλίσσα, Μανθῶ. I. 283, 'Επιγρῶμ. 'Ελλ. 989. 3, κ. ἀλλ.

Βασιλίω, φρονῶ τὰ τοῦ βασιλέως, Πλούτ. Φλαμ. 16.— Μέσ., λαμβάνω τὸ ὄφρ καὶ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως, φέρωμαι βασιλικῶς, 'Αππ. 'Εμφυλ. 3. 18· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., 'Ιώσηφ. 'Αρχ. I. 1. 10, 4.

Βασιλικό-πλώμιος, ὄν, ἐκ τοῦ βασιλικῶ ναυτικῶ ἢ ἀνήκων εἰς αὐτό, Βυζ.

Βασιλικός, ἡ, ὄν, ὅμοιον τῷ βασιλείου, βασιλικός, ἐμπρέμων εἰς βασιλέα, 'Ηρόδ. 2. 173, Αἰσχύλ. Πρ. 869, Πλάτ., κ. ἀλλ.· μοναρχία β., ἀντιθ. τῷ τυραννικῶ, 'Αριστ. Πολ. 3. 14, 11· αἱ β. βιβλίοι, τὰ βιβλία τῶν βασιλέων ἢ βασιλείων (τῆς Π. Δ.), Φίλων 1. 427. 2) ὅμοιος βασιλεῖ, βασιλικός, ἡγεμονικός, βασιλικώτατος καὶ ἀρχεῖν ἀξιώτατος Ξεν. 'Αν. 1. 9, 1, πρὸλ. 'Ισοκρ. 20D· ἦθος β. Ξεν. Οἰκ. 21, 10· οὕτω, τὸ βασιλ. ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 3, 18.— 'Επίρρ., βασιλικός παρών, ὡς βασιλεύς, μετὰ βασιλικῆς ἔξουσίας, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14· β. ἀρχεῖν 'Αριστ. Πολ. 1. 12, 1.

3) ἐκ τοῦ βασιλέως ἢ εἰς τὸν βασιλέα ἀνήκων, οἱ βασιλικοί, οἱ τοῦ βασιλέως φίλοι ἢ ἀξιοματικοί, Πολυδ. 8. 12, 10· ἐγκλήματα βασιλ., κατηγορία ἐσχάτης προδοσίας, ὁ αὐτ. 26. 5, 1· ὀφειλήματα βασιλ., κρητὸς τὸν βασιλέα, ὁ αὐτ. 26. 5, 3· τὰ β., τὰ δικαιοῦματα τοῦ βασιλέως, εἰσοδήματα, φόροι, 'Εβδ. (1 Μανκ. ιε', 8, κ. ἀλλ.)· ὁδός β., ἡ δημοσία ὁδός, αὐτόθι ('Αριθμ. κ', 17)· μὴ εἶναι βασιλικὴν ἀτραπὸν ἐπὶ γεωμετρίας, οὐδεμία βασιλικὴ ὁδός, Εὐκλ. ἐν Πρὸκλ. Διαδ. Προβλ. 2. 19. II ὡς οὐσιαστ., 1) βασιλική, ἡ, α) (ἐξυπακοουμ. τοῦ τέγγη), κληρονομικὴ μοναρχία (πρὸλ. βασιλεῖα, Πλάτ. Πολιτ. 291E). 6) (ἐξυπακ. τοῦ στοά, ὅπερ καὶ παρατίθεται παρὰ Στράβ. 236), στοά τις ἐν 'Αθήναις ὁμοίως καλουμένη ἢ βασιλειος στοά 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 685)· ἴδε στοά II. 2. γ) ἐν Ρώμῃ, δημόσιον τι οἰκοδόμημα ἔχον πτέρυγας μετὰ κίονων, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἔνθα ἔμποροι συνηθροίζοντο, δίκαι ἐγίνοντο, κτλ., Βιτρούβ. 5. 1, πρὸλ. Πλούτ. Ποπλ. 15· κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον ὁ Κωνσταντῖνος οἰκοδόμησε τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας, αἵτινες ἐντεῦθεν ὀνομάσθησαν βασιλικά. 2) βασιλικόν, τό, α) (ἐξυπακ. ταμειῶν) = τὸ βασιλικὸν ταμειῶν, Διόδ. 2. 40, Σὺλλ. 'Επιγρ. 3137. 107., 4697. 29. 6) (ἐξυπακ. δῶμα) = τὸ ἀνάκτορον, Δίων Κ. 60. 4. γ) (ἐξυπακ. τοῦ πρόσταγμα) = βασιλικὸν διάταγμα, βασιλικὴ ἀπόφασις, 'Εβδ. ('Εσθ. α', 19). δ) (ἐξυπακ. φάρμακον) εἶδος ἐμπλάστρου, καλούμενον basilicon, ὡσαύτως, τετραφάρμακον 'Αλεξ. Τραλλ. ε) (ἐξυπακ. τοῦ λάχανον) τὸ φυτὸν ὁ βασιλικός, ocimum basilicum, 'Αριστ. Φυτ. 1. 4, 10. 3) βασιλικός, ὁ, (ἐξυπακ. τοῦ οἴκος), ἀνάκτορον, παλάτιον, Σὺλλ. 'Επιγρ. 2782. 25.

Βασιλιναῦ, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ βασιλίσσα, βασιλεῖα, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1678.

Βασιλίνδα, ἐπίρρ., ἡ βασιλ. παιδιὰ, παιγνίδιον τῶν παιδιῶν, καθ' ὃ ἐκλέγεται τῆς βασιλεύς (πρὸλ. ὄστρακίνδα, κτλ.), Πολυδ. Θ'. 110, Α. Β. 1353.

Βασιλίσσα, ἴδε ἐν λ. βασιλίσσα.

Βασιλίς, εἶδος, ἡ, = βασιλεῖα, βασιλίσσα, ἡγεμονίς, Σοφ. 'Αντ. 941, Εὐρ. 'Εκ. 552· συναπτόμενον τοῖς νύμφη, γυνὴ Εὐρ. Μηδ. 1002, 'Ιππ. 778· ὡσαύτως παρὰ πελοῖς, β. γυναικῶν Πλάτ. Νόμ. 694E, πρὸλ. Πλούτ. 'Αλεξ. 21· πρὸλ. βασιλίσσα 2.

2) ὡς ἐπιθ., βασιλικός, ἐστία, εὐναί Εὐρ. Ρήσ. 718, I. Α. 1306· ἢ β. πόλις, ἐπὶ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως, 'Ιουστ. Μ. 1 'Απολ. 26, 56, Εὐάγγ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 2. 9.

II βασιλικὸν ἀνάκτορον, Διόδ. 'Εκλ. σ. 623 Wessel.

III εἶδος ὑποδημάτων, Πολυδ. Ζ'. 85, Πούχ.

Βασιλίσκος, ὁ, ὀνομαζομ. τοῦ βασιλεύς, μικρὸς βασιλεύς, ἀρχηγός, Λατ. regulus, Πολυδ. 3. 44, 5, Σὺλλ. 'Επιγρ. 5072, πρὸλ. 'Αθῆν. 566A.

II εἶδος ὄφρα, ἴσως ὁ Cobra di Cioppello, 'Εβδ. ('Ψαμ. η', 13, κ. ἀλλ.), Πλάτ. 3. 8· πρὸλ. Πλίν. 8. 21.

III ὁ χρυσοῦν λόφον ἔχων τροχίλος, πτηνὸν μικρὸν, Αἴσωπ. ἐν Πλούτ. 2. 806E.

IV εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, 'Οππ. 'Αλ. 1. 129.

Βασιλίσσα, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ βασιλίσσα, βασιλίσσα, 'Αλκαί. Κωμ. Γαν. 5, Φιλίμ. Βαβ. 1, Ξεν. Οἰκ. 9, 15, Θέοκρ. 15. 24, Σὺλλ. 'Επιγρ. 4893· ἢ β. τῶν μελισσῶν 'Αρρ. 'Επικτ. 3. 22, 99·— ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀττικίζόντων, πρὸλ. Λοδ. Φρύν. 225. 2) ἡ γυνὴ τοῦ ἀρχοντος βασιλέως ἐν 'Αθήναις, 'Αριστ. 'Αποσπ. 385·— οὕτως ἐν τῷ τύπῳ βασιλίσσα, Δημ. 1370. 17, Μένανδ. ἐν 'Αδῆλ. 336, καὶ βασιλίς Εὐστ. 1425. 42.

3) ἡ παρὰ Ρωμαίους αυτοκράτειρα, 'Ηρωδιαν. 1. 7, 6, κ. ἀλλ.— Πρὸλ. Φρύν. σ. 225, Κούρτ. σ. 637.

Βάσιμος [α], ὄν, (βαίνω) ὄν δύναται τις νὰ διαῖθ, βατός, προσίτος, Δημ. 763. 5· χρόνος ἱστορίας βάσι. Πλούτ. Θσ. 1.

Βάσις [α], εὖς, ἡ, (βαίνω) βῆμα καὶ περιληπτικῶς βήματα, βάσις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 36, Σοφ. Δῖ. 8. 19, κτλ.· μεταφ., ἡ σὺχῳ φρενῶν βάσις Αἰσχύλ. Νο. 452· οὐκ ἔχων βάσιν, δύναμιν νὰ πατήσῃ ἢ βαδίω, Σοφ. Φ. 691· τροχῶν βάσις, ἡ περιστροφή τῶν τροχῶν, οἱ κυλιόμενοι τροχοί, ὁ αὐτ. 'Ηλ. 717· ἀρβύλης β., τὸ πάτημα ἢ πέλαμα τοῦ ὑποδήματος, Εὐρ. 'Ηλ. 532·— ποίμνιαι τῆρῶν ἐπεμπίπτει βάσιν (= ἐπεμβαίνει βάσιν, βάσιν, αἰτιατ. συστοιχός) Σοφ. Δῖ. 42· πρὸλ. ἐπίσταμι C. 2) βῆμα κανονικόν, ρυθμικόν, β. χορείας 'Αριστοφ. Θεσμ. 968, πρὸλ. Πίνδ. Η. 1. 4·— ἐντεῦθεν, ρυθμικὴ ἢ μετρικὴ κίνησις, Πλάτ. Πολ. 399E, Νόμ. 670D·— ἐν τῇ ῤατρ. τὸ ρυθμικὸν τέλος περιόδου τινός ἢ κώλου, 'Ερμογ.· καὶ παρὰ Γραμμ. στίχος συνιστάμενος ἐξ ἐνός

μόνον μέτρον, μονόμετρος, Ἄριστ. Πολ. 2. 5, 14, Μεταφ. 13.1.
 II. τὸ εἶ' οὐ τις πατεῖ, πούς, Πλάτ. Τιμ. 92Α· ποδῶν β. Εὐρ.
 Ἐκ. 837· θηλόπους β., οἱ γυναίκεσσι αὐτῶν πόδες, ὁ αὐτ. I. Α.
 421· ἄπολ., αἱ βάσεις Πράξ. Ἄποστ. κ' 7. III. τὸ εἶ' οὐ
 τις βραίνει ἡ σταται, βῆθρον, ὑπόδαθρον, κρατήρως Ἀλέξ. Κων. I.
 τρία ἔργα.. ἐπὶ μιᾶς β. Στράβ. 637· θεμέλιον, κρηπίς, κρηπί-
 δωμα, ρίζα πάντων καὶ βάσεις α γὰ ἐρήρεισται Τιμ. Λοκρ.
 97E. 2) μία τῶν πλεονῶν τῶν τριώνων, Πλάτ. Τιμ. 55B,
 Ἄριστ. Ἄν. Πρ. 1. 24, κ. ἄλλ. IV. θέσις, στάσις, σταθερότης,
 στασιμότης, ἀντιθ. τῷ φορᾷ, Πλάτ. Κρατ. 437Α· πεδίων β. Ἐπι-
 γράμμ. Ἐλλ. 1028.72.

Βασκαίνω: μέλλ. -ᾶνῶ· ἄορ. ἐδάσκηνα. -ᾶνα Ἄριστ. Προβλ.
 20. 34.—Παθ., ἄορ. ἐδασκάνοθην. I) μ. αἰτιατ., ἀνείδίζω,
 ψέγω, κακολογῶ, συκοφαντῶ, αἰτιῶμαι, μισερῶμαι, Φερερρ. ἐν Ἀδῆλ.
 8, Δημ. 94. 19· ἂν τι δούσκολοι συμψῆ, τοῦτο βασκαίνει
 ὁ αὐτ. 291. 21· εἰσὶ τινες.. οὗς τὸ βασκαίνειν τρέφει Διονύς.
 ἐν Ἀδῆλ. 1. 6. 2) μ. δατ., φθινῶ, φειδωλεύομαι νὰ παρήσχω.
 Δημ. 464. 11, κτλ· τινὶ τινος, φθινῶ τινα διὰ τι, Φιλόστρ. 250,
 πρῆλ. Λοκρ. Φιλόφ. 35· ἐπὶ τινὶ ὁ αὐτ. Πτολ. 17. II. μετα-
 χειρίζομαι κακῶς λέξει, μαγεύω τινα διὰ μαγείας, κακοῦ ὀφθαλμοῦ,
 κτλ., Ἄριστ. Προβλ. 20. 34· ἐδάσκηνα πάντα.. τύχη Ἡρωδιαν.
 2. 4.—Παθ., ἴνα μὴ βασκανθῶσι Ἄριστ. Ἄποστ. 271— ἡ μα-
 γικὴ ἐνέργεια κατεστρέφετο ἂν τις ἔπτυσε τρίς, Θεόκρ. 6. 39.
 (Ἡ συγγένεια τῆς λέξεως πρὸς τὸ Λατ. fascino, ὡς ἐκ √FAS, ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Κουρτίου).

Βασκαῖνια, ἡ, κακολογία, φθόνος, Πλάτ. Φαίδ. 95B, Δημ. 311.
 8· ὄχλος καὶ β. Δημ. 348. 24. II. μαγεία, «μάγισμα»,
 Καλλ. Ἐπ. 22· βασκανίας φάρμακον τὸ πήγανον Ἄριστ.
 Προβλ. 20. 34.

Βασκάνειον, τό, φυλακτήριον ἐναντίον μαγείας, μαγικόν τι μέσον,
 Ἄριστορ. Ἄποστ. 510. II. κατὰ πληθ., γοητεία, μαγεία,
 Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 381· πρῆλ. Λοβ. Φρῶν. 86.

Βασκάνος, ον, κακολόγος, ὑβριστικός, φθονερός, Ἄριστορ. Ἰππ.
 103, Πλ. 571· ὁ συκοφαντῆς πανταχόθεν βάσκανον Δημ.
 307. 20· βασκάνον.. πράγματα ποιούντες ὁ αὐτ. 330. 24· βά-
 σκανός ἐστ', Αἶδα Ἡρώνα 6· με β. ἤρπασε δαίμων Σουλ.
 Ἐπιγρ. 3715, καὶ συγν. ἐν ἐπιτυμῷ. ἐπιγραφαῖς ὡς ἐν 6200, 6315,
 γραφόμενον Βάσκαίνος ἐν 2059. 31·—ὑπερβ. -ῶτατος, Κομ. ἐν
 Μειν. Ἄποστ. 4. 671.—Ἐπιγρ. -ῶος Ἰουήπ. Α. I. 11. 4. 9.

II. ὡς οὐσιαστ., κακολόγος, ὑβριστής, διαβολεύς, ὡς τὸ συκοφάν-
 τής, Δημ. 271. 10. 2) μάγος, γόης, ὁ αὐτ. 582. 1 (ἴδε ἐν λ.
 ὄλεθρος), Στράβ. 654.

Βασκαντικός, ἡ, ὄν, ὑβριστικός, φθονερός, φιλοκατήγορος,
 Πλούτ. 2. 682D.

Βασκῆς (ἡ -ᾶς), ἡ, εἶδος νήσσης, Ἄριστορ. Ὀρν. 885· πρῆλ.
Βοσκῆς, φασκάς.

Βασκοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ βασκανία, Ποιητῆς π. Βστ.
 51. 210.

Βάσκω (συγγ. τῷ βραίνω, πρῆλ. χάσκω, χραίνω), ἐν χρῆσει
 μόνον κατὰ προστακτ., βάσκ' ἴθι, ἔλα πήγαινε! φύγε! «ἔλα, ὀρό-
 μο!» Ἰλ. Β. 8, κτλ· βάσκετε Ἄριστορ. Θεσμ. 783· ἀλλά, βάσκε =
 ἐθέλει Δισχύλ. Πέρσ. 664, 672. Πρῆλ. δια-, ἐπι-, θάσσω.

Βασμῆς, Βασμός, ἴδε βαθυ-.

Βᾶσσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ βῆσσα.

Βασσάρα, ἡ, = ἀλώπηξ, Σχολ. εἰς Λυκ. 771· πρῆλ. Βασσάριον.

II. χριτῶν τῶν ἐν Ὀράκῃ βακχῶν, πιθανῶς πεποιμημένος ἐκ
 δέρματος ἀλώπεκος, Α. Β. 222. 2) Ὁρᾶσσα βᾶσχη, Δισχύλ.
 Ἄποστ. 20—22, Ἀνθ. II, 6. 74, Ἀδῆλ. 198E, Ἠρώχ., ἀλλ' ἴδε
 Gaisf. Ἠρακλ. σ. 70— γυνὴ ἀναίδης, πόρνη, Λυκόστρ. ἐν θ' ἄνωτ. 1393.

Βασσαρεύς, ἔως, ὁ, ὄνομα τοῦ Βάκχου, Κορνούτ. Ο. Φ. 30,
 Ὀρ. Ὀδ. 1. 18. 11.

Βασσαρίως, = Βακχερίως, ἴδε ἀναθασσαρίως.

Βασσαρικός, ἡ, ὄν, = Βακχικός. Ἀνθ. II. 6. 165· τὰ βασ-
 σαρικά = τὰ Διονυσιακά Σωτήριχ. παρὰ Σουίδ.

Βασσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ Βασσάρα I, μικρὰ ἀλώπηξ, καὶ
 Βασσάρια καὶ θαιναί Ἠρίδ. 4. 192.

Βασσαρίς, ἔδος, ἡ, = Βασσάρα II. 2, Ἀνακρ. 55.

Βάσσαρος, ὁ, = Βασσαρεύς. Ὀρφ. Ἰγμ. 44. 2.

Βάσσων, ον, γεν. -ονος, Δωρ. συγκρ. τοῦ Βαθύς, Ἐπίχ. 164
 Αἰγ.· πρῆλ. θάσσων, Βράσσων. ἐλάσσων, ἤσσων.

Βαστάγη, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ βαστάζειν, τῶν ἀναγκαίων Ἰω.
 Λυδ. π. Ἀρχ. 1. 13.

Βασταγμα, τό, τὸ βασταζόμενον, φορτίον, Εὐρ. Ἰκέτ. 767, Πλούτ.
 2. 59B, κτλ· δύναμις, Πολύδ. 36. 4, 7.

Βαστάζω, Ὀμ., Ἄττ., μεταγ. ἐβάσταζα, Ἀνθ. II. παρὰστ. 324.—Παθ.,
 μέλλ. βασταχθῆσομαι Ψευδο-Καλλισθ. 1. 42· ἄορ. ἐβαστάχθη
 Διογ. Α. 4. 59, Ἀδῆλ. 603E· ἄορ. ὄ βασταγῆται Ἀρτεμίδ. 2. 68.
 Ὑψώνω, σκῆνωμα, ἐγείρω, ἴσαν βαστάζοντα.. ἀμφοτέ-
 ρησιν Ὀδ. Α. 594· ἐπεὶ μέγα τόσον ἐβάστασε Φ. 405· πεπτῶτα

βαστ. τινὰ Σοφ. Αἶ. 827, κτλ· ἐγείρω κάλυμμα, ὁ αὐτ. Ἠλ. 1470.
 2) μεταγ., ὕψω, ἐξῆψω, ἐξευγενίζω, Πίνδ. Ο. 12. 27, I. 3.
 14, κτλ. II. φέρω, «κουβαλῶ», Αἰσχύλ. Πρ. 1019, κτλ· χερ-
 σιν β. τινὰ Σοφ. Ἠλ. 1129. πρῆλ. 1216· δόδου, ὄπλα Ἐρμειπ.
 Μοιρ. I, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 297. 2) κρατῶ ἐν χερσὶ φέρω ἀνὰ

χεῖρας, Σοφ. Ἠλ. 905· χερσὶν ὁ αὐτ. Φ. 657, πρῆλ. 1127, Ο. Κ.
 1105.—Παθ., in manibus esse, εἶμαι κοινός, διαδεδομένος, ἐπὶ
 βιβλίων, Ἄριστ. Ργ. τ. 3. 12, 2. 2) βαστάζειν ἐν γνώμῃ,
 ἔχω ἐν νῷ, θεωρῶ, ἐξετάζω, σταθμίζω, δοκιμάζω, Αἰσχύλ. Πρ. 888·
 φρενὶ Ἄριστορ. Θεσμ. 437· β. βούλευμα, σκέπτομαι περὶ τινος..
 Εὐπολ. Βαπτ. 6· βαστάσας σιρήσομαι, σκεψάμενος, ὁ αὐτ. ἐν
 Ἀδῆλ. 3. III. ἀπάγω, λαμβάνω καὶ φεύγω, «παίρνω», Εὐαγγ. κ.
 Ἰω. κ', 15· καὶ οὕτω, κλέπτο (πρῆλ. τὴν παρὰ Σκωτίας χρῆσιν τοῦ
 ἀγγλ. ῥήματος to lift), Πολύδ. 32. 25, 4, Διογ. Α. 4. 59, Λοκρ.,
 Ἰώσπη. Α. I. 1. 19, 9· τινὰς τοιαύτην ἔνοιαν ἀποδιδομένους εἰς τὴν
 λέξιν ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. ἴθ', 6. IV. Ἄττ. ὠσαύτως = φηλα-
 χάζω, λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας. ἐγγίζω, ἐξετάζω διὰ τῆς ἄρτης, χεῖρα
 ἀνακτος.. τῆδε βαστάσαι χερὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 35. ἔθα ἴδε Blouf.—
 Ἐν χρῆσει παρ' Ὀμήρ. καὶ τοῖς Ἄττ. ποιητ. μόνον ἐν τῷ ἐνεργητ.
 οὐχὶ δὲ παρὰ τοῖς δοκιμοῖς τῶν πεζογρ. Ἀττικῶν.

Βαστακτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τι νὰ βαστάσῃ, Σχολ. εἰς
 Εὐρ. Ὀρ. 769.

Βαστακτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπιθ., ὄν πρέπει τι νὰ βαστάσῃ,
 νὰ φέρῃ, Σχολ. εἰς Ἄριστορ. Ἀγ. 259.

Βαστακτής, οὔ, ὁ, ὁ βαστάζων, ἀχθοφόρος, Γλωσσ.

Βαστακτικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς τὸ βαστάζειν.—Ἐπιγρ.
 -κῶς, πρὸς ἐξῆγ. τοῦ ἀέρδην, Σχολ. εἰς Δισχύλ. Ἀγ. 240.

Βαστακτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ., ὁ βασταζόμενος, φερόμενος,
 βαστακτός ἐπ' ὠμοῖς Ἀνθ. II. 12. 52.

Βασυνίας (ἐνν. πλακοῦς), ὁ, εἶδος πλακοῦντος, Σῆμος παρ'
 Ἄθην. 645B.

Βατάλιζομαι, ἀποθ., ζῶ ὡς τις βάταλος, Θεανῶ Ἐπ. 1.

Βάταλος, ὁ, = πρωκτός, Εὐπολ. Βαπτ. 14—ἐντεῦθεν ἐπὶ προ-
 σῶπων=κίναϊδος, pithicus, Κλήμ. Ἄλ. 266. II. σκωπτικόν

ἐπιώνων διδόμενον τῷ Δημοσθένει, ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ ῥῆμα βατ-
 ταρίζω, ἐπειδὴ ἐτραυλίεν δεσὶ ἦτο νέος, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ
 τὸ ρ, Δισχίν. 41. 14, πρῆλ. Δημ. 288. 17. Τὰ χειρόγραφα ποικίλλουσι
 μεταξὺ τῆς γραφῆς βάταλος καὶ βάταλος—τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ
 ὡς κύριον ὄνομα Βάταλος, Ἠδύλ. παρ' Ἄθην. 176D.

Βάτάνη, ἡ, = πατάνη, Λατ. patina, Σικελ. λέξις, Μάτρων
 παρ' Ἄθην. 163D—ὑποκορ. Βατάνειον, τό, Ἀντιρ. Εὐθ. 1, Εὐθούλ.
 Ἰων. 1, Ἀλεξ. Ἀσκλη. 1, Πανν. 1. 18, κτλ.

Βάτες, Δωρ. προστακτ. ἄορ. ε' τοῦ βραίνω.

Βατέω, (βραίνω) ὀχέω, βατεύω, τὰς χιμᾶρας ἐβάτευν Ἀνθ.
 II. 9. 317.—Παθητ. ἐπὶ αἰγῶν, οἶα βατεύονται Θεόκρ. 1. 87.

II. ἐν Δελφοῖς=πατέω Πλούτ. 2. 292F.

Βάτηρ, ἡρος, ὁ, (βραίνω) τὸ ἐρ' οὐ τις πατεῖ, οὐδὲς, κατώφλιον,
 Ἀμειψ. ἐν Ἀδῆλ. 5. 2) τὸ μέρος ἐξ οὗ ἀναχωρεῖ τις, = βαλδός,
 Α. Β. 224, Ησύχ., Εὐστ. 3) ἐρ' οὐ τις στήριζεται περιπατῶν,
 Βακτηρία, Νίκ. Θ. 377. 4) ἐν λύρῃ τὸ κατώτερον μέρος, ἔθα
 αἱ χορδαὶ ἐντείνονται, κόλλοψ, στρίφιγξ ἡ κλειδίον, ὠσαύτως χορ-
 δότονον, Νικόμ. Ἄρμον. σ. 13. 19.

Βατηρία, ἡ, = Βακτηρία, Ἠρώδης ἐν Σχολ. Νικ. Θ. 377,
 Ἠρώχ.

Βατηρίς, ἔδος, ἡ, κλιμαξ β., κλιμαξ πρὸς ἀνάθασιν, Ἀνθ. II.
 7. 365.

Βατηρίς οὐ, ὁ, (βραίνω) ὁ πατῶν ἢ βατεύων, Ἠσύχ.—ἐντεῦθεν,
 Βατηρίων ἐς λέχος ἐλθεῖν, ὁ εἰς ὄχλειαν, Ψευδο-Φωκ. 175.

Βατία, ἡ, = Βάτος, θάμνος ἀκανθώδης, Πίνδ. Ο. 6. 90.

Βατιάχη, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Δίφιλ. Τίθρ. 1· β. χρυσαί, χαλκαί
 Ἄριστ. Θεαμιασ. 49—ὑποκορ. Βατιάχιον, τό, ἀμφ. ἐν Φιλῆμ.
 Χηρ. 1.

Βατιδο-σκόπος, ον, ὁ παρατηρῶν, κατασκοπεύων τὰς βατίδας,
 ὀργόμενος αὐτῶν, Ἄριστορ. Εἰρ. 811.

Βάτινος, ἡ, ον, (βάτος) ἐκ Βάτου, Γαλην. 6, 346.

Βάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Βάτος (ἡ), ὁ ἴδε. II. = Βατιά-
 κη, ὁ αὐτ. 784B. III. ἐν Ἄριστορ. Πλ. 1011, ὁ Βεντλ. διώρ-
 θωσε φάττιον.

Βατίς, ἔδος, ἡ, εἶδος πλατέος ἰχθύος, Ἐπίχ. 68 Αἰγ., Ἄριστορ.
 Σηκ. 510, καὶ συγν. ἐν τῇ κωμῷδ., πρῆλ. Ἄριστ. I. Ζ. 6. 10, 9.,
 6. 12. 10· ἴδε Βάτος. II. πτηνὸν συχάζων εἰς θάμνους, rubi-
 cola, Ἄριστ. I. Ζ. 8. 3, 4. III. φυτόν συγγενὲς τῇ Βάτῳ,
 Πίνδ. 21. 50 καὶ 101.

Βάτο-δρόπος, ον, ὁ ἀνασπῶν ἀνάθασ, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 199.

Βάτοσις, εσσα, εν, (βάτος) ἀκανθώδης, Νίκ. Ἄλ. 267.

Βάτων, τό, ὁ καρπὸς τῆς Βάτου, Βατόμουρον, Βάτινον, Διόδ. 1. 34.

Βάτος [ᾶ], ἡ, θάμνος ἀκανθώδης, Βατασία, Ὀδ. Ω. 230· ἀλλ'
 ἄρα ἐν Ἄριστορ. Ἄποστ. 593 καὶ παρὰ Θεοφρ., ὡς I. Φ. 1. 5, 3·
 Βάτος Ἰδαία, ἡ σμεουριά, εἶδος ἡμέρου Βάτου, Διοσκ. 4. 38· ὁ
 ὑποκορ. Βάτιον παρ' Ἄθην. 51F, συκαμινία, πρῆλ. Α. Β. 224.

βάτος, ὁ, εἶδος πλατέος ἰχθύος, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 2. 13, 6, κτλ. πρὸλ. Βατίς.

βάτος, ὁ, τὸ ἐβραϊκὸν μέτρον δι' ὑγρά, bath, = τῆ Διγυπτ. ἀρτάβη καὶ τῷ Ἄστ. μετρητῇ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 6' ὡσαύτως βάδος Ἰωσήφ. Δ. Ι. 8. 2, 9.

βάτος, ἡ, ὄν. (βαίνω) διαβατός, εὐβάτος, τοῖς ὑποζυγίοις Ξεν. Ἄν. 4. 6, 17, Ἄρσ. Ἄν. 4. 21, 5. Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 39. — Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἄποσπ. 109, ἴδε ἐν λ. βέδηςλος.

βατράχειος, ὄν. (βάτραχος) ὁ ἐκ βατράχου ἢ εἰς βάτραχον ἀνήκων, βατράχεια (ἐνν. χρώματα), χρώμα τοῦ βατράχου, πραιοκίτρινον, Ἄριστοφ. Ἰππ. 523 — ὡσαύτως βατράχειος, α, ὄν, Νικ. Ἄποσπ. 11.

βατραχειοῦς, ὁ, ἔχων χρῶμα βατράχου, β. χιτωνίσκος, CIA 2, 759, 2, 17. — βατραχειοῦν, τό, δικαστήριον ἐν Ἀθήναις καλούμενον οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος αὐτοῦ, (πρὸλ. φοινικισοῦν) Πausan. 1. 28. 8. (θῆλ. -α, οὐδ. -οῦν).

βατραχεοῦν, τό, = τῷ προηγ., CIA 2, 758, Β, 2, 12.

βατραχίζω, εἶμα, ἡ κινούμαι ὡς βάτραχος, Ἰππιατρ.

βατράχιον, τό, ranunculus, ἀγραιοέλιον, πολυάνθημον, Ἰππ. 570. 43, κ. ἄλλ., Δισκ. 2. 206.

βατραχιοῦν, τό, ἡμαρτημ. γραφή, Πausan. 1, 28. 8' γραπτ. βατραχιοῦν.

βατραχίς, εἶδος, ἡ, εἶδος ἐσθίτης ἀνοικτοῦ πρασίνου χρώματος, Ἄριστοφ. Ἰππ. 1406, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 19, 50. 2) = βατράχιον 1, Ἀλέξ. Τραλλ. ἄλλα. II. βατραχίς, εἶδος, ὑποκορ. τοῦ βάτραχος, Νικ. Θ. 416.

βατραχίτης [τ], λίθος, ὁ, λίθος πρασίνου ἀνοικτοῦ χρώματος, Πλίν. 37. 10.

βατραχο-μυο-μαχία, ἡ, ἡ μάχη τῶν βατράχων καὶ μυῶν (ποντικῶν), παρωδία ἥρωικῆ.

βάτραχος, [βάτρά-], ὁ, τὸ γνωστὸν ζῶον, Βατρ. 6. 18, 59, κτλ., Ἡρόδ. 4. 131, κτλ. — παροιμ., ὕδωρ πίνειν βάτραχος, «σιστίς βάτραχος εἰς τὸ πίνειν», Ἄριστοφ. Πυθ. 1. 3' βατράχους οἰνογοεῖν, ἐπὶ τῶν ταῦτα παρεγόντων, ὧν οὐ χρῆζουσιν οἱ λαμβάνοντες, ὡς ὁ τοῦ Ὁρατίου Καλαβρός ξένος, Φερερκ. Κορ. 4.

II. εἶδος ἰχθύος καὶ τῶν σελαχειῶν, Lophius piscatorius ἢ barbatus, καλούμενος καὶ ἀλιεύς, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 5. 3, 9, 37, 5, πρὸλ. Αἰδ. π. Ζ. Ι. 13. 5, Πλουτ. 2. 978Α.

III. τὸ κοίλον μέρος τῆς ὀπλῆς τοῦ ἵππου, Γεωπ. 16. 1, 9' ἴδε χελιδῶν III. IV. νόσημα τῆς γλώσσης, ἴδιος παρὰ τοῖς παιδίοις, καλούμενον λατινιστὶ rana, ranula, Ἄετ. — Οἱ Γραμματικοὶ ἀναφέρουσιν ἱκανοὺς τύπους τῶν διαφόρων διαλέκτων: 1) Ἰων. βάθρακος, ἀναπερόμενον ἐκ τοῦ Ἡρόδ. (πιθ. 4. 131) ὑπὸ τοῦ Σχολ. Ἰ. Δ. 243, Εὐστ. 1570. 18' Ἰων. ὡσαύτως βότραχος ἢ βρόταχος ἐκ τοῦ Ξενοφάνους ἐν τῷ Μ. Ἐπομ. 214. 42. 2) βράταχος, Ἡσύχ. ὅπερ πιθανῶς γραπτὸν ἐν τῇ Βατρ. 294, Μάρκελλ. Σιδ. 21. 3) Κυπρ. βροῦχτος, Ἡσύχ.

4) Φωκ. βραιγγήνη καὶ βροάγχος, ὁ αὐτ. 5) Ποντικ. βάδακος, ὁ αὐτ. — μεθ' ἱκανῶν ἄλλων τύπων ἀνηκόντων εἰς ἀγνωστὸς διαλέκτους.

βατραχώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος βατράχῳ, Γρηγ. Νύσσ.

βάταλος, ὁ, ἴδε βάταλος.

βαττάριζω, λέξ. ὀνομασπ., ψελλίζω, τραυλίζω, Ἰππῶν 108, Λουκ. Δι. Τραγ. 27, πρὸλ. Κικ. π. Ἄστ. 6. 5. Ἐντεῦθεν βατταρισμός, ὁ, ἀναρραβή, ἀναρραβή, ὁ ἀδιανοήτος ὁμιλία, τραυλισμα· καὶ, βατταριστής, ὄν, ὁ, ὁ τραυλίζων, Ἡσύχ.

βαττο-λογέω, = βατταρίζω, ὁμιλῶ τραυλίζων, ἐπαναλαμβάνω τὸ αὐτὸ πολλάκις (ὡς ποιοῦσιν οἱ ἔχοντες δυσκολίαν περὶ τὴν γλῶσσαν), Εὐαγγ. κ. Μαθ. ε', 7, Συμπλκ. π. Ἐπίκτ. 340' — ῥηματ. ἐπιθ., -λογητέον, Ἐκκλ. — ἐντεῦθεν βαττολογία, ἡ, = βατταρισμός, ματαιολογία, φλυαρία, Ἐκκλ., οἵτινες ὡσαύτως μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν βαττολόγημα, τό, καὶ βαττολόγος, ὁ, ἡ. (Ἡ ρίζα εἶναι τὸ κύριον ὄνομα βάττος, ὅπερ φαίνεται ὡς ὀνομασπ. ἀπὸ τινος τραυλίζοντος, πρὸλ. Ἡρόδ. 4. 155' περὶ τῆς παροιμίας τὸ Βάττου σίλφρον, ἴδε σίλφρον).

Βατύλη, ἡ, ἡ νῆος, ἡ βραχυνομιος γυνή, ἀμφιβ. ὄνομα κωμωδίας τινὸς τοῦ Θεοπόμπου, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Πλ. 1011.

βῆτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀκνήθη, ἀκνωθώδης, Στράβ. 194.

II. κεκαλυμμένος με ἀκάθας, Πολύδ. 2. 28, 8.

βαῦ, βαῦ, = γαῦ, γαῦ, ἀπομίμησις τῆς ὑλακῆς (γαυγίσματος) τῶν κυνῶν, Κωμ. Ἄνων. 195.

βαυβαλιζέω, = τῷ ἔπομ., Ἄλεξ. Τεθ. 4.

βαυβάω, πίπτω εἰς ὑπνόν, ἀποκοιμῶμαι, Εὐρ. Ἄποσπ. 684, Κάνθαρ. Μηδ. 2.

II. ἀποκοιμίζω, ὡς τὸ βαυκαλάω, Ἡσύχ.

βαυζέω. Δωρ. βαυζέω, ὀνομασπ. λέξις ὡς τὸ Λατ. hauber, κρυγιάω βαά, βαά, ὑλακῶ, γαυγίζω, Ἠράκλειτ. παρὰ Πλουτ. 2. 787c, Θεοκρ. 6. 10' ἐπὶ ὄργισμένῳ ἀνθρώπῳ, φωνάζω δυνατὰ, ὑβρίζω, «ούρλιζέω», παύσαι βαύζων Ἄριστοφ. Θεσμ. 173, πρὸλ. 895' τάδε σιγὰ τις βαύζει, κρυφίως ἀπειλεῖ. Δισχὺλ. Ἄγ. 449' οὕτως, οἱ ἅττα β. Κρατίν. Ἄρχιλ. 3' βαύεας (δισχὺλ.) Ἰαμβ. τρίμ. ἐν Τζέεζ. Σχολ. εἰς Λουκ. 77. II. μεταθ., ὀλοφύρωμαι,

ὀρητῶ, τινὰ Δισχὺλ. Πέρσ. 13 (ἐνθα ὁ Herm. μεταβάλλει οὕτως, ὥστε τὸ κατὰσθήσῃ ἀμετάθετον). Πρὸλ. δυσβάδυντος.

βαυκαλάω, συγγενὲς τῷ βαυζέω, ἀποκοιμίζω, Λουκ. Λεξίφ. 11, Ὀργίν. Ἐντεῦθεν βαυκαλάημα, τό, ναυοῦρισμα, Ἐπ. Σωκρ. 27. Ὁσαύτως βαυκαλιζέω, = βαυκαλάω (πρὸλ. τὸ συνθετ. καταβ-)· καὶ ἀμφιβολ. τύπος βαυκανιζέω παρ' Ἡσύχ. (Ὀνοματ. ἐκ τοῦ ἵσματος τῆς τροπῆς. Πρὸλ. τὸν Μοῖρ.).

βαυκαλίον ἢ καυκαλίον, τό, στεγνόλαιμον ἀγγεῖον, ὅπερ πληρούμενον ὕδατος ἢ κενουόμενον παρείχεν ἤχον τινα, μεταχεν. ἀναπερόμενον ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου.

βαυκάλις, ἡ, ἀγγεῖον πρὸς ψύχρανσιν ὕδατος ἢ οἴνου, ἀλλαχοῦ καλούμενον ψυκτῆρ, Ἄνθ. Π. 11. 244' ὡσαύτως καυκάλις, Κοραῆ Ἰσοκρ. σ. 446. — Ἀλεξανδρ. λέξις, ἴδε Ἀθῆν. 784B' περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρχαῖδ. 31. 10.

βαυκιδίας, αἰ, εἶδος γυναικείων πεδίων, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 311, Ἄλεξ. Ἰσοστ. 1. 7.

βαυκιζέω, (βαυκός) θρύπτωμαι, χαϊδεύομαι, Λατ. delicias facere, Α. Β. 225. — Μέστ., Ἄλεξ. Ταραντ. 4. 9, Ἡσύχ.

βαυκισμα, τό, προσποιήσις, «χαϊδεύημα», Α. Β. ἐθ' ἄνωτ., Ἡσύχ.· καὶ βαυκισμός, ὁ, εἶδος τρυφηλῆς ὀρχήσεως, Πολυδ. Δ', 100, Ἡσύχ.

βαυκο-πανοῦργος, ὁ, οἱ καὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ φανερὰ προσποιούμενοι βαυκοπανοῦργοι λέγονται καὶ εὐκαταφρόνητοί εἰσιν Ἄριστ. Πθ. Ν. 4. 7, 15.

βαυκός, ἡ, ὄν, προσποιούμενος, χαϊδεύομενος, θρυπτόμενος, ὡς τὸ τρυπερός, Ἀραρῶς Κωμ. 2.

βαυνός ἢ βυνός, ὁ, (αῦω) κλίβανος, κάμινος, Α. Β. 654, Πολυδ. Γ', 100' παρ' Ἡσύχ. ὡσαύτως βαυνή, ἡ.

βαυσεισός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τλάσιν πρὸς ὑλακῆν, Σχόλ. Ὀππ. Ἄλ. 1. 721.

βᾶφεῖον, τό, ἐργαστήριον βρέξεως, Στράβ. 757.

βᾶφεύς, εἶδος, ὁ, (βάπτω) ὁ βάπτων ἐνδύματα κτ., Πλάτ. Πολ. 429D, Διφλ. Συναρ. 1, κελ.· οἱ βαφεῖς φαίνονται ὅτι εἶχον σύνδεσμον ἐν Θυατείροις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3496—8, πρὸλ. Πράξ. Ἄπ. ις', 14, καὶ ἴδε Βοίχ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3480.

βᾶφή, ἡ, (βάπτω) ἡ καταδύσις πεπυρακτωμένου σιδήρου εἰς τὸ ὕδωρ, ἡ σκληρυνσις ἢ οὕτως ἐπιτυγχανομένη, τὴν βαφήν ἀριῶσιν ὡς περ σιδήρος, εἰρηγὴν ἀγόντες Ἄριστ. Πολ. 7. 14, κτλ. — μεταφ. ἐπὶ τοῦ οἴνου, Πλουτ. 2. 650B. II. ἡ καταδύσις ἐκ βαφῆν, τὸ βάψιμον, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 6, 5' ὡσαύτως καὶ αὐτὸ τὸ χρῶμα, Δισχὺλ. Πέρσ. 317, Πλάτ., κτλ.· κρόκος βαφάς. ἐσθῆς βυθισθεῖσα εἰς βαφὴν κρόκου, Δισχὺλ. Ἄγ. 239' βαφα ὕδρας; ἡ ἐσθῆς ἡ βυθισθεῖσα εἰς τὸ αἷμα τῆς ὕδρας, Εὐρ. Ἰρ. Μιν. 1183' μεταφ., β. τυραννίδος Πλουτ. 2. 779C. III. ἐν Δισχὺλ.

Ἄγ. 612 τὸ χαλκοῦ βαφαί ἐκλαμβάνει ὁ Blomf. καὶ ἑτέροις ὡς σημαῖον τὴν τέχνην τοῦ χρωματίζεω χαλκόν. ὡς παροιμιᾶν ἐκπρακτικῶν, δηλ. ἐπὶ τινος ἀγνωστοῦ ἢ ἀεὶνᾶτου (βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου ἀναφέρεται ὑπὸ Ἄντιφ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 169' καὶ, φάρμαξις τῶν πάλαι τεχνιτῶν περὶ τὸν χαλκόν ὑπὸ τοῦ Πλουτ. 395B)· ἀλλὰ κατὰ τὸν Ηερμ., χαλκοῦ βαφαί, εἶναι ἀπλῶς ἡ βύθσις ξίφους εἰς τὸ αἷμα, ζῆσι ὁ φόνος (πρὸλ. βᾶπτω Ι. 1)· διότι ὡς αὐτὸς παρατηρεῖ ἡ πράγματι μὲν μοιχαλῆς, διανοῖα δὲ δολοφόρος, φυσικῶς ἤθελεν ἀποκηρῆται ταῦτα ἀκριβῶς τὰ ἐγγλήματα. IV.

ἐν Σοφ. Ἄλ. 651 ὡσαύτως, βαφῆ σιδήρος ὡς ἐθελύθη ὄνομα, ἡ λέξις παρέχει δυσκολίαν, ἐπειδὴ ὁ σίδηρος σκληρύνεται διὰ τῆς βαφῆς, ἀλλὰ δὲν θηλύνεται, δὲν μαλακύνεται ἴσως ἐν τῷ χρωμῶ πρέπει ἡ λέξις νὰ νοηθῆ ἐπὶ καθολικωτέρας τινὸς σημασίας, ἔγνενα ἐν λόγῳ ἡμερος καὶ μαλακός, ὡς ὁ σίδηρος μαλακύνεται διὰ τῆς τέχνης τοῦ σιδηρουροῦ, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 411A' ἑτεροι λέγουσιν ὅτι ἡ εἰς ἔλαιον ἢ ἄλλας λιπαρὰς οὐσίας ἐμβύθσις μαλακύνει τὸν σίδηρον, ἄλλοι ὀρθότερον συνάπτουσι τὸ βαφῆ σιδήρος ὡς μετὰ τοῦ ἐκαρπότερον.

βᾶρικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς βαφὴν, βοτάνη Λουκ. Ἄλεξ. 12' βίβλοι β., βιβλία πραγματευόμενα περὶ βαφῆς, Συνέσ. ἡ βαφικῆ (ἐνν. τέχνη) Πλουτ. 2. 228B.

βᾶφιμος, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ βάψῃ, Ἰαμβλ. β. Πυθ. 17.

βᾶψις, εως, ἡ, ἡ βύθσις, τὸ βάψιμον, Ἄντιφῶν παρὰ Πολυδ. Ζ', 169.

II. βαφῆ, χρῶμα, Περιεχόμενα παρὰ Στοδ. 487. 52.

βᾶω, = βαίνω. εὐριστόμενον μόνον ἐν συνθετ. ἐκ-, προ-θάω. βδάλλω. ἀρ. βδῆλα, Νικ. Ἄλ. 262, μετοχ. βδάλας Ἀλκίφρ. 3. 16' — ἀμέλγω ἀγελάδας, πολὺ βδάλλων, ἀμέλγων πολλὰς ἀγελάδας, πλούσιος εἰς ἀγελάδας, Πλάτ. Θεαιτ. 174D' βδ. τινὰ αὐτέθει· ὁ βδάλλων, ὁ γαλατοκόμος, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 21, 2. — Μέστ., παρέχω, εἶδος γάλα, ἐπὶ τῆς ἀγελάδος. βοῖδια .., ὧν ἕκαστον βδάλλεται γάλα πολὺ αὐτέθει· βδές βδάλλονται ἕκαστη ἀμφορέα αὐτέθει· ἀπὸλ., βδαλλόμενα, ἔχουσι γάλα. αὐτέθει 3. 20, 8.

II. βυβαίνω, μυζῶ, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 2. 7, 8.

βδάλας, εως, ἡ, τὸ ἀμέλγμα, Γαλην.

βδέλλα, ἡ, (βδέλλω) τὸ γνωστὸν ἐντομον ἢ σκώληξ, Ἡρόδ. 2. 68, Θεοκρ. 2. 56. (Ἐν τῷ διηγῆματι αὐτοῦ περὶ τοῦ κροκοδείλου ὁ Ἡρόδ. ἔπρεπε νὰ εἴπῃ μυίας καὶ οὐχὶ βδέλλας, ἴδε Bähr ἐνθ')

βέβρυχε, ἴδε ἐν λ. βρύχω.
βεβρωθούς, ἴδε ἐν λ. βεβρωσκά.
βεθώς, **βεθώπα**, ἴδε ἐν λ. βαίνω.
βέδω, τὸ, = ἀήρ, Φιλύλλ. ἐν 'Αδῆλ. 1' ὡσαύτως = ὕδωρ 'Ορρ.
 'Αποσπ. 19. 9' ἴδε Κλήμ. 'Αλ. 673.
βέη, ἴδε ἐν λ. βέομαι.

βέθρον, τὸ, συγκεκομ. ἀντί τοῦ βέρεθρον, Εὐφρο. 'Αποσπ. 136, ἔνθα ἴδε Meineke.

βεϊκούλον, τὸ, Λατ. vehiculum, Σουλ. 'Επιγρ. 2509. 12.

βείομαι, **βεῖω**, ἴδε ἐν λ. βέομαι.

βεκκε-σέληνος, **ον**, = ἀρχαῖος, ὁ διὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀνίκανος, ἀνόητος, βλάς, ὡς τὰ κρονικός, κρόνιος 'Αριστοφ. Νεφ. 398, πρὸλ. Πλούτ. 2. 881Α. ('Ο 'Αριστοφάνης, φαίνεται, ἐδημιούργησε τὴν λέξιν αἰνιττόμενος τὸ διήγημα περὶ τοῦ βέκος παρ' 'Ηρόδ. 2. 2. καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν 'Αρχαίων οὐ ἴσαν προσέληνοι).

βέκος, τὸ, ἄρτος: ὁ 'Ιππῶν. 57 ἔχει Κυπρίων βέκος, ὁπόθεν τινὲς ἐνόμισαν τὴν λέξιν Κυπρίαν· ἀλλ' ὁ 'Ηρόδ. ἐν 2. 2 λέγει ὅτι εἶναι Φρυγική· ἴδε Hock's Kreta, 1. 116.—Αἱ ἄριστα ἐκδόσεις τοῦ 'Ηρόδ. ἔχουσι βεκός, ἕτερα βεκκός ἢ βέκκος (πρὸλ. **βεκκεσέληνος**)· γεν. βέκουσ' 'Αριστείδ. 2. 3.

βελετη-φόρος, **ον**, ὁ φέρων βέλη, 'Ανθ. Π. 14. 111.

βίλεκος, ὁ, εἶδος ὑσπέρου ὁμοιον λαθύρω, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 595· Σουίδ. κ. ἄλλ.

βέλεμον, τὸ, ποιητ. ἀντί τοῦ βέλος, βέλος, βλήμα, ἀκόντιον, ἐν 'Πλ. μόνον κατὰ πληθ. ὡς πικρά βέλ. X. 206· ἐν τῷ ἐνίκ., Δίσχυλ. 'Αγ. 1496, 1520· ποιητ. ἐπὶ κύκκω χαλάζης, 'Ορρ. Λιθ. 591.

βελάνιον, τὸ, εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ λέγεται ὅτι εἶναι δηλητηριώδες ἐν Περσίᾳ, ἀλλάδις δὲ μεταφθευόμενον εἰς Αἴγυπτον ἢ Παλαιστίνην, 'Αριστ. Φυτ. 1. 7, 2.

βελεσσι-χάρης, **ἑς**, ὁ χάρων εἰς τὰ βέλη, εὐφρανόμενος ἐπ' αὐτοῖς, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, 'Ανθ. Π. 9. 525, 3.

βελικός, **ῆ**, **όν**, ὁ ἀνήγων εἰς βέλη, 'Αθην. π. Μηχαν. 3.

βελίτης κάλαμος, ὁ, κάλαμος κατάλληλος πρὸς κατασκευὴν βελῶν, Γεωπ. 2. 6, 23. [Γ]

βело-θήκη, ἡ, φαρῆτρα, Λιβάν. 4. 1070.

βело-μαντία, ἡ, εἶδος οἰωνισμού ἢ μαντικῆς διὰ τῆς ἐξαιρέσεως βελῶν ἐκ τῆς φαρῆτρας, ραβδομαντία Ἰερώνυμ. π. 'Ιεζεκ. 21.

βελόνη, ἡ, (βέλος) πᾶσα ὀξεῖα αἰχμή, τὸ καὶ παρ' ἡμῶν ραπτικὸν ὄργανον, Βατραχουμ. 130, Εὐπολ. Ταξ. 11, 'Αριστ. Οὐρ. 4. 6, 1· βελόνας διείρειν Δίσχιν. 77. 28. II. εἶδος ὀξευρῆτου ἰχθύος "καρχάνα", ἀλλαχού ραφίς 'Αρχιπ. 'Ιχθ. 5, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 11, 2., 6. 13. 9., 9. 2, 1.

βελονίς, **ἰδος**, ἡ, ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὰ βελόνη, 'Ερμιππ. Μοιρ. 8· (ὡσαύτως βελόνιον, τὸ, Εὐστ. Πονημ. 305. 67). II. μικρὸς ἰχθύς, Σχόλ. 'Οππ. [2. 375.]

βελονο-εἰδής, **ἑς**, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς βελόνης, αἰχμηρός, Γαλην.

βελονο-ποικίλτης, **ου**, ὁ, ὁ διὰ τῆς βελόνης ποικίλων, κεντῶν, Λατ. phrygius, 'Ησχύ.

βελονο-πώλης, **ου**, ὁ, ὁ πωλὼν βελόνας, 'Αριστοφ. Πλ. 175· θη. -πωλής, **ἰδος**, Πολυδ. Ζ' 197.

βело-ποιτία, ἡ, κατασκευὴ βελῶν, 'Ηρων Βελοπ. σ. 121, Πολυδ. Ζ' 156·—ὡσαύτως βело-ποιτικὴ (ἐξυπακ. τοῦ τέχνη), ἡ, 'Ηρων σ. 122.

βело-ποιός, **όν**, ὁ κατασκευάζων βέλη, Φίλων ἐν 'Αρχ. Μαθ. 58, Πολυδ. Ζ' 156.

βέλος, **εος**, τὸ, (βέλλω) πᾶν τὸ βαλλόμενον, βλήμα, ἰδίως βέλος, ἀκόντιον, κερυνός· συγγ. παρ' 'Ομ.· ἐπὶ τοῦ τεμαχίου βράχου ὅπερ οἱ Κύκλωπες ἐξεσφενδύονσαν, πόντονδε βαλὼν βέλος 'Οδ. I. 495· ἐπὶ τοῦ βοείου ποδός, τὸν ὁποῖον εἰς τῶν μνηστῆρων ἔρριψε κατὰ τοῦ 'Οδυσσεως, Υ. 305, πρὸλ. II. 464· (περὶ τοῦ ἐν 'Πλ. Θ. 513, ἴδε πέσσω ἐν τῆλει): ὑπέκ βελέων, ἔξω τῆς προσβολῆς τῶν βελῶν, 'Πλ. Δ. 465· ἐκ βελέων Λ. 163· οὕτω, ἔξω βελῶν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 69, κτλ.· ἔξω βέλους 'Αρρ. 'Αν. 2. 27, 1· ἀντίθ. τῶ ἐντὸς βέλους, Διόδ. 20. 6, 'Αρρ. 'Αν. 1. 2, 5· εἴσω β. ὁ αὐτ. 1. 6, 8·—β. ἰθύνειν, ἰάπτειν, σκήπτειν, κτλ., ἴδε ἐν λέξει. 2)

βέλιος, ὁ, ὁ ἐπιπέδων, οἶον ἐπὶ ζήφου, 'Αριστοφ. 'Αγ. 345, πρὸλ. Σοφ. Αἴ. 658· ἐπὶ πελέκωσ, Εὐρ. 'Πλ. 1159· ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ σκορπίου, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 165, πρὸλ. 'Ικέτ. 556.

βέλιος, τὸ, τὰ ἀγανά βέλεα τοῦ 'Απόλλωνος καὶ τῆς 'Αρτέμιδος παρ' 'Ομήρω ἀείποτε δηλοῦσι τὸν αἰφνίδιον καὶ εὐκλον θάνατον τῶν ἀνδρῶν ἢ τῶν γυναικῶν κατὰ τὸν προσβέλλοντα θεόν ἄλλ' ἐν 'Πλ. Α. 269, τὸ βέλος ὀξύ τῆς Εἰλειθυίας εἶναι αἰ ὠδίνες τοῦ τοκετοῦ· πρὸλ. Θεόκρ. 27. 28.

βέλιος, τὸ, μεθ' 'Ομηρ. ἐπὶ παντός ταχέως πλῆττοντος ἢ ἀκαριαίως ἐξακοντιζομένου, Διὸς βέλη, οἱ κερυνοὶ αὐτοῦ, Πίνδ. N. 10. 15, πρὸλ. 'Ηρόδ. 4. 79, κτλ.· Ζηνὸς ἀγρυπνον β. Αἰσχύλ. Πρ. 371· πύρπινον β. αὐτόθι 917· βέλοισι πυρπίνουσ ἄλλης, ἐπὶ τριχυμίας, αὐτόθι 371· βέλη πάγων, οἱ διαπερῶντες πάγοι, οἱ διατρυπῶντες, Σοφ. 'Αντ. 358·—μεταρ., ὁμίτων βέλος, τὸ βλέμμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, κτλ. ματρία, Δίσχύλ. 'Αγ. 742·

φιλοικτον βέλος, ἐλεῖμον βλέμμα, αὐτόθι 240· ἡμέρου βέλος, τοῦ ἔρωτος, ὁ αὐτ. Πρ. 649· θυμοῦ βέλη Σοφ. Ο. T. 893· ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, πᾶν τετόξευται βέλος Δίσχύλ. Εὐμ. 679, πρὸλ. Πλάτ. Πλάτ. 23B· ὡσαύτως ἐπὶ ψυχικῶν πόνων, ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ φόβου ἀγωνίας, ἀτλατον β. Πίνδ. N. 1. 71· ὁ φθόνος αὐτός ἐαυτὸν εἰς βελέεσσι δαμάζει Σουλ. 'Επιγρ. 1935.

βελό-σταῖσις, **εως**, ἡ, συστοιχία πολεμικῶν μηχανῶν πρὸς ἐξακόντιον βελῶν ἢ θέσις ἐν ἡ τοποθετοῦνται αἱ τοιαῦτα μηχαναί, Πολύβ. 9. 41, 8, Διόδ. 20. 85·—ὡσαύτως βελοστασία, ἡ, 'Αθην. π. Μηχαν. σ. 6.

βело-σφενδῶνη, ἡ, βέλος με στυππεῖον καὶ πίσσαν τετυλιγμένον καὶ ριπτόμενον ἐκ μηχανῆς, ἐνῶ διατελεῖ φλεγόμενον, Πλούτ. Σουλ. 18· Λατ. falaria, Λιβ. 21. 8.

βελουακός, **όν**, (ἐλικω) ὁ ἐκσύρων, ἀνασύρων βέλος ἐκ πληγῆς· ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα βελουακέω, ἐλικω, ἐξάγω βέλη, αὐτὸς ἐαυτὸν βελουακεῖ, μόνος του ἐκβάλλει τὸ βέλος, δηλ. τὸ ἀγχιστρον, Πλούτ. 2. 977A· οὐσιαστ. βελουακία, ἡ, ἡ ἐξαγωγή βελῶν, ἡ ἐξέλιξις αὐτῶν, Εὐστ. 464. 41· ἐπιθ. βελουακικός, ἡ, **όν**, ὁ ἀνήγων ἢ ἀρμόδιος εἰς βελουακίαν, Παῦλ. Αἰγ. 6. 88.

βелоφόροι, οἱ Λατ. sagitarii, 'Ιω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Α. 46.

βелоφύλαξ γωρυτός, Ν. Χων. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 112.
βελτερος, **α**, **ον**, = βελτιών, ποιητ. συγκρ. τοῦ ἀγαθός, καλλίτερος, ἐξοχώτερος, ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον κατ' οὐδέτερον, βελτερόν [ἔστι], εἶναι καλλίτερον (ἀπροσώπως) μετ' ἀπαρμφ., 'Πλ. Ο. 511, Φ. 485· μ. δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., 'Οδ. P. 18· βελτερον εἰ. Ζ. 282· ὡσαύτως παρὰ Θεόγν. 91, Δίσχύλ. Θῆβ. 337, κτλ.—'Εντεῦθεν σπάνιόν τι ὑπερβ. βελτατος, **η**, **ον**, ἐν Δίσχύλ. Εὐμ. 487, 'Ικέτ. 1055.

βελτιώνως, ἐπίρρ. βελτιον, 'Ιπποκρ. 590.

βελτιώω, βελτιώνω, καλλιερέω· ἀναφρόμενον ἐκ τοῦ Φίλωνος·—ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., 'Αριστ. Φυτ. 1. 7, 3, Πλούτ. 2. 85C (ἐνθα ἴδε Wytll.).

βελτιατος, **η**, **ον**, Δωρ. βέντ-, ὑπερβ. τοῦ ἀγαθός, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 765, Πλάτ., κτλ.· β. γεννηθῆσαι περὶ τινος, ἔχω ὑπερτίσει αὐτὸν ἐπέχως, ἔγω βοηθήσει, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 765·—ὡ βελτιοτε ἢ βελτιστε, κοινὸς τρόπος προσφωνήσεως, φίλε μου, «ἀδελφέ», 'Αριστοφ. Πλ. 1172, 'Αντιφ. ἐν 'Αδῆλ. 42, Πλάτ., κτλ.· ὡ βελτιστε σὺ Εὐβουλ. Σφριγ. 3· ὡ β. ἀνδρῶν Πλάτ. Γοργ. 515A, κτλ.· βελτισθ' οὕτως Θεόκρ. 5. 76·—ὑπερβ. τὸ βελτιστον Δίσχύλ. 'Αγ. 378·—οἱ βελτιστοὶ ἢ τὸ βελτιστον, οἱ ἄριστοι, ἡ ἀριστοκρατία, Λατ. optimates. (ὡς τὸ οἱ ἀγαθοί, κτλ.), Ξεν. 'Ελλ. 5. 2, 6, Κέρ. 8. 1, 16, 'Αθην. Πολ. 1. 5, κτλ.—τὸ βελτιστον, ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, τὸ ἀπόλυτον ἀγαθόν, τὸ ἀπολύτως ἄριστον, Πλάτ. Φαίδων. 99A, B, κτλ.

βελτιώματα, τὰ, 'Ιω. Γενέσ. σ. 98. 22, ἐκδ. Βόνν.

βελτιών, **ον**, γεν. -ονος, συγκρ. τοῦ ἀγαθός, οὐδαμοῦ παρ' 'Ομ. (διότι ἐν 'Οδ. P. 18, βέλτερον ἤδη ἐγένετο δεκτὸν ὡς ὀρθότερον)· βελτιόν [ἔστι], εἶναι ὀρθόν, πρέπον, συμφέρον, 'Αριστ. Πολ. 2. 6, 1· μανθάνειν βελτιόνα Σοφ. 'Αποσπ. 779. 5· ἐπὶ τὸ βέλτιον χωρεῖν, βελτιοῦσθαι, προχωρεῖν, Θεουκ. 7. 50· οὕτως, ἐπὶ τὸ β. ἐλθεῖν Δεῖναρχ. 98. 25· ἀγεῖν ὁ αὐτ. 94. 2· τὰ βελτίω προσδοκᾶν ἀεὶ 'Απολλόδ. Παιδ. 1. [Γ 'Ατ., ἀλλὰ βέλτιον Μίμνερμ. 2. 10].

βελτιώσις, **εως**, ἡ, (βελτιώω) προαγωγή, καλλιτέρευσις, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7. 23.

βελτιώτα, Τελείσιλ. 7 ('Ησχύ.)· Lob. βελτιωτέρας.

βελτιωτής, **οὔ**, ὁ διορθωτής, ὁ ἐπιπέρων βελτιώσιν, 'Επιφ.

βελτιωτικός, **ῆ**, **όν**, ὁ διορθῶντων, διορθωτικός, β. ψυχῆς Κλήμ. 'Αλ. 700.

βελμῆκίω, (βέμβιξ) περιστρέφομαι ὡς βέμβιξ, οἷσι σε ποιήσω τῆμερον βελμῆκίαν 'Αριστοφ. 'Ορν. 1465.

βελμῆκίω, μέλλ. 'Αττ. -ίω, (βέμβιξ), κάμνω νὰ περιστρέφῃται τι, ἴνα βελμῆκίζωσιν ἐαυτοῦς 'Αριστοφ. Σφηξ. 1517.

βελμῆκώδης, **ἑς**, (εἶδος) ὁμοιάζων πρὸς βέμβικα, 'Αθην. 496A.

βέμβιξ, **ῆκος**, ἡ, Λατ. turbo, «σβούρα», ἡν στρέφουσι διὰ μάστιγος (ὡσαύτως καὶ ρόμιδος, στρόμιδος) 'Αριστοφ. 'Ορν. 1461, Καλλ. 'Επ. 1. 9.

II. δίνη, ἀνεμοστρόβιλος, 'Οππ. 'Αλ. 5. 222.

III. ἐντομόν τι βομβοῦν, Νίκ. 'Αλ. 183.

βελμῆρας, **ἄδος**, ἡ, ἴδε ἐν λ. μεμβράς.

βελμῆρα-αφύη, ἡ, ἔδρασμα βελμῆραδων καὶ ἀφύων 'Αριστοφ. 'Ηλ. I.

βελμῆρος, ἴδε ἐν λ. βελρός.

βενδῆς, **ἰδος**, ἡ, αἰτιατ. βενδῆν, (οὐχὶ βένδης, ἰδος, 'Αρκάδ. σ. 36, Götth. Θεολογ. σ. 243)—ἡ ὄρχικη 'Αρτεμῆς λατρευομένη ὑπὸ τῷ ὀνόμα τούτῳ ἐν Πειραιεῖ, Ρουγκ. Τίμ., πρὸλ. Herim. graef. Εὐρ. I. T. XXXII. 'Εντεῦθεν βενδίδειον, τὸ, ὁ ναὸς τῆς Βενδίδος, Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 11·—βενδίδεια, **ων**, τὰ, ἡ ἑορτὴ αὐτῆς· ἴδε 'Ερμηνευτ. εἰς Πλάτ. Πολ. 354B.

βενετιανός, ὁ, ὁ εὐνοῶν τοὺς βενέτους, τοὺς τὸ κυανοῦν χρῶμα ἐνδεδυμένους, Μίμν. 'Αντ. 1. 5· πρὸλ. Σουλ. 'Επιγρ. 6354.

δεσμόν, Λυσ. 107. 44.—β. γυναίκα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἐνεργ., Ἄριστοφ. Πλ. 1092· ἀντιθ. τῷ πεῖθειν Λυσ. 94. 41.—β. αὐτὸν, ἐπιβάλλειν βίαν εἰς ἑαυτὸν, αὐτοκτονεῖν. Πλάτ. Φαίδων 61C, D.—β. τινα, μ. ἀπαρ.· βία ἀναγκάζει τινὰ νὰ πράξῃ τι. Ξεν. Ἄν. 1. 3, 1, Ἄριστ. Ἀποσπ. 40· καὶ παραλειπούμενης τῆς ἀπαρ., β. τὰ σφάγια, ἀναγκάζω τὰ θύματα (νὰ δευχθῶσιν εὐνοϊκῶς), Ἡρόδ. 9. 41· β. ἄστρα Θεόδ. 22. 9, πρῶλ. Heind. Πλάτ. Σοφ. 246B.—μ. διπλ. αἰτ., αὐδῶ πόλιν σὲ μὴ β. τὸδε Διογύλ. Θῆβ. 1042. 2) μετ' αἰτιατ. πράγμ., ἐπιτυχάνω διὰ τῆς βίας, βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν, ἐκδιέξω τὴν ἔξοδον, Θουκ. 7. 72· τὴν ἀπόδοσιν ὁ αὐτ. 4. 11· πρῶλ. Ἄνδοκ. 31. 21, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 12.

3) ἀπολ., ἐνεργῶ μετὰ βίας, μεταχειρίζομαι βίαν, ἀγωνίζομαι, Διογύλ. Πρ. 1010, Ἄγ. 1509, Σοφ., κτλ.· ἀντιθ. τῷ δικάζομαι, Θουκ. 1. 77· β. διὰ φυλάκων, βιαίως διερχομαι, ὁ αὐτ. 7. 83· β. ἐς τὸ ἔξω, β. εἰσω αὐτοῦ 69, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 69· ἐρῶμαι β. Θουκ. 1. 63· ὡσαύτως μ. ἀπαρ., β. πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν ὁ αὐτ. 7. 79· βιάζομενοι βλάπτειν, μεταχειρίζομενοι πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως με βλάψωσι, Λυσ. 115. 29.—ἰδίως κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ἵνα βιασάμενοι ἐκπλεύσωσι, δύνηθῶσι· νὰ ἐκπλεύσωσιν ἀναίχοντες διὰ τῆς βίας δρόμον, Θουκ. 7. 67· συνεξέρχονται βιασάμενοι Ξεν. Ἄν. 7. 8, 11·—ἐπὶ μᾶλλον ἔτι β. (ἐπὶ λιμοῦ), ἀπὸ χειροτέρου εἰς χειρότερον μεταπίπτω, Ἡρόδ. 1. 94. 4) ἀγωνίζομαι ἢ ἀμφισβητῶ, λογομαχῶ μετὰ σφοδρότητος, μ. ἀπαρ., Πλάτ. Σοφ. 241D, 246B· ἀπολ., ἐπιμένω διαβεβαίων, Δημ. 580. 16.

βιαιοθάνασια, ἡ, βιαίος θάνατος, Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποτ. 50, 24., βιαιοθάναστω, ἀποθνήσκω βιαιὸν θάνατον, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1152B.

βιαιο-θάνατος, ον, ὁ ἀποθνήσκων βιαιὸν θάνατον, Α. Β. 1354, Λοβ. Φρόν. 642 κέξ.· λέξεις μεταγεν. συγχάνεις διαφθιρομένη εἰς βιοθάνατος ἢ βιοθνήσκω, ἴδε Δουκάγγ.

βιαιο-κλώψ, βιοκλώψ, ὁ, (κλέπτω) ὁ κλέπτων βία, Λυσ. 548.

βιαιο-μάχας, α, ὁ, ὁ βιαίως μαχόμενος, οὐ δόλω, ἀνδρείως μαχητής, Ἀνθ. Π. 6. 129 (ἔθθα τὸ Παλ. χρον ἔχει -μάχος).

βιαιομαχέω, ὁ βιαίως, ἀνδρείως (οὐχὶ κρυφίως ἀλλὰ φανερώς), Πολυδ. 1. 27, 12.

βίαιος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Πλάτ. Πολιτ. 399A· (βία)—ἰσχυρός, σφοδρὸς, μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης,—τὸ ἐπιθ. ἀπαξ παρ' Ὀμ., ἔρδειν ἔργα βίαια Ὀδ. Β. 236· ἀλλὰ τὸ ἐπίρρ. δις, διὰ τῆς βίας, κατέδουσι βιαίως οἶκον Ὀδυσσεὸς Β. 237· γυναίξει παρευνάζεσθε βίαιος Χ. 37.—ἀκολουθῶς παρ' ἀπασι τοῖς συγγραμ., Θέων. 1343· χρόνος καταψήχει καὶ τὰ βιαιότατα Σίμων. 90· β. θάνατος, οὐχὶ φυσικός, Ἡρόδ. 7. 170, Πλάτ., κτλ.· β. νόσος Σοφ. Ἄντ. 1140· ὁ πόλεμος β. διδάσκαλος, διδάσκαλος μετὰ βίας, Θουκ. 3. 82.—δική βιαιῶν, δική περὶ βιαίας καταλήψεως, τοῖς β. ἔνοχος Λυσ. 167. 3· συναλλάγματα βίαια, προσδοαί, ἀδικήματα κατὰ τὸ προσωπῶν, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 5. 2, ἐν τέλ.—Ἐπίρρ., βιαιῶς ἀποθάνειν Ἀντιφῶν 114. 13· ἀλλά, βιαιῶς σέλωμα σεμνὸν ἡμένων, ἐν τῇ ἀκαταγώνιστῳ αὐτῶν ἰσχύι. Διογύλ. Ἄγ. 183· βιαιῶν [ἔγκαλει] Δημ. 976. 7· τὰ περὶ τῶν βιαιῶν ὁ αὐτ. 976. 10· χαλεπῶς καὶ βιαιῶς, ἀγωνίζομενοι καὶ ἐξαναγκάζοντες τὴν πορείαν των, Θουκ. 3. 23· οὕτω καὶ οὕδ. πληθ. βίαια Διογύλ. Ἰκ. 821· καὶ πρὸς τὸ βιαιὸν ὁ αὐτ. Ἄγ. 130· ἐκ τοῦ β. Διον. Ἄλ. 10. 36.

II παθ., διὰ βίας γενόμενος, ἐπιβληθείς, ἀναγκαστικός, ἀλλοχθῶ βεδαιασμένος, ἀντιθ. τῷ ἐκούστος, Πλάτ. Πολιτ. 603C, Ἄριστ., κ. ἀλλ.· ἀντιθ. τῷ φύσει (φυσικός, ἐκ φύσεως), Πλάτ. Τιμ. 64D, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 8· τὸ β. = οὐ ἔξωθεν ἢ ἀρχῇ μηδὲν ἐμυθόλλοντος τοῦ βεδαιασμένου αὐτοῦ 3. 1, 12· ἢ β. τροφή, ἐπὶ τῆς τῶν ἀθλητῶν διαίτης, ὁ αὐτ. Πολ. 8. 4, 7· οὕτω, πόνοι β. αὐτοῦ 7. 16, 13.—Ἐπίρρ. -ως, = παρὰ φύσιν ὁ αὐτ. Φυσ. 8. 3, 8, πρῶλ. 9.

βιαιοτέρως, Γαλιν. τ. 17, μέρ. 1, σ. 119, ἔκδ. Kuhn.—Ἰω. Λυδ. π. διοσημ. σ. 64, Hase.—βιαιοτάτως, Τζέτζ. Ἀλληγ. εἰς Ἰλ. Σ. 436.

βιαιοτήτης, ητος, ἡ, σφοδρότης, ἀνάγκη, βία, Ἀντιφῶν 130. 16, Ἄνδοκ. 30. 17.

βιαιρκής, ἔς, (βίος, ἀρκέω) ὁ παρέχων τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου, ἐπαρκὸν εἰς τὰ τοῦ βίου, Ἀνθ. Π. 6. 179.

βί-αρχος, ὁ, (βίος) ὁ ἄρχων, γενικός ἐπιστάτης τῶν ζωοτροφιῶν (στρατεύματος), πρῶλ. σιτάρχης, σιταρχος, Ἰω. Λυδ. σ. 160. 15, Ἰωνάσ.

βιασμός, ὁ, βία, παραβίασις, Εὐπολ. Δύτολ. 26· ἀρπαγή, Διον. Ἄλ. 1. 77.

βιαστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει νὰ ἐπενέγη τις βίαν εἰς, τύχην Εὐρ. Ρήσ. 584.

βιαστής, οὔ, ὁ, = βιατᾶς, Εὐαγγ. κ. Μαθ. ια' 12.

βιαστικός, ἡ, ὄν, ἰσχυρός, ἐπιβλητικός, βίαιος, νέμος Πλάτ. Νόμ. 921E, Ἄριστ. π. Κινήσ. Ζῆ. 10, 4, κτλ.—Ἐπίρρ. -κῶς, μετὰ βία, ἐπὶ βεδαιασμένης, τραχείας κατασκευῆς λόγου, Ἐπιμ. Μ. ἐν λ. βία, Σχολ. Φιλοστρ. Ἠρωικ. 484.

βιαστός, ἡ, ὄν, ὁ διὰ τῆς βίας γινόμενος, Λιβάν. 4. 793.

βιατᾶς, οὔ, ὁ, ἰσχυρός, ἐπιβάλλων βιαίως, δυνατός, συγχ. παρὰ

Πινδ.· σοφοὶ καὶ χεροὶ βιαταὶ Π. 1. 81· β. νόος Ο. 9. 114· ἐπὶ οἴνου, ἰσχυρός, Ν. 9. 122.

βιάω, παλαιότερος Ἐπ. τύπος τοῦ βιάζω· ἀναγκάζω, στενοχωρῶ, τὸ δὲ ἐνεργ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ πρῶμ., ἄχος, χρεῖω βεβίηκεν Ἀχαιοὺς Ἰλ. Κ. 145. 172., Π. 22.—Παθ., μετὰ βίας παρασύρωμαι ἐπὶ πυρός, ἀνέμῳ βιώμενον Ἡρόδ. 1. 19· πῦρ βεβίημενον Ἀνθ. Π. 9. 546· θανάτῳ βίηθεις Ἡρόδ. 7. 83, πρῶλ. Ἰπρ. 606. 55· μέλλ., οὐ βίησεται (ἐπὶ παθ. σημασ.), δὲν θά ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν βίαν, ὁ αὐτ. 647. 53· βιάται Πλάτ. Τιμ. 63C (ἀλλ' ἐπειθὲ ὁ τύπος οὗτος οὐδαμῶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἄττ. εὐρίσκειται, ὁ Veitch λέγει ὅτι πιθανόν τὸ βιάται νὰ εἴνε Ἄττ. μέλλ. τοῦ βιάζομαι, ὡς βεβῶμαι ἐκ τοῦ βεβῶμαι)· βιωμένη (διάφ. γραμ. βιαζ-) Μόσχ. 2. 13. II συγχάνεις ὡς ἀποθ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, οἱ κείνον βιώοντο Ὀδ. Α. 503, πρῶλ. Ψ. 9· ὡς εἰ ἐβιώατο (εὐκτ.).. Τρώες, ἂν ᾗθελον στενοχωρήσει αὐτόν, Ἰλ. Α. 467· βίηζατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου, με ἐξώθησε βιαίως., Ὀδ. Π. 278· ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος, ἔξαπατήσας, Ἰλ. Ψ. 576· τότε νωὶ βίηζατο μισθόν, μᾶς ἐστέρησε βιαίως τὸν μισθόν μας, Φ. 451· τὸ δοκεῖν καὶ τὰν ἀλόθειαν βιάται Σίμων. 76, πρῶ. Πινδ. Ν. 8. 57· εἰ μὴ τινα.. σφόδρος βιάται Βαχυλ. 12. 50 (ἔκδ. Blass), φρένα.. κέρδος βιάται ὁ αὐτ. ἀποσπ. 1, (4).—ἐκδιέξω, φείρω, παρθένον Ἡρόδ. 4. 43· ἀναγκάζω, ἐπιβάλλω, βιάται δ' ἂ τάλαινα πιεθῶ Διογύλ. Ἄγ. 385.

βιάζω, μέλλ. βεβάσω, Ἄττ. βεβῶ Σοφ. Ο. Κ. 381, (δια-) Πλάτ. Νόμ. 900C, Δημ. 672. 13, (ἐμ-) Ξεν. Ἄν. 5. 7, 8, (προσ-) Ἄριστοφ. Ὀρν. 426, Πλάτ. (ὁπότεν ὁ Dind. διορθοῖ διαβιδάσονταις ἐν Ξεν. Ἄν. 4. 8, 8., 5. 2, 10) ἀορ. ἐβιδάσα (ἀν-) Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 3, (ἀπ-) Πλάτ. Γοργ. 511E.—Μέσ., ἐνεστ. (ἀνα-) Θουκ. 3. 33· μέλλ. βεβιάσομαι, Ἄττ. βεβῶμαι (ἀνα-) Ἀμειψ. ἐν Ἀδελ. 10, Διογίν. 47. 33, Δημ., (ὁπότεν πιθ. ἀναβιδάσομαι παρ' Ἀνδοκ. 19. 18, Λυσ. 151. 28 πρέπει νὰ διορθωθῶσιν)· ἀορ. ἐβιδάσαμην (ἀν-) Θουκ. 7. 35, Λυσ. 161. 9, κτλ.—Παθ., μέλλ. βεβιασθήσομαι (δια-) Διόδ. 13. 81· ἀορ. βεβιασθεῖς Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 6. 23, 3· πρῶμ. βεβιδάσεται (συμ-) Σέξτ. Ἐπιμ. Μ. 7. 283. Μεταθ. τοῦ βαιίνω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν συνθέτοις (ἴδε ἀνωτ.)· κάμνω τινὰ νὰ ἀναβῆ, ἐγείρω, ἐξυψῶ, πρὸς οὐρανὸν βιδῶν Σοφ. Ο. Κ. 381. II ἐπὶ ζῶων, ἀναβιδάζω τὸ ἄρρην ἐπὶ τὸ θῆλυ. Ἄλκατ. Κωμ. Καλλ. 2, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 18, 28.—Παθ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, αὐτοῦ 6. 23, 3, Ἐδδ.

βιδάσθω, = βιδάω, βιδήμι, μόνον κατὰ μετοχ., μακρὰ βιδάσθων, μακρὰ βήματα ποιών, με μεγάλους βηματισμούς, Ἰλ. Ν. 809, Π. 534.

βιδάσις, εως, ἡ, ἴδιόν τι εἶδος χοροῦ (οἶον περιγράφεται ἐν Ἄριστοφ. Λυσ. 82), Πολυδ. Δ', 102.

βιδαστής, οὔ, ὁ, ἄρρην ζῶον, ἐξ οὗ τις λαμβάνει γενεάν, τὸ βαεῖδον, σπορίτης, Γλωσσ.

βιδάω, ποιητ. ἰσοδύναμος τύπος τοῦ βαιίνω, βηματικῶ, διασκελικῶ, πέλωρα βιδᾶ, κάμνει μεγάλα βήματα, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἐπιμ. 225· ἐβιδάσκε, Ἰων. παρακ., ὁ αὐτ. εἰς Ἀπόλλ. 133—ἀλλαγῶ μόνον κατὰ μετοχ., μακρὰ βιδῶντα, μακρὰ βιδῶσα Ἰλ. Γ. 22, Ὀδ. Α. 539· κοῦφα βιδῶν, ἐλαφρῶς βαδίζων, Πινδ. Ο. 14. 24· πρῶλ. βιδήμι, βιδάσθω.

βιδήμι, ποιητ. ἰσοδ. τύπος τοῦ βαιίνω, περιπατῶ, βαίλω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατὰ μετοχ., μακρὰ βιδῶς Ἰλ. Η. 213, κτλ.· ὕψι βιδάντα Ν. 371, κτλ. (καὶ νεώτεροι ἐκδύται ἀναγνωσκουσι βεβῶντα, βεβῶσα ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς μνημονευθεῖσιν ὑπὸ τῶν ἄρρην βεβῶν)· Δωρ. γ πληθ. βιδαντι, Ἐπιγρ. Λακων. ἐν Ahiensis Δ. Δωρ. σ. 483.

βιδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ βιδίλος, Ἀνθ. Π. 11. 78· βιδλαρίδιον, Ἀποκάλ. ι', 2 κέξ.

βιδλια-γράφος, ἴδε ἐν λ. βιδλιογράφος.

βιδλιακός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς βιδλία ἀσχολούμενος, ἔμπειρος, Λατ. litaratus, ἐν ἱστορίᾳ βιδλιακάτως Πλούτ. Ρωμ. 12· πολυμαθὴς ἐξ ἀναγνώσεως βιδλίων, Τιμων παρ' Ἀθην. 22D.

βιδλιάριον, τό, = βιδλιάριον, Ἀντισθ. παρὰ Διογ. Α. 6. 3.

βιδλια-φόρος, ον, = βιδλιοφόρος, Πολυδ. 4. 22, 2.

βιδλιᾶδιον [τῶ], τό, ὑποκορ. τοῦ βιδλῆς, Δημ. 1283, 5, Ἀθ. Π. 12. 208, Ἀντιφ. Μύλ. 1· ὡσαύτως βιδλιᾶριον, τό, Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 596.

βιδλίλος οἶνος, ὁ, κληθεὶς οὕτως, ὡς λέγεται, ἐκ τινος μέρους τῆς Θράκης, Ἦσ. Ἔργα κ. Ἠμ. 587, Θεόδ. 14. 15, Ἀθῆν. 1, 34· γράσεται Βυδλίλος ἐν Εὐρ. Ἰων. 1195· καὶ ἴσως ἂ βυδλία καὶ ἂ βυδλία μασχάλα ἐν τῇ Κρήτ. Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 58, 92) σημαίνουσι τὸν ἀμπελώνα.

βιδλιο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων βιδλία, Ἀντιφ. Σαπρ. 2· ποιητικῶς καὶ βιδλιαγράφος, Κρατῖν. Χειρ. 18, ἴδε Λοβ. Φρόν. 655·—ἐντεῦθεν βιδλιογράφος, γράφω βιδλία, Εὐστ. Διογ. 281. 11· καὶ βιδλιογράφια, ἡ, ἡ γραφὴ βιδλίων, Διοσκ. 1. 114, Διογ. Α. 7. 36.

βιδλιοδέτης, ὁ, ὁ δένων βιδλία, Βυζ.

βιδλιο-θήκη, ἡ, ὀθήκη βιδλίων, Κρατῖν. Νεώτ. Ψευδ. 2. 2) συλλογὴ βιδλίων ἐν τάξει, Πολυδ. 12. 27, 4·—ἡ πρώτη μεγάλῃ βιδλιο-

θήκη αποδοθεί εις Νηλέα, μαθητήν του 'Αριστ., Σπρδ. 608· αλλά ταχέως μετά ταῦτα αἱ βιβλιοθήκαι ἐγένοντο κοιναί ἐν μεγάλας πόλεις, οἷον ἐν Περγῶνι, ὁ αὐτ. 624· ἐν Σμύρῃνι, ὁ αὐτ. 646· ἐν 'Αντιοχείᾳ, Σουίδ. ἐν λ. Εὐφορίων· ἐν 'Αλεξανδρείᾳ, 'Ιώσηφ. Δ. I. 12. 2, 1, κτλ.—'Ιδε ἐν λ. Μουσεῖον, πρὸλ. Lewis Cred. of Early R. Hist. 1.196 κέξ.

βιβλιο-κάπηλος [βίβλ.], ὁ, ἔμπορος βιβλίων, Λουκ. πρὸς 'Απαίδ. 4. 24.

βιβλιο-λάθας [βίβλ.], α. ὁ, (λήθη) ὁ τῶν βιβλίων ἐπιλανθανόμενος, σκωπτικὸν ἐπώνυμον Διδύμου τοῦ γραμματικοῦ, ὅστις εἶχε γράψαι ποσαῦτα βιβλία (3500!) ὥστε δὲν ἤδύνατο νὰ τὰ ἐνθυμῆται, 'Αθῶν. 139C.

βιβλίον, τό, ὕποκορ. τοῦ βιβλος, μικρὰ πραγματεία, ἐπιστολή, 'Πρδ. 1.123., 3.128, 'Αριστοτ. 'Ορν. 974, Ξεν. κ. ἄλλ.· συγγκύβη δὲ γράφεται βυβλίον. 2) περιγραφή, πίναξ, ἔγγραφο, 'Εδδ. (Τωδ. ζ', 14).

βιβλίον, τό, ὕποκορ. ἐννοίας, ὡς παρ' ἡμῶν = βιβλίος, Θεόφυτ. Φάσμ. 1, 'Αριστ. Φυτ. 2. 2, 1. 2) βιβλίον ὡς διαίρεσις ἐν τινι ἔργῳ, ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ Διοσκ. 2 προοίμ.

βιβλίον, τό, μέρος ἐνθα τὰ βιβλία φυλάττονται, βιβλιοθήκη, ἀνεθίκατε εἰς τὰ β. Δίων Νο. 2.104. 4) τὰ βιβλία τὰ ἅγια, τὰ βιβλία τῆς ἀγ. Γραφῆς, 'Εδδ. (1 Μακκ. ιβ', 9).

βιβλιοπωλεῖον, τό, κατάστημα, ἐργαστήριον βιβλιοπώλου, 'Αθῶν. 1B:—βιβλιο-πώλης, ου, ὁ, ἔμπορος βιβλίων, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν 'Αδῶλ. 25, Νικορ. Χειρ. 1, 'Αριστ. 'Αποσπ. 134.

βιβλιο-φύριον, τό, θήκη βιβλίων ἢ ἐπιστολῶν, Α. Β. 314.

βιβλιο-φύρος, ον, ὁ φέρων ἐπιστολάς, γραμματοκομιστής, Λατ. tabellarius, Πολυδ. 'Αποσπ. 38.

βιβλιο-φύλακιον, τό, μέρος ἐνθα φυλάττονται βιβλία, τὰ βασιλικὰ β., τὰ βασιλικὰ ἀρχεῖα, 'Εδδ. (1 'Εσθρ. σ', 21, 23)—τὸ ῥῆμα φυλάκω ἐν Εὐστ. Πονηγμ. 158. 23· οὐσιαστ. -φύλαξ, Τζέτζ. 'Ιστ. 7. 964.

βιβλίς, ἰδος, ἡ, = βιβλίον, Μ. 'Ετυμ. 197. 30. **II** κατὰ πληθ., σχοινία ἐκ βιβλίου πεπλεγμένα, αὐτόθι.

βιβλιοπώλης καὶ **βιβλιογράφος** = βιβλιό-, Α. Β. 29. 29.

βιβλος, ἡ, ὁ ἐσώτερος φλοιὸς τοῦ πακύρου (βύβλος) καθόλου, φλοιὸς, Πλάτ. Πολιτ. 288E. **II** βιβλίον τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἤσαν πεποιημένα ἐκ τοσούτου τοῦ εἰλοῦ, Δισγύλ. 'Ικέτ. 947, Δημ. 313. 13, κτλ.· αἱ βίβλοι, τὰ ἐννέα βιβλία ἦτοι διαίρεσις τῆς ἱστορίας τοῦ 'Ηροδότου, Λουκ. 'Ηροδ. 1· πρὸλ. βύβλος.

βιβρωσκω, βάρ. 103. 9· βρώσκωμι Φιλόστρ. 129, Χρησμ. Σιδ. 7. 157 ('Ἰδε Φρύν. σ. 347)· ἄορ. ἔβρωσα (ἀν-) Νικ. Θ. 134· (οἱ τύποι βρώω, ἔβρωσα εἶναι πθ. σφάλματα τῶν ἀντιγραφῶν ἀπὸ βρώξω, ἔβρωξα, ἴδε Λουκ. 678, 'Ανθ. Π. 11. 271, καὶ πρὸλ. *βρω-χω)· 'Επ. ἄορ. β' ἔβρων Κάλλ. εἰς Δία 49, (κατ-) 'Γρμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 127· πρkm. βεβρωκα 'Ομ., 'Αττ.· μετοχ. κατὰ συγχοπὴν βεβρώς, βέρωθ, Σορ. 'Αντ. 1022· εὐκτική τις βεβρωθίς, ὥστε εἰς πθm. ἔβρωθα, ἀπαντᾷ ἐν 'Ἰλ. Δ. 35 (πρὸλ. καταβρωθώ).—

1. πθ., ἐνεστ., 'Ἰπκ.· μέλλ. βρωθήσομαι Λουκ. 1121, Σέξτ. 'Εμπ.· βεβρωσομαι 'Οδ.· ἄορ. ἔβρωθω 'Ἰπκ. 389. 32, κτλ., (κατ-) 'Πρδ. 3. 16· πρkm. βεβρωμαι Δισγύλ. 'Αγ. 1097, Πλάτ., κτλ.· ὑπερτ. ἐβέρωτο 'Ἰπκ. 112H—οἱ ἐλλείποντες χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθω. ('Εκ √BOP παράγονται ὡσαύτως τὰ βορά, βορός, βρώμα· πρὸλ. Λατ. voro, vorax, vorago (ὥστε ἡ λέξις βεβρωθρον ἀνήκει ἴσως εἰς ταύτην τὴν ρίζαν)· Σανσκρ. gar, girāmi (s rtheu)· Δθ. gerti (bibere)· ἴδε ἐν Β β).

βιβρωσκός, βίος, ἰδος, ἡ, ἔβρωθω, ἴδε Λουκ. 678, 'Ανθ. Π. 11. 271, καὶ πρὸλ. *βρω-χω)· 'Επ. ἄορ. β' ἔβρων Κάλλ. εἰς Δία 49, (κατ-) 'Γρμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 127· πρkm. βεβρωκα 'Ομ., 'Αττ.· μετοχ. κατὰ συγχοπὴν βεβρώς, βέρωθ, Σορ. 'Αντ. 1022· εὐκτική τις βεβρωθίς, ὥστε εἰς πθm. ἔβρωθα, ἀπαντᾷ ἐν 'Ἰλ. Δ. 35 (πρὸλ. καταβρωθώ).—

1. πθ., ἐνεστ., 'Ἰπκ.· μέλλ. βρωθήσομαι Λουκ. 1121, Σέξτ. 'Εμπ.· βεβρωσομαι 'Οδ.· ἄορ. ἔβρωθω 'Ἰπκ. 389. 32, κτλ., (κατ-) 'Πρδ. 3. 16· πρkm. βεβρωμαι Δισγύλ. 'Αγ. 1097, Πλάτ., κτλ.· ὑπερτ. ἐβέρωτο 'Ἰπκ. 112H—οἱ ἐλλείποντες χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθω. ('Εκ √BOP παράγονται ὡσαύτως τὰ βορά, βορός, βρώμα· πρὸλ. Λατ. voro, vorax, vorago (ὥστε ἡ λέξις βεβρωθρον ἀνήκει ἴσως εἰς ταύτην τὴν ρίζαν)· Σανσκρ. gar, girāmi (s rtheu)· Δθ. gerti (bibere)· ἴδε ἐν Β β).

βιβρωσκός, βίος, ἰδος, ἡ, ἔβρωθω, ἴδε Λουκ. 678, 'Ανθ. Π. 11. 271, καὶ πρὸλ. *βρω-χω)· 'Επ. ἄορ. β' ἔβρων Κάλλ. εἰς Δία 49, (κατ-) 'Γρμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 127· πρkm. βεβρωκα 'Ομ., 'Αττ.· μετοχ. κατὰ συγχοπὴν βεβρώς, βέρωθ, Σορ. 'Αντ. 1022· εὐκτική τις βεβρωθίς, ὥστε εἰς πθm. ἔβρωθα, ἀπαντᾷ ἐν 'Ἰλ. Δ. 35 (πρὸλ. καταβρωθώ).—

1. πθ., ἐνεστ., 'Ἰπκ.· μέλλ. βρωθήσομαι Λουκ. 1121, Σέξτ. 'Εμπ.· βεβρωσομαι 'Οδ.· ἄορ. ἔβρωθω 'Ἰπκ. 389. 32, κτλ., (κατ-) 'Πρδ. 3. 16· πρkm. βεβρωμαι Δισγύλ. 'Αγ. 1097, Πλάτ., κτλ.· ὑπερτ. ἐβέρωτο 'Ἰπκ. 112H—οἱ ἐλλείποντες χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθω. ('Εκ √BOP παράγονται ὡσαύτως τὰ βορά, βορός, βρώμα· πρὸλ. Λατ. voro, vorax, vorago (ὥστε ἡ λέξις βεβρωθρον ἀνήκει ἴσως εἰς ταύτην τὴν ρίζαν)· Σανσκρ. gar, girāmi (s rtheu)· Δθ. gerti (bibere)· ἴδε ἐν Β β).

βιβρωσκός, βίος, ἰδος, ἡ, ἔβρωθω, ἴδε Λουκ. 678, 'Ανθ. Π. 11. 271, καὶ πρὸλ. *βρω-χω)· 'Επ. ἄορ. β' ἔβρων Κάλλ. εἰς Δία 49, (κατ-) 'Γρμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 127· πρkm. βεβρωκα 'Ομ., 'Αττ.· μετοχ. κατὰ συγχοπὴν βεβρώς, βέρωθ, Σορ. 'Αντ. 1022· εὐκτική τις βεβρωθίς, ὥστε εἰς πθm. ἔβρωθα, ἀπαντᾷ ἐν 'Ἰλ. Δ. 35 (πρὸλ. καταβρωθώ).—

1. πθ., ἐνεστ., 'Ἰπκ.· μέλλ. βρωθήσομαι Λουκ. 1121, Σέξτ. 'Εμπ.· βεβρωσομαι 'Οδ.· ἄορ. ἔβρωθω 'Ἰπκ. 389. 32, κτλ., (κατ-) 'Πρδ. 3. 16· πρkm. βεβρωμαι Δισγύλ. 'Αγ. 1097, Πλάτ., κτλ.· ὑπερτ. ἐβέρωτο 'Ἰπκ. 112H—οἱ ἐλλείποντες χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθω. ('Εκ √BOP παράγονται ὡσαύτως τὰ βορά, βορός, βρώμα· πρὸλ. Λατ. voro, vorax, vorago (ὥστε ἡ λέξις βεβρωθρον ἀνήκει ἴσως εἰς ταύτην τὴν ρίζαν)· Σανσκρ. gar, girāmi (s rtheu)· Δθ. gerti (bibere)· ἴδε ἐν Β β).

βιβρωσκός, βίος, ἰδος, ἡ, ἔβρωθω, ἴδε Λουκ. 678, 'Ανθ. Π. 11. 271, καὶ πρὸλ. *βρω-χω)· 'Επ. ἄορ. β' ἔβρων Κάλλ. εἰς Δία 49, (κατ-) 'Γρμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 127· πρkm. βεβρωκα 'Ομ., 'Αττ.· μετοχ. κατὰ συγχοπὴν βεβρώς, βέρωθ, Σορ. 'Αντ. 1022· εὐκτική τις βεβρωθίς, ὥστε εἰς πθm. ἔβρωθα, ἀπαντᾷ ἐν 'Ἰλ. Δ. 35 (πρὸλ. καταβρωθώ).—

1. πθ., ἐνεστ., 'Ἰπκ.· μέλλ. βρωθήσομαι Λουκ. 1121, Σέξτ. 'Εμπ.· βεβρωσομαι 'Οδ.· ἄορ. ἔβρωθω 'Ἰπκ. 389. 32, κτλ., (κατ-) 'Πρδ. 3. 16· πρkm. βεβρωμαι Δισγύλ. 'Αγ. 1097, Πλάτ., κτλ.· ὑπερτ. ἐβέρωτο 'Ἰπκ. 112H—οἱ ἐλλείποντες χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθω. ('Εκ √BOP παράγονται ὡσαύτως τὰ βορά, βορός, βρώμα· πρὸλ. Λατ. voro, vorax, vorago (ὥστε ἡ λέξις βεβρωθρον ἀνήκει ἴσως εἰς ταύτην τὴν ρίζαν)· Σανσκρ. gar, girāmi (s rtheu)· Δθ. gerti (bibere)· ἴδε ἐν Β β).

βιβρωσκός, βίος, ἰδος, ἡ, ἔβρωθω, ἴδε Λουκ. 678, 'Ανθ. Π. 11. 271, καὶ πρὸλ. *βρω-χω)· 'Επ. ἄορ. β' ἔβρων Κάλλ. εἰς Δία 49, (κατ-) 'Γρμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 127· πρkm. βεβρωκα 'Ομ., 'Αττ.· μετοχ. κατὰ συγχοπὴν βεβρώς, βέρωθ, Σορ. 'Αντ. 1022· εὐκτική τις βεβρωθίς, ὥστε εἰς πθm. ἔβρωθα, ἀπαντᾷ ἐν 'Ἰλ. Δ. 35 (πρὸλ. καταβρωθώ).—

1. πθ., ἐνεστ., 'Ἰπκ.· μέλλ. βρωθήσομαι Λουκ. 1121, Σέξτ. 'Εμπ.· βεβρωσομαι 'Οδ.· ἄορ. ἔβρωθω 'Ἰπκ. 389. 32, κτλ., (κατ-) 'Πρδ. 3. 16· πρkm. βεβρωμαι Δισγύλ. 'Αγ. 1097, Πλάτ., κτλ.· ὑπερτ. ἐβέρωτο 'Ἰπκ. 112H—οἱ ἐλλείποντες χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθω. ('Εκ √BOP παράγονται ὡσαύτως τὰ βορά, βορός, βρώμα· πρὸλ. Λατ. voro, vorax, vorago (ὥστε ἡ λέξις βεβρωθρον ἀνήκει ἴσως εἰς ταύτην τὴν ρίζαν)· Σανσκρ. gar, girāmi (s rtheu)· Δθ. gerti (bibere)· ἴδε ἐν Β β).

βιβρωσκός, βίος, ἰδος, ἡ, ἔβρωθω, ἴδε Λουκ. 678, 'Ανθ. Π. 11. 271, καὶ πρὸλ. *βρω-χω)· 'Επ. ἄορ. β' ἔβρων Κάλλ. εἰς Δία 49, (κατ-) 'Γρμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 127· πρkm. βεβρωκα 'Ομ., 'Αττ.· μετοχ. κατὰ συγχοπὴν βεβρώς, βέρωθ, Σορ. 'Αντ. 1022· εὐκτική τις βεβρωθίς, ὥστε εἰς πθm. ἔβρωθα, ἀπαντᾷ ἐν 'Ἰλ. Δ. 35 (πρὸλ. καταβρωθώ).—

1. πθ., ἐνεστ., 'Ἰπκ.· μέλλ. βρωθήσομαι Λουκ. 1121, Σέξτ. 'Εμπ.· βεβρωσομαι 'Οδ.· ἄορ. ἔβρωθω 'Ἰπκ. 389. 32, κτλ., (κατ-) 'Πρδ. 3. 16· πρkm. βεβρωμαι Δισγύλ. 'Αγ. 1097, Πλάτ., κτλ.· ὑπερτ. ἐβέρωτο 'Ἰπκ. 112H—οἱ ἐλλείποντες χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθω. ('Εκ √BOP παράγονται ὡσαύτως τὰ βορά, βορός, βρώμα· πρὸλ. Λατ. voro, vorax, vorago (ὥστε ἡ λέξις βεβρωθρον ἀνήκει ἴσως εἰς ταύτην τὴν ρίζαν)· Σανσκρ. gar, girāmi (s rtheu)· Δθ. gerti (bibere)· ἴδε ἐν Β β).

βιβρωσκός, βίος, ἰδος, ἡ, ἔβρωθω, ἴδε Λουκ. 678, 'Ανθ. Π. 11. 271, καὶ πρὸλ. *βρω-χω)· 'Επ. ἄορ. β' ἔβρων Κάλλ. εἰς Δία 49, (κατ-) 'Γρμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 127· πρkm. βεβρωκα 'Ομ., 'Αττ.· μετοχ. κατὰ συγχοπὴν βεβρώς, βέρωθ, Σορ. 'Αντ. 1022· εὐκτική τις βεβρωθίς, ὥστε εἰς πθm. ἔβρωθα, ἀπαντᾷ ἐν 'Ἰλ. Δ. 35 (πρὸλ. καταβρωθώ).—

1. πθ., ἐνεστ., 'Ἰπκ.· μέλλ. βρωθήσομαι Λουκ. 1121, Σέξτ. 'Εμπ.· βεβρωσομαι 'Οδ.· ἄορ. ἔβρωθω 'Ἰπκ. 389. 32, κτλ., (κατ-) 'Πρδ. 3. 16· πρkm. βεβρωμαι Δισγύλ. 'Αγ. 1097, Πλάτ., κτλ.· ὑπερτ. ἐβέρωτο 'Ἰπκ. 112H—οἱ ἐλλείποντες χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθω. ('Εκ √BOP παράγονται ὡσαύτως τὰ βορά, βορός, βρώμα· πρὸλ. Λατ. voro, vorax, vorago (ὥστε ἡ λέξις βεβρωθρον ἀνήκει ἴσως εἰς ταύτην τὴν ρίζαν)· Σανσκρ. gar, girāmi (s rtheu)· Δθ. gerti (bibere)· ἴδε ἐν Β β).

βινέω, συνέρχομαι, συνειρίσκομαι ἐπὶ παραλήγουσ συνοουσίας, ἀντιθ. τῷ ὀπιύω, 'Αριστοτ. Βατρ. 740· μ. αἰτ. προσώπ., ὁ αὐτ. 'Ορν. 563, κτλ.—Μέσ., 'Ἰων. παρκατ. βινεσκόμεν, ὁ αὐτ. 'Ἰπκ. 1242.—Παθ., ἐπὶ τῆς γυναικός, Εὐπολ. ἐν 'Αδῶλ. 2, Φιλέταρ. Κυν. 1.

βινητικῶ, ἐρετικὸν τοῦ βινέω, ἐπιθυμῶ συνοουσίας, 'Αριστοτ. Λυσ. 715· πρὸλ. κινητικῶ.

βιογράφει, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, τινὸς Φώτ. Β.βλ. 335.114.

βιο-δότης, ὁ, ὁ δίδους τὴν ζωὴν ἢ τροφὴν, θεὸς Πλάτ. Νόμ. 921A.

βιο-δωρος, ον, ὁ ζωῆς πρόχοος, Ποιητ. ἐν Πλάτ. Πολ. 381D, Δισγύλ. 'Αποσπ. 170· γῆ Σορ. Φ. 1162.

βιο-δότης, ου, ὁ, = βιοδότης, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, 'Ανθ. Π. 9. 525, 2· βιοδῶτα 'Επιγρῆμ. 'Ελλ. 1026. 5·—θηλ. -δῶτις, ἰδος, 'Ορν. 'Γγμ. 28. 3· ὠσαύτως βιο-δῶτωρ, ορος, ὁ, 'Ορν. 'Γγμ. 72. 2, 'Επιγρῆμ. 'Ελλ. 820.

βιο-ζυγής, ἴς, ὁ συζυγῶν βίους, συνδέων, ὑμῖναιοι Νόνν. Δ. 33. 179.

βιο-ὀάλμιος, ον, (ὀάλλω) ζωηρός, ἀκαμάτος, θάλλων, βιοθάλλμιος ἀνήρ γίγνεται 'Γγμ. 'Ομ. εἰς 'Αφροδ. 190.

βιο-θανασία, -θανάτω, -θάνατος, ἴδε ἐν βιοιο-.

βιο-θρέμμων, ον, ὁ διατρώων τὴν ζωὴν, πάντων 'Αριστοτ. Νεφ. 570.

βιο-θρέπτειρα, ἡ, ἡ συντηροῦσα τὴν ζωὴν, 'Ορν. 'Γγμ. 26. 13.

βιο-κωλύτης [ῥ], ὁ, ἄρχων ὀρισμένος πρὸς παρακώλυσιν βίαις ἢ πρανομίαις, Βυζ.

βιο-λογέομαι, παθ., ἀντιγράφωμι ἐκ τοῦ πραγματικοῦ βίου, καὶ ἰδιὰ ἐκ τοῦ κοινού, τὰ βιολογοῦμενα Λογῆν. 9. 15.

βιολογικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς βιολόγον, Σουίδ. ἐν λέξει Φιλιστίων.

βιο-λόγος, ὁ, ὡς τὸ ζωολόγος, ὁ παριστῶν αὐτὴν τὴν ζωὴν, ὡς εἶνε, ὁ ἐ. ἡθιποιός, Σουλλ. 'Επιγρ. 6750, ἴδε 'Ἰακ. 'Ανθ. Π. σ. 970.

βιομηχανία, ἡ, ἐπιμέλεια, δραστηριότης ἐν πῶ πορίζεσθαι: τὰ πρὸς τὸ ζῆν, 'Αντιφῶν παρὰ Πολυδ. Ζ. 1, 189.

βιο-μήχανος, ον, εὐφυής, ἐπιτηδέιος ἐν τῷ πορίζεσθαι: τὰ πρὸς τὸ ζῆν, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 15, 3.

βιο-πλάγκτος, ον, = τῷ ἐπομ., τύχη Νόνν. Δ. 3. 356.

βιο-πλάνης, ἴς, πλανώμενος ὅπως πορισθῆ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐπαίτης, βιοπλανής (ποιητ. ἀντι-πλανέες) Καλλιμ. ἐν Α. Β. 1253.

βιοπονητικός, ἡ, ὄν, 'Ἰπποδάμ. παρὰ Στωδ. 249. 2, = τῷ ἐπομ.

βιο-πόνος, ον, ὁ ζῶν διὰ τοῦ κόπου του, αὐτόθι 248. 26.

βιο-ποριστικός, ἡ, ὄν, ὁ παρέχων, προμηθεύων τὰ πρὸς τὸ ζῆν, Εὐσ. Ε. Π. 15C.

βίος, ὁ, οὐχὶ ἡ τῶν ζῶων ἐμφυγος ὑπαρξίς (ζωή), ἀλλὰ κατάστασις ζωῆς, τρόπος ζωῆς, (διὸ καὶ κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἴδε 'Αμμόν. σ. 30· διεγυμῶσιν ζῶων τε βίον δένδρων τε φύσιν 'Επικρ. ἐν 'Αδῶλ. 1.14· ἀλλ' ἴδε Ξεν. 'Απομν. 3.11, 6), ζωεῖς δ' ἀγαθὸν βίον 'Οδ. Ο. 491· ἐμὸν βίον ἀμφοπολεύειν Στ. 254., Τ. 127· αἰῶνα βίον 'Ἡσ. 'Αποσπ. 172.1 Gottl.—ἀκολούθως παρ' ἅπαντα τοῖς συγγραφεῦσι, τὸν μακρόν β. τελεῖται Δισγύλ. Πρ. 537· ὁ καθ' ἡμέραν β. Σορ. Ο. Κ. 1364· βίον διατρεῖν 'Αριστοτ. Εἰρ. 430· τελεῖται Σορ. 'Αντ. 1114· διατελεῖται 'Ἰσοκρ. 125B· διέρχεσθαι Πίνδ. I. 4.7· τελευτᾷ 'Ἰσοκρ., Πλάτ., κτλ.· τέρμα βίου περᾶν Σορ. Ο. Τ. 1530· εἶδος βίου 'Ἰσοκρ. 2A, πρὸλ. Ξεν. 'Απομν. 2.1, 21· διὰ βίου 'Αριστ. Πολ. 2.10.11, κτλ.—ὠσαύτως, βίος ζωῆς Πλάτ. 'Επιμ. 982A· οὗτος, ζῆσας βίος· Εὐρ. 'Ἡρ. Μαιν. 664· ζῆν θαλάττιον βίον 'Αντιφ. 'Ερσε. 1· ἀμείριμον ζῆν βίον Φιλῆμ. ἐν 'Αδῶλ. 7. 8· λαγῶ βίον ἔζησ· δεδῶς καὶ τρέμων Δημ. 314. 21· σπκν. κατὰ πληθ., Δισγύλ. 'Αποσπ. 41, 'Αλεξ. Κυδ. 1. 6 καὶ 11, Μένανδ. ἐν 'Αδῶλ. 291· τίνας καὶ πόσοι εἰσι βίαι; Πλάτ. Νόμ. 733D, πρὸλ. 'Αριστ. 'Ἡρ. Ν. 1. 5, 3, Πολ. 1. 8, 4 κέξ. 2) ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς = ζωή, βίον ἐκπνεῖν Δισγύλ. 'Αγ. 1517· ἀποφύγειν Σορ. Αἴ. 1031· φείδεσθαι βίου ὁ αὐτ. Φ. 749· νοσφίζειν τινὰ βίου αὐτόθι 1427, κτλ. 3) ἡ διάρχεια τῆς ζωῆς, ὁ χρόνος τῆς ζωῆς, 'Πρδ. 6.109, Πλάτ. Φαῖδρ. 242A. **II** τὰ μέσας πρὸς ζωὴν, εἰσόδημα, περιουσία, κτλ. (παρ' 'Ομ. βίοςτος), βίος ἐπιτητανός 'Ἡσ. 'Εργ. κ. 'Ἡμ. 31, Πίνδ. Ν. 6. 19· τὸν βίον κτᾶσθαι, ποιεῖσθαι, ἔχειν ἀπὸ τίνος, πορίζωμι: τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τίνος, ἀποτῶ ἐκ τίνος πράγματος, 'Πρδ. 8.106· Θεουκ. 1. 5, κτλ.· ἀπεστέρηκας τὸν βίον, δηλ. τὸ τῶρον καὶ τὰ βέλη του, Σορ. Φ. 931, πρὸλ. 933, 1282 (ἴδε βιοστερητής)· κτᾶσθαι πλοῦτον καὶ βίον τέκνοια Εὐρ. 'Ἰκέτ. 450· πλείων' ἐκμοχθεῖν β. αὐτόθι 451· β. πολλὸς 861· ὀλίγος 'Αριστοτ. Πλ. 751.

III ὁ κόσμος ἐν ᾧ ζῶμεν· οἱ ἀπὸ τοῦ βίου, ἐναντίον τοῦ οἱ φιλόσοφοι, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 11. 49· ἐκκαθαίρειν τὸν β., ἐπὶ τοῦ 'Ἡρακλέους, Λουκ. Θ. Διάλ. 13. 1. **IV** καταίτια, καταίτησις, διαίτησις, ἐν Θρακκία βίους ἰδρύσαντο Διον. 'Αλ. 1. 68, 72. **V** βιογραφία, ἐκθεσις τοῦ βίου τινός·, οἷαι αἰ τοῦ Πλουτάρχου, ὁ ἴδε, Θεσ. 1, πρὸλ. Φίλιωνα 2.180. ('Εκ τῆς αὐτῆς ρίζης παράγονται τὸ βιοστῆ, βίοςτος, βιδώ, Λατ. vivil, vivus, vita, victus, ἴδε ζῶω· πρὸλ. Σανσκρ. gin, givāmi (vino), givi-

βιός, ὁ, λέξις ἀνατολική, πίθος ἢ ἀμφορεύς, πρὸς ὑποδοχὴν οἴνου, 'Πρδ. 1.194, Ξεν. 'Αν. 1. 9, 25·—ὠσαύτως, πατήριον φιαλῶδες ἢ πινακοειδές, 'Αθῶν. 784D. [Περὶ τῆς ποσότητος τοῦ β, ἴδε 'Εριππ. 'Εργ. β. 1, 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθῶν. 116F].

lam, givitu (vita), πρβλ. β β Γοθ. vivus (vivus), ga-quium (ἀνάζην) Παλαογερμ. quek (τὰ ἀγγλ. quick, quicken) Λαθ. gvn-enū (vivo), gývas (vívus).

βίος, ὁ, τόσον Ἰ. Δ. 49, κτλ. (Qu. biegen, bug, bogen· τὸ ἀγγλ. bow? ὁ Κούρτ. ἀναφέρει Σκωσκρ. gya (τοῦ τόξου ἢ νευρά.) βιοσ-σός, ον, ὁ τὴν ζωὴν σώζων, Νόνν. Δ. 33.109.

βιοσ-στερής, ἐς, ὁ στερούμενος ἢ στερηθεὶς τῶν μέσων τῆς ζωῆς, Σοφ. Ο. Κ. 747· πρβλ. βίος II.

βιοτεία, ἡ, μέσον ζωῆς, τρόπος πορισμοῦ τῶν πρὸς τὸ ζῆν, Σεν. Οἰκ. 6, 10, Πολύβ. 6. 7, 5.

βιότευμα, τό, τρόπος ζωῆς, Ἐπιστ. Σωκρ. 29.

βιοτεύω, ζῶ, Πίνδ. Ν. 4.11· ἀδίωτον χρόνον β. Εὐρ. Ἰ. Δλκ. 242· β. ἀκρατῶς Ἀριστ. Ἰ. Δλκ. 110. Ν. 3. 5, 14. 2) λαμβάνω τροφήν, πορίζομαι τὰ πρὸς τροφήν, αὐτόθεν Θουκ. 1. 11· ζῶ ἔκ τινος, ἀπὸ πολέμου Σεν. Κύρ. 3. 2, 25· ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 1, 26.

βιοτή, ἡ, Λατ. vita, = βίος, βίος Ὀδ. Δ. 565, Φωκυλ. 10, Πίνδ. Η. 4. 503, καὶ παρ' Ἀττ. ποιητ., οἶον Δίσχυλ. Πέρσ. 852, Σοφ. Φ. 690, Εὐρ. Ἀνδ. 786· σπάν. παρὰ πεζοῖς, Ἠρόδ. 7. 47, Σεν. Κύρ. 7. 2, 27, Λουκ. II. μέσα ζωῆς, εἰσὸδήμα, Σοφ. Φ. 164, 1160, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1452.

βιότης, ἡ, = τῷ προηγ., Ἰων. Ὀμ. 7. 10, Ὀρφ. 88, Σουλ. Ἐπιγρ. 6206, 6290.

βιοτήσιος, ον, ὁ τὴν ζωὴν ὑποστηρίζων, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1006.

βιοτικός, ἡ, ὄν, ὁ πρὸς ζωὴν κατάλληλος, ζωηρός, β. τὴν διάνοιαν καὶ εὐημέλιον = βιομήχανος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 17, 2· κατὰ τὸν Φρύν. 354 (ὅστις ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν) = χρήσιμος ἐν τῷ βίῳ.

II. ὁ κατάλληλος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ζωὴν, Πολύβ. 4. 73, 8, κτλ.· χρεῖα β. Διόδ. 2. 29· ἡ -κῆ (ἐξυπακ. τέχνη), Μ. Ἄντων. 7. 61· τὰ β., ἀντιτίθενται πρὸς τὰ φιλοσοφικὰ ἀντικείμενα, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 15· ἡ πρὸς ὑποθέσεις θρησκευτικὰς, Εὐάγγ. κ. Λουκ. κ. α', 34, κτλ.—Ἐπίρρ. -κῶς κατὰ τὸν τρόπον τῆς κοινῆς ζωῆς, Διον. Φορξῆ ἐν Δ. Β. 429. 2) παρ' Ἑκκλ., κοσμικός, ἐγκόσμιος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μοναστικὸν καὶ ὀρθόδοξον, ἴδε Bingham 1. 5, 5.—Ἡ ἐκφορὰ βιοτικός, πλημμελής.

βιότιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βίος, ὄλιγον εἰσὸδήμα, Ἀριστοφ. Πλ. 1165.

βίος, ὁ, (βίω) = βίος I, ζωῆ, Ἰ. Δ. Η. 104, καὶ συγχ. παρὰ Τραγ., Δίσχυλ. Πέρσ. 360, 708, 711, κτλ. (πρβλ. ἀβίος)· ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφάνει (ἐν ἀναπείστοις), ἀλλ' οὐδὲν ὄν παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. III = βίος II, μέσα πρὸς ζωὴν, περιουσία, Λατ. victus, ναῖε δὲ δῶμα .. βίοτιο Ἰ. Δ. Ξ. 122· β. κατακείρετε πολλῶν Ὀδ. Δ. 686· γυῖα φέρουσι β. ἀφθονον βροτοῖς Δίσχυλ. Ἀποσπ. 189. III = βίος III, ὁ κόσμος, τὸ ἀνθρώπινον γένος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 262.

βιοτο-σκόπος, ον, ὁ δεικνύων τὴν γέννησίν τινος, ὥρην Ἡελίου βιοτοσκόπον αὐγάζοντος Μανέθ. 4. 572.

βιο-φειδής, ἐς, φειδωλῆς, Ἀνθ. Π. 6. 251.

βιοφθορία, ἡ, καταστροφὴ ζωῆς, Ὀρφ. Ἰων. 72. 8.

βιοφθόρος, ον, καταστροφεὺς τῆς ζωῆς, Ψευδοφωκλῆς 39.

βιῶω, βιοῖ Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 33, 5, κ. ἀλλ., βιοῦσι Ἐμπεδ. 52, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 22, 9· βιοῦν Εὐρ. Ἀποσπ. 240· βίων Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 12, 6—παρκατ. ἐβίωον Ἰππ. 1153H—μέλλ. βιῶσομαι Εὐρ., Ἀριστοφ., Πλάτ., κτλ.· μεταγεν. βιῶσω Μένανθ. Μονοστ. 270, Διογ. Α. 2. 68, Ἀππ. —ἀόρ. α' ἐβίωσα Ἠρόδ. 1. 163, Πλάτ. Φαίδων. 113D, Σεν. Οἰκ. 4, 18, Ἀριστ. Ἰ. Δλκ. 9. 8, 9· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφῶν ἀόρ. β' εἶναι εὐχρηστότερος, ἐβίωον Ἰσοκρ. 203C, Ἰσαί. 38. 14· γ' εἶναι προστ. βιῶτω Ἰ. Δ. Θ. 429, ὑποκατ. βιῶ Πλάτ. Νόμ. 872C· εὐκτ. βιῶν ὁ αὐτ. Γοργ. 512E, Τιμ. 89C· ἀπαρεμρ. βιῶναι Ἰ. Δ., Ἀττ.· μετοχ. βιῶνς Ἠρόδ. 9. 10, Θουκ. 2. 53, κ. ἀλλ., βιῶσσα Ἀνθ. Π. παρμρ. 262—πρkm. βεβίωκα Ἰσοκρ. 315C, D, Πλάτ. Φαίδων. 113D, κτλ.—Μέσ., βιῶομαι Ἠρόδ., Ἀριστ. Ἰ. Δλκ. 9. 11· περὶ τοῦ μέσ. ἀόριστ. ἴδε ἐν λ. βιῶσκομαι.—Παθ., μέλλ. βιωθήσομαι Μ. Ἄντων. 9. 30· πρkm. βεβίωμαι (ἴδε κατωτ.).—παρὰ τοῖς πρὸ τοῦ Ἀριστοφ. συγγραφῶν ὁ ἐνεστώσ καὶ παρκατ. παραλαμβάνονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τοῦ ζῶω, ἀλλ' ὅμως ἴδε ἀνωτ.· ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον ἀόρ. β'. Πρβλ. ἀνα-, δια-βιῶω. (*ἴδε ἐν λ. βίος).

Ζῶ, διέρχομαι τὴν ζωὴν μου (ἐνὸς τὸ ζῶω κυρίως σημαίνει ὑπάρχειν ἐν τῇ ζωῇ), βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἔνα χρόνον ἢ ἐβίωσι Ἰ. Δ. Ο. 511, πρβλ. Κ. 174· ἄλλος μὲν ἀποφθίσω, ἄλλος δὲ βιώτω Θ. 429—παρ' Ἀττ. συγχ. βίον ζῆν, ὡς παρὰ Πλάτ. Λάχ. 188A, κτλ.· β. παρανομία, κοσμία, καλῶς, φάλαξ, κτλ., Δημ. 601. 2, Πλούτ., κτλ.· μετ' οὐδέτ. ἐπιπέτου, ἀπ' αὐτῶν ὧν αὐτὸς βεβίωκεν ἀρξεταιίαι .., ἐξ αὐτῶν τῶν πράξεων τῆς ἰδίας του ζωῆς, Δημ. 270. 19· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., τὰ σοὶ κἀμοὶ βεβιωμένα, αἱ πράξεις τοῦ σοῦ βίου καὶ τοῦ ἐμοῦ, ὁ αὐτ. 315. 5, πρβλ. Ἰσοκρ. 3111), Λυσ. 145. 35· τὰ πεπραγμένα καὶ βεβ. Δημ. 609. 23· τοιοῦτων ὄντων τῷ βεβιωτῶ τούτῳ .. ὧν βεβίωται ὁ αὐτ. 563. 17· ὡτως, ἐπιτιθεμένουσιν οἷα τούτῳ βεβίωται ὁ αὐτ. 618. 11·

ὡσαύτως, ὁ γε βεβιωμένος [βίος] ὁ αὐτ. 403. 25· ἀπροσ., βεβίωται μοι, ἔχω ζῆσαι, Λατ. vixi, ὁ αὐτ. 617 ἐν τέλ.· ἴδε ἐν λ. ζῶω I.—Μέσ. με ἐνεργ. σημασι., Ἠρόδ. 2. 177, Ἀριστ. Ἰ. Δλκ. 9. 11.—Ἀντὶ τοῦ βιῶμεσθα (ὡς εἰ ἐκ ἔγκματος βιῶμαι) Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 528 ὁ Wolf πρῶτοίμα τὴν ἀνάγνωσιν βεβίμεσθα, ἴδε βεῶμαι.

βιῶνται, -το, ἴδε ἐν λ. βιάω.

βιπατέζω ἀντὶ βαπτίζω, Ἐπιγρ. καὶ Σώφρων ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ. 197.

βίρρος, ὁ, εἶδος γλαιυδός, Ἀρτεμίδ. 2. 3.

βίσεκτος, ον, = δίσεκτος, Ἰων. Λυδ. σ. 34. 23.

βίσων [ῖ], ὠνος, ὁ, εἶδος ἀγρίου βοῦς Θρακικοῦ, Παισ. 10, 13, Ὀπκ. Κ. 2. 159.

βίττακος, ου, ὁ, = φέττακος, Εὐβουλ. ἐν Ἀδῆλ. 14.

βιῶ, βιῶν, βιῶναι, βιῶτω, ἴδε ἐν λ. βιάω.

βιῶατο, ἴδε ἐν λ. βιάω.

βιῶδης, ἐς, (εἶδος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βίον ἢ τὸ ζῆν, κοσμικός, πρόσκαιρος, Ἑκκλ.

βι-ώλεθρος, ον, καταστρεπτικός τῆς ζωῆς, Ἠρωδιαν. Ἐπιμ. 203, Ζωναρ., ἴδε Λοδ. Φρύν. 706.

βιῶνης, ου, ὁ, (ἀνοέμοι) ὁ ἀγοράζων τροφήν, κτλ., Σουδ.

βιῶσιμος, ον, (βιῶ) ὡς τὸ βιωτός, ὃν πρέπει νὰ διέλθῃ τις ἐν τῇ ζωῇ, χρόνος Εὐρ. Ἀλκ. 650· ἴδιως, ὁ βιωσιμὸν ἐστί τιμι, ὃν εἶναι καλὸν αὐτὸς νὰ ζῆ, Ἠρόδ. 1. 45· τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ β., Σοφ. Ἀντ. 566· οὐκ ἂν ἦν βιῶσιμα ἀνθρώποις Ἠρόδ. 3. 109. 2) περὶ οὐ ὑπάρχουσι πιθανότητες ὅτι θὰ ζῆσῃ, Θεοφρ. I. Φ. 9. 12, 1, Ἀρρ. Ἀναθ. 2. 4.

βιῶσις, εως, ἡ, τρόπος ζωῆς, Ἐσθ. (Σιράχ. προλογ.), Πράξ. Ἀποστ. κς', 4.

βιῶσικος, ἀποθ., μετ. τοῦ βιῶω, ζωηρονῶ, ζωοποιῶ, διατηρῶ ἐν τῇ ζωῇ, ἐν χρήσει ἀπαθ παρ' Ὀμ. κατ' ἀόρ., σὺ γὰρ μ' ἐβίωσας, κούρη Ὀδ. Θ. 468· ἀλλ' ὁ ἐνεστώσ ἀπαθῆν ἐν τῷ συνθέτω ἀναβιῶσικος.

II. μεταγ. ἐπὶ παθ. ἐννοίας, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν, ἀναζωογονοῦμαι, βιῶσικονται Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 3· ἀπλῶς, ζῶ, βιῶσικμένω Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 6295, πρβλ. 6412· βιῶσικεσθαι Ἀρρ. Ἰνδ. 9—τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν τινι μεταγεν. ἐπιγρ. ἐν Notices of Mss. 8. σ. 183.

βιωτέον, ἔγκματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ζῆσῃ, Πλάτ. Γοργ. 500D.

βιωτικός, ἴδε βιοτικός.

βιωτός, ὄν, (βιῶ) ὡς τὸ βιῶσιμος, ὃν δύναται τις νὰ ζῆσῃ, ἄξιος ζωῆς, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, ἐπιθίγ' ὁ μέλλον βίος οὐ βιωτός Σοφ. Ο. Κ. 1692, Ἀριστοφ. Πλ. 197, Πλάτ. Ἀπολ. 38A· οὐ βιωτὸν οὐδ' ἀνασχετὸν Ἀντιφ. Πλουτ. 1. 10· οὐκ ἦν μοι βιωτὸν τοῦτο ποιήσαντι Δημ. 554. 5—ἀνευ ἀρνήσ., μετ' ἐκείνου ἀρα ἡμῖν βιωτὸν, πρέπει νὰ ζῆσωμεν, Πλάτ. Κρίτων. 47E· πρβλ. ἀβιωτός.

βι-ωφελής, ἐς, χρήσιμος εἰς τὴν ζωὴν, Λουκ. Ἐρωσ. 51· συγχ. παρὰ Φίλων.—Ἐπίρρ. -λως Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 279.

βλαθερ-αυγής, ἐς, ὁ βλαθερῶς φωτίζων, φέγγων, Μανέθ. 4. 309.

βλαθρόσος, ἂ, ὄν, ἐπιθλαθής, ἐπιζήμιος, βλαπτικός, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 363, Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 36, Σεν. Κύρ. 8. 8, 14, Πλάτ. κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. -ρῶς Πολύβ. Ε' , 135.

βλάβη [ᾗ], ἡ, (ἴδε βλάπτω), βλάβη, ζημία, εθροά· κυρίως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐκούσιν κακὸν ὁ προξενεῖ τις ἐς ἕτερον (ἀδικημία), Δίσχυλ. Πρ. 763, κτλ.· βλάβην ἔχειν, λαθεῖν ὁ αὐτ. Ἀγ. 889. Νο. 498, κτλ.· πεπονθέναι τι ἐς βλάβην φέρον Σοφ. Ο. Τ. 517· τίς βλάβη; μ. ἀπαρ., ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1187· οἷς ἦν ἐν βλάβῃ τειχισθέν, δι' οὓς ἦτο βλαθερῆ, ἐπιζήμιος ἢ οὐρύωσις, Θουκ. 5. 52·—ὡσαύτως πληρ., ἐν ἐπιμασιν βλάβας ἔχω Δίσχυλ. Ἀγ. 889, πρβλ. Εὐμ. 799—βλ. τινός, ζημία εἰς τὸ πρόσωπον ἢ πρόγμα, αἰματηρὰς βλάβας νέων (ἔνθα τὸ θηγάνας σπλάγγων εἶναι παρενθετικόν), Δίσχυλ. Εὐμ. 859· προσκαλοῦμαι σε .. βλάβης τῶν φορτίων Ἀριστοφ. Σφηξ. 1407· ἀλλὰ, βλάβη θεοῦ, ζημία ἐκ μέρους θεοῦ τῆς τινος πεμπομένη, Εὐρ. Ἰων. 520, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 110A—ἐπὶ προσώπου, ἢ πᾶσα βλάβη, οὗτος οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ ὅλος ζημία, ὁ αὐτ. Πλ. 301, πρβλ. 784, Φ. 622. 2)

βλάβης δική, διαδικασία περὶ ζημίας ἐπενευθεῖσας ὑπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἕτερον (ἴδε ἐν λ. αἰκία) Δημ. 522, ἐν τέλ.· τοιαύτη δίκη ἐγίνετο καὶ διὰ βλ. τετραπόδων, διὰ ζημίαν δηλ. ἢ ἐπέφερον τὰ κτήνη (εἰς τὰ σπαρτά), Πλουτ. Σόλ. 24, πρβλ. Σόλ. παρὰ Λυσ. 117. 41, Πλούτ. 2. 642B· οἱ περὶ τῆς βλάβης νόμοι .. ἀπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίειν Δημ. 528. 1· διπλὴν τὴν βλάβην ὀφείλειν Δειναρχ. 97 ἐν τέλ.· πρβλ. βλάβος.

βλαθρός, εσσα, ἐν, = βλαθερός, Νικ. Ἀλ. 186.

βλάβομαι, = βλάπτομαι, μόνον κατὰ γ' ἐνικὸν βλάβεται, Ἰλ. Τ. 82. 166.

βλαθο-ποτός, ὄν, (ποιεῖω) βλαθερός, ἐπιθλαθής, Ἑκκλ.

βλάβος, γεν. -εος, συνηρ. -ους, τό, = βλάβη (ἴδε βλάπτω), Ἠρόδ. 1. 9, Εὐρ. Ἠρακλ. 255, Ἰων. 998, Ἀριστοφ. Βατρ. 1151, καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, π. γ. παρ' Ἀντιφῶντι 140. 17, Πλάτ. Νόμ. 843C, κτλ.· μάλιστα ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται βλάβη πᾶσι συγγόμενον ἢ

βλάδος, εἰ καὶ οἱ ἀπτικίζοντες προτιμῶσι τὸν τύπον **βλάδος**, Piers. Moir. σ. 103, Osann. Φιλ. μ. σ. 293.
βλάδᾶρος, ἄ. ὄν. = πλαδαρός, μαλακός, ὑποχωρῶν εἰς πίστιν, Γαλν. (συγγενὲς τῷ βλάξ).
βλαϊσοῦμαι, παθ., εἶμαι βλαϊσός, πρkm. ἐβλαϊσώμαι Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 11, π. Ζῶων πορ. 16, 3, 17. 1. **βεβλαϊσώμαι** Γαλν.
βλαϊσός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὰ ἀκλήη κεκαμμένα πρὸς τὰ ἔσω, τοὺς δὲ πόδας πρὸς τὰ ἔσω, «στραβοπόδης», Λατ. valisus, ἀντίθ. τῷ βαι-
θός καὶ κυλλός, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 820, 827, Ξεν. Ἰππ. 1, 3, κτλ. β.
καρκίνος Βατρ. 299, πρὸλ. Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 2, 13. τὰ βλαϊσά
τῶν ὀπισθίων, τὸ κοῖλον ἢ κεκυρτωμένον μέρος τῶν ὀπισθίων πο-
δῶν τῶν μελισσῶν, ἐν ᾧ φέρουσι τὴν ὕλην τοῦ μέλιτος, αὐτοὶ 9. 40,
14. καθόλου, συνεστραμμένους, διεστραμμένους, στρεβλούς, βλαϊσῆν
τε πλατάνιστον Ἄνθ. Π. 4. 1, 17. κισσός αὐτοὶ 7. 21.
βλαϊσότης, ἡτος, ἡ, ἢ πρὸς τὰ ἔσω (κυρ. τῶν ποδῶν) στρεβλό-
της, τὸ στρέβωμα, τῶν σκελῶν Ἄριστ. π. Ζῶων πορείας 16, 4.
τῶν τριῶν ὁ αὐτ. Προβλ. 14. 4.
βλαϊσούσις, εως, ἡ, = βλαϊσότης, Γαλν. II. μεταρ., ἡ
ἐπιστροφή διλήμματος ἐπὶ τὸν προτεινόμενον αὐτό, Ἄριστ. Ρητ. 2. 23, 15.
βλάκεια, ἡ, ὀκνηρία, νοηρότης, ἡλιθιότης, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 25.,
7. 5, 83, Πλάτ. Εὐθύδ. 287B.— **βλάκευμα**, τό, ἀνόητον, μωρὸν
τέχνασμα, Ἰῦστ.
βλάκευω, εἶμαι νοηρός, ὀκνηρός, Ξεν. Ἄν. 2. 3, 11., 5. 8, 15. Ἐν
τινὶ Ἰππ. π. Ἀγμῶν 764.— Μέσ. = **τροφάω**, Ἠλιόδ. 7. 27. II. μ.
αἰτ., χάνω ἢ φθείρω, καταστρέφω ἕνεκα ὀκνηρίας, Λουκ. Ἐπ. Κρον. 26.
βλακίαιος, ἡ, ὄν, (βλάξ) ὀκνηρός, ἀνόητος, μωρὸς, Πλάτ. Πολ. 432D,
Ξεν. Οἰκ. 8, 17, κτλ. ἡλιθίος, τὸ ἦθος Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 30, 2.
πρὸλ. βλάξ καὶ ἴδε Ρουγκ. Τιμ.— Ἐπίρρ.— κῶς Ἄριστορ. Ὀρν. 1323.
βλακίμορος, ὅ, = βλακεία, Κ. Μανασσ. ἐν Annu. Assoc. enc.
d. et. grecica. en Fr. IX. σ. 56.
βλακῶδης, ες, (εἶδος) πρὸς βραδύν, νοηρὸν ὁμοιάζων, νοηρός,
Ξεν. Ἰππ. 9. 1.— Ἐπίρρ.— κῶς, ὀκνηρῶς, νοηρῶς συγchr.— δέστερον
Πολυδ. Γ'., 123.
βλάμμα, τό, (βλάπτω) = βλάθη, Πλούτ. 2. 1041D, Στωδ. Ἐκλογ.
2. 204, πρὸλ. Κικ. Fin. 4. 21.
βλάξ, βλαῖνος, ὁ, ἡ, μαλθακός, νοηρός τὸ τε σῶμα καὶ τὴν
ψυχὴν, μωρὸς, ἡλιθίος, Πλάτ. Γοργ. 488A, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12. θεός
κολλάει τὰς βλάκας ὁ αὐτ. Οἰκ. 8, 16. βλάξ ἄνθρωπος Ἡρά-
κλειτ. παρὰ Πλούτ. 2. 40F. συνήθος ἐπὶ προσώπων, ἀλλὰ, βλ. Ἰπ-
πος, ἀντίθ. τῷ θυμιοειδίᾳ, Ξεν. Ἰππ. 9, 12.— ἐν Ἄπομν. 4. 2. 40.,
3. 13, 4. τὰ χρα παρέχουσι συγchr. καὶ ὑπερβ. βλακώτερος, βλα-
κώτατος ἄλλ' οἱ τύποι οὗτοι εἶναι βεβαίως ἐσφαλμένοι: ὁ Ἀθην.,
277D, ἀναφέρειν τὸ πρῶτον τῶν ἀνωτέρω χωρίων, ἀναγιγνώσκει βλα-
κίστατος, καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἴσως βλακινώτερος εἶναι ἡ ὀρθή
γραφὴ. (√ΒΛΑΚ ἐν τοῖς βλάξ. βληκρός = √ΜΑΑΚ ἐν τοῖς
μαλακός, πρὸλ. βλώσκω, μολεῖν ἴδε ἐν λ. μαλακός).
βλαπτήριος, ὄν, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. Ἄ. 2. 456.
βλαπτικὸς, ἡ, ὄν, ἐπιβλαβής, βλαβερός, Φίλων 1. 14, Ἄρρ.
Ἐπίκτ. 3. 23, 4.— μ. γεν., ἀνθρώπων Στράβ. 707.
βλάπτω, μέλλ. -ψω ἄορ. Ἐβλαψα, Ἐπ. βλάψε Ἰλ. Φ. 774.
πρkm. βεβλάφα Δημ. 398. 4, ἔβλαφα (κατ-) Σπλ. Ἐπιγρ. 1.
570 α. 51.— Παθ., μέλλ. βλαβήσομαι Ἰσοκρ. 7B, Πλάτ. Μένων.
77E, Γοργ. 475D, Ἰππ. Ἐλ. 373A. βεβλάφομαι Ἰππ. 385. 52.
ὠσαύτως, μέσ. μέλλ. βλάφομαι (μὲ παθ. σημασ.) Ἰππ. 1. 81., 6.
64. ἄορ. α' ἐβλάφθη Ὀμ., συγch. καὶ παρ' Ἀπτ.— ἄορ. β' ἐβλά-
θη [α], Ἀπτ., γ' πληρ. ἔβλαθεν, βλάθεν Ἰλ. Φ. 461, 545,
βλαθεῖς Αἰσχύλ. Ἄγ. 120. (μέσ. ἄορ. βλάβαντο μόνον παρὰ
Κοῖντ. Σμ. δ. 466) πρkm. βεβλαμμαι Ἰλ., Ἀπτ. (√ΒΛΑΒ,
ἔξ ἧς καὶ τὰ βλάδομαι, βλαβήναι, βλάθη, βλάδος, δὲν εὐρέ-
θησαν δὲ ἀκόμη τὰ ἴχνη αὐτῆς ἐν ἄλλαις γλώσσαις). Ἀνίκανον
καθιστῶ, κωλύω, ἐμποδίζω, σταματῶ. μή τιν' ἔταίρων βλάπτει
ἐλαύνοντα Ὀδ. Ν. 22. βλάψας δὲ μοι ἵππους Ἰλ. Φ. 571.
βλ. πόδας; καθιστῶ τοὺς πόδας ἀνικάνους πρὸς δρόμον, χωλαίνω
αὐτούς, ἐπιφέρω κούρασιν εἰς αὐτούς, Φ. 782.— Παθ., ζωὸν ἔλες,
βλαφθέντα κατὰ κλόνον, περιπλακέντα ἐν τῇ συμπλοκῇ καὶ
παρπλακηνθέντα, Π. 331. ἔζω ἐνὶ βλαφθέντα μυρικήνω [αἰ ἵπποι],
περιπλακέντες (ἐμπερθευόμενες) εἰς κλόνον., Ζ. 39. βλάθεν ἄρ-
ματα καὶ ταχέ' ἵππου, ἀνεγκαισθήσαν τὰ ἄρματα καὶ οἱ ἵπποι,
Φ. 545. Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα, ἐμποδισθέντα, ματαιώ-
θεντα ὑπὸ τοῦ Διός, Ο. 489, πρὸλ. 485. 2) μ. γεν., κωλύω
ἀπὸ τινος, τόνγες θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου Ὀδ. Α. 195. οὐδέ
τις αὐτῶν βλάπτειν οὐτ' αἰδοῦς οὐτε δίκης ἐθέλει Τυρταῖ. 8.
40, πρὸλ. Ἰσοκρ. 938.— Παθ., βλαβέντα λοιδορῶν δρόμων,
ἀναγκαισθέντα ἐν τῷ τελευταίῳ δρόμῳ, Αἰσχύλ. Ἄγ. 120. II.
ἐπὶ τοῦ πνεύματος, παραπλανῶ, ἐξαπατῶ, μωρῶνω, παροδηγῶ, ἐπὶ
τῶν θεῶν, τοῦ δὲ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας Ὀδ. Ε. 178.
οὕτω μ. αἰτ. προσώπ., Ἰλ. Ν. 15. Ὀδ. Φ. 14. οὕτω πρὶ τῆς Ἀτης,
φθάνει δὲ τε πᾶσαν ἐπ' αἴαν βλάπτουσι ἄνθρώπους Ἰλ. Ι.
507. ὠσαύτως ἐπὶ τοῦ οἴνου, Ὀδ. Φ. 294. βλαφθεῖς, Λατ. mente
captus, Ἰλ. Ι. 508.— οὕτω μ. γεν., ἡ τε [Πέρσεφόνη].. βλά-
πτουσα νόοιο Θέογρ. 705. νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ ὁ αὐτ.

222. πρὸλ. βλαψίφρων, φρενοβλαψής. III. μεθ' Ὀμηρ.,
βλάπτω, ἐπιφέρω βλάβην, ζημιῶ, φθείρω, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἔκουσιος
πράττω τὸ κακὸν εἰς τινα (ἀδικεῖν), οἷσι μὴ βλάπτῃ θεός (ἐνν.
τὰ τέκνα) Αἰσχύλ. Εὐμ. 661, κτλ.— ὠσαύτως μετ' ὠδ. ἐπὶ θ.,
πλείω βλ. τινὰ Θουκ. 6. 33. μεῖζω Πλάτ. Ἀπολ. 30C. ἄλλο
τι Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 22, κτλ. καὶ ἐν τῷ παθ., μέγα, μεγάλα βλά-
πτεσθῶ ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 3, 13, πρὸλ. Πόρος Ἄριστορ. Βατρ. 147B.
ὠσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτιατικῆς, βλ. τοὺς βίους μεῖζους βλά-
δας, κάμνω μεγαλειέτας βλάξας εἰς..., Ποσειδίππ. Ἐφασ. 1.— ὠσαύ-
τως πράγματι μετὰ διπλ. αἰτιατ., βλ. τὴν πόλιν τοῦ ὑποκό-
πους, ἀποστέρω αὐτὴν τῶν..., Ἀππ. Ἐμφρ. 2. 131. καὶ ἐν τῷ
παθ., τοσοῦτος βλαβήναι τὴν πόλιν, νὰ χάσῃ ἡ πόλις, ὁ αὐτ.
Ἄνν. 28. τὸ βλάσθεν = βλάθη Πλάτ. Νόμ. 933E. 2) μ. αἰτ.
πρᾶγμ., βλ. λόγον, ἀλλοίωνα, φθείρω τὴν προσηταίαν, Πίνδ. Π.
9. 167. τοὺς ἔρκουσι, παραβιάζω αὐτούς, Ἄριστ. Ἀποσπ. 143.— Ἡ
σημασία αὕτη οὐδαμῶ ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ., διότι ἐν Ἰλ. Π. 660 ἡ
γραφὴ βεβλαμμένος ἦτορ δικαίως προτιμᾶται τῆς βεβλαμμένος,
ἴδε Spritzn. ἐνταῦθα.
βλάσαμον, τό, κατὰ μετᾶθ. ἀντὶ βάλσαμον, Νικ. Ἄλ. 64.
βλασάνων (ἴδε βλαστῆς): Ἰαν. παρατ. βλασάναςκε Σορ.
Ἀποσπ. 491. μέλλ. βλαστήσω Τραγικ. Ἀδελ. 269 (Wagner),
Θεόφρ.: ἄορ. β' ἔβλαστον Σορ., κτλ.: ὠσαύτως ἄορ. α' ἐβλά-
στησα Βεπεδ., Ἰππ., κτλ., ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀπτ.:
πρkm. βεβλάστηκα Ἰππ., Πλούτ.: ἐβλάστηκα Εὐρ. Ι. Α. 593,
Εὐπολ. ἐν Ἀδελ. 41. ὑπερσυντ. ἐβεβλάστηκει (ἀλλὰ ἐσβλήσκει
νῦν εἰς ἐπεβλαστήκει) Θουκ. 3. 26. (Ἐκ √ΒΛΑΣΤ
παράγονται καὶ τὰ βλάστη, βλαστός. Ἐν τῇ Σανκριτ. ὑπάρ-
χει μετοχή τις vridhdhas (adultus), ὅπως ἐν Κούρτιος ὑποθέ-
τειν √vardh ἢ vradh, = √φλαθ ἢ φλαθ, ἐξ ἧς βλαστ.)
Ἐκβόλλω βλαστόν, φυτρῶνα, ἀναδίδω, κυρίως ἐπὶ φυτῶν, Α. σ. γ.
Θιβ. 594, Σορ. Ο. Κ. 697, Θουκ. 3. 26, κτλ.— ὁ βλαστός οὐκ
ἔβλαστε Σορ. Ἀποσπ. 314. εἰς ἴα σου... καὶ εἰς κρένα βλα-
στήσειεν ὅστεα Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Σπλ. Ἐπιγρ. 5759. 2)
μεταρ. παρὰ ποιητ., φυτρῶνα, παρουσιάζωμαι, ἐρχομαι εἰς ζω.,
ἀποκαλύπτωμαι, ἔβλαστε νᾶσος ἐξ ἄλλος, περὶ τῆς Δήλου, Πίνδ.
Ο. 7. 127. ἐπὶ τέκνων, γεννώμαι, ὁ αὐτ. Ν. 8. 12. ἀνθρώπου φῶ-
σιν βλαστόν, γεννηθεῖς μὲ ἀνθρωπίνην φύσιν, Σορ. Δέ. 761, πρὸλ.
Ο. Τ. 1376, Ἠλ. 440. ἀργυρος, κακὸν νόμισμα ἔβλαστε ὁ αὐτ.
Ἄντ. 286. βλ. δ' ἀπιστία ὁ αὐτ. Ο. Κ. 611, πρὸλ. Ἠλ. 109.,
κτλ.: οὐγὶ κούρον παρὰ πέτρης, Θουκ. ἐνθ' ἄνωστ., Πλάτ. Πολ. 495α,
Φαῖδρ. 251B. II. Μεθ., κάμνω τὴ νὰ βλαστήσῃ, ἐνεργῶ βλα-
στήσειν, παράγω, πολλαπλασιασθῶ, κατ' ἐνεσστ., Ἰππ. 383. 20. μελλ.
βλαστήσω Τραγικ. Ἀδελ. 269 Wagner. τὸ πλεῖστον κατ' ἄορ α'
ἐβλάστηκα Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1131. θεός... ἀμπελον ἐβλάστησεν
Νόνν. Δ. 36. 356. οὕτω παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Γεν. α', 11, Ἀριθ. ιζ', 8)
πρὸλ. ἐκβλαστάνω.
βλαστάω, μεταγ. τύπος τοῦ βλαστάνω, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 4.
113.
βλαστῆον, τό, = βλάστη, Νικ. Ἄλ. 622, κατὰ πληθ.
βλαστέω, σπανιώτερος τύπος τοῦ βλαστάνω, συγγενὴς ὑπὸ τῶν
ἀντιγραφεῶν εἰσαγόμενος εἰς τὰ χειρόγραφα ἀντὶ τῶν τῶν ἄορ. β' τῶ-
νων βλάστη, βλαστόν: ἀλλ' ἀπαντᾷ παρὰ συγγραφ. τοῦ μεταγε-
νεστορο Ἑλληνισμοῦ, ὡς ὁ Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 17. βλαστήσομαι
Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 6. βλαστηθεῖς Φίλων 1. 667. τὰ δὲ βλαστόυσι
ἐν Αἰσχύλ. Χο. 589 καὶ βλαστουμένη ἐν Σορ. Ἀποσπ. 239 φρί-
νονται ἐβλαστημένα.
βλάστη, ἡ, = βλαστός, Σορ. Ἀποσπ. 296, Πλάτ., κτλ. πε-
τραία βλ., ὁ αὐξανόμενος βράχος, Σορ. Ἄντ. 827. βλάστην καὶ
ἐπίδοσιν Πλάτ. Νόμ. 3, 679B. II. ἐπὶ τέκνων, βλάστης
πατέρας, βλαστήματα εἰς τοῦ πατρός, Σορ. Ο. Κ. 972. παιδὸς
βλάσται, ἡ γέννησις καὶ ἀνάπτυξις τοῦ παιδός, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 717,
πρὸλ. Ἀποσπ. 382.
βλάστηα, τό, = βλάστη Ι., κισσίνος βλ. Εὐρ. Βάχχ. 177,
πρὸλ. Ἰσοκρ. 13B. Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 1, 9. II. μεταρ., γέννημα,
τεκνον, μητέρα βλ. Αἰσχύλ. Θιβ. 533. τέκνων γλυκερὸν βλ.
Εὐρ. Μηδ. 1099, κτλ.: ὠσαύτως ἐπὶ ζῴων, ὁ αὐτ. Κύκλ. 206.
III. ἐξάνθημα τοῦ δέρματος, Ἀρεταῖος.
βλαστημὸς, ὁ, = βλάστη Ι. Αἰσχύλ. Θιβ. 12, Ἰετί. 317.— ὁ
Herim. ὅμως θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς ἐπίθ. ἐν Ἰκετ. ἐνθ' ἄνωστ. καὶ ἐν
Θιβ. ἐνθ' ἄνωστ. ἀναγιγνώσκεις βλαστημὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.
ἴδε Κοῖντ. ἐν Ἀθηναίῳ 7, 372.
βλαστημῶν, ὄν, γεν. -ονος, = βλαστημὸς, Νικ. Ἄλ. 561.
βλαστήσις, εως, ἡ, τὸ βλαστάνειν, ἀναδίδειν, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ.
6. 9, 2, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 5, 4, κ. ἀλλ.
βλαστητικὸς, ἡ, ὄν, ἔχων τάσιν πρὸς βλάστησιν, Θεόφρ. Αἰτ.
Φυτ. 1. 11, 4.
βλαστητικός, ἡ, ὄν, = τῷ προηγ., Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 12, 8. 2)
προζῶον τὴν αὐξήσιν, ὁ αὐτ. π. Ὀσμ. 63. ὦρα Γεωπ.
βλαστο-κοπέω, ἀποκόπτω ἐναρὰ βλαστήματα, βλαστήρια, Θεόφρ.
Αἰτ. Φυτ. 5. 9, 13.
βλαστο-λογέω, ὡς καὶ παρ' ἡμεῖν, βλαστολογῶ, συλλέγω βλα-

στάρια, Λατ. rampinare, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 16, 1· ὅστις ἔχει καὶ τὸ οὐσιαστ. βλαστολογία, ἢ, αὐτόθι.

βλαστός, ὁ, (βλαστάνω) βλαστάρη, κλωνάρη, Λατ. germen, Ἡρόδ. 6. 37, 8. 55, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5, 8, κ. ἀλλ.· ὁ τοῦ βλαστοῦ καιρός, δηλ. τὸ ἔαρ, Διόδ. 17. 82·—ὡσάυτως βλαστὸν, τό, Νίκ. Ἀποστ. 2. 20. II. ἐπὶ ζῳῶν, ὁ γόνος, τὸ σπέρμα, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 1. 23, 2., 2. 4. 32· τέκνον, γέννημα, Σοφ. Ἀποστ. 314, Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2258·

βλαστο-φυῖω, ἀναβῆω βλαστούς, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 11, 7, Schneid.

βλαστῶν, = βλαστάνω. Ἄν. Ὁξ. 1. 96.

βλασφημέω· πρkm. βεβλασφήμημα, Δημ. 228. 14· (βλάσφημοι) πρόφραξ κακοῦς ἢ βεβήλων λόγους, ὁμιλῶ μετ' ἐλαστροῦς ἢ περιφρονησῶς περὶ ἱερῶν πραγμάτων, εἰς θεοῦ Πλάτ. Πολ. 381E (πρβλ. τὸ ἐναντίον εὐφημέω) ἐν Ἄλκ. II. 149C, ἀναπέμπω ἀπερισκέπτως πρσενυγᾶς παρ' Αἰσχίν. 25. 39, προφέρω λόγους δυσσιώνους.

2) ὁμιλῶ κακᾶ περὶ τινος, κακολογῶ ἢ συκοφαντῶ, κατηγορῶ, ψέγω, περὶ τινος Ἰσοκρ. 310B, Δημ. ἐνθ' ἀνωτ.· ὡ βλασφημιῶν περὶ ἐμοῦ ὁ αὐτ. 252. 29· βλ. κατὰ τινος Ἰσοκρ. 246A, Ἀριστ. Ἔσα εἰς ἡμᾶς ἐβλασφήμησεν Δημ. 1229. 5· ὡσάυτως, βλ. τινὰ Βάθρ. 71. 6, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 23. 39, κτλ.:— Πλατ., κακολογοῦμαι, κατηγοροῦμαι, Ἐπιστ. π. Κορινθ. ι', 30. — Πρβλ. ἐπόμε. 3) ὁμιλῶ ἀσεβῶς περὶ Θεοῦ, Ἐδδ., Κ. Δ.

βλασφημητέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ., δν πρέπει νὰ κακολογήσῃ ἢ κατηγορήσῃ τις, Κλήμ. Ἄλ. 543.

βλασφημία, ἡ, ὁμιλία ἢ λόγος δυσσιώνος, ἀσεβῆς ὁμιλία (ἀντιθ. τῇ εὐφημίᾳ), βλασφημίαν ἐφέβηξατο, ἐν καιρῷ οὐσίας, Εὐρ. Ἴων. 1189· παραστάς τοῖς βωμοῖσι βλ. πᾶσαν βλασφημίῃ Πλάτ. Νόμ. 800C· βλασφημίαν ἱερῶν καταχέουσι αὐτοῖσι D. 141. 2., 257. 22· βλ. ποιῆσθαι εἰς τινὰ Αἰσχίν. 24. 4· ἔλας ἀμάεας βλασφημιῶν, ὀλιγκήρα φορτία ὕβρεων, Λουκ. Εὐν. 2.

3) ἀσεβῆς καὶ ἀνόσιος λόγος ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἢ εἰς τὸ θεῖον βλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 169· συγγ. ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑκκλ., τινός, ἐναντίον .., Εὐαγγ. κ. Μαθ. ιδ', 31· πρὸς τινὰ Ἀποκλ. ιγ', 6.

βλασφημῶ-γλωσσος, ον, ὁ ἔχων βλάσφημον γλῶσσαν, Ἐπιφάν. βλάσφημος, ον, ἴσως ἐκ τοῦ βλάξ καὶ φήμη· ἔτεροι ἐκ τοῦ βλάπτω, ἀντὶ τοῦ βλαψίφηνος):—ὁμιλῶν δυσσιώνους λόγους, κακολόγος, μ. γεν. = ἐναντίον .., Πλάτ. 2. 1100D, κτλ. 2)

ἐπὶ λέξεων, ὑβριστικός, κακός, δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἶπεῖν ἄλλῃξ δ' ἢ Δημ. 110. 9:—Ἐπίρρ. -μωσ Φιλῶστρ. 156· ὑπερθ. -ότατα Λουκ. Ἀλεξ. 4. 3) ὁ καλῶν βλασφημίας, ὑβριστής, Ἐδδ., Κ. Δ.· ὡς οὐσιαστ., ὁ βλάσφημος Ἐδδ. (2 Μακκ. ι', 36), 1 Τιμ. 1. 13, κτλ.

βλασφημοσύνη, ἡ, = βλασφημία, Συνέσ. 198B.

βλάττη, ἡ, blatta, λεονα βατῆς πορφυρᾶς, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (ed. Dioclet) D. Wnd. 535.

βλαύτη, ἡ, εἶδος σανδαλίου ἐλαφροῦ (παντόφλας) δ' οἱ κομφεῦοι ἐφόρων, Λατ. solea, Ἐρμπαπ. Μοιρ. 2. 4, Λύσιππ. Βαρχ. 2· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., βλαύτας σύρων Ἀναξίλ. Λυροπ. 1. 2· ὑποδεδεμένους Πλάτ. Συμπ. 174Δ.

βλαυτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ βλαύτη, Ἀριστοφ. Ἰππ. 889, Ἀθήν. 338A.

βλαυτῶν, πλήρω διὰ τῶν σανδαλίων, Ἠσύχ. πρβλ. Ter. Eun. 5. 7, 4.

βλαῦχά, Δωρ. ἀντὶ βληχῆ.

βλάψις, εως, ἡ, βλάβη, βλάψιμον, ζημία, Πλάτ. Νόμ. 932E. βλαψι-τάφρος, ον, ὁ ὠρισμένος διὰ τοὺς βλέποντας τοὺς τάφρους, κόλσσις Ἐπιτάφρ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 6307.

βλαψι-φρων, ον, (φρῆν) ἐπιφέρων παραφροσύνην, φάρμακα Εὐφωρ. Ἀποστ. 10· ἀτῆ Τρουφ. 411, Ὀρρ., κτλ. II. = φρενο-βλαβῆς, Αἰσχ. Θῆβ. 726.—Ἰδε Κόντ. ἐν Ἀθηναίω 6, 327.

βλείτης, βλείω, ἴδε ἐν λ. βάλλω.

βλεμειάνω, (βλέπω) βλέπω ἀγρίως, περιβλέπω βλοσυρῶς, σθένει βλεμειάνων, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Μ. 42· ἐπὶ τοῦ Ἐκτορος, Θ. 337. II. ἐν Βατραχομ. 275, = μενεαίνω, μετ' ἀπαρεμφ.

βλέμμα, τό, (βλέπω) = κύτταγμα, «ματιά», Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 306. Ἀριστοφ. Πλ. 1022, Δημ., κτλ.· αὐτός ὁ ὀφθαλμός, Αἰσχ. Δισχ. Ἀποστ. 238, Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 12.

βλέννα, ἡ, = μύξα, μυκώδης παχεῖα ὕλη ἐκ τῆς ἕνδος καταβαίνουσα, Ἰππ. 611. 5.

βλέννος, τό, κολλώδης ὕλη, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 2, 26. II. ὁ, εὖδος ἰχθύος, κοινῶς «γῆϊνος», καλούμενος ὡσαύτως καὶ βαιῶν, Σώφρων παρ' Ἀθην. 288A.

βλεννώς, ἡ, ὄν, σαλιάρης, μυξάρης, μυρῶς, Σώφρων ἐν Α. Β. 85.

βλενωδής, ες, (εἶδος) ὁμοῖος πρὸς βλένω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 2, 26.

βλεπε-δαίμων, ον, δεσποταΐμων, Πολυδ. Α', 21· αποκτικὸν ἐπίθετον τῶν Σωκρατικῶν, Κομ. παρ' Εὐστ. 206. 27, Ἠσύχ.

βλέπσις, εως, ἡ, βλέμμα, ματιά, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 597. βλέπος, τό, = βλέμμα, ματιά, Ἀττικὸν βλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1176.

βλεπτεόν, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἴδῃ, νὰ ἀποδέλψῃ, εἰς τι Πλάτ. Νόμ. 965D.

βλεπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς δρασιν, αἰσθησις Ἀνθ. II. παρήτρ. 304· ἔξέως βλέπων, Ἡροδιδαν. Ἐπιμερ. σ. 101.

βλεπτός, ἡ, ὄν, ἐν δυνάτει τὰς ἰδῆ, ἄξιος νὰ ἴδῃ τις αὐτόν, Σοφ. Ο. Τ. 1337.

βλέπω· μέλλ. βλέφομαι, Δημ. 799. 21, βλέψω Χρῆστον. Σιδ. 8. 207, Ἐδδ., κτλ.: ἀόρ. ἐβλεψα· πρkm. βεβλεψα (ἀπο-) Ἀντιφ. παρὰ Στωδ. 428. 10.— Πισθ. ἀόρ. ἐβλέφονην (προσ-) Πλούτ. 2. 680F· πρkm. βεβλεψαίμαι Ἀθήν. 409C:—ὀλίγον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις, εἰμῆ κατ' ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ.· ἐν συνθέσ. ὅμως ὁ μέλλ. -βλέφομαι δὲν εἶναι σπάνιος (πρβλ. ἀνα-, ἀντι-, ἀπο-, δια-, περι-, προσ-, ὑπο-βλέπω)· τὸ μέσ. (πλην τοῦ μέλλ.) καὶ τὸ παθ. εὐρήνηται μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσι. Βλέπω, κυττάζω, ἔχω τὴν δύναμιν τοῦ βλέπειν, ἀντιθ. τῷ τυφλός εἰμι, Σοφ. Ο. Τ. 302, 348, Ο. Κ. 73, Ἀριστοφ. Πλούτ. 15, κτλ.· βλέποντες ἐβλέπον μάτην Αἰσχ. Πρ. 447· βλέποντας ἐν ἀλαωτάτοις Ἀλεξ. ἐν Τραγμ. 2 (ἴδε Meineke 5. 91)· μὴ βλέπῃς ὁ μάντις, μὴ τύχῃ καὶ βλέπει παραπολὺ καθαρά, Σοφ. Ο. Τ. 747· ὁ βλέπων, ὁ προσήτης, κατὰ λέξιν ἀπόδοσις τοῦ Ἑβραϊκοῦ παρὰ τοῖς Ἐδδ. (3 Βασίλ. θ', 9).

II. κυττάζω, βλέφ' ὥδε Σοφ. Τρ. 402· ἐπὶ ἐμοῖ ὁ αὐτ. Αἴ. 345· εἰς τι Αἰσχ. Πέρσ. 802· ἐπὶ τι Θουκ. 7. 71· εἰς τινὰ Δημ. 320. 3, κτλ.· ὡσαύτως. πῶς βλέπων; μετ' ἐπίθετων; Σοφ. Φ. 110· ὁμασίαν ποίεις βλ.; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1371·— μετ' ἐπίρρ., φιλοφρόνως, ἐχθρῶς βλ. πρὸς τινὰ Ξεν. Ἀπομνημ. 3. 10, 4, κτλ.:—συγγ. ἀκολουθούμενον ὑπὸ ὀνόματος κατ' αἰτίαν, φόβον βλ., ὦν φοβερός, ἔχων ὕψιν φοβερὰν, βλέμμα φοβερὸν, Οὐαῖς ὡς φόβον βλέπων Αἰσχ. Θῆβ. 498 (οὕτως, Ἀρη δεδορκώτων αὐτοῖσι 53)· καὶ παρὰ Κωμικοῖς, ἐβλεψε νᾶπυ, εἶχε βλεμμα τὸ τὸ σῖνασι, ἑρμῆ, φλογερὸν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 631· ἀνδρῶν .. καὶ βλέποντ' ὄργιζαν ὁ αὐτ. Βατρ. 602· βλέποντων κάρδαμα ὁ αὐτ. Σρ. 455· πυρρίγην βλέπων, φαινόμενος ὡς πολέμιος χορός, ὁ αὐτ. Ὀρν. 1169· αἰκίαν βλέπων, φαινόμενος ὡς τις προσεβλημένος, αὐτοῖσι 1671· σκῦτή βλ. ἐπὶ δούλου, Εὐπ. Χρυσ. γέν. 12· βλ. ἀπίσταν ὁ αὐτ. ἐν Ἀδῆλ. 22· ὡσαύτως ἀκολουθούντος ἐπιθ., γλισχρὸν βλ. Εὐφρων Συνεφ. 1. 16· ἀκολουθούντος ἀπαρεμφ., ὀρχεῖσθαι μόνον βλ. Ἀλεξ. Ἰσοστ. 2· μετὰ οὐδενότου, τί περφορτικὸς βλέπεις; Εὐρ. Ἄλκ. 773· πρβλ. Λοθ. Φρύν. 119.

2) ἀποβλέπω εἰς τινὰ παρ' οὐ ἀναμένεται βοήθεια, εἰς θεοῦ Σοφ. Ἄντ. 923· οὐκέτ' ἐστίν εἰς δε, τι βλέπω ὁ αὐτ. Αἴ. 514· εἰς σε δε ἢ βλέπω, ἔπως .., ἐπ' ἐλπίδι τι .., ὁ αὐτ. Ἠλ. 954·—ὡσαύτως, ἀποβλέπω, τείνω εἰς τι, ἢ πολιτεία βλ. εἰς πλοῦτον Ἀριστ. Πολ. 4. 7, 4· ἐπὶ διευθύνσεως, οἰκία πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσα, spectans ad .., Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 9· οὕτω, κάτω γὰρ οἱ ὀδόντες βλέπουσι Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 5· τὸ οὐθαρ βλ. κάτω αὐτοῖσι 3. 21, 6. 3) βλέπω μετὰ πόθου, προθύμως περιμένα, μετ' ἀπαρεμφ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 376, Σπρξ. 847.

4) βλέπω πρὸς τι πρᾶγμα, προσέχω, προσυλάττωμαι, ἀπὸ τινος Εὐαγγ. κ. Μάρκ. η', 15· τι Ἐπιστ. π. Φίλιππ. 3. 2· μετ' αἰτ. προσ. βλ. εἰστούς Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιγ', 9· βλ. ἴνα .. 1 Ἐπιστ. π. Κορινθ. ιγ', 10· βλ. μὴ .. 2 Ἐπιστ. Ἰων. η'.

III. μεταθ., βλέπω, θεωρῶ, μ. αἰτ., Τραγ., κτλ.: ἐξ ἑαυτοῦ βλέπομενον, αὐτόδηλον, αὐταπόδεικτον, Σέξτ. Ἐπιμ. Μ. 1. 184. 2) βλ. φάος, φῶς ἡλίου, βλέπω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ζῶ, Αἰσχ. Πέρσ. 261. 299, Εὐρ. Ἐλ. 60· οὕτω, βλέποντα νῦν μὲν δεθ', ἔπειτα δὲ σκότον (δηλ. ὄντα τυφλὸν) Σοφ. Ο. Τ. 419·—ἐνετύθεν ἄνευ τοῦ φάος, εἶμαι ἐν τῇ ζωῇ, ζῶ, Αἰσχ. Ἀγ. 677, κτλ.· βλέποντα κάμπνεοντα Σοφ. Φ. 883, πρβλ. 1349, Αἴ. 962· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀληθῆ καὶ βλέποντα, πρᾶγματι υπάρχοντα, Αἰσχ. Χο. 844. 3) βλέπω πρὸς τι ἢ διὰ τι, βλ. καὶ ζητεῖν τι Πλάτ. Χαρμ. 172C.—(τὸ παρᾶχρον βλέφαρα ἀπαντᾶ παρ' Ὀμήρω, ἀλλ' οὐχὶ αὐτὸ τὸ βλέπω).

βλεφαρίζω· μέλλ. -ίσω, σκαρδαμύσω, ἀνοιγοκλείω τὰ βλέφαρα, Κλήμ. Ἄλ. 294.

βλεφαρικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς τὰ βλέφαρα, Καίλ. Δύρηλ.

βλεφαρίς, ἔδος, ἡ, ὀρίξ τοῦ βλεφάρου, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 402· τὸ πλεῖστον πληθ. = τρίχες τῶν βλεφάρων, Λατ. cilia, ὁ αὐτ. Ἰππ. 373, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4. 6, Ἀριστ. Ζῶ. Μορ. 2. 14, 1, κτλ. II. = βλεφάρων, ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ. 2. 12, 7., 3. 11, 7. κ. ἀλλ. [ὁ Δράκων σ. 45 λέγει ὅτι σχηματίζει τὴν γεν. εἰς -ἔδος παρ' Ἰωσιν· ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτο παραδείγμα εἶναι γνωστόν.]

βλεφαρῦτες, ἔδος, ἡ, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βλέφαρα ἢ ἐπ' αὐτῶν εὐρισκόμενος, τρίχες Πισθ. Αἰγ. 7. σ. 255.

βλεφάρω-κάτοχος, ον, ὁ συγκρατῶν, κατέχων τὸ βλέφαρον, Πισθ. Αἰγ. 6. σ. 179.

βλεφάρων, Δωρ. γλέφαρον (ἴδε Β β III. 1), τό, (βλέπω) τὸ πλεῖστον πληθ. (ὡς αἰσιπτε παρ' Ὀμ.) = τῶν ὀφθαλμῶν τὰ καλύμματα, βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύδας Ὀδ. Ι. 389· τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὕπνου, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας 5. 493· ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων (δυσκόν) Ἰλ. Κ. 187· ὕπνον ἐπὶ βλεφάρωσιν ἔχευεν Ὀδ.

Υ. 54, κτλ. παύρον ἐπὶ γλεφάροις ὕπνον ἀναλόκοισα Πίνδ. Π. 9. 43· οὕτως ἐπὶ ὕπνου, γλεφάρων ἀδὺ κλαίειτρον αὐτόθι 1. 14· βλ. σχηματεῖν, κοιμᾶν Αἰσχ. Ἄγ 15. Θῦβ. 3· ἐπὶ κλαυθμῶν, δάκρυ χωματὶ βάλειν ἐκ βλεφάρου Ὀδ. Ρ. 490, πρβλ. Υῦ 33· ἐπὶ του ἠανάτου, λυεῖν βλ. Σοφ. Ἄντ. 1302· σπανίως καθ' ἐνίκ., βλέφρων κέκληται ὁ αὐτ. Ἄποισπ. 83, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 302· βλ. τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω Ἄριστ. Ζ. Ι. 9, 1, πρβλ. Ζῳφ. Μορ. 2. 13.

II. οἱ ὀφθαλμοὶ. βλεφάρων κυανέων Ἦσ. Ἄσπ. Ἦρ. 7 (ἔνθα τὸ ἐπὶ. ὑποδείκνυσι ὀνομαστικὴν ἢ βλεφάρου). (κυανέωντων Fluch, ὁ δὲ Nauck κυανέωντων), καὶ συγνάκις παρὰ Τραγ. σκοταδὶ βλεπὶν Εὐρ. Πρ. 1. 330, πρβλ. Γρ. 107· ἐν τῷ ἐνίκῳ ὁ Σοφ. καλεῖ τὸν ἕλιον αἰέτερος βλεφάρων Ἄντ. 101· καὶ ὁ Εὐρ. τὴν σελήνην, νυκτὸς ἀφεγγέες βλεφάρων Φοιν. 546.— Πρβλ. ὄμμα III.

βλεφαρό-ξύστον, τό, ἐργαλεῖον πρὸς καθαρισμόν τῶν βλεφάρων, Παῦλ. Αἰγ. 3. σ 73.

βλεψίας, ὁ, εἶδος ἰγθύος, Δωρίων παρ' Ἀθην. 306F.

βλεψίς, εὖς, ἡ, ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν, ἔψις, ἔρασις, Πλούτ. Πελόπ. 32. Ἦσυχ.

βληθήνη, ἐπίρρ., (βάλλω) μετὰ τοῦ βάλλιν· Ἦσυχ. βλητικῶς, ῥηγτά.

βλητέα, ἴδε ἐν λ. βάλλω.

βλήμα, τό, (βάλλω) ῥήψιμον, βολή τῶν κύβων, ἀλλὰ βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν Εὐρ. Ίκτ. 330· ῥήψιμον πολεμικοῦ βλήματος. Διον. Ἄλ. 10. 16· ὡσαύτως αὐτὸ τὸ βλήμα, Φίλων 2. 431.

βλήμα, πρᾶγμα ἐκ βλήματος, Ἠρόδ. 3. 35. 2) πληγή, τραῦμα ἐκ βλήματος, Ἠρόδ. 3. 35. 3) εἶδος καλύμματος. σπέτασμα, Ἄνθ. Η. 7. 413.

βλήμενος, ἴδε ἐν λ. βάλλω.

βλήρ, Αἰολ. ἀντὶ δέλεαρ, Ἄλκαϊ. 122 Bgk.

βλήρ, ἡτρός, ὁ, ἡ, βεβλημένος, ἐρριμμένος, Ποιητ. ἐν Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Ψ. 254. ἴδε Καλλιμάχεια τ. 2. σ. 776 (ἐκδ. Schneider).

βλησθαι, ἴδε ἐν λ. βάλλω

βληστρίζω, μέλλ. -ίσω. (βλητός) ῥιπιάζω, ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. ἐμαυτὸν βλ., ἀπαρᾶθ' ἄνω. περὶ ἀσθενοῦς ἐπὶ τῆς κλίνης του, Ἰππ. 489. 40· βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἄν' Ἑλλάδα γὰν Ἐπειοῖν. 7. 2.— Μέσ. = βληστρίζειν ἑαυτὸν Ἄρεται. π. Θερ. Ὀξ. Παθ. 1. 1.

βληστρεμῶς, ὁ, ἀνησυχία, στενοχωρία, τὸ ῥίπτεσθαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἰππ. Ἐπιθ. Α', 970.

βληττεῖρα, ἡ, ἡ ῥίπτουσα, ἐξακοντίζουσα, διστῶν Ἄλεξ. Αἰτωλ. ἐν Μαστ. Sat. 5. 22.

βλητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ῥίψῃ ἢ θέσῃ, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 6'. 22.

βλητικόν, τό, = βλητόν (ἴδε βλητός II), Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 314B.

βλητο, ἴδε ἐν λ. βάλλω.

βλητός, ἡ, ὄν. (βάλλω) βεβλημένος, προσβεβλημένος, Λατ. sideratus, Ἰππ. Ὀξ. 386. Κοακ 182· κτυπηθεὶς ὑπὸ ἀσθενοῦς, προσβληθείς, λεχωίδες Καλλ. εἰς Ἄρτ. 127, πρβλ. ὁ αὐτ. εἰς Δῆμ. 102.

II. ὁ πλῆθυνσι βλητόν (ἐνν. ζῶον), τό, κτῆνος τὸ ὁποῖον πλῆττει. ἀντὶθ. τῷ δακετόν Αἰλ. Ζ. Ι. 3. 32.

βλητρον, τό, σιδηροῦς δεσμός, κρίκος, καρπίου, εἶδος σφηνός, ξυστόν κολλητὸν βλητρίοις Ἰλ. Ο. 678.

βληχάζω, = τῷ ἐπομ., Ἄποισπ. (Ἀδῆλ. 1) ἐν Α. Β. 336.

βληχάομαι, ὄφρ. ἐβληχασάμην Ἀνθ. Η. 7. 637, Ἄδωνος· ἀποθ.— βελάζω, ἐπὶ ἀνίων, σπαν. ἐπὶ αἰγίων, πρόσβατιων βληχασάμην Ἄριστορ. Εἰρ. 535, πρβλ. Ἄποισπ. 344· βληχασάμην πρόσβατιων αἰγίων τε. ἡ μέλη ὁ αὐτ. Πλ. 293.— ὡσαύτως ἐπὶ νηπιῶν, τὰ δὲ συγκλύσανθ' ἅμα βληχάται ὁ αὐτ. Σρ. 570.— παρὰ Θεοκρ. 16. 32 ἀντὶ τῆς εὐκτ. βληχασίνο (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. -εομαι), ὁ Αἰθίως ἀ-αγνώσκει βληχασίνο. (Πεβλ. βληγῆ, βληγῆς. Λατ. hulo· Παλαιο-Γερμ. blizu· Γερμ. blöken, Ἄγγλ. blent· Ἠ λέξις εἶναι ἀπομίμησις τῶν φωνῶν τῶν ἀμύων καὶ σπανίως τῶν αἰγίων, ὅπως τὸ μηχάομαι, συνήθ. ἐπὶ αἰγίων· οὕτω, μυχάομαι ἐπὶ ταύρων, βρυχάομαι ἐπὶ λέοντων, κτλ.).

βληχάς, ἄδος, ἡ, βληχασμένη, βελάζουσα, εἶας περὶ βλ. Ὀππ. Κ. 1. 145.

βληχῆ, Δωρ. βληχά, ἡ, τὸ βέλαιμα. οἶων Ὀδ. Μ. 266· αἰ κραυγαί, κλαυθμυρισμοὶ τῶν νηπιῶν, Εὐρ. Κύκλ. 48· πρβλ. ἀρτε-τρεφῆς (ἴδε βληχάομαι).

βληχηθῶς, ὁ, = τῷ προηγ., Αἰλ. Ζ. Ι. 5. 51.

βληχημα, τό, = βληχῆ, Ἦσυχ., Βασίλ.

βληχητά, ὦν, τὰ, τὰ βληχάμενα, δηλ. πρῶτατα, Αἰλ. Ζ. Ι. 2. 54· βληχητὰ τέκνα, προβατῶδη, μοσά, ἐπὶ τῶν υἰῶν τοῦ Ἰπποκράτους, Εὐπολ. Δημ. 38· οἵτινες καλοῦνται βλιτομάμμαι ὑπὸ Ἄριστορ. Νερ. 1001.— ὁ Βασίλ. ἔχει καὶ βληχητικός, ἡ, ὄν. βληχων, τό, εἶδος περιόδου, Δισκ. 4. 186.

βληχρός, ἄ, ὄν. (βλῆξ) ὀλίγος, ἀμυδρός, μαλακός, ἥσυχος, ἄνοτος, ἀνεμοῖ Ἄλκαϊ. 16 (46)· ἐπὶ τῶν ποταμῶν τοῦ ἄδου, δυσκίνητος, ἠολός· ἰσοὶ Ὀρατίου τὸ languidum flumen, Πίνδ. Ἄποισπ. 95. 9· βλ. πυρετός, ὀλίγος, ἀδύνατος, Ἰππ. Ἄν. 1255, πρβλ. Πλούτ.

Περ κλ. 38· βλ. σφυγμοὶ Ἰππ., κτλ.— Ἐπίρρ. -ρῶς, ὀλίγον ἀσθενοῦς, Ἰππ. 671. 31, Κτητ. παρὰ Φοιτ. 41. 11.— Δέν ὑπάρχει παρ' Ὀμ. (ὅστις ἔχει μόνον τὸν τύπον ἀβληχρός), οὐδὲ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἄστ.

βληχρός, ἡ, φυτόν τι ἀποθὺν ἀργά, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 7, 4.

βληχῶδης, ες. (εἶδος) βελάζων, προβατῶδης, εὐθήνη, Πέδρο. 93. 5.

βληχῶν, ἡ (μεταγεν. ὁ, Γερμ.), γεν. -ωνος, ὡσαύτως βληχῶν, γεν. -οῦς· καὶ γληχῶν, -ῶ, Δωρ. γλάχων, -ῶ; εἶδος φυτοῦ, (= φλογοκύνιν), Λατ. mentha pulegium, ἴδε κατωτ.

II. = ἐφῆδαιον, κατ' αἰτίαι. βληχῶ Ἄριστορ. Λυσ. 89.— Ὁ Φρόν. ἐν Α. Β. 30 καὶ ἕτεροι γραμματικοὶ περιστάνουσι τὸν μὲν τύπον γληχῶν (ἢ γληγῶ) ὡς Ἰων., τὸν δὲ γλάχων (γλαγῶ) ὡς Δωρικ. καὶ τὸν βληχῶν (βληγῶ) ὡς τὸν Ἀττικόν, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἄριστορ. Εἰρ. 712· τὰ δὲ ἐπὶ ἑνα παραδείγματα ἐπικυροῦσι τὴν διάκρισιν ταύτην· γεν. γληχῶνος Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 209, γληγῶς Ἰππ. 497. 33 καὶ 47· γλάχωνος Βοιωτ. παρ' Ἄριστορ. Ἄχ. 869· αἰτίαι. γλάχωνα αὐτόθι 861· γλαγῶ αὐτόθι 874, Θεόδο. 5. 56· βληγῶ Ἄριστορ. Λυσ. ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. βληχωνίας· ἀλλὰ δοτ. γληχῶ Ὁξέρ. Ι. Φ. 9. 16, 1.

βληχωνίας, ου, ὁ, ἐκ βληχῶνος παρεσκευασμένος, κυκεῶν Ἄριστορ. Εἰρ. 712.

βλίζω, = βλίττω, Γραμμ.

βλιμάζω, ὁ, = βλάτραχος, Ἦσυχ., Χοιροδοκ.

βλιμάζω [τ], Λακων. -άτωτ.— δοκιμάζω διὰ τοῦ δακτύλου ἔρ-νιθας ὅπως γνωρίσω ἂν ἔχωσιν ὡς Ἄριστορ. Ὀρν. 530· ἐντεθεῖεν ἐπὶ αἰσχρᾶς σαρματίας, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 23, Κράτ. ἐν Ἀδῆλ. 3, Ἄριστορ. Λυσ. 1164.— Παθ., πιέζομαι, θλίδομαι, Ἰππ. 1142D.

II. = βλίττω, Ἐτυμ. Μ. 200.

βλιμάσις [τ], εὖς, ἡ, αἰσχρὰ ἀρή, θλίψις, Ἦσυχ.

βλιόσω, ἴδε βλίττω.

βλιόστροι, εἶδος, ἡ, (βλίττω) ἡ τὸ μέλι τραγῶτα, λαμβάνουσα, χειρ Ἀνθ. Η. 9. 226.

βλιτάς, ἄδος, ἡ, εὐτελής γυνή, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 346.

βλιτάχια, τὰ, κογχυμία ἢ σελάχια, Ἐπίγ. παρ' Ἦσυχ.

βλιτο-μάμμαι, ἡ -μάμμαι, ου, ὁ, εὐθήης, ἴδε ἐν λ. βλη-χῆτῶ· συγγενῆ εἶναι τὰ μαμαμάκθος, συκομάμμαι βλιόσω, τό, εἶδος φυτοῦ, λάχανόν τι, Θεόδομ. Κωμ. Φιν. 1, Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 14. 2· κατὰ πληθ., Δίφιλ. ἐν Ἀπλ. 1.

βλίττω· ὄφρ. ἐβλίτσα, Πλάτ. Πολ. 564E. πρβλ. ἀποβλίττω· — ἀποκόπτω τὴν κηρήθραν καὶ ἀφαιρῶ, τραγῶ τὸ μέλι, Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ.· σφρηκιῶν βλ. Σοφ. Ἄποισπ. 856· μεταφ. βλ. τὸν ἔθμιον, ὁπισσέρω τον δῆμον τοῦ μέλιτος, τραγῶ τον δῆμον, Ἄριστορ. Ἰππ. 794, πρβλ. Λυσ. 475.— Παθ., πλειστον δῆ.. τοῖς κηρήσι μέλι βλίττεται (ἐκ διουθώσεως τοῦ Ρουγκ. ἀντὶ τοῦ βλιττεῖ) Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ.· βλ. τὰ σιγήνη τὰ σμήνη ἢ αἰ κυψέλαι στερεοῦνται τοῦ μέλιτος, Ἄριστ. Ι. Ζ. 5. 22. 9, πρβλ. 9. 40, 55. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξος καὶ τὸ μέλι, μέλιττω, τῇ προσθήκῃ τοῦ β, πρβλ. μαλακός, βλάξ. βροτός α-μυδρός, μολεῖν βλώσω, ἡμέρα μεσα-μυδρία, κτλ.).

βλιτρυι, τό, ὁ ἦχος χορδῆς τῆς κηθάρας, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 133, πρβλ. Δωγ. Α. 7. 57, Γαλην. 8. 662.

βλιτρυρίζομαι, παθ., ἦχῳ ὡς χορδῆ κηθάρας, Γαλην. 8. 69, 662.

βλιγ-ῶδης, ες, γλοιώδης, οὐ ἡ ῥίς ῥέει = κορυζῶν, Ἰππ. παρ' Ἦσυχ.· οὕτω, βλιγανῶδης, ες, ἐπὶ ἰγθύος = κολλώδης, Δίφιλ. Ἄπο-λεπει. 1. 15.

βλοσυρός, ἄ, ὄν. καὶ ὄς, ὄν. Ἦσ Ἄσπ. Ἦρ. 250.— φοβερός, αὐστηρός, ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως τοῦ ἀνδροκοῦ προσώπου, μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώποις Ἰλ. Η. 212· τῷ δὲ οἱ ὅσσο λαμπρόσθην βλοσυροῖσιν ὑπ' ὀφρύσιν Ἰλ. Ο. 608, πρβλ. Ἦσ. Ἄσπ. Ἦρ. 147· οὕτως ἐπὶ λέοντων, αὐτόθι 175· ἐπὶ τῶν Κηρῶν, αὐτόθι 250· ἡ δὲ σὺδα βλοσυρῆς, πρὸς περιγραφὴν γυναικός, Φαкул. 3. 3· μετὰ ταῦτα ἐπὶ παντός φοβεροῦ πράγματος, ἄγος Αἰσχ. Εὐμ. 168· ἀκρη Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 740.— παρὰ Πλάτωνι, θαρραλέος, γενναῖος, ἀνδραῖος, γενναῖος τε καὶ βλ. τὰ ἦθη Πολ. 535B· βλ. γε τὴν ψυχὴν ἔχεις Νικόστρ. ἐν Ἀδῆλ. 4· οὕτως ἐπὶ γυναικός, μαῖα γενναῖα καὶ βλ. Πλάτ. Θεαισ. 149A.— ὡσαύτως, τραγῶς, πρόστυχος, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 2, 3.— Ἐπίρρ. -ρῶς Ἠλιόδ. 10. 27.

βλοσυρότης, ἡτρός, ἡ, αὐστηρότης, φοβερότης, ἀγριότης βλέμ-ματος, Εὐστ. 1194. 46.

βλοσυρό-φρων, ὄν, ὁ ἔχων βλοσυρόν, ἄγριον φρόνημα, Δισχὺλ. Ίκτ. 833.

βλοσυρ-ῶπης, ου, ὁ, μεταγεν. ἄρσ. τοῦ ἐπομ., Ὀππ. Κ. 1. 144.

βλοσυρ-ῶπις, εἶδος, ἡ, (ὡψ) ἡ ἄγριον καὶ φοβερόν ἔχουσα ἐθ-βλιμα, Γοργῶ Ἰλ. Α. 36.

βλοσυρ-ῶπός, ὄν, μεταγεν. τύπος τοῦ προηγ., Διον. Π. 123.

βλύζω· μέλλ. βλύσω [5] Ἀνθ. Η. 9. 819· ὄφρ. ἐβλύσω Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1446, Κλόντ. Σμ., κτλ. ποιητ. εὐκτ. βλύσσει Ἀθ. Η. 11. 58· παθ. ὄφρ. ἐβλύσθη Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. Ε. Η. 204D· πρβλ. ἀνα-, ἀπο-βλύζω (ἴδε ἐν λ. φλύω).

Ἄνακρῶ, ἀναβλύζω, ἀναπηδῶ, ἐπὶ ὕδατι. Ἀπολλ. Ρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Χρησμ. παρὰ Πaus. 5. 7, 3, Φιλόστο. 132, κτλ.· θερμῶν ὑδάτων βλ.,

ἀναδύω, ἀναδίδω... Σουλ. Ἐπιγρ. 5127B. 11· μετὰ δοτ., βλ. Λυσίω, οἶνον, Ἀνθ. Π. 11. 58· μετὰ συστοίχ. αἰτ., μέθου βλ., ἐκ-χύνω, ἀναδίδω οἶνον, αὐτόθι 7. 27· ὕδωρ Ὀρφ. Ἀργ. 601.— Πρὸς βλῶ.

βλῶσις [ῶ], εως, ἡ, ἀνάλυσις, Ἀνθ. Π. 9. 819.— Ὡσαύτως βλῶσιμα, τό, Ἠρωδιαν. Ἐπιμ. 11, βλῶσιμος, ὁ, Γλωσσ.

βλῶω. = βλῶζω, μ. δοτ., φόνω βλῶουσαι Λυκ. 301· μ. αἰτ., ὕδωρ... ἔδλωε πηγὴ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 2. στίχ. 6· ἀόρ. ἔδλωσε Χρ. Πίσχ. 1087· οὕτω καὶ βλῶσω, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 7. στίχ. 33· βλῶστανώ Ἰωάνν. Χρυσ., κτλ.· πρὸς βλῆττω.

[Ὡ μετὰ δύο μακρῶν συλλαβῶν παρ' Ἐπ., ἀναδύεσκε Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 223, πρὸς 4. 1417].

βλωθρός, ἄ, ὄν. (βλῶσιμα) ὑψηλός, μεγαλοπρεπής, ἢ ἐ πίτυς βλωθρῆ Ἰλ. Ν. 390· στάς ἀρ' ὑπὸ βλωθρῆν ὄγχην Ὀδ. Ω. 234.

βλωμός, ὁ, = φωμός, τεμάχιον ἄρτου, «βουκία», Καλλ. Ἀποσπ. 240· πρὸς δὲ ἄλλοις ὕποκορ. βλωμίδιον, τό, Εὐστ. 1817. 55· Παρὰ Φιλῆμ. ἐν Ἀθην. 114E, βλωμιαῖοι ἄρτοι εἶναι ἢ πθ. γαρ.· τό Λατ. quadrati.

βλῶσις, εως, ἡ, ἀφίξις, παρουσία, Ἠσῦ.

βλῶσιμα, Νικ. Θ. 450, (κατα-, προ-) Ὀμ.: μέλ. μολοῦμαι, Ἀίσχ. Πρ. 689, Σοφ. Ο. Κ. 1742: ἀόρ. ε' ἐμολον. παρ' Ὀμ., Ἀττ. ποιηταὶ καὶ μεταγεν. περὶ τοῦ προστακτ. μόλε Κρατίν. Νεμ. 10: πρμ. μέμβλωκα Ὀδ., Εὐρ. Ρήσ. 629: μεταγεν. μέλ. βλῶζω (κατα-) Λυκ. 1068: ἀόρ. α' ἔδλωξα ὁ αὐτ. 448, 1327: ἀόρ. ε' ἔδλω παρ' Ἠσῦ.

(βλῶσιμα (ὃ ἐ. μλῶσιμα, ἴδε ἐν λ. βλῆττω), μολοῦμαι, μόλειν εἶναι κατὰ τύπον ἀκριβοῦς ὅμοια τοῖς θρώσκι, θοροῦμαι, θορεῖν, καὶ ὅσον αἱ ῥίζαι εἶναι ΜΟΛ-, ΘΟΡ-· ἀλλὰ δὲν ἀπαντῶσι τύποι ἐνεστώτων μολέω, θορέω, εἰμῆ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἰκωψ. Ἀνθ. Π. σ. 27, 609.) Ἰγάρω ἡ ἔργουμαι, ἐν χρήσει τὸ πλείστον παρὰ ποιηταῖς κατ' ἀόρ. ε', δεῦρο μολόντες Ὀδ. Γ. 44· μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' Ἰλ. Ζ. 286: ἐπὶ χρόνου, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ ἦος Ω. 781· μέμβλωκε μάλιστα ἡμίωρ Ὀδ. Ρ. 190· οὕτω παρὰ Πίνδ. καὶ Τραγ., ὅτε τὸ κύριον μόλῃ-Δίσχλ. Ἀγ. 766· συγνάξις μετὰ προθ., μολεῖν εἰς..., ἐπὶ..., πρὸς..., ἢ ἀπὸ..., ἔξ...· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ μόνης αἰτίας, ἐμο-λεν Ἠρας λαθὼν Πίνδ. Ν. 10. 66· γῆν μολόντες Ἑλλάδα Δίσχλ. Πέρσ. 809, πρὸς Ἀγ. 968, Ἰκέτ. 239, Σοφ. Φ. 1332, Εὐρ. Ρήσ. 223, 289· ἦθος τέλος μ. Εὐρ. Μῆδ. 921, πρὸς Ἰ. Τ. 1421· μ. δοτ. προσ., μηδὲ μοι... θάνατον μόλοι Σόλων 1. 5, πρὸς Σοφ. Ο. Κ. 70, Ἀντ. 233. κτλ.· δι' ἔχθρας μ. τινι, διὰ μάχης μολεῖν τινι (πρὸς δὲ Ἀ. IV) Εὐρ. Φοιν. 479, Ἰ. Α. 1392· εἰς ὑποπτα μ. τινι = ὑφορᾶν τινὰ ὁ αὐτ. Ἠλ. 345· ἐς λόγους μ. τινι ὁ αὐτ. Μῆδ. 666.— Ἐπίτιον παρὰ τοῖς περὶ τῶν Ἀτικῶν, Σεν. Ἀν. 7. 1, 33· καὶ ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. μόνον ἐν τοῖς χορικοῖς (Ὀρν. 404, Θεσμ. 1146, 1155, κτλ.). ἢ ὅταν τις Λάκων ὁμιλῇ, ὁ αὐτ. Ἀγσ. 984, πρὸς Πλούτ. 2. 220E, 225D).

βοᾶγός, ὁ, ἴδε ἐν λ. βουαγός, ὁ, περὶ τοῦ Ἡρακλέους, Λυκ. 652.

βοᾶγιον, τό, ἄσις ἐκ δέρματος ἀγρίου ταύρου, Ἰλ. Μ. 22, κ. ἄλλ.

βοᾶγρος, ὁ, (βοῦς) βοῦς ἄγριος, ἄγριος ταῦρος, Φιλόστρ. 265.

βοαθός, ἄορ. ἀντὶ τοῦ βοηθός, Πίνδ., ὄνομα Δελφικοῦ τι-νο: μῆνος, Ἀνέκδ. Δελφ. 16. 19, 26.

βοᾶμα, τό, (βοᾶ) ἄορ. ἀντὶ βόημα, ἀλλὰ ὁ μόνος ἐν χρήσει τύπος, = κραυγῇ, χαμαιπετὲς β. Δίσχ. Ἀγ. 920· ἠχηρὰ μελωδία, Τηλέπορον τι βόαμα λύρας Κυδίας παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 967 (Ἀποσπ. 1).

βο-άνθρωπος, τό, = βούφθαλμον, Ἰππ. παρὰ Γαλην., Νικ. παρ' Ἀθην. 683C.

βοάνθρωπος, ὁ, βοῦς (ἡ ταῦρος) καὶ ἄνθρωπος, περὶ τοῦ Μινω-ταύρου, Τζέτζ. Χιλ. 1. 489.

βοᾶξ, ἄκος, ὁ, συνηρ. βῶξ (Δίφυλ. Σιφν. παρ' Ἀθην. 356A), εἶδος ἰχθύος ἱεροῦ τοῦ Ἑρμοῦ, κληθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ ἤχου (μυθῆ) ὃν ἐκπέμπει, Ἐπιχαρμ. 10 Διη., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 400, ἴδε Ἀθην. 286 κέ.

βοᾶριος, α, ον, τό, Λατ. boarius, ἢ β. ἀγορά, ἢ τῶν βοῶν ἀγορὰ ἐν Ρώμῃ, Διον. Ἀλ. 1. 40.

βοαρμία, ἡ, (*βρω) ἢ τοῦς βοῦς ζεύεσσα, ὑπὸ ζυγὸν βαλοῦσα, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκ. 520.

βοάριχος, ον, = βούφραχος, τρίττοβόαριχος, θυσία ἐκ τριῶν ζώων, ὡν ἕτερος βοῦς, Clā 1, 5. 534, suovetaurilia.

βοᾶτις, εδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. βοῦταις.

βοᾶυλος, ὁ, (βοῦς, αὐλή) σταυλὸς βοῶν, βούσταβλον, Θεόκρ. 25. 108· ὡσαύτως βοᾶυλον, τό, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1288· βοᾶυλιον Ὀρφ. Ἀργ. 436.

βοᾶω, Ἐπ. γ' ἐνικ. βοᾶα, γ' πληθ. βοᾶωσιν, μετοχ. βοᾶων, Ὀμ. Ἰων. παρκατ. βοᾶσασε Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 588.— Ἀττ. μέλλ. βοᾶσσομαι, ἄορ. βοᾶσσομαι· μεταγεν. βοᾶσω, αὐτόθι 3. 792, Ἀνθ. Π. 7. 32, κτλ., (βοᾶσος Εὐρ. Ἰων. 1446 εἶναι ἀόρ. ὑποσπαστ.)· — ἀόρ. ἐβόησα Ὀμ., Σοφ. Ἐπ. βόησα Ἰλ. Ψ. 847· Ἰων. ἔβωσα Μ. 337 καὶ Ἠρόδ.· ἐνίσσε ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 168, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1155· πρμ. βεβόηκα Φιλόστρ. 561.—

Μεσ., βοᾶμενος Ἀριστοφ. Σφηξ. 1228· Ἐπ. ἀόρ. βοᾶσσο Κόιντ. Σμ. 10. 465, Ἰων. ἐβῶσατο Θεόκρ. 17. 60.— Παθ., Ἰων. ἀόρ. ἐβῶ-σθη Ἠρόδ.· πρμ. βεβόηκα Ἀνθ. Π. 7. 138, Ἰων. μετοχ. βεβω-μένος Ἠρόδ. 3. 39· ὑπερσυντ. ἐβεβόητο Πaus. 6. 11, 2. Πρὸς ἀνα-, ἐπι-, κατα-βοᾶω. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι BOF, πρὸς Λατ. bou-are παρ' Ἐνθῶ καὶ bovinator πρὸς τὸ re-boare, Σανσκρ. gu, μετ' ἀναδίπλ. gōgu (notum facere), ὥστε ἴσως τὰ γῶσά. γῶσος ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, πρὸς βῶ. 1).

Φωνάζω δυνατὰ, κραυγάζω, ἐκβάλλω κραυγὴν, δέξω βοήσας Ἰλ. Ρ. 89· ὅσον τε γέγωνε βοήσας (ἴδε ἐν λ. γέγωνε) Ὀδ.: πᾶσα γὰρ πόλις βοᾶ Δίσχλ. Ἀγ. 1106· ὡς δρᾶσαν βοᾶ ὁ αὐτ. Θῆβ. 381· βοᾶ γραμμῶν ἐν συλλαβαίσι, ἐνθα τὸ βοᾶ ἀναφέρεται εἰς τὰς ἀλαζονικάς φωνὰς τοῦ Καπανέως, οὐχὶ δὲ εἰς ἀνθρώπων τινα φωνῶν ἢ λόγων, αὐτόθι 468· οἱ βεβησμένοι, ἔτοιμοι νὰ φωνάζωσιν (ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ), Δημ. 172. 4· ἴδε ἐν λ. κρᾶζω. 2) ἐπὶ πραγματικῶν, ἠχώ ἰσχυρῶς, κροτῶ, βροντῶ, παταῶ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων, Λατ. reboare, οὐδὲ.. κύμα τόσον βοᾶα ποτὶ ἕρσον Ἰλ. Σ. 394· ἀνηχηθῶ, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι ἠρόνες βοᾶωσιν Ρ. 265· βοᾶ δὲ πόντιος κλύδων Δίσχλ. Πρ. 431, πρὸς 392, κτλ.· βοᾶ δ' ἐν ὡσί κέλαδος, ἡγεῖ, ὁ αὐτ. Πέρσ. 605· τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν, αὐτὸ γὰρ βοᾶ, λαλεῖ μεγαλοφῶνως περὶ ἑαυτοῦ, Ἀριστοφ. Σφηξ. 921. II. μ. αἰτίας.

προσ., ἐπικαλοῦμαι τινα (μεγαλοφῶνως) Πίνδ. Π. 6. 36, Εὐρ. Μῆδ. 205, Σεν. Κύρ. 7. 2, 5. 2) μετ' αἰτ. ὡσαύτως, ἐκβάλλω φωνῆν διὰ τινος (ὅπως ἀλούσῃ) Σοφ. Τρ. 772. 3) μετὰ συστοίχ. ὑ αἰτίας, β. βοᾶν Ἀριστοφ. Νεφ. 1153· β. μέλος, Ἰωάν Σοφ. Αἰ. 976, Φ. 216· οὕτω, β. λοιγὸν Δίσχλ. Χο. 402· ἄλγος Εὐρ. Τρω. 1310· μετὰ διπλ. αἰτίας, βοᾶτε τὸν ὑμέναιον.. νύμφαν, ψάλλετε μεγαλοφῶνως τὴν γαμήλιον ᾠδὴν εἰς τιμὴν τῆς νύμφης, αὐτόθι 335 (λυρ.). 4) διαρμηζῶ, ἐπιπύω, ἢ ῥάφηνος ἢ ἡμῶν ἐβῶσατε Ἀλεξ. Ἀπεγλ. 1. 7· πρήγματα βεβωμένα ἀνά Ἰωνίην Ἠρόδ. 3. 39· ἐβῶσθησαν ἀνά τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. 6. 131· πρὸς καταδόητος, περιβόητος. 5) μετ' ἀπαρ., ἐπιτάσσω μεγαλοφῶνως, διατάττω τινα μετὰ ἰσχυρᾶς φωνῆς νὰ πράξῃ τι, Σοφ. Ο. Τ. 1287, Εὐρ. Ἀνθρ. 298· βοᾶν τινι ἀγειν Εὐρ. Ἀν. 1. 8. 12· β. τινι μὴ θεῖν αὐτόθι 1. 8. 19· ὡσαύτως, λέγω μεγαλοφῶνως δεῖ... Ἐπικράτ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 31· ὡσαύτως, β. ὅτι..., ὡς..., Σεν. Ἀν. 1. 8. 1, Ἀντιρ. Κνωθ. 2.

βοεικόος, ἡ, ὄν, = τῷ ἐπομ. μόνον ἐν τῷ Ε. Μ. 254. 46. καὶ βοεικόος, ἡ, ὄν, (βοῦς) = βοείος, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς βοῦς, ζεύγη β., ἄμαξι συρόμεναι ὑπὸ βοῶν, Θουκ. 4. 128, Σεν. Ἀν. 7. 5, 2, πρὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 163· Ὁ τύπος βοϊκόος, συνηθὸς ἐν χεῖροσι γροῖς (ἴδε Διον. Ἀλ. 8. 87), κατακρίνεται ὑπὸ Ἠρωδιαν. ἐν Α. Β. 1354.

βοείος, Ἐπ. καὶ Ἰων. βόεος, α, ον (βοῦς) — ἐκ βοῦς ἢ βοῶν ἴδιος ἐκ δέρματος βοῦς, Ὀμ., ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τοὺς δύο τύπους, δέρμα βοείον Ὀδ. Σ. 24· βοείον ἱμάσιον Ἰλ. Φ. 324· βοεία ἀσπίδας Ε. 452· βόεα κρέα Ἠρόδ. 2. 37, 168· τὰ βόεα κρέα Πλάτ. Πολ. 338C· γάλα βοείον, ἀγγελλῶς, Εὐρ. Κύκλ. 218· τὸ βοείον γάλα Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 3. 20, 14· μεταφ., βόεα ῥήματα, λόγοι μεγάλοι καὶ ὑπερήφανοι («χονδρά, παχιά λόγια»), (πρὸς βούπαις, κτλ.), Ἀριστοφ. Βατρ. 924. II. = βοείη ἢ βοείη (ἐνν. δορῆ), ἡ, δέρμα βοῦς, ἀδέφητον βοεῖν Ὀδ. γ. 2, 142, πρὸς Χ. 364· βοῦς μέγαλοιο βοείη Ἰλ. Ρ. 389· ἄσις ἐκ δερ-ματος βοῦς, βοείης εἰλυμένου ὠμοῦς αἰσῆσι στερεῆσι Ρ. 492· βοῶν τ' εὔ ποιητῶν (συνηρ. ἀντὶ βοῶν) Π. 636· ἴδε ἐπόμε-κα καὶ πρὸς ἱερεῖον. 2) = βοεῦς, λυσάντα βοεία Ὑμνοὶ Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 487, πρὸς 503· ὁ Βουττω. προὔτεινε τὴν γραφὴν βοῆζας.

βοεῦς, εως, ὁ, σχοινίον ἥτοι λωρίον ἐκ δέρματος βοῦς, εὐστρέ-πτοισι βοεῦσι Ὀδ. Β. 426.

βοῆ, ἀντὶ βοείη, ἴδε ἐν λ. βόειος.

βοῆ, ἄορ. βοᾶ, ἡ, (βοᾶω) ἰσχυρὰ φωνή, κραυγῆ, Ὀμ. κτλ.— παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὸ πλείστον, ἢ τοῦ πολέμου κραυγῆ, βοῆν ἀγα-θός, ἐπίθετον τῶν ἥρώων, ἐξέχων ἐν τῇ πολεμικῇ κραυγῇ, Ἰλ. Β. 408, κ. ἄλλ.· οὕτω, βοᾶς δ' ἐτι μῆδ' ἔνομι' ἔστω, ἅς μὴ εἶναι μῆδὲ τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου, Θεόκρ. 16. 97· παρὰ Τραγ. συνηθίς, ἢ κραυγῆ τῶν ἱκετῶν, Δίσχλ. Πέρσ. 936, κτλ.· ἐπὶ χρησμῶν, ἀειδούσα.. βοᾶς ἅς ἂν Ἀπόλλων κελᾶδῆσθ Εὐρ. Ἰων. 92 (λυρ.)· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ θαυροῦ τῆς θαλάσσης, τοῦ πατάγου τῶν κυμάτων Ὀδ. Ω. 48· ἐπὶ τοῦ ἤχου μουσικῶν ὀργάνων, αὐλοὶ φέρ-μιγγές τε βοῆν ἔχον Ἰλ. Σ. 495, πρὸς Πίνδ. Ο. 3. 12, Π. 10. 60· β. ἀσπίτιγγος Δίσχλ. Θῆβ. 394· ἡ φωνὴ, τὸ κελᾶδῆμα τῶν πετηνῶν, Σοφ. Ἀντ. 1021· ἡ φωνὴ τῶν κτηνῶν, Εὐρ. Βάχχ. 1085· βοῆν θωύσσειν, αὐτεῖν Σοφ. Αἰ. 335, Εὐρ. Ἐκ. 1092· ἐρθέγγ-ἔστο βοῆ τις ὁ αὐτ. Ἰ. Τ. 1386· βοᾶσσομαι τὰν ὑπέροπτον· ὅσον φρῶν. Κομ. Ποικστρ. 4· βοῆν ἰστανάι Ἀντιρ. Σαφρ. 1. 2· ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκεν, ὅσον ἐξηρητῶ ἐκ τῆς βοῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, πρὸς τὸ θεοθῆναι, Θουκ. 8. 92, Σεν. Ἑλλ. 2. 4. 31· ὅσον ἀπὸ βοῆς Δ. Κάσσ. II. = βοήθεια, ἐπιουρία, Δίσχλ. Ἰκέτ. 730, Ἀγ. 1349, Σοφ. Ο. Κ. 1057.

βοῆ, ἀντὶ βοείη, ἴδε ἐν λ. βόειος.

βοῆ, ἄορ. βοᾶ, ἡ, (βοᾶω) ἰσχυρὰ φωνή, κραυγῆ, Ὀμ. κτλ.— παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὸ πλείστον, ἢ τοῦ πολέμου κραυγῆ, βοῆν ἀγα-θός, ἐπίθετον τῶν ἥρώων, ἐξέχων ἐν τῇ πολεμικῇ κραυγῇ, Ἰλ. Β. 408, κ. ἄλλ.· οὕτω, βοᾶς δ' ἐτι μῆδ' ἔνομι' ἔστω, ἅς μὴ εἶναι μῆδὲ τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου, Θεόκρ. 16. 97· παρὰ Τραγ. συνηθίς, ἢ κραυγῆ τῶν ἱκετῶν, Δίσχλ. Πέρσ. 936, κτλ.· ἐπὶ χρησμῶν, ἀειδούσα.. βοᾶς ἅς ἂν Ἀπόλλων κελᾶδῆσθ Εὐρ. Ἰων. 92 (λυρ.)· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ θαυροῦ τῆς θαλάσσης, τοῦ πατάγου τῶν κυμάτων Ὀδ. Ω. 48· ἐπὶ τοῦ ἤχου μουσικῶν ὀργάνων, αὐλοὶ φέρ-μιγγές τε βοῆν ἔχον Ἰλ. Σ. 495, πρὸς Πίνδ. Ο. 3. 12, Π. 10. 60· β. ἀσπίτιγγος Δίσχλ. Θῆβ. 394· ἡ φωνὴ, τὸ κελᾶδῆμα τῶν πετηνῶν, Σοφ. Ἀντ. 1021· ἡ φωνὴ τῶν κτηνῶν, Εὐρ. Βάχχ. 1085· βοῆν θωύσσειν, αὐτεῖν Σοφ. Αἰ. 335, Εὐρ. Ἐκ. 1092· ἐρθέγγ-ἔστο βοῆ τις ὁ αὐτ. Ἰ. Τ. 1386· βοᾶσσομαι τὰν ὑπέροπτον· ὅσον φρῶν. Κομ. Ποικστρ. 4· βοῆν ἰστανάι Ἀντιρ. Σαφρ. 1. 2· ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκεν, ὅσον ἐξηρητῶ ἐκ τῆς βοῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, πρὸς τὸ θεοθῆναι, Θουκ. 8. 92, Σεν. Ἑλλ. 2. 4. 31· ὅσον ἀπὸ βοῆς Δ. Κάσσ. II. = βοήθεια, ἐπιουρία, Δίσχλ. Ἰκέτ. 730, Ἀγ. 1349, Σοφ. Ο. Κ. 1057.

βοῆ, ἀντὶ βοείη, ἴδε ἐν λ. βόειος.

βοῆ, ἄορ. βοᾶ, ἡ, (βοᾶω) ἰσχυρὰ φωνή, κραυγῆ, Ὀμ. κτλ.— παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὸ πλείστον, ἢ τοῦ πολέμου κραυγῆ, βοῆν ἀγα-θός, ἐπίθετον τῶν ἥρώων, ἐξέχων ἐν τῇ πολεμικῇ κραυγῇ, Ἰλ. Β. 408, κ. ἄλλ.· οὕτω, βοᾶς δ' ἐτι μῆδ' ἔνομι' ἔστω, ἅς μὴ εἶναι μῆδὲ τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου, Θεόκρ. 16. 97· παρὰ Τραγ. συνηθίς, ἢ κραυγῆ τῶν ἱκετῶν, Δίσχλ. Πέρσ. 936, κτλ.· ἐπὶ χρησμῶν, ἀειδούσα.. βοᾶς ἅς ἂν Ἀπόλλων κελᾶδῆσθ Εὐρ. Ἰων. 92 (λυρ.)· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ θαυροῦ τῆς θαλάσσης, τοῦ πατάγου τῶν κυμάτων Ὀδ. Ω. 48· ἐπὶ τοῦ ἤχου μουσικῶν ὀργάνων, αὐλοὶ φέρ-μιγγές τε βοῆν ἔχον Ἰλ. Σ. 495, πρὸς Πίνδ. Ο. 3. 12, Π. 10. 60· β. ἀσπίτιγγος Δίσχλ. Θῆβ. 394· ἡ φωνὴ, τὸ κελᾶδῆμα τῶν πετηνῶν, Σοφ. Ἀντ. 1021· ἡ φωνὴ τῶν κτηνῶν, Εὐρ. Βάχχ. 1085· βοῆν θωύσσειν, αὐτεῖν Σοφ. Αἰ. 335, Εὐρ. Ἐκ. 1092· ἐρθέγγ-ἔστο βοῆ τις ὁ αὐτ. Ἰ. Τ. 1386· βοᾶσσομαι τὰν ὑπέροπτον· ὅσον φρῶν. Κομ. Ποικστρ. 4· βοῆν ἰστανάι Ἀντιρ. Σαφρ. 1. 2· ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκεν, ὅσον ἐξηρητῶ ἐκ τῆς βοῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, πρὸς τὸ θεοθῆναι, Θουκ. 8. 92, Σεν. Ἑλλ. 2. 4. 31· ὅσον ἀπὸ βοῆς Δ. Κάσσ. II. = βοήθεια, ἐπιουρία, Δίσχλ. Ἰκέτ. 730, Ἀγ. 1349, Σοφ. Ο. Κ. 1057.

βοῆ, ἀντὶ βοείη, ἴδε ἐν λ. βόειος.

βοῆ, ἄορ. βοᾶ, ἡ, (βοᾶω) ἰσχυρὰ φωνή, κραυγῆ, Ὀμ. κτλ.— παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὸ πλείστον, ἢ τοῦ πολέμου κραυγῆ, βοῆν ἀγα-θός, ἐπίθετον τῶν ἥρώων, ἐξέχων ἐν τῇ πολεμικῇ κραυγῇ, Ἰλ. Β. 408, κ. ἄλλ.· οὕτω, βοᾶς δ' ἐτι μῆδ' ἔνομι' ἔστω, ἅς μὴ εἶναι μῆδὲ τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου, Θεόκρ. 16. 97· παρὰ Τραγ. συνηθίς, ἢ κραυγῆ τῶν ἱκετῶν, Δίσχλ. Πέρσ. 936, κτλ.· ἐπὶ χρησμῶν, ἀειδούσα.. βοᾶς ἅς ἂν Ἀπόλλων κελᾶδῆσθ Εὐρ. Ἰων. 92 (λυρ.)· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ θαυροῦ τῆς θαλάσσης, τοῦ πατάγου τῶν κυμάτων Ὀδ. Ω. 48· ἐπὶ τοῦ ἤχου μουσικῶν ὀργάνων, αὐλοὶ φέρ-μιγγές τε βοῆν ἔχον Ἰλ. Σ. 495, πρὸς Πίνδ. Ο. 3. 12, Π. 10. 60· β. ἀσπίτιγγος Δίσχλ. Θῆβ. 394· ἡ φωνὴ, τὸ κελᾶδῆμα τῶν πετηνῶν, Σοφ. Ἀντ. 1021· ἡ φωνὴ τῶν κτηνῶν, Εὐρ. Βάχχ. 1085· βοῆν θωύσσειν, αὐτεῖν Σοφ. Αἰ. 335, Εὐρ. Ἐκ. 1092· ἐρθέγγ-ἔστο βοῆ τις ὁ αὐτ. Ἰ. Τ. 1386· βοᾶσσομαι τὰν ὑπέροπτον· ὅσον φρῶν. Κομ. Ποικστρ. 4· βοῆν ἰστανάι Ἀντιρ. Σαφρ. 1. 2· ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκεν, ὅσον ἐξηρητῶ ἐκ τῆς βοῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, πρὸς τὸ θεοθῆναι, Θουκ. 8. 92, Σεν. Ἑλλ. 2. 4. 31· ὅσον ἀπὸ βοῆς Δ. Κάσσ. II. = βοήθεια, ἐπιουρία, Δίσχλ. Ἰκέτ. 730, Ἀγ. 1349, Σοφ. Ο. Κ. 1057.

βοῆ, ἀντὶ βοείη, ἴδε ἐν λ. βόειος.

βοῆ, ἄορ. βοᾶ, ἡ, (βοᾶω) ἰσχυρὰ φωνή, κραυγῆ, Ὀμ. κτλ.— παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὸ πλείστον, ἢ τοῦ πολέμου κραυγῆ, βοῆν ἀγα-θός, ἐπίθετον τῶν ἥρώων, ἐξέχων ἐν τῇ πολεμικῇ κραυγῇ, Ἰλ. Β. 408, κ. ἄλλ.· οὕτω, βοᾶς δ' ἐτι μῆδ' ἔνομι' ἔστω, ἅς μὴ εἶναι μῆδὲ τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου, Θεόκρ. 16. 97· παρὰ Τραγ. συνηθίς, ἢ κραυγῆ τῶν ἱκετῶν, Δίσχλ. Πέρσ. 936, κτλ.· ἐπὶ χρησμῶν, ἀειδούσα.. βοᾶς ἅς ἂν Ἀπόλλων κελᾶδῆσθ Εὐρ. Ἰων. 92 (λυρ.)· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ θαυροῦ τῆς θαλάσσης, τοῦ πατάγου τῶν κυμάτων Ὀδ. Ω. 48· ἐπὶ τοῦ ἤχου μουσικῶν ὀργάνων, αὐλοὶ φέρ-μιγγές τε βοῆν ἔχον Ἰλ. Σ. 495, πρὸς Πίνδ. Ο. 3. 12, Π. 10. 60· β. ἀσπίτιγγος Δίσχλ. Θῆβ. 394· ἡ φωνὴ, τὸ κελᾶδῆμα τῶν πετηνῶν, Σοφ. Ἀντ. 1021· ἡ φωνὴ τῶν κτηνῶν, Εὐρ. Βάχχ. 1085· βοῆν θωύσσειν, αὐτεῖν Σοφ. Αἰ. 335, Εὐρ. Ἐκ. 1092· ἐρθέγγ-ἔστο βοῆ τις ὁ αὐτ. Ἰ. Τ. 1386· βοᾶσσομαι τὰν ὑπέροπτον· ὅσον φρῶν. Κομ. Ποικστρ. 4· βοῆν ἰστανάι Ἀντιρ. Σαφρ. 1. 2· ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκεν, ὅσον ἐξηρητῶ ἐκ τῆς βοῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, πρὸς τὸ θεοθῆναι, Θουκ. 8. 92, Σεν. Ἑλλ. 2. 4. 31· ὅσον ἀπὸ βοῆς Δ. Κάσσ. II. = βοήθεια, ἐπιουρία, Δίσχλ. Ἰκέτ. 730, Ἀγ. 1349, Σοφ. Ο. Κ. 1057.

βοῆ, ἀντὶ βοείη, ἴδε ἐν λ. βόειος.

βοῆ, ἄορ. βοᾶ, ἡ, (βοᾶω) ἰσχυρὰ φωνή, κραυγῆ, Ὀμ. κτλ.— παρ' Ὀμήρ. κατὰ τὸ πλείστον, ἢ τοῦ πολ

βοη-γενής, ἐς, = βουγενής, γεννηθείς ἐκ βοῦς, ἐπὶ μελισσῶν, Ἄνθ. Π. 9. 363, 13· πρβλ. **βοῦπαις** II.
βοηγία, ἡ, ἀμφίβ. λέξις ἢ ἐνόμισεν ὁ Chishull = **ταυροκαλο-φία,** Σουλ. Ἐπιγρ. 2858· πρβλ. **κουήγιον** 2.
βοηδόν, ἐπίρρ., ὡς βοῦς, πίνειν Ἀγαλαχιδ. Περιπλ. 38.
βοη-δρομέω, τρέχω πρὸς τὴν βοήν, πρὸς τὸν ἐπικαλούμενον βοή-θειαν, σπεύδω πρὸς βοήθειαν, Εὐρ. Ὀρ. 1356, Ἡρακλ. 121, κτλ.· πρβλ. **βοηθέω**. 3) τρέχω μετὰ κραυγῆς, βοῆς, Ἄππ. Ἀννιβ. 42, Ἐμπρ. 2. 119.
βοη-δρόμια, ὠν, τὰ πανήγυρις καὶ ἀγῶνες εἰς ἀνάμνησιν τῆς βοήθειας, τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ Θησεῦς ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων, Πλούτ. Θησ. 27· Β. πέμπειν, ἀγειν, ἐορτάζειν τὰ Βοηδρόμια. Δημ. 37. 6 (διορθωθὲν ἐκ χειρογρ. ὀντί τοῦ βοῦδία).
βοη-δρομίη, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, Μάξιμ. π. Καταρχ. 381.
βοη-δρόμιος, ὠν, = βοηδρόμος, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 68, Πaus. 9. 17, 2.
βοηδρόμιον, ὄνος, ὁ, ὁ τρίτος Ἄππ. μῆν, ἐν ᾧ ἤγοντο τὰ Βοηδρόμια, ἀναλογῶν περίπου πρὸς τὸ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρ. μέχρι 15 Ὀκτωβρ. διάστημα, Δημ. 29, ἐν τέλ., Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 29, 2., 8. 12, 6.—**βοιηδρομιῶν** ἐν ἄπεικ. ἐπιγρ. CIA. 2, 314, 2 κ. ἄλλ.
βοη-δρόμος, ὠν, (πρβλ. **βοηθός**) παρέχων βοήθειαν, βοηθός, ἐπικουρός, Εὐρ. Φων. 1432· β. ποδὶ ὁ αὐτ. Ὀρ. 1290· ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Καλλ. Ἔμν. 153· β. πόδι Ἀπόλλ. 69.
βοήθ-αρχος, ὁ, ἀρχηγὸς τῶν ἐπικούρων, παρὰ Καρχηδονίους ὄνομα ἀρχόντος, Πολύβ. 1. 79, 2, Ἄππ. Καρχ. 70.
βοήθεια, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, προστασία, Θουκ. κ. ἄλλ. β. τῷ λόγῳ πρὸς τινα Πλάτ. Παρημ. 128C· ἡ ὑπὲρ τῶν δικαίων β. Δημ. 1287. 27· βοήθειαν ἔχειν πρὸς τι Ἄριστ. περὶ Ζ. Μ. 2. 5, 4, πρβλ. 2. 7, 2· πληθ. ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 5, 17, κτλ. 2)
 ἱατρικὴ βοήθεια, θεραπεία, Πλούτ. Ἀλεξ. 19. II. = **βοηθοί,** ἐπικουροί, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 20· νεῶν βοήθεια Θουκ. 4. 8· ἰδίως ἐπὶ ἐκτάκτῳ βοηθείας, οἷον διὰ μισθοφόρων κ. τ. τ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διαρκῆ δύναμιν (παροσκευὴ συνεχῆς), Δημ. 49. 1.
βοηθεῖω, ἰων. βοθέω (ὡς πρέπει πῶδ. νὰ διορθωθῆ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ, ὁπουδήποτε τὰ χειρογρ. παρέχουσι τὸν ἕτερον τύπον, Δινδ. Διάλ. Ἡρόδ. σ. VIII.)· μέλλ. -ήσω, κτλ. Ὡς τὸ **βοηδρομέω** (πρβλ. **βοηθός**), ἐρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, βοηθῶ, ὑποστηρίζω, συναγωγ. μ. δοτ. προσ., Ἡρόδ. 1. 82, Εὐρ. I. A. 79· πρὸς τινα Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 3· τινι ἀντία τινος Ἡρόδ. 5. 99· τινι πρὸς τι Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 38· ναυσί β. τινι, βοηθῶ τινα μετ' .., αὐτόθι 1. 6, 22· ὡσαύτως, β. τινι τὰ δίκαια ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 6, 25· ἔτι καί, β. τοῖς τῶν προγόνων ἀτυχημασιν Αἰσχίν. 78. 3· β. τῷ λόγῳ τῇ ὑποβέσει κτλ., Πλάτ. Φαίδων. 88E, κτλ. β. τῷ θεῷ, ὑπερασπιζῶ τὰ δίκαιά του, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 280· β. τοῖς νόμοις Αἰσχίν. 5. 23, κτλ.· ἐπὶ ἱατροῦ, Πλούτ. Ἀλεξ. 19. 2) ἀπολ., παρέχω βοήθειαν, σπεύδω εἰς σωτηρίαν, Ἡρόδ. 1. 30, 7. 158, κτλ., Αἰσχύν. Ἰκέτ. 608· β. παρὰ τινι Ἡρόδ. 9. 57· ἄλλ' ὡσαύτως, ἐπὶ τινα, ἐναντίον τινος, Ἡρόδ. 1. 62, Θουκ. 1. 126, κτλ. β. ἐς ἢ ἐπὶ τόπον Ἡρόδ. 6. 103., 4. 125, Θουκ., κλ.· ἐκέισε Δημ. 52. 1· β. πρὸς τι, προβάω σκοπὸν τινα, ἐφαρμόζω, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 8. 1, 2· ἡ ἀποκρούω, ὁ αὐτ. Πολιτ. 8, ἐν τέλ., Ἰστ. Ζ. 9. 37, 9· χρήμασι, μετὰ χρήματι, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 5. 2, 2· ἀπροσ., βοηθεῖ πρὸς τι, εἶναι ἀφελίμον, συντελεῖ .., Θεόφρ. I. Φ. 9. 20, 1. 3) Παθ., βοη-θῶμαι, δέχομαι, λαμβάνω βοήθειαν, Διοσκ. 4. 83, Πλούτ. 2. 687E, 689B, 720C· βοηθῆσθαι Ἑβδ.· ἐβοηθήθη ἑαυτῷ ἀπροσ., εἰσι βεβόηθηται ἐν ἑγεγόνει φιλοσοφία Πλάτ. Ἐπ. 347E.
βοηθημα, ατος, τὸ, βοήθεια, καταρτίγιον, Ἄριστ. Ρητ. 3. 2, 8· ἐπικουρία, πρὸς τι Πολύβ. 1. 22, 3. 2) θεραπεία, φάρμακον, Ἰππ. Ἄρχ. Ἰηρ. 12, Διδότ. 1. 25.
βοηθηματικός, ἡ, ὠν, = βοηθητικός, Διοσκ. Δηλητ. σ. 2.
βοηθησιμος, ὠν, ὃν δύναται τις νὰ βοηθήσῃ ἢ θεραπεύσῃ, Θεόφρ. I. Φ. 9. 16, 7.
βοηθητέον, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ βοηθήσῃ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 10, Δημ. 14. 5.
βοηθητικός, ἡ, ὠν, ἔτοιμος ἢ ἱκανὸς νὰ βοηθήσῃ, ἀφελίμος, χρισίμος, τινι Ἄριστ. Ρητ. 1. 13, 12· πρὸς τι, οὕτως ὥστε νὰ ἀποκρούσῃ αὐτό, ὁ αὐτ. Πολ. 2. 7, 13· ἢ ὅπως ὑποβοηθήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, ὁ αὐτ. I. Ζ. 3. 5, 4.
βοη-θός, Δαρ. βοῶ-, ὠν, (βοή, θέω, πρβλ. **βοη-δρόμος**), σπεύδων πρὸς τὴν βοήν τῆς μάχης, πολεμικός, Ἰλ. Ν. 477· βοηθῶν ἄρμα, ὅπερ σπεύδει πρὸς τὴν μάχην, Ρ. 481. II. βοηθῶν, ἐπικουρίαν φέρων, Πινδ. Ν. 7. 48· καί ὡς οὐσιαστ., Θεόφρ. 22. 23, Καλλ. εἰς Δηλ. 27—παρὰ πεζοῖς, **βοηθός, ὠν,** ὁ βοήθειαν παρέχων, βοηθητικός, συμμαχικός, νῆες Θουκ. 1. 45· καὶ συγνάκις ὡς οὐσιαστ. Ἡρόδ. 5. 77., 6. 100, Ἀντιφῶν 111. 40, Πλάτ., κ. ἄλλ.
βοηλασία, ἡ, ἀπαγωγὴ, ἀρπαγὴ βοῶν, Ἰλ. Α. 671. II. μέρας ἐνθα κτήνη, βοῦς βόσκονται, νομῆ βοῶν, Ἄνθ. Π. 7. 626.
 III. ἄγων πρὸς ταῦρον ἢ βοῦν, Πλάτ. 10. 31.
βοηλάτιω, ἀπάγω βοῦς, Ἄριστορ. Ἄποισπ. 598· καθόλου, ἐρε-θίζω, κεντῶ βοῦν ὅπως προχωρήσῃ, Σωστρ. παρὰ Διογ. Δ. 7. 173,

ἴδε Nāke Opuse. σ. 7. 2) φροντίζω περὶ βοῶν, περιποιῶμαι, Λυκ. 816. II. (βοή) ἐγείρω βοήν, κραυγὴν, Ὀππ. Κ. Α. 64.
βοηλάτης, ου, ὁ, θηλ. -ηλάτις, ἰδὸς, ἡ, (βοῦς, ἐλάτιον) = ὁ ἀπάγων βοῦς, κλέπτης βοῶν, Ἄνθ. Π. 11. 176. II. ὁ τοῦς τοῦς κεντῶν, ἀναγκάζων, ἐρεθίζων, ῥάβδος Ἄνθ. Πιν. 200· ὁ τοῦς βοῦς βασανίζων, μύσθι Αἰσχύν. Ἰκέτ. 307. III. ὁ βό-σκων βοῦς, Λυσ. 110. 7, Πλάτ. Πολιτ. 261D. IV. ἐν Πινδ. Ο. 13. 26, β. διθύραμβος, ὅστις κερδαίνει ταῦρον ὡς βραβεῖον· ἢ δυνατὴν ἢ λέξις νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου Ταύ-ρον ἴδε Donaldson ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ.
βοηλάτικος, ἡ, ὠν, ἀνήγων ἢ ἐπιτήδειος εἰς βόσκησιν βοῶν· ἢ -κῆ (ἐνν. τέχνη), ἢ τέχνη τοῦ βοηλάτου, τοῦ βόσκοντος βοῦς, Πλάτ. Εὐθύφρον. 131).
βόημα, τό, ἴδε βόαμα.
βοη-νόμος, ὁ, = βουνόμος, Θεόφρ. 20. 41.
βόηξ, ηκος, ὁ, ἰων. ἀντὶ τοῦ βόαξ, Νομηγ. (Ἄθην. 286F).
βοηροτος, ὠν, ἀρθεὶς ὑπὸ βοῶν, Νίκ. παρὰ Ξερ. Β. ἐν λ. Ἀσπλάθεια.
βόσις, εως, ἡ, = βοή, κραυγὴ, φωνὴ δυνατῆ, ἐπικλησις βοη-θείας, Τριχλίν. ἐν Σοφ. Ο. Γ. 419, διὰ φ. γρ. ἐν Ψάλμ. κβ', 2.
βοητής, οὔ, ὁ, ὁ βοῶν, φωνάζων ἰσχυρῶς, Ἰππ. 1286. 38, καὶ ἕδη οὕτω διορθοῦται ἐν 309. 6, πρβλ. Ἰσυχ. ἐν λ. ἡπύται·—Δαρ. θηλ. βόατις αὐτὰ Αἰσχύν. Πέρσ. 575.
βοητικός, ἡ, ὠν, βοῶν, θορυβώδης, Ἄριστ. Κοιντ. 96.
βοητός, ἡ, ὠν, (βοῶν) ὁ μεγαλόφωνος ἀόμιμος, θρήνοισι βοη-τὸν ὑμῆσαν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 418. 7.
βοητός, ὄος, ἡ, ἰων. ἀντὶ βόητις, Ὀδ. Α. 369.
βόθρευμα, τό, βόθρος, ὄρυγμα, Μανασσ. Χρον. 1673.
βοθρεύω, σκάπτω βόθρον, λάκκον, Γεωπ. 9. 6, 2· **βοθρέω,** Νόνν. Δ. 47. 69.
βοθρίζω, μέλλ. -ίσω, = τῷ προηγ., Ὀρειβάσ. σ. 117. 8, ἐκδ. Goechl., Ἐκκλ.
βοθρίων, τό, ὑποκορ. τοῦ βόθρος, Γεωπ. 8. 12, 2. II. ἔλκος τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος κοῖλον περιφερὲς ὡς τὸ τρυμα βελό-νης, Ἰππ. 427. 22.
βοθρο-ειδής, ἐς, ὅμοιος βόθρῳ, κόλλος, Ἰππ. 641. 52.
βόθρος, ὁ, λάκκος, ὄρυγμα ἐντός τοῦ ἐδάφους, Λατ. puteus, βόθρον ὀρύξαι Ὀδ. Κ. 517· τὸ ὄρυγμα ἐν ᾧ τὸ δένδρον εἶναι πεφυτευμένον, βόθρου τ' ἐξέστρεψε [τὴν ἐλαίαν] Ἰλ. Ρ. 58· φυσικὰς πλῆθους πρὸς πλῆθυσιν ἐνδυμάτων, Ὀδ. Ζ. 92 (πλυντοὶ αὐτόθι 86)—κοιλίωμα τῆς χιόνης τηκομένης ὑπὸ πυρός, Ξεν. Ἄν. 4. 5, 6. Πρβλ. Dissen Πινδ. Ν. 5. 15. (Πινδ. ἐκ τῆς αὐτῆς βίβης ἐξ ἧς τὸ **βαθός, ὁ** ἴδε· πρβλ. ὡσαύτως τὸ Λατ. fod-io).
βοθρός, = βοθρεύω, Γαλην. 8. 77.
βόθυνος, ὁ, = βόθρος, Κρατίν. Σερικ. 7, Ξεν. Οἰκ. 19, 3, Λυσ. Ἄποισπ. 17 κ. ἄλλ. 2) **βόθυνοι παρ' Ἄριστορ.** Μετεωρ. 1. 5, εἶδος φωτεινῶν μετεώρων.
βοθυνοποιός, ὠν, ὁ ποιῶν τοὺς βοθύνους 2. Θ. Λάσκ. σ. 769 (ἐκδ. Migne).
βοθυνοτής, οὔ, ὁ, ὁ ἀνοίγων βόθρον, Π. Δ. (Βασιλ. 2, 25, 12).
βοῦ, ὡς τὸ αἰβοῦ, ἐπιφώνημα δυσαρσκειᾶς ἢ περιφρονήσεως, αὐρ! Ἄριστορ. Εἰρ. 1066.
βοιδάριον, τό, ὑποκοριστικὸν τοῦ βοῦς, Ἄριστορ. Ὀρν. 585, Ἄποισπ. 52.
βοιδής, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς βοῦν, πῆξος, εὐήθης, Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 437.
βοιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βοῦς, Ἄριστορ. Ἀχ. 1036, Ἄριστ. I. Ζ. 3. 21, 2· ἴδε ἐν λ. **βοηδρόμια**, πρβλ. Piers. Μαῖρ. 276. Τὸν τύπον **βοῦδιον**, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ Φρων. 86, μετεχειρισθῆ ὁ Ἐρμιππ. (Κέρκυρα 1) κατὰ τὰ ἐν Α. Β. 85· ἄλλ' ἴδε Meineke ἐν τόπω.
βοιηδρομιῶν, ἴδε βοηδρόμιων.
βοϊκός, ἴδε ἐν λ. βοιωτικός.—Ἐπίρρ. -κῶς Πορφ. Ἀποχ. 3. 3. **βοῦστί, ἐπίρρ.,** εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν βοῶν, λαλεῖν Πορφύρ. ἐν βίῳ Πινδ. 24.
βοιωτ-άρχης, ου, ὁ, εἰς τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων ἐν Θήβαις, Ἡρόδ. 9. 15, Θουκ. 4. 91, κτλ.· ὡσαύτως **βοιωτάρχος** Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 4.—Ἐντεῦθεν **βοιωτάρχαι,** εἶμα **βοιωτάρχης,** Θουκ. 4. 91, Δημ. 1378. 22· καὶ **βοιωτάρχαι,** ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ βοιωτάρχου, Πλούτ. Παιδοτ. 25.
βοιωτιάζω, φέρομαι ὡς βοιωτός, ἰδίως, ὁμιλῶ βοιωτικῆν διάλεκτον, Ξεν. Ἄν. 3. 1, 26, Κομ. Ἀνών. 341. II. φροντῶ τὰ τῶν βοιωτῶν ἀκολουθῶ τὰ πολιτικὰ αὐτῶν φρονήματα, κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 34, Αἰσχίν. 73. 24· ὡσαύτως **βοιωτιάζω,** Πλούτ. 2. 575D.
βοιωτιδίων [τι], τό, ὑποκορ. τοῦ βοιωτός, Ἄριστορ. Ἀχ. 872.
βοιωτι-ουργής, ἐς, (* ἔργω) βοιωτικῆς ἐργασίας, κρᾶνος Ξεν. Ἰπ. 12. 3.
βοιωτός, ὁ, κάτοικος τῆς βοιωτίας, Ἰλ. Β. 494, κτλ.—**βοιω-τίαι, ἡ, χώρα** κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῶν νομῶν, ἧς ἔχει πρὸς βόσκησιν βοῶν, Πισ. Ἄποισπ. 4 (146), κτλ.—Ἐπιθ. **βοιωτός, α, ὠν, βοιω-τικός** με ἐνωτικῶν τινα ἀδηφαγῶν, οὕτω σφόδρ' ἐστὶ τοὺς τρέ-ποους βοιωτίους Εὐθύουλ. Ἰων. 3, πρβλ. Εὐρωπ. π. 1· εἰμὶ γάρ Β.

πολλά .. ἐσθίων Μηνησίμ. Βουσι. 1· ἐξύπεινον ἄνδρα καὶ Β. Δημόν. Ἀγελ. 1· καὶ βλακειάς, ἀνοήσιος, Πλούτ. 2. 995E· ὁπόθεν ἢ παροιμία ὡς Βοιωτῆς Βοίκα. Πινδ. Ο. 6.152, Μείνεκε Μένανδ. ἐν Ἀδελ. 249.— ὡσαύτως Βοιωτικός ἢ -ιακός, ἢ, ὄν, Διόδ. 14. 81, Στράβ. 404, 406.— Ἐπίερρ. -κῶς Στράβ. 404· ἐν τῷ Σχολ. Ἰλ. Β. 494, ἐνόα τοῦ Ἑλληνικοῦ τὰ Βοιωτικὰ ἀναφέρονται.— θηλ. Βοιωτικός, ἰδος, Ἐπν. Ἑλλ. 5.1, 36.

βολαῖος, α, ον, (βολῆ) σφοδρός, βίαιος, Τραγ. παρὰ Πλούτ. Δουκούλλ. 1.

βόλβα, ἡ, Λατ. vulva, Ἀνθ. Π. 11. 410.
βολβάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ βολβός, Ἐπίκτ. Ἐγγχειρ. 7.
βολβιδιον ἢ μᾶλλον **βολβίτιον**, τό, εἶδος μικροῦ πολυπόδου (θαλασσίου) με ἰσχυρὰν ὀσμήν (πρὸλ. ὄζαινα, ὀσμύλη), Ἰππ. 649. 35., 651. 50.— καλεῖται δὲ καὶ **βολίταινα**, **βολθοστίνη**, **βολβιτίς**.

βολβίνη, ἡ, λευκὸν εἶδος βολβοῦ, Θεόφρ. Ι. Φ. 7.13, 9, Μάτρ. παρ' Ἀθην. 64C.

βολβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βολβός, Ἰππ. 669. 53.— **βολβιδι-σκος**, ὁ, Ἀνθ. Π. 11. 35.

βολβιτίς, ἰδος, ἢ = **βολβιδιον**, Ἐπίκτ. 33 Αhr.

βόλβιτον, τό, **βολβίτιος**, ὁ, τύποι ἦσαν δοκιμοὶ τοῦ βόλι-τον, -τος, Φρύν. 357.

βολβο-ειδής, ἡ, εἶδος, ὅμοιος βολβῶ, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ βολβοῦ, Παῦλ. Διγ. 7. σ. 249.

βολβός, ὁ, Λατ. bulbus, εἶδος κρυσταλλοειδούς ῥίζης, ἥτις εὐρί-σκειτο (καὶ ἔτι εὐρίσκειται) ἐν τοῖς ἀγροῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ λίαν ἐπι-μύτο, «βορβός» ἢ «βορβός» τανύν, Ἀριστ. Προβλ. 20. 26, Θεόφρ. Ι. Φ. 7.13, 8, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 189, Θεόφρ. 14.17· συχ. παρὰ τοῖς Κομ., Πλάτ. Κομ. Φα. 1 κ. ἄλλ.

βολβοστίνη, ἡ, = **βολβιδιον**, Ἀθην. 318E.

βολβο-φακῆ, ἡ, φακὴ μαγειρευμένη μετὰ βολβῶν, Ἀθην. 584D.

βολβώδης, ες, = **βολβοειδής**, Θεόφρ. Ι. Φ. 7.13, 8.

βολεῖος, ἔως, ὁ, σφενδονήτης, Τζέτζ. π. Ὀμ. 393.

* **βολέω** = **βάλλω**, ἀλλὰ σχεδὸν ἀχρηστον, πλὴν ἐν τῷ Ἐπ. παθ. πρkm. **βεβόλημαι**, εἶμαι κατελιγμένος ὑπὸ θλίψεως κττ.· ἀχει.. **βεβόλημένος** ἦτορ Ἰλ. Ι. 9, πρὸλ. Ὀδ. Κ. 247· πένθη.. **βεβο-λίητο** πάντες (γ' πληθ. ὑπερσυν.) Ἰλ. Ι. 3· ἀμχανίη **βεβόλησαι** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1318· ἀμφασίη **βεβόλητο** Κόιντ. Σμ. 7.726.

βολεῖον, ὄνος, ὁ, (βολῆ) σωρός ἀκαθαρσιῶν, κόπρου, Φιλῆμ. ἐν Ἀδελ. 120· πρὸλ. **σιτοβολών**.

βολῆ, ἡ, (βάλλω) τὸ ρίψιμον ἢ τὸ κτύπημα βλήματος πολεμικοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πληγῆ, δηλαδὴ κτύπημα ξίφους ἢ δόρατος εὐρισκομένου ἐν τῇ χειρὶ τοῦ πλῆκτοντος. Ὀδ. Ρ. 283, πρὸλ. Ω. 160· β. πέτρων Ἑρμ. Ὀρ. 59· μέχρι λίθου καὶ ἀκοντίου βολ-ῆς Θουκ. 5. 65· ὡσαύτως, κύβων βολαί, ρίψιμον τῶν κύβων, Σοφ. Ἀποσπ. 381· βολαῖς .. σπῆγγος ὤλεσεν γραφῆν Δισχύλ. Ἀγ. 1329. 2) μεταφ. ὡς τὸ βέλος, β. ὀφθαλμοῦ, ταχὺ βλέμμα, Ὀδ. Δ. 150· κάτω .. βλεμμάτων ῥέπει β. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 238, πρὸλ. Ἀγ. 742. 3) ὡσαύτως, βολαί κεραυ-νιοί, κεραυνοί, ὁ αὐτ. Θῆβ. 430· βολαί ἡλίου, ἀκτίνες, Σοφ. Αἴ. 877· καὶ ἄνευ τοῦ ἡλίου, πρὸς μέσας βολὰς Ἑρμ. Ἰων. 1135· οὕτω, χρυσοῦ .. βολαῖς, με χρυσᾶς ἀκτίνας, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 832· βολῆ γιόντος, νιρετός, Ἑρμ. Βάχχ. 661.

βολεῖη, ἡ, δούλη, Κρητικὴ λέξ. Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 267C.

βολεῖω, (βολίς) ῥίπτω τὴν βολίδα, ἐξετάζω τὸ βάθος, Πλάτ. Ἀποσπ. κ', 28:— Παθ., βυθίζομαι εἰς τὸ ὕδωρ, καταβυθίζομαι, Γεωπ. 6.17.

βόλιθος, ὁ, ὡς αὐτὸ καὶ βόναςος Ἀριστ. Θουμ. 1. 2.

βολίς, ἰδος, ἡ, βλήμα, ἀκόντιον, Πλούτ. Δημητρ. 3. 2) ἡ βολίς δι' ἧς ἐξετάζοιτο τὸ βάθος τῆς θαλάσσης (πρὸλ. **καταπειρα-τηρίη**), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 80. 3) ἀστραπῶν βολίς, λάμψις ἀστραπῆς, Ἐδδ. 4) ρίψιμον τῶν κύβων, Ἀνθ. Π. 9. 767.— κύβος, αὐτοῦ 768.

βολιστικός, ἡ, ὄν, (βόλος) ὄν δύναται τις νὰ συλλάβῃ εἰς τὸ ριπτόμενον δίκτυον (τὸν «πεζόβολον»), Πλούτ. 2. 977E.

βολίταινα, ἡ, = **βολβιδιον**, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4.1, 27., 9. 37, 16.

βολίτεινος, η, ον, ὁ ἐκ κόπρου βοῶν κατασκευασμένος, Ἀριστοφ. Βατρ. 295.

βόλιτον, τό, ἢ βόλιτος, ὁ, κόπρος βοῶν, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Κρατίν. Διονυσ. 6., Ἀριστοφ. Ἀγ. 1026, Ἰππ. 658· ἴδε **βολβ-**.

βόλλα, Διολ. ἀντὶ βουλή, Πλούτ. 2. 288B, Ἐπίερρ. Λεσθ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπίερρ. 2166. 33. **βολλεύω**—**βουλεύω**, Hicks In. 131.29.

βαλο-κτύπη, ἡ, τὸ κτύπημα, ὁ κτύπος τῶν κύβων, Ἀνθ. Π. 9. 767.

βόλομαι = **βούλομαι**, Ἰωνοὶν δὲ βόλεται δοῦνα κράτος Ἰλ. Α. 319· εἰ.. βόλοσθε αὐτόν τιν ζῶιν Ὀδ. Π. 11. 387· νῦν δ' ἐτέρως ἐβόλοντο θεοὶ (καινῶς ἐβάλλοντο), Δ. 234· ὡσαύτως παρατ. ἐβόλλομαι Θεόφρ. 28.15. ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λ. βού-λομαι 8.

βόλος, ὁ, ρίψιμον τοῦ «πεζόβολου», ἥτοι τοῦ ριπτομένου ἀπὸ τῆς χειρὸς δικτύου, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 62 (πρὸλ. ῥίπτω Ι)· — μεταφ., εἰς βόλον καθίστασθαι, ἐρχεσθαι, εἶναι ἐντός τοῦ δια-

στήματος ὅπου δύναται νὰ φθάσῃ τὸ δίκτυον, Ἑρμ. Βάχχ. 847, Ρήθ. 730.— ἐνετύθεν, δίκτυον, Διλ. Ζ. Ι. 8. 3· διὰ πηγά, Ἀνθ. Π. 7. 184. 2) τὸ συλλαμβανόμενον πρᾶγμα, ἰχθύων βόλος, μὴ ἄγρα ἰχθ., Δισχύλ. Πέρσ. 424· βόλον ἐκπαῖσθαι, εἰς τὴν ἔκτραν ἐκβάλλω τὴν ἄγραν τῶν ἰχθύων, Ἑρμ. ἸΑ. 582. II· ἡ ἄλλαγή τῶν ὀδόντων, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 22, 12, π. Ζ. Γ. 2. 8, 18. III· ῥίψιμον τῶν κύβων, Πολυδ. Ζ'. 204..

βολοτύπης, ες, ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου βληθεῖς, Ἀνθ. Παραρτ. 394. 7.

βομβάζω = **βομβέω**, Σουίδ.

βομβάζ, ἡρωικὴ κατὰ παρωδῶν ἔκφρασις θαυμασμοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 45· καὶ αὐτοῖ 48, ἐν τῷ ἐξωγαγμένῳ τύπῳ **βομβαλοδομβάζ**.
βομβαυλιος, ὁ, (βομβέω, αὐλός) κωμικὸν σύνθετον ἀντὶ τοῦ ἀσκαυλήτος, ὁ τὸν ἀσκαυλον παίζων, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξ. **βομβυλιός**, Ἀριστοφ. Ἀγ. 866, Σφρξ. 107.

βομβέω, μέλλ. -ῆσω, κἀμνα ἦχον βομβοῦντα, ὑποκώφως ἤχουντα (πρὸλ. **βόμβος**)· παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἐπὶ πιπτότων ἀντικειμένων, ἐκβάλλω ἦχον θαυδῶν καὶ ὑπόκωφον, τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα Ἰλ. Ν. 530· αἰγιηὴ χαλκείη χαμάδις βόμβε. πεσ. Π. 118, πρὸλ. Ὀδ. Σ. 396· βόμβησαν.. κατὰ ῥέσον, αἱ κῶπαι ἔπεσον μετὰ μεγάλου θορύβου.., Ὀδ. Μ. 204· βόμβησεν δὲ λίθος, διῆλθε ταχέως διὰ τοῦ ἀέρος βομβῶν, Θ. 190.— ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἠῶ, παταγῶ, Σίμων. 2.— μεταγεν. ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασί., ὡς αἱ μέλισσαι, ἐκβάλλω ἦχον συνεχῆ καὶ ὑπόκωφον, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 9, 3., 9. 40, 53, Θεόφρ. 3.14, πρὸλ. Πλάτ. Πोल. 564D· οὕτως, βομβεῖ δὲ νεκρῶν σιμῆων Σοφ. Ἀποσπ. 693· ἐπὶ τοῦ ἦχου ὄν παραγνοσίου αἱ κῶνοπες, Ἀριστοφ. Πλ. 538· καθόλου, ἐπὶ ἦχου ὄν αἰσθάνεται τις συνεχῶς εἰς τὰ ὠτὰ του, Πλάτ. Κρίτων. 54D· ὡσαύ-τως, ὠτὰ βομβεῖ μοι Λουκ. Δ. Ἐταιρ. 9. 2.

βομβηδόν, ἐπίερρ., μετὰ βόμβου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 133.

βομβητής, εσσα, εν, = **βομβητικός**, Ἀνθ. Π. 4. 74.

βόμβησις, εως, ἡ, τὸ βομβοῦν, ἢ βοή· τὸ βομβοῦν πλῆθος, Ἐδδ. (Βαρούχ ε', 29).

βομβητής, οὔ, ὁ, ὁ βομβῶν, Ἀνθ. Π. 6. 236.

βομβητικός, ἡ, ὄν, βομβῶν, Εὔστ. 945. 23· **βομβικός, ἡ, ὄν**, Σχόλ. Πινδ.

βόμβος, ὁ, Λατ. bombus, ἦχος συνεχῆς καὶ ὑπόκωφος, βαρὺς καὶ βαθύς, Πλάτ. Πρωτ. 316A, Ἀριστ. Πολ. 9, 5· β. ἀνέμου κατιόντος, ἦχος τοῦ ἀνέμου, Ἡλιόδ. 5. 27.— ἐπὶ βροντῆς, Ἐπίκτ. παρὰ Διογ. Α. 10.102· βόμβος εἰς τὰ ὠτὰ, κατάστασις καθ' ἣν ἀκούει τις ἦχόν τινα συνεχῆ καὶ βαθύν, Ἰππ. Κωακ. 149· βορβορυμὸς ἐν τῇ κοιλίᾳ, Γαλην. 7. 241.— **βόμβο**, τό, βαρβαρισμός ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1176. (ὄνομαστον.).

βομβυκία, ὄν, τῆ, εἶδος μελισσῶν, αἰτίνες κατασκευάζουσι φωλεὰς ἐκ πηλοῦ, apis caementaria, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 24 (διάφ. γραφ. **βομβυκοειδῶν**). II· τὰ κουκούλια, θυλακία τῶν μεταξοκόκλων, αὐτοῖ 5. 19, 11.

βομβυκίας, ὁ, ἴδε ἐν λ. **βόμβυξ** II.

βομβυλη, ἡ, = **βομβύλιος**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 569.

βομβυλιάζω, (βομβέω) ἴδε ἐν λ. **βορβορύζω**.

βομβυλιός ἢ -υλιος, ὁ, ἔντομον βομβοῦν, μέλισσα, Ἀριστοφ. Σφρξ. 107, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 40, 2 καὶ 43, 1· κωνοψ, Ἠσύχ.

2) τὸ ἐμβροῦν ἢ ἡ χρυσάλις τοῦ μεταξοκόκλου (διάφ. γραφ. **βομ-βυλιός**) Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 19, 10· ἴδε Schneid. τόμ. 3. σ. 372.

II· ἀγγεῖον στενωλαίμον, τὸ ὁποῖον παράγει ἦχον κατὰ τὴν ἔκχυσιν τοῦ ἐν αὐτῷ ὕδατος, Ἰππ. 494. 55, ἴδε Ἀθην. 784C, Δ. Β. 220. (Περὶ τοῦ τοιμοσμοῦ ἴδε Ἐτμ. Μ. 380).

βομβύλις, ἰδος, ἡ, = **πομφόλυξ**, Ἠσύχ. II· πρὸλ. **βομ-βυλιός** 1. 2.

βόμβυξ, ὄκος, ὁ, μεταξοκόκλῳ, εἶδος τοιαύτης κάμπης (πρὸλ. **βομβυλιός** 1. 2), Ἀριστ. Ἰ. Ζ. παρ' Ἀθην. 352F. 2) μέ-ταξα ἢ μεταξοειδὴς κλωστή, Ἀλκίφρων 1. 39. II· εἶδος αὐλοῦ, Δισχύλ. Ἀποσπ. 55, πρὸλ. Ἀριστ. Μεταφ. 13. 6, 8, Ἡλιόδ. Δ'. 82· ἢ μέρος αὐλοῦ, αὐτοῦ 70.— Ἐνετύθεν **βομβυκίας** κάλαμος Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 11, 3· ἴδε Chapell Hist. of Anc. Mus. σ. 268 κέξ. παρ' Ἀριστ. Ἀκουσμ. 11, 11, ὁ λάρυγξ τῶν πετηῶν. III· παρὰ Λά-κοσι, = στάμνος Δ. Β. 1354.

βομβώδης, ες, (εἶδος) = **βομβητικός**, Διλ. Ζ. Ἰ. 6. 37.

βομβῶν, ὄνος, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ βομβῶν· ὁπόθεν βομ-βωνάρια, τὰ, ἀναγυρίδες, Βρακία, Ἰω. Μαλακ. 288. 10 Bonn.

βόναςος ἢ βόναςος, ὁ, ἄγριος βοῦς, bos urus, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2.1, 35., 9. 45, Ζ. Μ. 3. 2, 5.

βοο-θασκός, ὁ, ὁ βόσκων βοῦς, βοσκός, Σουίδ.

βοο-γλητης, ον, ὁ ἔχων σφραλισμὸς βοῦς, Νόνν. Δ. 7. 260.

βοο-δητήρ, ἡρος, ὁ, (δαμάω) ὁ δαμάζων βοῦς, Κόιντ. Σμ. 1. 324, 587.

βοο-ζύγιον, τό, ζυγὸς βοῶν, Ἐδδ. (Σιράχ κς', 7).

βοο-θύτης, ου, ὁ, = **βοουθύτης**, Σουίδ.

βοο-κλεψ, συνηρ. **βοῦκλεψ**, ὁ, κλέπτης βοῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 857.

βοο-κλόπος, ον, κλέπτης βοῶν, Ὀρρ. Ἀγρ. 1055, Νόνν. Δ. 1. 337.

βοο-κραιρος, ον, ὁ ἔχων κέρατα βοῦς, Νόνν. Δ. 13. 314.

βοοκτασία, ἡ, (κτείνω) σφαγή βοῶν, Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 1724.
βουκτίως, ον, (κτίω) ἡ πόλις τῶν Θηβῶν, κτισθεῖσα κατὰ τὸν περὶ τῆς βοῦς τοῦ Κάδμου μύθου, Νόνν. Δ. 25. 415.
βοο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων βοὺς πρόσωπον, Παρρῦρ. π. Ἄποχ. 3. 16, σ. 250.
βοο-ραϊστής, ου, ὁ, ὁ ἀποκτείνων, σφάζων βοῦς, ἀρνήζων αὐτούς, Τρυφ. 361.
βοο-σκόπος, ου, ὁ ἐπιτηρῶν τοὺς βοῦς, Νόνν. Δ. 31. 225.
βοοσσός, ον, (σέω) ὁ ἐλαύνων, ἐρεβίζων τοὺς βοῦς, ἐπὶ τοῦ αἵατρου, Κόιντ. Σμ. 5. 64· συνκρ., βουσσόον, ὃν τε μύωπα.. καλέουσιν Καλλ. Ἄποστ. 46.
βοῦ-στάσις, εως, ἡ, = βουστάσις, Καλλ. εἰς Δῆλ. 102.
βοῦ-στολος, ον, ὁ συρόμενος ὑπὸ βοῶν ἢ ἐπὶ βοῶν ἐπιβαίνων, Νόνν. Δ. 1. 66.
βοο-σφάγια, ἡ, σφαγή βοῶν, Ἄνθ. Πλαν. 101· πρὸ β. βουσφαγέω.
βοοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σχῆμα βοῦς (ἐπὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορος) Ν. Χωνιάτ. σ. 464. 8 (ἐκδ. Βόννης).
βοο-τρόφος, ον, = βουτρ-, Διον. Π. 558, Νόνν. Δ. 14. 377.
βοοτροφῶ, Ἄνων. Cod. Par. 2420 p. 3, part. 3a.
βοῦω, μέλλ. -ώσω, εἰς βοῦν μετατρέπω, μεταβάλλω, ὡς τὸ ἐπ-πῶ, Εὐστ. 70. 28.
βορᾶ, ἡ, (ἴδε βεβρωσάω) τροφή, κυρίως ἐπὶ τῆς τροφῆς τῶν σαρκιθέρων θηρίων, ποντίκις δάκεσι δὲ βορᾶν Αἰσχύλ. Προμη. 583. πρὸλ. Χο. 530· θηρσὶν ἀθλιον β. Εὐρ. Φων. 1603, Σοφ. Ἄντ. 30· κυνὸς β. Ἀριστοφ. Ἰππ. 417· ὁ λέων.. [χαίρει], ὅτι βορᾶν ἔξει Ἄριστ. Πῆ. Ν. 3. 10, 7· ἔπειτα ἐπὶ εὐοχίων κανιθαλικῶν (παρτιθιμῶν κρεῶν ἀνθρωπίνων), Ἡρόδ. 1. 119· κρεῶν.. οἰκείας βορᾶς, ἐκ τῆς ἰδίας τῶν σαρκός, ἤτις ὡς τροφή παρετίθη εἰς αὐτοὺς (θῆλ. τῶν τέκνων τοῦ Θυέστου), Αἰσχύλ. Ἄγ. 1220, πρὸλ. 1597· βορᾶς τοῦ.. Οἰδίπτου γόνου, τραγὴ ἀποκοπίει ἐκ τοῦ σώματος τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰδίπτου, Σοφ. Ἄντ. 1017, πρὸλ. 1040· βορᾶ χλῆρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ, τρεφόμενοι ἐκ τῶν πτωμάτων τῶν φονευθέντων ἀνθρώπων, Εὐρ. Κύκλ. 127, πρὸλ. 249, 367· οὐ γὰρ ἐν γαστρὶ βορᾶ τὸ χρηστὸν εἶναι, ἐν τῇ λαίμαργίᾳ, ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 865—σπανιώτερον ἐπὶ ἀπλῆς τροφῆς, Πίνδ. Ἄποστ. 94, Αἰσχύλ. Πέρσ. 490, Σοφ. Φ. 274, κτλ.
βόρσασος, ὁ, ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος (ὡν ἔτι ἐν τῷ περικαλύμματι αὐτοῦ), Διοσκ. 1. 150.
βόρατον, τό, εἶδος κέδρου, Διόδ. 2. 49, ἔνθα ἴδε Wessel.
βορβορίζω, (βόρβορος) εἶμαι ὡς βόρβορος, ὡς λάσπη, ἐν γεύσει Διοσκ. 5. 85.
βορβορο-θύμιος, ον, ὁ ἔχων βορμερὸν θυμὸν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 753.
βορβορο-κοίτης, ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ βορβόρῳ κοιταζόμενος, ὄνομα βατράχου τινός, Βατρ. 229.
βορβορο-όπη, ἡ, ἡ ἔχουσα βορβορῶδη ὀπήν (πόρη), Ἰππιδ. 98, Κωμ. ἐν Meineke 4. 631.
βόρβορος, ὁ, ἀκαθάρσις, βορμερὰ λάσπη, Λατ. coenum, Ἄσιος 1, Αἰσχύλ. Εὐμ. 694, Ἀριστοφ. Σφήξ. 259, Πλάτ., κ. ἄλλ.—διαφέρει τοῦ πηλοῦς, ὑγρὰ γῆ, λάσπη, Λατ. lutum (ὃ ἴδε), ἴδε Hemsterh. Λουκ. Προμ. 1.
βορβορο-τάραξις, ὁ, ὁ τὸν βόρβορον ἀναταράττων («σατοχοῦ-λιχρον»), Ἀριστοφ. Ἰππ. 309.
βορβοροτρόφος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῷ βορβόρῳ τρεφόμενος, β. εὐεῖς Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 342 (ἐκδ. Mil).
βορβορο-φάγος, ον, ὁ τρεφόμενος ἐκ τοῦ βορβόρου, Μανασσ. Χρον. 4236.
βορβορόφυρτος, ὁ, ἡ, πεφυρμένος, μειγμένος βορβόρῳ β-γυῖ-ρος, Γερμ. Κωνσταντινουπόλ. Cod. Coisl. 278. fol. 129.
βορβορόω, μιλῶν, μολύνω, Ἐκκλ.—Παθ., γίνομαι βορβορώδης, ἀκάθαρτος, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 3. 11, 31.
βορβορούω, παρ' Ἠσχύ., ἔχω γουργούρισμα ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστ. (Προβλ. 27. 11) μεταχειρίζεται **βομδουλιάζω**—οὐσιαστ. **βορβορουγμός**, ὁ, γουργούρισμα ἐν τῇ κοιλίᾳ, Ἰππ. Προμ. 40· ἡ **βορβορουγή**, Ἠσχύ. πρὸλ. **κορκορυγέω**, **κορκορυγή**.
βορβορώδης, ες, (εἶδος) πλήρης βορβόρου, ἀκάθαρτος, πηλὸς βορβορώδστερος Πλάτ. Παίδων 111Ε· ἰλύς Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 19, 16, πρὸλ. 15· θάλαττα Μένανδ. Ἄλ. 12· ἐπὶ πύου, ῥυπαρὸς, ἀκάθαρτος, Ἰππ. Ἄρ. 1260.
βορβορώσις, ῥύπανσις διὰ βορβόρου, λάσπωμα, Θ. Στουδ. σ. 928 (ἐκδ. Migne).
βορεάδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Βορέου, Διόδ. 4. 44· Ἐπ. Βορηιάδης, Ἄνθ. Π. 9. 550.
Βορέας, ἰων, ὁ Ἰων. Βορέης, Ὀμ., ἡ Βορῆς, ἔω, Ἡρόδ. 2. 101., 4. 37· Ἄττ. Βορρᾶς, &, Κρατίν. Σερικ. 1, Θουκ. 6. 2 κ. ἄλλ., πρὸλ. Βορρᾶθεν—ὁ βόρειος ἄνεμος, Λατ. Aquilo, προσωποποιηθεὶς ὡς Βορέας, Ὀδ. Ε. 296, κτλ.—τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο ἐδή-λοῦν ἀέμιον πνεύματι ἐκ διαφόρων βορείων μερῶν, καθόλου ἀντιθ. τῷ νότῳ, β. καὶ ἀπαρκτίας Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 25., 2. 6, 6· πλῆθ., αὐτὸ 2. 4, 18, Ἰ. Ζ. 9. 6, 10. 2) ἐν χρήσει πρὸς δή-λωσιν τοῦ βορείου σημείου τοῦ ὀριζήσαντος, πρὸς βορρῆν ἄνεμον, πρὸς βορρᾶν, Ἡρόδ. 2. 101· πρὸς βορέαν τινός, πρὸς βορρᾶν θέ-

σιος ἢ τόπου τινός, Θουκ. 2. 96, πρὸλ. Ἡρόδ. 6. 139. (ἴδε ἐν λ. ὄρος, mons).
Βορέας, ἰων. **Βορειάς**, Ποιητ. **Βορηιάς**, ἄδος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Βορέου, Σοφ. Ἄντ. 985· ὡσαύτως **Βορηίς**, ἴδος, Νόνν. Δ. 33. 211. II. καθόλου ὡς θῆλ. ἐπιθ., βορείαι, ἐκ τοῦ βορρᾶ ἐρχομένη, πνοαὶ Αἰσχύλ. Ἄποστ. 195.
Βορεασμός, ὁ, ἐσπρῆ τοῦ βορρᾶ ἐν Ἀθήναις, Ἠσχύ.
Βορέθηθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ βορρᾶ, Διον. Π. 79· πρὸλ. Βορρᾶθεν.
Βορέηνδε, ἐπίρρ., πρὸς βορρᾶν, Διον. Π. 137.
Βορεήτης, ἴδος, ἡ, θῆλ. τοῦ Βορέου, Διον. Π. 243.
βορεϊαίος, α, ον, = βόρειος, Ἄνθ. Πλαν. 230.
Βορείας, ἄδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Βορέας, Ὀρφ. Ἄργ. 736.
Βορεῖθεν, ποιητ. ἀντὶ Βορέθηθεν, Νόνν. Δ. 6. 127.
βόρειος, α, ον, καὶ ος, ον, Σοφ. Ο. Κ. 1240· ἰων. **βορήτιος**, η, ον—ἐκ τοῦ μέρους τοῦ βορείου ἀνέμου, ἀντιθ. τῷ νότιος, Ἡρόδ. Α. 37., 6, 31, κτλ.—β. ἀκτά, ἡ ἐκτεθειμένη εἰς τὸν βορρᾶν, πρὸς βορρᾶν βλέπουσα, Σοφ. ἐνθ' ἄνωτ.—τὸ β. τείχος, ἐν τῶν μακρῶν τειχῶν ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Ἄποστ. 269, Ἄνδοκ. 24. 2, Πλάτ. Πολ. 439Ε· τὰ β., τὰ βόρεια μέρη, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 19, 10· τῆς Πλειάδος βορείου γενομένης, ἀπὸ ἐρᾶν εἰς τὸν βορρᾶν, αὐτὴ 5. 8, 10. 2) ἐπὶ τοῦ βορείου ἀνέμου, β. γαιμῶν, γαιμῶν καθ' ὃν βόρειο ἀνεμοῦ ὑπερισχύουσι, Ἰππ. Ἄρ. 1247, Ἀριστ. Προβλ. 1. 8 κέτ.—βόρεια, τὰ, βόρειο ἀνεμοῦ, αὐτὸ 26. 31, κτλ.—(σπανίως καθ' ἑνικ., Σεν. Κυν. 8, 1) βορείαις, καθ' ὃν κερὸν πνεύσαι βόρειο ἀνεμοῦ, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 19, 4, κ. ἄλλ.—οὕτω, βο-ρείων ὄντων αὐτῶ 8. 2, 36—ὄσατα—ὄσατα, Μανθ. 4. 241.
Βορεύς, ὁ, = Βορέας, ἐν ταῖς πλῆθ. πώσοσι Βορῆος, -ῆς, -ῆα, Ἀρατ. 430, 829, 882, κτλ.—ὄνομ. πλῆθ. Βορεῖς Ἀλιέτρ. 1. 1.
Βορεῶτις, ἴδος, ἡ, = Βορέας, Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 163.
Βορηιάς, Βορήτιος, Βορηίς, ἰων. ἀντὶ τῶν Βορειάς, Βό-ρειος, Βορεία.
Βορηίς, ἔω, ὁ, ἰων. συνκρ. ἀντὶ Βορέας, Ἡρόδ.
Βοροποιός, ὄν, (ποιέω) κλύων τινὰ νὰ τρώγῃ, παρέχων ὄρεϊν, Εὐστ. 1538. 30.
Βορός, ἄ, ὄν, (βορᾶ) καταβορῶνίζων, ἀδραγῆς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 38, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 10.—Ἐπίρρ.—ὡς Ἀθῆν. 186C.
βορότης, ητος, ἡ, ἀδραγία, πολυραγία, Εὐστ. Πονημ. 91. 26.
Βορρᾶθεν, ἐπίρρ.—Ἄττ. ἀντὶ Βορέθηθεν, Θεόφρ. Ἄποστ. 6. 1, 11· ὡσαύτως ἐν Ἰππ. 353. 49.
Βορραῖος, α, ον, καὶ ος, ον Ἄνθ. Π. 9. 561, = Βόρειος, Αἰσχύλ. Θῆδ. 527, Ἄνθ. Π. 6. 245, κτλ.
Βορρ-απηλιώτης, ου, ὁ, ἄνεμος ΒΑ, Πτολ.—Ἐπίθ.—**απη-λιωτικὸς**, ἡ, ὄν, ὁ αὐτ.
Βορρᾶς, ἄ, ὁ, Ἄττ. συνκρ. ἀντὶ Βορέας, ὁ ἴδε.
βορρολιτικός, ἡ, ὄν, ὁ πρὸς βορρᾶν καὶ λιθὰ τετραμμένους, Πτόλ. Πτολ. 56· ἐπίθ. τοῦ
βορρολιψ, ἴδος, ὁ, ὁ μεταξὺ βορρᾶ καὶ λιθῶν πνέων ἄνεμος, Πτολ. Τετρ. 60, 66.
βόρουες, οί, ἄγνωστα τῆς Λιθῆς ζῆα, Ἡρόδ. 4. 192· πρὸλ. ὄρουες.
Βορουθενίς, ους, ὁ, ὁ Δνειπέρος, ποταμὸς τῆς Σκυθίας, Ἡρόδ. 4. 18.—**Βορουθενείτης**, ου, ἰων. εἴτης, εω, ὁ, κάτοικος τῶν ὄρῳων του, Ἡρόδ. 4. 17, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 491.
βόσις, εως, ἡ, (βόσκω) τροφή, βορᾶ, βοσκή, ἰχθύσι Ἰλ. Τ. 268· οἰωνοῖς καὶ θηρσὶ Κόιντ. Σμ. 1. 329.
βοσκάδος, α, ον, τετραμμένος, παχύς, χλῆν Νικ. Ἄλ. 228.
βοσκάς, ἄδος, ἡ, ἡ βοσκομένη, τρεφομένη, Νικ. Θ. 782, Ἄλ. 293. II. ὡς οὐσιαστ., εἶδος μικρᾶς νήσσης, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 3, 15· πρὸλ. **Βασκάς**.
βοσκέων (οὐχὶ **βοσκέων**), ὄνος, ὁ, ὁ βόσκων, τρέφων, Ἠσχύ.
βοσκή, ἡ, τροφή (τῶν ζώων), Αἰσχύλ. Εὐμ. 266· πέτεσθαι ἐπὶ βοσκῆν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 40, 12· κατὰ πλῆθ., μῆλων τε βοσκὰς Αἰσχύλ. Ἄποστ. 41, πρὸλ. Εὐρ. Πῆλ. 1331.
βόσκημα, τό, τὸ βοσκόμενον· κατὰ πλῆθ., ζῶα τετραμμένα, θρέμματα, Σοφ. Τρ. 762, Εὐρ. Βάκχ. 677, Σεν. Ἑλλ. 4. 6, 6· ἐπὶ προβάτων, Εὐρ. Ἀλκ. 576, Ἠλ. 494· ἐπις χερσὸς β., ἐπὶ ἵππων, ὁ αὐτ. Ἰππ. 1356· ζῆν ἀπὸ βοσκημάτων Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 11—ἐν τῷ δυτικῷ ἐπὶ ζεύγους χοίρων, Ἀριστοφ. Ἄχ. 811· ἐν τῷ ἐνικῷ ἐπὶ ἐνὸς ζώου, ἀκανθα ποντίου βοσκήματα Αἰσχύλ. Ἄποστ. 270· ἐν τρώπῳ βοσκήματα Πλάτ. Νόμ. 807Α· ἀντιθ. τῷ θηρίον, Ἀριστ. Πῆ. Μ. 2. 7, 4. Στράβ. 775. II. τροφή, β. πημιονῆς Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 620, πρὸλ. Σοφ. Ἠλ. 364· ἀναζιματὸν β. οἰμιό-νων, θῆμα τῆς ὀργῆς τῶν Ἐρινύων ἄνευ αἵματος, διότι τὸ ἀφῆρε-σιν αὐτά, Αἰσχύλ. Εὐμ. 302.
βοσκηματοῦδης, ες, (εἶδος) κτηνώδης, θηριώδης καὶ β. Στράβ. 224.
βόσκαις, εως, ἡ, τὸ βόσκειν, ἡ βοσκή, νομή, Συμμ. Π. Δ.
βοσκήτεον, ἴημ. ἐπίθ., πρῆπει τις νὰ θρέψῃ, βοσκήσῃ, τι Ἀρι-στοφ. Ὀρν. 1359.
βοσκός, ὁ, ὁ βόσκων ἀγέλην, Ἄνθ. Π. 7. 703· β. προβάτων, ποιητ. Διοσκ. 4. 118—παρὰ βορῆμ. καὶ βοσκήτωρ.
βόσκω, παρὰ. Ἐβοσκον, Ἐπ. βόσκει Ἰλ. Ο. 548· μέλλ. -ήσω

'Οδ. Ρ. 559, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 599· ἄρ. ἐβόσκησα Γεωπ.—Παθ. καὶ μέσ., 'Ομ., 'Αττ., 'Ἰων. παρὰ Βοσκάεοντο 'Οδ. Μ. 355· μέλλ. βοσκήσομαι Σερραπ. παρὰ Πλουτ. 2. 398D, Χρησμ. Σιβ. 3. 788, Δωρ. βοσκοῦμαι Θεόφρ. 5. 103· ἄρ. ἐβοσκήθην Τραγ. 'Αδλ. 268 Wagner· πρὸλ. κατα-, περι-βόσκω. I κυρίως ἐπὶ τοῦ βόσκοντος, τοῦ βοσκοῦ, τρέφω, περιποιῶμαι. Λατ. pasco, αἰπόλια 'Οδ. Ξ. 102· ταῦς Στράτις Μακεδ. 7· ὁ βόσκων, ὁ τρέφων, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 5. 2, 8.

2) καθόλου, τρέφω, ἐποστηρίζω, βόσκει· γὰρ ἀνθρώπου 'Οδ. Λ. 365, πρὸλ. Ξ. 325· γαστέρα βόσκειν, τρέφειν τὴν κοιλίαν, Ρ. 559· πάντα βόσκουσαν φλόγα· 'Ἠλίου Σοφ. Ο. Τ. 1425· ἐπὶ στρατιωτῶν, κλπ., διατηρῶ, ἐπιχοῦρος 'Ἠρόδ. 6. 39· ναυτικὸν Θουκ. 7. 48· μεταφ., β. νόσον Σοφ. Φ. 313· πράγματα β., ἐνοχλήσεις, δηλ. τέκνα, 'Αριστοφ. Σφηξ. 313.

II. παθ. ἐπὶ κτηνῶν, τρέφομαι, βόσκομαι, Λατ. pascor, 'Οδ. Φ. 49, κτλ.· κατὰ ἔυλοχον 'Ἰ. Ε. 162·· τρώγω τι, τρέφομαι ἐκ τίνος, μέ τι, τι Δισχύλ. 'Αγ. 118, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 2, 24, κ. ἄλλ.· τινὶ Δισχύλ. Θήβ. 244. 2) μεταφ., τρέφομαι ἢ ἀνατρέφομαι, ἱγυμοῖσι ὁ αὐτ. Χο. 26· κούφοις πνεύμασι Σοφ. Αἴ. 559· ἐλπίσιν Εὐρ. Βάκχ. 617· καὶ β. τινὶ ἢ περὶ τι, παραδίδομαι εἰς τι, τρωφῶ, ἀσελεύωμαι, 'Ανθ. Π. 5. 272, 286.

('Αν καὶ τὰ βόσκω, βόσκομαι συμφωνοῦσι τοσοῦτον κατὰ τε τὴν σημασίαν καὶ τὴν μορφήν πρὸς τὰ pasco, pascor, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν αὐτὴν ρίζαν· ἐπειδὴ οὐδεμία τοιαυτὴ ἐναλλαγὴ τῶν στοιχείων h καὶ p εἶνε δυνατὴ· Ἡ ρίζα τοῦ βόσκω εἶναι BOT, πρὸλ. βοτήρ, βοτόν, βοτάνη· τὸ δὲ pasco εὐρίσκειται ἐν τῷ πατέροισι.)

βόσμορον, τό, εἶδος 'Ἰνδικοῦ σιτηροῦ, Στράβ. 690· ὠσαύτως βόσμορος, ὁ, ὁ αὐτ. 690.

βόσπορος, ὁ, (βόσος πόρος 'Οππ. 'Αλ. 1. 617) κυρίως «τὸ πέρασμα τοῦ βοῦς», ὄνομα διδόμενον εἰς τινὰς πορθμούς, ἐκ τῶν ὁποίων γνωστότατοι εἶναι ὁ Θρακικὸς καὶ ὁ Κυμμέριος, 'Ἠρόδ. 4. 83 καὶ 12, κτλ.· ἄλλ' ἐνίοτε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδίδοτο καὶ εἰς τὸν 'Ελληνισπόντον, Δισχύλ. Περσ. 723, 756, Σοφ. Αἴ. 886, καὶ Σχόλ. εἰς 'Ἰλ. (Περὶ τῆς μυθικῆς ἀρχῆς τοῦ ὀνόματος ἴδε Δισχύλ. Πρ. 732, Δόγγ. 1. 30·· εἶναι ὅμως μοναδικὸν παράδειγμα συνθέσεως τῶ βοσ- ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ βοῦς).—'Επιθ. Βοσπόρειος, ον, Στέρ. Β. Βοσπόρειος, α, ον, Σοφ. Αἴ. ἐνθ' ἄνωτ.· ἐνεῦθεν τὸ Βοσπορεῖον, ὡς ὄνομα ναοῦ ἀπαντᾷ ἐν ψήφισι. Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 11:— Βοσποριότης [τ], ου, ὁ, ὁ παρὰ τὸν Βόσπορον κατοικῶν, Σοφ. 'Αποσπ. 446· ὠσαύτως, Βοσπορανός, ὁ, Στράβ. 312, 495· Βοσπορηγός, ὁ αὐτ. 762.

βοστρούχιδον, ἐπίρρ., κατὰ βοστρούχους, ἐν εἶδει βοστρούχων, Λουκ. 'Ἰστ. Συγγρ. 19.

βοστρούχιζω, πλέκω εἰς βοστρούχους, σγουραῖνω τὴν κόμην, 'Αναξίλ. ἐν 'Αδλ. 10, Διον. 'Αλ. 7. 9· μεταφ., κτενίζω, κοσμῶ, διαλόγους Διον. 'Αλ. π. Συνθέσ. 25.

βοστρούχιον [ῦ], τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., 'Ανθ. Π. 11. 66·— πλόκαμος ἀμπέλου, 'Αριστ. 'Ἰστ. Ζ. 5. 18, 1· μικρὸς πλόκαμος τοῦ ὀκτάποδος, ὁ αὐτ. 5. 12, 2.

βοστρούχις, ἴδος, ἦ, = βόστρυχος I. Μ. Ψελλ. (Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Ε', σ. 319).

βοστρούχος, ὁ, πλ. βόστρυχα ἐν 'Ανθ. Π. 5. 260· (ἴδε ἐν λ. βόστρυς):— πλέγμα τριχῶν, πλόκαμος, πλεξίδα τριχῶν, 'Αρχιλ. 52, Δισχύλ. Χο. 178, κτλ. 2) ποιητ., ὡς τὸ ἐλιξ, πᾶν ὅ, τι εἶναι συνεστραμμένον ἢ συμπλεγμένον ἐλλεικοειδῶς, πυρρός β., ἐπὶ ἀστραπῆς, Δισχύλ. Πρ. 1044, πρὸλ. Βαλκ. Φοιν. 1261· ἴδε βοστρούχιον. II. ἔντομον περυσιοφόρον, κατὰ τινὰς τὸ ἄρρεν τῆς πυγολαμπίδος, 'Αριστ. 'Ἰστ. Ζ. 5. 19, 14.

βοστρούχῳ, = βοστρούχιζω, Πολυδ. 2. 27, 'Αχλλ. Τάτ. 1. 19, ἐν τῷ παθ.

βοστρούχῳδης, ες, σγουρός, ἐλλεικοειδῆς, Φιλόστρ. 571.— 'Επίρρ. -δῶς Γαλην.

βοστρούχωμα, ατος, τό, πλόκαμος τριχῶν, βόστρυχος, Εὐμ. μῦθ. 2. 2.

βοτάμια, τά, (βόστω) βοσκαί, ἀμφίθ. παρὰ Θουκ. 5. 53· ἄλλ. παραποτάμια.

βοτάνη [ᾱ], ἦ, (βόστω) τροφή τῶν ζῴων, χόρτος, 'Ἰλ. Ν. 493, Πλάτ. κ. ἄλλ.· ἕκ βοτάνης, ἐκ τῆς βοσκῆς, ἐκ τοῦ λειμῶνος, ἐκ τῆς τροφῆς, Θεόφρ. 25. 87· ἔγγρονται ἐς βοτάναν, ἐπὶ ἵππων, Εὐρ. 'Αποσπ. 775. 27· βοτ. ἄ λένοντος, ἡ τοῦ λένοντος νομή, δηλ. ἡ Νεμέα (πρὸλ. χόρτος), Πίνδ. Ν. 6. 71· ἐν κακῇ β., ἐν κακῇ βοσκῇ, κακῇ λειμῶνι, Πλάτ. Πολ. 401C. II. πόα, χορτάρι, βότανον, ἀντίθ. τῷ λάχανον, 'Αριστ. Φυτ. 1. 4, 7.

βοτάνηθεν, ἐπίρρ., ἐκ τῆς βοσκῆς, 'Οππ. 'Αλ. 4. 393.

βοτάνη-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων βοτάνην, χορτοφάγος, 'Οππ. 'Αλ. 3. 424.

βοτάνη-φόρος, ον, ὁ φέρων, παρᾶν βοτάνην, Νόνν. Δ. 25. 520.

βοτάνια, ἦ, = βοτάνη, Φίλων 1. 8, κατὰ πλινθ.

βοτάνιζω, μέλλ. -ίσω, ἐκρίζων ἄγρια χόρτα, Θεόφρ. Δίτ. Φ. 3. 20, 9.

βοτάνικός, ἦ, ὄν, ἐκ χόρτου, ἐκ βοτανῶν, φάρμακα Πλουτ. 2. 663C ἢ β. παράδοσις, ἡ βοτανολογία, Δισκ. προοιμ.

βοτάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βοτάνη, Θεόφρ. Δίτ. Φ. 2. 17, 3.

βοτανισμός, ὁ, ἡ ἐκρίζωσις βοτανῶν ἀγρίων, «τὸ βοτανισμα», Γεωπ. 2. 24.

βοτάνο-λογέω, συλλέγω βοτάνας, 'Ἰππ. 1278. 21.

βοτάνῳδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος βοτάνη, Δισκ. 4. 175:— ἔχων ἀφθονίαν βοτάνης, Γεωπ.

βοτέομαι, = βόσκομαι, Νίκ. Θ. 394.

βοτήρ, ἦρος, ὁ, (βόστω) βοσκός, 'Οδ. Ο. 504· οἰωνῶν β., ὁ οἰωνοσκοπός, Δισχύλ. Θήβ. 24· κύων βοτήρ, κύων ποιμενικός, Σοφ. Αἴ. 297· ὠσαύτως παρὰ μεταγεν. περὶς, Πλουτ. Ρωμ. 7, κ. ἄλλ.·— θηλ. βότετρα, ὡς ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ἴδε Ruhnke, εἰς 'Ἰγν. Δήμ. 122.— Ὄσαύτως, βότης, ου, ὁ, (ἴδε βούτης), 'Ετυμ. Μ. 218. 42.

βοτηρικός, ἦ, ὄν, ὁ ἀνήγων ἢ κατάλληλος εἰς βοσκόν, Πλουτ. Ρωμ. 12, 'Ανθ. Π. 6. 170.

βοτόν, τό, (βόστω) = βόσκημα, κτήνος, Δισχύλ. 'Αγ. 1415, Σοφ. Τραγ. 690· τὸ πλεῖστον κατὰ πλῆθ. κτήνη τρώγοντα ἐκ τῆς χλόης τῆς γῆς, 'Ἰλ. Σ. 521, Τραγ., κτλ.· ἄλλ' ἐπὶ πτηνῶν, 'Αριστοφ. Νεφ. 1. 7· ἐπὶ ἰχθύων, 'Οππ. 'Αλ. 4. 630.

βοτρυδιον [ῦ], τό, ὑποκορ. τοῦ βόστρυς, 'Αλεξ. Πανν. 1. 13.

II. ἐνώτιον τοιοῦτο τὸ σχῆμα, Κωμ. παρὰ Πολυδ. Ε', 97· πρὸλ. 'Ἠσυχ. καὶ ἴδε βόστρυς 3.

βοτρυδόν, ἐπίρρ. (βόστρυς), ὡς βόστρυς, κατὰ τὸ εἶδος βόστρυς, ὡς σταφυλῆ, βοτρυδὸν πέτονται, ἐπὶ μελισσῶν, 'Ἰλ. Β. 89· τικτεῖ ὁ πολύπους φά β. 'Αριστ. 'Αποσπ. 315·— ὠσαύτως βοτρυηδόν, κατὰ τὸ Οὐρβίν. χειρόγρ. ἐν Θεοφρ. I. Φ. 3. 16, 4.

βοτρυηδός, ἄ, ὄν, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν σταφυλῶν, σταφυλοειδῆς, Θεόφρ. I. Φ. 1. 11, 5.

βοτρυη-φόρος, ον, σταφυλὰς φέρων, ἄμπελος Φίλων 1. 681.

βοτρυίος, α, ον, βοτρυίνος, ἐκ βοτρυῶν, φυτὸν = ἄμπελος, 'Ανθ. Π. 6. 168.

βοτρυίτης [τ], ου, ὁ, ὅμοιος σταφυλῇ, πολυτίμος τις λίθος, Πλίν. Ν. Η. 34. 10 (22)·— θηλ. βοτρυίτις, καζυμία (γῆ), Γαλην.

βοτρυο-δωρος, ὄν, ὁ βόστρυς παρᾶν, 'Αριστοφ. Εἰρ. 520.

βοτρυο-ειδής, ες, ὅμοιος σταφυλῇ, Δισκ. 4. 191.

βοτρυόεις, εσσα, εν, πλήρης βοτρυῶν, οἶνάς 'Ἰων. 1. 4 ('Αθην. 447D)· κισσός 'Ανθ. Π. 9. 363· δένδρεα Συλλ. 'Επιγρ. 6280A. 10.

βοτρυο-κοσμος, ον, κεκοσμημένος μετὰ σταφυλὰς, 'Ορφ. 'Ἰγν. 51. 11.

βοτρυο-μήτωρ, ορος, ἡ, μήτηρ βοτρυῶν.— ἄμπελος, Κ. Μαν. Χρον. 3.

βοτρυόομαι, παθ., ἐπὶ ἀμπέλων, αἱ ἄμπελοι βοτρυοῦνται, κάμνον σταφυλὰς, Θεόφρ. Δίτ. Φυτ. 1. 18, 4.

βοτρυό-παις, παιδός, ὁ, ἡ, τέκνον τῆς σταφυλῆς, χάρις 'Ανθ. Π. 11. 33.

2) ἐνεργ., παρᾶν σταφυλὰς, Θεόφρ. Ἐπ. 4. 8.

βοτρυο-σταγής, ες, ὁ βόστρυς ἀποστᾶζων, Ἐρνη 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθην. 29C.

βοτρυο-στέφανος, ον, μετὰ σταφυλὰς ἐστεμμένος, ἐπὶ χώρας τρεφούσης ἀμπέλους, 'Αρχύτ. παρὰ Πλουτ. 2. 295A· κωμωδία 'Επιγράμμ. Ἑλλ. 38.

βοτρυο-φορέω, τρέφω βόστρυς, Φίλων 2. 54.

βοτρυο-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων βόστρυς εἰς τὴν κόμην του, 'Ανθ. Π. 9. 524.

βόστρυς, υος, ὁ, σταφυλῆ, μέλανες δ' ἀνά βόστρυες ἦσαν 'Ἰλ. Σ. 562· οὕτω παρ' 'Αττ. 2) = βόστρυχος, βόστρυς χαίτης 'Ανθ. Π. 5. 287, Νόνν. Δ. 1. 528, κτλ. 3) ἐνώτιον (ἴδε βοτρυδιον II), 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 309. 10.

II. εἶδος βοτάνης ἧτις καλεῖται καὶ ἀρτεμισία, Δισκ. 3. 130. ('Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης καὶ τὸ βόστρυχος, ὡς δεικνύει ὁ τύπος βόστρυχος).

βοτρυ-φόρος, ον, ὁ φέρων σταφυλὰς, Ψελλ.

βόστρυχος, ὁ, = βόστρυχος, Φερεκρ. ἐν 'Αδλ. 67, πρὸλ. Βγκ. 'Ανακρ. σ. 255, Δινδ. Εὐρ. 'Ορ. 1267.

II. τὸ ἐυλωδες μέρος τοῦ βόστρυς, Γαλην.

βοστρυχῳδης, ες, = βοστρυχῳδης, Εὐρ. Φοιν. 1485, ἐνθα ἴδε Δινδ.

βοστρυῳδης, ες, = βοστρυοειδής, Εὐρ. Βάκχ. 12, Θεόφρ. I. Φ. 3. 13, 6.

βου-, συχρὸν ἐν συνθέσ. πρὸς ἐκφρασιν καθ' ὑπερβολὴν μεγάλου τίνος ἢ τερατώδους πράγματος, π. χ. βούλιμος, βούβαις, βούγχιος, βουφάγος, βουχανδής, 'Αναμφίβολως εἶναι τύπος τις τῆς λέξεως βοῦς, ἐπειδὴ εὐρίσκαμεν σύνθετα καὶ ἐκ τοῦ ἔπνοος, ὡς τὰ ἄγγλ. horse-laugh, horse-chesnut, horse-radish, κτλ.

βουα, ἦ, = ἀγέλη παιδίων, καὶ βουαγόρ, ὁ, = ἀγελάρχης, λέξεις Λακεδ. παρ' 'Ἠσυχ.· βουαγός ἀπαντᾷ εἰς πολλὰς Λακων. ἐπίρρ. ἐν τῇ Συλλ. 'Ἐπιγρ. 1241, 1245, 1251 κ. ἄλλ.· γραφόμενον ὠσαύτως βουαγός, 1350, 1370, 1453· ἴδε Böckh 1. σ. 612.

βουβάλια, ων, τά, εἶδος ψαλλίων, Νικόστρ. ἐν 'Αδλ. 7, Δίφιλ. Παλλ. 1. II. καθ' ἑνίκ., εἶδος κολοκύνθης, 'Ἠσυχ.

βουβᾶλις, ιος, ἡ, εἶδος ἐλάφου ἢ ἀντιλόπης, αἰγάγρου τῆς

Ἄρκαϊς, σχηματισμοῦ ἰσχυροῦ καὶ ὁμοίου πρὸς βοῦν, Antilope bubalis πθ., Ἡρόδ. 4. 192, Δισχύλ. Ἀποσπ. 316· γεν. βουβαλί-δος (εις), Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 6, 2, πρβλ. Ἀρκάδ. σ. 31.
βούβαλος, ὁ, πθ. = βουβαλίς, εἰδί τε συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἐλάφων καὶ δορυκάδων, Ἄριστ. Ζ. Μ. 3. 2, πρβλ. Πολύβ. 12. 3, 5.
βουβήτης, εἶδος, ἢ, βουάκιον πρὸς πότινον βοῶν, Πίν. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 11. 13· ἴδε Franz σ. 771.
βου-θαύκαλος, ον, ἄστωτος, Ἄναξανδρ. παρ' Ἀθην. 131·—**βουθαυκαλόσαυλος** (Haupt.). ἴδε Koek Com. Att. Fr. 2, σ. 153.
βουβόσιον, τό, (βόσκω) μέρος ἐνθα βόσκονται βόες, Καλλ. Ἀπ. 49, Ἄρατ. 1120·—κατὰ πληθ., κτηνοτροφία βοῶν, Σπράδ. 565.
βουβόσις, εως, ἢ, (βόσκω) = βουβρωσις, Ἔτυμ. Μ. 206.
βου-βότης, ου, ὁ, ὁ βόσκων βοῦς, τρέφων αὐτοῦς, πρῶνες Πιόδ. Ν. 4. 85. 2) ὡς οὐσιαστ., βουκόλος, ὁ αὐτ. 1. 6. (5). 46.
βου-βοτος, ον, ὁ ὑπὸ βοῶν νεμόμενος, Ὁδ. Ν. 246, Ἄνθ. II. 6. 114.
βου-βρωσις, εως, ἢ, μεγάλη πεῖνα, βουλιμία, Ὁπ. Ἄλ. 2. 208, Καλλ. εἰς Δῆμ. 103, Συλλ. Ἐπιγρ. 3973· πρβλ. βούλιμος·—παρ' Ὁμ. μόνον μεταφ., καταβλίθουσα πενία, ἀνάγκη, δυστυχία, ἀθλιότης, Ἰλ. Ω. 532.
βουβών, ὄνος, ὁ, ὁ μετὰ τῶν μηρῶν καὶ αἰδοίων τόπος, Λατ. inguen, Ἰλ. Δ. 492, κτλ. κοινὸν μέρος.. μηροῦ καὶ ἤτρου, πρβλ. Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 1. 14, 2· κατὰ πληθ., μέχρι βουβῶνων Φερεκρ. Λύτομ. 1·—ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. inguen, ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Μένανδρ. Γεωργ. 7. 2) πρῆξιμον τῶν βουβῶνων, Ἰπκ. Ἀφ. 1251, Ἄριστ. Πρωτ. δ. 26.
βουβωνιάω, ὑπερέω ἐξ ἐξογκώσεως τῶν βουβῶνων, Ἄριστοφ. Βαστ. 1280, Σπρξ. 277, Καλλίας ἐν Ἀδῆλ. 6.—**βουβωνικός**, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοὺς βουβῶνας ἢ ἐπιπρεζῶν αὐτοῦς, Γεωργ. Κεδρην. 1, σ. 676 (Bonn).
βουβώνιον, τό, φυτὸν ὅπερ καὶ Ἀττικὸς ἀστὴρ λέγεται, ἔνδε ἡ χρη-σεῖ ὡς θεραπευτικὸν διὰ τὴν πάθην τῶν βουβῶνων Διοσκ. 4. 120.
βουβωνίσκος, ὁ, δεσμός διὰ βουβωνοκλήην, Ὁρειβάς. σ. 111 Mai, Γαλιην. 12, 473.
βουβωνοειδής, ἔς, ὁμοίος βουβῶνι, Πολυδ. Δ'. 198.
βουβωνο-κλήη, ἢ, κλήη (σπάσιμον) περὶ τοὺς βουβῶνας, Ὁρειβ. σ. 112 Mai· τὸ ἐπιθ. -κλήικός, ἢ, ὄν, ὁ πάσχων ἐξ αὐτῆς, Παῦλ. Διγ. 6. 66, σ. 200.
βουβωνόομαι, παθ., ἀποκτῶ πρῆξιμον εἰς τὸν βουβῶνα, Ἰπκ. 272. 5.
βουβονοφύλαξ, ὁ, = βουβωνίσκος, Ὁρειβ. 112.
βουγάτος [α], ὁ, (γαίω) ὁ ὑπερβολικῶς χαίρων, καυχώμενος, μεγαλυγῶν (πρβλ. βου-), ἐν χρήσει μόνον κατὰ κλητ. ὡς ἐπίπλη-εις, Ἰλ. Ν. 824, Ὁδ. Σ. 79.
βουγενής, ἔς, = βουγενής, Ἐμπεδ. 215, Καλλ. Ἀποσπ. 230.
βουγλωσσον, τό, = τῶ ἐπομ. I., Διοσκ. 4. 120.
βου-γλωσσος, Ἄατ. -ττος, ὁ, γλωσσά βοός, φυτὸν τι, πουράν-τοσα, ἴδε Πλίν. 25. 8. II. ὁ, καὶ ἢ (ἴδε Μάτρ. παρ' Ἀθην. 136C, Ἀρχίστρ. αὐτόθι 288A) εἶδος ἰχθύος, «γλωσσά» Ἐπιχ. 38 Διη., πρβλ. Ἄριστ. Ἀποσπ. 277, Ξέναρχ. Πορφ. 2, Ὁπ. Ἄλ. 1. 99.
βουδίον, τό, ἴδε βοιδίον.
βουδόκος, ον, ὁ δεχόμενος, περιλαμβάνων βοῦν, ἢ βοῦς, Καλλιμάχου II, 489 (Sneider).
βουδόρος, ον, (δέρω) ὁ δέρων, ἐκδέρων βοῦς, βασιάνζων αὐ-τοῦς, Ἰσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 502. II. ὡς οὐσιαστ., μάχιρα πρὸς ἐκδερῶν, Βάθρ. 97. 7.
βου-δύτης, ου, ὁ, μικρὸν πτηνόν, πθ. ἢ «σουσουράδα» Ὁπ. ἴε. 3. 2.
βου-ζύγης, ὁ, ἐπιθ. Ἀττικοῦ τινος ἤρωος, ὅστις πρῶτος ἐξευθε βοῦς, Ἠσύχ. ὁ Ἡρακλῆς κατὰ Σουῖδ.·—ὡσαύτως, ὁ τηρῶν τοὺς βοῦς ἐν Ἐλευσίτι, Ἐπιγρ. Ἄατ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 491.—Πρβλ. Εὐπολ. Δημ. 7 καὶ 34.
βουζύγιος (ἐνν. ἄροτος), ὁ, ἐορτὴ θερισμοῦ ἐν Ἀθήναις, Πλούτ. 2. 144B· ὡσαύτως, τὰ Βουζύγια Φίλων 2. 630·—β. ἀρά Κλημ. Ἄλ. Παῖδ. 2. 139, ἴδε Βαλκ. Ἡρόδ. 7. 231.
βου-θερής, ἔς, ὁ παρέγων βοσκήν θερινήν, λειμών Σοφ. Τρ. 188.
βου-θεινής, ου, ὁ, ὁ ἐσθίων βοῦς, ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, Ἄνθ. Πλιν. 123.
βου-θόρος, ὁ, ὁ τὰς βοῦς ὀχεύων, ταῦρος Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 301.
βου-θρέμμων, ονος, ὁ, ἢ, ὁ τρέφων βοῦς, πᾶσα Μανασα. Χρον. 84· βουκόλος, αὐτόθι 6126.
βουθυσία, ἢ, ἢ θυσία βοῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2336. 10., 5853. 11. Ἄνθ. II. 7. 119· Ἡρας, εἰς τιμὴν τῆς Ἡρας, Πίνδ. Ν. 10. 42· κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Ο. 5. 12.
βου-θύτω, ἀράω ἢ θυσιάω βοῦς, Σοφ. Ο. Κ. 888, Εὐρ. Ἠλ. 785, κτλ. καθόλου, κατασφάζω, κατακόπτω, β. ὕν καὶ τράγον καὶ κριδὸν Ἄριστοφ. Πλ. 819· τὰς θυσίας τὰς καθοκούσας Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 5.
βου-θύτης [ὑ], ου, ὁ, ὁ θυσιάων βοῦς, Σουῖδ., ἴδε Ἀθην. 660A.
βου-θύτος, ον, ὁ ἐκ θυσίων ἢ ἀνήκων εἰς θυσίας, ἰδίως βοῶν, τιμαὶ Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 706· ἠθονγῆ Εὐρ. Ἰων. 664. 2) ἐφ' οὐ βόες

προσφέρονται, θυσιαστικός, ἐστία Σοφ. Ο. Κ. 1495· ἐσγάρᾳ Ἄριστοφ. Ὁρν. 1232· ἡμαρ, ἡμέρα Αἰσχύλ. Χο. 261, Εὐρ. Ἐλ. 1474
βουκαῖος, ὁ, (βούκος), Λατ. bubulcus, βουκόλος, «ἀγελαδάρης», Νικ. Θ. 5. II. ὁ ἀροτριῶν διὰ βοῶν, Θεόκρ. 10. 1, 57, Νικ. Ἀποσπ. 35.
βουκανῶ, **βουκανισμός**, ἴδε ἐν βου-
βου-κάπη, ἢ, σταῦλος βοῶν, Ἠσύχ.
βου-κάπηλος, ου, ὁ, ἐμπορος βοῶν, Πολυδ. Ζ'. 185.
βουκάτιος, ὁ, Δελφικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Γαμηλιῶνα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1702, Κούρτ. Ἀνεκδ. σ. 29, Πλούτ. Πελοπ. 25.
βου-κέντης, ου, ὁ, ὁ τοὺς βοῦς κεντῶν, βοηλάτης, Διογενεῖαν. 7. 86.
βου-κεντρον, τό, κέντρον βοῶν, Γρηγ. Ναξ. 1, 891.
βουκέρας, ον, = βουκέρως, Νόνν. Δ. 14. 319.
βουκέρας, τό, φυτὸν, τὸ ἄλλως καλούμενον αἰγόνερα, Θεόκρ. Ἰστ. Φ. 8. 8, 5, Νικ. Ἄλ. 424.
βου-κερως, ων, γεν. -ω, ὁ ἔχων κέρατα ὡς τῆς βοῦς, Ἡρόδ. 2. 41· β. παρθένος, ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, Αἰσχύλ. Πρ. 588. II. = τῆρ προηγ., Διοσκ. 2. 124.
βουκεφάλιον, τό, βόες κεφαλῆ, Λυσ. Ἀποσπ. 18.
βου-κέφαλος, ον, ὁ ἔχων βοῦς κεφαλὴν· ἐπιθ. θεσσαλικῶν τριῶν ἴππων, τὸν βουκέφαλον καὶ κοπατίαν Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 135·—**βουκεφάλας**, γεν. -α, ὁ ἴππος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Σπράδ. 698, Πλούτ. Ἀλεξ. 61.
βουκινίζω, Λατ. buccino, φυσῶ τὴν σάλπιγγα, σαλπίζω, στρόμ-βοις Σέετ. Ἐμπ. Μ. 6. 24· ὡσαύτως **βουκινίζω** ἢ **-νίζω**, Εὐστ. 1321. 33, κτλ.· **βουκινάτωρ**, ὁ, buccinator, Συλλ. Ἐπιγρ. 5187c. 8.
βουκολέω, Δωρ. βουκ- (βουκόλος)·—βίσκω βοῦς, ἔλικος βοῦς βουκολέεσκες (Ἰων. παρκατ.), Ἰλ. Φ. 448.—Μέσ., βουκο-λεῖσθαι αἴγας Εὐπολ. Αἰξ. 25.—Παθ., ἐπὶ κτηνῶν, πλανώμαι ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, βόσκομαι, ἔλος κατὰ βουκολέοντο, ἐπὶ ἴππων (πρβλ. ἱπποβουκόλος), Ἰλ. Υ'. 221· μεταφ. ἐπὶ μετεώρων, πλανώμαι ἀνὰ τὸν οὐρανόν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 176. 2) ἐπὶ προσώπων, βουκολεῖς Σαδάκιον, περιποιεῖσαι αὐτόν, λατρεύεις (ἴσως μετὰ ὑπαίτην μὴ τῆς λατρείας αὐτοῦ), Ἄριστοφ. Σπρξ. 10· ὡσαύτως κατὰ μέσ. τύπ., μὴ πρόκαμνε, τόνδε βουκολούμενος πόνον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 73. II. μεταφ. ὡς τὸ πομαίνω, Λατ. pasco, hacio, ἐμ-παίζω, ἐξαπατῶ, «εξεγελῶ», πόθος Αἰσχύλ. Ἀγ. 669, πρβλ. Ἄρι-στοφ. Ἐκκλ. 81· β. λύπην Βάθρ. 19. 7· καὶ κατὰ μέσ. τύπ., ἐλ-πίσι βουκολοῦμαι, ἐξαπατῶ ἑμαυτὸν μὲ ἐλπίδας, Βαλκ. Ἰπκ. 151· κάτω κἀρα εἴψας με βουκολῆσται Ἄριστοφ. Εἰρ. 153.
βουκολήσις, εως, ἢ, βόσκησης βοῶν μεταφ., ἐξαπάτησις, Πλούτ. 2. 802E·—**βουκολήημα**, τό, ἐξαπάτησις, «εξεγέλασμα». ἐλάρρυνσις, ἀνακούφισις, παρηγορία, τῆς λύπης Βάθρ. Ἀποσπ. 3 Lewis.
βουκολία, ἢ, ἀγέλη βοῶν, Ἰπκ. Ὁμ. εἰς Ἐρμ. 498, Ἠσ. Θ. 445.
βουκολιάω, Βίων δ, 5· καὶ μέσ. βουκολιάζομαι, Δωρ. βουκολιάσομαι, μέλλ. -αξοῦμαι, ἀποθ., ψάλλω ἢ ποιῶ βουκο-λιά ἄσματα, Θεόκρ. 5. 44 (μετὰ διαφ. γραφ. -αξέις), 60., 7. 36., 9. 1 καὶ 5·—παρ' Εὐστ. 1416. 39 καὶ -έζω.
βουκολιασμός, ὁ, τὸ ψάλλειν βουκολικά ἄσματα, Ἀθην. 619A (ἄλλ. -ισμός).
βουκολιαστής, Δωρ. βουκ-, ὁ, βουκολικὸς ποιητής, Θεόκρ. 5. 68.
βουκολικός, Δωρ. βουκ-, ἢ, ὄν, ἀγροτικός, εἰς βουκόλους ἀνή-κων, Θεόκρ. 1. 64, 70, κτλ.
βουκολίγη, ἢ, «κίγχιλος, τὸ ὄρεον», Ἠσύχ.
βουκόλιον, Δωρ. βουκ-· τό, ἀγέλη βοῶν, Ἡρόδ. 1. 126, Θεόκρ. 8. 39., 25. 13. 2) τὰ βουκ., διαμέρισμα τῆς κάτω Αἰγύπτου οἰκούμενον ὑπὸ βουκόλων, Ἠλιόδ. 1. 5. II. παρηγορία, ἀνακού-φισις, πενήσις Ἄνθ. II. 9. 150.
βουκόλις, εἶδος, ἢ, ἐπιτηδεῖα εἰς νομὴν βοῶν, γῆ Διον. Ἄλ. 1. 37· οὗτω β. πᾶσα αὐτόθι 39.
βου-κόλος, Δωρ. βουκ-, ὁ, βόσκος ἀγέλης βοῶν, «ἀγελαδάρης», Ἰλ. Ν. 571, Ὁδ. Α. 292, κ. ἄλλ.· μετὰ οὐσιαστ., β. δοῦλος Πλάτ. Ἰων. 540C· ποιμὴν αἰπόλος· καὶ β. Κρατύν. ἐν Ἀδῆλ. 20· βέλει βουκόλου πτερρόεντος, ὁ ἐ. τοῦ ὀστρου, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 557·—ὡσαύτως, β. ἴππων Διλ. Ζ. 1. 12. 44. (Περὶ τῆς εἰ-κής ἴδε ἐν λ. αἰπόλος).
βου-κέρουζα, ης, ἢ, ἰσχυρὸς κατάρρους τῆς ῥίνος, Μένανδρ. Ἀποσπ. 413.
βουκέρουζος, ον, μωρὸς καὶ σαλιάρης, μυδιάρης, Ἠσύχ.
βούκος, Δωρ. βώκος, ὁ, = βουκαῖος, Θεόκρ. 10. 38.
βου-κράνιον, τό, βοῦς κεφαλῆ, κρῆνιον, Ε. Μ. 207. 55. II. ὄνομα φυτοῦ τινος, τὸ ἄλλως ἀντίρρινον, Διοσκ. 4. 185. III. εἰ-δος χειρουργικοῦ ἐργαλείου, Ὁρειβάς. σ. 129 Mai.
βου-κράνος, ον, ὁ ἔχων κεφαλὴν βοῦς, Ἐμπεδ. 216, Καλλ. Ἀποσπ. 203· **βούκρανον**, τό, κεφαλὴ βοῦς, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Ἠρόδου.

βούκριοι και ταυραλέφαντες, Ψευδοκαλλισθ. Γ' , 17.

βου-κτάσια, ή, = βρόοκτασία, Γρ. Ναξ. Έπιγρ. 217.

βουλατος, α, ον, (βουλῆ) ἀνήκων εἰς τὴν βουλὴν ἐπιθ. τῶν θεῶν ὄσων τὰ ἀγάλματα ἴσταντο ἐν τῷ βουλευτηρίῳ (Έστία βουλαλα· ἢ ἐν τῇ βουλῇ ἰδρυμένη Ἄρπ.) τὴν Έστίαν ἐπώμοσε τὴν β. Αἰσχίν. 34.10, πρὸλ. Ἄνδοκ. 7.2, Ξεν. Έλλ. 2. 3, 52· ἐπὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀντιφῶν 146. 35, πρὸλ. Συλλ. Έπιγρ. 1245· τῆς Ἀρτέμιδος, Συλλ. Έπιγρ. 112, 113· ἐπὶ ἀνθρώπου, θεῶν βουλατος, σύμβουλος, συμπάρεδρος αὐτῶν, αὐτῶι 1167· ὁ τύπος βουλατος εἶναι πλάσμα τοῦ Fourmont, ἴδε Böckh 1. σ. 95.

βουλαπτεροῦν, ἀνόητος παραγωγή τοῦ βλαδερόν (βουλό-μενον ἀπτεῖν ροῦν) προτεινομένη ἐν Πλάτ. Κρατ. 417E.

βουλαρχέω, εἶμαι βουλαρχος, Συλλ. Έπιγρ. 1725, Ἄριστ. Πολ. 4. 11, 5.

βουλαρχία, ή, τὸ ἀξίωμα τοῦ βουλάρχου, Έπιγρ. Δρυμαίας Φωκίδος, Bull. V. 140.—Μυτιλήνης, Conze Reise Lesb. XVIII, 1.

βούλ-αρχος, ὁ, ὁ πρόεδρος τῆς βουλῆς ἐν Θουατείροις, Συλλ. Έπιγρ. 3494· ἐν Ἄμοργῷ, Έπιγρᾶμ. Έλλ. (προσθῆκ.) 277a. ἴδε Λεξικὸν ἀθησ. λέξ. Auctoritatibus. II. ὁ τὴν πρωτοβουλίαν ἔχων ἐν τινι σχεδίῳ, Lat. auctor consilii, Αἰσχύλ. Ίκέτ. 12, 969.

βουλα-φόρος, Δωρ. ἀντὶ βουλαφόρος.

βουλαεία, ή, (βουλεύω) τὸ ὑπόγρημα τοῦ βουλευτοῦ, Ἄριστοφ. Θεσμ. 809.

βουλεῖον, τό, τὸ δικαστήριον, Βίος Ὀμ. 12. II. τὸ βουλευτήριον, ἐν τῷ τύπῳ βουλήιον, Συλλ. Έπιγρ. 5878.

βούλευμα, ατος, τό, ἀπόφασις μετὰ προηγουμένην σκέψιν, σκοπός, σχέδιον, Lat. consilium, Ἡρόδ. 3. 80, 82, Αἰσχύλ. Πρ. 170, 619, κτλ.· συγνότερον κατὰ πληθ., Πίνδ. Ν. 5. 52, Τραγ., καὶ παρὰ τοῖς περὶ τῶν Ἄττ.

βουλευμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἄριστοφ. Ίππ. 100.

βουλεύς, ὁ, = βουλατος, ἐπιθ. τοῦ Διὸς, Έπιγρ. Μυκόνου (Ἀθηναί. Β. 237).

βουλεύσεις, εως, ή, ἀπόφασις μετὰ σκέψιν, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 12. II. ὡς Ἄττ. δικαν. ὄρος, 1) ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς ζωῆς τινος. 2) ἡ παρὰ τὸ δίκαιον ἐγγραφὴ τινος μεταξὺ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, γραφὴ (ἢ δίκη) τῆς βουλεύσεως, καταγγελία διὰ τὸ τοιοῦτον ἐγκλημα, Δημ. 778. 19., 792. 2, Ἄριστ. Πολιτ. 57. 59, Ἄρπ. ἐν λ.

βουλευτέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ βουλευθῆ, νὰ σκεφθῆ, Θουκ. 7. 60· ὅπως.. Αἰσχύλ. Ἄγ. 847· τί χρὴ δρᾶν Σωφ. Ἠλ. 16.

βουλευτήρ, ἦρος, ὁ, = βουλευτής, Ἠσχ.

βουλευτήριον, τό, = βουλεῖον, τόπος ἐν ᾧ συνέρχοντο οἱ βουλευταί, τόπος συνδιασκέψεως, Lat. curia, Ἡρόδ. 1. 170, Αἰσχύλ. Εὐρ. 570, 684, Εὐρ. Ἄνδρ. 1097, Ἄνδοκ. 6. 3, Δημ., κ. ἄλλ.— ἢ Ῥωμαϊκὴ curia, Ἡρωδιαν. 5. 5. 12.

βουλεῦται, τόπος συνδιασκέψεως, Lat. curia, Ἡρόδ. 1. 170, Αἰσχύλ. Εὐρ. 570, 684, Εὐρ. Ἄνδρ. 1097, Ἄνδοκ. 6. 3, Δημ., κ. ἄλλ.— ἢ Ῥωμαϊκὴ curia, Ἡρωδιαν. 5. 5. 12. II. αὐτὴ ἡ βουλὴ, τὸ σύνολον τῶν βουλευτῶν ὡς σωματεῖον, Διον. Ἄλ. 2. 12· ἐπὶ προσώπων, ἀτόμων, δόλια βουλευτήρια, ἐδοιο, ἀπῆστοι σύμβουλοι, Εὐρ. Ἄνδρ. 446· ῥῦσα β. Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 6.

βουλευτήριος, ον, = βουλευτικὸς I. 2, ὁ παρέχων συμβουλὴν, κακῶν τ' Ἀδράστω τῶνδε βουλευτήριον Αἰσχύλ. Θῆβ. 575.

βουλευτής, οὔ, ὁ, μέλος τῆς βουλῆς, τῆς γερούσιας, Πλ. Ζ. 114, Ἡρόδ. 9. 5, Πλάτ., κ. ἄλλ.— ἐν Ἀθήναις, εἰς τῶν 500, Ἀντιφῶν 146. 35, Ἄνδοκ. 6. 41, πρὸλ. Ἄριστοφ. Θεσμ. 808· ἐν Ῥώμῃ, Διον. Ἄλ. 2. 12, κ. ἄλλ. 2) ὁ συμβουλευὼν τι, θανάτου Ἀντιφῶν 127. 29.

βουλευτικὸς, ή, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τοὺς βουλευτὰς ἢ τὴν βουλὴν, βουλ. ἔρκος, ὃν ἔδιδον οἱ βουλευταί, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 18· νόμοι παρὰ Δημ. 706. 13· β. τιμαί Συλλ. Έπιγρ. 1716· ἀρχὴ β., τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καθίσῃ τις ἐν τῇ βουλῇ, Ἄριστ. Πολ. 3. 1, 12. 2) ἱκανὸς νὰ συμβουλευθῆ ἢ σκεφθῆ καὶ ἀποφασίσῃ, ὁ β., ἀντίθετ. ὁ πολεμικὸς, Πλάτ. Πολ. 434B, 441A, πρὸλ. Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 6. 8, 3., 7. 10, 3· τὸ β., ἡ δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι, κρίσις, ὁ αὐτ., Πολ. 1. 13, 7.

βουλευτικόν, τό, ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ θεάτρῳ τὰ πλησιέστατα τῇ ὀρχήστρᾳ ἐδώλια ὀρισμαῖνα διὰ τοὺς 500 βουλευτὰς, Ἄριστοφ. Ὀρν. 794. 2) ἡ τάξις τῶν συγκλητικῶν, Πλούτ. Ρωμ. 13.

βουλευτής, ἴδος, ή, θηλ. τοῦ βουλευτής, Αἰσχύλ. (ἢ Πλάτ. Κωμ. Ξανθρ. 3) ἐν τῷ Έτμ. Μ. 595. 40· ἴδε Λοβ. Φρύν. 256.

βουλευτός, ή, ὄν, ἐπινοηθεὶς, σχεδιασθεὶς, Αἰσχύλ. Χο. 494.

II. ἀντικείμενον σκέψεως καὶ συζητήσεως, ὑπόθεσις πρὸς ἐξέτασιν, σκέψιν καὶ ἀπόφασιν, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 17, κτλ.

βουλεύω, μέλλ. -σω· ἀόρ. ἐβουλεύεσθαι Ὀμ., Ἄττ., Έπι. βούλ- Ὀμ.· πρῆμ. βεβούλευκα Σοφ. Ο. Τ. 701· περὶ τοῦ μέσ. καὶ παθ. ἴδε κατωτ. (βουλή). Σκέπτομαι, κρίνω, συσκέπτομαι πρὸς λήψιν μετῶν, σχεδιάζω, καὶ ἐν τῷ παθητ. χρόνῳ, ὀρίζω ἢ ἀποφασίζω μετὰ τὴν σκέψιν. 1) ἀπολ., ὡς βουλεύσαντε Πλ. Α. 531· βουλεύμενον ἢ ἐ μέχεσθαι, εἰς συμβούλιον, σύσκεψιν ἢ εἰς μάχην, Ὀδ. Ξ. 491· β. ὅπως τὶ γένηται I. 420, Α. 228· ὀυσιμενεῖσιν φόνου πέρυ β. II. 234· Ἐς γε μίαν βουλεύσομεν [ἐνν. βουλήν], ὡς συμφωνήσωμεν εἰς ἐν σχέδιον, Β. 379·

Θυμῷ β. Μ. 58· β. περὶ τινος Ἡρόδ. 1. 120, Θουκ. 3. 28., 5. 116· ἀλλὰ παρὰ περὶ τοῦ ἔθνος αὐτῆ ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ μέσον, ἴδε κατωτ. Β. 2) μ. αἰτ. πράγμ., σκέπτομαι περὶ τινος, σχεδιάζω, μηχανοῦμαι, β. βουλάς (ἴδε ἐν λ. βουλή)· οὐ.. τοῦτονον μὲν ἐβούλευσας νόσον αὐτῆ Ὀδ. Ε. 23· ἔδδον Α. 444· φύβην Κ. 311. 398· κέρδεα Ψ. 217· ψευδέα Ξ. 296· μ. δὸτ. προσοπ., τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ἄλεθρον Πλ. Ξ. 464· β. πῆμά τινα Ὀδ. Ε. 179, κτλ.· καὶ οὕτως παρ' Ἡρόδ. 9. 110, καὶ Ἄττ. νεώτερα β. περὶ τινος Ἡρόδ. 1. 210.—Παθ. (μετὰ μέσ. μέλλ., Αἰσχύλ. ἔνθα κατωτ.)· ἀόρ. ἐβουλεύεσθαι Θουκ. 1. 120, Πλάτ.· πρῆμ. βεβούλευμαι (συγνότερον μὲ μέσ. σημασ., ἴδε κατωτ. Β)· ὀρισμένους εἶμαι, ἀποφασισμένους, ψῆφος κατ' αὐτῶν βουλεύεσται Αἰσχύλ. Θῆβ. 198· βεβούλευται τάδε ὁ αὐτ. Πρ. 998, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 10. 4· τὰ βεβούλευμένα = βουλεύματα ὁ αὐτ. 4. 128, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 6. 2, 2.

3) μετ' ἀπαρ., σκέπτομαι, ἀποφασίζω νὰ πράξω τι, τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα.. οὕτάνεμαι Ὀδ. Ι. 299· οὕτως Ἡρόδ. 1. 73., 6. 52, 61, κτλ.—Παθ., βεβούλευτό σφι ποίεῖται ὁ αὐτ. 5. 92, 3. II. δίωω γνώμων, ἐκφέρω γνώμων, τὰ λῶστα β. Αἰσχύλ. Πρ. 204, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 694B· μ. δὸτ. πρσ., συμβουλεύω, Πλ. Ι. 99, Αἰσχύλ. Εὐμ. 700. III. παρ' ἱστορικοῖς καὶ πολιτικοῖς συγγραμ., εἶμαι μέλος τῆς βουλῆς· εἶμαι βουλεύτης, Ἡρόδ. 6. 57, Ἄριστ. Πολ. 3. 11, 16· ἰδίως τῆς ἐν Ἀθήναις βουλῆς τῶν 500, Ἀντιφ. 146. 34, Ἄνδοκ. 10. 27, Πλάτ. Γοργ. 473E, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 18, Δημ., κτλ.· ἢ βουλή ἢ βουλεύουσα Λυσ. 131. 16.

Β. Μέσ., μέλλ. -εῦσομαι Αἰσχύλ. Ἄγ. 846, Χο. 218, Θουκ. 1. 43, Πλάτ.· ἀόρ. ἐβουλεύεσθαι ὁ αὐτ., κτλ.· Έπι. βουλ- Πλ. Β. 114· ὡσαύτως ἐβουλεύεσθαι Ἡρόδ. 7. 157, Διον. Ἄλ.· πρῆμ. βεβούλευμαι Ἡρόδ. 3. 134, Σοφ. Πλ. 385, Θουκ. 1. 69, Εὐρ., κτλ.· ἂν καὶ τοῦτο ὡσαύτως κείται ἐπὶ παθ. σημασίας, ἴδε ἀνωτ.· σπληθέτερον παρὰ τοῖς περὶ τῶν Ἄττ. ἢ τὸ ἐνεργ., 1) ἀπολ., σκέπτομαι κατ' ἑμαυτὸν, κρίνω, ἀποφασίζω, Ἡρόδ. 7. 10, 4, συγν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἄριστ., ἅμα τινὶ Ἡρόδ. 8. 104· περὶ τινος Θουκ. 3. 44, Πλάτ. Φαῖδρ. 231A, κτλ.· περὶ τι ὁ αὐτ. Πολ. 604C· ὑπὲρ τινος αὐτῶι 428D· πρὸς τὴν βουλὴν 7. 47· μ. συστοίχ. αἰτιατ., β. βούλευμα Ἄνδοκ. 27. 15· ὄσων Πλάτ., κτλ.· ἴσων τι ἢ δίκαιον Θουκ. 2. 44. 2) ἐνεργῶ ὡς μέλος συμβουλίου, ἐπαμένως, προτείνω τί τὸ πρακτέον, ἀντίθετον τῷ συμβουλεύομαι, Ἄριστ. Πολ. 4. 14, 15· τὸ βουλεύομενον αὐτῶι 16. 3) μ. αἰτ. πράγματος, ὀρίζω τι κατ' ἑμαυτὸν, ἀποφασίζω, κακῆν ἀπάτην βουλεύεσθαι Πλ. Β. 114 (τὸ μόνον χωρίον ἐνθα ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ μέσ.)· ἀλλοτῶν τι περὶ τινος Ἡρόδ. 5. 40. 4) μ. ἀπαρ., ἀποφασίζω νὰ πράξω, ὁ αὐτ. 3. 134, Πλάτ. Χαρμ. 176C.

5) σπανίω ἀκολουθούσης ἐξηρητημένης προτάσεως, β. ὅ τι ποιήσεις αὐτόν· β. ὅπως.., μεθ' ὑποτακτ., Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13.

βουλή, ή, Δωρ. βωλά, Ψῆφισμ. Βυζ. παρὰ Δημ. 255. 21, κτλ.· Διολ. βόλλα, Πλούτ. 2. 288B· ὁ Ἡσ. ἔχει βουλάς ἐν τῇ αἰτ. πληθ., Θ. 534· (βούλομαι)·—θῆλησις, ἀπόφασις, Lat. consilium, ἰδίως τῶν θεῶν, Πλ. Α. 5, κτλ. 2) γνώμη, συμβουλὴ, σχέδιον, σκοπός, βουλάς βουλεύουσαι Πλ. Ο. 632, πρὸλ. Κ. 147, 327, 415· καθόλου, γνώμη, συμβουλὴ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐν τῇ μάχῃ ἀνδρεία, Πλ. Α. 258, πρὸλ. Δ. 323, Ε. 54, κτλ.· οὕτω μεταγ., πᾶτος.. καὶ βουλά καὶ γερσιν ἐς Ἄρα Ἐπιγρᾶμ. Έλλ. 187· νυκτὶ βουλήν διδόναι Ἡρόδ. 7. 12· ἐν βουλή ἔχειν τι ὁ αὐτ. 3. 78· βουλὴν ποιεῖσθαι = βουλεύεσθαι ὁ αὐτ. 6. 101, κτλ.· β. εἰσηγηθεῖσθαι Ἄνδοκ. 9. 4· β. προτιθέναι περὶ τινος Δημ. 292. 13· οὐ κοινὴ βουλὴ ἡμῖν, δὲν ἔχομεν κοινὸν ἔδαφος, κοινὸν πεδῖον σκέψεως, Πλάτ. Κρίτων. 49D· βουλῆς ἐρθότης ἢ εὐβουλία Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 6. 9, 3·—κατὰ πληθ., σχέδια γνώμων, Αἰσχύλ. Πρ. 219, Θῆβ. 812· ἐν βουλατῆς ἄριστος, ἐν βουλατῆς κρᾶτιστος Ἐπιγρᾶμ. Έλλ. 854, 878.

3) ἀπόφασις, γνωμοδότησις, Lat. auctoritas, Ἄνδοκ. 9. 4., 23. 15. II. ὡς τὸ Lat. consilium, συμβούλιον ἢ συνέδριον τῶν γερόντων ἢ προσγόντων (πρὸλ. ἀγορά), βουλὴν ἴζε γερόντων Πλ. Β. 53, πρὸλ. 202, Ὀδ. Γ. 127· ἐν Αἰσχύλ. Ἄγ. 884, πιθανὸς τὸ συμβούλιον τῆς ἀντιβασιλείας ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ βασιλέως—ἐν Ἀθήναις τὸ συνέδριον ἢ συμβούλιον τῶν 500, ἰδρῶν ἐν ὑπὸ τοῦ Κλεισθέους, ὅπερ ἦτο πράγματι ἐπιτροπεία τις τῆς ἐκκλησίας, ὅπως παρασκευάζῃ σχέδια νόμων (προβουλεύματα) δι' αὐτήν, κτλ., Ἡρόδ. 9. 5, Ἄριστοφ. Σπρῆ. 590, Ἀντιφῶν 145. 27, κτλ.· κοινὰς καλουμένη ἢ βουλή (ἢ ἢ β. οἱ πέντακτοιοὶ Αἰσχίν. 56. 35, πρὸς διακρίσιν ἀπὸ ἑτέρας ἧτις ἐκαλεῖτο ἢ β. ἢ ἐν Ἀρσίῳ Πάγῳ αὐτῶι 30)·—οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἄρχει Συμβούλιον, Ἡρόδ. 7. 140, Ξεν. Έλλ. 5. 2, 29· ἢ Ῥωμαϊκὴ Σύγκλητος, Διον. Ἄλ. 6. 69, κτλ.—βουλῆς εἶναι, εἶναι εἰς τῆς βουλῆς, μέλος αὐτῆς, Θουκ. 3. 70 (ὄθεν ὁ Σχολ. καὶ ὁ Σουῖδ. ἐσημασίασαν οὐσιαστ. βουλῆς, ὁ)· ἀνὴρ βουλῆς τῆς Ῥωμαίων Παισ. 5. 20, 8· ἀνδρῆς ἐκ τῆς βουλῆς ὁ αὐτ. 7. 11. 1. Πρὸλ. Ἄριστος πάγος.

βουλ-ηγόρος, ὁ, ὁ ἐν τῇ βουλῇ ὀμλῶν, Πολυδ. Δ' , 25· ἐντεῦθεν βουληγόρεω, ἀγορεύω ἐν τῇ βουλῇ, Ἄππ. Έμρ. 3. 51· καὶ βουληγορία, ή, ἀγόρευσις ἐν τῇ βουλῇ, Πολυδ. Δ' , 26.

βουλήεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων καλὴν γνώμην, συνετός, Σόλων 25. 1.

βούλημα, τό, σκοπός, πρόθεσις, Πλάτ. Νόμ. 769D, 802C, κ. άλλ.

II. ἡ εκπεφρασμένη θέλησις, συναίνεσις, τῆς συγκλήτου Πολυβ. 6.15, 4. βουλήιον, ἴδε βουλεύων.

βουλήσις, εως, ἡ, θέλησις· τὸ θέλημά τινος, σκοπός, πρόθεσις, πρόσσειν β. Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 1305· πρὸλ. Θουκ. 3. 39, Πλάτ. Γοργ. 509D, κτλ.· βουλήσιν ἐλπίζει, τρέφει ἐλπίδα καὶ σκοπὸν, Θουκ. 6.78· κατὰ τὴν β. Πλάτ. Κρατ. 420D, κ. άλλ.· παρὰ τὴν β. Ἄριστ. Ἦθ. Ν. 5. 9, 5·—πληρ., Πλάτ. Νόμ. 688B, κτλ.

II. ὁ σκοπός ἢ ἡ σημασία ποιήματος, ὁ αὐτ. Πρωτ. 344B· ἡ σημασία λέξεώς τινος, ὁ αὐτ. Κρατ. 421B.

βουλητέος, α, ὄν. ῥημα. ἐπιθ., ὃν πρέπει τις νὰ θελήσῃ ἢ ἐπιθυμήσῃ, Ἄριστ. Ἦθ. Μ. 2. 11, 7. 2) βουλητέον, πρέπει τις νὰ θελήσῃ ἢ ἐπιθυμήσῃ, ὁ αὐτ. Ρητ. π. Ἄλ. 1.

βουλητός, ἡ, ὄν, ὃν τινὰ θέλει ἢ πρέπει νὰ θέλῃ τις—τὸ β., τὸ ἀντικείμενον τῆς βουλήσεως, Πλάτ. Νόμ. 733D, Ἄριστ. Ἦθ. Ν. 3. 5, 1. βουλη-φύρος, ὄν, ὁ γνῶμην ἐκφέρων, συμβουλευών, ἐν τῇ Ἰδ. σταθερὸν ἐπιθ. πᾶν ἡγεμόνων καὶ ἀρχηγῶν, βουλ. ἀνδρα Β. 24, κτλ.· ὡσαύτως μ. γεν., βουλ. Ἀγαθῶν, Τρώων, κτλ.· ἐν Ὁδ. I. 112, οὐτ' ἀγοραὶ βουλ. οὔτε θέμιστες, πρὸλ. Πίνδ. Ο. 12. 6. —Ἐπίρρ. -ρωσ, ὡς τις βουλεντής, μὲ τρόπον βουλευτικόν, Μένανδ. Δίς ἑξάπ. 1.

βουλιμία, ἡ, μεγάλη πείνα, ὑπερβολικὴ, Τιμοκλ. Ἦρ. 2, Ἄριστ. Προβλ. 7. 9.

βουλιμακός, ἡ, ὄν, ὁ πάσχων ὑπὸ βουλιμίας, Θεόδ. Πρισκιαν. 2. 16.

βουλιμιάσις, εως, ἡ, τὸ πάσχειν ὑπὸ βουλιμίας, Πλούτ. 2. 695D.

βουλιμιάω, πάσχω, ἔχω βουλιμίαν, Ἄριστορ. Πλ. 873, Ξεν. Ἄν. 4. 5, 7, κ. άλλ.

βου-λίμοσ, ὁ, = βουλιμία, Ἄλεξ. Διν. 1.17, Πλούτ. 2. 693F.

βου-λίμωδης, ες, ἐκ τῆς φύσεως τοῦ βουλίμου. Ίατρ. ἐν Matthaei σ. 77· ὡσαύτως βουλιμιάδης ἐν Γαλην. 13. 122 Kühn.

βουλιμάττω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ βουλιμιάω, Σουίδ.

βούλιος, ὄν, (= βουλή) = βουλευτικός 2, συνετός, σοφός, Δισχύλ. Χο. 672 (ἐν τῷ συγκρ.), καὶ (ὡς διαρβώθη ὑπὸ Αἰγαί. ἀντὶ δούλιος) Ἰκέτ. 599.

βουλογραφία, ἡ, καταγραφή τῶν βουλευτικῶν ἀποφάσεων, Σουλ. Ἐπιγρ. 4015.

βούλομαι (Ἐπ. ὡσαύτως βόλομαι, ἴδε ἐν λ.), Ἴων. θ' ἐνίκ. βούλει Ὁδ. Σ. 364, Ἠρόδ.· παρατ. ἐβουλόμην Ἰλ. Α. 79, Ἄττ.· παρ' Ἄττ. ὡσαύτως ἡβουλόμην Εὐρ. Ἐλ. 752, Δημ., κτλ., Ἴων. γ' πληθ. ἐβουλέατο Ἠρόδ. 1. 4., 3. 143·—μέλλ. βουλήσομαι Δισχύλ. Πρ. 867, Σορ., κτλ.· μεταγεν. μέλλ. βουληθήσομαι Ἄριστειδ., Γαλην.·—ἀόρ. ἐβουλήθη, ὡσαύτως Ἄττ. ἡβ-, βουληθεὶς Σορ. Ο. Κ. 732, κτλ.·—πρκμ. βεβούληκα Δημ. 226.11· ὡσαύτως βέβουλα (προ-) Ἰλ. Α. 113·—λέγεται δὲ οὗ ἐκ μετὰ διπλῆς (διὰ τοῦ η) αὐξήσεως τύποι εἶναι ἀπτικώτεροι· ἐν ἐπιβόλλονται ὑπὸ οὐδένος ποιητ. χωρίου, ἀλλ' ἀπακτῶσι συγχάνει ἐν χροικ, ὡς ἡβούλοντο Θουκ. 2. 2., 6 79, Δημ. 307. 4· πρὸλ. μέλλω. Ἦν ταῖς ἀττ. ἐπιγρ. ἀπὸ τ. 300 π. Ὡ' αὐξήσις γίνεται διὰ τ. η, πρότερον διὰ τ. ε. (Ἐκ √ΒΟΛ (πρὸλ. βόλομαι) παράγονται ὡσαύτως βουλή, βούλησις, βουλεύω, κτλ., πρὸλ. Λατ. vol-o, vol-untas, ul-tro· Γουθ. viljan (βούλεσθαι), Ἀγγλ. will, κτλ.· Σανσκρ. var, vrināmi (eligo), vratam (votum).)

Ἐν νῷ ἔχω, ἐπιθυμῶ, (ἐθέλω, = προθύμως, ἐκὼν ποιεῖν), Ὀμ. κτλ.· Ἰλ. Ω. 226, Ὁδ. Ο. 21· λέξαι θέλω σοι, πρὶν θανεῖν, ἃ βούλομαι Εὐρ. Ἄλκ. 281· ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται τὸ βούλομαι ἀντὶ τοῦ ἐθέλω ἐπὶ τῶν θεῶν· διότι παρ' αὐτοῖς τὸ ἐπιθυμῆσαι εἶναι θέλειν. Ἐπιτετα λοιπὸν οὗ τὸ ἐθέλω εἶναι ἡ γενικωτέρα λέξις, καὶ ἐνίοτε τίθεται ὅπου ἡδύνατο νὰ τεθῇ τὸ βούλομαι, π. χ. ἐν Ἰλ. Π. 182.—Σύνταξ.· κατὰ τὸ πλεῖστον μ. ἀπαρ., Ὀμ., κτλ.· ἐνίοτε μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., Θεογν. 187· μ. αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ὁδ. Δ. 353, Ἰλ. Α. 117, καὶ συχν. παρὰ περὶοίς· ὅταν τὸ βούλομαι ἀκολουθῆται ὑπὸ μόνης αἰτιατ., ἀπαρέμφατον δύνανται συνήθως νὰ νοηθῇ, ὡς, καὶ κε τὸ βουλοίμην (ἐνν. γενέσθαι) Ὁδ. Υ. 316· ἔτυχεν ὦν ἐβούλετο (ἐνν. τυχεῖν) Ἀντιφ. Αἰόλ. 1· πλακοῦντα β. (ἐνν. ἔχειν) ὁ αὐτ. Ἀρροδ. 1.11· ἐκ τῆς συντάξεως ταύτης μετ' ἀπαρ. ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ Ὀμηρ. χρήσις (ἐπὶ τῶν θεῶν). μ. αἰτ. πρᾶγμ. καὶ δοτ. προσ., Τρώεσσι ἐβούλετο νίκην, ἐπεθύμει νὰ νικῶσιν οἱ Τρῶες, ἀπερῆσασιν, Ἰλ. Η. 21· πλῆρες, Τρώεσσι ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι Α. 79, πρὸλ. Ψ. 682· οὕτω, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη (ἐνν. τοῦτο γενέσθαι) Ο. 51· οὕτω, εἰς τὸ βαλάντων βούλομαι (ἐνν. ἰέναι) Ἄριστορ. Βατρ. 1279· βουλοίμην ἄν (ἐνν. τὸδε γενέσθαι) Πλάτ. Εὐθύρρ. 3Α·—ὡσαύτως, βουλόμενον τὴν πολιτείαν πληθροσ, εὐνουν τῇ πολιτεία, Ἄριστ. Πολ. 5. 9, 5.

II. Ἄττ. χρήσις: 1) βούλει ἡ βούλεσθε, ἐπομνηστικὴ ὑποτακτ. προσθέτει δύναντα εἰς τὸ αὐθόπτακτον, βούλει λάβωμαι, θέλει νὰ πιάσω, Σορ. Φ. 762· βούλει φράσω Ἄριστορ. Ἰππ. 36, πρὸλ. Valck. Ἰππ. 782, Heind.

Φαίδων. 79Α. 2) εἰ βούλει, εὐγενής, φιλότρονον φράσις, ὡς τὸ Λατ. sis (si vis), καὶ ἀγαπᾶσθαι, Σορ. Ἄντ. 1168, Ξεν. Ἄν. 3. 4, 41· ὡσαύτως, εἰ δὲ βούλει, ἔάν δε βούλη, πρὸς ἀγλωσσιν ὑποχωρήσεως ἢ = ἄν εἶνε ἀρεστον, Λατ. sin inanis, vel etiam, Πλάτ. Συμπ. 201Α, κτλ.

3) ὁ βουλόμενος, Λατ. quivis, ὁ πρῶτος θελήσας, Ἠρόδ. 1. 54, Θουκ. κ. άλλ.· ἔδωκε παντὶ τῷ βουλομένῳ Δημ. 528. 26·—οὕτω καὶ ὅς βούλει Πλάτ. Γοργ. 517B· ἔστις βούλει ὁ αὐτ. Κρατ. 432Α.

4) βουλοίμεν μὲ ἔστι, nobis volentibus est, μετ' ἀπαρ., = εἶναι σύμφωνον μὲ τῆν ἐπιθυμίαν μου νὰ...· Θουκ. 2. 3· εἰ σοὶ β. ἐστὶν ἀποκρίνεσθαι Πλάτ. Γοργ. 448D· πρὸλ. ἀσμενος, ἀσπάσιος·—ἀλλά, τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται Εὐρ. I. Α. 33· τὸ κείνου βουλόμενον, τὴν ἐπιθυμίαν του, αὐτόθι 1270.

5) τί βουλόμενος; μὲ τίνα σκοπὸν; Πλάτ. Φαίδων. 63Α, Δημ. 285. 24· τί βουληθεὶς πάρε; Σορ. Ἰλ. 1100.

6) ἐννοῶ, θέλω νὰ εἶπω τοῦτο καὶ τοῦτο (πρὸλ. ἐθέλω 4-6), Πλάτ. Ἰωλ. 590E, κτλ.· εἰ βούλει ἀνδρὸς ἀρετὴν ὁ αὐτ. Μένων. 71E· τί βούλεται εἶναι; quid sibi vult hinc res? ὁ αὐτ. Θεαιτ. 156C·—ἐντέθεν, βούλεται εἶναι, ἰσχυρίζεται, ἐπαγγέλλεται, προποιεῖται οὗ εἶναι, ὡς τὸ μέλλει ἢ κινδυνεύει εἶναι ὁ αὐτ. Πολ. 595C, Κρατ. 412C, καὶ συχν. παρ' Ἄριστ., τὸ ἐκούσιν βούλεται λέγεσθαι, οὐκ εἰ...· Ἦθ. Ν. 3. 2. 15, πρὸλ. 4. 1, 5., 4. 5, 3, κτλ.· ἰδίως ἐπὶ τάσεων, ἡ τοῦ ὕδατος φύσις β. εἶναι ἀχυμὸς π. Αἰσθ. 4, 4· β. ἡδῆ τότε εἶναι πόλις, ὅταν...· Πολ. 2. 2, 8, πρὸλ. 4. 8, 4· βούλεται δὴ ἄστυδιον Ἄλ. Ρ. Α. 2, 12.

III. ἐπομνηστικὸν τοῦ ἡ...· προτιμῶ, ἀντὶ τοῦ βούλομαι μᾶλλον (ὅπερ συχνότερον παρὰ περὶοίς), καθ' ὅσον πᾶσα ἐπιθυμία περιλαμβάνει προτίμησιν, βούλομαι ἔγω λαβὼν σδόν εἰμμεναί, ἡ ἀπολέσθαι, θέλω περισσότερον...· Ἰλ. Α. 117, πρὸλ. Ψ. 594, Ὁδ. Β. 232, Α. 489, Μ. 350· β. τὸ μὲν τὴν εὐτυχεῖν...· ἡ εὐτυχεῖν τὰ πάντα Ἠρόδ. 3. 40· β. παρθενεύσθαι πλέω χρόνον ἢ πατρός ἐστερηθῆσαι, ἔθα τις β. περιμένει πολὺν χρόνον, μᾶλλον ἢ...· αὐτόθι 124· πρὸλ. Εὐρ. Ἄνδρ. 351·—ἐπιθυμώτερον ἄνευ τοῦ ἡ...· πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἰκοί ἔχειν, πολὺ προτιμῶ...· Ἰλ. Α. 112, πρὸλ. Ὁδ. Ο. 88. Πρὸλ. μάλα Η. 3.

βουλο-μάχος, ὄν, ὁ ἐπιθυμῶν, ἐρίμενος μάχης, Ἄριστορ. Εἰρ. 1293.

βουλόσιος ὥρα, καιρὸς πρὸς λύσιν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, Ἄρατ. 825. [ὑ]

βου-λύσις, εως, ἡ, = τῷ ἐπομ., μόνον παρὰ Κικ. π. Ἄττ. 15. 27, 3.

βου-λύτός (ἐνν. καιρός), ὁ, ὁ καιρὸς τῆς ἀπαυξήσεως τῶν βοῶν, ἐσπέρα, Ἄριστορ. Ὀρν. 1500, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1342· ὑπὸ...· ἀστέρα βουλυτοῖο Ἐπιγρῆμ. Ἑλλ. 618.15·—παρ' Ὀμ. μόνον ὡς ἐπίρρ. βουλυτόνδε, πρὸς ἐσπέραν, Ἰλ. Π. 779, Ὁδ. I. 58.

βου-μασθος ἢ -μαστος (ἐνν. ἀμπελος), ἡ, bumastus, εἶδος ἀμπέλου φεροῦσης μεγάλαις σταφυλάς, Verg. G. 2. 102, Μακρέδ. Saturn. 2. 16.

βου-μελία, ἡ, εἶδος μεγάλης μελίας, πελορίας ἐρυός, Θεόδωρ. I. Φ. 3. 11. 4., 4. 8, 2·—διάρ. γαστρ. βουμέλιος, ὁ.

βου-μολγός, ὁ, (ἀμείλιος) ὁ τὰς βοῦς ἀμείλιος, Ἄνθ. Π. 6. 255.

βου-μύχοι, οἱ, βοῆ ἡλερὰ ὁμοία μυκηθῶ βοός, εἶδος ὑπογεῖου μυκηθμοῦ, Ἄριστ. Προβλ. 25. 2, 1· παρ' Ἦσυχ., βουμύχοι.

βουναία, ἡ, ἐπιθ. τῆς Ἦρας, τῆς τοῦ ἱερῶν ἱστατο ἐπὶ τινος βουνοῦ ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Ἀκροκόρινθον ὁδοῦ, Παστ. 2. 4, 7.

βου-νεβρος, ὁ, μέγας νεβρός, Ἄσωπ. 39.

βου-νευρον, τό, μάλιστα ἐκ δέρματος βοός, Ἀχμέτ Ὀνειρ. 17. 90.

βουναίος, ἄθος, ἡ, φυτὸν τὸ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς βαφάνου, Διδό. 3. 24, Διοσκ. 2. 136.

βουονίζω, (βουνός) ἐπισωρεύω, Ἐδδ. (Ρούθ, Β', ιδ', 16).

βουόνιον, τό, φυτὸν τι, buonium, Διοσκ. 4. 124.

βουνίος, εἶδος, ἡ, βουνώδης, Ἀπίαν βουνίον Δισχύλ. Ἰκέτ. 117· κλητ., ἰὼ γὰ βουνί, πάνδικον σέβας (ὡς ὁ Paley ἀντὶ βουνίτι ἐνδίκον) αὐτόθι 776.

βουονίτης [ι], ου, ὁ, κάτοικος τῶν βουνῶν ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἄνθ. Π. 6. 106.

2) = βουονίτης. Σουίδ.—Ὁ Δωρ. τύπος βουονίτης παρ' Ἦσυχ. καὶ Καλλ. Ἀποσπ. 157.

II. κατασκευασμένος ἐκ βουνοῦ ἢ παρσκευασμένος δι' αὐτοῦ, ἔχων τὴν εὐωδίαν αὐτοῦ, Διοσκ. 5. 56.

βουνο-εἶδέω, περιπατῶ ἢ ἀναβαίνω βουνά, πρῶνας ἐδουν. Ἄνθ. Π. 6. 218.

βουνο-ειδής, ες, ὁμοίος βουνοῦ, βουνώδης, Διδό. 5. 40, Πλούτ. Θητ. 36.

βουνομῆω, βόσχω βοῦς, Στράβ. 586.

βου-νομος, ὄν, βοσκάμενος ὑπὸ βοῶν ἐπὶ νομῶν, λειμώνων πρὸς νομῆν, Δισχύλ. Ἀποσπ. 243, Σορ. Ἰλ. 181· ἀλλά, 2) ἀγέ-λαι βουνομοῖο (παροξ.) ἀγέλαι βοσκόμενον βοῶν, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 26.

βουνώδης, ὁ, βουνῶν, ὕψωμα, λόφος, πιθανῶς λέξις Κυρηναϊκῆ, Ἠρόδ. 4. 158, 199· δεκτὴ γενομένη ὑπὸ Δισχύλ. ἐν Σικελία καὶ μετὰ ταῦτα συχνῆ, ἴδε Φιλίμη. Νοθ. 1, Ἀδῆλ. 34Δ, Ἐπιγρ. Μίλησ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2905D. 12. 14.

βουνώδης, εως, = βουνοειδής, ὄρενός, Πολύβ. 2. 15. 8, κτλ.

βου-παίς, αἰδός, ὁ, μέγας παῖς, Ἄριστορ. Σπρῆ. 1206, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 95. II. τέκνον τοῦ βοός, = βουγενής, ἐπὶ τῶν

μελισσῶν διὰ τὴν μυθολογούμενην αὐτῶν καταγωγὴν, Ἄνθ. Π. 7. 36, πρβλ. Verg. G. 4. 281.

Βουπάλειος, ον, ὁμοίος τῷ Βουπάλειῳ, δηλ. βλάξ, Καλλ. Ἄποσπ. 90, Ἄνθ. Π. 7. 405.

Βουπάλια καὶ **βουπάλινα**, τὰ, = ἴσως **βουδάλια**, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. de cor. hel. VI, 47. 127.

βουπάλις, εως, ὁ, ἡ, (πάλη) συνιστάμενος εἰς πάλην δεινὴν, ὡς ἡ μεταξὺ βοῶν, ἀεθλοσύνη Ἄνθ. Πλαν. 4. 67.

βου-πάμων [α], ον, (πάμομαι) πλούσιος εἰς βοῦς, Ἄνθ. Π. 7. 740.

βου-πεινα, ἡ, = **βουλιμεία**, Λυκόφρ. 581, 1395.

βου-πελάτης [α], ου, ὁ, βοσκὸς βοῶν, βουκόλος, Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 1342, Νικ. Ἄλ. 39.

βου-πλάνο-κτιστος, ον, (βοῦς, πλάνη, κτίζω) ἐκτισμένος ἐπὶ τῶν ἰχθῶν βοῦς· ἐπὶ τῆς Τροίας, Λόφος Λυκόφρ. 29.

βου-πλαστής, ου, ὁ, πλάττων βοῦς, ἐπὶ τοῦ χαλκοπλάστου Μύρωνος, Ἄνθ. Π. 9. 734.

βου-πλευρος, ἡ, φυτὸν τι, **bupleurum**, εἶδος λαχάνου, Νικ. Θ. 586, ἔθα τὸ γένος ὀρίζεται ὑπὸ τῶν Σχολ.

βου-πληθής, ἐς, πεπληρωμένος βοῶν, Εὐφρο. Ἄποσπ. 82.

βου-πληκτρος, ον, ὁ κεντῶν βοῶν, ἄκαινα Ἄνθ. Π. 6. 41.

βου-πλήξ, ἦγος, ὁ, (καὶ ἡ, Ψευδο-Λουκ. Φιλοπάτρ. 4, Ἔτυμ. Μ. 371) κέντρον βοῦς, βουκέντρον, Λατ. *stimulus*, θεινόμενα βρυλληγι (τὸ γένος ἀρίστον) Ἰλ. Ζ. 135.

2) πέλεκυς πρὸς σφαγὴν βοῦς, Ἄνθ. Π. 9. 352, Τίμων παρ' Ἀθην. 445E, Κόρινθ. Σμ. 1. 159.

βου-ποίητος, ον, = **βούπαις** II, Ἄνθ. Π. 12. 249.

βου-ποίημη, ενος, ὁ, βουκόλος, βοσκὸς βοῶν, Ἄνθ. Π. 7. 622.

βου-πόλος, ον, (πολέω), ὁ περιποιούμενος βοῦς, Ἡσύχ.

βου-πομπός, ὄν, ἐορταζόμενος διὰ πομπῆς βοῶν, ἐορτὴ Πίνδ. Ἄποσπ. 205.

βου-πόρος, ον, (πείρω) ὁ διαπερῶν, διατρυπῶν βοῦν, βουπ. ἐδελοῦς, σοῦδα ἱκανῶς μεγάλη δι' ἐλόκληρον βοῦν, Ἡρόδ. 2. 135, Εὐρ. Κύκλ. 302· ἀμφύβολοι σφαγῆς.. βουπόροι, ὄβελοι κατάλληλοι ὄπως διατρυπήσωσι τὸν λαϊκὸν βοῦς, ὁ αὐτ. Ἄνδρ. 1134, πρβλ. Ξεν. Ἄν. 7. 8, 14.

βου-πρηστής, εδος ἡ εως, ἡ, (πρήτω) εἶδος δηλητηριώδους κανθαρίδος, ἥτις τρωγόμενη ὑπὸ βοῶν μετὰ τοῦ χόρτου ἐπιφέρει εἰς αὐτοὺς ζέοιδησιν τοῦ σώματος καὶ θάνατον, Ἰππ. 573. 14 κέξ., Ἄριστ. Ἄποσπ. 338, Νικ. Ἄλ. 346, Διοσκ. 2. 66.

II. εἶδος λαχάνου, Θεόφρ. I. Φ. 7. 7, 3.

βου-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον βοῦς, Πορφ. π. Ἄποχ. 3. 16, Ἰω. Λυδ.

βου-πρωρος, ον, (πρώρα) ὁ ἔχων μέτωπον ἢ πρόσωπον βοῦς, Σοφ. Τρ. 13 (κατὰ Σπράβ., τὸ Λαυρ. χρον **βούκρανος**).

II. βούπρ. ἐκατόμη, προσφορά, θυσία 100 προβάτων καὶ ἐνὸς βοῦς προπορευομένου (ἡ 99 προβάτων καὶ ἐνὸς βοῦς προπορευομένου), Πλούτ. 2. 668C. Ἱερλ. **βορραχος**.

βούρινον, τό, = **κυνοκεφάλιον**, Pseudo-Apulej. herb. 86.

βοῦς, ὁ καὶ ἡ· γεν. **βοῦς**, ποιητ. καὶ **βοῦ** Δίσχλ. Ἄποσπ. 430, Σοφ. Ἄποσπ. 277· Ἄττ. **βοῦν**, ἡ (ἐν Ἰλ. Η. 238 καὶ Ἡσ.) **βῶν**, ποιητ. ὠσαύτως **βῶα** Ἄνθ. Π. 9. 255·—**δουκ**. **βῶε** Ἡσ. Ἔργα κ. Ἰμ. 436·—**πληθ.**, ὄνομ. **βῶες**, σπανίως συνηρ. **βοῦς** Ἄριστοφ. παρὰ Θωμ. Μ., Ἀντιφ. Οἰνομ. 1. 5, Πλούτ., κτλ.· γεν. **βοῶν**, συνηρ. **βῶν** Ἡσ. Θ. 983· **Βουαρ**. **βουῶν** Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. III. 45· **δοτ**.

βουσί, Ἐπ. **βῶεσαι**, ἐν Ἄνθ. Π. 7. 622 **βοσί**· **Βουαρ**. **βῶεσαι** Συλλ. Ἐπιγρ. ἐν ἄνωτ., 38· **αἰτ**. **βῶας**, Ἄττ. **βοῦς** Σοφ. Αἴ. 175, κτλ. (Ἡρὸς τὸ **βῶς**, Λατ. *bos*, πρβλ. *Sanctor. grāus* Παλαίο-Γερμ. *elihu* (ἀγγλ. *cow*)· Διθ. *gohu*—περὶ τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης τοῦ β καὶ γ, ἴδε **B β I**).

Νέος βοῦς, ταῦρος, βοῦς ἢ ἀγελάς· κατὰ πληθ., **βῶες** ἡ ἀγελάδες, κτήνη· ἂν τὸ γένος δὲν εἶναι σεσημειωμένον, εἶναι καθόλου θηλυκόν· πρὸς θῆλωνσιν τοῦ ἄρσ. ὁ Ὄμηρος συχνάκις προσθέτει λέγειν, ὡς **βοῦς ἄρσην** (ἴδε **ἄρσην**), ἢ **ταῦρος βοῦς** Ἰλ. Ρ. 389· ὁ μόχος· ἐκαλεῖτο πόρτις, πόρις, πόρταξ.—Ὁ βοῦς καὶ ἡ ἀγελάς ἐχρησίμευον κατὰ τοὺς Ὀμηρικοὺς χρόνους καὶ ὅπως οὐρῶσιν ἄμαξαν καὶ ὅπως ἀροτριῶσι τὴν γῆν, Ἰλ. Η. 332, Ν. 703· πρὸς ἀλώνισμα τοῦ σίτου, Υ. 495· βόειον κρέας ἦτο ἡ κοινὴ τροφή τῶν ἥρώων, πρβλ. **νῶτων** τὸ δέρμα τοῦ βοῦς ἐχρησίμευε δι' ἀσπίδας, σχοινία, κτλ.· οἱ βῶες ἐχρησίμευον ὡς μέτρον ἐκτιμήσεως, λέβητ' ἄπυρον, βοῦς ἄξιον Φ. 885, πρβλ. Η. 472· νύμφη τις λαμβάνει ὡς μερίδιον ἑκατὸν βοῦς, Δ. 211, πρβλ. **ἀλφεισέβοιτος**· πρβλ. ὠσαύτως **τεσσαρά-**, **έννεα-**, **δωδεκά-**, **ἐκατόμ-βοιτος**·—τὰ Ὀμηρικὰ ἐπίθετα εἶναι εἰλίποδες, ἔλικες, ὀρθόκραιρος, εὐρυμέτωπος, ἐρίμυκος, ἐρύμηγλος, καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ χρώμα ἄργος, αἰθῶν, οἰνόνη· βόσκονται ἐλευθέρα καὶ ἀφαιμένοι (ἄγραυλοί), ἢ εἶναι περιωρισμένοι ἐντὸς μάνδρας (αὐλιζόμενοι), πρβλ. **ἀγρῶμενος**, **ἀγελατός**· αἱ εἰς θυσίαν προσφερόμεναι πρέπει νὰ εἶναι ἀδομηταί, ἤκεσται· πρβλ. **ἐκατόμη**.

2) μεταφρ. ἐπὶ πάσης ἀμερῆς, μία βοῦς Κρηθεὶ τε μάτηρ καὶ Σαλμωναί Πίνδ. II. 4. 253· πρβλ. Δίσχλ. Ἄγ. 1125, καὶ ἴδε ἐν λ. **ταῦρος**.

II. = **βοείη** ἡ **βοείη** (ἀεῖποτε θηλ.), δέρμα βοῦς, ἀσπίς, νωμῆσαι βῶν Ἰλ. Η. 237· τρυκῆσι βῶεσσιν Μ. 105· **βῶας** αὔας αὐτοῦ

137. **III.** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 5. 5, 3.

IV. παροιμ., βοῦς ἐπὶ γλώσση βέθηκε, βοῦς ἐπὶ γλώσση ἐπιβάνει, ἐπὶ ἀνθρώπων τηρούντων σιωπὴν ἕνεκα σπουδαίου τινὸς λόγου, Θεογν. 813, Δίσχλ. Ἄγ. 36· βοῦς ἐπιβάνει μέγας Σπράττις ἐν Ἀδῆλ. 8·—**μᾶλλον** ἐκ τῆς ἐνόησις ὅτι δωροδοκῆματ' ἀναγκάζει τὴν γλῶσσαν νὰ ἠσυχάζῃ ἢ ἐκ τοῦ ὅτι νόμισμα (Πλούτ. Θεσ. 25) φέρον τὴν εἰκόνα βοῦς ποιεῖ εἰς σιωπῆν, (διότι ὁ Μένανδρ. Ἄλ. I ἔχει, **παχὺς γὰρ ὡς ἔκειτ'** ἐπὶ στόμα, πρβλ. **κλεις** I. 4·—**βοῦς** ἐν πόλει, **παράδοξόν** τι πρᾶγμα ἢ συμβεβηκός, Βραστ. Ἐπ. Κρ. σ. 133· **βοῦς** ἐν αὐλίῳ, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνωφελοῦς, Κρατίν. Διηλ. 10· **βοῦς** λῦρας (πρβλ. **ἄνος**), **Μάχων** παρ' Ἀθην. 349C.

βουσελινον, τό, Πλίν. 20, 188. πρβλ. **ἐπιπροσελινον**.

βου-σάφρω, ὑποσάφρω, Λυκόφρ. 434.

βου-σταθμον, τό, σταῦλος βοῶν, Εὐρ. Ἐλ. 29, I. A. 76· ὠσαύτως ἄρα, ἀμφὶ βουστάθμου ὁ αὐτ. Ἐλ. 359·—**οὕτω βοῦ-στα-** **σις**, εως, ἡ, Δίσχλ. Πρ. 653· **βουστασία**, ἡ, Λουκία. Ἀλεξ. I· καὶ **βουστάς**, ἄδος, ἡ, Σοφ. Ἄποσπ. 417.

βου-στροφηδόν, ἐπιφρ., κατὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν στρέφονται οἱ βῶες κατὰ τὴν ἄρσην· ἐν χρῆσει ἐπὶ τοῦ ἀρχαιοτάτου τρόπου τῆς ἔλλ. γραφῆς, ἥτις ἐφέρετο ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά· οὕτω τοῦ Σόλωνος οἱ νόμοι ἦσαν γεγραμμένοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιγραφαί, πρβλ. Παιουσ. 5. 17, 6.

βου-στροφος, ον, ὑπὸ βοῶν ἠρωτριωμένη, Λυκόφρ. 1438· ἀλλά, **II.** παροξ. **βουστρόφος**, ον, ὁ τοὺς βοῦς ὀδηγῶν, Ἄνθ. Π. 6. 104· ὡς οὐσιαστ., **βουκέντρον**, αὐτόθι 95.

βου-σῦκον, τό, (βου-) μέγα, χονδροειδὲς σῦκον, Ἡσύχ., πρβλ. Varro R. R. 2. 5, 4.

βου-σφαγέω, σφάζω βοῦς, Εὐρ. Ἠλ. 627· πρβλ. **βουσφαγία**.

βουτάλις, ἡ, εἶδος νυκτερινῶν ψήκω πτηνῶν, Δίκατ. 235.

βουτελάτης, ου, ὁ, = **βούτης**, Χρησμ. Σιβ. 8. 480.

βούτης, ου, Δαρ. **βούτας** ἢ (παρὰ Θεοκρ.) **βῶτας**, α, ὁ, (βοῦς) βουκόλος, Δίσχλ. Πρ. 569, Ἄγ. 719, Εὐρ. Ἄνδρ. 280, Θεοκρ. 1. 80, κτλ.·—ὡς ἐπιθ., **βούτ**. **φόνος**, σφαγὴ βοῶν, Εὐρ. Ἰππ. 537.

βου-τίμος, ον, ἄξιος τοσοῦτου ὄσου καὶ βοῦς, ἴδε Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ.

βου-τομον, τό, ἡ **βούτομος**, ὁ, (τέμνω) φυτὸν φούμενον ἐν τῷ ὕδατι ἢ εἰς ἐλώδεις τόπους, ἴσως *bulomus*, κοινῶς **βουτόμος**, Ἄριστοφ. Ὀρν. 662, Θεοκρ. 13. 35·—ὁ Θεοκρ. τὸ ἔχει ἄρα, I. Φ. 1. 10, 5· οὐδ., αὐτόθι 4. 10, 4.

βου-τράγος, ὁ, βοῦς καὶ τράγος, μυθῶδες ζῶον, Φιλόστρ. 265· παρὰ Τζέτζ., **βου-τραγο-ταυρ-ἀνθρωπος**, ὁ, τέρας σύνθετον ἐκ βοῦς, αἰγῆς, ταύρου καὶ ἀνθρώπου.

βου-τρόφος, ον, ὁ τρέφων βοῦς· ὁ βουτρόφος, = **βούτης**, Πολυδ. Α'· 249, Ἐτυμ. Μ. 209· παρὰ Διον. II. 558, **βουτρόφος**.

βουτρωκτον, τό, ὄρεος, Ἡσύχ.

βουτυπέω, τύπτω, ἐλάττω βοῦς, Μανασσ.

βου-τύπος [ῶ], ον, ὁ βοῦς σφάζων, φονεῶν, Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 468. **II.** ὡς οὐσιαστ., κρεοπώλης βοείου κρέατος, σφαγεύς, πθ. γραφ. Ἀθην. 660A, Σουιδ. **2)** = **οἰστρας**, τὸ ἐνοχλητικὸν ἔντομον, Ὄππ. Ἄλ. 2. 529.

βουτύριος, η, ον, ἐκ βουτύρου, μύρον Διοσκ. 1. 64, πρβλ. Πλούτ. 2. 1109B.

βουτύρον, τό, (βοῦς, τυρός), τὸ πῖον τοῦ γάλακτος Ἰππ. 508. 46, πρβλ. Ἄριστ. Ἄποσπ. 593· παρὰ Γαλην. ὠσαύτως **βου-τύρος**, ὁ. Ἐκ τοῦ Πλίν. 11. 96., 28. 46, φαίνεται ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ βουτύρου ὡς στοιχείου τροφῆς παρελήθη ἐκ τῶν βορείων λαῶν.

II. τὸ ἄρσεν. σημαίνει καὶ εἶδος τι φυτοῦ, Ἄθην. 395, Ἡσύχ.

βουτύρο-φάγος, ου, ὁ, ὁ τρώγων βούτυρον, Ἀναξανδρ. Πρωτ. 1. 8, ἴδε Meineke.

βου-φάγος [α], ον, ὁ τρώγων βοῦς, Σίμων. ἐν Ἄνθ. Π. 6. 217, πρβλ. 7. 426· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείους, Λουκ. Ἐρωσ. 4, πρβλ. Ἄνθ. Π. 9. 59.

βουφοθαμιον, τό, (βοῦς, ὀφθαλμός) τοῦ βοῦς ὀφθαλμὸς, *chrysanthemum segetum*, ἢ (κατ' ἄλλους) *chrysanthemum*, Διοσκ. 3. 156, κτλ.·—**βοδς** ἔμμη ἐν Ἄνθ. Π. 4. 1, 52. Ἱερλ. **ζωφοθαμιον**.

βουφονέα, φονεῦμα, σφάζω βοῦς, Ἰλ. II. 466.

βουφονεία (ἐνν. ἱερά), τὰ, ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις γινόμενη μεθυσίας βοῶν, Ἄριστοφ. Νεφ. 985, πρβλ. Ἄνδροτ. παρὰ Σχολ.

βου-φόνος, ον, βοῦς φονεῶν, βοῦς θυσιάζων, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 436·—ὡς οὐσιαστ., ἱερεῦς, Παιουσ. 1. 28, 10· ἀλλά, β. θεράπων Ἀθην. 456C sq.

II. ὁ καθ' ὃν ἡ δι' ἐν βῶες νέοι σφάζονται, θοῖναι Δίσχλ. Πρ. 531.

βουφορβέω, τρέφω, διατηρῶ βοῦς, Εὐρ. Ἄλκ. 8.

βουφορβία, ων, τὰ, ἀγέλη βοῦς, Εὐρ. Ἄλκ. 1031, κτλ.

βου-φορβός, ὄν, ὁ βοῦς τρέφων·—ὡς οὐσιαστ., **βοσκός**, **βου-κόλος**, Εὐρ. I. T. 237, Πλάτ. Πολιτ. 268A.

βου-φορτος, ον, (ἴδε **βου-**) = **πολύφορτος**, Ἄνθ. Π. 6. 222.

βου-χανδής, ἐς, (χανδάνω) συνάμενος νὰ χωρήσῃ ἓνα βοῦν, λέδωξ Ἄνθ. Π. 6. 153.

βου-χιλος, ον, πλούσιος εἰς νομὴν, τρέφων βοῦς, Δίσχλ. Ἰκέτ. 540.

βοώδης, ες, (είδος) ὅμοιος πρὸς βοῦν, Ἀδαμάντ. Φυσιογν. 2. 26, Ἔτυμ. Μ. 206.

βοῶν, ὄνος, ὁ, σταῦλος βοῶν, βοῦσταθμον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2694b. 12., 5774.1.139, Φρῦν. ἐν Α. Β. 29.

βο-ώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) ἐν Ἀθήναις ἄρχων ὁ ὁποῖος ἡγόραζε βοῦς διὰ τὰς θυσίας, Δημ. 570. 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 257. 8, Ἄρπ. — ἐντέθειεν βοωνέω. ἀγοράζω βοῦς, ἐπιγρ. Ἄττ. παρὰ τῷ Ussing. σ. 46· βοωνία, ἡ, ἀγορὰ βοῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 157. 10· βοώνητος, ον, ὁ ἀγοραστὴς δι' ἐνὸς βοός, Ἡσύχ.· τὰ βοώνητα, ὄνομα μέρους τινός ἐν Σπάρτῃ, Πaus. 3.12.1.

βο-ῶπις, ἰδος, ἡ, (ὦψ) ἔχουσα ὀφθαλμούς βοός, δηλ. ἔχουσα μεγάλους, πλήρεις, στρογγύλους ὀφθαλμούς, ἐπὶ θηλειῶν ἀεπίποτε· συνηθέσατον τὸ βοῶπις πότνια Ἥρῃ· ἀλλ' ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. Γ. 144, Η. 10., Σ. 40.—Τὸ ἄρσ. βοῶπιης παρ' Εὐστ. 768. 43.

βοῶτιω, ἄρστω, Ἡσ. Ἐργα κ. Πμ. 389.

βοῶτης, ου, ὁ, ἀρτίης, γεωργός, Λυκάφρ. 263, Βάβρ. 52. 3. II. ὄνομα διδόμενον εἰς τὸν ἄστερ-σμήν τοῦ Ἄρκτου, ὡς τὸ ἄμαζα εἰς τὸν τῆς Ἄρκτου, Ὀδ. Ε. 272, Ἄρτ. 92.

βοωτία, ἡ, χώρα καλλιεργήσιμος ἢ ἡ γεωργία, Κρίτων παρὰ Σουίδ.

βράδεια, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ βραδέως· καθόλου, κρίσις, διαίτησις, ἔπως κλύσιμί σου κινάας βραδείας Εὐρ. Φαιν. 450.

βραδέτων, τό, ἄλλοι ἐν τοῖς ἀγῶσι, Μένανδ. Μονοστ. 653, Συλλ. Ἐπιγρ. 3674 κ. ἀλλ., Ὀππ. Κ. 4.197, Κ. Δ., κτλ.

βραδέως, ἑως, ὁ, Ἄττ. πληθ. βραδέης· αἰτ. ἐνικ. βραδέῃ ἐν ἀρχ. ἐπιγρ. παρὰ Δημ. 322. 11.—ὁ κριτὴς ὁ δίδων τὰ βραδεία ἐν τοῖς ἀγῶσι, Δατ. arbiter, Σαρ. Ἠλ. 690, 709, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 949A· καθόλου, κριτὴς, διαίτητής, δίκης Εὐρ. Ὀρ. 1650· λόγος ὁ αὐτ. Μηδ. 274, κτλ. 2) καθόλου, ἀρχηγός, ἄρχων, μυσίας ἵππου βρ. Δισχύλ. Πέρο. 302· φιλόμαχοι βρ. ὁ αὐτ. Ἀγ. 230· ὁ πρωτονόμος ἡ αὐτονόμος, μέγθων Εὐρ. Ἐλ. 703 (ἀγνωστὸν ἀρχής).

βραδέυτης, οὔ, ὁ, μεταγεν. τύπος· τοῦ βραδέως, Ἰσαΐ. 78. 28· βρ. τῶν λόγων Πλάτ. Πρωτ. 338B· βρ. τοῦ δικαίου ὁ δικαστής Ἄρστ. Ρητ. 1.15. 24.

βραδέωω. (βραδέω) ἐνεργῶ ὡς κριτὴς ἢ διαίτητής· Ἰσοκρ. 114B· προεδρεύω ἐπὶ ἐκλογῆς, ἐπὶ τοῦ Ρωμ. δημάρχου, Πλούτ. Κήτ. Νεωτ. 44. II. μ. αἰτ., κρίνω, ἀπορατίζω περὶ τινος, τὰ δίκαια Δημ. 36.7· ἀμιλλαν Πλούτ. 2. 960A, κτλ.—Παθ.—τὰ πρῶτα τινι βραδεύεμενά Ἰσοκρ. 96B· συνέδη.. τὴν κρίσιν βραδεύθηναι Συλλ. Ἐπιγρ. 2561B (πρωτόθκ.). 2) διευθύνω, τακτοποιῶ, κυβερνῶ, Ἀνθ. Π. 12. 56.—Παθ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2270.10, Πολύδ. 6.4. 3.

βράδῦλον, τό, εἶδος ἀγρίου ὀσμωκίτου, κορυμνίον, Θεόφρ. 7. 146 (κατὰ τὸν Σγολ. τὸ δαμασκηνόν).

βράδῦλος, ἡ, δαμασκηνία, τὸ δένδρον τὸ φέρων βράδῦλα, Ἄρστ. π. Θεραπ. Ὀξ. Παθῶν. 2. 2· πρὸλ. βράδῦλος. II. = βράδῦλον, Ἀνθ. Π. 9. 377.

βραγχάλειος, α, ον, (βράγχος) βραγχῶς, Ἰππ. 405. 50.

βραγχάω, εἶμαι βραγχῶς, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 21, 3· πρὸλ. βραγχάω.

βράγγη, ἡ, = βράγγος, Ξενοκλ. 52.

βραγχία, ἡ, καὶ βραγχίαισας, ἑως, ἡ, παρὰ Χοιροδ. = βράγγος, ὁ.

βραγχιάω = βραγχάω, Ἄριστ. Προβλ. 11. 22, 2· Ἀκουσμ. 64· — ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν ἀπικρίθοντων, Ἦδα Λοδ. Φρῦν. 80.

βραγχιοειδής, ες, = βραγχοειδής, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 4. 2, 13.

βράγγιον, τό, περὶ γόνυ, πτέρωμα βραγγίου Αἰλ. Ζ. 1. 16. 12, πρὸλ. Ἀρίωνα αὐτόθι 12. 45 (σ. 566 Bgk.) II. κατὰ πληθ., Δατ. branchina, τὰ σπάρρανα τῶν ἰχθύων, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 2. 8, Ζ. Μ. 4.13, 15 κ. ἀλλ.

III. = βρόγγιον. βρόγγος, ὁ αὐτ. Προβλ. 50. 5, Πνεῦμ. 5. 1· βράγγια, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 8. 21, 1· ἀλλ' ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὸ βρογγ- εἶναι διὰ φ. γραφ. καὶ πιθανῶς ἔπρεπε οὕτω νὰ διορθωθῆσι.

βραγχιώδης, ες, = βραγχοειδής, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 2, 13.

βραγχυ-ειδής, ες, ὅμοιος πρὸς τὰ σπάρρανα τῶν ἰχθύων, Ἄριστ. Ζώ. Μ. 4. 8, 7.

βράγγος, ὁ, «βραγγάδα», ἡ κρυολόγημα τοῦ λαμοῦ προξενουμένου βραγγανάων, Ἰππ. Ἄρχ. Ἱατρ. 16, κτλ., Θουκ. 2. 49, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 21, 1· πρὸλ. κατάρροος. II. βράγγος, τό, κατὰ πληθ., = βράγγια. Ὀππ. Ἀλ. 1.160. (Συγγενές τῷ βρόγγος).

βραγγός, ἡ, ὄν, βραγγῶς, Ἀνθ. Π. 11. 382.

βραγγώδης, ες, (εἶδος) ὑποκειόμενος εἰς βραγγάδα, Ἰππ. Ἄερ. 283, Ἐπίδ. Α'. 939.—Ἐπίρρ. -δώς Γαλην. 13. 4. 2) ἐπιφέρων αὐτήν, Ἰππ.

βράδινος, α, ὄν, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ βραδινός, Σαφρ. Ἀποσπ. 32, 34.

βράδινος, εως, τό, = βράδῦτος, Ξεν. Ἰππ. 11.12.

βράδῦ-θάμνος [ᾗ], ον, ὁ βραδέως περιπατῶν, Ἄριστ. Φυσιογν. 6. 44.

βράδῦ-θουλια, ἡ, βραδύτης ἐν τῇ σκέψῃ, Φίλων 2. 662 (ἐν λήμματι).

βράδῦ-γᾶμος, ον, βραδύς ἐν τῷ γάμῳ, ὑψίγαμος, ἀργὰ ἐργάμενος εἰς γάμον, Προκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 256.

βράδῦ-γενής, ες, ἀργὰ γεννηθείς, Σγολ. εἰς Λυκ. 1276.

βράδῦ-γλωσσος, Ἄττ. -ττος, ον, ὁ βραδέως ἢ μὲ δυσκολίαν ὁμιλῶν, Ἐβδ. (Ἐβδ. δ', 10).

βράδῦ-γνώμων, ονας, ὁ, βραδύνου, Ἄδαμ. Φυσιογν. 425.

βράδῦ-δέντης, ὁ βραδέως δινούμενος ἢ περιστρεφόμενος, Νόνν. Δ. 37. 482.

βράδῦήμοος, ον, (ἀκούω) ὁ βραδέως ἢ δυσκόλως ἀκούων, Ἔτυμ. Μ. 430. 28.

βραδῦ-θάνατος, ον, = δυσθάνατος, Γαλην. 8, 738.

βράδῦ-καρπος, ον, ὕψικαρπος, ἀργὰ καρπορῶν, Θεόφρ. Διτ. Φ. 5. 17, 6.

βράδῦ-κίνητος, ον, ὁ βραδέως κινούμενος, Γαλην. 5, 121.—βραδυνικησία, ἡ, Ἀριστοίδ. Κοινῆλ. 81.

βράδῦ-λαλέω, ὁμιλῶ βραδέως, Ὀριγέν. Migne 16, σ. 3086.

βράδῦ-λογία, ἡ, τὸ βραδέως ὁμιλεῖν, βραδύτης ἐν τῷ λόγῳ, Πολυδ. Β', 121· ἐπιθ. -λόγος, ον, Σγολ. εἰς Δ. Ρ. 155.

βραδῦ-μαθής, ες, βραδύς εἰς τὸ μαθεύειν, Ἡσύχ. ἐν λ. ὕψι-μαθής·—ὡςισατ. -μαθία, ἡ, Ζωναρ.

βραδῦ-νοια, ἡ, βραδύτης νοήσεως, Δισχ. Α. 7. 93.

βράδῦ-νόσος, ον, συγχε. νόσος, ον, βραδύς εἰς τὸ νοῆσαι, Ἐκκλ. Γρηγόρ. Νύσσα. 1. 760 (Migne).

βράδῦνω, μέλλ. -νῶ, Ἐβδ.· ἑτέρ. ἐβραδύνα Λουκ., Ἄππ.· ὑπερσυντ. ἐβραδύνειν Λουκ. Συμπ. 20· (βραδύει). I. μεταθ. κλῆμα τι βραδέως, ἐπιβραδύνω, ἀναθάλλω, Ἐβδ. (Ἠσαΐ. 46. 13).—Παθ.· ἀναθάλλωμα, τὰπὸ σοῦ βραδύνεται Σαρ. Ο. Κ. 1628· ἢ δ' ὁδὸς βραδύνεται ὁ αὐτ. Ἠλ. 1501. II. ἀμετέθ., κρίνω βραδέως, ἀγορατῶ, Δισχύλ. Ἰατρ. 730 (καὶ οὕτως ἐν τῷ μέρει, γαῖσα δ' οὐ βραδύνεται ὁ αὐτ. Ὀξ. 623)· μὴ βράδυνε Σαρ. Φ. 1400· μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 528D· βραδύνει σοι τοῦτο; ἴσασι βραδύς, νωθρός ἐν τοῦτῳ; Φιλόστρ. 770.

βράδῦ-πειθής, ες, (πειθῆμαι) ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πεισθῇ ἡ πιστεύσῃ, Ἀνθ. Π. 5. 287.

βράδῦ-πεπτέω, βραδέως χωνεύω, Δισκ. 5. 49.

βράδῦ-πεψία, ἡ, βραδύτης ἐν τῇ πέψῃ, Γαλην. 7. 62.

βράδῦ-πλοεῖω, πλοεῖω βραδέως, Πηδ. Ἀποστ. κ', 7, πρὸλ. Α. Β. 225·—ὡςισατ. -πλοια, ἡ, βραδύς πλοῦς, Βυζ.

βραδῦ-πνοος, ον, ὁ βραδέως ἀναπνεύων, Ἄρστ. Διτ. Χρον. Παθ. 2. 16.

βραδῦ-πορεύω, περιπατῶ βραδέως, Πλούτ. 2. 907F.

βραδῦ-πόρος, ον, ὁ βραδέως διερχόμενος, ἐπὶ τροφῆς = δυσκολοχωνεύσιος, Ἰππ. Ὀξ. 394· καθόλου, βραδύς, νωθρός, ἀργός, ἔρασις Πλούτ. 2. 626A· βρ. πέλαγος, τὸ ὅποιόν τις βραδέως περᾶ, αὐτόθι 941B.

βράδῦ-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, βραδύς τὸν πόδα, ἀργικίνητος, ἡλυσίης Εὐρ. Ἐκ. 66.

βραδύς, εἶα, ὁ, συγχε. βραδύτερος, Ἰππ. Προγν. 44· μεταθ. βραδύτερος Θεόφρ. 29. 30· ποιητ. βραδύων Ἠσ. Ἐργ. κ. Πμ. 526· βράσσων (ἦς ἐν λ.)· ὑπερθ. βραδύτατος, ὡσαύτως βράδιστατος (μεταθ. βράδιστατος Ἰλ. Ψ. 310. 530), Ἄριστ. Ἀποστ. 324. (Πρὸς √BPAΔ. πρὸλ. Σανσχερ. iuridus (tener, lentus), Σουκ. mladū (tener).) Βραδύς, ἀντίθετ. τῷ ταχύς ἢ ὠκύς, Ὀμ., κτλ.:—μ. ἀπαρ., ἀλλά τοι ἵπποι βάρδιοντες θειεῖν, βραδύτατοι εἰς τὸ τρέχειν, Ἰλ. Ψ. 310· β. λέγειν Εὐρ. Ἡρ. Μαν. 257, κτλ.:—Ἐπίρρ., βραδέως χωρεῖν Θουκ. 5.70· θεῖν Πλάτ. Πρωτ. 336A, κτλ.· συγχε. -ύτερον ὁ αὐτ. Θεατ. 190A· ὑπερθ. -ύτατα ὁ αὐτ. Τιμ. 39B. 2) ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὡς τὸ Λατ. tardus, βράσσων νόσος Ἰλ. Κ. 226· ἐπιλήσιμων καὶ βρ. Ἄριστ. Νερ. 129· ἀντίθετον τῷ ἀγγίνους, Πλάτ. Φαῖδρ. 238A· μετ' ἀπαρ., προνοήσαι βραδεία Θουκ. 3. 38· τὸ βρ. καὶ μέλλον. ἢ βραδύτης καὶ τὸ ἀναποφάσιστον, ὁ αὐτ. 1. 84.—Ἐπίρρ., βραδέως βουλεύεσθαι αὐτόθι 78.

II. ἐπὶ κρίνου, ἀργός, Ἰππ. ὡς ἀνωτ., Σαρ. Τρ. 395, Θουκ. 7. 43· οὕτως ἐπὶ ἀναποφάσι· βραδείων.. ἔδδον πέμπτων Σαρ. Α'. 738.—ἐπίρρ., Πλάτ. Φαῖδρ. 233C· ἕως βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας Δισχ. Α. 2.139.

βράδῦ-σιπέω, πρώην ἀργά, οὕχ' ἐνωρίς, Ἀλεξ. Τραλλ. 7. σ. 343· ὡσαύτως -σιτία, ἡ, ὁ αὐτ. 1. σ. 86.

βραδῦ-σκελής, ες, βραδύπους, Ἀνθ. Π. 6.101.

βραδυμέας, οὔ, ὁ, ἐπιβραδύνει, Σγολ. Ὀρ. 426, Θεόδ. Πρὸβρ. Ροδ. Α. 133. 1.

βραδῦ-στομέω, βραδέως ὁμιλῶ, εἶμαι βραδύγλωσσος, Κύρ. Ἄλ.

βραδύτης, ἡ, τος, ἡ, βραδύτης, ἀγορατῆς, βραδύτητι τε νωχελίῃ τε Ἰλ. Τ. 411· ἀκολούθως ἐν Σαρ. Ἀντ. 932, Θουκ. 1.71., 5.75, Πλάτ. κτλ.· κατὰ πληθ., Ἰσοκρ. 70A, Δημ. 308. 29. 2) ἐπὶ τοῦ νοῦ, Πλάτ. Φαῖδων. 109C, Θεόφρ. Χαρ. 14.

βράδῦ-τόκος, ον, ὁ ἀργὰ τικτικόν, βραδέως γεννῶν, Ἄριστ. Προβλ. 10. 9·—ὁπόθεν -τακίω, Ἰωάν. Νευσ. 2, 795.

βράζω, μέλλ. -άσω [ᾗ], ὡς παρ' ἡμῶν, μεταθ., Καλλ. παρὰ Μακροβ. 5.19· Πηλοδ. 5.16· πρὸλ. βράσσω. II. γυλλίζω, ὡς ἄριστος φωνάζω, ἐπὶ ἄριστον, 168ας παρὰ Πολυδ. Ε. 88.

βράθου, υως, τό, εἶδος βήκων μὲ φύλλα κυπαρισσοειδῆ, Δισκ. 1.104.

βράκκι, ὄν, αἰ, Δατ. bräcke, αἰ ἀναφύριδες, τὰ βρακκία τῶν

Κελτών (πρόβλ. ἀναξυρίζ), Διόδ. 5. 30· ὡσαύτως βράκανα, τά, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. (Κελτικ. breac, = φέρων στήματα).

βράκανα, τά, ἄγρια βοτάναι, Φερρερ. Ἄγρ. 2, Λουκ. Λεξίφ. 2. βράκος, τό, πλούσιος γυναικίος τό ἐνδύμα, Σαφρ. Ἀποστ. 23, Θεόφρ. 28.11· πρόβλ. βράκος.

βράσις, εως, ἡ, βράσιμον, ἐπὶ ὕδατος, Ἰατρ. (Matthaei σ. 84). βράσιμα, τό, τὸ ἀναβρασζόμενον, ἀφρός, Εὐστ. Πονημ. 304. 89. βρασματοσίας, = βράστης, ἀντίθετον τῷ σεισματοσίας, Ποσειδ. παρὰ Διογ. Α. 7. 154, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 38. [2. 98].

βρασματοῦδης, ες, (εἶδος) ἀναβράζων, ἐκβάλλων ἀέρια, Γρηγ. Ναζ. βρασμός, ὁ, ἀναβρασμός, βράσιμον· ἐντεῦθεν, ταραχή, κλονισμός, σεισμός, Ἄριστ. παρὰ Στωβ. Ἑκλ. 1. 628, Ὀρφ. Ἰγμ. 46. 3· τὸ πρέμειν ὡς ἀπὸ τοῦ ψύχους, Ἄρετ. Αἰτ. Χρ. Παθ. 2. 3. II = βράστης, Δίων Κ. 68. 24.

βρασμῶδης, ες, (εἶδος) ἀναβράζων, προξενῶν κλονισμόν, κίνησις Γρηγ. Νύσσ. 1, 160 (Migne).

βράσσω, Ἄττ. -τω· ἀόρ. ἔδρασα· — Παθ. ἀόρ. ἔδρασθην Ἄρετ. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5· πρὶμ. βέβρασαι· πρόβλ. ἀνα-, ἀπο-, ἐκ-βράσσω. Βιαιός σείω, ῥίπτω ἐπάνω, «βράζω», ἐπὶ τῆς θαλάσσης, σκολόπενδραν.. ἔδρασ' ἐπὶ.. σκοπέλουσ' Ἀνθ. Π. 6. 222· τὸν πρέσβυν.. ἔδρασε.. εἰς ἡτόνα αὐτόθι 7. 294. — Παθ., ὅσπερ.. βέβρασαι.. τῆδε παρ' ἡτόνι αὐτόθι 288. 2) λιμνίζω σίτον, Ἄριστοφ. Ἀποστ. 267, Πλάτ. Σοφ. 226B· — βραστέον Γεοπ. 3. 7. 1.

II. ἀπόλ. ὡς τὸ βράζω, Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 323, Ὀππ. Ἄλ. 2. 637. — Παθ., βράσσομαι ὑπὸ γέλωτος, σείσμαι ἐκ τοῦ γέλωτος, «σκάνω ἀπὸ τῶ γέλοια», Λουκ. Εὐν. 12. (Τὸ β πιθανῶς παριστᾷ F, ὡς φαίνεται ἐν τῇ Σλαυικῇ λέξει vrēti (fervere), Λεττ. virti (coquere), κτλ.).

βράσσων, ον, Ὀμηρ. συγκρ. τοῦ βραδύς· ἀλλὰ κατὰ τὸν Κούριον Ἕλλην. Ἐτ. σ. 623, τοῦ βραχύς, ὡς ἐλαχύς, ἐλάσσων· ἀλλ' ὅμως τὸ βραχύς δὲν εἶναι Ὀμηρικῆ λέξις.

βράστης [ᾗ], ου, ὁ, (βράσσω) ἐπὶ σεισμοῦ, ὁ ἀνασειῶν τὴν γῆν καθέως ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, Ἄριστ. π. Κόσμ. 4, 30· πρόβλ. βρασματοσίας.

βραστικός, ἡ, ὄν. (βράζω) ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς βράσιν ἢ ζύμωσιν, κίνησις Ἑρμ. παρὰ Στωβ. Ἑκλ. 1. 742.

βράταχος, ἴδε ἐν λ. βάτραχος.

βραττίτης, ὁ, = πιτυρίτης ἄριστος, Ἀθῆν. 114E.

βραυκανόμαι, διάφ. γραφ. ἀντὶ βρουκανόμαι, Νίκ. Ἄλ. 221. βράχεια, τά, ὡς ἐξ ὀνομαστ., βράχος, τό, (ἡ βραχεία, οὐδ. πλῆθ. τοῦ βραχύς, ὡς ὁ Βεκκ. τὸ γράφει, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 14, 12)· — ῥῆγὰ νερά, Λατ. vada, brevia, ὡς τὸ τενάγη, Ἡρόδ. 2. 102., 4. 179, Θουκ. 2. 91, κτλ.· — τὸ ἐνίκων μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν, ὡς παρὰ Προκοπ.

βραχεῖς, εἶσα, ἐν, ἴδε ἐν λ. βρέω.

βραχιόριον, τό, ψέλλιον, Σύμμ. 2, Βασιλ. 1. 10.

βραχιόλιον, τό, ψέλλιον, Ἑδδ. 2, Βασιλ. 1. 10. 2) δακτύλιος, Ἄλ. Τραλλ. 64.

βραχιόνιον, τό, = βραχιονιστήρ, Ἀχμέτ Ὀνειρ. 127.

βραχιονιστήρ, ἦρος, ὁ, ψέλλιον, Λατ. torques, Πλούτ. Ρωμ. 17.

βραχίων [ἱ], ονος, ὁ, τὸ ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μέρος τῆς χειρὸς, Λατ. brachium, ἀντίθετον τῷ πῆχυς, Ἰλ. Ν. 529 κ. ἀλλ., πρόβλ. Ξεν. Ἰππ. 12. 5· πρὶμυδὸς βραχίων, ὁ ὤμος, Ἰλ. Ν. 532, Π. 323· πρόβλ. Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 15. 3· ὡσαύτως, ἡ ὠμοπλατῆ τῶν ζώων, αὐτόθι 8. 5, 4· — παρὰ ποιηταῖς ὡς σύμβολον ἰσχύος, ἐκ βραχίωνων, διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ἀνθρωπίνης, Εὐρ. Ἰκέτ. 478· ἀλλὰ σπάν. παρὰ Τραγ. (Ἡ ἀρχὴ ἄγνοστος).

βραχίων [ἰων. ἱ, Ἄττ. ἱ], βράχιστος, συγκρ. καὶ ὑπερβ. τοῦ βραχύς.

βράχιος [ᾗ], ὁ, πῶθ. σφάγμα ἀντὶ τοῦ βρασμός, Ἐριππ. Κωδ. 2. βράχος, εως, τό, ἴδε ἐν λ. βράχεια.

βραχύ-βῆμων [ᾗ], ον, ὁ βραχεία βήματα κἄμων, Ἄριστ. Φυσιολ. 6. 44.

βραχύ-βιος, ον, ὁ βραχύν ἔχων βίον, ὀλιγόβιος, Πλάτ. Πολ. 546A, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 1. 15, 4, κτλ.· — συγκρ., Ἰππ. Ἀρθρ. 807, Ἄριστ.· — οὐσιαστ. βραχύβιότης, ἠτος, ἡ, βραχυχρονιότης ζωῆς, Ἄριστ. Προβλ. 34. 10 (ἔγραψεν ὡσαύτως καὶ περὶ μακρο- καὶ βραχυ-βιότητος)· ἐπὶ φυτῶν, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4. 13, 1.

βραχυ-βλάθης, ἐς, ὁ ὀλίγον βλάθων, Λουκ. Τραγ. 323.

βραχύ-βωλος, ον, ὁ ὀλίγους ἔχων βώλους γῆς, β. χέρσοος, μικρὸν μέρος ἐδάφους, Ἀνθ. Π. 6. 238, πρόβλ. 7. 2.

βραχύ-γνώμων, ον, ὁ ἔχων ὀλίγον νοῦν, ὀλιγόνοιος, βλάξ, Ξεν. Ἰππαρχικ. 4. 18.

βραχύ-γραφῆω, γράφω τι διὰ βραχείας συλλαβῆς, Τζέτζ.

βραχύ-δάκτυλος, ον, ἔχων βραχεῖν δακτύλου, Πολέμ. Φυσιολ. 2. 27.

βραχύ-διαστάτος, ον, ἔχων βραχείας διαστάσεις, Βυζ.

βραχύ-δρομος, ον, ὁ ὀλίγον τρέχων, Ξεν. Κυν. 5. 21.

βραχύπειρα, ἡ, βραχυλογία, Ρ. Λούπερκ. 2, 8.

βραχυ-επίης, ἐς, ὁ ὀλίγα λέγων, ὀλιγολόγος. — Ἐπίφρ. -πῶς Ἰουστίν. Μ.

βραχύ-ἤλιξ, εκος, ὁ, ἡ, μικρὰν ἠλικίαν ἔχων, μετ-γν. βραχύ-κατάληκτος, ον, ὁ κατὰ ἓνα πόδα βραχύς, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Πλ. 1043, κτλ.· — ἐντεῦθεν -ληκτέω, οὕτω κατάληγο, Σχόλ. εἰς Βαστ. 317· καὶ οὐσιαστ. -ληξία, ἡ, ὅταν ὁ στίχος εἶνε βραχύς κατὰ ἓνα πόδα, Ἰωάν. Ἀλεξ. σ. 21. Πρόβλ. καταληκτικὸς, ὑπερκατάληκτος.

βραχύ-κερκος, ον, ἔχων βραχεῖαν κέρκον (οὐράν), μετ-γ.

βραχύ-κέφαλος, ὁ, ὁ ἔχων βραχεῖαν κεφαλὴν, εἶδος ἰχθύος, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. (Φαβρικ. 9. 457).

βραχύ-κομῆω, ἔχω βραχεῖαν κόμην, Στράβ. 520.

βραχύ-κωλος, ον, ὁ ἔχων βραχεία μέλη ἢ ἄκρα, Στράβ. 168.

II. ἐκ βραχέων (συντόμων) κωλῶν ἀποτελούμενος, περίοδοι Ἄριστ. Ρητ. 3. 9, 6· — κωλία, ἡ, Ἐρμογ. 337.

βραχύλογέω, εἶμαι βραχυλόγος, ὀλίγα λέγω, Ἄριστ. Ρητ. Ἄλ. 23, 5· ῥῆμ. ἐπίθ. βραχυλογητέον αὐτόθι 36, 10· — Οὐσιαστ. -λόγημα, τό, Τζέτζ. Ἰστ. 5. 317.

βραχύλογία, ἡ, συντομία ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ἢ τῇ γραφῇ, Ἰππ. 24. 43, Πλάτ. Ἰοργ. 449C, ὁ αὐτ. Πρωτ. 343B, κτλ.· ἀντίθετον τῷ μῆκος, ὁ αὐτ. Νόμ. 887B.

βραχύ-λόγος, ον, ὀλιγολόγος, ὀλίγα λέγων, τὴν συντομίαν ἐπιδικῶν, Πλάτ. Ἰοργ. 449C, κτλ.· ἐπὶ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ αὐτ. Νόμ. 641E, κτλ.

βραχύ-μέρεια, ἡ, σύστασις ἐκ μικρῶν μερῶν, μετ-γ.

βραχύ-μερής, ἐς, ὁ συγκείμενος ἐκ βραχέων μερῶν, μετ-γ.

βραχύ-μερίμνος, ον, ὁ περὶ μικρῶν μερίμων, Ἑκκλ.

βραχύ-μογής, ἐς, ὁ ὑποτέρων ἐπ' ὀλίγον μόνον χρόνον, διάφ. γραφ., Ἰππ. 1017C.

βραχύ-μυθία, ἡ, = βραχυλογία, Σουίδ.

βραχυντικός, ὄν, ὁ δυνάμενος βραχύνειν τι, μετ-γ.

βραχύνω, μέλλ. -υνῶ, κἄμων τι βραχύ, συντομεύω, Ἰππ. Ἀρ. 1243· μεταχειρίζομαι τι ὡς βραχύ, συλλαβὴν Πλούτ. Περικλ. 4.

βραχύ-νωτος, ον, ὁ ἔχων βραχεία τὰ νῶτα, Χρησμ. παρὰ Στράβ. 262.

βραχυ-όνειρος, ον, καθ' ὃν τις σύντομα ἢ ὀλίγα ὄνειρα βλέπει, ὕπνος Πλάτ. Τιμ. 45E.

βραχύπαρληκτέω, ἔχω τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, Δράκων σ. 20.

βραχύ-παρληκτικῶς, ἐπίφρ. μὲ τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, Δράκων 33, Schäf. Γρηγ. Κορ. σ. 121.

βραχύπνοια, ἡ, βραχύτης, συντομία τῆς πνοῆς, Γαλην.· — ῥῆμ. -πνοέω, ἐν Ὀρειβάσι. σ. 108· — βραχύ-πνοος, ον, συνηρημ. -πνοος, ουν, βραχεῖαν ἔχων πνοήν, Ἰππ. Ἐπίδ. Γ' 1115.

βραχύ-πορος, ον, βραχύ ἔχων πέρασμα, Πλάτ. Πολ. 546A· οἱ βρ. ὄρνιθες, ὁ μὴ ἰπτάμενος μακρὰν, βραχεῖαν ἔχων πτήσιν, Φιλόστρ. 134· — ῥῆμ. -πορέω, κἄμων βραχεῖαν ὁδόν, διαβαίνω μικρὸν πέρασμα, Εὐστ. Πονημ. 274. 94. 2) ὁ ἔχων βραχὺ πέρασμα, σύντομον ἄνοιγμα, εἰσπλοῦς Πλούτ. Μαρ. 15.

βραχύ-πότης, ου, ὁ, ὁ ὀλίγον πίνων, Ἰππ. Προρρ. 68.

βραχύ-ποτος, ον, ὀλίγον πίνων, Γαλην. 17. 1, 755 Kühn.

βραχυ-προ-παρληκτέω, ἔχω βραχεῖαν τὴν προπαρληγουσαν, Δράκων σ. 22.

βραχύ-πτερος, ον, ὁ βραχείας ἔχων πτέρυγας, Ἄριστ. Μορ. Ζ. 1. 4, 2.

βραχύ-πόλις, εως, ἡ, μικρὰ πόλις, Λουκ. 911.

βραχυρ-ρήμων, ον, (ῥῆμα) βραχυλόγος, Θεμιστ. 315A.

βραχυρρίζια, ἡ, τὸ ἔχειν βραχείας ρίζας, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 7. 2.

βραχύρ-ρίζος, ον, ὁ ἔχων βραχεῖαν ρίζαν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 7. 1.

βραχύς, εἶα (ἰων. εἶα, Ἡρόδ. 5. 49), ὁ: συγκρ. βραχύτερος, βραχίων (πρόβλ. βράσσω): ὑπερβ. βραχύτατος, βράχιστος. (Πρὸς τὴν √BRAX πρόβλ. Λατ. brevis (οὕτως, ἐλαχύς, levis).) Σύντομος, «κουτός», 4) ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου, βρ. οἶμος, ὁδὸς Πίνδ. Π. 4. 441, Πλάτ. Νόμ. 718E, κτλ.· βίος Ἡρόδ. 7. 46· χρόνος Διογύλ. Πρ. 939, κτλ.· ἰουθός, λόγος, αὐτόθι 505, Πέρσ. 713, κτλ.· ἐν βραχεῖ συνθεῖς λέγω, ἐν ὀλίγοις, συντόμως, Σοφ. Ἠλ. 673· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν βραχεῖ (ἰων. βραχεῖ) ἐντός βραχέος χρονικοῦ διαστήματος, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, Ἡρόδ. 5. 24, κ. ἀλλ.· δια βραχέος Θουκ. 2. 83· βραχεῖ χρόνῳ Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 193· βρα: J, εἰς μικρὴν ἀπόστασιν, Ξεν. Ἄν. 3. 3, 7, κτλ.· ἐπὶ βραχὺ αὐτόθι 3. 3, 17· πρό βραχέος Ἰάμβλ. βίφ. Πυθ. 112· — ἐπίφρ., βραχέως [πολέμιος] ἐπ' ἄλλήλους ἐπιφέρειν, σπαρνίως, ὀλίγως, κατ' ἀραιὰ διαστήματα, Θουκ. 1. 141. 2) ἐπὶ μεγέθους, ἦτοι ὄγκου, κοντ., μικρὸς, ὀλίγος, βραχὺ μορφᾶν Πίνδ. Ἰ. 4. 89 (3. 71), πρόβλ. 7 (6). 61· βρ. τεύχος Σερ. Ἡλ. 1113, πρόβλ. 757· βρ. τεῖχος, χαμηλόν, Θουκ. 7. 29· βραχὺ μοι στόμα, εἶναι περὶ τοῦ μικροῦ διὰ τὴν ἄν., Πίνδ. Ν. 10. 35· κατὰ βρ., κατ' ὀλίγον, «ἀπὸ ἴγος, ἴγος», Θουκ. 1. 64, Πλάτ. Σοφ. 241C· παρὰ βραχὺ, παρ' ὀλίγον, σχεδόν, φυγεῖν Ἀλκίφρων 3. 5· βραχὺ τι λωφᾶν ἀπὸ... Θουκ. 6. 12· — πῶθ. βράχεια. τά. 3) ἐπὶ ποσού, ὀλίγος, διὰ βραχέως, μὲ ὀλίγα λέξεις, Πλάτ. Πρωτ. 336A· ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων Δμν. 814. 4, 4, πρόβλ. Λυσ. 146. 27, κτλ.· ἐν βραχυτάτοις Ἀντιφῶν 113. 21· — οὕτως ἐπίφρ.,

βραχέως ἀπολογεῖσθαι, συντόμως, δι' ὀλίγων, Ξεν. Ἑλλ. 1.7. 5.
 4) ἐπὶ ἀλίαις ἢ σπουδαίους, ἐπὶ προσώπ., ταπεινός, ἀση-
 μας, Σοφ. Ο. Κ. 880. Τὸν μὲν ἀφ' ὀλίγων βραχύν ὤκισε Εὐρ.
 Ἡρακλ. 613· βρ. τὴν διάνοιαν Ἰώσηπ. Ἀρχ. Γ. 12. 4. 1.— ἐπὶ
 πρᾶγματων, μικρός, ἀσημαντός, μηδαμινός, βρ. ἑλίπς, χάρις Σοφ.
 Ο. Τ. 21, Τρ. 1217· πρόσφασις Εὐρ. Γ. Α. 1180· λυπεῖν βραχύν,
 ἀντίθετον τῷ μέγ' εὐρεῖν κέρδος Σοφ. Ἡλ. 1304· οὐ περὶ βρα-
 χέων βουλευέσθαι Θουκ. 1.78· βραχύν καὶ οὐδενός ἄξιον ὁ
 αὐτ. 8.76· βρ. κέρδος Λυσ. 109. 41· οὐσία Ἰσαϊ. 82. 23, κτλ.:—
 οὐδ. ὡς ἐπίρρ., βραχύν φροντίζω· τινός, ἀπέπτομαι ἐπιπολιτικῶς
 περὶ τινος, ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, Δημ. 212. 25. 5) ἐπὶ ποσότητος
 συλλαβῶν, Ἀριστ. Κατηγ. 6, 3, Ρητ. 3. 8, 6.

βραχύν-σιδῆρος [ῖ], Δωρ. -σιδᾶρος, ον. ἄκων βρ., ἰκόν-
 τιον ἔχον κεφαλὴν (αἰχμὴν) βραχέων, μικρὰν, Πίνδ. Ν. 3. 79.

βραχύν-σκέλης, ἐς, ἔχων βραχέα σκέλη, Ἀριστ. Ζ. Μ. 4. 12, 1,
 Ἀδελφ. Ἀν. 17, 6.

βραχύν-σκιος, ον, ἔχων ὀλίγην σκιάν, Ἀγ. Τάτ. εἰς Ἀρατ.
 βραχύν-στελέχης, ἐς, ἔχων βραχύν, κοντὸν στέλεχος, Θεόφρ. Γ.
 Φ. 4. 6, 10.

βραχύν-στήχος, ον, ἔχων βραχεῖς στήχους, Εὐστ. εἰς Διον. Π.
 1032.

βραχύνστομία, ἡ, τὸ ἔχειν βραχύν, μικρὸν στόμα, Εὐστ. 767. 16.
 βραχύν-στομῶς, ον, ὁ ἔχων στενόν, μικρὸν στόμα, Στράβων
 641, Πλούτ. 2. 47E.

βραχύν-συλλαβία, ἡ, ὀλιγότης συλλαβῶν, συντομία, Καλλ. Ἐπ. 9.
 βραχύν-σύλλαβος, ον, ὁ βραχεῖας ἔχων συλλαβάς, Διον. Ἀλ.
 π. Σουθ. σ. 218.

βραχύν-σύνδομος, ον, ὁ μικρὰν συνεισφορὰν εἰσφέρων, Ἀνθ.
 Π. 9. 229.

βραχύν-τελής, ἐς, ὁ βραχεῖως, συντόμως τελευτῶν, σύντομος,
 Ἐδδ. (Σοφ. 15. 9).

βραχύντης, ἡτος, ἡ, συντομία, σμικρότης, ἀντίθετον τῷ μῆκος,
 Πλάτ. Πολιτ. 283C· μελέτης βραχύντητι, με σύντομον ἀσκητιν,
 Θουκ. 1.138· στενότης, ἑλλειψίς, μετὰ βραχύντητος γνώμης ὁ αὐτ.
 3. 42. 2) σμικρότης, ὀλιγότης, τοῦ βᾶθους Ἀριστ. Με-
 τωρ. 2.1.11. 3) ἐν προσφῶδι, βραχύντης συλλαβῆς, ὁ αὐτ.
 Πειρη. 20, 4.

βραχύντομέω, ἀποκόπτω, κλαδεύω βαθεῖα, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 14, 2.
 βραχύν-τομος, ον, ὁ κοντοκομμένος, κλαδευμένος βαθεῖα, ἄμπλο-
 κος Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 2, 3.

βραχύντονώω, ἐκτείνωμαι, φθάνω ἐπ' ὀλίγων, ἔχω ὀλίγην ἐλαστι-
 κότητα, Φίλων Βελοπ. 53.

βραχύν-τονος, ον, ὁ μέγας ὀλίγων ἐξικνούμενος, Πλούτ. Μαρχ. 15.
 βραχύν-τράχηλος, ὁ, ὁ ἔχων βραχύν τὸν τράχηλον, Πλάτ.
 Φαῖδρ. 253E, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 12, 13.

βραχύν-υπνος, ον, ὁ ἔχων βραχύν ἢ ὀλίγον ὕπνον, Ἀριστ. π.
 Ἰππ. 1, 13, Γ. Ζ. 4. 10, 3.

βραχύν-φειγγίτης [Γ], ον, ὁ ὁ παρέχων ὀλίγον φῶς, ἐπ' ὀλίγον
 φέγγων, ἄμφ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 251.

βραχύν-φύλλος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα, Ἀνθ. Π. 9. 612.
 βραχύν-φρονία, ἡ, ὀλιγότης, ἀσθένεια τῆς φρονίας, Πολύβιον. 1. 21, 2.
 βραχύν-χειρ, ρος, ὁ, ἡ, ὁ βραχεῖας ἔχων χεῖρας, ἀντίθετον τῷ
 μακρόχειρ Εὐστ. 610. 32.

βραχύν-χρόνιος, ον, ὁ ἐπ' ὀλίγον χρόνον διαρκῶν, Πλάτ. Τιμ.
 75B· τὸ βρ. Πλούτ. 2. 107A.

βραχύν-ωτος, ον, (οὐς) ὁ ἔχων βραχεῖας, κοντὰς λαβὰς, κώθων
 Ἠσιόχ. Γοργ. 1.

*βράχω, βίχῃ ἢς εὐρίσκειται τὸ γ' ἐνικ. τοῦ ἀορ. θ' ἔβραχε ἢ
 βράχε, — ῥημα ὀνομαστικ., κροτῶ, βροντῶ, Ἰλ., κατὰ τὸ πλεῖ-
 στον ἐπὶ ὄπλων καὶ ὀπλισμοῦ. Δεινὸν ἔβραχε χαλκός Δ. 420·
 βράχε τεύχεα χαλκῶ Μ. 396, κτλ. οὕτω, βράχε δ' εὐρεῖται
 χθῶν (ἐκ τοῦ κρότου τῆς μάχης) Φ. 387· ὠσάτως ἐπὶ χειμάρρου,
 ῥαθῶ, παταγῶ, βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα αὐτόθι 9· τρίχω, ὁ δ' ἔ-
 βραχε φήγινοις ἄζων Ε. 838· κραυγῶν, «ζεφονίζω» ἐκ τοῦ πό-
 νου, ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρησ αὐτόθι 859· ὁ δ' ἔβραχε
 θυμὸν αἰσθῶν (ἐπὶ τετραμένον ἵππου) Π. 468.

βραχέωδης, ἐς, τραχύν, Παιῦχ.
 βραχέωμαι, τὸ, τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ κρανίου ὑπὲρ τὸ μέτωπον, Λατ.
 sinciput, Βατρ. 230, Ἰππ. Κερ. Τρ. 896, Στράτιος Μηδ. 2. Ἀριστ.
 Γ. Ζ. 1. 7. 2 κ. ἄλλ., Ἀριστ. Ζ. Μ. 2. 7, 18 κ. ἄλλ.· ὠσάτως βρεγ-
 μός ἢ βρεχμός, βρέχμα· (πιθανῶς ἐκ τοῦ βρέχω, διότι τοῦτο
 τὸ μέρος τοῦ ὄσπου βραδύτερον τῶν ἄλλων ἀποστεύεται, Ἰππ. ἔθρ.
 ἀνωτ., Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 6, 36). II. = ἀπύβρεγμα, διά-
 λυσις σώματος τινος εἰς ὕδωρ ἢ ἄλλο ὑγρὸν, Διόδ. 3. 32.

βρεκεκεκέξ, ἀπομίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, Ἀριστοφ.
 Βατρ. 209 κέξ.

βρεκτέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ὑγράνη, νὰ βρέξη, Γεωπ. 3. 8.
 βρέχω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.— παταγῶδως
 ἔχω, ἐπὶ κύματος, ῥηγνύμενον μεγάλῃ βρέθει Ἰλ. Δ. 425·
 οὕτως ἐν τῷ μέσῳ ὑπὸ, αἰγιαλῶ μεγάλῳ βρέμεται Β. 210·

ἐπὶ τρικυμίας, μέγα βρέμεται γαλεπαίνων Ε. 399, πρὸλ. Σοφ.
 Ἄντ. 592, Ἀριστοφ. Θεσμ. 998.

II. πρὸς τοῖς μετεπειτα
 ποιηταῖς, ἐπὶ ὄπλων, κλάζω, ἐκέρω κλαγγῶν, Εὐρ. Ἡρακλ. 832·
 ἐπὶ ἀνθρώπων, κραυγάζω, θουρῶθ, βρ. ἐν αἱμασίαι Δισγύλ. Πρ.
 423, πρὸλ. Θᾶβ. 378, Εὐρ. Φων. 113· δεῖναι βρ. τινί, ἀνεπίον
 τινός, ὁ αὐτ. Ἠρ. Μαν. 962· ἐπὶ ἀνοσητότατο πλήθος, Δισγύλ.
 Εὐμ. 978, πρὸλ. Πίνδ. Π. 11. 46· θρηγῶ, ἐν τῷ μέσ. τύπ. (ἴδε ἐν
 λ. βληχχῆ)· καὶ ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῆς ἴσρας,
 Ν. 11. 8 (ἐν τῷ μέσ. τύπ.), πρὸλ. Εὐρ. Βάκχ. 161. (Πρὸλ. βρό-
 μος, ὕψιθρημότης, καὶ Λατ. fremo).

βρένθειος (οὐγί-τος), α, ον, πολυτίμος, ἀριθός, δαπανηρός,
 μύθων Φερειρ. Μεταλλ. 5.

βρένθιος, ἡ, λέξ. κυπρ. = θραϊκῆ, Νίκ. Κολορ. παρ' Ἀθην. 67.

βρένθος, ὁ, ἄγνωστον τι θαλάσσιον πτηνόν, ἔχον μεγαλοπτερές
 τὸ παράστημα, Ἀριστ. Γ. Ζ. 9. 1, 16· ἄλλ. ἠκούσι 11. 5 (μετὰ δι-
 γαρ. βρένθος) εἶδος ὄδιου πτηνοῦ. II. τρώπος ὑπεροπτικῶς,
 ἀλαζονεῖα, Ἀθην. 611E· (πρὸλ. σκώπτω, σκῶψ).

βρενθούμαι [ῶ], ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.,
 φέρομαι ὑπεροπτικῶς, κρατῶ τὴν κεφαλὴν μου ὑψηλῆ, κομπάζω, -φου-
 σκῶμαι, «σηκῶμαι τὴ μύτη μου» (βρενθ., ἐπηρκῶς), Hestst. Λουκ.
 Νεερ. Διαλ. 10. 8· ὑπὸ φρονήματος Ἀριστοφ. Εἰρ. 26, πρὸλ.
 Νεερ. 362, Πλάτ. Συμπ. 221B· πρὸς τινα Ἀριστοφ. Λυσ. 887·
 βρ. ἐπὶ τινι, ὑπερηφανεύομαι διὰ τι... Ἀθην. 625B· ἐβρενθῆτο
 Λιθῶν.

βρέξις, εως, ἡ, (βρέχω) = βροχή, βρέξιμον, ὑγραντις, Ξεν.
 Ἰππ. 5, 9.

βρετάνικος ἢ βρεττανικός, ἡ, ὄν, νῆσοι Ἀριστ. Κόσμ. 3. 12.

βρέτας, τό, γεν. βρέτεος· πληθ., ὄν. καὶ αἰτ. βρέττα Δισγύλ.
 Ἰκέτ. 463, ἄλλᾳ βρετῆ Θᾶβ. 95, 185, κτλ.· γεν. βρετέων ὁ αὐτ.
 97, Ἰκέτ. 430· Ἐπ. δοτ. βρετάεσσιν Νίκανδ. παρ' Ἀθην. 684D·—
 ἔβλιον ὁμοίωμα θεοῦ, ἔβανον, ὁ αὐτ. Εὐμ. 80, 242, 258, 409, Εὐρ.
 Ἄλκ. 974, Ἀριστοφ. Ἰππ. 31, κτλ.· ἀνθρώπου, Ἐπιγραμμ. Ἑλλ.
 958.— παρὰ περὶ οὐς, Στράβ. 385. 2) παρ' Ἀνακάνδρ. Διδ. 1,
 ἀπλῆ εἰκὼν, μόνον ὁμοίωμα «ἔβανον», δηλ. ἀνίσθητος, βλάξ.

βρέτιος, α, ον, ἐκ Βρετανίας, γλῶσσα Βρ., δηλ. βαρβαρικῆ,
 Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 719.

βρεφικός, ἡ, ὄν, νηπιώδης, Φίλων 2. 84, καὶ μεταγεν.

βρέφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βρέφος, Βυζ.

βρεφίδην, ἀπὸ βρέφους, ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας, Εὐστ. 14, 20, κτλ.

βρεφο-κομέω, ἀνατρέφω βρέφη, Εὐστ. 565. 40.

βρεφοκτονία, ἡ, ὁ φόνος βρέφους ἢ βρεφῶν, Μανασσ.

βρεφο-κτόνος, ον, ὁ τὰ βρέφη ἀποκτείνων, Λουκᾶρ. 229.

βρέφος, εως, τό, τὸ ὄπλον γεννηθέν, τὸ ἐπὶ ἐν τῇ κοιλίᾳ· δηλ. τὸ
 ἐμβρυον, Λατ. foetus, βρέφος ἡμίμονον κύεουσάν Ἰλ. Ψ. 266.

II. τὸ νεωστὶ γεννηθέν τέκνον, Σίμων. 44. 15 Bk., Πίνδ.
 Ο. 6. 55, Δισγύλ. Ἀγ. 1096· νέον βρέφος Εὐρ. Βάκχ. 289· ἄλλ'
 οὐδαμῶ παρὰ Σοφ.— ἐπὶ ζῴων, νεογόνον, πῶλος, σκύμνος, Ἡρόδ.
 3. 153· ὄσπ. Ἀλ. 5. 464, κτλ.— ἐκ βρέφους, ἐκ βρεφικῆς ἡλι-
 κίας, Ἀνθ. Π. 9. 567, κτλ. (Πρὸλ. Σαυοαρ. garbhas (foetus,
 pullus), ἐκ τῆς ῥίξης grabh (concipere)· Ζενδ. garewa (foetus)·
 Σλαυον. žrēbe (pullus)— περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ β καὶ γ ἴδε
 Β β. I.)

βρεφο-τρόφος, ον, ὁ ἀνατρέφων βρέφη, Μανασσ. Χρον. 4032·
 -τροφέω, Τζέτζ.· -τροφέϊον, τό, μέρος ἐνθα ἀνατρέφονται τὰ ἐκ-
 τεθῆντα βρέφη, Ἐκκλ.

βρεφουργία, ποιῶ βρέφος, παιδοποιῶ, Ἑκκλ.— καθ. βρεφουρ-
 γούμαι, Ἀθαν. 2, 417.

βρεφῶν, ποιῶ τι βρέφος·— βρεφόμεαι, γίνωμαι βρέφος, Ἑκκλ.
 βρεφῶλλον, τό, ὑποκορ. τοῦ βρέφος, Λουκ. Δραπ. 19, Δ.
 Ἐταρ. 9, κτλ.

βρεφώδης, ἐς, (εἶδος) ὁμοῖος με βρέφος, νηπιώδης, Φίλων 1.
 394, Κλήμ. Ἀλ. 123, κτλ.

βρεφωδῶς, ἐπίρρ., ὡς βρέφος, Ὄμηρ. 3, 476c (Migne).

βρέχμα, τό, = βρεχμός, Ἀλιεφρων 3, 5.

βρεχμός, ὁ, = βρέγμα. τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς, Ἰλ. Ε. 586,
 Νικ Θ. 239. Κόντ. Σμ. 13, 155.

βρέχω, μέλλ. -ξω, μεταγεν., Χρησμ. Σιβ. 5. 376, κτλ.— ἀορ.
 ἔβρεξα Πλάτ. Φαῖδρ. 254C, Ξεν., κτλ.— Παθ., ἀορ. ἐβρέχθη
 Εὐρ., Ξεν., κτλ.— μεταγ. ἀορ. θ' ἔβραχην [ξ] Ἰππ. 630. 7, Ἀριστ.
 Πρὸλ. 12. 3, 6· πρῆμ. βέβρεγμα Πίνδ., Ἰππ., κτλ.— πρὸλ. ἀνα-
 κατα-βρέχω. (Ἐκ τῆς √BPEX παράγονται ὠσάτως βροχῆ,
 βροχετός· τὸ β ἀπολλέσθη ἐν τῷ Λατ. rig-o, irriguus Γοῦδ.
 rign (βροχῆ), rignjan (βρέξιν), Παλαιο-Γερμ. regan (Γερμ. re-
 gen, ἀγγλ. rain.)· Ἰγρῶν (μάλιστα τὴν ἐπιφάνειαν, ἀντιθ.
 τῷ πέγγω), τὸ γόνου Ἡρόδ. 1. 189· πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 1. 4, 17, Πλάτ.
 Φαῖδρ. 229A· διαβρέχω, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰηρ. 9· ἐν οἴνω ὁ αὐτ. Ἀγμ.
 710· βρ. γρυσίασι νηράδεσσι πόλιν Πίνδ. Ο. 7. 64 (πρὸλ. Ἰλ. Β.
 670)· ὀακροῖσιν ἐβρέξαν δλον τάφον Ἐπιγραμμ. Ἑλλων. 699.—
 Παθ., ὑγράνωμαι, διαβρέχομαι, βρεγόμενοι πρὸς τὸν ἀμφαλὸν
 Ξεν. Ἀν. 4. 5, 2· βρέγεται ἐν ὕδατι, λούεται ἐν τῷ ἰδρωτί (ὡς
 συνήθως ἐρμηνεύεται), Ἡρόδ. 3. 104 (οὕτως, ἰδρωτί βρέχεται τὴν

ψυχὴν Πλάτ. Φαίδρ. 254C)· βεδρεγμένος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ διερός· Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθρ. 2. 2, 9· ἐπὶ σπύγγων, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4. 9, 14· ὑγραίνονται διὰ βροχῆς, Πολύβ. 16. 12, 3·— μεταφ., ἀκτίσι βεδρεγμένους, βουτηγμένους εἰς τὸ φῶς, περιλαμβανόμενος πανταχόθεν, Πίνδ. Ο. 6. 92· σιγᾶ βροχέσθαι ὁ αὐτ. Ἀποστ. 269· ἐπὶ μεθυσθῶν, μέθη βροχέθαι Εὐρ. Ἐλ. 326· βεδρεγμένους, «σπουσί», μεθυσμένους, Λατ. univids, madidus, Εὐδουλ. ἐν Ἀδῆλ. 5, πρὸλ. Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 10. 4.

II. βροχῶν, πέμπτω βροχῆν. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 45· μετ' αὐτ., ἔδρεξε Κύριος γάλαζαν Ἐβδ. (Ἐβδ. 9. 23), πρὸλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 29. **2)** βροχέι. ὡς τὸ ὕει, Λατ. pluit, Τηλεκλειδ. ἐν Ἀδῆλ. 16· ἔταν βροχέι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 6, 26· ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἐβδ., Κ. Δ., κτλ. βρῖ, συντετηγμένος τύπος τοῦ βροῖου, Α. Β. 567· ἐν χρίσει παρ' Ἡσ. ἀντὶ βροιαρῶν, ὡς ῥά ἀντὶ ῥάδιων, κρῖ, δῶ, κτλ., Στράβ. 364. (Πρὸλ. βροιαρός, βροιαρός, βροιά, ὠ-θριμος, βροῖός, βροῖω, βροῖμη, βροῖόμαι. ἴδε ἐν λ. βαρύς.)

Βροιαχός, ἦ, = Βάκχη, Σαρ. Ἀποστ. 860.
**Βροιάρεως, ὁ, (βροιάρος) γίγας ἐκτόγχειρ, καλούμενος οὕτως ὑπὸ τῶν θεῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων Διγαῖον, ὅστις ἐβοήθησε τὸν Δία, Ἰλ. Α. 403, πρὸλ. Ἡσ. Θ. 714, 817· ἦτο γαμήριος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ μετὰ τῶν ἀελειῶν αὐτοῦ Κόστου καὶ Γύ(γ)ου ἐβοήθησε τοὺς θεοὺς ἐκείτων τῶν Τιτάνων—Βροιάρεω στήλη, παλαιότερον ὄνομα τῶν Ἡρακλ. στήλων, Ἀριστ. Ἀποστ. 628.— Ὡσαύτως Ὀθριάρεως, ἴδε Ὀθριμος ἐν τέλ. [-ρεως προσέρεται ὡς μία συλλαβὴ παρ' Ἐπι.]
Βροιαρός, ἄ, ὄν, ἴων. βροιαρός, ἦ, ὄν, (ἴδε βαρύς) Ἐπι. ἐπιθ., ἰσχυρός, κόρυς, τρυφάλεια Ἰλ. Π. 413, Τ. 381, κ. ἄλλ.· στρατιῆ Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 448· λέγων αὐτόθι 2.**

Βροιαρότης, ητος, ἦ, ἰσχύς, δύναμις, κράτος, Εὐστ. 1289. 14.
Βροιαρό-χειρ, ειρος, ὁ, ἦ, ὁ ἰσχυρὰν ἔχων χεῖρα, Συλλ. Ἐπιγρ. 8750, Εὐστ. 586. 2.

Βροιάω, (βροῖ) κλύω τινὰ ἰσχυρὰν καὶ δυνατόν, βροῖαί Ἡσ. Θ. 417.
II. ἀμετάβ., εἰμαι ἰσχυρός, βροῖάων Ὀππ. Ἀλ. 5. 96.— Ὁ Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 5 συνδυάζει ἀμφοτέρως τὰς σημασίας, ῥέα μὲν γὰρ βροῖαί, ῥέα δὲ βροῖοντα χαλέπτει, ἐπὶ τοῦ Διός.

Βροῖγκός, ὁ, θαλάσσιος ἰχθύς, Ἐπίπ. Κυδ. 1. 3, Μνησίμ. Ἰπποστρ. 1. 38.

Βροιαρός, ἦ, ὄν, ἴων. ἀντὶ βροιαρός.
βροῖα, ἦ, σιτηρὸν τὶ ἐν Θράκι καὶ Μακεδονίᾳ ἔτι καὶ νῦν καλούμενον οὕτω, τοῦ αὐτοῦ ἔιδους μὲ τὸ καλούμενον τίφη, Γαλην. (Ἡ λέξις φαίνεται οὐσα Διολικὴ ἀντὶ τοῦ ῥίζα, Γρηγ. Κορ. σ. 576.)

βροῖα, ἄρ. ἔθριξα Εὐρ. Ρήθ. 825 (ἀλλὰ ἔθρισα ἐν Χρ. Πάσχ.)· πρὸλ. ἀποβροῖω (ἴδε ἐν λ. βαρύς) — ποιητ. ῥήμα, εἰμαι νυσταλέος, νυστάζω, ἀπρακτῶ, ἀδρανῶ, οὐκ ἂν βρίλοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα Ἰλ. Δ. 223· κοιμῶμαι, βρίλων Δίσχ. Χο. 897· δόξαν.. βρίλούσης φρονέος ὁ αὐτ. Ἀγ. 275· μεταφρ. ἐπὶ ἐνοχῆς, βρίλει γὰρ αἷμα ὁ αὐτ. Εὐμ. 280.

βρο-ἡπίους, ὄν. (ἀπύω) ὁ μεγάλως, ἰσχυρῶς φωνάζων, ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ν. 521.

βροῖθος, εως, τὸ, βάρος, Ἰππ. 609. 15, Εὐρ. Τρω. 1050· τῶν ἀτυχημάτων τὰ μὲν ἔχει τι βρ. καὶ ῥοπήν πρὸς τὸν βίον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 11, 3.

βροῖοσύνη, ἦ, βάρος, βαρύτης, Ἰλ. Ε. 839, Μ. 460.
βροῖού-κερωσ, ὠν, γεν. -ω, ὁ βαρέα ἔχων κέρατα, Ὀππ. Ἀλ. 2. 290.

βροῖού-νοος, ὄν, ἐμβριθῆς τὸν νοῦν, συνειτός, Ἀνθ. Π. 9. 525.
βροῖός, εἶα, ὄ, (βροῖ) βαρύς, σταθερός, ἔγχος Ἰλ. Ε. 746, κτλ.· ἀπαξ μόνον παρὰ Τραγ., βροῖούτερος Δίσχλ. Ἀγ. 200, πρὸλ. Ἀποστ. 447.

βροῖω [τ], Ἐπι. ὑποτακτ. βροῖθησι Ὀδ. Τ. 112· Ἐπι. παρατ. βροῖθον Ι. 219· μέλλ. βροῖσω, Ἐπι. ἀπαρέμφ. -έμεν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 456· ἄρ. Ἐπι. ἔθρισα Ἰλ., κτλ.· προμ. βέβροθα Ὀμ., Ἰππ., Εὐρ.· ὑπερσυντ. βεβροῖθε Ὀδ. Π. 474— παθ. (ἴδε κατωτ.)· πρὸλ. καταβροῖω (ἴδε ἐν λ. βαρύς).

βροῖω, ἄρ. ἔθριξα Εὐρ. Ρήθ. 825 (ἀλλὰ ἔθρισα ἐν Χρ. Πάσχ.)· πρὸλ. ἀποβροῖω (ἴδε ἐν λ. βαρύς) — ποιητ. ῥήμα, εἰμαι νυσταλέος, νυστάζω, ἀπρακτῶ, ἀδρανῶ, οὐκ ἂν βρίλοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα Ἰλ. Δ. 223· κοιμῶμαι, βρίλων Δίσχ. Χο. 897· δόξαν.. βρίλούσης φρονέος ὁ αὐτ. Ἀγ. 275· μεταφρ. ἐπὶ ἐνοχῆς, βρίλει γὰρ αἷμα ὁ αὐτ. Εὐμ. 280.

βροῖω [τ], Ἐπι. ὑποτακτ. βροῖθησι Ὀδ. Τ. 112· Ἐπι. παρατ. βροῖθον Ι. 219· μέλλ. βροῖσω, Ἐπι. ἀπαρέμφ. -έμεν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 456· ἄρ. Ἐπι. ἔθρισα Ἰλ., κτλ.· προμ. βέβροθα Ὀμ., Ἰππ., Εὐρ.· ὑπερσυντ. βεβροῖθε Ὀδ. Π. 474— παθ. (ἴδε κατωτ.)· πρὸλ. καταβροῖω (ἴδε ἐν λ. βαρύς).

2) μ. γεν. (ὡς τὸ πέμπλαμαι), εἰμαι κατάρτος, κάμπτομαι ὑπὸ τοῦ βάρους, τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἦδ' οἴνου βεβροῖθαι Ὀδ. Ο. 334· πάντα βρ' ἐρίθων.. βρίθει Σαρ. Ἀποστ. 269.
3) μ. αἰτ., φόνον βρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3973. **4)** ἀπολ., εἰμαι βαρύς, ἔρις.. βεβροῖθα = βαρεῖτα, Ἰλ. Φ. 385· εὐχέσθαι.. βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῆν Ἡσ. Ἐργα κ. Ἡμ. 464·— οὕτως ἐν τῇ Ἰαδί τοῦ Ἰππ. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, ἦ ἂν ὡς βροῖη, ὁποῦντοσι κλίνη τὸ βάρος, Ἰππ. 299. 30· βεβροῖθαισι οἱ μάχοι, εἶναι πλήρεις, ὁ αὐτ. 640. 8· ἀλλὰ λίαν σπάνιον παρ' Ἀστ., βρίθει ὁ ἴππος, κλίνει, ῥέπει, Πλάτ. Φαίδρ. 247B· ἔταν βροῖει ἐπὶ θάτερον μέρος, κλίνη πρὸς τὸ ἐν μέρος, Ἀριστ. Προβλ. 16. 11.

II. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑπερβαῖνω κατὰ τὸ βάρος, ὑπερισχύω, ἐξέδουσι βρίσαι Ὀδ. Ζ. 159· ἀπολ., ὑπερισχύω ἐν τῷ ἀγῶνι, εἰμαι κύριος,

νικῶ, ἔξρισαν Λυκίων ἀγοί Ἰλ. Μ. 346· τῇ δὲ γὰρ ἔξρισαν.. Ἐκτωρ Ἀιγείας τε Ρ. 512, πρὸλ. 233·—οὕτω μετέπειτα, εὐδοξία βρ., εἰμαι ἰσχυρὸς ἐν τινι, ἐξέχω.. Πίνδ. Ν. 3. 70· εἰ.. χεῖρὶ βρίθει ἢ πλοῦτος βραθεῖ Σαρ. Ἀλ. 130· πρὸλ. ἐπιβροῖω, καταβροῖω.

III. μεταβ., ἐπιβαρύνω, καταφορτώνω, ὅσπερ Κινύραν ἔξρισε πλοῦτῳ Πίνδ. Ν. 8. 31· τάλαντα βρίσαι Δίσχλ. Πέρσ. 346·— ἀλλά, **2)** τὸ παθ., εἰμαι φορτωμένος, ἔτι κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Ὀμ., μήλων καρπῶ βροῖομένη, φορτωμένη μὲ καρπὸν, Ἰλ. Θ. 307· μόροις βρίθεται [ἢ βάτος] Δίσχλ. Ἀποστ. 114· τῷ δ' οὐ βρίθεται [ἢ τράπεζα], Εὐρ. Ἀποστ. 470· μ. γεν., πέτηλα βροῖομένα σταχύων Ἡσ. Ἀστ. Ἰρ. 290· συμποσίων.. βρίθοντ' ἀγυαὶ Βακχλ. 13· βροῖομένης ἀγαθῶν τραπεζῆς Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 34· βροῖομένην χαρίτων Ἀνθ. Π. 5. 194· ἀπολ., ἄξονες βροῖομένοι Δίσχλ. Θῆρ. 154.
βροῖελος, ὁ, ὄνομα τραχυῶ προσώπων, Κρατῖν. Σερ. 11, Ἡσύχ. βροῖμάζω καὶ -αῖνω, = βροῖόμαι, Σουῖδ., Ἡσύχ. βροῖόμαι, (βροῖμη) ἀποθ. (τὸ πλεῖστον ἐν συνθέτ. ἐμβροῖόμαι) — φράστω ἐξ ὀργῆς, εἰμαι πλήρης ἀναγκάσεως, εἰ σὺ βροῖοῖσαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 855·— οὕτως (ὡς εἰ ἐκ ῥῆμ. βροῖομαι) ἐδροῖοῦτο τῷ Κύρῳ, ἦτο σφόδρα ὠργισμένος, ἐφράττεν ἐναντίον, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 9.

βροῖμη, ἦ, ἰσχύς, ὄγκος, ὡς τὸ βροῖθος, Ὑμν. Ὀμ. 28. 10, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1677·— ὡσαύτως ἀπειλή (πρὸλ. βροῖόμαι), Ἡσύχ. βροῖμηδόν, ἐπίρρ., μετὰ φρυγμάτος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 38. βροῖημα [τ], ατος, τό, = βροῖμη, πιδ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 4. 103.

βροῖόμαι, ἴδε ἐν λ. βροῖόμαι.
βροῖώ, ἦ, (βροῖμη) ἐπιθ. τῆς Ἐκάτης ἢ Περσεφόνης, ἢ ἀγρία, ἢ ὀργιζομένη, ἢ φοβερά, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 861, πρὸλ. Λουκ. Νεκυομ. 20.

βροῖώδης, ες, (εἶδος) ὀργίλος, ἀγριος, αὐστηρός, Στωβ. Ἐκλογ. 1. 986.

βροῖωσις, εως, ἦ, ἀγανάκτησις, Φιλὸδημ. ἐν Ἡρακλειωτ. Κυλινδρ. 1. 50.

βροῖσ-ἀρματος, ὄν, (βροῖω) ὁ βαρύνων, πείζων ὑπὸ τῷ βάρει τοῦ τὸ ἄρμα, ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως, Ἡσ. Ἀστ. Ἰρ. 441, Ὑμν. Ὀμ. 7. 1.

βροῖτόμαρτις, ἦ, ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ, virgo dulcis, κατὰ Σωλίν.· γεν. -εως Στράβ. 479, Καλ. Ἀρ. 190. Πανσ. 3. 14.

βροῖγχα, ὠν, τῆ, ὁ βροῖοι σολήνης ἢ διακλαδῶσις, δι' ὧν ἡ τραχεῖα εἰσδύεται εἰς τοὺς πνεύμονας, Ἰππ. Ὀξ. 386, Anct. ad Haevenn. 3. 12· πρὸλ. βροῖγχα. **2) τὸ ἐνικ. βροῖγγων, τό, = βροῖγγος (ἴδε βροῖγγιον Π), Γαλην., κτλ. **II.** ὡσαύτως, οἱ γόνδοι τῆς ρίνος, Ἰππ. 252. 51.**

βρογγία, ἦ, ἡ τραχεῖα ἀστέρια, Ἰππ. 916A.

βρογγο-κῆλη, ἦ, οἰδήμα τοῦ λάρυγγος, Παῦλ. Αἰγ. 6, σ. 183.

βρογγοκῆλικός, ἦ, ὄν, ὁ πάσχων ἐκ βρογγοκῆλης, Δοσκ. 4. 120.

βρογγοπαράταξις, ἦ, κομ., παράταξις βροῖγγων, λαρυγγοπόλεμος πρὸς καταβροῖοθισιν βροῖμάτων, Ἀθην. 7. 298e.

βροῖγχο, ὁ, ἡ τραχεῖα ἀστέρια, Ἰππ. Ἀρ. 1257, Ἀριστ. Προβλ. 11. 11. **II. βροῖγχα, κατάποσις, «βροῖγχιᾶ», Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 12. 17. (Πρὸλ. βροῖγγος).**

βρογγωπτήρ, ἦρος, ὁ, τὸ περὶ τὸν λαμῶν ἀνοῖγμα τοῦ ἐνδομάτος δι' οὗ εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ, «τραχηλίᾶ», Ἰωσήφ. Α. Ι. 3. 7, 4.

βρόδον, Διόλ. ἀντὶ ῥόδον, Σαπφῶ 69 Ahr.

βροῖμω, = βροῖμω, ἐν χρίσει μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ.· ἐπὶ μυῶν, βροῖμῶ, Ἰλ. Π. 642· ἐπὶ τοῦ πυρός, κρωτῶ, παταγῶ, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 787· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Νικ. Ἀλ. 609· ἐπὶ βράζοντος ὕδατος, ὁ αὐτ. Ἀποστ. 1. 5.

βροῖμάζομαι, ἀποθ. = βακχεύω, ἐκ τοῦ βρόμιος, Ἀνθ. Π. 9. 774.

βροῖμαῖς, ἄδος, ἦ, θηλ. τοῦ ἔπομ., Ἀντιφ. Ἀρρ. 1. 12·— μέγα ποτήριον, Ἀθῆν. 784D.

βρόμιος, α, ὄν, (βρόμιος) ὁ ἠχῶν, ἀνηχητῶν, φόρμιγξ Πίνδ. Ν. 9. 18·— θορυβώδης, ἀγριος, θυελλώδης. **II. βρόμιος, ὁ, ὡς ὄνομα τοῦ Βάκχου, Πίνδ. Ἀποστ. 45, Δίσχλ. Εὐμ. 24, συγχ. Πέρσ. Εὐρ.· βροῖμιος πῶμα, οἶνος, Εὐρ. Κύκλ. 123· ὡσαύτως παρὰ κομ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 991, Τηλεκλ. ἐν Ἀδῆλ. 24, Ἀλεξ. Τοκ. 1. **2)** ἐπιθ. βρόμιος, α, ὄν, βακχικός, Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 889, κτλ.· Β. χάρια, ἐπὶ τῶν Διονυσίων, Ἀριστοφ. Νεφ. 311·— οὕτω βροῖμώδης, ες, (εἶδος) βακχικός, Ἀνθ. Π. 11. 27·— θηλ. βροῖμώτις, ἑδος, ἦ, Ὀππ. Κ. Α. 340· βάκχη, αὐτόθι 300.**

βρόμιος, ὁ, (βροῖμω), Λατ. fremitus, πᾶσα μεγάλη ταραχὴ, ἰσχυρὸς κρότος, οἶον ἡ βῆ τοῦ πυρός, Ἰλ. Ξ. 396· ὁ πάταγος τῆς βροντῆς, Πίνδ. Ο. 2. 45, Εὐρ.· τῆς τρακίμιας, Δίσχλ. Θῆρ. 213, Ἀποστ. 195· ὁ ἦχος τοῦ τυμπάνου, Σίμων. 191· τῶν ἴππων, Δίσχλ. Θῆρ. 476· τοῦ αὐλοῦ, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 452, πρὸλ. Σαρ. Ἀποστ. 454·— ἐντεῦθεν, ὀργή, μανία, Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 1212·— σπάν. παρὰ πεζοῖς ἐπὶ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 17 καὶ 32, Θουκυρ. 130· ἐπὶ ἤραισις, ὁ αὐτ. Ἀποστ. 591.

βρόμιος ἢ βρόμιος, ὁ, εἶδος σιτηροῦ, ἢ παρ' ἡμῶν βρώμη, Θεόφρ. Γ. Φ. 8. 9, 2.

βρονταῖος, α, ον, ὁ βροντῶν, Ζεὺς Ἄριστ. π. Κόσμ. 7, 2· νεφέλαι Ὅρρ. Ὑμν. 14. 9.

βροντάω, (ἴδε βροντή), βροντῶ, μπουμπουνίζω, Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντηξ Ὀδ. Ξ. 305, πρὸς Ἰλ. Θ. 133· μεταφ. ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Ἄριστοφ. Ἀχ. 531, πρὸς Σφρξ. 624· βροντᾶ (ὁ Ζεὺς) ὁ αὐτ. Ἀποστ. 142 κ. ἄλλ.· βροντήσαντος (τοῦ Διός), ἄν βροντήσῃ, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 9. 3, 4. — II. παθ., πλήττομαι ὑπὸ τῆς βροντῆς, ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, Ἄριστ. π. Ὑπν. Μαντ. 1, 9.

βροντεῖον, τό, μηχανὴ πρὸς παραγωγὴν βροντῶν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ θεάτρου, Πολυδ. Δ', 130.

βροντή, ἡ, παρ' Ὀμήρῳ ἀποδιδόμενη ἀεῖποτε εἰς τὸν Δία, Διὸς μεγάλιο κεραυνὸν δεινὴν τε βρ. Ἰλ. Φ. 198· ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς Ν. 796· Ζηνός τε βροντῆ Ὀδ. Γ. 121· βρ. καὶ ἀστραπὴ Ἡρόδ. 3. 86· βρ. στεροπὴ τε Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 35· βρ. καὶ κεραυνὸς φλογὶ ὁ αὐτ. Πρ. 1017· βροντῆς μύκημα αὐτοῦ 1062, πρὸς 1083· βρ. δ' ἐροάγῃ δι' ἀστραπῆς Σοφ. Ἀποστ. 507, κτλ. — κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1514· χθόνια βρ. Ἄριστοφ. Ὅρν. 1745.

βροντήσας, ἡ, κατὰστασις τοῦ ὑπὸ βροντῆς βληθέντος, κατὰ πληθ. φόβον ἢ βροντῆν ἐμβάλλειν Ἡρόδ. 7. 10, 5.

βροντήσων, ἐπίρρ., ὡς βροντῆς, Χρησμ. Σιδύλλ. 5345.

βρόντημα, τό, κρότημα βροντῆς, Αἰσχύλ. Πρ. 993.

βρόντης, ὁ, ὁ βροντῶν, εἰς τῶν τριῶν Κυκλώπων, Ἡσ. Θ. 140.

βροντῆσι-κεραυνος, ον, ὁ ἐκπέμπον βροντῆν καὶ ἀστραπὴν ἢ κεραυνὸν, νεφέλῃ Ἄριστοφ. Νερ. 265.

βροντησῖος, ὁ, = βρονταῖος, Ζεὺς, Ἐπιγρ. Ἀγκύρ. CIG 4040.

βροντιαῖος, α, ον, = βρονταῖος, τῆς βροντῆς, Ἰππ. 1180Γ.

βροντοχέω, ἴχθῳ ὡς βροντῆ, λόγους Θ. Λάσκ. (ἴδε Λεξ. Κομμ.).

βροντο-ποιός, ὄν, (ποιέω) ἔ ποιῶν βροντῆν, Ψευδο-Δουκ. Φιλοπατρ. 4. 24.

βροντο-σκοπία, ἡ, τὸ ἐκ τῶν βροντῶν μαντεύεσθαι, Ἰω. Λυδ. πρὸς. κερωνοσκοπία.

βροντοφωνεῖω, Ν. Χωριάτ.

βροντώδης, ες, (εἶδος) βροντῆ ὁμοίος, βροντερῆς, Παῦλ. Σιλ. 74. 51.

βρόξις, ἴδε ἐν λ. *βρόχῳ.

βρότᾶχος, ὁ, ἰων. ἀντὶ τοῦ βάτραχος, ὁ ἴδε.

βρότειος, ον, ὡσαύτως α, ον, Ἀρχιλ. 13, Εὐρ. Ἰππ. 19— ποιητ. ἐπίθ., θνητός, Αἰσχύλ. Πρ. 116, κτλ.· βρ. γένος Σοφ. Ἀποστ. 132· ψυχὴν βρότειος Εὐρ. Ἰκέτ. 777· βρ. πόνοι, τῶν θλιπτῶν, Ἀλεξ. Ὑπν. 1. 9— παρ' Ὀμ. μόνον βρότειος, η, ον, Ὀδ. Τ. 345, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἄρρ. 47· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ο. 9. 52, κτλ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 171.

βροτήσιος, α, ον, = τῷ προηγ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 771, Εὐρ. Βάχχ. 4.

βροτο-θάμιων [α], ον, ὁ καταπατῶν τοὺς ἀνθρώπους, Ἄνθ. Π. 15. 21.

βροτό-γηρυς, υ, ὁ ἀνθρωπίνην ἔχων φωνήν, ψιττακός Ἄνθ. Π. 9. 562.

βροτο-δαίμων, ὁ, = ἡμίθεος, Ἰσχύλ. πρὸς ἀνθρωποδαίμων.

βροτο-ειδής, ες, ὁμοίος ἀνθρώπῳ, ἔχων φύσιν ἀνθρωπίνην, Μανιθ. 5. 446.

βροτόεις, εσσα, εν, (βρότος) ἡματομένος, κεκλιδωμένος με ἀνθρώπινον αἷμα, ἐπὶ τοῦ ὀπλιμοῦ τῶν φονευθέντων, Ἐναρα Ἰλ. Ζ. 480, κτλ.· ἀνδράγρια Ξ. 509.

βροτο-κέρυξ, ου, ὁ, ὁ κέρυον τοὺς βροτούς· λέξις κομπαισιχὴ ἀντὶ τοῦ κούρευς, Ἀλέξανδρ. παρ' Ἀθην. 98Ε.

βροτοκλώστειρα, ἡ, ἡ τῆν μοῖραν τῶν ἀνθρώπων κλώθουσα, ὀρίζουσα, Μανιθ. 4. 11.

βροτοκτονεῖω, ἀποκτείνω, φονεύω ἀνθρώπους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 421.

βροτοκτονία, ἡ, ἀνθρωποκτονία, Ἄνων. εἰς τὸν ψαλμὸς, (ἴδε Λεξ. Κομμ.).

βροτο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ἀνθρώπους, ἀνθρωποκτόνος, Θουσίαι Εὐρ. Ἰ. Τ. 384· οὗ τὴν Οἰδιπόδαο βροτοκτόνον, δηλ. τὴν Σφίγγα, Συλλ. Ἐπιγρ. 4700.

βροτο-λογός, ὄν, ὀλέθριος, φθαρὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ὀδ. Ε. 115, καὶ συνη. ἐν Ἰλ., ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἐπιγράμμ. Ἐλλην. 1034. 29.— ἅπαξ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 665· ἔρωσ Ἄνθ. Π. 5. 180.

βροτομήτωρ, ἡ, ἡ τῶν θνητῶν μήτηρ, γαῖα Θ. Πρόδρ.

βροτόμας, παθ. (βρότος) εἶμαι κεκλιδωμένος με αἷμα, βεβρωτωμένα τεύχεα Ὀδ. Α. 41, πρὸς Κόιντ. Σμ. 1. 717.

βροτός, ὁ, γίνομαι ἀνθρώπος, σαρκούμαι, ἐπὶ τοῦ Διωρωτοῦ, παρ' Ἐκκλ.— ἐν τῷ ἐνεργ., βρ. τοὺς λίθους, μετατρέπω αὐτοὺς εἰς ἀνθρώπους, Νικήτ. Εὐγ. δ. 205.

βρότος, ὁ, ποιητ. ὄνομα, θνητός ἀνθρώπος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀθάνατος ἡ θεός, συνη. παρ' Ὀμήρῳ ὁ ὁποῖος μεταχειρίζεται αὐτὸ συχνότερον ὡς οὐσιαστ., οἳ τοὺς βροτοὶ εἰσι Ἰλ. Ε. 304, κτλ.· βροτός ἀνήρ Ε. 361— ὡς θηλ., βροτός ἀυδήσσσα Ὀδ. Ε. 334· β. οὖσαν Ἄνθ. Π. 9. 89· παρὰ Τραγ. ὁ ἐνικ. δὲν εἶναι συνήθης· ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τίθεται ἡ γεν. πληθ., βροτῶν, μετὰ τὰς τις, οὐδεῖς, πολλοί, κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 437, 981, κτλ.· τὸ βροτοὶ οὐδέποτε λαμβάνει τὸ ἄρθρον παρ' Ἄττ. ποιηταῖς, πλὴν ὑπό-

ταν προσεθῆ ἐπιθετον ἢ ἀντωνυμία, τῶν πολυτόνων βρ. Εὐρ. Ὅρ. 175· ἡμεῖς οἱ βρ. Ἄριστοφ. Ἰππ. 601, πρὸς Σαννυρ. Γελ. 1· οἱ ταλαίπωροι βρ. Ἀλεξ. εἰς τὸ Φρέαρ 2· οἱ πάντες βρ. Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 9.— Σπίν. παρὰ πεζοῖς. Πλάτ. Πολ. 566D, Ἄριστ. Τοπ. 5. 4.

II. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 129, βροτοῖς κείται χαλαρώτερον ἐπὶ θνητῶν ἀνθρώπων (μετὰ θάνατον)· ὁ Ηερμ. ἀναγινώσκει· φθιτοῖς, ὁ δὲ Σχολ. νεκροῖς. (Τὸ β παριστᾶ τῆς ῥίζης τὸ μ, ἴδε ἐν λ. ἀ-μυροτος).

βρότος, ὁ, αἷμα βρῦσαν ἐκ πληθῆς, πηκτὸν ἢ μετὰ κοινοῦ τοῦ αἵμα, ciuor, (λύθρον), ἐν Ἰλ. ἀεῖποτε αἱματόεις, Η. 425· μέλας Ὀδ. Ω. 189. (ἀθεβαίου ἀρχῆς).

βροτο-σκόπος, ον, παρατηρῶν τὸν ἀνθρώπον, παρακολούθῳν, ἐπίθ. τῶν Ἐρμῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 499.

βροτοσσός, ον, (σάω, σφῶ) ὁ σφῶν τοὺς βροτούς, Ὅρρ. Α. 750.

βροτο-στύγης, ἐς, ὁ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μισούμενος, Αἰσχύλ. Πρ. 799, Χο. 51.

βροτόσχημος, ον, ἔχων σχῆμα ἀνθρώπου, δράκων Μ. Φιλῆς τ. Β. σ. 97 (Mil.).

βροτό-σωμος, ον, (σῶμα) ὁ ἔχων ἀνθρώπινον σῶμα, Χρησμ. παρὰ Βεντλ. Ἐπ. Μιλλ. σ. 10.

βροτοσώστης, ὁ, σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων, Πτωχοπρόδρ. (Rev. Arch. 1874, σ. 376).

βροτουργός, ὄν, ὁ τῶν θνητῶν δημιουργός, Ἐκκλ.

βροτο-φεγγής, ἐς, ὁ παρέχων εἰς τοὺς ἀνθρώπους φῶς, Ἄνθ. Π. 9. 399.

βροτό-φηλος, ον, ὁ ἀνθρώπους φηλῶν, τουτέστιν ἀπατῶν Ἰσχύλ.

βροτο-φθόρος, ον, ὁ τοὺς ἀνθρώπους φθείρων, καταστρέφων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 787, Ἰκέτ. 264, κτλ.

II. σκύλα βροτοφθόρα, φονευθέντων ἀνθρώπων, Εὐρ. Ἀποστ. 268.

βροτόω, ἴδε βροτόομαι.

βροτοφελής, ἐς, ὠφέλιμος τοῖς ἀνθρώποις, μελέταν βροτω-

(φε)λέα Βαχυλ. 12. 191 (Blass.).

βρούκος ἢ βροῦχος, ὁ, εἶδος ἀκρίδος ἀπτεροῦ, ὡσαύτως ἀττέλαδος, Θεοφρ. Ἀποστ. 14. 4.

βρουλλο-κύτερος, ὁ, εἶδος κυτέρου, Ἄετ. 1, σ. 7b, 35.

βροῦλλον, τό, ἴδε βρύλλον.

βροχετός, ὁ, (βρέχω) ὑρασία, βροχῆ, Ἄνθ. Π. 6. 21.

βροχέως, Αἰολ. ἀντὶ βραχέως, Σαπφώ 2. 7.

βροχῆ, ἡ, (βρέχω) = βροχετός, Εὐαγγ. κ. Μαθ. Γ'. 25. Χρησμ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 50.

βροχίζω, καταπίνω, Ἄριστ. Προδλ. 27. 3, 4· πρὸς. καταβρ-.

II. καθαρῶ τὸν λαίμον, τινη, μέ τι, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 623C.

βρόχθος, ὁ, ὁ λαίμος, ὁ φάρυγξ, λάρυγξ, Θεοκρ. 3. 54, Ἄνθ. Π. 11. 238.

II. ῥήγμα, κατάποσις, Ἰππ. 485. 30., 487. 22.

βρόχος, ον, ὁ διὰ βροχου γινόμενος, β. μόρος, ἀναφερόμενος ἐκ τοῦ Νόνν. (Ἰω. σ. 103, 5).

βροχίς, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἔπομ., Ὅππ. Ἀλ. 3. 595, Ἄνθ. Π. 9. 372.

II. (βρέχω) μελανοδοεῖον (ἐκ κέρματος), Ἄνθ. Π. 6. 295.

III. μέτρον τῆς μήκους, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2439γ.

βρόχος, ὁ, σχοινίον πρὸς ἀπαγγέλλειν ἢ στραγγαλισμὸν, θηλειά, Ὀδ. Α. 278, Χ. 472, Ἡρόδ. 4. 60, Σοφ. Ἄντ. 1222, κτλ.— εἰδὸς παγίδος διὰ τὰ πτηνά, Ἄριστοφ. Ὅρν. 527· θηρῶν βρ. Εὐρ. Ἐλ. 1169· ἀλοὺς βρόχων πλεκταῖς ἀνάγκαις Ἐναργ. Βουτ. 1. 8·

— τὰ μεταξὺ τῶν σχοινίων ἀνοίγματα τοῦ δικτύου, Ξεν. Κυν. 2, 5, κτλ.· β. ἀρκύων Εὐρ. Ἡρ. Μαν. 729· μεταφ., ληρθέντες ἐν ταύτῳ βρόχῳ Αἰσχύλ. Χο. 557· ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔγω, πράττω τι πιεζόμενος καὶ διὰ φόβου, Δημ. 744. 6. [Ὁ Θεογν. 1095 μεταχειρίζεται τὴν πρώτην συλλαβὴν μακρὰν καὶ ἐν τισὶ χειρογράφοις εἶναι γεγραμμένον βρόχχον, ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε βρόκχον, ὡς λακχέω ἀντὶ λαχέω, κτλ.]. (Ἄγνωστος ἢ ἀρχὴ τῆς λέξεως).

βρόχῳ, ῥοφῶ, καταπίνω (Ἰσχύλ. βρόξαι ῥοφῆσαι), ῥίξαι εὐρισκομένη μόνον ἐν τῷ ἀορ. ἀ ἔβροξα Ἄνθ. Π. 9. 1.— ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἐν συνθέσ.

1) ἀναβρόξαι, καταπίνω ἐκ νέου, ἐκ νέου μυζῶ, ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξαιε. ἀλιμυρὸν ὕδωρ, ἀντιθ. τῷ ὅτ' ἐξέμεΐσαι, ἐπὶ τῆς Χαρυδῶδους, Ὀδ. Μ. 240· πάντα ἀναβρόξασα, ὡσαύτως ἐπὶ τῆς Χαρυδῶδους, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 826· καὶ ἐν τῷ παθ., ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναβρογῶν Ὀδ. Α. 585.— ἐν Ἰλ. Ρ. 54, ὁ Ζηρόδοτος ἀνεγίνωσκεν ἄλις ἀναβρόρογεν ὕδωρ (ἐνν. ὁ χῶρος), κατέπειεν ἱκανὸν ὕδωρ (ἐνθα ἡ κοινὴ γραφὴ ἀναβρόρογεν).

2) καταβρόξαι, νὰ ἀναρροφῆσαι (καταβρόξαι, καταπιεῖν Ἰσχύλ.), ὅς τὸ καταβρόξαιε, ὅστις καταπῆ τὸ πτότων τοῦτο, Ὀδ. Δ. 222· παθ. ἀορ. μετοχ. καταβροχθεῖς Λυκόφρ. 55.— οἱ τύποι καταβρόξῃ ὁ αὐτ. 742, -βρώξαιε Διον. Π. 604, -βρώξας Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 271 πρέπει πιθανῶς νὰ διορθωθῶσιν εἰς καταβρόξῃ, -βρώξαιε, -βρώξας· διότι ὁ ἀορ. α' τοῦ βρωξάω εἶνε ἔβρωσα, οὐχὶ ἔβρωξα· πρὸς. καταβροχθεῖς.

βροχωτός, ὄν, ἐν τῷ βροχῷ εἰλημμένος, πεπαγιδευμένος, Νεφέρ. παρὰ Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 1337, ἴδε Ηερμ. Ὀψουσ. 3. 255.

2) δικτυωτός ἢ κατὰ τετράγωνα, β. ἔργον, opus laqueatum, Σύμμ. Ἐξ. 28. 15.

βρυάζω, ὡς τὸ βρῶν, ἔξαιδαινομαι, πρήσκομαι, φουσκῶνω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (πλὴν ὅτι ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει καὶ μέλλοντα -άσομαι, καὶ ἄρ. δὲ ἐβρύαξα ἀπαντῶν ἐν συνθέσει, μετὰ τῆς ἀνα-), καρποῖσι βρ. Ὀρφ. Ἰμν. 53. 10, πρὸς 33. 7· ἐπὶ λεκίνης, ἐνχυμῶν, Δισχὺλ. Ἀποσπ. 4· ἀναβλύζω, δεπας ἀφ' ὧν βρυάζον Τιμόθ. 4 Βεκ. — μεταφ., γαυριῶ, ἀλαζονεύομαι, Δισχὺλ. Ἰκέτ. 878· καὶ καθόλου, ἡδοναίσι, χαίρω, εὐχαριστοῦμαι, Ἐπίκουρ. παρὰ Στωβ. 159. 25, πρὸς Πλούτ. 2. 1098B.

βρυάκτης, ου, ὁ, ἐπὶ τοῦ Πανός, ὁ εὐθύμος θεός, Ὀρφ. παρὰ Στωβ. Ἐκλογ. 1. 68.

βρυαλλίκτης ἢ βρυαλλίκτης, ου, ὁ, ὁ ὀργουμένος πολεμικὸν χορόν, Σπησίχ. 77, Ἰβουκ. 46 (παρ' Ἡσυχίω).

βρύας, ου, ἴδε ἐν γ. βύας.

βρυασμός, ὁ, τὸ βρυάζειν, εὐφροσύνη, τέρψις, Πλούτ. 2. 1107A. βρυόδηγ, ἐπίρρ. (βρωκίω) κυρίως μὲ συνεσφιγμένους ὀδόντας· ἀλλ' ἐν Ἀνθ. Π. 9. 14, ἐπὶ πολυπόδοις, σφικτά, δυνατά.

βρύγμα, τό, δῆγμα, δάγκημα, Νίχ. Θ. 483.

βρυγμός, ὁ, δάγκημα, Νίχ. Θ. 716· τρισμαὶ τῶν ὀδόντων, ἀκονησις μυλῶν, Εὐπολ. Κολ. 13, Ἡσύχ., Σουίδ.

βρύζω, παρ' Ἀρχιλ. 31, ἐβρύζει βρύτον, ζῦθον (;) παρεσκευάζει· ἄλλ. ἐβρύζει, κατέπει.

βρῶκω ἢ βρῶκω [ῶ], (τὸ πρῶτον εἶναι ὁ Ἄττ. τύπος κατὰ Μοῖρον καὶ Ἀμμών.) ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κατ' ἐνεστ.· μέλλ. βρῶξω Ἰππ. 589. 44, Λυκόφρ. 678· ἄρ. ἐβρύαξα Ἰππ. 1160D, Ἀνθ. Π. 7. 624· ἄρ. β' ἐβρύχε αὐτίδη 9. 252 (ἐκτός ἂν ὁ μεταγεν. οὗτος ποιητὴς μετεχειρίσθη ὃ ἐν τῷ παρατ.)· περὶ τοῦ βέβρυχα ἴδε βρυχάομαι· παθ., ἴδε κατωτ. Τρώων ποῖω πολὺν χρόνον, τρώω λάθρος, λαϊκάργως, γνάθος ἵππειος βρούκει Ἐπιγρ. Ὀμ. 14. 13· ἐφθὰ καὶ ἐπτά κρέ· βρούκειν Εὐρ. Κύκλ. 358, πρὸς 372· πρὸς ταῦτα βρούκειτ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1315· βρούκουσ' ἀπέδεσσαι· τοὺς δακτύλους, δάκτυλους, ὁ αὐτ. Ὀρν. 26· ἐπὶ καπνοῦ, ὁδᾶς ἐβρύχε τὰς λήμας ἐμοῦ ὁ αὐτ. Λυσ. 301· μεταφ., κόπτω εἰς τεμάχια, σπαράττω, κατατρώω, ἐπὶ διαβρωτικῆς νόσου, βρούκει Σοφ. Τρ. 987· βρούκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν Κρατίν. Δρατ. 2· τὰ πατρικὰ βρούκει Δίφιλ. Ζωγρ. 1. 27· παθ., ἀπόλωλα, τέκνον, βρούκειται Σοφ. Φ. 745· ἀλλ' βρυχθεῖς Ἀνθ. Π. 9. 267. II. τρίζω τοὺς ὀδόντας, τοὺς ὀδόντας βρύχει Ἰππ. 593. 29, κτλ.· ὡσαύτως μόνον βρούκει ὁ αὐτ. 643. 42· καὶ μὲ σημασ. οὐδ' ἐτέρ., οἱ ὀδόντες βρύχουσι ὁ αὐτ. 604. 20· οὕτω βρούκον στόμα Νίχ. Ἄλ. 226.

βρούλλον ἢ βροῦλλον, τό, = σπάρτον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 663, Σχόλ. εἰς Θεοκρ. 5, 125.

βρούλλω, = ὑποπίνω, ἢ μᾶλλον φωνάζω ζητῶν νὰ πῶ, ἐπὶ παιδίων (πρὸς βρῦν), Ἀριστοφ. Ἰππ. 1123, ἐνθα ἴδε Σχολ.

βρῦν, ἐν Ἀριστοφ. Νερ. 1382, βρῦν εἰπεῖν, λέγω «μπαρ...», κρίζω ζητῶν ὕδωρ ἐπὶ παιδίων· ἐν Α. Β. 31 εὐρίσκομαι βρῦν· τοῖς παιδίοις σύμβολον τοῦ πιεῖν, πρὸς Σχολ. καὶ ἴδε βροῦλλω. *βρούξ, κατ' αἰτίατ. βρύχα, τὸ βῆθος τῆς θαλάσσης, Ὀππ. Ἄλ. 2. 588.

βρυόεις, εσσα, εν, πλήρης βρῶν, ποταμός Νίχ. Θ. 208.

II. θάλλων, ἀκμάζων, ὁ αὐτ. Ἄλ. 371, 478.

βρῶν, τό, (βρῶν) εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ γόρτου ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ φουμένου, Θεοκρ. 21. 7· βρ. θαλάσσιον Ἰππ. 610. 14, πρὸς Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 2, 29, κτλ.· ὡσαύτως, φυτὸν τῶν ἰλῶν, Πλούτ. 2. 911F, Νίχ. Θ. 416.

III. τὸ βρουειδὲς ἄθος πολλῶν φυτῶν, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 40, 14· καθόλου, ἄθος, Θεοκρ. 1. Φ. 3. 7, 3, Νίχ. Θ. 71, 898· ὅθεν ἢ ἄρρηγ ἀάφη καλεῖται βρουο-φόρος, φέρουσα βρουειδὲς ἄθος, Θεοκρ. Αἰ· Φ. 2. 11, 4.

βρῦδομαι, ἄρ. ἐβρῦώθηγ, παθ., κατακαλύπτομαι μὲ βρῦον Ἀριστ. π. Χρωμ. 1, 11 καὶ 12.

βρύσις, εως, ἢ, ἀνάβλυσις, Σουίδ. Εὐστ.· βρυσμός, ὁ, Ἄρκάδ. 58.

βρύσσοις, ὁ, εἶδος ἐχίνου θαλασσίου, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 5, 2.

βρυσσωνο-θρασσαμαχεσο-ληψι-κέρματος, ον, ὁ λαμβάνων μικρὰν νόμισμα ὡς ὁ βρῦσων καὶ ὁ θρασσαμάχος, Ἐπιπ. Ναυαγ. 1.

βρύττα ἢ βρύττια, τά, Λατ. brussa, brissa, τὰ ἐκπιεσμάτα (τσίπουρα) ἐλαίων καὶ σταφυλῶν, Ἀθήν. 56D.

βρύττικος, ἢ, ὄν, ὁ μὲ ζῦθον μεθυσμένος, Ἄντιφ. Ἀσκληπ. 1, ἀμφ. βρύττινος, ἢ, ον, ὁ ἐκ βρύτου ἢ διὰ βρύτου κατάλληλος, Κρατίν. Μαλθ. 4, ἐνθα ἴδε Meineke.

βρύτος, ὁ (Σοφ. Ἀποσπ. 533), βρύτον, τό (Ἀθήν. 447C), ἀλλαγῶ τὸ γένος εἶναι ἀμφίβολον· εἶδος ποτοῦ λαμβανομένου ἐκ ζυμώσεως κριθῆς· εἶδος ζύθου, Ἀρχιλ., Ἐκκτ., Ἐλλάτικ. κ. ἄλλ., παρ' Ἀθήν., ἐθ' ἄνωτ.· πρὸς βρῦζω.

βρυχανάομαι, ἀποθ., μεταφ. τύπος τοῦ ἐπομ., Νίχ. Ἄλ. 221.

βρυχάομαι, μέλλ. -ήσομαι (κατα-, Εὐμόλ.): ἄρ. ἐβρυχη-σάμηγ Δίων Κ. 68. 24, (ἀν-) Πλάτ. Φαίδων. 117D· ὡσαύτως ἐβρυχέθηγ (ἴδε κατωτ.)· ἀποθ. μετὰ ἐπ. πρμ. βέβρυχα (πρὸς μυκάομαι, μέμυκα) ὕπερσ. ἐβεβρύχει Ὀδ. Μ. 242· ῥῆμα

ἄνωματοπ. (πρὸς βληχάομαι), βρέμω, μουγκρίζω, Λατ. rugire, κυρίως ἐπὶ λεόντων κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Ἀμμών.· ἐπὶ ταύρου: ταῦρος ὡς βρυχώμενος Σοφ. Ἄλ. 322, πρὸς Ἀριστοφ. Βατρ. 823· ἐπὶ ἀγρίων ὑερίων, δεῖνδν δ' ἐβρύχοντο Θεοκρ. 25. 137· ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, Πλούτ. Πύρρ. 33· ἐν Ἰλιάδι κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν πληγωμένων, κεῖτο ταυνοθεῖς, βεβρυχώς Ν. 393, Π. 486· οὕτω, βρυχώμενον σπασμοῖσι, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείδου, Σοφ. Τρ. 805, πρὸς 904· βέβρυχα κλαίων αὐτόθι 1072· δεῖνά βρυχηθεῖς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1265· ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τοῦ βρυχη-μοῦ τῶν κυμάτων, ἀμφὶ δὲ κύμα βέβρυχεν ῥόθιον Ε. 412, πρὸς Μ. 242, οὕτω Ἰλ. Ρ. 264· ὡσαύτως παρ' Ἰππ. 302. 7 (βρῦχον-τα ἐν τοῖς χροῖσι), Λουκ. Ἐν. Δ. 1. 4 (βρυχώμενος τὰ χρα): βρυχομένη (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. βρύχομαι) ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον παρὰ Κόνιν. Σμ. 14. 484.

βρυχέτος, ὁ, (βρῦκω) τριγμός τῶν ὀδόντων, πυρετός, ῥίγος, Ἡσύχ. βρυχή, ἢ, τριγμός, τρίξιμον, ὀδόντων Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 83, κτλ.

II. (βρυχάομαι) βρυχηθός, Ὀππ. Ἄλ. 2. 530.

βρυχηθόν, ἐπίρρ. (βρῦκω) μὲ τριγμὸν τῶν ὀδόντων Ἀνθ. Π. 9. 371. II. (βρυχάομαι) μὲ βρυχηθόν, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1374, κ. ἄλλοι.

βρυχηθμός, ὁ, = τῶ ἐπομ., Ὀππ. Κ. 4. 171.

βρῦχημα, τό, ἀγρία φωνή, μουγκρίσμα, Ὀππ. Κ. 3. 36· ἀπόπος ἐπὶ προβάτων (πρὸς βληχάομαι), Δισχὺλ. Ἀποσπ. 155· ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλούτ. Μαρ. 20, Ἀλεξ. 51.

βρυχητής, οὔ, ὁ, ὁ βρυχώμενος, μουγκρίζων, Ἀνθ. Π. 6. 57.

βρυχητικός, ἢ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα τοῦ βρυχᾶσθαι, Γρηγ. Νύσσ. 1. 145.

βρῦχιος [ῦ], α, ον, καὶ ος, ον, Δισχὺλ. Πέρσ. 397: (*βρούξ)· ἐκ τοῦ βῆθος τῆς θαλάσσης, βαθύς, ἄλμη Δισχὺλ. ἐνθ' ἄνωτ.· ἄλλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1310· βρυχία ἡγῶ βροντᾶς, ὁ ἦχος τῆς βροντῆς ἐκ τῆς ἀθύσσου, Δισχὺλ. Ἠρ. 1082, ἐνθα ἴδε Herml.· καθόλου, βρῦχιον ὑποστάνειν, στεναχθῆν ἐκ βάθους, Πηλοδ. 6. 9.· Πρὸς ὑποβρῦχιος, περιβρῦχιος.

βρυχημή, ἢ, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ βρυχή, Κόνιν. Σμ. 4. 241.

βρῦχω, ἴδε ἐν λέξει βρῦκω· περὶ τοῦ βέβρυχα ἴδε ἐν λέξει βρυχάομαι.

βρῶν, τὸ πλείστον ἐν γράσει κατ' ἐνεστ., μέλλ. βρῶω [ῶ], Χρυσ. Σιδ. 6. 8· (ἴδε ἐν λ. φλέω). Εἶμαι πλήρης μέχρι δια- ῤήσεως, ῥῆμα ποιητ. εὐρισκόμενον ὡσαύτως παρὰ ποιητ. 4) μ. δοτ., εἶμαι πλήρης, κατὰμπετος, ἰδίως ἐπὶ φυτῶν, ἔρνος· βρῦει ἀνθεὶ λευκῶ, εἶναι κατάφορος μὲ ..., Ἰλ. Ρ. 56, πρὸς Εὐρ. Βάκχ. 107· κισσῶ κἀρα βρούσαν Εἰδουλ. Κυβ. 1· μεταφ., βίος· βρῶν μελίτταις καὶ προβάτοις κτλ. Ἀριστοφ. Νερ. 46· ἐπὶ ἀνθρώπων, παμιάχῳ θράσει βρῶν Δισχὺλ. Ἀγ. 167· ἀγαθοῖσι βρῦσις ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 966· μαντικῆ βρῦν τεχνή ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 281· ἄλλων ἱατρῶς, αὐτὸς ἔλκεσι βρῦν Εὐρ. Ἀποσπ. 1071. 2) μ. γεν., εἶμαι πλήρης πνός, χώρος· βρῶν δά- φνης, ἐλαίας, ἀμπέλου Σοφ. Ο. Κ. 16· τράπεζαν· κόσμιου βρούσαν Ἀλεξ. Ἰσ. 2· μεταφ., νόστος βρ. Δισχὺλ. Χο. 70.

β) ἀπολ., εἶμαι ἄφρονος, ἀξάνομαι ἀφρόνως, πλουσιώς, Σοφ. Πλ. 422· ἐπὶ τῆς γῆς, εἶμαι κατάφορος ἐκ προϊόντων, καρπῶν, Ἐπιπ. Κυν. 5, 12· τὸ παρ' Δισχὺλ. Χο. 64 εἶναι ἐφαρκμένον. 4) μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., ἀναβλύζω τι, «βράζω», ὕδωρ Ἐπιστ. Ἰακ. γ', 11· ῥόδα Ἀνακρέοντ. 47. 2· Ποιητ. λέξις εὐρισκόμενη παρ' Ἀριστ. Κόμοι. 3, 1· «βρῦειν Μένανδρος τὸ μεθῦειν ἐν τῇ Ἀσπίδι» ἴδε Ἀλεξ. Κομμ.

βρῶωδης, ες, (εἶδος) πλήρης βρῶν ἢ: θαλασσίων φυτῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 10, 4.

βρῶωνη, ἢ, ἀγρίον τι φυτὸν περιπλεκόμενον ἢ ἀναρριζώμενον, Νίχ. Θ. 939· οὕτω βρῶωνία, ἢ, Διοσκ. 4. 184· καὶ βρῶωνίς, εἶδος, ἢ, Νίχ. Θ. 858.

βρῶμα, τό, (βιδρώσκω) τὸ τρωγόμενον, τροφή, φαγητόν, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Θουκ. 4. 26 κ. ἄλλ.· μεταφ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 313· συγν. κατὰ πλῆθ., Ἀντιφ. Ἀδῆλ. 14, Πλάτ., κτλ.· ἀντιθ. τῷ δψα, Σωσίπατ. Καταψ. 1. 30. II. πληγὴ καρρινώδης, Ἰππ. 1131E· συναπτόμενον τῷ ἴδω, παρὰ τοῖς Ἐβδ. (Βαρούχ, ε', 11)· ὁπῆ, «κοῦστωμα» ἐν ὀδόντι, Διοσκ. 1. 141 κ. ἄλλ.

βρωμάομαι, ἀποθ., ὀγκώμαι, «γαγκρίζω», Λατ. rudere, βρω- μησάμενος Ἀριστοφ. Σπρῆ. 618. II. = βρωμῶω, ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 29, 6.

βρωματικός, ἢ, ὄν, βρώσιμος, φαγώσιμος, Θ. Βαλσαμ. Συντ. Καν. 2, 481.

βρωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βρῶμα, Ἀθήν. 111A.

βρωμάτο-μει-ἀπάτη, ἢ, ἢ ἀπατηλὴ ἢ ψευδὴς ἡδονὴ τοῦ τρώ- γειν μεμιγμένα φαγητά, Ἀνθ. Π. 9. 642.

βρωματώδης, ες, = βρωμώδης, Ξενοκρ. 20.

βρωμῶω. (βρῶμος) δυσωδία ἀποφῆρω, «βρωμῶ», Κύριλλ.· πρὸς βρωμάομαι II.

βρῶμη, ἢ, (βιδρώσκω) = βρῶμα, τροφή, Ὀδ. Κ. 460, Ὀππ. Κ. 2. 352.

βρωμῆεις, εσσα, εν, ὁ ὀγκώμενος, δηλ. ὄνος, Νίχ. Ἄλ. 409, 486.

βρωμησις, εως, ἡ, ὁ ὀγκωμένος ὄνου, Αἰλ. Ζ. 1. 3. 7.
βρωμητής, οὔ, ὁ, ὁ ὀγκωμένος, δηλ. ζῖνος, Νίκ. παρ' Ἀθην.
683C.

βρωμήτωρ, ορος, ὁ, = τῶ προηγ., Νίκ. Θ. 357.
βρωμο-λόγος, ον, ὁ βρωμερούς λόγους λέγων, αἰσχρολόγος,
Λουκ. Ψευδολ. 24.

βρώμος, ὁ, (βιθρώσκω) = βρώμια, Ἀρατ. 1021.
βρώμος, ὁ, δυσωδία, ἰδίως τῶν ζώων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὕχειας·
ἐν ἀπαντᾷ ἐν τῇ παλαιᾷ Ἀ-θίδι, Φρύν. σ. 156, ἔνθα ἴδε Λοβ. Τὴ
χειρόγραφα πάντοτε ποικίλλουσι μεταξὺ τῆς γραφῆς βρώμ- καὶ βρόμ.
Schweigh. Ἀθην. τόμ. 2, σ. 94· περὶ τῆς γραφῆς βρόμ-, ἴδε Ἀλκαί.
παρὰ Σγολ. Σοφ. Ο. Τ. 153· περὶ τῆς γραφῆς βρώμ-, Ἀρατ. 60,
καὶ πρὸλ. βρωμάομαι.

βρωμώδης, ες, (εἶδος) ὁ βρωμῶν, δυσωδία ἀποφέρων, Στραβ. 246.
βρωσεῖω, ἐφετικὸν τοῦ βιθρώσκω, πεινώ, ἔχω ὄρεξιν, Καλλ.
Ἀποσπ. 435.

βρώσιμος, ον, φαγώσιμος, Αἰσχύλ. Πρ. 479, Δίριλ. Ἀναξωσ. 2.
βρώσις, εως, ἡ, (βιθρώσκω) φαγητόν, ἀντιθ. τῶ πρόσσις, Ὁδ. Ο.
490, Ἰππ. Θ. 797, Πλάτ. Νόμ. 783C· βρ. ἀναγκαῖα Θεουκ. 2. 70.

II. τὸ τρώγειν, Ἰππ. Ὁξ. 388, Πλάτ. Πολ. 619C· ἐρινός
ἀχρεῖος ὢν ἐς βρώσιν Σοφ. Ἀποσπ. 190. 2) σῆψις, αλω-
ρίασις, Εὐαγγ. κ. Μαθ. ε', 19.

βρωτέος, α, ον, ῥήμ. ἐπιθ., ὃν πρέπει τις νὰ φάγῃ, Λουκ.
Παρασ. 9.

βρωτήρ, ἥρος, ὁ, ὁ τρώγων, κατατρώγων, ἀφανίζων, βρωτῆ-
ρας αὐγμοῦς (οὗτος ὁ Scalig. ἀντὶ αἰγμάς) Αἰσχύλ. Εὐμ. 803·
ὀδόντες Νίκ. Ἀλ. 421· ἱππάκης βρωτῆρες .. Σκύθα Αἰσχύλ.
Ἀποσπ. 203.

βρωτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς βρώσιν, ἀδηφάγος, Ἀριστ.
Πρὸλ. 23. 39, π. Ζ. Γ. 4. 5, κτλ. II. ὁ πρῶτον τὴν τάσιν
ταύτην, ὀρεκτικὸς, δυνάμει Χρῆσταιπ. παρ' Ἀθην. 335D.

βρωτός, ἡ, ὄν, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ βιθρώσκω, ὃν δύναται τις νὰ
φάγῃ, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 321E. II. βρωτόν, τὸ, φαγη-
τόν· ἀντιθ. τῶ ποτόν, Σεν. Ἀπομν. 2. 1· II. βρωτοῖσι καὶ πο-
τοῖσι Εὐρ. Ἰκέτ. 1110.

βρωτύς, ἡ, Ἴων. ἀντὶ βρώσις, Ἰλ. Τ. 205, Ὁδ. Σ. 407, κατ'
αἰ. βρωτύον [μετὰ ὄν]· γεν. βρωτύος Φιλῶς. παρ' Ἀθην. 147C.

βύας, ου, ὁ, νυκτερινὸν πτηνόν, εἶδος μεγάλης γλαυκῆς, «μπου-
φο», Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 3, 2· βύας ἐβύσε, «έννας μπουφορ ἐβώ-
ναξ», Δίων Κ. 56. 29., 72. 24· ὁ τύπος βύζα καὶ τὸ ῥήμα
βύζω δεικνύουσιν ὅτι τὸ βρύας εἶναι ἐσφ. γραφῆ παρ' Ἀριστ.

βυβλάριον, τό, ὕποκορ. τοῦ βύβλος, Ἀνθ. Π. 11. 78.
βυβλινο-πέδιλος, ον, ὁ ἔχων σανδάλια ἐκ βύβλου, παρ' Εὐστ.
1913. 44.

βύβλιος, η, ον, (βύβλος) κατασκευασμένος ἐκ βύβλου, ἔπλον
νεὸς ἀμφιελίσσης βύβλινον Ὁδ. Φ. 391, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 25, 36·
ὑπόδηματα, ἰστία ὁ αὐτ. 2. 37, 96.—πρὸλ. βιβλίος.

βυβλίον, τό, χάρτης ἐκ βύβλου, Ἠσχύ. συγγ. ὡς διάφ. γραφ.
ἀντὶ τοῦ βιβλίον, καὶ οὕτω γραφόμενον ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 2448. VIII.
30., 3311, 3408.

βύβλος, ἡ, ὁ Αἰγύπτιος πάπυρος, Cyperus papyrus, τοῦ ὁποῖου
τὸ τριγωνικὸν στέλεχος καὶ τὰς ῥίζας ἔστρωγον οἱ πέντητες (πρὸλ.
πάπυρος), Ἡρόδ. 2. 92, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 761. 2) οἱ ἰνώδεις
αὐτοῦ φλοιοὶ παρεσκευάζοντο πρὸς κατασκευὴν σχοινῶν, ἰστίων,
στρωμάτων, χάρτου, (ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ φυτοῦ ἦν γνωστὴ τῶ Ὀμη-
ρω, ἴδε βύβλιος), Ἡρόδ. 2. 96.—ὁ ἔξω φλοιὸς τοῦ παπύρου χρῆ-
σιμος, ὅπως γράφει τις ἐπ' αὐτοῦ, ἐντεῦθεν κατὰ πληθ., φύλλα βύβλου,
ὁ αὐτ. 5. 58, Ἐριμπ. Φορμ. 113. 3) χάρτης, βιβλίον, Ἡρόδ.
2. 100, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 155, 1005.—ἀλλ' ἐπὶ τοιαύτης σημασίας
συνήθως γράφεται βιβλίος (ὁ ἴδεν)—πληθ. βύβλα, τὰ, Ἀνθ. Π. 9.
98.

II. β. στεφανώτρις, ἕτερον φυτὸν μνημονευόμενον ὑπὸ
Θεοπόμπ., Ἰστ. Ἀποσπ. 11, πρὸλ. Πλούτ. Ἀγῆσ. 36. [Ὑ, Αἰσχύλ.
Ἰκ. 761].

βυδοί, οἱ, = μουσικοί, Σοφ. (Ἀποσπ. 79) παρ' Ἠσυχ.· πρὸλ.
βιδῆ.

βύζα, ἡ, = βύας, Νίκ. παρ' Ἀντων. Λιβ. 10.
βύζην, ἐπίρρ., στενωὶς πεπιεσμένος, στενωὶς, β. κλειεῖν Θεουκ. 4. 8.
βύζην (Α), μέλλ. βύζω, (βύω) συμβαίνει συχνά, βύζεται (βύ-
ζει;) Ἀρατ. Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 2, 2, πρὸλ. Ἠσχύ. βύζων· πυκνόν.
βύζω (B), ἀορ. ἐβύξα, φωνάξω ὡς ὁ βύας (μπουφορ), ἴδε ἐν
λ. βύας.

βύθια, (βυθός) εἶμαι ἐν τῶ βυθῶ, Νίκ. Θ. 505.
βύθιζω, καταβυθίζω πλοῖον, Σοφ. (;) παρ' Ἠσυχ.· μίαν τριήρη
ἐξύθισαν Πολύδ. 2. 10, 5· β. ἀνθρώπου εἰς ὄλεθρον Ἀ' Ἐπιστ.
π. Τιμ. ε', 9.—παθ., ἐπὶ πλοῖου, κτλ., καταβυθίζομαι, Ἀριστ. Φυτ.
2. 2, 6, Διόδ. 11. 18, κτλ.

βύθιος, α, ον, ὠσαύτως ος, ον, Γαλλῶν.— ἐν τῶ βῆθει, βευ-
θισμένος, Λουκ. Ἐνκλ. Δ. 1. 3· κρηπίδας βυθίας πήξα Ἀνθ. Π.
9. 791· ἐκ βυθίας ἰλύος, ἐκ τοῦ πηλοῦ τοῦ βυθοῦ, τοῦ πηλέος,
Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 71. II. ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ ἐκ τῆς θαλάσ-
σης, τὰ βύθια (ἐνν. ζῶα), ἐνυδρά ζῶα, Ἀνθ. Π. 6. 182· β. Κρο-

νίδης, ὁ Ποσειδῶν, Λουκ. Ἐπιγράμμ. 34. III. μεταφ., βα-
θός, ἐκ βῆθους, βύθιον φθέγγεσθαι Πλούτ. Κράσ. 23· β. λογι-
σμός Φίλων 1. 639.

βύθισμός, οὔ, ο, καταβυθίσις, τὸ καταβυθίζειν ἢ καταβυθίσθαι,
Πηλοδ. 9. 8.

βυθίτες, ἰδος, ἰδοῦρ. θηλ. τοῦ βύθιος, ψάμμος Ἀνθ. Π. 9. 290.
βυθόθεν = βυσσόθεν, Ρωμῶν. Μονοφ. (Bul. Coresp. Hel. 11,
σ. 273).

βυθός, ὁ, τὸ βῆθος, ἰδίως ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὰ βαθέα ὕδατα, ὁ
πυθὴν τῶν βαθέων μερῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 432· μεταφ., ἔξ οὐρίων
δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν Σοφ. Αἰ. 1083· ἀνακουφίσει κόρα
βυθὸν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 24· ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἶμα, ἐκ τῆς βαθείας
πληγῆς, ὁ αὐτ. Φ. 783· καταφέρεσθαι εἰς β. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9.
32, 5, κτλ.· ἐκ τοῦ β. αὐτοῦ 9. 37, 29· ἐν τῶ β. τῆς Θαλάσ-
σης αὐτοῦ 4. 10, 5.—μεταφ., ἐν βυθῶ ἀτεχνίτης, εἰς τὰ βῆθη
τῆς .., Ἰππ. 27. 10· ἀθεδότητος Πλούτ. 2. 757B· β. ἀγνοίας,
κακῶν, κτλ., Ἐκκλ. (ἴδε ἐν λ. βαθύς).

βυθο-τρεφής, ες, ὁ ἐν τῶ βυθῶ ζῶν, Ἐδδ. (3 Μακκ. ε', 8)·
-τροφός, ον, Μανασσ.

βυκάνη, ἡ, σάλπιγξ, Λατ. buccina, Πολύδ. 15. 12, 2· κλουμέ-
νῃ ἔξ ἀρχῆς, κήρυξ Chappell Hist. of Anc. Mus. σ. 283 κέ. —
βυκανάω ἢ βουκανάω, φυσῶ τὴν σάλπιγγα, σαλπίζω, Πολύδ. 6.
35, 12.—βυκάνημα, τό, ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος, Ἀππ. Καρχ. 21·
—βυκάνητής καὶ -ιστής, οὔ, ὁ, ὁ σαλπικτής, Πολύδ. 2. 29, 6.,
30. 13, 11.—βυκανισμός, ὁ, = βυκάνημα, Νικόμ. Ἀρμον. σ. 35·
βυκανισμός παρὰ Πτολ. Μουσ. 1. 4. (Τινεὶ σχετίζουσι τὴν οἰκονέ-
βαιαν ταύτην τῶν λέξεων οὐχὶ πρὸς τὸ Λατ. buccina, ἀλλὰ πρὸς τὸ
βουζ, — καθ' ὅσον σημερινεῖται ἦχος ὁμοῦς τῷ μυκήριμ τοῦ βοῦς).

βυκτής, ου, ὁ, (βύζω, βύω) φυσῶντων, ἠχητικὸς, παταγῶδης,
ἀνεμοὶ βύκται Ὁδ. Κ. 20, κατὰ γεν. πληθ. βυκτάων. II.
ὡς οὐσιαστ., ἄνεμος, θύελλα, Λουκ. 738, 757.

βύνεω, = βύω, χρυσιῶ .. ἐβύνουν τὸ στόμα Ἀριστοφ. Εἰρ.
645· πρὸλ. διαβύω.

βύνη, κρήνη ἠτοιμασμένη πρὸς κατασκευὴν ζύθου, Ἀέτ. 10. 29.
βύνη [ὄ], ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς θαλασσίας θεᾶς Ἴνους ἢ Λευκο-
θεᾶς, Λουκ. 107· ἐντεῦθεν, αὐτὴ ἡ θάλασσα, Εὐροπ. 90.

βύρσα, ἡ, τὸ ἐκδαρὲν, ἀφαίρεθὲν δέρμα, ὄρα, Λατ. corium,
Βατραχίμ. 127, Ἡρόδ. 3. 110, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 6. 1· βύρσης ἐζῶ,
μυρίζω ἐκ δέρματος, ἔχω ὁσμήν δέρματος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 892·
βύρσης κτύπος, τοῦ τυμπάνου, Εὐρ. Βάχχ. 505· ἀσκὸς οἴνου,
Λουκ. Λεψίφ. 6. 2) τὸ δέρμα ζώοντος ζώου, Θεοφρ. 25. 238, 272.

βυρσο-αἰετός, ὁ, ὁ δερμάτινος αἰετός, ἐπίωννον τοῦ βυρσοδέψου
Κλέωνος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 197.

βυρσοεργάτης, ὁ, = βυρσοδέψης, Μ. Φιλῆς (Mil. τ. Β' , σημ. 1.
βυρσοεργός, εως, ὁ, λέξις μεταγεν. ἀντὶ βυρσοδέψης, Ἀρτεμίδ.
4. 56, Πράξ. Ἀποσπ. θ', 43· ὑπῆρχεν ἐταιρεία ἢ σύνδεσμος τῶν
βυρσοῦν ἐν Θεατείροις, Σουλ. Ἐπιγρ. 3499· πρὸλ. βαφεύς.

βυρσεύω, καταργάζομαι δέρματα, βύρσας, ποιῶ τοῦ βυρσοδέψου
τὸ ἔργον, Ἠσχύ.

βυρσικός, ἡ, ὄν, ἐκ δαρῶν ἢ δέρματος, Γεωπ. 6. 2, 7.
βυρσίνη, ἡ, μάστιξ ἐκ δέρματος, λωρί, Ἀριστοφ. Ἰππ. 59, 449,
μετὰ λογοπαγνίον ἐπὶ τῆς λέξεως μυρσίνη.

βύρσινος, η, ον, ἐκ δέρματος, δερμάτινος, πλοιάρια Δίων Κ.
48. 19.

βυρσίς, ἰδος, ὁ, ὕποκορ. τοῦ βύρσα, Ἠσχύ.
βυρσο-δαψέω, καταργάζομαι δέρματα, Ἀριστοφ. Πλ. 167.

βυρσο-δέψης, ου, ὁ, (δέψω) ὁ καταργαζόμενος δέρματα, Ἀριστοφ.
Ἰππ. 44, κτλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 6665.

βυρσο-δεψικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς καταργατῶν
δερμάτων, Ἰππ. 628. 22, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 3. 9, 3.

βυρσοδέψιον, τό, τόπος ἡ ἐργαστήριον ἐν ᾧ καταργάζονται δέρ-
ματα, Σουλ. Ἐπιγρ. 5594. 1. 71· -δαψέων, Ἐτυμολ. Μ. 187. 17.

βυρσο-πάγης, ες, (πήνυμι) ἐκ δερμάτων κατασκευασμένος,
Πλούτ. Κράσ. 23.

βυρσο-παφλαγῶν, ὁ, ὁ βυρσοδέψης Παφλαγῶν, κωμ. ὄνομα
τοῦ Κλέωνος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 47.—βυρσοδεψοπαφλαγῶν, Κ.
Ροδίου ποιητ. Matr. An. gr. 11, σ. 626.

βυρσο-ποιός, ὄν, ὁ καταργαζόμενος δέρματα, Δείναρχ. παρὰ
Πολύδ. Ζ', 160.

βυρσο-πόλης, ου, ὁ, ὁ πολῶν δέρματα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 136.
βυρσο-τενής, ες, = βυρσοτόνος, τύμπανα Εὐρ. Ἐλ. 1347.

βυρσο-τόμος, ον, (τέμνω) ὁ κόπτων δέρματα, Μανέθ. 4. 320,
Ἠσχύ. ἐν λ. ῥινοτόμος.— ἐντεῦθεν βυρσοτομέω, κόπτω δέρ-
ματα, Πολύδ. Ζ', 81.

βυρσο-τόνος, ον, ὁ ἔχων δέρμα ἐκτεταμένον ἢ τενωμένον
ἐπίων του, β. κύκλωμα = τύμπανον Εὐρ. Βάχχ. 124.
βυρσοῦ, καλύπτω με δαρῶν ἢ δέρμα, Ἀθην. (Ἀρχ. Μαθημ. 4).
βυρσοῦδης, ες, (εἶδος) ὡς βύρσα, χονδρός, Γαλλῶν.
βύσα-αύχην, ον, ἡ, (βύω) ὁ ἔχων τὸν λαμὸν βραχύν, «κον-
τολαίμης» Ἀριστοφ. παρὰ Πολύδ. Β', 135 (Ἀποσπ. 648), Ξεναρχ.
Βουτ. 1.

Βύσιος, ὁ, Δελφικὸς μῆν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1704.
βύσμα, τό, (βύω) στούπωμα, βούλωμα, Ἴππ. 640.12, Ἀριστοφ. Ἄποπ. 285· Στ(ιλ)πυρινοὺς βύσματα, στουτώματα, βουλώματα τοῦ Στ(ιλ)π., δηλ. ἐπιχειρήματα, δι' ὧν ἐφίμου τῶν ἀντιπάλων του τὰ στόματα, Δίφιλ. Γαμ. 2.
βύσσα, ἡ, = βυσσός, Ὀππ. Ἄλ. 1. 453. **II.** θαλάσσιον πτηνόν, Ἄντων. Λιβ. 15.

βύσσειος, ἡ, ὄν, κατεσκευασμένος ἐκ βύσσου, σινδῶν β., λεπτή λευκὴ σινδῶν ἐν χρήσει πρὸς περιτύλιξιν τῶν τεταρχειζομένων σωμάτων, Ἡρόδ. 2. 86· διὰ πληγῆς, ὁ αὐτ. 7. 181· πέπλοι Δισχύλ. Πέρσ. 125· φάρος Σοφ. Ἄποπ. 342· θρόνια β., πληρωνόμενα ὡς φάρος ἐν Αἰγύπτῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4697.18.

βυσσοδομεύω, (δομέω) οἰκοδομῶ ἐν τῷ βᾶθει, θθεν, σκέπτομαι περὶ τινος πράγματος ἐν τῷ βᾶθει τῆς ψυχῆς μου, κατὰ βᾶθος καὶ κατ' ἐμυθόν σκέπτομαι καὶ κρίνω, Ὀμ. μόνον ἐν Ὀδύσει. ἀεῖποτε ἐπὶ κακῆς σημασίας, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων P. 66, κτλ. ὡσαύτως, μύθος βυσσοδ. Δ. 676· οὕτω, δόλον φρεσὶ βυσσοδ. Ἦσ. Ἄσπ. Ἡρ. 30· οὕτω παρὰ μεταγεν. συγγραψ., ὄργην βυσσοδ. Λουκ. Διαβολ. 24· τὰ βυσσοδομιεῖσιμα, μυστικὰ σχέδια, Πηλοδ. 7. 11— ὡσαύτως -δομέω Εὐστ. 1513. 46, Σουίδ.

βυσσοθέην, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ βυθοῦ, τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, Σοφ. Ἄντ. 590· κινήσιμα βυσσοθέην γνώμην Βᾶθρ. 95. 49, πρβλ. Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 36Γ.

βυσσομέτρης, οὐ, ὁ, ὁ μετρῶν τὰ βᾶθη, ἐπίθ. τοῦ ἀλιεῖος, Ἄνθ. II. 6 193.

βυσσός, ὁ, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ βυθός, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὁ πυθμῆν, Ἰλ. Ω. 80· ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 2. 28, 96, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 15, 15.

βύσσοσ, ἡ, (Ἐβραϊστὶ būtz, Γεσίν. Λεξ. ἐν λ.) λεπτὸν ὑποκίτρινον λίθον (ἰδίως Αἰγυπτιακὸν καὶ Ἰνδικόν), καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὕψασμα, Ἐμπεδ. 293, Θεόκρ. 2. 73— ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζοιτο τὰ ὑράσματα τῶν μουμιῶν τῶν Αἰγυπτίων (πρβλ. βύσσιος), οὐχὶ ἐκ βάμβακος, ἴδε Wilkinson's Egypt (1η σειρὰ), 3. σ. 115— παρὰ μεταγεν. συγγραψ. λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ βάμβακος, ὡς ὑπὸ Φιλοστρ. 71, Πολυδ. Ζ' 76· διακρινόμενον ἀπὸ τῆς καννάδεωσ καὶ τοῦ λίθου, Πασφ. 6. 26, 6, πρβλ. 5. 5, 2· ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ μετᾶξῃ, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς εἶδος βάμβακος, τὰ Σηρικὰ, ἐκ τινῶν φλοιῶν ξαινομιένης βύσσου Σπράβ. 693, (Ἡ byssus τῶν νεωτέρων φυσιοζιῶν ἐστὶν ἡ μετὰξόδης κλωστὴ τῆς rinna marina).

βυσσοφρων, ὄν, (φρήν) = βαθυφρων, ὁ βαθέα σκεπτόμενος, Δισχύλ. Χο. 651.

βύσσωμα, τό, = βύσμα, ἐπὶ δικτύων, τὰ ὑποῖα ἐκλείσαν τὴν διάβασιν εἰς τι πλῆθος θύννων, Ἄνθ. II. 6. 33.

βύσταξ, ακος, ὁ, = μύσταξ, Ἄντιφ. Ἄρχ. 1· πρβλ. καταφρονέω II.

βύστρα, ἡ, = βύσμα, Ἄντιφ. Ὀρρ. 1.

βυτινή, ἡ, = πυτινή, λέξις Ταραντινή, Ἠσύχ.— ἴδε καὶ Λεξ. Κουμανούδη ἐν λ. β(υ)τινᾶριον.

βύω Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 50, 6 (πρβλ. βύζω, βυνέω)· μέλλ. βύω [ῶ] (ἐπι-) Κρατίν. Πυτ. 7, (προ-) Ἀριστοφ. Σπρξ. 250· ἄρ. ἐβύσα Ἴππ. 492. 2, (ἐπι-) Ἀριστοφ. Πλ. 379, (προ-) ὁ αὐτ. Σπρξ. 249.— Μέσ. (ἴδε δια-, ἐπι-, παρα-βύω).— Πασφ., ἄρ. ἐβύσθην (παρ-) Λουκ. Θ. Ἐκ. 10· πρμ. βέβυσμαι, ὅστις εἶναι ὁ κυρίως ἐν χρήσει χρόνος. Στουπῶνω, βουλώων, κλείω, φράττω, 1) μ. γεν. πράγμ., γεμίζω μὲ τι, στουπῶνω γεμίζων μόνον ἐν τῷ παθ., νημάτος βεδυσμένος, βουλωμένος μὲ νῆμα, Ὀδ. Δ. 134· τὸ στόμα ἐδέδυστο [ἐνν. χρυσοῦ] Ἡρόδ. 6. 125. 2) μ. δοτ. πράγμ., στουπῶνω μὲ τι, διὰ τινος, βύσασ τὴν ἔδρην σπόγγω Ἴππ. 492. 2, πρβλ. Ἀριστ. ἐνθ' ἄνωτ.— παθ., σπογγίω βεδυσμένος Ἀριστοφ. Ἄγ. 463· κηρίω ὁ αὐτ. Θεσμ. 506· ραφάνοις τὴν ἔδραν βεδυσμένος Ἀλκίφρων 3. 62· πρβλ. βύσμα. 3) ἀπολ., βεδυσμένος τὴν ῥίνα, ἔχων στουπυμένην τὴν ῥίνα, Ἠγήσιπ. Ἄδ. 1. 27· βεβ. τὰ ὠτα, κωφός, Λουκ. Κατάπλ. 5· εἶμα βεβ., ἐνδύμα κλειστόν, πυκνῶς ὕρασμένον, Ἴππ. 588. 43.

βυθῖον, τό, = βοῖδειον, Δωρ.

βυθῆω, ἴων. συνγρ. ἀντὶ βοθηῶ.

βωκκαλῖς, ἡ, εἶδος Ἰνδικοῦ πτηνοῦ, Αἰλ. Ζ. I. 13. 25.

βωκολιάσδω, -αστής, βωκόλος, -ικός, Δωρ. ἀντὶ βουκ-βώκος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ βούκος, βουκατός.

βωλά, Δωρ. ἀντὶ βουλή, Ψήφισμ. Βυζ. παρὰ Δημ. 255. 20.

βωλάζω, ἀνασκάπτω τὴν γῆν, Ὀνήσανδρ. 10, 1.

βωλάχιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βῶλαξ, Ἠσύχ., Ζωναρ.

βωλάχιος, α, ὄν, ὁ ἔχων βῶλακας, παχύς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἔλαρος ἀμυδρὸς ἢ ἔρρον, Πίνδ. II. 4. 406.

βῶλαξ, ἄκος, ἡ, = βῶλος, Πίνδ. II. 4. 66, Θεόκρ. 17. 80.

βωλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ βῶλος, Σπράβ. 777.

βωλευσμαι, Δωρ. ἀντὶ βουλ-, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 75.

βωληδόν, ἐπίρρ., ἐν εἶδει βῶλου, Διοσκ. 5. 123.

βῶλινος, ἡ, ὄν, κατεσκευασμένος ἐκ βῶλων, ὁ ἔ. πλίνθων, Ἠσύχ.

βωλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ βῶλος, Ἀριστοφ. Σπρξ. 203, Ἀριστ. Θαυμαστ. 46.

βωλίτης, οὐ, ὁ, εἶδος μύκητος, Λατ. boletus, Γεωπ. 12. 17. 8 κ. ἄλλ.

βωλο-ειδής, ἐς, ἔχων βῶλακας ἢ βῶλους, Θεόφρ. Πυρ. 65.— Ἐπίρρ. -δῶς Διοσκ. 1. 100.

βωλοκοπέω, ὕραυ βῶλους τῆς γῆς, συντριβῶ, Ἀριστοφ. Ἄποπ. 600

βωλο-κόπος, ὄν, ὁ συντριβῶν βῶλους, Κρατίν. Ἄρχ. 6.

βῶλομαι, Δωρ. ἀντὶ βούλ-, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 49.

βωλο-ποιεῶ, εἰς βῶλους μεταβάλλω, Ἴππ. Ἐπ. 182.

βῶλος, ἡ, σπανιώτερον ὁ (ἴδε ἐν τέλ.), ὄγκος γῆς ἢ χῶματος, Λατ. gleba, εἶκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρω Ὀδ. Σ. 374· ὕγρᾶς ἀρούρας β. Σοφ. Ἄγ. 1286· ὡς βαλῶ ταύτη τῇ βῶλω Ἐν. Κύρ. 8. 3, 28· συγγ. ἐν τῇ Ἄνθ. καὶ παρὰ μεταγ. περὶ βῶλος ἀρουραν, παροιμία ὡς ἡ ἀγγλική: carrying coals to Newcastle, Παροιμιογρ. Σουίδ. 2) παρὰ ποιητᾶς, ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. gleba, γῆ, χωράρι, ἔδαφος, Μόσχ. 4. 37, Ἄνθ. II. 9. 561, κτλ.— ὑποστατικόν, κτήμα, Συνέσ. Ἐπ. 38. 3) καθόλου, ὄγκος παντὸς πράγματος, οἶον χρυσοῦ, Ἀριστ. Θαυμαστ. 45, Ἄποπ. 248, Σπράβ. 146· οὕτως ὁ Εὐρ. ὡς κἀνήτης τοῦ Ἀναξαγόρου (ἴδε μύδρος) ἀπέδιδαν εἰς τὸν ἥλιον τὸ ὄνομα χρυσοῦ βῶλος, παρὰ Διογ. Α. 2. 10, πρβλ. Ὀρ. 983 καὶ Πέρσ. ἐν τόπῳ (975)· β. μολλίδου Διόδ. 3. 14.— Τὸ γένος εἶναι θῆλ. κατὰ τοὺς ἀρίστους γραμμ., ὡς Φρόν. ἐν Δ. Β. 3. 10, Μοῖρ. 95· καὶ τὸ ἀρσ. διασφραγισθὲν πολλοῦ μὲν δὲ παρ' Ἀριστ. ἐνθ' ἄνωτ., Δίων. Κ. 40. 47, καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν μεταγεν. συγγραψ.— Ἐν Ἄνθ. II. 7. 719, ὑπὸ βῶλω ὑπάρχει ἐν τῷ χρω, ὁ Reiske βῶλακι.

βωλο-στροφέω, ἀναστρέφω βῶλους, ἐν φ' ἀροτρω, Γεωπ. 2. 23, Εὐστ. 581. 16· βωλο-στροφία, ἡ, τὸ ἀναστρέφειν βῶλους, Γλωσσ.

βωλο-τόμος, ὄν, ὁ συντριβῶν βῶλους, μύρμηκας Ἄνθ. II. 9. 438.— βωλοτομέω, ἐν Βίω Ὀμ. εἶναι πῶ. ἐσφαγμ. γραψ. ἀντὶ κωλο-, πρβλ. Πηλοῦτ. 2. 377E.

βωλόδης, ἐς, (εἶδος) = βωλοειδής, Θεόφρ. Λιβ. 42.

βῶμαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, = βωμολόχος, Ἀγαθ. 130. 21, Ἐτυμ. Μ., Σουίδ.— ἴδε κῶμαξ— ἐντεῦθεν βῶμαξευμα, τό, = βωμολό-χευμα, Ἀπολλ. Καρ. παρὰ Σχολ. Πλάτ. Πηλ. 606C. II.

βῶμαξ, ἄκος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ βῶμαξ, Α. Β. 85. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε Δράκοντα 18].

βωμιαῖος, α, ὄν, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Σοφ. Ἄποπ. 36.

βῶμιος, ὄν, ὡσαύτως α, ὄν, ἴδε κατωτ. (βῶμός)— ὁ ἀνήκων εἰς βῶμόν, ἀκτάν παρὰ βῶμιον Σοφ. Ο. Τ. 184· βῶμιος ἐσχάροι Εὐρ. Φων. 274. 2) ἐπὶ ἱκέτου, βῶμια ἐφημένη, παρὰ τὸν βῶμόν, ὁ αὐτ. Ἰκ. 93, πρβλ. Σοφ. Ἄντ. 1301· ἀμφὶ βῶμιοσ λιτὰς Εὐρ. Φων. 1750.— βῶμικός, Bull. Cor. Hell. 11, 600.

βῶμιος, ὁ, ὄνομα Λαμιακοῦ τινος μνηός, Κουρτ. Ἐπιγρ. Δελφ. σ. 14.

βῶμις, εἶδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ βῶμός, βαθμῖς, Ἡρόδ. 2. 125.

βωμιακάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ βῶμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 5996.

βωμιάκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ βῶμός, σπρηνοειδὲς σῶμα, Ἠρων Πνευμ. σ. 191 κξ.

βωμιαστρία, ἡ, ἰερεία, Νίκ. Ἄλ. 217.

βωμο-ειδής, ἐς, βωμῶ ὅμοιος, Πηλοῦτ. Θεμιστ. 32.

βωμολόχευμα, τό, κολακεία, μόνον κατὰ πληθ., χαμερπεῖς κολακείαι, ἀπρεπεῖς καὶ ταπεινὸν σκώμμα, Ἀριστοφ. Ἴππ. 902, Εἰρ. 748.

βωμολοχεύομαι, μεταχειρίζομαι χαμερπῆ κολακείαν, λέγω φλυαρίαις, τέρπομαι εἰς ἀπρεπῆ σκώμματα, Ἀριστοφ. Ἄποπ. 212· ἀντιθ. τῷ σεμνύνομαι, Ἰσοκρ. 149D— ἀσαύτως ἐπὶ ἀβλίας μουσικῆς, ἴδε ἐν λ. βωμολόχος I. 2. Τὸ ἐνεργ. παρ' Ἠσύχ., ἴδε Λέσβιος ὠδός, Σουίδ.

βωμολοχέω, ἐπαυτῶ, Πολυδ. Γ', 111. 2) = τῷ προηγ., Πηλοῦτ. 2. 407C.

βωμολογία, ἡ, ἐπατεία, Πολυδ. Γ', 111. 2) χαμερπῆς κολακεία, ἀγροικὰς ἀστεϊότης, φλυαρία, ἀπρεπεῖς καὶ ἀνόητος ὁμιλία, Πλάτ. Πηλ. 606C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 13, κτλ.· πρβλ. βωμολόχος.

βωμολογικός, ἡ, ὄν, ἔχων κλίσιν πρὸς φλυαρίαν, βωμολογίαν, Λουκ. Ἐρμστ. 58.

βωμολόγος, ὄν (λοχάω), κυρίως ὁ περὶ τοὺς βῶμούς παραμένων, ἢνα ζητήσῃ ἢ κλέψῃ μέρος τοῦ ἐκεῖ προσφερομένου κρέατος, ἢνα μὴ πρὸς τοῖσι βῶμοσι ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα Φερεκρ. Τυρ. 2· ἐντεῦθεν, ἐπαίτης πάσχων ὑπὸ πείνης, Λουκ. Μισθ. Συν. 24, πρβλ. Plaut. Rud. 1. 2, 52, Ter. Eun. 3. 2, 38· ἄλλᾳ κατὰ τὸ πλείστον, 2) μεταφ., ἐπὶ τῶν δυναμένων καὶ δεχομένων νὰ πράξωσιν οἰανδήποτε χαμερπῆ ἐργασίαν, ἢνα κερδήσωσι τὸν ἄρτον, ἀγροικῶς ἀστεϊζόμενοι, ἀναίσχυντος καὶ φλύαρος γελωτοποιός, Ἀριστοφ. Ἴππ. 1358, Βατρ. 1085, 1521, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2.

ποιητικῆς ιδέας περί Ὠκεανοῦ, ὃ ἴδε· οὕτως Δίσχυλ. Θῆβ. 310, Σοφ. Ο. Κ. 1072· Δωρ. Γαϊάοχος ἀπολύτ., Πίνδ. Ο. 13. 114.

II. ὁ πρεσβυτάτος τῆν χώραν, ὑπερασπιστὴν αὐτῆν, γαϊάοχε, παγ- κρατές Ζεὺ Δίσχυλ. Ίκ. 816· γαϊαόχαν τ' Ἄρτεμιν Σοφ. Ο. Τ. 160.

γαϊη-φάγος [α], ον, ὁ τρώγων χῶμα, Ἄθην. 305Α. γαϊο-γράφος [α], ὁ = γεωγράφος, Ἡσύχ. γαϊο-δότης, ου, ὁ, (δίδωμι) ὁ δίδων γῆν, χώραν, Καλλ. Ἄποσι. 158· διάφ. γρ. γαϊοδάτης, ὁ διανεμὼν γῆν (δαίω). γαϊομάχη, ἀπὸ τῆς γῆς μάχομαι, Μανασσ. 6481· -μάχος, ον, ὁ αὐτ. 6707.

γαϊο-μέτρης, ου, ὁ = γεωμ-, Μανέθ. 4. 210. γαϊο-νόμος, ου, ὁ κατοικῶν τὴν γῆν, κάτοικος, τεκμήρι', & γαϊονόμοισιν ἀελλπα, ἐν διορθώσεως τοῦ Ηερμ. ἀντὶ τεκμήρια τὰ τ' ἀνόμοια σὶδ' ἀελλπα ἐν Δίσχυλ. Ίκ. 54.

γαϊορούχος, ον, ἐσφ. γραφῆ ἀντὶ γεωρούχος, παρὰ Στράβ. 144. γάτος, ον, Δωρ. ἀντὶ γῆτος, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς ἐστῆς, Δίσχυλ. Ίκ. 826. πρὸλ. Ηερμ. εἰς Θῆβ. 736· παῖς γάτος, τέκνον τῆς γῆς, ἐπὶ δούλου μὴ δυναμένου ἐν ὄριση τινὰ ὡς πατέρα του, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 606· πρὸλ. γῆς ὡν πρόσθε γόνος μητέρα γαῖαν ἔχω αὐτόθι 4· γῆς παῖς αὐτόθι 1037. 6· πρὸλ. Ἄνθ. II. 7. 371. II. τὸν γαῖον Δίσχυλ. Ίκ. 156, = καταχθόνιον, εἶναι διόρθωσις κατ' εἰκασίαν τοῦ Wellauer ἀντὶ τοῦ ἐφαρμένου τόν- ταιον, ἴδε Διανδ. Ἄποσι. 229.

γαϊο-τροφῆς, ἐς, ὑπὸ τῆς γῆς ἢ ἐκ τῆς γῆς τραφεῖς, Συνέσ. 340D. γαϊο-φάγος [α], ον, = γαϊηφάγος, Νίκ. Θ. 784.

γαϊο-φάνης, ἐς, ὁ ἔχων τὸ χρώμα τὸ γῆμα, Ἄρχιγ. ἐν Matth. Med. σ. 158—τὸ γαϊοφ., ἢ πρὸς τὴν γῆν ὁμοιότης τῆς σελήνης, Φιλόλαος παρὰ Στωβ. Βιλλογ. 1. 562.

γαῖω, κάμνω τὴν γῆν, κάμνω τὴν στερεὴν, πληρῶ τὴν χῶματός, Τρέττ. Χιλ. 1. 907 κ. ἄλλ.—παθ., γίνομαι γῆ ἢ χῶμα, Συνέσ. 139Α.

γαῖσος, ὁ, ἢ γαῖσον, τὸ, (Α. Β. 88) gaesum, εἶδος ἀκοντίου, ὃ ἔχρανον οἱ Κελτοὶ (Πολύβ. 6. 39, 3, κλπ.), οἱ Ἰβήρες (Ἄθην. 273Γ), οἱ Καρχηδόνιοι (Διόδ. Σ. 15, 57), οἱ Λίβυες (Πολ. 7, 156)—ἐντεῦθεν ἴσως τὸ Κελτικὸν ὄνομα Γαϊσάται ἢ -οι, οἱ, ὅπερ ὁ Πολύβ. μεταφράζει: «μισοθόροι», 2. 22, 1. (Ἰβηρικὴ λέξις κατὰ τὸν Ἄθην. 273Γ.)

γαῖω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ φράσει κύδει γαῖων, γαυρίων ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ Βιάρρω, Ἄρεως, Διός, Ἰλ. Α. 405, Ε. 906, Θ. 51 (οὐδαμῶς ἐν Ὀδ. Σ.)· μονιή γαῖων Ἐμπεδ. 24. (Ἐκ τῆς √ΓΑΓ ἢ ΓΑΥ, ἣτις φαίνεται ἐν τῷ ἄ-γαυ-ός, ἀγαυ-ρός, γαῦρος, Λατ. gaudeo, gaudium, gavisus· πρὸλ. ὡσαύτως γηθεῖω, γάνυμαι.)

γαϊωδῆς, ἐσφαλμ. γραφῆ ἀντὶ τοῦ γεωδῆς παρὰ Πολυδ. 2. 15, 8, Ἡσύχ. ἐν λ. Σκυρία.

γαῖων, ὄνος, ὁ, σωρὸς χῶματος, λοφίσκος ὡς ὄριον, Πίν. Ἡρακλ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 88· γαῖων ἐν Σικελ. τινι ἐπιγρ. 5594. 83. γαῖκινος, ὁ, πληθ. γαῖκινα, τὰ, σεισμός· καὶ γαῖκίνας, ὁ, ὁ τῆν γῆν κινῶν, σείων—μόνον παρ' Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμ. Μ.

γάλα [ου], τὸ, γεν. γάλακτος, ὡσαύτως γάλατος Φερερκ. Μεταλλ. 1. 18 (ἴδε Meineke ἐν τόπῳ, Διόδ. Εὐρ. Φιν. 1527, πρὸλ. γαλατοθρέμμων)· ὡσαύτως τοῦ γάλα ἄλλ., Πλάτ. Κωμ. Ἀδῆλ. 39 (ἔνθα ἴδε Meineke)· δοτ. πληθ. γάλαξις Πλάτ. Νόμ. 887D. (Ὁ τύπος γαλακτ φαίνεται ἐν τῷ Λατ. lact (lac), μετὰ προημα- τικοῦ γα· πρὸλ. ὡσαύτως γλάγος, γάλατος· εἶναι δύσκολον νὰ μὴ πιστεύσῃ τις ὅτι τὸ Γοθ. mi-luk-s (ἀγγλ. milk) εἶναι τύπος ἰσοδύναμος, ἐν ᾗ περιπτώσεσι τὰ ἀμέλγω, mulgeo, ὅα ὡσι συγγενῆ πρὸς τὴν προκειμένην λέξιν.)

Γάλα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὀμ., κλπ.· εὐποτον γ., εὐτραφέες γ. Δίσχυλ. Πέρσ. 611, Χο. 898· ἐν γάλακτι εἶναι, γενέσθαι, εἶμαι εἰς τὸ βυξί, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1266, Πλάτ. Τιμ. 81C· ἐν γάλακι τρέφεσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. ἐνθ' ἄνωτ.· γάλα δοῦναι Ἐν. Κυν. 7, 4· ἐμπλήσαι γάλακτος, νὰ γεμίσῃ ἐντελὸς μὲ γάλα, Θεόκρ. 24. 3· μεταφ.-οἶνος, Ἀφροδίτης γάλα Ἀριστοφ. Ἄποσι. 490. 2) ὀρνιθων γάλα (ὄνομα φυτοῦ τινος, Νίκ. παρ' Ἀθην. 371C, πρὸλ. ornithogalum), ἀλλὰ τὸ πλείστον παροιμιωδῶς ἐπὶ σπανίων καὶ πολυτελῶν πραγμάτων, ὡς παρ' ἡμῖν «τοῦ πουλοῦ τὸ γάλα», Ἀριστοφ. Σπρῆξ. 508, Ὀρν. 733, ἔνθα ἴδε Σχόλ., Στράβ. 637· οὕτως, οὐδ' εἰ γάλα λαγοῦ εἶχον··· καὶ ταῶς, κατῆρσιον Ἄλεξ. Λαμπ. 1· οὕτω παρὰ Πλινίῳ, gallinacei lactis haustus, οὕτω καὶ παρ' Ἀγγλοῖς παροιμιωδῶς «ri- geon's milk». II. ὁ ὅπος φυτῶν τινων, οἷον τῶν θηράκων (μαρουλίῳ), Ἀριστ. Φυτ. 2. 9, 11, Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 3, 4, κτλ.

III. τὸ γάλα, ὁ γαλαξίας ἐν οὐρανῷ, Ἀναξάγ. κ. ἄλλ.· παρ' Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 4, πρὸλ. 1. 1, 2, 1. 6, 1.

γάλαθηνός, ἢ, ὄν, βυζαίνων, θηλάζων, νέος, τρυφερὸς, νεβροί Ὀδ. Δ. 336· τέκος Σίμων. 20· ἄρνες Θεόκρ. 18. 41· γαλαθηνά (ἐνν. πρόβατα) Ἠρόδ. 1. 183· ἐπὶ θηλαζόντων ζοῖρων, Κράτ. Γειτ. 1, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 21, 5· ἐτι δὲ βρέφῃ Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 396C· ἐπὶ γαλαθηνῶν (sic), ἀντίθ. πρὸς τὸ τῷ τελεῖω Συλλ. Ἐπιγρ. 2656. 32.

γάλακτίας, ἴδε ἐν λ. γαλαξίας.

γάλακτιῶ, παρέχω πολὺ γάλα, Πολυδ. Γ' , 50, Ἡσύχ. γάλακτιζῶ, εἶμαι ὡς τὸ γάλα λευκός, Διοσκ. 2. 174. γάλακτιώδης, ἢ, ὄν, γαλακτιώδης, ὁμοιος γάλακτι, λευκός ὡς γάλα, διάφ. γραφ. παρὰ Διοσκ. 2. 205.

γάλακτινος, ἢ, ον, = τῷ προηγ., Ἄνθ. Π. 5. 193. γαλακτίας, εἶδος, ἢ, = τιθύμαλος, εἶδος βοτάνης (κοιν. «γαλα- κτία»). Ἄετ. 1, σ. 23.

γάλακτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ γάλα, = «ὀλίγο γαλατάκι», Μ. Ἄν- τίων. 5. 4. 2) πληθυντ., γαλακτιώδες ἔδισμα, Ἄλκιφρ. Ἄποσι. 6, 10. γάλακτιτης λίθος, ὁ, εἶδος λίθου, ὅστις ὑγρὰνθεῖς καὶ τριβόμε- νος παράγει χυμὸν τινὰ γαλακτιώδη, Διοσκ. 5. 150· ὡσαύτως γαλα- κτις πέτρα Ὀρρ. Λιβ. 2. 11· πρὸλ. γαλαξίας II.

γάλακτοδοτέω, εἶδος γάλα, Ὄριγ. 2, 1253C. γάλακτο-δότης, ον, ὁ δεχόμενος, κρατῶν, περιέχων γάλα, Σχόλ. Θεοκρ. 1. 25.

γάλακτο-ειδής, ἐς, ὁμοιος γάλακτι, ὡς γάλα λευκός, Παρμε- νίδ. παρὰ Στωβ. Ἐκλογ. 1. 574, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 10. 1, 16· πρὸλ. γα- λακτιώδης.

γάλακτο-θρέμμων, ἴδε ἐν λ. γαλακτοθρ-. γαλακτο-κόμος, ὁ, ποιμὴν, Ἡσύχ. γαλακτόομαι, γίνομαι γάλα ἢ γαλακτιώδης, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 7, 3, Διοσκ. 1. 18, Πλουτ. 2. 968Α.

γάλακτο-πάγης, ἐς, ὡς πεπηγμένον γάλα, λευκός, χρώς Ἄνθ. Π. 5. 60, 12. 204· ἄρνα γαλ., ἐπὶ τρυφεροῦ παιδός, Στράτ. 46. γάλακτοποσία, ἢ, τὸ πίνειν γάλα, Ἰππ. 540. 39.

γάλακτοποτέω, πίνω γάλα, Ἰππ. 479. 26, 540. 39, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 15, 4· ὡσαύτως -ποτέω, Ἄμμων. 115, ἴδε Λαβ. Φρόν. 456. γάλακτο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων γάλα, Ἠρόδ. 1. 216., 4. 186, Εὐρ. Ἡλ. 169.

γάλακτο-τροφέω, τρέφω μὲ γάλα, Ἐδδ. (4 Μακκ. γ') 20· -τροφία, ἢ, αὐτόθι ις', 7. γάλακτουργέω, κατασκευάζω ἐκ γάλακτος, οἶον τυρῶν, Πολυδ. Α' , 251. II. κάμνω, παρασκευάζω γάλα, ὡς ἡ τροφός, Σωρᾶν. σ. 212.

γάλακτουργός, ὄν, ὁ παρασκευάζων ἐδέσματα ἐκ γάλακτος, Παρμενίδ. παρ' Ἀθην. 608Α.—γαλακτουργία, ἢ, ἴδε Λεξ. Κομμ. γάλακτοχέω, ἔχω γάλα, γάλακτι τρέφω, θηλάζω, Πολυδ. Γ' , 50· γαλακτουχοῦσης πρέπει νὰ διορθωθῇ παρὰ Πλουτ. 2. 640F ἀντὶ γαλακτοῦσης.

γάλακτουχία, ἢ, τὸ θηλάζειν, Κλήμ. Ἄλ. 456. γάλακτοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων γάλα, ὁ γάλακτι τρέφων, Πολυδ. Γ' , 50.

γάλακτοφάγέω, διὰ γάλακτος τρέφομαι, Φιλόστρ. 553. γάλακτο-φάγος, ον, ὁ διὰ γάλακτος τρεφόμενος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 36, Στράβ. 311· ἴδε γλακτ-.

γάλακτοφορέω, φέρω ἢ παράγω γάλα, Γρηγ. Νύσσ. 1, 556. γάλακτο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἢ παράγων γάλα, Ἰώσηπ. Π. Ι. 3. 3, 4· Ὀπκ. Κ. 1. 443· τιθῆναι Νίκ. Θ. 554.

γάλακτο-χρῶς, ωτος, ὁ, ἢ, ὁ τὸ χρώμα ἔχων γάλακτος, Φιλ- λὺλ. Δύγ. 2, Ναυσικρ. Ναυκλ. 2· οὐδ. πληθ. γαλακτόχροα Διοσκ. 3. 47—ὄνομ. πληθ. γαλακτόχροες παρ' Ὀπκ. Κ. 3. 478 εἶνε ἐσφ. γραφ. ἀντὶ γλακτόχροες ἢ γαλατόχροες.

γάλακτιώδης, ἐς, = γαλακτοιειδής, ὑγρότης Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 5, 6· γ. τροφή ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4. 11, 20—μεταρ., γ. λόγοι Εὐσ. Ε. Ι. 4. 23. 2) ὡς τὸ γάλα χλιαρὸς, Ἰππ. 1235G.

γαλακτωσις, εως, ἢ, ἢ εἰς γάλα μεταβολή, ἴδε Schneid. Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 4, 4, 7.

γαλάνα, γαλαῖνος, Δωρ. ἀντὶ γαλην-. γάλαξ, ἢ, εἶδος μαλακοστράκου, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 4. 6. γαλαξάτος, α, ον, γαλακτιώδης, λευκός, Νόνν. Δ. 6. 338. 2) ὁ διὰ γάλακτος τρεφόμενος, γαλαθηνός, αὐτόθι 3. 389.

γαλαξήεις, εσσα, εν, λευκός ὡς τὸ γάλα, ῥέεθρα· Νόνν. Δ. 22. 18.

γάλαξια, τὰ, ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῆς Κυβέλης, καθ' ἣν ἔτρωγον εἶδος κριθίνου πόλτου μετὰ γάλακτος (γαλαξία, ἢ), Ἡσύχ., CIA 2, 470, 13.

γαλαξίας, ου, ὁ: 1) (ἐξυπακ. κύκλος) ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ λευκός καὶ πολὺαστρος δρόμος (κοιν. ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς) Λατ. cir- culus lacteus, via lactea, Διόδ. 5. 23, Δουκ. π. Ἄλ. Ἰστ. 1. 16, κτλ.· παρὰ Πτολεμ., γαλακτίας. II. (ἐξυπακ. λίθος) = γαλακτιώδης, Διοσκ. 5. 152. III. εἶδος ἰχθύος, Γαλην. 6: σ. 395, ἔνθα γαλεξίας.

Γαλαξίων, μὴν Διήλιον, Ἐπιγρ. Διήλου, Bul. d. cor. hel. V. σ. 468.

Γαλαῖται, οἱ, λέξις μεταγεν. ἀντὶ τοῦ Κελτοῦ, Ἀριστ. Ἄποσι. 30, Πολύβ. 1. 6, 2, κ. ἄλλ.—ἐπιθ. Γαλατικὸς, ἢ, ὄν, Ἀριστ. Κόσμ. 3, 9 καὶ 11.

Γαλατάρχης, ὁ, ὄνομα ἱερατικοῦ ἀξιώματος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ Ῥωμαίων· CIG 4014, 4075, 4076. 2) ἀρχιερεὺς τοῦ κοι- νοῦ τῶν Γαλατῶν, αὐτόθι 4017, 4031.—πρὸλ. Ἀσιτάρχης, Βιθυ- νάρχης, Ἐλλαδάρχης.

γαλατοθρέμων, ον, (τρέφω) ὁ διὰ γάλακτος τραπεῖς, ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινῶ. παρ' Ἀντιφ. Ἀφρ. 1. 4 ἀντὶ γαλακτο-.

γάλατος, ἴδε ἐν λ. γάλα.

γαλατό-χρωσις, ωσις, ὁ, ἡ, ἴδε ἐν λ. γαλακτο-.

γάλα-άγρα, ἡ, παγίς, δι' ἧς συλλαμβάνονται γαλαί.

Ἄριστος, Ἄποσπ. 617C μεταφ., ἐπὶ κλιθεῖον καθειρηγμένον, Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 616C, Σπράδων 273, Ἐβδ.

γαλεάγκων, ἰσραηλ. γραφ. ἀντὶ γαλιάγκων, ὁ ἴδε.

γαλένη, συνηρ. γαλήνη, ἡ, ἡ κοιν. λεγομένη γά(τ)α, ἡν ὁ Διοσκ. 2, 27 γαλήν κατοικίδιον ὀνομάζει, ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἄριστορ. 362, 43 Διδ. φέρεται «γαλή ἡ κάττα, μυγαλή ἡ νυρίττα» Ἠρόδ. 4, 192, Ἄριστορ. Ἀγ. 255· βέβησεν ὀνομαστικὸν γαλήνης ὁ αὐτ. Πλ. 693· εἰ διὰ τὴν ἐπιφάνειαν γαλήν Ἐκκλ. 792, Θεόφρ. 15, 28, Γαλεομομο. παροιμ.· ἴθρα, δι' ἧς γαλή.. οὐκ εἰσέρχεται Ἄπολλ. Κερ. Διαβ. 1, Θεόφρ. 15, 28.— Ἡ γ. ἀγρία (περιγραφομένη ὡς ἐχθρὰ τῶν μύσων, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 6. 37, 4) φαίνεται ὅτι ἦτο ἐγγώριος τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἰσπανίας, Ἠρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Σπράδων 144 ἴσως γ. Ταρτησία ἢ το ἰαυτή, Ἠρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., ἡ παροιμία γαλήν κροκωτῶν ἢ χιτωνίων, ἐπὶ ἀναρμόστων πραγμάτων εἰλημμένη ἐκ τοῦ μύθου τῆς εἰς γυναῖκα μεταθληθείσης γαλήν Βάβρ. II. εἶδος μικροῦ ἰχθύος διακρινομένου ἀπὸ τοῦ γαλέου παρ' Αἰλ. Ζ. I. 15. 11.

γαλεό-βόλον, τό, εἶδος φυτοῦ, κνίδη ὁμοίον, Διοσκορ. 4, 95. πρὸλ. γαλιόψις.

γαλεοειδής, ἐς, (γαλεός) ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κερκηριῶν, οἱ γαλεοειδεῖς Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 11, 8· ἀλλ' οἱ γαλεώδεις εἶναι συνηθέστερον, αὐτόθι 2. 13, 6., 2. 17, 4, κτλ.· τὰ γαλεώδη αὐτόθι 2. 13, 6, κ. ἄλλ.

γαλεο-μοο-μαχία, ἡ, ἡ μάχη τῶν γαλῶν πρὸς τοὺς μῦς, ἐπιγραφή κωμικοῦ ποιήματος τοῦ Θεοδώρου Προδρόμου.

γαλέος, ὁ, εἶδος κερκηρίου κηλιδοῦ ὡς ἡ γαλέη, Λατ. mustelus, Πλάτ. Κωμ. Σοφ. 4, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. I. 5, 2., 5. 5, 5, κ. ἄλλ.· γ. ἀστερίας = ασκαλαδῶτης, Φιλώλ. Αἰγ. 1. II. = γαλέη I, οἱ ἐνοικίδιοι γ. Ἀρσαί. π. Θεραπ. Χρον. Παθ. 1. 4.

γαλέριον, τό = γάλιον, Διοσκ. 4, 96.

γαλερός, ἄ, ὄν, εὐθῦμος, Α. Β. 229.— Ἐπίρρ. -ρῶς Ἀνθ. Π. 12. 50.

γαλερο-ωπός, ὄν, ἔχων ὄψιν εὐθῦμον καὶ φαιδράν, Α. Β. 229.

γαλεώδης, ἐς, = γαλεοειδής, ὁ ἴδε.

γαλεώνυμος, ὁ, = γαλεός I. Γαλ. 6. 395, Πλίν. 32. 2.

γαλεώτης, ου, ὁ, σάβρα κηλιδοῦ, γουστῆρα παρβαλή, ἀλλαγὸν ἀσκαλαδῶτης, Λατ. stellio, Ἄριστορ. Νερ. 173· γαλεώτης γέρον, ψαρός ὡς γαλή, Μένανδρ. Εὐν. 3, πρὸλ. Βεντ. Τερεντ. Εὐν. 4. 4, 22. II. ὁ ἰχθύς ἐφίλιας Πολύδ. 34, 2, 12.

γαλή, ἡ, συνηρ. τοῦ γαλήνη, ὁ ἴδε.

γαληναίη, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ γαλήνην, Ἄπολλ. Ρόδ. Α. 1156.

γαληναίος, ἄ, ὄν, = γαληνός, Ἀνθ. Π. 10. 21, κτλ.— Ἐπίρρ. -ως Σχολ. εἰς Ὄδ. Η. 319.

γαλήνεα, Δωρ. γαλάνεα, ἡ, = γαλήνη, Εὐρ. I. Α. 546, Ἡρ. Μαιν. 402.

γαλήνη, ἡ, ἡσυχία τῆς θαλάσσης (ταῦτόν γ. μὲν ἐν θαλάσση νηνεμία δ' ἐν ἀέρι Ἄριστ. Τοπ. 1. 17, 1), Ὁμ. μόνον ἐν Ὄδ.· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη 10. 94, πρὸλ. 12. 168 (ἐν Ε. 452 σημαίνει μόνον τὴν νηνεμίαν ἢ ἔλλειψιν ἀνέμου, ὡς δεικνύουσι τὰ ἐπόμενα) οἱ δ' ἔλλοσις γαλήνην, ὅτι πλενύουσι διὰ τῆς γαληναίας θαλάσσης, Ὄδ. Η. 319· νηνεμία τε καὶ γ. Πλάτ. Θεαίτ. 153C· ἐν γ. καὶ εὐδίασι Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 8, 15.— μεταφ. ἐπὶ ψυχῆς, ἡσυχία, ἀταραξία, πράξις, φρόνημα νηνεμίου γαλάνος, μεγάλῃς ἀταραξίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 740· ἐν γαλήνην, ἐν ἀταραξίᾳ, ἡσυχίᾳ, Σοφ. Πλ. 899. II. εἶδος ἀργυρόχρου μολυβδόχρου γῆς, «ἀσημόμομα», Πλίν. 33. 6. III. ἀντίδοτον κατὰ δηλητηρίου, Γαλήνη. (ὁ Κούρρ. προτείνει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ γάλα ἴσως μάλλον πρὸς τὸ γελάω).

γαληνός, ἐς, = γαληνός, Ἄριστ. Φυσιολ. 6, 29.

γαληναίω, = τῷ ἐπομ., Ἰππ. 361, 35, Φίλων 1. 276, Θεμιστ. 17A· — παθ., ἄορ. γαληναισθῆναι Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. 43C.

γαληναίω, εἶμαι γαλήνιος, Ὁππ. Κ. 1. 115, Ἀνθ. Π. 9. 208, Θεμιστ. 195A· Ἐπίκτ. μετοχ. γαληνίωσα Ἀνθ. Π. 5. 35.

γαληνίζω, ποιῶ γαλήνιον, καθησυχάζω, κατασιγάω ἰδίως τὰ κύματα ἢ τοὺς ἀνέμους, Ἰππ. 369. 54, Εὐρ. Ἀδελ. 47. 2) ἀμετάβ., εἶμαι γαλήνιος, ἡσυχος, Ἄλεξ. Παρασ. 1 (ἐνθα ἴδε Μεινεκε)· τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης Ἄριστ. Προβλ. 23. 41.— οὕτω παρ' Ἰατρ. Ξενοκρ. Matthaei σ. 22.

γαλήνιος, ὄν = γαληνός, Λοκκ. Ἄλκ. 2.

γαληνισμός, ὁ, γαλήνη, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 83.

γαληνός, ὄν, ἡσυχος, ἰδίως ἐπὶ τῆς θαλάσσης, γαλήν' ὄρω (οὐδ' πληθ.) βλέπω γαλήνην, Εὐρ. Ὀρ. 279, ἐνθα ἴδε Παρρ.· γ. ἡμάρ, κατὰ τὸν Herim. ἀντὶ Κρίστιον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 900· ἐπὶ προσώπων, πρῶτος, μαλακός, ἡπιος, Εὐρ. I. Τ. 345· γ. προσφθέγματα ὁ αὐτ. Εἰ. 1160· γαλήνην ἕξις μετώπου Ἄριστ. Φυσιολ. 6, 30· γαληναίησιν [ὄπισπάτις] Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 403. 2.— Ἐπίρρ. -νῶς, Διογ. Α. 9. 45.

γαληνότης, ἡ, = γαλήνη, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 10· ὡς τίτλος, serenitas, Εὐάργ. I. Ε. 2. 9.

γαλι-άγκων, ὄνος, ὁ, γαλῆς βραχίονας ἔχων, ὁ ἐ. βραχεῖς, Ἰππ. Ἀθρ. 789, κτλ.— γράφεται γαλεαγκῶν παρ' Ἄριστ. Φυσιολ. 2 περὶ τὸ τέλος, 6, 5, καὶ ἐν Πλούτ. 2. 520C· καὶ οὕτως φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ ὀρθὸς τύπος.

γαλιδέουσι, ἔως, ὁ, μικρὰ γαλή, «γα(τ)άκι», Κρατίν. Ὀρ. 19.

Γαλι (νῦ) ἰών, ὄνος, ὁ, μὴν τῶν Ἐρεσιῶν, CIG 3953 B. (ἴδε Λεξ. Κομπ.).

γάλιον, τό, galium, εἶδος βοτάνης, χρησίμου εἰς στρώματα, Διοσκ. 4. 95.

γαλιόψις, ἐως, ἡ, εἶδος φυτοῦ νεκροῦ φέροντος ὀρθίας τρίχας ἀκανθόζουσας (κνίδης εἶδος), Διοσκ. 4. 95.

Γάλλος, ὁ, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 17, ἐνθα ἴδε Schweigh.· καθόλου, εὐνοῦχος, Ἀνθ. Π. 6. 234. (Ἐκ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ποταμοῦ Γάλλου.)

γαλουργέω, -ουργός, -ουχέω, -ουχία, τύποι μεταγενέστεροι ἀντὶ γαλακτο-.

γαλώδης, ἡ, γεν. γαλῶν, ὄνομ. καὶ ὄνομ. πληθ. γαλῶν, Ἰλ. Γ. 122, X. 473· Ἄττ. γάλωσις, γεν. γάλωι— ἀνδραδέλφη ἢ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ Λατ. glos (πρὸλ. Κούρρ. 124), Ἰλ., κτλ. Τὸ ἀνάλογον ἀρσ. εἶναι δαήρ· πρὸλ. ὠσαύτως ἀέλιος.

γαμβρεύω, συνάπτω συγγένειαν διὰ γάμου, πρὸς τινὰ Ἐβδ. (Δευτ. 7. 3)— παθ., συγγενεύω πρὸς τινὰ διὰ γάμου, τινὶ ἴωσση. Α. I. 14. 12. 1.

Γαμβρέτων, τό, πόλις τῆς Μυσίας, Ξεν. Ἑλλ. 3, 16 καὶ Ἀθην. 30A, ὡς διώρθωσε Γ. Σωτηρίου Κριτικ. Παραχρησθ. ἀντὶ τοῦ γάμβριον.

γαμβρο-κτόνος, ὄν, ὁ τὸν γαμβρὸν φονεύων, Λυκ. 161.

γαμβρός, ὁ, πᾶς ὁ ἐκ κηδεστίας ἦτοι διὰ γάμου συγγενής, Λατ. affinis, Πίνδ. Ν. 5. 67, Αἰσχύλ. Ἀγ. 740 (κατὰ πληθ.) ἐπομῶνως, I. ὁ γάμος τῶν θυγατέρων τινός· αὐτὴ ἡ συνήθως παρ' Ὁμ. σημασία, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὕτω παρ' Ἠρόδ. 5. 30, 67, Εὐρ. Φοιν. 427, κτλ. II. ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρός, ὁ τῆς ἀδελφῆς ἀνὴρ, Ἰλ. Ε. 474., Ν. 464, Ἠρόδ. 1. 73, κτλ.· ἢ ὁ ἀδελφὸς τῆς γυναικὸς τινος, γυναικάδελφος, Σοφ. Ο. Τ. 70. III. = πενθερός, ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς τινος, Εὐρ. Ἰππ. 636, Ἀνθρ. 641. IV. Δωρ. καὶ Αἰολ. νυμφίος, μνηστήρ, ἐραστής, Πίνδ. Π. 9. 206· πρὸλ. νύος καὶ ἴδε Θεόφρ. 18. 49, καὶ 15. 129, ἐνθα ἴδε Valck. (πρὸλ. Σανσκρ. gāmātri (gener), gāmā (socer)· ἴδε γάμος περὶ τὸ τέλος.)

γάμεν, Δωρ. ἀντὶ ἐγγίμεν, ἄορ. ἄ' τοῦ γαμέω, Πίνδ. Π. 3. 161, Θεόφρ. 8. 93.

γάμητή, ἡ, θήλ. τοῦ ἐπομ. = ἐγγαμος γυνή, σύζυγος, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὴν παλλακὴν (κτητῆ), γυνὴ γαμ., νόμιμος σύζυγος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 404, Πλάτ. Νόμ. 841D, 868D, 874C· γαμητῆ ἀλόχῳ Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 310· οὕτω, γαμητῆ μόνον Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 164, Λυσ. 94. 36, Ἄριστ. Ἄποσπ. 172.

γάμητης, ου, ὁ, ἀνὴρ, σύζυγος, Αἰσχύλ. Πρ. 896, Εὐρ. Τρω. 312· ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Ξενοκρ. Κύρ. 4. 6, 3· Δωρ. γεν. γαμέατα, Εὐρ. Ἰκέτ. 998— θήλ. γάμητις, ἰδος, σύζυγος, Ἀνθ. Π. 5. 180.

γαμετρία, = γεωμετρία, Περικτιόν, παρὰ Στωβ. 1. 1. 63· οὕτω γαμέτρας ἀντὶ γεωμετρίας, Πίν. Πρακτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπίρρ. 577A. 187.

γάμεω, μέλλ. γαμέω, Ἰλ. I. 388, 391, Ἠρόδ., Ἄττ. συνηρ. γαμῶ Αἰσχύλ. Πρ. 764, Σοφ. Ο. Τ. 1500, Ἀντ. 750, Εὐρ. Ὀρ. 1055, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 12, κτλ.· μεταγεν. γαμήσω, Πλούτ. 2. 386C, Λοκκ., κτλ. (ἐκτός ἂν καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τούτοις συγγραφεῦσιν ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Λοκκ. Τίμ. 52, ἐνθα ἀμέσως πρὸ τοῦ γαμήσει ὑπάρχει μέλλον γαμῶ)· — ἄορ. ἄ' ἐγγίμα Ὁμ., Ἄττ.· μεταγεν. ἐγάμησα Διδ. 2. 39, Λοκκ., κτλ. (ἴδε κατωτέρ. 11. 2)— πρkm. γαγάμημα Ἄριστορ. Λυσ. 595, Πλάτ. ὑπερσυντέλ. ἐγεγαμήκει Θουκ. 1. 126.— Μέστ., μέλλ. Ἐπ. γαμίσσεται (ἴδε κατωτ. II. 2), Ἄττ. γαμοῦμαι Εὐρ. Φοιν. 1673, Ἄριστορ. Θεσμ. 900, μεταγ. γαμήσομαι Πλούτ. Ἀρταξ. 26, κτλ.· ἄορ. ἐγγαμίμην Ὄδ., Ἄττ.— Παθ. μέλλ. γαμηθήσομαι Δίων Κ. 58. 3, Πλούτ., κτλ.· ἄορ. ἐγαμήθην Διον. Ἄλ. 11. 34, Σπράδ., κτλ.· ποιητ. βραχυθὲν γαμεότισα παρὰ Θεοκρ. 8. 91, πρὸλ. Εὐστ. 758. 52· πρkm. γεγάμημαι Ξεν. Ἰν. 4. 5, 24, Διμ. 954. 22· ὑπερσυντ. ἐγεγάμητο Ἄπκ. Ἐμπ. 4. 23 (γάμος).

Λαμβάνω γυναῖκα, νυμφεύομαι, Λατ. ducere, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, συγγόν ἐν Ἰλ.· Ἀδρήστοιο δ' ἐγγίμε θυγατρῶν, μίαν τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀδρ., Ἰλ. Ε. 121· ἐνθα δ' ἐγγίμε γυναῖκα Ὄδ. Ο. 241· γ. γυναῖκα ἐς οἰκίαν, ὡς τὸ ἀγεσθαι, Ἠρόδ. 4. 78, ἐνθα ἴδε Valck.· μετὰ συστοίχου αἰτ., γάμον γαμῆν Αἰσχύλ. Πρ. 764, 909· τὸν Ἑλένης γάμον.. γάμος Εὐρ. I. Α. 467· γῆμαι λέκτρα βασιλέως, τὴν κόρην τοῦ βασιλ., ὁ αὐτ. Μηδ. 594· σπάνιον μετὰ ἀπλῆς αἰτ., γάμους τοὺς πρῶτους ἐγάμεε Κύρου δύο θυγατέρας, ἀντὶ πρῶτον ἐγάμεε.. θυγατέρας Ἠρόδ. 3. 88, πρὸλ. 4. 145, Εὐρ. Τρω. 357— ὠσαύτως, γάμω γ., νομίμως νυμφεύομαι,

Δημ. 1002. 12.—εκ κακού, ΞΕ αγαθοῦ γ... λαμβάνω γυναίκα ἐκ ταπεινῆς ἢ εὐγενούς οικογενείας, Θέογν. 189. 190, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 88· οὕτω, γ. ἀπὸ ἢ παρὰ τινος Εὐρ. Ἀνθρ. 975, Πλάτ. Πολιτ. 310C· ἐπὶ θυγατρὶ γ. ἄλληλιν γυναίκα, λαμβάνω μητρίαν, ἢ ἐπιβάλλω τῇ θυγατρὶ, Ἡρόδ. 4. 154, πρβλ. Ἄλκ. 372· ἀλλά, ἐπὶ δέκα ταλάντοις γαμεῖν, λαμβάνειν γυναίκα μὲ προίκα δέκα ταλάντων, Ἀνθρ. 30. 37.

2) ὡσαύτως ἐπὶ ἀπλῆς σαρκινῆς μίξεως, λαμβάνω ὡς ἐρωμένην, παλλακίην, Ὁδ. Α. 36, πρβλ. Λουκ. Ὅν. 32· γ. βιαίως σκότιον λέχος Εὐρ. Τρω. 44.

II. Μέσ., δίδω ἑμαυτὸν ἢ τὸ τέκνον μου εἰς γάμον. 1) ἐπὶ τῆς γυναικός, δίδω ἑμαυτὴν εἰς γάμον, ὑπανδρεύομαι, Lat. nubere, μ. δοτ., γομιεσθαί τῷ ὄτῳ τε πατῆρ κέλεται Ὁδ. Β. 113· γηγαμένη ᾧ υἱεὶ· ὁ δ' ὄν πατέρ· ἔξεναρίξας γῆμιν Δ. 273, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 117· οὐ μὲν γαμείσθαι μόριμον, γαμεῖν δ' ἔμοι Δίσχλ. Ἀποσπ. 11· γῆμασθαί εἰς... ὑπανδρεύομαι εἰς τινα οικογένειαν, εἰσέρχομαι ὡς νύμφη εἰς... Εὐρ. Τρω. 474· γῆματο δ' εἰς Μαραθῶνα, δηλ. ὑπανδρεύθην τὸν ἐκ Μαραθῶνας Ἡρώδη, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1046. 5.—(ἐν Εὐρ. Μηδ. 262, ἢ τ' ἐγγήματο δικαίως διαρθώθη ἀντὶ τοῦ ἦν τ'.. ὑπὸ Πόρσ. καὶ Ἑλμσλ. 99· ἴδε τὰς σημειώσεις αὐτῶν ἐν τόπῳ, ἴδε κατωτ. 2).—εἰρωνικῶς ἐπὶ ἀνδρὸς ὑποκειμένου εἰς τὴν γυναίκα, κείνος οὐκ ἔγγημιν ἀλλ' ἐγγήματο Ἀνακρ. 84 (ὡς τὸ τῷ Μαρτιάλιου, uxori nubere nolo meae): οὕτως ἡ Μήδεια ὀμιλεῖ περιφρονητικῶς περὶ τοῦ Ἰάσονος ὡς εἰ αὐτῇ ἦτο ὁ ἀνὴρ, μὴν γαμοῦσα σέ; Εὐρ. Μηδ. 606· καὶ Ἀντιφ. Ἀποτ. 1 μεταφράζεται τὸ ἐγγημάμην ἐπὶ ἀνδρὸς λαθόντως γυναικῶν γαμείσθαι ἕκαστος (ἐπὶ ἐτέρας ἐννοίας) Λουκ. Ἄλ. Ἰστ. 1. 22· τανάπαλιν, γαμοῦμεναί τε καὶ γαμοῦσαι γυναικίαι, αἰτίνας εἶναι γυναικίαις ἀμα καὶ ἀνδρες, Κλήμ. Ἄλ. 264.

2) ἐπὶ γονέων διδομένων τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς γάμον ἢ μνηστευόντων αὐτὰ· λαμβάνω γυναίκα διὰ τὸν υἱόν μου, Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναίκα γαμείσεται αὐτός (ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχ. γε μάλιστα, ὁ δὲ ζητήσῃ) Ἰλ. Ι. 394.—ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας πρέπει νὰ ληθῇ τὸ ἦν τ' ἐγγήματο παρ' Εὐρ. Μηδ., ἂν τηρηθῇ ἡ γραφὴ αὕτη (ἴδε ἀνωτ. II. 1)· καὶ ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας κείται παρὰ Μενάνδρῳ ὁ ἐνεργ. ἀρ. α' ἐγάμησα ἐν Ἀδῆλ. 303.

III. καθ., δίδομαι εἰς ἀνδρα, ἐπομεινός ἀκριβῶς ὅπως τὸ μέσ., ὑπανδρεύομαι, λαμβάνω ἀνδρα, ἴδε τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα χωρία· ἀλλὰ σπανίως παρὰ τοῖς δοκίμοις, Πολυδ. Γ' , 45.

γαμήλευμα, τό, = γάμος, Δίσχλ. Χο. 624.

γαμήλιος, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς γάμον, νυμφικός, κοίτη Δίσχλ. Ἰκέτ. 805· τέλος Εὐρ. 835· χοαί Χο. 487· λέκτρα Ἀποσπ. 238· εὐνή Εὐρ. Μηδ. 673· οὐδ' ἦσαν φῶς τὸ γ. Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 256. 7· ζυγὸν γ. αὐτόθι· 564.—ἐπὶ τινων θεοτήτων προστατευουσάν τὸν γάμον, Ἀθῆν. 185B, Πολυδ. Α' , 24.

2) γαμήλιον διάγραμμα Πλούτ. Ἠθ. 373, τρίγωνον ὀρθογώνιον, οὗ αἱ πλευραὶ παρίστανται διὰ 3, 4, 5. II. ὡς οὐσιαστ. γαμήλιος, ὁ (ἐνν. πλακοῦς), Φιλέταιρ. Οἰν. 1.

2) γαμηλία (ἐνν. θυσία), ἡ, ἐπὶ τῷ γάμῳ ἑορτή, Ἰσαί. 45. 33., 46. 5· γαμηλίαν εἰσφέρειν τοῖς φράτεροι, ἔστιαν τοὺς πολιτας τῆς ἰδίας φρατρίας ἐπὶ τῇ εἰσαγωγῇ τῆς νύμφης, Δημ. 1312. 12., 1320. 13, Schöm. εἰς Ἰσαί. σ. 263, Ἠθ.

Γαμηλιῶν, ὄνος, ὁ, ὁ ἑβδομος μῆν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους (ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου μέχρι 15 Φεβρουαρίου), Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 11, Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 1, 2· (ἐκ τοῦ γαμέω, ἐπειδὴ ἦτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγίνοντο οἱ γάμοι—κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους ἐκαλεῖτο Ληνιαῖον).

γαμησεῖω, ἑρετικὸν τοῦ γαμέω, ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῶ, Ἀλκίφρων 1. 13, κτλ.

γαμητέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ νυμφευθῇ, Πλούτ. Δημητρ. 14.

γαμίξω, δίδω θυγατέρα εἰς γάμον, Ἀπολλ. π. συντ. σ. 277, καὶ οὕτως ὁ Lachm. ἐν τῇ Α' πρὸς Κορινθ. ζ', 38.—μέσ., λαμβάνω εἰς γυναίκα, Ἑκκλ.

γαμικός, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς γάμον, νόμιμοι Πλάτ. Νόμ. 721A· γ. ὀμιλία, ἡ σαρκινὴ μίξις, Ἀριστ. Πολ. 7. 16, 1· γ. ὕμνος, γαμήλιον ἄσμα, Ἰππόλοχ. παρ' Ἀθῆν. 130A· τὰ γαμ., ὁ γάμος, Lat. nuptiae, Θουκ. 2. 15., 6. 6.—Ἐπίρρ., γαμικός ἔστιαν, ὡς εἰς γάμον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 20.

II. ἐπὶ προσώπων, ἐν ἡλικίᾳ γάμου ὢν, Ἐπιτάφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιτρ. 2647, πρβλ. 5719. 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν γυναίκα του, Χρησμ. Σιδ. 7. 5.

γάμος, α, ὄν, = γαμήλιος, Μόσχ. 2. 120, Ὀππ. Κ. 3. 149· γαμῆς ἐλπίδος ἐστέρησεν Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 325. 14.

γαμίξω = γαμίξω, Καλλικράτ. παρὰ Στοβ. 486. 49.—μέσ. ἐν Ἀριστ. Πολ. 7. 16, 7.

γάμμα, τό, ἄλλ., τὸ γράμμα γ, ὁ ἴδε.

γαμματίον, τό, καὶ γαμματίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ γάμμα· ἴδε Δουκιάγγ.

γαμμο-εἰδήσις, ἐς, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα Γ, Ὀρειθῶσ. σ. 21 Mai.—Ἐπίρρ. -ὄσις Νικόμ. Ἀριθμ. σ. 28. Ὁσαύτως γαμμοεἰδήσις. —Ἐπίρρ. -ὄσις Λέων Τακτ. 19. 61.

γαμο-δαίσις (ἐνν. ἱερά), τό, τελετὴ καὶ συμπόσιον τοῦ γάμου, Διλ. π. Ζ. Ἰ. 12. 34.

γαμοκλοπέω, ἀθέμιτος μίγνυμαι, μοιχεύω, Ψευδο-Φωκυλ. 3. γαμοκλοπία, ἡ, ἀθέμιτος μίξις, μοιχεύα, Χρησμ. Σιδ. 2. 52., 5. 420.

γαμο-κλέπος, ὄν, (κλέπτω) μοιχευτικός, μοιχός; Ἀνθ. Π. 9. 475, Τρωφ. 45.

γαμο-ποιεῖα, ἡ, ἡ ἑορτὴ, τὸ ἑορτάζειν γάμον, Ἀθῆν. 180C. γαμόρος, Δωρ. ἀντὶ γημόρος.

γάμος, ὁ, ὡς παρ' ἡμῶν, ἡ τελετὴ, Ἰλ. Ε. 429 κ. ἀλλ' ἰδίως ὡς καὶ παρ' ἡμῶν τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου (ἴδε ἐν λ. εἰλαπνῆ), γάμον τεύχειν, παρασκευάζειν γάμον, Ὁδ. Α. 277· γ. δαινύναι Δ. 3· ἀρτύειν αὐτόθι 770· συχν. κατὰ πληθ., γάμος ἔστιαν, δίδω-συμπόσιον γάμου, Ἰσαί. 69. 35· ποιεῖσθαι Μένανδ. Συναρ. 1· ἐπιτελεῖν γάμου τῆς θυγατρὸς Ἀριστ. Ἀποσπ. 508· οἱ κεκλημένοι εἰς τοὺς γ. Δίφιλ. Ἀπολλ. 1, 2· ἐν τοῖς γ. ἀκλητός εἰσδεσζύκναι Ἀπολλοδ. Καρ. Ἰερ. 1.

II. ἡ κατάστασις τοῦ γάμου, ὁ ἔγγαμος βίος, ἡ ἔνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Ὀμ. κτλ.—τὸν Οἰνέως γ., τὴν μετ' αὐτοῦ ἔνωσιν, Σοφ. Τρ. 792· γ. θεῶν τινος Εὐρ. Τρω. 979, πρβλ. Ι. Τ. 25· εἰς γάμον τινὸς ἐλθεῖν ὁ αὐτ. Ι. Α. 1044.—ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ Lat. nuptiae, ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, Δίσχλ. Πρ. 559, 739, Ἀγ. 1156, κτλ., πρβλ. γαμῆω I.—ὡσαύτως, τοῖς μεθήμερινόσι γαμοῖς, ὁ εἰ. πορνείας, Δημ. 270. 10· Πανδὸς ἀνασῶς γάμου, ὁ εἰ. ἀρπαγῆν καὶ βίαν, Εὐρ. Ἑλλ. 190· γάμοι ἀρρενας Λουκ. Ἄλ. Ἰστ. 1. 22.—Τὰ χωρία: Εὐρ. Ἀνθρ. 103, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 19, ἀναφέρονται πρὸς ὑποστρέφειν ἐτέρας σημασίας, καθ' ἣν γάμος = γυνή = σύζυγος· ἀλλ' ἄνευ λόγου. (Πρβλ. Σανσκρ. gam (uxor), gam-pati (σύζυγος, ἀρσ. καὶ θηλ.).—gener, ὁ Lat. τύπος τοῦ γαμβρός (ὁ ἴδε), δεικνύει ὅτι ἡ ρίζα εἶναι GEN, gigno· πρβλ. Κούρτ. σ. 536).

γαμοστολέω, παρασκευάζω γάμον, Σχολ. εἰς Πινδ. Ν. 3. 97. γαμο-στέλος, ὄν, ὁ ἐτοιμάζων τὰ διὰ τὸν γάμον, pronuba, ἐπιθ. τῆς Ἠρας καὶ Ἀρροδίτης, Πεισαχν. παρὰ Σχολ. Εὐρ. Φοῖν. 1760, Ἀνθ. Π. 6. 207.

γαμφαί, αἰ, = τῷ ἐπομ., Λουκ. 152, 358. (Πρβλ. γόμφος).

γαμφηλαί, ὢν, αἰ, (πρβλ. γόμφος), αἰ σιαγόνες τῶν ζώων τοῦ λέοντος, Ἰλ. Π. 489· τοῦ ἵππου, Τ. 394· τοῦ Τυρώνας, Δίσχλ. Πρ. 325· τὸ ῥάμφος τῶν πτηνῶν, Εὐρ. Ἰωνι 159. Οὐδαμῶς καθ' ἑνικ.

γαμφός, ἡ, ὄν, (κάμπυλος) κάμπυλος, κεκαμμένος, κέρατα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 45, 4· ῥύγχος ὁ αὐτ. Ζῴ. Μιν. 3. 1, 14· ἔνυχος ὁ αὐτ. 4. 12, 21· κέρατα ὁ αὐτ. 3. 2, 5. 2) ἐπὶ ἀρπακτικῶν ὀρνέων, = γαμφώνυξ Ἀριστοφ. Νεσρ. 337.

γαμφότης, ητος, ἡ, κυρτότης ἐπὶ τῶν ὀνύχων τῶν ὀρνέων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 32, 12.

γαμφώ, ποιῶ τι κάμπυλον· ἐν χρήσει πλέον ἐν τῷ παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι κάμπυλος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 32, 7.

γαμφώλη, ἡ, = γαμφότης, Ἠσῶχ., Α. Β. 1356.

γαμφ-ώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) γαμφός, κυρτός ἔχων ὄνυχας· ἐπὶ ἀρπακτικῶν ὀρνέων· αἰγυπιοὶ γαμφώνυχος Ἰλ. Π. 428, Ὁδ. Χ. 302· οἰωνὸν Δίσχλ. Πρ. 488· τὰν γ. παρθένον, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Σοφ. Ο. Τ. 1199· γ. ἀρπη Νόνν. Δ. 12. 336, κτλ.—τύπος τοῦ γαμφώνυχος, ὄν, ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 7, 2, π. Ζ. Γ. 3. 1, 13· πληθ. γαμφώνυχοι Ἐπιχ. 13 Αhr· οὐδ.

γαμφώνυχα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 9, 6. 2) σπανιώτερον ἐπὶ σαρκοφάγων θηρίων, αὐτόθι, πρβλ. 2. 11, 4.

γάνα [ǎ], Δωρ. ἰδίως Σικελ. ἀντὶ τοῦ γυνῆ, ἴδε Γρηγ. Κορ. 345· πρβλ. βάνα.

γανάεις, εσσα, εν, χαίρων· πρβλ. γανῶω II.

γάνω, (γάνος) λήπω, στίλβω, ἀπαστρέπτω· ἐπὶ μετάλλων· ὁ Ὀμπρ. ἀεῖποτε κατ' ἐπικὴν μετοχ., θώρηκες λαμπρὸν γανώσωσιν Ἰλ. Ν. 265· κόρυμβας λαμπρὸν γανώσωσι Τ. 359· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ Lat. nitere, φαίνομαι θαλερός, ζωηρός, δροσερός, μειδιῶν, πρασιαί.. ἐπηγετανὸν γανώσωσι, ἐπὶ κήπων, Ὁδ. Η. 128· νάρκισσον.. γανώοντα Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 10· ἀκολούθως, χαίρω, ἀγάλλομαι, Ὀππ. Ἄλ. 1. 659.—περὶ τοῦ ἐν Δίσχλ. Ἀγ. 1392, ἴδε γάνος 2.

II. ποιῶ τι στίλπνον, ἢ τὸ διατηρῶ τοιοῦτον, Ὁρατ. 190· εὐφραίνω, Συλλ. Ἐπιτρ. 4935 b (προσθήκ.)· καὶ ὁ Herm. προτείνει γανόντες (ἀντὶ -εντες) ἐν Δίσχλ. Ἰκ. 1019, ἐπὶ τῆς ἐννοίας δοξάζοντες, μεγαλύνοντες.

γάνειον, τό, Lat. ganeum· γανῖται, οἱ, Lat. ganeones, Ἠσῶχ.· ἴδε Schneid. Ind. Script. R. R. σ. 205.

γάνος, ὁ, ἴδε ἐν λ. γλάνος.

γάνος [ǎ], εος, τό, (γαῖα, πρβλ. γάνυμαι)·—λαμπρότης, στίλπνοτης, φαῖρότης, χαρὰ, ὑψηλοφροσύνη, λάφυρα.. ἀρχαῖον γάνος Δίσχλ. Ἀγ. 579. 2) τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὕδατος καὶ οἴνου διὰ τὴν ζωογόνον καὶ δροσιστικὴν αὐτῶν ιδιότητα, χαίρουσαν οὐδὲν ἤσσαν ἢ δισσώζοντα γάνει (κατὰ Πόρσ. ἀντὶ Διδῆς νότῳ γάνει), ὁ εἰ. βροχῆ, αὐτόθι 1391· κρηνατὸν γ. ὁ αὐτ. Πέρα. 483· γ. ἀμπέλου, βότρυος αὐτόθι 615, Εὐρ. Βάκχ. 261, 380· πρβλ. οὐθαρ II· ὡσαύτως ἐπὶ μέλιτος, γ. μελίσης ὁ αὐτ. Ι. Τ. 634—

παρὰ Λυκ. ἀπολ., ἀντί ὕδαρ, αὐτόθι 1365· οὕτως, Αἰσωπού γ. Εὐρ. π. Ίκ. 1151.

γανδῶ, λαμπρῶν, στιλδῶν, Πλούτ. 2 74D, 683E· εἰς ἐγάνωσεν ἰάκχους, ἐδόξασεν, Ἐπιγρῆμ. Ἑλλήν. 985— παθ., πληροῦμαι χαρᾶς, ἀγάλλομαι, ταῦθ' ὡς ἐγανώθην Ἄριστορ. Ἀγ. 7· ἀλλ' αἰετοε σχεδόν κατά μετοχ. παθ. πρμ. γεγανωμένος, ὡς τὸ Λατ. nitidus, Ἀνακρ. 11, Πλάτ. Πολ. 411A, πρῶθ. Vyttenb. Πλούτ. 2. 42B— παρ' Εὐστ. 1188. 61, γεγανωμένα, ἀγγεῖα διὰ κασσιτέρου ἐπιχειρημένα.

γάνυμαι [ᾶ], ἀποθ., τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. παρατ. ἐγάνυτο Κόιντ. Σμ. 5. 652· Ἐπ. μέλλ. γανύσσομαι Ἰλ.· μετοχ. πρμ. γεγανωμένος ἐν Ἀνακρῶν. 38. 3 ἔπρεπε πιθανῶς νὰ ἦτο γεγανωμένος; (ἴδε ἐν λ. γαίω). Λαμπρῶνομαι, φαῖδρῶνομαι, χαίρω ἐπὶ τινι, ἀγάλλομαι, γάνυται φρένα, χίρις καθ' ἑαυτὸν, ἡ καρδία του εἶναι φαῖδρᾶ, Ἰλ. Ν. 493· μ. δοτ., δάμαρ ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσομαι Σ. 504, πρῶθ. γ. 405, Ὀδ. Μ. 43· γ. ἐπὶ τινι Εὐρ. I. T. 1239· τινος Δισχύλ. Εὐμ. 970, πρῶθ. Εὐρ. Κύκλ. 504· ὑπὸ τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 234D— σπάνιον παρὰ τοῖς δοκιμοῖς περὶ ὡς Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ., ἀλλ' ἐν χρήσει παρὰ Πλούτ., Ἡλιοδ., κλπ., συχνάκις γραφόμενον γάνυνομαι.

γανύσσομαι, ἀποθ. = γάνυμαι, Θεμιστ. 26D, 254C· μ. γεν., γ. τοῦ τόπου Ἐπ. Σωκρ 18.

γάνυσμα, ατος, τό, = γάνος, Παῦλ. Σιλ. 74. 6.

γανώδης, ες, (εἰδός) λαμπρός· ἐπὶ ἐδάφους γῆς, γόνιμος, πλούσιος, Θεοφρ. I. Φ. 6. 5. 4.

γάνωμα, τό, = γάνος, στιλπνότης, λαμπρότης, Πλούτ. 2. 48C, 50A, κτλ.

γάνωσις, εως, ἡ, λάμπρυνσις, στιλδωσις, κόσμησις, Πλούτ. 2. 287B· τὸ γάνωμα, ἡ ἐπιχρῖσις, τὸ «βερνίκωμα» Σύμμ. Παλ. Διαθ.

γάνωτός, ἡ, ὄν. κασσιτερωμένος, ἐστιλδωμένος, Βυσ.

γᾶπεδον, τό, Διωρ. ἀντί γῆπεδον.

γᾶποτος, ον [ᾶ], ὄν δυναται νὰ καταπῆ ἡ γῆ, γ. χύσις, γ. τιμαί, ἐπὶ σπονδῶν, Δισχύλ. Χο. 97, 163, Πέρσ. 621· πρῶθ. γᾶπεδον.

γάρ, σύνδεσμος· ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς τὸ κοινότερον αἰτιολογικὸν ἢ συλλογιστικὸν μῦρον· κοινῶς θεωρούμενον ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ γε, ἄρα, ὡν τὸ μὲν πρῶτον εἰδοποιεῖ καὶ ὀρίζει, τὸ δὲ δεύτερον ἐπιβάλλει τὴν παραδοχὴν· ἂν καὶ εἶναι μάταιον νὰ πειραθῆ τις νὰ ὀρίσῃ κατὰ ποίαν ἀναλογίαν αἱ δύο αὐταὶ ἔννοιαὶ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ μορίῳ κατὰ τὰς διαφορὰς χρήσεις αὐτοῦ, καθ' ἃς εἶναι :

I. Αἰτιολογικῶς· καὶ τοῦτο, **1)** ἀπλῶς εἰσάγων τὸν λόγον ἢ τὴν αἰτίαν τοῦ προηγουμένου = διότι· ἀλλ' ὅμως ἐν λόγῳ οἷος ὁ Ζεὺς πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα.., τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον Ἰλ. Β. 118, κτλ., ἡ αἰτιολογία ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς μέρος τι τῆς προηγουμένης γνώμης ἢ καὶ εἰς τι περιλαμβανόμενον ἀλλὰ μὴ ῥητῶς ἐκτραχόμενον, ἢ εἰς τὴν ὄλην κυρίαν πρότασιν ὡς ὑπάρχει· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δυναται νὰ ἐρμηνεύσῃται διὰ τοῦ «βέβαια» ἢ «ὄχι βέβαια» κατὰ τὸ εἶδος τοῦ λόγου οὕτως ἐπὶ ἀποκρίσεων εἰς ἐρωτήσεις προκαλούσας κατάρσιν ἢ ἄρνησιν, οὐκ οὖν.. ἀνάγκη ἐστὶ; — ἀνάγκη γάρ, ἔφη, βέβαια, ἀναμριδῶλος εἶναι ἀνάγκη. Σεν. Κύρ. 2. 1, 7, πρῶθ. § 4 καὶ 12· οὕτως ἐν ἀποκρίσει, ἔχει γάρ — Πλάτ. Φαῖδρ. 268A· ἰκανὸς γάρ, ἔφη, — συμβαίνει γάρ, ἔφη, ὁ αὐτ. Πολ. 502B, C, πρῶθ. Ἀπολ. 41A, κτλ.· οὐκ οὖν δὴ τὸ εἶκος.. οὐ γάρ· ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 276C.

2) συχνάκις εὐρηται ἀντὶ ἐπεὶ ἐν τῇ πρώτῃ πρότασει, ὡστε ἡ αἰτιολογία προηγείται τοῦ αἰτιολογουμένου, ὅποτε καὶ ἐξηγεῖται ὡς τὸ ἐπέ, (ἀρῶ, ἐπειδὴ), ὡς, Ἀτρεΐδῃ, πολλοὶ γὰρ τεθνήσκειν Ἀχαιοί, .. τῷ σε χρὴ πόλεμον παῦσαι Ἰλ. Η. 328· τὸ παρ' Ἡρόδοτῳ χωρίον 1. 8 χρόνον δὲ οὐ πολλοῦ διεληθόντος (χρὴν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς) ἔλεγε πρὸς τὸν Γύγην τοιάδε· Γύγη, οὐ γὰρ σε δοκέω πείθεσθαι.. (ὡτα γὰρ τυγχάνει, κτλ.), πολεε ὅκως.., παρέχει ἀξιοσημείωτον παράδειγμα· τὸ εἶδος τοῦτο τῆς παρενθέσεως εἶναι συγγόν παρ' Ἡρόδ., πρῶθ. 1. 24, 30., 6. 102, κτλ.· ἐνίοτε καθ' ἑλξιν τινὰ συγγωνουμένη μετὰ τῆς κυρίας προτάσεως, οἷον τῆ δὲ κακῶς γὰρ ἔδεε γενέσθαι εἶπε, ἀντί, ἡ δὲ (κακῶς γὰρ οἱ ἔδεε γενέσθαι) εἶπε ὁ αὐτ. 9. 109, πρῶθ. 4. 149, 200, Θουκ. 1. 72., 8. 30.— Ἐν ὑποθετ. πρότασει τὸ γὰρ ἐνίοτε ἀκολουθεῖ τῷ ὑποθετικῷ μορίῳ ἀντὶ νὰ ἐνωθῆ πρὸς τὴν κυρίαν πρότασιν, οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πράγμα μὴ θεῖλarton, ἀκάθαρτον ὡς εἶκος ἦν οὕτως ἔαν, ὄλη, οὐδὲ γάρ, εἰ ἦν.., Σορ. Ο. Τ. 255. γ) ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται, οὐ γάρ οὖν σιγήσομαι· ἔτικτε γάρ.. ὁ αὐτ. Ο. Κ. 930, πρῶθ. Ἀντ. 659 κέ., 1255.

2) τίθεται ἐν προτάσει, ἔνθα παραλείπεται ἐκείνου, τοῦ ὅποιο τὸν λόγον δίδει τὸ γάρ, καὶ τὸ ὅποιον πρέπει νὰ νοηθῆ. α) σύνθηες ἐν τοῖς πραγματικῶν διαλόγοις, ἔνθα τὸ ναί ἢ οὐ εὐκόλως δυναται νὰ νοηθῆ ἐκ τῶν συμπεραζόμενων, καὶ δὴ τ' ἐτόλμας τοῦσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; — οὐ γὰρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, [ναί], διότι δὲν ἦτο ὁ Ζεὺς, κτλ., Σορ. Ἀντ. 405, πρῶθ. Ο. Τ. 102, 339, 433, 626, κτλ.· οὕτω συχνάκις καὶ παρὰ Πλάτ., ἐστὶ γὰρ οὕτω [μάλιστα], διότι οὕτως ἔχει, =

μάλιστα, βεβαίως, ἴδε Σταλβ. Συμπ. 191A· οὕτω λέγεται τὶ καινῶν; γένοιτο γὰρ ἂν τὶ καινότερον ἢ..; [μάλιστα], διότι δύναται νὰ ὑπάρξῃ. ; Δημ. 43. 8· καὶ ἐν ἀρνητικαῖς προτάσειν, ὡς ἐν Ἄριστοφ. Βατρ. 262, τοῦτ' γὰρ οὐ νικήσετε [κράξετε], ἀλλ' ὅμως δὲν βὰ ὑπερισχύσῃτε διὰ τοῦτο τοῦ μέσου· περὶ τοῦ ἀλλὰ γάρ, ἴδε κατωτ. IV. 1.

6) ὅπου τὸ γὰρ κεῖται ἀπλῶς, ὅπως ἐπιβεβαίωσις ἢ ἐνισχύσις τι λεχθέν, οἷδ' οὐκέτ' εἰσὶ τοῦτο γὰρ σε δῆξεται, [σοῦ τὸ λέγω], διότι θὰ σε δαγκάσῃ («θὰ σοῦ πονέσῃ»), Εὐρ. Μῆδ. 1370· οὕτω μετ' ἐπιρρώνημα, ὡ πόποι ἀναριθμητὰ γὰρ φέρω πῆματα Σορ. Ο. Τ. 167, πρῶθ. Εὐρ. Ἠλ. 857.

γ) ἐν ὑποθετικαῖς προτάσειν, ἔνθα ἡ πρότασις παραλείπεται, ὅτε δύναται νὰ μεταφρασθῆ «ἄλλως», οὐ γὰρ ἂν με ἔπειμον πάλιν [ἐνν. εἰ μὴ ἐπίστευον] Σεν. Ἀν. 7. 6, 33· γίνεταί γὰρ ἡ κοινωνία συμμαχία Ἄριστ. Πολ. 3. 9, 8· πρῶθ. ἐπεὶ II. 3. γ.

II. ΕΠΙΘΕΤΙΚΩΣ, ἔνθα εἰσάγει πλήρη καὶ λεπτομερῆ ἐξηγησιν τοῦ ἀνωτέρου ἀναφερομένου, καὶ οὕτως εἶναι ἐν χρήσει πρὸς ἔναρξιν διηγήσεως, οἷον, θύω δὲ λεκτέα δ γινώσκω· ἔχει γὰρ ἡ χώρα πεδία κάλλιστα.., δηλαδὴ, ἡ χώρα.., Σεν. Ἀν. 5. 7. ὁ· συχνάκις προηγουμένης δευτικῆς ἀντωνυμίας, ἀλλὰ τὸ δ' αἰνὸν ἄχος..· Ἐκτωρ γὰρ ποτε φῆσει Ἰλ. Θ. 148, πρῶθ. Ὀδ. Β. 163· μετὰ τὰ ὑπερθετικά ὁ δὲ (ἢ τὸ δὲ) μέγιστον, δευδότητον, ὡς παρ' Ἄριστοφ. Ὀρν. 514· μετὰ τὰς εἰσχυρικὰς φράσεις, σκέψασθε δὲ, δηλὸν δὲ, τεκμήριον δὲ, μαρτύριον δὲ, κτλ., ἰδίως παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς ῥητορσιν· ἡ πληρέστερον, τοῦτο δὲ τεκμήριον· τότε γάρ.., Ἠρόδ. 2. 58, πρῶθ. Θουκ. 1. 2 (εἰς), 3, 20, κτλ.

III. ΕΠΙΤΑΤΙΚΩΣ, **1)** ἐπιτείνων ἐρωτήσιν, ὡς τὸ Λατ. nam, πρῶθ. τὰ Ἀγγλ. why, what· τίς γὰρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν; καὶ ποῖς σὲ ἔσταίτε; Ἰλ. Σ. 182· πῶς γὰρ δὴ..· εὐδούσι; Κ. 424· πατροκτονόουσα γὰρ ἔνοιησις ἐμοὶ; τί; θὰ κατοικήσῃς μετ' ἐμοῦ; Δισχύλ. Λο. 909· καὶ οὕτω καθόλου προηγουμένου ἐρωτηματικῶν μορίων, ἡ γὰρ..; ἀλήθεια, ἦτο..; Σορ. Ο. Τ. 1000, 1039, κτλ.· τί γάρ; quid enim? δηλ. «πρέπει νὰ ἔχῃ οὕτω», ὁ αὐτ. Ο. Κ. 539, 542, 547, κτλ.· ἴδε Herm. Vig. ἀρ. 108· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πῶς γάρ; πῶθεν γάρ; δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ οὕτω — τί γάρ ὄπισθε; quidnam enim? Δημ. 528. 12· ἀλλ' ὡσαύτως· ἀνευ μορίου τινός, ὡς Δισχύλ. Χο. 927.

2) ἐπιτείνει εὐχὴν, μετὰ τῆς εὐκτικῆς, κακῶς γὰρ ἐξέλοιο! εἴθε νὰ ἀρανισθῆ! Εὐρ. Κύκλ. 261· παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἰ γάρ, Ἄττ. εἰ ἡ εἴθε γάρ, Λατ. utinam· οὕτω καὶ πῶς γάρ, εἴθε νὰ..· ἴδε ἐν λ. εἰ VII. 2. 6.

IV. ΕΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜῳ ΜΕΤ' ΑΛΛΩΝ ΜΟΡΙΩΝ: **1)** ἀλλὰ γάρ, ἔνθα τὸ γὰρ περιέχει τὸν λόγον προτάσεως, ἦτις πρέπει νὰ νοηθῆ καὶ τῆθ μετὰ τοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ γάρ, ὡς, ἀλλ' ἐν γάρ Τρώων πεδίῳ, ἀλλὰ [πολύ διαφόρως], διότι.., Ἰλ. Ο. 739· ἀλλὰ γὰρ ἦκουσ' αἰδ' ἐπὶ πρᾶος πικρὸν, ἀλλὰ [σιώπα], διότι.., Δισχύλ. Ὀφθ. 861· ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω.., ἀλλὰ [πρότερον], διότι.., Ἰλ. Η. 242, πρῶθ. Ὀδ. Σ. 355, κτλ. — πλήρης ἡ σύνταξις εὐρηται παρ' Ἡρόδ. 9. 109, ἀλλ', οὐ γὰρ ἐπειθε, διδοῖ τὸ φάρος, ὡστε τὸ γὰρ δὲν ἔπρεπε κυρίως νὰ ἀκολουθῆ τῷ ἀλλὰ, ὡς παρ' Ἄττ., ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἀκολουθῆ τῇ δευτέρᾳ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς προτάσεως λέξει, ὡς παρ' Ὁμ. ἐνθ' ἄνωτ. **2)** γὰρ ἄρα, διότι ἀληθῶς, διότι τῷ ὄντι, Πλάτ. Πρωτ. 309C, 315C.

3) γὰρ δὴ, διότι βέβαια, διότι ὡς γνωστόν, Ἰλ. Β. 301, Ψ. 607, Ἠρόδ. 1. 34. 114, κτλ.· φαμὲν γὰρ δὴ, μάλιστα, βεβαίως λέγομεν οὕτω, Πλάτ. Θεαιτ. 187E, πρῶθ. 164D· πρῶθ. οὐ γὰρ δὴ.

4) γὰρ νυ Ὀδ. Σ. 359.

5) γὰρ οὖν, «διότι τῇ ἀλήθειᾳ..», πρὸς βεβαίωσιν ἢ ἐξηγησιν, Ἰλ. Ο. 232, Ἠρόδ. 5. 34, καὶ Ἄττ., ἴδε Πέρσ. Μῆδ. 585· φησὶ γὰρ οὖν, «μάλιστα, λέγει βέβαια», Πλάτ. Θεαιτ. 170A· ὡσαύτως, γὰρ οὖν δὴ ὁ αὐτ. Παρμ. 148C, κτλ.· πρῶθ. οὐ γὰρ οὖν, τοιγαροῦν.

6) γὰρ που, διότι ὑπόθετω, στοχάζομαι.., ὁ αὐτ. Πολ. 381C, κτλ.· πρῶθ. οὐ γὰρ που.

7) γὰρ ῥα, ὡς τὸ γὰρ ἄρα, ἴδε παρ' Ὁμ.

8) γὰρ τε, Λατ. etenim, Ἰλ. Ψ. 156· πρῶθ. **τε**.

9) γὰρ τοῖ ποιεῖ τὴν αἰτιολογίαν ἰσχυροτέραν, διότι βεβαίως.., συχνάτα, ὡς ἐν Εὐρ.

Βλ. ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΟΡΙΟΥ: — τὸ γάρ, ὡς τὸ Λατ. enim, κυρίως τίθεται δεύτερον μετὰ τὴν πρώτην λέξιν ἐν τῇ προτάσει, ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς δύναται νὰ κατέχῃ τὴν τρίτην ἢ τετάρτην θέσιν, ὅταν αἱ προηγουμένης λέξεις ἰσχυρῶς ἀλλήλῃσι συνδεδωται, ὡς ὁ μὲν γάρ.. Σορ. Αἰ. 764· χῆ ναῦς γάρ.. ὁ αὐτ. Φ. 527· τὸ τ' εἰκαθεῖν γάρ.. ὁ αὐτ. Ἀντ. 1096· τὸ μὴ θέμις γάρ.. Δισχύλ. Χο. 641, πρῶθ. 753· ἐνίοτε ὅμως καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιαύτη συνδεδεσις τίθεται τρίτον ἔνεκα μετρικῶν λόγων (Δισχύλ. Ἀγ. 222, 729, Σορ. Φ. 219), ἢ τέταρτον (Ἄριστοφ. Ὀρν. 1545) — ἀλλ' ἡ ἐλευθερία τῶν μεταγενεστ. κωμικῶν ποιητῶν ἦτο μεγαλύτερα, διότι ἔθετον αὐτὸ πέμπτον, (Μένανδ. παρ' Ἀθην. 132D)· ἔκτον (Ἀντιφ. αὐτόθι 339B)· ἔτι δὲ καὶ ἔβδομον (Ἀλεξ. αὐτόθι 21D, Ἀθηνίων 660E). Ὁ Σορ. μεταχειρίζεται ἀπαξ τὴν τοιαύτην ἐλευθερίαν, Φ. 1451 καιρὸς καὶ πλοῦσι δὲ· ἐπεὶ γὰρ κατὰ πρῶμναν. **2)** παρῶντιθεται μετὰ τῆς λέξεως· καὶ τοῦ δευτικίου προσχηματισμοῦ -ε, ὡς, νυν· γαρὶ ἀντὶ νυνὶ γάρ· ἴδε νῦν.

Γ. ΠΟΣΟΤΗΣ:—Τὸ γάρ εἶναι ἐνίοτε μακρὸν παρ' Ὀμῆρῳ ἐν ἄρσει πρὸ δύο βραχειῶν συλλαβῶν ἴδε ὅμως Ὀδ. Λ. 580.—Παρ' Ἄττ. ἀεποτέ βραχυ' τὰ δὲ χωρία Ἄριστοφ. Ἰππ. 366, Σφρξ. 217, Λυσ. 20 διορθώθησαν ὑπὸ τοῦ Περσώνων.

γαργαίρω, μέλλ. ἄρῳ, (γάργαρα) βρύω, γέμω, εἶμαι πλήρης, ἀνδρῶν Κρατίν. Ἀδῆλ. 141, Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 327 (ἀλλ' ἴδε Βεγκ. ἐν Meineke Κώμ. 2.1099) ἀργυρωμάτων ἐγάργαυρον ἀ οἰκία Σώφρων 59 Αἰγ. (ἐνθα ὁ Ἀδῆλ. ἔχει ἐμαρμαίρεν), ἀλλὰ πρὸλ. τὰ μνημονευθέντα χωρία παρὰ Σχολ. Ἄριστοφ. Ἀγ. 3.

γαργαλῆς, ἐς, = δυσγάργαλις, δυσήμιος, γαργαλεῖς καὶ δύσλοφοι ἵπποι Διλ. Ζ. 1.16, 9.

γαργαλίξω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, δυσαρέστως ἐρεθίζω, Λατ. titillare, Πλάτ. Φιλ. 47Α· αὐτὸς αὐτὸν οὐθεῖς γ. Ἄριστ. Προβλ. 35. 6.—Παθ., γαργαλίζεται ὁ μόνος ὁ ἀνθρωπῖος ὁ αὐτ. Ζφ. Μ. 3. 10, 8, πρὸλ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 8· ὡσάυτως, καθόλου, αἰσθάνομαι γαργαλισμὸν ἢ ἐρεθισμόν, ὀργήν, Πλάτ. Φαῖδρ. 251C.—Πρὸλ. γαργαλίξω.

γαργάλισμα, τό, = τῷ ἐπομ., Εὐμῆθ. 5. 1.
γαργαλισμὸς, ὁ, τὸ γαργάλισμα, Λατ. titillatio, (γέλως διὰ κινήσεως τοῦ μορίου τοῦ περι τὴν μασχάλην Ἄριστ. Ζφ. Μ. 3.10, 8), Πλάτ. Συμπ. 189Α, Φαῖδρ. 253E, Ἠγήσιππ. Ἀδελφ. 1.16.—ἐν Ἄριστοφ. Θεσμ. 133 (καὶ πῆθ. Ἀποσπ. 218), γάργαλος, ὁ, ἐπερ λέγεται ἀττικώτερον· ὡσάυτως ἀναφέρεται θηλυκὸν γαργάλη ὑπὸ Ἑρωτιαν. σ.114.

γάργανον, τό, φυτὸν τι, Διοσκ. 4, 50.
γάργαρα, τά, πλῆθος, σωρός, ἀφθονία, Ἄριστοφ. Βοηθ. 1, Ἄλκαϊ. Κωμ. Κωμῶδ. 1· πρὸλ. ψαμμακοσιογάργαρα. (Ἐντεῦθεν γαργαίρω, καὶ πῆθ. τὸ ὄρος Γάργαρα, ἴδε Βεργ. Γεωρ. 1.103).

γαργαρεῶν, ὄνος, ὁ, ἡ σταφυλὴ ἐν τῷ στόματι, Λατ. uvula, Ἰππ. Προγ. 45, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1.11, 7· ἀνεσπασμένους Ἰππ. Ἐπιδ. 3.1074. Πρὸλ. πρηγορέων.

γαργαρίζω, ἀνακογχυλάζω, κλῆνω γαργάραν, Σχόλ. εἰς Δι. Θ. 48· gargarizari, Πλίν. 28. 51.—γαργαριστέον, ῥῆμ. ἐπιθ., Ὀρειδ. 4, 547.

γαργαρισμὸς, ὁ, γαργάρα, Πλίν. 28. 12, 51.
γαρήνιος, ὁ, ἀγνωστος ἰχθύς, Μάρκελλ. Σιδ. 37.
γάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ γάρσος, Ἄρρ. Ἐπικτ. 2. 20. 29.
γάρισκος, ὁ, ἀγνωστος ἰχθύς, Μάρκελλ. Σιδ. 33.
γάρκα, ἡ, ῥάβδος, Μακεδόν. λέξις παρ' Ἡσυχ.· πρὸλ. Λατ. virga.

γάρ-ονιον, τό, = οἰνόγαρον, Apicius, d. art. coquin. 2, 43. 4, 149.

γάρσος [ἄ], ὁ, ζωμὸς τις ἢ ἔμβριμα ἐξ ἄλλης καὶ μικρῶν ἰχθύων, ἢ τὰ ἐντόσθια τῶν ἰχθύων ταριχευτά, τῶν ἰχθύων γ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 209, πρὸλ. Σοφ. Ἀποσπ. 531, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 67C· ὡσάυτως γάρων, τό, Στράβ. 1591:—γαρ-έλαιον, τό, ἔμβριμα ἐκ ταριχευτῶν ἰχθύων καὶ ἐλαίου, Γαλην.· ἐντεῦθεν παρ' Ἀλκιφρ. 3. 58, Φιλο-γαρέλαιος, ὡς ὄνομα παραίτου.

γάρστας, α, ὁ, (γῆ, ἄρῳ) Σικελιωτ. λέξις δηλοῦσα βοῦν, Διονύσ. παρ' Ἀθην. 98D.

γάρῳ, μέλλ. -ύσω, Δωρ. ἀντὶ γάρῳ, Πίνδ.
γαρῶδης, ἐς, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ γάρου, Θεοφιλ. π. Οὐρων σ. 267 Ideler.

γάσσα, ἡ, κατὰ τὸν Ἡσυχ. = ἡδονή. (πῆθ. συγγενὲς τῷ γηθέω).
γαστερό-χειρ, ἐνος, ὁ, ἡ, = γαστροχειρ, ὁ ἴδε.

γαστήρ, ἡ, γεν. -έρος, κατὰ συγκοπ. γαστρός· δοτ. πληθ. γαστραί. Κοιλία, τὸ ὑπογάστριον, Λατ. venter, Ὀμ., κτλ.· ἐντεῦθεν, γ. ἀσπίδος, τὸ κοῖλον αὐτῆς, Τυρταί. 11. 24·—ἡ κοιλία ἢ τὸ ἐξωγκωμένον μέρος ἀγγείου, Meineke Κρατίν. Πυτ. 18· τὸ μέσον ἦτοι τὸ σαρκώδες μέρος μυός, Γαλην. 5. 366. 2) ὁ στόμαχος ὡς ἐπίκητῶν τροφῆ, κέλεται δὲ ἡ γαστήρ Ὀδ. Ζ. 133· γαστέρι δ' οὐ πῶς ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι, δηλ. διὰ τῆς νηστείας, Ἠλ. Τ. 225· ἐν γαστρὸς ἀνάγκαις Αἰσχύλ. Ἀγ. 726·—πρὸς ἐκφρασιν λαίμαργίας, γαστέρες οἶον Ἠσ. Θ. 26· γαστέρες ἀργαί· Ἐπιμν. ἐν τῇ πρὸς Τιτ. ἐπιστολ. α'. 12· γαστρός καὶ ποτοῦ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8· γαστρός ἐγκρατής, κύριος τῆς κοιλίας αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1. 2, 1· ἀντὶ τῷ γαστρὸς ἦττων αὐτοῦ 1. 5, 1· γαστρί δουλεύειν ἢ γαρῖσασθαι, εἶναι δουλὸς τῆς κοιλίας τῶν αὐτοῦ 1. 6, 8., 2. 1, 2· γαστρί δελταίεσθαι αὐτοῦ 2. 1, 4· τῇ γαστρὶ μετρεῖν τὴν εὐδαιμονίαν Δημ. 324. 25· τὰς γαστρός φρεῖδεσθαι, κομικὴ ἐκφρασις προκειμένου περὶ τιος, ὅστις δὲν ἔχει νὰ φάγη τι, Θεοφρ. 21. 41. 3) ὁ στόμαχος τῶν ζῴων πεπληρωμένος μὲ λεπτοκομμένον κρέας καὶ αἷμα κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀλλήλων (πρὸλ. φύσκη), Ὀδ. Σ. 41. 118., Υ. 25, Ἄριστοφ. Νεφ. 409, πρὸλ. γαστρίων· ἐντεῦθεν γαστροπέτης, οὗ, ὁ, ἀναπερόμενος μεταξὺ τῶν μαγειρικῶν σκευῶν, Πολυδ. Γ. 105.

II. ἡ μήτρα, Λατ. uterus, ἐντινα γαστέρι μήτηρ· φέροι Πλ. Ζ. 58· ἐκ γαστρός, ἐκ τῆς μήτρας, ἐκ μικρῆς ἡλικίας, Ὀρειδ. 305· ἐν γαστρὶ ἔγειν, ἐγκυον εἶναι, ἐγκυμονεῖν, Ἠρόδ. 3. 32· φέρειν Πλάτ. Νομ. 792E· ἐν γ. λαβεῖν, συλλαβεῖν ἐν τῇ κοιλίᾳ, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 50, 8·—ὡσάυτως, γυνὴ ἐπτά ἡδὴ γαστέρας δυστο-

κοῦσα Φιλότηρ. 129. (Πρὸλ. Σανσκρ. gāthar-as (venter), Γοθ. quith-us· τὸ Λατ. venter πῆθ. ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, πρὸλ. νογο = Σανσκρ. gar (ἴδε ἐν λ. βιβρώσκω), γέντα = ἔντερα, Καλλ. Ἀποσπ. 309, Ἰησυχ.· καὶ ἴσως παραβλητέον τὸ γέντο = ἔλασθε).

γάστρα, ἴων. -τρη, ἡ, τὸ κατώτερον μέρος ἀγγείου, ἐξωγκωμένον ὡς κοιλία, Δι. Σ. 348, Ὀδ. Θ. 437, πρὸλ. Διοσκ. 5.144, Ἀθην. 199C.

γαστραία, ἡ, εἶδος γογγυλίδος, Λακων. λέξ., Ἡσυχ.· διορθῶθ. παρ' Ἀθην. 369A ἀντὶ γαστέρας ἢ γαστέας.

γαστρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ γαστήρ, γαστρίων, Ἄριστοφ. Νεφ. 392.

γαστρί-δουλος, ὁ, κοιλίδουλος, Διόδ. Ἐκλ. 549. 82.

γαστρίξω, μέλλ. -ίσω, (γαστρίς) κτυπῶ τινα εἰς τὴν κοιλίαν, ὡς τὸ κολετράω, Ἄριστοφ. Ἰππ. 274, 454, Σφρξ. 1529. II. γεμίζω, ὑπερπληρῶ τὴν κοιλίαν μου, Δουκ. Ἐταίρ. Δ. 10. 4.—Μέσ., πληροῦμαι, γεμίζομαι, τρώγω λαίμαργος, Θεοδομπ. Ἰστ. 213, Ποσειδ. παρ' Ἀθην. 210F· πρὸλ. Λοβ. Φρὺν. 94.

γαστρίμαργία, ἡ, λαίμαργία, ἀσπραγία, Ἰππ. 534. 20, Πλάτ. Φαῖδων 81E, κτλ.

γαστρί-μαργος [γ], ον, ἀσπραγός (πρὸλ. λαίμαργος), Πίνδ. Ο. 1. 82, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 3.11, 3· -μαργέω Φίλων 2. 22, Ἐκκλ.· -μαργικός, ἡ, ὄν, Ἐπιφάν.

γαστρίοικος, ον, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ οἰκῶν, ἴδε Λεξ. Κομμ.·

γαστρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ γαστήρ, λουκάνικον, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 286D. 2) εἶδος πλακοῦντος, Ἐτυμολ. Μ. 221. 45.

γαστρίς, ἰδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν, Πίθος Αἰλ. π. Ζ. 1.14. 26. 2) ὡς οὐσιαστ. = λαίμαργος, γαστρομαργός, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1604, Θεσμ. 816· συγκρ. γαστρίστερος = λαίμαργότερος, Πλάτ. Κομμ. ἐν Ἀδῆλ. 11. II. εἶδος πλακοῦντος, Ἀθην. 647F.

γαστρισμὸς, ὁ, (γαστρίξω) τὸ λαίμαργως τρώγειν, Σώφιλ. Φυλ. 1. γαστρο-βάρης, ἐς, βεβαρημένος τὴν γαστέρα μὲ ἐμβριον, Ἐγκυος, Ἀνθ. II. 5. 54.

γαστρο-θόρος, ον, = γαστρίμαργος, Πολυδ. Β' 168, 175.

γαστρο-ειδής, ἐς, ὅμοιος γαστέρι, κυρτός, στρογγύλος, ναῦς Πλούτ. Περικλ. 26· παρ' Εὐστ. 1684. 28, γαστροειδής.

γαστροίτις, = τῷ προηγ., Φερεκρ. Τυρ. 1. 5, κατὰ πληθ.

γαστρο-κνημία, ἡ, τὸ σαρκώδες μέρος τὸ δπισθεν τοῦ ὀστέου τῆς κνήμης, Ἰππ. Ἀθρῶ. 826, Ἄριστ. Γ. Ζ. 1. 15, 5, κτλ.—οὕτω, -κνημῆ, Γαλην.· -κνημίον, τό, Πολυδ. Β' 190.

γαστρο-λογία, ἡ, ποίημα γραπτὸν ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοδίου Ἀρχεστράτου, περιέχον κανόνας καὶ ὀδηγίας πρὸς θεραπείαν τῆς κοιλίας, Ἀθην. 104B, 278B· ἀναφέρεται δὲ καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα γαστρονομία, ὀψοποιεῖα, ἡδυπάθεια, ὁ αὐτ. 4E, 56C, 40C, 310A.

γαστρο-μαντεύομαι, ἀποθ., μαντεύομαι διὰ τῆς κοιλίας, Ἀλκιφρῶν 2. 4.

γαστρο-νομία, ἴδε ἐν λ. γαστρολογία.

γαστρο-πίων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ παχείαν ἔχων κοιλίαν, Διάν Κ. 65. 20.

γαστρο-όπτῆς, οὗ, ὁ, ἴδε ἐν λ. γαστήρ I. 3.

γαστρο-ορφαια, ἡ, (ράπτω) τὸ συρράφαι πληγὴν τῆς κοιλίας, Γαλην.· Ὀρειδάς. σ. 22 Mai.

γαστρο-ρόρα, ἡ, διάρροια, Ἰω. Ανθ. σ. 320. 22 (Bonn), Χοιροδ.

γαστρο-τόμος, ον, ὁ τέμνων κοιλίας πρὸς ταριχεύον, Μανέθ. 4. 267.

γαστρο-φίλος, ὁ, φίλος τῆς γαστρός, λαίμαργος, Γρ. Ναξ. 3, 1532A (Migne).

γαστρο-φορέω, φέρω ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐπὶ λαγίνου, χάριτας Βακχιακάς Ἀνθ. II. 9. 232.

γαστρο-χάρυβδις, ιος, ὁ, ἡ, ἔχων κοιλίαν ὡς τὴν Χάρυβδι, «φαγῆς», Κρατίν. Ἀδῆλ. 130.

γαστρο-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν ζῶν, γραφόμενον γαστερόχειρ ἐν Στράβ. 373, Ἐτυμ. Μ. 221· ὡσάυτως χειρογάστωρ, ὁ ἴδε.

γαστροώδης, ἐς, = γαστροειδής, ὁ εὐρεῖαν ἔχων κοιλίαν, Ἄριστοφ. Πλ. 560· καθόλου, ἐξωγκωμένος, φουσκωμένος, Ἰππ. 20. 40.

γαστρων, ὄνος, ὁ, = γαστρίς, κοιλάρης, Ἄλκαϊ. 6, Ἄριστοφ. Βατρ. 200.

γατάλης, ὁ, = ἀστράγαλος VI, θαμνώδες φυτὸν, Διοσκ. 4, 62.

γάτομος, Δωρ. ἀντὶ γητομέω.

γᾶ-τόμος, ον, Δωρ. ἀντὶ γη-τόμος, ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρ' Ἄττ. (πρὸλ. γάπεδον) κόπτων τὸ ἔδαφος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 198, Ἀνθ. II. 6. 95, Ἡσυχ. ἐν λ. τιμηγᾶς.

γαυλικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνίκων ἢ ἀρμόδιος εἰς γαῦλον·—χρήματα γ., αἱ παραγματεῖται, τὸ φορτίον, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 1· διαφ. γραφ. γαυλιτικά.

γαυλός, ἡ, = γαυλός, Ὀπκ. Κ. 1.126.

γαυλός, ὁ, σκεῦος πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ γάλακτος κατὰ τὸ ἀμελγμᾶ, «καρβύρι», Ὀδ. I. 223· κάδος πρὸς ἀνελθῆν ὕδατος, «κουδᾶς», Ἠρόδ. 6. 119· καθόλου, πᾶν στρογγύλον σκεῦος, ἢ τῶν μελισσῶν κυψέλη, Ἀνθ. II. 9. 404, πρὸλ. ἐπὶ πᾶσιν Ἀντιφ. Χρυσ. 1· εἶδος

μεγάλου ποτηρίου, Θεόφρ. 5. 104, Λόγγ. 3. 4.

II. γαῦλος (προπέρισιπ., Εὐστ. 1625. 3, κτλ.· ἂν καὶ ἐν τοῖς χρόσι δὲν τρεῖται ἡ διάκρισις, ἴδε Δινδ. Ἄριστοφ. Ὀρν. 602)· στρογγύλον φοινικικὸν πλοῖον ἐμπορικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μακρὰ ναῦς καὶ χρησιμεῖον πρὸς πόλεμον, γαῦλοισιν ἐν Φοινικικῶσι Ἐπίχ. 24 Δηρ., πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 136, 137, κτλ. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει Σανσοφ. gold, gölam (στρογγύλον ἀγγεῖον ὕδατος)· ἕτεροι ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὴν Σημιτικὴν ῥίζαν gol (περιτρέφω)· ἀλλ' οὐδεμία παρεμφερὴς πρὸς τὴν ῥίζαν ταύτην λέξις ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ ἢ Συριακῇ σημαίνουσα πλοῖον· ἕτεροι παραβάλλουσι: Βυζ. γαλέα, ἔβρασμ. Λατ. galea, galio, Ἄγγλ. galleon, gallias, galley).

γαυνάκης, ου, ὁ, = καυνάκης, Κλήμ. Ἄλ. γαυρήξ, ηκος, ὁ, (γαῦρος) ἀλαζών, κομπαστής, Ἄλκατ. 38, ἴδε Ἡούχ. ἐν λ.

γαυριᾶμα, τό, ἀλαζονεία, κόμπος, ἀγαλλίαμα, Ἐβδ. (Ἰουδίθ. 1, 8), Πλούτ. Δίμιλ. 27, κτλ.

γαυριᾶω, τό, πλείστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. ἐνεργητ. καὶ μέστ. ἄορ. α' ἔγαυριᾶσαι Ἐβδ. (Ἰουδίθ. θ', 7). Φέρομαι ὑπερηφάνως, ἐπαίρομαι κυρίως ἐπὶ ἵππων βατιόντων «καμαρωτά», γαυριῶν-μενον Σεν. Ἰππ. 10, 16· εἶμαι λαμπρός, γαυριῶσαι.. τράπεζαι Κρατῆν. Ἀδῆλ. 9—μ. δοτ., ἐπαίρομαι ἐπὶ τινι, εἰ ταύτη γαυριᾶς Δημ. 308. 6· οὕτω, ἐπὶ σφισι γαυριῶντες (Meineke ὠωντο) Θεώφρ. 25. 133, πρὸλ. Πλούτ. Λυκ. 30, Παλαίφ. 1. 8.

γαῦρος, ον, καυχόμενος, ἐπαυρόμενος ἐπὶ τινι, βροστρύχοισι Ἀρχιλ. 52· ἔλθω Εὐρ. Ἰκέτ. 862· ἀπαλ., ὑπερήφανος, σοβαρός, Εὐρ. Ἀποσπ. 786, Ἄριστοφ. Βατρ. 282· ἐπὶ καλῆς σημασίας, μεγαλοπρεπῆς, Δίων Κ. 65. 31—ἐπὶ μύσῳ, εὐπτόητος, Θεόφρ. 11. 21—τὸ γαῦρον = γαυρότης, τὸ γ. ἐν φρεσὶν κεκτημένη Εὐρ. Ἰκέτ. 217. (Πρὸλ. ἀγαυρός, καὶ περὶ τῆς ῥίζης ἴδε γαίω).

γαυρότης, ητος, ἡ, ὑπερηφάνια, ἀγερωγία, Πλούτ. Μαρκέλλ. 6· ἐπὶ ἵππου, ὁ αὐτ. Πελοπ. 22.

γαυρόω, κάμνω τινὰ γαῦρον, ὑπερήφανον· μόνον κατ' ἄορ. ἐγαυ-ρώσει Δίων Κ. 55. 6—ἀλλοχθῶς καὶ παθ. γαυρόομαι, ὁμοιον τῷ γαυριᾶω, ἐπαίρομαι, ὑψηλοφρονῶ, στή δὲ παρὰ λίμνην γαυ-ροῦμενος Βατραχόμ. 266· ἐπαίρομαι ἐπὶ τινι, μὴ γαυροῦ σοφῆ Φωκῶλ. 47· ἔανθοσι βροστρύχοις γαυροῦμενος Εὐρ. Ὀρ. 1532, πρὸλ. Βάχχ. 1142· ἐπὶ τῷ ἔργῳ γαυροῦται Σεν. Ἰερ. 2, 15—παρατ. ἐγαυροῦμαι Βαθρ. 43. 15, Δίων Κ. μέλλ. -ωθήσομαι Ἐβδ., ἄορ. ἐγαυρωθῆν Δίων Κ. 48. 20· πρkm. γεγαυρωμαι Ἐβδ.—πρὸλ. ἐκ-, ἐπι-γαυροῦμαι.

γαυρωμα, τό, τὸ ἐρ' ὃ τις ἐπαίρεται, αἰτία ὑπερηφάνιας, Εὐρ. Τρω. 1250, Ἄριστιδ. 2. 394.

γαυσάπος ἢ -άπης, ου, ὁ, τὸ Λατ. gausāpa, Στράβ. 218.

γαυσός, ἡ, ὄν, καὶ Αἰολ. γαῦσος, α, ον, κυρτός, «στραβός», καμπύλος, μηρός Ἰππ. Ἀγμ. 765, Ἄδρ. 837—γαυσόομαι, εἶμαι κυρτός, κυρτοῦμαι, Σωφρων. Med. Min. 1. 251.

γδοῦπεω, γδοῦπέω, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος ἀντὶ δοῦπος, δουπέω (ἰδίως ἐν συνθέτ., π. χ. ἐριγδοῦπος, ἐριγδοῦπέω), ἐπὶ δ' ἔγδοῦπησαν Ἰλ. Α. 45.

γε, Δωρ. γα, ἐγκλιτικὸν μόριον χρησιμεῖον ὅπως κινήσῃ τὴν προσοχὴν εἰς λέξιν τινὰ ἢ λέξεις προηγουμένας, περιρρίζον ἢ ἐνίσχυνον τὴν ἔννοιαν· πρὸλ. γαῦν. Ἄλλ' ἡ διάκρισις αὕτη δὲν προκύπτει ἐκ μεταβολῶν τινῶν ἐν ταῖς σημασίαις τοῦ γε, ἀλλ' ἐκ τῆς φύσεως τῶν λέξεων, ἃς συνοδεύει, καὶ ἐκ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὰ συμφραζό-μενα. Μόνον αἱ κυριωτάται χρήσεις τοῦ μορίου τούτου δύναται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐνταῦθα:

1) ὅταν τὸ γε συνοδεύῃ μεμονωμέναις λέξεσι, ἡ γενική ἐννοία αὐτοῦ εἶναι: «τοῦλάχιστον», βεβαίως, Λατ. quidem, saltem· ἀλλὰ πολλῶν ἢ δύναμις τοῦ γε δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ διὰ λέξεως τινος ἐν τῇ Λατινικῇ, ἐν δὲ ταῖς εὐρωπαϊκῆς γλωσσῆσι συνήθως ἡ δύναμις τοῦ γε ἐκφέρεται διὰ κυρτῶν γραμμάτων ἢ ἀπλῶς δι' ἐμφασέως τινος κατὰ τὴν προφορὰν τῆς λέξεως, ἥτις παρὰ τοῖς Ἕλλησι συνοδεύεται διὰ τοῦ γε: τὸ γάρ.. σιδήρου γε κρά-τος ἐστίν, τοιαύτη εἶναι ἡ δύναμις τοῦ σιδήρου, Ὀδ. I. 393· ὡδέ γε, οὕτω βεβαίως, οὕτω καὶ οὐχὶ ἄλλως, Ἰλ. Β. 802· εἴ που πτω-χῶν γε θεοὶ.. εἰσίν, ἂν ὑπάρχωσι θεοὶ διὰ πτωχούς νὰ φροντίξ., Ὀδ. P. 475· μάλιστα γε Δ. 366· ὅ γ' ἐνθάδε λέως, τοῦλχι-στον ὁ ἐὼδ' ἰαός, Σοφ. O. K. 43, κτλ.· μετὰ ἀρνητικῶν, οὐ δύο γε, Λατ. ne duo quidem, οὐδὲ δύο κἄν, Ἰλ. E. 203., 20. 286· οὐ φθόγγος γε, οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ἦχος, Εὐρ. I. A. 9.

2) μετ' ἀντωνυμιῶν:—μετὰ τῆς προσωπικῆς τοῦ α' προσ. τὸσον στενῶς συν-δέεται ὥστε καὶ ὁ τονισμὸς μεταβάλλεται, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς ἔμοιγε, ἔμοιγε καὶ ἐνίοτε ἐν τῷ ἔμοιγε· διὰ ταῦτα τὸ ἔμοιγε ἐνίοτε γρά-φεται ἐμοῦ γε, καὶ οὕτως αἱ ἄλλαι ἀντωνυμικαὶ σύγῃ ἢ σύ γε κτλ.· οὕτω παρ' Ὀμ. συγνάκις μετὰ τοῦ ἄρῃρου οὐ γίνεται χρήσις ἀντὶ ἀντωνυμίας, ἴδε ἐν λ. ὄγε· ὡσαύτως μετ' ἄλλων δεκτικῶν ἀντωνυ-μιῶν, κενὸς γε, τοῦτ' οὗ γε, κτλ.· καὶ παρ' Ἄττ. (σοῦζι τοῖς Τραχ.) παρ' οἷς καὶ συγνάκις μετὰ τοῦ προσχηματισμοῦ -ε, οἶον: αὐ-τηγὴ Ἄριστοφ. Ἀγ. 784· τοῦτογι, ταῦταγι, κτλ., ὁ αὐτ. Σφηξ. 781, Εἰρ. 1057, κτλ.·—μετὰ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας, ἐξιδόν γε θυμὸν Ἰλ. Γ. 425, κτλ.·—παρ' Ἄττ. συγνάκις μετὰ τῆς ἀναφορ.

ἀντωνυμίας, ὅς γε, οἷ γε, κτλ., κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ Λατ. quippe qui, οἷ γέ σου καθύβρισαν Σοφ. Φ. 1364· ὅς γ' ἐξέλυσας δα-σμον ὁ αὐτ. O. T. 35, κτλ.· οὕτω καὶ, ὅσον γε χρήζεις, Λατ. quantum quidem, ἀκόμη ὅσον χρειάζεσαι.., αὐτοῖς 365· οἷόν γε μοι φαίνεται Πλάτ. Πολ. 329A—σπανίως μετ' ἐρωτηματ. ἀντωνυμιῶν, τίνα γε.. εἶπας; Εὐρ. Τρω. 241· ποῖου γε τούτου πλὴν γ' Ὀδυσσεῶς εἶρε; Σοφ. Φ. 441, ἔνθα ἴδε Herm.

3) ἀκολουθοῦν συνδέσμοις παντὸς εἶδους τὸ γε ἐνισχύει καὶ ἐπιτείνει τὴν τροποποίησιν ἢ τὸν ὅρον, ὃν εἰσάγει ἡ πρότασις, ὡς: πρὶν γε, πρὶν τοῦλάχιστον, ἐνίοτε ἐπαυλαμβανόμενον, οὐ μὲν.. εἰώ πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γε.. αἱματος ἄσαι Ἄρῃα Ἰλ. E. 287, πρὸλ. Ὀδ. B. 127· οὕτω, πρὶν ἂν γε ἢ πρὶν γ' ἂν Ἄριστοφ. Ἰππ. 961, Βατρ. 78, κτλ.·—ὅτε γε, ὅποτε γε, ἐπεὶ γε, ἐπειδὴ γε, ὅπου γε, κτλ., Λατ. quandoquidem, ὅταν δηλαδὴ, ὅπου δηλαδὴ, ἀφοῦ δηλαδὴ, κτλ., Σοφ. O. K. 1699, Θουκ. 6. 18, Σεν., κτλ.·—εἴ γε, ἔάν γε, ἂν γε, Λατ. siquidem, ἂν δηλαδὴ, ἂν ἀληθῶς, Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Φαίδρ. 253C· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἀπλῶς ὅπως ὡσῆ ἐμ-φρασιν εἰς τὸν τιθέμενον ὅρον, κἄν γε μὴ λέγω, καὶ ἔάν (ἀκόμη) δὲν.. Ἄριστοφ. Ἀγ. 317· ὡσαύτως, εἴπερ γε, ἔάν τοῦλάχιστον, Ἡρόδ. 7. 16, 143, κτλ.·—ὡς γε ἢ ὥστε γε, μετ' ἀπαρ., τοῦλά-χιστον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε.. Πλάτ. Φαίδρ. 230B· ὡς γ' ἐμὲλ χρῆσθαι κριτῇ Εὐρ. Ἀλκ. 801· ἀλλὰ, ὡς γε ἢ ὥσπερ γε, ὡς τοῦλάχιστον, ἀκριβῶς ὡς, Σοφ. Ἄντ. 570, O. T. 715, κτλ.·—τὸ γε δύναται ν' ἀκολουθῇ τῷ τε, ὅταν τὸ τε εἶναι στενῶς συνοδευμένον μετὰ τῆς προηγουμένης λέξεως, ὡς: οἷός τε γε Σεν. Ἀπομν. Α. 5, 2, Πλάτ. Πολ. 412B· ἔάν τε γε ὁ αὐτ. Πολιτ. 293D· οἷ τε γε ὁ αὐτ. Γοργ. 454D· ἴδε κατωτ.·—περὶ τῆς χρήσεως τοῦ μορίου ἐν ἀντιθετικῆς ἢ διαζευκτικῆς λόγος ὅρα κατωτ. Π. 3.

4) μετὰ ἕτερα μόρια τὸ γε διατηρεῖ τὴν ἀπλήν αὐτοῦ δύναμιν, ὡς συγνάκις μετὰ τὰ ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐ μὴν, ἀλλὰ παρ' Ἀττικῶσι ἀεί-ποτε παρεμπιπτούσης μεταξὺ ἑτέρας λέξεως, Πόρτ. Φων. 1638·—μετὰ δὲ τὸ ὑποθετικὸν ἂν, μόνον ὅταν προηγῆται οὐ ἢ καί, Ἐλμολ. Μηδ. 837·—ἀτόρ γε, καὶ ὅμως, Ἄριστοφ. Ἀγ. 448·—καίτοι γε, ἴδε ἐν ἔβρωφ καί τοι·—ἀλλά, 5) τὸ γε συγνάκις προτάσσει τα μορίων τινῶν, ὅποταν κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν, ἐν ᾧ τὸ ἀκολουθοῦν μόριον δὴ, μὲν, μὴν, κτλ., διατηρεῖ τὴν οἰκειάν δύναμιν· ἐνίοτε ὅμως τὸ γε τροποποιεῖ τὴν σημασίαν τοῦ ἐπομένου μορίου, γε μὴν, ἀλλ' ὅμως, πάντως γε μὴν Ἄριστοφ. Ἰππ. 232, πρὸλ. Εὐρ. Ἠλ. 754, Σεν., κτλ.· οὕτως ἐν τῇ Ἐπ. καὶ Ἰων. γε μὲν, Ἰλ. Β. 703, 726, Ἡρόδ. 7. 152· γε μὲν δὴ Διόγυλ. Ἀγ. 661, Σοφ. Τρ. 484· γε μέντοι Πλάτ. Θεαιτ. 164A, Σεν. Ἄν. 2. 3, 9, κτλ.·—παρ' Ἄττ. γε δὴ καὶ γέ τοι εἶναι συγνά, πρὸς ἐνίσχυσιν προτάσεως τινος τιθέμενα, γε δὴ ἀπλῶς, ὡς Διόγυλ. Πρ. 424, Θουκ. 2. 62, κτλ.· γε δὴ, πολὺ ὁμοιον τῷ γοῦν, Πλάτ. Εὐθύφρ. 275A· ὡσαύτως πρὸς ὀνήθωσιν μεταβάσεως ἐν τινι σειρά, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 156B·—γέ τοι ὀλοῖθι τοῖ το λεγόμενον εἶναι τὸ ἐλάχιστον ἐξ ὅσων δύναται τις νὰ διαβεβαιώσῃ, Ἄριστοφ. Σφηξ. 934, Ἰλ. 424, 1041, κτλ., ἴδε Herm. Vig. n. 297· οὕτω, γε δὴ που Πλάτ. Φαίδρ. 94A, κτλ.· γέ τοι δὴ Σοφ. O. T. 1171, Πλάτ.· γέ τοι που ὁ αὐτ. Νόμ. 888E·—γέ που, τοῦλάχιστον, ὅπωςδήποτε, Ἄριστοφ. Ἀγ. 896, Πλάτ., κτλ. II. ἔξασκει δύναμιν ἐπὶ τῆς ὅλης προ-τάσεως:

1) ὡς ἐπεξηγητικὸς = δηλαδὴ, τουτέστιν, οἶον: Διός γε διδόντος, δηλαδὴ ἂν.., Ὀδ. A. 390· κλυθὶ, Ποσειδάων.., εἰ ἐθέλων γε σὸς εἶμι, ἂν κατὰ ἀλήθειαν εἶμαι ἰδίος σου, I. 529·—ἐντέθεν πρὸς περιορισμὸν ἢ ἐνίσχυσιν γενικῆς τινος διαβεβαιώσεως, ἀνὴρ.. ὅστις πινυτός γε, πᾶς ἀνὴρ, τοῦλάχιστον ὅστις εἶναι συ-νωτός, Ὀδ. A. 229· πολλῶν προηγουμένων καί, ὡς ἢ μὴν κελεύσω κατ' ἰθιῶσέω γε πρὸς, μάλιστα, καὶ πλὴν τούτου καὶ β.., Διόγυλ. Πρ. 73· παρήσαν τινες καὶ πολλοὶ γε, τινές καὶ πολλοὶ μάλιστα, Πλάτ. Φαίδρον 58D· καὶ οὕτω πολλῶν συνοδεύει τὰς τελευταίας λέ-ξεις ὁλοκληρῶν σειρᾶς, ταύτη ἄρα.. πρακτικῶν καὶ γυμναστέων, καὶ ἔδεστον γε καὶ ποτέον ὁ αὐτ. Κριτωνί 47B·—ἐντέθεν,

2) συγνάκις ἐν Ἄττ. διαλόγους κατὰ τὰς ἀποκρίσεις, ὅπου προστίθεται τὴν εἰς ὁ, τὸ προαλήθως εἶπεν, οἶον.. ὠλετο—πορθῶν γε τήνδε γῆν, .. ἀπέθανε.. μάλιστα καὶ τοῦτο ἐνῶ κατέστρεψε ταύτην τὴν γῆραν, Σοφ. Ἄντ. 518· Ἐπεμψέ τις σοι.. κρέα; Ἀπό-κρισις: καλῶς γε ποῖων, μάλιστα, καὶ καλὰ ἔκαμεν, Ἄριστοφ. Ἀγ. 1049· κενὸν τὸδ' ἄγχος, ἢ στέγει τι; Ἀπόκρ.: σά γ' ἐν-δουτα.., καί, μάλιστα τὰ ἐνδουμάτ' σου, Εὐρ. Ἰωνί 1412· οὕτω γορ-ἀν μάλιστα δηχθεῖν πόσις. Ἀπόκρισις: σὺ δ' ἂν γένοιο γ' ἀθλιωτάτη γυνή, μάλιστα, ἀληθῶς, καὶ οὐτ.., ὁ αὐτ. Μηδ. 817· πρὸλ. Σοφ. O. T. 679, κτλ.· οὕτω, πάνυ γε, κτλ., Πλάτ. Εὐθύφρ. 8E, κτλ.· οὕτω γέ πως, κατὰ τοιοῦτον τινὰ τρόπον, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 165C· ἐνίοτε προηγουμένου καί, ὡς, καὶ οὕδεν γε ἀτόπως, μά-λιστα, καὶ οὐδῶλος παράδοξον, αὐτόθι 142B, πρὸλ. D. 147E·—ἐνίοτε εἰρωνικῶς, εὐ γε κηδεύεις πόλιν Εὐρ. I. T. 1213.

3) πρὸς ἐξυψώσιν ἀντιθέσεως ἢ ἀντιπαραβολῆς, α) προηγουμένων ὑπο-θετικῶν προτάσεων, εἰ μὲν δὴ σὺ γ'.., τῷ κε Ποσειδάων γε.., ἂν οὐ κἄμης οὕτω, τότε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ Ποσειδῶν β.., Ἰλ. O. 48, κέξ.· ὡς πρὸς τοῦτο σιωπᾶν ἡδιδόν σοι.., τότε γε εἰπέ, τοῦλάχιστον τοῦτο εἰπέ μοι, Σεν. Κύρ. 5. 5, 20, πρὸλ. 8. 1,

30, Δημ. 317. 1, κτλ. — οὕτως ἐνίστε ἐν τῇ ὑποθετικῇ προτάσει, εἰ δὲ μὴ ἐκόντες γε .., ἀλλ' ἄκοντες.. Ἡρόδ. 4. 120. 6) δὲ ἀξενικαίους λόγους, ἵπτοι κείνους γε .. δεῖ ἀπόλλυσθαι, ἢ σέ .. ὁ αὐτ. 1. 11. — ἵνα δὲ ἐπαυθῆσθαι τὴν δύναμιν τῆς ἀντιπαράβολος ὁ "Ὀμ. συχνάκις ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀντωνυμίαν μετὰ τοῦ γε ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει, εἰπέ μοι, ἢ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέ γε λαοὶ ἐγθαίρουσι 'Ὀδ. Γ'. 214, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 10, 8, Σοφ. Ο. Γ'. 1098, κέξ. συχνάκις δὲ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, πατὴρ δ' ἐμὸς .., ζῶει ἐγ' ἢ τέθνηκε 'Ὀδ. Β. 131, πρὸλ. Ἰλ. Κ. 504. 4) ἐν ἐπιφωνήμασι καὶ τοῖς τοιούτοις, ὡς γε μὴ ποτ' ὄφελον λαβεῖν Εὐρ. Ι. Α. 70, πρὸλ. Σοφ. Ο. Κ. 977, Φ. 1003. Ἀριστοφ. Ἀχ. 93. 836, κτλ. — οὕτως ἐπὶ ὄρκων, οὕτοι μὰ τὴν Δήμητρά γ' Ἀριστοφ. Ἰππ. 698· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον παρεμπιπτούσης μεταξὺ λέξεως ἢ λέξεων, νῆ τὸν Δία .. γε, κτλ. — καὶ οὕτω συχνάκις ἀπλῶς ἐπὶ ἰσχυρᾶς διαβεβαιώσεως, τίς ἀν φιλεῖναι μάχιστο; ἀφρων δὴ κείνός γε .., 'Ὀδ. Η. 209, κτλ. 5) ὁπλοῦν ὑπαχώρησιν, εἰμί γε, πολὺ καλὰ, θά πηγαῖνον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 861· δῶά γ' εἶ τι ἔρασις ὁ αὐτ. Ι. Α. 817, πρὸλ. Ἀνδρ. 239. III. τὸ γε συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ προτάσει καὶ τῇ ἀποδόσει, ὡς, πρὶν γε .., πρὶν γε, ἴδε ἀνωτ. Ι. 3· εἰ μὴ γε .. τιμὴ μείζονι, τῇ γε παρουσίᾳ ἀτιμία Δυσ. 189. 31· καὶ συχνάκις ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, οὐδέν γ' ἄλλο πλὴν γε κερκίνους Ἀριστοφ. Σφήξ. 1507, πρὸλ. Σοφ. Ο. Κ. 977, Ἰλμολ. Μήδ. 837 (867). IV. ΘΕΣΙΣ τοῦ γε. Ἐπρεπε νὰ ἀκολουθῆ τῇ λέξει ἢν περιορίζει, ἀλλ' ἐπὶ οὐσιαστικῶν συχνάκις ἐπιταί μετὰ τὸ ἄρθρον, οἶον, οἷ γε Λυδοί, δ' γ' ἀνδρωπος. ἢ μετὰ τὴν πρόθεσιν, κατὰ γε τὸν σὸν λόγον, ἐν γε ταῖς Θήβαις, κτλ. οὕτω τὸ γε ἀκολουθεῖ τῷ δὲ, ὅπερ δὲν παραχωρεῖ τὴν δευτέραν θέσιν, ἐνῶ τὸ γε ἀναφέρεται εἰς τὴν προηγούμενην λέξιν, νῦν δὲ γε Πλάτ. Θεαιτ. 144Ε· τὸ δὲ γε αὐτόθ. 164Δ, κτλ.

γέα, ἡ, σπάνιος ἀσυναίρετος τύπος τοῦ γῆ. ὁ ἴδε.
 γεάχοχος, ον, Δωρ. ἀντὶ γαιήχοχος, ὡς Βεκκ. ἐν Πινδ. Ο. 13. 114.

γεγάατε, γεγάασι, ἴδε ἐν λ. γίγνομαι.
 γεγάβει, ἴδε ἐν λ. γῆθῶ.
 γεγάκειν [α], Δωρ. ἀντὶ γεγακέναι = γεγονέναι, Πινδ. Ο. 6. 83.
 γεγάμεν, γεγάως, ἴδε ἐν λ. γίγνομαι.
 γέγειος, ον [πρὸλ. γέγιος], ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ αὐτόχθων, ἴδε Βεντ. Καλλ. Ἀποσπ. 103, Ἐκαταῖ. Ἀποσπ. 366.
 γεγηθῶτως, ἐπίρρ. πρhm. τοῦ γῆθῶ, μετὰ χαρᾶς, ἐν ἀγαλλιάσει, Ἠλιόδ. 7. 5, Φίλων 2. 295.

γέγονα, ἴδε ἐν λ. γίγνομαι.

γέγονα, ἐπ. πρhm. μετὰ σημασίας καὶ ἐνεστώτος καὶ παρωχ., ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἐν τῷ γ' ἐν. προσώπῳ γέγωνε καὶ μετοχ. γεγωνῶς (ἴδε κατωτ.), γ' ἐν. ὑπερσ. (μὲ σημασίαν παρτα.) ἐγεγωνέην Ἰλ. Χ. 34, Φ. 425, Ὀδ. Φ. 368 (Βεκκ.). — Ἐν Ἰλ. Ο. 223., Δ. 6, ἔχομεν ἀπαρέμφ. γεγωνέμεν, ὅπερ φαίνεται προϋποθέτον ἐνεστώτα γεγωνῶ, ὡς καὶ γ' ἐν κ. παρτα. ἐγέγωνεν (ἐκτός ἂν ἀναγνώσμεν γέγωνεν) ἐν Ἰλ. Ε. 469. — πρστακτ. γέγωνε Αἰσχύλ. Πρ. 193, Σοφ. Φ. 238, Εὐρ. Ὀρ. 1220· ὑποκτ. γεγωνῶ Σοφ. Ο. Κ. 213· μετοχ. γεγωνῶς Ἀριστ. Προβλ. 11. 25. Ἐνεστώτ. τις γεγωνέω εὐρίσκειται παρ' Ὀμ. κατ' ἀπαρέμφ. γεγωνέην, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 523, 657, 787, κτλ. παρτα. ἐγεγωνέην Ὀδ. Ρ. 161, γεγωνέην Ι. 47, Μ. 370· οὗτος ὁ τύπος ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς μετ' Ὀμηρον συγγραφεύσι, γ' ἐν κ. γεγωνέῖ Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 8, 7, Προβλ. 19. 2· πρστακτ. -εἴτω Εὐν. Κυν. 6, 24· ἀπαρ. -εἶν Πινδ., Τραγ., Πλάτ. Ἰππ. Μείξ. 292D· μέλλ. γεγωνήσω Εὐρ. Ἰων. 696, Πλούτ. ἀρ. ἀπαρ. γεγωνήσαι Αἰσχύλ. Πρ. 990, μετοχ. -ήσας Δίων Κ. ῥήμ. ἐπίθ. -ητέον Πινδ. Ο. 2. 10. — Περὶ τοῦ ἐνεστώτος γεγωνῶ, ἴδε ἐν λέξει. 1) ἀπολ., κρῆζω, φωνάζω δυνατὰ ὡστε γίνουμαι ἀκουστός, κώκυσεν .., γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστν Ἰλ. Ο. 703· ἐδόθη, γέγωνέ τε πάσι θεοῖσι Ὀδ. Θ. 305· (ἐν οἷς χωρίοις κείται ὡς ἀρ.)· ἀλλ' ἐν τῇ φράσει ἔσσοιεν τε γέγωνε βόησας (Ὀδ. Ζ. 294) εἶνε ἀναμφιβόλως ἐνεστ., «ὅσον [τις] δύναται νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν ἀκουστόν» ἐάν φωνάζῃ· ἐνῶ ἀλλαγὴ δύναται νὰ εἶναι καὶ ἀρ., «ὅσον ἠδυνήθη» εἰς .., Ὀδ. Ε. 400, Ζ. 294, Ι. 473, Μ. 181· οὕτως οἱ ἐξη βρώσαντι γεγωνέην Ἰλ. Μ. 337· — μ. δοτ. προσ., κρῆζω πρὸς τινα, ἐγεγωνέει.. Πουλυδάμαντι Ε. 469, κτλ.· θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγωνέην Ὀδ. Μ. 370· — ἐνίστε παρ' Ἀττ., ἀκούμαι ἠμῶν, εἶμαι ἀκουστός, πλὴν γεγωνέην, ἐκ διορθώσεως τοῦ Cobet ἐν Ἀντιφῶντι 134. 30, ἀντὶ τοῦ πλέον γ' ἀγγοέην, πρὸλ. Ἀριστ. Προβλ. 19. 2· ὁ ἀρῆ οὐ γεγωνέει ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 2. 8, 7· οὐ δύνανται γεγωνέην .., ἀλλὰ μόνον φωνοῦσιν ὁ αὐτ. π. Ἀκουσμ. 72, πρὸλ. 32, 37.

2) μ. αἰτιατ. προσώπου, ψάλλω, ἐξμῶν, Πινδ. Ο. 2. 10, Η. 9. 3. 3) μ. αἰτ. πράμν. φανερώων, διακηρύττω, διαδηλώ, Αἰσχύλ. Πρ. 523, 657, 787, 820, 990· τινί τι ὁ αὐτ. 192, 784, Σοφ. Φ. 238· — ὡσαύτως, οὐκ ἔχω .. γεγωνέην ὅπα, δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ποῦ [εἶνε], Εὐρ. Ἰππ. 585.

γεγωνήσις, εως, ἡ, μεγαλόφωνος ὀμιλία, τὸ μεγαλόφωνως κρᾶζειν, Πλούτ. 2. 722F.

γεγωνίσκω, ἐπιπεταμένως ἐνεστώσ' ἀντὶ τοῦ γέγωνα, μεγαλόφωνα κρᾶζω, ὡς ἐπὶ πλείστον Θουκ. 7. 76· παρτα. ἐγεγωνίσκον Δίων Κ. 56. 14. 2) μ. αἰτ. πράμν., ἐκδηλώ, διακηρύττω, Αἰσχύλ. Πρ. 627, Εὐρ. Ἠλ. 809.

γεγωνός-κόμη, ἡ, ἡ πληροῦσα βοῆς τὴν κώμην, Κομ. Ἀών. 106.
 γεγωνός, ὄν, ἐπίθ. (ἐκ μετοχ. γεγωνῶς, ὡς ἀραρός, ὄν, ἐκ τοῦ ἀραρός) μεγάλως ἠχῶν, ἠχηρός, ἐς οὐρανὸν πέμπει γεγωνά .. Ἐπη Αἰσχύλ. Θῆβ. 443· ὄντα δ' ἄφωνα βοῆν ἴσθησι γεγωνά Ἀντιφ. Σαφρ. 1. 2· ἠχηρὰν ἔχων φωνήν, ἀνήρ Ἀνθ. Π. 7. 428· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Διον. Ἀλ. 8. 56, κτλ. — συγκρ. γεγωνότερος Ἀνθ. Π. 9. 92, Διον. Ἀλ. 5. 24· γεγ. φθέγγεσθαι Ἀθήν. 662E, κτλ. 2) ὡσαύτως γεγωνός ὡς οὐδ. μετοχ., γ. μέλος Αἰλ. Π. Ἰστ. 2. 44· γεγωνός ἀναδοῶν Λουκ. Ὀνειρ. 1, πρὸλ. Φιλόστρ. 195.

γεγῶς, ὡσα, ὡς, ἴδε ἐν λ. γίγνομαι.
 γέγνα, ἡ, ἡ, Ἑβραϊκῆ λέξις σύνθετος, gé-hinnóm, κολλάς Ἐννόμ, ἥτις παρῖστα τὸν τόπον τῆς μελλούσης κολάσεως, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 22 κ. ἄλλ.

γεγηθόνος, γεγηθονικός, γεγηθονία, ἡ, ἴδε ἐν λ. γεωπ.
 γεήχοχος, ὁ, = γαιήχοχος, Ἡσ. Ο. 15.
 γεηρός, ὁ, ὄν (γέα) ἐκ τῆς γῆς, γῆινος, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 6, 55, κτλ.· γ. καὶ πετρώδη Πλάτ. Πολ. 612A, πρὸλ. Ἰππ. Ἀέρ. 284.
 γέθεν, ὁ, ἦ. Ἔθεν, Ἀλκαῖ. 6 Αhr.
 γει-ἀρότης, ον, ὁ, ὁ ἀροστῶν τὴν γῆν, Ἀνθ. Π. 9. 23, κτλ. ἐπὶ βοῶν, Ἐπιγραμμ. Ἑλλ. 793· ὡσαύτως γει-ἀροστήρ, Τζέτ. π. Ὀρ. 202.

γεϊκός, ἡ, ὄν, ἐκ γῆς, γῆινος, τῆς ἐρηξ, γ. πόδες, ἐπὶ καταμετρήσεων τῆς ἐρηξ, Ἡρων Scriptt. Metr. σ. 186, Hultsch.

γεϊνομαι, (ἐξ ἀρχαίου ἐνεργ. *γεϊνω, = γεννώ). I. ὡς παθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα., γεννώμαι, ἀκριβῶς ὅπως τὸ γίγνομαι (ὅπερ ὁ Βεκκ. ἀναγινώσκει ἀπανταχοῦ ἀντὶ τοῦ γίγνομαι), γεινομένω, κατὰ τὴν γέννησιν τινος, Ἰλ. Γ. 128, Ω. 210, Ὀδ. Δ. 208, πρὸλ. Ἡσ. Θ. 82, Ἐργ. κ. Ἡμ. 821· παρτα. γεινόμεθ' Ἰλ. Χ. 477, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 88. II. ὡς μέσ., ἀρ. ἀ' ἐγενάμην, ἐπὶ ἐνεργητ. σημασ. ὡς τὸ ἐγέννησα, ἐπὶ τοῦ πατρὸς, ἐγένισα παῖδ' ἀδελγόν Ἰλ. Ε. 880, κτλ., πρὸλ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 751, Σοφ. Αἴ. 1172· συχνότερον ἐπὶ τῆς μητρὸς, θεὰ δὲ σε γείνατο μήτηρ Ἰλ. Α. 280, πρὸλ. Ζ. 26, Ὀδ. Ζ. 25, κτλ.· οἱ γείναμενοι, οἱ γονεῖς, Ἡρόδ. 1. 120, Σεν. Ἀπολ. 20· ἡ γειναμένη, ἡ μήτηρ, Ἡρόδ. 4. 10., 6. 52, Εὐρ. Τρω. 825· αἱ γειν., γυναῖκες, αἰτίνας κατέστησαν μητέρες, γυναῖκες ἐν λοχεία, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 2, 4· οὕτως, ἢ μ' ἐγένισατο ἡ τεκοῦσά με, Αἰσχύλ. Εὐμ. 736, Ἀποσπ. 172, πρὸλ. Ἰκέτ. 531, Σοφ. Ο. Τ. 1020· πατρὶς. ἢ μ' ἐγένισατο Εὐρ. Φοιν. 996. 2) ἐπὶ τοῦ Διός, ζωποιοῦ, οὐκ ἐλεάζεις ἀνδρας, ἐπήν δὴ γείναια (ἐπ. ἀντὶ γείνη) αὐτὸς Ὀδ. Γ. 202. 3) μεταφ. γ. μόνον αὐτῷ Αἰσχύλ. Θῆβ. 751.

III. οὗτος ὁ ἀόαρ. ἀ' παρὰ μεταφ. ποιηταῖς εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασίας, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἐγενόμην, Καλλ. εἰς Δῆμ. 58, Χρησμ. Σβούλ. 1. 9.

γεϊθῶν, ἐπίρρ. = γαιήθῶν, γῆθεν, Καλλ. Ἀποσπ. 509.
 γειο-κόμος, ον, ὁ περιποιούμενος, καλλιερῶν γῆν, Ἡσύχ.
 γειομόρος, ἴδε ἐν λ. γημόρος: — γειοπόνος, γειοτόμος, ἴδε ἐν λ. γεω-.
 γεῖος, ον, ἐπίθ. τοῦ γῆ, γηγενής, Ἐρμ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 858· πρὸλ. γέγειος.
 γειο-φόρος, ον, ὁ φέρων γῆν, σκαφίδας Ἀνθ. Π. 6. 297.
 γεῖσον, τό, ὑποκορ. τοῦ γεῖσον, χαμηλὸς τοῖχος, Ἰωσήφ. Π. Ι. 5. 5, 6.

γεῖσι-ποδίζω, ὑποστηρίζω τὸ γεῖσον, Ἰσαῖ. παρ' Ἀρπ. καὶ γεῖσιπόδιμα, τό, ἡ γεῖσιπόδες, οἱ, προέχουσαι δοκοὶ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ γεῖσου, Πολυδ. Α', 81, Α. Β. 227. — Ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. γεῖσιπόδιμα CIA 2. 167, 63. 114· γεῖσιήπουσ CIA 2. 167, 51· ὡς ἀμαξήπουσ ἀντὶ ἀμαξίπουσ CIA 2, add. 834, C, 42.

γεῖσον (ἐν χειρογρ. συχ. γεῖσσον, ἀλλ' ὁ πληθ. γεῖσα ἀπαντᾷ ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 160, 2. 25), τό, τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἀραφῆς, ἡ «κορυφαία», Θεόδορ. Σημ. 1. 18, κτλ., πρὸλ. Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 284· — καθόλου, τὸ πρῶτον ἀνώτατον μέρος τοῦ τοῖχου, ὡς τὸ θριγμός, Εὐρ. Ὀρ. 1569, 1620, Φοιν. 1165, 1187. 2) μεταφ. τὸ κράσπεδον, ἡ παρυρὴ ἱματίου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 602· τὸ ἀνωθεν πρῶτον μέρος τοῦ κράτους, Winckelm. Monum. Ined. 199· γεῖσα ὀφρύων Πολυδ. Β', 49· πρὸλ. ἀπογεῖσῶ. — Ἐν Α. Β. 227, γεῖσα, ἡ παρ' Ἡσύχ. καὶ τοῖς Ἑβδ. γεῖσος ἢ γεῖσος, ὁ γεῖσος, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 23. (Λέγεται οὕτως ἢ λέξις εἶναι Καρικῆ, Στέφ. Β. ἐν λ. Μονόγισσα, Ruhnck. Τίμ., Valck, Φοιν. 1165).

γεῖσῶ ἢ γεῖσῶ, ὑπερασπίζω ἢ προφυλάττω διὰ γεῖσου, Jac. Δ. Η. 3. 640.

γεῖσιωμα, τό, στέγασμα πρῶτον (πρὸλ. ἀπογεῖσι-), διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ζῷ Μ. 2. 15, 1, Πολυδ. Α', 76.

γεῖσιωσις, εως, ἡ, στέγασις προέχουσα, Ἡσύχ., Ε. Μ. 229. 41· γεῖσιαινα, ἡ, θηλ. τοῦ γεῖτων, ὡς τέκταινα τοῦ τέκτων, Α. Β. 1199.

γεινία, ἡ, = **γειτονία**, Ἰππ. Ἐπιστ. 1289.13, Δ. Β. 32.
γεινιάζω, = **γειτονιάω**, Ἄριστ. Φυτ. 2. 8, 6.
γεινιάζω, ἡ, ὄν, γειτονικός, Ἰωήπ. Α. 1. 2.14, 6.
γεινιάσις, ἡ, = **γειτονία**, τὸ εἶναι πλησίον, Ἄριστ. Ζ. Μ. 3.10. 5, κτλ. 2) οἱ γειτονες, ἡ γειτονία, Πλούτ. Περικλ. 19, Κοριόλ. 24. II. πλησιότης, ὁμοιότης, κατὰ τὴν γ. καὶ ὁμοιότητα Ἄριστ. Πθ. Ε. 3. 5,1, πρὸλ. 3. 6, 2, πρὸλ. Πολ. 1.9,1.
γεινιάω, κατὰ τὸ πλείστον κατ' ἐνεστ. ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, εἶμαι γειτῶν, συνορεύω μ. ὄστ. Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 327, Δημ. 1272. 20, κ. ἀλλ. Ἐπ. μετοχ., γειτῶνισαν Πόντωι Συλλ. Ἐπιγρ. 5956.
II. συνορεύω, ὁμοιάζω, γ. τῇ πολιτείᾳ Ἄριστ. Πολ. 4.11, 2. γ. τῷ καλῷ ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 9, 30: — μεταγ. μέλλ. -άσω, Γαλην. ἄορ. **γεινιάνια** Ψευδο-Λουκ. Φιλοπ. 1.

γειτονεύω, = τῷ προηγ., Ξεν. Πόρ. 1. 8, Σπράδ., κλπ. ἐν μέστωφ, γειτονεύεσθαί τιμι Ἰππ. Ἄγμ. 764.

γειτονέω, = **γειτνιάω**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 311, Θῆβ. 780, Σοφ. Ο. Κ. 1525, Πλάτ. Νόμ. 843Α.

γειτόνημα, τὸ, γειτονία, τόπος γειτονικός, Ἀλκμάν 62, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 705Δ — ὡσαύτως -εσμα, Ἀρεταί. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 6.

γειτόνησις, εως, ἡ, = τῷ ἔπομ., Λουκ. Συμπ. 33.
γειτονία, ἡ, ὡς παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Νόμ. 843C, Ἄριστ. Ρητ. 2. 21,15. 2) μέτρος, συνοικία, ἐνορία πόλεως, Βυζ. ἐντεῦθεν **γειτονιάρχης**, ὁ, αὐτόθι.

γειτονιάω, = **γειτνιάω**, Θεόπομπ. Ἰστ. 326.

γειτοσύνη, ἡς, = **γειτονία**, Σπράδ. 591.

γειτόσυνος, ὄν, γειτνιάζων, Ἄνθ. Π. 9. 407.

γειτῶν, ὄνος, ὁ, ἡ, (γῆ) ὁ γειτνιάζων, συνορεύων, ὁ πλησίον, γειτῶνες γῆδ' ἔστι Μενελάου Ὀδ. Δ. 16, πρὸλ. 1. 48, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 344, κτλ. γειτῶν τινὸς Εὐρ. 1. Τ. 1451, Κύκλ. 281, Ξεν. Ἄν. 3. 2, 4. τινὲ Εὐρ. Ἰων. 294, Ἦρ. Μαν. 197, Ξεν. Ἄν. 2. 3, 18. (ἡ τελευταία σύνταξις προτιμητέα θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Θεωμ. Μαγίστρ. σ. 184) — ἐκ τῶν γειτῶνων ἡ ἐκ γειτῶνων, ἐκ τῆς γειτονίας ἡ ἐν αὐτῇ, Ἄριστοφ. Πλ. 435 (καὶ αὐτόθι: Kust.), Πλάτ. Πολιτ. 531Α. λύχνον ἐκ τῶν γειτῶνων ἐνάψασθαι Λυσίας 93. 2. ἐκ γειτῶνων τῆς πατρίδος μετοικεῖν Λυκούργ. 150. 33. σπανίως ἀπὸ γ. Διόδ. 13. 84. ἐν γειτῶνων οἰκεῖν (ἐνν. οἰκίαι) Λουκ. Φιλοφ. 25, κτλ. μεταρ., ἐν γειτῶνων εἶναι, εἶμαι ὅμοιος, Ἰκαρομ. 8. — παροιμ., μέγα γειτῶν γειτῶν Ἀλκμάν 34, πρὸλ. Πινδ. Ν. 7. 130. II. ἀπὸ τοῦ Πινδ. καὶ ἐρετῆς ὡς ἐπιθ. = γειτονικός, πλησιόγυρος, πόλις, πόντος Π. 1. 60, Ν. 9. 103. οὕτως ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 67, Θῆβ. 486, Σοφ. Αἴ. 418. καὶ παρὰ περὶοίς, ἡ γ. πόλις Πλάτ. Νόμ. 877Α. οὐδ. πληθ. γειτῶνα Ἄριστ. Φυτ. 2. 8, 8, πρὸλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 259. — **γειτῶ**, CIA. 2, 814, α, Β, 36. 39.

γειτωπένης, ὁ, = **γειωπένης**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 15.
γειώρας, οὐ, ὁ, ἔπληξ, ξένος, παρεπίδημος, Ἐδδ., Φίλων 1. 417. — προσήλυτος, Ἡσύχ.

γελᾶνῆς, ἔς, (γελᾶω) γελαστικός, εὐθυμος, καρδία, θυμὸς Πινδ. Ο. 5. 5, Π. 4. 322.

γελανῶ, φαιδρῶν, γελανώσας θυμὸν Βακχυλ. 5. 80 (Blass).
γελᾶσειω, ἔρετ. τοῦ γελᾶω, ἔχω ὄρεξιν νὰ γελᾶω, Πλάτ. Φαίδωνι 64B, Valck. Φων. 1214.

γελάσιμος, ὄν, γέλωτος ἄξιος, Σπράττις ἐν Ἀδῆλ. 13. — τύπος ἕτος δόκιμος τοῦ γέλοιος, κατὰ τὸν Φρόν. 226.

γελασίνος, ὁ, (γελᾶω) ὁ συνεχῶς γελῶν, ἐπὶ τοῦ Δημοκρίτου, Αἰλ. Π. 1. 4. 20. θηλ. **γελασίνη**, Ἀναξάνδρ. Κομφ. 1. II. οἱ γελασίνοι (ἐνν. ἔδδόντες), δηλ. οἱ πρόσθιοι, οἱ ὅποιοι φαίνονται ὅταν τις γελᾷ, οἱ τομεῖς, Πολυδ. Β'. 91. 2) ἐν τῷ πληθ., αἱ μικραὶ κοιλότητες αἱ ἐν ταῖς παρειαῖς καὶ κατὰ τὰς γνάθους σχηματίζονται ἐπὶ τῆς γελᾷ, Χοιροδ. Μαρτυαλ. 7. 24. ἐντεῦθεν παρ' Ἀλκίφρ. 1. 39, Ἄνθ. Π. 5. 35, αἰθαλας καὶ κοιλότητες εἰς τὰ ὀπίσθια γινόμεναι, περὶ ὧν ὁ Λουκ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν γέλωτες.
γέλασις, εως, ἡ, γέλως, τὸ νὰ γελᾶσθαι τις, Ε. Μ. 801.13.
γέλασκω, = **γελᾶω**, Ἄνθ. Π. 7. 621.

γέλασμα, τὸ, γέλως, κυμάτων ἀνήρηθμον γέλασμα τὸ τοῦ Keble «manytwinkling smile of Ocean» (πρὸλ. ridentibus undis, Lucret.). Αἰσχύλ. Πρ. 90, ἔθθα ἴδε Blomf. πρὸλ. ἐπιγελάω, γέλως I. 2.

γελαστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ γελᾶσθαι, Κλήμ. Ἄλ. 167.
II. **γελαστέος**, α, ὄν, ὃν πρέπει τις νὰ καταγελᾶσθαι, περιγέλασθαι, Τζέτζ.

γελαστής, οὐ, ὁ, ὁ γελῶν, ἐμπαίκτης, Σοφ. Ο. Τ. 1422. θηλ. **γελαστέρα**, Σγὸλ. εἰς Ἄριστοφ. Θεσμ. 1059.

γελαστικός, ἡ, ὄν, ἔχων τάνην πρὸς γέλωτα, φιλόγελως, Σέξτ. Ἐπιμ. Π. 2. 211, Λουκ. Β. Πρ. 26. — Ἐπιφρ. -κῶς Σουδ.

γελαστός, ἡ, ὄν, ἄξιος γέλωτος, γέλοισ, Ὀδ. Θ. 307, Βιβρ. 45. 12.

γελαστός, ὄος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ γέλωτος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 329.
γελᾶω, Ἐπ. γελῶ, Ὀδ. Φ. 105, Αἰόλ. **γέλαμαι**, Ἡρωδιαν. π.

μον. λεξ. σ. 23. Ἐπ. μετοχ. γελῶντες Ὀδ. Σ. 40, γελῶντες -ῶντες ἡ -οῖωντες αὐτόθι 110., Υ. 390. Ἐπ. παρατ. γελῶτων ἡ -ῶων Υ. 347 (πρὸλ. γελῶταιώ). Ἄορ. μετοχ. γελᾶσα, γ' πληθ. γελᾶντε (κοιν. -εῦσα, -εῦντε) Θεόφρ. 1. 36, 90 (ἴδε Ahrens Ἄορ. Δ. σ. 197). Αἰόλ. **γελᾶσαι** (ἀντὶ -άσαι) Σαπρ. 2. 5. — Ἄπτ. μέλλ. **γελᾶσομαι**, Πλάτ., Ξεν., κτλ. μεταγεν. **γελᾶσω**, Ἄνθ. Π. 5. 179., 11. 29, Ἀνακρέοντ. 41. 8, κτλ. — ἄορ. **ἐγέλασα**, Εὐρ., κτλ. Ἐπ. **ἐγέλασσα**, Ἄορ. **ἐγέλαξα**, Θεόφρ. 7. 42., 20. 1. γ' πληθ. γέλαν ἀντὶ ἐγέλασαν (ὡς βρόντας ἀντὶ βροντήσας) Ε. Μ. 255. 6, ἐξ ὀρχαίου τινὸς ποιητοῦ. — Παθ. μέλλ. -αθησομαι Διογ. Α. 1. 78, Λουκ. ἄορ. **ἐγελᾶσθην** Δημ. 23. 22 (κατα-), Θουκ., Πλάτ., κτλ. πρῆμ. **γεγέλασται** (κατα-), Λουκ. Νεκρ. Διᾶλ. 1. 1. (ἴδε ΓΕΛ φαίνεται ὅτι ἐβόλων μᾶλλον λαμπρότητα προσώπου καὶ μειδιάσαν εὐθυμίαν ἢ θορυβώδη γέλωτα, ἄν, ἐννοεῖται, αἱ λέξεις γαλήνη, γαλήνης παράγωγον ἐξ αὐτῆς).

I. ἀπολ., γελῶ, ἀπαλῶν ἡ ἰδῶ γελᾶν, ἀγρευτὸν γ., ἀλοτριόσις γναθμοῖς γ., Σαρδόνιον γ. Ὀμ. (ἴδε τὰ ἐπίπετα ταῦτα) δακρυβέν γ. Π. Ζ. 484. πρὸλ. Σοφ. Αἴ. 1011. ἡ δ' ἐγέλασεν χειλέσιν, ἐπὶ προσπονημένου γέλωτος, Π. Ο. 101. ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ, ἡ καρδία του ἐντός του ἐγέλασεν, Φ. 389. — Παθ., ἔνεκα τοῦ γελᾶσθῆναι, διὰ νὰ γένη γέλωτος, Δημ. 23. 22. 2) εἰ πράγματων, ἐγέλασσε δὲ πάσα περὶ γῶν Π. Τ. 362. ὁδμή πᾶς τ' οὐρανός ..., γαῖα τε πᾶσ' ἐγέλασσε Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Δημ. 14. γελᾶ δὲ τε δῶματα .. θεᾶν ὅπῃ λειροδόσση Ἰσ. Θ. 40.

II. γελῶ πρὸς τινα, διὰ τινα, ἐπ' αὐτῷ ἡδῶ γέλασσαν Ἰλ. Β. 270, Ψ. 784. ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν Θεογν. 1113. γελᾶ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θεομῷ, ἐμπαικτικῶς ἢ περιφρονητικῶς γελᾷ πρὸς .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 560. ὡσαύτως, ἐπὶ τινι, διὰ τὴν πρῆμια, Ξεν. Ἄπομν. 4. 2, 5. Συμπ. 2. 18. συχνάκις ὁμοίως μετὰ ὄστ. γελᾶ δὲ τοῖσδε .. ἄγεσιν πολὺν γέλωτα Σοφ. Αἴ. 957, πρὸλ. 1043, Ἄριστοφ. Νεφ. 560. ἐγέλασα Ψολκομπρία, ἄστεια μοὶ ἐβάνησαν, ὁ αὐτ. Ἰππ. 696. ὡσαύτως, εἰς ἐγθορούς γ. Σοφ. Αἴ. 79. ἐν κατοκίαι τοῖς ἐμοῖς Αἰσχύλ. Χο. 222. — σπανίως, ὡς τὸ καταγελᾶω, μ. γεν. προσ., γελᾶ μου Σοφ. Φ. 1125, πρὸλ. Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 16.

2) μ. αἰτ., καταγελᾶω, περιγελᾶω, τινὰ Θεόφρ. 20. 1. ἡ τὸδε γελᾶτε, εἰ .. Ξεν. Συμπ. 2. 19. τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἔτεόν; τί εἶναι τοῦτο διὰ τὸ ὅποσον γελᾷς; Ἄριστοφ. Νεφ. 820. μὴ γελᾶσθαι .. μοῖσαν Ἐπιφρ. Ἑλλ. 284. — ἐντεῦθεν κατὰ παθ., περιπαίζομαι, περιγελῶμαι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 789, Σοφ. Ἄντ. 838. πρὸς τινος ὁ αὐτ. Φ. 1023. παρὰ τινος ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1423.

γέληγ, ὢν, τᾶ, = βῶπος, μικραὶ πραγματεῖαι, «φιλικά» ἢ παλαιὰ πράγματα, καὶ ὁ τόπος ἐνθα κωλοῦνται, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 5, Λουκ. Λεξίφ. 3. (γέληγ, ἡ φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλμα τῶν γραμμ.).

γελγέδομαι, ἀποκτῶ κεφαλήν, αὐξάνομαι ἕως οὗ σχηματίζω βολβὸν (γέλης), ἐπὶ τοῦ σπορόδου, Θεόφρ. 1. Φ. 7. 4, 11.

γέλης, ἡ, γεν. γέληγος, ὡσαύτως, ἀσάτωτος γέλης καὶ -ιδος, (ἐν χροῖς συχνάκις μετ' ἐσφαλμένου τονισμοῦ γελγίς, γελγίθος, κτλ., ἐναντίον τοῦ κανόνος τοῦ Ἀρχαδ. σ. 29.) πληθ. γέληγεις Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 4, 5. — ὅμοιον τῷ ἄγγις, κεφαλὴ ἢ βολβὸς ἡ σκελὴ σπορόδου, Λατ. spica ἢ nucleus allii, πότιμοι γέληγες Ἄνθ. Π. 6. 232. πρὸλ. Θεόφρ. 14. 17.

γελγο-πώλης, οὐ, ὁ, πωλητὴς παντοίων εὐτελῶν πραγμάτων, παντοπώλης, βωποπώλης, Πολυδ. Ζ'. 198. θηλ. γελγώπωλις, εἶδος, Κρατίν. Διον. 10. — **γελγοπώλειω**, Ἐρμιππ. Ἄρε. 6.

Γελέοντες, οἱ, ἴδε ἐν λ. Τελέοντες.

Γελλῶ, οὐς, ἡ, εἶδος λίθου ἢ φαντάσματος, ὅπερ ὑπετίθετο ὅτι ἀφῆραζε τὰ μικρὰ παιδία, Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα Σαπφῶ 52, Ἡσύχ., Ζηνοδ.

γελοιάζω, μόνον κατ' ἐνεστ., χαριεντίζομαι, λέγω ἄστεια, σκώπτω, Ἄριστοφ. παρ' Ἀθην. 39E, Πλούτ. 2. 231C.

γελοιασμός, ὁ, ἀστεϊσμός, σκώμμα, Ἐδδ. (Ἰερ. 31 (48). 27).
γελοιαστής, οὐ, ὁ, γελωτοποιός, σκώπτῆς, Ἀθῆν. 246C, Πολυδ. Ε', 128, Ἐδδ.

γελοιάω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ γελᾶω, κατὰ μετοχ. ἄορ. γελοιήσασα Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἄρροδ. 49.

γελοιο-μελέω, ποῖα κωμικά, ἄστεια ἄσματα, Ἄνθ. Π. 7. 719.
γέλοιος ἢ **γελῶσις**, α, ὄν, (γελᾶω) γέλωτα προσενών, ἄξιος γέλωτος, καταγέλαστος, ἀπᾶς παρ' Ὀμήρ., Π. Β. 215 (ἐν τῷ Ἐπ. τύπῳ γελῶσιος), Ἀρχιλ. 73. Ἠρόδ. 8. 25. Αἰσώπων τῶν γέλοισιν Ἄριστοφ. Σπρῆ. 566, πρὸλ. 1259, κτλ. γελῶσι, ἄστεια, σκώμματα, Θεογν. 311. γέλοισι λέγειν Ἀναξάνδρ. Γερωντ. 2, Ἄλεξ. Πηχτ. 2. κατ' ἀντίθεσιν τῷ σπουδαίῳ, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 1. — Ἐπιφρ. -ως, κατὰ τὸν τρόπον ἀξιογέλαστον, Πλάτ. Πολ. 527A, Ἄριστ. Μεττωρ. 2. 5, 14.

II. ἐπὶ προσώπων, γέλωτα ἐμποιῶν, γελωτοποιός, μισῶ γελοίους Μελαμπιπ. 29. — ὡσαύτως γέλωτα προξενών, ἀξιογέλαστος, Πλάτ., κτλ. μ. μετοχ., γ. ἔσομαι αὐτοσχεδιάζων Πλάτ. Φαίδρ. 236D. — Κυρίως διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ καταγέλαστος, ὡς τὸ facetus ἀπὸ τοῦ absurdus: γελῶσι εἰπεῖν, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα Πλάτ. Συμπ. 189B. τὰ γ. ἡδᾶ Ἄριστ. Ρητ. 1. 11, 29, πρὸλ. Ποιητ. 5. 2. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. ἡ διάκρισις αὕτη δὲν τρεῖται πολὺ, ἴδε Πρωτ. 340D, Πολ. 392D, κτλ.

(Δι γνῶμαι τῶν γραμματ. περὶ τοῦ τονισμοῦ παραδόξως διαφέρουσιν· ἀλλ' ὁ παλαιότερος αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἐθεώρησε τὸ μὲν γέλοιος ὡς τὸν παλαιὸν Ἄττ. τύπον, τὸ δὲ γελοῖος ὡς τὸν νεώτερον, ἴδε Ἀπολλῶν. περὶ Ἄντων. 323, Σχολ. Ἀριστοτ. Βατρ. 6 (δοσι προστίθησιν ἢ δὲ σημασία ἢ αὐτῇ), Μοίρις 109. Ἔσπεροι ἔγραψαν γέλοιος ἐπὶ τῆς σημασ. I, γελοῖος ἐπὶ τῆς σημασ. II, ἴδε Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 205, Ἀμμων. 36, Ἐτυμ. Μ. 224· ἔτεροι δὲ ἀκριβῶς τουαντιόν, Θωμ. Μ. 185, διάφ. γραφ. (Ἐτυμ. Μ. ἐνθ' ἀνοστ.).

γελοιοτής, ητος, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἢ τι γελοῖον, Ἀθῆν. 497F. γελοιοδῆς, ες, = γέλοιος II, Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Σπρῆς. 579. — Ἐπίρ. -δῶς Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Πλ. 681.

γελοῖων, γελοῖωντες, γέλωδ, γελῶντες, ἴδε ἐν λ. γελῶω.

γέλωδ, ὁ, ἴδε γέλωω.

γελοωμῆλια, ἡ, κοινωνία ἐν τῷ γέλωτι, Ἀνθ. Π. 9. 573· ἀνθ.

κλαιωμῆλια.

γέλωσ, Αἰολ. γέλος (ὡς ἔρος ἀντὶ ἔρωσ, Γρηγ. Κ. 608), ὁ γεν. γέλωτος, δοτ. γέλωτι, Ἐπ. γέλω, Ὀδ. Σ. 100· αἰτιατ. γέλωτα, ποιητ. γέλω, ἴδε κατωτέρ. (αἰτιατ. γέλω ἀναγιγνώσκεται ἐν τισι χωρίοις τῆς Ὀδυσσεΐας, ἴδε κατωτ., ἀλλ' οὐδαμῶς μετὰ βεβαίωτος) — πληθ. γέλωτος Πλάτ. Νόμ. 732C (γέλωω).

Ὡς παρ' ἡμῖν, γέλω ἐκθανον Ὀδ. Σ. 100· γέλωτα .. παρέχουσιν (διάφ. γραφ. γέλω τε) Υ. 8, πρὸλ. Ἀριστοτ. Ἰππ. 319, κτλ.· ἀσβεστον γέλω ὤρσεν (διάφ. γραφ. γέλω) Ὀδ. Υ. 346· ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλωσ .. θεοῖσι Ἰλ. Α. 599, πρὸλ. Ὀδ. Θ. 326· γέλω δ' ἐτάροισιν ἔτευγεν Σ. 350· γέλω .. δ' ἔθηκε συνδείπνισον Εὐρ. Ἰων. 1172· γέλωτα ποιεῖν, κινεῖν, παρσκευάζειν, μηχανάσθαι, κτλ.· Σεν. Κύρ. 2. 2, 11, Συμπ. 1. 14, κτλ.· γέλω ἐνυτιθέσθαι, γέλωτα ἄγειν Σοφ. Αἴ. 303, 382· ὠσαύτως, γέλωσ ὄρνυται (ἴδε ἀνωτ.)· γ. ἔχειν τινα Ὀδ. Ο. 344· γ. γίνεσθαι, Ἄττ.· καταργηγυῖνται Ἀθῆν. 511C — κατέχειν γέλωτα Σεν. Κύρ. 2. 2, 5, κτλ.· οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν Εὐρ. Μῆδ. 404, πρὸλ. Ἀριστοτ. ἐν Mein. Κωμ. Ἀποσπ. 2. 1176 — ἐπὶ γέλωτι, ὅπως προκαλέσθαι τις γέλωτα, Ἡρόδ. 9. 82, Ἀριστοτ. Βατρ. 404· γέλωτος ἄξια, γελοῖα, Εὐρ. Ἰρακλ. 507· ἄμα ἢ σὺν γέλωτι Πλάτ. Νόμ. 789D, Σεν. Ἄν. 1. 2, 17· μετὰ γέλωτος Ἄντιπ. Δημ. 2. 6· ἐν γέλωτι, ἐν ἀστεϊσμῷ, Πλούτ. 2. 124D· ἐπίθετα: ἀσβεστος (ἴδε ἀνωτ.)· πολὺς γ., ἡγήρως, Σεν. Κύρ. 2. 3, 18, κτλ. (ἐνθ' τὸ πλατύς γ., ὅπερ ὁ Θωμ. Μάγ. συνιστᾷ ὡς ἀτικώτερον, εὐρίσκειται παρὰ Σενεσ. 188C, ἀλλὰ πρὸλ. κατὰ γέλωτος)· μέγας, Ἰσχυρός γ. Πλάτ. Πολιτ. 295E, Πολ. 388E· Σαρδόνιος γ. (ἴδε ἐν λ. Σαρδόνιος)· Αἰάντειος γ., κακός, δυσμενής γέλωσ, Παρομοιογρ.

2) μεταφ. ἐπὶ κυμάτων πρὸλ. γέλωσασμα), Ὀππ. Ἄλ. 4. 334.

III. αἰτία διὰ γέλωτα, ὑπόθεσις γέλωτος, ὅλη διὰ γέλωτα, γ. γίγνομαι τινα Σοφ. Ο. Κ. 902· ταῦτ' οὐ γ. κλύειν ἐμοί Εὐρ. Ἰων. 528· γέλωτα τίθεσθαι ἢ ἀποδείξαι τι Ἡρόδ. 3. 29, 7. 209, Πλάτ. Ἐσαιτ. 166A· εἰς γ. τρέπειν, ἐμβάλλειν Θουκ. 6. 35, Δημ. 151. 19· ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι τι Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 32, κτλ.· γ. ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι Δημ. 47. 6· ἔσα γάρ .., πλείων ἐστὶ γ. τοῦ μηδεῶς ὁ αὐτ. 185. 18.

III. κοιλότης ἐν τῇ παρεῖα κατὰ τὸν γέλωτα, πρὸλ. γελοῖος.

γελοπο-ποιεῖω, κάμνω, προξενῶ, κινῶ γέλωτα, ἰδίως ὡς γελοποποιός, Πλάτ. Πολ. 606C, Σεν. Συμπ. 3. 11. — Ρηματ. ἐπιθ. γελοποποιητέον, Κλήμ. Ἄλ. 196.

γελοποποιεῖα, ἡ, τὸ νὰ κάμνη τις γελοῖα πράγματα, ὅπως διεγείρη τὸν γέλωτα τῶν ἄλλων, Σεν. Συμπ. 4. 50.

γελοποποιεῖκως, ἐπίρρ., γελοῖως, Πολυδ. Θ'. 149.

γελοποποιός, ὄν, τὸν γέλωτα κινῶν, γελοῖος, Δισχύλ. Ἀποσπ. 179 — ὡς οὐσιαστ., ὁ ποῖων ἢ γέλων γελοῖα, Σεν. Ἄν. 7. 3, 33, Συμπ. 1. 11, Πλάτ. Πολιτ. 620C.

γελώων, γελώωντες, ἴδε ἐν λ. γελῶω.

γεμίζω, μέλλ. ἀττ. -ιῶ (γέμω), πληρῶ ἐντελῶς, φορτῶνω μὲ τι, κυρίως ἐπὶ πλοίου, τινός Θουκ. 7. 53, Σεν. Ἐλλ. 6. 2, 25, κτλ.· γεμίσας τὴν ναῦν ἐύλων Δημ. 569. 4· ἀκολούθως, σποδοῦ γ. λέδητας, πληρώσας, Δισχύλ. Ἄγ. 443· γεμίσω σε, πρὸς ποτήριον, Θεοπόμ. Κωμ. Νεμ. 1. 4. — Παθ., γεμίζομαι, φορτῶνομαι, πληροῦμαι, Δημ. 466. 28· μεταφορ. ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Εὐρ. Κύκλ. 505· ἐπὶ μελισσῶν, γεμισθεῖσαι ἀποπέτονται Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 14.

II. μεταγεν. μετ' αἰτιατ. πράγμ., γεμίζειν ὕδωρ (ἐνν. τὴν ὑδρίαν), πληροῦν ὕδατος ἐντελῶς, Πaus. 3. 13, 2· καὶ ἐν τῷ παθ., οἶνον, πῦρ γεμισθεῖς Ἀνθ. Π. 12. 85.

γεμιστός, ἡ, ὄν, φορτωμένος, πλήρης, Ἀθῆν. 381A.

γέμοσ, τὸ, βάρος, φορτίον, σπλάγγνα', ἐποικτιστον γέμοσ, ἐπειδὴ ἔφερον τὰ ἴδια αὐτῶν σπλάγγνα εἰς τὰς χεῖρας των, Δισχύλ. Ἄγ. 1232.

γέμω, ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., εἶμαι γεμῶτος, πλήρης, κυρίως ἐπὶ πλοίου, Ἡρόδ. 8. 118, Σεν. Ἐλλ. 5. 1. 21.

2) μ. γεν. πράγμ., εἶμαι πλήρης πράγματός τινος, πλοῖα γέμοντα χρημάτων Θουκ. 7. 25· λιμὴν ἔγεμει πλοῖων Πλάτ. Κριτ. 117E, πρὸλ. Σεν. Ἄν. 4. 6, 27, κ. ἀλλ.· μεταφ., κόμπος τῆς ἀληθείας γ. Δισχύλ. Ἄγ. 613, πρὸλ. Σοφ. Ο. Τ. 4, Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 1245· ὡσ-

αύτως μ. δοτ., εἶμαι πεπληρωμένος μὲ τι, ἱπρίοισι, πέμμασι Ἀρχιπ. Ἦρ. γαμ. 4, Ἄντιπ. Ὀμ. 1. (Πρὸλ. Ὀδ. γεμόσ παρομοῖα σχέσις ἐνομοῖα ἀπαντᾷ ἐν τοῖς στένομασι. Ἄττ.)

γεν-ἀρχης, ου, ὁ, ὁ ἱδρυτῆς ἢ πρῶτος πρόγονος οἰκογενεῖας τινός, Δυκ. 1307, Herm. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 531· περὶ τοῦ Ἰουλοῦ Καίσαρος, Φίλων 2. 527 — ἐντεῦθεν, γενναρχέω, εἶμαι γενναρχῆς, Ἰαμβ. Μυστ. σ. 177.

γενεά, ἄς, Ἰων. γενεή, ἡς, ἡ, ἐπ. δοτ. γενεήφι (γενέσθαι).

I. ἐπὶ τῶν προσώπων οἰκογενεῖας τινός, 1) γενεά, οἰκογενεῖα, Πριάμου γ. Ἰλ. Υ. 306, πρὸλ. Ὀδ. Α. 222., Π. 117· γενεὴν τὴν τόκον τε Ἰλ. Ο. 141· ἴμεν .. γενεήν, ἴμεν δὲ τοκήας Υ. 203, πρὸλ. 214, Ζ. 145, 151, κτλ.· γενεῆ ὑπέρτερος, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸν πρεσβύτερος, Α. 786· ταύτης εἶναι γενεῆς καὶ αἱματος, ἐκ ταύτης τῆς οἰκογενεῖας καὶ τοῦ αἵματος, Ζ. 211· ἐκ γενεῆς, κατὰ τὴν καταγωγὴν του, Κ. 68· γενεῆ, δικαιώματα καταγωγῆς, Ὀδ. Α. 387· γενεὴν Αἰτωλός, ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν, Ἰλ. Ψ. 471· γενεὴν εἶναι τινος, Φ. 187· γενεῆ ὑπέρτερος, τὴν καταγωγὴν ἀνωτερος, Α. 785· γενεῆ ἕκ τινος, καταγωγὴ ἀπὸ τινος .., Φ. 157 — ἐπὶ ἴππων, ἡ καταγωγὴ τῶν, τὸ γένος των, Ε. 265, 268 — καθόλου, γενεὴν, κατὰ τὸ εἶδος, Ἡρόδ. 2. 134 — ἐκ τῆς ἐνομοῖας ταύτης τῆς καταγωγῆς ἢ οἰκογενεῖας μεταβαίνει ἡ λέξις εἰς τὴν τῆς φυλῆς, τοῦ ἔθνους, Περωσῶν γ. Τυρρητῶν γ. Δισχύλ. Πέρο. 912, Ἀποσπ. 448 — σπᾶν. παρὰ πεζοῖς, ὡς Πλάτ. Σοφ. 268D, Φιλ. 66B· τίς ὦν γενεάν; Σεν. Κύρ. 1. 1. 6.

2) γενεά, γένεσις, ἀνθρωπίνη ἡλικία, οἵσπερ φύλλον γενεῆς τοῖσδε καὶ ἀνδρῶσι Ἰλ. Ζ. 146· δύο γενεῶν μερόσων ἀνδρῶπων Α. 250, κλπ.· τρεῖς γενεαὶ ἀπετέλουν ἑκατὸν ἔτη, Ἡρόδ. 2. 142, πρὸλ. Θουκ. 1. 14 — ὠσαύτως, ἐποχῆ, γ. ἀνθρωπινή, ἢ ἱστορικὴ ἐποχῆ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μυθικήν, Ἡρόδ. 3. 122.

3) γενεῖα, τέκνα, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 6. 86· καὶ ἐπὶ ἐνός μόνου προσώπου, Τυροσὶ γ. (δηλ. ὁ Παλιός) Πίνδ. Π. 4. 242, πρὸλ. I. 8 (7). 143, Σοφ. Αἴ. 190· καὶ οὕτως ἴσως ἐν Ἰλ. Φ. 191· πρὸλ. γένος II.

II. ἐπὶ χρόνου ἢ τόπου σχετιζόμενον πρὸς τὴν γέννησιν, 1) πατρίς, ὁ τόπος ἐνθα ἐγεννήθη τις, γ. ἐπὶ ἄλμην Γυγαίη Ἰλ. Υ. 390· ἐπὶ τοῦ φωλοῦ ἀετοῦ, Ὀδ. Ο. 175.

2) ἡλικία, χρόνος τῆς ζωῆς, ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσι γενεῆ ὑεώτατος, πρεσβυτάτος, προγενέστερος, ὀπλότερος, νεώτατος, πρεσβυτάτος κτλ. κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἢ ἐκ γεννήσεως, συχν. παρ' Ὀμ., ἰδίως ἐν Ἰλ.

3) ὁ χρόνος τῆς γεννήσεως, μεθ' Ὀμ.· ἐκ γενεῆς (Ὀμ. ἐκ γενετῆς) Ἡρόδ. 3. 33., 4. 23· ἀπὸ γ. Σεν. Κύρ. 1. 2, 8.

γενεαλογέω, ἀνιχνεύω τοὺς προγόνους, ἐξετάζω τὴν γενεάν, γεν. γένεσιν Ἡρόδ. 2. 146· γεν. τινα, εὐρίσχω τὴν γενεαλογίαν του καὶ τὴν ἐχθέτω, αὐτοῦ 143· γ. τὴν συγγένειαν Σεν. Συμπ. 4. 51· γεν. τινά τινος Πλούτ. 2. 894B· γ. τινα γενέσθαι ἢ εἶναι .. ὁ αὐτ. Λυκούργ. 2, Πaus. 5. 14. 9· περὶ τινος Λουκ. Ὀρχ. 7. — Παθ., ταῦτα μὲν νυν γενεαλογηγῆται Ἡρόδ. 6. 53· τὰ νῦν δὴ γενεαλογηθέντα Πλάτ. Τιμ. 23B· γενεαλογούμενος ἐκ τινος πρὸς Ἐβρ. ζ'. 6· ἐγενεαλογῆθη (ἀπρόσωπ.), ἢ γενεαλογία ὑπελογίσθη, Ἐβδ. (Α' Παρὰλ. ε', 1).

γενεαλόγημα, τό, γενεαλογία, Εὐστ. 18. 29.

γενεαλογία, ἡ, ἡ ἐξεύρεσις τοῦ γένους ἢ τῆς καταγωγῆς, ἢ ἀνιχνεύσις οἰκογενεῖας, Ἰσοκρ. 223B, Πλάτ. Κρατ. 396C καὶ ἄλλ.· κατὰ πληθ., ἔργον τι τοῦ Ἐκαταίου.

γενεαλογικός, ἡ, ὄν, εἰς γενεαλογίαν ἀνήκων, Πολυδ. 9. 1, 4.

γενεα-λόγος, ὁ, ὁ τὴν γενεαλογίαν εὐρίσκων, Διον. Ἄλ. 1. 13.

γενε-ἀρχης, ου, ὁ, = γενναρχῆς, Ἀπολλῶδ. 2. 1, 4, καὶ μεταφ. συγγραφ., τὸ πλείστον μετὰ διαφ. γραφ. γενναρχῆς.

γενεᾶτις, εἶδος, ἡ, = γενεαῖτις, ὁ ἴδε.

γενεᾶθεν, ἐπίρρ., ἐκ γεννήσεως, διὰ καταγωγῆς, Ἀρατ. 260, Ἀνθ. Π. 7. 445.

γενέθλη, Δωρ. -θλα, ἡ: 1) ἐπὶ προσώπων, φυλῆ, γενεά, οἰκογενεῖα. μ. γεν. προσ.· Παιήμονος εἶσι γενέθλης Ὀδ. Δ. 232, πρὸλ. Ν. 130· σῆς ἐξ αἱματός εἶσι γενέθλης, ἐκ τῆς ἰδικῆς σου γενεᾶς δι' αἱματος, Ἰλ. Τ. 111· ἐπὶ ἴππων, γενεά, γένος, Ε. 270· θηρῶν γ. Ἰγν. Ὀμ. 27. 10· τῶν ἀλιθίων ἀπέριων [ἔστι] γενέθλα Σίμων. 8. 13.

2) γένος, τέκνα, ἀπόγονοι, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 136, Σοφ. Ἠλ. 229, 226, κτλ.

II. ἐπὶ τόπου ἢ χρόνου, ἀργύρου γ., μεταλλεῖον ἀργύρου, Ἰλ. Β. 857.

γενά, ἡλικία, οὐ τι παλαιόν, ἐφ' ἡμετέρῃ δὲ γενέθλη Ὀππ. Ἄλ. 5. 459.

3) ὁ καιρὸς τῆς γεννήσεως, ἐκ γενέθλης Διον. Π. 1044.

γενεθλιός, ὄν, = γενεθλιος, Χρησμ. παρ' Εὐστ. Π. Β. 258E, Προκλ. Ἰγν. 2. 8.

γενεθλια, τά, ἴδε ἐν λ. γενέθλιος.

γενεθλιαζέω, μέλλ. -άσω, ἐορτάζω τὴν γενέθλιον ἡμέραν, Ἀππ. Ἐμρ. 4. 134.

γενεθλιακός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὰ γενέθλια ἀνήκων, Ἀνθ. Π. 6. 321.

II. = γενεθλιαλόγος, Γαλην., πρὸλ. Γέλλ. 14. 1.

γενεθλιαλογέω, ἐξετάζω τὰ γενέθλια, ἦτοι τοὺς ἐπὶ τῇ γεννήσει ἀστερισμούς καὶ μαντεύομαι διὰ τῆς ἀστρολογίας ταύτης, πρὸλ. ὠροσκοπέω, Στράβ. 739.

γενεθλιαλογία, ἡ, ἐξέτασις τῶν γενεθλιῶν ἀστερισμῶν, ἀστρολογία, Ἰώσηπ. Ἀρχ. I. 18. 6, 9.

γενεθλιαλογικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύεσθαι ἐκ τῶν ἀστερισμῶν, Ὀριγέν., κλπ. ἡ -κῆ (ἔξυπακ. τέχνη) = τῶ προηγ., Φίλων I. 466.

γενεθλιαλόγος, ὁ, ὁ ἐξετάζων τοὺς γενεθλίους ἀστερισμούς, Ἰεροκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 172. 8.

γενεθλιὰς, ἀδος, ἡ, ἰδιότροπον θηλ. τοῦ γενεθλίου, Νόνν. μετάρρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ'. 7.

γενεθλιῶτος, ον, = γενεθλιος, Ἄνθ. Π. 6. 325, πρβλ. 243.

γενεθλιο-λογία, γενεθλιο-λόγος, = γενεθλιαλ-.

γενεθλιος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, Λυκ. 1194. — ἀνήκων εἰς τινος τὴν γέννησιν, Λατ. natalis, γ. δόσις, ὧρων ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 7. τῇ γενεθλίῳ ἡμέρα, κατὰ τὰ γενεθλία τινος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2930b (προσθήκ.), 3417, 3902b· καὶ ἡ γενεθλιος ἀνευ τοῦ ἡμέρα, 3957b· γενεθλιον ἡμερ Ἄνθ. Π. 6. 261. — ὡσαύτως, ἄγων γ., ἄγων πρὸς τιμὴν τῶν γενεθλιῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4342d, κέξ. τὰ γενεθλία, ἡ ἐπὶ τῇ γεννήσει ἢ τοῖς γενεθλίοις ἐορτὴ (ἀλλὰ παρ' Ἑκκλ. ἡ ἀνάμνησις τοῦ θανάτου μάρτυρός τινος, ἴδε γενέσια), γ. θύω, προσφέρω ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις μου θυσίαν, Εὐρ. Ἰωνι 653, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121C· ἐστιᾶν, ἄγειν Λουκ. Ἐρμ. 11, κτλ.

II. ἀνήκων εἰς τὸ γένος ἢ τὴν οἰκογένειάν τινος, ἰδίως αἱ προστάται θεοὶ (dii gentiles), Ζεὺς γ. Πίνδ. Ο. 8. 20, Π. 4. 299· γ. δαίμων ὁ αὐτ. Ο. 13. 148· γ. θεοὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 639 (ἀλλὰ παρὰ Πλάτ. Νόμ. 729C, 879D, dii gentiles, οἱ προϊστάμενοι τῆς γενέσεως) — γενεθλιον αἷμα, συγγενικόν, Εὐρ. Ὀρ. 89· γ. ἀραί, κατὰρα τοῦ πατρὸς, Αἰσχύλ. Χο. 912. **III.** ὁ παρέχων γέννησιν, γεννητικός, γενεθλιος ἀκτίων πατήρ, δηλ. ὁ ἥλιος, Πίνδ. Ο. 7. 129· γεν. πόρος, τὸ ρεῦμα ἐνθα ἐγεννήθη, Αἰσχύλ. Εὐμ. 293· βλάσται γεν. Σοφ. Ο. Κ. 972· ἀνέλυσα γενεθλιον .. [νῆδύν], ἐπὶ τοῦ πρώτου τέκνου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1028. 17.

γενεθλιωμα, τό, = γενεθλη, Ἰάμβλ. παρὰ Σχολ. Ἦσ. Θ. 459.

γενεθλιον, τό, = γενεθλή, γένος, καταγωγή, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 290. **2)** = γέννημα, γόνος, ἀπόγονοι, ὁ αὐτ. Ἀγ. 784, 914, κτλ. γ. Οἴτατος πατρὸς Σοφ. Φ. 453· τὰ θνητῶν γ., «οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων», ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1425.

γενειάζω, Δωρ. -άσδω, (γένειον) — προσκτώμαι γένεια, φθάνω εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν, Διον. Ἀλ. 1. 76, Ἄνθ. ἄρτι γενειάστων Θεόκρ. 11. 9, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3715· πρμ. γεγενείακα Φίλων. Αὐλ. 1 — πρβλ. γενεάω, γενειάσκω.

γενειάς, ἀδος, ἡ, (γένειον) γένειον, πάγων, κυάναςι .. γε-νιᾶδες ἀμφὶ γένειον (πληθ. ἀντί ἐνικ.). Ὀδ. Π. 176· δάσκιον γενειάδα Αἰσχύλ. Πέρσ. 316, πρβλ. Σοφ. Τρ. 13· πρὸς σε τὴν γενειάδα .. ἄντομαι Εὐρ. Ἰκέτ. 277· πρβλ. γένειον. **2)** κατὰ πληθ., τὰ πλάγια τοῦ στόματος, γνάθοι, παρεαί, Εὐρ. Ἰωνι 1460, Φων. 1381, I. Τ. 1366. **II.** δεσμός διὰ τὴν κάτω σιαγόνα, Γαλην. 12, 476, 480.

γενειάσις, ἡ, τὸ ἔχειν γένεια, Πλωτ. 4. 3. 13.

γενειάσκω, = γενειάζω, ἀρχίζω νὰ προσκτώμαι γενειάδα, Πλάτ. Σοφ. 181D, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 5· ἄρτι γενειάσκων Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 100.

γενειάστηρ, ὁ, ὁ περὶ τὰ γένεια ἱμάς, Πολυδ. Α'. 147.

γενειάτης [ᾶ], ου, ὁ, γένειοφόρος, Θεόκρ. 17. 33· Ἰων. -ετήτης Καλλ. εἰς Ἄρ. 90 — θηλ. -εαίτης, ἰδος, ἡ -εαίτης Σώφρων παρ' Ἀθην. 324F.

γενειάω, = γενειάζω, πρέρω γενειάδα, προσκτώμαι γενειάδα, ἐπὴν δὴ παῖδα γενεήσαντα ἴδῃαι Ὀδ. Σ. 175, 268, πρβλ. Ἰππ. 240. 56, Πλάτ. Πολιτ. 270E, Ξεν., κτλ. εἰς ἄνδρα γενειάων Θεόκρ. 14. 28. **2)** ἔχω γενειάδα, Ἀριστοτ. Ἑκκλ. 145, Ἀριστ. π. Ζ. Ρ. 2. 7. 15.

γενειάτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντί γενειάτης.

γενειάτης, ὁ, πῆθ. = γενειάτης, Ἡρώδ. παρ' Εὐσταθ. 1684, πρβλ. μαινόλης, ακωπτόλης, ὄψιμόλης, φαινόλης. — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 233.

γένειον, τό, (γένους) τὸ μέρος ὅπερ καλύπτεται ὑπὸ τῶν πάγων, ἡ κάτω σιαγών, τὸ πηγῶν, mentum, Γερμ. kinn, Ὀδ. Π. 176 (πρβλ. γενειάς)· πολίων γ. Ἰλ. X. 74· ἰδίως ἐν ἱκετείᾳ, ἔλλαδε χειρὶ γενείου Θ. 371· γενείου χειρὶ παχεῖη ἀψάμενος Κ. 454· γενείου .. λευκήρη τρίχα Αἰσχύλ. Πέρσ. 1056, πρβλ. Θήβ. 666, κτλ. κατὰ πληθ., Σοφ. Ο. Τ. 1277 — παροιμ. ἐπὶ ἰσχνοῦ ζώου, οὐδὲν ἄλλο πλην γένειόν τε καὶ κέρατα, δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ πηγῶν καὶ κέρατα (πεσοὶ καὶ κόκκαλο), Ἀριστοτ. Ὀρν. 902. **2)** ὁ πάγων, Ἡρόδ. 6. 117· κατὰ πληθ., Πλαστ. 2. 10, 3., 2. 13, 5. **3)** ἐν τῇ Ἀριστ. I. Ζ. 1. 11, 10, ἡ ἄνω σιαγών (ἴδε γένους) ἢ παρεαί, Νίξ. Θ. 53, Ἄνθ. Π. 7. 531.

γενειο-συλλεκτάδα, οἱ, οἱ τὸν πάγονα συλλέγοντες, οἱ περιποιούμενοι αὐτόν, Ἀθην. 157B.

γένειο, Ἐπ. ἀντί ἐγένου.

γενειο-άρχης, ου, ὁ, = γενεαρχής, Ἐβδ. (Σοφ. 13. 3).

γενεσιο-λόγος, ὁ, = γενεθλιαλόγος, Ἀρτεμίδ. 2. 69 Reiff.

γενέσιος, ον, = γενεθλιος, Θεός Πλούτ. 2. 402A, πρβλ. Πλουτ. 2. 38, 4.

II. γενέσια, τά, ἡμέρα τηρουμένη εἰς ἀνάμνησιν τῶν νεκρῶν (πρβλ. νεκῶσια, Ἡρόδ. 4. 26, πρβλ. Ἀμμων. 34, Δοδ. Φρόν. 103· διακριτέα δὲ ταῦτα τῶν γενεθλιῶν, ἴτοι τοῦ ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις ζῶντος συμποσίου καὶ τῆς ἐορτῆς, ἴδε Στάβλ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121C· ἂν καὶ εὐρίσκειται ἀντ' ἐκείνου παρὰ τῷ Ἀλκιφρ. 3. 18 καὶ 55, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε'. 6, κ. Μάρκ. ς', 21 — οὕτω, ἡ γ. ἡμέρα = ἡ γενεθλιος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2883 c.

γενεσιουργέω, κατασκευάζω, παράγω καὶ -ουργία, ἡ, γένεσις, παραγωγή, ἀμφοτέρω παρ' Ἑκκλ.

γενεσιουργός τινος, παραγωγὸν τινα εἰς τὸ εἶναι, δημιουργός, πατήρ, Σοφ. Ἐκλογ. 2, 962, Ἰάμβλ. Βίβ. Πυθ. § 228, Ἐβδ.

γένεσις, εως, ἡ, (γενέσθαι) ἀρχή, πηγὴ, παραγωγὸς αἰτία, Ὄκεανόν τε θεῶν γένεσιν Ἰλ. Ε. 201· Ὄκεανού, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται αὐτόθι 246, πρβλ. Πλάτ. Ξεαιτ. 180D· ἀρχή, κατὰ δικτ., τοῖν γενεσίον ἢ ἑτέρα ὁ αὐτ. Φαίδ. 71E.

II. τρόπος τῆς γενέσεως, Ἡρόδ. 1. 204, 6. 69, κτλ. γένος, καταγωγή, ὁ αὐτ. 2. 146· πατὴρ οὕσα γένεσιν Εὐρύτου Σοφ. Τρ. 380. **2)** ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀστερισμῶν Ἄνθ. Π. 11. 164, 183.

III. παραγωγή, γένεσις, ἀντίθ. τῶ φθορᾶ, Πλάτ. Φιλ. 55A, κτλ. ὁ Ἀριστ. ἔγραψε πραγματεῖαν περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς — ἡ μόρφωσις ἢ ὁ σχηματισμός παντὸς πράγματος, π. χ. πύου Ἰππ. Ἀρ. 1246 — καθόλου, παραγωγή, ποιήσις, κατασκευὴ εἶναι καὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, ματιῶν, ἀμφιεσμάτων Πλάτ. Πολιτ. 281B, Ε'· καὶ ἐπὶ ἀρρητιμῶν ἰδιοτήτων, π. χ. δικαιοσύνης ὁ αὐτ. Πολ. 359A. **2)** = τὸ γίγνεσθαι, ἡ μόρφωσις ἢ συνεχής, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συμπεπληρωμένην καὶ τελείαν ὑπαρξίν (οὐσία) αὐτόθι 525B.

IV. ἡ δημιουργία, δηλ. σύμπαντα τὰ δημιουργήματα, Λατ. rerum natura, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 245E, Τιμ. 29E, συγχ. παρὰ Φίλωνι ἴδε Sturz Max. Διάλ. σ. 99. **V.** γενεά, γένος, εἶδος τῶν ζώων, Πλάτ. Πολιτ. 265B, κτλ. οἰκογένεια, ὁ αὐτ. Νόμ. 691D.

VI. γενεά, ἡλικία, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 252D, Πολιτ. 310D. **VII.** παιδοφόρος γ., genitalia muliebria, Ἄνθ. Π. 9. 311.

VIII. ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, ὁ γενεθλιος ἀστερισμός, Λατ. genitura, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 314. 21· οὕτω πῆθ., μοῖρα γενετέτρα αὐτόθι 287.

γενετέτρα, θηλ. τοῦ γενετήρ, μήτηρ, Πίνδ. Ν. 7. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 4132, 4735· πρβλ. γένεσις VIII. **II.** θυγάτηρ, Εὐρορ. 47, ἴδε Meineke σ. 112.

γενετή, ἡ, = γενετή, ἐκ γενετῆς, ἐκ τῆς ὥρας τῆς γεννήσεως, ἀρ' ὅπου ἐγεννήθη τις, Ἰλ. Ω. 535, Ὀδ. Σ. 7· εὐθύς ἐκ γ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 13, 1· ἀντίθ. πρὸς τὸ δι' ἔθος, αὐτόθι 7. 14, 4· μεταγεν. ἀπὸ γενετῆς Ἰάμβλ. Π. Β. 171.

γενετήρ, ἄρος, ὁ, = γενετής, Συλλ. Ἐπιγρ. 380, 391· κατὰ πληθ., γονεῖς, αὐτόθι 1656.

γενετήριος, α, ον, ὁ γενετῶν, Συνέσ. 317B.

γενετής, ου, ὁ, ὁ γεννήσας, πατήρ, πρόγονος, Εὐρ. Ὀρ. 1011, Συλλ. Ἐπιγρ. 765, κ. ἄλλ. κατὰ πληθ., γονεῖς, αὐτόθι 1212 — καθόλου, δημιουργός, παραγωγός, ποιητής τινος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 979. 4· πρβλ. Ἰακ. Α. Π. σ. 48. **2)** ὁ γεννήτης, ὁ υἱός, ὁ Διός γ. Σοφ. Ο. Τ. 472· ὁ ἐμὸς γ. Εὐρ. Ἰωνι 916· πρβλ. γενετέτρα.

II. ὡς ἐπίθ. = γενεθλιος, Λατ. gentilis, π. χ. θεοὶ Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 77, Εὐρ. Ἰωνι 1130· πρβλ. γεννητής.

γενετητικός, ον, γεννητικός, ὀρμη Ἄνθ. Π. 15. 12.

Γενετυλλίς, ἰδος, ἡ, θεότης ἐφόρῳσα κατὰ τὴν γέννησιν, Ἀριστοτ. Νεφ. 52· κατὰ πληθ., ὁ αὐτ. Θεσμ. 130.

γενέτωρ, ορος, ὁ, = γενετής, Ἡρόδ. 8. 137, Εὐρ. Ἰωνι 136, Συλλ. Ἐπιγρ. 1408, 6224, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 4 καὶ 22· Ἀπόλλων ὁ γ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 447· Ἀδριανῶ γενέτορι Συλλ. Ἐπιγρ. 3841. (Πρὸς τὰ γενέτωρ, γενετέτρα, πρβλ. τὰ Λατ. genitor, genitrix, Sxnsop. ganitār, ganititi).

γενή, ἡ, ποιητ. ἀντί τοῦ γενεά, Καλλ. Ἀποσπ. 241.

γενηῖς, -ηῖδος, Ἀπτ. γενής, ἡδος, ἡ, = γένους, πέλεκος, ἀξίην, Σοφ. Ἄντ. 249.

γενήτης, γενητικός, ἀμφίθ. τύπος ἀντί γεννητής, γεννη-
τικός.

γενητός, ἡ, ὄν, (γενέσθαι), λαθῶν ἀρχήν, ἀντίθ. τῷ αἰδέτιος, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 11, πῆθ. γραφή ἐν Πλάτ. Τιμ. 28B, 29C· πρβλ. γεν-
νητός.

γενικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ γένος, τοῦ γένους, ἀντίθ. τῷ εἰ-
δικός, Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 7· ἡ διαφορὰ γ. ὁ αὐτ. 1. 4 — ἐπίρρ.
-κός Μ. Ἄντων. 8. 55. **II.** = Λατ. gentilis, Διον. Ἀλ. 4.

14, κτλ. τῆς οἰκογενείας, νόμος Συλλ. Ἐπιγρ. 3167, πρβλ. 2712.

III. σαρκικός, ἀμάρτημα Ἡρωδιαν. 5. 1. **IV.** παρὰ
γραμματ., ἡ γενική (ἐνν. πτώσις). **V.** παρὰ Βυζ. ὁ ἀνήκων
ἢ κατ'ἀλλήλους διὰ τὸ θησαυροφυλάκιον, τὸ γ., τὸ ταμείον, τὸ θησαυ-
ροφυλάκιον, Δουκάγγ. Graec. Inf. Lex.

γέννη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1477, ἀλλὰ γέννη ἐν χορικοῖς τοῦ Εὐρ.,
Δινδ. Ἐκ. 159, ας, ἡ — ποιητ. ἀντί τοῦ γένους, καταγωγή, γέννη-
σις, γέννα μεγαλυνομένων Αἰσχύλ. Πρ. 892, πρβλ. Ἀγ. 760.
2) καθόλου, ἀρχή, παραγωγή Ἀρεταί. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.

14 και 15, κτλ. II. γέννημα, τέκνον, Πίνδ. Ο. Τ. 39· γέννας άπερ θήνησκεν Δίσχυλ. Θήβ. 748, Άγ. 119· γενεά, πέμπτη δ' άπερ αύτου γέννα ο αύτ. Πρ. 853.

2) γένος, οικογένεια, «ράτσα», αύτόθι 165, 774, 853, Εύρ. Μηδ. 428· — σπάν. παρά πε- ροίς, Πλάτ. Φιλώβ. 25D, 'Ισαϊ. παρά Πολυδ. Γ' , 6.

γεννάδας {ά}, ου, ό, πληθ. γεννάδατ, εύγενής, γενναίος, με- γαλόφρων, Λατ. generosus, Άριστοφ. Βατρ. 179, Πλάτ. Φαίδρ. 243C, Άριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 10, 12.

γενναϊό-θυμος, ον, και -καρδιος, ον, εύγενή καρδιαν κε- κτημένος, Μανασσ. 5754, 2056.

γενναίο-πρεπής, ές, άρμόζων εις εύγενή· μόνον έπιερρ. -πώς Άριστοφ. Είρ. 988.

γενναίος, α, ον, ώσαύτως ος, ον, Εύρ. Έκ. 592 (γέννα)· — άρμόζων εις την γενεάν τινος ή καταγωγήν (τό γενναϊόν έστι τό μη έξιστάμενον εκ της αυτού φύσεως Άριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 1, 32)· ου μοι γενναϊόν άλυσκάζοντι μάχεσθαι 'Δ. Ε. 253 (ούδαμου άλλοθι παρ' Όμήρ.)· έντεϋθεν, I. έπί προσώπων, ύψηλής κατα- γωγής, εύγενής, Λατ. generosus, Πίνδ. Η. 8. 65, 'Ηρόδ. 1. 173, και συγχ. παρά Τραγ., ή γωνή γενναίε Σοφ. Ο. Τ. 1469· έσθλοός εκ τε γενναίων γεώγασ ο αύτ. Άποσπ. 794· γενναίός τις έπτά πάππους έχων Πλάτ. Θεαιτ. 174E· οι γενναίοι, αντίθ. τώ οι άγενεϊς, Άριστ. Πολιτ. 4. 12, 2· — ούτως έπί ζώων, «καλής βόττας», σκύλαξ, κτλ., Πλάτ. Πολ. 375A, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 15· ζώα γ, αντίθ. τώ άγεννή, Άριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 1, 32.

2) εύγενής τό ήθος, μεγαλόφρων, ύψηλόφρων, Άρχιλ. 96, 'Ηρόδ. 3. 146, και συγχ. παρ' Άττ.· — μάστιξ αι δύο έννοιαι συγγάνεις συγχο- νεύονται, ώς παρά Πίνδ. ένθ' άνωτ. και παρά Τραγ.· και ο Άριστ. έν τή Ρήτορ. 2. 15, 3 διακρίνει τό γενναίος από τώ εύγενής, ώς κατ' ανάγκην περιέχων και τās δύο έννοιας, πρβλ. 'Ιστ. Ζ. ένθ' άνωτέρω· — τό γ = γενναϊότης, Σοφ. Ο. Κ. 569· — ούτως έπί πράξεων, εύγενής, 'Ηρόδ. 1. 37, Σοφ. Ο. Κ. 1640, πρβλ. Εύρ. Άλκ. 624· — ώσαύτως, γενν. έπος, λόγος, πόνοι Σοφ. Φ. 1402, Εύρ. 'Ηρακλ. 538, 'Ηρ. Μαιν. 357.

3) έν χρήσει ώς τύπος εύγενούς άποποιήσεως ή άποκρούσεως, γενναίος εί, είσαι πολύ εύγενής, Άριστοφ. Θεομ. 220· — ώσαύτως ειρωνικός, Wytll. Ερ. Cr. σ. 233. II. έπί πραγματίων, καλός εις τό είδός του, έξοχος, σύκα Πλάτ. Νόμ. 844E· σημειώσεως άξιος, πολλά .. γεν- ναία έποίησεν ο άνεμος Ξεν. Έλλ. 5. 4, 17· γένει γ. σοφι- στική Πλάτ. Σοφ. 231B· γνήσιος, «σωστός», δυνατός, δύη Σοφ. Αί. 938, κτλ. III. έπίερρ. -ως, εύγενής, 'Ηρόδ. 7. 139, Δί- σχύλ. Άγ. 1198, Θουκ. 2. 41· συγερ. -οτέρως Πλάτ. Θεαιτ. 166C· ύπερθ. -ότατα Εύρ. Κύκλ. 657.

γενναϊότης, ητος, ή, ό παρακττήρ τώ γενναϊού, εύγένεια, Εύρ. Φοιν. 1680, Θουκ. 3. 82· έπί γής, εύφορία, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 38.

γεννάω, μέλλ. -ήσω, μέσ. μέλλ. γεννήσομαι, έπί παθ. σημ., Διόδ. 19. 2· (γέννα)· — ενεργ. τώ γίγνομαι (πρβλ. γένομαι), τό πλείστον έπί τώ πατρός, παράγω εις τό είναι, Δίσχυλ. 'Ικέτ. 48, Σοφ. 'Ηλ. 1412· οι γεννήσαντες, οι γονεΐς, Ξεν. Άπομν. 2. 1, 27· τό γεννώμενον, τό τέκνον, 'Ηρόδ. 1. 108, κτλ.· οθεν γεγεννημένοι, γεννηθέντες, Πίνδ. Η. 5. 99· άλλ' ώσαύτως έπί της μηρός, τίκτω, Δίσχυλ. 'Ικέτ. 47, Άριστ. π. Ζ. Γ. 3. 5, 6, κτλ. — Μέσ., άπ' έμπαύτω παράγω, δημιουργώ, Πλάτ. Τιμ. 34B, Μενεξ. 238A· — ώς τό φύω I. 2, ώς: καν σώμα γεννήση μέγα, και άν έτι άποκτήση μέγα σώμα, δηλ. και άν ή γίγας τό σώμα, Σοφ. Αί. 1077.

2) μεταφ., παράγω, δίω άρχην εις τι, παντοίαν άρετήν Πλάτ. Συμπ. 209E· διανοήματά τε και δόξας ο αύτ. Πολιτ. 469A, κτλ.· γεννώσι τόν ουρανόν [οι φιλόσοφοι], τόν καλοῦσιν εις την ύπερην, Άριστ. Ουρ. 2. 1, 1· ο έξ άσωμάτου γεννών λόγος αύτόθι 3. 6, 5.

γέννημα, τό, τό παραγόμενον ή γεννώμενον, τέκνον, Σοφ. Τρ. 315· παιδων τών σών νεάτον γ. ο αύτ. Άντ. 627· τών Λαΐου . . τις ήν γεννήματων (ένθα σημειώσαι τό άρσεν. τις) ο αύτ. Ο. Τ. 1167· — προΐον, έργον, Πλάτ. Πολιτ. 597E, κτλ.· κατά πληθ., οι καρποί της γής, Πολύβ. 1. 71, 1, κτλ. 2) γένος, φύσις, δηλοῖ τό γ. ώμόν (ένν. δν) Σοφ. Άντ. 471. II. ενεργ., τό γεν- νάν, Δίσχυλ. Πρ. 850 (άλλ' ίδε άφή).

2) παραγωγή, τό πα- ράγω, Πλάτ. Σοφ. 266D.

γεννηματικός, ή, όν, = γεννητικός, 'Ιώσηφ. Π. I. 4. 8, 3. γέννησις, άωρ. -άσις, εως, ή, τό τέκνον, παράγωιν, Εύρ. I. Δ. 1065, και συγχ. παρά Πλάτ. γ. και γόκος Πλάτ. Συμπ. 206E.

2) παραγωγή, άγαθών Άριστ. Πολ. 7. 13, 7.

γεννητέρα, ή, θηλ. τώ γεννητήρ, Πλάτ. Κρατ. 410C.

γεννητής, ού, ό, (γεννάω) ο γεννών, γονεύς, Σοφ. Ο. Τ. 1015, Άποσπ. 772, Πλάτ. Κρίτων 51E, Νόμ. 717E· τών πράξεων ώσ- περ και τέκνων Άριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 5, 5.

II. γεννήταις, οι, (ώς έξ όνομ. γεννήτης) (γέννα) έν 'Αθήναις, οικογενειαρχα· συνδεό- μενοι διά κοινών θυσιών και τελετών, Πλάτ. Νόμ. 878D, πρβλ. Δημ. 1319. 27· εις τούς γ. έγγραφείν, άγειν 'Ισαϊ. 64. 35., 65. 2· — 3ο γεννήται άπετέλουν έν γένος (πρβλ. γένος III.), 3ο γένη άπετέλουν μίαν φρατρίαν, 3 φρατρία μίαν φυλήν, ίδε Thirlw. 'Ελλ. 'Ιστ. 2. σ. 12. (Συγγάνεις γάρραιτα έσφαλμένως γεννητής).

γεννητικός, ή, όν, γεννών, παράγωιν, παράγω, ή πράξις ή γ. Άριστ. 'Ι. Ζ. 5. 2, 2· — μ. γενών ή παράγωιν ..., 'Ιππ. 404. 47, Άριστ. π. Ψυχ. 2. 4, 9. — 'Επίερρ. -κώς, διά γεννήσεως, 'Εκκλ.

2) έπί ζώων, ίκανός να γεννήσθ, Άριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 14, 3, π. Ψυχ. 3. 9, 6.

γεννητός, ή, όν, (γεννάω) γεννηθείς, υϊός γ., αντίθ. τώ ποιη- τός, Πλάτ. Νόμ. 923E· θνητός, Διον. Άλ. 5. 29, Λουκ. 'Ικαρομ. 2· γεννητοῖ γυναϊκών, γεννηθέντες εκ γυναϊκών, Εύαγγ. κ. Μα:θ. ια', 11, Λουκ. ζ', 28.

II. ο γεννών, παράγωιν, αντίθ. τώ φθαρ- τός, Άριστ. Μεταφ. 5. 3, 1· ύλη γ. αύτόθι 7. 1, 8· πρβλ. γεννητός.

γεννητρια, ή, = γεννητεια, Άχμετ 'Ονειρ. 235, Δ. Β. 35· — και γεννητρίς, Κόντου Γλωσσ. Παρτατρ. σ. 195.

γεννητώρ, άωρ. -άτωρ, ορος, ό, = γενετώρ, Δίσχυλ. 'Ικέτ. 206, Εύρ. 'Ιππ. 683, και συγχ. παρά Πλάτ.· θεώ γεννητορι πάν- των 'Επιερρ. 'Ελλ. 915. 7· πρβλ. νάτωρ.

γεννικός, ή, όν, = γενναίος, εύγενής, γενναίος, γενναϊόφρων, εξαίρετος, Λατ. generosus, Άριστοφ. 'Ιππ. 457, Πλάτ. Φαίδρ. 279A· — 'Επίερρ. -ώς Άριστοφ. Άυσ. 1071.

γεννο-δότεια, ή, ή παρέχουσα κληρονομους, γενεά, Άφροδίτη 'Ορρ. Ύμν. 54. 12.

γένος, -εος, τό, (γενέσθαι) καταγωγή, γενεά, οικογένεια είτε έξ αίματος, είτε δι' έθνικότητος, άμφοτέροισιν έμδν γ. ήδ' Ια πάτρη 'Δ. Ν. 354· αίμα τε και γ. 'Οδ. Θ. 583· ύμετέρου δ' ούκ έστι γ. βασιλεύοντι Ο. 533· γένος πατέρων αίσχυνέ- μεν Ζ. 209· γ. άπέσλωλε τοίκνω Δ. 62· 6θι τοι γένος έστι και αύτῃ Ζ. 35· — συγγάνεις άπόλ. κατ' αίτιατ., έξ 'Ιθάκης γέ- νους είμι, εκ της 'Ηθ. κατάγωμαι οικογενειακώς, Ο. 267, πρβλ. Δ. 63, 'Δ. Ε. 544, 896, κτλ.· παρ' Άττ. συγγάνεις μετά τώ άβρρ., ποδαπό τό γένος εί; Άριστοφ. Είρ. 187· ούτω κατά δοτ., γέ- νει πολιτης Δημ. 628. 8· γένει υϊός, κατ' αντίθεσιν προς υϊόν έξ υϊοθεσίας (ποιήσει), ο αύτ. 1081. 7· οι έν γένει = συγγενείς, Σοφ. Ο. Τ. 1430· κατ' αντίθεσιν προς τό οι έξω γένους αύτόθι 1016· ούδέν έν γένει ο αύτ. Άντ. 660· γένει προσήκειν τίνι Ξεν. Άν. 1. 6, 1· γένει άπωτέρω είσαι Δημ. 1084. 16· κατά γεν., γέ- νους είναι άπό τινος, ένν. τώ αύτῷ γένους, της αύτης καταγωγής, άναγνος και γένους τώ Λαΐου Σοφ. Ο. Τ. 1383, πρβλ. Ξεν. 'Ελλ. 4. 2, 9· έγγυτέρω, έγγύτατα γένους, πλησιέστερον, πλη- σιέστατα κατά τό γένος, 'Ισαϊ. 72. 30, Δίσχυλ. 'Ικέτ. 388.

2) κατ' ευθείαν, έξ αίματος καταγωγή· κατ' αντίθεσιν προς την εκ κηδεστίας συγγένειαν, γένος γάρ, άλλ' ούχι συγγένεια 'Ισαϊ. 72. 33· αι κατά γένος βασιλείαι, μοναρχία κληρονομίαί, Άριστ. Πολ. 3. 14, 5., 5. 10, 38. II. έχγονος, γόνος· έτι και έπί ένός, τέκνον, Λατ. genus ('Ορ. 'Ωδ. 1. 3, 27, κτλ.)· σόν γένος 'Δ. Τ. 124, Φ. 186· ή δ' άρ' έην θεϊον γένος, ούδ' ανθρώπων Ζ. 180· άμφν γ. Δίσχυλ. Θήβ. 654· Διός γ., περι τώ Βάκχω, Σοφ. Άντ. 117· Τέκμησσα δύσμορον γ. ο αύτ. Αί. 784· (πρβλ. γενεά I. 3)· ούτω κατά πληθ., ίνα σφι γένεα ύπογίγηται 'Ηρόδ. 3. 159.

2) περιληπτικώς έχγονοι, άπόγονοι, εκείνοι και τό γένος τό άπ' εκείνων Θουκ. 1. 126· έξώλη ποιείν αύτόν και γένος και οικίαν Δημ. 363. 23. III. γένος, ήρροισμα, δηλ. πολλών όμοίων, γ. άνδρών, τό ανθρώπινο γένος, 'Δ. Μ. 23· ήμίμόνων, βούων γ. 'Δ. Β. 852, 'Οδ. Υ. 212· ήπειον γ. = ήπειοι Σοφ. Άντ. 342· ίχθύων πλωτόν γ. ο αύτ. Άποσπ. 678.

6) από τώ 'Ηρόδ. και έφεζίς, φυλή, οικογένεια, φύλον, Λατ. gens, τό Δωρικόν γένος 'Ηρόδ. 1, 56 (πρβλ. 1, 101), ο αύτ. 1. 125· Φρυξ μέν γενεή, γένους δε τώ βασιλήϊου ο αύτ 35· τούς από γένους, άνθρωποι έξ εύγενούς οικογενείας, Πλούτ. Ρωμ. 21· — έν 'Αθήναις, ύποδιαίρεσις της σρατρίας (ίδε έν λ. γεννητής II), Πλάτ. Άλκ. 1. 120E, Άριστ. Άποσπ. 347· — οι Ευμολπίδαί, Κή- ρυκες, κτλ., άπετέλουν γένην έν 'Αθήναις, 'Επιερρ. έν τώ Βρεττ. Μουσ. 19. 32, Σουλ. 'Επιερρ. 397. 399.

γ) φυλή, ως ύποδιαί- ρεσις τώ έθνους, 'Ηρόδ. 1. 56, 101. δ) τάξις, ο αύτ. 2. 164, Πλάτ. Πολ. 434B, Άριστ. Πολ. 7. 10, 1· — έπί ζώων, γένος, «ράτσα», 'Ηρόδ. 4. 29. 2) έν σχέσει προς τόν χρόνον, γενεά, 'Οδ. Γ. 245, ένθα ίδε Nitzsch· γ. χρούσειον, κτλ., 'Ησ. 'Εργ. κ. Ημ. 109· — έντεϋθεν, ηλικία, χρόνος ζωής, γένει ύστερος 'Δ. Γ. 215, πρβλ. Άριστ. Ρητ. 3. 7, 6. IV. φύλον, Πλάτ. Συμπ. 189D· γένος ως διάκρισις μεταξύ άρρενος και θήλεος, Άριστ. Ρητ. 3. 5, 5.

V. τάξις, είδος, τά γ. τών κυνών έστι δισά ό Ξεν. Κυν. 3, 1· τών ίχθυοσπυλών γ. Ξεναρχ. Πορρ. 1. 4· τό τών παρα- σίτων γ. Νικόλ. 'Αδήλ. 1, 1, κτλ. 2) έν τή λογική αντίθ. τώ είδος (species), Πλάτ. Παρμ. 129C κ. 221., Άριστ. Τοπ. 1. 5. 6., 4. 1, 9 κ. άλλ.· τά γ. εις είδη πλείω και διαφέροντα διαιρεΐ- ται Μεταφ. 10. 1, 12· άλλά τό γένος δύναται να ή είδος ως προς περιληπτικώτερόν τι γένος, και τάνάπαλιν, — και έν τώ τών ζώων βασιλείω, τά μέγιστα γ. = αι παρά τοίς νεώτερος καλούμεναι τά- ξεις, οίον πτηνά, ίχθύες, 'Ιστ. Ζ. 1. 6, 1, πρβλ. 1. 1, 4 κ. άλλ.· ένθ' τά είδη τούτων τών μέγιστων γενών είναι συγγάνεις γένη ως προς άλλα είδη κατώτερα αυτών, ως τό τών περιόικων γ.· τό τών άλεκτρούων, κτλ., αύτόθι 1. 1, 30 κ. άλλ.

3) τά γένη,

τὰ στοιχεῖα, Πλάτ. Τιμ. 54B.—Περὶ τῆς λέξεως ἴδε Spitzn. Exc. ix. εἰς Ἰλ., Nietzsche Ὀδ. Δ. 64.

γενοῦσθης, ου, ό, = γεννητής, ἴδε Stallb. Πλάτ. Φιλῶβ. 30D· διάφ. γραφ. γένους τῆς Bekk. γένους τοῦ.

γέντα, τά, = έντερα, Καλλ. Ἀποσπ. 309, Νίχ. Ἄλ. 62, 569. **γεντιάνη,** ἡ, κοινὸν φυτὸν τῶν Ἀλπεων, Διοσκ. 3. 3.—Ὡσαύτως **γεντιάς, άδος,** ἡ, Ἀνδρόμ. παρὰ Γάλην.

γέντο, ἤρπασεν, = ἔλαβεν, γένικ. παλαιῦ τινος ῥήματος εὐρισκόμενον μόνον ἐν τούτῳ τῷ τύπῳ, Ἰλ. Θ. 43, Ν. 25, 241, κτλ.—λέγεται δὲ εἶναι Διολ. ἀντὶ τοῦ ἔλετο, ὡς κέντο ἀντὶ κέλετο, ἦνθον ἀντὶ ἦλθον. κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ῥίζης γεμ (γέμω). II. συγκεκομ. ἀντὶ ἐγένετο, ἴδε ἐν λ. γέγονομαι.

γένυς, υος, ἡ· ὁστ. γένυι Πίνδ. Ο. 13. 121 Εὐρ. Ἰων. 1427—πλήθ., γεν. γένυων συνηρ. γενῦν Πίνδ. Π. 4. 491, Αἰσχύλ. Θῆβ. 123 (πρβλ. Ἐρινύς)· ὁστ. γένυσι Σοφ. Ἄντ. 121, Ἐπ. γένυσαι Ἰλ. Δ. 416· αἰτ. γένυας, συνηρ. γένυς—ἡ κάτω σιαγόνη (ἴδε γίνετον), Ὀδ. Α. 320· ἡ ἄνω γ., ἡ κάτωθεν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 11, 10 κ. ἄλλ.· πλήθ. γένυες, ἀμφοτέραι αἱ σιαγόνες, τὸ στόμα μετὰ τῶν δόδοντων, Ἰλ. Ψ. 688, Α. 416, Πίνδ. Π. 4. 401, καὶ Τραγ.· καὶ οὕτω καθ' ἑνικ., Ἐόεον. 1327, Εὐρ. Φοιν. 1180—καθόλου, τὸ πλάγιον τῆς κεφαλῆς, παρεῖα, φίλον φιλῆμα παρὰ γένυν τιθέντα Εὐρ. Ἰκ. 1155. II. ἡ ἀκμή, τὸ κοπεῖρον τοῦ πέλεκειος, ὁ ἑδῆκωνος πέλεκος, Σοφ. Φ. 1205, Ἰλ. 197, ἴδε Valck. Diatr. σ. 145—ἐπὶ ἀγκίστρον ἀλειντικῶν, Ὀππ. Ἄλ. 3. 539· ἡ ἐπὶ περονίου, Νίχ. Ἄλ. 50. (Πρβλ. γένειον, γνάθος, γναθμός· Σανσκρ. hanus (maxilla)· Λατ. gena· Γοτθ. kinnus, kinn (παρεῖα)· Ἀγγλο-Σαξ. cyn, κτλ.—πρβλ. ὠσαύτως gingiva (τὰ οὐλα), Ἰρλανδ. καὶ Οὐαλλ. gen, Κορν. genau). [ῶ εἰς παρ' Εὐρ., Ἰλ. 1214, Ἀποσπ. 534. 6].

***γένω,** ἴδε γίγνομαι.

γεο-ειδής, ες, πρὸς γῆν ἢ χῶμα ὁμοίος, Τιμ. Λοκρ. 101A, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 23, ἐν τέλ., 5. 28, 3· συνθέτερον γεώδης.

γεο-θαλάπης, ες, ὁ τὴν γῆν περιβάλλων, Σουλ. Ἐπιγρ. 3769.

γεο-κτελής, ου, = γεωμήτορας (;), Σουλ. Ἐπιγρ. 3695 b (προσθήκ.).

γεόμοιαι, παθ., γίνομαι γῆ, Διόδ. 3. 40.

γεούχος, ον, = γηρούχος, Σουλ. Ἐπιγρ. 1086, Ἐκκλ.

γεραῖός, ά, όν, (γέραν, γῆρας) = γηραιός, γέρον· παρ' Ὀμ. (ὅστις οὐδαμῶς ἔχει γηραιός) ἀεῖσιπέτε ἐπὶ ἀνδρῶν μετὰ τινας ἐννοίας ἀξιοπρεπείας ὡς τὸ signoi· καὶ οὕτω παρὰ Πίνδ. Ν. 4. 145, καὶ Τραγ.· ὁ γεραῖός, ὁ σεβασμός· ἐκείνος ἄνθρωπος, Ἰλ. Α. 35, κτλ.· γεραῖε Κ. 164, κτλ.· γεραῖαι Ζ. 87—συνηρ. γεραῖτερος, ὡς τὸ παλαιότερος, Ὀμ., κ. ἄλλ.· ἄλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πολιτικῆς σημασίας, οἱ γεραῖτεροι, οἱ πρεσβύτεροι, οἱ γέροντες ἢ δημογέροντες, οἵτινες κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους ἀπετέλουν τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ τόπου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 848, Σεν. Κύρ. 1. 5, 5, Πλάτ. Νόμ. 952A, κ. ἄλλ.—πρβλ. γέρον· ὑπερβ. γεραῖ-τατος Ἀριστοφ. Ἄγ. 286, Πλάτ. Νόμ. 855E, κτλ.· σπανίως = πρεσβύτατος, γεροντότατος, Θεόφρ. 15. 139. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀρχαῖος, παλαιός, πόλις Αἰσχύλ. Ἄγ. 710· σώμα Σοφ. Ο. Κ. 200· χεῖρ Εὐρ. Ἐκ. 64. [γεραῖός Τυρταῖ. 7. 20, κτλ.· πρβλ. γεραός].

γεραῖό-φλορος, ον, ἔχων πεπαλαιωμένον, ἐρρυτιδωμένον φλοιόν, δέρμα, Ἀνθ. Π. 6. 102.

γεραῖό-φρων, ονος, ό, ἡ, (φρῆν) γέρον τὰς φρένας, σοφός, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 361, κατὰ Burges ἀντὶ γεραφρόνων· πρβλ. παλαιόφρων.

Γεραῖρά, ἡ, ἴδε γεραρός.

Γεραῖρω Ἐπ. παρατ. γέραιρον Ἰλ.· μέλλ. γεραῖῶ Ἀνθ. Π. παρστ. 393· ἄφρ. α' ἐγέρηρα Σουλ. Ἐπιγρ. 2936, Ἀνθ., γέρηρα Σουλ. Ἐπιγρ. 1167· ἐγέρηρα Πίνδ. Ο. 5. 11, Ν. 5. 15· πρβλ. ἐπιγεραῖω (γέρας). Τιμῶ ἢ ἀνταμιθῶ διὰ δώρου. νῶτισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρον Ἰλ. Η. 321, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 437, 441, κτλ.· καθόλου, τιμῶ, δασύχ, τινα Πίνδ. Ο. 3. 3· μ. ὁστ. πρόπου ἢ ὄργάνου, βωμοῦς ἑορταῖς αὐτοῦ 5. 11· γ. τινα φωνῆ Ἀριστοφ. Θεσμ. 961· δώροισι καὶ ἀρχαῖς καὶ ἔδραις καὶ πάσαις τιμαῖς Σεν. Κύρ. 8. 1, 39· στεφάνοισι ὁ αὐτ. Ἐλλ. 1. 7, 33· ἐν .. ἑστεφάνωσιν γεραῖρων Ἐπιτάρ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 401.—Παθ., τιμὸς γεραῖρεται Εὐρ. Ἰκέτ. 553· τιμαῖς Σεν. Κύρ. 8. 8, 4. 2) τανάπαλιν, γ. τινὶ τι, παρέχω ὡς τιμητικὸν δῶρον, δωροῦμαι, τὰ Ἰσδάκχεια τῷ Διονύσῳ παρὰ Δημ. 1371. 25· οὕτω μέσοις τις ἄφρ. ἄπαντα ἐν τινι ἐπιτυμβ., γονεῖς μνημια γερασά-μενος Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλην. 425. II. ἐορτάζω, τὰ πάθεα τραγικοῖσι χωροῖσι Ἠρόδ. 5. 67.—Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἠρόδ. ἐνθ' ἄνωστ. καὶ Σεν.· τὸ τοῦ Πλάτ. Πολ. 468D ἀναφέρεται εἰς Ἰλ. ἐνθ' ἄνωστ.

Γεραῖοντος, γεραῖατος, συνηρ. καὶ ὑπερβ. τοῦ γεραῖός, ὁ ἴδε γεράνθρον, τὸ, (ῥδς) παλαιὸν δένδρον ἢ στέλεχος, κορμός, Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 7, 2· ἐνεστέθεν ἐπὶ γέροντος ἢ γραιαῖ, ὡς παρ' ἡμῶν «παλῶ κόκκαλον», Ἀριστ. αἰν. 2. 1. [3, Jac. Α. II. σ. 185], Ἀπ. Ρόδ.

γεράνειον, τό, εἶδος βάλθου ἢ ὑπογείου μύκητος, Εὐστ. 1017. 19· διάφορον τοῦ ὕδνου, Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 6, 5.

γεραῖνας, ου, ό, (γέρανος) ὁ μακρὸν ἔχων λαίμῳν ὡς τὸν τοῦ γεράνου, Α. Β. 31.

γεράνειον, τό, (γέρανος) φυτὸν τι, Διοσκ. 3. 131. II. = γεράνος II, ἴδε Δουκάγγ.

γερανίς, ἔδος, ἡ, εἶδος χειρουργικοῦ ἐπιδέσμου, Γαλην. 12, 491 κ. ἄλλ.

Γερανίτης (ἐνν. λίθος), ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 11. [Γ] **γερανο-θωτία,** ἡ, τὸ βόσκειν γεράνους, Πλάτ. Πολιτ. 264C, ἴδε ἐν λ. **χχονοσοία**—παρὰ Πολυδ. Θ', 16 -**σοία**.

γερανο-μάχια, ἡ, μάχη γεράνων, Στράβ. 70.

γερανο-πόδιον, τό, = λυγνίς, φυτὸν, Διοσκ. 3, 114.

γέρανος, ἡ, ὠσαύτως ὁ, Θεόφρ. Σημ. 3. 1—ὁ γέρανος, τὸ πτηνόν, grus cinerea, Ἰλ. Γ. 3, κτλ.· ἡ διδάσας τὸν εὐθύλον τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀρόσεως, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 446, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 710· περὶ τῶν μεταναστεύσεων αὐτοῦ ὄρα Ἀρ. στ. Ι. Ζ. 8. 12, 3· πρβλ. πυγμαῖός. II. μηχανὴ πρὸς ἀνύψωσιν βαρῶν, ἴδιως ἐν τῷ θεάτρῳ, Πολυδ. Δ', 130. III. χορὸς μιμούμενος τὴν πτήσιν τῶν γεράνων, Λουκ. Ὀρχ. 34. IV. ἰχθύς, Διλ. π. Ζ. 15. 9, ἐνθα εἶναι ἄρσ. (Πρὸς τὸ γέρανος, πρβλ. Λατ. grus, Παλαιο-Γερμ. chranuh (Γερμ. kranich): Ἀγγλο-Σαξ. cran· Αἰθ. gerve· Ἀρμωρ. καὶ Κορν. garan—ἴσως ἡ ῥίζα εὐρισκεται ἐν τῷ Σανσκρ. gar (ἴδε ἐν λ. γῆρος), ὡστε γέρανος πιθανῶς σημαίνει ὁ κρᾶκτῆς ἢ κεκράκτῆς, ὁ κρουαζῶν).

γερανώδης, ες, (εἶδος) ὁμοίος γεράνω, Α. Β. 31.

γεραός, ἡ, όν, = γεραῖός, Σοφ. Ο. Κ. 200, 238, Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλην. 853 b.

γεραρός, ά, όν, (γεραῖρω) ἔχων ἐπιβάλλον ἐξωτερικόν, μεγαλοπρεπῆς, Ἰλ. Γ. 170· γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς αὐτοῦ 211· γεραρὴ τράπεζα, τράπεζα τιμῆς, Ξενοφάν. 1. 9 Bgk.· γεραραῖς χερσίν Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλην. 670. 2) βραδύτερον, = γεραῖός Αἰσχύλ. Ἄγ. 722· γ. τοκήης Σουλ. Ἐπιγρ. 765. 3) γεραροῖ, οἱ, ἱερεῖς, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 667· οὕτω γεραραῖ, ὡς νῦν γράφεται ἀντὶ τοῦ γεραῖραῖ ἐν Δημ. 1369, 1371, 1372, ἱεραῖαι τοῦ Διονύσου· ἄλλᾳ, Μητροδ. πρόπολος σεμνή τε γεραῖρα, ἀπαντᾷ ἐν Ἀετ. Ἐπιτυμβ., Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλην. 44.

γέρας, αος, ως, τό· ὄνομα. πλήθ. γέρα, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ γέρασα, Ἰλ. Β. 237, Θ. 334, Ὀδ. Δ. 66· ἄλλ' Ἀετ. γέρα, συνηρ., Πόρσ. Φοιν. 888· γέρασα Ἠρόδ. 2. 168· τύπος τις γέρασα ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλην. 1046. 29· Ἐπ. ὁστ. γεραέσσειν αὐτοῦ 857—δῶρον τιμῆς, ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ἐλάμβανον ἐκ τῆς λείας πρὶν αὐτὴ διανεμηθῆ, λίαν συνηρ. παρ' Ὀμηρ. γέρασα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μῦτρα, Ὀδ. Α. 534· τὸ γὰρ γέρασα ἐστὶ θανόντων, ἐπὶ τῶν τελευταίων τιμῶν τῶν νεκρῶν, Ἰλ. Η. 457—πάν δικαιώμα ἢ προνομίον ἀποδιδόμενον ἐξαιρετικῶς εἰς βασιλεῖς ἢ ευγενεῖς ὡς τιμὴ· γέρασα θ' ὅτι δῆμος ἔδωκεν Ὀδ. Η. 150· πρβλ. Ἰλ. Υ. 182, Ἠρόδ. 1. 114, κτλ.· πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικὰ βασιλεῖται Θουκ. 1. 13· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀρχη, Αἰσχίν. Πρ. 21· οὕτω, δαιμόσιον νέμει γέρα ἄλλοισιν ἄλλα Αἰσχίν. Πρ. 229, πρβλ. 83, 107, 439. 2) καθόλου, δῶρον, Ὀδ. Υ. 297, κτλ. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὰ Ζενδ. gar (dignitas), garanh (reventia)).

γεράσμιος, ον, (γέρας) τιμῶν, Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 122.

II. = γεραρός, τιμώμενος, τετιμημένος, Εὐρ. Φοιν. 923· ἀξιοσεβαστός διὰ τὸ γῆρας, ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 95.

Γεράστιος, Σπαρτιατικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἐλαργηβλιῶνα, Θουκ. 4. 119 (ἴδε Arnold), Ἀθῆν. 639B.

γερασ-φόρος, ον, κτώμενος, λαμβάνων γέρασα, τιμὴν, Πίνδ. Π. 2. 81.

γεργέριμος (ἐνν. ἐλαία), = δρυπετής, Καλλ. Ἀποσπ. 50, πρβλ. Σουῖδ., Ἰσχύλ., Εὐστ.· ὠσαύτως ἐπὶ σύκων, Ἀθῆν. 56D.

γέργυρα, ἴδε ἐν λ. γόργυρα.

γέρασα, Ἰων. ὄνομα. πλήθ. τοῦ γέρας, Ἠρόδ.

Γερήνιος, ό, Ὀμηρ. ἐπιθ. τοῦ Νέστορος, Γερήνιος ἱππότης Νέστορον, ἐκ τῆς Γερηνίας ἢ τῶν Γερήνων, πόλεως τῆς Μεσσηνίας· ἔστινος ἐὼν .. παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοισι Ἰσ. Ἀποσπ. 22. 10.

Γερήνο-θεόδωροι, οἱ, ἄνθρωποι ὡς ὁ Γέρης καὶ ὁ Θεόδωρος, δηλ. εὐτελεῖς, οὐταῖνοί, Ἀριστοφ. Ἄγ. 605.

γερη-φορία, ἡ, τὸ ἔχειν ἀξίαν, ἀξιοπρεπείαν, τιμὴν, Διον. Ἄλ. 2. 10.

Γερμᾶν-ολέτης, ου, ό, καταστροφεὺς τῶν Γερμανῶν, ὁ τοὺς Γερμανούς φονεύων, Χρησμ. Σιδύλ. 14. 45.

γεροντάγωγη, (ἀγωνός) ὁδηγὸς γέροντα, Σοφ. Ο. Κ. 348, Κομ. παρὰ Meineke 4. σ. 674· μ. αἰτ., Πηλέα γερ. Σοφ. Ἀποσπ. 434—ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 1099, παρῶτα τοῦ παιδαγωγῶτο.

γεροντεύεις, α. ον, ἀνήγων εἰς γέροντα ἢ εἰς γεροντικὴν ηλικίαν. Πολυδ. Β', 13, ἴδε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 603—**γεροντεῖατος** ἐν Εὐστ. Πονημ. 343. 83.

γεροντεύω, εἰμαι γέρον ἢ γεροισιαστής, γεροντεύσας Ἐπιγρ. Λακ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1261—μεσ. παρ' Ἠσυχ.

γεροντία, ἡ, Λακων. τύπος τοῦ Γερονσία, Σεν. Λακ. 10. 1.

γεροντίας, ου, ό, πρὸς πατρός πάππος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 118, Εὐστ. 971. 23.

γεροντιάω, γηράσκω, γίνομαι παιδαριώδης, παλιμπαις, Διογ. Α. 3. 18.

γεροντιζώ, γηράσκω, γεροντιζών οίνος, παλαιός, 'Αλέξ. Τραλλ. 9. σ. 524.

γεροντικός, ή, όν, άνήκων εις γέροντα ή όμοιος γέροντι, Πλάτ. Νόμ. 761C.— πρβλ. έπιμ. —'Επίρρ.— κώς Πλούτ. 2. 639D.

γερόντιον, τό, ύποκορ. τό γέροντος, "γεροντάκι" ή "γεροντάκος", μικρός γέρων, 'Αριστοφ. 'Αγ. 993, Ξεν. 'Αν. 6. 3. 22. II. τών Καρχηδονίων ή γερούσια, Πολύδ. 6. 51, 2, μετά και άλλης πιθανωτ. γραφής γεροντικόν.

γεροντο-γραφάδιον [α], τό, (γραυς) γεροντογραφά, βαρβαρισμός εν 'Αριστοφ. Θεσμ. 1199' ένθα ό Δινδ. διηρημένως.

γεροντο-διδάσκαλος, ό, ή, διδάσκαλος γέροντος, Πλάτ. Εϋθδ. 272C.

γεροντο-ειδής, ές, όμοιος γέροντι, Εϋστ. 1923. 63.

γεροντοκομείον, τό, (κομείω) τόπος ένθα περιποιούνται τούς άπόρους γέροντας, 'Ιουστινιαν. Κώδ., ένθα εύρηται ώσαύτως και τό ούσιαστ. γεροντοκόμος, ό.

γεροντο-μαϊνά, ή, γέροντος τρέλλα, όνομα κωμωδ. τού 'Αναξανδρίδου, 'Αριστ. Ρητ. 3. 2, 3.

γερούσια, ή, συνέδριον τών γερόντων, Εϋρ. Ρήσ. 401' ιδίως εν Σπάρτη, ένθα τό σωματεϊον τούτο ήτο μικρότερον και άριστοκρατικότερον τής βουλής, Δημ. 489.19, 'Αριστ. Πολ. 2. 9, 22 (είναι δέ τά Λακων. όνόματα γερωία και γεροντία, άπερ ίδε).— ήτο δέ χαρακτηριστικόν τών Δωρικών πολιτειών ή ιερά γερούσια ή -ωσία Keil Inscr. σ. 92, Müller Δωρ. 3. 6' πρβλ. γέρων.— ώσαύτως τών Καρχηδονίων ή γερούσια, 'Αριστ. Πολ. 9.11, 3' και ή Ρωμαϊκή σύγκλητος, Πλούτ. 2.789F. II. = πρεσβεία, Εϋρ. Ρήσ. 936.

γερούσιακός, ή, όν, ό εκ τής γερούσιας ή άνήκων εις αυτήν, χρήματα Σουλ. 'Επιγρ. 3080.

γερούσιαστής, οϋ, ό, μέλο; τής γερούσιας, Πολύδ. 7. 9, 1, 'Επιγραφ. παρ ό Keil σ. 91.— τό ρήμα -άζω, είμαι γερούσιαστής, Νικητ. 'Ιστ. 308Α.

γερούσιος, α, ον, ό προωρισμένος ή άρμόδιος διά τούς γέροντας, γ. οίνος, όν πίνουσι μόνον οι άρχηγοί, 'Ιλ. Δ. 259' γ. όρκος, όν δίδουσι οι άρχηγοί, X.119.

γεραδία, τά, σκεπάσματα εκ πλεγμάτων, 'Ησϋχ.

γέρρον, τό, (είρω) Λατ. gerita, πάν πλεκτόν εκ λεπτών ράβδων, 1) έπιμυκής άσπίς κεκαλυμμένη διά δέρματος βοός, όποιαν οι Πέρσαι μετεχειρίζοντο, 'Ηρόδ. 7. 61, Ξεν. Κύρ. 7.1, 33, κτλ.— πρβλ. γεροφόροι. II. γέρρα, τά, περιφράγματα πλεκτά εν χρήσει εν τή 'Αθηναική αγορά, είδος παραπηγμάτων, τά γ. ενεπιμπρασσαν Δημ. 284. 24' τά γ. άναίρειν ό αύτ. 1375. 20. III. τό πλεκτόν σάρκα άμάξης, Σπράβων 294.

IV. = γεροχελώνη, ή, Λατ. vinea, Πολύδ. 8. 5, 2, 'Αρρ. 'Αν. 1. 21, 10, κτλ. V. ράβδος, σκόλοψ, ξύλον μακρόν, Εϋπολ. εν 'Αδήλ. 140' όιστός, βέλος, ύποκτον παρ' 'Αλκμαϊν 125. 2) = αϊδοτόν, ίδε 'Επίχαρμ. παρ Σχολ. Λουκ. 'Αναχ. 32.

γερο-φόροι, οι, στρατιώται φέροντες πεπλεγμένας άσπίδας, Ξεν. 'Αν. 1. 8, 9, Πλάτ. 'Αγρ. 191C.

γερο-χελώνη, ή, ίδε γέρρον, πολιορκητική μηχανή όμοία χελώνη εκ γέρρων πεποιημένη, Φίλων εν Μαθ. 'Αργ. σ. 99.

γέρουος, ό, = γύρινος, Νικητ. 620, 'Αλ. 576.

γερωία, ή, Λακων. τύπος τού γερούσια, 'Αριστοφ. Λυσ. 980.

γέρων, οντος, ό, "γέροντας", "Ομ." πλεοναστικώς: παλαιοι γέροντες 'Αριστοφ. 'Αγ. 676' άνωτε τή και γέρων Σοφ. 'Αντ. 281, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ιπκ. 1349' άεί γάρ ήδ ά τοίς γέρουσιν εύ μάθην Δισϋλ. 'Αγ. 584' καλόν δέ και γέροντα μανθάειν σοφά ό αύτ. 'Αποσπ. 292. 2) έτι από τού 'Ομήρου λαμβάνει σημασίαν πολιτικήν, καθ' ήν ή έννοια τής ηλικίας ύποχωρεί και έπικρατεί ή έννοια τού άξιώματος: γέροντες έκαλούντο οι πρεσβύτεροι ή άρχηγοί, οίτινες μετά τού βασιλέως άπετέλουν τήν κυρίαν βουλήν· κίκλησκειν δέ γέροντας άριστήα Παναχαϊών 'Ιλ. Β. 404 κέξ., πρβλ. I. 570, 'Οδ. Β. 14' (δημογέροντες όμοις είναι έντως γέροντες, 'Ιλ. Γ. 149).— βραδύτερον έλέγοντο ούτως οι βουλευται ή γερούσιασταί, Λατ. Patres, ίδίως εν Σπάρτη, 'Ηρόδ. 1. 65., 6. 57, Πλάτ. Νόμ. 692Α, 'Αριστ. Πολ. 2. 6, 17, κτλ. και εν άλλικς Δωρ. πόλεσι (πρβλ. γερούσια), ώς εν 'Ηλιεί, αύτόθι Ε. 6, 11' εν Κρήτη, αύτόθι 2. 10, 6' πρβλ. πρέσβυς III.

II. ως έπιθ., παλαιός, γέρον άσκος 'Οδ. X. 184' γ. γράμμα Δισϋλ. 'Αποσπ. 305' αλλά συνηθέτερον καθ' άρσεν., φύς γ. Θεογν. 1331' γ. χαλκός Σίμων. 146' γ. λόγος, φόνος Δισϋλ. 'Αγ. 750, Χο. 805, Εϋρ. 'Ιπρ. Μαιν. 206' 'Ιππος Σοφ. 'Ιπλ. 25' πόνος ό αύτ. Ο. Κ. 1258' οίνος 'Αλέξ. 'Ερϋ. 1, πρβλ. Εϋβουλ. εν 'Αδήλ. 4' πέπλος, λέιβδος Θεοκρ. 7. 17., 21. 12 (ούτως οι Λατίνοι έλεγον anus mater, charta, fama, amphora, κτλ., Catull. 68. 46, κτλ., Martial 6. 27) ' σπανίως ούτω παρ όποις ό γέροντες τών Ιχθύων, τών έλάφων 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 8. 30, 6., 9. 5, 5' ώσαύτως, 'Αντιγόνοσ ό γ., 'Αντιή. ό πρεσβύτερος, Πλούτ. Ηελιοπ. 2' ούτω και κατ' οϋδ. πληθ., γέροντα βουλευτέιν (άντι άρχαία) Σοφ. 'Αποσπ. 682. III. τό έργαλειόν καθ' οϋ έκλιώνον άναρτώντες τά στυπεία, έχον κεφαλήν γέρον-

τος, Φερεικρ. Μυρμ. 4, ένθα ίδε Meineke. Πολυδ. 7. 73. ('Εκ τής αύτης ρίζης παράγονται τό γραυς, γραία, γήρας, άλλα 'Ισως οϋχι τό γέρασ (ίδε τάς λέξεις) ' Σανονκρ. garam, gará (senex, senectus) 'Αγγλο-Σαξ. graeg ('Αγγλ. grey, "φαρός")· Παλαιο-Γερμ. grā, grāwer (grau.)

γευθμός, ό, = γευσις, Νικητ. 'Αλ. 399.

γεύωμαι, τό, (γεύω) γεύσις, άπόγευσις πράγματός τινος, Εϋρ. Κύκλ. 150, 'Αριστοφ. 'Αγ. 187, κτλ. γεύματος χάριν 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 6, 8. II. τροφή. 'Ιπκ. 'Οξ. 385.

γεύσις, εως, ή, ή αισθήσις τής γεύσεως, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 10, 8, κτλ. II. άπόγευσις, δοκιμή, 'Εδδ. III. τροφή, 'Εδδ. (Σοφ. ις', 2).

γευστέον, ρημ. έπιθ. τού γεύω, και γεύομαι, τινά τινος Πλάτ. Πολιτ. 537Α.

γευστήριον, τό, ποτήριον δι' οϋ γεύεται τις, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 285, Φερεικρ. Τυρ. 1. 3.

γευστής, οϋ, ό, γευόμενος, Σουλ. 'Επιγρ. 2214. 8.

γευστικός, ή, όν, ό εις γεϋσιν άνήκων, ή εις γεϋσιν έπιτήδειος, γ. αισθητήριον, ή έδρα τής αισθήσεως τής γεύσεως, 'Αριστ. π. Ψυχ. 2. 10, 5.

γευστός, ή, όν, οϋ δύναται τις νά γευθή, τό γ. 'Αριστ. Ρητ. 1. 11, 5, π. Ψυχ. 2. 10, 3, κ. άλλ.

γεύω, μέλλ. γεύσω, 'Ανάξ. π. 'Εγκ. 1. 27' άορ. έγευσα 'Ηρόδ., Εϋρ.:— Μέσ., μέλλ. γεύσομαι, "Ομ.", Πλάτ.: άορ. έγευσάμην 'Οδ., 'Ηρόδ., 'Αετ. γεύσεται, -σόμεθα, 'Επ. άντι-ηται, -ώμεθα, 'Ιλ. Φ. 61., γ. 258., πρβλ. Ω. 356' γ' πληθ. εύκτ. γευσαίτο, Εϋρ. I. Α. 423' πρμ. γεύομαι, Δισϋλ., κτλ. (γεύομεθα Θεοκρ. 14. 51) ' ύπερσυντ. έγεγυοντο Θουκ. ('Εκ √ΓΕΥ, ή μάλλον ΓΕΥΣ, παράγονται ώσαύτως: γεύμα, γεϋσις' πρβλ. gush, gúshé (delectari), gúshitis, gúshas (delectatio) Λατ. gus-to, gustus' Γοτθ. kaus-jan (γεύεσθαι) Παλαιο-Σκανδιν. kostr (Γερμ. kost, cibus).) Παρέχω γεϋσιν, άπόγεϋσιν τινας, γλυκύν γεϋσας τόν αϊώνα 'Ηρόδ. 7. 46, ένθα ίδε Valck. σπανίως, τινά τί Εϋρ. Κύκλ. 149' ή τινά τινος 'Ανάξ. π. 'Ενθ' άνωτ.: Πλάτ. Νόμ. 634Α' πρβλ. γευστέον' αλλά, II. εν τώ μέσ. τύπ., γεύομαι, μετά πρμ. και ύπερσυντ. παθ., άπογεύομαι, δοκιμάζω, μ. γεν., προικός γεύσεσθαι 'Αχαιών 'Οδ. Ρ. 413' άλλήλων έγέγοντο, είχαν γευθή, είχαν φάγει, εκ άλλήλων, Θουκ. 2. 70' μέλιτος Πλάτ. Πολιτ. 559D, κτλ. 2) μεταρ., γεύομαι, δοκιμάζω, αϊσθάνομαι, δουρός άκωκής ήμετέροιο γεϋσεται 'Ιλ. Φ. 60' όιστοϋ 'Οδ. Φ. 98' γεϋσεν γ. 181' άλλ' άγε.. γεϋσομεθ' άλλήλων έγχείαις, άς δοκιμάσωμεν άλλήλους διά τής λόγχης, 'Ιλ. γ. 258' γ. στρατοϋ Σοφ. 'Αγ. 844' δοκιμάζω τάς ήθόνας, τάς εύχαριστήσις τινοσ πράγματος, άρχής, έλευθερίας 'Ηρόδ. 4. 147., 6. 5' ύμνων Πίνδ. I. 5. 25 (4. 22) ' άλλκας, στεφάνων ό αύτ. II. 9. 61, I. 1. 29' γεϋεσθαι τί τινος, έγεινεύχασθαι τινά ή κέρδος παρ' αύτοϋ, ό αύτ. Ν. 7. 127' επί εγγάμου γυναικός, άνδρός γεϋεμένη Δισϋλ. 'Αποσπ. 238' γ. πόνων, δοκιμάζω, λαμβάνω πείραν αυτών, Πίνδ. Ν. 6. 41' μόχθων Σοφ. Τρ. 1101' πένθους Εϋρ. 'Αλκ. 1069' άμφοτέρων Πλάτ. Πολιτ. 358Ε' γ. έμπύρων, τά δοκιμάζω, Σοφ. 'Αντ. 1005'— σπανίως μ. αίτιατ., έρσησι ικιάδα γεϋόμενος 'Ανθ. Π. 6. 120. 3) εν τώ μεταγ. 'Ελληνισμω άπολύτ. = έσθίω, λαμβάνω τροφή, 'Εδδ. ('Ιων. γ', 7), Πράξ. 'Αποσπ. ι', 10.

γεφύρα (Βιωτ. βέφυρα ή βλεφύρα, Σπράττις Φοιν. 3), ή, εν χρήσει παρ' 'Ομ. (μόνον εν 'Ιλ.) άείποτε κατά πληθ. Είναι άδύλον άν ή πρώτη σημασία είναι ή τού φραγμού, προχόματος προς παρακώλυσις τού ρεύματος ή γεφύρας προς διάβασιν αυτού. Τό πρώτον είναι τό φυσικώτατον εν 'Ιλ. Ε. 88 κέξ. (ποταμω πύθοντι έοικώς χειμάρρω, ός τ' όκα ρέων εκέδασσε γεφύρας: τόν δ' οϋτ' άρ τε γέφυραι έερμένα Ισχανδώνσιν), και ύποστηρίζεται υπό τής χρήσεως τού άπογεφυρόω παρ' 'Ηρόδ. και γεφυρόω εν τώ Χρον. Εϋσεδ. τό δέ τελευταϊον δεικνύει ή παρ' 'Ομήρω χρήσις τού γεφυρού.— Υπάρχει δέ ή αύτή άδύλοτης περι τό άν πολέμοιο γέφυρα σημαίνει τό έδαφος τό μεταξύ τών αντιμεταχόμενων μερών ή τήν μεταξύ τών φαλάγγων διάδοον, άλλ' ή γενική έννοια είναι ή αύτή και τού μετά ταύτα εν χρήσει μεταίχιμιοϋ, τό πείλον τής μάχης, 'Ιλ. Δ. 371, Α. 160, κτλ.— οϋτως, όταν ό Πίνδ. Ν. 6. 67 καλή τον 'Ισθμιν τής Κορίνθου πόντου γεφυραν, άμφοτέροι αι σημασίαι είναι δυναται, πρβλ. I. 4. 34 (5. 38). II. μεθ' 'Ομ. καθ' ένικ., βεβαίως επί τής έννοίας γεφύρας, γεφυραν ζευγνύται γ. 'Ηρόδ. 4. 97' γ. γαίν δυσίν ζευκτηρίαν Δισϋλ. Πέρσ. 73' γ. λυσαι Ξεν. 'Αν. 2. 4. 17' πόρον ύπερ γεφυρών άγοντες Λιδάν. 1. 353.— ώσαύτως επί ύπογεϊοϋ ρεύμαϋ ή διόδου, ύποστειχά γ. Φιλόστρ. 33. (Παραγωγή ζώλων.) [υ μακρόν] βραχϋ μόνον παρ μεταγεν. ποιηται, 'Ανθ. II. παραρτ. 223, Orell. Inscr. Lat. 1. 1949.]

γεφύρο-εργάτης, οϋ, ό, = γεφυροποιός, Τζέξ. 'Ιστ. 2. 82.

γεφυρίζω, λαιδωρῶ από τής γεφύρας (ύπήρχε γεφύρα μεταξύ 'Αθηνών και 'Ελευσίνας, και ένθό οι άνθρώποι άπέρχοντο αυτών εν σμηνή πομπή, είχαν παλαιάν συνήθειαν νά λαιδωρῶσιν άν τινα ήβελον, 'Ησϋχ. Σουίδ.), και οϋτως, έλευθέρως και άκωλύτως λαιδωρῶ, χλευάζω, ύβρίζω τινά, Πλούτ. Σϋλλ. 6. 13.— έντεϋθεν, γεφύρισμός, ό, πα-

γυλή λοιδορία, χλευασμός, ὕβρις, Στράβων 400· και γεφύριστής, οὗ, ὁ, λοιδορός, κακολόγος, ὕβριστής, Πλούτ. Σύλλ. 2.

γεφύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ γεφύρα, Αἰδ. Π. Ἰστ. 8. 14.

γεφύρο-ποιεῖω, κάμνω γεφύραν, Πολύδ. 3. 64, 1.

γεφύρο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων γεφύρας, Λατ. pontifex, Πλούτ. Νουμ. 9.

γεφύρουργία, ἡ, (*ἔργω) ἡ κατασκευὴ γεφυρῶν, Τζέτζ. Ἰστ. 1. 931.

γεφύρω, (γέφυρα) συνδέω διὰ γεφύρας, καθιστῶ διαβατὸν διὰ γεφύρας, γεφύρωσε δέ μιν (ἐνν. τὸν ποταμὸν) ἡ πτελέη, ἡ πεσοῦσα πτελέα ἀπετέλεσε γέφυραν ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, Πλ. Φ. 245· οὕτω παρὰ πεζοῖς, γ. τὸν ποταμὸν, κάμνω γέφυραν ὑπεράνω αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 118, πρβλ. 88, Πλάτ. Κριτ. 115C· ἔγεφυρωθήθ' ὁ πόρος Ἡρόδ. 7. 36· ποταμὸν πλοίοις γ. Πολύδ. 3. 66, 6· νεκρός Δουκ. Νεκρ. Διαλ. 12. 2. 2) κάμνω [διοδόν τινα] ὡς γεφύραν, γεφύρωσε κέλευθον, ἔκαμε δρόμον διὰ γεφύρας, γεφυρωτῶν, Πλ. Ο. 327· νόστον Ἀτρεΐδαίς γ. Πίνδ. 1. 8 (7). 111.

II. ὑπερασπίω διὰ προχώματος (πρβλ. ἀπογεφ-), Εὐστ. Χρον.

γεφύρωσις (ῶ), εως, ἡ, ἡ διὰ γεφύρας ζεύξις, Στράβων 59.

γεφύρωτής, οὗ, ὁ, ὁ κατασκευάζων γεφύρας, γεφυροποιός, Πλούτ. Δουκ. 26.

γεωγράφω, περιγράφω τῆς γῆς τὴν ἐπιφάνειαν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 13· — παθ., τὰ γεωγραφοῦμενα, γεωγραφικὴ περιγραφή, Ἀθήν. 657F.

γεωγράφη, ἡ, ἡ τῆς γῆς περιγραφή, Πλούτ. Θησ. 1. II. χάρτης γεωγραφικός, Γέμιν. Φαινουμ. 3.

γεωγράφηκός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἡ ἀρμόδιος εἰς γεωγραφίαν, γ. ἐμπειρία, γ. πίναις, κτλ., Στράβ. 2, 7, κτλ.—Ἐπίρρ. —κῶς ὁ αὐτ. 94, κτλ.—τὰ Γεωγραφικά, γεωγραφικὴ πραγματεία, Ἀθήν. 121A, Στράβων 67 κέξ.

γεω-γράφος (ῆ), ον, (γῆ, γράφω) ὁ τὴν γῆν περιγράφων, ὁ γεωγράφος, ὁ Στράβων, συν. παρ' Εὐστ.

γεω-δαίσις, ἡ, (δαίω) ἡ διανομὴ τῆς γῆς, ἡ τέχνη τῆς καταμετρήσεως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐπιστήμην τῆς γεωμετρίας, Ἀριστ. Μεταφ. 2. 2, 26· γεωδαίτης, ὁ, ὁ καταμετρῶν τὴν γῆν, μετρν.

γεωδής, ες, (εἶδος) ὅμοιος τῇ γῇ, χωματώδης, Πλάτ. Φαίδ. 81C· γ. και ἄλιθον, ἔχον βάθος γῆς, πολὺ χῶμα (πρβλ. βαθύεως), Σεν. Ἀν. 6. 4, 5, κ. ἄλλ.· τὸ γ. Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 3. 2, 17. 5. 3, 15, κ. ἄλλ.· τὸ γεωδέστερον αὐτοῖσι 3. 1, 31, κ. ἄλλ.· ἀνθρακας γεωδέστατοι Θεόφρ. I. Φ. 5. 9, 1.

γεωλόφια, ἡ, λόφος ἐκ γῆς, ἐκ χῶματος, Στράβ. 242, Ἀνθ. Π. 6. 98.

γεώ-λοφος, ον, κεκαλυμμένος ὑπὸ χῶματος, ὄρη Στράβ. 755. πρβλ. 570. II. ὡς οὐσιαστ. γεώλοφος, ὁ, λόφος, λοφίσκος, Σεν. Κύρ. 3. 3, 28 (διάφ. γραφ. γῆλ-), Πολύδ. 1. 75, 4· οὕτω γεώ-λοφον, τό, Θεόφρ. 1. 13., 5. 101.

γεω-μαντεία, ἡ, μαντεία ἐκ τῆς γῆς, Varro παρ' Ἰσιδώρ. Origin. 8. 9, 13.

γεώ-μαντις, ἡ, Varro παρὰ Σερβ. εἰς Οὐεργ. Αἰν. 3, 359.

γεω-μετρεῖω, μετρῶ τὴν γῆν, εἶμαι γεωμέτρης, Πλάτ. Θεαιτ. 162E, Μένωνι 85E, Ἀριστ., κ. ἄλλ. II. μετρῶ, καταμετρῶ· μ. αἰτ., τὰ ἐπίπεδα παρὰ Πλάτ. Θεαιτ. 173E· πῶδας Σεν. Συμπ. 6, 8.

γεω-μέτρης, ον, ὁ, ὁ τὴν γῆν μετρῶν, γεωμέτρης, Πλάτ. Θεαιτ. 143B, κ. ἄλλ., πρβλ. Μένανδ. Ὑπ. 15, Σύλλ. Ἐπιγρ. 3544, κ. ἄλλ.· ἴδε γεμέτρας.

γεω-μετρία, ἡ, τὸ μετρεῖν τὴν γῆν, ἡ τέχνη τοῦ γεωμέτρου, Ἡρόδ. 2. 109, Πλάτ. Μένωνι 76A· πρβλ. γεωδαίσις.

γεωμετρικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὴν γεωμετρίαν, Πλάτ. Πολ. 546C, κτλ.· γεωμετρικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ γεωμετρία, ὁ αὐτ. Γοργ. 450D· τὰ γεωμετρικά, ἀντικείμενα ἐσχετισμένα πρὸς τὴν γεωμετρίαν, Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 12. II. ἐμπειρος εἰς τὴν γεωμετρίαν, γεωμέτρης, Πλάτ. Πολ. 511D, κτλ.—Ἐπίρρ. —κῶς Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 3, Στράβων 94.

γεω-μῆγής, ες, ἀναμειγμένος μετὰ γῆς, μετὰ χῶματος, Στράβ. 571, Πλούτ. 2. 893B.

γεωμορέω, καλλιερῶ, περιποιούμαι τὴν γῆν, Ἀλέξανδ. παρ' Εὐστ. Ε. Π. 427D.

γεωμορέα, ἡ, μέρος γῆς, ἀγρός, Ὀππ. Κ. 4. 430, Νικ. Ἀλ. 10, κτλ. II. = γεωργία, Ἀλκίφρων 1. 4, Ἀνθ. Π. 7. 532.

γεωμορικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἡ κατὰλληλος εἰς γεωμορίαν, γ. νόμος, ἀγρονομικός νόμος, Διον. Ἀλ. 10. 39.—Περὶ τοῦ γεω-μῆγος ἴδε ἐν λ. γημόρος.

γεω-νόμος, ον, (νέμω) ὁ λαμβάνων μέρος τῶν διανεμομένων γαιῶν, ἄποιος, Διον Κ. 38. 1· οὕτως ἐν τῷ τύπῳ γεωνόμης, Α. Β. 32.

γεω-πέδιον, τό, μέρος, τεμάχιον γῆς, κῆπος, ἰδίως ἐντὸς πόλεως, Ἡρόδ. 7. 28, ἔθθα τὸ Sanct. χρον ἔχει γεωπέδων, ὅστις τύπος φαίνεται ἐν Ἡρώδιαν. Ἐπιμερ. σ. 15· πρβλ. γῆπεδον.

γεω-πείνης, ον, ὁ, πτωχὸς ὡς πρὸς τὴν γῆν, ὀλίγην κεκτημένος γῆν, Ἡρόδ. 2. 6., 8. 111· πρβλ. Ruhnk. Τιμ.

γεωπονέω, καλλιερῶ τὴν γῆν, Φίλων 1. 212· γάπονειν Εὐσ. Ρῆσ. 75.

γεωπονία, Ἰων. —ἐη, ἡ, καλλιερῆα τῆς γῆς, Ψευδο-Φακυλ. 161, Σύλλ. Ἐπιγρ. 4598· γεηπονίαν Ἀριστ. Φυτ. 1. 7, 2.

γεωπονικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς γεωργίαν—τὰ Γεωπονικά, πραγματεία περὶ τῆς καλλιερῆας τῆς γῆς, συναρμολογηθεῖσα ὑπὸ Κασσιανῶ Βάσσου.

γεω-πόνος, ὁ, γεωργός, Ἀνθ. Π. 7. 175, 281, Φίλων 1. 212· παρὰ Βαβρ. 108. 14, γεηπόνος. Ὁ Δωρ. τύπος γάπνος ἴσο εὐ-χρηστος παρ' Ἀττ., Εὐρ. Ἰκέτ. 420· πρβλ. γητόμος.

γεωργέω, εἶμαι γεωργός, καλλιερῶ τὴν γῆν, διατηρῶ κτήμα ἀγροτικόν, Πλάτ. Νόμ. 805E, Σεν., κτλ.· γ. ἐν τόπῳ Ἀνδοκ. 12. 28, Πλάτ. Εὐθύερ. 4C, κτλ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., γεωργίαν γ., ἀσκῶ τὴν γεωργίαν, Ἀριστ. Πολ. 1. 8. 7· τὸ ἔλαιον γ., παράγω, ἐξῆγω ἔλαιον, Σύλλ. Ἐπιγρ. 355. 2. II. μ. αἰτ., καλλιερῶ, ἀρστωρῶ, περιποιούμαι, γῆν, ἀγρῶν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 592, Θουκ. 3. 88, κ. ἄλλ.· γεωργῶν τὰ ἐκείνων Δημ. 239. 28· ἐπὶ ποταμοῦ ἡ κοπρίσεως, καθιστῶ τὴν γῆν γόνιμον, Ἡλιόδ. 2. 28· —παθ., ἐπὶ ἐκράτ., Σύλλ. Ἐπιγρ. 1732. 39· τὰ γεωργοῦμενα φυτὰ Ἀριστ. Πρὸβλ. 10. 45. 2) καθόλου, περιποιούμαι, καλλιερῶ, ἔλαιας Γεωπ. 9. 2· ἐντεῦθεν, γ. ἔλαιον, οἶνον, παράγω, Δίων Κ. 49. 36.

3) ἐργάζομαι εἰς τι, ἀσκό αὐτό, Λατ. agitare, Δημ. 794. 22· φιλῶν Πλούτ. 2. 776B· γ. ἔκ τινος, λαμβάνω ὀφέλιον ἐκ τινος, ζῶ δι' αὐτοῦ, Δημ. 442. 6.

γεωργήμα, τό, κεκαλλιερημένη γῆ, Πλάτ. Νόμ. 674C.

γεωργήσιμος, ον, κατάλληλος πρὸς γεωργίαν, καλλιερῆαν, Ἀριστ. Πρὸβλ. 20. 12, 4.

γεωργία, ἡ, ἡ καλλιερῆα, ἡ τῆς γῆς περιποίησις, γῆς, χώρας, Θουκ. 1. 11, Πλάτ. Σοφ. 219A, κτλ.· τὸ διατηρεῖν ἀγροτικὸν κτήμα, ὁ αὐτ. Συμπ. 186E, κτλ.· γ. φιλή· γ. ἡ καλλιερῆα ἀροσίου γῆς καὶ βοσκῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πεφυτευμένη, ἐπὶ ἀμπελώων καὶ μηλωνων, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 2. 2) κατὰ πληθ., ἀγροτικὰ κτήματα, «χωράρια», κεκαλλιερημένη γῆ, τοῖς ἐν γεωρ-γίᾳ ἐπὶ μισθώσεσι παραδιδόντες Ἰσοκρ. 146A, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 806D, κτλ.· ἡ ἔνοια σπανία ἐν τῷ ἐνικῷ, Δημ. 872. 11.

γεωργικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς καλλιερῆαν, σκεῦη, βίος Ἀριστοφ. Εἰρ. 552, 590· ὁ γ. λέως, ὁ χωρικός λαός, ὁ αὐτ. 920· κόποι γ. Σύλλ. Ἐπιγρ. 4659· βιβλίον γ. βιβλίον περὶ τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, Πλούτ. Κἀτ. Περσέβ. 25· —ἡ γ. (ἐνν. τέχνη), καλλιερῆα τῆς γῆς, Πλάτ. Νόμ. 889B, κτλ.—τὰ γεωργικά, χωράρια, Χρῦσιππ. παρὰ Πλούτ. 2. 1044D· ἄλλ' ὡσαύτ., πραγματεία περὶ γεωργίας, Ἀθήν. 649D. II. ἐπιτήδειος, ἐμπειρος περὶ τὴν γεωργίαν, Ἀριστ. Πολ. 4. 3, 2· —ὡς οὐσιαστ., καλὸς γεωργός, Πλάτ. Ἀπολ. 20B, κτλ.· ὁ ἐπιδιώκων, ἀγαπῶν ἀγροτικὰ ἔργα, Πλούτ. 2. 268B· —ἐπίρρ. —κῶς Κλήμ. Ἀλ. 325, Πολύδ. Ζ', 141.

γεωργίον, τό, χωράρι, ἀγρός, Θεαγέν. παρὰ Σχολ. Πίνδ. Ν. 3. 21 (36), Στράβ. 671. II. καλλιερῆα, Ἐβδ. (Σειράχ κ' 6).

III. εἰσόδημα (Παροιμ. 24. 5).

γεωργός, ὄν, (γῆ, ἔργω), ὁ τὴν γῆν ἀνακόππων, βοΐδιον Ἀριστοφ. Ἀχ. 1036· —ὡς οὐσιαστικόν, γεωργός, ὁ, Ἡρόδ. 4. 18, Ἀριστοφ. Εἰρ. 296, Πλάτ. Φαίδρ. 276B, κτλ.· οἱ γ., ἦσαν ἀναμφιβόλως μικρὸν ἀγρῶν κύριοι, ἐπειδὴ ἀντιτίθεται πρὸς τὸ οἱ μισθαρνοῦντες, Ἀριστ. Πολ. 4. 12, 3· ἀλλὰ τὸ γ. γεωργός ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ὁ δεσπότης τοῦ χωρίου, Σύλλ. Ἐπιγρ. 355. 21· οὕτως ἐπὶ ἀμπελοργῶν, κηπουρῶν, κτλ., Πλάτ. Θεαιτ. 178C, Αἰδ. π. Ζ. 7. 28, Φιλώστρ. 78· γ. ὄχλος, οἱ χωρικοί, Διον. Ἀλ. 10. 53.

γεωργώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γεωργῶν, γεωργικός, Πλούτ. 2. 8B.

γεωρῶχέω, σκάπτω ἐν τῇ γῇ, ἀνοίγω ὑπόνομον ἢ μεταλλεῖον, Ἡρόδ. 4. 200, Αἰδ. π. Ζ. 16. 15· —ἄλλ' ὡσαύτως γ. χρυσίον Κλήμ. Ἀλ. 242.

γεωρῶχία, ἀνασκαφὴ τῆς γῆς, Σύλλ. Ἐπιγρ. 93. 27, Αἰδ. Ζ. I. 6. 43.

γεωρῶχος (ῶ), ον, (γῆ, ὄρυσσω) ὁ ἀνασκάπτων τὴν γῆν, Στράβων 144.

γεωτομία, ἡ, τὸ κατακόπτειν τὴν γῆν, ἡ καλλιερῆα αὐτῆς, γεωργία, Μάξιμ. π. καταρχ. 499.

γεω-τόμος, ον, ὁ κοπτων, ἀνοίγων τὸ ἔδαφος, γεωργῶν, Ἀνθ. Π. 10. 101.

γεω-τράγία, ἡ, τὸ τρώγειν γῆν, Ἰππ. 513. 19, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5, 3.

γεω-φάνης, ες, ὁ φαινόμενος ὡς γῆ· μόνον κατὰ πληθ., τὰ γ., μέρος γῆς, ἐν Σάμμῳ, ἔθθα ἀνεσκάπτετο εἶδος ὄχρας, Θεόφρ. Διθ. 61· —οὕτω γεωφάνιον ἡ -ετον, τό, Δείναρχ. παρ' Ἀρπ., Πολύδ. Ζ', 99, Ἐτυμ. Μ. 229. 21.

γεω-φάλαξ, ὁ, ὁ φύλαξ τῆς γῆς, τῆς χώρας, Σουίδ.

γεω-φάρος, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν γῆν, ἐπὶ χαμηλῶν ἐρπυσθῶτων ζυγῶν, Ἰουλιαν. 175C.

γῆ, ἡ, (συνγρ. ἀντί γέα. ἴδε κατωτ.), ὁ μόνος τύπος παρ' Ἀττ. πεζοῖς εὐρισκόμενος καί παρ' Ὀμ. ἀντί τοῦ γαῖα. αἶψ· δισκ. γαῖν ἐν Διογύλ. Περσ. 736· ὁ πληθ. εἶναι λίαν σπάνιος, γαῖ Ἀριστ. Πρὸβλ. 23. 29, ἀσυναίρ. γέαι Ἀνθ. Π. 9. 430· γεν. γεῶν Ἡρόδ. 4. 198· γῶν Ἠσού· αἰτ. γᾶς Στράβ. 126, γέας Δημόκρ. παρὰ Κλ.

'Αλ. 357 (Πρόβ. γαῖα· Σανσκρ. gāis (γῆ) ὡσαύτως ἴδε Γοθθ. gavi (Γερμ. gau).) Γῆ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἢ ἔρξ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν θάλασσαν, Γῆ τε καὶ Ἡέλιος 'Ιλ. Γ. 259, πρὸλ. Γ. 104· τίς γῆ; 'Οδ. Ν. 233· θεωρουμένη ὑπὸ τοῦ 'Ομήρου καὶ τῶν παλαιότερων συγγραφέων ὡς ἐπίπεδος καὶ κυκλοτερῆς ἐπιφάνεια περικυκλωμένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ 'Ωκεανοῦ, 'Ἡρόδ. 4. 36, 'Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 13, Γέμιν. Φαινομ. 13· προσωποποιουμένη, Αἰσχύλ. Θῆβ. 69, Πέρο. 629, κτλ.—κατὰ γῆν, κατὰ ἔρξαν, διὰ ἔρξας, ἀντίθ. τῷ ναυσί, Θουκ. 1. 18· ἢ τοῦ: ἔκ θαλάσσης ὁ αὐτ. 2. 81· ὡσαύτως, κατὰ γῆν στέλλεσθαι Ξεν. 'Αν. 5. 6, 5, κτλ.—ἐπὶ γῆς, ἐπὶ τῆς γῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ νέρθε, Σοφ. Ο. Τ. 416· κατὰ γῆς, ὡς τὸ κατὰ χθονός, ὑπὸ γῆς, ἔνερθε Αἰσχύλ. Χο. 377, 475, Σοφ. Ο. Κ. 1775, κτλ.—οὕτω, κάτω γῆς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 968· ὑπὸ γῆς ὁ αὐτ. 'Ἀποστ. 964· γὰς ὕπαι ὁ αὐτ. 'Ἠλ. 1419· νέρθε γῆς, κτλ.—ἢ γεν. μετὰ τοπ. ἐπιρρ. ἵνα γῆς, ποῦ ἢ ποὶ γῆς, ὅπου ἢ ὅπου γῆς. ubi terrarum, εἰς τὸ μέρος τοῦ κόσμου, ποῦ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, παρ' ἀγγλ. where on earth, where in the world, Σοφ. 'Ἠλ. 922, Ο. Τ. 108, Φ. 1211, Κύρ. 'Ανδρ. 168, 'Ἀριστοφ. 'Ορν. 9, κτλ.—γῆς γόνος, γῆς παῖς, ἴδε ἐν λ. γάτος. 2) γῆ ὡς στοιχεῖον κατὰ διαστολήν ἀπὸ τοῦ γέρος, ὕδατος, πυρός, Πλάτ. Πρωτ. 3201, Νόμ. 889B, 'Ἀριστ. Μεταρ. 1. 8, 2 κέξ., Οὐρ. 3. 7, 7, κ. ἀλλ.· πρὸλ. στοιχεῖον. II. γῆ, χώρα, καὶ γῆν καὶ πόλιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 993· γῆν πρὸ γῆς, ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, ὁ αὐτ. Πρ. 682, 'Ἀριστοφ. 'Αγ. 235· ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἡ ἔναρθρος ἀντωνυμία (κτητική) ἀπαντᾷ συχνάκις ἐν τῷ γῆ, ὡς: ἔκ τῆς ἑμαυτοῦ (= ἐν. γῆς) δραπέτας Εὐρ. 'Προκλ. 140, κτλ.—παρ' Τραγ. συγν. = πόλις, ὡς τὸ χθών, γῆ ζορὶ πεσοῦσ' 'Ελληνικῶ ὁ αὐτ. Τρω. 868. III. ἡ γῆ, ἢ τὸ ἔδαφος ὡς γεωγραφούμενον, Σοφ. Ο. Τ. 270, 665, κτλ.· τὴν γῆν ἐργάζεσθαι ἢ θεραπεύειν, καλλιιεργεῖν τὴν γῆν, Πλάτ. Πολιτ. 420B, κτλ.—τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα, Ξεν. 'Ἀπομν. 4. 3, 10· κτῆμα ἀγροτικόν, ἐπαυλις, κ. τ. τ., χωράρι, γῆν πρᾶσθαι Λυσ. 906, τέλ.· ἐπὶ γῆ δανεῖσθαι τὴν, δανεῖσθαι ἐπὶ ὑποθήκῃ, Δημ. 946. 6. IV. χώμα, βῶλος γῆς, ἐν τῇ φράσει γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν, ὡς σημεία ὑποταγῆς, 'Ἡρόδ. 5. 17, 18., 7. 133, Λυκούργ. 156. 43· γῆν καὶ ὕδωρ διδόναι, φέρειν 'Ἡρόδ. 5. 18, 73. V. ἐπὶ ἰδιαιτέρων εἰδῶν γαιῶν, ἧτοι ὀρυκτῶν, Γαλην. 13. σ. 246.

γηνγενέτης, ου, ὁ, = τῷ ἐπομ., Τιμόθ. 'Ἀποστ. 10 Bgk., Εὐρ. Φοιν. 128.
**γῆ-γενής, ου, ἐκ τῆς γῆς γενηθεῖς ἢ γεγεννημένος, βολβός Ξεναρχ. Βουταλ. 1· ἐπὶ ἀγγεῖου κεραμεῦσ' Ἀντιφ. Παραστ. 1. 2) ὡς τὸ αὐτόχθων, ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννηθεῖς, ἐπὶ τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων, 'Ἡρόδ. 8. 55, Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. 250· τοὺς ἐμπροσθεν φρεσθαι γηνγενεῖς καὶ μὴ ἔξ ἀλλήλων γεννησθαι Πλάτ. Πολιτ. 269B, πρὸλ. Νόμ. 727E, 'Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 25· ἐπὶ τῶν Θεοθίκων, Τραγ. παρ' 'Ἀριστ. Ποιητ. 16, 2. II. γεννηθεῖς ἐκ τῆς Γῆς, ἐπὶ τῶν Τιτάνων καὶ Τυγάντων, Αἰσχύλ. Πρ. 351, 677· ὁ γ. στρατός γιγάντων Σοφ. Τρ. 1058·—παρὰ κωμ. ὡς τὸ Λατ. terrae illius, περιφρονητικῶς καὶ μετὰ τινος ὑπαινιγμοῦ ἀσεβείας ἐπὶ τῶν φιλοσόφων, 'Ἀριστοφ. Νεφ. 853, 'Ἀλεξ. Κρατεν. 2·—οὕτω καὶ ἐπὶ πραγματικῶν, πελορίας, ἰσχυρός, μακνώδης, γηνγενεῖ φουσηματὶ 'Ἀριστοφ. Βατρ. 825—ὑπερβ. γηνγενέστατος Προκλ. Παρμ. 163E.
γῆθρον, τό, ὑποκορ. τοῦ γῆ, μικρὸν τεμάχιον γῆς, χωράρι, 'Ἀριστοφ. Εἰρ. 570, 'Ἀποστ. 344. 2, 'Ἀριστ. Πολ. 6. 5, 8· μικρὸν γ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 38.
γῆθάλειος, α, ον, (γῆθῆ) πλήρης χαρῆς, 'Ανδρόμ. παρὰ Γαλην. 13. 876.
γῆθεν, ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τῆς γῆς, Αἰσχύλ. Θῆβ. 247, Εὐμ. 904, Σοφ. Ο. Κ. 1591· κάτωθεν, ὁ αὐτ. 'Ἠλ. 453.
γῆθῆω, γῆθει ἐνὶ (συνγρ.) 'Ἠλ. Ξ. 140 (ἔτεροι: γῆθῆει ἐν.). Δωρ. γᾶθει, Θεόκρ. 1. 54 (ἀλλ' ὁ πρkm. κείται ἀσιπέτος ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. παρ' Ἀττ., ἐκτός ἀν διατηρήσωμεν τὴν γραφὴν γῆθούση φρενὶ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 772, καὶ παρατ. ἐπ-εγῆθει (ἴδε κατωτ.) ὁ αὐτ. Πρ. 157)· παρατ. ἐγῆθειον 'Ἠλ. Η. 127, 214· μέλλ. γῆθῆσω 'Ἠλ. 'Ἠσ.· ἀορ. ἐγῆθῆσα, Ἐπ. γῆθῆσα, 'Ομ., 'Ἠσ.· πρkm. γέ-γῆθα, Δωρ. γέγαθα (μὲ σημασ. ἐνεστ. ἴδε ἀνωτ.), 'Ομ., Ἀττ.· ὑπερσυντ. ἐγεγῆθειον ἐκ διορθώσεως τοῦ 'Ελμσλ. ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 157, 'Ἐπ. γεγῆθειον 'Ἠλ. Α. 682, Ν. 494, Δωρ. γεγάθειον, 'Ἐπιγ. 75, Αhr. 'Ἰσοδύναμος δὲ τις τύπος: γῆθω, Δωρ. γάθω, ἀναπερόμενος ὑπὸ τῶν γραμμ., εὐρησις παρ' Αἰσχύλ. ἐνθ' ἀνωτ., Σουλ. 'Ἐπιγρ. 3632· ἀλλὰ μέσ. γῆθομαι παρὰ Κ. Σμ. 14. 92, 'Ανθ. Π. 6. 261, κτλ. (ἴδε ἐν λ. γαιῶ). Χαίρω, ἀγάλλομαι, 'Ομ.· μ. αἰετ. πράγμα, τίς ἀν τὰδε γῆθῆσειον 'Ἠλ. I. 77· γ. κατὰ θυμὸν Ν. 416· γῆθῆσι προφανείσα (δουκ.), δὲ χαρῆ ἅμα ἐμφανισθῶμεν. Θ. 378·—συχνάκις μετὰ μετοχ., χαίρω πράττων τι, γέγηθασι ζῶν Σοφ. Φ. 1021· πίνων Εὐρ. Κωκλ. 168·—γέγηθε φρένα 'Ἠλ. Α. 683 κτλ.· θυμῷ γῆθῆσαι 'Ἠσ. 'Ἀσπ. 'Ἠρ. 116· ἀν περὶ ψυχὰ γάθῃσιν Πίνδ. Π. 4. 218·—ὡσαύτως, παλαιαῖσιν ἐν ἀρεταῖς γ. ὁ αὐτ. Ν. 3. 56· καὶ παρ' Ἀττ., γεγηθῆναι ἐπὶ τινι Σοφ. 'Ἠλ. 1231, Δημ. 332. 8·—κατὰ μετοχ., γεγηθῶς, ὡς τὸ χαίρων, Λατ. impune, ἢ καὶ γεγ. λέξιν δοκεῖς; Σοφ. Ο. Τ. 368.**

γῆθος, εος, τό, = τῷ ἐπομ., Πάρ. Χρον. ἐν τῇ Σουλ. 'Ἐπιγρ. 2374. 27, Πλούτ. 'Αγῆσ. 29, κτλ.
γῆθοσύνη, ἡ, χαρὰ, εὐφροσύνη, 'Ἠλ. Ν. 29, Φ. 390· κατὰ πληθ. 'Ἰγν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 437, 'Ἀπολ. Ρόδ. Β. 878.
γῆθόσυνος, η, ον, ὡσαύτως ος, ον, 'Ανθ. Π. 6. 235·—πλήρης χαρῆς, φαιδρός, 'Ἠλ. Η. 122· τινι, διὰ τι πράγμα, Ν. 82·—'Ἐπιρ-ρος 'Ἰπτ. 'Ἐπ. 1285. 46, Σουλδ.
γῆθουλῆς, ἰδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ γῆθουόν (κατὰ τὸν Μοῖρ. 115, τὸ παρ' Ἀττ. ἰσοδύναμον πρὸς τὸ ἀμπελόπρασον) 'Ἐπιγ. (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ γᾶθουλῆς) 89 Αhr., Εὔδουλ. Πορν. 2, Νίκ. 'Ἀλ. 431.
γῆθουον, τό, εἶδος πράσου, 'Ἀριστοφ. 'Ἀποστ. 122, Φρύν. Κωμ. Κρον. 3· ἴδε Schneid. Θεόκρ. 3. 574· πρὸλ. γῆτεον.
γῆθω, ἴδε γῆθῆω.
γῆθινος, η, ον, ἐκ γῆς, τὴν δὲ .. πλάσαντες γῆνιην Σίμων. 'Ἰαμβ. 6. 21· πλίνθοι Ξεν. 'Αν. 7. 8, 14· τείχη Πλάτ. Νόμ. 778D· σῶμα ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 246C· τὸ ἔβλον οὐ γῆ, ἀλλὰ γῆνιον 'Ἀριστ. Μεταρ. 8. 7, 5·—'Ἐπιρρ. -υλος, 'Ἐκκλ. 'Ἐσαύτως: γῆτος 'Ανθ. Π. παραρτ. 39· πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 97·—'Υπερβ. γηνιώτατος, ὁ γὰρ ἀριθμὸς πέντε γηνιώτατος 'Ἰω. Διδ. Διοσημ. 95 (Wachsm.).
γῆτιτης, ου, ὁ, γεωργός, Σοφ. Τρ. 32, ἐν τῷ συνγρ. τύπῳ γῆτης.
γῆ-λεχῆς, ἐς, κοιμώμενος ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ γῆς, Καλλ. εἰς Δῆλ. 286.
γῆ-λόφος, ὁ, = γεώλοφος, λόφος, Ξεν. 'Αν. 1. 5, 8, κτλ.
γῆ-μόρος, ὁ, Δωρ. καὶ Τραγ. γᾶμόρος Αἰσχύλ. 'Ἰκ. 613 καὶ (ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobree) ἴδουε γᾶμόρω χθονός ἀντὶ τῆ δὲ γῆ· ἀμοῖρου, ὁ αὐτ. Εὐμ. 800, πρὸλ. γάπεδον 'Ἀττ. γεωμόροις·—ὁ ἔχων μεριδιὸν τι γῆς, ὁ κτηματικός· ἐν ταῖς δωρικαῖς πολιτεῖαις τῆς Σικελίας οἱ πλούσιοι πολλοὶ αἰ ἐκαλοῦντο οἱ γᾶμόροι, 'Ἡρόδ. 7. 155, πρὸλ. Valck. εἰς 6. 22· καὶ οὕτως ἐν 'Ἀργεῖ, Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. ἐνθ' ἀνωτ.· ἐνθ' ἐν 'Αθήναις γεωμόροι ἦσαν πάντες οἱ ἔχοντες εἰς κτῆμα γῆν εἴτε πολλὴν εἴτε ὀλίγην, κατ' ἀντίθεσιν ἔθεν μὲν πρὸς τοὺς εὐπατρίδας, ἐνθεν δὲ πρὸς τοὺς δημοουρούγους, Πλάτ. Νόμ. 737E, πρὸλ. Θουκ. 8. 21, 'Ἀριστ. 'Ἀποστ. 346. 2) οἱ γεωμόροι, οἱ παρὰ Ρωμαίους: triumviri agris dividundis, Διον. 'Ἀλ. 9. 25. II. ὡς ἐπιθ., ὁ διακρίων τὴν γῆν, δηλ. ἀροτριών, βοῦς 'Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1214· γεωμόρος τέχνα 'Ἐπιγρ. Κερκ. ἐν τῇ Σουλ. 'Ἐπιγρ. 1907. 8.
γῆουχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων, κατέχων γῆν, Εὐστ. 1392. 23, πρὸλ. γαιτόχος.
γῆουχῆω, 'Ἰων. ἀντὶ τοῦ γῆουχῆω, 'Ἡρόδ. 7. 190.
γῆ-πάτταλος, ὁ, πάσσαλος τῆς γῆς, βρατανίς ἢ «δαυκίον», κωμ. λέξ. ἐν Λουκ. Δεξίφ. 2.
γῆ-πεδον, τό, = γεωπέδιον, τεμάχιον, μέρος γῆς, ἰδέφους, Πλάτ. Νόμ. 741D, 'Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 2· πρὸλ. Φρύν. ἐν Α. Β. 32.
II. ὁ δωρ. τύπος γάπεδον [ᾱ] παρελήθη ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ δάπεδον [ᾱ] ἐν Πίνδ. Ν. 7. 121, Αἰσχύλ. Πρ. 829, χάριν τοῦ μέτρον· πρὸλ. Στέφ. Β. «γῆπεδον... ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ ᾱ φασι δωρίζοντες· οὕκα γ· τ· γερίζοντο τοὺς δωρ. τύπους γαιμόρος, γάποτος, κτλ.
γῆπετής, ἐς, (πίπτω) ὁ πίπτων ἢ πεσὼν εἰς τὴν γῆν, Εὐρ. Φοιν. 668.
γῆπονῆω, γῆπονία, γῆπονικός, γῆπόνος, = γεωπ., ᾱ ἴδς. γῆ-ποτος, ον, ἴδε ἐν λ. γάποτος.
γῆρατός, ᾱ, ὄν, (γῆρας)·—μακρὸς τύπος τοῦ γερατός, ἡλικιωμένος, γέρον, γῆραιός δὲ θάνασις 'Ἠσ. 'Ἐργ. κ. 'Ἠμ. 376· οὕτω παρ' 'Ἡρόδ. 3. 64, Πίνδ. Π. 4. 280, Αἰσχύλ. Πέρο. 854, 'Ἰκέτ. 606, 'Ανθ.· πρὸλ. γῆραός, —Ποιητ. ἐπιθ. ἐρισκόμενον παρ' Ἀντιπρόντι 125. 25, ὅστις ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὸ γῆραιός ὡς θήλ. γῆραλέος, α, ον, = τῷ προηγ., Ξενοφάν. 1. 18 Bgk., Πίνδ. Π. 4. 216, Αἰσχύλ. Πέρο. 171, Κρατίν. Νόμ. 5.
γῆραμα, τό, = γῆρειον, Σχόλ. εἰς 'Αρατ. 921.
γῆράνασι, ἴδε ἐν λ. γῆράσκω.
γῆραναις, ἡ, τὸ γῆράσκειν, 'Ἀριστ. Μεταρ. 10. 9, 3.
γῆράός, ὄν, = γῆραιός, 'Ανθ. Π. παραρτ. 147.
γῆράς, ἴδε ἐν λ. γῆράσκω.
γῆρας, τό, γεν. γῆραος παρ' 'Ομ., Ἀττ. συνγρ. γῆρωσι καὶ πολὺ μεταγεν. γῆρατος· δοτ. γῆρασι, Ἀττ. συνγρ. γῆρα. Σοφ. Αἰ. 507, μεταγ. γῆραι, 'Ἐβδ., Τρέτζ. (ἴδε ἐν λ. γέρον)·—γεροντική ἡλικία· ὁ 'Ομ. κατὰ τὸ πλείστον προσθέτει ἐπιθέτα λυγρόν, στυγερόν, γαλεπτόν (ἴδε ἐν λ. οὐδός) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γ. λιπαρόν, 'Οδ. Τ. 368· γ. πολλίων Θέογον. 174· γῆρας ἐκδύναται, ἀποσεισάσθαι 'Ἀριστοφ. Εἰρ. 336, Λυσ. 670 (ὅπερ φαίνεται) σχετιζόμενον πρὸς τὴν σημασ. II)· ἐπὶ γῆρωσι, εἰς τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, «ς τὰ γεράματα», ὁ αὐτ. 'Ἰππ. 524· ἐν τῷ γῆρα, ἐν γῆρα Πλάτ. Πολιτ. 329C, Λυσίας 197. 25· σὺν γῆρα, ἐν γ. βαρὺς Σοφ. Ο. Τ. 17, Αἰ. 1017· διανοσίας γ. 'Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 25· μεταφ., οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μίσματος, δηλ. τοῦτο οὐδέποτε τελευτᾷ ἢ λησμονεῖται, λήγει, Αἰσχύλ. Θῆβ. 682. II. τὸ παλαιὸν δέμα, ὅπερ ὁ ὄρις ἀποδύεται, γῆρας ἐκδύμενον 'Ἀριστ. 'Ἰστ. Ζ. 5. 17, 10., 8. 17, 11.

γγρασσω, "Ομ., 'Ηρόδ., 'Αττ.: μέλλ. γγρασσομαι [ā], Κριτίας 7. 5 (και εν συνθέτ. ἔγ-, κατα-, συγ-, Θουκ. 6. 18, 'Αριστοτ. Πλάτ. 1308, Εὐρ. 'Αποσπ. 1044)· ἄλλὰ γγρασσω Σιμων. 85. 9, 'Ιππ. Πολιτ. 393E· ἄορ. ἐγγήσασα 'Ηρόδ. 7. 114, (κατ-) ὁ αὐτ. 2. 146, Πλάτ. Θεαιτ. 202D (ἴδε κατωτ. II)· πρῆμ. γεγρήσασα Σοφ. Ο. Κ. 727, Εὐρ. 'Ἰωνι 1392·—εὐρηται ὡσαύτως ἐνεστώδης γγρασσω (Σεν. Κύρ. 4. 1. 15, 'Αριστ. 'Ἠθ. Ν. 5. 8, 3, Μένανδρ. 'Υποβ. 2. 14, Μονοστ. 283, 608, Πλούτ. 2. 911B, πρὸλ. καταγγρασσω) ἀπαντῶσι δὲ καὶ τινες τύποι ἄορ. ῥ, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ., γγρησμαι ἢ γγρησμαι, ἦτοι ἐγγήρα 'Ἰλ. Η. 148, Ρ. 197, 'Οδ. Ε. 67. (κατ-) 'Ηρόδ. 6. 72· ἄπαρ. γγρασσαι [ā] Διοσχύλ. Χο. 908, Σοφ. Ο. Κ. 870 (ἐνθα τινὲς γγρασσοι γγρασσαι, ὡς εἰ ἐξ ἄορ. α' ἐγγήρα ῥάνα, ἄλλ' ἴδε Ε. Μ. 250. 53, Θωμ. Μ. 192· μετοχ. γγρασά 'Ἰλ. Ρ. 197 (πρὸλ. ἀπογγρασάω), δοτ. πληθ. γγρασάντεσσιν 'Ἠσ. 'Εργ. κ. 'Ἠμ. 188· (πρὸλ. τὰς μετοχ. τοῦ ἄορ. ἀποκλάς, βροντάς, γελάς, ἀντὶ ἀποκλάσας, κτλ.)· ἕτερος σπάνιος τύπος τῆς μετοχῆς εἶναι γγραεῖς, ἐντος, Ξενοφάν. (8) ἐν τῷ Ε. Μ. (γῆρας, γέρον)·

Γίνομαι γέρον καὶ ἀδύνατος, καὶ ἐν τῷ ἄορ. καὶ πρῆμ., εἶμαι τοιοῦτος; κηρύσσων γγρασσε, εἰσέρχεται εἰς τὸ γῆρας, ἐγίνετο γέρον ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ὑπουργήματος αὐτοῦ ὡς κήρυκος, 'Ἰλ. Ρ. 325, πρὸλ. Β. 663, κτλ.· ἐπὶ πραγμάτων, ὄγγνη ἐπ' ὄγγνη γ. 'Οδ. Η. 120· χρόνος γγρασσκῶν Διοσχύλ. Πρ. 981· πάλιν γάρ αὔθις παῖς ὁ γ. ἀνήρ Σοφ. 'Αποσπ. 434· μετὰ τὴν δόσιν γ. χάρις Μένανδ. Μονοστ. 347· μετὰ συσταίω. αἰτιατ., βίον τοιοῦτον γγρασάναι Σοφ. Ο. Κ. 870·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, 'Ἠσ. παρὰ Πλούτ. 2. 415C. II. μεταθάλ. ἐν τῷ ἄορ. α' ἐγγήσασα, ἔφερα εἰς τὸ γῆρας, ἔκαμα νὰ γηράσῃ τις, ἐγγήρασάν με τροφῇ Διοσχύλ. 'Ἰκέτ. 894· γγρασσας πόδα 'Αθθ. Π. 6. 94.

γῆρῶν, τό, ὁ χρόνος ἀνήλικων τινῶν ἀπογγρασθέντες καὶ ἀποσιπῶν ἢ ὑπ' ἀνέμου αἰρόμενος, κων. μανκατοῦρα ἢ κλέπτει, Λατ. rarpus, 'Αρατ. 921, Νίκ. 'Αλ. 126.

γῆροδοσκῆω, πρέφω ἢ περιποιοῦμαι ἐν τῷ γῆρατι, γῆροκομῶ, ἰδίως τοὺς γονεῖς μου, Εὐρ. Μηδ. 1033, 'Αλκ. 663.—Παθ., τυγχάνω περιποιήσεως ἐν τῷ γῆρατι, 'Αριστοτ. 'Αχ. 678.

γῆροδοσκία, ἡ, φροντίς περὶ γέροντος, 'Αλεξ. 'Αδῆλ. 48, Πλούτ. 2. 111E.

γῆρο-δοσκός, ὄν, (βόσκω) ὁ τρέφων ἢ περιβάλλων τινὰ ἐν τῷ γῆρατι, ἰδίως τοὺς γονεῖς, Σοφ. Αἴ. 570· γῆροδοσκὸν οὐκ ἔχω.. παῖδα Εὐρ. 'Ἰκέτ. 923· γ. χάριτες, ἡ ευγνωμοσύνη, ἣν δεῖκνύει τις διὰ τῆς τοιαύτης περιθάλψεως, Διον. 'Αλ. 8. 47· γ. ἐλπίδες, αἱ ἐλπίδες τῆς τοιαύτης περιθάλψεως, αὐτόθι 51.

γῆρο-κομῆω, = γῆροδοσκῆω, Καλλ. 'Επ. 53, Λουκ. Τοξ. 22.

γῆρο-κομία, = γῆροδοσκία, Πλούτ. Κέτ. Πρεσβ. 5., 2. 583C.

γῆροκομικός, ἡ, ὄν, ἀνήλικων εἰς τὴν γῆροκομίαν, Γαλην. 6. 146.

γῆροκόμος, ὄν, (κομῆω) ὁ περιβάλλων τὸ γῆρατι, χῆτει γῆροκόμοιο 'Ἠσ. Θ. 605· δαίμων ἀντ' ἐμίεθε ὧπασε γῆροκόμους, δηλ. θυγατέρας, 'Επιγράμ. 'Ελλην. 536· χεῖρ γ. 'Επιτάρ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 765. 14· φροντίδες γ. 'Οππ. 'Αλ. 5. 85.

γῆρος, τό, = γῆρας, 'Εβδ. (Ψαλμ. 91. 15 κ. ἄλλ.), 'Επιγράμ. 'Ελλην. 426. 3.

γῆροτροφῆω, = γῆροδοσκῆω, 'Ἰσαῖ. 1. 47, Πλάτ. Μενεξ. 248D.—Παθ., γῆροτροφεύμενοι 'Ἰσοκρ. 305E· μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., γῆροτροφῆσονται Δημ. 1399. 17· ὑπὸ τῶν.. παίδων γῆροτροφῆθέντες Λυσ. 133 ἐν τέλ.

γῆροτροφία, ἡ, = γῆροδοσκία, Πλούτ. 2. 579E.

γῆροτρόφιον ἢ -τροφεῖον, τό, τόπος ἐνθα ἄποροι γέροντες τυγχάνουσι περιθάλψεως, Βυζ.·—ὡσαύτως -κομεῖον Ζωανρ.

γῆρο-τρέφος, ὄν, (τρέφω) = γῆροδοσκός, Εὐρ. 'Αλκ. 668· γῆρ. ἐλπίς Πίνδ. 'Αποσπ. 233, πρὸλ. Συλλ. 'Επιγρ. 2240.

γῆρο-φορέω, φέρω γέροντα, Πλούτ. 2. 983B.

γῆρο-γόνη, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ ἥχου γεννηθεῖσα, κούρας γῆρυγόνας, δηλ. ἀντιχίσεις, Θεοδρ. Σύργγι 6.

γῆρομα, τό, (γῆρω) φωνή. ἦχος, φθόγγος, Διοσχύλ. Εὐμ. 569.

Γηρούνης, ὄν, ὁ, (γῆρω, ὁ φωνάζων, κρίζων) ὁ τριπλοῦν σῶμα ἔχων γίγας, Πίνδ. I. 1. 13, κτλ.· ὡσαύτως Γηρουνεύς, ἔως, 'Επ. -ῆος 'Ἠσ. Θ. 287· Γηρούων, ὄνος, Διοσχύλ. 'Αγ. 870·—ἐντεῦθεν Γηρουνεῖς ἢ -ῆεις, ἰδος, ἡ, ποίημα τοῦ Σησιχόρου εἰς τὸν Γηρούων ἀναπερόμενον, 'Αθῆν. 499E, Πaus. 8. 3, 2.

γῆρος, υος, ἡ, φωνή, λαλιά, ὁμιλία, 'Ἰλ. Δ. 437· στονόεσσα γ. Σοφ. Ο. Τ. 186· 'Ορφέα γ., ὁ 'Ορφεύς, Εὐρ. 'Αλκ. 969· ὡσαύτως ἐν χρίσει παρὰ Πλούτ. 2. 397C.

ῥίζαν). Ψάλλω ἢ λέγω, ὁμιλῶ, κρίζω, Σιμων. 38, Πίνδ. Ο. 2. 158. — μετὰ συσταίω. αἰτιατ., γ. εὐχρος Πίνδ. Ν. 6. 100· γλυκὺ τι γῆρ. Ν. 3, 31. ἔπα 'Αριστοτ. Εἰρ. 805· τοὶ σκώπες ἀηδῶσι γαρύσαιντο, ὅς ψάλλουσιν αὐ γλαυκὲς ἐναντίον τῶν ἀηδῶνων, Θεοδρ. 1. 136 (ἐνθα ὁ Scaliger προτείνει θαρίσαιντο, Δωρ. ἀντὶ θαρίσαιντο).

2) μεταθ., ψάλλω, ἐξουμῶ, τινὰ Πίνδ. Ν. 7. 122· τι ὁ αὐτ. Ο. 13. 70, κτλ. II. τὸ μέσ. εἶναι ἐν χρίσει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀπολ., ψάλλω, ἄδω, 'Γυν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 426· μετὰ συσταίω. αἰτιατ., γῆρῶντ' ἀνθρώπων νόον 'Ἠσ. 'Εργ. κ. 'Ἠμ. 258· γαρύσσομαι σίσαν Πίνδ. I. 1. 50, πρὸλ. II. 5. 97· οὐ μὴ τάδε γῆρῶνται Εὐρ. 'Ἰππ. 213· αὐδὴν τῆρδε γῆρῶντα ἔσει Διοσχύλ. 'Ἰκ. 460. [Τὸ υ τοῦ ἐνεστ. βραχυ παρ' 'Ἠσ., Πίνδ., κτλ., ἄλλὰ μακρὸν παρὰ Θεοκρ. 8. 77, 'Ορρ., 'Αθθ., εἰ δὲ καὶ παρ' Διοσχύλ. Πρ. 78· ὁ ἀεὶποτε ἐν τῷ μέλλουτ. καὶ ἄορ.].

γῆροδοσκῆω, γῆροκομῆω, ἐσφαλμένος τύπος ἀντὶ γῆρο-, Λοβ. Φρόν. 692.

γῆρος, συνηρ. γεν. τοῦ γῆρας.

γῆρῆσιον, τό, λέγεται ὅτι εἶναι 'Αττ. ἀντὶ γῆθουον (δ ἴδε), 'Αριστοτ. 'Ἰππ. 677, 'Αλεξ. Λεβ. 2· γῆρῆσιον, ὁ αὐτ. Παννυχ. 3. 6.

γῆρῆσις, ὁ, συνηρ. ἀντὶ γῆρῆσις, ὁ ἴδε.

γῆρομῆω, κατακόπτω τὴν γῆν, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1005, Λυκόφρ. 263, πρὸλ. γατόμομος.

γῆρογῆω, τρώω γῆν, 'Αριστ. ἐν τῷ Ε. Μ. 222. 9.

γῆ-φάγος [ἄ], ὄν, = γαιηφάγος, Καλλ. 'Αποσπ. 58.

γῆ-χῦτον, τό, (χέω) τὸ μαλακόν, τὸ μὴ λιθώδες ἔδαφος ἢ χῶμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, Γαλην. 'Ἠώστα. 'Ἰππ. σ. 452.

Γίγαντες, α, ὄν, ἀνήλικων εἰς γίγαντας, παλῶριος, Λουκ. Φιλοφ. 23·—ὡσαύτως Γιγανταῖος, α, ὄν, Αἴσιωπ. καὶ Γραμμ.·—καὶ Γιγαντικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήλικων ἢ ἀρμόζων εἰς τοὺς Γιγαντας, Εἰσ. Ε. II. 180C.

γίγαντία, ἡ, τῶν γιγάντων πόλεμος, Φιλῶστρ. 518.

Γιγαντικός, α, ὄν, ἀνήλικων εἰς γίγαντας, παλῶριος, Λουκ. Φιλοφ. 23·—ὡσαύτως Γιγανταῖος, α, ὄν, Αἴσιωπ. καὶ Γραμμ.·—καὶ Γιγαντικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήλικων ἢ ἀρμόζων εἰς τοὺς Γιγαντας, Εἰσ. Ε. II. 180C.

γίγαντο-μαχία, ἡ, ἡ μάχη τῶν Γιγάντων, Πλάτ. Πολιτ. 378C.

γίγαντο-μύμητος, ὄν, ὁ Γιγαντας μιμούμενος, Γ. Σύγκειλλ. 79.

γίγαντο-πάλαμος, ὄν, ὁ ἔχων Γιγαντος παλάμεις, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 115. 127.

γίγαντο-ραϊστος, ὁ, ἐξολοθρευτὴς τῶν Γιγάντων, γιγαντοφθόρος, Λυκόφρ. 63.

γίγαντο-σωμος, ὄν, ὁ ἔχων Γιγαντος σῶμα, Μανασσ. Χρον. 127.

γίγαντο-φόνος, ὄν, ὁ τοὺς Γιγαντας φονεύων, Εὐρ. 'Ἠρ. Μαιν. 1191.

γίγαντο-φόντις, ἰδος, ἡ, = τῷ προηγ., Κορνοῦτ. Θ. Φ. 20.

γίγαντο-χειρ, εἶρος, ὁ, ὁ χεῖρας Γιγαντος ἔχων, Μανασσ. Χρον. 106.

γίγαντώδης, ες, (εἶδος) γιγάντειος, 'Εβδ. (Σειρ. κγ', 4), Φίλων 2. 117.

γίγαρπον [γ], ὁ πυρῆν (τὸ κοικοῦσι) τῆς σταφυλῆς, Σιμων. 91· κατὰ πληθ. = σταφυλαί, 'Αριστοτ. Εἰρ. 634.

γίγαρτώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς γίγαρπον ἢ πλήρης ἐξ αὐτοῦ, Θεοδρ. 'Ι. Φ. 3. 17, 6, Θεοδ. Η. Δ.

Γίγας [γ], ἀντος, ὁ, καὶ συνηθέστατα κατὰ πληθ. = οἱ Γιγαντες, φυλὴ ἀνθρώπων ἀγρία καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν· καλούσται δὲ ὑπέρθυμοι, λαὸς ἀτάσθαλος, 'Οδ. II. 59, 60· Κύκλωπες τε καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων αὐτοῖσι 206· οὐκ ἀνδρεσσιν ἐοικότες ἀλλὰ Γίγασιν Κ. 120· ἐν 'Ἠσ. Ο. 185 παριστάνονται ὡς υἱοὶ τῆς Γαίας, πρὸλ. γῆγενῆς καὶ ἴδε Εὐρ. Φων. 129. 1131· λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ Καπανεῖος τοῦ περιφρονοῦντος τὸν Δία καὶ τοὺς κερκυνοῦς του, Διοσχύλ. Θῆβ. 424. II. ὡς ἐπιθ., ἰσχυρὸς (γίγαντος· μεγάλου, ἰσχυροῦ, ὑπερραυτοῦς 'Ἠσού.), Ζεφύρου γίγαντος αὔρα Διοσχ. 'Αγ. 692. (Κοινῶς παραγόμενον ἐκ τοῦ γᾶσα, γῆ, ἴδε ἄνωτ.· ἀλλ' ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν ῥίζαν γέ-γασα, γίγνομαι).

γίγγιδιον, τό, φυτοῦ εἶδος, λέγεται δὲ ὅτι εἶναι τὸ παρὰ βοτανολόγοις daucus gingidum, Διοσκ. 2. 167.

γίγγις, ἰδος, ἡ, φυτὸν ἐκ τοῦ εἶδους τῶν γογγυλῶν, δαυκίον, 'Αλεξ. Τραλλ. 8. σ. 140.

γίγγλαρος, ὁ, εἶδος αὐλοῦ, Πολυδ. Δ'. 82· ὑποκορ. γίγγλαριον, τό, Δ. Β. 88· πρὸλ. γίγγλας.

γίγγλιμιός, ὁ, γαργάλιμα, Γραμμ.

γίγγλυμοειδής, ες, ὁμοιος πρὸς γίγγλυμον, 'Ἰππ. 'Αγμ. 751.—'Επίερ. -δῶς Γαλην.

γίγγλυμομομας, συναρμόζομαι, διαρροῦμαι, ὡς ὁ γίγγλυμος μὲ γίγγλυμοειθ' ἀρθρωσιν, 'Ἰππ. π. 'Αρθρ. 810.

γίγγλυμός, ἡ γίγγλυμός, ὁ, ἀρθρωσις, κλειδώσις, ἐμβολὴ ἐξοχῆς τινος εἰς κοιλότητα καὶ διὰ τούτου ἐξασφάλισις κινήσεως περιστερακίως, Λατ. ginglymus, 'Ἰππ. 411. 127, 'Αριστ. π. Ψωγ. 3. 10,

9. 2) σύνδεσμος, ἔθρωσις ἐν τῷ ὄρακι, Ξεν. Ἰππ. 12, 6. 3) τρόπος γλιγματος, Ἦσυχ. (Ἰσως κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ γλύφω.) γγιγλυμωδης, ες, (εἶδος) = γγιγλυμοειδής, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 4, 22.

γγιγλυμωτός, ὄν, συνδεδεμένος διὰ γγιγλύμου, Μεθ. Ἀρχ. 91. γγιγλυμένος, ὄν, ὁμοίος πρὸς τὸν γγιγγραν· αὐλοὶ Ἀθην. 174F. γγιγγραντός, ἦ, ὄν, συντεθειμένος διὰ τὸν γγιγγραν, ὡς καλοῦνται τὰ μέλη τοῦ Ἐλεονίκου παρ' Ἀθην. 175B.

γγίγγρας, ου, ὁ, μικρὸς Φοινικικὸς αὐλὸς ὄρειαν ἔχων φωνήν καὶ ὀργάνωδῃ, Ἀμφι Διθ. 1· ὡσαύτως γγιγγρας αὐλὸς Ἀντιφ. Ἰατρ. 2, Μένανδ. Καρ. 1· πρβλ. Ἀθην. 174F. 2) ἡ μουσικὴ ἢ διὰ τοιοῦτον αὐλόν, ὁ αὐτ. 618C· χαρὸς πρὸς τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ τούτου, Πολυδ. Δ' 1, 102. (Πρβλ. Λατ. gingivite, gingivitus). γγιγγρασμάς, ὁ, ὁ ἦχος ὃν ἐκφέρει ὁ γγιγγρας, Ἦσυχ.

γιγνομαι, ἰων. καὶ ἀπὸ τοῦ Ἄριστ. γίνομαι [τ], ἀλλ' ἀεὶ ποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττικῶν γίγνομαι, πρβλ. γιγνώσκω, ἐν ταῖς Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς μόνον γίγνομαι μέχρι τοῦ 292 π. Χ., γίνομαι ἀπὸ τοῦ 290-30 π. Χ., σπανιώτατον δὲ τὸ γίγνομαι, κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους συνηθέστερον τὸ γίγνομαι (ἴδε Meisterh. 3. σ. 177, 20).—Μέλλ. γενήσομαι.—ἀόρ. ἐγενόμην (Δωρ. ἐγενάμην, Δινδ. Δημ. 255. 22), ἰων. β' ἐνικ. γένευ Ἰλ. Ε. 897, γ' ἐνικ. γενέσκειτο Ὀδ. Α. 207· συγχεομαι γ' ἐνικ. ἔγενον Ἦσ. Θ. 283, 705, Σαπφώ 19, Πίνδ. Π. 3. 153, καὶ διαρβώθη ὑπὸ Bentl. ἐν τῷ σχολίῳ παρ' Ἀριστοφ. Σφρξ. 1226, Ἐπ. γέντο Ἦσ. Θ. 199, Ἐμπεδ. 207 Stein.—πρμ. γέγονα Ὀμ., Ἄττ.—ὑπερσυν. ἐγεγόνει, Πλάτ., κτλ., ἰων. ἐγγόνει Ἡρόδ.· πλὴν τούτων ὑπάρχουσι ποιητ. τύποι (ὡς ἐκ πρμ. γίγαα), β' πλθ. γεγάπε Βάδρ. 143, πρβλ. Ὀμ. Ἐπιγρ. 16· γεγάσσι Ἰλ. Δ. 325, συγν. ἐν τῇ Ὀδ. γ' δυϊκ. ὑπερσυν. ἐκ-γεγάτην [α] Ὀδ. Κ. 138· ἀπαρέμφ. γεγάμεν [α] Πίνδ. Ο. 9. 164 (ἐκ-) Ἰλ. Ε. 248, κτλ.· μετοχ. γεγάως, -αυτα, πλθ. -αυτέες, -αυταῖ Ὀμ., κτλ., συνηρ. γεγάως, -ῶσα Σοφ. Αἴ. 472, 1013, Εὐρ.· ὁ Πίνδ. Ο. 6. 83 ἔγει ὡσαύτως καὶ ἀπαρέμφ. γεγάκειν [α].—Ἄλλα τούτοις προσθετέον παθητικὸς τινος τύπους ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, μέλλ. γενηθήσομαι (μόνον παρὰ Πλάτ. Παρμ. 141E, οὔτε γενήσεται, οὔτε γενηθήσεται, ἔθα ὁ Schleierm. πρῶτευσεν γεγενήσεται, —διότι ἄλλως δὲ θὰ ὑπῆρχεν οὐδεμία διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο μελλόντων)· ἀόρ. ἐγενήθη Ἰππ. 1202A, 1208E, καὶ παρὰ μεταγεν. Ἀττικ., ὡς Φιλίμ. Ἀδῆλ. 39 καὶ 73, πρβλ. Λοθ. Φρόν. 109· πρμ. γεγένημαι, συγν. παρ' Ἄττ. ποιηταῖς καὶ πεζοῖς γ' πλθ. γεγενέαντα Φιλητ. Ἀποστ. 65· ὑπερσυν. ἐγεγένητο Θουκ. 7. 18, ἀλλ.· γεγένητο ὁ αὐτ. 5. 14.—Πρβλ. ἐκγίγνομαι, καὶ περὶ τῶν ἐνεργητικῶν χρόνων, ἴδε γεινόμεαι, γεννάω.

(γι-γνομαι εἶναι = γι-γένομαι, ἀναδιπλ. ἐκ τῆς γ' ἸΕΝ, πρβλ. μι-γνομαι, μι-μνήσκω)· ἐντεῦθεν καὶ γεινόμεαι, γεννάω, γένεσις, γυνή, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. gñan, gñ-ganmi (gigno), gñyā (γι-γασα, gnascor), ganitā, ganitri (genitor, genetrix), ganus (gens)· gnā, βραδύτερον δὲ gñāi (γυνή)· Zenō. zan (gigno), ghenā (γυνή)· Λατ. gigno, genus, genius, gnascor, gnatus, nat-ura· Ροσθ. kein-an (ῥαστάνειν), us-keinam (ἐκφάνειν), quind, quens (ῥήλως), ganus (γένος)· Παλαιο-Σκανθ. kona, kvenna, Ἀγγλο-Σαξ. cwenh (queen), κτλ.). Ἡ ῥιζικὴ σημασία εἶναι· ἔρχομαι εἰς νέαν κατάστασιν ὑπάρξεως· ἐντεῦθεν, I ἀπολ., ἔρχομαι εἰς τὸ εἶναι, λαμβάνω ὑπάρξιν, Λατ. gigni, καὶ ἐπομένως,

4) ἐπὶ προσώπων, γεννώμαι, νέον γεγάως, νεωστὶ γεννηθείς, Ὀδ. Τ. 400· ὑπὸ Τιμόλῳ γεγαώτας, γεννηθέντας (καὶ ἐπομένως κατοικοῦντας) ὑπὸ τὸν Τιμόλῳ, Ἰλ. Β. 866· γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἰ., ἐκράνθη, ἐνῶ ἐγενώμεθα, κατὰ τὴν γεννησιν ἡμίον, Δίσχυλ. Εὐμ. 347· γεγονέαι ἐκ τινος Ἡρόδ. 7. 11, κτλ.· σέθεν .. ἐξ αἵματος Δίσχυλ. Θῆβ. 142· σπανιώτερον, ἀπὸ τινος Ἡρόδ. 8. 22, κτλ.· τινος Εὐρ. Ἐκ. 380, κτλ.—γεγονέαι κακῶς, καλῶς Ἀριστοφ. Ἰππ. 218, Ἰσοκρ. 147B, κτλ.· κάλλιον, εὐ Ἡρόδ. 1. 146., 3. 69· τὸ μὴ γενέσθαι Δίσχυλ. Ἀγ. 395—συχνάκις μετ' ἀρθρητικῶν, ἔτεα τρία καὶ δέκα γεγονώς, Λατ. natus annos tredecim, Ἡρόδ. 1. 119· ἢ πρὸς δῆλωσιν ἀμφιβολίας ἢ ἀβεβαιότητος, ἀμφὶ τὰ ἐκκαίδεκα ἔτη γενόμενος Ξεν. Κύρ. 1. 4. 16· γεγονός ἔτη περὶ πεντήκοντα Δημ. 564. 18· ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονώς, ἔχων ἡλικίαν ὑπερβαίνουσαν τὰ .. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4· ὡσαύτως μετὰ γεν., γεγονώς πλείονων ἐτῶν ἢ πεντήκοντα Πλάτ. Νόμ. 951C· καὶ συγνάκις παρὰ μεταγεν. πεζοῖς· σπανίως μετὰ τακτικῶν, ὀρθοῦστος ἐτος γεγονώς, Λατ. annum agens octogesimum, Λουκ. Μακρῶβ. 22, πρβλ. Πλούτ. Φιλοπ. 18. 2) ἐπὶ πραγμάτων, παρήγομαι, γιγνομένου καὶ ἀπολλυμένου Πλάτ. Πολ. 527B, κτλ.· γίγνεσθαι διὰ τινος ἢ τινα αὐτοῦ 392D· ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος σίτος Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 13· τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ γιγνόμενα αὐτοῦ 2. 9, 4· ὡσαύτως ἐπὶ κερδῶν, καρποὶ οἱ ἐξ ἀγέλων γιγν. ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 1, 2, κτλ.· τὰ ἀθλα ἀπὸ τεττάρων ταλάντων ἔγένετο, παρήχθησαν ἐκ .., δηλ. ἦσαν ἄξια τεσσάρων ταλάντων, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2, 7· τὸ ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων γενόμενον ἀργύριον, τὸ συναχθὲν ἀπὸ [τῶν λύτρων] τῶν αἰχμ., ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 3, 4· οἱ γιγ.

δασιοί, οἱ συλλεγόμενοι φόροι, τὸ ἐκ τῶν φόρων εἰσῶδημα, αὐτοῦ 1. 1, 8.—ἐπὶ ποσῶν, ὁ γεγονώς ἀριθμὸς, τὸ δλον ποσόν, Πλάτ. Ἀπολ. 36A· ἑκατὸν εἰκοσι στατήρων γιγνόμενα τρισχίλια τριακόσια ἐξήκοντα δραχμαί = 120 στατ. ἀναβαίνουσιν εἰς 3360 δραχ., Δημ. 914. 14, κτλ.—ἐπὶ τῶν διαφόρων ὥρων τῆς ἡμέρας, ὡς ἡ ἡμέρα ἔγένετο Θουκ. 7. 81, Ξεν., κτλ.· ἔως ἂν φῶς γέννηται Πλάτ. Πρωτ. 311A· ἅμα ἐπὶ γιγνομένη Ὀουκ. 4. 32.

3) ἐπὶ συμβάντων, συμβαίνει, καὶ ἐπὶ παρωγ. χρόνων, ἔχω συμβῆν, κ.τ.τ.· γίγνεται ἀχος τινί, κτλ.· γίγνεται μάχη, πόλεμος, ἀνοκωχί, κτλ.· ἐκεχειρία γίγνεται τισὶ πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4. 58· ἡ νόσος ἤρξατο γίγνεσθαι ὁ αὐτ. 2. 47· πνεῦμα, ὕδωρ· δὴμβρος γ. αὐτοῦ 84, κτλ.· τὰ Ὀλύμπια γίγνεται, τραγωδοὶ γίγνονται, ἑορτάζονται, ἄγονται, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 28, Αἰσχίν. 59. 23, κτλ.· ψήφισμα, κρίσις γ., τελείται, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 21· πιστὰ γίγνεται, ἔρκοι γ., δίδονται ἔρκοι, ὑποσχέσεις, κτλ., αὐτοῦ 7. 4, 3, Δημ. 390. 28· γίγνεται τι ὑπὸ τινος Θουκ. 6. 88, κτλ.· ἔκ ἢ ἀπὸ τινος Ἡρόδ. 1. 1, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 30· παρὰ τινος Πλάτ. Πολ. 614A — ὃ μὴ γένοιτο, Λατ. quod dii prohibeant, Δημ. 381. 22., 842. 15, κτλ.—μ. ὄστ. καὶ μετοχ., γίγνεται τι μοι βουλομένου, ἀσμένω ἴδε ἐν λ. βούλομαι, ἀσμένωι· οὕτως, οὐκ ἂν ἔμοι γε ἔλλοιμὲν τὰ γένοιτο, δηλ. δὲν ἤδυναμην νὰ περιμῶ τοιαῦτα πράγματα νὰ γείνωσιν, Ὀδ. Γ'. 228· ἰσομοίον ἡμῖν ὁ λόγος γεγόνασι Ἡρόδ. 9. 46, κτλ.—ἐπὶ θυσίῳ, οἰωνῶν, κτλ., οὐ γὰρ σφι ἔγιγνετο τὰ σάφια χρυστά ὁ αὐτ. 9. 61, πρβλ. 62· τὰ ἱερά καλά ἐγ. Ξεν. Ἀν. 6. 2, 9· ἀλλὰ τὸ ἐπιθ. συγν. παραλείπεται, τὰ διαδατήρια ἐγ., ἦσαν εὐνοϊκά, Θουκ. 5. 55, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 2. 14 κέξ.—κατ' οὐδέτε μετοχ., τὸ γενόμενον, τὸ συμβῆν, τὸ γεγονός, τὸ πρᾶγμα, Θουκ. 6. 54· τὰ γενόμενα, τὰ γεγονότα, ἡ ἀλήθεια, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 9, κτλ.· ὡσαύτως, τὸ γιγνόμενον Πλάτ. Θεαιτ. 161B, κτλ.· τὰ γεγενημένα, πρότερον συμβῆντα, τὸ παρελθόν, Ξεν. Ἀν. 5. 10, 14· τὸ γενησόμενον, τὸ μέλλοι, Θουκ. 1. 138.—ἐπὶ χρόνου, ὡς τρίτῃ ἡμέρῃ ἔγένετο, ὡς ἔφρασε, Ἡρόδ. 1. 113· ἔως ἂν χρόνοι γίνωνται Πλάτ. Φαιδ. 108C· ἀλλὰ κατὰ πρμ. καὶ ὑπερσυν., ἔχω παρέλθει, ὡς διετῆς χρόνος ἐγεγόνει Ἡρόδ. 2. 2· πρὶν ἔξ μῆνας γεγονέαι Πλάτ. Πρωτ. 320A· ὡσαύτως, ἐν ταῖς γιγνομένησι ἡμέραις, εἰς τὸν προσήγοντα καιρὸν, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 51· ἐντεῦθεν, τακτικῶς, συνήθως, τὸ γίγν. τίμημα Δημ. 726. 26, πρβλ. 992. 3.—ἀπροσ., ἔγένετο ὥστε .. ἢ ὡς .., συνέθη ὥστε .., Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 10, συγχόν ἐν τῇ Κ. Δ.· ὡσαύτως, γίγνεται εὐρεῖν, εἶναι δυνατόν νὰ εὐρήσι τὰ, ἔσογν. 639.

II ἐπομένω κατηγορουμένου, ἔρχομαι εἰς τινα κατάστασιν, κατανῶ, Λατ. fieri, καὶ (ἐν τοῖς παρωγ. χρόνοις), εἶμαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, 4) συνοδευόμενον ὑπὸ οὐσιαστ., ὀησιοὶ δὲ χάριμα γ. Ἰλ. Ζ. 85, πρβλ. Ὀ. 282, Αἰσχίν. Χο. 2, κτλ.· [οὔρω] νῆδων ποιμητες γίγν. Ὀδ. Δ. 362, κτλ.· πάντα δὲ γιγνόμενος περὶρήσεται, στρεφόμενος κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, αὐτοῦ 417· ἐντεῦθεν παρὰ πεζοῖς, παντοῖος γ., ἐπομένω τοῦ μὴ μετ' ἀπαρέμφ., Ἡρόδ. 3. 124· οὕτω, παντοῖος γ. δεόμενος ὁ αὐτ. 7. 10, 3· καὶ οὕτω παρ' ἄπασιν τοῖς συγγραφεῖς μετὰ παντοῖων ὀνομάτων· σπανίως μετὰ πεζοῖς, μὴ προδουε ἡμῖας γένη, ὃ ἐ. προδότης ἡμίον, Σοφ. Αἴ. 588, πρβλ. Φ. 773, Θουκ. 3. 68, κτλ.—μετ' ἄνωγ., τί γένομαι; τί νὰ γείνω; Δίσχυλ. Θῆβ. 297, πρβλ. Θεοκρ. 15. 51· οὐκ ἔχοντες ὃ τι γένωνται Θουκ. 2. 52· σπανιώτερον, οὐκ ἔχω τίς ἂν γενοίμην Δίσχυλ. Πρ. 905· γίγνονται πᾶν ὃ τι βούλονται Ἀριστοφ. Νεφ. 348. 2) μετ' ἐπιρρ., κακῶς ἔγένετό μοι, κακῶς συνέβησαν εἰς ἐμέ (τὰ πράγματα), Ἡρόδ. 1. 8, κτλ.· εὖ, καλῶς, ἡδέως γ., ἄπει καλῶς, ἔγει καλῶς, κτλ., Ξεν. Ἀν. 1. 7, 5, κτλ.· δίχα γ., εἰς δύο διαίρεται, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 20· τριχῆ γ., εἶμαι εἰς τρία διηρημένος, ὁ αὐτ. Ἀν. 6. 2. 16· γ. ἐμποδῶν, ἐκποδῶν, ἐκεῖ, ἔγγυς, κτλ.

3) ἀκολούθουμνον ὑπὸ πλῆθους πτώσεων τῶν οὐσιαστικῶν, α) μ. γεν., γ. τῶν δικαστέων, τῶν γεραιτέρων, καθίσταμαι εἰς ἐξ αὐτῶν, Ἡρόδ. 5. 25, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 107, κτλ.—πίπτω εἰς τὸ μεριδιόν τινος, ἀνῆκω εἰς τινα, ἢ νίκη γίγνεται τινος Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 20·—εἶμαι ἢ γίνομαι κύριος τινος, Λατ. compos esse, sui juris esse, αὐτοῦ γ. Σοφ. Ο. Κ. 660, Πλάτ. Φαιδρ. 250A, κτλ.· ὑμῶν αὐτῶν γενέσθαι Δημ. 42. 11 (ὡσαύτως, ἐντὸς αὐτοῦ γ. Ἡρόδ. 1. 119· ἐν αὐτῷ γ. Ξεν. Ἀν. 1. 5, 17)· οὕτως, ἐλπίδος γίνεσθαι Πλούτ. Φικκ. 23·—ἐπὶ πραγμάτων, ἔχω τιμῆν .. τόσον παλοῦμαι, τόσον ἀξίω, αἱ τριγίδες αἰ γενοῖσθ' ἑκατὸν τεύδολλοῦ Ἀριστοφ. Ἰππ. 662, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 20, 33.

6) μετὰ προθίσ., γ. ἀπὸ ἢ ἐκ δεξιῶν, ἔχω τελειώσει τὸ δεξιόν μου, Ἡρόδ. 2. 78, κτλ. (ἴδε ἐν λ. ἀπὸ II, ἐκ II. 2)· γ. ἀπὸ τινος, χωρίζομαι ἀπὸ τινος .., Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 25·—γ. εἰς τι, μεταβάλλομαι εἰς τι, τὸ κακὸν γ. εἰς ἀγαθὸν Θεογν. 164· γ. εἰς τόπον, ἔρχομαι εἰς θέσιν ἢ πλῆθιον .., Ἡρόδ. 5. 38· (παρ' Ὀμ. καὶ ἄνευ προθ., ἐμὲ χρεῶν γ. Ὀδ. Δ. 634)· οὕτω, γ. τὴ εἰς τινα, ἔργεται, συμβαίνει εἰς τινα, καταλαμβάνει τινά, Ἰσαῖ. 41. 39·—γ. ἐξ ὀφθαλμῶν τινι, ἀπομακρύνεσθαι τῆς ὄψεως, τῆς ὁράσεως τινος, Ἡρόδ. 5. 24· ἐξ ἀνθρώπων γ., ἐξαφανίζομαι ἐκ μέσου τῶν .., Πανσο. 4. 26, 6·—

γλακτο-φάγος [α], ον, συγκεκομ. ἀντί γαλακτ-, ὁ διὰ γάλακτος τρεφόμενος, ζῶν, Ἰλ. Ν. 6· ἐντεῦθεν οἱ Γλακτοφάγοι, λαὸς Σκυθικὸς ποιμενικός, Ἰσ. Ἀποσπ. 16· πρβλ. γαλακτοπότης.

γλάμα, ἄττ. ἀντί λημάω, Πολυδ. Δ'. 185, Μοίρ. 111. γλαμυξιάω, = γλαμάω, Ζωναρ.· καὶ γλάμυξος, ον, = τῶ ἐπομ., Ε. Μ. 232. 42.

γλάμυξος, α, ὄν, (ἴδε ἐν λ. λήμη) λημώδης, «τζίμπιάρης», Λατ. graminiosus, Ἰππ. 641. 11· ὡσαύτως, ὀφθαλμοὶ γλ. ὁ αὐτ. 642. 50· ἐν τυφλῶν πόλει γλ. βασιλεύει Παροιμ. παρὰ τῶ Σχολ. Ἰλ. Ω. 192.

γλαμώδης, ες, (εἶδος) = τῶ προηγ., Ε. Μ. 232. 42.

γλάμων, ον, = γλάμυξος, Ἀριστοφ. Βατρ. 588, Ἐκκλ. 254, Εὐπολ. Δίξ. 14, Λυσίας 142. 4.

γλάνεις, εἶδος ἢ ἰος, ὁ καὶ ἡ, πληθ. γλάνεις, αἱ, Ἀριστ.— ἰχθὺς ὁμοίος τῶ σιλουῦρῳ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1004, 1097, πρβλ. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 20, 1.

γλάνος, ὁ, ἡ ὕαινα (hyaena striata), Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 5, 2. γλάξ, ἡ, φυτὸν μετὰ γαλακτώδη χυλόν, Ἀρκάδ. 125, Ε. Μ. 232, κτλ., διορθωθὲν παρὰ τῶ Διοσκ. 4.141, καὶ Γαλην. ἀντί γλαῦξ.

γλαρῆς [α], εἶδος, ἡ, γλυφίς πρὸς κατεργασίαν εἴτε ξύλου, εἴτε λίθου, Λατ. caelum, scalprum, Σοφ. Ἀποσπ. 477, Καλλ. Ἀποσπ. 159, Πολυδ. Γ. 147.

γλάρος, ὁ, = λάρος, πολὺ μεταγεν., Ἰερρακοσόφ.

γλάσσα [α], ἡ, = γλῶσσα, Ἡρώδ. 3. 84, 93., 5, 8., 7, 110· πληθ. γλάσσαί, 6. 16.

γλαυκεοῦς, δ. οὖν, γλαυκίνος, ἔχων χρῶμα γλαυκόν, CIA II, 759, II, 11· πρβλ. βατραχειοῦς, (δ, οὖν), φοινικειοῦς, κλ.

γλαυκη-πόρος, ον, ὁ κυλινδρῶν γλαυκά, κυανὰ κύματα, κλύδων Ἐμπεδ. 142.

γλαυκισιάω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ ἐπ. μετοχ. γλαυκισίων, ἐξακοντίζων βλέμματα ἄγρια, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Υ. 172· γλαυκισίων δ' ὄσσοις δεινὸν Ἰσ. Ἀσπ. Ἡρ. 430· ἐπὶ ἀκτινοβολοῦσης πολυτίμου λίθου, Διον. Π. 1121· γ' πληθ. γλαυκισίωσι Ὀππ. Κυν. 3.70· μόνον παρὰ μεταγεν. περὶ γλαυκίων τὸ βλέμμα Ἡρόδ. 7. 368. 2) ἔχω γλαυκίωμα, τυφλὸς ἀτενίζων, ὀφθαλμοὶ .. δυσάλθεα γλαυκιδώντες Κόντ. Σμ. 12. 408.

γλαυκιδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ γλαυκός, Ἀντιφ. Φιλοτ. 1.

γλαυκίζω, μέλλ. -ίσω, ἔχω χρῶμα γλαυκόν, κυανόραιοι, Σπράβων 222.

γλαυκῖνιδιον [νί], τό, = γλαυκιδίον, Ἄμφις Φιλετ. 1.

γλαυκῖνος, η, ον, ἔχων χρῶμα κυανόραιοι, Πλουτ. 2. 821E.

γλαυκίνος, τό, φυτὸν ὁμοίον πρὸς μήλινα καὶ ὁ ὅπως αὐτοῦ, Λατ. corniculatum, Διοσκ. 3.100. II. θαλάσσιον τι πτηνὸν ἔχων γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, Ἀθήν. 395C.

γλαυκίσκος, ὁ, ἰχθὺς οὗτος ἐκ τοῦ χρώματος καλούμενος, Φιλίμ. Στρατ. 1. 21, πρβλ. Ἀθήν. 102, κλ.

γλαυκ-όμματος, ον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων γλαυκοῦς, Πλάτ. Φαῖδρ. 253E.

γλαυκόμοι, παθ., πάσχω ἐκ γλαυκώματος, Ἰππ. 102C. Τὸ ἐνεργ. ἐν τῶ Ε. Μ. 233. 24.

γλαυκός, ἡ, ὄν, Αἰολ. γλαῦκος, α, ον—κατὰ πρῶτον πιθ. ἄνευ ἐνοίας τινὸς χρώματος, ἀπαστρέπτων, ἀργυρόχρους, λάμπων, παρ' Ὀμ. μόνον ἄπαξ (ἀν καὶ εὐρίσκονται παρ' αὐτῶ τὰ παράγωγα γλαυκισίων, -ώπις) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, γλαυκὴ δὲ σε τίκτη θαλάσσια Ἰλ. Π. 34 (ὁπῶθεν ὁ Ἰσ. Θ. 440 καλεῖ τὴν θάλασσαν ἀπλως γλαυκῆν) οὕτω παρὰ Τραγ., γλ. λιμνη, ἄλα, σῖδημα, κύμα, κτλ.· οὕτως ὡσαύτως, γλ. σελήνην Ἐμπεδ. 176· γλ. ἄως Θεόκρ. 16. 5· καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. Ἐπ.· ὡσαύτως γλ. δράκων Πίνδ. Ο. 8. 48, ἔνθα ὁ Σχολ. λαμβάνει αὐτὸ ὡς = γλαυκῶψ, γλαυκῶπις. II. βραδύτερον βεβαίως μετ' ἐνοίας χρώματος (κυανοῦς λευκῶ κεραυνύμενος Πλάτ. Τιμ. 68C), κυανόραιοι ἢ κυανόραϊνοι, Λατ. glaucus, ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Πίνδ. Ο. 3. 23, Σοφ. Ο. Κ. 701, Εὐρ. Ι. Τ. 1101, Τρω. 799, κτλ. (πρβλ. γλαυκῶ-χρους)· ἐπὶ τῆς ἰτέας καὶ τῆς λύγου, Βεργ. Γ. 4.182, Αἰν. 6. 416· παρὰ Σοφ. Τρ. 703 ὡσαύτως ἐπὶ σταφυλῶν ἐπὶ πολυτίμων τινῶν λίθων, οἷον τῆς βρύλλου καὶ τοπαζίου, Διον. Π. 1119, κέξ.· τὴν σμαράγδων Νόνν., Πλίν.

2) συχν. ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἔχων χρῶμα ἐλαφρῶς κυανοῦν ἢ φαῖον, Λατ. caesius, παριστάνον τὸν ἀνοικτότερον χρωματισμὸν ὀφθαλμῶν ἐκ τῶν παρὰ τοῖς Ἑλλησι γνωστώτων, ὅψ' ὧν διεκρίετο· μέλας ἐπὶ τοῦ σκοτεινοτάτου χρώματος, μετὰ τοῦτο χαροπός, εἴτα γλαυκός, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 5. 1, 20 κέξ., Ἰ. Ζ. 1. 10, 1, πρβλ. Ροῦς. Οἶκον. Ἰππ. ἐν λ. γλαυκῶ-σας· οὗτος ὁ Ἡρόδ. 4.108 ὁμιλεῖ περὶ τινος ἐξῆδος ὅτι ἦτο γλαυκὸν ἰσχυρῶς καὶ πυρρὸν, εἶχε δηλ. κυανοὺς ὀφθαλμούς καὶ ξανθοκοκκίαν τρίχα, πρβλ. Ἰππ. Ἀέρ. 289, Ἀριστ. Προβλ. 10.11· οὕτω, γλ. Ἀθάνα Εὐρ. Ἡρακλ. 754, κτλ.· πρβλ. Φιλόστρ. 321· ἴδε γλαυκῶπις—τὸ χρῶμα τοῦτο δὲν ἐθαυμάζετο, Λουκ. Ἐτ. Δ. 2. 1. (Ἵτι τὸ γλαυκός, ἔτι καὶ ἐνῶ ἀνεφέρετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσήμαινε· βλοσυρῶς βλέπων, ἀκτινοβολῶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀμηρικαῖς γλαυκῶπις, γλαυκισιάω, φαίνεται ἐκ τῆς ἀναλογία τοῦ χαροπός [ὁπερ

ὡσαύτως μετέθη εἰς τὴν ἔνοιαν χρώματος], ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γλαυκός δὲν εἶναι κυανοὶ, οὐδὲ φαῖοι. Αὕτη ἡ σειρά τῶν σημασιῶν τῆς λέξεως συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὴν παρατήρησιν ὅτι συγγενεῖται πλησιέστατα πρὸς τὸ γλαύσσω = λάμπω, γλαυσός = λαμπρός (Ἰσὺχ.).

γλαυκός, ὁ, ἰχθὺς ἐδάδιμος χρῶμα ἔχων φαῖον, Ἐπιχ. 55 Αhr., Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 30, 5, Κοιωμὶ παρ' Ἀθην. 295. II. παρ' Ὀμ. ὡς κύρ. ὄνομα Λυκίου τινὸς ἥρωος παροιμ. Γλαυκοῦ τέχνη, μαγικὴ τέχνη, Πλάτ. Φαῖδων 108D.

γλαυκότης, ητος, ἡ, τὸ κυανόραιοι χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 5.1, 19, κέξ.

γλαυκ-όφθαλμος, ον, = γλαυκώματος, Διοσκ. 1.179.

γλαυκο-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων φαῖν κόμην ἢ χαίτην, Χοιροθ.

γλαυκῶ-χρους, ὁ, ἡ, αἰτ. γλαυκῶχροα, ὁ τὸ χρῶμα ἔχων γλαυκόν, φαῖος, κυανόραιοι, ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Πίνδ. Ο. 3. 23· πρβλ.

γλαυκός, καὶ Dissen ἐν τόπ.

γλαυκώδης, ες, (εἶδος) ἐκ τοῦ εἶδους τῆς γλαυκός, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 12. 7.

γλαυκ-ώλενος, ον, περὶ τῆς Τηθύος, ὁ ἔχων βραχίονας κυανοπραπίνοους ὡς τὴν θάλασσαν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1028. 58.

γλαυκῶμα, τό, ἐπισκοτίας, ἀδιαφάνεια τοῦ κρυσταλλώδους φακοῦ, εἶδος καταρράκτου (ἐκ τῆς σκοτεινῆς ὑποφαίου λάμψεως, ἢ παρέχει ὁ οὕτω πάσχω ὀφθαλμός), Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 1, 28, πρβλ. Ροῦς. Οἶκον. Ἰππ.· ἴδε λευκῶμα, ὑπόχουσις.—γλαυκωματικῶς, ὁ πάσχω γλαυκῶμα, μετγν.

Γλαυκώπιον, τό, ναὸς τῆς Γλαυκώπιδος Ἀθηναῖς, Ἄλκ. παρὰ Σπράβ. 600, πρβλ. 299.

γλαυκ-ώπις, ἡ γεν. -ειδος· αἰτ. -ειδα, ἀλλὰ καὶ -εν Ὀδ. Α. 156—παρ' Ὀμ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀθηναῖς, οὐχὶ τοσοῦτον ἐκ τοῦ χρώματος, ὅσον ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς λάμψεως, ἢ ἀκτινοβολοῦντας ἔχουσα ὀφθαλμούς, ἴδε ἰδίως Ἰλ. Α. 206, Σχόλ. Βεν. εἰς Ε. 458, Ἰσὺχ. ἐν λ.· ἐν Ἀνακρέοντ. 85, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μαλακότητα (τὸ ὑρὸν) τῶν τῆς Ἀφροδίτης ὀφθαλμῶν, Παιουσ. 1.14, 6. II. = γλαυκός, ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Εὐφρο. Ἀποσπ. 140—ἐπὶ τῆς σελήνης, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 934C, Εὐρ. παρὰ Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. Α.1280.

γλαυκ-ωπός, ὄν, = τῶ προηγ., Αἰλ. π. Ζ. Ἰ. 17. 23, Εὐστ. 86. 46—ὡσαύτως -ώπης, ὁ, Εὐστ. 1389. 2.

γλαυκῶσις, εως, ἡ, τυφλοσίς ἐκ γλαυκώματος, Ἰππ. Ἀφ. 1248.

γλαυκ-ώψ, ὄπος, ὁ, ἡ, = γλαυκῶπις, Πίνδ. Ο. 6. 76, II. 4. 443.

γλαῦξ, ἄττ. γλαῦξ, γλαυκός, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σπῆκ. 1081, Λοβ. Φρὺν. 76—ἡ γλαῦξ, «κουκουβάγχα», κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς ἀγριότητος τῶν ἀκτινοβολοῦντων αὐτῆς ὀφθαλμῶν (ἴδε γλαυκός), Ἐπιχ. 116 Αhr., κτλ.· συχν. τῆς Ἀθηναῖς ἡ γλαῦξ ὡς σύμβολον αὐτῆς (πρβλ. γλαυκῶπις), Müller Ἀρχαιολ. d. Kunst § 371. 9. Παροιμία, γλαυκ' Ἀθηναῖς, γλαυκ' εἰς Ἀθήνας, Ἀριστοφ. Ὀρν. 301, πρβλ. Ἀντιφ. Ὀμοπ. 1.—ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προὑπάρχουσιν, ἐπὶ τῶν μάτην τι πραττόντων, Ἰσὺχ., Σουῖδ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 301.—Ἀθηναῖκα νομίσματα ἐκαλοῦντο γλαυκῆς Δαυρεωτικά, ἐκ τῆς εἰκόνης ἣν ἔφερον, αὐτῶ 1106.—γλαῦξ ἦτο πιθ. ὄνομα γένους, καθ' ὅσον τὰ ἰδιαίτερα εἶδη αὐτῆς εἶναι σκῶψ (τὸ μόνον παρ' Ὀμήρῳ μνημονευόμενον εἶδος), βύας, ἐλεός, αἰ-γολίος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 3. 2. 2) ἀγγεῖον τὸ σχῆμα ὁμοιον τῆς γλαυκῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8345 h. II. εἶδος χοροῦ, Ἀθήν 629F· πρβλ. ἀλώπηξ VI.

III. εἶδος φρυτοῦ, ἴδε ἐν λ. γλαῦξ.

γλαύσσω, λάμπω, ἀπαστρέπτω, Ἰσὺχ.· ἄορ. γλαῦξον Ἐτυμ. Μ. 234.15· πρβλ. διαγλαύσσω. (ἴδε ἐν λ. γλαυκός).

γλάφω [α], τό, (γλάφω) κοιλότης, ὀπή, σπήλαιον, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 531.

γλάφυρία, ἡ, λειότης, στιλπνότης, Πλουτ. Πύρρ. 8· μεταφ. λειότης πρόπων, ἡμερότης, πραότης, ὁ αὐτ. 2.1065D.

γλάφυρος, α, ὄν, (γλάφω) κοίλος, «βαθουλός», κοινὸν ἐπίθετον τῶν πλοίων παρ' Ὀμήρῳ γλ. πέτρην, σπέος Ὀμ.· γλ. φόρμιγγε, πεποικιμένη κοίλη χάριν τοῦ ἤχου, Ὀδ. Ρ. 262· γλ. ἄρτια Πίνδ. Ν. 9. 28· γλ. λιμήν, βαθὺς λιμὴν ἢ ὄρμος, Ὀδ. Μ. 305.—Ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τὸ πλεῖστον παρ' Ἐπ. καὶ Πίνδ.· οὐδέποτε παρὰ Τραγ.· σπανίως παρὰ κωμ. ὡς Ἐπιγεν. Ἡρω. 1 (τὸ δὲ παρ' Ἐρμίτ. Φορμ. 1 εἶνε ἐπιχ. παρωδία)· κοίλος δὲ εἶναι ἡ ἄττ. λέξις.

II. λέϊος, στιλπνός, τέλειος· ἐντεῦθεν, 1) ἐπὶ προσώπων· λεπτός, ἀκριβής, τὰ πάντα ἐξετάζων καὶ ἐπικρίνων, ὡ σοφώτατ', ὡ γλαφυρώτατε Ἀριστοφ. Ὀρν. 1272· γλαφυρώτερος τῶν νῦν νομοθετῶν Ἀριστ. Πολ. 2.12, 11· γλαφυρώτερον ἔχειν τὴν διάνοιαν ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4, 2· ἐντεῦθεν, ἐπιτηδεῖος, ἐμπειρος, ἱκανός, χεῖρ Θεόκρ. Ἐπ. 7. 5· ἐπὶ ἀρχαῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 27, 4., 9. 38, 1.—Ἐπίρρ. -ρῶς, ἐπιτηδεῖος, κομψός, Ἀλεξ. Κρατ. 1. 20· γλ. βιώσας Συλλ. Ἐπιγρ. 2004· γλ. ἔχειν Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 1· ὡσαύτως οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., γλαφυρὸν μειδιάν, μελωδεῖν Λουκ. Θ. Διαλ. 20.11., 7. 4· συχν., γλαφυρώτερος εἰρηκεν., ἰεποτέρας, μετὰ πλείονος ἐπιτηδεῖότητος καὶ ἀκριβείας, Ἀριστ. π.

Ψυχ. 1. 2, 15. 2) ἐπὶ πραγμάτων, κομψός, λεπτός, ὄρατος, πόδες ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 4. 11, 12· ῥύγχος ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 1, 15· κηρίον ὁ αὐτ. 'Ιστ. Ζ. 5. 23, 2. 3) ἐπὶ φαγνῶν, νόστιμος, δειπνάρων Δφιλ. Πελοά. 1· ἐμβαμμάτια 'Ανάξιπ. 'Εγκ. 1.

γλαφυρός, ητος, ή, = γλαφυρία, Δουκ. Δημ. 6, Φίλων 1. 170.
γλάφω [δ], ξέω, ἀνασκάπτω, κοιλάνω, ποσσί γλάφει, ἐπὶ λέοντος, 'Ήσ. 'Δσπ. 'Πρ. 431· ἴδε ἀπο-, δια-γλάφω. ('Εκ √ΓΛΑΦ παρ'άγονται ὡσαύτως γλάφω, γλαφυρός, πρβλ. Λατ. glaber, Glabrio· — γλάφω ἔχει πρὸς τὸ γλύφω ὡς τὸ Λατ. scalpro πρὸς τὸ 'sculpro).

γλάχων [α], Δωρ. ἀντὶ γλήχων, ἴδε ἐν λ. βλήχων.
γλείνος, ὁ, ἴδε ἐν λ. γλίτινος.

γλεύκο-αγώγος, ὄν, ὁ πρὸς μεταφορὰν γλεύκου χρίσιμος, βύρσα Φερεκρ. 'Αγρ. 10, ἴδε Πολυδ. Ζ' 192.

γλευκή, ης, ή, = γλυκύτες, Σχόλ. εἰς Νικ. 'Αλ. 171.
γλεύκινος, η, ον, ὁ ἐκ γλεύκου, ἴτιο: «μούστου», πεποιημένος, μύρον Διοσκ. 1. 67.

γλευκο-πότης, ὁ, ὁ πίνων γλεύκος, μοῦστον, 'Ανθ. Π. 6. 44.
γλεύκος, εος, τό, Λατ. mustum, ὁ «μούστος», δηλ. νέος οἶνος μῆπω ζυμωθείς, ὁ γλυκὺς τῶν σταφυλῶν χυμός, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 3, 13, κτλ., Νικ. 'Αλ. 184, 299· — μεταφ., γλ. τῆς ἡλικίας, ἡ ὀρμητικὴ νεότης, Κλήμ. 'Αλ. 178.

III. γλυκύτες, Αριστ. Προβλ. 22. 12. (Πρβλ. γλυκός, ἀγλευκή, πρβλ. ὡσαύτως ἀδευκή).
γλέφαρον, τό, Διολ. ἀντὶ βλέφαρον, Πίνδ.

γλήμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ γλήμι (= λήμι), 'Ιππ. (;)
γλημώδης, ες, (εἶδος) = γλαμυρός, Γαλην. Λεξ. 'Ιππ. σ. 452, 'Ψούχ.

γλήν, ή, κατ' ἀποκομ. ἐν τοῦ ἐπομ., 'Ερμησιάν. 1.
γλήνη, ή, ή κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, αὐτὸς ὁ ὀφθαλμός, 'Π. Ε. 494, 'Οδ. 1. 390, Σοφ. Ο. Τ. 1277· — καί, **II.** ἐπειδὴ αἱ εἰκόνες τῶν ἀντικειμένων σχηματίζονται μικραὶ ἐπὶ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, κατήντες γὰρ σημαίνη πᾶν μικρὸν εἶδωλον ἐτέρου μεγάλου πράγματος, πλαγίως «κοῦκλα», ὡς τὸ κόρη, Λατ. pupilla, pupula· ἐπιπλήξει ἡ ὕβρις παρ' 'Ομ.· ἔρρε, κακῆ γλήνη, κρημνίσου, δειλῆ κόρη, 'Π. Ο. 164.

III. ἡ ἐν τινι ὀσφ. κοιλότης ἡ ὑποδεχομένη τὴν κεφαλὴν ἐτέρου ὄστω, διακρίνεται δὲ τῆς κοτύλης ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι τῶσαν βαθεῖα, Γαλην.
IV. κηρήρα, Α. Β. 233, 'Ήσυχ. **V.** = γλίτινος (δ' ἴδε), Σουίδ., κτλ. ('Η βίβα εἶναι ἀθήλας ὁ Κούριος κλίνει γὰρ θεωρήση αὐτὴν ὡς τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν βίβαν τοῦ γελάω, κτλ.).

γλήνο-εἰδής, ες, ὁμοιος γλήνη (σημασ. III), 'Ιππ. 'Αθρ. 838.
γλήνος, εος, τό, (ἴδε γλήνη) κατὰ πληθ., πράγματα πρὸς ἃ πρέπει τις νὰ ἀτενίσῃ μετὰ προσοχῆς, θαυμαστά πράγματα, ἀξιοθέατα, 'Π. Ω. 192· γλήνεα, παρ' 'Αράτ. 318, μεταφράζεται ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος stellae.

II = γλήνη I, Νικ. Ο. 228.
γλήχων, Δωρ. γλάχων, ή, ἴδε ἐν λ. βλήχων.
γλήχωνίτης οἶνος, ὁ, παρασκευασμένος μετὰ γλήχωνα, Γεωπ. 8. 7.

γλία, ή, κόλλα, Σουίδ., 'Ετ. Μ., Εὔστ., πρβλ. γλοιά, γλοιάς.
γλίτην, ή, = γλοιάς, Σουίδ., κτλ.· γλίνα 'Ετυμ. Μ. 234. 26· γλίτην παρὰ τῷ 'Αρχαδ. 111· καὶ τὸ ἐπιθ. γλινώδης, ες, (Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 471) γράφεται γλινώδης ἐν Γεωπ. 2. 6, 35 καὶ 41.

γλίτινος ἢ γλείτινος, ὁ, εἶδος πτελέας, σφενδάμου, Θεόφρ. I. Φ. 3. 3, 1.
γλισχράτινομαι, παθ., γίνομαι κολλώδης, ὀλισθηρός, 'Ιππ. π. 'Αθρ. 822.

γλισχρο-αντιλογ-εξεπίτριπτος, ον, κωμικὴ λέξις ἐν 'Αριστοφ. Νεφ. 1004, ὁ διὰ μηδαμινὰ πράγματα ἀντιλέγων, ἀχρεῖος ἄνθρωπος.

γλισχρασμα, τό, γλοιώδες κολλήμα, 'Ιππ. 'Οξ. 385.
γλισχροῦμαι, ἀποθ., εἶμαι γλισχρος, φειδωλός, μικρολόγος, Μ. 'Αντων. 5. 5.

γλισχρία, ή, = γλισχρότης, φειδωλότης, μικρολογία, Σχολ. 'Αριστοφ. Εἰρ. 193, ὅστις ἐρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ ἀτυχία.
γλισχρο-λογέομαι, ἀποθ., περὶ μικρὰ πράγματα φιλονικῶ, λεπτολογῶ, Φίλων 1. 526.

γλισχρο-λογία, ή, συζήτης, φιλονικία περὶ μηδαμινῶν πραγμάτων, λεπτολογία, Φίλων 1. 698.

γλισχρος, α, ον, κολλώδης, 'Ιππ. Κερ. Τρωμ. 907· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ λιπαρός, Πλάτ. Τιμ. 82D, 84D· γλ. τὸ σίγαλον Φερεκρ. Κορ. 3· ἐπὶ ἐλαίου, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 7, 4· — περὶ τοῦ τοισιμοῦ ἴδε 'Αρχαδ. 74.

II. μεταφ., 1) ἐπιμόνος προσκολλώμενος εἰς τινα καὶ παρακαλῶν, γλισχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τὸ 'Αριστοφ. 'Αγ. 452· γλισχρον βλέπει Εὔφρων Συναρ. 1. 16· — οὕτω, γλ. πυρετοί, ἐπίμονοι, παραμενοντες, 'Ιππ. 1135H· — 'Επίφρ., γλισχρος ἐπιθυμεῖν Πλάτ. Κρίτ. 53E. 2) φειδωλός, μικρολόγος, «σφικτός», 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 1, 39· — ἐν τῷ ἐπιφρ., γλισχρος καὶ κατὰ μικρὸν φειδόμενος Πλάτ. Πολ. 553C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 37· γλ. ἔφρ. 'Αριστ. Πολ. 2. 7, 7· γλ. λαμβάνειν, ἀντιθ. τῷ ἀφθόνως δίδοναι, αὐτόθι 5. 11, 19· ἐντεῦθεν, μετὰ δυσκολίας, χαλεπῶς, μόλις, γλ. καὶ μόλις Δημ. 977. 25· ἢ τὸ παράπαν οὐδὲν .. ἢ γλισχρος 'Αριστ. Πολ. 3. 1, 8· οὕτω, τρόπον τινὰ γλισχρον, μόλις ὀλίγον, ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 17, 7.

3) ἐπὶ πραγμάτων, μηδαμίνος, ἀνάξιος λόγου, μικρός, οἰκοδόμημα γλ. Δημ. 689. 25· γλ. δεῖπνον Πλούτ. Λυκούργ. 17· γλ. τέχνηαι Λουκ. Δρακ. 13· — ἰδίως ἐπὶ φιλονικιῶν ἢ συζητήσεων, μηδαμίνος, ἀνάξιος λόγου, Λατ. pulidus, καὶ τὰ ὅμοια, Πλάτ. Κρατ. 434C, πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 31E· οὕτως ἐν τῷ ἐπιφρ., γλ. εικάζειν, κἀμῶν πολὺ ὀλίγον ἐπιτυχῆ παραβολὴν. Πλάτ. Πολ. 488A· μάλα γε γλ., πολὺ ἀνάξιος, ἀθλίως, ὁ αὐτ. Κρατ. 414C. ('Η βίβα εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ λίς, λιπέος, κτλ., ἴδε ἐν λ. λισσός).

γλισχροτής, ητος, ή, ἰδιότης τοῦ γλισχρου· ἡ κολλητικότης, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 3. 11, 2, κτλ. II. μεταφ., φειδωλία, μικρολογία, μικροπρέπεια, ὁ αὐτ. Πολ. 7. 5, 2.

2) ἐπὶ φιλονικιῶν ἢ συζητήσεων, μηδαμίνος, ἀθλιότης, Πλούτ. 2. 125E· πρβλ. τὸ προηγ.

γλισχρο-χολος, κολλώδης ἐκ χολῆς, 'Ιππ. 1131G.
γλισχροώδης ες, (εἶδος) φύσεως κολλώδους, κολλώδης, 'Ιππ. Κερ. Τρωμ. 911.

γλίσχρων, ονος, ὁ, φειδωλός, φιλόφργος, 'Αριστοφ. Εἰρ. 193. γλίττον; τό, «ἀπόλουμα» Εὔστ. 1560. 32.

γλίττοι, ή, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, αὐτὸς ὁ ὀφθαλμός, 'Π. Ε. 494, 'Οδ. 1. 390, Σοφ. Ο. Τ. 1277· — καί, **II.** ἐπειδὴ αἱ εἰκόνες τῶν ἀντικειμένων σχηματίζονται μικραὶ ἐπὶ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, κατήντες γὰρ σημαίνη πᾶν μικρὸν εἶδωλον ἐτέρου μεγάλου πράγματος, πλαγίως «κοῦκλα», ὡς τὸ κόρη, Λατ. pupilla, pupula· ἐπιπλήξει ἡ ὕβρις παρ' 'Ομ.· ἔρρε, κακῆ γλήνη, κρημνίσου, δειλῆ κόρη, 'Π. Ο. 164.

III. ἡ ἐν τινι ὀσφ. κοιλότης ἡ ὑποδεχομένη τὴν κεφαλὴν ἐτέρου ὄστω, διακρίνεται δὲ τῆς κοτύλης ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι τῶσαν βαθεῖα, Γαλην.
IV. κηρήρα, Α. Β. 233, 'Ήσυχ. **V.** = γλίτινος (δ' ἴδε), Σουίδ., κτλ. ('Η βίβα εἶναι ἀθήλας ὁ Κούριος κλίνει γὰρ θεωρήση αὐτὴν ὡς τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν βίβαν τοῦ γελάω, κτλ.).

III. ἡ ἐν τινι ὀσφ. κοιλότης ἡ ὑποδεχομένη τὴν κεφαλὴν ἐτέρου ὄστω, διακρίνεται δὲ τῆς κοτύλης ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι τῶσαν βαθεῖα, Γαλην.
IV. κηρήρα, Α. Β. 233, 'Ήσυχ. V. = γλίτινος (δ' ἴδε), Σουίδ., κτλ. ('Η βίβα εἶναι ἀθήλας ὁ Κούριος κλίνει γὰρ θεωρήση αὐτὴν ὡς τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν βίβαν τοῦ γελάω, κτλ.).

γλοία ἢ γλοιά, ή, = γλία, κόλλα, Σουίδ., 'Ετυμ. Μ. 234. 45.
γλοιάζω, συχνοκλείω ἢ μισοκλείω τοὺς ὀφθαλμούς, «κάνω τὸ μάτι» ἢ βλέπω περιφρονητικῶς, Γαλην, 'Ετυμ. Μ. 234. 45.

γλοιάς, ἄδος, ή, κακοήθης, ἀσελγής, ἐπὶ φορβῶδων, Σοφ. 'Αποσπ. 863· οὕτω τὸ ἄσρ. γλοιάς, ητος, ἐπὶ ἴππων, 'Ιπρωδιαν. ἐν Φιλολ. Μουσ. 5. σ. 246, 'Ήσυχ., 'Ετυμ. Μ.

γλοιοῦμαι, παθ., γίνομαι κολλώδης, Διοσκ. 5. 92.
γλοιο-ποτέομαι, παθ., γίνομαι κολλώδης, Διοσκ. Παραβ. 1. 2.

γλοιο-πότης, εδος, ή, ἡ πίνουσα τὸν ῥύπον, τὴν «λέρα», χλαμύς 'Ανθ. Π. 6. 282.

γλοιάς, ὁ, (ἴδε λισσός) πᾶσα κολλώδης οὐσία, κόλλα, ὁ γλισχροτάτος γλ. 'Αριστ. Θουαμασ. 134· ἰδίως τὸ ἱώδες ἐλαίον, τὸ ἐλαίον μετὰ κοινοροῦ, ὅπερ ἀπέξεν ἀπὸ τοῦ δέρματος αὐτῶν οἱ παλαισταὶ διὰ τῆς στλεγγίδος, Λατ. strigumentum, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 448· ἡ καθόλου, ἐλαίον ἢ ἡ ελαιώδης ὑποστάθμη ἐν τοῖς λουτροῖς, Σίμων. 'Ιαμβ. 9, Τέλης παρὰ Στob. 97. 31· γλ. ἀπὸ τῆς ὕλης, κόλλα ἀπὸ τοῦ δένδρου, τὸ λεγόμενον κόμμα, 'Ηρόδ. 3. 112.

II. ὡς ἐπιθ., γλοιάς, α, ὄν, ὀλισθηρός, ἄπιστος, πανούργος, 'Αριστοφ. Νεφ. ἐνθ' ἄνωτ.

γλοιώδης, ες, (εἶδος) κολλώδης, ἱώδης, Πλάτ. Κρατ. 427B, 'Αριστ. 'Αποσπ. 294.

γλοῦτια, τά, δύο ἔξοχα ἢ ὄγκοι μικροὶ τοῦ ἐγκεφάλου, Γαλην. 4. 502.

γλουτός, ὁ, (ἴδε κλόνις) ὁ πρωτός, 'Π. Ε. 66, 'Ιππ. 'Αγμ. 761, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 13, 2., 14. 1· — πληθ., τὰ ὀπισθία, ἐφ' ὧν καθιζόμεθα, Λατ. nates, 'Π. Θ. 310, 'Ηρόδ. 4. 9· — παρ' 'Αττ. κατὰ τὸ πλείστον πυγή.

γλυκάζω, μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκαίνω μέλλ. -άσω, (γλυκός) παρέχω γλυκεῖαν γεῦσιν εἰς τινα, τοὺς ὑγιαίνοντας Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 211· — Παθ., λαμβάνω γεῦσιν τινα γλυκύτερος, γεύομαι γλυκέος, αὐτόθι 1. 20· ὡσαύτως τὸ ἐνεργ. μετ' οὗδ. σημασ., εἶναι γλυκός, ἐπὶ οἴνου, 'Αθην. 26C.

γλυκασμός, ὁ, γλυκύτης, γλυκύς οἶνος, Ἐσθ. (Ἄμωσ θ', 13 κ. ἄλλ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 8970.
 γλυκίαιος, α, ον, = γλυκύς, τῆς . οὐτι γλυκειότερον Ἐπιγρ. 572.
 γλυκ-ἐλασιον, τό, γλυκὺ ἐλασιον, Γαλην. 2, 398 h.
 γλυκερός, α, ὄν, = γλυκύς, Ὁδ. Ε. 194, Ρ. 41, Πίνδ. Π. 4. 56, Εὐρ. Μήν. 1099 (ἀναπ.). Ἄριστ. Ζ. Μ. 4. 2, 9.
 γλυκερο-σταφύλιος, ον, ὁ ἔχων γλυκείας σταφύλιας, Ὀππ. Κ. 1. 465.
 γλυκερό-χρωσ, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων γλυκὺ δέρμα, Ἄνθ. Π. 7. 207.
 γλυκίτης, ὁ, ὄν, = γλυκύς, Διοσκ. 3, 5.
 γλυκίτης, = φιλοδορῶ με γλυκύσματα, παρέχω γλυκύσματα. τοὺς συνελθόντας . . ἐν τῷ θεάτρῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 57. γλυκίτης, ὁ, αὐτοῦ 49.
 γλυκίν(ν)ας, ὁ, πλακοῦς διὰ γλυκέος οἴνου καὶ ἐλαίου, παρὰ Κρησίη, Ἀθήν. 645D.
 γλυκίος, α, ον, = γλυκύς, διάφ. γραφ. ἀντὶ Λύκιον ἐν Σοφ. Φ. 1461, ἄλλ' ἀπαντὰ παρ' Ἄριστ. Ἠθ. Ε. 7, 2, 40, ἴδε Α. Δινδ. προλεγ. Ἐν. Συμπ. σ. XII' πρὸ βλ. γλυκίτης.
 γλυκίσιμος, ὁ, γλυκύτης, Ἀθήν. 200A. II. δεικνομή γλυκίσιμων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 49.
 γλυκίσιμος, εσσα, εν, = γλυκύς, Νίκ. Ἄλ. 444.
 γλυκί-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων γλυκέα (σταφύλιας), ἄμιπελος Ἰω. Χρυσ. 5, 729.
 γλυκί-δακρυς, υ, ὁ γλυκέα δάκρυα κινῶν, ἔρωσ Ἄνθ. Π. 7. 419, 12. 167.
 γλυκί-δερκίς, ἐς, ὁ γλυκέως βλέπων, Χρησμ. Σιδ. προσμ. 30.
 γλυκί-δωρος, ον, ὁ γλυκέα ἔχων (ἢ φέρων) δῶρα, Βαχυλ. 8, Ἄνθ. Π. 5. 22, κτλ.
 γλυκί-ἡχίς, ἐς, γλυκέως ἡχῶν, γλυκύν παράγων ἡχων, Ἄνθ. Π. 9. 26.
 γλυκί-θυμῆ, εἶμαι εὐχάριστος, εὐφρόνους, Ἰεροκλ. σ. 216.
 γλυκί-θυμῆ, ἡ, γλυκύντης πνεύματος, γλ. πρὸς τὰς ἡδονάς, ἐτοιμότης ἢ προθυμία τοῦ νὰ παραβῇ τις . . ἀντὶ τῶ ἐγκράτειας, Πλάτ. Νόμ. 635D. II. ἀγαθὴ εὐθεσία, ἀγαθότης ψυχῆς, εὐμένεια, Πλούτ. Θεμ. 10, ὁ αὐτ. 2. 970B.
 γλυκί-θυμῆ, ον, ὁ γλυκεῖαν ἔχων ψυχὴν, γλυκεῖαν διαθέσιν, Ἠ. Υ. 467. ἐπὶ τῶν Ἐπικουρείων, Λουκ. Ἐριστ. 16. II. ἐνεργ., ὁ τέρπων τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν, εὐφρόνους, τερπνός, ἔρωσ, Ὑπνος Ἄριστοφ. Αυσ. 551, Νεφ. 705.
 γλυκί-καρπῆ, φέρω γλυκύν καρπὸν, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 7.
 γλυκί-καρπος, ον, ὁ φέρων γλυκύν καρπὸν, ἄμιπελος Θεόφρ. 11. 46.
 γλυκί-κρεως, ον, γλυκὺ ἔχων κρέας, Σώφρων παρ' Ἀθήν. 86E (διάφ. γραφ. -κρεος). ἴδε καὶ Κόντου Γλώσσ. Παρατηρ. σ. 183.
 γλυκί-λόγος, ον, ὁ γλυκέως ὁμιλῶν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 134.
 γλυκί-μᾶλον, Διολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ γλυκί-μῆλον, = μελίμηλον, γλυκὺ μῆλον, Σαπφώ 35. ἐν χρήσει πρὸς δὴλωσιν ἀγάπης καὶ στοργῆς, Θεόφρ. 11. 39.
 γλυκί-μαρίδες, αἱ, εἶδος ὀστρέων, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. 43. πρὸ βλ. ἡμίη.
 γλυκί-μελίχχος, ον, γλυκύς, ἐράσιμος, θελκτικός, Ἰγν. Ὀμ. 5. 19.
 γλυκί-μορφος, ον, ὁ γλυκεῖαν ἔχων μορφήν, Ἰω. Γαζ.
 γλυκί-μῦθος, ὁμιλῶ μετὰ γλυκύντης, Ἄνθ. Π. 12. 122. καὶ γλυκί-μῦθος, γλυκέως ὁμιλῶν, αὐτοῦ 9. 195.
 γλυκί-νοους, ουν, γεν. ου, = γλυκίθυμος, Πολέμ. Φυσιογν. 1. 6.
 γλυκί-παις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων «γλυκὰ» τέκνα, δηλ. ὠραῖα, Ρόδος γ. Ἄνθ. Π. 12. 52.
 γλυκί-παρθένος, ἡ, γλυκεῖα παρθένος, Ἄνθ. Π. 9. 16.
 γλυκί-πικρός, ον, μετὰ γλυκύντης πικρός, ἔρωσ Σαπφώ 37. πρὸ βλ. Πλάτ. Φιλ. 46D, E.
 γλυκί-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων γλυκέα, Ὁρειβ. 1, 379.
 γλυκί-ρριζα, ἡ, φυτὸν τι μετὰ γλυκείας ῥιζῆς, «γλυκί-ρριζα», Διοσκ. 3. 5. γλυκί-ρριζόν, τό, Γεωπ. 7. 24.
 γλυκίς, εἶα, ὁ, ὁ ἡδὺς τὴν γεῦσιν, γλυκύς, νέκταρ Ἠ. Α. 598, κτλ. γλυκὺ ὄζειν Κράτης Γαιτ. 2, Κρατίν. Νεώτ. Γίγασι 1.— ἄλλα κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ. ἐπὶ καὶ παρ' Ὀμ., γλυκύς, εὐφρό- σιμος, εὐχάριστος, ἡμερος, ὕπνος, κτλ. γλ. αἰών Ὁδ. Ε. 152. πόλεμος Ἠ. Β. 453. πατρὶς καὶ τοκήεις Ὁδ. Ι. 34. συγγ. παρὰ Πίνδ. καὶ Ἄττ.— γλυκὺ ἐστὶ, μετ' ἄπαρ., Δισχύλ. Ἠρ. 693, Ἄλεξ. Συναπ. 2. ἔτω . . μὴ δὲν ἦν ἰδεῖν γλυκὺ Σοφ. Ο. Τ. 1335, πρὸ βλ. 1390. 6) ἐπὶ ὕδατος, γλυκὺ, κἀλόν, πόσιμον, ἀντὶ τῷ πικρῶς, Ἠρόδ. 4. 52. καὶ τῷ ἄλυρῶς, Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 2, 12, κτλ. 2) μεθ' Ὀμηρ. ἐπὶ προσ., ἀγαπητός, προσφιλέης, (πρὸ βλ. ἡδὺς Π. 1), γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου Σοφ. Ο. Κ. 106. μετ' ἄπαρ., γλ. ὁμιλεῖν Πίνδ. Π. 6. 52. ὦ γλυκύντατε, ἀγαπητέ μου φίλε, Ἄριστοφ. Ἀγ. 462, πρὸ βλ. Ἐκκλ. 124.— ἐπίστε ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὰ ἡδὺς, εὐθόης, ἀπλοῦς, μωρῆς, ἀνόη- τος, ὡς γλυκύς εἶ! Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 288B. πρὸ βλ. γλυκύν.

II. ὡς οὐσίαστ., ὁ γλυκύς (ἐνν. οἶνος), Λατ. passum vinum, ὁ μὴ ὑποστάς ζύμωσιν μετὰ τῶν στεμφύλων, Ἄλεξ. Δρωπ. 1, Πανν. 1. 14, Ἄριστ. Πρὸβλ. 3. 28. ὠσαύτως, τό γλυκὺ Νίκ. Ἄλ. 386.
 2) ἡ γλυκεῖα, = γλυκί-ρριζα, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 13, 2.
 3) ἡ γλυκεῖα, = χολή, Ἐπιφάν. 2, σ. 485, Σχόλ. εἰς Νίκ. Θ. 595, κατὰ ἀστικὴν τινα ἀντίφρασιν, ἴδε Ἐκκλ. ἐν τῷ Φωτ. Βιβλ. 538, 8.— οὕτως ἐφαρμόζεται καὶ εἰς σῦν, Γαλην. 18. 2, 611. εἰς τὸ σίναπι, Μάτρων παρ' Ἀθην 136D. III. συγρ. καὶ ὑπερβλ. γλυκίων (Ὀμ.), γλυκίσιμος Ἀδλ. π. Ζ. 12. 46, κτλ. ὠσαύτως γλυκύτερος, -τατος Πίνδ. καὶ Ἄττ. ὠσαύτως γλυκύντων (γλυ- κύντων, ὡς ἐλάσσων ἐκ τοῦ ἐλάχων), Ξενοφάν. ἐν τῷ Et. Gud. 301. πρὸ βλ. γλυκίος. IV. ἐπίφρ. -κείως Πολυδ. Δ'. 24. (Ἠρόδ. Σανασρ. gul-yam (γλυκύντης), Διθ. gar-dūs (εὐειδής, θελκ- τικός), καὶ ἴως Λατ. glutire ἢ συσχετίσις τῶν Λατ. dulcis, dul- cedo εἶναι ἐπὶ μᾶλλον ἀμφίβολος· περὶ δὲ τῆς ὑποτιθεμένης λέξεως θεῶκος ἴδε ἐν λ. ἀθεουκῆς).
 γλυκί-αἰδή [τ], ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἡ παιωνία, Πλάτ. Κωμ. Κλεοφ. 5, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 8, 6.
 γλυκί-αἰμα, τό, γλυκύντης, γλυκύν, Λιδάβ. 4. 1072.
 γλυκί-αἰσθητός, ον, γλυκύς μετὰ αἰσθητικῆς τινος γεύσεως, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 20, 5.
 γλυκί-αἰσθητός, ἡτος, ἡ, γλυκύντης τῆς γεύσεως, Ἠρόδ. 4. 177, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 9, 4. 2) εὐφροσύνη, ἡδύτης, τοῦ ζῆν Ἄριστ. Πόλ. 3. 6, 5. τῆς λέξεως Διον. Ἄλ. π. Συνθῆσ. 11. ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 67B.
 γλυκί-αἰσθητός, ἡ, τὸ ἐσθίειν γλυκεῖας τροφάς, Ἄλεξ. Τραλλ. 1. σ. 71.
 γλυκί-αἰσθητός, ον, ὁ γλυκεῖαν ἔχων φωνήν, γλυκέως φηγαγ- μένος, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ο. 6. 162.
 γλυκί-αἰσθητός, τό, = γλυκί-ρριζα, Διοσκ. 3, 5.
 γλυκί-αἰσθητός, ὁμιλῶ γλυκέως, Θεόφρ. 15. 146. κἀλλιον γλυκὺ φωνεῖ.
 γλυκί-αἰσθητός, ἡ, γλυκεῖα φωνὴ ἢ ὁμιλία, Διόδ. 3. 69.
 γλυκί-αἰσθητός, ον, ὁ ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ο. 4. 4, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγεν. συγγραφεῶν, ἀν καὶ ὁ Πολυδ. Β'. 113, λέγει ὅτι εἶναι σπᾶσιον.
 γλυκί-αἰσθητός, ον, ὁ ἔχων γλυκύν χυλὸν ἢ χυμὸν, Ἰππ. 1278. 44, Ξενοκρ. Matthaei Med. σ. 21.
 γλυκί-αἰσθητός, ἡ, τὸ ἔχειν γλυκύν χυμὸν, Γαλην. 2, 384C.
 γλυκί-αἰσθητός, ον, = γλυκί-αἰσθητός, Γαλην. 13, 42 h.
 γλυκί-αἰσθητός, ὁ, ὁ γλυκύς, ὡ γλυκύντων, ὡς τὸ ὦ γλυκύντατε (γλυ- κύνς Ι. 2), προσφώνησις οἰκείότητος περιλαμβάνουσα καὶ τὴν ἔνοιαν ὅτι ὁ καλούμενος φίλος εἶναι εὐθής, Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 985.
 γλυκί-αἰσθητός, α, ον, εἶδος στίχου οὕτω κληθέντος ἐκ τοῦ ἐπι- νοήσαντος Ἰνίκωνος, Ἰππαστ. 56 Gaisf.
 γλυκί-αἰσθητός, τό, (γλυκύν) εἰκὼν γεγλυμμένη, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 113, Συλλ. Ἐπιγρ. 7298.
 γλυκί-αἰσθητός, εως, ἡ, γλυκύς, ἀνούσιος οἶνος, Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 13. ὁ Ἰσυχ. ἔχει καὶ γλυκί-αἰσθητός.
 γλυκί-αἰσθητός, ἡρος, ὁ, (γλυκύν) ἐργαλεῖον γλυπτικόν, σμίλη, Ἄνθ. Π. 6. 68.
 γλυκί-αἰσθητός, ον, ὁ, ὁ σκαλιζων, ὁ κόπτων ἢ ἔξων μάρμαρα ἢ ξύλα, ἴδιως ἐς καὶ παρ' ἡμῶν Ἄνθ. Π. 4. 142, 145.
 γλυκί-αἰσθητός, ἡ, ὄν, ἰκανὸς γλυφεῖν, γλυπτικὴ σφραγίδων Πολυδ. Ζ', 209.
 γλυκί-αἰσθητός, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς γλυφὴν ἢ σκαλισμα; ἐπὶ ξύ- λου ἢ λίθου, Θεόφρ. Αἰθ. 5. 2) γεγλυμμένος, σκαλισμένος, ἐν στίλῃ γλ. Ἄνθ. Π. 5. 194. γλ. ὁμοίωμα Ἐσθ. (Δευτ. δ', 25)· καὶ γλυπτόν, εἰκὼν γεγλυμμένη, αὐτοῦ (Ἠσ. μδ', 17, κ. ἄλλ.).
 γλυκί-αἰσθητός, ὁ, (γλυκύν) ἐργαλεῖον γλυφῆς, σμίλη, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἐσμ. 41, Θεόφρ. 1. 28. γλ. καλᾶμου, κονδυλομάχαιρον, Ἄνθ. Π. 6. 63.
 γλυκί-αἰσθητός, τό, = γλυκύντων, Λουκ. Ἐνευπν. 13. [Q. 281.
 γλυκί-αἰσθητός, εως, ὁ, γλυπτής, Ἰωσήφ. Αρχ. Ι. 8. 5, 2, Σχόλ. εἰς Ἠλ.
 γλυκί-αἰσθητός, ἡ, τὸ γλυφεῖν, σκαλιζέειν, καὶ αὐτὸ τὸ γεγλυμμένον, τὸ γλυμμα, Διόδ. 5. 41. γλ. τῇ σφραγίδι, τὸ ἐμβλημα αὐτῆς, ἢ ἐπὶ αὐτῆς πρόστασις, Πλούτ. 2. 985B. Δημητρίου γλ., ἐργασία τοῦ Διμ., ὑπὸ τινος γλυφῆν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1409, πρὸ βλ. 4558. II. ὅτι ἀνεφωμῆθ' ἐπὶ σμίλης, παρὰ Σουδ. (κακιοπρεπές).
 γλυκί-αἰσθητός, ἡ, ὄν, ἀνήκον ἡ κατάλληλος διὰ γλυφῆν γλυφικὴ (ἐνν. τέχνη) Ἐπιγρ. Ἐλλ. 841.
 γλυκί-αἰσθητός, εἶδος, ἡ, παρὰ τοῖς δοκίμοις αἰεῖποτε κατὰ πλῆθ., γλυ- φίδες, τὸ κεκαρκαμμένον ἄκρον τοῦ βέλους, ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφί- δας τε λαβῶν καὶ νεῦρα Ἠ. Δ. 122. ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε Ὁδ. Φ. 419. ἐν Ἠρόδ. 8. 128 λέγεται ὅτι τινὲς ἐτύλιξαν ἐπιστο- λὴν περὶ τὰς γλυφίδας καὶ ἔκαμαν αὐτὴν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πτε- ρὸν ἐπὶ τὸ βέλους (παρὰ τὰς γλυφίδας περιελίξαντες καὶ πτε- ρώσαντες τὸ βιβλίον) ἐνετύθεν ὁ Schweigh. εἰκάζει ὅτι γλυφί- δες δὲν εἶναι τὸ χάραγμα, εἰς ὃ εἰσέρχεται ἡ νευρά, ἀλλ' αἱ ἐκατέ- ρωθεν αὐλακοειδεῖς γλυφαί, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἠρμόζοντο τὰ πτερά ἢ

ἐρμηνεία αὐτῆ δικαιολογεῖ τὴν χρῆσιν τοῦ πληθ. καὶ συμφωνεῖ πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς λέξ. παρ' Ὀμ. ὡς καὶ πρὸς τὸ τοῦ Εὐρ. Ὀρ. 274, ἔνθα πεπερωτά γλυφίδες κείται ποιητικῶς ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ βέλους.

II. κονδυλοράχαιρον, Ἄνθ. II. 6. 62, 64· πρὸλ. γλῶψυνας.

III. ἐν τῇ ἀρχαϊκῶν, θρησκ. λαϊνεος χαλκήνησιν ἐπι γλυφίδεσσιν ἀρήρει, ἴσως ἐννοεῖ κινούκκρανον ἢ διάζωμα ἐκ χαλκοῦ, Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 218.

γλῶψω [ῶ] μέλλ. γλῶψω Ἐδδ. ἄορ. Ἐγλυψα Στράβων 410, Ἄνθ. II. 9. 818, πρὸλ. ἔγ-, παρα-γλύπτω: — Μέσ., ἄορ. ἔγλυψάμην Θεόφρ., Πλούτ.: — Παθ., ἄορ. α' μεταγ. γλυφῶν Ἄνθ. II. 6. 229, ἀλλ' ἄορ. β' γλυφῶν [ῶ] αὐτ. παραρτ. 66, (δι-) Διδ.· πρην. ἐγλυμμαι Ἄνθ. II. 9. 752, (ἐγ-) Πρὸδ., ἀλλὰ ἐγλυμμαι Πλάτ. Συμπ. 216D, (ἐξ-) Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 42, Πλάτ. Πολιτ. 616D. (ἴδε ἐν λ. γλάφω.) Σκαλίξω, κόπτω διὰ μαχαίρου, ναῦς τ' ἔγλυφεν, ἐπι παιδίου, Ἀριστοφ. Νεφ. 879· γλ. σφρηγίδας, σκαλίξω ἢ κομῶ αὐτάς διὰ τινος τύπου, κάρτεω, Ἡρόδ. 7. 69, πρὸλ. Πλάτ. Ἰππ. ΓΑ. 368C· ἐπι γλυπτῶν, ἀντιθ. τῷ γράφω, Ἡρόδ. 2. 46, Στράβων 410· Ἐγλυψῆν με σίδηρος, εὐρεθῆν ἐν τῇ βύσει ἀγάλλωτος, Σουλ. Ἐπιγρ. 5972· — ὠσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλούτ. 2. 806D.

II. σημειῶ ἢ γράφω [ἐπι κερωτῶν πινάκων], τόκος Ἄνθ. II. 11. 289· πρὸλ. τοκογλύφος. γλῶψ, ἢ, εὐρηκα μόνον κατὰ πληθ. γλῶψες, ὁ ἀθέραξ, τὸ γένειον τοῦ στόχους, Ἦσ. Ἄσπ. Ἦρ. 398. (Συγγενές τῷ γλωχίν.)

γλῶσσα, ἄττ. γλῶττις, ἡς, ἢ ἡ γλῶσσα, ὡς μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ὀμ., κτλ.· γλῶσσας τάμνειν καὶ ἐν πυρὶ βάλλειν, τὸ κόπτειν τὰς γλῶσσας τῶν θυμάτων καὶ καιεῖν αὐτάς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐγένετο εἰς τιμὴν τοῦ Ἐρμού, Ὀδ. Γ. 332, 341, ἀλλ' ὅμως ἴδε Nietzsche ἐν τόπῳ. 2) ἡ γλῶσσα ὡς τὸ ὄργανον τοῦ λόγου, γλῶσσης χάριν, ἢ ἀγάπης πρὸς τὰς ὁμιλίας, Ἦσ. Ἐργ. κ. Πη. 701, Δισχύλ. Χο. 266· γλῶσση ματαία ὁ αὐτ. Πρ. 329, πρὸλ. Εὐμ. 830· γλῶσσης ἀκράτης ὁ αὐτ. Πρ. 884· μεγάλης γλ. κόμποι Σοφ. Ἄντ. 127· γλῶσση δεινός, θρασυς ὁ αὐτ. Ο. Κ. 806, Ἀλ. 1142· — μετὰ προθέσ., ἀπὸ γλῶσσης, δι' ἐλευθερίας χρήσεως τῆς γλῶσσης, κατ' ἐλευθεροστομίαν, ὡς τὸ παρρησία, Θίογν. 63, Πίνδ. Ο. 6. 19· ἀλλ' ὠσαύτως ἀπλῶς ὡς τὸ ἀπὸ στόματος, προσωρικῶς, Ἡρόδ. 1. 123, Θουκ. 7. 10· τῷ νῶ θ' ὁμοίως κατὰ τῆς γλ. Σοφ. Ο. Κ. 936· τὰ γλῶσσης ἄπο, δηλ. ὁ λόγος ἱμῶν, Εὐρ. Βάγχ. 1049· ἀντιθ. τῷ γράμμασιν, Κρατίν. Νομ. 1· οὐκ ἀπὸ γλῶσσης, οὐκ ἐξ ἀπλοῦ λόγου τοῦ στόματος, οἷον τῆς γλῶσσης συνηγόρου, ἀλλ' ἐν τῶν πραγμάτων, κατὰ τὸ ἀληθῆ, Δισχύλ. Ἀγ. 813· οὕτω, μὴ διὰ γλῶσσης, ἄνευ χρήσεως τῆς γλ., Εὐρ. Ἰκέτ. 112· ἐν ἑμιασίν .. δεδωροκῶς κού κατὰ γλῶσσαν κλύων Σοφ. Τρ. 747· — Φράσεις: πᾶσαν γλῶτταν βασιάνει, δοκιμάζει πᾶσαν τέχνην τῆς γλῶσσης, Ἀριστοφ. Σφηξ. 547· πᾶσαν ἵναί γλῶσσαν, ἀφίνω ἐλευθεράν ὄλην μου τὴν γλῶσσαν, δηλ. ὁμιλῶ ἄνευ φόβου καὶ περιορισμοῦ, Σοφ. Πη. 596· πολλήν γλ. ἔγχεαι ὁ αὐτ. Ἄποσπ. 668· κακὴ γλ., κακολογία, συκοφαντία, Πίνδ. II. 4. 505· πληθ., κερτομῖοις γλῶσσαις, δηλ. μετὰ βλασφημιῶν, Σοφ. Ἄντ. 962, πρὸλ. Ἀλ. 199· — περὶ τοῦ βοῦς ἐπι γλῶσση, κλής ἐπι γλ., ἴδε ἐν λ. βοῦς, κλεῖς.)

3) ἐπὶ προσώπων, ἄνθρωπος ὅστις εἶναι ὄλος γλῶσσα, ἀγορητής, ῥήτωρ· ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 4· Ἀριστοφ. Ἄποσπ. 719.

II. γλῶσσα ἢν λαλεῖται, ἀλλῆ δ' ἄλλων γλῶσσα, μεμυγμένη Ὀδ. Γ. 175, πρὸλ. Ἰλ. Β. 804· γλῶσσαν ἵναίαι, ὁμιλεῖν γλῶσσαν ἢ διελκεῖται, Ἡρόδ. 1. 57., 9. 16, Θουκ. 3. 112, πρὸλ. Δισχύλ. Πέρσ. 406, Χο. 564· οὕτω, γλῶσσαν νομιζέιν Ἡρόδ. 1. 142., 4. 183· γλῶσση χρῆσθαι ὁ αὐτ. 4. 109· κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλ. Ἀριστ. Ρηρ. 1. 2. 17.

2) ἀχρηστος, ἀπρηχαιωμένη, ἡ ξένη λέξις, ἢ τις χρῆξις ἐρμηνείας, αὐτ. 3. 3, 2, Παιητ. 21, 6, πρὸλ. Λουκ. Λεξίρ. 25· πρὸλ. γλῶσσημα καὶ ἴδε λέξις II. 2. III. πᾶν ὅ, τι ἔχει τὸ σχῆμα τῆς γλῶσσης (πρὸλ. γλῶσσημα). 1) ἐν τῇ μουσικῇ ἢ γλωττίς τοῦ αὐλοῦ, Δισχίν. 86. 29· Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 10, 9, κτλ. 2) τὸ γλωσσοειδὲς λαρῖον τῶν ὑποδημάτων, Λατ. lingua, Πλάτ. Κωμ. Αἰ Κακ. 4. 3) γλῶσσα γῆς, Ἄννα Κομν. (Παραγωγὴ ἀμφίβολος, πρὸλ. γλῶξ, γλωχίς.)

γλῶσσα-αλγέω ἢ -αργέω, ἀλγῶ τὴν γλῶσσαν, Πολυδ. Δ'. 185. 2) ὁμιλῶ τόσον πολὺ ὥστε ἡ γλῶσσά μου νὰ πονῆ, Ναξίανξ. 2, 313^b (Migne). γλῶσσα-αλγεία, ἢ, ἀτελεύτητος ὁμιλία, φλυαρία, Εὐρ. Μηδ. 525, Ἄνδρ. 690· μεταγεν. (γλωτταργεία Λουκ. Λεξίρ. 19.

γλῶσσαλγος, ὄν, (ἄλγος) ὁ λαλῶν τόσον πολὺ ὥστε νὰ πονέσῃ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, φλύαρος, πολυλόγος, Πολυδ. Σ'. 119, Φίλων 2. 571· ὠσαύτως γλῶσσαργος, Δίων Χρυσ. 2. 229. Πρὸλ. στόμαργος, κεφάλαλγος. γλῶσσαρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ γλῶσσα. Γαλην. 13. 238. γλῶσσημα, τό, = γλῶσσα II. 2, Μ. Ἄντων. 4. 33, Διοσκ. 3. 151. 4, 90. 2) ἀντιθ. τῷ γλῶσσα, ἢ λέξις, δι' ἣς ἀχρηστος, ἀπρηχαιωμένη, ἡ ξενικὴ λέξις ἐρμηνεύεται, Κόιντ. 1. 8, 15. II. ἡ γλῶσσα ἢ ἀιχμὴ βέλους, Δισχύλ. Ἄποσπ. 151.

γλῶσσηματίας, ὄν, ὁ, φλύαρος, πολυλόγος, ἄλγος, Βυζ. γλῶσσηματικός, ἢ, ὄν, (γλῶσσα II. 2) ἔχων ἀπρηχαιωμένην ἢ ξενικὴν μορφήν, λέξις, φράσις Διον. Ἄλ. π. Θουκ. 2, κτλ. — Ἐπίρρ. — κῶς Τιμαί. Δεξ. σ. 2.

γλωσσιδίον, ἄττ. γλωττ-, τό, ὑποκορ. τοῦ γλῶσσα, Παροιμιογρ. II. ὑποκορ. τοῦ γλωττῆ II, Πορρ. ἐν Ἠτολ. Μουσ. 273. γλωσσίς, = γλωττίς (ἢ ἴδε), Λουκ. Ἄρμ. 1.

γλωσσο-γάστωρ, ὄρος, ὁ, ἢ, ὁ διὰ τῆς γλῶσσης τοῦ τρεφόμενος, Πολυδ. Β'. 108. γλωσσο-γράφος [ἄ], ὄν, ὁ ἐρμηνεύων γλῶσσας, Ἀθήν. 114B. γλωσσο-ειδήης, ἔς, ἴδε γλωττ-.

γλωσσο-κάτοχος, ὄν, ὁ κρατῶν τὴν γλῶσσαν ἕρμενον — τὸ γλωσσοκάτοχος, II. Δίγν. 156, ὄργανον, δι' οὗ κρατεῖται ἡ γλῶσσα. γλωσσο-κηλό-κομπος, ὄν, ὁ κηλῶν, πραΰνων ἢ θέλγων διὰ κομματοειδῆς γλῶσσης, κομ. λέξις, Εὐστ. 1689. 41.

γλωσσοκομεῖτον, τό, (κομῶ) θάκη πρὸς φυλαξίν τῶν γλωσσίδων τῶν μουσικῶν ὄργάνων, Δύσιππ. Βάγχ. 4· — ὁ τύπος γλωσσόκομον, θήκη, κιθαρίδιον, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυν. 98, Α. Β. 32, ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐν παλαιᾷ Δωρ. ἐπιγραφή (Σουλ. Ἐπιγρ. 2448, viii. 25, 31), παρὰ μεταγεν. Κωμ. (Πολυδ. Γ', 154), παρὰ τοῖς Ἐδδ. (ἐνθα = κισιῶτός, πρὸλ. 2 Παρὰλ. 24. 8 κέξ. πρὸς τὸ 4 Βασίλ. ἰδ', 9 κέξ.), καὶ ἐν τῇ Κ. Δ.· ἐν Ἄνθ. II. 11. 3, πθ. = φέρετρον, ἴδε Jac. ἐν τόπῳ. II. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς κατάγματα καὶ ἐξαρθρώσεις, Γαλην. 3. 573. κ. ἀλλ. III. τὸ γυναικίον αἰδοῦν, Εὐδουλ. ἐν Ἀδῆλ. 27.

γλωσσο-μανία, ἢ, μανία πρὸς τὸ ὁμιλεῖν, ἀκράτεια περὶ τὸ λαλεῖν, Τατιαν. 3, 812A. γλωσσο-πέδη, ἢ, εἶδος φιμώτρου, Βυζ., Χρυσ. 2, 22E (Migne). γλωσσο-πέτρα, ἢ, λίθος τιμῆ ὁμοία γλῶσση ἀνθρώπου, Πλίν. γλωσσοποιεῖα, ἢ, ἡ κατασκευὴ γλωσσίδων (γλῶσσα III. 1)· καὶ γλωσσοποιός, ὄν, ὁ κατασκευάζων αὐτάς, Πολυδ. Β'. 108., 7. 153.

γλωσσο-πύρσευτος, ὄν, ὁ ἔχων εἶδος πεπυρσευμένων γλωσσῶν, Ἰω. Δαμ. 1, 680. γλωσσο-πυρσό-μορφος, ὄν, ὁ μορφήν γλωσσῶν πυρίνων ἔχων, Ἰω. Δαμ. 1, 679. γλωσσός, ἢ, ὄν, πολυλόγος, ἄλγος, Ἀρχάδ. 76. γλωσσο-τέχνης, ὄν, ὁ, ὁ γλῶσσαν ἔχων τεχνικὴν, ὁ τεχνίτης περὶ τὴν χρῆσιν τῆς γλῶσσης, Βυζ., Δ. Χρυσ. 1, 265.

γλωσσό-τμητος, ὄν, ὁ τὴν γλῶσσαν ἀποτετμημένος, Ἐδδ. (Λευ. κβ', 22)· ὠσαύτως -τῆμηςτος, Ἰουστίν. Μ. γλωσσο-τομῆς, ἀποκόπτω τὴν γλῶσσαν, Πλούτ. 2. 849B, Ἐδδ. (2 Μακκ. σ', 4). γλωσσο-χάριτες, = χαριτωγλωσσέω, κολακεύω, πρὸς χάριν καὶ ἔδωκον λέγω, Ἐδδ. (Παροιμ. 28, 23).

γλωσσώδης, ἔς, = γλωσσοειδήης, ἄλγος, φλύαρος, πολυλόγος, Ἐδδ. (Ψαλ. ρθ', 12, κ. ἀλλ.). γλῶττα, ἢ, ἄττ. ἀντὶ γλῶσσα, ὁ ἴδε. γλωττηματίξω, κάμνω νὰ ὁμιλήσῃ τις, Εὐστ. Πονημ. 134. 22, ἐν τῷ παθ. II. φλυαρῶ, Βυζ. γλωττίξω, φιλῶ διὰ τῆς γλῶσσης μετ' ἀσελγείας, ὡς αἱ περιστεραὶ Ἄνθ. II. 5. 129· ἴδε καταγλωττίξω.

γλωττιός, ἢ, ὄν, τῆς γλῶσσης, τὸ γλ. ὄργανον Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 6, 13. γλωττιός, εἶδος, ἢ, τὸ στόμιον τῆς τραχείας μετὰ τοῦ κρεατώδους ἐπιπράχματος, Γαλην. II. τὸ στόμιον τοῦ αὐλοῦ, ἐν ᾧ τὸ ποιεῖν τὸν ἦχον καλῶς ἐνετίθετο (ἴδε γλῶσσα III. 1), Λουκ. Ἄρμ. 1. III. λαρῖον ὑποδημάτων, Λοφ. Φρύν. 229. IV. πτηνὸν τὴν, κατὰ τὸν Sundevall ἢ τυγξ, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 12, 12. γλωττισμα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐκκλ. γλωττισμός, ὁ, φίλημα διὰ τῆς γλῶσσης, φίλημα ἀσελγῆς, Ἄνθ. II. 5. 132· ἴδε γλωττίξω.

γλωττο-δεφέω, αἰσχρᾷ λέξις, Λατ. fellare, E. M. γλωττο-ειδήης, ἔς, ἔχων σχῆμα γλῶσσης, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 2, 22, κτλ.· ἐν Διοσκ. 2. 216 γλωσσοειδήης. γλωττο-ποιεῖω, = γλωττοδεφέω, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1283. γλωττο-στροφῆω, εὐκινήτως τὴν γλῶσσαν στρέφω, φλυαρῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 792.

γλωχίν ἢ μέλλον γλωχίς, ἢ, γεν. -ἔνος· — πᾶσα προέχουσα ἀιχμὴ ἢ ἀκωκὴ, «μύτη», ἐντεῦθεν, 1) ἀπαξ παρ' Ὀμ., τὸ ἄκρον τοῦ λαρῖου τοῦ ζυγοῦ (ἴδε ἐν λ. ὑποκάμπτω), Ἰλ. Ω. 274. 2) ἡ ἀκωκὴ βέλους, κτλ., Σοφ. Τρ. 681, καὶ Ἄνθ. 3) Πυθαγόρειον ὄνομα γωνίας, Ἦρων. 4) τὸ πέρας, ἢ ἄκρα τοῦ κύσμου, Διον. II. 184. (Πρὸλ. γλώξ.)

γναθμός, ὁ, ἡ σιαγὼν ποιητ. τύπος τοῦ γνάθος, Ὀμ.· ὠσαύτως κατὰ πληθ., Ὀδ. Σ. 29· γναθμοῖς ἀδήλοισ φαρμάκων Εὐρ. Μηδ. 1201· περὶ τοῦ ἀλλοτριῶσι γναθμοῖσι γελᾶν, ἴδε ἐν λ. ἀλλότριος. γνάθος [ἄ], ἢ, (ἴδε ἐν λ. γένους) ἡ σιαγὼν, Λατ. maxilla, ὁ συνήθης πεζὸς τύπος τοῦ γναθμοῦ, ἀλλ' ὠσαύτως παρὰ ποιηταῖς, πρῶτον ἐν Ἦσ. Ὀμ. 14. 13· ἢ κάτω γν. Ἡρόδ. 2. 68· καὶ γνάθος καὶ τὸ ἄνω τῆς γνάθου (ἐνθα γνάθος = γένους, ἢ κάτω

σιανών), δ αὐτ. 9. 83· Ἐπαγε γνάθον, ἐφέρμουν τοὺς δόντας σου εἰς αὐτό, Ἄριστοφ. Σπῆξ. 370· γνάθος δούλος, ὀδηγός ἄνθρωπος, Εὐρ. Ἀποσπ. 284. 5· πρὸλ. γνάθων· συχν. κατὰ πληρ., Πλάτ. Φαίδρ. 254E, Ἄριστοφ. Ζ. Μ. 3. 2, 20 κ. ἄλλ. 2) μεταφ., ποταμοὶ πυρὸς δάπνοτες ἀγρίαι γνάθοις Δίσχῳλ. Πρ. 368, πρὸλ. Νο. 280. 3) μεταφ., ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. fauces, ἐπὶ στενοῦ ποταμοῦ, πόντου Σαλμυδριά γν. Δίσχῳλ. Πρ. 726, πρὸλ. Ἄν. 7. 5, 12. II. ὄμιον τῶ γένους, ἢ ἀκμῆ ἢ ἀκρα, οἷον ἐπὶ σφηνός, Δίσχῳλ. Πρ. 64.

γναθῶω, τύπτω τὴν παρειάν, ῥαπίζω, Φρόν. Κωμ. Μον. 9. γνάθων, ὠνος, δ, ὁ ἔχων ἐξωγιωμένας παρειάς, ὁ ἔχων πλῆρες τὸ στόμα· παρὰ μεταφ. κωμ. ὡς κύριον ὄνομα παρκαίτου, Πλούτ. 707E, Δόγγ. 4, 10 κ. ἄλλ., Ἀλκιφρ. 3, 34, Plaut., Terent., πρὸλ. γνάθος.

γναθώνεις, ον, ὄμιος πρὸς γνάθωνα, Πλούτ. 2. 707E. γναμπτός, ἢ, ὄν, κεκαμμένος, καμπύλος, ἰχθυόασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν Ὅδ. Δ. 369· μετὰ γναμπτήρι γένουσι γν. Ἰλ. Α. 416· πόρπας τε γναμπτάς θ' ἑλικίας Σ. 401· ὄνυχες γν. Ἰσοκ. Ἐργ. κ. Πμ. 203· γν. ἔρπιοι, ἐπὶ τοῦ θαυλοῦ, Πίνδ. Γ. 1. 82. 2) εὐγναμπτος, ζωηρός, ἐπὶ τῶν μελῶν τῶν ζώντων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀκαμπτα καὶ ἀκίνητα τῶν νεκρῶν πτωμάτων, ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσι γν. Ἰλ. Α. 669., Ω. 359, Ὅδ. Α. 393, κτλ.

3) μεταφ., εὐκαμπτος, ὀνύμενος νὰ καμφθῆ, οὕτε νόημα γναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι (ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως) Ἰλ. Ω. 41. γνάμπω (ἐν τοῖς χρόσι συχν. κνάμπω), μέλλ. -ψω Δίσχῳλ. ὄδρ. Ἐγναμψα, Ἰπ. γνάμψα· ποιητ. τύπος τοῦ κάμπτω ἐν χρόσι· παρ' Ὁμ. μόνον ἰσάκις βραχὺ φωνῆεν πρὸ τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ ῥήματος τούτου πρὴν γαίην μακρὸν (πρὸλ. ἀνα-, ἐγ-, ἐπι-, ὑπο-γνάμπω) γν. τινά, κάμπτω τὴν θέλησιν του, Δίσχῳλ. Πρ. 995.—Παλ., Νίκ. Θ. 423.

γναπτός, ἢ, ὄν, ἀδύμιον, ἀντὶ τοῦ γναμπτός, Ήσυχ. γνάπτω, γνάπτωρ, γνάφαλον ἢ -αλλον, -φεῖον, -φεός, -φρευτικός, -φεύω, -φικρός, -φος, -φω, -φισ, ἴδε ἐν κν-. γναφάλιον, τό, φυτόν τι κεκαλυμμένον ὑπὸ μεταξώδους χνῶ, ἐν χρήσει πρὸς γέμισιν προσκεφαλαίων καὶ στραμῶν, Λατ. gnaphalium, Δοιτ. 3. 132, Πίνδ. 27. 10· πρὸλ. κνάφαλλον.

γνάφαλος, ὁ, εἶδος πτηνοῦ, ampelis garrulus ἢ emberiza nivalis, Ἄριστοφ. Γ. Ζ. 9. 16, 2. γνησιο-οἰδιδάκτος, ον, γνησιῶς δεδιδαγμένος, Ἰω. Χρυσόστ. 8, 487.

γνήσιος, α, ον, (γένο) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος, δηλ. νομίμως γεννηθείς, διὰ νομίμου συζυγίας τεχθείς, ἀντὶθ. τῶ νόθος· νόθον καὶ γνήσιον Ἰλ. Α. 102. πρὸλ. Ὅδ. Σ. 202, Ἠρόδ. 3. 2, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1665, Ἀνδοκ. 16. 41, κτλ.· ὁ δὲ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσως στένει Σοφ. Ἀποσπ. 108· φρονεῖν γνήσια, ἔχω ευγενῆ φρονήματα (εἰ καὶ ταπεινὸς τὴν καταγωγήν), Εὐρ. Ἰππ. 309· γν. φρόνησια Σοφ. Ἀποσπ. 289. 2) καθόλου, πραγματικός, ἀληθής, νόμιμος, πιστός, φίλος Φωκυλ. 2· γν. γυναικες, νόμιμοι σύζυγοι, ἀντὶθ. τῶ παλλακίδες, Σεν. Κύρ. 4. 3, 1· ἀδελφός Ἄριστοφ. Ὀρν. 1659· πολεῖται Ἄριστοφ. Πόλ. 3. 5, 8, πρὸλ. 6. 4, 16· γν. τῆς Ἑλλάδος, γνήσιοι Ἕλληνες, Δημ. 118. 24· γν. ἀρεταί, πραγματικαί, ἀνυπόκριτοι, Πίνδ. Ο. 2. 21, κτλ.· ἐπὶ πυρῶν, γνήσιος τριτάτος, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπανερθόμενος, Ἰππ. Προγν. 46· γν. ἔξος Εὐθούλ. Μολ. 1· οὕτως ἐπὶ συγγραμμάτων, Γαλην.—Ἐπίερ. -ίως, νομίμως, πράγματι, ἀληθῶς, Εὐρ. Ἄλκ. 678, Λυσ. 179. 40, Δημ. 1483. 15, κτλ.· γν. φέρειν, ευγενῶς, ἀξιοπρεπῶς, Μένανδρ. Πηνίχ. 4.

γνησιότης, ητος, ἢ, νόμιμος γέννησις, ἀπ' ἀμφοῖν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Ἄριστοφ. Ρητ. 1. 5, 5. 2) εὐγένεια καταγωγῆς, δι' ὃς τίτλος τιμητικός, Βασίλ. 4, 445 α (Migne). Γνίφων, ὁ, φιλάργυρος τις, Λουκ. Β. Πρ. 23. (Συγγενὲς τῶ κνιπός.) Ἐν Ἄττ. Ἐπίερ. οἱ διὰ τοῦ κ τύποι εἶνε παλαιότεροι, κναφός, Κνίφων.

γνοφερός, γνώφος, γνοφώω, γνοφώδης, ἴδε ἐν ὄνοφ-. γνύθος, τό, σπήλαιον, κοίλωμα, ὕρμημα, Λυκόφρ. 485. γνύξ, ἐπίερ., (γόνυ) με κεκλιμένον γόνυ, «γονατιστά», Ἰλ., αἰετοε ἐν τῇ φράσει γνύξ ἔριπτεῖν, πίπτειν εἰς τὰ γόνατα, Ε. 309, 357 κ. ἄλλ. γνύπετος, ον, (γόνυ, √ΓΝΕΤ, πίπτω) πίπτω εἰς τὰ γόνατα ἔβεν γνύπετος, γνυπόδαται, εἶμαι κατηρῆς ἢ ἀδύνατος, Ἰσὺχ. γνώμα, τό, (√ΓΝΟ, γνῶνα) σημεῖον, τεκμήριον, ὡς τὸ γνώρισμα, Ἠρόδ. 7. 52, Σοφ. Τρ. 593· ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ ἵππου (ἴδε γνώμων III), Ἄριστοφ. Γ. Ζ. 6. 23, 4. II. = γνώμη, κρίσις, Δίσχῳλ. Ἄγ. 1352, Εὐρ. Ἠρακλ. 407. III. = Λατ. groma, τό μέσον τοῦ στρατοπέδου, Σουῖδ.

γνωμάτευμα, τό, κρίσις, ἀπόφθεγμα, γνωμικόν, Εὐστ. Πονημ. 98. 16. γνωμάτευτής, οὔ, ὁ ὀμιλῶν με γνωμικὰ ἀποφθίγματα, Σγλό. εἰς Ἰλ. Κ. 31. γνωμάτευμα, σχηματικῶς περὶ τίνος γνώμην, διακρίνω τι, σκιάς γν. Πλάτ. Πόλ. 516E· γν. τινί τι, μετρώ τι δι' ἑτέρου, Θεμιστ.

36B· γν. τινά, εἰ. ὁ αὐτ. 32C. II. ὀμιλῶ με γνωμικὰ ἀποφθίγματα, Εὐστ. 388. 4.

γνώμη, ἢ, (√ΓΝΟ, γν-γνώσκω) μέσον δι' οὗ γινώσκει τις, ἐπομένως, ὡς τὸ γνώμα, σημεῖον, τεκμήριον, Θεόγν. 60· ἐπὶ τῶν ὀδόντων (ἴδε γνώμων III), Ἄριστοφ. Ἰστ. Ζ. 6. 22, 12.

II. τὸ ὄργανον δι' οὗ τις ἀντιλαμβάνεται ἢ γινώσκει, τὸ πνεῦμα, ὁ νοῦς καὶ αἱ διαφόροι αὐτοῦ ἐνέργειαι. 1) ἀνέτης, κρίσις, διάνοημα, διάνοια (τῆς ψυχῆς ἢ γν. Πλάτ. Νομ. 672B)· ἐκμαθεῖν ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γν. Σοφ. Ἄντ. 166· αἰτ. ἀπόλ., γνώμην ἰκανός, νοῦν ἔχων, Ἠρόδ. 3. 4· γν. ἀγαθός, κακός Σοφ. Ο. Τ. 687, Φ. 910· τοῖσδε τὴν γν. ὁ αὐτ. Ἠλ. 1021· ὡσαύτως, κατὰ γν. Ἰῆρις ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1038.—γνώμα διπλῶαν θέτο βουλάν Πίνδ. Ν. 10. 167· γνώμη μαθεῖν τι Σοφ. Ο. Κ. 403· γνώμη κυρήσθαι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 398· γνώμη φρενῶν, ἀντὶθ. τῶ ὄργη, αὐτόθι 524· γνώμης εὐνέσει Θεουκ. 1. 75· ἀντὶθ. τῶ ἰσχύς καὶ σώμα, ὁ αὐτ. 3. 11, Σεν. Κύρ. 1. 3, 10· γνώμης ἄπτεσθαι, προσβῆλαιεν τὸν ἐγκέφαλον, ἐπὶ οἴνου ἢ πυρετοῦ, Ἰππ. Ὀξ. 394, Ἄμμ. 759.—γνώμην ἔχειν, ἐνοεῖν, Σοφ. Ἠλ. 214, Ἄριστοφ. Ἄγ. 396· φρόντων γν. ἴσχειν Σοφ. Φ. 837· οὕτω, προσέχει γνῶμην (ὡς τὸ πρ. νοῦν), εἶδω προσοχὴν, προσέχω, δεῦρο τὴν γν. προσίχετε Εὐπολ. Ἄστρ. 5· ὡσαύτως Θεουκ. 1. 95.—δηλοῦν τὴν γν. ἔν τι, φανερῶν τὴν εὐφραν μου ἐν. . . ὁ αὐτ. 3. 37· ἐν τῇ γνώμῃ παρέστη τι Δημ. 44. 26.—ἀπὸ γνώμης, με καλὴν συνείδησιν, Δίσχῳλ. Εὐμ. 674· ἀλλά, οὐκ ἀπὸ γν., οὐχὶ ἀνε κρίσεως, εὐλόγως, Σοφ. Τρ. 389· ἄτερ γνώμης Δίσχῳλ. Πρ. 456· ἄνευ γν. Σοφ. Ο. Κ. 591—γνώμη, δικαίος, ὀρθῶς, Σεν. Ἄν. 2. 6, 9· γνώμη τῇ ἀρίστη (ἐνν. κρίνειν ἢ δικάζειν), συμφωνῶς πρὸς τὴν ἀρίστην κρίσιν· φράσις ἐν τῷ ὄροφ τοῦ δικαστοῦ, Ἄριστοφ. Ρητ. 1. 15, 5, κτλ., πρὸλ. Ἠλ. Ν. 6. 11, 1· οὕτω, περὶ ὧν ἂν νόμοι μὴ ὦσι, γνώμη τῇ δικαιοτάτῃ κρίνειν Δημ. 493. 1· γνώμη τῇ δ. δικάσειν ὀμιωκόσιν ὁ αὐτ. 652. 25, πρὸλ. 1006. 26· τῇ δικ. γν. Ἄριστοφ. Πόλ. 3. 10, 5. 2) ἡ ψυχὴ τίνος, δηλ. ἡ βούλησις, ἢ θέλησις, ἢ διάθεσις, ἢ κλίσις, εὐσεβεῖ γνώμη Πίνδ. Ο. 3. 73· γν. Διὸς Δίσχῳλ. Πρ. 1003· ἐν γνώμῃ γεγονέναι τι, διατελεῖ ὑπὸ τῆς εὐνοίας τίνος, Ἠρόδ. 6. 37· πάσῃ τῇ γνώμῃ, με ὄλον τὸν ἔζλον, αὐτόθι 45· τίνα γν. ἔχει τις; Ἀνδοκ. 14. 9, κτλ.· τὴν γν. ἔχειν πρὸς τινα ἢ τι, ἔχω διάθεσιν ἢ κλίσιν πρὸς. . . Θεουκ. 3. 25., 5. 13· περὶ τινα Ἰσοκρ. ἐμπιπλάναι (ἢ ἐκπ-) τὴν γν. τίνος, ἰκανοποιεῖν τὰς ὀρέξεις, Σεν. Ἄν. 1. 7, 8, Ἐλλ. 6. 1, 15· ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης, ἐξ οἰκείας θελήσεως, Θεουκ. 4. 68· ἐκ μῖας γν., ὁμοφώνως, συμφώνως, Δημ. 147. 1· οὕτω, μιᾶ γνώμῃ Θεουκ. 1. 122., 6. 17· διὰ μῖα γν. γίγνεσθαι Ἰσοκρ. 69B—κατὰ γνώμην, κατὰ τὴν διάθεσιν ἢ ἐπιθυμίαν τίνος, θεῖναι τι κατὰ γνώμην ἐμὴν Εὐρ. Ἄνδρ. 737, πρὸλ. Δημ. 14. 3.—κατὰ πληρ., φίλινα γνώμῃ, φιλικὰ αἰσθημάτων Ἠρόδ. 9. 4. III. τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τοιοῦτων ἐργασιῶν τοῦ πνεύματος, κρίσις, «ἰδέα», πλείστος εἰμι τῇ γνώμῃ, κατὰ τὸ πλείστον κλίνω εἰς τὴν γνώμην δεῖ. . . Ἠρόδ. 7. 220· οὕτω, ταύτῃ πλείστον τὴν γν. εἰμὶ 1. 120· ἢ πλείστη γν. ἐστί μοι 5. 126· πλείστον φέρει ἢ γν. τινί 3. 77· τὸ πλείστον τῆς γνώμης εἶχων. . . προσμύειται Θεουκ. 3. 31· γνώμην τίθεσθαι Ἠρόδ. 3. 80· οὕτως γνώμην ἔχειν, εἶναι ταύτης τῆς γνώμης, Θεουκ. 7. 15, Σεν. Κύρ. 6. 2, 8· εἰ τι γν. τοιαύτην παραιστήκει περὶ ἐμοῦ Ἀνδοκ. 8. 14· τὴν αὐτὴν γν. ἔχειν Θεουκ. 2. 55· τῆς αὐτῆς γν. εἶναι ἢ ἔγεσθαι ὁ αὐτ. 1. 113, 140· ὁ αὐτός εἰμι τῇ γν. ὁ αὐτ. 3. 38· ἀλλά, γνώμην ἔχειν, ὡς τὸ λόγον ἔχ., ἔχει ὀρθῶς, Ἄριστοφ. Νεφ. 157—κατὰ γν. τὴν ἐμὴν, mea sententia, κατὰ τὴν γνώμην ἢ κρίσιν μου, Ἠρόδ. 2. 26., 5. 3· ἔλλειπτ., κατὰ γν. τὴν ἐμὴν Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 153· καὶ ἀπόλ., γνώμην ἐμὴν ὁ αὐτ. Σφρξ. 983, Εἰρ. 232· ἀντὶθ. τῶ παρὰ τὴν γν., ἐναντίον τῆς επικρατοῦσης γνώμης, Θεουκ. 1. 70., 4. 19, 40· εἰπέ μὴ παρὰ γν. ἔμοι Δίσχῳλ. Ἄγ. 931, πρὸλ. Ἰκέτ. 454—συχνάκις ἐπὶ γνωμῶν ἄς δημοσίᾳ ἐξέφερον οἱ ῥήτορες, ἐστάναι πρὸς τὴν γν. τίνος Θεουκ. 4. 56· Θεμιστοκλέους γνώμῃ, κατὰ τὴν γνώμην καὶ συμβουλὴν τοῦ Θεμ., ὁ αὐτ. 1. 90, 93· γνώμην ἀποφαίνω, ἐξηγοῦμαι, φανερῶν τὴν «ἰδέαν» μου, Ἠρόδ. 1. 40· ἀποδεικνύσθαι αὐτόθι 207· ἐκφραίνειν 5. 36· τίθεσθαι Σοφ. Φ. 1448, Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 658· ἀποφαίνεσθαι Εὐρ. Ἰκέτ. 338· δηλοῦν Θεουκ. 1. 90· ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 3. 36. 2) ὡς τὸ Λατ. sententia, πράσις, σχέδιον, γνώμην εἰσφέρειν Ἠρόδ. 3. 80, 81· εἰπτεῖν Θεουκ. 8. 68, κτλ.· προσεῖναι ὁ αὐτ. 3. 36· γνώμῃ τρεῖς προσέεατο Ἠρόδ. 3. 83· ἐντύθειν, γνώμην νικά, περισχέει ἢ πρῶτασις τῶν, Ἄριστοφ. Σφρξ. 594, Νεφ. 432· κρατεῖν τῇ γν. Πλούτ. Κορ. 17.—περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἄγ. 51, ἴδε ἐν λ. ὄσφαρος. 3) γνώμῃ, τὰ γνωμικὰ ἀποφθίγματα τῶν σοφῶν ἀνδρῶν, συχνάκις ἐν συλλογαῖς, Λατ. sententiae ἴδε γνωμικός, καὶ πρὸλ. Σοφ. Ἀγ. 1091, Σεν. Κυν. 13, 3, Ἰσοκρ. 36C, Ἄριστοφ. Ρητ. 2. 20, 1., 2. 21, 2 κέξ. 4) σημασία, σκοπός, ἀπόφασις, ἀπὸ τοῖσδε γνώμης, με τοιοῦτον τινα σκοπόν, Θεουκ. 3. 92· γνώμην ποιεῖσθαι, μετ' ἀπαρ., ἀποφασίζω νὰ κάμω τι, ὁ αὐτ. 6. 128· κατὰ γνώμην, ἐπὶ ὀρισμένου σκοποῦ, Διον. Ἄλ. 6. 81—τίνα ἔχουσα γνώμην; με τίνα σκο-

πόν; 'Ηρόδ. 3.119· οίδα δ' οὐ γνώμη τίνι, δὲν γνωρίζω με τίνα σκοπὸν, Σοφ. Ο. Τ. 527, πρβλ. Δλ. 448· ἡ ἔμπασα γν. τῶν λεχθέντων, ἡ καθόλου, ἐννοία ἢ σημασία .., Θουκ. 1. 22· ἦν τῶν τελείων ἢ γνώμη .., ἴνα .., ὁ σκοπὸς τοῦ τεύχ. ἤτο .., νά .., ὁ αὐτ. 8. 90.

γνωμηδόν. ἐπίρρ. (γνώμη III. 2), κατὰ γνώμας, γνώμην πρὸς γνώμην, πυνθάνεσθαι Διον. 'Αλ. 9. 43.

γνωμηδίων, τό, ὑποκορ. τοῦ γνώμη, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 100, Νεφίλ. 321.

γνωμηδιώτης, ου, ὁ, ὁ ὁμιλῶν με γνώμικα ἀποφθέγματα (γνωμηδία), Κρατίν. ἐν 'Αδύλ. 155 κατὰ τὰ ἀριστα τῶν χειρογρ.· ὁ Μεινεκε ἀναγνωσκεί γνωμηδιώτης, ὅπερ ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ εἶναι γνωμοδιδάκχτης.

γνωμικός, ἡ, ὄν, (γνώμη III. 3) ὁ μεταχειριζόμενος γνώμιας, γνωμικὰ ἀποφθέγματα, ποιηταί γν. εἶναι οἱ διδασκαλικοὶ ποιηταί, οἳτο Σόλων, Φωκυλίδης, Θεόγνης, κτλ., 'Αδύλ. 191Ε· γν. ἄ φυσίς Φιλῶλ. ἐν Στοβ. 'Εκλ. 1. 8.—'Επίρρ. -κῶς 'Αδύλ. 191Ε.

γνωμο-δοτέω, εἶδω γνώμην, Σουίδ.

γνωμολογέω, (λόγος) ὁμιλῶ με γνώμικὰ, 'Αριστ. Ρητ. 2. 21, 1, Ρητ. 'Αλ. 33, 9.— ῥήματ. ἐπίθ. **γνωμολογέτεον** αὐτ. 33, 3.

γνωμολογία, ἡ, τὸ ὁμιλεῖν με γνώμικὰ, Πλάτ. Φαῖδρ. 267C, 'Αριστ. Ρητ. 2. 21, 1· συλλογὴ γνωμικῶν, Πλούτ. Κλάτων Πρεσθ. 2.

γνωμολογικός, ἡ, ὄν, πλήρης γνωμικῶν, 'Αριστ. Ρητ. 'Αλ. 33, 3, Δημ. Φαλ. 9.—'Επίρρ. -κῶς Walz Ρητ. 1. 206.

γνωμονικός, ἡ, ὄν, (γνώμων I) ἀρμόδιος ὅπως παράσχῃ κρίσιν, Σεν. 'Απομ. 4. 2, 10· πεπειραμένος, ἔμπειρος ἐν τινι πράγματι, τινος Πλάτ. Πολιτ. 467C.

γνωμονολογικός, ἡ, ὄν, πλῆρης γνωμικῶν, 'Αριστ. Ρητ. 'Αλ. 33, 3, Δημ. Φαλ. 9.—'Επίρρ. -κῶς Walz Ρητ. 1. 206.

γνωμονικός, ἡ, ὄν, (γνώμων I) ἀρμόδιος ὅπως παράσχῃ κρίσιν, Σεν. 'Απομ. 4. 2, 10· πεπειραμένος, ἔμπειρος ἐν τινι πράγματι, τινος Πλάτ. Πολιτ. 467C.

γνωμονολογικός, ἡ, ὄν, πλῆρης γνωμικῶν, 'Αριστ. Ρητ. 'Αλ. 33, 3, Δημ. Φαλ. 9.—'Επίρρ. -κῶς Walz Ρητ. 1. 206.

γνωμόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ γνώμων II.

γνωμοσύνη, ἡ, φρόνησις, κρίσις, Σόλων 8. 1.

γνωμοσύπῳ, κατασκευάζω, «χύνω εἰς τύπον» γνωμικὰ, 'Αριστοφ. Θεσμ. 55.

γνωμοσύπικός, ἡ, ὄν, ἐπιτιθέοις εἰς ποιήσιν γνωμικῶν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1379.

γνωμο-τύπος [ῶ], ον, (τύπτω) ἀποφθέγματα γνωμικὰ ποιῶν, ἀποφθεγματικὸς ὁμιλῶν, 'Αριστοφ. Βατρ. 877, Νεφ. 950· γν. μάλιστα οἱ ἀγροῖκοι 'Αριστ. Ρητ. 2. 21, 9.— **γνωμοτυπία** 'Ησύχ.

γνώμων, ονος, ὁ, (√ΓΝΩ, γι-γνώσκω) ὁ γνώσκων ἢ ἐρευνῶν, κριτής, ἐρμηνευτής, θεοφάτων Διόγυλ. 'Αγ. 1130· τῶν παραχρήμα Θουκ. 1. 138· γλώττια γν. (ἐνν. γλυκέων καὶ δριμύτων) Σεν. 'Απομ. 1. 4, 5.—παρὰ Λυσ. 110. 28, γνώμονες εἰσιν οἱ φιλάκας ἢ ἐπόπται τῶν ἱερῶν ἐλαίων ἐν 'Αθήναις, ἴδε Bremi.

II. ὁ γνώμων ἦτο δεικτικὸς τοῦ ἡλιακοῦ ὠρολόγιου καὶ αὐτὸ τὸ ὠρολόγιον, Πλούτ. 2. 1006Ε, 'Ηρόδ. 2. 109, κτλ.· ὁ ἐπειρόνησεν ὁ 'Αναξίμανδρος, Διογ. Α. 2. 1, Εὐστ. II. Ε. 504Α, κτλ. **2)** = κλεψύδρα 'Αδύλ. 42B.

III. οἱ γνώμονες, οἱ δὲδόντες οἱ δεικνύοντες τὴν ἡλιακὴν τοῦ ἴππου, Σεν. 'Ιππ. 3. 1, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6. 23, 1· ἴδε γνώμη I, γνώμα.

IV. τοῦ ξυλοσχητοῦ ἢ «γωνιά», τὸ γνωμότερον, Λατ. norma, 'Αριστ. Κατηγ. 14, 4, Φυσ. 3. 4, 4, Πρὸβλ. 15. 9.— ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, γνώμων, πρβλ. Εὐκλ. 2 'Ορ. **2)** μεταφρ., ὡς τὸ Λατ. norma, κανὼν τοῦ βίου, Θεόγν. 543· τὸν γν. τοῦ ἴσθου λόγου προσέχειν Συλλ. 'Επιγρ. 4957. 44.

V. διατήμησις, Α. Β. 233.

VI. γνώμωνες, παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ἦσαν οἱ πέντε περιττοὶ ἀριθμοί, ἴδε Böckh Φιλόλων 143.

γνωρίζω, μέλλ. ἀττ. -ῶ· πρῆμ. ἐγνωρίζω Πλάτ. Φαῖδρ. 262B (√ΓΝΩ, γι-γνώσκω)· κάμνω γνωστόν, δεικνύω, ἐξηγουμαι, Διόγυλ. Πρ. 487, κ. ἄλλ.· «ἄλλ.» ἢ μεταβατικῆ αὐτῆς σημασία κατὰ τὸ πλεῖστον φαίνεται ἐν τῷ παθητικῷ, γίνωμαι γνωστός, Πλάτ. Πολιτ. 428Α, 'Αριστ. 'Αν. Πρ. 2. 16, 1, κτλ. **6)** μετ' αὐτ. προσ., κάμνω γνωστόν, τινὰ τινι Πλούτ. Φαβ. 21.

II. τὸ πλεῖστον ὡς τὸ εἰδέναι ἢ ἐγνωσέναι, λαμβάνω γνώσιν τινος, γίνωμαι γνώριμος με τίνα ἢ μετ' αὐτὸν, ἀνακαλύπτω, μ. μεταφρ., τοῦργον ὡς οὐ γνωρισίμῳ σοι .. δόλω προσέβρπον Σοφ. Ο. Τ. 538, πρβλ. Θουκ. 5. 103, Μενάνδρ. 'Ασπ. 8, Πλάτ., κ. ἄλλ., 'Αριστ. Φυσ. 1. 1, 1, κ. ἄλλ.· ὠσαύτως γν. περὶ τὴ ἢ περὶ τινος ὁ αὐτ. Μεταφρ. 3. 3, 6., 6. 11, 13. **2)** προσκτώμαι γνωριμίαν με τίνα, τινὰ Πλάτ. Δίχ. 181C, Δημ. 924. 28.— Παθ., ἐγνωρισμένοι αὐτῷ, οἳτινες εἶχον λῆβε τὴν γνωριμίαν του, ὁ αὐτ. 925. 5.

γνωρίμιος, ον, σπανίως ἡ, ον, Πλάτ. Πολιτ. 614F (√ΓΝΩ, γι-γνώσκω)—γνωστός, γνώριμα λέγεις αὐτόθι 558C· φίλα τε καὶ συνήθη καὶ γν. ὁ αὐτ. Νόμ. 797E· λόγος γν. τινι Δημ. 34. 29· ὀνόματα γν., οἰκεία, 'Αριστ. Ποιητ. 9, 7, κ. ἄλλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, Πλάτ., κ. ἄλλ.· γνωριμώτερον ποιεῖν τινὰ τινι Σεν. Κύρ. 5. 5, 28.—ὡς οὐσιαστ., γνώριμος, φίλος, ἑταῖρος ἢ καὶ γν. ἄλλος 'Οδ. II. 9· ἀλλὰ πάντοτε ὀλιγώτερον τι τοῦ φίλος, Δημ. 320. 16· τοὺς συνήθεις τε καὶ γν. Πλάτ. Πολιτ. 375E, πρβλ. Σεν. 'Απομ. 2. 3, 1, Δημ. 538. 10, κτλ.—μαθητής, ἀντίθ. τῷ διδάσκαλος, Φιλῶστρ. 591, Πλούτ. 2. 448E, 'Επιγρμ. 'Ελλήν. 883.

II. γνωστός τοῖς πᾶσι, διάσημος, διακεκριμένος, οἱ γνῶ-

ριμοί, οἱ ἐπίσημοί, ἤτοι ἡ πλοῦσι 4. 4, ἀντίθετον τῷ δῆμος, Σεν. 'Ελλ. 2. 2, 6, πρβλ. 'Αριστ. Πολ. 4. 4, 2 καὶ 21.—ὤπερθι, οἱ ἐν ταῖς πόλεσι γνωριμώτατοι Δημ. 424. 7.

III. 'Επίρρ. -μωσ, εὐνοήτως, σαφῶς, γν. αἰνέξομαι Εὐρ. 'Ηλ. 946· γν. μοι πάντω φράσεις 'Αντιφ. 'Ασπ. 1. 6· πᾶσι γν. γράφειν Δημ. 722. 15· γν. μᾶλλον λέγειν, ἀντίθ. τῷ οὐ σαφῶς, 'Αριστ. 'Εν. Ζ. 2. 8, 1, κ. ἄλλ. **2)** οἰκείως, γν. ἔχειν τινί, φιλικῶς διακείμαι πρὸς τίνα, Δημ. 1247. 14.—Σχεδόν μόνον παρὰ πεζοῖς, ἴδε τὰ μνημονευθέντα χωρία.

γνωριμότης, ἡτος, ἡ, γνωριμία, Στοβ. 'Εκλ. 2. 130.

γνωρίσις, εως, ἡ, γνωριμία, τινος, μετὰ τινος, Πλάτ. Πολιτ. ἐν ἀρχῇ, κτλ. **2)** γνώσις, ὁ αὐτ. Νόμ. 763B, Σοφ. 219C.

γνωρίσμα, τό, ἐκεῖνο δι' οὐ πράγμα τι γίνεσται γνωστόν, σημεῖον, τεκμήριον, Σεν. Κύρ. 2. 1, 27, 'Αριστ. Φυσιογν. 1, ἐν τέλ.· γνωρίσματα, σημεῖα δι' ὧν ἀπολεσθέν παιδίον ἀναγνωρίζεται, Πλούτ. Θητ. 4, κτλ.

γνωρισμός, ὁ, τὸ ποιεῖν γνωστόν τι, 'Αριστ. 'Αναλ. 'Υστ. 2. 3, 2. **II.** ἀναγνωρισμός, Ε. Μ. 733. 25, Σουίδ.

γνωριστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γνωρίσῃ, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 10. 9, 16.

γνωριστής, οῦ, ὁ, ὁ λαμβάνων γνώσιν τινος καὶ διακρίνων, δεικτικὸς 'Αντιφῶν 140. 37. **2)** ὁ ἔχων γνώσιν τινος, σαφῆς, προφήτης, 'Εδδ. 4 Βασ. 23, 24, 'Ακχλ. Δευτ. 18, 11.

γνωριστικός, ἡ, ὄν, ἐπιτιθέοις πρὸς πρόσκτησιν γνώσεως, Πλάτ. 'Ορ. 414C, 'Αριστ. π. Ψυχ. 1. 2, 13· τινος ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 2, 10· περι τινος ὁ αὐτ. Μεταφρ. 3. 2, 20.

γνωσι-γραφία, ἡ, δικαστικὴ ἀπόφασις, Λογγ. (Walz Rhet. Gr. 9. 547, 21).

γνωσιμάχῳ, μάχομαι πρὸς τὴν ἰδίαν μου γνώμην (ἴδε Α. Β. 33, κτλ.), ἢ ἐννοῶ τὰς δυνάμεις μου (ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς τοῦ ἑθροῦ)· ἐπομένως, ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι, 'Ηρόδ. 3. 25., 7. 130, Εὐρ. 'Ηρακλ. 706, 'Αριστοφ. 'Ορν. 555 (πρβλ. γνώσις τάχα, ταχέως θά ἐννοήσῃς, Διόγυλ. 'Αγ. 1649· γίνωσκε δ' ἄλλκῃν Εὐρ. 'Εκ. 227)· γν. μὴ εἶναι ὁμοῖοι, ὑποχωρῶ καὶ ὁμολογῶ ὅτι .., 'Ηρόδ. 8. 29. **II.** παρὰ μεταφρ. πεζοῖς, ἀγωνίζομαι ἀπομαρτυρικῶς, Φίλων 1. 526, κτλ. (ὅστις ὠσαύτως ἔχει καὶ τὸ οὐσιαστ. -μαχία)· γνωσιμαχῶσαντες πρὸς ἀλλήλους, ἐθθόντες εἰς συμβιβασμὸν μετ' ἀγῶνα πρὸς ἄλλ., Διον. 'Αλ. 9. 1.

γνώσις, εως, ἡ, (√ΓΝΩ, γι-γνώσκω) τὸ νὰ ζητήσῃ τις νὰ μάθῃ, ἢ μετὰ κρίσεως ἐξέτασις ἢ ἐρευνα ἰδίως δικαστικῆ, Λατ. cognitio, τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις Δημ. 302. 28· τὴν τοῦ δαιτητοῦ γν. ὁ αὐτ. 544. 2, πρβλ. 79. 1., 775. 14, Λυκούργ. 168. 1.

II. τὸ γινώσκειν, κατέχειν τι ἐν τῇ δικαιοσίᾳ, συχν. παρὰ Πλάτ., ὡς Πολιτ. 478C, 'Αριστ., κ. ἄλλ.— ἰδίως· ὑψηλοτέρα γνώσις, βαθυτέρα σοφία, Α' 'Επιστ. π. Κορινθ. 8. 7, 10, π. 'Ερεσ. 3. 19, 'Εκκλ.· πρβλ. γνωστικός. **2)** γνωριμία μετ' ἀνθρώπων τι, πρὸς τίνα παρ' Διόγυλ. 8. 4. **3)** τὸ γνωρίζειν, ἀναγνωρίζειν, Θουκ. 7. 44. **4)** σαρκικὴ γνωριμία, μῖσις, Κλήμ. 'Αλ. 470.

III. τὸ νὰ εἶναι τι γνωστόν, γνώσιν ἔχει τι = γινώσκεται Πλάτ. Θεαιτ. 206B—φῆμη, ὑπόληψις, 'Ηρωδιαν. 7. 5, Λουκ. 'Ηροδ. 3.

γνωστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γνωρίσῃ, Πλάτ. Πολιτ. 396A.

γνωστήρ, ἡρος, ὁ, ὁ γνωρίζων, ἐγγυητής, Λατ. cognitor, notor, Σεν. Κύρ. 6. 2, 39, πρβλ. Piers. Μοῖρον 116.

γνωστήριος, ον, ὁ, ὁ γινώσκων, τῶν ἐθθῶν Πρβλ. 'Αποστ. κς', 3· ἰδίως ὁ γινώσκων τὸ μέλλον, προφήτης, μάντις, 'Εδδ. (1 Βασιλ. κη', 3).

II. = γνωστήρ, ἐγγυητής, βεβηλωτής, Πλούτ. Φίλμ. 4, κτλ.

γνωστικός, ἡ, ὄν, ἰκανὸς εἰς τὸ γινώσκειν ἢ γνωστικῆ (ἐνν. δύναμις), ἢ δύναμις ἢ ἰκανότης τοῦ γινώσκειν, ἀντίθ. τῷ ἢ πρακτικῆ, Πλάτ. Πολιτ. 258E, κτλ.· οὕτω, τὸ γνωστικὸν αὐτόθι 261B—οἱ γνωστικοί, φιλόσοφοι ἰσχυριζόμενοι ὅτι εἶχον βαθυτέρα σοφίαν, 'Εκκλ.—'Επίρρ. -κῶς, συχν. παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 292 c, 1020 α, κ. ἄλλ. (Migne).

γνωστός, ἡ, ὄν, ἰσοδύναμος τύπος τῷ γνωτός (δ' ἴδε), ὅστις ἔχει γνωσθῆ ἢ δύναται νὰ γνωσθῆ, Διόγυλ. Χο. 702, Σοφ. Ο. Τ. 361, Πλάτ. Θεαιτ. 205B, Σεν. 'Ελλ. 2. 3, 44, κτλ.—'Επίρρ. -τώσ, καθάρως, σαφῶς, 'Εδδ. (Παροιμ. κς', 23), Εὐστ. 1540. 1. **II.** ὡς οὐσιαστ. (πρβλ. γνωτός II), = γνώριμοι, οἱ ἐπίσημοι, οἱ προέχοντες, Σύμμ. II. Δ. (Παροιμ. λς', 23).

γνωτός, ἡ, ὄν, παλαιότερος καὶ δοκιμότερος τύπος τοῦ γνωστός, Εὐστ. 400. 26., 1450. 62, πρβλ. 'Ελμσλ. Ο. Τ. 361.—ἐπὶ πραγμάτων, ἐννοούμενον, νοθῆν, γνωστόν, 'Π. II. 401, 'Οδ. Ο. Τ. 182· γνωτὰ κοῦκ ἀγνωτὰ μοι Σοφ. Ο. Τ. 58· αὐτόθι 396, ἔχομεν: [μαντείαν] ἐκ θεῶν του γνωτόν.—ἐνθά ἴσως τὸ γνωτόν εἶναι οὐδ., πράγμα διδαχθῆν ὑπὸ τινος θεοῦ. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὃν γνωρίζει ὁ κόσμος, 'Οδ. Φ. 218, Σοφ. 'Αποσπ. 235.—παρ' Ομ. ὠσαύτως ὡς οὐσιαστ., συγγενῆς, ἀδελφός, γνωτωτοῖ τε γνωτῶι τε, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, 'Π. Ο. 350· θάλαμον γνωτωτός τε λιποῦσα I. 174, πρβλ. Χ. 234· γνωτόν μητρύιης Ν. 697.

γνωτο-φόνος, ον, ὁ φρονεῖς τῶν ἰδίων συγγενῶν, ἀδελφοκότος, Νόνν. Δ. 26. 82· θηλ. γνωτο-φόντις, Λυκούργ. 1318.

γοάω, γοάει, -άουσα Ἄπολλ. Ρόδ., κτλ. Ἄωρ. γ' πληθ. -άουσι Μόσχ. 3. 24. εὐκτ. γοάουεν (Βεγκ. -όφωεν) Ὀμ. γοῶν Δίσχλ. Πέρσ. 676, Ἔπ. γοήμεναι Ἰλ. Ε. 502. μετοχ. γοῶν. -όωσα Ζ. 373, κτλ. Ἔπ. παρατ. γῶν Ὀδ. Κ. 567, Ἰων. γοάσκειν Ὀδ. Θ. 92. Ἔπ. ἀόρ. ε' γῶν Ἰλ. Ζ. 500. μέλλ. γοήσομαι Ὀμ., μεταγεν. γοήσω Ἀνθ. Π. 7. 638, Νόνν. ἀόρ. α' ἐγόησα Ἀνθ. Π. 7. 599, 611.—Μέσ., Τραγ., Ξεν. Κύρ. 4. 6, 9 (σὺδαμου ἀλλαχού παρὰ πεζοῖς).—Παθ., ἴδε κατωτέρω (ἴδε γόος).

Σπενάξω, πενθῶ, θρηγῶ γοερός, Ὀμ.—μετ' αἰτ., θρηγῶ, ἰδύρομαι, κλαίω διὰ τινα, Ἰλ. Π. 857, κτλ. Ὑπέρ τινος Μόσχ. 4. 83.—οὔτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ (σὺδαμου παρ' Ὀμ. εἰμή κατὰ μέλλ.), γοᾶσθε Δίσχλ. Πέρσ. 1072, πρβλ. Ηερμ. Χο. 622 (632) γοᾶσθε εἰ τὸ ἐδύρματα Σαρ. Τρ. 51. ἀμφί νιν γωόμενος αὐτόθι 937.—Παθ., γοᾶται Δίσχλ. Χο. 632. γοηθεῖς Ἀνθ. Π. 7. 371.

γογγοροεδής, ἐς, ὁμοίος πρὸς γογγρον, ἤτοι ἔγγελον, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 14, 1.

γογγοροκτόνος, ον, ὁ τὰς ἐγγέλεις ἀποκτείνει, Πλούτ. 2.966Α. γόγγρος, ὁ, ἔγγελος τῆς θαλάσσης, Λατ. conger, Ἄλεξ. Ἐπτ. 1, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 17, 6, κτλ. ἐντεῦθεν ὑποκορ. γογγρόν, τὸ, Σχόλ. Ὀππ. II. ἐκφουσί τις τῶν δένδρων, ῥέζος, Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 8, 6.

γογγρώνης, ἡ, ἀπόστημά τι κατὰ τὸν τράχηλον, Ἰππ. 1175C. πρβλ. γόγγρος II.

γογγυίζω, ἀόρ. ἐγόγγυσα, «μουρμουρίζω», ἀγανακτῶ, Ἄρρ. Ἐπικτ. 1. 29, 55 κ. ἀλλ., Εὐάγγ. κ. Ματθ. κ', 11, κ. Ἰω. σ', 41, κτλ. ἴδε Λοβ. Φρόν. 358. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν περισσεύων, Πολυδ. Ε', 89, (πρβλ. Σανσκρ. gung, gungāmi (murmuro), Σλαβ. (gagnanije (γογγυρισμός).)

γογγυλάτης [α], ὁ, ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ σφενδονῶν σφαιράς πυρός, Λυκόφρ. 435.

γογγύλη, ἡ, = γογγυλίς, Πολυδ. Σ', 54. ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν ἀττικιστῶν, Λοβ. Φρόν. 103, ἀλλ' ἐν χρήσει ἐν τῇ χυδατῇ γλώσσῃ Σκύθου παρ' Ἄριστοφ. Θεσμ. 1185, καὶ παρὰ μεταγ. συγγραφ. ὡς Διοκλῆς παρ' Ἀθην. 59Α, Διοσκ. 2. 134, Στράβων, κτλ. Περὶ τοῦ ἐν Ἄριστοφ. Εἰρ. 28, ἴδε ἐν λ. γογγύλος.

γογγυλίξω, γογγυλέω, ἴδε ἐν λ. γογγύλλω.

γογγυλίς, ἰδος, ἡ, εἶδος λαχάνου μὲ στρογγυλοειδῆ τὴν ῥίζαν «θαυκί», Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 476, πρβλ. Κωμικούς παρ' Ἀθην. 369. γογγυλίδια, ἐσφαλίμ. γραφ. ἀντὶ γογγυλίδας παρ' Ἐρωτιαν. σ. 116, Γαλν. Λεξ. σ. 454.

γογγύλλω, στρογγύλον παιδί, ἐκ διορθώσεως τοῦ Πέρσ. ἐν Ἄριστοφ. Θεσμ. 56, γογγυλίξει (ἕπερ ὁ Σουῖδ. ἐρμηνεύει διὰ τοῦ μεταστρέφειν) οὔτως ὁ Κόβητος ἐν V. LL. προτιμᾷ ξυγγογγύλλας ἀντὶ -υλίσας ἐν Ἄριστοφ. Θεσμ. 61, Δυσ. 973. καὶ γογγυλεῖν φαίνεται ἐσφαλίμ. γραφ. παρ' Ἦσυχ. ἀντὶ τοῦ γογγύλλειν.

γογγύλο-εοδής, ἐς, στρογγυλοειδής, Σχόλ. Νικ. Θ. 855.

γογγύλος [υ], η, ον, = στρογγύλος, κυκλοτερής, Δίσχλ. Ἀποσπ. 182. μάσα γογγύλη Ἄριστοφ. Εἰρ. 28. λίθος γ. Συλλ. Ἐπιγρ. 160 α. 22, πρβλ. Böekh σ. 274. II. ὡς οὐσιαστ. γόγγυλος, ὁ, (προπαροξ. κατὰ τὸν Ἀρχαδ. 56) = κόνδυλος, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 435 (γογγύλη χεῖρ παρ' Εὐδοκ.)

γογγυλώδης, ἐς, (εἶδος) στρογγυλοειδής, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Εἰρ. 789.

γογγυλ-ωπός, ον, ὁ ἔχων στρογγύλον πρόσωπον, εὐτραφῆς φαινόμενος, Ἦσυχ.

γογγύσις, εως, ἡ, = τῷ ἔπομ., Ἐβδ. (Ἄριθμ. ιδ', 27).

γογγυσιμός, ὁ, (γογγύζω) ψιθυρισμός, «μουρμουρίσμα», Μ. Ἄντων. 9. 37, Ἐβδ. (Ἐβδ. ις', 7-9), Πρᾶξ. Ἀποστ. ε', 1.

γογγύσιος, ὁ, = γογγυστής, Θεοδ. Π. Δ. (Παροιμ. ις', 28), Ἀρχαδ. 78. 1.

γογγυστής, οὔ, ὁ, ὁ γογγύζων, ψιθυρίζων, «μουρμουρίζων», Ἐπ. Ἰουδ. 10, Θεοδ. Π. Δ. (Παροιμ. κς', 21).

γογγυστικός, ἡ, ον, ὁ ἔχων κλίσην ἢ τάσιν πρὸς γογγυσμὸν ἢ «μουρμουρίσμα», Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -κῶς Ἐτυμ. Μ. 771. 11

γόδα, τά, = ἔντερα, Μακεδ. λέξις παρ' Ἦσυχ.

γοεδνός, ἡ, ον, (πρβλ. μακεδνός) = τῷ ἔπομ., Δίσχλ. Πέρσ. 1039, 1057, Ἰκέτ. 72, 194.

γοερός, ἄ, ον, (γός) ἐπὶ πραγμάτων, ολιθερός, λυπηρός, ἠρηνοί Ἦρινα 2 Bgk. πάθη Δίσχλ. Ἄγ. 1176. δάκρυα, γάμος Εὐρ. Φων. 1567, κτλ. τὸ γ. καὶ ἡσύχιον μέλος Ἄριστ. Πρῶδ. 19. 48. II. ἐπὶ προσώπων, θρηγῶν, ὀδυρόμενος, Εὐρ. Ἐκ. 84. ἐπὶ τῆς ἀγρόδος, Καλλ. Δουτρ. Παλλ. 94.—Ἐπίρρ. -ρῶς Εὐστ. 1147. 9.

γοήμεναι, ἴδε ἐν λ. γοάω.

γοήμων, ον, γεν. -ονος, γοερός, Ἀνθ. Πλαν. 4. 101.

γοηρός, ἄ, ον, ποιητ. ἀντὶ γοερός, Λυκόφρ. 1057, Ἐπιγράμμ. Ἐλλην. 790. 2.

γός, ητος, ὁ, (γοάω) κυρίως, ὁ θρηγῶν, ὁ κραυγάζων, γογγύζων (πρβλ. γοητής), καὶ ἐπομένως (ἐκ τῶν γεωρῶν φωνῶν ἐν αἰς ἐψάλλοντο αἱ μαγικαὶ ἐπωδαί, barbaricus ululatus, Σενέκας) μάγος, πλάνος, ἐπωδός, Ἦρῶδ. 2. 33., 4. 105. γ. ἐπωδός Λυδίας

ἀπὸ χθονός Εὐρ. Βάκχ. 234, πρβλ. Ἰππ. 1038, Σαρ. Αἴ. 582. ἐν Ἦρῶδ. 7. 191 (γόησι καταειδόντες τῶ ἀνέμῳ) γόησι φαίνεται νὰ σημαίη: διὰ μέσου μάγων. 2) θαυμασιότατος, ψεύστης, ἀπατεὼν, δεινὸς γόης καὶ φαρμακεύς καὶ σοφιστῆς Πλάτ. Συμπ. 203D. δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν.. ὀνομαζῶν Δημ. 318. 1. ἀπιστος, γ., πονηρὸς ὁ αὐτ. 374. 20. μάγος καὶ γ. Δίσχλιν. 73. 13.

γοητεία, ἡ, (γοητεύω) μαγεία, μαγανεία, ἀπάτη, Πλάτ. Συμπ. 203Α, Πολ. 584Α, κτλ. μεταρ., γ. τῆς ὑποκρίσεως Δῶδ. 1. 76. ἡδονῆς δι' ὀμμάτων ὄνομα, γοητεία Πλούτ. 2. 961D.

γοητεύω, τό, μαγικὸν τέχνημα, παίγιον, μαγανεία, Πορφύρ. Β. Πυθ. 70, Πλάτ. Φιλ. 44C, Ἀλκίφρων 3. 17.

γοητεύσις, ἡ, ἀπάτη, ἀγυρτεία, Πλωτίν. (Villois. Anecd. 2, 235).

γοητευτικός, ἡ, ον, = γοητικός, ἡ, ον, Πορφύρ. Β. Πυθ. 70, Πολυδ. Δ', 48.—Ἐπίρρ. -κῶς Πολυδ. Δ', 51, Θ', 135.

γοητεύτρια, ἡ, μαγεύτρια, Εὐστάθ.

γοητεύω, (γός) δένω διὰ μαγείας, μαγεύω, ἔξαπατῶ, Πλάτ. Φαίδων 81B, Γοργ. 483E, κτλ.—Παθ., ὁ αὐτ. Πολιτ. 412E, 413B, Δημ. 373. 29. 2) ἀπαλ., ἐπαγγέλλομαι τὸν μάγον, Διογ. Α. 8. 59.

γοητής, οὔ, Ἄωρ. γοατάς, α, ὁ, (γοάω) ὁ κραυγάζων, γοατῶν νόμιον (Ηερμ. γοατῶν ὡς ἐπίθ.) Δίσχλ. Χο. 822.

γοητικός, ἡ, ον, (γός) ἔμπειρος εἰς μαγικά τεχνάσματα, ἡ γομαγεία Ἄριστ. Ἀποσπ. 31. μαγτεία Διογ. Α. προμ. 8.—Ἐπίρρ. -κῶς Πολυδ. Δ', 51.—ἰδιότροπ. θηλ. γοητῆς μορφή, μαγεύουσα, θέλογουσα, Ἀνθ. Π. 12. 192.

γοητρίς, ἰδος, ἡ, μάγισσα, Γρηγόρ. Νύσσ. 2, 1086 (Migne).

γοῖ, γοῖ, πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ γρυλλισμοῦ τῶν χοίρων, Ἀνθ. Π. 11. 327. πρβλ. κοῖ.

γόμος, ὁ, (γέμω) φορτίον πλοίου, Δίσχλ. Ἰκέτ. 444. πεντακισχίλιων ταλάντων γόμον ἔχειν, ἐπὶ πλοίου ἔχοντος χωρητικότητα 5000 ταλάντων, Ἦρῶδ. 1. 194, πρβλ. Δημ. 883. 11. συχῶν ἐν Ἐπιγρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4980-5037. 2) κτήσιον φορτίον, Βάβρ. 7. 11, Ἐβδ. (Ἐξ. κγ', 5, κ. ἀλλ.)

γομῶω, (γόμεος) φορτῶνω, γομῶσων τὸν ὄνον Βάβρ. 111. 9, ἴδε Ἦσυχ.

γομφάριον, τό, = κεστρεύς, Λατ. mugil, (κοιν. «γομφάρι»), Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 664, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 112., 3. 339. Ἐν Γλωσσ. γόμφος ἰχθύς.

γομφιάξω, ἔχω πόνους εἰς τοὺς ὀπίσω δόνοντας (γομφίους) ἢ τρίξω αὐτούς, γ. τοὺς ὀδόντας Ἐβδ. (Σειράχ λ', 10). 2)

ἐπὶ τῶν ὀδόντων, πονῶ, αὐτόθι (Ἰεζεκ. ιη', 2).

γομφιάσις, εως, ἡ, ὀδονταλγία ἢ τριγμός τῶν ὀδόντων, Διοσκ. 2. 63. γομφιασμός, ὁ, Ἐβδ. (Ἄμιος δ', 6.)

γομφιό-δουπος, ον, μεταξύ τῶν ὀδόντων ἠγῶν, χαλινός Ἀνθ. Π. 6. 233.

γομφιός (ἐνν. ὀδούς), ὁ, ἀττικώτερον ἢ τὸ μύλος, Μοῖρ. 111 (ἴδε γόμφος)—τραπεζίτης ὀδούς, Λατ. molaris, Ἦρῶδ. 9. 83, Ἄριστοφ. Εἰρ. 34, κτλ., πρβλ. Ἄριστ. Ζῷ. Μ. 3. 1, 3. ψοφεῖ δ' ὁ γ. Ἐπιγρ. 9 Ahr. γομφίους συγκρούων, συγκρούων τοὺς ὀδόντας ον, Βάβρ. 92. 8.—ἀντίθ. τῷ πρόσθιος. II. ὁ ὀδὸς κλειδίου, Ἄριστοφ. Θεσμ. 423.

γομφό-δετος, ον, δι' ἤλου ἡσφαλισμένος, δεδεμένος, Δίσχλ. Ἰκέτ. 846.

γομπο-πάγης, ἐς, ἡσφαλισμένος δι' ἤλων, καλῶς συμπεπηγμένος, ῥήματα γομποπαγή, ἐπὶ τῶν μακρῶν συνθέτων λέξεων τοῦ Δίσχλιν, Ἄριστοφ. Βατρ. 824.

γόμφος, ὁ, ἦλος ἐκ μετάλλου ἢ ἔξυλου, σφήν, ἐν τῇ κατασκευῇ πλοίου, Ὀδ. Ε', 248. καὶ δι' ἄλλας χρήσεις, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 429, Δίσχλ. Θῆβ. 542.—καθόλου, πᾶν εἶδος συνδέσμου ἢ ἀσφαλίσεως, ὡς ἐν Ἦρῶδ. 2. 96, γόμφοι εἶναι τὰ τὰς πλευράς τῶν Αἰγυπτιακῶν λέμβων συνδέοντα ξύλα ἢ σανίδια ἐν Ἄριστ. Ζ. Μ. 2. 9, 5, ἐπὶ τοῦ συνδέσμου τοῦ γόνατος, πρβλ. 4. 10, 60, Φυσ. 5. 3, 7.—μεταρ. τῶν δ' ἐφῆλυται... γόμφος, ἴδε ἐφηλώω.—Οἱ Γραμματικοὶ διακρίνουσι τὸ γόμφος ἀπὸ τοῦ ἦλος, ὡς ἂν τὸ πρῶτον ἦτο ἐκ ἔξυλου, τὸ δὲ δεύτερον ἐκ μετάλλου, ἀλλὰ γόμφοι γαλκοὶ ἀπαντᾶ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1838. 11. γ. σιδηροῖ ἐν Πολυδ. 13. 7, 9. φαίνεται δὲ μᾶλλον εἶτι ἡ διαφορά ἦτο εἰς τὸ μέγεθος, καθόσον ὁ γόμφος ἦτο μεγαλύτερος, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ἰππ. 463, καὶ πρβλ. Δίσχλ. ἔνθ' ἄνωτ.

2) γραφικὸς στύλος, γραφίς, Νόνν. Εὐάγγ. κ. Ἰωάν. ιθ', 101; II. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἴδε γομφάριον. (Ἦσως ἡ ἐξ ἀρχῆς σημασία ἦτο ἡ τοῦ ὀδόντος, πρβλ. γομφίος, γάμφαι, γαμφηλή. Σανσκρ. gambhas (dens), gābh, gābhī, (capto) Λιθ. gēmbē (uncus).)

γομφό-τομος, ον, διατρυπηθεὶς δι' ἤλων, Νόνν. Εὐάγγ. κ. Ἰωάν. ιθ', 76.

γομφώω, συναρμῶζω, συνδέω διὰ γόμφων, ἰδίως ἐπὶ πλοίων, ἴκρια γομφώσαντες Νόνν. Δ. 40. 448.—τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., γεγόμφωται σκάφος, τοῦ πλοίου τὸ κοίλωμα εἶναι ἔτοιμον, Δίσχλ. Ἰκέτ. 430, πρβλ. Ἄριστοφ. Ἰππ. 363, Ἀνθ. Π. 11. 248. II. μεταρ., γάλα λευκὸν ἐγόμεψων, ὡς τὸ ἐπηξεν, τὸ συνέτηξεν, Ἐμπεδ. 193.

γόμφωμα, τό, τὸ διὰ γόμφων συμπηγνόμενον, τὸ σκελετόν, Πλούτ. Μαρκ. 15.— ἀλλὰ = γόμφος, ὁ αὐτ. 2. 321D.
γόμφωσις, εως, ἡ, σύμπηξις, συναρμογὴ διὰ γόμφων, Σχόλ. εἰς Θεόφρ. 7. 105. **II.** τρόπος ἀρθρώσεως, Γαλιλ. 2. 738.
γομφωτήρ, ἦρος, ὁ, ναυπηγός, Ἀνθ. Π. 9. 31.
γομφωτήριον, τό, τὸ δι' οὗ γίνεται γόμφωσις, Ἦρων Αὐτ. σ. 271, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 246.
γομφωτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτίθειος εἰς τὴν διὰ γόμφων συμπηξίν· ἢ **γομφωτική** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἐυλογεοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 280D.
γομφωτός, ἡ, ὄν, διὰ γόμφων συναρμοσμένος, πλοῖα γ., πλοῖα ἐλατρώς συναρμοσμένα ὥστε καὶ ἡδύνατο νὰ διαλυθῶσιν εἰς τεμάχια, Στράβων 741.
γονατίξω, ἀορ. ἐγονάτισα, κτυπῶ ἢ ὠθῶ διὰ τοῦ γόνατος, Δ. Β. 31, πθ. ἐκ τοῦ Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 101. **II.** κἀμω τινὰ νὰ γονατίσῃ, Ἀκυλ. Π. Δ. (Γεν. κδ', 11). **III.** ἀμτθ., γονυπετῶ, πίπτω εἰς τὰ γόνατα, γονατίξω, Ὠριγ. 2, 136α.
γονάτιον, τό, ὕποκορ. τοῦ γόνου, ἀλλ' ὡς φαίνεται = ἡ τῶν μηρῶν συναρμογὴ, Δουκ. Ὀνω 10, πρὸλ. Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 541, κτλ. **II.** = γύσις I, Περὶ κλ. εἰς Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 425, Εἰ. Gud. 130. 34. **III.** κόμδος ἢ ἀρμός καλῆμου, Τζέτζ. Ἰστ. 7. 741· οὗτω γονατίς, ἴδος. ἡ, Ἐπιφάν.
γονατό-δεσμός, ὁ, ἐπίδεσμος τοῦ γόνατος, Γλωσσ.
γονατόομαι, παθ., προσκτώμαι ἢ ἔχω ἀρμόν ἢ κόμδον· ἐπὶ χόρτου, καλῆμου, κτλ., Θεόφρ. I. Φ. 8. 2, 4, Διοσκ. 3. 58.
γονατώδης, ες, (εἶδος) πλήρης κόμδων ἢ ἀρμῶν, οἶον χόρτος, κάλαμος, κτλ., Θεόφρ. I. Φ. 1. 5, 3, Διοσκ. 4. 30.
γονάω, = γεννάω, Ἦσυλ.
γονεά, ἡ, (γονεῦν) γενεά, γένεσις, Ἠρωδιαν. Ἐπιμ. 16.
γονεὺς, εως, ὁ, ὁ γενῶν, πατήρ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., **γονεὺς**, ἔων, οἱ, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Ἦμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 241, Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 233, Ἠρόδ., Πίνδ., Ἀετ.— καθ' ἐνικὸν ἐπὶ θρεως, Ἠρόδ. 3. 109· ἐπὶ ἀνθρώπου, Πλάτ. Πολιτ. 457D· φράξαι τίνος γονεὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 2415· καθόλου, πρόγονος, παλαιὸς γεννάρχος, ὁ πέμπτος γ., ὁ πρόγονος τίνος τῆς πέμπτης γενεᾶς, Ἠρόδ. 1. 91· αἰτιατ. πληθ. **γονεῖς**, Ἀντιρ. ἐν Ἀδῆλ. 58.
γονεῦω, γεννῶ, εἶδω ἀρχῆν, παρῶν, ἐπὶ φυτῶν, Θεόφρ. I. Φ. 8. 10, 5, κτλ.· ἐπὶ ζῴων, Πλούτ. 2. 980C, κτλ.
γονή, ἡ, (γενέσθαι) τὸ παραγόμενον, ἡ γενεά, οἱ ἀπόγονοι, τὰ τέκνα, γονῆ γένετο κρειόντων Ἰλ. Ω. 539· γονῆν Ἀρκεισιδάδοιο Ὀδ. Δ. 755· οἱ οὗ τὶ παίδων .. γονῆ γένετο, δὲν ἐκτάσαστο τέκνα, Ἰλ. Ω. 539· γ. τέκνων, = τέκνα Εὐρ. Μηδ. 1136· οὕτως ἐν τῷ πληθ., εἰσι χῆτέροις γοναὶ κακαὶ Σοφ. Ο. Κ. 1192· γονὰς κατηκόους φύσαντες ὁ αὐτ. Ἀντ. 642· ὠσαύτως, τὰ νεογνὰ τῶν ζῴων, Δισχύλ. Ἀποσπ. 180· ἐν .. τετρασκελεῖ γονῆ, δηλ. μεταξύ τῶν τετραπόδων, Σοφ. Ἀποσπ. 678. 10· ἐπὶ τῶν καρπῶν ἢ προϊόντων τῆς γῆς, Πλάτ. Ἀε. 371C. **2)** ὡς τὸ γενεά, γένος, ῥάσασα, οἰκογένεια, Δισχύλ. Ἀγ. 1565· γονῆ γενναῖο Σοφ. Ο. Τ. 1469, πρὸλ. Ἠλ. 156 (ἴδε ἐν λ. ἀπόρρητος)· ἡ Δαρδάνου γ. Εὐρ. Τρω. 1290· καὶ κατὰ πληθ., μηδὲν ὦν γοναῖσι Σοφ. Αἰ. 1094, πρὸλ. Εὐρ. Ἰων. 328· πρὸλ. κτωτ. III. 3. **3)** γενεά, Πίνδ. Π. 4. 255· τρίτος .. πρὸς δέκ' ἀλλαισιν γοναῖσι Δισχύλ. Ἠρ. 774· τριτοσπόρω γονῆ Πέρσα. 818. **II.** τὸ παρέχον ζῶν, τὸ σπέρμα, Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 731, Ἠρόδ. 3. 101, 109, Ἰππ. 232. 29, κτλ., πρὸλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 1. 18, 38· κατὰ πληθ., Πίνδ. Ν. 7. 124, Σοφ. Ἀντ. 950. **2)** τὰ γεννητικὰ μόρια καθόλου, Ἰππ. Μοχλ. 842· ἴδιως ἡ μήτρα, ὁ αὐτ. Ἀερθ. 810, ἴδε Γοῦς. Οἶκον· πρὶν .. μητρός ἐκ γονῆς μολεῖν Εὐρ. Φοιν. 1597. **III.** ὡς ἐνεργ., γένεσις, γέννησις, Πίνδ. I. 7 (6). 10. **2)** ἐπὶ τῆς μητρός, γέννα, τοκετός, Εὐρ. Φοιν. 355, 1591, Θεόφρ. 17. 44. **3)** ἐπὶ τοῦ τέκνου, τὸ γεννηθῆναι, ἡ γέννησις, ἐκ γονῆς Ἰππ. 1133D· γονῆ φῦναι γεραϊτέρᾳ Σοφ. Ο. Κ. 1294· αὕτη ἡ σημασία συχνάκις συγχωνεύεται εἰς τὴν I. 2.
γονίας χειμῶν, ἐν Δισχ. Χο. 1067, ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἦσυλ. εὐχερῆς, εὐρίας ἄνεμος· ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολ., ἔταν ἐξ εὐδίας κινήθῃ χαλεπὸν πνεῦμα.
γονικός, ἡ, ὄν, (γονῆ II) τῆς σπορᾶς, τοῦ σπέρματος, γ. Ἐκκρισῆς Ἀριστ. Πρὸλ. 4. 26, 6. **2)** προγονικός, Βυζ.
γονιμο-ποιός, ὄν, γονιμότητος, πρόξενος, γεννητικός, Διονύσι. Ἀρεσπ. Οὐρ. Ἰερ. 15.
γονίμος, ὄν, ὠσαύτως ἡ, ὄν, Ἰππ. 347. 25· παραγονικός, ἰκανὸς εἰς τὸ νὰ παραγάγῃ, πεπρωτισμένος μὲ παραγωγικὴν δύναμιν, καρποφόρος, εὐφορὸς, σπέρμα γ., ἀντιθ. τῷ ἀγονοῦ, Ἀριστ. I. Ζ. 3. 22, 3 κ. ἀλλ.· οὕτω, κῆρυμα γ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 2. 3, 3· φῶ γ., ἀντιθ. τῷ ὑπηγνέμια, ὁ αὐτ. I. 21, 9· ἐπὶ γυναικῶν, ἀντιθ. τῷ ἀτεκνός, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 10. 3, 11, πρὸλ. Ἠροδ. 4. 2· ἐπὶ τοῦ ζῶοντος, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 5. 14, 18 κ. ἀλλ.· ἐν τῆσι ἡλικίησι τῆσι γονίμησι εἶναι Ἰππ. ἔνθ' ἄνωτ. γ. μέλας, μέλιθ γονέως, Εὐρ. Ἠλ. 1209· ἐντεῦθεν (μεταφ.), τίθειν γ. τε καὶ ἀληθῆς Πλάτ. Θεαιτ. 150C· γ. ἢ ἀνεμιασὸν αὐτοῖσι 151E. **2)** μ. γεν. πρῶν-

ματος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 5, Θεόφρ. π. Πυρ. 44, Αἰλ. π. Ζ. I. 7. 5· ὠσαύτως μετ' αἰτιατ., παράγων, ἰκανὸς εἰς τὸ παράγειν, ἀγαθὰ γ. τῆ αὐτῶν φύσει Πλάτ. Πολ. 367D. **3)** μεταφ. ἐπὶ προσώπων, ποιητῆς γ., ποιητῆς γνήσιος, ἀληθῆς ποιητῶν ἔχων πνεῦμα, Ἀριστοφ. Βατρ. 96· οὕτως ἐπὶ τέκνων, = γνήσιος, Μανέθ. 6. 5· γ. ὕδωρ ποταμῶν, ἀντιθ. τῷ νέθον, Ἀνθ. Π. 9. 277. **II.** κρίσιμος (μετ' ἱατρ. σημασι.), καὶ ἔπορ. (μετὰ τοῦ ἡμέρα), περιττός, ἐπειδὴ κατὰ τὰς περιττὰς ἡμέρας αἰ ἀσθενεῖται ἐργασταί εἰς κρίσιν, Ἰππ. 1046B, C, κτλ.· οὕτω γ. μῆν, ἔτος ὁ αὐτ. 1053D κέξ.· ἴδε Γοῦς. Οἶκον· ἐντεῦθεν καθόλου, ὁ μὴ ἄριστος, περιττός, Πλούτ. 2. 288C.
γονοκότης, ητος, ἡ, εὐφορία, παραγωγικότης, καρποφορία, Σχόλ. εἰς Ἠσιόδ. Θ. 178 καὶ μετρ. **2)** ζωτικότης νεογενήτου, Θεολ. Ἀριθμ. 39.
γονιμώδης, ες, (εἶδος) καρποφόρος, εὐφορὸς, Ὀρρ. Ἦμ. 54. 19.
γονο-ειδής, ες, ὅμοιος γονῆ ἢ σπέρματι, Ἰππ. Κωικ. 148.
γονοεῖς, εσσα, ἐν, (γόνος) καρποφόρος, γόνιμος, Νικ. Ἀλ. 101, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1028. 1.
γονο-κονέω, ἀποκτείνω τὰ τέκνα μου, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1162Δ.
γονοποιέω, τεκνοποιῶ, Γεωπ. 19. 4, Σχόλ. εἰς Δουκ. 899.
γονοποιεῖα, παιδοποιεῖα, Ἀλέξ. Ἄφρ. Πρὸλ. 2. 68.
γονοποιός, ὄν, (ποιεῖν) γονιμοποιός, Ἰουστίν. Μ.
γονο-πότης, ὁ, σπερματοπότης, Μανέθ. 4. 311· καὶ **γονοπότης**.
γονόρροια, ἡ, (ῥεῖν) σπορᾶς ῥεῖσις, Γαλιλ. 2, 80.
γονορροεὺς, ἡ, ὄν, = τῷ ἔπορ., Medic. Matth. σ. 112.
γονόρροιος, ὄν, ὁ πάσχων γονόρροια, Ἰωσήφ. Π. I. 6. 9, 3.
γονορρυέω, πάσχω γονόρροια, Ἐβδ.
γονορρυής, ες, = γονόρροιος, Ἐβδ.
γόνος, ὁ, καὶ (ἐν σημασι. I) ἡ, Εὐρ. I. Α. 794· Ἰων. γούνος, Ἀρεταί. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 5 (γενέσθαι)— ὡς τὸ γονῆ, τὸ γεννόμενον ἢ γεννηθὲν τέκνον, Ἰλ. Ε. 635., Ζ. 191· Γ. 409, Ἦσ. Θ. 919, καὶ Ἀετ.· ἀπαιεῖ ἔρσενος γόνου Ἠρόδ. 1. 109, πρὸλ. 7. 2· ὁ Πηλέως γ., ὁ υἱὸς τοῦ Π., Σοφ. Φ. 333, πρὸλ. 366, 416, κτλ.· ἐπὶ ζῴων, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 962· ἐπὶ γῆζῶν, ἡ «γαλακτοῖσα» ἢ τὰ ὡτὰ αὐτῶν, τὸ «χαθιάρ», Ἠγῆμ. παρ' Ἀθην. 108C. **2)** πᾶσα παραγωγὴ ἐπὶ φυτῶν, γόνος ἀμπέλου Ἀνακρεοντ. 58. 7· γόνος γὰς πλουτόχθων, ἐπὶ τῶν ἀργυρίων τοῦ Δαυδαίου, Δισχύλ. Εὐμ. 946· τοῦ φόρου τὸν γ. Ἀριστοφ. Σφῆξ. 1116. **3)** ἐς ἔρσενα γόνου, εἰς τινα τῶν ἀρρένων, Ἠρόδ. 6. 135. **II.** ὡς τὸ γένος, τὸ γένος τίνος, ἡ οἰκογένεια, ἡ καταγωγὴ, Ὀδ. Δ. 216, Δ. 234· γόνω, ἐξ αἱμάτων, δι' αἱμάτων, διὰ συγγενείας, Συλλ. Ἐπιγρ. 606 a, 613, 654. **III.** γέννησις, Δισχύλ. Ἰκέτ. 172· γόνω πατῆρ, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ποιητῆς, Δουκ. 138. 30, πρὸλ. Δημ. 1090. 6 κέξ. **IV.** γονῆ II, Ἰππ. 232. 29, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 8, 14· ἐπὶ τοῦ ὡπὸ τῶν ἐντόμων, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 5. 22, 3 κ. ἀλλ. **2)** τὸ ἀνδρικόν αἰδοῖον, Ἰππ. 426. 15.
γονός, ὁ, ἴδε ἐν λ. γουνός.
γόνυ, τό, γεν. γόνατος, Ἰων. γούνατος, κτλ.· Ἐπ. ὠσαύτως, γόνυ, γουνός, γουνί, πληθ. γόνυα, γούνα, γούνων, γουνεσσι, ὡς τὸ δόρυ· Διολ. πληθ. γεν. γόνων Σαπφ. Ν. Ἀποσπ. 25 (ἀλλ' ὁ Bgk. ἀναγνωσκῆσι κομῶν)· Ἐπ. δοτικὴ εὐρηται γονάσσεσι Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλ. 782· οἱ Ἰων. τῶσι γουνατός, -ατι εὐρηται παρὰ Ἑρχ., ἀλλ' οὐδέποτε γουνός, γουνί, Ἐλμσλ. Μηδ. 324. (Ἐντεῦθεν γονάξομαι, γουνοῖμαι, γνός, πρόγνυ, ἱ-γνύα, γνύ-πετος· πρὸλ. Σανσκρ. gānu, abhi-gñu (usque ad genu)· Ζενδ. znuu· Αετ. genu, geniculum· Γοῦν. kniu, κτλ.)· Τὸ γόνυ, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν (γόνυατος)· συχρὸν παρ' Ὀμ.· γόνυ γουνός ἀμείδων Ἰλ. Α. 547, κτλ. **2)** τὸ ἐκκρῆσθαι ἐκ τῶν γονάτων ἢ ἀπεσθαι αὐτῶν τὴν σημασίον ὑποταχῆς γινόμενον κατὰ τὴν θερμὴν ἰκτεταίν, ἀψασθαι γούνων Ἰλ.· ἔλεῖν, λαδεῖν γούνω γ. Φ. 71., Δ. 407, κτλ.· τῶν γονάτων λαδέσθαι Ἠρόδ. 9. 76· περὶ ἢ ἀμφὶ γούνασι τῶν γεῖρας βαλεῖν Ὀδ. Ζ. 310, Η. 142· περὶ γόνυ τινός Εὐρ. Ὀρ. 1414, πρὸλ. Φοιν. 1622, κτλ.· ὠσαύτως, τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι Ἰλ. Σ. 457, πρὸλ. Ὀδ. II. 147, κτλ.· κίχανόμενοι τὰ σὰ γούνα ἰκόμεθ' I. 266· ἀντίος ἤλυθε γούνων Ἰλ. Γ. 463· οὕτω βραδύτερον, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερὶ Εὐρ. Ἰκέτ. 165· σσις προστίθημι γόνασιν ὠλένας ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 895· ἐς γουνατὰ τινὶ ἢ τίνος πεσεῖν Ἠρόδ. 5. 86, Σοφ. Ο. Κ. 1607· ἀμφὶ γόνυ τινός πίπτειν Εὐρ. Ἰστ. 787· γόνυ τινός ἢ πρὸς γόνυ προσπίπτειν αὐτοῖσι 339, Ἦρ. Μαιν. 79· γούνασι τίνος προσπίπτειν ὁ αὐτ. Ὀρ. 1332 (ἀλλὰ, προσπίτνω σε γόνασιν Σοφ. Φ. 485)· πίπτειν πρὸς τὰ γ. τίνος ἢ τινὶ Ἀποτ. 93. 31, Δημ. 403. 6· ὠσαύτως, γούνων λίσσεσθαι, λιτανεύειν, γουνάξεσθαι, ἰκτεταῖν ἀπτόμενον τῶν γονάτων, (ἴδε τὰς λέξ.), Ὀμ.· ἀντεσθαι ἢ λίσσεσθαι πρὸς τῶν γονάτων Εὐρ.· ἰκτεταῖν πρὸς τ. γ. Δημ. 1343, ἐν τέλ. **3)** πρὸς δῆλωσιν τοῦ καθίκειν, ρημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, εὐχάριστος θὰ κλίνη τὸ γόνυ του ὥστε νὰ καθίλῃ καὶ ἀναπαύθῃ, Ἰλ. II. 118, πρὸλ. T. 72, καὶ ἴδε ἐν λ. κάμπτω— ἐπὶ γούνασι, εἰς τὰ γονατὰ μου, ἐπὶ γούνασι πατρός X. 500· οὕτω, ποτὶ γ. E. 408· γούνασιν ἐφέσσεσθαι I. 455· σ' ἐπ' ἔμοισιν .. γουνεσσι

καθίστας I. 488· τόν ρά οί .. επί γούνασι θήκεν 'Οδ. T. 401·
 ώσαύτως, έν τοίς γούνασι τινος στρέφεσθαι Πλάτ. Πολιτ. 617B·
 ώσαύτως, πέπλον .. θέτναι 'Αθηναίης επί γούνασιν, νά κατα-
 θέσασιν είς τόν κόλπον αútης (ώς δώρον) 'Ιλ. Z. 92·—ακόλουθος,
 μεταφ., θεών έν γούνασι κείται, είναι είς τήν έξουσίαν αútών, P.
 514, 'Οδ. A. 267, κτλ., πρβλ. Herm. Opusc. 7. σ. 94· αλλά, Νί-
 κης έν γούνασι πιπτείν, είναι νικητήν, νικάν, Πίνδ. I. 2. 39,
 πρβλ. N. 5. 76.

4) τά γούνατα είναι παρ' 'Ομήρω ή έδρα τής
 ισχύος, 'Ιλ. P. 569., X. 204, κτλ.: γούνατα τινος λύνειν, έξα-
 σθενούν, γωλαίνειν, φονεύειν τινά, E. 176, κτλ.: υπό γούνατ' Έλυ-
 σεν A. 579· βλέπτειν γ. τινι, δαμνάν γ. H. 271., Φ. 52, κτλ.:
 και έν τῷ παθ., αútου λυτό γούνατα Φ. 114, κτλ.: πρβλ. Nitzsch.
 'Οδ. A. 267.

5) μεταφ., ές γόνου βάλλειν, άναγκάζω τινά
 νά πέση είς τά γούνατα, δηλ. ταπεινώσω, νικά, 'Πρόδ. 6. 27 (ένθα
 έδε Valkk.). 'Ασία δέ χθών .. επί γόνου κέκλιται Δισχύλ. Πέρσ.
 930.

6) παροιμ., άπωτέρω ή γόνου κνάμια, Θεόκρ. 16. 18,
 επί τῶν έαυτούς μάλλον έτέρων αγαπήτων, «άν διψή ή αύλή σου,
 μή χύνης τὸ νερό 'ς τὸ δρόμο» (Plaut. Trin. 5, 2, 30 tunica pallio
 prorior), οútω, γ. κνήμης έγγιον 'Αριστ. 'Ηθ. N. 9. 8, 2,
 'Αθην. 383B.

II. ο κύμος ή άρμος φυτῶν τιων και χόρτων,
 οίον τὸ καλλάμου, Δατ. geniculum, 'Πρόδ. 3. 98, Ξεν. 'Αν. 4. 5, 26.

γονου-αλγής, ές, έχων πόνον είς τά γούνατα. 'Ιπκ. 1180D.

γονού-καμψ-επίκυρτος, ον, ο τὸ γόνου πάντῃ κυρτόν ποιῶν,
 ποδάγρα Δουκ. Τραχυπόδ. 203·—οútω, γονού-καυσ-άγρυπνα,
 ή, ή τρυσοσα τόν άνθρωπον άγρυπνον εκ τής φλογώσεως τοῦ γούνατος,
 αútου 201, κατὰ A. Δινδ. άντί γονουκασ-.

γονουκλίνεω, κλίνω τὸ γόνου, Εύστ. 669. 32· ώσαύτως -κλιτέω,
 'Εκκλ.

γονου-κλίνής, ές, έχων τὸ γόνου κεκαμμένον, Εύστ. και γονου-
 κλισία, ή, 'Ωριγ. 1. 552a, Βασίλ. 3, 877a (Migne).

γονού-κροτος, ον, βραίθος, ο έχων κεκλιμένα πρὸς τά έσω τά γούνατα
 και συγκρούων αútά έν τῷ περιπατείν, ως τά τῶν γυναικῶν, τά θή-
 λεα τῶν άρρένων γονουκροτώτερα έστι 'Αριστ. 'Ι. Z. 4. 11, 12·
 επί άδυνατίων και δειλῶν, 'Ανακρ. 114, 'Αριστ. Φυσιογν. 3, 9., 6, 5.

γονούπετεω, πίπτω είς τά γούνατα, Πολύδ. 15. 29, 9, κλ. 2)
 πίπτω έμπροσθέν τινος ίκετικῶς, τινι Εύαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 14· τινα
 κ. Μάρκ. α', 40.

γονού-πετής, ές, (πεσείν) πίπτων είς τά γούνατα, έδραι γον.,
 ή στάσις τοῦ γονατισμένου, γονατιστός, Εύρ. Φοιν. 293, Συνέσ.
 'Επ. 57.

γονώδης, ές, = γονοειδής, 'Ιπκ. Κοακ. 190.

γόον, ίδε έν λ. γοάω.

γόςος, ο, πίν έξωτερικόν σημεῖον θλίψεως: κλαυθμός, θρήνος, στε-
 ναγμός, κραυγή, πένθος, όλολυγμός· παρ' 'Ομ. έτι και επί δακρύων,
 π. χ. σχέθε δ' όσσε γόσιο 'Οδ. Δ. 758· οίον επί μεγαλορρηνοτέ-
 ρων σημεῖων θλίψεως, αút. 103· έρικλάγκταν γόον Πίνδ. Π. 12.
 37· άρίδακρυς γ., πολύδακρυς γ. Δισχύλ. Πέρσ. 947, Χο. 449·
 γόους δακρύειν Σοφ. ΑΫ. 579· οίκτηράς γ. θρνιθος, τής άηδό-
 νος, αút. 628·—γ. τινός, θρήνος ή λύπη διά τινά. Κάιντ. Σμυρ. 3.
 644· οútω, γόους [τούτων] θρησόμεσθ', ά πάσχομιεν, τῶν πα-
 θημάτων μας, τῶν συμφορῶν μας, Εύρ. 'Ορ. 1121. ('Έντεϋθεν γοάω.
 'Ισως √ΓΟ και √ΒΟ είσι συγγενείς· ίδε έν Β β. I.)

Γοργάδες ή -ίδες, αί, θαλάσσιαι νύμφαι, Σοφ. ('Αποστ. 174)
 παρ' 'Ήσυχ.

Γόργειος, α, ον, ο άνήκων είς τήν Γοργόνα ή εκ τής Γοργόνας
 ειλημμένος, Γοργεῖον κεφαλή 'Ιλ. E. 741, 'Οδ. A. 634· τὸ Γόρ-
 γειον (ένν. πρόσωπον), ή κεφαλή τής Μεδούσης, Κικ. π. 'Αττ. 4.
 16· παρὰ γραμμ., τραγικόν τι προσοικεῖον.

Γοργιάζω, όμιλώ ως ο σοφιστής Γοργίας, Φιλόστρ. 501.

Γοργίεος, ον, ο άνήκων είς τόν Γοργίαν, όμοιος τῷ Γοργίᾳ, Ξεν.
 Συμπ. 2. 26.

Γοργο-λόφος, ου, ο, ο έχων επί τοῦ κράνους Γοργόνειον, περί
 τοῦ Λαμάχου, 'Αριστοφ. 'Αχ. 567· θηλ. Γοργολόφα, ης, ή, 'Ιπκ.
 1181, περί τής 'Αθηνᾶς.

Γοργόνειος, ον, = Γοργεῖος, Δισχύλ. Πρ. 793·— τὸ Γοργό-
 νειον, ή κεφαλή τής Γοργόνας Μεδούσης, Σουλλ. 'Επιγρ. 150B, 1, 6,
 Πλούτ. Θεμ. 10.

Γοργόνη, ή, ισοδύναμος τύπος τῷ Γοργῷ, 'Ηρωδιαν. 'Επιμ. 17,
 Σουίδ., Σχόλ.

Γοργονώδης, ές, (είδος) όμοιος τῷ Γοργόνι, Σχόλ. Εύρ. Φοιν. 146.

Γοργό-νωτος άσπίς, ή, άσπίς έχουσα τήν Γοργόνα, 'Αριστοφ.
 'Αχ. 1124.

γοργόμοιαι, παθ., γίνομαι θερμός ή όξύς, επί ήππου, Ξεν. 'Ιπκ.
 10, 4.

γοργός, ή, ον, αούτηρός, άγριος, φοβερός, βλοσυρός, γ. όμιμ'
 έχων, επί τοῦ Παρθενοπαίου, Δισχύλ. Θήβ. 537· οútως, όμιμασι
 γοργός Εύρ. Φοιν. 145 (ίδε Valkk. 149)· τοίς κερτομοσίαι γορ-
 γόν ως άναδλέπει, πῶς άγρίως βλέπει πρὸς τούς ... ο αút. 'Ικέτ.
 322· γοργάς ίδειν, δράσθαι, φοβερός νά τόν ίδῃ τις, Ξεν. Κύρ.
 4. 4, 3, Συμπ. 1, 10· γοργόν βλέπειν, φαίνομαι φοβερός, Διλ.
 II. 'Ιστ. 2. 44· έν μεταγεν. άτιμ. έπιγραφ., φίλοι, γοργοί, γνή-

σοί, επί τῶν άθλητῶν, Σουλλ. 'Επιγρ. 282, πρβλ. 264·—ώσαύ-
 τως επί ήππου, θυμοειδής, θερμός, Ξεν. 'Ιπκ. 10, 17, κτλ., πρβλ.
 Πολυδ. A', 192·—επί γλώσσης, τραχεία, Διον. 'Αλ. π. Συνθέσ.
 19. σ. 133·—'Επιγρ. -γώς, επί ύφους· ισχυρός, άκριβώς, Εύστ.
 1082. 5.

γοργότης, ητος, ή, ή όξύτης, σπουδή, ταχύτης, συχν. παρ'
 Εύστ., κτλ.

Γοργοτομία, ή, (τέμνω) ή άποκοπή τής κεφαλής τής Γοργόνας,
 Στράβ. 379.

γοργ-όφθαλμος, ον, = γοργωπός, Σουίδ. έν λ. γοργώπις.

Γοργο-φόνος, ον, ο τής Γοργόνας φονεύς, Εύρ. παρὰ Πλουτ.
 2. 74D· θηλ. Γοργοφόνη, ως όνομα τής 'Αθηνᾶς, ο αút. 'Ιων. 1478.

γοργύρα, 'Ιων. -ρη, ή, ύπόγειος όχετός ή άγωγός ούδάτων ή άκκ-
 θασίων, 'Αλκμάν (124), έν τῷ E. M. 228 (έν τῷ τύπῳ γέγγυρα),
 πρβλ. A. B. 233, Ζωναρ. 'Ήσυχ.· έν χρήσει ως ύπόγειος εἰρητί,
 'Ηρόδ. 3. 145, πρβλ. 'Αρποκρ., Σουίδ., Πολου. Θ', 45.

Γοργώ, ή, (ίδε έν τέλ.)·—ή άγρία, βλοσυρά (πρβλ. γοργός)
 αútη κατοικεί (κατὰ τὸ 'Οδ. A. 635) έν τῷ κάτω κόσμῳ, πρβλ. Heinr.
 'Ήσ. 'Ασπ. 'Ηρ. 224. 'Ο 'Ήσ. (έν 'Ασπ. 'Ηρ. 230) ποιείται λόγον περί
 πολλῶν Γοργόνων· ένῶ έν Θ. 276 όνομάζει τρεῖς (θυγατέρας τοῦ Φόρ-
 κους και τής Κητούς), ήτοι Εύρυάλην, Σθεινώ και Μεδούσαν, —ών
 ή τελευταία ήτο ή ίδίως Γοργώ· ή όρισιπλόκαμος αútής κεφαλή προσ-
 ηρησμένη είς τήν αἰγίδα τής 'Αθηνᾶς και πάντες οί άδελφίκοιτες απε-
 λιθοῦντο, Εύρ. 'Ορ. 1520·—'Ο ύμαλος ένικός είναι Γοργώ, 'Ιλ. A.
 36, Εύρ. Ρήσ. 306, γεν. Γοργούς 'Ιλ. Θ. 349, 'Ήσ. 'Ασπ. 'Ηρ.
 224, Εύρ. 'Ορ. 1521, 'Ιων. 1003, κτλ.: δοτ. Γοργού (έν διορθώσεως
 τοῦ Seidl.) ο αút. 'Εκ. 1316· άλλ' όπόταν τὸ μέτρον άπαιτῆ, πῶ-
 σις σχηματίζονται και έξ όνομαστικῆς Γοργώων, δηλ. γεν. Γοργό-
 νος, Εύρ. παρὰ Λουκρήν. 161. 46· οútως άνευ άνάγκης, ο αút. Φοιν.
 458· δοτ. Γοργόνι ο αút. 'Αλκ. 1118· και έν τῷ πληθ. Γοργόνες,
 αίτ. -ας και Γοργούς ('Ήσ. Θ. 274) είναι οί μόνοι δοκιμοί τύποι,
 'Ήσ. 'Ασπ. 'Ηρ. 230, Δισχύλ. Πρ. 799, Χο. 1048, Εύμ. 48, Εύρ.
 γεν. Γοργόνων Πίνδ. H. 12. 12, Εύρ. Βάχχ. 990.

γοργώνιον, τό, = λιθόσπερμον, Δισκ. 3, 158.

γοργ-ωπός, ον, ο έχων άγριον ή βλοσυρόν τὸ όμμα, Δισχύλ.
 Πρ. 356, Εύρ. 'Ηρ. Μαιν. 868, 'Ιων. 210·—ώσαύτως, γοργώψ,
 ώπος, ο, ή, ο αút. 'Ηλ. 1257, 'Ορ. 261· θηλ. γοργώπις, ιδος,
 επί τής 'Αθηνᾶς, Σοφ. ΑΫ. 450, 'Αποστ. 724.

Γορπιάτος, μήν, παρὰ Μακεδόσιν, από 15 Αύγ.—15 Σεπτεμβρ.,
 Πλούτ. Θεσ. 20, 'Ιώσηφ. 'Ι. H. 2. 17, 8, κλ.

γούν ή γ' ούν, 'Ιων. και Δωρ. γών (γε ούν) μόριον έλαττωτι-
 κόν ή περιοριστικόν, μετά δυναμείως συμπερασματικῆς, = τούλάχιστον
 λοιπόν, τούλάχιστον, επί τέλους, όπως και άν έχη τὸ πρῶμα· αλλά
 συχνάκις μόλις διακρίνεται από τοῦ άπλου γε· παρ' 'Ομ. μόνον δις,
 γ' ούν (μετά προσθήκης έτέρου γε), εἰ γ' ούν έτέρος γε φύγη-
 σιν 'Ιλ. E. 258· μή έμέ γ' ούν οútός γε H. 30· (οútως, έοικα
 γούν τούτου γε .. σοφώτερος είναι Πλάτ. 'Απολ. 21D)· άλλά
 συχν. μεταγεν., δοκείων πάγγυ δευτερεται γών οίσεσθαι 'Πρόδ.
 1. 31· γνώσει .. όψε γούν τὸ σωφρονεῖν Δισχύλ. 'Αγ. 1425,
 πρβλ. 432, κτλ.· ένίστε τίθεται οútως· έν ήτο έγκλιτικόν, ως τὸ
 γε, πρὸς γούν έμοῦ Σοφ. ΑΫ. 527·—πολλάκις όταν αναφέρηται
 παράδειγμα, συχν. παρ' 'Αττ., π. χ. Θουκ. 1. 2, Ξεν. Κύρ. 1. 5. 8·
 τόν γούν άλλον χρένον, κατὰ τὸ παρεῖθον τούλάχιστον, Δημ.
 462. I·—συχνάκις ώσαύτως έν άποκρίσει· = τῆ άληθείᾳ, μάστιγα,
 βεβίαιος, τάς γούν 'Αθηνᾶς οἶδα Σοφ. O. K. 24, πρβλ. O. T.
 626, 'Αντ. 45, Εύρ. Φοιν. 618, Πλάτ. Σοφ. 219D, κτλ. Συχνάκις
 διαχωρίζομενον διά παρεμπιπτούσης λέξεως είναι τά δύο συνθετικά,
 πάνυ γ' άν ούν 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 806, πρβλ. Θουκ. 1. 76, κτλ.·—
 άλλ' έν παρατάξει: γε ούν μόνον παρὰ μεταγεν., οίον Διον. 'Αλ. 2. 56.

γούνα, γούνων (ούχ γουώνων), ποιητ. πληθ. τοῦ γόνου, ίδε.

γουνάζομαι, μέλλ. -σομαι· άποθ. (γόνου).—'Επ. ρήμα, άπτο-
 μαι τῶν γονάτων τινός, πίνω τά γούνατα του (ίδε έν λ. γόνου I. 2),
 και έπομένως, ίκετεύω, όδομαι, παρακαλώ, άπολ., 'Ιλ. A. 130·
 μετ' άπαρεμφ., τῶν ύπερ .. γουνάζομαι οὔ παρεδόντων έστά-
 μίαναι κρατερῶς, έν όνόματι τῶν όπίων .. σᾶς ίκετεύω, τήρησατε
 τάς θέσεις σας ισχυρώς, O. 665· νυν δέ σε πρὸς πατρός γουνά-
 ζομαι 'Οδ. N. 324· νυν δέ σε τῶν όπιθεν γ., .. πρὸς τ' άλλό-
 γου πατρός τε A. 66· ώσαύτως, μή με .. γούνων γουνάζω,
 μή με ίκετεύω [πίνων με] εκ τῶν γονάτων μου, 'Ιλ. X. 345, πρβλ.
 'Οδ. N. 324.

γουνάσμα, τό, ίκετεία, δέησις, Λυκάφρ. 1243·—γουνασμός,
 ο, = τῷ προηγ., Εύστ. 'Ιλ. Σ. 627.

γούνατα, γούνασι, 'Επ. γουέσσαί, κτλ., ίδε έν λ. γόνου.

γουνόμοιαι, συνηρ. -οῦμαι· άποθ.—'Επ., ως τὸ γουνάζο-
 μαι, μόνον έν χρήσει κατ' έννοσ. και παρατ., γουνοῦμαι 'Ιλ. Φ.
 74, 'Οδ. Z. 149, κτλ.· γουνοῦμην A. 29· γουνοῦσθαι K. 521·
 γουνοῦμενος Δ. 433, κτλ.

γουνο-παχής, ές, ο έχων παχέα γούνατα ή (κάλλιον) γουνο-
 παγής, ο τά γούνατα συστρέφων, έπταρύνων (πρβλ. γυιοπαγής),
 'Ήσ. 'Ασπ. 'Ηρ. 266· πρβλ. Herm. Opusc. 6. 1, 202.

γουνός, ο, γόνιμος χώρα, φυτόν ως γουνοῦ άλώης 'Ιλ. Σ.

γούρος—γραμματίζω.

57· ανά γουνόν ἀλωῆς οἰονπέδοιο Ὀδ. Α. 193, κελ. ἕκ Κρήτης ἐς γουνόν Ἀθηναίων Α. 323· τῆς Ἀττικῆς.. τὸν γ. τὸν Σουινιακόν Ἠρόδ. 4. 99· οὕτω κατὰ πληθ., γουνοῖσιν Ἐλευθέρου μεδέουσα Ἥσ. Θ. 54· γουνοῖσιν κατέναςο Νεμείης αὐτοῦθι 329· ἐν γουνοῖς Ἀθανῶν Πίνδ. 1. 4 42 (3. 43).—Τὰ δύο πρῶτα μνημονεῦντα χωρία (γ. ἀλωῆς) ὠδήγησαν εἰς τὴν ἐρμηνεύειν, ἣν παρέχουσιν οἱ Σχολιασταὶ, ὅτι δηλ. γουνός ἐσήμαινε τόπον εὐφρον (τόπον γονιμώτατον) καὶ παρήγετο ἡ λέξις ἐκ τῆς ὙΓΕΙΝ. γεννάω. Ἄλλ' ἡ ἔννοια τῆς εὐφροῦς κακῶς ἀρμόζει εἰς τὰς Ἀθῆνας καὶ τὸ Σούνιον, ἐν δὲ τῷ Ε. Μ. 239. 5 ἑτέρα ἐρμηνεῖα τοῦ γουνός διετηρήθη, ἥτοι ὁ ὑψηλὸς τόπος (πρβλ. Ὀρίωνα 38), ἥτοι λόφος, ὕψωμα, ὑψηλὴ χώρα, ὅπως τὸ βουνός, πρβλ. Β Β. Ι. Αὐτὴ ἡ ἔννοια ἀρμόζει, ἀλλὰ ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω μνημονεῦντα χωρία πληρῶν τῶν δύο πρώτων, ἀλλ' ἔτι καὶ ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ τί γουνός ἀλωῆς τὰ μὴ σημαίη μέρος τοῦ ἐδάφους ὕψωμένον, ὅπως χρησιμεύη δι' ἀλώσιμα.

γούρος, ὁ, εἶδος πλακούντος, Σόλων 30.
γούττατον, τό, εἶδος πλακούντος, guttatum, Ἀθῆν. 647C.
γούδης, ες, (εἶδος) θρηνώδης, Πλάτ. Νόμ. 800D, Ἀριστ. Γ. Ζ. 9. 12, 4.
γράβδην, ἐπίρρ., (γράφω) τσουγγρανιστά, Εὐστ. 852. 8, Ε. Μ. 781. 27.

γράβδιον, τό, πυρρός, εἶδος λαμπάδος, Στράτις Φοιν. 6, πρβλ. Ἀθῆν. 699E, ἀπὸ πρίνινον ἢ δρύινον ξύλον, ὅπερ τεθλασμένον καὶ κατσαχισμένον ἐξάπτεται καὶ φαίνεται τοῖς ὀδοιποροῦσι.
γράδος, ὁ, τό (Lat. gradus, Συλλ. Ἐπιγρ. 1900 (σ. 25), 3902 i γράτα, Ἰων. καὶ Ἐπ. γραίη, ἡ, παρ' ἡμῶν «γρηά», θηλ. τοῦ γέρων (ἴδε γραιιά), Ὀδ. Α. 438, Σοφ. Τρ. 870, συγγ. παρ' Εὐρ. ὠσαύτως μετ' ὠσαύτας, γραιῖαι δαίμονες, ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 150, πρβλ. 69.

2) ὡς ἐπίθ. ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσι (πρβλ. γέρων), ἐπὶ πραγμάτων, παλαιός, γραιάς ἐρεϊκῆς ὁ αὐτ. Ἀγ. 295· γραιάς ἀκάνθος Σοφ. Ἀποσπ. 748· γραιῖαν ὠλένην Εὐρ. Ἰωνι 1213· γραιία χερὶ ὁ αὐτ. Ἐκ. 877· γραιῖαν πηρῶν Θεόκρ. 15. 19, πρβλ. Wüstem. εἰς 7. 126 (ἔνθα γραιῖα). 3) Γραιῖαι, αἱ, θυγατέρες τοῦ Φόρουκος καὶ τῆς Κητούς ἔχουσαι καλὰ μὲν πρόσωπα, ἀλλὰ κόμην πόλιν ἐκ γενετῆς, Ἥσ. Θ. 270· ἦσαν δὲ αἱ φύλακες τῶν Γοργόνων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 253· πρβλ. Herm. Opusc. 6. 1, 168. II. ὡς τὸ γραιῦς II, ὁ ἀφρός ἢ ἡ «τσιπικ», ἥτις σχηματίζεται κατὰ τὴν βράσιν γάλακτος, χονδρολεσιμῶν σίτου κ. τ. τ., Ἀριστ. Πρῶβλ. 10. 27. 1. III. καρκίνιος εἰς θαλάσσιος, Ἐπιγρ. 33 Ahr.

γραῖδιον, τό, ὑπόκορ. τὸ γραιῖς, λίαν προκεχωρηκυῖα γραιῖα, ἢ μικρὰ γραιῖα, Ἀριστοτ. Πλ. 536, Ξεν. Ἀν. 6. 3. 22, Φιλύλλ. Αὐγ. 3· συνηρ. γραῖδιον Ἀριστ. Πλ. 674, 688, 1095, Δημ. 313. 29.

γραῖζω, ἀπαρῶ τὴν «τσιπικαν», ἐξαερῖζω, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 108.
γραῖκός, ἡ, ὄν, (γραῖς) ὁμοιάζων ἢ κατάλληλος εἰς γραιῖαν, Κλήμ. Ἀλ. 58.

Γραικός, ὁ, Lat. Graecus, παλαιὸν ὄνομα τῶν Ἑλλήνων, Ἐλληνες ὠνομάσθησαν, τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι Μάρμ. Πάρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 11, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 15, Ἀπολλόδ. 1. 7. 3. Ἡ λέξις εἶχε περιέλθει εἰς ἀχρησίαν, ἀλλ' ὁ Σοφοκλῆς ἀνεξωσποῖεν αὐτὴν (Εὐστ. 890. 14), ἐξ οὗ ὄμως ὁ Φώτ. 480. 15 ἀναφέρει τὸν τύπον Γραικούς, καὶ ὁ Στέφ. Βυζ. (ἐν λ. Γραικός) ἀναφέρει Γραικες, αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες εἰς τοῦ Ἀλκιβίου καὶ Σοφ. Ἐντεῦθεν Γραικίτης, οὐ, ὁ, Λυκόκρ. 605· Γραικίως, ἑλληνίζω, τὴν ἑλληνικὴν ὁμιλίω, Ἠρωδιαν. Ἐπιμ. 12· Γραικιστί, ἑλληνιστί, Ε. Μ. 239. 19.

γραῖνω, = γραῖω, ῥοκινίζω, Ἠσχύλ.
γραῖδομαι, παθ., γίνομαι γραιῖα, Ἀνθ. Π. 9. 261.
γραῖός, α. ον, συνηρ. ἀντὶ τοῦ γραιαῖός. θηλ. γραιῖα Θεόκρ. 7. 126· σταφυλὴ γραιῖη, σταφίς, Ἀνθ. Π. 6. 231. Ἄλλως ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ γρηῖός Κελλ. παρὰ τῷ Χοιροδ. — τὸ θηλ. γραιῖα (ὡς ὁ τόνος δεκινύει) δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, δύναται ὅμως νὰ ἀνήκῃ ἐνταῦθα τὸ Ὅμηρ. γραιῖη.
γραῖς, ἔδος, ἡ, = γραιός, γραιῖα, Χαρίτων 6. 1.

γράμμα, τό, (γράφω) ὁ, τι γράφεται· κατὰ πληθ., αἱ γραμμαὶ ζωγραφημάτων τινος ἢ εἰκόνος, Εὐρ. Ἰωνι 1146, Θεόκρ. 15. 81· καθ' ἐνικόν, ἰχθυογράφημα, εἰκὼν, Πλάτ. Πολιτ. 472D, Κρατίν. 430E, πρβλ. 431C· οὕτω κατὰ πληθ., Ἀνθ. Π. 6. 352. II. τὸ γεγραμμένον, γραπτὸν στοιχεῖον, Lat. litera, Ἠρόδ. 1. 139, 148, κελ.· καὶ κατὰ πληθ., στοιχεῖα τοῦ ἀλφάβητου, γραμμῶν τε συνθέσεις Αἰσχύλ. Πρ. 460, πρβλ. Θῆβ. 434, 468, 660· ἐντεῦθεν, τὰ γράμματα ὁ ἀλφάβητος, Ἠρόδ. 5. 58, Πλάτ. Φαῖδρ. 275A, κέξ.· γρ. Φοινικία Σοφ. Ἀποσπ. 460· γράμματα ἐπιστάσθαι Πλάτ. Νόμ. 689D· μαθεῖν, ἔχω μάθει τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ αὐτ. Πρωτ. 325E· ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφρίτων, σὺ ἤσο διδάσκαλος, ἐγὼ ἐδιδασκόμεν, Δημ. 315. 8· παιδεύειν γράμματα Ἀριστ. Πολ. 8. 3, 1. 6) ἐναρῆρος ἤχος, στοιχεῖον, τὰ γρ. πάθῃ ἐστὶ τῆς φωνῆς ὁ αὐτ. Πρῶβλ. 10. 39· γράμματα φθέγγεσθαι αὐτοῦ· πρβλ. Ζ. Μ. 2. 16, 15., 3. 1, 4, κ. ἀλλ. γ) παρὰ γράμμα, διὰ μεταβολῆς ἐνός γράμματος, ὁ αὐτ. Ἠθ. Μ. 1. 6, 2· τὰ παρὰ γρ.

σκώμματα, λογοπαίγνια, ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 11, 6. δ) ἐπιγραφὴ, Ἐπιγρ. Ἐλλην. 89. 6, πρβλ. 114. κ. ἀλλ. — παροιμ., εἰς πέλαγος.. γράμματα γράφαι αὐτ. 1038. 8. 2) φθόγγος ἢ ἤχος ἐν τῇ μουσικῇ, Ἀνθ. Π. 11. 78. 3) μαθηματικὸν τι διάγραμμα, Ἐπιγρ. παρὰ Διογ. Α. 8. 12. 4) τὸ στοιχεῖον τὸ ἐπιγεγραμμένον ἐπὶ τῶν κλήρων τοὺς ὁποίους ἔσφον οἱ δικασταί, Ἀριστοτ. Πλ. 277, Φιλὸχ. 119. 5) τόνος, Ἐτυμ. Μ. 240. 42, Ζωναρ. 7. 13, 2. 7) διάταγμα, Πλούτ. Γ. Γράχ. 8. III. κα ἀ πληθ., σειρά γεγραμμένων χαρακτήρων ἢ στοιχείων, μέρος τι γεγραμμένον, περικοπή, κελ., Ἠρόδ. 1. 124· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ Lat. literae, ἐπιστολή, ὁ αὐτ. 5. 14, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 317· γραμμῶν πτυχολ Σοφ. Ἀποσπ. 150, συγγ. παρ' Εὐρ. Γ. Τ., κελ.· ἐπιγραφὴ, ἐπιτάξις, κτ. ἄμ., ἐκλάψε ἐς τὸν τάφον γράμματα, λέγοντα τάδε Ἠρόδ. 1. 187· στήλας ἔστηκε δύο, ἐνταμῶν γρ. ὁ αὐτ. 4. 87, πρβλ. 91, Ἀνδοκ. 25. 1, κελ. — βραχεῖά τις ἐπιγραφὴ, τὸ γινώθῃ σεαυτὸν, καλεῖται τὸ Δελφικὸν γράμμα (καθ' ἐνικόν), Πλάτ. Ἀλκ. Ι. 124A, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 24. 2) βιβλία ἢ ἔγγραφα παντός εἶδους, Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 1050, Πλάτ. Γοργ. 484A, κελ.· τούτων τὰ γράμματα, τὰ ἔγγραφα πρὸς ἀπόδειξιν τούτων, Λυσ. 901 ἐν τέλ., πρβλ. Ἀντιρ. 114, ἐν τέλ.· τὰ δημόσια γρ., τὰ δημόσια ἔγγραφα, decreta, παρὰ Δημ. 243. 25· κατὰλογος ποσότητων δανεισθεισῶν, Δημ. 1202. 3· ἡμερολόγιον, Πλάτ. Νόμ. 995D, Δημ. 950. 10· κατάλογος, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 12· — καθ' ἐνικόν, ἔγγραφο λογαριασμοῦ πρὸς ἐξόφλησιν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 7· σημειώσις ιδιόχειρος, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ι. 18. 6, 3. 3) γράμματά τινος, ὁ εἰς σύγγραμμα, βιβλίον, πραγματεία, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 1· οὕτω τὸ ἐνικ. παρὰ μεταγεν. ποιηταί, Πλάτωνος ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γρ. Καλλ. Ἐπ. 24, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 63· — τὸ ἐνικὸν ὠσαύτως δηλοῖ χωρίον πραγματείας ἢ συγγράμματος, Πλάτ. Παρμεν. 128A—D· ἀρβρον συνθήκης, Θουκ. 5. 20. 4) γραπτὸι κανόνες, κατὰ γράμματα λατρεύεσθαι Ἀριστ. Πολ. 3. 16, 6· ἢ ἐκ τῶν γρ. θεραπεῖα αὐτοῦ· 7· οὕτω, κατὰ γράμματα ἀρχειν αὐτοῦ· 2. 10, 11· ἢ κατὰ γρ. πολιτεία αὐτοῦ· 3. 15, 4· οἱ κατὰ τὰ γρ. νόμοι, οἱ γραπτὸι καὶ κατὰ κοινὴν ἀπόφασιν νόμοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἔθιμα, αὐτοῦ· 3. 16. 9. IV. ἐν τῷ πληθ. ὠσαύτως, γράμματα, παιδεία, ὡς τὸ μαθήματα, Πλάτ. Ἀπολ. 26D, κελ.

γραμμάριον, τό, βάρος ἰσοδύναμον πρὸς τρεῖς ὀβολούς· ἴδε Δουακγγ. ἐν παραρτ.

γραμμᾶτεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπόρρηγμα τοῦ γραμματεῦς, Πλούτ. Συγκρίσ. Σερτωρ. κ. Εὐμ. 1. II. παιδεία, περὶ τὰ γράμματα, τὰ μαθήματα διατριβή, Ἐβδδ. (Σειρήν μδ', 4).

γραμματεῖδιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ γραμματεῖου, σμικροὶ πίνακες, Δημ. 1268. 14· γρ. διθυροῦ Μένανδ. Μισ. 7. Ἐν τοῖς χροῖσι συνηκῆς γραμματεῖδιον, ὅπερ ἐρμηνεύεται ἐν τῷ Ἐτυμολ. Μ. 241, Σουίδ., κελ., ὡς ὑπόκορ. τοῦ γράμματος, μικρὰ ἐπιστολή, χάρτης· διὰ ταῦτα ὁ δεύτερος εἶναι ὁ ὀρθὸς τύπος παρ' Ἀντιφῶντι 135. 32, Πλούτ. Ἀρτοῦ. 22. Ἄλλ' εἶναι πολλὰς δύσκολον νὰ κἀμῃ τις διάκρισιν μεταξὺ τούτων τῶν σημασιῶν, ἴδε Πλούτ. Βροῦτ. 5.

γραμματεῖδος-ποτός, ὁ, ὁ κατασκευάζων πινακίδια, Meineke Κομ. Ἀποσπ. 1. 460., 4. 441.

γραμματεῖον, τό, τὸ ἐπ' οὐ τις γράφει, πίνακίς, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 206, Ἀντιφῶν 112. 28, Πλάτ. Πρωτ. 326D· — πινακίδιον, ἐφ' οὗ ὀνόματα γράφονται, Ἀριστ. Ἀποσπ. 429, Συλλ. Ἐπιγρ. 76, 11 κ. ἀλλ. 2) ἔγγραφο, συμβόλαιον, Λυσ. 897. 3· γραμματίων (ἴδε ἐν λ. γραμματεῖδιον), Ἀντιφῶν 135. 33, Λουκ. Μισθ. Συν. 36, κελ. 3) τὸ ληξιαρχικὸν γρ., ὁ κατάλογος, ἐν ᾧ πάντες οἱ Ἀθηναῖοι πολῖται ἦσαν καταγεγραμμένοι, διὰ τούτου δὲ καὶ μόνου τοῦ μέσου ἤδυναντο νὰ τυχῶσι τῆς πατρικῆς κληρονομίας (τῆς λήξεως ἀρχειν), Ἰσαῖ. 66. 14, Δημ. 1306. 22, Συλλ. Ἐπιγρ. 80, πρβλ. Schömann de Comit. Ath. σ. 379. II. τόπος ἐν ᾧ ἐδιδάσκοντο γράμματα, σχολεῖον, Πλούτ. Θ', 41, Σουίδ.

γραμματεῦς, ἔως, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Lat. scriba, ὄνομα πολλῶν ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις διαφόρου θέσεως καὶ σπουδαιότητος, Böckh Ath. St. 1. 249· ὁ ἀνώτατος αὐτῶν ἦτο ὁ γρ. τῆς πόλεως, ὅστις ἀνεγίνωσκε δημόσια ἔγγραφα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, Θουκ. 7. 10· μετὰ τούτων ἦτο ὁ τῆς πρυτανείας, δὲν διώριζεν τὴ βουλή, ἵνα τηρῇ καὶ δημοσιεύῃ ψηφίσματα, ἴδε Πλούτ. Η', 98· οὗτος δὲ μνημονεῖται συνηκῆς ἐν ἀρχῇ τοῦ ψηφίσματος, μάλιστα εἰς παλαιότερους χρόνους, Φαίνιππος ἔγραψατε Θουκ. 4. 118, πρβλ. Ἀνδοκ. 13. 2, Δημ. 315. 9 κ. ἀλλ. — οἱ δὲ κατωτέρου βαθμοῦ γραμματεῖς πολὺ περιεφρονούντο, ὁ αὐτ. 269. 20., 371. 22· — ἡ γραμμ., ὡς ἀστεῖσμος, Ἀριστοτ. Θεσμ. 432· — ἀπαξ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 370.

γραμματεῦω, εἰμὶ γραμματεῦς, ἔω τὸ ὑπόρρηγμα τοῦ γραμμ., ἴδε τὴν λ. γραμματεῦς· μ γεν., γρ. τοῦ συνεδρίου Ἐπιγρ. Ἐλλην. 964. ἴδε Meisterh. Gr. σ. 238.

γραμματῆ-φόρος, ὁ, ὁ φέρων γράμματα, Πλούτ., κελ., Λοβ. Φρύν. 682.

γραμματεῖδιον, ἴδε ἐν λ. γραμματεῖδιον.

γραμματίζω, διδάσκω γράμματα, Πανδέκτ.· παθ. πρμ.,

εἶμαι πεπαιδευμένος ἢ ἔμπειρος εἰς τὰ γράμματα, Πλούτ. II. εἶμαι γραμματεὺς, γραμματιδδόντος Ἐπιγρ. Βιωτ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1573, 1574, κτλ.

γραμματικεύομαι, ἀποβ., εἶμαι γραμματικός, Ἀνθ. Π. 9. 169. **γραμματικός**, ἢ, ὄν, ὁ γινώσκων γράμματα, ἔμπειρος εἰς τὴν γραμματικὴν, καλῶς κατέχων τὰ πρῶτα στοιχεῖα, Σεν. Ἄπομ. 4. 2, 20, Πλάτ. Θεαιτ. 207B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 4, 1, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. —κῶς Πλάτ. ἐνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. αὐτόθι 2. **2)** γρ. ἔκπωμα, ποτήριον φέρον τὸν ἀλφάβητον ἢ ἐπιγραφὴν, Εὐθύουλ. Νεοστ. 1, ἴδε Ἄθην. 466A, κέξ. **II.** ὡς οὐσιαστ., γραμματικός, ὁ, διδάσκαλος τῶν πρῶτων στοιχείων, Πλούτ. 2. 59F. **2)** ὁ ἐνασχολούμενος εἰς τὸ Ὀμηρικὸν κείμενον κ. τ. ὅ., γραμματικός, κριτικός, ἐρμηνευτής, Σουλ. Ἐπιγρ. 6083, Πολύδ. 32. 6, 5, Διογ. Λ. 3. 61, κτλ. **III.** ἢ —κῆ (μετὰ τοῦ ἢ ἀνευ τοῦ τέχνη) ὡς παρ' ἡμῶν, Πλάτ. Κρατ. 431E, Σοφ. 253A, κτλ. ἢ γραμμ. ἐπιστήμη Ἀριστ. Τοπ. 6. 5, 2—ὡσαύτως, κριτικὴ δεξιότης, πολυμαθεῖα, παιδεία, Ἐρατοσθ. ἐν τοῖς Δ. Β. 725. **2)** ἀλφάβητος, γραπτοὶ χαρακτῆρες, Στράβ. 139, Πλούτ. Ἀριστειδ. 1, κτλ.—πρόβλ. Wolf Πρωλ. Ὀρ. LXIV.

γραμματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ γράμμα, Λουκ. Μισθ. Συν. 36. **γραμματίστης**, οὗ, ὁ, = γραμματεὺς, Ἠρόδ. 2. 28., 3. 123, κ. ἄλλ., Πλάτ. Φιλ. 39B. **II.** ὁ διδάσκων γράμματα, γραμματοδιδάσκαλος, Σεν. Συμπ. 4, 27, καὶ συγν. παρὰ Πλάτ., ὡς Πρωτ. 312B, 326D—ἐντεῦθεν **γραμματιστική**, ἢ, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 44, Ἄν. Ὀξ. 4. 311.

γραμματιστικός, ἢ, ὄν, ὁ γνωρίζων τὰ στοιχεῖα τῆς γραμματικῆς, Θεμιστ. 23, 297D ἴδε καὶ **γραμματιστής**.

γραμματοδιδασκαλεῖον, τό, = γραμματεῖον 4, Πλούτ. 2. 712 A.

γραμματο-διδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος, Τέλης παρὰ Σοφ. 535. 15.—**γραμμα-διδασκαλίδης** Τίμων παρ' Ἀθην. 588B—πρόβλ. Δοθ. Φρύν. 669.

γραμματο-εισαγωγεύς, ὁ, διδάσκαλος, κυβερνήτης, Ἐσθ. (Δευτ. α', 15, κ. ἄλλ.).

γραμμα-τόκος, ον, μήτηρ τῶν γραμμάτων, ἐπίθ. τῆς μελάνης, Ἀνθ. Π. 6. 63 ἄλλ' ὁ ὄρθος τύπος εἶναι **γραμματόκος**, ἴδε Δοθ. Φρύν. 669.

γραμματο-κύφων [ῶ], ὠνος, σκωπτικὸν ὄνομα γραμματέως, ὁ κύψτων ἢ κεκυρῶς ὑπεράνω τῶν ἐγγράφων, Δημ. 297. 22, Φίλων 2. 536.

γραμματο-λικρήφης, ἴδος, ὁ, γραμματικός, κριτικὸς διαστρόφως νοῶν ἢ ἐρμηνεύων, Ἀνθ. Π. 11. 140.

γραμματοφορέω, φέρω, ἢ παραδίδομι ἐπιστολάς, Στράβων 251.

γραμματο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἐπιστολάς, Πολύδ. 2. 61, 4, κλ.

γραμματο-φύλακτον, τό, κιβώτιον πρὸς φύλαξιν ἐγγράφων, Πλούτ. Ἀριστειδ. 21, Σουλ. Ἐπιγρ. 4094, 4247—ὡσαύτως —εῖον Πλούτ. 2. 520B, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 27.

γραμματο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, ὁ φύλακτὸν γράμματα, γραμματικός, ἀρχιεπιφύλαξ, Σουλ. Ἐπιγρ. 1239. 17., 1240. 29, πρόβλ. Böckh σ. 608.

γραμμῆ, ἢ, (γράφω) ἢ διὰ κονδυλοῦ γραφομένη συνεχὴς σειρὰ σημείων, ὅσον ἐν τοῖς μαθηματικοῖς σχήμασι, Πλάτ. Μέν. 82C, Πολιτ. 509D, κτλ.—ὡσαύτως ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν γραμμάτων, Λατ. ductus literarum, ὁ αὐτ. Πρωτ. 326D—περίγραμμα, Ἀργύτ. 695Gal., Πολύδ. 2. 14, 8, κτλ. **II.** = **βαλβίς**, ἢ διατεταμένη τὸν δρόμον γραμμῆ διηλοῦσα τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἢ τὸ πέρας τοῦ ἀγῶνος, Πίνδ. Ἠ. 9. 208, ἴδε ἐρμηνευτὴς εἰς Ἀριστοφ. Ἄγ. 483—μεταρ. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου ultima linea rerum, πρόβλ. Εὐρ. Ἠλ. 956, Ἄποσπ. 169—ἐντεῦθεν, γραμμῆ μεθόριος, τὸ ἄκρον, γελῖος, Ἰππ. Ἄορθ. 839. **III.** μεσαία γραμμῆ ἐπὶ σανίδος (παιγνιδίου, ὅσον τῶν πεσῶν), καλουμένη ὡσαύτως ἢ ἱερά—ἐντεῦθεν παροιμιωδῶς, τὸν ἀπὸ γραμμῆς ἢ ἀφ' ἱερᾶς κινεῖν λίθον, κινῶ τὸν ἐπὶ τῆς κυρίας γραμμῆς εὐρισκόμενον πεσόν, δηλ. κάμνω τὴν ὑστάτην ἀπόπειραν, Ἄλκαϊ. 77, Θεόκρ. 6. 18—πρόβλ. Εὐστ. 633. 58., 1397. 31—αἱ γραμμαῖ, αὐτὴ ἡ σάνις τοῦ παιγνιδίου (πρόβλ. **πεσός**), Πολύδ. Θ', 99. **2)** διὰ γραμμῆς παίζειν, ἢ το παιγνίδιον καθ' ὃ δύο ἐναντία μέρη προσεπίθων νὰ σφύρασιν ἀλλήλους ἐντεῦθεν τῆς μεταξὺ γραμμῆς τοῦτ' αὐτὸ δὲ καλεῖται καὶ **διελκυστίνδα**, ἴδε Πλάτ. Κωμ. Συμπ. 2, Πλάτ. Θεαιτ. 181A. **IV.** ἢ μακρὰ (ἐνν. γραμμῆ) ἴδε ἐν λ. τιμᾶσ. Π. 1.

γραμματικός, ἢ, ὄν, εἰς γραμμὰς ἀνήκων, γεωμετρικός, θεωρία, ἀπόδειξις Διογ. Λ. 1. 25, Πλούτ., κτλ.—Ἐπίρρ.—κῶς, διὰ μέσου γραμμῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 3. 92. **II.** = **γραμματικός** (ἐν ἀλφῆθις ἢ γραφῆ) Πλούτ. 2. 606C.

γραμμα-διδασκαλίδης, ἴδε ἐν λ. **γραμματοδιδάσκαλος**.

γραμμα-ειδής, ἐς, ὁ ἐν εἶδει γραμμῆς ἢ γραμμῶν ὢν, Ἀριστειδ. Κόιν.—Ἐπίρρ.—ὅως Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 20.

γραμμα-ποικίλος, ον, ὁ πεποικιλμένος μετὰ γραμμὰς ἢ λωρίδας, Ἀριστ. (Ἄποσπ. 279) παρ' Ἀθην. 319C.

γραμμα-τόκος, ἴδε ἐν λ. **γραμματόκος**.

γραμμώδης, ἐς, (εἶδος) = **γραμμοειδής** Θεόφρ. I. Φ. 4. 12, 2, κτλ.

γρασολογία, ἢ, λόγος, ὁμιλία γραίας, φλυαρία, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 141.

γρῶ-πρεπήης, ἐς, ὁ εἰς γραίας ἀρμόζων, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 126. 14, Κύριλλ.

γρᾶο-σῶθης, ον, ὁ, ὁ γραίας διώκων ἢ ἐκφοβίζων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 812.

γρᾶο-συλλέκτρια, ἢ, ἢ γραολογίας, φλυαρίας συλλέγουσα, σκωπτ. ἐπίθ. τοῦ Τιμαίου διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν, Σουῖδ. ἐν λ. **Τίμαιος**.

γρᾶο-τραφέης, ἐς, ὁ ὑπὸ γραίας ἀνατραφεὶς, διὰβρυτος, «χαϊδευόμενος», Εὐστ. 971. 41.

γρᾶο-φίλος, ὁ, ὁ ἀγαπῶν γραίας, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 812.

γραπτός, ἴδος, ἢ, τὸ ἀπεριμιχθέν δέρμα, τὸ «ὕποκαμνον» τῶν ὄρων, κτλ., Πλούτ. **2)** πλήρης ῥυτίδων, Ἐτυμ. Μ. 239. 31.

γραπτέον, ῥημα. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γράψῃ ἢ περιγράψῃ, ὅπως..., Σεν. Ἰππ. 2. 11. **2)** **γραπτέος**, α, ον, ὃν πρέπει νὰ γράψῃ ἢ περιγράψῃ τις, Λουκ. Εἰκ. 17.

γραπτῆρ, ἦρος, ὁ, συγγραφεὺς, γράφων, Μανέθ. 1. 132, Ἀνθ. Π. 6. 66.

γραπτός, ἢ, ὄν, ῥημα. ἐπίθ., ἐξογραφημένος, Εὐρ. Ἄποσπ. 764, Ἄγα. παρ' Ἀθην. 451D ἴδε Böckh Σουλ. Ἐπιγρ. 1 σ. 662.

2) σμειωμένος ὡς διὰ γραμμάτων, ὃ γραπτὰ ὑσκήθως Θεόφρ. 10. 28 γρ. λίθος Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 1089. 8.

II. ἐγγραμμένος, νόμοι γρ. Γοργ. Ἀπολ. Β' λαμ. σ. 190. 103, ἴδε ἐσπμ.—**γραπτᾶ**, τᾶ, = **γράμματα**, Β' Μκκ. ια', 15, Μανέθ. 3. 214.

γραπτῶς, ὄος, ἢ, ἀρχή, τζουγγράνισμα, πλήρωμα τῆς ἐπίδερμίδος, Ὀδ. Ω. 229—παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 279 ὁ Gesner διάρθρωσε **γραπτούς** .. κύρβιας.

γράσος, ὁ, ἢ δυσωδία τοῦ τράγου καὶ ἐπομένως, ὡς τὸ Λατ. hircus, καὶ ἢ τοῦ ἰδρωτός ἐν ταῖς μασχάλαις (πρόβλ. **κινάβρα**), Διοσχ. Ἄποσπ. 76 (πρόβλ. Δινδ. Ἀριστοφ. Ἄποσπ. 706), Εὐπόλ. Πολ. 34, Ἀριστ. Πρόβλ. 4. 24., 13. 9, Πολύδ. Β', 77—πρόβλ. **γράσων**—ἢ δυσωδία κακῶς παρεσκευασμένου μαλλίου, Συνέσ. 257C, Μ. Ἄντων. 9. 36.

γρασιδίω, τρέφω εἰς τὸ «γρασιδί», μετὰ χλωρὸν χόρτον, Ἰππικ. Γεωπ. 16. 1, 11, Ἰππιατρ.

γράστις, εως, ἢ, (γράφω) «γρασιδί», χλωρὸς χόρτος, Εὐστ. 633. 47—ὡσαύτως **γράστις** ἢ **κράστις**, ἴδε Μοῖρ. σ. 211, καὶ τοὺς ἐρμηνευτ.

γράσων, ὄνος, ὁ, ἢ, (γράφω) ὁ δυσωδία ἀποπνεύων ὡς τὸ τράγος, Λατ. hircum olens, Ἀθήν. 585E. **II.** = **γράσος**, Μ. Ἄντων. 8. 37 (ἐν μὴ ἢ ὀρθῇ γραφῇ εἶνε **γράσος**).

γραῦς, ἴδος, ἢ, Δωρ. ἀντὶ γρηῦς, γραῦς, Καλλ. ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ. 240. 5.

γραῦς, γεν. **γραῖς**, ἢ Ἰων. γρηῖς, γρηῖς, κλητ. γρηῖ· ποιητικῶς καὶ γρηῖς, κλητ. γρηῖ· βαρβαρικῆ κλητ. γρᾶο ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1222—ὄνομα πληθ. γρᾶες Ἀριστοφ. Ἄποσπ. 128, Τιμοκλ. Ὀρέστ. 1—αἰτ. γρᾶς Εὐρ. Ἄνδρ. 612, κτλ.—(ἴδε γέρων)—γραῖα, ὄνομα, ἴδιος ἐν Ὀδ., Διοσχ. Εὐμ. 38—ισχυρότ., γρ. παλαιὴ Ὀδ. Τ. 346—ὡσαύτως μετὰ οὐσιαστ., γρᾶς γυνὴ Εὐρ. Γρω. 490, Ἀριστοφ. Θεσμ. 345, Δημ. 432. 12—κοιμικός, ὁ γρᾶς, ἐπὶ γέροντος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1214. **II.** ἄρθος, τὸ ἐπικόθισμα, ὅσον ἐπὶ βραζομένου γάλακτος, ὁ αὐτ. Πλ. 1206, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 6., 26. **III.** θαλάσσιος τις καρκίνος, Schneid. Ὀππ. Ἄλ. 1. 285.

γραφεῖδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **γραφεῖον**, Ἐτυμ. Μ. 240. 16, Σουῖδ.

γραφεῖο-ειδής, ἐς, ὅμοιος γραφεῖω, ἀπόφους τῆς ὀλένης (στυλοειδής) Γαλην. 2. 252.

γράφεον, τό, (γράφω) ὄργανον γραφῆς, κάλαμος, Λατ. stilus, Ἰππ. 261. 10, Ἀριστ. Φυσ. 7. 4, 4, Μάχων παρ' Ἀθην. 582C—ἐργαλεῖον γλυπτικῆς, γλυφῆς, σμίλης, Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 980. 4. **II.** τόπος ἐν ᾧ καταγράφονται, Newton Ἐπιγραφ. Ἄλικ. σ. 690 κ. ἄλλ.

III. τὰ γραφεῖα = ἀγιόγραφα, Ἑκκλ.—ἴδε Jacobson Patr. Ἀρ. 1. σ. 105.

γραφεύς, εως, ὁ, ζωγράφος, Ἐμπεδ. 82, Εὐρ. Ἐκ. 807, Ἄνδοκ. 31. 15 κ. ἄλλ. **II.** = **γραμματεὺς**, Εὐρ. Ἑλλ. 4. 1, 39.

III. συγγραφεὺς, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 6—γραφεὺς, καθ' ὑπαγόρευσιν γράφων, Σεν. Ἀγῆσ. 1, 26—ἀντιγραφεὺς, Γραμμ.

γραφή, ἢ, (γράφω) διὰ γραμμῶν παράστασις ἐπομένως, **I.** διαγραφὴ ἢ περιγραφὴ, Ἠρόδ. 4. 36—κατὰ γραφὴν, ἐκ πλαγίου, κατὰ κρόταρον, de profili, Πλάτ. Συμπ. 193A—ἀλλὰ συγνάξις καὶ ἐπὶ ζωγραφμάτων, γραφῆ κοσμεῖεν Ἠρόδ. 3. 24—εἰκόνα γραφῆ εἰκασμένην αὐτόθι 182—ἢ τέχνη τοῦ γράφειν ἢ ζωγραφεῖν, Πλάτ. Πολιτ. 277C, Τίμ. 19B. **2)** τὸ γεγραμμένον ἢ ζωγράφημα, εἰκόνα, ὅσον γραφῆ, μόνον ἐν εἰκόνη, Ἠρόδ. 2. 73—πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς Διοσχ. Ἄγ. 241—σφόγγος ὤλεσεν γραφὴν αὐτόθι 1329—ὡσαύτως ἐπὶ κεντήματος, ὁ αὐτ. Χο. 232—οὕτως, ἐν

Ἄριστ. Πολ. 7.17, 9, κτλ. II ἡ χρῆσις γραπτῶν χαρακτῆρων, ἡ ἰκανότης ἢ τέχνη τοῦ γράσκειν, Πλάτ. Φαίδρ. 274B, κτλ.— αἱ γραφαὶ τῶν δικῶν, ἡ καταγραφή, ἢ ἀριστ. Πολ. 6. 8, 7, πρὸλ. 7. 12, 7· γραφαὶ περὶ συμμαχίας, συνδύκαι, αὐτοῖσι 3. 9, 7.— ὡσαύτως ἐπὶ τῆς γραφομένης ὕλης: = τρόπος τοῦ γράσκειν, ὕρος, Στράβ. 31, Σχολ. 2) τὸ γεγραμμένον, γραπτὸν χαρακτῆρες, γράμμα, Σοφ. Τρ. 683, Ἄγαθον παρ' Ἀθην. 454D.— ὡσαύτως ἐπὶ διαφόρων ἐγγράφων· ἐπιστολή, Θουκ. 1. 129· ὡσαύτως κατὰ πληθ., ὡς τὸ γράμματα, Εὐρ. I. Τ. 735· ψευδεῖς γρ., ψευδῆ, νόθα ἐγγράφα, παρὰ Δημ. 243. 25 (ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ἰππ. 1311 ψευδεῖς λόγοι, εἰδήσεις): νομοθετικὸς τις τύπος, Πλάτ. Νόμ. 934C. 6) κατά-λογος, Διόδ. 1. 64.

III. (Γράφομαι) ὡς Ἄττ. δικανικὸς ὄρος, 1) ἡ ἐγγραφὸς κατηγορία ἢ καταγγελία ἐν δημοσίᾳ δίκῃ, λέγει, τὴν γραφὴν αὐτὴν λαβῶν Δημ. 243. 7. 2) καταγγελία ἢ εἰς δίκην εἰσαγωγὴ γινόμενη ὑπὸ τῆς πολιτείας κατὰ τῶν κακουροῦντων (ἀντιθ. τῷ δίκῃ, ὅπερ = ἰδιωτικῇ καταγγελίᾳ), γραφὴν ὕδρεως καὶ δίκην κακηγορίας ἴδιαν φεῦδεταὶ ὁ αὐτ. 524. 22.— γραφὴν γράφεσθαι Πλάτ. Νόμ. 929B, κτλ.· γραφὴν γρ. τινὰ ὁ αὐτ. Εὐθύφρ. 2B, κτλ.· γραφὴν ἀποφέρειν Δισχίν. 85. 2· γραφὴν δίκῃκειν τινὰ Δημ. 435. 8· γραφὴν ἐλεῖν τινα, ὡς, πολλὰς γραφὰς διώξας οὐδεμίαν εἶλεν Ἀντιφῶν 115. 24· γραφὴν ἀλῶναι ὁ αὐτ. 117. 17· γραφὴν κατασκευάζειν κατὰ τινος, ἐπὶ τινα Δημ. 547. 27., 593. 15· γρ. εἰσέναι, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δικαστήριον ἐν δημοσίᾳ δίκῃ εἶτε ὡς κατήγορος εἶτε ὡς κατηγορούμενος, ὁ αὐτ. 261. 8· ἴδε ἐν λ. εἰσερχομαι. 3) συνήθης διαδικασία, κατ' ἀντίθετον πρὸς τοὺς ἰδιώκοντας τύπους (οἷσι: εἰσαγγελλία, ἀπαγωγὴ, ἐνδειξις, εὐθυναί, κτλ., ἅτινα περιλαμβάνονται ἐν ΠΙ. 2), γραφὰς, εὐθύναι, εἰσαγγελλίας, πάντα ταῦτα ἐπαγόντων ἐπιθ. Δημ. 310. 5, πρὸλ. 269. 2., 310. 19. Πρὸλ. Λεξικῶν τῶν Ἀρχαιοτήτων, Att. Proc. 197-199.

γραψίδιον, τό, ψιφίδιον, ἐγγεγραμμένον, Θέων σ. 100 Sp. γράφικος, ἢ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ γράσκειν ἤτοι ζωγραφεῖν καὶ σχεδιάζειν, Πλάτ. Θεαιτ. 144E, κτλ.— ἢ γραφικῆ (ἐνν. τέχνη), ἢ τέχνη τῆς ζωγραφικῆς, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰππρ. 16, Πλάτ. κ. ἕλλ. ἢ ἀνευ τοῦ ἄρθρου, Πλάτ. Γοργ. 450C. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὰ γεγραμμένους, ὡς ἐκωγραφημένους, Πλούτ. Ἄντων. 26· θελκτικὸς, ἐπαγωγὸς, pittoresque, Διόδ. 2. 53. II. ἀνήκων ἢ κατὰλληλος πρὸς γραφὴν, γραφικὴ λέξις, ἀντιθ. τῷ ἀγώνιστικῇ, Ἄριστ. Ρητ. 3. 12. 1· γρ. ῥέεθρον, δηλ. ἡ μελάνη, Ἀνθ. Π. 6. 33· ἐν τῇ γραφῇ, γρ. ἀμάρτημα, σφάλμα τῆς γραφῆς, Πλούτ. 34. 3, 11. 2) ἰκανὸς εἰς τὸ νὰ περιγράψῃ, Πλούτ. 2. 874B.— ἐπὶ ὕφους, περιγραφικὸς, ζωηρός, Διον. Ἄλ. περὶ Δημοσθ. 5· ὑπόθεσις γρ., ὑπόθεσις ἢ ἀντικείμενον περιγραφῆς, Πλούτ. Ἄλεξ. 17.— Ἐπιρρ.— κῶσι Πλούτ. Ἄντων. 26.

γραφειοειδής, ἡμικρημ. γρ. ἀντὶ τῆς ὀρθῆς γραφειοειδοῦς. γράφεις, εἶδος, ἢ, = γραφεύς I, Ἀνθ. Π. 6. 63, 65, 67· ἴδιος, κάλαμος ἢ ἐργαλεῖον πρὸς γραφὴν ἐπὶ κηρίων πινακῶν, Πλάτ. Πρωτ. 326D· ἐργαλεῖον πρὸς γλυφὴν, ἤτοι σκάλισμα, σμιθόλα· γραψίδεσσι κατέευσα Ἐπιγράμ. Ἐλλην. 1028. 11· βελόνῃ κεντήματος, Ἀνθ. Πλαν. 4. 324. III. = γραφῆ, σχεδιογράφημα, Βιτρούβ. 1. 1· κέντημα, Ἀνθ. Π. 5. 276.

γραφο-ειδής ἡμικρημ. γραφὴ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς γραφειοειδοῦς. γράφος, εὖς, τό, = γράμμα, τὰ γράφει, Ἐπιγραφ. ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11. γράφω [ᾗ], μέλλ. -ψω, ἄορ. ἔγραψα, Ἐπ. γράψα, πρkm. γέγραφα Κρατίν. Νόμ. 7, Θουκ. Ἰππ. παρὰ μεταγεν. συγγραφ. γέγραφα Συνέσ.— Μέσ., μέλλ. γράψομαι (ἴδε κατωτ.), ἄορ. ἔγραψάμην.— Παθ., μέλλ. γράψομαι Ἰππ. Ὀξ. 388. 4 (μετεγ-) Ἄριστορ. Ἰππ. 1370· συγχρότερον γεγράφομαι, ἄορ. ἔγραψην [ᾗ] Πλάτ., κλπ. παρὰ μεταγεν. συγγραφ. ἔγραψην Ἄριστοῦ, κλπ.— πρkm. γέγραμμαι (ὡσαύτως μετὰ μέσ. σημασ., ἴδε ἐν τέλ.), ποιητ. ἔγραπται Ὀπκ. Κ. 3. 274. Ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ἐνεργ. ἄορ. (Ἐκ √ΓΡΑΦ παράγονται ὡσαύτως τὰ γραφῆ, γραφίς, γραμμῆ, γράμμα, καὶ ἴσως γραμφάς, ὃ ἴδε· πρὸλ. Γοτθ. graban (σκάπτειν), groba (φωλεός), Παλαιο-Σκανδίν. grafra, Ἀγγλο-Σαξ. grafian, Γερμ. graben, κλπ.— ἂν τὰ Λατίν. scribo, scribis, scribita εἶναι συγγενῆ, ἢ πρώτη ρίζα πιθανῶς ἴσο scrabhi, ἴδε Corssen Lat. Spr. σ. 477.) II πρώτη σημασία = ξίω, τζουγγρανίζω, ἀίχμη γράφειν δὲ οἱ ὀστέον ἀχρῖς Ἰλ. Ρ. 599· γράψας ἐν πίνακι πικτυκῷ θυμοφθόρα πολλά. σημειώσας ἢ χαράξας σημαῖα εἴ' αὐτοῦ, Ζ. 169, πρὸλ. Wolf proleg. LXXXI, κέξ.· οὐδαμῶς ἄλλοθι παρ' Ὀμ. (εἰ μὴ ἐν παραγῶγαι τύποις γραπτῶς, ἐπιγράβδην, ἐπιγράφομαι)— ἐνεεῦθεν βραδύτερον, παριστάνω διὰ γραμμῶν, διαγράφω, σχεδιάζω, ζωγραφῶ, Ἡρόδ. 2. 41, Δισχόλ. Εὐμ. 50· γρ. Ἐρωθ' ὑπόπτερον Εὐδούλ. Κσμ. 3· προσεπαπταλευμένον γρ. τὸν Προμηθέα Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. β· εἰκὼν γεγραμμένη Ἄριστορ. Βατρ. 537· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ζῶα γράφεσθαι = ζωγραφεῖν, Ἡρόδ. 4. 88· πρὸλ. ἀπόμυσοσ. II. παριστάνω ἢ ἐκφράζω τι διὰ γραπτῶν χαρακτῆρων, γράφω, τι Ἡρόδ.

1. 125, κτλ.· γρ. τινὰ, γράφω τὸ ὄνομά τινος, Ξεν. γρ. ἐπιστολήν, διαθήκην, κτλ., ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 5, 34, Πλάτ. Νόμ. 923C, κτλ.· γρ. τινὶ ὄτι..., Θουκ. 7. 14.— γρ. τι εἰς διαφθέρας Ἡρόδ. 5. 68· παροιμ., ἔρκουσι ε. γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω Σοφ. Ἄποσπ. 694, Ξενοκρ. Πεντ. 3· οὕτως, εἰς τέφραν γρ. Φιδωνίδ. ἐν Ἀδῆλ. 1· εἰς ὕδωρ, ἐν ὕδατι Μένανδ. Νουαστ. 25, Πλάτ. Φαίδρ. 276C, πρὸλ. Κριτ. 120C· καθ' ὕδατος Λουκ. Κατάπλ. 21· εἰς πέλαγος γράμματα γράψαι Ἐπιγράμ. Ἐλλ. 1033. 8.— Παθ., πόθι φρονέας γέγραπται, εἰς ποῖον φύλλον τῆς μνήμης εἶναι γεγραμμένον, Πίνδ. Ο. 10 (11). 3· ἐν τῷ προσώπῳ γράφει τὴν συμφορὰν, ἔχων αὐτὴν ἐγκυκαυμένην οὕτως εἶπειν ἐν τῷ προσώπῳ, Πλάτ. Νόμ. 754A. 2) ἐγγράζω, ὡς τὸ ἐπιγράφω, γρ. εἰς σκόλα, εἰς στήλην Εὐρ. Φαιν. 574, Δημ. 121. 21.— Παθ., γράφεσθαι τι, ἐπιγράφομαι μετὰ πρῆγμα, Βρ. Σοφ. Τρ. 157· ὡδε γέγραμμαι, ἔχω τὸ ὄνομά μου ἐπιγεγραμμένον, Ἐπιγρ. Ἐλλην. 285. 1.

3) καταγράφω, θεωρῶ, γρ. τινὰ αἴτιον, θεωρῶ τινα ὡς τὸν αἴτιον, Ἡρόδ. 7. 214· γρ. τι ἱερὸν τινα, καταγράφω ὡς..., Πίνδ. Ο. 3. 54· γρ. τινὰ κληρονομήν, ἐπίτροπον, καθιστῶ αὐτὸν τοιοῦτον δι' ἐγγράφου, Πλάτ. Νόμ. 923C, 924A· καταγράφω εἰς κατάλογον, γρ. τινὰ τῶν ἵππευόντων, μετὰ τῶν ἵππων, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 21· οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι, ὡς ἐπαρθόμενος ἐκ τοῦ Κρ., Σοφ. Ο. 1. 411. 4) γρ. εἰς τινα, γράφω ἐπιστολὴν πρὸς τινα, Λουκ. π. Σοφ. Θ. 23. 5) γρ. περὶ τινος, γράφω περὶ τινος ὑποθέσεως, Ξεν. Κυν. 13, 2· ὑπὲρ τινὸς Πλούτ. 1. 1, 4, κτλ.— ἀπολ., γράφω ὡς συγγραφεύς, περιγράφω, ὁ αὐτ. 2. 56, 4· μ. διπλ. αἰτ., τί.. γράφειεν ἂν σε ἰουσοποῖος ἐν τάφῳ; Εὐρ. Τρω. 1188. 6) γράφω νόμον τινὰ, ὃν μέλλω νὰ προτείνω, ἐνεεῦθεν, προτείνω, προβάλλω, γίνωμι, νόμιον, ψήφισμα, κτλ., Ξεν. Ἐλλ. 1. 7, 37, Ἄπομν. 1. 2, 42· γράφειν, ἀπολ. (ἐξυπακούου. τοῦ νόμου), Δημ. 288. 9., 715. 27, κτλ.· γρ. πόλεμον, εἰρηνὴν, κτλ., ὁ αὐτ. 146. 2., 358. 17· ὡσαύτως μετ' ἄπαρ., σὺ γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά ὁ αὐτ. 14. 24· ἔγραφα.. ἀποπλεῖν.. τοὺς πρέσβεις ὁ αὐτ. 233. 21· ἴδε ἐν λ. παρόνομος Π.

7) προγράφω, προσεῖμι, πότιμος ἔγραψε Πίνδ. Ν. 6. 13. B. μέσ., γράφω δι' ἑμαυτὸν ἢ πρὸς ἴδιαν μου χρήσιν, σημειῶ, Ἡρόδ. 2. 82, κτλ.· γράφεσθαι τι ἐν φρεσὶν Δισχόλ. Χο. 450· φρονεῖν ἔσω Σοφ. Φ. 1325· ἐγραψάμην ὑπομνήματα Πλάτ. Θεαιτ. 143A· κάμνω ὡστε νὰ γραφῆ τι, συγγραφὴν Δημ. 1284. 20, κτλ.· γρ. πρόσδορον πρὸς τὴν βουλήν, αἰτήσιν προσόδου ἤτοι ἀκροάσεως παρὰ τῆ βουλῆ, ὁ αὐτ. 715. 25· πρὸλ. ἐγγόφομαι.

2) ὡς Ἄττ. δικανικὸς ὄρος, γράφεσθαι τινα καταγγέλλειν τινὰ, τινός, διὰ τι δημόσιον πλημμέλημα, π. χ. τῆς ἀισχροκερδείας, Πλάτ. Νόμ. 754, ἐν τέλ.· γρ. τινὰ παρανόμιον, ἴδε ἐν λ. παρόνομος Π· (ἴδε τὸν τύπον ἐν Δημ. 548. 4)· πλήθες, γραφὴν γράψασθαι τινα Ἄριστορ. Νερ. 1482 (ἀλλ' ἐν τῷ παθ., εἰ σοὶ γράφοιτο δίκη ὁ αὐτ. 758)· ἴδε γραφῆ ΠΙ· ὡσαύτως μ. αἰτ. καὶ ἀποκερμ., γρ. τινὰ ἀδικεῖν ὁ αὐτ. Σπρξ. 894, πρὸλ. Εἰρ. 107· ἀπολ., οἱ γραψάμενοι, οἱ κατήγοροι, ὁ αὐτ. Σπρξ. 881· οὐκ ἦν ἐτέροις γράψασθαι Ἀνδοκ. 10. 27.— ἀλλὰ, γράφεσθαι τι, καταγγέλλω πράξιν τινα ὡς ἐγκληματικὴν, δηλ. τὸν πράξαντα αὐτήν, ἐγράψατο τὴν Χαδρόν δωρεάν, εἰπήγαγε γραφὴν παρανόμιον ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις πρότερον τὴν εἰς τὸν Χαδρόν δωρεάν, Δημ. 501. 28, πρὸλ. 486. 1: τὸ χάριν τοῦτων ἀποδοῦναι ἰσπανομένων γράφει (δ' ἐνικ. μέσ.) ὁ αὐτ. 267. 7. 6) παθ., ἐγκαλοῦμαι, καταγγέλλομαι, οὐχὶ στανίως παρὰ Δημ. καὶ Δισχίν.· τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγράφη παρανόμων, κατηγγέθη ὡς παρόνομον, Δισχίν. 62. 28· ψήφισματα ὑπὸ τούτου οὐδὲ γράφοντα, τὰ ὁποῖα οὐδὲ κατηγγέλλησαν, Δημ. 302. 18· (ἀλλὰ 254. 13, εἰ μὴ τοῦτο ἐγράφη, ἂν τὸ ψήφισμα τοῦτο δὲν εἶχε προταθῆ, ὡς παθ. τοῦ Δ. Π. β)· οὕτως ἐν τῷ πρkm., τὰ γεγραμμένους, ἀδέρφα τῆς καταγγελίας, ὁ αὐτ. 244. 10., 930. 1· τὸ γεγραμμένον, ἢ ποιητὴ ἢ ἀναφερομένη ἐν τῇ καταγγελίᾳ, ὁ αὐτ. 727. 2.— ἀλλὰ τὸ γέγραμμαι συνήθως λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ μέσ., καταγγέλλω, ὁ αὐτ. 245. 2., 267. 4, πρὸλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 2B, Θεαιτ. 210D.

γραψάτος, ὁ, εἶδος κερκίνου, Δίφιλ. Σερν. παρ' Ἀθην. 106D. γραψέω, ἐφεστικὸν τοῦ γράφω, Γλωσσ. γράω, πρῶτον, βροκανίζω, Καλλ. Ἄποσπ. 200, Γαλν. 5. 715· Κυπριακὸν κράτος τὸν Ἠσὺχ. (Πηλοῦς ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἐξ ἧς τὸ βε-θρῶσσω (ἴδε Β β. 1), πρὸλ. Σανκρ. gras (vorare) ὀπόθεν καὶ γράσσις. Λατ. gramen (Ἀγγλ. grass, χόρτος) πρὸλ. καὶ γράινω, γάγγραινα.)

γραυδοῦς, ες, (εἶδος) = γραικός, Στράβων 16, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 23, Α' Ἐπ. Τιμ. δ', 7. γρῆς, ἢ ἰσοδύναμος τύπος τοῦ γραῦς, Ἀρχαῖδ. 126. γρηγορέω, μεταγεν. ἐνεστώς σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ πρkm. ἐγρήγορα (δ' ἴδε), Ἄριστ. Φυτ. 1. 2, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 9599, Ἐδδ., Κ. Δ. γρηγόρησις, εως, ἢ, Ἐδδ.· γρηγόρησις Φίλων 1. 510.— μεταγεν. τύπος ἀντὶ ἐγρηγῆ.— ὡσαύτως τὸ γρηγόρον φῶς, Χριστιαν. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 8686.

γρήτος, ὄν, ἰων. ἀντὶ γρηῖος, Καλλ. παρὰ τῷ Χοροῦ.

γρῦς, γρῦς, Ἴων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ γραῦς.
 γρῦνος, ὁ καὶ ἡ, Διολ. ἀντὶ βίνος, Εὐστ. 1926. 56.
 γρῦπεύς, ἕως, ὁ, = γρῦπων, Θεοκρ. 1. 39, Μόσχ. 5. 9.
 γρῦπεύω, ἀλιεύω, Ζωναρ. Λεξ. σ. 456.
 γρῦπιπὶς τέχνη, ἡ, ἡ ἀλιευτική, Ἄνθ. Π. 6. 223.
 γρῦπίξω, = γρῦπεύω, Ἠσύχ. μεταφ., Λιδάων. Ἐπιστ. 1593.
 γρῦπιεσμα, τό, ἀγρευμα (διὰ γρῦπου), κέρδος, Ἐτυμ. Μ. 241. 22, Ζωναρ.

γρῦπος, ὁ, = γρῦφος, Ἄνθ. Π. 6. 23, Ἀρτεμίδ. 2. 14.
 II δίκτυον τῶν ἀλιέων καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἄγρα, Διογ. Λ. 1. 32 (κοιν. γρῦπος). (ἴδε ἐν λ. βῆψ).

γρῦπων, ὁ, (γρῦπος) ἀλιεύς, γρῦπωνος .. γρῦπεύς ἔχωσε τά-
 φον Ἄνθ. Π. 7. 504· πρὸς γρῦπεύς.

γρῦφεύω, ὁμιλῶ γρῦφους, Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 451B, Εὐστ. 884. 10.
 γρῦφός, ὁ, ὡς τὸ γρῦπος, Ὀππ. Ἄλ. 3. 80, Πλούτ. 2. 471D.

2) μεταφ., πᾶν τὸ περίπλοκον, λόγος ἀσαφῆς καὶ σκοτεινός, αἰνίγμα, Ἀριστοφ. Σφηξ. 20· γρῦφον προσβάλλειν Ἀντιφ. Γανυμ. 2· λέγειν γρῦφους παρὰ πότον ὁ αὐτ. Κνωσθ. 1· πρὸς Müller Δωρ. 4. 8, § 4 κέξ. (Πθ. ἐκ τῆς αὐτῆς βίβης: ἐξ ἧς καὶ τὸ βῆψ, Λατ. scirpus).

γρῦφώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γρῦφον, αἰνιγματώδης, Δουκ. Δ. Τραγ. 28, Ἄθην. 456C.

γρομφάς, ἄδος, ἡ, ἡ γρομφίς, ἔδος, ἡ, Λατ. scrofa, γου-
 ρούνα, Ἰππῶναξ 48· πρὸς Ἠσύχ. καὶ Σουίδ. (Πθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς βίβης: ἐξ ἧς καὶ τὸ γράφω (Δωρ. γρόφω), ὀρύττω, πρὸς Λατ. scrobs).

γρόνθος, ὁ, μεταγ. λέξις, = πυγμή, ὁ γρόνθος, κόνδυλος, «γρο-
 θιά», Ἠσύχ., Ἐτυμ. Μ., κτλ.· γρόνθω παίσας Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 219· γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, κτύπημα ἀντὶ κτυπήματος, Πολύμ. Ἐπ. πρὸς Φίλ. 2· γρ. παλαστήσιος = σπιθαμῆ, Ἀκύλ. Π. Δ. (Ἰουδ. γ', 16). II λίθος ἢ ὄγκος προέχων τοῦ τοίχου οἰκοδο-
 μήματος τῆνος, Μαθ. Ἄρχ.

γρόνθων, ὁ, τὰ πρῶτα καθήματα τοῦ αὐλοῦ, Ἠσύχ., Πολυδ. Δ' 83.

γρόππατα, = γράμματα, Διολ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4725, 4730.

γροσφο-μάχος, ον, ὁ μετὰ γρόσφου μαχόμενος, οἱ Γρ., οἱ παρὰ
 Ρωμαίους Velites, Πολυδ. 1. 33, 9., 6. 21, 7· πρὸς γροσφοφόρος.

γρόσφος, ὁ, εἶδος ἀκοντίου περιγραφόμενον ὑπὸ Πολυδ. 6. 22, 4.

γροσφο-φόρος, ον, = γροσφομάχος, Πολυδ. 6. 21, 9.

γροσνός, ὁ, ἴδε γροσνός.

γρόφω, Δωρ. ἀντὶ γράφω, Ἐπιγρ. Μήλου ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3· οὕτω γροφεύσαντα Δωρ. ἀντὶ γραμματεύσαντα, Ἐπιγρ. Ἄργ. αὐτ. 1125· πρὸς γρόππατα.

γρῦ, ἐν χρήσει παρὰ κωμικοῖς, ἀείποτε μετὰ τοῦ οὐδὲ ἢ μηδὲ, ἀποκρινόμενον .. οὐδὲ γρῦ, οὐδὲ συλλαβὴν, Ἀριστοφ. Πλ. 17· οὐδὲ γρῦ ἀπαγγέλλειν Δημ. 353. 10· μηδὲ γρῦ λέγε Μένανδ. Φευδ. 4· ὄψου μηδὲν .. μηδὲ γρῦ, μηδ' ὀλίγον, μηδὲως, Ἀντιφ. Πλοσυ. 1. 13· διαφέρει Χαίρεφώντος οὐδὲ γρῦ Μένανδ. Ὀργ. 2. (Κοινῶς ἐρμηνευόμενον ἐκ τῆς φωνῆς τῶν χοίρων, = οὐδὲ ἐν γρῦ-
 ἴμιον, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωκ.· ἀλλ' ὁ Ἠσύχ. καὶ ἕτεροι λέγου-
 σιν οὐτὶ τὸ γρῦ ἐσήμαινε κυρίως «τὸν ὑπὸ τῷ ὄνυχι ῥύπον», ὅθεν =
 πᾶν πρᾶγμα ὄλος ἀσήμενον.)

γρῦζω, μέλλ. γρῦξω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 294, γρῦξομαι Ἄλκαϊ. Κωμ. Παλαιστρ. 1· ἄρ. Ἐγρυξά· λέγω γρῦ (ἴδε ἐν λέξ.) = γογ-
 γύζω, ποιημορφίω, γρῦζέιν δὲ καὶ τολμάτων ..; Ἀριστοφ. Πλ. 434· παιδὸς φωνὴν γρῦξαντος ὁ αὐτ. Νεφ. 963· εἰ τι γρῦζει ὁ αὐτ. Ἰππ. 294· μὴ φλαυθρον μηδὲν γρῦζέιν ὁ αὐτ. Εἰρ. 98· οὐδὲ γρῦζοντας τοῦτ' ὁ αὐτ. Βατρ. 913· οὐκ ἐτόλμα γρῦζαί τ' ὁ παράπαν Ἰσαϊ. 71. 42· πρὸς γρυκτός. II ἐν Ἀριστ. Πρωβλ. 4. 2, 5, ὑπάρχει μέλλων τις γρῦσαι μετὰ τὴν σημασίαν τοῦ τῆξαι, θὰ ὑποποιήσῃ, λυώσῃ.

γρυκτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ γρῦζω, ἄρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; θὰ τολμήσῃτε νὰ εἴπητε γρῦ; Ἀριστοφ. Λυσ. 656.

γρυλλίζω, μεταγ. γρυλλίζω (Α. Β. 33, κτλ.) Δωρ. μέλ. γρυ-
 λιξέειτε Ἀριστοφ. Ἄχ. 746· γρυλλίζω, «μουγκρῦζω», ἐπὶ χοίρων, Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωκ., Πλ. 307.

γρυλλισμός, ὁ, γρῦξιμον, γρυλλισμα τῶν χοίρων, Ἀριστ. I. Ζ. 4. 9, 5.

γρυλλίων (κάλλιον γρυλλίων, ονος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἔπομ. =
 χοιρίδιον, Ἠσύχ.

γρύλλος, μεταγεν. γρύλλος (Ἀρκάδ. 52), ὁ, χοίρος, Ζωναρ.·
 νεβλ. Πλούτ. 2. 985, κέξ. 2) = γόγγρος, Δίφιλ. Ἄφρ. παρ' Ἀθην. 356A, Νίκ. αὐτ. 288C. II Διγυπτικὰς τις χορός, Α. Β. (Ὀνοματοπ.)

γρυμῆα (ἐν χειρογράφ. συγγ. γρυμαῖα), ἡ, σάκκος ἢ κιβώτιον παλαιῶν ἐνδομάτων, κτλ., Δίφιλ. ἐν Ἀδῆλ. 45, Πολυδ. Γ' 1, 100, Α. Β. 33· ὁ τύπος γρυμῆα, αὐτ., Ἐτ. Γουδ. 130. 5. II ὅμοιον τῷ γρῦτῳ I (Ἠσύχ.), πρᾶγματα ἀνάστα λόγου, συρφετός, Σωτᾶδ. Ἐγγλεῖον 1. 3, Ἠρακλ. Κυλινδρ. 1. σ. 64, Θεμιστ. 257A, κτλ.· ἐνετύθη ἐν γρῦμοεπώλῃς, ου, ὁ, Δουκ. Λεξίφ. 3· ἴδε Λοβ. Φρύν. 230.

γρῦνός, ὁ, ἐπὶ ἔξυλον, κορμός, δαυλός, Λουκ. 86, 294· ὡσαύτως γρῦνός.

γρῦπ-αίετος, ὁ, εἶδος ἀετοῦ (γρῦπῶ), Ἀριστοφ. Βατρ. 929.

γρῦπᾶνιον, = γρῦπόμεαι, Διονύσι. παρ' Ἀρπ., Σουίδ., Ε. Μ.· — ὁ ἄρ. Ἐγρῦπεν ἢ γρῦ, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Μελαγχίου, αὐτ., ἀποδίδεται εἰς τὸν τύπον γρῦπῶ, γνωστὸν ἐκ τοῦ Ἠσύχ.

γρῦπ-αλώπηξ, ἡ, καμπουρωτὴ ἀλώπηξ, ἐπὶ ἀνθρώπου πάσχον-
 τος κῦρτωμα, Ἰππ. 1201E.

γρῦπᾶνιος, ον, ὑπὸ τῆς ἡλικίας κυρτός, Ἀντιφῶν παρ' Ἀρπ.

γρῦπόμεαι, παθ., γίνομαι καμπουρωτός ἢ καμπύλος, κυρτός·
 ἐπὶ τῶν ὄνυχων, Ἰππ. Προγν. 42· πρὸς γρυπαίνω.

γρῦπός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν βίνα κεκυρτωμένην, ὁ ἔχων ἀέτιον βίνα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σιμός, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 21, Πλάτ. Πολιτ. 474E· οὕτω, γρ. ὄνυχες Ἀρετὰ. π. Αἰτ. Πάθ. 2. 1, π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

2) καθόλου, κεκυρτωμένος, γρῦπὴ γαστήρ, κυρτή, καμπύλη, στρογγύλη κοιλία, στόμαχος, Ξεν. ἐνθ' ἄνωκ.· γρ. στέφανος Εὐθύουλ. Στεφ. 3· τὸ γρῦπὸν = γρυ-
 πότης Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 7.

γρῦπότης, ητος, ἡ, κυρτότης, τὸ ἀγιστροειδές· ἐπὶ βίνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σιμότης, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 21, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 12· ἐπὶ βάρους, Πλούτ. 2. 994F· ἐπὶ ὄνυχων τῶν πτηνῶν, αὐτόθι 641D.

γρῦπῶσις, ἕως, ἡ, κῦρτωσις, Cael. Aurel. 2. 32.

γρῦσμός, ὁ, (γρῦζω) γρύλλισμα, Ἀγαθολκ. παρ' Ἀθην. 376A.

γρῦστᾶριον, τό, ὑποκορ. τοῦ γρῦτῆ, Παρομοιογρ.

γρῦτῆ [ῦ], ἡ, (Λατ. scruta, ὡσαύτως gruta, Σγλόλ. Ὀρατ. Ἐπωδ. 1. 7, 65, ὁπόθεν scrutari, κτλ.)· — συρφετός, μικρὰ καὶ οὐδενὸς ἔξει πρᾶγματα, Α. Β. 33, Φρύν. 230· — ὡσαύτως (πρὸς γρυμῆα) κιβώτιον ἱματισμοῦ γυναικείου, Σαπφῶ 102. II μικρὰ ὀψά-
 ρω, Γεωπ. 20. 12, 2.

γρῦτο-δόκη, ἡ, = γρυμῆα, Ἄνθ. Π. 6. 254.

γρῦτοπωλεῖον, τό, κατάστημα ἐνθα πωλοῦνται μικρὰ πρᾶγματα, Γλωσσ.

γρῦτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν μικρὰ ἐμπορεύματα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 17.

γρῦψ, γεν. γρυπός, ὁ, μυθολογικὸν τι πλάσμα, ἔχον κεφαλὴν καὶ πτερὰ ἀετοῦ, σῶμα δὲ λέοντος, ποικιλοτρόπως περιγραφόμενον, τὸ πρῶτον μνημονεύομενον ὑπὸ Ἀριστέου περὶ τὸ 560 π. Χ. Ἠρόδ. 3. 116, πρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 395, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 11. [ῦ ἐν πλავ. πῶσ., Βεργ. Ἐκλ. 8. 27, ὡς ἐν λ. γρυπός.

γρῶνος, η, ον, (γρῶ) καταφαγωμένος, κατατροφημένος, κοῖλος, Λουκ. 631, 1280. II ὡς οὐσιαστ. γρῶνη (ἐνν. πέτρα), ἡ, σπήλαιον, κοίλη πέτρα, «γοῦρνα», Νίκ. Ἄλ. 77, Ε. Μ. 241. 52, κτλ.· — ἐνετύθη πᾶν κοῖλον ἀγγεῖον, σακφίδιον πρὸς ζύμωμα, Ἄνθ. Π. 7. 736.

γῶνα, ἡ, ἴδε ἐν λ. γύης.

γῶτα, τά, (γύης II) = πρυμνήσια, Ἄνθ. Π. 10. 1.

γῶαλη, ἡ, Μεγαρικὸν ποτήριον, Φίλιπ. 41, πρὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 8347b.

γῶαλον, τό, κοῖλον, ἐν Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ θῶρακος (θῶρηξ), ὅστις ἀπετελεῖτο ἐκ δύο μερῶν, ὀπισθίου καὶ ἐμπροσθίου, ἄτερ ἐκα-
 λοῦντο γῶαλα ἢ ἡμιθωράκια, τὰ ὅποια ἡμῶζοντο κατὰ τὰ πλάγια διὰ συνδέσμων (πόρται, περόναι)· ὅθεν ὁ θῶραξ ἐκαλεῖτο γυαλοθώραξ, Πανσ. 10. 26, 2· ἐν Ἰλ. Ο. 530 ἔχομεν θῶρηκα .. γυαλοῖσιον ἀρηρότα, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν δύο τούτων τεμαχίων· πρὸς κραταί-γῶαλος. 2) τὸ κοῖλον ἢ κοιλίωμα ἀγγεῖου τῆνος, κρατήρων γ. Εὐρ. I. Α. 1052· ἢ κοῖλον ἀγγεῖον, χρυσοῦ γέμοντα γῶαλα ὁ αὐτ. Ἄνδρ. 1093. 3) κοιλία πέτρας γ., ἡ κοιλότης βράχου, Σοφ. Φ. 1081· σπήλαιον, ἄντρον, πέτρινα μύ-
 χατα γῶαλα Εὐρ. Ἐλ. 189. 4) ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ κοίλης χώ-
 ρας, πεδιάδων, κοιλάδων, φαράγγων κ.τ.τ., γῶαλοισ ὑπο Παρνη-
 σοῦ Ἠσ. Θ. 499, πρὸς Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 396· Νύσης 25. 5· γῶαλα Φοῖβου, Θεοῦ, ἐπὶ τῶν Δελφῶν, Εὐρ. Φων. 237, Ἰωνι 245, πρὸς Ἀριστοφ. Θεσμ. 110· Λυδία τ' ἄγ γῶαλα (οὕτως ὁ Hermet.) ἀνὰ τὰς κοιλάδας τῆς Λυδίας, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 550· γῶαλα χώρας Ἀριστοφ. Θεσμ. 110· αἰθέρια γῶαλα, ὁ ὅλος τοῦ οὐρανοῦ, Ὀππ. Κ. I. 281. 5. = κύβος, λίθος τετραγώνος, Ε. Μ. (Ἡ βίβα φαίνεται ἐν τῷ ἐγ-γυαλιζῶ, καὶ πιθανῶς τὸ ἐγ-γύη εἶναι συγγε-
 νές· ἀλλ' ἡ συγγένεια πρὸς τὸ γύης ἢ πρὸς τὸ γυῖον εἶναι ἀμφίβολος).

γῶαλος, ὄν, κοῖλος, Εὐστ. 526. 42.

γῶαλις [ῦ], ου, ὁ, ἐνυδρον πτηνὸν παραφρ. Ὀππ. Ἰξ. 2. 16.

γῶγης, ου, ὁ, (γῶ), γαῖα, πρὸς Ἐγγαῖος II)· — κεκαμμένον ἔξυλον τοῦ ἀρόστρου, εἰς ὃ ἡμῶζετο ἢ ὕψος, Λατ. buris, Ἰππ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 425, 434, πρὸς Βεργ. Γ. 1. 169. II μέτρον τι γῶς (πρὸς Λατ. juger), σπανίως καθ' ἐνίκ., Σοφ. Ἄποσπ. 643, Εὐρ. Ἠρακλ. 839)· — κατὰ πληθ., γαῖαι, χωράφια, Σικελίας λευροῦς γῶας Αἰσχύλ. Πρ. 369· ἀνηρότους γῶας αὐτόθι 708· αὐτόσποροι γ. ὁ αὐτ. Ἄποσπ. 198· οἱ πληροῖσι γῶαι Σοφ. Ο. Κ. 58· — μεταφ., ἐπὶ γυναικός. ἀρώσιμοι γ. ὁ αὐτ. Ἄντ. 569. Ὁ Ἐλμολ. Ἠρακλ. ἐνθ' ἄνωκ. (ὡσαύτως εἰς Βᾶχχ. 13, Σοφ.

Ο. Κ. 58) ισχυρίζεται ότι οι Τραγικοί άσπιποτε μεταχειρίζονται τὸ γυμναστικόν (ἐκ τοῦ γυμνίου), οὐδέποτε οὐλ. (ἐκ τοῦ γυμνασίου) καὶ εἰ ἀριστοὶ τῶν κριτικῶν ἠκολούθησαν αὐτῶν ἐν Δίσχυλ. Πρ. 369, λευροῦς γυμναστικῶν διαφωβῶν ἐκ τοῦ Μεδ. χροῦ καὶ ἐν Εὐρ. Ἐλ. 89, Βάχχ. 13, τοῦς . . . τοῦσδε . . . γυμναστικῶν ἐχούσι γένειν δεκά. — Ἐν τοῖς πλείστοις χωρίοις τὸ γένος εἶναι ἀρίστον, ὡς ἐν Δίσχυλ. Πρ. 708, Σοφ. Ἄντ. ἐνθ' ἄνωτ., Εὐρ. Φοιν. 646 ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775.13 ἔχομεν τῶν γυμνῶν.

γυμναστικός, ἐς, ὁ τρέφων τὰ μέλη, Νίκ. Θ. 529.
γυμναστικῶν, ἐς, ισχυροῦς τὰ μέλη, Ἰβήθ' Ὀππ. Ἄλ. 2. 277-παλαισμοσύνη αὐτῶν. 5. 465.

γυμναστικῶν, ἐς, ὁ ἐνισχύων τὰ μέλη, Πίνδ. Π. 3.12.
γυμναστικῶν, ἐς, ὁ τὰ μέλη καταβαρύνων, Δίσχυλ. Ἄγ. 63, Ἄνθ. Π.10.12.

γυμναστικῶν, ὄν, ὁ τὰ μέλη καταθιβεῖν, μελεδῶναι (διάφ. γραφ. γυμναστικῶν, μετ' ἀμφιβόλου σημασίας), Πσ. Ἐργ. κ. Πμ. 65· πῦρ Ἄνθ. Π. 9. 443.

γυμναστικῶν, ὄν, Δωρ., δαμάζων τὰ μέλη, ἐν γυμναστικῶν = μετὰ τῶν ἀθλητῶν, Πίνδ. Π. 5 (4). 75. Κατὰ τὸν Herm. ἐν γυμναστικῶν . . . χερσίν (ἐξ ἐπιθέτου γυμναστικῶν γυμναστικῶν).

γυμναστικῶν, ὄν, ὁ συγκολλῶν, συνδέων τὰ μέλη, Δυκ. 1202.
γυμναστικῶν, τὸ, μέλος· συνη. παρ' Ὀμήρῳ, ὅστις ἀσπιποτε μεταχειρίζεται πληθ. ἐν φράσεσι: γυμναστικῶν λέλυτο, τρέμων ἢ κάματος λάδε γυμναστικῶν, κτλ.· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Δίσχυλ. Πέρσ. 913, πρὸλ. Ἄποστ. 449· ὠσαύτως γυμναστικῶν, οἰ πόδες, Πλ. Ν. 512· γυμναστικῶν, αἱ χεῖρες, Θεόκρ. 22. 81· καὶ γυμναστικῶν ἐνικ. ἢ χεῖρ, αὐτῶν: 121· ἄλλα γυμναστικῶν, τὸ δλον σῶμα, Πίνδ. Ν.7.108. Ἰππ. 1181.1, κτλ., ἴδε Foes. Οἶκον.—μητρὸς γυμναστικῶν, ἢ μήτρα, Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Ἐργ. 20.—Ὀυδάρμου παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἄττ. II. γυμναστικῶν, Ἐπιγρ. Κρίτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774.183.

γυμναστικῶν, ἐς, ὁ σκληρύνων, ἀποναρῶν τὰ μέλη, νιφάς Ἄνθ. Π. 6. 219· κάματοι Ἐπιγρ. Ἐλλ. 853. 6.

γυμναστικῶν, ἢ, πείδη τῶν γυμνῶν, χειροπέδη καὶ ποδοκίχνη, Πίνδ. Π. 2. 41, Δίσχυλ. Πρ.168, κατὰ πληθ.

γυμναστικῶν, ἢ, ὄν, χολῶς, Καλλ. εἰς Ἄρ.177, Δυκίερ.144, Ἄνθ. Π. 6. 203.

γυμναστικῶν, ἐς, ὁ τήκων ἢ φθειρῶν τὰ μέλη, Ἄνθ. Π. 6. 30. II. παθ., ὁ ἔχων τὰ μέλη φθίνοντα, αὐτῶν 71.

γυμναστικῶν, ὄν, διαπερῶν ἢ διατρυπῶν τὰ μέλη, Χριστόδ. Ἐκφρ. 226.

γυμναστικῶν, ὄν, ὁ συνδέων, συνέχων τὰ μέλη καὶ παρακλύων τὴν κίνησιν αὐτῶν, Δυκίερ. 1076.

γυμναστικῶν, ὄν, ὁ ἔχων μέλη ἐκ χαλκοῦ, Ἄνθ. Π.15. 26.
γυμναστικῶν, κάμων τινὰ χολῶν, γυμναστικῶν . . ὑφ' ἀρμασιν ὠκέας ἵππου Πλ. Θ. 402, πρὸλ. 416· οὕτω, γυμναστικῶν, χολῶς γενόμενος, χολωθεὶς, Πσ. Θ. 858, πρὸλ. Ἰππ. Ἄρρ. 819· ἐξαυθεῖν, ἐλαττώων, σμικρύνων, Ἰππ. Ὀδ. 394, κτλ.

γυμναστικῶν, ὄν, ὁ μακρὸν καὶ λεπτόν ἔχων αὐχένα, Ἄριστοφ. Εἰρ. 789· ἐρμηνεύμενον ὑπὸ Σουῖδ. εἰς τοῦ γυμναστικῶν ἀρχηγος.

γυμναστικῶν ἢ γυμναστικῶν (Α. Β. 228, Ε. Μ. 244), ὁ, εἶδος μακρῶς καὶ στενῆς πύρας (στρατιωτικῆς), Ἄριστοφ. Ἄγ. 1097, Εἰρ. 527 (ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Κρίτας 25, Φιλῆμ. Ἰατρ. 1 ὠσαύτως γυμναστικῶν, τὸ, Ζωαρ., κτλ.

γυμναστικῶν, Δωρ. ἀντὶ γυμναστικῶν, Ἄριστοφ. Λυσ. 82.
γυμναστικῶν, μέλλ. -άσω, ἐγύμνασα Δίσχυλ., πρμ. γεγύμνακα ὁ αὐτ. — Παθ., ἀόρ. ἐγύμνασθην Δημ. 1414. 8· πρμ. γεγύμνασμαι (ἴδε κατωτ.) (γυμνός). Ἄσχω τινα γυμνόν εἰς γυμναστικῶν ἀσκήσεις· καθόλου, γυμναστικῶν, ἀσχω τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν Ἰσοκρ. 2Ε· ἐαυτὸν καὶ τοὺς ἵππους Σεν. Ἄν. 1. 2, 7· μετ' ἀπαρ., γ. τοὺς παῖδας ποιεῖν, γυμναστικῶν ἢ ἐθίζω τινὰ νὰ πράττει τι, ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 6, 32· οὕτω καί, γ. τινὰ τινα, ἐθίζω τινὰ εἰς τι, ὁ αὐτ. 1. 2. 10· τινὰ περὶ τι Ἰσοκρ. 209Α.—Μέσ., ἐξασκῶ εἰς ἑαυτὸν, ἀσχω, ἐφαρμόζω, γυμναστικῶν ἀσχω, γυμναστικῶν ἑαυτὸν, Θεουκ. 1. 6, Σεν. Ἐλλ. 1. 1, 16· ἐπὶ συζητητοῦ, Ἄριστοφ. Τοπ. 1. 17, 2, κτλ.—ὁ γεγυμνασμένος, ὁ ἡσχημένος ἢ γεγυμνασμένος ῥήτωρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐὺφυής, ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 10, 1· γυμναστικός πρὸς τι, ἀσκεῖσθαι ἢ ἐμμένειν ἐν τῇ παρασκευῇ πρὸς τι πρᾶγμα, Πλάτ. Νόμ. 626Β· περὶ τι, ἐν τινι πρᾶγματι, Σεν. Ἐλλ. 6. 5. 23· ἐν τινι Πλάτ. Νόμ. 635C· ὠσαύτως, γεγυμνασμένος τι, ἡσχημένος εἰς τι καὶ ἐπιτήδειος . . . Ἄριστοφ. Πολ. 6. 4, 11· τινὸς Φιλῶστρ. 688, 696, 708· τινὶ Β' Ἐπιστ. Πέτρ. 6', 14.

γυμναστικῶν, μεταφρ., κατατρέφω, φθείρω, ἀρᾶνίζω, καταστρέφω, θλίβω, στενοχωρῶ, ἀδῶν με . . . πλᾶσιν γεγυμναστικῶν Δίσχυλ. Πρ. 586· ἔρωσ πατρῶος τῆσδε γλῶσς ἔγυμνασε ὁ αὐτ. Ἄγ. 540· κρυμῶς . . πλευρὰ γυμναστικῶν, ἐπὶ πλευρίτιδος, Εὐρ. Ἄποστ. 683.—Παθ., τοὺς ὑπερμηνεῖς δρόμους . . γυμναστικῶν Δίσχυλ. Πρ. ἴδε σ 594. [ἄ εἰς πάντα τοὺς χρόνους.]

γυμναστικός, ἄδος, ἐπίθ. (ὁ, ἢ,)= γυμνός, Εὐρ. Τρω. 448· γ.

στόλος ἀνδρῶν ὁ αὐτ. Ἄποστ. 106· πρὸλ. Λοβ. Παραλ. 263.
2) γεγυμνασμένος ἢ ἡσχημένος, ποδὶ γυμναστικός ἵππου (ἐκ διορθώσεως ἀντὶ γυμναστικός ἵππου) Εὐρ. Ἰππ. 1134. II. ὡς οὐσιαστ. ἄσπεν. ὁ γυμναστικός = ὁ ἀθλητής, Ἄνθ. Παραρτ. 171, Ἐπιτρομῶ. C. 1. 938.

2) ὡς οὐσιαστ. θηλ. ἢ γυμναστικός = γυμναστικός ἢ γυμναστικός, γυμναστικός ἐν τερμένει Ἐπιγρ. Ἐλλ. 222· γυμναστικός . . πόνον ἐκτελέσαντα αὐτ. 201., Ἄνθ. Παραρτ. 103, 122.

γυμναστικός, ἢ, = γυμναστικός, ἀσκήσις, Πλάτ. Θεαιτ. 169C, Ἄριστοφ. Πολ. 4. 13, 1, κ. ἄλλ.· ἀσκήσις διαλεκτικῆ ἢ ῥητορικῆ, ὁ αὐτ., Τοπ. 1. 2, 1—σωματικῆ γ. Α' Ἐπ. Τιμ. δ', 8.

γυμναστικός, εἶδος, εἶμα γυμναστικός, ἐν Ἀθήναις, Συλλ. Ἐπιγρ. 267, 270.1, κ. ἄλλ.· γ. εἰς Προμήθεια Λυσ. 161. 46, Ἰσαί. 67. 10· γ. λαμπάσι (πρὸλ. λαμπάκηφορία), ὁ αὐτ. C2. 20· ὠσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, γυμναστικός εἶμα ἐν ταῖς λαμπάσι Σεν. Πέρ. 4, 52.—Παθ., ἔχω γυμναστικός ἢ γυμναστικός, γυμναστικός οἰ πλοῦσι . . ὁ δὲ δῆμος γυμναστικός εἶμα ἐν αὐτ. Πολιτ. Ἀθην. 1, 13.

2) ἐν Σπάρτῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1351, κτλ.
γυμναστικός-ἀρχηγός, ὁ, = γυμναστικός, Συλλ. Ἐπιγρ. 270, Νόμ. παρ' Ἀσχίν. 2. 37.

γυμναστικός, ἢ, τὸ ἀξίωμα γυμναστικού, Σεν. Ἀθην. 1. 13, Ἄριστοφ. Πολ. 6. 8, 22.

γυμναστικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνίκων ἢ ἀρμόδιος εἰς γυμναστικόν, Πλούτ. Ἄντ. 33.

γυμναστικός, εἶδος, ἢ, θηλ. τοῦ -ἀρχηγός, Συλλ. Ἐπιγρ. 5132.
γυμναστικός-ἀρχηγός, ὁ, ὁ πληρῶν τὰ χρέη μίσε τῶν λειτουργῶν ἢ δημοσίων ὑποχρῶσεων ἐν Ἀθήναις, ἔχων τὴν διεθῶσιν τῆς παλαίστρας καὶ πληρῶν τοὺς προγυμναστικῶν ἢ τῆς γυμναστικῆς διδασκαλίας, Ἀνθοκ. 17. 20, Δημ. 940. 13, κτλ. Ἐξελέγητο δὲ ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν δι' ἄριστον χρόνον, Böckh Ath. St. 2. 216, Wolf Lept. σ. XCII.

2) διδασκαλίας τῆς γυμναστικῆς ἰδίως ἐν Σπάρτῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1326, 1349, κ. ἄλλ., πρὸλ. Böckh σ. 611.

γυμναστικός, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἔπομ. Ἄρρ. Ἐπικτ. 2. 16, 29.
γυμναστικός, τὸ, I. ἐν τῷ πληθ. σωματικῶν ἀσκήσεων, Πίνδ. Ἄποστ. 95. 4, Ἡρόδ. 9. 33· καὶ οὕτως ἐν Ἰππ. Ἄρρ. 824, Πλάτ., κτλ. 2) μεταφρ., γυμναστικῶν γράφω, γράφω γυμναστικῶν ἢ δοκίμιον, πραγματεῖαν, Γαλην. II. καθ' ἐνικ., ὁ δημοσῶς τόπος, ἐν ᾧ ἐγίνοντο γυμναστικῶν ἢ ἀθλητικῶν ἀσκήσεις, τὸ γυμναστικῶν σχολεῖον, ὅμοιον τῇ παλαιστρᾷ, ἱερὸν εἰς τοὺς θεοὺς θεωρούμενον, Εὐρ. Φοιν. 368, Ἀντιφῶν 121. 26, Πλάτ. Κρίτ. 117C, κτλ.· ἐκ θημετέρου γυμναστικού, ἐκ τοῦ ἡμετέρου σχολεῖου, Ἄριστοφ. Σπρῆ. 526, πρὸλ. Πλάτ. Γοργ. 493D· πληθ., γ. τὰ ἵπποδρόμα, ὁ ἵπποδρόμος, Εὐρ. Ἰππ. 229. 2) ἐν γένει, σχολεῖον, ἐν γυμναστικῶν Ἀκαδημείας Ἐπιγρ. ἐν Ἀδδῆλ. 1. 11· ἐν Ὀμηρεῖω γυμναστικῶν Ἐπιγρ. Ἐλλ. 860. 3) περιληπτικῶς οἱ νέοι οἱ εἰς τὸ σχολεῖον πορευόμενοι, αὐτ. 252. 6.

γυμναστικός, εὖως, ἢ, ἀσκήσις, Πολυδ. Ζ', 153.
γυμναστικός, ἐς, (εἶδος) κατάλληλος εἰς γυμναστικόν, Κικ. π. Ἄττ. 1. 6.

γυμναστικός, τὸ, ἀσκήσις, γυμναστικός, ἐφαρμογῆ, Διον. Ἄλ. π. Ρητ. 1, Πλούτ. 2. 119D.

γυμναστικός, ῥημα, ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀσκήσῃ, Σεν. Ἄπομν. 2. 1, 28.

γυμναστικός, τὸ, = γυμναστικός, Ἄριστοφ. 2. 3.
γυμναστικός, ὄν, ὁ ἀπὸ τῶν τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητῆς, Σεν. Ἄπομν. 2. 1, 20, Πλάτ. Νόμ. 720E, κτλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ παιδοτροφίτης, ὅστις εἰδίδασκε τὴν γυμναστικὴν εἰς τοὺς βουλομένους νὰ κατέχωνται αὐτὴν ὡς μέρος τῆς ἐλευθερίου παιδείας, πρὸλ. Ἄριστοφ. Πολ. 3. 6, 7· ἱατρός καὶ γ. ὁ αὐτ. Ἠθ. 10. 9, 15.

γυμναστικός, ἢ, ὄν, ὁ σφόδρα ἐπιμέμενος τῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων, ὁ ἐν αὐταῖς ἐμπειρὸς καὶ ἐξέχων, Ἰππ. Ἄρ. 1242, Πλάτ. Πρωτ. 313D· ὁ ἀνίκων εἰς τὸν διδασκαλῶν τῆς γυμναστικῆς, Ἄριστοφ. Πολ. 4. 1, 2· γ. θεραπεία Πλάτ. Γοργ. 464B· καὶ ἢ γυμναστικῶν (μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ τέχνη), ἢ γυμναστικῶν, ὡς παρ' ἡμῖν, ὁ αὐτ. Συμπ. 186E, κτλ.—Ἐπίρρ. -κῶς Ἄριστοφ. Σπρῆ. 1212.

γυμναστικός, ἢ, ὄν, = γυμναστικός, Διόδ. 3. 8· ἴδιως ἐλαφρῶς ὀπλισμένους πεζῶν στρατιωτῶν, εὐζώνων, Τυρταί. 8. 35, Ἡρόδ. 9. 63, Εὐρ. Φοιν. 1147, Σεν. Ἄν. 4. 1, 28. II. κατὰ πληθ. γυμναστικός, οἱ, παρ' Ἀργείοις δούλοι, ὡς περὶ οἱ Εἰλωτες ἐν Σπάρτῃ, οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ Πενέσται, κτλ., Πολυδ. Γ', 83· ὠσαύτως γυμναστικός, Müller Δωρ. 3. 4, § 2, πρὸλ. 3. 3, § 2. 2) = γυμναστικός, Στράβων 719· ἐντεῦθεν γυμναστικός σοφία, ἢ φιλοσοφία τῶν, Πλούτ. 2. 322B.

γυμναστικός, νῆσοι, αἱ, (γυμνῆς) αἱ Βαλεαρίδες νῆσοι, κληθεῖσαι οὕτως ἐκ τῆς ἐμπειρίας καὶ δεξιότητος τῶν κατοίκων ὡς σφενδονητῶν, Ἄριστοφ. Θουμ. 88, Στράβ. 167, Διόδ. 5. 17, κτλ., πρὸλ. Βεργ. Γ'. 1. 309.

γυμναστικός, ἢ, γυμνός, Εὐστ. Πονημ. 190. 43, κτλ. 2) οἱ ἐλαφρῶς ὀπλισμένοι, εὐζώνοι στρατιῶται, Θεουκ. 7, 37.

γυμναστικός, εἶμα, ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος, Δίων Χρυσ. 25· εἶμα ἐλαφρῶς ὀπλισμένους, Πλούτ. Διμύλ. 16. 2) εἶμα γυμνός, Ἄ' Ἐπιστ. π. Κορινθ. δ', 11 (γυμναστικός, ἡμαρτ. γραφή).

γυμνήτης, ου, ὁ, = γυμνῆς, πρὸς δ συχνάκις ἐναλλάσσεται, Schneid. Ξεν. Ἄν. 4.1, 6—ὡς ἐπιθ. = γυμνός, Λουκ. Διον. 3.

γυμνητεία, ἡ, ἡμαρτ. γραφ. ἴδε γυμνητεία.

γυμνητικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς γυμνῆτα, ἔπλα Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4, Πλούτ. Φλαμιν. 4—τὸ γυμνητικόν = γυμνητεία, Στράβ. 306.

γυμνήτης, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ γυμνήτης, ἴδε ἐν λ. γυμνῆς II. 2.

γυμνικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, γ. ἀγών, ἀγών, ἀμίλλα περὶ τὴν γυμναστικὴν, Ἠρόδ. 2. 91, κτλ. ἀντίθ. τῷ ἱππικῷ, ὁ αὐτ. 1.167· τῷ μουσικῷ, Θουκ. 3.104, Πλάτ. Νόμ. 658A.

γυμνιτεύω, ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε γυμνητεύω.

γυμνο-δερκέομαι, παθ., δεῖκνυθῆναι ἑαυτὸν γυμνόν, Λουκ.Κυν.1. γυμνό-καρπος, ον, ὁ ἔχων τὸν καρπὸν γυμνόν, τ. ἔ. ἄνευ κελύφους ἢ ἐλυθόους φλοιοῦ, Θεοφρ. Δίτ. Φ.1.17, 8· πρβλ. γυμνο-σπέρματος.

Γυμνο-παιδαίαι, αἱ, ἐτησία ἐορτὴ εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρᾷ πεσόντων Σπαρτιατῶν, καθ' ἣν παῖδες γυμνοὶ ἐχόρευον καὶ ἐτέλουν διαφόρους γυμναστικὰς ἀσκήσεις, Ἠρόδ. 6. 67, Θουκ. 8. 82, Ξεν., κτλ. πρβλ. Ruhnk. Τιμ.—ἐν τῷ ἐν. Γυμνοπαιδαίαι, μόνον παρὰ Πλούτ. Ἠθ. 208D καὶ παρὰ γραμματ.

γυμνο-παιδική (ἐνν. ἐρχησις), ἡ, χορὸς γυμνῶν παιδῶν, Ἄθην. 630D.

γυμνοποδεῶ, περιπατῶ γυμνόπους, Ἐπ. Σωκρ.13, Γρ. Ναξ. 2, 649B (Migne).

γυμνοπόδης, ου, ὁ = γυμνόπους, Σουῖδ.

γυμνο-πόδιον, τό, γυναικίον ὑπόδημα, Πολυδ. Ζ', 94.

γυμνό-πους, ὁ, ἡ, γυμνοὺς ἔχων τοὺς πόδας, Στράβων 294, Ἰώσηπ. Ἰ. Π. 2. 15, 1.

γυμνο-ρῦπάριος, ον, γυμνός καὶ ἐρρυπωμένος, ἐπὶ τοῦ Ζήνωνος, Διογ. Α.7.16.

γυμνός, ἡ, ὄν, ὁ ἄνευ ἐνδύματος, ἄνευ περιβολῆς, γυμνὸς περ ἔων Ὀδ. Ζ.136, κτλ.· γυμνὸν στάδιον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὀπλίτην δρόμον, Πίνδ. Π.11.73. 2) ἄσπλος, οὐδ' ὑπέμεινεν Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἔόντ' ἐν δῆϊοτῆτι Ἠ. Π. 815, κτλ.· γυμνά τὰ νῦτα παρέχειν Πλούτ. Φαβ. 11—τὰ γυμνά, ἐπὶ μεμονωμένων ἀνδρῶν, τὰ μέρη τοῦ σώματος τὰ μὴ καλυπτόμενα ὑπὸ τοῦ ὀπλισμοῦ, τὰ ἐκτεθειμένα μέρη, Θουκ. 3. 23, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 12· ἰδίως, τὸ δεξιὸν μέρος, ἢ δεξιὰ πλευρὰ (καθ' ὅσον ἢ ἀριστερὰ ἐκαλυπτοῦτο ὑπὸ τῶν ἀσπίδων), Θουκ. 5. 10, 71· πρβλ. γυμνωσις. 3) ἐνίστε ἐπὶ πραγμάτων, γυμνὸν τόξον, μὴ κεκαλυμμένον τόξον, ὅπερ ἐξήγαγε τίς ἐκ τοῦ γυμνωτοῦ, ἦτοι τῆς θήκης, Ὀδ. Α. 607· γ. ὀστὸς Φ. 417· γ. μάχαιρα, ἕξφος Θεοφρ. 22. 146, Ἀπολλ. Ρόδ.· γυμνῆ τῆ κεφαλῇ, με γυμνῆ τὴν κεφαλῆν, Πλάτ. Φαίδρ. 243B. 4) μ. γεν., ἐστερημένος πράγματός τινος, ἀφρημένος τι, κολεοῦ γυμνὸν φάσανον Πίνδ. Π. 1. 80, πρβλ. Ξεν. Ἄγρ. 2, 14· κάπος δένδρων γυμνός Πίνδ. Ο. 3. 43· γυμνός δοτράκων Δισχύλ. Ἀποσπ. 401· γυμνός προπομπῶν ὁ αὐτ. Πέρσ. 1036· γ. τῶν ἀριστείων ἄτερ Σοφ. Αἴ. 464· καὶ οὕτω παρὰ περὶ τῆς γυμνός ὀπλων Ἠρόδ. 2. 141· ἢ ψυχὴ γυμνὴ τοῦ σώματος Πλάτ. Κρατ. 403B, πρβλ. Πολ. 577B, Γοργ. 523D. 5) ἐν κοινῇ γλώσσῃ γυμνός ἐσήμαινε τὸν ἐλαφρῶς ἐνεδουμένον, ἔχοντα δηλ. μόνον τὸ ἐπὶ τῆς σαρκὸς ἐνδυμα (χιτῶνα), ἄνευ τοῦ ἱματίου, τοῦ ἐπιδήματός, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 389, πρβλ. Ξεν. Ἄν. 1. 10, 3, Δημ. 583. 21· (οὕτω, nudus ara, sere nudus, Βεργ. Γ. 1. 299) ἐπὶ ἵππου, ἄνευ χαλινοῦ καὶ τῆς λοιπῆς σκευῆς, Ἄρρ. Κυν. 24. 3. 6) ἐπὶ γεγονότων ἢ πραγμάτων, αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, τὰ πράγματα γυμνά θεωρεῖν Διόδ. 1. 76· γυμνὸν τὸ ἔργον διηγήσασθαι Λουκ. Τοξ. 41. 7) ἄπλος, γυμνός, μόνος, κόκκος Α' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ἐ'. 37. 8) ἀγένης, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 707. 9) ἐπὶ ἀδυνάτων, γυμνῶ συλακῆν ἐπιτάττει φερεκρ. Τυρ. 4, Φιλῆμ. Ἄρπαξ. 1.

γυμνο-σοφισταί, ὄν, οἱ, οἱ γυμνοὶ φιλόσοφοι τῆς Ἰνδικῆς, Ἄριστ. Ἀποσπ. 30, Στράβ. 762, Πλούτ. Ἀλεξ. 64, Λουκ. Δραπ. 7· πρβλ. γυμνῆς II. 2.

γυμνο-σπέρματος καὶ -σπερμος, ον, ἔχων τὸ σπέρμα γυμνόν, μὴ κεκαλυμμένον ὑπὸ θήκης ἢ κελύφους, Θεοφρ. Ι. Φ.1.11, 2 καὶ 3· πρβλ. γυμνόκαρπος.

γυμνοσῆτης, ητος, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ γυμνοῦ, Ἐβδ. (Δευτ. κη', 48), Κ. Δ.

γυμνό-χρῶς, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὸ σῶμα γυμνόν, Νόνν. Δ. 7.124.

γυμνόω, μέλλ. -ώω, (γυμνός) ἀπογυμνῶ, ἀκριβῶς τὸ κάλυμμα, τὰ ὅσπερ τῶν κρεῶν γ., ἀκριβῶς τὰ ὅσπερ τὴν καλύπτουσαν αὐτὰ σάρκα, Ἠρόδ. 4. 61· σῶμα γυμνῶσαντες εὐ Σοφ. Ἄντ. 410—ὁ Ὀμηρ. τὸ μεταχειρίζεται μόνον ἐν τῷ παθ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πολεμιστῶν, ἀπογυμνοῦμαι, μένω ἐκτεθειμένος, ὅτεω στρεφθέντι μετὰ φρενα γυμνωθεῖν Ἠ. Μ. 428· οὕτω Ὀσάντα στέρνον γυμνωθέντα παρ' Ἀσπίδα II. 312, πρβλ. Ὀδ. Κ. 341· οὕτω, νεῖχος ἐγυμνώθη, τὸ τεῖχος ἔμεινε γυμνόν, δηλ. ἀνυπερδύσιον,

Ἠ. Μ. 399· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπογυμνῶ ἑμαυτὸν ἢ γυμνοῦμαι. ἀδύομαι γάρ γυμνοῦσθαι Ὀδ. Ζ. 222· μ. γεν., ἐγυμνώθη βράκεων, ἀπῆρσεν ἀπ' ἑαυτοῦ τὰ βράχη, Χ. 1· οὕτω μετέπειτα, γυμνωθὲν ἕξφος Ἠρόδ. 3. 64, πρβλ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 624—ἀποστερευομαι, ἀφαιρούμαι τι, Πλάτ. Πολιτ. 601B· πρβλ. γυμνωτός.

γυμνωσις, εως, ἡ, στερήσις ἢ ἀφαίρεσις τοῦ καλύμματος, Πλούτ. Κἀτωνι Πρεσβ. 20. II. γυμνότης, Ἐβδ. (Γεν. θ', 22)—ἐξάλλασσεν τὴν ἑαυτοῦ γ., τὴν ἀνυπερδύσιον πλευρὰν του (πρβλ. γυμνός 2), Θουκ. 5.71.

γυμνωτός, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἀπογυμνώσῃ ἢ ἀποστερήσῃ τις, τινὲς Πλάτ. Πολιτ. 361C.

γυναικ-ἀδελφος, ὁ, ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός, θηλ. γυναικ-ἀδελφή, ἡ, (κατ' ἄλλους ὀξυτόνωτος -φός, -ῆ) τῆς γυναικὸς ἀδελφή, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 304, Θωμ. Μ. σ.197.

γυναικ-άνηρ, ὁ, ἀνὴρ ἐν γυναικείᾳ μορφῇ, γυναικώδης, θηλυδρίας, δοτ. πληθ. γυναικάνδρεςσι Ἐπιχ.156 Ahr.

γυναικάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ γυνῆ, Διοκλ. Μελ. 6, Μ. Ἄντων. 5.11, κτλ.

γυναικίον, τό, ἴδε τὸ ἐπὶ μ.

γυναικεῖος, α, ον, Αἰσχύλ. Χο. 630, 678, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Ι. Α. 233· Ἰων. γυναικῆτιος, η, ον, (γυνή):—ἀνήκων εἰς γυναικᾶ, ἐκφρωμένος, οἰκίος, ὁμοῖος, ἀρμόδιος εἰς γυναικᾶ, Λατ. muliebris, γυναικεῖαι βουλαί, γυναικεῖα σχέδια, Ὀδ. Α. 437· λουτρον Ἠσ. Ἐργ. κ. Πμ. 751· συνη. παρ' Ἠρόδ. καὶ Ἄττ. γυν. ἀγορά, ἴδε ἐν λ. ἀνδρεῖος.—ἡ γ. θεός, ἢ παρὰ Ῥωμαίους Iona dea, Πλούτ. Καῖσ. 9, Κικ. 19· γ. πόλεμος, πόλεμος πρὸς γυναικᾶς, Ἄνθ. Π. 7. 352. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, θηλυκότης, ἐκτεθλυμμένος, πένθος Ἀρχιλ. 8. 10· δρᾶμα Ἀριστοφ. Θεσμ. 151· πρβλ. Πλάτ. Ἄλκ. 1. 127A, κτλ.· οὕτως ἐπίρρ. -ως ὁ αὐτ. Νόμ. 731D—πρβλ. αὐλός. II. ὡς οὐσιαστ., 1) ἢ γυναικῆ—γυναικῶν, τὸ μέρος τῆς οἰκίας τὸ ἀποκεχωρισμένον διὰ τὰς γυναικᾶς, Ἠρόδ. 5. 20· τὸ γυναικεῖον παρὰ τοῖς Ἐβδ. 2) τὰ γυναικεῖα, τὰ μόρια, τὰ ἀπόκρυφα, partes muliebres, Ἰππ. Ἐπιθ. 1. 195. 6) = τὰ καταμήνια ὁ αὐτ. Ἄρ. 1254, Ἀριστοτέλ. Ζ. Μ. 2. 2, 10, κ. ἄλλ.

γυναικ-εραστῆς, ὁ, ὁ τὰς γυναικᾶς ἀγαπῶν, καὶ γυναικεραστῆω, Πολυδ. Γ', 68, 70.

γυναικῆτιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ γυναικεῖος, Ἠρόδ.

γυναικῆρὸς, ὁ, ὄν. = γυναικεῖος, Διοκλ. (Βαχχ. 3) ἐν τοῖς Α. Β. 87, ἐνθα ὁ Meineke ἄνευ ἀνάγκης εἰκάζει γυναικισμός· γυναικῆρὸς τρόπος ἀναφέρεται ὑπὸ Φρυν. αὐτ. 31, ἴσως ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ.

γυναικῆς, ου, ὁ, = γύννης, ἐκτεθλυμμένος, ἀδύνατος ἄλθρωπος, Λουκ. Ἄλ. 31.

γυναικῆζω, μέλλ. Ἄττ. -ῖω, εἶμαι γυναικώδης, ἐνδύομαι ἢ ὀμιλῶ ὡς γυνή, Ἰππ. Ἄερ. 293, Ἀριστοφ. Θεσμ. 268—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πολυδ. 32. 25, 7. II. πάσχω γυναικεῖα, Λατ. muliebraria pati, Λουκ. Ὀν. 19.

γυναικικός, ἡ, ὄν, θηλυκότης, θῆλυς, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 2, 1· γυναικικώτεροι γίνονται οἱ μαστοί, ὁμοίωτεροι πρὸς τοὺς τῶν γυναικῶν, ὁ αὐτ. Γ. Ζ. 7. 1, 15.

γυναικίον, τό, ὑποκορ. τοῦ γυνῆ, Λόγγ. 3. 6, 15 (μετὰ διαφ. γραφ. γύναιον).

γυναικίσις, εως, ἡ, γυναικώδης τρόπος, συμπεριφορά, Ἀριστοφ. Θεσμ. 863.

γυναικίσκιον, τό, ὁ Ἠσυχ. ἐρμηνεύει «παιδίσκιον».

γυναικισμός, ὁ, γυναικώδης ἀδυναμία, Πολυδ. 30. 16, 5.

γυναικιστί, ἐπίρρ. = κατὰ τὸν τρόπον τῶν γυναικῶν, Ἄθην. 528F.

γυναικῆ-θουλος, ον, ὑπὸ γυναικὸς ἐπινοηθείς, Αἰσχύλ. Χο. 626· πρβλ. ἀνδρόθουλος.

γυναικῆ-γῆρῦτος, ον, ὑπὸ γυναικὸς διακρηρυθείς, κλέος Δῖσχλ. Ἄγ. 487.

γυναικῆ-δουλος, ὁ, δοῦλος τῶν γυναικῶν, Ἰω. Χρυσόστ. 2, 399, 6, 220.

γυναικῆ-ειδής, ἐς, = γυναικώδης, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νερ. 289.

γυναικῆ-ῆθης, ἐς, ἔχων γυναικεῖον ἦθος, Ἠσυχ.

γυναικῆ-θεῖνας, ὁ, ὁ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ξενισθείς καὶ τραφεῖς (ὁ Ἄρης), Πλάτ. 8. 48, 4.

γυναικῆ-θῦμος, ον, ὁ γυναικεῖον ἔχων νοῦν ἢ διάθεσιν καὶ φρόνημα, Ἠτολ. Τετρ. 162.—Ἐπίρρ. -μως Πολυδ. 2. 8, 12, κτλ.

γυναικῆ-κλωψ, ὡπος, ὁ, ὁ κλέπτων γυναικᾶς (μοιχῆς), Λουκ. 771.

γυναικῆ-κῆμοι, οἱ, ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ κόσμου τῶν γυναικῶν, Πολυδ. Π', 112· πρβλ. γυναικονόμος.

γυναικῆ-κρᾶσία, ἡ, (κρᾶσις) γυναικεῖα κρᾶσις, γυναικεῖα φύσις, Στράβων 165, Πλούτ. Ἄντων. 10· ἴδε Wyttenb. 2. 20A, Schiäff. 5. σ. 340.

γυναικῆ-κράτῆομαι, παθ., κυβερνοῦμαι ὑπὸ τῶν γυναικῶν, Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 7.

γυναικῆ-κράτῆτος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν γυναικῶν κυβερνώμενος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 742.

γυναικο-κράτεια, ἡ, ἡ τῶν γυναικῶν κυριαρχία, Ἄριστ. Πολ. 5. 11, 11, Πλούτ. Κάτ. Πρεσβ. 8.
γυναικο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων γυναίκας, Φίλων 2. 581.
γυναικοκάνειος, εἶμαι γυναικοκάνης, Ἄριστοφ. Θεσμ. 576.
γυναικο-μάνης, ἐς, ὁ ἐμμανής διὰ γυναίκας, φιλογύνης εἰς ἄκρον βαθμόν, Ἄνθ. Π. 12. 86, Λουκ. Ἀλεξ. 11.
γυναικομανία, ἡ, μανία διὰ γυναίκας, ἄκρατος ἔρωις πρὸς τὰς γυναίκας, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 464D.
γυναικο-μασθος, ον, ἔχων μαστούς ὡς τοὺς τῶν γυναικῶν, Γαλην. 2, 273, Π. Αἰγίν. 6, 46.
γυναικο-μῦθος, ον, ὁ μιμούμενος τὰς γυναίκας, γυναικομί- μοις ὑπιάσασιν γεδῶν Δισχὺλ. Πρ. 1005· ἐσθήματα Σοφ. Ἄποισπ. 706· στολή Εὐρ. Βάχχ. 980.
γυναικο-μορφος, ον, ἐν γυναικεῖα μορφῇ, Εὐρ. Βάχχ. 855.
γυναικονομία, εἶμαι γυναικονόμος, Ἀρτεμίδ. 2. 31.
γυναικονομία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπόβρυγμα τοῦ γυναικονόμου, Ἄριστ. Πολ. 6. 8, 22.
γυναικο-νόμος, ὁ, εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἀρχόντων τῶν ἐπιμελουμένων τῶν ἡθῶν καὶ τῆς κοσμιότητος τῶν γυναικῶν, Τιμοκλ. Φιλοδ. 1, Μένανδ. Κερκ. 1· ὁ Ἄριστ. (Πολ. 4. 15, 13) λέγει ὅτι ἦτο ὑπόβρυγμα ἀριστοκρατικόν.—Περὶ παιδο- νόμος.
γυναικοδομαι, παθ., γίνομαι γυνή ἢ γυναικώδης, Ἰππ. 1202A.
γυναικοπαθεῖω, εἶμαι ἐκπεθλυμένος, Ἀθην. 523C.
γυναικο-πίτης [τ], ου, ὁ, (ὀπιπεύω) ὁ μετ' ἀσελείας ἐμ- βλέπων εἰς γυναίκα, Εὐστ. 851. 54· πρὸς παρθενοπίτης.
γυναικο-πληθής, ἐς, πλήρης γυναικῶν, δμιλος Δισχὺλ. Πέρσ. 122· σύλλογος Εὐρ. Ἄλκ. 955.
γυναικο-ποιος, ον, ὁ τὴν γυναίκα ἐκδικῶν, πόλεμοι (ὁ Τρωϊ- κός) Δισχὺλ. Ἄγ. 225.
γυναικο-πρεπής, ἐς, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς γυναίκα, γυναικώ- δης, γυναικεῖος, Πλούτ. 2. 102D.
γυναικο-πρόσωπος, ον, ἔχων γυναικὸς πρόσωπον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 131.
γυναικο-τραφής, ἐς, ὑπὸ γυναικῶν τραφεῖς, Ἰω. Χρυσόστ. 3, 460.
γυναικο-φίλης [ἴ], ου, Δωρ. -ας, α, ὁ, ὁ τὰς γυναίκας ἀγα- πῶν, Πολύζηλ. Μουσ. 4, Θεόκρ. 8. 60—ἀλλὰ φιλογύνης εἶναι ἡ δόκιμος λέξις.
γυναικί-φρων, ον, ἔχων γυναικὸς φρόνημα ἢ νοῦν, Εὐρ. Ἄποισπ. 364. 34.
γυναικο-φυής, ἐς, ἔχων γυναικεῖαν φύσιν, Ἐμπεδ. 217.
γυναικο-φρωνος, ον, ἔχων φωνῆν ἀπαλήν καὶ λεπτήν ὡσπερ γυνή, Ἄριστοφ. Θεσμ. 192.
γυναικί-ψυχος, ον, ἔχων ψυχὴν γυναικεῖαν ἢ γυναικώδη, Πρὸκλ. παραρρ. Πτολ. σ. 228.
γυναικώδης, ἐς, (εἶδος) πρὸς γυναίκα ὅμοιος, γυναικεῖος, Πολύζ. 2. 56, 9.
γυναικῶν. ὄνομα, ὁ, = γυναικωνῆτις, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 2.
γυναικωνῆτις, εἶδος, ἡ, τὸ διὰ τὰς γυναίκας ὀρισμένον μέρος τῆς οἰκίας, ἀντίθ. τῷ ἀνδρῶν (πρὸς γυναικῶν), Λυσ. 92. 28., 97.1, Μένανδ. Ψευδ. 2· ἴδε Λεξ. Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. domus.—αἱ γυναῖκες τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀνατολῆς, τὸ «χαρμί» τουρκιστί, Πλούτ. Κάτωι Νεωτ. 30., 2. 819D.—ὡς ἐπιθ., ἢ γ. αὐλή, ἢ αὐλὴ τοῦ διαμερίσματος τῶν γυναικῶν, Διόδ. 17. 50.
γυναι-μάνης, ἐς, = γυναικομανής, Ἰλ. Γ. 39, Αἰλ. π. Ζ. 1. 15. 14. Παρὰ μεταγεν. Ἐπ. γυναιμανέων, ὡς τις μετοχή, Κ. Σμ. 1. 735.
γύναιος, α, ον, = γυναικεῖος, γύναια δῶρα, δῶρα παρεχό- μενα εἰς γυναίκα, Ὀδ. Λ. 531, Ο. 247. II. ὡς οὐσιασ., γύναιον, τὸ, «γυναικοῦλα», λέξις ἀγάπης καὶ στοργῆς ἀποτεινο- μένη πρὸς σύζυγον, Ἄριστοφ. Σφηξ. 610, Θεσμ. 792—συννάκις μετὰ περιφρονητικῆς σημασίας, ἀδύνατος γυνή, Ἄνδοκ. 17. 9, Δημ. 787. 25, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 9. 11, 4—ἀλλ' οὐχὶ ἀληθὲς ὑποκοριστ., Λοδ. Παρὰλ. 305, πρὸς Διόδ. 17. 24, Πλούτ. Πελοπ. 9.
γύν-ανδρος, ον, ἀμειβόμενος γένους, ἐρμαφρόδιτος, θηλυπρεπής, Σοφ. Ἄποισπ. 865. 2) γυνή ἀνδρώδης, virago, Φίλων 1. 183, 512.
γυνή, Δωρ. γυνά, Αἰολ. βανά (ἴδε ἐν λέξει), ἢ γεν. γυναικίος, αἰτ. γυναῖκα, κλητ. γύναι.—δύκι. γυναῖκε Σοφ. Ἄντ. 61— πληθ. γυναῖκες, γυναικῶν, κτλ., (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. γύναιξ)· καὶ τις γενική, γυναικεῖον Φωκυλ. 3—εὐρίσκομεν ὡσαύτως παρὰ Κωμικ. αἰτιατ. γυνήν Φερικρ. Κρατ. 19· πληθ. ὄνομα γυναι Ἀλκαῖ. Κωμ. Ἀδῆλ. 7, Μένανδ. Ἀδῆλ. 480, αἰτιατ. γυνάξ Κωμ. Ἄνων. ἐν Meineke 4. 622· ἴδε Ἐτυμ. Μ. 243. 24, Α. Β. 86. Ὡς παρ' ἡμῶν γυνή, λατ. femina, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀνὴρ, Ἰλ. Δ. 683· ἀνευ ἀναφορᾶς πρὸς τὴν ἡλικίαν ἢ τὴν κατάστασιν ἀμφοτέρων ἐπὶ τε ἐγγάμων καὶ ἀγάμων· κατὰ πληθ., αἱ θαλαμηπόλοι, ὑπηρέ- τρια, Ὀμ., ὅστις συγχάνει συνδέει τὴν λέξιν ταύτην ὡς τὸ ἀνὴρ, μεθ' ἑτέρου οὐσιαστ., γυνή ταίπη, ἢ οἰκονόμος, Ἰλ. Ζ. 390· δέ- σποινα, γρηῖς, ἀλετρίαι, δμῶαι γυναῖκες, κτλ.—οὕτω, γυνή Περὶ Ἡρόδ.—κατὰ κλητ. συγχάνει πρὸς δέλωσιν σεάσμου ἢ

στοργῆς, κυρία, δέσποινα, πρὸς Wüstem. Θεόκρ. 15. 12.—φαντί γυναῖκες, λέγουσιν αἱ κόραι, ὁ αὐτ. 20. 30.—πρὸς γυναῖκας, ὡς γυνή, Δισχὺλ. Ἄγ. 592.—παροιμ., γ. μόνωθεισ' οὐδὲν Δισχὺλ. Ἰκέτ. 749· ἔσκεις γυναῖκες εἰς ὕδωρ γράφω (πρὸς γράφω II) Σοφ. Ἄποισπ. 694· γυναῖξί κόσμον ἢ σιγή φέρει ὁ αὐτ. Αἰ. 293· ἴδε Indices Eur. et Comic. II. σύζυγος, σύν- ευνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ παρθένος, Ἰλ. Ζ. 160, Ὀδ. Θ. 523, κτλ., πρὸς Ξεν. Ἄν. 3. 2, 25· ἀλλ' ὡσαύτως, παλλικῆ, Ἰλ. Ω. 497. III. γυνή θνητή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θεά, Ξ. 315, Ὀδ. Κ. 228, κτλ. IV. ἡ θήλεια, ἡ σύντροφος, τὸ «ταῖρι», ἐπὶ ζῴων· πρῶτον παρ' Ἄριστ. Πολ. 2. 3, ἐν τέλ. V. ἐν Ἰλ. Ω. 58, γυναῖκα θήσατο μαζόν, ἐθεωρήθη ὡς ἐπιθ.· ἀλλὰ τὸ μαζόν καί- τα ἀπλῶς κατὰ τὸ Ὀμηρικόν σχῆμα καθ' ἑθλον καὶ μέρος, ἴδε Jelf Gr. Gr. § 584. (Περὶ Σκωτ. ḡani, Zevd. ghenā, Γοθ. quino, Ἰταλῶν. kona ἢ kvenna, Ἀγγλο-Σαξ. ewen (Σκωτιστὴ quean = γυνή, πρὸς queen, βασίλισσα), κτλ.· ἴδε ἐν λ. γίγνομαι.) γύννης, εἶδος, ὁ, γυναικώδης ἀνὴρ, ποδαπὸς δὲ γύννης, ἐπὶ τοῦ Βάχχου, Δισχὺλ. (Ἄποισπ. 56) παρ' Ἄριστοφ. Θεσμ. 136, πρὸς Θεόκρ. 22. 69, Αἰλ. Π. Ἰστ. 12. 12. [ὑ].
γυπάετος, ὁ, ἴδε ἐν λ. ὑπάετος.
γυπάριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ γύπης, = φωλεός, ὀπή, σχισμάς, Ἄριστ. Ἰππ. 793.
γύπινος, ον [ὑ], = γύπινος, Βασίλ. 2. 780C, 1171B.
γύπη, ἡ, (γύψ) φωλεός γυπῶν, ὀπή, Ἰσχυρ., πρὸς κύπη.
γυπίας, ἄδος, ἡ, ὑπὸ γυπῶν οἰκουμένη, πέτρα Δισχὺλ. Ἰκέτ. 796.
γυπίτης [ὑ], η, ον, ἀνήκων εἰς γύπα, πτέρυξ Λουκ. Ἰκαρ. 11.
γυπώδης, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γύπα, Ἄριστ. Φυσιογ. 3. 16.
γυπῶνες, οἱ, εἶδος ὄρχηστῶν, Πολύζ. Δ', 104, «οἱ δὲ γυπῶνες ἐξυλιών κλῶν ἐπιθαίνοντες ὠρχοῦντο διαφανῆ ταραντινῖδια ἀμπεχό- μενοι».
γυραλέος, α, ον, = γυρός, στρογγύλος, κεκαμμένος, Ὀππ. Κ. 1. 57.
γυργαθός (οὐχὶ γύργαθος, Ἀουάδ. 49. 19), ὁ, ἐξ ἰτιάς πεπλεγ- μένος κόρινος ἢ καλῶν, Ἄριστοφ. Ἄποισπ. 19· ἴδιως πρὸς σύλληψιν ἰθῦτων, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 5. 27, 4· παροιμ., γυργαθὸν φυσαῖν, ἐπὶ τῶν ματαίως κοπιῶντων, Ἀριστ. Αἰν. 2. 20 (ὀνομα. γέργαθο).
γυργαθώδης, ἐς, ὅμοιος γυργαθῶ, Ἰσχυρ.
γυρεῖω, περιέρχομαι ὀρομαῖος ἐν κύκλῳ, πρὸς ὀλόγυρα, τριγυ- ρίω, γυρίω, Ἰππ. 793... καμπητῆρας ὄλους ἀλφίτεῦσι γυρεῖω Βάθρ. 29, 4· (ἐν τῇ συνήθ. = ἰκτώ).
γυρη-τόμος, ον, ὁ κύκλον διαγράφων ἢ σχηματίζων, αὐλαῖ Ἄνθ. Π. 9. 274.
γυρίνη, ἡ, εἶδος πλακοῦντος, Λουκ. Τραγοπ. 157.
γυρίνος ἢ γυρίνος (Ἀρχάδ. 65. 16), ὁ, ὁ μήπω πίδαξ ἔχων βάτραχος, κληθεῖς οὕτως ἐκ τοῦ κυκλοτεροῦς σχήματος, βάτραχος γ. Πλάτ. Θεαιτ. 161D· πρὸς γέρονος, [ὑ], Ἄρατ. 947].
γυρίνωδης, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς γυρίνον, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 6. 13, 12.
γυρίως, α, ον, (γυρός) κυκλοτερές, στρογγύλος, παρὰ Σουῖδ., Ζωαρ.
γυρίς, εως, ἡ, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ἡ ἄχνη, λατ. pollen, Διοσκ. 2. 107, Ἀθην. 115D.
γυρίτης (ἐνν. ἄρτος), ου, ὁ, ἄρτος παρεσκευασμένος διὰ τῶν λεπτοτάτων ἀλεύρων, δι' ἄχνης, Γεωπ. 20. 41.
γυρο-δρόμος, ον, ὁ εἰς κύκλον περιστρεφόμενος, Ἄνθ. Π. 9. 20.
γυρο-εὐδής, ἐς, ὅμοιος κύκλῳ, στρογγύλος.—Ἐπίερ. -δῶς Διοσκ. 2. 204.
γυρόθεν, ἐπίερ., ἐν κύκλῳ, κυκλικῶς, Λιβάν. 4. 1071, Σουλ. Ἐπιγρ. 8763b.
γυρό-μαντις, ὁ, (γυρίς) = ἀλευρόμαντις, Ἀρτεμίδ. 2. 69.—πιθανῶς διετογραφία ἢ διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ τυρόμαντις, ὅπερ ἀκριδῶς προηγήται.
γυρός, ᾧ, ὄν, στρογγύλος, γυρός ἐν ὄμοισι, ἔχων τοὺς ὄμοις στρογγύλους, κυφός, Ὀδ. Τ. 246· συγχόν ἐν τῇ Ἄνθ.
γυρός, ὁ, κύκλος, Πολύζ. 29. 11. 5· κυκλικὸς λάκκος πρὸς ἐμ- φύτευσιν δένδρων, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 4, 1.
γυρώς, κάμνω στρογγύλον, κάμπτω, Ὀππ. Ἄλ. 2. 333· δένω, αὐτ. 4. 419. II. περικυλῶ, αὐτ. 4. 159. III. φυτεῖω εἰς γυρον, Ἄρατ. 9· κάμνω γυρον περὶ τι δένδρον, λατ. obla- queare, Γεωπ. 4. 3, 1· καὶ οὐσιαστ. γυρώσεις, ἡ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτ. 2. 46, 4.
γυρώθεν = ἀκυκλωθεν, Θεοφύλ.
γυρωμα, ατος, τό, τὸ κυκλικῶς κατεσκευασμένον, κύκλος, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 5, 5.
γυρώσεις, ἡ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι 2. 46. 4.
γύψ, γυπός, ὁ, ἀρπακτικὸν τι ὅμοιον ἀετῶ, Ἰλ. Χ. 42, κ. ἀλλ.· πθ. περιχυθάνον διάφορα εἶδη, τὸν κοινὸν γύπα (cinereus), τὸν γρυσοειδῆ γύπα (fulvus), καὶ ἴσως τὸν Αἰγυπτίον γύπα (Neophron percnopterus)· πρὸς αἰγυπιάς, περὶ κύνδου.
γύψινος, η, ον, ἐν γύψου, Β. Δ. 272.

γυψοειδής, ές, όμοιος γύψω, Π. Αίγιν. 134 (Briau) = γυψώ-
 δης, Ευστάθ.
 γύψος, ή, κιμωλία γή, 'Ηρόδ. 7. 69, Πλάτ. Φαίδωνι 110C.
 II. είδος ασβέστου μετ' όξέος χαλκάνθου μεμιγμένης, gypsum,
 Θεόφρ. Αίθ. 64 κέξ.
 γύψω, τρίβω διά κιμωλιάς, 'Ηρόδ. 3. 24., 8. 27. 2) διά
 γύψου άλείφω, έπαλείφω, Συλλ. 'Επιγρ. 3145, Γεωπ. 4.15, 13.
 γύψωσις, εως, ή, ή διά γύψου έπίχρισις, Γεωπ. 6.18.
 γυψωτής, ο, ό, ό γύψω έπαλείφω, Ε. Μ. έν λ. χήρα.
 γωλεός, ό, όπή, σπήλαιον, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 20, 4 (διάφ. γραφ.
 φωλεός) 'έπερογ. πληθ. γωλεά Νίκ. Θ. 125· γωλειά Λυκόφρ. 376.
 γών, 'Ιων. αντί γούν, ώς ών αντί οών, 'Ηρόδ.
 γωνία, ή, ώς παρ' ήμίν, 'Ηρόδ. 1. 51, κτλ. II. τή εργα-
 λείον του έξυλοργού «γωνία», Πλάτ. Φιλ. 51C, Πλούτ. Μαρκέλλ. 19.
 III. ό άγκών ή τή ύποστήριγμα γεφύρας, ών γωνιόδης, όπως
 σχίζη τή μεθ' όρηής έπερχόμενον ύδωρ, Διόδ. 2. 8. ('Ισως έκ του
 γόνου, τή κεκλιμένον, κεκαμμένον γόνου.)
 γωνιάζω, είς γωνίαν σχηματίζω, 'Ηρόδ. 'Επιμ. 17.
 γωνιατός, α, ον, ό επί τής γωνίας ή κατά τήν γωνίαν, στυλις
 Διον. 'Αλ. 3. 22, πρβλ. Συλλ. 'Επιγρ. 160α. 19. II. = γωνιόδης,
 γ. βήμα, δηλ. δυσπρόφερτον, Πλάτ. Κωμ. Λακων. 2.
 γωνιακώς, έν σχήματι γωνίας, Πράκλ. Τιμ. 206.
 γωνιασμός, ό, βήμισις προς τή γωνιόμετρον, Λυσ. ('Αποστ.
 38) παρ' 'Αρπ. έν λ. μεταφ., έπιών γωνιασμοί, ή άποτέλεισις
 των στίγων διά γωνίας και μέτρον, ήτοι υπέρβαγν τεχνιέντως, 'Αρι-
 στοφ. Βατρ. 956.
 γωνιόδιον, τό, ύποκορ. του γωνία, Λουκ. Νεκυομ. 17, Μ. 'Αν-
 των. 3. 10.
 γωνιο-βόμβυξ, ύκος, ό, ό βομβών έν γωνία, σκωπτικόν όνομα
 των γραμματικών, 'Ηρόδικ. παρ' 'Αθην. 222Α.
 γωνιο-ειδής, ές, γωνία όμοιος, Θεόφρ. 'Ι. Φ. 1. 10, 1.
 γωνιοόμαι, παθ., είμαι γωνιόδης, Διοσκ. 3. 9.
 γωνιο-ποιέω, μεταβάλλω είς γωνίαν, Γαλην.
 γωνιο-πους, ό, ή, -πουν, τό, ό έχων διεστραμμένους τούς πό-
 δας, Διογ. Α. 9. 116.
 γωνιο-φυλλος, ον, ό έχων γωνιόδη φύλλα, Θεόφρ. 'Ι. Φ. 1. 10, 5.
 γωνιόδης, ες, (είδος) γωνιακός, όμοιος γωνία, Θεουκ. 8. 104·
 έχων ή σχηματίζων άξείαν γωνίαν, διαστρόφη 'Ιππ. 'Αρβρ. 812.
 γωνιώμα, τό, καμπή γωνιόδης, Ευστάθ.
 γωνιώσις, εως, ή, καμπή έν σχήματι γωνίας, «καμπή ούχ ώς
 κύκλου περιφέρεια, άλλ' ώς τριγώνου κορυφή» Γαλην. 8, 275.
 γωνιωτός, ή, ον, έχων σχήμα γωνιόδες, Π. Αίγιν. 348 (Briau).
 γωρούτος, ό, όθικη τούτου, από πασσάλου άίντου τούτον αυτόν
 γωρυτώ 'Οδ. Φ. 54. 2) φαρέτρα, Λυκόφρ. 458· ώσάυτως θηλ.,
 'Ανθ. Π. 6. 34.

Δ

Δ, δέλτα, ήλιτ., τή τέταρτον γράμμα του 'Ελλην. αλφαβήτου·
 ώς αριθμητ., Δ' = τέσσαρες και τέταρτος, άλλα Δ = 4000.
 I. ό είναι όδοντόφωνον άφωνον μέσον του ψιλού π και του δα-
 σέος θ. 'Εν ταις 'Ινδο-Ευρωπ. γλώσσαις, τή 'Ελλην., Λατ. και
 Σανσκρ. d, = τή Γοθική, Παλαιο-Σκανδ. και 'Αγγλο-Σαξ. t, =
 τή Παλαιο-Γερμ. z — ως, δύο, Λατ. duo, Σανσκρ. dwa, =
 Γοθ. twai, Παλαιο-Σκανδ. tveir, 'Αγγλο-Σαξ. twā, = Πα-
 λαιο-Γερμ. zer, (Γερμ. z wei) — Δέκα, Λατιν. decem,
 Σανσκρ. da can, = Γοθ. tai hun, Παλαιο-Σκανδ. ti u, 'Αγ-
 γλο-Σαξ. t yn, = Παλαιο-Γερμ. ze han (Γερμ. zeh n) — 'Ιδος,
 'Ιδρος, Λατ. sudor, Σανσκρ. swēdas, = Παλαιο-Σκανδ.
 sveiti, 'Αγγλο-Σαξ. swāt (sweet), = Παλαιο-Γερμ. sveiz
 (Γερμ. schweiss) — ό-δούς, ό-δόντος, Λατ. dens, den-
 tis, Σανσκρ. danta s, = Γοθ. tunthus, Παλαιο-Σκανδ.
 tō n n, 'Αγγλο-Σαξ. to d (tooth), = Παλαιο-Γερμ. zand (Γερμ.
 zah n) — πούς, ποδός, Λατ. pes, pedis, Σανσκρ. pādas,
 = Γοθ. fōtus, Παλαιο-Σκανδ. fōtr, 'Αγγλο-Σαξ. fōt, = Πα-
 λαιο-Γερμ. fu o z (Γερμ. fuss), 'Ιδε Κούρτ. σ. 214, κέξ. II.
 Γραφαί του Δ έν ταις 'Ελλην. διαλέκτοις: 1) Διολ. είς θ, ώς
 σάμβαλον αντί σάνδαλον, βελφίς αντί δελφίς, Βελφοί αντί
 Δελφοί, Ahrens Δ. Διολ. σ. 41 — τάνάπηλον τή κοινόν δβελδός
 γίνεταί δβελδός έν τή Δωρ. 2) Αιολ. ή Δωρ. είς γ, άλλα τούτο
 είναι λίαν άμφίβολον, 'Ιδε έν λέξει δά, όνόφος. 3) είς ζ, ή
 τή ζ είς δ και σδ, 'Ιδε έν έρβρι Ζ ζ. II. 2, και πρβλ. δά.
 4) είς θ, ώς έχομεν ψευδος ψύθος, βάδος βάθρον βαθμός. 5)
 είς κ, άν τή κνέφας είναι τή αυτό τή λέξει όνόφος, 'Ιδε Κ. ύ. κ. σ.
 657. 6) είς λ, ώς δαήρ, Λατ. levir, δάκρυ lacryma,
 δασύς λάσιος, Πολυ-δεύκης Pol-lux. 7) είς σ, ώς όδημ
 όσημ, 'Ιδιεν Ισμεν· ώσάυτως τή προσθήκη και έτέρου συμφώνου,
 βάδος βασμός, έδω έσθίω. 8) ίσως είς τ, ώ: γδούπος
 κτύπος. 9) ένίοτε τή δ παρεντίθεται όπως όσση πληρέστε-
 ρον και μάλλον ώρισμένον ήχον, άνήρ άνέρος άνδρόρα (πολύ όμοιος
 τή θ παρεντίθεται πρό του μ, πρβλ. μισσημβρία)· και έν τή Λατ.

πρό φωνηέντων, ώς prodesse, prodire. 10) τή δ ένίοτε άπο-
 βάλλεταί, πρβλ. διωγμός, διώξει προς τή Ιωκή, 'Εωξείς (έν ταις
 παλιώξεις, πρωτώξεις και μέσσις (μέσσις) προς τή Λατ. me-
 di-us, Σανσκρ. madj-as, Γοθ. midj-is. 11) ένίοτε άντι-
 προσωπεύει τή j (y), ώς έν τή ήδη ή δή, Λατ. jam, 'Ιδε Κούρτ.
 σ. 580.
 δά-, έπιτατικόν προθεματικόν μόριον = ζα- ('Ιδε έν Ζ), ώς έν ταις
 δάσκιος, δαφοινός.
 δά, έρμηγευόμενον υπό των Σχολ. ώς Δωρ. αντί γά, γή, έν ταις
 φράσει: φεϋ δά Εύρ. Φοιν. 1296, 'Αριστοφ. Λυσ. 198· οίσι δά, φεϋ
 Δίσχλ. Εύρ. 874· άλεϋ δά ό αύτ. Πρ. 568· ού δαν, όγι, μά τήν
 γήν, Θεόφρ. 4. 17· έν τή κυρία όνόματι Δα-μάτηρ και τή ούδ. δά-
 γην, — 'Αλλ' ό Ahrens (π. Δωρ. Δ. 80) παρατηρεί ότι ή έπίκλη-
 σις τής γής έν ταις μνημονυόεσι χωρίοις είναι παράδοξος, ότι ούδέίς
 'Ελληνικός τύπος Γη-μήτηρ άπαντά, ότι τή δάπεδον έχει δά- και
 δέν δυνατόν λοιπόν να παράγεται έκ του δά· και συμπραίνει ότι ή
 λέξις δά, ή μάλλον δά, είναι Δωρ. κλητ. του δάν = Ζάν (δ έ. Ζήν,
 Ζεύς), και ότι τή δάν παρ' Θεοφρ. = Ζήν (δ έ. Ζήνα).
 δαγκάνα, Βυζαντινικός τύπος του δάναω, 'Ιδε Δουκάγγ.· άλλ'
 ώσάυτως και παλαιότερος, πρβλ. 'Ηρακλειδ. παρ' Ευστ. 28. 42.,
 1525. 12, 'Αρκαδ. 161, 23, κτλ.
 δάγκολον, τό, παρ' 'Ισυχ. = δρέπανον — πρβλ. ζάγκλη.
 δάγμα, τό, αντί δάχαμα, δήγμα, δάγμαμα, Νίκ. Θ. 119, κτλ.
 δαγμός, ό, = τή προηγ., Ευστάθ.
 δαγώς, ύδος, ή, έκ κηρού πλαγγών χρησιμεύουσα είς μαχιάς
 δελτός, Θεόφρ. 2. 110· ένθα έτεροι δαπός. (Πθ. λέξις Θεσσαλ.,
 πρβλ. Voss Berg. 'Εκλ. 2. 73), πρβλ. κοροκόσμιοι.
 δαδίνος, η, ον, (δός) έκ ξύλου πίτυος, Γαλην. 13, 971B, 'Αστ.
 3, 141.
 δαδίον, τό, ύποκορ. του δαίς, δός, μικρά δός, μικρά λαμάς,
 Πολυδ. Γ, 111, Λουκ. Νεκυομ. 7· έν χρήσει επί καυσίμων ξύλων,
 'Αριστοφ. 'Ιππ. 921. 2) ρητινώδες τι έπίθεμα, 'Ιππ. 597, 17, κτλ.
 δαδός, 'Ιδος, ή, έορτη δάδων, λαμπαδηφορία, Λουκ. 'Αλεξ. 39.
 δαδο-κοπέω, πεύκην, άποκόπτω τή δαδί ή τήν ρητινήν έξ ώ-
 τής, Θεόφρ. Αίτ. Φ. 5. 16, 2· πρβλ. δαίς (Α) 3, δαδουργέω.
 δαδοόμαι, παθ. (δός) μεταβάλλομαι είς δάδα, Θεόφρ. Αίτ. Φ.
 5. 11, 3.
 δαδουργέω, = δαδοκοπέω, Θεόφρ. Αίτ. Φ. 5. 16, 2. — Παθ.,
 I. Φ. 4. 16, 1.
 δαδ-υπόρος, ον, ό κόπτον πεύκας προς συλλογήν τής ρητινης,
 Θεόφρ. I. Φ. 3. 9, 3.
 δαδουχέω, έχω τή άξίωμα ή ύπόρρηγμα του δαδούχου, φέρω
 πυρόν, 'Ιδως έν πομπαις, Εύρ. Γρω. 343, Λουκ. Κατάπλ. 22· δαδου-
 χήσας, διατελέσας έν τούτω τή ύπορρηγματι, Συλλ. 'Επιγρ. 387,
 388, κ. άλλ. II. μ. αίτ., έορτάζω (μετά δάδων), τή μυστή-
 ρια Θεμιστ. 71Α· και έν τή μέσ., γόνον, ούχ ύμειναιον έδαδου-
 χήσατο 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 413. — Παθ., φωτίζομαι, 'Αθην. 148C.
 δαδουχία, ή, τή φέρειν δάδας, πυρούς, Πλούτ. 2. 621C, κτλ.
 δαδούχος, ό, (έχω) ό φέρων δάδα ή πυρόν· ύπόρρηγμα κατά
 τήν τέλειαν των μυστηρίων τής έν 'Ελευσίνη Δήμητρος, ό πυρός συμ-
 βολικώς παρίστα τήν αναζήτησιν τής Ηερσπεφόνης υπό τής μητρος αυτής,
 (πρβλ. πυρφόρος II), Συλλ. 'Επιγρ. 185, 187 κ. άλλ.· ώσάυτως,
 δ. Κόρης 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 822. 9. Τή ύπορρηγμα τούτου ήτοι κλη-
 ρονομικόν έν τή αίκογενεία του Καλλιού, Ξεν. 'Ελλ. 6. 3, 3, 'Αριστ.
 Ριτ. 3. 2, 10. 2) μεταφ., δαδούχοι τής σοφίας Πλούτ. 2.
 10B. II. λυγνοσυχος, candelabrum, Συλλ. 'Επιγρ. 4647.
 δαδο-φορέω, φέρω λαμπαδάς, πυρούς, δάδας, Λουκ. Ηερσεργ.
 36. II. παράγω δαδί ή ρητινήν, Θεόφρ. I. Φ. 9. 2, 8.
 δαδο-φόρος, ον, 'Ιδε δαδούφορος.
 δαδωδής, ες, (είδος) πλήρης δαδός ή όμοιος δαδί, ρητινώδης,
 Θεόφρ. I. Φ. 3. 9, 7.
 δάδωσις, εως, ή, ή είς δαδίον μεταβολή, τή γενέσθαι π ρητι-
 νώδες, Θεόφρ. Αίτ. Φ. 5. 11, 3.
 δάερα, ή, και δαίρα, ή, ή γινώσκουσα· επίθ. τής Ηερσπεφόνης
 έν 'Αθήναις, Δίσχλ. 'Αποστ. 271, Λυκόφρ. 710: — δαερίτης, ό, ό
 ίερεύς αυτής, Πολυδ. Α', 35.
 δαείω, δαήμεναί, 'Ιδε έν λ. *δάω.
 δαελός, Σαρακόςιος τύπος του δαλός, Σώφρων έν τή 'Επιμ.
 Μ. 246. 35.
 δαημοσύνη, ή, έμπειρία, γνώσις, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1273· κατά
 πληρ., Β. 175, 'Οππ. Α. 2. 327.
 δαήμων, ον, γεν. -ονος, (δαήναι) είδήμων, έμπειρος έν τινι,
 τέκτονος έν παλάμησι δαήμωνος 'Ιλ. Ο. 411· έν πάντεσσ' 'Εργοίσι
 δαήμων ΑΨ. 671· ώσάυτως μετά γεν. πράγμ., δαήμονι
 φωτί έίσκω άθλων 'Οδ. Θ. 159· — σπάν. παρ' τοίς πεζ., Πλάτ.
 Κρατ. 398B, Νόνν. Εύαγγ. κ. 'Ιω. 110. 8. Συγκριτ. -ονέστερος
 Εύ. 106· ύπερθ. δαημονέστατος Ειν. Κύρ. 1. 2, 12· μετ' άπαρ.,
 κοσμησαι δ., γινώσκων κάλλιστα πώς να .., 'Αρρ. 'Αν. 28.
 δαήναι, 'Ιδε έν λ. *δάω.
 δάηρ, έρος, ό, κλητ. δάερ, ό αδελφός του συζύγου, άνδράδελ-
 φος· ανταποκρίνεται προς τή θηλ. γάλως, 'Ιλ. Γ. 180· γεν. πληθ.

ὡς διούλλ., δαέρων ἢ γαλῶν Ω. 769.— ('Εἰ ἀρχῆς ἔχον τὸ εἶγαμμα δαΦῆρ' πρβλ. Σανσκρ. dēnā, dēnāras' Λατ. lēvir (πρβλ. δάκρυ lacrima) 'Αγγλο-Σαξ. tācor' Παλαιο-Γερμ. zeihuhur Σλαυ. daveri).

δαητός, ὄν. (δαῆναι) σοφός· διὰφ. γραφ. ἐν 'Ορφ. ἀντί δαικτός. δαί, κοινός ἐν τῇ διαλόγῳ τύποι τοῦ δῆ (καί ἐπομένως εὔρηται παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς κωμικοῖς ποιηταῖς), ἐν χρήσει μόνον μετὰ ἐρωτηματικῶς λέξεσι πρὸς ἐκφρασιν θαυμασμένη ἢ περιεργίας, τὶ δαί λέγεις σύ; 'Αριστοφ. Βατρ. 1453· τί δαί σὺ.. πεποίηκας; ὁ αὐτ. 'Ἰππ. 351· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν χωριστῇ προτάσει, τί δαί; τί; πῶς; Φερεικρ. Κρατ. 7, 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 171, Νερ. 1275, Βατρ. 538, κτλ., καὶ λίαν συγν. παρὰ Πλάτ. ὡσαύτως, τί δαί σὺ; 'Αριστοφ. 'Ορν. 136· πῶς δαί; ὁ αὐτ. Σφρξ. 1212· ἀλλὰ τὸ δαί συνηθὺς γράφεται καὶ ὡς ἀντι τοῦ δέ, ὡς δεικνύει τὸ μέτρον ἐν 'Αριστοφ. 'Αγ. 912· καὶ τί δαί δῆ; διορθοῦται ἐκ χρωσ. εἰς τί δέ δῆ; Πλάτ. Γοργ. 474D, Κρατ. 404B, κτλ.— Οὐδαμοῦ παρ' 'Ομ. (ἴδε Spitzn. 'Ἰλ. Κ. 408), οὐδὲ παρὰ Σοφ.· καὶ ἀναμφιβόλως μόνον κατὰ σφάλμα τῶν ἀντιγραφῶν ἀπαντᾷ ἐν τῷ Μεδ. χειρογρ. τοῦ Αἰσχύλ. Πρ. 933, Χο. 900· παρ' Εὐρ. ὅμως ἴσως εἶναι γνήσιον, Μῆδ. 1008, 'Ἰων. 275, 'Ἰλ. 244, 1116, I. A. 1444, 1448, ἂν καὶ ἐνταῦθα ἔτι ὁ Πόρσ. (Μῆδ. ἐνθ' ἄνωγ.) ὄα προετίμα τὸ δῆ.

δαί [ι], 'Ἐπ. δοτ. τοῦ δαίξ. δαιδαλέ-οδμος, ὄν, ἔχων ὁσμὴν τεχνητὴν, ἐξαισίαν, μύρον 'Ἐμπεδ. 309.

δαιδάλεος, α, ὄν, ὡσαύτως ὄς, ὄν, 'Ανθ. Π. 9.755 (δαιδάλλω) ὡς τὸ δαιδάλω, τεχνικῶς ἐργασμένος, πεποικιλμένος, παρ' 'Ομ. αἰετοεπὶ ἐπὶ μετὰλλῳ ἢ ξύλῳ, ὠσητήρ, θώρηξ, σάκος, θρόνος, κτλ.· οὐδέποτε ἐπὶ κεντημάτων, οὐδέ ἐν 'Ὀδ. Α. 131 (δῖοι ἐκεῖ ἀνήκει εἰς τὸ θρόνον, οὐχὶ εἰς τὸ λίτα), Βακχυλ. 5, 140 (Blass) — ἀλλὰ κείται ἐπὶ τοιαύτης σημασίας παρ' 'Ἠσ. Θ. 575, Εὐρ. 'Ἐκ. 470, Θεοπόμ. Κωμ. 'Ὀδυσσ. 2. 2) ἐπὶ φυσικῶν ἀντικειμένων, ποικίλος, κατάστικτος, κτλ., ἐπὶ ἰχθύος, 'Αλεξ. 'Απεγλ. 3· ἐπὶ ἐλάρου, Νόνν. II. εὐρύς, ἐπιπέδιος, ἐπὶ τῆς χειρὸς ἢ τῆς ἐμπειρίας καὶ τέχνης τοῦ τεχνίτου, 'Ανθ. Π. 9. 755, 826. Πρβλ. δαιδάλω.

δαιδαλέ-οσμος, ὄν, = δαιδαλέοδμος, Πορφύρ. 'Απ. 2, 21. δαιδαλεούμαι, ἀπόφ. = δαιδάλλω, Φίλων 1. 666.

δαιδαλεούτρια, ἡ, ἐμπειρὸς ἐργαζομένη γυνή, Λυκόβρ. 578.

δαιδάλλω, τὸ ἐνεργ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (πρβλ. δαιδαλώ)· (κατ' ἀναδιπλ. τύπος ἐκ τῆς √ΔΔΑ) — ἐργάζομαι εὐφυῶς, τεχνικῶς, κοσμητῶ ἢ ποικίλλω μετὰ περιέργου τέχνης, σάκος.. πάντοσε δαιδάλλων 'Ἰλ. Σ. 479· λέγος ἔξεον.. δαιδάλλων χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἢδ' ἐλέφαντι 'Ὀδ. Ψ. 200· ἐπὶ γλύπτου, 'Ανθ. Π. παρατ. 55. 2) μεταρ. ὁ πόλιν εὐανορῖσαι Πίνδ. Ο. 5. 49.— Πάθ., μυθιο ψευδέσει δαιδαλιμένοι ὁ αὐτ. Ο. 1. 46· πλούτος ἀρεταῖς δεδ. αὐτόθι 2. 96· [μέλη] δαιδαλθέντ' αἰοῖδασι ὁ αὐτ. Ν. 11. 23.

δαιδαλμα, τό, ἔργον τέχνης, Θεόκρ. 1. 32, Λοκ. 'Ἐρωσ. 13.

δαιδαλό-γλωσσος, ὄν, ὁ ἔχων εὐφυῶς, πανοῦργον γλωτταν, Σουείτ. 324A.

δαιδαλοεῖς, εσσα, ἐν, = δαιδάλεος, Κότιν. Σμ. 1. 141, 'Ανθ. Π. 9. 332.

δαιδαλο-εργός, ὄν, ὁ τεχνηέντως ἐργαζόμενος, Παῦλ. Σιλ. 'Αμφ. 94.

δαιδαλον, τό, ἴδε ἐν λ. δαιδάλος.

δαιδάλος, ὄν (δαιδάλλω) — ὡς τὸ δαιδάλεος, εὐφυῶς ἢ τεχνηέντως ἐργασμένος, μάχηρα Πίνδ. Ν. 4. 95 (ἔξ εἰκασία; τοῦ Βόσκη.)· πέπλος Αἰσχύλ. Εὐμ. 635· ἀλλὰ παρ' 'Ομ. αἰετοεπὶ κατ' οὐδέτ. ὡς οὐσιαστ., ὅς χειρσιν ἐπίστατο δαιδαλα πάντα τεύχειν.., νὰ κατασκευαῖη παντός εἴδους ἐντεχνα ἔργα, 'Ἰλ. Ε. 60, πρβλ. Σ. 179, Σ. 482, πρβλ. Πίνδ. Π. 5. 48· ὡσαύτως καθ' ἐνικ., 'Ὀδ. Τ. 227· ἴδε παρὶ τὸ τέλος. II. ὡς κύρ. ὄνομα, Δαιδάλω, ὁ, ὁ εὐφυῶς τεχνίτης, ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης σύγχρονος Μίνως, ὁ πρῶτος γλύπτης ὅστις ἔδωκεν εἰς τὰ ἀγάλματα κίνησιν καὶ διέστρεψε τοὺς πόδας των, ἴδε Στάθβ. Πλάτ. Μένωνι 97D· Εὐχειρ (ὁ δεξιάν, ἐπιτηδεῖαν ἔχων χειρὰ) ἦτο ὁ μυθικὸς αὐτοῦ συγγενής, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 344·— ὁ 'Ὀμηρος τὸν ἀναφέρει, 'Ἰλ. Σ. 592, ὡς τὸν ποιητὴν χοροῦ (δ ἴδε) διὰ τὴν 'Αριάδην·— ἔξ αὐτοῦ τὰ ἀγάλματα ἐκλήθησαν δαιδάλα, Πaus. 9. 3, 2.

δαιδαλοουργία, ἡ, περίτεχνος ἐργασία, 'Ἐσμ. Ποιμάνθ. 32, 2. δαιδαλό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἐμπειροῦν, ἐπιπέδιον χειρὰ, 'Ανθ. Π. 6. 204.

δαιδαλῶς, = δαιδάλλω, 'Ὀπκ. Κ. 1. 351· ποιητ. ἀπαρ. μέλλ. -ωσείην Πίνδ. Ο. 1. 170.

Δαιδαφόρος, ὁ, Δελφικὸς μῆν, 'Ανέκδ. Δελφ. 2. 13, κτλ.

δαῖδο-φόρος, ὄν, φέρων δῶξα, πυρσὸν ἢ λαμπάδα ἐκ δαδίου, 'Ἐκάτα Βακχυλ. 'Αποσπ. 40 (Ursin. δαδοφ.)

δαίξω, μέλλ. -ξω, ἀόρ. ἐδάξω·— παθ. (ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. δαίω Β).

δαίω Β). Ποιητ. ῥήμα, διακόπτω εἰς δύο, διαχωρίζω, πάντα διαιμοιρᾶτο δαίξων 'Ὀδ. Σ. 434· γιγῶνα περι στήθεσσι δαίξαι 'Ἰλ. Β. 416, πρβλ. Π. 247· δαίξων δέξί χαλκῶ Ω. 393·

κάρανα δαίξας Αἰσχύλ. Χο. 297. 2) σφίξω, φονεύω, δαίξων ἵππους τε καὶ ἀνέρας 'Ἰλ. Α. 497· τέκνον δαίξω Αἰσχύλ. 'Αγ. 207·— συγν. ἐν τῷ παθ., χαλκῶ δεδαιγμένος 'Ἰλ. Χ. 72, κτλ.· δεδαιγμένος ἦτορ. διατετρημένος τὴν καρδίαν (ὡς εἰ χαλκῶ) Ρ. 535· δεδαιγμένος ἦτορ, καρδία διεσχισμένη καὶ βεβασανισμένη διὰ δυστυχίας, 'Ὀδ. Ν. 320· ἐκ βελῶν δαίγθεις Πίνδ. Π. 6. 33· ἔξ ἐμῶν χερῶν Εὐρ. I. Τ. 873. 3) τίλλω, ἀποσπῶ, χερσὶ κήμεν ἠσχυνε δαίξων 'Ἰλ. Σ. 27·— δαίξειν πέλιον, καταστρέφειν ἐξ ὀλοκλήρου, Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. 680, πρβλ. Χο. 396.

4) ἀπλῶς, χωρίζω, διαχωρίζω, διχάζω, ἐδούξεται θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν, ἢ ψυχὴ του ἐδιχάζετο ἐν αὐτῷ, δηλ. ἦτο ἐν ἀμφιβολίᾳ, 'Ἰλ. I. 8· δαίξόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια, διηρημένος ἢ ἀμφιβόλων μεταξὺ δύο γυναικῶν, Σ. 20·— ὡσαύτως, δαίξειν ἐννεῖα ἰοῦρα, διαίρειν εἰς.., 'Ορφ. Λη. 707. [δᾶ· ἀλλὰ δᾶ· 'Ἰλ. Α. 497, Αἰσχύλ. Χο. 396.]

δαιθμός, ὁ, (δαίω Β) διαίρεσις, ὄριον, Σουλ. 'Ἐπιγρ. 5594. 23. δαικτάμενος, γ, ὄν, κἀλλιον διηρημένος, δαί κτάμενος, περνευόμενος ἐν τῇ μάχῃ, 'Ἰλ. Φ. 146, 301.

δαίκτηρ, ἦρος, ὁ, φονεύς, ὁ φονεύων, ἐπὶ τοῦ 'Ἀρεως, 'Ἀλκαῖ. 20 Αhr. 2) ὡς ἐπιθ., σπαράσσων, φθείρων, γόος Αἰσχύλ. Θῆβ. 916· πρβλ. δαικτής, δαίκτηρ.

δαίκτης, οὐ, ὁ, (δαίξω) = τῷ προηγ. 2, φθόνος 'Ανακρέοντ. 43. 10.

δαίκτης, ἡ, ὄν, ῥήματ. ἐπιθ. τοῦ δαίξω, ὁ δυνάμενος νὰ φονεύθῃ, 'Ορφ. 'Αργ. 974.

δαίκτηρ, ὀρος, ὁ, = δαίκτηρ 2, Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. 798.

δαιμονάω, διατελῶ ὑπὸ τὴν δυνάμει καὶ ἐπίδρασιν δαίμονος, πάσχω θεῶν, δαιμονῶ ὄμοιος κακοῖς Αἰσχύλ. Χο. 566· δαιμονῶντες ἐν ἄτα ὁ αὐτ. Θῆβ. 1001·— ἀπολύτ., κατέχομαι ὑπὸ δαίμονος, εἶμαι παράρρων, Εὐρ. Φοιν. 888, Ἐεν. 'Απομν. 1. 1, 9· δαιμονῶς Μένανδ. 'Ἐαυτ. τ. 1· μετὰ συστολῶν αἰτιατ., δ. ἄχη, εἰσὶ προωρισμένοι δι' ἐμὲ ὑπὸ τοῦ δαίμονος θλίψεις, 'Αριστοφ. Θεσμ. 1054.

δαιμονιάρχης, ὁ, ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων, 'Ἐσμ. Τρ. δαιμονιάω, = δαιμονιάω, Βυζ.

δαιμονίζομαι, μέσ. = δαιμονιάω, ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην, ἕκαστος ἔχει τὴν ὀρισμένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ δαίμονος τύχην, Φιλίμ. ἐν 'Αδῆλ. 98. II. ὡς παθ., θεοποιοῦμαι, Σοφ. 'Αποσπ. 180. III. κατέχομαι ὑπὸ δαίμονος, ἦτορ πονηροῦ πνεύματος, Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ε', 2, κτλ. πρβλ. Πλούτ. 2. 706D· ἢ ἐπιλήψια ἔκαλειτο ἱερῆ νόσος (ὡς τινες ἐνόμισαν), διότι εἶχεν ὡς αἰτίαν τὴν εἴσοδον δαίμονος εἰς τὸν ἄνθρωπον· 'Αρετ. π. Διτ. Χρον. Πισθ. 1. 4.

δαιμονικός, ἡ, ὄν, ἐπὶ προσώπων ἡ ζῶων, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ δαίμονος, Πλούτ. 2. 362F· ἐπὶ πραγμάτων, ὑπὸ δαίμονος τινος καταπεμφθείς, ὁ θεῖον, ἀλλὰ δ. αὐτόθι 996D· δ. δυνάμις αὐτόθι 363A, πρβλ. 458B.

δαιμονιό-ληπτος, ὄν, κατεχόμενος ὑπὸ διαδῶλου, 'Ἐκκλ. καὶ δαιμονιόληπτος, δαιμονοληψία.

δαιμονιό-μορφος, ὄν, ἔχων μορφήν δαίμονος, μγν.

δαιμονιον, τό, ἡ θεία δύναμις, ἡ θεότης, τὸ θεῖον, Λατ. numen, 'Ἠρόδ. 5. 87, Εὐρ., Πλάτ., κτλ.· κατὰ τὸν 'Αριστ., θεὸς ἢ θεοῦ ἔργον Ρητ. 2. 23, 8, πρβλ. 3. 18, 2· φοβεῖσθαι μὴ τὸ δ. πράγματ' ἐλαύνη μοιραία τις ῥοπή, Δημ. 124. 26· τὰ τοῦ δ., ἡ εὐνοία τῆς τύχης, Πλάτ. 'Ἐπιμ. 992D. II. κατέχομαι τὸ θεῖον ὄν μετὰ τοῦ θεοῦ τε καὶ θνητοῦ ὁ αὐτ. Σμπτ. 202D· καινὰ δαιμονία εἰσφέρειν Ἐεν. 'Απομν. 1. 1, 2, Πλάτ. 'Απολ. 24B· οὕτω λέγει ὁ 'Αριστ., ἡ τῶν ἄλλων ζῶων φύσις δαιμονία, ἀλλ' οὐ θεία ('Ἰππ. Μαντ. 2, 1. 2) τὸ ὄνομα δι' οὗ ὁ Σωκράτης ὠρεῖ τὸ «ἐν αὐτῷ οἰκοῦν πνεῦμα», ἴδε Ἐεν. 'Απομν. 1. 1, 2, Πλάτ. 'Απολ. 40A, Θεαιτ. 151A, Εὐθύδ. 272E. 3) δαίμων, πονηρὸν πνεῦμα, Κ. Δ.· πρβλ. δαιμονίζομαι. (Οὐχὶ ὑποκορ. τοῦ δαίμων, ἀλλ' οὐδέτ. τῶν δαιμόνιος).

δαιμονιό-πληκτος, ὄν, = δαιμονιόληπτος· καὶ οὐσιαστ. -πληξία, ἡ, Πρὸκλ.

δαιμόνιος, α, ὄν, ὡσαύτως ὄς, ὄν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 891·— ὁ ἐκ δαίμονος ἢ ἀνῆκων εἰς δαίμονα. I. παρ' 'Ομ. μόνον κατὰ κλητ., δαιμόνιος, δαιμονίη, καὶ ὑποθέτει ὅτι τὸ πρόσωπον τὸ οὐτως ἀποκαλούμενον εὐρίσκειται εἰς ἀκατανόητον ἢ παράδοξον κατάστασιν· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐπὶ ἐπιλήψεων: «κακὸμοιρε!» ἄθλιε! μᾶ, κυρία! μᾶ, κυρία! 'Ἰλ. Β. 190, 200, Δ. 31, I. 40, 'Ὀδ. Σ. 15, κτλ.· πρβλ. δαιμόνιος Δ. 774·— σπανιότερον ἐπὶ θαυμασμοῦ, ὡ ἐνόθεε ἄνθρωπε! εὐγενεῖς, μεγαλύτερον ἀνερ! Ψ. 174, 'Ἠσ. 655· δαιμόνιος ἐελίων 'Ὀδ. Σ. 443·— ὡσαύτως ἐπὶ οἴκτου, δυστυχῆ· 'Ἰλ. Ζ. 486, Ω. 194·— οὕτω καὶ παρ' 'Ἠρόδ., δαιμόνιος ἀνδρῶν Δ. 126, Η. 48·— οὕτω παρ' 'Αστ., ὡ βέλτιστε, ἐπὶ εἰρωνικῆς ἢ κολακευτικῆς ἐννοίας, θαυμάσιε, καλὲ ἄνθρωπε!, ὡ δαιμόνι! ἀνδρῶν 'Αριστοφ. 'Ἐκκλ. 564, 784, κ. λ.· ὡ δαιμόνι! ὁ αὐτ. Βατρ. 44, 175· ὡ δαιμόνι! ἀνθρώπων ὁ αὐτ. 'Ορ. 1638· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 344D, 522B, Γοργ. 489D, κτλ.

II. ἀπὸ τοῦ 'Ἠρόδ. καὶ Πίνδ. καὶ ἐφεξῆς, πᾶν τὸ ἐκ τῆς θεότητος προερχόμενον, θεόπεμπτος, θεῖος, θαυμάσιος, θαυμάσιος, δαιμονίη ὀρημῆ

Ἡρόδ. 7. 18· ἀραί, ἀγὴ Δίσχυλ. Θῆβ. 891, Πέρσ. 581· τέρας Σοφ. Ἄντ. 376· εὐεργεσία Δημ. 18. 9· εἰ μὴ τι δαιμόνιον εἶη, ἄν δὲν εἶναι ταῖα περιβόηται, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 5, πρὸλ. Σοφ. Ἰλ. 1269· τὰ δαιμόνια, τὰ ἐκ θεοῦ, Θουκ. 2. 64, κτλ.· δ. ἀνάγκη Λυσ. 106. 3· δ. τύχη, ἐπὶ κακῆς τύχης, Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 301B· Ἀπολλων, ἔφη, δαιμόνιος ὑπερβολῆς! ὁ αὐτ. Πολ. 509C.

2) ἐπὶ προσώπων, τῶν δαιμόνιῳ ὡς ἀληθῶς καὶ θαυμαστῶν ὁ αὐτ. Συμπ. 219B· ὁ περὶ τοιαῦτα σοφὸς δαιμόνιος ἀνὴρ αὐτόθι 203A· δαιμόνιος τὴν σοφίαν Λουκ. Φιλοφ. 32· πρὸλ. δαιμόνιον Π. 1. III. ἐπίρρ. -ως, διὰ θείας δυνάμεως, ἀντιθ. τῶν ἀνθρωπίνως, Αἰσχίν. 72. 33· θαυμαστῶς, παραδόξως, ἐκ-άκτους, Ἀριστοφ. Νεφ. 76· [οἶνος] δ. γέροντων Ἄλεξ. Ὀρχ. 1— οὕτω καὶ οὐδ. πληθ. δαιμόνια, Ἀριστοφ. Εἰρ. 585, Ξεν. Ἐλλ. 7. 4, 3· δαιμονιώτατα θνήσκει, ἐμφανέστατα διὰ τῆς χειρὸς τῶν θεῶν, αὐτόθι· ὡσαύτως κατὰ δοκ. θηλ. δαιμονία, κατ' ἀναλογία πρὸς τὸ κοινῆ, Θεσποσίη, κτλ., Πίνδ. Ο. 9. 118, μετὰ καὶ ἄλλης γραφ.: δαιμονίως.

δαιμονισμός, ὁ, = δαιμονοληψία, Ὠριγέν. Κέλσ. 8, 66, καὶ σ. 417.

δαιμονίς, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ δαίμωνος Πρόκλ. Τιμ. 15, Ἑρμείας Φαίδρ. 87.

δαιμονιοῦχος αἰτία, κατηγορία ὅτι κατέχευται τις ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, Πρόκλ. Παρμεν. 513 (Stallb).

δαιμονιώδης, ες. (εἶδος) ὁμοίος δαίμονι, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 295· δαιμονικός, διαβολικός, Ερ. Jacob. 3. 15.

δαιμονο-βλάβεια, ἡ, δυστύχημα ἐκ θεοῦ πεμφθέν, Πολύβ. 28. 9, 4.

δαιμονό-ληπτος, ὁ, = δαιμονιόληπτος καὶ δαιμονοληψία, Ἐκκλ.

δαιμονο-μανία, ἡ, μανιώδης λατρεία πρὸς τοὺς δαίμονας, μετγν.

δαιμονο-μαχίω, μάχομαι πρὸς δαίμονας, καὶ δαιμονομαχία, μετγν.

δαιμονο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον δαίμονος· μετγν.

δαιμονο-φιλής, ες, ἀγαπῶμενος ὑπὸ δαιμόνων, Εὐστάθ.

δαιμονο-φρόνητος, ον, κατεχόμενος ὑπὸ δαίμονος, Εὐστ. Ποινμ. 41. 26, κτλ.

δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, θεός, θεότης, ἐν γήρῃσι ὡς τὸ θεός καὶ θεά ἐπὶ ἐκάστου τῶν θεῶν κατ' ἴδιαν, Ἰλ. Α. 222., Γ. 420, κτλ.· ἐναλλάσσόμενον πρὸς τὸ θεός ἐν Ὀδ. Ζ. 172, 174., Φ. 196, 201· οὕτω παρὰ Πίνδ., Τραγ., κτλ.— ἀλλὰ παρ' Ὀμηρῶ συνηθέστατος αἰετὶ τῆς θείας δυνάμεως (ἐνθὲ τὸ θεός δηλοῖ θεότητα ἐν προσώπῳ), ἡ θεότης, τὸ θεῖον, Λατ. numen, πρὸλ. Ὀδ. Γ. 27· πρὸς δαίμονα, ἐναντίον τῆς θείας δυνάμεως, Ἰλ. Ρ. 98· σὺν δαίμονι, μετ' αὐτοῦ, τῆ βοήθεια αὐτοῦ καὶ ἐνοχία, Δ. 792— οὕτω βραδύτερον, κατὰ δαίμονα, σκεδόν = τύχη, ἐκ τύχης, κατὰ τύχην, Ἡρόδ. 1. 111· ταῦτα δ' ἐν τῷ δ. = θεῶν ἐν γούνασι, Σοφ. Ο. Κ. 1443· συναπτόμενον τῷ τύχῃ, Λυσ. 135. 33, Αἰσχίν. 69. 38· τῷ συντυχία, Ἀριστοφ. Ὀρν. 544— περὶ τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος ἴδε ἐν λ. ἀγαθός Π. 4.

2) ὁ δαίμων τινός ἤτο· τὸ προστατεύον πνεῦμα, ἐπομένως = ἡ τύχη τινός, ὁ κληρὸς αὐτοῦ, συγγερὸς δὲ οἱ ἔχρας δαίμων Ὀδ. Ε. 396, πρὸλ. Κ. 64· δαίμονος αἴσα κακῆ Α. 61· δαίμονι δώσω, ὅ ἐ. ὅλ σε φονεύσω, Ἰλ. Θ. 166· καὶ συγκαίεις παρὰ Τραγ. ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς τύχης· ἐπὶ καλῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 158, 601, Ἄγ. 1342, κτλ.— συγχρότερον ἐπὶ κακῆς, ὁ αὐτ. Θήβ. 705, 812, κτλ.— γενναίος πληθὸν δαίμονος Σοφ. Ο. Κ. 76· δαίμονος σκληρότης Ἀντιφῶν 122. 44· τὸν οἶακα στρέφει δ. ἐκάστῳ Ἄναξάνδρ. Ἄγχ. 1· ἅπαντι δ. ἀνδρὶ συμπαρίσταται εὐθύς γενομένῳ, μυσταγωγὸς τοῦ βίου Μενάνδρ. ἐν Ἀδῆλ. 18· ἰδίως ἐπὶ τοῦ κακοῦ δαίμονος οἰκογενεῖας τινός, δ. τῷ Πλεισθενιδῶν Αἰσχύλ. Ἄγ. 1569, πρὸλ. Σοφ. Ο. Α. 1194.

II. δαίμονες ἐν Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 121, οἱ αἰ ψυχαὶ τῶν τοῦ χροστοῦ αἰῶνος ἀνθρώπων, αἵτινες καὶ ἐνεργοῦσιν ὡς προστατίδες θεότητες ἢ φύλακες, Λατ. lares, lemures, genii, πρὸλ. Θέογν. 1348, Φωκυλ. 15 Bgk., Πλάτ. Φαίδων 108B, κτλ.— θεῶν μὲν παῖδες, θεοὶ δὲ οὐ Ἀριστ. Ρητ. 3. 18. 2. Οὗτοι ἀπετέλουν τὸν κρίνον τὸν συνδέοντα τοὺς θεοὺς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· σπανίως καθ' ἑνικ., δαίμονι δ' οἶος ἐψηθα τὸ ἐργάζεσθαι ἀμεινον Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 312· τὸν δὲ δαίμονα Δαρειῖον ἀνακαλεῖσθε, ἐπὶ τοῦ θεοποιηθέντος Δαρείου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 620· νῦν δ' ἐστὶ μάκαιρα δ., ἐπὶ τῆς Ἀλκίπαιδος, Εὐρ. Ἄλκ. 1003. Ἐντεύθεν ὅταν ἀναγίρονται δαίμονες καὶ θεοὶ ὁμοῦ, αἱ δαίμονες εἶναι θεότητες κατωτέρας τάξεως (πρὸλ. δαιμόνιον Π.)· σήμεριετόν δὲ ἐνταῦθα ὅτι τὸ θεός οὐδέποτε κεῖται ἀντὶ τοῦ δαίμων, εἰ καὶ τὸ δαίμων κεῖται ἀντὶ τοῦ θεός, ἴδε σημασ. I.— Παρὰ μεταγεν., ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν θεβενώτων, Λατ. manes, lemures, Λουκ. Πένθ. 24· δαίμοσι ἐνεσέβειον Ἐπιγράμ. Ἐλλην. 607.

III. ἐν τῇ Κ. Δ. = πονηρὸν πνεῦμα, διάβολος.

Β. = δαίμων, γινώσκων, ἐμπειρος, δ. μάχης, ἐμπειρος τῆς μάχης, Ἀρχιλ. 4. 4. Ὁ Πλάτ. ἐν Κρίτ. 398B, προτείνει αὐτῇ τὴν θεωρητῆ ὡς ἡ πρώτη σημασία· ἐνθὲ ἕτεροι προτείνουν τὴν γραφὴν δαίμονες παρ' Ἀρχιλ., καὶ νὰ ἀπαλλαγῶμεν ὅλως τῆς τοιαύτης σημασίας· πρὸλ. ὁμοίως τὴν λ. αἰμίον. Πιθανώτερον ἡ ῥίζα τοῦ

δαίμων (θεότης) εἶναι δαίω, διαμοιρῶν τὰς τύχας· πρὸλ. Ἄλκμυλα 48.

δαίνυμι, προστακτ. δαίνυ, Ἰλ., μετοχ. -ύντα Ὀδ. Δ. 3· Ἐπ. παρακτ. δαίνυ. Ὀμ., δαίνυεν (ἐκ τοῦ δαίνυον) Καλλ. εἰς Δίμ. 84· μέλλ. δαίω, Ἰλ., Τραγ.· ἀόρ. ἔδαισα, Ἡρόδ., Τραγ.:— Μέσ., δαίνυμαι Ἰλ. Ο. 99· ὅ' ἐνικ. ὑποτακτ. δαίνυθι Ὀδ. Ἐπ. γ' ἐνικ. εὐκτ. δαίνυτο (ἀντὶ -ύοντο) Ἰλ. Ω. 665· γ' πληθ. εὐκτ. δαίνυατο Ὀδ. Σ. 248· μετοχ. -ύμενος Κρατύ. Ὀδ. 4· ὅ' ἐνικ. παρακτ. δαίνυ· (δηλ. -υο) Ἰλ. Ω. 63· μέλλ. δαίσομαι Λουκ., κτλ., (μετα-) Ὀμ.· ἀόρ. ἔδαισάμην Ἀρχιλ., Πίνδ., κτλ.· δαισάμενοι Ὀδ. Σ. 407. [δαίνυθι Ὀδ. Τ. 328, κτλ.· ἐντεύθεν, ἀντὶ δαίνυθι ἐν Θ. 243, ὁ Ahrens προτιμᾷ δαίνυθι, ὅ ἐ. δαίνυθασι.] ἴδε δαίω Β.) Ποιητ. ῥήμ., (ἐν γήρῃσι καὶ παρ' Ἡρόδ.) = παρέχω γεῦμα ἢ συμπόσιον, δαίνυ δαίτα γέρουσι Ἰλ. Γ. 70· ἔφρασκες.. δαίσειν γάμον, ὑπέσχεσο ὅτι θά μω καρεῖχος συμπόσιον γάμου, Τ. 299, πρὸλ. Ὀδ. Δ. 3· ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ Ἰλ. Ψ. 299, πρὸλ. Ἰ. 309· οὕτω παρ' Ἄττ., δ. ὑμειναίους γάμους Εὐρ. Γ. Α. 123, 707.

2) μετ' αἰτ. προσ., ἐστίω, φιλέω τινὰ μὲ τι πράγμα, τὸν.. Ἀστυάγης ἀνόμιμ τραπέζῃ ἔδαισε Ἡρόδ. 1. 162· ζῶν με δαίσεις, ὅα τραφῶ ἀπὸ σοῦ ζῶντος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 305, πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 15.

II. Μέσ., ἀμθ., συμποσιάζω, εὐωχοῦμαι, «χαροκοπῶ» παρ' Ὀμ. πολλῶ συγχρότερον τοῦ ἐνεργητ., καὶ οὕτω παρὰ Πίνδ. Γ. 6. 52, Ἡρόδ. 1. 211.

2) μεθ., καταναλίσκω, τρώω τι, δαίτω, ἐκατόμβος, κρέα Ὀμ.· οὕτω, κρέα δαίνυσθαι Ἡρόδ. 3. 18· ἔδαισατο παῖδα Σοφ. Ἀποσιπ. 123· δαίσασθαι γάμον, ἐοσάζειν γάμον διὰ συμπόσιον, εὐωχίας, Ἀρχιλ. 90· μίαν δ. τράπεζαν, τρώω εἰς κοινὴν τράπεζαν, Θεόκρ. 13. 38— ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πυρός, τοῦ δηλητηρίου, κτλ., Πίνδ. Ν. 9. 56, Σοφ. Τρ. 765, 1088.

δαίνυω, = δαίνυμι, Καλλ. εἰς Δίμ. 84.

δαΐξανδρος, ον, ὁ, ὁ καταστρέφων, ἐξολοθρεύων ἄνδρας, χεῖρες Ἐπιγράμ. Ἐλλην. 1028. 45.

δαΐξω, συνηρ. δάξω, α. ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἐπ. δῆσιος (συνηρ. δῆσιος Θέογν. 552 B), ἡ. ον· ὡσαύτως δάξω, ος, ον, Εὐρ. Τρω. 1031, Ἦρ. Μαιν. 915· οἱ Τραγ. ἀεῖποτε μεταχειρίζονται τὸν Δωρ. τύπον, καθὼς μεταχειρίζονται καὶ γάτος, νάτος, ἀντὶ γῆσιος, νῆσιος, ἄν καὶ ἔλεγον δηρὸν καὶ ἀδῆσιος, ἴδε Δινδ. Αἰσχύλ. Ἄγ. 559, Χο. 628· (δαΐς, δαίω Α)— ἐχθρικός, καταστρεπτικός, φοβερὸς, Ὀμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ἰλ.· ἴδιος ὡς ἐπιθ. τοῦ πυρός, καῖον, καταναλίσκων, καὶ παρὰ Τραγ.— δάξωι, ἐχθρὸς, Πίνδ. Ν. 8. 49· λάφυρα δάων Αἰσχύλ. Θήβ. 271· φέδημα δαίων Σοφ. Ο. Κ. 699· καὶ ἐν τῷ ἐνικῶ, ἐχθρός, Ἀριστοφ. Βατρ. 1022· οὕτω, δόξαν ἔρμαιν, ἐχθρικήν, πολεμίαν, ὁ αὐτ. Νεφ. 335· ἔπιτε δαίαν δόξων ὁ αὐτ. Βατρ. 897.

2) δυστυχής, ἄθλιος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 282, κτλ., Σοφ. Ἄγ. 784, Εὐρ. Ἄνδρ. 838 (ἐνθα ἔχουεν γεν. θηλ. δαΐας). II. (δαῖναι) γινώσκων, ἐμπειρος, τεχνίτης Ἄνθ. Πλαν. 119· πρὸλ. δαΐφρων. [δαΐσιος· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. ὅπου ἡ τελευταία συλλαβὴ εἶναι μακρά, ἡ λέξις πρὸς νὰ προερέχεται ὡς δισύλλαβος· ἀλλὰ παρ' Ἄττ., ὅταν εἶναι δισύλλαβος, γράσσεται δαΐσιος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 271· ἐν Ἄνθ. Π. 6. 123 ἔχομεν δαΐων ἐν τέλει πεντασύλλαβον].

δαΐδφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ δυστυχίας σκεπτόμενος, ἄθλιος, Αἰσχύλ. Θήβ. 919· ἀντιθ. τῷ φιλογαθῆς.

δαΐδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ δητιώω, Ἐπιγράμ. Ἐλλην. 26.

δαίρω, ἴδε ἐν λ. δέρω.

δαΐς, δαΐδος, Ἄττ. συνηρ. δάξ, δαδός, ἡ· (δαίω Α, ἀνὰ-τω, καιῶ)— δαυλός, πυρσός ἐκ δαΐων, Λατ. taeda· δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων Ἰλ. Σ. 492· δαΐδας μετὰ χειρῖν ἔχοντας Ὀδ. Η. 101· δάδες = λαμπάδες Φιλύλλ. ἐν Ἀδῆλ. 7· ἀραμμένη δαΐδας Σουλ. Ἐπιγρ. 2388. 8· ἔλαγον μυστιπόδους δ., περὶ δαροῦχου, Ἐπιγράμ. Ἐλλην. 822. 8· καθ' ἑνικ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1494, Ἄντιφ. Σκυθ. 1, Ἀδῆλ. 29.— μεταρ., ἐπὶ τὴν δάδα προσελθεῖν, ἐρχομαι εἰς τὸν ἐπικήδειον πυρσόν, δηλ. εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Πλουτ. 2. 789A (ὡς ὁ Propert. 4. 12, 46, viximus insignes inter utramque faciem).

2) περιληπτικὸν ὄνομα, δαΐδιον, ἔυλον ἐκ πεύκης, ἐξ οὗ γίνοντο οἱ πυρσοί, Θουκ. 7. 53, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 23, Ἀριστ. π. Χρομ. 1, 11.

3) νόσος τις τῶν δένδρων, ὡς τὸ Λατ. taeda, Θεόκρ. Γ. Φ. 3. 9, 5· πρὸλ. ἐνδεδόομαι.

δαΐς (δαίω Α, ἀνάπτω), πόλεμος, μάχη, μάλιστα ἐν τῇ ἀποκειμ. δοκ. δαΐ, ὡς αἰετοσε παρ' Ὀμ., π. γ. Ἰλ. Ν. 286· οὕτω παρ' Ἦσ. Ο. 650, Αἰσχύλ. Θήβ. 926· αἰτ. δαΐεν Καλλ. Ἀποσιπ. 243.

δαΐς, δαιτός, ἡ, (δαίω Β, μοιράζω), φαγητόν, «τραπέζι», συμπόσιον, εὐωχία, συγχ. παρ' Ὀμ., ὅστις καλεῖ τὸ σύνθησις φαγητόν δαΐς ἐσση, ἐξ ἴσου μοιρασμένη, διότι ἐκάστος ἐλάμβανε τὸ μέρος του, Ἰλ. Ο. 95, κτλ.— δαΐς πείρινα, πολυτελεῖς δειπνον ἢ συμπόσιον, Τ. 179· συμπόσιον μετὰ θυσίαν, Ω. 69· δαΐτα θαλεῖν Ὀμ. παρ' Ἀριστ. Πολ. 8. 3, 8· Θυέστον δαΐτα παιδείων κρεῶν, τὸ συμπόσιον, ὅπερ παρεσκεύασεν ὁ Θυέστης μὲ.., Αἰσχύλ. Ἄγ. 1242, πρὸλ. 1593— ὡσαύτως κατὰ πληθ., Ὀδ. Γ. 182, Αἰσχύλ. Χο. 483— ἐν γήρῃσι ἐτι καὶ ἐπὶ ἀρπακτικῶν θηρίων, Ἰλ. Ω. 43· [τούτοις] παρεῖω δαΐτ', ἀφ' ὧν ἐφερρόμεν Σοφ. Φ. 957.

2) ἐπὶ

αυτῆς τῆς τροφῆς ἢ τοῦ κρέατος, Εὐρ. Κύκλ. 245, πρὸς Ἄλκ. Σ. 279.—Ψαύτως παρὰ Τραγ., ἀλλὰ σπάνιον παρὰ πεζοῖς, ὡς παρ' Ἡροδ. 1.133., 2.11, Πλάτ. Φαίδρ. 247Δ, Συμπ.174Β.

δαιοθείς, ἴδε ἐν λ. δαίω Α.

Δαίσιος, ὁ, Μακεδονικός μὴν ἀντιστοιχῶν τῷ Ἄττ. Θαρχηλιῶνι, Πλούτ. Ἀλεξ. 16, πρὸς Κριλλ. 19· ἐν Σικυωνί ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Ἀνθεστριῶνα, ὁ αὐτ. Ἀράτ. 53.

δαΐσφαλτος, ὄν, ἐν ᾧ τις καταβάλλεται, πάλιν Λυκούρ.170.

δαΐσφαλομαι, ἀποθ., συμποσιάζω, τρώγω, εὐφραίνομαι, Λυκούρ. 654.

δαΐσφαλεύς, ἔως, ὁ, (δαίνυμι) συμπότης, δαιτυμῶν, ἀκλήτος δ., ἐπὶ τοῦ αἵτου, ἐθθίοντος τὸ ἦπαρ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 1024· Δαιταλεῖς, κωμῳδία τις τοῦ Ἀριστοφάνους.

δαΐσφαλο-ουργία, ἡ, μαγειρικὴ τέχνη, Λυκούρ. 199.

δαΐση, ἡ, ποιητ. ἀντὶ δαΐς, συμπόσιον, «τραπέζην», Ἰλ. Γ. 217· ἐπὶ θηρίων, Ὀππ. Ἄλ. 2. 251, Νίκ. Ἄλ. 380.

δαΐσηεν, ἐπίρρ., ἐκ συμποσίου, Ὀδ. Κ. 216, Θεούρ. 17. 28.

δαΐσις, ἴδε ἐν λ. δέσις.

δαΐσθρα, ἡ, τόπος, ἐν ᾧ τὸ κρέας κόπτεται, Ἱερῶνιαν Ἐπιμ. σ. 19.

δαΐσθρα, ὁ, (δαΐω) διαίρη, μοιράζω, ἰδίως κόπτω κρέας, δαιτρεύσαι τε καὶ ὀπτῆσαι, νὰ κόψω καὶ ψῆσω, Ὀδ. Ο. 323· ἄν δὲ ἴστατο δαιτρεύσων, ἴνα κόψῃ, μοιράσῃ, Ε. 433· τὰ δ' ἄλλ' ἔς δῆμον ἔδωκε δαιτρεύειν, νὰ κόψωσιν ὅπως μοιράσωσι μεταξὺ τοῦ λαοῦ, Ἰλ. Α. 703, πρὸς 687· ἵππους δαιτρευόν, ἐπὶ τῶν Ἀμαζόνων, Ἀπολλ. Ρόδ. Β.1176.—Μέσ. ἐν Ὀπ. Ἄλ. 2. 606.

δαΐσθρον, τό, (δαΐω) τὸ μέρος, τὸ μερίδιον, δαιτρὸν πίνειν Ἰλ. Α. 262.

δαΐσθρος, ὁ, (δαΐω) ὁ κόπτης καὶ διαμοιράζων, ἰδίως κρέας κατὰ τὸ δεῖπνον, Ὀδ. Α.141., Ρ. 331, πρὸς Ἀθῆν. 121).

δαΐσθροσύνη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κόπτεν καὶ διανεμῆν ἢ διαμοιράζειν κατὰ τὸ δεῖπνον, Ὀδ. Π. 253.

δαΐσθρονεύς, Ἐπικ. γεν. -ῆος, ὁ, = δαιτυμῶν, Νόνν. Δ. 2. 666.

δαΐσθρῶν, ὄνος, ὁ, (δαΐς) ὁ ἐστιωμένος, ὁ εἰς τράπεζαν προσκεκλημένος καὶ ξενιζόμενος, Ὀμ. μόνον κατὰ πληθ., Ὀδ. Η. 102, 148, κτλ.· οὕτως Ἱερῶν. 1.73, κτλ.—ἐν Ὀδ. Δ. 620 ὁ δαιτυμῶνες εἰσὶν ἑβραῖοι, ἦτοι σύνδειπνοι φέροντες ἕκαστος τὸ ἑαυτοῦ μερίδιον, ἴδε Nitzsch ἐν τόπῳ ὁ Wolf, Προλεγ. σ. CXXXI, θεωρεῖ τοὺς στίχους 621-624 ὡς παρεμβλήτους.— καθ' ἑνικ., Πλάτ. Πολιτ. 345C, Ἀριστ. Πολ. 3.11, 14· τοῦ ξένων δαιτυμῶνος, τοῦ τρεφόμενου ἐκ τῶν (σαρκῶν τῶν) ξένων, Εὐρ. Κύκλ. 610.

δαΐσθρῶς, ὄνος, ἡ, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ δαΐς, δεῖπνον, φαγητόν, Ἰλ. Χ. 406.

δαΐσθρων, ὄν, γεν. ὄνος, συγν. παρ' Ὀμ., 1) ἐν τῇ Ἰλ. τὸ πλείστον ὡς ἐπιθ. πολεμιστῶν, συναπτόμενον τῷ ἱππόδαμος.

2) ἐν Ἰλ. Α. 482 καὶ ἐν τῇ Ὀδ., ὡς ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ συγγάμις συναπτόμενον τῷ ποιικιλότητης.— καὶ ἐν Ἰλ. Ω. 325, ἐπὶ τοῦ ἠνιόχου Ἰδαίου ἐν Ὀδ. Ο. 356, ἐπὶ τῆς Ἀντικλειαίας.— Ὁ Βουτεμ. ἐν τῷ Λεξίλ. ὑποτίθησι δύο ἀντιστοιχίας σημασίας καὶ παραγωγάς: 1). (δαΐς, μάχη) = ἔχων φρόνημα μάχμων, φιλοπόλεμος. 2). (δαΐση) = ἔχων φρόνημα σοφῶν, συνετός, σοφός, φρόνιμος. Ἄλλ' ὁ Nitzsch, Ὀδ. Α. 48, προτείνει νὰ ληρῆθ' τὸ δαΐσηναι ὡς ἡ ρίζα εἰς πάσας τὰς περιστάσεις, καὶ ἐρμηνεύει τὴν λέξιν, ὅποταν κείται ἐπὶ πολεμιστῶν (ὡς ἐν τῇ Ἰλ.), ἔμπειρος, πεπειραμένος. Μεταγενέστεροι ποιητὰι μεταχειρίζονται ὁμοίως τὴν λέξιν ὁ Πίνδαρος ἔχει αὐτὴν ἐπὶ γυναικῶν, Π. 9. 148.

δαΐω (Α), τὸ ἐνεργ. μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ.— Παθ., ἐνεστ. καὶ παρατ. Ὀμ.· ἄορ. ὅ' ὑποτακτ. δάηται Ἰλ. Γ. 316· εἰς τοῦτο ὡσαύτως ἀνίκει πρην. ὅ' ἐνεργ. δέδηται, ὑπερσυντ. δεδήτην (ἴδε κατωτ.) Ἐπ. μετοχ. θηλ. δεδάουσα Νόνν. Δ. 6. 305.—ἄορ. μετοχ. δαιοθείς Εὐρ. Ἡρακλ. 914 (ἄλλ. δαιοθείς ἐκ τοῦ δαΐζω, ἀλλ' ἴδε Ἐρμολ. ἐν τόπῳ) παθ. πρην. δέδαυμαι (ἴδε κατωτ. II).

(Ἐκ τῆς √ΔΔF, ὡς ἡ μετοχ. δε-δαι-μένος καὶ αἱ Σανασκρ. λέξεις δεικνύουσιν· ἐντεῦθεν δαΐς (δαδῆς) καὶ δαῖός, καὶ ἴσως δαΐς (μάχη), δαΐος (ὄπερ κυρίως ἦτο δάφτος, κατὰ τὸν Πρισμακόνον) πρὸς Σανασκρ. du, dunōmi (uro, torqueo, πρὸς Ἐλλ. δύνῃ, ὀδύνη)· dāvas, dāvas (calor).) Λέξις ποιητ., ἀνάπτω, καίω, κίμων νὰ καίῃ, Λατ. accendo, θατέ οἱ ἐκ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, ἔκαμε νὰ καίῃ πῦρ ἐκ... Ἰλ. Ε. 4, πρὸς Ε. 7., Σ. 227· ἐκ δ' αὐτοῦ θατέ φλόγα Σ. 206, πρὸς 227· οὔτω, πῦρ δ. Αἰσχύλ. Χο. 864, πρὸς Ἀγ. 496.—καὶ οὔτω, θατέ δ' ἐν ὄφθαλμῶν.. πόθον (καὶν. πέθος) Ἀπόλλ. Ρόδ. Δ.1147.—Παθ., ἐξάγω φλόγα, φλέγομαι, καίωμαι ἄγριος, ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, κατε δὲ νεκρούς Ἰλ. Φ. 343· πυρὶ ὅσση δεδῆται, φλέγοντο, ἔλαμπον με πῦρ, Μ. 466· ἐν δὲ οἱ ὅσση δαίεται, φλέγονται ὡς διὰ πυρός, Ὀδ. Ζ.132· ἔδαίετο φλόξ Σοφ. Τρ.765· ἀλλὰ τὸ πλείστον ἐπὶ μεταφορ. ἐνοίας, πόλεμος, ἔρις, μάχη, ἐνοπή δέδηε, πόλεμος (κτλ.) φλέγοντο, ἦτο ἐν ἀρχῇ, Ἰλ.· ὅσση δεδῆται, ἡ φῆμη ἐξηγλήθη ὡς πῦρ ὡς ἐν τῇ Λατ. flagrat bellum, flagrat rumor, Ἰλ. Β. 93.

II. καίω, κατακαίω, Λατ. uro, μηρᾶ .. ἐπὶ βου-

μῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 3538. 32· τὰν χώραν δαΐειν Ψήφισμα Βυζ. παρὰ Διμ. 255, ἐν τέλ.· μεταχειρίζομαι καθήρην (καὶν. δέω) Ἰππ. 891G (2ῶδος) δὲν εὐρίσκειται σχεδὸν παρὰ τοῖς πεζοῖς).—Παθ., φλογὶ σῶμα δαιοθείς Εὐρ. ἐνδ' ἀνωτ.· μηρίων δεδαυμένων Σίμων. Ἰαθῶ. 28· ἐν ἔρωτι δεδ., ἐκ διορθώσεως τοῦ Bentl. ἐν Καλλ. Ἐπιγρ. 52.

δαΐω (Β), διαίρη, χωρίζω (ἴδε ἐν τέλ.)· τὸ ἐνεργ. δὲν εὐρίσκειται, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ἐν χρήσει τὸ δαΐζω· ἀλλὰ τὸ παθ. ἀπαντᾷ δαΐεται ἦτορ Ὀδ. Α. 48· Ἐπ. γ' πληθ. πρην. Αἰθίοπας, τοὶ διγθᾶ δεδαΐσται αὐτ. 23.—συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαμοιράζω, κρέα δαΐετο Ο. 140· κρέα πολλά δαΐόμενος Ρ. 322· πῆματα.. δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι Πίνδ. Π. 3.145.—περὶ τοῦ μέλλ. δάσομαι, ἄορ. ἐδάσασθην, πρην. δέδασμαι, ἴδε ἐν λ. δαΐεομαι.

II. ὁ ἄορ. ἐδάσισα, εὐωχθῆν, ἀπὸ τοῦ Ἱερῶν. καὶ ἐρεξῆς, καίπερ μὴ ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ δαΐω, ἀνίκει κατὰ σημασίαν εἰς τὸ δαίνυμι (ὁ ἴδε).—Μέσ., εὐωχούμαι με τι, τρώγω ἐκ τινος [ἀμειροσίην] δαίονται (ὁ Cobet δαίνονται) Μάτρων παρ' Ἀθῆν. 136B. (Ἐκ τῆς √ΔΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ δαίνυμι, δαΐς (δαΐτός), δαιτρός (οὔτω ταμίας ἐκ τοῦ τέμνω), δαιτυμῶν, δαΐζω, δαΐεομαι, δασμός· πρὸς Σανασκρ. dāmi, dyāmi (secco), ὡσαύτως day, dayé (distribuo), dāvas (portio)—ἴσως καὶ τὸ δαΐωμαι ἀνίκει εἰς ταύτην τὴν ρίζαν πρὸς καὶ δάπτω.)

δάκρυ, εἶδος κασσίας, Διοσκορ. 1.12.

δάκρ-θύμος, ὄν, ὁ τὴν καρδίαν δάκνων ἢ κατατρώγων, ἐνοχλῶν, ἰδρώς Σίμων. 26· ἀτῆ Σοφ. Φ. 705· πρὸς δαξέθουμος, θυμοδακτής.

δάκρον (πρὸς ἔρπετόν), τό, = δάκος I, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1069, Θεούρ. I. Φ. 9.19, 3.

δακνάσομαι, ἀποθ., = δάκνομαι. ἀπαντᾷ ἅπασι ἐπὶ μεταφ. σημασί., δακνάσου Αἰσχύλ. Πέρσ. 571. Τὸ ἐνεργ. δακνάζω = δάκνω ἐν Ἀνθ. Π. 7. 504.

δακνηρός, ἄ, ὄν, ὁ δάκνων, δηκτικός, ἐγγικτικός, Σοφ. Ἐκλογ. 1. 964.

δακνηστήρ, ἦρος, ὁ, ὁ δάκνων, δηκτικός, ἴδε ἐν λ. μακνηστήρ, δάκνω, πρῶτον παρὰ τῷ Τυρταίῳ καὶ Θεόγνιδι· μέλλ. δῆξομαι Ἰππ. 568. 35, Ἄττ.· πρην. δέδηχα Βάβρ. 77· ἄορ. ἐδάκνω Ἱερῶν, κτλ., Ἐπ. δάκω Ἰλ., μετ' ἀναθ.πλ. δέδακω Ἀνθ. Π. 12. 15· Ἐπ. ἄορ. δακκέειν Ἰλ. (οὕτως εἶναι ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. τύπος).—Παθ. μέλλ. δακθῆσομαι Εὐρ. Ἄλκ. 1100· ἄορ. ἐδήχθη συγν. παρ' Ἄττ.· μεταφ. ἐδάκην Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 2· πρην. δέδηγμα Ἄττ. (Ἐκ τῆς √ΔΔΚ παράγονται καὶ τὰ δάκνος, δακτέον, δῆγμα, κτλ. πρὸς Σανασκρ. daś, daśāmi (mordeo), daśman (δῆγμα)· Γοτθ. tah-ja (σκορπίζω), dis-tah-eins (διασπάρξ)· πρὸς δάκρυ.)

δακνῶν ἐπὶ κυνῶν, δακκέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λέοντων Ἰλ. Σ. 585· ἐπὶ τοῦ κύνουτος, Ἰσχανάα δακκέειν Ρ. 572· στόμιον δ., δακνῶν, κρατὸς διὰ τῶν ὀδόντων τὸν χαλινόν, Αἰσχύλ. Πρ. 1009· γελῶς ὀδοῦσι δακῶν, ὡς σημειῶν σαφῶς ἀποράσεως, Τυρταί. 7. 32· δ. στόμα, δακνῶν τὴν γλώσσῃν μου, ὅπως ἀπόχω ὀμίλιας, πρὸ τῶν τοιοῦτων χρῆ λόγων δ. στόμα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 293, πρὸς Σοφ. Τρ. 976· δ. ἐμαυτῶν, δακνῶν τὰ χεῖλη μου ἐκ φόβου μὴ γέλωσ, Ἀριστοφ. Βατρ. 43· οὕτως (ἐν παγνίῳ παρὰ προσδοκίαν), δ. θυμῶν ὁ αὐτ. Νερ. 1369· δ. γόλον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1170.—περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 843, ἴδε ἐν λ. ἐλακίω.

II. μεταφ., ἐπὶ ἐρεθιστικοῦ καπνοῦ ἡ κόνεως, κεντῶ ἢ ἐρεθίζω τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 18, Λυσ. 822, Πλ. 822· δ. ὄμματα, ἐπὶ ἔρωτων ἀνέμων, Ἰππ. Ἄρ. 1247.

III. ἐπὶ τοῦ νοῦ, τοῦ πνεύματος, δάκε δὲ φρένας Ἐκτορι μῦθος Ἰλ. Ε. 493, πρὸς Ἠσ. Θ. 567· ἔδακε ἡ λύπη Ἱερῶν. 7.16.1· συμφορὰ δ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 846· λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἀνευ δορός, δὲν ἔχουσι βλαπτικὴν τινα δύναμιν, ὁ αὐτ. Θῆβ. 439· σαίνουσα δάκνεις Σοφ. Ἀποσπ. 902.—οὔτω συγγνῆς ἐν τῷ παθ. ἐπὶ ἔρωτος, δηχθεῖσα κέντροις.. ἠράσθη Εὐρ. Ἰππ. 1303· ἐπὶ ἀδημονίας, δάκνομαι ψυχῆν Θεογν. 910· καρδίαν δέδηγμα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1· ὑπὸ τῆς ἀπαίτησης ὁ αὐτ. Νερ. 12· πρὸς τι, ἐπὶ τινι, εἰς τι πρῆγμα, Σοφ. Φ. 378, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 3· μετὰ μετοχ., ἐδήχθη ἀκούσας αὐτοῦ 1. 4, 13.

δακνώδης, ες, (εἶδος) δάκνων, δηκτικός, ἐρεθιστικός, ἐγγικτικός, Ἰππ. Ἄρ. 1253, κτλ.

δάκος, εος, τό, (√ΔΔΚ, δάκνω), ζῶον, οὐ τὸ δῆγμα ἐπικίνδυνον ζῶον βλαβερὸν, ὡς τὸ δακτέον, Αἰσχύλ. Πρ. 583, Θῆβ. 558· Ἀργεῖον δ., ἐπὶ τοῦ θαυραίου ἵππου, ὁ αὐτ. Ἀγ. 824· δάκη θηρών, σαρκώδης ζῷα, Εὐρ. Ἰππ. 646· θήρεον δ. ὁ αὐτ. Κύκλ. 324.

II. = δῆγμα, δαγκάμα, δ. κακαγορίαν Πίνδ. Π. 2. 97, ἔνθα ὁμοῖοι ἔτεροι ἀναγνώσκουσι κακαγορίαν· ἀλλὰ πρὸς Ὀππ. Ἄλ. 2. 454., 5. 30.

δάκρυ, τό, ἐν χρήσει παρὰ ποιητῶν ἀντὶ δάκρυον, ὅποταν τὸ μέτρον ἀπαίτη, ἐν τῷ ἑνικ. δάκρυ, καὶ δοτ. πληθ. δάκρυα Ἰλ. I. 570, κτλ., καὶ παρ' Ἄττ. ποιητῶν· μέγιστα αὐτὴ ἡ δοτ. ἀπαντᾷ ἐνίοτε παρὰ τοῖς πεζοῖς, Οοου. 7.75, Δημ. 872 ἐν τέλ.· πληθυντικός

τις δάκρη Πίνδ. Ἀποσπ. 87, Ἄν. Ὁξ. 1.121.— δάκρυον, ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν, Ἰλ. Β. 266, Ὀδ. Δ. 114, Αἰσχύλ. Πρ. 638, κλπ.

II. ὡς τὸ δάκρυον 2. δ. πεύκινων Εὐρ. Μῆδ. 1200. (ἴσως ἐκ τῆς √ΔΑΚ (πρβλ. δάκνω), ἕνεκα τῆς ἐρεθιστικῆς φύσεως τῶν δακρύων πρβλ. Λατ. lacruma (ἴδε Δ Δ II, 6, πρβλ. Fest. σ. 68) Γοτθ. tagri Παλαιο-Σκανδ. tár' Ἀγγλο-Σαξ. tear Παλαιο-Γερμ. zahar (zähre).)

δακρύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δάκρυ·—παρὰ μεταγεν. ἱατρ., εἶδος καθαρικοῦ κόμμεως, ὁ ὅπως τῆς σακκμωνίας, κάθαρσις ἐκ τοῦ δακρυδίου Ἀλέξ. Τραλλ.

δακρύμα, τό, δι' ὅ, τι κλαίει τις, ἀντικείμενον δακρύων, Χρησμ. πρ' Ἡρόδ. 7.169. II. ὅπερ κλαίων τις χύνει, δάκρυ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 134, Εὐρ. Ἄνδρ. 92, κατὰ πληθ.

δακρυο-γόνος, ον, ὁ παρέχων ἢ παρὰγων, γεννῶν δάκρυα, Ἄρχ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 681.

δακρυοεῖς, εσσα, εν, 1) ἐπὶ προσώπων, πλήρης δακρύων, ὁ πολὺ κλαίων, Ἰλ. Φ. 506, κτλ. ὡς τὸ γόος Ὀδ. Ω. 322· δακρυεὶν γελᾶσαι, ὡς ἐπίρρ., μειδιῶ διὰ μέσου τῶν δακρύων, Ἰλ. Ζ. 484. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ πλήρης δακρύων, παρέχων δάκρυα, πόλεμος, μάχη Ἰλ. Ε. 737.

δακρυον, τό, ἐν χρίσει καθ' ἑνικ. δάκρυον, πληθ. δάκρυα, -ῶν. -οῖς, Ἔπ. γεν. πληθ. δακρυόφι (-φιν) Ἰλ. Ρ. 696, Ὀδ. Ε. 152, κτλ. (ἴδε ἐν λ. δάκρυ)·—ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὀμ., ὅστις συνάπει αὐτὸ μετὰ τῶν ῥήκ. χεῖνι, λείβειν, εἰδέναι, ἀπὸ βλεφάρων βάλλειν ἐς δάκρυα πίπτειν Ἡρόδ. 6. 21· ἴσχειν πηγῆν δακρύων Σοφ. Ἄντ. 803, κτλ. 2) πᾶν ὅ, τι στάζει ὡς δάκρυον, κόμμα, ὅπως, τῆς ἀκάνθης Ἡρόδ. 2. 96· λιθάνω Πίνδ. Ἀποσπ. 87. 2· κρομύδιον Ἰππ. 670. 18· τῶν δένδρων Ἄρ. σπ. Ἰ. Ζ. 5. 22, 5· τὸ ἤλεκτρον καὶ ὅσα λέγεται ὡς δάκρυα ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4. 10, 14. II. = δάκρυμα 1, Ἄνθ. Π. 7. 327.

δακρυο-πετής, ἐς, ὁ κλίνων ὥστε νὰ πίπτωσι δάκρυα, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 112.

δακρυο-ποιός, ὄν, πρόξενος δακρύων, Διοσκ. 1, 1.

δακρυό-τιμος, ον, ὁ τιμώμενος διὰ δακρύων, Ὀρφ. Ὑμν. 55.6.

δακρυπλώω, (πλῆω) πλῆω, κολυμβῶ εἰς τὰ δάκρυα, ἐπὶ μεθύσῳ, Ὀδ. Τ. 122· ἢ κατὰ διάστασιν γραφῆ ὀρθοτέρα.

δακρυροεῖω, χύνω δάκρυα, ἀναλύωμαι εἰς δάκρυα, Σοφ. Τρ. 326, Πλ. 1313· ἐπὶ τινι, διὰ τι πρῆγμα, Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 1181· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, στάζω δάκρυα, Ἰππ. 1131Β, Εὐρ. Ἄλκ. 826, πρβλ. Φοιν. 370. 2) ἐπὶ φυτῶν, στάζω κόμμα, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 13, 2.

δακρυόροισα, ἡ, τὸ ἔχειν δάκρυα, Ψευδοκαλλισθ. 3, 3, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 788.

δακρυό-ροος, ον, ὁ ῥέων δάκρυα, Εὐρ. Ἰκέτ. 773, Ἰπρ. Μαιν. 98.

δακρυο-στακτον βέος, βεῖμα δακρύων, Αἰσχύλ. Πρ. 399.

δακρυ-σταγής, ἐς, στάζων δάκρυα, μετγ.

δακρυός, ὄν, ἀξιοδάκρυτος, πολυδάκρυτος, ἔλλις Αἰσχύλ. Χο. 236· μῦθος Ἄνθ. Π. 7. 490. Ἄνωμαλόν τι ὑπερβ. δακρυώ-τατος παρ' Ἠσυχ.

δακρυ-χάρης, ἐς, ὁ εὐχάριστος ἐν εὐρίσκων εἰς δάκρυα, Ἄνθ. Π. παρρρ. 98.

δακρυ-χέων, ουσα, μετοχ. τύπος = δάκρυα χύνων, συχρὸν παρ' Ὀμήρῳ καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπικοῖς· οὕτω καὶ Αἰσχύλ. Θῆβ. 917· μ. γεν. αἰτίας, τοῦ ὄγε δακρυχέων, δι' αὐτῶν, Ὀδ. Β. 24· δάκρυ χέων ἢ κατὰ διάστασιν γραφῆ ἐγένετο ἤδη ἀποδεκτὴ·—ὁ Νόνν. ἐσχρη-μάτισε παρκα. δακρυχέεσαι καὶ ἀπαρέμφ. -χέειν, Δ. 19. 168, κλ.

δακρυώ, πρῶτον παρ' Αἰσχύλ.· μέλλ. -ύσω, Εὐρ. Ἰλ. 638, μεταγ. -ύσομαι, Τρωφ. 39· ἀόρ. εἰδάκρυσα, Ἄτ. Ἐπ. δάκρυσα Ὀδ. Α. 55· πρkm. δεδάκρυσα Ἀλκίφρ. 2. 3, 14.— Μέσ., δακρυέσθαι Αἰσχύλ. Θῆβ. 814 (ὁ Περικ. δακρυέσθαι).— Παθ., ἵνεστ., Εὐρ. Ἐλ. 1226· πρkm. δεδάκρυμαι Ὀμ., κτλ. [υ μακρὸν ἀπάνταχού πλην παρὰ μεταγενεσ. ποιηταῖς, ὡς Ἄνθ. Π. 9. 148]. (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε δάκρυ). I. ἀμεταβ., κλιτῶ χύνω δάκρυα, Ὀμ. κλ. μετὰ συστοίχου αἰτιατ., δ. γόσους, θρηγῶ μετὰ δακρύων, Σοφ. Αἰ. 580· μετὰ γεν. αἰτίας, δ. συμφορᾶς Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 528·—ὡσαύτως, δ. βλέφαρα, πληρῶ αὐτὰ δακρύων, ὁ αὐτ. Ἐλ. 948· καὶ οὕτω παθ. πρkm. δεδάκρυμαι, εἶμαι ἔνδακρυς, εἶμαι πλήρης δακρύων, τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; Ἰλ. Π. 7· δεδάκρυνται δὲ παρειαί Χ. 491· δεδάκρυνέσους, πλήρης δακρύων, ὡς τὸ κεκλαυμένος, Πλάτ. Ἀε. 364Β, Πλούτ., κτλ. 2) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 9. 34, 5. 3) ἐπὶ δένδρων (πρβλ. δάκρυον), Ἀθῆν. 465Β ἤλεκτρον δακρύειν Λουκ. Ὀρχ. 55.

II. μ. αἰτ., κλαίω διὰ τινα, θρηγῶ τινα ἢ τι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1400, Σοφ. Ο. Τ. 1486, Ἄριστοφ. Ἀγ. 1027, κτλ.— Παθ., τυγχάνω δακρύων, κλαίωσι δι' ἐμὲ, Αἰσχύλ. Θῆβ. 814, Εὐρ. Ἐλ. ἐνθ' ἄνωσ.

δακρυώδης, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς δάκρυα, δ. συρροή Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 6, 8·—ἐπὶ πληγῆς ἢ ἔλκουσ, ὁπόθεν ἀντὶ πύου ἐκρίει ἰδιόσ τι ὑδατώδους χυμοῦ, δ. καὶ ἀνεκπύητον Ἰππ. Ἀγμ. 767.

II. πλήρης δακρύων, ἀξιοθρήνητος, Λουκ. Β. Πρ. 14.

δακτυλεύς, ἔως, ὁ, ὁ ἀλάστος ἐγθύς, εἶδος κεστρείος, Ἀθῆν. 307Β.

δακτυλήθρα, ἡ, (δάκτυλος) θῆκη διὰ τὸν δάκτυλον, Ξεν. Κύρ.

8. 8, 17, Κλέαρχ. παρ' Ἀθῆν. 6D· εἶδος βακτανιστικοῦ ὄργάνου, Ἰώσηφ. Μακκ. 8. 12, Σύνεσ. Ἐπ. 58.

δακτυλήθρον, τό, = τῷ προηγ., Θεμιστ. 253Α.

δακτυλῆατος, α, ον, ἔχων δακτύλου μήκος, πλάτος ἢ πάχος, βάθος Ἰππ. Ἀγμ. 771· κάραβοι Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 5. 17, 7.

δακτυλῆδιον [λι], τό, ὑποκορ. τοῦ δακτύλου, Πολυδ. Β', 155, 5. 100, κτλ., ἀλλ' ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀττικίζοντων, Α. Β. 88. ἴδε Κόντου Ἐφημ. Φιλολ. 1880, σελ. 132.

II. δακτυλῆδιον [λι], τό, ὑποκορ. τοῦ δάκτυλος, δακτυλάκι, Ἄριστοφ. Λυσ. 417 (ἔνθα τὸ μέτρον εἶναι ἑλλίπες· ἴδε Δινδόρφ.).

δακτυλίζω, μέλλ. -ίζω, = δακτυλοδεικτέω, Ἠσυχ. ἐν λ. εἰδακτ-.

δακτυλικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς τὸν δάκτυλον, Λατ. digitalis· αὐλὸς δ., αὐλὸς ἐν ἐπαίχων διὰ τῶν δακτύλων, Ἀθῆν. 176Γ· δ. ψῆφος, λίθος ἐντεθειμένος εἰς δακτύλιον, Ἀνθ. Π. 11. 290. II. ἐν τῇ μετρικῇ δακτυλικός, ρυθμὸς Λογγίν. 39. 4.—Ἐπίρρ. -κῶς Δράκ. 13, 22, Εὐστ. 11. 25.

δακτυλο-γλύφια, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν πολυτίμους λίθους (διὰ δακτύλους), Πλάτ. Ἄλκ. 1. 128C·— δακτυλο-γλύφος, ὁ, ὁ γλύφων πολυτίμους λίθους, Κριτίας 56.

δακτυλο-θήκη, ἡ, συλλογὴ πολυτίμων λίθων, Πλίν. 37. 1. II. θῆκη δακτύλου, Μαρτιάλ. 11. 59.

δακτύλιον, τό, φυτὸν, (ἢ σακκμωνία), Διοσκ. 4, 171.

δακτύλιος [υ], ὁ, δακτυλίδιον, δακτύλιος μετὰ σφραγίδος, Σαπφῶ 39, Ἡρόδ. 2. 38, Πλάτ. Πολιτ. 359B· συχρῆναι ἐφόρουσιν αὐτοὺς ὡς φυλακῆρια, Ἄριστοφ. Πλάτ. 884· δ. φαρμακίτης Εὐπολ. Δημ. 22.

II. πᾶν πρῆγμα ἔχον τὸ σχῆμα δακτύλου, οἶον, 1) τοῦ τροχού ἢ περιφέρειαι, Πολυδ. Α, 145. 2) ὁ πρωκτός, ὁ σιγ-κτῆρ, Διοσκ. 1. 89, Λουκ. Δημῶν. 17· πρβλ. Λατ. anus, annulus.

δακτυλί-ουργός, ὁ, ὁ κατασκευάζων δακτύλους, Φερεικρ. ἐν Ἀθῆν. 77.

δακτυλίς, εἶδος, ἡ, ὁ ὄμα εἶδος σταφυλῆς, Πλίν. 14. 3, 4.

δακτυλίτις, ἡ, εἶδος φυτοῦ (aristolochia longa?) Διοσκ. 3. 5.

δακτυλιώτης, ὁ, ὁ παράμεσος δάκτυλος ὁ φέρων τὸν δακτύλιον, Ἄρχ. Λεξ.

δακτυλοδεικτέω, διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύω, Δημ. 790. 20, Δίων Κ. 61. 17.— Παθ., Διον. Ἄλ. π. Ρητ. 7. 4. ἴδε Κόντου Ἰλῶσος Παιρατρ. σ. 266.

δακτυλό-δεικτος, ον, ὁ διὰ τοῦ δακτύλου δεικνυόμενος, τὸ Ὀμῆρ. ἀριδείκτεος (πρβλ. τὸ τοῦ Ὀρατίου digito monstrari), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1332.

δακτυλό-δικτος, ον (δικεῖν) ὁ ἐκ τῶν δακτύλων ῥιπτόμενος, δ. μέλος, ἐπὶ τοῦ σιγηλοῦ ἤχου, ὃν παράγει ἡ σφραγισμένη βεμβίτι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· πρβλ. Ἠσυχ.

δακτυλο-δόχημη, ἡ, πλάτος τεσσάρων δακτύλων, = παλαιστή Πολυδ. Β', 157.

δακτυλό-ειδής, ἐς, ὅμοιος δακτύλῳ, Ἀθῆν. 468F.—Ἐπίρρ. -δῶς, Γρ. Νύσσ. (Λεξ. Κομ.).

δακτυλο-καμψ-δῶνος, ον, ὁ καταπονῶν τοὺς δακτύλους, τηρῶν αὐτοὺς κεκαμμένους, Ἄνθ. Πλαν. 18.

δακτύλος, ὁ, ποιητ. πληθ. δάκτυλα, Θεόφρ. 19. 3, Ἄνθ. Π. 9. 363, ὡσαύτως Ἄριστ. Φυσιολ. 6, 2·—ὡς παρ' ἡμῖν, Λατ. digitus, ἐπὶ δακτύλων συμβάλλεσθαι, λογαριάζεν ἐπὶ τῶν δακτύλων, Ἡρόδ. 6. 63, πρβλ. χεῖρ· ὁ μέγας δ., ὁ ἀντιχειρ, ὁ αὐτ. 3. 8· ὁ μέσος Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 2. 8, 6· ὁ ἔσχατος ὁ αὐτ. Αἰτ. Φ. 4. 10, 27. 2) οἱ δ. τῶν ποδῶν Ξεν. Ἄν. 4. 5, 12· καὶ ἄνευ τοῦ ποδός, ὡς τὸ Λατ. digitus, Ἄριστοφ. Ἰππ. 874, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 1. 15· τὸ τῶν δ. μέγεθος ἐναντιῶν ἐχει ἐπὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν ὁ αὐτ. Ζῳ. Μ. 4. 10, 64· πρβλ. δακτυλῆδιον II. 6) ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ζῴων, ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ. 2. 1, 5, κ. ἀλλ. τῶν πτηνῶν, ὁ αὐτ. Ζῳ. Μ. 4. 12, 34, κ. ἀλλ. II. τὸ ἐλάχιστον τῶν Ἑλλήν. μέτρων μήκους = περίπου 0,018 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, Ἡρόδ. 1. 60, κ. ἀλλ. πίνωμεν· δάκτυλος ἀμέρα Ἀλκαῖ. 31· δάκτυλος αἴψα Ἄνθ. Π. 12. 50· οὕτως οἱ νεώτεροι Ἑλληνες ναῦται μετροῦσι τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου ἀπὸ τοῦ ὀριζήσαντος διὰ δακτύλων, Newton's Halicarn.· πρβλ. δακτυλιατός.

III. φοινῆ, ἡ χωρμύκη, καρπὸς τοῦ δένδρου φοινίκος, Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 4, 10, Ἀρτεμίδ. 5. 89. IV. μετρικὸς πούς, ὁ δάκτυλος, -ου, Πλάτ. Πολιτ. 400B· πρβλ. Ἄριστοφ. Νερ. 651.

V. Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, μυθικὰ πρόσωπα ἐν Κρήτῃ, ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ὅθεν πιθανῶς οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ Κορύθαντες, Στράβ. 355· Διόδ. 5. 64· πρβλ. Δοδ. Ἀγλαοφ. 1166, κέξ. (Ἡρὸς τὸ δάκτ-υλος πρβλ. Λατ. digit-us, Γοτθ. taih-o, Παλαιο-Σκανδ. καὶ Ἀγγλο-Σαξ. tā (ἀγγλ. toe = τοῦ ποδὸς δάκτυλος), Παλαιο-Γερμ. zeh-ā (Γερμ. zehle). Ὁ Κούρτ. ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ΔΕΚ (δέγχομαι), συχρῆνον τὸ finger ἐκ τοῦ fangen· πρβλ. ὡσαύτως δεξιός· νομίζει δὲ οὗτι τὸ θεκα, ὡς ὁ ἀρμόδιος τῶν δακτύλων, δυνατόν νὰ εἶναι συγγενές).

δακτυλο-τριπτος, ον, τετραμμένος διὰ τῶν δακτύλων, ἀτρακτος Ἄνθ. Π. 6. 247.

δακτυλωτός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων ὅσα ὅμοια δακτύλῳ, ἐκπωμα Ἰων κλ. παρ' Ἀθῆν. 486C, κέξ.

δαλέομαι, Δωρ. ἀντί δηλέομαι.
 δάλερός, ἄ, ὄν, καιῶν, φλέγων, θερμός, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ.
 2. 663Δ, ἐνθά ὁ Μακρόβ. (Saturn. 7. 5) θερμόν.
 δάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δαλός, Ἄριστοφ. Εἰρ. 959.
 Δάλιος, Δωρ. ἀντί Δήλιος.
 Δαλμάτιες, οἱ, ὁ κάτοικοι τῆς Δαλματίας, Πολύδ. 12. 5, 2,
 Σερᾶδ. 315 ὡσαύτως Δαλμάταις [ᾶ] Ἄππ. Πλουτ. 11.— Δαλμα-
 τία, ἡ, Στράβ. ἐπιθ., -τικός, ἡ, ὄν, ὅθεν
 Δαλματική, ἡ, ἐστὶς ἢ ἐφόρων οἱ ἱερεῖς, Ἐκκλ.
 Δαλογενής, ἐς, Δωρ. ἀντί Δηλογενής.
 δαλός, ὁ, (δαίω) ξύλου ἀνημμένον, τεμάχιον ξύλου φλεγόμενον,
 Ἰλ. Ο. 421, Ὀδ. Ε. 488 ὡσαύτως ἐν Δισχύλ. Χο. 607, Ἄριστ.
 Μεττωρ. 1. 7, 5 πύρρος εἰς σημεῖον, Ἄνθ. Π. 9. 675. 2) κε-
 ραυνός, Ἰλ. Α. 320. 3) εἶδος μετεώρου, Ἄριστ. Μεττωρ. 1. 4,
 6. II. κεκαυμένος καὶ ἐσθεσμένος πλέον πυρρός, ἐξηγλημέ-
 νος ἐπὶ γέροντος μεταφορ. (πρὸς τὸ τοῦ Ὀρακτοῦ dilapsam in
 cineres facem), Ἄνθ. Π. 12. 41.
 δαμάζω, Δισχύλ. Χο. 324 (ἴδε ἐν λ. δαμάζω, δάμνημα)
 μέλλ. δαμάσω Ἄνθ. Π. 6. 329 Ἐπ. δαμάσσει Ἰλ. Χ. 176,
 ὡσαύτως δαμά, δαμάξ Α. 61, Χ. 271, γ πληθ. δαμάσσει Ζ.
 368 (ἴδε δαμάω)— ἄορ. α' ἐδάμασσα Πίνδ., Ἐπ. ἐδάμασσα,
 δάμασσα Ὀμ. προστακτ. δάμασον, -ασσον Ὀμ. ὑποτακτ.
 δαμάσῃ, Ἐπ. -άσῃ, ἀμφοτέρω παρ' Ὀμ. μετοχ. δαμάσσει Εὐρ.,
 Ἐπ. -άσασς Ὀδ., Δωρ. -άσσις Πίνδ. Ο. 9. 139 πρὸς δεδά-
 μακα Στob.— Μίσ., μέλλ. Ἐπ. δαμάσσομαι Ὀμ. ἄορ. ἐδα-
 μάσαστο, δαμάσαντο, δαμασάμενος, Ὀμ. ἄορ. ἑ' εὐκτ.
 δάμοιτο Σὺλλ. Ἐπιγρ. 4000. 18.— Παθ., μέλλ. δεδμήσομαι
 Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλ. 543 (ἐν τῇ σημασίᾳ, Χρ. Σιδουλ. 3. 384)
 — ὁ ἄορ. ἔχει τρεῖς τύπους, 1) ἐδάμασθην Ὀδ. Θ. 231, Πίνδ.,
 Δισχύλ. καὶ Εὐρ., Ἐπ. δαμάσθην Ἰλ. Τ. 9, πρὸς Π. 816 2)
 ἐδμήθην, προστ. δημηθῆτω Γ. 158, δημηθεῖς Δ. 99, Ἰσ., Δωρ.
 δημηθεῖς Δισχύλ. Πέρσ. 906 καὶ Εὐρ. (ἐν τοῖς λυρ.) καὶ 3) ἐδά-
 μην [ᾶ] Ἰλ., Τραγ., Ἐπ. δάμην Ὀμ., γ πληθ. δάμεν Ἰλ. Ο.
 344 Ἐπ. ὑποτακτ. δαμείω Ὀδ. Σ. 54, ἑ' καὶ γ' ἐν δαμήης
 -ῆν Ἰλ. Γ. 436, Χ. 246, ἑ' πληθ. δαμείετε Π. 72 εὐκτ. δα-
 μῆην Ἰλ., Εὐρ. ἄπαρ. δαμῆην Ὀμ., Τραγ., Ἐπ. ἀπαρῆμ.
 δάμημεναι Ἰλ. Υ. 312 μετοχ. δαμῆεις Ὀμ., Τραγ. (οὗτος εἶναι
 ὁ μόνος τύπος τοῦ ἄορ. ἐν χρήσει παρὰ Σοφ., καὶ αὐτὸν προτιμῶσι
 καὶ οἱ Δισχύλ. καὶ Εὐρ.)— πρὸς δαμῆμα Ἰλ. Ε. 878, κτλ.,
 -ημένος Ἰλ., κτλ. μεταγεν. δεδαμασμένος Νίχ. Ἄλ. 29 ὑπερ-
 ουνε. δεδμητο Ὀδ. γ' πληθ. -ητο Ἰλ. Γ. 183.— Πρῶτα ποιητ.
 ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. ἐν τῇ μετοχ. ἐνεστ. δαμάζων, Ἄπομν. Α. 3,
 10 παθ. ἄορ. δαμασθεῖν αὐτ. 4. 1, 3 οὕτω, δαμασθῆναι Ἰσοκρ.
 148C. (Ἐκ τῆς √ΔΑΜ παράγονται καὶ τὰ δάμαρ, δάμακλις,
 δμάς, ἄ-δμηξ πρὸς Δασσορ. dam-yami, dam-itas, dam-anas
 Λατ. dom-o, dom-itus, dom-itor, πρὸς ὡσαύτως καὶ τὸ domi-
 nus Γοθθ. ga-tam-jan (δαμῆν) Παλαιο-Σκανδ. tem-ia, Ἀγγλο-
 Σαξ. tam-jan (Ἀγγλ. to tame, ἡμερώνω) Παλαιο-Γερμ. zaim-ōn
 (zähmen)— τὸ δμῶς ἔχει πρὸς τὸ dominus ὡς τὸ χέρης πρὸς τὸ
 herus, Κούρτ.) Κατακτικῶ, ὑπερσχυρῶ, καταβάλλω, I. ἐπὶ
 ζῶων, ἡμερώνω, τιθασεύω, φέρω εἰς ὑποταγήν, ὑποβάλλω εἰς τὸν ζυ-
 γόν, μόνον δις παρ' Ὀμ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἡμίονον .. ἦτ' ἀλ-
 γίστη δαμάσσει Ἰλ. Υ. 655 τῶν κέν τιν' .. δαμασθῆναι
 Ὀδ. Δ. 637— οὕτω παρὰ Ξεν. Ἄπομν. 1. 4, 3, καὶ Πλουτ. II.
 ἐπὶ παρίονων, κίμων αὐτῶν ἐν ὑποταχῇ εἰς ἄνδρα, ἀνδρὶ δάμασ-
 σεν Ἰλ. Σ. 432 ἄλλ' ἐν τῷ παθ., βιάζομαι, ἐξαιπατώμαι, ἀπάγο-
 μαι, Γ. 301, Ὀδ. Γ. 269 μάλιστα κατ' ἄρχας οὐδεμίαν εἶχε σχέσιν
 πρὸς τὸν γάμον, πρὸς δάμαρ. III. ὑποτάσσω ἢ νικῶ αὐτῇ
 δὲ εἶναι ἡ συνηθεστάτη σημασία παρ' Ὀμ. ἐντεῦθεν (ἀφοῦ κατὰ τὴν
 ἡρωϊκὴν ἐποχὴν ἡ ὑποδοῦλσις εἶπετο μετὰ τὴν ἤταν) ἐν τῷ παθ.
 = ὑποτάσσομαι, εἶμαι ὑπόδουλος εἰς τινα. σοί τ' ἐπιπέι-
 θονταί καὶ δεδμημέσσα ἕκαστος Ἰλ. Ε. 878 δέδμητο δὲ λαός
 ὑπ' αὐτῷ Ὀδ. Γ. 304 (ἐντεῦθεν δμῶς, δούλος). 2) πλῆτ-
 των φονεύω, ἀποκτείνω, ἰδίως ἐν μάχῃ, εἴ χ' ὑπ' ἔμοιγε θεός
 δαμάσῃ μνηστῆρας Φ. 213 καὶ ἐν τῷ παθ., ὑπ' ἔμοι δημηθέντα
 Ἰλ. Ε. 646 ὑπὸ δουρὶ δαμνέντα αὐτ. 653. 3) εἰ τῶν θυ-
 νάμων τῆς φύσεως, κτλ., νικῶ, καταβάλλω, ἔρος. Θυμὸν ἐνὶ
 στήθεσσι .. ἐδάμασεν Σ. 316 ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δαμασά-
 μενος φρένας οἶφω Ὀδ. Γ. 454, πρὸς 516 καὶ ἐν τῷ παθ. =
 καταβάλλομαι, νικῶμαι, αἰθρῶ καὶ καμᾶτῳ δεδμημένον Σ. 318
 μαλακῶ δεδμημένοι ὑπνω Ἰλ. Κ. 2, πρὸς Σ. 353 ἄλλ' ἐδ-
 δημητο φίλον ἦτορ Ὀδ. Ε. 454, πρὸς Θ. 231 οἱ διαθέντες,
 οἱ νεκροί, Εὐρ. Ἄλκ. 127— ἴδε ἐν λ. χεῖρά. IV. Ὀ Πίνδ.
 λέγει, ἀγῶνα δαμάσσει ἔργω, νὰ κερδήσῃ τις, Π. 8. 116.
 δαμάσις, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, πῆ. ἐκ τοῦ δαμάζω, ἰππο-
 δαστής, Πίνδ. Ο. 13. 98.
 δαμασιδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ δάμακλις, Φιλημ. Λεξ. 96.
 δαμάλη, ἡ, = δάμακλις, Εὐρ. Βάχχ. 739, Θεόκρ. 4. 12, κτλ.
 δαμάλητος, ὄν, ὁ ὑπὸ δαμάλεων βοσκόμενος, Ἄνθ. Πλαν. 230.
 δαμάλης, οὐ, ὁ, ἐνεργ. ὁ δαμάζων, καταβάλλων, καθυπο-
 τάτων, Ἐρως Ἄνακρ. 2. 1. II. σύνθ. νέος βοῦς δῆλα δῆμο-
 δᾶν, ἴδε ἐν λ. δᾶ.

σχος, δαμαλάκις, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 9. 50, 6, Ἄνθ. Π. 6. 96 πρὸς θηλ.
 δαμάλις.
 δῶμαλη-φάγος [ᾶ], ὄν, ὁ ἐσθίων δαμάλις, βείον κρέας, Ἄλ-
 κειδής Ἄνθ. Π. 9. 237.
 δαμαλίξω, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος ἰσοδύναμος τῷ δαμάζω,
 καταβάλλω, ὑποτάττω, εὐκτ. -ίξοι Πίνδ. Π. 5. 163. Μίσ., πώ-
 λους δαμαλιζόμενα Εὐρ. Ἰππ. 231 (λυρ.).
 δάμαλις, εὐς, ἡ, (δαμάζω) νέα βοῦς, μικρὰ ἀγελάς, Λατ. ju-
 venca, Δισχύλ. Ἰκέτ. 350, Νίχ. Ἄλ. 344 πρὸς δαμάλη, δα-
 μάλης. II. ὡς τὸ μόσχος, πῶλος, κορίσιον, Ἐπιγρ. Χορ.
 1, Ἄνθ. Π. 5. 292 πρὸς Ὀρατ. Ὀδ. 2. 5.
 δάμαλο-πόδιον, ὄν, τὰ πόδες μόσχων, Ἄλλε. Τραλλ. 362.
 δάμαλος, ὁ, παρ' Ἀρκαδ. 54. 24.— ἴσως μόσχος, Λατ. vitulus.
 δαμαντήρ, ὁ, ὁ ἡμερώνων, τιθασύων, Ἄλκαμν 3 ἴδε Σχόλ.
 Βεν. εἰς Ὀδ. Σ. 216 ἢ ὄρβ. γρ. δαμαντήρ.
 δάμαρ [ᾶ], ἄρτος, ἡ, (δαμάω) σύζυγος, γαμετή, Ἰλ. Γ. 122,
 κτλ., Πίνδ. Ν. 4. 92, καὶ Τραγ. κυρίως ἡ τιθασυέντις καὶ ὑπὸ
 ζυγὸν ἀγθεῖσα, ὡς τὸ Λατ. conjux (πρὸς δαμάζω II), ἐνθ' ἡ παρ-
 ἔνοος ἐλέγετο ἀδάμαστος, ἀδμήης.
 δάμαρ-ἔππεως, ὡ, εἶδος σύκου, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 83, Β. Α. 1197.
 δαμασι-κύνδουλος, ὄν, ὁ καταβάλλων καὶ νικῶν διὰ τῶν κυν-
 δούλων ἢ γρόνθων, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 84.
 δάμασιμβροτος, ὄν, καταβάλλων τοὺς θνητούς, φονεύων ἀν-
 θρώπων, Σπάρτη Σίμων. 220 αἰχμητὴ Πίνδ. Ο. 9. 119 χαλκός
 Βακχ. 12, 50 (Blass).
 δάμασι-ἵππος, ὄν, ὁ τοὺς ἵππους δαμάζων, Λυδία Βακχ. 3,
 23 ἐπὶ τῆς Ἀθηνῆς, Δαμπροκλ. παρὰ Σχόλ. Ἄριστοφ. Νεφ. 964,
 ἴδε Σπείρχορ. 97 Kleine.
 δάμασις, εὐς, ἡ, ἡμερώσις, καθυποτάξις, Σχόλ. Πίνδ. Ο. 13. 98.
 δάμασι-φρων, ὄν, ὁ τὰς φρένας καθυποτάσων, αἰχμηλωτίζων,
 χρυσός Πίνδ. Ο. 13. 111.
 δάμασι-φως, ὠτος, ὁ, ἡ, = δαμασιμβροτος, ὕπνος Σίμων.
 232.
 δαμασιχθων, ὄν, ὁ τὴν γῆν δαμάζων, καθυποτάσων, δαμασι-
 χθονί μέλλε κόρα Βακχ. 15. 19 (Blass).
 δαμασκηνή, ἡ, (κοκκυμηλέα), δαμασκημά, Γεωπ.
 δαμασκηνόν, τό, τὸ κοκκυμηλον, τὸ δαμασκηνον, Ἄθην. 49D.
 δαμαστήρ, ἡρος, ὁ, ὁ δαμάζων, μτην.
 δαμαστήριον, τό, ὄργανόν τι πρὸς ἡμέρωσιν ἢ καταδάμασιν,
 Ἐκκλ.
 δαμαστέος, α, ὄν, ὅστις πρέπει νὰ δαμασθῆ, Γεωπ. 16. 1, 11.
 δαμασμός, ὁ, = δάμασις, μτην.
 δαμασθήεις, ὄν, ὁ, ὁ καθυποτάσων, Γλωσσ. δαμαστικός,
 ἡ, ὄν, Σχόλ. εἰς Πίνδ.
 δαμασώνιον, τό, εἶδος φυτοῦ, alisma plantago, Διοσκ. 3. 169.
 δάμαστειρα, ἡ, δαμάστρα, πλῆλυτου δ. Ἄνθ. Π. 11. 403.
 δάμαστερ, Δωρ. κλητ. τοῦ Δημήτηρ, ἀναρώνησις ἐκπλήξεως.
 δάμαστριος, ὁ, Βωιωτικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ἄπτ. Πυαν-
 φῶνα, Πλουτ. 2. 378E.
 δάμαξω, τύπος παραλαβόμενος ὡς τὸ α' πρὸς τοῦ δαμάξ,
 δαμάξ, δαμάσσει, ἄντα παρ' Ὀμ. εἶναι τύποι τοῦ μέλλ. τοῦ
 δαμάζω ἄλλα τὰ δαμάσσει, δαμασώνται, εἶναι τύποι ἐνεστ.
 παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπ., Κέντ. Σμ. 5. 247, 249.
 δάμειω, δαμήμεναι, ἴδε ἐν λ. δαμάζω.
 δαματέων = δημηκῶν, γενικ. πληθ., Ἐπιγρ. Καρπάθ. Rev.
 Arch. 1864.
 δαμεία, Κρητ. ἀντί τοῦ ζημεία.
 δαμιόργιον, τό, οἶκος, ἀρχεῖον τῶν δαμιοργῶν, Ἐπιγρ. Κνί-
 δου (L. et W. 1572 bis).
 δαμιοργός, Δωρικ. ἀντί δημιουργός δάμιος, Δωρικ. ἀντί
 δῆμιος.
 δαμνάω, = δαμάζω, Ὀμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικῶ πρὸς δαμνᾶ
 Ὀδ. Α. 220 πρὸς ἐδάμνα Φ. 52, κτλ., ἢ δάμνα Ἰλ. Π. 103,
 Ὀδ. Α. 220 Ἰων. δάμνασκε Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 252 ἄλλα ἑ'
 ἐν. τοῦ ἐνεστ. δαμνᾶς Θέογν. 1388 προστ. δάμνα Σαπφώ 1. 3.
 δάμνημα, = δαμάζω, τὴν μὲν .. δάμνημ' ἐπέεσσιν Ἰλ. Ε.
 893 δάμνηται στίχας ἀνδρῶν αὐτῶν 746, κτλ. οὕτω καὶ ἐν τῷ
 μέσ. τύπῳ, ἡμερον, ὡς τε οὐ πάντας δαμνᾶ ἀθανάτως Ἰλ. Σ.
 190 ἄλλα με γείμια δάμναται Ὀδ. Σ. 488, πρὸς Ἰσ. Θ. 122,
 Ἀργίλ. 78 Δισχύλ. Πρ. 164.— Παθ., ὄρ' Ἐκτορι δάμναται Ἰλ.
 Α. 309 Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀΐαιος Θ. 244 Ἀχαιοὺς
 Τρωσὶν δαμναμένους Ν. 16 δάμναται Δισχύλ. Ἰκέτ. 904.
 δαμνήτης, εἶδος, ἡ, γυνὴ ἧτις ὑποτάσσει, Ἰσχύλ.
 δάμν-ἵππος, ὄν, ὁ τοὺς ἵππους δαμάζων, Ὀρφ. Ἀργ. 738.
 δάμνογιον, δάμνοσις, δάμνος, δαμότης, δαμύομαι,
 Δωρ. ἀντί δημ-
 δαμοσοφύλακες, οἱ, = δημοσιφύλακες, Ἐπιγρ. Ἀχάϊας, Bull.
 cor. hel. 2, σ. 41. 96.
 δάμωματα, τὰ, = τὰ δημοσιὰ ἀδόμνα, Ἄριστοφ. Εἰρ. 797,
 ἐκ τοῦ Σ. ησιχ. (Ἄπποσ. 39, Kleine).
 δᾶν, ἴδε ἐν λ. δᾶ.

δάν, δαναίος, Δωρ. ἀντὶ δῆν, θηναίος. Δανάη, ἡ, μυθολ. ὄνομα τῆς Ἐχρᾶς γῆς (ἴδε δανός), ταύτης δὲ ἡ ἔνωσις μετὰ τοῦ γοιμοποιούτος ἀέρος παρίσταται ἐν τῷ μῦθῳ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, Ο. Μύθολογ. Μυθ. σ. 252.

δανᾶκη, ἡ, περιαιὸν τὸ νόμισμα, ὀλίγη πλέων τοῦ ἔθλοιο.—τὸ μετὰ τοῦ νεκροῦ συνθηπατόμενον νόμισμα ὡς πορθημῶν τοῦ Χάρωνος, Καλλ. Ἀποσπ. 110, Πολυδ. Θ', 82, Ἰσχύ. (ἐνθα κακῶς δαναή), Ἔρω. Μ. 247. 41, κτλ.

Δαναοί, οἱ, (οἱ γηγενεῖς, οἱ ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντες; πρβλ. Δανάη), ὀπίησοι τοῦ μυθολογουμένου Δαναοῦ, βασιλεῖος τοῦ Ἄργου, ἀλλ' ἐν Ἰλ. κείται ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων καθόλου.—Δαναΐδες, ἴδων, αἱ, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλ.,—ὁ Ἄριστοφ., Ἀποσπ. 259b, μεταχειρίζεται ὑπερβέτ. Δαναότατος.

δανδαλίς, ἴδος, ἡ, = δενδαλίς, Πολυδ. Σ', 76, Ἰσχύ.

δάνειζω· μέλλ. -είσω Δημ. 941. 27 (διότι οἱ τύποι δανειῶ, -οῦμαι ἀπαντῶσι μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδ., ἴδε Σουῖδ. ἐν λ. θεριῶ, Βαστ. Γρηγ. σ. 174) ἀόρ. ἐδάνεισα Ξεν., κτλ.· πρkm. δεδάνεικα Δημ. 941. 28.—Μέσ., ἐνεσ., μέλλ., ἀόρ. παρὰ Δημ.· πρkm. δεδάνεισμαι μετὰ μέσ. σημασ., Ξεν. Ἑλλ. 6. 5. 19, Δημ. 982. 5., 1030. 16.—Παθ., ἀόρ. ἐδανείσθη Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 28, Δημ.· πρkm. δεδάνεισμαι ὁ αὐτ. 945. 27., 1200. 10. (δάνος). Παρέχω χρήματα ἐπὶ τόκῳ ἢ ἐπὶ ἐπιστροφῇ. Σουλ. Ἐπιγρ. 82, 144, Ἄριστοφ. Θεσμ. 842 κ. ἄλλ.· πληρέστερον, δ. ἐπὶ τόκῳ Πλάτ. Νόμ. 742C· δ. ἐπὶ ὀκτῷ ἔθλοιοι τὴν μῶν τοῦ μηνός ἐκάστου Δημ. 1250. 21, πρβλ. Αἰσχίν. 15. 16· δ. ἐπὶ τούτοις τοῖς ἀνδραπόδοις, ἐπὶ τῇ ἀσφαλείᾳ, ἐπὶ ἐνεχυράσει τῶν .., Δημ. 822. 10· οὕτως, εἰς τὰ ἡμέτερα αὐτ. 14· δανείσαι χρήματα εἰς τὸν Πόντον ὁ αὐτ. 924. 10, κέξ.· πρβλ. ναυτικῶς, ἑτερόπλους. 2) Μέσ., λαμβάνω χρήματα ἐπὶ ἐπιστροφῇ, Ἄριστοφ. Νεφ. 1306, κτλ. ἀπό τινοσ Πλάτ. Τίμ. 42E· ἐπὶ μεγάλαις τόκοις Δημ. 13. 19.—Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀντιτίθενται, ἀποδώσουσιν οἱ δανεισάμενοι τοῖς δανείσασι τὸ γιγνόμενον ἀργύριον παρὰ Δημ. 926. 24, πρβλ. Λυσ. 148. 12, κέξ. 3) Παθ., ἐπὶ τῶν χρημάτων, διδομαι ἐπὶ τόκῳ, ὡς δάνειον, Ἄριστοφ. Νεφ. 756, Ξεν., Δημ. ἐνθ' ἄνωτ.

δάνειον, τό, (δάνος) ὡς παρ' ἡμῶν, δ. ἀπαιτεῖν Δημ. 911. 3· ἀποδιδοῖαι Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 9. 2, 3· πρβλ. τὸ ἐπόμ.

δάνεισμα, τό, = δάνειον, δ. ποιεῖσθαι = δανείεσθαι. Θουκ. 1. 121· τῶν μαρτύρων τῶν παραγιγνομένων τῷ δανείσματι Δημ. 925. 24.

δάνεισμός, ὁ, τὸ δανεῖζειν χρήματα, Σουλ. Ἐπιγρ. 82, Πλάτ. Νόμ. 291C, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 5. 2, 13· μεταφ., αἷμα δ' αἵματος πικρὸς δανεισμός ἤλθε Εὐρ. Ἰλ. 858.

δάνειστέον, ῥήμ. ἐπιθ. = πρέπει τις νὰ δανείσῃ (χρήματα), Πλούτ. 2. 408C.

δάνειστής, οὗ, ὁ, ὁ παρέχων χρήματα ὡς δάνειον, Σουλ. Ἐπιγρ. 2058. 84, Πλούτ. Σόλ. 15, Ν. Δ.

δάνειστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς δανεισμὸν χρημάτων, Πλούτ. Ἀγρο. 13, κτλ.· ὁ δ. = δανειστής, Λουκ. Συμπ. 5.

δανίζω, μεταγεν. τύπος τοῦ δανείζω, Ἄνθ. Η. 11. 309.

δάνος, ἡ, ὄν, (δαίω) = κεκαυμένος, ἕρπός, ἀπεξηραμμένος, ἴσσοι· ρουφλισμένος, ἔϋλα δανὰ Ὀδ. Ο. 322· ὑπερβ. ἔϋλα δανότατα Ἄριστοφ. Εἰρ. 1134. Πρβλ. Δανάη.

δάνος [ᾱ], εὖς, τό, ὄρων, δόμα, Εὐφορ. Ἀποσπ. 89· πνεῦμα λαδῶν δ. οὐρανῶθεν Ἐπιτάρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 6287. II.

κοινῶς = χρήματα δοθέντα ἐπὶ τόκῳ, χρέος, ὀφειλή, Καλλ. Ἐπ. 50, Ἀνθ. Η. παρατρ. 252. (ἴδε ἐν λ. διδῶμι· πρβλ. τὸ παλαιὸν Λατ. dano = dono, do.)

δάνος [ᾱ], ὁ, Μακεδ. ἀντὶ θάνατος, Πλούτ. 2. 22C.—ἐντεῦθεν πθ. θανότης, ἤτος, ἡ, ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 338, ἀμερίων μύχθων καὶ θανότητος, ἴσως = θνητότης, ὀθλιότητος.

δάξ, ἐπίρρ. = ὀδᾶξ (κατὰ τὰ γινύξ, πύξ, λάξ), Ὀππ. Ἄλ. 4. 60.

δαξασμός, ὁ, = ὀδαγμός, ὀδαξήσμός, Τίμ. Λοερ. 103A.

δάος [ᾱ], εὖς, τό, (δαίω, συγγενὲς τῷ φάος) = δαίξ, δαλός, ἔϋλον ἡμίκαυστον, Ὀμ., ἴδε ἐν Ὀδ., π. γ. Δ. 300.

δάος, ὁ, ὡς ὄνομα δούλου, Λατ. Davus (Δᾶφος), Μένανδ.—πθ. ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ βαρβαρικοῦ λαοῦ οἱ δάοι. ὡς τὰ Κερῖων, Φρῶξ, Γέτης, κτλ.· ἴδε Niebuhr Kleine Schriften, 1. 377.

δαπάνᾶω, μέλλ. -ήσω, κτλ.—Παθ., μέλλ. δαπανηθήσονται Πλούτ. 2. 218D, Ἀθῆν. ἀόρ. ἐδαπανήθηεν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 11· πρkm. δεδαπάνημαι Ἡρόδ. 2. 125, Λυσ., κτλ.· ὑπερβ. δεδαπάνητο (κατα-) Ἡρόδ. 5. 34.—παθητικοί τινες χρόνοι ὡσάουτως εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἀποθετ. σημασ., δαπανᾶομαι ὁ αὐτ. 2. 37, Ἄριστοφ. Πλ. 588, Πλάτ., κτλ.· παρ., Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 476, Λυσίας 172. 18· ἀόρ. ᾶ', Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 225, Ἰσαΐ. 55. 22 (ἂν καὶ τὸ δαπανήσας ἀπαντᾷ ἀμέσως κατωτ.)· μέσ. ἀόρ. ἐδαπανησάμην μόνον παρ' Εὐνάστ.· πρkm. Ἰσοκ. 383A. Ἐξοδεῦω, ἀναλίσκω χρήματα, κτλ., Θουκ., κτλ.· ὑπερβ. τὴν οὐσίαν δ. Δίφιλ. Ἐμπ. 1. 7· δ. τὰ προσταττόμενα Ἄνδοκ. 34. 30· δ. εἰς τι, ἐξοδεῦω διὰ τι πράγμα, Θουκ. 8. 45, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 11· δ. ἐκ

τῶν αὐτοῦ Ἰσαΐ. 67. 18· τανάλωματα πάντα ἐκ τῶν ἰδίων ἐδαπανῶμεν, ἡμεῖς ἐπιπλήρομεν ὅλα τὰ ἐξοδα, Δημ. 564. 23.—οὕτως ἐν τῷ παθ., Ἡρόδ. 2. 125· τὰ λαμβιζόμενα καὶ δαπανώμενα Ἄριστ. Πολ. 5. 11. 19.—οὕτω καὶ ὡς ἀποθ. (ἴδε ἀνωτ.)· ἐξοδεῦω, Ἡρόδ. 2. 37· δ. μεγάλη Ἄνδοκ. 33. 20, πρβλ. Λυσ. 914. 3· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., τοσαύτας δαπανᾶσθαι δαπάνας ὁ αὐτ. 161. 41· ὅσα δεδαπάνησθε εἰς τὸν πόλεμον Δημ. 17. 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 383A· δ. ὠρεῖα Ἄριστ. Πολ. 5. 11. 19· δαπανηθεῖς οὐδὲν Ἰσαΐ. 55. 22. 2) ἐξοδεῦω, διὰ τέλους μεταχειρίζομαι, καταναλίσκω, φθείρω, ἐξοφανίζω, τὰς οὐσίας αἰμικρα δαπάναι δαπανῶσι Ἄριστ. Πολ. 5. 8, 2· ἡ φύσις δ. τὸν θεορὸν ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 3. 7, 3·—μεταφ. ἐπὶ προσώπων, πύρσιν δαπανῆσει Χρησμ. Σιδ. 8. 39· καὶ ἐν τῷ παθ., Ἄριστ. Γεν. Ζ. 2. 6, 48· ἐν .. βαρᾶθροις δαπανώμενους Διον. Ἄλ. 4. 81· ὑπὸ νόσῳ δαπανᾶσθαι Πλούτ. Γάλλ. 17.

II. ἐνεργητικοί, τὴν πόλιν δαπανᾶν, βάλλω αὐτὴν εἰς ἐξοδα, ἐξαντλῶ, Θουκ. 4. 3, ἴδε Σουῖδ. ἐν λ.

δαπάνη [ᾱ], ἡ, (ἴδε δάπτω) τὸ ἐξοδόν, τὰ ἐξοδα, ἀνάλωμα, Ἰπ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 721, κ. ἄλλ.· δ. χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, κρημάτων Θουκ. 1. 129., 3. 13· δ. κούφῃ, τὸ ἐξοδόν· εἶναι ὄλιγον, —ἀπαρ., Εὐρ. Βάκχ. 891· εἰς κενὸν ἢ δ. Ἐπιγρ. Ἑλλ. 646. 10·—ὡσαύτως κατὰ πληθ., Θουκ. 6. 15· δαπάναι ἐλίπιδον Πίνδ. Π. 5. 73 (4. 57). II. χρήματα ἐξοδευθέντα, ἵππων, εἰς ἵππους, ὁ αὐτ. 3. 49· δαπάνη παρέειν, χρήματα ὅπως δαπανήσῃται, Ἡρόδ. 1. 41· ἐμυφῆρειν Θουκ. 1. 99· ὅπως μὴ ἢ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη εἰς τὸν μῆνα δαπανᾶται Ξεν. Οἰκ. 7. 36.

III. τάσις πρὸς δαπάνην, τὸ δαπανηρὸν, ἡ ἀσωτία; ἡ ἐν τῇ φύσει δαπάνη, φυσικὴ ἀσωτία, Αἰσχίν. 85. 8.

δαπάνημα, τό, τὰ δαπανηθέντα χρήματα, ἐξοδόν, ἀνάλωμα, τὸ πλείστον κατὰ πληθ., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 3, Σουλ. Ἐπιγρ. 1625. 13, κτλ.· δαπανημάτων ἔνδεια, ἑλλειψίς τῶν ἀναγκαίων, Πλούτ. 9. 42. 4·—ἐνικ. ἐν Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 4. 2, 2, κ. ἄλλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 3600.

δαπανηρία, ἡ, τὸ δαπανηρὸν, ἡ ἀσωτία, Ἄριστ. Ἡθ. Ε. 2. 3, 4.

δαπάνηρος, ᾶ, ὄν, ἐπὶ ἀνθρώπων, θαψίλης, πλουσιπάρχοτος, ἄσματος, Πλάτ. Πολ. 564B, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 2· εἰς εαυτὸν Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 4. 2, 15, πρβλ. 4. 1, 3 καὶ 35.

II. ἐπὶ πραγμάτων, πολυδάπανος, πολλὴν δαπάνην ἀπαιτῶν, Λατ. sumptuosus, πόλεμος Δημ. 58. 6· λειτούργια Ἄριστ. Πολ. 5. 8, 20, πρβλ. Ἡθ. Ν. 4. 2, 1.—Ἐπίρρ. -ρώς Ξεν. Ἑλλ. 6. 5. 4.

δαπάνησις, εὖς, ἡ, δαπάνη, ἐξοδόν, Εὐσ. Ε. Π. 372C.

δαπάνηστικός, ἡ, ὄν, φθέρων, καταστρέφων, φάρμακον δ. θυμοῦ Ἄετ. 14A.—Ἐπίρρ. -κῶς, ἀσώτως, βιώναι Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 230.

δαπάνος, ον, = δαπανηρός, ἐλίπις Θουκ. 5. 103· μ. γεν., Ἄθῆν. 52E.

δαπανῶ, = δαπανᾶω, ἐξοδεῦω, ἀναλίσκω, Σουλ. Ἐπιγρ. 1464.

δάπεδον, τό, (πθ. ἀντὶ ζά-πεδον, ὁ ἔ. διαπέδον, ἴδε ἐν ζα·)—πᾶσα ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, ἐν τυκτῷ δαπέδῳ Ὀδ. (ἴδε ἐν λ. τυκτέος) παρ' Ὀμ. συνήθως, τὸ πάτωμα διαματίου, ὡς τὸ ἔδαφος, Ὀδ. Κ. 227, κτλ., Ἡρόδ. 4. 200, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16· γῆς ἀρότροις ῥήξας δ. Ἄριστοφ. Πλ. 515· ἀλλ' ὡσαύτως ἀπολύτως, τὸ ἔδαφος, ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, κείμενον ἐν δαπέδῳ Ὀδ. Α. 577· καὶ κατὰ πληθ., πεδία, Πίνδ. Ν. 7. 50, Εὐρ. Ἰππ. 230, Σουλ. Ἐπιγρ. 391.—Κατὰ τὸ πλείστον ποιητ. [δᾶ-, Ἐπ. καὶ Ἀετ.· ἴδε ἐν λ. γῆπεδον].

δαπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔπομ., Ἰππαρχ. Ἀνασώζ. 1. 3.

δάπις [ᾱ], ἴδος, ἡ, ἕτερος τύπος τοῦ τάπης, στρώμα λεπτόν, «ταπί». «γαλί», Ἄριστοφ. Πλ. 528, Φερεικρ. Κρατ. 8, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16, κατὰ πληθ.· τὰ τῆς Καρχηδόνος εἶχον μεγάλην φήμην, Καρχηδῶν δάπιδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια Ἐριμπ. Φορμ. 1. 23.

δάπτειρα, ἡ, ἴδε δάπτρια.

δάπτεις, ου, ὁ, ὁ καταπρώγων, τὸ αἷμα πίνων, δάπτται αἱμοπώτησιν, ἐπὶ τῶν κωνώπων, Λυκόφρ. 1403.

δάπτρια, ἡ, θηλ. τὸ πρηνή, δ. νοῦσος, καταβιθρόσκουσα, Γρηγ. Ναζ. 2. 121B· δάπτειραν ἐδωδὴν αὐτῷ 172C.

δάπτω, μέλλ. δάψω (ἐκ τῆς √ΔΑΠ παράγονται ὡσαύτως τὰ δαρδάπτω, δαπάνη, θαψίλης, δέπεινον, καὶ ἴσως τὸ δέπασ· πρβλ. Σανσκρ. dāpāyāmi, ἐνεργητικὸν τοῦ dā (dividere)· Λατ. dapes, dapinare). Καταβροχίζω, ὡς τὰ ἄγρια θηρία, Ἰα. Π. 159, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πυρός, δώσω Πριαιμίδην πυρὶ δαπτέμεν Ψ. 183· ἐπὶ δόρατος, σχίζω, διασχίζω, χρῶα λειριδέντα δάψει (πρβλ. διαάπτω), Ν. 831· ἐπὶ σπῆτων καὶ σκωλήκων, βοκανίζω, καταπρώγω, Πίνδ. Ἀποσπ. 243· δ. τάν παρειάν, σχίζω διὰ τῶν ὀνύγων, Αἰσχύλ. Ἰκτ. 70.—μεταφ., ἐπὶ φθόνῳ, καταπρώγω ἢ βασανίζω ἐσωτερικῶς, Πίνδ. Ν. 8. 40· δάπτει τὸ μὴ ἄνδικον Σοφ. Ο. Τ. 682· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ παθ.; συννοεῖα δάπτοιμαι κέαρ Αἰσχύλ. Πρ. 437· περὶ τοῦ ἐν στίχ. 899· ἴδε ἀμαλάπτω.

δάρατος, ὁ, εἶδος Θεσσαλικοῦ ἄρτου, Σέλευκ. παρ' Ἀθῆν. 114B.

Δάρδανος, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς, ἰδρυτὴς τῆς Δαρδανίας ἢ Τροίας,

Ἰλ. γ. 215.—ὡς ἐπιθ., Δάρδανος ἀνὴρ, Τρώες, Β. 701, II. 807· ἀλλὰ τὸ πλείστον κατὰ πληθ., Δάρδανοι, οἱ Τρώες, Ἰλ.—ἐπιθ. Δαρδάνιος, α, ον, Τρωϊκός, Ἰλ.—καὶ παρὰ Ἠινδ. Δαρδάνειος· βηλ. Δαρδάνιος, ἴδος, ἡ, γυνὴ ἐκ Τροίας, Ἰλ.· Δαρδάνια (ἐνν. γῆ), ἡ—Δαρδανίδης, ὁ, υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου—Δαρδανίδης, οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Δαρδάνου, Ἰλ. Ζ. 414, II. 154, Κ. Σμ. 11, 425.

Δαρδάπτω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ δάπτω, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Ἰλ. Α. 479, κτλ.· κτήματα, χρήματα δαρδάπτουσι, κατατρώγουσι τὴν πατρικὴν περιουσίαν τινός, Ὁδ. Ε. 92, πρβλ. II. 315· ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 711, Βατρ. 66.

Δαρεικός, ὁ, Περσικὸν χρυσοῦν νόμισμα, κυρίως ἐπιθ. συμφωνοῦν πρὸς τὸ σακτῆρ (ὅπερ προστίθεται ἐν Θουκ. 8. 28, Ἡρόδ. 7. 28), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 602, Ξεν. Ἄν. 1. 1, 9, κτλ.· οὕτω, χρυσοῦς χαρακτῆρα Δαρεικὸν (Δαρειοῦ) ἔχων Διόδ. 17. 66· χρυσοῦς Δαρεικὸς Ἀλιεῖρον 1. 5. (Λέγεται ὅτι κατὰ πρῶτον τὸ νόμισμα τοῦτο ἐκοίμην ὁ Δαρειός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ., Ἀποσκρ.)

Δαρειο-γενής, ἐς, ἐκ τοῦ Δαρειοῦ γεννηθείς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 6. Δαρειός, ὁ, ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Περσίας· κατὰ τὸν Ἡρόδ.—τῶ ἑλλ. ἐρφέτης (ὁ ἴδε). Εἶναι ἀναμφιβόλως ἑλλην. τύπος τῆς Περσικῆς λέξεως darā, βασιλεύς, ἴδε Bähr Ἡρόδ. 6. 98, Ritter Erdkunde, 8. σ. 77. Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι τύποι: Δαρειαῖος ἢ Δαριαῖος Ξεν. Ἐλλ. 2. 18, 19, Κτησ. Περσ. 49, κέξ. Δαρῖαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 554, 650· Δαρικήκης Σερβάων 785.

δαρθάνω, ἀόρ. β' ἐδράθων (πρβλ. δερκομαι, ἔδρακον)· μᾶλλον ἐν χρήσει ἐν τοῖς συνθέτοις ἴδε κατα-, ἐπικατα-, συγκατα-δαρθάνω—κοιμάμαι, ἔδραθ' ἐνὶ προδρόμῳ Ὁδ. γ. 143. (Πρὸς τὴν √ΔΑΡΘ· πρβλ. Σανσκρ. drā, drāmi, drāyāmi (dormio)· Λατ. dormio).

Δαρικός, ὁ, ἐν ἐπιγραφ. ἀντὶ Δαρεικός, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1511, 1571.

δάρος, δάρω-θιος, Δαρ. ἀντὶ δηρός, δηρό-θιος. δάραις, εως, ἡ, (δέρω)=γδάρισιμον, ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, Ἡρόδ. παρὰ Γαλην. 2. 349.

δαρτός, ἡ, ὄν, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ δέρω, = γδαρμένος, δαρτὰ πρόσωπα ἵππων, πρόσωπα ἵππων ἀνευ δέρματος, γδαρμένα, Χοιρίλ. 4· δ. χιτών, εἰς τῶν χιτῶνων τῶν δοχέων, Παῦλ. Αἰγ. 6. 61. II. τὰ δαρτὰ=ἰχθύες ἀνευ λεπίδων, ἀλλ' ἔχοντες σκληρὸν δέρμα, ὥστε ἀνάγκη νὰ ἐκδαρῶσι πρὶν παρασκευασθῶσιν, Ἀθην. 357C.

δάρυλλος, ἡ, Μακεδον. ἀντὶ τοῦ δρῦς, Ἡσῦχ.

δαρχνά, = δαρχμῆ, Κρητικ. Ἐπιγρ. ἐν Hell. J. 13, σ. 58.

δάς, γεν. δαδός, ἡ, ἀπτ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ δαίς (Δ).

δάσασθαι, δασάσασθαι, δασαίμεθα, ἴδε ἐν λ. δατέομαι.

δάσκιλλος, ὁ, ὄνομα ἰχθύος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 2, 24.

δάσκιος, ον, (δα-, σκι-) πυκνόσκιος, θαμνώδης, δρυμώδης, δασώδης, ὕλη Ὁδ. Ε. 470, κτλ.· ἔρη Εὐρ. Βάκχ. 218· ἐπὶ πώγωνος, Αἰσχ. Πέρσ. 316, Σοφ. Τρ. 13· πρβλ. δαυλόος.

δάσμα, τό, (δάσασθαι)=μερίδιον, μέρος, Ἡσῦχ.

δάσμευσις, εως, ἡ, = διαίρεσις, διανομή, Ξεν. Ἄν. 7. 1, 37.

δασμολογέω, = συλλέγω ὡς φόρον, τι παρὰ τινος Δημ. 1355. 8. 2) μ. αἰτ. προσ. δασμολογεῖν τινα, ὑπεβάλλω τινὰ εἰς φόρον, ἀπαίτῳ παρ' αὐτοῦ, φορολογῶ τινα, τοῦς νησιώτας δασμ. Ἰσοκρ. 68Α· δ. τοῦς ἐκλογεῖς Ὑπεριδ. Εὐξ. 45· ἐντέθειν ἐν τῷ παθ., Ἰσοκρ. 66C·—πρβλ. Βοίτχ. Ath. St. 2. 55, 375.

δασμολογία, ἡ, συλλογὴ δασμῶ ἢ φόρου, φορολογία, Πλούτ. Ἄντων. 23.

δασμολό-λόγος, ὁ, ὁ συλλέγων φόρους, εἰσπράκτωρ, Σερβάων 476.

δασμός, ὁ, (δάσασθαι)=διαίρεσις, διανομή, διαιρέσις λείας, ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται Ἰλ. Α. 166· διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη Ἰγν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 86. II. παρ' Ἀττ.—τὸ κατ' ἀναλογίαν ἐπιβαλλόμενον εἰς ἕκαστον χρηματικὸν ποσόν, ὡς τὸ φόρος, Ἰσοκρ. 213B· σκληρὰς αἰδοῦ δ. = φόρος πληρωνόμενος εἰς αὐτήν, Σοφ. Ο. Τ. 36· δασμὸν τίνειν ὁ αὐτ. Ο.Κ. 635· ἐφαρμολόμενον ὑπὸ τοῦ Ξεν. ἰδίως εἰς τοῦς Περσικοὺς φόρους, δασμὸν φέρειν Ἄν. 5. 5, 10· ἀποφέρειν, ἀποδιδόναι Κύρ. 4. 6, 9., 2. 4, 14· ἐν τῷ πληθ. Ἄν. 1. 1, 8.

δασμοφορέω, = ὑπόκειμαι εἰς φορολογίαν, δίδω φόρους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 586.—Παθ., δασμοφορεῖται τινι = φόρος πληρώνεται εἰς τινα, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 4.

δασμο-φόρος, ον, ὁ πληρώνων φόρον, ὑποτελής, Ἡρόδ. 3. 97, κτλ.· δ. εἶναι τινι δ αὐτ. 7. 51, Ξεν.

δάσομαι, ἴδε ἐν λ. δατέομαι.

δάσος, εος, τό, (δάσος)=δρυμὸς, σύνδενδρος τόπος, «λόγγος», Σερβάων 821, Διδ. π. Ζ. 7, 2, κτλ. II. τὸ νὰ εἶναι τις τραχύς ἢ πλήρης τριχῶν τραχείων, οἷαι αἱ τοῦ χάρου, Ἀλιεῖρ. 3. 28.

δάσο-φρυς, υ, ὁ ἔχων δασείας ἢ δασύτριχας τὰς ἀφρῶς, Φυσιογν. ἴδε Λοδ. Φρόν. 677.

δασπληγίς, ἡ, = τρομερὰ, φρικτῆ, φοβερά, θεὰ δ. Ἐρινύς Ὁδ. Ο. 234, πρβλ. Rubnk. Ἐπι. Κρ. 155· ἐπὶ τῆς Ἐκιάτης, Θεόκρ. 2. 14· οὕτω καὶ δασπληγ, ἦτος, ὁ, ἡ: δασπληγὰ Χάρυβδιν

Σιωμν. 46· δασπληγες Εὐμηνίδες Εὐτόρ. Ἀποσκ. 52, πρβλ. Ἄνθ. II. 5. 241. (Τὸ σκοτεινὸν τοῦτο ἐπίθετον φαίνεται ὅτι εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ προσημασμένου μορίου δα- ἢ ζα-, καὶ τῆς ῥίζης πέλας, πελάζω, παρενεθίντος τοῦ σ'—περὶ τοῦ τύπου, πρβλ. πλάτης, τευχέσι-πλάτης).

δάσασθαι, ἴδε ἐν λ. δατέομαι.

δάσου-γένεος, ον, ὁ ἔχων βαθύ, πυκνὸν γένειον, Τζέτζ. π. Λυκ. 307.

δασυγραφέω, γράφω μετὰ δασείας πνεύματος, Ἡρωδιαν.

δάσῦ-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ πυκνόθριξ, ὁ πλήρης τριχῶν, μῆλα Ἄνθ. II. 6. 113· αἰξ Νόνν. Δ. 48. 673.

δάσῦ-κερκος, ον, ὁ ἔχων δασεῖαν ἢ πυκνότεριχα τὴν οὐράν, ἀλώπηξ Θεόκρ. 5. 112.

δάσῦ-κνήμις, ἴδος, = τῶ ἐπομ., Νόνν. Δ. 14. 81.

δάσῦ-κνημος, ον, ὁ ἔχων δασείας, κεκαλυμμένες διὰ τριχῶν κνήμας, Ἄνθ. II. 6. 32.

δάσῦ-κνήμων, ον, γεν. ονος, = τῶ προηγ., Ἄνθ. Πλυν. 4. 233.

δασύλλιος, ον, ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Παιουσ. 1. 43, 5· παρὰ τὸ δασύνειν τὰς ἀμπέλους, κατὰ τὸ Ἐπομ. Μ. 248. 54.

δασύλλις, ἴδος, ἡ, = ἄρκτος, Ἐπομ. Μ. 248. 55.

δάσῦμα, ατος, τό, = τρίχωμα. Ἀείτ. σ. 131.

δάσῦ-μαλλος, ον, ὁ ἔχων δασὺν μαλλόν, πυκνόμαλλος, Ὁδ. I. 425, Εὐρ. Κύκλ. 360.

δασῦ-μέτωπος, ον, ἔχων τὸ μέτωπον κεκαλυμμένον διὰ τριχῶν, κριός Γεωμ. 18. 1, 3.

δασυντέον, ῥημα. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ δασύνῃ, Ἀθην. 107F.

δασυντής, οὔ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν δασεῖαν, ἐπιθ. τῶν Ἀττικῶν, Piers. Μοῖρ. 179, 245. (ἐκ τοῦ δασύνω III.)

δασύνω (ῶ), μέλλ. -ῶνω, κάμνω τι τραχύ ἢ πλήρες τριχῶν, τριχωτόν, δ. τὰς ἀλωπεκίας, ἐπαναφέρω τὴν τρίχα εἰς αὐτάς, Διοσκ. 1. 179.—Παθ., γίνεσθαι ἢ εἶναι τριχωτός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 66, Ἰππ. 1202Α· ἐναντίον τοῦ φαλακρόμας, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 3. 11, 15. II. κάμνω τι πυκνὸν καὶ συντηρῶδες, συσσωρεύω, οὐρανὸν Θεόκρ. π. Ἄνεμ. 51, Σμ. 2. 11. III. θέτω δασεῖαν ἢ τὸ δασὺ πνεῦμα, Τρύφ. παρ' Ἀθην. 397E.

δασῦπόδιος, ον, ἐπὶ λαγωῦ, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 20, 6.

δασῦ-πους, ποδος, ὁ, ὁ δασὺν ἔχων πόδα, δηλ. λαγώος, Lepus timidus, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 108, Ἀλκαί. Κομ. Καλλιστ. 1, Ἄντιφ. Κυκλ. 2, κτλ., καὶ συνηρ. παρ' Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 3. 11, 15. II. κάμνω ὁ δ. Βαθρ. 69. 1. II. παρὰ Πλυν. πιθ. κόνικλος, Lepus cuniculus, 8. 81., 10. 83.

δασῦ-πρωκτος, ον, ὁ δασὺν ἔχων πρωκτόν, Πλάτ. Κομ. Ἀδων. 1.

δασῦ-πύγος, ον, = τῶ προηγ., Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 112.

δασῦ-πώγων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πυκνότεριχα γενειάδα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 33.

δασῦς, εἷα, ὄ· Ἰων. θηλ. δασεῖα Ἡρόδ. 3. 32 (ἴδε ἐν τέλ.)·—ἀντίθετ. τῷ φιλόσ ὑπὸ πᾶσαν ἔνοιαν. I. ὁ ἔχων ἐπιπράγιαν πυκνότεριχα, δασεῖαν, 1) ὁ κατακεκαλυμμένος διὰ τριχῶν, τριχωτός, πυκνόθριξ, τραχύς, δέρμα.. μέγα καὶ δασὺ Ὁδ. Ε. 51· δ. γενέσθαι, ἐπὶ τῶν φαλακρῶν, ἀνακτῶμαι τὴν κόμην, Ἰππ. Ἀρ. 1257· ἐπὶ λαγίδων, γνουδιότης, Ἡρόδ. 3. 108· γέροντα δασεῖα βῶν ἢ βῶν δασεῖων ὠμοδόβια, ἀσπίδες εἰς δέρματος φέροντες καὶ τὴν τρίχα, Ξεν. Ἄν. 4. 7, 22., 5. 4, 12.—Ἐπίρρ., δασεῖας ἔχειν Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 39. 2) πυκνόφυλλος, Ὁδ. Ε. 49· θριδάξ δασεῖα, ἀντίθ. τῷ παρατετιλιμένη, Ἡρόδ. 3. 32.—ἐπὶ τοῖπων, πυκνῶς κατελιμμένος ἐκ θάμνων, δένδρων, κτλ., ἀπολ., ὁ αὐτ. 4. 191, πρβλ. Ἰππ. Ἄέρ. 280· διὰ.. τῶν δασεῶν, διὰ μέσου τῶν δασῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 325· ἡ. δοτ. τρόπου, δ. ὕλη παντοῖη Ἡρόδ. 4. 21· ἴδωσι αὐτοὶ 109· ἔλαια Αυσ. 109. 3· σπαν. μετὰ γεν., δ. παντοίων δένδρων Ξεν. Ἄν. 2. 4, 14.—τὸ δασὺ, δασώδης χώρα, ὁ αὐτ. 4. 7, 7. 3) καθόλου, τραχύς, πυκνός, νεφέλαι Διόδ. 3. 45.

II. ἔχων δασὺ πνεῦμα, Ἀριστ. π. Ἀκουσμ. 70, καὶ Γραμμ., ἰδίως ἐν τῷ ἐπιρρ. -έως ἢ δασεῖα (ἐνν. προσωπίδα), τὸ δασὺ πνεῦμα, Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 398Α, κτλ. (Πιθ. ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο δασυλ-ός, πρβλ. ἡδύλος ἡδύς, παχυλός παχύς· ὥστε θὰ παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, εἰς ἧς καὶ τὸ δασυλ-ός· συγγενεῖς ὡσαύτως καὶ πρὸς τὸ Λατ. densus, ὡς τὸ βάθος πρὸς τὸ βέθος· ἴσως ὡσαύτως συγγενὲς τῷ λάσιος, ἴδε Δδ II. 6.)—Συνηρ. δασύτερος, ὑπερθ. δασύτατος.

δασυσμός, ὁ, τὸ ποιεῖν τι δασὺ, δ. φωνῆς, τραχύτης, Διοσκ. 1. 77.

δασῦ-τονος, ὁ ἔχων δασὺ πνεῦμα, Εὐστάθ.

δασῦ-στερνος, ον, ὁ ἔχων δασὺ, μαλλιαρὸν τὸ στήθος, Ἡσ. Ἐργ. κ. Πημ. 512· ἐπὶ τοῦ Κενταύρου Νέσσου, Σοφ. Τρ. 557.—οὕτω δασῦ-στηθος, ον, Πρὸκλ. Πτολ. 3. 14.

δασῦ-στομος, ον, ὁ τραχεῖαν ἔχων φωνήν, Γαλην. 5. 170.

δασύτης, ἦτος, ἡ, τραχύτης, τὸ ἔχειν τρίχας, Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 7· κατὰ πληθ., Διόδ. 3. 35. II. τραχύτης, δασύτης ἐν τῇ προσορῇ γραμμάτων, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸ φιλόττης, Ἀριστ. Παιητ. 20. 4, πρβλ. Πολύθ. 10. 47, 10.

δασῦ-τρογλος, ον, = δασύπρωκτος, Ἄνθ. II. 12. 41.

δασύ-φλλιος, ον, ὁ ἔχων τραχὺν φλλίον, Νίκ. Ἄλ. 269.
δασύ-φλλος, ον, = πυκνύφλλος, μγν.
δασυ-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τραχηλίαν καὶ πυκνὴν τρίχα, τράγος Ἄνθ. Η. 6. 32.
δασυδής, ες, ὁ κεκαλυμμένος διὰ πυκνῶν θάμνων, Γραμμ.
δατέομαι, Ὀμ., ἀνώμαλ. ἀπαρέμφ. **δατέασθαι** (-έεσθαι;) Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 765· **δάσομαι** Ἰλ. Χ. 354· ἄρ. ἐδάσαμην, **δασάμην** (πρόβλ. πατέομαι. ἐπασάμην) Ὀμ., Εὐρ. Ἰων. δασάσκετο Ἰλ. Ι. 33· πρμ. δέδασαι Κόνιν. Σμ. 2. 57· ἄλλ' ἐν παθ. σχημασ., ὡς κατωτ. Ἦ· πρόβλ. ἀνα-, δια-, ἐν-δατέομαι. (Ἰδε ἐν λ. δαίω Β.)
Διανέμομαι τι μετὰ τινος, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί Ἰλ. Ι. 138· τὰ μὲν εὖ δάσαντο μετὰ σφίλιν υἱεὶς Ἀχαιῶν Δ. 368· ἀνδρα πάντα δάσασθαι Σ. 511, πρόβλ. Ὀδ. Β. 335, κτλ.· χθόνα δατέοντο Ζεὺς τε καὶ ἀθάνατοι Πίνδ. Ο. 7. 101— μένος Ἄρης δατέονται. ἔχουσι μέρος, δηλ. εἶναι ἐξ Ἰσου πεπληρωμένοι μετὰ τὴν μανίαν τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Σ. 264— ἴδιος ἐπὶ προσώπων ἐν συμπόσει, κρέα πολλὰ δατέοντο Ὀδ. Α. 112· μοίρας δασάμενοι δαίνοντ' Ἰ. 66., γ. 280· ὑπέστην Ἐκτορα .. δώσειν κυσίν ὡμὰ δάσσασθαι, νὰ τὸν διασχίσωσιν εἰς τεμάχια, Ἰλ. Ψ. 21, πρόβλ. Ὀδ. Σ. 87, Εὐρ. Τρω. 450.
2) [ἡμίονοι] χθόνα ποσοὶ δατέοντο, ἐμέτρον τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν των, Λατ. circuebant viam pedibus, Ἰλ. Ψ. 121.
3) κόπτεω εἰς δύο, τὸν μὲν .. ἵπποι ἐπισσώτρεις δατέοντο γ. 394.
II. ἐπὶ ἐνεργητ. σημασίας, ἀπλῶς = διαίρω, δύο μοίρας δασάμενοι τὸν στρατὸν, διαίρεσαντες τὸν στρατὸν εἰς .., Ἠρόδ. 7. 121· διαίρω ἢ διδο εἰς ἄλλους, τῶν θεῶν τῷ ταχίστῳ .. τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον δατέονται ὁ αὐτ. 1. 216— πρμ. μετὰ παθ. σημασ., διαιρούμαι, Ἰλ. Α. 125., Ο. 189, Ἠρόδ. 2. 84, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1329. Ποιητ. βῆμα ἐν χρήσει παρ' Ἠρόδ. μετὰ σημασ. Ἦ, ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ.· καὶ οὐδαμῶς παρὰ τοῖς περὶ τῶν Ἀττικῶν· πρόβλ. ἐνδατέομαι.
δατέριος, α, ον, διαίρων, διανέμων, διαμοιράζων, Δίσχ. Θήβ. 711.
δατητής, οὔ, ὁ, ὁ διαμοιράζων, Δίσχ. Θήβ. 945, Ἀριστ. Ἀποσπ. 383, Λυσ. παρ' Ἀρτ.
Δάτισμός, ὁ, τὸ νὰ ὀμιλῇ τις ὡς ὁ Δάτις (ὁ τῶν Μῆδων στρατηγὸς ἐν Μαραθῶνι), δηλ. τὸ νὰ ὀμιλῇ κακῶς τὴν Ἑλληνικὴν (ὅπερ καλεῖται ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 289 Δάτιδος μέλος), Ἠρωδιαν. σ. 443, ἐκδ. Ρίετς. (ἔθνα κακῶς Δατιασμός), Σουῖδ. ἐν λ. Δάτις.
δαυκίτης, οἶνος, κατεσκευασμένος ἐκ δαύκων, Διοσκ. 5. 70.
δαύκος, ὁ, εἶδος φυτοῦ, «δαυκί», φυόμενον ἐν Κρήτῃ, ἐν χρήσει ἐν τῇ ἱατρικῇ, Athamanta Cretensis, Ἰππ. Ὀξ. Ν. 387, Διοσκ. 3. 83· ὡσαύτως, **δαύκων, τό,** Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9. 15, 5· **δαύκειον, τό,** Νίκ. Θ. 858.
Δαυλιάς, ἡ, γυνὴ ἐκ Δαυλίδος, ἐπιθ. τῆς Φιλομήλας, ἥτις μεταβλήθη εἰς χελιδόνα. Θουκ. 2. 29· οὕτως ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Πρώκη μεταμωρφοῦσα εἰς ἀηδόνα ἐκλήθη Δαυλίς, Πλούτ. 2. 727B.
Δαυλίς, ἰδος, ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος, Ὀμ., κτλ.— **Δαυλίος, ὁ,** ἐκ Δαυλίδος, Ἠρόδ. 8. 35· ἢ **Δαυλιεύς, ἔως,** Δίσχ. Χο. 674· **— Δαυλία (ἐνν. χώρα), ἡ,** ἡ χώρα τῆς Δαυλίδος, ἢ Φωκίς, Σοφ. Ο. Τ. 734.
δαυλός (οὐχὶ δαῦλος, Ἀρκάδ. 53), ὄν, δαύς, πυκνός, ὑπὴν Δίσχ. Ἀποσπ. 30· μεταφ., δαυλοὶ πραπίδων δασικοί τε πόροι, σκοτεινὰ μηχανήματα, ὡς τὸ πυκινὰ φρένες, ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 97. (Ἰδε ἐν λ. δασύς.)
δαύχνη, ἡ, λέγεται ὅτι εἶναι Θεσσαλικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ δάφνης· πρόβλ. Ath. Mitth. 8. 101, 110.
δαυχο-φόρος, ον, = δαρνηφόρος, Ἀλκμ. ἀποσπ. 16 (Bgrk.)
δαύω, = ἰαύω, κοιμῶμαι, Σαπφώ 86· ἄρ. ἔδαυσεν παρ' Ἠσυχ.
Πρόβλ. δαίω (Δ), τέλ.
δαφναῖος, α, ον, = δαφνηκός, ὁ ἐκ δάφνης ἢ εἰς δάφνην ἀνήκων, Χριστ. Ἐκφρ. 260. **II.** ὡς τὸ δαφνηφόρος, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, αὐτ. 9. 477.
δαφν-ἐλαιον, τό, «δαφνὸλαδον», ἔλαιον ἐκ δάφνης, Διοσκ. 1. 49.
δάφνη, ἡ, τὸ γνωστὸν δένδρον, ἢ δάφνη, Λατ. laurus, Ὀδ. Ι. 183, Ἦσ. Θ. 30· ἰερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις εἶδε τοὺς χρησίμους αὐτοῦ ἐκ δάφνης γυάλων ὑπο Παρνησοῦ Ἰγν. Ὀμπερ. εἰς Ἀπόλλ. 396· ἔξ ὧν εἶπέ μοι ὁ Φοῖβός .. Πυθικὴν σείσας δάφνην Ἀριστοφ. Πλ. 213· ἔρω τι τωρύτερον ἢ ἀπὸ δάφνης Καλλ. εἰς Δῶλ. 94· στεφανώσασαι δάφνης στεφάνω Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1689, πρόβλ. 2661, 3041h. 20 (προσθ.).— Οἱ περὶ τῆς δάφνης μῦθοι εἶναι μεταγενέστεροι, Πανσ. 8. 20, Ὀβιδ. Μεταμ. 1. 452 κέξ.
II. δ. Ἀλεξανδρεία, εἶδος δάφνης, ruscus, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1. 10, 8, Διοσκ. 4. 147.
δαφνηίς, εσσα, εν, πλήρης δάφνης, ἔχων ἀφθονίαν αὐτῆς, Νόνν. Δ. 13. 76.
δαφνηρεφής, ες, (ἐρέφω) ὁ σκιαζόμενος ὑπὸ δάφνης, Χρησμ. Σιδ. παρ' Εὐστ. Εὐαγ. Πρ. 239A.
δαφνη-φάγος [ᾱ], ον, ὁ φαγὼν ἢ τρώγων δάφνην, ἐντεῦθεν = ἔνθεος, Λυκόφρ. 6.
δαφνηφορέων, τό, ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ δαφνηφόρου, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 424Γ.

δαφνηφορέω, φέρω κλάδους ἢ στεφάνους ἐκ δάφνης, Πανσ. 9. 10, 4, Πλούτ. Αἰμίλ. 34, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1082a, Ἠρωδιαν., κτλ.· διαρρωστέον ἀντὶ δαφνηφορέω παρὰ Δίονι Κ. 37. 21.
δαφνηφορία, ἡ, τὸ φέρειν δάφνην εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Πρόβλ. παρὰ Φωτ. σ. 321.11 κέξ.
δαφνηφορικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς Ἀπόλλωνα τὸν δαφνηφόρον· τὰ δαφνηφορικά, ἄσματα εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Πλούτ. Δ. 53, Φωτ. Βιβλ. 321. 34.
δαφνη-φόρος, ον, ὁ φέρων δάφνην, δ. τιμαῖς Δίσχ. Ἰκέτ. 706· δ. κλῶνες, κλῶνες δάφνης φερόμενοι εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἰωνι 422· δ. ἄλλος, δάσος ἐκ δάφνης, Ἠρωδιαν. 1. 12.
II. ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Πανσ. 9. 10, 4· Ἀπόλλωνος δαφνηφορίῳ ὑπάρχει ἐν ἐπιγραφῇ τινι τῆς Χαίρωνείας ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1595· πρόβλ. δαφνητής, δαφναῖος.
δαφνηκός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς δάφνην, τὰ δαφνηκά, ποιημὰ τι τοῦ Ἀγαθίου, Ἄνθ. Η. 6. 88.
δαφνηνός, η, ον, ὁ ἐκ δάφνης· πεποιημένος, ἔλαιον Θεόφρ. Ὀσμ. 28, Διοσκ. 1. 50· ὁ ἐκ ἔβλου δάφνης, ὄρηξ Ἐκαλλ. Ἰγν. εἰς Ἀπόλλ. 1.
δάφνιος, α, ον, = τῷ προηγ., Ἰππ. 465. 46· ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, Σπέρδ. 313.
δαφνίς, ἰδος, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, δαφνηκούκουτον, Ἰππ. 465. 44, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1. 11, 3.
δαφνητής, ου, ὁ, ὁ δαφνηφόρος, δάφνην ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Συρακούσαις, Ἰσυχ.· πρόβλ. δαφνηφόρος.
II. ἐκ δάφνης, οἶνος Γεωπ. 8. 8.
δαφνητίς, ἰδος, ἡ, εἶδος κασίας, Διοσκ. 1. 12.
δαφνὸ-μοικον, τό, καὶ δαφνὸ-μοικος, ὁ, = δαφνίς, Ἀλέξ. Τρ. 27 καὶ 572. Ἀέτ. 4. 23. Ἰππιατρ. 128. 185.
δαφνο-γηθής, ες, ἐπὶ τῇ δάφνην τερπόμενος, Ἄνθ. Η. 9. 525, 5.
δαφνο-ειδής, ες, ὁμοίος δάφνην, τὸ δ., θάμνος δάφνη ὁμοίος, Ἰππ. 575. 15, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9. 15, 5.
δαφνο-κόμης, ου, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. Κ. 1. 365.
δαφνο-κόμος, ον, ὁ διὰ δάφνης ἐστεμμένος, Ἄνθ. Η. 9. 505, 11.
δαφνο-πόλης, ὁ, ὁ πωλῶν δάφνην, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. παρ' Ἠσυχ.
δάφνος, ὁ, = δάφνη, Διοσκ. Νόθ. 4, 147.
δαφνὸ-σκίος, ον, ὁ ὑπὸ δάφνης σκιαζόμενος, ἄλλος Διογ. Τραγ. παρ' Ἀθην. 636A.
δαφνώδης, ες, = δαφνηοειδής, πλήρης δάφνης, γύαλα Εὐρ. Ἰωνι 76.
δαφνών, ὄνος, ὁ, ἄλλος ἐκ δάφνης, Ἀρκάδ. σ. 14.
δαφνωτός, ἡ, ὄν, ὁμοίος πρὸς δάφνην, Γεωπ. 12. 39, 6.
δαφνηοεύς, ὄν, = δαφνηοῦς, ὁ ἴδε.
δαφνηοίης, εσσα, εν, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐπομ., Νόνν. Δ. 1. 425· πρόβλ. φοινητής.
δαφνηοῦς, ὄν, ἐν τῇ Ἰλ. ὡς ἐπιθ. ἀγρίων ζῴων, ἐπὶ τοῦ χρώματος αὐτῶν = βαθέως ἐρυθρῶς, μέλας, ὑποκίτρινος καὶ μελαψός (ὡς ἐρμηνεύεται ὑπὸ τῶν πλείστον ἐκ τῶν παλαιῶν ἐρμηνευτῶν, εἰ καὶ τινες αὐτῶν προσθέτουσιν ἑτέραν σημασ. = λίαν αἰματηρός, αἷμα ἀχνίζων), δαφνιὸν δέσμα λέοντος Ἰλ. Κ. 23· ἐράκων ἐπὶ νῶτα δαφνηοῦς Β. 308· ὄψες δ. Δ. 474· λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφνηοῦς λυγκός ἔχει Ἰγν. Ὀμ. εἰς Πᾶνα 23· ὁ τύπος δαφνηοῦς ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, εἴμα .. δαφνηοῦς αἵματα, σκοτεινὸν ἐκ τοῦ αἵματος, Ἰλ. Σ. 538, πρόβλ. Ἦσ. Ἀσπ. Ἠρ. 159— οὕτω, δαφνηοῦς ἀέτος Δίσχ. Ἠρ. 1022· λέοντων α. δ. ἴνα Εὐρ. Ἀλκ. 581· καὶ ἐν Πίνδ. Ν. 3. 142, δ. ἄγραν δυνατὸν νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸ χρῶμα τοῦ ζῴου, ὅπερ ἀνήγαγεν ὁ ἀέτος. **2)** μεταφ., δ. Κήρυξ Ἦσ. Ἀσπ. Ἠρ. 250· πῆμα Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 304· δαλός Δίσχ. Χο. 607.
δαψίλεια [ε], ἡ, ἀφθονία, τροφῆς Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 18, 7· τοῦ ὕγρου ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 5. 3, 12.
δαψιλεύομαι, ἀποθ., ἔχω ἀφθονίαν, τινι, εἰς τι πρᾶγμα, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Φίλωνος περὶ τῶν 7 θεῶν. **2)** ἀφθόνως παρέχω, χορηγῶ, τι Εὐστ. Πονημ. 81. 3.
δαψιλής, ες, (δάπτω) ἀφθονος, πολὺς, ὕδωρ Ἰππ. Ὀξ. 395· ποτὸν Ἠρόδ. 2. 121, 4· δωρεὰ ὁ αὐτ. 3. 130· τροφὴ Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 6, 5· τῷ ἄλλῃ δαψιλεστέρω χρῆσθαι, εἰς μεγαλειτέραν ποσότητα, ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ. 7. 4, ἐν τέλ. — Ἐπίρρ. -ὼς (ποιητ. ἔως), ἐν ἀφθονίᾳ, Θεόφρ. 7. 145· δ. παρέχεσθαι πάντα Διδ. 5. 14, πρόβλ. 19. 3.
2) ἐπὶ τόπου = ἀγαθός, μέγας, ἐκτεταμένος, ἔρημις Λυκόφρ. 957· καὶ οὕτως ἐν ἑτέρῳ τύπῳ, **δαψιλὸς αἰθήρ** Ἐμπεδ. 180.
II. ἐπὶ προσώπων, ἐλευθέρως, δαπανηρός, ἄσωτος, Ἐπιγρ. 139 Αhr· δ. χορηγὸς Πλούτ. Περιχλ. 16· οὕτω, κακία δ. τοῖς πάθεισιν ὁ αὐτ. 2. 500B· — ἐπερὶ ἐπίρρ. δαψιλέστατα ζῆν, χρῆσθαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 6, Κύρ. 1. 6, 17.
*** δάω, βίβα** παλαιὰ = μανθάνω, Λατ. disco, ἔπερ γίνεται ἐνεργητικῶν = διδάσκω· ἐν τῷ μετ' ἀνάπτυκ. ἄρ. β' δέδαι καὶ ἐν τῷ διδάσκω, Λατ. doceo. Δι' Ὀμηρικὰς χρήσεις καὶ οἱ τύποι ἔχουσιν ὄδω:
1) ἀμεταβ., ἄρ. ἐδάχην (συννέως ἀποδιδόμενος εἰς ἐνεστ. δάχημι), Ἰλ. Γ. 208, Τρ. κ. (ἐν χορ. μόνον), δηλ. Δίσχ. Ἀγ. 129,

Σορ. 'Ηλ. 169· ὑπόκειται. δαῶ 'Ηλ. Β. 299, 'Επ. δαείω Π. 423, 'Οδ., δαζή; Παρμεν. 52· εὐκτ. δαείην 'Απολλ. Ρόδ. ὄπαρ. δαζή· ναί 'Οδ. Δ. 493, 'Επ. δαήμεναι 'Ομ.· μετοχ. δαίης Σόλων 12. 50, Δισχύλ. Χο. 604, Πίνδ.· μεταγεν. ὡσαύτως ὁμαλ. ἀόρ. ἔδρον Θεόκρ. 24. 127· = μέλλ. (ὡς εἰ ἐκ βήμ. δαίω) δαήσονται 'Οδ.· πρkm. δεδάχηκα Θ. 134, 146· οὕτω καὶ δεδάκα Θ. 448., γ. 72· καὶ δεδάχημαι· 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 483, Θεόκρ., κτλ. Μαλθάων, καὶ ἐν τῷ πρkm. γινώσκω, ἴδε ἀνωτ. μ. γεν. προσ., ἐμεῦ δαήσεαι, θά μάθης παρ' ἐμοῦ, 'Οδ. Γ. 325· μετὰ γεν. πράγματι, πολέμοιο δαήμιεναι 'Ηλ. Φ. 487· μετ' αἰτ. πράμν., δέσια Μοισᾶν 'Επιγραμ. 'Ελλην. 845· ἀλεξητήρια νούσων αὐτοῦ 884. 3· ἀκεσμα νόσου αὐτοῦ 554. 2· ἔργα 'Αθηναίης αὐτοῦ 268. 4· — ἀπολλ., δαέντι, εἰς τὸν γινώσκοντα, Πίνδ. Ο. 7. 98. — 'Ἐκ τοῦ δέδακα σχηματίζεται μέσο. ἐνεστ. ἀπαρ. δεδάσασθαι, ἀναζητῶ μετ' αἰτίας., 'Οδ. Π. 316. — 'Ο ἐνεστώς ἐπὶ τοιαύτης σημασί. παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ διδάσκαομαι. II. ἐνεργητικῶς, διδάσκω, 'Ομ. μόνον ἐν τῷ μετ' ἀναπλ. ἀορ. θ' ἐνεργητ. δέδαε, εἰδιόξαε, μετὰ διπλῆς αἰτίας., ὄν 'Ηραιστος δέδαεν .. παντοίην τέχνην 'Οδ. Ζ. 233. πρβλ. Θ. 448., Ψ. 160· ἔργα δ' 'Αθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι γ. 72· — ἔδασον, ὡσαύτως ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοίας, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 724., Δ. 989. — 'Ο ἐνεστώς ἐπὶ τοιαύτης σημασίᾳ μετὰ καὶ ἄλλων χρόνων παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ διδάσκω.

δέ, ἀλλά· μόριον συνθετικῶν, I. κυρίως τίθεται ὅπως διακρίνη τὴν λέξιν ἢ πρότασιν μεθ' ἧς τίθεται ἀπὸ λέξεως ἢ προτάσεως προηγηθείσης μετὰ δυνάμει ἀντιθετικῆς ἢ ἐναντιωματικῆς. Συνήθως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ μὲν, καὶ πρὸς πεζοῖς δύναται συγχάκειν τὴν ἐρμηνευθῆναι διὰ τοῦ ἐνθῶ, ἔξ ἄλλου, ἀλλως, ἴδε ἐν λ. μὲν. 'Αλλὰ τὸ δὲ συγχάκειν εἰσάγεται χωρὶς νὰ προηγηθῆ μὲν: 1) ἐν περιστάσει καθ' ἃς τὸ μὲν θὰ ἴδύνατο νὰ παρειαχθῆ· εἰς τὴν προηγουμένην πρότασιν, ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος 'Ηλ. Α. 43, πρβλ. 188, κτλ.· αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα .. μαντεύεσθαι, ἐσθλὸν δ' οὔτε τί ποεῖς ἀπὸ αὐτοῦ 108· ὄρθως ἔλεξας, οὐ φίλως δὲ μοι λέγεις Εὐρ. 'Ορ. 100, κτλ.· ἔτι δὲ καὶ παρὰ πεζοῖς, οὐκ ἐπὶ κακῶ, ἐλευθερώσει δὲ ... Θουκ. 4. 86· οἱ αἰχμάλωτοι .. ὄγοντο εἰς Δεκλείαν, οἱ δ' εἰς Μέγαρα Ξεν. 'Ἐλλ. 1. 2, 14, πρβλ. Κύρ. 4. 5, 46. 2) ἐνθα ἢ ἀντίθετος εἶναι πολὺ ἀδύνατος ἢ ὥστε νὰ ἀπαίτη τὸ μὲν, α) μετὰ λέξεων προστιθεμένων χάριν ἐξηγήσεως, τὴν νῦν Βοιωτίαν, πρότερον δὲ Καδιμῆδα γῆν καλουμένην Θουκ. 1. 12· ἐνυθέσαν .. τὰ μακρὰ τεῖχη ἔλεῖν (ἦν δὲ σταδίων μάλιστα ὀκτώ) ὁ αὐτ. 4. 66, πρβλ. 'Ηλ. Η. 48· — οὕτως ὅταν οὐσιαστικὸν ἀκολουθῆται ὑπὸ πολλῶν λέξεων ἀντιθετικῶς προστιθεμένων, 'Αριστάρχῃ τῷ Μιλησίῳ, δοῦλῳ δὲ ἡμετέρῳ 'Ηρόδ. 7. 8, 2· μήτηρ βασιλέως, βασιλεία δ' ἐμῆ Δισχύλ. Πέρσ. 152· οὕτως ἐν ἀποκρίσει, διπλᾶ λέγειν. — 'Απόκρισι. διπλᾶ δ' ὄραν ὁ αὐτ. Θέβ. 972. 6) ἐνθα πολλὰ πράγματα ἀναφέρονται ἐν ταχεῖα διαδοχῇ, 'Ηλ. Α. 43-49, 345-351, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1, κτλ. — οὕτως ὅταν ἐπαναλαμβάνηται ἡ αὐτὴ λέξις κατὰ διαφόρους σχέσεις, ὡς 'Αχιλλεὺς θάμεισεν .. θάμεισεν δὲ καὶ ἄλλοι 'Ηλ. Ω. 483· σάκος εἶλε .., εἶλετο δ' ἔγχος Ξ. 9 κέε· Ζεὺς ἐστὶν αἰθῆρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανὸς Δισχύλ. 'Αποσπ. 65α· κινεῖ κραδίην, κινεῖ δὲ γόλον Εὐρ. Μηδ. 99· ἔζει ἰων, ἔζει δὲ βέδων, ἔζει δ' ὕακίνθου 'Ερμιππ. Φορμ. 2· — οὕτως, ἐν ῥητορικῶ πάθει, οὐκ ἂν εὐθέως εἴποιεν τὸν δὲ βάσκανον, τὸν δὲ θλεθρον, τοῦτον δ' ὑβρίκειν, ἀναπνεῖν δέ; Δμρ. 582. 1· ἐνίοτε μόνον μετὰ τοῦ τελευταίου μέρους ἰλοκλήρου σειρᾶς, πᾶν γύναιον καὶ παῖδιον καὶ θηρίον δέ, μάλιστα καὶ θηρίον, Πλάτ. Θεαιτ. 171E. 3) τὸ δὲ ἐνίοτε ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ τε ἢ καὶ κατὰ τι ἀνακίλουθον, ἃ τῶν τε ἀποδοιμνόντων ἔνεκα αἰτία κερτήσθαι, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ αὐτῶν Πλάτ. Πολιτ. 367C, ἔνθα ἴδε Στάλβ. ἴδε ἐν λ. τε Α. Ι. 3. 4) τὸ δὲ ἐνίοτε συνδέει πρότασιν κατὰ τρόπον ἐμφαίνοντα σχέσιν αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος, ὅποτε θὰ ἴδύνατο νὰ ἀντικατασταθῆ διὰ τοῦ γάρ (πρβλ. τὰ Γερμ. dann καὶ denn), 'Ηλ. Ζ. 160, 'Οδ. Α. 433. 5) ἐνίοτε ἐρώτησις ἀρχεται διὰ τοῦ δέ, ὅπου υποτίθεται ἐναντιώσις πρὸς τι λεχθὲν ὑπὸ τοῦ προηγήσαντος, τίς δ' αὐ τοι .. συμφρασσάτο; 'Ηλ. Α. 540· ἐόρακας δ', ἔρη, τὴν γυναικᾶ; Ξεν. Κύρ. 5. 1. 4· καὶ ὁ Σωκράτης, εἰπέ μοι, ἔρη, κύνας δὲ τρέφεις; ὁ αὐτ. 'Απομν. 2. 9, 2, πρβλ. 2. 1, 26, Σοφ. 'Αντ. 1172· — παρὰ Τραγ., ὅποταν ὁ λαλὼν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς προσώπου στρέφεται πρὸς ἕτερον, τίθειται πρῶτῃ τῇ κληρικῇ, ἀκολουθῶνς ἢ προσωπικῇ ἀνωνομίᾳ μετὰ τοῦ δέ, ὡς: Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω .. Εὐρ. 'Ορ. 622, ἴδε Πόστ. (614)· οὕτω παρ' 'Ηρόδ., ὡ δέσποτα, ἐγὼ δὲ ταῦτα ἐποίησα 1. 115· πρβλ. ἀλλὰ Ι. 4. 6) τί δέ; ἐν Πλάτων. διαλόγῳ, ἴδε τίς Β. Ι. 9. e. II. τὸ δὲ κείτα πολλὰς πλεοναστικῶς,

1) ὅπως εἰσαγγῆ ἀπόδοσιν, ὅτε δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ διὰ τοῦ τότε ἢ ἀλλ' ὅπως, προηγουμένης ὑποθέσεως, ὡς εἰ δὲ κε μὴ θώωσιν, ἐγὼ δὲ κε ἀυτὸς ἔλωμαι, ἂν δὲν διδῶσιν, ἐγὼ τότε .. 'Ηλ. Α. 135, πρβλ. 'Οδ. Μ. 54· εἰ μὴδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, οὐ δὲ τούτουθεν λέγε Ξεν. Κύρ. 5. 3, 21· πρβλ. Δισχύλ. 'Αγ. 1060, κτλ.· — οὕτω μετὰ τὰ ἐπέε, ὅτε, ἔως, κτλ., 'Ηλ. Ω. 255, 'Μρόδ. 9. 70, κτλ.· — συγχρότερον μετὰ δεκτικῶν ἀνωνομιῶν ἢ ἐπιρ-

ρημάτων ἀνταποκρινόμενων εἰς προηγουμένον ἀναφορικόν, οἴηπερ φύλλων γενεῆ, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν 'Ηλ. Ζ. 146, πρβλ. 'Ηρόδ. 5. 1, 37, κτλ.· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει εἰ ἀντιγραφεῖς ἴηον πολ- λάκις τὸ δὲ μετὰ τοῦ δεκτικῶ, ὡς τοίηδε, ἐν 'Ηλ. ἐνθ' ἀνωτ., τοῦσδε ἀντι τοῦσ δε Σοφ. Φ. 86 (ἔνθα ἴδε Herm.), κτλ. ἴδε Βουστρμ. Excurs. XII εἰς Mid.· — ἐνίοτε καὶ μετὰ μόρια, ὡς ἔετα, χρεόν γάρ μιν μὴ λέγειν τὸ ἐόν, λέγει δ' ὦν, ἂν καὶ ἴηο πρῆπον .. ὅμως .., 'Ηρόδ. 5. 50, πρβλ. Ξεν. 'Απομν. 3. 7, 8. — Οὕτω τὸ αὐ ἐν τῇ Λατ., si tu oblitus es, at Dii meminerint Catull. 30. 11. 2) ὅπως ἐπαναλάβῃ τις τὸν λόγον μετὰ διακοπῆν γενομένην διὰ παρενέσεως ἢ τῶν ὁμοίων, ὅτε δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ: λέγω λοιπόν, οὗτω λοιπόν, χρόνον δὲ ἐπιγινόμενον καὶ κατεστραμμένον σγεδὸν πάντων .., — κατεστραμμένον δὲ τούτων .. 'Ηρόδ. 1. 28, 29· νῦν δ' αὐ πάλιν ὑπὸ τε πλοῦτου διαστραμμένος .. καὶ ὑπ' ἀνθρώπων .., ὑπὸ τοῖστων δέ .. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 19· καὶ κατὰ ἀνακίλουθον, ἢ δὲ ψυχῇ ἄρα, — οἱ ἂν θεὸς ἐθέλῃ .. τῇ ἐμῇ ψυχῇ ἴτεον, — αὕτη δὲ δῆ .. Πλάτ. Φαίδωνι 80D, πρβλ. 78D καὶ αὐτοῖσι Stallb. 3) πρὸς ἐναρτὶν ἀφηρηθῶς, ἦμος δ' ἡέλιος .., λοιπόν, ὅταν ὁ ἥλιος .., 'Οδ. Δ. 400.

4) πρὸς εἰσαγωγῆν ἀποδείξεως, τεκμήριον δὲ, σημείον δέ, ἴδε ἐν λέξει. III. τὸ δὲ ἐνίοτε ἐντελής ἀπόλλυσι τὴν συνθετικὴν αὐτοῦ δύναμιν, ὡς ἐν τοῖς οὐδέ, μὴδὲ, ἐπὶ τῆς σημασίᾳ: οὐδὲ κἄν· ἴδε τὰς λέξ.· οὕτω παρ' 'Επ., καὶ δέ, μάλιστα καί .., ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι 'Ηλ. Ω. 370, πρβλ. 563, 'Οδ. Η. 213, κτλ.· καὶ δ' 'Αχιλλεύς .., μάλιστα καὶ ὁ 'Αχιλλεύς, 'Ηλ. Η. 113. πρβλ. Ψ. 494· — ἀλλὰ παρ' 'Αττικ. καὶ .. δέ, τὸ δὲ ἔχει τὴν συνθετικὴν δύναμιν, τὸ δὲ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν παρεμπιπτόσαν λέξιν ἢ λέξεις, καὶ οὐ δ' αὐθάδως ἔφυε, ἀλλὰ καὶ οὐ ἀκόμη (ἐπίσης) .., Εὐρ. 'Ηλ. 1117· οἱ τε ἄλλοι .. καὶ ἡ τῶν Θεοβαίων δὲ πόλις (ὅπερ ἀνήκει ἄνωτερος εἰς τὸ Ι. 3), οἱ ἄλλοι καὶ ἐπίσης .., Ξεν. 'Ἐλλ. 5. 2, 37.

B. ΘΕΣΙΣ τοῦ δέ. Κυρίως τίθεται δεύτερον· μάλιστα ἔνεκα τούτου τίθεται συνήθως μετὰ τὸ ἄρθρον καὶ τοῦ περτωτοῦ, τῆς προθέσεως καὶ τῆς μετ' αὐτῆς πτώσεως· ἀλλὰ πολλὰκις ἀκολουθεῖ τῷ οὐσιαστικῷ καὶ τότε δύναται νὰ κατέχη τὴν τρίτην θέσιν, Δισχύλ. 'Θέβ. 411, Εὐμ. 530, κτλ.· τὴν τετάρτην, ὁ αὐτ. Πρ. 321, 381, κτλ.· τὴν πέμπτην, αὐτοῦ 398· ἔτι δὲ καὶ τὴν ἕκτην θέσιν, 'Επιγίν. Ποντ. 1, ἴδε Meineke Μένανδ. σ. 7. — 'Εν ταῖς τοιαύταις περιπτώσεσιν αἱ προτασόμεναι τοῦ δέ λέξεις συγχάκει ἀποτελοῦσι μίαν στενωψὴν συνθετικῆν ἐνοίαν, Σορ. Αἴ. 169, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. III, ἐν τέλ.· ἀλλὰ τὸ δὲ ἐνίοτε τίθεται ὀπίσω χάριν τοῦ μέτρου, καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιαύτη στενὴ σχέσηις, ὡς γυναικᾶ πιστὴν δ' ἐν δόμοι εὐροὶ Δισχύλ. 'Αγ. 606, πρβλ. Σορ. Φ. 959· οὕτω παρὰ πεζοῖς προηγουμένης ἀρνήσεως, οὐχ ὑπ' ἔραστον δέ, πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως μεταξὺ οὐ δὲ καὶ οὐδὲ Πλάτ. Φαίδρ. 227C.

-δε, ἐγκλιτικὸν μόριον, ὅπερ συνάπτεται, I. μετὰ ὀνομάτων τόπων ὅπως δηλώσῃ κίνησιν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, οἰκόνδε ('Αττ. οἰκάδε), εἰς τὴν πατρίδα, ἄλαδε, εἰς τὴν θάλασσαν, Οὐλυμπόνδε, εἰς τὸν 'Ολυμπον, Αἰγυπτόνδε, εἰς τὸν Νεῖλον, θύραζε (ἀντὶ θύρασδε), εἰς τὴν θύραν, 'Ομ.· ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνονόμενον μετὰ τῆς κτητικῆς ἀνωνομ., ὅνδε δόμονδε· καὶ ἐνίοτε καὶ προηγουμένης τῆς προθέσεως εἰς, ὡς εἰς ἄλαδε 'Οδ. Κ. 351· ἐν τῷ 'Αἰδόσδε ἀκολουθεῖ τῇ γεν., πρβλ. εἰς 'Αἶδου (ἐνν. οἶκον, τόπον) παρ' 'Αττ. κατὰ τὸ πλείστον προστίθεται εἰς ὀνόματα πόλεων, 'Ἐλευσινάδε. κτλ.· ὡσαύτως 'Αθήναζε, Θήβαζε (ἀντὶ 'Αθηνάσδε, Θηβασδε)· σπανίως παρ' 'Αττ. μετὰ προσηγορικῶν, ὡς οἰκάδε. 2) ἐνίοτε σημαίνει μόνον σκοπόν, μῆτι φρόδον; ἀγόρευε 'Ηλ. Ε. 252. II. προστίθεται εἰς τὴν δεκτικὴν ἀνωνομίαν, ἵνα καταστήσῃ αὐτὴν δεκτικωτέραν, ὅδε, τοῖόςδε, τοσόσδε. κτλ., ἄνθρωπος οἷος οὗτος, ὅσοι οὗτος, κτλ.

δεά, ἢ, Δωρ. ἀντὶ θεά, Λατ. Dea, Γρηγ. Κορ. Παραρτ. σ. 692. δεάτο, μόνον ἐν 'Οδ. Ζ. 242, ἀεικέλιος δεάτ' εἶναι, ἐνθα ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἐδόκει, ἐφαίνεται, ἐνόμισα ὅτι ἴηο ἔλεεινος· ἄνθρωπος· καὶ ὁ Πσύχ. δὲ ἔγε: «δεάται, δοκεῖ» καὶ ἐν τῇ Τεγεατικῇ 'Επιγραφ. (Jahn's Jahrb., 1861) ἀπαντῶσιν οἱ τύποι εἰ κἄν δεάτοι = ἦν δοκῆ, ὅσα ἂν δ. = ὅση ἂν δοκῆ. ('Ἡ ρίζα κατὰ τὸν Κούρτ. εἶναι ΔΙF (ὡς ἐν τῷ δέελοσ, δῆλοσ) = φαίνομαι· ἀλλὰ ἀμφισβητεῖται τοῦτο, ἴδε Gr. Etym. σ. 520.) δεάτος, γεν., ὡς ἐξ ὀνόμ. *δέαρ ἢ δέας, = δέος, Σορ. 'Αποσπ. 305· πληθ. δεάτα, ἔκατ. 'Αποσπ. 369. δέγμενος, ἴδε ἐν λ. δέγομαι, 'Ομ. δεδάσασθαι, δέδαε, δεδάχηκα, δεδαχημένος, ἴδε ἐν λ. *δάω. δεδαίκαται, ἴδε ἐν λ. δαίω (B). δεδάσται, ἴδε ἐν λ. δατέομαι. δεδαώς, ἴδε ἐν λ. *δάω. δεδειπνάται, ἴδε ἐν λ. δεειπνέω. δεδέχαται, ἴδε ἐν λ. δέχομαι, 'Ηρόδ. δέδηε, δεδήει, ἴδε ἐν λ. δαίω (A). δεδημευμένως, μετοχ. ἐπέρρ., κατὰ δημῶδη, κοινὸν τρόπον, 'Ηρόκλ. Παρμ. σ. 880 (Stallb.). δέδαται, ποιητ. δείδεκα, ἴδε ἐν λ. δείδω.

δεδιότως, ἐπίρρ. τῆς μετοχ. τοῦ πρkm. δεδιώς, ἐμφόδως, μετὰ φύδω, Διον. Ἄλ. 11. 47.

δεδισκομαι, = δεδισκομαι. χαριετιζώ, Ὁδ. Ο. 150. II. = δεδισσομαι, ἐκφοβίζω, δεδισκεται (ἐξ εἰκασίας ἀντὶ τιτύσκεται), Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 163· ἐδεδίσκετο Ἀριστοφ. Λυσ. 564. δεδίστομαι, ἴδε ἐν λ. δεδισσομαι.

δεδημηται. καθ. πρkm. τοῦ τε θαμάζω καὶ τοῦ δέμω. δεδοικύτως, ἐπίρρ μετοχ. πρkm. τοῦ δεῖδω, Φιλίστρ. 157. δεδοικώ, Δωρ. ἐνεστώσ., = δεῖδω, δεδοικα, Θεοφρ. 15. 58.

δεδοικημένος, ἀνώμαλ. μετοχ. πρkm. τοῦ δεχομαι (Ἰων. δέκομαι) μετ' ἐνεργ. σημασ. = ἀναμένων, περιμένων ἐν ἐνέδρῳ, Ἰλ. Ο. 730, Ἰσο. Ἄσπ. Ἦρ. 214 — δὲν πρέπει νὰ συγγέχεται μετὰ τοῦ Ἄττ. δεδονηται ἐκ τοῦ δοκέω.

δεδορκα, ἴδε ἐν λ. δερκομαι. δεδουπώς, ἴδε ἐν λ. δουπέω.

δεδουκείν, Δωρ. ἀντὶ δεδουκέναι, Θεοφρ. 1. 102· ἴδε Ahrens Δωρ. Δ. σ. 328.

δέελος, η, ὄν, ἀσυναίρετος τύπος τοῦ δῆλος, Ἰλ. Κ. 466. δεήμα, τό, (δέομαι) παράκλησις, δεήματα δεῖσθαι Ἀριστοφ. Ἄχ. 1059.

δεήσις, εως, ή, (δέομαι) παράκλησις, τὸ παρακαλεῖν, ἱκετεύειν, Ἰσοκρ. 186D, Ἐπ. Πλάτ. 329D, κτλ. — προσευχή, ἱκετεία, Λυσ. 145. 19· δεήσαι δ' ὑμῶν .. δικαίαν δεήσειν Δημ. 845. 27· δεησὶν ποιεῖσθαι Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 33, κτλ.

II. ἀνάγκη, χρεία, ἐν ἐπιθυμίαις τε καὶ δεήσεσιν Πλάτ. Ἐρωτ. 405E· κατὰ τὰς δεήσεις, κατὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 9, 5· δεήσεις εἰσὶν αἱ ὁρέξεις ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 7, 2.

δεητικός, ή, ὄν, διαθεθεμένος νὰ ζητήσῃ, Ἀριστ. Ἦθ. Ν. 4. 3, 32· ἱκετικὸς, ἱκετευτικός, φωνή Διδδ. 17. 44· λόγος Πλούτ. Κορ. 18.

δεῖ: ὑποτακτ. δέη, συνηρ. δῆ (ὡς γράφαται ὑπὸ τοῦ Ἀνδρ., ἐν μέρει ἐκ φων., ἐν ὀλίγοις χωρίοις τῶν Κομ., ἴδε εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 266)· εὐκτ. δεοῖ Θουκ. 4. 4· ἀπαρέμφ. δεῖν· μετοχ. δεῶν (ὡσαύτως συνηρ. δεῖν, ἴδε κατωτ. III)· παρατ. ἔδει, Ἰων. ἔδειε· μέλλ. δεήσει Εὐρ., κτλ.· ἀόρ. α' ἐδέησε Θουκ., κτλ. — Ἄπρόσωπ. ἐκ τοῦ δέω.

I. μετ' αἰτ. προσ.· καὶ ἀπαρ., δεῖ τινα ποιῆσαι, ἐπιβάλλεται εἰς τινα, πρέπει τις ἢ ὀφείλει νὰ πράξῃ τι, Λατ. oportet, decet· παρ' Ὀμ. (ὅστις ἀλλὰ ὡς μεταχειρίζεται τὸ χρῆ) μόνον εἰς, τί δεῖ δὲ πολεμίζεσθαι .. Ἀργεῖους, τίς ἢ ἀνάγκη νὰ πολεμῶσιν οἱ Ἀργεῖοι; Ἰλ. I. 337· οὕτω, δεῖ μ' ἔλθειν Πηδ. Ο. 6. 48· συγνὸν παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττικοῖς· μετ' ὄνομαστ. τῆς ἀντωνυμ., ἡγούμην πρῶτος αὐτὸς περιεῖναι δεῖν Δαμ. 414. 15, πρβλ. Jelf Gr. Gr. 672. 4 — σπανίως, δεῖ σε ὅπως δεῖξεις = δεῖ σε δεῖξάιν, Σοφ. ΔΓ. 556, πρβλ. φ. 54· δεῖ σ' ὅπως μὴ δύνῃ διοίσεις Κρατῖν. Νεμ. 2· (ἡ πλήρης σύνταξις φαίνεται παρὰ Σοφ. Φ. 77, τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, .. ὅπως γενήσῃ) — σπανίως ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., εἶναι ἀνάγκη νὰ πράξῃ τις τι, δεῖ τινα ποιῆσαι Εὐρ. Ἰππ. 942, Σεν. Ἄν. 3. 4, 35, Οἰκ. 7, 20 — ἡ αἰτία τοῦ προσώπου συγνάντι παραλείπεται, ἐκ τῶν μαθῶν ἐναι δεῖ (ἐνν. ἡμᾶς) Ἡρόδ. 1. 8, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 567, Εὐμ. 826 — τὸ μέσ. δεῖται· κείται καὶ ἀπροσώπως, ἴδε παρήχη IV. 1.

2) μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ ἀπαρ., δεῖ τι γενέσθαι Θουκ. 5. 26· παραδειγματα, καθ' ἃ δεοῖ ἀποκρίνεσθαι Πλάτ. Μένωνι 79A, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπεὶ δεῖ ὁ ἔδειε κακῶς γενέσθαι, ἀφού τῆ προωρισμένον δι' αὐτὸν .. ἀρ' οὐ κατὰ θεῖαν ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ .. Ἡρόδ. 2. 161, πρβλ. 8. 53., 9. 109, Σοφ. Ο. Τ. 825 — οὕτω καὶ ἐν τῇ φράσει οἰομαί δεῖν, ἴδε ἐν λ. οἰομαι. 3) ὅταν κείται ἀπολύτως, δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἀπαρέμφατον, μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ (ἐνν. πειθεῖν) Σοφ. Ο. Κ. 1442, πρβλ. Ο. Τ. 1273· εἰ τι δεῖ, ἦν τι δέη (ἐνν. γενέσθαι), Θουκ., κτλ.· κἀν δῆ (ἐνν. τροχάειν), τροχάει Φιλίστρ. Ἄταλ. 1.

II. μετὰ γεν. πράγμ., ὑπάρχει ἀνάγκη τινός, ἐλλείπει τι, Λατ. opus est re, οὐδὲν δεῖ τινός, κτλ., συγν. παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἄττ.· ἐνίοτε ἀπαρέμφατος προστίθεται, μακροῦ λόγου δεῖ ταυτ' ἐπέεσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 870, πρβλ. 875, Ἰκέτ. 407.

6) λαν συγνάντι ἐν φράσει, πολλοῦ δεῖ, πολὺ λείπει, μακρὰν ἀπέχει ἀπ' αὐτοῦ, ὀλίγου δεῖ, ὀλίγον λείπει, σχεδὸν πλήρες μετ' ἀπαρ., πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν Πλάτ. Ἀπολ. 35D· τὸς Πλαταιεῖς ἐλάγιστα ἐδέησε διαφθεῖραι [τὸ πῦρ] Θουκ. 2. 77 — οὕτω, πολλοῦ γε δεῖ, πολλοῦ γε καὶ δεῖ Ἀριστοφ. Ἄχ. 543, Δημ. 326. 1., 537. 14· πλεῦνος δεῖ, ἀκόμη περισσότερον χρειάζεται, Ἡρόδ. 4. 43· παντὸς δεῖ Λουκ. — ὡσαύτως, ὀλίγου δεῖν, ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πλάτ. Ἀπολ. 22A, κτλ.· μικροῦ δεῖν Δημ. 829. 27· καὶ ἐνίοτε ὀλίγου, κτλ., παραλειπομένου τοῦ δεῖν· πρβλ. δέω (B), I. 2, ὀλίγου IV. 2) προσθεμένης δοτ. προσώπου, δεῖ μοι τινός, Λατ. opus est mihi re, Αἰσχύλ. Ἄγ. 848, Εὐρ. Μῆδ. 565, Θουκ. 1. 71, κτλ.

3) προσθεμένης αἰτίας προσώπου, αὐτὸ γάρ σε δεῖ προμηθεῖως Αἰσχύλ. Πρ. 86, πρβλ. Σοφ. Πλ. 612, Εὐρ. Ρήσ. 837, Ἰππ. 23, πρβλ. Ἠρόσ. Ὀρ. 659.

4) τὸ πρῆγμα σπανίως τίθεται κατ' ὄνομαστ., δεῖ μοι τι, μοὶ ἀναγκαῖοί τι, Εὐρ. Ἰκέτ. 594, Ἀντιφῶν 142. 43. III. οὐδ. μετοχ. δεῶν (συνηρ. δεῖν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 15 (Meineke 22), Ἀνσίας 140. 11, πρβλ. Γρηγ. Κορ. 140, Α. Β. 542, Ἠσυχ.) —

ἐν χρήσει ἀπολ., ὡς τὰ ἐξῶν, παρὸν, κτλ., ἐνῶ εἶναι ἀναγκαῖον, πρῆπον, κτλ., Πλάτ. Πρωτ. 355D, κτλ.· οὐκ ἀπῆντα, δεῶν, δὲν ἐνεκρίθη εἰς τὸ δικαστήριον, ἀν καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ πράξῃ, Δημ. 543. 18· μετ' ἀπαρ., Ἀριστοφ. Νεφ. 989· οὕτω, οὐδὲν δεῶν, ἐνῶ οὐδεμία ἀνάγκη ὑπάρχει, Ἡρόδ. 3. 65, κτλ.· δεῖσθαι Πλούτ. Φαθ. 9, κτλ. — ὡσαύτως, δεῶν ἐστὶ, = δεῖ, Πολύδ. 2. 37, 5, κτλ. 2) περὶ τοῦ δεῶν, τό, ὡς οὐσιαστ. ἴδε ἐν λέξει. (Ἐν τῇ σημασ. I, τὸ δεῖ φαίνεται ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ δέω = δένω· ἐν δὲ ταῖς σημασ. II, III, ἐκ τοῦ δέω = χρειάζομαι).

δεῖγμα, τό, (δεῖκνυμι) παράδειγμα, ὑπόδειγμα, ἀπόδειξις, μέρος ὀλίγον τὸ δεικνυόμενον, ἐξ οὗ εἰκάζεται τὸ ὅλον, Λατ. documentum, καρπῶν Ἰσοκρ. 321A· τοῦ βίου Ἀριστοφ. Ἄχ. 988· λαβὼν δ' Ἀδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων, λαβὼν αὐτὸν ὡς ἀπόδειξιν .., Εὐρ. Ἰκέτ. 354· μὴ .. αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν δ. τοιοῦτον ἐνέγκητε Δημ. 573. 25· τοῦτο τὸ δ. ἐξηγητοῦς περὶ αὐτοῦ ὁ αὐτ. 344. 20, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 788C· δειγματικός ἔνεκα γάρων δειγματός, Δημ. 641. 21· ἡθους δ. Τύχη θνητοῦς ἤθεκεν, ἔδωκεν ἀπόδειξιν τῶν διαθέσεων αὐτῆς, Ἐπιγρ. Ἰλλ. 257. 6, πρβλ. 805A (Προσθ.)· δ. ἀρετὰς θεμιμένα αὐτοῖσι 860. 6, κτλ. — ἐν Αἰσχύλ. Ἄγ. 976, ἐν χειρόγρφ. ἔχει δεῖμα, ὅπερ ἀπεδέξαντο οἱ Blomf., Herm., Dindl. 2) τόπος ἐν Πειραιεῖ, ἔνθα οἱ ἔμποροι ἐξέθετον τὰ ἔμπορεύματα αὐτῶν πρὸς πώλησιν, εἶδος ἀγορᾶς, Σεν. Ἐλλ. 5. 1, 21, Λυσ. Ἀποσπ. 45. 7· περιεπάτου ἐν τῷ δειγματί τῷ ἡμετέρῳ Δημ. 932. 21· οὕτως ἐν ἄλλαις πόλεσιν, οἷον ἐν Ρόδῳ, Πολύδ. 5, 88, Διδδ. Σικ. 19, 45, ἐν Ὀλβίῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2038B· 50, κ. ἀλλὰ τοῦ, Αἰλ. Τακτ. 30. 6) μεταφ., δ. δικῶν Ἀριστοφ. Ἰππ. 979.

δειγματιζώ, ἐκθέτω τι, ἐπιδεικνύω, Εὐαγγ. κ. Μαθ. α', 19, Ἐπ. π. Κολοσσ. ε', 15, Χρυσόστ. 7. 307, πρβλ. παραδειγμα-.

δειγματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ δειγμα, Γλωσσ.

δειγματισμός, οὐ, ὁ, ἐκθεσις, δημόσια ἐκθεσις (;), Ἐπιγρ. Ροσέττ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 30.

δειδεκτο, δειδεχάται, δειδεχάτο, ἴδε ἐν λ. δεῖκνυμι.

δειδήμων, ὄν, γεν. ὄνος, (δεῖδω) πλήρης φύδω, δεῖδης, Ἰλ. Γ. 56, Νόνν. 14, 321.

δεῖδω, δεῖδεμεν καὶ δεῖδεμεν, ἴδε ἐν λ. δεῖδω.

δεδισκομαι, Ἐπ. ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (δεῖκνυμι) = ὑπαντῶ μὲ τεταμένην τὴν χεῖρα, χαριετιζώ, ἀσπάζομαι, δεῖσθαι, δεῖτερεῖ δειδίσκετο χειρὶ Ὁδ. Υ. 197· δεῖπαι χρυσέω δειδίσκετο Σ. 121· ὡσαύτως δεδισκόμενος Ο. 150· πρβλ. δεῖκα-νόμοι, δεδισκομαι, δεξίνομαι. 2) = δεῖκνυμι I, ἐπι-δεῖκνύω, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 163, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 558.

δεδισσομαι, μεταγεν. δεδισσομαι, Ἄττ. -ττομαι, μέλλ. -εῖρομαι, ἀόρ. α' ἐδεῖδξάμην, ἀποθ. Ἐνεργητ. τοῦ δεῖδω, ἐκφοβῶ, μὴ .. δεδίσσεο λαὸν Ἀγαθῶν Ἰλ. Δ. 184, πρβλ. Ν. 810· μὴ δῆ μ' ἐπέεσσι .. ἔλπεο δεδῖξεσθαι Υ. 201, 432, πρβλ. Ἰσο. Ἄσπ. Ἦρ. 111· Ἐκτορα .. ἀπὸ νεκροῦ δεδῖξασθαι, ἀποδιδῶ ἀπὸ τοῦ πτώματος, Ἰλ. Σ. 164· καὶ οὕτως ἴσως ἐν Β. 190, οὐ σε εἰκοε, κακὸν ὧς, δεδῖσσεσθαι, δὲν ἀρμόζει εἰς σὲ νὰ προσπαθῇ τις νὰ σε ἐκφοβήσῃ, ὡς εἰ ἦσο δεῖδὸς τις, πρβλ. Ο. 196 (ἀν καὶ ἔτεροι λαμβάνουσι τὸ ῥῆμα ἐπὶ τῆς σημασ. II, = δὲν εἶναι πρέπειν εἰς σὲ νὰ φοβῆσαι) — μετ' ἀπαρ., φευγέμεν ἀψ ὀπίσω δεδῖσσετο Ἄσπρ. 25. 74 — οὕτως ἐν τῷ Ἄττ. τύποι, Πλάτ. Φαῖδρ. 245B, Δημ. 434. 24, 1451. 7· πρβλ. δεδισκομαι II. II. ἀμετάθ. = δεῖδω· ἦν ἡ γυνή .. δεδῖσσηται Ἰππ. 600. 35· μὴ .. λίην δεδῖσσεο θυμῷ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1219, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 55, κτλ.· ἀρ' δεδῖσάμενος Ἀππ. Ἐμφ. 5. 79· πρkm. δεδῖχθαι Μάξιμ. π. Κ. Καταρχ. 149.

δεῖδω, δ ἐνεστώσ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ καὶ τοῦτο μόνον παρ' Ἐπικοῖς, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 44, Ὁδ. Ε. 300· δεδῖκα ἢ δεδῖκα εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἄττ., τὰ δὲ ἄλλα πρόσωπα ὁ Ὀμ. παραλαμβάνει ἐκ τοῦ δέδω (ἐν Διονυσ. 6. 32, Ἀνθ. Π. 9. 147 δεῖ-δμεν, -εττε πιθανῶς διορθωτέα ἀντὶ τῶν δεῖδμεν, -εττε) — μέλλ. δεῖσομαι Ἰλ. Ο. 299, κτλ., καὶ ἴσως ἐν Σεν. Ἄν. 7. 3, 26· μεταγεν. δεῖσω Κόνιντ. Σμ. 4. 36, κτλ. — ἀόρ. ἐδεῖσα ἢ (χάριν τοῦ μέτρου) ἔδδεῖσα, ὡς πάντοτε παρ' Ὀμ. (οὕτως ὑποδδεῖσας)· ἀλλ' ὁ Bekker γράφει ἐδεῖσα, ὑποδεῖσας, ἰσχυρίζομενος ὅτι τὸ πρῶ τὸ δ φωνῆν γίνεται μακρὸν ἐν ἄρσει, ἴδε Voitch ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος ῥήματι: — πρkm. μετὰ σημασ. ἐνεστ. δέδοικα, ας, ε, σ, γνόν παρ' Ἄττ., ἀλλὰ σπάνιον ἐν τῷ πληρ., δεδοικόμενον Μένωνι, ἐν Ἀδόλ. 5. 11, Λουκ. — κατε Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 181· Ἐπ. δεῖδοικα Ἰλ., ὑποτακτ. δεδοικῶσι Ἰππ. Ἀρβ. 803C· ἀπαρέμφ. καὶ μετοχ. δεδοικέναι, -κώς παρ' Ἄττ. ποιηταῖς, ἀλλὰ σπάνιον παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζῶν, Ἀριστοφ. Πλ. 684, Πλάτ., κτλ.· γ' πληθ. -οἰ-κεσαν Θουκ. 4. 27, Σεν. ἔτερος τύπος πρkm. ὑπέρχει δεδῖσά Αἰσχύλ. Πρ. 182, Σοφ. Ο. Κ. 1467 (λυρ.) καὶ παρὰ πεζοῖς, Δημ. 179. 13, Λουκ., κτλ.· δέδτε Ἀμφιφ. Φιλαδ. 1. 6, Μένωνδ. Θεορ. 2. 13· πληθ. δέδμεν, δέδτε Θουκ. 3. 53, 56, 4. 126, κτλ.· δεδῖσαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 224, Πλάτ., κτλ. (ἀπαξ παρ' Ὀμ., Ἰλ. Ω. 663)· Ἐπ. δεῖδω, δεῖδτε Ἰλ. Ν. 49., Σ. 34, κτλ.· πληθ. δεῖδόμεν I. 230, κτλ.· προστακτ. δέδῖθε Ἀριστοφ. Ἰππ. 230, Σηφ. 273,

Ἐπ. δεῖδειθι Ἰλ. Ε. 827, κτλ. (μετοχ. δεῖδειθι, δεῖδειθι Νικ. Ἄλ. 443, Βιάθρ 75. 2) ὑποτακτ. δεδῖθι Σεν. Πολ. Ἀθην. 1. 11· ἀπαρ. δεδειδέναι Θουκ. 1. 136, Πλάτ., κτλ. Ἐπ. δεῖδειμεν (ὅπερ πρέπει να διακρίνηται ἀπὸ τοῦ α' πληθ. τῆς ὀριστ. δεῖδειμεν) Ὀδ. Ι. 274., Κ. 381· μετοχ. δεδῖσθαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 643, Πλ. 448, Θουκ., κτλ., θηλ. δεδειυῖα Πλάτ., Ἐπ. αἰτιατ. δεῖδειόσα, πληθ. -ίεσθαι, -ιόσασθαι, -ιόσας, Ἰλ. Ζ. 137, κτλ. ὑπερσυντ. ἐδεδειέν, εἰς. εἰ, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 5, Διμ. 915. 13, κτλ. γ' πληθ. ἐδέδεισαν Θουκ. 4. 55., 5. 14· Ἐπ. α' πληθ. ἐδεδειμεν Ἰλ. Ζ. 99, γ' πληθ. ἐδεδεισαν Ε. 790, κτλ., δεδεισαν Ο. 652 (ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., παρατ. ἐδεδειόν, εἰς, εἰ, Κόιντ. Σμ. 10. 450, Νόνν. Δ. 2. 608) — ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι παρ' Ἀττ. δέδοικα μόνον εἶναι ἐν χρῆσει ἐπὶ α' προσώπων· ἐπὶ δὲ τοῦ β' καὶ γ' ἀμφότερα δέδοικας, -ε, καὶ δέδικας, -ε· ἐν τῷ πληθ. δέδικμεν, δεδοῖκα κατε ἡ δέδοιτε, δεδαισάν· ἐδεδοῖκεν ἡ ἐδεδοῖεν, γ' πληθ. ὑπερσ. ἐδεδοῖεσαν ἢ ἐδέδικσαν· ἀπαρ. δεδοικέναι ἢ δεδεδεῖναι· μετοχ. δεδοικώς ἢ δεδιδώς· ἀλλὰ παρὰ πελοῦσι οἱ βραχυτέροι τύποι συνήθως προτιμώνται. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε δῖω.) Ἐχω φόβον· ἀλλὰ διακρίνεται τοῦ φοβέομαι (ἴδε ἐν λ. δέος). Σύνταξ.

1) ἀπολ., Ὀμ., κλ. 2) ἐπομένως προθέσεως, δ. περὶ τινι, εἶμαι περιφρονῶν, μερμῶν περὶ... Ἰλ. Ρ. 242, καὶ συγγ. παρ' Ἀττ.· ἀμφί τινι Δισχύλ. Πρ. 182· περὶ τινος Εὐρ. Ἰκτε. 446· ὑπὲρ τινος Θουκ. 1. 74· δ. ἐκ τῶν ὑπῶν Πολύδ. 5. 52, 13· βορρῦβ Πλούτ. Δημοστ. 9. 3) ἐπομένως ἐξηρητημένης προτάσεως τὸ πλείστον διὰ τοῦ μή... ὡς τὸ Lat. verger ne..., φοβοῦμαι μήπως..., καὶ κατὰ τὸ πλείστον ἐπέκει ὑποτακτ., ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 555, κτλ.· σπανίως δὲ ὀριστ., δεῖδω μή... νημερτέα εἶπεν Ὀδ. Ε. 300· δν δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκη Σοφ. Φ. 493, πρβλ. Ο. Τ. 767· οὕτω δέδοικ' ἔσπας μή... ἀναρρήξει κακὰ = δέδοικα μή... αὐτίθι 1074, πρβλ. Διμ. 103. 1· ὠσαύτως, μὴ δεισις ποθ' ὡς... ὕψεται Σοφ. Ἰλ. 1309· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 112, Διμ. 130. 13· ἀλλὰ, δ. μὴ οὐ..., νεγοῦ ne non ἢ ut..., φοβοῦμαι μήπως δὲν..., ἐπομένως ὑποτακτ., δέδικμεν μὴ οὐ βέβαιον ἴτε Θουκ. 3. 57, πρβλ. Ἠρόδ. 7. 163, κτλ.· οὕτω καὶ, δ. ἔσπας λάθω Εὐρ. Ι. Τ. 995· δ. ὡς οὐ... μέθ' ὀριστ., Σεν. Κύρ. 6. 2, 30. 4) μετ' ἀπαρ. φοβοῦμαι ἀναπρᾶξαι τι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι Ἰλ. Η. 93, Θουκ. 1. 136· ἀλλὰ μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. ἀπρῶτος ὡς τὸ δ. μὴ..., Ὀδ. Χ. 40, Εὐρ. Ἰωνι 1504. 5) μετ' αἰτιατ., φοβοῦμαι, τρέμω, θεοῦς Ὀδ. Σ. 389· σημάντορας Ἰλ. Δ. 431, κτλ.· τὸ σὸν πρόσωπον Σοφ. Ο. Τ. 448· τοὺς γονεῖς Πλάτ. Πολιτ. 562E· παρὰ Θουκ. 4. 117 ἀπρῶτος = φοβεομαι· οὕτως, οὐδὲ δέδοικα οὐδὲ φοβοῦμαι τὸν μέλλοντα ἀγῶνα Διμ. 579. 7, πρβλ. Ἰσοκρ. 242D, Πλάτ. Εὐθύφρ. 12C. 6) μετοχ. πρkm. τὸ δεδιδός, ὁ φόβος τινός, ὁμοιον κατὰ πολὺ πρὸς τὸ δέος, Θουκ. 1. 36· πρβλ. φοβέομαι Π.

δειλιώ, μέλ. -ήσω, (δειλιός) περιμένω μέχρι ἐσπέραι· μόνον ἐν Ὀδ. Ρ. 599, οὐ δ' ἔργου δειλιήσας·— ὁ Βουττμ., Λεξικ. ἐν λ. δειλή 12, ἐρμηνεύει· ἀφοῦ δειλιήσας, ἀφοῦ φάγῃς τὸ δειλινόν», πρβλ. τὸ ἐπὶ ὄμ.

δειλιή, ἡ, (δειλιός) τροφή μετὰ μεσημβρίαν, «δειλινόν», διὰρ. γραφ. ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 190.

δειλινός, ἡ, ὄν, = δειλέος, ἐσπερινός, πρὸς ἐσπέραν, Θεόκρ. 13. 33.

δειλέος, ὄν, ὁ ἀνήλικος εἰς τὴν δειλήν (ὁ ἴδε), δειλεον ἡμᾶρ, τὸ πρὸς ἐσπέραν μέρος τῆς ἡμέρας, δειλινόν, βράδυ, Ὀδ. Ρ. 606, Θεόκρ. 25. 86· ὁ ὦρ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 417· πρβλ. δειλιός, εὐ-δειλέος, ἐπιδειλέος.

II ὡς οὐσιαστ. (ἐννοουμένου τοῦ χρόνος), ἡ ἐσπέρα, τὸ δειλινόν, εἰς ὃ κεν ἔλθῃ δειλεος ὄψῃ δῶν Ἰλ. Φ. 232· ποτὶ ἡ ὑπὸ δειλεον, πρὸς τὴν ἐσπέραν, κατὰ τὸ δειλινόν, Ἀνθ. Π. 9. 650, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1160. 2) = δειλεῖν, Καλλ. ἀποσπ. 190.

δεικανάω, = δεικνυμι, «δείχνω», Ἰων. καὶ Ἐπ. παρατ. δεικανάσκων Θεόκρ. 24. 56· Ἐπ. γ' πληθ. ἐνεστ. δεικανάωσι Ἄρατ. 208· Ἀλλά, II ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ δεξιόομαι. δειδισκομαι, χαριετιζῶ, ἀσπάζομαι, ὑποδέχομαι, καὶ δεικανάωντο δει-πασσιν Ἰλ. Ο. 86· καὶ δεικανάωντ' ἐπέεσσιν Ὀδ. Σ. 111. Πρβλ. δεικνυμι ἐν τῷ τέλει.

δεικελον, τό, ἴδε δειλήλον.

δεικηλίστας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ δεικηλιστής, ὁ παριστάνων τι, ἰδίως Λακων. = ὑποκριτής, Λατ. mimus, ὑποκριτής· ὑποκρινόμενος γυδαῖα, κωμικὰ μέρη, Πλούτ. Ἀγρ. 21., 2. 212F, πρβλ. Ἀθῶν. 621E.

δεικῆλον, τό, (ἴδε ἐν λ. εἰκος) παράστασις, ἐπιδείξις, ἔκθεσις, Ἠρόδ. 2. 171, ἐθα ἴδε Cruener παρὰ Βιάθρ. ὠσαύτως δεικελον, Ἀνθ. Π. 9. 153. II τὸ ἐπὶ ἀσπίδος σημεῖον ἢ παράστασις, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 746· εἰκὼν γεγλυμμένη, ὁμοίωμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 6272.

δεικνυμι (ὠσαύτως δεικνύω Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 449, 500, Ἠρόδ. 4. 150, καὶ συγγ. παρὰ μεταγεν.), ἀνώμαλ. γ' ἐνικ. δεικνυ Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 524 (ἴδε Cöttl.)· προστακτ. δεικνυς αὐτ. 502, Πλάτ. Φαῖδρ. 228E, ἀλλὰ δεικνύ ὁ αὐτ. Πολ. 523A, γ' ἐν. δει-

κνύτω Σοφ. Ο. Κ. 1532·— παρατ. ἐδεικνῶν καὶ -ων Ἠρόδ., Ἀττ.·— μέλλ. δείξω Ὀδ., Ἀττ., Ἰων. δείξω Ἠρόδ.·— ἄορ. α' ἐδειξα Ὀδ., Ἀττ., Ἰων. ἐδειξα Ἠρόδ.·— πρkm. δέδειξα Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 30 (ἐπι-) Διμ. 805. 12·— Μέσ., μετὰ παθ. πρkm. τοὺς Ἐπ. τύπους δεῖδεικτο, δεδειχάται, δεδειχάτο ἴδε κατω. Π. — Παθ., μέλλ. δευχθήσομαι Ἰσοκρ. 82A, 233C· μέλλ. τετελ. δεδειχόμαι Πλούτ. 2. 416D· ἄορ. ἐδειχθῶν Εὐρ., κτλ., Ἰων. ἐδειχθῶν Ἠρόδ.· πρkm. δέδειγμα Σοφ. Ἀποσπ. 379. (ἴδε ἐν τέλ.)

Φέρω εἰς φῶς, ἐπιδεικνῶ, φανερώω, θεός ἡμῖν δείξει τέρας Ὀδ. Γ. 174, πρβλ. Ἰλ. Ν. 244· ἄγος δ. Σοφ. Ο. Τ. 1428, πρβλ. 278· ἴν' ἐλαίας.. ἐδειξε κλάδον Ἀθῶνα Εὐρ. Τρω. 799·— ἐντεῦθεν ἐπὶ καλλιτεχνῶν, ζωγραφῶ, ἀπεικονίζω πιστῶς, παριστάνω δι' ἀνδράνων, κτλ., Σπρίθ., ἴδε Hemst. Λουκ. Ἐυνομ. 8·— ὠσαύτως ὡς τὸ ἀποδεικνυμι, καθιστῶ τινα τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, τυφλούς τοὺς ἐμὲλέποντας δεικνύει Μένανδ. Αὐτ. πην. 1, πρβλ. Ἀδῆλ. 291·— Μέσ., δεικνυμαι, παριστάνω ἐνώπιόν τινος, Ἰλ. Ψ. 701· πρβλ. ἐνδεικνυμι, ἐπιδεικνυμι. 2) δεικνύω, φανερώω, δ. Ἀλέξανδρον Μενελάω Ἰλ. Γ. 452· δέσιμον.. ἐδειξ' Ἀγασιός (ἐνν. αὐτόν) Σοφ. Φ. 609, πρβλ. 492, 630·— ἀπολ., δείξει αὐτὸ ἢ αὐτὸ δ., ἡ πείρα ἢ δειξί, Πλάτ. Θεαιτ. 200E, Ἰππ. Μείζ. 288B· καὶ δείξει μόνον = ὁ κάρως ἢ δειξί, Ἀριστοφ. Βατρ. 1261·— δ. εἰς τινα, δεικνύω πρὸς τινα, Ἠρόδ. 4. 150· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δείξατο δ' εἰς Κρονίονα Ὑμν. Ὀμ. καὶ Ἐρμ. 367.

3) δεικνύω, κῆρυξ γωστών, ἰδίως διὰ λέξεων, λέγω, ἐξηγοῦμαι, διδάσκω, ὡς τὸ ἀναφαίνω, Λατ. indicare, ἐδδῶν Ὀδ. Μ. 25, κτλ.· ἀντολάς ἐγὼ ἀστρων ἐδειξα Δισχύλ. Πρ. 458, πρβλ. 482. 4) δεικνύω, ἀποδεικνύω, μετὰ μετοχ., πρβλ. γὰρ ὄν δειξί φίλος; Εὐρ. Ὀρ. 792, ἐνθα ἴδε Πίρος· ἐδειξαν ἐτόμοι δντας Θουκ. 4. 73, πρβλ. 5. 72, κτλ.· δείξω αὐτόν πολλῶν θανάτων ἄξιον δντα Διμ. 521. 24· εἰ.. δευχθήσεται τοῦτο πεποιηκός ὁ αὐτ. 566. 20· ἐπομένως ἐξηρητημένης προτάσεως διὰ τοῦ ὡς..., ὅτι..., εἰ..., κτλ., Δισχύλ. Θίβ. 176, Θουκ. 1. 76, 143, κτλ.· ὁ τι κατὰ τινος Ἀριστ. Ἀναλ. Ἰστ. 2. 3, 4·— ἀπολ., δέδεικται, εἶναι φανερόν, ἦτοι ἀποδεικνύμενον, Heind. Πλάτ. Φαῖδρ. 66D· πρβλ. ἀποδεικνυμι. 5) ἐπὶ κατηγορίων, καταγγέλλω, τινὰ Ἀριστοφ. Ἰππ. 278, ἐνθα ὅμως ὁ Dind. διορθοῖ ἐγὼ ἐνδεικνυμι.

6) = ἐπιδεικνυμι, φανερώω, ἐπιδεικνύω, ἀγγαλίαν Πίνδ. Π. 6. 46· ἀρετήν, προθυμίαν, τὴν δύναμιν Θουκ. 1. 37., 6. 11, κτλ. 7) προσφέρω, παρουσιάζω, τὰ πιστὰ Δισχύλ. Ἀγ. 651· προξενῶ, ἐπιφέρω, πῆματα ὁ αὐτ. Θίβ. 979. II ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡς τὸ δευδισκομαι, δευκανάομαι, δευξίομαι, ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι, χαριετιζῶ, τὸ καὶ δεικνύμενος προσέφη Ἰλ. Ι. 196, Ὀδ. Δ. 59·— οὕτω καὶ ἐν τῷ πρkm. καὶ ὑπερσυντ. παθ., πληθ. δεικνῶν δ' ὄνειο δέπας δειξεκτ' Ἀγίλιθα, ἐχαίρεισεν αὐτόν, ἔπειν εἰς ὑγείαν του, Ἰλ. Ι. 224· τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοισι.. δευδέχατο αὐτίθι 671, πρβλ. Δ. 4· δευδέχαται μύθοισι Ὀδ. Η. 72. (Ἡ διπλῆ σημασία τοῦ δεικνύειν καὶ ὑποδέχεσθαι ἀναφανείει ἐν τοῖς δευδισκομαι, δευκανάω, -άομαι, καὶ ἡ δευτέρα ἐκ τῶν δύο ἐν τῷ δευξίομαι· ἐντεῦθεν φαίνεται πιθανόν ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ δέχομαι (Ἰων. δέκομαι)· ἐντεῦθεν ὠσαύτως δεξιά, ἡ χεὶρ ἢ μεταχειρίζομαι καὶ πρὸς δεξιῶν (πρβλ. δάκτυλος) καὶ πρὸς ὑποδοχῆν· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ἐνοίας δέδικμεν (μεθ' Ὀμηρον) τὸ δεικνυμι, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας τὸ δέχομαι.— Ὁ Κούρτιος πιστεύει ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ΔΕΙΚ ἢ ΔΙΚ, ὅσθεν καὶ δέχη, Σανερ. dis, disāmi, Λατ. dico, indico, con-dicio· καὶ φρονεῖ ὅτι τὸ εἶκω, εἶκος ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, ἴδε ἐν λ. εἶκος).

δεικτέος, α, ὄν, ῥημ. ἐπιθ., ὄν πρέπει τις νὰ δείξῃ, Σεν. Ἀπομ. 3. 5, 8. II δεικτέον μοι, πρέπει νὰ δείξω, Διμ. 244. 23.

δεικτηριάς, ἄδος, ἡ γυνὴ μῆμος, Λατ. mima, Πολύδ. 14. 11, 4, Ἀθῶν. 13, 576· πρβλ. δεικηλιστής.

δεικτήριον, τό, μέρος ἢ τόπος πρὸς δεξιῶν ἐν Σάμῳ, τόπος ἐνθα ἡ Ἀθῶν' ἐδειξεν εἰς τὸν Περσέα ὁμοίωμα τῆς Γοργόνας, Ε. Μ. 261.

II παρ' Ἐκκλ., εἶδος ἄμβωνος.

δεικτης, οὐ, ὁ, ὁ ἐπιδεικνύς, ὁ δεικνύων, Ὀρφ. Ὑμν. 7. 16, Συλλ. Ἐπιγρ. 2932.

δεικτικός, ἡ, ὄν, ἱκανός ἢ καταλληλός πρὸς δεξιῶν· ἐπὶ ἀποδείξεων, εὐθεία ἀποδείξις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλαγίαν ἀποδείξιν (οἷα ἡ δὲ τῆς εἰς ἀποπὸν ἢ ἀδύνατον ἀπαγωγῆς ἢ ἐξ ὑποθέσεως), Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 29, 1· δ. ἐνθύμημα, ἀντίθ. τῷ ἐλεγκτικόν, ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 22, 15·— Ἐπίρρ. -κός, δι' ἀμέσπου ἀποδείξεως, ὁ αὐτ. Ἀν. Πρ. 1. 7, 3.

δεικτός, ἡ, ὄν, ἐν δυνάτει τις νὰ ἀποδείξῃ, ἐπιδεικτικός ἀποδείξεως, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1. 10. 7.

δειλαιῖνω, εἶμαι δειλός, ἀνανδρός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6; 19., 5. 9, 16·— ὠσαύτως ὡς ἀποθ., Λουκ. Ὀκῦπ. 153.

δειλαίως, α, ὄν, ἀλλὰ θηλ. δειλαίος ἐν τῷ Συλλ. Ἐπιγρ. 6296. 7·— ἐκτεταμένος τύπος τοῦ δειλός (ὁ ἴδε), ταλαίπωρος, τεθλιμμένος, δυστυχής, μηδαμινός, οὐδαμοῦ παρ' Ὀμ., ἀλλὰ συγγόν παρὰ τραχ., τὸ πλείστον ἐπὶ προσώπων, Δισχύλ. Πρ. 580, κτλ.· ὠσαύτως,

δ. χάρις, θλιβερά αγαθότης, ὁ αὐτ. Χο. 517· δ. σποδός, μηδαμινή τέραξ, Σοφ. Ήλ. 758· δ. ἀλλήλων, εὐα ὁ αὐτ. Ο. Κ. 513, Ἄντ. 1311 γῆρας Εὐρ. Ἐκ. 157.—Λέξις Ἄπτ. καὶ τὸ πλείστον ποιητ. ἐν χρήσει παρὰ τῷ Λυσ. 170 22, Αἰσχίν. 24. 32. [Ἡ παραλήγουσα εἶναι βραχέεια ἐν Σοφ. Ἄντ. 310, Ήλ. 849, Εὐρ. Ἰκέτ. 279, Ἄριστοφ. Ἰππ. 139, Σηξ. 165, κτλ.]

δειλαιότης, ητος, ἡ, ἀθλιότης, ἐλεεινότης, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ἰππ. 1148.

δειλακρίων, ωνος, ὁ, δειλός· ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ σημασίας θωπευτικῆς, ὁ καυμένος, Ἄριστοφ. Εἰρ. 193, Ὀρν. 143.

δειλ-ακρος, α. ον, λαν οἰκτρός, ἡ οἴκτου ἄξιος, Ἄριστοφ. Πλ. 973, Ποιητής ἐν Ήγκ. Λυρ. Ἑλλ. σ. 882.

δειλανδρέω, εἶμαι δειλός, ἄνανδρος, Ἰώσηπ. Μακκ. 10.

δειλ-ανδρος, ον, ἄνανδρος, Ἀρκιδ. σ. 74. 24, καὶ παρὰ μεταγ. ὁπτινες ὁσαύτως μεταχειρίζονται τὸ οὐσιαστ. **δειλανδρία**, ἡ, καὶ **δειλανδρησις**, ἡ, καὶ **δειλανδρισμός**, ὁ.

δειλαρ, ατος, τὸ, = **δειλαρ**. Καλλ. Ἄποσπ. 458.

δειλη, ἡ, τὸ μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας, ἔσεται ἢ ἡώς ἢ δειλη ἢ μέσον ἡμέρα Ἰλ. Φ. 111· τὸ μετὰ μεσημβρίαν μέρος τῆς ἡμέρας ἦτο διηρημένον εἰς πρόωμον καὶ ὄψιμον (πρωΐα καὶ ὄψια), περὶ δειλην πρωῖην γενομένην Ἰπρόδ. 8. 6· δειλης ὄψις ὁ αὐτ. 7. 176, Δημ. 1301. 28· περὶ δειλην ἤδη ὄψιαν Θουκ. 8. 26· (μεταγεν., περὶ δ. ἐσπέραν Ἡρωδιαν. 3. 12).

2) αὕτη ἡ διάκρισις συγχρότων δὲν ἐτηρεῖτο (ἐναντίον τοῦ κανόνος τοῦ Θωμ. Μ. καὶ Μοῦρ.), καὶ δειλη ἦτο ἐν χρήσει μόνον, ὅπως δηλώσθη τὸ μετὰ μεσημβρίαν διάστημα, ὅτλ. τὸν χρόνον ἀκριβῶς μετὰ τὴν μεσημβρίαν, δειλη δὲ τέμνεται ὀπίωρα Σοφ. Ἄποσπ. 239· ἤδη ἦν μέσον ἡμέρας . . ἡνίκα δὲ δειλη ἐγένετο Ξεν. Ἀν. 1. 8. 8· ἀμφὶ δειλην, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὄψε (ἄρα κατω.). αὐτόθι 2. 2, 14· περὶ δειλην Ἰπρόδ. 9. 101, Θουκ. 4. 69, 103· ἀπὸ δειλης, ὡπὸ τὸ ἀπόγευμα, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 8, 3· τῆς δειλης, ἐν καιρῷ τοῦ μετὰ μεσημβρίαν μέρους τῆς ἡμέρας, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 10· ἀλλ' ὡσαύτως,

6) τὸ δεύτερον μέρος τοῦ μετὰ μεσημβρίαν χρόνου τῆς ἡμέρας, ἐσπέρα, δειλινόν, τῆς ἡμέρας ὅλης διήλθον . . ἀλλὰ δειλίας ἀφίκοντο αὐτόθι 3. 3, 11· ἡνίκα ἦν δ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τῆς νυκτός, αὐτόθι 3. 4, 34, πρὸλ. 4. 2, 1., 7. 2, 16· μέγρη δειλης ἐξ ἐωθινοῦ ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1. 1, 5, πρὸλ. 4. 1, 22· μέγρη καὶ δειλης, ἐνωρίς τὸ πρωὶ καὶ ἄργα τὴν ἐσπέραν, Ἄριστ. Ἄποσπ. 488· πρὸς τὴν δειλην ὁ αὐτ. Πρωβλ. 26. 33· δειλην μόνον, Θεόκρ. 10. 5.

3) παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, πᾶν μέρος τῆς ἡμέρας, π. χ. πρὸ δειλης ἐφωσ, ἐνωρίς τὸ πρωὶ, Συνέσ. 159C· περὶ μεσημβρίαν δ., περὶ τὸ μεσημέρι, Ἄγ. Τάτ. 3. 2. (Ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. φρονεῖ ὅτι τὸ δειλη εἶναι ἕτερος τύπος τοῦ εἴλη, ἡ θερμοτάτη ὥρα τῆς ἡμέρας).

δειλία, ἡ, τὸ νὰ εἶναι τις δειλός, φόβος, ἄνανδρία, Ἰπρόδ. 1. 37, Σοφ. Ο. Τ. 536, κτλ.· δειλῖνον ὀφλεῖν, κατηγορεῖσθαι ἐπὶ ἄνανδρίᾳ, Ἰπρόδ. 8. 26· δειλιάς ὀφλεῖν (ἐνν. δίκην) Ἀνδοκ. 10. 21· ἔνοχος δειλιάς (ἐνν. δίκην) Λυσ. 140. 1. μεταξύ δειλιάς καὶ θρασύτητος κείται ἡ ἀνδρεία Ἄριστ. Ἡ. Ν. 3, 9.

δειλαιῖνω, κάμνω τινὰ νὰ φοβῆται, Ἐβδ. (Δευτ. κ' , 8).

δειλαίσις, εως, ἡ, τρόμος, φόβος, ἔκλειψις τοῦ θάρρους, ἄνανδρία, Πλούτ. Φαβ. 17.

δειλαῖω, φοβοῦμαι, Διόδ. 20. 78· συνηθέστερον ἐν τῷ συνθέτῳ ἀποδειλ-.

δειλινός, ἡ, ὄν, (δειλή) συνηρ. ἀντὶ δειλερινός, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δειλην, δ. ἄρξαστο Κομ. Ἀνών. 336, πρὸλ. Δουκ. Δημ. Ἐγχαμ. 31· τὸ δ., ὡς ἐπίρρ., ὡς παρ' ἡμῖν, πρὸς ἐσπέραν, ὁ αὐτ. Λεξιφ. 2.

II. τὸ δ. (ἐνν. δειπνον) τὸ πρὸς ἐσπέραν φαγητόν, «δειλινό», Ἀθῆν. 418B.

δειλο-κάρδιος, ον, δειλός, ἄτολμος, Βυζ.

δειλο-καταφρονήτης, ὁ, = θρασύδειλος, Πτολ. Τετρ. 66.

δειλο-κοπέω, ἐξαπατῶ, ἐκροθῶ, Ἐρμιππ. ἐν Ἀδῆλ. 10.

δειλομαι, ἀποθ. (δειλή) κλίνω πρὸς ἐσπέραν, δειλετό τ' ἡ-λιος, ὁ ἥλιος ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν Ὀδ. II. 289· οὕτως ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνεγίνωσκεν ἀντὶ δύσατο, — ἐπειδὴ ἐκ τῶν συμφοραζομένων γίνεται ὄγλον ὅτι ὁ ἥλιος ἀπέειπε τῆς δύσεως.

δειλομαι, Δωρ. ἀντὶ βούλομαι, Ἐπιγρ. ἐν Hell. J. 63.

δειλοδομαι, παθ., φοβοῦμαι, Μακκ. 1. 16, διάφ. γραφ. ἐν Διοδ. 20. 78.

δειλο-ποιός, ὄν, ὁ κάμνων τινὰ δειλόν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 1030.

δειλός, ἡ, ὄν, (δέος). I. ἐπὶ προσώπων. ἄνανδρος, «φοβι-ταιήρης», ἄψυχος, ἀντιθετὸν τῷ ἄλκιμος, Ἰλ. Ν. 278· ἐντεῦθεν, κατὰ τὴν ἡρωικὴν ἐποχὴν, φαῦλος, πρόσχυρος, μηδαμινός, Ἰλ. Α. 293· δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαί Ὀδ. Θ. 351, ἔνθα ἴδε Nitzsch· καὶ ὡσαύτως, ἀντιθ. τῷ ἐσθλός, καὶ κατὰ πολλὸ ὅμοιον τῷ κακός, πρόσχυρος, ἐκ ποταπῆς γενεᾶς, Ἡσ. Ἄποσπ. 55· ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν Εὐπολ. Χρυσ. γεν. 14· ἴδε ἐν λ. ἀγαθός I. 1· — δειλός τινας, φοβούμενος ἀπὸ τινος . . Ἀνθ. Π. 9. 410· οὕτω μετ' ἀπαρ., αὐτόθι 6. 232.

2) συνηθέστερον, ἄθλιος, ἀτυχής, ταλαίπωρος, Ὀμ., μετὰ τινος ἐννοίας συμπαθείας, ὡς τὸ Λατ. miser, δειλοὶ βροτοί, δυστυχεῖς θνητοὶ ἰσχνόν παρ' Ὀμ.

ἄ δειλεῖ, δυστυχισμένε! ἄ δειλοὶ, δυστυχεῖτε, κακοβουροὶ! οὕτως, ἄ δειλεῖ ξείνων Ὀδ. Ε. 361· Πατροκλῆος δειλοῖο Ἰλ. Ρ. 670.

II. ἐπὶ πραγμάτων, δυστυχῆς, ἐλεεινός, γῆρας Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 113· τὰ δ. κέρδη Σοφ. Ἄντ. 326· ἔργα, λόγος, κτλ., Θέογγ. 307, Εὐρ. Ἀνδρομ. 757, κτλ.—Οἱ Ἄπτ. μεταχειρίζοντο τὸ δειλός κυρίως ἐν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ· τὸ δὲ δειλαιός μετὰ τῆς δευτέρας. Πρβλ. δεινός.

δειλότης, ητος, ἡ, = δειλία, ἄνανδρία, Ἠσυχ. ἐν λ. δειλίην.

δειλό-φθονος, ου, φθονερός καὶ δειλός ἄμα, Πολέμ. Φυσ. σ. 210. (ἀμφίβολ.).

δειλό-ψυχος, ον, ὀλιγόψυχος, δειλός, Ἰώσηπ. Μακκ. 8. 16.

δεῖμα, τὸ, (δείω) φόβος, τρόμος, κατάπληξις, δεῖμα φέρων Δαναοῖσι Ἰλ. Ε. 682· δεῖματα πάλλων Σοφ. Ο. Τ. 153· δεῖμα λαμβάνει τινὰ Ἰπρόδ. 6. 74· ἐς δεῖμα πεσεῖν, ἐν δεῖματι κατε-στάναι ὁ αὐτ. 8. 118, 36· — πλ., Σοφ. Ἰλ. 626, Ο. Τ. 294· φόβοι καὶ δ. Θουκ. 7. 80, κτλ. II. ἀντικείμενον φόβου, τρόμος, κατάπληξις, ὡ πῦρ οὐ καὶ πᾶν δ. Σοφ. Φ. 927· ἐκ δ. τοῦ νυκτέρου ὁ αὐτ. Ἰλ. 410· ἀντιπάλαιος δ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλαν. 343· — ἰδίως κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Πρ. 691, Χο. 524· δειμάτων ἄγῃ, τρομεραὶ πληγαὶ ἢ τέρατα, αὐτ. 586· δεῖματα θηρῶν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 700· πρβλ. νυκτέφοιτος.

δειμαῖνω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα. (μέλλ. **δει-μανεῖ** ἐν Αἰσχύλ. Εὐρ. 519 εἶναι ἄπλως εἰκασία· καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἐκδοτῶν προτιμῶσι τὴν τοῦ Dobree — δεῖ μένειν)· — εἶμαι ἐν φόβῳ, ἐν καταπλήξει διατελω, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 404, Ἰπρόδ. 3. 51, κτλ. — Συντάσσ. ὡς τὸ δείω· ἀπολ., Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 404, Σοφ., κτλ.· περὶ τινι, ὑπὲρ τινος Ἰπρόδ. 3. 35., 8. 140· ἀμφὶ τινι Σοφ. Ο. Κ. 492. 2) ἐπομένως ἐξηρητημένης προτά-σεως δια τοῦ μή . . , Θέογγ. 541, Ἰπρόδ. 1. 165, Σοφ. Τρ. 481. 3) μετ' αἰτ., φοβοῦμαι τι, Ἰπρόδ. 1. 159· πάντα δ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 600, πρβλ. Πρ. 41· — μετὰ συστοίης αἰτίας, δεῖμ' ὁ δειμαίνεις Εὐρ. Ἀνδρ. 868· — παθ., εἶμαι φοβισμένος, Κόντ. Σμ. 2. 499.

δειμαλέος, α. ον, δειλός, πλήρης φόβου, Μόσχ. 2. 20, Ἄριστ. Φυσιογ. 6. 2. — Ἐπίρρ. — ἔως Χρησμ. Σιδυλ. 1, σ. 176.

II. φοβερός, ἐμπαιῶν φόβον, Βατραχομ. 289, Θέογγ. 1124.

δειματήρος, ἄ. ὄν, πλήρης φόβου, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. σ. 181.

δειμάτιος, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ ἐκφοβῶν, Διον. Ἄλ. 6. 90.

δειματόεις, εσσα, εν, πεφοβισμένος, κατεποτημένος, Ἀνθ. Π. 9. 244.

δειματο-ποιός, ὄν, προξενῶν φόβον, Σχ. Εὐρ. Ἐκ. 69 (πρβλ. δειματόεις).

δειματό-στάγης, ἐς, (στάζω) στάζων τρόμον, πλήρης τρόμου, Αἰσχύλ. Χο. 842· ἀλλ' οἱ πλείστοι τῶν ἐκδοτῶν ἀπεδέξαντο τὴν τοῦ Stanley διόρθωσιν αἱματοσταγής.

δειματώω, ἐκροθῶ, Ἰπρόδ. 6. 3, Ἄριστοφ. Βατρ. 144. Παθ., ἐκφοβοῦμαι, Αἰσχύλ. Χο. 845, Σοφ. Ἄποσπ. 147, Εὐρ. Ἀνδρ. 42, κτλ., Πλάτ. Ἀξ. 370A.

δειματώδης, ες, (εἶδος) τρομερός, φοβερός, Ἠσυχ.

δεῖμος, ὁ, (δέος) φόβος, τρόμος· ἐν τῇ Ἰλ. ἀεῖποτε προσωποπ., παριστάναι δὲ ὡς ὑπ' αὐτοῦ συνοδουόμενοι Φόβος, Ἐρις, Γοργώ, κτλ., ὡς Ἰλ. Δ. 440, πρβλ. Α. 31., Ο. 119· κατὰ τὸν Ἡσ. Θ. 934, υἱὸς τοῦ Ἄρεως.

δεῖν, ἀπαρέμφ. τοῦ δέω, ἴδε ἐν λ. δεῖ. 2) συνηρ. οὐδ. μετοχ., ἴδε δεῖ III. (ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρτα. σ. 183 κέξ.).

δεῖνα, ὁ, ἡ, τὸ, γεν. δεῖνος, δοτ. δεῖνει, αἰτ. δεῖνα· ἀλλ' ἐνίοτε ἄκλιτον (ἴδε τὰ κατωτ. μνημονοούμενα χωρία) ὀνομαστικῆ τις δεῖν, ὁ, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Σωφρωνοῦς ὑπὸ Ἀπολλ. π. Ἀντων. 335C, πρβλ. Ἰω. Ἀλεξ. τοικι. παραγρ. 25· γενικὴ δὲ καὶ δοτ. τὸ δει-νατος, τῷ δεῖνατι ἀναφέρονται ὑπὸ Ἀπολλ. αὐτ. 336: — τοιοῦ-τός τις, «ένας κ' αἰποιός», ὃν δὲν θέλει τις ἢ δὲν δύναται νὰ ὀνομάσῃ, «ὁ τάδε», ἀεῖποτε μετὰ τοῦ ἄρβρου, ὁ δεῖνα Ἄριστοφ. Βατρ. 918, κτλ.· τὸν δεῖνα τὸν τοῦ δεῖνα ἄκαυτ. Θεσμ. 622· ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσαγγέλλει Δημ. 167. 25· ἂν ὁ δ. ἢ ὁ δ. εἴρη ὁ αὐτ. 27. 11· ὁ δ. καὶ ὁ δ. Ἄριστ. Ρητ. 3. 15. 5· τὸ δ., κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τὸ πέος, Ἄριστοφ. Ἀγ. 1149, πρβλ. Σχόλ. Λουκ. Δι. Κατηγ. 23· τὸ δ. δ' ἐσθλεις· «πρώγεις τὸ δεῖνα ψάρι;» Ἀντιρ. Κουρ. 2· κατὰ γεν., ἐμός 3, 5· δοτ., τῷ δεῖνι μεμφόμενος Δημ. 488. 23, πρβλ. 982. 25· — πληθ. οἱ δεῖνες ὁ αὐτ. 756. 13· τῶν δεῖνων ὁ αὐτ. 489. 12. II. τὸ δεῖνα εἶναι ὡσαύτως ἐν χρή-σει παρὰ κοιν., ὅταν αἰρινιδίως ἐπέργηται εἰς τὸν νοῦν τινος νὰ ἐρω-τήσῃ ἢ νὰ ὑπομνήσῃ τι, ὅπερ τῶς διεφραγε τὴν μνήμην αὐτοῦ, Ἄριστοφ. Σηξ. 524, Εἰρ. 268, Ὀρν. 648, Λυσ. 921· καίτοι τὸ δεῖνα ψιθόος ἐστ' ἐξοιστέα, 926· καίτοι τὸ δεῖνα· προσκε-φάλαιον οὐκ ἔχεις.

δεινάζω, εὐρισκῶμαι ἐν δυσκολίαις, ἐν δεινοῖς, Ἐβδ. (2 Μακκ. δ', 35).

δεινοάς, ἄδος, ἡ, ὑπόδημα ἀνδρείον ἀπὸ Δεινίου, Ἀθῆν. 471B.

δεινοδείης, ου, ὁ, (βία) φοβερός ἰσχυρός, Ὀρφ. Ἀργ. 65.

δεινο-επής, ἐς, ὁ δεινούς λόγους λέγων, Σχ. Ἰλ. Θ. 209.

δεινο-θέτης, ου, δ, (τίθῃμι) πανούργος, κακοποιός, Μόσχ. 7. 7. δεινο-κάθεκτος, ον, δν δυσκόλως τις δύναται νά καθησυχάσῃ ἢ κατάρξῃ, δυσκάθεκτος, 'Ορφ. Ἑγν. 9. 6.

δεινο-λεχτής, ἐς, ὁ ἐν τῷ γάμῳ του δυστυχής, 'Ορφ. Ἀργ. 904. δεινο-λογεῖσθαι, ἀποθ., μεγαλοφώνως παραπονεῖσθαι, δ. ὅτι.. Ἡρόδ. 1. 44· ἀπολ., ὁ αὐτ. 4. 68.

δεινολογία, ἡ, ἐξωτικωμένη περιγραφή, Πολύβ. 33. 5, 3. δεινο-λόγος, ον, = δεινοεπής, 'Αργ. Λεξ. δεινό-μορφος, ον, ἔχων δεινήν μορφήν, Βυζ.

δεινοπάθειω. (παθεῖν) μεγαλοφώνως παραπονεῖσθαι διὰ τὰ παθήματα μου, Δημ. 1023, ἐν τέλ., Πολύβ. 12. 6, 9· ἐπί τινι Διόδ. 19. 75, Πλούτ. 2. 781A.—Τὸ οὐσιαστ. δεινοπάθεια κατακρίνεται ὡς εὐτελες ὑπὸ τοῦ Πολυδ. ζ', 201, πρβλ. Σουῖβ. ἐν λ. τραγωδία.

δεινο-παθής, ἐς, δεινὰ πάσχων, ἢ παθών, μετν. δεινο-πάθησις, εως, ἡ, = δεινοπάθεια, Σχόλ. Λουκιανοῦ Μακροβ. 23.

δεινοπενθής, ἐς, δεινῶς πενθών, Σχόλ. Ἰλ. Ω. 721. δεινο-πεισέω, ἐξογκώνω τὰ πράγματα, εἶμαι ὑπερβολικός, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 23.

δεινο-ποιήσις, εως, ἡ, ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον μεγαλοποιήσις, ἐξόγκωσις, 'Εκκλ. δεινο-πους, δ, ἡ, -πουν, τδ, ὁ φοβερός ἔχων πόδας, Ἀρά δ., (ὡς εἰ ἦτο κύων θηρευτική καταδιώκουσα τὰ ἔχνη του θύματός της), Σορ. Ο. Τ. 418.

δεινο-προσωπείω, ἔχω δεινόν, φοβερόν πρόσωπον, ὑποθ. Εὐρ. Φοιν.

δεινός, ἡ, ὄν, (ἐκ τοῦ δέος, κυρίως δεινός, πρβλ. ἐλεεινός ἐκ τοῦ ἔλεος) — φοβερός, τρομερός, φρικτός, οκλήρις, ἄγριος· αὕτη εἶναι ἡ κυρία σημασία παρ' Ὀμ., ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τε προσώπων καὶ πράγματι, θεός, Χάρυδεις, κλαγγή, ὄπλα, κτλ.· συχνάκις καὶ ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῆς μάχης καὶ τῶν τοιούτων, δεινὸν αὐτεῖν, βροντάν, κραζειν, φωνάζειν, βροντάν φοβερώς, φρικτῶς, Ἰλ.· δεινὸν δέρεσθαι, παπταίνειν, φοβερὰ βλέπειν, περιβλέπειν, Ὀμ.· δεινὰ ἰδών Ἰλ. Ο. 13· ἄλλ' ὡσαύτως, δεινός ἰδέσθαι, φοβερός ἐκ τῶν ἰδῶν τις, Ὀδ. X. 405· δεινὸς μὲν ὄραν, δ. δὲ κλύειν Σορ. Ο. Κ. 141· δεινὸν τῷ ἀκοῦσαι Θουκ. 1. 122· δεινὴ παρά τοις εἰδόνσιν ἡ [βράσανος] Ἀνδοκ. 5. 13· ὡσαύτως ἐπὶ ἡπικριτέρας ἐννοίας, σεβαστός, σεπτός, δεινὴ τε καὶ αἰδέου θεός Ἰλ. Σ. 394, πρβλ. Γ. 172, Ὀδ. Θ. 22, κτλ.—οὕτω δὲ καὶ παρ' ἄλλοις τοῖς μεταγεν. συγγραφ.—Ἀπὸ Ἡρόδ. καὶ ἔφεζις, τὸ δεινόν, κίνδυνος, συμφορὰ, πάθημα· ἀλλά, τὸ δ., ὡσαύτως, πᾶν τρομερὸν πρᾶγμα, Δισχύλ. Χο. 634· φόβος, τρόμος, τειροσ, ὁ αὐτ. Εὐμ. 516· ὅπου τὸ δ., ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ Σορ. Ἀποσπ. 205· πρὸς τὸ δ. ἔρχεσθαι αὐτόθι 322· οὕτω κατὰ πληθ., τὰ δειν' ὄραν ὁ αὐτ. Φ. 504· εἰ δειν' ἔδρασσα, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 11, κτλ.—δεινὸν γίγνεσθαι μὴ .., ὑπάρχει κίνδυνος μήπως .., Ἡρόδ. 7. 157· ὡσαύτως, οὐδὲν δεινολί, μὴ ἀποστέωσιν, οὐδεὶς φόβος, περὶ ἀποστασίας αὐτῶν, ὁ αὐτ. 1. 155, κτλ.—δεινὸν ἐστί, μετ' ἄπαρ., εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ πράξῃ τις, Λυσ. 128. 16· δεινὸν ποιεῖσθαι (οὕτω, δεινὰ ποιεῖν Ἡρόδ. 3. 14), θεωρῶ τι κακόν, «τὸ παίρνω βραρεία», παραπονεῖσθαι διὰ τι, ἄγανακτῶ, βαρέως φέρω, Λατ. aegre ferre, συχνάκις παρ' Ἡρόδ. κτλ.· ἀπολ. ἢ μετ' ἄπαρ., ὡς 1. 127., δ. 41, κτλ.· ὡσαύτως, δεινόν τι ἔσχε αὐτόν, μετ' ἄπαρ., 1. 61· δεινὰ παθεῖν, σπανιώτερον ἐνίκως, δεινὸν π., ὑποφέρειν ἐκ φοβεροῦ, ἀνόμου, ἀδίκου καὶ κυβαρέτου τρόπου· συγν. παρ' Ἀττ., Ἑλλοσλ. Ἀγ. 393· πρβλ.

δεινο-λογεῖσθαι, -παθεῖω, -ποιεῖω, καὶ ἔν λ. σχετλήσις ἐν τέλ.—Οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐπιερρ., δεινῶς φέρειν Ἡρόδ. 2. 121, 3· δ. ἔχειν, εὐρίσκεισθαι ἐν δυσκολίαις, Ἀντιφών 111. 34, Σεν. Ἀν. δ. 4, 23· δεινῶς διατεθῆναι τυπτόμενος Λυσ. 98. 38.

II. εἰς ταύτην τὴν ἐννοίαν προστίθεται ἐννοικί τις δυνάμειος ἢ ἰσχύος, θαυμασιῶς ἰσχυρός, ἰσχυρός, δυνατός διὰ καλὸν ἢ διὰ κακόν· ἐντεῦθεν συχνάκις παρ' Ὀμ. ἐπὶ τῶν θεῶν ἄνευ τῆς ἐννοίας τοῦ φοβεροῦ· οὕτω, δεινὸν σάκος, ἡ ἰσχυρὰ ἀσπίς, Ἰλ. Η. 245· καὶ ἀκαλούθως ἀπλῶς, θαυμάσιος, θαυμαστός, παράδοξος, τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἢ θ' ἐμίλια, ἡ συγγένεια καὶ ἡ συναναστροφή ἔχουσι παράδοξον δύναμιν, Δισχύλ. Πρ. 39· δ. τὸ κοινὸν σπλάγγχον ὁ αὐτ. Ἰκτίε. 1031, πρβλ. Σορ. Ἀντ. 333· δ. ἡμερος, ἔρωσ, δέος, κτλ., Ἡρόδ. 9. 3, κτλ.· οἰκτος Σορ. Τρ. 298, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως ἐν τῇ φράσει δεινὸν ἂν εἶη, εἰ .., θὰ ἦτο παράδοξον .., ὡς Εὐρ. Ἐκ. 592· δεινότερον μὴ .. Ἀνδοκ. 23. 34.—Ἐπιερρ. δεινῶς, θαυμασιῶς, καθ' ὑπερβολήν, ὡς τὸ ἀνθῶς παρ' Ὀμ.· δ. μέλας, ἀνδρὸς Ἡρόδ. 2. 76, 149· δ. ἐν φυλακῇσι εἶναι ὁ αὐτ. 3. 152· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., δ. πῶς εἰμ' ἐπιλήρημον Μεταγ. Αὐρ. 3, κτλ.

III. ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἰσχυροῦ, θαυμασιῶς, μετέβη ἡ λέξις εἰς τὴν τοῦ ἱκανοῦ, ἐπιτηδεύου, ἐμπειροῦ, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 5. 23, ἀνὴρ δεινός τε καὶ σοφός· ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεῦς, γλώσση .. δεινοῦ καὶ σοφοῦ Σορ. Φ. 440, πρβλ. Ο. Κ. 806· πρβλ. Ἀντιφώντα 116. 33, Δυσ. 109. 20—αὕτη ἡ σημασία ἐγένετο κοινὴ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος, ἴδε Πρωταγ. 341B· ἰθὺς ἐπὶ πρακτικῇ ἱκανότητι καὶ ἐμπειρίᾳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σοφός, Φαῖδρ. 245C,

Θαιτ. 164D.—συγν. μετ' ἄπαρεμφ., δεινὸς εὐρεῖν Δισχύλ. Πρ. 59· δεινὸν πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 312· δεινὸς λέγειν, ἐμπειρὸς εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ, ἱκανὸς εἰς τὸν λόγον, Σορ. Ο. Τ. 545, κτλ.· (δ. εἰπεῖν εἶναι σπάνιον, Δημ. 502. 28, ἔθλα ἴδε Wolf Lept. σ. 370)· δεινὸς φαγεῖν Ἀριστορ. Νερ. 243· δεινὸς πράγμασι χρῆσθαι Δημ. 10. 3, κτλ.· αἰ εὐπράξια δεινὰ συκρῦσαι τὰ θνεῖδη, ἔχουσι ἀξιοθαύμαστον δύναμιν νὰ .., ὁ αὐτ. 23. 27.—ὡσαύτως μ. αἰτ., δεινὸς τὴν τέχνην Ἀριστορ. Ἑκκλ. 364, Πλάτ. Εὐθύδ. 304D· δ. περὶ τι ἢ περὶ τίνος ὁ αὐτ. Πολ. 405C, Ἰων. 531A· δ. ἀμφὶ τι Ἀρρ. Τακτ. 14, ἢ ἐν τινι Τιμοκλ. (Ἀθῆν. 341F), ἢ κατὰ τι Διδ. Π. Γ. 3, 1, ἢ εἰς τι Ἀριστοφ. Βατρ. 968—ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 13, δεινός εἶναι ἀνθρώπος εὖσει ὄξυς καὶ εὐρυς, ὅστις διὰ καλῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ γείνη φρόνιμος, διὰ δὲ κακῆς πανούργος· μάλιστα τὸ δεινός συχνάκις σημαίνει ὑπὲρ τοῦ δέου εὐρυς, Πλάτ. Εὐθύδρ. 3C· δ. ὑπὸ πανουργίας ὁ αὐτ. Θαιτ. 175D.—Ἐπιερρ. δεινότερος, Σχ. εἰς Ὀμηρον καὶ δεινοτάτως Χρησμ. Σιδ. Β. 291.

δεινός, γεν. τοῦ δεινα, ὁ ἴδε. δεινός, ὁ, = δίνος, ἀγγεῖον στρογγύλον. 1) ποτήριον, Ἀθῆν. 467D. 2) στρογγύλος ποδονιπτήρ, παρὰ τοῖς Κυρηναίοις, αὐτόθι, Φιλῆτ. 42, Στράτις Μηδ. 2. II. στρογγύλον ἔδαφος διὰ χορῶν ἢ ἀλόμισμα, Διονύσι. Κωμ. Σωφ. 1· ἴδε Ἀθῆν. 467D κτλ., Εὐστ. 1207. 14.

δεινοσμός, ὁ, φυτόν, κόνουζα Διοσκ. 3, 136. δεινοθέτης, ητος, ἡ, (δεινός) φοβερότης, Θουκ. 4. 10· τραχύτης, αὐστηρότης, τὸ ἄκαμπτον, νόμιμον ὁ αὐτ. 3. 46, πρβλ. 59.

II. εὐσική ἱκανότης, δεξιότης, εὐρυία, πανουργία, Δημ. 275. 28, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 13· ἀντίθ. τῷ ἀλήθειαι, Ἀντιφών 129, ἐν τέλει· ἴδιως παρὰ ῥήτορας, Θουκ. 3. 37, Δημ. 307. 27., 318. 9· ἢ ἐν τοῖς λόγισι δ. Ἰσοκρ. 1D.

δεινώω, ποιῶ τι δεινόν, ἐξογκώνω, μεγαλώνω, παριστάνω ἐπὶ τὸ μείζον, ἐπὶ τὸ μείζον πάντα δεινώσασ Θουκ. 8. 74· δεινώσας τὰς συμφορὰς Πλούτ. Περικλ. 38.

δεινωπός, ὄν, = δεινώψ, Ἠσ. Ἀσπ. Ἡρ. 250. δεινώσις, εως, ἡ, (δεινώω) ἐξόγκωσις, ὑπερβολικὴ μεγαλοποίησις, Πλάτ. Φαῖδρ. 272A, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 10., 24, 4. II. δ. εὐρύτων, τὸ συναρροῦσθαι, τὸ συσπᾶν τὰς ὀφρῆς, Ἰππ. Ὀξ. 391.

δεινώψ, ὄπος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀγρίους, φοβερούς ὀφθαλμούς, ἐπὶ τῶν Ἐριώνων, Σορ. Ο. Κ. 84. δεῖξις, εως, ἡ, (δείκνυμι) τὸ δεικνύσαι, τρόπος ἀποδείξεως, ἐκ τῶν σημειῶν Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 6, πρβλ. Ἀν. Πρ. 1. 15, 3, κ. ἄλλ. 2) ἀπόδειξις, δείγμα, σημεῖον, δ. ἀνδρὸς εὐσας παρέχεσθαι, δ. εὐνοίας Ἡρωδιαν. 1. 15., 2. 3. II. φανέρωσις, ἀποκάλυψις, ὡς τὸ ἐπιδείξεις, Μάχων παρ' Ἀθῆν. 245E.

δειτός, τδ, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ δέος (ὡς κλέος ἀντὶ κλέος), χλωροὶ ὑπαὶ δειτός Ἰλ. Ο. 4. δειπνάρειον, τδ, ὑποκορ. τοῦ δειπνον, Δίφιλ. Πελ. 1, Ἀνθ. Π. 11, 10.

δειπνεύω, = δειπνίζω, Συλλ. Ἐπιερρ. 2719. δειπνέω, μέλλ. -ήσω, Ἀριστορ. Εἰρ. 1084, Σεν., -ήσομαι Διόδ. 11. 9, Πλούτ.· ἀόρ. ἐδειπνήσα, Ἐπ. δειπνήσα Ὀδ.· πρβλ. δεδειπνήσα Ἀριστορ., κτλ.· Ἀττ. συγκεκομ. α' πληθ. δεδειπνησμεν Ἀλεξ. Κουρ. 31, Εὐθύδρ. Πρωκρ. 2· ἄπαρ. δεδειπνήσαναι Ἀριστορ. Ἀποσπ. 78, 423, πρβλ. Ἀθῆν. 422E· Ἐπ. ὑπερσυντ. δεδειπνήσειν Ὀδ. Ρ. 359· πρβλ. παραδειπνέω. Τρώω, λαμβάνω ἐκ τοῦ φαγητοῦ, Ὀμ. (ἴδε ἐν λ. δειπνον)· παρ' Ἀττ. ἀσίτους = τρώω τὸ κύριον φαγητόν τῆς ἡμέρας· μόνον ἄπαρ παρὰ Τραγῶ, δειπνεῖν Εὐρ. ἐν Ἀδῆλ. 160· δ. τὸ ἀριστον, χρησιμοποιοῦ τὸ ἀριστον κατὰ τὴν ὄραν τοῦ δειπνοῦ, τὸ πρόγευμα ὡς γεῦμα, Σεν. Κύρ. 1. 2, 11· δ. παρὰ τιμὴ, μετὰ τίνος, εἰς τὴν οἰκίαν τίνος, Ἀντιφών 113. 24· ἐν πρυτανείῳ Ἀνδοκ. 7. 13. 2) μετ' αἰτιατ., δ. ἄρτον, τρώω ἄρτον διὰ δειπνον, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 440· οὕτω, δ. μοσχίον Ἐριππ. Ὀμ. 1. 12· κοτύλην μίαν Ἀλεξ. Ταραντ. 1. 17· δ. τῶν ἀλλότρια, ἐπὶ τῶν παρασίτων, συγν. παρὰ κωμ., ὡς θεόπομπ Ὀδ. 3, Εὐθύδρ. Ὀδ. 1· ὡσαύτως, δ. ἀπὸ τίνος Ἀριστοφ. Πλ. 890.

δειπνήσας (οὐχὶ δειπνήσας), ὁ, ὦρα τοῦ δειπνοῦ, Ὀδ. Ρ. 170· Σχ. αὐτόθι· ὄψιμος μὲν (δειπνήσας) τὸ δειπνον, βαρυντόως δὲ (δειπνήσας) ὁ καιρὸς τοῦ δειπνοῦ, ἴδε Spitzn. Exc. XXX. εἰς Ἰλ.)

δειπνήστριον, τδ, αἶθουσα τοῦ δειπνον, Πλούτ. Λουκούλ. 41, Συλλ. Ἐπιερρ. 5168, Ἰώσηφ. Ι. Π. 2, 8, 5.

δειπνήτης, οὔ, ὁ, ὁ δειπνῶν, συνδακτυμῶν, σύνδειπνος, ὁμοστράπετος, Πολύβ. 3. 57, 7.

δειπνήτικος, ἡ, ὄν, ἀγαπῶν νὰ δειπνῇ, Ἀνάξικπ. Ἐγκλ. 1. 36· ἐπιστολαὶ δ., ἐπιστολαὶ μαγειρικαί, Ἀθῆν. 128A.—Ἐπιερρ. -κῶς, ὡς μάγειρος, μαγειρικῶς, τεχνιτικῶς, Ἀριστοφ. Ἀγ. 1016.

δειπνίζω, Ἀττ. μέλλ. -ιῶ. Δίφιλ. Ἠαρ. 3· ἀόρ. ἐδειπνισα, Ἡρόδ., Ἀττ., ἴδε Ὀδ. ἔθλα κατωτ.—φιλέω, ἐσιῶ, κατέπεφεν δειπνίσσας Ὀδ. Δ. 535· δειπνίζοντες Ξέρξης Ἡρόδ. 7. 118· δ. τὴν πλῆν ὄλην Συλλ. Ἐπιερρ. 1395· ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτιατ., δ. τινὰ δειπνον, παρέχω εἰς τινὰ δειπνον, Μάτρων παρ'

Ἄθην. 134D. — Παθ., βράς δεδειπνισμένων θεατῶν (κοινῶς -άτρων), ἐπικρότησιν θεατῶν διεφθαρμένων διὰ δειπνῶν, Πλούτ. 2. 92E.

δειπνίον, ου, τό, ὑποκορ. τοῦ δεῖπνον, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 407. δειπνιστήριον, τό, (δειπνίζω), ἐστιατόριον, Dittenb. SIG 607, 10.

δειπνίτις, εἶδος, ἡ, θηλ. τοῦ δειπνητικός, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Δίανος. Κ. 69, 28, στολή δ.

δειπνο-θήρας, ου, ὁ, = δειπνολόχος, ὁ κυνηγῶν τὰ δεῖπνα, παράσιτος, Φίλων 1. 665.

δειπνοκλήτοριον, τό, ἡ πρὸς δεῖπνον κλήσις, Βύσταθ.

δειπνο-κλήτωρ, ορος, ὁ, ὁ εἰς δεῖπνον προσκαλῶν, Ἡσυχ.

II. = ἐλέατρος, Ἀρτεμίδ. παρ' Ἄθην. 171B.

δειπνολογία, ἡ, ποιήμα γαστρονομικὸν ὑπὸ Ἀρχεστράτου, Ἄθην. 4E. — αὐτὸς ὁ Ἀρχεστράτος ὀνομάζεται δειπνο-λόγος, τῶν δειπνῶν ποιητής, αὐτ. 29A.

δειπνο-λόχος, η, ον, ὁ παραμονεύων τὰ δεῖπνα, ἐπιδιώκων προσκλήσεις εἰς δεῖπνα, παράσιτος, Ἡσ. Ἐργ. κ. Πμ. 702· πρβλ. βωμολόχος.

δειπνο-μάνης, ἐς, ὁ ἀγαπῶν ἐμμανῶς τὰ δεῖπνα, Τίμων παρ' Ἄθην. 162F.

δειπνον, τό, (ἴδε ἐν λ. δάπτω) — παρ' Ὀμήρῳ ἐνίοτε ἡ μεσημβρινή τροφή, Ἰλ. Α. 85, κέξ.· ἐνίοτε = ἄριστον, ἡ πρῶν ἡ δηλ. τροφή, Β. 378., Κ. 578., Τ. 171, κέξ., Ὀδ. Ο. 94, κέξ., 500· ἐνίοτε = δόρπον, ἡ ἑσπερινή τροφή, Ρ. 176., Υ. 390, κέξ.· πρβλ. Βουτυμ. Λεξ. ἐν λ. δεῖλη 12. Ὁ Nitzsch (Ὀδ. Α. 124) φρονεῖ ὅτι παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ἡ κυρία τροφή, ὅποτεδήποτε καὶ ἂν ἐλαμβάνετο. Παρὰ τοῖς παλ. Ἀετ. βεβαίως ἦτο ἡ μεσημβρινή ἢ ἡ μετὰ μεσημβρίαν τροφή. σῖτον εἰδέναι διώρισα, — ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἰρείσθαι τρίτα Δίσχολ. Ἄποσπ. 181· ἀλλὰ κατὰ τοὺς νεώτερους Ἀετ. χρόνος τὸ δόρπον ἐξέλιπε, καὶ τὸ δεῖπνον κατέστη ἡ μόνη μετὰ μεσημβρίαν ἢ πρὸς ἑσπέραν τροφή, Λατ. coena· ὁ δὲ χρόνος καθ' ὃν ἐγένετο ἐποικίλιε κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς, ἄλλοτε μὲν ἐνωρίτερον, ἄλλοτε δὲ ἠσούτο ἀργά, ὥστε ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ τῶν Γάλλων souper· ἴδε Λεξίκ. τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. coena· συγγνώμης κατὰ πληθ. ὡς τὸ Λατ. epulae, Σοφ. Ο. Τ. 770, Ἡλ. 203, Εὐρ. Ὀρ. 1008. — Φράσεις: ἀπὸ δειπνον, ἀμέσως μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρηθήσονται Ἰλ. Θ. 54· πρβλ. ἀπὸ II. 2· — καλεῖν ἐπὶ δεῖπνον, κεκληθῆσθαι ἐπὶ δ. Εὐθύλ. Οἶδ. 1, Ἀδελ. 1, κτλ.· πρβλ. ἀκλήτος, ἀσύμβολος, κτλ. — δ. παρασκευάζειν Φερεκρ. Δουλ. 1, Ἀδελ. 91, κτλ.· παραθεῖναι αὐτ. 50· ποιεῖν Διονύστ. Θεσμ. 1. 4· — πρβλ. συμφορητός. 2) καθόλου, τροφή, ζωοτροφία, ἵπποσιναῖδεῖπνον δότε Ἰλ. Β. 383· ὄρνισι δεῖπνον Δίσχολ. Ἰκέτ. 801, κτλ.

δειπνοποιεῖω, παρέχω δεῖπνον, Ἀκλιφρων 2. 1. — Μέσ., δειπνῶ, Θουκ. 4. 103, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 6, κτλ.

δειπνοποιεῖα, ἡ, παρασκευὴ ἢ λῆψις τοῦ δεῖπνον, Διόδ. 17. 37.

δειπνοποιός, ὁ, ὁ παρέχων δεῖπνον, ἐστῶν, Ἄριστ. Μ. Ἠθ. 2. 7, 30.

δειπνός, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ δεῖπνον, Ζωναρ., Ε. Μ. κτλ.· πρβλ. Γρηγ. σ. 22, 772.

δειπνοσοφιστής, οὔ, ὁ, ἐν τῷ δεῖπνῳ περὶ παντοίων ζητημάτων λόγον ποιούμενος· Δειπνοσοφισταί, Ἐπιγρ. τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀθηναίου.

δειπνοσύνη, ἡ, κωμικὸν ἀντὶ τοῦ δεῖπνον, Μάτρων παρ' Ἄθην. 134I· ἴδε Βαστ. Γρηγ. Κ. σ. 772, Hase εἰς Λεον. Διακ. σ. 239.

δειπνοφορία, ἡ, πομπὴ μετὰ προσφορᾶς δεῖπνον εἰς τὰς ἀδελφὰς Ἐβρον, Πλάτωνος καὶ Ἀγραυλόν, Ἰσαί. παρὰ Πολυδ. Γ' 102.

δειπνοφορικὴ πομπή, Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Hermes IV. σ. 203.

δειπνοφύρος, ον, ὁ φέρων τροφήν· ἐπὶ πτηνῶν, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 18, 1., 34, 2. II. ὁ φέρων προσφορὰς ἐδεσμάτων (πρβλ. ὁσχοφρία), Λυσ. παρὰ Πολυδ. Γ' 102, Πλούτ. Θσμ. 23· πρβλ. τὸ προηγ.

δειράδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δεῖρη I. 2, Πολυδ. Β' 235.

δειράτιος, α. ον, ὀρεινός, βουνώδης, ἀπόκρημνος, Λυκόφρ. 994.

δειράς, ἄδος, ἡ, ἡ ῥάχις σειρᾶς ὀρέων, ὅμοιον τῷ αὐχίνῳ καὶ λάφῳ (ἄ ἴδε). Ὀμ. Ὑμν. Ἄπ. 281, Σοφ. Δι. 695· περὶ τοῦ ἰσμοῦ τῆς Κορίνθου, Πηδ. Ο. 8. 68, I. 1. 11· περὶ τῆς Τραχίνου, Σοφ. Φ. 491 (ἔνθα ὁ Τοῦρ διώρθωσε δειράδα χάριν τοῦ μέτρου). — κατὰ πληθ., Εὐρ. Φων. 206· μεταφ., τέγγει δ' ὑπ' ὄφρῦσι δειράδας, περὶ τῆς ἀπολελυμένης μορφῆς τῆς Νιδῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Σειτύλου, Σοφ. Ἄντ. 832· τοῦτο συνέβαινε μόνον κατὰ τὸ θέρος (Πανσ. 8. 2, 7), δηλ. ὅτε ἡ χιών ἐτήκετο (χιών δ' οὐδαμὰ λείπει Σοφ. ἐνθ' ἄνωστ.). (Πρὸς τὰ δεῖρη, δειράς, πρβλ. Λατ. collum, collis.)

δειρα-αχθής, ἐς, βαρὺς ἐπὶ τοῦ τραχήλου, Ἄνθ. II. 6. 179, ἔνθα ὁ Brunck ἐξ εἰκασίας δειρα-αχθής, πνιγρός.

δειρή, ἡ, ὁ τράχηλος, ὁ λαμβός, Ἰλ. Α. 26, κτλ., Ἠρόδ. 1. 51· Ἀετ. δέρη, ὁ ἴδε. 2) περιδέραιον, Πολυδ. Β' 235. II. κατὰ πληθ. = δειράς, Πινδ. Ο. 3. 48., 9. 89. (Πρβλ. δειράς· ὁ Κούρτ. ὑποθέτει ὅτι ὁ τύπος δέρη (ὅπερ τρεῖς τὸ η παρ' Ἀετ.)

καὶ τὸ Αἰολ. δέρρα, Λατ. dorsum, ὁδηγοῦσιν ἡμᾶς εἰς τινα ἀρχικὸν ἢ πρῶτον τύπον δέραα).

δειρήτης, ου, ὁ, ὁ στρουθός, παρὰ τοῖς Ἡλείοις, Ἄθην. 392A. δειρο-κύπελλον, τό, ποτήριον μετὰ μακροῦ λαμποῦ, Λουκ. Λεῖψ. 7.

δειρο-παῖς, αἰδος, ὁ, ἡ, ὁ γεννῶν ἐκ τοῦ τραχήλου, ὡς ὑπετίθετο περὶ τῆς γαλῆς καὶ τῆς Γοργούς, Λυκόφρ. 843.

δειρο-πέδη, ἡ, πέδη περὶ τὸν τράχηλον, περιδέραιον, Γρηγ. Ναζ. δειρο-τομέω, μέλλ. -ήσω, κόπτω τὸν λαμπόν τιος, ἀποκεταλίζω, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις Ἰλ. Φ. 89, πρβλ. 555, Ὀδ. X. 349.

δείρω, ἴδε ἐν λ. δέρω.

δείς, δέν, ἴδε οὐδέεις ἐν τέλ.

δεῖσα, ἡ, ὑγρασία, ἀκαθαρά, Σουίδ.· δεισαλέος, α, ον, πλήρης ἀκαθαρσίας, ῥυπαρός, Κλήμ. Ἄλ. 297.

δεισ-ἠνωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ φοβούμενος τοὺς ἄνδρας, Δίσχολ. Ἀγ. 154.

δεισιδαιμονέω, ἔχω φόβου· δεισιδαιμονικός, Πολυδ. 9. 19, 1, κτλ. δεισιδαιμονία, ἡ, φόβος τῶν θεῶν, θρησκευτικὸν αἰσθημα, Πολυδ. 6. 56, 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 2737b. 12, Διόδ. 1. 70· ἡ τῶν θεῶν δ. ὁ αὐτ. 11. 89. 2) ἐπὶ κακῆς σημασί. ὡς παρ' ἡμῖν, Θεόφρ. Χαρ. 16, Πολυδ. 12. 24, 5· ἡ πρὸς τὰ ζῶα δ. Διόδ. 1. 83· ἴδε Πλούτ. περὶ Δεισιδαιμονίας· πρβλ. εὐσέβεια.

δεισι-δαίμων, ον, (δειδω) ὁ φοβούμενος τοὺς θεούς ἢ δαίμονας· 1) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὡς τὸ εὐσεβής, ὁ τοὺς θεοὺς φοβούμενος, ὀρθόσος, εὐλαβής, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58, Ἀγασ. 11, 8· δ. εἶναι καὶ φροντίζειν τῶν θεῶν Ἄριστ. Πोल. 5. 11, 25· φίλος θνητοῖς, εἰς τ' ἀθανάτους δ. Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλ. 607. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, πλήρης δεισιδαιμονίας, φανατικός, Θεόφρ. Χαρ. 16· δ. διάθεσις = δεισιδαιμονία (ὁ ἴδε), Διόδ. 1. 62. — Συγμρ. -έστερος, Πράξ. Ἄποστ. ιζ', 22, πρβλ. Διογ. Α. 2. 131· ὑπερθ. -εστατος Λουκ. Ὑπ. Εἰκ. 27. — Ἐπιγρ. -όνως αὐτόθι 7.

δεισι-θεός, ον, = τῷ προηγ., Πολυδ. Α' 21, Πρόκλ. Ὑμ. Μουσ. 12.

δέκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., Ἰλ. Β. 372, Ὀδ. I. 160, κτλ. — οἱ δέκα, δηλ. ἄρχοντες, Decemviri, Λυσ. 172. 26, Ἰσοκρ. 372B· οἱ δέκα [ἐτι] ἀφ' ἠέθης, οἱ ὑπερβάντες κατὰ δέκα ἔτη τὸ 20 τῆς ἡλικίας αὐτῶν (τὸν χρόνον δηλ. τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας), Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 23· τὸ δέκα συντίθεται μετὰ τοῦ ἔν καὶ δῶν: ἔνδεκα, δωδέκα· ἀλλὰ παλαιότεροι καὶ δοκιμοὶ συγγραφεῖς ἔλεγον: τρεῖς καὶ δέκα, τέσσαρες καὶ δέκα, κτλ.· τὸ σύνθετον δεκα-τρεῖς ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Ψευδο-Δημ. 1158. 25., 1162. 21., 1164. 12· δεκα-τέσσαρες, α, Πολυδ. 1. 36, 11, κτλ.· δεκα-πέντε, Διόδ. 2. 13· δεκα-επτὰ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 114, κτλ.· γεν. δέκων, ἐν Ἐπιγρ. Ἰων τῆς Χίου, Röhl JGA 381d, 13, ἐν ἡ κείνται καὶ αἱ γεν. δῶν, τεσσαράκοντων, πεντηκόντων, ἑξηνήκοντων· παρ' Ἡσιόδ. Ε. Η. 696 τριηκόντων. (Πρβλ. Σανσκρ. daśan, Λατ. decem, κτλ., ἴδε ἐν Δδ I· πρβλ. ὡσαύτως δάκτυλος).

δεκά-βαθμος, ον, ὁ ἔχων δέκα βαθμίδας, Φίλων Βυζ. περὶ τῶν Ἐπτὰ Θεσμ. 6.

δεκα-βάμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δέκα βαθμίδας ἢ δικαστήματα, ἐνδεκάχορδε λύρη, δεκαδάμινα τάξιν ἔχουσα Ἰων 3. 1, ἴδε Βεγκ. ἐν τόπ., σ. 427.

δεκάδοσιος, ον, (βουῖ) ἀξίζων δέκα βουεῖς, τὸ δεκ., νόμισμα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Θηρέα, Πλούτ. Θσμ. 25· δεκάδοσιον ἀποτί- νειν, ἔκ τινος νόμου τοῦ Δράκοντος, Πολυδ. Β' 61, ἴδε καὶ Ἡσυχ. ἐν λέξει.

δεκα-γωνία, ἡ, ἡ δεκατῆ γενεά, Λουκ. Ἐρμστ. 77.

δεκα-γραμμάτος, ον, ὁ ἐκ δέκα γραμμῶν συγκείμενος, Ἄθην. 455B· ἀλλ' ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ: ἐνδεκαγρ-

δεκά-γωνον, τό, σχῆμα ἔχον δέκα γωνίας, Πτολ. Ἄστρον. 1, 9.

δεκα-δακτυλιᾶτος, α, ον, ἔχων δέκα δακτύλων μῆκος, Ὀρειθ. σ. 130.

δεκα-δάκτυλος, ον, δέκα δακτύλων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων, βάλανος Ἰππ. 491. 47. 2) ὁ ἔχων δέκα δακτύλους, χεῖρες Δίων Κ. 47. 40.

δεκαδ-ἀρχης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ δεκάδαρχος, Ἰώσηφ. II. 1. 2. 20. 7.

δεκαδαρχία, ἡ, ἡ διοίκησις τῶν δέκα ἀρχόντων, Ἰσοκρ. 63D· παρὰ Ρωμαίους decemviratus, Διον. Ἄλ. 11. 27.

δεκαδ-αρχος, ὁ, = δεκάρχης, ὁ ἀρχων ἐπὶ δέκα ἀνδρῶν, Λατ. decurio, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 14, κτλ. II. τὸ Ρωμ. decemvir, Διον. Ἄλ. 10. 60.

δεκά-δέλτος, ον, ὁ ἐκ δέκα δέλτων (πινάκων) συγκείμενος, νόμος Διον. Ἄλ.

δεκαδέυς, ἔως, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς μίαν δεκαδαρχίαν (decurio), Ξεν. Κύρ. 2. 2, 30.

δεκαδικός, ἡ, ὁν, Λατ. denarius, ἀριθμὸς δ. Γρηγ. Ναζ. — Ἐπιγρ. -ὼς Γρηγ. Νύσσ. σ. 89.

δεκαδοῦχος, ὁ, (δεκάδα, ἔχων) εἰς ἐκ τῶν δέκα, Λυσ. παρ' Ἀρκοκρ.

δεκά-δραχμος, ον, ὁ τιμώμενος δέκα δραχμῶν, Ἄριστ. Οἰκ. 2. 34, 7.
δεκα-δύο, οί, αἱ, τά, μεταγεν. τύπος τοῦ **δωδέκα, δώδεκα, CIA 2. 476, 31, N. Δ.** Ἐκκλ.
δεκά-δωρος, ον, (δῶρον II) ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δέκα παλαμῶν, Ἦσ. Ἐργ. x. Ἡμ. 424, ἴδε καὶ Ἦσυχ. ἐν λέξει.
δεκα-επτά, οί, αἱ, τά, ἴδε ἐν λ. **δέκα**.
δεκαέτηρος, ον, (ἔτος) ὁ δέκα ἔτη μακρός, χρόνος δ., χρονική περίοδος δέκα ἐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 772B.—θῆλ. **δεκαετηρίς** πανήγυρις, ἡ διὰ δέκα ἐτῶν τελομένη, Δίων Κ. 57. 24.—ὡσαύτως **δεκαετηρία**, ἡ, Σουλ. Ἐπιγρ. 8610.
δεκα-ετής, ἐς, ἢ -έτης, ἐς, ὁ δέκα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Ἡρόδ. 1. 114, Ἰππ. Ἐπιδ. 1. 947. II. ὁ ἐκ δέκα ἐτῶν συγκείμενος ἢ ἐπὶ δέκα ἔτη διαρκῶν, πόλεμος Θουκ. 5. 25, 26. Ἰερεὺς δ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3847 m. Πρβλ. **δεκέτης**.—Τινὲς τῶν Γραμμ. δεικνόντων μεταξὺ **δεκαετής** (ἐπὶ ἡλικίας), καὶ **δεκαίτης** (ἐπὶ διαρκείας), καὶ οὕτως ἐν τοῖς **διετής, -έτης, δωδεκαετής, -έτης**, κτλ., Πολυδ. Α'. 54· ἄλλ' ἕτεροι γραμμ. λέγουσιν ἄλλα, καὶ οὐδὲν ὠρισμένον δύναται νὰ βεβαιωθῇ· πρβλ. Λοδ. Φρῦν. 406 κέξ., Chandler Gr. Accents § 703.
δεκαετία, ἡ, διάστημα χρονικὸν δέκα ἐτῶν, Ἄλ. 1. 71, Στράβων 705.
δεκάζω, μέλλ. -άσω (δέχομαι ἢ δέκα), διαφθεῖρω διὰ δῶρων, ἰδίως δικαστῆς, Ἰσοκρ. 169D, Αἰσχίν. 12. 30.—Παθ., δέχομαι δῶρα, δωροδοκῶ, διαφθείρομαι, Λυσ. 182. 28, Πλουτ. Κἀτ. Νεωτ. 44.—ὕπο τοῦ Ἄριστ. λέγεται ὅτι ὁ Ἄνουτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος διαφθεῖρας τοὺς δικαστῆς, Ἄρπ. ἐν λ.
δεκάκις, ἐπίρρ., δέκα φορές, Ἰλ. I. 379, κτλ.—**δεκαπλάσιος, Ἄνθ. Π.** 5. 118.
δεκάκλινος, ον, δυνάμενος νὰ περιλάβῃ δέκα κλίνας (δαιτυμόνων), στέγη δ. Σεν. Οἰκ. 8. 13. II. ἔχων μῆκος δέκα κλινῶν, Ἄριστ. Θανμ. 57.
δεκα-κοτύλος, ον, περιέχων δέκα κοτύλας, Στράβων 145.
δεκακῦμία, ἡ, (κῦμα) δέκα ἀλλεπάλληλα κύματα, τὸ δέκατον (δηλ. κατακαλύπτον) κύμα, φοβερά τρικυμία (fluctus decumanus), Λουκ. Μισθ. Συν. 2· πρβλ. **τρικυμία**.
δεκά-λίτρος, ον, ὁ βαρύνων ἢ ἀξίζων δέκα λίτρας, στατήρ Ἄριστ. Ἀποσπ. 467.—**δεκάλιτρον**, τό, νόμισμα ἰσοδυναμῶν πρὸς δέκα λίτρας, Ἐπιγρ. 6 Αhr., Σώφρων 60 Αhr., Πολυδ. Δ'. 173, Θ'. 81.
δεκά-λογος, ὁ, αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, Ἐκκλ.
δεκά-μαζος, ον, δέκα μαστοὺς ἔχων, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλήν. 406.10.
δεκά-μετρος, ον, ὁ ἐκ δέκα μέτρων συγκείμενος, Σχόλ. Ἄριστορ. Ἰππ. 496, κτλ.
δεκαμηνιαῖος, α, ον, ὁ διαρκῶν δέκα μῆνας, Πλουτ. Νουμ. 12· **-μηνιαῖος**, Τζέτζ. Ἰστ. 2. 192.
δεκά-μηνος, ον, ἔχων ἡλικίαν δέκα μηνῶν, σκύλαξ Σεν. Κυν. 7. 6, πρβλ. Θεοκρ. 24.1. 2) ἐν τῷ δεκάτῳ μηνί, ἢ αἵρεσις ἦν δ. Ἡρόδ. 9. 3· γυνὴ κύει δ. Μένανδ. Πλοκ. 3· τόκος δ. Ἄριστ. π. Ζ. Γ. 4. 10, 4.—οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., αὐτόθι 4. 4, 37.
δεκαμναῖος, α, ον, τὸ ἔπος, Πολυδ. 13. 2. 3.
δεκάμνωσ μων, (μῶν)—ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων δέκα μῶας, Ἄριστορ. Εἰρ. 1224, 1235· **δεκάμνουσιν**, τό, βάρος δέκα μῶων, Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 8.
δεκα-μοιρία, ἡ, δέκα μοῖραι κύκλου, Ἰώσηφ. I. Α. 3. 7, 7.
δεκά-μυρον, τό, μύρον συγκείμενον ἐκ δέκα οὐσιῶν, Ἄλξ. Τράλλ. σ. 118.
δεκα-ἄμφορος, ον, χωρῶν δέκα ἄμφορες (περὶ τὰς 390 λίτρας), κρατήρ Εὐρ. Κύνκλ. 388· πῖθος Σωσῖθ. παρὰ Herm. Πονημ. 1. 55.
δεκαναῖα, ἡ, (ναῦς) στόλος ἐκ δέκα πλοίων, Πολυδ. 23. 7, 4., 25. 7, 1, Διδό. Σ. 14. 103, Στράβων 325.
δεκά-νευρος, ον, δέκα νεῦρα ἔχων, Ὀργ. 2, 1304c (Migne)· πρβλ. **δεκάχορδος**.
δεκανία, ἡ, = **δεκάς**, δεκαδαρχία, decuria, Ἄρρ. Τακτ. 10, Σουλ. Ἐπιγρ. 9228-9.
δεκανικόν, τό, ἐκκλησιαστικὸν δεσμοτήριον, Βυζ.
δεκανός, ὁ, θεοὶ ὠροσκόποι οἱ δεκανοὶ ἔφοροι τῶν γενεθλίων, Γαλην. 11, 797, Ἰάμβλ. Μυστ. 266, 3. 2) βράδουχος, δορυφόρος, Βυζ.
δεκά-παλαι, ἐπίρρ., πρὸ πολλοῦ, πρὸ μακροῦ χρόνου, κωμικὸς τύπος τοῦ παλαιοῦ, ὡς τὸ δωδεκάπαλαι, Ἄριστορ. Ἰππ. 1154, Φιλωνίδ. Ἀδὴλ. 21.
δεκα-πάντε, οί, αἱ, τά, ἴδε ἐν λ. **δέκα**.
δεκαπηχναῖος, α, ον, = τῷ ἐπομ., Γεωπ.
δεκά-πηγυς, υ, δέκα πήγυων μῆκος ἔχων, Ἡρόδ. 9. 81.
δεκαπλασιάζω, μέλλ. -άσω, πολλαπλασιάζω ἐπὶ δέκα, Φιλω. 1. 462.
δεκαπλάσιος, ον, δέκα φορές τόσος, Λατ. decuplus, Ἰππ. Ἄρχ. Ἰηρ. 14, Πλάτ. Πολ. 615B· μ. γεν., κατὰ δέκα φορές μεγαλειότερος, Πολυδ. 22. 5, 15.—ἡ **δεκαπλασία** (ἐνν. τιμῆ), τῆν

δεκαπλάσιαν ἀφαιρεῖν, καταδικάζειν, καταδικάζω εἰς πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ εἰς τὸ δεκαπλάσιον, Δημ. 726. 23, πρβλ. 733. 5.—Ἐπίρρ. -ως Ἰππ. Ἄρχ. Ἰηρ. 10. Ὁσαύτως -πλασίον, ον, Σχόλ. Ὀμ.
δεκά-πλήθος, ον, περικλειῶν δέκα πλέθρα, Θουκ. 6. 102.
δεκά-πληγος, ὁ, καὶ ἡ, αἱ δέκα πληγαὶ τῆς Αἰγύπτου, Σιβυλ. Χρησμ. 11, 31, Βασίλ. 2, 85· τὸ δεκάπληγον Ἰώσηφ.
δεκά-πλοκος, ον, δεκάκις περιτετυλιγμένος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 65.
δεκα-πλόος, ον, συνηρ. -πλοῦς, οὖν, = **δεκαπλάσιος**, Δημ. 726 ἐν τέλ.
δεκά-πολις, ἡ, χώρα ἐκ δέκα πόλεων, Δεκάπολις, Κ. Δ.
δεκά-πους, ὁ, ἡ, -πουσιν, τό, δέκα ποδῶν μῆκος ἔχων, Ἄριστορ. Ἐκκλ. 652.
δεκαπρωτεύσας, μτχ., Ἐπιγρ. Τράλλων, CIG. 2929, 2930, —Θουαῖρων 3490, 3491, 3496.—Ἰωτάκης 4415. (δεκαπρωτεύω).
δεκά-πρωτοι, οί, Λατ. decemprimi, οἱ ἀνώτατοι δημοτικοὶ ἄρχοντες πόλεως τινος, Böckh Σουλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 217.—Ἐντεῦθεν ῥῆμα -πρωτεύω, εἶμαι εἰς ἐξ αὐτῶν, Βυζ.
δεκά-ῤαρχης, ον, ὁ, = **δεκαδῤαρχης**, δεκακένους, Ἡρόδ. 7. 81.
II. ὁ Ρωμαῖος decemvir, Διον. Ἄλ. 2. 14.
δεκαρχία, ἡ, = **δεκαδαρχία**, Σεν. Ἑλλ. 3. 4, 2, κτλ.
δεκάς, ἄδος, ἡ, ὄμιλος ἐν δέκα, Λατ. decuria, Ἰλ. B. 126, Ἡρόδ. 3. 25, Αἰσχύλ. Πέρσ. 340, κτλ.—καθόλου, συντροφία, εταιρεία, ἡς κατὰ σὺ φαίνεται δεκάδος Εὐρ. Τζέτζ. 219· ἢ Ἀττικὴ δ., οἱ δέκα Ἀττ. ῥήτορες, Λουκ. Σκῦθ. 10, πρβλ. Φιλόστρ. 564.
2) Δύκου δεκάς, ἡ συντροφία τοῦ Δύκου τοῦτο τὸ ὄνομα εἰδίδετο ἐν Ἀθήναις εἰς δωροδοκίαντας δικαστῆς, διότι (ὡς ἐλέγετο) οἱ διαφθεῖροντες αὐτοὺς συνεστρέφοντο παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Δύκου ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἐρατοσθ. παρ' Ἄρπ. ἐν λ. II. ὁ ἀριθμὸς δέκα, Ἄριστ. Μεταρ. 12. 8, 17· τέλειον ἢ δ., ἀρχὴ τις Πυθαγόρειος, αὐτόθι 1. 5, 3, πρβλ. Ἀποσπ. 198.
δεκασιμός, ὁ, (δεκάζω) δωροδοκία, διὰ δῶρων διαφθορά, Διον. Ἄλ. 7. 64, Πλουτ. Κἀτ. Νεωτ. 44· κατὰ πληθ., αὐτ. Κικέρων. 29.
δεκά-σπορος χρόνος, ὁ, πάροδος δέκα σπορητῶν, ὁ ἐ. δέκα ἐνιαυτῶν, Εὐρ. Τρω. 20, πρβλ. Ἠλ. 1154.
δεκαστάσιος, ον, δεκαπλάσιον ἔχων βάρος, τὸ χρυσοῖον τοῦ ἀργυρίου δεκαστάσιον Πολυδ. Θ. 76 (κατὰ διόρθ. Bekker ἀντὶ δεκαπλάσιον).
δεκα-στατήρος, ον, ὁ λαμβάνων μισθὸν δέκα στατήρας, Ἄρρ. Ἄν. 7. 23.
δεκά-στεγος, ον, δέκα παύματα ὑψηλός, πύργος Στράβ. 730.
δεκάστρα φύσις, δεκάζουσα, διαφθεῖρουσα φύσις, Ν. Χων. σ. 59.15, (ἐκδ. B.)
δεκά-στύλος, ον, ἔχων δέκα κίονας ἔμπροσθεν, Βιτρούβ. 3. 2, 8.
δεκά-σχημος, ον, ὁ ἔχων δέκα σχήματα, ἐπὶ τινων στείγων, Δράκων 136.
δεκαταῖος, α, ον, ὁ ἐν τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ, Πλάτ. Πολ. 614B· δεκαταῖος δ' ἤδη ὄντος Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 3, 5. II. δέκα ἡμέρας ἡλικίαν ἔχων, βρέφος Λουκ. Ἄλκ. 5.
δεκαταλαντία, ἡ, ποσὸν δέκα ταλάντων, Πολυδ. Θ'. 52.
δεκα-τάλαντος, ον, ζυγίζων ἢ ἀξίζων δέκα τάλαντα, λιθος Ἄριστορ. Ἀποσπ. 264, πρβλ. Μένανδ. Παράκατ. 5.—δίκη δ., διαδικασία, καθ' ἣν ἡ ζημία ὠρίζετο εἰς δέκα τάλαντα, Αἰσχίν. 41. 13.
δεκατεία, ἡ, = **δεκάτευστος**, Πλουτ. Ἄντ. 39.
δεκα-τέσσαρες, α, ἴδε ἐν λ. **δέκα**.
δεκάτευμα, τό, δέκατον, ἡ δεκάτη, Καλλ. Ἐπ. 40.
δεκάτευσσις, εως, ἡ, τὸ λαμβάνειν τὸ δέκατον, ἕνα ἄνδρα ἐκ δέκα, Διον. Ἄλ. 1. 24.
δεκατευτήριον, τό, = **δεκατηλόγιον**, τόπος ἐν ᾧ πληρώνονται τὰ δέκατα, τελωνεῖον, Σεν. Ἑλλ. 1. 1, 22· πρβλ. Böckh Ath. Staatsh. 2. 31, 41.
δεκατευτής, οὗ, ὁ, ὁ τὴν δεκάτην συλλέγων, δεκατηλόγος, τελώνης, Λατ. decumanus, Ἄρπ.
δεκατεῦω, (δεκάτη) λαμβάνω ἢ ἀπαιτῶ τὴν δεκάτην (ὡς φόρον) παρὰ τινος, ὑποχρεῶν αὐτὸν νὰ πληρῶνῃ τὸ δέκατον, τινὰ Δημ. 617. 22· τὰς πόλεις Λυκούργ. 158. 6· τοῦτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ, νὰ ὑποχρεωσῶσιν αὐτοὺς νὰ πληρῶσιν μέρος τι (τὸ δέκατον) εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, Ἡρόδ. 7. 132.—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ὁ τὰ ἐξ ἀγροῦ ὠραία, ἀποδεκατίζω αὐτὰ (ὡς προσφορὰν ἢ ἀπαρχήν), Σεν. Ἄν. 5. 3, 9· καὶ οὕτω, παθ., ἀναγκαίως ἔχει τὰ χρέματα δεκατεῦθῆναι τῷ Δίῳ Ἡρόδ. 1. 89· ἐντεῦθεν παροιμ., ἔλπις ἦν δεκατεῦθῆναι τὰς ὀθῆβας, δηλ. ὅτι θὰ ἐκυριεύοντο καὶ θὰ ὑπεβάλλοντο εἰς δεκάτην, Σεν. Ἑλλ. 6. 3, 20., 5. 35. 2) ἀπολ., εἶμαι δεκατευτής, Ἄριστορ. Ἀποσπ. 392. II. καθιερώω ἢ ἀπαιτῶ τὸν δέκατον ἄνθρωπον, ἐξορίζω τῆς χώρας ἕνα μεταξὺ δέκα, πρβλ. Creuzer Xanth. σ. 178.—ἐν πολέμῳ, λαμβάνω ἕκαστον δέκατον ἄνθρωπον καὶ παραδίδω εἰς θάνατον, Δίων Κ. 48. 42, κτλ., πρβλ. Διον. Ἄλ. 9. 50.—ἐν Ἀππ. Εὐρ. 1. 49, ἀντὶ δεκατεῦοντες πρέπει νὰ ἀναγνώσθῃ δέκα τινάς.
δεκάτη, ἡ, ἴδε ἐν λ. **δέκατος**.
δεκατηλογία, ἡ, ἡ συλλογὴ τῆς δεκάτης, Πολυδ. Δ'. 169.

δεκατηλόγιον, τό, = δεκατευτήριον (ὁ ἴδε), Πολυδ. Η' , 28.
 δεκατηλόγος, ὁ, (λέγω) = δεκατευτής, Δημ. 679. 27.
 δεκατημέριον, τό, (μέρος) τὸ δέκατον μέρος, Πλάτ. Νόμ. 924Α.
 δεκατη-φόρος, ον, ὁ προσφέρων τὴν δεκάτην, ἀπαρχαί Καλλ. εἰς Δῆλ. 278. 2) ὁ λαμβάνων τὴν δεκάτην ('Απόλλων), Πaus. 1. 42, 5.
 δεκατισμός (;) ὁ, = δεκασμός, Θεμιστ. 65.
 δεκάτος, η, ον, (δέκα) "Ομ., ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ καὶ ὡς ἀριθμὸν στρογγύλον, οὕτως εἰπεῖν, 'Οδ. Η. 18, κτλ. II. δεκάτης (ἐνν. μέρος), ἡ, τὸ δέκατον μέρος, πολλοστὸν μέρος, Σίμων. 133 Bgk., 'Ἡρόδ. 2.135, κτλ. τῆ Θεῶ Λυσ.160.14· τὰ ἐκ τῆς δ., ὅτι συνελέχθη ἐκ τῆς δεκάτης, Συλλ. 'Επιγρ.76.7, πρὸλ.1034, κ. ἄλλ.· ἰδίως ὡς φόρος ἐπὶ τῶν πραγματείων πλοίων, Δημ. 475. 5.
 2) δεκάτη (ἐνν. ἡμέρα), ἡ, ἡ δεκάτη ἡμέρα, "Ομ.· ἐν 'Αθήναις, ἡ ἑορτὴ κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, ὅποτε τὸ τέκνον ἐλάμβανε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὴν δ. θύειν, παρατιθέναι εὐωχίαν ἐπὶ τῇ ὀνομασθεσίᾳ τοῦ τέκνου, 'Αριστοφ. "Ορν. 922, πρὸλ. 494, Εὐρ. 'Ἡλ. 645· οὕτω, τὴν δ. ἐστιᾶσαι ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ Δημ. 1016, ἐν τέλ., πρὸλ.1001. 5.
 δεκατό-σπορος, ον, ὁ εἰς τὴν δεκάτην γενεὰν ἀνήκων, υἱὸς 'Ανθ. Η. παράρτ.108.
 δεκαστάδιον, τό, διάστημα δέκα σταδίων, 'Επιγρ. 'Επιδαύρ. Dittenb. SIG 802. 79.
 δεκατώω ὡς τὸ δεκατεύω, λαμβάνω δέκατον παρὰ τινος, τινὰ 'Επιστ. π. 'Εβρ. ζ', 6· ἐν τῷ παθ., πληρῶνω δέκατον, αὐτόθι 9.
 δεκα-τρεῖς, -τρία, ἴδε ἐν λ. δέκα.
 δεκα-τώνης, ον, ὁ, ἐνοικιαστὴς τῆς δεκάτης, 'Αναξίλ. Γλαυκ. 1 (Πολυδ. Θ. , 29).
 δεκατώνων, τό, τὸ δεκατευτήριον, τὸ γραφεῖον τῶν δεκατῶν, 'Αντιφ. 'Αλι. 2.
 δεκάφυιος, ον, (φυή) δεκαπλοῦς, δέκα εἰδῶν, Καλλ. 'Αποσπ. 162, ἐνθα ἴδε Bentl., πρὸλ. διφυῖος.
 δεκά-φύλος, ον, ὁ ἐκ δέκα φυλῶν ἀποτελούμενος, 'Ἡρόδ. 5. 66.
 δεκά-χαλκόν, τό, Λατ. denarius, = δέκα χαλκοί, Πλούτ. Καμ.13.
 δεκαχῆ, ἐπίρρ., εἰς δέκα μέρη, Δίων Κ. 55. 24.
 δεκά-χιλιοι, αι, α, = δεκαχιλίοι, αι, α, 'Α. Ε. 860., Ε. 148· πρὸλ. ἐννεάχιλοι.
 δεκά-χορδος, ον, ὁ ἔχων δέκα χορδάς, λύρα 'Ἰων 'Αποσπ. 3 (ὁ Bgk. ἀναγινώσκει ἐνδεκάχορδον), 'Εβδ. (Ψαλ. λβ', 2, κ. ἄλλ.)
 Δεκέλεια, 'Ἰων. -έη, ἡ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς φυλῆς Ἰπποθωνίδος, 'Ἡρόδ., κλ.— Δεκελεύς, ἔως, ὁ, κάτοικος τῆς Δεκελείας, 'Ἡρόδ. 9. 73· ἐν Ἀττ. 'Επιγρ. καὶ Δεκελειεύς καὶ Δεκελεύς, Meisterh. 42, καὶ 44· ἐπιθ., Δεκελεικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐκ Δεκελείας, ὁ Δ. πόλεμος, ὄνομα διδόμενον εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, 'Ἰσοκρ. 166D, κτλ.— 'Επίρρ. Δεκελεῖθεν, ἐκ Δ., 'Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτ.— εἰδῶν, Λυσ.166. 35— Δεκελειᾶσιν, ἐν Δ., 'Ἰσοκρ.175E· -εἰάζε, εἰς Δ., Στέφ. Β.
 δεκ-ἐμβολος, ον, ὁ ἔχων δέκα ἐμβολα, ναῦς Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 136.
 δεκέμβριος, α, ον, τοῦ δεκεμβρίου, πρὸ εἰδῶν δεκεμβρίων, Διον. 'Αλ. 6, 89· εἰδοῖς δεκεμβρίας Ἰώσηφ. Ι. Α.14.8,5, Πλούτ. 'Ἠθ. 287Α· ὁ δεκέμβριος (μῆν) Διον. 'Αλ. 8, 55, 11, 63, Πλούτ. 'Ἠθ. 268Α καὶ ἄλλοι.
 δεκετηρικός, ἡ, ὄν, Λατ. decennialis, 'Επιγραφή τοῦ ΙΑ' λόγου τοῦ Θεμιστοῦ.
 δεκ-ετηρίς, εἶδος, ἡ, περίοδος ἐκ δέκα ἐτῶν, Δίων Κ. 53. 16.
 δεκ-ετηρίς, ον, = τῶ ἐπομ. Ι, 'Ανθ. Η. 9. 474, Συλλ. 'Επιγρ. 1907bb.
 δεκ-έτης, ον, ὁ, ὁ διαρκῶν δέκα ἔτη, χρόνος Σοφ. Φ. 715, Πλάτ. Νόμ. 682D· θηλ. δεκέτις, Πaus. 4.13,7. II. ἔχων ἡλικίαν δέκα ἐτῶν, Εὐρ. Ἀνθρ. 307· θηλ. δεκέτις, εἶδος, 'Αριστοφ. Λυσ. 644, Πλάτ. Νόμ.784B.— Πρὸλ. δεκαέτης.
 δεκήρης, ες, ὁ ἔχων δέκα κωπας ἢ δέκα σεράς κωπῶν, ναῦς δ., κατὰ τὸ τριήρης, Πολυδ.16. 3, 3., 16, 7, 1, Πλούτ. 'Αντ. 65. (Πρὸλ. τριήρης).
 δεκ-οκτώ, ἀντὶ οκτώδεκα, 'Επιγρ. 'Ελλην. 566.
 δεκομαι, 'Ἰων. ἀντὶ δέχομαι.
 δεκ-ὄργυιος, ἴδε δεκώργυος.
 δεκοτός, η, ον, Αἰολ. ἀντὶ δέκατος, 'Επιγρ. 'Ελλην. 988. 5.
 δεκτός, α, ον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ δέχομαι, ἐν πρέπει νὰ δεχθῆ τις, Λουκ. 'Εβροτ. 74. II. δεκτέον, πρέπει τις νὰ λάβῃ ἢ ἐννοήσῃ, Σερᾶδ. 460.
 δεκτῆρ, ῥος, ὁ, = τῶ ἐπομ., 'Ἠσύχ., Σουίδ.
 δεκτής, ον, ὁ, (δέχομαι) ὁ δεχόμενος, ἐπαίτης, 'Οδ. Δ. 248.
 δεκτικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς δοχὴν ἢ λήψιν, Λατ. carax, τὸ τῆς τροφῆς δ., τὸ μέρος τὸ δεχόμενον τὴν τροφήν, θηλ. ἡ κοιλία, 'Αριστ. Πολ. 4. 4, 8, πρὸλ. 'Ἰστ. Ζ. 1. 2, 3, Γεν. Ζ.1. 20,14, κ. ἄλλ. 2) ἐπιδεκτικὸς τινος, ἐπιστήμης "Ορ. Πλάτ. 415Α· ἐναντιώσεων 'Αριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 4, 7· τῆς ἕξεως ὁ αὐτ. Κατηγ. 10, 10· τῶν αἰσθητῶν ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 1, 19.

3) ἀπολ., ἱκανὸς νὰ δεχθῆ, ὁ δεχόμενος, ὁ αὐτ. Μεταρ. 4. 23, 1, π. Ψυχ. 2. 2,14, Φυσ.7. 4, 8.
 δεκτο, ἴδε ἐν λ. δέχομαι.
 δεκτός, ἡ, ὄν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ δέχομαι, ἐν πρέπει τις νὰ δεχθῆ ἢ λάβῃ, εὐπρόσδεκτος, Λατ. accepius, Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 19, 24, κτλ.
 δεκτρια, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ δεκτῆρ, δέκτης, 'Αρχιλ.17.
 δεκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δεκτῆρ, ὁ ἀναλαμβάνων ἐφ' ἑαυτὸν ἢ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του, αἵματος δ. νέου Αἰσχύλ. Εὐμ.204.
 δεκώβολον, τό, δέκα ὄβολοί, CIA 2, 837, 23.
 δεκώργυος, ον, (ὄργυιὰ) ἔχων μῆκος δέκα ὄργυιῶν, Ξεν. Κυν. 2, 6· πρὸλ. ὄργυιὰ.
 δελεαστρέυς, ἔως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δελεαστρέυς, ὁ λαμβάνων διὰ δελέατος, ἀλιεύς, Νικ. Θ.793.
 δελεάζω, μέλλ. -άσω, (δέλεαρ) ἐξαπατῶ ἢ συλλαμβάνω διὰ δολώματος, 'Ἰσοκρ.166Α· τὴν γραυῖν δ. λεπάσθη 'Αντιφ. 'Ασκλη.1. — Παθ., γαστρι δελεάζεσθαι Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 4· ῥαστώνη καὶ σχολή Δημ. 241. 2. II. μετὰ συστοιχ. αἰτ., νῶτον ὕδς περι ἀγκιστρον δ., θέτω πλάτην χείρου εἰς τὸ ἀγκιστρον ὡς δολώμα, 'Ἡρόδ. 2.70· ἀλλά, δ. ἀγκιστρον Ἰσάδι, τὸ δολῶνω διὰ σύκου, Λουκ. 'Αλ. 47· δ. ἀγκιστρον ἐπ' ἄλλους, προσπαθῶ νὰ συλλάβω ἄλλους, αὐτόθι 48.
 δελέαμα, τό, δόλωμα, παρὰ Σουίδ. ἐν λ. ἐγκτεται, πῖθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ δελέασμα.
 δελεαρ, ατος, τό, 'Επ. δεῦλαρ. Καλλ. 'Αποσπ. 478 (ἴδε δόλωμα) — δόλωμα, Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 4· μεταφ., δ. τινος, δόλωμα διὰ τι πρόσωπον, Εὐρ. Ἀνθρ. 264· μετὰ γεν. πρᾶμ., δελεαστικὴ παρακίνησις εἰς .. ἤθρονή κακοῦ δέλεαρ, τοῦ Κικέρωνος esca malorum, Πλάτ. Τίμ. 69D· δ. σοφίης 'Επιγρ. 'Ελλ. 880.6· — ἐν τῷ δοτ., ἐνίοτε συνηρ. δέλητε, 'Ἠσύχ.· καὶ ὄληγη ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι δέλητα εἶναι ἡ ὀρθή γραφή ἐν Θεοκρ. 21.10· πρὸλ. δελήτιον.
 δελε-άρπαξ, ὁ, ἡ, ὁ τὸ δέλεαρ μεθ' ὀρυγῆς ἀρπάξων, Πέρκηρ. 'Ανθ. Η.7. 504.
 δελέασμα, τό, = δελέαμα, δέλεαρ, 'Αριστοφ. 'Ἰππ.789.
 δελεασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Φιλῶδ. 2. 5.
 δελεασμός, ὁ, τὸ συλλαμβάνειν διὰ δολώματος, 'Αριστ. 'Ἰστ. Ζ. 4. 8, 30.
 δελεαστικός, ἡ, ὄν, θελτικὸς, μαγευτικὸς, ἀπατηλός, Κλήμ. 'Αλ. 487.— 'Επίρρ. -κός, αὐτ.
 δελεαστρα, ἡ, παγίς ἢ βρόχος μετὰ δολώματος, Κρατίν. Σεριφ. 12 (Πολυδ. Γ' , 159).
 δελεαστρον, τό, = τῶ προηγ., Νικοφ. 'Αρρ. 4.
 δέλετρον, τό, = δέλεαρ, 'Οππ. 'Αλ. 2. 431, 3.185. 2) φαγὸς ἐν χρήσει πρὸς φωτισμὸν τῶν ἀνθρώπων ἐν καιρῷ νυκτὸς περιπατούντων (νυκτοφάναρων, κλεπτοφάναρων), 'Τιμαχίδ. παρ' 'Αθην. 699E.
 δελήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δέλεαρ, Σοφ. ἐν τῷ Μ. Ε. 254. 53.
 δελκανός, ὁ, εἶδος ἰχθύος, 'Αθην.118B.
 δελλιότιον, τό, φολεὰ τῆς δέλλιθος, 'Ἠσύχ. [λιτ].
 δελλῆς, εἶδος, ἡ, εἶδος σφηκός, 'Ἠσύχ., 'Αρχαδ. 30. 13.
 δελος, εος, τό, = δέλεαρ, 'Οππ. 'Αλ. 3, 437, Εὐστ. 235. 7.
 δέλτα, τό, ἄλκιτ., ἴδε ἐν Δ δ' γεν. δέλτατος ἐν Δ. Β. 781.
 II. πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα Δ, ἰδίως ὄνομα τῶν νήσων, ἀς σχηματίζουσι τὰ στόμα μεγάλων ποταμῶν, δῖον τοῦ Νεῖλου, 'Ἡρόδ. 2.13, κτλ.· τοῦ Ἰνδοῦ, Σερᾶδων 701, 'Αρρ. 5. 4, κτλ., 2) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, 'Αριστοφ. Λυσ.151.
 δελτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ δέλτος, Πολυδ. 29.11, 2.
 δελτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ δέλτος, 'Ἡρόδ.7. 239, Συλλ. 'Επιγρ. 3641b. 45 (προσθήκ.).
 δελτογράφημα, τό, ἐπιγραφή, Συλλ. 'Επιγρ. 3902 b.
 δελτο-γράφος [α], ον, ὁ γράφω ἐπὶ πίνακος, σημειῶν, δελτογράφω δὲ πάντ' ἐπωπᾶ φρενὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 275.
 δελτο-ειδής, ες, ἔχων σχῆμα τοῦ δέλτα, τριγωνικός, 'Ἠσύχ. ἐν λ. καρχῆσιον.
 δελτόομαι, μέσ., σημειῶνω ἢ καταγράφω ἐπὶ πινάκων πρὸς ἰδίαν μου χρήσιν, τάμ' ἐπη δελτομένης Αἰσχύλ. Ἰκέτ.179.
 δέλτος, ἡ, πινακίδιον πρὸς γραφήν, ἐκ τοῦ γράμματος Δ (σπερ ἦν τὸ σχῆμα τῶν παλαιῶν πινακιδίων), Λατ. pugillares, 'Ἡρόδ. 8. 135, κτλ.· ἐν .. δέλτου πτυχαῖς γράφειν Εὐρ. Ι. Α. 98· χαλκῆς .. δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν Σοφ. Τρ. 683· δέλτον ἐγγεγραμμένην ἐνυθίματα, ἐπιγεγραμμένην μέ.., αὐτόθι 157· δέλτον ἀναθεῖναι Συλλ. 'Επιγρ. 2167d (προσθήκ.)· ἰδίως κατὰ πληθ., Σοφ. Τρ. 118, 798· ὡσαύτως, πινάκων δέλτοι 'Αριστοφ. Θεσμ.778· μεταφ., ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν, ἐπὶ τῶν πινακιδίων τῆς καρδίας σου, Αἰσχύλ. Πρ.789· ὅεσ ἐν φρενὸς δέλτοις τοὺς ἐμιοῦς λόγους Σοφ. 'Αποσπ. 535· πρὸλ. δελτογράφος.
 II. πᾶν γράμμα ἢ ἐγγραφο, ἐπιστολή, 'Επ. Πλάτ. 312D· διαθήκη, Λουκ. Τίμ. 22, κτλ.· 'Ομήρου δ., τὰ βιβλία (ποιήματα) τοῦ 'Ομήρου, Συλλ. 'Επιγρ.1907.10.
 δελτωτός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος Δ· τὸ δελτωτός, ἀστερισμός τις τριγωνικὸν σχῆμα ἔχων, 'Αρατ. 235.

δελφάκειος [δ], ον, εἰς δέλφακα, εἰς χοιρίδιον ἀνήκων, πλευρά δ., πλευρά χοίρου, Φερεικρ. Μεταλλ. 1.16.

δελφάκινη [ι], ἡ, = δέλφαξ, Ἐπιχ. 82· ἀλλ' ὁ τύπος εἶναι ἀμύβηλος, ἴδε Αἰήρ. ἐν' ἄνω.

δελφάκιον [ᾶ], τό, γαλαθῆν χοιρίδιον, ὑποκορ. τοῦ δέλφαξ, Ἄριστοφ. Θεσμ. 237, Λυσ. 1061, κτλ. II. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἠσύχ.· πρὸλ. χοίρος.

δελφάκιομαι, παθ., αὐξάνομαι εἰς χοῖρον, ἀποχοιροῦμαι, Ἄριστοφ. Ἀγ. 786.

δέλφαξ, ἄκος, ἡ, κυρίως θηλ. (Ἀθῆν. 375Α), καὶ οὕτως εὐρηται παρ' Ἡρόδ. 2.70, Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 421, Εὐπόλ. Χρυσ. γεν. 11, Θεόπομπ. Πηγελ. 2, Ἄριστοφ. Ἰ. Ζ. 6.18, 19· ἀλλ' ἄρσεν. Ἐπιχ. 71 Αἰήρ., Πλάτ. Κωμ. Πουτ. δ·—μικρός, νέος χοῖρος, χοιρίδιον, ἐνθ' ἄνω, πρὸλ. Ἄριστοφ. ἐνθ' ἄνω· θυσιαζόμενον εἰς τὴν Περσεφόνην, Σουλ. Ἐπιγρ. 523.

δελφινάριον, τό, μικρὸς δελφίν ἐκ μετάλλου, Ἡρων Ἀύτομ. 271.

δελφίν, ἴνος, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ δελφίς, (ὁ ἴδε).

δελφινίζω, μέλλ. -έσω, βυβίζομαι, κολυμβῶ μετὰ τὴν κεραλήν ὡς ὁ δελφίς, τὸ κάρα Λουκ. Λεξίφ. 5.

δελφίνιον [φι], τό, ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, τὸ ἐπὶ Δελφίνῳ Δικαστήριον, τὸ ἐκεῖ δικαστήριον, πρὸλ. Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 10. 44, Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 419, Πλούτ. Θησ. 12. 18. II.

εἶδος φυτοῦ ἔχοντος φύλλα λεπτὰ, ἐπιμήκη, δελφινιοειδῆ, Δισκ. 3. 84.

δελφίνιος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 495.

δελφίνεις, ἡ, τράπεζα δ., πιθαν. ἡ ἔχουσα δελφίνας ὡς βάζιν, Λουκ. Λεξίφ. 7.

δελφίνισκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ δελφίς, Ἄριστοφ. Ἰ. Ζ. 9. 48, 3.

δελφίνο-εἰδής, ἔς, ὁμοίος πρὸς δελφίνα, Δισκ. 3. 84.

δελφινό-σμιμος, ον, ὁ ἔχων δελφίνα ὡς σῆμα, Λυκόφρ. 658.

δελφίνο-φῶρος, ον, ὁ φέρων δελφίνας, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 150.

II. ἴδε ἐν λ. δελφίς II.

δέλφιξ, ἴκος, ὁ, τρίπους παρὰ Ῥωμαίους, δέλφικας ἀργυροῦς Πλούτ. Τιθ. Γράχ. 2 (κατὰ τὸν Dacier ἀντὶ δελφίνας) M. E.

δελφίς (μεταγεν. δελφίν, Δόσχ. 3. 37, Μανθῆ. 5.157), ἴνος, ὁ, ὁ ἰχθύς δελφίς, τὸ δελφίν, Λατ. delphis, Ἰλ. Φ. 22, Ὀδ. Μ. 95, Σίμων. 69, κτλ.· εἶδος μικροῦ κήτους, ὅπερ ἔπαίξεν ἢ ἐκυλίετο πρὸ τῶν τρικυμῶν ὡσεὶ διὰ τὰ πρσαναγγεῖλα ταύτας εἰς τοὺς ναύτας, διὸ καὶ ἐθεωρεῖτο φίλος τῶν ἀνθρώπων· ἐντεύθεν ἡ διήγησις περὶ τοῦ Ἀρρίωνος, Ἡρόδ. 1. 24, πρὸλ. Ὀμπ. Ἄλ. 1. 648., 5. 416, 449. Τινὲς τῶν περὶ αὐτοῦ διηγήσεων φέρουσιν αὐτὸν πλησίον τῆς ρώκης. Ὁ Ὀμπρ. δὲν περιγράφει αὐτὸν πλεῖστον εἰ μὴ καλῶν αὐτὸν ἀπλάως διὰ τοῦ ἐπιθέτου μεγαλήτης.

II. ὄγκος μολύβδου πη. ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ δελφίνος, ὅστις ἐκρέματο ἐκ τῆς κεραίας τοῦ πλοίου καὶ ἐρίπτετο αἰφνίς εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου. τοὺς δ. μετεωρίζου Ἄριστοφ. Ἰππ. 762 (ἔνθα ὁ Σχολ. ὁ δὲ δελφίς ἐστὶ μοιλιόδου δελφινιοφόρος τε κερουῦχος, ὅς διακόψει τοῦ-δαφος αὐτῶν ἐπιπίπτων καὶ καταδύων)· οὕτω, κερατὰ δελφινιοφόροι, δοκοὶ μετὰ τροχάλων ὅπως δὲ αὐτῶν ἐπαρῆνται κατὰ τῶν ἐγκυρῶν ὁ δελφίς, Θουκ. 7. 41·—ὡσαύτως = κερκίτης, Εὐστ. 1221. 28· πρὸλ. Ὀμπ. Ἄλ. 3. 290.

III. ἀστερισμὸς τις, Ἄριστοφ. Μετεωρ. 1. 8, 10, Ἄρατ. 315, κτλ.

Δελφοί, ὄν, οἱ, τὸ περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φωκίᾳ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ καλούμενον ποτε Πυθῶ, ὡς ἐν Ἰλ. 1. 405, καὶ ἀεὶποτε παρ' Ἡρόδ., ὡς 1. 54, καλούμενον Δελφοὶ πρῶτον ἐν Ἰγμν. Ὀμ. 27. 14, Σορ. Ο. Τ. 734.

II. οἱ κάτοικοι, Ἡρόδ. 1. 54, κτλ.· ὡσαύτως καθ' ἑνικ. Δελφὸς ὡς βασιλεὺς τῶν Δελφῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 16· Δελφὸς ἀνὴρ Εὐρ. Ἀνδρ. 1151, κτλ.· θηλ. Δελφίς Σορ. Ο. Τ. 463, κτλ.· ἐπιθ. Δελφικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τοὺς Δελφούς ἀνήκων, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 413, Πλάτ., κλ.

δελφύς, ὕος, ἡ, ἡ μήτρα, Ἰππ. 680.13, Ἄριστοφ. Ἰ. Ζ. 3. 1, 21· Δωρ. δελφύα, ἡ, κατὰ τὸν Γρηγ. Κορ. 344. (Ἐντεύθεν ἀδελφός).

δέμα, ατος, τό, (δέω) λωρίς, ταυρία, Πολύδ. 6. 33, 11. II. σωρός, δέμα, Ἠσύχ.

δέμας, τό, (ἴδε δέω)·—τὸ σῶμα, δηλ. ἡ μορφή ἢ τὸ ἀνάστημα τοῦ ἀνθρώπου, συχν. παρ' Ὀμ.· σπανίως ἐπὶ ἄλλων ζῴων, Ὀδ. Κ. 240, Πίνδ. Ο. 1. 32·—κυρίως, τὸ ζῶν σῶμα, τὸ δὲ πτώμα λέγεται σῶμα· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ πτώματος, Σορ. Ἄντ. 205, Εὐρ. Ὀρ. 40, 1066. ἴδε Σχολ. Βεν. Ἰλ. Α. 115.—Ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον κατ' αἰτιατ. ἑνικ., καὶ τὸ πλεῖστον ἄπολ., μικρὸς δέμας, μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ἄριστος δέμας, δέμας ἀνθρώπου ἐκίτην, δέμας ἀθανάτοισι ἔοικε, κτλ.· οὕτως ὡσαύτως συννημένον μετ' ἄλλας λέξεις, οὐ .. ἐστὶ χειρῶν οὐ δέμας οὐδὲ φυῆν Ἰλ. Α. 115, πρὸλ. Ὀδ. Ε. 212· δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτος Δ. 376, πρὸλ. Ὀδ. Σ. 251. Παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγρ. διχήμενοι ἔκλιτ., ἂν καὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ καὶ οὕτοι ὡς ὀνομαστ., Σορ. Ο. Κ. 110, 501, κτλ.

2) παρὰ Τραγ. συχναίως ὡς περίφρασις, ὡς τὸ κάρα, οἷον κτανεῖν μητρώων δ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 84· οἰκτανῶ δ. Σορ. Τρ. 908· Ἠράκλειον δ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1036· οἰ-νάνθη δ., ὅ ἐ. ὁ οἶνος, Σορ. Ἀποσπ. 239· Δάματρος ἀκτᾶς δ., δηλ. ἕρως, Εὐρ. Ἰππ. 138.

3) παρὰ κωμ. = πύσθη, Πλάτ.

Κωμ. Φαων. 1. 10, πρὸλ. Valck Ἄδων. 222Α. II. ὡς ἐπίρρ., δέμας πυρὸς αἰθρομένοιο, ἐν μορφῇ ἢ ὁμοίως πρὸς πῦρ καίόμενον, Λατ. instar ignis, Ἰλ. Δ. 596, πρὸλ. Ρ. 366.

δεματικόν, τό, δέσμη, Γεωπον.

δεματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ δέμα, Ἰππιατρ.: ὡσαύτως δεματίον.

δέμνιον, τό, (δέμω) σχεδὸν ἀεὶποτε κατὰ πληθ. δέμνια, = ἡ κλίνη, τὰ στρώματα, ἢ στρωμνὴ ἐρ' ἢς ἐτίθεντο ῥήγεα κατὰ καὶ ἄλλα σκεπάσματα, Ἰλ. Ω. 644, καὶ συχν. ἐν τῇ Ὀδ., ὡς Δ. 297, κλ.

2) καθόλου = κλίνη, Ὀδ. Ζ. 20, Θ. 282, Πίνδ., Σορ., Εὐρ.: ὁ τελευταῖος οὗτος ποιητὴς ἔχει τὴν λέξιν δις καθ' ἑνικόν, Ὀρ. 229, Ἄλκ. 183 (ἂν καὶ ἀκριβῶς κατωτέρω, στίχ. 186, κεῖται δεμνίων).

δεμνιο-τήρης, ου, ὁ τῶρων, ὁ φυλάττων τὴν στρωμνὴν τῶν κλινῶν, μοῖρα δ. = μοῖρα βραδύουσα νὰ ἐπιπέρῃ τὸ τέλος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1450· δ. πόνος ἐρταλίων δ. αὐτοῖς 53· πρὸλ. πόνος.

δέμω, σπάν. κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα., Ἐπ. παρτα. δέμων Ὀδ. Ψ. 192, μετοχ. δέμων Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 87, 188· ἄορ. ἔδεμα Ἰλ. Ἰ. 436, κτλ.· σπάν. παρὰ Τραγ. τεῖχη παλαιὰ δέμας Εὐρ. Ρήσ. 232. — Μέστ., ἐδείματο οἴκους, ἔκτισε δι' ἑαυτὸν οἰκήματα, κατοικίαν, Ὀδ. Ζ. 9·—καθόλου, κατασκευάζω, παρσκευάζω, κάμνω, δ. ἀλωγῶν Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 87· ἔρκος ἀλώγει αὐτοῖς 188· δ. ὁδόν, ἀμαξίτον, Λατ. munire viam, Ἡρόδ. 2. 124, 7. 100, ἔνθα ἴδε Wessel.

δεμαλίς, ἡ, εἶδος κρήνιου πλακοῦτος, Νικόφ. Χειρ. 2, Ἐρατοσθ. παρὰ Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. Α. 972· πρὸλ. δαμαλίς.

δενδῆλλω, στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς ταχέως, ἐμβλέπω, ὀρίγγω ματιέας, πόλλ' ἐπέτελλε... δηνδῆλλων ἐς ἕκαστον Ἰλ. 1. 180· ἔδεα δηνδῆλλων Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 281.—Σπανίως ἐπ. λέξις ἀναπερομένη καὶ ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 867).

δενδράς, ἄδος, ἡ, ἡ ἐκ πολλῶν δένδρων συγκεκμημένη, σύνδενδρος, Νόνν. Δ. 2. 639.

δενδρέον, τό, ἴδε δένδρον.

δενδρέο-θρεπτος, ον, ὁ δένδρα τρέφων, ρεύματα Ἐμπεδ. 405.

δένδρον, τό, Ἰων. ἀντὶ δένδρον, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. Ὀμ. καὶ Ἡσ., ὅτινες δὲν ἔχουσι τὸν καιν. τύπον δένδρον· ὁ Ἡρόδ. ἔχει ἀμφοτέρω (κατὰ τὰ Χφα), ἀλλὰ δένδρον πρέπει νὰ τεθῆ ἀπανταχοῦ, ἴδε Δινδ. Διαλ. Ἡρόδ. XXXIV· δένδρα, -έων, -έοις, ὡσαύτως ἀπανταχοῦ ἐν Κρητ. Ἐπιγραφ. (Σουλ. Ἐπιγρ. 2555. 24), Πίν. Ἡρακλ. (2774. 135, 150, ἄλ.)·—παρὰ μεταγ. ἐπ. ὡσαύτως δένδρεον, τό, Ἄρατ. 1008, Νικ. Θ. 832. [Τρισύλλαθοι τύποι τῶν λήγουσαν ἔχοντες μακρὰν, ὡς δηνδρέω, δηνδρέων, Ἰλ. Γ. 152, κτλ., πρέπει νὰ προφερονται ὡς δισύλλ.]

δενδρέων, ὄνος, ὁ, ἄλος, δάσος, ἐκ διορθώσεως παρὰ Σίμων. 19.

δενδρήεις, εσσα, εν, δηνδρῶδης, πλήρης δένδρων, Ὀδ. Α. 51., 1. 200. II. = δηνδρικός, ἀνήκων ἢ ἀποδῆλεπον εἰς δένδρον, πόθος Ὀμπ. Ἄλ. 4. 270.

δενδρικός, ἡ, ὄν, = δηνδρικός, Ἀνθ. Π. 6. 22.

δηνδρικός, ἡ, ὄν, = δένδρου, εἰς δένδρον ἀνήκων, σπέρματα Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 18, 1.

δηνδρινος, ἡ, ον, = τῶ προηγ., Γλωσσ.

δηνδρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ δένδρον, Ἀθῆν. 649F.

δηνδρίτης [τι], ου, ὁ, εἰς δένδρον ἀνήκων, ἐκ δένδρου, καρπὸς Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 13· ὄνομα τοῦ Βάχου, Πλούτ. 2. 675F·—θηλ. δηνδρίτις γῆ, ἔδαφος κατάλληλον πρὸς φυτείαν ἢ καλλιέργειαν δένδρων, Διον. Ἀλ. 1. 37· ἀμπελος δηνδρίτις, ἡ εἰς δένδρα περιελα- κομένη ἀμπελος, ἀλλοχού ἀναδενδράς, Σπράβ. 231· νύμφη δηνδρίτις = νύμφη δάσους ἢ δασῶν, ὄρυαξ Ἀνθ. Π. 9. 665.

δενδρο-θᾶπείω, = ἀναθαίνω ἐπὶ τὰ δένδρα, Ἀνθ. Π. 11. 348.

δενδρο-ειδής, ἔς, ὁμοίος δένδρω, Γλωσσ.· πρὸλ. δηνδρῶδης.

δενδροκολάπτης, ὁ, = δροκολάπτης, Γλωσσ.

δενδροκόλωψ, ὁ, = πεπνόν, ὅπερ πορευέται διὰ τῶν τοῦ δρομοῦ ὕλων καὶ τῶ προμυκτῆρι πατεῖ· Ἐπιφάν. Φυσιολ. 2. 222.

δενδρο-κόμης, ου, ὁ, = δηνδρόκομος, Ἀνθ. Π. 5. 19.

δενδρο-κομικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς δηνδροκομίαν, Αἰλ. π. Ζ. 13. 18.

δενδρό-κομος, ον, (δένδρ. κόμη) ὁ δένδρους κατάρτυος, κατα- κεκαλυμμένος, ἐναύλεια Εὐρ. Ἐλ. 1107· ὀρέων κορυφαί Ἄριστοφ. Νεφ. 280. ἴδε Κόντου Ἐρμη. Φιλομ. 1880, 259.

δενδρό-κομῆς, ὁ, (δένδρ. κομῆω), ὁ ἐπιμελούμενος δένδρων, Νόνν. Δ. 47, 198.

δενδρο-κοπέω, κατακόπω δένδρα, ἰδίως ἀμπέλους καὶ ὄπωρο- φύαξ ἢ κέρσιμα δένδρα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 13· ἐντεύθεν, δ. χῶραν,

ἐρημώνω χώραν, κατακόπτω τὰ δένδρα αὐτῆς, Ψήφισμ. Βυζ. παρὰ Δημ. 236.1· πρὸς δ. **δενδροτομῆω**.
δενδρο-λάχανα, τὰ, μεγάλας αὐξανόμενα λάχανα, κ.τ.τ., Θεόφρ. I. Φ. 1. 3, 4.
δενδρο-λίθανος, ἡ, φυτόν τι εὐώδες, ἐξ οὗ τὸ λιθάνι, ἴδε εἰς Γεωπ. 11.15 κέξ.
δενδρο-μαλάχη, ἡ, ἡ «δενδρομολόχα», ἴσως ἀλλαχά, Γεωπ. 15. 5, 5.
δένδρον, τό, Ἑπ. καὶ Ἴων. **δένδρεον** (ὁ ἴδε)· οἱ Ἴωνες καὶ ἐνίοτε οἱ Ἄγρ. συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τύπους σχηματιζομένους ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς **δένδρος**, εὐς, τό, ὅπερ εἶναι σπάνιον κατ' ἰσομαστ. καὶ αἰτιατ. (Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 546. 7, Ἠρόδ. 6.79), ἀλλὰ συνηθὲν ἐν τῇ δοτ. ἐνικ. **δένδρεσι** τῇ ὀνομα. καὶ αἰτιατ. πληθ. **δένδρεσσι**, συνηρ. **δένδρη**, **δένδρη**, **δένδρη**, Ἄποστ. 488, Ἄντιφ. Πέρσ. 1. 9· γεν. **δενδρέων**· δοτ. **δένδρεσσι**, ὅπερ εἶναι συνθιθέτερον τοῦ **δένδροισι** ἐπὶ καὶ παρ' Ἄγρ. πεσούς, π. γ. Θουκ. 2.75, Πλάτ. Νόμ. 625B· (ἴδε δρυῖς) — ὡς παρ' ἡμῖν **δένδρον**, Ὀμ. (ἐν τῷ τύπῳ **δένδρονος**), κτλ.· **δένδρον** ἐλάσας, ἐλαία, ἐλαυδένδρον, Ἄριστοφ. Ὀρν. 617· **δένδρα**, ὀπωροφόρα ἢ κάρπιμα δένδρα (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὕλη, **ἐξελία**, Ἠρόδ. 1. 193, Θουκ. 2. 75., 4. 96· δ. ἡμέρα καὶ ἄγρια Ἠρόδ. 8.115· αὖθις δ., **ξύλον**, **βάβδος**, Καλλ. Ἄποστ. 39).
δενδρόομαι, παθ., αὐξάνομαι εἰς δένδρον, Θεόφρ. I. Φ. 1. 9, 4· — ὁ Νόνν. ἔχει τὸ ἐνεργ., Δ. 43. 234· καὶ μέσ., 12.190.
δενδρο-πήμων, ον, ὁ βλάπτων τὰ δένδρα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 938.
δένδρος, εὐς, τό, ἴδε ἐν λ. **δένδρον**.
δενδροτομῆω, = **δενδροκοπέω**, ἐρημώνω χώραν κόπτον τὰ δένδρα αὐτῆς τὰ κάρπιμα, Θουκ. 1. 108· μεταφ., δ. τὰ νῦτα Ἄριστοφ. Εἰρ. 747· — **δενδροτομία**, ἡ, Φίλων 2. 401· ἐκ τοῦ **δενδρότομος**, ον, ὁ κατακόπτον δένδρα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Πλ. 98.
δενδρο-τρέφος, ον, ὁ τρέφων τὰ δένδρα, Μάξ. Τύρ. 125, 28.
δενδροφορέω, φέρω κλάδους δένδρων· = **θурсοφορέω**, Ἄρτεμιδ. 2. 37.
δενδροφορέα, ἡ, τὸ φέρειν κλάδους (ἴδε **θурсοφορέα**), Σπρῶδ. 468. II. παρὰ μεταγεν. ἔτι = τὸ φέρειν ἢ τρέφειν δένδρα, εὐρροία, Γεωπ. 2. 9, 3.
δενδρο-φόρος, ον, ὁ τρέφων ἢ παράγων δένδρα, Ἀθῆν. 621B· ὑπερβ. **-ώτατος** Πλούτ. Σύλλ. 12· — ἡ δ. (ἐνν. γῆ), Φίλων 2. 583.
II. = **θурсοφόρος**, Ἰω. Λυδ. π. Μην. σ. 206.
δενδρο-φυσέω, παράγω δένδρα, **δενδροφυσούσης** τῆς γῆς, Πορφυρ. Ἄποχ. 2, 5.
δενδρο-φωής, ἔς, ὡς δένδρον αὐξηθεῖς, Πίνδ. (Ὀργι. 16, 3127. Migne).
δενδρό-φύτος, ον, πεφυτευμένος δένδρος, κατάφυτος, χώρα Πλούτ. Καμ. 16. II. πέτρα δ., εἶδος ἀγάλτου λίθου φέροντος σημεῖα τινα ὁμοία πρὸς δένδρα, Ὀρφ. Ληθ. 230.
δενδρούζω, παραμένω, κρύπτομαι μεταξὺ τῶν δένδρων, ἐν τῷ δάσει, Ἠσχύλ., καὶ (ἐκ τοῦ Αἰλ. Διονυσ.) Εὐστ. 396. 27.
δενδρούφιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ **δένδρον**, ἐπὶ τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ φυτῶν, Θεόφρ. I. Φ. 4. 7, 2.
δενδρούφης, ες, = **δενδρουμεῖδης**, ὁμοιος δένδρῳ, Ἄριστ. π. Μακρῶδ. 6. 7, Διοσκ. 4. 175. 2) δένδρ. Νύμφαι, νύμφαι τῶν ἄσπῶν, Ἄνθ. II. 7. 196. 3) δασώδης, ὄρη Ἰππ. Ἄερ. 289.
δενδρῶεις, εσσα, εν, = **δενδρῆεις**, Νόνν. Δ. 18. 127.
δενδρῶμα; τό, δόρυ, Ἀκύλ. 1. Βασίλ. 22. 6.
δενδρῶν, ὄνος, ὁ, δρυμός, δάσος, Ἀκύλ. Γεν. 21. 33., Δ' Βασίλ. λα', 13.
δενδρῶσις, εως, ἡ, ἡ εἰς δένδρον αὐξησις, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 15, 5.
δενδρῶσις, εδος, ἡ, κεκαλυμμένη με δένδρα, πέτρα Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 790· ὡρα Αἰσχύλ. Ἄποστ. 36.
δεννάζω, μέλλ. -άσω, ὑδρίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ, τινα ὀλογοῦν. 1211, Εὐρ. Ρήσ. 925· ἐπὶ ψόγοισι δ. Σοφ. Ἄντ. 759· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., κακὰ ῥήματα **δεννάειν**, λέγω λόγους κακοῦ ὀνειδίζων, ὁ αὐτ. Αἰ. 243.
δέννος, ὁ, λοιδορία, κακολογία, ὕβρις, Ἠρόδ. 9. 107, Λυκ. 777.
δεξαιμένη, ἡ, (μετοχ. ἀορ. τοῦ **δέχομαι**, μετὰ μεταθελημένου τοῦ τόνου) δοχεῖον δι' ὕδωρ, μέρος ἐνθα συνάγεται τὸ ὕδωρ, Ἠρόδ. 3. 9., 6. 119, Πλάτ. Κριτ. 117A. — Ἐν Τιμ. 53A, ὁ Βεκκ. ἀναγινώσκας: **δεξαιμένης**, ἐκ τινων χρόν. πρὸς. 521).
δεξιὰ, Ἰων. -εῖ, (θῆλ. τοῦ **δεξιός**), ἡ, ἡ δεξιὰ χεῖρ, ἀντιθ. τῷ ἀριστερῷ· **δεξιῇ** ἠσπάζοντο Ἰλ. Κ. 542· ἐκ **δεξιᾶς**, εἰς τὰ δεξιὰ, Ἄριστοφ. Ἰππ. 639· ἐν **δεξιᾷ** ἔγειν τὰ οὖρα, βλ. ἔχῃ τις τὰ δεξιὰ τοῦ ἐνὸς πορεύεται, Ἠρόδ. 7. 217, πρὸς. Θουκ. 2. 19, 98, κτλ.· ἐν δ. λαθεῖν τὴν Σικελίαν ὁ αὐτ. 7. 1· οὕτω, Ἐπίδαμνος ἐστι πόλις ἐν δ. ἐσπλέοντι .., εἰς τὰ δεξιὰ ἐνὸς εἰσέρχεται τις .., ὁ αὐτ. 1. 24· ὠσαύτως, ἀπὸ τῶν δεξιῶν Ἄριστ. Οὐρ. 2. 2, 4· εἰς τὰ δ. ὁ αὐτ. Προβλ. 26. 31· ἐπὶ **δεξιᾷ** τοῦ βῆματος Πλούτ. 2. 192F· — συνηρ. ἐν χρήσει ἐπὶ ἀσπασμοῦ ἢ χειρ. βηματισμοῦ ἢ ὑποβοήθης, **δεξιᾶν** διδόναι Ἄριστοφ. Νεφ. 81· προτείνειν, ἐπιβάλλειν, κτλ. (ἴδε τὰς λέξ.). 2) ὡς σημεῖον βεβαιώσεως, ὡς ἐπιχώσεως συνθήκης, σπονδῶν ... καὶ **δεξιᾶ**, ἡς ἐπιπιμην Ἰλ. Β. 341., Δ. 159· **δεξιᾶς** δόντες καὶ λαβόντες,

ἀνταλλάξαντες βεβαίωσιν, συνάψαντες συνθήκην, Ξεν. Ἄν. 7. 3, 1· ὠσαύτως, **δεξιᾶν** ἐλαβὼν καὶ ἔδωκα αὐτόθι 1. 1. 6· ἔτι δὲ καὶ δεξιᾶς παρὰ βασιλέως φέρειν μὴ .., φέρω διαβεβαίωσιν παρὰ τοῦ βασι. ὅτι αὐτὸς δὲν θά .., αὐτόθι 2. 4, 1, πρὸς. Πήρσ. Μηδ. 21. — Ἄν καὶ τὸ **δεξιὰ** εἶναι φανερόν θῆλ. τοῦ **δεξιός**, κείται σχεδὸν ἀέπιστο ὡς οὐσιαστ. ἄνευ τοῦ **χεῖρ**· οὕτως ἀέπιστο παρ' Ὀμ. (ἂν καὶ ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὸν τύπον **δεξιτερῆ**, καὶ μετὰ τοῦ **χεῖρ** καὶ ἄνευ αὐτοῦ)· ἀλλ' εὐρίσκωμεν χεῖρα δ. Σοφ. Φ. 912, 1254, κτλ.· **χεῖρ** δ. **χεῖρ** Εὐρ. Μηδ. 496· **χειρός** δ. αὐτόθι, κτλ.· τὴν **χεῖρα** δὸς τὴν δ. Ἄριστοφ. Νεφ. 81.
δεξιᾶδης, ον, Δωρ. -ας, α, ὁ, = **δεξιός**, Ἐπιτάφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6241.
δεξιᾶζω, = μεταχειρίζομαι τὴν δεξιὰν χεῖρα, Ἐβδ. (Α' Παραλ. ἰδ', 2, διαφ. γραφ.). II. Μέσ., **δέχομαι**, μηδὲ δῶρα **δεξιᾶσθω** Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 11. (δεξιᾶομαι).
δεξι-δωρος, ον, (δέχομαι) = **δωροδόκος**, Σουῖδ.
δεξι-μηλος, ον, ὁ δεχομένος ὡς θυσίαν πρόβατα, δηλ. πλουσίος εἰς θυσίας, δόμος, ἐσχάρα, ἀγάλματα Εὐρ. Ἄνδρ. 129, 1138, Φοιν. 632.
δεξιο-βόλος, ὁ, ἴδε **δεξιολάβος**.
δεξιό-γυιος, ον, (δεξιός III) ἔτοιμα καὶ πρόθυμα μέλη ἔχων Πίνδ. Ο. 9. 164.
δεξιοκοπέω, κοιμῶμαι εἰς τὰ δεξιὰ, Ἄνω. π. διαίτ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 194.
δεξιόθεν, ἐπιπρ. ἐκ δεξιῶν, Βυζ.
δεξιο-κάθεδρος, ον, ὁ καθήμενος ἐκ δεξιῶν, Ἑκκλ.
δεξιο-κοπέω, ἀποκόπτω τὴν δεξιὰν χεῖρα τινος, Ἰω. Μαλ. 488.
δεξιο-λάβος, ὁ, λογιχοφόρος· κατὰ πληθ., φρουροί, φύλακες, Ἠρόδ. Ἄποστ. κγ' 23 (ἐνθα ὁ Lachm. **δεξιόβόλος**), Ἰω. Λυδ. παρὰ Κωνστ. π. Θεμ. σ. 17, ἐκδ. Βόνν., Θεοφύλ. Σμ. 91C.
δεξιόομαι, παρατ. **δεξιούμην**, Ἐπ. γ' πληθ. **δεξιόοντα** Ἰγμ. Ὀμ. ἐνθ' ἀνωτ., Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 756, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **δεξιόομαι** μέλ.-ώσομαι Αἰσχύλ., Σοφ. ἀορ. **εδεξιώσαμην** Λυσ.· Ξεν.: ἀποθ. (δεξιᾶ, δεξιός). Χαιρετίζω διὰ τῆς δεξιᾶς χεῖρος, ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι, (πρὸς. **δεξίνυμι** II), μετ' αἰτ. προσ. Ἄριστοφ. Πλ. 753, Λυσίας 194. 11, Ξεν. ἄλλ' ὠσαύτως μετὰ δοτ. προσ., **δεξιόσθαι** θεοῖς, ἐγειρὼ τὴν δεξιὰν μου πρὸς τοὺς θεοὺς, χαιρετίζω, ἢ τιμῶ αὐτούς, Αἰσχύλ. Ἄγ. 852· ὠσαύτως μετὰ δοτ. τρόπου, δ. χερσὶ Ἰγμ. Ὀμ. 5. 16· ἐπαίνοισι Σοφ. Πλ. 976· δῶροισι Ἄριστ. π. Κόσμ. 1, ἐν τέλ.· λόγους χρηστοῖς Πανσ. 2. 16, 2: ἀλλὰ μετ' αἰτ. παράμ., πικρὴν ἀμισθιν **δεξιόομενοι**, χαιρετίζοντές τινα διὰ πυκνῶν ποτηρίων, Εὐρ. Ρήσ. 419· — ὁ Πλάτ. Πόλ. 486B ἔχει ἀορ. **δεξιωθήνα** ἐπὶ παθ. σημασίας.
δεξιός, ἄ, ὄν, (ἴδε ἐν ἐλ.), = ὁ ἐν δεξιᾷ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς, πρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἀντιθ. τῷ ἀριστερῷ, δ. **μαζός**, **γλουτός**, κτλ., Ὀμ. κτλ.· τὸ δ. (ἐνν. κέρασ) = τὸ δεξιὸν μέρος στρατοῦ, Ξεν. Ἄγης. 2. 9, κτλ.· πρὸς. **δεξιτερός**· — συνηθίως ἐπιρρηματικός: ἐπὶ **δεξιᾷ** = εἰς τὰ δεξιὰ, ὡς τὸ Ἄγρ. ἐν **δεξιᾷ** (ἴδε ἐν λ. **δεξιᾶ**), Ἰλ. Η. 238, κτλ.· ἐπὶ **δεξιόφιν** (ἐπ. γεν.) = πρὸς τὰ δεξιὰ, Ν. 308· μετέπειτα ὠσαύτως, **χειρός** εἰς τὰ δεξιὰ Σοφ. Ἄποστ. 527· ἐπὶ δ. **χειρός** Θεόφρ. 25. 18· (ὡς ἐπ' ἀριστερᾷ **χεῖρα** παρ' Ὀμ.)· πρὸς **δεξιᾷ** Ἠρόδ. 1. 51., 7. 89: πρὸς. ἐπὶ πᾶσι **δεξιᾶ**.
II. εὐτυχής, αἴσιος, καλὸν προημῶν, ἰδίως ἐπὶ τῆς πησίσεως πτηνῶν καὶ ἄλλων οἰωνῶν, **δεξιός** ἔρηνις, = αἴσιος, συνηρ. παρ' Ὀμήρῳ. — Ἀὐτῆ ἡ ἔννοια προῦλθεν ἐκ τῆς συνηθείας τῶν Ἑλλήνων οἰωνοσκοπῶν, οἵτινες ἔδλεπον πρὸς βορρᾶν, ὥστε οἱ αἰετοὶ οἰωνοί, οἵτινες ἤρχοντο ἐξ ἀνατολῶν, ἦσαν δεξιοί ἢ ἐκ δεξιῶν, οἱ δὲ ἀπαιετοὶ οἱ ἐκ δυσμῶν ἐρχόμενοι ἦσαν ἀριστεροὶ ἢ ἐξ ἀριστερῶν. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις τούναντίον οἵτινες ἔδλεπον πρὸς νότον (Αἰθ. 1. 18), οἱ καλοὶ οἰωνοὶ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν (laeva prospera existimantur, Πίνδ. 2. 55)· ἀλλ' οἱ ποιηταὶ αὐτῶν κατὰ τὸ πλεῖστον ἠκολούθησαν τῇ Ἑλληνικῇ χρήσει, ἴδε Coningt. Virg. G. 4. 7. Ἐκ τῆς παρὰ τοῖς Ἑλλήσι προσημείσεως τῆς δεξιᾶς χεῖρος ἔθεωρεῖτο εὐοίωτος καὶ αἴσιος ναὶ δίδηται ὁ οἶνος ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, Ἰλ. Α. 597· οὕτω καὶ ἐν τῇ διανομῇ κλήρων, ἐν τῇ περὶ τὴν τράπεζαν ἐπαίτειά, πρὸς. II. 184, Ὀδ. P. 365., Φ. 141, Θέογν. 938· ἴδε ἐν **δεξιός**, **επιδεξιός**. III. μεταφορ. = δεξιός, ἔτοιμος, πρόθυμος, ἀντιθ. τῷ **ακαίσιος** (sinister, γαλλιστ. gauche)· καὶ ἐπὶ τοῦ νοῦ = δξύς, εὐφύης, πανούργος, πρῶτον παρὰ Πίνδ. I. 5. 77 (4. 61), ὅστις ἔχει καὶ ὑπερβ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Ν. 3. 12· ἀκολούθως· **συνὰ** παρ' Ἄριστοφ. ἐπὶ τε προσώπων καὶ πραγμάτων, ὡς ἐν Νεφ. 428, 834· ὠσαύτως παρὰ περὶ, Θουκ. 3. 82, κτλ.· **δεξιὸν** ποιεῖν, εὐφύς πράγμα, Ἄντιφών 113. 26· Εὐριπίδου δῶρα **δεξιῶτατον** Σπρῶδ. Ἄνθρ. 1· δ. περὶ τὴ Πλάτ. Ἰππάρχ. 225C· — Ἐπιπρ. **δεξιῶς** Ἄντιφ. Ἀδῆλ. 5, κτλ.· ὑπερβ. **δεξιῶτατα** Ἄριστοφ. Νεφ. 148. (Ἐκ τῆς √ΔΕΞ, ἧς εἶναι ἐκτεταμένος τύπος τῆς ΔΕΧ (**δέχομαι**, πρὸς. **δεξιᾶζω**), παράγεται καὶ τὸ **δεξιτερός**· πρὸς. Σαωσπ. daksh-inas (ad dextram), Lat. dex-ter, ὑπερβ. dextimus· Ἰοσθ. trahis-vō (δεξιᾶ)· Παλινο-Γερμ. zes-awa, ἐπιθ. zes-o).
δεξιό-σειρος ἵππος, ὁ, ὁ ἵππος, ὅστις δὲν ἦτο ἐξευχόμενος ὑπὸ τὸν ζυγὸν (τοῦ ἄρματος), ἀλλ' ἦτο προσθεθεμένος ὡς τρίτος ἵππος

κατά μέτωπον ἐν δεξιᾷ τοῦ συνήθους ζεύγους· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖ εἶχε πλειότεραν ἐλευθερίαν, διὰ τοῦτο ἐκεῖ ἐτίθετο ὁ θυμοειδέστατος ἵππος πρὸς ἐπίδειξιν — ἐνετύθεν καθόλου = ζωηρός, θυμοειδής, ὀρμητικός, Σοφ. Ἀντ. 140· πρὸλ. Herm. ἐν τόπω καὶ ἴδε ασιραῖος, ασιρα-φῆρος, παρήγορος.

δεξιοστάτης (ᾱ), οὐ, δ, ἰστάμενος ἐν τῇ δεξιᾷ γραμμῇ τοῦ χοροῦ, Πολυδ. Β' 161, Δ' 106· πρὸλ. Müller Εὐμ. § 12.

δεξιότης, ητος, ἡ, ἱκανότης, ἐπιδεξιότης, ἐμπειρία, ἰδίως τοῦ νοῦ, εὐρυία, δξύνουα, σοφία καὶ δ. Ἡρόδ. 8. 124, Ἀριστοφ. Ἰππ. 719, κ. ἄλλ.· ἀντίθ. τῆ ἀμαθεία, Θουκ. 3. 37. **II.** = δεξιό-σας, Πaus. 7. 7, 5.

δεξιό-τοίχος, ον, ὁ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ πλοίου (κωπηλα-τῶν), Α. Β. 91, Ἡσύχ.

δεξιο-φάνης, ἔς, ὁ φαινόμενος ἐν δεξιᾷ. Πλούτ. 2. 930B.

δεξιόφιν, ἴδε ἐν λ. δεξίος.

δεξιόω, ἐν χρήσει μόνον ὡς ἀποθ. **δεξιόμομαι**, ὁ ἴδε.

δεξι-πύρος, ον, ὁ δεξιόμενος πῦρ, δεξιπύρους θυμέλας Εὐρ. Ἰκέτ. 65.

δέξις, εως, ἡ, τὸ δέχεσθαι, δέξιμον. ὑποδοχή, Ψευδευριπ. 1. Α. 1182· πρὸλ. δοχή.

δεξιστρατος, ον, ὁ δεξιόμενος στρατὸν, ἐνθα κάρυκες ... Τρώων ἀόλλυζον φάλαγγας δεξιστρατον εἰς ἀγοράν Βακχῶλ. 14. 43 (ἐκδ. Blass).

δεξιστρός, ᾱ, ὄν, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ δεξιός, Ὀμ., Πίνδ.· δ. κατὰ μαζὸν Ἰλ. Ε. 393· δ. χειρὶ Ὀδ. Υ. 197· ποδὶ Πίνδ. Π. 4. 170· ὡσαύτως δεξιτερὰ, ἡ δεξιὰ (ἐξυπακουομ. τοῦ χειρ), κτὸ δεξιὴ χεῖρ·, Ἰλ. Α. 501· Ἐπ. δοτ. δεξιτερῶφι, Ω. 284· σπᾶν. παρ' Ἀπτ., ὡς Ἀντιφ. Ὀμ. 1. 6.

δεξιόμα, τό, τὸ προθύμως δεκτὸν γινόμενον, εὐπρόσδεκτον πρᾶγμα, Τραγ. παρ' Ἀθην. 159B. **II.** = δεξιόσας, τὸ δε-ξιοῦσθαι, ἐκτείνειν τὴν δεξιάν, βεβαίως φιλάει, Σοφ. Ο. Κ. 619. Δ. Κόσσ. 58, 5.

δεξιο-φύλαξ, ὄ, ὁ φύλαξ τοῦ δεξιοῦ κέρατος, Ἡσύχ.

δεξε-ώνυμος, ον, ἔχων δεξιὸν ἢ εὐόμιον ὄνομα· ἡ ἀπλῶς = δε-ξίος, χειρὶ δεξιωνύμοις Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 607· πρὸλ. εὐώνυμος.

δεξιόσας, εως, ἡ, τὸ ἐκτείνειν τὴν δεξιάν, δεξιόσθαι, ἀσπά-ζεσθαι, χαριεῖσθαι, Πλούτ. Ἀλεξ. 9, Πομπ. 79· — πρὸς ἐπιτεῦξιν ἀρ-χῆς τινος, Λατ. ambilius, αὐτόθ. 67.

δεξο, προστακτικὴ τοῦ συγχεομ. ὁρ. τοῦ δέχομαι, Ἰλ. Τ. 10.

δεξῶ, οὐς, ἡ, ἡ δεχομένη, κομικ. ὄνομα δεσφραμένης γυναικὸς, Κρατῆρ. παρ' Ἡσυχ., πρὸλ. Meineke 2. 58.

δέον, οντος, τό, οὐδέτ. οὐσιαστ., κυρίως μετοχ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ· — ὅτι εἶναι ὑποχρεωτικόν, ἀναγκαῖον, ὀρθόν, πρέπον, Ἐν. Ἄποιν. 4. 3, 8· τὰ δέοντα, πράγματα ἀναγκαῖα ἢ πρέποντα, τὰ καθήκοντα, Θουκ. 1. 22, κτλ.· οὐδὲν τῶν δέοντων πράττειν Ἰσοκρ. 32Α· πρὸ τοῦ δέοντος, πρὶν γεινῆ ἀνάγκη, Σοφ. Φ. 891· μᾶλλον τοῦ δ, πλειότερον τοῦ ἀναγκαίου, Ἐν. Ἄποιν. 4. 3, 8, κτλ.· ἐν δέοντι (ἐνν. καιρῶ), εἰς καλὸν καιρὸν, Λατ. oportune, Εὐρ. Μηδ. 1277· ἐν τῷ δέοντι Ἡρόδ. 2. 159· οὕτω καὶ ἐς δέον ἐγέγονε Ἡρόδ. 1. 119, 186· ἐς δ. πάρεσσι Σοφ. Ο. Τ. 1416, πρὸλ. Ἀντ. 386· εἰς δέον λέγειν Δημ. 44. 7· ἀλλὰ, εἰς τὸ δέον, δι' ἀναγκαίους σκοπούς, ἢ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, ἐς τὸ δ. χρῆσθαι Ἡρόδ. 2. 173· ἐνετύθεν (ἐν Ἀθήναις) ἡ φράσις εἰς τὸ δέον ἐπιλοῦν ἀπορήτους τῆς πόλεως δαπάνας (μυστικὸν νοσήλιον)· εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα Ἀριστοφ. Νεφ. 859, ἐνθα ἴδε ἐρμηνεύει. εἰς οὐδὲν δέον ἀναλίσκειν Δημ. 36. 10, κτλ.

δέοντως, ἐπίρρ. τοῦ δέον, ὡς πρέπει, Πλάτ. Νόμ. 837C.

δέος, γεν. δέους, τό· περί τοῦ πληθ. ἴδε κατωτ. **III.**· ποιητ.

δεῖος, τό, (δεῖω)· — ὡς τὸ **δεῖμα**, φόβος, τρόμος, ἐκπληξίς, Ὀμ., ὅστις μεταχειρίζεται ἀμφοτέρους τοὺς τύπους καὶ συχνάκις συνάπτει γλωσσὸν δέος, κίτρινος φόβος· διακρινόμενον ὑπὸ τοῦ ἄμμων. ἀπὸ τοῦ φόβος, καθ' ὅσον διαρκεῖ πλειότερον (δέος .. κακοῦ ὑπόνοια, φόβος δὲ ἡ παραυτικά πτόησις), πρὸλ. Stallb. Πλάτ. Πρωτ. 358D· ἔχομεν ἀμφοτέρα ἡνωμένα, φόβος τε καὶ δ. Ἡρόδ. 4. 115· τὸ δ, καὶ ὁ φ. Λυσ. 158. 34· δέει καὶ φόβῳ Δημ. 555. 15, πρὸλ. 654. 24· ὡσαύτως, δέος .. αἰσχύνῃ θ' ὀμοῦ Σοφ. Αἴ. 1074· ἴνα γάρ δ., ἐνθα καὶ αἰδῶς Στῆξ. ἐν τῶν Κυπρίων παρὰ Πλάτ. Εὐθύφρ. 12B. — Σύνταξ., δ. τινός, φόβος ἀπὸ τινος προσώπου ἢ πράγματος, Ἀριστοφ. Ἀγ. 581, Θουκ. 1. 26, κτλ.· — παρὰ Δημ. 53. 11 ἔχομεν τεθνήσκει τῷ δέει τοὺς τοιοῦτους (τεθνήσκει τῷ δέει θεωρεῖται ὡς εἶδος συνθέτου ἤματος, ὡς εἰ ἢν περιδεξίαι), φοβόνταί μέχρι θανάτου, τρέμειν τῷ δέει τί πείσεται Ἀλεξ. Κρατεῦ. 1. 6· — δέος [ἐστὶ ἡ] γίγνεται] μετ' ἀπαρ. Ἰλ. Μ. 246· συγχό-τρον ἐπιόμενον μὴ μετὰ τῆς ὑποτακτ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 650, Θουκ. 3. 33, κτλ.· ὡσαύτως, δέος ἴσχετε μηδὲν, ὅσ' αὐτῶ Σοφ. Ο. Κ. 223· ἴδε ἐν λ. ὀνήσκει I, ἐν τέλ. **II.**· σιθασμός, σέβας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 702· ἀδέει δέος δεδιέναι, φοβεῖσθαι ἐνθα οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος, Πλάτ. Συμπ. 198A. **III.**· λόγος πρὸς εἶδον, Ἰλ. Α. 515· μέσον πρὸς ἐμπνευστὸν φόβου, δ. δεινότερον Θουκ. 3. 45· — σπανίως κατὰ πληθ., δέη ἐπιπέμπειν Λυσ. 105. 9· δέα ποικίλα Αἰλ. π. Ζ. ἴ. 8. 10.

δέπας, αος, τό, ὄνομ. πληθ. δέπα Ὀδ. Ο. 466, κτλ.· Ἐπ. δοτ. **δέπασαι** Ὀμ., **δέπασσι** Ἰλ. Ο. 86 (ἴδε **δάπτω**)· — ποτήριον χρῆσιμον εἰς σπονδὰς, παρ' Ὀμ. συνήθως ἐκ χρυσοῦ, Ὀδ. Θ. 316, κτλ.· ὡσαύτως, χρυσεῖσι ἡλίοσι πεπαρησῶν Ἰλ. Α. 632· πρὸλ. ἀμφικύπελλον, ἐπάρχομαι· — παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως· πῆλινον, Ἀνθ. Πλαν. 4. 333. **II.**· τὸ χρυσοῦν ποτήριον ἐν φ' ὡς ἐν λέμβῳ διέπλεον ὁ ἦλιος τὸν Ὠκεανὸν ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνα-τολάς κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, Sturz Φερεικῶδ. σ. 103, Kleine Στρίχ. 7, ἐν τέλ., πρὸλ. Μίμνηρμ. 9, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 66· — ἴσως διορθωτέον ἀντὶ τοῦ δέπας παρὰ Κριτία (Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 54 (ἴδε 33).) Τὸ δι' οὗ διέπλεον ὁ ἦλιος τὸν Ὠκεανὸν καλεῖται ὑπὸ τοῦ Θεολόγου λέδης, ὑπὸ τοῦ Πανουάσιδος φιάλη, ὑπὸ τοῦ Μιμνήρμου εὐνῆ.

δέπαστρατος, α, ον, ὁ ἐν ποτηρίῳ, ἢ εἰς ποτήριον ἀνήκων, Λυκόφρ. 489.

δέπαστρον, τό, = δέπας, Ἀντιμ. 9, καὶ ἐν τῷ ᾄσματι τῆς χελιδόνας παρ' Ἀθην. 360 (Bgrk. Λυρ. Ἰλλ. σ. 883).

δερ-άγχη, ἡ, (δέρη) περιδέραιον, περιτραχίλιον, Ἀνθ. Π. 6. 109· — **δερ-αγγής, ἔς**, πνιγρός, στενός, αὐτόθι 107.

δέραιον, τό, περιδέραιον, Εὐρ. Ἰων. 1431· κατὰ πληθ., περιτρα-χίλιον, Ἐν. Κυν. 6, 1.

δεραιο-πέδη, ἡ, = δειροπέδη, Ἀνθ. Π. 6. 14., 9. 76.

δεραιοῦχος, ον, συνεχών, συσφιγγών τὸν λαμῖον, Ἀνθ. 7, 473

δέρκας, ατος, τό, = δέρκος, ὁ ἴδε.

δερᾶς, ἄδος, ἡ, = δειράς, ἐκ διορθώσεως τοῦ Τουρ ἐν Σοφ. Φ. 491.

δέργμα, τό, (δέρκομαι) βλέμμα, *ματιᾶ, κυανοῦν λεύσσων δέργμα δράκοντος, ἔχων τὸ βλέμμα .., βλέπων ὡς .., Αἰσχύλ. Πέρσ. 83, πρὸλ. Εὐρ. Μηδ. 187, κτλ.· — παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως· **δεργμός, οὔ, ὁ**.

δέρη, ἡ, Ἀπτ. ἀντὶ δειρή, πρᾶγχιος, λαμῖος, Τραγ., οἶον Αἰσχύλ. Ἀγ. 329, 875. **II.** = δειράς, Ἡσύχ.

δέρρις, ιος, ἡ, = δέρη, Ἡσύχ. **II.** = δέρρις, Πολυδ. Β' 235.

δερκ-ευνής, ἔς, ὁ κοιμώμενος μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοικτούς, σκίναξ, ἐπίθ. τοῦ λαγωῦ, Νίκ. Ἀλ. 67.

δερκαίνομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δέρκομαι, Ἡσ. Θ. 911.

δέρκομαι, δερκόμενος Ὀμ.· παρὰτ., **εδέρκομαι**, Ἰων. **δερ-κείσκετο** Ὀδ. Ε. 158· μέλλ. **δέρξομαι** μόνον παρὰ Γαλην.· πρῆμ. μετὰ σημ. ἐνεστ. **δέδορκα** Ἰλ., Τραγ., καὶ παρὰ μεταγεν. περὶ τοῦ, ἔς Λουκ. Ἐρμωτ. 20, Ἰκαρομ. 6 καὶ 14· — ἄρ. **εδράκων** Ὀδ., Αἰσχύλ., Εὐρ. (οὐδαμῶ παρὰ Σοφ.) ὁ ὄρρ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ εἰς παθητ. τύπους, μετοχ. **δρακεῖς** Πίνδ. Π. 2. 39, Ν. 7. 4· **εδέρ-χθη** Αἰσχύλ. Πρ. 546· **δέρχθη** Σοφ. Αἴ. 425 (λυρ.), προστακτ. **δέρχθητε** Αἰσχύλ. Πρ. 93. **δερχθεῖς** Σοφ. Ἀποσπ. 729· βραδύ-τερον ὡσαύτως ἐν μέσ. τύποις, **δέρξατο** Ἀνθ. Πλαν. 166, ὁ **δρα-κόμη** Ἀνθ. Π. 7. 224· ποιητ. ἀποθ. (Ἐκ τῆς $\sqrt{\Delta E P K}$ παράγονται ὡσαύτως τὰ **δέργ-μα**, **δράκ-ων**, **δορκ-ᾶς**· πρὸλ. dar's (videre), πρῆμ. dadars'a Ἀγγλο-Σαξ. torht (ἐνδοξός)· Παλαιο-Γερμ. zorah't (σαφής, καθαρός).) Βλέπω καθαρὸς, βλέπω, Ὀμ.· μετοχ. **δεδορκῶς**, ἔχων τὴν ὄρασιν, ἀντίθετον τῷ τυφλῶς, Σοφ. Ο. Τ. 454· ἀκολούθως ἐπειδὴ ἡ ὄρασις ἀναγκαῖα εἰς τὴν ζωὴν, ζῶν, ζωντανός, ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο Ὀδ. Α. 83, πρὸλ. Ὀδ. Π. 439· δρακεῖσ' ἀσφαλές, ἀφου ζῆ ἐν ἀσφαλέει, Πίνδ. Π. 2. 38· ἀλαστοί καὶ δεδορκοῖο Αἰσχύλ. Εὐμ. 322· **δεδορκότ'** Σοφ. Ἠλ. 66· — συγνάκις ὡς τὸ **βλέπω**, μετ' οὐδέτ. ἐπιθ., δεινόν, σμερδαλέον δ., φαίνομαι φοβερός, Ὀμ., κτλ.· δεινὰ .. ὀφθαλμοῖς δρακεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 34, πρὸλ. Ἀγ. 602· φρόνια δ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1336· οὕτω μετὰ συστοίχου αἰτιατ., πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκῶς, ἐξακοντίζων πῦρ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, Ὀδ. Τ. 446· Ἄρη δεδορκῶτων Αἰσχύλ. Θῆβ. 53· ἀλλὰ, σκότος δειν., τυφλός, Εὐρ. Φοιν. 377. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ., βλέπω εἰς τι ἢ πρὸς τι, ἰδίως κατ' ἐνεστ. καὶ ἄρ., Ὀμ.· **εδέρχθη** ὀλιγοδρανίαν Αἰσχύλ. Πρ. 546· οὕτω, δ. εἰς τινα Ἡσ. Ἀσπ. 169, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 951· κατὰ τὴν Αἰσχύλ. Πρ. 679· καθόλου, διακρίνω, βλέπω, Εὐρ. Ἀνδρ. 545· κτύπον δέδορκα Αἰσχύλ. Θῆβ. 103· — παρὰ Πίνδ. Π. 3. 151, = **εποπτεύω**.

II. ἐπὶ φωτῶ, ἀπαστρέπτω, λάμπω, ὡς ὁ ὀφθαλμὸς, φάος, φέγ-γος δέδορκε ὁ αὐτ. Ν. 3 ἐν τέλ. 9. 98· **δεδορκός** βλέπω, εἰμὶ ἐνδεδρευτός, ἔχω ἐνδεδρευμένον, Χρυσίππ. παρὰ Γαλλ. 14. 4. — Φαινεται ὅτι κυρίως εἶναι ἐν χρήσει οὐχὶ ἀπλῶς ἐπὶ ὄρασεως, ἀλλ' ἐπὶ ὄρασει ὄρασεως, πρὸλ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 409, Σοφ. Αἴ. 85, Lucas Quaest. Lexil. § 15· εἶναι δὲ ἐν χρήσει μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγεν. περὶ τοῦ.

δέρμα, τό, (δέρω) τὸ δέσμα, ἡ δορά, Λατ. pellis, Ὀμ., κτλ.· **δέρμα** λέοντος, δορά λέοντος ὡς ἐπένομα, Ἰλ. Κ. 23· **δέρμα** κελαίνου, ἐπὶ ἀσπίδος, Ζ. 117· — ὡσαύτως ἐπὶ ἀσπίδων χρησιμῶν πρὸς τήρησιν ὑγροῦ, κτλ., Ὀδ. Β. 291· — ἀπαξ παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου δέρματος ἀραεβέντους, Ἰλ. Π. 341, πρὸλ. Ἡρόδ. 4. 64., 5. 25· καὶ ἐν Ὀδ. Ν. 431, ἐπὶ δοράς, ἢν ἐνδύεται τις.

2) βραδύτερον, τὸ δέσμα τινός, ὡς ἔχει ἐπὶ τοῦ σώματος (οὐχὶ δηλ. ἐκδερμνόμενον), Λατ. cutis, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 270· περί τῷ δέρ-

ματι δέδοικα Ἀριστοφ. Ἰππ. 27. πρβλ. Εἰρ. 746· ἐπὶ τοῦ ὁστράκου τῆς χελώνης, Ἀριστοφ. Σφηξ. 429, 1292. 3) ὁ φλοιὸς τῶν δένδρων, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4. 14, 10· τὸ κέλυρος, τὸ λέπυρον τῶν καρπῶν, αὐτοῖς 1. 2, 6.—Πρβλ. δορά, δέρας, δέρος, δέρις.

δερματικός, ἡ, ὄν, ἐκ δέρματος, ὅμοιος δορῆ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 16, 5, Γεν. Ζ. 1. 12, 2, κτλ. **II. δερματικόν** (ἐνν. ἀργύριον), τὸ, τὰ χρήματα τὰ εἰσπραττόμενα ἐκ τῆς πωλῆσεως τῶν δωρῶν τῶν θυσιαζομένων ζώων, Σουλ. Ἐπιγρ. 157. 5, 27, Λυκούργ. παρ' Ἀρπ.

δερμάτινος, ἡ, ὄν, πεποιημένος ἐκ δέρματος, «πέτσινος», ἤρ-
 τύναντο δ' ἔρετιά τροποῖς ἐν δ. Ὀδ. Δ. 782., Θ. 53· ἀσπίς Ἡρόδ. 7. 79· ὑμῖν Ἀριστ. Ἀποσπ. 316· πλοῖα Σπράβ. 778.

δερμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δέρμα, Πλάτ. Ἐρυξ. 400Α, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 3.

δερματίς, ἴδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ δέρμα, Φώτ. Ἐπιστ. 364.

δερματο-μαλάκτης, ὁ, δερματοργός, σκυτοδέφης, Σχολ. Πλάτ. Γοργ. σ. 357.

δερματοργικός, ἡ, ὄν, (*ἔργω) ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτιθέοις εἰς τὴν βυροδεφικὴν, Πλάτ. Πολιτ. 280C.

δερματο-φάγιω, τρώγω πάντα μετ' αὐτοῦ τοῦ δέρματος, Σπράβ. 776.

δερματοφορέω, φορῶ δέρμα ἢ δοράν, Σχολ. Ἀπόλλ. Ρόδ. Α. 324.

δερματο-φύρος, ὄν, ὁ ἐνδεδυμένος δοράν, Σπράβ. 776.

δερματώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος δορῆ, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2. 13, 7., 3. 3, 13, κτλ.

δερμηστής, οὔ, ὁ, (δέρμα, ἐσθίω) σκώληξ τρώγων δέρμα, Σοφ. Ἀποσπ. 397, Ἀυσ. παρ' Ἀρποκρ. (ἐνθα κακῶς δερμηστής), κτλ.

δερμύ-πετρος, ὄν, ἔχων ὑμένωδη πετερά, ὡς ἡ νυκτερίς, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 1, 20., 1. 5, 11.

δερμύλλω, = φλάω, Σχολ. Ἀριστοφ. Νερ. 731.

δέρξεις, εως, ἡ, ἡ αἰσθησις τῆς ὀφειας, ὄρασις, Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 2. 432B.

δέρων, Ἐπ. παρατ. τοῦ δέρω, Ὄμ.

δέρως καὶ δέρας, τό, ποιητ. ἀντὶ δέρμα, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτιατ. (πλὴν τῆς γεν. δέρατος ἢ δέρουσι παρὰ Διοδ. 4. 56) — ὁ τύπος δέρας διατηρεῖται παρὰ Σοφ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 934, καὶ κατὰ τὰ ἀριστα χειρόγρ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 5, Φοιν. 1120, Ἴωνι 995, καὶ ἀπαντὰ συχν. παρὰ τῷ Ἀπολλ. Ρόδ. ἄλλα δέρας ἐν Εὐρ. Μηδ. 480, Βάχχ. 835, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2265. 13.

δέρριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἀνακρ. 19. 5, ἐξ εἰκασίας τοῦ Bgk. ἴδε Ἡσύχ., Σουῖδ.

δέρρις, εως, ἡ, (δέρος) βύρσινον κλύμμα ἢ ἐπένδυμα, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 39, Πλάτ. Κομ. ἐν Ἀδῆλ. 35 — κατὰ πληθ., παραπετάσματα ἐκ δορῶν κρεμάμενα πρὸ τῶν ὀχυρωμάτων, ὅπως ἐξασθε-
 νάσι τῶν ἐχθρικῶν βελῶν τὴν δύναμιν, ὡς τὸ Ρωμ. cilicia, Ἰουκ. 2. 75 (ἐνθα δέρρις εἶναι καθόλου δέρματα, διεφθῆραι δὲ κατερι-
 γασμένα δέρματα).

δερτὰ (= δαρτὰ, θύματα), Ἐπιγρ. Μυκόνου, Ἀθην. τόμ. Β', σ. 237.

δέρτρον, τό, (δέρω) = ἐπίπλωος ἢ ἐπίπλουον, ἡ μεμβρᾶνα, ἥτις περιβάλλει τὰ ἐντόσθια, Λατ. omentum, Ἀντίμ. 107, Ἰππ. 1149E· ἐν Ὀδ. Α. 579 οἱ γύπες τοῦ Τιτυοῦ παριστάνονται ὡς δέρτρον ἔσω δύνοντες, ἐνθά τὸ δέρτρον ἔσω εἶναι ἀντὶ τοῦ εἰς δέρτρον, μέχρι τῶν ἐντοσθίων, πρβλ. Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ., καὶ ἴδε ἐν λ. εἰσώ.

II. ἐν Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτ., δέρτρον ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σουῖδ., E. M., κτλ., ὡς ἐπὶ τοῦ βάρους τοῦ γυπὸς λεγόμενον· ὅθεν ὁ Λυκ. 880 μετεχειρίσθη τὴν λέξιν πρὸς δῆλωσην τοῦ αἰχμηροῦ, θρυαλιγμάτων δέρτρα, δῆλα συντηρήματα.

δέρω, Ἀριστοφ., Πλάτ., κτλ. καὶ ὅταν ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπη νὰ εἶναι μακρά, δαίρω ἢ δαίρω, Ἀριστοφ. Νερ. 442, Ὀρν. 365, Κρατῖν. ἐν Ἀδῆλ. 150, ὡν τὸ δαίρω εἶναι καὶ ὁ τύπος ὃν μετεχειρίσθη ὁ Ἡρόδ.· παρατ. ἔδερων Ὄμ. — μέλλ. δερῶ Ἀριστοφ. Ἰππ. 370· ἄορ. ἔδευρα Ἰλ., (ἀπ-) Ἡρόδ., (ἐκ-) Πλάτ. — Μέσ., ἴδε ἀναδέρω. — Παθ., μέλλ. δάρησομαι Κ. Δ., ἄορ. ἐδάρην [ᾶ] Μένανδ. Μονοστ. 422, (ἀπ-) Ἐνν., (ἐκ-) Ἡρόδ.· μετοχ. δαρθεῖς ἐν Νικοχ. Κεντ. 1· πρμ. δεδαρμαί, ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς √ΔΕΡ παράγονται καὶ τὰ δέρος, δέρμα, δορά, δέρις, δέρτρον· πρβλ. Σανσαρ dar, drināmi (disseco), darvi (snake-skin), dritis (σακκίδιον ἐκ δέρματος)· Γοτθ. gataira (καταλύειν), Παλαιο-Γερμ. zeru, fer-zeru (καταστρέφω).) Ἀρχαῖο τὸ δέρμα, «γδέρνω», ἐπὶ ζώων, δ. βοῦς, μήλα Ὄμ.· κύνα δ. δεδωρμένην, ἐπὶ ματακιοπνίας, Φερεικ. παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 158 — ἀσκήν δε-
 δάρσαι, νὰ ἐκδάρω καὶ τὸ δέρμα μου νὰ γείνη ἄσκήν, Σόλων 32. 7· οὔτω, δερῶ σε θύλακον, ἐκ τοῦ δέρματος· σου θὰ κάμω βαλλάντιον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 370. **II. ὠσαύτως** (κατὰ γυθαίαν ἀντιλήψην), κτυπῶ, δέρνω, μαστιγῶν, δέδοκται μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας Ἀριστοφ. Σφηξ. 485, πρβλ. Νερ. 442, Βατρ. 619· ἐντεῦ-
 μεν παρμ., ὁ μὴ δαρεῖς ἀνθρώπος οὐ παιδεύεται, ὡς τὸ πα-
 θήματα μαθήματα, Μένανδ. ἐνθ' ἄνωτ.· πρβλ. λέπω II.

δέσις, εως, ἡ, (δέω) τὸ δένειν, ἡ εἰς τὸ αὐτὸ σύνδεσις, Πλάτ.

Κρατ. 418E. **II. ὡς τὸ πλοκή, ἡ περιπλοκή** δραματικῆς τινος ὑποθέσεως, ἀντιθ. τῷ λύσις, Ἀριστ. Ποιητ. 18.

δέσμα, τό, (δέω) ποιητ. ἀντὶ δεσμός, δεσμά, σιδήρεα δέσματ' Ὀδ. Α. 204, πρβλ. Θ. 278. **II. ταῖνα πρὸς δέσιν τῆς κεφαλῆς,** ἀπὸ κρατὸς χεε δέσματα Ἰλ. X. 468· πρβλ. ἀναδέσμη, ἀνά-
 δημα.

δεσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δέσμα, Σχολ. Θεοφρ. 4. 18· πρβλ. δεματίον.

δεσμευτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς δέσιν, Πλάτ. Νόμ. 847D.

δεσμεύω, (δεσμός) δεσμεύω, βλάω εἰς τὰ δεσμά, Ἰγν. Ὄμ. 6. 17, Εὐρ Βάχχ. 616, Πλάτ. Νόμ. 808D· δένω ὁμοῦ, οἷον στάχυν ἐν δεματίῳ, Ἰσοκ. Ἐργ. κ. Πμ. 479· δ. ἐκ τινος, δένω σφιγκτὰ εἰς τι... Ἀπολλ. δ. 2. 1, 3. — Παθ., δεσμευθεῖσα ἀλύτοις καμάτοις Ἐπιγρ. Ἐλλ. 737.

δεσμεύω, = δεσμεύω, Ἀριστ. Φυτ. 1. 2, 17, Ἡρόδ. 8. 9, Εὐαγ. κ. Λουκ. ἡ', 29, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν, Μοῖρ. σ. 122, Ὄμ. Μάγιστ. 199, 821.

δέσμη, ἡ, (δέω) = δέμα, δεμάτιον, Ἀλεξ. Κυβερν. 2, Ἀριστ. Ἀποσπ. 134.

δεσμιδίον (τι), τό, ὑποκ. τοῦ δεσμῆς, Διοσκ. Εὐπορ. 2. 64, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειθ. 3. 633, Ἀέτ. 3. 79.

δέσμιοι, τό, = δεσμός, Ἀνθ. II. 9. 479, κατὰ πληθ.

δέσμιος, ὄν, καὶ α, ὄν, Σοφ. Ἀποσπ. 217 — δεσμιεύων, δε-
 σμευτικός· μεταρ. ὁ δεσμιεύων ὡς διὰ μαγείας, μαγεύων, κατὰ γεν., ὕμνος ἐξ Ἐρινύων δ. φρενῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 332, πρβλ. 306.

II. παθ., δεσμιευμένος, ἐν δεσμοῖς, αἰχμάλωτος, Σοφ. Αἴ. 299, Φ. 608, Εὐρ. Βάχχ. 226, κτλ.

δεσμίς, ἴδος, ἡ, = δέσμη, Ἰππ. 626. 20, 26, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 16, 2.

δεσμύ-θροχος, ὁ, βρόχος χρησιμεύων ὡς δεσμός, Μανέθ. 5. 133.

δεσμολύτης, ου, ὁ, λύων τὰ δεσμά, Χριστ. Πασχ. 2530·
 δεσμολύτης χάρις αὐτοῖς σ. 2568.

δεσμύ-λυτος, ὄν, λελυμένος ἐκ τῶν δεσμῶν, Γρ. Ναξ. Χρ. Π. σ. 296B.

δεσμός, ὁ· πληθ. δεσμά, Ἰγν. Ὄμ. εἰς Ἐρμ. 157, Ἰσοκρ. 459, Ἡρόδ. 6. 91, καὶ οὕτω τὸ πλεῖστον παρ' Ἀττ. ποιητ. καὶ Πλάτ. Εὐθύφρ. 9Α· ἄλλα δεσμοὶ Αἰσχύλ. Πρ. 525, Εὐρ. Βάχχ. 548, 634, συχν. παρὰ Πλάτ. (δέω) — παρ' Ὄμ. καθόλου, = ταῖνια ἢ πᾶν ὄ, τι χρήσιμον πρὸς δέσιν καὶ στερεοποίησιν· οἷον φορβεῖα (κα-
 πίστρι), Ἰλ. Ζ. 507· τὰ πρυμνήσια, τὸ καλῶδιον τῆς ἀγκύρας, Ὄμ. N. 100, κτλ· ἱμάς τῆς θύρας, Φ. 241· οὕτω παρ' Ἀττ. ὁ ἱμάς τοῦ ζυγοῦ, Ἐνν. Ἀν. 3. 5, 10· πᾶς σύνδεσμος ἐνόητος, Πλάτ. Τιμ. 31C· ἐπὶ τῶν φωνηέντων, ὁ αὐτ. Σοφ. 253Α· δεσμοὶ πολιτείας, ἐπὶ τῶν νόμων, ὁ αὐτ. Νόμ. 793B. **2)** κατὰ πληθ. = δεσμά, ἀλύσεις. ἐκ δεσμιῶν λυθῆναι Αἰσχύλ. Πρ. 509, 770· πρὶν ἂν γαλασθῆ δεσμὰ αὐτοῖσι 513· ἐν δεσμοῖσι Σοφ. Ἀποσπ. 60· δεσμοὶ Ἰσοκρ. 7. 82· ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν = δεσμοφύλαξ, Λουκ. Τοῖ. 29· — ἐν-
 τεῦθεν καθ' ἑνικ., περιλήπτικος = δεσμά, φυλακίαις, φυλακῆ, δε-
 σμῆς ἀχλύσεις Ἐπιγρ. παρ' Ἡρόδ. 5. 77· οὐδὲν ἄξιον δεσμοῦ Ἡρόδ. 3. 145· ἐν δεσμῷ Σοφ. Ἀντ. 858· ἐν δημοσίῳ δεσμῷ Πλάτ. Νόμ. 864E· δεσμοῦ τιμᾶσθαι Λυσ. 105. 16. **3)** = δε-
 σμός, ἐπίθετος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 16, 14, κτλ. — ἄλλα δεσμοὶς ἄρθρου Ἰππ. π. Ἀγμ. 776, εἶναι κατὰ τὸν Γαλην., ἀγκυλώσις.

II. = δέσμη, Πολυδ. Β', 135, Εὐστ. 862. 27· δ. ἀργυρίου Ἐδδ. (Γεν. μθ', 27).

δεσμοφόρος, ὄν, φέρων δεσμά, Ἰγνᾶτ. ἐν βίῳ Νικηρ. Καστό-
 λειος, σ. 209. 4, ἐκδ. De Boor.

δεσμο-φύλαξ (ῦ), ακος, ὁ, ἡ, ὡς παρ' ἡμῖν, Λουκ. Τοῖ. 30.
 N. Δ. καὶ μετν., ὑπὸ τῶν δοκίμων δεσμοφωρητοῦ φύλαξ.

δεσμός, = δεσμεύω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, μεταγεν.

δεσμώμα, τό, = δεσμός, δεσμά, Αἰσχύλ. Πέρσ. 745, Σοφ. Ἀποσπ. 27, κατὰ πληθ.

δεσμοφῆριον, τό, εἰρηκτῆ, φυλακῆ, Ἰσοκρ. 6. 60, Πλάτ., κ. ἄλλ.·
 δ. ἀνδρῶν Ἡρόδ. 3. 23.

δεσμώτης, ου, ὁ, δέσμιος, αἰχμάλωτος, Ἡρόδ. 3. 143, καὶ Ἀττ.

II. ὡς ἐπίθ. = ἐν δεσμοῖς ὄν, δεσμιευμένος, Αἰσχύλ. Πρ. 119
 (ἡ τραγωδία καλεῖται Προμηθεὺς δ.)· οὕτως ἐν τῷ θηλ. δεσμώτης ποιμνὴ Σοφ. Αἴ. 234· Μελανίππη δ., ὄνομα δράματος· τοῦ Εὐρ. δεσποζῶν, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνστυ. καὶ παρατ.· μέλλ. -δσω Αἰσχύλ. Πρ. 208, 930, Ἀγ. 543· ἄορ. ἀπαρεμφ. δεσπόσαι Εὐρ. Ἀλκ. 486.

1) ὀπολ. = εἶμαι κύριος ἢ δεσπότης, ὑπέροχον, ἐξασκῶ κυριαρχίαν, Αἰσχύλ. Πρ. 208· ἄρχειν καὶ δ. Πλάτ. Φαῖδ. 80A. κ. ἄλλ.

2) μετὰ γεν., εἶμαι δεσπότης ἢ κύριος τινος, Ἰγν. Ὄμ. εἰς Δῆμ. 366, Ἡρόδ. 3. 142, κτλ· Ζηνός (ἢ Διδός) δεσπόσαι Αἰσχύλ. Πρ. 930· δεσπόζοντ' ἐμοῦ Εὐρ. Ἰκέτ. 518· δ. τινός, ἀντιθέτον τῷ δουλεύειν τινί, Πλάτ. Πολ. 576A· δεσπόζω φόβος, εἶμαι κύριος, Αἰσχύλ. Νο. 188· γίνομαι κύριος τινος, καταλαμβάσκω, τι, λέκ-
 τριος ὧν ἐδέσποζον Εὐρ. Ἀνδρ. 928· καὶ οὕτω μεταρ. τοῦδε δ. λόγος Αἰσχύλ. Ἀγ. 543. **3)** μετ' αἰτιατ., ἐξασκῶ ἐξουσίαν

ἐπί τινας, δ. πόλιν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 28. — Παθ., δεσπόζονται Ἰππ. Ἀέρ. 290· δεσποζόμεναι πόλεις Πλάτ. Νόμ. 712Ε.
δέσποινα, ἡ, ἰδιότροπον ἠθλ. τοῦ δεσπότης, ἡ κυρία τοῦ οἴκου, «ἡ οἰκοκυρά», Λατ. heri, ἀπὸ τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Ε. 127· ἀλοχος δ., ἐπὶ τῆς γυναίκος τοῦ Νέστορος, Γ. 403· γυνὴ δ., ἐπὶ τῆς Ἀρήτης, Γ. 347. 2) ἀπὸ τοῦ Πινδάρου καὶ ἐφετῆς, ἡγεμονίς, βασιλίσσα, Π. 4. 19, Ἀποσπ. 87. 11· δέσποινα πόλεων. Ἀθηναίων πόλις Κωμ. Ἀνών. 49. 3) παρ' Ἀττ. συγγάνης συναπτεται πρὸς τὰ ὀνόματα θεαινῶν, δ. Ἐκάτη Διοχῶν. Ἀποσπ. 374· Ἀρτεμις Σοφ. Ἠλ. 626, κτλ.: ἀλλ' ἐν Ἀθήναις ἰδίως ὡς ὄνομα τῆς Περσεφόνης, Πλάτ. Νόμ. 796B, πρῶλ. Πλαυ. 8. 37, 1-10· τῆς Κύπριδος Ἐνάργ. Πεντ. 1. 21. 4) ἐν Θεσσαλίᾳ, δέσποινα ἦτο ἀπλῶς γυνὴ, Πούτ.
δεσποσιοναῦται, ὄν, οἱ, Ἑλλοτες ἐν Σπάρτῃ ἀπληθευρωμένοι ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ ὑπηρετῶσιν ἐν θαλάσσῃ, Μύρων παρ' Ἀθην. 271Ε.
δεσποσιος, ὄν, = δεσπόσιονος, Διοχῶν. Ἰκέτ. 845, Εὐστ. 846. 13.
δέσποσμα, τό, δεσποτική θέλησις, δεσποτική ἀρχή, Μανθ. 4. 38.
δεσποστός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ δεσπόζω, = ἀρμόζων εἰς δεσποτικὴν κυβερνήσιν, ἐπὶ προσώπων, Ἀριστ. Πολ. 3. 17, 1 (διάφ. γραφ. δεσποτικόν), Γ. 2. 15.
δεσποσύνη, ἡ, ἀπόλυτος κυβερνήσις, δεσποτισμός, Ἡρόδ. 7. 102.
δεσποσύνος, ὄν, ὠσαύτως ἡ, ὄν, Πινδ. Π. 4. 476.— ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κύριον ἢ δεσπότην, λέγος δεσπ., τοῦ κυρίου ἢ κλίνη, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 144· ὁμοί δ. Διοχῶν. Χο. 942· μέλαθρα Ἀριστοφ. Θεσμ. 42· τὰ δ. χρήματα, ἡ περιουσία τοῦ κυρίου, τοῦ ἀφεντικῶς, Ξεν. Οἰκ. 9, 16· ὁ ἀνάγκαι, αὐθίχρους κυβερνήσις, Διοχῶν. Πέρσ. 587. II. ὡς οὐσιαστ. = δεσπότης, Τυρταί. 6. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 4301C (Προσθήκ.), Ἀναξανδρ. Πρωτ. 1. 33.
 2) ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου, Ἀππιαν. Ε. Π. 4. 44.
δεσποτεία, ἡ, ἡ ἐξουσία τοῦ κυρίου ἐπὶ τῶν δούλων, ἡ ἡ σχέση τοῦ δεσπότου πρὸς τοὺς δούλους, Ἀριστ. Πολ. 1. 3, 4, 3. 6, 3 (πρῶλ. δεσποτικός). 2) ἀπόλυτος ἀρχή, δεσποτισμός, ἰδίως ἐπὶ τῶν Ἀσιατῶν, Πλάτ. Νόμ. 698, Ἰσοκρ. 113D, Συλλ. Ἐπιγρ. 127. 28.
 II. ὡς Βυζ. δικανικὸς ὅρος, ἀπόλυτος κυριότης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **χρῆσις** (ὅτε τις ἤδυνάτο νὰ καρπώται πρᾶγμα τι, μὴ ἔχων ὅμως κυριότητα ἐπ' αὐτοῦ).
δεσπότης, α, ὄν, = δεσπόσιονος, Λυκόφρ. 1183.
δεσπότηρα, ἡ, θηλ. τοῦ δεσπότης, δέσποινα, κυρία, Σοφ. Ἀποστ. 868.
δεσποτέων, = δεσπόζω, Ἐβδ. (3 Μακκ. ε', 28), Συλλ. Ἐπιγρ. 3702, Δίων Κ. 60. 28.
δεσποτικῶς, = δεσπόζω, μετὰ γεν., Πλάτ. Τιμ. 44Ε.— Παθ., δεσποτικῶς κυβερνώμαι, πρὸς ἄλλῃς χερσὶ Διοχῶν. Χο. 104· σὴ χερὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 884· δεσποτούμενος βίος, ἀντιθ. τῷ ἀνάρχετος, Διοχῶν. Εὐμ. 527, πρῶλ. 696.
δεσπότης, ὄν, ὁ κληρικὴ δέσποτα· αἰτιατικὴ δέσποτα, Ἡρόδ. 1. 11, κτλ. (ἴδε ἐν λέξει πόσις, ὁ)· κύριος, δεσπότης, ἰδίως ἐπὶ τοῦ κυρίου τοῦ οἴκου, τοῦ οἰκογενειάρχου (πρῶλ. οἰκοδεσπότης), Λατ. herus, dominus, δούμων Διοχῶν. Εὐμ. 60, κτλ.· ἕμμα γὰρ δόμων νοιζῶ δεσπότης παρουσίαν ὁ αὐτ. Πέρσ. 169— κυριῶς ἐν σχέσει πρὸς δούλους, Πλάτ. Παρμ. 133D, Νόμ. 756Ε, κτλ.· ὁ καὶ δούλος Ἀριστ. Πολ. 1. 3, 3. κτλ.· ὡστε ἡ προσφώνησις τοῦ δούλου πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ ἦτο ὡ δέσποτα· ἀνάξ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 90, Ἄνδοκ. 3. 25· ἀνάξ' δέσποτα Ἀριστοφ. Εἰρ. 389, Ἀποσπ. 492.— ἄλλως ἦτο ἐν χρήσει κυριῶς, 2) ἐπὶ Ἀσιατῶν ἀρχόντων, ἀπόλυτος κύριος, οὗ οἱ ὑπήκοοι εἶναι δούλοι, Λατ. dominus, Ἡρόδ. 3. 89, Θουκ. 6. 77· τυραννικὸς καὶ δ. Πλάτ. Νόμ. 859A· καὶ τὸ πληθυντ. εἶναι ἐν χρήσει παρὰ ποιητὰς ἐπὶ ἑνὸς προσώπου, ὡς τὸ τυραννοί, Διοχῶν. Ἀγ. 32, Χο. 53, 82.— ἀλλ' οἱ ἐλευθεροὶ Ἕλληνας μεταχειρίζοντο τὴν λέξιν ταύτην κυριῶς ἐπὶ τῶν θεῶν, πρῶλ. Σοφ. Ἀποστ. 480, Εὐρ. Ἰππ. 88, Ἀριστοφ. Σφηξ. 875, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 13. II. καθόλου, ὁ κατέχων τι, κύριος, κάτοχος, κώμου, γαῶν Πινδ. Ο. 6. 30, Π. 4. 369· μαντευμάτων Διοχῶν. Θήβ. 27· τῶν Ἡρακλείων δπλων Σοφ. Φ. 262· ἐπτά δεσποτῶν, ἐπὶ τῶν ἐπτά ἐπὶ Θήβας, Εὐρ. Ἰκέτ. 636· τοῦ ὄρτυκος Ξεν. Ἀν. 7. 4, 10· πρῶλ. ἀνάξ'.— Μεθ' Ὀμηρ., ἀν καὶ οὗτος μεταχειρίζεται τὸ δέσποινα ἐν Ὀδ.
δεσποτίδιον, τό, ὕποκορ. τοῦ δεσπότης, Ἀρισταιν. 1. 24.
δεσποτικός, ἡ, ὄν, ὁ τοῦ δεσπότου, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς δεσπότην ἢ κύριον, δεσποτικά συμφοραί, δυστυχία καταλαμβάνουσα τὸν κύριον τινας, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 64· δ. δικαίον, τὸ δικαίον τοῦ κυρίου, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 6, 8· ὑπομένειν τὴν δ. ἀρχὴν ὁ αὐτ. Πολ. 3. 14, 6· ἡ δ. = δεσποτεία, ὁ αὐτ. 1. 3, 2· οὕτω, τὸ δ. Πλάτ. Νόμ. 697C. II. ἐπὶ προσώπων, ἔχων κλίση πρὸς δεσποτείαν, τυραννικός, ὁ αὐτ. Πολιτ. 344C, κτλ.· ὀλιγαρχία δ. Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 16· ὄμοιος αὐτῷ 4. 4, 27, κτλ.— Ἐπιγρ. — κῶς, Ἰσοκρ. 62C, Ἀριστ. Πολ. 4. 10, 3. 2) μετὰ γεν., ἑσθκῶ δεσποτικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τινας, τινας ὁ αὐτ. Οἰκ. 13. 5· οὕτως, ἐστὶ δὲ τυραννὶς μοναρχία δ. τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ὁ αὐτ. Πολ. 3. 8, 2, πρῶλ. 4. 4, 28.

δεσποτίς, ἡ, = δέσποινα, αἰτ. δεσποτίον, Σοφ. Τρ. 407, Ἡ. 597, Εὐρ. Μήδ. 17, Πλάτ. Τιμ. 34C· δοτ. δεσποτίτις Ἀνθ. Π. 6. 160.
δεσποτικός, ὁ, ὕποκορ. τοῦ δεσπότης, Εὐρ. Κύκλ. 267.
δέστρον, τό, Πολυδ. Α'. 145, «τὸ ἐντὸς τῆς πλήμνης (τοῦ τροχῶ τοῦ ἄρματος) σιδήριον, ὃ τρίθει τὸν ἄξονα».
δέθειον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ δέθῃ, Γεωπ. 4, 12, 16.
δετή, ἡ, (κυριῶς θηλ. τοῦ δετός, ἐξυπακουομ. τοῦ λαμπάς) ζῦμα, συναποτελούμενα δέσμη, ἡ ἐκ δεδεμένων ὀφείων λαμπάς, καίόμενα δεταί Ἰλ. Α. 554., Ρ. 663· πυρός, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1361· ἴδε ἐν λ. λαμπάς.
δέτης, ὄν, ὁ, ὁ δένων, Γρηγ. Ναζιανζ. 3. 450A (Migne).
δέτης, ἰδος, ἡ, κεφαλὴ σκορδοῦ (ἴσως ἐκ τοῦ ὅτι συναποτελεῖται ἐκ πολλῶν τεμαχίων, ὡς πυρός ἐκ πολλῶν ὀφείων), Ἰππ. παρ' Ἐρωτ. 132, ἐν Γαλην. Λεξ. 454, δαίτις.
δέτος, ἡ, ὄν, δεδεμένος, Γρηγ. Ναζιανζ. 403A.
δευήσσειαι, Ἐπ. ἀπαρ. μέσ. μέλλ. τοῦ δεῦω, ἔχω ἔλλειψιν, χρειάζομαι, Ὀμ.
Δευκαλίων, ὄν, ὁ πατὴρ τοῦ Ἰδομενείως, Ἰλ. Ν. 451. 2) τῶν Τρώων τις, Γ. 478· ὁ Θεσσαλὸς Δευκαλίων πρῶτον παρ' Ἡσ. (Ἀποσπ. 21 Götl.) καὶ Πινδ.
δευκῆς, ἔς, = γλυκὺς, Νίκ. Ἀλ. 328· δευκός, τό, λέγεται ὅτι εἶναι Διολ. ἀντὶ τὸ γλυκὺ· πρῶλ. ἀδευκῆς.
δεῦμα, ὄν, τό, (δεῦω) τὸ ὑγρὸν, δεῦματα κρεῶν, βραστὸν κρέας, ἐκ διορθώσεως τοῦ Böckh, Πινδ. Ο. 1. 80, ἐκ χειρογρ. ἀντὶ τῆς παλαιᾶς γραφῆς, δεῦττα.
Δεῦνυσο, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Δεῦνυσο, Δεῦνυσο, ἴδε Bgk. Ἄνακρ. 2. (Κατὰ τὸ Μ. Ἐτυμ. 259. 32, δεῦνος εἶναι Ἰνδικὴ λέξις = βασιλεύς, ἴδε Pott. Et. Forsch. 1. 102).
δεῦμαι, Ἐπ. ἀντὶ δεόμεαι· ἴδε δεῦω.
δεῦρε = δεῦρο, CIA 4, b 517a 1. 517, b 1.
δευρί, ἴδε δεῦρο.
δεῦρο, ἐπιτεταμ. παρ' Ἀττ. δευρί (Ἀριστοφ. Νεφ. 323, Ἄνδοκ. 21. 8)· τύπος τῆς δεῦρω ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιαν. ὡς ἀπάντων ἀπαξ παρ' Ὀμ., ὅθεν διορθώθη ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐν Ἰλ. Γ. 240· ἐπιγρ. I. τόπον, ἐδῶ, πρὸς τὰ ἐδῶ, Λατ. hic, μετὰ πάντων τῶν ῥημάτων κινήσεως, Ὀμ., κτλ.· ἐπιτεταμένον, δεῦρο τὸδ' ἴκω Ὀδ. Ρ. 444, πρῶλ. Ἰλ. Ε. 309, κατ' ἄλλους τὸ τὸδε σύστοιχον ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος· ὡσαύτως βραχυλογικῶς μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν [ἔγω ἔλθει καὶ εἶμαι ἐνθάδε], δεῦρο πρὸς τὴν Γ. 405· πάρεστι δεῦρο.. ὅδε Σοφ. Ο. Κ. 1253· τὰ τῆδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει Ἀριστοφ. Θεσμ. 665— ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, μακρόν τὸ δ. πέλαιος Σοφ. Ο. Κ. 66· τῆδ δ. ὀδοῦ αὐθιῆ 1165· τὸ τῆδε καὶ τὸ κείσε καὶ τὸ δ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 426, πρῶλ. Εὐρ. Φοιν. 266, 315. 6) παρὰ μεταφ. ἀπλῶς, ἐδῶ, ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς κινήσεως, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 9, 20, Οὐρ. 1. 2, ἐν τέλ. 2) συγγάνης ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ πρὸς παραθάρρυνσιν ἢ ἀπλῶς κλητικόν, ἐδῶ! ἀπ' ἐδῶ! ἐμπρός! Λατ. adesdum, ἄγε δεῦρο, δεῦρ' ἄγε, δεῦρ' ἴθι, καὶ δεῦρ' ἴτω, αἰετοπε μετὰ ῥήματος ἐνίκου, (τὸ δὲ δεῦτε, ὃ ἴδε, εἶναι ἐν χρήσει μετὰ ῥήματος πληθ.)· ἀλλὰ τὸ δεῦρο ἐνίοτε κείται καὶ μετὰ πληθ., παρὰ Τραγ., δ. ἴτε Διοχῶν. Εὐμ. 1041· δ. ἐπεσθε Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 724— ἐνίοτε ὑπάρχει μόνον, δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέμορον, ἐμπρός, ἄς . . , Ὀδ. Θ. 292· οὕτω παρ' Ἀττ., καί μοι δ. εἰπέ, ἐμπρός τῶρα, εἰπέ μοι, Πλάτ. Ἀπολ. 24C· δεῦρό σου στέψω κἄρα, ἔλα, ἐμπρός, ἄς σου . . , Εὐρ. Βάκχ. 341· καὶ ὄλω, ἄνευ δευροσ, δεῦρο, σὺ, ἐδῶ, σὺ! Ἀριστοφ. Εἰρ. 880· δεῦρο παρὰ Σωκράτη (ἐνν. καθόλου) Πλάτ. Θεαιτ. 144D, κτλ.
 3) ἐν συζητήσει ἢ ἐπιχειρήμασι καὶ ἀποδείξει, μέχρι δ. τοῦ λόγου, μέχρι τοῦδε τοῦ σημείου τῆς ὑπόθεσεως, ὁ αὐτ. Συμπ. 217E· τὸ μέχρι δ. εἰρήσῃ ὁ αὐτ. Νόμ. 814D· ὡσαύτως, δεῦρ' αἰεὶ προσελθῶθαμεν ὁ αὐτ. Πολιτ. 292C· δ. δὴ πάλιν (ἐνν. βλέπε) ὁ αὐτ. Πολ. 477D. II. ἐπὶ χρόνου, μέχρι τοῦδε, μέχρι τοῦ νῦν, «ἔως ἐδῶ», μόνον παρ' Ἀττ., ἰδίως Τραγ.· οὕτω Πλάτ. Θεαιτ. 143D, Τιμ. 21D· ὡσαύτως, δεῦρ' αἰεὶ Εὐρ. Μήδ. 670, Ἰων. 56, κτλ., Ἀριστοφ. Λυσ. 1135· δεῦρ' γ' αἰεὶ Διοχῶν. Εὐμ. 596· πρῶλ. Βαλκ. Φοιν. 1215, Πέρσ. Ὀρ. 1679.— παρὰ ποιητὰς ὡσαύτως, μέχρι δ. αἰεὶ Πλάτ. Νόμ. 811C.
Δεῦς, Διολ. ἀντὶ τοῦ Ζεῦς, Ἀριστοφ. Ἀγ. 911, πρῶλ. Κοεπ Γρηγ. σ. 599.
δεύσιμος, ὄν, ποτιστικός, τόπος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Μ. 21.
δευσοποιῶ, βάπτω, ἀλείφω, Ἀλκίφρων 3. 11.
δευσοποιία, ἡ, τὸ βάπτειν, βᾶψιμον, ἡ βαρική τέχνη, Πολυδ. Α'. 49.
δευσοποιός, ὄν, (δεῦω) ὁ βαθύως βάπτων, ἀνεξίτηλος βάπτων, ἀνεξίτηλος, ἐπὶ χρωμάτων, δ. γίγνεται τὸ βαφὲν Πλάτ. Πολ. 429E· δ. φάρμακα Λουκ. Εἰκόν. 16· δ. καὶ δυσέκνιπτος Διλ. π. Ζ. Ἰ. 16. 1.— μεταφ., δόξα δ. Πλάτ. Πολ. 430A· πονηρία Διναργ. 105. 23· πρῶλ. Ruhnke Τιμ.
δευτάτος, α, ὄν, ποιητ. ἀντὶ δεύτατος, Jac. Ἀνθ. Π. σ. 74.
δεύτατος, ἡ, ὄν, ὑπερθ. τοῦ δεύτερος, = ὑστάτος, ὁ ἔσχα-

τος, ὁ τελευταῖος, 'Π. Τ. 51, κτλ. — περί τοῦ ἐν Πίνδ. Ο. 1. 80, ἴδε ἐν λ. δεῦμα.

δεῦτε, ἐπίρρ., ὡς πληθ. τοῦ δεῦρο, εἰς τοῦτο τὸ μέρος! ἐδῶ! ἐμπρός! ἔλα ἐδῶ! ἀκριβὸς ὡς τὸ δεῦρον, ἀλλ' αἰετοπε μετὰ πληθ. προστακτ. εἴτε κειμένους (δεῦτ' ἀγερτ' 'Π. Η. 350, κτλ. ὡσαύτως, δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἠγῆτορες 'Οδ. Θ. 11), εἴτε νουομένης (δεῦτε φίλοι 'Π. Ν. 481· δεῦτ' ἴνα.. ἴδῃσθε 'Οδ. Θ. 30)· λίαν σπάνιον παρὰ Τραγ., δεῦτε, λείπετε παρὸς Εὐρ. Μηδ. 894· καθ' ὅσον παρ' αὐτοῖς εἶναι ἐν χρήσει τὸ δεῦρο καὶ μετὰ πληθ. βήματος. (Κατὰ τὸν Βουττμ. συγγρ. ἐκ τοῦ δεῦρ' ἴτε).

δευτεραγωνιστῶν, εἶμαι δευτεραγωνιστής, Πολυδ. Δ'. 124. δευτερ-αγωνιστής, οὔ, ὁ, ὁ ὑποκριτὴς ὁ λαμβάνων δευτέρου λόγου ἄξια μέρος, Λατ. secundarius, 'ΗΣούχ.· πρβλ. πρωταγωνιστής, ὑστεραγωνιστής. 2) μεταφ., ὁ ὑποστηρίζων ῥήτορὰ τινα προαλλήσαντα, Δημ. 344. 8, Λουκ. Περεγρ. 36.

δευτεραῖος, α, ον, κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν, δευτεραῖος ἦν ἐν Σπάρτῃ 'Ηρόδ. 6.106· οὕτω, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 2, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, τῇ δευτεραίῃ [ἐνν. ἡμέρᾳ], 'Ηρόδ. 4.113.

δευτερεῖα (ἐνν. ἄθλα), τά, τὸ δεῦτερον βραβεῖον ἐν ἀγωνί, ἐντεῦθεν, ἡ δευτέρα θέσις ἢ τάξις, δ. νέμειν τινὶ 'Ηρόδ. 1. 32· δευτερεῖοισι ὑπερβάλλειν ὁ αὐτ. 8.123· οὕτω παρὰ Πλάτ. Φ. 22C, κτλ. II. μεταγεν. καθ' ἑνικ., Σουλ. 'Επιγρ. 2360. 28., 2758-9, Διογ. Α. 2.133. 2) δευτερεύουσα ἐνέργεια, 'Αριστ. Πρῶβλ. 19. 42.

δευτερ-εσχατος, ον, ὁ προτελευταῖος, 'Ηλιόδ. ('Αρχ. Χειρουρ. σ. 94).

δευτερέω, = δευτερεύω 'Εβδ. ('Ιερ. 52. 2).

δευτερεύω, εἶμαι δεύτερος, δευτερο. τινός, εἶμαι ὁ ἄριστος μετ' ἐκεῖνον, Διοσκ. 3. 47· δευτ. τινί, εἶμαι δεύτερος μετὰ τινα, ἐνερῶ ὡς τοιοῦτος.., Πλουτ. Εὐμ. 13.

δευτερέαζω, μέλ. -άσω, παίζω τὸ δεῦτερον πρόσωπον, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 634.

δευτερίας (ἐνν. οἶνος), ὁ, = ἀδύνατος οἶνος, λαμβανόμενος ἐκ τῆς συνθλίψεως τῶν σταφυλῶν ἐκ δευτέρου, Λατ. Iona, Πολυδ. Α'. 248., Σ'. 17· πρβλ. τρυγηφάνιος καὶ στεμφυλιτής (κοιν. λάγ-γερη).

δευτέριος, α, ον, = δευτέρας ποιότητος, κατώτερος, οἶνος Νικοφ. Χειρ. 6 (ἔνθα ὁ Α. Δινδ. δευτερίας). 2) τὸ δευτέριον ἢ τὰ δευτέρια, τὸ ὕστερον (ἀκόλουθον) τῆς γέννας, Λατ. secundinae, Παῦλ. Αἰγ. 6. 75, πρβλ. χόριον.

δευτερο-θύλος, ον, ὁ δευτέραν φοράν ἀλλάσων τοὺς ὀδόντας, Πολυδ. Α'. 182, 'Ιεροκλ. 'Αστ. 2.

δευτερογαμέω, εἰς δεῦτερον γάμον ἔρχομαι· δευτερογάμια, ἢ δευτέρας γάμος, δευτερο-γάμος, ον, ὁ εἰς δεῦτερον γάμον ἔρχόμενος, ἅπαντα παρ' 'Εκκλ.

δευτερο-γενής, ἔς, ὁ ὕστερον, βραδύτερον γεννώμενος ἢ γεννηθείς, 'Αντιγ. Καρ. 118.

δευτερό-γονος, ον,· δευτερότοκος, ὄψιμος, Σύμμ. (Γεν. 30. 42). δευτερο-δεκάτη, ἢ, ἡ δευτέρα δεκάτη, τὸ δέκατον τοῦ δεκάτου, ὅπερ ἔτιδον οἱ Λευῖται εἰς τοὺς ἱερεῖς, 'Ιεζ. 45.

δευτερ-οδέομαι, παθ., ἐπαναλαμβάνομαι, Θεολ. 'Αριθμ. 23.

δευτερ-οδία, ἢ, δευτερώσεις, ἐπανάληψις, Θεολ. 'Αριθμ. σ. 124.

δευτερό-ζυγος, ον, τῆς δευτέρας σύζυγας, Γραμμ.

δευτερό-κλιτος, ον, τῆς δευτέρας κλίσεως, Γραμμ.

δευτερο-κοιτέω, κοιμάμαι μετ' ἄλλου, 'Αθῆν. 584B.

δευτερολογία, ὁμιλῶ δευτέραν φοράν, 'Εβδ. (2 Μακκ. ιγ', 22).

δευτερολογία, ὁ λόγος τοῦ δευτέρου ὁμιλοῦντος, καὶ ὁ δεύτερος λόγος, 'Ερμογέν. 1. 433 (Walz), 'Υπόθ. Λεπτ. Δημοσθ.

δευτερο-λόγος, ον, = δευτεραγωνιστής, ταττόμενος μετὰ τοῦ πρωτολόγου καὶ τοῦ ὑστερολόγου, Τέλης παρὰ Στοβ. 68. 50.

δευτερο-νόμιμος, τό, ὁ δεύτερος νόμος, ἐπιγραφή τοῦ πέμπτου βιβλίου τῆς Πεντατεύχου, 'Εβδ. ἴδε Δευτ. 17. 18, 'Ἰώσ. 8 (9). 32.

δευτερό-ποτος, ον, = ὑστεροποτος, 'ΗΣούχ.

δευτερό-πρωτον σάββατον, τό, ἐν τῷ Εὐαγγ. Λουκ. ς', 1 (κατὰ τὸν Scaliger), τὸ πρῶτον σάββατον μετὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν ἀζύμων· ὁ Wieseler (ἴσως ὀρθότερον) λέγει ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον σάββατον τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς τῶν ἐτῶν ἑβδομάδος (δηλ. τοῦ ἔτους τοῦ μετὰ τὸ σαββατικόν). — παρὰ τοῖς 'Εκκλ. συγγρ., ἢ δ. κυριακή ἢ τὴ πρώτη μετὰ τὸ Πάσχα Κυριακή, Δουναγῆ.

δεύτερος, α, ον, εἶναι πράγματι εἶδος συγκριτικοῦ τοῦ δύο, ὡς τὸ δεύτατος, εἶναι τὸ ὑπερθ. Butt. Ausf. Gr. § 41η' (ἴδε ἐν λ. δύο).

I. ὡς πρὸς τὴν τάξιν, ἀλλὰ μετὰ τινος ἐννοίας χρόνου, παρ' 'Ομ. (οὐδαμῶν ἐν τῇ 'Οδ.). ἐπὶ τοῦ ἐρχομένου δευτέρου ἐν ἀγωνί, 'Π. Ψ. 265· δευτέρος ἔλθειν X. 207· δ. αὐ.. προφει.. ἔγχεος, μετὰ ταῦτα, Γ. 273, κτλ.· οὐ μ' ἔτι δεῦτερον ὦδε ἴξεται ἄχος, οὐδέμια μετ' αὐτῆν θλίψις ὁμοία πρὸς τὴν παρούσαν. Ψ. 46· ἐνίοτε ὡς πραγματικὸν συγκριτικόν, ἐμεῖο δεῦτεροι, μετὰ τὸν ἰδίων μου καιρὸν, αἰτ. 248· σοὶ δεῦτερον ἔσται, ἀθ' ὁδοῦ εἰς σέ ὡς δευτέρα ἐκλογῆ· ὁλ. θὰ παραχωρήθῃ εἰς σέ, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 34· παρ' 'Αττ. ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄβρρ., ὁ δεῦτερος Σαρ. Ο. Κ. 1315, κτλ.· αὶ δευτεραὶ φροντίδες, δευτεραὶ ἀπέψεις, Εὐρ.

'Ἰππ. 436· παροιμ.. τὸν δ. πλοῦν, δοκιμάζω τὸν δεῦτερον παρούσαζόμενον εἰς ἐμὲ τρόπον, Πλάτ. Φαῖδ. 99D, κτλ.· ἐρημνευόμενον ὑπὸ τοῦ Μενάνδ. Θρακ. 2, ὁ δ. πλοῦς ἐστὶ δῆπου λεγόμενος, ἀν' ἀποτύχη τις πρώτων, ἐν κώποισι πλεῖν. 2) μεθ' 'Ομηρ. ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χρόνου, δευτέρω χρόνῳ, εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον, Πίνδ. Ο. 1. 69· δευτέρῃ ἡμέρῃ, τῇ ἐπομένη ἡμέρᾳ, 'Ηρόδ. 1. 82 (πρβλ. δευτεραῖος)· δευτέρω ἑτέῳ τούτων, κατὰ τὸ μετὰ τοῦτο ἔτος, αὐτόθι 6. 46· — οὕτω πολλάκις κατ' οὐδέτερον ὡς ἐπίρ. δεῦτερον αὐ, δεῦτερον αὐτίς, δεῦτερον, μετὰ ταῦτα, πάλιν, δευτέραν φοράν, ἀντίθετον τῷ πρώτον, 'Ομ., 'Αττ.· παρὰ πεζοῦς ὡσαύτως δευτέρα, ὅπερ ὁ 'Όμηρος ἔχει ἀπαξ, 'Π. Ψ. 538· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄβρρ., τὸ δεῦτερον 'Ηρόδ. 1. 79, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1082, κτλ.· τὰ δευτέρα Θουκ. 6. 78· μεταγεν., ἐκ δευτέρου, δευτέραν φοράν, Λατ. denovo, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 71— ὁμολ. ἐπίρ. δευτέρως Πλάτ. Νόμ. 955E, κτλ. II. ἐν σχέσει πρὸς τὴν τάξιν ἢ ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα, ἀνευ οὐδεμίαις ἐννοίας χρόνου, δεύτερος, ὑστερος, δ. μετ' ἑκείνον 'Ηρόδ. 1. 31, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 4, κτλ.· δ. πρὸς τὴ Σαρ. 'Αποσπ. 325· πολὺ δ. μετὰ τι, κατὰ πολὺ κατώτερος, πολὺ ὀπίσω, Θουκ. 2. 97· οὕτω μ. γεν. δεῦτερος οὐδένως, κατώτερος οὐδενός, 'Ηρόδ. 1. 23· δ. παιδὸς σῆς Εὐρ. Τρω. 614· δευτέρα τῶν προσδοκίων, κατωτέρω τῶν ἐλπίδων, Δημ. 348. 22· ἠγείσθαι δεῦτερον, νομίζω τὴν δευτερεύον, δευτέρου λόγου ἄξιον, Σοφ. Ο. Κ. 351· οὕτω, δ. ἀγειν, ποιησθαι, τίθεσθαι Λουκ. Λατ. 9, Πλούτ. 2. 162E, πρβλ. ὁ αὐτ. Φαβ. 24.

2) ὁ δεύτερος ἐκ δύο, δευτέρῃ αὐτῇ, αὐτῇ καὶ ἄλλῃ τῇ, 'Ηρόδ. 4. 113· πρβλ. Α. Β. 89· ἐπτά δεῦτεροι σοφοί, μετὰ τοὺς γνωστούς πρώτους ἐπτά, Εὐρρ. 'Αδελφ. 1. 12· εἰς καὶ δεῦτερος, unus et alter, μόνον παρὰ μεταγεν., Schäf. Διον. 'Αλ. π. Συν. σ. 174· ἐν τι.. ἢ δεῦτερον Δίων Χρ. 2. 4· δ. καὶ τρίτος, δύο-τρεις, Πολυδ. 26. 10, 2. III. ὡς οὐσιαστ., τὰ δευτέρα, = δευτερεῖα, τὸ δεῦτερον βραβεῖον ἢ ἡ δευτέρα θέσις, τὰ δ. φέρεσθαι 'Π. Ψ. 538, 'Ηρόδ. 8. 104, πρβλ. Valck. 9. 78. 2) τὸ ὕστερον (ἀκόλουθον) τῆς γέννας, Διοσκ. 1. 58.

δευτερο-στάτης [ἄ], ον, ὁ, ὁ ἰστάμενος ἐν τῇ δευτέρᾳ γραμμῇ τοῦ χοροῦ, Θεμιστ. 175B· ἴδε Müller Εὐμ. § 12.

δευτερο-τάγῆς, ἔς, τεταγμένος εἰς τὴν δευτέραν θέσιν, Νικόμ. 'Αριθμ. 18.

δευτερο-τόκος, ον, ὁ δευτέραν φοράν γεννῶν, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5. 14, 20. II. προπαροφ. δευτερότοκος, ον, ὁ δεύτερος γεννηθείς, 'Ιωάν. Χρυσ. 6. 356.

δευτεροουργός, ὄν, (*ἔργω) κατὰ δεῦτερον λόγον ἐργαζόμενος, δευτερεύων ἐργατής, ἀντιθ. τῷ πρωτουργός, Πλάτ. Νόμ. 897A· δ. τέχνηαι Πολυδ. Ζ'. 6· — ἀλλά, II. χλαῖνα δευτεροουργῆς, αὐτ. Ζ'. 77, φαίνεται σημαῖνον δευτέραν φοράν εἰργαζομένην, μεταχειρισμένην καὶ δευτεροουργός, ὁ, ὁ ἀνακαινίζων τοιαῦτα ἐνδύματα· πρβλ. ἐπίγναφος.

δευτεροῦχος, ον, τὰ δευτερεῖα ἔχων, Λυκόφρ. 204.

δευτερο-φωνος, ον, ὁ φωνῶν μετὰ τινα, ἐπὶ τῆς ἡχοῦς, Νόνν. Δ. 2. 119.

δευτερόω, κάμνω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, 'Εβδ. (Γεν. μα', 32, κ. ἄλλ.). II. δ. τινί, δίδω εἰς τινα δεῦτερον κτύπημα, αὐτόθι (1 Βασ. κς', 8).

δευτέρωμα, τό, ἐπανάληψις, Εὐστ. 80. 10.

δευτερώσεις, εως, ἢ ἡ δευτέρα σειρά ἢ τάξις, 'Εβδ. (4 Βασ. κγ', 4). 2) ἐπανάληψις, Γρ. Νύσσ. 2, 176C (Migne). II. αἱ 'Ιουδαϊκαὶ παραδόσεις οὕτως ἐκαλοῦντο, 'Εκκλ.

δευτερωτής, οὔ, ὁ, ἐρημνευτὴς τῶν παραδόσεων, ῥαββίνος, Εὐστ. Ε. II. 513C.

δευτήρ, ἦρος, ὁ, σκευὸς πρὸς ἐψησιν ἢ ὀπτῆσιν, Πολυδ. Γ'. 105.

δεύω, παρὰ. ἔδευον, 'Επ. δεῦον, 'Ιων. δεύεσκον, ἅπαντα παρ' 'Ομήρῳ· γ' δέ τι πληθ. πρὸς. δεύεσαν ὡς ἐκ βήμ. δεύημι, Κόνιτ. Σμ. 4. 511· μέλλ. δεύσω Εὐβουλ. Προκρ. 1· ἀορ. ἔδευσα Τραγ. — Παθ., ἐνεστ. παρ' 'Ομ.· ἀορ. ἐδεύθην Θεοφρ. Γ. Φ. 9. 9. 1· πρkm. δέδευμαι Εὐρ. 'Αποσπ. 470. 5, Πλάτ. 'Υγράνω, βρέχω, ποτίζω με ὑγρὸν, δεῦε δὲ γάϊον [ἐνν. αἶμα] 'Π. Ν. 655, πρβλ. Ψ. 220· γλάγος ἄγχεα δεύει Β. 471· δάκρυ δ' ἔδευε.. παρειὰς 'Οδ. Θ. 522· σπογγίαν δεύων 'Ἰππ. 413. 15, κτλ.· μετὰ δοτ. τρόπον, εἴματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύσκον 'Π. Η. 260· καὶ ἐν τῷ παθ. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι I. 570· αἵματα δὲ χθῶν δεύετο P. 361· καὶ ἐν τῷ μέσ., πυκνὰ περὰ δευετα ἄλμη, βρέχει τὰ περὰ του ἐν τῇ ἄλμῃ, 'Οδ. Ε. 53· πρβλ. Εὐρ. 'Αλκ. 184, Πλάτ. Νόμ. 782C· — σπανίως μέτ. γεν. τρόπον, ὡς τὸ καταδεύω παρ' 'Ομ., αἵματα ἔδευσε γάϊον Εὐρ. Φοιν. 674. 2) ἀναμνηθῶ ἐκράν οὐσίαν μετὰ ὑγροῦ οὕτως ὥστε νὰ δύναμαι νὰ ζυμώσω αὐτήν, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 267· δεύσαι καὶ μάζαι 'Ξεν. Οἰκ. 10. 11· ἄρτον ὕδατι ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 2. 28, κτλ. 3) ἀλείφω, πλίσσῃ 'Ηρωδιαν. 8. 4. II. μεταβ., κάμνω τι νὰ χυθῇ, χέω, ἐρεμνὸν αἴμ' ἔδευσα Σαρ. Αἴ. 376, ἴδε Λοβ. ἐν τόπῳ.

δεύω. Αἰολ. καὶ 'Επ. τύπος τοῦ δέω, ἀποτυγχάνω, ἔγω ἔλλειψιν, χρειάζομαι· τὸ ἐνεργητ. μόνον ἐν τῷ ἀορ., ἐδέουσεν δ' οἴητον ἄκρον ἰκῆσθαι, ἀπέτυχε, δὲν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ αὐτό, 'Οδ. I

483, 540. II. ἀλλαχού ως ἀποθ. δεύομαι, μέλλ. δευήσομαι, = Δττ. δεύομαι. αισθάνομαι τὴν ἑλλειψιν ἢ ἀπώλειαν τινος, στερούμαι, εἶμαι ἀνευ... θυμοῦ δευόμενος, ἐστερημένος τῆς ζωῆς, Ψλ. Γ. 294, Ψ. 472· ἔχω ἀνάγκη τινός, βάρκρου Εὐρ. Τρω. 276· ἐν καιροῖς ἐπιμελείας δευόμενος, φράσις ἀπαντῶσα ἐν ψηφισμασίν Ἀσιατικῶν πόλεων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2189, 3486. 2) εἰμι ἐλλιπής ἐν τινι, δεύεσθαι πολέμοιο Ψλ. Ν. 310· μάχης ἄρα πολλῶν ἐδέουε Ρ. 142· ἀπολ., δευόμενος, Λατ. egerens, ἐν ἀνάγκῃ ἢ ἀπορία εὐρισκόμενος, Χ. 492· τετράκις εἰς ἑκατόν δευοιτό κεν, θά εὐρισκετο ἐλλιπής, θά ὑπελείπετο..., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 974· μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. Γ. 1138. 3) μετὰ γεν. προσ., εἶμαι κατώτερός τινος, ἄλλα τε πάντα δεύει Ἀργείων Ψλ. Ψ. 484· οὐ τευ δευόμενος Ὀδ. Δ. 264.

δέφω, μέλλ. φω, καθιστῶ τι μαλακῶν τριβῶν διὰ τῆς χειρὸς (πρβλ. δέψω, ψεφθέρα)· δ. ἐαυτόν, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, = Λατ. masturbari, Εὐθουλ. ἐν Ἀδῆλ. 2· οὗτος ἐν μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Ψπ. 24.

δεχ-ἄμματος, ον, (ἄμμα) ὁ ἔχων δέκα θηλειάς, ἄρκυος Ξεν. Κυν. 2, 5.

δέχαται, ἴδε ἐν λ. δέχομαι.

δεχ-ἡμερος, ον, ἐπὶ δέκα ἡμέρας, διαρκῶν δέκα ἡμέρας, Ψπ. Πλάτ. 349D· ἔκεχειρία δεχ., ἀνοκωχῆ δέκα ἡμερῶν, Θουκ. 5, 26, πρβλ. Πολύδ. 20, 9, 5, πρβλ. Δίβ. 24, 27· σπονδαὶ δεχ. Θουκ. 6, 7, 10.

II. δεχῆμερον, τό, διάστημα δέκα ἡμερῶν, Πολυδ. Α' 63.

δέχνομαι, ποιητ. ἀντί τοῦ δέχομαι, Ὀρρ. Ἀργ. 566, Παρθέν. 5, Ἀνθ. Π. 9, 553.

δέχομαι, Ἰων. καὶ Δίολ. δέκομαι, Ἡρόδ., Σαπῶν 1, 22, Πίνδ. — μέλλ. δεξομαι, Ψπ. ὠσαύτως δεδεξομαι Ψλ. Ε. 238, ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ἀττ.· δευθῆσομαι (μετὰ παθ. σημασ.) Ἐβδ. — ἄορ. ἐδεξάμην Ψλ., Ἡρόδ., Ἀττ.· ὠσαύτως μετβ. ἐδέχθην (ὑπ-ν) Εὐρ. Ἡρακλ. 757 (ἀλλ' ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις παραδείγμασιν ὁ ἄοριστος ἀ κεῖται ἐπὶ παθητ. σημασίας)· πρkm. δέδεγμαί Ψλ., Ἀττ., Ἰων. γ' πληθύν. ἀπο-δεδέχαται Ἡρόδ.· ὑπερσυντ. ἐδε-δέγμην — ὁ Ὀμ. ὠσαύτως ἔχει ἱκανοὺς τύπους συγχεκομμένου τινός Ψπ. ἄορ. ἐδέγμην, ἐδεκτο ἢ δέκτο, προστακτ. δέξο, ἀπαρ. δέχθαι, μετοχ. δέγμενος, ὠσαύτως γ' πληθ. πρkm. δέ-χαται (παραλείπομένου τοῦ ἀναδιπλασ.), Ψλ. Μ. 147· ἐνιαχοῦ ὅμως οὗτος ὁ χρόνος εἶναι παρακτ., Λ. 4· ἴδε ὠσαύτως δεδοκῆμένος, ἀποθ. (Ἐκ τῆς √ΔΕΚ, πρβλ. Ἰων. καὶ Δίολ. δέκ-ομαι, δοκός, δοχῆ, δοχός, δοχεῖον, δεξαμενῆ (ἴδε δεικνυμι, δάκτυλος, δεξίός) — πρβλ. ὠσαύτως τεταγών. I. ἐπὶ πραγμάτων ὡς τὸ ἀντικείμενον, λαμβάνω, παραλαμβάνω, ἀποδέχομαι τὸ προσφερόμενον, Λατ. accipere, Ὀμ., κτλ. — Σύνταξις· δ. τι χειρὶ ἢ χειρῶσι Ὀμ., κτλ.· δ. τί τινι, δέχομαι τι ἐκ τῆς χειρὸς ἑτέρου, δεξάτο οἱ σκήπτρον πατρῶν Ψλ. Β. 186, κτλ., πρβλ. Πόρσ. Ἐκ. 533· ὠσαύτως, τι παρά τινος Ὀμ.· τι ἐκ τινος Σοφ. Ο. Τ. 1106· τί τινος Ψλ. Α. 596, Ω. 305, Σοφ. Ο. Τ. 1163 — ἀλλ' ὠσαύτως, δ. τί τινος, λαμβάνω εἰς ἀνταλλαγὴν διὰ τι..., χρυσὸν φίλου ἀνδρός ἐδέξατο Ὀδ. Α. 327· τι δ. πρό τινος Πλάτ. Νόμ. 729D· μάλλον δ. τί ἀντί τινος ὁ αὐτ. Γοργ. 475D — ὠσαύτως, μάλλον δ., μετ' ἀπαρ., μάλλον λαμβάνω, λαμβάνω κατὰ προτίμωσιν, προτιμῶ νὰ πράξω ἢ νὰ εἶμαι..., Λυσ. 118, 4, Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 14, Συμπ. 4, 12· καὶ ἄνευ τοῦ μάλλον, οὐδέ τις ἂν δεξάιτο φεύγειν Θουκ. 1, 143, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 41A· οὐκ ἂν δεξάιμην τί ἔγειν Ἀνδοκ. 1, 25· ἐπομένω ἢ..., Πλάτ. Φιλβ. 63B. 6) ἀπλῶς ὑποδέχομαι, συλλέγω, ὡς ἐν ἀγγελίῳ (πρβλ. ἡεξαινομητῆ, δοχῆ), ὁπδόν... κάδοσι δ. Σοφ. Ἀοσπ. 479. 2) ἐπὶ διανοητικῆς ἀποδοχῆς, ἀποδέχομαι τι ἀνευ γογγυσμοῦ, χαλεπὸν περ ἔόντα δεχόμεθα μῦθον Ὀδ. Υ'. 271· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δεξομαι Ψλ. Σ. 115. 6) ἀποδέχομαι τι μετὰ χαρᾶς, τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρον δ. Ψ. 647· ἐπὶ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὁ γε δέκτο μὲν ἱρά Β. 420· οὕτω, προσφιλοῦς γέρα δ., ἐπὶ νεκροῦ, Σοφ. Ἠλ. 143· τὰ σφάγια δ. Ἀριστοφ. Δυσ. 204 — οὕτω καὶ παρὰ περὶ τοῦ δ. τὸ χρησθῆν, τὸν οἰωνόν δ., ἀποδέχομαι, μετὰ χαρᾶς δέχομαι, Ἡρόδ. 1, 63., 9, 91, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1653, Σοφ. Ἠλ. 668, Ἀριστοφ. Πλ. 63, Ξεν. Ἀν. 1, 8, 17 — ἀποδέχομαι, ἐπιδοκιμάζω, τοὺς λόγους, τὴν ἔνυμχον Ἡρόδ. 1, 95, Θουκ. 1, 95, κτλ., πρβλ. Valick. Φοιν. 462· διδόναι καὶ δεχεσθαι τὰ δίκαια Θουκ. 1, 37, πρβλ. Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 312· περὶ τοῦ δεχεσθαι ὄρκον ἴδε ἐν λ. ὄρκος. γ) ἀπλῶς, διδω προσοχῆ, ἀκούω, Λατ. accipere, ὡς ἠχῆν, φήμην ἀκοάσιν Εὐρ. Βάχχ. 1086, κτλ.· ἀπλῶς, δ. ζῆφάν ὁ αὐτ. Μηδ. 175· τὰ παραγγελλόμενα εἰδέω δ. Θουκ. 2, 11, 89. δ) δέχομαι ἢ θεωρῶ ὡς..., μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἀνδρα Σοφ. Αἰ. 68. 3) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, τὴν δαπάνην Πολύδ. 32, 14, 5. II. ἐπὶ προσώπων ὡς τὸ ἀντικείμενον, δέχομαι φιλοξένως, περιποιῶμαι, Λατ. excipere, Ὀμ.· ἐν μεγάροισι, ἐν δόμοισιν Ψλ. Σ. 331, Ὀδ. Ρ. 110· ὠσαύτως, δόμοιοι δ. τινα Σοφ. Ο. Τ. 818· στέγαις, πυρὶ δ. τινα Εὐρ. Ὀρ. 17· δ. χῶρα ὁ αὐτ. Μηδ. 713· τῆ πόλει δ., ἐπιτρέπω εἰς τινα νὰ ἐισέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, Θουκ. 4, 103· εἰσὼ δ. ὁ αὐτ. 6, 44· εἰς τὸ

τεῖχος Ξεν. Ἀν. 5, 5, 6. 2) χαιρετίζω, ἀσπάζομαι, προσκυνῶ, οἶ σε, θεὸν ὡς, δειδέχατ' Ψλ. Χ. 434· δ. τινα ἐξυμμάχον, παραδέχομαι ἢ ἀποδέχομαι ὡς σύμμαχον, Θουκ. 1, 43, κτλ.

3) δέχομαι ὡς ἐχθρὸν, ὑπομένω τὴν προσβολὴν τινος, Λατ. excipere, ἐπιόντα δ. Ψλ. Ε. 238, πρβλ. Ὀ. 745· ἐπὶ κνηγῶ ὑπομένουτος τὸ θήραμα, Δ. 107· ἐπὶ ἀγρίου κάπρου ὑπομένουτος τοὺς κνηγῶς, Μ. 147· οὕτως, εἰς χεῖρας δ. Ξεν. Ἀν. 4, 3, 31 τοὺς πολέμιους δ. Ἡρόδ. 3, 54, πρβλ. Θουκ. 4, 43· ἐπιόντας δ. ὁ αὐτ. 7, 77· δ. τὴν πρώτῃν ἐφοδὸν ὁ αὐτ. 4, 126· ἐδέξατο πόλις πόνον Εὐρ. Ἰκέτ. 394. 4) περιμένω, ἀναμένω, προσδοκῶ τινα ἢ τι, μετ' αἰτίας, καὶ ἀπαρ. μέλλ., ἀλλ' αἰεὶ τινα φῶτα... ἐδέγμην ἐνθάδ' ἔλευσεσθαι Ὀδ. Ι. 513, πρβλ. Μ. 230· ὠσαύτως, δέγμενος Αἰακίδην, ὅποτε... λῆξειεν Ψλ. Ι. 191· δεδεγμένους εἰσόκεν ἔλθοις Κ. 62. — Ἐπὶ τῶν δύο τούτων τελευταίων σημασιῶν ὁ Ὀμηρὸς αἰσίπετο μεταχειρίζεται τὸν μέλλοντα δεδεξομαι, πρkm. δεδεγμαί καὶ δεδεγμένος, δέγμενος, τὸ δὲ τελευταῖον τοῦτο εἶναι μάλιστα ἐν χρῆσει μόνον ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας, πλὴν ἐν Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 29, εἰς Ἑρμ. 477.

III. σπανίως μετὰ πράγματων ὡς τοῦ ὑποκειμένου, κατέχω τινα, ἐνασχολῶ τινα, τίς ἀρχὰ ναυτιλίας δέξατο [αὐτοῦς]; Πίνδ. Π. 4, 124 — δέχομαι, περιλαμβάνω (πρβλ. δεκτικός, δεξαμενῆ), τὴν τροφὴν Ἀριστ. Ψ. Ζ. 4, 6, 4, x. ἀλλ. IV. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβ. διαδέχομαι, ἐρχομαι ἀμέσως μετὰ ἑτερον, Λατ. excipere, ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ Ψλ. Τ. 290· ἄλλως δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερον ἄλλος Ἠσ. Θ. 800· ἐπὶ τόπων, ἐκ τοῦ στεινοῦ τὸ Ἀρτεμίσιον δέκεται Ἡρόδ. 7, 176.

δέψω, ἢ, ἢ βύρσα ἢ δεδψημένη, τὸ κατεργασμένον δέρμα, Σουίδ.

δέψω, ἄορ. (ὡς ἐκ ῥήμ. δεψέω) — Λατ. derpo (πρβλ. δέφω), κατεργάζομαι, μαλάσσω, ποῶ τι μαλακῶν, κηρὸν δεψήσω μελιγῆρα Ὀδ. Μ. 48· δέψει χερσὶ τὸ δέρμα Ἡρόδ. 4, 64· πρβλ. σκυλοδέψης.

δέω (Δ), προστακτ. γ' πληθ. δεόντων (ἴδε ἐν λ. δέδημι)· μέλλ. δῆσω· ἄορ. ἐδήσα, Ψπ. δῆσα Ψλ. Φ. 30 — πρkm. δέδεκα Δημ. 764, 18· ἢ δέδηκα Αἰσχίν. 46, 2· ὑπερσ. ἐδεδήκει Ἀνδοκ. 31, 23. Ἀλλ' ὁ Cobet V. L. 548 καλεῖ τὸν τύπον δέδηκα foedum barbarismum. — Μέσ. Ψπ. παρατ. δεόντο Ψλ.· ἄοριστος ἐδήσαμην Ψλ.· Ψπ. γ' πληθ. δησάσκετο Ψλ. Ω. 15. — Παθ. μέλλ. δεθήσομαι Δημ. 740, 9, 741, 18, κτλ., ἀλλὰ δεδήσομαι Πλάτ. Πολιτ. 361E, Ξεν. Κύρ. 4, 3, 18 — ἄορ. ἐδήθη Ἀττ.· πρkm. δέδεμαι, ἴδε κατωτ., ὑπερσυντ. ἐδεδέμην Ἀνδοκ. 7, 26· Ψπ. δέδετο Ψλ. Ε. 387· Ἰων. γ' πληθ. ἐδεδέατο Ἡρόδ. 1, 66, κτλ. — Ἐν τούτῳ τῷ ῥήματι καίπερ δισυλλάθω, τὰ εὐ καὶ εἰς ἐνίοτε συναρτῶνται, τὸ δοῦν, τῷ δοῦντι Πλάτ. Κρατ. 419A, Β, 421C· πρβλ. ὑπόδημα καὶ τὰ σύνθετα ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-, κατα-, ὑπο-δέω. (Ἐκ τῆς √ΔΕ παράγονται τὰ δέ-δημι, δέσις, δεσις, δεσιμός· πρβλ. Σανασκρ. dā, dyāmi (διδίμη), dāmā (δεσιμός).) Δένω, δεσμεύω, συγνάκις προσθεμένης ὁστ. τρόπου, δεσιμῶ τινα δῆσαι Ψλ. Κ. 443, κτλ.· ὠσαύτως, ἐν δεσιμῶ Ε. 386, κτλ.· δῆσε δ' ὀπίσω χεῖρας... ἱμάσιν Φ. 30· δ. τινα χεῖράς τε πόδας τε Ὀδ. Μ. 50· δ. ἐκ τινος, δένω τι ἐκ τινος, δηλ. εἰς τι πρᾶγμα, ἐξ ἐπιδοφριδάτος ἱμάσι δέδετο Ψλ. Κ. 475, πρβλ. Ἡρόδ. 4, 72· δῆσαι τινα εὐλῶ ἢ ἐν εὐλῶ (πρβλ. Ξυλῶν Π. 2)· ἐν κλίματι Ἀριστοφ. Βατ. 619· δ. κύνα κλειψί, διὰ κλειοῦ ἤτοι σιδηροῦ περιλαιμίου, Σόλων π. Πλουτ. Σόλ. 34, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 234· ὠσαύτως, δ. τινα πρὸς φάραγγα Αἰσχύλ. Πρ. 15· πρὸς κίονα ἢ κίονι Σοφ. Αἰ. 108, 240· δεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4, 47.

2) μόνον δένω, βάλλω εἰς δεσμά, πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι, λέγει ὁ Ἡρακλῆος ἀναπερήμενος εἰς τὰ δίκτυα, ἐν οἷς συνέλαβες τὸν ἄρῃ. Ὀδ. Θ. 352 (ἐνθα ἕτεροι ἐρημνίζονται μεταφορικῶς, πῶς δύναιμι νὰ σε κάμω νὰ μείνης εἰς τὴν ὑπόσχασίν σου); αὐτὸς δ' ἔδῃσε πατέρα Αἰσχύλ. Εὐμ. 641· πρβλ. Θουκ. 1, 30, Δημ. 733, 12, κτλ.

3) = δένω, δεσμεύω, ἐξαναγκάζω εἰς ἡσυχίαν καὶ σιωπῆν, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται Ἰσογ. 178· κέρδει καὶ σοφία δέδεται Πίνδ. Π. 3, 96· ψυχὰ δ. λύπη Εὐρ. Ψπ. 160· μεταγεν. δένω διὰ μαγειρίας, μαγεύω, Ἀνθ. Π. 11, 138. 4) μετὰ γεν., ἐμποδίζω ἀπὸ τινος πράγματος ὡς τὸ βλάπτω, ἔδῃσε κελεύθου Ὀδ. Δ. 380, 469.

II. Ὁ Ὀμ. ὠσαύτως συγνάκις μεταχειρίζεται τὸ μέσον, δένω (πρβλ. ὑποδέω), ποσοὶ δ' ὑπαὶ λιπαροσίν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ἔδωκεν αὐτὰ εἰς τοὺς πόδας του, Ψλ. Β. 44, κτλ. περὶ δὲ κνήμησι βοείας κνημίδας... δέδετο, εἶχε δεδεμένους κνημίδας περὶ τῆς κνήμας του, Ὀδ. Κ. 228.

δέω (Β), Ἀττ.· μέλλ. δεήσω Πλάτ. Πολιτ. 395E· ἄορ. ἐδήσα Λυσ. 183, 11, Ψπ. ἐδήσα ἢ δῆσα Ψλ. Σ. 100 (τὸ μόνον χωρὶον ἐνθά ὁ ἀμπίβολος οὗτος τύπος ἀπαντᾷ). πρkm. δεδήκα Πλάτ. Πολιτ. 277D. — Μέσ. μέλλ. δεήσομαι Ἀττ.· μεταγεν. -ηθήσομαι Πλουτ. ἄορ. ἐδεθήθη Ἀττ.· πρkm. δεδεθήμαι Ξεν. Ἀν. 7, 7, 14, Ἰσαί. 71, 19. (Οἱ τύποι δεήσω, κτλ., παραβιλλόμενοι πρὸς τοὺς Ψπ. ἐδεύησα, δεύομαι, ἀλλογούσιν εἰς τὴν √ΔΕΓ, ἥτις φαίνεται ὅτι εἶναι ἐκτεταμένῃ ἐκ τῆς √ΔΕ (δέω, λιγὸ), ἴδε Curt. Gr. Et. ἀρ. 264). Ἐγὼ ἐλλειψίν, στερούμαι, ἔχω ἀνάγκη τινός, μετὰ γεν., ἔμετο δ' ἔδῃσε... ἀλκτῆρα γενέσθαι Ψλ. ἐνθ' ἄνωτ. (ἀλλαχού ὁ Ὀμηρ. μεταχειρί-

ζεταί πανταχού τὸν ποιητ. τύπον δεύω, δ ἴδε) οὕτω, παραδείγμα-
ματος τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδεδήκε Πλάτ. Πολιτ. 277D, πρβλ.
Σεν. Ἀπομν. 4. 2, 10. 2) συχν. παρ' Ἀττ., πολλοῦ δέω, πολὺ
χρησάομαι, πολὺ μοῦ λείπει, μακρὰν ἀπέχω . . , κατὰ τὸ πλεί-
στον μετ' ἀπαρ. ἐνεστ. . π. χ. πολλοῦ δέω ἀπολογεῖσθαι, πολὺ
ἀπέχω τὸν ὑπερασπίσω ἑμαυτὸν, Πλάτ. Ἀπολ. 30D· πολλοῦ
δεῖς εἰπεῖν ὁ αὐτ. Μένωνι 79B· π. δ. ἀγγοεῖν ὁ αὐτ. Δύσ. 204E·
π. γ. δεῖσαι μαίνεσθαι ὁ αὐτ. Μένωνι 90A· οὕτω καί, μικροῦ
ἔδεον εἶναι Σεν. Ἑλλ. 4. 6. 11· τοσοῦτου δεῖσαι μιμνεῖσθαι
Ἰσοκρ. 300A· (ὡσαύτως, τοσοῦτον δέω εἰδέναι Πλάτ. Μένωνι
71A)· παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν Ἰσοκρ. 222B, ἔνθα οἱ
νεοὶ ἐκδόται ἀποκατέστησαν ἐκ τοῦ ἀρίστου κώδικος τὴν γνησίαν
γραφὴν παρὰ μ. ἦλθον ἀποθανεῖν. Ἰδε Κόντου Γλ. Παρ. 1880,
186· ὡσαύτως ἀπολ., πολλοῦ γε δέω, πολὺ μοῦ λείπει, ἀπέχω πολὺ,
Πλάτ. Φαῖδρ. 228A· τοῦ παντὸς δέω Διοσχύλ. Πρ. 1006, πρβλ.
961· παντὸς δεῖ τοιοῦτος εἶναι Πλάτ. Σοφ. 221D· (οὕτως ἀπροσ.
πολλοῦ δεῖ, κτλ., ἴδε δεῖ II 1. b) — οὕτω καὶ κατὰ μετοχ., μικ-
ροῦ δέοντα τέτταρα τάλαντα Δημ. 824. 21· ἡ μετοχὴ πολ-
λάκις εἶναι ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν ἀριθμῶν συνθέντων μετὰ τοῦ 8 ἢ 9,
δυσὶν δέοντα τεσσεράκοντα, τεσσαράκοντα πλὴν δύο, τριάκοντα
ὀκτώ, Ἡρόδ. 1. 14· πεντήκοντα δυσὶν δέοντα ἔτη Θουκ. 2. 1·
ἐνὸς δέον εἰκοσθὲν ἔτος, τὸ εἰκοσθὲν ἔτος πλὴν ἐνός, τὸ δεκάκον
ἕνατον, ὁ αὐτ. 8. 6· δυσὶν δεούσας εἴκοσι ναυσὶν Σεν. Ἑλλ. 1.
1, 5· παρὰ μεταγεν. ἐνίοτε ἡ ἀπαρέμφατος κεῖται ἀπολύτως, περὶ
τὰ ἐνὸς δέων πενήκοντα, πενήκοντα πλὴν ἐνός, Ἀριστ. Ρητ.
2. 14, 4· ὡσαύτως ἡ μετοχ. κατὰ γεν., τροφαλίδες μιᾶς δεούσης
εἴκοσιν ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 3. 20, 14· πόλεων δυσὶν δεούσας ἐξή-
κοντα Διογ. Α. 5. 27· ἐξήκοντα ἐνὸς δέοντος ἔτη Πλούτ. Πομπ.
79. Πρβλ. Ἀριστοτ. ἐν Πολιτείᾳ 19. 6 ἔτη . . ἐνός δεῖ πενήκοντα·
27. 2 ἐνός δεῖ πενήκοντῶ ἔτει.

3) μετοχ. δέων, δεούσα, ὡς ἐπιθ. ἀναγκαῖος, ὁ καιρὸς ἐστὶ χρόνος δέων Ἀριστ. Ἀν. Πρ.
1. 36, 6· ἀλλὰ σπάνιον πλὴν ἐν τῷ οὐδ. δέων. 4) Περὶ τοῦ
ἀπροσώπου δεῖ, ἴδε ἐν λ. δεῖ. II ὡς ἀποθ. δέομαι· μέλλ.
δεήσομαι· ὀφρ. ἐδεήθη, αἰετοπερὶ προσωπικόν, καὶ παρ' Ὀμ. ἐν
χρήσει μόνον ἐν τῷ τύπῳ δεύομαι (ἴδε ἐν λ. δεύω)· 4) ἀπολ.
εἶμαι ἐν ἀνάγκῃ, ἔγω ἀνάγκη, χρεάομαι, χρεῖζω, συνήθως κατὰ
μετοχὴν ὡς· κάρτα δεόμενος Ἡρόδ. 8. 59, κτλ. 6) εὐρίσκουμαι
εἰς τὴν ἀνάγκη τινός, χρεῖζω, μετὰ γεν., ὡς Ἡρόδ. 1. 36, κτλ.· τὰ σά
δεῖται κολαστοῦ . . ἔφη Σοφ. Ο. Τ. 1148· ῥώμης τινός δ. αὐ-
τόθι 1293· οὐδὲν δέομαι τινος, οὐδεμίαν ἀνάγκη αὐτοῦ ἔχω,
Θουκ. 8. 43· ἦν τὶ δέωνται βασιλείῳ, ἂν ἔχωσιν ἀνάγκη τινὰ
αὐτοῦ, αὐτόθι 37· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., τοῦτο ἔτι δέομαι μαθεῖν
Πλάτ. Πολ. 392D, πρβλ. Εὐθύδ. 275D, κτλ.· τὰ πράττεσθαι
δεόμενα, πράγματα, ἅτινα εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνωσι, Σεν. Κύρ.
2. 3, 3· ὡσαύτως, δεῖται, ἀπροσώπως, ἴδε ἐν λ. παρήμιμ IV. 1.

2) ζητῶ τὶ παρὰ τινος, μετὰ διπλ. γεν. πράγματος καὶ προσώ-
που, τῶν ἐδέετο σφέων Ἡρόδ. 3. 157, πρβλ. Θουκ. 1. 32, κτλ.
συχνάκις ὡσαύτως μετὰ τοῦ οὐδαιτέρου ἄντων. κατ' αἰτία, τοῦτο
δέομαι ὑμῶν Πλάτ. Ἀπολ. 17C, πρβλ. Συμπ. 173E, κτλ.· ὡσαύ-
τως μετ' αἰτία. συστοίχ. δέημαι, ἡ καὶ συχνότερον, δέησιν, δεῖ-
σθαι τινος Ἀριστοτ. Ἀχ. 1059, Διοσχύλ. 33. 41, κτλ.· ὡσαύτως
μετ' αἰτία. πράγματος μόνον, Ἑμφορα δ. Θουκ. 1. 32, κτλ.· δια-
πράξωμαι ἂν δέομαι Σεν. Ἀν. 2. 3, 29· σπανίως μετὰ γεν. προ-
σώπου μόνον, μὴ μου δεηθῆς Σοφ. Ο. Κ. 1170· δεηθεὶς ὑμῶν,
ζητήσας παρ' ὑμῶν χάριν, Δημ. 551. 3· δ. χάριν Μένανδρ. Ἀδελφ.
472— μετὰ γεν. προσ. καὶ ἀπαρ., παρακαλῶ τινὰ νὰ πράξῃ τι,
Ἡρόδ. 1. 59, καὶ συχρὸν παρ' Ἀττ., ὡς Πλάτ. Πρωτ. 336A· δ.
τινος ὥστε . . , Θουκ. 1. 119· — πολὺ σπανίως μετ' αἰτία. προσ.,
ἔδεοντο Βοιωτοὺς ὅπως παραδώσῃ ὁ αὐτ. 5. 36, πρβλ. Πλούτ.
Ἄντων. 84.

δῆ, μόριον ἐν χρήσει συνήθως, ὅπως δῶχη πλείοτερον ἀκρίθειαν,
σαφήνειαν ἢ βεβαιότητα εἰς τὴν λέξιν ἢ τὰς λέξεις μεθ' ὧν εἶναι
ἐσχετισμένον. Πιθανὸς εἶναι συντεταγμένους τύπος τοῦ ἡδη, Λατ.
jam. Συνήθως ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ· τώρα, βεβαίως, τῇ ἀλη-
θείᾳ, τῷ ὄντι, πράγματι· ἀλλ' οὐδεμία λέξις δύναται μόνη νὰ
ἐκφράσῃ τὸ δῆ εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις καὶ χρήσεις ἢ δύναμις
αὐτοῦ πρέπει πολλάκις νὰ ἀποδίδηται διὰ τῆς μετ' ἐμφάσεως προ-
ρός ἢ διὰ περιφράσεων διαφόρων. Ὡς καὶ ἄλλα μόρια τοῦ αὐτοῦ εἴ-
δους, τὸ δῆ ἀκολουθεῖ εἰς τὴν λέξιν ἢ τὰς λέξεις εἰς ἃς ἀναφέρεται.
Ἄλλὰ παρ' Ἑβρ. καὶ λυρικοῖς ποιηταῖς τὰ δῆ γάρ, δῆ τότε, δῆ
πάμπαν (Ἰλ. Τ. 342) κείνται ἐν ἀρχῇ τῶν προτάσεων. I
χρήσις τοῦ δῆ μεθ' ἀπλῶν λέξεων: 1) κατὰ τὸ πλείστον μετὰ
τῶν ἐπιθέτων, ὅς δῆ, μόνος δῆ, ὄλος διδῶλον μόνος, Ὀδ. Μ. 69.
Ἡρόδ. 1. 25, καὶ Ἀττ.· ἰδίως μετὰ τὰ σημαίνοντα μέγθος, ποσόν,
κτλ., μέγας δῆ, πολλὸς δῆ, μικρὸς δῆ, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως
καὶ μετὰ τῶν ὑπερθ. μέγιστος δῆ, κρῆτιστος δῆ, ἐντελῶς μέ-
γιστος, ὁμολογουμένως ἀριστος, Θουκ. 1. 50, κτλ.· ἀπάντων δῆ . .
ἀλγίστων Σοφ. Αἷ. 992, κτλ.· — οὕτω μετ' ἀριθμητικῶν, ὀκτώ δῆ
προέηκα . . ὀσίοτος, ἔγω ῥίψε· ἀκριβῶς οὐχὶ ὀλιγώτερος τῶν δέκα
βελῶν, Ἰλ. Θ. 297· ἐννέα δῆ βεβάσασι . . ἐνιαυτοί, οὐχὶ ὀλιγώ-
τεροι τῶν ἐννέα, ἐννέα σωστοί, Β. 134· ἔκτον δὲ δῆ τὸ δῆ ἡμᾶρ.

αὕτη εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἕκτη ἡμέρα, Εὐρ. Ὀρ. 89, πρβλ. Ἰλ. Ω. 107,
κτλ.· εἰς δῆ, ἕνας μόνος, Εὐρ. Μηδ. 1282, κτλ. 2) οὕτω καὶ
μετ' ἐπιρρ., πολλάκις δῆ, πολλάκις, συχνάκις ἕως τώρα, Λατ.
jam saepe, Ἰλ. Τ. 85· ὄψε δὲ δῆ, ἐντελῶς ἄργα, Η. 94· τρίς
δῆ, οὐχὶ ὀλιγώτερον ἢ τρίς φορές, Πίνδ. Π. 9. 162· πάλα δῆ,
Λατ. jamdudum, Σοφ. Φ. 806· — νῦν δῆ, τώρα πλεόν· πολὺ
ὅμοιον τῷ ἄρτε, Ἀριστοτ. Ὀρν. 923, Πλάτ. Θεαιτ. 145B, κτλ.·
νῦν τε καὶ ἄλλοτε δῆ αὐτόθι 187D· ἡ, τώρα κατὰ πρῶτον, τώρα
εἰς τέλους, ὁ αὐτ. Πολ. 353A, Σεν., κτλ.· — τότε δῆ (δῆ ῥα τότε
Ἰλ. Ν. 719, κτλ.) κατ' ἐκεῖνον ἀκριβῶς τὸν καιρὸν, Θουκ., κτλ.·
ὡσαύτως, δῆ τότε Πλάτ. Θεαιτ. 156E· αὐτίκα δῆ μάλα, ἐν τῷ
ἅμα, κατ' αὐτὴν δὲ τὴν στιγμήν, ὁ αὐτ. Πολ. 338B, κτλ.· — ὕστε-
ρον δῆ, ἀκόμη ἀργότερον, Θουκ. 2. 17· — συχνάκις μετὰ βεβαιω-
τικῶν μορίων, ὅποτε ἀπλῶς προσθέτει δύναμιν, ναὶ δῆ, ναί, τῷ ὄντι,
Ἰλ. Α. 286, κτλ.· ἡ δῆ, ἡ μὲν δῆ αὐτόθι 518. 573, κτλ.· οὐ δῆ,
βεβαίως ὄχι, Σοφ. Φ. 246, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1069, κτλ.· — ἴδε ἐν λ.
δηλαδῆ, δῆπου, δῆπουθεν, δῆποτε. 3) μετὰ ῥημάτων,
δῆ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσι, διότι ἀληθῶς τὸν εἶδον, Ἰλ. Ο. 488·
νῦν δ' ὄρατε δῆ, τώρα βεβαίως βλέπετε, Σεν. Κύρ. 3. 2, 12,
κτλ.· — ἀλλὰ τὸ δῆ ἐσχετισμένον μετὰ ῥημάτων ἐπιδρᾷ συνήθως ἐπὶ
τῆν ὄλην πρότασιν· ἴδε κατωτ. Π. 3. 4) μετὰ οὐσιαστικῶν
οὐχὶ συχνάκις, ἐς δῆ τὸ Ἄργος τοῦτο . . , εἰς τὸ Ἄργος λοιπὸν
αὐτὸ ἔφθασαν, Ἡρόδ. 1. 1· τέλος δῆ, τὸ πῆρες τέλος, Διοσχύλ. Πρ.
13· σοφιστὴν δῆ τοι ὀνομάζουσι τὸν ἄνδρα εἶναι, σοφιστὴν,
ὡς γνωστὸν, Πλάτ. Πρωτ. 311E· παρ' Ἀττ. ἐνίοτε ἐν χρήσει
εἰρωνικῶς, Λατ. scilicet, εἰσήγαγε τὰς ἑταιρίδας δῆ, τὰς προσ-
ποιουμένας τὴν ἑταιρίαν, Σεν. Ἑλλ. 5. 4, 6, πρβλ. Εὐρ. Ἰων. 1181,
Θουκ. 4. 67, 6. 80· — ἐναυθα ὡσαύτως τὸ δῆ ἀνήκει εἰς τὴν ὄλην
πρότασιν· ἴδε κατωτ. Π. 5. 3) μετ' ἀντωνυμιῶν πρὸς ἐμφαν-
τικὴν δήλωσιν τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, ἐμὲ δῆ, ἄνθρωπον ὡς
ἐγὼ, Ἡρόδ. 3. 155· σὺ δῆ, σὺ πρὸ πάντων, ὁ αὐτ. 1. 115, Σοφ. Αἷ.
1226· οὗτος δῆ, οὗτος καὶ οὐδεὶς ἕτερος, Ἡρόδ. 1. 43· ἐκεῖνος
δῆ Σοφ. Τρ. 1091· οὗτος δῆ ὁ Σωκράτης, εἰρωνικῶς, Πλάτ.
Θεαιτ. 166A· τὸ λεγόμενον δῆ τοῦτο, ὡς τὸ γνωστὸν λόγιον
λέγει, ὁ αὐτ. Γοργ. 514E, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 962· — οὕτω μετὰ κτι-
τικῶν ἀντωνυμιῶν, τὸ σὸν δῆ τοῦτο Πλάτ. Συμπ. 221B, πρβλ.
Γοργ. 508D, κτλ.· — μετ' ἀναφορικῶν, ὅς δῆ νῦν κρατέει, ὅστις
φανερῶς τώρα κυβερνᾷ, Ἰλ. Φ. 315· τὰ δῆ καὶ ἐγένετο Ἡρόδ. 1.
22· ὁὐς δῆ σὺ, ἀκριβῶς ὅποιος σὺ, Ἰλ. Ω. 376, πρβλ. Ὀδ. Α. 32,
Σοφ. Αἷ. 995, κτλ.· οὕτω μετ' ἀναφορ. ἐπιρρ., ὡς δῆ Διοσχύλ. Ἀγ.
1633· ὅσα δῆ Ἀριστοτ. Ἀχ. 1, κτλ.· — μετ' ἐρωτηματικῶν, τοῦ
δῆ ἔνεκα; Πλάτ. Γοργ. 457E· τί δῆ; ὁ αὐτ. Φαίδων 58C· πότερα
δῆ; Σοφ. Φ. 1235· (καὶ μετ' ἐπιρρ., ποῖ δῆ καὶ πόθεν; Πλάτ.
Φαῖδρ. ἐν ἀρχ.· ποῦ δῆ; πῆ δῆ; αὐτόθι 228E, κτλ.)· — μετ' ἀο-
ρίστων ἢ ἐπιμεριστικῶν ἀντωνυμιῶν τὸ δῆ ἰσχυροποιεῖ τὴν ἀορίστην
τῶν ἀντωνυμιῶν, ἄλλοι δῆ, ἄλλοι θὰ εἶναι ἐκείνοι οἱ ὅποιοι δύναν-
ται, Ἰλ. Α. 295· μηδεὶς δῆ, ἀπολύτως κανεὶς, Πλάτ. Θεαιτ. 170E·
δῆ τις, κάποιος, Λατ. nescio quis, ὁ αὐτ. Φαίδων 108C, 115D,
κτλ.· (σπανίως, τις δῆ Σοφ. Ἄντ. 158, Εὐρ. Ἰ. Τ. 946)· τὸ οὐδέτερ.
δῆ τι, εἶναι κοινόν, ἡ ἄρα δῆ τι εἰσκόμειν ἄξιον εἶναι, κατὰ
τινα τρόπον, ὅ, τι δήποτε καὶ ἂν εἶναι, Ἰλ. Ν. 446· τὸ ἱππικόν,
τῷ δῆ τι καὶ ἐπέιχε ἐλλάμψεσθαι Ἡρόδ. 1. 80· οὕτω δῆ τι
ὁ αὐτ. 3. 103, κτλ.· ὡσαύτως, ὅστις δῆ, ὅστιςδήποτε καὶ ἂν εἶναι,
ὁ αὐτ. 1. 86· ἐπὶ μισθῷ ὅσω δῆ, Λατ. quantumcumque, αὐτόθι
160, κτλ. 6) μετὰ συνδέσμων, ἴνα δῆ, ἴνα κατὰ ἀλήθειαν,
Ἰλ. Π. 207, κτλ.· ἐν χρήσει εἰρωνικῶς, Πλάτ. Πολ. 420E, Μένωνι
86D· (καὶ οὕτως, ὅτι δῆ ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 268D)· — ὡς δῆ Ἰλ. Ε.
24, κτλ.· εἰρωνικῶς, Ἀριστοτ. Σφῆξ. 1315, Πλάτ.· — γὰρ δῆ, διότι
φανερῶς, Διοσχύλ. Χο. 874, 891, Πλάτ. Θεαιτ. 156C· οὐ γὰρ δῆ
Σοφ. Ο. Κ. 265· — ὅπως δῆ Θουκ., κτλ.· — ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον
μετὰ χρονικῶν συνδέσμων, ἐπεὶ δῆ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ἐπεὶ (ἴδε
ἐν λ. ἐπειδῆ), ὅτε δῆ, ὅταν δῆ, ἔς τε δῆ, εἰ δῆ, κτλ.· —
ἐντελῶς τὸ δῆ συχνάκις εἶνε ἐν χρήσει μετὰ μετοχῆς, ὅποτε ἡ
μετοχὴ δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς σύνδεσμον καὶ ῥήμα, ἄτε δῆ ἔόν-
τες, ἐπειδὴ φανερῶς εἶναι, Ἡρόδ. 8. 90· ὡς φόνον νίζουσα
δῆ, ἀκριβῶς ὡς ἔαν . . , Εὐρ. Ἰ. Τ. 1338, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 66, Σεν.
Κύρ. 5. 4, 4, κτλ.· ἴδε ἀλλὰ III: 6, γὰρ IV. 3.

II. χρήσις τοῦ δῆ ὁσάκις ἀναφέρεται εἰς ὀλοκλήρως προτάσεις.
1) ὅπως συνεχίσῃ τις διήγησιν, ὅποτε συχνάκις ἀκολουθεῖ τῷ μὲν,
οὕτω λοιπὸν, λοιπὸν, τότε μὲν δῆ . . ἡσυχίην εἴγε Ἡρόδ. 1. 11·
Σόλων μὲν δῆ ἔνεμε αὐτόθι 32· τὸν μὲν δῆ πέμπει αὐτόθι
116· ὡσαύτως καθ' ἑαυτὸ ἄνευ τοῦ μὲν, εἰς δῆ τοῦτων . . , λοι-
πὸν, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν . . , αὐτόθι 114, κτλ.· — πολλάκις ἐπὶ ἀναεπα-
λαιώσεων, τοιαῦτα μὲν δῆ ταῦτα, Λατ. haec haecenus, Διοσχύλ.
Πρ. 500, κτλ.· τοῦτο δῆ τὸ ἄγος . . Θουκ. 1. 127· τοῦτων δῆ
ἐνεκα Σεν. Κύρ. 3. 2, 28, κτλ.· οὕτως ἐν τῇ συγχεραλιστικῇ ἢ
προσθέσει ἀριθμῶν, γίνονται δῆ οὗτοι χίλιοι, λοιπὸν οὗτοι ἀνα-
βαίνουσιν εἰς 1000, αὐτόθι 1. 5, 5· — οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπαναλήθει
τοῦ λόγου μετὰ τινὰ διακοπήν, Ἄνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλή-
τορος Ἡετίωνος . . , τοῦπερ δῆ θυγάτηρ Ἰλ. Ζ. 395· οὗτος
δῆ . . ὁ μὲν δῆ Ἡρόδ. 1. 43· ἔξενος μὲν λέγω, . . λέγω δῆ

II. χρήσις τοῦ δῆ ὁσάκις ἀναφέρεται εἰς ὀλοκλήρως προτάσεις.
1) ὅπως συνεχίσῃ τις διήγησιν, ὅποτε συχνάκις ἀκολουθεῖ τῷ μὲν,
οὕτω λοιπὸν, λοιπὸν, τότε μὲν δῆ . . ἡσυχίην εἴγε Ἡρόδ. 1. 11·
Σόλων μὲν δῆ ἔνεμε αὐτόθι 32· τὸν μὲν δῆ πέμπει αὐτόθι
116· ὡσαύτως καθ' ἑαυτὸ ἄνευ τοῦ μὲν, εἰς δῆ τοῦτων . . , λοι-
πὸν, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν . . , αὐτόθι 114, κτλ.· — πολλάκις ἐπὶ ἀναεπα-
λαιώσεων, τοιαῦτα μὲν δῆ ταῦτα, Λατ. haec haecenus, Διοσχύλ.
Πρ. 500, κτλ.· τοῦτο δῆ τὸ ἄγος . . Θουκ. 1. 127· τοῦτων δῆ
ἐνεκα Σεν. Κύρ. 3. 2, 28, κτλ.· οὕτως ἐν τῇ συγχεραλιστικῇ ἢ
προσθέσει ἀριθμῶν, γίνονται δῆ οὗτοι χίλιοι, λοιπὸν οὗτοι ἀνα-
βαίνουσιν εἰς 1000, αὐτόθι 1. 5, 5· — οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπαναλήθει
τοῦ λόγου μετὰ τινὰ διακοπήν, Ἄνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλή-
τορος Ἡετίωνος . . , τοῦπερ δῆ θυγάτηρ Ἰλ. Ζ. 395· οὗτος
δῆ . . ὁ μὲν δῆ Ἡρόδ. 1. 43· ἔξενος μὲν λέγω, . . λέγω δῆ

II. χρήσις τοῦ δῆ ὁσάκις ἀναφέρεται εἰς ὀλοκλήρως προτάσεις.
1) ὅπως συνεχίσῃ τις διήγησιν, ὅποτε συχνάκις ἀκολουθεῖ τῷ μὲν,
οὕτω λοιπὸν, λοιπὸν, τότε μὲν δῆ . . ἡσυχίην εἴγε Ἡρόδ. 1. 11·
Σόλων μὲν δῆ ἔνεμε αὐτόθι 32· τὸν μὲν δῆ πέμπει αὐτόθι
116· ὡσαύτως καθ' ἑαυτὸ ἄνευ τοῦ μὲν, εἰς δῆ τοῦτων . . , λοι-
πὸν, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν . . , αὐτόθι 114, κτλ.· — πολλάκις ἐπὶ ἀναεπα-
λαιώσεων, τοιαῦτα μὲν δῆ ταῦτα, Λατ. haec haecenus, Διοσχύλ.
Πρ. 500, κτλ.· τοῦτο δῆ τὸ ἄγος . . Θουκ. 1. 127· τοῦτων δῆ
ἐνεκα Σεν. Κύρ. 3. 2, 28, κτλ.· οὕτως ἐν τῇ συγχεραλιστικῇ ἢ
προσθέσει ἀριθμῶν, γίνονται δῆ οὗτοι χίλιοι, λοιπὸν οὗτοι ἀνα-
βαίνουσιν εἰς 1000, αὐτόθι 1. 5, 5· — οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπαναλήθει
τοῦ λόγου μετὰ τινὰ διακοπήν, Ἄνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλή-
τορος Ἡετίωνος . . , τοῦπερ δῆ θυγάτηρ Ἰλ. Ζ. 395· οὗτος
δῆ . . ὁ μὲν δῆ Ἡρόδ. 1. 43· ἔξενος μὲν λέγω, . . λέγω δῆ

II. χρήσις τοῦ δῆ ὁσάκις ἀναφέρεται εἰς ὀλοκλήρως προτάσεις.
1) ὅπως συνεχίσῃ τις διήγησιν, ὅποτε συχνάκις ἀκολουθεῖ τῷ μὲν,
οὕτω λοιπὸν, λοιπὸν, τότε μὲν δῆ . . ἡσυχίην εἴγε Ἡρόδ. 1. 11·
Σόλων μὲν δῆ ἔνεμε αὐτόθι 32· τὸν μὲν δῆ πέμπει αὐτόθι
116· ὡσαύτως καθ' ἑαυτὸ ἄνευ τοῦ μὲν, εἰς δῆ τοῦτων . . , λοι-
πὸν, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν . . , αὐτόθι 114, κτλ.· — πολλάκις ἐπὶ ἀναεπα-
λαιώσεων, τοιαῦτα μὲν δῆ ταῦτα, Λατ. haec haecenus, Διοσχύλ.
Πρ. 500, κτλ.· τοῦτο δῆ τὸ ἄγος . . Θουκ. 1. 127· τοῦτων δῆ
ἐνεκα Σεν. Κύρ. 3. 2, 28, κτλ.· οὕτως ἐν τῇ συγχεραλιστικῇ ἢ
προσθέσει ἀριθμῶν, γίνονται δῆ οὗτοι χίλιοι, λοιπὸν οὗτοι ἀνα-
βαίνουσιν εἰς 1000, αὐτόθι 1. 5, 5· — οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπαναλήθει
τοῦ λόγου μετὰ τινὰ διακοπήν, Ἄνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλή-
τορος Ἡετίωνος . . , τοῦπερ δῆ θυγάτηρ Ἰλ. Ζ. 395· οὗτος
δῆ . . ὁ μὲν δῆ Ἡρόδ. 1. 43· ἔξενος μὲν λέγω, . . λέγω δῆ

II. χρήσις τοῦ δῆ ὁσάκις ἀναφέρεται εἰς ὀλοκλήρως προτάσεις.
1) ὅπως συνεχίσῃ τις διήγησιν, ὅποτε συχνάκις ἀκολουθεῖ τῷ μὲν,
οὕτω λοιπὸν, λοιπὸν, τότε μὲν δῆ . . ἡσυχίην εἴγε Ἡρόδ. 1. 11·
Σόλων μὲν δῆ ἔνεμε αὐτόθι 32· τὸν μὲν δῆ πέμπει αὐτόθι
116· ὡσαύτως καθ' ἑαυτὸ ἄνευ τοῦ μὲν, εἰς δῆ τοῦτων . . , λοι-
πὸν, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν . . , αὐτόθι 114, κτλ.· — πολλάκις ἐπὶ ἀναεπα-
λαιώσεων, τοιαῦτα μὲν δῆ ταῦτα, Λατ. haec haecenus, Διοσχύλ.
Πρ. 500, κτλ.· τοῦτο δῆ τὸ ἄγος . . Θουκ. 1. 127· τοῦτων δῆ
ἐνεκα Σεν. Κύρ. 3. 2, 28, κτλ.· οὕτως ἐν τῇ συγχεραλιστικῇ ἢ
προσθέσει ἀριθμῶν, γίνονται δῆ οὗτοι χίλιοι, λοιπὸν οὗτοι ἀνα-
βαίνουσιν εἰς 1000, αὐτόθι 1. 5, 5· — οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπαναλήθει
τοῦ λόγου μετὰ τινὰ διακοπήν, Ἄνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλή-
τορος Ἡετίωνος . . , τοῦπερ δῆ θυγάτηρ Ἰλ. Ζ. 395· οὗτος
δῆ . . ὁ μὲν δῆ Ἡρόδ. 1. 43· ἔξενος μὲν λέγω, . . λέγω δῆ

II. χρήσις τοῦ δῆ ὁσάκις ἀναφέρεται εἰς ὀλοκλήρως προτάσεις.
1) ὅπως συνεχίσῃ τις διήγησιν, ὅποτε συχνάκις ἀκολουθεῖ τῷ μὲν,
οὕτω λοιπὸν, λοιπὸν, τότε μὲν δῆ . . ἡσυχίην εἴγε Ἡρόδ. 1. 11·
Σόλων μὲν δῆ ἔνεμε αὐτόθι 32· τὸν μὲν δῆ πέμπει αὐτόθι
116· ὡσαύτως καθ' ἑαυτὸ ἄνευ τοῦ μὲν, εἰς δῆ τοῦτων . . , λοι-
πὸν, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν . . , αὐτόθι 114, κτλ.· — πολλάκις ἐπὶ ἀναεπα-
λαιώσεων, τοιαῦτα μὲν δῆ ταῦτα, Λατ. haec haecenus, Διοσχύλ.
Πρ. 500, κτλ.· τοῦτο δῆ τὸ ἄγος . . Θουκ. 1. 127· τοῦτων δῆ
ἐνεκα Σεν. Κύρ. 3. 2, 28, κτλ.· οὕτως ἐν τῇ συγχεραλιστικῇ ἢ
προσθέσει ἀριθμῶν, γίνονται δῆ οὗτοι χίλιοι, λοιπὸν οὗτοι ἀνα-
βαίνουσιν εἰς 1000, αὐτόθι 1. 5, 5· — οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπαναλήθει
τοῦ λόγου μετὰ τινὰ διακοπήν, Ἄνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλή-
τορος Ἡετίωνος . . , τοῦπερ δῆ θυγάτηρ Ἰλ. Ζ. 395· οὗτος
δῆ . . ὁ μὲν δῆ Ἡρόδ. 1. 43· ἔξενος μὲν λέγω, . . λέγω δῆ

II. χρήσις τοῦ δῆ ὁσάκις ἀναφέρεται εἰς ὀλοκλήρως προτάσεις.
1) ὅπως συνεχίσῃ τις διήγησιν, ὅποτε συχνάκις ἀκολουθεῖ τῷ μὲν,
οὕτω λοιπὸν, λοιπὸν, τότε μὲν δῆ . . ἡσυχίην εἴγε Ἡρόδ. 1. 11·
Σόλων μὲν δῆ ἔνεμε αὐτόθι 32· τὸν μὲν δῆ πέμπει αὐτόθι
116· ὡσαύτως καθ' ἑαυτὸ ἄνευ τοῦ μὲν, εἰς δῆ τοῦτων . . , λοι-
πὸν, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν . . , αὐτόθι 114, κτλ.· — πολλάκις ἐπὶ ἀναεπα-
λαιώσεων, τοιαῦτα μὲν δῆ ταῦτα, Λατ. haec haecenus, Διοσχύλ.
Πρ. 500, κτλ.· τοῦτο δῆ τὸ ἄγος . . Θουκ. 1. 127· τοῦτων δῆ
ἐνεκα Σεν. Κύρ. 3. 2, 28, κτλ.· οὕτως ἐν τῇ συγχεραλιστικῇ ἢ
προσθέσει ἀριθμῶν, γίνονται δῆ οὗτοι χίλιοι, λοιπὸν οὗτοι ἀνα-
βαίνουσιν εἰς 1000, αὐτόθι 1. 5, 5· — οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπαναλήθει
τοῦ λόγου μετὰ τινὰ διακοπήν, Ἄνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλή-
τορος Ἡετίωνος . . , τοῦπερ δῆ θυγάτηρ Ἰλ. Ζ. 395· οὗτος
δῆ . . ὁ μὲν δῆ Ἡρόδ. 1. 43· ἔξενος μὲν λέγω, . . λέγω δῆ

τους πάντας Δημ. 45. 19, 25, κτλ. 2) επί συμπερα-
σμάτων. Ἡρόδ., κτλ. μάλιστα πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀπροσδοκίτου ἢ
ἐπιπλεονεκτήσεως καὶ θαυμαστοῦ, καὶ οὐ δὴ... ὡστε καὶ σὺ ὡσπύ-
τως... Αἰσχύλ. Πρ. 298, πρὸλ. Πλάτ. Θεαιτ. 159C. κτλ. σὺ δ' ἐν
Ἰάδᾳ δὴ κείσαι Εὐρ. ἸΔ. 122, πρὸλ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 652, Σοφ.
Ἰρ. 153, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 8· συγνάκις ἐπὶ ἐρωτήσεων, τοιοῖσδε δὴ
εἰ Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίεταί· λοιπὸν διὰ τοιαύτας αἰτίας...
Αἰσχύλ. Πρ. 255, πρὸλ. 118· ποῦ δὴ τὰ μαντεύματα· ὁ αὐτ.
Χο. 900, πρὸλ. 405· πῶς δὴ... ὁ αὐτ. Πέρσ. 735· τί δὴ οὖν...
Πλάτ. Θεαιτ. 156C. 3) μετὰ προστακτ. καὶ ὑποτακτ., μὴ
δὴ... ἐπιέλιπεο, μόνον μὴ ἔλιπε, μὴ περίμενε... ἸΔ. Α. 545,
πρὸλ. Ε. 634, κτλ. χωρῶμεν δὴ πάντες, λοιπὸν ἄε ὑπέχωμεν
ἄλοι, Σοφ. Φ. 1469· ἐννοεῖτε γὰρ δὴ, διότι μόνον ἔχετε ἐν
νῷ... Ξεν. Κύρ. 4. 3, 5· οὕτως, ἄγε δὴ, φέρε δὴ, ἴθι δὴ,
σκόπει δὴ, κτλ., συγν. παρὰ πεζοῖς. 4) πρὸς δήλωσιν
τοῦ σημαντικωτέρου, μετὰ ἔπλων γε δὴ, πρὸ πάντων μεθ'
ἔπλων, Θουκ. Α. 78· μὴ τί γε δὴ Δημ. 24. 23· εἰ δὲ δὴ πό-
λεμος ἦξει ὁ αὐτ. 17. 4. 5) καὶ δὴ, καὶ μάλιστα, ἐξαιρεῖ
ἐμφαντικῶς τὴν πρότασιν, ἸΔ. Α. 161, Ο. 251· παρὰ παροῖς τὸ
πλεῖστον, καὶ δὴ καί... ἔς Αἴγυπτον ἀπικετο... καὶ δὴ καί
ἔς Σάρδις Ἡρόδ. 1. 30, κτλ., πρὸλ. 5. 67, Λυσ. 130. 13· καί
δὴ καὶ νῦν τί φησ· καὶ τῶρα λοιπὸν εἰ λέγεις· ἢ καὶ τῶρα
μάλιστα τί... Πλάτ. Θεαιτ. 187C· καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα
Σοφ. Ο. Κ. 31· μάλιστα ἐπὶ σειρᾶς, ὕψιστα καὶ ἰσχύς καὶ
καλλός καὶ πλούτος δὴ, καὶ ὑπὲρ πάντα πλούτος, Πλάτ.
Μένωνι 87E, πρὸλ. Πολιτικ. 367C, 493D. 6) καὶ δὴ τίθεται
ἰσάτως ἐπὶ ἀποκρίσεως, ἢ καὶ παροῖστί καπὶ τέρμ' ἀφί-
κετο· ἀπόκρισι· καὶ δὴ ἢ πῶς αἰτίας ἦν... πύλας, εἶχε μάλιστα
τὴσον προχωρήσει ὡστε... Σοφ. Αἴ. 49· βλέψον κάτω ἀπόκρ.·
καὶ δὴ βλέπω, καλά, βλέπω, Ἀριστοφ. Ὀρν. 175, πρὸλ. Εἰρ. 327,
Πλ. 227 κέξ., Σοφ. Ἠλ. 317 κέξ., 1436, Πλάτ. Γοργ. 448B, κτλ.·
—πρόσθιγγε νῦν μου ἀπόκρ.· ψαύω καὶ δὴ Σοφ. Ο. Κ. 173·
οὕτω καὶ ἄνευ τοῦ καί, ἀποκρίνου περὶ ὧν ἐρωτῶ. ἀπόκρ.·
ἐρώτα δὴ Πλάτ. Θεαιτ. 157D. 7) ὡσαύτως ἐπὶ παραδοχῆς ἢ
ὑποθέσεως, καὶ δὴ δέδεγμαι, καὶ ὑπόθεσις λοιπὸν ὅτι ἔχω δεχθῆν,
Αἰσχύλ. Εὐμ. 894, πρὸλ. Χο. 565, Εὐρ. Μηδ. 386, 1065, 1107,
Ἀριστοφ. Σπρῆ. 1224, κτλ. 8) τὸ δὴ ἐν τῇ ἀποδοσει μετὰ
τῷ εἴ ἢ ἐάν, ἸΔ. Ε. 898, Ἡρόδ. 1. 108, Πλάτ., κτλ.· μετὰ τὸ εἶτε
ἢ ἡνίκα, ἔτι ὅτε, ἀκόμη ὅταν, Σοφ. Ἀντ. 170 κέξ., Ἠλ. 954· μετὰ
τὸ ἐπεὶ ἢ ἐπειδὴ, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 14, Πλάτ., κτλ.· μετὰ τὸ ὡς,
Ξεν. Κύρ. 7. 2, 4· μετὰ τὸ ἐν ᾧ, ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 10, 10.

δηάλωτος, ον, συγγρ. ἀντὶ δηάλωτος, ὁ ἴδε.

δηγμα, τό, δάγκαμα, κέντρον, «κεντρί», Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 12,
Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 24, 6, κ. ἀλλ.· μεταφ., ὁ λύπησις Αἰσχύλ. Ἀγ.
791· ἔρωτος Σοφ. Ἀποσπ. 721· πρὸλ. δάκνω III.

δηγμός, ὁ, ἡ πρῆξις τοῦ δάκνειν, πόνος δέξυς, δηκτικός, «κῶψι-
μον», Ἰππ. 221E, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4. 4, 5. 2) μεταφ., ἐπὶ λόγου
δηκτικῷ, ὁ. ἔχειν Πλούτ. 2. 68E. II. ἐν τῷ πληθ., δηκτικῶ
μῖσα ἢ καυστικῶ, ὁ αὐτ. Περικλ. 15.

δηθά, Ἐπ. ἐπίρρ. = δῆν, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ὀμ.· δ. καὶ δο-
λιχὸν ἸΔ. Κ. 52· δ. μάλα ἸΔ. Ε. 587· οὐ μετὰ δηθά, οὐχὶ
μῖα πολὺν χρόνον, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 631.

δηθάκι καὶ δηθάκις, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Νικ. Ἀλ. 215.

δῆθεν (οὐχὶ δῆθε, ὅπερ παρ' Εὐρ. Ἠ). 268 διωρθώθη ὑπὸ τοῦ
Elmsl.) — ἐπίρρ. ἐπιτεταμένους τύπος τοῦ δῆ, πράγματι, ἀληθῶς,
τὴ δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσι· εἰ λοιπὸν ἢ πρᾶ-
ξωσι, ὅταν ἀληθῶς γένωσιν ἄνδρες· Ἡρόδ. 6. 138· ἄρτι δῆθεν
Πλάτ. Πολιτ. 297C — ὡσαύτως ἐπιεξηγητικόν, ὡς τὸ Λατ. videli-
ceti, ἦτοι, δηλαδὴ, ὡς Ζεὺς ἀνάσσει δῆθεν Αἰσχύλ. Πρ. 202·
ὡς παῖδα δ. μὴ τέκοντα Εὐρ. Ἠλ. 268, πρὸλ. Ἰων. 831 — ἄλλα.
2) κατὰ τὸ πλεῖστον εἰρωνικῶς, ὡς τὸ δηλαδὴ, Λατ. scilicet,
«τάχα», πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ λεγόμενον δὲν εἶνε ἀληθές, οἱ
μὲν ἠθέλησαν ἀπολέσαι δῆθεν... ὡς αὐτὸς προσποιεῖται, Ἡρόδ.
1. 59· δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν Σοφ. Τρ. 382· οὐκ ἐπὶ κωλύμῃ
ἀλλὰ παραινέσει δῆθεν Θουκ. 1. 92, πρὸλ. 127. 3. 111 — συ-
χιάκις μετὰ τὸ ὡς, κατὰ τὸ πλεῖστον παρενθετικῶς λέξεως, φέρον-
τες ὡς ἄγρην δῆθεν Ἡρόδ. 1. 73· ὡς κατασκόπους δ. ἔροντας
ὁ αὐτ. 3. 136, πρὸλ. 6. 39. 8. 5· παρὰ ποιηταῖς πρὸ τοῦ ὡς, κέν-
τρον δῆθεν ὡς ἔχων χερὶ Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 949· εἰσιμεν... δῆ-
θεν ὡς θανούμενοι ὁ αὐτ. Ὀρ. 1119, πρὸλ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 247·
θεοσπῆν δῆθεν ὡς οὐκ ἔντ' ἔμουν Εὐρ. Ἰωνι 656. II. ἀπὸ
τῷ χρόνον ἐκείνου, ἔκτοτε, Ἀνακρ. 1. 16, πρὸλ. Πούχ.

δηθύνω, μέλλ. -ῦνῶ, (δηθῶ) ἀργαπορῶ, βραδύνω, ἸΔ. Α.
21, κτλ.

δηθάλωτος, ον, (δῆθος, ἀλῶναι) ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν συλληφθεὶς,
ἀχμάλωτος, Εὐρ. Ἀνδρ. 105· συγγρ. δηάλωτος, Αἰσχύλ. Θῆβ. 72.

δηε-ἀνετρα, ἡ, ἢ τὸν σύζυγον καταστρέφουσα, ἡ γυνὴ τοῦ Περ-
κίεως, — ἢς τὸ ὄνομα ἐκδήλοι τὸν περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ μῦθον,
Σπρ. κλπ.

δῆθος, ἡ, ον, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ δάξος, ὁ ἴδε.

δὴερός, ἡ, ὁ ἀγὼν τῆς μάχης, ἡ μάχη, συγν. παρ' Ὀμ.
(ἰδίως ἸΔ.)· ἀγὼν τοῦ θανάτου, θάνατος, Ὀδ. Μ. 257.

δῆρῶ, Ἐπ. εὐκτ. δῆρῶφεν Ὀδ. Δ. 226, μετοχ. δῆρῶν ἸΔ.·
Ἀστ. ἐνεστ. δῆρῶ, δῆρῶμεν, -οὔτε Ξεν. Κύρ. 3. 3, 18, Ἀριστοφ.
Λυσ. 1146· μετοχ. δῆρῶν ἔτι καὶ ἐν ἸΔ. Ρ. 65· παρατ. ἐδῆρῶν
Θουκ. 1. 65, Ξεν., ἐδῆρῶν Ἡρόδ. 8. 33, 50 (ἐδῆρῶν δ. 89)·
Ἐπ. δῆρῶν ἸΔ. Α. 71· μέλλ. δῆρῶσω ἸΔ., Ἀστ.· ἄρ. ἐδῆρῶσα
Θουκ. ὑποτακτ. δῆρῶση, -ωσιν ἸΔ., μετοχ. δῆρῶσας ἸΔ., Ἰων.
δῆρῶσας Ἡρόδ., Δωρ. δῆρῶσας Σούλ. Ἐπιγρ. 175· πρkm. δεδῆ-
ρῶσα Walz Rhé. 8. 193. — Μέσ., μέλλ. (μετὰ παθ. συμ.) Ἀπολλ.
Ρόδ. Β. 117· ἄρ. ἀ' δῆρῶσασθαι Κόντ. Σμ. 5. 567, πρὸλ. 374. —
Παθ., ἄρ. ἐδῆρῶθη Ἡρόδ. 7. 133, δῆρῶθεις Ὀμ.· πρkm. δε-
δῆρῶμένος Λουκ. Νεκρ. Διαλόγ. 10. 11. — Ὁ Ὀμ. συγκαρεῖ τὸ ῥῆμα
τοῦτο ὅπου μετὰ τὸ εὐπρόχει συλλαβὴ μακρὰ· οἱ τύποι δῆρῶφεν,
δῆρῶων, δῆρῶφοντο, ῥῆναιοντο γὰ εἶναι Ἐπ. τύποι τοῦ ἐνεστώτος
δῆρῶω, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

δῆρῶ, ὅπερ ἴσως ἀδῆγησε τὸν Ἀπολλ. Ρόδ. (Β. 292) γὰ σχημα-
τίσῃ παρατ. δῆρῶσασθαι ἀλλ' αὐτὸς ἔχει καὶ παρατατ. δῆρῶν,
ὡς ἐκ ῥῆματος δῆρῶω, Γ. 1374.

λήμονα πάντων, δλέθριον εἰς αὐτούς, Ὀδ. Σ. 85, 116., Φ. 308· ὄφιος ἀνθρώπων οὐ δηλήμονες, μη βλέποντες τοὺς ἀνθρώπους, Ἡρόδ. 2. 74.—ἀπολ., ἐπὶ τῶν θεῶν, σχετλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες Ἰλ. Ω. 33· ἐν Ὀδ. Ε. 118 τὰ χειρογρ. ἔχουσι ζηλήμονες (ἀν καὶ Ἐυστάθ. σημειοὶ τὴν διαφ. γραφ. δηλ-).

δηλήσεις, εως, ἡ, βλάβη, καταστροφή, ὄλεθρος, Ἡρόδ. 1. 41., 4. 112, Θεόφρ. 1. Φ. 7. 13, 4· βλάβη τῆς υγείας· Ἰππ. Ὀρκ.

δηλητήρ, ἦρος, ὁ, καταστροφῆς, Ὀμηρ. Ἐπιγράμμ. 14. 8.

δηλητήριος, ον, βλαπτικός, φάρμακα Ἡρωδιαν. 3. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 3044. 42.

δηλητήριον (ἐνν. φάρμακον), τό, «φαρμάκι», Ἀριστ. Φυτ. 1. 5, 7, Πλούτ. 2. 662C.

δηλητηριώδης, ες, βλαπτικός, «φαρμακερός», Ἀριστ. Φυτ. 1. 7, 2.

Δήλιος, α, ον, ὠσαύτως **ος, ον,** ὁ ἐκ Δήλου, τραγ., κτλ.— ὁ Δήλιος, ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Αἴ. 704, Θουκ. 1. 13· τοῖς Δήλοις καὶ ταῖς Δήλαις, εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεάς, ὅσοι ἐν Δήλῳ λατρεύονται, Ἀριστοφ. Θεσμ. 334· — **Δήλιος, ὁ,** ὁ ἐκ Δήλου, Ἡρόδ., κτλ.— ἰδιότροπον θηλ. **Δηλιάς, ἄδος,** ἡ, γυνὴ ἐκ Δήλου, κοῦρα Δ. Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 157, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 687· ὠσαύτως ὡς ἐπίθ. μετ' οὐδεν. οὐσιαστ., **Δηλιάσιον γυάλισ,** κατὰ Seidl. ἐν Εὐρ. I. T. 1235.

II. ἡ Δηλιάς (ἐνν. ναῦς), τό πλοῖον, ὅπερ ἔφερε τὸν Θησέα εἰς Κρήτην, ὅτε καὶ ἐθανάτωσε τὸν Μινώταυρον. Εἰς ἀνάμνησιν τούτου πλοῖον ἐπέμπετο κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος μετὰ θεωρῶν εἰς τὸν Δήλιον Ἀπόλλωνα· ἴδε **θεωρῆς, θεωρός,** πρβλ. Πλάτ. Φαῖδ. 58, Βοίικ. Ath. Staatsh. 1. 286 κέξ.

οἱ θεωροὶ οὗτοι ἐκαλοῦντο **Δηλιασταί,** Ἀθην. 234B, Ἀρποκρ., Ἡσύχ.

III. τὰ Δήλια (ἐνν. ἱερά), ἡ κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος ἀγομένη ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δήλῳ (ἴδε ἄνωτ. II), Θουκ. 3. 104, Ξεν. Ἄπομν. 4. 8. 2.

Δηλο-γενής, ὄρω, ἀλ-, ες, ἐν Δήλῳ γεννηθείς, Σίμων. 34.

δήλωμα, ὄρω, ἀντί τοῦ βούλωμαι, Θεόφρ. 5. 27, Τιμ. Λοκρ. 94D, Ἀρχύτας παρὰ Στω. τ. 1. 70, Πλούτ. 2. 219D, Πίν. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 146.

δηλονότι, ὁ ἐ. δηλόν [ἔστιν] ὅτι, ἐν χρήσει παρνεθτικῶς, πολὺ ὅμοιον τῷ **ἡλαδῆ,** προδήλος, ἐμφανῆς, σαφῶς, φανερός, Πλάτ. Κρίτων 53A, Γοργ. 487D, κτλ. Ἀλλ' ἡ πλήρης φράσις γίνεταί παρὰ πολλοῖς συγγραφεύσιν, ὡς καὶ δηλόν ὅτι.. οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιεν Θουκ. 3. 38· τὰ Κύρου δηλόν ὅτι οὕτως ἔχει Ξεν. Ἄν. 1. 3, 9, πρβλ. Κύρ. 2. 4, 24, κτλ. ἴδε **ὅτι III.**

II. συγνάξις κείται ἐπεξηγητικῶς = δηλαδῆ, ἦγουν, ἦτοι, Lat. scilicet, Πλάτ. Συμπ. 199A, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 6, κτλ.· καὶ παρὰ γραμματικούς εἶνε ὁ συνήθης τύπος ὁ εἰσαγών τὴν ἐρμηνείαν λέξεώς τινος.

δηλο-ποιεῖω, δῆλον ποιῶ, κάμνω φανερόν, σαφῆς τι, Πλούτ. Περικλ. 33.

Δήλος, ἡ, μία τῶν Κυκλάδων νήσων, τόπος τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἱερά αὐτῶν, Ὀδ. Υ. 162, κτλ.· καλουμένη ὠσαύτως **Ὀρτυγία**· κατὰ τινα μετ' Ὀμηρον μῦθον λέγεται ὅτι ἐπέπλεεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἕως οὐ ὁ Ζεὺς ἐστερέσειεν αὐτήν, ὅπως δεχθῆν τὴν ἠρᾶν, Πίνδ. Ἄποισ. 58, πρβλ. Στραβῶνα 485· — παροιμ., ἄδειε ὡσπερ εἰς Δ. πλέων, ἐκ τῆς ἀμερίμου φαιδρότητος τῶν Δηλιαστῶν, Παροιμιολογ. (Πισανῶς ἐκ τοῦ **δηλος,** ὡς ἐκ τοῦ μύθου, καθ' ὃν ἐξαιφνης ἐγένετο ὄρατῆ, Ἀριστ. 2. 22, Πίν. 4. 22, Μ. Ἐτυμ. 264. 22).

δῆλος, ἡ, ον, ὠσαύτως **ος, ον,** Εὐρ. Μηδ. 1197· Ἐπ. δέελος (ἴδε ἐν λ. **δῶς** ἐν τέλ.).

I. κυρίως ὁρατός, ἐμφανῆς, φανερός, ἐξέλεον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθικαν Ἰλ. Κ. 466· ἀλλά, **II. συνήθ.** = φανερός εἰς τὸν νοῦν, σαφῆς, κατάδηλος, νῦν δ' ἦδη τὸδε δηλόν Ὀδ. Υ. 333, κτλ.

2) παρ' Ἀττ. συγνάξις, **δῆλός** εἰμι, μετὰ μετοχῆς (δῆλός ἐστιν ὅτι..), **δῆλός** ἐστιν ἀλγεινῶς φέρον, δῆλόν ἐστιν, ὅτι ἀλγ. .., Σοφ. Φ. 1011, πρβλ. Ο. Τ. 673, 1008, κτλ.· δῆλοί εἰσι μὴ ἐπιτρέψοντες, εἶνε φανερόν ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψωσι, Θουκ. 1. 71· οὕτω μετὰ τοῦ ὡς, **δῆλός** ἐστιν ὡς τι ὄρασιον κακόν Σοφ. Αἴ. 326· δῆλοί ἐσοσθαί ὡς ὀργιζόμενοι Λυσ. 128. 27, πρβλ. Ξεν. Ἄν. 1. 5, 9· **δῆλος** ὄρασθαί.. ὦν, δῆλόν ἐστιν ὄρ. ὅτι οὕτως ἐστὶ.., Εὐρ. Ὀρ. 350· ὠσαύτως μετὰ τοῦ ὅτι καὶ ῥήματος ἀντὶ τῆς μετοχ., **δῆλός** ἐστιν ὅτι.. ἀκήκοεν Ἀριστοφ. Πλ. 333, πρβλ. Θουκ. 1. 93· — ὠσαύτως, **δῆλόν** [ἔστιν] ὅτι.. ἴδε ἐν λ. **δηλονότι**· — ἐνίοτε ἡ μετοχὴ ἢ ἐξηρητημένη πρότασις πρέπει νὰ νοηθῆ, καταγελαῖς κα, — **δῆλός** εἰ [ἐνν. καταγελαῖών] Ἀριστοφ. Ὀρ. 1407, πρβλ. ὁ αὐτ. Λυσ. 919· δῆλοι δὲ (ἐνν. οὐ μένοντες) Θουκ. 5. 10.

3) δῆλον ποιῶ, σαφῶς, φανερός δεικνύω, τινι Θουκ. 6. 34, κτλ.· μετὰ μετοχ., **δῆλον** ἐπιήρσατε.. μηδίσαντες ὁ αὐτ. 3. 64.

4) αὐτὸ τὸ δῆλον εἶνε ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **δηλαδῆ,** ὡς, αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· **δῆλον**.. μόνος του, εἶνε φανερόν, Σοφ. Αἴ. 906· ἀλγεινὰ Πρόκνην, δῆλόν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 521· ἐκ πίθων ἀντλαίε δῆλον Θεόφρ. 10. 13· οὕτω, δῆλον δέ, εἰσάγει ἀπόδειξιν, ἐπομένου γάρ, Θουκ. 1. 11, Ἀριστ. Χρωμ. 6. 20· πρβλ. **τεκμηρίον.**

5) τὸ ἐπίρρ. δῆλως δὲν εἶνε Ἀττικόν, Πολυδ. C'. 207.

δῆλω, μέλ. ὠσω, κτλ.— Πασ. μέλ. **δηλωθήσομαι** Θουκ. 1. 144· ὠσαύτως **δηλώσομαι** μετὰ παθ. σημασίας, Σοφ. Ο. Κ. 581

(μετ' ἐνεργητ., Χρῆσμ. Σιβ. 1. 294)· καὶ **δεδηλώσομαι** Ἰππ. Ἀρθρ. 809H. Ἡοῦ δῆλον, φανερόν, δεικνύω, φανερώω, τὸν ἀνδρ' Ἀχαιοῖς δ. Σοφ. Φ. 616· ποῖον ὄμμα δηλώσω πατρί; ὁ αὐτ. Αἴ. 462· προστιθέμενον ἀπαρ., ὡς γένος ἀτλήτων ἀνθρώπων· ποιοὶ δηλώσομι' ὄραν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 792, κτλ.— Πασ., εἴμαι ἢ γίνομαι φανερός, ὁ αὐτ. ἐνθ' ἄνωτ., κτλ.

2) κάμνω γνωστόν, φανερώω, ἀποκαλύπτω, Δίσχυλ. Πέρσ. 519, Σοφ. Ο. Τ. 77, κτλ.

3) ἀποδεικνύω, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 146, Θουκ. 1. 3.

4) διακηρύττω, ὁ αὐτ. 4. 68· ἐξηγοῦμαι, σαφηνίζω, ὁ αὐτ. 2. 62· ὠσαύτως, δεικνύω, σημαίνω, ὁ αὐτ. 1. 10, κτλ. Σύνταξ.: συνήθως δ. τινὶ τὴν Ἀντιφῶν 114. 34· ὡσαύτως, δ. τι πρὸς ἢ εἰς τινα Σοφ. Τρ. 369, Θουκ. 1. 90· δ. τινι περὶ τινος Λυσ. 116. 42· περὶ τὴν Ἰσοκράτ. 223B· ὑπὲρ τινος Πολυδ. 2. 22· — συγνάξις ἐπομένη ἐξηρητημένης προτάσεως, δ. ὅτι Σοφ. Ἠλ. 1106, κτλ.· δ. περὶ τινος ὡς.., Θουκ. 1. 72. 73· δ. ὅτι.. Ἡρόδ. 2. 149, πρβλ. 1. 57, κτλ.· αὐτὸ [ἐνν. τὸ ἔργον] δηλώσει ὡς.., Δημ. 390. 19· ἀλλὰ τούτου συγνάξις ἐκφέρεται διὰ μετοχῆς, σκευὴ τῆ γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον.. ἐνθ' ὅς ἐπὶ Σοφ. Ο. Κ. 556· ὡς σε δηλώσω κακόν [δύνα] ὁ αὐτ. Ο. Κ. 783, πρβλ. Ἀντ. 471· ἡ μετοχὴ, ἂν προσδιορίζῃ τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ῥήματος, εἶναι καὶ αὐτὴ ὀνομαστικὴ, δηλώσω πατρὶ μὴ ἀσπλαγχνος γεγώς, θὰ δέξω ἐν τὸν πατέρα μου ὅτι δὲν εἶμαι ἀνανδρός, ὁ αὐτ. Αἴ. 472· δηλοῖς.. τι καλχαίνου' ἔπος, δεικνύεις ὅτι ἀνακυκᾶς.., εἶναι φανερόν ὅτι.., ὁ αὐτ. Ἀντ. 20· δηλοῖς ὡς σημαίνων τι ὁ αὐτ. 242· δηλώσω οὐ παραγενόμενος, θὰ δέξω ὅτι δὲν ἤμην παρών, Ἀντιφῶν 120. 8· δηλώσει γεννημένος Θουκ. 1. 21· — ἐν τοῖς τελευταίοις τούτοις παραδείγμασι τὸ **δηλώω** εἶναι = τῷ δῆλός εἰμι, καὶ πησιάζει εἰς τὴν ἀμετάβατον χρήσιν.

II. ἀμετάβ. εἶμαι σαφῆς ἢ φανερός, δηλοῖ ὅτι οὐκ Ὀμηροῦ τὰ Κύπρια ἐπεὰ ἐστὶ Ἡρόδ. 2. 117· δηλοῖ δὲ ταῦτα.., ὅτι οὕτως ἔχει Πλάτ. Γοργ. 483D· δηλώσει ἢ ἔχθρα πρώτων, ἔταν.. Ἄνδοκ. 30. 31.

2) ἀπρσ., δηλοῖ = δῆλόν ἐστὶ Ἡρόδ. 9. 68, Πλάτ. Κρατ. 434C, Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 15· δηλώσει Λυσ. 118. 2, Πλάτ. Πολιτ. 497C· ἐδήλωσε Ξεν. Ἄπομν. 1. 2, 32, πρβλ. Κύρ. 7. 1, 30.

δῆλωμα, τό, μέσον πρὸς δῆλωσιν ἢ φανερώσιν, Πλάτ. Νόμ. 792A, κτλ., Πλούτ. Ἡ9. 78E, κατὰ πληθ. αὐτόθι 620, κλ.

δῆλωσις, εως, ἡ, τὸ δεικνύειν, ἢ φανερώσει, ἐξήγησις, δεῖξις, Θουκ. 1. 73, Πλάτ. Μίν. 314A, Πολιτ. 287A· δ. ποιείσθαι = δηλοῦν. Θουκ. 4. 40.

2) διαταγή, ἡ τῶν ἀρχόντων δ. Πλάτ. Νόμ. 942B.

3) προκηρύξει, Ἡρωδιαν.

δηλωτέον, ῥημ. ἐπίθ. πρέπει τις νὰ φανερώσῃ ἢ ἐρμηνεύσῃ, Πλάτ. Τιμ. 48E, Φίλων 1. 15.

δηλωτικός, ἡ, ὄν, δεικτικός, ἐπιτήθειος εἰς δῆλωσιν, τινος Ἰππ. Ὀξ. 391, Ἀριστ. Φυσιολογ. 4, 4· — Ἐπίρρ.—**κῶς** Αἰν. Τακτ. 14.

δηλωτός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς ὅπως δηλωθῆ, γείνη γνωστός, Ἀριστ. π. Ξενοφ. κτλ. 5. 1.

δημαγωγέω, εἶμαι δημαγωγός, ἄγω, ὀδηγῶ τὸν λαόν, καλῶς δ. Ἰσοκρ 18A· ἀλλὰ σχεδὸν αἰετοσε ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς Ἀριστοφ. Βαστ. 419, κτλ.· πρβλ. **δημαγωγός.**

2) μετ' αἰτ. προσ., δ. ἀνδραῖς, ἐλκύνω τὴν εὐνοίαν αὐτῶν, ἐλκύνω διὰ τέχνης σαχηγέωνα τὸν λαόν, Ξεν. Ἄν. 7. 6, 4, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 6., 10, 31., 11, 33. — Πασ., ἐλκύνωμαι, σαχηγέωμαι διὰ τεχνασμάτων, Ἰσοκρ. Ἰ. Α. 16. 2, 5· — ἀντίθετον τῷ **τυρανεύω,** Ἰσοκρ. 215C.

3) μετ' αἰτ. πράγμ., προτείνω τι, ὅπως κτήσομαι δι' αὐτοῦ ἰσχύον παρὰ τῷ λαῷ, Διον. Ἄλ. περὶ δ. Δημοσθ. σ. 1001· βουλάς δ. Ἐβδ. (1 Ἐσδρ. ε', 73).

II. ἐνεργητικῶς, δ. τινὰ, καθιστῶ τινα δημοτικόν, ἀγαπητὸν παρὰ τῷ λαῷ, Ἄππ. Ἐμρ. 5. 53.

δημαγωγία, ἡ, ἡ διοίκησις τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ, ἢ θεραπεία, ἢ κολακεία αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 191, Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 6· πρβλ. **δημαγωγός.**

δημαγωγικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος διὰ δημαγωγόν, ἢ ὅμοιος πρὸς δημαγωγόν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 217, Πολυδ. 15. 21, 1· καθόλου, ὁ ἔχων τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ, ἐπὶ ὀργητροῦ, Πολυδ. Δ', 96.

δημ-αγωγός, ὁ, ὁ ἄγων τὸν δῆμον, εὐνοούμενος τοῦ λαοῦ, ἀρχηγός, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Ἰσοκρ. 184D· δ. ἀγαθὸς Λυσ. 178. 33· ἀλλὰ συνήθως,

2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ ἄγων τὸν ὄχλον, ἀνθρώπος ἀνευ ἀρχῶν, φαριστιακὸς ῥήτωρ, οἷος ὁ Κλέων, Θουκ. 4. 21, Ξεν. Ἐλλ. 2. 3, 27, κτλ.· λόγιοι δημαγωγοῦ, ἔργα τυράνων Ἄνδοκ. 32. 37· ἐστὶ γάρ δ. ὁ τὸ δῆμον κολαῖ Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 12, πρβλ. 4. 4, 28, κτλ.· πρβλ. **δημηγόρος.**

δημ-αίτητος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ αἰτούμενος, ὁ ἀρχιερεὺς ὀφείλει εἶναι ἢ θεαίτητος ἢ δημαίτητος Συνέσ. 174B.

δημακίδιον [κί], τό, κωμ. ὑποκορ. τοῦ **δήμος** (πρβλ. **δημίδιον**), Ἀριστοφ. Ἰππ. 823.

δημαράτος, ον, (ἀκόσμηται) ὁ κατ' εὐχὴν τὸν λαοῦ, ὁ τῷ λαῷ ἐπιθυμητός· ἐντέθειν ὡς κύριον ὄνομα βασιλείας τινὸς τῆς Σπάρτης, Ἡρόδ., κτλ.· ἴδε **Εὐστ.** 1093. 57.

δημαρχέω, εἶμαι δημαρχος (ἐν Ἀθήναις), Ἰσαί. 111. 4, Δημ. 1306. 22· ἢ tribunus ἐν Ρώμῃ, Ἄππ. Ἐμρ. 1. 2, κτλ.

δημαρχία, ἡ, τὸ ὑπόουρημα καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου, Δημ.

1318. 18· παρὰ Ῥωμαίους tribunatus, Πλούτ. Φαβ. 9, κτλ.— (Ὅπως καλεῖται τὸ σῶμα τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς ἐν ταῖς νεωτέραις ἐλλη- νικαῖς κοινότησιν).

δημαρχικός, ἡ, ὄν, ὁ τῷ δημάρχῳ ἀνήκων, Πλούτ. Κάτ. Νεωτ. 40, Δίων Κ. 54, 28· δημαρχικῆς ἐξουσίας, tribunicia potestate, ὡς τίτλος τοῦ αὐτοκράτορος, Σουλλ. Ἐπιγρ. 320, 1299, 1305, κτλ.

δημ-αρχος, ὁ, ὁ δικαίων τὸν λαόν, ἐπομένως, 1) ἐν Ἀθή- ναις, ὁ πρόεδρος ἐνὸς δήμου, ὅστις διήνθειε τὰς υποθέσεις αὐτοῦ, ἐφύλαττε τοὺς καταλόγους ἢ βιβλία καὶ ὑπεκρεῖτο νὰ ἐκθιάξῃ τὴν εἰσπραξίν φόρων τινῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 37, Λυσίας παρ' Ἄρπ., Δημ. 1208. 5, Νόμ. αὐτ. 1069· ἐν παλαιότεροις καιροῖς ὁ ἀντιστασιῶν πρὸς τὸν ἐν λόγῳ ἄρχοντα ἐκαλεῖτο **ναύκρατος**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 359, Böckh Ath. Staatsh. 2. 281 κέξ. 2) ἐν Ῥώμῃ, ὁ tri- bunus plebis, Διον. Ἀλ. 6. 89, Πλούτ. Κορ. 7, κτλ.

δημειγέρτης, ου, ὄ, ἐγγείμων τὸν λαόν, ἐπὶ κακῆς σημασίας, «παράκτωρ τῆς πόλεως», Σχολ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 578.

δημιελήτης, ον, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐλεούμενος ἢ ἡλεημένος, Ἄρχ. Λεξ.

δημεραστῶ, εἶμαι δημεραστής, Α. Β. 1361· οὐσιαστ. **δημε- ραστία, ἡ**, Πολυδ. Γ', 65.

δημ-εραστής, οὔ, ὄ, φίλος τοῦ λαοῦ, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 132Α.

δημειρατικός, ἡ, ὄν, κλίσειν ἔχων πρὸς δημερασίαν, Πρὸκλ. Ἀλκ. 1, σ. 306.

δημεισεῖς, εως, ἡ, ἡ εἰς τὸ δημόσιον μεταβίβασις τῆς περιου- σίας τινός, Λατ. publicatio honorum, χρημάτων δημεισεῖσι Πλάτ. Πρωτ. 325C, πρβλ. Δημ. 215. 24, Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 3· δημεισεῖσι τῶν ὑπαρχόντων ζημιούων Δημ. 528. 7· τῆς οὐσίας Σουλλ. Ἐπιγρ. 2691d.

δημειστικά γνῶσεις (δηλ. ἀποφάσεις ἀναφερόμεναι εἰς δήμει- σιν), Γ'. Κεδρ. τ. Α', σ. 558. 16, ἐκδ. Β.— Σήμερον ἐν πολλῇ παρ' ἡμῶν χρήσει τὸ **δημειστικός**. (Κουμ. Λεξ.).

δημεισίων (δῆμος) κηρύττω τι καὶ καταλαμβάνω ὡς δημοσίαν περι- ουσίαν· ἰδίως ἐπὶ τῆς περιουσίας πολίτου, μεταβιβαζομένης εἰς τὸ δη- μόσιον, Λατ. publicare, Θουκ. 5. 60, Ἄνδοκ. 7. 43, κ. ἄλλ.— πολλὰ δ. διὰ τὸν δικαστηρίων Ἀριστ. Πολ. 6. 5, 3· ὡσαύ- τως, δ. τινὰ Ἡρωιδαν. 2. 14.— Παθ., τὰ δημεισόμενα Ἀριστ. Ἀποσπ. 394, 401. II. καθόλου, καθιστῶ τι δημόσιον, δεδή- μευται κράτος, ἡ ἐξουσία εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ λαοῦ, Εὐρ. Κῦβ. 119. Ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως «δημοσιεύομαι», Πλάτ. Φιλ. 14D, Ε.

δημεισθῆς, ἐς, (ἔχθος) ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ μισούμενος, Καλλ. (Α Β. 1188).

δημηγορία, εἶμαι δημηγόρος, λαλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, Λατ. concionari, Ἀριστοφ. Ἰππ. 956, κτλ.· πρὸ τοῦ πολιτεύε- σθαι καὶ δ. ἐμὲ Δημ. 245. 9· δ. περὶ τινοσ Λυσ. 144. 5· δ. πρὸς τινὰς Πλάτ. Νόμ. 817C· ἐν τοῖς ὄχλοις Ἀριστ. Ἀποσπ. 72· ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτίας, δ. λόγον Δημ. 345. 29· δ. τι παρὰ τισὶ ὁ αὐτ. 657. 3.— Παθ., τὰ δεδημηγορημένα, δημόσια ἀγόρευσεις, δημηγορία, ὁ αὐτ. 344. 2. II. ἰδίως ἡ ἀγορεύω οὕτως ὥστε νὰ ἐκλύσῃ τὴν ἐνόησιν τοῦ δήμου, κάμνω ἀγο- ρεύσεις πλήρεις δημαγωγικῶν σοφισμάτων, ἀγορεύω ad captandum, μεταχειρίζομαι δημαγωγικά τεχνάσματα, Πλάτ. Γοργ. 482C, 503B, Θεαιτ. 162D, Πολ. 350E· τῶν δημηγοριῶν ὄν δημ. Δημ. 579. 15· δημ. πρὸς χάριν, πρὸς ἡδονήν ὁ αὐτ. 29. 17., 51. 9.— Πρβλ. **δημομαί, ῥητορεύω**.

δημηγορία, ἡ, συμβουλευτικὴ ἀγόρευσις (πολιτικὴ καθ' ἡμᾶς) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐν δικαστηρίοις (δικανικὴν), Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 10, κτλ.· ἀγορεύσεις ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, Αἰσχίν. 36. 31. II. ἰδίως ἀγορεύσεις δημαγωγικῆ, σοφιστικῆ, Πλάτ. Θεαιτ. 162D.

δημηγορικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος πρὸς δημοσίαν ἀγο- ρεύσιν, ἔχων τὴν πρὸς τοῦτο ἱκανότητα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 48· δ. σοφία Πλάτ. Πολιτ. 365D, κτλ.· λέξις Ἀριστ. Ρητ. 3. 12. 5· ἀντιθ. **δικανικός**, Ἀριστ. Νικ. 10, 10, Διόδ. Ἀλ. Δημ. 2— ἡ **δημηγορικὴ** (ἐνν. τέχνη) = **δημηγορία**, Πλάτ. Σοφ. 222C· οὕτω, τὰ δημηγορικά Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 10.

δημηγορικός, ὁ, (ἀγορεύω) δημόσιος ἀγορητής, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, Πλάτ. Γοργ. 520B, Νόμ. 908D, κτλ.— τιμαὶ δ., αἱ τιμαὶ τοῦ ἀγορευόντος, Εὐρ. Ἐκ. 254· στροφαι δημηγόροι, τεχνάσματα ῥητορικά, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 623.

δημηλασία, ἡ, ἐξορία ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀπορασιθεῖσα καὶ ἐπιβλη- λόμενη, ἐξορία, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 7.

δημηλάτος, ον, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐξορισθείς, φυγὴ δημηλάτος Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 614.

δημήτηρ, τερος καὶ τρος, ἡ· ὡσαύτως ἀπαντὰ αἰτίας. **Δῆ- μητραν** ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς **Δήμητρα**, Ἐπιγρ. παρὰ Πaus. 1. 37, 2, καὶ συχνάκις εἰσέχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν ἀντὶ τοῦ **Δήμητρα**, ἴδε Dobr. παρ' Ἀριστοφ. Πλ. 64— ἡ θεὰ Δημήτηρ, Λατ. Ceres. θεοτῆς τῆς γεωργίας καὶ τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, μήτηρ τῆς Περσεφόνης· σπανίως ἀναφέρεται ἐν Ἰλιάδι (Β. 696, Ε. 500, Ξ. 326, πρβλ. ἀκτῆ), ἀπαξ ἐν τῇ Ὀδ. (Ε. 125)· ἡ κυρία πηγὴ τῶν περὶ αὐτῆς μύθων εἶναι οἱ Ὀμ. Ἰγμν. εἰς Δημ.· ἐλατρεύετο δὲ ἰδίως ἐν Ἐλευσίμ

(πρβλ. Ἐλευσίαια), Ἀριστ. Ἀποσπ. 594· καὶ ἐν Ἐννῇ τῆς Σικε- λίας, ὁ αὐτ. Θαυμασ. 82. 2) προσηγορ. ὡς ὄνομα τοῦ ἄρτου, Ὀμπ. Ἀλ. 3. 463· ἴδε ἐν λ. **ἀκτῆ, καρπός**. (Κοινὸς ἐρμηνεύε- ται ὡς παλαιὸς τύπος τοῦ **Γῆ μήτηρ**, ἀλλ' ἴδε τὴν λ. δδ).

Δημήτριος, ον, (ἐν χειρογρ. ἐνίοτε ἐσφαλμένους **Δημήτριος**, ὡς ἐν Πλούτ. 2. 876C, Ἠσχύλ.)— ὁ ἐκ τῆς Δημήτρος ἢ εἰς τὴν Δή- μητρα ἀνήκων, βίος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41· καρπός Δ., σῖτος, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 2. 4, 5· Δημήτριος (ἐνν. μήν), ἐν Βιβνία, ἀντιστοίχη δὲ περίπου πρὸς τὸν ἡμέτερον Αὐγούστον— ὡσαύτως **Δημητρια- κός, ἡ, ὄν**, Γεωπ. 1. 12, 36. II. ἰδιότροπον θηλ. **Δημητριάς, ἄδος**, 1) ὄνομα φυλῆς ἐν Ἀθήναις, ἰδρυθείσης εἰς τιμὴν Δη- μητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, Πλούτ. Δημητρ. 10. 2) πόλις ἐν Θεσ- σαλίᾳ ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσα, Πολυδ. 3. 6, 4, κτλ.— **Δημητρεῖς, οἱ**, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης, Πολυδ. 5. 99, 3. III. τὸ **Δημήτριον**, ὁ ναὸς τῆς Δημήτρος, Σπάρδ. 435. IV. τὰ **Δη- μήτρια**, ἡ ἐορτὴ αὐτῆς, Πολυδ. Α' 37, κτλ.— ἀλλὰ μεταγ. εἰς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκ., Πλούτ. Δημητρ. 12. V. **Δημη- τριῶν**, ὄνομα, ὁ νέον ὄνομα τοῦ μηνός **Μουσειώνιος**, εἰς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, Πλούτ. Δημητρ. 12.

δημιδίων [ῖδ], τὸ, κομικὸν ὑποκορ. τοῦ **δήμιος**, ἐν χρήσει ὡς πενηντικός, Ἀριστοφ. Ἰππ. 726, 1199. Πρβλ. **δημακίδιον**.

δημιεύς, = δημειεύς, Ἐπιγρ. ἐν Hell. Hicks 93. 35.

δημιεῖω, προσποιούμαι τὸν δημοτικόν, ἀπατῶ τὸν δῆμον, Ἀριστοφ. Σπρξ. 699.

δημιο-εργός, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **δημιουργός**, ὁ ἴδε.

δημιο-πληθῆς, ἐς, ἄφθονος πρὸς χρῆσιν τοῦ δήμου, κτήνη δ., κτήνη, ὧν ὁ δῆμος ἔχει μέγα πλῆθος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 128.

δημιό-πράτα, τά, πράγματα καταλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δήμου καὶ ἐκτιθέμενα εἰς πώλησιν· ἀπετέλουν δὲ ταῦτα μίαν τῶν προσόδων τοῦ δημοσίου ταμείου κατὰ τὸν Ἀριστοφ. Σπρξ. 659· πρβλ. Λυσ. παρὰ Πολυδ. Γ', 96, Böckh Ath. Staatsh. 1. 265., 2. 127 κέξ.

δήμιος, Δωρ. δᾶμ-, ον, καὶ παρ' Αἰσχύλ. Χο. 55 α, ον, (δῆμος)— ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, οἶκος Ὀδ. Ὑ. 264· ἀσιμνητῆσι δ., δικασταὶ ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ δήμου, Θ. 259· πρῆξις δ' ἡδ' ἴδην, οὗ δῆμιος, οὐχὶ δημοσία, Γ. 82· οὕτω, **δήμιον** ἢ ἴδιον Δ. 314, πρβλ. 2. 32· ὡς ἐπίρρ., **δήμια** πίνειν, εἰς βάρος τοῦ δημο- σίου, με ἐξοδα τοῦ κοινού, Πλ. Ρ. 250· τὸ δῆμιον, = τὸ κοινόν, τὸ δημόσιον, τὸ κοινόν, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 370, 699— πρβλ. **δημό- σιος**: II. ὁ δῆμιος (ἐνν. δούλος), ὁ δημόσιος τῶν ποιῶν ἐπιτελεστής, ὡς παρ' ἡμῖν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 81, Πλάτ. Πολιτ. 439E, Λυσίας 135. 9, Αἰσχίν. 44 ἐν τέλ., κτλ.— (δῆμιος μαστικτῶρ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 159)· ὡσαύτως, ὁ κοινὸς δῆμιος Πλάτ. Νόμ. 872B.

2) δημόσιος ἱατρός, πτωχός ἦν καὶ δ. Φοινικίδ. Ἀδῆλ. 1. 13.— Πρβλ. **δημόσιος II, δημόκοινος**.

δημιουργεῖν, τὸ, ἐργαστέον, Ἀππ. Καρχ. 93.

δημιουργεῖω, εἶμαι δημιουργός, ἀσκάω ἐπιτήγχεμά τι, ἐργάζομαι, Πλάτ. Σοφ. 219C, κτλ.· τινα, διὰ τινα, ὁ αὐτ. Νόμ. 846E· ἡ δύ- ναμις ἢ δημιουργήσασα, ἢ ἐνεργήσασα, Ἀριστ. Ζ. Μ. 2. 1. 22, πρβλ. 1. 5, 4 καὶ δ, καὶ ἄλλ. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐργάζομαι: ἀσκάω, φιλοτεχνῶ, Πλάτ. Πολιτ. 388E· δ. τὸν ἰδὸν εἰς ἀρετὴν, ἀσκάω, γυμνάζω, καταρτίζω .., Πλούτ. Κάτωνε Πρεσβ. 20.— Παθ., κατασκευάζομαι, διαπλάττομαι· συχρὸν παρὰ Πλάτ.· τὰ δημιουρ- γούμενα, τοῦ χειρωνακτοῦ ἔργα, τεχνίτων ἔργα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 3, 1. II. εἶμαι εἰς τῶν ἀρχόντων, οἵτινες καλοῦνται **δημιουρ- γοί**, Πλάτ. Πολιτ. 342E, Σουλλ. Ἐπιγρ. 4415 ἂν δαμιουργέοντος Μικκωνος, Ἐπιγρ. Βωιωτ., αὐτόθι 1567.

δημιουργήμα, τὸ, ἔργον τέχνης, κατασκευάσμα, οὗ τύπος οὗδ' ἀνθρώπων δ., ἐπὶ τοῦ συμπαντος, Ζάλευκ. παρὰ Στωβ. 279. 20· δ. χειρῶν Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 1.

δημιουργία, ἡ, τὸ κατασκευάζειν, ἡ κατασκευῆ, ποίησις, ζῶων Πλάτ. Τιμ. 41C, κτλ.· δ. τινὸς ἐκ τινος ὁ αὐτ. Πολιτ. 280C. 2) ἐργασία, ἐπιτηδευτήτης, χειροτεχνία, ὁ αὐτ. Πολ. 401A, 495D. 3) ἐνεργεία, λειτουργία, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 3, 2. 4) δ. τῶν τεχνῶν, ἀσκήσις αὐτῶν, ἐφαρμογὴ, Πλάτ. Συμπ. 197A.

II. τὸ ὑπόβλημα ἄρχοντος (ἴδε **δημιουργός II**)· καθόλου, ἀρχή, ἐξουσία, ὑπόβλημα, ἀξίωμα, Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 5. **δημιουργικός, ἡ, ὄν**, ὁ ἐκ δημιουργοῦ ἢ ἀνήκων εἰς δημι- οουργόν, ἤτοι· τεχνίτην, Πλάτ. Φαίδρ. 248E· ἡ δ. τέχνη ὁ αὐτ. Πρωτ. 322D· δ. τεχνήματα, βάνασα ἔργα χειρωνακτοῦ, ὁ αὐτ. Νόμ. 846D.— Ἐπίρρ. -κῶς, ὡς τεχνίτης, Ἀριστοφ. Εἰρ. 429.

II. ὁ ἀνήκων ἢ κατ' ἄλλοις εἰς τοὺς ἄρχοντας, τὸ **δημιουργικόν**, ἡ τῶς τῶν ἐχόντων ἀξίωμα τι, Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 16· δ. τιμαὶ Ἀθῆν. 660C.

δημιουργιον, Δωρ. δαμιόργιον, τὸ, ἡ αἴθουσα τῶν συνεδριῶν τῶν **δημιουργῶν** ἐν Κνίδῳ, Newton's Inser. Cnid. ἀρ. 52.

δημιουργός, Ἐπ. δημιοεργός, ὁ, (*ἔργω)— ὁ μετερχόμενος ἔργον ὠφέλιμον εἰς τὸν λαόν, ἔμπειρος τεχνίτης (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἰδιώτης, Πλάτ. Πολιτ. 298C, Πρωτ. 327C, Ἰωνι 531C)· μεταξὺ αὐτῶν ἀνήκων κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους οἱ μάντιες, ἐπω- δοί, ἱατροί, κήρυκες μετὰ τῶν τεκτόνων, κτλ., Ὀδ. Ρ. 383 κέξ.,

Τ. 135, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 188D· ἐχάλευσε ἕξφοσ· Ἄιδης, Δημιουργὸς ἄγριος Σοφ. ΔΥ. 1035· ἰδίως ἐπὶ τῶν μετεργόμενων πρακτικῶς τὸν ἱατρὸν (πρβλ. δῆμιος II. 2), Ἰππ. Ἀρχ. Ἰηρ. 8, Πλάτ. Συμπ. 186D· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐπιστημονικῶς ἀγχο- λουμένους εἰς τὴν ἱατρικὴν, Ἄριστ. Πολ. 3. 11, 11· οὕτως, ἐπὶ τῶν γλυπτῶν, Πλάτ. Πολιτ. 529E· ἐπὶ τῶν πλακουτοποιῶν, περιματουρ- γῶν, Ἡρόδ. 7. 31· ἰδίως ὁ παρασκευάζων γαμηλίουσ πλακοῦντας, Mei- neke Μένανδ. σ. 45· οἱ δ., ἡ τῶν τεχνιτῶν τάξις ἐν Ἀθήναις, Ἄριστ. Ἀποσπ. 346, 347· καθόλου, ὁ διασκευάζων, ποιῶν τι, νό- μων, πολιτείας ὁ αὐτ. Πολ. 2. 12, 1 καὶ 13· λόγων· Αἰσχίν. 84, 36· δ. κακῶν, αἰτίος κακῶν, Εὐρ. ἐν Ἀδῆλ. 32· πειθούς δ. ἡ ῥητορικὴ Πλάτ. Γοργ. 453A· δ. τῆς ἀρετῆς Ἄριστ. Πολ. 7. 9. 7· μεταφ., ὄρθρος δημιοεργός, πρῶτα, ἧς καλεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἔργον, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 98. 2) ὁ ποιητὴς τοῦ κόσμου, Σεν. Ἀπομν. 1. 4, 9, πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 40C, Πόλ. 530A· ἐντεῦ-θεν, ἐν τῇ Νεο-Πλάτωνικῇ φιλοσοφίᾳ, ὡς ὄνομα τοῦ θεοῦ, Δημ. (ἐξ ὄντων), κατασκευαστής, fabricator, ἀντιθ. τῷ κτίστης (ἐξ οὐκ ὄντων), creator, Φίλων 1. 632, κτλ. II. ἐν τισι Πελοποννησιακαῖς πολιτείαις, ὄνομα τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος, Θουκ. 5. 47, Ἐπιστ. Φιλίππ. παρὰ Δημ. 280. 3· πρβλ. ἐπιδημιουργός καὶ ἴδε Müller π. Δωρ. 3. 8. § 5· οὕτως ἐν τῇ Ἀρχαίᾳ συμμα- χίᾳ, Πολύβ. 24. 5, 16, ἐν τῇ Ἀρχαίᾳ Ἐπιγρ. Hicks 171· ἐν Λοκρίδι, αὐτόθι 31. 15· ἐν Καμίρῳ, Hell. 4, σ. 137, ἐν Κιλικίᾳ, αὐτόθι 12, σ. 265·—ἐν ταῖς Δωρ. τύποις, δημιουργοὶ ἢ δημιουργοὶ Newton Inscrr. Cnid. ἀρθ. 40. 50, 51.—Πρβλ. δημιουργεῖω II. -ία II, -ιῶσ II, -ιον.—Ἐν Ἄριστ. Πολ. 3. 2, 2, ὑπάρχει λογοπαίγιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας.

δημωστί, ἐπίρρ., δημοσία, ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ ἱερωστί, μεγαλωστί, Δράκων 37. 5.

δημο-βύητος, ον, δημολάλητος, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπαινούμενος, Ἰσχύ.

δημο-βύρος, ον, ὁ κατατρώγων τὸν λαόν, τὰ δημόσια, δ. βα- σιλεὺς Ἰλ. Α. 231· ἐν χρῆσει ἐπὶ τοῦ Καλιγούλα, Φίλων 2. 561· οὐσιαστ. **δημοβουρία**, ἡ, Ἰω. Γενεσ. σ. 76. 3 (ἐκδ. Βόνν.).

δημο-γέρονσ, οντος, ὁ, γέρονσ ἐκ τοῦ λαοῦ, ἀρχηγός, Ἰλ. Α. 372· κατὰ πληθ., οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἄρχοντες, πρβλ. Lat. senatores, Ἀγγλο-Σαξ. ealdormen Ἰλ. Γ. 149, Εὐρ. Ἄνδρ. 300 (ἐν χορικῶ), πρβλ. Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 2. 9, 6· δημογ. θεός = Lat. deus minorum gentium, Ἀνθ. II. 9. 331.

δημο-διδάσκαλος, ὁ, δημόσιος διδάσκαλος, ἱεροκλήρυξ, Ἐκκλ., Σουέσ. 1533B (Migne).

δημο-ειδής, ἐς, χυδαῖος, ταπεινός, κιβδηλία Ἰππ. Ἀθρρ. 837.

δημόθεν, ἐπίρρ., εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, διὰ δημοσίων ἐξόδων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἰκοθεν, δημόθεν ἀλφίτα δώκα Ὀδ. Τ. 197·—ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 7. II. δημόθεν Εὐπυρίδης, Εὐπυρίδης τῶν δῆμων, δηλ. τὴν πατρίδα, Ἀνθ. II. παραρτ. 328.

δημοθιόνειω, παρέω ἐκ τῶν λαῶν συμπόσιον, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθλκ.) 2143f, 2374c. 60·—καὶ **δημοθονία**, ἡ, εὐωχία παρε- χομένη εἰς τὸν λαόν, Ἄριστ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 82, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 16, Σουλ. Ἐπιγρ. 2880, κ. ἀλλ.

δημό-θροος, οον, συνηρ. -θροος, οον, ὑπὸ τοῦ λαοῦ λεγό- μενος, φήμη, ἀρὰ δ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 938, 1409, 1413· δ. ἀναρχία, κατ' ἡν ὁ λαὸς κραυγάζει, αὐτ. 883.

δημο-κατάρτατος, ον, ὁ δημοσία καταραμένος, Ἐκκλ.

δημο-κηδής, ὁ, φίλος τοῦ λαοῦ, περὶ αὐτοῦ κηδόμενος, Lat. poplicola, Σπράβων 652, Διον. Ἀλ. 5. 19, Πλούτ. Πομπικ. 10·— οὐσιαστ. **δημοκηδέα**, ἡ, Ἰω. Γενεσ. σ. 76. 2 (ἐκδ. Βόνν.).

δημόκοινοσ (ἐνν. δοῦλος), ὁ, = δῆμιος II, ὁ ἐκτελὼν τὰς βασιτικὰς ποινάς, Σοφ. Ἀποσπ. 869, Ἀντιφῶν 113. 33, Ἰσοκρ. 361D.

II. ὡς ἐπίρρ., **δημόκοινοσ**, ον, πρόστυχος, κοινός παρὰ τῷ λαῷ, ἐπὶ φαύλης τραφῆς, Θέρμος Λυκάφρ. παρ' Ἀθην. 420C.

δημο-κόλαξ, ὁ, ὁ τὸν δῆμον κολακεύων, Διον. Ἀλ. 6. 60, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 31.

δημοκοπέω, ἐπιδιώκω τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ, Πλούτ. Γ. Γράχ. 9.

δημοκόπημα, τό, πράξις, τρόπος πρὸς κτήσιν τῆς παρὰ τῷ λαῷ εὐνοίας, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 24.

δημοκοπία, ἡ, ἀγάπη τῆς παρὰ τοῦ λαοῦ εὐνοίας, Διον. Ἀλ. 6. 60, Ἐπιγράμ. Ἑλλην. σ. XIX.

δημοκοπικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς δημοκόπον, βίος δ. Πλάτ. Φαιδρ. 248E· δ. περὶ τινα Μ. Ἄντων. 1. 16.—Ἐπίρρ. -κῶσ Βασίλ.

δημό-κόπος, ὁ, δημαγωγός, Διον. Ἀλ. 5. 65· πρβλ. δοξο- κόπος.

δημό-κραντος, ον, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπικυρωθείς, ἀρὰ δ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 457.

δημοκράτεομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. -κρατήσομαι (Θουκ. 8. 48, Λυσ. 213. 14, Δημ. 731. 15, ἀλλὰ -κρατηθήσομαι Θουκ. 8. 75· πρμ. δεδημοκράτημα Δίων Κ. 52. 13). Ἐγὼ δημ- οκρατικὸν πολίτευμα, ζῶ ἐν δημοκρατίᾳ, Ἡρόδ. 6. 43, Ἄριστοφ. Ἀγ. 642, Θουκ. 5. 29, κτλ.· πόλις δημοκρατουμένη Νόμ. παρ' Ἀν-

δοκ. 12. 4, πρβλ. Λυσ. 120. 28· πρβλ. **ὀλιγαρχέομαι**. 1) ἄπρσ., δημοκρατεῖται, δημοκρατικαὶ ἀρχαὶ ὑπερσχύουσιν, Ἄριστ. Πολ. 2. 6, 17. II. τὸ ἐνεργ. παρὰ Βυζαντιακ. συγγραφ. ἐῖ τῶν μεριδίων τοῦ ἱπποδρόμου (δῆμοι), διεγείρω ταραχὴν, στάσιν, Ἰ. Μαλάκ. 393, κτλ.· πρβλ. **δημοτεύομαι**.

δημοκράτεια, ἡ, ἡ τοῦ λαοῦ κυβέρνησις, πολιτεύμα, καθ' ὃ ἐ- οικεῖ ὁ λαός, Ἡρόδ. 6. 43, Ἀντιφῶν 146. 39· δ. καταλυθείσιν, Ἄνδοκ. 12. 42· περὶ τῆς φύσεως αὐτῆς ἴδε Θουκ. 6. 89, Ἄριστ. Πολ. 3. 7, 5, 4. 4, 12., 6. 1 κέξ.

δημοκράτιζω, ἔγω δημοκρατικὰ φρονήματα, Ἀππ. Καρχ. 70. **δημοκράτικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς δημοκρα- τίαν, νόμοι Πλάτ. Πολ. 338E· **δημοκρατικόν** τι ὄραν, ἐνεργῶ πρῆξιν δημοτικὴν, ἀρεστὴν τῷ δήμῳ, Ἄριστοφ. Βατρ. 952· τὸ δέ- κταιον τὸ δημ. Ἄριστ. Πολ. 3. 9, 1.—Ἐπίρρ. -κῶσ Σπράβ. 280, Διόδ. 2. 32. II. ἐπὶ προσώπων, ὁ εὐνοῦσ τῇ δημοκρατίᾳ, ἐμὸν φρονήματα δημοκρατικά, Λυσ. 171. 36, Πλάτ. Πολ. 571A, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 5. 3, 7· ἀλλὰ τὸ δημοτικὸς εἶναι κοινότερον ἐπὶ προσώ- πων.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 119 κέξ.

δημοκρίτειοσ, οἱ, ὁ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀδελφίτου Δημοκρίτου, Διδ. Π. Ἰστ. 12. 25, Πλούτ. 2. 1108E. **δημό-λευστος**, ον, ὁ δημοσίᾳ λιθοβοληθείς, Λυκάφρ. 331· δ. φόνος, θάνατος διὰ δημοσίου λιθοβολισμοῦ, Σοφ. Ἀντ. 36.

δημολογέω, = δημύομαι, Ἀνθ. II. 7. 440.

δημολογικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὸ δημόσια ἀγορεύειν ὁ δ., ῥήτωρ τοῦ δήλου, Πλάτ. Σοφ. 268B.—οὕτω **δημο- λόγος**, ὁ, Σουέσ. 55A.—Ἐντεῦθεν **δημολογοκλέων**, ὁ, κομι- κὸν ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ εἰς τὸν Βδελυκλέωνα ἐν Ἄριστοφ. Σφρξ. 342.

δημύομαι, Δωρ. δαμ-, μέσ., δημοσίᾳ ἀγορεύω ὄπως εὐχαρι- στήσω ἢ πέρω τὸν δῆμον (πρβλ. **δημοκοπέω**), γλυκὺ τι δαμω- σόμεθσ, ἢ δ. δοκιμάσωμεν εὐχάριστον τι, ἀγαπῆτον τῷ λαῷ ἄσμα, Πίνδ. I. 8 (7). 18· πρβλ. **δήμωμα**·—οὕτω, δημοῦμενον λέγειν, ὀμιλῶ θηρεύων τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ, ad captandum, Πλάτ. Θεαιτ. 161E. II. εἶμαι δημοσίᾳ γνωστός, Δίων Κ. παρὰ Ζωναρ.

δημο-πίθηκος (ῖ), ὁ, ὁ μετὰς κολακείας τοῦ ἀπατῶν τὸν δήλον, ἀπατεῶν, Ἄριστοφ. Βατρ. 1085.

δημο-ποιήτος, ον, ὁ ποιηθείς πολίτης, πολιτογραφηθείς, μὴ ὄν φύσει ἐκ γενετῆς πολίτης, Πλούτ. Σόλ. 24, Λουκ. Σκύθ. 8, πρβλ. Δημ. 1376. 15.

δημό-πρακτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ πράχθείς, Αἰσχύλ. Ἰκ. 942.

δημο-προβλήτος, ον, ὑπὸ τοῦ δήμου προβεβλημένος, προκε- χειρισμένος, Νικ. Χρ. 18.

δημορ-ριφής, ἐς, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐρριμμένος, ἀρὰ δ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1616.

δήμιος, ὁ, διαμέρισμα, γῆ, χώρα, Βοιωτοὶ μάλα πῖονα δήμ- ον ἔχοντες Ἰλ. Ε. 710· Λυκίησ ἐν πῖονι δήμῳ II. 437, πρβλ. Ὀδ. Ν. 322, κτλ.· Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ Α. 103· δήμῳ ἐνὶ Τρώων Ν. 266· λαοὶ ἀνά δήμον II. 95.—Ἐν πᾶσι τοῖσι τοῖς χωρίοις ἡ εὐνοία τῆς λέξεωσ εἶναι ἀπλῶσ τοπικὴ, ὡς ἐν τῇ φράσει· δημῶσ ὄνειρων, ἡ γῆ τῶν ὄνειρων, Ω. 12.—ὡσαύτωσ οἱ κατοικοῦντες διαμερίμα τι, χώραν τινά, πόλην τε παντὶ τε δήμῳ, εἰς τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ὄλην, εἰς ὄλους τοὺσ κατοίκουσ, Ἰλ. Γ. 50, κτλ.

II. ἐντεῦθεν (ἐπεὶδι κατὰ τοὺσ παλαιωτάτωσ χρόνωσ οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων ἦσαν διεσκοπισμένοι ἀνά τὴν χώραν καὶ τοὺσ ἀγροὺσ, ἐνθ' οἱ ἄρχοντες κατεῖχον τὴν πόλιν), ὁ λαός, ὁ κοινός λαός, ὁ ὄχλω· **δήμουσ ἀνήρ**, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βασιλεύσ, ἔξοχος ἀνήρ, κτλ., Ἰλ. Β. 188, 198, πρβλ. Α. 328, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 259, Αἰσχύλ. Θῆβ. 199, 1006, πρβλ. **δημότης**· σπανίωσ ἐπὶ ἑνὸσ προσώπωσ, δημῶσ ἑών, ὡν κοινὸσ ἀνθρώπωσ, ἐκ τοῦ ὄχλου, Ἰλ. Μ. 213·—οὕτω καὶ παρὰ τοῖσ ἱστοριογράφοισ, οἱ κοινοὶ ἄνθρωπωσ, ὁ ὄχλωσ, ἡ χυδαῖα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἱ εὐδαίμονεσ, Ἡρόδ. 1. 196·—εἰ παχέεσ ὁ αὐτ. 5. 30, πρβλ. 66· οἱ δυνατοὶ Θουκ. 5. 4· οἱ ἐπιπανάταντεσ τοῖσ δυνατοῖσ καὶ δυνατὸσ δημῶσ ὁ αὐτ. 8. 74· (οὕτωσ, ὡσ περιληπτικὸν ὄνομα μετὰ πληθ. ῥήματοσ, Ὀμ. Ἰγμειεῖσ Δῆμ. 271)· οὕτω παρὰ τοῖσ συγγραφεῖσ Ρωμαϊκῆσ ἱστορίασ πρὸσ μετὰφρασιν τοῦ Lat. Plebs, Διον. Ἀλ. 6. 88, κτλ.· τοῦ πολλοῦσ δ. εἰς, unus de plebe, Λουκ. Κρον. 3· τοῦ δ. ὦν ὁ αὐτ. Ἀλεκτρ. 22·—ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸσ τοὺσ ἔξοχουσ αἰτιώμα, Σεν. Κῦρ. 6. 1, 14·—ἀκολούθωσ, ὁ λαὸσ καθόλου, Βακτριανὸν ἔρρει πανώλησ δ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 732. 2) καθόλου, πλῆθωσ, ἰχθυῶν Ἀντιφ. Τιμ. 1. 7· τυράννων Φιλίστρ. 498· ὄρνεωσ, πιθήκωσ Ἀλκιφρων 3. 30. III. ἐν δημοκρατουμέναισ πολιτείαισ, αὐτὸ πλῆθωσ, ὁ λαός, οἱ ἐλευθεροὶ πολῖται, Ἡρόδ. 1. 170., 3. 81· ἰαίωσ ἐν Ἀθήναισ, ἴδε Ἄριστοφ. Ἰππ. 40 κέξ. 2) **δημοκρατία**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ὀλίγοι, Ἡρόδ. 3. 82· οἱ τυράννοι Ἄνδοκ. 14. 22, κτλ.· τὰῦτα καταλύει δῆμον, οὐ κομωφεία Φιλίππιδ. Ἀδῆλ. 2· δ. ὁ ἔσχατοσ Ἄριστ. Πολ. 3. 4, 12. 3) ὡσ τὸ ἐκκλησιασά, ἡ συνέλευσισ τοῦ λαοῦ, ἡ βουλή καὶ ὁ δ., συχῶν ἐν Ἐπιγράμ. κτλ. IV. **δήμοσ**, οἱ, (ἐκ τῆσ σημασ. I) ὑποδεί- ρεισ τῶν φυλῶν, περιοχῆσ, = Δωρ. κῶμασ, Lat. pagi, ἦσαν ἐξ οὗτωσ ἀρχαίαι διακρίσεισ τῆσ Ἀττικῆσ, ἧσ διενεμήθη ὑπὸ τοῦ Κλει-

σθένους μεταξύ τῶν δέκα φυλῶν· κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδότου ἦσαν ἑκατὸν τὸν ἀριθμὸν (10 εἰς ἑκάστην φυλὴν), μετὰ ταῦτα ηὐξήθησαν εἰς 174, Στράβων 396.—Ἐντεῦθεν Ἀττικῶς, ἕκ δῆμου ἢ ἀπλῶς δήμου, προστίθεται εἰς τὸ ὄνομα, Σωφάνης ἕκ δήμου Δεκελεσθῆν Ἡρόδ. 9. 73· δήμου Ἀλαιεύς Ἀντιφ. Τυρρ. 2· ὠσαύτως, τῶν δήμων Πιθεύς Πλάτ. Εὐθύφρ. 2B· τῶν δ. Θεορίκιος Δημ. 1003.15 (ἔθρα, ὡς ἀλλαχού, μετετρέπη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὸν δῆμον, ἴδε Ἀνθ. προίμ. Δημ. σ. XII. ἔκδ. 1825)· οὐδέποτε τῷ δήμῳ, ὡς κοινῶς φέρεται παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 86. V. ὄνομα πόρνης, ἦγουν κοινῇ τῷ δήμῳ Ἀρχιλ. (173) παρ' Εὐστ. VI. παρὰ Βυζαντιακ. συγγραφ., μερίς, φατρία ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ ἴδε ἐν λ. δημοκρατέομαι. (Ἡ ῥίζα εἶναι ἀθεΐαιος. Τινὲς τῶν ἐτυμολόγων ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὴν ῥΔΑΜ, δαμάτω, Λατ. domini-us, παραβάλλοντες τὸ Ἄγγλο-Σαξ. team (= οἰκογένεια), Γερμ. zunft, ὡς ἐὰν ἡ πρώτη σημασία ἦτο: σῶμα λαοῦ ἠνωμένον διὰ κοινωνικῶν δεσμῶν. Ἄλλ' ἡ πρώτη σημασία φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ τῆς κεκαλλιεργημένης χώρας· καὶ τοῦτο ὁδηγεῖ εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Παλαίω-Σκανδιν. tūn, Ἄγγλο-Σαξ. tūn, Γερμ. zaun, περίφραγμα, «αὐλόγυρος» ἴδε Vigfusson ἐν τῷ Ἰσλανδικῷ λεξικῷ ἐν λ. tūn.

δημός, ὁ, (ἀθεΐαιου ῥίζης) = πάχος, λίπος, τὸ ἐπίπλου, βουῖν .. πίονα δημῷ Ἰλ. N. 168, πρβλ. Ἦστ. Θ. 538, Ἀριστοφ. Σρ. 40, κτλ.· δίπλακι δημῷ, μετὰ πάχος ἄνωθεν καὶ πάχος κάτωθεν, Ἰλ. Φ. 243· ὠσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, κορρέει κύνας ἡδ' οἰωνοὺς δημῷ Θ. 380.

δημοσθένεος, ὁ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Δημοσθένη ἢ ὅμοιος αὐτοῦ, Λογγίν. 34· οὗτο **δημοσθενικός, ἡ, ὄν,** Διον. Ἄλ. π. Ρητ. 11.10, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 15.

δημοσθενίζω, μιμοῦμαι τὸν Δημοσθένη, Πλούτ. Κικ. 24.

δημοσίαι, ἐπίρρ. ἴδε δημοσίαις.

δημοσίαισις, εὐς, ἡ, = δημόσιαις, Ἐκκλ.

δημοσίαις, ποῖω τι δημόσιον ἢ κοινόν, μεταθιβάτω εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου, ὡς τὸ δημῶσαι, Σεν. Ἑλλ. 1.7, 10.

δημοσίαις, ποῖω τὸν κοινόν, δημοσίαις, ποῖω γνωστὸν, Πλούτ. 2. 34C. — **Παθ.,** τὰ δεδημοσιευμένα, κοινὰ λόγια, ὡς τὸ γνωθὶ σεαυτὸν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2[13]. **3)** δ. τὴν τοῦ σώματος ὄραν, παρέχω εἰς τὸ δημόσιον, ἐκπορνεύω, Διον. Ἄλ. 1. 84. **II.** ἀμεταδ., διατελῶ ἐν δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ, ἰδίως ἐπὶ ἱερῶν τῶν λαμβανόντων μισθὸν παρὰ τῆς πολιτείας, ὅπως ἀσκῶσι τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν ὡς ἱερῶν τῆς πολιτείας (πρβλ. **δημίος II**), Ἀριστοφ. Ἀγ. 1030, Πλάτ. Γοργ. 514D· καθόλου, εἶμαι δημόσιος ἄνθρωπος, ἀντίθετον τῷ ἰδιωτεύω, αὐτ. 515A, Ἀπολλ. 32A· φροντίσι δ., ἀπειρῶ ἑμαυτὸν ἐν πάσῃ φροντίδι εἰς τὸ καλὸν τοῦ δημοσίου, Πλούτ. 2. 823C· ὠσαύτως ἐπὶ πραγματικῶν, ἐν βαλανεῖῳ δημοσιεύονται ὁ αὐτ. Φωκ. 4.

δημόσιος, Δωρ. δαμ-, α, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν λαόν ἢ τὴν πολιτείαν, Λατ. publicus, ἀντιθ. τῷ ἴδιος, ἀγρός δ., Λατ. ager publicus, Ἡρόδ. 5. 29· δ. χρήματα Κρατίν. Μυλ. 2· πλούτος Θουκ. 1. 80· χώρα, ἀντιθ. τῷ ἱερᾷ, ἴδιος, Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 3· ἢ δ. τράπεζα Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 4· ἀγῶνες, δίκαι Αἰσχίν. 1.11, κτλ.—δημόσιον εἶναι, γίγνεσθαι, εἶναι, γίνεται δημοσία περιουσία, δημεύεται, κτλ., Θουκ. 1.13, Σουλ. Ἐπιγρ. 355. 41, Πλάτ. κτλ. γῆν δ. ποιεῖν Λυσ. 150. 31. **2)** κοινός, δημοσιώτατος τρόπος Ἀριστ. Τοπ. 8. 12.1, πρβλ. Σοφ. Ἐλέγχ. 1, 4. **II.** ὡς οὐσιαστ., **1)** ὁ δημόσιος (ἐνν. θεῦλος), δημοσίος θεῦλος ἢ ὑπάλληλος, οἷον δημόσιος κήρυξ, Ἡρόδ. 6. 121· ἀστυνόμος ἢ ἀστυνομικός ὑπέρτης, Ἀριστοφ. Λυσ. 436, πρβλ. Böckh Ath. Staatsh. 1.277· συμβολαιογράφος ἢ δημοσίος γραμματεὺς, Δημ. 381. 2, κτλ.· ὁ δημίος, ὁ ἐκτελεστὴς τῶν θανατικῶν ποινῶν, Διόδ. 14. 102. **2)** δημοσίον θῦμα, = φαρμακός, **II,** καθάρμα Ἀριστοφ. Ἰππ. 1136· πρβλ. **δημίος II.** **III.** ὡς οὐδέτερον, **δημόσιον,** τὸ, ἡ πολιτεία, Λατ. respublica, Ἡρόδ. 1.14, Ἀνδοκ. 10.17, Αἰσχίν. 62. 6.

2) πᾶν δημόσιον οἰκοδόμημα, Ἡρόδ. 6. 52, 57. **3)** τὸ ταμεῖον, ἀλλαχού τὸ κοινόν, Ἀνδοκ. 10.16, Δημ. 573.11, Δείναρχ. 105.11. **4)** ἡ δημοσία εἰρκτή, Θουκ. 5. 18. **5)** τὰ δ., δημοσία περιουσία, Ἀριστοφ. Σφηξ. 554. **IV.** ὡς θηλ., ἡ δαμοσία (ἐνν. σκηνή), ἡ σκηνὴ τῶν Σπαρτιατῶν βασιλέων, Λατ. praetorium, οἱ περὶ τὸν βασιλέα συμβούλιοι, Σεν. Ἑλλ. 4. 5, 8, Λακ. 13, 7. **V.** ὡς ἐπίρρ., **1)** δοτ. **δημοσίαι,** ἰων. -ἡ, διὰ δημοσίων ἐξόδων, Ἡρόδ. 1. 30, κτλ. διὰ κοινῆς συναίσεως, Δημ. 530. 15· εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ὁ αὐτ. 1102.11· ἀλλὰ, δ. κρίνειν, κρίνειν ἐν τοῖς δημοσίαις δικαστηρίοις, Ἀνδοκ. 14. 17· δ. τεθνήσκει, ἀποθνήσκω διὰ χειρὸς τοῦ δήμου, Δημ. 1126. 7. **2)** ἐκ δημοσίου, διὰ δημοσίας ἐξουσίας, Σεν. Πολιτ. Λακ. 3, 3. **3)** οὐδ. πληθ. δημοσία, δ. ταφόμεν Ἀριστοφ. Ὀρν. 396. **4)** ὁμαλὸν ἐπίρρ., -ῖως Στράβ. 562, καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζοῖς.

δημοσίαις, καθιστῶ τὸν δημόσιον, ὡς τὰ δημεύω, δημοσιεύω, Θουκ. 3. 68.—ἐν τῷ παθ. ἐπὶ τοῦ Ager Publicus ἐν Ρώμῃ, μετατρέπομαι εἰς χρεῖαν δημοσίαν, Διον. Ἄλ. 8.74. **II.** Παθ. ὠσαύτως, εἶμαι κοινῶς γνωστός, εἶμαι ἐγνωσμένος, Πλάτ. Σοφ. 232D, Πλούτ. 2. 507F.

δημοσι-ώνης, ου, ὁ, ὁ ἐνοικιαστὴς τῶν δημοσίων προσόδων, Λατ. publicanus, Στράβ. 205· ἐντεῦθεν **δημοσιωνία,** ἡ, ἡ ἐνοικιαστὴς τῶν προσόδων, Μέμν. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 232, 233· καὶ **δημοσιωνίου,** τῷ, τῷ γραφεῖν ἢ κατὰστημα τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν προσόδων, Πλούτ. 2. 820C.

δημοσσοῦς, ὄν, (σῶζω) ὁ σῶζων τὸν λαόν· ἀλλὰ, **II.** **δημόσσοος,** (σεύω) δημοδωλικτός, ἀποδοκιμώμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ· ἀμύρτερα παρ' Ἠσυχ.

δημοτελής, ἐς, (τέλος) δι' ἐξόδων τοῦ δημοσίου, δημόσιος, Θουκ. Ἡρόδ. 6. 57, Σουλ. Ἐπιγρ. 3493. 9· ἐορτὴ Θουκ. 2. 15· δημ. ἱερὰ τελεῖν Δημ. 531. 25· τὰ ἱερὰ τὰ δ., ἀντίθετον τῷ ἰδιωτικῷ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2656. 9.—Ἐπίρρ. -λῶς Σουῖδ.

δημοτικός, α, ὄν, ποιητ. ἀντὶ δημοτικός **II,** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 606. **II.** = δημόσιος, κοινός, δημόδης, Κύπρις Ἀνθ. **II.** 9. 415.

δημο-τερπής, ἐς, τέρπων τὸν λαόν, ἑλευστικός, Πλάτ. Μίν. 321A.

δημοτεύομαι, παθ., εἶμαι δημότης, ἡρόδημν ὀπόθε δημοτεύσοιτο Λυσ. 166. 33 κέξ., πρβλ. Δημ. 1314. 9. **II.** ἐν τῷ ἐνεργ. ἐπὶ τῶν φατριῶν τοῦ Ἰπποδρόμου, Βυζ. πρβλ. δημοκρατέομαι **II.**

δημότης, ου, ὁ, εἰς ἐκ τῶν τοῦ λαοῦ, ἄνθρωπος κοινός, ἐκ τοῦ ὄχλου, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν καταχόμενον εἰς εὐγενεῖς οἰκογενεῖς καὶ ἔχοντα ἀξίωμα, Τυρταῖ. 2.7, Ἡρόδ. 2. 172., 5. 11· οὕτω, δ. ἀνήρ Σοφ. Ἀγ. 1071· δ. λεῶς Ἀριστοφ. Εἰρ. 921· δ. τε καὶ ξένος Εὐρ. Ἰκέτ. 895· δημόται, ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 58, Κύρ. 2. 3, 7. **2)** = ἰδιωτῆς, γνωστὰ λέγειν δημότησι, λέγω πράγματα εἰς πάντας γνωστὰ ἢ καταλήπτα, ὁμιλῶ κοινῶς, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 8, πρβλ. Ὀξ. 384, Ἀρθρ. 830. **III.** ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λαοῦ, συμπολίτης, Πίνδ. N. 7. 96, Εὐρ. Ἄλκ. 1057.

III. ἐν Ἀθήναις, εἰς ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου, συνδημότης (πρβλ. φυλέτης), Σοφ. O. K. 78, Σουσαρίων 1, Σουλ. Ἐπιγρ. 82. 33, κ. ἄλλ.· φρατῆρας καὶ δ. Κρατίν. Νεώτ. Χερ. 1.—οὕτω θηλ. **δημότις, ἴδος,** Ἀριστοφ. Λυσ. 333, Θεοκρ. 28. 22.

δημοτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατέλληλος διὰ τὸν λαόν, ἐν κοινῇ χρήσει, κοινός, δ. γράμματια, ἐν Αἰγύπτῳ, ἀντιθ. τῷ ἱερᾷ, Ἡρόδ. 2. 36 (ἴδε ἐν λ. ἱερογλυφικός)· ἐπὶ γνωστῶν ἡ ἴδεων κτ., κοινός, γνωστός, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 8. 6. **2)** κοινός, = δημόσιος, Διον. Ἄλ. 7. 63.—τὰ **δημοτικά, δημόσια** πράγματα, δημόσια ὑποθέσεις, Ἀλκίφρων 1. 4. **II.** ὁ εἰς τὸν λαόν ἀνήκων, εἰς ἐκ τῶν πολλῶν, Λατ. plebeius, Σεν. Κύρ. 2. 3, 6, Δημ. 581. 24. **2)** ὁ φρονῶν τὰ τοῦ λαοῦ ἢ τοῦ δήμου, δημοκρατικός, Λατ. popularis, Ἀριστοφ. Νεφ. 205, Ὀρν. 1584· τὴν οὐ δ. παρανομία Θουκ. 6. 28· λέγεις δ. δεῖ προσεῖναι τῷ δημοτικῷ Δημ. 286. 9· οὐδὲν δ. πράττειν, οὐδὲν πράττω διὰ τὸν λαόν, Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 39· καθόλου, ἀγαπητός εἰς τὸν λαόν, ἢ ἀγαπῶν τὸν λαόν, εὖνους αὐτῷ, δ. καὶ φιλόανθρωπος ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1. 2, 60· τῶν μετρίων τινὰ καὶ δ. Δημ. 573 ἐν τέλ.· τῶν πολλῶν καὶ δ. ὁ αὐτ. 581. 24· δημοτικὸν τοῦτο δρᾶ Ἀντιφ. Πλούτ. 1. 19.—συχνάκις ἐν τῷ ἐπίρρ. -κῶς, πρῶως, μετ' ἀγαβότης, καλῶς καὶ δ. Δημ. 719. 8. **3)** ἐπὶ πολιτευμάτων ἢ κυβερνήσεων, λαϊκός, δημοκρατικός, Ἰσοκρ. 185E, Ἀριστ. Πολ. 4. 3, 8 καὶ 5, 3.—Ἐπίρρ., **χρησθαι ἀλληλοῖς δ.,** ὡς μέλη ἐλευθέρων πολιτείας, αὐτῶι 5. 8, 5, πρβλ. 5. 9, 2. **III.** ὁ ἐκ τινος δήμου ἢ εἰς τινα δῆμον ἀνήκων, ἀντιθ. τῷ **δημόσιος,** παρὰ Δημ. 1074. 20.

δημούχος, ὄν, (ἔχω) ὁ προστατεύων τὸν λαόν· ὡς ἐπὶ τῶν προστατευοσῶν θεοτήτων, Σοφ. O. K. 458· **δημούχοι γὰς, χθονός,** οἱ κυβερνῶντες τὸν λαόν τῆς χώρας, αὐτῶι 1086, 1348. Ἐν Θεσπιαῖς οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως ἐλέγοντο **δημούχοι,** Διόδ. Σ. 4. 29.

δημο-φάγος [α], ὄν, = δημοφάγος, τύραννος Θεογν. 1181. **δημο-φάνης, ἐς,** (φαίνω) δημόσιος, σεμνοπρεπής, ἐορτὴ Φίλων 2. 169.

δημο-φθόρος, ὄν, ὁ τὸν λαόν φθείρων, καταστρέφων, Καλλίστρ. Ἀγαλμ. 14.

δημο-χάρης, ἐς, ὁ ἀρέσκων εἰς τὸν λαόν, δημοτικός· μεταγεν. ἴδε Λοβ. Φρόν. 486.

δημο-χαριστής, οὔ, ὁ, ὁ εἰς τὸν ὄχλον χαριζόμενος, Εὐρ. Ἐκ. 134.—Ἐπίρρ. **δημοχαριστικῶς,** ὡς δημοχαριστής, Σχλδ. εἰς Ἰλ. B. 350· καὶ μτχ. **δημοχαριστῶν Γ.** Πάχυμ. τ. Β', σ. 461, 7 (ἔκδ. Βόνν.).

δημῶμα, ἴδε ἐν λ. δημῶμαι.

δημῶδης, ἐς, (εἶδος) ὁ ἐκ τοῦ λαοῦ, εἰς τὸν λαόν ἀρέσκων, μουσικὴ Πλάτ. Φαίδων 61A· σωφροσύνη ὁ αὐτ. Νόμ. 710A· στιχίδια Πλούτ. Περιελ. 30· λόγος Αἰλ. Π. Ἰστ. 3. 45.—τὸ δ. πληθός, ὁ κοινώτατος ὄχλος, Ἡρωδιαν. 1. 4.—ἐπὶ πόρνης, δημοσία, Ἀνθ. Π. 7. 345.—Ἐπίρρ. -δῶς, Ὀριγίν. κ. Κέλσου 2. 434.

δημῶμα, τό, τοῦ λαοῦ τέρψις, χαρίτων δαμώματα, ἄσματα δημοσία ἀδόμεινα, Σπτησίχ. 34 (ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 798)· πρβλ. **δημῶμαι.**

δημ-ωφελής, ές, ό προς δημοσίαν χρῆσιν και ώφέλειαν, λόγος Πλάτ. Φαίδρ. 227E ἡγεμών Πλούτ. Σύλλ. 30· τὸ δ., τὸ κοινὸν καλὸν, τὸ κοινὸν συμφέρον, Ἡρωδιαν. 2. 3.—Ἐπίρρ. -λως Συλλ. Ἐπιγρ. 4415 b.

δῆν. Δωρ. δάν (ἢ δῶαν. Ἀλκμάν 127, πρβλ. Ἰω. Ἀλεξ. 37. 31) ἔπιρρ.—ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ἰλ. E. 412· οὐδὲ γὰρ.. δὴν ἦν, δὲν ἦτο μακροχρόνιος, Ζ. 131, Π. 736· δὴν δὴ μὴ φίλος ὤμειν Θεόγγ. 1243.

2) πρὸ πολλοῦ, δὴν οἴχεσθαι Ὀδ. Σ. 313.—Μόνον Ἐπ. διότι ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 584 πρέπει πῦθ. νὰ γραφῆθῆν. (Τὸ Δωρ. δῶαν ὁδηγεῖ εἰς ἀρχικὸν τύπον δῶαν, και τοῦτο δὲ δεῖκνυεὶ σχῆσιν πρὸς τὴν √ΔΙΦ. Λατ. diu (πρβλ. diurnus, hi-du-um πρὸς τὸ dies) ἐντεῦθεν παράγονται τὰ δηναίος, δηθῶ, δηθάκις, δηθύνω, δηθύνω, δηρούς).

δηναίος, ἦ, ὄν, Δωρ. δῶναίος, ἄ, ὄν, μακροχρόνιος, διαρκής, Ἰλ. E. 407· δ. κλέος Θεόκρ. 16. 54· ἐπὶ μακρὸν διαρκέσασα, ὀδοιπορῆ Συλλ. Ἐπιγρ. 6255. 2) γέροντος, ἡλικιωμένου, κόρασι Αἰσχύλ. Πρ. 794· παλαιός, ἀργαίος, θρόνος αὐτ. 912 (καὶ ἐν Εὐμ. 845 δαναίῳν πρέπει νὰ διορθῶθῃ κατὰ Λ. Δυοδῶρ. ἀντὶ δαμίαν ἢ δαμιαῖον), Καλλ. Ἀποσπ. 105. II. ὠφέ, ἀργά, Λατ. serus, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 645· δηναῖον, ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. Γ. 590.—Ὁδῶσα και Δηγηναίη, ἢ Ταχύτης και ἢ Βραθύτης, Ἐμπεδ. 24.

δηνάριον, τό, Ρωμαϊκὸν νόμισμα, denarius, σχεδὸν ἴσον τῆ ἑλληνικῆ δραχμῆ, Πλούτ. 2. 900C.

δηναρίσιμος, ὁ, τὸ ἀριθμεῖν διὰ δηναρίων, Ἐπιφάν. 184A.

δῆνεα, τά, μόνον κατὰ πληθ., συμβουλαί, σχέδια, τέχναι, τεχνάματα, εἶτε καλὰ, εἶτε κακὰ, δ. Θεών Ὀδ. Ψ. 82· δ. ἦπια Ἰλ. Δ. 361· ἄλοφῶτα Ὀδ. K. 289· δίκαια και ἦπια Ἡσ. O. 236.—Ἡ ἐνική ὄνομ. δῆνος, εος, τό, ἀναφέρεται παρὰ τῷ Ἡσυχ., ἐνῶ ὁ Σουΐδας βεβαίως ἐσφαλμένως τὸ μετατρέπει εἰς δῆνεον. (Ἠρβλ. δῆω).

δῆς, γεν. δηκός, ὁ, ἡ ἢ, σκόληξ τῶν ζῴων, σάρακας, Σχολ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 418.

δῆξέθυμος, ὄν, = δακέθυμος, θυμοδακής, ὁ τὴν ψυχὴν δάκνων, καταταρῶνας, φθειρὸν, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 744· κωμικῶς, δ. ἐξάλμη Σώπατ. παρ' Ἀθην. 101B.

δῆξις, εως, ἢ, (δάκνω) δῆγμα, δάγκαμα, Ἀριστ. Γ. Z. 9. 39, 2· πόνος δριμύς, δηκτικός, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 16.—μεταφ., ἐπὶ δικτικῶν ἀστερισμῶν. Πλούτ. Λυκούργ. 14.

δῆζω, συνηρ. ἀντὶ τοῦ δηξέω.

δῆποθεν, ἄρ. ἐπίρρ. κοινῶς γραφόμενον δῆ ποθεν, ἐξ οἰουδήποτε μέρους, Λατ. undecunquē, Αἰσχύλ. Χο. 632.

δῆποτε, ἄρ. ἐπίρρ. συνήθως γραφόμενον δῆ ποτε, Δωρ. δῆποκα, κατὰ τινα καιρὸν, κάποτε, μίαν φοράν, Ὀδ. Z. 102, Αἰσχύλ. Ἀγ. 577, Εὐρ. Ἰκέτ. 1130. 2) εἰ δῆ ποτε, Λατ. si quando, Ἰλ. A. 40· ὅτι δῆ ποτε Δημ. 524. 20 ὀπόθεν δῆ ποτε (διάφ. γραφ. δῆ ποθεν), ἐκ τίνος ὀπισθῆποτε μέρους, ὁ αὐτ. 925. 5.

3) ὡς ἔρωτ., τί δῆ ποτε; τί συμβαίνει; λοιπόν, τί; Λατ. quidnam, Donat. Terent. Andr. 3. 4, 3 (πρβλ. γὰρ III. 1)· καίτοι τί δῆ ποτε; jam vero quid tandem? Δημ. 50. 4· ὡσαύτως, ὅστις δῆποτε, δ τι δ. πράξαντα Ἡρόδ. 6. 134· ὅστις δ. ὦν Πλάτ. Φαίδρ. 273C.—πόσοι δῆ ποτε; πόσοι νομίζεις; Δημ. 463. 12.

4) ὡσαύτως, δῆ ποτ' οὖν = Λατ. cunquē, ὁ αὐτ. 1010. 15. Πρβλ. Λοβ. Φρόν. 373.

δῆπου, ἄρ. ἐπίρρ. κοινῶς γραφόμενον δῆ που, ἴσως, πιθανόν, ᾧ δῆ που ἀδελφῶδὸν ἔκτανε Ἰλ. Ω. 736· παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς ἐνοίας, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ὡς νομίζω, εἰκάζω, ὑποθέτω, ἐννοεῖται, εἰκότως, Λατ. scilicet, nimirum, οὐ δῆπου τληθὺν Αἰσχύλ. Πρ. 1064· τῶν Λαῖου δ. τις ὠνομάζετο Σοφ. O. T. 1042· πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 491, 582, Θουκ. 1. 121, κτλ.· συνηρ. ἐν φράσεσιν, ἴστε γὰρ δῆ που, μείνησθε γὰρ δῆ που Δημ. 25. 15, κτλ.· σχεδὸν ἴσμεν ἅπαντες δῆ που ὁ αὐτ. 31. 7· οὐδεὶς δῆ που ἀγνοεῖ ὁ αὐτ. 356. 9, κτλ.

II. ἔρωτημ., ὑποδηλωμένης ἀποκρίσεως καταφατικῆς, τὴν αἰχμάλωτον κάτοισθα δῆ που; ὅ, εἰκάζω ὅτι γνωρίζεις, Σοφ. Τρ. 417· ἀνόμοιον δῆ που Πλάτ.· οὐ δῆ που; δὲν εἶναι οὕτω; ὑποδηλοῦν ἀπάντησιν ἀποφατικῆν, ὡς Ἀριστοφ. Βατρ. 526, Πλ. 261.

δῆπουθεν, ἄρ. ἐπίρρ. κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ δῆπου, και κυρίως ἐν χρῆσει πρὸ φωνηέντος, Ἀριστοφ. Σπρξ. 296, Πλ. 140, και συχνάκις παρὰ κωμικοῦς· ὡσαύτως παρὰ Λυσία 106. 23, Πλάτ., κτλ.· οὐδαμῶς δῆπουθεν Δημ. 832. 15· πρβλ. Ruhnk. Τίμ.

δηριάσθαι, ἀποθ. (δῆρις) ἀγωνίζομαι, μάχομαι, περὶ νεκροῦ δηριάσθαι (διάφ. γραφ. δηριάσασθαι) Ἰλ. P. 734· ὡστ' ἄμφ' οὐροισι δὺ' ἀνέρε δηριάσθον, ἐμάχοντο περὶ τῶν συνόρων, M. 421· ἀπολλ., ὅτ' ἀριστοί.. δηρίδωντο Ὀδ. Θ. 78· οἱ δ' αὐτὸ δηριάσθων Ἰλ. Φ. 467· δ. τινί, μάχομαι, ἀγωνίζομαι πρὸς τινα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1729.—Τὸ ἐνεργ. δηριάω, ἀμιλλώμαι περὶ βραβείων, ὅταντὰ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον ποιηταῖς, δηρίων Πίνδ. N. 11. 34· δηρίδωντες Ἀπολλ. Ρόδ. A. 752, πρβλ. Ὀπκ. K. 1. 230.—Ἐξ ἄλλου τύπου δηρίομαι [ἰ] (ἐν χρῆσει παρὰ Πίνδ. O. 13. 63) ὁ Ὀμηρος ἔχει μεθ. ἄρ. α' δηρίσαντο, Ὀδ. Θ. 76· γ' δυκ. ἄρ. α' παθ. δηρίνθητην (ὡς ἐκ ῥῆμ. δηρίνομαι), Ἰλ. Π.

756· και Θεόκρ. μέλλ. δηρίσομαι, 22. 70.—τούτου ἐνεργ. ἀπαντὰ παρὰ Θεόγγ. 995. δηρίσάντων· ἐν Θεοκρ. 25. 82, οὐκ ἂν τοῖ τῆ ἐδῆρισεν περὶ τιμῆς, πρβλ. Λυκούφρ. 1306. [ἔ ἐν τῷ ἐνεστ.· ἔ ἐν τῷ μέλλ. και ἄρ.]

δῆρις, ἦ, ἀγών, μάχη, συμπλοκή, ἀμιλλα, Ἰλ. P. 158, κτλ.· (ἀλλὰ μόνον κατ' αἰτιατ.) ὄνομ. ἐν Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 412, Ἐπιγρᾶμμ. Ἐλλην. 343· γεν. δῆριος Αἰσχύλ. Ἀγ. 942, δῆρειος παρὰ Σουΐδ. δηρίφάτος, ὄν, (φάω) = ἀρείφάτος, Ἀνθ. Π. 722.

δῆρῶ-βίος, Δωρ. δαρ-, ὄν, μακροχρόνιος, μακρόβιος, Αἰσχύλ. Θῆβ. 524.

δῆρῶς, ἄ, ὄν, (πρβλ. δῆν) μακρός, παραπολὺ μακρός, δῆρῶν χρόνον, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, διὰ πολὺν καιρὸν, Ἰλ. E. 206, 305, Ἰμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 282· συνθῆστερον, δῆρῶν (ἔξυκα. χρόνον), ὡς ἐπίρρ. παρὰ πολὺ, μακρὸν χρόνον, Ἰλ. B. 298, κτλ.· οὕτως, ἐπὶ δῆρῶν I. 415· συχνάκις μετ' ἀρνητ., οὐδὲ σέ φημι δῆρῶν.. ἀλύξειν K. 371, πρβλ. B. 435, κτλ.—οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται μόνον τὸν Δωρ. τύπον δῆρῶς, πολὺν δαρῶν τε χρόνον Σοφ. Αἴ. 414, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 359, Εὐρ. Γ. T. 1339· δαρῶν μόνον, Αἰσχύλ. Πρ. 646, 940, Σοφ., κτλ.· πρβλ. Ἀθήνη, κυνηγός, κτλ. ἠσάσαστο, ἴδε ἐν λ. δέω = δένω.

δῆσε, ποιητ. ἄρ. τοῦ δέω = δένω· ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ ἐδέησε, ἄρ. τοῦ δέω = χερίξω, χρειάζομαι.

δῆτα, ἐκτεταμένος και ἐμαρτυρώτερος τύπος τοῦ δῆ, ὅπερ τὸ πρῶτον εὐρίσκειται παρ' Ἡρόδ. 4. 69, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (ἰδίως παρ' Αἰσχύλῳ) και Πλάτ. Οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἢ στίχῳ πλην παρὰ Σοφ. Αἴ. 986. Κοινῶς ἐμφυνεύεται: φανερώς, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ἐννοεῖται. 1) ἐν ἀποκρίσει, κατὰ τὸ πλεῖστον προστιθέμενον εἰς λέξιν, ἥτις ἀντηγεῖ τὴν ἐρωτήσιν ἢ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐνοίαν αὐτῆς, ὡς ἴσασιν ὅστις ἦρες..; ἀπόκρισις: ἴσασι δῆτα, βεβαία, γνωρίζουσιν, Εὐρ. Μηδ. 1372· γιγνώσκειθ' ὑμεῖς..; ἀπόκρισις: γιγνώσκουμεν δῆτα, ὦ, μάλιστα γινώσκουμεν αὐτήν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 606· ἰώ; ἀπόκρ. ἰώ δῆτα Αἰσχύλ. Πέρσ. 1071· Σοφ. O. K. 536· ἄρ' οὐχ οἶόν τε; ἀπόκρ. οὐ δῆτα Πλάτ. Μένοσι 73B, πρβλ. Πολ. 333A, 381B, 563E, Φαίδωνι 90D· (ὡσαύτως μετὰ λέξεως ἐπαναλαμβανομένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὡς μ' ἀπόλλεσας! — ἀπόλλεσας δῆτ', πῶς μὲ κατέστρεψαν! — ναί, μάλιστα, μὲ κατέστρεψας ἀληθῶς, Σοφ. Ἠλ. 1164· δύστην—εὐστυχη δῆτα ὁ αὐτ. Φ. 760)—ἐνίοτε ὅπως διορθῶσι τις τὸν προλαλήσαντα, οἰκτιρέ θ' ἡμῶς.., ἀπόκρ. οἰκτιρε δῆτα.. ἐγκύβουσι, μάλιστα, ἀληθῶς λυπήσου.., Εὐρ. Ἠλ. 673, πρβλ. 676· — ὡσαύτως ἀνευ ἐπαναλήψεως τῆς λέξεως, αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα, ναί ἀληθῶς.., Αἰσχύλ. Θῆβ. 813, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 552· συχνάκις μετ' ἀρνησεως, οὐχὶ οὕτως, οὐ δῆτα μὰ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτ. Ἰππ. 871· οὐ δῆτ' ἔγωγε, κατ' ἀλήθειαν λέγω, ἐγὼ ἐγώ, ὁ αὐτ. Ὀρν. 1391, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 1048· οὐ δῆτα Λακων. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 18, 6, πρβλ. Πολ. 5. 11, 3.

2) ἐν ἐρωτήσεσι, πρὸς δήλωσιν συμπεράσματος ἢ ἀκολουθίας, τί δῆτα; τί λοιπόν; Αἰσχύλ. Πρ. 627, Ἀριστοφ. Νεφ. 1087, κτλ., πρβλ. Ἐκμολ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 1024 (1011)· πῶς δῆτα; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1211, Ἀριστοφ. Νεφ. 79· ἄρα δῆτα; Σοφ. O. T. 1014· εἴτα δῆτα; Εὐρ. Ἐκ. 623· ἀλλὰ δῆτα..; ὡς τὸ τελευταῖον ἐρώτημα ὀλοκλήρου σειρᾶς, Σοφ. Αἴ. 466, Εὐρ. Ὀρ. 781, κτλ.· ποῦ δῆτ' ὁ τίμος; Αἰσχύλ. Χο. 916, πρβλ. 1075, κτλ.—ἐνίοτε ἐκφέρει ἀγανάκτισιν, και δῆτ' ἐτόλμας; και λοιπόν εἶχες τὴν τὸλμην..; Σοφ. Ἄντ. 449· ταῦτα δῆτ' ἀνασχετὰ; ὁ αὐτ. Φ. 987· ἡ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ; ὁ αὐτ. O. T. 429· ἐγγωνκάς οὖν δῆτ'..; Ἀριστοφ. Ἰππ. 871—ἐνίοτε δὲ ἔχει μικρὴν χρόνιαν εἰρωνείας, τῷ σῶ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με ὀεῖ; τὴν ἰδικίην σου δὲ δικαιοσύνην πρέπει..; Σοφ. Ἠλ. 1037, πρβλ. O. T. 364—οὕτω και ὅπου ἐρώτησις μᾶλλον ἐννοεῖται ἢ τίθεται, μετὰ τὸ ἀλλὰ, ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὅψις ἦν ἐφίμερος αὐτοῦ 1375, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 375, Πλάτ. Ἰππ. M. 283C· τὴν Εὐρυτεῖαν οἶσθα δῆτα παρθένον; βεβαίως γνωρίζεις (δὲν εἶναι ἔτσι);... Σοφ. Τρ. 1219.

3) ἐπὶ εὐχῆς ἢ ἐκφράσεως ἐπιθυμίας, ἀπόλοιο δῆτα, χάσου λοιπόν! Ἀριστοφ. Νεφ. 6· λαδοῦ, λαδοῦ δῆτ', ἔλα, πάσε, λοιπόν, Εὐρ. Ὀρ. 219, πρβλ. 1231, κτλ.· σκόπει δῆτα, μόνον σκέψαι, Πλάτ. Γοργ. 452B—μετὰ τοῦ μὴ ἐνισχεῖ τὴν παράκλησιν ὅπως μὴ γείνηται ἡ ἀπευχὴν, μὴ δῆτα τοῦτ' ὅ γ' Σοφ. Φ. 763, πρβλ. 1367· μὴ δῆτα, μὴ δῆτ' ἴσοιμι αὐτοῖς 830, πρβλ. 1153.

4) ἐνίοτε τίθεται και ἐπὶ ἐπαναλήψεως ἢ συνεχίσεως τοῦ λόγου μετὰ παρενθέσιν, ἐσπέρας γε.., — ἐσπέρας δῆτα Πλάτ. Γοργ. 310C. II. ἐσπανίως ὡς τὸ δῆ I, ἀναφερόμενον εἰς λέξεις και οὐχὶ πρότασιν, ἅπασι δῆτα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1143.

δῆύτε, συνηρ. ἀντὶ δῆ αὐτε, ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ δεῦτε ὑπὸ Seidl. ἐν Ἀνακρ. 13.

δῆω, εὐρίσκω, συναντῶ, αἰέποτε κατ' ἐνεστῶτα μετὰ μελλ. σημασίας, δῆεις Ἰλ. N. 260, Ὀδ. H. 49· δῆμας Z. 291· δῆετε Ἰλ. I. 418, 685· ὡσαύτως δῆουσι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 591· δῆωμεν, δῆοιμεν αὐτοῖς 1336, 1460. (Πιθανῶς συγγενὲς τῷ *δάω, δαχάει).

Δῆώ, ὄσας, συνηρ. οὔς, ἦ, = Δημήτηρ, Λατ. Ceres, τὸ πρῶτον ἐν Ὀμ. Ἰμν. Δημ. 47, 211, 492· Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν

κόλποις Σοφ. Άντ. 1121, πρβλ. Εύρ. Ίκέτ. 290· Διοῦς καρπός· Άριστοφ. Πλ. 515· δοτ. Διοῦς Συλλ. Ήπιγρ. 1. σ. 458.—ἐπιθ. Διῶφος, α. ον, ιερός, ἀριερωμένος εἰς τὴν Διήμητρα, Άνθ. Π. παραρτ. 50. 5.—Διωτίνη, ἡ, θυγάτηρ τῆς Διήμητρος, ἡ Περσεφόνη, Καλλ. Άποσπ. 49.

Δι, Δία, ἴδε ἐν λ. Ζεὺς.

Διά, ποιητ. διαί, πρβλ. συντασσομένη μετὰ γεν. καὶ αἰτ. Ριζικὴ αὐτῆς σημασία, διὰ μέσου οὐδέποτε πάσχουσα ἀναστροφήν διὰ τὴν πρὸς τὸν Δία συνέμπωσιν ἴδε ὄρωσ· τὸν Herin. εἰς Elmsl. Μῆθ. 1143. [Κυρίως δὲ ἄλλ· ὁ Ὀμηρος ἔχει τ̄ ἐν ἄρσει ἐν ἀρχῇ στίχου, Πλ. Γ. 357, Δ. 135, κτλ.· ὡσαύτως ἄ ἄρσει τοῦ μέτρου, συγν. παρ' Ὀμ., ἀνθ' οὗ ὁ Δίαχῦλ. μετχειρίζεται διαί, Άγ. 448, 1133, 1453, 1485.—διαί ὡς μονοσύλλ., Άριστοφ. Νερ. 916, Ὀρν. 1752, Έκκλ. 1156, ὡς καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ διαπρέπον παρ' Δίαχῦλ. Πέρσ. 1006.—ἐν ταῖς χωρίσι δὲ τούτοις πρὸς ἀπορῆν τῆς ἀσυνήθους συνιζήσεως ὁ Διὸν. προτείνει τὴν ἀνάγνωσιν ζά, ζαπρέπον (ὡς ζάπυρος ἀντὶ διάπυρος ἐν Δίαχῦλ. Πρ. 1084)· πρβλ. ζά].

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ. 1) ἐπὶ τόπου ἢ διαστ.ήματος:

ἐπὶ κινήσεως κατὰ μίαν γραμμὴν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἐτέρου, σημ. δηλ. κίνησιν διὰ τινος καὶ διαπέρασιν παρ' Ὀμ. συγν. ἐπὶ τῷ ἀποτελέσματι τῶν ὀπλων, διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε. ἔγχος, καὶ διὰ θώρακος. Πλ. Γ. 357· δουρί βάλεν Δάμασον κυνήξ διὰ Μ. 183· δι' ὤμου ἔγχος ἦλθεν Δ. 481· οὕτω παρ' Ἄττ., τιτρώσκειν διὰ τοῦ θώρακος Σεν. Άν. 1. 8, 26, κτλ.—συγν. ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἦλθε διὰ Σκαίωιν, ἐξῆλθε διὰ μέσου. Πλ. Γ. 263· αὐτῆς ἡ ἐνοία φαίνεται σαφέστατα ἐν Πλ. Ε. 288 δι' ἡμέρας αἰθέρ' ἴκανεν, διὰ μέσου τοῦ ἀέρος εἰς τὸν αἰθέρα, πρβλ. Β. 458· οὕτω, καὶ Τρώων πέτετο, κατ' εὐθεΐαν διὰ μέσου αὐτῶν, Ν. 755· οὕτω, δι' ὀμματός· λειδῶν δάκρυον Σοφ. Ο. Κ. 1250, κτλ. Ἡ ριζικὴ αὕτη σημασία ἐνισχύεται διὰ συνθέσεων μετὰ τῆς πρὸς ἡ ἐκ· δόρου δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ καὶ διὰ Ἰνλου ἦλθεν Πλ. Ε. 491, πρβλ. Ε. 280· (συγνάκις ὡσαύτως ὡς ἐπίρρ. ἄνευ πτώσεως, ἡ δὲ διαπρὸ. ἦξεν μελιη Γ. 276, πρβλ. Φ. 164)· οὕτω, διέκ προθύρου Ο. 124· διέκ μεγάροιο Ὀδ. Κ. 388, κτλ.—παρ' Ἄττ. ὡσαύτως, διὰ τέλους, διὰ ἀρχῆς μέχρι τέλους, Δίαχῦλ. Πρ. 273· διὰ πάντων ἔλθειν, διερχομαι ἅπαντας τοὺς βαθμοὺς τῶν ἀξιωματίων κατὰ σειρὰν ἢ διαδοχικῶς, Σεν. Κύρ. 1. 2, 15, πρβλ. Δημ. 288.10· πρβλ. Διαπασῶν.

2) ἐπὶ κινήσεως διὰ μέσου διαστήματος ἀνοιχτοῦ καὶ ἐλευθέρου, οὐχὶ κατὰ μίαν γραμμὴν, διὰ μέσου, ἀνὰ. ἔρχεσθαι διὰ πεδίοιο Πλ. Α. 754· δι' ἔρεσφι Κ. 185, κτλ.· δδύνη διὰ χροδὸς ἦλθε, διὰ μέσου ὄλου τοῦ σώματος του, Α. 398· τεύχε βροῦν διὰ ἀστεος Ὀδ. Κ. 118· δι' ἑμίλου Πλ. Ζ. 226, κτλ.· οὕτω παρ' Ἄττ., θορυβῶν διὰ τῶν τάξεων ἰόντος Σεν. Άν. 1. 8, 16, πρβλ. 2, 4, 26, κτλ.—μεταγεν. ἀναφερομένου χωρίου συγγραφῆς, Ἰσοτορὶ διὰ τῆς δευτέρας, προβαίνων ἐν τῇ δευτέρᾳ συγγραφῇ, κτλ., Ἄθην. 438B.

3) μεταξύ, ἐν τῷ μέσῳ (ἄνευ ἐνοίας κινήσεως), κεῖτο ταυνοσάμενος διὰ μήλων Ὀδ. 1.298· ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων Πλ. Υ. 104· οὕτω παρ' Ἡρόδ., εὐδοκίμεοντι διὰ πάντων Ζ. 63, πρβλ. Α. 25, κτλ. 4) παρὰ περὶ ἐνίοτε ἐπὶ ἐκτάσεως παραλλήλων, παρῆκει διὰ τῆσδε τῆς θαλάσσης ἡ ἀκτὴ Ἡρόδ. 4. 39· λόφος, δι' οὗ τὸ σταύρωμα περιεβέβλητο Σεν. Έλλ. 7. 4, 22.

5) παρὰ περὶ ὡσαύτως ἐπὶ διαστήματων τοπικῶν, διὰ τριήκοντα δόμιων, κατὰ διαστήματα τριακοντα σειρὰν πλίνθων, δηλ. μεθ' ἐκάστην τριακοστὴν σειρὰν, Ἡρόδ. 1. 179· διὰ δέκα ἐπάλλεων, μεθ' ἐκάστην δεκάτην ἐπαλξιν, Θουκ. 3. 21· πρβλ. κατωτ. Π. 3.—ἄλλ· ὡσαύτως ἀπῶς, διὰ πέντε σταδίων, κατὰ διάστημα ἢ ἀπόστασιν πέντε σταδίων, Ἡρόδ. 7. 30, πρβλ. 198· διὰ τσοσούτου μάλλον ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ὄδοῦ, εἰς τόσον μικρὰν ἀπόστασιν, κτλ., Θουκ. 2. 29· διὰ πολλοῦ, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, 3. 94· διὰ πλείστου 2. 97· δι' ἐλάσσονος 3. 51, κτλ.

II. ἐπὶ χρόνου, 1) ἐπὶ διαρκείας ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου περιόδου μέχρι τοῦ ἐτέρου = καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν, διὰ παντός τοῦ χρόνου Ἡρόδ. 9. 13· δι' ὄλου τοῦ αἰῶνος Θουκ. 1. 70· δι' αἰῶνος Σοφ. Πλ. 1024· δι' ἡμέρας ὄλης Ἄριστοφ. Εἰρ. 27· δι' ὄλης τῆς νυκτὸς Σεν., κτλ.· καὶ ἄνευ ἐπιθέτου, δι' ἡμέρας, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, Ἡρόδ. 1. 97· διὰ νυκτὸς, δι' ἔτους, διὰ ἐνιαυτοῦ, διὰ βίου, κτλ., Σεν. Άν. 4. 6, 22, κτλ.—ὡσαύτως μετ' ἐπιθέτων μόνον, διὰ παντός, συνεχῶς, Δίαχῦλ. Χο. 862, κτλ.· δι' ὀλίγου, δι' ὀλίγον καιρόν, συντόμως, Θουκ. 1. 77· διὰ μακροῦ Εύρ. Έκ. 320.—οὕτω, διὰ τέλους, συνεχῶς, Δίαχῦλ. Πρ. 273, κτλ.· ὁ διὰ μέσου χρόνος Ἡρόδ. 8. 27.

2) ἐπὶ τοῦ διαστήματος τοῦ παρελθόντος μεταξύ δύο σημείων τοῦ χρόνου, διὰ χρόνον πολλοῦ ἢ διὰ πολλοῦ χρ., μετὰ μακρὸν χρόνον, Ἡρόδ. 3. 27, Ἄριστοφ. Πλ. 1045· δι' ὀλίγου χρ., διὰ μακροῦ χρ. Σεν. ὡσαύτως ἄνευ ἐπιθ., διὰ χρ., μετὰ χρόνον, Σοφ. Φ. 758, Σεν. Κύρ. 1. 4, 28, κτλ.· καὶ μετ' ἐπιθέτου μόνον, δι' ὀλίγου αὐτόθι· οὐ διὰ μακροῦ Θουκ. 6. 15, 91· διὰ πολλοῦ Λουκ. Νιγρ. 2, κτλ.—οὕτω μετ' ἀριθμικῶν, δι' ἔτους εἰκοσι Ἡρόδ. 6. 118, κτλ.—ἀλλὰ, διὰ τῆς ἐδδόμενης, μέχρι τῆς ἐδδόμενης ἡμέρας, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 21.

3) ἐπὶ διαδοχικῶν διαλει-

μάτων, διὰ τρίτης ἡμέρας, κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, Ἡρόδ. 2. 37· διὰ τρίτου ἔτους αὐτοῦ 4, κτλ. (πρβλ. Lewis Astr. of Anc. σ. 115)· διὰ πεντητηρίδος, κατὰ πᾶσαν πεντατηρίδα, Ἡρόδ. 3. 97· δι' ἔτους πέμπτου, ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, Ἄριστοφ. Πλ. 583 (ἀλλὰ, δι' ἐνδεκάτου ἔτους, ἐνῷ δὲ χεῖρτος ὁ ἐνδεκάτου ἔτος, Ἡρόδ. 1. 62)· δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους, καθ' ἕνα-στον ἐνιαυτόν, Σεν. Πολιτ. Ἄθην. 1. 16, κτλ. ἴδε ἄνωτ. I. 5.

III. ἐνεργητικῶς, διὰ μέσου, διὰ, α) ἐπὶ τοῦ πράκτορος ἢ μεσάζοντος ὑπερέτου ἢ ἀνεπρασώπου, δι' ἀγγέλων ἢ -ου ἐπικηρυκεύεσθαι Ἡρόδ. 1. 69., 6. 4, πρβλ. 1. 113· δι' ἐριμηνέως λέγειν Σεν. Άν. 2. 3. 17, κτλ., διὰ βασιλέων πεφυκέναι, ὀφείλειν τὴν ὑπαρξιν εἰς αὐτούς, Σεν. Κύρ. 7. 2, 24.—συγνάκις, δι' ἔαυτοῦ ποιεῖν τι, ἀρ' ἑαυτοῦ, οὐχὶ διὰ τῆς ἐνεργείας ἐτέρου, αὐτόθι 1. 1, 4, κτλ.—ἄλλ· ὡσαύτως, καθ' ἑαυτόν, μόνος, ἀσθήτης, Δημ. 194. 9., 605. 10, κτλ.

6) πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὄργανου ἢ μέσου, διὰ χειρῶν = χειρὶ, μετὰ χεῖρας (κυρίως, κρατῶν τὶ μεταφῶ τῶν χειρῶν), Σοφ. Ο. Κ. 470· ὡσαύτως, διὰ χειρῶν ἢ χεῖρὸς ἔχειν, λαθεῖν, ἐν τῇ χειρὶ, ὁ αὐτ. Ἄντ. 916, 1258· διὰ στέρων ἔχειν αὐτοῖς 639· ἡ ἀκούουσα πηγὴ δι' ὤτων ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1387· διὰ στόματος ἔχειν Σεν. Κύρ. 1. 4, 25· διὰ μνήμης ἔχειν Λουκ. Κατάπλ. 9· αἰ διὰ σώματος ἦρθοαι Σεν. Ἄπομν. 1. 5, 6, κτλ. γ) πρὸς δῆλωσιν τοῦ τρόπου καθ' ὃν πράγματι γίνεται, ὅποτε ἡ διὰ μετὰ τοῦ πτωτικῶ πολλῶν κείται ἀντὶ ἐπιρρηματος ἢ μετοχῆς τροπικῆς, διὰ λόγων συγγίγνεσθαι, Πλάτ. Πολιτ. 272B· διὰ μέθης ὁ αὐτ. Συμπ. 176E· παῖω δι' ὄργης, ἐν ὄργῃ, μετ' ὄργης, ὄργίως, Σοφ. Ο. Τ. 807· διὰ τάχους = ταχέως, ὁ αὐτ. Δῆ. 822· διὰ σπουδῆς, σπουδαίως, ἐσπευσμένως, Εύρ. Βάκχ. 212· δι' αἰδοῦς, μετὰ σεβασμοῦ, αὐτόθι 441· διὰ ψευδῶν ἔπη, ψευδεῖς λόγοι, ὁ αὐτ. Έλλ. 309· αἰ διὰ καρτερίας ἐπιμείλειαι, προσπάθειαι εἰς ἄς ἐπιμένει τις ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Σεν. Ἄπομν. 2. 1, 20· ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., διὰ βραχέων, διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ἀντὶ βραχέως, μακρῶς, Ἰσοκρ. 297B, Πλάτ. Γοργ. 449B· ἀποκρίνεσθαι διὰ βραχυτάτων αὐτόθι D ἴδε κατωτ. IV.

2) παρὰ μεταγεν. περὶ, ἐπὶ τῆς ὕλης, ἐξ ἧς πράγματι εἶνε κατεσκευασμένον, κατασκευάζειν εἰδωλα ὁ ἔλεφαντος καὶ χρυσοῦ Διόδ. 17. 115, πρβλ. Πλούτ. Νουμ. 8, Schäf. Διον. Ἄλλ. π. Συνθῆσ. σ. 167.

IV. παρ' Ἡρόδ. καὶ ταῖς Ἄττ. εὐρίσκουμ ὡσαύτως ἰδιότροπὸν τινα χρῆσιν, διὰ τίνος ἔχειν, εἶναι, γίνεσθαι, πρὸς ἐκφρασιν περιστάσεων ἢ καταστάσεων, διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχειν Ἡρόδ. 2. 91· δι' ἡσυχίης εἶναι ὁ αὐτ. 1. 206· δι' ὀχλοῦ εἶναι, γίνεσθαι, εἶμαι, γ. ὀχληρός, Ἄριστοφ. Έκκλ. 888· δι' ἀπεχθείας γίνεσθαι Σεν. Ἰέρ. 9, 2· διὰ μιᾶς γνώμης γίνεσθαι Ἰσοκρ. 69A.—οὕτω καὶ μετὰ ῥημάτων κινήσεως, διὰ μάχης ἐργεσθαι, ἐρχομαι εἰς μάχην, συνάπτω μάχην, Ἡρόδ. 6. 9, Θουκ., κτλ.—διὰ πολέμου, διὰ φιλίας ἔναι τι Σεν. Άν. 3. 2, 8· διὰ δίκης ἔναι τινί, ἐρχομαι εἰς δίκην μετὰ τινος, εἰς τὸ δικαστήριον, Σοφ. Άντ. 742, πρβλ. Θουκ. 6. 60· διὰ τύχης ἔναι Σοφ. Ο. Τ. 773· δι' ὄργης ἦκειν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 905· διὰ λόγων ἔαυτῷ ἀφικέσθαι, ὁμιλεῖ μετὸν ἑαυτόν του, Εύρ. Μῆθ. 868· διὰ λόγων, διὰ γλώσσης ἔναι, ἐρχομαι εἰς φανερούς λόγους, ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ φανερά, ὁ αὐτ. Τρω. 916, Ίκέτ. 112· διὰ φιλημάτων ἔναι, καταντῶ εἰς φιλήματα, ὁ αὐτ. Ἄνδρ. 416· διὰ δικαιοσύνης ἔναι καὶ σωφροσύνης Πλάτ. Πρωτ. 232A, κτλ.—καὶ μετὰ παθ. σημασ., δι' ἀπεχθείας ἔλθειν τινι, μισοῦμαι ὑπὸ τινος. Ἄισχῦλ. Πρ. 121.—οὕτω μετὰ μεταβ. ῥημάτων, δι' αἰτίας ἔχειν ἢ γαίρειν τινά, αἰτιάζομαι τινά, Θουκ. 1. 35, κτλ.—δι' ὄργης ἔχειν τινά ὁ αὐτ. 2. 37, κτλ.—διὰ φυλακῆς ἔχειν τι ὁ αὐτ. 7. 8· δι' οἴκτου ἔχειν τινά, δι' αἰσχύνης ἔχειν τι Εύρ. Έκ. 851, I. Τ. 683· διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγειν Σεν. Κύρ. 4. 6, 6· δι' οὐδέου ποιεῖσθαι τὶ Σοφ. Ο. Κ. 584.

B. MET' ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, I. ἐπὶ τόπου, μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίας, ἐρ' ἡς καὶ μετὰ γενικῆς, 1) διὰ μέσου, ΕΞ δὲ διὰ πτόυχας ἦλθε. χαλκός Πλ. Η. 247· ἦξεν διὰ θρομὰ. καὶ ὕλην Δ. 118, πρβλ. Ψ. 122, κτλ.—διὰ τάφρον ἐλαύνειν, ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας εἰς τὴν ἑτέραν, Μ. 62· βῆ διὰ δωμα κτλ.—οὕτω παρ' Ἄττ. 2) καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἀνὰ. ὤκειον δι' ἄκριας Ὀδ. I. 400, πρβλ. Ε. 2· ἀραβὸς δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων Πλ. Κ. 375 (ἀλλὰ, μύθον, ὄν. διὰ στόμα. ἄγχιτο, διὰ μέσου τοῦ στόματος του, Ε. 91· οὕτω, διὰ στόματ' ὄσσαν ἰεῖσαι Ἡσ. Θ. 65· ὡς καὶ παρὰ Τραγ.)· νόμοι δι' αἰθέρα τεκνωθέντες Σοφ. Ο. Τ. 867.

II. ἐπὶ χρόνον ὡσαύτως μόνον παρὰ ποιηταῖς, διὰ νύκτα Πλ. Β. 57, κτλ.—διὰ γλυκῦν ὕπνον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γλυκεῖο ὕπνου, Μόσχ. 4. 91.

III. ἐνεργητ. 1) ἐπὶ προσώπων, ἐξ αἰτίας, τῇ βοήθειά του. νικῆσαι διὰ. Ἄθην. Ὀδ. Ο. 520, πρβλ. Ν. 121· διὰ δωμας. εἶλον Τ. 155· διὰ σε, ἐξ αἰτίας τοῦ ἰδικοῦ σου σφάλλματος ἢ τῆς ἰδικῆς σου ὑπηρεσίας, Σοφ. Ο. Κ. 1129, Ἄριστοφ. Πλ. 145, πρβλ. 160, 170.—οὕτω καὶ παρὰ περὶ, ἐξ αἰτίας τινός, δι' ἡμᾶς Θουκ. 1. 41, πρβλ. Σεν. Άν. 7. 6, 33· οὐ δι' ἐμὲ Ἄνδρ. 18. 40· εἰ μὴ δι' ἡμᾶς Λυσ. 125. 36· οὕτως, εἰ μὴ διὰ τινα, ἂν δὲν ἦτο αἰτία ἐκεῖνος, ἂν ἔλειπον ἐκεῖνος, Μιλτιάδην εἰς τὸ βάρα-

θρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο, καί εἰ μὴ διὰ τὸν πρῦτανιν ἐνέ-
 πσεον ἄν ὁ αὐτ. Γοργ. 516E, πρβλ. Δημ. 364.10 κέξ.· εἰ μὴ διὰ
 τὴν ἐκείνου μέλλησιν Θουκ. 2. 18, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφή. 558·
 Ὀδυσσεὸς λόγος ἐγένετο τοῦ Ὀμήρου, ἢ περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς
 διήγησις εἶναι γνωστὴ ἐξ αἰτίας τοῦ Ὀμήρου, Πίνδ. N. 7. 30. 2)
 ἐπὶ πραγμάτων δηλοῦντων τὸ αἷτιον, ἀναγκαστικὸν ἢ τελικόν, δι'
 εἰπὴν ἰσότητά, ἕνεκα τῆς θελήσεώς μου, Ἰλ. O. 41· διὰ μῆτιν
 Ἀθήνησ, Ἀθηναίης διὰ βουλάς Ὀμ.· δι' ἀφραδίας, ἕνεκεν
 ἀπερισκεψίας, Ὀδ. T. 523· δι' ἀτασθαλίαν, κτλ.· οὕτω, συγχνάσις
 παρ' Ἀττ., δι' ἀγνηδόνα, διὰ πείραγμα, χάριν πειράγματος,
 Θουκ. 4. 40, πρβλ. 102., 5. 53· δι' ἔνδειαν, ἐξ αἰτίας πενίας,
 Ξεν. Ἀν. 7. 8, 6· διὰ καῦμα, διὰ χειμῶνα αὐτόθι. 1. 7, 6· δι' ἀφρο-
 σύνην, δι' ἀγνοίαν, κτλ., Πλάτ., κλ.· συχνάσις ὡσαύτως μετ'
 οὐδ. ἄντων. ἢ ἐπιθ., διὰ τί; διὰ ποίαν αἰτίαν; — διὰ τοῦτο, διὰ
 ταῦτα, ἕνεκα ταύτης τῆς αἰτίας· δι' ὅ, δι' ἅ, δι' ἣν αἰτίαν· διὰ
 πολλά, διὰ πολλοὺς λόγους, κτλ.

Γ. ANEY ΠΤΩΣΕΩΣ ὡς ἐπίρρημα, ἐξ ὀλοκλήρου, ὕλοσχερῶς·
 Ὀμ., ὅστις καὶ ἐπιτείνει αὐτὸ μεταχειριζόμενος διὰ πρό, ἴδε
 ἄνωτ. Δ. I. I.

Δ. EN ΣΥΝΘΕΣΕΙ, I. διὰ μέσου, ἐπὶ τόπου, ὡς ἐν τοῖς:
 διαβαίνω, διέχω, διεππεύω. II. κατὰ διαφόρους ἐνθεύσεις·
 ὅταν ἐν τοῖς διαπέμνω, διαφορέω· ἐντεῦθεν ἐπὶ χωρισμοῦ, ὡς τὸ
 Λατ. dis (λέξις συγγενής ἢ τοῦλάχιστον ἀντίστοιχος, ἴδε ἐν λ. δύο),
 ὡς ἐν τοῖς: διαίρεω, διαλύω, διασκεδάννυμι.— ἐντεῦθεν ἐπὶ
 διαφωνίας ἢ διαφοράς, ὡς ἐν τοῖς: διαφωνέω, διαφέρω· ἢ ἀπλῶς
 ἀμοιβαίαν ἀμιλλαν ὡς ἐν τοῖς: διαγωνίζομαι, διάχω, διαφι-
 λοτιμέομαι, ἴδε Valck. Ἡρόδ. 5. 18., 6. 15, Kiessl. Θεόφρ. 5.
 22.

III. δηλοῖ πολλάκις ὑπεροχὴν ὡς ἐν τοῖς διαπρέπω, δια-
 φέρω. IV. μέχρι τέλους, ἐξ ὀλοκλήρου, ἐντελῶς, ὡς ἐν τοῖς
 διεργάζομαι, διαμάχομαι (πρβλ. Λατ. decertare), δια-
 πράττω, διαφθερίω.— ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, ὡς ἐν τῷ διακίδω.

V. ἀπλῶς πρὸς ἐπίτασιν = ἐντελῶς, «πέρα καὶ πέρα», ὡς ἐν
 τῷ διαγαληνίζω, κτλ. ἴδε ζά. VI. ἐπὶ μνημάτων, ἐν μέρει,
 κἄπως, ἴδιως ἐν ἐπιθ. ὡς: διάλευκος, διάχρυσος, διάχλω-
 ρος, κτλ.

δια, ἢ, δηλ. τοῦ δίως.
 Δια, τά, (ἰερά) = Διάσια, Ἐπιγραφ. Τηῆα ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ.
 304A. 34.

διαβαδίζω, μέλλ. -τοῦμαι, μεταγεν. -ιδ Λουκ. Δημ. Ἐγκομ.
 1 διαβαίνω εἰς τὸ πέραν, «περῶν», Θουκ. 6. 101. 2) βαδίζω
 εἰς ἐπιθ. Ἐπιγρ. 1. 25, Λουκ. ἐνθ' ἄνωτ.· οὕτως ἐν τῷ
 μεσ. ἐνεστ., Θεμιστ. 253A.

διαβάθρα, ἢ, κλίμαξ, Σπράβων 763· ἴδιως, κλίμαξ πλοίου, Λουκ.
 Τοξ. 20.

διαβάθρον, τό, εἶδος ἐμβαδῶν ἐλαφρῶν, Λατ. diabathrum,
 Ἄλεξ. Ἰσοστ. 1. 8, Ἀλκίνορος 3. 46.

διαβαίνω, μέλλ. -θήσομαι. I. κάμνω βῆμα, διασκελλίζω,
 περιπατῶ ἢ ἵσταμαι ἔχων τὰ σκέλη διεστηκότα, Λατ. divaricare,
 εὐ διαβάς, καλῶς στηριχθεὶς ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ διεστώτων, Ἰλ.
 M. 458, πρβλ. Τυρταί. 7. 21· ὠδε διαβάς Ἀριστοφ. Σφή. 688·
 τοσόδε βῆμα διαδεβηκότος ὁ αὐτ. Ἰππ. 77· ἀντίθ. τῷ συμβε-
 θεῖω, Ξεν. Ἰππ. 1. 14· πόδας ἢ μὴ διαδεβώτας Ἰππ. Ἀρθρ. 808·
 κολοσοῖ διαδεβηκότες Πλούτ. ἠθ. 779E, κολοσοὶ ἔχοντες τὰ
 σκέλη ἀνοικτά.—μεταφ., μεγάλη δ. ἐπὶ τινα, πορεύομαι μὲ μεγάλη
 βῆματα ἐναντίον τινός .., Λουκ. Ἀναχ. 32· ὀνόματα διαδεβηκότα,
 μεγάλα, μακρὰ λέξεις, Διον. Ἄλ. π. Συνθέσ. 22· ἴδε συμβαίνω
 ἐν ἀρχ. καὶ πρβλ. Διαβήτης.

II. βαίνω ἀπὸ τοῦ ἐνός μέρους
 εἰς τὸ ἕτερον, διέρχομαι, ὑπερβαίνω, τάφρον Ἰλ. M. 50· πόρον
 Ὠκεανοῖο Ἡσ. Θ. 292, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 864· τὸν ποταμὸν
 Ἡρόδ. 1. 75, κτλ., πρβλ. 4. 88., 7. 35· ὡσαύτως, διὰ ποταμοῦ
 Ξεν. Ἀν. 4. 8, 2. 2) ἀπολ. (παραλειπομένου τοῦ θάλασσαν
 ἢ ποταμόν), διέρχομαι, ὡς τὸ Λατ. trañcere, ἠλιδ' ἐς εὐρύχο-
 ρον διαβήμεναι Ὀδ. Δ. 635· ἐς τὴνδε τὴν ἡπειρον Ἡρόδ.
 4. 118· πλοῖον ὁ αὐτ. 1. 186· καὶ συγν. παρ' Ἀττ., ὡς Θουκ. 1.
 114· μεταφ., τῷ λόγῳ διέβαινε ἐς Εὐρυδιάδα Ἡρόδ. 8. 62.

διαβάλλω, μέλλ. -θήλω· πρμ. -βέβληκα.— ῥίπτω ἀπέναντι
 ἢ εἰς τὸ πέραν, διαβιάζω ἀπέναντι, γέας Ἡρόδ. 5. 33, 34·
 ἐντεῦθεν, 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάθ., ὡς τὸ Λατ. trañ-
 cere, ὑπερβαίνω, διαβαίνω, διέρχομαι, ἐκ .., ἐς .. Ἡρόδ. 9. 114·
 πρβλ. Εὐρ. Ἰκέτ. 931· ὡσαύτως μετ' αἰτίας. τοπικοῦ διαστή-
 ματος, δ. πόρον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 66· γεφύρας Εὐρ. Ρήσ. 117·
 τὸν Ἰόνιον Θουκ. 6. 30· τὸ πέλαιος εἰς τόπον Δημήτρ. Σικελ.
 1. 3) περὶ διὰ μέσου, τῆς θύρας δάκτυλον Διογ. Α. 1.
 118· τύλος διαβεβλημένος διὰ τοῦ ῥυμοῦ Ἀρρ. Ἀν. 2. 2.

II. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 643, ἄττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἄν
 ἦοιστ' ἠσθιεν, εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ παραβάλοι, οἰαδήποτε
 κομμάτις ἤθελε ρίψει εἰς αὐτὴν .., μετὰ παιδίας λεγόμενον ἐπὶ τῆς
 σημασ. IV. III. ἐγείρω διαφορὰν μεταξύ τινῶν, κάμνω τινὰς
 νὰ ἐρίσωνται ἐμὲ καὶ Ἀγάθωνα Πλάτ. Συμπ. 222C, D, πρβλ.
 Πολ. 498C· οὕτω, δ. [τινάς] ἀλλήλους Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 8.—
 Παθ., διαφέρωμι πρὸς τινα, διαφωνῶ, τινὶ Πλάτ. Φαίδωνι 67E.

IV. ὡς τὸ Λατ. traducere, προσβάλλω τὸν χαρακτήρα τινος, δια-
 σφύω, διαβάλλω τινά, κατηγορῶ, Λατ. differre aliquem sermoni-
 bus, μετ' αἰτ. προσ., μὴ με διαβάλης στρατῶ Σοφ. Φ. 582· δ.
 τοῦς Ἀθηναίους πρὸς τὸν Ἀρταφέρνηα Ἡρόδ. 5. 96· τοὺς
 Πελοποννησίους ἐς τοὺς Ἕλληνας Θουκ. 3. 109· διέβαλον
 τοὺς Ἴωνας ὡς δι' ἐκείνους ἀπολοῖστο αἱ νῆες Ἡρόδ. 8. 90·
 διαβάλλον αὐτοὺς ὡς οὐδὲν ἀληθές ἐν νῷ ἔχουσι Θουκ. 5.
 45· ὡσαύτως μετ' αἰτίας. πρᾶγμ., ὀνειδίζω τινὰ διὰ τι .., τῇ ἀτυ-
 χῇ Ἀντιφῶν 119. 34· δ. τινὰ εἰς ἢ πρὸς τι Λουκ. Δημῶν. 50,
 Μακρ. 14· ἐπὶ τινὶ Ἡρωδιαν. 2. 6.— δ. ἔπος, κηρύττω αὐτὸ οὐχὶ
 γνήσιον, Πλούτ. Θεσ. 34.— Παθ., διαβάλλεσθαι τινι, πληροῦμαι
 ὑπονοίας καὶ μίσους ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 5. 35., 6. 64, Θουκ. 8.
 81, 83, Ἀνδοκ. 22. 40· πρὸς τινα Ἡρόδ. 8. 22, Ἀριστ. Ρητ. 3.
 2, 4· εἰς τινα Θουκ. 4. 22. 2) μετ' αἰτίας. πρᾶγμ., κακῶς
 παριστάνω τι, διαστρέφω, Δημ. 303. 8., 836. 6, κτλ.— ὀμιλῶ ἢ
 ἐκθετῶ τὰ πράγματα μὲ πρόθεσιν διαβολῆς καὶ ὀνειδισμοῦ, Ἡρόδ. 8.
 110· ὡς οὗτος διέβαλλεν Δημ. 232. 1, πρβλ. 229. 26· τοῦτο
 μου διαβάλλει ὁ αὐτ. 234. 21· καθόλου, μνηνῶ τι ἐναντίον τινός,
 χωρὶς νὰ περιέχηται ἐνοχία τις ψευδολογίας ἐν τῇ μνηύσει, Θουκ. 3.
 4. V. ἀπατῶ διὰ ψευδῶν πληροφοριῶν, ἐξαπατῶ, τινὰ Ἡρόδ.
 3. 1., 5. 50.— οὕτως ἐν τῷ μεσ. τύπω, ὁ αὐτ. 9. 116, Ἀριστοφ. Ὀρν.
 1648 (ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ.)— Παθ., διαβεβλήσθαι ὡς .., διαβολῆ
 ἔχει διαδοθῆ περὶ τινος ὅτι .., Πλάτ. Φαίδρ. 255A.

VI. ἐν
 τῷ μεσ., διαβάλλεσθαι ἀσπραγάλαις πρὸς τινα, παίζω μετὰ
 τινός ἀστρ., Πλούτ. 2. 148D, 272F.

διαβαπτίζομαι, ἀποθ., κολυμβῶ, ἀμιλλώμενος πρὸς τινα, πρὸς
 τινα Πολύαιν. 4. 2, 6. 2) μεταφ., ἀμιλλώμαι πρὸς τινα εἰς τὰς
 κακολογίας = διαλοιδορεῖσθαι, τινὶ Δημ. 782. 26· πρβλ. πλύνω.

διαβασάνιζω, ἐντελῶς δοκιμάζω, Πλάτ. Νῆμ. 736C, Ἀρρ.
 Ἐπικτ. 3. 26, 13.

διαβασείω, = διαβησεῖω, Δίων K. 40. 32.

διαβασιλίζομαι = τῆς βασιλείας ἀντιποιοῦμαι, Ἀρχ. Λεξ.
 διάβασις, εως, ἢ, (διαβαίνω) τὸ διέρχεσθαι, διαβαίνειν, περαι-
 οῦσθαι εἰς τὸ ἀντιπέραν μέρος, δ. ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 1. 186, κτλ.:
 ἡ ἐνέργεια ἢ πρᾶξις τοῦ διαβαίνειν, αἱ δ. τῶν ὀχθητῶν διασπῶσι
 τὰς φάλαγγας Ἀριστ. Πολ. 5. 3, 16. 2) μέσον ἢ τόπος
 πρὸς διάβασιν, Ἡρόδ. 1. 205· δ. ποταμοῦ, πόρος, πέρασμα, Θουκ.
 7. 74, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 12, κτλ.: γεφύρα, αὐτόθι 2. 3, 10· ὁ κατὰ
 μῆκος τοῦ καταστρώματος πλοίου διάδρομος, Ἰππ. Ἐπ. 1276, Πλούτ.
 Κριμ. 12.

II. ἡ τῶν ὠρῶν δ., ἡ μετὰβασις τῶν ὠρῶν ἢ ἐπο-
 χῶν τοῦ ἔτους, Αἰλ. π. Ζ. I. 9. 46. III. παρὰ γραμμ., ἡ μετα-
 βατικὴ δύναμις τῶν ῥημάτων, Ἀπολλ. π. Ἀντων. 316B, κτλ.

IV. ἐν τῇ προσφῶτι, ἢ κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν παύλα, ἢ παράχουσι
 αἱ μακρὰ συλλαβὰ καὶ τὰ θμια, Διον. Ἄλ. π. Συνθέσ. 20.

διαβάσχω, = διαβαίνω, παρέρχομαι, περιπατῶ μεθ' ὑπερπα-
 ρίας, σοδῶ, διαβάσκει Ἀριστοφ. Ὀρν. 486.

διαβαστάζω, μέλλ. -άσω, μεταφέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος,
 Ἀκύλ. Παλ. Διαθ., κτλ. II. δοκιμάζω τὸ βῆρος πράγματός
 τινος ἐν τῇ χειρὶ, ἐκτιμῶ τι, Πλούτ. Δημοσθ. 25, Λουκ. Ἐπ. Κρον.
 33. III. ὑποφέρω τι μέχρι τέλους, Ἰω. Χρυσ. Ὀμ. IV (Κρ.)
 π. Κορ.) 32D.

διαβάτεις, α, ον, ῥήματ. ἐπιθ., ὃν ὀφείλει τις νὰ διαβῆ ἢ
 πέρσῃ, ποταμὸς Ξεν. Ἀν. 2. 4, 6· νάπος αὐτόθι 6. 5, 12.

διαβατήρια (ἐνν. ἰερά), τά, θυσίαι γινόμεναι πρὶν διαβῆ τις
 τὰ σύνορα, τὰ δ. προυχώρις, τὰ δ. ἐγένετο, ἥσαν εὐνοϊκά,
 Λατ. addeban, Θουκ. δ. 54. 55, πρβλ. Ξεν. Ἐλλ. 4. 7, 2· ὡσαύ-
 τως πρὶν διαβῆ τις ποταμῶν, Πλούτ. Λουκ. 24. II. = τὸ πά-
 σχα Φίλων 2. 292.

διαβάτης, ου, ὁ, ὁ διερχόμενος εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ὁ περῶν,
 περιουόμενος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 726.

διαβάτικος, ἢ, ὄν, ἱκανὸς νὰ διαβῆ, διαπεραστικός, ὄξυς,
 Γρηγ. Ναξ. 1. 147. 2) ἐπὶ ῥημάτων, μεταβατικός, Ἀπολλ. π.
 Συντάξ. σ. 43, π. Ἀντων. 315C, 406B. II. ὁ διὰ μέσου τῶν
 δακτύλων ἐκφεύγων, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 448.

διαβάτος, ἢ, ὄν, ῥήματ. ἐπιθ. τοῦ διαβαίνω, ὃν δύναται τις
 νὰ διέλθῃ ἢ διαβῆ, εὐκόλου παρέχων τὴν διάβασιν, Ἡρόδ. 1. 75,
 Θουκ., κτλ.· νῆσον δ. ἐξ ἡπείρου, εἰς ἣν εὐκόλου δύναται τις νὰ
 διαβῆ ἐκ τῆς ἡπείρου, ἐκ τῆς ἐξηρᾶς, Ἡρόδ. 4. 195.— Ἀιολ. ζάδα-
 τος, Σαπφῶ 150.

διαβεβαίωμαι, ἀποθ., δισχυρίζομαι, ἰσχυρῶς καὶ ἐπιμῶνως
 βεβαίω, Δημ. 220. 4· οἱ πρεσβύτεροι δ. οὐδὲν Ἀριστ. Ρητ. 2.
 13, 1· δ. γεγονέναι τι Διδῶ. 13. 90, πρβλ. Διον. Ἄλ. 2. 39.—
 ἡ βεβαιότης, διαβεβαίωνω, περὶ τινος Πολύβ. 12. 12, 6, Σέξτ.
 Ἐμπ. II. 1. 191.

διαβεβαίωσις, εως, ἢ, ἰσχυρὰ βεβαίωσις, Γλωσσ.

διαβεβαιωτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἔχων ἰσχυρὰν βεβαίωσιν, δ. σύν-
 δεσμοσ, σημαίνων διαβεβαίωσιν, Ἐτωμ. M. 415. 42.— Ἐπίρρ. -κῶς
 Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 233. 2) = βέβαιος, ἀντίθ. τῷ στοχαστι-
 κός, Πρὸκλ. Παρ. σ. 10.

διαβήμα, τό, βῆμα εἰς τὸ πέραν, βῆμα, Ἐββ. (2 Ψαλμ. 84. 13),
 Ἡσυχ.

διαβησεῖω, ἐρετικὸν τοῦ διαβαίνω, Ἀγῶθ. 39D· πρὸλ. δια-
βασιή.

διαβητής, οὐ, ὁ, (διαβαίνω) τὸ γνωστὸν ἐργαλεῖον κληθὲν οὕ-
τως ἐκ τῶν διεστώπων αὐτοῦ σκελῶν, Λατ. circinūs, Ἀριστοφ. Νερ.
178, Ὀρν. 1003, Πλάτ. Φιλῶδ. 56B καὶ Πλουτ. 2. 802E. (Ἐν
τοῖς δύο τελευταίοις χωρίοις πολλοὶ νομίζουσι ὅτι σημαίνει τὴν σταθ-
μην τῶν τεκτόνων (libella), ἀλλ' ἄνευ λόγου). II. ὁ σίφων
(τρούμπκι), Λατ. diabetes, Columella 3.10, Ἡρων Πνευμ. σ. 156.

III. ὡς ἰατρ. ὄρος, ἡ νόσος διαβητής, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον.
Παθ. 2. 2.

διαβιάζομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ βιάζομαι, Εὐρ. I. T.
1365· ἐπὶ φυτῶν, ἐκθιάζω τὴν ἐξοδὸν μου διὰ τοῦ ἐδάφους, Θεόφρ.
Αἰτ. Φυτ. 2.17, 7.

διαβητίζομαι, κανονίζω πρὸς τὸν διαβήτην, Ἐπιγρ. Λεβαθείας,
Dittenb. SIG. 540. 186.

διαβιβάζω, μέλλ. -άσω, ἐνεργ. τοῦ διαβαίνω, ποιῶ διαβαί-
νειν, μεταφέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, μεταβιβάσκω εἰς τὸ ἀπέ-
ναντι, δ. τὸν στρατὸν κατὰ γεφυράς Ἡρόδ. 1.75· ἐς τὴν νῆ-
σον τοὺς ὄπλιτας Θουκ. 4. 8· ὠπαύτως μετ' αὐτ. τόπου, ποτα-
μὸν δ. τινὰ, μεταφέρω τινὰ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τοῦ ποταμοῦ,
βοηθῶ τινὰ νὰ διαβῇ ποταμὸν, Πλάτ. Νόμ. 900C, Πλουτ. Πελοπ.
24·— μεταφ., δ. ἐπὶ τὰ ὁμοειδῆ τὸ χρῆσιμον Πλουτ. 2. 34B.

2) μεταγεν., διέρχομαι τὸν χρόνον, διατρίβω, ἴδε Schäf.
Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 847. — διαβιβάσκω εἶναι ἐσφαλμ. γραφή ἐν
Ἰππ. Ἀγμ. 763.

διαβιθασμός, ὁ, ἡ διαβιθασίς, μεταβιθασίς, Ἀπολλ. π. Ἄντων.
404B.

διαβιθαστικός, ἡ, ὄν, ἐπὶ ῥημάτων = μεταβιθαστικός, Ἀπολλ.
π. Συντάξ. 294.

διαβιθώσκω, μέλλ. -θρώσομαι, παθ. πρμ. -θέρωμαι:—
κατατρώγω, καταναλίσκω, Ἰππ. 469. 14, Πλάτ. Τιμ. 83A. —
Παθ., διαβιθώσθαι Λουκ. Ἀπαίδ. 1.

διαβίδω, μέλλ. -ώσομαι, ἀορ. β' -βίδωον, ἀπαρ. -βιδῶναι:—
ζῶ μέχρι τέλους, διέρχομαι (ζῶν), χρόνον Πλάτ. Νόμ. 730C· βίον
Ἰσοκρ. 203B·— ἀπολ., ἐκπᾶνω ὅλην μου τὴν ζωὴν, δ. δικαίως,
ὁσιώτατα Πλάτ. Γοργ. 526A, Μένων 81B· μετὰ μετοχ., μελετῶν
διαβιδωκέναι Ξεν. Ἀπολ. 3, πρὸλ. Ἄπομν. 4. 8, 4· καὶ οὕτω
ῥηματ. ἐπιθ., διαβιδωτέον παίζοντα Πλάτ. Νόμ. 803E.

διαβλαστάνω, μέλλ. -βλαστήσω, ἀναβιδῶ βλαστῶς, Θεόφρ.
Αἰτ. Φ. 4. 8, 1.

διαβλάστησις, εως, ἡ, τὸ ἐξάγειν ἢ ἀναβιδεῖν βλαστάρι-
α, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2.17, 10.

διαβλέπω, βλέπω κατ' εὐθείαν ἀπενῶς, Πλάτ. Φαίδων 86D,
Ἀριστ. Ἐνυπν. 3, 13· δ. εἰς τινὰ, πρὸς τινὰ Πλουτ. Ἀλεξ. 14.,
2. 548B. 2) βλέπω καθαρῶς, σαφῶς, Διονύσι. Θεσμ. 1.13.

διαβλητέον, ῥημ. ἐπιθ., τοῦ διαβάλλειν, Κλήμ. Ἀλ. 445, Χρυ-
στόστ. 5. 167.

διαβλητικός, ἡ, ὄν, = διαβολικός, Πολυδ. E', 118, 127.
διαβλητῶρ, ορος, ὁ, ὁ διαβάλλων, ὁ συκοφάντης, Μανθ. 4. 236.
διαβλύζω, ἀναβρῶω διὰ τινος, Νόνν. 22. 21.

διαδοάω, μέλλ. -ήσομαι. φωνάζω ἰσχυρῶς, διακηρύττω, κοι-
νολογῶ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 638 (ἐνθα τὸ διαδοάω εἶναι ὑποσακτ.
ἀορ. καὶ οὐχὶ μέλλ.).—Παθ., εἶμαι ἐν τῷ στόματι παντὸς ἀνθρώ-
που, εἶμαι τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς ἑμῆς, Ἐπ. Πλάτ. 312B·
διαδεδωμένος ἐπὶ τινι Λουκ. Νεοκυρ. 6. II. ἀνακράζω,
λέγω μεγαλοφώνως, δ. ὅτι . . . ὡς . . . Θουκ. 8. 53, 78. III.
Μέσ., διαγωνίζομαι εἰς τὴν βίον, Δημ. 806. 2.

διαδύησις, εως, ἡ, τὸ κραυγάζειν μεγαλοφώνως, Πλουτ. 2. 455B.

διαδύησις, ον, περὶ οὗ μέγας θέρους γίνεται, ἐξάκουστος (ἐπ'
ἀρετῆ), ἐπὶ τινι Πλουτ. Λουκ. 6, Ξεν. Ἐρ. 1.2 (ἐπὶ κακίᾳ), Λουκ.
Ψευδ. 4, Δί. Χρυσόστ. 1, 125, Πλουτ. Λυκούργ. 5. Πρὸλ. περὶ-
θόητος καὶ ἐπιθύητος.—Ἐπίρρ. διαδοήτως Θ. Στουδ. σ. 1073
(Migne).

διαβολή, ἡ, (διαβάλλω) ψευδῆς κατηγορία, συκοφαντία, Λατ.
calumniā, Ἐπιχ. 122 Ahr.· ἐπὶ διαβολῆ εἰπεῖν Ἡρόδ. 3. 66,
73· δ. λόγος Θουκ. 8. 91· διαβολὰς ἐνδεχέσθαι, προσέσθαι,
παρῆχω ἀπράσιον εἰς αὐτάς, Ἡρόδ. 3. 80., 6. 123· δ. εἶχειν ὡς . . .,
λέγεται ψευδῶς ἐν συκοφαντίᾳ ὅτι . . ., Ἰσοκρ. 184C· ἐν διαβολῇ
καθεστηκέναι, γενέσθαι Λυσ. 171. 31, κτλ.· διαλύσειν τὴν
διαβολήν, τὴν κατηγορίαν ἤτις (κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ) ἦτο ψευ-
δῆς, Θουκ. 1.131· διαβολαῖς ταῖς ἐμαῖς, μετὰ τὰς κατηγορίας ὅσας
φέρω, Εὐρ. Ἀνδρ. 1005 (ἴδε κλέπτω III)· ἀλλὰ, ἡ ἐμὴ δ., αἱ ἐναν-
τίον μου συκοφαντίαι, Πλάτ. Ἀπολ. 19B· οὕτω, δ. εἰς ἐμὲ Ἄνδοκ.
5.11· κατὰ τινος Πλουτ. Θεμ. 4· δ. ποιεῖν, ἀντιθ. δ. διαλύσειν
ἢ λύειν, Ἀριστ. Ρητ. 3.14, 7, πρὸλ. 15, 1 κέξ. 2) κατηγο-
ρία, Εὐρ. Ἄνδρ. 1005, Ἰσοκρ. 5B, Πολυδ. 5. 86, 7. II. ἔρις,
ἐχθρότης (πρὸλ. διαβᾶλλω III), κατὰ τὰς ἰδίας δ. Θουκ. 6. 65·
ἢ πρὸς τινὰ δ. Πλουτ. 2. 479B· ἢ πρὸς τι δ., ἡ ἀπέχθεια πρὸς
τι, τὸ μὴ ἀρεσκεσθαι εἰς τι, ὁ αὐτ. 110A, κτλ. III. ὠπαύτως,
ἐξαπάτης, ὄλιος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 373.

διαβολία, Ἰων. -ιη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ διαβολῆ, Θεογν. 324·

κατὰ πληθ., Πίνδ. Π. 2.140. Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἡ
β' συλλαβὴ εἶναι μακρὰ καὶ πθ. ὁ Bgk. ὀρθῶς ἐπανήγαγε τὸν ποιητ.
τύπον διαβολία· πρὸλ. καταβιατός, μεταβιολία.

διαβολικός, ἡ, ὄν, εἰς διαβολὰς ἐπιρρηπὴς ἢ ἔμπειρος, εἰς διά-
βολον ἀνήγων, Ἐκκλ.· διαβολικῶς Χρυσόστ. 3, 428.

διαβόλος, ον, συκοφαντικός, διαβολικός, ἐπισθεν ἢ κρυφίως
κατηγορῶν τινὰ, γραῦς Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 485· διαβολώτατος
Ἀριστοφ. Ἰππ. 45· διάβολόν τι, aliquid invidiae, Ἄνδοκ. 22·
38. 2) ὡς οὐσιαστικόν, ὁ συκοφάντης, Πίνδ. Ἀποσπ. 270,
Ἀριστ. Τοπ. 4. 5, 9 καὶ 11· ἰδίως ὁ κατ' ἐξοχὴν συκοφάντης, ὁ
Διάβολος, Ν. Δ. 3) ἐπίρρ. -λως, ἐπὶ διαβολῇ, συκοφαντικῶς,
Θουκ. 6. 15.

διαβουβέω, βομβῶ διὰ μέσου, διαβουβούσαι λέξεις περὶ τὰ
χεῖλη καὶ τὰς ἀκοὰς Διονύσι. Ἀρεσπ. 2) διαβρωλῶ, Ἄννα
Κομνηνῆ 1, σ. 7.

διαβοροῦζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ βορβοροῦζω, Ἰππ. Ἀρ.
1252, κτλ.

δια-βόρειος, ον, πρὸς βορρᾶν ἐκτεινόμενος, Στράβων 86.
διαβόρος, ον, (βιδρώσκω) ὁ διαβιδρώσκων, κατατρώγων, νόσος
Σαρ. Τρ. 1084, Φ. 7 (ἴδε καταστᾶξω I. 2). 2) παθητ., δια-
βρωθεῖς, καταραγωθεῖς, καταναλωθεῖς, φθαρεῖς, ὁ αὐτ. Τρ. 676. Ἡ
λέξις προπαρορῆται καὶ ἐπὶ ἐνεργείας καὶ ἐπὶ πάθους.

δια-βόσσω, διατρέπω, τινὰ Φιλῶστρ. 18, Σωκρ. Ἐπιστ. 10· τὴν
γαστέρα Ἀλκίφρ. 3, 7.

διαδοστρύχομαι, παθ., διευσθετῶ, ἀσκήθεις βοστρύχους τὴν
κόμην μου, διαδοστρυχόμενος Ἀρχιλ. 152.

διαδουκολέω, ἀπατῶ μὲ ψευδεῖς ἐλπίδας, Λουκ. Νεκρ. Διαλ.
5. 2.—Μέσ., διαδουκολεῖσθαι τινι, ἐξαπατῶ ἑμαυτὸν μὲ τι, θέλ-
γομαι, Θεμιστ. 255D.

διαδουλεύομαι, ἀποθ., σκέπτομαι ἢ συζῆτῶ ὑπόθεσιν τινὰ ἐξε-
τάζων τὰ ἀντιμαχόμενα ἐπιχειρήματα, συζῆτῶ καθ' ὁλοκληρίαν, Ἄν-
δοκ. 22. 12, Θουκ. 2. 5., 7. 50. 2) διανοοῦμαι, ἀπορασιζῶ,
μετ' ἀπαρ., Λουκ. Ἀλ. 24.

διαδουλεύω, διέρχομαι τὴν βουλευτικὴν μου περίοδον, Ἀριστ.
Ἄθην. Πολιτ. 32.

διαδουλέα, ἡ, = τῷ ἔπομ., Ἐδδ. (Ψαλ. ε', 10, Ὡσ. ια', 7).

διαδούλον, τό, γνώμη, σκέψις, Πολυδ. 3. 20.1, κτλ. II.
ἀπόρασις, ὁ αὐτ. 4. 24, 2, κτλ. III. συμβούλιον, ὁ αὐτ. 29. 4, 2.

διαδραβεύω, ὡς ἑλλανοδικῆς ἢ κριτῆς ἀγῶνος ἀπόνεμω βραβεῖον,
Ἄσωπ. 35.

διαδρεγῆς, ἐς, ὁ ὄλιος βεβρεγμένος, κάθυγρος, «μουσκευμένος»,
Λουκ. Τραγ. 304.

διαδρέγω, ὄλιος διόλου βρέγω, ὑγραίνω, «μουσκεύω», τάρτυ-
ματα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 318· ἀπολ., Ἀριστ. Προβλ. 1. 55.—Παθ.,
ἀλφίτα ζωμῷ διαδραχέντα Αἰλ. π. Ζ. 1. 21· διαδεδρεγμένος,
ἐπὶ προσ., βουτημένος εἰς ποτὸν, μεθυσμένος, Ἡλιδ. 5. 31.

διαδριμάομαι, ἀποθ., ἐπιτεταμένον ἀντὶ βριμάομαι, Θε-
μιστ. 261C.

διαδροχή, ἡ, διαβρέχει, μουσκευμα, Διοσκ. 2, 129, Ἄντυλλ.
(Ὀρειν. 1. 301., 2, 234 B-Dar.)

διαδροχισμός, ὁ, ἡ ἐν βρόχῳ σύλληψις, τὸ ἐμπλέκειν, περι-
πλέκειν, Γάλην. 12.19.

διαδρόμος, ον, (διαδρέγω) λίαν ὑγρὸς, κάθυγρος, ὄμμα Εὐρ.
Ἡλ. 503· ἄγκος ὕδασι δ. ὁ αὐτ. Βάκχ. 1051· γῆ Ἰππ. Ἀέρ.
286, κτλ. 2) ἐντελῶς ὑγρὸς, μουσκευμένος, «μουσκευμα»,
ναῦς δ., πλοῖα ὧν τὰ ξύλα ἐσάφησαν καὶ ἄτινα εἶναι πλήρῃ ὕδατος,
Θουκ. 7.12· γῆ Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 5. 8· σάραξ ὁ αὐτ. Προβλ. 2.
34· μεταφ., ἔρωτι, μέθῃ δ. Λουκ. Τοξ. 15, Δίς Κατηγ. 17.

διαδύρωμα, τό, (διαδύρώσκω) τὸ ἐντελῶς καταραγωμένον, ὑλὸν
σκοληκόθωπον, μεμβρῆνα σκοληκόθωπος, κτλ., Στράβ. 609.

διαδύρωσις, εως, ἡ, ἐξέλικσις, Ἀρετ. Αἰτ. Παθ. 2. 9.

διαδύρωτικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς νὰ καταράγῃ ἐντελῶς, ὁ φέρων
σῆψιν, Ἄλ. Ἀρροδισ. Προβλ. 34, 22, Ἰω. Χρυσ. 4, 533.

διαδύω, ὠθῶ οὕτως ὥστε νὰ φράζω, νὰ στουπώσω, Ἰππ. 260.
48.—Μέσ. (ἐκ τοῦ -θυνέω). διαδυνέονται ὀστούς διὰ τῆς
ἀριστερῆς, διαπερῶσι βέλη διὰ τῆς ἀριστερῆς τῶν χειρῶν, Ἡρόδ. 4.
71.—Παθ., πηδάλιον διὰ τῆς τρόπιος διαδύνεται (ἴσως -έε-
ται), κατασκευάζεται οὕτως ὥστε νὰ περᾷ διὰ τῆς τρόπιδος, ὁ αὐτ.
2. 96.

διαγγέλλω, κάμνω τι ὄλιος γαλήνιον, τὰ πρόσωπα Ἀρι-
στοφ. Ἰππ. 646.

δι-ἀγγανάκτω, εἶμαι πλήρως ἀγανακτισέως, Δημ. 833. 17,
Πλουτ. 2. 74A, κτλ.

δι-ἀγγάνκτησις, εως, ἡ, μεγάλη ἀγανάκτησις, Πλουτ. Μαρ. 16.

διαγγελία, ἡ, ἡ δι' ἀγγελιαφόρου γνωστοποίησις, Ἰωσήφ. Ἰουδ.
Π. 3. 8, 5.

διαγγέλλω, μέλλ. -ελῶ, ἀορ. διγγέγεται (ἴδε ἀγγέλλω):—
γνωστοποιῶ διὰ μέσου ἀγγελιαφόρου, ἀποστέλλω ὡς ἀγγελίαν, Ξεν.
Ἄν. 1. 6, 2, κτλ.· διαγγ. εἰς . . . ὁ αὐτ. Ἀπομν. 3. 11, 3· πρὸς
τινα Φίλιππ. παρὰ Δημ. 163. 8.—καθόλου, καθιστῶ γνωστὸν, κοι-
νολογῶ, διακηρύττω, δ. ὅτι . . . Πίνδ. Ν. 5. 6· τι Εὐρ. Ἐλ. 436,

Πλάτ. Πρωτ. 317A· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ., δίδω παραγγελίας, παραγγέλλω, διατάττω να πράξη τις, Εὐρ. Ι. Α. 353.—Μέσ., διαβιάζω τὴν παραγγελίαν ἢ διαταγὴν ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἀνθρώπον, πληροφροῦμεν ἀλλήλους, Ξεν. Ἄν. 3. 4, 36.

διαγγελλμα, τό, παραγγελία, γνωστοποίησις, Ἐβδ. (I' Βασιλ. δ', 27).

δι-άγγελος, ὁ, ἀπεσταλμένος πρὸς διαπραγμάτευσιν, Λατ. intermuncius, ἰδίως ὁ μυστικῶς πληροφορῶν, καταδότης, κατασκόπος, Θουκ. 7. 73.

2) βραδύτερον, ἰδιαίτερος ἀξιωματικὸς ἐν τῷ ἔλλ. στρατεύματι, γνωστάς ποιῶν τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ, ὑπάσπιστής, ἀντὶ τοῦ Λατ. tesseraarius, Πλούτ. Γάλλ. 24.

διαγγελητήρ, ἦρος, ὁ, = τῷ προηγ., Σιβ. Χρ. 7, 33.

διαγελάω, μέλλ. -άσομαι [ᾶ], γελῶ διὰ τινα, περιπαίζω τινά, τινά Εὐρ. Βάχχ. 272, 322, Ξεν. Ἄν. 2. 6, 26, Πλούτ. 2. 1118C.

1) ἀμετάδ., μειδιῶ, εἶμαι φαίρως, γαλήνιος, ἐπὶ τοῦ ἀέρος, Θεοφρ. I. Φ. 8. 2, 4 ἐπὶ τοῦ ὕδατος, Πλούτ. 2. 950A.

δια-γεύω, παρέχω πρὸς γεῦσιν, τινός τινα Εὐνάπ Ἐκλ. σ. 80, 15.—μέσ. **διαγεύομαι**, γεύομαι, Πλούτ. 2. 469B.—**διαγευσίαι**, εως, ἡ, γοεσίαι, Γεωφ. 7. 7.

διαγιγνάζω, χορδίζω, ἐντέλνω, Ἀθηναίων Σαμοθρ. 1. 31, ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobr., κομικῶς εἰρημένον περὶ μαγεῖρου ἐντέχνους κατασκευάζοντος ζῶμον.

διαγιγνομαι, Ἰων. καὶ τοῦ μεταγενεστέρου Ἑλληνισμοῦ -γινομαι, μέλλ. **γενήσομαι**, ἀποθ., διέρχομαι, περῶν, τοσάδε ἔτη Πλάτ. Ἄπολ. 32E· τὴν νύκτα Ξεν. Ἄν. 1. 10, 19· ἀπολ., διέρχομαι τὸν βίον, ζῶ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 45, Θουκ. 5. 16· ἐπιζῶ, Ἰππ. Ἐπιθ. 1. 939· ἐὰν ἄρα διαγιγνώμεθα, ἂν ζῶμεν ἕως τότε, Αἰσχίν. 4. 22· δ. ἀπὸ τῆς τέχνης, διατρέφομαι ἀπ' αὐτῆς, Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 10· γενναίως δ. ἐν τινι, φέρομαι εὐγενῶς ἐν τινι, Πλούτ. 2. 119D.—

συχν. μετὰ μετοχ., διαγιγνεσθαι ἄργων, διατελῶ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐν τῇ διοικήσει, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 1· οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένηται ἢ διασκοπιῶν, διήλθε τὴν ζωὴν τὸ μόνον με θεωρίας, ὁ αὐτ. Ἀπομνημ. 4. 8, 4· δ. κολακεύων Δημ. 680. 19· πρβλ. **διατελέω**.

II. γίνομαι ἐν τῷ μεταξύ, παρεμπιπτω, παρέρχομαι, χρόνου μεταξύ διαγιγνομέω Λυσ. 93. 6· οὕτως, οἰδαμεν .. ἦδη ἔτη ὅκτῃ τῇ κρίσει ἐκέλην διαγεγονότα παρὰ Δημ. 541. 10.

διαγιγνώσκω, Ἰων. καὶ παρὰ μεταγεν. -γινώσκω, μέλλ. -γνωσομαι.—γνωρίζω τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου, διαχωρίζω, διακρίνω, Λατ. discognosce, εὐ διαγιγνώσκοντες Πλ. Φ. 240· ἔνθα διαγνώναι χαλεπῶς ἢν ἀνδρα ἕκαστον Η. 424· δ. εἰ ὁμοίοι εἶσι, διακρίνω ἂν εἶναι ἴσοι ἢ μή, Ἡρόδ. 1. 134· οὐδ' ἂν .. διαγνοίη, λίγου ἢ καννάδιος ἔστι ὁ αὐτ. 4. 74· δ. πότερον .. ἢ .. Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 10, 12· δ. τὸν καλὸν τε καὶ τὸν ἀσχηρὸν Πλάτ. Συμπ. 186C· δ. τὸ ὀρθὸν καὶ μὴ Αἰσχίν. 82. 26· δ. τὴν θήλειαν καὶ τὸν ἄρρενα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 7, 7· δ. τοὺς νεωτέρους καὶ τοὺς προσηυτέρους ἐκ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ: 2. 2, 2.—δ. τινὰς ὄντας., δ. ἐ. δ. ἠμῶν οἰτινὲς εἰσιν .., Ἀριστοφ. Ἰππ. 517.—

Παθ. τὸν χαλκὸν μὴ διαγιγνώσκεσθαι τῇ χρῶα πρὸς τὸν χρυσὸν Ἀριστ. Θουμσ. 49. **2)** διακρίνω ἀκριβῶς, τι Σοφ. Ἠλ. 1186· δ. ἔτι .., Ἰσοκρ. 36C. **III.** ἀποφασίζω ἐν τινι δίκη, Λατ. iudicare, δίκην Αἰσχίν. Εὐμ. 709· τὰ ἀμφισβητήσιμα Ἀντιφῶν 120. 41, πρβλ. 141. 29· δ. διότι .., Ἀριστ. Πολ. 2. 7, 6.—

ἴδω τὴν γνώμην μου, ἐκφέρω κρίσιν, περὶ τινος Θουκ. 4. 46, Λυσ. 110. 18, Δημ. 838. 24.—**Παθ.** κρίσις διεγνωμένη Θουκ. 3. 53· ἐμμενέτωσαν ἐν τοῖς διαγνωσθεῖσι Νόμ. παρὰ Δημ. 545. 9.

III. = **διαναγιγνώσκω**, ἀναγιγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Πολύδ. 3. 32, 2.

διαγκυλιζομαι, ἀποθ., (ἀγκύλη) κρατῶ ἀκόντιον ἐκ τῆς ἀγκύλης, μόνον κατὰ παθ. πρkm. μετοχ. **διαγκυλισμένος**, ἔτοιμος νὰ ἀκοντίσω, Ξεν. Ἄν. 4. 3, 28.—οὕτως (ἐκ τοῦ -αγκυλόδομαι), διηγυλωμένος αὐτοῦ 5. 2, 12· καὶ (ἐκ τοῦ -εομαι) τόξον, κεραυνὸν διηγυκλημένος, ἔτοιμος νὰ ἐξακοντίσῃ τὸν κεραυνὸν, Ἰπρωδιαν. 1. 14, Λουκ. Δι' Ἐλεγχ. 15.

δι-αγκυλιζομαι, ἀποθ., στριζίζομαι εἰς τὸν ἀγκῶνα, Δαμάσκ. (Σουῖδ.).

δι-αγκυλιζομαι, ὁ, τὸ νὰ στηρίζεται τις ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, Πλούτ. 2. 644A.

διαγλαύσω, λάμπω φωτεινῶς, ἀπαστρέπτω λαμπρῶς, ἀταρπὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1281.

διαγλάφω, σκάπτω, κοιλαίνω, εὐνάς ἐν ψαμμάθοισι διαγλάψασ' Ὀδ. Δ. 438· οὐδαμοῦ ἄλλοιθι ἀπαπτῶν, δι' ὃ πῶθ. ἢ διάφ. γραφ. διαγνάψασ'.

διαγλυμμα, τό, τοῦ διαγεγλυμμένου, γλυφῆ, τόρυμμα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 835, Ἠοῦχ.

διαγλυπτος, ὄν, ἐγγεγλυμμένος, ἐγκεχαρημένος, Ἄνθ. Π. 6. 227.

διαγλύφω, σκαλίζω ἐντελῶς, ἐγγλύφω, ἐγγραπτῶ, ἀντιθ. τῷ ἀναγλύφω, Ἄνδροσθ. παρ' Ἀθην. 93C, Διοδ. 1. 66.

διαγνώμη, ἡ, = **διάγνωσις**, ἀπόφασις, ψήφισμα, Θουκ. 1. 87· δ. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 3. 67· περὶ τινος ὁ αὐτ. 3. 42.

διαγνώμων, ὄν, ὁ διακρίνων, ἐπομένως ἀμείβων, ὄσιων Ἀντιφῶν 122. 39. **II.** ὡς Βυζ. δικανικός ἔρος = **διαίτητής**.

διαγνωρίζω, ποιῶ τι γνωστὸν, κοινολογῶ, τί τιμι Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6'. 15· δημοσίᾳ ὁμιλῶ, περὶ τινος αὐτοῦ 6', 17.

διάγνωσις, εως, ἡ, τὸ διακρίνειν, μέσον πρὸς διάκρισιν, Εὐρ. Ἰππ. 926· καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς δ.; Δημ. 269. 27· δ. φωνῆς καὶ σιγῆς Ἀριστ. Οὐρ. 2. 9, 4· ἰδίως ἐπὶ τῆς ἰατρικῆς διαγνώσεως, Ἰππ. Κεφ. Τρωμ. 901, Γαλην. 5, 121. **2)** δύναμις τοῦ διακρίνειν, Εὐρ. Ἰππ. 696. **III.** σχηματισμὸς γνώμης, ἀπόφασις, δ. ποιεῖσθαι, διαγνώσκω, ἀποφασίζω, ὀρίζω τι, Ἀντιφῶν 143. 30, Θουκ. 1. 50· ταχίστην ἔχει δ. Ἰσοκρ. 9C· δ. τῆς ἀξίας ποιεῖσθαι, ὀρίζω τὴν ἀξίαν, Πλάτ. Νόμ. 865C· δ. περὶ τινος Δημ. 227. 25.

διαγνωστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ διακρίνη, Λουκ. Ἐρμστ. 16.

διαγνωστικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς νὰ διακρίνη, Λουκ. Ὀρχ. 74, κτλ. ἢ **διαγνωστική**, ἡ τέχνη τοῦ διακρίνειν, διαγνώσκω (ἀσθενείας), ὄνομα δίδόμενον ὑπὸ μεταγενεστέρων συγγραφέων εἰς τὸ ἔργον τοῦ Γαληνοῦ περὶ πεπονηθῶτων τόπων.

διαγνωστός, ἡ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ διακρίνη ἢ διαγνώσῃ, Γαλην., Βασίλ. 3. 303.

διαγογγύζω, μέλλ. -σω, γογγύζω πολὺ, μουμουρίζω, κατὰ τινος Ἐβδ. (Ἐβδ. 16. 7, 8)· ἐπὶ τινα αὐτοῦ Ἀριθμ. 14. 2· γογγύζομεν πρὸς ἀλλήλους, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 15. 2., 19. 7· πρβλ. Ἠλ. 7. 27.

διαγογγυσμός, ὁ, μουμουρισμός, Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 199, (ἐκδ. Βόνν.).

διαγόρευσις, εως, ἡ, διακίρυξις, ὀρισμός, Πορφύρ. (Στοβ. Ἐκλογ. 2. 384), Γρ. Νύσσ. 2, 879.

δι-αγορεύω (πρβλ. **ἀγορεύω**, **διαῖπον**) ὁμιλῶ φανερῶς, καθαρὰ, διακρίνω, Ἡρόδ. 7. 38, καὶ συχνάκις παρὰ μεταγενεστέρους πεζοῖς, βεβαιῶν, Διον. Ἄλ. 1. 78· δίδω διαταγὰς, τινί, μετ' ἀπαρ., Πλούτ. Γ. Γράχ. 16.—**Παθ.** διακρίνω τὸμα ἢ βεβαιῶμαι, Πλάτ. Νόμ. 757A. **II.** διηγῶμαι ἐν λεπτομερείᾳ, Διον. Ἄλ. 11. 26.

III. ὁμιλῶ περὶ τινος, κακῶς δ. τινά Λουκ. Ἄλ. 26.

διάγραμμα, τό, (διαγράφω) τὸ διὰ γραμμῶν σημειούμενον, εἰκὼν, τύπος, σχέδιον, σχῆμα, Πλάτ. Πολ. 529E. **2)** γεωμετρικὸν σχῆμα, Ξεν. Ἀπομ. 4. 7, 3, Πλάτ. Φαίδων 73B, κτλ.· πρόβλημα, ζητεῖται καὶ ἀναλύειν, ὥσπερ δ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 3, 11, πρβλ. Σοφ. Ἐλεγχ. 16, 5. **3)** ἐν τῇ μουσικῇ ἢ διατονικῇ κλίμακί, Φανίας παρ' Ἀθην. 352D· ἀρ' ἐδ; διαγράματος, Πλούτ. 2. 55D. **II.** κατάλογος γεγραμμένος, μητρώον, κτλ., Λατ. scriptura, Δημ. 183. 20., 1150. 4. **III.** ψήφισμα, δόγμα, ἀπόφασις, Σουλ. Ἐπιγρ. 2556. 64., 2671. 45, Πλούτ. Μαρκέλλ. 24.

διαγραμμίζω, διαίρω διὰ γραμμῶν· ἐντέθεν, παίζω τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμα), Φιλήμ. ἐν Ἀδῆλ. 115· καὶ **διαγραμμισμός**, ὁ, παιγνίδιον ὁμοιάζον πρὸς τὸ τῶν πεσσοῦν, Πολυδ. Θ', 99, ἴδε Ernest. Clav. Ciceron. ἐν λ. scriptorum duodecim ludus.

διάγραπτος, ὄν, (διαγράφω IV) διαγεγραμμένος ἐκ τοῦ καταλόγου, δίκη Ἠοῦχ.

διαγράφεύς, εως, ὁ, ὁ ποιῶν διάγραμμα· ἐν Ἀθήναις, ὁ καταστρώνων διάγραμμα οἰκονομικὸν ἢ τῶν φόρων, Ἀρπ. ἐν λ. **διάγραμμα II.** **2)** ὁ περιγράφων, ἠθῶν δ. Μαρκέλλιν. ἐν βίβω Θουκ. σ. XVI Bekk.

διαγράψῃ, ἡ, ἢ διὰ γραμμῶν σημείωσις, Πλάτ. Πολ. 501A· σχῆμα γεωμετρικόν, Πλούτ. Φιλοπ. 4· ἢ δ. τῶν φύλλων, ἡ μορφή αὐτῶν, τὸ σχῆμα, Θεοφρ. I. Φ. 3. 13, 1, πρβλ. 1. 13, 2. **II.** περιγραφή, σχέδιασμα, Ἀριστ. Τοπ. 1. 14, 3, Ἠθ. Ν. 2. 7, 1· μητρώον, κατάλογος, Λατ. scriptura, ἀπάντων τῶν γενῶν Δίφιλ. Ζωγρ. 2. 7, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3060. **III.** ψήφισμα, διάταγμα, ἀπόφασις, Διον. Ἄλ. 3. 36. **IV.** τὸ διαγράφειν, ἐξαλείφειν, ἰδίως ἐπὶ χρέους, Πολύδ. 32. 13, 7· ἴδε **διαγράφω IV.**

διαγράψω, μέλλ. -ψω, σημειῶ διὰ γραμμῶν, χαράττω, σχεδιάζω, Λατ. delineare, τὴν πόλιν Πλάτ. Πολ. 500E· ὡσαύτως, δ. λόγῳ, περιγράφω, ὁ αὐτ. Νόμ. 778A· οὕτως ἀπολ., Πλούτ. Νικ. 23, κτλ.· διαγράφω, γραμμὴν, σύρω γραμμὴν μεταξύ, Πλάτ. Κωμ. Συμπ. 2. **II.** σχεδιάζω, κάμνω κατ'ἀλογὸν τινος, τὰς προτάσεις Ἀριστ. Ἄν. Πρ. 1. 30, 1, Ρητ. 2. 1, 9. **III.** γράφω εἰς κατάλογον, ἐγγράφω, στρατολογῶ, στρατιωτάς, Λατ. conscribere milites, Πολύδ. 6. 12, 6. **IV.** σύρω γραμμὴν διὰ μέσου τινός, ἐξαλείφω αὐτὸ ἐκ τοῦ καταλόγου, Λατ. circumscribere (πρβλ. **διαγράψῃ IV**), Ἀριστοφ. Λυσ. 676, Πλάτ. Πολ. 387B, καὶ οὕτω πῶθ. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 1073.—δ. δίκην, ἐξαλείφω δίκην τινά ἐκ τοῦ καταλόγου, ἀπαλείφω, Ἀριστοφ. Νεφ. 774, πρβλ. Λυσ. 148. 34, Δημ. 1324. 12· ἐν τῷ μέσ. (ἐπὶ τῶν διαδίκων), διαγράφασθαι δίκην, ἐγκαταλείπω δίκην τινά, ἀκυρῶ, ἀποσύρω αὐτήν, Λυσ. παρ' Ἀρπ., Δημ. 501. 20, πρβλ. Ruhuk. Tim., Hemst. Θωμ. Μ. σ. 211, Bremi Λυσ. π. δημ. ἀδικ. 5. **V.** πληρώνω δι' ἴδιο-

χείρου ἀποδείξειος, πληρώνω χρέος τι, Λατ. perscribere, Διον. Ἄλ. 5. 28, Συλλ. Ἐπιγρ. 4864 - 4890.

διαγρηγορέω, διατελῶ ἔξυπνος, ἄγρυπνος, Ἡρωδιαν. 3. 4' ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγείρομαι, ἐξυπνώ, Ν. Δ., Βυζ.

δι-αγριαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ ἀγριαίνω, Πλούταρχ. Βρούτ. 20.

δι-αγρυπνέω, διατελῶ ἄγρυπνος, κείμαι ἐπὶ τῆς κλίνης ἄγρυπνος, ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτός δ. Ἀριστοφ. Βατρ. 931' τὴν νύκτα Διδ. 14.105.

διαγρυπνητής, οὗ, ὁ, δ. διατελῶν ἄγρυπνος ἐπὶ τῆς κλίνης. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἴππ. 277.

διαγυμνάζω, μέλλ. -άσω, γυμνάζω, ἀσκῶ συνεχῶς, Πολύαιν. 6.1.—Μέσ., γυμνάζομαι συνεχῶς, Γαλην., Βυζ.

διαγυμνασία, ἡ, ἡ πολλή, συνεχῆς γυμνασία, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 10. 4, 6.

διαγυμνώω, ἀπογυμνῶω, τὴν ἀλήθειαν δ. Εὐνάπ. Ἀποσπ. σ. 84. 3.

δι-άγγω, μέλλ. -άγξω, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ ἀγγω, Λουκ. Ἄναχ. 31.

δι-άγω, μέλλ. -άξω, διαπερῶ, μεταβιβάζω εἰς τὸ πέραν, πορθμῆες δ' ἄρα τοὺς γε διήγαγον Ὁδ. Υ. 187' δ. τὴν στρατιάν κτλ., Θουκ. 4.78, Ξεν. κλ. II ἐπὶ χρόνον, διέρχομαι, δαπανῶ, αἰῶνα Ὁμ. Ἰγν. 19.7' βίσιον, βίον Αἰσχύλ. Πέρσ. 711, Σοφ. Ο. Κ. 1619, Ἀριστοφ. Νεφ. 463' χρόνον, γήρας, ἡμέραν Ξεν., κτλ. χρόνος διήγῃ με, φαίνεται ὅτι εἶνε ἴσον τῷ χρόνον διήγαγον, Σοφ. Ἠλ. 782'—ὡσαύτως, δ. ἑορτήν, ἑορτάζω (πρβλ. ἀγω IV. 2), Ἀθην. 363F'—ἐντεῦθεν, 2) ἀμετάθ. ἄνευ τοῦ βίου, διέρχομαι τὴν ζωὴν, ζῶ, ὡς τὸ Λατ. degere, transigere, Ἡρόδ. 1. 94, Δημ. 311. 28, κτλ. δ. ἐν φιλοσοφίᾳ Πλάτ. Θεαιτ. 174A' διατρίβω, ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ αὐτ. Εὐθύερ. 3E'—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διαγόμενος ὁ αὐτ. Πολιτικ. 344E, κτλ.

6) βραδύνω, ἀναβάλλω, Θουκ. 1.90. γ) δ. σιωπῆ Ξεν. Κύρ. 1. 4. 14' ἐν εὐδαιμονίᾳ Δημ. 794. 19' συγνάκις μ. μετοχ., ἐξακολουθῶ πράττειν τι, δ. μανθάνω, ἐπιμελούμενος Ξεν. Κύρ. 1. 2, 6, 7. 5, 85' λέγων διήγε ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 2, 11. δ) μετ' ἐπιπρ., ἐν τοῖς χαλεπώτατα δ. Θουκ. 7.71' ἄριστα Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 15' εὐ Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 33' ἀκινδύνως ὁ αὐτ. Πολ. 4. 11, 9' οὕτως, εὐσεβῆ δ. τρόπον περιτίνα, εὐσεβῶς φέρομαι, Ἀριστοφ. Βατρ. 457.

III. κάμνω τινὰ νὰ ἐξακολουθῆ ἡ διατελῆ ἐν τινι καταστάσει, πόλιν ὀρθοδίκαιον δ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 995' πέλει ἐν δημοσίᾳ Ἰσοκρ. 35B' ἐν πάσι τοῖς κατὰ βίον διήγεν ὕψος Δημ. 255. 11'—παρ' Εὐκλείῃ, προεκβάλλω γραμμῆν.

IV. περιποιῶμαι, διασκεδάζω τινὰ, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 11' τέταρτον ἐβόλοισι τὸν δῆμιον δ. Δημ. 1459 ἐν τέλ. (ἐν τῷ προομ.), πρβλ. Λουκ. Φαλ. Πρ. 3'—ὡσαύτως ἀμετάθ., διασκεδάζω ἐμαυτὸν, Hemst. Θωμ. Μ. 213' πρβλ. **διαγωγῆ** II. 2. V. κυβερνῶ ἢ διευθύνω ὑποθέσεις, Δίων Κ. VI ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, ἀναγκάζω εἰς διαχωρισμόν, Ἐδδ. (Ἐξεκ. ις', 25) τοὺς ὁδόντας Ἀρεταί. π. Αἰτ. Ὁδ. Παθ. 1. 6.

διαῶγωγῆ, ἡ, ἡ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος μεταθέσις (:) II. τὸ διέρχεσθαι τὸν βίον, τρόπος ἡ πορεία τοῦ βίου, Λατ. ratio vitae, δ. βίου Πλάτ. Πολιτ. 344E' ἀπολ., ὁ αὐτ. Θεαιτ. 177A, κτλ. 2) τρόπος τοῦ διέρχεσθαι τὸν χρόνον, διασκεδάσις, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 1., 10. 6, 3' δ. ἔλευθέρσις ὁ αὐτ. Πολ. 8. 5, 8' διαγωγαί τοῦ συζῆν, κοιναὶ διασκεδάσις, ὁ αὐτ. 3. 9, 13' πρβλ. Wyt. Πλούτ. 126B, 158D. 3) ἀργοπορία, βραδύτης, Δίων Κ. 57. 3. III. κυβερνήσις, διοικήσις, τῶν πραγμάτων δ., Δίων Κ. 48. 5'—ὡσαύτως, ἡ διὰ τούτων δ., ἡ διδασκαλία εἰς .., Ἐπ. Πλάτ. 343E. IV. τόπος διαμονῆς πλοίων, λιμὴν, Ἡρωδιαν. 4. 2, Πολύαιν. 5. 2, 6.

διαγωγικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς διάβασιν, τέλος δ. = ἐπομ., Στράβ. 192.

διαγώγιον, τό, ὁ πρὸς διάβασιν φόρος, Πολύβ. 4. 52, 5' ἴδε παραγώγιον.

δι-αγωνιάω, μέλλ. -άσω, ἐπιτεταμένον ἀντί ἀγωνιάω, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 22, Πολύβ. 3.105, 5' μετ' αἰτιατ., διατελῶ ὑπὸ τὸν φθόνον νίος, δ. τοὺς Ρωμαίους μὴ κύριοι γένωνται ὁ αὐτ. 3. 102, 10.

δι-αγωνίζομαι, ἀποθ., ἀγωνίζομαι, μάχομαι ἐναντίον, τινι καὶ πρὸς τινά Ξεν. Ἀπομν. 3. 9. 2, Κύρ. 1. 6, 26' ταῦτα δ. πρὸς ἀλλήλους αὐτόθ. 1. 2, 12. II. ἀγωνίζομαι ἀπελπιστικῶς, Θουκ. 5.10' ἀγωνίζομαι ἀμιλλώμενος πρὸς τινά, ἐπὶ τοῦ χοροῦ, Ξεν. Ἐλλ. 6. 4, 16' ἀπορασιζῶ τὸν ἀγῶνα, περὶ ἢ ὑπὲρ τινος Αἰσχίν. 72. 27, κτλ.

δι-αγωνίσις, ὄν, ὁ ἀπὸ γωνίας εἰς γωνίαν φερόμενος, Ἀριστειδ. Κοίντ. σ. 118, Βιστρούβ. 9.1.—Ἐπιπρ. -τως, Νικόμ. Γερασ. σ. 122.

διαγωνιστέον, ῥημα. ἐπιθ., πρέπει τις ἰσχυρῶς νὰ προσπαθῆσθ, Φίλων. 2. 471.

δι-αγωνοθετέω, φέρω εἰς διαμάχην, κάμνω ὥστε νὰ διαμάχωνται, Πολύβ. 26. 7, 7.

διαδάκνω, μέλλ. -δήξομαι, ἰσχυρῶς δαγκῶμαι μεταφ., δ.

τινὰ Πολύβ. 4. 87, 5.—Μέσ., ἀμιλλώμαι πρὸς τινά εἰς τὸ δάκνειν, τινὶ Πλούτ. 2.1105A.

διαδακρύω [ῶ], κλαίω, δάκρυα χύνω ἐν τῷ μεταξύ, Διον. Ἄλ. 10.17.

διαδάπτω, μέλλ. -ψω, διακόπτω, διασχίζω, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδασεν Ἰλ. Ε. 858, πρβλ. Φ. 398.

διαδάττομαι, ἀποθ. **διαδάσασθαι**, ἀποθ. 1) ἐπὶ ἐννοίας ἀμοιβαϊότητος, μοιραζόμεθα πρὸς ἀλλήλους, διὰ κτήσιν δατέοντο Ἰλ. Ε. 158, Ἠσ. Θ. 606. 2) ἐπὶ ἐνεργ. ἐννοίας, διαχωρίζω, χωρίζω, μοιράζω, διὰ παῦρα δασάσκετο (Ἰων. ἀντί ἔδασατο) Ἰλ. 1. 333, πρβλ. Πίνδ. Ο. 1. 8, κτλ. διεδάσαντο τὴν λήϊν Ἡρόδ. 8. 121' ἐς φυλάς διεδάσαντο, διένειμαν αὐτοὺς εἰς τὰς φυλάς, ὁ αὐτ. 4. 145.—Παθ., διαιρούμαι, γῆς διαδατουμένης Ἀππ. Ἐμυρ. 1.1.

διαδεικνύμι, μέλλ. -δείξω, Ἰων. -δέξω—ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ ἀπλοῦ τύπου **δεικνύμι**, δεικνύω φανερώς, συγν. παρ' Ἡρόδ., συνήθως ἀκολουθεῖ ἐξηρητημένη πρότασις μετὰ τοῦ ὅτι· ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, διαδεξάτω τις βασιλέος κηδόμενος 8. 118.—Παθ., διαδεικνύσθω ἔων πολέμιος, ἄς κηρύττῃται ἐχθρός. 3. 72.

II. ἐνίοτε ἀμετάθ. ἐν τοῖς τύποις διέδεξε καὶ ὡς διέδεξε, ἐγένετο φανερόν, ἐδείχθη, 2. 134, 3. 82, ἴδε Schweigh. 2. 117.

διαδεκτῆρ, ῥος, ὁ, ὁ δεχόμενος καὶ περαιτέρω διαβιβάζων, σημείων Ἀν. Τακτ. 6 καὶ 7.

διαδέκτωρ, ορος, ὁ, (διαδέχομαι) διάδοχος, κληρονόμος, καμιάτου Μανέθων 4. 223. II. παθ., ὡς ἐπιθ., πλούτος δ., κληρονομούμενος ἢ κληροδοτούμενος πλούτος, Εὐρ. Ἰων. 478.

διαδέξις, ὄν, αἴσιος, εὐνοϊστικός, Ἡρόδ. 7.180.

διάδεξις, εως, Ἰων. -ιος, ἡ, = **διαδοχή**, Ἰππ. 1170A, Ἀρεν. 131. 15., 133. 30.

διαδέρκομαι, ἀποθ. -εδράκων' ἀποθ., βλέπω τι διὰ μέσου ἐπέρου, οὐδ' ἂν νωτὶ διαδράκοι, δὲν δύναται νὰ μᾶς ἴδῃ διὰ μέσου (τῆς νεφέλης), Ἰλ. Ε. 344. II. διαδλέπω, διακρίνω, νῆσον Στασίν. (Τζέτζ. χιλ. 2. 713).

διαδέρω = **δέρω**, Παῦλ. Αἰγίν. 220, 288 (Briau).

διάδεσις, εως, ἡ, τὸ δένειν, δέσιμον, Ὁρειθ. 2. 46, 420.

διάδεσμα, ατος, τό, ἡ κηρευτὴ μαχάχη, Διοσκ. 2.144.

διαδεσμέω, = **διαδέω**, τὴν κεφαλὴν δ. ταινία Ἰω. Λυδ. π. Μην. 1.18.—**διαδεσμού** ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

διά-δεσμος, ὁ, δεσμός, Ἰππ. 237.12.

διαδετέον, ῥημα. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ περιδέσῃ, Ὁρειθός. σ. 157 Cocchi.

διάδετος, ὄν. (διαδέω) ὁ δεινόμενος ἰσχυρῶς, χαλινὸς διάδετος (διὰ δὲ τοι Weil.) γενῶν ἰππέων, χαλινὸς ἰσχυρῶς δεδεμένοι εἰς τὰ στόματα τῶν ἰππων, Αἰσχύλ. Θῆβ. 122' ἠλέκτρῳ δ. Ἠλιόδ. 5.13' δ. ταινίαις τὰς κόμας Λιδάν. 4.189.

διαδέχομαι, μέλλ. -ξομαι' ἀποθ., δέγομαι τι ἐξ ἄλλου, Λατ. excipere, δ. λόγον, λαμβάνω τὸν λόγον, ὁμιλῶ δεύτερος, Πλάτ. Πολ. 576B' (ὡσαύτως ἄνευ τοῦ λόγον, Ἡρόδ. 8. 142) οὕτω, δ. νόμος, τέχνην Ἀντιφῶν 112.1, Λυσ. 168. 35. 2) δ. τὴν ἀρχὴν, διαδέχομαι τινά ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ κυβερνήσει, Πολύβ. 2. 4, κτλ. (ἀνθ' οὗ ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸ ἐκδέκομαι, πρβλ. διαφ. γραφ. ἐν 26) τὴν ναῦν ὁ δ. τινι ἐπὶ τριηράχῳ (πρβλ. **διαδόχῳ** I), Δημ. 1218. 23. II. **διαδέγεσθαι** τινι, γίνομαι διάδοχος τινος, λαμβάνω τὴν θέσιν του, διαδέχομαι αὐτόν (ἐν τῇ φρουρᾷ, κτλ.), Πλάτ. Νομ. 758B, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 18'—βραδύτερον, δ. τινά Ἀριστ. Πολ. 4. 15, 7, Πολύβ. 17. 3, 6. 2) ἀπολ., λαμβάνω τὴν θέσιν νίος, τοῖς ἵπποισι, δ' ἀκουράστων ἵππων, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 2'—διαδέχομαι, λαμβάνω τὸ ἀξίωμα τινος, οἱ διαδεχόμενοι στρατηγοὶ Λυσ. 135. 30, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 4. 6, 10' οἱ διαδεξάμενοι, οἱ διάδοχοι (τοῦ Ἀλεξάνδρου), Πολύβ. 9. 34, 11' καὶ ὡς οὐσιαστ., οἱ Πύρρου δ. Ἀππ. Ἰλλυρ. 1'—μετοχ. παθ. πρkm., νυὲ εἰσάγει καὶ νυὲ ἀπυθεῖ διαδεδεγμένη, κατὰ σειράν, ἀμοιβαίως, Λατ. vicissim, Σοφ. Τρ. 30' οὕτω, διαδεξάμενοι Ἡρόδ. 8. 142, πρβ. Ἀποστ. 7. 45' πρβλ. **δεξάδοχος**. III. παρὰ μεταγεν., = Λατ. subrogare, Διδό. Ἐκλογ. 2. 507.

διαδέω, μέλλ. -δήσω, δένω ὀλόγουρα, δ. τὸ πλοῖον Ἡρόδ. 2. 29, πρβλ. 4. 154' δ. τὰ χαλκεῖα ταινία Ἀριστ. Ἄκουστ. 36.—Παθ., διαδεδεμένος, ἰσχυρῶς δεδεμένος, Πλάτ. Φαίδωνι 82E.—Μέσ., δ. ἱμάτια ταῖς λαιαῖς, δένω, τυλίσσω αὐτὰ περὶ τοὺς ἀρτισερούς βραχιόνιας, Ἀππ. Μθρ. 86'—ἀπολ., **διαδήσασθαι**, δένω τὴν κεφαλὴν μου (διὰ διαδήματος), Πλούτ. Δημητρ. 41' δ. διαδοῦμενος, ἐξητός δένων περίε τὴν κόμην αὐτοῦ διὰ ταινίας, περίφημον ἔργον τοῦ Πολυκλείτου· καὶ ἐν τῷ παθ., διαδεδεμένος τὴν κεφαλὴν διαδήματι, μίτρα, ἔχων τὴν κεφαλὴν δεδεμένην διὰ .., Διδό. 4. 4, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 12. 3.

διαδηλέομαι, ἀποθ., προεῖνὸς μεγάλην βλάβην εἰς τινά, κατακόπτω τινά, κατασπαράττω, ὄλιγον σε κύνας διεδηλήσαντο Ὁδ. Ε. 37, πρβλ. Θεόκρ. 24. 83, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 284. 3, 579.

διάδηλος, ὄν, ὡσαύτως ἡ, ὄν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 7, 10'—πάνου δῆλος, φανερώτατος (ὀλογάνερος), Θουκ. 4. 68, Πλάτ. Πολ. 474B, κτλ.

διαδηλώ, ποιῶ κατάδηλον, φανερώω ἐντελῶς, Πλούτ. Καίσ. 6, Διογ. Α. 4. 46, Ίώσηπ. Γ. Η. 6. 9, 3.

διάδημα, τό, (διαδέω) ταβία· ἰδίως ἡ περί τήν τιάραν τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 13, Πλούτ. 2. 488D· παρελάβε δὲ αὐτήν καί ὁ Ἀλέξανδρος, Ἀρρ. Ἄντ. 7. 22 καί ἔφερον οἱ Μακεδόνες βασιλεῖς, Ἡρωδιαν. 1. 3, 7 καί ἀκολουθῶντες οἱ βασιλεῖς ἐν γένει, Πλούτ. 2. 753D, πρὸλ. Διόδ. 20. 54· τὸ χρώμα αὐτῆς ἦτο κυανοῦν μετὰ λευκῶν στιγματῶν, caerulea fascia albo distincta, K. Curt. 3. 3, 19. διαδημάτω-φορέω, φορῶ διάδημα, Βυζ.· διαδημάτω-φόρος, ὄν, φορῶν διάδημα, Πλούτ. Ἄντ. 54.

διαδιδράσκω, μέλλ. -δράσομαι· Ἴων. διαδιδρήσκω, -δρήσομαι· ἀπρ. β' -έδραν· πρην. -δέδρανα· — ἐκφεύγω, φεύγω μακρὰν, δραπετεύω, Ἡρόδ. 8. 75, κ. ἄλλ.· διαδεδρακότες, οἱ διαφυγόντες, Ἀριστοτ. Ἀχ. 601. 2) μετ' αἰτ., φεύγω τι, φεύγω μακρὰν τιος, ἐκφεύγω, τινά Ἡρόδ. 3. 135.

διαδίδωμι, μέλλ. -δώσω· — δίδω ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, κάμνω τι ἐν μεταβιβάσει ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον, παραχωρῶ, Λατ. tradere, λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις Πλάτ. Πολιτ. 328A. — Παθ., ἐπὶ φημῶν κοινολογοῦμαι, ἐξαπλοῦμαι, λόγος διεδόθη Ξεν. Κύρ. 4. 2, 10· διαδοθέντος τοῦ λόγου Ἰσοκρ. 83D, πρὸλ. 204B· παρὰ τῶν ἀρχαίων δ., μεταδίδωμι διὰ παραδόσεως, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 3, 12. 2) διανέμω, διαπέμπω, τινί τι Ξεν. Ἄν. 1. 10, 28, Δημ. 1188. 21· τῇ σάλπιγγι σιωπῆν εἰς ἅπαντας δ. Πλούτ. Φλαμιν. 10. — Παθ., τὸ διαδιδόμενον εἰς τὰς φλέβας, ἐπὶ τῆς τροφῆς, Ἀριστ. Ζ. Μ. 4. 4, 5· πρὸλ. διάδοσις. 3) δ. κόρας, ῥίπτω τὰ βλέμματά μου περί, Εὐρ. Ὀρ. 1267, πρὸλ. Φοιν. 1371. 4) ἐκδίδωμι, ἐκβάλλω, ἡ κοιλία διαδίδωσιν σκληρὰ Ἰπποκρ. Κωακ. 17. II. ἀμετά, ἔξαπλοῦμαι, μεταδίδωμαι, ἔπινομαι, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 16, 13. 2) = ἐνδίδωμι, χαλαρώνω, Ἰππ. 396. 53.

διαδίκάζω, μέλλ. -άσω, ἐκφέρω κρίσιν ἐν τινι ὑπόθεσι ὡς δικαστής, Ἄνδοκ. 4. 42, Πλάτ. Πολ. 614C· — μετ' αἰτία, πράγμα, συμβιβάζω, Ξεν. Ἄθην. 3, 4· διεδίκησαν δίκας (Βουστ.) Keil Ἐπιγρ. IV 6. 10· τὰς ἀμφισβητήσεις Ἀριστ. Ἀποστ. 385· πρὸλ. διαδικασία. 2) Μέσ., ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον, διαφιλονομῶ δικαστικῶς, διαδικασόμενος τῇ βουλήν περὶ ἀληθείας Δείναρχ. 105. 5, πρὸλ. Πλάτ. Συμπ. 175E, κτλ.· διαδικάσασθαι ἐν φίλοις τὰ πρός ἐμέ, ἐν τακτοποιήσωμεν τὴν ὑπόθεσιν διὰ φιλικῆς διαίτησις, Δημ. 864. 8. 6) ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, ὑποβάλλω ἑμαυτὸν εἰς δίκην, Πλάτ. Φαίδωνι 107D, 113D, Ξεν. Ἐλλ. 5. 3, 10 — ὁ πατήρ. ἀπρ. διαδικασθῆναι = διαδικάσασθαι ἅπαντ' ἀπρὰ Διογ. Α. 1. 74, Δίωνι Κ. 48. 12. II. = δι' ὄλου τοῦ ἔτους δικάζω Κριτίας 62. (Πολυδ. Η. 25).

διαδικαίω, θεωρῶ τι ὡς δίκαιον, Θουκ. 4. 106· ὑπεραπίστω τι ὡς δίκαιον, τι καὶ ὑπὲρ τιος Δίων Κ. 40. 62., 39. 60.

διαδικασία, ἡ, δίκη, δι' ἧς ἐμελεῖ νὰ ἀποφασισθῆ τίς (ἐκ πολλῶν ἀξιούντων) εἶνε δίκαιωμα εἰς τι προνόμιον ἢ ὑπέκειτο εἰς τινα δημοσίαν λειτουργίαν, ὡς καί τίς ἦτο ὁ δικαιούχος κληρονόμος τινὸς τεθνεώτος (διαδ. κλήρου Δημ. 1082. 16), ἢ τίς εἶχε δικαίωμα νὰ λάβῃ γυναῖκα τὴν ἐπίκληρον, ἢ ὅπως ἀποφασισθῆ περὶ τῆς ἀξιώσεως, ἢν εἶχε πολίτης ἐπὶ χρημάτων ὑπεριλαμβανόμενος ὄντων ἐκ περιουσίας δημοσιῶν εἰς ὄφελος τοῦ δημοσίου ταμείου, Δυσ. 148. 11 ἢ περὶ ἀξιώσεως ἐξαιρέσεως ἀπὸ λειτουργίας, Δημ. 841. 5 ἢ ὅπως ἀποφασισθῆ τίς πρέπει νὰ πληρῶσῃ χρημάτων τινα ὑπεριλαμβανόμενα ἐνεκα τῆς πηροργίας, ὁ αὐτ. 704. 9, κτλ. — τὴν δ. ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. (Προστ.) 2349B. 2) μεταφρ., δ. τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατήγιον, διαφορά, φιλονικία μεταξὺ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν στρατηγῶν, Δισγίν. 74. 19· καθόλου, τὴν τῶν ἀριστέων δ., ἀμιλλαν περὶ δημοσίων τιμῶν, Πλάτ. Νόμ. 952D. 3) διαδικασίαν προθεῖναι ταῖς γνώμαις, θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοροφίαν, Διον. Ἄλ. 11. 21.

διαδικασμα, τό, τὸ ἀντικείμενον τῆς διαδικασίας, Δυσ. 149. 7, πρὸλ. Att. Process, σ. 368. διαδικασμός, ὁ, δίκη, διαδικασία, ἄγων, προσπάθεια, Ἄκυλ. Π. Διάθ.

δια-δύκω, (δίκη) διαγωνίζομαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ, διαδικάζομαι· — οἱ διαδικούντες, τὰ διαμαχόμενα μέρη, Πλούτ. 2. 196B· ἄλλ' ἐν Δίωνι Κ. 40. 55, = οἱ δικασταί. II. ἐδικάζω, ἐκδίδω ἀπόφασιν, Δίων Κ. 40. 55.

δι-αδικέω, λίαν ἀδικῶ, βλάπτω, Δίων Κ. 58. 16.

δια-δύκος, ὁ, τὸ ἔτερον τῶν διαζομένων μερῶν, Ἴω. Χρυσ. 6, 806, Ἰσίδ. Πηλοσ. κτλ.

διαδύπλος, ὄν, (διπλός) διπλοῦς, διπλωμένος, Διοσκ. 3. 105.

διαδύφρευω, ὀδηγῶ ἵππους ὡς ἐν ἄγωνι ἀρματῆλασίας, Εὐρ. Ὀρ. 990.

διαδοιδυκίζω, (δοιδυξ) τρίβω ὡς διὰ δοιδυκας (γυδοχαριού), συντρίβω, λειανῶ, Ἠσὺχ.

διαδοκίμάζω, μέλλ. -άσω, δοκιμάζω ἀκριβῶς, Ξεν. Οἰκ. 19, 16.

διαδοκία, ἰδίως, ἡ, (δοκός) δοκὸς σταυροειδῶς κειμένη, Ἠσὺχ. διάδομα, τό, (διαδίδωμι) διανομὴ χρημάτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 61.

διαδοκέω, διασειῶ δυνατὰ, ἀνατρέπω, Διονύσι. Ἄρεοπ. διαδοξάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ δοξάζω, Πλάτ. Φιλῆβ. 38B. διαδορατίζομαι, ἀποθ., διαγωνίζομαι διὰ δοράτων, ἀκροβολίζομαι, Λατ. velitari, Πολυδ. 5. 84, 2, Μ. Ἄντων. 4. 3· πρὸλ. διαξερίζομαι.

διαδορατισμός, ὁ, ἄγων διὰ δοράτων, Μ. Ἄντων. 7. 3.

διαδόσιμος, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ μεταδόσῃ, Ξεν. 202D.

διάδοσις, εὖς, ἡ, (διαδίδωμι) διανομὴ, παραχώρησις, Δημ. 1091. 24, κτλ.· δ. οὐρων, κένωσης, Ἰππ. Ἐπιδ. 1083· ἡ τῆς τροφῆς δ., ἡ διανομὴ αὐτῆς εἰς τὸ σῶμα, Ἀριστ. π. Ζῶων πορείας 4. 2· δ. ἐκ θεῶν εἰς ἀνθρώπους, σχέσις, κοινωνία .., Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 12, 6.

διαδοτέος, ἔα, ἔον, ῥην. ἐπιθ., ὃν πρέπει τις νὰ διαδώσῃ ἢ κοινολογήσῃ, Ἰσοκρ. 281B.

II. διαδοτέον, πρέπει τις νὰ διανεμήσῃ, νὰ διαμοιρῶσῃ, Πλάτ. Τιμ. 19A.

διαδοχή, ἡ, (διαδέχομαι) ἡ παράληψις, παραδοχή, δ. νεώς, ἐπὶ τριηράρχου (πρὸλ. διαδέχομαι I. 2), Δημ. 1206. 10· καὶ ἐπομένως, 2) διαδοχικὴ ἀντικατάστασις, ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληροῦμενοι, ἀλληλοδιαδόχως, ἀλλήλους διαδεχόμενοι, Δισγύλ. Ἀγ. 313· — οὕτω, διαδοχῆ τῶν ἐπιγιγνομένων Θουκ. 2. 36· ἡ τῶν τέκνων δ. Ἀριστ. Πολ. 7. 16, 2· — συγχ. κατὰ δότ. πληρ., ἀνάσσειν διαδοχαῖσιν ἐν μέρει ἐνιαυσίαισιν Εὐρ. Ἰκέτ. 406· διαδοχαῖς Ἐρινύων, διὰ διαδοχικῶν προσβολῶν τῶν Ἐρινύων, ὁ αὐτ. I. T. 79· μακρᾶς δ., διὰ μακρῶν γενεολογιῶν, Ἡρωδιαν. 1. 2· — οὕτω μετὰ προθ., ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλους, ἀμοιβαίως, κατὰ σειράν, Λατ. vicissim, Δημ. 46. 1, πρὸλ. Ἄντιφ. Ἀγρ. 9, Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 10· κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἢ κατὰ διαδοχὴν Θουκ. 7. 27, 28· κατὰ διαδοχὰς Ἀριστ. π. Κόσμι. 6, 12. II. εἰς συγκεκλιμένον ὄνομα ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, ὁ ἀντικαθίστων τὴν φρουρὰν, τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τὸ λαμβάνον τὴν θέσιν ἑτέρου, ἢ δ. τῇ πρόσθεν φυλακῇ ἔρχεται Ξεν. Κύρ. 1. 4, 17, πρὸλ. Δημ. 567. 18.

2) ἡ διαδοχῆ (δηλ. οἱ διάδοχοι), Λουκ. Νιγρ. 38· — αἱ Διαδοχαί ἦτο ἐπιγραφὴ ἔργου τινὸς τοῦ Σωτῆρος, ἐν ᾧ περιέγραπτο οἱ διαδοχικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν, Ἀθην. 162E, πρὸλ. Διογ. Α. προσμ. 1., 2. 12, Πλούτ. 605B.

Διάδοχος, ὁ, ἡ, (διαδέχομαι) ὁ διαδεχόμενος τινα ἐν τινι πράγματι. 1) μετὰ δότ. προσ. καὶ γεν. πράγματος, δ. Μεγαδάζω τῆς στρατηγίας, ὁ διάδοχος αὐτοῦ ἐν τῇ στρατηγίᾳ, Ἡρόδ. 5. 26, πρὸλ. 1. 162, κτλ.· καὶ οὕτω παρ' Ἄττ., Θηητοῖς .. διάδοχοι μοχθημάτων, διαδεχόμενοι αὐτοὺς ἐν .., δηλ. ἀνακουφίζοντες ἢ ἀντικαθιστῶντες αὐτοὺς ἐν τοῖς κόποις, Δισγύλ. Πρ. 464, πρὸλ. 1027· σοὶ τῶνδε διάδοχος δόμων Εὐρ. Ἄλλ. 655, πρὸλ. Ἰσοκρ. 393A.

2) μετὰ γεν. πράγμ. μόνον, δ. τῆς Ἀστυόχου ναυαργίας, διαδεξάμενος αὐτὸν ἐν τῇ ναυαργίᾳ, Θουκ. 8. 85. 3) μετὰ γεν. προσ. ἢ πράγμ. μόνον, φέγγος ὕπνου δ., τὸ φῶς τὸ διαδεχόμενον τὸν ὕπνον, Σοφ. Φ. 867. 4) μετὰ δότ. προσώπου μόνον, δ. Κλεάνδρω Ξεν. Ἄν. 7. 2, 5· — καὶ ἐπὶ παρομοίας σημασίας, ἔργου δ. ἔργα διάδοχα Εὐρ. Ἄνδρ. 743· κακὸν κακῷ δ. αὐτοῖ· 804· ἄλλ' ὁ Εὐρ. ἐπιτετ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐν μεταβχτ. σημασίᾳ, λύπη.. διάδοχος κακῶν κακοῖς, ἐπιτέρουσα διάδοχον κακῶν μετὰ κακῶ, Ἠσ. 588· ἀγῶν .. γῶν γόοις διάδοχος Ἰκέτ. 71.

5) ἀπολ., διάδοχος ἐφοίτων, ἐπορεύοντο εἰς τὸ ἔργον διαδοχικῶς, Ἡρόδ. 7. 22, πρὸλ. Θουκ. 1. 110· οὐδ. πληρ. ὡς ἐπίρρ., διαδοχικῶς, Εὐρ. Ἄνδρ. 1201.

διαδραμάτιζω, παριστῶ δρᾶμα τι μέχρι τέλους, Μ. Ἄντων. 3. 8, Διογ. Α. 3. 56.

διαδραῖναι, Ἴων. -δρήναι, ἴδε ἐν λ. διαδιδράσκω.

διαδραῖσι-πολύτται, οἱ, πολῖται, οἵτινες ὑπεκφεύγουσι πᾶν τῆς πολιτείας βᾶρος, Ἀριστοτ. Βατρ. 1014.

διαδράσεις, εὖς, ἡ, (διαδιδράσκω) διαφυγῆ, ὑπεκφυγῆ, Ἰώσηπ. Γ. Α. 18. 5, 4.

διαδράσσομαι, ἀποθ., συλλαμβάνω, (κοιν. ἀδράγνω) τινος Πολυδ. 1. 58, 8.

διαδρηστεύω ἢ διαδρηπετεύω, φεύγω, ἀπέρχομαι εἰς τὸ ἕτερον μέρος, αὐτομολῶ· λέξις προταθεῖσα πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἀδανασήτου καὶ κινεμάχου διεπρήστευσε ἐν Ἡρόδ. 4. 79· πρὸλ. δραπετεύω.

διαδρομή, ἡ, (διαδραμεῖν) τὸ διατρέχειν, Δισγύλ. Θῆβ. 351, πρὸλ. Ἰππ. 1240C, Πολυδ. 15. 30, 2· αἱ διαδρομαὶ τῶν ἀστέρων (πρὸλ. διαθέω, διαίτσω) Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 33, κ. ἄλλ. διαδρομαὶ πνευματῶν, βορβορυγμοί, Διοσκ. 5. 55· δ. ἔγειν, διαδίδωμι, ἐξαπλοῦμαι, ἐπὶ νόσου, Πλούτ. 2. 825D. 2) τὸ τρέχειν διὰ μέσου, μεταβαίνειν ἐν σπουδῇ ἀπέναντι, Ἄντιφῶν 124. 22.

II. μέρος δι' οὗ δύναται νὰ δράμῃ τις, ἰδίως, Ξεν. Κυβ. 10, 8· ὑδραγωγέιον, Πλούτ. Λουκούλ. 39.

διά-δρομος, ὄν, ὁ τρέχων διὰ μέσου ἢ πέραξ, ὁ περιπλανώμενος, φυγῆ Δισγύλ. Θῆβ. 191· λέγος δ., παρόνομος κλίην, Λατ. conjugium desultorium, Εὐρ. Ἠλ. 1156· ἔμβολα κίσει δ., ἐπιστυλια συγκαταπίπτοντα, ὁ αὐτ. Βάκχ. 592. II. ὡς οὐσιαστ., διάδρομος, ὁ, = διαδρομῆ II, Λουκ. Ἰππ. 6.

διαδύνω. Ἰππ. 300. 2. Ἄριστ. π. Ψυχ. 1. 2, 3· τὸ παρ' Ἡρόδ. 2, 66 διαδύνοντες διώρθωσεν ἦδη ὁ Cobet (Mnem. 1883 σ. 166)· κοινότερον ὡς ἀποθ., διαδύομαι, μέλλ. -δύσομαι, ἀόρ. 6' διεδύνω—διέρχομαι, διαλοσθαιῖν δια μέσου ὁπῆς ἢ ἀνοίγματος, διαδύντες διὰ τοῦ τείλους Θουκ. 4.110· διὰ τούτων ἢ φίλα διαδουμένην Ξεν. Ἄπομ. 2. 6, 22· ἀπολ., διαλοσθαιῖν διὰ μέσου, Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτ.· διαδύς Ἄριστοφ. Σφή. 212· μῶν ὁ γέροντων πη διαδύεται· αὐτίθι 396. 2) μετ' αἰτ., διαφρεύω, ὑπεκρυσταίνω, τοῖς διαδουμένοις τὰς λειτουργίας Λυσ. 162. 34, πρὸς Δημ. 1045. 27· ὅπην διαδύεται τὸν λόγον Πλάτ. Σοφ. 231C, κτλ.· τὸ δίκηγ δούνα διαδύς Δημ. 271. 19.

διαδύσεις, εως, ἡ, ἡ διὰ μέσου διάβασις, διόδος, Τιμ. Λοκρ. 100E, Θεόφρ. π. Ὄσμ. 50.—μεταφ. κατὰ πληθ., ὑπεκρυσταίνω, τινας, ἀπὸ τινος πράγματος, Δημ. 744. 5. II. κατὰ πληθ., διόδος, διάδρομος ὑπόγειος, ὡς ἐν μεταλλείοις, κτλ., Διόδ. 5. 36.

διαδύτικος, ἡ, ὄν, ἐπιτηθεῖος εἰς τὸ διαδύεσθαι, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 14, 1.

διαδύω, ἴδε διαδύνω.
διαδύομαι, ἀποθ., διαμοιράζω ὡς δῶρα, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 6, Ποσειδ. (Ἄθην. 154C). 2) καθόλου, διανέμω, παραχωρῶ, τινὰς εἰς τὰς ἐπαρχίας Ἰώσηπ. Ι. Π. 6. 9, 2.
δια-ειδής, ἐς, διακρίνη, διαυγής, ὕδαρ Θεόφρ. 16, 62.
δια-εἶδος (δ' εἰ διαφείδω), μέλλ. -εἴσομαι, διακρίνω, αὐριον ἦν ἀρετὴν διαίεται, θὰ καταδείξῃ τὴν ἀνδρείαν του, Ἰλ. Θ. 535.—Παθ., ἐνθα μάλιστα ἀρετὴ διαίεται, διακρίνεται, καταρτίζεται, Ν. 277· ἀπλῶς, φαίνωμαι μεταξὺ Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 579, πρὸς Ἄρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.1· καὶ ἴδε διεῖδον.

δια-εἶδω, μέλλ. -αεῖσομαι Ἄρετ. δι-ἴδω, -ἴσομαι.—Μέσ., ἀόρ. διαεῖσθαι Δ. Β. 37.—διακρίνωμαι πρὸς τινα εἰς τὸ ἄδειν, τὴν Θεόφρ. 5. 22. II. ἄνω τὰ μεταξὺ τῶν διαλογῶν (ἐν τῷ δράματι) μέρη, Ἄριστ. Ποιητ. 26, 6. III. παρὰ γὰρ παραζωνίαν, ἀντίθετον τῷ συναῖδω, Ἡράκλ. παρ' Ἄριστ. π. Κύσμ. 5, 5, διαειμένους, μεταφ. παθ. πρῆμ. τοῦ διεῖναι.
διαειπόμενος, ἴδε ἐν λ. διεῖπον.
δια-ἄερος, ἴδε ἐν λ. διεῖπον.

διαζάω, ἴων. -ζάω. ἀπαρ. διαζάω, μέλλ. -ἡσώ.—ζῶ μέχρι τέλους, διέρχομαι, τὸν βίον Εὐρ. Ι. Α. 923· τὸ καθ' ἡμέραν Πλάτ. Πολ. 561C, κτλ.—ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. degere, Ἄριστοφ. Πλ. 906, Ξεν. Ἐλλ. 7. 1, 8. 2) μετὰ μετοχ., ὡς τὸ διαζίδω· ποιητὰς ἀποθ. διεζώνω, διεζήρον τὴν ζῶν των τρώγοντες, Ἡρόδ. 3. 25· οὕτω καὶ, δ. ἀπὸ τινος, πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τινος ἢ διὰ τινος πράγματος, Σοφ. Φ. 535, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1434· ἐκ τινος Σέξτ. Ἐμπ. 177, 17· πῶς οὖν διεζήρῃς ἢ πέθθεν; Ἄριστοφ. Πλ. 606· δ. νομῆ, διὰ βοσκῆς, Πλάτ. Νόμ. 679A.

διαζευγμός, ὁ, = διαζευξίς, Πολύβ. 10. 7, 1.
διαζευγνύμαι, παθ., διαχωρίζομαι, διαλύομαι, ἀποχωρίζομαι, τινος, ἀπὸ τινος, Αἰσχιν. 52.13· ἀπὸ τινος Ξεν. Ἄν. 4. 2, 10.—ἀπολ., Ἄριστ. Πολ. 3. 3, 3, κτλ., λαμβάνω διαζύγιον, χωρίζομαι ἀπὸ τῆς γυναίκος ἢ τοῦ ἀνδρός, Πλάτ. Νόμ. 784B (πρὸς διαζευξίς 3)· διεζευγμένον, διεζευγμένους λόγος ἢ διαζευκτικός, Σέξτ. Ἐμπ. Ὑπ. 2. 191, Διογ. Α. 7. 69. 2) τὸ διεζ. σύστημα, σύστημα μουσικῆ, καθ' ὃ δύο τετραχόρδοι οὕτω συνεδούχοντο πρὸς ἄλληλα, ὥστε ὁ πρῶτος φθόγγος τοῦ ἑνὸς ἦτο κατὰ ἕνα τόνον βαρύτερος ἀπὸ τοῦ τελευταίου φθόγγου τοῦ ἑτέρου, ἐν ᾧ ἐν τῷ συνημμένῳ συστήματι ὁ ἑσχατος φθόγγος τοῦ ἑνὸς τετραχόρδου ἐκρησσίμενος ὡς ὁ πρῶτος φθόγγος τοῦ ἑτέρου (πρὸς διαζευξίς 2), Εὐκλείδ. Ἄρμον. σ. 12 Meibom. ὡσαύτως, τὸ σύστημα τὸ κατὰ διαζεύξιν αὐτίθι σ. 18, κτλ., τετραχόρδον διεζευγμένον Πλούτ. 2. 1029A, 1038E· ἴδε Λεξικὸν Ἀρχαιοτήτων σ. 775.

διαζευκτικός, ἡ, ὄν, λόγος ἢ σύνθεσις, ἐπιτηθεῖος ἢ κατάλληλος πρὸς διαζεύξιν, Διογ. Α. 7. 72.—Ἐπίφρ. -κῶς Ἄπολλ. π. Συναῖτ. σ. 9.
διαζεύξω, εως, ἡ, τὸ διαχωρίζω, διαχωρισμὸς ἀντιθ. σύζευξίς, Πλάτ. Φαίδων 88B· δ. ποιεῖσθαι, = διαζευγνύμαι ὁ αὐτ. Νόμ. 930B· ἡ δ. τῶν γυναικῶν, ἐν Σπάρτῃ, Ἄριστ. Πολ. 2. 10, 9. 2) ὡς μουσικὸς ὄρος, ἡ διαζεύξις δύο τετραχόρδων, ἀντιθ. συναφῆ, Πλούτ. 2. 491A, κτλ.· ἴδε διαζευγνύμαι 2.
διαζέω, βράζω καλὰ, Σουῖδ.
διαζηλεύομαι, ἀποθ., ἀνταγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα (ἀμφιδ. γράφ.), Ἰππ. 28. 25.
διαζηλοτύπεομαι, ἀποθ., ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα ἐκ ζηλοτυπίας, τινι Ἄθην. 588E· πρὸς τινα Πολύβ. Ἄποσπ. 61.
διαζήσεις, εως, ἡ, τρῶπος ἢ μέσος, δι' ὧν τις ζῆ, Πορφύρ. ἐν Στοιχ. Ἐκλογ. 2. 378.

διαζήτων, μέλλ. -ἡσώ, ζητῶ ἐπιμελῶς, ἐξετάζω ἀκριβῶς, Εὐπόλ. (;) ἐν Meineke Κωμ. Ἄποσπ. 2. 577, Πλάτ. Πολιτ. 258B. II. εὐρίσκω, ἐφευρίσκω, λόγους Ἄριστοφ. Θεσμ. 439.
διάζομαι, ἀποθ., τοποθετῶ, τακτοποιῶ τὸν στήμονα εἰς τὸν ἰσθμὸν (ἐργαλεῖον), ἀρχίζω νὰ ὑφαίνω (κοιν. ἐδιάζομαι), Νίχοφ. Πανώρ. 1· ἀντιθ., παρφορεῖσθαι τὸν στήμονα Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ὀρν. 4.—πρὸς διάζωμα, ἄπτομαι.

διαζυγή, ἡ, = διαζευξίς, Ἐρμ. Ποιμ. 122. 3.
διαζυγία, ἡ, = διαζευξίς, Ἄνθ. Π. 5. 9.
διαζωγράφω, ἐντελῶς ζωγράφω, Πλάτ. Τιμ. 55C, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 12. 41.

διάζωμα, τό, ὅ, τι τίθεται περὶ ὡς ζώνη ἐντεῦθεν, 4) περιζώμα, Λατ. subligaculum, 2. ἔχειν περὶ τὰ αἰδοῖα Θουκ. 1. 6· πρὸς διαζώνωμαι περιζώμα, διαζώμα. 2) φρενῶν δ. = διάφραγμα II, Ἄριστ. Ζ. Μ. 3. 10, 1· τὸ δ. τὸ τοῦ θώρακος ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 1. 17, 8· καθόλου, χωρίσμα, αὐτίθι Ι. 13. 2.

3) ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, τὸ γέισον (cornice), Θεόφρ. Αἰθ. 7, Πλούτ. Περ. 13· ἡ ἢ μεταξὺ γείσου καὶ ἐπιστυλίου ζώνη ἢ ἔχουσα γυρᾶς, Ἄθην. 205C. 4) στενὸν χωρίσμα ἐν τῷ θεάτρῳ, δι' ὃ ἐπορεύοντο εἰς τὰ ἐδῶλια οἱ θεαταί, Λατ. praecinctio, Σπύλ. Ἐπιγρ. 2755 (προσθήκ.), 4283, Βεροῦδ., πρὸς Müller Archäol. d. Kunst § 289. 6. 3) ταῖνα, ὡς τις κηλὶς, ἐν λίθῳ, αἰμα-τίτης λίθος χριστός ἐστιν. δ' ἀνεπιμικτος ῥυπαρίσος τινός ἢ διαζωμάτων Διοσκ. 5. 144. 6) ἰσθμός, Πλούτ. Φωκ. 13.
διαζωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ διαζώμα (σημασ. I), Γνωστ. διαζωμέω, εἰς ζωμὸν μεταβάλλω, τὰ κρέα Ἰππ. 536. 10, ἀμφιδολῶν.

διαζώνη, ἡ, = ζώνη, Ἀκὺλ. Ἐξέδ. 29, 9.
διαζώνωμαι ἡ -ώω, μέλλ. -ζώσω—περιζώνω, καὶ ἐπομένως ὡς τὸ ὑποζώνωμαι, ζῶνα κάσθων τὸ πλοῖον ἐν τῷ μέσ. κύβῳ, δι' ἑμαυτὸν, Ἄππ. Ἐμφυλ. 5. 91.—Μέσ., ζωνύομαι μετ' εἰ, ζώνω τι, διαζώνωσθαι ἐσθῆτα, ἀκινάκην Λουκ. Ἐνυπν. 6, Γυμν. 6.—Παθ., διαζωσμένοι, φοροῦντες διάζωμα (I. 1), Θουκ. 1. 6.

II. μεταφ., περιζώνω, περιβάλλω, περικυκλῶ ἐπὶ τοῦ πυρός, Πλούτ. Βρούτ. 31· τὸν αὐχένα (δ' εἰ τὴν χερσὶν ἡσθῆτα) δ. ἐρύμασι ὁ αὐτ. Περικλ. 19, πρὸς Πολύβ. 5. 69, 1.—Παθ., περιβάλλομαι, περικυκλούμαι ὡς διὰ ζώνης, διὰ τῶν τροπικῶν Ἄριστ. π. Κύσμ. 2. 7.

διάζωσις, εως, ἡ, ἡ περιζώσις, ζώσις, ἡ τοῦ ζῳδιακοῦ δ. Εὐδόκ. παρὰ Θεῶν Σμυρ. 40.

διάζωσμα, τό, = διαζώμα I. 1, Πλούτ. 2. 132A.
διαζωστήρ, ἡ, ὁ, ὁ δωδεκάτοτος σπόνδυλος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Πολύβ. Β' 179.

διαζώστρα, ἡ, = διαζώμα I. 1, Περσαῖος παρ' Ἄθην. 607C.
διαζωτικός, ἡ, ὄν, διακηρτικὸς τῆς ζωῆς, Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 576 (Stallb.).

διαζώω, ἴων. ἀντιθ. διαζάω.
δι-ἄημι, παρατ. διαήνη, Ἐπ. βῆμα, φασὶ διὰ μέσου, διαπνέω, μετ' αἰτιατ., τοὺς [θάμνονς].. οὐτ' ἀνέμων ἰάη (διάει) μένους Ὄδ. Ε. 478, Τ. 440· πῶσα.. οὐ διάησι Ια ἀνέμων Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 516· μετὰ γεν., τῶν [οὐρῶν] ψυχρὸς ἐὼν διάησι [Βορέας] αὐτίθι 514.
διαθάλασσεύω, διὰ τῆς θαλάσσης χωρίζω, Ἀλκίφρων 2. 3.
διαθάλασσω, ἐντελῶς θερμαίνω, Πλούτ. 2. 799R.
διαθαρρέω, λαμβάνω θάρρος, Αἰλ. π. Ζ. 4. 14.
διαθεάομαι, μέλλ. -άσομαι [ā]· ἀποθ.—βλέπω διὰ μέσου τινός, βλέπω μέσα εἰς τι, ἐξετάζω καλῶς, τι Πλάτ. Πρωτ. 316A, Κρατ. 424D· δ. ἔσην χώραν ἔχουσιεν Ξεν. Ἄν. 3. 1, 19—οὕτω βῆμ. ἐπιθ., διαθεατέον λογιζομῶ Πλάτ. Πολ. 611C.
διαθεσέω, καπνίζω τι καλῶς με θεῖον, καθαρίζω ἐντελῶς, εὐ διεθεῖσων μέγαρον Ὄδ. Χ. 494.
διαθέλω, ἐντελῶς καταπραύνω, Ἄνων. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξει κατεπαθούσα.

διάθεμα, τό, (διατιθῆμι) ἡ διάθεσις ἢ θέσις τῶν ἀστέρων κατὰ τὴν γέννησίν τινος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 53, κτλ.
διαθερίζω, διέρχομαι τὸ θέρος, Ἰω. Λυδ. π. Ἄρχ. 1. 46.
II. διακόπτω, διατέμνω, Ἡσύχ. ἐν λ. διαμῆσαι.
διαθερμαίνω, μέλλ. -ανῶ, ἐντελῶς θερμαίνω, Πλάτ. Τιμ. 65E, Ἄριστ. Προβλ. 4. 32, κτλ.—Παθ., ζεσταίνομαι, ἐξάπτομαι, Ἰππ. Ἄσθρ. 817· πίνων, διὰ τοῦ ποτοῦ, Δημ. 402. 23, Πλούτ. Ἡθ. 663E.
διαθερμάσια, ἡ, ἡ ἐντελής, ἰσχυρὰ θερμάνσις, Ἄριστοφ. Προβλ. 2. 36, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλούτ. 2. 1109F.

διαθερμον, ὄν, ὁ ἐντελῶς θερμὸς, Ἰππ. Ἄρχ. Ἰητρ. 15. II. ὁ θερμὸν ἔχων κρᾶσιν, Ἄριστ. Πρῆ. 2. 12, 8, Προβλ. 27. 3.
διάθεσις, εως, ἡ, (διατιθῆμι) ἡ τακτοποίησις, διάταξις, Λατ. dispositio (ἡ τοῦ ἔχοντος μέρη τάξις Ἄριστ. Μεταφ. 4. 19)· τῆς πολιτείας Πλάτ. Νόμ. 710B· τῶν ἐξένων ὁ αὐτ. Τιμ. 27A. 2) ἡ διάθεσις ἢ σύθεσις, ἡ τῶν μερῶν διάθεσις, κτλ. ἐν ἔργῳ τῆς τέχνης· ἀντίθετον εὐρεσις, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 236A, Πολύβ. 34. 4, 1, κτλ.· δ. ὠδῆς Εὐπόλ. ἐν Ἀδῆλ. 3· τῶν ἐπῶν Φρύν. Κωμ. Τραγῶδ. 8· ὡσαύτως τὸ παριστανόμενον πρῆγμα ἢ ὑπόθεσις εἰκόνας, σέβειον οἰκοδομημάτων, Καλλιῆ. παρ' Ἄθην. 210B· πρὸς Wyttenb. Πλούτ. 2. 16B, 17B, Περικλ. 13—ὡσαύτως ἐπὶ γεωμετρικῆς περιγραφῆς, Σπράβων 9·—τέχνη, δεινότης· ῥητορικῆ, μετ' αὐτῆς εως καὶ διαθέσεως Πολύβ. 2. 61, 1. 3) ἡ διάθεσις περιουσίας, ἡ τελευταία θέλησις τοῦ ἀποθνήσκοντος περὶ τῆς διαθέσεως τῶν ὑπαρχόντων του, = διαθήκη, Λυσ. Ἄποσπ. 44, Πλάτ. Νόμ. 922B. 4) τὸ διατιθέναι τι διὰ πωλήσεως, πώλησις,

Ἰσοκρ. 224B, Σπράβων 496, Πλούτ. Σόλωνι 24· πρὸλ. Γρονον. Ἄριστοκρ. ἐν λ. γενικῶς, οἷς δ. εὐπορος, μέσα ἄφθονα πρὸς διάθεσιν, Ἄριστ. Ρητ. 1. 12, 8. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.) ἡ διάθεσις πινος, ἡ κατάστασις, οἶον ὑγεία, ἀσθένεια, θερμότης, ῥίγος, ὕπνος, Ἄριστ. Κατηγ. 8. 5, π. Ζ. Γ. 5. 1, 10, κτλ. ἐπὶ τοῦ σώματος, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 10· ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἢ τῆς ψυχῆς, ἔξισ καὶ δ. Πλάτ. Φιλ. 11D· φιλόσοφος τὴν δ. οὐ αὐτ. Πολ. 489A· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ ἔξις, Ἄριστ. π. Ψυχ. 2. 5, 6, ἔθνα ἴδε Trendel. **2)** παρὰ γραμμ., ἐπὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν ῥημάτων, καθ' ὅσον ἐκφράζουσι διαφόρως τὴν διάθεσιν ἧτοι κατάστασιν τοῦ ὑποκειμένου, Ἄπολλ. π. Συντάξ. 2. 210.

διαθεσμοθετώ, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν (διὰ νόμου), Πλάτ. Τιμ. 42D.

διαθετήρ, = τῶ ἐπομ.
 διαθέτης, ου, ὅ, (διατίθημι) ὁ τακτοποιῶν, Δαμάσκ. παρὰ Σουίδ. δ. χρησμάτων, ὡς τὸ διασκευαστής, ὁ συλλέξας καὶ διατάξας χρησμούς, Ἠρόδ. 7. 6, ἔθνα ἴδε Bähr· πρὸλ. διατίθημι **III** — ὡσαύτως διαθετήρ, ἦρος Πλάτ. Νόμ. 765A.

διαθετικά ῥήματα, τὰ διάθεσιν ἢ ποιᾶν τινα κατάστασιν σημαίνοντα, Γραμμ.

διαθέω, μέλλ. -θεύσομαι, διατρέχω, περιτρέχω, Θεουκ. 8. 92, κτλ. ἐπὶ φημῶν, ἐξαπλοῦμαι, διαδίδωμαι, Ξεν. Οἰκ. 20, 3· οὕτως ἐπὶ πανικῶ φόβου, ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 2, 13· ἀστέρες διαθέοντες, οἱ διάττοντες, Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 5, 5. **II.** τρέχω ἀγωνιζόμενος, Πλάτ. Θεαιτ. 148C· τινί, ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. Πρωτ. 335E· πρὸς τινα Πλούτ. 2. 58E — μετ' αἰτίας. συστοίχ., δ. τὴν λαμπάδα, ἀγωνίζομαι τὸν μετὰ λαμπάδος δρόμον, δηλ. τὴν λαμπάδηρονίαν, ὁ αὐτ. Σόλωνι 1.

διαθηγή, ἴδε τὴν λ. διαθεγῆ.

διαθηγῶ, ἀκονίζω εἰς τὸ ἐπακρον, τὴν γλῶσσαν Ἄνν. Κομμ. 14, σ. 453.

διαθήκη, ἡ, (διατίθημι) ἡ διάθεσις τῆς περιουσίας κατὰ βούλησιν τοῦ ἀποθνήσκοντος, «διαθήκη». Ἄριστοκρ. Σφηξ. 584, 589, καὶ συγχ. παρὰ τοῖς ῥήτοσι, κατὰ διαθήκην, ἐὰν διαθ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1997· ὡσαύτως κατὰ πληθ., διαθήκας διαθέσθαι Λυσ. 155. 23· θέσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 2690, κτλ.· πρὸλ. διαθέσεις 3. **II.** αἱ ἀπόρρητοι δ., μυστικαὶ τινες διατάξεις, ἐξ ὧν τὸ κοινὸν καλὸν ἐξηρτάτο, πιδ. χρησμοὶ (πρὸλ. διαθέτης), Δειναρχ. 91. 17· ἴδε Λοβ. Ἄγλαορ. 965. **III.** συμφωνία ἢ συνεννόησις μεταξὺ δύο μερῶν, διαθέσθαι διαθήκην ἐμοὶ Ἄριστοκρ. Ὀρν. 439· οὕτω παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἐν τῇ Κ. Δ. κλπ. **IV.** ἴδε ἐν λ. διαθεγῆ.

διαθλήνω, μέλλ. -ῶνῶ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ θηλύνω, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 16, 1.

διαθληρῶς, ἀνιχνεύω, καταδιώκω ὡς κυνηγός, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Φιλοστρ. σ. 740.

διαθληρῶς, ἐπιτεταμένον ἀντὶ θηριῶς, Πλούτ. 2. 330B.

διαθιγγάνομαι, παθ., εὐρίσκομαι εἰς συνεχῆ ἐπαφήν, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 10. 1, 7.

διαθιγγῆ, ἡ, ὅρος ἐν χρήσει παρὰ Δημοκρ. ἀντὶ τάξις, διατάξις, Ἄριστ. Μεταφ. 1. 4, 11., 7. 2, 2, Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 9., 1. 9, 4 (κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ διαφόρ. γραφ. διαθιγγῆ ὡς παρὰ Σουίδ. ἐν λ. ῥυσμός)· οὕτω παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 137, διαθήκη ἐἶνε ἐσφαλμένον ἀντὶ διαθιγγῆν.

διαθλάω, μέλλ. -άσω, θραύω εἰς τεμάχια, «τσακίζω», Αἰλ. π. Ζ. 4. 21· ἔλκεα διαθλασθέντα Γαλην., τραύματα ἐκ θλάσεως γεόμενα.

δι-αθλέω, ἀπελπιστικῶς ἀγωνίζομαι, πρὸς τινα Αἰλ. **II.** Ἰστ. 5. 6· τινὶ Κόνων 12. **II.** ἀγωνίζομαι συνεχῶς, μέχρι τέλους, βίον Ἠλιόδ. 7. 5· ἀγῶνες διαθλούμενοι Κλήμ. Ἄλ. 29.

δι-αθλητέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἀγωνισθῆ μέχρι τέλους, Φιλων 2. 471.

διαθλίβω [I], μέλλ. -ψω, κατασυντριβῶ, καταπιέζω, Καλλ. Ἄποσπ. 67.

διαθολύω, καθιστῶ τι θολόν, θάλασσαν Πλούτ. 2. 978B.

διαθουρῦδέω, καταραρτῶ, φέρω εἰς σύγχυσιν, τινα Θεουκ. 5. 29, Λουκ. Ἄλ. 31· ἀπολ., κάμνω μέγαν θόρυβον, Πλούτ. Γάβ. 18.

διαθραυστέον, ῥηματ. ἐπιθ., Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 166.

διάθραυστος, ον, εὐκόλως θραυόμενος, Θεοφρ. Λίθ. 11.

διαθραύω, καταθραύω, θραύω εἰς μικρὰ τεμάχια, Πλάτ. Τιμ. 57A, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 6. 9, 3.—Παθ., Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 14, 3.

δι-αθρέω, βλέπω διὰ μέσου ἢ βλέπω μέσα εἰς τι, ἐξετάζω, Ἄριστοκρ. Ἰππ. 543, Νεφ. 700, Θεσμ. 658.

διάθρησις, εως, ἡ, ἐξέτασις προσεκτικῆ, Εὐνάπ. σ. 96.

διαθρητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διαθρέω. Κλήμ. Ἄλ. 2. 9A.

διαθρημαβεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ θρημαβεύω, Ἄππ. Καρρ. 135.

διαθρίζω, συντετημένον ἐκ τοῦ διαθερίζω, κόπτω (τοὺς σάκχους), Κόνιν. Σμ. 8. 322.

διαθροέω, διαδίδω φήμην, διαφημίζω, Θεουκ. 6. 46· δ. ἐν ταῖς πόλεσιν, ὅτι.. Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 4.—τὸ παθ. παρὰ Δίων. Κ. 53. 19., 61. 8.

δι-αθροίζω, συναθροίζω, Γαλην. 13. 251.

διαθροῦλέω (ἴδε ἐν λ. θροῦλέω, = διαθροέω) — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ πρkm. καὶ ὑπερσυντέλ. Παθ., κοινῶς λέγομαι, διαφημίζομαι, διακωδονίζομαι, διετεθροῦλητο ὡς.. Ξεν. Ἄπομν. 1. 1, 2, πρὸλ. Πλούτ. Κίμ. 15. **II.** ἐκκοφῶμαι ἐκ τῆς συνεχῶς ομιλίας, «ἐκκοφάομαι», διαθροῦλοῦμενος ὑπὸ σου Ξεν. Ἄπομν. 1. 2, 37· διατεθροῦλημαι ἀκούων Πλάτ. Λύσ. 205B· διατεθροῦλημένος τὰ ὦτα ὁ αὐτ. Πολ. 358C.

διαθροῦματις, ἴδος, ἡ, = θροῦματις, Ἄ. τιφ. Δυσπρατ. 2.

διαθροῦπτω, ἀφρ. παθ. διετρώφην [ῶ], Ἰλ., διεθρῶφην Διογ. Λ. 7. 153. **2)** συνθλῶ εἰς τεμάχια, θραύω, συντριβῶ εἰς τεμάχια· παρ' Ὀμήρ. μόνον ἄπαξ, τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρωφέν [τὸ ἔφιρος] Ἰλ. Γ. 363· ἀσπίδες διατεθροῦμηναι Ξεν. Ἄγης. 2, 14· διαθροῦπτειν τὸ κράνιον Λουκ. Νεμρ. Διαλ. 20. 2.

II. μεταφ., ὡς τὸ Λατ. frangere, ἀδυνατίζω, ἐκθλύνω τινὰ δι' ἀσάτου βίου καὶ διὰ τρωφῆς καὶ θωπειῶν, ἐκνευρίζω, καθιστῶ τρωφῆλόν, «χαϊδεμένον», θηλυτρεπῆ, Πλάτ. Λύσ. 210E, Ξεν. Πολ. Λακ. 2. 1.—Παθ. ὡς τὸ Λατ. frangi, κατασυντριβομαι, ἐξαδυνατίζομαι, ἐκνευρίζομαι, διὰ τρωφῆς διαφθείρομαι, πλούτω Δίσχυλ. Πρ. 891· διὰ τὸν πλοῦτον Ξεν. Ἄπομν. 4. 2, 35· ὑπὸ πολλῶν ἀνθροῦπων αὐτόθι 1. 2, 24· διατεθροῦφαί τὸν βίον Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 13. 8· τῷ βίῳ Πλούτ. Πομπ. 18· διατεθροῦμμένος τὰ ὦτα κολακείας, Λατ. animo fractus, ὁ αὐτ. Δίων. 8· ἐντεῦθεν ἐπίρρ., διατεθροῦμμένος ἔχειν Πλάτ. Νόμ. 922C. **2)** Μέσ., «καμαρώνω», ὑπερηφανεύομαι, κομψεύομαι, ἐπὶ φιλαρέσμονι κόρης, ἀκκίζομαι, «κάμνω νάζια», τινὶ Θεοφρ. 6. 15, ἐπὶ γυναικὸς αἰδοῦ, διαθροῦπτεται ἦδη, «κάμνει τὰ σακίσματά της», λαμβάνει στάσιν, ἴνα ἀρχιστῇ τὸ ἄσμα, ὁ αὐτ. 15. 99.

διαθροῦψις, εως, ἡ, (διαθροῦπτω **II.** 2) ἀκκισμός, κόμψευσις, Ἰω. Χρυσ. 6. 44.

διαθρώσκω, πηδῶ, ἀναπηδῶ διὰ μέσου, Ἐμπεδ. παρ' Ἄριστ. Αἰσθ. 2, 9, Ὀππ. Ἄλ. 1. 549.

διά-θῦρα, ων, τά, κιγκλίδες πρὸ τῆς εἰσόδου ἑλληνικῆς οἰκίας, αἵτινες πρόθυρα (prothyra) ἐκαλοῦντο ἐν ῥωμαϊκῇ οἰκίᾳ, Βιτρούβ. 6. 10.

διαί, διαιβολία, ἴδε ἐν λ. διαιβολία.

διαίγειν, ἐπίρρ. (διαίσω) κατὰ τρόπον ἀναπηδῶντος, ἐξορμῶντος διὰ μέσου· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ὀππ.

δι-αίθομαι, παθ., διαφλέγομαι, Ἄρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 11.

δι-αιθριάζω, μέλλ. -άσω, γίνομαι αἰθριός, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἐδῶκει διαιθριάζειν Ξεν. Ἄν. 4. 4, 10.

δι-αίθριος, ον, ἐντελής αἰθριός, ἀνέφελος, Πλούτ. Σύλλ. 7.

δι-αιθύσσω, ὀρηκτικῶς κινεῖσθαι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, διαίθύσσοσιν αὐραὶ, ὀρηκτικῶς μεταβάλλουσι διευθύνσεις, Πίνδ. Ο. 7, ἐν τέλ. **II.** μετ' αἰτίας., ἔλιπς διαίθυσις φρένας, ὀρμῆ διὰ μέσου τῆς καρδίας, Βακχυλ. Ἄποσπ. 20 [27]. 3.

διαίμάσσω, ἐπιτεταμ. τοῦ αἱμάσσω· διαίμαχθεῖη τὰ σκέλη Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 270.

δι-αίμω, ον, μετὸ αἶμα κηλιδόμενος, Ἰππ. 267. 40· ὄνου Ἐφρ. Ἐκ. 656· δαίμιον ἀναπτύειν, πτύω αἶμα, Πλούτ. Ἀράτ. 52, πρὸλ. Πολύδ. 8. 14, 5.

διαίνεω, (αἴνω) Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bull. d. cor. hell. V, σ. 162· καὶ τὸ ψαφισθῆν ἢ διαινεθῆν ἄκυρον ἔστω, κατὰ τὸν Dittenb. SIG³ 306, 21 τὸ διαινεθῆν = τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθῆν, κατ' ἄλλους = τὸ ἐγκριθῆν διὰ βοῆς. πρὸλ. Ἡσύχ. ἐν λ. αἴνωσ.

διαίνω, μέλλων διαίνῶ, ἀφρ. ἐδίηνα (ἡ ἀρχὴ ἀγνώστου): — ὑγρῶν, βρέχω, ὑπερφῆν δ' οὐκ ἐδίηνε Ἰλ. X. 495· ἐν τῷ παθ. διαίνετο.. ἄξων Ν. 30· οἶνω διαίνων ἔντερ' Ἀξ' ἰόνι. ἐν Μεινεκε Κωμ. Ἄποσπ. 5. 93.—Μέσ., διαίνεσθαι ὄσσε, ὑγρῶνται τοὺς ὀφθαλμούς, Δίσχυλ. Πέρο. 1064· καὶ ἀπολ., κλαίω, αὐτ. 258·—αὐτόθι 1038, 1039, ὁ Ἐσέρης κράζει διαίνοι, διαίνοι πημά, καὶ ὁ χορὸς ἀπαντᾷ διαίνομαι, ὅπερ δύναται νὰ σημαίνει μόνον (κατὰ τὸν Σχολ.): κλαίτε, κλαίτε διὰ τὸ δυστύχημα.—κλαίω.—Σπίντιον παρὰ πεζοῖς, Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 9, 26, Ἠλιόδ. παρὰ Στοβ. τ. 100. 6, πρὸλ. διαντικῶς, -τός.

διαίρεσις, εως, ἡ, χωρισμός εἰς μέρη, διαιρετότης, Ἄριστ. Μεταφ. 4. 6, 19, κ. ἄλλ. **II.** μοίρασμα, διανομή, χρημάτων, Ἠρόδ. 7. 114· λαφύρων, ἑλας, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 55· ἐν διαίρεσει [ψήφων], κατὰ τὴν διαλογίην, τὸν λογαριασμὸν τῶν ψήφων δ' ἐκάτερον τῶν μερῶν, Δίσχυλ. Εὐμ. 749. **III.** διάκρισις μεταξὺ τινῶν, ἀγνώστας τε καὶ γνώστας Πλάτ. Σοφ. 267B· τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ὀλιγαρχίας Ἄριστ. Πολ. 4. 9, 1, κτλ.

IV. ἐν τῇ λογικῇ, διαίρεσις τοῦ γένους εἰς τὰ εἶδη του, Πλάτ. Σοφ. 264C, 267D, Ἄριστ. Ἀναλ. Πρ. 1. 31, κ. ἄλλ. ἀντιθ. τῷ συναγωγῆ, Πλάτ. Φαῖδρ. 266B. **2)** τὸ ἐν τῇ διαίρεσει ὀπίσθημα (πρὸλ. ἀνόνησις), Ἄριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 6 καὶ 20· καλούμενον φαλακρός, Calvus, ἡ σωρείτης, Acervalis, Cic. Divin. 4. 4, Acad. Post. 2. 16.

V. ἐν τῇ ῥητορ., διαίρεσις εἰς κεφάλαια, τὸ τοῦ Κικέρωνος partitio, ὅρα Σώπατρ. (Walz Ρητ.) **VI.** παρὰ ταῖς γραμμ., ὁ χωρισμός διφθόγγου εἰς δύο συλλαβάς, ἡ μιᾶς λέξεως εἰς δύο, κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστῶν Ἀθήν. 492A.

διαιρέτεον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ διαίρησι τι, Πλάτ. Πολ. 412B, Σοφ. 265A, κ. ἄλλ.: τι ἀπό τινος Πολιτ. 287B, πρβλ. Νόμ. 874E.

διαιρέτης, ου, ὁ, ὁ διαίρων, διανεμῶν, Γρηγ. Ναζ. **διαιρετικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς διαίρεσιν, ὄν δύναται τις νὰ διαίρησι, Πλάτ. Σοφ. 226C. **2)** ἰκανὸς νὰ διαίρησι, Ἄριστ. Προβλ. 5. 37, Πλούτ. 2. 952B. **II.** ἐν τῇ λογικῇ, διὰ διαίρεσεως γινόμενος, Ἄριστ. Ἀναλ. Ὑστ. 2. 5, 4. — Ἐπίρρ. — κῶς Πλούτ. 2. 802F. **III.** ἐν τῇ Ῥητορ., πρὸς διαίρεσιν κατάλληλος, μεριστικός, Ἔρμου.

διαιρετός, ἡ, ὄν, διηρημένος, κεχωρισμένος, ἀντίθ. τῷ σύνθετος, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 20· δ. τυραννίδες, ἐπὶ ὀλιγαρχίῳν καὶ καθαρῶν δημοκρατιῶν, Ἄριστ. Πολ. 5. 10, 35. **2)** διαίρεσιμος, ἀντίθ. τῷ συνεχῆς, ὁ αὐτ. Φυσ. 1. 2, 8, Ἀναλ. Ὑστ. 2. 6, 3, 119. Ν. 2. 6, 4. — δ. ναῦς, ἥτις δύναται νὰ διαλυθῆ εἰς τεμάχια, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 1. 5, 26. **II.** διηρημένος, διανεμημένος, μοίραυ γῆς διαιρετῆν νέμειν Σοφ. Τρ. 163, ἔνθα ἴδε Δινδ. **III.** εὐδιακρίτος, οὐ δ. λόγῳ, ὄν δὲν δύναται τις νὰ διακρίνη ἢ ὄριση διὰ τοῦ λόγου, Θουκ. 1. 84. — Ἐπίρρ. **διαιρετώς** Γρηγ. Ναζ. 2, 28A.

δι-αιρέω, μέλλ. -ήσω, ἀόρ. -έλιον, ἀόρ. παθ. -ηρέθην. — λαμβάνω τι ἀπὸ ἐτέρου, χωρίζω εἰς δύο, ἀποχωρίζω εἰς μέρη, διὰ δ' ἀμοτέρου ἔλε κύκλους ἀσπίδος Ἰλ. Ὑ. 280· παῖδα κατὰ μέλας διείλων Ἡρόδ. 1. 119· δ. λαγόν, ἀνοίγω κόπτεω, αὐτόθι 123· δ. πυλῖδα, διαρρηγνύων ἀνοίγω, Θουκ. 4. 110., 6. 51· δ. τὴν ὄσφρη, ἀποσπῶ αὐτήν, καταστρέφω, αὐτόθι 48· τοὺς σταυρούς Ξεν. Ἄν. 5. 2, 21· δ. τοῦ τεύχεως, κρημνίζω μέρος τοῦ τεύχεως, κίμων ῥήγμα, Θουκ. 2. 75· τὸ διηρημένον, τὸ ῥήγμα, αὐτόθι 76., 5. 3· διηρημένον τὸ ὑπέζωμα, ἐπὶ ἐντόμων, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 30, 1. **II.** διαίρω, διαχωρίζω, δύο μοίρας Λυδῶν, τὸς Λυδοὺς εἰς δύο μέρη, Ἡρόδ. 1. 94, πρβλ. 4. 148, Δημ. 1170. 25· οὕτω, δ. τριχῆ Πλάτ. Φαῖδρ. 253C· δ. εἰς δύο Δημ. 144. 27· δ. τοὺς ἀμείνους καὶ τοὺς χείρονας Πλάτ. Νόμ. 950C· δ. εἰς τὰ ἐλάχιστα Ἄριστ. Αἰσθ. 3, 19· εἰς ὁμοιομερῆ ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 1. — Μέσ., διαίρω δι' ἑμαυτὸν, ναῦς Θουκ. 4. 11· ἀλλ' ὡσαύτως διαμοιράζομεν μεταξύ μου, τιμὰς Ἰσθ. Θ. 112· τὴν λήην Ἡρόδ. 9. 85· τὸ ἔργον Θουκ. 7. 19, πρβλ. 5. 114· τὰ ὑπάρχοντα Δημ. 1113. 10. — Παθ., διηρημένον κατ' ἀναπαύλας, κατὰ φυλακὰς, ὅπως διαδέχονται ἀλλήλους, Θουκ. 2. 75· διαιρήσομαι, ὡς παθητ. μέλλ., Πλάτ. Πολιτ. 261C. **2)** διαχωρίζω, ἥτοι διαλύω (εἰς τὰ συνθετικά στοιχεῖα), ἀντίθ. τῷ συντεθειμένω, Πλάτ. Φαῖδρον 78C, κτλ., πρβλ. Ἄριστ. Ρητ. 2. 24, 3. **III.** διακρίνω, αἰδῶ καὶ σωφροσύνην Ξεν. Οἰκ. 7. 26· τυραννίδος εἶδῃ δύο διείλομεν Ἄριστ. Πολ. 4. 10, 2· ἀπολ., Ἄριστοφ. Νεφ. 742. — Μέσ., Πλάτ. Θεαιτ. 182C. **2)** ὀρίζω, ἀποραρίζω, διαίρειν διαφοράς Ἡρόδ. 4. 23· δίκας Δισχυλ. Εὐμ. 472· τούτο πρᾶγμα αὐτόθι 488· ψήφῳ δ. τοῦδε πράγματος πέρι αὐτ. 630· κλήρω δ. τὸν νικῶντα Πλάτ. Νόμ. 946B· δ. περὶ τίνος Ἄριστ. Φυσ. 6. 9, 2, κτλ.· δ. ποσά .., κτλ., ὁ αὐτ. Πολ. 4. 16, 2, κτλ.· ἀπολ., Ἄριστοφ. Βατρ. 1100· ὡσαύτως, δ. εἶτε Εὐρ. Βάχχ. 206. **3)** λέγω σαφῶς καὶ ὀρισμένως, ὀρίζω, ἐρμηνεύω, Ἡρόδ. 3. 103., 7. 16· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, ὁ αὐτ. 7. 47, καὶ συγνάκις παρὰ Πλάτ., δ. περὶ τίνος Πλάτ. Χαρμ. 163D. **IV.** ἐν τῇ λογικῇ, διαίρω, δ. κατ' εἶδῃ ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 273E· διαίρω γένος τι εἰς τὰ εἶδη του, Ἄριστ. Ἀναλ. Πρ. 1. 31, κ. ἄλλ.

δι-αιρώ, μέλλ. διαίρω, ἐγείρω, ἀνυψῶ, δ. ἄνω τὸν αὐχένα Ξεν. Ἰππ. 10. 3. — Μέσ., ἐγείρω ἑμαυτὸν, ὑψοῦμαι, Ἄριστ. π. Κύσμ. 1, 1· ἐγείρω τὸν ἔμῳν, δ. τὴν βακτηρίαν Πλούτ. Λυσ. 15 (ἐκτός ἂν διορθωθῇ τῇ βακτηρίᾳ, ὅποτε τὸ διαράμενος θὰ ἔχη τὴν ἐννοίαν ἢν παρὰ Θεοορ., ἴδε κατωτ.) τόσον δ., τόσον ἀναλαμβάνω ἐπάνω μου, Πλάτ. Ἀξ. 370B. — Παθ., δ. εἰς, παρὰ ὕψος Φίλων 2. 510, 614. **II.** χωρίζω, μετακινῶ, μεταφέρω, τὸν πόλεμον ἀπὸ .. Πλούτ. Ἀγγισ. 15. — Μέσ., διαράμενος (ἐνν. τὰ σκέλη), grandi gradu, με μεγαλοπρεπῆς βῆξιμα (Casaub.) Θεοφρ. Χαρ. 3. **2)** δ. τὸ στόμα, ἀνοίγω τὸ στόμα μου, Δημ. 375. 14., 405. 26· ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, διηρημένος, ὁ ἀγορεύων ore rotundo, με ὕψος ὑψηλόν, Διον. Ἄλ. π. Ρητ. 6. 6, π. Ἀρχ. Συγγρ. 5. 3, Ἔρμου., κτλ. **III.** ἀμεταβ. (ἐξυπακ. ἑαυτόν, κτλ.), μεταφέρω ἑμαυτὸν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαβαίνω, διαπλέω, τὸ πέλγασ Ἄριστ. Ἀποσπ. 268· τὸν πόρον Πολύβ. 1. 37, 1· εἰς Σικελίαν ὁ αὐτ. 1. 24, 5, κτλ.· πρβλ. αἰρώ.

δι-αισθάνομαι, μέλλ. -ήσομαι· ἀποθ., καθαρῶς ἐννοῶ, καταλαμβάνω, διακρίνω ἐντέλως, τι Πλάτ. Φαῖδρ. 250A, Σοφ. 253D, κτλ. **δαισθησις**, εὐς, ἡ, ἀντίληψις, ἡ κατανόησις, Εὐσέβ. Ε. Π. 739C.

δι-αἰσῶ, μέλλ. -αἰξῶ· Ἄττ. -ἄσω· -ἄττω, μέλλ. -ἄξω· — ὁρῶν ἢ τινάζομαι, πηδῶ διὰ μέσου ἢ ἀπέναντι, λαγὸς ἐς τὸ μέσον διῆξε Ἡρόδ. 4. 134· ὡσαύτως μετ' αἰτ., Λύκι· ὄρη διάσσει Σοφ. Ο. Τ. 208· ἐπὶ ἤχου, ἀχῶ .. διῆξεν ἄντρον μυχόν Δισχυλ. Πρ. 133· (ἀλλά, φήμη διῆξε, διεδόθη, ἐξηπλώθη, Εὐρ. 1. Α. 426)· καὶ μετὰ γεν., σπαρμιός διῆξε πλευρῶν Σοφ. Τρ. 1083· ἀσπέρης διῆπτοντες, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἄριστ. Μετεωρ. 1. 4, 7, κ. ἄλλ.

δι-αἰσθάνω, καταστρέφω ἢ δολοκλήρου, ἀφανίζω, θανατώνω, αὐτὴν διήστωσε Σοφ. Τρ. 881.

δι-αισχύνομαι, ἐπιτεταμένον τοῦ αισχύνομαι, Λουκιαν. Πλέκτρ. 3.

δαίαιτα, ἡ, (ἴδε ἐν λ. ζῶω): — τρόπος ζωῆς, ἰδίως ἐν σχέσει πρὸς τὴν τροφήν, τὸν ἰματισμὸν καὶ τὴν οἰκίαν, Λατ. cultus, victusque, τὰ τῆς οἰκοῦ διαίτης Σοφ. Ο. Κ. 352· πτωχῶ διαίτη αὐτ. 751· σκληρὰς δαίτας ἐκπονεῖν Εὐρ. Ἀποσπ. 529· δ. ἔγειν Δισχυλ. Πρ. 490, Ἡρόδ. 1. 35, Θουκ. 1. 6· παρὰ τινι Ἡρόδ. 1. 136· δ. ποιεῖσθαι, διέρχομαι τὴν ζωὴν μου, ὁ αὐτ. 2. 68 (ἀλλά, δαίταν ἐπιήρηστο τῶν παίδων, ἔκαμεν αὐτοὺς νὰ ζῶσιν, ὁ αὐτ. 2. 3)· **2)** δ. ζῆς μεταβάλλειν ὁ αὐτ. 1. 157, πρβλ. Θουκ. 2. 16. **2)** κατοικία, οἰκίσις, Ἄριστ. ἸΠθ. Ν. 1. 6, 3, Πλούτ. 2. 515E, κτλ.· οἰκίμα, δωμάτιον, Λατ. diaeta (ἐν τῷ μεταγεν. Λατινισμῶ ζετα), Ἄριστοφ. Βατρ. 114, Σούλλ. Ἐπιγρ. 3268, Πλούτ.· ἐπὶ ζῶων, Ἄριστ. π. Κύσμ. 6, 16. **3)** ὡς ἱατρ. ὄρος, τρόπος ζωῆς προδιαγεγραμμένος (ὡς παρ' ἡμῖν δαίαιτα), Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Πλάτ. Πολ. 404A. **II.** ἐν Ἀθῆναις, «δαιτησία», ἥτοι ἡ διὰ δαιτητικῶν δαίλωνσι διαφορὰς, Σοφ. Ἠλ. 1073, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 12. 5· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δίκη, Ἄριστ. Ρητ. 1. 13, 19· ἐμμένειν τῇ δ. Ἄριστοφ. Σπηξ. 524· δαίταν ἐπιτρέψαι τινι Ἀυσίας 893. 10, Ἰσοκρ. 373E, Ἰσαϊ. 54. 7· ὄφλεῖν τὴν δ. Δημ. 862. 2. **2)** τὸ ἔργον ἢ ἀξίωμα τοῦ δαιτητοῦ, Ὑπερίδ. Εὐθέ. 41· πρβλ. δαιτητής. πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 508.

δαίαιτος, παρατ. δειήτων Διον. Ἄλ. 2. 75, ἀλλ' ὡσαύτως ἐδειαιτών Α. Β. 91, ἐν συνθέσ. κατ-εδεῖτα Δημ. 1190. 7· μέλλ. δαιτητήσω ὁ αὐτ. 861. 28· ἀόρ. α' δειτήτσα Ἰσαϊ. Μενεκλ. § 31, Πλούτ., κτλ.· ἀπ-εδεῖτσα Ἰσαϊ. Εὐρύλ. § 12, Δημ. 1013. 14· κατεδ- ὁ αὐτ. 541, ἐν τέλ. 545. 25, κτλ.· μετεδ- Λουκ. Νεκρ. Πλάτ. 2. 3· Δωρ. δαιάτσα Πίνδ. Π. 9. 119· — πρμ. δεδειτήτσα Δημ. 902. 26· ὑπερσυντ. κατ-εδεδειτήτσει ὁ αὐτ. 542. 6. — Μέσ. καὶ παθ., παρατ. δειητώμων Πλάτ. Κομ. Ὑπερβ. 1, Ἀυσ. 897. 7, κτλ., Ἰων. δαιτωμῆν, -ἄτω Ἡρόδ. 3. 65., 4. 95· μέλλ. δαιτητήσομαι Ἀυσ. 145, ἐν τέλ.· οὕτω καὶ ἐν τοῖς παθ. τύποις, ἀόρ. δειητήθην Θουκ. 7. 87, Ἰσαϊ. 57. 40· δαιτητήθην Ἡρόδ. 2. 112 (μέσ. ἀόρ. μόνον ἐν συνθέτοις κατα-)· πρμ. δεδειτήτσα Θουκ. 7. 77· ὑπερσ. ἐξεδαδειτήτο ὁ αὐτ. 1. 132. — Ἡ διπλῆ αὐτήσις καὶ ἀναδιπλ. εἶναι συνήθῃ ἐν τοῖς συνθέτοις, ἀλλ' ἐν τῷ ἀπλῶ ῥήματι μόνον ἐν τῷ πρμ. καὶ ὑπερσ., ἴδε Veitch Ἀνάμ. Ρήμ. ἐν λ. (δαίαιτα).

Τρέφω κατὰ τινά ὀρισμένον τρόπον, ἐπιβάλλω δαίταν, τινὰ πως Ἰππ. Ἀρ. 1243· δ. τοὺς νοσοῦντας Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 23. — Παθ., δαιτᾶσθαι κατὰ ποτόν Ἰππ. Ἐπιδ. 3. 1086· δαιτᾶται σκέλος ὁ αὐτ. Ἀρβρ. 824. **2)** Μέσ. καὶ παθ., διάγω κατὰ τινά τρόπον, ζῶ, διαμένω, ἐπ' ἀγροῦ Ἡρόδ. 1. 120, πρβλ. 123, Θουκ. 1. 6, κτλ.· παρὰ τινι Ἡρόδ. 2. 112, Σοφ. Ο. Κ. 928· τοὺν δ. ὁμοιοσιν αὐτ. 769, κτλ.· δαιτᾶσθαι ἄνω, κάτω, κατωκίω εἰς τὸ ἄνω ἢ τὸ κάτω πᾶτωμα, Ἀυσ. 92. 31· πολλὰ ἐς θεοῦ νόμιμα δ., διατελῶ τῆρων .., Θουκ. 7. 77· δ. ἀκρίδῶς Ἀνδοκ. 33. 19· ἀνεμένωσιν Θουκ. 2. 39, πρβλ. 1. 6, κτλ.· δαίταν τινά δ. Ἐπ. Πλάτ. 330C. **II.** εἶμαι κριτής ἢ δαιτητής, Ἰσαϊ. π. Μενεκλ. Κλ. § 38· οὕτως δαιτῶν ἡμῖν Δημ. 541. 20· μετ' αἰτίας συντολγ., δ. δαίταν Ἄριστ. Ἀποσπ. 414. **2)** μετ' αἰτίας πράγμα, κρίνω περὶ τίνος, ὀρίζω, ἀποραρίζω τι, Θεοφρ. 12. 34, Διον. Ἄλ. 7. 52· ὡσαύτως, τακτοποιῶ, διορθῶν, κατορθώνω τινά, ἐκτελῶ, Πίνδ. Π. 9. 121. **3)** καθόλου, διευθύνω, κυβερνῶ, πόλιν ὁ αὐτ. Ο. 9. 100, πρβλ. Δημ. 1142. 26. **4)** διαλλάσσω, συμριλιῶν, τινὰ τινι Πημ. Ἐμυλ. 5. 93.

δαίαιτμα, τό, συνήθ. κατὰ πληθ., τροφή, δαίαιτα, τρόπος ζωῆς, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 13· ἐν τῷ ἐνικῶ, Ἄριστ. Προβλ. 1. 56. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, κανόνες ζωῆς, τρόπος ζωῆς, ἰδίως ἐν σχέσει πρὸς τὴν τροφήν, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 5· καθόλου, ἔξεις, ἔθιμα, Θουκ. 1. 6, Ξεν. Ἀθην. 1, 8. **3)** διαμονή, κατοικία, Ἡλιόδ. 2. 26.

δαιτησίαιμος, ον, ἀνήκων εἰς δαιτητήν, Ἰσαϊὸς παρὰ Πολυδ. Η. 64.

δαιτητήριον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ δαιτητῶ, Ἰππ. 347. 49.

δαιτητῆριον, τό, (δαίαιτα 1. 2) κατὰ πληθ., τὰ πρὸς οἰκίαν δωμάτια οἰκίας τινός. Ξεν. Οἰκ. 9, 4.

δαιτητής, οὔ, ὁ, ὁ κρίνων, διαλύων διαφορὰν, Λατ. arbiter, Ἡρόδ. 5. 95, Πλάτ. Νόμ. 956C, κτλ.· τῆς γὰρ δίκης .. γίνεσθαι μοι δ. Στράτων Δημ. 541. 16· δαιτητῆς .. ὁ μέσος Ἄριστ. Πολ. 4. 12, 5. — Ἐν Ἀθῆναις οἱ δαιτηταὶ ἦσαν σῶμα ἀνδρῶν ὀρίμου ἡλικίας (τὸ 60 ἔτος συμπληρωσάντων), οἵτινες ἐξελέγοντο κατ' ἔτος διὰ κλήρου· εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν ὁ ἄρχων ἤδυντο νὰ παραπέμψῃ πᾶσαν ἰδιωτικὴν ὑπόθεσιν ἀντὶ νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τοὺς ἡλιαστάς, ἂν καὶ ἐκότερος τῶν διαδίκων εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ἔρσειν τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο· ἐπληρῶντο δὲ λαμβάνοντες μίαν δραχμὴν (παράστασις) παρ' ἐκατέρου τῶν διαδίκων. Ὑπέρχον ὡσαύτως ἰδιῶται δαιτηταὶ, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῶν δύο μερῶν καὶ ἔχοντες δσην ἐξ-

ουσίαν ομοφώνως παρεχώρου εἰς αὐτοὺς οἱ διάδοχοι. "Ορά Herim. Pol. Ant. § 145, ἢ, πρὸς πληρεστέραν γνώσιν, Meier Die Diatelen Athens (1846).

διαιτητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς διαίταν, ἢ διαιτητικὴ (ἐνν. τέχνη), κανόνες περὶ ὑγιεινῆς διαίτης, Ἰππ. 405. 42.

II. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς διαιτητὴν λόγος δ., κρίσις ὑπὸ διαιτητῶν, Σερβάδων 461.

δι-αιωνίζω, διατηρῶ τι εἰς αἰῶνα, αἰώνιον, Φίλων 2. 318.—ἀμεταβ., διαρκῶ αἰώνιος, εἶμαι αἰώνιος, αὐτόθι 154.—πρὸλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 6-7.

διαιώνιος, α, ον, ἐπιτεταμένον ἀντὶ αἰώνιος, διαρκῶν δι' ὅλου τοῦ χρόνου, αἰώνιος, Πλάτ. Τιμ. 39E.—Ἐπίρρ. -ως, Πρὸκλ. 238.

δι-αιωρέομαι, κινούμαι μετώρως τῆρε κάκεισε, Πλάτ. Τιμ. 78E.

διακᾶχῆς, ἔς, (διακάλω) καθ' ὑπερβολὴν καίον, διάπτωρος, Θεόφρ. π. Ἄνεμ. 21· τῷ ζήλῳ δ. Λουκ. π. Οἶκ. 31.—Ἐπίρρ. -ῶς Ἄλ-κίφρων 1. 27.

διακᾶθαίρω, μέλλ. -ᾶρῶ, καθαρίζω, ἐντελῶς ἐξαγνίζω, Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 847, Πλάτ. Πολ. 399E.—ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. Νόμ. 735C. **II.** κλαδεύω, Θεόφρ. 1. Φ. 2. 7, 2.

διακᾶθάριζω, μέλλον -ιῶ, = τῷ προηγ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ', 12, κ. Λουκ. γ', 17.

διακᾶθαρσις, εως, ἡ, ἐντελής κᾶθαρσις, καθήρισις, Πλάτ. Νόμ. 735D. **II.** κλάδευσις, Θεόφρ. 1. Φ. 2. 7, 2, Αἴτ. Φ. 3. 7, 5, κ. ἄλλ.

διακᾶθέζομαι, μέσ., ἕκαστος λαμβάνει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέσιν ἢ κᾶθισμα, Πλούτ. 2. 412F· οὕτω, διακᾶθῆμαι ὁ αὐτ. Κικ. 47· ἐπὶ στρατοῦ, κατέχω θέσιν τινά, Ἰώσηπ. 1. Ἄρχ. 14. 16, 1.

διακᾶθίζανω, καθίζω χωριστά, κᾶθῆμαι κατὰ μέρος, Ἐβδ.

διακᾶθίζω, κάμνω τινά νά καθῆσθαι ἰδιαιτέρως, Ξεν. Οἶκ. 6. 6.

II. ἀμεταβ. = τῷ προηγ., Ἐβδ. (2 Βασιλ. ια', 1)· οὕτω κατὰ μέσ., Ἰώσηπ. 1. Π. 1. 15, 6.

διακᾶίω, μέλλ. -καύσω, καίω ἐντελῶς, εἰς ὑπερβολὴν θερμαίνω, Ἡρόδ. 2. 26.—Παθ., γῆ διάθερμος καὶ διακεκαυμένη Ἄριστ. Πρὸλ. 12. 3, πρὸλ. Μέτεωρ. 1. 8, 2, κτλ.· διακεκαυμένος εἰς τὸ μελάντατον Λουκ. Ἡρακλ. 1· ἢ διακεκαυμένη ζώνη Πλούτ. 2. 896B.

2) μεταφ., διαπλέγω, ἐξεγείρω, συχν. παρὰ Πλούτ.· μετὰ συστοίχ. αἰτία, δ. φιλοτιμίαν Θεόπομπ. (Ἰστ.) Ἄποστ. 239.

3) ἐν τῇ χειρουργικῇ, καυτηρίζω τι, ἐφαρμόζω καυτη-ριον διὰ μέσου τινός, ἔς τι Ἰππ. Ἄρθρ. 787· πέτρην αὐτόθι 805.

διακᾶλλωπίζω, καθ' ὑπερβολὴν κᾶλλωπίζω, Ἠσυχ.

διακᾶλοκαγᾶθίζομαι, ἀποθ., διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς ἀρε-τὴν (καλοκαγαθία), τινὶ Διογ. παρὰ Στοβ. 59. 8.

διακᾶλύπτω, μέλλ. -ψω, φανερώω, ἀποκαλύπτω, Δημ. 155. 26.—Μέσ., διακᾶλύψασθαι τὸ ἱμάτιον, ἀφελεῖσθαι τὸ ἱμ., Αἴλ. Π. Ἰστ. 5. 19.

διακᾶμπτω, μέλλ. -ψω, κάμπτω, λυγίζω ἢ στρέφω κατὰ δια-φόρους διευθύνσεις, Ἐβδ. (4 Βασιλ. δ', 34).

διακᾶμψις, εως, ἡ, λύγισμα, στροφή, Γρηγ. Ναζ.

διακᾶνάσσω, μόνον κατ' ἄρ. α', μῶν τὸν λάρυγγα διεκά-ναξέ σου; μήπως τι διήλθε τὸν λάρυγγά σου με (εὐχάριστον) κλωγ-μόν; Εὐρ. Κύκλ. 157· πρὸλ. ἐγ-, ἐκ-κανάσσω.

διακᾶπηλεύω, εἶμαι μεταπράτης, Δίων Χρ. 1. 278.

διακᾶπνίζω, καπνίζω ἐντελῶς, Ἰω. Χρυσ. 6. 99., 7. 559.

διακᾶρᾶδοκέω, ἀνησύχως περιμένω, Δίφιλ. Ἐμπ. 4, Πλούτ. Ἄνε. 56.

διακᾶρδιος, ον, ὁ τὴν καρδίαν διαπερῶν, διατρυπῶν, ὀδύνη Ἰώσηπ. 1. Α. 19. 8, 2.

διακᾶρτερος, ἑμμένω μέχρι τέλους, ἐγκαρτερῶ, Ἡρόδ. 3. 52· ἔς τὸ ἔσχατον 7. 107· ἐν τῇ συμμάχῳ Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 1· μετὰ μετοχ., δ. πολεμίων αὐτόθι 7. 4, 8· μετ' ἀπαρ., δ. μὴ λέγειν, ἐπιμένω ἀρνούμενος νά ὀμιλήσω, Ἄριστ. Ρητ. 1. 15, 26. **2)** μετ' αἰτ., φέρω μεθ' ὑπομονῆς, δ. τηλικαύτην ἡμέραν Ἄλεξ. Τοξ. 4· κακοπάθειαν δ. Πολύβ. 37. 3, 4.

διακᾶρτερήσις, εως, ἡ, μέχρι τέλους ἐγκαρτερήσις, μετγ.

διακᾶτελέγχομαι, μέσ., ἐντελῶς ἀναίρῶ, ἀνασκευάζω, τινὶ Πράξ. Ἄποστ. ιη', 28.

διακᾶτέχω, ἀναστῆλλω, ἐμποδίζω, ἀναχακίζω, Πολύβ. 2. 51, 2, κτλ. **II.** διατηρῶ ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου, αὐτόθι 70, 3· κατοικῶ, αὐτόθι 17, 5. **III.** συντηρῶ, τὸν πόλεμον Διόδ. 15. 82.

διακᾶτοχῆ, ἡ, τὸ κατέχειν, κεκτηῖσθαι, Ἐπιφάν. 1. 703, κτλ.

διακᾶτοχος, ον, ὁ κατέχειν, ὁ ἔχων ὡς κτῆμα, Γλωσσ.

διακᾶυλώω, αὐξάνομαι μέχρι καυλῶ, ἀποκτῶ, κάμνω καυλόν, Λατ. decaulescere, Θεόφρ. Αἴτ. Φ. 7. 2, 4.

διακᾶυνιάζω, (καῦνος) διὰ κλήρου ὀρίζω, ἀποφασίζω, Ἄριστοφ. Εἰρ. 1081.

διακᾶυσις, εως, ἡ, (δικαίω) ἢ χῆρις καυτηρίου, Ἰππ. Ἄρθρ. 806. **II.** θερμότης ὑπερβολικῆ, καυστικῆ, Πλούτ. 2. 892E.

διακᾶυστέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ διακαίαν, Γεωπ. 17. 25.

διακᾶᾶζω, μέλλ. -ᾶσω, κόπτω εἰς δύο, διασχίζω, διὰ ξύλα θανά κεάσσαι Ὀδ. Ο. 322, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 392.

διακᾶίμαι, ἀπαρ. -κεῖσθαι· μέλλ. -κεῖσομαι·—χρησιμεῖον

ὡς παθ. τύπος τοῦ διατίθημι (πρὸλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 33., 6. 5, 1)· —εἶμαι ἐν τινὶ καταστάσει ψυχῆς, σώματος ἢ ἑξωτερικῶν περιστά-σεων, εὐρίσχομαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, Ἡρόδ. 2. 83, κτλ.· συγνάκις, ὡς τὸ ἔχω, μετ' ἐπίρρ., ὡς διακᾶίμαι, ἐν ἡ κατα-στάσει εὐρίσχομαι, Εὐρ. Τρω. 113· δρᾶτε ὡς δ. ὑπὸ τῆς νόσου Θουκ. 7. 77, κτλ.· σχεδὸν μὲν οὕτω διακᾶίονται, πότε μὲν γελᾶσθε Πλάτ. Φαίδωνι 59A· κακῶς, μοχθηρῶς, φαύλως δ., εὐρίσχομαι ἐν κατῇ, δυσμοίρῳ, δυστυχεῖ καταστάσει, ὁ αὐτ. Γοργ. 504E, κτλ.· συγνάκις ὡσαύτως, εὐ ἢ κακῶς δ. τινὶ, εἶμαι καλῶς ἢ κακῶς διατεθειμένος πρὸς τινά, Ἰσαί. 48. 18, κτλ.· πρὸς τινά Ἰσοκρ. 28D, πρὸλ. Ἰσαί. 25. 23· φιλικῶς ἢ οἰκείως δ. τινὶ Ξεν. Ἄν. 2. 5, 27., 7. 5, 16· ἐπιφθόνως δ. τινὶ, φθονοῦμαι ὑπὸ τινος, Θουκ. 1. 75· ὑπόπτως τινὶ δ., θεωροῦμαι ὑπόπτος, με ὑπο-πτέυεις τις, ὁ αὐτ. 8. 68· ἐρωτικῶς δ. τῶν καλῶν, εἶμαι ἐραστής, ἔχω ἐρωτικῶς πρὸς τὰ . . , Πλάτ. Συμπ. 216D· ἀπλήστως δ. πρὸς τὴν ἡδονὴν Ξεν. Κύρ. 4. 1, 14· λύμῃ δ. = λυμαίνεσθαι, Ἡρόδ. 2. 162·—τὸ διακᾶίμενον = τὸ πάσχον, Ἄριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 4, 9.

II. ἐπὶ πραγματῶν, εἶμαι ὠρισμένος, διατεταγμένος, ὡς οἱ διέκειτο, οὕτως ἦτο διατεταγμένον εἰς αὐτόν, Ἡσ. Ἄσπ. Ἡρ. 20· τὰ διακᾶίμενα, ὅροι τινὲς τεταγμένοι, ἐπὶ διακᾶίμενοισι μόνου-μαχῆσαι Ἡρόδ. 9. 26· ἐπὶ ὄρω, ἀμεινον διακεῖσθαι, ὅα δια-τετῆ καλλίτερον, Ξεν. Ἄν. 7. 3, 17.

διακᾶίρω, μέλλ. -κερῶ καὶ -κέρσω, πρην. -κᾶίρακα·—κυρίως, κόπτω εἰς τεμάχια, μὴ τις . . πειράτω διακᾶίρασι ἐμὸν ἔπος, νὰ τὸ κατακόψῃ, νὰ μηδενίσῃ, νὰ μεταιώσῃ, Ἰλ. Θ. 8· πρὸλ. ἐπικᾶίρω, ἐπικᾶίπτω.—Παθ., σκευάρια διακεκαρμέ-νος, ἀφρημένος τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ, Ἄριστοφ. Σφηξ. 1313.

διακᾶκρῖμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρην. τοῦ διακᾶίρω, δια-φόρος ἀπὸ, τινός Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 16, 2. **II.** ἐξόχως, ἰδίως, δ. ἀρίστη Πaus. 10. 33, 7.

διακᾶλεύμα (ἢ -κᾶίλευσμα), τό, παρακίνησις, προσαγῆ, πρόσ-ταγμα, Πλάτ. Νόμ. 805C.

διακᾶλεύομαι, ἀποθ., παρακινῶ, προτρέπω, δίδω διαταγὰς, διευθύνω, δηγῶ, δ. τινὶ εἶναι, ποιεῖν, κτλ., Ἡρόδ. 1. 36, Δυσ. 174. 17, κτλ.· δ. τινὶ τοῦτο, ποιεῖν τὴ Πλάτ. Εὐθύρ. 6D· οὕτω, δ. ὅπως . . ὁ αὐτ. Πολ. 549E· ὡσαύτως, δ. τινὶ τὴ (ἐνν. ποιεῖν) ὁ αὐτ. Σοφ. 218A, κτλ.· δ. τινὶ, μόνον, ὁ αὐτ. Φαίδωνι 61A· ἀπολ., ὁ αὐτ. Θεαιτ. 148E, κτλ. **2)** παραβαρύνω ἀμοιβαίως, Ἡρόδ. 1. 1. 3. 77· συγνάκις μετὰ τοῦ ἀλλήλοισι, παραβαρύνοντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἐμψυχώνομεν, Ξεν. Ἄν. 4. 8, 3· ἐντεῦθεν καὶ, δ. εἰαυτῶ ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 4. 13. **3)** συμβουλευῶ, πληροπορῶ, τινὶ περὶ τινος Ἰσοκρ. 206E.—Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ Σουῖδ.

διακᾶλευσμός, ὁ, παρακίνησις, παραβαρύνσις, προτροπῆ, Θουκ. 7. 71. **2)** ἀμοιβαία παρότρυνσις, Ἰώσηπ. 1. Α. 3. 2, 4, 17. 9, 3.

διακᾶλευστέον, ῥήματ. ἐπιθετ. τοῦ διακᾶλευσσαι, Πλάτ. Νόμ. 631D.

διακᾶενῆς ἢ κᾶίλιον διὰ κενῆς, ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ πλήρους διὰ κενῆς πράξεως, ματαίως, «τοῦ κᾶίλου», ἄνευ σκοποῦ τινος, ἀνώ-φελος, Ἰππ. 1210G, Εὐρ. Τρ. 753, πρὸλ. Θουκ. Α. 126· δ. ἄλλως Ἄριστοφ. Σφήξ. 929· μάτην δ. Πλάτ. Κομ. Φῶνι 2. 21.

διακᾶενος, ον, ἐντελῶς κενός ἢ κούλιος «κούριος», «ἄδειος», τὸ δ., κενός, χάσμα, vacuum, Θουκ. 4. 135., 5. 71· τὰ δ., κενά δια-στήματα, κοιλότητες, Πλάτ. Τιμ. 58B, 60E.—Ἐπίρρ. διακᾶένως Ἰώσηπ. 1. Α. 3. 7, 2. **II.** ὄλιος κενός, ἦτοι μάταιος, ματαίω-φρων, ὁ αὐτ. Νόμ. 820E. **III.** κούλιος δ. δεδορκέναι, με ὀφθαλμοῦς κούλιος, ἐπὶ λιματτότων καὶ νοσοῦντων, Λουκ. Νεκυρι. 15.

2) λεπτός, ἰσχυρός, Πλούτ. Δικ. 17, Ποικιλ. 15.

διακᾶενώω, ἐντελῶς κενώνω, Ἰππ. 248. 9, ἐν τῷ παθ.

διακᾶεντέω, διατρυπῶ, ἐνεργῶ παρακέντησιν, Ἰππ. 406. 43· ῥή-ματ. ἐπιθ. -κεντητέον Γεωπ. 17. 19, 2.

διακᾶεντησις, εως, ἡ, ἢ διατρύψις, Ἰππ. 267. 32.

διακᾶένωσις, εως, ἡ, ἢ ἐντελής κένωσις, Ἰσυχ. ἐν λ. διελά-φυζας.

διακᾶεράννυμαι, παθ., ἀναμειγνύομαι μετὰ τινος, τινος Φι-λόστρ. 592.

διακᾶερματίζω, ἀλλάσσω εἰς μικρὰ νομίσματα, δραχμὴν Ἄρι-στοφ. Σφήξ. 789.

διακᾶερτομέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ κερτομέω, περιπαίζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, Δίων Κ. 43. 20.

διακᾶεχῦμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρην. τοῦ διακᾶέω, μετὰ διαχῦσεως, καθ' ὑπερβολὴν, ὡς τὸ Λατ. effuse, δ. γελᾶν παρὰ Σουῖδ.

διακᾶεχωρισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρην. τοῦ διακᾶερίζω, σαφῶς, ἀκριβῶς, Σουῖδ. ἐν λ. διακᾶεκριμένως.

διακᾶηπέω, διὰ κηπέας πολλαπλασιάζω, Νικ. Χων. Χρον. σ. 71.

διακᾶηρῦνεύομαι, ἀποθ., διὰ κήρυκος ἔργομαι εἰς διαπράγμα-τεῦσις, πρὸς τινά Θουκ. Α. 28. **II.** παρὰ Βυζ. συγγραφ. ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. = τῷ ἐπομ.

διακᾶηρύσσω, μέλλ. -ῶω, διὰ κήρυκος ποιῶ γνωστόν, ἐν δια-κεκηρυγμένοις, εἰς κεκηρυγμένον πόλεμον, Πλούτ. Ἄοάτ. 10.—

Μέσ. = τῷ προηγ. I. Διδ. 18.7. 2) πολλῶ ἐν δημοκρασίᾳ, τὴν οἰκίαν Φιλότηρ. 603· τὴν οὐσίαν Πλούτ. Κικ. 33.
διακυκλίω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **κυκλίω**, Ἰππ. Ἄρθρ. 838, Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 94.
διακινδυνεύω, διατρέχω πάντα κινδύνον, κίνω ἐπικινδύνον ἐπιχειρήσιν, βυζοκινδυνῶ, ἀπολ., Θουκ. 8. 27, κτλ.· δ. σώματι Ἀντιφῶν 136. 36· Ἐς τι Θουκ. 7. 47· πρὸς τινα ὁ αὐτ. 1. 142· ὠσάντως μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 7. 1 (καὶ οὕτως ἐν τῷ βῆμ. ἐπιθ. **διακινδυνεύου** φάναί, πρέπει τις νὰ βυζοκινδυνήσῃ, νὰ τομήσῃ νὰ ..., Πλάτ. Τιμ. 72D)· δ. ὑπὲρ ἢ πρὸ τινος Λυσ. 192. 26, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 4· περὶ τινος Δημ. 1477. 18· μετ' ἀπαρ., δ. ἢ χρηστὸν [τὸ σῶμα] γενέσθαι ἢ μὴ πονηρὸν Πλάτ. Πρωτ. 313A.—Παθ., ἐπὶ τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς κίνδυνον ἐκτίθεμαι, βυζοκινδύνως ἐπιχειροῦμαι, Δημ. 866. 27· διακκινδυνευμένα φάρμακα, ἱατρικὰ μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς διδόμενα, Ἰσοκρ. 225D· οὕτως ἐν τῷ βῆμ. ἐπιθ., ἐδόκει **διακινδυνευτέα** [εἶναι] Ἄρρ. Ἄν. 1.1.

διακινέω, ἐντελῶς κινῶ, ἀρθρον Ἰππ. Ἄρθρ. 786. — Παθ., τίθεμαι εἰς κίνησιν, κινούμαι, Ἡρόδ. 3. 108, Ἰππ. Ἄρθρ. 797· οὕτως οἱ μεταγεν. ἐν τῷ ἐνεργ. 2) ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν ἢ ἀταξίαν, συγχέω, τὰ πεπραγμένα Θουκ. 5. 25· ἀνακινῶ, ἐξεγειρῶ, τὰ συμμαγικά Πλούτ. Γ. Πράξ. 10. II. αὐστηρῶς ἐρευνῶ, ἀκριβῶς ἐξετάζω, Λατ. excutere, τὸν νοῦν Ἄριστοφ. Νερ. 477· τινὰ περὶ τινος Σωσίπατρ. παρ' Ἀθην. 378C.

διακίνημα, τὸ, ἐκτόπισις, ἐκτροπὴ ὁστού τινος, μερικὴ ἐξάρθρωσις, Ἰππ. Ἀγμ. 775·— οὕτω, **διακίνησις**, εως, ἢ, Γαλην. 12. σ. 456.

διακιννάω, καλῶς ἀναμινύω, τί τινι ἢ ἐν τινι Ἰππ. 361. 1., 557. 9.

διακίχρημι, δανείζω εἰς διαφόρους· ἐν τῷ παθ., διακεχρημένον τάλαντον Δημ. 817. 2.

διακλάζω, δυσαρμῶ, χλευάζω, Χρυσόστ. 7, 78B.
διακλάσσις, εως, ἢ, βραύσις, ἐντεθεὶν ἀσθένεια, ἀδυναμία, φωνῆς Ἰω. Χρυσ. ἴδε τὸ ἐπιμ. II.

διακλάω (ἴδε ἐν λ. κλάω). βραύω εἰς δύο, τόξα .. χερσὶ διακλάσσας (Ἐπ. ἀντὶ κλάσας) Ἰλ. E. 216. II. ἐν τῷ παθ., ὡς τὸ **διαθροπύομαι**, Λατ. frangi, διακλάσθαι Ἰωνικῶς, μεταχειρίζεσθαι τρόπον καὶ τοσάκισμα Ἰων. (motus Ionici), Ἄριστοφ. Θεσμ. 163· διακεκλασμένοις, ἐκνευροσμένοις, Λουκ. Δημῶν. 18· διακλωμένοι ρυθμοί, ἀντίθ. ἀνδρῶδεις, Διον. Ἄλ. π. Δημ. 43, κ-λ.
διάκλεισις, εως, ἢ, ὁ ἀποκλεισμός, ἀποκλεισις, Ἰώσηφ. I. Ἄρχ. 18. 6, 4.

διακλείω (ἴδε κλείω), ἀποκλείω, ἐμποδίζω, Λατ. discludere, χορηγίας τινὶ Πολύβ. 1. 82, 13· τινὰ ἀπὸ τῆς χώρας αὐτοῦ 73, 6.

διακλέπτω, κλέπτω κατὰ διαφόρους καιροῦ, ὅσα δὲ διακλέπται Δημ. 817. 7· τὸ δὲ διακλεπέν πολύ, ὁ ἀριθμὸς τῶν κρυφίως ἀποχωρησάντων [στρατιωτῶν] καὶ ἐπομένως διασκορπισθέντων ἤτο μέγας, Θουκ. 7. 85, πρὸλ. Πλούτ. Νικ. 27. II. διακτερῶ ἐν τῇ ζωῇ διὰ κλοπῆς ἢ κρυφίως, τινὰ Ἡρόδ. 1. 38· ἑαυτὸν Πλούτ. Σὺλλ. 22. III. συγκαλύπτω, τῇ ἀπολογία δ. τὴν κατηγορίαν Λυσ. 175. 19· διακλέπτοντα τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις τὴν ἀλήθειαν Δημ. 846. 10.

διακληρονομέω, διανέμω (διὰ κλήρου), Λογγίν. 12. 1.
διακληρώω, διὰ κλήρου ὀρίζω, ἴδω, ἐφ' ἐκάστην .. φερνήν Διογύλ. Ἰκτ. 978· καὶ ἐν τῷ παθ., Πλάτ. Νόμ. 760C. 2) ἐκλέγω διὰ κλήρου, Ξεν. Κύρ. 6. 3. 36· τὸ δέκατον δ. θανεῖν, ἐπὶ τοῦ δεκατισμοῦ τῶν στρατιωτῶν, Ἄππ. Ἐμφ. 2. 17.—Μέσ., βάλλω κλήρου, Θουκ. 8. 30, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 34· πρὸς σφᾶς αὐτοῦς Δημ. 1380. 4.

διακλήρωσις, εως, ἢ, τὸ βήμην τῶν κλήρων, Ἄππ. Ἐμφ. 2, 47. Γρ. Νύσοι. 1, 364 καὶ ἄλλ., Ἐκκλ., Πορφύρ. Ἀπ. 34B.

διακλιμακίω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **κλιμακίω**, Πλάτ. Κομ. Πρεσβ. 2.

διακλίνω, ἀπομακρύνωμαι, ἀποχωρῶ ἀπὸ, τῆς ἀγορᾶς Πολύβ. 11. 9, 8· ἀπὸ τινος ὁ αὐτ. 6. 41, 11. 2) μετ' αἰτιατ., ἀποκλίνω, ἀπορῶ, ὁ αὐτ. 35. 4, 6.

διακλίσις, εως, ἢ, ὑποχώρησις, Πλούτ. Πύρρ. 21.
διακλονέω, ἰσχυρῶς κλονῶ, σείω, Ἰσούγ.
διακλύω, πλύνω, καθαρίζω ἐντελῶς, ἄντρο, ἢ πόντος νοτίδι δ. Εὐρ. I. T. 107, πρὸλ. Ἀθην. 381B.—Μέσ., πλύνω καλῶς τὸ στόμα μου, Ἰππ. 1207, Ἄριστ. Πρὸβλ. 27. 3.—Παθ., ἐκπλύνωμαι, θεριμῶ, με θερμὸν ὕδωρ, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 2. 4, 27· καθαρίζομαι διὰ καθαρῶν, Ἰκτρ.

διάκλυσμα, τὸ, ὑγρὸν κρησκευασμένον πρὸς πλύσιν τῶν ὀδόντων, τοῦ στόματος, δ. ὀδονταλγία, πρὸς πρόληψιν ἢ θεραπείαν ὀδονταλγ., Διοσκ. I. 53· οὕτω **διακλυσμός**, ὁ, αὐτόθι.

διακλώθω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ κλώθω, Γρηγ. Ναζ. 1. 368.

διακλωπάω, ποιητ. ἀντὶ **διακλέπτω**, ἀμφιβ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 5. 213· ὁ Reisk. διὰ κλωπῶν.

διακνωίω (ἴδε κνωίω), ξέω τι ἢ τρίβω, ἀρανίζω, ὄψιν δ., φθίρω τὸν ὀφθαλμὸν τινος, Εὐρ. Κύκλ. 487.—Παθ., σπαράττομαι, Ἰππ. 644. 19· διακνωιόμενης κάμκοσ, τῆς λόγχες συντριβομένης, Διογύλ. Ἄγ. 65. 2) ἐκάντω, φθίρω, ἢ αἰσιτῆ δ. Ἰππ. 451. 2· πόθος μ' ἔχει διακνωίσας Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 957, πρὸλ. Εὐρ. I. A. 27, Πρακλ. 297· δ. Ὀρέστην, διαφθίρων τὸ Ὀρέστ. (δηλ. τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ὀρέστ. ἐνεκα τῆς κακῆς καὶ ἀδεξιοῦ ὑποκρίσεως), Στράτις Ἀνθρ. 1.—Παθ., ἐντελῶς φθίρομαι, καταστρέφομαι, αἰκίαις, μόχθοις Διογύλ. Πρ. 94, 541, πρὸλ. Εὐρ. Μηδ. 164, Ἄλκ. 108· διακνωισθήσεται Ἄριστοφ. Εἰρ. 251· τὸ χρῶμα διακκνωισμένος, ἀπολέσας ὄλον του τοῦ χρῶμα, ὁ αὐτ. Νερ. 120.

διακνίω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, δ. ἄνθεα Ἀνθ. Π. 4. 1, 32.—Παθ., Ἄριστ. I. Z. 6. 16, 4. 7. 3, 8. 2) μεταφρ., συντριβῶ διὰ λόγων δημητικῶν (κερτομῶ), δ. καὶ συκοφαντεῖ Διον. Ἄλ. π. Δημ. 35.

διάκοιλος, ον, ὄλος κοῖλος, Διδ. 17. 115.
διακοιρᾶνέω, ἐντελῶς κυβερνῶ, Ἰλ. Δ. 230 (ἐνθα νῦν διὰ κοίρ-).

διακοιλάεσθαι, μέσ., ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα εἰς κολακίαν τινός, Ἰσοκρ. 260B.—Ἐνεργ. παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ.

διακοιλαπτηρίζω, διὰ τοῦ κοιλαπτήρος (dolabra) πελεκῶ, Ἐπιφρ. Λεβαθείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 374.

διακολλᾶω, συγκολλῶ, Λουκ. Ἀπαίδ. 16.—Παθ., λίθω διακεκολλημένος, κατεσκευασμένος διὰ λίθων συγκεκολλημένων διὰ κονίας, ὁ αὐτ. Ἰππ. 6.

διακολουθεῖω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀκολουθεῖω, Σέξτ. Ἐπιμ. M. 7. 275.

διακολυμβάω, διαπερῶ κολυμβῶν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Σὺλλ. Ἐπιφρ. 2347 c. 30, Πολύβ. 5. 46, 8.

διακομιδῆ, ἢ, ἢ μετακόμισις, μεταθίβασις, τινὸς εἰς τόπον Θουκ. 3. 76.

διακομιζέω, μέλλ. Ἄττ. -ῖω, μεταφέρω, μεταθίβάζω, εἰς τὴν νῆσον Θουκ 3. 75· πέντε σταδίου δ. τινὰ Ἡρόδ. 1. 31.—Μέσ., μεταθίβάζω τι τῶν ἐμῶν, δ. τοὺς παῖδας ὁ αὐτ. 1. 89.—Παθ., μεταθίβάζομαι, Θουκ. 1. 136· διέρχομαι, διαβαίνω; ὁ αὐτ. 3. 23, Ἄνδοκ. 27. 34, Πλάτ. Νόμ. 905B. II. ἀναχωροῦναι, τινὰ σιτίσισι Ἰππ. 479. 28.—πρὸλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 477.

διακομιστής, οὐ, ὁ, ὁ μεταφέρων, μεταθίβάζων, ἐπιστολῶν Σύνεσ. 1345B (Migne).

διάκομμα, τὸ, πληγὴ ἐκ κοψίματος, Ἰππ. Προρρ. 100.

διακομπάζω, μέλλ. -άζω, κομπάζω ἐναντίον ἐτέρου, ἀμοιβαίως μεγαλυνῶ, πολλά δὴ διεκόμπασας οὐ κἀγώ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Burges ἀντὶ διεκόμισας (ὅπερ εἶνε ἐναντίον τοῦ μέτρον) ἐν Ἄριστοφ. Σηψ. 1248.

διακομπέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ κομπέω, Πίνδ. Ἀποσπ. 128, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 212B.

διακονέω, Ἰων. **διηκ-** παρατ. **ἐδιακόνου** Εὐρ. Κύκλ. 406 (Herm.), Ἀλκαῖ. Κομ. Ἐνδομ. 2, Νικόστρ. ἐν Meineke Ἀποσπ. 5. 84· μεταγεν. καὶ **διηκόνου** Ν. Δ.: μέλλ. -ήσω Ἡρόδ., Πλάτ.:—ἀορ. **διηκόνησα** Ἀριστ. εἰδ., ἀπαρ. **διακονήσαι** Ἀντιφῶν 113. 10· προκ. **δεδιηκόνηκα** Ἀρχαῖα. Θεσ. 2, πρὸλ. Μοῖρ. 121.—Μέσ., παρατ. **διηκονοῦμην** Λουκ. Φιλοφ. 35· μέλλ. -ήσομαι ὁ αὐτ. ἀορ. **διηκονοῦσάμην** ὁ αὐτ.—Παθ., μέλλ. **δεδιακονήσομαι** Ἰωσηφ. Α. I. 18. 8, 7· ἀορ. **ἐδιακονήθη** Δημ. 1206. 19· προκ. **δεδιακονήμας**, ἴδε κατωτ. II (διάκονος). Ὑπηρετῶ, προσφέρω ὑπηρεσίας, ἀπολ., Εὐρ. Ἰωνι 397, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1323· μετὰ ὁστ. προστ., Δημ. 362, ἐν τέλ., κτλ.· δ. **διακονικὰ ἔργα** Ἄριστ. Πολ. 7. 14, 7· δ. ὑποθήκαις τινὸς Ἀντιφῶν 113. 19· δ. παρὰ τῷ δεσπότῃ Ποσειδίπ. Ἀποκλ. I· δ. πρὸς τι, εἶμαι ὠφέλιμος, συντελεστικός εἰς τι .., Πλάτ. Πολ. 371D.—Μέσ., ὑπηρετῶ εἰς τὰς ἀνάγκας μου, ὑπηρετῶ ἑμαυτὸν, Σαρ. Φ. 287· αὐτῶν διακονεῖσθαι Ἄριστοφ. Ἄγ. 1017· διακονοῦντες καὶ διακονούμενοι ἑαυτοῖς, ἐνεργούντες ὡς ὑπηρεταὶ καὶ ὑπηρετούντες ἑαυτοῦς, Πλάτ. Νόμ. 703A· ὡσαύτως ἀπλῶς ὡς τὸ ἐνεργ., οἶον ἡμῖν χρυσῶν διακονοῦμενοι Λουκ. Ὀν. 53. 2) εἶμαι διάκονος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, I Ἐπ. Τιμ. 3. 10 καὶ 13, Ἐκκλ.

διακονήμα, τὸ, τῶν ὑπηρετῶν ἐργασία, ὑπηρεσία, δουλικὰ δ. Πλάτ. Θεαιτ. 175E, πρὸλ. Ἄριστ. Πολ. 1. 7, 3, Σὺλλ. Ἐπιφρ. 2811b. 24. II. ἐν τῷ πληθ., οἰκιακὰ σκευῆ, ὕδρια, κτλ., Ἀθην. 274B.

διακονήσις, εως, ἢ, ὑπηρεσία, τὸ ὑπηρετεῖν, Πλάτ. Νόμ. 633C.

διακονητέον, βῆμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ὑπηρετήσῃ, καὶ **διακονητός**, οὐ, δ. θελ. -ήτερος, ἢ, ὑπηρετῆς, ἅπαντα παρ' Ἐκκλ.

διακονία, ἢ, τὸ ἔργον τοῦ διακόνου, ὑπηρεσία, Θουκ. I. 133, Πλάτ. Πολ. 371C, κτλ.· οὐκ ἐστὶ ταῦτ' ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμέλειά

τις καὶ δ. Διάκιν. 55. 35. 2) ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος, ὑπηρεσία, Δημ. 296. 29· ἡ δ. ἡ καθημερινή, τὸ ὑπηρετεῖν εἰς τὰς καθημερινὰς χρείας, Πράξ. Ἀποστ. 6. 1· ἀλλ' ὡσαύτως, ἡ δ. τοῦ λόγου αὐτοῦ 4, πρβλ. 1. 17, κτλ. 3) τὸ ἔργον καὶ ἡ θέσις τοῦ διακόνου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἐκκλ. II. σῶμα ὑπηρετούν, Πολύδ. 15. 25, 4. III. ἔργα ὑπηρεσίας, σκευὴ (πρβλ. διακόνημα II), Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208B.

διακονικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειός εἰς ὑπηρεσίαν, χρήσιμος, Ἀριστοφ. Πλ. 1170, κτλ.· ἐν τῷ συγρ. ὠτερος Πλάτ. Γοργ. 517B· αἱ δ. πράξεις, τὰ δ. ἔργα, ἐργασία ἢ ἀσχολία τοῦ ὑπηρετοῦ, ἔργον βάνουσαν, ἀσχολία ταπεινή, Ἀριστ. Πολ. 3. 4, 12., 7. 14, 7· δ. ἀρεταὶ αὐτοῦ 1. 13, 2.—Ἐπίρρ. —κῶς, κατὰ τρόπον διακόνου, Μένανδ. Δημ. 1.

διακόνιον, τό, εἶδος πλακοῦντος, Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 6. διακονίωμα [νί], μέσ., κυλλομαι ἐν τῇ κόνει, Ἰππ. 1293. 22· καὶ ἐπιμένους, παρασκευάζομαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, Πλούτ. 2. 970F.

διακόνισσα, ἡ, θηλ. τοῦ διακόνος, γυνὴ διακονοῦσα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἐκκλ.

διάκονος [ᾱ], Ἰων. διήκονος, ὁ, ὑπηρετής, θεράπων, Λατ. minister, Ἡρόδ. 4. 71, 72, κτλ.· ἀγγελος, ἀναγγέλλων τι, Δισχῦλ. Πρ. 942, Σοφ. Φ. 497· θρηνα καὶ κήρυκα καὶ δ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 141.— ὡσαύτως ὡς θηλ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 1116, Δημ. 762. 4.

2) ὑπηρετής τῆς ἐκκλησίας, διάκονος, 1 Ἐπ. Τιμ. 3. 8, κτλ.· καὶ ἐν τῷ θηλ. = διακόνισσα, Ἐπ. Ρωμ. 16. 1. II. ὡς ἐπιθ., ὑπηρετών, ὑπηρετικός, χρήσιμος, Πλάτ. Πολιτ. 290C· ἀνώμαλ. συγρ. διακονότερος Ἐπίχ. 159 Ahr. (Ὁ Βούττμ., Λεξιλ. ἐν λ. Διάκτορος 3, νομίζει πιθανόν ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ τῆ τοῦ διώκω, καὶ ὅτι τὸ διάκτορος εἶναι τύπος ἰσοδύναμος ἴδε ἐν λ. διώκω.— Ἡ παλαιὰ παραγωγὴ ἐκ τοῦ δια, κόνις, ὁ κατακονοιούμενος ἕνεκα τῆς σπουδῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν (πρβλ. κονίω), εἶνε ἀπαράδεκτος, ἂν μὴ δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἕνεκα τῆς ποσότητος τοῦ α).

δι-ἄκοντιζω, βίπτω ἄκοντιον ἐναντίον τινός, τινὰ Εὐσ. Ε. II. 210D.—Μέσ., ἀγωνίζομαι πρὸς ἄλλους εἰς τὸ ἀκόντιον, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4· πρὸς τινα Θεόφρ. Χαρ. 27.

διακοντικός, εως, ἡ, = κόντως, Δίλ. π. Ζ. 12. 43. διακοπή, ἡ, διατομή, διαχωρισμός, βαθύ τραύμα, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 900, Πλούτ. Μαρ. 19, κτλ. 2) στενὴ δίοδος, Ἐβδ. (Ἰώδ κδ', 4, κλπ.)· διωρῆ, Πολύδ. 10. 10, 3, Στράβων 59.

διακόπος, ον, καλῶς κοπιρισμένος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 3. διακόπη, κόπη εἰς δύο, κόπη διὰ μέσον, «πέρα καὶ πέρα», διὰ δέξην ἔκοψε μέσσην Ἀνακρ. 80· ἀκολουθῶς παρὰ Θουκ. 2. 4, Ξεν. Ἄν. 7. 1, 17, κτλ.—Παθ., λαμβάνω πληγὴν βαθεῖαν, Ἰππ. Ἄφ. 1257, Πολύδ. 2. 30, 7. 2) διασπῶ τὴν γραμμὴν τοῦ ἔχθρου, δ. τάξιν Ξεν. Ἄν. 1. 8, 10· τὴν φάλαγγα, τοῖς πολεμίου Πλούτ. Πύρρ. 7, κτλ.— καὶ ἀπολύτως, διέρχομαι διὰ μέσον τῶν τάξεων τοῦ ἔχθρου, Ξεν. Ἐλλ. 7. 5, 23, κτλ.· δ. πρὸς τὰς εἰσόδους ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 3, 66· οὕτως ἐπὶ βέλους, διακρυπῶ, διακρυπῶ, δ. ἄχρι τοῦ διελθεῖν Λουκ. Νιγρ. 37.

3) διακόπτω, σταματῶ, τὴν περίοδον Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 4· δ. τὰς διαλύσεις Πολύδ. 1. 69, 5· ὑπνον Δίλ. π. Ζ. 3. 37. 4) χαράττω κισθῆλος, ἐπὶ νομισμάτων, ὡς τὸ παρακόπτω, παρὰ Σουίδ.

διακορεύω, = τῶ ἐπομ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 480, Εὐφορ. Ἀποσπ. 164, Λουκ. Ἐτ. Διαλ. 11. 2.

διακορέω, (κῆρη) διαφθείρω κῆρη, διαπαρθευῶ, Λουκ. Δ. Ἐναλ. 13. 1.

διακορῆς, ἐς, = διάκορος, τινός Πλάτ. Νόμ. 629B· τινὶ Πλούτ. Λυκ. 15.

διακορῆσις, εως, ἡ, διακορῆσις, διαπαρθευσις, διαφθορὰ παρθένου, Ἰωσήπ. I. Ἀρχ. 7. 8, 1, Σχολ.

διακορίζω, = διακορῆσις, Ἰωσήπ. ἐν λ. διακεκρίσται. II. (κῆρη III) ἀνεῶς βλέπω, Ἰωσήπ.

διακορορυγέω, προξενῶ κορορυγῆν, τὴν γαστέρα Ἀριστοφ. Νερ. 387.

διάκορος, ον, κεκορησμένος, πλήρης, τινός Ἡρόδ. 3. 117, Ξεν. Λακ. 1. 5.—Ἐπίρρ. —ρωσ, ἀμέτριος, Δίων Κ. 68. 7.

διακοσιάνικς, ἐπίρρ., διακοσίας φοράς, Ὀρειβάτ. σ. 103.

διακόσιοι, Ἰων. διήκα-, αἰ, α, ἐνικ. μετὰ ὀνόματος περιληπτικοῦ, ἵππος δ., διακόσιοι ἵππεῖς, ἵππικὸν ἐκ διακοσίων, Θουκ. 1. 62, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2.

διακοσιοντά-χους, ουν, διακοσιόπλῆσις, διακοσίας φοράς μεγαλύτερος, Στράβων 731· Τηγεῖω διακοσιάχουν, πρβλ. τριακοσάχουν παρὰ Στράβωνι 742· ἀλλ' ὁ Σουίδ. ἔχει τύπον διακοσιοντάκικς.

διακοσιοστός, ἡ, ὄν, ὁ μετὰ 199 ἐρχόμενος κατὰ σειρὰν καὶ θέσιν, Διον. Ἄλ. 8. 83.

διακοσιο-τεσσαρακοντά-χους, ουν, διακοσίας τεσσαράκοντα φορές μεγαλύτερος, Στράβων 831.

διακοσιμέω, διαίρω καὶ τακτοποιῶ, παρατάσσω κατὰ σειρὰν, ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμησεν Ἰλ. Β. 476· δ. τὴν ποιμπήν

Θουκ. 1. 20.—Παθ., εἶπερ .. ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοὶ (Ἐπ. ἀντι-εἰλημεν) Ἰλ. Β. 126· διὰ τριγὰ κοσμηθέντες αὐτοῖς 655· ἴδε ἐν λ. τριγὰ, διατριγὰ. 2) καθόλου, τακτοποιῶ, ρυθμίζω, βάλλω εἰς τάξιν, Ἡρόδ. 1. 100, Θουκ. 2. 100, Πλάτ. κ. ἀλλ.—Μέσ., πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο, διόκλητρον τὸ ἐκτακτοῖσάν, Ὀδ. X. 457· δ. τὸ σῶμα Ἰππ. 344. II. ποικίλις κοσῶ, στολίζω, τινὶ τι Κρωβύλ. ἐν Ἀδῆλ. 3.

διακοσμησις, εως, ἡ, ἡ τακτοποίησις, κατάταξις, διαρρυθμίσις, οἰκήσεων Πλάτ. Συμπ. 209A· τῶν νόμων ὁ αὐτ. Νόμ. 853A.— ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει ὡς φιλοσοφ. ὅρος παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις καὶ ἄλλοις περὶ τῆς ἐρρυθμῶν καὶ ἁρμονικῆς διατάξεως τοῦ σύμπαντος, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 5, 2, πρβλ. Ἀποσπ. 13, Πλούτ. Περικλ. 4, Διδδ. 12. 20· πρβλ. ὡσαύτως χρησμοσύνη.

διακοσμητικός, ἡ, ὄν, ρυθμιστικός, ὁ εἰς τακτοποίησιν κατάλληλος, Ἰάμβλ. Μυστ. σ. 117.

διακοσμος, ὁ, = διακοσμησις, ὁ τοῦ βίου δ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 25· δ. οὐρανοῦ καὶ γῆς αὐτοῖς 37. Ὁ Δημόκριτος ἔγραψε πραγματείας, ἀς ἐκάλεσε μέγας καὶ μικροὺς Διάκοσμοις, Διογ. Λ. 9. 13. 2) τάξις ἢ παρατάξις μάχης, Θουκ. 4. 93.

II. ὁ τῶν νεῶν κατάλογος ἐν τῷ Β. τῆς Ἰλιάδος, Στράβων 542. διακοσφίζω, προσκαίρωσις γίνομαι ἐλαφρότερος, χαλαροῦμαι (περὶ νόσων), Ἰππ. Ἐπιδ. 1. 945.

δι-ἄκούω, μέλλ. -ακούσομαι (ἴδε ἀκούω)—ἀκούω ἐντελῶς, ἀκούω μέχρι τέλους, τι Ξεν. Οἰκ. 11. 1, κτλ.—ἀκούω ἡ μανθάνω παρ' ἄλλου, τι τινος Πλάτ. Πολιτ. 264B· παρὰ τινος Θεόπομπ. Ἰστ. 277· δ. τὰ δόξαντα τοῖς ἀρχουσιν Ἀριστ. Πολ. 2. 11, 6.—ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματα, δ. τῶν λόγων Πλάτ. Παρμ. 126C· περὶ τινος Πολύδ. 3. 15, 4.—ἀλλὰ μετὰ γεν. προσώπου, εἶμαι ἀκροατής ἢ μαθητής τινος, Πλούτ. Κικ. 4, πρβλ. Ἐπ. Πλάτ. 338D.

διάκοψις, εως, ἡ, = διακοπή, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 11. διακραδαίνω, μέλλ. -ἄνω, βιαίως σείω, διασειῶ, Ἀριστ. παρὰ Στοβ. 1. 628.

διακράζω, συνεχῶς κράζω, φωνάζω, κραυγάζω, Ἀριστοφ. Ὀρν. 307. II. δ. τινὶ, διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ κραυγάζειν, εἶμαι ἀντίπαλος αὐτοῦ εἰς τοῦτο, ὁ αὐτ. Ἰππ. 1403.

διακράτειω, κρατῶ στερεῶς, δυνατὰ, Φύλαρχ. Ἀποσπ. 24, Διον. Ἄλ. 1. 79, κτλ. 2) ὑποστηρίζω, δέπας Ἀθην. 492A· μεταφ., διατηρῶ, συντηρῶ, διατηρῶ ἐν τῇ ζωῇ, αὐτὸν Διογ. Λ. 9. 43.

II. ἀμεταβ., κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, Ἀππ. Ἐμψυλ. 2. 8· διατηρῶ δ. τὴν ἀνῆκεν εἰς ἐμέ, Πλούτ. Ἐστ. 7.

διακράτησις, εως, ἡ, τὸ ἰσχυρῶς κρατεῖν, κατακράτησις, Διοσκ. Θηρ. προσιμ. περὶ τὸ τέλ. κατοχῇ, Σχόλ. Θουκ. 1. 139, Σουίδ. ἐν λ. ἀβρίστος.

διακράτητικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς νὰ κρατήσῃ δυνατὰ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 72.

διακρέκω, κρούω τῆς λύρας τὰς χορδὰς, Ἀνθ. Πλαν. 307. διακρημνίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ κρημνίζω, Ἰωσήπ. I. Π. 1. 2, 4.

διακρηνώω, Δωρ. -κρᾶνώω, κάμνω νὰ ρεύσῃ τι ὡς ἐκ τινος κρήνης, πῶμα διεκρᾶνώσατε (διάφ. γραφ. διεκρᾶνάσατε, ἐξ ἕνεστ. διακρᾶνάω) Θεόφρ. 7. 154.

διακρίθειαι, ἡ, ἀκριβῆς τήρησις τοῦ νόμου, Ἐβδ. (γ' Βασ. ια', 33). δι-ακρίθολογέομαι, ἀποθ., ἐξετάζω μεθ' ὑπερβολικῆς ἀκριβείας, Πλάτ. Σοφ. 245E.

δι-ακρίθωω, εἰκονίζω, παριστάνω ἀκριβῶς, Ἐρωτα Σίμων. 188. 2) ἐξετάζω ἢ συζητῶ τὴ λεπτομερῶς μετ' ἀκριβείας, τι Ξεν. Κύρ. 2. 1, 27, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγγ. 7, 5, Ἡθ. Νόμ. 10. 8, 3.— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Θεαιτ. 184D· περὶ τινος Ἰσοκρ. 44C· διηκριθῶται, τὸ πρᾶγμα λεπτομερῶς ἔχει ἐξετασθῆ, Ἀριστ. Ρητ. 1. 8, 7.— ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, φέρομαι εἰς ἐντέλειαν ἢ ἀκριβείαν, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 3. 3, 8, κτλ.— οἱ διηκριθωμένοι, ἄνθρωποι τέλειοι, Πλάτ. Νόμ. 965A· διηκρ. τέχνην Ἀθην. 511D.— ὡσαύτως ὅσμ. ἐπιθ. -ωτέον, μετ' αἰτιατ., Πλούτ. Λυσ. 12.

διακριθῶσις, εως, ἡ, ἐξηκριθωμένη ἕσθησις, Πτολεμ. Γεωγρ. 8, 1. διακριθᾶ, ἐπίρρ. = τῶ ἐπομ., Ὀπκ. Κ. 2. 496.

διακριθῶν, ἐπίρρ. (διακρίνω) ἐξῶς, πρὸ πάντων, Λατ. eximie, διακριθῶν εἶναι ἀριστος, ὡς τὸ ἔξοχα, Ἰλ. Μ. 103., Ο. 108· ἀριστος δ. Ἡρόδ. 4. 53· δ. ἡσκημένη κόμη Λουκ. Ἐρωσ. 3. 2) σαφῶς, καθαρῶς, Νίξ. Θ. 955.

διακρίνω, μέλλ. -κρίνω (ἴδε κρίνω)—χωρίζω τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαχωρίζω, ὡστ' αἰπόλια .. αἰπόλοι ἄνδρες ρεῖτα διακρίνωσιν Ἰλ. Β. 475· διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, «ἐξεχωρίζω» τοὺς διαμαχομένους, εἰσόκε θαμίων ἄμμε διακρίνη Η. 292, κτλ.· εἰ μὴ γυθῆ .. διακρινεῖ μενός ἀνδρῶν Β. 387, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 18· δ. φιλέοντες Ὀδ. Δ. 179· ὡσαύτως, στήμονας συγκεχυμένων δ. Πλάτ. Κρατ. 388B· δ. τὴν κόμην, διαχωρίζειν, Πλάτ. Ρωμ. 15.— Παθ., διαχωρίζομαι, ἐπὶ διαμαχομένον, διακρινθήμεναι ἦδη Ἀργεῖους καὶ Τρῶας (Ἐπ. ἀπαρ. τοῦ παθ. ἀορ. α') Ἰλ. Γ. 98, πρβλ. 102, Η. 306, κτλ.· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. μέλλ., διακρινέσθαι

'Οδ. Σ. 149, Υ. 180 διακριθῆναι ἀπ' ἀλλήλων Θουκ. 1. 105, πρβλ. 3. 9· διακρίνεσθαι πρὸς .. διαχωρίζομεθα καὶ ἐνοούμεθα πρὸς διαφόρους μερίδας, ὁ αὐτ. 1. 18. 2) παρὰ τοῖς παλαιῶσι φιλοσόφοις, χωρίζω ἢ διαλύω εἰς τὰ στοιχειώδη μέρη, ἀντίθ. συγκρίνω, 'Αναξ. παρ' Ἀριστ. Φυσ. 8. 9, 7, 'Εμπεδ. ἐν Μεταφ. 1. 4, 8.—συχν. ἐν τῷ παθ., 'Επιγ. 126 Αἰγ., Πλάτ. Φαίδωνι 71B, Παρμ. 157A, κτλ. II. διακρίνω, βλέπω καλῶς, Λατ. discernere, καὶ κ' ἀλαθῶς .. διακρίνειε τὸ σῆμα 'Οδ. Θ. 195· οὐδένα διακρίνων, ἀνευ διακρίσεως προσώπων, 'Ηρόδ. 3. 39· δ. τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας Πλάτ. Κρατ. 388B· οὐχὶ δ. τὴν πενιγρὰν ἢ πλουσίαν Διόδωρος 'Επικλήρ. 1. 8· ὡσαύτως, δ. τί τινος Πλάτ. Τιμ. 58B, κτλ.—ἀπολ., κάμνω διάκρισιν, ἢ νοῦσος διακρίνει ἐν οὐδένι 'Ιππ. 486. 32· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ παθ. πρμ., διακεκριμένα τὰς τε καθαρὰς ἡδονὰς καὶ .. Πλάτ. Φιλόθ. 52C· ἀλλ' ὁ ὑπερσυντέλ. μετὰ παθ. σημασ., διεκέκριτο οὐδέν, οὐδεμία διάκρισις εἶχε γίνεσθαι, Θουκ. 1. 49. III. τακτοποιῶ, διαθένω, ἀποφασίζω, ὀρίζω, Πίνδ. Ο. 8. 32· δ. δίκας 'Ηρόδ. 1. 100· διὰ τε κρίνουσι θέμιστας Θεόκρ. 25. 46· ὡσαύτως, ὀρίζω πυρετόν, ἀποφασίζω περὶ αὐτοῦ ἐκ τῆς κρίσεως εἰς ἣν ἦλθεν, 'Ιππ. 137· δ. αἵρεσιν 'Ηρόδ. 1. 11· δ. εἰ .. ὁ αὐτ. 7. 54· δ. περὶ τινος 'Αριστοφ. 'Ορν. 719.—Μέσ., νεικος δ., διαχωρίζω, διαλύω τὴν φιλονικίαν, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 35· τὸ ζητούμενον Πλάτ. Φιλόθ. 46B· ταῦτα .. ὅπως ποτὲ ἔχει δ. Δημ. 890. 1.—Παθ., ἐπὶ προσώπων, ἔρχομαι εἰς ἀπόρασιν, ἀποφασίζω, ἐπέεσσι γεν νηπιτυσίαν ὡδε διακρινθέντε 'Ιλ. Υ. 212· αἴ τι νι πολλῶν ἢ ἀμφιλογα, διακριθῆμεν, Συνήκ. Δωρ. παρὰ Θουκ. 5. 79· διακριθεῖμεν περὶ τινος Πλάτ. Εὐθύφρ. 7C· ὡσαύτως ἐπὶ διαχωριζομένων, μάχη διακριθῆναι πρὸς τινά 'Ηρόδ. 9. 58· πρὸς τινά ὑπὲρ τινος 'Ἐδδ. ('Ιωήλ, 3. 2)· ὅπλοισι ἢ λόγοις διακρίνεσθαι Φιλιππ. παρὰ Δημ. 163. 15. διακρίνεσθαι ἀπολ., Λατ. decertare, Πολύδ. 3. 111, 2· τινι, πρὸς τινά 'Επ. 'Ιουδ. 9·—μετὰ πλήρους παθ. σημασ., πόλεμος διακριθῆσεται 'Ηρόδ. 7. 206. IV. ἀποχωρίζω [τόπον τινά] δι' ἱερῶν σκοπούς, Πίνδ. Ο. 10 (11). 56. V. ἐρμηνεύω (χρησιμῶν, ὄνειρον), 'Ιούγκος παρὰ Στωβ. 598. 43. VI. Μέσ. καὶ παθ., ἀμφιδίπλω, διαστῆζω, μηδὲν διακρινόμενος Πράξ. 'Αποστ. ι', 20, ια', 12· μὴ διακριθῆτε Εὐαγγ. κ. Μαθ. κα', 21, πρβλ. 'Επ. π. Ρωμ. δ', 20.—πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρὰτ. σ. 442.

Διάκριτοι, οἱ, οἱ ὄρενοι, οἱ κατοικοῦντες ἐν τῇ Διακρίᾳ, μία τῶν τριῶν πολιτικῶν μερίδων ἐν Ἀθῆναις μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σόλωνος, 'Αριστοφ. Σφήρ. 1223, Πλούτ. Σόλ. 13· πρβλ. ὑπεράκριτοι.

Διάκρισις, εὖς, ἢ, χωρισμός, διάλυσις, ἀντίθετον σύγκρισις, 'Εμπεδ. παρ' Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 6, 11, 'Αναξ. ἐν τοῖς Φυσ. 3. 4, 5, Πλάτ. κ. ἄλλ. 2) ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, διάλυσις, ἢ ἀτιμὴ ὕδατος δ. ἐστὶν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 18, πρβλ. 1. 4, 3. II. ἀπόρασις, κρίσις, Πλάτ. Νόμ. 765A, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 27· ἐρμηνεία ὄνειρων ἢ οἰωνῶν, Πaus. 1. 34, 5. III. φιλονικία, συζήτησις, Πολύδ. 18. 11, 4· ἔρις, 'Αρατ. 109. IV. ἐν Ξεν. Κυν. 4, 1, τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν διάστημα παρὰ τοῖς κυσίν.

διακριτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ διακρίνειν, Διοσκ. 5. 123, Διογ. Λαέρτ. 9. 92· ἢ διακριτέα Θουκ. 1. 86.

διακριτικός, ἢ, ὄν. ἱκανός, ἐπιτήδεος εἰς τὸ διακρίειν, ἐξ οὗ ἢ διακριτικὴ (τέχνη), ἢ ἀντιθέσθαι ἢ συγκριτικὴ (ὁ ἴδε), Πλάτ. Πολιτ. 282B κέξ.—'Επίρρ. -κῶς Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7, 117. 2) ἱκανός εἰς τὸ διακρίνειν, δ. τῆς οὐσίας Πλάτ. Κρατ. 421C.

II. παθητ., διακεκριμένος, κεχωρισμένος, ἀντίθετ. συγκριτικός, 'Αριστοφ. Μεταφ. 9. 7, 7.

διακριτικότης, ητος, ἢ, ἡ δεξιότης τοῦ διακρίνειν, Πρὸκλ. Παρμ. σ. 793 (Stallb.).

διάκρητος, ον, κεχωρισμένος· καὶ ἐπομένως, ἐκλεκτός, ἔξοχος, Θεόκρ. 22. 163.

δι-ακροβολίζομαι, ἀποθ., ἔρχομαι εἰς ἀκροβολισμὸν πρὸς ἄλλους, ἀψιμαχῶ, 'Ιώσηπ. Ι. 'Αρχ. 4. 7, 1.

δι-ακροβολισμός, ὁ, ἀκροβολισμός, ἀψιμαχία, Στράβων 155.

διακροτέω, κροτῶ διὰ μέσου, διαρρηγνύω, μετὰ σημασίας αἰσχροῦ, πρβλ. **διασποδῶ**, Λατ. pertundere, Εὐρ. Κύκλ. 180.

II. διαλύω εἰς τὰ συνθετικὰ μέρη, οἷον λέξεις εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτῶν, ἀντίθ. **συγκροτέω**, Πλάτ. Κρατ. 421C. III. διασπῶ, διαρρηγνύω τὰ δεσμά, Πλούτ. 2. 304B.

διάκρουσις, εὖς, ἢ, ἀναβολή, ἰδίως δίκης, Δημ. 1265. 14· κινδύνου, Πλούτ. Κορ. 19.

διακροστικός, ἢ, ὄν. ἱκανός νὰ ἀποκρούσῃ ἢ ἀναβάλῃ τι, τινός Κλήμ. 'Αλ. 821.

διακρούω, κτυπῶ διαπερῶ, διελαύνω, σφῆνα Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 15, 4. 2) δοκιμάζω διὰ τῆς κρούσεως, ὡς ἐπὶ πηλίνου ἀγγείου, δ. εἴτε ὕγιες εἴτε σαθρὸν φθέγγεται Πλάτ. Θεαιτ. 179D· πρβλ. Λουκ. Παρασ. 4, καὶ ἴδε περικρούω. II. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀναβάλλω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀποδιώκω, ἀπαλλάττομαι τινος, ἀποφεύγω τινά (διὰ στρατηγικῶν), τοῦς Ἑλληνας 'Ηρόδ. 7. 168· τὴν πρόσσοδον Διον. 'Αλ. 3. 3· μακράς στρατηγίας Πλούτ. Νικ. 6· διακρούεσθαι τὸ δοῦναι δίκην Δημ. 556. 25·

καὶ ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὁ αὐτ. 575. 6., 579. 13· δ. τινά, διακρούω τὸν δανειστὴν δι' ἀναβολῶν ἐπὶ τοῦ φρεϊλέτου, ὁ αὐτ. 911. 8, πρβλ. 988. 7· οὕτω, δ. τὸν παρόντα χρόνον ὁ αὐτ. 351. 15, κτλ.—καὶ ἀπολ., μεταχειρίζομαι ὑπεκρυτάς, καταφεύγω εἰς ἀναβολάς, ὁ αὐτ. 1266. 11.—Παθ., διακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας, ἀποφεύγω τὴν τιμωρίαν, ὁ αὐτ. 741. 24. III. ἐμποδίζω, ἐαυτὸν διακρούειν ἐν τοῖς πράγμασι Πλούτ. 2. 80D. πρβλ. ἐκκρούω, παρακρούω.

διακρύπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κρύπτω, Πολυδ. Ζ', 209, Διογ. Α. 4. 16.

διακτενίζω, καλῶς κτενίζω, διεκτενιζομένα μενιράκια Φιλόστρατ. 335.

διακτενισμός, ὁ, τὸ καλῶς κτενίζειν, τὸ ἐντελὲς κτένισμα, Κλήμ. 'Αλ. 261.

διακτορία, ἢ, τὸ ἔργον τοῦ διακτόρου, ὑπηρεσία, Μουσαῖος 6, 'Ανθ. II. 6. 68.

διάκτορος, ὁ, τὸ σύνθετος ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ παρ' Ὀμ., διάκτορος Ἀργεῖφόντης 'Ιλ. Β. 103, 'Οδ. Ε. 43, κτλ.· ἀλλὰ μόνον διάκτορος ἐν 'Οδ. Μ. 390, Ο. 319. Ἡ σημασία τῆς λέξεως ἀμφισβητεῖται. Ἡ συνήθης αὐτῆς παραγωγή εἶναι ἐκ τοῦ **διάγω**, ὄδηγος, ὅπερ ἀρμυζει πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἑρμοῦ παρ' Ὀμ. (πρβλ. ἐριούνης), ὡς ἐν 'Ιλ. Ε. 390 (ἔνθα ἐλευθεροῖ τὸν Ἄρη), Ω. 339 (ἔνθα ὄδηγεῖ τὸν Πρίαμον πρὸς τὸν Ἀχάλλεα), 'Οδ. Α. 84 (ὅπου ἐλευθεροῖ τὸν Ὀδυσσεά), Δ. 625 (ἔνθα ὄδηγεῖ τὸν Ἥρακλέα ἀπὸ τοῦ Ἄδου). Ἄλλ' ὅμως κοινῶς ἐρμηνεύεται: ὁ ἄγγελος, ὁ διάκονος τοῦ Διός, = ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας· ἀλλὰ τοιοῦτον ὑπόγρημα οὐδαμῶς τῆς Ἰλιάδος ἀποδίδεται εἰς αὐτόν, οὐδὲ ἀναγκαίως ἐν τῇ 'Οδύσσ. ἴδε Nitzsch εἰς Α. 84· ἀλλ' ὑπάρχει ἐπι διλογώτερον κύρος διὰ τὴν ἐρμηνείαν: ὁ διάγων τὰς ψυχὰς ('Ετοιμ. Μ. 268. 20), ἣν ἀποδέχεται ὁ Λουκ. 'Επισκ. 1, ἔνθα ὁ Χάρων καλεῖ τὸν Ἑρμῆν αὐτοῦ συνδιάκτορον (πρβλ. Ἀριστοφ. Βαστ. 140, ἔνθα τὸ διάγειν κεῖται ἐπὶ τοῦ Χάρωνος).—Ὁ Βουττμ. θεωρεῖ τὴν λέξιν ἀπλῶς ὡς ἄλλον τύπον τοῦ **διακίνομαι**, ὁ ἴδε.—Μεταγεν. συγγραφῆς μετεχειρίσθησαν τὴν λέξ. ἐπὶ τῆς γενικῆς σημασίας, διάκονος, ὑπηρετῆς, θεράπων, ὡς Καλλ. Ἀποσπ. 164, ἐπὶ τῆς γλαυκός, τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς πεπνοῦ Ἄνθ. II. 7. 161, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ τοῦ Διός· ὁ Λουκ. Ἀλεξ. 33 ὀνομάζει ποιητὴν πολέμων δ.· ὁ δὲ Νόνν. μεταχειρίζεται καὶ ὡς οὐδέτ. ἐπιθ., διάκτορα ὀησιότητος Ἐγχεῖα Δ. 39. 82.

διάκτωρ, ον, ὁ φερόμενος διὰ μέσου σωλήνων, ἐπὶ ἐλαίνω ἢ μύρων ἐν χρήσει ἐν τοῖς λουτροῖς, Συλλ. 'Επιγρ. 2820, 3871b.

διάκτωρ, ορος, ὡς = τῷ **διάκτορος**, βούταν δ. Ἄνθ. II. 10. 101.

διακυβερνάω, κυβερνῶ διὰ μέσου, διευθύνω, τὰ θνητὰ, τὰν-θρόπινα Πλάτ. Τιμ. 42E, Νόμ. 709B· ἐπὶ ἱατροῦ, Ἀριστ. Πραβλ. 1. 3·—**διακυβερνήσις** καὶ **διακυβερνητικός**, μεταγεν.

διακυβεύω, παίζω τοὺς κύβους πρὸς ἕτερον, πρὸς τινά Πλούτ. Ρωμ. 5· ἐντεύθεν, διακινδυνεύω, ῥιψοκινδυνῶ, περὶ τινος ὁ αὐτ. 2. 128A.

διακυβιάω, ἀναμηνύω τι μετὰ τινος, ἀναπαράτω, ἄνω καὶ κάτω δ. Δημ. 263. 19.

διακυβλιנדέω, κυλίω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 8, 5.

διακυλίω, = τῷ προηγ., Ἀριστ. αἰν. 1, 10.

διακυβλιναίω, διεγείρω εἰς κύματα, τὸ πέλαιος Λουκ. Δ. Ἐναλ. 15. 4. 2) μεταφ., ἐξεγείρω ὡς τὰ κύματα, Δ. Χρυσόστ. 2, 240.

διακυμβαλιζέω, ἡγῶ ὡς κύβαλον, Γρηγ. Νύσ. 2. 253A.

διακύνωφθαλμιζομαι, ἀμοιβαίως, προσβλέπω τινά μετὰ κινι-κῆς ἀναδείας, κατ' εὐθείαν καὶ ἀτενώς, Κωμ. Ἄνων. 116, ἴδε παρ' Εὐστ. 756. 60, καὶ Ἦσυχ.

διακύνπτω, μέλλ. -ψω, κύπτω καὶ διέρχομαι διὰ μέσου στενοῦ τόπου, Ἡρόδ. 3. 145, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 930. 2) κύπτω ὡστε νὰ ἴδω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 78· διὰ τῆς κεραμιδος Δίφιλ. Χρυσ. 1· δ. πρὸς τι, διεισδύομαι εἰς τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐρευνῶ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 66.

διακύνριττομαι, ἀποθ., κερατίζω τινά, προσβάλλω τινά διὰ τῶν κεράτων δίκην τράγου, ἀντιμάχομαι, τινὶ Συνέσ. 77C.

διακύνρώω, βεβαίω, ἐπικυρῶ, Α. Β. 35.

διακωνωνίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ **κωθωνίζω**, Λυσ. ἐν τῷ Ε. Μ. 267. 30, Δημ. 393. 17. II. κοινολογῶ, διαφημιζώ, Στράβ. 99.

διακωνωνίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κωθωνίζω**, Γρηγ. Νύσ. 2, 280B.

διακώλυμα, ατος, τὸ, ἐμπόδιον, κώλυμα, Πλάτ. Νόμ. 807D.

διακώλυσις, εὖς, ἢ, ἐμπόδιον, παρεμπόδισις, αἱ τῶν ἀναιρέσεων δ. Πλάτ. Πολ. 469E· τῶν προαιρέσεων Ἀριστ. Ρητ. Ἄλ. 2, 3.

διακωλύτέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐμποδίσῃ, Πλάτ. Πολ. 401B.

διακωλυτής, ος, ὁ, ὁ ἐμποδίζων, Ἡρόδ. 6. 56, Πλάτ. Φαίτρ. 239E.

διακωλυτικός, ἡ, ὄν, ἐπιτίθειος εἰς τὸ ἐμποδίζειν, Πλάτ. Πολιτ. 280D, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ 10.1, 12.

διακωλύω [ῶ], μέλλ. -ύσω, ἐμποδίζω, παρακωλύω, τινὰ μὴ ποιεῖν Ἡρόδ. 8. 144, πρὸλ. Δυσ. 161. 25 ἢ μόνου μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Νε. 150, Πλάτ. Ἀπολ. 31E. δ. τινὰ Θουκ. 8. 92, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 8, 5. δ. τινὰ τι (ἐνν. ποιεῖν) Ἐπ. Πλάτ. 315D. δ. τινὰ τινος Διδό. 17. 40. δ. φόνον Σοφ. Ο. Κ. 1771. δ. τὸ πρᾶγμα Ἀλκαϊ. Κομ. Γαν. 2. — Παθρ., διακωλυθεὶς τυχεῖν Ἀλκιπῶν 121, ἐν τέλ. ἃ διεκωλύθη (ἐνν. ποιεῖν) Δημ. 245. 12.

διακωμωδέω, σκώπτω τινὰ (ἐν κωμῳδίᾳ), κάρωμι τινὰ ἀντικείμενον κωμωδίας, Πλάτ. Γοργ. 462E, Ἀριστ. Ποιητ. 22, 9.

διακωπηλατέω, κωπηλατῶν διαβιβάζω, Σουίδ.

διακωχῆ, ἴδε ἐν λ. διοκωχῆ.

διαλαβῆ, ἡ, λήψις ἐκ τοῦ μέσου, Διον. Ἄλ. 19. 12.

διαλαγχάνω, μέλλ. -λήξομαι, διαίρω ἢ χωρίζω διὰ κλήρου, Ἡρόδ. 4. 68, Δισχύλ. Θίβ. 789, 816, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 1, κτλ., πρὸλ. Ruhnk. Τιμ. ἠθικῶ σιδήρῳ δῶμα δ. Εὐρ. Φοιν. 68. — μεταφ., σπαράττων κόπτω εἰς τεμάχια, ὁ αὐτ. Βάχχ. 1292.

διαλαίμοτομέομαι, παθ., ἀποτέμνομαι τὸν λαίμον, κόπτεται ὁ λαίμος μου, Μνησίμ. Ἰπποστ. 1. 16.

διαλαῖκω, διαρρήνυμαι (μετὰ κρότου) εἰς δύο, «σκάνω», Ἀριστοφ. Νεφ. 410.

διαλακτίζω, μέλλ. -ίσω, λακτίζων διασπῶ, ἀπολακτίζω, καταφρονῶ, Θεόκρ. 24. 25, Πλούτ. 2. 648B.

διαλαλέω, ὁμιλῶ μετὰ τινος, τινὶ ἢ πρὸς τινὰ Πολύδ. 1. 85, 2, κτλ. τινί, περι ἢ ὑπὲρ τινος αὐτόθι, κτλ. II. δ. τινί τι, φηλαρῶ περὶ τινος μετὰ τινος, Εὐρ. Κύκλ. 175. — Παθ., γίνεται πολὺς λόγος περὶ ἐμοῦ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α'. 65.

διαλάλησις, εως, ἡ, ὁμιλία, ἀδολοσχία, λόγος, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ο. 7. 17.

διαλαμβάνω, μέλλ. -λήψομαι, ἀρ. διελάθων, πρhm. διεέλθηφα, παθ. πρhm. διειλήμμαι, ὠσαύτως διαελέθημμαι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1090, Ἰων. -λέλαμμαι Ἡρόδ. (ἴδε λαμβάνω). Λαμβάνω ἢ δέχομαι χωριστὰ κατὰ σειράν, δηλ. ἕκαστος (ἡμῶν) λαμβάνει δι' ἑαυτὸν, ἦτοι τὸ μέρος του, ἵνα διαλαμβάνουσιν ἕκαστος τὰ ἄξια Ξεν. Κύρ. 7. 3, 1, πρὸλ. Ἄν. 5. 3, 4. δ. οἰκίας Ἐκαστ. 120. 41, πρὸλ. Δημ. 918. 10, κτλ. II. καταλαμβάνω, ἐπιλαμβάνομαι χωριστὰ, διατετέρος, διαλαβόντες. τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας Ἡρόδ. 1. 94. — ἐντεῦθεν, καταλαμβάνω ἢ συλλαμβάνω, τινὰ ὁ αὐτ. 1. 114, Πλάτ. Πολ. 615E. διαλαμμένον ἄγεται Ἡρόδ. 4. 68.

2) ὡς γυμναστικός ἢ παλαιστικός ὄρος, λαμβάνω, πᾶνω ἀπὸ τῆν μέσση, ἐκ τῆς ὀσφύος, διαλαβῶν ἠγκύρισις (ἴδε ἀγκυρίζω) Ἀριστοφ. Ἰππ. 262. διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχίλιον Πλούτ. Ἄντων. 33. πλῆρες, μέσον δ. τινὰ (Τερέντ. medium amplexu), Ἀλ. Τάτ. 3. 13. — ἐπὶ τῆς ψυχῆς, διειλημμένη ὑπὸ τοῦ σωματισμοῦ Πλάτ. Φαίδων 81C. 2) μεταφ., περιλαμβάνω πολλὰ εἰς ἓν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 6, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 1, 6. III. διαίρω, τὸν ποταμὸν ἐς τριηκοσίας διαύρουχας δ. Ἡρόδ. 1. 190, 202., 5. 52. τριχῆ δώδεκα μέρη δ., διαίρω 12 μέρη εἰς 3 (δηλ. ἐκ τεσσάρων μερῶν ἕκαστον), Πλάτ. Νόμ. 763C. ἵνα χωρὶς ἡμῶς διαλάβῃ, ἐπὶ τινος καθεζομένου μεταξύ δύο ἄλλων, ὁ αὐτ. Συμπ. 222E. δ. εἰς δύο πάντας, διαίρω εἰς δύο μερίδας, Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 13. δ. πορθυὸς δ. τῆν Σικελίαν ὁ αὐτ. Θουκ. 105. — Παθ., ποταμὸς διαελαμμένος πενταχού, δισηρμένος εἰς πέντε διαύρουχας, Ἡρόδ. 3. 117. θάρακας διειλημμένοι τὸ βάρος ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος μερῶν, ἔχοντες τὸ βάρος οὕτω διανεμημένον ὥστε νὰ φέρηται ὑπὸ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13. 2) σημειώω κατὰ διαστήματα, στήλαις δ. τοὺς ὄρους Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 278. 23. τὰ τελεχῆ δ. φυλακτῆριος καὶ πυρῶσις, ἐροδιάζω, ὄχυρόν κατὰ διαστήματα δ. ἄ., Ἀριστ. Πολ. 7. 12, 1. ἐπεισοδίοις δ. τὴν ποιήσιν ὁ αὐτ. Ποιητ. 23. 5. — ἐπὶ χρόνου, τὰ τῶν ὥρων ἐνιαυτοῖς διελημμένα Πλάτ. Νόμ. 886A.

3) διακόπτω, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, τὰ στενόπορα Θουκ. 7. 73. δ. τάφρω Πολύδ. 5. 99, 9. δ. φυλακαῖς ὁ αὐτ. 1. 18, 4, κτλ. — ἀπολ., διαλαβῶν, κατὰ διαλείμματα, Ἰππ. 617. 34. 4) σημειῶ χωρὶς, διακρίνω, αἰ πολιτεία. τὸς πλείστοις διειλήθασιν Ἰσοκρ. 44A. δ. τὸν δῆμον, τοὺς ἀπόρους Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 14., 6. 5, 10. — Παθ., γῆ χρώμασι διειλημμένη, Lat. coloribus distincta, Πλάτ. Φαίδων 110B. 5) διαχωρίζω, «εξεχωρίζω», διακρίνω ἐν λογισμῶ, κατὰ διάνοιαν, ταῦτα δ. τοῖς διανοήμασι ὁ αὐτ. Νόμ. 777A. δ. εἶχα αὐτοῦς τῶ παίειν καὶ τῶ μὴ αὐτ. 935A, πρὸλ. Εὐρ. Πιλ. 373. διὰ τῶν ἔργων δ. τὴν πίστιν, συνάγω ὠρισμένα ἐπιχειρήματα ἐκ τῶν γεγονότων, Ἀριστ. Πολ. 7. 1, 6. — ἐντεῦθεν ὀρίζω, τι Πολύδ. 15. 5, 2. περὶ τινος Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 4, 1. ὑπὲρ τινος Πολύδ. 2. 42, 7. δ. τί δεῖ ποιεῖν ὁ αὐτ. 4. 25, 1, κτλ. μετ' ἀπαρ., 80. 9, 2. καὶ παρὰ μεταγεν. περὶ αἰσθῶς, νομίζω, πιστεύω, Λουκ. Νιγρ. 26, κτλ.

6) ὀρίζω, λέγω σαφῶς, λεπτομερῶς, Lat. disserere, Ἀπολλ. π. Σύντάξ. 27. 9, κτλ. οὕτως ἐν τῶ μέσῳ τύπῳ

Schäff. Γοργ. 7. 931. πρὸλ. διεελημμένως. 7) συζητῶ, Φίλιππ. παρὰ Δημοσθ. 165, 17.

8) διακόπτω ὁμιλίαν, Ἀριστ. Προβλ. 5. 1, 2, κτλ. 9) ἀναφέρω χωρίον τι, μνημονεύω, Βουζ.

διαλαμπής, ἐς, λαμπρὸν, Γοργ. Ναξιαζ. 2, 132C.

διαλαμπρύνω, ποῶ τι λαμπρὸν ἢ σαφέστατον, τι Πλούτ. 2. 735A.

διαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου τινός, λάμπω ἐν γενεῷ, Ἀριστ. Ι. Ζ. 2. 11. 10., 4. 9, 12. μεταφ., δ. τὸ καλὸν (ἐνν. διὰ τὰς ἀτυχίας) ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 12. 2) ἐξημερώνει, «χαράζει», διελάμψεν ἡμέρα Ἀριστοφ. Πλ. 744. ἀπολύτως, διαλάμποντος (ἐνν. τοῦ ἡλίου) Πλούτ. Πύρρ. 32. 2) μεταφ., λάμπω ἢ εἶμαι καταφανής, διακρίνομαι ἐξ ὄχλου ἐν τινι συνθέσει ποιητικῆ ἢ ῥητορικῆ, δ. ἰδέαι Ἰσοκρ. 233B. ἐπὶ ἀνθρώπων, διακρίνομαι, εἶμαι ἐξ ὄχλου, Καλλ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. Καλλ.

II. ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἡὗ ἐν κρινῶς ὥστε νὰ εἶμαι ἀκουστός διὰ μέσου πλήθους, Ἀριστ. Προβλ. 19. 45, 2. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς, διελάμψις, εως, ἡ, τὸ λάμπειν διὰ μέσου ἢ λάμπειν σφῶδρα, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 19. II. μεταφωρ., διακρίσις, τὸ διακρίνεσθαι, ἐξέχειν, ἔχειν τινὰ ἐν διαλλάμψει Σουλλ. Ἐπιγρ. 352A. 29.

διαλανθάνω, μέλλ. -λήσω, καὶ παρ' Ἰππ. 399. -λήσομαι, ἀρ. διελάθων. — διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος, μετὰ μετοχ., διαλήσει χρηστός ὢν Ἰσοκρ. 29 ἐν τέλ. ἄλλ' ὠταύτως, διαλαθῶν εἰσέρχεται Θουκ. 3. 25. μετ' αἰτίας. προσ., διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος, Θεοῦ Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 19. σὲ τοῦτο διαλέληθε Πλάτ. Εὐθύδ. 278A.

διάλαυρος, ὄν, = περιάμφωδος, Ἡσύχ.

διαλαχαινώ, κόπτω εἰς δύο, διαχωρίζω ὡς διὰ ὕνιον, διὰ κύμα λ. Ὀππ. Ἄλ. 5. 264.

δι-αλγής, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀλγέω, Πολύδ. 4. 4, 2.

δι-αλγής, ἐς, ἀλγεινός, θλιβερός, βαρῦς, ἄτα Δισχύλ. Χο. 68. ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει διὰ τοῦ διαιωνίζουσα, ὅθεν ὁ Paley ὑποθέτει ὅτι ἐν τῷ χειρογράφῳ ἐκεῖνον ὅλ' ὑπῆρχεν αἰώνης. II. ὁ πολὺν πόνον ὑποφέρειν, Πλούτ. Ἀλεξ. 75.

διαλέγω, μέλλ. -ξω, συλλέγων διαχωρίζω, ἐκλέγω, Ἡρόδ. 8. 107, 113, Ξεν. Οἰκ. 8, 9, κτλ. πάντα τα εἰς ἐν χωνεύσει καὶ εἰς καθαρόν διαλέξει Χρησμ. Σιθουλ. 2. 213., 3. 87., 8. 412. — διακρίνω, Πλάτ. Νόμ. 735B.

II. διαλέγων τὴν ὁπῆν, ἀνερευνῶν, προσπαθῶν νὰ ἀνεύρῃ ἀνοικτὴν τὴν ὁπῆν, ὅπως ὀραπειτεύει, Ἀριστ. Δυσ. 720.

III. ὡς ἀποθ., διαλέγομαι. μέλλ. διαλέξομαι Ἰσοκρ. 233D, 255E, κτλ. ὠσαύτως, -λεχθήσομαι ὁ αὐτ. 195C, Δημ. 311. 19. ἀρ. διελεξάμην Ὀμ., Ἀριστοφ. Ἀποστ. 321. ὠσαύτως διελέγθην Ἡρόδ., Ἄττ. σπανίως ἀρ. ὅ' διαλεγῆναι Ἀριστ. Τοπ. 7. 5. 2., 8. 3, 6, γ πληθ. διελεγεν Σουλλ. Ἐπιγρ. 3052. 10., 3656. 7. πρhm. διείλεγμα Πλάτ. Θεαιτ. 158C, Ἰσοκρ. ὑπερβαίνω. διείλεγκτο Δημ. 553. 11 (ἀλλὰ μετὰ παθ. σημασ., Λυσ. 114. 36j. πρὸλ. προδιαλέγω. Συναδιαλέγομαι πρὸς τινὰ, συσκέπτομαι μετὰ τινος, συνομιλῶ, μετὰ ὄσ. προσ., μοι ταῦτα φίλος διελέξατο Θουκ. Ἰλ. Α. 407. πρὸλ. Ἀρχιλ. 74, Ἡρόδ. 3. 50, 51, Ἀριστοφ. Νεφ. 425, κτλ. πρὸς τινὰ Πλάτ. Πολιτ. 272D, κτλ. δ. τί τινι ἢ πρὸς τινὰ, συζητῶ ὑπόθεσιν τινὰ μετ' ἑτέρου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 1., 2. 10. 1. δ. ἔρουσ, πράγματα Ἀριστ. Ἄν. Ἰστ. 2. 7, 5, κτλ. δ. περὶ τινος Ἰσοκρ. 28B, Δημ. 506. 21. τινι περίτινος Θουκ. 8. 93. δ. τινι μὴ ποιεῖν, συνομιλῶν πειρώμαι νὰ πείσω νὰ μὴ... ὁ αὐτ. 5. 59. εἰ τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ μὴ τοῦτι διελέχθην ἐπὶ ὄσ. Δημ. 305. 5. οἱ νόμοι οὐδὲν τούτω δ., δὲν ἔχουσιν νὰ εἰπῶσι τι πρὸς αὐτόν, δὲν ἀναφέρονται εἰς αὐτόν, ὁ αὐτ. 1070. 4, πρὸλ. Δισχίν. 3. 27. δ. πρὸς τι, ὑποστηρίζω τι συνομιλῶν, Ἀριστ. Ἄν. Πρ. 1. 43. ἢ κατακρίνω τι, ὁ αὐτ. Φυσ. 1. 2, 3. — ἀπολ., ἐξηγοῦμαι, διασκεπτομαι καὶ λέγω τὰς σκέψεις μου, ἐξεάζω, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 12, Ἰσοκρ. 104C, κτλ., συχρὸν παρὰ Πλάτ. οὕτε φωνεῖ οὕτε δ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 4. 9, 3. — τὸ ἐνεργ. μεταχειρίζεται οὕτως ὁ Ἐριμππ. ἐν Κερκ. 5. 2) ἐπὶ τῆς διαλεκτικῆς μεθόδου τῶν Σωκρατικῶν, καὶ ἦν τὰ συμπέρασματα δὲν συνήγοντο ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὁμιλοῦντος, ἀλλὰ διὰ συζητήσεως δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως, οὐκ ἐρίζειν ἀλλὰ δ. Πλάτ. Πολ. 451A, πρὸλ. 511C, Θεαιτ. 167E, κτλ., καὶ ἴδε τὴν λ. διαλεκτικός. 3) μεταχειρίζομαι διὰλεκτόν τινα ἢ γλώσσαν, Ἡρόδ. 1. 142, πρὸλ. Πολύδ. 1. 80, 6. γράφω εἰς τὸ πεζόν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ γράφειν ποιητικὰ, Διον. Ἄλ. π. Σουθῆσ. 20, ἐν τέλ. 4) παρ' Ἄττ. κατ' εὐρημισμὸν ἀντὶ συνοουσιάζω, συνευρίσκομαι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 890, Πλούτ. 1082.

διαλέξομαι, παθ., ῥέω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Πλούτ. 2. 136B Wyttenb.

διαλείμμα, τό, (διαλείπω) διάστημα μεταξύ, Πλάτ. Τιμ. 59B, Ἀριστ. Ζ. Μ. 4. 5, 39. ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ αὐτ. Προβλ. 19. 41. ἐπὶ χροῦ, Πολύδ. 1. 66, 2. ἐκ διαλειμμάτων, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Πλούτ. Περικλ. 7.

δι-άλειπτον, τό, (διαλείπω) φάρμακον πρὸς ἐπάλειψιν, «αλοιφή», Ἰππ. 635. 17.

διαλείπω, μέλλ. -ψω. ἀρ. διελιπον. — ὄφνω διάστημα μεταξύ, τὸ ὀλλίστιον Ἀριστ. Φυσ. 5. 3, 3. — Παθ., διελέλειπτο, χάσμα

εἶχε μείνει, Ἡρόδ. 7. 40, 41· διαλέλειπται μικρά χώρα Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 2. 11, 5. 2) ἀφίνω νὰ παρέλθῃ μεταξύ χρόνου, τὴν ὄχλειαν ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 3. 7, 5.—ἴδιος ἐπὶ χρόνου, διαλιπὼν ἡμέτην, ἐναυτὸν, ἀρῆσας διάλειμμα, Ἡρόδ. 3. 157, Δημ. 459. 13· ἀκαρῆ διαλιπὼν, περιμένοντας ἐπὶ μίαν στιγμὴν, Ἄριστοτ. Νερ. 496· χρόνον ὀλίγον Ἰσοκρ. 84B· πολὺν χρόνον Ἄριστ. Πολ. 3. 15, 6· βραδύτερον ὡσαύτως μετὰ γεν., δ. μίας ἡμέρας Ἡρωδιαν. 7. 8, 22· οὕτω, διαλιπὼν, ἀπολ., μετὰ τινος χρόνου, Θουκ. 5. 10, Ὑπερείδ. Εὐξεν. 42. II. ἀμεταβ., διάσταται, ἀπέχω, δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων δ. Θουκ. 7. 38, πρὸλ. Ξεν. Ἄν. 4. 7, 6· τὸ δέρμα δ., εἶναι διακεκομμένον, ἀντίθετον συνεχές ἐστί, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 3. 11, 4· τὸ διαλείπον, τὸ μεταξύ διάστημα, χάσμα, ἀντίθετον 4. 8, 13.—ἀπρος, διαλείπει, ὑπάρχουσα διαστήματα κενά, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ· ἀντίθ. πλήρη ἀστέρων εἶναι, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 8, 19. 2) μετὰ μετοχ., ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον μετ' ἀρνήσεως, οὐ πώποτε διέλειπον (ζητῶν Ξεν. Ἄπολ. 16· οὐδένα διαλείποινα χρόνον διαβαλλόμενος, οὐδέποτε ἔπαυσα συνοφαντούμενος, Ἰσοκρ. 233D. 3) ἐπὶ χρόνου, διαλιπόντων ἑτῶν τριῶν, διαλιπούσης ἡμέρας, ἀρ' οὐ παρενέπεσον, Ἡρωδιαν. 1. 112, 3. 74· τὸ διαλείπον, τὸ μεταξύ χρονικὸν διάστημα, Ἄριστ. Φυσ. 5. 4, 11. 4) κατὰ μετοχ., κατὰ διαλείμματα, διαλείποντες πνέουσιν οἱ ἀνεμοὶ ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 5, 11, πρὸλ. π. Ζ. Γ. 2. 8, 13· δ. πυρετός Ἰππ. Ἄρ. 1251, κτλ. **δι-αλείφω**, μέλλ. -φω, χρίω, ἀλείφω, Ἰππ. 614. 52. II. ἐξαλείφω, σπογγίζω, Πλούτ. Ἀράτ. 13, Ἀθην. 407C. **διαλείχω**, μέλλ. -ξω, ἐντελῶς λείχω, Ἄριστοτ. Ἰππ. 1034, Σφηξ. 904. **διαλείψεις**, εως, ἡ, διάλειμμα, διακοπή, παῦσις (πρὸς καιρὸν), Ἰππ. Ἀθρο. 802, Διογ. Λ. 7. 51. **διαλεκτικόν**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ διαλέγομαι, πρέπει τις νὰ διαλεχθῆ, συνομιλήσῃ, Ἰσοκρ. 260C, Πλάτ. Λύσι. 211C.—ἴδιος διαλεκτικῶς, Ἄριστ. Ἄν. Ὑστ. 1. 12, 3. **διαλεκτικεύομαι**, ἀποθ., εἶμαι ἔμπειρος τῆς διαλεκτικῆς, ὁμιλῶ κατὰ τοὺς νόμους τῆς λογικῆς, Μ. Ἄντων. 8. 13. **διαλεκτικός**, ἡ, ὄν, ἔμπειρος εἰς τὴν διαλεκτικὴν (ἴδε κατωτ.), ὁ ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι δυνάμενος Πλάτ. Κρατ. 390C· ἱκανὸς νὰ ἀνευρίσκῃ τὴν ἀλήθειαν διὰ συζητήσεως, ὁ αὐτ. Πολ. 534B· **διαλεκτικώτερος**, ἱκανώτερος εἰς τὸ λογικῶς συζητεῖν, ὁ αὐτ. Μένωνι 75D. II. ἡ διαλεκτικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ συζητεῖν ζητήματα δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως, ἀνεύρεσις τῆς ἀληθείας διὰ τοιαύτης συζητήσεως, συζητήσις λογικῆ, ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, Ἄριστ. Ἀποσπ. 54, καὶ τελειοποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, ἴδε Γνωστ. Πλάτ. 1. 241 κέξ., 256 κέξ. ἡ δ. πειραστικὴ περὶ ὧν ἡ φιλοσοφία γνωριστικὴ Ἄριστ. Μεταφ. 3. 2, 20· ἀλλ' ὁ Πλάτων ἔθετε τὴν διαλεκτικὴν ὑπεράνω πάσης ἐπιστήμης, ὡς περ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ δ. ἐπάνω κείται Πολ. 534E.—ὡσαύτως, τὸ διαλεκτικόν Σοφ. 253E. 2) ἡ λογικῶν τῶν πιθανότητων, κατ' ἀντίθετον πρὸς θετικὴν ἀπόδειξιν, Ἄριστ. Τοπ. 1. 1, 2 καὶ 14, 5, Ρητ. 1. 1, 1· πρὸλ. Ρασιῦμ Ἄναλ. Πρ. 1. 1, 6.—ἡ τῶν Στωικῶν διαλεκτικὴ περιεῖχε καὶ γραμματικὴν. III. ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τρόπον διαλεκτικόν, Πλάτ. Φιλ. 17A, κτλ. διὰ συζητήσεως, δι' ἐπιχειρημάτων ἀντίθετον κατ' ἀλήθειαν, Ἄριστ. Τοπ. 1. 14, 5, πρὸλ. π. Ψυχ. 1. 1, 8. **διάλεκτος**, ἡ, (διαλέγομαι) ὁμιλία, συνομιλία, Ἰππ. Ἀθρο. 794· πρὸς τινος Πλάτ. Συμπ. 203A· συζήτης, Πλάτ. Θεαιτ. 146B, Πολ. 454A. II. γλῶσσα, Ἄριστ. Ποιητ. 22, 14· ἡ εἰσθυῖα δ. ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 2, 5, Ἄριστοτ. Ἀποσπ. 552· καινὴν δ. λαλῶν Ἄντιφ. Ὀβρ. 1· δ. ἀμύλιον, ἀντίθ. τὰ ἔνδον ὄρακοντος, Ἐρμῆπι. Ἄδ. γον. 2. 2) ἐναρῆρος λόγος, γλῶσσα, ὁμιλία, ἀντίθ. φωνῆς, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 4. 9, 16· ἴδιον τοῦτ' ἀνθρώπου αὐτόθι· τοῦ ἀνθρώπου μία φωνὴ, ἀλλὰ διάλεκτοι πολλαὶ ὁ αὐτ. Προβλ. 10. 38. 3) ἡ γλῶσσα χώρας τινός, ἴδιος ἡ λαλομένη ἐν τινὶ ἰδιαιτέρῳ τύπῳ, ὡς ἡ Ἰωνικὴ, Ἀττικὴ, κτλ. ἦσαν διάλεκτοι τῆς Ἑλληνικῆς, Γραμμ. ὡσαύτως, λέξει τις ἡ φράσις ἀνήκουσα εἰς τινὰ τόπον ἰδιαιτέρως, Πλούτ. Ἀλεξ. 31.—πρὸλ. γλῶσσα II. III. τρόπος ὁμιλίας, προφορὰ ἰδιαιτέρα, Δημ. 982. 19. IV. ὕφος, Διον. Ἄλ. π. Συνθεσ. 3. V. ἐν τῇ μουσικῇ, ἔκφρασις, Ἄριστ. π. Ψυχ. 2. 4, 18. **διαλελυμένος**, ἐπίρρ. (διαλύω) χαλαρῶς, ἀντίθετον τῷ σφοδρῶς, Ἄριστ. Προβλ. 11. 13. II. κατὰ διάστασιν, οὐχὶ ἐν συνθέσει, Ἀθην. 676F· π. χ. πόδας ὠκίως, ἐν συγχρίσει πρὸς τὸ ποδῶδες, Εὐστ. 64. 22. 2) ἀσυναρτέως, ὡς χαλκία ἀντὶ χαλκῆς, Φρόνιχ. 122, Μοίρ. 376. III. ἀντίθ. τῷ ἐμμέτρως, Ἡρασιπῶν 5, 7. **διάλεξις**, εως, ἡ, ὁμιλία, συζήτης, Ἄριστοτ. Νερ. 317, Ἐπ. Πλάτ. 350D. II. = **διάλεκκος** II, Δίων Κ. 60. 17. **διαλεπτολογέομαι**, ἀποθ., συζητῶ μετὰ ματαίας λεπτολογίας, τινὶ, μετὰ τινος, Ἄριστοτ. Νερ. 1496. **διαλεπτος**, ὄν, κλιαν λεπτὸς ἢ στενός, ὕμην Εὐστ. 1157. 18. **διαλεπτοργέω**, ἐργάζομαι τι μετὰ λεπτότητος, λεπτολογῶ, Γρ. Νύσα. 2. 351C.

διαλεπτόντων, κάμνω λεπτόν, ὀλιγοστεύω, ἐλαττώω, Ἰππ. Ἄρ. 759. **διαλεγαίνω**, διαλέγομαι, φηναρῶ, ἀδολεσχῶ, Α. Β. 21. **διαλευκαίνω**, ἀπολευκαίνω, ἀναιμιγνύω μετὰ λευκοῦ, Φιλόστρ. 883. 2) σαφηνίζω, Εὐστ. Πονημ. 257. 66. **διάλευκος**, ὄν, μειγνύμενος μετὰ λευκοῦ, Ἄριστ. Προβλ. 23. 6, Σπράβων 807, Πλούτ. Ἀλεξ. 51. **διαληκτόμαι**, ἀποθ., περιγελῶ, περιπαίζω, χλευάζω, Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1208. 41. **διαληξίς**, εως, ἡ, (διαλαγχάνω) διαίρεσις διὰ κλήρου, Ἡσυχ., Σουδ. **διαληπτέον**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ διαλαμβάνω, πρέπει τις νὰ διαίρεσθ, τὰς ἐπιστήμας Πλάτ. Πολιτ. 258B· δ. ὡς .., πρέπει τις νὰ διακρίνῃ .., Ἄριστ. Πολ. 4. 4, 5. II. πρέπει τις νὰ συζητήσῃ ἢ πραγματευθῆ, Πολύβ. 6. 44, 1. **διαληπτικός**, ἡ, ὄν, πραγματευόμενος ἀκριβῶς περὶ τινος, Μ. Ἄντων. 10. 8. **διαληπτός**, ἡ, ὄν, εὐδιάκριτος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 57. **διαληρέω**, ἀνοήτως ὁμιλῶ, φηναρῶ, Εὐνάπ. Ἑλλ. σ. 93. 8. **διαλήψις**, εως, ἡ, (διαλαμβάνω) τὸ λαμβάνειν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐκ διαλήψεως, ἀντίθ. ἐκ καταφορᾶς, ὡς τὸ runcium ἀντιτίθεται πρὸς τὸ caesum, τὸ κεντητᾶ πρὸς τὸ κερτά, Γαλλ. frapper d'estoc πρὸς τὸ frapper de taille, Πολύβ. 2. 33, 6. ἔνθα ἴδε τὸν Schweigh. 2) περιεκτικότης, χωρητικότης, Διόδ. 3. 37. II. χωρισμός ἢ διάκρισις, οὐκ ἔχει δ., δὲν κάμνει διάκρισιν, Ἄριστ. π. Ζῶων πορείας 3, ἐν τέλ.· κρίσις, γνώμη, Πολύβ. 6. 56, 6, κτλ. III. διαίρεσις· κατὰ πληθ., τὰ μέρη ἢ σημεῖα τῆς διαίρεσεως ἢ διακλιθώσεως, Ἄριστ. Ζ. Μ. 2. 1, 21., 2. 6, 7. **διάλυθος**, ὄν, κατακεκοσμημένος διὰ πολυτίμων λίθων, Σουλ. Ἐπιρ. 150. § 38, 153. 3, Μένανδ. Φιλ. 1. **διαλυμάζω**, (λιχμάω), διασκορπίζω, Σωμῶν Μεταφρ. (Boisson. Anecd. 5, σ. 10). **διαλυπάνω**, = διαλείπειν, παρεμπίπτω μετὰ, ἔρχομαι κατὰ διαλείματα, Γαλην. Ἰππ. Ἐπιδ. 1, 3, Ἐδδ. (Τωδ. ι', 7). **διαλύνω**, διολισθαίνω διὰ μέσον δικτύου, Α. Β. 36.—Μέσ., Εὐστ. 574. 31. **Διάλυσις** ἱερῦς, ὁ, ὁ παρὰ Ρωμαίους flamen Dialis, Δίων Κ. 44. 6. **διαλυμάομαι**, = διαλείχω, Ἰάμβλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 74, 4, Ἄγαθ. **διαλλάγῃ**, ἡ, (διαλλάσσω) ἀνταλλαγὴ, ὡς διαλλαγὰς ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν ὧν πένοιτο γῆ Εὐρ. Ἰκέτ. 209. II. μεταβολὴ ἰδίως ἀπὸ ἐγθρότητος, συνδιαλλαγὴ, συμφιλίωσις, εἰρήνη, Ἡρόδ. 1. 22, Ἄριστοτ. Ἄγ. 989· κατὰ πληθ., Εὐρ. Φοιν. 375, Ἄριστοτ. Σφηξ. 472, κτλ.· διαλλαγαὶ πρὸς τινος Ἰσοκρ. 60B· τὰς πρὸς ἐκεῖνον δ. Δημ. 18. 8· πρὸλ. λυκοφίλιος. III. διαφορά, Διον. Ἄλ. π. Ἰσοκρ. 11. **διαλλάγμα**, τό, ἀντάλλαγμα, Εὐρ. Ἐλ. 586 (ἔνθα τὸ Ἡρακλῶς ὁ Paley ἀναφέρει εἰς τὴν προηγουμένην ἐρώτησιν, τίνος θεοῦ πλάσαντος). II. διαφορά, παραλλαγὴ, Διον. Ἄλ. 7. 64. **διαλλακτήρ**, ὁ, μεσίτης πρὸς διαλλαγὴν, συνδιαλλακτής, Ἡρόδ. 4. 161, Δίσχυλ. Θῆθ. 908. **διαλλακτήριος**, ὄν, πρὸς διαλλαγὴν τείνων ἢ συνεργῶν, Διον. Ἄλ. 5. 31. **διαλλακτής**, οὐ, ὁ, = διαλλακτῆρ, Εὐρ. Φοιν. 468, Θουκ. 4. 60, κτλ. **διαλλακτικός**, ἡ, ὄν, κλίμων ἢ ἐπιτήδεος πρὸς διαλλαγὴν, συμφιλιωτικός, Διον. Ἄλ. 7. 34. **διαλλάξις**, εως, ἡ, συμφιλίωσις, Ἐμπεδ. παρ' Ἄριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 1, 7, Μεταφ. 4. 4, 5. **δι-αλλάσσω**, Ἄστ. -ττω· μέλλ. -ξῶ. I. μέσ., κάμνω ἀλλαγὴν, ἀνταλλάσσω, τὰς τάξεις Ἡρόδ. 9. 47, πρὸλ. Πίνδ. Ο. 11 (10), ἐν τέλ.· ἀπολ., κάμνω ἀνταλλαγὴν, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 32. II. δίδω τι εἰς ἀνταλλαγὴν, τί τινι Εὐρ. Ἄλκ. 14· τί τινι ἀντὶ ἀργυρίου Πλάτ. Πολ. 371D· τινὰ περὶ τινος, ἔνα ἀντ' ἄλλου, Διον. Ἄλ. 10. 24· τί πρὸς τινος Δίων Κ. 47. 10· ἡ, 2) λαμβάνω εἰς ἀνταλλαγὴν, δ. ἀετοῦ βίον, λαμβάνω βίον ἀετοῦ ἀντὶ τοῦ ἰδίου μου βίου, ἐκλέγω αὐτόν, Πλάτ. Πολ. 620B· τὴν ἐσθλὴν πρέπουσαν Πλούτ. Κικ. 19· δ. τὴν χώραν, ἀλλάσσω χώραν τινὰ ἀντὶ ἄλλης, δηλ. διέρχομαι δι' αὐτῆς, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 3· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Πλάτ. Σοφ. 223D· τί ἀντὶ τινος Διον. Ἄλ. 2. 3. 3) ἀπλῶς, μεταβάλλω, ἄλλοιω, Ἐμπεδ. 203· τοὺς ναυάρχους Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 4· τοὺς λόγους Ἄριστ. Ρητ. Ἄλ. 23, 2, κτλ. III. ἴδιος, ἀνταλλάσσω ἔχθραν πρὸς φίλον, συμφιλίωω, τινὰ τινι Θουκ. 2. 95., 6. 47, κτλ.· τινὰ πρὸς τινος Ἄριστοτ. Λυσ. 628, Ἰσοκρ. 104E· ἀλλὰ συγχρότα μετ' αἰτίας πληθ. μόνον, ὡς Εὐρ. Φοιν. 436, Ἀντιφῶν 146. 2, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτιατικῆς ἐνικῆς, ἐπὶ ταιριαζῶ μετὰ τινος, διαλλάξις με φίλας Θεόκρ. 23. 42· ἀπολ., συμφιλίωνω, Πλάτ. Πρωτ. 346B, πρὸλ. Μαρτυρ. παρὰ Δημ. 1361. 3.—Παθ., μετὰ μέλλοντ., διαλλαχθήσομαι Ἄριστοτ. Σφηξ. 1395, κτλ., πρὸλ. Θωμ. Μ. 238, ἀλλ' ὡσαύτως διαλλαχθή-

σομαι Πλάτ. Πολ. 471A· ἄρ. -ηλλάχθην καὶ -ηλλάγην (ἴδε ἀλλάσσω)· -συνδιαλλάττομαι, συμπιλοῦμαι, Αἰσχ. Ὀ. 885, κτλ.· τινι Ἰσοκρ. 201D· πρὸς τινα περὶ τινος ὁ αὐτ. 33D· τῆς ἔχθρας ἐς φίλους Εὐρ. Μῆδ. 896, πρβλ. Ἀνδοκ. 23. 4.

IV. ἀμεταβ., μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμα., διαφέρω τινός ἐν τινι πράγματι, Λατ. differre aliquid alicui, εἶδος δ. οὐδὲν τοῖσι ἐτέροισι Ἡρόδ. 7.70· δ. ταῖς ἡλικίαις, τῇ ἀρετῇ, διαφέρω εἰς, ὡς πρὸς .., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8.10, 6., 9. 3, 4· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., δ. τινός τινι Πολύδ. 2. 37, 11· ἔν τινι Λουκ. Ἀλ. 23· ἀπολ., πολὺ διήλλαχεν Διονύς. Κωμ. Θεσμ. 1.10· τὸ διαλλάσσειον τῆς γυνώμης Θεου. 3.10. **2)** δ. τινά, ὑπερβαῖνω τινά, Διον. Ἀλ. π. Θεου. 51·—οὕτω, **V.** παθ., εἶμαι διάφορος, Λατ. distare, διηλλαγμένα τοῖς εἶδεσι Θεου. 3. 82, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 29. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 477.

δι-άλληλος τρόπος, ὁ, ἀπόδειξις φαῦλος κύκλος ἐν τῇ λογικῇ καλομένη, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1.117.

δι-αλλοῖω, ἐπιτεταμ. τοῦ ἀλλοῖω, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 6, 12. **διαλλοομαι**, ἀποθ., πηδῶ ἐπὶ τὸ ἀπέναντι μέρος, τάφρον Ξεν. Ἰππ. 8, 8, Πλούτ. Ρωμ. 10.

διάλμα, τό, ὡς γυμναστικός ὄρος = ἄλμα, Σχόλ. Πινδ. Ο. 13. 39. **δι-αλοῶω**, ἐπιτεταμ. τοῦ ἀλοῶω, Αἰλ. π. Ζ. 1. 9.

διαλογῆ, ἡ, (διαλέγω) ἀκριβῆς ἐκτίρησις, διαχωρισμός καὶ ἀρίθμησις, τῶν ψήφων Ἀριστ. Πολ. 2. 8, 15· ἢ δ. τῶν ἔξεων καθ' ἕκαστον τὸ πάθος ὁ αὐτ. Ἠθ. Ε. 2. 5, 8. **2)** = διάλογος ἢ διάλεξις, Βίος Ὀμ. 36.

διαλογίζομαι, μέλλ. Ἀπτ. -τοῦμαι· πρkm. -λελογίσμαι Ἀμφικ. Φιλ. 1. 9· ἀποθ. λογαριάζομαι μετὰ τινος, ἐξισάζω τοὺς λογαριασμούς, πρὸς τινα Δημ. 1236. 17. **2)** λογαριάζω, ὑπολογίζω ἀκριβῶς, ὁπόσον .. Δεφιλ. Ζωγρ. 1. 15, πρβλ. Ἀμφικ. ἐνθ' ἄνωτ.· —κάνω ἀκριβῆ λογαριασμόν τινος πράγματος, σκέπτομαι περὶ τινος, πρὸς ἑαυτὸν Ἰσαί. 68. 14, Ἰσοκρ. 134D· διακρίνω, τὰ κατὰ καὶ τὰ μὴ Αἰσχίν. 3. 30. **II.** συνδιαλέγομαι, συζητῶ, ἐξετάζω κρινών, περὶ τινος Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 1.

διαλογικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς διάλογον, συζήτησιν, Δημ. Φαλ. 21.

διαλόγημα, τό, = ἐπ. II, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 68 καὶ 85. **διαλογισμός**, ὁ, ὑπολογισμός, θεωρία, συλλογισμός, Δημ. 951. 20· ἐντεῦθεν, **II.** ὑπολογισμός, θεωρία, συλλογισμός, Πλάτ. Ἀε. 367A, Στράβων 284, κτλ. **III.** συνομιλία, συζήτησις, Πλούτ. 2. 180C.

διαλογιστέον, ῥημ. ἐπιθετον τοῦ διαλογίζεσθαι, Σωρ. Ἐφ. (Ερμ. σ. 150).

διαλογιστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς συζήτησιν ἢ διάλογον· ἢ διαλογιστικῆ, ἡ δύναμις τοῦ διαλογίζεσθαι, Πλούτ. 2. 1004D.

διάλογος, ὁ, (διαλέγομαι) συνομιλία, διάλογος, Πλάτ. Πρωτ. 335D, Σωφ. 263E· οἱ Σωκρατικοὶ δ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 61· τὰ ἐν τοῖς διαλόγοις, διαλεκτικὰ ἐπιχειρήματα, ὁ αὐτ. Ἀν. Ὑστ. 1. 12, 8.

διαλοδοροομαι, ἀποθ., ὑβρίω τινά μετὰ πολλῆς σφοδρότητος, τινι Ἡρόδ. 2. 121, 4· ἀπειλήσας καὶ διαλοδοροῦσθαι Δημ. 542. 10.—Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς παρὰ Λιβαν. 4. 587·—οὐσιαστ. διαλοδοροῦσις, εως, ἡ, Ἐβδ. (Σειράχ 27. 5).

διάλοφος, ὄν, ἐπιτεταμ. ἀντὶ λοφός, Λιβαν. 4. 1071.—Ἐπίρρ. -ξως Ἡρών Βυζ. (Wesch. σ. 237)·—διαλοξεύω, στρέφω λοξά, ἐρθαλμὸν αὐτοῦ 1072.

διαλύγιζω, λυγίζω κατὰ διαφορὰς διευθύνσεις, συστρέφω· **δια-λύγισμα**, τό, κάμψις, ἀμφοτέρω παρ' Ἠσυχ.

διαλυμαίνομαι, σφόδρα βιάπτομαι, καταστρέφω ἐντελῶς, ἀραινίζω, Ἡρόδ. 9. 112· Ἐλλάδα δ. Εὐρ. Ὀρ. 1515· ἡμέρος με δ. Ἀριστοφ. Βατρ. 59, κτλ. **2)** ἐξαπατῶ μεγάλως, ἀγροίκως, δ. τινα ταῖς κοτύλαις ὁ αὐτ. Πηλ. 436. **3)** κίβδηλεύω, διαφθείρω, τὸ νόμισμα ὁ αὐτ. Θεσμ. 348· καὶ ἐπὶ ποίησιν, ὁ αὐτ. Βατρ. 1062.

II. οὐδεὶς τύπος ἐνεργ. ἀπαντᾷ, ἀλλὰ μετοχ. τοῦ πρkm. **διαλελυμαμένους** μετὰ παθ. σημασ., Ἡρόδ. 9. 112· ἄρ. **διε-λυμάνθη** Εὐρ. Ἰππ. 1350.

διαλυπέω, προσηνῶ μαθῆλην, βαθεῖαν λύπην, διαλελυτημένος Πλούτ. Ἠθ. 578C.

διαλύσις, εως, ἡ, (διαλύω) ἡ ἐλευθέρωσις τινος ἀπὸ τινος, χωρισμός, διαχωρισμός, δ. τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος Πλάτ. Γοργ. 524B· δ. τοῦ σώματος, ἡ διάλυσις αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ὁ αὐτ. Φαίδωνι 88B· ἢ δ. τῆς γεφύρας, ἡ καταστροφή αὐτῆς, Θεου. 1. 137· ἐπὶ διαλύσεως στρατευμάτων, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 3· ἢ διάλυσις συνόδου, συλλόγου, ἀντίθ. σύλλογος, Πλάτ. Νόμ. 758D· δ. ἀγορᾶς, ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀπέρχονται οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐπομένως παύει ἡ ἀγορά, Ἡρόδ. 3. 104· τὴν δ. ἐποίησαντο, ἐτελείωσαν τὴν μάχην, Θεου. 1. 51· χρεῶν δ., πληρωμῆ, ἀπαλειψίς, Πλάτ. Νόμ. 654D, πρβλ. **διαλύω** I. 7· δ. γάμου, διαζύγιον, Πλούτ. Σύλλ. 35, κτλ.—ἡ φθορά δ. οὐσίας Ἀριστ. Τοπ. 7. 3, 7· ἐντεῦθεν ἀπολ., διάλυσις, ἀντίθ. σύνθεσις, ὁ αὐτ. Οὐρ. 3. 6, 2, πρβλ. Πλάτ. Φιλ. 32A· διάρρηξις φιλίας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 1, 3., 9. 3, 5, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 632B. **3)** τέλος, παῦσις, κακῶν Εὐρ. Φων. 435·

πολέμου Θεου. 4. 19, Ἰσοκρ. 126D· ἀπολ., παῦσις τῶν ἐχθροπραξιών, συνθήκη εἰρήνης, Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 3· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἤξιον δὲ καὶ πρὸς ἐμὲ αὐτῶ .. γίγνεσθαι τὰς διαλύσεις Δημ. 553. 20, πρβλ. Φοινικὲς Αὐλ. 1.

διαλυσι-φίλος, ὄν, ὁ διαλύων τὴν φιλίαν, ἀγάπην, Ἀνθ. Π. 5. 21.

διαλύστεον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ διαλύσῃ, φιλίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 3, 3.

διαλύτης, ὄν [ῥ], ὁ, ὁ διαλύων, τῆς εταιρείας Θεου. 3. 82. Οὐγὶ **διαλυτής**, ὡς ἐπιλυτής, καταλυτής, προλυτής, κλπ. Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 430-435.

διαλυτικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος πρὸς διάλυσιν, τινος Πλάτ. Πολιτ. 281A, Τιμ. 60B· χαλαρωτικός, νότοι Ἰππ. Ἀφ. 1247.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀριστ. Τοπ. 7. 3. 7.

διάλυτος, ὄν, διαλελυμένος, χαλαρωμένος, Πλούτ. 2. 136B· ἀλλὰ, **II.** διαλυτός, ἡ, ὄν, ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ, ἐπιδεκτικὸς διαλύσεως, Πλάτ. Φαίδωνι 80B, Τιμ. 57B.

διαλύτρωσις, εως, ἡ, ἀμοιβαία ἀπολύτρωσις, Πολύδ. 6. 58, 11. **διαλύω**, μέλλ. -λύσω, κτλ. (ἴδε λύω)· —λύω τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαχωρίζω, Λατ. dissolvere, διαπλέκων καὶ διαλύων, συμπλέκων καὶ ἀναλύων, Ἡρόδ. 4. 67· δ. τοὺς ἀγωνιζομένους ὁ αὐτ. 8. 11· δ. τὸν σύλλογον, τὴν συνουσίαν, τὴν πανήγυριν, κτλ., ὁ αὐτ. 7. 10, 4, Θεου. 2. 12, Πλάτ. Λυσ. 223B, κτλ.: τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην δ., διαλύω τὴν συναστροφήν καὶ ἀπέρχομαι εἰς τὴν κλίνην, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 1· δ. τὴν στρατιάν, τὸ ναυτικόν Θεου., κλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Γοργ. 457C.—Παθ., ἐπὶ συνελύσεως, διαλύω, Ἡρόδ. 1. 128, κτλ.: ἐκ τοῦ συλλόγου ὁ αὐτ. 3. 73, πρβλ. 5. 113· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., Θεου. 2. 12· ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀποθήσκω, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 20. **2)** διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συγκείται στοιχεῖα, ἀναλύω, καταστρέφω, δ. καὶ ἀπολλύναι Πλάτ. Πολιτ. 609A, κέε· ἔξ ἐνός ἐς πολλὰ δ. ὁ αὐτ. Τιμ. 68D· οὕτω, δ. πολιτείαν, ἀρχήν, κτλ., ὁ αὐτ. Νόμ. 945C, κτλ.: τὰς οἰκήσεις Πολύδ. 4. 65, 4·—ἐπὶ τοῦ ἡλιου, τῆμα τι πεπηγὸς, Ξεν. Κυρ. 5. 2.—Παθ., ἔξ ὧν συγκείται καὶ εἰς ἃ διαλύεται Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φορ. 1. 8, 12, καὶ συγνάκις. **3)** καταστρέφω τὴν φιλίαν, θέτω τέρμα εἰς αὐτήν, Λατ. diimere, δ. σπονδὰς Θεου. 5. 1· ὁμολογίας Ἰσοκρ. 77C· φιλίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 5, 1·—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διαλύσασθαι ξεινήν Ἡρόδ. 4. 154· ἀπολ., διασπῶ, διαλύω φιλίαν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 5 κέε.

4) θέτω τέρμα εἰς ἔχθραν ἢ ἐχθροπραξίας, ἔχθραν, πόλεμον Θεου. 4. 19., 8. 46· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, δ. ἔχθρας Ἰσαί. 64. 25· διαφορὰς Ἰσοκρ. 266D· πολέμους ὁ αὐτ. 76D, πρβλ. Δημ. 44. 10· κατὰ παθ. ὑπερσ. (μετὰ μέσ. σημ.), διελέλυθε τὸν πόλεμον Ἰσοκρ. 301C· ἐντεῦθεν, **6)** μετ' αἰτ. προσ., διαλάττω, συμφιλῶ, πρὸς ἐμὲ δ' αὐτὸν διαλυεῖν ἤξου Δημ. 555. 1, πρβλ. 1032. 8· δ. τινά ἐκ διαφορᾶς Πολύδ. 1. 87, 4· οὐ γάρ ἦν ὁ διαλύων Θεου. 3. 83·—μέσ. ἀπολ., διαλλάττομαι, συμπιλοῦμαι, παῦσιν ἔριν, Θεου. Ἐλλ. 7. 4, 25, κτλ.: πρὸς τινα Αἰσχίν. 10. 4· περὶ τινος Λυσ. 100. 43· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ μέλλ., ὅπως .. μὴ διαλύσει Δημ. 583. 23. **5)** καθόλου, θέτω τέρμα εἰς τι, καταπαύω, καταστρέφω, διαβολῆν Θεου. 1. 131· πάσας αὐτοῦ διαλύσω τὰς ἀπολογίας Δημ. 831. 24, πρβλ. 991. 20· τὸν φόβον τῶν Ἑλλήνων δ. Πλάτ. Μενεξ. 241B·—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐγκλήματα δ. Θεου. 1. 140, πρβλ. 145, Ἰσοκρ. 228D, 278B, 313C· δ. ἃ ἐψηφίσασθε, νὰ ἀναρρήσῃτε τὴν ἀπόφασίν σας, Λυσ. 64. 25· διαλύεσθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους, διευθετῶ ἀμοιβαίαις αἰτίαις, Ἰσοκρ. 48D, πρβλ. Αἰσχίν. 10. 4. **6)** λύω δυσκολίαν, Πλάτ. Σοφ. 252D· τὴν ἀπορίαν Ἀριστ. Μεταφ. 10. 6, 5, κτλ. **7)** δ. τιμὰς, πληρώνω ὄλην τὴν ἀξίαν, τὴν τιμὴν, Δημ. 846, ἐν τέλ.· πληρώνω, ἀποτίνω, τὴν δαπάνην Ἡρόδ. 5. 30· χρήματα Δημ. 460. 19· τὰ συμβόλαια Ἀριστ. Πολ. 3. 3, 2· χρέος, χρέα, κτλ., Πολύδ. 32. 13, 4, κτλ.: πάντα διελέλυτο Δημ. 836. 14· οὕτω Λατ. diluere, Κικ. Off. 1. 33·—ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., δ. τὸν ναυκλήρον, ἱκανοποιῶ αὐτόν, δηλ. τὸν πληρώνω, Δημ. 1192. 24, πρβλ. 919. 10, 959, ἐν τέλ.·—κατὰ μέσ. ἢ παθ., διατάσσω νὰ πληρωθῶσι χρέη, Ἀρρ. Ἀν. 7. 10· ἀλλ' ὡσαύτως, πληρώνομαι, κάμνω νὰ με πληρωσῶσι, Δίων Χρυσ. σ. 214.

II. χαλαρώνω, ἐξασθενῶ, τὸ σῶμα Ἰππ. Ἀφ. 1247· καθιστῶ τινα ἐνδοτικόν, εὐχάριον, Λατ. relaxare, Ἀριστοφ. Εἰρ. 85.—Παθ., δ. καὶ ἀδυνατεῖν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 5, 1· ἀνάπλους διαλελυμένος, ἐκπλους ἀνευ τάξεως, Πολύδ. 16. 2, 6· διαλελυμένη λέξις, χαλαρὸν ὕψος, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 9. **2)** ἀπολ., χαλαρώνω, λύω, Θεόφρ. 24. 32. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 442 καὶ 417.

δι-αλφύττω, πληρῶ ἐντελῶς με ἄλευρον ἐκ κριθῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 669.

διαλυβάομαι, ἀποθ., ἐπιτεταμ. τοῦ λωβάομαι, Πολύδ. 11. 4, 1, κτλ.—μετοχ. παθ. πρkm. μετὰ παθ. σημασ., Πλούτ. Καῖσ. 68, κτλ.

διαμαγεύω, θέλω δια μαγικῶν μέσων ἢ τεχνασμάτων, Λουκ. Ἐρωσ. 41.

διαμεμερισμένως, ἐπίρρ. παθ. μετοχ. τοῦ διαμερίζω, κατὰ μέρος, Α. Β. 787.

διαμερίζομαι, ἀποθ., μεγάλως μέμφομαι, σφοδρῶς ψέγω, τι Θεοκ. 8. 89· τινά τινος, τινά διὰ τι πράγμα, Ἰσοκρ. 26Α· τινά ἐπὶ τινι Δίων Κ. 46. 51· τινά ὅτι.. Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 2, 10.

διαμένω, μέλλ. -μενῶ· πρkm. -μεμένονκα — μένω διαρκῶς, τινὶ Ἰππ. 1248E. Ξεν. Κύρ. 8. 2, 7 — ἐπιμένω, ἔν τινι Πλάτ. Πρωτ. 344B· ἐπὶ τινι Ξεν. Ἀπολ. 30· δ. ἔν ἑαυτῷ, ἐπιμένει εἰς τὸν σκοπὸν του, Πολύδ. 10. 40, 6 — ἀπόλ., τηρῶ τὴν θέσιν μου, μένω σταθερός, Δημ. 44. 10., 583. 27· διατηροῦμαι, ἐξακολουθῶ νὰ ὑπάρχω, νὰ ζῶ, Ἐπίχ. 146 ΑΗΓ· ὑπομένω, εἶμαι ἰσχυρός, Ἰσοκρ. 169D· ἐπὶ μορφῆς, χρώματος, κτλ., ταῦτόν δ., ἐξακολουθῶ ὡς ὁ αὐτός, εἶμαι διαρκής, Ἀλεξ. Βρεττ. 2· χρώμα διαμένον Νικόλ. Ἀδῆλ. 1. 28, πρβλ. Ἀντιφ. Ἀδῆλ. 60 — μετὰ μετοχ., δ. λέγων Δημ. 107. 21· δ. ἔμοιοι ὄντες Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 8, 5.

διαμερίζω, διαμοιράζω, διανέμω, Πλάτ. Φιλ. 15E· τοὺς πό- νους εἰς ἅπαν τὸ σῶμα Ἀριστ. Πρὸβλ. 5. 40. II διακρῶ, χωρίζω, ἀποχωρίζω, Μένανδ. Ἀδῆλ. 491. — Μέσ., μοιράζομαι μετ' ἄλλων, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ' 3, 35, κτλ.

διαμερισμός, ὁ, διαίρεσις, Διδό. 11. 47, Ἐβδ., Ἰώσηφ. Ι. Α. 10. 11, 7. II διαίρεσις, διαφωνία, ἀσυμφωνία, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιβ', 51.

διαμεριστής, οὗ, ὁ, ὁ διανέμων, διακρῶν, Γλωσσ. διαμεσολαθεῖω, μεσολαθῶ μεταξὺ, παρεμπιπτό, Βυζ. διαμέσος, ον, ὁ ἐν τῷ μέσῳ μεταξύ, τὸ δ., τὸ ἐν τῷ μεταξύ μέρος, Δίων Κ. 46. 35 — οἱ δ., ἡ μεσαία τάξις, Ἠσὺχ. κοί μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων».

διάμεστος, ον, ἐντελῶς, πλήρης, Ἀντιφ. Ἀδῆλ. 14· δ. εἰς τὸ ἦμισυ, ἀκριβῶς κατὰ τὸ ἦμισυ γεμάτος, Ἀριστ. Πρὸβλ. 19. 50.

διαμεστώω, γεμίζω ἐντελῶς, Ἀριστ. Πρὸβλ. 25. 8, 6.

διαμετρέω, μετρῶ διὰ μέσου, ἐντελῶς· μετρῶ καὶ ἀποχωρίζω, χῶρον δ., μετρῶ τὸν διὰ τὴν μονομαχίαν τόπον, Ἰλ. Γ. 315· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ., Πολύδ. 6. 41, 3 — ἡμέρα διαμετρημένη, ὁ διὰ τῆς κλεψύδρας μεμετρημένος χρόνος, Δημ. 378. 8, Δισχίν. 82. 12.

2) μετρῶν διακρῶ εἰς μέρη, διανέμω, μεδιμόνουσ δ. τισὶ τῆς καθεστηκυίας τιμῆς Δημ. 918. 24· οὐδὲν δ. τοῖς στρα- τιώταις, δὲν χορηγῶ σιτηρέσιον, Ξεν. Ἀν. 7, 1, 40, πρβλ. 41. — Μέσ., ἔχουσ μετρήσις εἰς ἐμέ, λαμβάνω ὡς μερίδιον, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 66, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 9, Δημ. 918. 8 — ἄλλ· ὁ Καλλ. ἔχει τὸ μέσ. μετ' ἔνεργ. σημασίας, Ἀπόλλ. 54, Ἀρτεμ. 36. II ἀμετ. — ἐκ διαμέτρου ἀντικεισθαι, εἶμαι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος, τινὶ Μανέθων 4. 74.

διαμετρήσις, εως, ἡ, ἡ μέτρησις, καταμέτρησις, Πλούτ. 2. 785C. LXX.

διαμετρητός, ἡ, ὄν, ὁ μετρηθεὶς καὶ χωρισθεὶς, δ. ἐνὶ χώρῳ Ἰλ. Γ. 344.

διαμετρικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν διάμετρον ἢ διαγώνιον, Θεολ. Ἀρ. 3 καὶ 59.

διάμετρον, τὸ, μεμετρημένη ἐπιχορηγίσις, στρατιώτου σιτηρέ- σιον, Πλούτ. Δημητρ. 40.

διάμετρος (ἐνν. γραμμῆ), ἡ, ἡ διάμετρος ἢ διαγώνιος παρα- ληλογράμμου, Πλάτ. Μένων 85B κ. ἄλλ· κατὰ δ. ἐνυτίθεσθαι, διὰ διάμετρον ἐνοῦμαι, ὁ αὐτ. Τιμ. 54E· οὕτως, ἡ κατὰ διάμε-τρον σύζευξις Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 8· τὰ κατὰ δ. ὁ αὐτ. Οὐρ. 1. 8, 11· κείσθαι κατὰ δ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 6, 5 κ. ἄλλ· κατὰ διάμετρον κινεῖσθαι, ἐπὶ τετραπόδων, ἅτινα κινῶσι τοὺς πόδας αὐτῶν σταυροειδῶς, οἷον οἱ ἵπποι τριποδίζοντες (ἀντιθ., κατὰ πλευράν κινεῖσθαι, ὅταν οἱ κατὰ τὴν αὐτὴν πλευράν πῶδες κινῶν-ται ὁμοῦ), Ἀριστ. π. Ζ. πορ. 1. 5., 14, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 43A· ἐκ διαμέτρου ἀντικεισθαι Λουκ. Κατάπλ. 14. 2) διάμετρος κύκλου, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 4, 3 κ. ἄλλ· ὁ ἄξων σφαιρας, ὁ αὐτ. π. Ζῶων Κιν. 3, 4, κτλ. II κανὼν πρὸς διαγραφὴν τῆς διαμέ-τρον, Ἀριστοφ. Βατρ. 801.

διαμηδόμεαι, = μῆδομαι, Ἐπιγράμμ. Ὀμ. 4. 12.

διαμηκίζω, (μῆκος) = διαμετρέω II, Πρὸβλ. παραφρ. Πτολ. 178.

διαμηνύω, σαφῶς δεικνύω, Στράβων 528· ἐντεῦθεν οὐσιαστ. -νύσις, ἡ, Βυζ· καὶ διαμηνύομαι, τὸ, Γ. Παρχμ. τ. Β' , σ. 34. 3 (Βόνν.).

διαμηρίζω, ἀνοίγω τὰ σκέλη τινός, συγγίνομαι, Λατ. femora diducere, inire, Ἀριστοφ. Ὀρν. 669· διαμηρισμός, ὁ, femo- rum diductio, Πλούτ. 2. 653E· διαμηρίον, τὸ, pretium impu- dicitiae, ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν πράξιν, Συλλ. Ἐπιγρ. 7789.

διαμηρυκάομαι, ἀποθ., ἀναμασθῶ τὴν τροφὴν, ἀναμασθῶ, ἐπα- ναλαμβάνω, δ. τὰ βῆματα Ἰω. Χρυσ.

διαμηρύω [ῶ], κυλίων τυλίσσω τι καὶ σχηματίζω σφαῖραν, Ἡρόν Δύτορ. σ. 252, 255, 260.

διαμηχανάομαι, ἀποθ., ἐφευρίσχω, κατορθώνω, ἐπινοῶ, δ. ὅπωσ· Ἀριστοφ. Ἰππ. 917· μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. Πλάτ. Συμπ. 179D.

διαμηχανητέον, βῆμ. ἐπίθ. τοῦ διαμηχανάσθαι, Πλούτ. 2. 131D.

διαμειγνύμι ἢ -ύω, ἀναμειγνύω, Πλούτ. 2. 1132D.

διαμεικρολογέομαι, μικρολόγως φέρομαι, πρὸς τινα Πλούτ. Σβλ. 30.

δι-ἀμιλλάομαι, ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ ἀορ. παθ., ἐνθέρμως ἀμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι προθύμως, δέκα πρὸς δέκα Πλάτ. Νόμ. 833E· τινι, πρὸς τινα, Πολ. 516E· πρὸς τινα Πολύδ. 16. 21, 6· δ. περὶ τινος, διὰ τι πράγμα, Πλάτ. Πολ. 517E· ἔν τινι αὐτόθι 563A· ἂν καὶ ἔχει ὡσαύτως καὶ γεν. πράγμ., δ. λειοτέρας ὁδοῦ Νόμ. 833B· — ὁ πρkm. διημιλλάται μετὰ παθ. σημασ., Λουκ. Παρασ. 58· βῆμ. ἐπίθ. διαμιλλητέον Πλούτ. 2. 817D. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 473.

διαμεινήσκομαι, ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ παθ. πρkm. διαμεινή-μαι, διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 13, Διον. Ἀλ. 4. 9.

διαμεινύρομαι [ῶ], ἀποθ., ψάλλω «παραποιητικῶς», Ἀριστοφ. Θεσμ. 100.

διαμίσγω, = διαμειγνύμι, Ἰππ. 614. 43.

διαμισθῶ, μισθῶ ἀπὸ καρδίας, πολὺ, Ἀριστ. Πολ. 2. 12, 8, Πλούτ. Τιμολ. 35.

διαμισθῶω, παραχωρῶ τι εἰς τινα ἐπὶ μισθῷ, Ἀπ. Ἐμφυλ. 2. 10.

διαμισθύλλω, ἀορ. α' -εμισθύλλα, κατακόπτω εἰς τεμάχια, Ἡρόδ. 1. 132.

διάμιτρος, ον, διαδεδεμένος τὴν κεφαλὴν μίτρα, Πολυδ. Δ' , 151, 154.

δι-αμμος, ον, πλήρης ἄμμου, λίαν ἄμμώδης, Πολύδ. 34. 10, 3, Στράβ. σ. 52. 133.

διαμνημονεύω, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 3, Λυσ. 168. 4· τινός Πλάτ. Συμπ. 180C· τι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 1, Πλούτ. Σβλ. 3, κτλ. — Ἰαθ., διὰ τούτων διαμνημονεύονται Διδό. 12. 13. 2) ἀναφέρω, Λατ. commemorare, τι Ἀντιφῶν 135. 37, Θεοκ. 1. 22· διαμνημονεύεται ἔχων, ἀναφέρεται ὡς ἔχων, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2. II ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην τινός, τινὶ τὶ Πλάτ. Ἐπιν. 976C.

διαμνημονικός, ἡ, ὄν, ἔχων καλὴν, ἰσχυράν μνήμην, Σουίδ. ἐν λέξ. ἀνελέγετο Ἀπολλώνιος Τυανεύς.

δι-αμοιβή, ἡ, ἀνταμοιβή, Βυζ.

διαμοιρασία, ἡ, διαμοιρασίς, διανομὴ εἰς ἴσα μερίδια, Τζέτζ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 56.

διαμοιράω, διακρῶ, κατακόπτω, σπαράττων σχίζω, Εὐρ. Ἰππ. 1376· οὕτως ἐν τῷ μέσ., ὁ αὐτ. Ἐκ. 717. 2) ἐν τῷ μέσ., δίω μερίδιον, διανέμω, ἑπτάχα πάντα διμοιράτο [ἔν ἄρσει] Ὀδ. Ε. 434.

διαμοιρηδᾶ, ἐπίρρ., κατὰ ἴσα μερίδια, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1029.

διαμολύνω [ῶ], καταμολύνω, κατακαίνω, Πλούτ. 2. 504D.

διαμονή, ἡ, (διαμένω) διάρκεια, Ἀριστ. π. Πνευμ. 1, 1, Θεοφρ. Γ. Φ. 7. 5, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 2347. 4.

διαμόνημος, ον, μόνιμος, Πορφύρ. Ἀπ. 52.

διαμονομάχew, διεξάγω μονομαχίαν, πρὸς τινα Πλούτ. 2. 482C· τινὶ Ἠλιόδωρ. 7. 16.

διαμορφος, ον, ἔχων μορφήν, σχῆμα, Ἐμπεδ. 126.

δια-μορφο-σκοπέομαι, ἀμιλλῶμαι κατὰ τὸ κάλλος πρὸς τινα, τινὶ Ἀθῆν. 188D.

διαμορφώω, δίω μορφήν εἰς τι, σχηματίζω, Πλούτ. 2. 722C, κλ.

διαμόρφωσις, εως, ἡ, μόρφωσις, σχηματισμός, πλάσις, Πλούτ. 2. 1023C· — τὸ ὄρος, χαρακτηρ ῥητορικός, Δημήτρ. Φαλ. 199.

διαμοστόω, (μοστός) θέτω ἔξαντον εἰς τινα πληγὴν, ὅπως διατηρήσω αὐτὴν ἀνοικτήν, δ. ἔλκος Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 907· οὐσιαστ. δια- μόστωσις, εως, ἡ, Ὀρειβάς. 10 Μαι.

διαμπάξ, ἐπίρρ., πέρα πέρα, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, μετὰ γεν., στέρων δ. Δισχλ. Πρ. 65, πρβλ. Ἰκέτ. 945, Εὐρ. Βάκχ. 994· δι' αἶα Φρυγίας δ. Δισχλ. Ἰκέτ. 548· ἐτέρωτω τὸν μηρὸν δ. Ξεν. Ἐλλ. 7. 4, 23· δ. ἄχρις Λουκ. Νεχρ. Διάλ. 27. 4.

διαμπείρω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ διαναπείρω, Κόνιτ. Σμ. 1. 614, Ἠσὺχ.

διαμπερές, ἐπίρρ., 1) ἐπὶ τόπου, πέρα πέρα, ἐντελῶς διὰ μέσου, μετὰ γεν., δ. ἀσπίδος Ἰλ. Μ. 429, πρβλ. Υ. 362· δ. στέρων Σοφ. Φ. 791· — μετ' αὐτ., κενεῶνα δ. Ἰλ. Ε. 248· δ. οὐς Δισχλ. Χο. 380· δ. διὰ μέσου σφονδύλου Πλάτ. Πολ. 616E.

II ἀπολ., πολὺ ὕμνον τῷ διηνεκέως, ἄνευ διαλείματος ἢ διακοπῆς, συνεχῶς, ἐκ κεφαλῆς .. δ. ἐς πόδας ἄκρου Ἰλ. Π. 640· πέτρῃ ἠλιδατος .. δ. ἀμφοτέρωθεν Ὀδ. Κ. 88· σταυ- ροῦς .. ἔλασσε δ. ἔνθα καὶ ἔνθα Ξ. 11· ἡ δ' [τὸ τεῖχος] ἐπέτο πᾶσα δ., δλον ὡς ἐν τεμάχῳ, Ἰλ. Μ. 398· πρβλ. πα- λάσω II. 2) ἐπὶ χρόνῳ, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, αἰώνιος, Ὀδ. Θ. 245., Κ. 88, Ἡσ. Θ. 402· πλεον., ἡματα πάντα δ. Ἰλ. Π. 499· διαμπερές αἰεὶ, πάντοτε αἰώνιος, Ο. 70· ὡσαύτως διαμ- περές Ἰππ. 535. 46, Νix. Θ. 495, πρβλ. ἐπ. (Πρβλ. δια- πρῦ-σιος· — τὸ ἀπλὸν εὐρηται ἐν τμησει, διὰ δ' ἀμπερές Ἰλ. Δ. 377., Ρ. 309· καὶ τις τύπος ἀναπερέως ἀπαντᾷ παρὰ Φιλυλλ. Πολ. 3· — ὡσεὶ ἀναμφίβλως εἶναι ποιητ. ἀντὶ τοῦ διαναπερές ἐκ τοῦ πείρω πρβλ. διάνδιχα).

διαμπερής, ἐς, διαπερστικός, δρμύς, ὀδύνη Ἰππ. 645. 22. Πρβλ. τὸ προηγ.

διαμυδαίνω, διηθῶ, στραγγίζω διὰ μέσου ἢ ἐντελῶς, Α. Β. 238, Μ. Ε. 269.1.

διαμυδάλειος, α, ον, διάβροχος, κατάβροχος, δάκρυα Αίσχουλ. Πέρσ. 538.

διαμυδάω, γίνομαι μυκητοειδής, σπογοειδής, ἐπὶ νοσοῦντος ὄστω, μεμβράνης, κτλ., κατασπέρμα, Ἴππ. Κερ. Τρωμ. 912.— οὐσ. διαμυδῆσις, ἢ, Σωφραν. σ.111.

διαμυθῆσις [ῶ], εως, ἢ, ἀπάτη, ἐξαπάτησις διὰ λόγων, Ἡσυχ. διαμυθολογέω, ἀνακοινῶ τι διὰ στόματος, ἐκφέρω διὰ τοῦ ἴδου, γλώσση Αίσχουλ. Πρ. 889· τι Πλάτ. Νόμ. 632F· δ. πρὸς ἀλλήλους, συνομιλῶ, διαλέγομαι, ὁ αὐτ. Ἀπολ. 39E· περὶ τινος ὁ αὐτ. Φαίδωνι 70B.

διαμυκτηρίζω, ἐπιτεταμ. μυκτηρίζω, Διογ. Α. 9. 113.

διαμυλλάινω, μέλλ. -άνω, διαστρέφω τὰ χεῖλη, στραβῶν τὸ στόμα πρὸς χλευασμὸν τινος, Ἀριστοφ. Σφίξ. 1315.

διαμύσσω, ἐπιτεταμ. ἀμύσσω (ὁ ἴδε), ἄορ. διτήμυξε Ὀργι· (Migne σ. 3152).

δι-αμφάδην [ἄ], ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀμφάδην, Πολυδ. Β' 129.

δι-αμφίδιος [φι], ον, δίωκ διαφόρος, Αίσχουλ. Πρ. 555.

δι-αμφίς, ἐπίρρ., χωριστά, Διον. Π. 5. 903.

δι-αμφισθῆτέω, διαφιλονικῶ, διαφωνῶ, πρὸς ἀλλήλους περὶ τινος Δημ. 290. 16., 1097. 23· τινι περὶ τινος Ἀθῆν. 351A· τινί τινος Πλούτ. 2.787C· δ. περὶ τινος μόνον, Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 6· πρὸς τι αὐτ. 3.16, 13· δ. ποῖα θερμά τῶν ζώων ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 2, 9· ἀπολ., ὁ αὐτ. Πολ. 3. 12, 2.— Παθ., διαμφισθη-τέϊται περὶ φιλίας οὐκ ὀλίγα, οὐκ ὀλίγα ζητήματα ἐγείρονται, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 8.1, 6· τὰ διαμφισθητούμενα, περὶ ὧν ἡ συζήτησις, Δημ. 1097. 23.

διαμφισθητήσις, εως, ἢ, φιλονικία, συζήτησις, ἔχει δ., ἐπι-δέχεται ἀμφισθητήσιν, φιλονικίαν, συζήτησιν, Ἀριστ. Πολ. 1. 8, 2· δ. παρέχειν πότερον Πλούτ. Αἰμίλ. 1.

δι-αμφοδέω, χάνω τὴν ὀρθὴν ἀμφοδον, Εὔστ. 789. 54· χάνω τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν (ἐν τινι ζητήματι), ἀποπλανῶμαι, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 31.

δι-αμφόδησις, εως, ἢ, χάσιμον, ἀποπλάνησις ἐκ τῆς ὀρθῆς ἀμφοδου, Εὔστ. 789. 51.

διαμωκάομαι, ἐμπαιζῶ, περιγεῶ τινά, Δίων Κ. 59. 25.

διαμώκησις, εως, ἢ, ἐμπαιγμός, καταγέλασις, τινος Ἀθῆν. 220B.

δι-αναβάλλομαι, μέσ., συνεχῶς ἀναβάλλω, Ἴω. Χρυσοστ. 1. 181, Θεόδ. Πρόδρ., κλ.

δι-αναγιγνώσκω, μέλλ. -γνώσομαι, ἀναγιγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Ἰσοκρ. 275A, Πολυδ. 31. 21, 9· Δημιόκριτον πάντα δ. Δαμόδ. Συντρ. 1.13.

δι-αναγκάζω, μέλλ. -άσω, εἰσάγω διὰ τῆς βίας, ἐπιφέρω βίαν, ἀναγκάζω, Πλάτ. Νόμ. 836A· ἐπανάγω εἰς τὴν θέσιν τοῦ μέλους ἐξ-ηρωμένον, πρβλ. ἀρθρεμβολῶ, Ἴππ. 863F.— δ. πόρους, ἀνοίγω τοὺς πόρους βιαιῶς, ὁ αὐτ. 364.17.

δι-ανάγκασις, εως, ἢ, ἀποκατάστασις μέλους ἐξηρωμένου, πρβλ. ἀρθρεμβόλησις, Ἴππ. 863G.

δι-ἀναγκασμός, ὁ, = τῷ προηγ. καὶ τὸ πρὸς τοῦτο ἐργαλεῖον, πρβλ. ἀρθρεμβολα, Ἴππ. Ἀρθρ. 812.

δι-ἀνάγω, φέρω ὀπίσω εἰς τὴν θέσιν του, Γαλην. 12, 328.

δι-ανακαθίζω, = ἀνακαθίζω, Ἴππ. 670. 8.

δι-ανακαλύπτω, ἐντελῶς ἀνακαλύπτω, φανερώω, Ἐκκλ.

δι-ανακαλύπτω, στρέφω ἐντελῶς ὀπίσω, Ἐκκλ.

δι-ανακλάομαι, παθ., ἐντελῶς ἀντανακλῶμαι, Ἀριστ. Προβλ. 23. 23.

δι-ανακλύπτω, ἐγείρω τὴν κεφαλὴν, Ἀριστέας σ. 237. 2) ἔξετάζω τι μετὰ προσοχῆς, Φίλων 1. 383.

δι-αναλίσκω, ἐντελῶς φθείρω τι, καταδραπέω, Δίων Κ. Ἐκλ. σ.188 Mai.

διανάπαυμα, τό, διάλειμμα, Α. Β. 1167.

δι-ανάπαυσις, εως, ἢ, ἢ ἐκ διαλειμμάτων ἀνάπαυσις, Ἀριστ. Πνεῦμ. 8, 4.

δι-αναπαύω, παρέγω εἰς τινά διάλειμμα ἀναπαύσεως, ἀρίνω τινά νά ἀναπαυῆ ἐπ' ὀλίγον, μετ' αὐτ., Ἴππ. Ἀρ. 1246, Ἀριστ. Πολ. 8. 5, 12· διακόπτω τινά, τὸ συνεχές Λουκ. Ἐρωσ. 7.— Μέσ., κναπαομαι ἐπ' ὀλίγον, Πλάτ. Συμπ. 191C, Νόμ. 625B.

διαναπείρω (μόνον ποιητ. διαμπείρω) διαπερῶ, διατρύω, Κόιντ. Σμ. 1. 614.

δι-αναπνοή, ἢ, τὸ πνεῖν διὰ μέσου, Γαλην. 12, 105.

διαναρκάω, ἀπονεκρῶμαι, Αλτ. torpere, Κορνοῦτ. Θ. Φ. 35.

2) διαμῆνο νενορκούμενος κατὰ τὸν χειμῶνα, Θεοφρ. π. Ἰχθ. 7, ἔθα ὅμως ὁ κῶδ. Voss. διαρκυδύνας, ὡς ἐν Ἀριστ. Θαυμασ. 23.

δι-ανάσω, μέλλ. -ξω, γερῶ κενόν τι ἐν τῷ μεταξύ, σπου-διών (καλαρατίζω) πλοῖα, δ. ἀραιώματα (νεῶν) βρῦοις Ἐρᾶβ. 195.

δι-ἀνάστασις, εως, ἢ, ἀνάστασις καὶ ἀναχώρησις, Ἴππ. 1212H, Ξενοφ. Κυν. 10, 18, Πολυδ. 5. 70, 8.

διανακυμάξω, συγκροτῶ ναυμαχίαν, Ἡρόδ. 5. 86., 8. 63, διὰρ. γραφ. παρὰ Θεοφ. 8. 78· πρὸς τινά Ἰσοκρ. 60E.

διανῶω, ῥέω διὰ μέσου, ἀναβλύζω, Θεοφρ. π. Ἰχθ. 7 (ἐκ διορθ. Schneid.), Πλούτ. Αἰμίλ. 14.

δι-ἀνδίχα, ἐπίρρ., ὡς τὸ ἀνδίχα, κατὰ δύο τρόπους, διάν-διχα μερμηρίζειν, κυμαίνεσθαι, ταλαντεύεσθαι μεταξύ δύο γνω-μῶν. Πλ. Α. 189· σοὶ δὲ διάνδιχα ὄωκε Ι. 37· ἐν τῆσι, διὰ δ' ἀνδίχα θυμὸν ἔχουσιν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 13· δ. ἔαξα, ἔθραυσα αὐτὸ εἰς δύο, Θεοφρ. 25. 256· μόνον ἄπαξ παρὰ Τραγ. (ἐν λυρικῷ χωρίῳ), δ. κλήθρα κλίνεται Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 1029.

δι-ἀνεκῆς, ἐς, Δωρ. καὶ Ἀττ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ διηνεκῆς, ὁ ἴδε.

δι-ἀνεμήσις, εως, ἢ, διανομή, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 5, Πλούτ. Ἄντων. 54.

διανεμητέον, ῥηματ. ἐπίθετον, πρέπει τις νά διανεμῆ, Ξεν. Οἰκ. 7, 36.

δι-ανειμητής, οὔ, ὁ, = δατητής, ὁ διανομῆς, μοιραστής, Ἀριστ. Ἀποσπ. 383.

διανειμητικός, ἢ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν, τὴν ἰδιότητα, τὴν προθυμίαν εἰς τὸ διανεμῆν, τινος εἰς ἴσα μέρη Πλάτ. Τιμ. 55A· τὸ δ. δίκαιον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 2· ἐπὶ προσώπων, αὐτόθι 5. 5, 2. 2) παθητ., ὁ δυνάμενος νά διανεμηθῆ, Πλούτ. Ἠθ. 1033C.

δι-ἀνεμόομαι, παθ., κυμαίνομαι, περυσίζω ἐν τῷ ἀνέμῳ, Λουκ. Εἰκ. 7, Ἀνθ. Π. 9. 777.

διανέμω, μέλλ. -νεμῶ· πρμ. -νεμῆμα· — διαμοιρᾶω, κατ' ἀναλογίαν παρέγω, τινί τι Ἀριστοφ. Πλ. 510, Πλάτ. Νόμ. 830E, κτλ.· τι ἐπὶ τι ὁ αὐτ. Θεαιτ. 194D· δ. μέρη, διαμοιρᾶω εἰς μέρη, ὁ αὐτ. Νόμ. 756B, πρβλ. Τιμ. 35C, καὶ ἴδε ἐν λ. διακρίνω· ἀλλ' ὡσαύτως, δ. κατὰ μέρη ὁ αὐτ. Νόμ. 758E· δ. εαυτὸν, διαμοι-ράζει· εαυτὸν μεταξύ πολλῶν φίλων, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 10, 4· ὁ διανέμειν, ὁ διανομῆς, ὁ αὐτ. 5. 9, 10.— Μέσ., διαμοιρᾶω ἀμοι-βαίως· πλθ., μοιραζόμεθα μεταξύ μας, Ἀνδοκ. 17. 38, Πλάτ. Γοργ. 523A, κτλ.· δ. τὰ τῶν πλουσίων Ἀριστ. Πολ. 3. 10, 2· ὡσαύ-τως, διανεμῆμενοι δίχ' εαυτοῦς Πλάτ. Κωμ. Συμμ. 2· πρβλ. ψήφος II. 4.— Παθ., δ. εἰς τὸν λαόν, διαδίδομαι μεταξύ τοῦ λαοῦ, Πράξ. Ἀποστ. δ', 17.

II. βάλλω εἰς τάξιν, κυβερνῶ, ἄστρ Πινδ. Π. 4. 465, πρβλ. 8. 90.

διανέομαι, διέρχομαι τι, ἔργα Ἀνθ. Π. 2. 34.

διανεύω, κλίνω τὴν κεφαλὴν, προσκαλῶ, ταῖς κεφαλαῖς Διόδ. 3. 18· τινί, κάμνω νεύμα πρὸς τινά, Ἀλεξ. Ἀδῆλ. 1. 12. II. ἀποκλίνω, ἀποφεύγω, τι Πολυδ. 1. 23, 8· πρβλ. διακλίνω.

διανέω, μέλλ. -νεύσομαι, διακολυμβῶ, κολυμβῶν διέρχομαι, ἐς Σαλαμίνα Ἡρόδ. 8. 89, Αἰλ. π. Ζ. 3, 6. II. μεταρ., διέρχομαι, δ. πλῆθος λόγων Πλάτ. Παρμ. 137A, πρβλ. Πολ. 441C· ἴδε ἐν λ. ὑπτιος I.

διανῆθω, μέλλ. -νήσω, κλώθω τι ἐντελῶς, Ἐκκλ.

διάνηθα, τὸ κλωσθῆν, κλωστή, νῆμα, Πλάτ. Πολιτ. 309B.

διάνηξις, ἢ, τὸ διὰ μέσου κολυμβᾶν, ἢ διακολυμβήσις, Ἐρμ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 944.

διανηστεύω, διαμῆνω, διατελῶ νηστεύων, Ἴππ. 523. 27.— Μέσ., Ἰώσηφ. Ι. Α. 3. 10, 3.

διανηστισμός, ὁ, = ἀκρατισμός, πρόγευμα, Ἀθῆν. 11D.

διανῆψω, εἶμαι νηφάλιος, συνέρχομαι ἐκ μέθης, Ἐκκλ.

διανῆχομαι, μέλλ. -ήσομαι, = διανέω, Ἑλλάνικ. Ἀποσπ. 97, Πλούτ. Δουκούλλ. 10· ἐπὶ ἤχου, διεισδύομαι, Ἡρίνα 1 Bgk.

II. διαγωνίζομαι εἰς τὸ κολυμβῆμα, Αἰλ. π. Ζ. 6. 15.

διάνηψις, εως, ἢ, ἀποκάθαρσις, ἐξάτμισις, τῶν χυμῶν Ἀρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 2. 2.

δι-ανθῆς, ἐς, ὁ ἔχων δύο ἄνθη, Νίκ. Θ. 534· ἀλλ' ἐν Θεοφρ. Ι. Φ. 1, 13, 2 ὁ Schneid. ἐρμηνεύει ἀνθη διανθη, ποικίλα, πεποι-κιμμένα.

διανθίζω, κοσμῶ δι' ἀνθῶν, δ. τὴν κεφαλὴν στεφάνοις Λουκ. Δις Κατηγ. 16.— Παθ., εἶμαι πεποικιλμένος, χλαμιῦδες διη-θισμένα Πλούτ. Φιλοπ. 9· ζῶδια χρυσοῦ διηθισμένα Πaus. 6. 19, 12, πρβλ. 7. 26, 4.

δι-ανιόομαι, παθ., σφῆδρα λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, Αἰλ. Π. Ἰστ. 1. 24.

δι-ανίξω, μέλλ. -νίξω, διανίπτω, πλύνω ἐντελῶς, καθαρίζω, κύλικα, σκεῦος, λοπάδας Κράτης Θηρ. 1. 7, Εὔβουλ. Δολ. 2, Δαμόδ. Συντρ. 1. 44.— Μέσ., Ἴππ. 631.

δι-ανίσσομαι, ἀποθ., διέρχομαι, διαπερῶ, τινος Πινδ. Π. 12. 43, Ὀππ. Ἀλ. 1. 550.

δι-ανίστημι, μέλλ. -στήσω, ἀνεγείρω, Διον. Ἀλ. 4. 2· ἀνι-δρῶ, ὁ αὐτ. 6. 12. II. μέσ., ἐγείρομαι, νύκτωρ Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 6, Πολυδ. 3. 74, 1. 2) ἵσταμαι μακρὰν ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνομαι, τινος Θεοφ. 4. 128.

δι-άνιψις, εως, ἢ, (διανίξω) ἀπόνιψις, ἀπόπλυσις, ἀποκαθάρσις, Ἴππ. 47. 19, κτλ.

διανοέομαι, μέλλ. -νοήσομαι, ἄορ. διανοήθην (ἢ μετοχή διανοηθῆν ἀπαντᾶ ἐν παθ. σημασ. παρὰ Πλάτ. Νόμ. 654C, καὶ ὁ Διόδ. 20. 3 ἔχει μέσ. ἄορ. -ησάμην), πρμ. διανενόημαι, ἀποθ.

(νοέω). "ἔγω κατὰ νοῦν, μελετῶ, ἔχω σκοπὸν, ὡς τὸ μέλλω, μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. ἢ ἀορ., Ἡρόδ. 2 121, 4, καὶ 126, Ἀριστοτ. Λυσ. 724, Πλάτ., κτλ. διανενοημένοι πέμψαι Θουκ. 4.72· ὡσαύτως μετὰ μέλλ. ἀπαρ., Ἡρόδ. 7. 206, Θουκ. 7. 56· ὑπουργεῖν ἃ διανοοῦμεθα (ἐγγ. ὑπουργεῖν) Ἀναειρῶν 127.31· τί διανοοῦμαι εἰπε, τί εἶχε κατὰ νοῦν καὶ εἶπε... Πλάτ. Θεαιτ. 184Δ.

II. σκέπτομαι περὶ τινος, μελετῶ τι, Λατ. meditari, τι Ἡρόδ. 6. 86, 4, πρὸλ. Ἰππ. Ἀργ. Ἰηρ. 10· δ. περὶ τινος, περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 644D, 686D· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., νομίζω ἢ ὑποθέτω ἦτι... ὁ αὐτ. Πρωτ. 324B· —ἀπολ., σκέπτομαι, Λατ. cogitare, λέγω νοῦν ᾧ διανοεῖται... ἢ ψυχῇ Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 4, 3, πρὸλ. 1. 4.10-14· τὸ διανοεῖσθαι, τὸ σκέπτεσθαι, ἢ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, Πλάτ. Θεαιτ. 189E.

III. μετ' ἐπίρρ., σκέπτομαι, εἶμαι διαθεθεμένος κατὰ τινα τρόπον, οὕτω δ. πρὸς τινα, περὶ τινος ὁ αὐτ. Πολ. 343B, Πρωτ. 352B· καλῶς, κακῶς δ. ὁ αὐτ. Ἀπολ. 39E, Ἰσοκρ. 9D· ὡσαύτως μετὰ τοῦ αὐτ. μετοχ., διανοοῦνται ὡς πετόμενοι, σκέπτονται, διάκεινται ὡς ἔδον (φανταζόμενοι δεῖ) πετόσι, Πλάτ. Θεαιτ. 158B· πρὸλ. Νόμ. 694C.

Θεανόημα, τό, σκέμμα, ἰδέα, Πλάτ. Πρωτ. 348D, Συμπ. 210D, κτλ.· ἰδίως, φαντασία, ψευδὴς ἰδέα, Ἰππ. Ἐπιδ. 1. 959.

διανόησις, εὖς, ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, σκέψις, Πλάτ. Πολιτ. 306E, Τιμ. 87C.

II. σκοπός, ὁ αὐτ. Νόμ. 888C.

διανοητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ σκεφθῇ, Πλάτ. Νόμ. 626D, κτλ.

διανοητικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς σκέψιν, τοῦ νοῦ, ἢ δ. κίνησις Πλάτ. Τιμ. 89A· ἀρετῆ δ., ἀντίθ. τῷ ἠθικῇ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.13, 20, κτλ.· ἐπιστημῆ δ. ὁ αὐτ. Μεταφ. 5. 1, 1, κτλ.

—Ἐπίρρ. —κῶς Ἀρρ. Ἐπικτ. 1.14, 7.

διανοητός, ἢ, ὄν, ὑποκείμενος εἰς σκέψιν, νοητός, Ἀριστ. Μεταφ. 3. 7, 3., 4.15, 8.

διάνοια, ἢ, ποιητ., καὶ διανοιᾶ Εὐστ. 1679. 29 (πρὸλ. ἀνοια, ἀγνοια)· σκέψις, λογισμός, σκοπός, Ἡρόδ. 1. 46, 90, Ἀνδοκ. 33, 36, Πλάτ., κτλ.· ὄλλοντ' ἀσχεδί διανοία Διοσχ. Ἰκέτ. 107· εὐφροντ' ἐκ δ. ὁ αὐτ. Ἀγ. 797, πρὸλ. Εὐμ. 1013· διάνοιαν ἔχειν = διανοεῖσθαι, μετ' ἀπαρ., Θουκ. 5. 9· ἐπὶ τινι Ἰσοκρ. 85B· πρὸς τινι Ἀνάξικπ. Ἐγκαλ. 1. 37· ἐπ' ἄλλο τι... τρέψαι τινός τὴν δ. Πλάτ. Εὐθύδ. 275B.

2) σκέψις, ἐννοια, γνώμη, Λατ. cogitatum, Ἡρόδ. 2. 169, Πλάτ. Πρωτ. 324B, Φαίδων 63C, κτλ.· ἀπὸ τῆς αὐτῆς δ. Δημ. 298.1.

II. τὸ διανοεῖσθαι, σκέψις, Λατ. cogitatio, ὁ ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος... ἐπινομήσθη δ. Πλάτ. Σοφ. 263D· συχὸν παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ.

III. διανόησις, νοῦς, μεταξύ τι δόξης καὶ νοῦ Πλάτ. Πολ. 511D, κ. ἄλλ.· ἄλλ' ἐμπεριέχει ἢ λέξις καὶ τὴν ἐννοίαν τῆς ἐνεργείας κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ νοῦς (ἴδε Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 4, 10 κέξ.), Πλάτ. Πολ. 395B, Νόμ. 916A· συχὸν παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ.· οὕτω, μαινόλις δ. Διοσχ. Ἰκέτ. 109.

IV. ὁ νοῦς, ἢ ἐννοια, ἢ σημασία λέξεώς τινος ἢ χηρίου, Πλάτ. Λύσ. 205A, Φαίδρ. 228D· τὰς τῶν ὀνομάτων δ. ὁ αὐτ. Κρατ. 418A· τὴν αὐτὴν ἔχει δ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2, 4, κτλ.· τῇ διανοίᾳ Δημ. 584. 22· οὕτως ἐν Ἀριστ. Ποιητ. 6, ἐν τῶν ἐξ μερῶν τῆς τραγῳδίας, διάνοια δὲ ἐν ὄσοις λέγοντες ἀποδεικνύσασί τι ἢ καὶ ἀποφαίνονται γνώμην.—Λέξις περὶ.

δι-ανοίγω, μέλλ. -ξω, ἀνοίγω ὀλίγον, Πλάτ. Λύσ. 210A, Ἐβδ. Κ. Δ.· —ἀνοίγω, ἀνατέμνω νεκρὸν σῶμα, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 17, 5.

II. ἀνοίγω ὅπως συνδέσω τι, τὸν ἴνδικόν καὶ Περσικόν κόλπων Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 10.

III. ἀνοίγω, ἐρμηνεύω, ἀναπτύσσω, τὸς γραφὰς Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 22, πρὸλ. Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 3.

δι-ανοικίξω, ἐκ νέου οἰκίξω, ἀνακίξω, ἀνδρῶν, Φιλόστρ. 583.

δι-ανοικίξω, εὖς, ἢ, ἀνοίγω, Νεμῆς. Φύσ. Ἀνθρ. 210. 4.

διανομέω, εὖς, ὁ, ὁ διανεμὸν, διαμοιράζων, Πλούτ. Κίμ. 9.

διανομή, ἢ, διαμοίρασις, Πλάτ. Πολ. 535A, Νόμ. 714A, κτλ.· παλαιὰς διανομάς καταφθίσας Διοσχ. Εὐμ. 727 (ὡς ἀναγινώσκεται ἐν τῷ Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. 12 ἀντὶ δαίμονας)· ἰδίως ἐπὶ μικρῶν βοθηθῶν διανερομένων εἰς πένητας πολίτας, Σουλ. Ἐπιγρ. 2336 (ἴδε προσθήκ.), 2347k (προσθήκ.), 2719 κ. ἄλλ.

II. διοίκησις, Πλούτ. 2. 102E.

διανομοθετέω, = νομοθετέω, κατορθώνω νὰ ἐπικυρωθῇ πρότασις τις καὶ γένην νόμος, Λατ. legem perferre, νόμους Πλάτ. Νόμ. 628A· ἀπολ. ἐν τῷ μέσ. τύπω, αὐτόθι 833E.

II. κανονίζω διὰ νόμου, τι Δίων Κ. 38. 7.

διανοσέω, εἶμαι πολὺ ἀσθενῆς ἢ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ἰππ. Ἐπιδ. 3.1085· διέρχομαι ὀλην τὴν πορείαν νόσου τινός, αὐτόθι 1. 951.

διανοσφίξω, ἀποχωρίζω, θέτω κατὰ μέρος, Διον. Π. 19.—Μέσ., ἀποχωρίζω χάριν ἑαυτοῦ, σπετερίζομαι, Διδό. 19. 71.

δι-ανταῖος, α, ον, ἐκτεινόμενος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρου, δι' ὅλης τῆς γραμμῆς· ἐπὶ ἐπιδέσμων ἐκτεινομένων καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ῥάχης, Ἰππ. Ἀερθ. 809· ἀκριβῶς διὰ μέσου, διανταία πλληγῆ, κίριον τραῦμα, Διοσχ. Ἰκέτ. 894· οὕτω, διανταίαν οὐτῶν ὁ αὐτ. Χο. 640· δ. βέλει αὐτόθι 184· ὀδύνα Εὐρ. Ἰωνι 767·

μοῖρα δ., ἀμετάβλητος, ἀδυσώπητος, Διοσχ. Εὐμ. 334.—Ἐπίρρ. —ως, Ἀντυλ. ('Ορειθ. 3, 618).

διαντικός, ἢ, ὄν, (διαίνω) κατάλληλος πρὸς ὑμῖν, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 9, 25.

δι-αντλήω, ἀφαρῶ ἐντελῶς, δίδω· ἐξαντλῶ· μῖνον μεταφ. ὡς τὸ Λατ. exhaustire, exantillare labores, πίνω μέχρι τρυγός, ὑπομένω μέχρι τέλους, νοῦσον Πίνδ. Π. 4. 522· πόνους Εὐρ. Ἀνθρ. 1217· οἰκουρίας ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 1373· πόλεμον Πλάτ. Μενεξ. 241E.

δι-αντλήζομαι, παθ., ἐξαντλῶ ἑμαυτόν, σφόδρα ἐνοχλοῦμαι, περὶ μισοθαρῶν Ἰππ. 27. 29.

διαντύος, ἢ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ ὑγράνη, ἐπιδεικτικὸς ὑγράτητος, Ἀριστ. Μεταφ. 4. 9, 1.

διανυκτερεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα, νύκτα Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 3, καὶ συχὸν παρὰ Πλούτ.· πρὸλ. διημερεύω.

δι-άνυσις, εὖς, ἢ, ἡ ἐκτέλεσις τινος, ταξείδιον, πορεία, Πτολεμ. Γεωγρ. 19. 2., 26. 1.

δι-άνυσμα, τό, ἢ συντελεσθεῖσα πορεία, Πολυδ. 9. 13, 6.

διανυστέον, ῥηματ. ἐπιθετον τοῦ διανύω, Ἀγαθίας σ. 66. 17 (Βόνν.), Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 220. 78 (Taf.).

δια-νύττω, ἐπιτεταμ. νύττω, Ἀρισταίν. 1.19.

δι-ανύω, μεταγεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

δι-ανύω, μετὰ γεν. ὡσαύτως διανύτω [ῥ]· μέλλ. -ανύσω· (ἀνύω)· —φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, τελειώνω, μετ' αἰτ., κέλευθον δ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 108, εἰς Δήμ. 381· οὕτω, δ. δίαυλον Εὐρ. Ἡλ. 825· ὀδὸν Ξεν., κτλ.—ἐνεῦθεν ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου (παραλειπομένου τοῦ ὀδόν), πολὺν διὰ πόντον ἀνύσασα, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸν διὰ τῆς θαλάσσης ὄρονον του, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 633· πλεῖον δ., διέρχομαι μεγαλῆτερον διάστημα, Ἀριστ. π. ἀτόμ. γραμμῶν 5.—ἀπολ., δ. εἰς τόπον, φθάω εἰς τι μέρος, Πολυδ. 3. 53, 9· πρὸλ. ἀνύω I. 3· —μετὰ μετοχ., παυομαι πράττων τι, οὐ πω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων Ὀδ. P. 517· ἀλλά, πόνους σε διδοῦσα διήνυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ... Εὐρ. Ὀρ. 1663.

διαπαρωσιπώω, τρωῶ ἄκρα σιωπῆν, Ἰωσ. Γενέσ. 9Α.
διαπαρωσιπώωμαι, ἀποθ., ἐνεδρένω, τινά Ἐβδ. (2 Βασιλ. γ', 30).

διαπαρωσιπώω, ἡ, βίαιος, σφοδρὸς ἀγών, φιλονικία, Ν. Δ. Α' Τιμ. ε', 5, Κλήμης 1. 736 (Migne) (κοιν. **παραδιατριβαί**).

διαπαρωσιπώω, ἀφαιρῶ τὴν παρωσιπῶν κόνην, διατριβαί κόνην, Ἡρόδ. 4.168, Διοκλ. Ἀδελφ. 3, Ἀντιφ. Γλαυκ. 1, Ἀλεξ. Ἀδελφ. 53—οὐσιαστ. **διαπαρωσιπώωσις**, εως, ἡ, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 20· καὶ -**εωτής**, οὗ. ὁ, Γλωσσ.

διαπαρωσιπώω [δῶρα], τὰ, δῶρα δίδόμενα εἰς τὴν νύμφην διὰ τὴν ἀφαιρέθεισαν παρωσιπῶν, Ἄμφι παρὰ Πολυδ. Γ', 36, ἴδε Meineke Ἀποσπ. 5. 85.

διαπαρωσιπώω, ἐπιτεταμ. **παρωσιπώω**, Ἰώσηπ. Ι. Α. 10. 7, 5.

διαπαρωσιπώω, εως, ἡ, διατριβήσις, διαπέρασις, Ἄρετ. π. Αἰτ. Ὁδ. Π. 1. 7.

διαπαρωσιπώω, τὸ, (διαπάσσω) κόνις εὐώδης ἐπιπασσομένη εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὸ σῶμα, Διοσκ. 1. 6· συνήθ. κατὰ πληθυντ., ὡς τὸ Λατ. *pastilli*, Θεοφρ. π. Ὁσμ. 8, Λουκ. Ἐρωσ. 39.

διαπαρωσιπώω, Ἄττ. **διαπαρωσιπώω**, τεντώνω καρφῶν τὰ ἄκρα, ὡς κατὰ τὴν σταύρωσιν, Ἡρόδ. 7. 33· ἐπὶ δορῶς ἐκτεταμένης οὕτω πρὸς κατεργασίαν, Ἄριστοφ. Ἰππ. 371, πρβλ. Πλούτ. Ἄριστοφ. 17.

διαπαρωσιπώω, Ἄττ. -**τωω**· μέλλ. -**πάσω**· ἄορ. **διεπάσω**· -**ραν**-τίκω, δ. τοῦ ψήγματος ἐς τὰς τρίχας Ἡρόδ. 6. 125· σμύρνην δ. τὴν ὁδὸν Εὐβουλ. Ἀδελφ. 15b· δασύποδος ἀλοῖ δ. Ἀλκαί. Κωμ. Καλλ. 1· μέλιαν διαπεπασσμένος Ἄριστοφ. Ἰστ. Ζ. 4. 2, 11· πυρρὰ διαπεπασσμένα, ἔχοντα ἐρυθρὰ στίγματα, αὐτόθι 4. 3, 7.

διαπαρωσιπώω, ἡ, δηλ. ἡ διὰ πασῶν χορδῶν συμφωνία, ἡ ἁρμονία τῶν τόνων πρώτου καὶ τελευταίου τῆς κλίμακος· ἡ δὲ ὀγδόης ἁρμονία· ῥηθότερον διηρημένος, τέταται διὰ πασῶν (ἐνν. χορδῶν) Πλάτ. Πολ. 432Α· τὸ δις διὰ πασῶν Πλούτ. 2. 1019B·—οὕτως, ἡ διὰ τεσσάρων, ἡ μεταξὺ πρώτης καὶ τετάρτης, ἡ διὰ πέντε (ἡ, δι' ὀκτείδων) μεταξὺ πρώτης καὶ πέμπτης, Δαμοδ. Συστρ. 1. 56, Πλούτ. 2. 389D· πρβλ. Λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξει Μουσική.

διαπαρωσιπώω, μέχρι τέλους, ὀλοσχερῶς ἀπατῶ, Πλάτ. Νόμ. 738E· παθ., Ἄριστοφ. Ι. Ζ. 1. 17, 7.

διαπαρωσιπώω, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους πατῶ, καταπατῶ, τὴν χιόνα Πολύβ. 3. 55, 2.

διαπαρωσιπώω, τὸ, παύσις, ἀνάπαυσις, διακοπή, πόνων Πλάτ. Νόμ. 824A.

διαπαρωσιπώω, εως, ἡ, διακοπή, Ἄριστοφ. Προβλ. 10. 31.

διαπαρωσιπώω, κάμνω τι νὰ παύσῃ, τὴν ταυτότητα Διον. Ἀλ. π. Σουθός. 12.—Μέσ., ἀναπαύομαι μεταξὺ .., σταματῶ, διακόπτω, Πλάτ. Συμπ. 191C, Πολ. 336B.—Παθ., αἰ στρατιὰ διεπαρωσιπώωτο, εἶχον διαλυθῆ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 14.

διαπαρωσιπώω, ἐπιτεταμ. παρλάξω, Νόνν. 31. 24.

διαπαρωσιπώω, ον, ἐπὶ γυναικείων ἐσθίωνων ἡ ὁ μέχρι τῶν ποδῶν καθικνούμενος (ὡς τὸ ποδήρης) ἡ ὁ ἔχων κράσπεδον (πέζα, πεζίς), Καλλιέ. παρ' Ἀθην. 198C.

διαπαρωσιπώω, σφοδρῶς ἀπειλῶ, Ἡρόδ. 7. 15· δ. ὡς μνηύσει ὁ αὐτ. 2. 121, 3· μετὰ μέλλ. ἀπαρ., Πλούτ. Ὁθ. 16·—οὕτως ἐν τῷ μέσ., διαπειλεῖσθαι τινι Δισχίν. 7.1, Ἀλεξ. Ἀδελφ. 72· μετ' ἀπαρ., Πολύβ. 1. 78, 15.

διαπαρωσιπώω, ἀπαρ. -**πεινήν**, διαμιλλώμεθα εἰς τὴν πείναν, διαπεινάμεσ (Δωρ.), μετὰ λογοπαίγλιου ἐπὶ τοῦ διαπίνωμεν, Ἄριστοφ. Ἄγ. 751.

διαπαρωσιπώω, ἡ, ἀπόπειρα, δοκιμή, εἰς διαπειρᾶν τινος ἀπικέσθαι, δοκιμάζω τι, Ἡρόδ. 2. 28, 77· ἀποπέμπειν εἰς τὴν δ. τινός ὁ αὐτ. 1. 47· δ. βροτῶν Ἐλεγχος Πίνδ. Ο. 4. 30.

διαπαρωσιπώω, δοκιμάζω, τινά Ἐβδ. (3 Μακκ. ε', 40). II.

κάμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω, μετ' ἀπαρ., Ἰώσηπ. Ι. Ἄρχ. 15. 4, 2.

διαπαρωσιπώω, διαπερῶ, Μανέθων 2. 106, ἐν τῷ παθ.

διαπαρωσιπώω, μέλλ. -**άσομαι**, ἄορ. -**επειράθην** Ἀντιφῶν 133. 22· πρkm. -**πειραίμαι** Θουκ. 6. 91· ἀποθ.

Κάμνω ἀπόπειρᾶν τινος, δοκιμάζω τι, τῶν Περσῶν Ἡρόδ. 5. 109, πρβλ. 3. 14, Πλάτ. Ἀπολ. 27A· προσπαθῶ νὰ διαφθέρω τινά διὰ δῶρον, ὁ αὐτ. Νόμ. 921B·—μετ' αἰτ. πράγμα, ἔγω πεῖραν πράγματός τινος, Θουκ. 6. 91.

2) ἐπιχειρῶ ἐπιμόνος, μετ' ἀπαρ., Ἀντιφῶν ἐνθ' ἄνωτ.

II. τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν Πλούτ. Πομπ. 51, διαπειρῶν δωροδοκίας.

διαπαρωσιπώω, διαπερῶ, διατρύπω, τι διὰ τινος Εὐρ. Φοιν. 26, πρβλ. Ἰδ. Π. 405.

διαπαρωσιπώω, ἀποπέμπω, ἐκπέμνω κατὰ διαφύρουσ διευθύνσεις, στέλλω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἡρόδ. 1. 46, 48, 84, κτλ.· δ. ἄλλον ἄλλῃ Θουκ. 8. 64· δ. τὴν ἱκμάδα (διὰ μέσου τοῦ σώματος) Ἄριστοφ. Ζ. Μ. 4. 5, 46· τὸ πνεῦμα ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 1. 17, 6· τὴν φωνήν ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 3. 1, ἐν τέλ. II. στέλλω διὰ μέσου, τινά πρὸς τινα Ἄριστοφ. Πλ. 398· τινά τινι Θουκ. 4. 123· τινά περὶ τινος, πρὸς τινα Πολύβ. 5. 72, 1· διαδιέβω, ἐπιστολῆν Θουκ. 1. 129· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. 3. 75.

διαπαρωσιπώω, εως, ἡ, ἀποστολὴ διὰ μέσου, διαδιβάσις, Θεμιστ. Ἐπιστ. 2, 10.

διαπαρωσιπώω, πενθῶ διαρκῶς, διατρύπω τὸ πένθος, ἐνιαυτὸν Πλούτ. Πομπ. 23.

διαπαρωσιπώω, ἡ, ἡ διὰ πέντε χορδῶν συμφωνία, τὸ διάστημα τῆς πέμπτης ἐν τῇ μουσικῇ, ἴδε διαπασῶν.

διαπαρωσιπώω, ἐπίρρ., (διαπονέω) ἐπιμελετημένος, μετὰ πολλῶν ἐπεξεργασίας, Ἰσοκρ. 419B.

διαπαρωσιπώω, μέλλ. -**άνω**, φέρω τι εἰς πέρας, περατῶ, Εὐρ. Ἄνδρ. 333, Πλάτ. Φιλ. 47B, κτλ.· διαπεραίνέ μοι, διηγοῦ μοι πάντα μέχρι τέλους, Εὐρ. Ἄνδρ. 1056· δ. ὁδὸν Πλάτ. Νόμ. 625B·—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ, διαπεράνασθαι κρίσιν, ἀπορακίζω περὶ τινος ζητήματος, φέρω αὐτὸ εἰς πέρας, Γ' Ἰρ. Ἑλ. 26· διαπεραίνεσθαι λόγον Πλάτ. Φαῖδρ. 263E, κτλ.

διαπαρωσιπώω, μεταφέρω τι ἡ μεταβιβάζω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Πλούτ. Σύλλ. 27.—Παθ., μεταφέρομαι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, μεταβιβάζομαι, διαβαίνω, ἐνθεῦτεν διαπεραιώθεις Ἡρόδ. 5. 23· δ. ἐθελήσθη αὐτόθι 8. 25· ἐπεὶ πάντες διαπεραιώσιντο Θουκ. 3. 23· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. ἄορ., Πλάτ. Ἄξ. 370B. 2) διαπεραιώθη ἔιφη, ἐξειλκύθησαν ἐκ τῶν θηκῶν, Σοφ. Αἴ. 730.

διαπαρωσιπώω, εως, ἡ, ἡ εἰς τὸ πέραν μεταβιβάσις, Σχόλ. Θουκ. 3. 16. II. ἡ εἰς τὸ πέραν μετάβασις, διέβασις, Ἄνν. Κομν. 10, σ. 274.

διαπαρωσιπώω, **ατος**, τὸ, (διαπερῶ) θαλάσσιον στενὸν, πορθμός, Στράβ. 257, Ἄρρ. Ἑρ. Θ. 32, Πτολεμ. Γεωγρ. 37, 181.

διαπαρωσιπώω, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ, Πλάτ. Νόμ. 715E.

διαπαρωσιπώω, **άσμιος** [ά], ον, ὁ διαπεραστικός, ἕξυς, Σχόλ. εἰς Ἰδ. Μ. 439, κτλ.

διαπαρωσιπώω, μέλλ. -**άσω** [ά], μεταβαίνω ἀπέναντι, διαβαίνω, ῥεῖα Εὐρ. Τρω. 1151· πέλαγος Ἰσοκρ. 6A· δ. ἐπ' οἴδημα Εὐρ. Ι. Τ. 395· δ. πόλιν, διέρχομαι διὰ μέσου αὐτῆς, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1264· δ. Ἑλλάδα Εὐρ. Ἰκέτ. 107· δ. εἰς Ἰταλίαν Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 443· ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, δ. βίον Ξεν. Οἰκ. 11, 7·—διαπερᾶν Μολοσσίαν, βασιλεύω καθ' ὅλην τὴν Μολοσσίαν, Εὐρ. Ἄνδρ. 1248.

2) περῶν διὰ μέσου, διαπερῶ, κνήμην διεπέρασαν Ἀργεῖον δόρυ ὁ αὐτ. Φοιν. 1394. 3) ἐν Δισχύν. Ὁθ. 990, διαπερῶν (ὁ Σχόλ. ἐρμηνεύει διὰ τοῦ διαβάς, διερχόμενος καὶ οἰοῦναι ταύτης περῶμενος), γνωρίζω ἐκ πείρας. II. μεταβατ., μεταφέρω ἀπέναντι, ὑδωρ, σῶμα δ. Εὐβουλ. ἐν Ἀδελφ. 10, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 20. 1.

διαπαρωσιπώω, διολισθαίνω ὡς πέριξ, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 4. 634.

διαπαρωσιπώω, ἄορ. 6' -**επράθον** Ἰδ. Α. 367, Ἐπ. ἀπαρ. -**πραθῆεν** Η. 32· ἄορ. μέσ. -**επράθετο** μετὰ παθ. σημασ., Ὁδ. Ο. 384·—ἐντέλως καταστρέφω, κατεδαφίζω, ἐρημώνω, ἀεῖποτε ἐπὶ πύλων, ἐνθ' ἄνωτ.

διαπαρωσιπώω, πηγαίνω· καὶ ἔρχομαι περιπατῶν, Ἀθην. 157E, κλ. **διαπαρωσιπώω**, καρφῶν, διατρύπω, σφυρὰ σιδήρω Διόδ. 4. 64, οσαυτίφ διὰ τὸ σάκος διαπερονηθεῖς Διον. Ἄλ. 9. 64.

διαπαρωσιπώω, -**απέρχομαι**, ἄποθ., διαφεύγω (-ομεν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον), περὶ στρατιωτῶν ἀποδιδρασκόντων, Δημ. 1188, 23, 1199. 7.

διαπαρωσιπώω, ἡ-**ύω**, μέλλ. -**πετάσω** [ά], πρkm. **διαπαρωσιπώω** Διδ. Σικ. 17, 115 [ά]—ἀνοίγω καὶ ἐξαπλώνω, Ἄριστοφ. Λυσ. 732, 733· τὰς πλεκτάνας, ἐπὶ τοῦ πολυπόδος, Ἄριστοφ. Ἰστ. Ζ. 5. 6, 2.

διαπαρωσιπώω, ες, ἀνασκευαζόμενος, διηλωμένος, ἀνοικτός, ἐκ τοῦ Ἰππ. δοκίον ἀράγναι διαπατέας.

διαπαρωσιπώω, μέλλ. -**πητάσομαι**, ἄορ. -**επτάμην** καὶ -**επτόμην**, ἄορ. ἐνεργ. -**επτην** Λουκ. Ἐτ. Διαλ. 9. 4.

Ἰπταμαι διὰ μέσου, διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς εἴστος Ἰδ. Ε. 99· ἔρας τὸ δῖον οὐ βέλος διέπτατο Εὐρ. Ἰκέτ. 860· μετ' αἰτ., Εὐρ. Μηδ. 1, Ἄριστοφ. Σφῆξ. 1086· δ. διὰ τῆς πόλεως ὁ αὐτ. Ὀρν. 1217.

II. ἀπίπταμαι, πετῶ μακρᾶν, ἐξαπλώνομαι, Πλάτ. Φαῖδων 70A, 84B, κτλ.· ἐπὶ χρόνου, Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 507. III. ἐπὶ φήμης, πετῶ καθ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις, ἐν τῷ τύπῳ, διηπταμένη Ἡρωδιαν. 2. 8.

διαπαρωσιπώω, παίζω τοὺς πεσσοὺς πρὸς ἕτερον, δ. τὴν ἐλπίδα πρὸς τινα, δοκιμάζω τὴν τύχην μου παίζων τοὺς πεσσοὺς πρὸς ἕτερον, Λουκ. Ἐρωσ. 16.

διαπαρωσιπώω, χωνεύω, τροφῆν Ἄριστοφ. Γεν. Ζ. 4. 1, 40.

διαπαρωσιπώω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ διαπυθάνομαι, Δισχύν. Ἄγ. 807.

διαπαρωσιπώω, εως, ἡ, (δ-ἀπέσσω) χωνεύομαι, Ἰππ. 344. 28.

διαπαρωσιπώω, τὸ, =τῷ ἐπομ., Ἡρων 119.

διαπαρωσιπώω, τὸ, (διαπήγνυμι) σταυροειδῶς ἐπιχειμένη δοκός, Φίλων καὶ Ἡρων ἐν Μαθ. Ἄρχ. σ. 74, 254· ὑποκορ. **διαπήγμάτιον**, τὸ, Φίλων αὐτόθι σ. 64.

διαπαρωσιπώω, ἐπιπήγνυμι, ἐπιπήγνυμι διὰ μέσου, μεταξύ, ἀκόντιον διὰ πλεωρῶν Ἀντιφῶν 123. 4. II. παγῶνων καθιστῶ τι σκληρόν, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 54—πρkm. τοῦ διαπήγνυμαι, -**πέπηγα**,

δι-αποζεύνυμαι, ἀποθ., ολοκλήρως ἀποχωρίζομαι, Φίλων 1. 255.

δι-αποθνήσκω, ἀποθνήσκω ἀγωνιζόμενος, Πολύβ. 16. 31, 8.

διαποκίω, πράττω τὸ ὀλοσχερῶς, ἐξ ὀλοκλήρου, ἀποτελεῖω, ἀμφ. γραφ. ἐν Διον. Ἄλ. 5. 45.

διαποικίλλω, ποικίλλω, ποικίλως κοσμῶ. Λατ. variare, ποιήσιν Ἰσοκρ. 190E· δ. τι ἀργύρῳ Πλούτ. Σερτ. 14.—Παθ., μέλανι δ., κοσμοῦμαι, ποικίλλομαι διὰ . . , Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 2. 11, 6· ἀλλά, δ. ἐκ . . , εἶμαι πεποιτημένος ἐκ διαφόρων εἰδῶν, Πλάτ. Νόμ. 693D, πρβλ. 863A.

διαποικίλλος, ον, πεποικιλμένος. Ἰππ. Κωακ. 219· ἀκανθος δ. τὴν χρῶαν Ἄριστ. Ἄποσκ. 253· δ. ῥάβδος, ῥαβδωτός, αὐλακωτός, δ. αὐτ. Ἰ. Ζ. 4. 1, 25.

διαποικίμαι, κυβερνῶ, διοικῶ, Κύριλλ. βίον δ. = διέρχομαι τὸν β. Μανθῶν 4. 419.

διαποικίπνω, ἐορτάζω δραστηρίως, ὄργια δ., ἀμφιβ. γραφ. παρ' Ἑρμπαίου 5. 19.

διαπολεμῶ, ἄγω εἰς πέρας τὸν πόλεμον, Λατ. debellare, Ἡρόδ. 7. 158· δ. τὸν πόλεμον Πλάτ. Κριτί. 108E· δ. τι, πολεμῶ μέχρι τέλους, πρὸς τινα, τελειῶν πόλεμον, Ξεν. Ἄν. 3. 3, 3, Πολύβ. 3. 2, 3· πρὸς τινα Διόδ. 14. 99.—Παθ., διαπεπολεμησεται πόλεμος, ὁ πόλεμος θά παύσῃ, Θουκ. 7. 14, πρβλ. 25.

II. ἐξακολουθεῖ τὸν πόλεμον, ὁ αὐτ. 6. 37. III. δαπανῶ χρέον τινα εἰς τὸν πόλεμον, Πλούτ. Φαβ. 19.

διαπολέμησις, εως, ἡ, τελειώσις, τέλος τοῦ πολέμου, Θουκ. 7. 42.

διαπολιτορκεῖω, συνενχῶς πολιτορκεῖω, ἀποκλείω, Θουκ. 3. 17.

διαπολιτεύω, ἡ, διγίνομαι μεταξὺ πολιτικῶν μεριδίων, Πλούτ. 2. 510C, Κικ. Ἄττ. 9. 4, 2.

διαπολιτεύομαι, ἀποθ., εἶμαι πολιτικός ἀντίπαλος ἀλλ' ἐκ τῆς αὐτῆς πολιτικῆς μερίδος (διαφορά προσωπῶν), ἐν ᾧ ἀντιπολιτεύομαι κείται ἐπὶ ἀνθρώπου ἐναντία πολιτικὰ φρονήματα ἔχοντος (διαφορά ἀρχῶν), Δισχίν. 81 ἐν τέλ.· δ. τι Μαρκελλῶν. 6. Θουκ. 28.

διαπολιτεύτης, οὔ, ὁ, πολιτικός ἀντίπαλος, Ἄππ. Ἰσπ. 8.

δι-απόλλυμι, παντελῶς καταστρέφω, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 10, 3.

διαπομπεύω, φέρω τὴν πομπὴν εἰς τὸ τέλος, Λουκ. Νευνομ. 16. II. φέρω περίεθ, περιφέρω, ὕδωρ Κριτίας 7. 7.

διαπομπή, ἡ, τὸ ἀποστῆλλαι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἀνταλλαγῆ ἀγγελιῶν, διαπραγματεύσεις, πρὸς τὰς πόλεις Θουκ. 6. 41. II. ἀπόλλυσις, Ἄππ. Ἐμφύλ. 5. 71.

διαπομπίσις, ον, πεμπόμενος, ἐκπερέμενος, ἐξαχόμενος, Διόδ. 2. 49, Ὀππ. Κ. 3. 37.

διαπονεῖω, ἐργάζομαι, ἀσκῶ μετὰ κόπου, ἐργάζομαι ὅπως κἄτω τι πλῆρες, ἐπιμελῶς καλλιερῶ, ὡς τὸ ἐκπονεῖω, Λατ. elaboreo, Ἰσοκρ. 99C, κτλ.· δ. τὰ γράμματα Πλάτ. Νόμ. 810B, Πολ. 535C· τὰ σώματα Ξεν. Κυν. 4, 10· τὰ πρὸς ἀγῶνας συντείνοντα Ἄριστ. Πολ. 8. 6, 7· τοὺς νέους Λουκ. Ἄναχ. 18.—συγγ. ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαπονεῖσθαι ἐπιτηδεύματα καὶ τέχνας Πλάτ. Νόμ. 846D, πρβλ. Φαῖδρ. 273E, Ξεν. Ἄπομν. 2. 1, 33.—Παθ., οἴκου . . οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένοι, διευθύνομενοι, κυβερνωμένοι, Δισχίν. Ἄγ. 19· διαπονηθῆναι τὴν μουσικὴν, διδαχθῆναι αὐτὴν ἐντελῶς, Πλούτ. Περικλ. 4· διαπεπονημένοι, παλαιοὶ στρατιῶται, ἐξηχημένοι, Διόδ. 11. 1· ὄψων. περιττῶς διαπεπονημένων Πλούτ. Δουλοῦλ. 40. 2) καλλιερῶ ἐντελῶς, μετ' ἐπιμελείας, χῶραν Πολύβ. 4. 45, 7· καὶ ἐν τῷ παθ., Πλάτ. Κριτί. 118C. 3) ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, καταπονοῦμαι, ἐνοχλοῦμαι, ταράττομαι, Πρᾶξ. Ἄποστ. δ', 2, ις', 18, Ἰωήνη.

II. ἀμεταβ., ἐργάζομαι πολύ, κοπιᾶζω, ἀγωνίζομαι συνεχῶς, δ. τῆς διανοίας καὶ τῶ σώματι Ἄριστ. Πολ. 8. 4, 9· δ. εἰς τι Ἐπ. Πλάτ. 326D· περὶ τι Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 10. 8, 4· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., δ. πᾶν ἰσόρροπον ποιεῖν Ξεν. Συμπ. 2, 17—ὡς ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 966C· δ. περὶ τὰ τέκνα Ἄριστ. π. Ζ. Γ. 3. 10, 6· οἱ διαπονοῦμενοι, οἱ βαρέως ἐργαζόμενοι, λαν μοχλοῦντες, ἀντιθ. ἄπονοι, Ξεν. Πολ. Λακ. 5, 8.

διαπονήμα, τό, βαρεῖα ἐργασία, κόπος, ἄσκησις, τὰ περὶ τὸν πόλεμον δ. Πλάτ. Νόμ. 813D. II. διὰ πόνου ἐξευρασμένον, φιλῶπόνημα, τὰ τῶν τεκτόνων δ. ὁ αὐτ. Κριτί. 114E, πρβλ. 118C.

διαπονηρέομαι, πονηρῶς φέρομαι, πρὸς τινα Διον. Ἄλ. π. Ἰσαίου 3.

διαπονήσις, ἡ, ἐργασία, ἄσκησις εἰς τι, παρασκευὴ τινος, Πλούτ. 2. 693D.

διαπονητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐργασθῆ πολὺ, Κλήμ. Ἄλ. 284.

διαπονητός, ον, ἐπὶ προσώπων, διαπεπονημένος, ἡσχημένος, τεταλαιωρημένος, δ. τὰ σώματα Πλούτ. Μαρ. 26· δ. πρὸς τι ὁ αὐτ. 2. 135F. II. ἐπὶ πράγματων, ὁ παρέχων πολὺν πόνον, ἐπίπνος, κοπιώδης.—Ἐπίρρ. -ως, μετὰ κόπου καὶ μόχθου, Πλούτ. Φαβ. 1.

διαπονήτιος, ον, πέραν τῆς θαλάσσης, Λατ. transmarinus, γῆ Δισχίν. Χο. 352· στρατεύμα Ἑρμιππ. Στρατ. Ι· πόλεμος Θουκ. 1. 141· πρεσβεία Σύλλ. Ἐπιρρ. 3956b. II. εἰς τὸ

ἀντικρὺ μέρος τῆς θαλάσσης, δ. πέτεσθαι Ἄλεξ. Συναπ. 2.—Ἐπίρρ. διαπονήτιος Ζωααρ. ἐν Συγτ. Καν. τ. 3, σ. 456.

διαπορεῖα, ἡ, ἡ διὰ μέσου τοῦ οὐρανοῦ ἢ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν κίνησις, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Πλάτ. Ἐπιν. 984E. II. μακρὰ πορεία· μεταφ., ἡ τοῦ λόγου δ. ὁ αὐτ. Κριτί. 106A.

διαπόρευσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Σουῖδ. ἐν λ. διαπορεῖα.

διαπορευῶ, φέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Ξεν. Ἄν. 2. 5, 18. II. συνήθ. ὡς παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἄορ. διεπορεύθη· —διαβαίνω, ἐς Εὐβοίαν Ἡρόδ. 4. 33· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., διέρχομαι διὰ μέσου, δ. τὰς ὁδοὺς Πλάτ. Νόμ. 845A· βίον ὁ αὐτ. Φαίδωνι 85D· τὸ πνεῦμα δ. τοὺς μυκτῆρας Ἄριστ. Ζ. Μ. 1. 1, 21· δ. γραμμὴν, διαπερῶ τὴν γραμμὴν, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 10. 3, 4. 2) διεξέρχομαι τι, ἐκτίθημι λεπτομερῶς, ὡς τὸ ἐξηγεῖσθαι, Πολύβ. 16. 26, 2.

δι-απορεύω, ὄλω ἐν ἀπορίᾳ εὐρίσκομαι, εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἔχω δυσκολίας, τι χρῆθ' ὄραν Πλάτ. Νόμ. 777C· περὶ τίνος Πολύβ. 4. 20, 2· ἐπὶ τινὶ αὐτοῖ 71, 5—ὡς ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μετὰ ἄορ. καὶ πρῆμ. παθ., Πλάτ. Σοφ. 217A, Δισχίν. 32. 42. 2) ἔγω ἀνάγκην, εὐρίσκομαι ἐν ἀνάγκῃ, Ἄριστ. Οἰκ. 2. 39. II. διέρχομαι διὰς τὰς ἀπορίας, ὁ αὐτ. Πολ. 3. 4, 4, κτλ.· ἀλλά, 2) συνήθως, μόνον ἰσχυρότερος τις τύπος τοῦ ἀπορεύω, ἐγείρω ἀπορίαν, παρουσιάζω δυσκολίαν, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 1. 6, 1, κτλ.· ἔστι δὲ τῆς εὐπορησῆς βουλομένης προῦργου τὸ διαπορησῆαι καλῶς ὁ αὐτ. Μεταφ. 2. 1. 2.—ὡς καὶ ἐν τῇ μέσ. φωνῇ, Πλάτ. Φαῖδρ. 237A· διαπορησῆσθαι τι περὶ τίνος ὁ αὐτ. Σοφ. 217A· τὸ διαπορησῆσθαι, τὸ εὐρίσκειν δυσκολίαν, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 1. 11, 5.—Παθ., εἶμαι ὑπὸ ἀμφιβολίας ἢ συζήτησιν, παρέχω ὕλην πρὸς . . , Πλάτ. Σοφ. 250E, Ἄριστ.· τὸ διαπορούμενον Πλάτ. Νόμ. 799E· τὸ διαπορηθῆν Ἄριστ. Πολ. 3. 11, 20, κτλ.· ἀπορ., διαπορεῖται περὶ τίνος, ἐγείρεται ζήτημα, ὑπάρχει ἀπορία περὶ . . , ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 9. 48, 6.

διαπορήμα, τό, ἀμφιβολία, δυσκολία, Ἄριστ. Ἄν. Ἰστ. 2. 8, 8, κτλ. II. ἀνησυχία, Ἰππ. Ὀξ. 391.

διαπορήσις, εως, ἡ, ἀμφιβολία, δυσχέρεια, Πολύβ. 28. 3, 6.

διαπορητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ διαπορεύω, Φίλων 1. 288, Λογ. γίν. 2. 1.

διαπορητικός, ἡ, ὄν, ἐν ἀμφιβολίᾳ ὢν, ἐνδοιαστικός, Πλούτ. 2. 395A.

δια-πορθῶ = διαπέρθω, Ἰλ. Β. 691, Θουκ. 6. 102, κτλ.—Παθ., ἐντελῶς καταστρέφομαι, Δισχίν. Πέρο. 714, Σοφ. ΑΖ. 869, Εὐρ. Ἐλ. 111, καὶ παρὰ μεταφ. πεζοῖς.

διαπορθευτικός, ἡ, ὄν, ἐπιτιθέομαι πρὸς διαπορθευσιν.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἐκκλ.

διαπορθεύω, διαβιβάζω, μεταφέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος διὰ μέσου ποταμοῦ ἢ πορθμοῦ, Ἡρόδ. 4. 141, κτλ. διαβιβάζω ἀγγελίαν ἢ παραγγελίαν ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἕτερον, ὁ αὐτ. 9. 4. 2) μεταφ., ὡς τὸ ἐρμηνεύω, μεταφέρω ἀπὸ γλώσσης τινὸς εἰς ἄλλην, μεταφράζω, Πλάτ. Συμπ. 202E. II. δ. ποταμόν, ἐπὶ διαπορθευτικῶν λέμβων, διαβιβάζω εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ ποταμοῦ, Ἡρόδ. 1. 205, 5. 52.

δι-απορία, ἡ, = διαπορήσις, Διογ. Α. 10. 27, κτλ.

διαπορηκίζω, ἔτε ἐν λ. πορηκίζω.

διαπορθύρος, ον, ἀνάμικτος με πορθύραν, ὑποπόρθυρος, Διοσκ. 1. 10, Μέλισσα (Gale's Opusce. σ. 749).

δι-αποστέλλω, ἀποστέλλω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἐξαποστέλλω, Δημ. 942.16, Πολύβ. 5. 42, 7, κτλ.

διαποστολή, ἡ, ἀμοιβαία ἀποστολὴ ἀγγέλων, Πολύβ. 5. 37, 3, κτλ.

δι-αποσφῶ, διασφῶ ἐκ κινδύνου, Ἄρρ. Ἰνδ. 37.

διαπραγματεύομαι, ἀποθ., συζητῶ ἢ ἐξετάζω ἐπιμελῶς ἀπ' ἀργῆς μέχρι τέλους, τοῦτον τὸν λόγον Πλάτ. Φαίδωνι 77D· τὴν αἰτίαν αὐτοῖ 95E. II. ἐπιχειρῶ νὰ ἐκτελέσω, τι Διον. Ἄλ. 3. 72. III. κερδαίνω ἐμπορευόμενος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ', 15.

διαπρακτέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ διαπραττεῖν ἢ διαπραττεσθαι, Ἰσοκρ. 419C.

δι-απρακτέω, ὄλω ἀποτυγχάνω, Βυζ.

διάπραξις, εως, ἡ, ἡ ἐντελής ἀποτελείσις ἐργασίας, Πλάτ. Συμπ. 184B.

διάπραξις, εως, ἡ, ἐντελής κώλησις, Διον. Ἄλ. 7. 29, Πλούτ. Σύλλ. 33.

διαπράσσω, Ἄττ. -ττω, Ἰων. -πρήσσω· μέλλ. -πρήξω—διέρχομαι, ὡς τὸ διαπερῶ, μετὰ γεν., διέπρηνσον πεδίον, ἐπορευόντο διὰ μέσου τῆς πεδιάδος, διέρχοντο τὴν πεδιάδα. Ἰλ. Β. 785, Γ. 14· ὡσαύτως, σ' κε . . διαπρήσσωσι κέλευθον, ἕνα τελειώσωσι τὸν δρόμον των, Ὀδ. Β. 213, πρβλ. 429.—ὡσαύτως ἐπὶ χρώμα μετὰ μετοχ., ἡμίτα . . διέπρηνσον πολεμίζων, διηρχόμεν ἡμέρας πολεμῶν, Ἰλ. Ι. 326· εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὕτι διαπρήξαιμι λέγων, δὲν ὑπέωρον τελειώσαι ὁμιλῶν . . , Ὀδ. Ε. 197—ὡς ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διαπρακτέομαι βίον Ἄλεξ. Ἀθῆλ. 34—ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ἴδε πρᾶσσω Ι. II. φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κατορθώνω, Ἡρόδ. 9. 94· δ. τινὶ τι ὁ αὐτ. 3.

61, πρὸλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 953· δ. τινί, μετ' ἀπαρ., Ξεν. Συμπ. 5, 9· ἀπολ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 93.—Παθ., ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς Αἰσχύλ. Χο. 739·—συχάνεις ὡσάυτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡρόδ. 1. 2., 2. 2, Ἀριστοφ. Λυσ. 518, κτλ.· δι' ἐρμηνέων Ἡρόδ. 4. 24· οὐδὲν καινὸν διαπράττονται Δημ. 923. 2· καὶ παθ. πρkm. μετὰ μέσ. σημασίας, τὸ αὐτὸ διεπεπραγμένοι εἶσιν Πλάτ. Γοργ. 479Α· πολλὰ παρὰ τοῦ πάππου ἀγάθῳ διεππρακτο Ξεν. Κύρ. 4. 2, 10, πρὸλ. Ἄν. 2. 3, 25· δ. οὗτοι διαπεπραγμένοι εἰσὶ Δημ. 931 ἐν τέλ.· τοὺς ἀνήκεστα δ. Θεοδέκτ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 17· πρὸλ. Μένανδ. Περὶνθ. 1·—ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ μέσ. σημασι., κατορθῶν δι' ἔμαν· ὄν, Ἡρόδ. 9. 41· τὸ ἴδιον Ἀντιφῶν 136. 27· φίλῳν δ. πρὸς τινὰ Ξεν. Ἄν. 7. 3, 16· τὴν παρὰ τινος αὐτόθι 6. 12, 17· μετ' ἀπαρ., κατορθῶν νά .., Πλάτ. Πολ. 360Α· δ. ὥστε, ἐπομένης ἀπαρ., Λυσ. 147. 11, Ξεν. Ἄν. 4. 2, 23· δ. μὴ καίειν αὐτόθι 3. 5, 5· δ. ὅπως .., ἴνα .. Πλάτ. Γοργ. 479Α, κτλ. 2) ἐν μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, λαμβάνω δι' ἔμαντόν, κτῶμαι, πλοῖτα Ξεν. Ἄν. 6. 2, 17, πρὸλ. 3. 2, 29.

III. φέρω εἰς τέλος, καταστρέφω, ἀποκτείνω, Λατ. conficere, κατὰ μετοχ. παθ. πρkm., Αἰσχύλ. Πέρσ. 260 (ἴδε Blomf.), δ. αὐτ. Χο. 880, 1008, Σοφ. Τρ. 784, Εὐρ. Ἐλ. 858.

διαπραύνω, ἐντελῶς πρᾶνω, καθησυχάζω, Φιλόστρ. 251.
 διαπρέπεια, ἡ, μεγαλοπρέπεια, Ἐβδ. Ἀκὺλ. καὶ Σύμμαχ. Δευτερ. γ' 17, Ψαλμ. κη' 2, ρθ' 3.

διαπρεπής, ἐς, ἔξοχος, διακεκρήμενος, ἐπιφανής, Πίνδ. I. 5 (4), 56, Θουκ. 2. 34· τινὴ ἢ τι, ἐν τινὶ πράγματι, κατὰ τι, Εὐρ. Ἰκέτ. 841, I. A. 1588· τὸ δ., μεγαλοπρέπεια, Θουκ. 6. 16.—Ἐπίρρ. -πῶς, ὑπερθ. -πέστατα, Δημ. 1208. 19.

διαπρέπω, φαίνομαι ἔξοχος ἢ ἐπιφανής, ἐπίσημος, προσβάλλω τὴν ὄρασιν, κινῶ εἰς θαυμασμόν, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 351, Πίνδ. O. 1. 3· διαπρέπον κακὸν (ἐνθα δ. Δινδ. χάριν τοῦ μέτρου διορθῶ) ζαπρέπον, ἴδε ἐν λ. ζα', Αἰσχύλ. Πέρσ. 1006. 2) ἐξέχω ὑπὲρ τινὰ· μέσ. γεν., δ. πάντων ἀψυχία Εὐρ. Ἄλκ. 642· ὡσαύτως ἐν ἡ ἐπὶ τινὶ Ἀνθ. Π. 9. 513, Λουκ. Ὀρχ. 9. II. μετ' αἰτίας. πράγμ., διακομῶ, Εὐρ. παρὰ Πλάτ. Γοργ. 485Ε.

διαπρεσθεῖα, ἡ, ἀμοιβαία ἀποστολὴ πρέσβειων, Πολύδ. 5. 67, 11.
 διαπρεσθεύομαι, ἀποθ., ἀποστέλλω πρέσβεις εἰς διάφορα μέρη, Ξεν. Ἐλλ. 3. 2, 24, Πολύδ., κτλ.

διαπρηστέω, ἴδε ἐν λ. διαδρηστέω.
 διαπρίστος, ον, δίχα διηρημένος διὰ πρίνος, Πολύδ. ε' 24.

διαπρίω [ρι], χωρίζω εἰς δύο διὰ πρίνος, πριονίζω εἰς δύο, διαριῶ διὰ τοῦ πρίνος, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 912, Ἀριστοφ. Ἰππ. 768· διαπεπρισμέν' ἤμισε'.. ὡσπερὶ τὰ σύμβολα Εὐβουλ. Σοφ. 1·—μεταφ., διεπρίοντο ταῖς καρδίαις Πράξ. Ἀποστ. ζ' 54, πρὸλ. ε', 53. II. δ. τοὺς ὀδόντας, τρίχω τοὺς ὀδόντας, Λουκ. Διαβολ. 24· οὕτως ἀπολ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἐκκλ.

διαπρίωτός, ἡ, ὄν, = διαπρίστος, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 912.
 διαπρῶ (γραφόμενον ὡσαύτως διὰ πρῶ, Σπιτzn. Exc. XIX. ἐν Ἰλ.), ἴδε ἐν λ. διὰ Α. I. 1.

διάπρωθι, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Νίκ. Ἄλ. 3.
 διαπρωστᾶτέω, ἐκαχολουθῶ προτείνω, τι Πολύδ. 4. 13, 7.

διαπρύσιος [ύ], α, ον, διαπεραστικός, δέξυ· ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ὡς ἐπίρρ., πρῶν πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς, λόφος ἐξέχων καὶ ἐμβάλλων εἰς τὴν πεδιάδα, Ἰλ. Ρ. 748. 2) ἐπὶ ἤχου, δέξυ, διαπεραστικός, ἠύσεν δὲ διαπρύσιον, ἐξέβαλε κραυγὴν διαπεραστικὴν, Ἰλ. Θ. 227, Λ. 275· δ. κιθαρίζων Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἄφρ. 80. III. βραδύτερον ὡς ἐπίθ., Ἀπείρῳ διαπρυσία, πθ. ὁμοίως τῇ πρώτῃ σημασίᾳ τοῦ διαπρύσιον παρ' Ὀμ., ξηρὰ ἐκτεινομένη ἐπὶ μακρὸν (ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀκολουθῶν λέξεων, τῶθι πρῶνες .. ἔξοχοι κατάκεινται πρὸς Ἴόνιον κόλπον), Πίνδ. Ν. 4. 83. 2) κοινῶς ἐπὶ ἤχου, ὡς τὸ διάτορος, ὄλολυγαί. Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἄφρ. 19· ὄτοθος Σοφ. O. K. 1479· κέλαδος Εὐρ. Ἐλ. 1308. 3) ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἐρμ. 336, δ. κεραϊστής, φανερός κλέπτης (κατ' ἄλλ. κλέπτης εἰσχωρῶν πανταχόσε), παρὰ Διογ. Λ. 2. 143, δ. πόλεμος, φανερός ἢ σφοδρὸς πόλεμος. (Πθ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ πείρω, περῶω, διαπερῶ, διέρχομαι διὰ μέσου· πρὸλ. διαμπερές).

διαπραταῖω, προσκόπτω πολὺ ἢ συνεχῶς, βατταρίζω, Λουκ. Ἐυαπ. 8.

διαπτεριστής, οὐ, ὁ, = πτεριστής, ὁ ὑποσκελίζων τινὰ, Κλήμ. Ἄλ. 982.

διαπτερόω, καθαρίζω διὰ πτεροῦ ἢ ὡς διὰ πτεροῦ, Ἰππ. ὈΞ. 393.
 διαπτερούσομαι, ἀποθ., περυγίζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ψευδοπλούτ. π. Ποταμ.

διαπτερούσις, εως, ἡ, ὁ διὰ πτεροῦ καθαρισμός, Ἐρωτιαν. σ. 130.
 διαπτοέω, μέλλ. -ήσω Ἐπ. ἀόρ. διεπτοήσα·—ἐκφοβίζω, τρομάζω ἀπομακρύνω καὶ διασκορπίζω, ἐπέεσσι διεπτοήσε γυναίκα· Ὀδ. Σ. 340· στρατὸν .. φόβος διεπτόησε Εὐρ. Βάχχ. 304· καὶ ἐν τῷ παθ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ μεγάλου φόβου, «ἐπιπάσομαι», δεισαντες διεπτοήθημεν Πλάτ. Πολ. 336Β· ἐπὶ ἱππῶν, Πολύδ. 3. 51, 5.

διαπτόησις, εως, ἡ, τρομάγμα (κοιν. τρομάρα), σφοδρὰ ὄρη, διαπτόησις ἀφροδισίων Πλάτ. Νόμ. 783C.

διαπτόητις, εως, ἡ, ἀναπτύξις, Γαλην. ἐξηγήσις, Κλήμ. Ἄλ. 806.
 διαπτύσσω, ἄττ. -άτω, μέλλ. -ξω, ἀνοίγω καὶ ἐξαπλώνω, ἀναπτύσσω, ἀποκαλύπτω, Σοφ. Ἄντ. 709, Εὐρ. Ἰππ. 985· ἐρμηνεύω, ἐξηγούμαι, Πλάτ. Νόμ. 858Ε· λόγῳ δ. Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκκλ. 1. 240.

III. συμπτύσσω τι μεθ' ἑτέρου, συμπλέκω, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 1. 15, 1.

διαπτυχῆ [ύ], ἡ, πτυχῆ, ἐπιλωσις, ἡ «ἐπιλα», δέλτου διαπτυχᾶι, γραμμάτων δ. Εὐρ. I. Τ. 727, 793.

διαπτύω, μέλλ. -ύσω, πτύω ἐπάνω εἰς τινὰ, καταπτύω, τινὸς Αἰλ. π. Ζ. 4. 22· μεταφ. μετ' αἰτ., καταφρονῶ, ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους Δημ. 313. 8, πρὸλ. Πλούτ. 2. 101C, κτλ.· δ. τὸν χαλινόν, ἀποπτύω, δὲν δέχομαι, Λατ. frenum respuere, Φιλόστρ. 816.

δι-άπτω, ἐντελῶς ἀνάπτω τι, Φάλαρ. σ. 208.
 διάπτωμα, τὸ, πτώσις, ὀλισθημα, ἀμάρτημα, Φιλῆμ. Παρεσι. 1·—μεγάλους δ. περιπίπτειν, περιπίπτω εἰς μεγάλας ἀπολείας, Σουλ. Ἐπιγρ. 2058Α. 55.

διάπτωσις, εως, ἡ, πτώσις, ἀποπλάνησις, ἀποτυχία, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 423, Πλούτ. 2. 800Α, κτλ.
 διαπυδαρίζω, ἴδε ἐν λ. πυδαρίζω.

διαπύεω, γίνομαι πύον, Ἰππ. Ἄφ. 1252, κτλ.
 διαπύημα [ύ], τὸ, ἐμπύσις, «ἐμπυασμα», Ἰππ. Προγν. 39.
 διαπύησις [ύ], εως, ἡ, ἐμπύσις, ἡ εἰς πύον μεταβολή, Ἰππ. Προγν. 38.

διαπύητικός, ἡ, ὄν, ὁ συντελῶν εἰς ἐμπύησιν, Γαλην.
 διαπύδομαι, ἐντελῶς εἰς πύον μεταβάλλομαι, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 898, Μ. Ἄντων. 4. 39.

διάπυκνος, ον, πολὺ πυκνός, Διοσκ. 4. 115.
 διαπυκνεύω, πυγμαχῶ πρὸς τινὰ, ἀγωνίζομαι, φιλονικῶ, τινὴ Ξεν. Κύρ. 7. 5, 53, Ἄφρ. Ἐπικτ. 2. 21, 11, κτλ.

διαπύλιον, τὸ, (πύλη) φόρος δόδου διὰ τῆς πύλης παρ' Ἀθηναίους κατὰ τὴν ἐκπορὴν νεκροῦ, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 15, 2, ἴδε Böckh. Staatsh. 2. 37 n.

διαπυνόδομαι (ποιητ. διαπυέδομαι, δ ἴδε)· μέλλ. -πεύσομαι· -πέψωμαι· ἀόρ. -επυθόμην ἀποθ.·—ἀνερευθῶ δι' ἐρωτήσεων, ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω, μαθαίνω, τι Πλάτ. Συμπ. 172Α, κτλ.· τί τινος, τι παρὰ τινος, Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ. 16· ὡσαύτως ἀκολουθεῖ ἐξηρητημένη πρότασις, δ. τοῦ θεοῦ, πῶς χρῆ.., Πλάτ. Πολ. 496Α· ἀπολ., ὁ αὐτ. Ἰππ. Ἐλ. 369D.

διάπυος, ον, (πύον) πλήρης πύου, Ἰππ. Ἄφ. 1251.
 διαπύωω, μεθ., πυστοποιῶ, ἐκπύω, Ἰππιατρ. 69. 2) πυσσομαι, αὐτόθι 61.

διαπύριδομαι, διαθερμαίνομαι, Ἰππ. 684. 54, ἐν τῷ παθ.
 διαπύρίζω, διαθερμαίνω·—παθ., διακαλομαι ὑπ' ὀργῆς, διοργίζομαι, Ἠσύχ.

διάπυρος, ον, διήθερος, ὑπέρθερος, Ἀναξαγ. παρὰ Ξεν. Ἄποιν. 4. 7, 7, Ἰππ. Ἄέρ. 291, Εὐρ. Κύκλ. 631, Ἀριστ. Πρὸβλ. 30. 1. 2) πεπλογισμένος, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰηρ. 15. 3) μεταφ., θερμός, ἔνθερος, πλήρης πάθους, Πλάτ. Πολ. 615Ε, Νόμ. 783Α· δ. πρὸς ὀργὴν, πρὸς δόξαν Πλούτ. 2. 577Α, κτλ.· οὕτω, δ. μῖσος, ἐρωτες ὁ αὐτ. Ἀράτ. 3 καὶ 15.

διαπύρωω, καταπλέγω, κατακαίω, Εὐρ. Κύκλ. 693, ἐν τῷ μέσ.·—μεταφ., τῷ θυμῷ διεπυροῦτο Πλούτ. Φωκ. 6.
 διαπυρροῦω, καταφωτίζω ὡς διὰ πυρροῦ, Πλούτ. Δημητρ. 8·—μετὰ γεν., Φιλόστρ. 74 (δι. γρ. -πυρραίνω)·—κάμνω σημεῖα διὰ πυρροῦ, Πολύδ. 1. 19, 7.

διαπύρωσις, εως, ἡ, καταπλέξις, κατάκαυσις, Σοφ. Ἐρ. (ἐκδ. Εἰρη. σ. 121).

διάπυστος, ον, πολὺ γνωστός, δ. γίγνεσθαι Ἡρωδιαν. 2. 12.
 διαπύτιζω, πτύω, ἐκπτύω, Ἀρχεῖδ. παρ' Ἀθην. 294C.

διαπωλέω, δημοσίᾳ πωλῶ, Ξεν. Ἐλλ. 4. 6, 6, Πλούτ. Ὀθ. 4.
 διαπυρόομαι, σκληρύνομαι, σχηματίζω τύλον ἐπὶ τετραουμένου ὄστου, Ἰππ. Ἀθρ. 795.

δι-ἄρᾶσσω, μέλλ. -ξω, διαρρήγγυμι, συντριβῶ, Ἦσ. Ἄσπ. Ἠρ. 364 (ἐν τῇ ἴσει).

δι-ἄργεμος, ον, λευκόςτικτος, λευκὰ στίγματα ἔχων, Βαθρ. 85. 15.

δι-ἄρωω, μέλλ. -ἄρωω, ποτίζω, καταποτίζω, Ἰώσηφ. I. Π. 3. 10, 8, ἐν τῷ παθ.
 διαρετίζομαι, ἀποθ. (ἀρετῆ) ἀμιλλῶμαι εἰς ἀρετὴν, Συνεσ. 28D.

δι-αρθρόω, χωρίζω δι' ἀρθρώσεων, μορφώνω ὀργανικῶς, παρέχω ἄρμούς, τὰ στήθη διηρθρῶω Πλάτ. Συμπ. 191Α·—Παθ., διηρθρωμένος, καλῶς συνδεδεμένος, συμπεπηγῶς, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἰππ. Ἄέρ. 295, Πλάτ. Φαῖδρ. 253D· δάκτυλοι, πόδες Ἀριστ. I. Ζ. 2. 12. 3 κ. ἄλλ.· ἔχω ἄρθρα, ἦτοι μέλη καὶ ἄρμούς, αὐτόθι 1. 5, 3· ἔχω μέλη κινούμενα, Ἰππ. Ἀθρ. 797· πρὸλ. διαρθρώσις.

2) προκίω με ἐναρθρῶν φωνῆν, τὴν γλῶτταν Λουκ. Ἐγκ. Δημ. 14, πρὸλ. Πλούτ. Δημοσθ. 11· καὶ ἐν τῷ μέσ., φωνὴν καὶ ὀνόματα διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ, ἐφεῦρεν ἐναρθρῶν γλῶσσων καὶ

δνόματα, Πλάτ. Πρωτ. 322Α. 3) περιγράφω σαφῶς, εὐκρινῶς, ὁ αὐτ. Νόμ. 963B, πρὸς 645C. 4) συμπληρῶ ἐν λεπτομερείᾳ, πληρῶς οὕτως ὥστε να ὀργανισμὸν ἐν ὀργανικῶν ὄλων (ἀντίθ. ὑποστυπῶ, περιγράφω), Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 1.7, 17, Μεταφ. 1.5, 9. —Παθ., διηρθρωμένον γράμμα, ἀντίθ. συγκεχυμένον, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γ. 1. 17, 9· ἂν διάρθρωτο ὁ συλλογισμὸς ὁ αὐτ. Τοπ. 8. 1, 8.

δι-ἀρθρωσις, εως, ἡ, ἢ κατὰ ἄρθρα διαίρεισι, ὀργανῶσι, ὁ κατὰ μέλη σχηματισμός, δ. λαμβάνειν, ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 7. 3, 9· πρὸς π. Ζ. Γ. 2, 6. 4, κ. ἄλλ.· — ἰδίως κινήτῃ ἄρθρωσι (ἐνῶ ἢ ἀκίνητος καλεῖται συνάρθρωσις), Γαλην., πρὸς Θεοφίλ. σ. 279 Greenhill. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἢ δυνάμει τοῦ διαίρεισθαι κατὰ τμήματα ἢ ἄρθρα, τὸ να εἶναι ἑναρθρος, Ἀριστ. Ι. Ζ. 4. 9, 1, Ζ. Μ. 2. 17, 4. 3) σαφῆνεια, εὐκρινεια, λόγου Λογγίν. Ἀποσπ. 5. 5.

δι-ἀρθρωτικὸς, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ σαφῶς διακρίνειν, διασαφηνίζον, Ἐπίκτ. Ἐγγειρ. 52. 2) ὁ ἐπιτήδειος εἰς διάρθρωσιν, διακρίσασθαι, Σχόλ. Ἡσ. Θ. 139.

δι-ἀρθρωτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ διαρθρῶ, Συμπλκ. εἰς Ἐπίκτ. Ἐγγειρ. σ. 4.

δι-ἀριθμῶ, μέλλ. -ῆσω, λογαριάζω ἐν πρὸς ἐν, ἀπαριθμῶ, ψήφους Εὐρ. Ι. Τ. 966· ὑπολείπει ἂν ὁ αἰὼν διαριθμοῦντας Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 13· ἀλλὰ συχνότερον ἐν τῷ μέσ., ὡς Πλάτ. Κρατ. 437D, κ. ἄλλ.· Παθ. Ἀριστ. Φυσ. 4. 14, 1.

2) διακρίω, Πλάτ. Φαίδρ. 273E, Γοργ. 301A· διαριθμῆσασθαι περὶ τινος ὁ αὐτ. Νόμ. 633A. — Παθ., διακρίνομαι. Δισχίν. 83. 32.

δι-ἀριθμῆσις, εως, ἡ, ἢ πρᾶξις τοῦ ἀπαριθμῆν ἀνά ἐν, Πλούτ. 2. 27C.

δι-ἀριθμῶ, ποιητ. ἀντί διαρρίπτω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 665.

δι-ἀριστάμοι, ἀποθ., ἐσθία τι κατὰ τὸ γεῦμα διαγωνιζόμενος πρὸς τινα, Τίτορος ὁ Αἰτωλὸς διηριστήσατο αὐτῶν βούν, ἔφαγε βῶδι ὀλοκλήρον ἀμύλλωμενος πρὸς αὐτόν, Ἀθην. 412F.

δι-ἀριστεύομαι, ἀγωνίζομαι περὶ πρωτείων, πρὸς τινα Λογγίν. 13. 4.

διάρκεια, ἡ, ἐπάρκεια, τροφῆς Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 11, 6. 2) παράτασις, συνέχεια, διάρκεια, πνεύματος Ἐρωγ.

δι-ἀρκέω, μέλλ. -έσω, εἶμαι ἀρκετός, Πίνδ. Ν. 7. 71, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 26, κτλ.· ἰσχύω, ἀντέχω, Ἰσοκρ. 18D· πρὸς τι Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 16, 4· δ. πρὸς τινα, εἶμαι ἰσοπαλὸς ἢ ἀντίπαλος, ὁ Λουκ. Πένθ. 24, κτλ. 2) ἐπὶ χρόνον, ἐπιμένω, «βαστώ», διαρκῶ. Δισχλ. Θῆβ. 842, Πλάτ. Τιμ. 21D, κτλ.· μετὰ μετοχ., δ. πολιορκούμενος Ξεν. Ἐλλ. 5. 3, 21· δ. ἐπὶ πολὺν χρόνον Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 16· ἀπόσιτος [ὄν] ἐς ἐβδόμην δ. Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 21. 11· προμηθεύω, χορηγῶ τροφήν, τινὶ Πλούτ. Σόλ. 22, πρὸς Δισχίν. 732. 16.

δι-ἀρκῆς, ἐς, ἀρκετός, ἱκανός, ἐπαρκῆς, sufficiens, χώρα Θεουκ. 1. 15· τροφῆ Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 40, 36· δ. πρὸς τι Διον. Ἄλ. 4. 23, κτλ. 2) συνεχῆς, μόνιμος, διαρκῆς (χρονικ.), durans, ὠφέλεια Δημ. 37. 28· ἐπὶ πολὺ Διον. Ἄλ. 6. 54· ὑπερῶ διαρκέστατος Πaus. 6. 13, 3.· Ἐπίρρ. -κῶς, ὑπερῶ διαρκέστατα Ζην. Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 6.

διάρκεια, τὸ, (διαίρω) θαλασσοπορία, διὰ θαλάσσης ταξείδιον, Πολύβ. 10. 8, 2· διάβασις διὰ πορθμοῦ, πέρασμα, Σαρδάων 199.

II ὄλος (λόγου), πρὸς Πλούτ. 2. 165C, Λογγίν. 12. 1, Κλήμ. Ἄλ. 838· δ. ψυχῆς λαβεῖν Διογ. Α. 9. 7.

δι-ἀρμῆσις, α, ον, (ἄρμενα) ὁ ἔχων δύο ἰστία, Συνέσ. 163A. δι-ἀρμύζω, ἡ, -τω, μέλλ. -σω· διαμοιράζω εἰς διάφορα μέρη, Εὐρ. Ὀρ. 1450· ἐνευθεῖν, 2) Μέσ., τακτοποιῶ, διαθέτω, διατάσσω, Πολύβ. 8. 27. 5· παθ., αὐτόθι 7, 1· κανονίζω, ρυθμίζω, τὸν βίον Πλούτ. 2. 88A.

δι-ἀρμύζω, ἡ, ληλασία, Ἡρόδ. 9. 42· κλοπῆ (δημοσίων), Πολύβ. 10. 16, 6.

δι-ἀρμύζω, μέλλ. -άσομαι Πλάτ. Πολ. 336B, μεταγ. -άσω Ἀπκ. Καρχ. 8. 55· κατακόπτω, διασχίζω, [λύκοι] αἶψα διαρπάζουσι [ἄρνας] Ἰλ. Π. 355· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, παρασύρω, ἐξαλείφω, τὰ ἴχνη Ξεν. Κυν. 6, 2. II ληλατῶ, λαφυραγωγῶ, Λατ. diripere, πόλιν Ἡρόδ. 1. 88, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν μέσ. ἄορ., Ἰώσηπ. 1. Α. 1, 9. 2) καταλαμβάνω ὡς λάφυρον ἢ λείαν, χρήματα αὐτόθι, πρὸς Ἀριστ. Πολ. 3. 10, 3. — Παθ., Πλάτ. Πολιτ. 274B· τὰ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ διαρπαθησόμενα ὑπὸ τοῦ πολέμου Δημ. 299. 16, πρὸς Λυσ. 155. 28.

δι-ἀρμύζω, ἡ, (δι-ἀρμύζω) διάρρηξις, σπᾶσιμον, Ἰππ. 148D.

δι-ἀρρῆνομαι, παθ., ῥέω καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, Σορ. Τρ. 14, πρὸς Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 32. II ἐνεργ. πρkm. διερραγαχα, ἔχω βαντίσει, Ἐβδ (Παροιμ. ζ', 17).

δι-ἀρραῖω, κατασυντερίδι εἰς τεμάχια, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἀρᾶναι, διαρραῖαι μεμαῖωτες Ἰλ. Β. 473, κτλ.· οἶκον Ὀδ. Β. 49. — Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ., καταστρέφομαι, ἀπόλλυμαι, τάχα δ' ἄμμε διαρραῖσσοθαί ὄω Ἰλ. Ω. 355· διαρραῖσθέντας εἰς Αἶδου μολεῖν Δισχλ. Πρ. 236.

δι-ἀρραῖα, τὸ, (δι-ἀρραῖω) ῥαφή, Πλούτ. 2. 978A.

δι-ἀρρανεῖζω, βαντίζω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἐνταλῶς, Βυζ. διαρράπτιζω, ἰσχυρῶς βραχίζω, Ἡλιόδ. 7. 7. διαρράπτω, ῥάπτω ἐντελῶς ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 978A, κτλ.· — ῥημ. ἐπίθ. διαρραπτέον Ὀρειβ. 157. 13.

δι-ἀρραχίζω, διασχίζω, διαχωρίζω, κόπτω, κατακόπτω, Εὐδουλ. Αὐγ. 1.

δι-ἀρρέω, ταλαντεύομαι, γέρνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, χωλαίνω βαλίζων, Ἰππ. Ἄρθρ. 822.

δι-ἀρρέω, μέλλ. διαρρεύσομαι· ἄορ. διερρῶν· πρkm. διερρῶν· ῥέω διὰ μέσου. διὰ μέσου Ἡρόδ. 7. 108· δ. μέσου αὐτοῦ Αἰλ. Π. Ἰστ. 3. 1· ὡσαύτως μετ' αἰτίας, τὴν χώραν Ἰσοκρ. 224B· δ. εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ ποταμῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 15, 2. — Παθ., εἶμαι καταθεθερεγμένος, κάθυστος, Ἰδρωτί· Ἡλιόδ. 10. 13. 2) ἐκφεύγω διὰ μέσου, διολισθαίνω, τῶν χειρῶν Λουκ. Γυν. 28. 3) ἐπὶ πλοίου, κλῆνω νερά, ὁ αὐτ. Νεκρ. Διαλ. 10. 1· τὸ ἔδαφος διαρρέον καὶ τὴν ἰκμάδα παρέχον Θεοφρ. Πυρ. 41. 4) ἐπὶ φήμης, διατίδομαι, Πλούτ. Αἰμλ. 25.

5) χεῖλη διερρρηκτότα, διεστηκτότα, χαίνοντα, Ἀριστοφ. Νερ. 873. II διαρρέω ὡς ὕδωρ, ἐξαφανίζομαι, χάρις διαρρέει Σοφ. Αἴ. 1267· ἐπὶ τῆς σελήνης, φθίνω, πάλιν διαρρέει κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 713· ἐπὶ ἀποθανόντος, Ἀριστοφ. Σρ. 1156· ἐπὶ γρημάτων, Δημ. 982. 10· ἐπὶ στρατιωτῶν, δ. ἐκ τῆς στρατοπεδείας, Λατ. dilabi, Πολύβ. 1. 74, 10, πρὸς Πλούτ. Σόλ. 27, κτλ.· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων προσώπων καθόλου, δ. ὑπὸ μαλακίας, Λατ. diffuere luxuria, Πλούτ. 2. 32F, πρὸς ὁ αὐτ. Ἀγγο. 14, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 11. 4, κτλ.· δ. τῷ βίῳ, αὐτῶ ζωῆν ἀνεμμένην καὶ παραλελυμένην, Αἰλ. Π. Ἰστ. 9. 24.

δι-ἀρρηγνύμι, μέλλ. διαρρήξω· διασχίζω, διασπῶ, Ὀμ. μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπω, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλλεξις Ἰλ. Μ. 308· διαρρήξασα χαλινὸν Ἑόργ. 259· μόγις ἂν .. διαρρήξαις [τὴν κεφαλὴν] Ἡρόδ. 3. 12· πλευράν διαρρήξαντα .. φασγάνω, διασχίσαντα, Σοφ. Αἴ. 834· δ. τὰς χορδὰς Πλάτ. Φαίδωνι 86A· — μεταγεν. διαρρήσσω, Βαθρ. 38. 7. — Παθ., διασχίζομαι, «σκάνω», κατὰ διαφόρους τρόπους, οἷον ἐκ πολυφαγίας, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 21, Ἀναξίλ. Πλουτ. 1, κτλ.· ἐξ ὀργῆς, διαρραγήσομαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 340· οὐδ' ἂν σὺ διαρραγῆς ψευδομένος Δημ. 232. 12, πρὸς 254. 19· διαρραγείης, ὡς κατάρρα: «ὡν σκάσσης», Ἀριστοφ. Ὀρν. 2, κτλ.· — πρkm. διερρωγα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πλάτ. Φαίδωνι ἐνθ' ἄνωτ., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 39, 4.

δι-ἀρρηθῆν, ἐπίρρ. (δι-ἀρρηθῆναι) ῥήτῳς, σαφῶς, ὠρισμένως, Λατ. nominatim, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρω. 313, καὶ παρ' Ἄττ. πεζ. ἰδίως ἐπὶ κελουμάτων τοῦ νόμου, Ἀνδοκ. 25. 20, Λυσ. 94. 31, κτλ.· δ. ψηφίσασθαι Δημ. 342. 29.

δι-ἀρρηξίς, εως, ἡ, = διαρραγῆ Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 106.

δι-ἀρρηξίς, εως, ἡ, σαφῆς ἐξήγησις, ὀρισμός σαφῆς, Πλάτ. Νόμ. 932E.

δι-ἀρρηξίς, ἡ, ἐπὶ διαρρηγνύμι.

δι-ἀρρηνόομαι, κάμπτω τὴν ὄψυν ἀσχημόνως, λυγίζω τὸ σῶμα, ἐπὶ ἀπρεποῦς τινος ὀργήσεως, Κρατίν. Τροφ. 4.

δι-ἀρρῆμοι, τὸ, ἄτακτον πῆδημα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀναζήτησις, ἐπὶ κυνηγετικοῦ κυνός, Ξεν. Κυν. 4. 4.

δι-ἀρρῆνω, ῥινίζω τι ἐντελῶς, διχοτομῶ διὰ τῆς βίνης, Ἀριστ. Ἀποσπ. 426.

δι-ἀρρῆπιζω, φυσῶ μακράν, διασκορπίζω· ἐν τῷ παθ., Ἡλιόδ. 9. 14, Εὐστ. Πονημ. 310. 30· πρὸς διευρεπιζῶ.

δι-ἀρρῆπτω, ποιητ. διαρρίπτω· μέλλ. -ψω· παρὰ τοῖς Ἄττ. ἔχονεν καὶ ἐνεστώτα διαρρῆπτω, Ἀριστοφ. Σρῆξ. 59, Ξεν. Κυν. 5, 8, κτλ.· — ῥίπτω διὰ μέσου, διαρρίπτασκεν ὄπισθον Ὀδ. Τ. 575.

2) ῥίπτω περίε, διάρριψον (δὴ ῥίψον Bgk) ὀμμα πανταχῆ, βῆσον τὰ βλέμματά σου πρὸς ὅλα τὰ μέρη, Ἀριστοφ. Θεσμ. 665· δ. τὰς ὄψιας πυκνά δ. Ἰππ. 153B· δ. σκέλεα ὁ αὐτ. Προγν. 37· δ. τὴν οὐράν, ἐπὶ κυνός, διασείω τὴν οὐράν, Ξεν. Κυν. 6, 23. — Παθ., διαφέρω, διεορριμμένα = διάφορα, Πλάτ. Νόμ. 860B.

3) διασκορπίζω, οἷον κάρυα, χρήματα, κλπ. μεταξύ τοῦ πλήθους, Ἀριστοφ. Σρῆξ. 59, Πολύβ. 16. 21, 8· μεταφορ., σπαταλῶ, τὸν βίον Λιδάν. 4. 631· — μετοχ. παθ. πρkm., διεσκορπισμένος, διασπαρμένος, Πλούτ. Φιλοπ. 8· διεορριμμένην μνήμην ποιεῖν, ἀναφέρειν σποραδικῶς, Πολύβ. 3. 57, 5. 4) ἀπορρίπτω, Ἐπ. Πλάτ. 343D.

5) καταρρίπτω, Λατ. disjicere, τὸν περιβολὸν Πολύβ. 16. 1, 6. II ἀμετ., ῥίπτομαι ὀρηκτικῶς ἀναζητῶν, ἐν τῇ θαλάττῃ Ξεν. Κυν. 5. 8.

δι-ἀρρῆψῆ, ἡ, διασκορπισμός, διασκορπισίς, Πρατίνης 1. 17, Bgk.

δι-ἀρρῆψις, εως, ἡ, διασκορπισμός, διασκορπισίς, Ξεν. Ἄν. 5. 8, 7, Θεοφρ. Ι. Φ. 6. 3, 4.

δι-ἀρρῆδος, ον, ἐκ ῥόδων κατασκευασμένος, κολοῦριον Γαλην. 13. 444, 445, Ἄλ. Τραλλ. σ. 129. 158, Πηϋλ. Αἰνίν. σ. 179. 10.

δι-ἀρρῆροη, ἡ, ἀγωγόν, σωλήν, δι' οὗ τι βέει, πνεύματος διαρροαί, ἢ τραχεῖα ἀτηρία, Εὐρ. Ἐκ. 567. II ἡ διὰ μέσου ῥοῆ, ἢ ἀνω τε καὶ κάτω τοῦ ἡκεανοῦ διαρροή, ἢ ἄμποιτις καὶ πλῆμμυρα, Δίων Κ. 39. 41· — πρὸς διάφορα.

διαρροθέω, θορυβῶ ἢ κροτῶ διερχόμενος, διαρροθῆσαι κάκην τινί, ἐμπνέω φθόνον διὰ κρουγῆς, Δίσχυλ. Θῆβ. 192.
διάρροια, ἡ, τὸ ῥέειν διὰ μέσου, ἡ νόσος διάρροια, Ἰππ. Ἀρ. 1248, Ἀριστοφ. Ἄποστ. 198. 13, Θουκ. 2. 49· δ. κοιλίας Πλούτ. Μαρ. 30.
διαρροϊζέω, διέρχομαι μετὰ συριγμοῦ, διερροϊζήσε στέρνων [δ ἰός] Σοφ. Τρ. 568.
διαρροϊζομαι, ἀποθ., ὑποφέρω ἐκ διάρροιας, Διοσκ. 4. 89, 104, Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 10, 11, Ἀλεξ. Ἀφρ. 1. 98, κλπ. — ἄλλ' εὐρήται καὶ ἐνεργ., τὰ μὴ ἐμεθέντα ἢ διαρροϊσάντα Ἰω. Ἀκτ. π. διαγν. παθ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 395.
διαρροϊκός, ἡ, ὄν, πάσχων διάρροιαν, Ροῦφος (Ὁρειθ. 2. 92, 1 B. Dar.) Ἀλ. Τραλλ. 8. 414.
διάρρομβος, ὄν, ἔχων σχῆμα ῥόμβου, Ἰππιατρ. 197.
διάρ-ρους, ὄν, ὁ, ἰδιόως, διωρῆς, πορθητός, Διόδ. 13. 47, Στράβων 177.
διαρρῦδα, Δωρ. ἀντι-ρῦδην, ἐπίρρ., ὄν τρόπον διαρρεῖ τι καὶ ἀφανίζεται, φόνος πέπηγεν οὐ δ. Δίσχυλ. Χο. 67, πρβλ. Θῆβ. 736 κέξ., Σοφ. Ο. Τ. 1227, Εὐρ. Ἡλ. 318.
διαρρῦθῆναι, -ρῦθσομαι, ἴδε ἐν λ. διαρρέω.
διαρρῦθίζω, κατατάσσω, διευθετῶ κατὰ τάξιν, Μακκαβ. 2. 7, 22.
διαρρῦτα, = διαρρέω, Φώτ. καὶ μεταγ.
διαρρῦπτικός, ἡ, ὄν, καθαρτικός, Γαλήν. 13. 70.
διαρρῦπτω, ἐπιτεταμ. ῥῦπτω, Γαλήν. 6. 123.
διάρρῦσις, εως, ἡ, = διάρρους, Ἡρών Πνευμ. σ. 164.
διάρρῦτος, ὄν, διατεμνόμενος ὑπὸ ῥυάκων, κατάρρῦτος, Στράβων 213, Γρ. Νύσσ. 3, 1108.
διαρρωγῆ, ἡ, χάσμα, διάστημα ἀφθεν κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἐπιδέσμου, Ἰππ. Ἀρρ. 822.
διαρρωξέ, ὄγος, ὁ, ἡ, (διαρρηγνύμι) διερρηγμένος, διεσχισμένος, διασχισθείς, δ. κυμάτων .. σάλω .. ἀγμός, βράχος θετραυσμένος διασχισθείς ὑπὸ τῶν κυμάτων, Εὐρ. I. Τ. 262. II. ὡς οὐσιαστ., τεμάχιον ἀποκοπέν, ἀπρρῶξ Ὀππ. Ἀλ. 5. 216.
δι-αρσις, εως, ἡ, ἀνύψωσις, ἰστίων Διόδ. 3. 40· ἐκ διάρσεως μάχεσθαι, Lat. caesim rignare, ὡς διὰ ἐξῶν ὑψομένων καὶ καταφερόμενων, ἀντιθ. ἐκ διαλήψεως, πρβλ. ἐκ καταφορᾶς, Πολύδ. 2. 33, 5.
δι-αρτάζω, μέλλ. -άσω, = τῷ ἐπομ.· μεταφ., λέγω, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, Δίσχυλ. Ἄποστ. 333.
διαρταμέω, ἐπιτεταμ. ἀρταμέω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, διαμελίω, Δίσχυλ. Πρ. 1023, Ἀνακτ. Δίσχυρ. 1.
διαρταμῆ, ἡ, τὸ εἰς τεμάχια κατακόπτεν· ἴδε ἐν λ. διατομῆ.
δι-αρτάω, μέλλ. -ήσω, ἐξαρτῶ, κρεμῶ, Πολύδ. 34. 9, 10· δ. ὀδόν, διακόπτω (τῶν συγκοινωνιῶν), Πλούτ. Τιμολ. 25. 2) κρατῶ τινα μετέωρον, ἀπασχολῶ, τινί, ἐν τινὶ ἢ διὰ τινος .. Διον. Ἀλ. 1. 46· — παροδηγῶ, ἐξαπατῶ, Μένανδ. Ἀδελ. 356. II. ἀποχωρίζω, τινα ἀπὸ τόπου Πλούτ. Τιμολ. 25· διηρηγμένος Στράβων 234· — διακόπτω, τὰς ἀκολουθίας Διον. Ἀλ. π. Δημ. 40. III. = διαρτίω Ἡσύχ.
διάρτησις, εως, ἡ, διαχωρισμός, ἀσυμφωνία, Φίλων 1. 338, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 146· ἀντιθ. συνάρτησις.
διαρτία, ἡ, (ἄρτιος) διάπλασις, διαμόρφωσις, Εὐστ. Πονημ. 253. 73.
διαρτίω, μορφώνω, σχηματίζω, Ἐβδ. (Ἰω. λγ', 6) ὁμιλῶ προπτόνως, ἀρμόδιως, Ἡσύχ.
διάρτίσις, εως, ἡ, = διαρτία, Ἐτυμ. Μ. 361. 8, Σουίδ.
διαρτύω, κοσμῶ, καταρτίω, Βυζ.
δι-αρτύω, ἐπιτεταμ. ἀρτύω, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 270. 3.
δι-αρχοί, οἱ, οἱ δύο Ἑλληνοδικαί, Ἡσύχ.
δι-άρχω, διατηρῶ τὴν ἀρχὴν μέχρι τέλους, Λυσ. παρ' Ἀρπ., Δίων Κ. 40. 66.
διασαίνω, ἐπιτεταμ. σαίνω, Ξεν. Κυν. 4. 3.
διασαίρω, ἐπιτεταμ. σαίρω· μετοχ. πρkm. διασεσηρῶς, ἔχων τὸ στόμα ἀνοικτὸν μὲ τὰ χεῖλη διεσπατμένα ὡς κύων, γελῶν χλευαστικῶς, Πλούτ. Μαρ. 12.
διασαῶλκωνίζω, ἐπιτεταμ. σαλακωνίζω, Ἀριστοφ. Σπ. 1169.
διασαῶλεύω, σφοδρῶς διασεῖω ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Πολύδ. 1. 48, 2· ἐπὶ πολεμικῶν μηχανῶν, ὁ αὐτ. 16. 30, 4. 2) συγγέω, τὰς ἀρμονίας, τοὺς ἤχους Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 22, 23· φέρω εἰς ἀναρχίαν ἢ καταστροφὴν, Λουκ. Ἀλεξ. 31· διασεσαλειμένους τὸ βᾶδισμα, τὸ βλέμμα, ἀσταθῆς .. ὁ αὐτ. Ρητ. Διδασκ. 11, Μισθ. Συν. 33. II. ἀμεταβ. = σαλεύω II. 3, Ἀριστ. Φυσιολ. 5. 9.
διασαπύω, γεμίζω μὲ τι, στουπώνω πέτρα καὶ πέτρα, τινὶ Γαλήν.· μετὰ γεν., διασεσαγμένος ἀφύης, γεμάτος μὲ σμαρίδας, Μάχων παρ' Ἀθην. 244C.
διασαυλόδομαι, ἐπιτεταμ. σαυλόδομαι, Ἀριστοφ. Ἄποστ. 522.
διασαῦφέω, ποιῶ τι ἐντελῶς σαφές, δεικνύω φανερώς, τι ἔν Εὐρ. Φοιν. 398· τι Πλάτ. Νόμ. 916E, κτλ.· δ. εἰ.· ὁ αὐτ. Πρωτ. 348B· ὡσαύτως, δ. περὶ τινος, παρέχω πλήρη ἐξηγήσιν περὶ .., Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2. 5· δ. εἰς Καρογδόνα περὶ τινος, ἀπο-

στέλλω σαφῆ πληροφορίαν .. Πολύδ. 3. 87, 4· δ. ὑπὲρ τινος δ αὐτ. 2. 19, 13. — Παθ., Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 1. 3, 1, κτλ.
διασαφηνέω, (σαφηνῆ) = τῷ προηγ., Ἰπποκρ. Ἐπ. 1275. 29. (γρ. ἀμφ.)
διασαφηνίζω, ποιῶ τι σαφές, διευκρινῶ, Ξεν. Ἄπομν. 3. 1, 11, Ἄπολ. 1.
διασαφῆσις, εως, ἡ, ἐξηγήσις, ἐρμηνεία, Ἐβδ. (Γεν. μ', 8).
διασαφῆστεον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ διασαφέω, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 4, ἐν τέλ.· ὑπὲρ τινος Θεόφρ. Δίτ. Φ. 6. 14, 5.
διασαφῆτικός, ἡ, ὄν, ἐξηγητικός, Μ. Ἐτυμ. 415. 27.
διασεισμός, ὁ, τὸ σεῖειν βιαίως, μεθ' ὀρμῆς, Εὐστ. Πονημ. 322. 82· οὕτω, διάσεισις, εως, ἡ, Παῦλ. Αἰγ. σ. 196. II. κατάχρησις ἔξουσίας, ἐκβιασμός, Lat. concussio, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1097, καὶ συγν. ἐν Αἰγυπτιακ. παπύροις.
διασεισμός, ὄν, διασειόμενος καὶ εἴτα ῥιπτόμενος, ἀστράγαλοι Δίσχιν. 9. 9· ἴδε Ἀρποκρ. δ. κύβοι Πολυδ. Ζ', 203.
διασεῖω, σεῖω βιαίως, μεθ' ὀρμῆς, τι Πλάτ. Τιμ. 85E, 87E· τὴν κεφαλὴν Πλούτ. 2. 435C· ἄλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ., δ. τῶν χροστῶν Δίσχιν. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10· δ. τῆ οὐρᾶ, κινῶ τὴν οὐρᾶν, διασαίνω Ξεν. Κυν. 6, 15. — Μέσ., ἀποσεῖω τινα ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἐλευθεροῦμαι, Διον. Ἀλ. 1. 56. 2) συγγέω, ἐπιφέρω σύγχυση, φέρω εἰς σύγχυσιν, τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονήματα Ἡρόδ. 6. 109· τοὺς ἀκούοντας Πολύδ. 18. 28, 2· ἐμβάλλω φόβον, φοβίζω, ὁ αὐτ. 10. 26, 4· διὰ τῆς βίας λαμβάνω χρήματα παρὰ τινος ἐκφοβίζων αὐτόν (πρβλ. διασεισμός), Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 14. 3) ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, Πλούτ. Κικ. 10.
διάσειμος, ὄν, ἐπιτεταμ. σεμνός, Ἐπιγρ. Γρουτ. σ. 464, Εὐστ. Πονημ. 263. 35.
διασεμνύνω, τιμῶ μεγάλως, Ἰωσ. Γενέσ. 5C.
διασεύομαι, παθ., ὀρμῶ, πηδῶ, τινάσσομαι διὰ μέσου, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. Ἐπ. παθ. ἀορ. διεύσαστο, μετὸ γεν., τάφροιο δ. Ἰλ. Κ. 194· ἀλγμῆ δὲ στέρνοιο δ. Ο. 542· ὡσαύτως, ἐκ μεγάρου δ. Ὀδ. Δ. 37· σπανιώτερον μετ' αἰτιατ., δ. λαθὼν Ἀχαιῶν Ἰλ. Β. 450· ἀπολ., ἀλγμῆ δὲ δ. [μυροῦ ἢ μηρόν] Ε. 661· — μεταγεν. κατὰ μετοχ., διεσσύμενος Κοῖντ. Σμ. 3. 641.
διασηθω, κοσινίζω ἢ διυλίζω, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Διοσκ. 5. 26.
διασηκῶ, ζυγίζω, δοκιμάζω τὸ βάρος (διὰ τῆς χειρὸς), Σουίδ. ἐν λ. βαστάσας.
διασηκνῶ, μέλλ. -ᾶνῶ, σημειώνω, φανερώς δεικνύω, τι Ἡρόδ. δ. 86, Ξεν. Ἄν. 2. 1, 23· τινί τι ὁ αὐτ. Οἰκ. 12, 11. 2) ἀπολ., κάμνω σημειῶν, χειρὶ, σάλπιγγι Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10, Πολύδ. 10. 12, 4, κτλ. II. Μέσ., παρατηρῶ διὰ σημείων παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, Ἀριστ. I. Ζ. 5. 17, 9. 2) ἐπιδοκιμάζω, Διόδ. 19. 15. III. ἀμεταβ., δεικνύω συμπτώματα ἀναφανίζομαι, ἐμφανίζομαι, Ἰππ. Ἀρ. 1257.
διασημειῖται, οἱ, Κ. Πορρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 799. 804 (Βόνν.). Οἱ σημειῖται παρὰ Θεοφάνει καὶ ἄλλοις Βυζαντ. συγγραφεῦσι δηλοῦσι σημασιφόρους.
διάσημος, ὄν, (σῆμα) καθαρός, σαφής, εὐκρινής· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., διάσημα θρηγεῖ Σοφ. Φ. 209. II. ἐπίσημος, ἐπιφανής, ἐξοχος, Πλούτ. Δίων. 54· δ. κράνος ὁ αὐτ. Τ. Γράρχ. 17· διασημοτάτη πόλις Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλ. 904, πρβλ. 1078. 10.
διασηπόμεαι, παθ. πρkm. διασεσηπα, σήπομαι, φθίρομαι, καταστρέφομαι, Θεόφρ. I. Φ. 5. 7, 5, Λουκ. Πένθ. 18.
Δῆσσια, τὰ, ἑορτὴ τοῦ Διὸς μελιχίτου, ἐν Ἀθήναις, Θουκ. 1. 126, Ἀριστοφ. Νεφ. 408, κτλ. [ἄσ ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. Σχόλ. 862]
διασιζέω, συρίττω μετὰ δυνάμεως, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10.
διασιλλαίνω, χλευάζω, σκόπτω, Λουκ. Λεξιφ. 24· — οὕτω διασιλλῶν, Δίων Κ. 59. 25· ἄλλ' ἀναφέρεται ὡς ἀπαντῶν παρὰ παλαιότεροις συγγραφεῦσι, Α. Β. 36, Πολυδ. Θ', 148.
διασιῦται, ἡ, δικαίωμα τοῦ τρέφεσθαι δημοσίᾳ δαπάνῃ, Ἰππ. Ἐπ. 1293.
διασιωπάω, μέλλ. -ήσομαι, διακίμενο σιωπηλός, Εὐρ. Ἐλ. 1551, Ξεν. Ἄπομν. 3. 6, 4. II. μεταβ., παρέργομαι ἐν σιωπῇ, παρασιωπῶ, δὲν ἀναφέρω, Εὐρ. Ἰων. 1566· οὕτω καὶ ἐν Δωρ. μέλλ., διασιωπάσομαι οἱ μόνον Πίνδ. Ο. 13. 130.
διασκαίρω, πηδῶ, σκιρτῶ, τινάσσομαι διὰ μέσου, ὡς οἱ ἰχθύες, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 574.
διασκαλεύω, = τῷ ἐπομ., Πλούτ. 2. 980E.
διασκαλλω, σκάπτω, σκαλίζω, Πλούτ. 2. 981B.
διασκανδῦκίζω, κυρίως, τρέφομαι μὲ λάχανα (σκάνδικα)· ἐντεῦθεν παρὰ κωμικοῖς ἀντὶ τοῦ διευρηπιδίζω, μπουσῆαι τὸν Εὐριπίδην (οὐ ἢ μήτηρ ἦτο λαχανόπωλις), Ἀριστοφ. Ἰππ. 19, Τηλεκλειδ. Ἀδελ. 7, ἐνθα ἴδε Meineke.
διασκαπύω, σκάπτω, διανοίγω ἢ ἀνατρέπω, καταστρέφω, Παιου. 2. 1, 5· δ. τὰ τεύχη Λυσ. 131. 5· ὡσαύτως μετὰ γεν., τοῦ τεύχους Πλούτ. Πύρρ. 33.
διασκαρφέομαι, ἀποθ., ἐν περιλήψει περιγράφω ἢ διαγράφω, «τὸ ἐπισσευμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπιμελείας», Γεωργ. Παχυμ. 2. 335A· — παρ' Ἰσοκρ. 142B, τὰς εὐτυ-

χίας. δεισκαριφισάμεθα καὶ διελύσαμεν, φαίνεται ὅτι σημαίνει παραμελῶ, περιφρονῶ, πρὸλ. σκαριφάομαι.

δασκατόμαι, παθ., πληροῦμαι κόπρου, ἀνανδρος καὶ δεισκατωμένη τρυφή, ἀποδιδομένη εἰς τοὺς Ἐπικουρείους ὑπὸ τοῦ Διογ. Τραγ. παρὰ Κλήμ. Ἄλ. 492.

δασκεδάννυμι, μέλλ. Ἄττ. -σκεδῶ Σοφ. Ἄντ. 287, Ἄριστοφ. Σφῆξ. 229 (ἴδε σκεδάννυμι). Διασκορπίζω μακρὰν, ῥίπτω εἰς τοὺς ἀνέμους, δούρατα μακρὰ διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη Ὀδ. Ε. 369· τῶ κέ τοι ἀγλαίας γε διασκεδάσειεν Ρ. 244· γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν Σοφ. ἐνθ' ἄνωτ. τὰ νῦν ἑυφύφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 619· διασκεδάτε τὸ πρὸσον νῦν νέφος Ἀνακάνδρ. Ἀδῆλ. 6· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, διεσκέδασεν αὐτὰ (τὰ ναυάγια) πανταχῆ Θουκ. 1. 54.

2) παρ' Ἡρόδ., τὸν στρατὸν διεσκέδασεν, διέλυσε, 1. 77, πρὸλ. 79., 8. 68· καὶ ἐν τῷ παθ.; διεσκέδασμένοι 1. 63· διασκεδασθέντες 5. 15, πρὸλ. 8. 57. 3) ἐξαφανίζω [τὴν ψυχὴν, ἀροῦ ἀφ' ἧς τὸ σῶμα], Πλάτ. Φαίδων 77B, πρὸλ. 70A, 78B.

4) ἐν τῷ παθ.; ἐπὶ φημῶν, διαδίδομαι, Ἡρώδιαν. 7. 6.

δασκεδασμός, ὁ, διασκορπισμός, διασπορά. Ἡσύχ. ἐν λ. φαρακᾶ—δασκεδαστής, οὐ, ὁ, ὁ διασκορπίζων, Φίλων 1. 89—δασκεδαστικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς διασκορπισμὴν ἢ βοηθῶν εἰς τὴν πέψιν, χωνευτικός, Διοσκ. 3. 94., 5. 133—δασκεδαστός, ἡ, ὄν, διασκορπισμένος, Κλήμ. Ἄλ.

δασκελίζομαι, Μέσα., ἀνοίγω τὰ σκέλη μου, δεισεκλισμένος καθῆσθαι Εὐστ. 1038.10, Μ. Ἐτυμ. 502.

δασκεμια, τό, = σκέμια, Γαλην. 2. 192C.

δασκεπάζω, μέλλ. -άσω, καλύπτω ἐντελῶς, αὐγὴν Δίων Κ. 60. 26.

δασκεπτέον, ῥηματ. ἐπιθετον τοῦ διασκοπεῖν, Πλάτ. Νόμ. 859B, κτλ.

δασκεπτικός, ἡ, ὄν, προφυλακτικός, προσεκτικός, Πολυδ. Δ' 178.

δασκέπτομαι, μεταγεν. τύπος τοῦ διασκοπεῖω, Δουκ. Β. Πρ. 27, Ἄλφ. Ἰστ. 18.

δασκευάζω, μέλλ. -άσω, τακτοποιῶ, βλάλλω εἰς τάξιν, ἐτοιμάζω, τι Πολυδ. 15. 27, 9. II. ἐφοδιάζω, στολίζω, τινὰ βασιλικῶς Δουκ. Νεκ. 16.—Παθ., εἰς Σατύρους δεισκευασμένοι, ἐνδοθυμένοι ὡς . . , Πλούτ. Ἄντων. 24, κτλ.—Μέσα., δι' ἑαυτὸν ἐτοιμάζω, προνοῶ, προμηθεύομαι, τὰ ἄλλα . . ὡς ἐς τὸν πλοῦτον Θουκ. 4. 38· ὀπλιζομαι, ἐτοιμάζομαι, ὡς εἰς μάχην Σεν. Ἐλλ. 4. 2, 19· πρὸς τι Δείναρχ. 99.14· δασκευάσασθαι πρὸς τοὺς δικαστάς, παρασκευάζω ὅλα μου τὰ τεχνάσματα ἀπέναντι τῶν δικαστῶν (πρὸς διαφθορὰν αὐτῶν), Σεν. Ἄθην. 3, 7. III. ἐν τῷ μέσ. τύπω, δεισκευασάμενος τὴν οὐσίαν, διαθέσας τὴν περιουσίαν του, Δημ. 845. 13.

IV. ἐπιθετοῦ (καὶ ἐπεξεργάζομαι) ἔργον πρὸς δημοσίευσιν, Λατ. recensere—ἐντεῦθεν **δασκευαστής**, οὐ, ὁ, ὁ κριτικός διορθωτὴς ποιήματος, ὁ καὶ ἐπεξεργαζόμενος· καὶ ἴδια παρεισάσασθαι, πρὸλ. Wolf Προλεγ. cli., Lehrs Aristarch. 349 κέξ., Nitzsch Od. iii. σ. 310, Ἰδεῖσθαι. II, καὶ ἐπιδασκευάζω.

δασκευῆ, ἡ, ὡς τὸ σκευή, σχολή, ἐνδομασία, Πολυδ. 8. 31, 7, κτλ. II. δασκευαί, φράσεις ὑπερβολικαί πρὸς ἐκπλήξιν τῶν ἀκρατῶν, ὁ αὐτ. 15. 34, 1. III. νέα ἐκδοσις ἢ ἐπιδιόρθωσις, ἐπεξεργασία ἔργου τινός, Ἄθην. 110B.

δασκευωρέω, διευθετῶ, εὐτρεπίζω, Ἐπ. Πλάτ. 316A.—Μέσα., δασκευωρεῖσθαι τὴν πόλιν Πλάτ. Πολ. 540E.

δασκευΐς, εως, ἡ, ἀκριβὴς ἐξέτασις, Πλάτ. Νόμ. 697C· ἐν τῷ πληθ., κητήματα πρὸς ἐξέτασιν, Πλούτ. Τιμολ. 38.

δασκεύω, καλλωπίζω, διακοσμῶ, ὁ, τινὰ Δουκ. Β. Πρ. 9· διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ Ἄθην. 526A. II. ἐξακωῖ, ἐφαρμόζω, ῥητορικᾶ Διογ. Λ. 4. 49.

δασκηνῶ ἢ -έω, πηγνύω σκηνάς εἰς διάφορα μέρη καὶ κατασκηνῶ, ὁ, εἰς ἡ κατὰ τόπον Σεν. Ἄν. 4. 4, 8, καὶ 5, 29· πρὸλ. εἴ. II. ἀπέρχομαι ἐκ τῆς σκηνῆς, καταλείπω τὴν σκηνήν, ἀντίθ. συσκηνῶ, ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 1, 38, πρὸλ. Ἐλλ. 4. 8, 18.

δασκηνητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ δασκηνεῖν I, εἰς τὰς κόμας Σεν. Ἄν. 4. 4, 14.

δασκηνίπτω, ἴδε σκηνίπτω.

δασκηνῶς, πηγνύω κατὰ διαστήματα ὡσπερ σκηνάς, καπηλεῖα Ἀλ. II. Ἰστ. 3.14. II. ἀμετάβ. = δασκηνῶ I, Σεν. Ἄν. 4. 4, 10.

δασκηνρίζω, ἐκατέρωθεν στηρίζω, ὑποστηρίζω, Ἄνθ. II. 6. 203.

δασκιδόννημι, ποιητ. ἀντι τοῦ -σκεδάννυμι, Ἰλ. Ε. 526, Ἰστ. Θ. 875, Ἡρόδ. 2. 25.—Παθ., Λουκ. Ο. Διαλ. 20. 6, Ουσ. 13.

δασκιστῶς, πηδῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἢ μακρὰν, Πλούτ. Εὐμ. 11.

δασκοπιῶ (πρὸλ. **δασκοπέομαι**) μέλλ. **δασκεΐφομαι** πρην. **δασκεμιαί** Ἄριστοφ. Βατρ. 836, ἀλλὰ **δασκεΐφαι** εἶνε ἐν χρήσει ἐπὶ παθητ. σημασίας, ὁ αὐτ. Θεσμ. 687. Βλέπω πρὸς τι κατὰ διαφόρους τρόπους, ἐξετάζω ἢ θεωρῶ τι καλῶς, Λατ. dispicere, Ἡρόδ. 3. 38, Εὐρ. Κύκλ. 554, κτλ.—Ἐξήχ. ὁ, τὸν λόγον Πλάτ. Πολ. 351A, πρὸλ. Θεαιτ. 168E· ὡσαύτως, ὁ, πρὸς

ἑαυτὸν ὁ αὐτ. Χαρμ. 160E· περί τι ἢ τινος Θουκ. 7.71, Πλάτ. δ. περί τινος εἰ . . Ἄριστ. Πολ. 2. 10, 9·—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, διασκοπεῖσθαι πρὸς τι Θουκ. 6. 59, κτλ. II. ἀπολ., βλέπω περί, Σεν. Κυν. 9, 3.

δασκοπιᾶομαι, ἀποθ., παρατηρῶ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς· ἐντεῦθεν, κατασκοπεῖω, ὅς . . προέτηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα, ἐπὶ τοῦ Δόλωνος, Ἰλ. Κ. 388—διακρινῶ, παρατηρῶ, ἀργαλέον . . διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον Ρ. 252.

δασκορπίζω, σκορπίζω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις; Ἐβδ. (Δάν. ια', 24), Κ. Δ., Πολυδ. 1. 47, 5, κτλ.

δασκορπισμός, ὁ, διασκορπισμός, διασπορά, Ἐβδ. (Ἐξ. ε'), 8 κ. ἄλλ.), καὶ **δασκορπισίς**, ἡ, Ν. Χών σ. 120. 3 (Βόνν.).

δασκύλευσις, εως, ἡ, = σκύλευσις Μιχ. Ἄτταλ. σ. 140. 148 (Βόνν.).

δασκώπτω, μεταξύ σκόπτω, κάμνω τινὰ ἀντικείμενον τῶν σκωμάτων μου, τινὰ Πλούτ. 2. 82B.—Μέσα., ἀμοιβαίως ἀστείζομαι, ἀνταλλάσσω σκώματα, Σεν. Κύρ. 8. 4, 23.

δασμα, ατος, τό, (διᾶζομαι) = **στήμων**, Καλλ. Ἄποστ. 244, Νόνν. Δ. 6. 151.

δια-σμάω, Ἰων. -έω, σπογγίζω, ἀποσπογγίζω, ποτήρια Ἡρόδ. 2. 37.

δασμενίζω, ἐπιτεταμ. ἀσμενίζω, ὁ ἴδε, Συνέσ. ἐν Ἐλλ. Πατρ. Minge τ. 66, σ. 1580.

δασμηγῶ, καλῶς τρίβω, ἄλσιν δασμηγθεῖς δναίτ' ἄν οὐ τοσ' Ἄριστοφ. Νερ. 1237.

δασμιλεύω, λεαίνω, στυλθώνω διὰ τῆς σμίλης· μεταρ., ὁ, βίβλους Ἄνθ. II. 15. 38· δεισμιλευμένοι φροντίδες, λεπτετυσμένοι, ἐντέχνως κατεργασμένοι θεωρίας, Ἄλεξ. Ταραντ. 1. 8.—Ἐπίρρ. **δεισμιλευμένος** Πολυδ. ζ', 150, Ἡσύχ.

δασμυρνος, ον, παρεσκευασμένος διὰ σμύρνης, τοῖς διὰ σμύρνης μάλιστα κολλυρίοις χρηστέον, ἃ δὴ καὶ καλοῦσιν ἴδιως δασμυρνα Γαλην. 13. 277, 438—πρὸλ. Κόντου Ἄθην. τ. Δ', σ. 286.

δασμύχω, ἐπιτεταμ. **σμύχω**, εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφείτῃς μὲν ἐνδοθεν δασμύχει τῇ καύσει τὴ παρακείμενα, φλόξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδοται Γρηγ. Νύσσ. 1 σ. 826D· τοῦ πένθους οἰονεῖ πυρός τινος ἐνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς δασμύγοντος αὐτῶν 2, σ. 196.—Παθ., πῦρ δασμυρόμενον Φίλων 2. 143.

δασοσθεῖω, ἀποδιώκω διὰ τοῦ φόδου, Πλούτ. 2. 133A· δασοσθεῖται ὁ γάμος Ἠλιόδ. 7. 26. II. ἀνακινῶ, ἐξεγείρω, Ἄλκιρρον Ἄποστ. 5.—Παθ., ἐξεγείρομαι, ἀλαζονεύομαι, Πλούτ. 2. 32A.

δασοσθής, εως, ἡ, ἀποδιώξις, διασκορπισίς, Μ. Ἄντων. 11. 22.

δασοφίζομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι σοφίσματα ὅπως ἀπκλαγῶ τινος, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1619.

δασπαθῶ, διασκορπίζω, κατασπαταλῶ, Πλούτ. Κικ. 27· πρὸλ. **σπαθῶ**.

δασπαρμαγμός, ὁ, διασπάρμαξις, «καταξέσχιμα», Ἰωάν. Χρυσόστ. 7. 515.

δασπαρμακτός, ἡ, ὄν, κατεσπαρμαγμένος, εἰς τεμάχια κατεσχιμένος, Εὐρ. Βάχχ. 1220, Ἀλ. π. Ζ. 12. 7.

δασπαρᾶσσω, Ἄττ. -ττω, σιχίζω εἰς τεμάχια, Δίσχυλ. Πέρσ. 195· ἐν τῷ παθ., Εὐβουλ. Ἀγύ. 1—δ. τινὰ τῷ λόγῳ Δουκ. Ἰακρομ. 21.

δασπαργανῶ, ἐπιτεταμ. **σπαργανῶ**, ὁ ἴδε, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Ββλ. τ. Ε', σ. 410.

διάσπαισις, εως, ἡ, βίαιος διαχωρισμός, Ἄριστ. Οὐρ. 4. 6, 5, Μετεωρ. 3. 3, 5· ἀντίθ. **κάταξις** καὶ **θλάσις**. II. **γάσμα**, Πλούτ. 2. 721A—οὗτω **διάσπασμα**, τό, ὁ αὐτ. Δίμιλ. 20, κτλ.—καὶ **δασπασμός**, ὁ, ὁ αὐτ. 2. 129B, κτλ.

διάσπαστος, ον, δεισχιμένος, δεισπασμένος, ἐπιστολαὶ Ἄλκιρρον 2. 2.

δασπῶ, μέλλ. -σπᾶσομαι [ᾶ] Ἄριστοφ. Βατρ. 477, Ἐκκλ. 1076, ἀλλ' ὡσαύτως -σπᾶσω Ἡρόδ. 7. 236· ἀόρ. -εσπᾶσα, ἀλλ' ὡσαύτως -εσπᾶσμεν Εὐρ. Ἐκ. 1126, Βάχχ. 339.—Παθ., ἀόρ. -εσπᾶσθην. πρην. -εσπᾶσμαι. Διαχωρίζω μετὰ βίας, μεθ' ὀρμῆς, Λατ. divellere, τοὺς ἄνδρας κρεουρῆγθον δ. Ἡρόδ. 3. 13, πρὸλ. 7. 236, Εὐρ. καὶ Ἄριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ., κτλ.—ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα δ. Σεν. Κύρ. 6. 1. 45· δ. τὸ σταθῶριμα, κατακρημνίζω ἢ διασχιζῶ, καταστρέφω, ὁ αὐτ. Ἐλλ. 4. 4, 10· δ. τὴν γέφυραν, τὸ ἔδαφος Πολυδ. 6. 55, 1, Πλούτ. Καμίλλ. 5, κτλ.—Παθ., τὸ Ἀττικὸν ἔθνος . . δεισπασμένον Ἡρόδ. 1. 59· μόνον οὐ δεισπᾶσθην Δημ. 58. 8· δ. ἀπὸ τῶν φίλων, ἀποσπῶμαι ἀπὸ τῶν . . , Ἄριστ. Ρητ. 2. 8, 10. 2) ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐνοχίας, ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω, λαμβάνω μέρος τοῦ στρατεύματος, Σεν. Κύρ. 5. 4, 19· δ. τὰς φάλαγγας, διαλύω, καταστρέφω, Ἄριστ. Πολ. 5. 3, 16.—Παθ., στρατεύμα δεισπασμένον, στρατός δεισχωρισμένος καὶ ἄτακτος, Θουκ. 6. 98, πρὸλ. 7. 44., 8. 104· πρὸλ. **διάθλασις**—ἐπὶ στρατιωτῶν, ὡσαύτως, διαμοιραζόμεθα εἰς καταλύματα, Σεν. Ἄν. 1. 5, 9. 3) **μεταρ.**, σύρω κατὰ δια-

φόρους διευθύνσεις, ταράττω, Lat. distrahere, δ. τὴν πόλιν, ταράττω τὴν πόλιν ἢ πολιτείαν, Πλάτ. Πολ. 462A· τὰς πολιτείας Δημ. 54. 5· τοὺς νόμους Ξεν. Κύρ. 8. 5, 25.—Παθ., διασπώμενος, ἀσπαχολούμενος, Lat. negotiis distractus, Λουκ. Θ. Διαλ. 24. 1.

διασπείρω, μέλλ. -σπερῶ—σπείρω τῆδε κάκεισε, διασκαρπίζω [τὰς μνέας].. αὐτοχειρήν διέσπειρε τῆ στρατιῇ Ἡρόδ. 3. 13· διέσπειρε ἡμέας, ἄλλην ἄλλην τάξας, διασκαρπίσειεν, αὐτόθι 68· δ. λόγον Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 25· τοῦνομα εἰς τὴν Ἀσίαν Ἰσοκρ. 103B· σπαταλῶ, δαπανῶ δαφιλῶς, Σοφ. Ἠλ. 1291.—Παθ., διασκαρπίζομαι ἔξω, κρατὸς διασπαρέντος αἱματός θ' ὀμοῦ ὁ αὐτ. Τρ. 782· πῶλοι διασπάρησαν ἐς μέσον δρόμον ὁ αὐτ. Ἠλ. 748· ἐπὶ στρατιωτῶν, διασπαρμένιοι Θουκ. 1. 11, κτλ., Ξεν. κτλ.· φύσεις ὁμοίας διασπαρμέναι Πλάτ. Πολ. 455D, πρὸς Σοφ. 260B, κτλ.· τῶν χρωμάτων διασπαρμένων Αἰλ. Ζ. 1. 11, 21.

διασπεύδω, μετὰ ζήλου καὶ σπουδῆς ἐργάζομαι, Πολύβ. 4. 33, 91—ἐν τῷ μέσ. τύπω, Ἰσαί. παρ' Ἀρπ. II. παρακινῶ, προτρέπω, μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. Πολύβ. Ἀποστ. Γραμμ. 36.

διάσπυλος, ον, ὅλος βραχέωδης, Ἄρρ. Περίπλ. 25. 12.

διασπλεκώ, ἐπιτεταμ. σπλεκώ, Ἀριστοφ. Πλ. 1082.

διασποδῶ, ἐπὶ ἀισχρᾶς σημασίας, Lat. subagitare, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 939, πρὸς. διασποδῶ, Ἡσύχ. ἐν λ. διασποδημένη καὶ ἐν λ. διασποδήσατο· διέσεισε, διετίναξε.

διασπορά, ἡ, (διασπῆραι) διασκαρπίσις, διασκαρπιμός, Πλούτ. 2. 1105A, Ἑβδ. 2) περιληπτικός=οἱ διασπαρμένοι, Εὐάγγ. κ. Ἰω. ζ', 35, πρὸς. Δευτερ. κη', 25, κτλ.

διασποράδην, ἐπίρρ. διασκαρπίσας, σποραδικῶς, Κλήμ. Ἀλ. 348.

διασπορεύς, ἄσος, ὁ, ὁ διασκαρπίων, Πολύβ. Γ', 129.

διασπορεύζω, διασπορεύω εἰς τι μετὰ ζήλου, ἐπιμελοῦμαι πολὺ, καὶ παθ., μετὰ ζήλου ἐνεργοῦμαι, ἀξιοῦμαι πολλῆς φροντίδος καὶ σπουδῆς, τί μάλιστα διασπορεύσατο; Δημ. 505. 8· ἂν καὶ ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται ὡσαύτως διασπορεύσασαι ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., 681. 21.—Μέσ., μετ' ἐνεργ. σημασ., Ἄρρ. Ἀν. 7. 23, 12. 2) εἶμαι ζηλωτής, περὶ τι Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 14. II. ἀντιπαραγγέλλω, διαγωνίζομαι πρὸς τινα περὶ ἀρχῆς, Δίων Κ. 36. 21.

διάσσω, ἄντ. διάττω, ἴδε ἐν λ. διάσσω.

διασταδόν, ἐπίρρ., χωριστὰ ἰστάμενος, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 67· δ. ἀλλήλοισι, μακρὰν ἀλλήλων, ὁ αὐτ. Δ. 942, πρὸς. Ὀππ. Ἀλ. 1. 502.

διασταδῶς, στάζω διὰ μέσου τινός, Γεωτ. 7. 8, 4.

διασταθμάομαι, ἀποθ., διακαυονίζω, βυθμίζω, αἰνῶ δ' ὅς βίσιον.. θεῶν διασταθμήσατο Εὐρ. Ἰκέτ. 201.

διασταθμίζω=σταθμίζω, Ἀκλύ. Ψαμ. 57. 3.

διασταλασσω, =διασταλάζω, Λιδάβ. 4. 1072.

διάσταλαμα, τό, διακομή, ῥήματος Κλήμ. Ἀλ. 677.

διάσταλασις, εως, ἡ, συνεννόησις, συνθήκη, Ἑβδ. (2 Μακκ. ιγ', 25).

διασταλατέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διαστελλεῖν, Νικόμ. 132, Ὀργιγέ. κ. Κέλσ. σ. 388.

διασταλτικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς ἢ χρήσιμος πρὸς διαστολήν, Ἀπολλ. Δύσκολ. περὶ Ἄντων. 289B, Εὐστ. 1610. 3.—Ἐπίρρ. -κῶς ὁ αὐτ. 73. 31. II. ἐπὶ μουσικῆς, ἱκανὸς νὰ ἐξυψώσῃ τὴν ψυχάν, Ἀριστ. Κοῖντλ. σ. 30.

διασταλαίζω, διαίρω εἰς χωριστὰς πατρίας, πάντας Ἀριστ. Πολ. 5. 4, 2· τοὺς ἐποίκους.. πρὸς τοὺς εὐπόρους αὐτόθι 5. 6, 8. II. εὐρίσκειαι ἐν διαφωνίᾳ, πρὸς σφᾶς, πρὸς ἀλλήλους Πολύβ. 1. 82, 4, κτλ.· τινι Δίων Κ. 54. 17.

διάστασις, εως, ἡ, (διασπῆραι) τὸ ἴστασθαι μακρὰν, ὁ χωρισμός, οὐρέων Ἡρόδ. 7. 129· ὅστέων Ἰππ. Ἀρρ. 795· φάραγγες καὶ δ. τῆς γῆς, ἀνοίγματα, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 25. 2) διάστημα, Πλάτ. Τιμ. 36A, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Πολ. 5. 3, 16, κ. ἄλλ.

3) διαφορά, Πλάτ. Πολ. 360E.—ἰδίως, διαφορά γνώμης ἢ αἰσθημάτων, διαφωνία, Lat. dissidium, στάσις ἢ δ. ὁ αὐτ. Νόμ. 744D, πρὸς. Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 12., 4. 16, 5.—ἀλλὰ παρὰ Θουκ. 6. 18 ἔχει ἐνεργητ. σημασίαν, ἢ δ. τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους, τὸ διαστῆσαι τοὺς νέους ἐναντίον τῶν πρεσβυτέρων.

4) διαζύγιον, Πλούτ. Διμιλ. 5. κτλ. II. διαστολή, κεφαλῆς Ἄρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 3.

διαστατικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς χωρισμόν, Τιμ. Λοκρ. 100E, Πλούτ. 2. 952B. 2) ἐπιφέρων διχόνοιαν, διαφωνίαν, Πλούτ. Πομπ. 53. 3) ὁ φέρων διάκρισιν, διακεκριμένους ἐκτρέφων τι, τινος Διογ. Λ. 4. 33.—Ἐπίρρ. -κῶς, χωρὶς, χωριστὰ, διηρημένως, Lat. divisim' ἐν τῷ συγκρ., Δ. Β. 560.

διαστατός, ον, διεστικός, διηρημένος, τὴν πόλιν βῶων ποιέτω διάστατ. υ Πένανθ Χήρ. 2.

διαστατός, ἡ, ὄν ἔχων ἔκτασιν, διαστάσεις, Πλούτ. 2. 1023B, Νικόμ. 116. 2· ὁ δυνάμενος διαστῆσαι, διαίρεσιμος, Διογ. Λ. 7. 135.

διασταυρῶ, περιφράσσω, ὀχυρῶ διὰ σταυρώματος, Δίων Κ. 41. 50· μέσ., διασταυρώσασθαι τὸν Ἰσθμόν, νὰ ὀχυρώσασιν αὐτόν; Θουκ. 6. 97 πρὸς. διασπαφρῶ.

διασσειδω, διερχομαι διὰ μέσου, ναὶ Θεῶ Πίνδ. Ἀποστ. 242. 4. II. καταπατῶ. τινά Νόνν. Δ. 36. 239.

διασσειχω, ἀρ. -εστίχων—διέρχομαι ἢ διαβαίνω, πόλιν, γύαλα Εὐρ. Ἄνδρ. 1090, 1092. 2) μετὰ γεν., δ. πλούτου, ἔχω ἀφρονον πλούτον, Πίνδ. I. 3, 27. 3) ὑπάγω εἰς τὸν ἐρόμυον μου, α'ς τὴ δουλειά μου, ἀνεγρομένη γε εἰστίχη (ὁ Brunck διαπέστιχη, ὁ δὲ Ahrens σίγ' ἐστίχη) Θεόδωρ. 27. 67.

διαστελλω, μέλλ. -σεσλώ, χωρίζω, ἐκτείνω, ἀπομακρύνω, ἀποχωρίζω, ἐννευσταλμένα δ. Ἰππ. κατ' Ἰητρ. 744· τὸν ἄερα ταῖς πτέρυξιν Ἀριστ. π. Ζῶων παρείας 15, 7· δ. τι τοῖς δυνεῖ, βιαίως ἀνοίγω, διασπαράττω, Πλούτ. Θησ. 36.—Παθ., φουσκῶν, ἀνοίγομαι, ἐπὶ τῶν πνευμόνων, Ἀριστ. Ἀκουσμ. 7· διασταλέντα τὰ ὑγρά, ἐκταθέντα, μείζονα τὸν ὄγκον γενόμενα, ὁ αὐτ. Προβλ. 9. 14. 2) μακρύνω, ὀρίζω, τὰ λεγόμενα Πλάτ. Εὐθύδ. 295D, πρὸς. Πολιτ. 265E, Ἀριστ. Τοπ. 5. 5, 6· οὕτως ἐν τῷ μέσ., δ. περὶ τινος ὁ αὐτ. Πολ. 2. 8, 17· ἄλλ' ἐν τῷ μέσ. ὡσαύτως, ὀρίζω, ἀπορασίξω, ὡς τὸ διαίρεομαι, Πλάτ. Πολ. 535B. 3) σφᾶς διατάττω, δίδω ὀρισμέναις διαταγὰς καὶ ῥητάς, τινι περὶ τινος Διόδ. Ἑκλ. 2. 619.—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, Ἑβδ., Κ. Δ. II. ἀμετάβ., διαφωνῶ, εἶμαι διάφορος, πρὸς τινα Πολύβ. 18. 30, 11.

διαστενος, ον, λίαν στενός, Γαλην. 2. 273.

διαστερέω, ἐπιτεταμ. στερέω, δ' ἴδε, διεστέρησε τῆς ἰσχύος τὸν στρατηγὸν Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. 2, σ. 686. 2 (Βόνν.). δι-ἀστερος, ον, πλήρης ἀστερών, κατᾶστερος, δ. λίθος Λουκ. Ἐρωσ. 41.

διάστημα, τό, (διασπῆραι) διάστημα, ὁ μεταξὺ χώρος, Πλάτ. Πολ. 531A, κτλ.—ἐπὶ ἤκων, ὁ αὐτ. Φιλ. 17C, Ἀριστ. Προβλ. 19. 47, Δαμόξ. Συντρ. 1. 57· ἐπὶ χρόνου, ἐκ πολλοῦ δ. Ἀριστ. Ἀκουσμ. 7 κέξ.—δ. τετραετής Πολύβ. 9. 1, 1. 2) βίαιος χωρισμός, Ἰππ. κατ' Ἰητρ. 748. 3) διαφορὰ, τῶν ἡδονῶν μεγαλά τὰ δ. Νικόμαχ. Εἰδηθ. 1. 22. 4) ἐν τῇ τοῦ Ἀριστοτέλους λογικῇ, ἡ σχέσις μεταξὺ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, ὡς τε σεδόν=πρότασις, Ἀν. Πρ. 1. 4, 14 κ. ἄλλ., πρὸς. 1. 25, 11, Ἀν. Ὑστ. 1. 21, 2. II. ὕψος, Λογγίν. 40.

διαστημάτιζω, μέλλ. -ίζω, ἀφίνω ἐν τῷ μεταξὺ διαστήματα, κάμνω διὰλειμμα, Ἰωσ. Γενέσ. 58D.

διαστηματικός, ἡ, ὄν, κευχρισμένος διὰ διαστημάτων, ἐπὶ μουσικῶν ἤκων, ἀντίθ. συνεχής, Ἀριστοξ. Στοιχ. 9, 10. 2) ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ διαστάσεις, Φίλων 2. 184. 3) ὁ δὴλόν ἀπομάκρυνσιν, ὡς π. χ. ἢ ἄντων. ἐκέτινος, Ἀπολλ. Δύσκ. π. Ἄντων. 332B.

διαστηρίζω, στερέω, ἐνίσχυνω, Ἀνθ. Π. 6. 203.—Παθ., ὑποστηρίζομαι, ἔχω τὰ βήματα ἀσφαλῆ, Ἰππ. Ἐπ. 1280.

διαστιζω, διὰ στιγμῆς διαχωρίζω ἢ διακρίνω, θέτω σημεῖον στίξεω, οὐ ῥάδιον διαστιζίαι τὰ Ἡρακλείτου Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 6· ποιῶ τι διαστικτον, ποικιλῶ διὰ στιγμάτων, Νόνν. Δ. 28. 130.

διαστικός, ἡ, ὄν, (διάζομαι) ἡ διαστικῆ τέχνη, ἡ ὑφαντικῆ, Θεοδόσ. σ. 53.

διαστελθω, στήλω, λάμπω διὰ μέσου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 567, Ἀποστ. 114, Ἀνθ. Π. 5. 48.

διάστεις, εως, ἡ, (διαστίζω) στίεις, ὁ διὰ τῆς στίξεως διαχωρισμός, Γαλην.

διαστοιβάζω, μέλλ. -άζω, στοιβάζω, γεμίζω τὰ ἐν τῷ μεταξὺ, Ἡρόδ. 1. 179.

διαστοιχίζομαι, μέσ., ἐν τάξει διατιθημι, κανονίζω ἀκριβῶς, ἀρχὴν Δίσυλ. Πρ. 230· πρὸς. στοιχίζω.

διαστολεύς, εως, ὁ, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν πρὸς τὸ διαστελλεῖν καὶ διανοίγειν τὰ συμμύοντα, στόμα, μήτραν, κτλ. Παῦλ. Αἰγ. 6. 78.

διαστολή, ἡ, (διαστέλλω) ὁ διαχωρισμός τῶν μερῶν ἢ μορίων, ἀνάπτυξις, δι' ἧς καταλαμβάνει τι μείζονα χώρον ἐπὶ τῶν πνευμόνων, Ἀριστ. Ἀκουσμ. 7, 11, Γαλην. 2. 255A. 6) διαχωρισμός, Θεόδωρ. Αἰτ. Φ. 3. 16, 3· χάραγμα, ἐντομή, Πλούτ. Κικ. 1. 2) διάκρισις, ὁ αὐτ. 2. 1079B· λεπτομερῆς, ἀκριβῆς ἀφήγησις, Πολύβ. 1. 15, 6, κτλ.· διαίρεσις ἢ περίφραγμα, Πίν. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5575. 46. II. ἡ ἐπιμήκυνσις συλλαβῆς, ἀντίθ. συστολή, Γραμμ.

2) ἐν τῇ μουσικῇ, παύλα, παύσις.

διαστολόιον, τό, =διαστολεύς, Ἰππιατρ. σ. 63.

διαστομαλίζομαι, λοιδορῶ, κακῶς λέγω, Ἡσύχ.

διαστομόομαι, παθ., ἀνοίγομαι ὑπερμέτρως, Ἀριστ. I. Z. 10. 2, 6.

διαστομωσις, εως, ἡ, διάνοιξις, Ἀλ. Ἀρροθ. Προβλ. 1.

διαστομωτρίς, (ἐνν. μήλη), ἡ, =διαστολεύς, Γαλην. Λεξ. Ἰππ.

δι-αστράπτω, ἀστράπτω διὰ τινος, λάμπω ὡς ἀστραπή, Ἑβδ. Σοφ. ις', 22, Ἀπολλινάρ Ψαμ.

διαστρατεύομαι, τελειώνω τὴν στρατιωτικὴν μου ὑπηρεσίαν, διαστρατεύσασμένος, ἀπόμαχος ἢ ἀπόστρατος, Δίων Κ. 58. 18.

διαστρατηγέω, ὑπηρετῶ ὡς στρατηγός, ἀναλαμβάνω τὰ καθήκοντα στρατηγού, Πλούτ. Φωκ. 25. II. μεταβ., δ. τινὰ, ὑπερβάλλω τινά ὡς στρατηγός, Πολύβ. 22. 22, 9. 2) δ. τι, μετέρχομαι στρατηγήματα, καταφέρω εἰς στρατηγήματα, ὁ αὐτ. 16. 37, 1. 3) δ. πόλεμον, φέρω πόλεμον ἐπὶ τὸ τέλος, Πλούτ. Σύλλ. 23· δ. τὰν ἀρχάν Πόλος παρὰ Στοβ. 9. 54. 4) ἐν Ρώμῃ,

ἔρχομαι εἰς τὸ τέλος τοῦ ὄρισμένου διὰ τὸ ἄξιωμα τοῦ πρᾶιτωρος χροῖου, Δίων Κ. 54. 33.

διαστρεβλώω, ἐπιτεταμ. **στρεβλώω**, Αἰσχίν. 85. 38.

διάστρεμμα, ατος, τό, στρέβλωσις, ἐξάρθρωσις, Ἰππ. κατ' Ἰητρ. 748.

διαστρέφω, μέλλ. -ψω.—στρέφω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, συστρέφω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τὰ σώματα, ὡς κατὰ τὴν ὄρθησιν, Ξεν. Συμπ. 7. 3· δ. τὸ πρόσωπον, κάμνω μορφασμούς, σχηματίζω αὐτὸ ποικιλοτρόπως, Πλούτ. 2. 535A.—κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ παθ., διαστρέφωμαι, συστρέφωμαι· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν μελῶν, κτλ., Ἰππ. Ἀφ. 1251· ἢ ῥίς δ. Ἀρθρ. 803· μέλη διαστραμμένα Πλάτ. Γοργ. 524C.—ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, οἱ ὀφθαλμοὶ μου διαστρέφονται ἢ ὁ πρᾶξιός μου συστρέφεται (οἱ Σχολιασταὶ παρέ- χουσι ἀμφοτέρας τὰς ἐξηγήσεις), εὐδαιμονήσω δ'· εἰ διαστρα- φήσομαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 175· οὕτως· ἀπολαύσομαι δ' οὖν, εἰ δ. ὁ αὐτ. Ὀρν. 177· φανερός κεῖται ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῷ διαστρά- φην ἰδῶν, (ὡς παρ' ἡμῖν «στραβώθηκα»), ὁ αὐτ. Ἀχ. 15· οὕτω, τὰ ὅμματα διαστρέφονται Ἀριστ. Προβλ. 31. 27· καὶ ἕνευ τοῦ ὅμματα, αὐτόθι 2, κτλ.· καὶ, ὁ διαστραμμένος, ἀντιθ. ὁ τυ- φλός, Εὐπολ. Χρυσ. γέν. 4· πρβλ. **διαστροφή**—διεστρ. τοὺς πόδας, ἔχων τοὺς πόδας ἐπὶ πλάγιον, Siebel. Παισ. 5. 18, 1, Ἀριστ. Προβλ. 10. 50· ὡσαύτως ἐπὶ βασιάνου, τῇ κλίμακι δια- στρέφονται Κωμικ. (Meineke 4. 622). 2) μεταφ., δια- στρέφω, διατρίβω, τρώω Εὐρ. Ἀποσπ. 600· τοὺς νόμους Ἰσαϊ. 83. 22· τὸν δικαστὴν Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 5· ὑπόληψιν ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 6. 5, 6· ὡς διαστρέψαντες τάληθές, κακός ἢ ἡμαρ- τημένος παραστήσαντες αὐτὸ, Δημ. 1453.13. II. παρατρέπω, μεταδίδω, ἴχνος τὸ πρόσθεν φρενῶν Αἰσχύλ. Ἰκέ. 1017.

διαστροφῆω, στροφῶν, περιδιδόναι, περὶδιδόναι διὰ μέσου, δ. πέ- λαγος Τραγ. παρὰ Πλούτ. Λουκ. 1.

διαστροφεύς, εως, ὁ, διαστροφεύς, παραχαράκτης, Ἠσυχ., Φώτ. **διαστροφῆ**, ἢ (διαστρέφω) συστροφή, ἐπὶ τετρακισμῶν μέλους, Ἰππ. Ἀγμ. 763· ἐξάρθρωσις, ὁ αὐτ. Ἀρθρ. 812· συστροφή, «στρη- φογύρισμα», τῶν ὀμμάτων Ἀριστ. Προβλ. 31. 7 καὶ 27. 2) μεταφ., μεταστροφή, διαστροφή, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ε. 2. 10, 23· τινος ἐπὶ τῷ γείρον Πολύδ. 2. 21, 8.

διάστροφος, ον, ὁ συστραμμένος, διεστρεβλωμένος, δ. καὶ ἐμπηρα καὶ ἀπόπληκτα Ἡρόδ. 1. 167· μορφή καὶ φρένες διά- στροφος Αἰσχύλ. Πρ. 673. πρβλ. Σοφ. Αἶ. 447· ὀφθαλμοί, κό- ραι ὁ αὐτ. Τρ. 794, Εὐρ. Βάχχ. 1122· ἐπὶ προσώπου, διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ σῶμα Ἀθῆν. 339F, Λουκ. Ἀπαιδ. 7.— Ἐπίρρ. -φως Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 152.

διαστρώννυμι, στρώννω, ἐπιστρώννω, Ἀθῆν. 142C.

διαστυνάζω, ἔχω τὸ πρόσωπον λίαν στυγνόν, κατηγρῆς, Εὐνάπ. Β. Σοφ. 155.

διαστύλιον, τό, ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, τὸ μεταξύ τῶν κίωνων διάστημα, Λατ. intercolumnium, Βίτων π. Κατασκ. Πολ. Ὀργ. σ. 109· πρβλ. **μετακιδόνιον**, **μεσοστύλιον**.

διάστυλος, ον, (ναός) οὐ τὰ μεταξύ τῶν κίωνων διαστήματα, τὰ μετακίονα, ἀπέχουσι ἀλλήλων τρεῖς διαμέτρους τοῦ κίονος, πρβλ. εὐστύλιος, εὐστύλιος, φραιόστυλος, Βιτρούβ. 3. 2.

διαστυλόω, ὑποστρίζω διὰ στύλιον, κίονον τιθεμένων κατὰ διαστήματα, Πολύδ. 5. 4, 8., 5. 100, 4, Διόδ. 20. 23.

διασυγγέω, ἐντελῶς συγγέω, Πλούτ. 2. 1078A.

διασυκοφαντέω, ἐπιτεταμ. συκ-, Ἰωσ. Γενέσ. 41D.

διασυνίστημι, ἐξηγοῦμαι, εὐκρινῶς ἀναπτύσσω, Διογ. Λ. 3. 79, Φίλων 1. 237.

διασυντηρέω, συντηρῶ, διαφυλάττω μέχρι τέλους, Βασίλ. 1. 721A.

διασυρίζω, ἐξακολουθεῖν νὰ συρίζω ἢ συρίζω διὰ μέσου, Θεόπομπ. Ἰστ. Ἀποσπ 79, Ἐβδ. Δαν. 3, 50.

διασυρμός, ὁ, περίπαιγμα, περιγελως, Διόδ. 14. 109, κτλ.· ἴδιως, σχῆμα τοῦ λόγου, οὐ παράδειγμα ὑπάρχει παρὰ Δημ. 305. 3 κέξ.· πρβλ. **διασυρῶ**.

διάσυρσις, εως, ἢ, = διασυρμός, Πτολεμ. Τετρ. 160, Κλήμης Ἀλ. 146.

διασυρτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ διασύρειν, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 37. 17.

διασυρτικός, ἢ, ὄν. ἐμπαικτικὸν. Κλήμ. Ἀλ. 146.—Ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 906.

διασύρω [ῶ], πρkm. -σέσυρκα, Δίφιλ. Συναρ. 3.—κατακόπτω εἰς τεμάχια· μεταφ., ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, καθιστῶ ἀντι- κειμενον γέλωτος, χλευάζω, Ἀλεξ. Μανδρ. 1. 11, Τρορ. 1· διέσυρε τὰ παρόντα Δημ. 169. 22· τὰ χωρία ταῦθ', ἃ οὗτος διέσυρε ὁ αὐτ. 234. 12· λόγους.. διασύρει ὁ αὐτ. 269· 16· τὸν τειχι- σμὸν ὃν σύ.. διέσυρες ὁ αὐτ. 325. 20· πρβλ. 301. 15· λοιδο- ρούμενος καὶ διασύρων ὁ αὐτ. 288. 17.

διασυστασις, εως, ἢ, ἐπιθεβῶσις, ἐπικύρωσις, Φίλων 2. 454.

2) σύστασις, Κλήμης Ἀλ. 624.

διασφαγγή, ἢ, χάσμα, ἀνοιγμα, ῥήγμα, Ἐβδ. (Νεεμ. 4. 7)· ἴδε **διασφάξ**.

διάσφαγμα, ατος, τό, = διασφάξ II, Ἰππῶναξ 61, **διασφάξω**, Ἀττ. -ττω, κόπτω εἰς δύο, λαμοστομῶ, Διδάν. 4. 895.

διασφαιρίζω, ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς σφαῖραν, Εὐρ. Βάχχ. 1136.

διασφακτιῆρ, ἦρος, ὁ, ὁ διατεμνων τὴν σφαγὴν, φονικός, σί- θερος Ἀνθ. II. 7. 493.

δι-ασφάλίζομαι, πρkm. -ησφάλισμαι, ἀπαθ., στερεῶς ἐξ- σφαλίζω, ὀχυρῶ, Πολύδ. 5. 69, 2, Φίλων Βυθ. π. τ. 7 Θεσμ. 4.

διασφάλλω, ἐντελῶς ἀνατρέπω, ποῶ τινά παντάπασι σφαλῆσαι καὶ ἀποτυχεῖν, τὴν τέχνην Λουκ. Ἀποκρυστ. 17.—Παθ., ἀπο- τυγχάω ἐντελῶς, τινός Αἰσχίν. 33. 2., 66. 34, Διόδ. 20. 10.

διασφάζ, ἄγος, ἢ, (διασφάζω) πᾶν ἀνοιγμα βιαίως γινόμενον, σχίσμα, ῥήγμα, ἴδιως βραχυδῶδες χαράδρα, δι' ἧς ῥέει ποταμός, ἐν τε τῷ ἐνίκῳ καὶ τῷ πληθ., Ἠρόδ. 2. 158., 3. 117, κτλ. II. καθό- λου, κοιλότης, οἷα εὐρήται παρὰ τοῖς ἰχθύσιν, Ὀμπ. Ἀλ. 1. 744.

2) = αἰσῶτον γυναικεῖον, Valck. Σχόλ. Φων. 26. Ῥηηκ. Τιμ. **διάσφαξις**, εως, ἢ, = διασφάξ, Ἰππ. 1006C (Foes. διασπά- σις).

διασφάττω, ἴδε διασφάξω.

διασφενδονάω, διασκορπίζω ἐκτινάσσων μακρῶν ὡς διὰ σφενδῶ- νης, Διόδ. 17. 83.—Παθ., ἐκτινάσσομαι εἰς τεμάχια, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 3, Πλούτ. Μαρκέλλ. 15.

διασφετερίζομαι, ἐπιτεταμ. σφετερίζομαι, Φίλων 2. 130.

διασφηνόομαι, παθ., γίνομαι ὡς σφῆξ, σφιγγομαι κατὰ τὴν ὀσφύν, μέσος διασφηνκόμενος Ἀριστοφ. Σφηξ. 1072. II.

διασφηνόω, χωρίζω ἢ ἀνοίγω διὰ σφηνῶν, Ἠσυχ. Μ. Ἐτυμ. 739. 7.—καὶ οὖς. **διασφηνώσις**, ἢ, Σωρ. Ἐρ. (Erm. σ. 216).

διασφιγγω, σφιγγω ἰσχυρῶς, δένω σφικτά, Ἀρετ. π. Αἶτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

διάσφιγγις, εως, ἢ, ἰσχυρὸν σφιγμον, Ἀρετ. π. Θερ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

διασφιγγέτον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διασφιγγεῖν, Ὀρεῖβ. 4. 574 (B. Dar).

διασφυδῶω, ἴδε ἐν λ. σφυδάω.

διασφυδῆς, εως, ἢ, (σφύζω) ἰσχυρὰ σφύξις, φλεδῶν Ἰππ. 383. 4· ἐγκεφάλου Ἀρετ. π. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 3.

διασσχάζω, ἀνοίγω φλέβα, φλεβοτομῶ, Ἀρετ. π. Θερ. Ὀξ. Νούσ. 1. 10.

διάσχεσις, εως, ἢ, = διάσχιμα II, Ἠσυχ., Μ. Ἐτυμ. 340. 6.

διασχηματίζω, δίδω σχῆμα, διαπλάττω παθ., λαμβάνω σχῆμα, μορφοῦμαι, Πλάτ. Τιμ. 50B, Λουκ. Προμ. 11. II. Μέσ., κοσμῶ, Πλάτ. Τιμ. 53B.

διασχηματίζω, εως, ἢ, σχηματισμός, διαμόρφωσις, Πρόκλ. Πτολ. σ. 16A.

διασχίζω, εως, ες, διεσχισμένος, διηρημένος, Ἀθῆν. 488D.

διασχίζω, σχίζω εἰς δύο, διαχωρίζω, διχοτομῶ, ἰστία δέ σφιν.. διέσχισεν ἴς ἀνέμοιο Ὀδ. I. 71· ἐάν τις ἐν δ. Πλάτ. Φαίδων 97A, κτλ.—παθ., κόπτομαι εἰς δύο, νεύρα διεσχίσθη Ἰλ. II. 316· θοίματιον δ. Πλάτ. Γοργ. 469D· ἐπὶ στρατιωτῶν, χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 13· ἀπροσ., τοῦτοις διέσχισται, ὑπάρχει διάσχιμα, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 9, 2.

διασχίσις, ἴδος, ἢ, διαίρεσις, Ἰππ. Ἀγμ. 778· ἐπὶ ὀδῶν, Θεμιστ. 236B.

διάσχισις, εως, ἢ, διαίρεσις, διαχωρισμός, χώρισμα, Ἀθῆν. 488E.

διάσχιμα, τό, τὸ διεσχισμένον, Α. Β. 787, κατὰ Δινδ. ἀντὶ **διάσχημα**. II. ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ ἡμισυ τῆς διέσεως.

διασχισμός, ὁ, = διάσχισις, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1118.

διάσχιστος, ον, διεσχισμένος, χιτών Ν. Χων. σ. 142, 18 (Βόνν.).

δι-ασχολέω, ἐπιτεταμ. **ασχολέω**, Ἠρωδιαν. 7. 6, 15, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

διασφῶω, μέλλ. -σώσω, διατηρῶ διὰ μέσου κινδύνου, ἐπὶ προ- σῶπων, Ἀπόλλωνα δ. κατακρύψασα Ἡρόδ. 2. 156· δ. πόλιν Εὐρ. Φων. 783· δ. τινὰ ἐξ ἀπορίας Πλάτ. Τιμ. 22D.—Παθ., ἀσφαλῶς διέρχομαι, τοὺς διασωθέντας ὁ αὐτ. Πολ. 540A· δια- σφῶζεσθαι εἰς.. ἢ πρὸς.., ἔρχομαι ἀσφαλῶς εἰς τι μέρος, Θουκ. 1. 110., 4. 113, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 5, κτλ.· ἀναλαμβάνω ἐξ ἀσθενείας, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 10, 2. II. ἐπὶ πραγμάτων, διατηρῶ, δια- κρατῶ, ἀνδρὶ τάμια δ. λέχη. Εὐρ. Ἐλ. 65· διαφυλάττω, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5. 22· δ. πίστιν τινὶ Ξεν. Ἐλλ. 7. 2, 17· διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ, δ. τὸν πρῶτον λόγον Πλάτ. Πολ. 395B· τὰ παλαιὰ Ἰσοκρ. 218B.—Μέσ., διατηρῶ δι' ἑμαυτὸν, κατέγω, τὴν εὐδαι- μονίαν Θουκ. 3. 39, πρβλ. 5. 16· δόξαν Λυσ. 197. 11.

διασωπάσομαι, Δωρ. μέλλ. τοῦ διασωπάω.

δια-σωπάω, Αἰολ. = διασωπιπάω. Πίνδ. Ο. 13. 91.

διασωσμός, ὁ, ἢ διάσωσις, Ἀκύλ. Ψαλμ. νδ', 9.

διάσωσις, εως, ἢ, διατηρῶσις, σωτηρία, μετ.

διασωστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διασφῶζειν, Ἐπ. Πλάτ. 360B

διασωστής, ου, ὁ, ὁ διατηρῶν τινά ἀκέραιον, ἀσφαλῆ ἐντελῶς, ἴδε Δουκάζγ.

διασωστικός, ἢ, ὄν, ἱκανὸς νὰ διατηρήσῃ τινὰ ὁσὼν καὶ ἀκέ- ραιον, Μάξ. Τύρ. 20. 5.

διασφρονίζομαι, ἀποθ., ἀμιλλῶμαι εἰς σφωροσύνην, Συνέσ. 28D.

διασώω, διὰ τῆς τριβῆς κατατρίβω τι, εἰς τρίμματα μεταβάλλω, Νίκ. Θ. 696.

διατάγῃ, διατάσσω, διευθετῶ, διάφ. γραφ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 33, ἀντὶ διατάξαι.

διατάγῃ, ἤ, ἡ, ὡς παρ' ἡμῖν, προσταγή, Ἐβδ. Ἐσθρ. 2. 4, 11, Κ. Δ. Ἐπιστ. Ρωμ. 13. 2, Ρούφου (Ὅρειδ. 1. 544) ἐκ διαταγῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 3465.

διατάγμα, τό, διαταγή, προσταγμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 153. 34, Διδ. 18. 64, Πλούτ., κτλ.· κατά τὸ δ. τῆς συγκλήτου Συλλ. Ἐπιγρ. 2485. 10.

διατακτιόν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διατάσσω, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 26 (Βασιλ.).

διατάκτης, ου, ὁ, ἀρχηγός, ἡγεμών, Ἐρμ. Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1084.

διατακτικός, ἡ, ὄν, διακριτικός, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 45, Πτολεμ. Τετρ. 82.

διατάκτωρ, ορος, ὁ, = διατάκτης, Δαμάσκ. ἐν Α. Β. 1362.

διατάλαιπωρῆαι, ὕρισταμαι κόπους, Ἐκκλ.

διατάλαντόομαι, παθ., κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέρος καὶ πρὸς τὸ ἕτερον. ἐπὶ πλοίου, Ἀχ. Τάτ. 3. 1.

διαταμιεύω, φυλάττω ἐν ταμιεῖο, οἰκονομῶ, Πλάτ. Νόμ. 805E· καὶ ἐν τῷ μέσ., ὁ αὐτ. Κριτί. 111D.

διατάμνω, μέλλ. -τάμῶ, Ἴων. ἀντὶ διατέμνω.

διατανύω, = διατείνω, διὰ πτερὰ .. τανύσασ· Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 601.

διάταξις, εως, ἡ, (διατάσσω) διευθέτησις, τακτοποιήσις στρατευμάτων, Ἡρόδ. 9. 26· ἢ δ. τῶν φυλάκων Δημ. 309. 29· ἢ διευθέτησις τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, Πλάτ. Τιμ. 53B· ταύτην ὁ κόσμος ἔχει τὴν δ. Ἀριστ. Οὐρ. 3. 2, 6.

II. διαταγή, προσταγή, Πολύδ. 4. 19, 10· διαθήκη, 4. 87, 5· συνθήκη, συμφωνία, 8. 18, 12.

διατάρασσω, Ἄττ. -ττω, μέλλ. -ξω, ἐμβάλλω εἰς μεγάλην σύγχυσιν, ἐντελῶς συγχέω, Λατ. perturbare, Ξεν. Ἄπομν. 4. 2, 20, Πλάτ. Νόμ. 693C.— Πάθ., δ. ἐν τινι Ἰσοκρ. 22D.

διατάρᾶχῃ, ἡ, διατάραις, Πλούτ. 2. 317A.

διάτασις, εως, ἡ, ἔκτασις, τένωμα, διαστολή, φρενῶν, πνεύμονος κτλ., Ἰπκ. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, κτλ.· τοῦ οἰσοφάγου Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 3, 4· κεφαλῆς διατάσεις καὶ ἰλιγγίους Πλάτ. Πολ. 407C.

II. τάσις, ἔντασις, προσπάθεια, ἐπὶ τῆς φωνῆς, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 6, Θεόφρ. Ἀποσπ. 9. 32· ἐπὶ ἀθλητῶν καὶ τῶν ὁμοίων, Ἀριστ. Προβλ. 6. 2, Ζ. Π. 3, 4· ὑπὸ τῆς δ. ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 10. 4, 1· μετὰ δ. Πολύδ. 10. 27, 8.

II. μεταφ., ἔντασις, δύναμις, ἢ εὐνοία .. οὐκ ἔχει δ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 5, 1.

διατάσσω, Ἄττ. -ττω, μέλλ. -ξω: — διατίθημι κατὰ τάξιν, εὐ δὲ ἕκαστα ἀθανάτους διέταξε Ἡσ. Θ. 74, πρὸλ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 274· διορίζω, ἀποχωρίζω ἔργα, ὑποργήματα, δ. τοὺς μὲν οἰκίας οἰκοδομεῖν, τοὺς δὲ δορυφόρους εἶναι Ἡρόδ. 1. 114· τίνας εἶναι χρεῶν τῶν ἐπιστημῶν .. ἢ πολιτικῆς δ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 2, 6.— ἀπολ., τακτοποιῶ, διευθετῶ, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 16.

— Μέσ., τακτοποιῶ δι' ἑμυτὸν, διευθετῶ τὰ ἐμά, Πλάτ. Φαῖδρ. 271B· δ. τι εἶναι ὁ αὐτ. Τιμ. 45B· τινὶ περί τινος Πολύδ. 5. 24, 1.— Πάθ., διορίζομαι, ὀρίζομαι, τάττομαι, Πλάτ. Νόμ. 931E· μετ' ἅπαρ., Ἡρόδ. 1. 110, Πολύδ. 5. 14, 11.

2) ἰδίως παρατάττω στρατεύματα, Ἡρόδ. 6. 107· ὡσαύτως, ἰδιαιτέρως ὀρίζω τὸ μέρος ἑκάστου, τάττω ἕκαστον χωριστὰ εἰς τὸ μέρος του, ὁ αὐτ. 1. 103.— Μέσ., διαταξάμενοι, παραταχθέντες ὡς εἰς μάχην, Ἀριστοφ. Σπέρ. 360, Ξεν. Ἐλλ. 7. 1. 20· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., διατετάχθαι, εἶμαι ἐν παρατάξει μάχης, εἶμαι θεταμένος εἰς διαφόρους θέσεις, Ἡρόδ. 7. 124, 178· διετέτακτο ὁ αὐτ. 6. 117 (ἀλλὰ μετὰ μέσ. σημασίας, Ἰώσηφ. Ἀρχ. Ἰστ. 12. 5, 4).

II. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κάμνω διαθήκη, περί τινος Πλούτ. 2. 1129A· ὀρίζω, ἐπιτάττω διὰ διαθήκης, μετ' αἰε. προσ. καὶ ἅπαρ., Ἀνθ. Π. 11. 133.

διατακτικός, ἡ, ὄν, ἐπιτακτικός, ἔντονος, ἀναγκαστικός, Πολύδ. Ἄποσπ. Γραμμ. 38.

διαταφρεύω, ἀποχωρίζω, ὀχυρῶ διὰ τάφρου, Πολύδ. 3. 105. 11.

διατάχους, διαταχέων, γραπτέον διηρημένως διὰ ταχ-.

διατεθρυμμένως, ἐπίρρ. (διαθρύπτω) ἐκτεθλυμμένως, Πλάτ. Νόμ. 922C.

διατείνω, μέλλ. -τενῶ, κτλ. (ἴδε τείνω)— ἐκτείνω εἰς τὸ ἔπακρον, δ. τὸ τόξον Ἡρόδ. 3. 35· κρατῶ τὸ ἐκτεταμένον, τὴν χεῖρα Ἰπκ. Ἀγμ. 757· δ. τὰς χεῖρας ἐπὶ τι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἀράχων δ. πρὸς τὰ πέρατα Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 39, 3.

II. ἀμετάβ., ἐκτείνομαι, εἶα παντός τοῦ βίου, ἐπὶ πολὺ ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 10. 1, 1· καθ' ἅπαν τὸ σῶμα ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 2. 11, 10· κατὰ τὸ συνεχές ἕως εἰς .. Πολύδ. 3. 37, 9· ἐπὶ προσώπων, ἐμμένω, ἐν πολιτείᾳ [ὦν] Πλούτ. Κάτων Πρεσβ. 15· οὕτω, δ. λαμπρὸς ὁ αὐτ. Μαρκέλλ. 30.— ὡσαύτως, ἐκτείνομαι ἢ ἀναπέρομαι εἰς τι, Λατ. pertinere, Πολύδ. 8. 31, 6, κτλ.

2) φθάνω, φθάνω μέγρ., Λατ. contendere, πρὸς .. ὁ αὐτ. 5. 86, 4, Διδ. 12. 70, κτλ.

B. παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἄττ. ἡ ἀμετάβητος σημασία εὐρηχθῆι μόνον ἐν τῷ μέσῳ καὶ παθ. τύπῳ, προσπαθῶ, «βάλλω τὰ δυνατὰ μου», τί οὖν .. διετεινάμην οὕτως σφόδρα; Δημ. 275. 8· διατεινόμενος φεύγειν, πάση σπουδῇ, Ξεν. Ἄπομν. 4. 2, 23· θεῖν διατεταμένους Πλάτ. Πολ. 474A, πρὸλ. 501C· πύξ διατεινόμενος Θεόφρ. 22. 67· ἐντείνω, ἐνισχύω τὴν φωνήν, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 11· διατείνεσθαι πρὸς τι, ἀσπῶ ἑμαυτὸν, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου πρὸς τι, Ξεν. Ἄπομν. 3. 7, 9· διατεινόμενος αὐτὸν μὴ εἰσελθεῖν, ἐκώλυσα αὐτὸν τοῦ να εἰσελθῆν, Ἀντιφῶν 134. 41· δ. τὰ κάλλιστα πράττειν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 8, 7.

2) ἐνθέρμως δισχυρίζομαι, ὑποστηρίζω, ταῦτα Δημ. 275. 7· δ. ὡς .., ὅτι .., ἰσχυρῶς ὑποστηρίζω ὅτι .., Πλάτ. Σοφ. 247C, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 6, 1, κτλ. II. μετ' αὐστηρῶς μέσης σημασίας, ἐκτείνω ἑμαυτὸν, Ἀναξάνδρ. Πρωτ. 1. 66. 2) ἐκτείνω, τετνώνω δι' ἑμαυτὸν ἢ δ. τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, δ. τὸ τόξον Ἡρόδ. 4. 9· τὰ βέλεα οὗς ἀτήσονται, ἔχοντες τὰ βέλη ἐν χερσὶν ἐντεταμένω, ὁ αὐτ. 9. 118· διατεινόμενοι οἱ μὲν τὰ παλτά οἱ δὲ τὰ τόξα Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· διατεταμένοι τὰς μαστίγας Πολύδ. 15. 28, 2.

διατεινίζω, μέλλ. Ἄττ. -ῖω— ἀποχωρίζω καὶ ὀχυρῶν διὰ τείχους, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 818· τὸν Ἰσθμὸν Λυσ. 194. 39· τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας Πολύδ. 8. 34, 2· πρὸλ. διασταυρῶ.

2) διαχωρίζω ὡς διὰ τείχους, ἢ εἰς δ. τὰ θήματα Ξεν. Συμπ. 5, 6· διατείνεσθαι ἢ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, εἶναι κευχαρισμένη ἀπ' αὐτοῦ, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 7.

διατειχίον, τό, = τῷ ἔπομ., Διδ. 16. 12.

διατειχισμα, τό, τόπος διὰ τείχους ἀποκεχωρισμένος καὶ ὀχυρωμένος, Θουκ. 3. 34, 7. 36. 2) τείχος μεταξύ δύο μερῶν, τόπων, Πολύδ. 8. 36, 9· μεταφ., τείχος διαίρων, διάφραγμα, μεσότοιχον, Λουκ. Ἐταίρ. Διαλ. 11. 4.

διατεμαίρομαι, ἀποθ., δὴ σημειῶν δεκανῶν, προσδιορίζω, Λατ. designare, ἔργα Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 396, Διον. Π. 1172.

διατελεστέον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ διατελέω, Κλήμ. Ἄλ. 530.

διατελευσάω, ἐκπληρῶ, φέρο εἰς πέρας, Ἰδ. Τ. 90, ἐν τμήσει.

διατελέω, μέλλ. -τελέσω, Ἄττ. -τελώ: — φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, περατῶ, ἀντίθ. τῷ ἀρχεσθαι, Ξεν. Ἐλλ. 7. 3, 4· δ. χάριν Εὐρ. Ἡρακλ. 434— οὕτως ἐπὶ χρόνου, δ. τὰ δέκα ἔτη Ξεν. Κύρ. 1. 5, 4.

II. ἀπολ., 4) συνήθως μετὰ μετοχῆς, ἐξακολουθῶ ἢ πράττω τινι, τὸ λοιπὸν τῆς ζῆς δ. τυφλὸν ἔοντα Ἡρόδ. 6. 117· δ. ἔοντες ἐλεύθεροι ὁ αὐτ. 7. 111, πρὸλ. 1. 32, κτλ.· δ. βίον δουλεύων Ἀνδοκ. 18. 8· δ. καθεύδοντες Πλάτ. Ἄπολ. 31A· δ. μινυρίζων τὸν βίον ὁ αὐτ. Πολιτ. 411A— ἀλλ' ἢ μετοχῆ ἐνίοτε παραλείπεται, δ. πρόθυμος Θουκ. 6. 89, πρὸλ. 1. 34· δ. ἀχίτων Ξεν. Ἄπομν. 1. 6, 2· ἥδῃ δ. Ἀλεξ. Δημητρ. 6. 9— δύναται δὲ πολλάκις κάλλιον να ἐρμηνεύηται δι' ἐπίρρ., διετέλεσας πειρώμενος, συνεχῶς ἐδοκίμασας, προσεπάθησας, Πλάτ. Θεαιτ. 206A, κτλ.

2) ἀνευ μετοχῆς ἢ ἐπιθ., ἐξακολουθῶ να ζῶ, διάγω, δ. μετ' ἀλλήλων διὰ βίου ὁ αὐτ. Συμπ. 192C· δ. χαριέντως ὁ αὐτ. Πολ. 426A· ἀλύπτως ὁ αὐτ. Φιλ. 43D.

3) γενικῶς, ἐξακολουθῶ, ἐπιμένω, ἐμμένω, διατέλει ὡς περ ἤρξω ὁ αὐτ. Γοργ. 494C· δ. ἐν ὕπνῳ Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 1, 15· ἐν τῇ θαλάττῃ ὁ αὐτ. Προβλ. 23. 14— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἐξακολουθῶ, Πλάτ. Πολ. 395D.

διατελής, ἐς, συνεχής, ἀδιάκοπος, βρονταὶ Σοφ. Ο. Κ. 1514· ἀτελεύτητος, διαρκής, μόνιμος, τυραννίδες Πλάτ. Πολ. 618A— διὰ τελέως χρησιμεύει ὡς ἐπίρρ.

διατέμνω, Ἴων. -τάμνω, μέλλ. -τεμῶ: — κόπτω διὰ μέσου, κόπτω εἰς δύο, διαχωρίζω, διὰ δὲ γλώσσαν τάμε μέσσην Ἰλ. Ρ. 618, πρὸλ. 522, Ἡρόδ. 2. 139· διὰ κάρα τεμῶν Σοφ. Ἄποσπ. 153. 6· διχῆ γάταν δ., χωρίζω αὐτὴν εἰς δύο, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 545· δίχα δ. Πλάτ. Συμπ. 190D· τι ἀπὸ τινος ὁ αὐτ. Πολιτ. 280B— μεταφ., καταστρέφω τὴν ἐνότητά, τὸν σύνδεσμον, διαστασιάζω, ἐμβάλλω εἰς διχόνοια, τὴν πολιτείαν Αἰσχίν. 83. 29.

2) κατακόπτω, Ἡρόδ. 2. 41.

διατενής, ἐς, ἐκτεινόμενος, τείνων, πρὸς τι Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 15, 2.

διατερσαίνω, ἐπιτεταμ. τερσαίνω, Ἠσυχ., Πρισκ. Ἐκλ. Ἰστ. σ. 184.

διὰ τεσσαρῶν, ἡ, τὸ διὰ τεσσαρῶν διάστημα ἐν τῇ μουσικῇ ἴδε διαπασῶν.

διατεταμένως, ἐπίρρ. (διατείνω), μετὰ πάσης προθυμίας καὶ δυνάμεως, προθύμως, ἐνθέρμως, δ. φεύγειν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 4, 10· ἐνεργεῖν αὐτόθι 10. 4, 9.

διατετραίνω, μέλλ. -τρανῶ, Ἄττ. -τρανῶ, ἢ -τρησῶ— διατριπῶ, κάμνω ὀπὴν ἐν τινι, τι Ἡρόδ. 2. 11., 3. 12· κατὰ μέσ. ἄρρ. διετετρήνατο Ἀριστοφ. Θεσμ. 18— δ. Θεόφρ. (Αἰτ. Φ. 1. 17, 9) ἔχει διατετραίνω· καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζοῖς εὐρίσκομεν ἐνεστῶτα διατετράω, Ἀπκ. Καρχ. 8. 122· καὶ μετοχῆ ὡς ἐκ τοῦ διατετρήμαι, διατιπράντες ἑδοῦς Δίων Κ. 69. 12.

διατηκῶ, μέλλ. -ξω, τήκω ἐντελῶς, διὰ θερμότητος μαλάσσω, Ἀριστοφ. Νεφ. 149· λῶω (τὰ ἔντερα), Ἰπκ. Ἀέρ. 284.

II. καθ. μετά πρμ. τέτηκα, τήκομαι, διαλύομαι, Ξεν. Άν. 4. 5, 6· φθίω, ελυώνω, Άριστ. Μετεωρ. 4. 8, 8.

διατηρέω, φυλάττω μετά προσοχῆς, προσέχω, Πλάτ. Νόμ. 836C, Άριστ. Ίστ. Ζ. 9. 7, 3, κτλ.· δ. μή τι πάθωσι Δημ. 115. 26.

2) τῆρῶ πιστῶς, διαφυλάττω, δ. ἐλευθερίαν ὁ αὐτ. 290. 10· τὴν τάξιν, ψήφισμα παρὰ τῶ αὐτοῦ, 238. 9· τοὺς νόμους Αἰσχίν. 54. 28· τὸ πρέπον Άριστ. Ήθ. Ν. 108. 1, 1· τὰ τοῦ βίου δίκαια Μένανδ. Ἀδῆλ. 132.

3) φυλάττω κατὰ τὴν διάρκειαν χρόνου τινός, βοῦς ἐννάεα ἔτη διατηροῦσιν ἀνοχεύτους Άριστ. Ίστ. Ζ. 8. 7, 3· ἀβλαβῆς δ. Πλούτ. 7. 8, 7—δ. τὸν πόλεμον Πλούτ. Δίων. 33.

4) δ. ἑαυτὸν ἔκ τινος, φυλάττει ἑαυτὸν ἀπὸ . . , Πράξ. Άποστ. ιε', 29.

διατήρησις, εως, ἡ, διαρύλαξις, ἑαυτῶν Διόδ. 2. 50, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 8901.

διατηρητικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διατηρεῖν, φίλων Μ. Ἄντων. 1. 16.

διατεῖ ; κἄλλιον ἐν διασάσει διὰ τί ; Λατ. quamobrem ?

διατίθημι, μέλλ. -θήσω, θέτω χωρὶς, τακτοποιῶ ἕκαστον εἰς τὴν ἰδίαν του θέσιν, διευθετῶ, διανέμω, Λατ. disponere, τὰ κρέα, κατὰ τὴν οὐσίαν, Ἡρόδ. 1. 132· τὸ μὲν ἐπὶ δεξιᾷ, τὸ δ' ἐπ' ἄριστερὰ ὁ αὐτ. 7. 39· θεοὶ διέθεσαν τὰ θντα Ξεν. Ἄπομν. 2. 1, 27· δ. οἶνον εἰς ὀστράκια Άριστ. Ίστ. Ζ. 8. 4, 3.

II. κυβερῶ, διαχειρίζομαι, μεταχειρίζομαι, μετ' ἐπιρρ., κράτιστα δ. τὰ τοῦ πολέμου Θουκ. 6. 15· καλὸν πράγμα κακῶς δ. Δημ. 369. 13· ἐπὶ προσώπων, δ. τινὰ ἀνηκέστως Ἡρόδ. 3. 155.— Παθ., οὐ βράδως διετέθη Θουκ. 6. 37· ἀπόρως διατεθέντας, περιπεσόντας εἰς ἔνδειαν, Λυσ. 151. 24· ἀθλίως διατίθεσθαι Πλάτ. Κριτῆ. 121B.

2) οὕτω διατίθειαι τινὰ, κἀμὸν τινὰ νὰ διατεθῆ οὕτω, παρέχω εἰς αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα τούτου, τὰς κλίσεις, κτλ., Ἰσοκρ. 98A· οἰκείοτερον δ. τινὰ ὁ αὐτ. 266C· οὕτω διαθεῖς . . τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλους Δημ. 284. 14· δ. τινὰς ἀπίστως πρὸς τινὰς ὁ αὐτ. 463. 19· τὸν ἀκροατὴν δ. ποιῶ Άριστ. Ρητ. 1. 2, 3—οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., διατίθεμαι, λαμβάνω διαθέσιν τινα, πρὸς τινὰ Πλάτ. Θεαιτ. 151C, Ἰσοκρ. 161E· τὸν εἰρημένον τρόπον Άριστ. Πολ. 5. 2, 4· ἐρωτικῶς δ. Πλάτ. Συμπ. 207C· πρβλ. διακείμαι, ὅπερ πολλάκις χρησιμεύει ὡς παρακείμ. τοῦ διατίθεμαι.

III. ἐκθέτω, διηγοῦμαι, παριστάνω, ἐπὶ ἀγορῶν, αἰδῶν, κτλ., ἀπαγγέλλω ὁ αὐτ. Χαρμ. 162C, Νόμ. 658D· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πρβλ. Β. 6.

2) περιγράφω, Στράβ. 9, κτλ.

Β. Μέσ., τακτοποιῶ, διαθένω τι κατὰ τὴν ἐμὴν βούλησιν, τὴν θυγατέρα Ξεν. Κύρ. 5. 2, 7· τὰ σώματα ἐπονειδίστας δ. Ἰσοκρ. 261E· οὐθ' ὄσ' ἂν πορίσωσι . . ταυτ' ἔχοντες διαθέσθαι Δημ. 22. 27, πρβλ. 840. 5· εἰς καλὸν δ. τὰ πεπραγμένα Λουκ. Ίστ. Συγγρ. 51, πρβλ. Μισθ. Συν. 25· δ. τὴν οὐσίαν εἰς τι Πλούτ. 20. 6, 5· τὴν ὀργὴν εἰς τινὰ ὁ αὐτ. 16. 1, 2.

2) διαθένω τὴν ἐμὴν οὐσίαν, διὰ διαθήκης, Πλάτ. Νόμ. 922C, ἔπομ., Ἰσακ. 44. 39., 63. 5· δ. διαθήκας, κἀμὸν διαθήκη, Λυσ. 155. 23· ἦν ἀποθάνῃ μὴ διαθέμενος, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ διαθήκην, Άριστ. Πολ. 2. 9, 15· δ. δ., ὁ διὰ διαθήκης διαθένω, ὁ τὴν διαθήκην ποιησάμενος, Ἐπιστ. πρὸς Ἐβρ. θ', 16.

3) ἐκθέτω πρὸς πώλησιν, διαθένω ἔμπορεύματα, πωλῶ, Ἡρόδ. 1. 1, 194, Ξεν. Άν. 7. 3, 10, Ἀθην. 2, 11, Πλάτ. Νόμ. 489D· δ. τὴν ὄραν καὶ τὴν σοφίαν Ξεν. Ἄπομν. 1. 6, 13.

4) ἀμοιβαίως τακτοποιῶ ἢ ὀργίζω, δ. διαθήκην τινα, κἀμὸν διαθήκην πρὸς τινὰ, Άριστοτ. Ὀρν. 439, Κ. Δ.· δ. διαθήκην πρὸς τινὰ Πράξ. Άποστ. γ', 25· ἔριν δ. ἀλλήλοισ, καταπαύειν φιλονικίαν, Λατ. litem componere, Ξεν. Ἄπομν. 2. 6, 23.

5) συνθέτω, συντάττω, νόμους Πλάτ. Νόμ. 834A.

6) λέγω, ἐκθέτω, ἀπαγγέλλω, λόγους, διηγηγορίαν, κτλ., Πλούτ. 3. 108, 2, κτλ.· δ. ῥῆσιν ἐφ' ἑαυτοῦ Λουκ. Ἐρμστ. 1· πρβλ. Schäf. Mel. σ. 29, Heind. Πλάτ. Χαρμ. 162D.

διατεῖλάω, «τσιλῶ», ἔχω «τσιρίαν», ἔχω διάρροϊαν, ἀποπατῶ, Ἰππιατρ. σ. 105. 194.

διατίλλω, ἐντελῶς μαθῶ, κουραῖς . . διατετιλένης φόδης, καρβέσις τῆς χαίτης μέχρι βίξης, Σοφ. Άποσπ. 587.

διατίλημα, τὸ, μέρος μαθημένον, μάθημα, Ἄνθ. Π. 6. 71.

διατεμάω, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ τιμῶ, δὲν τιμῶ πλέον, (πρβλ. διαπολεμέω), τὰ τοῦδε διατετιμήται θεοῖς Αἰσχύν. Θῆβ. 1047· οὕτως ὁ Σχολ. φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀναγνώσει ἴδε Paley ἐν τόπῳ, καὶ Δινδ. Λεξ. Αἰσχύν.

2) Μέσ., ἐκτιμῶ, ὀρίζω τὴν τιμὴν, τὴν οὐσίαν Διόδ. 4. 21· τὸ ἀξίωμα ὁ αὐτ. 16. 29· τὴν χώραν Ἰώσηπ. Ἰ. Α. 13. 9, 2, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2266. 8.

διατιμήσις, εως, ἡ, = τιμήσις, Ἀθην. 274E.

διατιμητής, οὐ, ὁ, = τιμητής, ἐκτιμητής, Ἰουσ. Νεαρ. 64. 1.

διατινάσσω, μέλλ. -ξω, τινάσσω δυνατὰ, τινάσσω συντρέθω, ἐπὴν σχεδὸν . . διὰ κύμα τινάξῃ Ὀδ. Ε. 363· τὰ δῶματα Εὐρ. Βάχχ. 600· μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., αὐτῶ 588.

II. κινῶ μετὰ βίας, κἀρα δ. ἄνω κάτω ὁ αὐτ. Ι. Τ. 282.

διατινθαλιός, α, ον, = τινθαλιός, Άριστοτ. Σηφῆ. 329.

διατιτραίνω, διατιτράω, ἴδε ἐν λ. διατετραίνω.

διατετρώσκω, διατριπῶ, πληγῶνα, δέρμα Ἰπκ. Ἄγμ. 749, Δίων Κ. 63, 3, Ἰώσηπ. Ἰ. Π. 6. 3, 1.

διατλήναι, ὑπομεῖναι, Ἠσύχ. ἐν λ. διατλάς.

δι-ατιμέω, (ἀτμός) ἐξατμίζομαι, Ἰπκ. 505. 10.

διατμήγω, ἀόρ. α' διέτμηξα, ἀόρ. β' διέτμηγον, παθ. -μάγην.— Ἐπ. ἀντὶ διατέμνω, κόπτω εἰς δύο, ἔνθα διατμήξας . . τότε διακόψας (τὸν Τροϊκὸν στρατὸν) εἰς δύο . . , Ἰλ. Φ. 3· νηγόμενος λαίμα διέτμαγον, κολυμβῶν διέσχισα τὸ κύμα, Ὀδ. Η. 276· λαίμα διατμήξας ἐπέρησα Ε. 409· ὄλκα δ., ἐπὶ ἀρόσεως, Μόσχ. 2. 81· (καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀρούρας διατμήξασθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 628)· Ἀπόλλωνα ἡλείοιο δ., διακρίνω αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Ἥλιου, Καλλ. Ἄποσπ. 48.— Παθ., διέτμαγεν (γ' πλῆθ. ἀορ. β' ἀντὶ -μάγην) ἐν φιλότῳ, ἐχωρίσθησαν φίλοι, Ἰλ. Η. 302· ἀπολ., ἐχωρίσθησαν, Α. 531, Ὀδ. Ν. 439· ὡσαύτως, διεσχωρίσθησαν μακρὰν, Ἰλ. Η. 354.

δι-ατιρίζω, μέλλ. -ίξω, εἰς ἀτμὸν μεταβάλλομαι, ἐξατμίζομαι, Άριστ. Μετεωρ. 1. 7, 10., 2. 1, 3, κτλ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., Ἰθρῶτα δ. Πλούτ. 2. 695C.— Παθ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Άριστ. Οὐρ. 3. 7, 3, Ἀρεταῖ. π. Θερ. Ὀξ. Παθ. 1. 1.

διατοιχέω, = ἀνατοιχέω (ὁ ἴδε), Εὐθουλ. Κατακ. 5.

διατομῆ, ἡ, τὸ κόπτεν διὰ μέσου, διαχωρισμός, διαίρεσις, Αἰλ. π. Ζ. 13. 30.— ἐν Αἰσχύν. Θῆβ. 935, ὁ Αἰθηνσ προτείνει τὴν γραφὴν διαρταμαῖς χάριν τοῦ μέτρου. II. δύναμις τοῦ κόπτεν, ἀκμή, κόψις, ὀδόντων Αἰλ. π. Ζ. 1. 31.

διατόμος, ον, = διχοτόμος, Marcian. Capell.

διατοναίον, τὸ, βῆδος ἐφ' ἧς ἐκτείνεται ἡ ἄνω ἄκρα τοῦ παρατετάσματος, Καλλιέ. παρ' Ἀθην. 205F· οὕτω -τόνιον, Ἐδδ. (Ἐξῶδ. λ', 11).

διατονορούζω, ἐπιτεταμ. τονορούζω, Δίων Κ. 73. 8.

διατόνος, ον, (διατινω) ἐντεταμένος, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, αὐραὶ Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 1. 2) ἐκτείνωμενος ἀπὸ τοῦ προσήλου μέρους μέχρι τοῦ ὀπισθίου, ἐπὶ συνεχῶν λίθων ἐν τοίχῳ, Βιτρούβ. 2. 8· πρβλ. ὑπέρτονος II.

II. ἐν τῇ μουσικῇ, διατόνος (ἐνν. γένος), τὸ, ἡ διατονικὴ κλίμαξ τῶν καλαίων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χρωματικὸν καὶ τὸ ἐναρμόνιον ἦσαν δὲ τὰ διαστήματα αὐτῆς ἀπλοῦστερα καὶ ἄνευ φθορῶν (διέσεων καὶ ὑφέσεων), Ἀριστόξεν. σ. 44 κέξ., κτλ.· ὡσαύτως, δ. μέλος Ἀλλήκρων 1. 18· δ. μελωδία Διον. Ἄλ. π. Συνθέσ. 19.— ὡσαύτως, γένος διατονικὸν Ἀριστείδ. Κόντ. σ. 111, κτλ.— ἴδε Λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτήτων σ. 774, Chappell's Hist. of M. I. σ. XVI.

διατοξεύσιμος, ον, ὄν δυναταί τις νὰ περάσῃ διὰ τοξεύματος, δ. χώρα, τόπος ἐντὸς τοξεύματος, Πλούτ. Λουκ. 28.

διατοξεύω, τοξεύω διὰ μέσου μεταφ., δ. λόγον τινὶ, διευθύνω, Ἠλιόδ. 5. 32. II. Μέσ., διαγωνίζομαι εἰς τὸ τοξεύειν, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4· τινὶ Παρθέν. 4.

διατόρευμα, τὸ, τόρευμα, Ἐδδ. (3 Βασίλ. ζ', 31 διάφ. γραφ.).

διατορεύω, ἐγγαράττω, σκαλίζω, Σοφ. Ἄποσπ. 295 (χωρίον ἐφαρμένον), Πλούτ. 2. 1083E (κοινῶς -τορευέω), Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 14. 7.

διατορέω, διαπερῶ, διατριπῶ, Ἄδῆλ. παρὰ Σουδ.

διατορεύω, ἐξεργάζομαι τίς διὰ τοῦ τόνου, Λιβάν. 4. 1071.

διατόρος, ον, (τείρω) διατριπῶ, διαπεραστικός, διατριπτικός, πέδαι (ἔνθα ὁ Ηερμῆ θεορεῖ αὐτὸ παθ.) Αἰσχύν. Πρ. 76· δ. φόδος, φόδος καταλαμβάνω τὸν ὄλον ἄνθρωπον, αὐτοῖσι 181· ἐπὶ ἤχου, δ. Τυρσητικὴ σάλπιγγς ὁ αὐτ. Εὐμ. 567· διατόρον ἀπέγγεσθαι Πλούτ. 2. 303E· ἀναδοῶν Λουκ. Ἀλεκτρ. 1· πρβλ. διαπρύσιος. II. παθ., διατριπθῆεις, διατετριπμένος, ποδοῖον ἀκμαί Σοφ. Ο. Τ. 1034.

διατραῖγεῖν, ἴδε ἐν λ. διατρώγω.

διατραῖψιδέω, ἀπαγγέλλω, διηγοῦμαι με ὕψος τραγικόν, Ἠσύχ. ἐν λ. διακωμωδέω.

διατράμις, ὁ, ἡ, = λισπόρυγος, Στράτις ἐν Ἀδῆλ. 15.

διατρανώω, σαφῶς λέγω, διηγοῦμαι, Ἰάμβλ. Β. Πυθ. 26.

διατραχηλίζομαι, παθ., ὑποβάλλω τὸν τραχὺλὸν μου ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποβάλλομαι εἰς τὸν ζυγόν, Τέλης παρὰ Στράβ. 18. 40. II. ὀρωμὲ μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐμπρός, «κατακέφαλα», Πλούτ. 2. 501D.

διατραχύνω, ὄλος τραχὺ τί καθίστω, Πλούτ. 2. 979B.

δι-ατρεμέω, εἶμαι πῶλύ ἡσυχος, Ἄρρ. Περιπλ. Εὐξείν. Π. σ. 6.

διατρεπτικός, ἡ, ὄν, μεταπειστικός, ἀποτραπτικός, Πλούτ. 2. 788F.

διατρέπω, μέλλ. -ψω, μετατρέπω, ἀποτρέπω, δ. αὐτοῦ τοῦ μῆ . . Πλούτ. 5. 4, 10.— Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., ἀορ. μέσ. διετραπόμεν καὶ παθ. διετράπην [ᾶ], στρέφομαι μακρὰν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ μέσ., ἀποτρέπομαι, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 119· συγχέομαι, περιπλέκομαι, Ἰπκ. 115911, Δημ. 798. 20· μετ' αἰτ., τρέπω μακρὰν ἀπὸ . . Ἐπίκτ. παρὰ Στράβ. 316, ἐν πέλ., Πλούτ., κτλ.

διατρέφω, μέλλ. -θρέξομαι. ἀορ. -εδράξομαι. ὡσαύτως, -εθρέξω, Καλλ. Δουτρ. Παλλ. 23· πρμ. -δεδράμηκα. Τρέχω διὰ

μέσου ἢ ἀπέναντι, εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ἰγθυόεντα κέλευθα διέ-
 δραμον Ὀδ. Γ. 177· τίς δ' ἂν ἐκὼν... διαδράμοι ἀλυμυρὸν
 ὕδωρ; E. 100· μὴ διατρέωμι Ἀντιφῶν 121. 36. 2) μεταφ.,
 διέρχομαι δρομαίως, τὸν βίον Πλάτ. Νόμ. 802A· τὰ ἴδια Σεν.
 Ἀπομν. 2. 1, 31· δ. τὸν λόγον, διεξέρχομαι τροχάδην, Πλάτ.
 Φαίδρ. 237A. II ἀπολ., περιτρέχω, τρέχω κατὰ διαφόρους
 διευθύνσεις, Λατ. discurrere, Ἀριστοφ. Εἰρ. 536· διατρέχοντες
 ἀστέρους αὐτοῖ 838· νεφέλαι διεδραμον Θεόδωρ. 22. 20.—μεταφ.,
 τρέχω διὰ μέσου, ἐξαπλοῦμαι, ἐν τῷ σώματι διέδραμε γαργα-
 λισμός Ἠγήσιππ. Ἀδελφ. 1. 16· δ. νεωτερισμός Πλούτ. Ἀλεξ. 68·
 Θροῦς δ. τῆς ἐκκλησίας Πλούτ. Πύρρ. 13. 2) ἐπὶ χρόνον,
 παρέρχομαι δρομαίως, Ἡρώδιαν. 2. 6, κτλ. 3) δ. εἰς..., κα-
 παντῷ ἀκρίτως εἰς..., Ἰππ. 553. 21· δ. μέχρι, εἰσδύομαι εἰς...,
 Πλούτ. Πύρρ. 24.

διατρέω, μέλλ. -τρέσω, ὑπὸ φόβου φεύγω, διέτρεσαν ἄλλου-
 δις ἄλλος Ἰλ. Α. 486, πρβλ. P. 729.

διατρέψις, εὖς, ἢ, διατρέψις, πόρος, Ἰππ. 412. 32, Γαλην.
 4, 522.

διατρέτης, ον, διατετρημένος, διατετρημένος, Ἰω. Δαμασκ.
 διατρέτης, ἢ, κατατρέτης, φθορά, ἴδιος ἐπὶ χρόνον, κατανόητος,
 χρόνον τε διατρέτης... ἐφήυρε..., πεσοῦς κύβους τε, τῶ-
 πους τοῦ διέρχεσθαι καὶ δαπανᾶν τὸν χρόνον, διασκεδάσεις, Σοφ.
 Ἀποσπ. 380. 1.—ἐντεῦθεν ἀπολ., 4) διασκεδάσεις, τέριμος,
 Ἀριστοφ. Πλ. 923, Ἀλεξ. Ταρναν. 3. 4, κτλ. ἐν συνουσίᾳ τινὶ
 καὶ διατρέθῃ Δημ. 537. 18· γέλωτα καὶ δ. παρένεν τινὶ Δί-
 σκλιν. 25. 1· τοῦ συμπόσιου δ. Ἀλεξ. Πολυκλ. 1· παρέσχε τοῖς
 κωμικοῖς δ., ὡν διὰ κωμωδίας, Πλούτ. Περικλ. 4.—τόπος δια-
 σκεδάσεως, Μένανδρ. Ὑπόμ. 2. 10, Βάτων Ἄνδρ. 1. 4. 2)
 σπουδαία ἐνασχόλησις, ἐργασία, μελέτη, ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ
 τοιαύτῃ δ. Πλάτ. Θεαιτ. 172C· διατρέθῃ ποιείσθαι περὶ τὸ
 146. 35, Ἰσαί. 87. 36· πρὸς τὴν Δίσκλιν. 33. 15 ἐπὶ τινὶ Ἀριστοφ.
 Βατρ. 1498· ἴδιος ἐπὶ λόγου ἢ διδασκαλίας, Πλάτ. Ἀπολ. 37D· αἱ
 πολιτικαὶ δ. Διον. Ἀλ. 10. 15. 6) σχολὴ φιλοσοφική, Ἀθῆν.
 211C, κ. ἄλλ. ὡσαύτως τόπος ἐνθα γίνεται διδασκαλία, σχολεῖον,
 οὗ αὐτ. 350A. 3) τρόπος ζωῆς, τρόπος καθ' ὃν διέρχεται τις
 τὸν χρόνον, δ. ἐν ἀγορᾷ Ἀριστοφ. Νεφ. 1058· δ. νέων ἐν δικα-
 στηρίῳ Ἄνδοκ. 32. 2· ἢ ἐν Σικελίᾳ δ., ἢ ἐκεῖ διαμονή, Ἰππ.
 Πλάτ. 337E· τὰς ἐν Λυκίᾳ δ. οὗ αὐτ. Εὐθύφρ. 2A· ποιείσθαι ἐν
 τῷ ὕδατι τὴν δ., ἐν τῇ γῇ Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 3, 12, κ. ἄλλ.

II ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπώλεια, φθορὰ χρόνον, ἀναβολή,
 ἀργοπορία, μετὰ τῆς γενικῆς χρόνον ἢ ἄνευ αὐτῆς, Εὐρ. Φοιν. 751,
 κτλ. ἐν τῷ πληθ., Θουκ. 5. 82· διατρέθῃ ἐμποιεῖν, παρέρχειν
 οὗ αὐτ. 3. 38, Σεν. Οἰκ. 8, 13, κτλ. διατρέθῃ πῶμα ποιεῖν,
 ἐπιμυκνῶν, παρατείνω συμπόσιον, Ἀλεξ. Τι-θ. 1. III ἐν τῇ
 ῥητορικῇ, ἀφορμὴ πρὸς ἐπιμυκνῶν ἐν τινὶ ζητήματι, πρβλ. ἐπιμυκνῶν,
 Λατ. commoratio, Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 10. IV συνέχεια, διάρ-
 κεια, οὗ αὐτ. Μετεωρ. 3, 4, 12.

διατρέθικός, ἢ, ὄν, διατρεθικός, Πολύδ. Ἐκλ. σ. 395 (Mai).
 διατρέθω [τ], μέλλ. -ψω.—Παθ., ἀόρ. 6' διετρέθην [τ]—
 τρέθω μεταξὺ, τρέθω ἰσχυρῶς, χερσὶ διατρέθας Ἰλ. Α. 847—
 κατατρέθω, καταναλίσκω, φθείρω, πάντα κατατρέθουσιν Ἀγαιοὶ
 Ὀδ. Β. 265· χρήματα Θέογν. 917· εἰς αἰτίας ἀλόγους δ. τὸ
 θεῖον, κατατρέθω, μεταβάλλω τὴν βίαν πρόνοιαν εἰς αἰτίας ἀλόγους,
 δηλ. ἀπορίπτω τὴν πρόνοιαν παραδεχόμενος τὴν τύχην, Πλούτ. Νικ.
 23.—Παθ., κάκιστα διατρέθῃται, κατατρέφομαι ἐντελῶς, ἀνα-
 νίζομαι, Ἡρόδ. 7. 120, πρβλ. Θουκ. 8. 78, πρβλ. ἐκτρέθω II. II.
 δ. χρόνον, Λατ. terere tempus, δαπανᾶν χρόνον, Ἡρόδ. 1. 189,
 Λυσ. 97. 26· παρά τινι Ἡρόδ. 1. 24, κτλ. οὕτω δ. τινὰς ἡμέ-
 ρας Σεν. Ἑλλ. 6. 5, 49, κτλ. ἐνιαυτὸς διετρέθῃ Θουκ. 1. 125.

2) συχνάκις ἀπολ. (ἄνευ τοῦ χρόνον), φθείρω τὸν χρόνον,
 διέρχομαι αὐτὸν ματαίως, οὐ μὴ διατρέψις; μὴ ἀργοπορήσης,
 Ἀριστοφ. Βατρ. 462· δ. ἐν γυμνασίῳ, διέρχομαι τὸν χρόνον
 ἐκεῖ, οὗ αὐτ. Νεφ. 1002· ἐν ἀστεί Ἀντιφῶν 113. 4· ἐν ἀγρῷ Φι-
 λῆμ. Πύρρ. 1. 6· αὐτοῦ ἔνδον Πλάτ. Πρωτ. 311A· δ. μετ' ἄλ-
 λήλων οὗ αὐτ. Φαίδωνι 59D, κτλ.—ἐντεῦθεν, ἀπασχολῶ, ἐνασχολῶ
 ἑμαυτὸν, ἐνασχολοῦμαι, ἐν ζητήσῃ οὗ αὐτ. Ἀπολ. 29C· ἐν φιλο-
 σοφίᾳ οὗ αὐτ. Θεαιτ. 173C· ἐπὶ τινὶ οὗ αὐτ. Εὐθύδ. 305A, Δημ. 22.
 25· ἀμφὶ τὴν Σεν. Ἰππ. 2, 1· περὶ τὴν Πλάτ. Φαίδωνι 90B, Ἰσοκρ.
 1C· πρὸς ἰππικὴν Πλάτ. Παρμ. 126C· πρὸς τοῖς ἔργοις Ἀριστ.
 Πολ. 5. 8. 18· πρὸς φιλοσοφίαν Πλάτ. Πολ. 540A· μετὰ μετοχ.,
 δ. μελετῶν Σεν. Κύρ. 1. 2, 12. 6) ὡσαύτως ἀπολ., χάνω
 καιρὸν, ἀργοπορῶ, βραδύνω, Ἰλ. Τ. 250, Ἀριστοφ. Ἰππ. 515, κτλ.
 λέγε καὶ μὴ διατρέθῃ Πλάτ. Πολ. 472B· διατρέθῃ, ἔγω ἀφή-
 σει τὸν χρόνον νὰ παρέλθῃ..., οὗ αὐτ. Θεαιτ. 143A—μετὰ μετοχ.,
 καθ' ἕκαστον λέγων δ., χάνω καιρὸν ὁμιλῶν, Ἰσοκρ. 34A, πρβλ.
 Δημ. 11. 19. III ἀναβάλλω δι' ἀργοπορίας, παρακλύδω, ἐμ-
 ποδιζῶ, μὴ τι διατρέθειν ἐμὸν γέλον Ἰλ. Δ. 42· οὐ τι δια-
 τρέθῃ μητρὸς γάμον Ὀδ. Γ. 341· ἄριστον Ἀριστοφ. Ἀποσπ.
 424· μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ὄφρα κεν ἢ γε διατρέθῃ
 ἄριστον Ἀγαιοῦς ἐν γάμον, ... τοῖς ἀναβάλλῃ τὸν χρόνον τοῦ γάμου
 τῆς Ὀδ. Β. 204· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος, μὴ δηθὰ διατρέθῃ

ἔωμεν ἔδοτο, ἄς μὴ χάνωμεν πολὺν καιρὸν ἐν τῇ ὁδῷ καθ' ὁδόν,
 αὐτοῖ 404· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύφω μὴ τι διατρέθῃμεθα πείρης
 Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 883.

διατρέζω, ἐλαφρὸν τριγῶν ἐκβάλλω, τρίζω, Βυζ.
 διατρέμμα, τὸ, πληγὴ ἐκ τῆς ἀποτριψῆς τῆς ἐπιδερμίδος κατὰ
 τὴν ἰππασίαν, μηρῶν δ., Λατ. intertrigo, Γλωσσ.

διατριπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ διατρέθω, Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 6.
 διατριπτικός, ἢ, ὄν, κατάλληλος εἰς τριβήν, μύρον Ἀριστοφ.
 Λυσ. 943.

διατρίτος, ον, ἐπανερχόμενος κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, τρι-
 ταῖος, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 237, Γαλην. 10. 346, Ὀρειβ. 1. 413.

διατρέχα, ἐπίρρ., = τρέχα, εἰς τρία μέρη, κατὰ τρεῖς τρόπους,
 Ἰλ. Β. 655, κτλ.· κάλλιον κατὰ διάστασιν γραφόμενον.

διατροπή, ἢ, σύγχυσις, παραχρή, ἐκπλήξις, Πολύδ. 1. 16, 4, κτλ.
 2) αἰσχύνη, ἐντροπή, Κικέρ. Ἀττικ. 9, 13.

διατροπος, ον, παικίλος τὰς διαθέσεις, εὐμετάβλητος; ἀσταθής,
 τρόποις Εὐρ. I. Α. 560.

διατροφή, ἢ, τροφή καὶ συντήρησις, Σεν. Πόρ. 4, 49, Μένανδρ.
 Ἄλ. 5.

διατροχάζω, μέλλ. -άσω, ἐπὶ ἵππου, τριποδίζω, Σεν. Ἰππ.
 7, 11.

διατρυγίος, ον, (τρυγή) ἐν Ὀδ. Ω. 342, διατρυγίος δὲ
 ἕκαστος [ὄρχος] ἤην, ἕκαστη σειρά ἔφερε σταφυλὰς διαδοχικῶς,
 Εὐστ. ἐν τῷ πρβλ. Ὀδ. Η. 122 κέξ.

διατρυπάω, τρυπῶ διὰ μέσου, διαπερῶ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 4,
 15., 5. 15, 13, κτλ.

διατρυψάω, ἐπιτεταμ. τρυψάω, Πλάτ. Νόμ. 695C.
 διατρυψέν, ἴδε ἐν λ. διατρυψάω.

διατρώγω· μέλλ. -τρώξομαι· ἀόρ. -ετραῶγον—διὰ τῶν ὁδόν-
 των κατακόποις ὁλόκληρον· βροκανθῶ ἐντελῶς, τὸ δίκτυον Ἀριστοφ.
 Σφηξ. 164, 368· τὰς νεύρας Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 6· καταμασῶ.
 Πλάτ. Κομ. Φα. 1. 10. 2) μετὰ γεν. πράγμ., τρώγω ἕκ τινας,
 Διλ. II. Ἰστ. 1. 10.

διαττώω, Ἀττ. ἀντὶ διασσάω, κοσινίζω τε καλῶς, ἐντελῶς,
 Πλάτ. Σοφ. 226B, Τιμ. 73E, Κρατ. 402C, Θεόφρ. I. Φ. 3. 18, 5—
 οὐσιαστ. διάττησις, εὖς, ἢ, ὡς ὁ Schneider ἐν Πλουτ. 2. 693E.

διαττός, ὁ, κόσινιον ἴδε Ruhnk. Τιμ., Ἡούχ.

διάττω, ἴδε ἐν λ. διασσάω.

διατύλισσα, Ἀττ. -ττω, ἐκτυλίσσω, Σέξτ. Ἐμπ. M. 1. 281.

διατύπωω, διαμορφῶ, σχηματίζω ἐντελῶς, Διδό. 4. 11· δ. νό-
 μους, κερῆω εἰς αὐτοῦ μορφήν ἢ τύπον διηλεκτῆ καὶ μόνιμον,
 Λουκ. Δίκ. Φων. 5.—Παθ., Ἀριστ. Ἀκουσμ. 21. 2) μεταφ.
 ἐν τῷ μέσ. τύφω, φαντάζομαι, υποθέτω, Ἀριστ. Φυτ. I. 2, 11· οὕτως
 ἐν τῷ ἐνεργ., Λουκ. Ἀλεξ. 4· παριστάνω, Πλούτ. 2. 83A.

διατύπωσις [ῶ], εὖς, ἢ, τὸ παρέχειν εἰς τὴν πληρὰ καὶ τέλειον
 τύπον ἢ μορφήν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 19, 8· μορφή ἐξωτερική, σχῆμα,
 Πλούτ. Ἀλεξ. 72, Σουλ. Ἐπιγρ. 5694. 2) ζωντανὴ περιγραφή,
 Λογγίν. 20. II διατάγμα, ὄρος, κανὼν, Ἐκκλ.

διατύπωτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ διατυπῶω, λόγῳ Διον. Ἄλ.
 π. Ρητ. 2. 6.

διατυπωτικός, ἢ, ὄν, διαμορφωτικός, Θεολ. Ἀριθμ. 34. 24, 2·
 παραστατικός μετ' ἐναργείας, Σχολ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 834.

διατύφω [ῶ], πληρῶ καπνοῦ, μεταφ., ψυχὴ διατεθυμμένη
 Λιδάβ. 1, 68.

διατυθάζω, πολὺ περιγεῶ ἢ ἐμπαίζω, Ἀλκίφρων 2. 4.

δι-αυγάζω, διαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου τινός, τινὶ Πλούτ. 2.
 893D—διαυγάζει ἡμέρα· ἀγρίζει νὰ ἀνατέλλῃ, ἐργεταὶ ἡ «αὐγή»,
 Β' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 19· ἅμα τῷ διαυγάζειν Πολύδ. 3. 104. 5.

διαυγασμός, ὁ, λάμψις διαπρηγῆς, Πλούτ. 2. 893D.

διαύγεια, ἢ, = τῷ προηγ., Θεμιστ. 175A, Κάσιος Πρβλ.
 (Ἀριστ. 4, σ. 334 Didot.). II ὅπῃ πρὸς εἰσδύσιν τοῦ φωτὸς
 (φρυγίτης), Διδό. 17. 82.

διαυγέω, = διαυγάζω, Πλούτ. Ἀράτ. 22, Διον. Ἄλ. 5. 49
 (κατωῶς διαυγῶσης ἀντὶ τοῦ διαυγούσης), Ἀντυλ. (Ὀρειβ. 122
 Coseh.).

διαυγής, ἐς. (αὐγή) διαφανής, καθαρὸς, ἐπὶ ὕδατος, Ἀριστ.
 Θαυμασ. 112, Ἀνθ. II. 9. 227, 277· ἀκτινοβολῶν, ἐπὶ μετὰλλου,
 Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 21· ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1105.

διαυγία, ἢ, = διαύγεια, Γρηγ. Ναξ. παρὰ Σουίδ.

δι-αύγιον, τό, = διαύγεια II, Ἡρώδ. Πνευμ. σ. 163, 172, κτλ.

διαυθαίρετος, ον, (δι' αὐτοῦ, αἰρέομαι) ὁ χάριν ἑαυτοῦ ἐκλε-
 γόμενος, Στωικ. παρὰ Στοβ. Ἐκκλογ. 2. 264.

δι-αυθεντέω, βεβαῖω ἀσφαλῶς, Σέξτ. Ἐμπ. M. 7. 425.

2) μετὰ γεν., ἄρχω, δεσπόζω, Ἰω. Χρυσόστ. 9. 778E (Migne).

διαύλιον, τό, (αὐλὸς) μέλος διὰ τοῦ αὐλοῦ παιζόμενον κατὰ τὸ
 διάλειμμα τοῦ χορικοῦ ἄματος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1282,
 Ἡούχ. παρὰ Σουίδ. διαύλειον.

διαυλοδρομέω, τρέχω τὸν δίσυλον, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν.
 292· μεταφ., ἐπανερχομαι εἰς τὸ μέρος, θῆν ἀνεχώρησα, Ἀριστ. π.
 Ζ. Γ. 2. 5, 11

διαυλοδρόμιος, ου, ὁ, δ. τρέχων ἐν τῷ διαύλω, Πίνδ. Π. 10. 14.

διαυλοδρομία, ἡ, ἄγων διαύλου, Ἰω. Λυδ. π. Μην. σ. 8. διαυλο-δρόμος, ὁ ἀγωνιζόμενος τὸν διαυλον, Σουλ. Ἐπιγρ. 2758, Keil. Ἐπιγρ. Βοιωτ. σ. 52· μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος, διὰ γὰρ τῆς αὐτῆς τρέχει Ἄρτεμις. Δ. 24.

δι-αυλος, ὁ, (δι-) διπλὸν στάδιον, διπλοῦς δρόμος, καθ' ὃν ὁ ἀγωνιζόμενος (διαυλοδρόμος) ἔτρεχε μέχρι τοῦ ἐσχάτου ἄκρου τοῦ σταδίου, ἔκαμπε περὶ τὴν ἐκεῖ κειμένην στήλην (καμπτήρ), καὶ ἐπανάηρχετο ὅπως διὰ τῆς ἐτέρας τοῦ σταδίου πλευρῶν, Πίνδ. Ο. 13. 50, Σοφ. Ἠλ. 691, Εὐρ. Ἠλ. 825, κτλ. ἴδε ἐν λ. στάδιον II. 2) μεταφ., κάμπτην διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν, ἐπιστρέφω ὅθεν ἀνεχώρησα, ὑποχωρῶ, ἐπιστρέφω, Διοσχ. Ἄγ. 344, ἔθνα ἴδε Blomf. καὶ πρβλ. διαυλοδρομία ὠκύτως, διαυλοὶ κυμάτων, πλήμμυρα καὶ ἄμπωσις, ὕψωσις καὶ ταπεινώσις τῶν κυμάτων, Λατ. fluctus reciproci, Εὐρ. Ἐκ. 29· εἰς αὐγὰς πάλιν ἄλλοι δισσοῦσι ἂν ἔσαν διαύλους, ὅς ἐπέστρεφον δις, ὁ αὐτ. Ἦρ. Μαιν. 662, πρβλ. 1102 (ἔθνα ὁ Bothe διαυλον εἰς "Αἴσου μελών) τὸν ὕστατον τρέχων δ. τοῦ βίσιου Ἄλεξ. Τραυμ. 1· τρέχειν διαύλους, τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐμπρός καὶ ὀπίσω, Ἀριστ. 1. 27.

II. στενὴ ὁδός, τὸ στενόν, τὰ στενά, Εὐρ. Τρω. 435. 2) ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῶν μυκτῆρων ἢ ῥωδιῶνων, Ὀπκ. Κ. 2. 181· πρβλ. αὐλών. διαυλωνία, ἡ, (αὐλών) στενὸν πέραμα, Εὐστ. 1912. 32. διαυλωνίζω, διέρχομαι διὰ μέσου στενοῦ ἀγωγοῦ ἢ στενῆς αὐλακός, Ἀριστ. Ἀναπν. 6, 4, Μετεωρ. 2. 8, 8, Σουίδ. ἐδιά στενοῦ, ῥεῖν. 2) εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, διαπνεόμεαι, Ἀθῆν. 189C.

διαυλωνισμός, οὔ, ὁ, ὁδός διὰ μέσου στενοῦ ἀνοίγματος, Εὐστ. 1107. 63.

διαυλωνίζομαι, ἀποθ., ὕψω τὸν αὐχένα, γαυριῶ, se renorgger, Πολυδ. Α' 218, Εὐνάπ. παρὰ Σουίδ.

διαυχέντιος, ον, ὁ διερχόμενος τὸν αὐχένα, μυελὸς Πλάτ. Τιμ. 73E.

διαῦω, ἐφαρμένη λέξις ἐν Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 1049· ὁ Musgr. προέτεινε εὐδιάδοντ', κείμενον γαλήνιον καὶ ἤσυχον· ὁ Paley εὐλαῖοντ'.

διαφαίνεσθαι, ἀπαρ. ἄορ. ὅτι τοῦ διεσθίω, Ἠρόδ. 3. 109.

διαφάδην [φά], ἐπίρρ., φανερώς, Πολυδ. Β' 129, καὶ Δωρ. διαφάδαν, διαφάδαν τί τοι λέγω; Ἀλκμ. 5. 56, πρβλ. Κόντ. Ἀθηνῶς τόμ. Γ' σ. 334.

διαφαίνω, μέλλ. -φᾶνῶ—δεικνύω διὰ μέσου, ποιῶ φανερόν, τὴν λευκότητα θ. Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 2. 2, 6· ὥς καλὸν διεφαίνει πρόσωπον Ὁρόδ. 18. 26· δ. τὰς αὐτῶν φύσεις Πολυδ. 12. 24, 1. II. Μέσ., φαίνομαι διὰ μέσου, νεκῶν δ. γῶρος, ἐφαίνετο καθαρός ἀπὸ νεκρῶν πνευμάτων, Ἰλ. 8. 491· μέλαν τὸ μὴ διαφαίνόμενον Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 3. 5, 34, πρβλ. Προβλ. 28. 41.

2) λάμπω, εἶμαι ἐρυθρός ἐκ τῆς θερμότητος, ὅς ἐπὶ σιδήρου, ἄνθρακος ἢ ἔξυλου ἀνημμένου, κτλ., μοχλὸς διεφαίνετο αἰνός Ὁδ. 1. 379· πρβλ. διαφανής 1. 2. 3) μεταφ., ἀποδεικνύομαι, φαίνομαι, Πίνδ. Ν. 3. 123, πρβλ. Θουκ. 2. 51· εἶμαι ἐμφανής ἢ ἐπίσημος μετατῶ ἄλλων, ὁ αὐτ. 1. 18.

III. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάδ., δεικνύω φῶς διὰ μέσου, εἶμαι διαφανής, Φιλῆγ. Συναφ. 1· διαυγάξω, ἀνατέλλω, ἡμέρα, ἡῶς διεφαίνετο Ἠρόδ. 7. 219., 8. 83· καὶ μεταφ., ἀλάμπω, λάμπω διὰ μέσου, τὸ μεγαλοπρεπές διαφαίνει Ἐν. Ἀπομν. 3. 10, 5· πυρὰ διεφάνε (Δωρ. ἄορ. α') Πίνδ. Π. 3. 78.

διε-αφαίρω, ἐντελῶς ἀφαίρω, Παῦλ. Αἰγ. σ. 187. 28, Ἐβδ. (1 Βασ. ιζ' 39.

διαφάνεια, ἡ, = διαφασίς, ἡ ἰδιότης τοῦ διαφανοῦς, Πλάτ. Φαίδων 110D.

διαφάνης, εἰς, (διαφαίνω) ὁ δι· οὐ δύναται τις νὰ ἴδῃ, ὕαλος Ἀριστοφ. Νεφ. 767· οὐρα Ἰππ. Ἀφ. 1252· ὕδατια Πλάτ. Φαίδρ. 229B· χιτώνια Ἀριστοφ. Λυσ. 48, πρβλ. Μένανδ. Ἀδελφ. 231, Φοῆς Οἰκ. Ἰππ.· τὸ διαφανές ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 7, 2 κέξ. 2) ἐρυθρός ἐκ τῆς υπερπυρώσεως, Ἠρόδ. 2. 9., 4. 73, 75, Ἰππ. Ἀρβρ. 788· πρβλ. διαφαίνομαι 2.

II. μεταφ., διανυγῆς, καθαρὸς, προφανής, φανερός, ὄγλος, τὰ δ' ἦσαν διαφανῆ Σοφ. Ο. Τ. 754· σαφής, σαφῶς ὁρώμενος, εἶδος δ. Πλάτ. Πολ. 544D, 548C—οὕτως ἐν τῷ ἐπίρρ. -νῶς, Θουκ. 2. 65, Ἐν. Ἄν. 5. 9, 24, Πλάτ. 2) περίφημος, ἐπιφανής, ἐνδοξος, Πλάτ. Πολ. 600B, Τιμ. 25B.

διαφαρμάκευω, χορηγῶ φάρμακον εἰς τινα, τινὰ Πλούτ. 2. 157C.

διαφάσσει, εως, ἡ, (διαφαίνω) τὸ φαίνεσθαι διὰ μέσου, διαφάσεια, ἀντιθ. τῷ ἔμφασσει, Θεόφρ. Αἰθ. 30, Πλούτ. 2. 354B.

διαφαιλιζέω, μέλλ. -λισω, θεωρῶ τι λιαν εὐτελές, εὐτελιζέω, Πλάτ. Νόμ. 804B.

διαφασίσις, εως, ἡ, λάμπει, φῶς διὰ μέσου, Πλούτ. 1. 929B.

διαφαιύσκω, Ἰων. -φῶσκω—διαφαίνω, δεικνύω φῶς διὰ μέσου, διαυγάξω, ἀνατέλλω, ἄμ' ἡμέρην διαφασκοῦση, εὐθὺς ὡς ἡ ἡμέρα ἤρχεται νὰ ἠοράσῃ, Ἠρόδ. 3. 86., 9. 45· ἄρτι διαφαιύσκοντος (ἀπολ.) Πολυδ. 31. 22, 13· πρβλ. διαυγάξω.

διαφεγγής, εἰς, διαφανής, Λουκ. Ἐρωσ. 26.

διαφερόντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστώτος τοῦ διαφέρω, διαφῶς ἀπὸ ..., ἀσυμφῶνως πρὸς ..., διαφερόντως ἢ ..., Λυσ. 188. 35, Πλάτ. Πολ. 538B, Φαίδωνι 85B. 2) μετὰ γεν., διαφερόντως τῶν ἄλλων, ὑπὲρ τοῦς ἄλλους, ὁ αὐτ. Κρίτωνι 52B, κτλ.

II. ἀπολ., διαφῶς, κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ βῆμας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 19, Πολ. 1. 13, 7, κτλ. 2) ἴδως, ἐβῆως, πρὸ πάντων, ὑπερβολικῶς, Θουκ. 1. 38, κτλ. δ. ἤττον Πλάτ. Νόμ. 862D.

διαφέρω, μέλλ. διοίσω καὶ διοίσομαι, Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 255, κτλ. ἄορ. α' διήνεγκα, Ἰων. διήνεεκα, ἄορ. β' διήνεγον. Διαδιβάξω ἀπέναντι, δ. ναῦς τὸν Ἰσθμόν Θουκ. 8. 8· φέρω ἀπὸ ἐνδὸς εἰς ἕτερον, διαφέρει κηρύγματα Εὐρ. Ἰκέτ. 382· [τὸ ἤλεκτρον] διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας Ἀριστ. Θουκ. 81—μεταφ., γλῶσσαν διοίσει, θὰ θέσῃ τὴν γλῶσσάν του εἰς κίνησιν, θὰ ἠμιλήσῃ, Σοφ. Τρ. 323· πρβλ. διήνεκα. 2) ἐπὶ χρόνου, δ τὸν αἰῶνα, τὸν βίον, Λατ. peragere vitam, διέρχομαι τὸν βίον, Ἠρόδ. 3. 40, Εὐρ. Ἐλ. 10· τὴν νύκτα ὁ αὐτ. Ἦρ. 600 καὶ ἀπολ., ἀπαισι διοίσει αὐτόν 982—ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ῥῶ, διατελῶ, ὑγιηροὶ τάλλα διαφέρονται Ἰππ. Ἀρβρ. 823· σου διοίσειται μόνος, θὰ διέλθῃ τὸν βίον του χωρὶς σοῦ, Σοφ. Αἴ. 511· σκοπούμενος διοίσει Ἐν. Ἀπομν. 2. 1, 24 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Bast. ἀντὶ διέση).

3) φέρω διὰ μέσου, φέρω μέχρι τέλους, σκηπτρα Εὐρ. 1. Α. 1195· γαστρός ὄγκον δ., ἐπὶ γυναικός, ὁ αὐτ. Ἰωνι 15, πρβλ. Ἐν. Ἀπομν. 2. 2, 5· ἐντεῦθεν, 4) φέρω μέχρι τέλους, ὑποφέρω, βαστάζω, ἀντέχω, φέρω εἰς πέρας, πόλεμον Ἠρόδ. 1. 23, Θουκ. 1. 11· ἄλλ' ὠσαύτως, φέρω τὸ φορτίον ἢ βῆρος τοῦ πολέμου, ὁ αὐτ. 6. 54—ὑπομένω, ὑποστηρίζω, ὑποβαστάζω, Λατ. perferre, μετ' ἐπίρρ., ὡς τὸ Λατ. facillime ἢ graviter ferre, ῥᾶστα γὰρ τὸ σὺν τε σὺ καὶ γὰρ διοίσω τοῦμόν Σοφ. Ο. Τ. 321· οὕτω, δ. πότμον δάκρυσι Εὐρ. Ἰππ. 1143.

II. φέρω, μεταφέρω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Ἀριστοφ. Λυσ. 570, κτλ.· πάλλω διαφοροτρόπως, ὀπλισμα.. διαφέρω ἐσφενδὸνα Εὐρ. Ἰκέτ. 715· δ. τὰς κόρας, περιστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ αὐτ. Βάκχ. 1087, Ὀρ. 1262.—Παλ., φέρομαι, μεταφέρομαι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, διασκορπίζομαι, ἀντιθ. τῷ συμφέρεσθαι, Πλάτ. Σοφ. 242D, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 5· ἀρριπίτομαι, περιρριπίζομαι, Λατ. jactari, Στράβ. 144. 2) δ. τινὰ, εξαπλώνω, διαδίδω τὴν φήμην του εἰς τὸν κόσμον, Πίνδ. Π. 11. 91· εἰς ἅπαντας τὴν μνήμην αὐτοῦ δ. Δημ. 1415. 12· οὕτως ἐν τῷ παθ., φῆμην διαφέρεται Πλούτ. 2. 163C.

3) σχίζω εἰς δύο, Λατ. differre, Διοσχ. Χο. 68 (κατὰ τὸν Σχολ.), Εὐρ. Βάκχ. 754, Ἀριστ. Ποιητ. 8. 4, ἐν τῷ παθ.—μεταφ., ἀπασχολῶ, περισπῶ, τὴν ψυχὴν φροντίζω Πλούτ. 2. 133D· πρβλ. διαφορέω. 4) δ. τὴν ψῆφον, δίδω τὴν ψῆφόν μου διαφῶς, ὁλ. ἐναντίον ἑτέρου, Ἠρόδ. 4. 138, κτλ.· ἄλλ' ὠσαύτως ἀπλῶς, ἕκαστος δίδει τὴν ψῆφόν του, Εὐρ. Ὀρ. 466, Θουκ. 4. 74, Ἐν. Συμπ. 5, 8.

5) ἔρᾶνους διαφέρειν = διαλύεσθαι, ἀποτίνειν, πληρώνειν, Λουκούργ. 150. 38· πρβλ. ἔρᾶνους. III. ἀμετάδ., ἔχω διαφοράν, εἶμαι ἀνόμιμος, φῶξ δ. Πίνδ. Ν. 7. 79· ἄρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν ἢ τροφαί; ἄρα γε οἱ γονεῖς κάμνον τινὰ νὰ διαφέρῃ (ἢ καταγωγὴ δὴλ.) ἢ ἢ ἀνατροφῆ; Εὐρ. Ἐκ. 599· μετὰ γεν., εἶμαι διάφορος ἀπὸ τίνος, ὁ αὐτ. Ὀρ. 251, Θουκ. 5. 86, κτλ.· μετ' αἰτ., οὐδὲν διοίσεις Χαίρεφάντος τὴν φύσιν Ἀριστοφ. Νεφ. 503· τὸ δ'. ἄρα ἴζειν ἱερά ἔσο' ὅτε τοῦ κόπτειν διαφέρει Δημ. 562. 18· δ. τὰς μορφὰς Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2. 1, 3· δ. εἰς τι, ἐν τινὶ ἑαυτοῦ Ἰέρ. 1, 2 καὶ 7· κατὰ τι Ἀριστ. 1. Ζ. 1. 1, 1· πρὸς τι αὐτοῦ 2. 13, 10, κτλ.· τίνι δ. τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν.. θεωρεῖσθαι ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4. 8, 10· μετ' ἀπαρ., μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβιατα εἶναι δ. Λουκ. Ἀλεξ. 15· μετὰ τοῦ ἄρρου, ψῆφοι τρεῖς διήνεγκαν τὸ μὴ θανάτου τιμῆσαι, τρεῖς ψῆφοι ἕκαμαν τὴν διαφορὰν ὡς πρὸς τὴν θανατικὴν ποινήν· δὴλ. ὑπῆρχε μόνον τριῶν ψῆφων πλειονοψηφία ἐναντίον αὐτῆς, Δημ. 676. 10.

2) ἀπροσ., διαφέρει, ὑπάρχει διαφορὰ, πλείστον δ., Λατ. multum interest, Ἰππ. Ἀφ. 1253· βραχὺ δ. τοῖς θανοῦσιν, εἰ.., Εὐρ. Τρω. 1248, κτλ.· οὐδὲν διαφέρει, οὐ διαφέρει, δὲν ὑπάρχει διαφορὰ, Λατ. nihil refert, Πλάτ. Πρωτ. 329D, Φαίδωνι 89C, κτλ.· συμκρὸν οἶει διαφέρειν; ὁ αὐτ. Πολ. 467C—μετὰ δοτ. προσ., διαφέρει μοι, ἔχω διαφέρειν, ἢ με μέλει, Ἀντιφῶν 130. 46, Πλάτ. Πρωτ. 316B, κτλ.· αὐτῷ ἴδιᾳ τι δ., ἔχει ἰδιαίτερόν τι συμφέρον, Θουκ. 3. 42· εἰ ὑμῖν μὴ τι δ. Πλάτ. Ἀχ. 187D· τί δέ σοι δ. εἰτε... εἰτε μὴ; ὁ αὐτ. Πολ. 349A· πρβλ. Γοργ. 497B, κτλ.· μετ' ἀπαρρηφ., οὐδὲ τί οἱ διέφερον ἀποθανέειν Ἠρόδ. 1. 85, πρβλ. Ἀντιφῶνα 130 ἐν τέλ., κτλ.

3) τὸ δ., ἢ διαφορὰ, τὸ ὑπόλοιπον, Πλάτ. Νόμ. 723C = τὸ ἑμιμέρον, Ἀντιφ. Ἀνασῶς. 1· οὕτω, τὰ διαφέροντα Θουκ. 6. 92, Λυσ. 187. 13, Ἰσακ. 47. 35· ἐπιστάμενος τὰ διαφ. παραβαίνει τολμῆ Ἀδοκ. 31. 33—ἀλλὰ τὰ δ. ὠσαύτως ἀπλῶς, σημεῖα διαφορᾶς κατὰ τὸν χαρακτῆρα, κτλ. Θουκ. 1. 70, κτλ. 4) εἶμαι διάφορος τίνος· καθόλου ἐπὶ τῆς ἐνομοίας ὑπορχῶ, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω τινὰ, τινὸς Θουκ. 3. 39· τινὴ, ἐν τινι πράγματι, ὁ αὐτ. 2. 39, Ἀλεξ. Γαλ. 1. 6· ἐν τινι Ἰσοκρ. 34E· εἰς τι Πλάτ. Ἀπολ. 35A· κατὰ τι Ἐν. Ἀσκ. 1, 10· πρὸς τι

Δισχίν. 25. 42· μετ' ἄπαρ., δ. τινός προδιδάσαι (δ' ε. τῷ προδιδάσαι) Πλάτ. Πρωτ. 328Α· ἐνίοτε ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ ἤ, ὡς συγκριτικόν, πολὺ διέφερον ἀλέεσθαι ἢ .., ἥτο πολὺ καλλίτερον, παρὰ .., Ξεν. Ἄν. 3. 4, 33, πρβλ. Ἄποιν. 3. 11, 14, Πόρ. 4, 25 (ἐνθα σημαίνει διαφέρει ἐπὶ τὸ ἔλασσον)· ὡσαύτως, δ. παρὰ τινι Πολύδ. 10. 27, 5.—ἀπολ., ἐξέχω, ὑπερέχω, ἐπὶ τινι Ἰσοκρ. 210C.

5) ὑπερισχύω, ἀπίστως ἐπὶ πολὺ διήνεγκε Θουκ. 3. 83. 6) ἐρίξω, ἀγωνίζομαι, μάχομαι, Τηλεκλειδ. Ἦσ. 7. 70. ἔρχομαι μεταξὺ, παρεμβαίνω, δ διαφέρων χρόνος Ἀντιφῶν 140. 35. 8) ἀνήκω εἰς τινά, τινί, οἷον περιουσία, Φίλων 1. 207.

IV. ἐν τῷ μέσ., ἔχω διαφορὰν, διένεξιν πρὸς τινά, Ἄμφικ Σαπρ. 1· περὶ τινος Ἡρόδ. 1. 173, Πλάτ. Εὐθύφρ. 7B· δ. τινί Ἀντιφῶν 134. 22, Πλάτ., κτλ.· τινί περὶ τινος Θουκ. 5. 31· πρὸς τινά Λυσ. 150, ἐν τέλ.· διὰ τι δ' αὐτ. 117. 38· ὡσαύτως, διαφέρεσθαι γνώμῃ Ἡρόδ. 7. 220· δ. ὡς .., ἐκ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρίζομαι ὅτι .., Δημ. 1296. 24· οὐ διαφέρομαι, = οὐ μοι διαφέρει, δ' αὐτ. 112, ἐν τέλ.—Ἠλέξις εἶναι ὄλιος τῶν μεθ' Ὀμηρον χρόνιον.

διαφεύγω, μέλλ. -φεύξομαι, φεύγω διὰ μέσου, φεύγω μακρὰν τινος, ἐκφεύγω, τινά ἢ τι Ἡρόδ. 1. 204., 3. 19, κτλ., Ἀντιφῶν 140. 9· θάνατον Πλάτ. Ἀπολ. 39A· νόσημα Ἀριστ. I. Z. 8. 21.—ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 10, κτλ.· ἐκ τῆς Μήλου Θουκ. 8. 39· δ. εἰ πόρων εἰς ἀγαθὰ Πλάτ. Νόμ. 815E· διαφεύγει δ' οὐδὲ νῦν, ἀλλ' οὐδὲ τώρα δὲν εἶναι πολὺ ἀργά, Δημ. 139. 17. 2) διαφεύγει τινά, ἐκφεύγει τὴν μνήμην ἢ παρατήρησίν τινος, Πλάτ. Φαίδων 95E, Μένων 96E, κτλ.· διαπέφευγέ με, Λατ. fugit me, Ἰσοκρ. 80B.

διαφευκτικός, ἤ, ὄν, (διαφεύγω) ἱκανὸς πρὸς διαφυγὴν, Λουκ. Τίμ. 29.

διάφευξις, εως, ἢ, διαφυγή, μέσα πρὸς διαφυγὴν, Θουκ. 3. 23, καὶ (μετὰ διαφ. γραφ. διάφρυξις) Πλούτ. T. Γράκχ. 5.

δι-αφύψω, βράζω καλῶς, ἔλαττω διὰ τῆς βράσεως, Ὀρειθ. σ. 54 Matth.

διαφημιέω, μέλλ. -ίσω, ποιητ. -ίξω.—ποιῶ τι γνωστὸν πανταχοῦ, διαδίδω τὴν φήμην περὶ τινος, Διον. Ἄλ. 11. 46, Ἄρατ. Φαιν. 221, K. Δ.—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ., Διον. Περ. 26.

διαφθάνω, φθάνω πρότερος, προτερῶ, ἀεπίποτε εὐρισκόμενον μετὰ διαφ. γραφ. φθάνω, Πλούτ. Δημητρ. 7, Ἰώσηπ. I. A. 15. 5, 1, Ἰδβάν. 4. 883.

διαφθαρτικός, ἤ, ὄν, καταστρεπτικός, Ἀριστ. Προβλ. 1. 47, Πολυδ. E', 132.

διαφθέρω, μέλλ. -φθερῶ, Ἐπ. -φθέρσω, Ἰλ. N. 625· πρην. διέφθαρκα Εὐρ. Μηδ. 226, κτλ.· ὡσαύτως διέφθορα, ἴδε κατωτ. III.—Παθ., μέλλ. διαφθάρησομαι Θουκ. 4. 37, Ἰων. διαφθέρομαι Ἡρόδ. 8. 108., 9. 42· γ' πληθ. ὑπερσ. διεφθάρτοσθε ὁ αὐτ. 8. 90.

Ἐντελέως καταστρέφω, πόλιν Ἰλ. N. 625· ἔργα Ἡρόδ. 1. 36, καὶ Ἄττ., καταστρέφω, τινά αὐτ. 9, 88, κτλ.· καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, Σοφ. O. T. 438, πρβλ. Φ. 1069· δ. χερά, ἔκασθεν τὴν χεῖρά τινος, Εὐρ. Μηδ. 1055· ἀνάτρεψα ἄρμα, Λυσ. Ἀποσπ. 2. 5· καθιστῶ πλοῖόν τι ἀνίκανον πρὸς πλοῦν, Ἡρόδ. 1. 166, 167, Ἄνδοκ. 18. 32, κτλ. (πρβλ. καταδύω)· δ. τὴν συνουσίαν, διαλύω τὴν συναναστροφὴν, Πλάτ. Πρωτ. 338D.—ἀπολ. = διέλλυμι, ἀντίθ. σφίξω Εὐρ. Ἰππ. 389.

2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐνοίας, διαφθείρω, καταστρέφω, γνώμην τινός Δισχύλ. Ἀγ. 932· δ. τοῦ νέου, τοῦ νεωτέρου Πλάτ. Ἀπολ. 25A, 30B, κτλ.—ἴδιως διαφθείρω διὰ δῶρον, Λατ. corrumpere, Ἡρόδ. 5. 51· ἀργυρίω δ. τινά Λυσ. 180. 17· ἐπὶ χρήμασι Δημ. 241. 1.—δ. γυναῖκα, ἐξαπατῶ, Λυσ. 93. 16, κτλ.—πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 318.—δ. τοῦ νόμου, πλαστογραφῶ, κιδδληθεῖω αὐτοῦ, Ἰσοκρ. 373B.

3) οὐδὲν διαφθείρας τοῦ χρώματος Πλάτ. Φαίδων 117B. II. Παθ., καταστρέφομαι, αποκτείνομαι, ἐξαφανίζομαι, δ. ἐπὶ τοῖς ἰματίοις, φονεῖομαι διὰ τὰ ἐνδύματα, ἔτινα φορῶ, Ἀντιφῶν 117. 1· ἴδιως γίνομαι χλωρός, ἀνάπτω, ἀκρωτηριάζομαι, Ἡρόδ. 1. 34, 166, κτλ.· τὴν ἀκόλην διεφθαρμένους, κωφός, ὁ αὐτ. 1. 38· τὰ σκέλεα δ., τὰ σκέλη ἔχοντες θετραυσμένα, ὁ αὐτ. 8. 28· διεφθαρμαί δέμας τὸ πᾶν Σοφ. Τρ. 1056· τὰ ὄμματα δ., τυφλός, Πλάτ. Πολ. 517A· τὰς φρένας Εὐρ. Ἐλ. 1192· τὸ φρενῶν διαφθαρῆν = φρενοβλάβεια, Εὐρ. Ὀρ. 297.—ἀπολ., διεφθαρμένος, κατεστραμμένος ἠθικῶς ἢ ἠθικῶς, Πλάτ. Πολ. 614B.

III. ὁ πρην. διέφθορα εἶναι ἀμετάθ. παρ' Ὀμ., εἶμαι χαμένος (πρβλ. τὸ ἀνωτέρω τελευταῖον χωρίον τοῦ Εὐρ.), διέφθορας Ἰλ. O. 128· καὶ οὕτω παρὰ τοῦς μεταγεν. πελοῖς, ἀλλὰ συνήθως κατὰ μετοχ. (ὡς ἐν τῷ παρεφθόρα), διεφθορός αἶμα, διεφθαρμένον, μεμολυσμένον, Γαλην. γάλα δ. ἦδη Ἰώσηπ. I. A. 5. 5, 4· τὰ δ. σώματα Πλούτ. 2. 87C, πρβλ. 128E, πρβλ. Λουκ. Σολοικ. 3 (ἴδε πλείονα παρὰ Λοβ. Φρόν. 160).—ἀλλά, 2) παρὰ τοῖς δοκιμίοις τῶν Ἄττ. ἀεπίποτε μεταθ., τὰς .. ἐλπίδας διέφθορεν Σοφ. Ἠλ. 306· τὰς φρένας διέφθορε .. μοναρχία Εὐρ. Ἰππ. 1013 (ἐνθα ἴδε Valck)· τὸν λόγον δ. Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 156, πρβλ. Φερεκρ. Χειρ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 418, Μένανδ. Ἀδελφ. 6.

διαφθονέω, φθονῶ, τινί Ἐβδ. (Ἐθθ. σ', 3, διάφ. γραφ.)—φειδομαι, φειδωλούμαι, τινί τι Ἰω. Χρυσ.—Παθ., φθονοῦμαι, Ἰώσηπ. I. A. 2. 6, 7.

διαφθορά, Ἰων. -ρή, ἢ, (διαφθεῖρω) καταστροφὴ, ἀφανισμός, θάνατος, τῆς πόλεως Θουκ. 8. 86· ἐπὶ διαφθορῇ διέστειλε Ἡρόδ. 4. 164· μέχρι διαφθορᾶς Πλάτ. Μενεξ. 242D· πλ., Σοφ. O. T. 573, κτλ. 2) καταστροφὴ, ἀπώλεια, ἐπιμάρτυς διαφθορᾶ αὐτόθι 552· διαφθορὰ μορφή Δισχύλ. Πρ. 643. 3) ἐπὶ ἠθικῆς ἐνοίας, διαφθορά, ἐξαπάτησις, τῶν νέων Ξεν. Ἀπολ. 19· κριτῶν Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 8. 4) σήψις τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, Ἰππ. 591. 23. II. ἐπὶ παθ. σημασι., ἰχθύσιν διαφθ., λεία, βορὰ τῶν ἰχθύων, ἐπὶ πτώματος, ὡς τὸ ἀρπαγῆ, Σοφ. Ἀγ. 1297· πολεμιοῖς ὕβρισμα καὶ δ. Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 459.

διαφθορέως, εως, ὁ, δ διαφθεῖρων, παραποῶν, κιδδληθεῖων, τῶν νέων Πλάτ. Κριτ. 53C· τῶν νέων Θεμιστ. Δόγ. 296B.—ὡσαύτως ὡς θηλ. ἐν Εὐρ. Ἰππ. 682.

δι-αφύξιμα, ἀπολύω, διαλύω, Ξεν. Ἐλλ. 3. 2, 24, Δημ. 677. 18. δι-αφύλωνικέω, ἐπιτεταμ. τοῦ φιλονικῶ, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 3, 1, Πλούτ. Ἀλεξ. 29.

διαφιλοσοφῶ, φιλοσοφῶ μετὰ ζήλου, ἐπιμελῶς, Ἡρακλειδ. Ποντι. σ. 166.

διαφίλοτιμέομαι, ἀποθ., ἀγωνίζομαι φιλοτιμούμενος, Θεόφρ. I. Φ. 4. 4, 1· τινι ὑπὲρ τινος Πλούτ. Ἀριστεῖδ. 16.

διαφλέγω, μέλλ. -ξω, καίω ἐντελός, Πλούτ. Ἄλκ. 39· ἐκκαίω, ἀνάπτω, ἐξάπτω, τὰς ψυχὰς ὁ αὐτ. Μαρ. 16.

διαφλύζω ἢ διαφλύω, ὑγρῶμαι, Γαλην. Λεξ. Ἰππ. 456. διαφλύξις, εως, ἢ, ὑπέρβουσις, ἀνάξσεσις, ἀναδρασμός, «εξεχέλισμα», Γαλην. Λεξ. Ἰππ. 456.

διαφοιβάξω, ἐκμαίνομαι, μαινόμενον παιῶ, διαπεφοιδάσθαι κακοῖς Σοφ. Ἀγ. 332.

διαφοινίσσομαι, παθ., γίνομαι ὄλιος ἐρυθρός, Ἰππ. 192B. διαφοινέω, Ἰων. -έω, περιπλανώμαι, περιφέρομαι συνεχῶς, Ἡρόδ. 1. 60, 186· διὰ τῆς χύρας Ἀριστοφ. Ὀρν. 557· δ. τῆς Ἰταλίας Πλούτ. Καῖσ. 33.—ἐπὶ φήμης, διαδίδομαι, Πλούτ. Φαθ. 8, κτλ.

διαφοίτησις, εως, ἢ, διάδοσις, Γρηγόρ. Νύσσ. 2, 789D. διαφορά, ἢ, (διαφέρω) διαφορὰ, διάκρισις, ἀνομοιότης, Θουκ. 3. 10, κτλ.—παρὰ τι Διον. Ἄλ. π. Συνθέσ. 15· πρὸς τινά Πλούτ. 2. 1075C· διαφορὰν ἔχειν, διαφέρειν, Μένανδ. Ραπικ. 2, κτλ.—

2) ἐν τῇ λογικῇ, ἢ εἰδοποιός διαφορὰ, ἐκ τοῦ γένους καὶ τῶν διαφορῶν τὸ εἶδος Ἀριστ. Μεταφ. 9. 7, 8, πρβλ. Τοπ. 6. 1, 1, κ. ἀλλ.· ἐντεῦθεν διαφορὰ σχεδὸν = species, ὁ αὐτ. Πολ. 3. 14, 2, 4. 1, 11, Θεόφρ. I. Φ. 6. 4, 4. 3) ὑπεροχὴ, Πλάτ. Τιμ. 23A.

4) κέρδος, ὠφέλεια, Ἀντιφῶν 118. 15· πρβλ. διάφορος II. 4. II. (διαφέρομαι) ἀσυμφωνία, διένεξις, Ἡρόδ. 1. 1· δ. ἔχειν τινί = διαφερέσθαι τινι, Εὐρ. Μηδ. 75· ὡσαύτως κατὰ πληθ., τὰς διαφορὰς διαιρέειν, καταλαμβάνειν, διευθετῶ, λύω τὰς διαφορὰς, Ἡρόδ. 4. 23., 7. 9, 2, κτλ.—οὕτω, δ. θέσθαι καλῶς Ἄνδοκ. 18. 21· διαφορὰ πρὸς τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 231B· δ. τισι περὶ τινος Λυσ. 172. 2· ἐν δ. καταστῆναι τινι Ἀντιφῶν 111. 38· ἴδε ἐν λ. πεσσός.—Πρβλ. καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 96.

διαφορέω, = διαφέρω, φέρω εἰς διάφορα μέρη, διασκορπίζω, ἐξαπλώνω, κλέος εὐρύ διὰ ζείνοι φορέουσι Ὀδ. T. 333· σωρὸν .. διαφορήσαι .. οὐ ράδιον Δισχίλ. ἐν Ἀδῆλ. 19· τὴν ὑγρότητα Πλούτ. 2. 366C, κτλ.—τὴν οὐσίαν αὐτόθι 484A· δ. κραιπάλη τὴν κραιπάλην αὐτόθι 127F. 2) λαμβάνω μετ' ἑμαυτὸν καὶ φέρω, φέρω μακρὰν, Λατ. differre, τοῦς σταυρούς Θουκ. 6. 100· ἴδιως ὡς λείαν, λάφυρα, χρήματα τὰ σὰ διαφορεῖ Ἡρόδ. 1. 88, πρβλ. 3. 53· ὦν κοινή διαπεφορημένων Δημ. 822. 28, πρβλ. 442. 25. 3) ληλατῶ, λαφυραγωγῶ, οἶκον, πόλιν, κτλ., Ἡρόδ. 3. 53, κτλ.· διαφορεῖσθαι ὑπὸ τινος Δημ. 1120. 25· διαφορεῖσθαι τὴν γνώμην, ἀποστεροῦμαι τῶν φρενῶν μου, Πλάτ. Νόμ. 672B.

4) ὡσαύτως, κόπτομαι, σπαράττομαι εἰς τεμάχια, ἀλλὰ δὲ δαμάλας διεφόρων Εὐρ. Βάκχ. 739· ὑπὸ κυνῶν τε καὶ οἰωνῶν διαφορούμενος Ἡρόδ. 7. 10, 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 338. II. = διαφέρω I. 1, φέρω ἀπὸ ἐνὸς τόπου εἰς ἕτερον, προσόδου ἀπὸ ζυμμάχων διαφορουμένης Θουκ. 6. 91. III. ἐκκρίνω διὰ τοῦ ἰδρώτος, Γαλην. κλ., πρβλ. διαφορητικός.—Παθ., ἐπὶ τῆς χιόνος, τήκομαι, Γεωπ. 19. 6, 4. IV. Παθ., εἶμαι ἀμφίβολος, Διογ. Α. 7. 69.

διαφορήμα, τό, τὸ ριπτόμενον τῆδε κἀκείσε, παίγιον, σφαῖρα, Ἦσυχ., Σουδῖδ. II. τὸ εἰς τεμάχια κατεσπαργμένον, λεία, Ἐβδ. (Ἰερ. 37. 16).

διαφορήσις, εως, ἢ, ἀρπαγῆ, διαρπαγῆ, Πλούτ. Κορ. 9, κλπ. II. ἀφιδρωσις, Γαλην. 10, 310. III. ἀμφιβολία, περιπλοχὴ, ἀμηχανία, Πλούτ. 2. 389A.

διαφορητικός, ἢ, ὄν, ὁ κινῶν τὸν ἰδρῶτα, ἰδρωτικός, Γαλην. 3. 501. Παῦλ. Αἰγίν. 3. 7.

διαφορεῖα, ἢ, = διαφορὰ I, δ. λέξεως Διον. Ἄλ. π. Ρητ. 11. 10.

διάφορος, ὄν, (διαφέρω) ὁ διαφέρων τινός, ἀνόμοιος, Ἡρόδ. 2. 83., 4. 81, Πλάτ. Νόμ. 964A, κτλ.—μετὰ γεν., διάφορος ἀπὸ .., ὁ αὐτ. Φιλ. 61D, κτλ. 2) ὑπέροχος, ἐξαιρετός, πάντων διάφορος Ἀντιφῶν. Ὀμοπατρ. 1· δ. γλυκῆτι Διδδωρ. 2, 57· δ.

πρός ἀρετήν Πλούτ. Κλεομ. 16.

δ. ἐτέρου μᾶλλον Θουκ. 4. 3· πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 779B.

II. ὡς οὐσίας., διάφορον, τό. 1) διαφορά, μικρόν τὶ τὸ δ. εὐροι τις ἂν Ἡρόδ. 2. 7· διάφορα πολλά θεῶν βροτοῖσιν εἰσρωῶ, βλέτω πολλάς διαφοράς μεταξύ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Εὐρ. Ἰκέτ. 612· μέγα τὸ δ. ἐστὶ Ἰππ. 792E· ἄρα μικρά τὰ δ. τῆς οὐσίας Ἰσαί. 89. 1· ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διάφορα ἐνθάδ' ἢ ἐκεῖ πολεμεινὸν Δημ. 16. 26.

2) ὅπερ «ἐνδιαφέρει» τινά, τῶν ἡμῶν ἐς τὰ μέγιστα διαφορῶν, περὶ ὧν ἡμεῖς τὰ μέγιστα «ἐνδιαφερόμεθα», Θουκ. 4. 86· τηλικούτων ὄντων αὐτῶ τῶν δ. Δημ. 362. 25, πρὸλ. Ἄριστ. Οἰκ. 2. 34, 4.

3) ἐν σχέσει πρὸς χρήματα, ἡ διαφορά, τὸ ὑπόλοιπον, Ὑπερείδ. Εὐζεν. 30, πρὸλ. Ἐπίκτ. Ἐγγχειρ. 25. 4· ἀπαρνῆ, ἀνάλωμα, Ἄριστ. π. Ἄρ. καὶ Κακ. 7. 1 καὶ 3· ἡ μικρολογία ἐστὶ φειδωλία τοῦ δ. Θεόφρ. Χαρ. 10· καὶ ἐν τῷ πλῆθ., Δημ. 887. 8·—ἀργύριον, χρηματικὸν ποσόν, Πολυδ. 4. 18, 8, Σουλλ. Ἐπιγρ. 2335, 33., 2695· τιμῆ, Λουκ. Ἐρμωτ. 81, Σουλλ. Ἐπιγρ. 2347c. 56.

B. (ἐκ τοῦ διαφέρεισθαι) ὁ διαφερόμενος πρὸς τινά, ἐναντίος, ἐχθρός, πολλοὺς διάφορός εἰμι Εὐριπ. Μηδ. 579· Κλεομένην Ἡρόδ. 5, 75· τοῖς οἰκείοις Ἄνα. 144. 2· ἀλλήλοισι, ἑαυτοῖς Πλάτ. Πρωτ. 337B, Νόμ. 679B· καὶ μετὰ γεν., διάφορός τινος, ἐχθρός, ἐναντίος, Δημ. 849. 10, πρὸλ. Ἀντιφάν. Τριταχ. 1, Φιλῆμ. Ἀδελ. 67.

2) ἐπιθελότης, ἐπιζήμιος, γέφτρον μὴδὲν ποιεῖν δ. Πλάτ. Νόμ. 843C.

II. οὐσ. διάφορον, τό, ἀσυμφωνία, ἐναντιότης, ἔχθρα, Θουκ. 1. 68, πρὸλ. 2. 27 καὶ 37, κτλ.

διαφορότης, ητος, ἡ, διαφορά, Πλάτ. Πολ. 587E, Θεαιτ. 209A, κτλ.

διαφόρος, ἐπίρρ. (διαφέρειν) κατὰ διαφορὸν τρόπον, ὁμοίως, Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Ἰων. 531B.

2) ἐξόχως, Δημοσθ. 761. 26, Πολυδ. 13. 7, 2, Πλούτ. Κάτ. Ν. 4.

3) (διαφέρεισθαι) ἐχθρικός, Θουκ. 7. 71.

διάφραγμα, ατος, τό, τοῖχος διαχωρίζων, διατειχισμῶ ἡ μεσότοιχον, φραγμός, Θουκ. 1. 133, Διόδ. 1. 33.

II. ὁ ὕμνη ὁ χωρίζων τὸν θώρακα ἀπὸ τῆς κοιλίας, τὸ διάφραγμα (τὸ παρ' Ὀμήρω φρένης), Πλάτ. Τιμ. 70A, 84D· πρὸλ. διάζωμα II·—διάφρ. τοῦ μυκτιήρος, ὁ χόνδρος ὁ διαίρων τὸν ῥάβδον, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 1. 11, 8, Πολυδ. B', 79· πρὸλ. κείων, στυλίας.

διαφράγγυμι, διαφράσσω, διὰ φραγμοῦ χωρίζω, ἀποκλείω, Πλούτ. Καμ. 34, ἐν τῷ μέσ. τύπω.—Παθ., φράττωμαι, προτειχισμῶν δ. αὐτ. Διμίλ. 13· ἔλλοβα διαπεφραγμένα, διαρέσεις ἔχοντα, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 8. 5, 2.

διαφράδης, ἄος, διακεκριμένος, σαφής, ἐπὶ ἤχου· ἐν τῷ ἐπίρρ. -ῆως, Ἰππ. 408. 39.

διαφράζω, ὁμιλῶ σαφῶς, ἀκριβῶς, ὡς .. μοι μήτηρ διεπέφραδε Ἰλ. Σ. 9· διεπέφραδε κούρη Ὀδ. Ζ. 47, πρὸλ. P. 590· ἴδε ἐπιφραδον.

διαφράσσω, ἄττ. -ττω, = διαφράγγυμι, Ἡρωδιαν. 3. 1.

διαφρέω, μέλλ. -ῆσω, ἀφίνω διὰ μέσου, ἀφίνω νὰ διέλθῃ τις, διὰ τῆς πόλεως .. τὴν κνίσαν οὐ διαφρήσετε Ἄριστοφ. Ὀρν. 193· ὅπως μὴ διαφρήσετε τοὺς πολεμικοὺς Θουκ. 7. 32.—Πρὸλ. εἰσφρέω.

διαφρήσσω, ἐπιτεταμ. φρήσσω, Πολυδ. Α'. 107.

διαφροντιζέω, σκέπτομαι, μελετῶ τι, ἀκριβῶς ἐξετάζω, τι Ἰππ. Ἄερ. 280· δ. ὄραμα, συνθέτω, Ἀκτ. meditari, Ἀδ. II. 1. 2. 21.—ἀπολ., μελετῶ, σκέπτομαι, Ἐπιγρ. Ἀδελ. 1. 22.

2) μετὰ γεν., φροντιζὼ περὶ τινος, προσέχω τι, φυλάττω, Ἄριστ. Πολ. 2. 4, 8.

δι-αφροσ, ὄν, πλήρης ἀφροῦ, Γαλην. Δεξ. 456.

διαφρορεῖω, φυλάττω ὡς φρουρός τὴν θέσιν μου μέχρι τέλους, μεταφ., διαπεφρορῆται βίος Δισχύλ. Ἀποσπ. 263.

διαφρογγω, ἐπιτεταμ. φρογγω, Ἰππιατρ. σ. 251.

διάφρυκτος, ὄν, (κύμας) = ψήφος, κληῖρος, «ὁ γὰρ κύμας παρ' Ἀθηναίους φρυκτός, ἐλάμβανον δὲ οἱ δικάζοντες τοῦτον ἀντὶ ψήφου» Ἠσύχ.

διαφρυκτόω, ψηροφροῶ διὰ φρυκτῶν κυμάτων Ἠσύχ., Σουίδ., M. Ἐτυμ.

διαφύας, ἄδος, ἡ = διαφυή, Διόδ. 1. 47, διαφ. γραφ. 5. 22.

διαφυγγάνω, = διαφεύγω, Θουκ. 7. 44, Δισχίν. 55. 13.

διαφύγη, ἡ, (διαφεύγω) καταφύγων, μέσα διαφυγῆς, τινος, ἐκ τινος πράγματος, Πλάτ. Πρωτ. 321A κ. ἄλλ.· ἐκ τινος Πλούτ. Ἄλιθ. 25.

διαφύγη, ἡ, (διαφύω) πᾶσα φυσικὴ γραμμὴ χωρισμοῦ, ἄρμος, φυσικὸν χωρίσμα, ῥαφή, ἡ μεταξύ τινῶν διάστασις καὶ ἐν ταύτῳ συναφῆ, τὰ ὅσα .. διαφύας ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων Πλάτ. Φαίδων 98C, πρὸλ. Πολιτ. 259D. Φλόδοστρ. 168· γραμμῆ, σχισμῆ, ἐντομῆ, ὡς ἐν τοῖς καρούσι, κάρυα οὐκ ἔχοντα διαφύην οὐδεμίαν Σεν. Ἄν. 5. 4, 29, πρὸλ. Πλούτ. Κικ. 1· ἄρμος ἐν καλύμῳ ἢ γόρτω, «ὄνατος», Δόγγος 1. 9· ἡ μεταξύ τῶν δδόντων γραμμῆ, Πλούτ. Πύρρ. 3· πρὸλ. διάφρυσις II.

II. στρώμα, πέτρωμα ἢ πλῆθ γῆς, λίθου, μετάλλου, Θεόφρ. Αἰθ. 63.

διαφύλακτος, α, ὄν, βῆμ. ἐπιθ., ἄξιος διαφυλάττεσθαι, Σεν. Κύρ. 3, 43.

διαφύλακτικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς τὸ διαφυλάττειν, Ὀρ. Πλάτ. 412A.

διαφύλασσω, ἄττ. -ττω, μέλλ. -ξω, φυλάττω ἐπιμελῶς, ἀργύριως, τὰ τεύχεα, τὴν πόλιν Ἡρόδ. 6. 101, 133· τὴν πόρον Ἄνα. 193. 29, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, φυλάττω χάριν ἐμικνου, Εὐρ. Ἰ. Α. 369.

2) παρατηρῶ καλῶς, τὰ μέτρα Ἡρόδ. 2. 121, 1.

3) διατηρῶ, τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμ. 951B· εἰρήνην Φλόδοστρ. παρὰ Δημ. 251. 24· δ. τὸ μὴ σπουδαίνειν Πλάτ. Πολιτ. 261E· δ. ὅτι .., προσέχω ὥστε .., ὁ αὐτ. Κριτ. 112D.

διαφύξεις, εως, ἡ, διαφ. γραφ. ἀντὶ -φουξίς (δ ἴδε).

διαφύομαι, μέσ. ἄορ. ὁ' διεφύων, πρην. διαπεφύομαι—ἀναφύομαι διὰ μέσου, ἐπὶ βλαστημάτων, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 17, 7.

II. ἐξαρθροῦμαι, ἀποχωρίζομαι, διαφύοντος Ἐνός Ἐμπεδ. 71, πρὸλ. 66.

III. φύομαι μεταξύ, Ἄριστ. Ἀποσπ. 316, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 7, 9—παρεμπιπτόω, χρόνος διέφω καὶ πάντα ἐξήροτυτο Ἡρόδ. 1. 61.

IV. εἶμαι διάφορος, τινος Φλόδοστρ. 884.

V. φύομαι μετὰ τινος, ἔχω στενήν μετ' αὐτοῦ σχέσιν, τινος Πλούτ. Δίων. 12, Κικ. 14, ἴδε Wyttben. παρὰ Schäf. ἐν τόπω.

[Ὡ μόνον ἐν ἄρσει, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 189D].

διαφύρῶ, μέλλ. -άσω, διαμιάττω Ἠσύχ.· μεταφ., συγγέω, ἀναμιγνύω, Ἐπιφάν. 1, σ. 964.

διαφύσσω, φυτόσθω κατὰ διαφύοντες διευθύνσεις, διασκορπίζω, μὴ .. ὁ ἄνεμος αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) διαφύσσω Πλάτ. Φαίδων 77D.

—Παθ., αὐθῆσι 80D, 84B.

II. φυτόσθω διὰ μέσου, Λουκ. Ἐρμωτ. 68· ἐκ τοῦ στόματος Πλούτ. 2. 950B.

διαφύσσεις, ἡ, ἐξάτμιαις ἐκ τοῦ σώματος, Ἄριστ. Προβλ. 13. 4, 5.

διαφύσκειομαι, ἀνερευῶ τὰ τῆς φύσεως, Ἰουλιαν. (Γαλην. 9. 379).

διαφύσσεις, εως, ἡ, (διαφύω) τὸ διὰ μέσου φύεσθαι, τὸ πρῶτον ἄνοιγμα τοῦ βλαστοῦ, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 8. 1, 6.

II. = διαφυή I, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 1. 16, 13., 6. 3, 18, κτλ.· τὸ μέρος, ἔθνα συνάπτεται μετὰ τοῦ κλάδου ὁ ποδίσκος τοῦ καρποῦ, Ἰππ. 259. 29.

δι-αφύσσω, μέλλ. -ξω, ἄορ. -ῆφύσσα·—ἀντὼ συνεχῶς, οἶνον διαφύσσομενον Ὀδ. II. 110.

II. ἀποσπῶ, σπαράττω, πολὺν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι T. 450· διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφρω Ἰλ. Ν. 508, P. 315.

διαφύτευω, ἐντελῶς φυτεύω, καλύπτω διὰ φυτείας, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4. 4, 3· ἀπλῶς, φυτεύω, Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 162.

διαφρονέω, ἠχῶ χωριστά, διαφρόως διαφέρω τὸν ἄνον, τὴν φωνήν, κάμνω παραφωνίαν, ὡς τὸ ἀναρμοστέω, Πλάτ. Γοργ. 482B.

2) καθόλου, δὲν συμφωνῶ, Πλάτ., κτλ.· δ. περὶ τινος Ἄριστ. Μεταφ. 12. 9, 14· διαφωνεῖ τῶν χρημάτων, οἱ λογαριασμοὶ δὲν συμφωνοῦσι, δὲν ὑπάρχει ἰσοζύγιον, Πολυδ. 22. 26, 23·—δ. τινι, δὲν συμφωνῶ πρὸς τινά, Πλάτ. Πολιτ. 292B, κτλ.· ἀλλήλοισι εὐμφωνεῖν ἢ δ. ὁ αὐτ. Φαίδων 101D· τῷ ψεύδει δ. τἀληθεῖ Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 1 καὶ ἄλλ.·—Παθ., διαφωνεῖται, ὑπάρχει διαφωνία, διαμφοσθητεῖται, Διον. Ἄλ. 1. 45.

II. ἐκπνέω, ἀποθνήσκω, Ἀγαθολχ. παρὰ Φωτ. 457. 25, Ἐββ.· ἐπὶ βιβλίῳ, βίβλος οὐκ ἔτι πρὸς ταῖς πενήτηκοντα, ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσιν = ἀπόλωντο, Διόδ. 16. 3.

διαφωνία, ἡ, ἑλληφίσι συμφωνίας, παραφωνία, Πλάτ. Νόμ. 689A, 691A· διαφωνήμα. Τζέτζ.

διά-φωνος, ὄν, ὁ παράφρωνος, παραφωνίαν ἀποτελῶν, Διόδ. 4. 55· τινι Λουκ. Κυν. 16· διάφωνον ἔλκειν, μουσικὴ φράσις, Δαρδ. Συστρ. 2. 61.—Ἐπίρρ. -ως. Κλήμ. Ἄλ. 404.

διαφωσκω, ἰων. ἀντὶ διαφασκω.

διαφωτιζέω, μέλλ. ἄττ. -ῆσω, φωτίζω, φῶς χορηγῶ, Πλούτ. 2. 76B· βία διαφωτίσαι τόπον. διὰ τῆς βίας νὰ καθαρίσῃ τις τόπον τινά, Γαλλ. éclaircir, ὁ αὐτ. Κάτων Πρεσβ. 20.

διαχάζομαι, ἀποθετ., ὑποχωρῶ, Σεν. Κύρ. 7. 1, 31· πρὸλ. διχάζω II.

διαχαίνω, διαχάσκω, λίαν χαίνω, Πλούτ. 2. 976B, 980B.

διαχάλασις, εως ἡ, χαλάρωσις τῆς ἐνώσεως τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 903·—διαχάλασμα, τό, χάσμα, κενὸν ἐκ χαλάρωτος, Διον. Ἄλ. π. Συνθέσις. 22.

διαχάλαω, μέλλ. -άσω, χαλάρωω, διαλύω, τὸ πῦρ δ. τὸ πεπηγῶς Ἄριστ. Προβλ. 7. 3· τὰς ἀρμονίας τοῦ σώματος Ἐπιγρ. Ἀντιλ. 2. 19· δ. μέλαθρα, ἀνοίγω, Εὐρ. Ἰ. Α. 1340.

II. καθιστῶ τινά ὑγρὸν, εὐκαμπτον διὰ τῆς ἀσκήσεως, Σεν. Ἰππ. 7, 11.

III. ἀμεταβ., χαλαρῶμαι, ἀνοίγομαι, χαίνω, ὀστέον Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 903.

διαχάρασσω, ἄττ. -ττω, μέλλ. -ξω, χωρίζω, διαίρω, Διον. Ἄλ. π. Δημοσθ. 43· ἐκκόπτω, γλύφω, ἀναγλύφω, Πλούτ. 2. 636C.

διαχάριζομαι, ἀποθ., διανεμῶ ὡς δῶρα, Διόδ. 19. 20.

διαχάσσω, παλαιότερος τύπος τοῦ διαχαίνω, Ἄριστοφ. Ἰππ. 533, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 3. 9, 1.

διαχαινούω, καθιστῶ τινά χαῖνον, Ἰω. Χρυσ. 3. 835.

διαχειμαζέω, μέλλ. -άσω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα, Θουκ. 7. 42, Σεν. Ἄν. 7. 6, 31.

διαχειραγωγέω, ὀδηγῶ διὰ τῆς χειρὸς, Κλήμ. Ἄλ. 506.

διαχειρίζω, μέλλ. ἄττ. -ίω.—έχω ἀνά χείρας, κυβερνώ, διεύθυνω, πράγματα, χρήματα Ἄνδοκ. 21. 43., 19. 13, πρβλ. Λυσ. 115. 16., 156. 13· αἱ ἀρχαί δ. πολλά τῶν κοινῶν Ἄριστ. Πολ. 6. 8, 16.—οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ἰππ. 638. 42, κτλ.—Παθ., Ξεν. Ἄν. 1. 9, 17. II. ἐν τῷ μέσ. ὁσαύτως, ἐπιβάλλω χείρας ἐπί τινα, φονεύω, Πολύδ. 8. 23, 8, Πλούτ. 2. 220B.

διαχειρίσεις, εως, ή, διεύθυνσις, διοίκησις, Θουκ. 1. 97. διαχειρισμός, ό, ή μεταχειρίσις, ό χειρισμός, φαρμάκων Ἰππ. 1022G.

διαχειριστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διαχειρίζομαι, Εὔστ. π. Θεσσαλον. σ. 376, ἐκδ. Tafel.

διαχειροτονέω, μεταξὺ δύο περιπτώσεων ή πραγμάτων ἐκλέγω δι' ἀναστάσεως τῆς χειρὸς, ή, καθόλου, ἐκλέγω διὰ φανεράς ψηφοφορίας, Δημ. 1152. 9· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 34.—Παθ., ἐκλέγομαι οὕτω, Πλάτ. Νόμ. 755D· πρβλ. διαψηφίζομαι.

διαχειροτονία, ή, ἐκλογή μεταξύ δύο προσώπων ή πραγμάτων, ἐκλογή δι' ἀνατάσεως χειρῶν, δ. ποιεῖν = διαχειροτονεῖν Δημ. 707. 25, κτλ.· δ. διδόναι, παρέχειν τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς, Δισχίν. 59. 13.

διαχέω (ἴδε χέω)· μέλλ. -χέω· ἄορ. -έχεα, Ἐπ. -έχευα (ό μόνος χρόνος ἐν χρήσει παρ' Ὀμηρῶ). Χύνω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, διασκορπίζω, τὸν χοῦν Ἡρόδ. 2. 150.—παρ' Ὀμ., διαμελίω, διαμερίζω, αἰψ' ἄρα μιν διέχευαν Ὀδ. Γ. 456, πρβλ. Ἰλ. Η. 316, κτλ. 2) διαλύω, τήνω, χύνω τι τετηκός, χαλκῶν Πaus. 9. 41, 1· διακόπτω, διαλύω, διαχωρίζω, καταστρέφω, ἀντιθ. πηγῶν αἰ Πλάτ. Φιλ. 46D· ἢ αἰα .. διέχευαν ἄελλαι Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 320.—δ. φύματα, διασκορπίζω, ἐξαφανίζω ὄγκους, οἰδήματα, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 61· δ. ἴχνη, καταστρέφω πᾶν ἴχνος, Ξεν. Κυν. 5, 3. 3) μεταφ., συγχέω, φέρω σύγχυσιν, τὰ βεβουλευμένα Ἡρόδ. 8. 57. II. συγχότερον ἐν τῷ παθ., χύνομαι ἐξ ἑνός ἀγγείου εἰς ἕτερον, Ἡρόδ. 6. 119, πρβλ. Ἄριστ. Ἄποστ. 233.

2) διατρέχω, ἐξαπολύμαι, ἐκτείνομαι, Θουκ. 2. 75, 76. 3) διαλύομαι, τήρομαι, Ξεν. Κυν. 8. 1. Ἄριστ., κτλ.· ἐπὶ πτώματος, Ἡρόδ. 3. 16· διασκορπίζω, ἐπὶ στρατιωτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 34· ἐπὶ τῶν χυμῶν τοῦ σώματος, Ἰππ. 1137B. 4) μεταφ., γίνομαι φαιδρός, διανοίγομαι, ἀντιθ. σκυθρωπάξω, Πλάτ. Συμπ. 206D· εἶμαι παραλελυμένος, ὑπὸ μέθης διακεχυμένος ό αὐτ. Νόμ. 775C· μαλακὸν καὶ διακεχυμένον βλέπειν Ἄριστ. Φυσιογ. 6. 48· δ. πρόσωπον, φαιδρὸν, Πλούτ. Ἀλεξ. 19· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἶμαι γαλήνιος, ό αὐτ. 2. 82F.

διαχλαινώ, ἐπιτεταμ. χλαινώω, τινά τιτι Νόνν. Δ. 2. 166.

διαχλευάζω, ἐπιτεταμ. χλευάζω, μετ' αἰτιατ., Δημ. 1221. 26, Πλάτ. Ἀξ. 364B· ἀπολ., Πολύδ. 30. 13, 12.

διαχλαινώω, μέλλ. -ἄνώω, ἐπιτεταμ. χλαινώω, Ἰππ. 674. 11.

διαχλίω, ἐπιτεταμ. χλίω· μετοχ. παρακμ. διακεχλίδως, Ἄρχιππ. Ἀδῆλ. 3.—ό Ἡσύχ. = διαρρέων ὑπὸ τρυφῆς.

διάχλωρος, ον, ἔχων τὸ χρώμα ὀλίγον ὠχροπράσινον, Φίλων π. 7 Θεαμ. 7.

διαχλωρ, παλαιὸς τύπος ἀντὶ τοῦ διαχώννυμι (δ' ἴδε), διαχούν τὸ χῶμα, συμπληροῦν τὴν ἐπισώρευσιν τοῦ χῶματος, Ἡρόδ. 8. 97.

2) διὰ χῶματος ἀποχωρίζω ή ὀχυρῶ, Στράβ. 245.

διαχράομαι, μέλλ. -ήσομαι, μετὰ ἄορ. γ' ἐνικῶ διαχρησεῖται Θεόφρ. 15. 54. I. ἀποθ., μετὰ δοτ. πράγματα, μεταχειρίζομαι συνεχῶς ή συνήθως τι, τῆ αὐτῆ γλώσσει Ἡρόδ. 1. 58· τῷ αὐτῷ τρόπῳ 2. 127· οὐκ οἶνω διαχρῶνται 1. 71, πρβλ. 2. 77 ἔσθῃτι φοινικητῆ 4. 43· τῆ ἀληθείῃ δ., ὀμιλῶ τὴν ἀλήθειαν, 3. 72· οἰμαγῆ ἀφθόνω 3. 66, πρβλ. 6. 58· ἀρετῆ 7. 102· ἀγγυμοσύνη 6. 10· ἀναιδεῖη τε καὶ ἀβουλίη 7. 210.—σπάνιον παρ' Ἄττ., λιμῶ ὄσαπερ ὄψω δ., μεταχειρίζομαι τὴν πείναν ὡς καρύνημα ή ἄρισμα, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12. 6) ὡς τὸ Λατ. uitor, ἐπὶ παθητικῶν καταστάσεων, συναντῶ, περιπίπτω, ὑποφέρω, συμφορῆ μεγάλη, τοιοῦτῳ μόρῳ, Λατ. afflicti morte, Ἡρόδ. 3. 117., 1. 167· αὐχμῶ δ. ό αὐτ. 2. 13. 2) μετ' αἰτ. προσ., μεταχειρίζομαι διὰ τέλους, καταναλίσκω, καταστρέφω, φονεύω, Λατ. conficere, 1. 24, 110, Ἄντιφῶν 113. 45, Θουκ. 1. 126., 3. 36, κτλ.

II. Παθ., διδομαι εἰς διαφόρους ὁς δάνειον, κατὰ διακοσίαις καὶ τριακοσίαις δέμοι τι τάλαντον διακεχρημένον Δημ. 817. 1· πρβλ. χράω (C) B. 2) παθ., φονεύομαι, Διογ. Λ. 1. 102.

διαχρέμπτομαι, ἐπιτεταμ. χρέμπτομαι, Α. Β. 72.

διαχρέομαι, ὑποτακτ. διαχρέομαι, Ἰων. ἀντὶ διαχρώμαι.

διάχρηστος, ον, πάνυ χρηστός, ἔξαιρετος, Λυγκ. παρ' Ἄθην. 109D.

διάχρισμα, τό, μύρον, βάλαμον, Παῦλ. Αἰγ. σ. 185. 18, κτλ.

διαχριστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διαχράω, Σωρ. Ἐφ. (Erm. σ. 211).

διάχριστος, ον, κεχρισμένος, ἀλλήμμενος, Διοσκ. 1. 34· τὸ δ. = διάχρισμα, Γαλην.

διαχρύσις [Ἦ], ἀλείφω ἐντελῶς, Ἰππ. 889F· τινί, διὰ τινος, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 6.

διαχρύσσας, ον, συνυφασμένος χρυσῶ. χρυσοῦφκτος, ἱμάτιον Δημ. 522. 2· ἔσθῃτες Πολύδ. 6. 53, 7· ὑποδήματα Πλούτ. 2. 142C.

διάχυλος, ον, πλήρης χυμοῦ, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 8. 21, 4. διαχύσεις, εως, ή, (διαχέω) ἔκχυσις, διασκορπισμα, Πλάτ. Κρατ. 419C· δ. λιμνώδη λαμβάνω, ἐκτείνομαι, ἐξαπολύμαι ὡς λίμνη, Πλούτ. Μαρ. 27. 2) ἔκχυσις, ἀπόλεια, σπέρματος Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 4, 7. II. διάλυσις, ἀντιθ. πῆξις, Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 5, 2. III. διασκέδασις, εὐθυμία, Πλούτ. Κάτ. Ν. 46.

διαχύτικος, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς διάχυσιν, τῆς σαρκός Πλάτ. Τιμ. 60B.

διαχώννυμι, = διαχῶω, Στράβ. 245.

διαχωρέω, διέρχομαι, Πλάτ. Τιμ. 78A. 2) ἐξέρχομαι, διέρχομαι, ἐκκενοῦμαι, ὁλον ἐπὶ περιττωμάτων, Ἰππ. 889F.—ἀπροσ., κἀτω διεύρει αὐτοῖς, ὑπέφερον ἐκ διαορίας, Ξεν. Ἄν. 4. 8, 20, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 268B· ἐπὶ προσώπων, ἀποπατῶ, ἀφοδεύω, Διογ. Λ. 8. 19· δ. ἀπεπτα, ἐπὶ διαορρίαις μετὰ δυσπεψίας, Ἄριστ. Ζ. Μ. 3. 14, 13. 3) ἐπὶ νοσημάτων, ἰσχῶ, «περῶ», «πηγαῖνω», Λουκ. Πένθ. 10. 4) νημασις, ἀποβαίνω κατ' εὐχῆν, Πολύδ. 8. 23. II. ὑπάγω κατὰ μέρος, χωρίζομαι, Ἄρρ. Ἄν. 1. 1, 8· δ. εἰς πλάτος ή εἰς βάθος, ἐπὶ ὄρου διαχωριζομένου οὕτως ὥστε νὰ ἀφῆν κοιλῶδα μεταξύ, αὐτοῦ 2. 8.

διαχωρήμα, τό, περίττωμα, κόπρος, Ἰππ. Ἄφ. 1244, κτλ.—οὔτω, διαχωρήσεις, εως, ή, ἀποπάτησις, ἐκκένοσις, αὐτοῦ 1245, κτλ., Ἄριστ. Ζ. Μ. 3. 14, 15.—διαχωρητικός, ή, όν, εὐπεπτος, εὐκόλιτος, Ἰππ. Ἄετ. 284, κτλ.

διαχωρίζω, μέλλ. ἄττ. -ίω.—χωρίζω, ἀποχωρίζω (βάλλω ξέχωρα), Ξεν. Οἰκ. 9, 7· τι ἀπό τινος Πλάτ. Πολιτ. 262B· τι καὶ τι Ἐπικρ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 14.—Παθ., Πλάτ. Τιμ. 59C, Φιλόβ. 17A.

διαχωρίζεις, εως, ή, χωρισμός, Ἄριστ. Γεν. Ζ. 1. 18, 26.

διαχωρίσμα, τό, σχίσμα, διαίρεσις, Λουκ. Ἄλ. 1. 2. 43.

διαχωρισμός, ό, = διαχωρίσεις, Ἰώσηφ. 1. Α. 6. 11, 10.

διαχωριστής, οὔ, ό, διαχωρίζων, διαίρων, Γλωσσ.

διαχωριστικός, ή, όν, ἱκανός πρὸς διαίρεσιν ή διαχωρισμόν, Ἐπιφάν. 1, σ. 1088.

διαψάλλω, εως, ή, κατασκευῆ προχώματος, Διόδ. 13. 47.

διαψάθάλλω, ψάωω διὰ τῶν δακτύλων, ψηλαφῶ, ξέω, Ἡσύχ.

διαψάειρω, ἐκτριβῶ, παρασύρω διὰ τῆς πνοῆς, αὐρα διαψάειρουσι πλεκτάνην καπιῶν Ἄριστοφ. Ὀρν. 1717· διαψάειρουσα πέπλους (ἐνν. αὐρα) Ἐρμιππ. Ἀβ. Ἰον. 4.—σκαλίζω, ἐπὶ πτηνῶν, Ὀππ. Ἄλ. 2. 115. II. ἀμεταβ., πτερυγίζω ἐν τῷ ἀνέμῳ, Νίκ. Ἄλ. 127.

διαψάλλω, ἐπιτεταμένον ψάλλω, Εὐπολ. Βαπτ. 1.

διάψαλμα, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἐν τοῖς ψαλμοῖς ἀντὶ τοῦ Ἑβρ. Selah· περὶ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ἐρμηνειῶν ὅρα Suicer ἐν λέξ.

διαψάωω, ἐπιτεταμ. ψάωω, Ἰππ. Ἄρθρ. 824.

διαψάω, μέλλ. -ήσω, σκαλίζω διὰ τῶν χειρῶν, διασκάπτω, Σουίδ.

διαψέγω, μέλλ. -ξω, ἐπιτεταμ. ψέγω, Πλάτ. Νόμ. 639A.

διαψεύδω, ὀλοσχερῶς ἀπατῶ, Δημ. 1482. 26· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύφω, Ἄνδοκ. 6. 38· καὶ ἐν τῷ παθ. ἄορ., Πολύδ. 3. 109, 12· ἀλλά,

II. συγχότερον διαψεύδομαι, παθ.· πρμ. διέψευσαι· ἄορ. διαψεύσθην·—εἰμαι ἠεπατημένος, Ἰσοκρ. 82A, Δημ. 15. 13· τινος, ἀπατῶμαι ὡς πρὸς τι πρόσωπον ή πρᾶγμα, Ξεν. Ἄπομν. 4. 2. 27, Δημ. 626. 24· περὶ τινος Ἐπ. Πλάτ. 351D· περὶ τι Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 6. 12, 10· τι, εἰς τι, ἐν τινι, ό αὐτ. Πολ. 7. 1, 4· τινι ό αὐτ. Ἡθ. Ν. 6. 3, 1.

διάψευσις, εως, ή, ἀπάτη, Στοβ. Ἐκλ. 2. 220.

διάψευσμα, τό, ψεῦδος, Ἀκύλ. Π. Δ.

διαψευστῶς, ἐπίρρ., ἐπὶ ἀπάτη, Στοβ. Ἐκλ. 2. 230.

διαψηλάφωω, ψηλαφῶ τι ἐντελῶς, ἐξετάζω καλῶς, Λατ. pertractare, Ἑδδ. Ὀρειβάτ. σ. 103 Matth.—ῤηματ. ἐπιθ. -φητέον, Παῦλ. Αἰγ. σ. 47. 27.

διαψηφίζομαι, μέλλ. ἄττ. -ιοῦμαι, ἀποθ.—ψηφοροῶ κατὰ σειρὰν διὰ ψῆφων (ψῆφοι, calculi), δίδω τὴν ψῆφόν μου, Ἄντιφῶν 130 13· Ὑπερίδ. Εὐξεν. 49, κτλ.· δ. περὶ τινος Πλάτ. Νόμ. 937A· δ. κρύβδην, κρύφα Ἄνδοκ. 29. 16, Θουκ. 4. 88· πρβλ.

διαψηφιστός. II. ἀποφασίζω διὰ ψῆφου, τι Λυσ. 175. 10· ταύτη διαψηφίσασθε Δημ. 842, ἐν τέλ.

διαψηφίσεις, εως, ή, ἀπόφασις διὰ ψῆφου, ψήφισις, Πλάτ. Νόμ. 855D, Δισχίν. 11. 21· τὴν διαψῆφ ράδιαν ποιεῖν Λυσ. 123. 18· προτιθέναι τὴν δ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 14.

διαψηφισμός, ό, = τῷ προηγ., Ἄθην. 218A.

διαψηφιστής, οὔ, ό, εἰσπράκτωρ ψῆφων, Βασίλ. 4. 145.

διαψηφιστός, ή, όν, ἐκλεχθεὶς διὰ ψῆφου, ἀρχαί κρυπτῆ ψῆφῷ δ. Ἄριστ. Ρητ. Ἄλ. 3. 17.

διαψύδωρίζω, ψυθούριζω ἀμοιβαίως (-ομεν πρὸς ἀλλήλους), Πολύδ. 15. 26, 8, Λουκ. Ἄλεξ. 25.

διαψυκτικός, ή, όν, θροιστικός, ἀναψυκτικός, Ἰππ. 364. 27.

διάψυξις, ή, ψυχρανσις, θρόσισμα, Πλούτ. 2. 967F.

διαψύχω, μέλλ. -ξω, θροσίζω, ψυχραίνω, ἀναψύχω, Ἰππ. Ἄρχ. Ἰπρ. 14.—Παθ., ψυχραίνομαι, αισθάνομαι ψύχος, τὰ ἄκρα ό αὐτ. Ὀξ. 388. 2) ἀερίω, ἐκραίνω διὰ τοῦ ἀέρος, καθαρίζω, ναῦς Ὀυξ. 7. 12, κτλ.· οὕτως ἐπὶ τῶν φιλαργῶν ἐκπερόντων τοὺς κεκρυμ-

μένους θησαυρούς των. Ξεν. Κύρ. 8. 2, 21. — εν Πλουτ. Αυσ. 23, αντί παραλόγων και διαψύχων τήν εκείνου δύναμιν, πιθανή γραφή είναι διαψήχων, κατσοσυντρέφων.

διάω, ἴδε εν λ. **διάημι**.

δίβασμος, ον. (βῆμα) ὁ ἐπὶ δύο ποδῶν βαίνων, δίπους, Εὐρ. Ρίσ. 215.

διβαφής, ἐς, δις βεβαμμένος, 'Εβδ. ('Εξέδ. κα', 4).

δι-βάφος, ον, δις βεβαμμένος, ἐπὶ πορφύρας· τὸ τοῦ 'Ορατίου Ianae bis murice tinctae, Πλίν. 9. 63· ἢ **δίβαφος** (ἐνν. ἐσθής), ἐνδυμα ἐκ σπανίας πορφύρας, Cic. Fam. 2. 16· πρβλ. **δευτερουργός**.

διβολία, ἡ, (βάλλω) = δίβολος χλαίνα Πλούτ. 2. 754F.

II. δίστομος λόγγη, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 401, 'Ηρωδιαν. 2. 13. — εν Πλουτ. Μαρ. 25, Γερμανικὸν ὄπλον, ὅπερ πιθανῶς εἶναι ἡ framea εν Τακτί. Γερμ. 6.

δίβολος, ον, (βάλλω) ὁ δις ῥιπτόμενος, δ. χλαίνα, ἐπανωφόριον διπλοῦμενον καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ῥιπτόμενον, Λατ. duplex paelnula, Πολυδ. Ζ', 47, 'Ησύχ. **II. δύο** ἔχων αἰμάς, Εὐρ. Ρήσ. 374, 'Ανθ. Π. 6. 282· καθόλου, διπλοῦς.

δι-θράχης, ὁ ἐκ δύο βραχειῶν συλλαβῶν συγκείμενος, πούς, ὁ πυρήσιος, Terent. Maur. 1365, κτλ.

δίθροχος, ον, (βρέχω) δις βεβρεγμένος ἢ ὑγρانهίς, δ. ἔλαιον, τὸ ἐκ τῆς δευτέρας πίεσεως ἐξαγόμενον ἔλαιον, Διοσκ. 1. 65.

δι-γάμιος, ἔργωμα εἰς δεύτερον γάμον· **δι-γάμια**, ἡ, δεύτερος γάμος, 'Εκκλ.

διγαμικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς διαγμων, διαγαμικὸν στεφάνωμα Θ. Σουδ. σ. 1092, Migne.

δίγαμμα, τό, ἄκλιτον, Donat. ad Terent. Andr. 1. 2, 2· ὡσοῦτος **δίγαμμος**, littera, Terent. Maur. 163, πρβλ. 645· καὶ **διγαμικόν** (ἐνν. στοιχεῖον) Μακρόβ. π. Ρημ. 6. 13. — ὄνομα εὐρισκόμενον κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς γραμματικοῖς τῆς α' ἐκατονταετηρίδος (Τρύφων Mus. Critic. 1. σ. 34, 'Απολλ. π. 'Αντ. σ. 366) περιγραφόμενον, καίπερ μὴ ὀνομαζόμενον, ὑπὸ Διον. 'Αλ. 1. 20· ὅσπερ γάμμα διτταίς ἐπὶ ἰσὴν ὄρθην ἐπιτελευνόμενον ταῖς πλαγαῖς, ὡς **Φελένη** καὶ **Φάναξ** καὶ **Φεῖκος** καὶ **Φανήρ**. Τὸ σχῆμα τοῦτο, ὅπερ εὐρίσκειται ἐν ἐπιγραφαῖς (ἴδε κατωτ.) καὶ ἐν χειρογράφοις, ὀνομαζόμενον τὸ ὁμοίωτον γράμμα τῆς Λατινικῆς γλώσσης **F**, ἂν κατὰ τὸν ἥγον λέγεται ὅτι ἦτο πληθυντικὸν πρὸς τὸ Λατίν. **V**, Πρισιαν. 1. 4, 12. 'Αλλὰ τὸ Λατ. **F** ἔχει τὴν αὐτὴν ἐν τῷ ἀλφαβῆτῳ θέσιν, ἣν τὸ 'Εβρ. נון (ן), ὅπερ ὡς ἀριθμητικὸν = 6· καὶ ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι τὸ 'Ελληνικὸν σημεῖον πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 6 ἦτο ς', οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρχη ἀμφιβολία ὅτι τὸ στοιχεῖον τοῦτο (ὅπερ βραδύτερον ἐρχόμενον πρὸς δήλωσιν τῶν γραμμάτων στ) κατ' ἀρχὰς παρίστανε τὸ δίγαμμα, ὅπερ τότε ἦτο τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ 'Ελλ. ἀλφαβήτου. Ὁ αὐτοκράτωρ Κλαύδιος ἐπεχείρησε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ γράμμα **V** διὰ τοῦ **δίγαμμα** καὶ ἐξαργεν αὐτὸ ἄνεστραμμένον **F**, ὡς: **TERMINAUIT, TRIVMVIRI**, κτλ., ἴδε Gruter σ. 196, 236, 238. Οἱ Γραμμ. ἐγάλεσαν αὐτὸ Αἰολικὸν δίγαμμα, ἴσως διότι ἐγένετο γνωστὸν εἰς αὐτοὺς διὰ τῶν Αἰολέων ποιητῶν δ' 'Απολλ. (π. 'Αντων. σ. 366, 397) ἀναφέρει **Φοί**, **Φε**, **Φεός**, (sibi, se, suus) ἐκ τῆς Σαπρούς καὶ τοῦ 'Αλκαίου, καὶ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **Φοῖνω**, **Φαδέα** παρ' 'Αλκαίῳ 39· **Φειπῆν** ἐν 54· Ἔσπερε ἐν Σαπρῷ 96, κτλ.· οὕτως αὖτως (δηλ. **άΦωα**) φαίνεται ἀντὶ ἤους παρὰ Σαπρ. 11· **καυάσιαι** (ἀντὶ καυάσιαι) παρ' 'Ησ., ἴδε εν λ. **κατάγνωμι**· αὐτάτα (δηλ. **άΦάτα**) φαίνεται ἐν Πινδ. Π. 2. 51 (ἣς εἶναι Αἰολικὴ ᾠδή) καὶ διέμενον ἐν Βιωτικαῖς ἐπιγραφαῖς μεταγενεστέραις ἐποχῆς, **Φοῖκία** Συλλ. 'Επιγρ. 1565, πρβλ. 1563b· **Φάστου** 1569c. 3· **Φιστελίαι** 1563b· **κωμαΦυδός**, τραγαΦυδός, ραψαΦυδός, αὐλαΦυδός (ἀντὶ κωμασιόδός ἢ κωμφοδός, κτλ.) 1583· ἴδε Ahrens π. Αἰολ. σ. 30 κέξ., 169 κέξ. **II.** ὡσαύτως φαίνεται ἐν τῇ Δωρ διαλέκτῳ ὡς αἰφεῖ ἀντὶ αἰεῖ ἐν λίαν παλαιᾷ Κρισαίᾳ ἐπιγραφῇ (Συλλ. 'Επιγρ. ἀρ. 1) **Φίκατι** ἀντὶ εἰκοσι, **πεδάΦοικοι** ἀντὶ μέτροικοι, **ΔιΦί** ἀντὶ Διὶ (Jovii), ἐν παλαιαῖς 'Αργεῖαις ἐπιγραφαῖς (ἀρ. 9. 14, 18, 19, 29)· ἀλλὰ συγγνώστα ἐν Λακωνικῇ, ἴδε Ahrens π. Δωρ. σ. 40 κέξ.

III. πολλοχρῶ διετηρήθη ἐν τῇ Λατίν, καὶ ἄλλαις γλώσσαις, ἀφοῦ ἀπωλέσθη ἐν τῇ 'Ελληνικῇ, ὡς οἶνος vinum, οἶκος vinea, ἔργον Γερμ. Werke (ἄγγλ. work), **Φιδεῖν** videre, κτλ. — ἐνίοτε ὡσαύτως πρὸ τοῦ ρ, ὡς **Φρήγγων** frango, ἴδε Ahrens π. Αἰολ. σ. 33· ὑπάρχον ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ λέξεων, ὡς φαίνεται ἐν τοῖς ὠφόν ονύμ, **Φφικονίς**, **ΔάΦος** Davus, Πρισιαν. 6. 13.

IV. μετεβλήθη εἰς β ἐν τισι Λακωνικαῖς λέξεσιν, ὡς **βαγός**, **βάννας**, **βεικατι**, **βέργον**, **βοῖνος**, ἀντὶ ἀγός, ἀναξ, εἰκοσι, ἔργον, οἶκος, Ahrens π. Δωρ. σ. 44 κέξ. — ὑπάρχουσι ὡσαύτως πολλαὶ Δωρικαὶ λέξεις ἀναφερόμεναι ὑπὸ τοῦ 'Ησυλίου μετ' ἀρκτικού γ, πιθανῶς κατὰ σφάλμα ἀντὶ τοῦ δίγαμμα, ὡς γανδάνειν ἀντὶ ἀνδάνειν, γάδος ἀντὶ ἦδος, γέαρ ἀντὶ ἔαρ (ver), γέτος ἀντὶ ἔτος (**Γέτος** ἀπαντᾷ ἐν τοῖς 'Ηρακλεωτ. Πίν.), γεστία ἀντὶ ἐστία (Vesta), γοῖνος ἀντὶ οἶνος, κτλ., Ahrens αὐτόθι σ. 53 κέξ. — περὶ τούτων καὶ ἄλλων μεταβολῶν τοῦ δίγαμμα ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 511 (549) κέξ.

V. Ὅτι ὑπάρχον ὅτε τὰ πλείστα τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων ἐποιήθησαν, πρῶτος παρητήρησεν ὁ Bentley· ὅρα ἀποσπάσματα

τῆς πραγματείας αὐτοῦ ἐν Donaldson New Cratyl. 1. σ. 5 append. καὶ κατάλογον τῶν Ὀμῆρ. λέξεων, ἐν αἷς τὸ μέτρον ὅπαιτε τὸ γράμμα τοῦτο, ὅρα παρὰ Heyne Hom. 7 σ. 730 κέξ. 'Ἄλλ.' εἶναι πιθανόν ὅτι εἶχε περιέλθει εἰς ἀχρησίαν, ὅτε τὰ Ὀμῆρ. ποιήματα ἐλάβανον τὴν παρούσαν αὐτῶν μορφήν· διότι πολλοχρῶ, ὡς κατὰ τὴν προσθήκην τοῦ ἐφελευστικοῦ ν, λέξεις τινὲς προφανῶς ἠλλοιώθησαν δι' ἄγνοιαν τῆς ὑπάρξεως τοῦ δίγαμμα, ὡς ἐν 'Π. Α. 14, 83, 110, 151, κτλ.· καὶ ὑπάρχουσι ἄλλαι περιπτώσεις, καθ' ἃς ἢ ὑπάρξει τοῦ δίγαμμα φαίνεται ἀγνοουμένη, ὡστε ἡ εἰς στίχους διαίρεσις ἐγένετο ὅτε τὸ γράμμα τοῦτο δὲν ἦτο πλέον ἐν χρῆσει, ὡς Α. 64, 106, 203, κτλ. ἴδε Monro, Hom. Gr. § 388 κέξ.

διγαμοζεύκτης, ου, ὁ, ὁ δι' εὐλογίας ζευγνύς **δίγαμον** ἱερεὺς, Θ. Σουδ. σ. 1616 (Migne).

δι-γάμος, ον, ὁ ὢν συνυδεδεμένος διὰ γάμου πρὸς δύο πρόσωπα συγχρόνως, μοιχός, Στήσιχ. 74, Μανέθων 5. 291.

II. εἰς δεύτερον γάμον ἐλθών, Βασίλ. 4, 673A, 'Ἰσπὸλ. Ατρ. 9. 12.

δι-γενής, ἐς, ὁ διπλοῦ γένους ὢν, Εὐστ. 150. 27.

δι-γλήνης, ον, ὁ ἔχων δύο γλήνας. κόρας (τοῦ ὀρθαίμου), Θεόκρ. 'Επιγρ. 6.

δι-γλύφος, ον, ὁ ἔχων διπλὴν γλυφὴν, Γρηγ. Νύσσ. 1. 92D.

δι-γλώσσος, ἄστ. -ττος, ον, — ὁ δύο γλώσσας ἔχων, Λατ. bilinguis, 'Ανθ. Π. 9, 273. **II.** ὁ δύο γλώσσας ὁμιλῶν, Θεουκ. 8. 85, πρβλ. 4. 109· ἐντεῦθεν ὡς οὐσιαστ. **διγλώσσος**, ὁ, διερμηνεύς, Πλούτ. Θεμ. 6. **III.** ὁ διπλῆν ἔχων γλώσσαν, ἀπατηλός, 'Εβδ. (Σειρήν 5, 9 κ. ἀλλ.).

διγλώχης ἢ διγλώχυν, ἕνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δύο γλωχῖνας, ἄκρας, Παῦλ. Αἰγίν. 348 (Briau.).

δι-γνώμος, ον, ὁ διπλῆν ἔχων γνώμην, ἀμείβωλος, Διογενειαν. 4. 32· οὕτω **διγνώμων**, ὁ, ἡ, Σχόλ. Εὐρ. 'Ορ. 633· οὐσιαστ.

διγνώμια, ἡ, ἀμφιβολία, διαταγμός, τὸ ἔχειν διπλῆν γνώμην, ἀσπάσθησι δύο γνώμας, προσποίησις, ἀσάβηται, 'Αχμετ' Ουειρ. 143.

δι-γονία, ἡ, διπλοῦς γόνος, διπλῆ γέννησις, 'Αριστ. π. Ζ. Γ. 1. 11, 7.

δι-γονος, ον, ὁ δις γεννηθείς, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, 'Ανθ. Π. 9. 524. **2)** δίδυμος, διπλοῦς, μάσθλης δ. Σαρ. 'Αποσπ. 137· δ. σώματα, δύο σώματα, Εὐρ. 'Ηλ. 1178· ἄλλα. **II.** ἐνεργ. =

δίτοκος, ὁ γεννῶν δις ἢ δύο ὁμοῦ, δίδυμα, 'Ησύχ. Καὶ τὸ παθητ. καὶ τὸ ἐνεργ. τονίζονται ἐπὶ τῆς προπαραλήγουσης.

δίτυκος, ον, (τυφόν) ὁ δύο ἔχων μέλη, παρὰ τοῖς μουσικοῖς συγγραφεῦσι.

δίδαγμα, ατος, τό, τὸ διδασκόμενον μάθημα, 'Ἰππ. 'Αγμ. 750, 'Αριστοφ. Νεφ. 668, Ξεν. 'Ἰππ. 9, 10, Πλάτ. Κλειτορ. 409B· χρόνος δ. ποικιλώτατον Εὐρ. 'Αποσπ. 293.

δίδακτεόν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **διδάσκω**, Πλάτ. Πολ. 452A.

διδακτικός, ον, = τῷ ἔπομ.· τὸ διδακτικόν, ἀπόδειξι, 'Ἰππ. 'Οξ. 390.

διδακτικός, ἡ, ὄν, ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διδάσκειν, Φίλων 2. 412, Κ. Δ. 1 Τιμ. 3. 2, 2 Τιμ. 2. 24.

διδακτός, ἡ, ὄν, καὶ ὅς, ὄν, Πλάτ. 'Ερμῆ. 398D. **I.** ἐπὶ πραγματικῶν, δεδιδαγμένους, μεμαθημένους, ἅπαντα γάρ σοι πάμα νευθετήματα κείνης διδακτά, ἐδιδάχθησαν ὑπ' ἐκείνης, Σοφ. 'Ηλ. 344. **2)** ὅτι δύναται νὰ διδάσκηται ἢ μαθηθῆται, Πίνδ. Ν. 3. 71· τὰ δ, ἀντιθ. ἀρρητα, πθ., ὅσα δύναται τις νὰ μάθῃ διὰ μελέτης καὶ τῆς πείρας ἀνευ θείας ἀποκαλύψεως, Σοφ. Ο. Τ. 300· **δίδακτον**.., εἰ διδακτά μοι, ἂν δύναμαι νὰ τὰ μάθω, ὁ αὐτ. Τρ. 64, πρβλ. 671· τὰ μὲν δ' μαθηθῶν ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 723· **κἀστ'** οὐ διδακτὸν (ἐνν. τὸ τῆς τύχης) Εὐρ. 'Αλκ. 786. πρβλ. 'Ἰετ. 914. — τὸ ζήτημα ἂν ἡ ἀρετὴ εἴνε διδακτὸν, ἐρευνᾶται ἐν Πλάτ. Μένων, πρβλ. Πρωτ. 328C, Εὐθυδ. 274E, 'Αριστ. 'Ηθ. 1. 9.

II. ἐπὶ προσώπων, δεδιδαγμένους, ἔμπειρος, τινός, ἐν τινι πράγματι, 'Εβδ., Κ. Δ.

διδακτρα, τά, ὁ μισθός τοῦ διδασκάλου, διδασκάλια, Λατ. minerval, Θεόκρ. 8, 86. Πολυδ. ζ', 186.

δι-δακτυλιατός, α. ον, δύο δακτύλων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων, Σέξτ. 'Εμμ. Μ. 10. 156· οὕτω **δι-δάκτυλος**, ον, 'Ἰππ. 'Αρθρ. 783, Θεόκρ. Φ. 1. 9. 5.

διδαξείς, εως, ἡ, διδασκαλία, διδαχῆ, Εὐρ. 'Εκ. 600.

διδασκαλεῖον, τό, τόπος, ἐνθα ὁ διδάσκαλος διδάσκει, σχολεῖον, Σοφ. 'Αποσπ. 799, 'Αντιφῶν 142. 33, Θεουκ. 7. 29, Πλάτ., κτλ.· τὰ παιδία τὰ ἐκ τῶν διδασκαλεῖων Ὑπερείδ. Εὐβεν. 34· τὸ Σωκρατικὸν δ. Διον. 'Αλ. π. Δημ. 2· πρβλ. **φοιτάω**.

II. ἐν τῷ πληθ. = **διδακτρα**. Βίος 'Ομ. 26 (γραπτ. **διδασκάλια**).

διδασκάλια, ἡ, τὸ διδάσκειν, ἡ διδαχῆ, παίδευσις, Λατ. disciplina, Πίνδ. Π. 4. 180, Εὐθνος 1, 'Ἰππ. Λεξ. 2, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 24, Πλάτ., κτλ.· δ. ποιεῖσθαι ἢ παρῆνευσιν, Θεουκ. 2. 42, 87· ἐκ δ, ἀντιθ. εἰς ἔθους, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 2. 1, 1. **2)** συμβουλή, νομισμα διὰ λέξεων, ὁ αὐτ. Ποιητ. 19, 6.

II. ἡ προπαρασκευῆ, ἢ πρὸς παρῆνευσιν ἀπαιτήσις τοῦ χοροῦ, κτλ., δ. τῶν χορῶν Πλάτ. Γοργ. 501E, πρβλ. Σίμων. 148· ὡσαύτως ἡ παράστασις ὅλου δράματος, Πλούτ. Κίμ. 8, Βερικλ. 5· ἴδε **διδάσκω III.**

2) διδασκαλία ἢ περὶ διδασκαλιῶν, κατάλογοι τῶν δραμάτων, μετὰ

των ποιητων, της χρονολογιας και ειδησεων περι της επιτυχιας αυτων, οφους συγγραφεων δ' Αριστ. και άλλοι, ιδε Αριστ. Αποσπ. 575-587, πρβλ. Casaub. Αθην. 235C.

διδασκαλικός, η, ον, ο ανηκων η αρμοζων εις διδασκαλιαν η εις διδασκαλον, και ο επιτιθεισος εις το διδδσκειν, διδακτικός, Πλάτ. Κρατ. 388B, Ξεν. Απομν. 1. 2, 21· περι τινοσ Πλάτ. Γοργ. 455A· — η διδασκαλική (ένν. τέχνη), η περι την διδασκαλιαν ικανότης, ευχέρεια, ο αυτ. Σοφ. 231B· τινός, περι τινοσ, ο αυτ. Γοργ. 453E· το διδασκαλικόν, ο αυτ. Νόμ. 813B· — τόπος δ., locus classicus, Γραμμ.— Έπιρρ. — κώς, Πλάτ. Κρατ. 388B, Πολύβ. 6. 3, 5· υπέρθ. διδασκαλικώτατα Κλήμ. Αλ. 380.

διδασκάλιος, τό, πρώθια διδασκόμενον, επιστήμη η τέχνη (= αυτό τό μάθημα Σουίδ.), Ηρόδ. 5. 58· μάθημα, Ξεν. Ιππ. 11. 5. II. έν τώ πληθ. = διδάκτρα, Πλουτ. Αλει. 7.

διδάσκαλος, ο, και η, ώσ και παρ' ημίν, Γγυν. Όμ. εις Έρμ. 556, κτλ.· διδ. τέχνης πάσης βροτοίσι Δισχύλ. Πρ. 110· δεινών Έργων Λυσ. 127. 25· διδάσκαλον λαθείν Σοφ. Αποσπ. 779· εις διδασκάλου (ένν. οίκου) φοιτώ, = πηγαίνω εις τό σχολεϊόν, Πλάτ. Αλκ. 1. 109D, κτλ.· διδασκάλων η έκ διδασκάλων απαλλάττομαι, αφίνω τό σχολεϊόν, αποφοιτώ, ο αυτ. Γοργ. 514C, Πρωτ. 326C· έν διδασκάλων, έν σχολείω, ο αυτ. Αλκ. 1. 110A.

II. ο διθυραμβικός η δραματικός ποιητής εκαλεϊτο χοροϋ διδάσκαλος, η απλώς διδάσκαλος, Κρατίν. Όρ. 2, Αριστοφ. Όρν. 912, Αχ. 628, Αντιφών 143. 4, διότι ο ίδιος επεσάτει εις την άσκησιν του χοροϋ· πρβλ. χοροδιδάσκαλος και διδάσκω II.

διδάσκω, Έπ. άπαρ. — έμεναι και — έμεν Ιλ. I. 442., Ψ. 308· μέλλ. διδάξω Αττ.· άορ. έδίδαξα Ιλ., Αττ.· ποιητ. έδιδάσκω Voss Γγυν. Όμ. εις Δίμ. 144, Ησ. Έργ. κ. Ημ. 64, Πίνδ. II. 4. 386· πρμ. διέδιδαξα Αττ.—Μέσ., μέλλ. διδάξομαι Αττ.· άορ. έδιδάξαμην Αττ.—Παθ., μέλλ. διδαχθήσομαι Δον. Αλ. 3. 70, κτλ.· άορ. έδιδάχθην Ηρόδ., Αττ.· πρμ. δεδίδαγματι Ιλ., Πλάτ. Μετ' αναδιπλ. τύπος του δάω, επί μεταθ. σημασίας (ιδε έν λ. δάω).

Διδάσκω (δηλ. πληροφωρῶ, κάμνω τινα να μάθῃ) τὴν ἡ διδάσκω τι, "Όμ., κτλ.· έντεθεν μετὰ διπλῆς αιτίας., σε .. Ιπποσύνας έδίδαξαν, σε έδίδαξαν Ιππασίαν, Ιλ. Ψ. 307, πρβλ. Όδ. Θ. 481· οὕτω παρ' Αττ., πολλά διδάσκει μ' ο πολὺς βίσιος Εὐρ. Ιππ. 252, κτλ.· ώσάυτως, δ. τινα περι τινοσ Αριστοφ. Νεφ. 382· τούτοις διδ. (ένν. η όρθῃ γραφῇ δέν είναι τούτους, όρα Κόντ. Γλωσσ. Παρ. σ. 114, όστις αποκαλεῖ σόλοικον τὴν μετὰ δοτ. σύνταξιν) έν Πλάτ. Θεαιτ. 201B, πρέπει να έξηγηθῇ ώσ καθ' έλκιν πρὸς τό αναφορ. οίς.—μετ' αιτ. προσ. και άπαρ., σε διδάσκουσιν θεοι αυτοῦ ύπαγόρην έμεναι Όδ. Δ. 384· και μετὰ μόνης άπαρεμφ., διδάξε γάρ Αρτεμια αυτή βάλλειν άγρια πάντα, έδίδαξε τὴν χρῆσιν του τόξου, Ιλ. E. 51, και συγνάκις οὕτως· ώσάυτως παραλειπομένου του άπαρεμφ., διδάσκειν τινα Ιππέα [ένν. είναι], διδάσκω τινα να είναι .. , γυμνάξω τινα εις Ιππασίαν, Πλάτ. Μένωνι 94B· οὕτω, δ. τινα σοφόν, κακόν Elmsl. Ηρακλ. 575, Stallb. Πλάτ. Πρωτ. 327C.—Μέσ., διδάσκω έμιαυτόν, μακθάνω, φθέγγω και άστυνόμουσ όργας έδιδάξω Σοφ. Αντ. 356· άλλ' η συνήθης σημασία του μέσου είναι: διδάσκειν τινα δι' έτέρου, mandare aliquem docendum, ίδιος επί πατρὸς εκπαιδευόντος τόν υίόν, τά άλλα .. διδάσκεισθαι τούσ υιέτς Πλάτ. Πρωτ. 325B· δ. τούσ υιέτς τάς κοούσας εργασίας Αριστ. Πολ. 6. 7. 3· μετ' άπαρ., δ. τινα Ιππεύειν Ιλάτ. Πολ. 467E· διδάσκεισθαι τινα Ιππέα (ένν. είναι) ο αυτ. Μένωνι 93D· πρβλ. Ξεν. Απομν. 4. 4, 5, Pors. Μηδ. 297.— Η διακρίσις αυτη μεταξὺ του ενεργ. και του μέσου δέν τηρεῖται υπό τινων έν των ποιητων και των μεταγενεστέρων πεζογράφων, και τό μέσ. εύρηται άκριβώς ώσ τό ενεργ. παρὰ Σιμων. 147, Πίνδ. O. 8. 77, Λουκ. Έυουλ. 10, κτλ.· άλλ' η Αριστοφ. Νεφ. 783 ο Elmsl. διωρῶσσε, διδάξαιμ' άν σ' έτι αντί διδάξαιμην σ' έτι, και έν Πλάτ. Πολ. 421E, ο Cobet προτείνει διδάξει αντί —εται).—Παθ., διδάσκειμαι μακθάνω, μετὰ γεν., διδασκόμενουσ πολέμοιο, έμπειροσ του πολέμου, Ιλ. II. 811, πρβλ. *δάω· ώσάυτως μετ' αιτιατ., τά σε προτίφασιν Αχιλλήοσ δεδιδάχθαι, άτινα [φάρμακα] λέγουσιν ότι έδιδάχθησ υπό του Αχιλλέουσ, Ιλ. Α. 831· δς οὗτ' έδιδάχθησ οὗτ' οίδε καλόν οὐδέν Ηρόδ. 3. 81· διδάσκω και διδάσκειμαι λόγουσ Εὐρ. Ανθρ. 739· άλλὰ συγνάκις μετ' άπαρ., δεδιδαγμένον είναι χειροθήσ Ηρόδ. 2. 69, κτλ.· βρέφοσ διδάσκειται λέγειν άκούσαι θ' Εὐρ. Ικέτ. 914· ώσάυτως, διδάσκεισθαι ώσ .. Ξεν. Έλλ. 2. 3, 45. II. άπολ., έξηγοῦμαι, έρμηνεύω, Θουκ. 2. 60· δεικνύω διά συλλογισμοῦ, αποδεικνύω, λέγων διδασκέτω Ξεν. Αν. 5. 7, 11, κτλ.· δ. περι τινοσ ώσ .. Θουκ. 3. 71· ήλικον έστί τό αλαζόνεμα .. , πειράσομαι .. διδάξει Δισχίν. 87 έν τέλ.

III. τό διδάσκειν ιδιαίτέρως έλέγετο επί των διθυραμβικών και δραματικών ποιητων, οιτινες έδιδασκον τουσ υποκριτάς τά μέρη αυτων και επεσάτουσ κατά τὴν παράσκειν των δραμάτων η ποιημάτων αυτων, δ. διθύραμβον, δράμα Ηρόδ. 1. 23. 6. 21, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 327D, κτλ.· έν τώ μέσ. τύπω, διδάξασθαι χορόν Σιμων. 147· ιδε Συλλ. Έπιγρ. 211-226, διδασκαλία II,

διδάσκαλος II, και πρβλ. Böttiger Quid sit docere fabulam, Opusc. σ. 284.

διδάχθη, η, = διδάξεις, διδασκαλία, Ηρόδ. 3. 134, Θουκ., κτλ.· δ. ποιείσθαι Θουκ. 4. 126· — αλλά μόνον παρὰ μεταγενεστ. ποιηταίς, οίον Ψευδοφωκλ. 79. II. = διδασκαλία II, 2, Έπιγράμ. Έλλ. 608. 4.

διδήμι, Έπ. μετ' αναδιπλ. τύπος του ρήμ. δέω (ώσ τιθήμι του *θω), δένω, δεσμεύω, ώ ποτ' Αχιλλέουσ .. διδη μόσχοισιν λύγοισιν Έπ. γ' παρ. αντί έδίδη) Ιλ. Α. 105· οί δέ σ' .. έν δεσμοίσι διδέντων (κατά Pors. αντί δεόντων), άς σε δέσωσιν, Όδ. Μ. 54· γ' πληθ. όριστ. διδείσσι άπαντά παρὰ Ξεν. Αν. 5. 8, 24 (κοινώς δεσμεύουσι).

διδράσκω, εύρισκόμενον μόνον έν τοίς συνθέτοις άπο-, συναπο-, δια-, εκ-διδράσκω, πλην ότι ο Ησύχ. έχει 'διδράσκων· φεύγων'. (Κατ' αναδιπλ.σ. έκ της √ΔΡΑ, έξ ης άπο-δράνω), δραμοός, άδραστος, δραπέτης· πρβλ. Σανκρ. drā, drāmi (fugio), ar-adram (άπ-έδραν)· τά δραμείν, δρόμοσ, κτλ., παράγοισιν πιθανώς εκ συγγενούσ ρίζης, Κούρτ. άρ. 275).

δι-δραχμοσ [ι], ον, δύο δραχμών τιμὴν έχων, Αριστ. Οίκ. 2. 37· δ. όπλίταισ, στρατιώται με μισθόν δύο δραχμών καθ' ημέραν, Θουκ. 3. 17· — οὕτω, διδραχμιατοσ, Κατίας 49· διδραχμιατοσ, Εϋδοκ. παρὰ Γαλην. 14. 922. II. διδραχμόν, τό, δύο δραχμάκι η τό ήμισυ σίκλου, όπερ έπληρώνετο εις τό ταμείον του Ιεροσολύμοισ, Έβδ. (Νεεμ. ι', 32, πρβλ. Έξέδ. λη', 26), Εὐαγγ. κ. Μαθ. ιζ', 34, Πολύδ. Θ', 60.—Καθ' Ησύχ. 'διδραχμόν· τό τέταρτον της σύγκιας'.

Διδυματός, ο, έπίθ. του Διόσ και του Απολλώνοσ, λατρευόμενον έν Διδύμοισ της Μιλήτου, Νίκ. παρ' Αθην. 477B, Διογ. Α. 1, 1, πρβλ. Ηρόδ. 6. 19· (οὕτω Διδυμοεύσ, ο, επί του Απολλώνοσ, Όρφ. Γγυν. 33)· τό Διδυματόν, ο ναός αυτών έν Μιλήτω, Πλουτ. Πομπ. 24.—Διδυμεία, τά, η έσρητή αυτων, Έπιγρ. Κνιδ. Newton σ. 771, πρβλ. Συλλ. Έπιγρ. 2881, -2, -3, -8.

διδύμ-άνωρ [α], ο, η, ο εις δύο άνωρα άναπερόμενοσ, κακά Δισχύλ. Θήβ. 849 (ο Weil 'δίδυμι' άγανόρει' άχη, ο δέ Herm. διδυμι' άγανόρεα κάκ'). Διδύμ-ά-τόκοσ, ον, Δωρ. αντί διδυμητόκοσ, = διδυμοτόκοσ, Θεόκρ. I. 25, Καλλ. Ατ. 54, Ανθ. II. 6. 99, κτλ.

διδύμαϊον [α], ονοσ, ο, η, ποιητ. αντί διδυμοσ, έν χρήσει παρ' Όμ. μόνον έν τῇ δυϊκ. όνομ. και αιτιατ. και τῇ πληθ. δοτ., διδυμοι άδελφοί, διδυμοί, Ιλ. E. 548, Z. 26, II. 682. 2) = δύο, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ιωάνν. σ. 60 (Scheidl.).

διδυμείω, γεννώ διδυμα, Έβδ. (Ασματ. 4. 2). διδυμεία, τά, 'εκατέρωθεν του πόρου λεπτα και προμήκεισ είναι έσρητα του έγκεφάλου, γλυκίστα καλούμενα' Γαλην. 3. 678.

διδυμόσ, ποιητ. αντί του διδυμοσ (ώσ νάνυμοσ αντί νά-νυμοσ), έν διορθώσεωσ του Ηερμ. χάριν του μέτροσ έν Πίνδ. O. 3. 61.

διδύμο-γενής, έσ, διδυμοσ γεννηθείσ, Εὐρ. Έλ. 206.

διδύμ-ό-ζυγοσ, ον, διπλοῦσ, ὕδωρ Νόνν. Δ. 15. 21· ώσάυτως, έχων ζεύγοσ ήππων, διδυμόζυξ, υγοσ, ο, η, διφροσ ο αυτ. Θ. 21. 210.

διδύμ-ό-θοροσ, ον, ο διπλῆν έχων φωνήν, ήχώ Νόνν. Εὐαγγ. Ιω. θ', σ. 16.

διδύμ-ό-κτύποσ, ον, διπλοῦν ήχον παράγων, Νόνν. Δ. 20. 307.

διδύμοσ [ι], η, ον, και οσ, ον, Πίνδ. II. 4. 371 (πρβλ. διδυμοσ), Εὐρ. Ηρ. Ματν. 656, Πλάτ. Κριτ. 114B· —κατ' αναδιπλ. έν του δύο, διπλοῦσ, δύο ειδών, Όδ. T. 227, Ιλ. Ψ. 641 και συγγ. παρ' Αττ.· διδύμαιν χειροίν Σοφ. Ηλ. 206· ώσάυτως καθ' ένικόσ, διδύμα χειρί, εκάτερα χειρί, Πίνδ. II. 2. 17· δ. άλλ. δηλ. ο Πόντοσ και ο Βόσποροσ, Σοφ. Αντ. 967· δ. γένουσ Μένανδρ. Έπιγράμ. 1. II. ο μετ' άλλουσ συγγενηθείσ, διδυμοσ (ώσ παρ' ημίν), δ. κασίγνητοσ Πίνδ. Ν. 1. 56· δ. τέκνωσ άριστα Σοφ. O. K. 1693· δ. τέκεα Εὐρ. Έλ. 220. 2) ουσιαστ., διδυμοί Ιλ. Ψ. 641, Ηρόδ. 5. 41.—Διδυμοσ, άστερισμόσ του Ζωδιακού κύκλου, Συλλ. Έπιγρ. 6179· ώσάυτως, διδυμα, τά, Ηρόδ. 6. 52· δύο διδύμα Εὐρ. Όρ. 1401. 6) οί διδυμοι, οί όρχεισ, Ανθ. II. 5. 126, Γαλην. 4. 648, Γεωπ. 18. 1, 3.

διδύμοστος, ητοσ, η, ουάσ, Πλάτ. Φιλβ. 57D, Γαλην. 4. 497.

διδύμοστοκώ, γεννώ διδυμα, Έκατ. 58, Αριστ. Ιστ. Z. 6. 19, 3.

διδύμοστοκία, η, γέννησισ διδυμών, Αριστ. π. Z. Γ. 4. 4, 38.

διδύμο-τόκοσ, ον, ο γεννώσ διδυμα, Αριστ. Ι. Z. 6. 19, 3.

διδύμ-ό-χροσοσ, ον, συγγρ. -χροσοσ, ουσ, ο διπλοῦν έχων χρωματισμόν, Μουσαί. 59· — έτεροχλ. αιτιατ. πληθ. διδυμόχροασ Νόνν. Δ. 21. 214.

δίδωμι, Ιλ. Ψ. 620, Αττ.· παρ. έδίδω, δίδω Όδ. Α. 289, Ιλ. E. 165, κτλ., γ' πληθ. έδίδουσαν Ηρόδ. 8. 9, Αττ.· άλλὰ οί συνηθέτεροι τύποι του ένεστ. και παρ. είναι εκ του *διδῶν, ίδιωσ παρ' Έπ. και Ιουσι, διδοῖτε, διδοῖσθα Ιλ. I. 164, T. 270· διδοῖ Όδ. P. 350, Ηρόδ., ώσάυτωσ έν Δισχύλ. Ικέτ. 1010· διδοῦσι Ιλ. T. 265, κτλ.· προσκατ. δίδωσ Ηρόδ. 3. 140, Εὐρ. Δωρ. δίδωσ Πίνδ. O. 1. 136, Έπ. δίδωθε Όδ. Γ. 380· άπαρ. διδοῦσιν Όθιγγ. 1302, Έπ. διδοῦναι Ιλ. Q. 425· Δωρ. θεῶν Θεόκρ. 29.

9).—παρ. **εδίδουν**, -ους, -ου, 'Ομ. ('Επ. **δίδου** 'Ιλ.), 'Ηρόδ., 'Αττ.' γ' πληθ. **εδίδουν** 'Ιστ.' Εργ. κ. 'Ημ. 138, **ώσαυτος εδίδον** 'Υμν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 437, **δίδον** αὐτόθι 328. 'Επ. παρ. **δδοκον** 'Ιλ. 'Ε. 382.—μέλλ. **δώσω** 'Αττ.', 'Επ. **διδώσω** 'Οδ. Ν. 358, Ω. 314.—**ἀόρ. α' εδωκα**, 'Επ. **δώκα**, 'Ομ., 'Αττ.' **ἀόρ. ε' εδων**, εἰ δὴ τὸ **εδωκα** εἶναι εὐχρηστον μόνον ἐν τῇ ὀριστικῇ, τὸ δὲ **εδων** ἐν τῷ πληθ. τῆς ὀριστ. **εδομεν**, **εδοιτε**. **εδοσαν** καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσει, **δός**, **δῶ**, **δοίην**, **δοῦναι**, **δοῦς**. ἰδιαίτεροι 'Επ. τύποι τοῦ ἀορ. ὑποτακτ. γ' ἐνικ. **δῶγ**, **δῶσαι**, **δῶσαι** 'Ιλ. Π. 725, Α. 324, 'Οδ. Β. 144. **α' πληθ. δώομεν** 'Ιλ. Η. 299, 'Οδ. Π. 184, γ' πλ. **δώωσι** 'Ιλ. Α. 137. **ἀπαρ. δόμενοι**, **δόμεν** Α. 116, Σ. 458, (ώσαυτος Δωρ., 'Αριστοφ. Δυσ. 1163, κτλ.)· παρὰ μεταγεν. συγγραφεῖσι καὶ ἡμιλόγ. **ἀόρ. α' δώσῃς** 'Ανθ. Π. παραρτ. 204, πρὸς. Σχολ. Δισχλ. Πρ. 292, κτλ.—**πρμ. δέδοκα** Πινδ., 'Αττ., Βουστ. γ' πληθ. **ἀπο-δεδοάνθη** 'Επιγρ. 'Οργου. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 1569. 35 ὑπερπεντ. **εδεδώκει** Ξεν. Κύρ. 1. 4, 26.—**Μέσ.** (ἴδε **ἀποδίδωμι**).—**Παθ.** μέλλ. **δοθήσομαι** Εὐρ. Φων. 1650, 'Ισαί, κτλ.—**ἀόρ. εδῶθην** 'Οδ. Β. 78, 'Αττ.' **πρμ. δέδομαι** 'Ιλ. Ε. 428, Δισχλ. 'Ικέτ. 1041, Θουκ. γ' πληθ. **δεδόνται** Εὐρ. 'Ικέτ. 757 ὑπερπεντ. **εδεδότο** Θουκ. 3. 109. (Κατ' ἀναδίπλωσιν ἐκ τῆς √ΔΟ, ὅθεν καὶ **δοτήρ**, **δοσίαι**, **δῶρον**, **δάνος**, κτλ.) πρὸς τὰ Σανσκρ. **da**, **dadāmi** (δίδωμι), **dātā** (dator), **dānam** (donum), πρὸς. **danunt** ἀντιδ. **dant**, (δόνος)· Λατ. **da-re**, dator, dos, donum, dedo, κτλ.—**Σλαβ.** **dami** (dō), **daru** (donum), **dani** (vectigal.) 'Ἴδε Κόντ. Λογ. 'Ερμ. Α. 332. 'Η ἐξ ἀρχῆς, πρώτη, σημασία, εἶναι· **δίδω**, δωροῦμαι, **χαρίζω** (περιλαμβανομένη πάντοτε τῆς ιδέας τοῦ δώρου ἢ τῆς δωρεᾶς δόσεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀποδίδωμι**), **τινὶ τι παρ' Ὀμήρω** καὶ ἐφεξῆς ἡ κοινοτάτη σύνταξις· ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατακτικῷ εἶμαι· ἐτοιμος νὰ δώσω, νὰ προσφέρω, 'Ιλ. I. 519, 'Ηρόδ. 5. 94. 9. 109, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 156, Ξεν. 'Αν. 6. 1. 9, κτλ.—τὰ διδόμενα, πράγματα προσφερόμενα, Δημ. 267. 6. 2) **πρέχω**, **δίδω**, **κύδος**, **νίκη**, κτλ., 'Ὀμηρ., κτλ. καὶ ἐπὶ κακῶν, **δ. ἄλγαι**, **ἄτας**, **κῆδεα**, κτλ., 'Ιλ. Α. 96, κτλ.—**βραδύτερον**, εὐ **δίδωμι** **τινὶ**, **δίδω** εὐτυχίαν εἰς τινα, Σοφ. Ο. Τ. 1081, Ο. Κ. 642, Εὐρ. 'Ανθρ. 750.—**ἀπολ.**, ἐπὶ τῶν νόμων, **παρέχω** τὴν ἀδειαν, **δίδω** ἀδειαν, ἐπιτρέπω, **δεδωκότων** αὐτῶ τῶν νόμων 'Ισαί. 63. 8. 3) **προσφέρω** εἰς τοὺς θεοὺς, **εκατόμβας**, **ἱρά** θεοῖσιν 'Ιλ. Μ. 6. 'Οδ. Α. 67, καὶ 'Αττ. 4) **προσπιθεμένης ἀπαρεμφ.**, **εἶναι** **γάρ** **οἱ** **εδωκεν**.. εἰς πόλεμον φορέειν., 'Ιλ. Ο. 532, πρὸς. Ψ. 21, 183· **δῶκε** τεύχεα θεράποντι φορῆναι Η. 149.—**βραδύτερον**, ἐπὶ χορηγήσεως προφῆς ἢ ποιοῦ, **ἐκ χειρὸς** **διδόει** **πιεῖν** 'Ηρόδ. 4. 172, πρὸς. Κρατίν. Νόμ. 7, Φερεκρ. Κορ. 3, κτλ.—**εδίδου** **δοφεῖν** 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 10· **δίδου** **μασάσθαι** Εὐπολ. Διον. 2· **δός** **καταφαγεῖν** 'Ηγήμ. Φιλ. 1· **ώσαυτος**, **τὴν κύλικα** **δός** **ἐμπιεῖν** Φερεκρ. Δουλ. 4, πρὸς. Διφιλ. 'Απολ. 1. 8· **ἀκολούθως** **παραλειπομένης** **τῆς ἀπαρεμφ.**, **φιάλην** **εδῶκε** **κεράσας** 'Εριππ. 'Ερηθ. 3· **εὐζωρότερον** **δός** **διφιλ.** Παιδ. 1· **ώσαυτος** **ἐπὶ χορηγήσεως** **ἴστας** **πρὸς καθαρισμόν**, **δίδου** **κατὰ χειρὸς** (ἐνν. νίψασθαι) 'Αλεξ. ἐν 'Αθήλ. 1. 2, 'Αρχαίκ. Θης. 1. 3. 5) **φράσεις** **παρὰ πεζοῖς**· **δ. ὄρκον**, **ἀντίθετον** **τῷ λαοδάνειν**, **παρέχω** ὄρκον, 'Ισαί. 77. 16, ἴδε 'Αριστ. Ρητ. 1. 15, 27 κέξ.—**δ. ψῆρον**, **γνώμη**, **παρέχω** **ψῆρον**, **γνώμη**, Δημ. 542. 18., 704. 5· **περὶ** **τοῦ** **δ. διαχειροτονίαν**, ἴδε τὴν λέξιν.—**δ. χάριν** = **χαρίζεσθαι**, Σοφ. Αἴ. 1354, Κρατίν. ἐν 'Αδῆλ. 143· **ὀργῇ** **χάριν** **δοῦς**, **χαρισθεὶς** **εἰς** **τὴν ὀργήν**, Σοφ. Ο. Κ. 855.—**λόγον** **τινὶ** **δ.**, **παρέχω** **εἰς** **τινα** **ἀδειαν** **καὶ ὁμολήσῃ**, Ξεν. 'Ελλ. 5. 2. 20· **ἀλλά**, **δ. λόγον** **εαυτῶ**, **διασκέπτεσθαι** 'Ηρόδ. 1. 97· **οὐκ**, **εἰ** **διδόης**.. **σαυτῶ** **λόγον** Σοφ. Ο. Τ. 583.—**δ. δίκην** ἢ **δίκας** ἴδε ἐν λ. **δέκη**—**ἀκοήν** **δ. τινὶ**, **παρέχω** ἀκρόασιν εἰς τινα, ὁ αὐτ. 'Ηλ. 30, κτλ. II. **μετ' αἰτ. προσώπ.**, **παραδίδω** **ως** **λείαν**, **παραχωρῶ**, **ἀγέεσσι** **με** **δώσει** 'Οδ. Τ. 167· **μιν**.. **δδύνησιν** **εδωκεν** 'Ιλ. Ε. 397· **Ἐκτορα** **κυσίην** Ψ. 21· **πυρὶ** **τινα** 'Οδ. Ω. 65· **πληγαῖς** **τινα** Πλάτ. Πολ. 574C· **εδωκε** **θήρας** **φόβῳ** Πινδ. Π. 5. 82. 2) **ἐπὶ γονέων**, **δίδω** **εἰς** **γῆμον** **τὴν** **θυγατέρα** **μου**, **θυγατέρα** **ἀνδρὶ** 'Ιλ. Ζ. 192, 'Οδ. Δ. 7· **καὶ** **οὐ** **τάς** **ἐπὶ** **τοῦ** **Τηλεμάχου**, **ἀνέρι** **μητέρα** **δώσω** Β. 223· **Σάμηνας** **εδοσαν** **αὐτῆν**, **εδωκαν** **αὐτῆν** **εἰς** **γῆμον** **ἐν** **τῇ** **Σάμῃ**, Ο. 367, πρὸς. Ρ. 442· **προσπιθεμένης ἀπαρεμφ.**, **δώσω** **σοι** **Χαρίτων** **μίαν** **ὄπιμειναι** 'Ιλ. Ε. 268.—**παρὰ** **πεζοῖς**· **καὶ** 'Αττ., **θυγατέρα** **δ. τινὶ** **γυναῖκα** 'Ηρόδ. 1. 107, πρὸς. Θουκ. 6. 59, Ξεν., κτλ.—**ἀπολ.**, **εδίδουσαν** **καὶ** **ἦγοντο** **εξ** **ἀλλήλων** 'Ηρόδ. 5. 92, πρὸς. Εὐρ. Μηδ. 288.—**ἀλλὰ** **συνηθέστερον** **ἔμα** **ἤ** **τὸ** **ἐκδίδωμι**, Wes. 'Ηρόδ. 5. 52. 3) **παρ' Ἀττ.**, **εἰδομὴ** **τινὰ** **τινὶ**, **χαρίζω** **τινὰ** **ἐν** **δίδω** **εἰς** **τάς** **παρακλήσεις** **τινός**, **συγχωρῶ** **αὐτόν** **ἐπὶ** **τῇ** **αἰτίῃ**· **ἐν** **δεδόν** (ὡς τὸ **Romulum Marti redonare**, Or. 'Ωδ. 3. 3, 33), Ξεν. 'Αν. 6. 4, 31.—**δίδοναι** **τινὶ** **τι**, **συγχωρῶ** **τὴ** **εἰς** **τινα**, **δὲν** **ἀπαίτι** **τὴν** **τιμωρίαν** **τοῦ** **πταίματος**, Λατ. **condonare alicui aliquid**, ὅρα 'Ερμηνευτ. Εὐρ. Κύκλ. 296, Δημ. 274, 1, 8. 4) **διδόναι** **εαυτόν** **τινὶ**, **παραδίδεσθαι**, 'Ηρόδ. 6. 108, Σοφ. Φ. 84, Θουκ. 2. 68· **τινὶ** **εἰς** **χεῖρας** Σοφ. 'Ηλ. 1348· **δ. εαυτόν** **τοῖς** **δεινοῖς** Δημ. 258. 18· **εἰς** **κινδύνου** **Πολύδ.** 3. 17, 8, κτλ.—**μετ' ἀπαρ.**,

δίδωσ' **ἐκὼν** **κτείνειν** **εαυτόν** Σοφ. Φ. 1341.—**ἴδε** **κατωτ.** **ΚΥ.**
 III. **ἐν ἀραίς** **καὶ** **εὐχαῖς**, **μετ'** **αἰτίας**. **προσώπου** **καὶ** **ἀπαρ.**, **χαρίζω**, **ἐπιτρέπω**, **ἐνεργῶ** **ὥστε**.., **ἴδιως** **ἐν** **προσώποις**, **συχν.** **παρ' Ὀμήρω**, **δός** **ἀποφθίμενον** **δύναμι** **δόμον** 'Αἰδός **εἰσω**, **κῆμε** **ὥστε**.., **χάρισά** [μοι] **ὥστε**.., 'Ιλ. Γ. 322· **δός** **με** **τίσσοσθαι**, **κῆμε** **ὥστε** **νὰ**.. Δισχλ. Χο. 18, Εὐρ. 31· **ἀλλ'** **ώσαυτος** **μετὰ** **δοτῶ** **προσ.**, **τούτῳ**.. **εὐτυχεῖν** **δοτεῖν** **θεοί** **δ' αὐτ.** Θῆβ. 421· **θεοὶ** **δοτεῖν** **ποτ'** **αὐτοῖς**.. **παθεῖν** Σοφ. Φ. 316, πρὸς. Ο. Κ. 1101, 1287, Πλάτ. Νόμ. 813C (ἐν τούτῳ τῷ τύτῳ τὸ **δός** **συχνάκις** **παραλείπεται**).
 IV. **κατὰ** **τὸ** **ραϊνόμενον** **ἀμεταδ.**, **παραδίδω** **εαυτόν**, **ἀφιερῶμαι** **εἰς** **τι**, **τινὶ**, **ἴδιως** **ἤδονῃ**, **μόνον** **παρ' Ἀττ.**, **Valek**, Φων. 21. Διατρ. σ. 233· **εἰς** **δημοκρατίαν** Διδ. 'Επιλογ. 2. 567, 45· **δρόμῳ** **δοῦς**, **δραμῶν** **πάσῃ** **δυνάμει**, 'Αλκίφρ. 3. 47· πρὸς. **ἐκ** **διδώμι**, **ἐν** **διδώμι**. V. **τὸ** **παθ.** **ἀπανατῶ** **μόνον** **ἀπαρ** **παρ' Ὀμ.** (ἀλλὰ **πρὸς**, **ἀποδίδωμι**), **οὐ** **τοὶ** **δέδοται** **πολεμῆται** **ἔργα**, **εἰς** **σὲ** **δὲν** **ἀνήκουσιν** **ἔργα** **πολεμικά**, 'Ιλ. Ε. 428· **ἀλλὰ** **συχν.** **παρ' Ἀττ.**
 ὅτε, ἴδε ἐν λ. **δῶς**. II. **δῖς**, ἴδε ἐν λ. **δίω**.
διαγγυά. ἢ, (ἐγγυή) **ἐγγύησι**, **ἀσφάλεια**, Σχολ. Θουκ. 3. 70.
διαγγυά. μέλλ. -ῆσω. I. **ἐπὶ** **προσ.**, **ἐν** **τῷ** **ἐνεργ.**, **δίδω** ἢ **κατ'** **ἐνεστ.** **καὶ** **παρ.**.) **προσφέρωμαι** **νὰ** **δώσω** **ἐγγύησιν** **διὰ** **τινα**, **καὶ** **ἐν** **τῷ** **μέσῳ** **τύτῳ**, **λαμβάνω** **ἐγγύησιν** **διὰ** **τινα**, **κατεγγυῶντος** **Μενεξέου** **τόν** **παῖδα**, **Πασίω** **αὐτόν** **ἐπτά** **ταλάντων** **διηγγυήσατο** 'Ισοκρ. 361C, πρὸς. Πλούτ. Καίσα. 11.—**Παθ.**, **γίνεται** **τις** **ἐγγυητής** **μου**, **ὀκτακοσίω** **ταλάντων** **τοῖς** **προξένοις** **διηγγυήμην**, **πρὸς** **ἀπαλλαγὴν** **αὐτῶν** **οἱ** **πρόξενοι** **ἤγγυήσαν** **δι'** **ὀκτακοσία** **τάλαντα**, Θουκ. 3. 70· **ὑπὸ** **τινος** Δημ. 1358. 28.
 II. **παρέχω** **ὡς** **ἐνέχυρον** ἢ **ἐγγύησιν**, **τὰ** **σώματα** **χρημάτων**, **διὰ** **χρημάτων**, Διον. 'Αλ. 7. 12.
διαγγυήσεις, **εως**, ἢ, **ἐγγύησι**, ἢ **δι'** **αὐτῆς** **ἀπαλλαγῆς**, Δημ. 724. 6, ἴδε Att. Process. σ. 521. II. **ὑπόσχεσις**, Διον. 'Αλ. 11. 32.
διαγεύρω, **ἐντελῶς** **ἐξεγείρω**, 'Ιππ. 1237, 'Ανάξ. Πρ. 'Εγκυκλ. 1. 17.—**Παθ.**, 'Αριστ. Πρὸς. 3. 34· 'Επ. **ἀόρ.** **παθ.** **διεγέρτο**, 'Ανθ. Π. 5. 275. II. **προτείνω**, **τόν** **αὐχένα** 'Ηρόδ. 4. 4.
διεγέρσεις, ἢ, **τὸ** **διαγεύρω**, 'Ιουλ. 'Αφρικ. **παρ' Ἀρχ.** **Μαθ.** 315.
διαγεγέρτεον, ῥημ. ἐπιθ. **τοῦ** **διαγεύρω**, Γ. Κεδρ. τ. 2, σ. 164. 10 (Βόνν.).
διαγερευτικός, ἢ, **ὄν**, **ὁ** **ἐπιτήδειος** **εἰς** **τὸ** **διαγεύρω**, **τινός** **Σέξτ.** 'Εμπ. Μ. 6. 19, 'Αθήν. 64B.
διαγκαλέω, **ἐνάγω**, **κατηγορῶ**, **τινός** 'Εκκλ., Βυθ.
διαγκόπτω, **ἐπιτεταμ.** **ἐγκόπτω**, Στοδ. 'Εκλ. 1. 632.
διέδεξε, ἴδε ἐν λ. **διαδεικνύμι**.
διέδην, **ἐπίρρ.** (δίηνι) **πέρα** **καὶ** **πέρα**, **διὰ** **τέλους**, **μέχρι** **τέλους**, 'Ησυχ.
διεδράμων, ἴδε ἐν λ. **διατρέχω**.
διεδρία, ἢ, **τὸ** **καθίσθαι** **χωρὶς**, **χωριστά**· **ἐπὶ** **πηγῶν**, **ὧν** ἡ **τοι** **αὐτῆ** **θέσις** **προσέγγιναι** **ἀγῶνα** **καὶ** **ἔριν** **καὶ** **μάχην**, **ἀντιθ.** **τῷ** **συνεδρίᾳ**, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 1. 10· **πλήθ.** **διεδρία** **ὁ** **αὐτ.** 'Ηθ. Ε. 7. 2, 13.
διεδριον, τό, (ἔδρα) **ἔδρα** **διὰ** **τῶν** **ἀνθρώπων**, 'Αδῆλ. **παρὰ** **Σουῖο**.
διεδρος, **ον**, (ἔδρα) **ὁ** **χωριστὰ** **καθήμενος**, **κατ'** **ἀντίθεσιν** **πρὸς** **τὸ** **συνεδριον**, 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9. 1. 10· **πρὸς**. **διεδρία**. II.
διεδροσίν, ὁ, = **διεδριον**, 'Αθήν. 197B.
διεζευγμένως, **ἐπίρρ.** (διαζεύγνυμι) **χωριστά**, **κεχωρισμένως**, 'Ιουστίν. Μ.
διεθίζω, **γίνομαι** **χρόνιος**, 'Αρεταί. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 2.
διεθίζης, **εἰς** (διείδον) **διαφανής**, **διαυγής**, **καθαρός**, Θεόδ. Αἰτ. Φ. 6. 19, 2.
διεῖδον, **ἀπαρ.** **διεδεῖν**, **ἀόρ.** **δ'** **ἄνευ** **ἐνεστώτος** **ἐν** **χρήσει**, **ἀντ'** **αὐτοῦ** **δὲ** **εἶνε** **ἐν** **χρήσει**· **τὸ** **διορῶ**—**βλέπω** **ἐντελῶς**, **διακρίνω** (περὶ τῆς 'Ὀμηρ. **χρήσ.** τῆς λέξεως ἴδε **δια-εἶδω**), **τι** 'Αριστοφ. Νεφ. 168, Πλάτ. Φαῖδρ. 264· **διεῖδεν** **περὶ** **τινος** **ὁ** **αὐτ.** **Φαῖδρον** 62B. 2) **βλέπω** **διὰ** **μέσου**.—**Παθ.**, **διειδομένη** **πεδίον**, **βλεπομένη** **διὰ** **μέσου** **τῆς** **πεδιάδος**, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 546. II. **ἀπαρ.** **διεζιδε-ναι**, 'Επ. **διεζιδμεναι** ('Απολλ. Ρόδ. Δ. 1360), **γνωρίζω** **τὴν** **διαφορὰν** **μεταξύ**.., **διακρίνω**, **ἀνδρόν**.. **τόν** **κακόν** **διειδένα** Εὐρ. Μηδ. 518, πρὸς. 'Αριστοφ. Βασρ. 975, Πλάτ. Φαῖδρ. 262A· **ἀποραξάει**, Σοφ. Ο. Κ. 295.—'Ο ποιητ. μέλλ. **διεζίσσομαι** ἐν Νικ. Θ. 194, 837, **ἀναφέρεται** **εἰς** **τὸ** **ῥῆμα** **δίδωμι**, **διέρχομαι**.
διεικονίζω, **ἐπιτεταμ.** **εἰκονίζω**, 'Ἰσιδωρ. Θεσσαλον. σ. 108 (Migne).
διειλέω, **ἐκτύλισσω** **βιβλίον**, Πλούτ. 2. 1039E.
διειλημμένως, **ἐπίρρ.** (διαλημμένως) **σαφῶς**, **ἀκριβῶς**, Ξεν. Οἰκ. 11. 25 (ἀλλ. **διειλημμένως**)· **ἀντιθ.** **ἀδιαληπτως**, Φιλῶδ. Κυβ. 'Προκλ. 1. 77 κδ. 'Οξ.
διειλυθήσεται, **παθ.**, **διολοθαίνω**, **ἐκφύσγω**, **διειλυσθεῖσα** **δόμοιο** 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 35.
διδωμι, **χρησιμεῖται** **ὡς** **μέλλ.** **τοῦ** **διέρχομαι**, **παρ.** **διεῖχα** **καὶ** **δεῖχον**· μέλλ. **διεζίσσομαι** Νικ. Θ. 494, 837, πρὸς. 'Ησυχ.—**ὕπαγω** **εἶδω** **καὶ** **ἐκεῖ**, **περιφέρωμαι**, 'Αριστοφ. 'Αχ. 845· **ἐπὶ** **φάμας**, **ἐξαπλοῦ**

μαί, διαδίδομαι, λόγος διήει Πλούτ. Αντ. 56. 2) διέρχομαι διά μέσου, ἐκφεύγω, διά τῶν πόρων Ἀριστ. Οὐρ. 3. 8, 14· ἔξω Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 9, 12. 3) μετ' αἰτ., διέρχομαι, «περνῶ», τὸ ἀπειρον Ἀριστ. Φυσ. 3. 4, 14, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., δ. τὸν θεῖον ἔρθμον Πλάτ. Ἄξ. 370E. 6) διέρχομαι ὑπόθεσιν τινα ὁμιλῶν ἢ γράφων, διηγούμαι, περιγράφω, συζητῶ, ἐξετάζω, ὁ αὐτ. Κρίτων 47C, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1392· ὡσαύτως, δ. τῷ λόγῳ Πλάτ. Γοργ. 506A.—Πρὸλ. διεξέειμι.

διεῖπον, παρ' Ὀμήρῳ ὡσαύτως διαεῖπον (δ' εἰ. διαφεῖπον), χρησιμεύον ὡς ἀόρ. β' τοῦ διαγορεύω.— λέγω ἐντελῶς, λέγω ἀνελλιπῶς ἢ σαφῶς, τὰ ἕκαστα διείπομεν Ἰλ. Δ. 705. Ὀδ. Μ. 16· μεμυγμένοι . . . ἢ ἀπάνευθε; διειπέ μοι, ὄφρα θαεῖω Ἰλ. Κ. 425· τὸ αἰνίγμα δ. Σοφ. Ο. Τ. 394· τρόπον πόνων ὁ αὐτ. Τρ. 22· διακρητύτω, προλέγω ἐπὶ χρησιμῷ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 854· ἐρμηνεύω αἰνίγμα ἢ γρίφον, αὐτοῖσι 394· οὕτω παρὰ Πλάτ. 2) ὁμιλῶ ἀμοιβαίως, διαλέγομαι, συνομιλῶ, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν Ὀδ. Δ. 215.

II ἐν τῷ μέσ. τύπων, ὀρίζω τι ἀπὸ κοινῷ μετὰ τινος, συμφωνῶ, ἐν ᾧ χρόνῳ ἀποδώσει Ἀριστ. Οἰκ. 2. 30, 1, πρὸλ. Ἡθ. Ε. 7. 10, 22.—Πρὸλ. διερωῶ, διεύρηκα.

διεύρω, Ἐπ. καὶ Ἰων. διεύρω, Ἐπ. ὡσαύτως καὶ διεύρωμαι κρατῶ κεχωρισμένον ἢ χωριστὰ, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, τοὺς διεύρωμαι ἐπάλλεις Ἰλ. Μ. 424· ἀκολούθως παρ' Ἡρόδοτῳ 1. 180, Πινδ. Ν. 6. 4, Θουκ. 3. 107· δ. τοῦ μὴ συγκεχυθῆαι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 3, 18. 2) ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, Πλάτ. Νόμ. 880B.

II κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., κείμαι μετὰ καὶ διαχωρίζω, Ξεν. Ἄν. 3. 1, 2.

διεύρηκα, ἴδε ἐν λ. διερωῶ—διεύρομαι, ἴδε ἐν λ. διεύρομαι. διεύρωμαι, Ἰων. ἀντὶ διεύρω, σύρω διὰ μέσου ἢ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, τὰς νέας τὸν ἰσθμὸν Ἡρόδ. 7. 24· δ. τί τινος Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 687· πρὸλ. διεσθμίζω.

διεύρω, ἀόρ. ἀπαρ. διεύρωμαι Ἰππ. Ἀρθρ. 788, 833, 834, (ὡστε τὸ διεύρωμαι αὐτοῖσι 472. 20, πιθανῶς εἶναι ἐφθαρμ.), ἀλλὰ μετοχ. διεύρωμαι Λουκ. Ἀλεξ. 26, Αἰλ. Π. Ἰστ. 4. 28.—πρkm. διεύρωμαι Ξεν. Κύρ. 8. 3, 10. Κάμνω τι νὰ διέλθῃ, διαπερῶ, ὑπάλειπτρον διὰ καυμάτων Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ.· γείρας διὰ τῶν κανδύων Ξεν. ἐνθ' ἄνωτ.· τὸν δάκτυλον διὰ τῆς ὀπῆς Αἰλ. ἐνθ' ἄνωτ.—τὸ χωρίον Δισχιλ. 77. 28 εἶναι ἐφθαρμ. II ἀραδίαια κατὰ σειρᾶν, συναρμολογῶ, λόγος διειρόμενος = εἰρόμενος Διον. Ἄλ. π. Συνθέσ. 26.

δι-ειρωνῶ-ξενος, ον, ὁ δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως ἐξαπατῶν τοὺς ξένους, ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον φιλοξενος, πράγματι δὲ τὸ κακὸν αὐτῶν ἐπικητῶν, περὶ τῶν Σπαρτιατῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 623· πρὸλ. κατειρωνεύομαι.

διεῖς, ἴδε ἐν λ. διήημι. διεισδύνω, διεισδύομαι εἰς, ἀναπερῶμενον ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Ἄφρ. Πρὸλ. 2, σ. 330, 5.

διεῖκ, πρὸ φωνήεντος διεῖξ (Ἀρχιλ. 154), ἴδε διὰ Α. Ι. 1· πρὸλ. παρέκ.

διεκθαίνω, διέρχομαι καὶ ἐξέρχομαι, τὰ ὄρη Σπάρθων 536. διεκβάλλω, ῥίπτω διὰ μέσου καὶ ἔξω, διαπερῶ καὶ ἐξάγω, διὰ τινος Γαλην. 4. 463, 518. II ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ στρατόν), πορεύομαι διὰ μέσου, χώραν Πολύδ. 4. 68, 5, κτλ.

διεκβλήτεον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ διεκβάλλω, Ὀρειδ. 58 Mai. διεκβολή, ἢ, στενὸν πέρασμα μετὰ ὀρέων, κατὰ πληθ., Πολύδ. 1. 75, 4, 3. 40, 1.

διεκβάλιον, τό, φάρμακον πρὸς ἐκβολὴν νεκροῦ ἐμβρύου, Ἰππ. 634. 9.

διεκδίδωμι, = διαδίδωμι, Ἰππ. 612. 32. διεκδύκω, ἐπιτεταμ. ἐκδικέω, Γραμμ. καὶ Πανδέκτ. διεκδρομή, ἢ, διάβασις, Κλήμ. 216, Πτολεμ. Τετρ. 102, 19, Ποιητ. παρ' Εὐσ. Η. Ε. 444B.

διεκδύομαι, ἀόρ. διεξέδυν.—ἐξολισθαίνω διὰ τινος, Ἰππ. 305. 52· δ. τὸν ὄχλον Πλούτ. Τιμολ. 10.

διεκδύσις, εως, ἢ, μέσον ἐκφυγῆς, δ. μυῶν, «ποντικότερυπα», «ποντικοφωλεά», Ἀθήν. 98D. 2) ὑπεφυγῆ, τέχνασμα, Πλούτ. Σερτωρ. 13.

διεκθέω, μέλλ. -θεύσομαι, τρέχω διὰ μέσου ἔξω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 19, Πλούτ. Πελοπ. 17.

διεκθρόσσω, ἀπαρ. ἀόρ. -θορσεῖν, πηδῶ διὰ μέσου, διεκπηδῶ, Ὀππ. Ἄλ. 4. 674.

διεκκύπτω, προκύπτω ἔξω διὰ τινος (ἴνα ἴδω), Ἐβδ. (2 Μακκ. γ'. 19).

διεκλάμπω, ἐκλάμπω, ἀναλάμπω διὰ μέσου τινός, Ἡλιόδ. 2. 31. διεκλανθάνομαι, μέσ., ὄλιος λησμονῶ, Κόιντ. Σμ. 13. 380. διεκλύω, διαλύω, χαλαρῶν, Γαλην. Γλωσσ. σ. 414.

διεκμηρῶμαι, ἐκτυλίσσω, ἐξέλκω, Φίλων Βελοπ. σ. 57. διεκμυζῶ, ἐκμυζῶ ἐντελῶς, Γεωπ. 7. 15, 2.

διεκκαῖω, ἐξορμῶ βιαίως διὰ μέσου, τινός Φιλόστρ. 732· διὰ τινος Πανσ. 7. 16, 5· μετ' αἰτ., Διώξειπ. Ἰστορ. 1, Ἄππ. Ἐμφυλ. 5. 34, κτλ.· ἀπολ., Λουκ. Τεξ. 61· πρὸλ. διεκπέπτω.—ὡσαύτως: ἐν τῷ μέσῳ τύπων, δ. τὰς πύλας Διον. Ἄλ. 11. 37.

διεκπεραίνω, μέλλ. -ἄνω, φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω. τὰ τούτων ἐγόμενα δ. Ξεν. Οἰκ. 6. 1.—Παθ., πρὶν . . βίος διεκπερανθῆ Σοφ. Ἄποσπ. 572.

διεκπεραιόμαι, παθ., διαπερῶ ἔξω, Σπράβ. 536. διεκπεράω, μέλλ. -ἦσω καὶ -άσω, διαπερῶ ἐντελῶς, μετ' αἰτ., τὰς Ἡρακλέας στήλας Ἡρόδ. 4. 152· δ. τὴν ἄνυδρον, διέρχομαι ἐντελῶς δι' αὐτῆς, ὁ αὐτ. 3. 4· τὸν ποταμὸν ὁ αὐτ. 5. 52· βίον Εὐρ. Ἰκέτ. 954. 2) ἀπολ., δ. ἐς χθόνα Δισχυλ. Πέρο. 485· ἐπὶ τροφῆς, ὡς τὸ διαχωρίζω, Πλάτ. Τιμ. 73A.

II παρέρχομαι, παραβλέπω, Ἀριστοφ. Πλ. 283, ἴδε Σχόλ. διεκπερδίκιζω, = διαπερδίκιζω, Σουῖδ.

διεκπηδάω, πηδῶ ἢ τινάσσομαι βιαίως, καρδία Ἀρισταίν. 2. 13. διεκπίπτω, ἐξορμῶ, πίπτω διὰ μέσου ἔξω, τινός Πλούτ. 2. 51A· τι Ἡλιόδ. 10. 28, Ἀρρ. Ἄν. 1. 8, 13, κτλ.

II διέρχομαι ἐντελῶς καὶ ἐξέρχομαι, Ἀριστ. Προβλ. 14. 14.—Ἐν Λουκ. Ἄλ. Ἰστ. 1. 30 διεξέπεισεν εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή.

διεκπλέω, μέλλ. -πλεύσομαι, Ἰων. -πλώω, ἀόρ. -έπλωσα.—ἐντελῶς διαπλέω, διέρχομαι πλέων, τὸν Ἑλλησποντον Ἡρόδ. 7. 147· τὰς Κυανέας 4. 89· τὴν διώρυχα 7. 122· σχοίνους δυνά-δεκα 2. 29· ὡσαύτως, Ἡρακλέων στηλέων 4. 42· ἀπολ., ἐκπλέω, αὐτοῖσι 43.

II ἐν τῇ ναυτικῇ πολεμικῇ γλώσσῃ, διασπῶ τὴν ἐχθρικήν γραμμὴν πλέων διὰ μέσου αὐτῆς ὥστε νὰ δυναίμαι νὰ προσβάλλω τὰ ἐχθρικά πλοῖα ἐκ τῶν πλαγιῶν ἢ ὀπισθεν, Ἡρόδ. 6. 15, Θουκ. 1. 50, 7. 36· πρὸλ. διέκπλους.

διέκπλους, συνηρ. διέκπλους, ὁ, τὸ πλεῖν διὰ μέσου, τὸ διέρχεσθαι διὰ μέσου καὶ ἐξέρχεσθαι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, Ἡρόδ. 7. 36· τῶν βραχέων, διὰ μέσου τῶν ῥηγῶν νερῶν, ὁ αὐτ. 4. 179, πρὸλ. Πλάτ. Κριτ. 115E.

II ἡ διάσπασις τῆς ἐχθρικής γραμμῆς ἐν ναυμαχίᾳ, Ἡρόδ. 6. 12, Θουκ. 1. 49, ἐνθα ἴδε Arnold· πρὸλ. τὸ προηγ.

διεκπλώω, ἴδε ἐν λ. διεκπλέω. διεκπνέω, πνέω συνεχῶς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 15.

διεκπνοῦ, ἢ, τὸ ἐκπνεῖν, ἐξάτμισις, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 12. διεκπνοῦς, ἐπιτεταμ. ἐκπνέω, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 293. 3.

ἴδε Λεξ. Κουμαν. διεκπορεύομαι, ἀποθ., ἐξέρχομαι ἐντελῶς διὰ μέσου, Διον. Ἄλ. 9. 26.

διεκπτύω, μέλλ. -πτύσω, πτύω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Φιλόστρ. 848.

διέκπτωσις, εως, ἢ, τὸ ἐξέρχεσθαι διὰ μέσου, ἐκφυγῆ, διαφυγῆ, Γαλην. Γλαυκ. 2.

διέκροος, ὁ, δίοδος, δι' ἧς ἐκρέει τι, Ἡρόδ. 7. 129.

διέκτασις, εως, ἢ, τὸ ἐκτείνειν ἢ ἐκτείνεσθαι, τέντωμα, δ. καὶ χάσμα Κλήμ. Ἄλ. 219, πρὸλ. σκορδίνησις.

διεκτείνω, ἐκτείνω, τεντῶνω διὰ μέσου, Ἰππ. Μοχλ. 863 (διάφ. γρ. δεῖ ἐκτ-), Ἡρων Βελ. 135.

διεκτέλλω, ἀνατέλλω, ἀναφύομαι, βλαστᾶνω ἔκ τινος, Νίκ. κερ' Ἀθην. 683E.

διεκτέμνω, διακόπτω, διαίρω διὰ τοῦ μέσου, Ἰώσηφ. Ι. Π. 3. 10, 7. διεκτερησις, εως, ἢ, τρῦπα ἀνοικτῆ πέρα καὶ πέρα, Γαλην. 4. 536.

διεκφαίνω, ἐπιτεταμ. ἐκφαίνω, Εὐστ. 1538. 17, κτλ. διεκφέρω, ἐπιτεταμ. ἐκφέρω, Ἠσυχ. ἐν λ. διεξαγάγη.

διεκφεύγω, ἐπιτεταμ. ἐκφεύγω, Πλούτ. Καμύλλ. 27· διέκ πέτρας φ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 616.

διεκχέω, ἐπιτεταμ. ἐκχέω, Ἄρετ. π. Θερ. Ὀξ. Παθ. 2. 5. διελάσις, εως, ἢ, διαπέρασις, ἤλου Πλούτ. 2. 659D.

II ἐφοδος ἢ ἄσκησις ἰππικῷ, ὡς τὸ διέππασια, Ξεν. Ἰππαρχ. 3. 4. διελαύνω, μέλλ. διελάσω, Ἄττ. διελεύθ' ἀόρ. α' διήλασα.

Ὁδηγῶ ἢ σύρω διὰ μέσου ἢ ἀπέναντι, τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους Ἰλ. Κ. 504, πρὸλ. Μ. 120, Εὐρ. Ἰκέτ. 676.

2) διαπερῶ, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος Ἰλ. Η. 318, πρὸλ. Ν. 161· παρὰ τὴν ἄκανθαν ἔυλον . . δ., ἐπὶ ἀνασκολοπισμοῦ, Ἡρόδ. 4. 72. 3) δ. τινὰ λόγῃ, διατρύπῳ τινα διὰ λόγῃ, Πλούτ. Μαρκ. 29, πρὸλ. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 14. 3.

II ἀμεταβ. (ἐξυπακ. ἴππων) διέρχομαι ἐπιππος, Ξεν. Ἄν. 1. 5, 12, κτλ.· ὀρμῶ διὰ μέσου, αὐτοῖσι 1. 10, 7., 2. 3, 19, πρὸλ. ὁ αὐτ. Ἰππαρχ. 3, 6 καὶ 11—μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., δ. ὀδόν ὁ αὐτ. Κύρ. 4. 4, 3. 2) περὶ τοῦ ἦδε σ' ἡμέρα διήλασεν Εὐρ. Ἡρακλ. 788, ἴδε Elmsl. ἐν τόπῳ. 3) τῆς ὀρσοθύρης διηλάσῃν (συγκεκριμ. ἀντὶ -ηλασάμην, ἴδε ἤλαστο), Σίμων. Ἰαμβ. 15.

4) προβαίνω, προχωρῶ, εἰς ὅσον διελήλακεν ἀσελγείας Κλήμ. Ἄλ. 28.

διελεγκτέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ διελέγω, Πλούτ. Ἡθ. 450. διελεγκτικός, ἢ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διελέγειν, Κλήμ. Ἄλ. 2. 312B (Migne).

διελέγγω, ἐντελῶς ἐλέγω, ἀνασκευάζω, ἀναίρω, Πλάτ. Γοργ. 457E, Ἀριστ. Ἄποσπ. 85.

διελευθερῶ, ἐπιτεταμ. ἐλευθερῶ, Πορφύρ. Βί. Πυθ. 201. διελευσις, εως, ἢ, δίοδος, διάβασις, Πτολεμ. Τετρ. 135, Πρόκλ. Πτολ. 199. 19.

διελινύω, παύω ἐντελῶς ἐργαζόμενος ἢ ἀσκούμενος, Ἰππ. Ὀξ. 391.

διελίσσω, ἄττ. -τω, ἐκτυλίσσω, ἐκθέτω, Πλούτ. 2. 411B. **διελκυσμός**, ὁ, τὸ περιφέρειν, σφύρειν ἔδω καὶ ἐκεῖ, Διον. Ἄλ. π. Σουθ. 20. **2)** λογαμαχία, εἰς, Ἰγθῆ. Ἀριστοφ. Ἀχ. **διελκυστένδρα** παίζειν, ἢ παιδιὰ, παιδιὰ, καθ' ἣν ἐκότερον μέρος τῶν παιζόντων προσπαθεῖ νὰ σύρῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐπιτερον πέραν γραμμῆς ἐν τῷ μέσῳ, Πολυδ. 1. 112. πρὸλ. γραμμῆ. **διέλκω**, μέλλ. **διελκύνω**, ἀόρ. -εἰλκύνω Ἀριστοφ. Πλ. 1036, Πλάτ. Πολ. 440A.—εὐρύνω, ἀνοίγω, τοὺς ὀφθαλμοὺς Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ. τὸ στόμα Διογ. Λ. 7. 20. **II.** ἐλκίω, σὺρω διὰ μέσου, διὰ δακτυλίου Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ. **2)** σὺρω πλοῖα διὰ τοῦ ἰσθμοῦ, Διόδ. 4. 56. πρὸλ. **διεσομίξω**. **III.** ἐπὶ χρόνου, ἐπιμηκύνω, ἐκτείνω, Πολυδ. 31. 26, 4. δ. βίον, σὺρω τὸν βίον, ζῶ, Πλούτ. 2. 1033D. **IV.** ἐξακολουθῶ πίνων, Ἀριστοφ. Βίρ. 1131 (ἐνθα ἕτεροι ὑπονοοῦσι τὸ: τὸν βίον), πρὸλ. Ἄποστ. 163. **διέμαι**, μέσ., σπεύδω, φεύγω, ἵπποι πεδίοιο διενται, σπεύδουσι διὰ τῆς πεδιάδος, Ἰλ. Ψ. 475. οὐ.. μέμονε.. διεσθαι, δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ σπεύσῃ εἰς, Μ. 304. ἴδε **διεπράσσω**. **II.** φοβοῦμαι μετ' ἄπαρ., Δισχυλ. Πέρσ. 701 (ἐκ διερρώσεως τοῦ Herm. ἀντὶ τοῦ **διέομαι** τοῦ Μεδ. χρόν). (Ἐξ ἀχρόστου, **διέμαι**, ὅπερ ἔτι εὐρίσκειται ἐν τῷ ἐνδύμῳ. ἴδε ἐν λ. **δίω**). **διεμβάλλω**, ἐμβάλλω διὰ μέσου, Ἐβδ. (Ἀριθμ. 4. 6, κ. ἄλλ.), Γαλην. 4. 142, 144, Ἀθην. 107. **διέμενος**, ἴδε ἐν λ. **διέμαι**. **διεμιμένω**, μέλλ. -μενῶ, διαρκῶ, μένω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Γαλην. 12, σ. 501. **διεμπέλος**, ὄν, διὰ πολλῶν πέλων, καλῶς κεκαλυμμένος, κεφαλή Λουκ. Λεξιφ. 13. **διεμπέμπλημαι**, πληρῶ, γεμίζω ἐντελῶς, Ἐβδ. (2 Μακκ. δ', 40), Ἰούχ. **διεμπέπω**, ἐμπέπω ἐντελῶς εἰς, εἰς τι Πολυδ. 38. 1, 4. **διεμπολάω**, πωλῶ εἰς διαφόρους ἢ πωλῶ κατὰ κλήρους, Λατ. dividere, Εὐρ. Βάκχ. 512· ἐμπορικὰ χρήματα δ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 973. **2)** μεταφ., τί με.. διεμπολᾶ λόγῳσι πρὸς σέ; τί με πωλεῖ; τί με πακαρεύει; ἢ τί με ἀπατᾶ; Σοφ. Φ. 579· ἐπὶ γάμου ἡρμοσμένον ἐπὶ χρήματι, ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα ὁ αὐτ. Ἄποστ. 517. 7. **διεμφανίζω**, δεικνύω διὰ μέσου, ὀφθαλμοὶ.. γοργὸν διεμφ. Λουκ. Ἀλεξ. 3, Μιχ. Μον. βίω Θ. Στουδ. σ. 152. 188 (Migne). **διεμφανίζω**, κάμνω τι νὰ φανῇ, φανερώω, Ἀριστοφ. 2. 16. **διενέγχει**, ἴω. -ενεγχαί, ἴδε ἐν λ. **διαφέρω**. **διενελέω**, περιτυλίσσω, μεταφ., συγχέω, περιπλέκω, λόγος διενεילהμένος Ψευδοδουκ. Φιλοπατρ. 1. **διενεργῶ**, ἐντελῶς ἐγκλείω, Γαλην., ἐν τῷ παθ. 9. 179. **διενεκτέον**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **διαφέρω**, πρέπει τις νὰ υπερέχη, Λουκ. Ἀστρὸλ. 1. **διενεξίς**, εὖς, ἢ, διαφορά, μεταφ. ἴδε Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρ. σ. 95-97. **διενεργῶ**, ἐπιτεταμ. ἐνεργῶ, Κρίτων παρὰ Στοβ. 44. 42. **διενθυμέομαι**, ἀποθ., σκέπτομαι, Ἐκκλ. **διενθυμῶ**, εὖς, ἢ, Γρηγ. Ἀκρχ. σ. 1148 (Migne). **διενθιαυτίζω**, ζῶ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, «βγάξω τὸ ἔτος», Ἡρόδ. 4. 7. **2)** δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, πρῶτω τι, Πολυδ. Δ' 58. **διενίσταμαι**, μέσ., ἰσχυρῶς ἐναντιοῦμαι, Βυζ. ἴδε Λοθ. Φρύν. 154. **δι-ενοσ**, ὄν, δύο ἐτῶν, Λατ. biennis, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7. 5, 5. πρὸλ. Κόντ. ἐν Ἀθην. τ. Δ', σ. 66. **διενοχλέω**, πολὺ ἐνοχλῶ, Διον. Ἄλ. 5. 9· τινι Ἰώσηπ. Ἰ. Δ. 9. 3, 1. κτλ. **διενσκήπτω**, ἐπέρχομαι ἐξάφνης, μανιωδῶς ἐπιπίπτω ἐπὶ καταιγίδος, Βυζ. **διεντρεύομαι**, τὸ, (ἐντερον) τῶν ἐντέρων ἔρευνα, τὸ διαρῆν διὰ μέσου τῶν ἐντέρων· κομικὴ λέξις ἐπὶ ὀξυνοίας ἢ ὀξυδερκείας, πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 166. **διέξ**, ἴδε **διέκ**. **διεξαγορεύω**, ἐπιτεταμ. **ἐξαγορεύω**—ἀθεότητα ἀναφανδὸν διεξαγορευέτω, μὴ πρόνοιαν Εὐσέβ. πρὸς τὰ Ἱεροκλέους § 48. **διεξάγω**, φέρω εἰς πέρας, Πολυδ. 5. 1, 5, κτλ.· διευθύνω, κυβερνῶ, ὀδηγῶ, ὁ αὐτ. 1. 9, 6, κτλ.· μεταχειρίζομαι τινα κατὰ τινα τρόπον, ὁ αὐτ. 3. 77, 4. **II.** δ. βίον, ὑποστηρίζω τὸν βίον μου, διατηρῶ τὴν ζωὴν μου, ὁ αὐτ. 1. 71, 1· καὶ οὕτως ἀπολ., Πλούτ. 1090B. **διεξάγωγη**, ἢ, τὸ φέρειν εἰς πέρας, ἀποτέλεσμα, Πολυδ. 5. 102, 3, κτλ. **II.** δ. τὸν βίον, ἀποσπ. ζωῆς, Διόδ. 4. 30· καὶ ἐπομ., ἀπολ., Σέξτ. Ἐμτ. Μ. 7. 435. **διεξαίρω**, ἐπιτεταμ. **ἐξαίρω**, Δημήτρ. Φαλ. 323. **διεξᾶίσσω**, ἄττ. -ᾶττω, ἐξορῶ, Θεοφρ. 13. 23, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 10. 5, 12. **διεξαμείβομαι**, παρέρχομαι ἐν τῷ μεταξύ, ἐτῶν διεξάμειπτο διπλόα δεκάς Ἐπιγρ. Ἐλλην. 208. 11. **διεξάνθημα**, ατος, τὸ, ἐξάνθημα, Ἀρεταῖ. 7. 35.

διεξανθίζω, ποικίλλω τι δι' ἀνθέων, Εὐβουλ. Στερ. 4. **διεξάπτω**, ἰσχυρῶς ἀνάπτω, φλογίζω, Βυζ. **διεξατμίζω**, ἐπιτεταμ. **ἐξατμίζω**, Ἰππ. 506. 27. **διεξᾶττω**, ἴδε **διεξᾶττω**. **διέξευμι**, (εἴμι, ἴβο) **ἐξέρχομαι** διὰ μέσου, **διεξίμεναι** πεδίοιοδε Ἰλ. Ζ. 393· ἔξ ἀύλης ἐς.. Ἡρόδ. 2. 148.—**διέρχομαι**, διαβαίνω διὰ μέσου γῶρας τινός, δ. τὰ ἄνω Ἡρόδ. 2. 25· τὴν Μιλήσιον 5. 29· δι' Εὐρώπης 2. 36, κτλ. **II.** ἐν ὑπολογισμοῖς ἢ διηγήσει, **διέρχομαι** ἐν λεπτομερείᾳ, ἐκθέτω λεπτομερῶς, διηγοῦμαι ἐν πρὸς ἐν, Ἡρόδ. 1. 116., 7. 77, Πλάτ. Φαίδωνι 84C, κτλ.· περὶ τινος Ἰσοκρ. 83A, Πλάτ. Πρωτ. 361E, κτλ.· **διέρχομαι** ἐξετάζων, ἐρευνῶν, Εὐρ. Ἰππ. 1024· παρ' Ἀττικ. μέλλ. τοῦ **διεξέρχομαι**.—**Πρὸλ. διέρι, διέρχομαι, διεξέρχομαι**. **διεξέλασις**, εὖς, ἢ, = **διέλασις**, Πλούτ. Σύλλ. 18, Ἡλιόδ. 9. 18. **διεξελάνω**, μέλλ. -ελάσω, ἄττ. -ελῶ—ἀμεταβ. (πρὸλ. ἐλαύνω), διαπερῶ, **διέρχομαι** ἐφ' ἀμάξης, ἔπιπτος ἢ περὶς ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 187· μετ' αὐτ. τόπ., δ. τὴν ἄνυδρον 3. 11· τὰς πύλας 5. 52, κτλ.· ὠσαύτως, κατὰ τὸ προάστειον 3. 86· δ. ἐπὶ ἀροματὰς 7. 100· δ. ἵππων τὸν ποταμὸν Πλούτ. Ποπλ. 19· ὠσαύτως μετὰ γεν. τόπου, δ. τῆς Ρώμης ὁ αὐτ. Καμ. 7. **διεξελέγχω**, ἐντελῶς ἐξελέγω, ἀναιρῶ, ἀποδεικνύω τι ἄλλως ἔχον, Γαλην. 3. 187, Λουκ. Ἀλεξ. 61. **διεξελευσις**, εὖς, ἢ, = **διέξοδος**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1573. **διεξελίσσω**, ἄττ. -τω, μέλλ. -ξω, ἐκτυλίσσω, λύω, Ἡρόδ. 4. 67· ἀντίθ. **συνελεῶ**. **διεξεργάζομαι**, ἀποθ., ἐξεργάζομαι ἐντελῶς, ἀποτελεῖω, Πλάτ. Νόμ. 798D. **II.** ἀρανίζω, καταστρέφω, Διον. Ἄλ. 6. 35. **διεξερεομαι**, μανθάνω δι' ἐρωτήσεων, πληροφοροῦμαι διὰ συντόνου ἀνακρίσεως, ἐμὲ ταῦτα Ἰλ. Κ. 432. **διεξερευνάω**, ἐξετάζω ἢ ἐπιθεωρῶ ἀκριβῶς, Πίνδ. Ν. 3. 41· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Πλάτ. Νόμ. 763A, Φιλ. 58D. **διεξέρπω**, ἔρπων ἐξέρχομαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 20· μέλλ. **διεξερπύσει** αὐτοῖς 16. **διεξέρχομαι**, μέλλ. -ελευσομαι, ἄττ. **διέξευμι**—διαπερῶ, **διέρχομαι** διὰ μέσου καὶ ἐξέρχομαι, τὸ χωρίον Ἡρόδ. 2. 29, πρὸλ. 5. 29, κτλ. **2)** **διέρχομαι**, ἐντελῶς **διέρχομαι**, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, νόμον τὸν ὄρθιον ὁ αὐτ. 1. 24· πάντα φίλους Εὐρ. Ἄλκ. 15· τὴν ὁδὸν Ἰλάτ. Νόμ. 822A· τὴν δίκην αὐτοῖς 856A· δ. πόντου, Λατ. exhaurire labores, Σοφ. Φ. 1419· ὠσαύτως μετὰ μετοχ., δ. πωλέων, τελειώσω τὴν πώλησιν, Ἡρόδ. 1. 196· πρὸλ. **διέξοδος** 1. 4. **3)** μετὰ τῆς προθ. **διά**, **διέρχομαι** κατὰ σειράν ἢ διαδοχικῶς, διὰ πάντων δ. τῶν παίδων, δηλ. φανεῶν αὐτοῦ διαδοχικῶς, Ἡρόδ. 3. 11· διὰ τῶν δέκα ὁ αὐτ. 5. 92, 3· **διά** πασῶν τῶν ζῆμιῶν, δοκιμάζων τὴν μιαν μετὰ τὴν ἄλλην, Θουκ. 3. 45· **διά** τῶν πόλεων Πλάτ. Πρωτ. 315A. **4)** **διέρχομαι** λεπτομερῶς, διηγοῦμαι ἀκριβῶς ἐκθέτω πάσας τὰς περιστάσεις, τι Ἡρόδ. 3. 75., 7. 18, Πλάτ. Νόμ. 893A, κτλ.· ὠσαύτως, δ. περὶ τινος αὐτοῖς 857E. **6)** δ. τι πρὸς αὐτόν, ἐξετάζων τι καθ' ἑαυτὸν, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 189E. **II.** ἀμεταβ., παρέρχομαι, **διέρχομαι** ἐπὶ χρόνου, Ἡρόδ. 2. 52, πρὸλ. Buttin. Ind. Dem. Mid. Δημ. 541. 22. **διεξετάζω**, ἐπιτεταμ. **ἐξετάζω**, Γρηγ. Νύσσα 1. 58D. **διεξέτασις**, εὖς, ἢ, ἀκριβῆς ἐξέτασις, ἔρευνα, Ἰω. Χρυσόστ. 1. 925. **διεξηγέομαι**, ἐπιτεταμ. **ἐξηγέομαι**, Ἐν. Ἀπομν. 4. 2, 12. **διεξηγητικός**, ἢ, ὄν, Ὀριγ. ἐν Ἑλλ. Πατροκλ. Migne τ. 13, σ. 544. **διεξίμει**, πρὸλ. τὸ **ἐξίμει**, ἀφίνω τι νὰ διέλθῃ διὰ μέσου, εἰς **διεξέλιθιν**, **διεξέλιθον** αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀστεος Ἡρόδ. 4. 208. **II.** ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ αὐτόν), ἔπι ποταμοῦ, ἐκβάλλω, ἐς θάλασσαν Θουκ. 2. 102· πρὸλ. **ἐξίμει**, **ἐκδίδωμι**. **διεξικνεομαι**, φθάνω, εἰς τόπον Πολυδ. 10. 29, 3. **διεξικπάζομαι**, ἐξέρχομαι διὰ μέσου ἔριπτος, Πολύων. 5. 16, 5. **διεξιστορέω**, λεπτομερῶς διηγοῦμαι, Ἰωσ. Γενέσ. 16A. **διεξίτεον**, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ διέλθῃ, Πλάτ. Τιμ. 44D, Ἀριστοφ. Ρητ. Ἀλεξ. 3. 170. **διεξίτητέον**, ῥημ. ἐπίθ., ὡς τὸ προηγ., Εὐσέβ. πρὸς τὰ Ἱεροκλέους σ. 42.—Πρὸλ. **ἐξίτητήρια** καὶ **εἰσπητήρια**. **διέξοδος**, ἔχω ἔξοδον, εὐρίσκω διέξοδον, ἐξέρχομαι, Ἰππ. 1027D. **II.** μετ' αὐτ., **διεξέρχομαι**, λόγον Σέξτ. Ἐμτ. Π. 1. 202, ἐν τῷ παθ. **διεξοδικός**, ἢ, ὄν, κατάλληλος πρὸς διέξοδον ἢ ἔξοδον, τὸ δ., τὸ μέρος τοῦ σώματος, δι' οὗ ἐξέρχονται τὰ περιττώματα, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 13, 2. **II.** ἐκτενής, λεπτομερής, μακρὸς, ἱστορία Πλούτ. Φαβ. 16.—Ἐπίρρ. -κῶς, ἐκτενῶς, λεπτομερῶς, Γαλην. 12, 154. **δι-έξοδος**, ἢ, μέρος πρὸς ἔξοδον, διόδος, πέραμα, ὄγετος, ἀποκεκληθῆναι τοῦ ὕδατος τῆς δ. Ἡρόδ. 1. 117, πρὸλ. 4. 140· διέξοδοι δδῶν, διαβάσεις, ὁ αὐτ. 1. 199· δταν πλεύμιον μὴ καθαρὰς παρέχη τὰς δ. Πλάτ. Τιμ. 84D, κτλ. **2)** τροχιά,

κύκλος, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἡρόδ. 2, 24, πρὸλ. Εὐρ. Ἄνθρ. 1086· οὕτω, δ. ἀστρων Ἄριστ. π. Κόσμ. 6, 17· ἀνεμίαν διεξοδοί, αἱ διάφοροι αὐτῶν διευθύνσεις, Σοφ. Ἄποσπ. 424· τὰς τοῦ πνεύματος δ. Πλάτ. Τιμ. 91C, πρὸλ. 84D· μεταφ., πολλές φροντιδῶν δ. Ἡνίοχ. Τροχ. 1. 5.

3) τὸ μέρος τῆς ἐξόδου τῶν περιτωμάτων, Ἱππ. Πρωγ. 39, κτλ. 4) ἐξοδος, ἐπομένως = ἀποτέλεσμα, ἔκβασις, τῶν βουλευμάτων Ἡρόδ. 3.156· ἔργων Πολύδ. 2. 1, 3, κτλ. 5) μέσον διαφυγῆς, πάσας δ. διεξελεθεῖν Πλάτ. Πολ. 405C.

II. παρὰ Πλάτ. συγνάκις ἐπὶ λεπτομεροῦς διηγήσεως ἢ περιγραφῆς, ἢ τοῦ λόγου δ., ἢ σειρά τῆς διηγήσεως ἢ τοῦ συλλογισμοῦ, Κριτί. 109A, Πρωτ. 361D· ἢ διὰ στοιχείου δ., περιγραφή διὰ τῆς εἰς τὰ στοιχεῖα διαλύσεως, Θεαιτ. 207C· ἐκθέσεις, συζήσεις, Νόμ. 768D, 812A, Τιμ. 48C· δ. καὶ ἔπαινοι, διηγῆματα, μῦθοι, Πρωτ. 326A, κτλ. III. στρατιωτικὴ ἐξέλιξις, δ. τακτικά Νόμ. 813E· καθόλου, ἐκστρατεία, Φαίδρ. 247A.

διεξοίγνυμι, ἐντελῶς ἀνοίγω, πλευρὰ διεξώϊξεν Κόντ. Σμ. 13. 41.

διεξοιδάω ἢ -έω, πρήσκομαι, φουσκῶν, Φιλότηρ. 784. διεξομολογέομαι. ἐπιτεταμ. ἐξομολογέομαι, Φίλων Καρπ. σ. 101 (Migne).

διεξουρέω, ἐπιτεταμ. ἐξουρέω, Ἱππ. 539. 39. διεξυφαίνω, υφαίνω μέχρι τέλους, τελειῶν τὸ ὕφασμα, Πλούτ. Ρωμ. 2.

διεορτάζω, ἐορτάζω μέχρι τέλους, τὰ Ἴσθμια διεορτάσαι Θουκ. 8. 9· ὑπερτυν. διεορτάκει Δίων Κ. 47. 20.—Παθ., ταῦτα διεορτάσθη, αἱ ἐορταὶ αὐταὶ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐτηρήσαν, αὐτοῖ 51. 21.

διεπιφράσσει, ἴδε ἐν λ. διαφράζω. διεπινέομαι, ἐπιτεταμ. ἐπινέομαι.—διεπινέμεται τὴν ὕλην πῦρ Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 11, 87 (Taf.).

διεπιφώσκω, ἐπιτεταμ. ἐπιφώσκω, Διον. Ἄλ. 9. 63· πθ. ἐσφ. γραφή ἀντὶ ἐπιφ-, γενομένη ἐκ τοῦ προηγουμένου ἤδη. διεπράθω, διεπραθόμην, ἴδε ἐν λ. διαπέρθω.

διέπτω, ἴδε ἐν λ. διαπέτομαι. διέπω, μέλλ. -ψω, διεπύνω ὑπόθεσιν τινα, κυβερνῶ, τακτοποιῶ, τὸ πλεον πολέμοιο Ἰλ. Α. 165· στρατὸν Β. 207· ἕκαστα Α. 706· σκηπανίω διέπ' ἀνέρας, ἀπεδίωκε, Ω. 247· οὕτω παρὰ Πινδ., δ. πόλιν Ὀδ. Ζ. 157· καὶ Ἡρόδ., δ. τὰ πρήγματα, τὸν ἀγῶνα 3. 53, 5. 22, κτλ.· ἀλλὰ σπάν. παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἄττ., ὡς Δισχλ. Πέρσ. 106, Εὐμ. 931.

II. ἐν τῷ μέσ. τύπω, εἰμικαί διαρκῶς ἐνησυχούμενος εἰς .., παραδεδομένος, γόοις, ἀμφ. γραφ., Εὐρ. Ἡλ. 146. διέραμαι, ἀποθ., ἀγαπῶ ἐμπαθῶς ἢ ἐμμανῶς, μετὰ γεν., Πλάτ. Ἀξ. 370B. διεράω, διηθῶ, στραγγίζω, Πλούτ. 2. 692C· διεράμα, τὸ, ἡθμός, τραπήθων, στραγγιστήριον, αὐτοῖ 1088E.

διεργάζομαι, μέλλ. -άσομαι· ἀποθ.—ἐργάζομαι ἐντελῶς, καλλιερῶ· ἀλλὰ ἐν χρήσει παρὰ Θεοφρ. μόνον κατὰ πρkm. μετὰ καθ. σημασ., γῆ διεργασμένη Αἰτ. Φ. 5. 13, 10, κτλ.· οὕτω παρ' ἀρ., διεργασθῆν (ἐπὶ ἔρλου), Ἄριστ. Προβλ. 22. 11.

2) ἐξεργάζομαι, ἐργάζομαι ἐντελῶς, Λατ. elaborare, Ἰσοκρ. 219D· κακὰ δ., κάμνω βλάβην, Πολύδ. 3. 73, 7. II. «τελειῶν», καταστρέφω, φονεύω, Λατ. conficere, Ἡρόδ. 1. 213, κτλ.· μὴ .. πόλιν διεργάζει Σοφ. Ο. Κ. 1417· ὑπερτυν. ἐπὶ παθ. ἐνοίας, διεργαστο τὰ πρήγματα, actum erat de rebus, Ἡρόδ. 7. 10. 3· οὕτως ἐν τῷ ἀορ., διεργασθεῖτ' ἂν Εὐρ. Ἡρακλ. 174.

διεργῶ, ἴδε ἐν λ. διεύργω. διερεθίζω, μεγάλως ἐρεθίζω, Πολύδ. 9. 18, 9. διερεθίσμα, τὸ, σφοδρὸς ἐρεθισμός, Ἄπκ. Ἐμφυλ. 5. 53.

διερείδω, μέλλ. -σω, ὑποστηρίζω, Πλούτ. 2. 529C. II. μέσ., στηρίζομαι, «ἀκκουμῶ», τινι Εὐρ. Ἐκ. 66· — μετ' αἰτιατ., σχῆμα βακτηρίᾳ δ., στηρίζω τὸ σώμ' μου ἐπάνω εἰς .., Ἄριστ. Ἐκκλ. 150.

2) δ. πρὸς τι, στηρίζομαι στερεῶς, ἀνθίσταμαι ἰσχυρῶς .., Πολύδ. 22. 7, 14, Πλούτ. Φιλοπ. 17· περί τινας, διὰ τι πράγμα, Πολύδ. 5. 84, 3.

διερεῖνω, ἀορ. -ήρεινον, διασχίζω, Εὐφορ. 40. διερεῖσιμα, τὸ, ὑποστηρίγματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. § 6, σ. 235. διερέσω, μέλλ. -ερέσω, ἀορ. -ήρεσα, ποιητ. -ήρεσσα· — κωπικατῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, χερσὶ δ., κολυμβῶ, Ὀδ. Μ. 444, Ξ. 351. 2) μετ' αἰτιατ., δ. τὰς χέρας, κινῶ αὐτὰς κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, Εὐρ. Τρω. 1258.

διερεῖστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ διερείδω, Σοφ. Ἐρ. (Erm. σ. 173).

διερευνάω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς, Πλάτ. Σοφ. 241B, κτλ.· συχλὸν ὡσαύτως ἐν τῷ μέσφ τύπω, ὁ αὐτ. Φαίδωνι 78A, Πολύδ. 368C, κτλ.

διερευνηαίς, εως, ἢ, ἀκριβῆς ἐρευνα, Κλήμης 919, Ἰάμβλ. (Σταθ. Ἄνθ. 81, 17).

διερευνητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐρευνήσῃ ἐντελῶς, νὰ ἐξιχνιάσῃ, Πλάτ. Σοφ. 260E.

διερευνητής, οὐδ, ὁ, ἀκριβῆς ἐρευνητής, καταπτευτής, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 4., 6. 3, 2. διερέω (διερός), ὑγραίνω, βρέχω, διάφ. γραφ. ἐν Ἄριστ. Προβλ. 25. 11.

δι-ερίζω, μέλλ. -ίσω, ἐρίζω, φιλονικῶ ἀμοιβαίως, Ἐπιγρ. παρ' Α. Gell. 3. 11· — μέσ., ἀγωνίζομαι πρὸς τινα, τινὶ Πλούτ. Κάτωνι Πρσεβ. 15.

διερμηνεύσεις, εως, ἢ, ἐρμηνεία, ἐξηγήσις, Πλάτ. Τιμ. 19C. διερμηνευτής, οὐδ, ὁ, ἐρμηνευτής, ἐξηγητής, διάφ. γραφ. ἐν α' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ιδ', 28, Ἐκκλ.

διερμηνευτικός, ἢ, ὄν, ἐξηγητικός, Πρὸλ. Πλάτ. Ἄλκ. 2, 17. διερμηνεύω, ἐρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, Ἐβδ. (2 Μακκ. α'. 36), Φίλων 1. 226, Ν. Δ., κτλ.—ῥημ. ἐπιθ. -τέον, Φίλων 1. 481.

διέρραμαι, Ἐπ. διεύρομαι, μέσ., ἐρωτῶ ἢ ἐξετάζω ἀκριβῶς, τί με ταῦτα διείρεαι; Ὀδ. Δ. 492· μὴ ταῦτα διείρεο, Ἰλ. Δ. 550, κτλ.· ἀορ. ἀπαρ., διερέσθαι ἐρώτησιν Πλάτ. Φιλῶδ. 42E.

διερέω, ἄ, ὄν, ἐν χρήσει εἰς παρ' Ὀμήρῳ (ἐν τῇ Ὀδ.) ἐπὶ τῆς σημασίας: ζωηρός, ευκίνητος, ἀκμαῖος, Λατ. vegetus, οὐκ ἐσθ'. οὕτως ἀνήρ διερέω βροτῶς, δὲν ὑπάρχει ἐπὶ γῆς ἄνθρωπος ζῶν καὶ ἀκμαῖος, ὅστις .., Ζ. 201· διερέω ποδί, με ευκίνητον πόδα, Ι. 43· διερῆ φλογί, Διογ. Α. 8. 75.

II. μεθ' Ὀμηρον = liquidus, ὑγρός, βεβρεγμένος, ὕδατι διερόν Πινδ. Ἄποσπ. 74. 11· αἶμα τὸ δ. Αἰσχλ. Εὐμ. 263· τὸ δ., ἀντιθ. Ξηρόν, Ἀναξαρ. 6· ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἀντιθ. λαμπρός, Ἱππ. Ἄερ. 290· ἐπὶ πτηνῶν πετομένων διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, Ἄριστ. Νεφ. 337, πρὸλ. ἀεροννηχῆς· δ. μέλας, ἐπὶ τῶν φθόνων τῆς ἀηδονός, Λατ. liquidae voces, ὁ αὐτ. Ὀρν. 213· δ. καὶ βαρετὰ γῆ Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 23, 2· δ. κέλευθος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 84· δ. πῶγων, ἐπὶ τοῦ πῶγωνος ἀνδρός πνιγέντος ἐν τῇ θαλάσσει, Ἀνθ. Η. 6. 316· δ. μόρος, θάνατος διὰ πνιγμῶν ἐν τῇ θαλάσσει, Ὀπκ. Ἄλ. 5. 345. (Κυρίως κατὰ τὸν Ἄριστ. Γεν. καὶ Φθαρ. 2. 2, 8, διερόν μὲν ἐστὶ τὸ ἔχον ἄλλοτρίαν ὑγρότητα ἐπιπολῆς, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ βεβρεγμένον, διάδρογον, «μουσκευμένον». Ἡ ἐρμηνεία αὕτη ὑποδεικνύει ἡμῖν ὡς ῥίξαν τὴν αὐτὴν καὶ τοῦ ῥήματος δι-αἰνώ· ἀλλ' ἢ Ὀμηρ. χρήσις σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ δι-ω, τρέχω, φεύγω, ἴδε Κούρτ. ἀρ. 268.)

διερπύζω, = τῶ ἐπομ., Ὀπκ. Ἄλ. 2. 261, Ἡλιόδ. 6. 1. διέρπω, ἐρπῶ ἢ διέρχομαι διὰ μέσου, πῦρ δ., ἐπὶ τῆς διὰ πυρὸς δοκιμασίας ἢ ἐξετάσεως, Σοφ. Ἄντ. 265· διὰ τίνος Πλούτ. 2. 516F.

διερριμμένως, ἐπίρρ., ἐκ παρέργου, ἀμελῶς, «σκορπιστά», Λατ. sparsim, Πολύδ. 3. 58, 3.

διέρρωγα, ἴδε ἐν λ. διαρρήγγυμι. διερείς, εως, ἢ, (διεῖρον) τὸ περὶν τι διὰ μέσου τινός, ἐμπήγειν ἀνάμεσα, διορθῶν ἐν Ἄριστ. Προβλ. 16. 8, 9, ἀντὶ διαιρέσει, πρὸλ. Γαλιν. Λεξ. σ. 552.

δι-ἐρυθρος, ὄν, ὑπέρυθρος, ὀλίγον ἐρυθρὸν χρῶμα ἔχων, ὡς τὸ δι-άλυκος, Διοσκ. 3. 11.

διερούω [ῶ], ἀποκρούω, Ἄρατ. 299· ἐμποδίζω, ἀψιμαχίαν Πλούτ. Λυκ. 2.

διερούω, ἴδε ἐν λ. διεύρινω. διέρχομαι, μέλλ. διελεύσομαι (ἀλλὰ τὸ διεῖμι εἶνε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἄττ. ὡς μέλλ. καὶ τὸ διεῖχα καὶ διεῖνε ὡς παρὰ τὴν ἀορ. διεῖλθον. ἀποθ. «Περνώ» διὰ μέσου, διαβαίνω, ἀπολ., ἀντικρῶ δὲ διήλθε βέλος Ἰλ. Ψ. 876, κτλ.—μετὰ γεν., φάτο ἔ. ἔγχος βέα διελεύσεσθαι .. Αἰνείας Υ. 263, πρὸλ. Υ. 100· σφάγῶν διελεύθων ἰδς Σοφ. Τρ. 717· οὕτω, δ. διὰ τῆς νήσου Ἡρόδ. 6. 31· μετ' αἰτ., δ. πῶδ' ἄστου Ἰλ. Γ. 198, Ζ. 392· ἅπαντα Ἄριστ. Ὀρν. 182· τὴν πολεμίαν Θουκ. 5. 64· τρεῖς σταθμούς Ξεν. Ἄν. 3. 3, 8.

2) διέρχομαι, συμπληρῶ, τελειῶν, τὸ πέμπτον μέρος τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 3. 25· τὸν βίον Πλάτ. Πολ. 365B· κτλ.· παιδείαν Ξεν. Κύρ. 1. 5. 1.

3) ἐπὶ φήμης, βᾶσις διήλθ' Ἀχαιοῦς Σοφ. Ἄλ. 999· καὶ ἀπολ., λόγος διήλθε, διεφημίση, ἐξηπλόθη, διεδόθη, Θουκ. 6. 46, Ξεν. Ἄν. 1. 4, 7.

4) ἐπὶ πόνου, διαπερῶ τινα, Σοφ. Φ. 743· ἐπὶ δηλητηρίου, ὁ αὐτ. Τρ. 717· ἐπὶ πᾶσους, Ἰμερος δ. Ἡρακλῆ αὐτόθι 477· πρὸλ. Φ. 256· ἐμὲ διήλθε τι, μία σκέψις διήλθε διὰ τοῦ νοῦ μου, Εὐρ. Ἰκέτ. 288.

5) διέρχομαι καὶ φθάνω, φθάνω εἰς, τὸ βίου τέλος Πινδ. Ι. 4. 7 (3. 23).

6) διέρχομαι ἐν λεπτομερείᾳ, λέγω τὰ πάντα, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, λόγον ὁ αὐτ. Ν. 4. 117· χρησιμὸν Δισχλῶ. Πρ. 874· ἀ διήλθον, αἱ λεπτομέρειαι, ἀς διηγῆθην, Θουκ. 1. 21· ὀλίγα διελεύθων, ἀφ' ὀλίγα εἶπω, Πλάτ. Πρωτ. 344B· ὡσαύτως, δ. περί τινας Ἰσοκρ. 54A, 191C, Πλάτ. Πρωτ. 347A· ὑπὲρ τινοῦ Πολύδ. 1. 13, 10· ὡσαύτως, δ. τι μετὰ φρεσίν Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἄφροδ. 277· πρὸς αὐτὸν Ἰσοκρ. 230C· δ. τίς πολιτεία .. συμφέρει Ἄριστ. Πολ. 4. 12, 1.

II. ἀμετάθ., ἐπὶ χρόνῳ, παρέρχομαι, χρόνον οὐ πολλοῦ διελεύθοντες Ἡρόδ. 1. 8, πρὸλ. 3. 152, Δημ. 670. 21, κτλ.· οὕτω, σπονδῶν διελεύθουσιν Θουκ. 4. 115.—πρὸλ. διεύριμι.

διερώω χρησιμεύει ὡς μέλλ., τὸ δὲ διεύρηκα ὡς πρkm. τοῦ διαγορεύω (διεῖπον, ὁ ἴδε, εἶνε ὁ ἀορ.)· — ὅλ' εἶπω ἐντελῶς, σαφῶς φανερώς, ὠρισμένως, ῥητῶς, Πλάτ. Νόμ. 809E, κτλ.· διεύρηκεν ὁ νόμος Δημ. 465. 20, πρὸλ. 644. 5.—Παθῶν, ἀορ. διεύρηθην

Πλάτ. Νόμ. 932E· πρὶμ. διεύρημαι αὐτόθι 813A, κτλ.· διειρη- μένον, ῥητὴ διαταγή, ὁ αὐτ. 219. 23.

διερωτάω, ἐρωτῶ παλαιότερον, ἀνακρίνω, τινα Πλάτ. Ἀπολ. 22B, Γοργ. 458A, κτλ.· δ. τινά τι ὁ αὐτ. Πρωτ. 315C. II. ἐρωτῶ ἐπιμόνος ἢ συνεχῶς, οἱ διερωτῶντες ὕμια... τί βούλεσθε; Δημ. 34. 22.

διεσθαι, ἀπαρτμ. τοῦ δέομαι, Ὅμηρ.· ἀλλὰ τοῦ δέομαι Ἰλ. M. 304.

διεσθίω, μέλλ. -έδομαι· ἀπρ. διεσθῶγον· τρώγω ἐντελῶς, κατατρώγω, δ. τὴν μήτραν, ἐπὶ νεογνῶν ἐχθόνος. Πρῶδ. 3. 109, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5. 34, 2. II. καταναλίσκω, κατατρώγω, Διηγ. A. 5. 76, Πλούτ. 2. 170C· μεταφρ., τὴν ψυχὴν Φίλων 2. 541.

διεσαίτος, α, ον, (δίσεις III) ὁ συνιστάμενος ἐκ διέσεων, δηλ. ἐκ τετάρτων τόνου, Ἀριστ. Ἰδ. Κοιττ. σ. 134, Νικόμ. Ἀρμ. 39.

δίσεις, εως, ἢ, (δίμη) τὸ διακρίνειν, διαδιδάξαι, ἐκδύλλειν, ἴδιως ὕμρον τι, Ἰππ. 265. 4, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. I. 15, 4· τὸ ἐπιτρέπειν τὴν διδοῦν, ἀπόλυσις, ἀντὶθ. σύλληψις, Πλούτ. Ἀρτοξ. 3. II. ἐν τῇ μουσικῇ, ἡμιτόνιον ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ κλίμακί, Φιλώλαος σ. 66 Böckh.· βραχύτερον, τέταρτον τόνου, ὅπερ λαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Ἄν. Ὑστ. 1. 23, 5 ὡς ἡ ἐσχάτη μουσικὴ ὑποδιαίρεσις ἢ μονὰς τῶν μουσικῶν τόνων ἴδε Chapell Hist. of Gr. Mus. σ. 79.

δίσεις, εως, ἢ, (διερός), ὕγκανσις, Διοσκωρ. 1. 25., 3. 94.

διεσκεμμένως, ἐπίφρ., φρονίμως, συνετῶς, Ξεν. Οἰκ. 7, 18.

διεσαμειμένως, ἐπίφρ., ἴδε ἐν λ. διασαμειεύω.

διεσπαρμένως, ἐκ διακριμάτων, δ. πνεῖν (ἄλλ. διεσπαρμέ- νως) Ἰππ. Ἐπιδ. 938, 1082, ἐπὶ ἀνέμων.

διεσπουδαμένως, ἐπίφρ., μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ φροντί- δος, Διον. Ἀλ. 1. 6.

διεσσύτο, ἴδε ἐν λ. διασεύω.

διεστραμμένως, ἐπίφρ. στραβῶς, Ἐβδ. (Σειρὰχ δ', 17), Ἡλιόδ. 2. 19.

διεσφαλμένως, ἐσφαλμένως, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 23. 3.

διεστηρίς, ἴδος, ἢ, (διετής) διάστημα δύο ἐτῶν, Ἐβδ. (2 Βασιλ. γ', 23).

διέτηρος, ον, = τῷ ἔπομ., Welcher Σουλ. Ἐπ. 183. 21· διε- τήρων· ονος, Ἐπιφρ. Ἐλλην. 1035. 21.

διε-ετής, ἐς, ἢ διε-ετής, ἐς, ὁ διαρκῶν ἐπὶ δύο ἔτη, χρόνος Πρῶδ. 2. 2· κύριος Ἀριστ. π. Ζ. I. 4. 10, 4, κτλ.· —διετέης, τὸ Λατ. biennium, ἀπὸ διετιός ὁ αὐτ. Ἰ. Ζ. 2. 1· ἐπὶ διετές (οὐχὶ ἐπιδιετες, ἀλλὰ τινες ἐπὶ διετες) ἠδῶν, ἐπὶ περάσει κατὰ δύο ἔτη τὴν ἡλικίαν ἡλικίαν, Ἰσαῖ. 72. 17., 80. 45, Διοχίν. 70. 44, Νόμ. παρὰ Δημ. 1135. 4, κτλ. (ἐπὶ γενέσθαι ἐτῶν ὀκτακάδεκα Β. A. 255), πρβλ. Clinton F. H. 2. 350 n. II. δύο ἐτῶν, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 1, 37., 5. 14, 14.—Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε ἐν λ. δεκαετής.

διετησίος, ον, ὁ διαρκῶν ἐπὶ δλοκλήρον ἔτος ἢ γινόμενος δι' ὄ- λου τοῦ ἔτους, Λατ. perennis, θυσιὰ Θουκ. 2. 38.—Ἐπίφρ. -ίως, A. B. 35.

διετία, ἢ, = διετηρίς, Πρῶδ. Ἀποστ. κδ', 27, κη', 30· διετία Σουλ. Ἐπιφρ. 5033.

διετιζώ, μέλλ. -ίωω, (ἔτος) διέρχομαι τὸ ἔτος ἐν ζωῇ, δηλ. ζωὴ ἐπὶ πλείον τοῦ ἔτους, ἐπὶ σφηνῶν, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 41, 2 κ. ἄλλ.· ἐπὶ φρον., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ζῶντα ἐπὶ ἐν μόνον ἔτος, οὐ δ., ἀλλ' ἐπέτειον εἶναι Θεόφρ. I. Φ. 1. 6, 13.

διετμᾶγεν, διετμᾶγον, ἴδε ἐν λ. διατμῆγω.

διετιζάω, ἀπολαύω γαλήνης, Γρηγόρ. Νύκτας 1. 893B.

διευεργετέω, εὐεργετῶ ἀδαλεῖπτος, τινα Σχόλ. Διογύλ. Πέρσ. 856.

διευημερέω, διέρχομαι τὸν βίον ἐν εὐτυχίᾳ, Παῦλ. Ἀλεξανδρ. Ἀποτελεσματ. σ. 50. 16.

διευθετέω, ἐπιτεταμ. εὐθετέω, Ἰω. Γενέσ. 42A.

διευθέτησις, εως, ἢ, τακτοποιήσις, τάξις, Εὐστ. 26. 27.

διευθυμέομαι, ἐπιτεταμ. εὐθυμέομαι. Ἐκκλ.

διευθυντήρ, ἦρος, ὁ, διευθυντής, κυβερνήτης, Μανθῶν 4. 106.

διευθυνθῆ, μέλλ. -ῦνθ, διορθῶ, ἐπανορθῶ, Λουκ. Πρωμ. 19. 2) κυβερνῶ, διατάσσω, Μανθῶν 1. 90.

διευκρινέω, ἀκριβῶς χωρίζω, τακτικῶς ἐπιμελῶς, Ξεν. Οἰκ. 8, 6, ἐν τῷ παθ. II. ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἀναλύω, Πολύδ. 2. 56, 4, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 20 ἐν τέλ.· ἀλλὰ κατὰ παλαιότερους συγγραφῆς σημασία αὐτῆς μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡς Πλάτ. Παρμ. 135B, Δημ. 818. 13. 2) κρίνω ὀρθῶς, Πολύδ. 3. 22, 3 κ. ἄλλ.

διευκρινήσις, εως, ἢ, ἀνάλυσις, ἐξέταξις, διασαφήνισις, A. B. 390.

διευλαδέομαι, ἀπρ. -ηυλαθήθη Πλάτ. Νόμ. 843E· ἀποθ.· —προσέγω πολύ, προσφιλῶμαι πολύ ἀπὸ τινος, μετ' αὐτ., ὁ αὐτ. Φαίδων 81E, Νόμ. 797A· μετὰ γὰρ, αὐτόθι 843E· δ. μὴ.. αὐτόθι 789E· ἀλλὰ, δ. μὴ παθεῖν Ἐπ. Πλάτ. 351C. 2) σέβομαι, τιμῶ, τινα ὡς πατέρα αὐτόθι 879C.

διευλαθετέον, ἴδημ. ἐπιθ. τοῦ διευλαθεῖομαι ταῦτα Πλάτ. Πολ. 536A.

διευλυτόω, = διαλύω, πληρῶνω χρέος, Ἰώσηφ. I. A. 16. 9, 3, κατὰ τὰ χειρόγραφα· πρβλ. εὐλυτόω. Τὸ οὐσιαστ. διευλυ- τώσις, ἢ ἐν Γλωσσ.

διευνᾶω, μέλλ. -ᾶσω, κατακοιμίζω, τὸν βίον Εὐρ. Ἰππ. 1377.

διευπυρέω, ἔχω τι ἐν ἀφρονίᾳ, Ἰω. Χρυσόστ. 6. 115.

διευπράξω, εὐτυχῶ πάντοτε, Ἰώσηφ. I. A. 6. 10, 2.

διε-συρεπίδίζω, ἐισργῶ ἢ λέγω ὡς ὁ Εὐριπίδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 19· πρβλ. διασκανδικίζω.

διε-συρεπίζω, συνεχῶς μεταβάλλομαι ὡς τὸ ρεῦμα τοῦ Εὐράϊου, Ἀριστ. Πρῶδ. 25. 22· ὁ Δανδ. ὑποπίπτει ὅτι θά εἶνε ἐπαρμένον ἀπὸ τοῦ διαρριπίζω.

διευρύνω, εὐρύνω λίαν, Ἰππ. 510. 8, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 9. 13.

διευστοχέω, ἐπιτεταμ. εὐστοχέω, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 11.

διευσχημονέω, διακρῶ εὐσχημοσύνην, Πλούτ. Ἄγασ. 29.

διευτακτέω, διακρῶ ἀκριβῶς τὴν τάξιν, Ἰάμβλιχ. Νικομ. 106B.

διευτελιζώ, θεωρῶ τι λίαν εὐτελεῖς, Αἰλ. Π. I. 14. 49.

διευτυνέω, ἔχω ἰσχύν, ἀντέχω, Θεόφρ. Ἀποσπ. 1. 7, Πολύδ. 1. 43, 8.

διευτύχω, διακρῶ εὐτυχῶν. τῇ οὐσίᾳ Δημ. 1040. 5· περὶ τι Θεόδοκ. Ἰστ. 126· ἀπολ. Μένανδρ. ἐν Ἀδύλ. 2. 3, κτλ.· διευτυ- χεῖτε, χαίρετε, εἴχετε ὕψος, Σουλ. Ἐπιφρ. 4067, πρβλ. 1075-6.

διεφθάρω, ἴδε ἐν λ. διαφθερίζω, Πρῶδ. 8. 90.

διε-εφθός, ον, (δι-εφθ) καλῶς ἠφρῆμένος, «καλοβρασμένος», ἀντιθ. ὀπτός, Ἰππ. 526. 11, κτλ.· ἀκροκόλια Φερεικ. Μεταλλ. 1. 14, Τηλεκλειδ. ἐν Ἀδύλ. 13.

διέχεα, ἢ, διακοπὴ τῆς συνεχείας, Ἀριστ. Κοιντ. 130, Ἡρακλ. 135.

διε-εχής, ἐς, κωχουρισμένος, ἀντιθ. συνεχής, Πλούτ. 2. 115F.

διεχθραίνω, ἐπιτεταμ. ἐχθραίνω, Σέξτ. Ἐπιφρ. M. 1. 49.

διεχθρεύω, ἐπιτεταμ. ἐχθρεύω, τινί Διον. Ἀλ. 1. 70.

διέχω, μέλλ. διέξω. I. μεταθιτ., τῶν μακρῶν, εἰς ἀπό- σταν, Λατ. distingere, ὁ ποταμὸς δ. τὰ ρέεθρα Πρῶδ. 9. 51· δ. τὴν φάλαγγα, διέρχομαι διὰ μέσου τῶν χασιμάτων τῶν σχηματιζομένων ἐν τῇ φάλαγγι, Ἀρρ. Ἀν. I. 1· δ. τοῦς μαχο- μένους Πλούτ. Κείσ. 20· δ. τὰς χεῖρας, ἐκτείνω τὰς χεῖρας, ἀνοίγω αὐτάς, ὅπως χωρίσω διαμαχομένους, Πολύδ. 4. 52, 1· τὰς χεῖρας ἐν μέσῳ δ. Πλούτ. Κίμ. 19, πρβλ. Ἄντων. 20. 2) τῶν μακρῶν, ἀποκρούω, ὁ αὐτ. Τιθ. Γράχ. 18. 3) κρατῶ ἰσχυρῶς, κοντοῦς Παισ. 10. 25, 2. II. μεταθιτ., διαπερῶ, διέρχομαι, ἀντικρῶ δὲ διέεχε [ἐπίστος] Ἰλ. E. 100, A. 253· οὐτό, δι' ὧμον δ' ἐβρίμον ἔγγος ἔσχεν N. 520· διὰ τινος δ. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 17, κτλ.· ἐκτείνωμαι, φθάνω, ἐς τὸν κόλπον Πρῶδ. 4. 42., 7. 122· πρὸς τὰς φλέβας Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 3. 6, 1.

2) ἴσταμαι χωριστῶς, εἰμαι κωχουρισμένος, εἰμαι μακρῶν, Θεόφρ. 970, Ξεν. Ἀν. 3. 4. 20, κτλ.· δ. πολὺ ἀπ' ἀλλήλων Θουκ. 2. 81· δ. ἀλλήλων Ξεν. Ἀν. 1. 10, 4· διέγοντες ἦσαν, ἐξάδων εἰς ὀπίστασιν τινα ἀπ' ἀλλήλων, Θουκ. 3. 22· ὁ Ἑλλή- σποντος σταδίου ὡς πεντήκοντα διέχει, ἔχει εὐρος 50 περί- πον σταδίων, Ξεν. Ἐλλ. 2. 1, 21, πρβλ. Θουκ. 8. 95. 3) ἐπὶ χρόνου, παιδὰς δὲ βλάστας, —οὐ διέχον ἡμέραι τρεῖς, τρεῖς ἡμέραι δὲν παρενέπεσον καὶ... Σοφ. O. T. 717. 4) ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνοίγομαι, σεισμῶ Φιλώστρ. 669. 5) ὡς τὸ διαφερόν, ἐγὼ διαφράν, Ἀρσ. Πρτ. 3. 11, 5· οὐδὲν ἂν διέχει φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν ὁ αὐτ. Μεταφ. 10. 6, 11. 6) ἐξέχω, τόλμη Ἀππ. Κραχ. 132.

διεψευδμένως, ἐπίφρ. παθ. μετοχ. πρὶμ., ψευδῶς, ἀπατηλῶς, Σπράβων 47, M. Ἄντων. 2. 17.

διέψω, μέλλ. -εψήσω, βολῶ ἐντελῶς, δ. ἀνθρώπου. ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ ἡλίου ἐν ταῖς δυτικαῖς χώραις, παρ' Ἰππ. Ἄερ. 283.

δίζημαι, Πρῶδ. 7. 103· δ' ἐνικ. δίζηται Ὁδ. A. 100· γ' πληθ. δίζηνται Διογύλ. Ἰκέτ. 821 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ἀττ.), ἀπαρτμ. δίζησθα· Βακχυλ. 17. 60 (Blass), μετοχ. διζή- μένος, συγνῶν παρ' Ὁμήρ. καὶ Πρῶδ.· παρ. ἐδίζητο Πρῶδ. 3. 41· μέλλ. διζήσομαι Ὁδ. Π. 239· ἀπρ. ἐδιζήσαμην Πρῶ- κλειτ. παρὰ Πλούτ. 2. 1118C· ἀποθ.—Ἡ λέξις εἶναι Ἐπ. καὶ Ἰων. = Ἀττ. ζήτηω (ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον ἄπαρ παρ' Ὁμ.), καὶ εἶναι ἐν τῶν ὀλιγῶν ῥημάτων εἰς με. τῶν διατηρούντων τὴν ἐν ταῖς τύποις τοῦ ἐνεστώτος· (πρβλ. διζώ). Ἀναζητῶ, προσπαθῶ νὰ εἰρω μεταξὺ πολλῶν, Πάνδαρον.. διζήνην, εἰ ποῦ ἐρεῦρω Ἰλ. Δ. 88, E. 168. πρβλ. N. 760. II. ἐπιζητῶ, ἐπιεικῶς, ἢ καὶ διζήσομεθ' ἄλλους Ὁδ. Π. 239· νόστον διζήσαι... ; μήπως ἐπι- διώκεις... ; A. 100· νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἢδ' ἐμὴ ἀντιφ. ἐπινοῶν μέσα πρὸς ἐπιστροφῆν. W. 253· ἐδονοισιν διζή- μένος, πειρώμενος νὰ κερδήσῃ αὐτὴν διὰ δώρων, Ὁδ. Π. 391. Φ. 161· γύνῳ.. κατ' ἔρος δ. ἢ κατ' ἀσουραν Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡρ. 426· δ. τὸ μανθῆσον, ἐκζητῶ, ζητῶ τὴν σημασίαν τοῦ... , Πρῶδ. 7. 142· ἀγγέλου δ. εἰ... , ἐρωτῶ, ἐξετάζω αὐτοῦς ἐν... , ὁ αὐτ. 1. 151· δ. ἐπ' ὧ ἂν... ὁ αὐτ. 3. 11. III. μετ' ἀπαρ., ζητῶ, ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. 2. 147, Διογύλ. Ἐβδ' ἄνωτ. καὶ μεταγ.

'Επ.: μετ' αίτιατ. καὶ ἀπαρ., σέ δ. εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον. 'Ηρόδ. 7. 103.

διζήμων, ον, γεν. -ονος, ὁ ἀναζητῶν, ἀνερευνῶν, Νόνν. 'Ιω. 8. 21. διζήσεις, εως, ἡ, ἐξέτασις, ἔρευνα, Παρμεν. παρὰ Πλάτ. Σοφ. 237A, πρβλ. 258D.

διζήτωρ, ορος, ὁ, ζητητής, Γρηγ. Ναζιανζ., 4. 127A (Migne). διζυγής, ἐς, = διζυξ, διπλοῦς, 'Ηλιάδωρ. ('Ορειβ. 19 Mai). διζυγία, ἡ, ζευγος ὑπὸ τῶν ζυγῶν, 'Κευγάρι', ἐπὶ βοῶν συρόντων ἄμαξαν ἢ ἀροτριῶντων, Γεωπ. 2. 23, 14.

διζυξ, υγος, ὁ, ἡ, ὁ ἐζευγμένος μεθ' ἑτέρου, 'Ἴπποι 'Ιλ. E. 195, K. 473· διπλοῦς, διζυγος ἡπειροῦ 'Ανθ. Π. 4. 3, 86· διζυξ πυρὶ Νόνν. Δ. 22. 352· οὕτως καὶ διζυγής, ἐς, 'Ορειβία. σ. 19 Mai.

διζω, 'Επ. παρατ. διζων 'Ιλ.— διατελῶ ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἀμφιβόλλω, διζε γὰρ ἡε μάχοιτο . . ἢ λαοῦς . . ὀμοκλήσειεν 'Ιλ. Π. 713· διζω ἢ σε θεὸν μαντεύσομαι Χρησμ. παρ' 'Ηρόδ. 1. 65· τὸ μέσ. διζομαι συγγ. εὐρηται ἀντὶ τοῦ διζημαι, ὡς ἐν 'Ἡσ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 601, ἐν παλαιαῖς ἐκδόσεσι τοῦ 'Ηρόδοτου, κτλ.· ἀλλὰ τὰ χωρία ταῦτα διορθώθησαν κατὰ τὸ πλείστον ἐκ χρωσ, καὶ ὁ Δινδ. ἐπιτρέπει μόνον τὸ διζομαι χάριν τοῦ μέτρου παρὰ μεταγ. ποιηταῖς, ὡς Θεόφρ. 25. 37, Βίων 11. 2, Κόιντ. Σμ. 10. 447, 'Ανθ. Πλάν. 4. 146, Κόλουθ. 80, Συλλ. 'Επιγρ. 3123. ('Ἡ σημασία τοῦ διζω ὑποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὰ δι-, δίς, disceptare, ἐνῶ τὸ διζημαι κατὰ τε τὴν σημασίαν καὶ τὴν μορφήν φαίνεται ἔξωθεν στενὴν συγγένειαν πρὸς τὸ ζήτω, ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 572).

διζωος, ον, (ζωή) ζωνὴν ἔχων διπλῆν, φῶρ διζωος, ὁ Σίσυφος ὡς ἐπιστρέφας ἐκ τοῦ 'Αΐδου, 'Ανθ. Π. 15. 26· πρβλ. Θεόγν. 702 κέξ.

διζως, ὁ, ὁ διπλῆν ἔχων μορφήν, ὁ Πάν, τὰ μὲν ἔχων ἀνθρώπων, τὰ δὲ τράγου, Θεόκριτ. Σύργιγ. 5.

διηγέομαι, ἀποθ.· ἐκθέτω λεπτομερῶς, ἀφηγοῦμαι, περιγράφω, τὸ πρᾶγμα 'Αριστοφ. 'Ορν. 198· τὴν ἀλήθειαν περὶ τίνος 'Αντιφῶν 113. 2· ἀκολουθῶς παρὰ Θουκ. 6. 54, Πλάτ., κτλ.· περὶ ταῦτης εἰπεῖν καὶ διηγῆσασθαι Δημ. 539. 20· μετ' αἰτ. προσ., ὁλον . . σὺ τοῦτον διηγεί, ὁποῖον σὺ περιγράφεις αὐτόν, Πλάτ. Θεαιτ. 144C.— Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 16' καὶ 471.

διήγημα, τό, ὡς παρ' ἡμῶν, λέγειν Φοινικῶ. ἐν 'Αδελ. 1. 15· δ. ἀνωφελές Πολυβ. 1. 14, 6· δ. γέγονα, ὡς παρ' 'Ορατίω, fabulae, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Χαριτίωνος.

διηγηματικός, ἡ, ὄν, περιγραφικός, ἀνήκων εἰς διήγημα. δ. ποιήσις, μίμησις 'Αριστ. Ποιητ. 23, 1., 24, 9.— 'Επίφρ. -κῶς, Διογ. Α. 9. 103.

διηγηματίων, τό, ὑποκορ. τοῦ διήγημα, Στράβων 651. διήγησις, εως, ἡ, τὸ διηγῆσθαι, Πλάτ. Πολ. 392D, κέξ., Φαίδρ. 246A, κτλ.· ἐν ῥητορικῷ λόγῳ, ἡ ὑπόθεσις, ἐκθεσις τῆς ὑπόθεσεως, 'Αριστ. Ρητ. 3. 16, 1, κ. ἀλλ.

διηγητής, οὔ, ὁ, ὁ διηγούμενος, 'Αχ. Τάτ. 4. 15. διηγητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ διηγῆται, νὰ λέγῃ διηγήματα, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 10, 2.

διηήριος, α, ον, αὐαύτως ος, ον, διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, δ. ποτέονται 'Απολλ. Ρόδ. Β. 227, κτλ.— παρὰ περὶ τοῦ διαήριος, ον, Δουκ. 'Ορχ. 42, κτλ.· διαέρια λέγειν, ὡς τὸ μετέωρα λ., ὁ αὐτ. 'Ικαρομ. 1.

διηθεῶ, διαθιβάω τι διὰ τοῦ ἡθητηρίου, διυλίζω, στραγγίζω, Λατ. percolare, 'Ἴππ. 'Οξ. 384, Πλάτ. Σοφ. 226B, Τιμ. 45C.— Παθ. 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 2, 4. 2) ἐκπλύνω, καθαίρω, καθαρίζω, τὴν κοιλίην οἴνω, θυμῆμασι 'Ηρόδ. 2. 86. II. ἀμεταβ. ἐπὶ τῷ ὑγρῷ, στραγγίζονται, «λαγαρίζονται», ὁ αὐτ. 2. 93.

διηθησις, εως, ἡ, στραγγισμα, λαγαρισμα, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 1, 1. διηθητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ διηθεῶ, Διοσκ. 2. 89.

διηκονεῶ, διήκονος, διηκόσιος, 'Ἰων. ἀντὶ διακ-. διηκρεθωμένως, ἐπίφρ. (διακρεθῶ) λίαν ἀκριβῶς, δι. γρ. Πλάτ. Νόμ. 963A, 'Αριστ. Ρητ. π. 'Αλ. 1, 1.

διήκω, μέλλ. -ξω, ἐκτείνωμαι, φθάνω ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς μέρους εἰς τὸ ἔτερον, ἐκ . . εἰς ἢ ἐπὶ . . 'Ηρόδ. 2. 106., 6. 31· μέχρι . . ὁ αὐτ. 4. 185· ἄχρι . . Τιμ. Δοκρ. 101A· δ. ἐς τε τὸ ἔσω . . καὶ ἐς τὸ ἔξω Θουκ. 3. 21. II. μετ' αἰτ., διέρχομαι, κατέχω, πόλιν διήκει . . βράτις Αἰσχύλ. 'Αγ. 476, πρβλ. Θήβ. 900· τὸ ὄν δνομα δ. πάντας, volūtat per ora, Σοφ. O. K. 306· δ. διὰ πάντων 'Αριστ. π. Κόσμ. 5, 6. 2) διέρχομαι, περῶν, ὑπερβαίνω, ἡλίω κύκλος μέσον πῆρον διήκει Αἰσχύλ. Πέρσ. 505.

διηλάσε, ἴδε ἐν λ. διελαύνω. διηλατόω, καίω διὰ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, ἡλιάζω, Λατ. insolo, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 12, 12.

διηλιφής, ἐς, (ἀλιεφία) ἀηλιμμένος ὅλας, Σοφ. 'Αποσπ. 148. διηλλαγμένως, ἐπίφρ. παθ. πρkm., διαφόρως, Στράβων 582, Διόδ. 2. 31.

διηλω, κερρώνω, 'Εβδ. ('Ἰουδιθ, ε', 26). διηλῦσις, εως, ἡ, δίοδος, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1573.

διημερεῶν, διαμεῖνω καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διέρχομαι τὴν ἡμέραν, Πλάτ. Φαίδων 59D, Ξεν. Κύρ. 7. 5. 53· ἔν τιμι, εἰς τι πρᾶγμα, αὐτόθι 86· μετὰ μεταχ., διέρχομαι ὅλην τὴν ἡμέραν ποιῶν

τι, 'Αριστ. I. Ζ. 5. 2, 8. 2) ἐπὶ πραγμάτων, διαρκῶ ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ αὐτ. Προβλ. 26. 59.

διημερώω, ὅλας διόλου ἡμερώνω, καλλιεργῶ, γῆν Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 20, 6.

διηνεκής, ἐς· (ἐκ τοῦ δι-ἡνεγκα, πρβλ. δουρ-ηνεκής, ποδ-ηνεκής· τὸ δὲ ἀπλοῦν ἡνεκής μόνον παρὰ μεταγεν.)· —συνεχής, ἀδιάκοπος, Λατ. continuus, perpetuus, ἀτραπιτοί τε διηνεκές 'Οδ. N. 195· νῶτοις . . διηνεκέσσι, μετὰ μάχη κοπένηα κατὰ μῆκος τῶν νῶτων, 'Ιλ. H. 321· ῥίζηνιν . . δ. M. 134, πρβλ. 297· εἰ ὄλκα διηνεκέα προταμοίμην 'Οδ. Σ. 375· οὕτω, δ. σώματα Πλάτ. 'Ἴππ. Μείζ. 301B, πρβλ. 'Αναξανδρ. Αἰσχρ. 1· ὅρος δ. Στράβων 137· —οὕτως ἐπὶ χρόνου, αἰώνιος, ἀτελεύτητος, 'Αριστ. Φυτ. 1. 4, 4, 'Απολλών. Ρόδ. Β. 391· δ. νυκτὶ Λουκ. 'Αλ. 'Ι. 1. 19· εἰς τὸ δ. 'Αππ. 'Εμφυλ. 1. 4.—Τὸ ἐπίφρ. διηνεκέως ἀπαντᾷ ἐν τῇ 'Οδ. ἀείποτε ἐν τῇ φράσει δ. ἀγορευεῖν, λέγειν ἐπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Λατ. uno tempore, π. χ. H. 241., M. 56· ἀλλ' ἐν Δ. 836. σαφῶς, ὀρισμένως· οὕτω, δ. καταλέξει 'Ἡσ. Θ. 627· Αἰόλ. διεάνεκῶς, ἀπαύστως, Κόρινθα 'Αποσπ. 9· 'Αττ. διηνεκῶς Αἰσχύλ. 'Αγ. 319 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ Τραγ.)· οὕτω, διηνεκῶς 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 291, Καλλ. 'Αποσπ. 158.—'Αλλ' ὁ Αἰόλ. καὶ Δωρ. τύπος διεάνεκῆς εἶνε ἐν χρήσει καὶ παρ' 'Αττ., ὡς Πλάτ. 'Ἴππ. Μείζ. 301B, E, 'Αναξανδρ. ἐνθ' ἀνωτ.· ἐνῶ, νόμοι διηνεκεῖς, νόμοι αἰώνιοι, Πλάτ. Νόμ. 839A.

διηνεκίζω, = αἰώνίζω, 'Ἠρωδ. 'Επιμερ., σ. 26· πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 7.

δι-ἡνεμος, ον, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προσβαλλόμενος, ὑψηλός, πάτρα Σοφ. Τρ. 327.

διήξε, ἴδε ἐν λ. διατσω· ἀλλὰ διήξε, ἴδε ἐν λ. διήκω. διηπειρώω, μεταβάλλω τι εἰς ἑτέραν, θάλασσαν 'Ανθ. Π. 9. 708.

διήρεσα, ἴδε ἐν λ. διερέσω. διηρεφής, ἐς, (ἐρέφω) ὅλας κεκαλυμμένος, Κόιντ. Σμ. 6. 325.

διηρημένως, ἐπίφρ. (διαίρω) χωριστά, 'Ηλιάδ. 10. 23.

διήρης, ἐς, (ἴδε τριήρης), διπλοῦς, διήρες ὑπερῶν, ἄνω πτόωμα, ἄνω θάλαμος, Πλάτ. Κωμ. Ποιητ. 4· μελάθρων διήρες ἔσχατον (ἐνν. ὑπερῶν) Εὐρ. Φοιν. 90, πρβλ. Πλούτ. 2. 77E· πρβλ. διστεγία, Πολυδ. Δ' 120. II. ἡ διήρης (ἐνν. ναῦς), πλοῖον μὲ ὄνο σειρὰς κωπῶν, Πολυδ. Α' 82.

διηρθρωμένως, ἐπίφρ. τοῦ διαρθρώω, Θεολογ. 'Αριθμ. 49, Γαλλην. 13. 673B.

διηυκρίνημένως, ἐπίφρ. τοῦ διευκρινεῶ, Διόδ. 1. 93. διηχέω, μεταθιβάω τὸν ἦχόν τινος, τι Πλούτ. Τιμολ. 21· ἀπολ., ἀντηχῶ, ὁ αὐτ. 2. 901F.

διηχῆ, ἡ, ἡ διαθιβάσις τοῦ ἡχου, «ἡ τοῦ ἡχου διαπορθευτικὴ δύναμις» Φιλόπονον. παρὰ Σουίδ.

διηχής, ἐς, ὁ διαθιβάων τὸν ἦχον, Πλούτ. 2. 721E.

διηχητικός, ἡ, ὄν, καταλλῆλος πρὸς μεταθιβάσιν τοῦ ἡχου, Πρῖσκιαν. Λυδ. Μεταφρ. σ. 16 (Berol).

δι-θάλασσος, 'Αττ. -ττος, ον, διηρημένος εἰς δύο θαλάσσας, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, Στράβων 124, πρβλ. Διον. Π. 156. II. ὁ μεταξὺ δύο θαλάσσων, ἔνθα δύο θάλασσα συναντῶνται, ὡς συχνάκις γίνεται ἔξω ἀκρωτηρίων ἢ προσέγοντος μέρους τῆς ἑρπῆς, Πρᾶξ. 'Αποσ. κξ', 41· βραχέα καὶ διθάλασσα, ῥηχὰ μέρη καὶ ἐνωσις τῶν θαλάσσιων ρευμάτων, ἐν ταῖς Σύρτεσι, Δίων Χρ. Λόγ. 5.

δι-θαλλος, ον, ὁ τρεφόμενος διὰ διττοῦ εἴδους τροφῆς, αἰγωλιός 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 17, 2.

διθεαί, ἡ, θρησκεία δύο θεοῦ παραδεχομένη, Γρηγ. Ναζιανζ. 2. 148C (Migne).

διθεετής, ου, ὁ, ὁ δύο θεοῦ παραδεχόμενος, ἐνθ' ἀνωτ.

δι-θηκος, ον, δίκωπος, δίστομος, ἔλιφος Αἰσχύλ. Πρ. 863.

δι-θηπτος, ον, ὁ δύο θρόνους ἔχων, 'Αχαιῶν δ. κράτος, οἱ δύο ἀδελφοὶ βασιλεῖς τῶν 'Αχαιῶν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 109, πρβλ. 43.

διθροος, ον, ἐπὶ ἡχου, διπλοῦν ἦχον ἐκπέμπον, Νόνν. Δ. 47. 26.

δι-θύμος, ον, ὁ εἰς διαφωνίαν πρὸς τινα εὐρισκόμενος, Λατ. discors, 'Εβδ. (Παραμ. κς', 20). I. διθυμία, ἡ, ἀσυμφωνία, διχόνοια, 'Ἠσυχ.

διθύραμβέω, ἔδω διθύραμβον, 'Αθῆν. 628A.

διθύραμβικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς διθύραμβον ἀνήκων, Διον. 'Αλ. π. Θουκ. 29· τὰ δ., διθύραμβικὰ ποιήματα, 'Αριστ. Ποιητ. 1. 13.—'Επίφρ. -κῶς, μνημονεύομενον ἐκ τοῦ Δημ. Φαλ.

διθύραμβιστής, οὔ, ὁ, ποιητὴς διθύραμβων, Γρηγ. Νύσσ. 2. 332A.

διθύραμβο-γενής, ὁ, πρβλ. διθύραμβος II.

διθύραμβο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων διθύραμβους, Τζέτζ. 'Ἰστ. 10. 839.

διθύραμβο-διδάσκαλος, ὁ, ὁ διθύραμβικός ποιητὴς ὁ διδάσκει τὸν ἴδόν του χορὸν, 'Αριστοφ. Βίρ. 828· ἴδε διδάσκαλος II.

διθύραμβο-ποιητικῆ (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἢ ποιεῖν διθύραμβικὰ ποιήματα, 'Αριστ. Ποιητ. 1. 2.

διθύραμβο-ποιός, ὁ, ποιητὴς διθύραμβων, 'Αριστ. Ρητ. 3. 3, 3. 12, 2.

διθύραμβος [ῶ], ὁ, ἐνικ. αίτιατ. κατὰ μεταπλ. διθύραμβω

Πίνδ. 'Αποσπ. 56.—πρῶτον παρ' Ἀρχιλ. 72, 'Επίχ. 90 Αηρ., 'Ἠρόδ. 1. 23, Πίνδ., κτλ.—**μειόδοσις** δ. Δίσχυλ. 'Αποσπ. 392· είδος ποιήσεως, ὅπερ ἐκκαλιέργησαν οἱ Δωριεῖς λυρικοί ποιηταί, καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ἀττικοί, ἔχον ὕψος ὑψηλόν, ἀλλὰ πολλὰς ἀγκυρῶν, ἴτε Ἀριστοφ. 'Ορν. 1388.—Τὸ κύριον θέμα τῶν ποιημάτων τούτων ἦτο ἡ γέννησις τοῦ Βάχχου, Πλάτ. Νόμ. 700B, Σουίδ.· ἀλλὰ βραδύτερον κήρυξεν ἔτι μᾶλλον ὁ κύκλος αὐτῶν, Ἦσαν πάντοτε κατὰ τὸν Φρύγιον τρόπον, καὶ διὰ τοῦτο συναδεύοντο ὑπὲρ αὐλῶν, Πίνδ. 'Αποσπ. 45. 17, 'Αριστοφ. Νεφ. 313, πρῆλ. 'Αριστ. Πολ. 8. 7. 9. Κατὰ πρῶτον ἦσαν ταῦτα ἀνιστροφικά, ἀλλὰ συνήθως μονοστροφικά, ὁ αὐτ. Πρῶβλ. 19. 15. 'Ο Ἠρόδ., ἐνθ' ἀνωτ., ὀνομάζει τὸν Ἀρίωνα (ἀκμάσαντα τῷ 624 π. X.) εὐρέτην αὐτῶν. 2) μεταφρ., πᾶν κομπῶδες είδος γλώσσης, Πλάτ. 'Ἰππ. Μείζ. 292C, πρῆλ. Φαίδρ. 238D. II. ὄνομα τοῦ Βάχχου, ὅστις λέγεται ὅτι οὕτως ἀνόηστος τὸ μέλος τῶν ποιημάτων τούτων ἐκ τῆς ἐαυτοῦ διπλῆς γεννήσεως, Εὐρ. Βάχχ. 526 (ἀλλὰ τὸ μακρόν ἰ καθιστᾷ αὐτὸ λίαν ἀμφίβολον, Πόρσ. 'Ορ. 5)· ἐντέθεν **διθυραμβογενῆς** [τ], 'Ανθ. Π. 9. 524. ('Ο Πίνδ. λέγεται ὅτι ἔγραψε τὴν λέξιν **λυθιραμβικός** ('Αποσπ. 55),—ὡσεὶ ἐκ τοῦ λυθὶ **ράμιμα**, ὅπερ ἦτο ἡ κραυγὴ, ἣν ὁ Βάχχος ἐξέπεμφεν ὅτε ἦτο ἐρραμμένος ἐν τῷ μηρῷ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. 'Αλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως εἶναι πράγματι ἀγνωστος, Müller Γραμμ. Ἑλλην. κατὰ τὴν μεταφρ. Κυπριανῶ 1. 286.

διθυραμβοχώνω, ἢ, ἡ διθυράμβους χώνουσα, χωνίων διθυράμβων, Μοῦσα Ἀ. θ. Π. 13. 21.

διθυραμβώδεις, ες, διθυραμβικός, ἀλαζονικός, «φουσκωμένος», Πλάτ. Κρατ. 409C.

δι-θύρος, ον, δύο ἔχων θύρας, Πλούτ. Νομ. 20.—ἐπὶ ὄστρακοδέρμων, 'Αριστ. 'Ἰστ. Ζ. 4. 4, 3, κτλ.—δύο ἔχων φύλλα, δ. γραμματεῖδιον, δίκτυον, Μένανδ. Μισογ. 7, πρῆλ. Λιδάων. 'Ἐπ. 911 καὶ ἴδε **πολύθυρος**.—ἐπὶ σπόρων, οἵτινες διασχίζονται κατὰ τὴν γοιμοποίησιν, καὶ **διμερῆς**, Θεόφρ. 1. Φ. 8. 2, 2. II. τὰ δ. ἐν Πηλύβ. 27. 1, 6, φαίνεται ὅτι ἦσαν θρόνος ἢ ἔδρα τιμῆς, τοῦ τοῦ Δ.θίου tribunal, Schweigh. ἐν τόπῳ.

δι-θύρσον, τό, διπλοῦς θύρσος, 'Ανθ. Π. 6. 172.

Δι[]ου, ὄστ. τοῦ Ζεὺς, 'Ομ.· συνηρ. Δι [-], Πίνδ. Ο. 13. 149, κτλ.

δι-ταμβος, ὁ, συζυγία δύο ἱαμβικῶν ποδῶν, 'Ἠραιστ. 3. 3.

δειδεῖν, ἴδε ἐν λ. **δειδῶν**.

δειδρος, ον, (ἰδρῶς) πλήρης ἰδρῶτος, Γαλην. Λεξ. 'Ἰππ. **δειδρώω**, ἰδρῶνω, Γαλην. 8. 644. 10. 233.

δειχμαί, ζήτω δια μέσου, περῶν δια μέσου, διαπερῶ, διὰ δ' ἤκει σιδήρου (ἐνν. τὸν οἰστὸν) 'Οδ. Φ. 328, Ω. 177· δ. εἶφος λαϊμῶν Εὐρ. Φων. 1092· ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτ., **λόγγην** δ. στέρνα αὐτῶν. 1398. 2) ἀφίνα τινὰ νὰ διέλθῃ, ἐπιτρέπω διόδον, Ξεν. Ἄν. 3. 2, 23, κτλ.· διέντες αὐτοὺς ἐπὶ τινα Δημ. 299. 11, πρῆλ. 276. 9.—μετὰ γεν., **εὐμορῶς** τοῦ σοῦ δίκῃκα στόματος, ἀφῆκας νὰ διέλθῃσι διὰ τοῦ στόματός σου, ἐξηγήθης, ἐξέθηκας αὐτάς, Σορ. Ο. Κ. 963, πρῆλ. **διεφέρω** 1. 1.—Παθ., **διεργόμαι** διὰ μέσου, 'Αριστ. Θωμισα. 73· 'Ἐπ. μετοχ. **διαεργόμενος** 'Απολλ. Ρόδ. Β. 372. II. στέλλω χωριστὰ ἕκαστον, ἀπολύω, διαλύω, τὸ σπράτευμα Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 39, κτλ.· τοὺς δόδωνας δ. τοὺς ἀνοίγει, Διόδ. 'Ἐκλογ. 2. 558. 2) διαλύω, ἐλατῶ διελς Σωτᾶδ. 'Ἐγκλει. 1. 27, πρῆλ. 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 7. 3, 2.—οὕτως ἐν τῷ μέσ., **διέμενος** ἔξει, **διαλύσας** αὐτὸ δὲ· ἔξους, 'Αριστοφ. Πλ. 720, πρῆλ. 'Ἰππ. 'Οξ. 387· ἴδε Λοβ. Φύν. 27.

δειθυνητήρ, ἦρος, = **δειθυνητήρ**, Μανέθων 4. 40.

δειθύνω, **δειθύνω**, εὐπλοῖην 'Ανθ. Π. 9. 107· τὸν πλοῦθν Θεμιστ. 50B.

δεικμάζω, ὑγράνω, βρέχω, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 4, 3.

δείκμος, ον, ἐν Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 32, ἔπρεπεν ἴσως νὰ εἶνε **δείκαθμος**, διαφρούμενος διὰ τοῦ ἰσμοῦ.

δεικνέομαι, μέλλ. -ίξομαι, ἀόρ. -ικόμην· ἀποθ.—διέρχομαι, εισδύομαι, δι' ὧτων ποτὶ τὰν ψυχάν Τιμ. Λοκρ. 101A, πρῆλ. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 20, 4· δίκτο ἢ δόξα μέχρι βασιλέως Πλούτ. Δημ. 20· ὡσαύτως μετ' αἰτ., δίκκομαι πεῖρατ' ἀέθλων 'Απολλ. Ρόδ. Β. 413—ἐξικνούμαι, φθάνω, ἐπὶ βλημάτων, Θουκ. 7. 79. 2) διηγόμαι, ἐκθέτω, ὡς τὸ **διέρχομαι**, πάντα δ. 'Ἰλ. 1. 61, Τ. 186. 3) ἐπὶ χρόνον, παρεμπίπτω, Λόγγ. 1. 4. 1.

δείξεις, εως, ἢ, (δεικνέομαι), διεδόξαισι, Πηρόκλ. Ἀλικυδ. 2. 215.

δαίος, ον, εἰς τὸν Δία ἀνήκων, Πλάτ. Φαίδρ. 252E, Πλούτ. 2. 421E.

δαΐπετής, ες, (ΨΙΕΤ, πίπτω) ὁ πεσὼν ἐκ τοῦ Διός, δηλ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ παρ' 'Ομ. αἰέποτε ἐπιθ. τῶν ποταμῶν ἢ ρυάκων αὐξανομένων ἢ ἐξογκομένων διὰ τῆς βροχῆς, ὡς 'Ἰλ. Π. 174, 'Οδ. Δ. 477, 'Ἠσ. 'Αποσπ. 25· ἐπὶ τῆς βροχῆς, Πλούτ. Μαρ. 21· πρῆλ. **δαοπετής**. 2) καθόλου, θεῖος, λαμπρός, αἰθῆρ διηπτετής, = **δαος**, ἱερός, θεῖος, καθαρός, ἄγνος, Εὐρ. Βάχχ. 1268· δ. πυρσοῖς, λάμπων με πυρᾶ, ὁ αὐτ. Ρῆσ. 43. 3) ἐν 'Ἰππ. 599. 51 φαίνεται ὅτι σημαίνει: συνεχής, ὡς ἐκ τῆς προθέσ. **δαΐ**, ἴδε **φοῖς**. Οἰκόν. 4) **δαΐπετέας** οἰωνοί, ἐν 'Ἰγν. 'Ομ. εἰς Ἀφρ. 4.—**Δαιπετ.** ἐν ἐπιγραφαίς, πρῆλ. **Δαιτρεφής**. ἴδε Κόντ. ἐν Βύρωνι 3, 599.

Δειπόλαια, **Δειπόλαια**, **Δειπολιώδης**, ἴδε ἐν λ. **Δειπολ.**· **δειπλάσια**, ἢ, τὸ διαρχεσθαι ἐρ' ἵππου, Σουίδ., 'Ἐτυμ. Μ.· **δειπνεύω**, διέρχομαι ἐρίππος, Διόδ. 19. 33· διὰ τινος Δίων Κ. 59. 17.

δειπντμαι, μεταγενέστερος ἐνεστώς = **διαπίετομαι**, 'Ἠρωδιαν. 2. 8, 12, Λουκ. 'Ἐρωσ. 6.

δισομίζω, μέλλ. -ίσω, (ἰσθμός) ἔλκω, διαθιάζω διὰ τοῦ ἰσμοῦ· πρῆλ. **ὑπερισομίζω**, Πηλύβ. 4. 19, 7.—πρῆλ. **δισειρώω**, **δισολχῶ**.

διστάνω, = **διστῆμαι**, Διόδ. 19. 46, 'Αππιαν. 'Ἰσπ. 36.

διστέτιον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ **δισείδα**, διαγνωστέον, Εὐρ. 'Ἰππ. 491.

διστῆμαι, μέλλ. **διασπῆμαι**, σπῆνω χωριστά, τοποθετῶ χωρὶς, **διαχωρίζω**, τοὺς λόγους Θουκ. 4. 74· κατ' εἴδη Πλάτ. Φῶ. 23D· **διστῆσεν** [αὐτοὺς] εἰς πολλὰ μέρη Δημ. 245. 23· δ. τί τινος ἢ τι ἀπὸ τινος Πλούτ. Ἄντων. 84, κτλ. 2) **χωρίζω** τινὰ ἀπὸ τινος, κἀμῶν τινὰ νὰ διαχωρῶν πρός τινα, τινὰ τινος 'Αριστοφ. Σπρῆ. 41, Θουκ. 6. 77· δ. τὴν Ἑλλάδα, ἐνσπείρω **διχόνοισιν**, διαχωρῶ εἰς φαρίκας, 'Ἠρόδ. 9. 2. 3) **διασπῆμα** ἡμέρας δύο, ἀφῆκας **διάσπῆμα** ἢ διελόμεμα δύο ἡμερῶν, 'Ἐπιγράμ. Ἑλλην. 996. 7.

II. **συχνότερον** ἐν τῷ μέσ. μετ' ἀορ. ὁ **δισέστην**, πρην. **δισέστηκα** καὶ ὑπερουν. **δισεστήκη** καὶ **δισεστήκειν**· ἴσταμαι χωριστά, διαίρομαι, διαχωρίζομαι, 'Ἰλ. τὸ πλείστον κατ' ἀόρ. ὁ, ὡς Ω. 718· κατὰ παρατατ. **θάλασσα δίστατο**, ἠνοίγετο, Ν. 29· **διστάν γῆς βάθρον**, ἀνοίχθην μεγάλας, Σορ. Ο. Κ. 1662· τὰ **δισεστώτα**, τὰ χάσματα, 'Ἠρόδ. 7. 129.

2) ἐπὶ προσώπων, ἴσταμαι χωριστά, ἐρίζω, φιλονικῶ, **διασπῆτην** ἐρίσαντε 'Ἰλ. Α. 6· εἴ τινες που διασταίεν Θουκ. 1. 18· **διέστη** ἐς **εὐμαχίαν** ἑκατέρων, ἔλκον τὸ μέρος τῆς μάχης ἢ τῆς ἄλλης μερίδος, αὐτῶν 15· κατὰ πόλεις **δισέσταμεν** 4. 61· **δισεστήκοτες** εἰς δύο Δημ. 132. 12, πρῆλ. 231. 5· ἐρίζειν καὶ **δισεσάναι** ὁ αὐτ. 26. 20.—ἀπλῶς, διαφέρω, εἶμαι διάφορος, Ξεν. 'Απομν. 2. 3, 19· πρὸς ἄλληλα 'Αριστ. Πηλ. 1. 5, 8.—ὄσῃ **δισεστήκοτα**, θολά, 'Ἰππ. 'Αρ. 1259. 3) ὡσαύτως **χωρίζομαι** μετὰ μάχην, 'Ἠρόδ. 1. 76., 8. 16. 18, 'Ἰσοκρ. 89E.

4) ἴσταμαι κατ' ἀποστάσεις ἢ διαστήματα, 'Ἠρόδ. 2. 66· ἐπὶ δένδρων ἐν δενδροστοιχείᾳ ἢ ἐν γραμμῇ, 3. 72· ἐπὶ ταχυδρομικῶν σταθμῶν, 8. 98· ἐπὶ στρατιωτῶν, δ. κατὰ διακοσίους Θουκ. 4. 32.

II. τὸ μέσ. εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει μεταβατ., **διαχωρίζω**, ἀποχωρίζω, γεώδη γένην **διστάμενοι** Πλάτ. Τιμ. 63C· ἀλλὰ τοῦτο πρὸ πάντων κατ' ἀόρ. α', ὡς Πλάτ. Πολ. 360E, κτλ., Θεόφρ. 16. 97.

διστορέω, διηγόμαι λεπτομερῶς, Παῦλ. Σιλ. 74. 77, 'Ἰωσ. 1'ενέσ. 26A.

διστάνω, ποιητ. ἀντὶ **δειχῶ**, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1696.

δισχναίνω, ποιῶ λίαν ἰσχνόν, 'Ἰππ. 420. 11.

δισχυρίζω, ἐπιθυμῶ ἢ ἔχω σκοπὸν ἢ διάθεσιν νὰ **δισχυρισθῶ**, 'Ἰππ. 'Αρῆρ. 780.

δισχυρίζομαι, σπηρίζομαι εἰς τι, ἐπισπηρίζομαι, τῷ λόγῳ Ἄντισθων 133. 20, πρῆλ. Αἰσχίν. 25. 9. II. μετὰ ποιοθῆσεως βεβαίω, τι Πλάτ. Φαίδων. 63C, κτλ.· δ. τι εἶναι αὐτῶν 114D· δ. ὡς.. ὁ αὐτ. Θεαιτ. 154A· ὅτι.. Δημ. 447. 25· δ. περί τινος Ἄνδοκ. 20. 14, Λυσ. 138. 3· τι ὑπὲρ τινος Πλάτ. Μέναιον 86B· περὶ τινος, ὡς.. 'Ἐπ. Πλάτ. 317C.—ἀπολ., ὁ αὐτ. Θεαιτ. 158D, κτλ.

δισχυριστέον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ **δισχυρίζομαι**, Σπρᾶδ. 283.

διστεῖον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ **διστεῖμαι**, πρέπει τις νὰ διέλθῃ, Πλάτ. Πολ. 545A.

διστικός, ὄν, (διστεῖμαι) ὄν δύναται τις νὰ διαπεράσῃ, εἰς ὃν δύναται τις νὰ εισδύσῃ, οὗ γὰρ ἅπαν τὸ μανθότερον διτικώτερον 'Αριστ. Πρῶβλ. 11. 58, 4.

διτρεφής, ες, = **διτρεφής**, 'Αριστοφ. 'Ορν. 798, 1442. Δι Ἀττικαί ἐπιγραφαί ἔχουσι μόνην τὴν γραφὴν **Διστρ.** Meisterh. σ. 50.

διχυνώω, ἐξικνούω, ἰχνολογῶ, Πηλύβ. 4. 68, 3, 'Οππ. Ἄλ. 3. 37.—**διχυνέω** ἴαλομαι. 34.

δικάζω μέλλ. **δικάσω** 'Ἰλ. Ψ. 579, 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 1089, Σπρῆ. 689, 801, Πλάτ., κτλ.· Ἰων. **δικῶ** 'Ἠρόδ. 1. 97, ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττ.· ἀόρ. **ἐδικάσα**, Ἐπ. **δικάσα**, **δικάσσα** 'Οδ. Α. 546, 'Ἰλ. Ψ. 574· πρην. **δεδικάκα** Ἀθῆν. 517B.—Μέσ. (ἴδε κατωτ. II), μέλλ. -άσομαι Δημ. 977. 17., 989. 13· ἀόρ. **ἐδικασάμην** Λυσ. 120. 27, Δημ. 989. 20, κτλ.· ὕπερ. **ἐδικάσσομαι** (ἴδε κατωτ. II).—Παθ., μέλλ. **δικασθῆσομαι** Διον. Ἄλ. 5. 61, **δεδικάσομαι** Λουκ. Δίξ. Κατ. 14· ἀόρ. **ἐδικάσθη** Θουκ. 1. 28, Πλάτ.· πρην. **δεδικάσμαι** Λυσ. 163. 15· (δίκη). Κρίνω· ἐνίοτε δὲ ἡ κρίσις ἢ δίκη κατὰ τοὺς παλαιστάτους χρόνους ὑπ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, 'Ἰλ. Ψ. 579· ἢ ὑπὸ τῶν συνθηροισμένων ἀρχηγῶν, αὐτῶν 575· ἢ ὑπὸ τῶν γερόντων Σ. 506. Σύνταξ., 1) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐκφέρω κρίσιν περί τινος πράγματος, ἀπορακίζω ἢ ἐρίζω φιλονικούμενόν τι ζήτημα, 'Ἰλ. Α. 542· δ. δίκην 'Ἠσ. 'Ἐργ. κ. Ἰμ. 39, κτλ.· τὸ πρᾶγμα Δίσχυλ. Εὐμ. 471, πρῆλ. 601· τὰμπλακῆματα ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 230· δ. ἄδικον, ἐκφέρω ἄδικον κρίσιν, 'Ἠρόδ. 5. 25· δ. ἐμπροκίκας δίκας Δημ. 939. 24.—σπανιώτερον, γραφὴν δ. Λυκούργ. 148. 30· εὐθύνας

Δημ. 382. 3· αλλά, 6) μετά συστοίχ. αίτιατ., δίκας δ., ἀποφασίζω ἢ ὀρίζω ποινήν, Ἡρόδ. 6. 139· δ. φυγῆν τινη, ἀποφασίζω ἔξοριαν ὡς ποινήν του, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1412· δ. φόνον ματρός, διατάττω τὸν θάνατόν της, Εὐρ. Ὀρ. 164· σπανίως μετά γεν., δ. τοῦ ἐγκλήματος (ἐνν. δίκην) Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7.—Παθ., δίκαια δικασθεῖσσι Πλάτ. Κρίτωνι 501β, πρὸλ. Λυσ. 148. 21· ὀποτέρων ἂν δικασθῆ εἶναι τὴν ἀποικίαν., Θουκ. 1. 28.

γ) ἐκφέρω κρίσιν καταδικαστικὴν, καταδικάζω, γάμιον ἄγαμον Σοφ. Ο. Τ. 1214. 2) φόνον δ., ἀπολογουμαι ἐν δίκη φόνον Εὐρ. Ὀρ. 580, ἴδε ἄνωτ. 6.

δ) ἀποφασίζω μεταξύ προσώπων, δικάζω τὴν ὑπόθεσιν αὐτῶν, Ἴρωσι τε καὶ Δαναοῖσι δικάζετε ὡς ἐπιεικῆς Ἰλ. Θ. 431· ἐς μέσον ἀμφοτέρωσι δικάζσατε Εὐ. 574, πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 97., 3. 31· ἐκάστῳ κατὰ τὸ μέγαθος τοῦ ἀδικήματος, ἐκφέρεται δι' ἑκάστου καταδικῆ ἀνάλογος, ὁ αὐτ. 2. 137.—Παθ., δικάζομαι ἢ κατηγοροῦμαι, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7· αἰσχράς δικας δ., ἐναντιον μου εἰσάγεται κατηγορία, Λυσ. 163. 15.

4) ἀπολ., εἶμαι δικαστής, ἐκφέρω γνώμην ἢ ἀπόφασιν, Ἰλ. Σ. 506, Ψ. 579, Ἡρόδ. 1. 14, Ἀντιφῶν 140. 6, κτλ. δ. ὡς . . . ἐπὶ γρησού., Ἡρόδ. 1. 84· κἀθημαι ὡς δικαστής (ὁ ἴδης), Δημ. 538. 25· δ. καὶ ἐκκλησιάζειν Λυσ. 175. 15, πρὸλ. Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 16, κτλ. ἴδε ἐν λ. ἐνδοξονυμ.

II. Μέσ. ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν, ὑπερασπίζω τὸ δίκαιόν μου, καταφεύγω εἰς τὸ δικαστήριον, κτλ., Ὀδ. Α. 545, Μ. 440, Ἡρόδ. 1. 96, Θουκ. 1. 77, Πλάτ., κτλ.—δίκην δικάζεσθαι τινη, κρισολογοῦμαι, εἶμαι εἰς τὸ δικαστήριον μέ τινα, Λυσ. 120. 27, Δημ. 1280. 23· ἀπλόως, δικάζεσθαι τινη Πλάτ. Εὐθύερ. 4B· πρὸς τινα Θουκ. 3. 44· κυρίως ἐπὶ ἰδιωτικῆς δίκης κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δημοσίαν καταδικάζειν, Δημ. 523. 3· ἢ αἰτία τῆς κατηγορίας, ἥτοι τὸ ἐγκλημα καὶ ἂ γεν., δικάζεσθαι τινη κατηγορίας Λυσ. 117. 16· κλοπῆς Δημ. 601. 23, κτλ.· ἐδεδίκαστο ἂν μοι τῆς ἐγγύης ὁ αὐτ. 901. 11· ὡσαύτως, δ. τινη περί τινος αὐτοῦ: 5.

2) τὸ δικάζεσθαι, δικανικῶς ὁμιλεῖν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 10 πρὸλ. Ἀντιφῶν 117. 34.

δικαία, ἢ, ποιητ. ἀντὶ δίκη, ὡς Σεληναίη ἀντὶ Σελήνη, Ἐτυμ. Μ. 24. 48.

δικαιο-ἀδικος, ὁ, οὔτε δίκαιος οὔτε ἀδικος, Φίλων 2. 346.

δικαιοεὖν, ἴω. ἀντὶ δικαιοῦν, ἴδε ἐν λ. δικαιοῖω, Ἡρόδ.

δικαιοδοσία, ἢ, ἢ τοῦ δικαίου ἀπονομή, jurisdiction, Σουλ. Ἐπιγρ. 2147, Πολύδ. 20. 6, 2· ἢ ἐν τῷ δικαστηρίῳ συζητήσι καὶ κατὰ τοὺς νόμους τακτοποιήσι ζητημάτων τινας, ὁ αὐτ. 4. 16. 4.

II. συνθήκη μεταξύ δύο πολιτειῶν, καθ' ἣν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν χώρα ἐδικάζετο ὁ ὑπὸ ξένων κατηγορούμενος, = ἢ ἀπὸ συμβόλων κοινωγία (ἴδε σύμβολον II), ὁ αὐτ. 24. 1, 2, πρὸλ. 32. 17, 4.

δικαιοδοτέω, ἀπονέμω τὸ δίκαιον, Στράβων 501, 808, κτλ.

δικαιοδότης, ου, ὁ, δικαστής, Lat. juridicus, ἐν Ἀλεξανδρεία, Στράβων 797· ἐπιθ. -δοτικός, ἢ, ὄν, Βυζ.

δικαιο-κρίσις, ἢ, δικαία κρίσις, Ἐπ. Ρωμ. 6, 5.

δικαιο-κρίτης, ου, ὁ, = δίκαιος κριτής, Ἐβδ. (B Μακκ. ιδ', 41), Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 704, πρὸλ. Κόντ. Γ' ὠσσο. Παρατηρ. σ. 428.

δικαιο-κτύπος, ου, φονεὺς τῶν δικαίων, τῶν ἀθῶνων, περὶ τοῦ Ἡρόδων, ἴω. Χρυσόστ. 5. 997.

δικαιο-λογέομαι, μέλλ. -ῆσομαι Πολύδ. 4. 3, 12· ἄρ ἐδικαιολογήσάμην Λουκ. Προμ. 4, ἢ παθ. ἐδικαιολογήθην Πολύδ. 31. 20, 8· ἀποθ.—ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ, δικάζομαι πρὸς τινα, Δίσχιν. 31. 2· περὶ τινος Λυσ. Ἀποσπ. 18· πρὸς τινα Ὑπερείδ. Ἰδύεν. 32, Πολύδ., κτλ.

II. ἐν τῷ ἐνεργ., οἱ δικαιολογουντες, οἱ δικηγόροι, Λουκ. Τιμ. 11, πρὸλ. Ἀπολ. 12.

δικαιο-λογία, ἢ, ὑπεράσπισις, Δημ. 179. 19, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 19. 4.

II. ἐν τῷ πληθ., δικανικοὶ λόγοι, αὐτοῖσι 2. 2., 19-14.

δικαιο-λογικός, ἢ, ὄν, κατάλληλος πρὸς ἀγόρευσιν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, δικανικός, Σχόλ. Σοφ. Ο. Κ. 237.—Ἐπίρρ -κός, συγρ. -κώτερον, αὐτοῦ.

δικαιό-μετρος, ον, ἔχων μέτρον δίκαιον, ὄρθον, ἀκριβές—δικαιομέτρον, τό, ἀγγεῖον, Ἡρων Πνευμ. 195.

δικαιονομέω, -νομία, = δικαιοδοτέω, -δοσία, Φίλων 1. 126., 2. 365, πρὸλ. Keil Inscr. IV. h. 21.

δικαιο-νόμος, ον, = δικαιοδότης, Δίων Κ. 78. 22.

δικαιο-πολις, εως, ὁ, ἢ, νόσος, ἥς οἱ πολῖται ἀσκούσι τὴν δικαιοσύνην, Πινδ. II. 8. 31.

δικαιο-πράγῃω, τὰ δίκαια πράττω, ἀσκῶ δικαιοσύνην, Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 3, Ἡθ. Ν. 5. 9, 2.

δικαιοπράγῃμα, τό, πρᾶξις δικαία, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 7, 7.

δικαιο-πράγῃς, ἔς, δίκαια πράττων, δίκαιος, Σουῖδ. ἐν λέξει ἀντιπελαργεῖν.

δικαιοπράγῃα, ἢ, δικαία διαγωγή ἢ πρᾶξις, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 5, 17.

δικαιο-πραγμοσύνη, ἢ, = τῷ προηγ., Ἡράκλ. παρὰ Διογ. Α. 9. 14.

δίκαιος [ν], α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Ἡρακλ. 901, I. T. 1202, Διόδ. 5. 72 (δίκη). Α. παρ' Ὀμ. καὶ τοῖς παλαιότεροις

συγγραφ. I. ἐπὶ προσώπων, ὁ τῶν τὰ ἔθιμα καὶ νόμιμα, Ὀδ. Γ. 52· ἰδίως ἐπὶ κοινωνικῆς τάξεως, καλῶς συντεταγμένους, πεπολιτισμένους, ὡς τὸ Lat. humanus, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀγρίας, ἀπολιτιστους φυλάς, ὄβριστοί τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι, ἀντίθ. φιλόξενοι καὶ σφιν νόος ἐστὶ Θεουδῆς Ὀδ. I. 175, Ν. 201, πρὸλ. Θ. 575· οὕτως οἱ Γαλακτοφάγοι εἶναι δίκαιοτάτοι, Ἰλ. Ν. 6· ὁ Χείρων εἶναι δικαιοτάτος Κενταύρων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀξέστους ἀδελφοὺς αὐτοῦ, Ἰλ. Α. 832, πρὸλ. Θούγν. 314, 795· οὕτω καὶ δικαίη ὄση, κανονικός, συνήθης τρόπος τοῦ ζῆν, ἀνεγνωρισμένος ὡς καλὸς καὶ ἀξιότιμος, Ἡρόδ. 2. 177· καὶ ἐν τῷ ἐπίρρ., δίκαιως μνάσθαι, ἐπιζητῶ τὰ λάθω γυναῖκα προσηκόντως, τιμίως, Ὀδ. Σ. 90.—ὁ Σόλων μεταχειρίζεται τὸ ἐπίθ. ἐπὶ τῆς ἑαλίσεως, γαλήνιο; ἤρεμος, Ἀποσπ. 18. 4· ὑπὸ ζυγῷ λόφον δ. εἰχον, πιστῶς, ἐν ὑπακοῇ, Σοφ. Ἀντ. 292.

2) τῆριον τοὺς νόμους ἢ κανόνας τοῦ ὄρθου καὶ πρέποντος, «σωστός», ἀκριβῆς εἰς διατὰ καθήκοντα αὐτοῦ πρὸς τε τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἴσος καὶ δίκαιος· συχναίε παρ' Ὀμ. κτλ. ἀντίθ. δυσσεβῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 598, πρὸλ. 610· βραδύτερον τούτο ἦτο δ. καὶ ἴσιος, ἴδε Πλάτ. Γοργ. 507B· ὡς οὐσαστ. = ὁ δίκαιος ἀνθρώπος, Σοφ. Ἀντ. 741.

II. ἐπὶ πράξεων, κτλ., σύμφορος πρὸς τὸ ὄρθον, Ὀμ., κλ.· ἐπὶ ῥηθέντι δίκαιῳ, διὰ πρᾶγμα ὄρθως λεχθέν, Ὀδ. Σ. 413.

B. Περὶ τῆς μεταγεν. χρήσεως, I. περὶ πραγμάτων δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν διαίρεσιν τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν Ἡθ. Ν. 5. 2, 8 (ἐνθα ὁμοῦ παρίγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ δίχα).

1) ὡς τὸ ἴσος, ὁμοῦλος, ἰσόρροπος, σύμμετρος, ἄρμα δίκαιον, ὁμοῦλος ἀνοῦμενον, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26· δικαιοτάτοι ἀντιρροπαί Ἰππ. Ἀρῆρ. 783· δικαιοτάτοι μογχεύειν αὐτοῦ.—ὄρθος, ἴσος, ἀπροσωπὸλήτες, «ἀμερδῆτες», βράσαντες Ἀντιφῶν 112. 23.

6) κατὰ νόμους, ἀκριβῆς, ἀστυκρῶς, τῷ δικαιοτάτῳ τῶν λόγων, Ἡρόδ. 7. 108, πρὸλ. Θουκ. 3. 44· πάντα δίκαιως ἡμῖν τετηρήηται Δημ. 515-13· δίκαιως ἐξετάζειν ὁ αὐτ. 564. 16.—ἐπὶ ἄρθῳ, αἱ ἕκατον ὄρτυλαι δίκαιαι Ἡρόδ. 2. 149.

2) ὄρθος, νόμιμος, ἴδιος τὸ δίκαιον, ἀντίθ. τὸ ἀδικον, Ἡρόδ. 1. 96, Αἰσχύλ. Πρ. 187. κτλ.· τὰ δίκαια κἀδικα Ἀριστοφ. Νεφ. 99, πρὸλ. Ἀνδοκ. 17. 38· τὰ ἴσα καὶ δίκαια (ἴδε ἐν λ. ἴσος I. 2)· τοῦμόν δ., «τὸ δίκῃ ῥόνον», Εὐρ. I. Α. 810· ἐλθεῖν ἐπὶ τούτῳ τὸ δίκαιον, Ἀντιφῶν 144. 14· τὰ δ. ποιεῖν τινη, κάμνω εἰς τινα ὅτι εἶναι ὄρθον καὶ δίκαιον, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 10, κτλ.· τὰ δ. ἔχειν, λαμβάνειν, ἔγωγ λαμβάνω δ., εἶναι δίκαιον, ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 7, 14 καὶ 17· τὰ δ. πράττεσθαι τινα, ἐπιβάλλειν τὴν πρέπουσαν ποινήν, τιμωρεῖν τινα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 812.—ἐκ τοῦ δικαίου = δίκαιως, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1435, Θουκ. 2. 89· μετὰ τοῦ δ. Λυσ. 191. 33.—τὸ δίκαιον εἶναι ὡσαύτως τὸ ὀφειλόμενον, νόμιμος ἀπαίτησις, Θουκ. 3. 54, Δημ. 572. 14, κτλ.· τὰ πρὸς ἀλλήλους δίκαια, ἀμοιβαῖα ὑποχρεώσεις ἢ συμφωνίαι, Πολύδ. 3. 21, 10· ἐπὶ συγκειμένοις τισὶ δικαιοῖσι, ἐπὶ ὀφισμένοις τισὶν θρασι, Διον. Ἀλ. 3. 51.—ἐπίρρ., ὄρθως, Ἡρόδ. 6. 137, Αἰσχύλ. Ἀγ. 376, κτλ.

II. ἐπὶ προσώπων τε καὶ πράξεων, ὡς τὸ Lat. justus, πρέπων καὶ ὄρθος, ἀρμόδιον, δ. τοῦδε τοῦ φόνου βραφέω Αἰσχύλ. Ἀγ. 1604· κόσμος οὐ φέρειν δίκαιος ὁ αὐτ. Εὐμ. 55· σχῆμα σώματος Ἰππ. Ἀρῆρ. 832· δ. πρὸς πᾶσαν ὀμιλίαν, κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς . . . ὁ αὐτ. 19. 22· ἵππον δ. ποιεῖσθαι τινη, κάμνω ἵππον κατάλληλον πρὸς χρῆσιν ἑτέρου, Ξεν. Ἀπομ. 4. 4, 5, πρὸλ. Κυν. 7, 4· ἀλλὰ, ἵππον δ. τὴν σιγαῖναν· ἔχων καλὸν στόμα, Πολύδ. Α'. 196.

2) πραγματικός, γνήσιος, συγγραφῆς Λουκ. Ἰστ. Συγγραφ. 39· εἴπερ δίκαιως ἔστ' ἔμδος, ἐὰν ἀληθῶς, ὅπως εἶναι ἰδίως μου, Σοφ. Ἀτ. 547· οὐ δίκαιον πόλιτου, δὲν εἶναι ἔργον ἀληθοῦς, γνησίον, πιστὸν πόλιτου, δὲν ἀνήκει, δὲν ἀρμόζει εἰς . . . Δημ. 34. 15.

3) καλός, πρέπων, μέτριος ὄρθως. 1. 76.—δίκαιως, εὐλόγως, ὁ αὐτ. 6. 34, πρὸλ. Σοφ. Ο. Τ. 675.—συγρ. -οτέρως Ἰσοκρ. Ἀναδ. 181, κοινότερον ὅτερον ὑπερθ. -ότατα Ἀριστοφ. Ὀρν. 1222.

Γ. Παρὰ πεζοῖς σημειωτέα ἢ προσώπων. σύνταξι., δίκαιος εἶμι, = δίκαιον ἐστὶν ἐμέ· μετ' ἀπαρ., δίκαιοί ἐστε ἐμεναι, = δίκαιόν ἐστιν ὑμᾶς . . . Ἡρόδ. 9. 60, πρὸλ. 8. 137· δ. εἶμι ἔχειν ὁ αὐτ. 9. 27· δ. εἶμι κολάζειν, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1434· δ. ἐστὶ περιπεσεῖν κοικοῖ Ἀντιφῶν 123. 17· δ. εἰσι ἀπιστοῦνταί τινι εἶναι, ἔχουσι δίκαιον νὰ δυσπιστώσῃ, Θουκ. 4. 17· δ. βλάπτεσθαι Λυσ. 159. 6· δ. ἐστὶν ἀπολωλέναι, dignus est qui perat, Δημ. 74. 26· ὁ σπουδαῖος ἀρχεῖν δ., ἔχει δικαίωμα νὰ . . . εἶναι δίκαιον νὰ . . . Ἀριστ. Πολ. 3. 16, 10· σπανιότερον ἐν τῷ συγρ. καὶ ὑπερθ., δικαιοτέροι χαρίζεσθαι Λυσ. 161. 13· δικαιοτάτος εἰ ἀπαγγέλλειν Πλάτ. Συμπ. 172B· πρὸλ. κύριος I. Ἀλλὰ καὶ ἢ ἀπρόσωπον σύνταξι, δίκαιόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., ὡσαύτως εἶναι δίκαιος, ὡς Ἡρόδ. 1. 39, Αἰσχύλ. Πρ. 611, κτλ.· ὡσαύτως κατὰ πλ., δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν Σοφ. Ἀτ. 1126, πρὸλ. Τρ. 495, 1116.—Ἐνώστε δὲ εὐρισκομένη καὶ δίκαιως ἂν μετ' εὐκτ. ὡς Πλάτ. Φαῖδρ. 276A, Πόλο. 331A.

Δ. Ἐπίρρ. -ως, ἴδε ἄνωτ. Α I, Β II, III, V, VI. [δικαίων μετὰ τῆς παραληγοῦσας βραχέαις ἐν Ὀρρ. Ἀποστ. 2. 2, ὅπερ ὑποδεικνύει τύπον δικάος· καὶ παρ' Ἰσχυρ. ἔχοντες οὐ δίκαιον οὐ δίκαιον.—πρὸλ. δειλαίος δειλαός, παλαιὰς πάλαιος.]

δικαιοσύνη, ἡ, ὁ χαρακτήρ τοῦ δικαίου, Θέογν. 147, Ἡρόδ. 1. 96., 6. 86, 1., 7. 52, κτλ. δ. δικαστική, ἡ νομική, ἡ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἄριστ. Πολ. 4. 4. 14. II. ἡ ἀσχολία δικαστοῦ, Πλάτ. Γοργ. 464B, C (διάφ. γρ. δικαστική), πρβλ. Κλειτορ. 408B.

δικαιοσύνης, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὡς φύλακος τῆς δικαιοσύνης, Δ. Β. 34, Εὐστ. 918. 47.

δικαιοσύνης, ἡ, = δικαιοσύνη, Ξεν. Ἄν. 2. 6, 26, Πλάτων, κ. λ.

δικαίω, ἴων. ἀπαρεμφ. δικαιοῦν Ἡρόδ. 6. 82· μέλλ. -ώσω Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 5. 92, 2, Θουκ. 5. 26· -ώσομαι Θουκ. 3. 40· ἄορ. ἐδικαίωσα ὁ αὐτ. 2. 71. — Παθ., μέλλ. -ωθήσομαι Ἐβδ. ἄορ. ἐδικαίωσθην Δισχύλ. Ἄγ. 393· πικρ. δεδικαίωμαι Ἐβδ.

I. ἐπανορθῶ, διορθῶν, νόμος. δικαίων τὸ βριατότατον Πινδ. Ἀποσπ. 151. 4· δικαιοθεία, δοκιμασθεῖς, ἐξετασθεῖς, Δισχύλ. ἐθ' ἄνωγ.

II. θεωρῶ ὡς δίκαιον, νομίζω κατ'ἀλλήλον, ἔχω ἀξιώσεις ἡ ἀπαίτι τὶ ὡς δίκαιον, κτλ., μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ ἀξίωω, Ἡρόδ. 1. 89, 113, Ἰππ. Ἄγμ. 772· δεινὰ μεθ' ἄρασι δικαιοῖ Σοφ. Ο. Τ. 640, πρβλ. 575· δ. τι γενέσθαι Ἡρόδ. 9. 93· δικαιοῦντες μὴ ἀφαιρεθῆναι αὐτὴν Θουκ. 2. 41· ἡ ἀπαρεμφ. πολλάνκι παραλείπεται, ὡς οὕτω δ. (ἐνν. γενέσθαι) Ἡρόδ. 9. 42· οὕτω, ὅποι ποτὲ θεός δικαιοῖ Σοφ. Φ. 780· — συναινῶ, δουλεύειν Ἡρόδ. 2. 172· οὐ δ., ἀρνοῦμαι, δὲν συναινῶ, Θουκ. 2. 172· — μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξῃ τίς τι, Ἡρόδ. 3. 118. — Παθ., τὸ δικαιοῦσθην, ὅτι ἔχει ὀρθῶ, Διον. Ἄλ. 10. 1.

III. ἀπονομή δικαιοσύνην εἰς τινα, δικάζω, ὁ εἰ., 1) καταδικάζω, κατὰ μέσ. μέλλ., Θουκ. 3. 40· κολάζω, τιμωρῶ, Ἡρόδ. 1. 100., 3. 29, πρβλ. Cic. 2 Verr. 5. 57, Ruhnk. Τίμ. — Παθ., ἀποδοῖσται εἰς ἐμέ δικαιοσύνην, ἀντίθ. ἀδικεῖσθαί, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 5. 9, 2· τιμωροῦμαι, Πλάτ. Νόμ. 934B. 2) κερτῶν τινα δίκαιον, Ἐβδ. (Ἐβδ. κγ', 7, Ἰερ. γ', 11), Εὐάγ. κ. Λουκ. ις', 15, κτλ.· συγγόν ἐν τῷ παθ., αὐτόθι γ', 35, κτλ.

δικαίρον, τό, ἐνδείκνυ τι πενήν, Κτησ. σ. 313, Αἰλ. π. Ζ. 4. 41.

δικαίωμα, τό, πρᾶξις δικαιοσύνης, ἀντίθ. ἀδικημα, Ἄριστ. Ρητ. 1. 13, 1· — ἀλλὰ, κυρίως, ἐπανόρθωσις ἀδικήματος (τὸ δὲ ἄλλο εἶνε δικαιοπράγημα), ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5. 7, 7· — ἐντεῦθεν, α) κρίσις, τιμωρία, ποινὴ, ζημία, Πλάτ. Νόμ. 864E. 6) δικαιοσύνη, ἀξίωση, ἀπαίτησις, Θουκ. 1. 41, Ἰσοκρ. 121A, Ἄριστ. Οὐρ. 1. 10, 1· ὁ Ἄριστ. ἔγραψε δικαιομάτα Ἑλληνίδων πόλεων Ἀποσπ. 569, 571· ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ καὶ ἐν τῇ πρὸς Ρωμ. Ἐπ. ε', 16.

II. διατκή, ἀπόφασις, Ἐβδ. (Γεν. κς', 5, Ἐβδ. ις', 26 κ. ἄλλ.), Ἐπ. π. Ρωμ. α', 32, β', 26 κ. ἄλλ.

δικαίωσις, εως, ἡ, ἀπονομή δικαιοσύνης, ἐντεῦθεν, 1) καταδική, τιμωρία, Θουκ. 8. 66. 2) ὑπεράσπισις νομικοῦ δικαίου, ἀβώσις, Λυσ. 115. 5, πρβλ. Ἀρποκρ. — τὸ κρίνειν τινα ὡς δίκαιον, Ἐπ. π. Ρωμ. δ', 25, κτλ., Ἐκκλ. II. δικαία ἡ ὡς δικαία ἀπαίτησις, ἀξίωση, Θουκ. 1. 141, Πλούτ. Δημητρ. 18· τί ἐστὶ μοι εἰ τί δ.; Ἐβδ. (2 Βασιλ. ιθ', 28).

III. κρίσις περὶ δικαίου, γνήσιος, ἀντήλλαξαν τῇ δικαιοσύνῃ, μετέβαλον κατὰ τὴν ἰδίαν των βούλησιν καὶ εὐχαρίστησιν, Θουκ. 3. 82.

δικαιωτήριον, τό, ὡς τὸ κολαστήριον, σωφρονιστήριον, τόπος τιμωρίας, Πλάτ. Φαίδρ. 249A, Ἰουγκος παρὰ Στοβ. 611. 28.

δικαιωτής, οὔ, ὁ, δικαστής, κριτής, Πλούτ. Ἀρτοξ. 23., 2. 549D.

δικανικός, ἡ, ὄν, 1) ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔμπειρος περὶ τοὺς νόμους, ἡσχλημένος εἰς τὸ ἀγορεύειν ἐν δικαστηρίοις, ὁ ὡς δικηγόρος, Πλάτ. Γοργ. 512B, Θεαιτ. 175D, 201A, Ξεν., κτλ.

II. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀνήκων εἰς δίκαι, ἐν τῷ δικαστηρίῳ λεγόμενος ἡ πραττόμενος, λόγος Ἰσοκρ. 295B· ῥημάτιον δ., νομικός ὄρος, Ἄριστ. Ἐρ. 534· ἡ δικανικὴ (ἐνν. τέχνη), ῥητορεία ἐν δικαστηρίοις, Πλάτ. Πολ. 405A, Ἄριστ. Ρητ. 1. 11, 15· μετὰ δικανικῆν, ἀφού τις ὑπερέττησεν ὡς δικηγόρος, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 919. οὕτω, τὰ δικανικά Ἄριστ. Ρητ. 1. 1, 10. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁμοίος πρὸς δικηγόρον, σμικρὸς τῆν ψυχῆν .. καὶ δ. Πλάτ. Θεαιτ. 175D· οὕτως ἐπίθρο. δικανικῶς Χαρίτων 5. 4· ἐπὶ διηγήσεως, φορτικά μὲν καὶ δ., ὁμοιάζοντα πρὸς δικηγορικὴν ἀγορεύσιν, ἀνιαρά, φορτικά, Πλάτ. Ἀπολ. 32A· ὡς μακρόν τὸ ἐνύπνιον καὶ δ. Λουκ. Ἐνυπν. 17.

δικάρδιος, ὄν, ὁ δύο ἔχων καρδίας, πέρδικες οἱ Παφλαγοῦνες δικάρδιοι εἰσι Αἰλ. π. Ζ. 11. 40· — τὸ δ., εἶδος θριδακος (μαρουλίου), Γεωπ. 12. 1, 3.

δικάρηνος, ὄν, δύο ἔχων κεφαλὰς, δικέφαλος, Βατραχομ. 300, Ἀνθ. Π. 6. 306.

δικαρπέω, φέρω δις τοῦ ἔτους καρποῦς, παράγω διπλῆν συκομίδην, Θεοφρ. Δίτ. Φυτ. 1. 13, 9· πρβλ. διφορέω.

δικαρπος, ὄν, ὁ δις τοῦ ἔτους καρποφορῶν, Λατ. biferus, Σπράβων 831.

δικάσιμος, ὄν, καθ' ὃν γίνονται δίκαι, δ. ἡμέρα, Λατ. dies fastus, ὅτε τὰ δικαστήρια εἰργάζοντο, Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 397· δ. μῆνες Πλάτ. Νόμ. 958B.

δικασκόπος, ὁ, ὁδικασκόποι· ὄνομα ἀρχῆς τινας ἐν Μυτιλήνῃ Σουλ. Ἐπιγρ. 2166.

δικασμός, οὔ, ὁ, τὸ δικάζειν, κρίνειν, Φίλων 1. 133.

δικασπολεῖω, εἶμαι δικαστής, δικάζω, Διωτογ. παρὰ Στοβ. 330. 10, ἐν τῷ παθ.

δικασπολία, ἡ, δίκη, κρίσις, Ὀρφ. Ἀργ. 379, Κόλουθ. 12, Σουλ. Ἐπιγρ. 6203· ἐν τῷ πληθ., Ἐπιγράμμ. Ἐλλην. 647. 2.

δικασπόλος, ὁ, (πολεῖω) ὁ ἐφαρμόζων τὸν νόμον, δικαστής, Ἰλ. Α. 238, Ὀδ. Α. 186· ὁλη., Ὀρφ. Ἰγμ. 68. 11· — ὡς ἐπιθ., σκηπτρον δ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1178· — δικασπολεῖα, τά, Μ. Ἀκουμ. σ. 352, 2, (Λεξ. Κορυμ.).

δικαστεία, ἡ, δικαστήριον, Σουλ. Ἐπιγρ. 2152 b (Προσθ.), 3184, 3568 f (Προσθ.).

δικαστήρ, ἦρος, ὁ, = δικαστής, Βάβρ. 118. 3· — ἐν τῷ πληθ., δικαστήρες Ἐπιγρ. Σαλλύτων Παμφυλίας ἐν Journ. of hellen. stud vol. I, σ. 255.

δικαστηρίδιον [ρι], τό, ὑποκορ. τοῦ δικαστήριον, Ἄριστοφ. Σρ. 803.

δικαστήριον, τό, τόπος, ἐν ᾧ γίνονται δίκαι, δ. συνάγειν Ἡρόδ. 6. 85· συγκλείειν Ἄριστοφ. Ἰππ. 1317· — ὑπὸ δ. ἀγειν, ὑπάγειν τινα Ἡρόδ. 6. 72, 104· εἰς δ. ἀγειν Πλάτ. Φαίδρ. 273B· ἀναβάς εἰς τὰ δ. Ἀντιφῶν 143. 42· παραδούσαι τῷ δ. Ἀνδοκ. 3. 27· ἐπὶ δ. ἐλθεῖν Ἰσαί. 35. 4· πρὸ δίκαστηρίου Ἰσοκρ. 150D, κτλ. 2) οἱ δικασταί, Ἄριστοφ. Σρ. 624, Πλάτ. Νόμ. 880D, κτλ.· ἐπειδὰν ἀναστήτῃ τὸ δ. Διμ. 585. 9.

δικαστής, οὔ, ὁ, ὁ δικάζων, κριτής, Ἡρόδ. 1. 91., 3. 14, 31, Δισχύλ. Χο. 118, Εὐμ. 81, κτλ. 2) ἐν Ἀθήναις οἱ δικασταί, ὡς οἱ παρὰ Ρωμαίους judices, ἦσαν μᾶλλον ὡς οἱ παρ' ἡμῶν ἔνορχοι (ὁ δὲ προεβέβαιον δικαστῆς ἐκαλεῖτο κριτής), Σοφ. Ἄν. 1136, κτλ.· κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸ νομοθέτης, Λυσ. 139. 40· ἴδε πρὸ πάντων Ἀντιφῶντ. 114. 3, Ξεν. Συμπ. 5, 10, Herm. Pol. Ant. § 134.

II. δ. σῆματος, ὁ ἐνδικητής, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1150.

δικαστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτήθειος εἰς δίκαι, ἡσχλημένος ἐν αὐταῖς, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 38· νόμος δ. Πλούτ. Γ'. Γράμκ. 5· — ἡ δικαστικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ ἐργασία ἡ ἀσχολία τοῦ δικαστοῦ ἡ ἔνορκου, Πλάτ. Πολιτ. 303E, κτλ.· — τὸ δ., ὁ τοῦ δικαστοῦ μισθός ἐν Ἀθήναις· ἦτο δὲ κατὰ πρῶτον εἰς ὁδοίος, ἀκολούθως πρᾶξις (οὐδέποτε δύο), Ἄριστοφ. Νερ. 863, Βατρ. 140· πρβλ. Bockh Staatsh. 1. 312 κέξ. 2) ἐπίθρο. δικαστικῶς Λουκ. Ἐρμστ. 47.

δικάστρα, ἡ, γυνὴ δικάζουσα, θηλυκ. τοῦ δικαστής, Λουκ. Ἄλ. 9.

δικατάληκτος, ὄν, ἔχων διπλῆν κατὰλήξιν, Μ. Ε., καὶ οὐσιαστ. δικατάληξια, ἡ, Γραμμ. 2) ἐκ δύο μέτρων καταληκτικῶν συγκεῖμενος, Ἡρακιστ. σ. 101.

δι-καυλος, ὄν, ἔχων δύο καυλοῦς, α. τίθ. μονόκαυλος. Θεοφρ. 1. Φ. 6. 6. 8 (διάφ. γρ. δικάυλος ὡς ῥήμα).

δικεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἐδῶκον, ἄορ. ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ.· ὁ Ἄρισταιν. 2. 1 ἐσχημάτιζεν ἐναστῶτα δίκει· ἀντὶ τοῦ ἄορ. α' εἶξε ἐν Ἀνθ. Π. 15. 27, ἔχει γραφῆ ἐκ διορθώσεως εἰκίξε. Ρίπτω, τὸ Πινδ. Π. 9. 218, Δισχύλ. Νο. 99, καὶ συγχώνις παρ' Εὐρ.· πεδόςσε σώματα Βάκχ. 599· χεῖρ' ἐς οὐρανὸν Ἡρ. Μαιν. 498· ἴδε ἐν λ. πέσημα. 2) ὁ τὸ βάλλω, κτυπῶ, δ. πέτρω Πινδ. Ο. 10 (11). 86· κρατὰ φρόνιον.. ὠλένας δίκων βολαῖς Εὐρ. Φοιν. 664. (Πρὸς τὴν √ΔΙΚ πρβλ. Λατ. jac-ēre· ἐντεῦθεν δίκασος (ὡς λέσασχ ἐκ τοῦ λέγω), καὶ ἴσως δίκτυον).

δι-κέλλα [ε], ἡς, ἡ, (κέλλα) σκαπτήν δύο χηλάς ἡ δόδοντας ἔχουσα, «δικέλλι», (οἷα φαίνεται ἐπὶ νομίσματος τῆς Τενέδου καὶ τοῦ Οὐαλερίου Ἀσικίου), Ψευδορπουλ. 146, Δισχύλ. Ἀποσπ. 198, Σοφ. Ἄντ. 250, Εὐρ. Φοιν. 1155· πρβλ. μάκελλα, σμενύνη.

δικελλέτης [τι], ὄν, ὁ, ὁ σκάπτων διὰ δικέλλας, σκαφεύς, Λουκ. Τίμωνι 8.

δι-κέντρος, ὄν, δύο κέντρα ἔχων, σκορπίον Αἰλ. π. Ζ. 6. 40.

δι-κέρατος, ὄν, δύο κέρατα ἔχων, Ἄνθ. Π. 6. 111.

δι-κερας, ατος, τό, διπλοῦν κέρα, Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 202B. 2) εἶδος ποτηρίου, «δικερας ἡ δικρονον ῥυτόν» Πολυδ. Γ', 96.

δι-κερκος, ὄν, δύο οὐράς ἔχων, Αἰλ. π. Ζ. 12. 3.

δι-κερωος, ωτος, ὁ, ἡ, δύο κέρατα ἔχων, Ἰγμ. Ὀμ. 18. 2, Ἀνθ. Π. 6. 32, κτλ.· ὡσαύτως δίκερωος, ὄν, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 2. 1, 32.

δι-κέφαλος, ὄν, ὁ δύο κεφαλὰς ἔχων, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 4, π. Ζ. Γεν. 4. 4, 6.

δίκη [ε], ἡ, (ἴδε ἐν λ. δεῖκνυμι)· — τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον· ἀλλ' ἡπειδὴ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ δίκαιον ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς συνηθείας, ἡ ἔξ ἀρχῆς σημασία τῆς λέξεως δίκη ἦτο συνηθὴς εἶς, αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, αὕτη εἶναι ἡ φύσις τῶν θνητῶν, Ὀδ. Α. 218· ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερώντων Ω. 255, κτλ.· ἡ τ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων Δ. 691· ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστὶν Ω. 59, κτλ.· — ἡ γὰρ δίκη ὁπότε .., αὕτη εἶναι ἡ συνηθῆς, ὁπότε .., Τ. 168· δίκην ἐρέπειν τινός, μετέρχομαι τὸν τρόπον τινός, μιμοῦμαι τινα, Πινδ. Π. 1. 97· — ἡ συνηθὴς πορεία τῶν πραγμάτων, ἐκ τούτων δ θάνατος οὐ γίνεται κατὰ γὰ δίκην, οὐδ' ἦν γένηται Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 898· ἐντεῦθεν, 2) ἐπικρηματικῶς κεῖται ἡ αἰτ. δίκην, κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ .., μετὰ γεν., Πινδ. Π. 2. 155, Σοφ. Ἀποσπ. 587,

καὶ συγνάκις παρὰ Πλάτ. (ἴδε Ruhnk. Τίμ.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ζῶων, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς δίκην ὕδατος, ἀγγείου Δισχύλ. Θῆβ. 85, Πλάτ. Φαίδρ. 235D ὡσαύτως ὡς τὸ χάρειν. Ἐνεκα... Schneidewin Σίμων. σ. 74.

Π. καλὴ συνήθεια, τάξις, ἤμοινα, νόμος, δίκαιον· μὴ τὴ δίκης ἐπιδουέει, μηδὲν ὀλιγώτερον ἢ κατώτερον τοῦ ὀρθοῦ, Ἰλ. Τ. 180· ἀντίθ. βία, ἰσχύς, δύναμις ἐπιβάλλομένη, Ἰλ. Π. 388, Ὀδ. Ξ. 84· προσοπισπ. ὡς θεζ, θυγάτηρ τοῦ Διδε καὶ τῆς Θέμιδος, ὡς τὸ Ρωμ. Poena, Ἡσ. Θ. 902, Δισχύλ. Θῆβ. 662, κτλ. Δίκη βρωμὶς δ' αὐτ. Ἄγ. 384, Εὐμ. 539· — παρὰ Πινδ. Ἀλγήθεια, Π. 8. 100.

2) δίκη ἐστὶ, ὡς τὸ δίκαιόν ἐστι, Δισχύλ. Ἄγ. 259, πρβλ. 811, Εὐμ. 257.

3) ἐν παικίαις ἐπιρρηματ. κρίσει δίκη, δικαίως, προσηκόντως, ὀρθῶς, Ἰλ. Ψ. 542, Τραγ. ἐν δίκῃ Πινδ. Ο. 6. 19, Σοφ. Τρ. 1069, κτλ.· σὺν δίκῃ Θεόγγ. 196, Πινδ. Π. 9. 170, Δισχύλ. κτλ.· κατὰ δίκην Ἡρόδ. 7. 35, Εὐρ. Τρω. 888· μετὰ δίκης Πλάτ. Νόμ. 643E πρὸς δίκης Σοφ. Ο. Τ. 1014, Ἠλ. 1211· ἀντίθ. παρὰ δίκην Πινδ. Ο. 2. 30, κτλ.· ἀνευ ἢ ἄτερ δίκης Δισχύλ. Εὐμ. 554, Ἰκέτ. 703· πέρα δίκης δ' αὐτ. Πρ. 30· βία δίκης δ' αὐτ. Ἰκέτ. 430· δίχα δίκης Πλούτ. Ἄγασ. 32.

III. κρίσις, γνώμη, ἀπόφασις, δίκην ἰθὺντάτα εἰπεῖν, ἐκφέρει ἀπόφασιν δικαιοτάτην (πρβλ. ἰθὺς), Ἰλ. Σ. 508· ἰδίως κατὰ πλῆθ., αἱ δίκαιαι κρίσεις τῶν βασιλέων, Λυκίην εἰρτο δίκησι τε καὶ σθένει φῖ Π. 542, πρβλ. Ὀδ. Γ. 244, κτλ.· ἐνεστέθεν καθόλου ἐπὶ πάσης ἀποφάσεως ἢ κρίσεως, δίκαι σκολιαί, ἀντίθ. Ἰοεῖται, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 217, 248, πρβλ. 260, Ἰλ. Ψ. 579.

IV. μεθ' Ὀμηρ., ἐπὶ πάσης ἐνεργείας καθιερωμένης πρὸς καθορισμὸν τοῦ κατὰ νόμον δικαίου καὶ ἀπονομῆν τῆς δικαιοσύνης, ἐπομένως,

1) πᾶσα ὑπόθεσις δικαστικῆ, διαδικασία, Δημ. 298. 2· κυρίως, ἰδιωτικὴ δίκη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γραφῆ (δημοσία καταγγελία, δίκη ἐπὶ δημοσίῳ ἐγκλήματι), Λυσ. 95. 42, κ. λ., πρβλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 2A (κατὰ τὸν Πολυδ. Θ' 41, ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ δίκαι, οὐ μόντοι αἱ δίκαι καὶ γραφαί)· πρβλ. γραφόμεαι, δικάζω, εἰσαγωγή, ἐμπορικὸς, κρίνω, κυρόω, λαγχάνω, ὀφλισκάνω· αἱ δίκην ἔχοντες, αἱ διαδικάζομενοι, Keil Ἐπιγρ. 4. b. 8, πρβλ. Πλούτ. Κικ. 17.

2) αὐτὴ ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑπόθεσεως, πρὸ δίκης Θουκ. 1. 141, Ἰσατ. 57. 27, κτλ.· δίκη γίγνεται Θουκ. 2. 53· καὶ τὸ δικαστήριον ἐν φῖ ἐξεδικάσθη αὐτή, ἐν ὑμῖν ἐστὶ καὶ τῆ δίκη Ἀντιφῶν 142. 5· εὐθεῖα δίκη (ἴδε εὐθουδικία) Δισχύλ. Εὐμ. 433.

3) τὸ ἐπιδικώμενον διὰ τῆς δίκης ἢ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς, ἐξίλασμα, ἱκανοποίησις, ποινὴ, πρόστιμον, δίκην τίνειν, ἐκτίνειν Ἡρόδ. 9. 94, Σοφ. Αἴ. 113· καὶ συγνάκις, δίκην ἢ δίκας διδόναι, τιμωροῦμαι, Λατ. poenas dare, Ἡρόδ. καὶ Ἄττ. (ἀλλὰ δίκας δ., ἐν Δισχύλ. Ἰκέτ. 703, διανέμω, ἀποδίδω δικαιοσύνην)· δίκας διδόναι τινί, πληρώνω εἰς τινα, Ἡρόδ. 1. 2· τινός, διὰ τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 5. 106· τῶνδ' ἐμοὶ δώσει δίκας Σοφ. Ἠλ. 538, κτλ.· ὡσαύτως, ἀντὶ ἢ ὑπὲρ τίνος Ἀριστοφ. Πλ. 433, Λυσίας 100. 9· ὡσαύτως, δίκην διδόναι ὑπὸ τίνος, τιμωροῦμαι ὑπὸ... Πλάτ. Γοργ. 525B· ἀλλὰ, δίκας δοῦναι ἴθελον, συγκατετίθεντο νὰ υποβληθῶσιν εἰς δίκην, Θουκ. 1. 28· δίκας λαμβάνειν εἶνε ἐνίοτε = τῷ δ. διδόναι, Λατ. dare poenas, Ἡρόδ. 1. 115, Δημ. 110, ἐν τέλ., πρβλ. Ἐλμολ. Ἡρακλ. 852· ἀλλὰ συνήθως = τῷ Λατ. sumere poenas, ἐπιβάλλω ποινὴν, ἐκδίκην λαμβάνω, Λυσ. 94. 27, κτλ.· λαβεῖν δίκην παρά τινος Δημ. 544. 6, κτλ.· — οὕτω, δίκην ἔχειν, ἔχω τὴν τιμωρίαν τινός, Ἀντιφῶν 124. 45, Πλάτ. Πολ. 529C (ἀλλ' ὡσαύτως, ἔχω ἱκανοποίησιν, ὁ αὐτ. Νόμ. 319E· παρά τινος Ἡρόδ. 1. 45)· — οὕτω καὶ, δίκας ἢ δίκην ὑπέχων, ὑφίσταμαι δίκην, ὑποβάλλομαι εἰς δίκην, ὁ αὐτ. 2. 118, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 552· δίκην παρέχειν Εὐρ. Ἰππ. 50· δίκην ὀφλεῖν ὑπὸ τίνος, καταδικάζομαι εἰς ποινὴν, Πλάτ. Ἄπολ. 39B· δίκας λαγχάνειν τινί Δημ. 539. 23· δίκης τυγχάνειν παρά τινος ὁ αὐτ. 561. 1· δίκην ὀφλισκάνειν ἢ ὀφλεῖν ὁ αὐτ. 539. 21, 1158. 19, πρβλ. Ἀντιφῶν. 131. 1· δίκην φεύγω, εἶμαι ὁ κατηγορούμενος ἐν τῇ δίκῃ (ἀντίθ. διώκω, εἶμαι ὁ κατηγορούς), Δημ. 985. 6· — δίκας αἰτέειν, ζητῶ ἱκανοποίησιν, τινός, διὰ τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 8. 114· δ. ἐπιτιθέσθαι τινί ὁ αὐτ. 1. 120· τινός, διὰ τι πρᾶγμα, Ἀντιφῶν 125. 37· ἐπιφέρειν Ἀριστ. Πολ. 5. 3. 4· δίκας ἀφίεσθαι τινί Δημ. 540. 11· δίκας ἐλεῖν, ἴδε ἐν λ. ἔρρημος II· δίκην τεισασθαι, ἴδε τείνω II· — ἐπὶ τέλους, δίκας διδόναι καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων, ἐπὶ ὑποτελῶν πολιτειῶν, αἵτινες ὤφειλον νὰ δικάζωσι τὰς ὑπόθεσις των ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῆς ἀρχούσης πολιτείας, ὡς οἱ Αἰγίνηται· ἐν Ἐπιδάφυ καὶ οἱ σύμμαχοι ἐν Ἀθήναις, Ἡρόδ. 5. 83, πρβλ. Ξεν. Ἄθην. 1. 18· δ. τῶν διαφόρων ἀλλήλοισ διδόναι καὶ δέχεσθαι, ὑποβάλλειν τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς εἰς εἰρηνικὴν διάλυσιν, Θουκ. 1. 40.

δικηγορέω, συνηγορῶ ἐν δικαστηρίῳ, Εὐστάθ. Πονημ. σ. 319, 30· — δικηγορία, ἡ, αὐτόθι σ. 48, 1· — δικηγορικῶς αὐτόθι σ. 270, 50· — δικηγόρος Ἀγαθίας σ. 295, 10, Λαυρ. Λυδ. π. Ἀρχ. σ. 270, Σουίδ. ἐν λ. Λουκιανός, Εὐστάθ. Ὀμηρ. σ. 131, 2.

δὲ-κῆλος, ὁ, ἡ, ἔχων δύο κήλας, Παῦλ. Αἰγίν. 262 (Briau).

δὲ-κῆσις, εως, ἡ, (δίκη) = ἐκδίκασις, Ἐβδ. (Σειρήν, κς' 25).

δὲ-κῆ-φόρος, ον, ὁ φέρων δικαιοσύνην, ἐκδίκην, τιμωρός, ἐκδικητής, Ζεὺς Δισχύλ. Ἄγ. 525· ἡμέρα δ., ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδίκης-

σεως, αὐτόθι 1577· — ὁ δ., ὁ ἐκδικητής, ἀντίθ. δικαστής, ὁ αὐτ. Χο. 120.

δὲ-κίδιον [ιδ], τό, (δίκη) μικρὰ δίκη, Ἀριστοφ. Ἰππ. 346, Σφρῆ. 508, Νεφ. 1109.

δὲ-κλις, ἴδος, ἡ, (κλίνω) ἔχουσα δύο φύλλα, σανίδα, διπλῆ, ἐπιθετον τῶν θυρῶν καὶ πυλῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πλῆθ. μετὰ τοῦ θύραι, πύλαι, σανίδες, Ὀδ. Β. 345, Ρ. 268, Ἰλ. Μ. 455· μεταγεν., δὲκλίδες μόνον, = θύραι με δύο φύλλα, Ἀνθ. Π. 7. 182, πρβλ. 5. 145, 256, κτλ.· σπαν. καθ' ἐνικόν, Ὁσεορ. 14. 42, Ἀνθ. Π. 5. 242· — Ὁ τύπος δὲκλις, εἶδος, ὡς εἰ ἐκ τοῦ κλεις, διπλῶς κεκλεισμένος, ἐν Ἰππ. Ἄφρ. 783.

δὲ-κογραφία, ἡ, ἡ σύνθεσις δικανικῶν λόγων, Ἰσοκρ. 310B.

δὲ-κογραφικῶς, ἐπιρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν γραφόντων λόγου δικανικοῦ, Ἰσοκρ. παρὰ Πολυδ. Η' 24.

δὲ-κο-γράφος, ὁ, (γράφω) ὁ συνθέτων, γράφων λόγου δικανικοῦ, Ὑπερίδ. (Πολυδ. Η' 24), Διογ. Α. 6. 15.

δὲ-κο-δέφνης [δῖφ], ον, ὁ, ὁ ἀναζητῶν δίκας, ἐρίδας, Λουκ. Λεξίφ. 9.

δὲ-κο-λέκτης, ον, ὁ, = δὲ-κολόγος, Ἀνθ. Π. 1. 48, Πιλανοῦδ. 4. 313.

δὲ-κόλλυθον, τό, νόμισμα, ἴσον μὲ δύο κολλύθους, Ἀριστοφ. κατὰ διόρθωσιν τοῦ Βγκ. ἐν Meineke Ἄποστ. 2. 944, Πολυδ. Θ' 63 πρβλ. τρικόλλυθον.

δὲ-κο-λόγος, ὁ, ὁ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀγορεύων, δικηγόρος, Πλούτ. Λουκοῦλλ. 1, κτλ.· — δὲ-κολογέω, ἀγορεύω ἐν δίκῃ, ὁμιλῶ δικανικῶς, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1. 11, 11· — δὲ-κολογία, ἡ, δικανικὸς λόγος, τὸ δικανικῶς ἀγορεύειν, ὁ αὐτ. 10.

δὲ-κόλουρος, ον, δις κολοβός, πυραμὶς Νικίωμ. Ἀριθμ. σ. 126 Ast.

δὲ-κόλπος, ον, ὁ ἔχων δύο κόλπους ἢ κοιλοτήτας, μήτρα Γαλην. 4, 2770.

δὲ-κο-λύμης [ῦ], ον, ὁ, ὁ ἐν ταῖς δίκαις λυμαινόμενος, ὁ συκοφάντης, Κωμ. (Meineke Ἄποστ. 4. 664).

δὲ-κο-μάχῃω, ἐπιδιώκω τὴν διεξαγωγὴν δίκης τινός, Ἀλκιφρών 3. 29 (κοιν. ἀδικ-).

δὲ-κο-μήτρα; ἡ, μήτηρ καὶ γεννητήρια δικῶν καὶ συκοφαντιῶν, Κωμικ. ἐν Meineke Ἄποστ. 4, 666. Β. Α. σ. 35.

δὲ-κόνδυλος, ον, ὁ ἔχων δύο ἄρμους, δύο κλειδώσεις, δάκτυλος δ' ὁ μὲν μέγας μονοκόνδυλος, οἱ δ' ἄλλοι δικόνδυλοι Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 15, 3.

δὲ-κορμος, ον, ὁ δύο ἔχων κορμούς, δένδρον Ἀρτεμίδ. 5. 74 Reiff.

δὲ-κορος, ον, ὁ ἔχων διαφόρους τὴν χροῖαν ὀφθαλμούς, Μυθογρ. σ. 192, 14 Westl., Κωνστ. Μανασσ. 3009. ἴδε Κόντ. ἐν Ἀθηναῖς τ. Α' σ. 43.

δὲ-κορ-ράπτης, ον, ὁ, = δικορράφης, Α. Β. 35.

δὲ-κορράφω, συναρμολογῶ, συρράπτω, ἐφευρισκῶ δίκας, Ἀριστοφ. Νεφ. 1483, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀθῆν. 1. 12.

δὲ-κορράφια, ἡ, τὸ συρράπτειν, ἐπινοεῖν δίκας, Μανέθ. 2. 296.

δὲ-κορράφια [ᾶ], ὁ, (ράπτω) ὁ συρράπτων, ἐπινοῶν δίκας, Ἀριστ. 2. 3, Α. Β. 35.

δὲ-κορρος, ον, δικέφαλος, Ρητορ. Λεξικ. παρ' Εὐστ. 947. 28.

δὲ-κόρυμβος, ον, ὁ δύο ἔχων κορύμβους, δύο κορυφάς, Παρνασσός Λουκ. Χαρ. 5.

δὲ-κόρυφος, ον, ὁ δύο ἔχων κορυφάς, δ. πλάξ, ἐπὶ τοῦ Παρνασσού. Εὐρ. Βάχχ. 307· οὕτω, λάμπουσα πέτρα.. δ. σέλας ὁ αὐτ. Φοιν. 227· πρβλ. δέλοφος.

δὲ-κόρυφος, ον, ὁ δύο ἔχων κορυφάς, ὁ αὐτ. 411. 5, 10, κ. ἀλλ.· — δικραϊότης, ἡ, τὸ εἶναι δικράνον, ὁ αὐτ. 411. 5. Πρβλ. δὲ-κροός.

δὲ-κραιρος, ον, ὁ δύο ἔχων κέρατα, Ἀνθ. Π. 6. 32.

II. ὁ εἰς δύο ἐσχισμένος, ἴδε Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ. 1613.

δὲ-κράνος, ον, ὁ δύο ἔχων κεφαλὰς, Παρμεν. 47 Karst. — δικράνον, τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· δικράνιον, ξύλινον γεωμετρικὸν ἐργαλεῖον δύο ἔχων ὀδόντας ἢ χηλὰς, δικράνον ἐξώθειν, ὡς τὸ Λατ. furca expellere, Λουκ. Τίμ. 12.

δὲ-κράτης, ἐς, πλῆθ., δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι; δύο ἡγεμόνες Α., Σοφ. Αἴ. 252· δικρατεῖς λόγους στήσαντες, λόγους δικτῶς φονικῆς, ἐπὶ τοῦ Ἐρεοκλέους καὶ Πολυνεϊκοῦ, ὁ αὐτ. Ἄντ. 146· πρβλ. διπλόος I. 3, δὲ-κρηπτος.

δὲ-κρεας, ατος, τό, διπλῆ μερὶς κρέατος, νώτου δίκρεας Dittenb. SIG. 616. 53. 54.

δι-κρεως μερίς, ἡ, = τῷ προηγ., αὐτόθ: 599. 5, 9.
δι-κροος, α, ον, ἡ δίκροος, συνηρ. **δίκροος**, ουν, ἀμφι-
 βολόν τὸ δίκροος, α, ον—ὡς τὸ δίκραιος, δίκραιρος, δισχι-
 δής, δύο ὀδόντας ἢ χιλιάς ἔχων, Ξεν. Κυν. 10, 7· ἐπὶ τῶν οὐχῶν
 ζῴων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 2, 20, κτλ.· ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἔρπαιου,
 ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 17. 6 κ. ἄλλ.· ἐπὶ τῆς μήτρας, ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 3. 1,
 20· δίκροος ἐώθηον τὴν θεόν—κεκράγμισιαν (κατωκίως ἀντὶ
 ἑύλοισ) Ἀριστοφ. Εἰρ. 637—**δίκραιον**, τὸ, τὸ δίκραιον, Ἰππ.
 Κωακ. 156A, Πλάτ. Τιμ. 48B· ἄσυναρ. **δικρόα**, ἡ, Ξεν. Κυν. 2,
 7., 9, 19.—Περὶ τῶν τύπων ἴδε Κόντων ἐν Σακράται Β. 70.
δι-κροσσος, ον, ὁ ἔχων διπλοῦς κροσσούς, Πολυδ. Ζ' 72.
δι-κροτος, ον, ὁ διττῶς κροτῶν, σφυγμός, Γαλην. 8, σ. 28,
 29, 268, 269· κῶπαι Εὐρ. Ι. Τ. 408. **2)** ἐπὶ πλοίων, ὁ
 ἔχων διπλᾶς κῶπας ἢ δύο σειρὰς κηπιῶν ἐν ἑκατέρᾳ πλευρᾷ, ἀλλὰ-
 χού διήρης, Ξεν. Ἐλλ. 2. 1, 28, Ἀνθ. Π. 7. 640· πρὸ βλ. **μονό-
 κροτος**. **Π. δ. ἀματιτός**, ὁδὸς διὰ δύο ἀμάξια, Εὐρ. Ἡλ. 775.
δι-κρουνοσ, ον, ὁ ἔχων δύο κρουνοὺς, ρυτὸν δ., ἀγγεῖον, ἐξ
 οὗ δύο εἰδῶν οἶνος ἤρῳατο νὰ ἐξαχθῆ, Δαμόξ. Αὐτ. πενθ. 1.
Δικταίος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ δίκτου, ἀπὸ τοῦ Κρητικοῦ ἄρουσι Δίκτης
 Στράβων 478.
δικταμνίτης οἶνος, ὁ, δικτάμνω ἔσκευασμένος, Διοσκ. 5. 57.
δικταμνον, τὸ, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 6, 2· **δικταμον** ὁ αὐτ. Θαυμ.
 4· **δικταμνος**, ἡ, Διοσκ. 3. 36·—ρυτὸν εὐδοκίμου ἐπὶ τῶν ὀρέων
 Δίκτης καὶ Ἰδης ἴδε Hocks Kreta, 1. σ. 34.
δικτάτωρ [ᾶ], ὠρος, ὁ, ὁ πρᾶξ Ρωμαῖος dictator, Πολυδ. 3.
 87, 7, κτλ.—**δικτάτωρῆω**, εἶμαι δικτάτωρ, Δίων. Κ. 43. 1.
δικτάτωρεια, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ δικτάτωρος, Δίων. Ἀλ. 6. 22· ἢ
 -ία Πλούτ. Φαδ. 3.—Πρὸ βλ. Κόντου Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 134 κέξ.
δικτύος, ἡ, ὄν, (δικτεῖν) ἐρριμμένος, ριφθείς· πρὸ βλ. **δακτυλό-
 δικτος**.
δικτυ-ἄγωγός, ὁ, ὁ σύρων δίκτυα, Πολυδ. Ε' 17.
δικτυ-ἄλωτος, ον, ὁ ἐν τοῖς δικτύοις συλληθρεῖς, Συνέσ. 150C.
δικτυ-βόλω, ῥίπτω τὸ δίκτυον, Ἀνθ. Π. 6. 186.
δικτυ-βόλος, ον, ἀλιεύς, Ἀνθ. Π. 6. 105, Ὀππ. Ἀλ. 4. 578.
δικτυόδιον, τὸ, ὑπόκορον τοῦ δίκτυου, Πολυδ. Ζ' 179.
δικτυεῖα ἢ -υτια, ἡ, ἡ διὰ δικτύου ἀλιεῖα, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.
δικτυεύς, ἔως, ὁ, ὁ διὰ δικτύων ἀλιεῖων, Στράβων 384, Αἰλ.
 π. Ζ. 1. 12.
δίκτυων, ἡ, (δίκτυον) ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμίδος ὡς θεᾶς τῆς θήρας,
 Ἡρόδ. 3. 59. Εὐρ. Ἰππ. 146, κτλ.
δικτυο-βόλος, ον, = δικτυβόλος, Πολυδ. Ζ' 137.
δικτυο-ειδής, ἐς, ὁμοίος πρὸς δίκτυον, δ. πλῆγμα Γαλην. 4.
 458, 509., 7. 447.—Ἐπίρρ. -ὡς Γρηγ. Νύσσ. 1. 182A.
δικτυο-θήρας, ὁ, ὁ θηρεύων διὰ δικτύων, ἀλιεύς, Σχολ.
 Θεοκρ. 1. 40.
δικτυο-θηρευτικῆ, ἡ, (ἐνν. τέχνη) ἡ διὰ δικτύου ἀλιεῖα,
 Πολυδ. Ζ' 139.
δικτυό-κλωστος, ον, (κλώθω) πεπλεγμένος ἐν εἶδει δικτύου,
 σπεῖραι δ., σχοινία εἰς δίκτυον πεπλεγμένα, Σοφ. Ἀντ. 347.
δίκτυον, τὸ, (ἴδε δικτεῖν). **1)** πρὸς ἀγορὰν ἰχθύων, δικτύω
 ἐξέρυσαν πολυωπῶ (ἐνν. ἰχθύας) Ὀδ. Χ. 386· ρελλοὶ δ' ὡς
 ἀγοῦσι δ. Αἰσχύλ. Χο. 506· μολιβδὶς ὡστε δ. κατέσπασεν
 Σοφ. Ἀποσπ. 783· δ. καθιέναι, ἀναίρεισθαι Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 8,
 12., 8. 19, 13. **2)** δίκτυον τοῦ κυνηγοῦ, «βρόχια», Ἡρόδ. 1.
 123, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1083, κτλ.· διάφορον τοῦ καλυμένου ἄρκου,
 Ξεν. Κυν. 2, 5, πρὸ βλ. Πολυδ. Ε' 26, 27. **3)** μεταφρ., δ.
 ἄτης, Ἀίδου Αἰσχύλ. Πρ. 1078, Ἀγ. 1115, πρὸ βλ. Σοφ. Ἀποσπ.
 670. **II.** ὁ πυθμὴν κοσκίνου, Ἡσυχ.
δικτυόδομαι, κατασκευάζομαι δικτυοειδῶς, Ἐβδ. (3 Βασιλ. ζ',
 18), Εὐστ.
II. συλλαβίδομαι ἐν δικτύω, Βάβρ. 107. 11.
δικτυο-πλόκος, ον, ὁ πλέκων δίκτυα, Πολυδ. Ζ' 139.
δικτυοσυλικός, ὄν, ὁ σύρων δίκτυα, Πολυδ. Α' 98, Ἰάμβλ. ἐν
 Βίφ. Πυθ. σ. 78.—**Δικτυοσυλικός**, δράμα τὸ τοῦ Αἰσχύλου, Αἰλιαν.
 π. Ζ. 7, 47.
δι-κτύπος, ον, διττῶς ἠχῶν, τὸν ἦχον ἐπαναλαμβάνων, ἡχῶ
 Νόνν. Δ. 10. 225.
δίκτυος, ος, ὁ, ἄγνωστόν τι λιθικὸν ζῶον, Ἡρόδ. 4. 192.
δικτυοειδής, ἐς, (εἶδος) = δικτυοειδής, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ.
 Σπῆξ. 99.
δικτυωτός, ἡ, ὄν, κατασκευασμένος ἐν εἶδει δικτύου, θύσανος
 Διόδ. 18. 26·—κατεσκευασμένος διὰ ράβδων ῥομβοειδῶς διατεμου-
 σῶν ἀλλήλας. Λατ. reticulatus, θύραι δικτ. Πολυδ. 15. 30, 8-
 θυρεὶς δικτυωτή, παράρθρον οὕτω κατασκευασμένον, Ἐβδ. (Ἐξεκ.
 μα', 16).
δι-κυκλός, ον, ὁ δύο τροχοὺς ἔχων, δίτροχος, δ. [ἄρμα]
 Δίων Κ. 76. 7.
δικυπέλλος, ον, ὁ συγκείμενος ἐκ δύο κυπέλλων, Εὐστ. εἰς
 Ἰλ. Α. 596.
δι-κυρτος, ον, ὁ δύο κυρτώματα, δύο ὕδους ἔχων ἐπὶ τῆς
 Βακτριανῆς καμήλου, Ἀν. Ὀξ. 4. 264, Γεωπ. 16. 22, 4.
 *δίκω, ἴδε ἐν λ. δικτεῖν.

δι-κωλός, ον, ἔχων δύο μέλη ἢ σκέλη, Λυκόφρ. 636, Διοσκ. 2.
 116. **II.** ὁ ἐκ δύο κώλων ἢ μερῶν ἀποτελούμενος, περιόξος
 Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀγ. 1212, κτλ.—καὶ οὐσιαστ. **δικωλία**,
 ἡ, Γραμμ.
δι-κωπος, ον, ὁ δύο κώπας ἔχων, σκάφος Εὐρ. Ἀλκ. 252,
 πρὸ βλ. 444·—ἐντεῦθεν **δίκωπιω**, κωπηλατῶ μετὰ δύο κώπας, καὶ
 καθόλου, ἐργάζομαι μετὰ τὰς δύο χεῖρας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1091·—
δίκωπία, ἡ, ζεύγος κωπῶν, Λουκ. Ἐπισκ. 1, Σχολ. Θουκ. 4. 67.
δι-λήκυθον, τὸ, διπλῆ λήκυθος, Ἰππόλοχ. παρ' Ἀθην. 129C.
δίλημμα, τὸ, συλλογισμός, δι' οὗ ὁ ἀντίπαλος συλλαμβάνεται
 μεταξὺ (διαλομβάνεται) δύο ἀντιφατικῶν προτάσεων, τὸ τοῦ Κικί-
 ρωνος, complexio, Σουίδ.—οὕτω **δίλημματον**, τὸ, Ἐρμογ.—
 Ἐπίρρ. -τως, Οὐλπ. Δημ. Ὀλ. 3, σ. 25.
δίλημνον, τὸ, διπλοῦς λημνίσκος, Σουλ. Ἐπιγρ. 2525b. 56.
δίλημπος, ον, διττῶς ἐκλαμβανόμενος, διαφορούμενος, Σχολ. Ἰλ.
 Β. 642.
δίλογέω, ἐκ νέου λέγω, ἐπαναλαμβάνω, Ξεν. Ἰππαρχικ. 8, 2,
 Διόδ. 16. 46·—Ρημ. ἐπιθ. -ἡτέον, Δημ. Φαλ. 202.
δίλογία, ἡ, ἐπαναλήψις, Ξεν. Ἰππαρχικ. 8, 2.
δί-λογος, ον, δίγλωσσος, ἀμφίβηλος, 1 Ἐπ. Τιμ. γ', 8.
δι-λόγος, ον, δύο λόγους, δύο αἰχμάς ἔχων, διπλοῦς, ἄτη
 Αἰσχύλ. Ἀγ. 643· ἐπιθετὸν τῆς Βενεδίδος (δηλ. Ἀρτεμίδος) ἐκ τῶν
 διττῶν αὐτῆς ἰδιοτήτων, Κρατίν. Θραττ. 12.
δι-λόφος, ον, διπλοῦν ἔχων λόφον, κορυφὴν, δ. πέτρα, ἐπὶ
 τοῦ Παρνασσῶ (ἴδε δικόρυφος, ἀμφίβηλος), Σοφ. Ἀντ. 1126.
δι-λοχία, ἡ, διπλοῦς λόγος, Πολυδ. 10. 23, 4· σῶμα ἐκ 32 ἀν-
 δρῶν, Ἀρρ. Τακτ. 10. 1·—**διλοχίτης** [Γ], ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς διλο-
 χίας, ὁ αὐτ.
δι-μακρος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν, Δρά-
 κων σ. 59.
δι-μάχαιρος [ᾶ], ον, ὁ δύο ἔχων ξίφη, Ἀρτεμίδ. 2. 33.
δι-μάχης [ᾶ], ου, ὁ, ὁ μαχόμενος εἴτε πεζῆ, εἴτε ἐφ' ἵππου,
 πῖθ. γραφ. ἐν Διοδ. 5. 33, πρὸ βλ. Πολυδ. Α' 132· ἴδε Κόντ. ἐν
 Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 103.
δι-μεδίμνον, τὸ, μέτρον χωρῶν δύο μεδίμνων, Ἡσυχ.
δι-μερής, ἐς, διαίρουμένος ἢ διηρημένος εἰς δύο μέρη, ἐπὶ τοῦ
 ἀνθρωπίνου σώματος, τοῦ ἐγκεφάλου, κτλ. Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 5, 5., 3.
 7, 2, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. -ὡς, Γεωπ. 10, 9.
δι-μετρητός, ον, ὁ χωρῶν δύο μετρητάς, Καλλιξ. παρ' Ἀθην.
 199F, Σουλ. Ἐπιγρ. 3071.
δι-μετροσ, ον, ἐπὶ στίχου, ἔχων δύο μέτρα, Ἡφαιστ. ἴδε **δι-
 ποδία**.
δι-μέτωπος, ον, δύο ἔχων μέτωπα, Ἀπκ. Ἐμψύλ. 5. 33.
δι-μηνιαίος, α, ον, δύο μηνῶν τὴν ἡλικίαν, Ἰππ. 690A. 757F.
δι-μηνος, ον, δύο μηνῶν ἢ διὰ δύο μῆνας, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 8. 4,
 4· **δίμηννα** ἐκτιτρώσκειν Ἰππ. Ἀφ. 1254·—**διμηνων**, διάστημα
 δύο μηνῶν, διμηνία, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 18, 22· εἰς δ. ὁ αὐτ. Οἰκ. 2,
 37· ἢ **δίμηννος** Πολυδ. 6. 34, 3.
δι-μήτωρ, Δωρ. -μάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δύο μητέρας,
 ἐπὶ τοῦ Βάκχου, τὸ τοῦ Ὀιδίππου bimatrix, Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 13, Ὀρρ.
 Ὑμν. 49·—ὡσαύτως, **διμήτριος**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 265.
δι-μύτος, ον, ἐκ δύο μύτων, «κλωστῶν» ὑφασμένος—οὐσιαστ.
δίμυτος, ἡ, ὑφασμα τοιούτων, Εὐστ. 393. 4.
δι-μίτροσ, ον, ὁ διπλῆν ἔχων μίτραν, ἔχων δύο μίτρας, Πλούτ.
 Δημητρ. 41.
διμναίος, α, ον, (μνᾶ) ἀξίων δύο μνᾶς, διμναίους ἀποτι-
 μῆσασθαι, ἐκτιμῶ ἀντὶ δύο μνῶν, Ἡρόδ. 5. 77· δ. τιμῆσασθαι τι
 Ἀριστ. Οἰκ. 2, 6· μισθώματα διμναία Λουκ. Ἐταίρ. Διαλ. 14. 4.
 —Παρ' Ἡρόδ. τὰ πλείστα τῶν χ/φων ἔχουσι **δίμνεως**, ὅπερ ἔχει
 πρὸς τὸ **διμναίος**, ὡς τὸ **λεώς** πρὸς τὸ **λαός**, κτλ.
διμνους, ουν, = δύο μνῶν, Φίλων Βελοπ. 42, Σουλ. Ἐπιγρ.
 123 § 8 (σ. 169).
δίμνωσ, ον, (Ἄτικ. τύπ.) = τῷ προηγ.—Πρὸ βλ. **δεκάμνωσ**,
εικοσίμνωσ. ἴδε Κόντ. Σωκράτ. Β. σ. 74.
δι-μοιρία, ἡ, διπλοῦν μερίδιον, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 36, Δακ. 15. 4,
 δ. βασιλείωσ Ἀντιφ. Διδυμ. 3· διπλοῦς μισθός, Ξεν. Ἐλλ. 6. 1, 4.
2) τὰ δύο τρίτα, Διον. Ἀλ. 8. 77. **II.** = **ἡμιλοχία**,
 Αἰλ. Τακτ. 5, 2.
δίμοιρίτης [Γ], ου, ὁ, ὁ ἔχων διπλοῦν μερίδιον, λαμβάνων δι-
 πλοῦν μισθόν, Ἀρρ. Ἀν. 7. 23, 3. **II.** ὁ ἀρχηγὸς μίας **δίμοι-
 ρίας**, Λουκ. Διί Τραγ. 48, Ἐταίρ. Διαλ. 9. 5, Συνέσ. 148C.
III. παρ' Ἐκκλ. ἐπιθετὸν τῶν Ἀπολλωνιαριῶν, οἵτινες ἐδίδα-
 κνον ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχεν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ἀλλὰ καθαρῶς θεῖον
 νοῦν, Ἐπιφάν. Αἰρ. 77, Σουίδ. ἐν λ. Ἀπολλων-
δι-μοιρος, ον, ὁ μεταξὺ δύο ἢ εἰς δύο διηρημένος· **δίμοιρον**,
 τὸ, τὸ ἡμισ, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 1071. **2)** ἡμίσεια δραχμῆ, Πλάτ.
 Ἀξ. 366C·—ἐν Ρώμῃ, ἡμίσεια libra, Πλούτ. Γ. Γράχχ. 17.
II. ἐν Αἰσχύλ. Θῆβ. 850, ὁ Herm. διώρρωσε δίμορα τέλεα (ἀντὶ
 δίμοιρα τέλεα) χάριν τοῦ μέτρον.
δι-μορφος, ον, δύο μορφὰς ἔχων, Λυκόφρ. 111, 892· ἀνδρο-
 γύνης, ἐρμαφρόδιτος, Διόδ. Ἐκλογ. 2. 522.

δί-μυξος, ον, ὁ ἔχων δύο θρυαλλίδας, «φυτίλια», Φιλωνίδ. Κωθ. 5, Πλάτ. Κωμ. Νυκτὶ 2, Μεταγίν. Φιλόθ. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 3071. 9. **δινάξω**, = δένω, Ἄρτεμιδ. παρ' Ἀθην. 333F.—ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀορ. **δινάσσατο** ἐν Πινδ. Ἄποστ. 70. 3, ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει δινάσ' ἄπο.

δινευμα [τ], τό, τὸ δινεῖσθαι, περιδινεῖσθαι, κυκλικὴ κίνησις, περιστροφή, ἰδίως κατὰ τὴν ὄρχησιν, δινεύματα χαρῶν Ἄριστοφ. Θεσμ. 122, Ξεν. Ἰππ. 3, 11.

δινεύω, συνήθως κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ. (Ἰων. δινευέσκον Ἰλ. Ω. 12), ἀλλὰ μετοχ. ἀορ. δινευέσας, Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 310.—ὡσαύτως δινέω, Αἰσχύλ. Θῆβ. 462.—παρατ. ἐδίνεον, Ἐπ. δίνεον Ἰλ. Σ. 494, Ὀδ. Ι. 384.—ἀορ. ἐδίνησα Ἰλ. Ψ. 840, Ἄττ.—Μέσ. (πρόβλ. περιδ-).—Παθ., δινεύομαι Ἄρατ., Ὀππ. ἄλλ' ἀορ. ἐδινήθη Ὀδ. Χ. 85, Εὐρ. πρην. **δεδινήματι** (ἀμφι-) Ἰλ. Ψ. 562.—Ποιητ. ῥήματα ἐν χρήσει ἅπασι ἢ δις παρὰ Ξεν. καὶ Πλάτ. (πρόβλ. δίνω, δίνη, δίνος). **Περὶ στρέφω**, συστρέφω, στροβιλίζω, στριφνορίζω, ἦκε δὲ δινήσας [τὸν σόλον], περιστρέφας [τὸν δίσκον], Ἰλ. Ψ. 840· ζεύγεα δινεύοντες, στρέφοντες αὐτὰ κυκλοειδῶς, Σ. 543· μοχλὸν ἔλδοντες δινέομεν, περιστρέφουμεν τὸν μοχλὸν ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, Ὀδ. Ι. 388· δινεῖν ἵππους, ἀσπίδα Αἰσχύλ. Θῆβ. 462, 490· ἄμια Εὐρ. Ὀρ. 1459.—Μέσ., περιστρέφομαι, συστρέφομαι, ὅσος . . πάντοσε δινεῖσθην Ἰλ. Ρ. 680, πρόβλ. Π. 792· κάππεσε δινηθεῖς (ἰδὼνθεῖς Hentze) Ὀδ. Χ. 85· ἐπὶ ποταμοῦ, Εὐρ. Ρῆσ. 253· περιστρέφομαι κατὰ τὸν χορόν, ἐδινεῖτο Ξεν. Ἄν. 6.1, 9, πρόβλ. Συμπ. 2, 8· ἐπὶ κυβιστητήρας, ἐπὶ τροχῷ δινεῖσθαι Πλάτ. Εὐθύδ. 294E. 2) περιπλανώμαι, περιφέρομαι, Λατ. versari, ἐιδενόμεθα κατ' αὐτὴν [νήσον] Ὀδ. Ι. 153· βροτῶν ἐπὶ ἀστεα δινηθῆναι Π. 63, πρόβλ. Πινδ. Π. 11, 38.

Π. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ. ἀκριβῶς ὡς τὸ μέσ., περιστρέφομαι, ὄρχηστήρας ἐδίνεον Ἰλ. Σ. 494· ἐπὶ κυβιστητήρων, ἐδίνεον κατὰ μέσους αὐτόθι 606· ὡσαύτως ἐπὶ πολεμιστοῦ, ὅστις . . δινεῖσι κατὰ μέσον Δ. 541· δινεῖουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε, ποιούσαν κύκλους ἐν τῇ πτῆσει αὐτῆς, ἐπὶ περιστράς, Ψ. 875· καθόλου, περιφέρομαι, δινεύεσκ' ἄλλωιν παρὰ θιν' ἄλλος Ω. 12· δινεύων κατὰ ὄκον Ὀδ. Τ. 67· δινεύων βλεφάρους, βλέπων ἄγριος πέρι, περιδύλων, Εὐρ. Ὀρ. 837.

δίνη [τ], ἡ, κυκλικὴ περιστροφή, στροβίλος, ὕδατοστροβίλος, Λατ. vortex, καθ' ἑνικ., Ἰλ. Φ. 213, Αἰσχύλ. Εὐμ. 559, κτλ.· κατὰ πλῆθ., Ἰλ. Φ. 353, Ἡσ. Ὀ. 791, Ἡρόδ. 2. 28, κτλ.· ἐπὶ Κυανέας δ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3797.—δίνη ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους ἡ τοῦ οὐρανοῦ περιστροφή, ἥτις ὑπέστητο ὅτι διετῆρει τὴν γῆν εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς, Πλάτ. Φαῖδρ. 99B, Ἄριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 20 κέξ.· πρόβλ. **δίνος** καὶ ἴδε Grote Πλάτ. 1. 42. 2) ἀνεμοστροβίλος, Ἄριστοφ. Ὀρν. 697· θίται νεφέλας Εὐρ. Ἄλκ. 244. 3) καθόλου, περιδίνεις, περιστροφή κυκλική, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1198· ἀτράκτου Πλάτ. Πολ. 620E. 4) μεταφ., ἀνάγκης στερηραῖς δ. Αἰσχύλ. Πρ. 1052· εἶναι κυκλοῦμενον κέαρ ὁ αὐτ. Ἄγ. 997.

δίνησις, ἄνω, -αίεις, εσσα, εν, ῥέων στροβίλου δίκην, στροβιλώδης, Ἐάνθη ἐπὶ δινῆεντι Ἰλ. Ε. 479, πρόβλ. Ὀδ. Ζ. 89, Σίμων. 19, Βακχύλ. 12. 165 κ. ἄλλ. (Blass), κτλ. **Π.** στρογγύλος, τάλαρος Μόσχ. 2. 55.

δίνισις, εως, ἡ, στροβιλώδης κίνησις, περιστροφή, Ἄριστ. Οὐρ. 2. 13, 23, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 90.

δίνητός, ἡ, ὄν, (δινέω) ὁ περιστρεφόμενος, περιδινούμενος, Ἄνθ. Π. 7. 394.

δινόμα, τὰ (= δίνουμα), Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI, 1. 51.

δίνος, ὁ, ὡς τὸ δίνη, περιδίνης, περιστροφή, ἦν κατὰ τὸν Ἀναξαγόραν ἐνεποίησεν ὁ νοῦς, ὁ ῥυθμιστὴς τοῦ σύμπαντος, Κλήμ. Ἄλ. 435· τοῦτο ὑπαινιχόμενος ὁ Ἄριστοφ. λέγει ἐν Νεφ. 828, Δίνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακῶς, πρόβλ. 380· πρόβλ. Grote Πλάτων. 1. 59. 2) στροβίλος, Ἐπίκ. παρὰ Διογ. Α. 10. 105.—χορδὸς ὅμοιος πρὸς τὸ νεώτερον waltz, Εὐστ. 1166. 10, Ἡούχ. **Π.** σκοτοδινία, σκότωσις, Λατ. vertigo, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 903. **ΠΙΙ.** ὁ κυκλοτερὴς χώρος, ἐν ᾧ οἱ βόες ἠλώνιζον τὸν σῆτον, ἁλώνιον, Τελεσίλλα 2 Bgk., Ξεν. Οἰκ. 18, 5· πρόβλ. Ruhnke. Ep. Cr. σ. 179. **ΙV.** μέγα στρογγύλον ποτήριον (γραφόμενον ὡσαύτως καὶ δένος), Ἄριστοφ. Σπῆξ. 618· παρὰ τοῖς Κυρηναίοις = ποδαρινέπηρ, Ἀθήν. 467E.

δινώω, τινεύω, Εὐστ. 412. 31, κτλ., ὡς ῥίξα τοῦ δινωτός.

δίνω, μόνον κατ' ἔνεστ., ἁλώνιζω ἐπὶ τοῦ δίνου (ΠΙ), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 596.—Παθ., δινωμένην ὑπὸ βουσίν . . ἄλωα, παπουμένην ὑπὸ περιφερομένην κύκλω βῶων, Καλλ. Ἄποστ. 51.—Λεσβιακ. τύπος δίνω παρὰ Χοιρῶν, ἴδε Ahrens π. Αἰολ. σ. 53· γ' πλῆθ. ἄπο-δίνωντε, Πίν. Ἡρακλ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 102.

δινώδης, ες, στροβιλώδης, Δίων Κ. 68.13· τὰ δινώδη, Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 20.

δινών, ὄνος, ὁ, μὴν παρὰ Λοκροῖς, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Αἰτωλίᾳ Λαφριαῖω, τῷ ἐν Οἰανθεῖᾳ Ἀπελλαῖω καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς Ποιτροπῖω τῷ πρώτῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et E. 243.

δινωτός, ἡ, ὄν, (δινώω) τινεύω, στρογγύλος, ἀσπίς, λέχος Ἰλ. Γ. 391, Ὀδ. Τ. 56· ρινοῖσι βῶων καὶ νώροπι χαλκῷ δινωτήν [ἐν. ἀσπίδα], κατασκευασμένη κυκλωτέρως διὰ δερμάτων βῶων καὶ χαλκῶν πλακῶν, Ἰλ. Ν. 407.

διξᾶς, ἄντος, ὁ, Σικελικὸν χαλκοῦν νόμισμα, = πρὸς δύο χαλκοῦς, Hemst. Πολυδ. Θ', 81· πρόβλ. τριξᾶς.

δι-ξεστον, τό, μέτρον περιλαμβάνον δύο ξέστας, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Θεσμ. 347.

διξοος, ον, (ξέω) διαχιδής, εἰς δύο ἐσχισμένος, Θεοφρ. Ι. Φ. 5. 1, 9.

διξός, ἡ, ὄν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ δεσός, ὡς τριξός ἀντὶ τρισός, πρόβλ. Koen. Γρηγ. σ. 435.

διξυλος, ον, ἐκ δύο ξύλων συγκείμενος, Ὀρειβ. 133 Mai.

Διο-, εὐρητα ἐν ἀρχῇ πολλῶν συνθέτων ὀνομάτων κυρίων τε καὶ προσχηρικών, ἅτινα σημαίνουσι οὐχὶ μόνον τὸ γεγενῆσθαι ἐκ τοῦ Διὸς ἢ τῶν θεῶν, ἀλλὰ καθόλου, ἐξοχος, θεοειδής, λαμπρός, ὡς ἐν συνθέσει τὸ θεο-.

διό, σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ δι' ὁ, δι' ὅν λόγον, οὐ ἕνεκα, Λατ. quapropter, quocirca, quare, Πλάτ. Πολ. 358D, κτλ.· διὸ δὴ Θουκ. 2. 21, Πλάτ. Γοργ. 518A κ. ἄλλ.· διὸ καί, διὸ δὴ καὶ ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 258E, Συμπ. 203C· δι' ὅπερ Θουκ. 1. 71, 120., 8. 92, κτλ. **Π.** βραχύτερον, = ὅτι, ἐπειδή, διότι, Ἄριστ. Φυτ. 2. 4, 5· πρόβλ. διότι.

Διό-βολος, ον, ὑπὸ τοῦ Διὸς βίβηθις, ἐξακοντισθεῖς, ἐπὶ κεραυνῷ, Σοφ. Ο. Κ. 1464, Εὐρ. Ἄλκ. 125.—οὕτω **Διόβλητος**, ον, Αἰλ. π. Ζ. 6. 62· καὶ **Διοβλής**, ἦτος, ὁ, ἡ, Σχόλ. Πινδ. Π. 8. 22.

Διογένειον, τό, γυμνάσιον τοῦ Διογένοιο, Συλλ. Ἐπιγρ. 427.

Διο-γενέτωρ, ορος, ὁ, ὁ παρέχων γέννησιν εἰς τὸν Δία, Διογενέτωρος ἔναυλοι, τὸ σπῆλαιον ἐν ᾧ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, Εὐρ. Βάκχ. 122.

Διο-γενής, ες, ὁ ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθείς, ἀείποτα ὡς ἐπιθ. τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων ὡς ὀρισθέντων καὶ ὑποστηρικόμενων ὑπὸ τοῦ Διὸς (ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες Ἡσ. Θ. 96), οὐχὶ ὡς εἰ ὄντως ἐξ αὐτοῦ ἐγεννήθησαν· ὁ Αἰσχύλ. καλεῖ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς: θεοὶ Διογενεῖς ὄψ. 301, Ἰκέτ. 631· ἡ Παλλάς εἶνε Διογενὲς κράτος, ὄψ. 129, πρόβλ. Σοφ. Αἰ. 91· ὁ Ἄμφιον εἶνε Διογενὴς ὄψ. 528· αἴμα τὸ δ., ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Εὐρ. Ἄνδρ. 1194· καθόλου, θεοῦ, φάος ὁ αὐτ. Μηδ. 1258. **Π.** παροξ., Διογένης, ονος, ὁ, κύρ. ονομα. [Δι- ἐν Ἐπ.].

Διο-ογκῶ, ἐξογκῶ, στόμα Ἐρμοῦ. ἐν Walz Rhett. 3. 224.—Παθ., πρήσκομαι, Ἰππ. Ὀξ. 385, 388· μεταφ., ἐπαίρομαι, ἀνυψοῦμαι, Ἄρτεμ. 1.14.

Διόγχοσις, εως, ἡ, ἐπαρσις, κόμπος, Πλούτ. 2. 771B· πρῆξιμον, Γαλήν. 2. 325., 7. 154.

Διόγνητος, ον, συνηρ. ἀντὶ Διογένητος = Διογενής, Ἡσ. Ἄσπ. Ἡρ. 340.

Διό-γονος, ον, = Διογενής, Εὐρ. Ἰππ. 560 [τ].

Διο-οδεῖα, ἡ, ἡ διὰ μέσον διόδος, Σουῖδ.

Διο-οδενσις, εως, ἡ, = Διοδεῖα, Ἰππ. 298. 43.

Διο-οδεύω, διέρχομαι οδεύων, τὴν χώραν Πολύδ. 2. 15. 5, πρόβλ. Πλούτ. Ἀγαστ. 17· πανδοκτεῖον Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 26· διὰ τῶν νομῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 4956. 20.—Παθ. ἐν Ἄνθ. Π. 9. 708.

Διο-οδοπορέω, = Διοοδεύω, τὰς δύο μοῖρας [τῆς ὁδοῦ] Ἡρόδ. 8. 129.

Διο-οδοποιέω, ποιῶ διόδον, ἐσφαλμ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Πυρ. 59, ἀντὶ ὀδοῶν ποιεῖν.

Διο-οδος, ἡ, ὁδὸς δι' ἧς δύναται νὰ διέλθῃ τις, διὰδοσις, πέρασμα, Ἡρόδ. 7. 201., 9. 99, Ἄριστοφ. Θεσμ. 658, κτλ.· δ. ὕδατος Θουκ. 2. 102· ἄστρον διόδοι, αἱ τροχαὶ αὐτῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 1049· δ. ἔχειν, ἐξουσιάζειν τὴν ὁδόν. Θουκ. 7. 32· αἱ δ. τῶν πτερωτῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 255C· δ. αἰτεῖσθαι, αἰτεῖν, ζητῶ ἄδειαν νὰ διέλθω, ζητῶ διαβατήριον, ἐξασφαλίζον μοι τὴν διὰδοσιν, Ἄριστοφ. Ὀρν. 189, Αἰσχίν. 75. 9· πρόβλ. Διέξοδος. **ΠΙ.** ἡ διὰ τῶν ἐντέρων διάδοσις, διαχώρησις, μελάνων Ἰππ. 78E.

Διο-δοτος, ον, ἴδε ἐν λ. Διόδοτος.

Διο-οδύρομαι, ἡρῶν μέγαλω, μετ' αἰτ., Δημ. 1248. 19.

Διο-οζόομαι, μέσ., διακρούμαι εἰς δύο κλάδους, ἐκβάλλω κλάδους, Ἰππ. 240. 11.

Διο-οζός, ον, ὁ ἔχων δύο κλάδους, Θεοφρ. Ι. Φ. 1. 8, 3.

Διοθῶν, ἐκ Διὸς, κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, διὰ τῆς εὐνοίας αὐτοῦ, Ἰλ. Ο. 489, Ω. 194, Τραγ., κλ.· ἐκ Δ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 763.

Διο-οίνυμι, μέλλ. -ῶω, διανοίγω, τὰς γνάθους διοίγγυμι Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 852.—ὡσαύτως, **διοίγω**, Σοφ. Αἰ. 346, Ο. Τ. 1287, 1295, Πλάτ., κλ.· ἢ δ' ἂν διοίγῃς σφάγια [ἐν τῇ μαχαίρᾳ] Εὐρ. Ἰκέτ. 1205.—Μέσ. διοίγγυσθαι Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 4. 7, 8.

Διοῖδα, γινώσκω ἀκριβῶς, Σοφ. Ο. Κ. 296, Εὐρ. Μηδ. 518, Ἄριστοφ. Νεφ. 168, Πλάτ. Νόμ. 1, 626, Φαῖδρ. 262.

Διοιδαίνω, μέλλ. -ᾶνῶ, = τῷ ἔπομ., Ἡρῶδιαν. 7. 3, 16· μεταφ. δ. τὴν ψυχὴν αὐτόθι 8. 8.

διοιδέω, μέλλ. -ήσω, έπιτεταμ. οιδέω, πηθ. γραφ. παρ' Ίππ. "Αρρ. 838, Λουκ. Νεκρομ. 18· επί τής θαλάσσης, Στράβ. 173.— Μέσ., μεταφ., "Ηλιόδ. 7. 7.

διοιδής, ές, φουσκώμενος, πρησμένος, μαζδα Νίκ. 'Αλ. 90. διοιδίσκομαι. = διοιδέω, Γαλην. 5, 185.

διοικέω, διακούω, Θουκ. 8. 21, κτλ. μέλλ. -ήσω, Πλάτ. άόρ. διώκησα Ίσοκρ., κτλ.· πρkm. διώκηκα Πλάτ., δεδιώκηκα 'Αριστ. 'Αποσπ. 429. — Μέσ., μέλλ. -ήσομαι Δημ. άόρ. διώκησάμην Δημ.· πρkm. (μετά μέσ. σημασι.) διώκημαι, Ίδε κατωτέρ. — Παθ., άόρ. διωκήθην Λουκ. Νεκ. 19· πρkm. διοικημαι 'Αντιφ. Ποιησ. 1. 18, Δημ. 616. 27, ύπερσ. διώκητο (προ-) Δημ. 625. 5· αλλά μετ' αυτώνσως άμα και αναδιπλασιασμού πρkm. δεδιώκημαι 'Αντιφ. Μήτρ. 2, Μάχων παρ' 'Αθην. 341C· ούτω παρατ. μετά διπλής αυτής. έδιώκωμαι Κυρίως, διατρώω οίκον άκολουθώς, γεν., κυβερνώ, διευθύνω, τήν πόλιν Θουκ. 8. 21, κτλ.· τά τής πόλεως 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 305· τάς τε οίκιας και τάς πόλεις Πλάτ. Μένωνι 91A· τόν κόσμον ο άύτ. Φαίδρ. 246C· τόν ούρανόν ο άύτ. Νόμ. 896E· τά ανθρώπινα αυτίθι 713C· τόν βίον Ίσοκρ. 2E, κτλ., πρβλ. Δημ. 774. 8· τήν ούσίαν ο άύτ. 829. 9· τά κοινά ο άύτ. 15. 22· τήν άρχήν 'Αριστ. Πολ. 5. 11, 4· δ. άκριβώς, επί ούδοεσποινης, Λυσ. 92. 23· πολέμους Δεινάρχ. 98. 46· επί του επί των οικονομικών άρχοντος, δ. τά προς τήν πόλιν, τά επί τής τραπέζης Δημ. 832. 23., 1111, έν τέλ.· τάλαντα, ά Καλλισθένης διώκησεν ο άύτ. 467. 18. — Παθ., κυβερνώμαι, τύχη δ. Ίππ. 'Αρχ. Ίητρ. 8, Δισχίν. 1. 20· άπας ο βίος φύσει και νόμοις δ. Δημ. 774. 7. — Μέσ., κυβερνώ κατά τήν θέλησιν και έπιθυμίαν μου, τά πράγματα διοικήσασθαι Δημ. 43 21· και πρkm. (επί τής αυτής έννοιας, Ίν' ά βουλόμεθα ώμεν διωκημένοι ο άύτ. 288. 1· διοικούμενος ούτως άδικους πλεονεξίας, κυβερνώ ώστε να προσπορήσθι τόσον άδικα κέρδη, ο άύτ. 1092. 5, πρβλ. 22· αλλά, διοικούμαι προς τινα, έρχομαι εις συμμωλιαν προς τινα ... ο άύτ. 1327. 23, πρβλ. 1328, 4. 6) άπολ., έξασκώ έξουσίαν, κυβερνώ, τυραννικώς 'Αριστ. Πολ. 5. 10, 36, πρβλ. 4. 14, 11.

2) προνώ, προμυθεώ, παρέγω, άπορώ τάλλα όπόθεν διοικώ Δημ. 834. 19, πρβλ. 708. 25· δ. τήν άδελφήν, προνώ περί αυτής, τακτοποιώ τά κατ' αυτήν, ο άύτ. 763. 6. — Παθ., τρέφομαι ή ύποστηρίζομαι, ύπό τινος Στράβ. 659· γάλακτι 'Αθην. 46E. 3) χωνεύω τροφή, Διογ. Α. 6. 34. 4) έν τή Ρητορ. τό μέσ. διοικεΐσθαι ήτο έν χρήσει επί τής διατάξεως και διευθετήσεως τής ύλης λόγου τιμόσ, Διον. 'Αλ. π. Ρητ. 9. 4. II. κατοικώ χωριστά, Πλάτ. Τιμ. 19E. — Μέσ., ζώ, διακίμενω χωριστά, κατά κόμιας Ξεν. 'Ελλ. 5. 2, 5.

διοικημα, τό, κυβερνήσις, διοίκησις, Ήσυχ., Σουίδ. διοικησις, έως, ή, κυρίως ή τήρησις και έπιμέλεια οίκου, Δημ. 1111. 10· καθόλου, κυβερνήσις, διευθύνσις, διοίκησις, τής πόλεως Πλάτ. Πρωτ. 319D, κτλ.· ίδίως των οικονομικών πραγμάτων, όπως .. ή δ. γέννηται ίκανή Δημ. 728. 24· ο επί τής διοικήσεως, ο διευθύνων τά οικονομικά, Ψήφισμα παρ' Δημ. 238. 14., 730. 24· έντεύθεν, αι διαπάται, τά έξοδα, Λυσ. 185. 21, παρ' Δημ. 1111. 10., 1346. 21., 1359. 9. II. Ρωμαϊκή έπαρχία έν τών μικροτέρων, Στράβων 629, Κικ. Fam. 13. 52, 67, Σουλλ. 'Επιγρ. 3902 h· κείται και επί τής Αιγύπτου, 4693. 2) εκκλησιαστική τις διαίρεσις, ή δικαιοδοσία έπισκόπου, «έπαρχία», 'Εκκλ.

διοικητής, ούθ, ο, διευθυντής, κυβερνήτης, Λατ. procurator, Πολύδ. 27. 12, 2, Στράβων 840.

διοικητικός, ή, όν, κυβερνητικός, δύναμις Πολύδ. 2. 885B. 2) πεπτικός, 'Ορειθ. σ. 64 Mai.

διοικητρια, ή, ή τόν οίκον διευθύνουσα, οίκονόμος, Σχόλ. εις 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 212.

διοικητωρ, ορος, ό, διοικητής, 'Ερμής Ποιάνδρ. 7, 6. διοικίζω, μέλλ. άτ. -ίωσι:— κάμων τινάς να ζώσι χωριστά, διασκορπίζω, δ. τάς πόλεις, διασπείρω τούς κατοίκους αυτών. Ίσοκρ. 91A, πρβλ. 'Αριστ. Πολ. 5. 10, 11· και μάλλον άνεπιτελευτώνσ, τήν Θηβαίων πόλιν διοικείν κατά κόμιας Δημ. 59. 15· δ. Μαντινείς έκ μιας πόλεως εις πλείους Πολύδ. 4. 27, 6. — Παθ., διωκίσθη ή Μαντινεία τετραρχή Ξεν. 'Ελλ. 5. 2, 7· διωκισμένοι κατά κόμιας Δημ. 366. 27· άκολουθώς γενικώς, διασκορπίζομαι, διά τήν άδικίαν διωκίσθημεν ύπό του θεου Πλάτ. Συμπ. 193A· πρβλ. τό έπίμ.

διοίκισις, έως, ή, διασπορά, μετοίκισις, μετατόπισις, έν τή διοίκισι, έτ' ής Κολλυτου διωκίζετο εις .. Λυσ. 961, έν τέλ. διοικισμός, ό, = τώ προηγ., Διον. 'Αλ. 6. 81, Πλούτ. Καμίλλ. 9.

διοικοδομέω, κτίω μέχρι τής έτέρας άραξις, άποχωρίζω διά τείλους, άποτειχίζω, Θουκ. 4. 69., 8. 90. 2) οικόδομω μετάφ. και ούτως άποχωρίζω, ίσθμιόν και όρον δ. τής τε κεφαλής και του στήθους Πλάτ. Τιμ. 69E· δ. του θώρακος .. τό κύτος αυτίθι.

διοικονομέω, έπιτεταμ, οίκονομέω, Πολυδ. E. 156, Εύστ. Πονημ. 76. 55. — Παθ., 'Αριστ. π. Κόσμ. 6, 37.

διοικονόμος, καθ., πληρούμαι οίκον, μεθύσκομαι, Πλάτ. Νόμ. 775C.

διοινοχοέω, διαμοιράζω οίνον διά του οίνοχου, 'Αθην. 153C. διοίσεις, εως, ή, (διοίγνυμι) διανοίσεις, άνοιγμα, Θεόφρ. Αιτ. Φυτ. 2. 19, 3.

διοιστέον, ρηματ. επίθ. του διαφέρω, όμμα πανταρχή Εύρ. Φων. 265.

διοιστεύω, διαπερώ βέλος διά τινος, τατεύω διά τινος, δς κε .. διοιστεύσθη πελέκεων 'Οδ. T. 578, κτλ. II. άπολ., και κεν διοιστεύσειας, θά ήδύνασο τό μεταφύ έ έστημα να φθάσης διά βέλους, δηλ. ή άπόστασις εινε ένός βέλους, M. 102.

διοιστρέω, έπιτεταμ. οιστρέω, Διόδ. 4. 12, Φιλόστρ. 42, έν τώ παθ.

διοισών, διοισομαι, Ίδε έν λ. διαφέρω. διοιγνέω, διέρχομαι, διαπερώ, άσινής δ' αίωνα διοιγνεϊ Αισχύλ. Εύρ. 315. II. άπολ., περιπλανώμαι, έν πέτραις "Υμν. 'Ομ. 18. 10.

διοίχομαι, μέλλ. -οιχήσομαι· πρkm. -οιχίημαι 'Ηρόδ. 4. 136· άποθ. — έντελώς έχω παρέλθει επί χρόνου, 'Ηρόδ. έθθ' άνωτ.· επί προσώπων, παρήλθον και άπήλθον, έχάθη, Λατ. periisse, Αισχύλ. 'Αποσπ. 133, Σοφ. Αί. 973, Εύρ., κτλ.· σπάν. παρ' περσούς, εως 'Ηρόδ. έθθ' άνωτ., Πλάτ. Φαίδωνι 87E. II. τελειώνω, λέγω, ο λόγος διοιχεται Σοφ. O. K. 574 (έκ διορθώσεως κατά τινα μεταγεν. γρα άντι διέρχεται)· χή δικη δ. Εύρ. Ίκέτ. 530. διοκνέω, πολύ φοβούμαι, 'Αθην. 607E.

διόκ-κτυπος, ον, πληγείς, κτυπηθείς ύπό του Διός· Ίδε ήλιόκ-κτυπος.

διοκωχή, ή, = διοχή, καΐσις, Θουκ. 3. 87· Ίδε άνοκωχή, Διον Κ. 39. 47, κτλ. — Περι του τύπου Ίδε έν λ. άνοκωχή.

διολισθάνω (παρ' μεταγεν. -αίνω, Ίδε όλισθαίνω)· μέλλ. -ολισθήσω· Ίων. άόρ. -ωλίσθησα Ίππ. "Αρρ. 829. 'Ολισθαίνω διά μέσου, «ξεγλιστρώ», ύπό τούς δακτύλους αυτίθι 806· εις μέλους έξηρηθρομένου, ο άύτ. 829· δ. τινά, διαφεύγω, 'Αριστοφ. Νεφ. 434, Πλάτ. Λυσ. 216C· έπ' άκρων δ. κυμάτων, επί πλοίου, Λουκ. Οίχ. 12· άπολ., όλισθαίνω και φεύγω, ο άύτ. 'Αναχ. 28. 29· δ. τήν γλώσσαν, πλημμελώ, ήμαρτάνω έν τοίς λόγοις, επί μεθύοντος, ο άύτ. Βίων Πράσ. 12.

διοληκή, ή, (διέλικω) διαφορά γνώμης, διχογνωμία, Σέξτ. 'Εμπ. M. 8. 322.

δι-ολκος, ό, τό μέρος του ίσθμου τής Κορίνθου, καθ' ό τά πλοία έσύροντο από τής έτέρας εις τήν έτέραν θάλασσαν, Στράβων 335.

διόλλυμι ή -ύω (Θεμιστ. 356A)· μέλλ. -ολύσω, 'Αττ. -ολώ· — καταστρέφω όλοκλήρως, έξαρπάζω, Σοφ. O. T. 442, Τρ. 1028, Πλάτ. Κριτώνι 47C κ. άλλ.· δ. γυναίκα, καταστρέφω, Εύρ. 'Ηλ. 921. — Παθ. και μέσ., μέλλ. -ολούμαι, πρkm. -όλωλα, είμαι έντελώς χαμένος, καταστραφίμενος, έξηρατισμένος, Τραγ., Θουκ. 3. 40, κτλ.· διώλετο έκ τιμος, διά τής χειρός τινος, Σοφ. O. T. 225. II. άποθόλλω έκ τής μήνης, λησμονώ· αντίθ. σφίζω, είδίως διώλεσα αυτίθι 318.

διολολύζω, έπιτεταμ. όλολύζω, Ίωσ. Γενέσ. 35A.

διόλου, έπίρτ., δι' όλου (πρβλ. καθόλου), όλοκλήρως, παντελώς, Φωκυλ. 2, 'Αριστ. Ποιητ. 24. 3, 'Ανθ. II. 5. 158.

διολοφύρομαι, έπιτεταμ. όλοφυρόμαι, Πολύδ. 22. 9, 11. διομαι, Ίδε έν λ. διο.

διομαλίζω, διακίμενω ο αυτός πάντοτε, Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 4, Σέξτ. 'Εμπ. M. 11. 207· — έντεύθεν διομαλισμός, ό, όμαλότης, σταθερότης, ο άύτ. II. 3. 244.

διομαλίονω, κάμνω τι όλος όμαλόν, ίσπεδω, εξισάζω έντελώς, Πλούτ. 2. 130B.

δι-ομνήσις, ον, κάθυρος ύπό του όμθρου, 'Αριστ. Προβλ. 2. 41. Διομει-αλαζών, ό, αλαζών έκ του δήμου Διομείας, 'Αριστοφ. 'Αχ. 605.

Διομηδέσις, α. ον, ο άνήκων ή όμοιος τώ Διομήδει, ή Διομηδέσια λεγομένη άνάγκη, δηλ. άπόλυτος, ήρμκος άνάγκη, Πλάτ. Πολ. 493D, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1029 (περί του τύπου πρβλ. 'Αδράστεια. Πολυθεύσεια κτλ.), — παροιμία ποικίλος έρμη-νευρήτης, Ίδε Σουίδ. και Παροιμιογρ. (ένθα Διομηδέσις άνάγκη) και Κόντ. έν Σωκράτ. Α. σ. 305.

διο-μηνία [νί], ή (μήνις) του Διός όργή, 'Ορφ. περί Σεισμ. (Brunck Anal. 3, 2).

δι-όμνυμι, όρκίζομαι έπισήμως, διακηρύττω ένόρκως και διαβεβαιώ, ίδίως έν δικαστηρίω, μετ' άπαρ. μέλλ., έρκον αυτώ προσβαλόν διώμοσεν, ή μήνυ .. δουλώσειεν Σοφ. Τρ. 255· δ. κτείνειν (άνάγκη. κτενεΐν) Λυκοϋργ. 165. 43· — συχνότερον έν τώ μέσ. τύπω, διόμνυμαι, μέλλ. -ομούμαι. άόρ. -ωμοσάμην, ύποχρέω έμαυτόν δι' όρκου, Σοφ. Αί. 1233, Τρ. 378· ούτω σχεδόν πάντοτε παρ' περσούς, Ίδε επί του όρκου του καλουμένου Διομοσία, δ. έρκον 'Αντιφών 130. 33· ταύτα διώμοσώ έν τή αντιγραφή, όρκίσθησεν διά ταύτα, ένόρκως ταύτα έδεθείσας· διε όρκίξασο προς υποστήριξιν τής καταγγελίας, Πλάτ. 'Απολ. 27C· δ. τινη Λυσ. 96. 35· δ. ύπερ τινος 'Αντιφών 114. 24· ήρνεύθεσθαι διωμύμενοι, ήρνεύθεσθαι ένόρκως, Δημ. 321. 8· διομίσασθαι τόν υιόν, όρκίζομαι εις τήν ζωήν του, ο άύτ. 1161. 16.

διομολογέω, ὁμολογῶ, συμφωνῶ, ὑπισχνόμαι πρὸς τινα, Ξεν. Ἄγης. 3, 5.—Παθ., συνθ. κατὰ πρῆμ., διομολογημένον ἐμοί τε καὶ σοὶ Πλάτ. Εὐθύδ. 282C, κτλ.· κατ' ἀόρ., τοῦτο δὴ διομολογήθηαι ὁ αὐτ. Πολ. 456C. **II.** συγχρότερον ἐν τῷ μέσ. ὑπόρ., ἀορ. **-ομολογησάμην**, ἀμοιβαίως συμφωνῶ, μένω σύμφωνος εἰς τινα ζητήματα, λαμβάνω αὐτὰ ὡς δεδωμένα, δ. τι εἶναι Πλάτ. Πολ. 350D· τὸ αὐτ. 507A, κ. ἄλλ.· δ. τοὺς τόκους, συμφωνῶ περὶ τοῦ τόκου, ὃν πρέπει νὰ πληρώσω, Δημ. 1284. 14· ὡσαύτως, δ. περὶ τινος Πλάτ. Θεαιτ. 169E· ἅπαντα διομολογησάμενος πρὸς τὸν πατέρα, συμφωνήσας πρὸς τὸν πατέρα μου νὰ κάμῃ δια, Δημ. 840. 6· δ. τινι περὶ τινος Ἰσαῖ. 41. 43· καὶ μετ' ἀπκρ. μέλλ., ὁ αὐτ. 41. 29· ἐπομένῃς ἐξηρητημένης προτάσεως, δ. πότερον.. Πλάτ. Πολ. 394D· δ. εἰ.. ὁ αὐτ. Γοργ. 500E· τί ποτ' ἐστὶν ὁ αὐτ. Σοφ. 260A.

διομολόγησις, εως, ἡ, συμφωνία, πρὸς τινα Πολύδ. 3. 27, 9. **διομολογητέον**, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ διομολογέω, Πλάτ. Πολ. 527B, κ. ἄλλ. **II.** **-εος, α, ον**, ὃν πρέπει νὰ παραδεχθῆ τις, ὁ αὐτ. Παρμ. 142B.

διομολογία, ἡ, = διομολόγησις, δ. ποιεῖν περὶ τινος Ἰσαῖ. 86. 4, 15· γίνεται δ. τῆς ὑπουργίας Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 9. 1, 7. **δῶν**, ἴδε ἐν λ. **δῶος**· ἄλλὰ, **2) δῶον**, ἴδε ἐν λ. **δῶω**.

διονομάζω, διὰ τοῦ ὀνόματος διακρίνω, Πλάτ. Πολιτ. 263D.—Παθ., διωνόμασται, ἔχει λάβεῖ ὄνομα, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 16, 1, πρὸλ. Μετεωρ. 1. 13, 20. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, εἶμαι λίαν γνωστός, διωνόμασαι Ἰσοκρ. 398D, Στράβων 121, Διον. Ἄλ. π. Θουκ. σ. 817. 3· οἱ διωνομασμένοι, ἀντίθ. οἱ ἄδοξοι.

Διονῦς, ὡς κλητ. τοῦ Διόνυσος παρὰ Φρυν. Κωμ. Κρον. 5· πρὸλ. Δοθ. Φρύν. 436.

Διονύσια [ῶ], (ἐνν. ἱερὰ), τὰ, ἑορτὴ τοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου· τοιαῦτα ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχον τέσσαρες κατὰ τέσσαρας διαδοχικῶς μῆνας· δηλ. **1)** τὰ κατ' ἀγροῦς (Ἄριστοφ. Ἄχ. 202, Δίσχιν. 22. 26), τὰ ἐν ἀγροῖς (Σχόλ. Ἄριστοφ. Ἄχ. 503), ἢ τὰ μικρὰ, ἐν μηνὶ Ποσειδεῶν (τέλ. Δεκεμβρ.—μέσ. Ἰανουαρ.)· κατ' αὐτὰ παλαιὰ τραγωδία καὶ κωμῳδία ἀναπαρίσταντο. **2)** τὰ ἐν Ἀίμναις ἢ Ἀθήναις (ἐν Ἀίμναις, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ Δῆναϊον), ἐν μηνὶ Γαμψιῶν (τέλ. Φεβρ.)—μέσ. Φεβρ.), ὅποτε ὁ οἶνος τοῦ πλέον παρεσκευασμένος, οἱ δὲ Ἴηνοι κεκαθαρισμένοι ἐκ τῆς ἑορτῆς ταύτης· ὁ μῆν ἐκαλεῖτο πρότερον Ἰηναῖον, ὅπερ ὄνομα διετήρησαν οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνες.—Κατὰ ταῦτα τινὲς τῶν νέων τραγωιδῶν καὶ κωμῳδιῶν παριστάνοντο καὶ βραβεῖον ἐδίδοτο ἐκ νέου οἴνου ἴδε **ληναῖος** καὶ **Λίμνη II.**

3) τὰ Ἀνθεστήρια (ἢ ἴδε) ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶν (τέλ. Φεβρ.—μέσ. Μαρτ.), ὡν ἡ πρώτη ἡμέρα πηλογία (καθ' ἣν ἐγίνετο τὸ πρῶτον ἀνοίγμα τῶν πύθων τοῦ νέου οἴνου)· ἡ δευτέρα χόδες καὶ ἴσως ἡ τρίτη χύτραι ἐκ τῆς δημοσίας γινομένης εὐχίας.—Ἄγνωστον δὲ ὅποια δραματικὰ παραστάσεις παρῆλθον εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην. **4)** τὰ Ἀστικὰ (Θουκ. 5. 20), τὰ κατ' ἄστῳ, ἐν ἄστει (Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ἄχ. 503), τὰ μεγάλῃ ἢ ἀπλῶς τὰ Διονύσια (Συνθῆκ. παρὰ Θουκ. 5. 23), ἐν μηνὶ Ἐλαφθολιών (τέλ. Μαρτίου—μέσ. Ἀπριλ.), ὅποτε ἡ πόλις ἦτο μεσηθ' ἔξενον ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰ λαμπρότατα θεάματα ἐγίνοντο (ἴδε Ἄριστοφ. Ἄχ. 502 κέξ.)—διὰ ταῦτα δὲ ἐφυλάττοντο τὰ πλεῖστα τῶν νέων δραμάτων.—Ὁ Böckh πρῶτος (Abhandl. Berl. Akad. 1816, σ. 47-124) διελευκασε καὶ ἐθεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὑπῆρχον τέσσαρα Διονύσια· μέχρι αὐτοῦ ἐνομίετο ὅτι τὰ Ἀθήναις καὶ τὰ Ἀνθεστήρια ἦσαν τὰ αὐτὰ ἴδε Philol. Mus. 2. 573 κέξ.

Διονυσιάζω, ἑορτάζω τὰ Διονύσια· ἐντεῦθεν, ζῶ πολυδαπάνως καὶ ἀσπῶτως, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 35, Ἄθην. 445B.

Διονυσιακός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Διονύσια ἢ εἰς τὸν Διόνυσον, Δ. θέατρον Θουκ. 8. 93· ἄγων Ἄριστ. Ρητ. 3. 15, 8, Πολ. 6. 8, 22.—**Διονυσιακά**, ποιήματα ὑπόθεσιν ἔχοντα τὸν μῦθον τοῦ Διόνυσου, ὡς τὰ τοῦ Νόννου.

Διονυσιάς, ἄδος, ἡ, θηλυκὸν τοῦ Διονυσιακός, Πρατίν. 1. 3, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 891, κτλ. **2)** ὡς οὐσιαστ., βάκχη, μαινάς, Πaus. 4. 36, 5. **II.** εἶδος φυτοῦ ὅπερ ἐκαλεῖτο κοινῶς ἀνδρόσαιμον, Δισκ. 3. 173.

Διονυσιασταί, οἱ, θιάσος τις ἐν Ρόδῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2525 b. **Διονύσιον** (ἐνν. ἱερὸν), τό, ὁ ναὸς τοῦ Διονύσου, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 187, Πaus. 1. 43, 5, κτλ.—τύπος **Διονύσειον** ἀπαντᾷ παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. **Εὐγένειος**· ἄλλ' ἴδε Φρύν. 367.

Διονύσιος [ῶ], α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον ἢ Βάκχον, Βαχυλ. 27.

Διονυσίσκος, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ Διόνυσος.—**Διονυσίσκοι**, ὄσπερ ὄσπερ τινὲς ἐπιφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφους (κέρωτα) Ὅρειδ. 125 Coech.

Διονύσο-κλόακες, οἱ, σκωπτικὸν ὄνομα τῶν Διονυσιακῶν τεχνιτῶν, artifices scenici, (πρὸλ. **Νουσοκλόακες**), Θεόπομπ. Ἰστ. Ἄποσπ. 297· ἴδε Ἄριστ. Ρητ. 3. 2, 10, Χάρης παρ' Ἀθην. 538F· ἐντεῦθεν, **II.** ἐπὶ τῶν κολάκων Διονυσίου τοῦ τυράννου καὶ ἐπὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Πλάτωνος λεγόμενον, Διογ. Λ. 10, 8, Ἀθῆν. 249F, 435E.

Διονύσο-μᾶνέω, εἶμαι πλήρῃς Βακχικῆς μανίας, Φιλόστρ. 214. **Διονύσο-νομφάς**, ἄδος, ἡ, βοτάνη τις (ἢ καὶ κασιγνήτη ἄλλως) κληθεῖσα οὕτω, quoniam vino mire conveniat Plin. h. n. XXIV, 102 (Λεξ. Κουμ.).

Διόνυσος, ὁ, Ὀδ. Α. 324, Σοφ. Ἄντ. 957, κτλ.· Ἐπ. ὄσαυτος **Διόνυσος** Ἰλ. Ζ. 132, Ε. 325, Ὀδ. Ω. 74, Ἡσ., Βαχυλ. 8. 98, κτλ., καὶ **Δεύνυσος** (ἢ ἴδε).—ἴδε ἐν λ. **Βάκχος**· **Διόνυσο** γοναί, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Πολυζήλου, ἴδε Σουλ. Ἐπιγρ. 230.

δι-οξειῶν, ἡ, (ἢ δι' ὀξειῶν χορδῶν συμφωνία), ἡ πέμπτη ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακῃ, Φιλόλαος 3 Mullach· πρὸλ. **διαπασῶν** καὶ ἴδε Chapel Hist. of Anc. Mus. σελ. 46, 78.

Διό-παις, **παιδος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Διός, Ἄνθ. Π. 9. 525.

Διό-πυμπος, ον, ἐκ τοῦ Διός πυμφείας, Εὐστ. 48. 29.

διόπερ ἢ δι' ὅπερ, ἴδε ἐν λ. **διό**.

Διοπετής, ἐς, ὁ ἐκ τοῦ Διός πεσών, οὐρανοπετής, ἀγαμία· Εὐρ. I. T. 977· Παλλᾶδιον Διον. Ἄλ. 2. 66· πέλται Πλούτ. Νομ. 13, πρὸλ. Διον. Ἄλ. 2. 71.—ἴδε **Διῦπετής**.

διοπεύω, ἐπιστατῶ κατὰ τὴν φόρτωσιν πλοίου, ἐπιβλέπω εἰς τὸ φορτίον καὶ τὴν φόρτωσιν (πρὸλ. **διοπος**, ὁ, II), δ. τὴν ναῦν (κατὰ διόρθ. τοῦ Δινδ. ἐκ τοῦ Ἄρποκρ. ἀντὶ τοῦ **διοπτέω**), παρὰ Δημ. 929. 20., 934. 22.

διόπη, ἡ, (**δια**, ὀπή) εἶδος ἐνατίου, Ἄριστοφ. Ἄποσπ. 309· ἴδε **διοπος**.

διοπος, ὁ, (διέπω) κυβερνήτης, διοικητής, Δίσχολ. Πέρσ. 44, Εὐρ. Ρήσ. 741. **II.** ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φόρτωσιν πλοίου καὶ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ φορτίου, ἐπιστάτης κατὰ τὴν φόρτωσιν, φορτωτής, Ἐτυμ. Μ. 278, κτλ.· πρὸλ. **διοπεύω**.

διοπος, ον, (ὀπή) ὁ ἔχων δύο ὀπὰς, αὐλοῖ Ἀθῆν. 176F.

II. = **διόπη**, Σουλ. Ἐπιγρ. 150 § 48 (σ. 237), Ἡσυχ.

διοπτεία, ἡ, παρατήρησις διὰ διόπτρας, Πρὸλ. Ὑπόθεσ. 15C, 16B, κτλ.

διοπτέουσες, εως, ἡ, ἀκριβῆς παρατήρησις, Πτολεμ. Almag. σ. 109, 6.

διοπτέω, ἀκριθῶς περιφυλάττω, παρατηρῶ, ἐξετάζω, κατασκοπεύω, περιβλέπω, ἢ ἐ διοπτέωσων Ἰλ. Κ. 451· εἰσρωῶ, ἐξετάζω, στέγος Σοφ. Αἰ. 307.—ἴδε **διοπεύω**.—Πρὸλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 20.

διο-οπτῆρ, ἦρος, ὁ, κατάσκοπος, πρόσκοπος, κατοπτρευτής, στρατοῦ Ἰλ. Κ. 562. **II.** διάγγελλος καὶ διοπτῆρες, οἱ οἰκτιῶνες καὶ lesserarii, τῶν Ῥωμαίων, Πλούτ. Γάβ. 24.

III. = **διόπτρα** III, Σουῖδ.

δι-όπτρη, ον, ὁ, ὁ διαβλέπων, ὁ τὰ πάντα διορῶν, ὦ Ζεῦ διόπτρα! λέγει ὁ Δικαιόπολις ἐν Ἄριστοφ. Ἄχ. 435, ἐγείριον ἱμάτιον κατεσχισμένον πρὸς τὸ φῶς. **II.** = τῷ προηγ., Εὐρ. Ρήσ. 234.

διοπτικῶς, M. Ἄτταλ. σ. 317.1, τὸ συγκρ. **διοπτικώτερον**, σ. 251. 22 (Βόνν.).

δι-όπτρα, ἡ, ὀπτικὸν τι ἐργαλεῖον πρὸς καταμέτρησιν ὕψους, πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἐπιπέδου, κτλ., Πολύδ. 10. 46, 1. **II.** πῖναξ ἐξ ἀργυρολίθου (εἶδος σχιστολίθου διαφανοῦς) χρησιμεύων διὰ τὰ παρὰβυρα ἀντὶ ὕλλου, Στράβων 540. **III.** = **διαστολεύς**, Γαλην. 2, 93D).

διοπτρεία, ἡ, χρῆσις τῆς διόπτρας πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ὕψους, τῶν ἀποστάσεων, Ἡρων Γεωδ.

διοπτρικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χρῆσιν τῆς διόπτρας (I)· ὄργανον δ. = διόπτρα, Στράβων 87.—ἡ διοπτρική (τέχνη), ὡσαύτως τὰ δ., ἡ περὶ τούτων ἐπιστήμη, Πλούτ. 2. 1093E.

διόπτριον, τό, μικρὰ διόπτρα (διαστολεύς), Ἄντυλλ. (Ὅρειδ. 3, 631 B-Dar.).

διοπτρισίς, εως, ἡ, ἐξέτασις ἀκριβῆς, Ἰω. Χρυσόστ. 5, 41.

διοπτρισμός, ὁ, ἀνοίγμα καὶ ἐξέτασις διὰ τῆς διόπτρας (III), Παῦλ. Αἰγ. 6. 73.

δι-οπτρον, τό, κάτοπτρον, «καθρέπτης», οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δ., πρὸλ. Ὅρατ. aperit praecordia Liber, Ἀλκαί. Ἄποσπ. 53.

διορπτικός, ἡ, ὄν, ὁ δυνάμενος νὰ διαβλέπῃ, δευτερικής, Λατ. perspicax, Λουκ. Ὁρχ. 4.

διορπῶς, μέλλ., -όφωμαι, βλέπω διὰ μέσου, βλέπω καθαρῶς, Ξεν. Ἄν. 5. 2, 30· δ. τὸ ἀληθὲς Πλάτ. Παρμ. 136C, κτλ. **II.** διακρίνω, τοὺς . . κολακεύοντας καὶ τοὺς . . θεραπεύοντας Ἰσοκρ. 20C, 29E· πότε ὑπάρχει καὶ πότε οὐ Ἄριστ. Μετεωρ. 4. 12, 7· πρὸλ. **διοεῖδον**.

διορπᾶνόμεαι, παθ., λαμβάνω ἢ κτώμαι ὄργανα, Ἰάμβλ. Β. Πυθ. 66.

διορπᾶνσις, εως, ἡ, σχηματισμός, διαμόρφωσις, Ἰάμβλ. Β. Πυθ. 67.

διορπίζομαι, λίαν ὀργίζομαι, Πολύδ. 2. 8, 13.

δι-όργυος, ον, δύο ὀργυίων μήκος ἡ ὕψος ἔχων, κτλ. Ἡρόδ. 4. 195, Ξεν. Κυν. 2, 5. Πρὸλ. **διώρυγος**.

διορθεύω, = τῷ ἐπομ., ἀπαντᾷ μόνον ἐν Εὐρ. Ἰκέτ. 417, μὴ διορθεύω λόγους, μὴ κρίνων ὀρθῶς περὶ λόγων ἴδε Matthia ἐν τόφω.

διορθός, ἐπανορθῶ, διορθώνω, κάμνω τι ὀρθόν. Ἰππ. Ἀρθρ. 803· δ. λόγον, λέγω τὸν λόγον μου ὀρθός, διακριθῶ, Πινδ. Ο. 7. 38.

II. διορθώνω, φέρω εἰς τάξιν, Ἰσοκρ. 198C· δ. ἔριν, καταπαύω, Εὐρ. Ἐλ. 1159· δ. ἀδικήματα, ἱκανοποιῶ, ἐπανορθώνω, Πολύδ. Α. 24, 4· δ. πίστιν πρὸς τι, ἐπαναφέρω, ὁ αὐτ. 1. 7. 12· τὰ προσφοριζόμενα, ἀποπληρώνω, ὁ αὐτ. 11. 28, 5· δ. τὴν Ἰλιάδα, διορθώνω αὐτήν, ἀναθεωρῶ, Πλούτ. Ἀλεξ. 8, πρὸλ. Ἀλκιβ. 7. — Μῆσ., διορθώνω τι ἐπ' ὠφελείᾳ ἐμῇ, διορθοῦσθαι τὰ μέλλοντα Ἰσοκρ. 78E· τὰ ἀγνοούμενα Ἀημ. 1463. 18· σφῆς αὐτόου Πολύδ. 26. 3, 12· διοσχυρίζομαι τι, ἐπιμένω ἐν τῇ συζητήσει εἰς τι, Λίσιγν. 42. 38· ἀλλὰ συχνάκις ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργεῖν, Πολύδ. 3. 16, 4, κτλ.· ὠσαύτως, διορθοῦσθαι περὶ ἢ ὑπὲρ τινος, λαμβάνειν πλήρη ἐργασίαν ἢ βεβαίωτατα, Δημ. 112. 15., 895. 24. Πρὸλ. ἐπανορθώω.

διορθώμα, τό, τὸ διορθοῦσθαι, τακτοποιήσις, Ἰππ. Ἀρθρ. 799· ὄργανον ἢ μέσον πρὸς διορθώσιν, δ. τι ἐντιθέναι εἰς, αὐτῷ 802.

II. διορθώσις σφάλλομα, τροποποιήσις, βελτιώσις. Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 23, Πλούτ. Νουμ. 17.

διορθώσις, εὖως, ἢ, τὸ ποιεῖν τι ὀρθόν, τὸ ἐπαναφέρειν τι εἰς τὴν προηκουσαν θέσιν ἢ μορφήν, ὡς ὕαν τοποθετῆ τις ἐξηθρωμένον ἢ ἄλλως βεβλαμμένον μέλος, Ἰππ. κ. ἰητρ. 745. πρὸλ. Ἀρθρ. 803· διορθώσις, ἐπανορθώσις, ἀποκατάστασις, οἰκοδομημάτων καὶ ἑδῶν Ἀριστ. Πολ. 6. 8, 4. II. καθύλου, ἐπιδιόρθωσις, ἐπισκευή, τροποποιήσις ἐπὶ τῷ κρείτερον, ἀναμύρρωσις, ἐπὶ ἀνθρώπων, αὐτῷ 3. 1, 5· τῆς πολιτείας αὐτῷ 6. 1, 9· τῶν νόμων Σουλ. Ἐπιγρ. 1845. 37.

2) ὀρθή τακτοποιήσις, διάταξις, διασκευή, τινος Πλάτ. Νόμ. 642A. 3) εὐτυχές τι συμβῆν, εὐτύχημα, Πολύδ. 5. 88, 2.

III. ἀναθεωρήσις, διορθωμένη ἔκδοσις συγγράμματος, ἴδε Wolf. proleg. Hom. clxxiv.

διορθωτικός, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ τοποθετήσῃ ὀρθῶς, νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν φυσικὴν του θέσιν, ἐπὶ μελῶν καὶ ἄρθρων, Ἰππ. Μοχλ. 863.

διορθωτήρ, ὄρις, ὁ, = τῷ ἐπομ., Σουλ. Ἐπιγρ. 1845. 38.

διορθωτής, οὐδ, ὁ, ὁ διορθώνων, ἐπανορθωτής, Πλούτ. Σόλ. 16· ἰδίως ὁ διορθώνων βιβλία, Γαλην. 8, 100. 9, 239.

διορθωτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἔχων τάσιν ἢ ἱκανότητα πρὸς τὸ διορθοῦν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 2, 12, κτλ.— Ἐπίρρ. — κῶς, Εὐστ. 936. 43.

διορίζω, Ἰων. διουρίζω, μέλλ. Ἄττ. — ἰῶ — μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημάς, ἴδε κατω. 1. 3. Σύρω ὄριον μεταξὺ, διακρῶ δι' ὄριον, ἀποχωρίζω, Ἡρόδ. 4. 42· τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας Διόδ. 1. 55· διχα δὲ Πλάτ. Σοφ. 266E. 2) διακρίνω, καθορίζω, ἀποφασίζω, ὀρίζω, τὰ οὐνόματα Ἡρόδ. 4. 45· θεοῖσι.. γέρα τίς ἄλλος ἢ γῶν.. διώρισα, Διόσκυλ. Πρ. 440· πτῆσιν οἰωνῶν.. διώρισα, ἐπὶ οἰωνῶν, αὐτῷ 489· σίτων δ' εἰδέναι δ., κατέστηκα αὐτὸν γνωστὸν, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 181· δ. ἀκούσιά τε καὶ ἐκούσια Πλάτ. Νόμ. 866E, πρὸλ. Κρατ. 391D· δ. περὶ τινος τί ἐστιν Ἀριστ. Μεταφ. 8. 6, 1· ὀρίζω λογικῶς, δίδω τὸν ὄρισμόν, δ. κατὰ τὰς διαφορὰς ὁ αὐτ. Τοπ. 6. 8, 4, πρὸλ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 20, κτλ.— Μῆσ., διορίζεσθαι τῷ στόματι τὰ γράμματα, προσέφα καθαρώς, Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 21. 3) ὀρίζω, διακρῶντω, τοιαῦτα φημί μαντικὰ διώρισαν Σοφ. Ο. Τ. 723· ὠσαύτως μετ' ἀπαρ., ἀποφασίζω περὶ τινος νὰ εἶναι, Δημ. 505. 19· καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρ., ὁ.. μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν Σοφ. Ο. Τ. 1083.— Μῆσ., δηλοῖ καὶ δ. ὅτι.. Δημ. 239. 19· διορισαμένων ὄπως.. ὁ αὐτ. 1286. 11· παθ. πρkm. μετὰ μέσ. ση., ἃ χρῆ ποιεῖν διορίζομεθα ὁ αὐτ. 760. 14.— Παθ.. διώρισται ἰδιότερον Ἀνδοκ. 30. 9· διωρισμένον, ἀρῶν ἔχει περιγραφή, Λυσ. 183. 25· πρὸς οὐς ἐτέθη καὶ διωρίσθη [ὁ νόμος] ὁ αὐτ. 1376. 24· ἀπρσ., διοριεῖται ἡμῖν περὶ τινος, ὅτ δώσωμεν συμβουλάς, Ἰππ. Ἀρθρ. 786· ἐν οἷς [λόγους] διώρισται περὶ τῶν ἡθῶν Ἀριστ. Πολ. 3. 12, 1. 4) ἀπολ., κάμνω διακρίσειν, δίδω ὄρισμούς, οὐδ' ὅτι οὐδὲν διορίζων Δημ. 551, ἐν τέλ. — συνήθως ἐν τῷ μέσ., διορίζεσθαι περὶ τινος Ἀνδοκ. 25. 7, Ἰσοκρ. 27C, κτλ.· πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Γοργ. 457C· δίκην διωρίσω, ὄρισας τοὺς ὄρους τῆς δίκης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 364, πρὸλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 9, 1.

II. μεταφέρω πέραν τῶν ὄριων, ἐξορίζω, ἔξω τῶν ὄρων Πλάτ. Νόμ. 873E· τὸν ἐνθῆνδε πόλεμον εἰς τὴν ἡπειρον Ἰσοκρ. 77B· τινὰ ὑπὲρ θυμιάας Εὐρ. Ἰων. 46· καθύλου, ὁδηγῶ ἔξω, μακρὰν, εἰς τὰ ξένα, εἰς ἕλλον τόπον, στρατεύμα Τροίαν ἐπι ὁ αὐτ. Ἐλ. 394· δ. πόδα, ἀναχωρῶ, αὐτῷ 828.

III. ἀποχωρίζω, περικτελεῖω δι' ὄριον, Πολύδ. 4. 43, 7.

IV. ἐν τῷ παθ., χωρίζομαι, ἀντιθ. συνάπτω, Ἀριστ. Κατηγ. 6, 2· διωρισμένους, ἀντιθ. συνεχῆς, αὐτῷ 1.

διόριστις, εὖως, ἢ, = τῷ ἐπομ., Πλάτ. Νόμ. 777B, Ἀριστ. Φυσ. 4. 6, 9.

διορισμός, ὁ, διαίρεσις, διάκρισις, Πλάτ. Πολιτ. 282E, Τιμ. 38C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 7, 4. II. λογικὴ διαίρεσις, ὀρισμός, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγγ. 6. 1 κ. ἄλλ.

διοριστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ διακρίνη, Πλάτ. Νόμ. 874D, Ἀριστ., κτλ.

διοριστικός, ἢ, ὄν. διακριτικός, διακρίσειν παρέχων, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 128.

διοριστικός, ὁ, ἐνορκος διαθεσθαισις, Πολύδ. 16. 26, 6.

διοριστικός, ἐπιτεταμ. ὀρμίζω, τὰς ναῦς Λόγγος 2. 25.— μεταφ., διορμίζεται ὁ βίος Ἰερουλ. παρὰ Στω. 450. 37.

διορύνμαι, παθ., ὀρῶν διὰ μέσου, μετὰ σπουδῆς διέρχομαι, Διόσκυλ. Ἰκέτ. 552.

διόρως, ὁ διαχωρίζων, «διαστάτης», Ἠσύχ.· λίθος ἐν χρήσει κατὰ τὴν παιδείαν, ἧτις καλεῖται ἐρεδρισμός, Πολύδ. Γ' 119.

διορρῶμαι ἢ διορρόμαι, παθ., γίνομαι ὀρώσης, μεταβάλλομαι εἰς ὄρον, ἐπὶ τοῦ αἵματος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 19, 8· ἐπὶ τοῦ γάλακτος, αὐτῷ 3. 20, 7.

διορρῶσις, εὖως, ἢ, ἢ εἰς ὄρον μεταβολή, Ἰππ. 460. 49. διορρῶγῃ, ἢ, (διορρῶσω)· μεταφ. ἴδε διορρῶγῃ.

διορρῶμα, τό, τὸ διασπαρῆν, αὐλαξ, διωρῶξ, ὡς τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Ἄθω, Θουκ. 4. 109. II. ἢ διασπαρῆ, Ἐδδ. (Ἐξ. 22. 2).

διορρυκτής, οὐδ, ὁ, ὁ διασπῶντων ἠγλ. διορρυκτής, ἰδος, ἢ, γελώνων Ἀπολλοδ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 14 (μετὰ καὶ ἄλλης γραφ. διορρυκτής. ἧτις κατὰ Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 319, εἶνε ἢ ὀρθή)· πρὸλ. ὀρυκτής.

διορρῶσα, Ἄττ.· τῷ μέλλ. -ξω— διασπῶ, διὰ τάρφρον ὀρῶσας, σκάψας τάρφρον διὰ μέσου ἢ κατὰ μήκος, Ὀδ. Φ. 120· τῶνρον δ. = τοιχωρυγῶς Ἡρόδ. 9. 37, Ἀριστοφ. Πλ. 565· ὠσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, τὸν Ἄθω Λυσ. 193. 24, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 699A.— μεταφ., ὡς τὸ τοιχωρυγεῖν, ὑποσκάπτω, κατορρῶται, κατασπῶ, Δημ. 1111. 2· καὶ ἐν τῷ παθ., διορρῶσμεθα ὁ αὐτ. 118. 11. II. βάπτω, γώνω, Διόδ. 4. 43. III. διερρῶνῶ, Βάτων ἐν Ἀδῆλ. 3, Πλούτ. 2. 87C.

διορρῶγῃ, ἢ, (οὐχὶ διωρρῶγῃ), τὸ διορρῶσσειν, Δημ. 86. 17, Διόδ. Σικ. Κ. δ' (τόμ. Β', σ. 426 Διδ.), Ψευδοηροδιαν. Ἐπιμ. σ. 205· διωρρῶ δὲ τοῦ Ω μεγάλου, διορρῶγῃ δὲ μικρὸν. ἴδε Κόντ. Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 316.

διορρῶμαι, ἀποθ., χορεύω διὰ μέσου, Ὀππ. Ἄλ. 5. 440.

II. διαγωνίζομαι πρὸς τινα ἐν τῇ ἀρχῇσι, τιμῇ Ἀριστοφ. Σφ. 1481.

διος, δῖα (Ὀμ.), δῖον, ἀλλὰ δῖα ἐν Εὐρ. Ρήε. 226 (ἔνθα ἴδε Διὸς), I. T. 404. (δῖη εἶναι ἀμφίθ. ἐν Ἠσ. Θ. 260)· ὠσαύτως ἠγλ. διος, Εὐρ. Βάχχ. 598.— συνηρ. ἀντὶ διός (ἐκ τοῦ διός, Διός) ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ Διός ἢ ἀνίκων εἰς τὸν Δία· ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον παράδειγμα τῆς τοιαύτης σημασίας ἀπαντᾷ πρὸ τῶν Τραγ., ὡς Διόσκυλ. Πρ. 619, 654, 1033, κτλ.· τὸ πλησιέστατον πρὸς ταῦτα Ὀμηρικὸν γινώσκον εἶνε τὸ ἐν Ἠ. I. 538, δῖον γένος, ἰοχέαιρα, ὅπερ ὅμως φαίνεται νὰ σημαίνει ἀπλῶς· «θεῖος», ὡς ἀλλαγοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν. 4) ἐπὶ θεαινῶν, διὰ θεᾶ Δ. Κ. 290· συνηθέστερον, διὰ θεᾶν, μετὰ δυνάμειος ὑπερθετικῆς (ὡς τὰ, πιστὰ πιστῶν, ἀρρητὰ ἀρρητῶν κτλ.· παρὰ Τραγ.), Ἠ. Σ. 388, T. 6, κτλ.· οὕτω, διος δαίμων Ἠσ. Θ. 991. 2) ἐπὶ ἐνδόξων ἢ ἐξόχων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, θεῖος, εὐγενής, Ἠ. Β. 221, κτλ.· διὰ γυναικῶν, εὐγενεστάτη μεταξύ τῶν γυναικῶν (ὡς τὸ διὰ θεᾶν), Ὀδ. Δ. 305.— ἀλλ' ὠσαύτως, εὐγενῆς τὴν ψυχὴν, ἄριστος, ἐπὶ τοῦ Εὐμαίου, διος ὑφορβός Φ. 240. 80. 3) ἐπὶ ὀλοκλήρων ἐθνῶν, διοί Ἀχαιοί, κτλ.· διοί ἑταῖροι Ἠ. Ε. 692· αἱ ἐπὶ παλαιῶν πόλεων ἢ χωρῶν ὡς Ἠλις, Λακεδαιμόνων, Ὀμ. 4) ἐπὶ εὐγενούς ἵππου, Ἠ. Θ. 185, Ψ. 346. 5) ἐπὶ πραγμάτων, ἰδίως ἐπὶ τῶν δυνάμειος τῆς φύσεως, ὡς τὸ γεῖτος, θεσπέσιος, ἱερός, δεινός, θανμάσιος· αἰθέρος ἐκ διῆς, εἰς ἄλα διαν, διὰ γῶν Ἠ. Π. 365, κτλ.· οὕτω, διον πῦρ Εὐρ. Ἀλκ. 5, κτλ.· διὰ Χάρυδιδος Ὀδ. Μ. 104. (Ἐκ τῆς √ ΔΙΦ παράγονται τὰ διός, γεν. διός (ΔΙΦός), διός, ἐνδῖος, εὐδῖα, εὐδῖελεος, δῆλῶς· πρὸλ. Σανσκρ. div, dyo, dyāus (coelum), divyāmi (splendeo), divyas (coelestis), divasas (dies), dévas (deus)· Λατ. Divius (Jovis), Diespiter, deus, divus, [sub] dio, dies, biduum, κτλ.· Λθ. devas (deus)— πρὸλ. ὠσαύτως Παλαιο-Σκανδ. Tivi, Týr, Ἀγγλο-Σαξ. Tíw (ἐν Tíw-dæg, Tues-day, Jovis dies, ἢ ἡμέρα τοῦ Διός, ἢ «τρίτη»); Παλαιο-Γερμαν. Zio· ἴδε M. Müller Lect. 2. σ. 425· καὶ πρὸλ. θεός).

διορρῶσῃ, ἢ, (οὐχὶ διωρρῶσῃ), τὸ διορρῶσσειν, Δημ. 86. 17, Διόδ. Σικ. Κ. δ' (τόμ. Β', σ. 426 Διδ.), Ψευδοηροδιαν. Ἐπιμ. σ. 205· διωρρῶ δὲ τοῦ Ω μεγάλου, διορρῶγῃ δὲ μικρὸν. ἴδε Κόντ. Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 316.

διορρῶμαι, ἀποθ., χορεύω διὰ μέσου, Ὀππ. Ἄλ. 5. 440.

II. διαγωνίζομαι πρὸς τινα ἐν τῇ ἀρχῇσι, τιμῇ Ἀριστοφ. Σφ. 1481.

διος, δῖα (Ὀμ.), δῖον, ἀλλὰ δῖα ἐν Εὐρ. Ρήε. 226 (ἔνθα ἴδε Διὸς), I. T. 404. (δῖη εἶναι ἀμφίθ. ἐν Ἠσ. Θ. 260)· ὠσαύτως ἠγλ. διος, Εὐρ. Βάχχ. 598.— συνηρ. ἀντὶ διός (ἐκ τοῦ διός, Διός) ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ Διός ἢ ἀνίκων εἰς τὸν Δία· ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον παράδειγμα τῆς τοιαύτης σημασίας ἀπαντᾷ πρὸ τῶν Τραγ., ὡς Διόσκυλ. Πρ. 619, 654, 1033, κτλ.· τὸ πλησιέστατον πρὸς ταῦτα Ὀμηρικὸν γινώσκον εἶνε τὸ ἐν Ἠ. I. 538, δῖον γένος, ἰοχέαιρα, ὅπερ ὅμως φαίνεται νὰ σημαίνει ἀπλῶς· «θεῖος», ὡς ἀλλαγοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν. 4) ἐπὶ θεαινῶν, διὰ θεᾶ Δ. Κ. 290· συνηθέστερον, διὰ θεᾶν, μετὰ δυνάμειος ὑπερθετικῆς (ὡς τὰ, πιστὰ πιστῶν, ἀρρητὰ ἀρρητῶν κτλ.· παρὰ Τραγ.), Ἠ. Σ. 388, T. 6, κτλ.· οὕτω, διος δαίμων Ἠσ. Θ. 991. 2) ἐπὶ ἐνδόξων ἢ ἐξόχων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, θεῖος, εὐγενής, Ἠ. Β. 221, κτλ.· διὰ γυναικῶν, εὐγενεστάτη μεταξύ τῶν γυναικῶν (ὡς τὸ διὰ θεᾶν), Ὀδ. Δ. 305.— ἀλλ' ὠσαύτως, εὐγενῆς τὴν ψυχὴν, ἄριστος, ἐπὶ τοῦ Εὐμαίου, διος ὑφορβός Φ. 240. 80. 3) ἐπὶ ὀλοκλήρων ἐθνῶν, διοί Ἀχαιοί, κτλ.· διοί ἑταῖροι Ἠ. Ε. 692· αἱ ἐπὶ παλαιῶν πόλεων ἢ χωρῶν ὡς Ἠλις, Λακεδαιμόνων, Ὀμ. 4) ἐπὶ εὐγενούς ἵππου, Ἠ. Θ. 185, Ψ. 346. 5) ἐπὶ πραγμάτων, ἰδίως ἐπὶ τῶν δυνάμειος τῆς φύσεως, ὡς τὸ γεῖτος, θεσπέσιος, ἱερός, δεινός, θανμάσιος· αἰθέρος ἐκ διῆς, εἰς ἄλα διαν, διὰ γῶν Ἠ. Π. 365, κτλ.· οὕτω, διον πῦρ Εὐρ. Ἀλκ. 5, κτλ.· διὰ Χάρυδιδος Ὀδ. Μ. 104. (Ἐκ τῆς √ ΔΙΦ παράγονται τὰ διός, γεν. διός (ΔΙΦός), διός, ἐνδῖος, εὐδῖα, εὐδῖελεος, δῆλῶς· πρὸλ. Σανσκρ. div, dyo, dyāus (coelum), divyāmi (splendeo), divyas (coelestis), divasas (dies), dévas (deus)· Λατ. Divius (Jovis), Diespiter, deus, divus, [sub] dio, dies, biduum, κτλ.· Λθ. devas (deus)— πρὸλ. ὠσαύτως Παλαιο-Σκανδ. Tivi, Týr, Ἀγγλο-Σαξ. Tíw (ἐν Tíw-dæg, Tues-day, Jovis dies, ἢ ἡμέρα τοῦ Διός, ἢ «τρίτη»); Παλαιο-Γερμαν. Zio· ἴδε M. Müller Lect. 2. σ. 425· καὶ πρὸλ. θεός).

διορρῶσῃ, ἢ, (οὐχὶ διωρρῶσῃ), τὸ διορρῶσσειν, Δημ. 86. 17, Διόδ. Σικ. Κ. δ' (τόμ. Β', σ. 426 Διδ.), Ψευδοηροδιαν. Ἐπιμ. σ. 205· διωρρῶ δὲ τοῦ Ω μεγάλου, διορρῶγῃ δὲ μικρὸν. ἴδε Κόντ. Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 316.

διορρῶμαι, ἀποθ., χορεύω διὰ μέσου, Ὀππ. Ἄλ. 5. 440.

II. διαγωνίζομαι πρὸς τινα ἐν τῇ ἀρχῇσι, τιμῇ Ἀριστοφ. Σφ. 1481.

διος, δῖα (Ὀμ.), δῖον, ἀλλὰ δῖα ἐν Εὐρ. Ρήε. 226 (ἔνθα ἴδε Διὸς), I. T. 404. (δῖη εἶναι ἀμφίθ. ἐν Ἠσ. Θ. 260)· ὠσαύτως ἠγλ. διος, Εὐρ. Βάχχ. 598.— συνηρ. ἀντὶ διός (ἐκ τοῦ διός, Διός) ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ Διός ἢ ἀνίκων εἰς τὸν Δία· ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον παράδειγμα τῆς τοιαύτης σημασίας ἀπαντᾷ πρὸ τῶν Τραγ., ὡς Διόσκυλ. Πρ. 619, 654, 1033, κτλ.· τὸ πλησιέστατον πρὸς ταῦτα Ὀμηρικὸν γινώσκον εἶνε τὸ ἐν Ἠ. I. 538, δῖον γένος, ἰοχέαιρα, ὅπερ ὅμως φαίνεται νὰ σημαίνει ἀπλῶς· «θεῖος», ὡς ἀλλαγοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν. 4) ἐπὶ θεαινῶν, διὰ θεᾶ Δ. Κ. 290· συνηθέστερον, διὰ θεᾶν, μετὰ δυνάμειος ὑπερθετικῆς (ὡς τὰ, πιστὰ πιστῶν, ἀρρητὰ ἀρρητῶν κτλ.· παρὰ Τραγ.), Ἠ. Σ. 388, T. 6, κτλ.· οὕτω, διος δαίμων Ἠσ. Θ. 991. 2) ἐπὶ ἐνδόξων ἢ ἐξόχων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, θεῖος, εὐγενής, Ἠ. Β. 221, κτλ.· διὰ γυναικῶν, εὐγενεστάτη μεταξύ τῶν γυναικῶν (ὡς τὸ διὰ θεᾶν), Ὀδ. Δ. 305.— ἀλλ' ὠσαύτως, εὐγενῆς τὴν ψυχὴν, ἄριστος, ἐπὶ τοῦ Εὐμαίου, διος ὑφορβός Φ. 240. 80. 3) ἐπὶ ὀλοκλήρων ἐθνῶν, διοί Ἀχαιοί, κτλ.· διοί ἑταῖροι Ἠ. Ε. 692· αἱ ἐπὶ παλαιῶν πόλεων ἢ χωρῶν ὡς Ἠλις, Λακεδαιμόνων, Ὀμ. 4) ἐπὶ εὐγενούς ἵππου, Ἠ. Θ. 185, Ψ. 346. 5) ἐπὶ πραγμάτων, ἰδίως ἐπὶ τῶν δυνάμειος τῆς φύσεως, ὡς τὸ γεῖτος, θεσπέσιος, ἱερός, δεινός, θανμάσιος· αἰθέρος ἐκ διῆς, εἰς ἄλα διαν, διὰ γῶν Ἠ. Π. 365, κτλ.· οὕτω, διον πῦρ Εὐρ. Ἀλκ. 5, κτλ.· διὰ Χάρυδιδος Ὀδ. Μ. 104. (Ἐκ τῆς √ ΔΙΦ παράγονται τὰ διός, γεν. διός (ΔΙΦός), διός, ἐνδῖος, εὐδῖα, εὐδῖελεος, δῆλῶς· πρὸλ. Σανσκρ. div, dyo, dyāus (coelum), divyāmi (splendeo), divyas (coelestis), divasas (dies), dévas (deus)· Λατ. Divius (Jovis), Diespiter, deus, divus, [sub] dio, dies, biduum, κτλ.· Λθ. devas (deus)— πρὸλ. ὠσαύτως Παλαιο-Σκανδ. Tivi, Týr, Ἀγγλο-Σαξ. Tíw (ἐν Tíw-dæg, Tues-day, Jovis dies, ἢ ἡμέρα τοῦ Διός, ἢ «τρίτη»); Παλαιο-Γερμαν. Zio· ἴδε M. Müller Lect. 2. σ. 425· καὶ πρὸλ. θεός).

διορρῶσῃ, ἢ, (οὐχὶ διωρρῶσῃ), τὸ διορρῶσσειν, Δημ. 86. 17, Διόδ. Σικ. Κ. δ' (τόμ. Β', σ. 426 Διδ.), Ψευδοηροδιαν. Ἐπιμ. σ. 205· διωρρῶ δὲ τοῦ Ω μεγάλου, διορρῶγῃ δὲ μικρὸν. ἴδε Κόντ. Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 316.

διορρῶμαι, ἀποθ., χορεύω διὰ μέσου, Ὀππ. Ἄλ. 5. 440.

II. διαγωνίζομαι πρὸς τινα ἐν τῇ ἀρχῇσι, τιμῇ Ἀριστοφ. Σφ. 1481.

διος, δῖα (Ὀμ.), δῖον, ἀλλὰ δῖα ἐν Εὐρ. Ρήε. 226 (ἔνθα ἴδε Διὸς), I. T. 404. (δῖη εἶναι ἀμφίθ. ἐν Ἠσ. Θ. 260)· ὠσαύτως ἠγλ. διος, Εὐρ. Βάχχ. 598.— συνηρ. ἀντὶ διός (ἐκ τοῦ διός, Διός) ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ Διός ἢ ἀνίκων εἰς τὸν Δία· ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον παράδειγμα τῆς τοιαύτης σημασίας ἀπαντᾷ πρὸ τῶν Τραγ., ὡς Διόσκυλ. Πρ. 619, 654, 1033, κτλ.· τὸ πλησιέστατον πρὸς ταῦτα Ὀμηρικὸν γινώσκον εἶνε τὸ ἐν Ἠ. I. 538, δῖον γένος, ἰοχέαιρα, ὅπερ ὅμως φαίνεται νὰ σημαίνει ἀπλῶς· «θεῖος», ὡς ἀλλαγοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν. 4) ἐπὶ θεαινῶν, διὰ θεᾶ Δ. Κ. 290· συνηθέστερον, διὰ θεᾶν, μετὰ δυνάμειος ὑπερθετικῆς (ὡς τὰ, πιστὰ πιστῶν, ἀρρητὰ ἀρρητῶν κτλ.· παρὰ Τραγ.), Ἠ. Σ. 388, T. 6, κτλ.· οὕτω, διος δαίμων Ἠσ. Θ. 991. 2) ἐπὶ ἐνδόξων ἢ ἐξόχων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, θεῖος, εὐγενής, Ἠ. Β. 221, κτλ.· διὰ γυναικῶν, εὐγενεστάτη μεταξύ τῶν γυναικῶν (ὡς τὸ διὰ θεᾶν), Ὀδ. Δ. 305.— ἀλλ' ὠσαύτως, εὐγενῆς τὴν ψυχὴν, ἄριστος, ἐπὶ τοῦ Εὐμαίου, διος ὑφορβός Φ. 240. 80. 3) ἐπὶ ὀλοκλήρων ἐθνῶν, διοί Ἀχαιοί, κτλ.· διοί ἑταῖροι Ἠ. Ε. 692· αἱ ἐπὶ παλαιῶν πόλεων ἢ χωρῶν ὡς Ἠλις, Λακεδαιμόνων, Ὀμ. 4) ἐπὶ εὐγενούς ἵππου, Ἠ. Θ. 185, Ψ. 346. 5) ἐπὶ πραγμάτων, ἰδίως ἐπὶ τῶν δυνάμειος τῆς φύσεως, ὡς τὸ γεῖτος, θεσπέσιος, ἱερός, δεινός, θανμάσιος· αἰθέρος ἐκ διῆς, εἰς ἄλα διαν, διὰ γῶν Ἠ. Π. 365, κτλ.· οὕτω, διον πῦρ Εὐρ. Ἀλκ. 5, κτλ.· διὰ Χάρυδιδος Ὀδ. Μ. 104. (Ἐκ τῆς √ ΔΙΦ παράγονται τὰ διός, γεν. διός (ΔΙΦός), διός, ἐνδῖος, εὐδῖα, εὐδῖελεος, δῆλῶς· πρὸλ. Σανσκρ. div, dyo, dyāus (coelum), divyāmi (splendeo), divyas (coelestis), divasas (dies), dévas (deus)· Λατ. Divius (Jovis), Diespiter, deus, divus, [sub] dio, dies, biduum, κτλ.· Λθ. devas (deus)— πρὸλ. ὠσαύτως Παλαιο-Σκανδ. Tivi, Týr, Ἀγγλο-Σαξ. Tíw (ἐν Tíw-dæg, Tues-day, Jovis dies, ἢ ἡμέρα τοῦ Διός, ἢ «τρίτη»); Παλαιο-Γερμαν. Zio· ἴδε M. Müller Lect. 2. σ. 425· καὶ πρὸλ. θεός).</

Διδόσκοροι, Ἴων. καὶ παρὰ μεταγεν. Διδόκουροι, οἱ ὁ Ἄττ. τύπος ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Εὐρ. Ἡλ. 1239, Ἐλ. 1644, καὶ τινα ἄλλα ἔχουσι αὐτὸν ἔτι καὶ παρ' Ἡρόδ. (2. 43, Ἐ. 127) ὁ ἐνικ. μόνον παρὰ γραμμ. καὶ Varron. L. L. 5. 20· Διδόσκουρῆται ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3540—οἱ υἱοὶ τοῦ Διδός, δηλ. οἱ ἐκ τῆς Διδόσας διδύμοι Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης (ὁ παρὰ Ῥωμαίους Polulux), Ἰων. Ὀμ. 33, κτλ.—πρὸλ. λευκίππος, λευκόπυλος.

II. ὁ ἐξ αὐτῶν ὀνομασθεὶς ἀστερισμὸς τῶν Διδύμων, Λατ. Gemini, ὑποτιθέμενος ὅτι φέρει σωτηρίαν καὶ ἀσφάλειαν ἐν καιρῷ τριχυμίας, ἂν ᾗθελε φαῖν ὑπεράνω τοῦ πλοίου· ἐντεῦθεν οἱ Διδόσκοροι ἦσαν προσταταὶ τῶν ναυτῶν, Ὀρ. Ὀδ. 1. 3, 2, Hemst. Λουκ. Θ. Διαλ. 26.

III. Διδόσκορος, ὁ, ὄνομα μῆνος παρὰ Κρησίῳ, Ἐβδ. (2 Μακκ. ια', 21).

Διδόσμος, ὁ, (βζω) ὁ διαβιβάζων ὄσμάς, ἄλλρ. Ἐτυμ. M. 136. 24.—ὡς οὐσιαστ., τὸ ἐσωτερικὸν ὄργανον τῆς ἀσφρήσεως, Θεόφρ. παρὰ Φιλοπόν. Ἀριστοτ. π. Ψυχῆς σ. 354, Hayd. Θεμιστ. 81A.

Διδόσ-πυρός, ὁ, ἡ -ον, τό, ὄπωρα ὁμοία κερασίῳ, Θεόφρ. I. Φ. 3. 13, 3.

Διδό-σπετος, ον, δύο ἔχων ὄσά, Ἀριστ. Ἰστ. Z. 1. 15, 5.

Διδόσφραίνω, παρέχω ὄσμην εἰς τι, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1107.

Διδότι, σύνδεσμος ἀντὶ διὰ τοῦτο ὅτι .., διὰ τὸν λόγον ὅτι, Ἡρόδ. 1. 44., 3. 55, Θουκ. 1. 52· οὐδέ δι' ἐν ἄλλο ἢ διότι .. Πλάτ. Φαίδρῳ 100C· ὡς ἀπύκρως εἰς τὸ διὰ τί; ὁ αὐτ. Πολιτ. 310D, Ἄμφις Διθύρ. 1. 2) πλ. γ. ἐρωτ., δι' ὃν λόγον, διὰ τίνα λόγον, φράσω διότι .. Ἡρόδ. 2. 24· μανθάνειν διότι .. ὁ αὐτ. 9. 7· σκοπεῖν διότι .. Θουκ. 1. 77· ἐρωτᾶν διότι .. Ἡνίοχ. Τροχ. 1. 7. II. = ὅτι, Ἡρόδ. 2. 43, 50, Ἰσοκρ. 50C, Δημ. 163 κ. ἄλλ., Φίλιππ. παρὰ Δημ. 284. 1, Ἀριστ. Μεταρ. 10. 5, 3, Ἡθ. N. 6. 8, 5 κ. ἄλλ.· ἐν Ἀττικῇς ἐπιγραφαῖς ἀπὸ τοῦ 300 π. X. Meisterh. σ. 253, Πολύδ. 31. 20, 4, Διδόδ. 4. 76.

Διδό-τρεφής, ἐς, ὑπὸ τοῦ Διδός τεθραμμένος, παρ' Ὀμήρῳ ὡς ἐπιθ. τῶν βασιλέων καὶ εὐγενῶν, πρὸλ. Διδόγενής.—ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου, Π. Φ. 223, ἴσως εἶναι = διέπυετής, ὁ ἴδε.—Πρὸλ. Διδό-τρεφής.

Διδούρῳ, διὰ τοῦ οὔρου ἐκβάλλω, τι Ἰππ. Ἄερ, 284 (ἐν τῷ παθ.). II. ἀμετάβ., ἐκβάλλω τὸ οὔρον, οὔρῳ, αὐτῷ 286.

Διδουρητικής, ἡ, ὄν, ὁ κινῶν, διευκολύνων τὰ οὔρα, Ἰππ. Ὀξ. 392.

Διδουρίζω, Ἴων. ἀντὶ διουρίζω, Ἡρόδ. Διδόφθαλμος, ὄν, δύο πηγὰς ὕδατος ἔχων, διόφθαλμος μυλῶν Χρυσόδου. Ἀνδρονίκου ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάβ. τ. Α', σ. 216 (Λεξ. Κουμ.).

Διοχετεία, ἡ, ὑδραγωγεῖον, Στράβων 458. Διοχετεῖα, διανέμω, διαβιβάζω ὡς δι' ὀχετῶν οὕτω, δ. τροφήν τῷ σώματι Πλάτ. Τιμ. 77C.—Παθ., διωχετευμένων ὑδάτων Διδόδ. 20. 8. II. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως ἐπὶ χώρας, διαδρέχομαι, Στράβων 212.

Διοχῆ, ἡ, (διέχω) ἀπόστασις, Φίλων Βελοπ. 75. Διοχλέω, ταραττω, ἐνοχῶ τινα εἰς ὑπερβολήν, τινα Λυσ. 103. 38, Δημ. 446. 24· μεταγεν., τινα Πλούτ. Κικ. 18.—Παθ., Λουκ. Ἐρωτ. 50.

Διόχλησις, εως, ἡ, ἐνόχλησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 356. 24. Διόχλιζω, μέλλ. -ισω, διανοίγω, Νίκ. Ἄλ. 226, Ἡσύχ. ἀνακινῶ.

Διοχυρῶ, ἐπ. τεταμ. χυρῶ, Πολύδ. 5. 46, 3. Διόψ, οπος, ὁ, ἡ, = Δίοπος, ον, ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ. Διό-οψις, εως, ἡ, θεα διὰ μέσου, Πλούτ. 2. 915A, κτλ. II μεταρ., θεωρία, ἐξέτασις, Πλάτ. Τιμ. 40D· διαφάνεια, Πλούτ. 2. 408E.

Διόφομαι, ἴδε ἐν λ. Διοράω. Δίπαις, παιδός, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δύο παῖδας, Δισχύλ. Ἰκέτ. 318. 2) δ. θρήνος, θρήνος ἀδόμενος ὑπὸ δύο παῖδων, ὁ αὐτ. Χο. 335. Διπαλασταίος, α, ον, = τῷ ἐπομ., Γεωπ. 9, 10, 2. Δι-πάλαστιος, ον, δύο παλαμῶν πλάτος ἔχων, Ξεν. Κυν. 2, 4, Πολύδ. 27. 9, 2.

Δι-παλτος, ον, παλλόμενος δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, δ. ἔιφη, δύο ἔιφη, δύο ἀνδρῶν ὑψωμένα ἔιφη, Εὐρ. I. T. 312· δ. πῦρ, κεραυνοῦς ἐξακοντιζόμενος ὑπὸ τοῦ Διδός ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, δηλ. παντὶ σθένει, ὁ αὐτ. Τρω. 1104. II. ἐν Σοφ. Αἴ. 402, πᾶς ἰστρατὸς διπλάτος ἂν με χειρὶ φρονεῖται, ὅλος ὁ στρατὸς ᾗθελε μὲ φρονεῖται ἕκαστος μὲ δύο λόγχας (ὡς παρ' Ὀμ. δύο δοῦρε ἔχων) δηλ. ἕκαστος μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν· πρὸλ. Δοριπάλτος, τρίπαλτος.

Διπέλμος, ον, δύο πέλματα ἔχων ὑπόδημα. Ἐπιγρ. Στρατονεκείας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535, cap. IX (Λεξ. Κουμ.).

Δι-πήχυατος, α, ον, = τῷ ἐπομ., Διοσκ. 1, 27. Σέξτ. Ἐμπ. M. 8, 459.

Δι-πήχυσ, υ, ἔχων δύο πήχων ἔκτασιν, Ἡρόδ. 2. 78, Ἰππ. Ἄερ. 783, κτλ.

Διπλάδιος [ἄ], ον, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ διπλάσιος, Ἀνθ. II. 11. 158.

Διπλάζω = διπλασιάζω, Ἀνθ. 30. 27 (ὁ Reisk. διπλασιάζειεν). Ἄλεξ. Κυπρ. 3.—Παθ., διπλασιάζομαι, στρατηλάταις δορὸς διπλάζεται τιμῇ Εὐρ. Ἰκέτ. 781, πρὸλ. Μένανδ. Μιδ. 1. 10.

II. ἀμετάβ., εἶμαι διπλάσιος ἢ διπλοῦς, δύο εἰδών, τό τοι διπλάζον μείζον κακὸν Σοφ. Αἴ. 268.

Διπλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, δύο πτυχὰς ἔχων, διπλωμένος, δημὸς Π. Ψ. 273 (πρὸλ. διπτυχος)· Θεσμὸς Ὀρρ. Ἀποστ. 2. 37.

III. ὡς οὐσιαστ., διπλαξ, ἡ, χλαῖνα διπλωμένη, ὡς τὸ διπλῆ, διπλοῖς, Λατ. duplex laena, Π. Γ. 126, Ὀδ. T. 241· ἡ (κατ' ἄλλους) ποικίλος, πεποικιλμένος, ὑφαμένιος διὰ κλωστῶν διαφόρων γραμμάτων, ἡ μὲ διπλῆν κρόκην ὡς τὸ διμίτος.—Ἐν Δισχύλ. Πέρσ. 277, ὁ Herim. ἐρμηνεύει λαγκητοῖς ἐν διπλάκεσσι, κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν σημασίαν ἐπὶ τῶν γλαυδῶν τῶν Περσῶν ἐπιπλοουσῶν ἐπὶ τῶν κρημάτων· ἕτεροι φρονούσιν ὅτι διπλαξ εἶναι σανίδες τοῦ πλοίου (αἵτινες διπλοῦνται ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, πρὸλ. διπλόη), ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ.

Διπλασιάζω, μέλλ. -άσω, ποῶ τι διπλάσιον, Λυσ. 211, Πλάτ. Νόμ. 920A.—Παθ., Ξεν. Ἀγασ. 5. 1· πρὸλ. διπλάζω.

II. ἀμετάβ., εἶμαι διπλάσιος τὸν ὄγκον ἢ τὸ μέγεθος, τινὸς Διδόδ. 4. 84· διπλασιασμός, ὁ, τὸ διπλασιάζειν, τοῦ κύβου Πλάτ. Σισύρ. 388E· τοῦ στερεοῦ Πλούτ. 2. 718E.

II. παρὰ Γραμμ. ὁ Ἴων. διπλασιασμός τῶν συμφωνῶν, ὡς ἐν τῷ τόσος· ὡσαύτως, ὁ ἀναδιπλασιασμός, Εὐστ. 73. 3.

Διπλασι-επιδιμίριος, ον, καὶ διπλασι-επιδιμερής, ἐς, κατὰ 2 2/3 φορές μεγαλιέτερος.—διπλασι-επιδιτριτος, ον, κατὰ 2 1/3 μεγαλιέτερος.—διπλασι-επίεκτος, ον, κατὰ 2 1/6 μεγαλιέτερος.—διπλασι-επίεμπετος, ον, κατὰ 2 1/5 μεγαλιέτερος.—διπλασι-επιτέταρτος, ον, κατὰ 2 1/4 φορές μεγαλιέτερος.—διπλασι-επιτετραμερής, ἐς, καὶ διπλασι-επιτετραπαιμπετος, ον, κατὰ 2 1/2 φορές μεγαλιέτερος.—διπλασι-επιτετραμμερής, ἐς, κατὰ 2 3/4 φορές μεγαλιέτερος.—διπλασι-επιτριτος, ον, κατὰ 2 1/3 φορές μεγαλιέτερος.—διπλασι-εφημίτιος, υ, κατὰ 2 1/2 φορές μεγαλιέτερος.—ἅπαντα ταῦτα ἐν Ἀρχ. Μουσικ.

Διπλάσιο-λογία, ἡ, ἐπανάληψις λέξεων, Πλάτ. Φαίδρ. 267C. Διπλάσιδομαι, παθ., διπλασιάζομαι, γίνομαι διπλάσιος, Θουκ. 1. 69.

Διπλάσιό-πλευρος, ον, ἔχων δύο πλευράς, διπλασίας τῶν δύο ἄλλων, Ἀριστ. Μηχαν. 25. 1.

Διπλάσιος, α, ον, Ἴων. διπλήσιος, ἡ, ον (ἂν καὶ τὸ α εἶναι βραχυλ παρ' Ἄττ.)—δὲς μεγαλιέτερος ἑτέρου, δις τόσος, ὅσος .., δις τόσοι, ὅσοι .., δις τόσον μακρὸς, ὅσον .., κτλ., Ἡρόδ. 4. 68, καὶ Ἄττ.· ἄλλ' οὐδέποτε παρὰ Τραγ. (διότι ἐν Δισχύλ. Ἀποστ. 151 ἡ πιθανὴ γραφὴ εἶναι διπλοῦν ἢ δίκρου)· συχν. ὡς συγκριτ. ἐπομένου ἡ .., ὁ αὐτ. 6. 57, Θουκ. 1. 10, κτλ.· ὡσαύτως, διπλήσιον ἢ ὅσον .., Ἡρόδ. 7. 23· ἢ μετὰ γεν., δις τόσος, ἔχων δύο φορές τὸ μέγεθος .., 6. 133· δ. ἐγένετο αὐτὸς ἔωυτοῦ 8. 137· διπλάσιον τῶν ἄλλων Δημ. 306. 28· δ. τῆς ἀληθείας Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 71· διπλάσιος ἐλάττω (ἐνν. τὰ χρήματα) Δημ. 829. 24. 2) ὡς οὐσιαστ. διπλάσιον, τό, ἄλλο τόσον, δις μεγαλιέτερον ἢ περισσότερον, Λατ. duplum, Ἡρόδ. 7. 103· ὡσαύτως ὡς ἐπίρρ., Ἔσογν. 229.

3) διπλάσιον (ἐνν. ζημίαν) ἐκτίθειν Πλάτ. Νόμ. 762B· τὴν δ. καταδικάζειν Νόμ. παρὰ Δημ. 733. 5. 4) ἐπίρρ. -ως, Θουκ. 8. 1, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 99· δ. ἀμεινον Δισχύλ. 44. 20.

Διπλάσιων, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ διπλάσιος (Λοβ. Φρύν. 411), Ἀριστ. Προβλ. 19. 50, π. Κόσμ. 6. 18· δ. λόγος, ἐπὶ ἀναλογία, Πλούτ. 2. 1138E.

Διπλασμός, ὁ, (διπλάζω) = διπλασιασμός, Εὐστ. 1396. 52. Διπλεθρία, ἡ, μέτρον δύο πλεθρῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1840. 20. Διπλεθρος, ον, δύο πλεθρα, μακρὸς ἢ εὐρὸς, Θεόδομ. Ἰστ. Ἀποστ. 6, Λουκ. Ἄλ. Ἰστ. 1. 16—διπλεθρον, τό, διάστημα δύο πλεθρῶν, Πολύδ. 34. 12, 5.

Διπλευρος, ον, ἔχων δύο πλευράς, Ἀρρ. Τακτ. 66.

Διπλή, ἡ, (διπλοῦς) σημειῖον τιθέμενον ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν ἐν τῷ περιθωρίῳ, ὁμοιάζον πρὸς τὸ Υ ἢ V πλαγίως κείμενον (≧ ≫, ≪ ≫), πρὸς δὴλων διαφόρων γραμμῶν, ὀβελιστέων στίχων, κτλ., καὶ παρὰ τοῖς δραματικοῖς ποιηταῖς πρὸς δὴλων νέου προσώπου ἐν τῷ διαλόγῳ, Ἡρακιστ. 15. 1, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 253, Κικ. π. Ἄττ. 8. 2, 4. II. χορὰς τις, Πολύδ. Δ', 105, Ἡσύχ. πρὸλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 982.

Διπλή, ἐπίρρ., δις, δύο φορές κατ' ἐπανάληψιν, Σοφ. Ἄντ. 723, Εὐρ. Ἰων. 760. II. δις τόσον, ἀντὶ ἀπλή, Συλλ. Ἐπιγρ. 71· ἐπομένον ἡ, Πλάτ. Πολ. 530C.

Διπλήγεις, ἴδος, ὁ, = διπλοῖς, Πολύδ. Z', 47, χλαῖνα διπλή. Δι-πληθής, ἐς, δις πλήρης, διπλοῦς, Νίκ. Ἄλ. 153 (διάφ. γραφ. διπλήρης).

Διπλήσιος, ἡ, ον, Ἴων. ἀντὶ διπλάσιος.

Διπλινθος, ον, ἔχων δύο πλίνθων πλάτος, διαλείπων θυρίδας διπλινθούς Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 167—στόχοι διπλινθοῦ αὐτοῦ.

διπλό-γραμμας, ον, δύο γραμμάς ἔχων, Ἡρων Πολιορκ. 233 (Wesch.).

διπλοειδῶς, κατά διπλοῦν τρόπον, Θ. Βαλσ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 119, σ. 1172.

διπλο-είματος, ον, διπλοῦν ἱμάτιον φέρων, Κερκιδ. παρὰ Διογ. Α. 6. 76.

διπλόη, ἡ, πτυχή, δίπλα, «διπλωματικά», τοῦ χιτῶνος Ησιόδ. παρὰ Σουίδ. ἡ ραφή, συναρμογή τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 896, ἴδε Γοῦθ. Οἶκον. συνδεσμος, ὡς ἐπὶ δύο πλάκων σιδηρῶν ὁμοῦ ἐσφυρηλατημένων, πτυχή, Πλάτ. Σοφ. 267E, πρὸς Πλούτ. 2. 802B αὐτὸ δ. τῆς ψυχῆς αὐτοῦ 715E, ἴδε Ruhnk. Τιμ. II. μεταφ., διπλότης, ἀμφιβολία, ἀμφιλογία, Πλούτ. 2. 441D ἰσάφεια, αὐτοῦ 407C.

διπλό-θρεῖς, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων διπλᾶς βελουσινοεῖς τρίχας, Πίτυς Ὀμπ. Π. 1. 23.

διπλοῖζω, = διπλασιάζω, Δισχύλ. Ἀγ. 835 πρὸς ἐπιει- πλοῖζω.

διπλοῖς, εἶδος, ἡ, διπλοῦν ἱμάτιον, ὡς τὸ διπλαξ, Ἀνθ. Π. 7. 65 ὁ συνήθης ἱματισμὸς τῶν κυνικῶν, πρὸς Ὀρακ. Ἐπ. 1. 17, 25 ὑποκορ. διπλοῖδιον, Πολυδ. Ζ' 49.

διπλοκαρδία, ας, ἡ, διπροσωπία, Βαρνάβ. 20.

διπλόος, ἡ, ον, συνηρ. διπλοῦς, ἡ, οὖν, Ἰων. θηλ. διπλέη ὑπάρχει παρ' ἄπασιν τοῖς χροῖς ἐν Ἡρόδ. 3. 42, ἀλλά, διπλέην 5. 90 διπλέες 3. 28 ὁ συνηρ. τύπος ἀεῖποτε παρὰ Τραγ., πλὴν τοῦ διπλοῦ ἐν Δισχύλ. Ἀποσπ. 33 (πρὸς ἀπλόος) — δύο εἰδῶν, διπλοῦς, περὶ ἱματίου καὶ ἄλλων ἐνδυμάτων, γλαῖτος διπλή = δι- πλάξ ἢ διπλοῖς Ἰ. Κ. 134, Ὀδ. Ρ. 226 ἔθι .. διπλόος ἦν- τετο θώρηξ, ἔνθα συνηγᾶτο ὁ θώραξ [μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ζωστή- ρος] καὶ ἐμπετόε διπλοῦς, Ἰλ. Δ. 133 τὴν ἐπωμίδα πτύεας δι- πλῆν, ἀναπεύεας αὐτὴν ὥστε γὰ γίνη διπλῆ, Ἀπολλῶδ. Καρ. ἐν Meineke Ἀποσπ. 4. 440 πρὸς διπλόω — ἀκολούθως κατὰ διαφόρους σχέσεις, διπλόος θάνατος Ἡρόδ. 6. 101 παῖσον διπλήν [ἐν πλῆγῆν, πρὸς ἀνταῖος], Σοφ. Ἡ. 1416 ὁ οἰκί- διον, διωροφον, Λυσ. 92. 28 διπλῆ ἄκανθα, ῥάχης κεκαμμένη ὑπὸ τοῦ γύρατος, Εὐρ. Ἡλ. 492, ἔνθα ἴδε Seidl. (487) πρὸς τὸ τοῦ Οὐεργίου: duplicato poplite, διπλῆ ῥάχης, Οὐεργιλ. duplex spina, Σεν. Ἰππ. 1. 11.

2) διπλῆ χερὶ θανεῖν, ἀμοι- θαίως διὰ χειρῶν ἀλλήλων, Σοφ. Ἀντ. 14 πρὸς δευρατής.

3) διπλᾶ ὀνόματα, σύνθετος λέξεις, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 5, κτλ.

II. ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς συνηρ., ὡς τὸ διπλασιος, δις τόσος, δις τόσον μέγας, εὐρύς, κτλ., βίος Πλάτ. Τιμ. 75B δίκη ὁ αὐτ. Νόμ. 865C δ. ἡ .., δις τόσον ὅσον .. (ἴδε ἐν λ. διπλή) ἢ μετὰ γεν., ὁ αὐτ. Τιμ. 35C ὄσαύτως, διπλοῦν ὅσον .. παρὰ Δημ. 629. 22 διπλῶ = διπλῆ, Πλάτ. Νόμ. 722B.

III. ἐν τῷ πλῆθ. = δύο, Δισχύλ. Πρ. 950, Χρ. 761, Σοφ. Αἴ. 970, Ο. Τ. 20, Ἀντ. 51.

IV. διπλοῦς, ἀμφίβολος, πλήρης ἀμφιβολίας, ἀναποφά- σιστος, οὐ γνόμα διπλόαν ἐτεο βουλάν, πρὸς διανόηχα μερμηήριξεν, Πίνδ. Ν. 10. 167.

2) διπρόσωπος, δόλιος, Λατ. duplex, ἀντίθ. ἀπλόος (simplex), Πλάτ. Πολ. 397D, 554D οὐδὲν δ. Χεν. Ἑλλ. 4. 1, 32. — Πρὸς Ruhnk Τιμ.

διπλόος, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ διπλόος (πρὸς ἀπλόος), Ὀμπ. Κ. 2. 449, Ἀνθ. Π. 10. 101 συνηρ. διπλόότερος = διπλά- σιος, Ἀπκ. προμ. 10, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 15.

διπλο-σήμεντος, ον, ἔχων διπλῆν σημασίαν, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 225.

διπλόος, (διπλόος) διπλασιάζω, διπλόων, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 2. 4, 2, κτλ. τρίθωνα δ., ἐπὶ τῶν φιλοσόφων, Διογ. Α. 6. 22. — Παθ., ἐδεδιπλώτο ἡ φάλαγξ Σεν. Ἑλλ. 6. 5, 19 ἐπὶ ζήρους, γίνομαι διπλόος, διπλόνομαι, κάμπτομαι εἰς δύο, Πλούτ. Καμύλλ. 51.

II. πληρώνω διπλά, τὰ ἔργα Ἀποκ. ιη', 6.

διπλωμα, τό, διπλάσιον, διπλοῦν, δις τόσον ἐκ τινος πράγματος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 18.

II. διπλωμένος χάρτης, ἐπιστολή συστατικῆ, Κικ. Fam. 6. 12, κτλ. — μεταγεν., ἔγγραφο ἀδείας ἢ προνομίου δεδομένου ὑπὸ τοῦ ἀυτοκράτορος ἢ ὑπὸ ἀρχόντων, διπλω- μα, Πλούτ. Γάλλ. 8, πρὸς Suet. Octav. 50.

2) τὸ διπλοῦν, ἀντίγραφο, Συλλ. Ἐπιγρ. 3276.

III. διπλοῦν ἀγγεῖον (τὸ ἐν ἐνότητι τοῦ ἄλλου) πρὸς βράσιον μύρων, κτλ., Γαλην. 13. 535.

δι-πλωσις, εως, ἡ, σύνθεσις λέξεων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 1.

δι-πνοος, ον, ὁ ἔχων δύο ἀνοίγματα πρὸς ἀναπνοήν, τρήματα Γαλην. Ἐξηγ. 458.

δι-πόδης, ου, ὁ, διποδιαίος, ἔχων δύο ποδῶν μῆκος, εὐρος, κτλ., Χεν. Οἶκ. 19, 3.

διποδία, ἡ, τὸ ἔχειν δύο πόδας, Ἀριστ. Ζ. Μ. 1. 3, 4.

II. ὄρχησις Λακωνικῆ, Κρατῖν. Πλούτ. 5.

III. ἑνωσις δύο ποδῶν εἰς ἓν μέτρον, ὡς ἐν τοῖς ἰάμβοις, Λογγίν. Ἀποσπ. 3. 7, κτλ.

διποδιαζῶ, μέλλ. -άζω, χορεύω τὴν Λακωνικὴν διποδιάν, Ἀρι- στοφ. Λυσ. 1243.

διποδιαίος, α, ον, = διποδῆς, ἀμφίβ. γραφ. ἐν Σεν. Οἶκ. 19, 4.

Διπόλεια ἢ Διπόλεια, τά, συνηρ. ἐκ τοῦ Διπ-ο-, παλαιὰ τις

ἐορτὴ τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Βῆρ. 420, Ἀντιφ. 120. 10. — Τὰ χ/φα καὶ οἱ Γράμμα. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρέχουσι τὸν χαρακτήρα τῶν τύπων Διπ-ο- ἀλλ' ὁ συνηρ. Διπ- διατηρεῖται ὑπὸ τοῦ Χαιροῦ ἐν Ἀν. Ὀξ. 2. 192, Α. Β. 91. Τὸν τύπον Διπόλεια ὁμοίω- σεν τὸ μέτρον παρ' Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ. ἀλλὰ τὸ Διπολιώδης εἶναι ἀναγκαῖον ἐν Νεφ. 984. Παλαιὰ Ἀττικ. ἐπιγρ. παρέχουσι τὸν τύπον Διπολιεῖα, Meisterh σ. 55.

διπόληις, εἶδος, ἡ, ἡ ἀνήκουσα εἰς δύο πόλεις ἢ διὰ δύο πόλεων διερχομένη, γῆμη Μανέθων 4. 376.

δι-πόλις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἀνήκων ἢ διερχομένης εἰς δύο πόλεις, Στράβ. 160, 656.

διπολιτής, ου, ὁ, πολιτὴς δύο πόλεων, Μανέθων 5. 291.

διπολιώδης, ες, ὁμοίος πρὸς τὴν ἐορτὴν τῶν Διπολιῶν = ἀπτε- ροειδής, παρὰ Πλάτων, Ἀριστοφ. Νεφ. 984.

διπόλος, ον, (πόλιος) ὁ δις ἡρωικαίενος, Πρὸς κ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Πρ. 462: 460 Gaisf.). II. = διπλόος Δισχύλ. Ἀποσπ. 207.

δι-πόρος, ον, ὁ ἔχων δύο πόρους ἢ ἀνοίγματα, Εὐρ. Τρω. 1097.

δι-πόδαμος, ον, ὁ μεταξὺ δύο ποταμῶν πόλις Εὐρ. Ἰκτί. 621 πρὸς διθάλασσος.

δι-πόυς, ποδός, ὁ, ἡ, ὁ δύο πόδας ἔχων, Λατ. bipes, Δισχύλ. Ἀγ. 1258, πρὸς Ἰκτί. 895, Ἠλέτ., κλ. — διπόδα, τά, ζῷα δύο πόδας ἔχοντα, Πλούτ. 2. 636E.

2) διπόυς, ὁ, Διουκόων τε ζῷων ἐκ τοῦ εἶδους τῶν μυῶν, ὅπερ πρῶτὰ διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ὡς ὁ εἰδελγυρ (kangaroo), Πέρσ. 4. 192.

II. ἔχων δύο ποδῶν μῆκος, Λατ. bipedalis, Πλάτ. Μένωνι 83D, Πολιτ. 266B.

δι-πρόσωπος, ον, ἔχων δύο πρόσωπα, Ἡρωδιαν. 1. 16, 6 ἀμφι- βολος, ἀσαφής, Λουκ. Διά Τραγ. 43.

2) δύο πρόσωπα σημαί- νων, Ἀπολλ. π. Ἀντων. σ. 401.

δι-πρυμνος, ον, ἴδε τὸ ἐπίμ.

δι-πρωρος, ον, ναῦς δ. καὶ διπρυμνος, πλοῖον ἔχων διπλῆν πρῶρον καὶ διπλῆν πρῶρον, Καλλιέ. παρ' Ἀθην. 204E, περὶ 189B διάφορον τοῦ ἀμφι-πρῶρου.

δι-πτερος ον, δύο πτέρυγας ἔχων, ἀντίθ. τετράπτερος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 5, 12, κ. ἄλλ.

II. ὁ διπτερος (ἐνν. ναός), ναὸς διπλῆν ἔχων περίσταςιν, δηλ. διπλῆν σειρὰν κίωνων περὶ τὸν σκῆν, Βιτρούβ. 3. 1, 21.

δι-πτερυγος, ον, = διπτερος, Ἀνθ. Π. 5. 151, πρὸς 9. 570.

II. διπτ-, τὸ μανδύας ἔχων δύο πτερὰ (πρὸς πτερῶν Π. 10), Συλλ. Επιγρ. 155. 40.

διπτοῦχος, ες, διπτοχος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 3. 5, 4.

διπτοχος, ον, (πύσω) δις συνεπτυγμένος, δύο πτυχᾶς ἔχων, διπλωμένος, διπτοχον ἀμῶ ὄμοισιν ἔχων .. λώπην Ὀδ. Ν. 224 (ὅπου, διπτοχὰ λώπην, αἰτιατικῆ κατὰ μεταπλασίωσιν, ὡς εἶ- ην ἡ ὀνομαστικὴ διπτοχῆ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 32) δ. δελτίον, δίθυρον, εἰς δύο διπλούμενον, Ἡρόδ. 7. 239 (παρὰ μεταφ. συγγραφ. διπτοχῆ, τᾶ) — ἐν τῇ Ὀμφρ. φράσει: διπτοχὰ ποιήσαντες [τὴν ἰανῶσαν], ἢ ἀρίστη ἐρμηνεία εἶναι ἢ τῶν Ἑνετ. Σχολ. καθ' ἣν τὸ διπτοχὰ λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς, διπλώσαντες τὴν πιμελήν, δηλ. βέντες μίαν σειρὰν πιμελῆς (ἐπιπλόου) ὑπὸ τοῦ προσφερομένου μπροῦς, ἑτέραν δὲ ἐπ' αὐτῶν, ὥστε τὸ μὲν ὑπεστρώσθαι, τὸ δὲ ἐπιβεβλῆσθαι, Ἰλ. Α. 461, Β. 424, κτλ.

II. διπλοῦς, Λατ. geminus, δ. δῶρον Εὐρ. Ἰων. 1010 γλώσσα ὁ αὐτ. Τρω. 286 καὶ ἐν τῷ πλῆθ. = διασσοί, δύο, δ. ὀδύνας, Σοφ. Ἀποσπ. 164 ναυλαία Εὐρ. Ἰ. Τ. 242, πρὸς Ὀρ. 633, Ἀνθρ. 578, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471.

δι-πτωτος, ον, ὁ ἔχων [δύο] πτωτικὰς καταλήξεις, Ἀπολλ. π. Ἀντων. σ. 116.

δι-πύλος, ον, δύο πύλας ἔχων, δύο εἰσόδους, Σοφ. Φ. 295.

II. διπυλον, τό, ὄνομα τῶν Θριασιῶν πυλῶν, ἐν Ἀθήναις, Πολυδ. 16. 25, 7, Πλούτ. Περικλ. 30 ἐν Ρώμῃ περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰανθοῦ, Πλούτ. 2. 322B.

δι-πύρηος, ον, (πύρη) ἔχων δύο πυρῆας, χειρουργικὸν ἐργα- λεῖον, μῆλη Γαλην. 3. 212., 4. 187. Παῦλ. Δίγν. 146, 148 (Briau).

δι-πύριτης (ἐνν. ἄρτος), ὁ, ἄρτος δις ὠπτημένος, καζιμάδι, Ἰππ. 546. 13.

δι-πύρος, ον, ὁ δις εἰς τὸ πῦρ ἐμβεβλημένος, δις ὠπτημένος, δ. ἄρτος = διπυρίτης, Εὐθουλ. Γαν. 2 ἢ μόνον διπυρος, Ἀλεξ. Πανν. 1. 10.

II. ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1351, διπύρους ἀνε- γουσα λαμπάδας. Ἐκάτα, ἢ Ἐκάτη κρατούσα δύο ἀνημμένους πυρσούς, πρὸς ἀμφίπυρος.

δι-ραβδός, ον, δύο ραβδῶσις, δύο γραμμᾶς ἔχων, περὶ ἰχθύων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 278.

δι-ραυθός, ον, = διμετρος, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐπ. 613, κτλ.

διρρυμία, ἡ, τὸ ἔχειν δύο ῥυμούς, Δισχύλ. Ἀποσπ. 334.

διρ-ρῦμος, ον, ὁ ἔχων δύο ῥυμούς, Δισχύλ. Πέρσ. 47.

δισ (ἀντὶ οὐδὲς, ἐκ τοῦ δύο, ὁ ἴδης), ἐπίμ., δύο πορὰς, διττός, Λατ. bis (ἴδε ἐλευθερος, εἰ τέλει), μετὰ ὀνοματ., δις τόσον, δύο πορὰς τόσον, Ὀδ. Ἰ. 491 ἀληθῆς ὁ λόγος ὡς δις παῖς γέροντων Κρατῖν. Meineke Ἀποσπ. 5. 16 δις παῖδες οἱ γέ- ροντες Παρομοιογρ. συχνότερον μετὰ ῥήματων, δις τοῦτο ἐγέ- νετο Ἡρόδ. 8. 103 δις φράσαι Δισχύλ. Πέρσ. 173, πρὸς Ἀγ.

1384· δισ αιάζειν και τρις Σοφ. Αἴ. 432· δισ και τρις φασί καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν Πλάτ. Γοργ. 498E, πρὸλ. Φιλῶβ. 59E· δισ βιώναι, δισ, ἐκ νέου, Μένανδ. Θεοφ. 1. 4· δειπνεῖν.. δισ τῆς ἡμέρας Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδύλ. 44· ἐς δισ ἄππ. Μίθρ. 78. — Ἐν συνθέσει πρὸ συμφώνου (πλὴν πρὸ τῶν σ θ τ μ π χ) τὸ ε ἀποβάλλεται.

-δισ, ἀχώριστον μῦθρον δηλοῦν κίνησιν εἰς τόπον ὡς τὸ -δε, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον εἰς τινὰς λέξεις, ὡς ἀλλυδεις, οἰκαδεις, χαμαδεις.

*Δίς, ἀρχαία ὀνομαστικὴ ἀντὶ Ζεῦς, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς πλαγ. πτώσει Διός, Δεῖ, Δία (πληθ. Δίεις, Δίας Πλούτ. 2. 425E), και ἐν τοῖς Λατ. Dis, Diespiter, Dionis· ἢ συνηρ. δοτ. Δεῖ ἀπαντᾷ Σουλ. Ἐπιγρ. 16, Πινδ. Ν. 1. 111. (ἴδε ἐν λ. δῖος).

δισαῖθος [ε], ὄν, δωρ. ἀντὶ δισαῖθος, ὁ δισ ἡθῶν, δισ νέος, Ἄνθ. Π. 15. 26.

δισ-ἀρπάγος, ὄν, δισ ἀρπαχθεῖς, διαρπαχθῆν ὑπόστασις, Λουκ. 513. δισ-εκτος, ὄν, ἡ 24 τοῦ Φεβρουαριου. ὑπολογισμένη δισ ἐν δισέκτω ἔτει, Λατ. bis sextus (dies ante Kal. Mart.).

δισ-ευνος, ὄν, ὁ ἔχων δύο συζύγους, γυναῖκας, Ἄνθ. Π. 15. 26.

δισ-εφθος, ὄν, δισ ἐφθός, Γαλ. 6. 361, Διοσκ. 2. 146.

δισ-σημος, ὄν, ἀμφιβόλου ποσότητος, ποτὲ μὲν μακρῶς, ποτὲ δὲ βραχῶς, δίχρονος, Λατ. anceps, Α. Β. 801.

δισ-θάνης, ἐς, δισ ἀποθανών, Ὀδ. Μ. 22.

δισ-ακαλμος, ὄν, δίκωπος, κελήτιον Συνέσ. 167A· πρὸλ. τρισκαλμος.

δισκευα, ατος, τό, (δισκεύω) τὸ ρίψμον τοῦ δισκου, Τζέτζ. δισκευτής, οὗ, ὁ, δισκοβόλος, ὁ ρίπτων τὸν δισκον, Ὠμω. Μ. 81.

δισκευή = διακευή, Σωσθ. (Herm. Opusc. 1. 59). Φιλῶστρ. Ἐπ. 43. — Παθ., ρίπτομαι, βάλλομαι, Εὐρ. Ἴωνι 1268, Ἄνθ. Π. 9. 14.

δισκέω, ρίπτω τὸν δισκον (δίσκος), δίσκον.. στίβαρῶτερον οὐκ ἀλίγον περ ἢ οἶψ.. ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν, πολὺ βαρύτερον ἐκεῖνον, ὃν μετεχειρίζοντο παίζοντες πρὸς ἀλλήλους, Ὀδ. Θ. 188· μακρὰ δισκήσασαι, ρίψαι εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Πινδ. Ι. 2. 51. — Παθ., ρίπτομαι, Ἄνθ. Π. 9. 227.

δισκήμα, τό, τὸ ριπτόμενον ὡς δίσκος, Εὐρ. Τρω. 1121. II. ρίψμον δισκου, Σοφ. Ἄποστ. 69.

δισ-σκηπετρος, ὄν, δύο σκήπτρα ἔχων· ἐπὶ τῶν Ἀτρειδῶν, Δισχύλ. Ἀγ. 43· πρὸλ. δισθρονος, δικρατῆς.

δισκοβολέω, βάλλω, ρίπτω τὸν δισκον, Ἡσύχ. — ρίπτω τι ὡς δισκον, Σουλ. Ἐπιγρ. 3588. 6.

δισκο-βόλος, ὁ, ὁ ρίπτων τὸν δισκον, περίφημος ἀνδριάς τοῦ Μύρωνος, Λουκ. Φιλοφ. 18· τοῦ Ναυκιδου, Πλίν. 34. 19, 19.

δισκο-ειδής, ἐς, ὁ ἔχων σχῆμα δισκου, Διοσκ. 2. 186, Πλούτ. 2. 891C.

δισκοῦμαι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς σχῆμα δισκου, Ἴω. Λυδ. Διοσημ. 6.

δίσκος, ὁ, (δικεῖν) περιφερὴς πλῆξ πρὸς ρίψμον χάριν ἀσκήσεως ἢ ἀγῶνος, Ἰλ. Β. 774, Εὐρ., κτλ.· κατ' ἀρχὰς ἐκ λίθου, Ὀδ. Θ. 186, πρὸλ. πρὸς 190· λιθίνοις ἐν δ. Πινδ. Ι. 1. 34. Εἶχε δὲ ὄπην ἐν τῷ μέσῳ, ἵνα διαπερᾶται ἱμάς, δὲ οὐ ἐσφενδονίζετο, ἐν ᾧ ὁ σόλος ἦτο ἐκ συνεχῶς μεταλλοῦ, Ἀμμων. σ. 40. Τὸ ρίπτειν ἢ βάλλειν τὸν δισκον ἦτο λίαν ἀρχαία ἐλληνικὴ ἀσκήσις, ἰδίως ἐν Σπάρτῃ· ὁ δὲ ἀγὼν συνίστατο ἀπλῶς εἰς τὸ τίς ἤθελε ρίψαι εἰς μακροτέρην ἀπόστασιν· πρὸλ. δισκέω, δισκουρα, και ἴδε Nietzsche Ὀδ. Θ. 192· δίσκος τις τοῦ Λυκούργου διετηρεῖτο ἐν Ὀλυμπίᾳ, Ἄριστ. Ἄποστ. 490. II. πᾶν ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ δισκου, ὡς τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἀγγεῖα, Ἄνθ. Π. 11. 371. — κάτοπτρον κυκλοτερές, αὐτῶν 6. 18· τοῦ ἡλίου ὁ δίσκος, Ἀλέξ. Ἄφρ. 2. 46, Πλούτ. 890F.

δισκουρα, τά, (οὖρος) δισκου βολή, ὡς μέτρον ἀποστάσεως, ἐς δισκουρα λέλειπτο Ἰλ. Ψ. 523· ἀναλούμενον εἰς τὸ δισκου οὖρα αὐτοῦ 431· πρὸλ. οὖρον.

δισκο-φύρος, ὄν, ὁ φέρων δισκον, Λουκ. Φιλοφ. 18. δισ-μυρί-ανδρος πόλις, πόλις ἐξ 20,000 κατοίκων, Στράβων 570.

δισ-μύριοι [ῶ], αἰ, α, εἴκοσι χιλιάδες, εἰκοσασχιλίαι, Ἡρόδ. 1. 32, Πλάτ. Ἴωνι 535D· ἐνικ. δισμύριος, α, ὄν, μετὰ περιλήπτικῶν ὀνομάτων, ἵππος δισμυρία Λουκ. Ζεύξ. 8.

δισπερίοδος κήρυξ, CIA III. 129· — πρὸλ. τριςπερίοδος. ἴδε Λεξικ. Κουμανοῦδ.

δισ-πιθῆμαζος, α, ὄν, = τῷ ἐπομ., Διοσκ. 2. 174.

δισ-πιθῆμος, ὄν, ἔχων μῆκος σπινθῶν δύο, Διοσκ. 3. 84.

δισ-σπόνδειος, ὄν, ἐκ δύο σπονδείων συγκείμενος, Ἡρακλ. 3. 3.

δισ-σπορέω (σπόρος), σπείρω δισ, Στράβων 768.

δισσάκις, ποιητ. = εἰ, ἐπίρρ. = δῖς, Ἄρατ. 968, Κόιντ. Σμ. 2. 56.

δισσ-ἀρχης, ὄν, ὁ, ἀπὸ κοινοῦ ἄρχων, δισσάρχαι βασιλεῖς, αἱ δύο ἄρχοντες βασιλεῖς, Σοφ. Αἴ. 390.

δισσαχῆ, ἐπίρρ., εἰς δύο μέρη, Ἄριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 14.

δισσαχοῦ ἢ διττ-, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Θεοφρ. Λίθ. 25.

δισσο-γονέω, γεννῶ διττῶς, δηλ. εἶμαι και ζωοτόκος και φωτό-κος, Ἄριστ. Γεν. Ζ. 1. 11, 4.

δισσο-γραφεῖται, Ἄττ. διττ-, γράφεται κατὰ δύο τρόπους· τὸ διττογραφεύμενον, διπλῆ γραφή, Γραμμ.

δισσόκερας, ὁ, ἡ, ἔχων δύο κέρατα, Πανὶ δισσοκέρατι, δισσοπόδι Χρησμ. (Πορφύρ. ἐν Εὐσεβ. Ε. Π. 124B, 201C).

δισσολογέω, Ἄττ. διττ-, λέγω δισ τὰ αὐτά, ἐπαναλαμβάνω, ὡς ἐν φράσεσιν οἷα ἡ στεφάνω στεφανώσῃαι, Σχόλ. Ἄριστοφ. Πλ. 585.

δισσολογία, ἡ, ἐπανάληψις λέξεων, Ἐπιφάν. 1, σ. 22.

δισσο-λόγος, ὄν, λαλῶν δύο γλώσσας, Μανθ. 5. 291.

δισσο-πότος, ὄν, ὁ ἐμποῶν ἀμφιβόλιαν, περιπλέκων, Σχόλ. Σοφ. Ἡλ. 645.

δισσόπους, οδος, ὁ, ἡ, ἔχων δύο πόδας, Χρησμ. (Πορφύρ. ἐν Εὐσεβ. Ε. Π. 124B, 201C).

δισσός, Ἄττ. διττός, Ἰων. διξός, ἡ, ὄν, (δῖς) — δύο εἰδῶν, διπλοῦς, Ἡρόδ. 2. 44., 7. 70, Πλάτ. Θεαιτ. 198D, κτλ. — ἐπίρρ. διττῶς, ἀντίθ. ἀπλῶς, κατὰ δύο τρόπους, δ. λέγεσθαι Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 1. 4, 5, κ. ἄλλ.

II. κατὰ πληθ., δύο, Πινδ. Ν. 1. 67, Ἡρόδ. 5. 40, 52, Δισχύλ. Πρ. 957, Σοφ. Αἴ. 57, κτλ.

III. μεταφ., διχρημένως, ἀσύμφωνος τὸ φρόνημα, λήμασι δισσοῦς (ὁ ἀνδρ. προτείνει λήμασιν ἱσους) Δισχύλ. Ἀγ. 122.

2) ἀμφιβόλος, ἀσφαρής, θνειροὶ Σοφ. Ἡλ. 645· ὡσαύτως, τὸ διττόν, ἀμφιβολία, ἀσάφεια, Ἄριστ. Πολ. 2. 3, 3. — Ἐπίρρ. διττῶς, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἐλέγγ. 24, 10.

δισσο-τόκος, ὄν, ὁ δῖς γεννῶν, Νόνν. Δ. 5. 199.

II. προπαροξ. δισσότοκος, ὄν, ὁ δῖς γεννηθεῖς, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ὁ αὐτ. 1. 4.

δισσο-φυής, ἐς, διπλῆν ἔχων φύσιν, Νόνν. Δ. 14. 97, κλπ.

δισσύλλαθος, ἴδε διούλλαθος.

δισταγμός, ὁ, (διστάζω) ἀμφιβολία, ἐνδοασμός, Πλούτ. 2. 214E.

δισ-σταδῖος, ὄν, ἔχων μῆκος δύο σταδίων, διαυλος Ἄππ. Ἄνν. 37.

διστάζω, μέλλ. -άσω (δῖς) ἀμφιβάλλω, εὐρίσκωμαι ἐν ἀμφιβολία, ἐν δισταγμῷ, ἀπολ., Πλάτ. Θεαιτ. 190A, κτλ.· δ. ὅτι .. ὁ αὐτ.

Ἴωνι 534E· δ. εἰ.. Νόμ. 897B· μὴ.. Σοφ. 235A· πῶς.. Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 3. 3, 8· πότερον .. ὁ αὐτ. Μεταφ. 13. 3. 15· περὶ τι ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 3. 3, 9· περὶ τινος Πλούτ. 2. 62A. — δισταζόμενος, ἀμφιβάλλων, ἀβέβαιος, Διόδ. 17. 9. — Πρὸλ. δοάζω.

διστακτικός, ἡ, ὄν, δισταγμὸν ἐκφράζων, Ἄπολλῶν. π. Συντ. σ. 261. — Ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 632.

διστασίος, ὄν, ἔχων διπλάσιον βάρος ἢ ἀξίαν, Πλάτ. Ἰππαρχ. 231D.

διστασμός, ὁ, = δισταγμός, Σχόλ. Ὀδ. Β. 276.

δισ-στεγία, ἡ, τὸ δεύτερον πάτωμα, Πολυδ. Δ', 130· πρὸλ. διήρης Ι.

δισ-στεγος, ὄν, ὁ ἔχων δύο πατώματα ἢ στέγας, Στράβων 730.

2) ὁ ἔχων δύο θαλάμους ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πατώματος, Ἰώσηφ. Ι. Π. 5. 5, 4.

δισ-στίχια, ἡ, διπλῆ σειρὰ ἢ γραμμὴ, οἶον πλοίων, Σχόλ. Ἰλ. Σ. 31.

2) διστίχον, Σχόλ. Ἄριστοφ. Νεφ. 1345. II. παρ' Ἰατρ., ἡ ἔκφρασις δευτέρας γραμμῆς βλεφαρίων, Γαλην. 2. 391.

διστιχίασις, ἐως, ἡ, = διστιχία Π., Παῦλ. Διγ. 100 (Briau).

δισ-στίχος, ὄν, ἔχων δύο σειρὰς ἢ γραμμάς, κριθαί Πλούτ. 2. 906B.

2) ὁ ἐκ δύο στίχων συνιστάμενος, ἐπίγραμμα Ἄνθ. Π. 9. 369· διστίχον, τό, Ἄνθ. Π. 6. 329. — ἴδε Κόντων ἐν Ἀθηναῖς τ. Α', σ. 84.

διστοιχία, ἡ, διπλοῦς στοίχος ἢ σειρὰ, Θεοφρ. Ι. Φ. 4. 8, 6, Διλ. π. Ζ. 9. 40.

δισ-στοιχος, ὄν, ὁ ἔχων δύο σειρὰς, εἰς δύο σειρὰς διατεταγμένως, δδόντες Ἄριστ. Ι. Ζ. 2. 1, 52· βράγχια ὁ αὐτ. 2. 13, 8· κριθή δ. Θεοφρ. Ι. Φ. 8. 4, 2.

δισ-στομος, ὄν, ζευγαρωτός, ἀνὰ δύο ὀμοῦ, ἢ ἀπλῶς δύο, ἀδελφαί Σοφ. Ο. Κ. 1055 (ἐνθα ἴδε Elmsl.)· πρὸλ. μονόστομος.

δισ-στομος, ὄν, (στόμα) ὁ ἔχων δύο στόμια, δύο εἰσόδους, πέτρα Σοφ. Φ. 16· διστομοὶ ὀδοί, δρόμοι εἰς δύο σχιζόμενοι, διχαζόμενοι, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 900· οὕτως ἐπὶ ποταμῶν, Πολυδ. 34. 10, 5.

II. ἐπὶ ὄπλου, διστομος, δίκωπος, εἶφος Εὐρ. Ἐλ. 983· πελεκέως γένους ὁ αὐτ. Ἄποστ. 534. 5· πρὸλ. διχόστομος.

δισ-στροφος, ὄν, δῖς συνστραμμένος, πεπλεγμένος, λίβων Μέγης (Ὀρεθ. 29 Mai).

2) ὁ δῖς τὴν ἑαυτοῦ πίστιν μεταβαλὼν, Γρηγ. Ναζιανζ. 2. 27D.

δισυλλαβέω, ἀποτελοῦμαι ἐκ δύο συλλαβῶν, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 3. 6.

II. μεταχειρίζομαι ὡς διούλλαβον, Ἄπολλ. π. Ἄντ. 373B.

δισυλλαβία, ἡ, δύο συλλαβαί, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ὀρν. 903, κτλ.

δισ-ούλλαθος, ὁ ἔχων δύο συλλαβάς, Διον. Ἄλ. π. Συνθέσ. 11, Λουκ. Ἄλεξ. 29.

δισ-σύναπτος, ὄν, διπλῶς πεπλεγμένος, στέφανος Φιλῶδ. παρ' Ἀθην. 685D.

δισ-ύπατος, ὁ, δῖς ὑπάτος, Πλούτ. 2. 777B.

δισχιδής, ἐς, (σχιζῶ) ὁ εἰς δύο ἐσχισμένον ἔχων τὸν ἄκρον

πόδα, ἐπὶ βοῶν κ. τ. τ., ἀντιθ. πολυσχιδής, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2.1, 30.
2) ἐσχιόμενος, ποδότης ὁ αὐτ. Ζ. Μ.1. 3, 2.—διηρημένος, κωχωρισμένος εἰς δύο, κόμη Καλλιόστρ. Ἀγαλμ. 7· ὅδδς Α. Β. 35.
δισχιδόν, ἐπίρρ. τοῦ προηγ., διηρημένος, Α. Β. 1171, καὶ **δισχιδῶς** Δωσίθ. (Gram. Lat. ed. Keil VII. σ. 412. 16).
δισχιλίος [τ], α, α, δύο χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 44, κτλ. ποιητ.
δισχιλοῖς ἀνδραπόδεσσιν Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 26.7.—ἐνικ. **δισχιλίος**, α, ον, μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, π. χ. ἵππος Ἡρόδ. 7. 158.
δι-σχιστος, ον, εἰς δύο ἐσχιόμενος, Γρηγ. Ναζιανζ. 2, 16D.
δι-σχοίνος, ον, ἔχων μήκος δύο σχοίνων (ἑλ. 60 σταδίων), Στράβ. 558.
δι-σώματος, ον, ὁ ἔχων διπλοῦν σῶμα, Θῆρες Διόδ. 4. 12, Ὀρφ. Ἰγν. 70. 5· ἔχων δύο θαλάμους, Σουλ. Ἐπιγρ. 2812.—οὕτω, **δι-σωμος**, ον, λεγόμενον περὶ τινῶν ἀστερισμῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 6.
Δισωτήριον, τό, συνηρ. ἀντὶ **Διῖτα**, ὁ ναὸς τοῦ Διὸς τοῦ Σωτήρος ἐν Ἀθήναις, Α. Β. 91, πρὸλ. Κοραῖν Λυκούργ. σ. 48.—Ἐν Ἀττικῇ ἐπιγραφ. CIA. 11, 1358 **Δισωτήρια**, ἑορτὴ Διὸς τοῦ Σωτήρος.
διτάγιον, τό, ἡ δις προσφερομένη τοῖς ζώοις ταγὴ, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάζ. σ. 479, Βόνν.
δι-τάλαντος, ον, ἄξιζων ἢ ζυγίζων δύο τάλαντα, Ἡρόδ. 1. 50., 2. 96· ὁ εἶχεσ ἔρανον Δημ. 329.17.
διτοκέω, γεννῶ δύο ἐν μιᾷ γέννῳ, γεννῶ δις, ἀντιθ. **μονοτοκέω**, πολυτοκέω, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6.1, 4, Γεν. Ζ. 3.1, 14, κ. ἄλλ.—ὡσαύτως, **διτοκέω**, Νίκ. παρ' Ἀθην. 395C.
δι-τοκος, ον, ὁ γεννίσας δύο ἐν μιᾷ γέννῳ, ἢ ὁ γεννῶν δις, Ἀνακρ. 142· ἀντιθ. **μονοτόκος**, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 6, 1.
διτονέω, ἔχω διπλοῦν τόνον, Ἀπολλ. π. Συσθ. σ. 302.—**διτονίζω**, τονίζω κατὰ δύο τρόπους, Σχόλ. Σοφ. Αἴ. 733.
διτοναίτος, α, ον, = τῶ ἐπομ., Ἀρχ. Μουσ.
δι-τονος, ον, ἔχων δύο τόνους· **διτονον**, τό, (κατὰ τὸν Charpell) ἢ παρ' ἀρχαίους τρίτη μεῖζων, διάστημα περιέχον δύο τόνους πλήρεις, Πλούτ. 2. 430A, 1021F.
δι-τριχιδῶ, ἔχω δύο σειρὰς τριχῶν (πρὸλ. **διστριχία**), Γαλην. 2, 391.
δι-τροχαιοσ, ὁ, διπλοῦς τροχαιοσ, Ἡραιστ. 3. 3.
διττός, κτλ. ἴδε ἐν λ. **δισσα**.
δι-τύλος, ον, ἔχων δύο τύλους ἢ ὕδους, κάμηλοι Διόδ. 2. 54.
διυθριζῶ, ἐπιτεταμ. ὑθριζῶ, Ἰώσηπ. Ἰπομν. 73.
διῦγαίνω, εἶμαι διαρκῶς ὑγιής, Πλούτ. 2. 135C.
διυγραίνω, ὑγραίνω ὀλοκλήτως, διαδρέχω, ποτίζω, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 9, 3.—Παθ. Ἰπ. Ἀρ. 1260.
διῦγρος, ον, ἐντελῶς ὑγρὸς, Ἰππ. 537. 25, κτλ.—τὸ χωρίον Δισχὺλ. Θῆβ 985 εἶναι ἔσφαρον. **2)** ἔχων τὸ βλέμμα τακερόν, Ἀ.θ. Π. 12. 68, πρὸλ. ὑγρὸς Π. 5. **II.** ὑγρὸς, πλήρης ὑγρασίας, Ἀριστ. Προβλ. 8. 4.
διῦδρος, ον, (ῦδωρ) πλήρης ὕδατος, Ἰππ. 546. 43.
διῦλάξω, (ῦλη) εὐρηταῖ μόνον ἐν Πλάτ. Τιμ. 69A, τὰ τῶν αἰτίων γένη διυλασμένα, ἠτοιμασμένα ὡς ὕλικόν, ἴδε Stallb.
διῦλίμος, στραγγίζω, καθαρίζω, «λαγαρίζω», Διοσκ. 5. 82.—Παθ., διυλισμένος οἶνος Ἐβδ. (Ἀμῶς γ', 6) μεταφορ., διυλισμένα ἀρετὰ Ἀρχύτ. παρὰ Σοφ. 13. 40, πρὸλ. Κλήμ. Ἀλ. 117. **II.** καθαρίζω, τι Εὐαγγ. κ. Μαθ. κγ', 24.
διῦλίσις, εως, ἢ, στράγγισμα, καθάρισμα, «λαγαρίσμα», Σουίδ. **διῦλίσιμα**, τό, ὑγρὸν ἐκ διυλίσεως προελθόν, καθαρισθέν, «λαγαρίσθην», Γαλην. 13. 468.
διῦλισμός, οὔ, ὁ, = διῦλίσις, Κλήμ. Ἀλ. 117.
διυλιστήρ, ἥρος, ὁ, στραγγιστήρ, ἥβρός, Ἐπιφάν.
διῦλιστός, ἢ, ὄν, ὁ ἐντελῶς στραγγισθείς, καθαρισθείς, Γαλην. 10. 452.
διυπνίζω, (ῦπνον) ἐξεγείρω ἐξ ὕπνου, μεταβ., Αἰλ. π. Ζ. 7. 45· ἀμεταβ., Λουκ. Ὠκύπ. 108· οὕτω καὶ ἐν τῶ παθ., Ἀνθ. Π. 9. 378.
διῦφαίνω, συμπληρῶ ὑφαίνω, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 15.—συνυφαίνω, Αἰλ. π. Ζ. 9. 17, ἐν τῶ παθ.
διῦφή, ἢ, ὕφασμα Ἀριστίας σ. 260.
διῦφήμι, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον, Φίλων 2. 319.
διφαγία, ἢ, τὸ δις τῆς ἡμέρας ἐσθίειν, ἀντιθ. **μονοφαγία**, Βυζ., πρὸλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνῶν τ. Α', σ. 106.
διφαλαγγ-ἀρχης, ον, ὁ, ἀρχηγὸς διφαλαγγίας, Σουίδ.—**διφαλαγγαρχία**, ἢ, ἀρχηγία διφαλαγγίχου, Αἰλ. Τακτ. 40, Ἀρρ. Τακτ. 13.
δι-φάλαγγια, ἢ, διπλῆ φάλαγγ, Πολύβ. 2. 66, 9, κτλ.
διφαλέος, α, ον, (διφῶν) ἐρευνητικός, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 10.
διφας, α, ὁ, εἶδος ὄρεωσ, Ἀρτεμίδ. 2. 13.
διφασία, ἢ, (διφάτος) = διλογία, Ἡσύχ.
διφάσιος [ἄ], α, ον, Ἰων. ἐπιθ. **διπλάσιος**, διπλοῦς, διττός, Λατ. bifarius, Ἡρόδ. 2. 36., 3. 122 κ. ἄλλ. **II.** ἐν τῶ πληθ. = δύο, ὁ αὐτ. 1. 18., 2. 17 κ. ἄλλ.
δι-φάτος, ον, διττῶς λεγόμενος, Ἡσύχ.

διφῶν, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., ζητῶ, ἐρευνῶ, τήθεα διφῶν πόντω ἐν Ἰγθυόεντι Ἰ. Π. 747· τεῖν διφῶσα καλὴν Ἰπσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 372· ἐν οὖρεσι πάντα λαγῶν διφῶ Καλλ. Ἐπ. 33, πρὸλ. Ἀποστ. 165· διφῶν τὰ καλυμματα, ἐρευνῶναυτὰ καλῶς, Θεόφρ. Χαρ. 10.—Ἰων. **διφῶν** Ἀνθ. Π. 9. 559.
διφῆτωρ, ορος, ὁ, ἐρευνητής, βυθῶν διφῆτορες Ὀππ. Ἀλ. 2. 435· χρυσοῦ διφῆτορες, ἀνερευνῶντες, ἀναζητοῦντες χρυσοῦ, Ἀνθ. Π. 8. 230.
διφθέρα, ἢ, (δέφω) δέρμα κατειργασμένον, «πετρί», τεμάχιον δέρματος, Ἡρόδ. 1. 194 κ. ἄλλ.· διφθέραι βητῶς ἀντιτίθενται πρὸς τὰς δέρρεις (δοραὶ ἀκατέργαστοι καὶ μετὰ τῶν τριχῶν), Θεουκ. 2. 75.—αἱ διφθέραι ἐχρησίμευσαν ὡς χάρτης διὰ γραφῆν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, πρὶν εἰσχυρῆ ὁ πάπυρος· καὶ τὸ ὄνομα διετηρήθη καὶ μετὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ὕλικου, τὰς βύβλους διφθέρας καλεοῦσι ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ὀ Ἰωνες Ἡρόδ. 5. 58· δ. μελεγγραφοῖς Εὐρ. Ἀποστ. 629· ὁ Κηφίας καλεῖ τὰ τῶν βασιλέων τῆς Περσίας χρονικά, δ. βασιλικὰς, Διόδ. 2. 32· δ. ἱεραὶ, ἐν Καρχηδόνι, Πλούτ. 2. 942C· ἐπὶ δὲ καὶ χαλκαὶ δ., αὐτόθι 297A· πρὸλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 175· παροιμ., ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεισι Παροιμογρ.· περιβάλλειν βίβλια διφθέρα Λουκ. Ἀπαίδ. 16. **II.** πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἐκ δερμάτων, δερμάτινον ἱμάτιον, οἷον ἐφόρον ὁ χωρικός, Ἀριστοτ. Νεφ. 72, Πλάτ. Κρίτωνι 53D, Λουκ. Τιμ. 6 καὶ 38, Ἀρρ. Ἀν. 7. 9, κτλ.· κυρίως ἐκ δερμάτων αἰγῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μνηλωτῆ, Ἀμμών. **2)** πύρα, σάκκος, Ξεν. Ἀν. 5. 2. 12. **3)** κατὰ πληθ., δέρματα ἐν χρήσει ὡς σκηναί, Λατ. pelles, αὐτόθι 1. 5, 10, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 539C, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 77.
διφθερ-άλειφος, ὁ, γραμματοδιδάσκαλος, παρὰ Κυπρίους, Ἡσύχ.
διφθερίας, ον, ὁ, ἐνδεδυμένος διφθέραν, ἐνδυμα δερμάτινον· τοιαῦτα ἦσαν τὰ τῶν δούλων ἐν τῇ τραγωδίᾳ καὶ τῶν χωρικῶν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Ποσειδίππ. παρ' Ἀθην. 414E, Λουκ. Τιμ. 8, πρὸλ. Varro R. R. 2. 11.
διφθερίνος, η, ον, ἐκ κατειργασμένου δέρματος κατεσκευασμένος, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 28, Στράβων 155.
διφθέριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **διφθέρα**, Α. Β. 1364· (εἰς αὐτοῦ τὸ κοινὸν δεφτέρη).
διφθερίας, ἴδος, ἢ, = διφθέρα, Ἀνθ. Π. 9. 546.
διφθερῖτες, ἴδος, θηλ. τοῦ **διφθερίας**, γραφὸς Πολύδ. Δ', 137.
διφθερδομαί, ἐνδύομαι δερμάτινον ἱμάτιον, Στράβ. 831· πρὸλ. **καταδ-**.
διφθερο-πώλης, ον, ὁ, ὁ πωλῶν δέρματα, διφθέρας, Νικασφ. Χειρογ. 1.
διφθογγος, ον, δύο ἤχους ἢ φθόγγους ἔχων· **διφθογγος**, ἢ, καὶ **διφθογγον**, τό, ἢ **διφθογγος**· ἐντέθεν διφθογγίζω, διφθογγο-γραφάω, γράφω διὰ διφθόγγου, Γραμμ., πρὸλ. Κόντον ἐν Ἀθηνῶν τ. Α', σ. 85.
δι-φορέω, καρποφορῶ δις τοῦ ἔτους, εἶμαι δίφορος, δικαρπέω, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 14, 1. **II.** παθ., γράφομαι ἢ προσέρομαι κατὰ δύο τρόπους, Ἐτυμ. Μ. 197. 51.
διφορέσις, εως, ἢ, διπλοῦς τρόπος γραφῆς ἢ ἐκφορᾶς λέξεωσ, Εὐστ. 74. 1.
δι-φορος, ον, καρποφορῶν δις τοῦ ἔτους, Λατ. biferus, Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 708, Φερεκρ. Κραπ. 11, Ἀντιφ. Σκληρ. 1, πρὸλ. Κόντον ἐν Ἀθηνῶν τ. Α', σ. 541.
διφραξ, ἄκος, ἢ, ποιητ. ἀντὶ **δίφρος**, ἔδρα, κάθισμα, Ἐπ. Ὀμ. 15. 8, Θεόκρ. 14. 41.—τύπος τις **διφράς**, ἄδος, ἢ, ἐν Βίβ' Ὀμ. 33.
διφρεία, ἢ, (διφρέω) διφρηλασία, ὀδηγία ἄρματος, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 16.
διφρο-ελάτειρα, ἢ, θηλ. τοῦ **διφρηλάτης**, Ἀνθ. Πλαν. 4. 359.
διφρευσις, εως, ἢ, = **διφρεία**, Συνέσ. 58B.
διφρευτής, οὔ, ὁ, διφρηλάτης, Σοφ. Αἴ. 857.
διφρευτική, ἢ, = **διφρεία**, Ἐφορ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξει **Βοιωτία**.
διφρέω, (διφρος) διφρηλατῶ, ὀδηγῶ διφρον, Εὐρ. Ἀνδρ. 108. **2)** μετ' αἰτίας, διατρέχω ἐπὶ ἄρματος, δ. ἄλιον πέλαγος αὐτόθι 1011· νύξ .. νῶτα διφρέουσα· αἰθέρος Εὐρ. ἐν Ἀριστοτ. Θεσμ. 1067. **3)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀγλαν ἐδίφρευ' Ἀλιος .. κατ' αἰθέρα Εὐρ. Ἰκέτ. 991· πρὸλ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 326B.
διφρηλασία, ἢ, τὸ ὀδηγεῖν διφρον, Πίνδ. Ο. 3. 67.
διφρηλατέω, ὀδηγῶ ἄρμα, τὸν οὐρανὸν δ., ἐπὶ τοῦ Ἥλιου (πρὸλ. **διφρέω** 2), Σοφ. Αἴ. 845· δ. ἵππους Εὐρ. Ρήσ. 781.
διφρη-ηλάτης [ἄ], ον, ὁ, ὁ ὀδηγῶν ἄρμα, ἀρματηλάτης, Πίνδ. Π. 9. 143, Δισχὺλ. Εὐμ. 156, Σοφ. Πλ. 753, κτλ. Μόνον ποιητ.
διφρη-ηλάτος, ον, ὁ ἐπὶ διφρῶν φερόμενος, Εὐρ. Ἰποδ. Ρήσ. **διφρίας**, ον, ὁ, ὁ ἐδραῖος καὶ καθήμενος ἀεὶ, οἷον ἄργῶσ· Ἡσύχ. Κατὰ διόρθωσιν τοῦ Διοδορ. ἀντὶ **δίφρις**. Ἰδ. Κόντ. Γλ. Παρ. σ. 342.
διφρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δίφρος**, Τιμ. Λεξ.
δίφριος, α, ον, εἰς διφρον ἀνήκων· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. **δίφρια**

συρόμενος, συρόμενος κατόπιν τῶν τροχῶν τοῦ δίφρου, Ἀνθ. Π. 7. 152.

διφρίσκος, ὁ, ὑπόκορ. τοῦ δίφρου, Ἀριστοφ. Νεφ. 31. **διφρονεῖς**, ἰδος, ὁ, ἡ, διηρημένος τὴν γνώμην, δίγλωσσος, ἀμφιβάλλων, Δίσχυλ. Χο. 196.

διφρο-πηγία, ἡ, ἀμαζοπηγία, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν δίφρους, ἄρματα, Θεόδωρ. Ι. Φ. 5. 7, 6.

δίφρος, ὁ, Καλλ. εἰς Ἄρ. 135 μεθ' ἑτερογεν. πληθ. δίφρα. τά, (κατὰ συνηθ. ἐκ τοῦ δίφρου) — τοῦ ἄρματος ὁ τόπος, ἐφ' οὗ ἦσαν ὁ δὴγῶν (ἡνίοχος) καὶ ὁ πολεμιστῆς (παραιθάτης), ἴδε Ἰλ. Ε. 160, Δ. 748, Ἡσ. Ἀσπ. 61· μεταφ., ἔστηκεν ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως Πλάτ. Πολ. 566D. 2) αὐτὸ τὸ πολεμικὸν ἄρμα, Ἰλ. Κ. 305, κ. ἀλλ., Ἡσ. Ἀσπ. 61. Π' ἠδ. κλπ. ἑὺπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ Ἰλ. Ψ. 335 — ἐν Ὀδ. Γ. 328, ὀδοιπορικὸν ἄρμα βραδύτερον φορεῖται, κρήδδατος, Δίων Κ. 60. 2.

δίφρος οὐτε τῶν νῶτων οὐτε τῶν χειρῶν ἔχουσα ἕρπαιμα, ἄσκηνια, εὐτελεστέρα τοῦ κλισμοῦ καὶ τοῦ θρόνου, Ἰλ. Γ. 424, Ζ. 354, καὶ συγχώνεις ἐν τῇ Ὀδ. οὕτως Ἀριστοφ. Ἰππ. 1164, Πλάτ., κτλ., δίφρος Θετταλικὸς Εὐπολ. Αὐτολ. 6, πρὸλ. δὲκαλίνας καὶ περιάντας. — Πολυδ. 6. 53, 9, κτλ., τὸ παρὰ Ῥωμαίους sella curulis — 2) = λάσανον, σκυραμῖς, «καθίκι», Ἀριστ. εἰδ. 1. 314.

διφρουλακίω, (ἐλακω) σῦρω ἔρμα, Ἀνθ. Π. 9. 285.

διφρουργία, ἡ, (*ἐργω) = διφροπηγία, Θεόδωρ. Ι. Φ. 3. 10. 1.

διφροῦχος, ον, (ἐχω) ἔχων κάθισμα, ἄρμα Μελάντιπ. 1 Βγκ.

διφροφορέω, φέρω ἐπὶ δίφρου, Δίων Κ. 47. 10. — Παθ., οἱ διφροφοροῦμενοι, ἐπὶ τῶν Περσῶν ἡγεμόνων, φερομένοι ἐπὶ δίφρων, φορεῖται, Ἡρόδ. 3. 146, πρὸλ. Δίων Κ. 60. 2. **II** φέρω δίφρον ἢ, δηλ. ἔδραν, καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει (πρὸλ. διφροφόρος) Ἀριστοφ. Ὀρν. 1552.

διφροφόρος, ον, φέρων δίφρον, ἔδραν, ἰδίως ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν μεταίκων, αἵτινες ὤφειλον νὰ φέρωσι δίφρους πρὸς χρῆσιν τῶν κληρῶν (ἴδε τὸ προηγ.), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 734, Ἑρμῆπ. Θεοῖς 2, Νικοφ. Χειρ. 3, Σπράττις Ἀταλ. 4· ὡσαύτως, ὁ βασιλεύς δ. Ἀθῆν. 514B. **II** ὁ φέρων ἕτερον ἐπὶ δίφρου, Πλούτ. Ἄντων. 11.

διφρυγῆς, ἔς, (φρυγω) δις πεφρυγμένος· **διφρυγῆς**, τό, μέταλλον τι ἀποτελούμενον ἐξ ἐνώσεως χαλκοῦ, Διοσκ. 5. 120.

διφρυγῆς, ἔς, οὐδ. πληθ. **διφρυγῆ**, ἀλλὰ **διφρυγῆ** Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 7. 1 — διπλῆς φύσεως ἡ μορφή, ἀντίθ. **μονοφυγῆς**, ἔχουσα μίσηλοφάρθεον δ. Ἡρόδ. 4. 9· ἐπὶ τῶν Κενταύρων, Σοφ. Τρ. 1095, πρὸλ. Valck. Φοιν. 1030· ἐπὶ τοῦ Πανός, Πλάτ. Κρατ. 408D· δ. Κέκροψ, «διμορφος, τὰ πρὸς ποδῶν δρακοντίδης» Διόδ. 1. 28· — δ. Ἑρως, ἡ σαρκίτη συνουσία, Ὀρφ. Ἄργ. 14. 2) καθόλου, διπλοῦς, διμερῆς, κόραϊ Ἰων 10 Βγκ.· ἔφρυξεν Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 9, 1· στήθος διφρῆς μαστοῖς αὐτοῦ 1. 12, 2· ἡ τῶν μυκτηρῶν δύναμις ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 2. 10, 18· πρὸλ. **μονοφυγῆς**, πολυφυγῆς.

διφρυγία, ἡ, διμέρεια, τῶν κώλων Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 5. 17.

διφρυγίς [τ], ον, = **διφρυγῆς**, Ἀνταγόρας παρὰ Διογ. Λ. 4. 27.

II = **δύο**, Δίσχυλ. Ἄγ. 1468· — **φρυγία** εἶναι Διολ. ἀντὶ φύω, Ε. Μ. 254. 17· πρὸλ. **δεκαφρυγῆς**.

διφρυγίον, ον, ὁμιλὸν δύο γλώσσας, δίγλωσσος, Φίλιστος Ἄποισπ. 62, Διόδ. 17. 110.

δίχα [τ], (δίς), **I** ἐπίρρ., εἰς δύο μέρη, χωρῖς, χωριστά, δίχα πάντα . . ἠρθόμενον Ὀδ. Κ. 203· δίχα πάντα δέδασται Ο. 412· δ. διαστήναι Ἡρόδ. 4. 180· πλεuroκοπῶν δ. ἀνερορήγνου Σοφ. Ἄγ. 236· δ. πρόσαντες Θουκ. 4. 100· τέμνειν δ. Πλάτ. Σοφ. 265E· δ. διαλαμβάνειν ὁ αὐτ. Θεαιπ. 147E· — καθόλου, χωριστά, μακρὰν, διαστήναι Ἡρόδ. 4. 180· κείσθαι Πίνδ. Π. 5. 125· οἰκεῖν Σοφ. Ο. Κ. 602· δ. ποιεῖν Ξεν. Ἄν. 6. 4. 11· δ. τὴν δύναμιν λαβεῖν, καταλαβεῖν τὴν δύναμιν δεδωχασμένην, διηρημένην εἰς δύο, Σοφ. 6. 10. 2) μεταφ., κατὰ δύο τρόπους, εἰς δύο, ὅταν τις εἶναι διχασμένος εἴτε πρὸς ἄλλους (ἐν διαφωνίᾳ), εἴτε πρὸς αὐτὸν (ἐν ἀμφιβολίᾳ), συγχὸν παρ' Ὀμ.· δίχα δὲ σφίσιν ἦνδανε βουλή Ἰλ. Σ. 510· δίχα θυμὸν ἔχοντες Ἰ. 32· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀητο Φ. 386· δίχα θυμὸς ἐν φρεσὶ μερμηρίει Ὀδ. Π. 73· δίχα θυμὸς ὁρώρεται Τ. 521· δίχ' ἐβάλομεν Γ. 127· οὕτω, δ. ἔχειν νόον Ἡρόδ. 91, κτλ.· ἐγίνοντο δ. αἱ γνώμαι Ἡρόδ. 6. 109· δόξα δ' ἔχοντες δίχα Εὐρ. Ἐκ. 119· παθήσεται ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα, πόσον διαφέρουσιν, Δίσχυλ. Πρ. 927, πρὸλ. Ἄγ. 1369· δ. ψήφισεσθαι, Ξεν. Ἄποισπ. 4. 4, 8· πρὸλ. **χωρῖς**.

II πρὸθ. μετὰ γεν., χωρῖς, ἄνευ, Δίσχυλ. Θῆβ. 25. Ἄγ. 861· ἀνθρώπων δ. Σοφ. Φ. 31· οἶος Ἀτρεΐδων δ. ὁ αὐτ. Ἄγ. 750· μόνῃ . . φασγάνου δ. ὁ αὐτ. Τρ. 1063· ὡσαύτως, ἐκ πάντων δ. ὁ αὐτ. Ἄντ. 164. 2) διαφῶρος, ἀνομοίως, οὐχὶ ὁμοίως, δ. ἄλλων Δίσχυλ. Ἄγ. 757· σῆς δ. γνώμης λέγω Σοφ. Ἰλ. 547· [ὁ ἕτερος] δ. πέφυκε τοῦ ἕτερου, εἶναι διάφορος . . , Θουκ. 4. 61. 3) πόλεως δ., ὡς τὸ ἄνευ, ἐναντίον τῆς θηλέεως τῆς πόλεως, Σοφ. Ο. Κ. 48, πρὸλ. Ἄγ. 768. 4) ἐκτός, πλὴν, ὡς τὸ **χωρῖς**, δ. γε Διός Δίσχυλ. Πρ. 162· τῶν λελεγμένων δ. ὁ αὐτ. Χο. 778· — ὡς πρὸθ. συνήθως ἀκολουθεῖ τῷ πτωτικῷ, ἀλλὰ προηγουμένως αὐτοῦ ἐν Δίσχυλ. Πρ. ἐνθ'

ἀνωτ., Σοφ. Φ. 195, 840, Ἀγ. 768, Εὐρ. Ι. Τ. 185. — Πρὸλ. **διχῆ**, **διχοῦ**.

διχῆ, Δωρ. ἀντὶ **διχῆ**. **διχᾶδε**, ἐπίρρ. = **δίχα**, Πλάτ. Συμπ. 215B. **διχᾶδεῖα**, = **δίχα**, Θεόγνωστ. Καν. 164. 26.

διχᾶζω, μέλλ. -άσω, διαίρῳ εἰς δύο, διαχωρίζω, Πλάτ. Πολιτ. 264D. 2) δ. τινὰ κατὰ τινος, διαίρῳ, κινῶ εἰς διχνοῖαν τινὰ ἐναντίον ἑτέρου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 35. **II** ἀμετάβ., διαιροῦμαι, διχαζούσης ἡμέρας, κατὰ μεσημβρίαν, Σουδῶ., ἐν Ξεν. Ἄν. 4. 8, 18 ὁ Schneid. διώρθωσεν διαχάζοντας.

διχάιος, λέξ. πρὸς ἔτυμολ. τοῦ **δικαίος** πλασθεῖσα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5, 4, 9 ὅτι δίχα ἐστίν.

διχάϊω, = **διχᾶζω**, **Δρατ.** 495, 807.

διχάλλων, τό, δύο χαλκοί = 1/4 τοῦ ὀβολοῦ, Ἀνθ. Π. 11. 165, Πολυδ. Θ', 65· ὡς βάρος, Διοσκ. 4. 155. — ἴδε **χαλκοῦς II**.

διχάλλος, Δωρ. ἀντὶ **διχῆλλος**, ὁ ἴδε.

διχαμέτρος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ **διάμετρος**, Ἀριστ. Πρὸλ. 15. 2.

διχᾶς, ἄδος, ἡ, τὸ ἦμισυ, Ἀρατ. 807.

διχᾶσις, ἔως, ἡ, διαίρεσις, τὸ ἦμισυ, Ἀρατ. 737.

διχασμός, οὔ, ὁ, διαίρεσις εἰς δύο, Νικόμ. 80.

διχαστήης, οὔ, ὁ, διαίρετης, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ **δικαστήης**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 9.

διχαστήρης ὀδόντες, οἱ, οἱ τομεῖς ἡ κοπτήρες, Πολυδ. Β', 91.

διχᾶω, ποιητ. ἀντὶ **διχᾶζω**, Ἀρατ. 512, 605· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ 856· — πρὸλ. **διχάϊω**.

διχῆ, ἐπίρρ. = **δίχα**, εἰς δύο, χωριστά, Δίσχυλ. Ἰκέτ. 544, Πλάτ., κτλ. 2) κατὰ δύο τρόπους, δ. ἐπινομασθῆναι Πλάτ. Πολ. 445D· διχῆ βροηθητέον Δημ. 14. 6. — καὶ **διχῆ**.

διχῆλην, ὀπλήν δ., διηρημένην, δισχιδῆ ἔχω τὴν ὀπλήν, Ἐβδ. (Λευτ. 11. 2 κέξ.), Φίλων 1. 320· — οὕτω, **διχῆλευω** Κλήμ. Ἄλ. 298, 677.

διχῆλλος, ον, ὁ ἔχων τὸν ἄκρον πόδα εἰς δύο χηλὰς διηρημένον, δισχιδῆ, Ἡρόδ. 2. 71, Εὐρ. Βάκχ. 740· συνήθως ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **διχᾶλλος**, ἔτι καὶ παρ' Ἀστ. ὡς παρ' Ἀριστ. Ι. Ζ. 2. 1, 31, κτλ., ἴδε Λεξ. Ἀριστ. ἐν λ. καὶ πρὸλ. Δοθ. Φρόν. 639. **II** **διχῆλλον**, τό, πυράγρα ἢ κρέατρα, Ἀνθ. Π. 6. 92, πρὸλ. 6. 196.

2) **διχῆλα** ἕσια, πόδες χοίρου, Δουκ. Λεξ. 6· πρὸλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 80.

διχῆρης, ες, εἰς δύο διηρημένος, διχότομος, κύκλος . . μνηδὸς διχῆρης, ἐπὶ τῆς σελήνης, Εὐρ. Ἰωνι 1156.

διχῆθᾶ, ἐπίρρ., Ἐπ. ἀντὶ **δίχα**, ὡς **τριχῆθᾶ** ἀντὶ **τρίχα**, δ. δε-ζαίεται, εἶναι κεχωρισμένους εἰς δύο, Ὀδ. Α. 23· δ. δέ μοι κραδίη ἔμμενη, ἡ καρδία μου εἶναι διηρημένη, Ἰλ. Η. 435.

διχῆθᾶδος, α, ον, δύο εἰδῶν, διπλοῦς, διηρημένος, Ἰλ. Ι. 411, Ξ. 21· δ. κατὰ κύλλον, εἰς ἑκάτερον πόδα, Ἀνθ. Παν. 1. 15.

διχῆθᾶς, ἄδος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., Μουσαῖ. 298.

διχῆτίων [χί], ὠνος, ὁ, ἡ, ὁ δύο χιτώνας ἔχων ἢ φέρων, Βυζ.

διχῆ-βουλος, ον, ὁ διάφορον ἔχων γνώμην ἢ σκέψιν, ἐναντίος, Νέμεσις Πίνδ. Ο. 8. 114.

διχόγωνμονέω, διαφέρω κατὰ τὴν γνώμην, Ξεν. Ἄποισπ. 2. 6, 21, Δίων Κ.

διχό-γνωμος, ον, ἀμφίβολος, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 890.

διχό-γνωμοσύνη, ἡ, διαφωνία, Πολυδ. Θ', 153.

διχο γνώμων, ὁ, ἡ, ὁ διηρημένος μεταξύ δύο γνώμων, Πλούτ. 2. 11C.

διχῆστον, ἐπίρρ., ἐξ ἑκατέρου μέρους, ἑκατέρωθεν, Δίσχυλ. Πέρσ. 76, Ἀριστοφ. Εἰρ. 477, Θουκ. 2. 44, κλπ.

διχῆ-μῦθος, ον, διφορούμενος, νόημα Πιττακὸς π. Διογ. Λ. 1. 78· γλῶσσαι Σόλων αὐτοῦ 61· λέγειν διχόμυθα, λέγειν ἀμφίβολα, ἀσαφῆ, Εὐρ. Ὀρ. 890· — διχῆ· διχόμυθος Πιττ. εἰθ' ἄν.

διχῆοῖνέων, τό, ἀγγεῖον χωρῶν δύο χιτώνικας, Ἀριστοφ. Νεφ. 640, Dittenb. SIG. 501.

διχῆλος, ον, ὁ διπλῶν ἔχων χολήν, πρόδοτα ἀχολα ἐν τῷ Πόντῳ φασίν, ἐν δὲ τῇ Νάξῳ τῇ νήσῳ καὶ δίχολα Αἰλ. π. Ζ. 11. 29. **II** δ. γνώμαι = διάφοροι, Ἀχαιοὶ παρ' Ἡουχ. δ. ἴδε.

διχῆλωτος, ον, δις ἢ ἑσπῶς ὠρμισμένος, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ **τριχῆλωτος** ἐν Ἀθ. Π. 9. 168.

διχῆ-μην, ἡνος, ὁ, ἡ, = **διχόμηνος**, Ἀρατ. 78, 736.

διχομήνιον, τό, φυτὸν ἐκ τοῦ σχήματος οὕτω κληθέν, Apul. herb. 64.

διχῆ-μηνίς, ἰδος, ὁ, ἡ, — τῷ ἐπομ., Μῆνα Πίνδ. Ο. 3. 35· δ. ἐσπερία, πανσέληνοι νυκτε, ὁ αὐτ. Ι. 8 (7). 93· ἦσαν δὲ αὐταί αἵται διὰ γάμους, Εὐρ. Ι. Α. 719· νυκτὸς διχομήνιδος εὐφεγῆς σελάνα Βαχχολ. 8. 29 (Blass), κέξ. **II** **διχομήνιος**, ἡ, τὸ Λατ. Idus, Διον. Ἄλ. 1. 38, κτλ.

διχομήνηος, ον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μηνός, δηλ. κατὰ τὴν πανσέληνον ἢ εἰς τὴν πανσέληνον ἀνήκων, ἐσπερήν Ἰων. Ὀμ. 32. 11· δ. σελήνην Πλούτ. Φλαμίν. 4· αὐτῶ **διχομήνηος**, ἡ, Ἀρατ. 808· — ὡσαύτως **διχομήνηα**, ἡ, Ἐβδ. (Σειφάχ 39. 15)· ἡ σελήνη

διχομηνίαν ἤγεν Πλούτ. Διών. 23· καὶ διχομηνηαία (ἐνν. ἡμέρα), τὸ Λατ. Idus, Σουῖδ.

διχονοέω, = διχογνωμονέω, Πολυδ. Β' , 228.

διχόνοια, ἡ, διαφωνία, ἀσυμφωνία, Πλάτ. Ἀλκ. 1.126C, Πλούτ. 2. 70C, κτλ.

διχό-νοος, ον, συνηρ. -νοους, ουν, διπλοῦν ἔχων τὸ φρόνημα, Φίλων 2. 269.

δι-χορδος, ον, δύο χορδὰς ἔχων, πηκτικὸς Ἀθῆν. 183B—διχορδον, τὸ, Εὐφρων Ἀδελφ. 1. 34.

δι-χόρειος, πούς, ὁ, διπλοῦς τροχαῖος, Λαγγίν. 41.1.

δι-χορεία, ἡ, ἡ διαίρεσις χοροῦ εἰς δύο μέρη, Γραμμ.

διχορραγῆς, ἔς, (βήγγυμι) εἰς δύο τετραυρμένους, κίων Εὐρ. Η. Μ. 1009.

διχόρ-ροπος, ον, ταλαντευόμενος, ἀμφιρρεπής, Α. Β. 37.—Ἐπίρρ. -πως, ἀμφιρρόπος, ἀμφιβόλος, ἐν χρήσει μόνον παρ' Αἰσχύλ., οὐ ἡ μὴ δ. Ἀγ. 349, 815, 1272, Ίκείτ. 605, 982.

διχόστασια, ἡ, διαφωνία, διχόνοια, Ἠρόδ. 5. 75· στάσις, Σόλων 3. 37· ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης, Θωογν. 78.

διχόστασιος, (στέγκαι) ἱσταμαι χορίς, διαφωνῶ, διχόστασιον λόγος Αἰσχύλ. Ἀγ. 329, Εὐμ. 386· δ. πρὸς τινα Εὐρ. Μῆδ. 15, Πλάτ. Πολ. 465B. II. τρέφω ἀμφιβολίας, Ἀλέξ. Ἄφρ. Προβλ. 1, 1.

διχό-στομος, ον, = δίστομος II, Σοφ. Ἀποσπ. 164.

διχόστομος, κόπτιω εἰς δύο, διαχωρίζω εἰς δύο, Πλάτ. Πολιτ. 302E, Ἄριστ. Προβλ. 16. 4, κτλ. 2) τιμωρῶ αὐστηρότατα, ἀπηνέστατα, Ἐυάγγ. κ. Ματθ. κδ', 51. 3) διαίρω εἰς δύο (λογικῶς), Ἄριστ. Ζ. Μ. 1. 3.1., 1. 4, 9.

διχότομημα, τὸ, τὸ ἥμισυ πράγματος εἰς δύο τμηθέντος· μέρος πράγματος κοπέντος, Ἐβδ. ('Ἐβδ. κθ', 17, Λευίτ. α', 8).

διχότομοις, εως, ἡ, = τῶ ἔπομ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 284.

διχότομία, ἡ, τὸ διχοτομεῖν, εἰς δύο κοπέειν, Ἄριστ. π. Ζ. Γ. 4. 10, 6. II. ἡ (λογικῆ) διαίρεσις τινος εἰς δύο, ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 1. 3, 21, πρβλ. Σιμπλίκ. ἐν Φυσ. 30.

διχο-τόμος, ον, εἰς δύο διαίρων, Ἀμμών. σ. 43· ἀλλά,

II. προπαροξ. διχότομος, ον, εἰς δύο διαιρεμένος, μυκτῆρ Ἄριστ. Τ. Ζ. 1. 11, 8· δ. σελήνη, ἡμισέληνος, ὁ αὐτ. Πρβλ. 15. 7, 1.

διχού, ἐπίρρ. = δίχα, δ. σφάκας διελόντες Ἠρόδ. 4. 120.

δι-χούς, ουν, περιλαμβάνων δύο χέσας, Ποσειδών. παρ' Ἀθῆν. 400Δ· διχούν, τὸ, ἐκ τοῦ Διοσκ. ἴδε ἐν λ. χούς.

διχο-φορέω, = τῶ ἔπομ., Πλούτ. 2. 447C (ἐνθα ὁ Wyttenb. λέγει διχοφρονεῖ ἀντὶ διχοφορεῖ).

διχοφρονέω, ἔχω διάφορον φρόνημα, διχογνωμῶ, Πλούτ. 2. 763E.

διχοφροσύνη, ἡ, διχόνοια, διαφωνία, Πλούτ. 2. 824E, κτλ.

διχόφρων, ον, γεν. -ονος, (φρήν) ἐν διαφωνίᾳ ὢν, διχογνωμῶν, Λατ. discors, πότμος δ., μοῖρα πλήρης ἔριδος καὶ διαφωνίας, Αἰσχύλ. Θῆβ. 899.

διχο-φύα, ἡ, ἀσθένεια τῶν τριχῶν, ὅταν σχίζονται κατὰ τὰ ἄκρα εἰς δύο (κοινῶς 'ψαλίδα'), Γαλην. 19. 430.

διχο-φωνία, ἡ, (φωνή) πρὸ ἑτεροφροσύνης, διαφωνία, ἀσυμφωνία, διχόνοια, Ἰάμβλ. βίβ. Πούθ. 7 (31).

δι-χροα, ἡ, διπλοῦς χρωματισμός, Ἄριστ. π. Ζ. Γ. 3. 1, 30 κέτ.

διχροον-γραψήσειον, βήμ. ἐπιθ. τοῦ διχροονογραφέω, πρέπει νὰ γράψῃ τις συλλαβὴν ἔχουσαν φωνήεν διχροον, Boiss. Ἀνεκδ. 2. 355, ἴδε καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρνακρ. σ. 287.

διχροονον, τὸ, δύο χρώσων (ἐπὶ) δίστασμα, Λυδ. κ. Ροδ. σ. 667. 1077, 1156, κ. ἄλλ. (Wagner)· διχρονος κάκωσις αὐτόθι στ. 1437. (Λεξ. Κομμ.)

δι-χρονος, ον, ἐν τῇ μετρικῇ, ἐπιδεχόμενος ἀμφοτέρω τὰ σημεῖα τοῦ τε μακροῦ καὶ τοῦ βραχέως, καινὸς τὴν ποσότητα, Λατ. anceps, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1.100.

δι-χροος, ον, συνηρ. -χρους. ουν, δύο χρώματα ἔχων, Ἄριστ. 1. Ζ. 1. 5, 5, Γεν. Ζ. 3. 1. 30— οὕτω. διχρῶος, ων, ὁ αὐτ. 1. Ζ. 6. 10, 3· καὶ δι-χρωμος. ον, Λουκ. Πρωμ. 4.

διχώς, ἐπίρρ. ὡς τὸ δίχα, διττῶς, κατὰ δύο τρόπους, Αἰσχύλ. Χο. 915, Ἄριστ. Ποιητ. 20. 13, κτλ.

δίψα, τς, ἡ, δίψα, δίψα τε καὶ λιψὸς Ἰδ. Τ. 166· πείνα καὶ ἰ Πλάτ. Πολ. 585A· δίψῃ ἔυνεχέσθαι Θουκ. 2. 49, κτλ.· ἐπὶ θύδωρον, Ἀνταρ. ἐν Ἀδῆλ. 10—ἐν τῇ πληθ. Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 7. 14, 5.

2) μετὰ γεν., δίψα διὰ τι, ποτὸς Ἠλάτ. Πολ. 437D· μεταφρ., σφοδρὰ ἐπιθυμία, αἰσιδᾶν δ. Πίνδ. Η. 9. 180. Ἠρόδ. δίψος.— Ὁ Ἴων τύπος δίψῃ ἀπαντᾷ παρὰ τῶ Ὀππ. Κ. 4. 339, καὶ ἐν τοῖς χ/φοις τοῦ Αἰσχύλ. Χο. 756, ἐνθα ἀντὶ δίψῃ τις ὁ Wellauer προτείνει δίψησις, ὁ Βουττμ. δίψ' εἴ τις· πρβλ. πεῖνα.

διψάκος, ὁ, πιθανὸς εἶδος διαβήτου (τῆς νόσου) συνοδευμένου ὑπὸ ἰσχυρᾶς δίψης, Γαλην. 7, 511. II. φυτὸν θαμνώδες καὶ ἀκανθώδες ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κναρεῦσιν, διψακος fullonum, Διοσκ. 3. 13.

διψάλοος, α, ον, = δίψιος. ἔχων δίψαν, Παρνακρ. 9· δ Θρουλλίδιον, ἔχον ἀνάγκην ἐλαίου, Λουκ. Ἰμ. 14· δδύνη δ., ὁ πόνος ἐκ δίψης, ὁ αὐτ. Διψ. 6—ἐξῆς, κατὰξῆρος, ἀήρ Καλλ. εἰς Δία 27, Ἀπολλών. Ρόδ. Δ. 678.

δίψας, ἄζος, ἐν χρήσει ὡς θηλ. τοῦ δίψιος, γαῖα Ὀππ. Κ. 4. 322· σποδὴ Ἀνθ. Η. 7. 172· πόρνη 11. 34, κτλ.

II. ὡς οὐσιαστ., ἰσθόλος βρῖς, οὐ τὸ δῆγμα προὔξειν ἰσχυροτάτην δίψαν, Νικ. Θ. 334, Ἀθ. π. Ζ. 6. 51· δ. ἔχιδα Συλλ. Ἐπιγρ. 1152.

2) εἶδος ἀκάνθης, Εὐφρ. Ἐπ. 1, Θεοφρ. Ἰ. Φυτ. 4. 7, 1, ἐνθα ἴδε Schneid.

δίψάω, ἴων, -έω, Ἀρχίλ. 62· συνηρ. γ' ἔνικ. διψῶ Πίνδ. Ν. 3. 10, Πλάτ., ἀπαρ. διψῶν Ἠρόδ. 2. 21· Σοφ. Ἀποσπ. 701, Ἄριστ., κτλ.· παρατ. γ' ἔνικ. ἐδίψῃ Ἰππ. Ἐπίδ. 1063, 1067 (οἱ ἰσχυροῦς συνηρ. τύποι διψῆς, -ῆς, -ᾶν μόνον παρὰ μεταγενεστ. συγγραμ., Ἀνθ. Πλαν. 137, Πλάτ. Ἀξιώγ. 366A, Ἐβδ.)· μέλλ. -ήσω Ἐνν.· ἄβρ. ἐδίψησα Πλάτ. Πολ. 562C· πρμ. δεδίψηκα Ἰππ., Πλούτ.—Μέσ., ἴδε κατωτ.

Δισβάνημα δίψαν, στεῦτο δὲ δίψῳν [α] Ὀδ. Α. 584, κτλ.· καὶ ἐπὶ ἐδάφους καταίηρου, Ἠρόδ. 2. 24· δ. ὑπὸ καύματος Ἀλκαί. 39. 2· ἐπὶ θύδωρον, Θεοφρ. Δίτ. Φ. 3. 22, 5— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, διψώμεθα Ἐρμπαπ. Θεοῖς 1, ἀλλὰ πρβλ. Κόντ. ἐν Ἀθῆναις, τ. Α', σ. 193— καὶ ἐν τῷ παθ., διψάται παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τὸ μοθεῖν τί ἐστὶ ψυχῇ ἀνθρώπου Ἀναστ. Συναίτ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 89, σ. 716 Λεξ. Κομμ.)

2) μεταφρ., δ. τινος, διψῶ διὰ τι, σφάραξ ἐπιθυμῶ τι, ὡς τὸ Λατ. stare, Πίνδ. Ν. 3. 10· ἐλευθερία Πλάτ. Πολ. 562C· παρὰ μεταγεν. καὶ μετ' αἰτ., δ. χύδων Ἰῆρος παρὰ Στεβ. 69. 24· φόνον Ἀνθ. Πλαν. 4. 137· δικαιοσύνην ἔθαγγ. κ. Ματθ. ε', 6 ὡσαύτως, δ. πρὸς τὸν θεὸν Ἐβδ. (Ψαλμ. μα', 2)· μετὰ δοτ., ἐδίψησαν ὕδατι αὐτόθι—μετ' ἀπαρ., δίψῳ χαρίζεσθαι ὑμῖν Ἐνν. Κύρ. 4. 6, ἐν τέλ.· ἀκρατῶς ἐδίψῃ οἶνον πίνειν Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 2. 41, κτλ.

διψήρης, ἄ, ον, = δίψιος Ἰππ. Ἄερ. 283, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 10. 2, 9— ὡσαύτως διψήλδος, Εὐμῆδ. 5. 11· καὶ διψήρης, ες, Νικ. Θ. 371.

δίψησις, εως, ἡ, δίψα, ἐπιθυμία, Ἀθῆν. 10B· πρβλ. δίψα.

δίψησιτικός, ἡ, ον, διψαλέος, Ἄριστ. Ζ. Μ. 3. 8, 2. 2) ὁ πρξενῶν δίψαν, Διοσκ. 1. 183, ἐν τῷ συγκρ. -ώτερος.—Ἐπίρρ. -ῶς, Γρηγ. Νύσσ. 1, 331B, 795B.

δίψιος, α, ον, καὶ ος, ον Αἰσχύλ. Χο. 185, Νικ. Θ. 147· (δίψα)—διψασμένος, διψαλέος, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ξηρός, ἄνυδρος, δίψια κόνις Αἰσχύλ. Ἀγ. 495, Σοφ. Ἄντ. 246, 249· γδῶν Ἐφρ. Ἀλκ. 563— ἐν Αἰσχύλ. Χο. 185, ἔξ ὀμμάτων δὲ δίψιαι πῆψιτοι ἀναγόμενοι θάνατοι· ἀ ἐρμηνεύθῃ ἐκ τοῦ Ἀγ. 887 (πρβλ. Blomf. ἐν τόπῳ, καὶ ἴδε πολυδίψιος), ἐνῶ ὁ Herm. ἐρμηνεύει· plene desiderii, ποθεινῶν. II. ὁ δίψαν πρξενῶν, δ. σήψ Νικ. Θ. 147, πρβλ. διψῆς II· καὶ τὸ δίψιος ἀναφέρεται ὡς = βλαβερός ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 279).

δίψο-ποιός, ον, ὁ πρξενῶν δίψαν, ὁ κύριος Σχόλ. Θεοκρ. 7. 66.

δίψος, ἔος, τὸ, = δίψα, Θουκ. 4. 35, Ἐνν. Κύρ. 8. 1, 36, Πλάτ. Πολ. 437D, κτλ.· ὡσαύτως ὡς διάφρ. ἀντὶ δίψα παρ' Αἰσχύλ., Ἄριστ., κτλ.—δίψα φαίνεται ὡς εἶναι ὁ παλαιότερος Ἄπτ. τύπος ἴδε W. Dind. ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου.

δίψοσύνη, ἡ, = δίψα, Νηρημ. παρ' Εὐστάθ. Ε. Π. 237A.

διψύχῳ, διχογνωμῶ, ἐνδοιάζῳ, διστάζῳ, Κλήμ. Ἐπ. 1. 23.

διψύχια, ἡ, ἀβεβαιότης, τὸ ἀποστάσιον, Βυζ.

δι-ψύχος, ον, = δίθυμος, δίθυμος, δύο φρονήματα ἔχων, Ἰσοκράτ., Φίλων 2. 663, Ἐπ. Ἰακώβ. α', 8.

διψώδης, ες, (εἶδος) διψαφόρος, πλήρης δίψης, Ἰππ. Ἄρ. 1251, Πλούτ. 2. 129B· τὸ δ., δίψα διὰ τι πρᾶγμα, αὐτόθι 555E.

II. διεγέρων δίψαν, Ἰππ. Ὀδ. 392.

δίω [ε], Ἐπ. ῥήμα (ἐν χρήσει καὶ παρ' Αἰσχύλ. ἐν λυρικοῖς χοροῖς, ἴδε ἐν τέλ.), εὐρισκόμενον μόνον κατ' ἔνεστι καὶ παρατ.· παρὶ τοῦ θέδεσθαι, κτλ., ἴδε ἐν λ. θεῖδω. (Ἐκ τῆς √Δ παράγωγι ὡσαύτως τὰ θε-δεσθαι, θε-εμαι, θεῖ-δω, θε-ος, θε-λός, θε-νός, ἴσως καὶ θε-ερός· πρβλ. Μανσκρ. di, di-yami (fugio)· Λατ. di-rus· πρβλ. ὡσαύτως τὸ διώκω.) I. ἐν τῷ ἐνεστί.

δίω ἀεῖποτε ἀμετάδ. 1) πρῶτω μακρῶ, ἀπομακρύνουμαι ῥομαίως, ὡς τὸ δειμαί· τρίς παρὶ ἄστου.. δίσιν Ἰδ. Χ. 251.

2) φροδοῦμαι, διέ ποιέμι· λάων μῆτι πάθῃ Ε. 556· ἴδε ἐν λ. περιδῖω. II. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ (οὐ ὁ Ὀμ. ἔχει ὑποτακτ. δειμαί, διήται, δεινόνται, εὐκτ. δειοίτο Ὀδ. Ρ. 317, ἀλλὰ συνθηκαστα ἀπαρ. δεισθαί)· μετ. = δειώω, ἐκροδίω, πρῶτον ἀναγκάζω εἰς φυγὴν, τρέπω εἰς φυγὴν, ἀποδιώω, ἤρωσις προτὶ ἄστου δεισθαί Ἰδ. Μ. 276· [μητέρα] ἀπὸ μεγάρου δεισθαί Ὀδ. Υ. 343· μὴ σε .. ἀγρόνδε δειμαί βάλλωνν γεμαδίσι φ. 371· ὡς δ' ὅτε νεβρόν .. κύων .. δήται Χ. 189· ἐπεί κ' ἀπὸ ναυῶν μάχην .. δήται Π. 246· σπανίως ἐν τῇ ἀπλῇ σημασίᾳ, ἐλαύνω, ἀδελγῶ ἵππου, ὅς τ' .. ἵππουσ προτὶ ἄστου δήται Ἰδ. Ο. 681— ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Αἰσχύλ., ἀπείτα δειόμεναι λάγῃ, ἐπιδιώκουσαι μὴ τιμωμένον αἴμα, ὑπόγγραμ, Εὐμ. 388· καὶ παρακολουθούσας προθεσ., καταδιώκω τινά, ἐπὶ τὸν .. δειόμεναι αὐτόθι 257· μετὰ μετὰ μετὰ δρόμοισι δειόμενοι Ίκείτ. 819. 2) ἐν Αἰσχύλ. Ἠέσθ. 700, πῆ. σφάλλω ἀντὶ τοῦ δειμαί, φροδοῦμαι, ὡς διαρωδῆσθαι ἴδη.

διωδελία, ἡ, (ὀβολός) ἐν Ἀθήναις ἡ καθημερινὴ χορηγία δύο

ὀβολῶν εἰς ἕκαστον πολίτην κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐορτῶν, ὅπως πληρῶναι διὰ τὰς ἐν τῷ θεάτρῳ θέσεις των. Ξεν. Ἑλλ. 1.7, 2 (ἔνθα ὁ Δ. Δινδ. διορθῶ διωβολιαῖος ἀντὶ Δεκελείας), Ἄριστ. Πολ. 2. 7. 19 (ἔνθα κακῶς διωβολία), Ἄστ. Ἐπιγρ. (Meisterh. σ. 23)· πρὸλ. Θεωρικὸς καὶ ἴδε Böckh Staatsh. 1. 296.—Πρὸλ. καὶ Κόντ. ἐν Ἀθηνῶς τ. Δ', σ. 44.

διω-βολιαῖος, α, ον, ζυγίζων ἢ ἀξίζων δύο ὀβόλους, Γαλην. 13. 551.

διω-βόλον, τό, δύο ὀβολοί, Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 111, Ἄλεξ. Πον. 1. 6.

διωγμα, τό, (διώκω) καταδιώξεις, κυνήγιον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 139, ἐν τῷ πληθ. δ. πώλων = τοὺς διώκοντας πώλους Εὐρ. Ὀρ. 988 ὑπ' ἀετοῦ δ. φεύγων = ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος ὁ αὐτ. Ἑλ. 20 δ. ξιφοκτόνον, δηλ. τὸ φέρον, αὐτῶς 354· τὰ πλούτου διωγ-ματα, πρόθυμος ἐπιδιώξεις τοῦ πλούτου, Πλάτ. Πολιτ. 310B.

II, τὸ καταδιωκόμενον, τὸ θήραμα, Ξεν. Κυν. 3, 9. III, μυ-στηριώδης τελετὴ κατὰ τὰ θεσμοφῆρια, ἀφ' ἧς οἱ ἄνδρες ἀπεδιώκοντο, Πλούτ.

διωγμαῖτης, ου, ὁ, ἔφιππος ταχυδρόμος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3831A (Προσθ.).

διωγμός, ὁ, κυνήγιον, ἢ θήρα, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 21, κτλ. II, κα-αδιώξεις, διώξεις, καταδρομὴ, ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 148, 1046, Εὐρ., κτλ.

διωδύνος, ον, (δδύνη) μετὰ πολλῆς δδύνης, λιαν δδυνηρός, σπα-ραγίος Σοφ. Τρ. 777.

διωθέω, μέλλ. διωθῆσθαι καὶ διώσω.—ὠθῶ χωριστά, ἀποκό-πτω, ἀποσπῶ, [πτελεῖν] ἐκ ριζίων ἐριποῦσα κρημνόν. διώσων, ἢ πτελεῖ ἐκρημνιθεῖσα καὶ πεσοῦσα ἀπέσπασε καὶ ἐγώρισε τὸν κρη-μνόν, τὴν ἔχθην, Ἰλ. Φ. 244· διώσας, ἔχθρου Εὐρ. Ἡρακλ. 995.

2) σταματῶ, φράττω, τὰς διεξόδους Πλάτ. Τιμ. 67E.

3) ῥίπτω διὰ μέσου, διαπερῶ, τὴν διὰ τὴν Πλούτ. 21, 17, πρὸλ. Πλούτ. Βρούτ. 52. II, συγχρότους κατὰ μέσ. τύπον, ὠθῶ μα-κρὸν χάριν ἑαυτοῦ, ἐκβιάζω τὴν ὁδὸν διὰ μέσου, ὁρμῶ διὰ μέσου, κἀκὸν ῥήγμα, τὴν γέρρα Ἡρόδ. 9. 102· τὸν ἔχλον Ξεν. Κύρ. 7. 5, 39· τὰς τάξεις Πολύδ. 11. 1, 12· δ. τὴν ὕλην, ἐπὶ ῥιζῶν, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 11, 8· τὴν θάλατταν, ἐπὶ ποταμοῦ, Πολύδ. 4. 41, 4.—ἀπολ., διωθῆσθαι πρὸς τὴν Πλούτ. Αἰμύλ. 1, κτλ.

2) ἀπωθῶ, ἀποκρούω, τοῖς κοντοῖς διωθούντο, ἐπὶ ναυτῶν κω-λύοντων τὰ πλοῖα ἀπὸ συγκρούσεως, Θουκ. 2. 84.—ἀπωθῶ, ἀπο-κρούω, στρατὸν ἰθυμαχίῃ Ἡρόδ. 4. 102· οἷς [πέτραις]... διώ-σει στρατὸν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196. 9· δ. τὰς τύχας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 315· ψευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν, ἀποκρούω, Δημ. 555. 18· τὴν ἐπιδουλίην ὁ αὐτ. 1342. 20.—ἀπολ., ἀπαλλάττομαι τοῦ κινδύνου, ἀποκρίνω τὸν κίνδυνον, ἀπομακρύνω, Ἡρόδ. 9. 88.

3) ἀπορρίπτω, Λατ. respicere, τὴν εὐνοίαν ὁ αὐτ. 7. 104· δ μὴ ἐφίενται Θουκ. 4. 108· τὴν ἐπικουρίαν Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 8. 14, 4.—ἀπολ., ἀρνούμαι, Ἡρόδ. 6. 86, 2· ὁ Bgk. ἀναγινώσκει παθ. πρkm. διωδόμεαι ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοιῆς, Ὄεογν. 1311.

διωθίζω, μέλλ. -ισω = τῷ προηγ., Ἄππ. Ἐμφυλ. 2. 117.

διωθισμός, ὁ, τὸ ὠθεῖν ἀλλήλους, θόρυβος, «ἀνακάτομα», Πλούτ. Καμ. 29, ἐν τῷ πληθ.

διωκάθω [ἄ], παρασχηματ. τοῦ διώκω τοῦ τύπου τούτου εὐ-ρηται μόνον ὁ ἀόρ. ὁ' ἐδιώκαθον Ἄριστοφ. Σφ. 1203, Πλάτ. Γοργ. 483A, ἢ ὑποκατ. τοῦ ἀόρ. ὁ' διωκάθω, Ἄριστοφ. Νεφ. 1482 καὶ ἢ ἀπαρέμφ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου διωκαθεῖν, Πλάτ. Εὐθ. 15A, Πολιτ. 315A, πρὸλ. ἀμυνάθω, εἰκάθω, κτλ. ἴδε Cobet Λογ. Ἐρμ. σ. 205.

διωκτός, α, ον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ διώκω, ὃν πρέπει νὰ κατα-διώξῃ τις, Ἡρόδ. 9. 58, Ἄριστοφ. Ἀχ. 221. 2) ἐπὶ ἀντικειμέ-νῳ ὁ πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ τις, Πλάτ., κτλ.

διωκτῆρ, ἦρος, ὁ, ὁ καταδιώκων, ἐν σπουδῇ παρακολουθῶν, Βαθρ. 6.—ὠσαύτως, διωκτής, ου, ὁ, Ν. Δ., Ἐκκλ.

διωκτός, ἦ, ὄν, φυγᾶς, Σοφ. Ἀποσπ. 870. 2) ἐπὶ ἀντι-κειμένῳ, ὁ πρέπει τις νὰ ἐπιδιώξῃ, Χρῆσιπ. παρ' Ἀθην. 8D, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 1. 7, 4, κ. ἄλλ.

διωκτρία, ἦ, θηλ. τοῦ διωκτῆρ, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 206, Ἐκκλ.

διωκτῆς, ὄος, ἦ, Ἰων. ἀντὶ διώξεις, διωγμός, καταδιώξεις, Κελλ. Ἄρτεμ. 194.

διωκτῶρ, ορος, ὁ, = διωκτῆρ, πθ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 10. 104.

διώκω, ἐπ. ἀπαρ. διωκόμενος, -έμεν, μέλλ. -ξω, Ἠνδ. Ο. 3, ἐν τέλ., Ξεν. Κύρ. 6. 3, 13, Ἄν. 1. 4, 8, Δημ. 989. 11· ἐπὶ διώ-ξομαι Ἄριστοφ. Ἰππ. 368, Ἀχ. 278 (καὶ ὁ Ἑλμολ. διορθῶ διώξει ἀντὶ -εις ἐν Ἰππ. 969, Νεφ. 1296, Θεσμ. 1224), Πλάτ. Θεαιτ. 168A ἄορ. ἐδιώξα' ἀόρ. ὁ' ἐδιώκαθον (ἴδε διωκάθω) πρkm.

διωξάω Ὑπερείδ. Λυκ. 13.—Μέσ. (ἴδε κατωτ.).—Παθ., μέλλ. διωκθήσομαι Διόδ. 19. 95· ἀλλὰ διώξομαι μετὰ παθ. σημαστ., Λικν. Ἀλ. 3. 20· ἀόρ. ἐδιώχον Ἄντιφῶν (ἐπ-, κατ-, Θουκ. πρkm διδιώγωμαι Ν. Δ. (Ἠ √ΔΙΩΚ πθκῶς ἐγένετο κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς √ΔΙ (ἴδε διώ), πρὸλ. Ιωκῆ, διακίνονος, δια-κτῶρ καὶ ἴδε Κούρτ. σ. 608.)

Κάμω τινὰ νὰ τρέχῃ, θέτω τι

εἰς ταχεῖαν κίνησιν, ἀντίθ. φεύγω: 4) καταδιώκω τινὰ μὲ σκοπὸν νὰ τὸν συλλάβω, κυνηγῶ, θηρεύω, ἐπὶ θήρας καὶ πολέμου, Ἰλ., κτλ.· φεύγοντα διώκειν Χ. 199· ἀπολ., πεδίοιο... διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαί Ε. 223, πρὸλ. Ἡρόδ. 9. 11.—ὡς τας ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διώκεσθαί τινα πεδίοιο, διὰ τῆς πεδιάδος, δόμοιο, ἐκδι-ώκω ἐκ τῆς οἰκίας... Ἰλ. Φ. 602, Ὀδ. Σ. 8. 6) εἶμαι ὀπαδὸς τινος, ἀκολουθῶ τινι, Λατ. sectari, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 6, Πλάτ. Θεαιτ. 168A.

2) ἐπιδιώκω τι, προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχῃ τινι, ἀκί-χητα διώκειν Ὀδ. Ρ. 75· συγν. παρ' Ἀττ., σὸν μόρον δ., Σοφ. Αἰ. 997· τιμὰς δ. Θουκ. 2. 63· ἡδονὴν, τὰ καλὰ Πλάτ. Φαῖδρ. 251A, Γοργ. 480C, κτλ.· λαθραῖαν Κύπριν Εὐδουλ. Νανν. 1. 8· παρομ., τὰ πετόμενα δ. Ἄριστ. Μεταφ. 3. 5. 15.—ἐπὶ φυτῶν, δ. τοὺς ζηρούς τόπους, ἐπιτήκοι, προτιμῶν αὐτοῦς, Θεόφρ. Ι. Φ. 1. 4, 2.—δ. τὰ συμβάδαντα, περιμένα νὰ συμβῇ τὴν ὁδὸν ὀνηθῶς, ἀκολουθῶ τὸ συμβάν, Δημ. 51. 20., 137. 4, κτλ.—ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διώκεσθαί τὸ πλέον Ξειν Διον. Ἄλ. 1. 87· μοῖτρα διω-κᾶμένη [αὐτοῦς] Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 478. 4.

3) μετέρχομαι τῷ λόγῳ, Πλάτ. Σοφ. 251A· ὠσαύτως, περιγράφω, ἐξιστορῶ, Λατ. persequi, ὕμνω ἀρετὰς Πίνδ. Ι. 4. 6 (3. 20)· τὴν παιδείουσιν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 34.

II, ἀπελαύνω, ἀποδιώκω, διώκω δ' οὐ τινι ἔγῳ γε Ὀδ. Σ. 409· ἐκ γῆς Ἡρόδ. 9. 77· καὶ ἀπολ., ἐξορίζω, ὁ αὐτ. 5. 92, 5.—μεταφ., διώκεις μ' ἢ μάλιστα' ἐγὼ ὀφάλην, μὲ στενοχωρεῖς, ὅπου... Εὐρ. Ἰκέτ. 156.

III, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, παρασύρω πλοῖον, Ὀδ. Ε. 332· ἐπὶ κωπηλατῶν, ὠθῶ, ἐλαύνω, ῥίμφα διώκοντες (ἐνν. τὴν νῆα) Μ. 182· καὶ ἐν τῷ παθ., νηὺς ῥίμφα διωκόμενῃ Ν. 162· οὗτος ἐπὶ ἄρματος, Συριηγενὲς ἄρμα διώκω, ὀδηγῶν, Κρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 140, πρὸλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 84· ἀτρυ-τόν δ. πόσα Αἰσχύλ. Εὐμ. 403, πρὸλ. Ὄψ. 371.

2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάδ., ἐλαύνω, προχωρῶ, Ἰλ. Ψ. 344, 424· σπεύδω, τρέχω, κτλ., Αἰσχύλ. Ὄψ. 91· ἀναπηδῆσαντες ἐδιώκον Ξεν. Ἄν. 7. 2, 20.

3) ὠθῶ, θέτω εἰς κίνησιν, βέλω χωρὶ, ῥίπτω, Πίνδ. Ι. 8 (71. 73· φόρμιγγα πλάκτρον, πλήττω, ὁ αὐτ. Ν. 5. 44· δ. μέλος Σίμων. 36.—Παθ., ὕφ' ἡδονῆς διώκομαι... σὺν τάχει μολεῖσιν Σοφ. Ἠλ. 871.

IV, ὡς δικανικὸς ὄρος, καταδιώκω, εἰσαγωγή καταγγεῖλαν κατὰ τινος, ὁ διώκων, ὁ κατηγορῶν (ἀντίθ. ὁ φεύγων, ὁ κατηγορούμενος), Ἡρόδ. 6. 82, Αἰσχύλ. Εὐμ. 583, κτλ.· ὁ διώ-κων τοῦ ψηφίσματος, ὁ ψέγων καὶ καταγγέλλον τὰς λέξεις τοῦ ψηφ., κτλ., Δημ. 245. 1.—γραφῆν δ. [τινὰ], καταγγέλλω τινὰ, Ἄντιφ. 115. 24, Δημ. 1368. 8· δ. εἰσαγγεῖλιαν Ὑπερείδ. Εὐξεν. 24· μετὰ γεν. τῆς ποιῆς, θανάτου ἧ περι θανάτου δ. τινὰ, Λατ. capitis accusare, Ξεν. Ἀπολ. 21, Ἑλλ. 7. 3, 6· ἀλλὰ μετὰ γεν. τοῦ ἐγγλήματος, κατηγορῶ τινος διὰ... καταδιώκω διὰ... δ. τινὰ τυραννίδος Ἡρόδ. 6. 104· δειλίαις Ἄριστοφ. Ἰππ. 368· παρανομῶν Ἀνδοκ. 4. 10· φόνου Πλάτ. Εὐθύφρ. 15D· ψευδο-μαρτυρίων Δημ. 848. 17. κτλ.· ὠσαύτως, δ. ἀπάτης εἰνεκεν Ἡρόδ. 6. 136· περὶ τινος Δημ. 228. 6· ἀλλὰ, φόνον τινὸς δ., ἐκδικούμαι διὰ τὸν φόνον ἄλλου τινὸς, Εὐρ. Ὀρ. 1534, Ἄριστ. Πολ. 2. 8, 20.—δίκην δ., ἐπιδιώκω τὰ δικαία μου ἐνώπιον δικαστηρίου, Λυσ. 208, Δημ. 1270. 3· ἴδε ἐν λ. δίκη ἐν τέλ.—μετ' αἰτ. καὶ ἀπα-ρεμφ. κατηγορῶ τινὰ ὅτι... Ἄππ. Ἐμφυλ. 4. 50.—Παθ., ὁ δικώ-κόμενος Ἄντιφῶν 115. 22· καὶ ἐν Ἄριστοφ. Ἀχ. 698 κέξ. ὑπάρχει λογοταγίον μετὰ τῶν δύο σημασιῶν, τὸ διώκεσθαί, δηλ. κατα-διώκεσθαί ὑπ' ἐγθροῦ, καὶ τοῦ κατηγορεῖσθαί ἐν δικαστηρίῳ.

V, βαρύτερον παρὰ μεταγεν., ὡς τὸ ἔπομαι, ὑπηρετῶ τινι, ἰδίως ἐν ταξειδίῳ, Θωμ. Μ. σ. 244.

διωλένιος, ον, Ἀνθ. Π. 7. 711· καὶ α, ον Ἄρατ. 202.—μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, μὲ ἐκτεταμέναις τὰς χεῖρας, Ἄρατ. αὐτ.

διωλύγος, ον, ἐρμηνεύμενον ὑπὸ τοῦ Ἦσυχ., ἡχοῦν ἐπὶ πολὺ, μέγα καὶ σφοδρὸν, διατεταμένον, ὑπὸ δὲ τοῦ Σουῖδ. μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διήκον.—ἡ γενικὴ ἔννοια τοῦ ὑπερβολικοῦ, ἀπειρῶ, ὑπερμεγέθους, εἶναι ἡ μόνη ἀπάντῳσα παρὰ Πλάτ., μήκη διωλύγια Νόμ. 890E· μακρὰ... καὶ δ. φλυαρία Θεαιτ. 161D· συγνάεις οὕτω παρὰ Νεοπλατωνικοῖς, πρὸλ. Ruhnk. Τιμ.· οὕτω καὶ, κῆμα δ., Καλλ. Ἀποσπ. 111· ἐν Ἀνθ. Π. 7. 641, πνεῦμα δ. (ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ αὐλοῦ) ἴσως ἐκφράζει τὴν πρώτην ἔννοιαν ἣν δίδει ὁ Ἦσυχ., ἐπὶ πολὺ ἡχοῦν οὕτω παρὰ Χαρίτωνι 3. 3, δ. ἀνεβόη-σεν. (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως εἶναι ἄγνωστος).

διωμυσία, ἦ, ὄρος, ὃν ἔδιδον οἱ διαδικαζόμενοι κατὰ τὴν ἀνά-κρισιν πρὶν εἰθῆν ἢ δίκην, Ἄντιφῶν 139. 41, Λυσ. 117. 13· πρὸλ. ἀντωμοσία.

διωμυστος, ον, (διόμωμι) ὠρκισμένος, δι' ὄρκου ὑποχρεωμένος, Λατ. juratus, μετ' ἀπαρ., Σοφ. Φ. 593.

διώνη, ἦ, μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης διὰ τοῦ Διός, Ἰλ. Ε. 370, Ἠσ. Ο. 17.—ἐν Ἰπείρῳ τῆς Ἠρας, Σπράβων 329.

II, βαρύτερον (μεταγεν.) ὡς μητρω-μικρὸν, θυγατῆρ τῆς Διώνης, δηλ. «Ἀφροδίτη», Θεόφρ. 7. 116, Βίων 1. 93.—Ἐπιθ. Διωνάτος, α, ον, Κύπρις Δ. Θεόφρ. 15. 106· ἢ Διωναίη μόνον, Διον. Π. 853. (Σχηματισθὲν ἐκ τοῦ Διός, ὡς Ἀτρυτώνη ἐκ τοῦ ἄτρυτος).

διωνυμέω, ὀνομάζω τὴν με δύο ὀνόματα, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 288. 20· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ὁ ἔχων δύο ὀνόματα, διωνυμούμενος Γ. Παχ. τ. Β', σ. 99. 6 (Βόνν.).

δοιοί, αἰ, α, 'Επ. ἀντί δύο, 'Ιλ. Ε. 206, 'Ησ. 'Εργ. κ. Ημ. 430, κτλ. οὐδ. δοιά, ὡς ἐπίρρ., κατὰ δύο τρόπους, 'Οδ. Β. 46.

2) ἐνικ. δοιός, ἦ, ὄν, ὡς τὸ δισσός, δύο εἰδῶν, διπλοῦς, Καλλ. 'Επ. 1. 3, 'Ανθ. Π. 9. 46, κτλ.—'Επ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ 'Αρετ. π. Αἰ. Χρον. Παθ. 2. 9 καὶ 11. Πρβλ. δοιῶ.

δοιο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν δύο, δίδυμοι, 'Ανθ. Π. 7. 742 (Jacobs δισσοτ-).

δοιῶ, = δοιοί (οὐ εἶνε κυρίως τὸ δυσκόν), = δύο, ἀκλιτ., 'Ομ. συνήθ. ἀρα., 'Ιλ. Γ. 236, κτλ. ἄλλ' οὐδ. ἐν 'Ιλ. Ω. 648.

δοιάζω, μέλλ. -άσω, περιμένω, Σίωφρον παρὰ Δημ. Φαλ. 151.

δόκανα, τά, (δοκός) ἐν Σπάρτῃ, σύμβολον τῶν Διοσκοῦρων, «ἔστι δὲ δύο ζύλα παράλληλα δυσὶ πλαγίαις ἐπεζευγμένα» (τὸ καὶ νῦν ἐν χρήσει ἀστρονομικὸν σημεῖον τῶν Διοσκοῦρων), Πλούτ. 2. 478Α· ἴδε Δεξ. 'Αρχαιοτ.

δοκάνη, ἦ, (δοκη, δόχομαι) θήκη, δοχεῖον, 'Ησυχ. II. = σταλάξ, τὸ δεικνύον, ἐφ' οὗ θηρευτικά δίαιτα ἐστερεωνότο, ὁ αὐτ. *δοκάω, λαμβανόμενον ὡς ἐνεστ. τοῦ δεδοκήμενος· ἄλλ' ἴδε ἐν λ. δέχομαι.

δοκεῖω, (δέχομαι) τηρῶ, παρατηρῶ, παραφυλάττω, ἐλισσόμενόν τε δοκεῖν [ὁ κύων], προφυλακτικῶς παρατηρεῖ [τὸν κάρπρον] στρεφόμενον, 'Ιλ. Θ. 340· οὕτω, Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας Ν. 545· 'Αμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας Ζ. 313· τὸν προύχοντα δοκεῖει, παρατηρεῖ τὸν πρὸ αὐτοῦ ἐν τῷ ὄρειμῳ ἀγῶνι, Ψ. 325· ἐπὶ τῆς μεγάλης 'Αρκτου, ἦ τ'. 'Ωρίωνα δοκεῖει, παραφυλάττει τὸν κυνηγὸν 'Ωρίωνα, 'Ιλ. Σ. 488, 'Οδ. Ε. 274· λόχησαι δ., ἐνεδρεύει αὐτοῦς ἐν .., Πίνδ. Ο. 10. 36 (9. 30)· νιν. ὀψεται δοκεύοντα, θά ἴδῃ αὐτὸν κατασκοπεύοντα, κατοπεύοντα, Εὐρ. Βάχχ. 984· ἀ μὴ θέμις οὐκ ἐδόκευσα, δὲν ἐπεδίωξα, δὲν ἐπετήτησα, 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 615. 5.—μεταγ., παρατηρῶ, βλέπω, συγν. παρὰ Νόνν. καὶ ἐν τῇ 'Ανθ. ὠσαύτως, σκέπτομαι, 'Ορφ. 'Αργον. 894.

δοκέω, 'Ιλ. Π. 192, 'Αττ. παρατατ. ἐδόκουν· ὁ μέλλον καὶ οἱ ἄλλοι χρονοὶ εἶναι διπλοί. 1) ἐκ ῥήμ. *δόκω, μέλλ. δόξω καὶ ὄρο. α' ἐδοξα 'Γυν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 208, Πίνδ. καὶ 'Αττ. ὑπερσυντέλ. ἐδεδόχεσαν ἐν Δίωνι Κ. 44. 26.—Παθ.. ἀρ. ἐδόχθη Πηλῶδ., κτλ., (κατ-) 'Αντιφῶν 116. 32· πρμ. δόσομαι 'Ηρόδ. 'Αττ.

2) οἱ ὁμαλοὶ τύποι, αἰτίνας σχεδὸν μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις περὶ τοῦ ἀπαντῶσι, μέλλ. δοκῆω Αἰσχύλ. Πρ. 386, 'Αριστοφ. Νεφ. 562, κτλ. (ὠσαύτως παρ' 'Ηρόδ. 4. 74)· ἄωρ. δοκῆσθῆ ἢ ἀσῶ Δοκέρ. 1. 150· ἄρ. ἐδόκησα, 'Επ. δόκ-, 'Οδ. Κ. 415, Πίνδ., Τραγ., 'Αριστοφ. Βασρ. 1485· πρμ. δεδόκηκα Αἰσχύλ. Εὐμ. 309.—Παθ., ἀρ. ἐδοκῆθη Εὐρ. Μῆδ. 1417, 'Αλκ. 1161, Βάχχ. 1390· πρμ. δεδόκηκα Πίνδ. Ν. 5. 36, Εὐρ. Μῆδ. 763, 'Αριστοφ. Σπρῆ. 726, ὠσαύτως παρ' 'Ηρόδ. 7. 16 (ἐκτὸς ἂν διορθώσωμεν δεδόκται)· ἄλλὰ δεδοκήμενος (ὃ ἴδε) ἀνήκει εἰς τὸ δέχομαι. (Ἐκ τῆς √ΔΟΚ παράγονται ὠσαύτως τὰ δοκ-ῆ, δόξ-α, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. dasas (fama)· Λατ. dec-us, dec-or, dec-et).

I. ἐπὶ πνευματ. ἐνεργείας, Λατ. videor mihi, σκέπτομαι, νομίζω, ὑποθέτω, φαντάζομαι (ἀντίθ. φρονέω, Σοφ. Αἴ. 942, Φερικρ. Χειρ. 7), 'Ομ., κτλ.

1) μετ' ἀπαρ., δοκέω νικησέμεν 'Ἐκτορα 'Ιλ. Η. 192· οὐ σε δοκέω πειθεσθαι 'Ηρόδ. 1. 8, πρβλ. 11. 27 κ. ἄλλ., 'Αντιφῶν 121. 24, κτλ.· σπαν. παραλειπομένης τῆς ἀπαρμφ., δοκῶ .. οὐδὲν ῥῆμα .. κακόν [εἶναι] Σοφ. 'Ηλ. 61· τούτους τι δοκεῖτε [εἶναι] 'Εσν. 'Αν. 5. 7, 26.—συχνάκις ἐν χρήσει ἐπὶ ἀνθρώπων διηγουμένων ἄνερον ἢ ὄραμά τι, τεκεῖν ἄρακοντ' ἐδοξεν, ἐφάνη αὐτῇ ὅτι ὄρις ἐγέννησε, Αἰσχύλ. Χο. 527· ἐδόκουν ἀετὸν .. φέρειν, ἐνόμισα, μοὶ ἐφάνη ὅτι αετὸς ἔφερε .., 'Αριστοφ. Σπρῆ. 15· ἐδοξ' ἴδειν, Λατ. visus sum videre, ἐνόμισα ὅτι εἶδον, Εὐρ. 'Ορ. 408· ἐδοξ' ἀκούσαι Πλάτ. Πρωτ. 315Ε· ἐδοξ' ἐν ὕπνῳ .. οἰκεῖν ἐν 'Αργεί Εὐρ. Ι.Τ. 44.—νομίζω ὅτι θά πράξω .., ἔχω σκοπὸν, ὅταν δ' αἰδέσθην .. δοκῶ Αἰσχύλ. 'Αγ. 16.

2) ἀπολ., ἔχω γνώμη, περὶ τινος 'Ηρόδ. 9. 65· ἀλλὰ συνηθέστερον, ὡς τὸ Λατ. opinor, ἐν παρενθετικαῖς φράσεσιν, ὡς δοκῶ Τραγ.· δοκῶ μόνον, Πλάτ. Παρμεν. 126Β· πῶς δοκεῖς; πρὸς διέγερσιν τῆς προσοχῆς εἰς τινα παρατήρησιν τούτων, πῶς δοκεῖς; καθύδριον Εὐρ. 'Ιππ. 446, πρβλ. 'Εκ. 1160, Δίφιλ. ἐν 'Αδῆλ. 8, κτλ.· πρβλ. πῶς III. 5.

3) δοκῶ μοι παρ' 'Αττ., ἀκριβῶς ὡς τὸ δοκεῖ μοι (κατωτ.), ὡς τὸ Λατ. videor mihi ἀντὶ videtur mihi, νομίζω, μοὶ φαίνεται, μετ' ἀπαρ., ἐγὼ μοι δοκέω κατανοεῖν τοῦτο 'Ηρόδ. 2. 93, κτλ.· οὐ μοι δοκῶ, δὲν νομίζω .., Πλάτ. Θεαιτ. 158Ε.—ἀλλὰ δοκῶ μοι, ὠσαύτως, εἶμαι ἀποφασισμένος, μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., 'Αριστοφ. Σπρῆ. 177, κτλ.· μετ' ἀπαρ. μέλλ., ὁ αὐτ. Πλούτ. 1186, κτλ.· μετ' ἀπαρ. ἄορ., 'Αριστοφ. 'Ορν. 671, κτλ.· σπανίως ἄνευ τοῦ μοι, ὅταν δ' αἰδέσθην .. δοκῶ, ὁπότεν, ὡσάκις νομίσω καλόν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 16· γινώθι τίνα πέμψειν δοκεῖς ὁ αὐτ. Θῆβ. 650.

4) ὡς τὸ προσποιεῖσθαι, μετ' ἀπαρ., φαίνομαι ἢ προσποιεῖσθαι ὅτι κάμνω τι, Λατ. simulo, ἢ μετ' ἀνήγσ., φαίνομαι ἢ προσποιεῖσθαι ὅτι δὲν κάμνω τι, Λατ. dissimulo, ὄρεων μὲν οὐδὲν, δοκῶν δὲ [ὄραν] 'Αλκμῶν 76· οὕτε ἐδοξε μαθεῖν 'Ηρόδ. 1.10· οὐδὲ γινώσκειν δοκῶν Φερικρ. ἐν 'Αδῆλ. 30·

τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ δοκεῖν 'Αριστ. Πολ. 5. 11, 19· ἦκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν Εὐρ. Μῆδ. 67· πόσους δοκεῖς .. ὄρωντας .. μὴ δοκεῖν ὄραν ὁ αὐτ. 'Ιππ. 462· πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1146, 'Εσν. 'Ελλ. 4. 5, 6.

II. ἐπὶ τῆς ἐνεργείας ἢ ἐπιδράσεως ἀντικειμένου τινὸς ἐπὶ τὸ πνεῦμα, videor, φαίνομαι, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., δοκέεις δὲ μοι οὐκ ἀπινύσσειν 'Οδ. Ε. 342· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὡς ἔμεν, ὡς εἰ .., ἢ καρδία των ἐφάνη ὡς ἂν .., ἐφάνη αὐτοῖς ὡς ἂν .., 'Οδ. Κ. 415· μετ' ἀπαρ. μέλλ., φαίνομαι πιθανὸς εἶς τινα, δοκέει δὲ μοι ὧδε λῶτον ἐσσεσθαι 'Ιλ. Ζ. 338· μετ' ἀπαρ. ἄορ., οὐδέποτε παρ' 'Ομ., ἀλλὰ συχνάκις παρ' 'Αττ.· τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος (ἐνν. ποιῆσαι) Αἰσχύλ. 'Αγ. 935· φαίνομαι ἢ νομίζομαι ὅτι ἔχω πράξει, ἰδίως ἐπὶ ὑπόπτων προσώπων, Θουκ. 2. 21., 5. 16.

2) ἀπολ., φαίνομαι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικότητα, τὸ δοκεῖν καὶ τὴν ἀλάθειαν βιάται Σίμων. 76· οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι θέλει Αἰσχύλ. Θῆβ. 592, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 527Β.—πλήρες, τὸ δοκεῖν εἶναι Αἰσχύλ. 'Αγ. 788.

3) φαίνεται τι καλὸν εἰς ἐμέ, ἀποφασίζω, Λατ. placere, εἰ δοκεῖ σοι ταῦτα Αἰσχύλ. 'Αγ. 944· τοιαῦτ' ἐδοξε τῷδε Κάδμειον τέλει ὁ αὐτ. Θῆβ. 1025.

4) συγν. ἄπορ., δοκεῖ μοι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιπού ἐννοίας ἐφ' ἧς καὶ τὸ δοκῶ μοι (ἀνωτ. I. 3), φαίνεται εἰς ἐμέ, νομίζω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα 'Ιλ. Μ. 215· πρβλ. δόσοσαστο—συχνὸν παρ' ἄπαι τοῖς μεταγεν., ὡς ἐμοὶ δοκεῖ; ὡς ἐγὼ νομίζω, Wess. 'Ηρόδ. 6. 95· συχνάκις κατ' ἀπαρ. ἐν παρενθ. προτάσει, ὡς ἐμοὶ δοκέειν, κατὰ τὴν κρίσιν ἢ γνώμην μου, 'Ηρόδ. 9. 113· δοκέειν ἐμοὶ ὁ αὐτ. 1. 172· ἄλλ', ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴσει Αἰσχύλ. Πέρο. 246, κτλ.· ὠσαύτως (ἄνευ τοῦ μοι) 'Εσν. 'Αν. 4. 5, 1.

6) φαίνεται μοι καλόν, εἶναι ἡ γνώμη μόν., δοκεῖ ἡμῖν χρῆσθαι Θουκ. 4. 118, πρβλ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 1350, Θῆβ. 1025.—ἰδίως ἐπὶ κοινή ἀποφάσεως, τοῖσι 'Ελλήσι ἐδοξε ἄπαιτέειν 'Ηρόδ. 1. 3, κτλ.· οὕτω παρ' 'Αττ., ἐδοξεν 'Αργείοισιν Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. 605, πρβλ. Θῆβ. 1008· ἰδίως ἐν ψηφισματι κ.τ.τ., 'Νόμ. Κ. 415· μετ' ἀπαρ. μέλλ., τῷ δήμῳ 'Αριστοφ. Θεσμ. 372, Θουκ. 4. 118, κτλ., πρβλ. Συλλ. 'Επιγρ. 76, κτλ.· τὸ δόξαν, = δόγμα, ἢ ἀπόφασις, 'Ηρόδ. 3. 76, κτλ.· τὰ δόξαντα Σοφ. 'Ηλ. 29, Δημ. 32. 11· τὸ σοι δοκοῦν, ἢ ἰδικῆ σου γνώμη, Πλάτ. Πολ. 487D· παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν Θουκ. 1. 84, κτλ.· ὠσαύτως ἐν τῷ παθ., δέδοκται, Λατ. visum est, 'Ηρόδ. 4. 68, Τραγ., κτλ.· εἰ δεδέκῃται ἐπανήρσαι Πίνδ. Ν. 5. 36· δεδόχθω τὸ ἄτοπον τοῦτο Πλάτ. Νέμ. 799Ε, κτλ.· τοῦτ' ἐστ' ἐμοὶ δεδογμένον Εὐρ. 'Ηρακλ. 1· δεδογμέν' [ἐστὶ] .. τήνδε καθθανεῖν Σοφ. 'Αντ. 576, πρβλ. Ο. Κ. 1431· δέδοκται τῇ βουλή, κτλ., συγνὸν ἐν 'Επιγρ. γ) αἱ. ἀπολ., δόξαν, ἀφοῦ ἀπεφασίσθη, ἐφάνη καλόν, δόξαν αὐτοῖς ὥστε διαναυμαγεῖν (δηλ. ὅτε ἐδοξεν αὐτοῖς) Θουκ. 8. 79· δόξαν δὲ σφι (ἐνν. λιπέσθαι) 'Ηρόδ. 2. 148· δόξαν ἡμῖν ταῦτα (ἐνν. πράττειν) Πλάτ. Πρωτ. 314C.—οὕτως, ἴδια δοκῆσάν τοι τὸδ', γ; Εὐρ. 'Ἰκέτ. 129· καὶ δεδογμένον αὐτοῖς Θουκ. 1. 125, κτλ.—ἀλλ' ὠσαύτως, δόξαντος τούτου 'Εσν. 'Ελλ. 1. 1, 36· δόξαντα ταῦτα αὐτῷ 3. 2, 19.

5) νομίζομαι, θεωροῦμαι .., μετ' ἀπαρ., Πίνδ. Ο. 13. 29, Π. 6. 40· αἰεὶ οὐμὶν δοκοῦντες Θουκ. 1. 76· οἱ δοκοῦντες εἶναι τι, ἀνθρώποι περὶ ὧν ὑπάρχει γνώμη ὅτι εἶναι τι, Πλάτ. Γοργ. 472Α· τὸ δοκεῖν τινες εἶναι .. προσεληφότες Δημ. 582. 27· ἐδόκει τις εἶναι Πλούτ. 'Αριστέιδ. 1· οὕτως, ὁ δοκοῦντες μόνον, Εὐρ. 'Εκ. 295· τὰ δοκοῦντα, ἀντίθ. τὰ μὴδὲν ὄντα, ὁ αὐτ. Τρω. 608· ἀρετῆ δοκοῦσα = δόξα ἀρετῆς Θουκ. 3. 10· ὠσαύτως ἐν τῷ παθ., οἱ δεδογμένοι ἀνδρόφθονοι, οἱ εὐρεθέντες ἐνοχοὶ ἀνθρωποκτονίας, Δημ. 629. 71· πρβλ. ἀδόκητος II. (Αἱ δύο σημασίαι τοῦ δοκέω ἐνίστῃ ἀντι-παραβάλλονται, τὰ αἰεὶ δοκοῦντα .. τῷ δοκοῦντι εἶναι ἀληθῆ, τὰ φαίνόμενα, νομίζομενα ἀληθῆ, εἶνε ἀληθῆ δι' ἐκεῖνον ὅστις τὰ νομίζει τοιαῦτα, Πλάτ. Θεαιτ. 158Ε· τὸ δοκοῦν ἐκάστω τούτῳ καὶ εἶναι τῷ δοκοῦντι αὐτόθι 162C. Πρὸς τὴν διπλὴν ταύτην σημασίαν πρβλ. 'Αγγλο-Σάξον. bencan, Παλαιο-Σκανδιν. bekka, σκέπτομαι, νομίζω, πρὸς τὰ bincan, bykka, φαίνομαι· ἴχνη δὲ τῆς δευτέρας ταύτης σημασίας παρέμειναν ἐκ τῆς ἀγγλ. methinks, methought).—Πρβλ. Κόντ. ἐν 'Αθηνᾶς τ. Δ', 84.

δοκῆ (οὐγὶ δόκη, 'Αρχαῖδ. 106. 16), ἢ = δόκησις, δρασίς, ὄραμα, φαντασία, Αἰσχύλ. 'Αγ. 424, ἐκ διορθώσεως τοῦ Herm. ἀντὶ δόξαι.

II. = δοχῆ, 'Ησυχ.

δοκῆμα, τὸ, ὄραμα, φάντασμα, δ. ονειρῶν Εὐρ. Η. Μ. 111· τὰ δοκῆματα = οἱ δοκοῦντες, Ποιητῆς παρὰ Στοβ. 451. 52· οἱ δοκῆμασιν σοφοί, οἱ κατὰ τὸ φαίνόμενον σοφοί, Εὐρ. Τρω. 411.

2) γνώμη, προσδοκία, δοκημάτων ἐκτὸς ὁ αὐτ. Η. Μ. 771.

3) δόγμα ἐν 'Επιγρ.

δοκῆμη, Αἰολ. ἀντὶ δοκέω, Σαπρῶ 15.

δοκῆσις-δέξις, ον, ὁ νομίζων ἑαυτὸν δεξιόν, ἐπιτιθέειν, Φερικρ. Ψευδ. I, Καλλίας ἐν 'Αδῆλ. 8 (ἔθθα ὠσαύτως δοκῆσι-νους, ουν), καὶ συγν. παρὰ μεταγεν. περὶς.

δοκῆσις, εως, ἦ, (δοκέω) δόξασις, ἀπλή δόξασις, ἰδέα, φαντασία, δ. δὲ δεῖ λέγειν 'Ηρόδ. 7. 185· δ. εἰπεῖν, ἀντὶ ἐσακρίβωσαι λόγων, Σοφ. Τρ. 426· δ. ἀγνώδς λόγων ἤλαε, κνή

εις ὑπόψια διεδόθη, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 681· δ. ἀληθείας Θουκ. 2. 35· δ. παρέχειν ὡς .. Πλούτ. Πιομπ. 54. 2) ὄραμα, φάντασμα, κενὴ δ. Εὐρ. Ἐλ. 36· σκοπεῖτε μὴ δόκησιν εἴητε· ἕκ θεῶν αὐτοῖ· 119· οὕτω δοκεῖτε τὴν δ. ἀσφαλῆ αὐτοῖ· 121. II. καλὴ φήμη, ὑπόληψις, ὡς τὸ δόξα, Λατ. aestimatio, Θουκ. 4. 18· ὁ στρατηγὸς τὴν δ. ἀρνυται Εὐρ. Ἀνδρ. 696.

δοκησι-σοφία, ἡ, τὸ νομίζειν ἑαυτὸν σοφόν, Πλάτ. παρὰ Πολυδ. Δ', 9. **δοκησι-σοφος**, ον, οἰόμενος ἑαυτὸν σοφὸν εἶναι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 41. **δοκηταί**, ὧν, οἱ, αἰρετικοὶ μὴ παραδεχόμενοι τὴν ἐνσάρκωσιν καὶ τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, Κλήμ. Ἀλεξ. Στρ. 7. **δοκίας**, ου, ὁ, ἕτε δοκός II. **δοκίδιον**, τό, ὑπόκορ. τοῦ δοκός, Ἀποκρ.

δοκιμάζω, μέλλ. -άσω, (δόκιμος) ὑποβάλλω εἰς δοκιμὴν ἢ δοκιμασίαν μέταλλα, ὅπως ἴδω ἂν εἶνε καθαρὰ, γνήσια, Ἰσοκρ. 240D οὕτω, δ. πορφύραον αὐτοῖ· τοὺς οἴκους Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 10, 9· τὰ νομίσματα αὐτ. I. Ζ. 1. 6. 11.— Παιθ., ἐπειδὴ τὸ ἔργον .. δοκιμάσθη Σουλ. Ἐπιγρ. 2266. 15.— Μίσ., δοκιμάζω δι' ἑαυτοῦν, ἐκλέγω, χῶραν Ξεν. Οἰκ. 8. 10, πρὸς Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 3. 11.

2) ἐπὶ προσώπων, δ. αὐτοῦς, ὑποβάλλω εἰς δοκιμασίαν, ἐξετάζω. ἔρουνω, Λατ. examinare, Ἠρόδ. 2. 38· δ. τοὺς μνηστῆρας Θουκ. 6. 53· φίλους Ξεν. Ἀπομν. 2. 6. 1. II. ὡς ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης δοκιμῆς, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω. Λατ. probare, comprobare, ἀντιθ. ἀποδοκιμάζω. Θουκ. 3. 38, Ἀνδοκ. 11. 22, Πλάτ., κτλ.· μετ' ἀπαρ., ἐκπονεῖν ἔδοκιμοσε Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 4.— Παιθ., ἐπειδὴ .. ἔδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν Θουκ. 2. 35.

2) ὡς πολιτικῆς ὄρας ἐν Ἀθήναις, α) ἐξετάζω καὶ παραδέχομαι ὡς κατάλληλον διὰ τι ὑπόφρηγμα, Πλάτ. Νόμ. 759C (πρὸς **δοκιμασία**)· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπιδοκιμάζομαι ὡς κατάλληλος, Λυσ. 144. 43, κτλ.· δοκιμασθεὶς ἀρχεῖται Πλάτ. Νόμ. 765B· δοκιμαζομένους, δεε ἐξηταζόμενοι, Δημ. 551. 2· μεταρ., ὑπὲρ τοῦ στεφανωθῆναι δοκιμάζομαι ὁ αὐτ. 315. 13. β) κρίνω τινὰ κατάλληλον, ἰπτεύειν δεδοκιμασμένους Λυσ. 142. 36, πρὸς Ξεν. Ἀν. 5. 3, 20, Σουλ. Ἐπιγρ. 126, 1688. 15 κ. ἄλλ.

γ) ἐξετάζω καὶ δέχομαι παιδᾶς εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων ἢ ἐφήβους εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐπιτερίω εἰς αὐτοῦς νὰ ὑποστῶσι τὴν δοκιμασίαν (ὁ ἴδε), Λυσ. 145. 41· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑπέσταται τὴν δοκιμασίαν, διέρχομαι δι' αὐτῆς, ὁ αὐτ. 146. 19, Ἀριστοφ. Σπρῆ. 578, κτλ.· ἕως ἐγὼ ἀνὴρ εἶναι δοκιμασθεῖην Δημ. 814. 20· εἰς ἀνδρας δεδοκιμασμένοι Ἰσοκρ. 238C. δ) δοκιμάζω, ἐξετάζω τὸ δικαίωμα ῥήτορος τοῦ νὰ ὀμιλήσῃ (ἴδε δοκιμασία 4), Α. Β. 310. 25.

δοκιμασία, ἡ, ἐξέτασις, δοκιμασία, ἔρουνα. 1) ἐπὶ τῶν ἀρχόντων μετὰ τὴν ἐκλογὴν, ὅπως φανῆ ἂν ἔχουσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου απαιτούμενα προσόντα, πλήρη τὰ πολιτικὰ δικαίωματα, κτλ., ἢ δ. τῶν στρατηγῶν Δυσ. 144. 24, πρὸς 146. 25· τῶν ἱερέων Πλάτ. Νόμ. 759D· δ. εἰσαγγεῖν ταῖς ἀρχαῖς Ἀριστ. Ἀποσπ. 378.

2) δ. τῶν ἱππέων, ἢ στρατιολογίας αὐτῶν καὶ ἐξέτασις, Ξεν. Ἰππ. 3, 9. 3) δ. τῶν ἐφήβων, πρὶν παραδεχθῶσιν αὐτοῦς εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνδρῶν, Δημ. 1318. 13. 4) δ. τῶν ῥητόρων, δικαστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξακρίθωσιν τοῦ δικαίου τοῦ ὀμιλεῖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Αἰσχίν. 1. 9 κέξ.· τὰ στεροῦσά τινα τοῦ δικαίου τοῦ ὀμιλεῖν ἀναφέρουσι αὐτοῖ· 4 40 κέξ.

δοκιμαστέος, α, ον, ῥήμ. ἐπιθ., ὃν πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τις, Λουκ. Εὐν. 8. II. ἀπρος. **δοκιμαστέον**, πρέπει τις νὰ ἐξετάσῃ, Λυσ. 189. 11.

δοκιμαστήριον, ἡ, ὄν, δ. δοκιμαστής, Πολυδ. 25. 8, 5. **δοκιμαστήριον**, τό, μέσον πρὸς δοκιμὴν ἢ ἐξέτασιν, Κομ. ἐν Meineke Ἀποσπ. 4. 335.

δοκιμαστής, ου, ὁ, δ. ἐξετάζων, ἔρουνω, ἐρευνητής, Λυσ. 176. 42, Πλάτ. Νόμ. 802B, Δημ. 1167. 20· ἀργυρογῶμων, ἀργυραμοιβός, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 3. 8. II. ὁ ἐπιδοκιμάζων τι, ἐγκωμιάζων, Δημ. 566. 17.

δοκιμαστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνῆκων ἢ κατάλληλος εἰς ἔρουναν, Στωικ. παρὰ Στόβ. Ἐκλογ. 2. 154.

δοκιμαστός, ἡ, ὄν, (δοκιμάζω), δεδοκιμασμένος, Διογ. Α. 7. 105.

δοκιμεῖον, τό, κριτήριον, μέσον πρὸς δοκιμὴν, Πλάτ. Τιμ. 65C Bekk., ἀλλὰ μετὰ δι. γρ. **δοκιμειον**, ὡς ἐν Ἐπιστ. Ἰακωβ. α', 3, 1 Περρ. α', 7. II. δείγμα τοῦ ἐξεταστέου μετάλλου, Σουλ. Ἐπιγρ. 1570α. 31, Ζώσιμ. 3. 13.— Ἐν ἄττ ἐπιγρ. **δοκιμειον**, Meisterh. σ. 51.

δοκιμή, ἡ, δοκιμασία, ἐξέτασις, Διοσκ. 4. 186. 2) χαρακτηρ. δεδοκιμασμένος, Λατ. probitas, Κ. Δ. Ἐπ. π. Φιλ. θ', 22, πρὸς 2 π. Κορ. θ', 9.

δόκιμος, ον, (δέχομαι) δοκιμασθεὶς, ἐξετασθεὶς, κυρίως ἐπὶ μετάλλων, Δημ. 931. 3. II. καθόλου, 1) ἐπὶ προσώπων, ἀποδεκτός γινόμενος, ἐγκριτός, -τετιμημένος, Λατ. probus, Ἠρόδ. 1. 65, 96, 158, κτλ.· δ. παρὰ τινι ὁ αὐτ. 7. 117· δοκιμώτατος Ἐλλάδι, πλείεστος καὶ ἡγαπημένος ἐν Ἐλλάδι, Εὐρ.

Ἰκέτ. 277· μετ' ἀπαρμρ., δεδοκιμασμένος ἱκανὸς νὰ πράξῃ κτλ., δόκιμος δ' οὕτως .. εἴργειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 87. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαιρετός, εὐάρεστος, τὸ ἔαρ Ἠρόδ. 7. 162· ὡσαύτως, μέγας, παταμός ὁ αὐτ. 7. 129· ὅμως δόκιμος τινι, ἐπιδοκιμασθεὶς ὑπὸ τινος, εὐπρόσδεκτος εἰς τινα, Πίνδ. Ν. 3. 18. 3) ἐπίρρ. -μωσ, γνησίως, ἀληθῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 547, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 7.

δοκιμότης, ητος, ἡ, γνησιότης, καθαρότης, Ἐκκλ. **δοκιμώω**, = **δοκιμάζω**, Φερεικῶδ. παρὰ Διογ. Α. 1. 122. **δοκιμῶμι**, Διογ. τύπος τοῦ δοκέω, Σαπφῶ 74, Ἐπιγράμμ. Ἐλλην. 991. 7.

δοκίον, τό, = **δοκίς**, Ἀριστ. I. Ζ. 2. 7, 14, Διόδ. 18. 42. **δοκίς**, ἴδος, ἡ, ὑπόκορ. τοῦ δοκός, μικρὰ δοκός, ῥάβδος, Ἰππ. Ἀγμ. 761, Ξεν. Κυν. 9, 15. II. = **δοκός** II, Ἀριστ. π. Κόμορ. 2. 11., 4, 24, Διόδ. 15. 50.

δοκίτης, ου, ὁ, ἕτε δοκός II. **δοκός**, ἡ, (δέχομαι) — κυρίως τὸ τὴν στέγην ἀνεχόν ξύλον, «δοκῆρ», ἀπατερόν, Ὀδ. Χ. 176, πρὸς Ἀριστοφ. Νεφ. 1496· καὶ γενικ., Ἰλ. Ρ. 744, Θουκ. 4. 112· ὁ μοχλὸς πύλης ἢ θύρας, Ἀριστοφ. Σπρῆ. 201· παρομ., ὁ τὴν δοκὸν φέρων, ἐπὶ ῥήτορος μὴ ἔχοντος χάρην ἀλλὰ δυσκἀμπτου ὄντος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 12, 3· ἡ σημασία τοῦ ἐν δοκοῖσι Ἀρχιλ. 60, εἶναι ἀμφίβολος. Ὁ Walck. διώρθ. ἐνδόκοισι ἐκ τοῦ Ἰσοκρ. ἐνδοκοκός ἐνέδρα. II. εἶδος μετεώρου, Διογ. Α. 5. 81, Schäf. Σχολ. εἰς Ἀπολλών. Ρόδ. Β. 1088· οὕτω **δοκίας**, Θεοδώρητ., **δοκίτης** Σουδῶδ. πρὸς **δοκίς** II.

δόκος, ὁ, = **δόκησις**, Ξενοφάν. Ἀποσπ. 14, Καλλ. Ἀποσπ. 100. II. ἐνέδρα, παγίς, ὡς τινες ἐρμηνεύουσι τὸ χωρίον, Ἀρχιλ. 60· ἴδε προηγ.

δοκόφρων, ον, δοκησίσοφος, οἰηματίας, Σπαν. στ. 402, ἐκδ. Μαυροζυρῶδ.

δοκῶ, συνδέω **δοκοῖς**, στεγάζω, Σέξτ. Ἐμπ. 144. 458. **δοκῶ**, ὄος, συνηρ. -οῦς, ἡ = **δόκησις**, μόνον ἐν Εὐρ. Ἠλ. 747. **δόκωσις**, εως, ἡ, στέγη, στέγασις, Ἐδδ. Ἐκκλ. 10. 18, Σέξτ. Ἐμπ. 144. 468.

δολερός, ἄ, ὄν, (δόλος) δόλιος, ἀπατηλός, Ἠρόδ. 2. 151., 3. 22, Σοφ. Φ. 1112, κτλ.— Ἐπίρρ. -ρῶς, Πολυδ. Γ', 132. **δολεύομαι**, ἀποθ., δολίως φέρομαι, λόγος δεδολειυμένος, σόφισμα, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 229.

δολίζω, μέλλ. -ίσω, νοθεύω, Διοσκ. 1. 77. **δολιό-μητες**, ἴδος, ὁ, ἡ, δολιόφρων, πανούργος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 750.

δολιό-πους, ὁ, ἡ, -πουων, τό, δόλιον ἔχων πόδα, ὁ δολίως βλίνων, Σοφ. Ἠλ. 1392.

δόλιος, α, ον, καὶ ος, ον, Εὐρ. Ἀлк. 35, Τρω. 530, κτλ.— πανούργος, ἀπατηλός, δόλιος, ἐν Ὀδ. αἰετοε ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. ἔπεια, τεχνῆ I. 282, Δ. 455· ὀππότε .. δόλιον περὶ κύκλον ἄγωνισιν, τὸ εἰκτυον, Δ. 792· παρὰ μεταγεν. ἐπὶ προσώπων, Πίνδ. II. 2. 150, Αἰσχύλ. Ἀγ. 155, κτλ.· οὕτω, δόλιον ἔμμ' ἔχων ὁ αὐτ. Ἠρ. 570· ἴδιως ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἐρμού, Σοφ. Φ. 133, πρὸς Ἀριστοφ. Βατρ. 142, Πλ. 1158· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. περὶ ος, ὡς Ἀριστ. Ἀποσπ. 624, Πολυδ. 22. 17, 1.— Ἐπίρρ. -ίως, Βατραχομ. 93, Ἐπιγράμμ. Ἐλλην. 387. 7, Ἐδδ.

δολιότης, ητος, ἡ, ἀπάτη, πανουργία, Ἐδδ. (Ἄριθμ. κε', 17, κ. ἄλλ.). **δολιό-φρων**, ὁ, ἡ, πανούργος, δόλια φρονῶν, ποιναὶ Αἰσχύλ. Χο. 947· Κύπρις Εὐρ. I. Α. 1301.

δολιῶω, ἀπίστως φέρομαι πρὸς τινα, Ἐδδ. (Ψαλμ. ε', 9 κ. ἄλλ.), Ἐπ. π. Ρωμ. γ', 13. **δολιχ-αίων**, ὁ, ἡ, = μακράων, πολυχρόνιος, ἀθάνατος, Ἐμπ. πεδ. 131.

δολιχ-άορος, ον, μακρὸν ἔχων ἕϊρος, Ἀθηναίη Φίλητ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Ε. 385.

δολιχ-αυλος, ον, μακρὸν αὐλὸν ἢ σωτήριον ἔχων, δ. αἰγιανέα, λόγγη ἔχουσα μακρὸν σιδηροῦν λαμόν, ἐν ᾧ ἐνεπιγυνο τὸ ξύλον (ἴδε αὐλός II), Ὀδ. I. 156.

δολιχ-αύχη, ενος, ὁ, ἡ, ὁ μακρὸν ἔχων λαμόν, πταναι Εὐρ. Ἐλ. 1487· κύκνος Ψευδευριπ. I. Α. 791.

δολιχ-εγχής, ἐς, ὁ μακρὸν ἔχων δόρυ, Παιόνιος Ἰλ. Φ. 155. **δολιχόδρομέω**, = **δολιχοδρομέω**, Ἀνθ. Π. 11. 82· καθόλου, δρομέων δ.· διακύνω δρόμον μακρὸν, Φίλων 1. 331· δ. τὴν φύσιν, αὐτοῖ· 9.

δολιχό-πους, ὁ, ἡ, μακροῦς ἔχων πόδας, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 305Δ.

δολιχ-ήρετος, ον, (ἔρετος) ὁ μακρὰς ἔχων κώπας, νῆες Ὀδ. Δ. 499, κτλ.· Φαίηκος = μεταχειριζόμενοι μακρὰς κώπας, Θί. 191· δ. Ἰγίνα Πίνδ. Ο. 8. 27.

δολιχό-γράφος, ἐς, = **δολιχός**, μακρός, Νικ. Θ. 183, Ὀππ. Κ. 1. 408. **δολιχο-γράφος**, = **δολιχοδρομέω**, Ἀνθ. Π. 6. 327, τὸ διεδοκίως γράφειν, μακρολογία εἰς τὸ γράφειν, Ἀνθ. Π. 6. 327.

δολιχό-δειρος, Ἐπ. δουλ-, ον, ὁ ἔχων μακρὸν τράχηλον, Ἰλ. Β. 460.

δολιχοδρομέω, τρέχω τὸν δόλιχον, Αἰσχίν. 66. 32.

δολιχο-δρόμος, ον, ὁ τρέγων τὸν δόλιχον, ὡς τὸ σταδιο-δρόμος, Πλάτ. Πρωτ. 335E, Ξεν. Συμπ. 2, 17· δολιχαδρόμος ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 2758, 3206.—δολιχοδρομεύς, ὁ, Ἐπιγρ. Αἰνετ. Inst. 3, 292.

δολιχόεις, εσσα, εν, Ἰων. δουλ-, = δολιχός, Ἀνθ. Π. 6. 4. δολιχό-ουρος ἢ δολιχ-ουρος, ον, ὁ ἔχων μακρὰν οὐράν, μεταφ. ἐπὶ στίχων ὑπερμέτρων, ἐχόντων μίαν συλλαβὴν πλεονάζουσαν, ὡς Ὀδ. Ε. 231· πρὸς μείωσιν.

δολιχό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, = δολιχῆ-πους.

δολιχός, ἡ, ὄν, μακρός, ἔγγεα, δόρυ Ἰλ. Δ. 533 κ. ἄλλ. ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, νόσος, νύξ Ὀδ. Ψ. 243, Δ. 172· καὶ οὕτω δολιχόν, ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Κ. 52, Πλάτ. Πρωτ. 329A.—φράσεις τινεῖς, ὡς δολιχὰ πλόος, δολιχὴ ὁδός, ἐνοῦσιν ἀμφοτέρως τὰς σημασίας, Ὀδ. Γ. 169, Δ. 393. (Πρὸς ἐν-δελεχ-ῆς, Δουλιχ-τον (Μακρονήσι)· Σανοκρ. dligh-as, Ζενό. darēgh-as (longus)· Σλαυ. dlug-u· περί τοῦ Λατ. longus, ἴδε λογγάζω).

δολιχος, ὁ, ὁ μακρὸς δρόμος ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ, ἀντίθ. στάδιον, συγνὸν ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. ὡς 245, 1515 κ. ἄλλ. τὸν δ. ἀμιλλᾶσθαι Πλάτ. Νόμ. 833B· θεῖν Ξεν. Ἄν. 4. 8, 27· νικᾶν Δουκ. Ἰστ. Συγγρ. 30· δολίχω κρατεῖν Παισ. 3. 21, 1.—Τὸ μήκος αὐτοῦ ἦτο πῶ. 24 σταδ.—μεταφ., δόλιχον τοῖς ἔτεσι.. τρέχειν Ἐπιγρ. Ἀντιλ. 1. 18· δόλιχον βίδτου σταδιεύσας Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλην. 311, πρὸς 231. II. εἶδος ὄσπριου ἐπιμη-κουσ, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 2, ἴδε λοβός II.

δολιχόσκιος, ον, Ὀμηρ. ἐπιθ. τοῦ ἔγχος, Ἰλ. Γ. 346, κτλ. ἀντὶ τοῦ δολιχ-όσχιος (ὄσχος), ἔχον μακρὸν ξύλον (κοντάρη), πιθανώτερον εἶνε τὸ δολιχό-σκιος (σικιά). ἔγχος, τὸ ῥίπτον μακρὰν σικίαν.—παρὰ μεταγεν. Ἐπ. γενικ. = μακρός, οὐρῆ Ὀππ. Κ. 1. 411· ἴδς Νόνν. Δ. 2. 612, κτλ.

δολιχ-ούατος, ον, (ούας) μακρὰ ὄτα ἔχων, Ὀππ. Κ. 3. 186.

δολιχό-φρων, ὁ, ἡ, μακρὰν προνοῶν, διορατικός, μέριμναι Ἐμπεδ. 113.

δολύεις, εσσα, εν, (δόλος) δόλιος, πανούργος, Καλυψώ, Κίρκη Ὀδ. Η. 245, Ι. 32. II. ἐπὶ πράγματι, πανούργος ἐπινοῦν-θεῖς ἢ κατασκευασθεῖς, πλήρης τέχνης ἢ τεχνασμάτων, ὡς τὸ τε-χνήεις, δέματα Θ. 281· θάνατος Ἐλλάν. 82· Τροίας ἔδη Εὐρ. Ι. Α. 1527.

δολο-εργής, ἐς, διὰ δόλου ἐργαζόμενος, Μανέθ. 4. 394· οὕτω, δολο-εργός, ὄν, αὐτόθι 57, κτλ.

δολοήτωρ, ορος, ὁ, ὁ δόλιαν καρδίαν ἔχων, Σιδ. Χρ. σ. 32.

δολο-κτᾶσια, ἡ, (κτεῖνω) φόνος διὰ δόλου, δι' ἀπάτης, δολο-φονία, Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 479.

δολο-μήτης, ἐς, γεν. εως, δολοφρων, δόλιος, πανούργος, Σι-μων. 53.

δολο-μήτης, ου, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ἰλ. Α. 540.

δολό-μητις, ι, ἔχων πανούργον γνῶμην, δόλιος, ἐπὶ προσώπων, Ὀδ. Α. 300, κτλ. ἀπάτα Δισχύλ. Πέρσ. 93.

δολο-μήχανος, ον, μηχανώμενος δόλια τεχνάσματα, Ἄρης Σιμων. 53, πρὸς Ἐπιγρᾶμ. Ἐλλην. 1140.1.

δολό-μύθος, ον, ὁ δόλιος ὁμιλῶν, ἔσφ. γραφ., Σοφ. Τρ. 840.

δολο-πλᾶνής, ἐς, δόλιος, πανούργος, ἄπιστος, διὰ δόλου πλα-νῶν, Νόνν. Δ. 8. 126.

δολοπλοκῆω, πλέκω δόλους, Cod. Par. 1491, fol. 70 v°. (Δεξ. Κομμ.).

δολοπλοκία, ἡ, δολιότης, πανουργία, Θεογν. 226.

δολο-πλόκος, ον, δόλους πλέκων, Ἄφροδίτα, Σαπφώ 1. 2, πρὸς Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 7. 6, 3.

δολο-ποιός, ὄν, κατασκευάζων δόλους, Σοφ. Τρ. 832.

δολορράφειω, συρράπτω, μηχανῶμαι δόλους, Κτησ. παρὰ Φωτ.

δολορ-ράφης, ἐς, δόλιος εἰργασμένος, κατασκευασμένος, περὶ δικτύων, Ὀππ. Ἄλ. 3. 84.

δολορράφια, ἡ, δόλιον κατασκευάσμα, μηχανορραφία, Ἀνθ. Π. 5. 286.

δολορράφος [ᾗ], ον, (ράπτω) πανούργος, ἄπιστος, Τζέτζ. Ἰστ. 8. 925.

δόλος, ὁ, κυρίως, δόλωμα πρὸς ἀλιεῖαν τῶν ἰχθύων, δέλεαρ, Ὀδ. Μ. 252· ἐντεῦθεν, πᾶν ἐντεχον μηχανήμα πρὸς ἐξαπάτησιν ἢ σύλληψιν, οἶον τὸ δίκτυον, ἐν ᾧ ὁ Ἰπραστος συνέλαβε τὸν Ἀρη, Ὀδ. Θ. 276· ὁ δοῦραιος ἴππος, αὐτόθι 494, πρὸς Π. 2. 71· ὁ ἰστός τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Τ. 137· ξύλινος δ., παγίς πρὸς σύλληψιν μυῶν, Βατραχου. 116.—καθόλου, πᾶν τέχνασμα ἢ στρατήγημα, πυκνὸν δόλον ἄλλον ὕφαινον Ἰλ. Ζ. 187, κτλ.· κατὰ πληθ., πανουργία, δόλοι καὶ μῆδεα Ἰλ. Γ. 202· δόλοισι κεκασμένε Ἰλ. Δ. 339, κτλ.· πρὸς μέλω ἐν ἀρχῇ. 2) ἀφηρημένως, δόλος, ἀπάτη, πανουργία, Λατ. dolus, δόλω ἡ ἐ βίηφι Ὀδ. Ι. 406· ἐπεφνε δόλω, οὔτι κράτει γε Ἰλ. Η. 142· οὕτω παρ' Ἀπτ., οὐ κατ' ἰσχύον., δόλω δέ.. Δισχύλ. Πρ. 213, πρὸς Χρ. α56, κτλ.· δόλοισι αὐτόθι 888, Σοφ. Ο. Τ. 960, κτλ.· ἐκ δόλου αὐτόθι Ἰλ. Τ. 279· ἐν δόλω αὐτόθι Φ. 102· σὺν δόλω Δισχύλ. Πέρσ. 775, Σοφ. Ἡλ. 279· μετὰ δόλου Ἰσοκρ. 195B· ἴδε

ἐν λ. ἀπάτη. (Πρὸς δέλος, δέλεαρ Λατ. dolus Παλαιο-Σκανδιν. tál, Ἀγγλο-Σαξ. toel Παλαιο-Γερμ. zala).

δολοφονίω, φονεύω διὰ δόλου, Δημ. 401. 26.—Παθ., Ἄριστ. π. Θουρ. 79, Πολύδ. 2. 36, 1.

δολοφόνησις, εως, ἡ, = τῷ ἐπομ., Ἀππ. Συρ. 69.

δολοφονία, ἡ, φόνος διὰ δόλου, δι' ἀπάτης, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 5. 2, 13, Πολύδ. 6. 13, 4.

δολο-φόνος, ον, ὁ διὰ δόλου φονεύων, λέδης δ. Δισχύλ. Ἀγ. 1129.—δολοφόντης, ου, ὁ, Χρησμ. Σιδύλλ. 8. 196.

δολο-φράδης, ἐς, ἔχων φρονήματα δόλια, δόλους διανοούμενος, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 282, Πίνδ. Ν. 8. 56.

δολο-φρονέων, ουσια, ον, μόνον ὡς μετοχ., ἐπινοῶν, σχεδιά-ζων δόλους, πανούργος, Ἰλ. Γ. 405, Ὀδ. Κ. 339, Ἀρχιλ. 87.

δολο-φροσύνη, ἡ, δολιότης, πανουργία, Ἰλ. Τ. 97, 112.

δολό-φρων, ον, = δολοφραδής, Δισχύλ. Ἰκέτ. 750, Ἀνθ. Π. 7. 145.

δολοφ. οπος, ὁ, ὁ ἐνεδρεύων, κατάσκοπος, Ἡσύχ. —παρ' Ὀμ. ὡς κύριον ὄνομα.

δολῶω, (δόλος) ἐξαπατῶ, διὰ δόλου δολοῶω, παγιδεύω, Ἡσ. Θ. 494, Δισχύλ. Ἀγ. 273, 1636· τὸν παῖδα φαρμάκω δ. Ἡρόδ. 1. 212· ὡς πλέγμασι δ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 28· δολοῦν τινα γάμοισι, παγιδεύω, ἀπατῶ, παγιδεύω διὰ τῆς ἐλπίδος ἢ προσδοκίας γάμου, Εὐρ. Ι. Α. 897.—Παθ., Σοφ. Φ. 1288. II. τροποποιῶ, μετα-σχηματίζω, μορφήν αὐτόθι 129· νοθεύω χρυσόν, οἶνον, κτλ., Δουκ. Ἐρμστ. 59· βάρω, τὰ ἔρια Πολυδ. Ζ'. 169.

δολῶμα, τό, τέχνασμα, δόλος, Δισχύλ. Χο. 1003.

δολων, ωνος, ὁ, μικρὸν πηφαῖον ἰστίον, Πολύδ. 16. 15, 2, πρὸς Λιν. 36. 44, 45., 37. 30, καὶ ἴδε ἀκάτιον II.

δολοῦν, ον, μυστικὸν ἐγχειρίδιον, ξηρίδιον ἐν βέβῳ κεκρυμμένον, «σιτέτο», Λατ. dolo, Πλούτ. Τ. Γράχ. 10.—Παρ' Ὀμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα.

δολ-ῶπις, ἰδος, ἡ, ἡ δολεροῦς ὀφθαλμοῦς ἔχουσα, Σοφ. Τρ. 1050.

δολώσις, εως, ἡ, (δολῶω) τὸ ἐξαπατᾶν, ἢ ἐξαπάτησις, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 28.

δόμα, τό, (διδῶμι) δῶρον, Ὀρ. Πλάτ. 415B, Ἐδδ. κλ.

δοματός, α, ον, (δομή) ὁ πρὸς οἰκοδομίαν κατ'ἀλλήλους, δομαῖοι (ἐνν. λίθοι), θεμέλιοι λίθοι, Ἄπολλ. Ρόδ. Α. 737, πρὸς Ἀνθ. Πίαν. 4. 279.

δομεναί, δόμεν, ἴδε ἐν λ. δίδωμι.

δομέω, = δέμω, παθ., λίθοι εὐ δεδομημένοι Ἄλκαϊ. 22, πρὸς Ἄρρ. Ἄν. 7. 22, 2· δεδόμηται Σουλ. Ἐπιγρ. 8730.

δομή, ἡ, (δέμω) οἰκοδόμημα, Ἡσύχ. II. = δέμας, Ἄπολλ. Ρόδ. Γ. 1395, Λυκόφρ. 334, 597, 783.

δομησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Ἰώσηπ. Ἰουδ. Π. 1. 21, 6.

δομήτωρ, ορος, ὁ, κτίστης, οἰκοδόμος, Βυζ.

δομονδε, ἐπίρρ., εἰς τὸν οἶκον, οἴκαδε, ὡς τὰ οἴκονδε, οἴ-καδε, Ὀμ.· ἐνδε δόμενονδε, εἰς τὴν οἰκίαν του, Ὀδ. Α. 83· οὕτω, δόμεον Ἀργέστρ. παρ' Ἀθην. 327D.

δόμος, ὁ, (δέμω) Λατ. domus, 1) οἰκία, Ὀμ., κλ.: ὡσαύτως, μέρος τῆς οἰκίας, δομαῖον, θάλαμος, Ὀδ. Ο. 57, Χ. 204.—ἐντεῦθεν συγνάκις κατὰ πληθ. ἐπὶ οἰκίας, Ὀμ., καὶ οὕτω συνηθως παρὰ Τραγ., μάλιστα ὁ Σοφ. ἔχει τὸν ἐνικὸν μόνον δις· σχεδὸν ἀπο-κλειστικῶς ποιητικόν· ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρὰ πελοῖς ὑπάρχει οἴκος ἢ οἰκία.

2) ἡ κατοικία θεοῦ, ναός, Διὸς δόμος, δ. Ἀρτέμι-δος, κτλ., Ὀμ., Τραγ., κτλ.· Ἐρεχθίδος πυκνὸν δόμεον, τὸν οἶκον τοῦ Ἐρεχθέως, δηλ. τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, Ὀδ. Η. 81· Ἀἴδος δ., ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Ἰλ. Γ. 322, κτλ.· ὡσαύτως, εἰν Ἀἴδος δόμεοισι Χ. 52, καὶ οὕτω παρὰ Τραγ., μυστοδόκος δ., ἐπὶ τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ναοῦ, Ἄριστοφ. Νεφ. 303.—ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοίας ὁ ἐνι-κός εἶναι καινότατος· ἀλλ' ὁ πληθ. εἶναι ὡσαύτως συνηθως παρὰ τοῖς Τραγ.· θάλαμος· ἐντὸς ναοῦ, χρῆσις δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ Θεόφρ. 17. 17.

3) ἐπὶ ζῶων, μάνδρα, Ἰλ. Μ. 301· σφηκῶν ἢ μελισσῶν, σίμβλος, αὐτόθι 169.

4) ἐν Εὐρ. Ἄλκ. 160 κέδρινοι δό-μοι εἶναι θήκη ἢ κιβώτιον ἐκ κέδρου.

II. παρὰ Τραγ. ὡσαύ-τως, ὁ οἶκος, δηλ. ἡ οἰκογένεια, Δισχύλ. Χο. 263, Σοφ. Ο. Κ. 370, Εὐρ. Ὀρ. 70, Μηδ. 114.—ὡσαύτως, ὁ πατρικὸς οἶκος τινος, Δισχύλ. Πρ. 665, κλπ.

III. ἐπιβολή, σειρά λίθων ἢ πλίνθων ἐν οἰκο-δομίᾳ, ὑποδείμας τὸν πρῶτον δ. λίθου Αἰθιοπικοῦ Ἡρόδ. 2. 127· διὰ τριήκοντα δόμιων πλίνθων, καθ' ἑκάστην τριακοστὴν σειράν πλίνθων, ὁ αὐτ. 1. 179, πρὸς Ἐδδ. (1 Ἐσθρ. Γ', 25)· οὕτως, ἐπιβολαὶ πλίνθων Θουκ. 3. 20.

δομο-σφαλής, ἐς, διασειῶν τὸν οἶκον, καταρρίπτων αὐτόν, Δι-σχύλ. Ἀγ. 1533.

δονακόμεοι, ἀποθ., συλλαμβάνω (πηγά) δι' ἰεωμένων καλά-μων, με ἰεώδερα, Ἀνθ. Π. 9. 264.

δονακεύς, εως, ὁ, (δῶναξ) καλαμῶν (ἴδε ῥοδανός), Ἰλ. Σ. 576· ἐν τῷ πληθ., Ὀππ. Ἄλ. 4. 507.

II. ὀρνιθοθήρας, ἰευστής, Ὀππ. Κ. 1. 73.

III. = δοναξ, Ἀνθ. Π. 6. 64.

δονακίτης, ἰδος, ἡ, ἐκ καλάμου, ψήκτρα Ἀνθ. Π. 6. 307· ὡς οὐσιαστ. = λευκὴ ἀκανθα, Διοσκ. 3. 14.

δονάκο-γλύφος [ῦ], ον, πελεκῶν καὶ ἔξω καλάμου πρὸς γρα-φὴν, σμίλη Ἀνθ. Π. 6. 295.

δονακόμενοι, εσσα, εν, πλήρης καλάμου. δονακόμενος Ευρώτα Εύρ. ΈΑ. 208· δόλος δ., κάλαμος ἀληθιμμένος ἔψ. Άνθ. Π. 9. 273.

δονακο-τρεφής, ες, κατακεκαλυμμένος με καλάμους, Νόνν. Έω. 19. 39.

δονακο-τρόφος, ον, παράγων καλάμους, Θεογν. 783, Κόριννα 12, Εύρ. Ι. Α. 179.

δονακοφοίτης, ου, ο, ο φοιτών εις τους δονακας, εις τον καλαμώνα, Άνθ. Π. 10. 22, εν τῷ τύπῳ δονακοφ-.

δονακό-χλοος, ον, συνηρ. -χλους, ουν, Εύρώτας, ἔχων χλοερούς δονακας, πράσινος ἐκ τῶν καλάμων, Εύρ. Ι. Τ. 400.

δονακώδης, ες, (ειδος) πλήρης καλάμων, Νεϊλος, Βαχχyl. 39, πρβλ. Άπολλ. Ρόδ. Β. 818.

δονακῶν, ὄνος, ο, καλάμων, Ηαυσ. 9. 31, 7.

δονάξ, ἄκος, ο, Έων. δούναξ. Δωρ. δῶναξ (ἐκ τοῦ δονέω πρβλ. «κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος», πρβλ. ῥίψ ἐκ τοῦ ῥίπτω) λεπτότερος τοῦ καλάμου, «καὶ δοκῶσιν ἐκ δονάκων μὲν σύριγγες γίνεσθαι, αὐτοὶ δὲ ἐκ καλάμων» (Εύστ. ΈΑ. 1165. 23), ΈΑ. Κ. 466, Όδ. Ε. 474, κτλ., πρβλ. δονακεύς· δονακος καλάμοιο, καλάμων καυλοί, Έγν. Όμ. εις Έρμ. 47. II πᾶν τὸ ἐκ καλάμου κατασκευασμένον, I) ὁ ἄτρακτος, ἡ ῥάβδος βέλους, ΈΑ. Λ. 584. 2) ὡς τὸ σύριγγ, σωλῆν ἢ αὐλὸς ποιεμικός, Πίνδ. Π. 12. 44, Δίσχυλ. Πρ. 574, Θεοκρ. 20. 29. 3) κάλαμος πρὸς ἀλειαν (πρβλ. δονακίους), Ά.θ. Η. 7. 702. 4) ἡ μαγάς, ἡ γέφυρα τῆς λύρας («καθαλλάρης»), Άριστοφ. Βατρ. 232. III. εἶδος ὄστρακοδέρμου, = σωλήν, Άθην. 90D.

δονέω, μέλλ. -ήσω, σείω, τινάσσω, ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνεμου, τὸ δὲ τε πνοιαὶ δονέουσιν ΈΑ. Ρ. 55· ἀνεμος. νέφεα σκιδεντα δονήσας, παρασῶσα αὐτά, Μ. 157· δ. γάλα, σείω αὐτὸ ἡ κτυπὸ πρὸς κατασκευὴν βουτύρου, Έρὸδ. 4. 2· δ. ἄκοντα Πίνδ. Π. 1. 85. 2) παρσούρω, τὰς .. οίστρος .. ἐδόνθησεν (ἐνν τὰς βόας) Όδ. Χ. 300· ἐντεῦθεν ἐπὶ ἔρωτος, ἐμβάλλω εἰς ἀνησυχίαν, ἐξεγείρω, διεγείρω, Σαπφώ, Άριστοφ. Έκκλ. 954· καὶ ἐπὶ παντός πάους, Πίνδ. Π. 4. 390., 6. 36· ὁσμῆ .. μυκτῆρα δονεῖ Μνηστήρ. Έπποτρ. 1. 60.— Παθ., ἡ Άσίη ἐδονεῖται, ἦτο εἰς κίνησιν, παραχῆν, Έρὸδ. 7. 1· πελέκασσι δονεῖσθαι Κόριννα 18· μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., ἄριστα καλὰ δονήσεται Έγν. Όμ. εις Άπολλ. 270. II. ἐπὶ ἦχου, δ. ὁρδον ὕμνων, διεγείρω τὸν ἦχον τῶν ὕμνων, Πίνδ. Ν. 7. 119· λυρᾶν βολὰ καναγαί τ' αὐλῶν δονέονται ὁ αὐτ. Π. 10. 60· δεδόνᾶτο Θεοκρ. 13. 65, πρβλ. 24. 88· αἰθῆρ δονεῖται Άριστοφ. Όρν. 11183.— Ποιητικῆ λέξις ἐν χρῆσει παρ Έωσι καὶ τοῖς μεταγεν. πεζοῖς· ἐν Σεν. Συμπ. 2. 8 ὁ Δινὸ διορθοῖ δινουμένους.

δόνημα, τό, παραχῆ, διάσεισις, κίνησις, δένδρου Δουκ. Όρχ. 19.

δονητός, ἡ, ὄν, σείόμενος, Βυζ.

δόξᾶ, ἡ, (δοκέω) γνώμη ἢ ἔχει τις περὶ τινος πράγματος ἀληθῆς ἢ ψευδοῦς· ἐπομένως, I) προσδοκία, ἀπὸ δόξης, ἄλλως ἢ ὅπως περιμένει τις, παρὰ προσδοκίαν, ΈΑ. Κ. 324, Όδ. Α. 343· οὕτω παρὰ πεζοῖς, παρὰ δόξαν ἢ .. Έρὸδ. 1. 79, κτλ.· ἀντίθ. κατὰ δόξαν Πλάτ. Γοργ. 469C, κτλ.— ἐν δόξᾳ θέσθαι, προσδοκῶ, περιμένω, ἐλπίζω, Πίνδ. Ο. 10 (11). 74· δόξαν παρέχειν τινί, μετ' ἄπαρ., Σεν. Έλλ. 7. 5, 21· δόξαν παρέχεσθαι τινί ὡς .. Πλάτ. Σοφ. 216D· ἀπὸ τῆς δ. πεσειν, Λατ. spe excidere (ἄν καὶ δόξα δύναται νὰ σημαίη ἐνταῦθα τὴν δόξαν, ὁπλ. φήμην, τιμῆν), Έρὸδ. 7. 203. 2) γνώμη (= δόγμα), εἰτε ἠθῶς σχηματισθεῖσα εἰτε μὴ. Πίνδ. Ο. 9. 140· ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ Δίσχυλ. Ηέροδ. 8. 132, πρβλ. τοπαζεῖν Σοφ. Άποσπ. 224· δέξῃ γούν ἐμῆ ὁ αὐτ. Τρ. 718· κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν Πλάτ. Γοργ. 472E· ἴδιος κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐπιστήμη, αὐτοῖς 187B κέξ., Πόλ. 306C, πρβλ. Έπποκρ. Λεξ.· ἀληθεῖ δόξῃ δοξασταί, ἱκανοὶ νὰ ἔχωσιν ἀληθῆ γνώμην, Πλάτ. Θεαιτ. 202B· δόξαι ἀληθεῖς καὶ ψευδεῖς ὁ αὐτ. Φιλ. 36C· δ. ἐμποιεῖν περὶ τινος Άριστ. Πόλ. 5. 11, 22· κύρια δόξαι, τὰ κύρια δόγματα φιλοσόφου, Λατ. placita, Έπίκουρ. παρὰ Κικ. Fin. 2. 7· αἱ κοιναὶ δ., τὰ ἀκίωματα, Άρ. στ. Μεταφ. 2. 2, 16· πρβλ. ἔννοια Ι. 2. 3) ἀλλὰ συγγάνης ὡς τὸ δόκησις, ἀπλῆ δόξασια, εἰκασία, Δίσχυλ. Άγ. 275· δόξῃ ἐπίστασθαι, Έρὸδ. 8. 132, πρβλ. Όουκ. 5. 105· δόξαι ἐν συνδυασμῷ μ. τ. φαντασίαι. Πλάτ. Θεαιτ. 161E· κατὰ δόξαν, ἀντίθ. κατ' οὐσίαν, ὁ αὐτ. Πόλ. 534C· πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Άριστ. Ηθ. Ν. 6. 9, 3, Μεταφ. 6. 15, 3· δόξῃ χρώμενοι, ὁμιλοῦντες κατ' εἰκασίαν, Έσοκρ. 160C, πρβλ. 292C. 4) ὡς τὸ δόκησις, δοκῆ, φαντασία, δόγμα, οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πηθῶτων Δίσχυλ. Χο. 1053, πρβλ. 1051· ἐπὶ ὄνειρου, Εύρ. Ρῆς. 780. II. ἡ γνώμη, ἢ ἔχουσιν ὁ ἄλλοι περὶ τινος, ὑπόληψις, Λατ. opinio, aestimatio, πρῶτον παρὰ Σόλωνι 5. 4 ἀνθρώπων δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν, πρβλ. 34. 2) συνήθως, καλῆ ὑπόληψις τιμῆ, δόξα, Δίσχυλ. Εύμ. 373, συνη. παρὰ Πίνδ.· δόξαν φύσας Έρὸδ. 5. 91· δόξαν φέρεσθαι, δόξαν ἔχειν Όουκ. 2. 11, κτλ.· τινοῦ, διὰ τὴ πρῆγμα, Εύρ. Ηρ. Μαιν. 157· ἐπὶ σοφίᾳ Έσοκρ. 291C· ὡσαύτως, δόξαν εἶχον ἄμαχο εἶναι Πλάτ. Μενει. 214B· δ. ἔχειν ὡς εἰσὶ Δημ. 23. 2· δ. καταλείπειν ὁ αὐτ. 35. 11, κτλ.· ἐν τῷ πληρ., οἱ ἐν ταῖς μεγίσταις δόξαις ὄντες Έσοκρ. 72B.

3) λίαν σπανίως ἐπὶ κακῆς φήμης, δ. αἰσχρά, φαύλη Δημ. 460. 4., 1475. 23. 4) ὑπόληψις, φήμη, αἰδέα, ἐκτίμησις πράγματός τινος κοινῶς ἀποδεχτῆ, εἰσφέρων οὐκ ἄρ' ὑπαρχούσης οὐσίας .. ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε Δημ. 565. 15.

III. ἐπὶ ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως, λαμπρότης, φωτεινότης, συνη. ἐν τῇ Κ. Δ.· ἐν τῷ πληρ. ἐπὶ ἐξῶτων προσώπων, ἄρχοντες, ἄρχαί, Β' Έπιστ. Πέτρ. 6', 10, Έουδ. 8.

δοξάζω, μέλλ. -άσω, νομίζω, φαντάζομαι, ὑποβέτω, εἰκάζω ὅτι .. , μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., Δίσχυλ. Άγ. 673, Εύρ. Έκέτ. 1043, κτλ.· καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρεμφ., πῶς ταῦτ' ἀληθῆ .. δοξάζω· πῶς δύναμαι νὰ ὑποβέσω ὅτι ταῦτα εἶναι ἀληθῆ; Δίσχυλ. Χο. 844· δ. βελτίους ἑαυτοῦς Πλάτ. Φιλῆβ. 48E.— Παθ., δ. εἶναι, ὑποθέτουσι περὶ ἐμοῦ ὅτι εἶμαι, ὁ αὐτ. Τιμ. 46D, κ. ἄλλ.· ὅση δοξάζεται (ἐνν. εἶναι) ὁ αὐτ. Φαίδωνι 108C· δ. κακὸς ὁ αὐτ. Νόμ. 616E, πρβλ. Πόλ. 588B, κ. ἄλλ. 2) μετὰ μετοχ., δοξάζει τις ἀκούων, θὰ ὑποβῆσθαι ὅτι ἀκούει, Δίσχυλ. Έκέτ. 60.

3) μετὰ συστοιχ. αἰτ., δόξαν δ., ἔχω γνώμην, Πλάτ. Κρίτωνι 46D· δ. ψευδῆ, ἔχω ἐσφαλμένην γνώμην, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 189C.

4) ἀπολ., ἔχω γνώμην, φρονῶ, Σοφ. Φ. 545, Όουκ. 1. 120, Πλάτ. Θεαιτ. 187A, κ. ἄλλ.· περὶ τινος ὁ αὐτ. Γοργ. 461B· κακῶς δ. ὁ αὐτ. Πόλ. 327C· παρὰ τὰ ὄντα ὁ αὐτ. Φαίδρ. 262B· ἀντίθ. γιγνώσκω, αὐτοῖς 476D· ἀντίθ. ἐπίσταμαι. Άριστ. Άν. Έστ. 1. 33· δ. ἄνευ ἐπιστήμης Πλάτ. Θεαιτ. 201C· πρβλ. δοξαστικὸς. 5) Παθ., εἶμαι ἀντικείμενον δόξασιας, νομίζομαι, Σενοφάν. Άποσπ. 15· τὰ δοξαζόμενα Πλάτ. Πολιτ. 278B, κ. ἄλλ.

II. μεγάλυνω, ἐπὶ πλέον αὐτῶν δ. Όουκ. 3. 45.— Παθ., τιμᾶμαι, Διονύσ. Κωμ. Θεσμ. 1. 24· δεδοξασμένος ἐπ' ἀρετῇ Πολύδ. 6. 53. 10· δοξασθεῖς Έπιγράμ. Έλλην. 507. 7. δοξάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ δόξα, Λατ. gloriola, Έσοκρ. Έπ. 10, Άρρ. Έπίκτ. 2. 22, 11.

δοξασία, ἡ, (δοξάζω) γνώμη, ἰδέα, Δίωκ. Κ. 53. 19.

δοξασμα, τό, γνώμη, ἰδέα, εἰκασία, Όουκ. 1. 141, Πλάτ. Φαίδρ. 274C, κτλ.— φαντασία, Εύρ. Ηλ. 583· ὡς τὸ δοκοῦν, φαντασία, οὐχὶ πραγματικῆ ἀντιλήψις, φάντασμα, Πλάτ. Θεαιτ. 158E. II. δόξα, Έβδ. (Έσαί. 46. 13).

δοξαστής, οὔ, ὁ, ὁ ἔχων γνώμην, εἰκασίαν, εἰκάζων, ἀντίθ. κροτήτης, Άνσιφῶν 140. 38· ἀντίθ. ἐπιστήμων, Πλάτ. Θεαιτ. 208E.

δοξαστικός, ἡ, ὄν, ὁ μορφῶνων γνώμας, ἰδέας, σχηματίζων εἰκασίας, ἀντίθ. ἐπιστήμων, Πλάτ. Θεαιτ. 207C· δ. ἐπιστήμη, γνώσις ἐξ εἰκασίας, δι' εἰκασίας, ὁ αὐτ. Σοφ. 233C, πρβλ. 268C· τὸ δόξ. μέρος τῆς ψυχῆς, ἀντίθ. τὸ ἐπιστημονικόν, Άριστ. Ηθ. Ν. 6. 13, 2.— Έπίπρ. -κῶς, ἀντίθ. κατ' ἀλήθειαν, ὁ αὐτ. Άν. Πρ. 1. 27, 7.

δοξαστός, ἡ, ὄν, ἀντικείμενον δόξασιας, εἰκασίας, κατ' εἰκασίαν γνωσκόμενος, ἀντίθ. νοητός, Παρμεν. παρὰ Πλάτ. 2. 1114C, Πλάτ. Πόλ. 534A· ἀντίθ. γνωστός, αὐτοῖς 476B, κτλ.· τροφή δοξαστῆ, συνισταμένη εἰς ἰδέας, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 248B· πρβλ. δόξαι Ι. 2. δόξεις, εως, ἡ, = δόξα, Δημόκριτ. παρὰ Σέξτ. Έμμ. 7. 137.

δοξο-κάλλια, ἡ, οἷσις ἐπὶ καλλοῇ, Πλάτ. Φιλῆβ. 49B.

δοξο-κόπος, ον, (κόπτω) ὁ περὶ τὴν δόξαν σφόδρα σπουδάζων, Τέλης παρὰ Σοβ. 523. 34· πρβλ. δημοκόπος—ἐντεῦθεν δόξο-κοπέω, ἐπιτόνω δόξαν, φήμην, Πολύδ. ἀποσπ. σ. 391, Πλάτ. Ηερικλ. 5·— καὶ δοξοκοτία, ἡ, φιλοδοξία ἀκρόστος αὐτοῖς, κτλ.

δοξο-λόγος, ον, δόξαν ἀπονέμων, ὕμνων— ὅθεν δοξολογέω, ἀπονέμων δόξαν εἰς θεόν— καὶ δοξολογία, ἡ, ἐξύμνησις· ἴδιος δὲ ἡ δοξολογία εἰς τὸν θεόν, Έκκλ.

δοξο-μάνθης, ες, ὁ ἐμμανῆς διὰ δόξαν, φιλόδοξος εἰς ἄκρον, Χρῦσιπ. παρ' Άθην. 464D· ἐντεῦθεν δοξομάνεω, εἶμαι ἐμμανῆς διὰ δόξαν, φήμην, Φίλων 1. 550· δοξομάνεια, ἡ, ἀπεριόριστος ἐπιθυμία δόξης, Πλάτ. Σόλλ. 7.

δοξο-ματαιό-σοφος, ον, ὁ φανταζόμενος ἑαυτὸν σοφόν, Άνθ. Π. παρκρ. 288.

δοξο-μῆμητής, οὔ, ὁ, ὁ μιμούμενος ἁπλῶς τὸ φαινόμενον καὶ οὐχὶ τὴν πραγματικότητα, Πλάτ. Σοφ. 267E— δοξομῆμητικῆ (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ τσιουτόου, αὐτοῖς.

δοξο-παιδευτικός, ἡ, ὄν, ὁ διδάσκων δοξασίας φιλάς, τέχνην Πλάτ. Σοφ. 223B.

δοξο-ποτέομαι, παθ., ὀδηγοῦμαι ὑπὸ τῆς δοξασίας, Πολύδ. 17. 15, 16.

δοξοποιεῖν, ἡ, (ποιέω) τὸ ἀποδέχεσθαι ταχῶς καὶ ἀνεξετάστως δοξασίαν τινά, Κλήμ. Άλ. 24.

δοξοσοφία, ἡ, οἷσις ἐπὶ σοφίᾳ, Πλάτ. Σοφ. 231B, Φιλῆβ. 49A, D.

δοξο-σοφος, ον, ὁ οἰόμενος ἑαυτὸν σοφόν εἶναι, Πλάτ. Φαίδρ. 275B, Άριστ. Ρητ. 2. 10, 3· πρβλ. δοκησισοφος.

δοξο-φάγια, ἡ, ἀπληστία δόξης, Πολύδ. 6. 9, 7.

δοξοφόρος, ον, ὁ φέρων δόξαν, Μανέθ. 4. 514.

δοξῶν, ἐν χρῆσει μόνον ἐν τῷ παθ. δοξῶομαι, ἔχω τὴν ὑπόληψιν τοῦ εἶναι, ὅτι εἶμαι .., ἐδοξῶθῃ εἶναι σοφώτατος Έρὸδ. 8. 124· δεδῶξωθε εἶναι ἀγαθοί 7. 135, πρβλ. 9. 48.

δορά, ἡ, (δέρω) δέρμα ἐκδάρειν, δορά ζῶων, Λατ. pellis, δ.

αίγων Θέογν. 55, ἔθα ἴδε Brunck· θηρῶν Εὐρ. Κύκλ. 330· πτηνῶν, Ἡρόδ. 4. 175· ἀνθρώπων, Πλάτ. Εὐθύδ. 285D, Συμπ. 221E.

2) σπανίως ἐπὶ τοῦ δέρματος εὐρισκομένου ἐπὶ τοῦ σώματος, cutis, Ἡλιόδ. 9. 18.

δορατίζομαι, μάχομαι διὰ δораτων, Ἡσύχ., Ἔτυμ. Μ. 384.15.

δοράτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δόρου, Ἡρόδ. 1. 34, Θουκ. 4. 34.

δοράτιμος, ὁ, μάχη διὰ τῶν δораτων, Πλούτ. Πύρρ. 7, Τιμολ. 28.

δοράτο-θήκη, ἡ, = δουροθήκη, δοροδόκη, ἡ τοῦ δораτος θήκη, Ἔτυμ. Μ. 736. 29.

δοράτο-μάχew, διὰ δораτων μάχομαι, Α. Β. 357.

δοράτο-ξῶος, ον, = δορυξῶος, Νίκ. Θ. 170.

δοράτο-πᾶχης, ἐς, ἔχων τὸ πάχος τοῦ ξύλου δораτος, Ξεν. Κυν. 10, 3.

δοράτο-φόρος, ον, = δορυφόρος, Ποιητ. παρὰ Διον. Ἄλ. π. Σουθίε. 17.

δορεὺς, ἕως, ὁ, ὄνομα βολῆς τῶν κύβων, Εὐθύδ. Κυβ. 2 (Πολυδ. Ζ', 205).

δορήτος, α, ον, (δόρυ) ξύλινος, Ἄνθ. Π. 15.14.

δοριάλωσια, ἡ, αἰχμαλωσία, Ἄππ. Ἐμφυλ. 4. 52.

δορι-άλωτος, ον, ὁ ληφθεὶς διὰ τοῦ δораτος, ληφθεὶς ἐν πολέμῳ, ὡς τὸ αἰχμαλωτός, Ἡρόδ. 8. 74., 9. 4, Εὐρ. Τρω. 518, Ἰσοκρ. 78Α, Δημ. 289.7, κτλ. Ἰων. δουριάλωτον λέχος, ἐπὶ τῆς Τεκμησίως. Σοφ. Ἀγ. 211·—δοριάλωτος εἶναι ἡμαρτημένη γραφ., ὡς παρὰ Ξεν. Κύρ. 7. 5. 35, Ἑλλ. 5. 2, 5, κτλ., ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 598Α. 57· ἴδε Λοβ. Ἀγ. 210· καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατρ. σ. 172, 505.

δορι-γαμβρος [γ], ον, περὶ τῆς Ἑλένης, ἡ γενομένη αἰτία πολέμου ἐνεκα τοῦ γάμου ἢ ἡ διὰ μάχης κτηθείσα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 686.

δορι-θήρατος, ον, ὁ θηραθεὶς καὶ ληφθεὶς διὰ τοῦ δораτος, Εὐρ. Ἐκ. 105, Τρω. 574.

δορι-κᾶνης, ἐς, δ. μῦθος Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 987·—οὗτω δορικμῆς, ἦτος, ὁ, ἡ, Ἰων. δορυ-, ὁ αὐτ. Χο. 365.

δορικῶς, ἡ, ὄν, ὁ ἐκ δερματος ἢ δοραῖς κατασκευασμένος, ἱμάτια Ἰππ. 243. 39.

δορι-κράνος, ον, ὁ ἔχων κεφαλὴν λόγχης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 148.

δορι-κρητός, ον, ληφθεὶς, κτηθείς διὰ τοῦ δораτος, Εὐρ. Ἄνδρ. 155, Λυκόφρ. 933, κτλ. παρ' Ὀμ. ὡσαύτως τὸ Ἰων. θηλ. δουρικρητή, Ἰλ. Ι. 343·—δορυκρητός Πλούτ. 2. 232Α· πρβλ. δοριάλωτος.

δορι-κτύπος, ον, ὁ τὰς λόγχας κτυπῶν, συγκροτῶν, Πίνδ. Ν. 3. 103.

δορι-ληπτος, ον, ὁ διὰ τοῦ δораτος ληφθεὶς, Σοφ. Ἀγ. 146, 894, Εὐρ. Ἐκ. 478, Πολύδ., κτλ. Ἰων. δουριελ-, Σοφ. Ἀγ. 894, πρβλ. δουριπηκτος.

δορι-λύμαντος [υ], ον, διὰ τοῦ δораτος καταστραφεὶς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 128.

δορι-μάνης, ἐς, ὁ μαινόμενος ἐπὶ τῷ δορατι, ὁ μαινιδῶς ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, Εὐρ. Ἰκέτ. 485.

δορι-μαργος, ον, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Θήβ. 687.

δορι-μαχος [α], ον, διὰ τοῦ δораτος μαχόμενος, Τιμόθ. 6 (παρὰ Πλούτ., ἔθα δορυμ-) Ἰων. δουριμαχος, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Β. 543.

δορι-μῆστωρ, ορος, ὁ, κύριος, ἔμπειρος τοῦ δораτος, τοῦ πολέμου, Εὐρ. Ἄνδρ. 1016.

δορι-παλτος, ον, (πάλλω) ὁ πάλλων, σείων τὸ δόρυ, ἐκ χερσὸς δοριπάλου, ἐκ δεξιῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 117.

δορι-πετής, ἐς, (πίπτω) ὁ πεσὼν διὰ τοῦ δораτος, πεσῆματα, ἀγωνία δ., θάνατος διὰ τοῦ δораτος, Εὐρ. Ἄνδρ. 653, Τρω. 1003.

δορι-πληκτος, ον, πληγθεὶς διὰ τοῦ δораτος, Σχολ. Εὐρ. πρβλ. δουριπηκτος.

δορι-πονος, ον, πονῶν περὶ τὸ δόρυ, ἀγωνιζόμενος ἐν τῇ μάχῃ, πολεμικός, Αἰσχύλ. Θήβ. 169, Εὐρ. Ἡλ. 479· δ. κακὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 628· δ. ἀσπίς Εὐρ. Ι. Α. 771.

δορι-πτοίητος, ον, πτοηθεὶς καὶ διασκορπισθεὶς διὰ τοῦ δораτος, Ἄνθ. Π. 7. 297.

δορεῖς, ἴδος, ἡ, ἡ θυσιαστικὴ μάχαιρα, δοριδέες, «μάχαιραι μαγειρικαὶ εἰς τὸ ἐκθεῖραι τὰ θύματα ἐπιτρίθειαι», Ἀνάξικπ. Κθ. 1, Πολυδ. 6. 89., 10.104, Ἡσύχ.· πρβλ. Δωριεῖς.

δορεσθενής, ἐς, ἰσχυρὸς κατὰ τὸ δόρυ, Αἰσχύλ. Χο. 158 (δορυσθενής ἐν τῷ Μεδ. χφφ, ὡς ἐν Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 3), Ἄνθ. Π. 9. 475.

δορι-στέφανος, ον, στεφανωθεὶς ἐπὶ ἀνδρεία, Σπάρτα Ἄνθ. Π. 9. 596.

δορι-τίνακτος [τ], ον, τιναχθεὶς, σεισθεὶς διὰ τῶν δораτων, αἰθέρ Αἰσχύλ. Θήβ. 155.

δορι-τρύχτος, ον, διατρυπηθεὶς διὰ τοῦ δораτος, Αἰσχύλ. Χο. 347.

δορι-τολμος, ον, τολμηρὸς ἐν πολέμῳ, Ἄνθ. Πλιν. 4. 46.

δορικάδεις [α], α, ον, (δορκᾶς) ἀνήκων εἰς δορικάδα, Θεόφρ. Χαρ. 5 (21), Πολύδ. 26. 1., 9.

δορικάδεις, πηδῶ, σικριτῶ ὡς δορκᾶς, δορικάδων σφυγμῶς Γαλιν. 2. 259· πρβλ. δαμαλιζῶ.

δορκάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δορκᾶς, Ἑβδ. (Ἡσαί. γ', 14), δορκᾶξω, = δερκομαι, Ἡσύχ.

δορκᾶλλος, ἴδος, ἡ, = δορκᾶς, Καλλ. Ἐπ. 33. 2· ἐπὶ κορασίῳ, Ἄνθ. Π. 5. 292·—παίγνια δορκαλίδων, κύβοι κατασκευασμένοι ἐξ ἀστραγάλων δορκᾶδος, αὐτόθι 7. 578.

δορκᾶδος, ἡ ἑλάφου, Ἑκκλ.

δορκᾶνα, ἐπίρρ. (δερκομαι), δευδερκῶς, ἀκριβῶς, λέξις Κρητικῆ παρ' Ἡσυχ.

δορκᾶς, ἄδος [α], ἡ, (δερκομαι, δέδορκα) ζῶν τι ἐν Ἑλλάδι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ελαφοειδῶν (λαθὼν τὸ ὄνομα ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἀπαστραπτόνων ὀφθαλμῶν του), Λατ. Cervus capreolus L., (ἴον «ζαρκάδι»), Εὐρ. Βάκχ. 699, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7· ὡσαύτ. ἐν Συρία καὶ ἐν Ἀφρικῇ, Ἡρόδ. 4.192 (ὑπὸ τὸν τύπον ζορκᾶς), 7. 69·—Ἐταροὶ τύποι ἀπαντῶσι: δόρξ, δορκῶς, ἡ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 376 (ἔθα ὁ Δινδ. δόρκα ἀντὶ δόρκην), Καλλ. εἰς λουτρ. Παλλ. 91, Ὀππ. Κ. 2. 315, Λουκ. Ἐρωσ. 16· δόρκος, ὁ, Διοσκ. 2. 85· δόρκων, ὄνος, ὁ, Ἀθῆν. 397Α· ζορκᾶς, ἴδε ἀνωτ. καὶ πρβλ. Ζζ Π. 2· ζορξ Καλλ. εἰς Ἄρτ. 97, Ἀποσπ. 239, Νίκ. Θ. 42· ζορκος Ὀππ. Κ. 2. 296., 3. 3. Ἐκ τῶν ποικιλιῶν τούτων ὁ Κούρτ. συμπεραίνει ὅτι ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο δορκᾶς.

δοροεργῆς, ἐς, ξυλουργός, Μανιθ. 4, 320 (δοροεργῆς ἐξ εἰ- κασίας).

δορός, ὁ, (δέρω) δερμάτινος σάκκος, «ταγάρι», Ὀδ. Β. 354, 380.

δορώω, (δορᾶ) στεγαζῶ, καλύπτω, δωρώσει πληθῶ ἡχυρωμένῳ CIA. II. 167· δωρώσας κεραμῶσει Κορινθίῳ κεράμῳ ἀρμότ- τοντι πρὸς ἄλλῃλον CIA. II. 1054.

δορπηός, μέλλ. -ῆσω, δειπνῶ, τρώω τὸ ἐσπερινὸν φαγητόν, Ἰλ. Ψ. 11, Ὀδ. Θ. 539.

δορπητόν, τό, = δόρπον, Νίκ. Ἄλ. 166.

δορπηστός (οὐγὶ δορπιστός), ὁ, καιρὸς τοῦ ἐσπερινοῦ φαγη- τοῦ, ἐσπέρα, Ἀριστοφ. Σφηξ. 103, Ξεν. Ἄν. 1. 10, 17· πρβλ. δεσ- πνηστός·—πρβλ. Ἀθῆν. 11D.

δορπία, ἡ, ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀπατουριῶν, ἐορτά- ζομένη διὰ κοινῶν δεῖπνων ἐν ἐκάστῃ φατρίᾳ, Herm. Pol. Ant. § 110.10·—ἀλλὰ τῆς ὁρτῆς τῇ δορπηίᾳ, κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐορ- τῆς, Ἡρόδ. 2. 48, πρβλ. Schweigh εἰς Ἀθῆν. 171D.

δορπῆς, ἴδος, ἡ, Μιχ. Ψελλ. ἐν Annu. etc. IX. σ. 204 (Δεξ. Κουμανούδη).

δόρπον, τό, (ἴσως μεταφ. ἐκ τοῦ δρέπω)·—παρ' Ὀμ. = τὸ ἐσπερινὸν φαγητόν, Λατ. coena, ἴδε Ὀδ. Μ. 439, ὅπερ ἐλάμβανον κατὰ τὴν ὄσιν τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Τ. 201, πρβλ. Ὀδ. Α. 429·—ἐν Αἰ- σχύλ. Ἀποσπ. 168 διακρίνεται ὡς τὸ τελευταῖον τῶν τριῶν φαγητῶν, ἀριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρίτα, πρβλ. ἐπὶ πᾶσι τὸν Σχολ. Ὀδ. Β. 20·—Παρά μεταγεν. Ἐπ., καθόλου, τροφῆ, φαγητόν, Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 511, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 301· συμπόσιον (ἴδε λίστις III), Πίνδ. Ο. 10 (11). 57·—Δὲν εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. πιθανῶς διότι ἐν Ἀθήναις ἦτο συνήθεια νὰ λαμβάνωσι μόνον δύο τα- κτικά φαγητά, ἀριστον καὶ δεῖπνον, ἴδε ἐν λ. δεῖπνον.

δόρπος, = τῷ προηγ., Νίκ. Ἄλ. 66, Ἄνθ. Π. 9. 551.

δορπο-φόρος, ον, ὁ προσφέρων δεῖπνον, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. (Ἡροστ.) 828Α.

δόρυ, τό, γεν. δόρατος, ἀλλὰ σπάνιον παρὰ ποιηταῖς, ὡς Ἀρι- στοφ. Ἀγ. 1120·—κατ' Ἐπ. κλίσις, γεν. δούρατος (ὡσαύτως παρὰ Πίνδ.), δοτ. δούρατε (ὡσαύτως παρὰ Σοφ. Φ. 721· λυρικὸν χωρίον), πληθ. δούρατα, δούρασαι· κοινότερον δουρός, δουρεῖ, δουρε, πληθ. δούρα, δούρων, δούρεσσι. Παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, γεν. δορός, δορεῖ ἢ δόρει, ὡν τὸ πρῶτον ἀπαιτεῖ- ται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 347, 456, 962, Ἀγ. 111, Εὐρ. Ἐκ. 909, Φοιν. 187, κτλ. (ἀπαντα χωρὶα λυρικά), ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ἐκ. 5 ἐν ἰαμβ. στίχῳ, ἐν ᾧ τὸ δόρει ἀπαιτεῖται ἐν Σοφ. Ο. Κ. 620, 1314, 1386, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 356 (ἀπαντα ἰαμβικά): ἀλλὰ συνήθως ἀπαντᾷ ἐν ἰαμβικαῖς στίχοις, ὅπου ὁ τύπος εἶναι ἀδιάφορος· δορεῖ ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς ἐν ταῖς φράσεσι δορεῖ ἐλεῖν Θουκ. 1. 128, δορεῖ λαβεῖν Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 8, 95· ὄνομα πληθ. δόρη Εὐρ. Ρῆσ. 274, Θεόπομπ. Κομ. Καππλ. 2·—καὶ ὄνομαστικῆς τις δούρας Ἄνθ. Π. 6. 97·—πρβλ. γόνου. Ἐξαιρέσει τοῦ ἐνίκου δόρυ (ὅπερ οὐδέποτε γίνεται δούρου), ὁ Ὀμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τοὺς Ἰων. τύπους: (ἴδε ἐν λ. δούς): I. στέλεχος, δένδρον, Ὀδ. Ζ. 167, οὕτω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, ὅπερ αὐτόθι 163 εἶναι νέον ἔρνος· ἀλλὰ κοινῶς = ξύλον, δοκός, δούρ' ἐλάτης κέρσαντες Ἰλ. Ω. 450· δούρατα μακρὰ ταμῶν Ὀδ. Ε. 162, πρβλ. Ἰλ. Γ. 61· δούρατα πύργων Ἰλ. Μ. 36· δούραθ' ἀμάξης Ἡσ. Ἐργ. κ. Πιμ. 454· ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ πλοίων, δόρυ νῆϊον Ἰλ. Ο. 410, κτλ.· νῆϊα δούρα Ὀδ. Ι. 498·—ἐντεῦθεν, 2) τὸ πλοῖον καλεῖται δ. εἰνάλιον, ἀμφήρες Πίνδ. Π. 1. 47, Εὐρ. Κύκλ. 15· ἀλλὰ καὶ μόνον δόρυ ὡς τὸ Λατ. trabs, Αἰσχύλ. Πέρσ. 411, Ἀγ. 1618, Εὐρ. Ἑλ. 1611· ἐπ' Ἀργεῖου δορός ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 794·—ὡσαύτως, δούρων, ἐπὶ κωπῶν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1028. 62.

II. τὸ ἐξ ὄλου λόγγος, δόρυ μείλινον, κοντάρι ἐκ ἔξλου μελίνας, Ψλ. Α. 666, κ. ἀλλ. ἐντεῦθεν καθόλου, τὸ δόρυ ὀλόκληρον, δ. γάλλικον Ψλ. Ν. 247· οἱ Ὀμηρικοὶ ἤρωες συνήθως ἔφερον ναύ-
'Οδ. Α. 256, κτλ.· θεραιτικὴ λόγγη, Ψλ. Μ. 303· δόρατα ναύ-
μαχα, διὰ ναυμαχίαν, Ἡρόδ. 7. 89—συχὸν ἐν στρατιωτικαῖς φρά-
σεσιν, ἴδε ἐν λ. πέλεκυς I· εἰς δόρατος πλῆγῆν, μέχρις οὐ ἐπι-
κνεῖται καὶ πλήττει τὸ δόρυ, Ξεν. Ἰππ. 8, 10· εἰς δόρυ ἀφικνεῖ-
σθαι ὁ αὐτ. Ἐλλ. 4. 3. 17· ἐπὶ δόρυ, πρὸς δεξιὰ, διότι ἐν τῇ δεξιᾷ
ἐκρατεῖτο τὸ δόρυ ἀντιθ. ἐπ' ἀσπίδα, ὁ αὐτ. Ἄν. 4. 3. 29 (πρὸς
κλίνω IV. 3, κλίσεις III)· οὕτω, παρὰ δόρυ ὁ αὐτ. Λακ. 11. 10,
εἰς δόρυ ὁ αὐτ. Ἐλλ. 6. 5. 18· ἐκ δόρατος Πολύβ. 3. 115, 9
(πρὸς δοριπαλτος)—παρὰ Διον. Ἄλ. 4. 24, Στράβ. 206, ὑπὸ
δόρυ πωλεῖν κείται ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ sub hasta vendere.

6) τὸ ἔξλου σημαία, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 4. 2) μεταφ.,
δουρί κτεατίζω κτῶμα· πλοῦτον διὰ τοῦ δόρατος, δηλ. ἐν πολ-
λέμῳ, Ψλ. Π. 57· δουρί πλῆν πέσθαι αὐτοῦ 708· παρὰ περὶ οἷς,
δορί ἐλεῖν, ἴδε ἐν ἀρχῇ· παρὰ Τραγ. πρὸς δὴλωσιν ὠπλισμένης
στρατιάς, Αἰσχύλ. Εὐρ. 773, Σοφ. Ο. Κ. 1525, κτλ.· καὶ τὸ δ.
καὶ τὸ κηρύκειον πέμπειν, προτείνειν καὶ πόλεμον καὶ εἰρήνην,
Πολύβ. 4. 52, 3.

δορυ-άλωτος, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ δοριάλωτος,
δορυ-δόλος, ον, ὁ ἐξακοντίζων δόρατα, μηχανήμα Ἰώσηφ.
I. Ἀρχ. 9. 10, 3, Φίλων Βελ. σ. 95, 20.

δορυδίων, τόν, ὑποκορ. τοῦ δόρυ, Ὁρειβάς. 161 Coech.

δορυ-δρέπανον, τό, ἡραδορέπανον, δόρυ ἔχον δρεπανοειδῆ αἰχ-
μήν, Πλάτ. Αἰχ. 183D· ἰδίως μέγα τοιοῦτον ὄπλον, ἐν χρήσει κατὰ
τὰς ναυμαχίας, ὅπως συγκατὰ πλῆσιν τὸν ἔχθρον, Στράβ. 195, πρὸς
Καίσαρα Γάλλ. Πολ. 3. 14· καὶ ἐν πολιοκρασίᾳ, Πολύβ. 22. 10, 4.

δορυ-θαρσής, ἔς, = δοριτόλιμος, Ἐπιγράμμ. Ἐλλην. 1035. 18,
Ἀνθ. Πλαν. 170· δορυθαρσής, Νόνν. Δ. 21. 162.

δορυ-κέντευρα, ὄ, ἡ κεντώσα, διατριπώσα διὰ τοῦ δόρατος,
Κορνοῦτ. Θ. Φ. 20 Osann.

δορυκλειοί, οἱ, = οἱ φυγάδες παρὰ Μεγαρεῦσι, Παισαν. 1, 40, 4.
δορυκνιον, τό, δηλητηριώδες φυτόν, Διοσκ. 4. 75.

δορυκρानος, δορυκρητος, δορυμάχος, ἦσαν ὀρθοὶ τύποι
ἀντὶ δορι-.

δορυ-ξενος, ὁ, ἡ, ὁ γεγόμενος αἰχμάλωτός τινος καὶ ἀκολούθως
φίλος αὐτοῦ (ἐκ δοριάλωτου δ. προσαγορευόμενος Πλούτ. 2.
295B), ἀκολούθως καθόλου, πιστός, σταθερὸς φίλος, Αἰσχύλ. Ἄγ.
880, Χο. 562, Σοφ. Ἡλ. 46, κτλ.· καὶ ὡς ἐπιθ. δόμοι δορυξενοί
Αἰσχύλ. Νο. 914· ἔστι Σοφ. Ο. Κ. 632.

δορυξός, ον, συνηρ. -ξοῦς, οῦν, (ξέω) ὁ ξέων, λεαίνων δό-
ρατα, δορατοποιός, Πλούτ. Πελοπ. 12· δορυξός, ὁ, Ἀριστοφ.
Βίρ. 447, 1213.

δορυ-πάγης, ἔς, συμπεπηγμένος ἐκ δοκῶν, νῆα Αἰσχύλ. Ἰκέτ.
743, πρὸς δ. δρουπαγής—Ἰων. δουροπα-, Ὀππ. Ἄλ. 1. 358.

δορυ-σθενής, ἴδε ἐν λ. δορι-.

δορυ-σσήτος, ον, = δορυσσός, μόχθων δορυσσώτων,
ἐπὶ τῶν ἀγώνων καὶ μόχθων τῆς μάχης, Σοφ. Αἰ. 1188 (οὕτω
τὸ Λαυρεντ. χρον, καὶ οὕτω τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ, ἀντὶ δορυσσόν-
των), πρὸς δ. δορυσσός, ἀσπιστής· καὶ ὁ Bergk προτείνει διόρ-
θωσιν δορυσσότητα (ἀντὶ -οντα) ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 774.

δορυ-σός, ον, (σεύω) σεῖων, πάλιν τὸ δόρυ, ἐπὶ πρώ-
των, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 54, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 182, 985· πόνος δ. Θεογν.
981· πρὸς δ. δορυσσώτος· συνηρ. δορυσσοῦς, Σοφ. Ο. Κ. 1313·
ἀλλ' ἐν Αἰσχύλ. Θῆβ. 125 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ δορυσσοῖς (δορυσ-
σός Weil).

δορυφορέω, ὑπηρετῶ ὡς δορυφόρος, σωματοφύλαξ, τινα Ἡρόδ.
2. 168, 3. 127, Θουκ. 1. 130· καθόλου, φυλάττω, διατηρῶ, τὴν ἐκά-
στου σωτηρίαν Δημ. 661. 8.—Παθ., φυλάττομαι, Δημ. 214, ἐν τέλ.·
δορυφορεῖσθαι τῇ τῶν πολιτῶν εὐσίᾳ Ἰσοκρ. 215C· ὑπὸ
μανίας Πλάτ. Πολ. 573A. II. ὡσαύτως, δ. τινι, εἶμαι
δορυφόρος τινός, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 84, πρὸς Π. 32. 23, 6.

δορυφόρημα, τό, σωματοφύλακος, Lat. satellitium· κείται
ἐπὶ τῶν καλούμενων κωφῶν προσώπων, ἦτοι τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
ἀλλήλων προσώπων, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 4, πρὸς Herm. Αἰσχύλ.
Θῆβ. 1· ἐντεῦθεν, ἐπὶ τοῦ Ἀριδείου, ὅν ὡς διάδοχον τοῦ Ἀλεξάνδρου
εἶχον ἀναδείξει, δ ΔΕ, ὡσπερ ἐπὶ σκηνῆς δ. κωφῶν ἦν ὄνομα
βασιλείας Πλούτ. 2. 791E, πρὸς τὸν αὐτ. Ἀλεξ. 77.

δορυφόρησις, εως, ἡ, ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ δορυφόρου, Μ. Ἀντων. 1. 17.
δορυφορία, ἡ, ἡ ἐπὶ τινος ἐπαχρῶνσις, φρούρησις, τιμὸς Ξεν.
Κύρ. 2. 2, 10· ἐπὶ τῶν ἀστέρων ὡς δορυφόρων τοῦ ἡλίου, παρὰ
Πλούτ. 2. 890E.

δορυφορικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήγων ἢ κατὰλληλος εἰς δορυφόρος,
οἰκησις Πλάτ. Τιμ. 70B, Κριτί. 117C.—τὸ δ., οἱ φύλακες, Δίων
Κ. 42. 52.

δορυ-φόρος, ον, ὁ φέρων δόρυ, δόρυ ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, Lat.
haslatus, ὁπάωνος Αἰσχύλ. Νο. 769. II. ὡς οὐσιαστ., λογ-
χοφόρος, στρατιωτικὸς φέρων δόρυ, ἰδίως σωματοφύλαξ βασιλέως ἢ
τυράννου· διότι τῶν σωματοφύλακων τὸ κύριον ὄπλον ἦτο τὸ δόρυ,

Lat. satellites, ἴδε Ἡρόδ. 1. 59, 89, 91, 98, κτλ.· τοιοῦτος πρώ-
τος μεταχειρίσθη ὁ Περικλῆς, Ἀριστ. Ἀποσπ. 473.—ἐν Ρώμῃ
ἐπὶ τῶν Πραιτωρίων ὄν, Ἡρόδιαν. 5. 4, 14, Πλούτ. Γάλλ. 13.

3) μεταφ., ἡθροαὶ δ., ἀπλὰ ὑπηρετίες ἡθροαί, Πλάτ.
Πολ. 587C, πρὸς 573E· δ. τῶν ἐπιθυμιῶν τινος, παρέχων εἰς
αὐτὸν εὐκαιρίας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του, Λουκ. Τιμαν.
4· πρὸς δ. δορυφόρημα.

δός, δόου, ἴδε ἐν λ. δίδωμι.
δοσιδέτικος, ον, ἔσφαλ. γραφ. ἀντὶ δωσιδέτικος, Ἡρόδ. 6. 42,
Πολύβ. 4. 4, 3.

δοσι-πυγος, ἴδε δωσιπυγος.
δόσις, εως, ἡ, (δίδωμι) τὸ παρέχειν, δίδουσι, χορήγησις, φαρ-
μάκου Ἀντιφῶν 113. 22· χρημάτων Ἡρόδ. 1. 61· μισθοῦ Θουκ.
1. 143· ἀντιθ. αἰτησις, Πλάτ. Εὐθύρ. 14C· ἀντιθ. λήψις,
Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 2. 7, 4. II. παρ' Ὀμ., δῶρον, καὶ οἱ δόσις
ἔσεται ἐσθλή Ψλ. Κ. 213· δόσις ὀλίγη τε φίλη τε Ὀδ. Ζ.
208, Ξ. 58· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 1. 90., 9. 93, Σοφ. Ο. Τ. 1518,
κτλ.· δόσις κακῶν κακοῖς Αἰσχύλ. Πέρ. 1041· εἰς τινα Πλάτ.
Φιλ. 16C. 2) κληρονομία, κληροδοτήσις, τὸ καταλείπειν ὡς
κληροδοτήμα, ἐντεῦθεν κατὰ δόσιν = κατὰ διάθεσιν, διὰ διαθήκης
(ἀντιθ. κατὰ γένος, κατ' ἀρχιστείαν, ἦτοι κληρονομία δικαιο-
ματι καταγωγῆς, συγγενείας, Lat. ab intestato), Ἰσαΐ. 47. 25,
Ἰσοκρ. 393C, ἴδε Ἀριστοφ. 3) πληρ., δῶρον εἰς τὸν λαόν, Lat.
congiarium, Ἡρόδιαν. 6. 8, 17. 4) μερίδιον, Πλούτ. Ἀρά.
13· μία «δόσις» φαρμάκου, Γάλλην. πρὸς Λουκ. Ἀποκρυτ. 4.

δόσκον, ἰων. ἀφ. ὁ τοῦ δίδωμι, Ὀμ.
δοτέρα, ἡ, θηλ. τοῦ δοτήρ, Πισ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 354, Νικ. Ἄλ. 625.
δοτέος, α, ον, ἴδιως ἐπὶ τοῦ δίδωμι, ὄν πρέπει νὰ δώσῃ
τις, Ἡρόδ. 8. 111. II. δοτέον, πρέπει νὰ δώσῃ τις, αὐτοῦ
88, Ἀλεξ. Φιλόκ. 1, κτλ.

δοτήρ, ἦρος, ὁ, (δίδωμι) ὁ δίδους, παρέχων, διανέμων, ταμίαι
... οἱ τοῦ δοτήρες Ψλ. Τ. 44· δόστοι θανάτοιο δ. Ἡσ. Ἀσπ.
Ἡρ. 131.—ἰδίως ἐπὶ τῶν θεῶν, δοτήρ εὐθαρσέος ἦδης Ὑμν. Ὀμ.
ἐπὶ Ἀρη 9· πυρὸς βροτοῖς δοτήρ Αἰσχύλ. Πρ. 312· πρὸς
δοτήρ.—Ποιητ. τύπος τοῦ δότης, ὡσαύτως ἐν χρήσει παρὰ Ξεν.
Κύρ. 8. 1, 9.

δοτικός, ον, ὁ, μεταφ. τύπος τοῦ δοτήρ, Ἐβδ Β' Ἐπ. Κορ. θ', 7.
δοτικός, ἡ, ὄν, ἔχων τῶν ἢ δίδουσι πρὸς δόσιν, παρέχων
δωρεάν, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 1. 37. II. ἡ δοτικὴ (ἐν πτω-
σίς), Στράβων 648, κτλ.—Ἐπίρρ. -κός, «δοτικός ἔχω = δώσω ὡ»
Ἡσῷ.

δοτός, ἡ, ὄν, (δίδωμι) δεδομένος, Ἐβδ Β' Βασιλ. α', 11, Φίλων
1. 273. 2) ὁ δυνάμενος νὰ δοθῇ, Μάξ. Τύρ. 42. 44· τὸ δ.,
δῶρον, Inser. Chandl. σ. 4.

δουκηνάριος, α, ον, τὸ Lat. ducenarius, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.
7. 30, 8.

δουκικός, ἡ, ὄν, τὸ Lat. ducianus, Ἐπ. γράμμ. Ἐλλην. 446.
δουκ-ἀγωγέω, ὑπὸ δουλείαν ἔγω, μεταχειρίζομαι ὡς δούλον.
Διόδ. 12. 24. 2) μεταφ., ἐπὶ ἡθροῦς, κτλ., δ. τινα Λογγίν.
44. 6· ὡσαύτως, τὸ σώμα, ὑποτάσσω, φέρω αὐτὸ εἰς ὑποταγήν,
Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. β', 27.

δουκῶνσις, ἡ, ὑποδουλώσις, ὑποτάξις, Βασιλ. 4, 360C.
δουλ-ἀπάτια, ἡ, ἡ δι' ἐκπαθήσεως παραπλάνησις τῶν δούλων,
Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 2, 13· πρὸς Ξενοπατία.

δουλαίριον, τό, ὑποκορ. τοῦ δούλη, Ἀριστοφ. Θεσμ. 537,
Μεταφ. ἐν Ἀθήν. 3, κτλ.· οὐχὶ ἐν χρήσει ἐπὶ ἀρρένων δούλων, καθ'
ὅ λέγει ὁ Λουκ. Λεξίφ. 25, ἂν καὶ παρὰ μεταγεν. ὁ κανὼν οὗτος δὲν
ἐτηρεῖτο, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 21, 11, κτλ.

δουλεία, ἡ, ἰων. δουλιή, Ἀνακρ. 115, Ἡρόδ. 6. 12· ἐν Πινδ.
Π. 1. 147 δουλία χάριν τοῦ μέτρου (δουλειώ) — δουλικὴ κατά-
στασις, ἐνθ' ἄνωτ., Αἰσχύλ. Θῆβ. 253, Ἄγ. 360· δουλείασις ζυγα
Σοφ. Αἰ. 944· ἡ τῶν κρείσσονων δ. Θουκ. 1. 8· ἡ ὑπὸ τῶν
βαρδάρων δ. Πλάτ. Πολ. 469C· ἡ κατάστασις τῶν πόλεων τῶν
υποκειμένων τοῖς Ἀθηναίοις, Θουκ. 5. 9· ἴδε δούλωμα, καὶ πρὸς
Böckh's Staatsh. 2. 148.—Ἡρὸς δουλῶσύνην. II. περιηπτ.,
οἱ δούλοι, δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς Εὐρ. Βάκχ. 803· ἦν ..
ἡ δ. ἐπανιστήται, ἂν ἡ τάξις τῶν δούλων ἐγεῖρη ἐπανάστασιν,
Θουκ. 5. 23· ἡ Ἡρακλεωτῶν δ. Πλάτ. Νόμ. 776C· τάς .. Εἰλω-
τείας καὶ Πενεστείας καὶ δουλείας Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 22.

δούλειος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον Εὐσ. Τρω. 1330—δουλικός,
εἶδος Ὀδ. Ω. 252· κεφαλὴ Θεογν. 535· τύχη Πινδ. Ἀποσπ.
244· δούλειον ἡμῶν Εὐρ. Ἐκ. 56, Ἀνθρ. 99, πρὸς Τρω. 1311,
1330· ζυγὸν Πλάτ. Νόμ. 770E· ἦθη αὐτοῦ 790A· πρὸς δούλειος.
δουλ-ἐκ-δούλος, ὁ, δούλος ἐκ δούλων, γεγεννημένος δούλος,
Ἀθήν. 267C.

δούλευμα, τό, ὑπηρεσία δούλου, Εὐρ. Ὀρ. 221. II. δού-
λος, Lat. mancipium, Σοφ. Ἄντ. 756, πρὸς Εὐρ. Ἰων. 748.

δούλευσις, εως, ἡ, δουλεία, Βυθ.
δουλεύετον, ἴδιως ἐπὶ τοῦ δίδωμι, ὄν πρέπει νὰ εἶναι δούλος· Εὐρ. Φοιν.
395, Βάκχ. 366. II. ἐν Ἰσοκρ. 190B, πρέπει πῶς νὰ γραφῇ
δουλωτέον = πρέπει τις νὰ ὑποδουλώσῃ.

δουλεύω, (καὶ) εἶμαι δούλος· ἀντίθ. δεσπόζω, τιμὴ Ἄνδοκ. 18. 8, Πλάτ., κτλ.· παρὰ τινι Δημ. 270. 8· μετὰ συστοίχ. αἰτίας, δουλείαν δ. Ξεν. Ἄπομν. 3. 12, 2, Πλάτ. Συμπ. 183A, κ. ἀλλ.

2) εἶμαι δούλος ἢ ὑπῆκοος, ἀντίθ. ἄρχω, Ἡρόδ. 2. 56, κτλ., Δισχύλ. Πρ. 927, κτλ.· δουλ. ζεύγλασι αὐτοῦ 463· τοῖς νόμοις Πλάτ. Νόμ. 698B· ἠδονῆ δ' αὐτ. Φαῖδρ. 238E, κτλ.· δ' γαστρί, ὕπνω, λαγνεῖα Ξεν. Ἄπομν. 1. 6, 8· τῆ γῆ δ., εἶμαι δούλος τῆς γῆς, δηλ. παραχωρῶ δικαίωμα, ἵνα διατηρήσω αὐτήν, Θουκ. 1. 81· οὕτω, δ. τῆ κτήσε αὐτοῦ Πλάτ. Πολ. 491D· δουλεύομεν δόξασιν Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 8. 8· δ. τῷ καιρῷ, προσερμῶζ ἑμαυτὸν πρὸς τὴν περίστασιν, οἰκονομῶ τὰς περιστάσεις, Λατ. inservire temporibus, Ἄνθ. Π. 9. 441.

δούλη, ἡ, ἴδε ἐν λ. δούλος.
δουλία, ἡ, = δουλεία, ὁ ἴδε.
δουλικός, ἡ, ὄν, = τῷ ἔπομ. (ὁ ἴδε), Ξεν. Κύρ. 7. 4, 15, Πλάτ. Θεαι. 175E, κτλ.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ξεν. Οἰκ. 10, 10.

δούλιος, α, ὄν (ος, ὄν), Ἄνθ. Π. 7. 401), δουλικός, δουλοπρεπής, παρ' Ὀμ. μόνον, δούλιον ἡμῶν, ἡ ἡμέρα τῆς δουλείας, ὡς τὸ, μόριμον ἡμῶν, κτλ., Πλ. Ζ. 463, κτλ.· ἐσθῆτι δουλίῃ (δουλίῃ) Ἡρόδ. 3. 14· δ. ζυγὸς ὁ αὐτ. 7. 8, 3, καὶ Δισχύλ. δ. τροφή, κτλ., Τραγ. 2) ἀνήκων εἰς δούλον, δ. φρήν, δούλου νοῦς, Δισχύλ. Ἄγ. 1084.—Ἐν τισι χωρίοις τὸ Μεδ. χειρόγραφον τοῦ Δισχύλ. ἔχει δούλιος (Θιβ. 75. 471, 793), ἀλλὰ τὸ μέτρον συχνάκις ἀπαιτεῖ δούλιος (Πέρσ. 50, Ἄγ. 953, 1041, κτλ., οὕτως ἐν Σοφ. Αἴ. 499), οὐδέποτε δούλειος· παρ' Εὐρ. ὅμως βεβαίως ἀπαιτεῖται τὸ δούλειος, ἴδε τὴν λέξ.—Ὁ κοινὸς τύπος παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἄττ. εἶναι δουλτικός· καὶ δούλος κεῖται ὡσαύτως ὡς ἐπίθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

δουλιεῖς, ἴδος, ἡ, = δούλη, Ἄνθ. Π. 5 18, παραρτ. 247. 8.
δουλιχό-δειρος, ὄν, Ἰων. ἀντὶ δουλχόδ-
δουλιχόεις, εσσα, ἐν, Ἰων. ἀντὶ δουλχόεις.

δουλό-θοτος, ὄν, ὑπὸ δούλων βεβρωμένος, «φαγαμένος», οὐσία δ. Φιλδοστρ. 517. 33.

δουλο-γνώμων, ὄν, ἔχων νοῦν, γνώμην, φρόνημα δούλου, Δ. Β. 393.

δουλο-γράφειον ἢ -γράφιον, τό, συμβόλαιον δουλείας, Εὐμῆθ. 7. 9.

δουλο-γράφω, καταγράφω τινὰ ὡς δούλον, Εὐμῆθ. 7. 9.
δουλο-διδάσκαλος, ὁ, ὁ τοὺς δούλους διδάσκων, κομφηδία, Φερεκρ., Ἀθῆν. 262.

δουλο-κράτεομαι, παθ., κυβερνώμαι ὑπὸ δούλων, Δίων Κ. 60. 2· ἢ ὡς δούλος κυβερνώμαι, Διδάν. 4. 807.

δουλο-κράτια, ἡ, δουλικὴ κυβέρνησις, κυριαρχία δούλου, Ἰώσηπ. Ι. Δ. 19. 4, 4.

δουλο-μάχια, ἡ, πόλεμος δούλων, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. 34.
δουλόμοιος, α, ὄν, ὅμοιος πρὸς δούλον, Θ. Στουδ. σ. 1489 (Migne).

δουλό-μορφος, ὄν, ἔχων μορφήν δούλου, Γρ. Ναζιανζ. 2. 231.
δουλο-ποιός, ὄν, ὁ ποῖον τινὰ δούλον, Σχῆλ. Εὐρ. Ὀρ. 489.

δουλο-πόννηρος, ὄν, κακὸς ὡς ὁ ἀνήκων εἰς δούλον, δουλοπρεπής, σκόλυθρον Τηλεκλ. Ἀμφικτ. 5.

δουλο-πρέπεια, ἡ, δουλικὸν ἦθος ἢ φρόνημα· ἀντίθ. μεγαλοψυχία, Πλάτ. Ἄλκ. Ι. 135C, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 33.

δουλο-πρεπής, ἴδ., ἀρμόγιος εἰς δούλον, ὅμοιος δούλῳ, δουλικός, πόνος Ἡρόδ. 1. 126· ἀντίθ. ἐλευθέριος, ὡς τὸ Λατ. servilis πρὸς τὸ liberalis, Ξεν. Ἄπομν. 2. 8, 4, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 485B, 518A.—Ἐπίρρ. -πῶς, Δίων Κ. 61. 15· ὑπερθ. -εστατα, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 104.

δούλος, ὁ (ἴσως ἐκ τοῦ δέω = δένω· πρβλ. Ἀγγλ. bond-man, Περσ. hendeh)—κυριεῖς, ὁ ἐκ γενετῆς δούλος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν γινόμενον ἀπὸ ἐλευθέρου δούλου (ἀνδράποδον) Θουκ. 8. 28· ἔπειτα καθόλου, δούλος, ἀντίθ. δεσπότης, Ἡρόδ., κτλ.· ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ θηλ. δούλη, ἡ, (πρβλ. δούλα)— συχνάκις ὡσαύτως λέγεται ἐπὶ τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων ἐθνῶν ὑποκειμένων εἰς δεσπότην, Ἡρόδ., κτλ.· οὐ τινος δούλοι κέκληνται, ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, Δισχύλ. Πέρσ. 242· πρβλ. δουλεία, δουλεύω—γρημάτων δ., ἡ εἰς τὰ χρήματα ὑποδούλωσις, ὑπόταξις, Εὐρ. Ἐκ. 865· οὕτω, γνάθου δ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 284. 5· λιχνεῖων, λαγνεῖων Ξεν. Οἰκ. 1. 22, πρβλ. Ἄπομν. 1. 3, 11· πρβλ. οἰκέτης. II. ὡς ἐπίθ. δούλος, ἡ, ὄν, ὡς τὸ Λατ. servus, δουλικός, ὑπόδουλος, ὑποταγμένος, δούλη πόλις Σοφ. Ο. Κ. 917, Ξεν. Ἄπομν. 4. 2, 29· γνώμαισι δούλαις Σοφ. Τρ. 53· δ. ἔχειν βίον αὐτοῦ 302· σῶμα δ' ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 677· τοὺς τρέπουσά δούλους παρασεῖν Εὐρ. Ἰκέτ. 876· δ. θάνατος, ζυγὸν, ποῦς ὁ αὐτ. (οὐδέποτε οὕτω παρ' Αἰσχύλ.)· δ. καὶ τυραννομένη πόλις Πλάτ. Πολ. 577D· δ. ἠδοναί = δουλοπρεπεῖς, αὐτοῦ 587C, κτλ.—συγκρ. δουλό-τερος, μᾶλλον δούλος, Ἡρόδ. 7. 7.

2) τὸ δούλον = οἱ δούλοι, Εὐρ. Ἰων. 883, κτλ.· ὡσαύτως, δουλεία, δουλικὴ ζωή, αὐτοῦ 556

3) ὑπηρετικός, δευτεροῦ ὄν, δ. ἐπιστήμαι Ἄριστ. Μεταφ. 2. 2, 7.

δουλό-σπορος, ὄν, ὁ ἐκ δούλου γεννηθείς, Νόων. 1. 73.

δουλοσῶνη, ἡ, δουλεία, Ὀδ. Χ. 423, Πίνδ. Π. 12. 27, Δισχύλ. Θιβ. 112, Εὐρ. Φοιν. 200· ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 1. 129, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ δουλεία εἶναι ὁ τύπος ὁ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἄττ. ἐν χρίσει.

δουλόσυνος, ὄν, = δούλος II, ὑπόδουλος, ὑποταγμένος, τιμὴ Εὐρ. Ἐκ. 452.

δουλό-τροπος, ὄν, ὁ ἔχων ἕθη, τρόπους δούλου, Γρ. Νύσο. 3, 254.

δουλο-ψάνης, ἴδ., ὅμοιος δούλῳ, ὡς δούλος φαινόμενος, Ἰώσηπ. Ι. Π. 2. 7, 2.

δουλό-φρων, ὄν, δουλικὸν φρόνημα ἔχων, Εὐστ. Πονημ. 310. 35· πρβλ. οὐλόφρων.

δουλό-φύχος, ὄν, = τῷ προηγ., Πρὸκλ. Πτολ. 98, Πτολ. Τετρ. 66. 68.

δουλόω, ποιῶ τινὰ δούλον, ὑποδουλώω, Ἡρόδ. 1. 27· δουλοῖς κάμει καὶ σὲ καὶ πόλιν Δισχύλ. Θιβ. 254, πρβλ. Σοφ. Τρ. 467· δ. τὸ φρόνημα Θουκ. 2. 61· πρβλ. καταδουλόω— ἐν τῷ παθ., ὑποδουλώομαι, ὑπὸ τινος ἢ τινι Ἡρόδ. 1. 94, 174, πρβλ. Θουκ. 1. 98· δουλοῦνται ψυχὰ Ἰππ. Ἄερ. 294· δουλοῦσθαι τῆ γνώμῃ ἢ τὴν γνώμην Θουκ. 4. 34., 7. 71· ἐλευθέρος πᾶς ἐνὶ δεδουλωτῆ νόμῳ Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 150.— Μείσ. (μετὰ παθ. πρην., Θουκ. 6. 82), ποιῶ τινὰ δούλον μου, ὑποτάσσω τινὰ εἰς ἑμαυτόν, ὑποδουλώω, ὁ αὐτ. 1. 18., 5. 29., 7. 68, 75, Πλάτ. Μενέξ. 239D, κ. ἀλλ.· τὸν ἥσσανα δουλούμεθ' ἄνδρα Εὐρ. Ἰκέτ. 493· τὴν ἐπιθυμίαν Πλάτ. Νόμ. 838D, κ. ἀλλ.· τὸ ἑαυτοῦ θεῖσταιον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ.. δουλοῦται ὁ αὐτ. Πολ. 589E.— Πρβλ. ἀνδραποδίζομαι.

δουλώσις, ἡ, ὑποδούλωσις, καθυπόταξις, Θουκ. 3. 10, Πλάτ. Νόμ. 791D.

δουναεῖ, δουνακοεῖς, Ἰων. ἀντὶ δον-
δουπέω, μέλλ. -ήσω, Ἄνθ. Π. 9. 427· Ἐπ. ἄορ. δουπήσα

Ἰλ. ὡσαύτως ἐγδουπήσα (ἐκ τοῦ γδουπέω, πρβλ. τύπτω, κτυπέω) Ἰλ. Δ. 45· πρην. δέδουσα Ψ. 679 (δούπος). Ἐκθάλλω βαρῶν ἦγον πίπτων· παρ' Ὀμ. ἐπὶ τῆς βαρείας πτώσεως σώματος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κλαγγὴν τῶν πλινθ. δουπήσεν δὲ πεσῶν, ἀράθρησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ Ἰλ. Δ. 504· ἄνευ τοῦ πεσῶν, ἢ αὐτὸς δουπήσα ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς Ν. 426· δέδουπότος Οἰδιπόδῳ Ψ. 679— οὐχὶ συγγὸν παρὰ μεταγεν. συγγραφεῖσι, δουπεῖ χεῖρ γυναικῶν, πίπτει μὲ βαρῶν ἦγον ἐπὶ τοῦ στήθους των, Εὐρ. Ἄλκ. 104· ἐπὶ ἐρετῶν, κώπη δουπεῖν Ἄνθ. Π. 9. 427· ἐπὶ στρατιωτῶν, κτυπῶ δυνατά, ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν Ξεν. Ἄν. 1. 8, 18 (ὡς τὸ ἐκρουσῶν αὐτῶν Δ. 5, 18)· ἀλλὰ τὸ ῥῆμα εἶναι Ἐπ. καὶ ἀπαντᾷ μόνον ἀπαξ παρ' Ἄττ. ποιηταῖς, πρβλ. δουπέω— παθ. τύπος δουπήθησαν ἐν Ἄνθ. Π. 9. 283.

δουπήμα, τό, βρόντημα, κρότος, δ. βροντῶν Χρησμ. Σιδ. 8. 433.

δουπήτωρ, ὄρος, ὁ, ὁ παράγων δούπον, κρότος, χαλκός Ἄνθ. Π. 4. 3, 59.

δούπος, ὁ, πᾶς βαρὺς, ὑπόκωφος ἦχος, δούπος ἀκόντων Ἰλ. Δ. 364, Π. 361· δ. ὄρωρει πύργων βαλλομένων Ι. 573, πρβλ. Μ. 289· ἐπὶ τοῦ μακρῶν ἐρχομένου κρότου τῆς μάχης, Π. 635· ἐπὶ τοῦ κτύπου βημάτων. Κ. 354· ἐπὶ τοῦ τακτικοῦ βήματος τῶν πεζῶν, Ὀδ. Π. 10, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 234· ἐπὶ τοῦ θαυροῦ, ὃν παράγει μέγα πλῆθος, Ὀδ. Κ. 556· ἐπὶ τοῦ ῥόθου τῆς θαλάσσης προσβαλλούσης τοὺς βράχους, Ε. 401· ἐπὶ τοῦ κρότου μακρῶν κειμένων καταρράκτου, Ἰλ. Δ. 455· ἐπὶ τοῦ ρυθμικοῦ κρότου τοῦ χοροῦ, Ἦσ. Ο. 70— σπάνιον παρὰ Τραγ., δ. μαράγγης Δισχύλ. Χο. 376· χειρόπλακτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δούποι, σθησοκλήματα βαρέα, Σοφ. Αἴ. 634, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 513· ἀκούομεν πυλῶν δ., ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ἀνοιγομένων πυλῶν, ὁ αὐτ. Ἰων. 516· λίαν σπάν. παρὰ πεζοῖς, ὡς Ξεν. Ἄν. 2. 2, 19· πρβλ. δουπέω.

δούρας, τό, ἐν. ὄνομ. σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ Ὀμηρ. πληθυντ. δούρατα (ἴδε ἐν λ. δόρυ), Ἄνθ. Π. 6. 97.

δουράτεος, α, ὄν, ἐσχηματισμένος ἐκ σανίδων ἢ δοκῶν ἐυλίανων, ἵππος δ., ὁ δούρειος καλούμενος ἵππος, Ὀδ. Θ. 493, 512· ὀβελοῖ Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 121· πύργος Ἀπολλῶν. Ρόδ. Β. 1017— ἡ Ἄττ. λέξ. εἶναι δούρειος, α, ὄν, Εὐρ. Τρω. 14, Πλάτ. Θεαι. 184D· ἡ δούρειος, Ἄριστ. Ὀρν. 1128.

δουρατό-γλυφος [ῦ], ὄν, γεγυμμένος ἐκ ξύλου, στέγη Λυκόφρ. 361.

δουρ-ηνεκής, ἴδ., (ἐνεγκεῖν) ἀπέχων βολῆν δόρατος· μόνον κατ' οὐδ. ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Κ. 357· πρβλ. δινηνεκής.

δουρι-άλωτος, ὄν, Ἰων. ἀντὶ δουριάλ-
δουρι-κλειτός, ὄν, πεφημισμένος διὰ τὸ δόρυ, Ὀμηρ. ἐπίθ. τῶν ἡρώων, Ἰλ. Β. 55, Ὀδ. Ο. 52· οὕτω καὶ δουρι-κλύτος, ὄν, Ὀμ. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 85 γράφεται δουρικλύτος, οὐχὶ -κλυτοῖς— οὐδὲν θηλ. ἢ οὐδέτ. εὐρίσκειται.— Πρβλ. Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λ. τηλεκλειτός.

δουρι-κίχης, -κτιχτος, -ληπτος, -μανής, -μαχος, Ἰων. ἀντὶ δουρι-
δούριος, α, ὄν, = δούρειος, ὁ ἴδε ἐν λ. δουράτεος.

δουρι-πηκτος, ὄν, ἐμπεπηγμένος εἰς δόρατα, λόγχα, λάφυρα

δάων δουρίπηχθ' (κατά Δινδ. ἀντί δουρίπληχθ', πρβλ. 'Αγ. 578) Δισχύλ. Θήβ. 278· κατά Πόρσ. δουρίληπτ'.

δουρι-τύπης, ες, δ τύπων, κόπτων ξύλα, σφύρα 'Ανθ. Π. 6. 103. δουρί-φάτος, ον, διά τοῦ δόρατος πεφουεμένος, 'Οππ. 'Αλ. 4. 556.

δουροδόκη, ἡ, (δέχομαι) θήκη πρὸς ὑποδοχὴν δοράτων, 'Οδ. Α. 128.

δουρο-δόκος, ὁ, μία τῶν κυριωτάτων δοκῶν τῆς ὄροφης, «τὸ εὔλον τὸ ὑποδεγόμενον τῆς οἰκίας τὸν δρορον» 'Αρποκρ., Σουίδ. ἴδε Müller Archäol. d. Kunst 2 283.

δουρο-μάνης, ες, 'Ιων. ἀντί δοριμανῆς, 'Ανθ. Π. 9. 553.

δουρο-παγής, ες, 'Ιων. ἀντί δουρουπαγῆς, 'Οππ. 'Αλ. 1. 358. Νόνν. 45, 192.

δουρο-τόμος, 'Ιων. ἀντί δορυτόμος, 'Οππ. 'Αλ. 5. 198, 'Ανθ. Π. 7. 445.

δουρο-φόρος, ὁ, 'Ιων. ἀντί δορυφόρος. Χρησμ. Σιδουλ. 11. 192. δοχαῖος, α, ον, κατάλληλος πρὸς δοχὴν, δεκτικός, Λατ. carax, Νίκ. Θ. 618, 'Αλ. 21.

δοχεῖον, 'Ιων. -ήιον, τό, τὸ περιέχον, ἀγγεῖον περιλαμβόνον τι, μέλανος δ., ἀγγεῖον φέρον μελάνην, μελανοδοχεῖον, 'Ανθ. Π. 6. 66, πρβλ. 63, Συλλ. 'Επιγρ. 8815.

δοχεύς, εως, ὁ, δ δεχόμενος, Χρησμ. παρ' Εὔσ. Ε. Π. 194D. δοχή, ἡ, = δοχεύειν, τὸ περιλαμβάνον τι, Εὐρ. 'Ηλ. 828, Πλάτ. Τιμ. 71C. II. ὑποδοχή, συμπόσιον, Μάχων παρ' 'Αθην. 348F, 'Εδδ. Κ. Δ.

δοχηή ἢ δόχη, ἡ, (δέχομαι) τὸ διάστημα τὸ περιεχόμενον ἢ μετρούμενον διὰ τοῦ πλάτους τῆς χειρός, παλάμη, ὡς τὸ παλαστή. Κρα ἰν. ἐν 'Αδύλ. 87, 'Αριστοτ. 'Ιππ. 318, ἴδε Σχολ. ἐν τόπω, Αἴλ. Διον. παρ' Εὔστ. 1291. 43, Πολύδ. Β' 157· ἔτεροι λαμβάνουσι αὐτὸ ὡς = σπιθαμή, Φώτ.· ὁ 'ΗΣύχ., καὶ ὁ Σουίδ. παρέχουσι ἀμφοτέρας τὰς σημασίας· ἴδε Λοβ. Φρόν. 296.

δόχημος, α, ον, λοξός, πλάγιος, Λατ. obliquus, δόχημα ἢ ἡλξον 'Ιλ. Ψ. 116· δ. κέλευθον ἐμβαίνειν Εὐρ. 'Αλκ. 1000, πρβλ. 575· πέσε δ. 'Απολλ. Ρόδ. Α. 1169. II. ἐν τῇ προσω- δια, πους δ., πους μετρικός, οὗ τὸ σχῆμα εἶνε ο-ι-ι-ο-ι, ἀλλ' ἐπιτεχόμενος σχεδὸν 30 παραλλαγῶν, ἴδε Seidler Vers. Dochn. ἐ-ε-υθεν εἰ ἐπιθ. τύποι δοχημάκος καὶ δοχημικός, ἡ, ὄν, Σχολ. καὶ δοχημάξω, Σχολ. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 140.

δοχημό-λοφος, ον, ἔχων λόφον λοξὸν ἢ νεύοντα, προσκλίνοντα πλάγιως, Δισχύλ. Θήβ. 115.

δοχηόμενοι, παθ., στρέφομαι, κλίνω πρὸς τὰ πλάγια, κυρτοῦμαι, δοχηωθεὶς λέγεται ἐπὶ κάρου στρεφόμενου ἢ κλίνοντος ἑαυ- τόν, ὅπως διασπαρῆν τὸν ἔχθρον του, 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 389· οὕτως ἐπὶ τοῦ 'Ερμού, 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 146· πρβλ. κυρτώω... 'Ο ἔνεργ. ἀρ. δόχηωσε, μέσ. δοχηώσατο ἀπαντῶσι παρὰ Νόνν. Δ. 42. 182., 37. 254.

δοχηός, ὄν, = δόχημος, δοχημὸν ἀίσσαντες, ὁρμῶντες πλα- γίως, 'Ιλ. Μ. 148· δοχηοῖ μῆτραι, κείμεναι πλαγίως, 'Ιππ. 655. 19· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Νίκ. Θ. 479.

δοχός, ὄν, (δέχομαι) δεχόμενος, περιλαμβάνων, δυνάμενος νὰ περιλάβῃ, Λατ. carax, μετὰ γεν., Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 4, 12.

II. δοχός, ὁ, δοχεῖον, 'ΗΣύχ.

δράβη, ἡ, φυτὸν τι, lepidium draba, Διοσκ. 2. 187.

δράχδην, ἐπίρρ., «φουχτυά», «ἀρπαχτά», σφιγντά διὰ τῆς χει- ρός, Κόιντ. Σμ. 13. 91· πρβλ. βράχδην.

δράγμα, τό (δράσσομαι) ὅσον δύναται τις νὰ περιλάβῃ διὰ τῆς χειρός, «φουχτά», Λατ. manipulus ἰδίως ὅσον ὁ θεριστής δύναται νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα, «δραξιά», 'Ιλ. Α. 69, Σ. 552· ὡσαύτως, δέμα, δεμάτιον, = ἀμαλλα, Ξεν. 'Ελλ. 7. 2, 8, Πλούτ. Ποπλικ. 8. II. μεταγ., ἀβέριστος, ἀβρεπτος σίτος, «σπαρτό», 'Ανθ. Π. 11. 365, Λουκ. 'Ησ. 7· μεταρ., πρώτης δράγ- ματα φυταλιῆς, ἀπαρχαί, οἱ πρώτοι καρποί, 'Ανθ. Π. 6. 44.

δραγματεύω, = δραγμαύω, Εὔστ. 1162. 17.

δραγματή-φόρος, ον, ὁ φέρων ἢ μεταφέρειν δράγματα, δέματα σταχύων, Βάβρ. 88. 16.

δραγματο-λόγος, ον, σταχυολόγος, 'ΗΣύχ.

δραγμαύω, συναγωγὸν τὸν σίτον εἰς δέματα, 'Ιλ. Σ. 555.

δραχηή, ἡ, = δράγμα, Ε. Μ. 285. 32. II. = δραχηή, ὁ ἴδε.

δραχηίς, ἰδος, ἡ, ὅσον τις τρισὶ δακτύλοις περιλαβεῖν δύναται, «πρίζα», Λατ. pugillus, 'Ιππ. 481. 8, κτλ.

δραχηός, ὁ, δράξιμος, «πρίσιμον», Εὐρ. Κύκλ. 170· πρβλ. δράσ- σομαι II.

δραθεῖν, ἴδε ἐν λ. δαρθάνω.

δραίνω, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ δρασσειν, εἶμαι ἔτοιμος, πρόθυ- μος νὰ πράξω, 'Ιλ. Κ. 96.

δράκαινα, ἡς, ἡ, θηλ. τοῦ δράκων (πρβλ. Λάκαινα), θήλυς δράκων, 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 300· ἐπὶ τῶν 'Ερινύων, Δισχύλ. Εὐμ. 128· οὕτως, Αἰδου δρ., ἐπὶ τῶν 'Ερινύων τῆς Κλυταιμίστρας, Εὐρ. I. T. 286· καὶ ἐπὶ ἑκάστας, δρ. ἀμικτος 'Αναξίλ. Νεοτ. 1.

II. μάστιξ, 'Αριστοτ. 'Αποσπ. 606.

δράκαινός, ἰδος, ἡ, εἶδος τι ἰχθύος, 'Εφιππ. Κυδ. 1, Μνησίμ. 'Ιππ. 1. 42.

δράκαιλος, ον, ὁ συνοικῶν μετὰ δράκοντος, Σοφ. 'Αποσπ. 569, Μ. Ε.

δράκαις, δρακῆναι, δράκων, ἴδε ἐν λ. δέркоμαι. δράκονθ-ὄμῖλος, ον, ἀναστρεφόμενος μετὰ δράκόντων, ἐκ δρα- κόντων ἔχων τὸ γένος, Δισχύλ. 'Ικέτ. 267.

δράκοντιος, ον, ἀνήκων εἰς δράκοντα, Εὐρ. Φοιν. 1325, 'Ανθ. Π. 12. 257, Πλυν. 4. 90.

δράκοντίας πυρός, ὁ, εἶδος σίτου, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 21, 2·— δρακοντίας σικυός 'Αθην. 74B. 2) δρακοντίας πελειάς, ἡ, εἶδος περιστερῆς, Νίκ. παρ' 'Αθην. 395C.

δρακοντίαις, εως, ἡ, ἀσθένεια, Γαλην. 2, 392· πρβλ. ἐλε- φαντίαις.

δράκοντιον, τό, εἶδος ἰχθύος (πρβλ. δράκων II), 'Ιππ. 543. 39.

II. φυτὸν τι ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἐχιδνοειδούς, κοινὸς «δρακον- τιά», 'Ιππ. 532. 33, Θεόφρ. I. Φ. 7. 12, 2· παρὰ Διοσκ. 2. 195, δρα- κοντία, ἡ. III. εἶδος λεπτοῦ καὶ ἐπιμήκου σκόλληκος, Πλούτ. 2. 733B. IV. δράκόντια, εἶδος σύκων, 'Αθην. 78A.

δράκοντις, ἰδος, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, 'Αντων. Λιβ. 9. 2) ἐν τῷ πληθ., δρακοντίδες, φλέδες ἀπὸ τῆς καρτίας φυόμεναι, Ρούφ. Μορ. 'Ανθρ. 42.

δράκοντ-ό-δοτος, ον, ὁ τρέφων δράκοντα, τόπος ἐνθα βόσκον- ται δράκοντες, Διρκη Νόνν. Δ. 4. 356.

δράκοντο-γενής, ες, ὁ ἐκ δράκοντος γεννηθείς, ἐπὶ τῶν Θη- δαίων, Σχολ. Σοφ. 'Αντ. 126.

δράκοντο-θεῖρα, ἡ, ἡ ἔχουσα ὀραιοειδῆ πλοκάμους, Γοργῶν 'Ορρ. Λθ. 536.

δράκοντο-ειδής, ες, ὁμοῖος δράκοντι· ἐπίρρ. δρακοντοειδῶς ρεῖν, ἔχειν ῥῶν ὀραιοειδῆ, Σπράβ. 424.

δράκοντο-κομος, ον, ἔχων κόμην ὀραιοειδῆ, Νόνν. Δ. 1. 18.

δράκοντο-ολέτης, ον, ὁ καταστροφεὺς τοῦ δράκοντος, 'Απόλ- λων 'Ανθ. Π. 9. 525.

δράκοντο-μαλλος, ον, ὁ ἔχων κόμην ὀραιοειδῆ, Γοργόνες Δισχύλ. Πρ. 799.

δράκοντο-μίμος, ον, ὀραιοειδής, ὁμοῖος πρὸς ὄφιν, τορευμάτα Σώπατ. παρ' 'Αθην. 230E.

δράκοντο-μορφος, ον, ἔχων μορφήν δράκοντος, Λυκόφρ. 1043.

δράκοντο-πους, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας ὁμοῖους πρὸς δράκοντα ἢ ὄφιν, Γίγαντες Τζέτζ. Λυκ. 63· 'Εριχθόνιος Μ. Ε.

δράκοντο-φόνος, ον, ὁ δράκοντα ἢ δράκοντα φονεύων, 'Ορρ. Λθ. 156.

δράκοντο-φουρος, ον, ὁ ὑπὸ δράκοντος φερούμενος, Λυκ. 1311.

δράκοντώδης, ες, = δρακοντοειδής, Εὐρ. 'Ορ. 256, Πλούτ. 2. 551E.

δράκος, εως, τό, (δέркоμαι) ὀφθαλμός, Νίκ. 'Αλ. 481.

δρακών, δράκόμενος, ἴδε ἐν λ. δέркоμαι.

δράκων [ἄ], οντος, ὁ, (πῆθ. ἐκ τοῦ δέркоμαι, δράκειν, πρβλ. θηλ. δράκαινα)·— ὄφης περιγραφόμενος ὑπὸ τοῦ 'Ομ. ὡς πε- λώριος τὸ μέγεθος, χωμάτος ἐρυθροῦ ἢ αμαυροῦ (φοινῆεις, σαφιο- νές, κυάνεος), κατὰστικτος (ἱρισσιν οἰκότες), κατοκίον εἰς τὰ ὄρη (βρέστερος), ἐντός ὀπῶν (ἐλισσομένω περι χειρῆ), τρεφ- ὄμενος με βοτάνας δηλητηριώδεις (βεδρωκῶς κακὰ φάρμακα)· ἐν 'Ιλ. Α. 40, ἀναφέρεται τρικέφαλος, 'Ο 'Ομηρος φαίνεται μεταχειριζό- μενος τὰς λέξεις δράκων καὶ ὄφης ἀδιακρίτως πρὸ ὄφους, 'Ιλ. Β. 200-208, Μ. 201, 208· οὕτω καὶ 'Ησ. Θ. 322, 825, Πίνδ. Ν. 1. 60, Δισχύλ. Θήβ. 290, κτλ., ἐν ᾧ ὁ 'Ησ. 'Ασπ. 144 κέφ. φαίνεται ὅτι ποιεῖται διάκρισιν αὐτῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι οὗτος ἦτο πράγματι ὁ πύθων, πρβλ. 'Ιερών. Β. 'Ιακρίωνος 39. II. θαλάσσιος ἰχθύς, 'Επιχ. 36 Αἰγ., 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8. 13, 3. III. = κηρύκειον, πῆθ. βράδος ἔχουσα ὄφιν περιειλιγμένον, Σοφ. 'Αποσπ. 628. 2) ψέλλιον ἢ περιδέραιον ὀραιοειδῆς, Λουκ. 'Ερωσ. 41. 3) δεσμός, ἐπίδεσμος διὰ τὰ σφυρά, 'Ορσιβάς. Cocch. 172. 4) στρατιωτικὴ σημαία, Θεμιστ. 1, 2.

δράμα, τό, (δράω) ἔργον, πράξις, Δισχύλ. 'Αγ. 533· ὑπόγραμμα, ἔργασια ἢ καθῆκον, ὅπερ ἐκπληροῖ τις, Heind. Πλάτ. Θεαιτ. 150A, Πολ. 451C· τὸ δράμα δρᾶν ὁ αὐτ. Θεαιτ. 169B. II. πράξις παρσιανόμην ἐπὶ τῆς σκηπῆς, 'Αριστ. Ποιητ. 3. 4· μὴ ἐν τῷ δρ., οὐχ' ἐν τῇ πράξει ἐπὶ τῆς σκηπῆς, αὐτοῦ 24, 20, πρβλ. 14. 13.

2) δράμα, ἴδιως τραγωδία, 'Αριστοτ. Βατρ. 920, κτλ.· δρ. ποιεῖν αὐτοῦ 1021· δρ. διδάσκειν, παρσιάνειν δρ., ἴδε διδάσκειν II· Σατυρικὸν δρ., Πλάτ. Συμπ. 222D· μεταρ., παντός εἴδους ὑπόκρισις καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀποτέλεσμα, δραματικὴ ἐνέργεια (ἐκτός τῆς σκηπῆς), δραματικὴ ἐντύπωσις, τὰ ἐλεεινά ταῦτα δράματα εἰσάγειν ὁ αὐτ., 'Απολλ. 35B· τραγικὸν γεγονός, Πολύδ. 24. 8. 12. κλ.

δράματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς δράμα, μιμήσεις 'Αριστ. Ποιητ. 4. 12· μῦθος αὐτοῦ 23, 1· δ. ἀποπία, οἷα εὐρισκται εἰς δράματα, Διον. 'Αλ. 1. 84. — 'Επίρρ. -κῶς, Βασίλ. 1, 935. Εὔστ. 6. 11.

δράματιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ δράμα, Πλούτ. Δημοσθ. 4.

δράματιοποιέω, γράφω δραματικῶς, τι 'Αριστ. Ποιητ. 4. 12.

δραματοποιία, ἡ, δραματικὴ σύνθεσις, ποιήσις δραματ., Φίλων 2. 597.
δραματοποιός, οὔ, ὁ, δραματικὸς ποιητής, Ψευδοβουκ. Φιλοπάτρ. 13.
δραματοουργέω, = δραματοποιέω, Ἀθην. 1Γ, Ἀλκίφρων 2. 3.
δραματούργημα, τό, δραματικὴ σύνθεσις, Ἡσύχ.
δραματοουργία, ἡ, = δραματοποιία, Λουκ. Ὀρχ. 68· μεταφ. ἐπὶ τῆς ζωῆς, Σωπατ. παρὰ Στωβ. 311. 39.
δραματοουργός, ὄν, (* ἔργω) = δραματοποιός, Ἰουστίν. Μ. πρὸς Ἑλλ. σ. 39. **II.** ὁ κατεργαζόμενος, αἴτιος, μύσους Ἰώσηπ. I. Π. 1. 26, 4.
δράμειν, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **τρέχω**.
δράμημα ἢ **δρόμημα**, τό, τρέξιμον, δρόμος, ἀγὼν δρόμου· ὁ πρῶτος τύπος ἀπαντᾷ ἐν ἄπαντι τοῖς πλείστοις χειρογράφοις τοῦ Ἡρόδ. 8. 98, Αἰσχύλ. Πέρσ. 247, Σοφ. Ο. Τ. 193, Ἰων παρ' Ἀθην. 468· ὁ δεῦτερος ἐν Εὐρ. Μῆδ. 1180, Φων. 1388, Βάκχ. 870, κτλ.· κυμάτων δραμήμασιν Τρω. 688. — Ὁ Blomf. προτείνει τὴν γραφὴν **δρόμημα** πανταχοῦ, ἀλλ' ἴδε Λοβ. Φρύν. 618 κξξ.
δραμητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ δράμη, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 271.
δράμις, ἡ, καὶ **δράμιξ**, εἶδος ἄρτου, Μακεδον. λέξις, Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 114B.
δράμοῦμαι, ἴδε ἐν λ. **τρέχω**.
δράω, εὐς, τό, (δράω) ἔργον, πράξις· ἀμφίβολ. παρ' Ἡσύχ.
δράξ, ἀκός, ἡ, = **δράγμα**, Βατραχομ. 240, Ἐβδ. ὡς ἀρσ., Στωβ. Ἑκλ. 1. 968. **II.** ὡς μέτρον, τὸ τέταρτον τοῦ ξέστου, Γραμμ.
III. ἡ **καλάμη**, Ἡσύχ.
δραπετ-αγωγός, ὄν, ὁ ἐπανήμων δραπέτην δούλων· **δραπεταγωγός**, ὁ, κωμῆδία τις τοῦ Ἀντιφάνους, Ἀθην. 161.
δραπέτευμα, τό, = τῆ ἐπομ., Διοκλῆς Μελίττ. 7.
δραπέτευσις, εὐς, ἡ, κρυφία φυγή, Νικήτ. Χρον. 70D.
δραπετεύω, φεύγω, κρυφίως φεύγω, Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 16· τινά, ἀπὸ τίνος, Πλάτ. Συμπ. 216B· παρὰ τίνος Λουκ. Ἐυπν. 12· δραπετεύουσιν ὑπὸ ταῖς ἀσπίσιν, θὰ φύγωσιν ὅπισθεν... κρυπτόμενοι δηλ. ὑπὸ... Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 16· δραπετεύοντα πολεμεῖν ὁ αὐτ. Ἀγαστ. 1. 23· [αἱ δόξαι] δρ. ἐκ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Μένωνι 98A· ἐκ τοῦ βίου Λουκ. Περσ. 21 — οὐσιαστ. **δραπετεία**, ἡ, Ἡσύχ. ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Ηκκατηρ. σ. 130.
δραπέτης, οὐ, Ἰων. **δρηπέτης**, εὐ, ὁ, (ἐκ τοῦ **διδράσκω**, **δράναι**) — ὁ φεύγων, Λατ. fugitivus, βασιλέας, ἀπὸ τοῦ βασιλέως, Ἡρόδ. 3. 137 — ἴδιως ὁ δραπετεύσας, κρυφίως φυγὼν δούλων, δούλοισι, καὶ τοῦτο δρηπέτησι ὁ αὐτ. 6. 11· δρ. ἀνήρ Σοφ. Ἀποσπ. 60. **2)** ὡς ἐπιθ., πούς δρ. Εὐρ. Ὀρ. 1498· βίος δρ. Ἀνθ. II. 10. 87· οὐ δραπέτην τὸν κληρὸν... μεθεῖς, οὐχὶ τοιοῦτον ὅστε νὰ δύναται νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ μὴ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς κληρωτῆδος, οἷος βῆλος χύματος, Σοφ. Αἴ. 1285. — Πιθ. μεθ' ὑπανιγμοῦ πρὸς τὸν μῦθον περὶ Κρεσσόντου, ὡς διηγείται αὐτὸν ὁ Ἀπολλ. δδ. 2. 8, 4. **II.** θηλ. **δραπέτις**, ἰδος, Σοφ. Ἀποσπ. 148, Ἀνθ. II. 12. 80· **δραπετίδες**, κωμῆδία τοῦ Κρατίνου.
δραπετίδης, οὐ, ὁ, = τῷ προηγ., Μόσχ. 1. 3 — εἶναι δὲ πατρωνυμικὸν μόνον κατὰ τύπον, Λοβ. Αἴ. 879.
δραπετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήμων ἢ ἀρμόζων εἰς δραπέτην, δρ. θρίαμβος, θρίαμβος ἀπὸ δραπετῶν δούλων, Πλούτ. Πομπ. 31· δρ. σώματα Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 102.
δραπετινῶν (ἐπίτρ.) παιδίαι, **1)** παιδιὰ, «ἔστι δὲ τῆς μνῖνδα καλουμένης τράπος. τῶν παιδῶν ὁ μὲν τις μῦτι τοὺς ὀφθαλμούς, οἱ δὲ ἄλλοι φεύγουσι φυλαττόμενοι τὸ ἀργεῦθῆναι» Ἐτυμ. Μ. 286 49, Σουίδ.
δραπέτις, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ **δραπέτης**, ὁ ἴδε.
δραπετικός, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **δραπέτης**, Λουκ. Δραπέτ. 33.
δραπετοποιός, ὄν, ὁ ἀναγκάζων τινά νὰ δραπετεύσῃ, Ἰω. Χρυσ. 5. 125.
δρασεῖω, ἐφετικὸν τοῦ **δράω**, ἔγω διάθεσιν, ἐπιθυμῶ νὰ πράξω, Σοφ. Αἴ. 326, 585, Εὐρ. Φων. 1208, Μῆδ. 93, Ἀριστοφ. Εἰρ. 62.
δράσιμος [ἀ], ὄν, = **δραστήριος**· τὸ δρ., δραστηριότης, Αἰσχύλ. Θῆβ. 554.
δράσις, εὐς, ἡ, πράξις, δύναμις, ἐνέργεια, ἀποτελεσματικότης, φαρμάκου Λουκ. Τραγ. 275· οὐσία, Ἡσύχ. **II.** (**δράω** B), **δράμα**, Ἐτυμ. Μ. 287. 7.
δρασκάξω, (διδράσκω) ἀποδιδράσκω, ζητῶ νὰ δραπετεύσω, Λυσ. 117. 36.
δρασκός, Ἰων. **δρησκός**, ὁ (διδράσκω) — δραπέτευσις, φυγή, δρησκὸν βουλευεῖν Ἡρόδ. 5. 124· δρησκῶ ἐπιχειρεῖν ὁ αὐτ. 6. 70· δρασκῶ κρυφαίῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 360· δρασκὸν εὐρεῖν αὐτοῖς 37b· ἐν τῷ πληθ', Εὐρ. Ὀρ. 1374, κτλ.· σπάν. παρ' Ἀττ. περὶ τοῦ, δρασκῶ χρῆσθαι Αἰσχίν. 56. 38.
δρασκομαι, Ἀττ. **δραττομαι**, Ἡρόδ. 3. 13, Ἀριστοφ. Βατρ. 545· μέλλ. **δράσσομαι** Ἀνθ. Πλαν. 275, Ἐβδ. ἀορ. **εδράσσομαι** Πλάτ., κτλ.· πρkm. **δεδραγμαί** ἢ **δεδραγμαί**, ἅ' πρὸς. **δεδραγμαί** Εὐρ. Τρω. 745, μεταφ. **δεδραγμαί** Ὀμ. — τὸ ἐνεργ. **δράσω** ἀπαντᾷ παρὰ Ηολυδ. 1^ν, 155· (πρβλ. **δράξ**, **δράγμα**, **δρα-**

χιμή) ἀποθ. Λαμβάνω ἢ συλλαμβάνω διὰ τῆς χειρὸς, πᾶνω σφικτά· μετὰ γεν. πράγματος, κόνιος δεδραγμαίενος αἵματοέσεως, πᾶνω σφικτὰ διὰ τῶν χειρῶν τὴν πλήρη αἵματος κόνιν, Ἰλ. Ν. 393, Π. 486· οὕτω (μεταφ.), ἔλπιδος δεδραγμαίενος Σοφ. Ἄντ. 235 (ἀλλ' ἴδε φράσω I)· δράσσομαι τῶν ἀλῶν, λαμβάνω δράνα, μίαν «φούγταν» ἄλατος, Πλάτ. Λυσ. 209E, κτλ. **2)** καταλαμβάνω, πᾶνω, συλλαμβάνω, τί μου **δεδραβαί** χερσὶ; Εὐρ. Τρω. 745· **δραζάμενος** φάρυγος, συλλαβῶν αὐτῶς ἐκ τοῦ λόγγου, Θεόκρ. 24. 28, πρβλ. 25. 145 — μεταφ., **δράσσομαι** καιροῦ Διόδ. 12. 67· **μείζονος** οἴκου (ἐνν. δι' ἐπιγαμίας), Καλλ. Ἐπιγράμ. 1. 14, πρβλ. Ἀνθ. II. 11. 238. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., λαμβάνω τι «μὲ τὸς φούγτες», ταύτας [τάς μινέας] δρ. Ἡρόδ. 3. 13· κόνιν δραγμαίσι δεδραγμαίνοι Κόντ. Σμ. 1. 350.
δραστάς, Δωρ. ἀντὶ **δραστήης**.
δραστήος, α, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ., ποιητέος, πρακτέος, Σοφ. Τρ. 1204. **II.** δραστήον, πρέπει τις νὰ πράξῃ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1443, Εὐρ. I. Α. 1024.
δραστήρ, **δραστήριος**, μόνον ἐν τῷ Ἐπ. τύπῳ **δρηστ-**, ὁ ἴδε.
δραστήριος, ὄν, ἐνεργητικὸς, ἀποτελεσματικὸς, μηχανῆ Αἰσχύλ. Θῆβ. 1041· φάρμακον Εὐρ. Ἰων. 1185· δρ. ἐς τὰ πάντα Θεοκ. 4. 81· τὸ δρ., δραστηριότης, ἐνεργητικότης, ὁ αὐτ. 2. 63· ἀντιθ. **ἀπραγμον** — δρ. ῥήμα, ἐνεργητικὸν· ἀντιθ. **παθητικόν**, Διον. Ἀλ. π. Θεοκ. 24. **2)** σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασίαι· τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια, θρασεῖα ἔργα, Εὐρ. Ὀρ. 1554. **3)** δουλικός, ἔργον Νόνν. Ἰω. ιγ', ἴδε γ'.
δραστηριότης, ητος, ἡ, ἐνεργητικότης, Εὐστ. 123. 46.
δραστηκός, ἡ, ὄν, = **δραστήριος**, Πλάτ. Νόμ. 815A. **2)** ὡς ἰατρ. ὄρος, ταχέως ἐνεργῶν, Δοσκ. 1. 18.
δραστοσύνη, ἴδε ἐν λ. **δρηστοσύνη**.
δραττός, ἡ, ὄν, κατὰ μετὰθ. ἀντὶ **δαρτός**, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ **δέρω**, ἐκδεδαρμένος, ἀρηρημένος τὸ δέρμα, δρατὰ σώματα Ἰλ. Ψ. 169.
δραγμαίος, α, ὄν, = **δραγμαίωτος**, Νίκ. Θ. 519, κτλ.· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 545.
δραγμαίη, ἡ, (ἐκ τοῦ **δράσσομαι**, κυρ., ὅσον δύναται τις νὰ κρατήσῃ ἐνὸς τῆς χειρὸς του). **1)** ἐν ἑκ τῶν Ἄττ. σταθμῶν ἰσοδύναμον περίπου πρὸς 4,3 γραμμάρια· ἡ δὲ Αἰγυπτιακὴ ἴητο = 1 1/2 τῆς Ἀττικῆς· δρα Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτήτων. **2)** Ἀττικὸν νόμισμα ἰσοδυναμοῦν πρὸς ἕξ ὄβολους, σχεδὸν ἴσον τῷ Ρωμ. denario, Ἡρόδ. 7. 144, Ἀνδοκ. 32. 34, κτλ. **II.** δραγμαίος ὡσαύτως μετεχειρίζοντο καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς ἐν Ὀρχομενῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 111· ἐν Κερκύρα, 1838, κτλ. [Ἡ παραλήγουσα εἶνε μακρὰ παρὰ τὸ Σίμων. 160, καὶ ἐνίοτε παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὅτε ὑπὸ Bergk καὶ Δινδ. διορθοῦται διὰ τοῦ τύπου **δαρχμή** (ὄν ἀναφέρει ὁ Ἡσύχ.), ἴδε Ἀριστοφ. Σφήτ. 691, Εἰρ. 1201, Πλ. 1019, Πλάτ. Κωμ. Φα. 2. 18· ἐνθ' ὁ Gaisford φαίνεται προτιμῶν τὸν τύπον **δραγμαί** μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Σουίδ. ἐν λ. Ὁ τύπος drachūma ἀπαντᾷ παρὰ Plaut. Trin. 2. 4. 23]. — Πρβλ. **δαρχνά**.
δραγμαίης, α, ὄν, Ἰων. ἀντὶ **δραγμαίωτος**, Νίκ. Θ. 604.
δραγμαίωτος, α, ὄν, ἀξίζων μίαν δραγμαίη, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 370, Πλάτ. Κρατ. 384B· δρ. συναλλάγματα Ἀριστ. Πολ. 4. 16, 4· πρβλ. **δραγμαίωτος**.
δραχμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **δραγμαίη**, Ἀριστέας π. Ἐβδ. σ. 241.
δράω, (A), ὑποτακτ. **δρῶ**, **δράξ**, **δρᾶ**, εὐκτ. **δρῶμι**, Ἐπ. **δρῶοιμι**, Ὀδ. Ο. 317, οὐδαμοῦ ἀλλαγῶ παρ' Ὀμήρῳ (πρβλ. ὑποδρῶσσω)· παρατ. **ἔδρων**, μέλλ. **δράσω** ἀορ. α' **ἔδρασα**, Ἰων. **ἔδρησα**, Θεογν. 954· πρkm. **δεδράνα**. — Παθ., ἀορ. α' **ἔδρασθη**, **δρασθεῖς** Θεοκ. 3. 38., 6. 53· πρkm. **δεδράμαι**, οὐδέποτε **δεδρασκόμενος**, διότι παρὰ Θεοκ. 3. 54 πρέπει νὰ γραφῇ **δεδραμένον** ἐκ χ/φων (ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Λιβ. darau, = πράττω). Παιδιῶ, πράττω, ἐνεργῶ, κατορθώνω, Λατ. agere, συχνάκις παρ' Ἀττ. περὶ τοῦ καὶ παιηταῖς, (κατὰ τὸν Ἀριστ. Ποιητ. 3, δρᾶν ἴητο τὸ παρὰ Δωρ. ἰσοδύναμον ῥήμα πρὸς τὸ Ἀττ. **πράττειν**), αἰψά κεν εὐδρῶοιμι μετὰ σφίσι, ὅτι θέλοισιν Ὀδ. Ο. 317 (ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει διακονοίην, δουλεύουσι, ἤθελον ὑπηρετεῖν... πρβλ. **δρηστήης**) — ἀκολούθως, ὡς ἀντιθ. τῷ **πάσχω**, ἐν ταῖς φράσ. εὐδρῶοισιν, εὐδρῶοισιν **πάσχωσαν** Αἰσχύλ. Εὐμ. 868· **ἄξια δράσας**, **ἄξια πάσχουσι** ὁ αὐτ. Πέρσ. 813· ἐπὶ τοῦ εὐρισκομένου ἐν ἐσχάτῃ ἀμηχανίᾳ, τί πάθω; τί δὲ δρῶ; ὁ αὐτ. Θῆβ. 1057, πρβλ. Χο. 899· **δρῶν ἀντιπάσχω** χρῆσθαι Σοφ. Φ. 584· παροιμ., **δράσαντι παθεῖν**, τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ Αἰσχύλ. Χο. 313 (ἐνθα ἴδε Blomf.)· **δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν** ὀφείλεται ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 267, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1272 (ἴδε ἐν λ. **ρέξω**)· ὡσαύτως, ἔργα πεπονηθέντα.. μᾶλλον ἢ δεδρακτότα, πράξεις παθητικαὶ μᾶλλον ἢ ἐνεργητικαί, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 267, κἀλλιστα παριστανόμενον διὰ τοῦ Σαίτηρείου «more sinned against than sinning», θεωρουμένων τῶν πράξεων ὡς εἰ ἦσαν αὐτὸς ὁ ἄθροιστος — ὁ δρῶν, ὁ πράττων, πᾶς ὁ πράττων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1359, Σοφ., κτλ.· ὁ δράσας, ὁ ἐνοχος, Πλάτ. Νόμ. 878B, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1108· ὁ δεδρακός ὁ αὐτ. Ο. Τ. 246 — μετὰ ἀπλῆς αἰτ., οἱ ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασαν ὁ αὐτ. Φ. 946, πρβλ. Ο. Κ. 854.

κτλ. ὡσαύτως μετ' ἐπίρρ., εὖ, κακῶς δράν τινα, ἐνεργεῖν, κακοποιεῖν τινα, Θεόγν. 108, Σοφ. Αἴ. 1154 ὡσαύτως, δράν τι εἰς τινα Σοφ. Ο. Κ. 976· τί τιμι Ο. Τ. 1402.— πάντα δρῶ, δοκιμάζω πάντα, Valck. Ἰππ. 284· τὰ δρώμενα, τὰ πραττόμενα, Ο. Κ. 1644· τί δράσας; πῶς ἔφρασιν ἐγκαταλείψωσι ἡ ἀπελπισίμω, Αἴ. 909, 920, κτλ. ὁ δρῶν οὖν ὁ δρῶσας; ἴδε * εἶδω ἐν τέλ. II. ὁ δρῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 214. 24.

δράω, δρῶ (H), = δράω, Ε. Μ. 287.7, Α. Β. 549. δρεπάνη [ἄ], ἡ, (δρέπω) δρέπανον, ἐργαλεῖον θεριστικόν, γήμων ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσίν ἔχοντες Ἰ. Σ. 551· κλαδευτήριον, ἐτρύγων .. δρεπάνας ἐν γ. ἔχ. Ἦσ. Ἀσπ. 292.— σπάνιον παρὰ πελοπόν., Πλούτ. Κλειμ. 26.— Ἠρόδ. δρέπανον.

δρεπανηῆς, εἶδος, ἡ, ποιητ. ἀντί τοῦ προηγ., Νίκ. παρὰ Σσεφ. Β. ἐν λ. ζήγγλη.

δρεπάνη-φόρος, ον, φέρων δρέπανον ἢ ἕξρος δρεπανοειδές, ἄρμα δ., ἔχον ἐκατέρωθεν δρέπανα, Λατ. curvus falcatus, Ξεν. Ἀν. 1. 7. 10, κτλ.

δρεπάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δρέπανον, Σέλευκ. πρ' Ἀθην. 155E.

δρεπάνης, εἶδος, ἡ, πτηνὸν οὕτω κληθὲν ἐκ τοῦ σχήματος τῶν πετρῶν αὐτοῦ, ἴσως τὸ πετροχελιδόνι (ἄπους), Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 22.

δρεπάνο-ειδής, ἐς, ἔχων σχῆμα δρεπάνου, Θουκ. 6. 4, Στράβων 335.

δρεπάνον, τό, (δρέπω) = δρεπάνη, δρ. εὐκαμπές Ὀδ. Σ. 368· χαλκείος ἀμῖαν δρ. Σοφ. Ἀποσπ. 479· ὁ συνήθης τύπος παρὰ πελοπόν., Ἠρόδ. 1. 125 καὶ Ἀστ.· ἐργαλεῖον θεριστικόν ἐπικαμπές, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 30. 2) εἶδος ἕξρους ἐπικαμποῦς, δρεπανοειδοῦς, κοσπῆι, ἄρτη, Λατ. ensis falcatus, Ἠρόδ. 5. 112, 7. 93.

δρεπάνουργός, ὁ, (* ἔργω) δρεπανοποιός, Φερακρ. Πέρο. 1. 2, Ἀριστοφ. Εἰρ. 548.

δρεπάνωδης, ἐς, = δρεπανοειδής, Ε. Μ. 219. 2.

δρεπτός, ἡ, ὄν, (δρέπω) ὄν ἔδραψέ τις, δρεπτόν, εἶδος φιλήματος, ἀρπακτόν, Τηλεκλειδ. Ἀψευδ. 3 (* Ἠσύχ.).

δρέπτω, ποιητ. ἀντί δρέπω, κόπτω, ἰδίως ὅπως συλλέξω, Ἐπ. παρατ. δρέπτον, Μόσχ. 2. 69· συγχρότερον ἐν τῷ μέσῳ, Ὀππ. Κ. 2. 38, Ἀνθ. Πλαν. 4. 231, κτλ.

δρέπω, Ἐπ. παρατ. δρέπον Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 425· ἄορ. α' ἔδραψα Ἠρόδ. 2. 92, Πίνδ. ἄορ. β' ἔδραπον Πίνδ.— Μέσ., Δωρ. μέλλ. δρεψεῦμαι Θεόκρ. 18. 40· ἄορ. ἔδραψάμην Ὀδ., κλπ.— Παθ., ἄορ. ἔδραψθην Φιλώστρ. 334 (ἴδε ἐν λ. δέρω· ἐντεῦθεν παρέρχονται τὰ δρεπάνη, δρέπανον). Κόπτω (καὶ συλλέγω), Λατ. carpo, ἄνθεα Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 425, Ἠρόδ. 2, 92, Εὐρ., κτλ.· κασίην Ἠρόδ. 3. 110· καρπὸν Πλάτ. Τιμ. 91C· μεταρ. ὡς τὸ Λατ. decerpere, κτῶμαι, κατακαμθάνω, ἀπόλαυο τινός, δρ. τιμῶν, ἦδαν Πίνδ. Π. 1. 95., 6. 48, κτλ.· καὶ πληρέστερον, δραπῶν ζωῆς ἄωτον αὐτοῦ 4. 234· κορυφὰς ἀρετῶν ἄπο δρ. ὁ αὐτ. Ο. 1. 20· δρ. σοφίας καρπὸν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 227· λειψιῶνα Μουσῶν δρ., περὶ ποιητοῦ, Ἀριστοφ. Βατρ. 1300.

II. Μέσ., κόπτω, συλλέγω χάριν ἑμαυτοῦ, φύλλα δρεψάμεναι .. θρυβός Ὀδ. Μ. 357· νάρκισσον .. δρεπόμην Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 429· Ἰσθμιάδων δρέψεσθαι ἄωτον Πίνδ. Ν. 2. 13· ἀπὸ κρηνῶν μελιρρύτων δρεπόμενοι τὰ μέλη Πλάτ. Ἰωνι 534B·— καὶ κατὰ τοὺς μὲν μεταρρῶν ὁ Διοσγύλ. λέγει: αἷμα δρέπομαι, χύνω αἷμα, Θῆβ. 718, πρὸλ. Βίωνα 1. 22.

δρηπέτης, δρηπέδος, Ἰων. ἀντί δραπέτης, δρασιμός. δρημοσύνη, ἡ, = δρητοσύνη, Λατ. cultus, δρ. ἱερῶν, φροντίς, ἐπιμέλεια ἱερῶν τελετῶν, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 476. II. = δρασιμός, Μάτιμ. π. καταρχ. 351.

δρηστήρ, ἦρος, ὁ, (δράω) ἐργάτης, ἐργατικὸς ἄνθρωπος, Ὀδ. Π. 248· θηλ. δρηστειρα, ἐργάτις, ἐργατικὴ γυνή, Ὀδ. Κ. 349, Τ. 345. II. (διδρασκω) δραπέτης, ληστής Βλέρ. Ἀποσπ. 1. 14.

δρηστής, ου, Δωρ. δράστας, α, ὁ, ἐργάτης, ἐργαζόμενος, Ἀρχιλ. 67· θεράπων, οὐ δράστας, ὑπράτης, οὐχὶ δούλος, Πίνδ. Π. 4. 511 (ἴδε Dissen 287)· θηλ. δρηστεις Ἀνθ. Π. 12. 73.— Πρὸλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 427 κέξ.

δρηστεις, ἡ, (διδρήσκω) = δραπέτις, Καλλ. Ἐπ. 42.

δρητοσύνη, ἡ, Ἰων. ἀντί δραστ-, δραστηριότης περὶ τὴν διακονίαν, Ὀδ. Ο. 321· θμωῖς δρητοσύνησι κεκααρμένη Σουλ. Ἐπιγρ. 939.

δρῆλος, ὁ, λιπόδερμος, ψωλός, Λατ. verpus, Ἀνθ. Π. 11. 197. 2) ἔλιμος, σκώληξ τῆς γῆς, Ἐπιγράμμ.

δρῆμαι, ψυχός, Ἠσύχ. (Ἠ συνήθεια ὀνομάζει δρῆμες καὶ δρῆματα τὰς πέντε πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, καθ' ἕξ αἱ γυναῖκες δὲν πλύουσι).

δρῆμύλας, ον, ὑποκορ., ἔμμα δρ., διαπεραστικόν, Μόσχ. 1. 8.

δρῆμύ-μωρος, ον, = δξύμωρος, Γαλην.

δρῆμυπάθεια, ἡ, δξύ, ἰσχυρὸν πάθος, Θ. Στουδ. σ. 896 (Migne) ἀντιθ. πραυπάθεια.

δρῆμύς, εἴα, ὄ, διαπεραστικός, δξύς, Λατ. acer, δρῆμύ βέλος Ἰλ. Δ. 270· καὶ μεταρ., δρῆμια μάχη Ο. 696, Ἦσ. Ἀσπ. 261.

δρῆμύς χόλος Ἰ. Σ. 322· δρῆμύ μένος Ὀδ. Ω. 319· ἄχος Ἦσ. Ἀσπ. 457· οὕτω, δρ. θυμὸς Διοσγύλ. Χο. 392.

II. παρ' Ἀστ., ἐπὶ πραγματικῶν, ἅτινα ἐνοχλοῦσιν ἰδίως τοὺς ὀφθαλμούς ἢ τὴν γαστήρ, καυστικός, δξύς, ἐρεθιστικός, ἐπὶ κηπουρ., Ἀριστοφ. Σπρῆ. 146· καυστικός, δυνατός, ἀντιθ. γλυκύς, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 5, πρὸλ. Πλάτ. Κωμ. Κκθ. 5, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 10, 6· ἐπὶ ὀσφί, Ἀριστοφ. Πλ. 694, Ἀριστ. ἐνθ' ἄνω. 2. 9, 5· δρῆμῆσιν Ἰητρεῦσιν, με ἀσπέρη, δυνατὰ φάρμακα, Ἰππ. Ἀγμ. 769.— ἐπίρρ. -ίως Ἀναξάνδρ. Ἠρακλ. 1· δρῆμύτερον δέζειν Ἀριστ. Πρὸλ. 12. 7.

III. μεταρ. καὶ ἐπὶ προσώπων, θερμὸς, αὐστηρὸς, πικρὸς, ἄγριος, ἀλάστωρ Διοσγύλ. Ἀγ. 1501· ἄγροικος Ἀριστοφ. Ἰππ. 808, κτλ.· ὡσαύτως, ἄγγιλον, πανούργος, Λατ. acutus, Εὐρ. Κύκλ. 104· ἔντονοι καὶ δρ. Πλάτ. Θεατ. 173A· δρ. καὶ δικανικὸς αὐτοῦ 175D· δρ. ἐν τῷ ἀποκριθεῖσαι Ἀριστ. Τοπ. 8. 1, 17· λόγος δρῆμύτατος ὁ αὐτ. Σοφ. Ἐλέγγ. 33, 5· δρῆμύ βλέπειν, βλέπειν μετὰ πικρίας ἢ αὐστηρότητας, Ἀριστοφ. Βατρ. 562· ἀλλ' ὡσαύτως, βλέπω δξύς, δξύδερκός, Πλάτ. Πολ. 519B.

δρῆμύσσα, ἐμποῦ δρῆμύτητα, πικραίνω, Νικήτ. Χρον. 382D. II. αὐστηρῶς μεταχειρίζομαι, Εὐστ. 201. 23.

δρῆμύτης, ητος, ἡ, δξύτης, αὐστηρότης τῶν χυμῶν, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· δξύτης γεύσεως, κτλ., Ἀναξίππ. Ἐγκαλ. 1. 46· καὶ κατὰ πλῆθ. Ἀρχέθικ. Θηρ. 1. 7· ἐπὶ κηπουρ., Πολύβ. 22. 11, 20.

II. μεταρ., δξύτης, σφοδρότης, δξύνοια, πανουργία, Πλάτ. Πολιτ. 311A· δρ. πρὸς τὰ μαθήματα ὁ αὐτ. Πολ. 535B, Λουκ. Ἀλεξ. 4.

δρῆμυψάγειω, (φαγεῖν) τρέφομαι διὰ τροφῆς δρῆμείας, Παῦλ. Διγ. 4. σ. 131.

δρῆμυψάγεια, ἡ, τὸ διατρέφεσθαι διὰ δρῆμείας τροφῆς, Διοσκ. 2. 33. δρῆμος, τό, (ἴδε δρῆς) λόχη, δάσος, δρῆος ὕλη, λόχη δάσους, Ὀδ. Ε. 353 (ἐνθα τὸ γένος εἶναι ἀόριστον)· ἀλλὰ δρῆος εὐδενδρον ὕλην Ἀνθ. Π. 7. 193, 203· ἄπαν Ὀππ. Ἀλ. 4. 588· ἐν δρῆει Σουλ. Ἐπιγρ. 5430. 43.— κατὰ πλῆθ. δρῆα, τὰ, ὡς εἰ ἐν τοῦ δρῆον), Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 530, Σοφ. Τρ. 1012, Σοφ. Ἐλ. 1326.

δρῆφος ἀντί δῆφρος, Σώφρων ἐν τῷ Μ. Ε., πρὸλ. Schäf. Γρηγ. Κορίνθ. σ. 337.

δρῆφτης, ἡ, ξύλινος λουτήρ, ἐν γένει λουτήρ, πύσλος, Διοσγύλ. Ἀγ. 1540, Χο. 999, Εὐμ. 633· ὡσαύτως Νίκ. Ἀλ. 462, Λυκότρ., κτλ.— Ἡ σημασία «νεκροθήκη» (σορός), ἣν παρέχουσι τινες τῶν Γραμματικῶν, φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐν τοῦτων τῶν χωρίων ὁ δὲ τύπος δρῆφτης ἐσχηματίσθη διὰ τινος σχετίσεως πρὸς τὴν λέξιν δρῆς.

δρῆμάσκαε, λειψιῶνα παλαιοῦ τινος ῥήματος δρῆμάω = τρέχω, Ἦσ. Ἀποσπ. 2· ἀλλ' ὁ ἀνάλογος τύπος θὰ ἦτο δρῆμάσκαε (δρῆ-μάω) Λοβ. Φρόν. 583, καὶ τὰ Ἐνεστ. Σχόλ. Ἰ. Υ. 227 ἔχουσι φοῖτασκαε.— πρkm. δεδρόμικη Βάβρ. 60. 8 πρὸλ. ὑπαιθεδοῦ μαῖκα Σαπφ. 2. 10.

δρῆμαγετέω, προϊσταμαι τοῦ ἀγῶνος τοῦ δρόμου, Ἐπιγρ. Λεσό. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2183.

δρῆμάθην, ἐπίρρ., (δρόμος) «τρεχῆτα», δρῆμαίος, Ἠσύχ.

δρῆμαῖος, α, ον, ἡ (ἐν Εὐρ. Ἀλλ. 244) ος, ον — τρέχων, ταχύς, «τρεχῆτος», καγῶ δρῆμαῖα βῆσα Σοφ. Τρ. 927· οὐχ ὡς δρῆμαῖα πῶλος Εὐρ. Ἐλ. 543· νεφέλας δρῆμαῖο ὁ αὐτ. Ἀλλ. ἐνθ' ἄνω.· δρῆμαῖαν πτέρυγ' ἐκτείνων Ἀριστοφ. Εἰρ. 160· ὡσαύτως παρὰ πελοπόν., λαγῶς δρ., ὄν καταδιώκουσι κύνες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ εὐναῖος, Ξεν. Κύρ. 5, 9· Ἰγνη δρῆμαῖα, τὰ Ἰγνη τρέχοντος λαγῶς, αὐτοῦ 3, 8· δρ. κἀμηλος, ἡ δρῆμαῖς λογομένη, Πλούτ. Ἀλεξ. 31.— Ἐπίρρ. -ως, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 1416.

δρῆμαξ, ακος, ὁ, ἰκανὸς εἰς τὸ τρέχειν, κἀμηλος Γεωπ. 16. 22, 7.

δρῆμαξ, ἄδος, ὁ, ἡ, δρῆμαῖος, τρέχων, προσέδην δρῆμαξ ἐξ οἴκων Εὐρ. Πκ. 1000· ἀμυξέ δρ., ὁ ταχέως περιστρεφόμενος κύκλος, Σοφ. Φ. 680· ἐπὶ πλοίων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 375· ὡσαύτως μετ' οὐδέτ., δρῆμαδί κώλω Εὐρ. Ἐλ. 1301· δρῆμαῖο βλεφάρκοι ὁ αὐτ. Ὀρ. 837. 2) ὡς τὸ φοιτάς, ἀγρίως περιπατῶμενος, μανιῶδης, ὁ αὐτ. Ἰππ. 549, Τρω. 42.

II. εἶδη τινὰ ἰχθύων, οἷον θύνων, πληγαυδές, αἰμαί, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 1, 24.

δρῆμεύς, εως, ὁ, ὁ ἔργον ἔχων τὸ τρέχειν, Εὐρ. Ἐλ. 824, Ἀριστοφ. Σπρῆ. 1206, Πλάτ. Νόμ. 822B· πλῆθ. δρῆμῆς, Εὐπολ. Δημ. 6· Ἐπ. δοτ. δρῆμεσί, Καλλ. Ἀποσπ. 498. 4.

δρῆμημα, τό, ἴδε ἐν λ. δρῆμημα.

δρῆμῆς, ου, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 284D.

δρῆμικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸν δρόμον, ταχύς, Πλάτ. Θεατ. 148C. κτλ.· τὰ δρῆμικά τοῦ πεντάθλου, ὁ δρόμος, ἀγὼν τοῦ δρόμου, Ξεν. Ἐλλ. 7. 4. 29· τὰ δρ. γυμνάζεσθαι Δημ. 1408. 15· οὕτω, τὸ δρῆμικὸν Δίων Κ. 67. 8.— Ἐπίρρ. -κός, Πλάτ. Νόμ. 706C.

δρῆμῶς, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ τρίτου παίωνος, Σχολ. Ἠεριστ. (Script. metr. gr. ed. Westph. σ. 135. 28).

δρῆμο-κῆρυξ, ὕκος, ὁ, ὁ τρέχων κῆρυξ, ταχυδρόμος, ἀγγελιαφόρος, Διοσγύλ. 45. 20.

δρόμος, ὁ, (δρῆμῆσιν, δέδρομα)— ἀγὼν δρόμου, τρέξιμον ἐν Ἰλ. καὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἵππων, ἵπποισι τάθη δρόμος, καὶ ἐπὶ ἀν-

δρών, τέτατο δρόμος, ἴδε ἐν λ. τείνω I. 2. οὐρίω δρόμω, κατ' εὐθύν δρόμον, Σοφ. Αἴ. 889. ἅπαντα χρῆσθαι τῷ δρόμῳ, μετὰ πάσης ταχύτητος, Λουκ. Δημ. 10.—ἐντέθειεν ἐπὶ πάσης ταχέως κινήσεως, π. χ. ἐπὶ πτήσεως, Αἰσχύλ. Πέρσ. 205.—ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, ἡμέρης δρ., τὸ τρέξιμον τῆς ἡμέρας, ἴτοι τὸ διάστημα, ὅπερ δύνανται τις νὰ διαδράμῃ ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Ἡρόδ. 2. 5, πρὸλ. 8. 98. ἵππου δρ. ἡμέρας Δημ. 428, ἐν τέλ. —ἐπὶ πραγμάτων, δρ. νεφέλης, ἡλίου Εὐρ. Φοιν. 166, Πλάτ. Αἴ. 370B, κτλ.—δρόμω, δρομαίως, «τρεχάτα».—συνάντικ μετὰ ῥημάτων κινήσεως, δρόμω ἄγειν Ἡρόδ. 9. 59. ἴεναί 4.77. χρῆσθαι 6.112. χωρεῖν Θουκ. 4. 31. ἐπὶ ἐφόδου τοῦ περικοῦ, ἴδε ἐν λ. θέω· δρόμω ξυνήψαν Εὐρ. Φοιν. 1101. βοηθήσαι δρόμω Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 467. ὡσαύτως κατὰ πληθ., δρόμοις Αἰσχύλ. Πρ. 838, Ἰκέτ. 819. 2) ἢ ἐν τῷ τρέχειν ἄμιλλα, Σουλ. Ἐπιγρ. 108. 11, κ. ἄλλ.—παροιμ., περὶ τοῦ παντός δρόμον θεῖν, ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν θίων, Ἡρόδ. 8.74. τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν Ἀριστοφ. Σπρῆ. 375. περὶ ψυχῆς ὁ δρ. Πλάτ. Θεαιτ. 173A. ἴδε ἐν λ. θέω I. 2, τρέχω II. 2.—καθόλου, ἄγών, ἄμιλλα, πλαγῶν δρόμοις, δηλ. ἄγών πυγμῆς, Πίνδ. I. 5. (4). 76. 3) τὸ μήκος τοῦ σταδίου, Σοφ. Ἡλ. 713 καὶ 748. ἄλλ' αὐτόθι 691, φαίνεται ὅτι κείταται καθόλου ἐπὶ τοῦ πεντάδιου, πρὸλ. τρέχω ἐν τῷ δευτέρῳ δρ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 29, 7. II. τόπος κατάλληλος πρὸς τρέξιμον, δρόμοι εὐρέες, τόποι, πεδία αἱ ἀγέλας βοῶν, Ὀδ. Δ. 605. ἴδε Gladstone Hom. Stud. 3. 418. 2) ἄγών δρόμου, Ἡρόδ. 6. 126. ἡμῶσις περίπατος, Λατ. ambulatio, Εὐρ. Ἀνδρ. 599, Εὐπόλ. Ἀστρατ. 3, Πλάτ. Θεαιτ. 144C. ὁ κατάστερος δρ., Λατ. ambulatio tecta, διάδρομος ὑπόστεγος, Πλάτ. Εὐθύδ. 273A. δρ. ἕυστος Ἀριστίας παρὰ Πολυδ. Θ'. 43. δύ' ἢ τρεῖς δρόμοις περιελθυσθε, ἀφ' οὗ περιπέτησαν οὗο ἢ τρεῖς γύρους εἰς τὸν διάδρομον, Πλάτ. ἐνδ' ἄνωτ.—παροιμ., ἔξω δρόμου ἢ ἐκτός δρόμου φέρεσθαι, Λατ. extra oleas vagari, πλανῶμαι ἐκτός τοῦ δρόμου, δηλ. ἐκτός τοῦ προκειμένου ζητήματος, Αἰσχύλ. Πρ. 884, Πλάτ. Κρατ. 414B. ἔκ δρόμου πεσεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1245. οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου, δὲν εἶναι ἐκτός τοῦ προκειμένου, ὁ αὐτ. Νο. 514. δρόμων, ὠνος, ἢ, ἐλαφρῶν πλοιδίων, ταχυνουτούσας δλκάδας, ἄς δρόμωννας εἰσθεὼν ἠνομάζειν τὸ πλῆθος Θεοφύλακτ. Σιμοκ. Ἰστορ. σ. 178, Βυζ. II. εἶδος τι καρκίνου, ὡς ὁ δρομαίος, Ἡσύχ. δροσαλλίς, ἴδος, ἢ, εἶδος ἀμπέλου, Γεωπ. 5. 17, 3. δροσερός, ἄ, ὄν, (δρόσος) πλήρης δρόσου, αἰθήρ, πηγαι Εὐρ. Βάχχ. 865, Ἐλ. 1335. νεφέλαι Ἀριστοφ. Νεφ. 338. δροσερός, τρυφερός, λάχανα ὁ αὐτ. Πλ. 298.—τρυφερός, μαλακός, στόμα Ἀνθ. Π. 5. 244. δροσίζω, ράνω δρόσω, ραντίζω, Ἀριστοφ. Βατρ. 1312, Βάδρ. 12. 15.—Παθ., δεδρῶσιμὸν νέφος, πλήρες δρόσου, Διογ. Α. 7. 152. II. ἀμετάβ., σχηματίζω δρόσον, Ἀριστ. Προβλ. 25. 21. δροσίμος, ὄν, = τῷ ἔπομ., Πλούτ. 2. 918A. δροσιόεις, ἢ, ὄν, = δροσερός, Ἀνθ. Π. 9. 570. δροσοβόλος, χύνω δρόσον, ὁ ἀήρ δροσοβόλετ Πλούτ. 2. 659B. δροσο-βόλος, ὄν, ῥίπτων δρόσον, δροσερός, χῶραι Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 24, 4. ἀήρ αὐτόθι 6 18, 3. δροσοειδής, ἔς, = δροσώδης, Παλλάδ. Λαυσιακ. σ. 999.—Ἐπίρρ.—ῶς, Βασίλ. 1. 173 (Migne), Γρ. Νύσσ. 1. 312. δροσο-εἴμων, ὄν, ῥόσον ἐνδεδυμένος, νεφέλαι Ὀρφ. Ἔμν. 20. 6., 50. 6. δροσείεις, εσσα, ἐν, ποιητ. ἀντι δροσερός, Εὐρ. Τρω. 833, κτλ. δροσό-μελι, ἴπος, τό, ἀερόμελι Γαλην. 6. 399. δροσόμοιαι, παθ., εἶμαι ὑγρός ἐκ τῆς δρόσου, Ἀνακρεοντ. 57. 12. δροσο-πάγης, ἔς, δροσώδης, δρόσω τρεφόμενος ἢ τραφεῖς, Φίλων 7, Θεσμ. 1. δροσο-πάχνη, ἢ, δρόσος μετὰ πάχνης μειγμένη, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 5. δρόσος, ἢ (πρὸλ. Σανσκρ. ras-as (sucus), Λατ. ros, Σλαυ. rosa) ἴδε ὡσαύτως ἔρησ) —«δροσιά», Ἡρόδ. 2. 68, Πλάτ. Τιμ. 59E. καὶ ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 336, Σοφ. Αἴ. 1208, κτλ.—ἢ Ὀμηρικῆ λέξις εἶνε ἔρησ, ἔερησ. 2) παρὰ ποιηταῖς, ὕδωρ, ποντία δρ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 90A. δρόσω ἐναλίς, ἠλασσίς, Εὐρ. I. T. 255, 1192. ποταμίαι δρ. ὁ αὐτ. Ἰππ. 127. ποταμίαισι δρόσος αὐτόθι 77. ἔπι κρηναῖσι δρόσος ὁ αὐτ. I. A. 182. ὡσαύτως μόνον δρόσος, Ἀγελφού δρ. ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 167. καθαρεῖς δρόσος ὁ αὐτ. Ἰωνι 97. ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε Ἀριστοφ. Βατρ. 1339. πρὸλ. τὸ τῷ Ὀρατίου rore puro Castaliae. 3) ἐπὶ ἄλλων ὑγρῶν ἢ ποτῶν, δρ. ἀμπέλου Πίνδ. O. 7. 2. δρ. ρονία Αἰσχύλ. Ἀγ. 1390, κτλ.—μεταφ., δρόσος ὕμνων Πίνδ. II. 5. 134. πρὸλ ἄρδω. II. ὡς τὸ ἔρησ II, μεταφ., τὰ ἰογενῶ τῶν ζώων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 141. δροσο-φύρος, ὄν, ὁ φέρων δρόσον, δροσερός, Θ. Στουδ. σ. 740 (Migne) δροσώδης, ες, ὁμοίος δρόσω, δροσερός, ὑγρός, Φερεκρ. Μεταλλ. 2, κτλ. δ. ὕδατος νοτίς, πηγή, Εὐρ Βάχχ. 704.

δρύακες, αἱ, (δρῦς) = δρύοχοι. Ἡσύχ. δρυάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ δρῦς. Εὐστ. 1715. 52. Δρυάς, ἄθος, ἢ (δρῦς) νύμφη, ἢ ἡ ζωὴ συνεδέετο πρὸς τὴν τοῦ δένδρου, οὐ προστάτις ἴτο, Πλούτ. Καίσ. 9., 2. 711E. πρὸλ. Ἀμαδρυάς. δρυηκόπος, ὄν, (κίπτω) ξυλοκόπος, Λυκόφρ. 1378. δρυϊδης, ὄν, ὁ, ἱερεὺς τῶν Γαλατῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 30. δρυϊνας, ὁ, ὄφις διαμένων ἐντός τῶν κοιλωμάτων πεπαλατωμένων δρυῶν, Νίκ. Θ. 411. δρυῖνος, ἢ, ὄν, (δρῦς) ἐκ δρῦς, Ὀδ. Φ. 43, Ἰππ. Ἀγμ. 761, Εὐρ. Βάχχ. 1103, κτλ. δρ. πῦρ, πῦρ ἐκ ξύλων δρῦς, Θεόκρ. 9. 19. μέλι δρ. Ἀνθ. Π. 9. 72. ὁ δρ. στέφανος Σουλ. Ἐπιγρ. 4040 VI. δρυενών, ὠνος, δάσος δρυῶν, Ἐπιγρ. Ἀθην. CIA. I, Supplém. 274. δρυϊτης, ὄν, ὁ, παρὰ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 2, 2, λέγεται ὅτι εἶνε εἶδος κυπαρίσσου. II. δρ. λίθος, πολυτίμος τις λίθος, πρὸλ. Πλίν. 37. 11. δρυ-καρπον, τό, βάλανος ἢ ὁμοίος τις καρπός, Λυκόφρ. 83, Εὐστ. 773. 49, ἐν τῷ πληθ. δρυ-κολάπτης, ἴδε ἐν λ. δρυοκολάπτης. δρυμάξω ἢ -σσω, = δρύπτω· μέλλ δρυμάξω, Κωμικ. ἐν Meineke 5. 123. δρυμῖς, ἴδος, ἢ, = δρυάς, δρ. Νύμφαι Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 69. δρυμόνεος, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ δρυμοῦ, Γρηγ. Ναξ. 3. 984. δρυμόνοεις, α, ὄν, ὁ διατρέπων εἰς τὰ δάση, Ὀρφ. Ἔμν. 35. 12. δρυμός, ὁ, (δρῦς) ἄλλος ἐκ δρυῶν ἐν γένει, δάσος. Ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται τὸν ἑτερογενῆ πληθ. δρυμά, Πλ. Α. 118, Ὀδ. Κ. 150, 197, 251. ἄλλ' αἰτ. πληθ. δρυμοῦ ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 10, Πλούτ. Περικλ. καὶ Φαβ. 1.—ὁ ἐνικ. ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. O. T. 1399, Εὐρ. Ἰππ. 1127. [Ἐν τῷ ἐνικῷ αἰετοτε δρυμός· ἄλλ' ἐν τῷ πληθ. ὁ Ὀμηρ. ἔχει αἰετοτε δρυμά· δρυμά δὲ μόνον παρὰ μετὰχ. Ἐπικοῖς, Herm. Ὀρφ. Ἀργ. 681]. δρυμοτομέω, κόπτω ξύλα, Ν. Χων. ἐν Μεσ. βίβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 122. δρυμο-γάρης, ἔς, εὐρίσκων εὐχαρίστησιν εἰς τὰ δάση, ἐπίθ. τῶν νυμφῶν, Ὀρφ. Ἔμν. 50. 12. δρυμώδης, ες, (εἶδος) δασώδης, Διδό. 3. 26. δρυῶν, ὠνος, ὁ, = δρυμός, Βάδρ. 45. 11, Ὀπκ. Κ. 2. 78. δρυο-βάλανος, ἢ, βάλανος δρῦς, «βαλανίδι», Στράβων 734. δρυο-βαφής, ἔς, ὁ διὰ τοῦ φλοιοῦ τῆς δρῦς βεβαμμένος, Ἡσύχ. δρυο-γόνος, ὄν, ὁ παράγων δρῦς, κεκαλυμμένος με δρῦς, δρη Ἀριστοφ. Θεσμ. 114. δρυεῖς, εσσα, ἐν, πλήρης δρυῶν, δασώδης, Στράβ. 626. δρυο-κοίτης, ὄν, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς δρῦς οἰκῶν, διαμένων, τέττις Ἀνθ. Π. 7. 190. δρυο-κολάπτης, ὄν, ὁ, «ξυλοφαγῶς», οὗ ὁ Ἀριστ. τρία εἶδη διακρίνει (Picus viridis, P. major καὶ minor), I. Z. 8. 3, 7, πρὸλ. 9. 9. 1.—ὡσαύτως δρυοκολάπτης, Ἀριστοφ. Ὀρν. 480, 979, Στράβ. παρ' Ἡσυχ. δρυοκόλαψ· καὶ δρυοκόπος ἐν Ἀριστ. Ζ. M. 3. 1, 15. δρυο-πάγης, ἔς, ἐκ ξύλων δρῦς κατασκευασμένος, Σοφ. Ἀποσπ. 629. πρὸλ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 743. δρυο-πετεῖς, ὁ, πτερίς φουμένη ἐπὶ δρυῶν, Διοσκ. 4. 189. δρυοτομία, ἢ, τὸ κλάδεμα τῶν δένδρων, κεκομμένα ξύλα πρὸς καυσίν, Πλάτ. Νόμ. 678D. δρυοτομική (ἐνν. τέχνη), ἢ, ἡ τέχνη τοῦ ξυλοκόπου, τοῦ ξυλοσχίστου, Πλάτ. Πολιτ. 288D. δρυο-τόμος, ὁ, ξυλοκόπος, ξυλοσχίστης, Αἴσωπ., κτλ. [δρῦ-ἐν ἄρει, Κόντ. Σμ. 1. 250].—Πρὸλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ 319. δρύοχοι, οἱ, (δρῦς, ἔχω) τὰ ὑποστηρίγματα ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ τρόπος ναυπηγούμενου πλοίου, Ὀδ. T. 574.—ἔθνα οἱ πελέκεις ἐμπεπηγμένοι κατὰ γραμμὴν παρομοιάζονται πρὸς τοὺς δρύοχοις, πρὸλ. Εὐστ. καὶ Σηολ. ἐν τόπω, κατὰ δρυῶν ἐπάγῃσαν Ἐπίγραμ. παρ' Ἀθην. 209C.—μεταγεν., ἐκ δρυῶν ναυπηγεῖσθαι σκάφη, καὶνὰ ἐξ ὑπαρχῆς, Πολύδ. 1. 38, 5. δρυόχοις ἐπεβάλλετο νηὸς Ἀπολλῶν. Ρόδ. Α. 723. οὗτοι, δρυόχοις τίθεναι δράματος, καταθέτω, βάλλω τὴν τρόπον (βάσιν), δηλ. ἀρχομαι νέου δράματος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 52. καὶ παροιμ., ὅσον ἐκ δρυῶν Πλάτ. Τιμ. 81B, πρὸλ. Πλούτ. 2. 231E.—ὁ Πολυδ. Α', 85 ἀναφέρει τὸ ἐνικ. δρύοχον. II. = δρυμά, δάση, Ἀνθ. Π. 6. 16. καὶ οὕτως ὁ Εὐρ. Ἡλ. 1163, κατὰ ἑτερογενῆ πληθ. δρύοχα. δρύοφ, ὄπος, εἶδος ξυλοφαγῶ διαφόρου τοῦ γνωστοῦ δρυοκολάπτου, Ἀριστοφ. Ὀρν. 304. δρυπετής, ἴδε δρυπετής. δρυ-πετής, ἔς, (πέπτω) ὠριμασμένος ἐπὶ τοῦ δένδρου, ὠριμος, ἔλθαι Νικωνίδ. Πτωχ. 4, «γρυπάδες» Εὐπόλ. ἐν Ἀδῆλ. 48. αἱ δρυπετεῖς [ἐνν. Ἰσθάδες] Ἀριστοφ. Λυσ. 564, Καλλίας ἐν Ἀδῆλ. 2.—διὰ τὸν κομικὴν μεταφορῶν, ἰαζαὶ δρ. Κρατίν. Πλούτ. 2, Τηλέκλειδ. ἐν Ἀδῆλ. 74. δρ. ἔταιραι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 190.—Ἀλλὰ δρυπετής (ἐκ √ ΠΕΤ, πίπτω) ἔτοιμος νὰ πέσῃ, παραπολὸ ὠριμος, ἀπαντᾷ

συνεχώς ὡς διάφ. γραφή· καὶ οὗτος ὁ τύπος ὑπερ-κρίζομενος καὶ διὰ τῆς ἀναλογίας τοῦ χαμαιπειθέος προτιμᾶται ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐν τῷ Θησαυρ. τοῦ Στεφ. ἐν λ.· πρὸς δρύπεα.

δρύπευ, **σπερ**, αἰτιατ δρύπεσα, = δρυπετής, ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθείς, ὄριμος, τὴν ἀλίπισσιν δρύπεσα, Ἀπολλ. 6, 191.

δρυπίς, **ἰδος**, ἢ (δρύπτω) εἶδος ἀκάνθης, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1. 10, 6. **δρύππᾶ**, ἢ, Lat. durrpa, ἐλαία ὑπὲρ τὸ δένδρον ὄριμος, ἠθροῦμα, Ἀνθ. Π. 6, 299, Ἀθῆν. 56Α· πρὸς δρυφογέρων.

δρύπτω, Εὐρ. Ἠλ. 150· μέλλ. δρύψω (κατα-) Ἀνθ. Π. 5, 43· ἄρ. ἔδρυφα, Ἐπ. δρύφα Ἰλ., πρὸς ἀποδρύψω.—Μέσ., Ἡτ., Εὐρ. ἄρ. δρυψάμενος Ὀδ.—Παθ., Ἀνθ. Π. 7, 2· ἄρ. ἐδρύφθη Βάβρ. 36, 10· ὑπερσυντ. δέδρυπτο Κόνιντ. Σμ. 14, 391· πρὸς ἀμφί-, ἀπο-δρύπτω. (Ἐκ τῆς √ΔΡΥΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ συνθετῷ ἀπο-δρύψω, καὶ ἐν τῷ δρυφάξω.)

Ἔω, «τοσυγχανίζω», σπαράττω, σίχλω, βραχίονα δουρὸς ἀκακῆ δρύψ' ἀπὸ μυώνων Ἰλ. Π. 324· καὶ ἐν τῷ μέσ., δρυψομένη δ' ὄνυχεσι παρείας ἀμφί τε δειράς, σπαράττοντες ἀλλήλων., Ὀδ. Β. 153.—κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς ἐνδειξιν πένθους, δρύπτειν κἀρα Εὐρ. Ἠλ. 150· ἐκάτερθε παρείας Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 672· καὶ ἐν τῷ μέσ., δρύπτεσθαι παρείαν, σπαράττω, κατασίζω τὴν παρείαν μου, Lat. genas lacerae, Εὐρ. Ἐκ. 655· καὶ οὕτως ἄνευ τοῦ παρείαν, Σεν. Κύρ. 3, 1, 13· πρὸς καταδρύπτω.

δρῦς, ἢ (ὡσαύτως ὁ, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 401, καὶ παρὰ μεταγεν.)· γεν. δρυός· αἰτ. δρύν· = δρυά μόνον παρὰ Κόνιντ. Σμ. 3, 280· ὄνομα· καὶ αἰτ. πληθ. δρῦς, ἀλλ' ὡσαύτως δρυές, δρυάς, Ἰλ. Μ. 132, Αἰσχύλ. Πρ. 832, Σοφ. Ἀποσπ. 354· γεν. δρῦων Ἠρόδ. 7, 218. [ῦ, πλὴν ἐν τοῖς δρῦς, δρύν' ἀλλ' ἅλα γεν. δρῦός ἐν ἀρχῇ σίχλω, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 434]. (Ἐκ τῆς √ΔΡΥ παλαιοῦνται ὡσαύτως· τὰ δρῦ-μός, δρῦ-μά, δένδρον, δρι-α, δόρ-υ (δουρός), πρὸς Σανασκρ. dru-s, dru-mas (arbor), dār-u (lignum), Ζελ. dru (lignum), Γοθθ. triu (ξύλον), Παλαιο-Σκανδιν. tré, Ἀγγλ.-Σαξον. treow (Ἀγγλ. tree), κτλ.)

Κατ' ἀρχάς, πᾶν δένδρον (δρύν ἐκάλεον οἱ παλαιοὶ .. πᾶν δένδρον Σχολ. Ἰλ. Α. 86, ἴδε κατωτ.), ἀλλὰ συνήθως τὴν δρῦν, Lat. quercus, Ὀμ., κτλ.· ἥτις περιγράφεται ὡς ὑψικόμος Ἰλ. Ε. 398, κτλ.· ὑψικόμορος Μ. 132· ἐν χρήσει πρὸς ναυπηγίαν (πρὸς δρυόχοι), Ν. 389 κέξ· ἐπίσημος διὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς, Ψ. 328· ἰερὰ δὲ τοῦ Διὸς, ὅστις ἔδιδε τοὺς χρησμούς διὰ τῶν δρῦων τῆς Δωδωνῆς. Ὀδ. Ε. 328· αἱ προσήγοροι δρυές Αἰσχύλ. Πρ. 832· πολυγύλωστος δρῦς Σοφ. Τρ. 1168, πρὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 275Β, καὶ ἴδε φηγός·—παροιμ., οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐστι .. οὐδ' ἀπὸ πέτρης, δὲν ἐβύρωσας ἀπὸ τὰ ὄσα ἢ τοὺς βράχους, ἀλλ' ἔχεις γονεῖς καὶ πατρίδα, Ὀδ. Τ. 163, πρὸς Πλάτ. Ἀπολ. 34D, Πολ. 544D·—ἀλλὰ, οὐ μὲν πως γύν ἐστιν ἀπὸ δρυός οὐδ' ἀπὸ πέτρης .. ἐδαριζέμεναι, δὲν εἶναι τὰρα κἀρὸς νὰ ὀμιλῶμεν καθ' ἡσυχ. ἀπὸ δένδρου ἢ βράχου ὡς ἐρασταί, Ἰλ. Χ. 126· ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρων; πρὸς τί δὲ ταῦτα περὶ δέ-δ ων καὶ βράχων [δηλ. περὶ πραγμάτων μεθ' ὧν οὐδεμίαν ἔχομεν σχ.σιν]; Ἡσ. Θ. 35 (καὶ ὁ Götting δίδει παροιμίαν ἐρμηνεῖαν εἰς τὸ τελευταῖον μνημο-εὐθὲν χωρίον τῆς Ἰλ.).

II, ἐπὶ ἄλλων δένδρων, πλείρα δρῦς, τὸ ῥητινάδες ξύλον (τῆς πεύκης), Σοφ. Τρ. 763 ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Εὐρ. Κύκλ. 615, πρὸς 455· δρῦς θαλασσοσία, = ἀλλοίσιος Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2, 428.

III, μεταρ., ἐξασπασμένους γέρον, ὡς τὸ γερᾶνδρον, Ἀνθ. Π. 6, 254, Ἀρτεμ. 2, 25 πρὸς τοῦ Ὀρατίου aridae quercus, Ὀδ. Α. 13, 9.

δρυ-τόμος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ δρυοτόμος, Ἰλ. Α. 86· ἀλλὰ δρυ- ἐν ἄρσει, Κόνιντ. Σμ. 9, 163, 453., 13, 56.

δρυφάξω, = δρύπτω, Ἠσυχ.

δρυφακτός, ὁ φραγμός τις κηκλιδωτός ἢ δικτυωτὸν διαχωρίσμα χρησιμεύον ὡς περίφραγμα τῶν δικαστηρίων, τοῦ βουλευτηρίου, κτλ., Ἀριστοφ. Σφη. 830· συνήθ. κατὰ πληθ., ὡς τὸ Lat. cancelli, ὑπερεπηθῶν τοὺς δρ. ὁ αὐτ. Ἰππ. 675· ὑπὸ τοῖς δρ. ὁ αὐτ. Σφη. 386· ἐπὶ τοῖς δρ. αὐτοῖς 552, Σεν. Ἑλλ. 2, 3, 55· οὐδ. πληθ. δρυφακτα ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐν Στεφ. Θησαυρ., ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸν ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστοφ. Ἰππ. καὶ Πολυδ. (ἴδε κατωτ.)· καὶ ἀλλαγῇ τὸ γένος δὲν δύναται νὰ ὀρισθῇ· πρὸς κηκλίς.

2) καθ' ἑνὶκὸν καθόλου, κηκλίδες, Πολυδ. 1, 22, 6 καὶ 10. (Ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ. ἠρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ ὁ ἕκ δρυός φραγμός, ὅστε ἀρχικῶς ἔθ' ἦτο δρυοφρακτός.)

δρυφακτώω, περιφράττω, περικλείω, Πολυδ. 8, 6, 4.

δρυφάκτωμα, τό, περίφραγμα, Στράβων 629.

δρυφάς, ἄδος, ἢ = δρυφῆ, Ἠσυχ.

δρυφάσσα, μέλλ. -ξω, περιφράττω, φυλάττω διὰ φραγμοῦ.

Δρυφῆρον 758.

δρυφῆ [ῦ], ἢ (δρύπτω) ἀμυχή, δρυφός, ὁ «τζουγγράνισμα», Ἠσυχ.

δρύψελα, τὰ, εὐσματα, τρίμματα, θρύψαλα, Παρθέν. ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. 288, 58.

δρύψια, τὰ, = τῷ προηγ., δρ. τυρῶν Ἀνθ. Π. 6, 299.

δρυφο-γέρων, ὁ (πρὸς δρύπεα) γέρων σεσαφραμένος, κατατετριμένος, «γερακοῦλασμένος», δρυφογέρωντες, «οἱ ἄστοχοι πρεσβύ-

ται καὶ ὄλοιοι ἄστοχοι» Ἠσυχ.—**δρυφῶ-παις**, ὁ, «καὶς κατατετριμένος» Ε. Μ. Ἠσυχ.

δρῶοιμα, Ἐπ. εὐκτ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ δρῶω.

δρωπάκιζω, καθὼς τὰς τριχάς διὰ πεπασσόμενου ἐμπλάστρου, Λουκ. Δημιόν. 50· **δρωπάκισμός**, ὁ, ἡ τοιαύτη τῶν τριχῶν ἀπόσπασις· μάθημα τῶν τριχῶν διὰ δρωπάκος, πίττωσις Διοσκ.· **δρωπάκιστός**, ἢ ὄν, χρησιμεύων πρὸς μάθησιν τῶν τριχῶν, ψιλωτικός, Γαλγν. 12, 103.

δρωπάκιστρια, ἢ, = παρατίλτρια, Φώτ., Ὁσμ. Μ.

δρῶπαξ, **ακός**, ὁ, (δρῶπω) ἐμπλάστρον ἐκ πίσης, Συνέσ. 75D, Γαλγν. [ἄ ἐν τῇ γενικῇ, Μαρτιάλ. 3, 74., 10, 65].

δρῶπτω, = διακόπτω ἢ διασκοπῶ, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 272) παρ' Ἠσυχ.· καὶ δρωπάξω ἀναφέρεται ἐν Α. Β. 549· πρὸς δρῶω, δρῶ [Β].

δρῶψ, **ωπός**, ὁ, = ἄνθρωπος, Κλήμ. Ἀλ. Στρ. 5, σ. 674, Ἠσυχ. δῶα. Δωρ. ἀντὶ δῶη.

δυσδίκης, ἢ ὄν, (δύο) ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν ἀριθμὸν δύο, Πλούτ. 2, 1023C.—Ἐπίρρ., **δυσδικῶς** Πρόκλ. εἰς Παρμ. Πλάτ. σ. 915 (Stallh.) Τίμ. 208 (Βασιλ.).

δυσάξω, κάμνω δύο, ζευγαρώνω, Εὐστ. Πονημ. 250, 78· παθ., ζευγαρώνομαι, γίνομαι δύο μετ' ἄλλου, ἀντὶθ. **μονάξ** ζῆν, αὐτοῖς 81. **2)** ἐκφέρω τι κατὰ δυσκὸν ἀριθμὸν, Εὐστ. Ἰλ. 47, 28.

3) παθ., ἔχω τὴν ἐντοπίωσιν διὰ πρᾶγμά τι εἶναι διπλοῦν, βλέπω διπλᾶ, πάσχω διπλωμένον, Σέξτ. Ἐμμ. Μ. 7, 193. **II**, διαίρει εἰς δύο, διχοτομῶ, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 12.—Πρὸς Κόνιντ. ἐν Ἀθήναις τ. Α', σ. 98.

δυσάκεις, ἐπίρρ. = δις (πρὸς τρίς, τριακίς), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 607.—Πρὸς Κόνιντ. ἐν Ἀθήναις τ. Α', σ. 45.

δυ-ανερικός, ἢ ὄν, = τῷ Lat. duumviralis, Σουλ. Ἐπιγρ. 3979.

δυσάς, **άδος**, ἢ ὁ ἀριθμὸς δύο, Πλάτ. Φαῖδρον 101C, Παρμ. 149C, Ἀριστ., κτλ.

δυσάμορος, ὁ, ἢ εἰς δύο διαίρεσις, Εὐστ. Πονημ. 205, 20.

δυσάω, (δῶη) βυθίζω εἰς δυστυχίαν, κακοδαιμονίαν, δυσώσιν .. ἀνθρώπου Ὀδ. Υ'. 195.

δυσγός, Δωρ. ἀντὶ ζυγός, Ε. Μ. 316, 56· Αἰολ., αὐτοῖς 466, 36. **δυσερός**, ἄ, ὄν, ἄθλιος, δυστυχής, δυσερόθ θανάτοιο τυχεῖν Ἐπιγράμ. Ἑλλγν. 153, πρὸς Μάξ. π. κατ. 65, 182.

δῶη, ἢ Δωρ. δῶα, ἀλλ' οὐχί Ἀττ. (ἴδε ἐν λ. δαίω (Α), πρὸς δῶα, δδῶνη)—ποιητ. λέξις, δυστυχία, ἀθλιότης, ἀγωνία, Ὀδ. Ε. 215, καὶ Τραγ.· πῆμα δῶης, βίρος δδῶνης, δυστυχίας, Ὀδ. Ε. 338· πέλαγος ἀτηράς δῶης Αἰσχύλ. Πρ. 746· γενναῖα δῶη Σοφ. Αἴ. 938· πληθ., πημοναίς δῶαις τε Αἰσχύλ. Πρ. 512, πρὸς 179, 525, κτλ.

δῶη-πᾶθής, ἔς, ὁ πολλὰ ὑποφέρων, Ἀπολλών. Ρόδ. Δ. 1165, Ὀππ. Ἀλ. 2, 436.—καὶ **δῶηπαθός**, **ον**, ἴγυν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 486·—ἐνετύθεν **δῶηπαθῆς**, ἢ ἀθλιότης, δυστυχία, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1395, Ἀνθ. Πλαν. 113· καὶ **δῶηπάθεα**, ἢ Ἐτυμ. Μ. 291.

δυσμη, Δωρ. ἀντὶ δυσμη, ὁ ἴδε ἐν τέλ.

δυσικός, ἢ ὄν, = **δυσάκεις**· τὸ δυϊκόν, ὁ δυσικός ἀριθμός, Ἀπολλ. π. Συντ. 297.—Ἐπίρρ. -κῶς, = **δυστῶς**, Σουῖδ.

2) κατὰ δυσκὸν ἀριθμὸν, Γραμμ.

δύσος, **α**, **ον**, = **δυσερός**, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 842.

δυσκτινναῖος (= **δυσκτινναῖος**), ὄνομα μνηδός, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέφ. L. et W. 686.

δύμεναι [ῦ], Ἐπ. ἀπαρ. ἐνεργ. ἄρ. 6' τοῦ δῶω, Ἰλ.

δύναμαι, ἀποθ.· κλίνεται ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρτα. κατὰ τὸ ἔσταμαι ἢ ἐνικ. **δύνασαι** Ἰλ. Α. 393, Ὀδ. Α. 374, Σοφ. Αἴ. 1164 (ἐν ἀναπιστ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 811 (ἐν χοριαμβ.), Σεν. Ἀν. 7, 7, 8, κτλ., ἀλλ' ἐν τῇ παλαιᾷ Ἀθῆνι καὶ δῶνα Σοφ. Φ. 798, Εὐρ. Ἐκ. 253, Ἀνθρ. 239· Ἰων. **δύνη**, ὅπερ χρησιμεύει ὡσαύτως ὡς ὑποκτακτ. παρὰ τοῖς δοκίμοις, Πόρσ. Ἐκ. ἐνθ' ἄνωτ.· Ἰων. γ' πληθ. **δύνεται** Ἠρόδ.· ὑποκτακτ. **δύνωμαι**, Ἰων. 6' ἐνικ. **δύνηαι** Ἰλ. Ζ. 229· παρτα. 6' ἐνικ. **ἔδύνω** ἴγυν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 405, Σεν. Ἀν. 1, 6, 7· Ἰων. γ' πληθ. **ἔδυνεάτο** Ἠρόδ.·—μέλλ. **δυνήσομαι** Ἰλ., Ἀττ.· Δωρ. **δυνᾶσοῦμαι** Ἀρχύτ. παρὰ Σοδ. Ἀνθ. 46, 61· μεταγεν. ὡσαύτως· **δυνήθησομαι** Δίων Κ., **δεδυνήσομαι** Σωκράτ. ἐν Walz Πήγ. 8, σ. 97·—ἄρ. **ἔδυνησάμην** Ἰλ. Ε. 33, Ἐπικ. **δυν-** Ε. 621, κτλ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. (ἐπειδὴ τὸ τοῦ Δημ. 445.1 ἔχει διορθωθῆ ἐκ φωνῆ)· ὁ παθ. τύπος **ἔδυνάσθην**. Ἐπ. **δυνάσθην**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. καὶ Ἠρόδ. (ὡσαύτως ἐν Σεν. Ἀπομν. 1, 2, 24, 7, 6, 20, κτλ.), ὁ δὲ αὐστηρῶς Ἀττ. τύπος εἶναι **ἔδυνήθην** Σοφ. Αἴ. 1067, Ο. Τ. 1212, Εὐρ. Ἰων. 867, Δημ. 540, 25., 574, 28·—πρακ. **δεδυνήμαι** Δείναρχ. 106, 35, Δημ. 48, 16·—ῥημ. **δυνατός**.—Ἡ διπλῆ αὐθιγία **ἡδυνάμην**, **ἡδυνήθην** ἀπαντᾷ ἐν χειρογράφοις τοῦ Ἠρόδ. καὶ πολλῶν Ἀττ. συγγραφέων καὶ ἐνίοτε ἀπατεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου, **ἡδύνω** Φιλίππιδ. Συμπλ. 1, **ἡδυνήθην** Αἰσχύλ. Πρ. 206. Ἐν ταῖς ἀτικ. ἐπιγρ. ἡ αὐθιγία τοῦ **δύναμαι** γίνεται διὰ τοῦ ε, μόνον δὲ ἀπὸ τοῦ 300 π. Χ. διὰ τοῦ η, Meisterh. σ. 169. [ῦ, πλὴν ἐν τῷ δύν-μένοιο Ὀδ. Δ. 276, Α. 414, Ἐπ.

'Ομ. 15. 1, και εν τῷ κυρ. ὀνόματι Δυναμένη, χάριν τοῦ μέτρου].

I. εἶμαι ἰκανός, δυνατός, ἔχω τὴν δύναμιν να πράξω τι, μετ' ἄπαρ. ἔνεστ., και ἄορ. 'Ομ., κτλ.: ἡ ἀπαρέμφ. τοῦ μέλλοντος, σπανίως ἀπαντῶσα παρὰ δοκίμοις, εἶναι πιθανῶς σφάλμα (πεῖσειν ἀντί πε(θ)ειν) ἐν Σοφ. Φ. 1394. — ὁπότεν δὲ κείται ἀπολύτως, δυνάμεθα εὐκόλως να ἐνοηθῶμεν ἀπαρέμφατον ἐν τῶν συμφραζομένων, εἰ δυνάσασί γε, ἐὰν τοῦλάχιστον δυνάσαι [ἐνν. περισχέσθαι] 'Π. Α. 393: ὅσον... δύναιμαι χερσίν τε ποσίν τε [ἐνν. ποιεῖν τι] 'Π. Υ. 360: Ζεὺς δύναιται ἅπαντα [ἐνν. ποιεῖν] 'Οδ. Δ. 237: οὕτω και, μέγα δυνάμενος, λίαν ἰσχυρός, πανίσχυρος, 'Οδ. Α. 276, πρὸλ. Λ. 414, 'Ηρόδ. 9. 9, κτλ.: μέγα δύναιται, multum valet, Δισχύλ. Εὐμ. 950: δ. Διδὸς ἀχίιστα ὁ αὐτ. 'Ικέτ. 1036: οἱ δυνάμενοι, ἄνδρες ἔχοντες δύναμιν, ἰσχύον, Εὐρ. 'Ορ. 889, Θουκ. 6. 39, κτλ.: δυνάμενος παρὰ τινι, ἔχων δύναμιν, ῥοπήν παρὰ τινι, 'Ηρόδ. 7. 5, 'Ανδοκ. 32. 31, κτλ.: δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις Θουκ. 4. 105: δύν. χρήμασι, τῷ σώματι Δυσ. 107. 26., 168. 26.— ὁ δυνάμενος, ὅστις δύναιται να διατηρήσῃ ἑαυτὸν, ὁ αὐτ. 169. 19.

2) ἐπὶ τοῦ ἡθικῶς δυνατοῦ, εἶμαι ἰκανός, τοῖμῳ ἢ ἀνέχομαι να πράξω τι, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνησεως, οὐδὲ τελευτήν ποιήσῃν δύναιται 'Οδ. Α. 250: σε... οὐ δύναιμαι προλιπεῖν Ν. 331, πρὸλ. Σοφ. 'Αντ. 455: οὐκέτι ἐδύνάτο βιοτεῦσιν Θουκ. 1. 130.— οὕτω Δατ. posse εἰν Βεργ. Διν. 9. 482, 'Ορ. 'Ωδ. 3. 11. 30. 3) μετὰ τοῦ ὡς και ὑπερβ., ὡς ἐδύναντο ἀδηλόδατα Θουκ. 7. 50: ὡς δύναιμαι μάλιστα Πλάτ. Πολ. 367B: ὡς δύναιτο κάλλιστον ὁ αὐτ. Συμπ. 214C: ὡς ἂν δύναιμαι διὰ βραχυτάτων Δημ. 814. 4, κτλ.: ἢ ἀπλάς, ὡς ἐδύνάτο Ξεν. 'Αν. 2. 6, 2: οὕτω και, ὅσον ἐδύνάτο πλείστους ἀθροίσας Ξεν. 'Ελλ. 2. 2, 9: λαβεῖν... οὐς ἂν σοφωτάτους δύναιμαι 'Αλεξ. Συντρ. 1.

II. ἰσοδυναμῶ, λογίζομαι ἢ εἶμαι ἰσοδύναμος πρὸς τι, «περὼ ὡς...», και ταῦτα, 1) ἐπὶ νομισμάτων, ἀξίω, ἰσοδυναμῶ πρὸς... μετ' αἰε., ὁ σίγλος δύναιται ἐπτά ὀβολούς Ξεν. 'Αν. 1. 5, 6, πρὸλ. Δημ. 914. 11: ἀπολ., ἰσχύω, «περὼ», Δουκ. Πένθ. 10. 2) ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἰσοδύναμος εἶμαι πρὸς... τριηκόσαιο γενεαὶ δυνάται μύρια ἑπτα 'Ηρόδ. 2. 142: λόγοι ἔργα δυνάμενοι, λόγοι ἰσοδυναμοῦντες πρὸς ἔργα, Θουκ. 6. 40.

3) ἐπὶ λέξεων, σημαίνω, δηλώω, ὡς τὸ Δατ. valere ἀντὶ τοῦ significare, 'Ηρόδ. 4. 110, 1 κ. ἄλλ.: ἴσον δύναιται, Δατ. idem valet, ὁ αὐτ. 6. 86, 3, πρὸλ. 2. 30., 4. 192, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 553: τὸ νεοδαμῶδες δύναιται ἐλεύθερον εἶναι Θουκ. 7. 58: ταῦτόν δ. 'Αριστ. Πολ. 5. 11, ὁ.— ὡσαύτως, τείνω, χρησιμεῖω, ἰσχύω πρὸς τι, «σημαίνω» τι, οὐδὲνα καιρὸν δύναιται, δὲν χρησιμεῖω διὰ τίποτε, δὲν ἰσχύει διὰ τίποτε, Εὐρ. Μηδ. 128, πρὸλ. Πλάτ. Φιλῆθ. 23D: τὸ τρισῶναι τὶ δύναιται; 'Αριστοφ. Πλ. 842: τοῦτο δύνανται αἱ ἀγγελλῆαι, τοῦτο σημαίνουσιν αἱ ἀγγ., τὴσὴν σημασίαν ἔχουσι, Θουκ. 6. 36: τὴν αὐτὴν δ. δούλωσιν ὁ αὐτ. 1. 141. 4) ὡς μαθητὰν, ὅρος, δύνασθαι τι, = ὑφῴσθαι εἰς τὸ τετραγώνον και ἰσοῦσθαι, τοῖς ἐπιπέδοις ἃ δύνανται Πλάτ. Θεαιτ. 148B: αἱ δυνάμεναι αὐτὰ [τὰ μεγέθη] Εὐκλ. 10, 'Ορ. 11, 22: αὐλήσεις δυνάμεναι τε και δυναστεύμεναι, Πλάτ. Πολ. 546B.— ἴδε ἐν λ. δύναιμι V.

III. πρὸς... οὐ δύναιται, μετ' ἄπαρ. ἄορ., δὲν εἶναι δυνατὸν να εἶναι, Valck. 'Ηρόδ. 7. 134., 9. 45: πρὸλ. ἐθέλω I. 2.

δυναμικός, ἢ, ὄν, ἰσχυρός, δυνατός, ἀποτελεσματικός, Χρυσῆιπ. παρὰ Πλουτ. 1036E: πρὸς τι Πολύδ. 22. 21, 4: κατὰ τι ὁ αὐτ. 37. 3, 3 ἐπὶ ὄνου, ἰσχυρός, δυνατός, 'Αθῆν. 26B.

δυνάμις [ῥ], ἢ, γεν. -εως, 'Ιων. -τος, 'Ιων. ὄστ. δυνάμις (δυναμια)—δύναμις, ἰσχύς, ῥώμη παρ' 'Ομήρῳ ἰδίως ἐπὶ σωματικῆς δυνάμεως, εἰ μοι δύναιμι γε παρήν 'Οδ. Β. 62, πρὸλ. 'Π. Θ. 294: οἴη ἐμὴ δύναμις και χεῖρες 'Οδ. Υ. 237: οὕτως, ἢ δύναμις τῶν νέων 'Αντιφῶν 127. 24, κτλ.— ἐντεῦθεν καθόλου, δύναμις, ἰσχύς, ἰκανότης πρὸς πράξιν τινος, ὅση δύναμις γε πάρεστιν 'Π. Θ. 294: πᾶρ δύναιμι, παρὰ τὴν δύναμιν, πέρα τῆς δυνάμεως τινος, Ν. 787: παρὰ πεζοῖς, παρὰ δ. Θουκ. 1. 70, κτλ.: ὑπὲρ δ. Δημ. 292. 25: ἀντίθ. κατὰ δ., ὅσον δύναιται τις, ὅσον ἰσχύει τις, Δατ. pro virili, 'Ηρόδ. 3. 142, κτλ. (κάδ δ. παρ' 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 334): οὕτως, εἰς δύναιμι Κρατῖν. Πολ. 3, Πλάτ. Πολ. 458E, κτλ.: πρὸς δ. ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 231A. 2) ἐξωτερικὴ δύναμις, ἰσχύς, βαρῦτης, ἀίωμα, Δατ. potentia, opes, Δισχύλ. Πέρσ. 174, 'Αγ. 779, 'Ηρόδ. 1. 90, Θουκ. 7. 21, κτλ.: ἐν δ. εἶναι, γίνεσθαι Ξεν. 'Ελλ. 4. 4, 5, Δημ. 174. 27. 3) δύναμις διὰ πόλεμον, στρατιωτικὴ δύναμις, ε. πεζικὴ 'Ηρόδ. 5. 100, κτλ.: δ. και πεζὴ και ἱππικὴ και ναυτικὴ Ξεν. 'Αν. 1. 3, 12. 4) δύναμις, ποσότης, Δατ. vis, χρημάτων δ. 'Ηρόδ. 7. 9, πρὸλ. Θουκ. 9. 97., 6. 40. II. δύναιμι, ἰκανότης, αἱ τοῦ σώματος δυνάμεις Πλάτ. Θεαιτ. 185E: ἢ δ. τῆς ὄψεως Πλάτ. Πολ. 532A: ἢ τῶν λεγόντων δ. Δημ. 596. 21: μετὰ γεν. πράξιμ., ἰκανότης διὰ τι, τῶν ἔργων 'Αριστ. Πολ. 5. 9, 1: τοῦ λέγειν ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 6, 14: τοῦ λόγου, τῶν λόγων Μένανδ. ἐν 'Αδῆλ. 52, 'Αλεξ. 'Ιππ. 1.— ἀπολ., πᾶσα φυσικὴ ἢ ἡθικὴ ἰκανότης, ἢ δύναιται να τελειοποιήσῃ διὰ τῆς ἀσκήσεως και μεταχειρισθῆ διὰ καλῶν ἢ διὰ κακῶν, 'Αριστ. Τοπ. 4. 5, 9, Μ. 'Ηθ. 1. 2,

2., 7. 2.— ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων φυτῶν, κτλ., αἱ δ. τῶν φυσικῶν, τῶν σπερμάτων Ξεν. Κύρ. 8. 8, 14, κτλ.: ἢ παραγωγὸς δύναιμις, τῆς γῆς ὁ αὐτ. Οἰκ. 16, 4: μεταλλάξαι ὁ αὐτ. Πόρ. 4, 1. 2) δύναμις, τέχνη, ὡς ἱατρικὴ, λογικὴ, ῥητορικὴ, 'Αριστ. Μεταφ. 4. 12, 11., 8. 2, 1. 3) ἱατρικόν, φάρμακον, 'Ιππ.: πρὸλ. Bast Γρηγ. σ. 907. III. ἡ δύναμις ἢ σημασία λέξεως, Δυσ. 10. 7, Πλάτ. Κρατ. 394B, κτλ. 2) ἡ ἀξία τῶν χρημάτων, Θουκ. 6. 46, πρὸλ. 2. 97, Πλουτ. Δικ. 9, Σδλ. 15.

IV. ἰκανότης εἰς τὸ ὑπάρχειν ἢ ἐνεργεῖν, Δατ. potentia, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν ὑπαρξίν ἢ ἐνέργειαν (ἐνέργεια, ἐντελέχεια, 'Αριστ. Μεταφ. 8. 6, 9): ἐντεῦθεν, δυνάμει, ὡς ἐπίορ., ὕστερον ὄν τῆ τάξει, πρότερον τῆ δυνάμει... ἐστὶ Δημ. 32. 19: κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐνεργεῖν, Δατ. actu) 'Αριστ. 'Αν. 'Υστ. 1. 24, ἐν τέλ., ἢ πρὸς τὸ ἐντελέχεια, ὁ αὐτ. Μεταφ. 3. 5, 1 κ. ἄλλ.: ἴδε ἐνέργεια II. V. ὡς μαθητὰν, ὅρος, potentia, ἐν τῇ γεωμετρῖα, τὸ τετραγώνον εὐθείας γραμμῆς και ἐν τῇ ἀριθμητικῇ ἰδίως τὸ τετραγώνον ἀριθμοῦ, Πλάτ. Θεαιτ. 147D κέξ.: εὐθείαι δυνάμει σύμμετροί εἰσιν, ὅταν τὰ ὑπ' αὐτῶν τετραγῶνα τῷ αὐτῷ χωρίῳ μετρήται Εὐκλ. 10. 'Ορ. 3: πρὸλ. δύναιμαι Π. 4.

δυνάμο-δύναιμις, εως, ἢ, δύναμις δυνάμεως, π. χ. τὸ τετραγώνον τοῦ τετραγώνου, Διδόφαντ. 2.

δυναμοδυναμοστός, ἢ, ὄν, ὑψωμένος εἰς τὴν 4ην δύναμιν, Διδόφ. 3.

δυναμοκύβος, ὁ, τετραγώνον τοῦ κύβου (6η δύναμις), Διδόφ. 2.

δυναμοκυβοστός, ἢ, ὄν, ὑψωμένος εἰς τὴν 6ην δύναμιν, Διδόφ. 3.

δυναμοστός, ὁ, (ἀριθμῶν), ὑψωμένος εἰς τὸ τετραγώνον, Διδόφ. 3.

δυναμόω, ἐνισχύω, 'Εβδ. ('Εκκλ. ε', 10), Θεοδῶτ. Δαν. 9. 27.— συνβ. ἐν τῷ παθ., 'Ἐπ. π. Κολοσσ. α', 11, Εὐσθ., κτλ.

δυνάσις [ῥ], εως, ἢ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δύναιμις, Πίνδ. Π. 4. 424, Σοφ. 'Αντ. 604, 951, Εὐρ. 'Ιωνι 1012: ἐν (ὁ ε. ἐς) δύναισιν, προ virili, 'Ἐπιγρ. Δεσφ. ἐν τῇ Συλλ. 'Ἐπιγρ. 1588. 5.

δυναστεία, ἢ (δυναστεύω) κυριαρχία, ἐξουσία, Σοφ. Ο. Τ. 593, Δημ. 247. 10: δ. ὀλίγων ἀνδρῶν Θουκ. 3. 62, πρὸλ. Πλάτ. Πολιτ. 291D: πολιτικὴ δ., ἢ ἐξάσκησης πολιτικῆς ἐξουσίας, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 176C. II. ὀλιγαρχία Θουκ. 4. 78, 'Ανδοκ. 23. 12, Ξεν. 'Ελλ. 5. 4. 46, κτλ.: κατατασομένη ὑπὸ τοῦ 'Αριστ. μεταξύ τῆς τυραννίδος και τῆς δημοκρατίας, Πολ. 4. 5, 2, πρὸλ. 4. 6, 11., 5. 6, 12.— ὁ δὲ Δίων Κ. 52. 1 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς παράστασιν τῆς ἐξουσίας τῆς Ρωμαϊκῆς Συγκλήτου.

δυναστευτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ὅμοιος πρὸς δυνάστην, αὐθαίρετος, ἀντίθ. πολιτικός, 'Αριστ. Πολ. 2. 10, 13, πρὸλ. 4. 14, 7., 5. 6, 11.

δυναστεύω, εἶμαι δυνάστης, ἔχω ἐξουσίαν ἢ κυριαρχίαν, 'Ηρόδ. 9. 2, Θουκ. 6. 89, 'Ισοκρ. 249C, κτλ.: ἢ πόλις τῶν λοιπῶν ἐδυναστεύει μάλιστα 'Ηρόδ. 5. 97: μετὰ γεν., εἶμαι κύριος ἐπὶ τινος, Ποσειδῶν. παρ' 'Αθῆν. 213A, Διδόφ. 4. 31: μετὰ ὄστ., 'Αθῆν. 624D.— καθόλου, ὑπερισχύω, κατασχύω, ἐπικρατῶ ἐπὶ ἀνέμου, ἐπὶ κλίματος, 'Ιππ. 'Αφ. 1247, 'Αέρ. 288: ἔχω δύναμιν, ῥοπήν, ἐξασκῶ ἐπίδρασιν, ἐν τῷ σώματι 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ἰητρ. 14.— Παθ., κυθερῶμαι, διευθῶμαι, ὑπὸ τινος Γαλην.

II. ὡς μαθητὰν, ὅρος, ἴδε ἐν λ. δύναιμαι II. 4.

δυνάστης, οὐ, ὁ, κύριος, ἀπόλυτος ἄρχων, κυβερνήτης: ἐπὶ τοῦ Διός, Σοφ. 'Αντ. 608: ἐπὶ τοῦ Ξέρξου (ἴδε ἐν λ. δυνάτης): οἱ δ., οἱ πρώτοι, οἱ ἀριστοί, οἱ πρῶτοντες ἐν τινι πολιτείᾳ, Δατ. optime, 'Ηρόδ. 2. 32, Πλάτ. Πολ. 473D, κτλ.: παρὰ Πολυβ., ἐπὶ μικρῶν ἀρχόντων, ἡγεμόνων μικρᾶς χώρας, τὸ τοῦ Λιδίου reguli, 9. 23, 5., 10. 34, 2, κτλ.— ἐν Δισχύλ. 'Αγ. 6 οἱ ἀστέρες καλοῦνται λαμπροὶ δυνάσται.

δυναστεικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ δυνάστην, αὐθαίρετος, 'Αριστ. Πολ. 6. 6, 3.

δυνάστης, ἴδος, ἢ, θηλ. τοῦ δυνάστης, Δημ. Φαλ. 311.

δυναστούντες (= δυναστεύοντες), 'Ἐπιγρ. Αἰγύπτου, Rev. Arch. 1866, σ. 754.

δυνάστωρ, ὀρος, ὁ, = δυνάστης, Ψευδευριπ. I. Α. 280.

δυνάτωρ, εἶμαι δυνατός, ἰσχυρός, Β. 'Επιστ. π. Κορινθ. ιγ', 3.

δυνάτης [ῥ], οὐ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δυνάστης, ὡ δυνάτα Δισχύλ. Πέρσ. 674, κατὰ τὸ Μεδ. χρόν και τὸν Σχολ.

δυνάτος, ἢ, ὄν, ὡσαύτως -ός, ὄν Πίνδ. Ν. 2. 21.— ἰσχυρός, ἀκαμῆτος, ἰδίως κατὰ τὸ σῶμα, τὸ δυνατώτατον, οἱ ῥωμαλεώτατοι ἄνδρες, 'Ηρόδ. 9. 31: σῶμα δ. πρὸς τι Ξεν. Οἰκ. 7, 23: χερσὶ και ψυχᾷ δ. Πίνδ. Ν. 9. 91: τοῖς σώμασι και ταῖς ψυχῆσι Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 19.— ἐπὶ πλοίων, κατάλληλος πρὸς ὑπηρεσίαν, Θουκ. 7. 60. 2) μετ' ἄπαρ., ἰκανός: να πράξω τι, 'Ηρόδ. 1. 97, κτλ.: δ. λῦσαι, ἰσχυρός: εἰς τὸ να λῦσῃ, Πίνδ. Ο. 10. 11: λέγειν δ. Θουκ. 1. 139, κτλ.: ὅσον περ δ. εἰμι, παραλειπομένης τῆς ἀπαρέμφ., Εὐρ. 'Ορ. 522.— οὕτω και, δ. κατὰ τι, πρὸς τι Πλάτ. 'Ιππ. 'Ελλάτ. 366D, Ξεν. Οἰκ. 7, 23. 3) ἐπὶ ἐξωτερικῆς δυνάμεως, ἰσχυρός, ἔχων ῥοπήν, Σοφ. 'Ηλ. 219: τῶν Ἐλλήνων δυνατώτατος 'Ηρόδ. 1. 53: οἱ δυνατοί, οἱ πρώτοι ἄνδρες, οἱ ἀριστοί,

οι ἐξέχοντες τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν ἐπίδρασιν, Θουκ. 2. 65· δ. χρῆμασι δ' αὐτ. 1.13, κτλ.— ὡσαύτως, εὐπόρος, οὐχὶ πένης, ἀντίθ. ἀδύνατος, Λυσ. 169. 17.

4) ἰκανὸς νὰ παραγάγῃ, παραγωγός, εὐφόρος, χώρα Γεωπ. 2. 21, 5. II. παθ. ἐπὶ πραγμάτων, ὅτι δύναται νὰ γίνῃ, Λατ. quod fieri possit, Ἡρόδ. 2. 54, κτλ.— δύνατόν [ἔστι], μετ' ἀπαρ. ἡ αὐτ. 9.111, Αἰσχύλ. Ἀγ. 97, κτλ.— ὁδὸς δύναται καὶ τοῖς ὑποζυγίοις πορεύεσθαι, εὐθατος, Ξεν. Ἀν. 4.1, 24— κατὰ τὸ δύνατόν, quantum fieri possit, Πλάτ. Κρατ. 422D, Δημ. 30. 11· οὕτως, ἐς τὸ δ. Ἡρόδ. 3. 24, Πλάτ. Φαῖδρ. 277A· ἐκ τῶν δυνατῶν Ξεν. Ἀν. 4.2, 23· ὡσαύτως, ὅσον δύνατόν, εἰς ὅσον δ. μάλιστα, καθ' ὅσον μάλιστα δ., ὡς δ. ἄρστα, Εὐρ. Γ. Α. 997, Πλάτ., κτλ.— τὰ δ., πράγματα ἄτιστα δύναται νὰ γείνωσι, Θουκ. 5. 89, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 2.

III. ἐπίρρ. τῶς, Λατ. valide, valde, εἰπεῖν δ. Αἰσχίν. 34. 22· δ. ἔχει Ἡρόδ. 7.11— ὑπερθ. -ῶσατα, Πλάτ. Πολ. 516D.

δυνηρός, ἄ, ὄν, = δυνατός, Βασίλ. Ἐξαμη. 45.
δυνωτός, ἦ, ὄν, ἀντί δυνατός, Ἐπιγράμμ. Ἑλλήν. 990. 4.—
δύνοτον = δυνατόν, Ἐπιγρ. Αἰολ. Αἰγύπτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 4725, 4· ἴδε Αhr. π. Δωρ. 2. 582.

δύνω, = δύομαι.
δύο, ὡσαύτως δύο παρ' Ἐπ. καὶ ἔλεγ. ποιηταῖς, ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ., Ἡρόδ. Ὀρ. 1550· γεν. καὶ δοτ. δυοῖν [εἶναι μονοσύλλαθον ἐν Σοφ. Ο. Τ. 640, πρβλ. δῶδεκα ἀντι δυῶδ-] παρὰ μεταγεν. Ἀττ. ὡσαύτως δυεῖν, ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος ἀποκλείεται ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρίστων ἐκδόσεων τῶν δοκίμων Ἀττικῶν, ὡς Εὐρ. Ἡλ. 536, Θουκ. 1. 20, ἴδε Ellendt Λεξ. Σοφ. λ. δύο ἐν τέλ.— παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως δοτ. πληθ. δυαί (ἐν Θουκ. 8. 101, ἀντι δυαῖν ἡμέραις γραπτέον δυοῖν ἡμέραιν), κοινὸν ὅμως μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου, Ἀριστ. Πολ. 3. 6, 7, Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 150, καὶ συχρὸν ἐν Ἐπιγραφαῖς, πρβλ. Λοβ. Φρῶν. 210.— Ἐν ταῖς Ἀττικ. ἐπιγραφαῖς τὸ δυοῖν εἶνε ἐν χρήσει μέχρι τοῦ 329 π. Χ., τὸ δυεῖν ἀπὸ τοῦ 329 μέχρι τοῦ 229 π. Χ., τὸ δὲ δυαί ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς 3ης ἑκατονταετ. π. Χ., Meisterh. σ. 157.— Οἱ Ἴων. τύποι δυῶν (Ἡρόδ. 1. 94, 130, κτλ.), δυοταί (1. 32., 7. 104) θεωροῦνται ἀμφίβολοι ὑπὸ τοῦ Δινδ.— Ἐν χρήσει ἀκλίτως, ὡς τὸ ἀμφω, παρ' Ὀμ. (ὅστις πῶν ἔχει γενικὴν ἢ δοτικὴν δυοῖν), τῶν δύο μοιράων Ἰλ. Κ. 253· δύο κανόνεσι Ν. 407, κτλ.— οὕτω παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἀττ., δύο νεῶν Ἡρόδ. 8. 82· δύο ζεύγεσι 3. 130· δύο νεῶν Θουκ. 3. 89· δύο πλέθρων Ξεν. Ἀν. 1. 3, 23, κτλ.— ἀλλ' οὐχὶ οὕτω παρὰ Τραγ. (τὸ χωρίον Εὐρ. Ἀνδρ. 692 δὲν παρουσιάζει ἐξαίρεσιν), καὶ σπάνιον παρὰ Κωμ., Ἀλεξ. Κνιδ. 1, Δαμοκρ. Συμπρ. 1. 3.

(Ἐκ τῆς √ΔΥ παράγονται ὡσαύτως τὰ δις (ἀντι δυῖς ἢ δῦεις), δευτέρος (ἀντι δῦετέρος), δου-οί, δι-σῶς, δι-α, δι-γα, δε-πλόος πρβλ. Σανασκρ. dva, dvau (duo), dvis (bis), dvitviyas (δευτέρας), vi- (ve-, dis-) Zevd. dva (duo), κτλ. Λατ. duo, bis (ἀντι dvis, πρβλ. Zevd. bi-tva (δευτέρας), bini (ἀντι duini), dis- καὶ ve-, du-plex, du-bius Γοτθ. tvai, vi-thra (contra), twistass (διχαστασία) Παλαιο-Σκανδιν. tveir, tví- (bis) Ἀγγλο-Σαξ. twá (two, twain), tvennr (twin), κτλ. Παλαιο-Γερμ. zwuo (Γερμ. zwei), κτλ.). Ἰλ. Α. 16, κτλ.— παρ' Ὀμ. δύο καὶ δύο (κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ μέτρου) συχνάκις συν-ἀπτόνται πληθυντικοῖς ὀνόμασιν, ὡς δύο δ' ἄνδρες, κτλ. παρὰ Τραγ. ὡσαύτως τὸ δύο ἐνίοτε ἀπαρτῆ μετὰ πληθ. ὀνομάτων, τὸ δὲ δυοῖν σπανίως, ἴδε Ellmsl. Μηθ. 798.— δύο ἐνίοτε, τῶ = ἡμετέρω «ἓνα δύο», Λατ. vel duo vel nemo, ὀλίγοι, Θεόκρ. 14. 45· πληρέστερον, ἓνα καὶ δύο Ἰλ. Β. 346· δύο ἢ τρεῖς Ἀριστοφ. Βίρ. 829· εἰς δύο, δύο-δύο, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 17· σὺν δύο, δύο ἑμοῦ, Ἰλ. Κ. 224, Ἡρόδ. 4. 66· δύο ποιεῖν τὴν πόλιν, διασπᾶν, διαρεῖν εἰς δύο, Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 10.

δυο-ειδής, ἐς, δύο εἰδῶν, Πορφύρ. Β. Πυθ. 50.
δυοκαίδεκα, οἱ, αἱ, εἰς, εἰς, δώδεκα, Ἰλ. ὡσαύτως δυῶδεκα. δῶδεκα.

δυοκαίδεκά-βι νος, ὄν, = δωδεκάμηνος, Σοφ. Τ. 648· δυοκαίδεκάς, ἀθῆς, ἢ Πρόκλ., καὶ παρ' Ἰππ. δυοκαίδεκάτος δυοκαίδεκος (ἔτυμ. ἀριθμικός), ὁ, ὁ ἀριθμὸς δώδεκα, Ἀλκαῖ. 71. δυοκαίκοσιπένυχος, υ, εἰκοσίδιο πένυχων, Εὐστ. 644. 39. δυοκαίκεντηκοστός, ἦ, ὄν, ὁ κεντηκοστός δεύτερος, Ἀρχιμζβ. 330 Torelli.

δυοπεντεκαίδεκάς, ἀδος, θεοσθεῖνης συνοδία Θ. Στουδ. σ. 1096 (Migne).
δυο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν, παράγω. δύο, Ἀριστ. Μεταρ. 12. 8, 14.
δυοστός, ἦ, ὄν, δευτέρος· κατὰ τὸ πολλοστός, ὀλιγοστός, μυριοστός, Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 32.

δυο-τοκέω, γεννῶ δύο, διαρ. γαρ. ἐν Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 1, 14.
δύπτῃς, ου, ὁ, δύπτης, «βουτηγῆς», Λατ. mergus, Καλλ. Ἀποσπ. 167, Ὀππ. Ἀλ. 2. 436.

δύπτω, (δύομαι) «βουτῶ», ἤντε τις καυῆς δύπτησιν ἐς ἀλμυρὸν ὕδωρ Ἀντιμ. 6· πρὸς κύμα δυπτούσας Λυκ. 715· καὶ ἄνευ προθέσεως, ἐδύψε Νηρέως τάφους αὐτῶν 161· νεῖθεθι δύψας Ἀπολλών. Ρόδ. Α. 1326· μετ' αἰτιατ., δύπτορες κεφαλὰς αὐτῶν 1008.

δύρομαι [ῶ], ποιητ. ἀντι τοῦ ὀδύρομαι, θυγατράσι δυρομένηας Βακχολ. 3. 35 (Blass).

δυσ-, ἀχώριστον προβεβατικὸν μόριον, ἀντίθ. εὖ, ἀεῖπο· εἶλον τὴν ἔννοιαν τῆς δυσκολίας, δυστυχίας, κτ., ὡς δυσήλιος, δυσάγνος· ἀνακαίρῃ δὲ τὴν καλὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἢ ἐπαυξάνει τὴν κακὴν διὰ ταῦτα συντίθεται ἔτι καὶ μετὰ λέξεων περιεχουσῶν ἄρησιν, ὡς δυσάμμορος, δυσάσχετος. Οἱ ποιηταὶ ἀγαπῶσι νὰ μεταχειρίζωνται αὐτὸ εἰς ἰσχυρὰς ἀντιθέσεις, ὡς Πάρις Δύσπαρις, γάμος Δύσαμος, — ὥστε παλλάνκις καταπῆ σκεδῶν = ἀν- ἢ ἀστερητ.— σύνθετα δὲ σχηματίζονται ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς περιορισμοῦ, ὑπ' οὓς καὶ μετὰ τοῦ εὖ (ἴδε ἐν λέξει). Πρὸ τῶν στ, σθ, σπ, σφ, σχ, τὸ τελικὸν σ παρελείπεται ἴδε δυσπ-. (Πρβλ. Σανασκρ. dus-, dur-, π. γ. durmanás = δυσμενής Γοτθ. tuz- ἐν τῷ tuz-verjan (= διακρίνεσθαι, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ια', 23), Παλαιο-Σκανδιν. tor-, ἐν τῷ torsóttligr (δύσμαχος) Παλαιο-Γερμ. zur-, Γερμ. zer-).

δυσάγγελος, ὄν, ἄγγελος κακῶν ἢ κακοῦ, Νόνν. Δ. 20. 184.
δυσάγης, ἐς, (ἄγος) ἀσεβής, ἀντίθ. εὐαγής, Μανέθων 5. 180.
δυσάγκυμιςτος, δυσάγκριτος, ποιητ. ἀντι δύσανακ-
δύσανγος, ὄν, ἄναγκος, ἀκόσμητος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 751, Λουκ. Ἀλεξ. 54.
δυσάγρειω, εἶμαι ἀτυχῆς περὶ τὴν ἀλιείαν, περὶ τὴν ἄγραν, Πλούτ. Ἀντων. 29.

δυσάγρης, ἐς, ἀτυχῶς, κακῶς ἀγρευθεὶς, συλληφθεὶς, Ὀππ. Ἀλ. 3. 272.
δυσάγρια, ἦ, ἀτυχὲς κυνήγιον, ἀντίθ. εὐαγρία, εὐθῆρος ἄγρα, Πλούτ. Ε', 13.

δυσάγωγος, ὄν, ὁ δυσκόλως ἀγόμενος, δυσπειθής, Διον. Ἀλ. 2. 28· ἐπὶ τι ὁ αὐτ. 9. 8.
δυσάγων, ὄν, ὁ ἔχων βαρεῖς ἀγῶνας, στρατηγία πολυπόνοσ καὶ δυσάγων Πλούτ. Τιμολ. 36.

δυσάγωνιστος, ὄν, δυσκολοκίρκτος, δυσκαταμάχης, Πολυθ. Γ', 141., Ε', 79, 105.
δυσάδελφος, ὄν, δυστυχεῖς ἀδελφοὺς ἔχων, δυσασαδελφάτος πασῶν (Ἀντιγόνη καὶ Ἰσμήνη) Αἰσχύλ. Θῆβ. 870.
δυσᾶερα, ἦ, κακός, νοσηρὸς ἀήρ, Στράβων 213.
δυσᾶερα [ᾶ], ὄν, ὁ ἔχων κακὸν, νοσηρὸν ἀέρα, τόπος Δίων Χρυσ. 1. 550.

δυσᾶής, ἐς, (ἄημι) ὁ κακῶς πνέων, θυελλώδης ἔξ ἀνέμιο δυσπτός Ἰλ. Ε. 865· Ζεφύροιο δ. Ψ. 200, καὶ Ὀδ. ποιητ. γεν. πληθ., δυσάηων ἀντι δυσάτων, Ὀδ. Ν. 99. 2) καθόλου, ὑπερβολικός, ὁ κρυμδὸς Καλλ. εἰς Ἀρτ. 115· καύμα Κόνιντ. Σμ. 13. 134· κύμα Ἀνθ. Π. 7. 739.

II. κακὴν ὁσμὴν ἀποπνεύων, Ὀππ. Κ. 3. 114.
δυσάθλιος, ὄν, καθ' ὑπερβολὴν ἄθλιος, τροφαί Σοφ. Ο. Κ. 328 (ἔνθα ὁ Δινδ. δύ' ἄθλιω τροφά).
δυσάλατος, ὄν, λιαν οἰκτός, ἀειοθρήνητος, Ἐβδ.

δυσαιάνης, ἐς, παρὰ πολὺ θρηνώδης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 281.
δυσαιέριος, ὄν, οὐχὶ αἰθίσιος, σκοτεινός, συννεφώδης, Ὀρφνη Εὐρ. Ηρακλ. 857.

δυσαιμορράγητος, ὄν, ὁ δυσκόλως αιμορροῶν, Ἐδρα Ἀέτ. 14. 5.
δυσαινήτος, ὄν, κακὴν κερτιμῆνος φήμη, Ὀρφ. Ἀργ. 1337.
δυσαινίγμα, τό, αἰνίγμα κακόν, ἀπαίσιον, δυσαινίγμα τῆς σφιγγὸς Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φων. 45.

δυσαιρέτος, ὄν, δυσίλωτος, Πολυθ. Α', 170.
δυσαισθησία, ἦ, ἀναισθησία, Τιμ. Λοκρ. 102E.
δυσαισθητέω, εἶμαι ἀναισθητός, Εὐστ. Πονημ. 165. 65.
δυσαισθητός, ὄν, ἀναισθητός, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προδλ. 1. 72· τὸ δυσαισθητόν = ἀναισθησία, Γαλην. 1. 346.

II. παθητ., ὁ δυσκόλως ὑποπίπτων εἰς τὰς αἰσθήσεις, δυσκόλως ἀνιχνευόμενος, Πολυθ. Ε', 12.
δυσαιτιολόγητος, ὄν, ὃν εἶναι δύσκολον νὰ αἰτιολογήσῃ τις, Φίλων 2. 644.

δυσάλιος, ὄν, ὁ διάγων ζωὴν δύσκολον, δυστυχῆς, Αἰσχύλ. Θῆβ. 927 (Δινδ.), Σοφ. Ο. Κ. 150· αἰών δυσάλιον, ζωὴ ἀθλία, βίος ἀθίσιος, Εὐρ. Ἐλ. 214· δυσάλιον δ' ὁ βίος ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 960· — πρβλ. ἀθίσιος.

δυσάλικτος [ᾶ], ὄν, = δυσήικτος.
δυσάλγης, ἐς, λιαν ἀλγεινός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1165, Πλούτ. 2. 106.
δυσάλγητος, ὄν, λιαν ἀλγεινός, ὡς τὸ προηγ., ἢ κατὰ τὸν Meineke, ὃν εἶναι δύσκολον νὰ βλάψῃ τις, Εὐπολ. ἐν Ἀδελφ. 106.

II. ἀναισθητός, σκληροκάρδιος, ἀνάλητος, Σοφ. Ο. Τ. 12· δειλὸς ἢ δυσάλγητος φρένας ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 689.
δυσάλθης, ἐς, = τῶ ἐπομ. Ἰππ. Ἀρθρ. 807, Πλάτ. Ἀξ. 367B. 2) θανάσιμος, Νίκ. Ἀ'. 12. 157.

δυσάλυκτος, ὄν, δυσίσιος, ἀνάτεος, Κόνιντ. Σμ. 9. 388, Νόνν. Ἰω. ε', 16.
δυσάλυος, ὄν, Δωρ. ἀντι δυσήλιος.
δυσάλλοιωτος, ὄν, ὁ δυσκόλως ἀλλοιούμενος, δύσπεπος, τροφῆ Ἰππ. 383. 9.
δυσάλυκτος, ὄν, ὃν δυσκόλως ἀποφεύγει τις, Νίκ. Ἀλ. 251, 550.

δυσάλωτος, **ον**, **δν** δυσκόλως συλλαμβάνει τις ἢ λαμβάνει, ἄγρα Πλάτ. Λύσ. 206A· ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἰχθύων, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 15, 6., 9.11, 5. 2) **δν** δυσκόλως νικά τις ἢ κυριεύει, ἀρχαὶ Λίσχ. Πρ. 166· μετὰ γεν., **δ**. κακῶν, **δν** δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ τὰ κακά, Σοφ. Ο. Κ. 1723. 3) **δύσληπτος**, **δυσνόητος**, Πλάτ. Τιμ. 51A.

δυσ-ἀμβάτος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **δυσανάθρατος**, **δν** δυσκόλως ἀναβαίνει τις, πέτραι Σίμων. 26· **δυσαναθ-** Κορυοῦ. Θ. Φ. 14.

δυσἀρερία, **Δωρ.** ἀντὶ **δυσήμη-**.

δυσάμμορος, **ον**, **δυστυχεύστας**, Πλ. Τ. 315, Χ. 428, 485.

δυσἀνάθρατος, **ον**, **δ** δυσκόλως ἀναθραζόμενος, **δυσαναθί-** θραστος ἢ ψυχὴ πρὸς ταῦτα ἀφ' ὧν ὄλισθε καλῶν Ἰουστίν. Μ. **δυσαναγωγός**, **ον**, **δ** δυσκόλως ἀναρριπτόμενος, ἀποβαλλόμενος, Διοσκ. 1.1.

δυσανάδοτος, **ον**, ἀδυσκολογούμενος, αἱ πίνναι Ἄθην. 91E.

δυσαναθύμιατος, **ον**, **δυσκόλως** ἐξατιμζόμενος, Ἄρριεμίδ. 1. 1.

δυσανακάλυπτος, **ον**, **δυσκόλως** ἀνακαλυπτόμενος, Εὐστ. Θεοσ. σ. 321 (Migne).

δυσανάκλητος, **ον**, **δν** δυσκόλως ἀνακαλεῖ τις, Πλούτ. Θησ. 24, κτλ.—**δν** δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὑγείαν, **δυσανακλήτως** ἔχειν Διοσκ. Ἄλεξ. 16· ἢ εἰς εὐθυμίαν, Μάξ. Τύρ. 33. 6.

δυσανακόμιστος, **ον**, **δ** δυσκόλως ἐπαναφερόμενος ὀπίσω, Πλούτ. Ρομ. 28· ποιητ. **δυσαγκόμιστος**, Λίσχ. Εὐμ. 262.

δυσανακράτος, **ον**, **δ** δυσκόλως συγκρινόμενος ἢ ἀναμηνυόμενος, Πλούτ. 2. 1024D.

δυσανακρίτος, **ον**, **δ** δυσκόλως ἀνακρινόμενος ἢ ἐξεταζόμενος, **δυσδιάγνωστος**, ποιητ. **δυσάγκριτος**, Λίσχ. Ἰκέτ. 126.

δυσαναλήπτος, **ον**, **δν** δυσκόλως ἀναλαμβάνει ἢ ἀνακτάται τις, μάθησις Ἄλκιδ. 2. 19. II. **ἐξ** οὗ **δυσκόλως** ἀναλαμβάνει τις, ἀρρωστία Ἰουλιαν. 181B.

δυσαναλύτος, **ον**, **δ** δυσκόλως λυόμενος, **δύσλυτος**, Γρηγ. Ναζ. **δυσαναπαυστος**, **ον**, **δυσκόλως** ἀναπαυόμενος, Εὐστ. εἰς Πλ. Ψ. 225.

δυσανάπιστος, **ον**, **δυσκατάπιστος**, Πλάτ. Παρμ. 135A.

δυσανάπλους, **ουν**, **δν** δὲν δύναται τις νὰ ἀναπλεύσῃ ἢ πλεύσῃ πρὸς τὰς πηγὰς του, **δ** Ροδανός Στράβων 189.

δυσανάπλωτος, **ον**, = τῷ προηγ., Στράβων 222.

δυσανάπνευστος, **ον**, **δν** δυσκόλως ἀναπνέει τις, Ἄριστ. π. Λίσθ. 5, 10. 2) **δυσεξέτιμος**, Γαλην. 7, 11.

δυσαναπύρευτος, **ον**, **δύσθατος**, βάρσθρα Φίλων 1. 672, κτλ.

δυσανασκευάστος, **ον**, **δ** δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος, **δυσεπανόρθωτος**, Ἄλεξ. Τραλλ. σ. 776.

δυσανάσφαλτος, **ον**, **δ** μετὰ δυσκολίας ἐκ νόσου ἀναλαμβάνων, νοσήσαντες δέ, **δυσανάσφαλτοι** Ἰππ. 382.12.

δυσανασχετέω, μετὰ δυσκολίας ὑποφέρει βάρους φέρω, **Δατ.** aegre ferre, τι Θουκ. 7. 71· μεγάλως στενοχωροῦμαι, ἀδύμνω, ἐπὶ τινι ἢ πρὸς τι Πλούτ. Καμ. 35, Πολύβ. 16.12, 5· περὶ τινος Φάλαρ. Ἐπ. 115.

δυσανάσχετος, **ον**, **δν** δυσκόλως ὑποφέρει τις, ἀφόρητος, ἀνυπόφορος, Χρησμ. Σιβυλλ. 8.175· ποιητικὸς τις τύπος **δυσανάσχετος** ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Β. 272. II. **ἐνεργ.**, **δ** μετὰ δυσκολίας ὑποφέρων τις, τινός.—Ἐπίρρ. -τως, Πολύβ. Γ', 130.

δυσανάτρεπτος, **ον**, **δ** δυσκόλως ἀνατρεπόμενος, Πλούτ. Καίσ. 4, Γαλην. 12, 407.

δυσανθρία, **ἡ**, (ἀνθρ.) ἔλλειψις ἀνδρῶν, Ἄππ. Ἐμφύλ. 1.7.

δυσανήγερτος, **ον**, **δυσκόλως** ἀνεγείρομενος, Θ. Στουδ. σ. 1353 (Migne).

δυσάνεκτος, **ον**, = **δυσανάσχετος** I, **Ἐν.** Ἄπομν. 2. 2, 8.

δυσανέλκυστος, **ον**, **δυσκόλως** ἀνελευόμενος, Φώτ. ἐν Ἀμφιλοχ. σ. 270, ἐκδ. Σ. Οἰκ.

δυσάνεμος [ἄ], **ον**, **Δωρ.** ἀντὶ **δυσήνεμος**, Σοφ. Ἄντ. 591.

δυσανήης, **ἐς**, **δυσκόλως** ἀνῶν, Πολύβ. Α', 231.

δυσάνις, **ον**, = τῷ ἔπομ., Κριτίας Ἄποσπ. 37.

δυσάνιος, **ον**, (ἀνία) **δ** εὐκόλως **δυσαρεστούμενος**. **δυσκόλως** εὐχαριστούμενος, **δ** ἐπὶ παντὶ ἀνίωμενος καὶ μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητος ἢ Ἀντιφῶν παρ' Ἄρπ. Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 411· ἄθυμος, βαρυνθῶν, Ἄριστ. Φυσιог. 6. 41.

δυσάνιων, **ὄσα**, **ὄων**, (ἀνιάω) καταλυπῶν, πολλὴν λύπην προξενῶν, Πλούτ. 2. 106D.

δυσανόδευτος, **ον**, = τῷ ἔπομ., **ὀδός** Ἐκκλ.

δυσανόδοτος, **ον**, **δυσανάδοτος**· ἀναφερόμενος ἐκ τοῦ Κέθης.

δυσανόλοθος, **ον**, ἐπιτετμ. ἄνολθος, Ἐμπεδ. 352.

δυσανόρθωτος, **ον**, **δυσκόλως** ἀνρθούμενος, Ν. Χων. σ. 662. 17 (Βόνν).

δυσάνασχετος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **δυσανάσχετος**.

δυσαναγώνιστος, **ον**, καθ' οὗ **δύσκολον** εἶνε νὰ ἀνταγωνισθῇ τις, Διογ. Λ. 2. 134.

δυσάντης, **ἐς**, = τῷ ἔπομ., Ὀππ. Κ. 2. 360, Νόνν., κτλ.

δυσάντητος, **ον**, οὗ ἢ **δυσάντης** εἶνε **δυσάρεστος** ἢ **δυσαιώνι-**

στος, ἀντὶ. **εὐάντητος**, Δουκ. Τιμ. 5, κτλ. II. καθ' οὗ **δύσκολον** νὰ ἀντιστῇ τις, **δυσκαταγώνιστος**, Πλούτ. 2. 118C.

δυσαντίβλεπτος, **ον**, **δν** **δύσκολον** εἶναι νὰ ἴδῃ τις κατὰ πρόσωπον, Πλούτ. Μαρκ. 23· πρὸς **δν** **δύσκολον** εἶναι νὰ διαγωνισθῇ τις ἢ συγκριθῇ, Φιλόστρ. 861.

δυσαντίλεικτος, **ον**, **δυσκόλως** ἀναιρούμενος, ἀνασκευαζόμενος, τεκμήριον, μαρτυρία Διον. Ἄλ. 5. 18, κτλ.

δυσαντίρρητος, **ον**, = τῷ προηγ., Ἐτυμ. Μ. - Ἐπίρρ. -τως, Πολύβ. 9. 31, 7.

δυσαντοφθάλμητος, **ον** = **δυσαντίβλεπτος**, Πολύβ. 23.8, 13.

δυσάντωρ γάμος, γάμος μετὰ κακοῦ συζύγου, Λίσχ. Ἰκέτ. 1064. [ἄ].

δυσαξίωτος, **ον**, ἀδυσώπητος, **δυσπαράιτητος**, Σχόλ. Σοφ. Ο. Τ. 334.

δυσαπάλειπτος, **ον**, **δν** **δύσκολον** εἶνε νὰ ἀπαλειψῇ τις, **δυσεξάλειπτος**, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 606.

δυσαπαλλαξία, **ἡ**, ἡ **δυσκολία** πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τινος, ἐπιμονή, Πλάτ. Φιλῆσ. 46C—τὰ **χρᾶ** παρέχουσι **δυσαπαλλαξία**, ἀλλ' ἴδε Δοθ. Φρόν. 509.

δυσαπάλλακτος, **ον**, ἀφ' οὗ **δύσκολον** εἶνε νὰ ὑπαλλαγῇ τις, **ὀδών** Σοφ. Τρ. 959· πρόσταγμα Ἰσοκρ. 213D· ἀρρώστημα Ἄριστ. Ζ. Μ. 3. 9, 4, πρὸλ. Κατηγ. 8, 18—μετὰ γεν., **δ**. τῶν ἐμβροῦων, ἔχουσα **δυσκολίαν** κατὰ τὸν τοκετόν, **ὁ** αὐτ. Ἰ. Ζ. 7. 10, 6—**δ**. ἀπὸ λόγου., Πλάτ. Θεαιτ. 149C.—Ἐπίρρ. -τως, Εὐστ. 1389. 46.

δυσαπάντητος, **ον**, = **δυσάντητος**, Εὐστ. 1054. 30, Σουίδ.

δυσαπιστέω, **δυσκόλως** ἀπιστῶ, εὐκόλως πιστεύω· παρατατ. **δυσηπιστῶν** (δυσαρεστῶ **δυσηρεστοῦν**), Κ. Λάσκ. ἐν τῇ Γραμματικῇ (Ἐλλ. Πατρολ. Migne T. 161, σ. 936).

δυσάπιστος, **ον**, **λίαν** ἀπειθής, Ἄνθ. Π. 12.179.

δυσαποδίστατος, **ον**, **δυσαπόδητος**, Γαλην. 6, 327.

δυσαπόδεικτος, **ον**, **δυσκόλως** ἀποδεικνύμενος, Πλάτ. Πολ. 487E.

δυσαποδίδακτος, **ον**, **δν** εἶναι **δύσκολον** νὰ ἀπομάθῃ τις, νὰ ληρονηθῇ, Ἰώσηπ. Α. I. 16. 2, 4.

δυσαπόδοτος, **ον**, **δ** **δυσκόλως** ἀποδιδόμενος, ὀριζόμενος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 242.

δυσαποκατάστῃσις, **εὼς**, ἡ, **δυσκολία** πρὸς ἀποκατάστασιν ἢ ἀνάσρσιν, Ἐρωτικῶν. ἴδε Δοθ. Φρόν. 501.

δυσαποκατάστῃτος, **ον**, **δυσκόλως** ἀποκαθιστάμενος, **δυσεπανόρθωτος** Μ. Ἄντων. 11. 8, Γαλην. 2, 397.

δυσαποκίνητος, **ον**, **δυσμετακίνητος**, Θεοφύλακτ. Βουλυ. 3. σ. 683.

δυσαποκρίτος, **ον**, πρὸς **δν** **δύσκολον** εἶνε νὰ ἀποκριθῇ τις, Δουκ. Β. Πρ. 22. II. **ἐνεργ.**, **δυσκόλως** ἀποκρινόμενος, Παῦλ. Αἰγ. σ. 61.

δυσαπολόγητος, **ον**, **δν** **δύσκολον** εἶναι νὰ ὑπερασπίσῃ τις, ἀμαρτία Πολύβ. 1 10, 4.—Ἐπίρρ. -τως, Εὐστ. 147. 23.

δυσαπόλυτος, **ον**, **δυσκόλως** ἀπολυόμενος, ἀποσπῶμενος.—Ἐπίρρ. -τως, Γαλην. 6, 313.

δυσαπόμπτος, **ον**, **δυσκόλως** ἀποπιπτόμενος, ἀποπλυνόμενος, Σχόλ. Εὐρ Φοιν. 63, κτλ.

δυσαπόπτωτος, **ον**, **δυσκόλως** ἀποχωριζόμενος καὶ πίπτων, στερεῶς προσκεκολλημένος, καρπὸς Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1.11, 8.

δυσαπόσπαστος, **ον**, **δυσκόλως** ἀποσπώμενος, Ποσειδών. παρ' Ἄθην. 152A, Φίλων 2, 11. 14. Παῦλ. Αἰγ. 144, 6. κτλ.—Ἐπίρρ. **δυσαποσπᾶστος** ἔχειν Πλάτ. Ἄξ. 365B, Διδό. 20. 51.

II. ἀφ' οὗ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀποσπᾶσθαι τις ἐαυτὸν, κάλλος Χαρίτων 5. 8.

δυσαπόσχετος, **ον**, ἀφ' οὗ εἶναι **δύσκολον** νὰ ἀπόσχῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 152.

δυσαποτέλεστος, **ον**, **δυσκατόρθωτος**, Εὐστ. 1956. 18.

δυσαπότρεπτος, **ον**, **δυσκόλως** ἀποτρεπόμενος, Ἐν. Ἄπομν. 4. 1, 4, κτλ.

δυσαπότριπτος, **ον**, **δυσκόλως** ἀποτριβόμενος, **ὄνειδος** Ἄριστ. Ἄποσπ. 445, Πλούτ., κτλ.

δυσαπότροπος, **ον**, **δυσκόλως** ἀποτρεπόμενος, ἄτη Ἐπιγράμ. Ἐλλην. 1033. 22.

δυσάπουλος καὶ -ούλωτος, **ον**, **δ** **δυσκόλως** σχηματίζων οὐλήν, Ἰατρ.

δυσἀρεστέω, **δὲν** εὐχαριστοῦμαι, θεωρῶ ἑμαυτὸν προσβεβλημένον, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 2, 23· τινι, εἰς τι πράγμα, Πολύβ. 4. 22, 9, κτλ.—ὡσαύτως ὡς ἀποθ., **ὁ** αὐτ. 5. 94, 2. II. **μετὰ** δοτ. προσ., **προξενῶ** **δυσἀρεστικῶν** εἰς τινα, **ὁ** αὐτ. 7. 5, 6.

δυσἀρεστήμα, **τό**, **δυσἀρεστον** γεγονός, Ἄντυλλ. παρὰ Στοβ. Ἄνθολ. 516. 27.

δυσἀρεστήτης, **εὼς**, ἡ, **δυσἀρεσκεία**, Πλάτ. Ἄξ. 366D· τινὶ ἢ ἐπὶ τινι Πολύβ. 4. 21, 7, 11. 28, 11, κτλ.

δυσἀρεστία, **ἡ**, = τῷ προηγ., Κλήμ. Ἄλ. 219, κτλ.

δυσἀρεστως, **ον**, **δ** **δυσκόλως** ἀρρεσκόμενος, ἐξίλουόμενος, κατα-

πραίνουνας, δαίμονες Αίσχλ. Εὐμ. 928. — δυσπρεσβεύμενος, τινι, πρὸς τὸν, Εὐρ. Ἠλ. 904. τι, διὰ τὴν πρᾶξιν, Λουκ. ἐν Πιλοῦ 46. — δυσκόλως εὐχαριστούμενος, ἰδιότροπος, δύστροπος, δύσκολος, Εὐρ. Ὀρ. 232, Ἰσοκρ. 8D, 234C, Ξεν., κτλ. — τὸ δ. = τῷ προηγ., Πλούτ. Σόλ. 25.

δυσαριθμέω, δυσκόλως ἀριθμῶ, δυσαριθμούμεναι δαπάναι Ἐφραίμ. σ. 3162.

δυσἀριθμητός, ον, ὁ δυσκόλως ἀριθμούμενος, Ἄππ. Ἐμφυλ. 2.73. **δυσἀριθμωτός**, ον, δυσκόλως ἀριθμούμενος, Γεώργ. Νικομηδ. σ. 1449 (Migne).

δυσἀριστο-τόκεια, ἡ, δυστυχῆς μήτηρ ἀρίστου υἱοῦ, ὡς ἀποκαλεῖ ἡ Θέτις ἑαυτήν, Ἠλ. 2. 54.

δύσασκτος, ον, ὁ δυσκόλως ἀρχόμενος, κυβερνῶμενος, Αἰσχλ. Χο. 1024, Πλούτ. Λουκούλλ. 2.

δυσασμοστία, ἡ, ἀσυμφωνία, ἑλλησις ἀρμονίας, Πλούτ. Διμυλ. 5. **δυσάσμοστος**, ον, κακῶς ἡρμωσμένος, μὴ πρσαρμοζόμενος, Πλούτ. Εὐμ. 13, Ἄππ. Μίθρ. 34.

δυσασρχία, ἡ, κακὴ ἀρχή, ἀναρχία, Ἄππ. Ἐμφυλ. 5.17.

δυσασυγῆς, ἐς, κακῶς φωτίζων, σκοτεινός, Ποιητ. π. Βηταν. 65.

δυσασυλία, ἡ, κακὴ, δύσκολος, δυσάρεστος οἰκισίς ἐν ὑπαίθρῳ, Αἰσχλ. Ἀγ. 555, Φίλων 1.195.

δύσαυλος, ον, (αὐτὴ) κακός, ἀκατάλληλος πρὸς οἰκισίην ἢ διαμονήν, ἄξενος, πάγι Σοφ. Ἄντ. 356.

δύσαυλος ἔρις, ἀτυχῆς ἀγὼν αὐτῶν, Ἀνθ. Π. 9. 266.

δυσασυζῆς, ἐς, ὁ δυσκόλως ἢ βραδέως αὐξανόμενος, Ἄριστ. Ἄκουσ. 33. **δᾶση** καὶ **πεύκη** καὶ **ἐλαία** **δυσασυζῆ** Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 8, 4. οὗτω **δυσασυζήτος**, ον, αὐτόθι 1. 8, 2.

δυσασυχῆς, ἐς, ὁ ὀηλῶς, ἀλαζονικῶς καυχώμενος, Ἀπολλών. Ρόδ. Γ. 976.

δυσασφαίρετος, ον, ὁ δυσκόλως ἀφαιρούμενος, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 4.

δυσασχῆς, ἐς. Διωρ. ἀντὶ **δυσσυχῆς**, Ἀνακρ. 108.

δυσασυχῆς, ἐς, (ἄσχος) λίαν λυπηρός, λίαν ἀλγεινός, πάθος Αἰσχλ. Εὐμ. 140. πρὸς β. βαρυάσχης.

δυσασυχῆς, ἐς. λίαν βαρῦς, ἐπαχθῆς, Τρυφιδ. 42, Μάξιμ. π. καταρχ. 308.

δυσασανίστος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ βασανίσῃ ἢ δοκιμάσῃ τις, Χρησμ. Σιόυλλ. 7.128.

δυσδάστακτος, ον, ὃν δυσκόλως δύναται τις νὰ ὑπομείνῃ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 4, Πλούτ. 2. 915F, κτλ.

δυσδατοποιέομαι, μέσ., καθιστῶ τὴν δύσδατον, ἀδιάδατον, Ξεν. Ἰππαρχ. 8, 9 (ὁ Δινδ. δύσδατόν τι ποιοῦμενον).

δυσδάπτος, ον, δύσπορος, δυσπέρυτος, ἀδιάδατος, ἀμαχανίαι Πίνδ. Ν. 7. 143. τόπος Πλάτ. Πολ. 432C. τὰ δ. = δυσχωρίαί, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 27.

δυσδατοτοπία, ἡ, δύσδατον μέρος, Ἰω. Τζέτζ. ἐν Cram. An. gr. Ox. III, σ. 306.

δυσδάυκτος, ον, λίαν θρηνῶν, Αἰσχλ. Πέρσ. 574.

δύσδιος, ον, = τῷ ἐπομ., Α. Β. 323.

δύσδιοςτος, ον, (βίσιος) ὁ καθιστῶν τὸν βίον δυστυχῆ, πενίη Ἀνθ. Π. 7. 648.

δυσδλαστής, ἐς, ὁ δυσκόλως βλαστάνων, Θεόφρ. Ἰστ. Φ. 8. 6, 1., Αἰτ. Φ. 1. 3, 1., 4. 3, 3.

δυσδοθήτης, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ βοηθήσῃ ἢ θεραπεύσῃ τις, Διόδ. 3. 47., 11. 15, κτλ.

δύσδολος, ον, ὁ ἀτυχῆς εἰς τὴν βολήν. 2) οὗ ἢ βολῆ ἀτυχῆς, ἰδίως ἐπὶ κύβων, Πολυδ. Γ', 94. Ζ, 204.

δυσδουλία, ἡ, κακοδουλία, κακὴ στέψις, Αἰσχλ. Θῆβ. 802, Ἀγ. 1609, Σοφ. Ἄντ. 95. ὡσαύτως κατὰ πληθ., αὐτόθι 1269.

δυσδωράκανος, ον, δυσχερῆς, δύσκολος, δυσκατανόητος, Κρατίν. ἐν Ἀθήλ. 58. ἴδε Meineke.

δύσδρωτος, ον, ὃν δυσκόλως δύναται τις νὰ φάγῃ, Πλούτ. 2. 668E.

δύσδωλος, ον, κακὸν χῶμα ἔχων, ἄκαρπος, ἄγονος, χθῶν Ἐπ. Ὀμ. 7, Ἀνθ. Π. 7. 401.

δυσγάμια, ἡ, κακός, ἀτυχῆς γάμος, Μανέθων 1. 19.

δυσγάμιος, ον, ὁ ἐν τῷ γάμῳ ἀτυχῆς, γάμος δ. Εὐρ. Φοίν. 1047, πρὸς β. ἄγαμος. — **δύσγαμον** αἰσχος ἐλών, περὶ τοῦ Μενελάου, ὁ αὐτ. Τρω. 1114.

δυσγάργαλις, ι, εὐαργάλιος, εὐκόλως γαργαλιζόμενος, Ἰππον Ξεν. Ἰππ. 3, 10, πρὸς β. Ἄριστ. Ὀρ. Ἀποσπ. 136. — **δυσγαργάλιος**, ον, Γεωπ. 16. 2, 1. **δυσγάργαλος**, ον, Α. Β. 37.

δυσγένεια, ἡ, ἡ ἐκ ταπεινῶν καταγωγή, Σοφ. Ο. Τ. 1079, Εὐρ. Ἠλ. 446, Πλάτ. Πολ. 618D. II. ποταπότης, προστυχότης, Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 663, πρὸς β. Πλούτ. 2. 1B.

δυσγενής, ἐς, ἐξ ἀσημῶν καταγόμενος, Εὐρ. Ἰωνι 1477, Ἄριστ. Βαρ. 1219, κτλ. II. ταπεινός τὸ φρόνημα, χυδαῖος, ἀγροίκος, Εὐρ. Ἠλ. 363, κτλ. δ. ὦν τῷ τρόπῳ Ἐπίχ. 142 Ahr.

δυσγεφύρωτος, ον, δυσκόλως γεφυρούμενος, Στράβων 193.

δυσγεωργήτος, ον, δυσκόλως γεωργούμενος ἢ καλλιεργούμενος, Στράβων 840.

δύσγνοια, ἡ, ἄγνοια, ἀμνησθία, Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 1107.

δυσγνώριστος, ον, ὃν δυσκόλως ἀναγνωρίζει τις, Πολυδ. Γ', 150. — Ἐπίφρ. -τως, αὐτόθι 160.

δυσγνωσία, ἡ, δυσκολία τοῦ γινώσκειν, δυσγνωσίαν εἶχον προσώπου, ὃν ἐγνώρισα τὸ πρόσωπόν σου, Εὐρ. Ἠλ. 767.

δυσγνωστός, ον, δυσνόητος, Πλάτ. Ἄλκ. 2. 147C. 2) **δυσκολογνώριστος**, Πολυδ. 3. 78, 4.

δυσγυήτευτος, ον, ὁ δυσκόλως ἐξαπατῶμενος διὰ γοητείας, Πλάτ. Πολ. 413E.

δυσγράμματος, ον, ὁ δυσκόλως γραφόμενος, Αἰγύπτιον δὲ τοῦνομα καὶ δυσγράμματον μάλλον Ἄριστ. εἰδ. 2. 360.

II. ἀγράμματος ἢ ὀλιγογράμματος. ἀπειθεύτος, Φιλόστρ. 558.

δυσγρίπιστος, ον, λίαν φιλάργυρος, πλεονέκτης, Λιδάμ. 724, 725.

δυσδαίμονέω, εἶμαι δυστυχῆς, κακοδαίμων. Λογγίν. 7. 9.

δυσδαίμονεα, ἡ, ἀβλιότης, δυστυχία, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1120, Ἀνδοκ. 20. 27.

δυσδαίμων, ον, κακοδαίμων, δυστυχῆς, Τραγ., ἰδίως Εὐρ. **δυσδαίμωνι** μοῖρᾳ Σοφ. Ο. Τ. 1302. **τύχη** Πλάτ. Νόμ. 905C. — συγρ. -έστερος, Ἀνδοκ. 20. 43. — ἐν Αἰσχλ. Θῆβ. 927, ὁ Δινδ. **δυσάων** χάριν τοῦ μέτρου.

δυσδάκρυτος, ον, πολυδάκρυτος, δι' ὃν πολὺ ἐκλαυεν ἢ κλαίει τις, Αἰσχλ. Ἀγ. 442. II. ἐνεργ., πολὺ κλαίων, Ἀνθ. Π. 12. 80. **δάκρυα δ.**, **δάκρυα ἀγωνίας**, αὐτόθι 7. 476.

δυσδάμαρ, ἀρτος, ὁ, ἡ, ἀτυχῆς ἐκ τῆς γυναικὸς του, Αἰσχλ. Ἀγ. 1319.

δύσδεικτος, ον, δυσἀποδεικτος, Κλήμ. Ἄλ. 695.

δυσδέριετος, ον, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. Κ. 2. 607.

δυσδερχῆς, ἐς, μόλις βλέπων, σκεδὸν τυρλός, Ὀππ. Κ. 3. 263.

δύσδηρις, ι, γεν. -ιος, δυσμάχητος, Νίκ. Θ. 738.

δυσδιάβητος, ον, δυσκόλως διαβαινόμενος, δυσκολοπέραστος, τόπος, ῥεῦμα Πολυδ. 1. 39, 13. Διόδ. 17. 93.

δυσδιάγνωστος, ον, δυσδιάκριτος, Διον. Ἄλ. 2. 71.

δυσδιάγωγος, ον, δυσάρεστος πρὸς διαμονήν, μὴ παρέχων εὐάρεστον διαμονήν, πόλις Στράβων 757.

δυσδιάθετος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διαθέσῃ τις (νὰ δώσῃ εἰς γάμον), χαλεπὸν τε θυγάτηρ κτήμα καὶ **δυσδιάθετον** Μένανδ. Ἄλ. 6. 2) ὃν δύσκολον εἶναι νὰ κυβερνήσῃ τις ἢ τακτοποιήσῃ, Πλούτ. Καῖσ. 11, κτλ.

δυσδιαίρετος, ον, δυσκόλως διαιρούμενος, Ἄριστ. Προβλ. 21. 12, Θεόφρ. 1. Φ. 7. 11, 3.

δυσδιαίτητος, ον, περὶ οὗ δύσκολον εἶναι νὰ ἀποφασίσῃ τις, κρίσις Πλούτ. Συγρ. Κίμ. κ. Λουκ. 3, κτλ.

δυσδιακόμιστος, ον, δυσκόλως διακομιζόμενος, Ἠσύχ.

δυσδιακόντιστος, ον, δυσκόλως διατροπόμενος δι' ἀκοντίου, φορήνη Αἰλ. π. Ζ. 17. 44.

δυσδιάκρητος, ον, δυσκόλως διακρινόμενος, Στράβων 628, Κλύτος παρ' Ἀθην. 655E.

δυσδιάλλακτος, ον, δυσκόλως διαλασσόμενος, συμφιλιούμενος, Σουῖδ. — Ἐπίφρ. -τως, Ἀμμών.

δυσδιάλυτος, ον, δυσκόλως διαλυόμενος, Ἄριστ. Προβλ. 2. 42. τάξις Πολυδ. 1. 26, 16. II. δυσκόλως διαλασσόμενος, συμφιλιούμενος, Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 4. 5, 10.

δυσδιανόητος, ον, δυσκόλως ἐννοούμενος, δυσνόητος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοίν. 30.

δυσδιάπνευστος, ον, ὁ δυσκόλως ἦτοι βραδέως ἐξατμιζόμενος, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 2, 4, Διοσκ. 5. 9.

δυσδιαπέρυτος, ον, δύσδατος, ὄρη καὶ βουνοὶ Εὐάργ. Ἐκκλ. Ἰστ. 2. 13.

δυσδιάσπαστος, ον, δυσκόλως διασπόμενος, διαρρηγνόμενος, τάξις Πολυδ. 15. 15. 7.

δυσδιάτηκτος, ον, δυσκόλως τηκόμενος, πιθ. γρ. ἐν Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 15, 2.

δυσδιάτμητος, ον, δυσκόλως διατεμνόμενος, διακοπτόμενος, Ἰω. Χρυσ. 9. 527.

δυσδιατύπωτος, ον, δυσκόλως διαμορφούμενος, διαπλασσόμενος, Ἰω. Χρυσ. 4. 397.

δυσδιάφρευτος ἢ -φυκτος, ον, ὃν δυσκόλως δύναται τις νὰ διαφύγῃ, Κύριλλ., Εὐστ. Πονημ. 252. 54.

δυσδιαφορησία, ἡ, δυσκολία εἰς τὴν ἰδρωσίν, ἐξάτμισιν, Κάσιος Προβλ. 66.

δυσδιαφύρητος, ον, ὁ δυσκόλως διὰ τῶν πόρων ἐξερχόμενος, ἀπορριπτόμενος, Γαλην. 2. 392. 6, 311 κ. ἄλλ. II. ἐνεργ., δυσκόλως ἐξατμιζων, αὐτόθι.

δυσδιαφύλακτος, ον, δυσκολοφύλακτος, Ἠσύχ.

δυσδιαχώρητος, ον, κακοχώνευτος, δύσπεπτος, Ἄριστ. Προβλ. 21. 8. 1. II. ἐνεργ., δυσκόλιος, διατὶ οἱ ἰκτερικὸι δ., Ἄλέξ. Ἄφρ. 1. 90.

δυσδίδακτος, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ διδάξῃ τις, δυσμαθῆς, Ἰππ. Ἐπ. 1283. 12.

δυσδιέγερτος, ον, ἐξ οὗ δύσκολον εἶναι νὰ ἐγερῆ τις, καταφορὰ Γαλην. 19. 413.

δυσδιέλικτος, ον, δυσκόλως διελισσόμενος, Ν. Χων. σ. 495, 20 (Βόνν).

δυσδιέλακτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διέλθῃ τις, βίος Πορφύρ. π. Ἄποχ. 4. 18.

δυσδιεξίτητος, ον, δι' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ διέλθῃ τις, λαβυρινθῶδες καὶ δ. Συνέσ. 246D.

δυσδιεξόδευτος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἰω. Χρυσ. 3. 614.

δυσδιέξοδος, ον, δι' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ διέλθῃ τις, λαβύρινθος Διόδ. 5. 34. II. δύσπεπτος, Θέρμος Γαλην. 6. 327.

δυσδιερεύνητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διερευνηθῇ τις, Πλάτ. Πολ. 432C.

δυσδιήγητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διηγηθῇ τις, Ἐβδ. (Σοφ. Σολομ. ιζ', 1), Ἐκκλ.

δυσδιόδευτος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἡσύχ.

δυσδιόδος, ον, δι' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ διέλθῃ τις, πορεία, πάροδος Πολύδ. 3. 61, 3, κτλ.

δυσδιοικητος, ον, δυσκόλως διοικούμενος, Πολυδ. Ε' 1, 105 (κον. **δυσδιοικητικός**). II. δύσπεπτος, ὄνισκος Ξενοκρ. 31.

δυσδιορθωσία, ἡ, ἀδιορθώτων σφάλμα, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. σ. XIX.

δυσδιόρθωτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διορθωθῇ τις, Ἡσύχ.

δυσδιόριστος, ον, δυσκόλως ὀρίζομενος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 74.

δύσδωρος, ον, = ἄδωρος, Ὀππ. Ἄλ. 3. 303.

δυσέγερτος, ον, ἐξ οὗ δυσκόλως ἐγείρεται τις, κῶμα λέγεται δ βαθὺς καὶ παρὰ φύσιν **δυσέγερτος** ὕπνος Παῦλ. Αἰγ. σ. 61.

δυσεγκαρτέρητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ὑπομείνῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 152.

δυσεγγεῖρητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐπιχειρήσῃ τις, Ἰώσηπ. Α. 1. 15. 11, 2.

δυσέγχωστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε διὰ χῶματος νὰ ἀποφράξῃ τις, πῖθ. γραφ. ἐν Στράβωνι 740.

δύσδερος, ον, ἐπὶ κακῷ καθήμενος, κακὸς σύννοικος, Ἐρινὺς Δίσχλ. Ἄγ. 746. 2) μὴ ἐφαρμοζόμενος καλῶς, εἴ τι δύσδερόν ἐστιν, ἀποκρούσαι καὶ περικίχαι καὶ αὐτὸ τοῦτο εὐεδρόν ποιῆσαι Διον. Ἄλ. π. Συνθ. 6.

δυσεἰδέα, ἡ, δυσμορφία, ἀσχημία, Διογ. Α. 2. 33.

δυσεἰδής, ἐς, δύσμορφος, «ἀσχημος», Ἡρόδ. 6. 61, Σοφ. Ἄποσπ. 109. 9, Πλάτ. Σοφ. 228A.

δυσεἰκαστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰκάσῃ τις, Διον. Ἄλ. π. Αὐσ. 4, κτλ. 2) κακῶς, ἀπρεπῶς εἰκασθεὶς, Σουῖδ.

δυσειματέω, φορῶ πηνιγρά, πρόστυχα ἐνδύματα· ἀντίθ. εὐειματέω, Πλούτ. 2. 299E.

δυσειματος, ον, πρόστυχα ἐνδεδυμένος, «κακοφορεμένος», Εὐρ. Ἥλ. 1107.

δυσειμονία, ἡ, πρόστυχος ἐνδυμασία, Σχλβ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 240.

δυσεἰμων, ον, γεν. -ονος, κακῶς ἐνδεδυμένος, Ἡσιόδ. παρ' Ἀθην. 116A.

δυσεἰσβολος, ον, εἰς ὃν δυσκόλως δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ ἢ εἰσβάλῃ· ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς, Εὐρ. Ἄποσπ. 1068. 3 — ὑπερβ. -ώτατος, ον, δυσπροσιτώτατος, ἐπὶ τῆς Λοκρίδος, Θουκ. 3. 101.

δυσεἰπεῖν Χριστόν, κακῶς εἰπεῖν, Θ. Στουδ. σ. 440 (Migne).

δυσεἰσπλους, ουν, γεν. -ου, εἰς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰσπλεύσῃ τις, Στράβων 183.

δυσεἰσπλωτος, ον, = τῷ προηγ., Σχλβ. Θουκ. 3. 2.

δυσεἰκδῶτος, ον, ἐξ οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἐξέλθῃ τις, Δίων Κ. 46. 19.

δυσεἰκδίαστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ καταβάλῃ τις, Πλούτ. 2. 127A. — Ἐπίρρ. **δυσεἰκδίαστος** Ν. Χων. σ. 273. 5 (Βόνν).

δυσεἰκδέκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ὑπομείνῃ τις, ἀνυπόφορος, Γαλην. 8. 316.

δυσεἰκδρομος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διαφύγῃ τις, Νίκ. Ἄλ. 14.

δυσεἰκθέρμαντος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θερμάνῃ τις, Γαλην. 6. 352.

δυσεἰκθύτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποτρέψῃ, νὰ ἀποφύγῃ τις διὰ θυσῶν, σημεῖα Πλούτ. Κράσσ. 18.

δυσεἰκκάθαρτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποκαθάρῃ ἢ ἐκπλύνῃ τις, Διον. Ἄλ. 4. 24.

δυσεἰκκαρτέρητος, ον, ὃν δυσκόλως τις ὑπομένει, Ἄποσπ. Ἡρακλεωτ. σ. 211 Scott.

δυσεἰκκόμιστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ φέρῃ τις ἔξω, Ἡσύχ., Σουῖδ.

δυσεἰκκρίτος, ον, δύσπεπτος, δυσχώνευτος, Ξενοκρ. § 38, 45, Ἀθην. 69A.

δυσεἰκκρουστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποκρούσῃ ἢ ἀποδιώγῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 23.

δυσεἰκλάητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐκφράσῃ τις, Διον. Ἄλ. π. Αὐσ. 11.

δυσεἰκλειπτος, ον, ὃν δυσκόλως ἐκλείπων, συνεχῆς, ἀκατάπαυστος, Πλούτ. 2. 829A.

δυσεἰκκληπτος, ον, ὃν δυσκόλως ἀναλαμβάνων. — Ἐπίρρ. -τως, Γαλην. 6. 527.

δυσεἰκλόγιστος, ον, ὃν δυσκόλως ὑπολογίζομενος, Σουῖδ.

δυσεἰκλύτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ λύσῃ τις, Δίσχλ. Ἄποσπ. 435 (ὁ Δινδ. **δυσεἰκλύτον**, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διαφύγῃ τις). — Ἐπίρρ. -τως, ἀταλῦτος, ὁ αὐτ. Πρ. 60.

δυσεἰκμύητος, ον, δυσκόλως ἐκμυζόμενος, Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Εργ. σ. 131.

δυσεἰκνευστος, ον, ἐξ οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἐξέλθῃ τις κολυμβῶν, Μάξ. Τύρ. 17. 10.

δυσεἰκνιπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐκπλύνῃ τις, Πλάτ. Πολ. 378D, Κερκίδας παρὰ Στοβ. τ. 4. 43.

δυσεἰκπέρατος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐκφύγῃ τις, νὰ περάσῃ, Εὐρ. Ἰππ. 678, 883, μετὰ διαφ. γρ. **δυσεἰκπέραντος**.

δυσεἰκπληκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐκπλήξῃ, νὰ τρομάξῃ τις, Ἄριστ. π. Ἄρετ. 4, 4.

δυσεἰκπλήρωτος, ον, δυσκόλως ἐκπληρούμενος, Ἄποσπ. Ἡρακλεωτ. σ. 211 Scott.

δυσεἰκπλους, ουν, ἐξ οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἐκπλεύσῃ τις, τόποι δ. διὰ τὰς παλιρροίας Πολύδ. 34. 2, 5.

δυσεἰκπλύτος, ον, ὃν δυσκόλως τις ἐκπλύνει, κηλίδες Φίλων 2. 181, 487 (ἐν 1. 558, οὐχὶ ὀρθῶς **δυσεἰκπλυντος**), δευσοποιὸν καὶ δ. Πλούτ. 2. 488B.

δυσεἰκπνευστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐκπνεύσῃ τις ἢ ἐκβάλῃ, φύσημα Σχλβ. Εὐρ. Φων. 1438.

δυσεἰκπόρευτος, ον, ἐξ οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἐξέλθῃ τις ἢ σωθῇ, Ἰώσηπ. Α. 1. 13. 2, 4.

δυσεἰκπύητος, ον, δυσκόλως εἰς πῦον μεταβαλλόμενος, Παῦλ. Αἰγ. σ. 138.

δυσεἰκρυπτος, ον, = **δυσεἰκνιπτος**, Ξενοκρ. 58.

δυσεἰκτεκτητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ τήσῃ τις, δύστηκτος, ἄμφ. ἐν Ἰππ. 383. 12.

δυσεἰκφρευκτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἐκφύγῃ τις, Θεοδέκτ. παρὰ Στοβ. 126. 52, Πολύδ. 1. 77, 7. — Ἐπίρρ. **δυσεἰκφύκτως**, Ἀνθ. Πλαν. 4. 198.

δυσεἰκφορος, ον, ὃν δυσκόλως προπερέρμενος, Διον. Ἄλ. π. Συνθ. σ. 66. — Ἐπίρρ. -ρως, Στράβων 662.

δυσεἰκφωγητος, ον, ὃν δυσκόλως ἐκφωνούμενος, Εὐστ. 76. 33.

δυσεἰκλόγης, ον, ὃν δυσκόλως ἐλεγχόμενος, ἀνατρούμενος, Στράβ. 14, 508, Λουκ. Ἄλ. 17.

δυσεἰκλόνα, ἡ, ἡ συμφορῶν πρότενος Ἐλένη, Εὐρ. Ὀρ. 1388· πρὸς Δύσπαρις.

δυσεἰλικτος, ον, δυσκόλως, πολλοὺς ἐλιγμοὺς ἔχων, πολύπλοκος, Αἰλ. π. Ζ. 14, 8, Εὐστ. 229. 38.

δυσεἰλικής, ἐς, δύσκαλος, οὐχὶ εὐνοϊκὸς πρὸς τὴν θεραπείαν πληγῶν, ἐπὶ κράσως, οἱ γέροντες **δυσεἰλικέες** Ἰππ. Ὀξ. 479. 35· διὰ τὸ **δυσεἰλικέες** τοῦ σώματος Παῦλ. Αἰγ. 196. 46· ἀντίθετον **εὐεἰλικής**. 2) **δυσθεράπευτος**, ἔλλκος **δυσεἰλικέες** ἀντίθετον **εὐεἰλικέες**, Ἰππ. Ὀξ. 391. 41.

δυσεἰλικία, ἡ, ἡ κρᾶσις τοῦ **δυσεἰλικούς** ἢ τοῦ **δυσεἰκίου** ἐλκους, Ἰππ. 1008H.

δυσεἰλιτίω, μέλλ. -σω, = **δυσεἰλιπτιέω**, Πολύδ. 16. 33. 1, 21. 10, 2. — ἐφαρμ. γρ. ἀντὶ **δυσεἰλιπτιέω**.

δυσεἰλιπτις, ἴδος, ὁ, ἡ, ὁ μόλις ἐλπίζων, ἄπελις, Δίσχλ. Χο. 412, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 31, Ἄριστ. Ρησ. 2. 13, 11 κ. ἄλλ.

δυσεἰλιπτιέω, σχεδὸν δὲν ἔχω ἐλπίδα, τίτι, ἐπὶ τι, περὶ τίνος Πολύδ. 2. 10, 8., 44, 3, κτλ.

δυσεἰλιπτισία, ἡ, ἀπελιπισμός, Ἄριστ. π. Ἄρετ. 7, 6, Πολύδ. 1. 39, 14 κ. ἄλλ.

δυσεἰλιπστιος, ον, = **δυσεἰλιπτις**, Ποιητῆς ἐν Ἐπ. Πλάτ. 310A, Πλούτ. Φαβ. 17. — Ἐπίρρ. **δυσεἰλιπστιως** ἔχειν Πολύδ. 1. 87, 1.

II. ἀπροσδόκητος, ἐκ **δυσεἰλιπστῶν**, οἶον τὸ τοῦ Διδίου ex insperato, ἀπροσδοκῆτως, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 47.

δυσεἰμβάτος, ον, ἐφ' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ βαδίξῃ τις, πετρώδης, τοῦ χωρίου τὸ δ. Θουκ. 4. 10· ἀπρόσιτος, **δυσπρόσιτος**, οἰωνοῖσι Διον. Π. 1150.

δυσεἰμβλητος, ον, ὃν δυσκόλως ἐμβαλλόμενος εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον, ἐπὶ ἐξαρθρώσεων, ὅσπετα Ἰππ. Ἀρθρ. 833.

δυσεἰμβολος, ον, = τῷ προηγ., Ἰππ. Ἄγμ. 776. II. **δυσκολος** πρὸς εἰσβολὴν, εἰς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰσβάλῃ τις, **δυσεἰμβολωτάτης** ἢ Λακωνικῆς Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 24· δ. τοῖς πολεμίοις χώρα Ἄριστ. Πολ. 7. 5, 3.

δυσεμετέω, ἐμῶ μετὰ δυσκολίας, Ἀρθάς ἐν Ἀποκ.

δυσεμέτος, ον, = τῷ ἐπομ., οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς **δυσεμέτοις** ὕδατος χλιαροῦ διδόασιν ἀπορροφεῖν Συνέσ. 257A.

δυσεμήτης, ἐς, ὃν δυσκόλως ἐμῶν, εἰώθασι οἱ **δυσεμεῖς** πτερῶ χρησθαι Γαλην. 9, 546· πρὸς **δυσμητής**.

δυσεμπτωτος, ον, δυσκόλως ἐμπίπτων εἰς τι, Γαλην. 5, 157.

δυσεμψάτος, ον, κακὰ οἰωνοζόμενος, Δαμασκ. 2) ἀσφής, Νικύμ. Ἄρμ. 9.

δυσενδότης, ον, δυσκόλως ἐνδίδων, Ἰω. Χρυσ. 1, 33.

δυσενδρευτος, ον, δύσκαλος εἰς ἐνδρανα, ὁδὸς Ἄππ. Ἰσπ. 88.

δυσεντερία, ἡ, «ἐλκωτικὸς ἐντέρων μετὰ φλεγμονῆς καὶ ἀποκρίσεως αἰματωδῶν ἀπολυμάτων», Λατ. *formina intestinorum*,

'Ιππ. 'Αρ. 1247 κ. ἄλλ., 'Ηρόδ. 8. 115, Πλάτ. Τιμ. 86Α· πρβλ. λειεντερία.
 δυσεντεριώ, πάσχω δυσεντερία, 'Αλέξ. Τρωλλ. σ. 471.
 δυσεντερικός, ἢ, ὄν, πάσχω δυσεντερία, 'Ιππ. 'Επίδ. 3. 1086· ὑποκείμενος εἰς αὐτήν, Πλούτ. 2. 101C.
 δυσεντέριον, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ δυσεντερία, Μοῖρ. σ. 129.
 δυσεντεριώδης, ες, (εἶδος) νοσῶν δυσεντερία, 'Ιππ. 'Επίδ. 1. 943· ἔχω τὰ συμπτώματα δυσεντερίας ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν, αὐτοῖ. 3. 1107.
 δυσέντερος, ὄν, ὑπερφῶν ἐκ δυσεντερίας, Νίκ. 'Αλ. 382.
 δυσέντευκτος, ὄν, δυσομίλητος, ἀπροσήγορος, «ἀμίλητος», δ. καὶ ἀήδης Θεόφρ. Χαρ. 19· πρβλ. Πολύβ. 5. 34, 4.
 δυσεντεύξια, ἢ, διαγωγή τοῦ δυσεντεύκτου, Διόδ. 19. 9.
 δυσένωτος, ὄν, (ένωσι) δυσκόλως ένώμενος, Μ. 'Αντων. 11. 8.
 δυσεξάγωγος, ὄν, δυσκόλως ἐξαγόμενος, 'Ιππ. 377. 12, 'Αριστ. Πρβλ. 3. 3 καὶ ἄλλ.
 δυσεξάλειπτος, ὄν, δυσκόλως ἐξαλειφόμενος, συνήθεια Διόδ. 3. 6· μνήμη Λογγίν. 7.
 δυσεξάλυκτος, ὄν, ὄν δυσκόλον εἶνε νὰ ἀπαφύγη τις, 'ΗΣύχ. δυσεξανάλωτος (ἄλ), ὄν, = δυσανάλωτος, 'Ιππ. 383. 9.
 δυσεξέπαττος, ὄν, δυσκόλως ἐξαπατῶμενος, Πλάτ. Πολ. 413C, Ξεν. 'Αγρο. 11, 12.
 δυσέξαπτος, ὄν, δυσκόλως λυόμενος, ψυχὴ δ., δυσκόλως λυομένη (ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος), Πλούτ. Ρωμ. 28. II. ὁ δυσκόλως ἀνάπτων, 'Ιατρ.
 δυσεξάρθρητος, ὄν, δυσκόλως ἀρθρωσόμενος, Πολύβ. 3. 58, 6, Πλούτ. 2. 667E.
 δυσεξάτριμος, ὄν, δυσκόλως ἐξατριβόμενος, Γαλην. 2. 392.
 δυσεξείλητος, ὄν, δυσκόλως ἐξελεσσόμενος, ἀναπτυσσόμενος, Κικ. 'Αττ. 5. 10, 3—δι. γραφ. δυσεξίμητος, ὄν, ὄν δυσκόλον εἶνε νὰ ἀντλήσῃ τις (ὡς ἐκ φρέατος, πρβλ. ἱμάω).
 δυσεξελεγκτος, ὄν, = δυσελεγκτος, δυσκόλως ἐξελεγχόμενος, ἀναιρούμενος, Πλάτ. Φαίδων 85D. II. δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενος, φάρμακα Διον. 'Αλ. 3. 5.
 δυσεξελικτος, ὄν, ὁ δυσκόλως ἐκτυλισσόμενος, Διον. 'Αλ. π. 'Αμν. 2, Πλούτ. Βροῦτ. 13.
 δυσεξέρρατος, ὄν, δυσκόλως ἐξεργαζόμενος, Εὐστ. 1394. 7.
 δυσεξερευνητος, ὄν, δυσκόλως ἐξερευνώμενος, 'Αριστ. Πολ. 7. 11, 6.
 δυσεξεταστος, ὄν, δυσκόλως ἐξεταζόμενος, 'Αρχ. Μουσ.
 δυσεξεύρετος, ὄν, δυσκόλως ἐξευρεσόμενος ἢ ἀνακαλυπτόμενος, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 5, 3, Πλούτ. 2. 407F.
 δυσεξηγητος, ὄν, δυσκόλως ἐξηγόμενος, δυσερμήνευτος, Δαρειῶς παρὰ Διογ. Λ. 9. 13.
 δυσεξημέρωτος, ὄν, δυσκόλως ἐξημερούμενος, Θηρία Πλούτ. 'Αρτοῦ. 25.
 δυσεξηνοστος, ὄν, δύσλυτος, ἀδιάλυτος, δεσμός Εὐρ. 'Ιππ. 1237.
 δυσεξιλαστος [Ὶ], ὄν, δυσκόλως πραινόμενος, πένθη Πλούτ. 2. 609E.
 δυσεξετηλος [Ὶ], ὄν, ὁ δυσκόλως ἀφροϊζόμενος, ἐξαλειφόμενος, Στράβων 516, Πλούτ. 2. 696D.
 δυσεξεττης, ὄν, = τῷ ἐπομ., 'ΗΣύχ.
 δυσέξυτος, ὄν, ὁ ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται, δι. γραφ. ἐν Διοδ. 3. 44.
 δυσέξυθος, ὄν, ὁ ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται, 'Αριστ. Πολ. 7. 11, 6. 2) δυσάτος, δυσθέρπαιτος, 'Ιππ. 1133
 δυσέξυτος, ὄν, = δυσέκφορος, Κύριλλ.
 δυσέπακτος, ὄν, ὄν δυσκόλον εἶνε νὰ ἐπισύρῃ τις, ἐπὶ σχοινοῦ, Φίλων Βελοπ. σ. 58.
 δυσεπανόρθωτος, ὄν, δυσδιόρθωτος, Θέων Προγυμν. 248, 9.
 δυσεπέατος, ὄν, δυσκόλως ἐπεκτείνόμενος ἢ διατελλόμενος, Βυζ.
 δυσεπήβολος, ὄν, οὗ δυσκόλον εἶνε νὰ γείνη τις κύριος, δυσκατάλητος, Σουῖδ.· πρβλ. καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρატτρ. σ. 192.
 δυσεπέδατος, ὄν, δυσπρόσιτος, Διόδ. 1. 69.
 δυσεπέβολος, ὄν, δυσπρόβλητος, Δίν. Τακτ. 8.
 δυσεπιδούλευτος, ὄν, δυσκόλως ἐπιβουλεύόμενος, Ξεν. 'Ιππαρχ. 4, 11.
 δυσεπίγνωστος, ὄν, δυσκολογνώριστος, δυσεύρετος, 'Αππ. 'Εμφυλ. 1. 18.
 δυσεπίθετος, ὄν, δυσπρόβλητος, Δίν. Τακτ. προομ. σ. 1.
 δυσεπικούρητος, ὄν, δυσδοξήτης, ἀπορία 'Αλκιδάμ. σ. 86.
 δυσεπικρήτος, ὄν, περὶ οὗ δυσκόλως τις κρίνεται, 'Απολλ. Τυαν. 'Επ. 19.
 δυσεπίμικτος, ὄν, μικρὰν ἔχων ἐπιμείξαν, δυσεπίμικτοι δ' ὄντες ἀποδεβλήκασιν τὸ κοινωνικὸν καὶ τὸ φιλάνθρωπον Στράβων 155, Πλούτ. 2. 917C.
 δυσεπινόητος, ὄν, δυσνόητος, Μ. 'Αντων. 6. 17, 'Ιουλιαν. 12B.
 δυσεπίστροφος, ὄν, δυσκόλως στρεφόμενος, ὄρματα, 'Αππ. Μίθρ. 42.

δυσεπίσχετος, ὄν, ὄν δυσκόλον εἶνε νὰ σταματήσῃ τις, αἰμορραγία Γαλην. 19. 457.—'Επίρρ. -τως, ὁ αὐτ.
 δυσεπίτευκτος, ὄν, δυσκόλως ἐπιτυγχανόμενος, δυσκατόρθωτος, Διόδ. 17. 93.
 δυσεπιτήδευτος, ὄν, δυσκατέρρατος, Κύριλλ.
 δυσεπιχειρήτος, ὄν, ὄν δυσκόλως δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ τις, δυσἀπόδεικτος, πρόβλημα, Θέσις 'Αριστ. 'Αν. Πρ. 1. 26 κ. ἄλλ.
 δυσέρρατος, ὄν, ἀτυχῆς ἐν τῷ ἔρωτι, Μάζ. Τύρ. 3. 5.
 II. οὐχὶ εὐνοϊκὸς εἰς τὸν ἔρωτα, ὄρθρος 'Ανθ. Π. 5. 172, 173.
 δυσέρρατος, ἢ, ἢ περὶ τὴν ἐξέρρασιν ἢ ἐπέλεσιν δυσκόλια, 'Αρτεμίδ. 1. 67.
 δυσέρρατος, ὄν, ὁ δυσκόλως ἐργαζόμενος, ὄκνηρός, ὄκνηροί ἦσαν καὶ δυσέρραστοί Κύριλλ.
 δυσέρρημα, τό, δυσκόλια, ἐμπόδιον, Διοσχ. Θηρ. προομ. 422C.
 δυσέρρης, ες, = δύσεργος, Παυσ. 3. 21, 4, 'Αππ. 'Ιστ. 71· τὸ δ. Σπλλ. 'Επιγρ. 3835. 6.
 δυσέρρημα, ἢ, δυσκόλια ἐν τῷ πράττειν, Πλούτ. Αἰμιλ. 16· ὄκνηκότης πρὸς οἰκείαν ἐνέργειαν, 'Ιππ. 'Αρχ. 'Ιηρ. 12 (ἀποκατασταθὲν ἐν τινος χροῦ ἀντὶ δυσοργίῃ, Littre 1. σ. 593)· ἀπραξία, ὄρρανεα, 'Αππ. Συρ. 19.
 δύσεργος, ὄν, δυσκατέρρατος, Ὑλη Θεόφρ. I. Φ. 5. 1, 1· λίθοι Παυσ. 3. 21, 4. 2) ὁ δυσκόλως ἐπιτυγχανόμενος, λίαν δύσκολος, Πολύβ. 28. 8, 3. II. ἐνεργ., δυσκόλως ἐργαζόμενος, ὄκνηρός, πρὸς τι 'Αππ. Συρ. 16· χεῖμα δ., hiems ignava, Βίβιν 6. 5.—ἀκατάλληλος πρὸς ἐργασίαν, Πλούτ. Λυκούργ. 8.
 δυσερώνητος, ὄν, δυσκόλως ἐρευνώμενος, 'Ιωσήφ. Π. I. 16, 5.
 δυσέρρημος, ὄν, παντελῶς ἔρημος, μεμολωμένος, «παντέρρημος», πάγος 'Ανθ. Π. 9. 561.
 δύσερρις, ε, γεν. -ιδος, λίαν φίλικος, φιλότιμος, 'Ισοκρ. 8D, 'Αριστ. Ρητ. 2. 4, 12 κ. ἄλλ.· δ. λόγος Πλάτ. Νόμ. 864B.
 II. ἐνεργ., πρῆξενος κακῆς ἐριδος, Πλούτ. Πελοπ. 4· πρβλ. δύσρηος.
 δυσέρριος, ὄν, γενόμενος ἐν κακῇ ἐρίδι, αἷμα Σοφ. 'Ηλ. 1385.
 δυσερώνευτος, ὄν, δυσκόλως ἐρμηνευόμενος, 'Επ. 'Εβρ. 5. 11.
 δύσερμος, ὄν, μὴ εὐνοσόμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ἀτυχῆς, Σουῖδ.· —ἐνεσθῆν δύσερμεία, ἢ, κακὴ τύχη· ἀντὶθ. εὐερμεία, 'Ετυμ. Μ. 291. 49.—Πρβλ. εὐερμος.
 δυσερνής, ες, δυσκόλως ἐπιπλασάνων, δένδρον δυσανθές, δυσερνές Πολυδ. Α'. 231.
 δύσερως, ωτος, ὁ, ἢ, ἐμπαθῶς ἔρω· τινος. Λατ. perditie, misere amans, τινος Εὐρ. 'Ιππ. 194, Σοῦκ. 6. 13, κατ.· ἀπόλ., Αυσ. 101. 19—συχρὸν ἐν τῇ 'Ανθ. II. ὁ δυσκόλως ἔρω, ἀναίσθητος εἰς τὸν ἔρωτα, Θεόφρ. 6. 7, Καλλ. 'Επιγρ. 42. 6. III. δυστυχῆς, ἔρωσ δύσερως Πλούτ. Περ. 20.
 δυσερωτιώ, ἔχω σφοδρὸν καὶ ἐμπαθῆ ἔρωτα, 'Αχ. Τάτ. 5. 1· τινὸς Πλούτ. παρὰ Στράβ. 'Ανθ. 232.
 δυσερτρία, ἢ, (ἔτος) δυστυχῆς ἔτος, «κακὴ χρονιά»· ἀντίθετον εὐερτρία, Πολυδ. Α'. 52.
 δυσετυμολόγητος, ὄν, δύσκολον ἔχων ἐτυμολογίαν, Κορνοῦτ. Θ. Φ. 20.
 δυσενύπω, Δωρ. -άτωρ, ορος, ὁ, κακὸς σύννευος, κακὸς σύγκοιτος, ὄρακοντες Αἰσχύλ. Θήβ. 292· ἐρμηνευόμενον διὰ τοῦ δυσενύνητος, κακὴν ἔχων εὐνήν, παρὰ τῷ Σχολ.
 δυσευόριςτος, ὄν, δυσκολοπρομήθευτος, δυσἀπόκτητος, 'Αλέξ. Τρωλλ. σ. 76.
 δυσεύρετος, ὄν, ὄν δυσκόλως εὐρίσκει τις, Αἰσχύλ. Πρ. 816, Ξεν. 'Απομν. 3. 14, 7. 2) δι' οὗ δυσκόλως εὐρίσκει τις δίοδον, Ὑλη Εὐρ. Βάχχ. 1221.
 δυσέφικτος, ὄν, ὄν δυσκόλον εἶνε νὰ φθάσῃ τις, Πολύβ. 32. 11, 3 καὶ ἄλλ.
 δυσέφοδος, ὄν, δυσπρόσιτος, Διόδ. 1. 57.
 δυσέφθονος, ὄν, Σουῖδ., δυσκολοδραστος, κακόδραστος· δυσέψητος, ὄν, Α. Β. 20.
 δυσζηλία, ἢ, ζηλοτυπία, 'Αθην. 589A.
 δύσζηλος, ὄν, καθ' ὑπερβολὴν ζηλοτυπος, 'Οδ. Η. 307· ἐπὶ τινι 'Απολλών. Ρόδ. Δ. 1089· γυνὴ Πλούτ. 'Αλεξ. 9· τὸ δ. ὁ αὐτ. 2. 471A.—'Επίρρ., δυσζήλως ἔχειν πρὸς τινὰ ὁ αὐτ. 'Αλεξ. 77· πρβλ. ζήλημιον. II. ἀμιλλόμενος εἰς κκοπαθείας, αἰθυσίην βίον δύσζήλον ἔχοντες 'Επ. 'Ομ. 8.
 δυσζήτητος, ὄν, δυσκολοζήτητος, δυσεύρετος, δυσεξιγνάστος, Ξεν. Κυν. 8, 1, Πολυδ. Ε'. 50.
 δυσζωία, ἢ, ζωὴ κακὴ, δυστυχῆς, ἀθλία, Βυζ.
 δύσεζωος, ὄν, ἀθλιος, δυστυχῆς, βίος δ. 'Ανθ. Π. 9. 574.
 δυσζήμεστος, ὄν, δυσθεράπευτος, δυσίατος, 'Ιππ. 'Αγμ. 770, 'Ανθ. Π. 3. 19.
 δυσηκῆς, ες, = τῷ προηγ., 'ΗΣύχ.
 δυσηκοέω, δυσκόλως ἀκούω, ἀπειθῶ, 'Ορειδάς. 298 Ματθ., πρβλ. καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρატτρ. σ. 276.
 δυσηκοφα, ἢ, ἢ δυσκόλια περὶ τὴν ἀκοήν, Πλούτ. 2. 794D· παρακοή, ἀπειθεία, 1073B.
 δυσήκοος, ὄν, ὁ δυσκόλως ἀκούων, βρυχάκος, 'Ανθ. Π. παρὰρρ.

304· ἀπειθής, Πλούτ. 2. 13F. Φιλίστρ. 496.

δυσπλάκατος, ον, ὁ κλώων κακά, δυστυχίαν, Μοῖρα Νόνν. Δ. 1. 367.

δυσπλάτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διελάσῃ τις ἢ περάσῃ, χωρία Πολυδ. Α'. 186.

δυσπληγής, ἐς, Ὁμηρ. ἐπιθ. τοῦ θανάτου καὶ πολέμου, ὁ κακῶς κοιμῶν, τινὰ, ἐπομένως, σκληρῶς, ἀνηλεῶς, δυσπληγέος θανάτοιο, δ. πολέμοιο Ὁδ. X. 325, Ἰλ. γ. 154· οὕτω, πηγήδες.. δυσπληγέος, σκληροὶ παγετοί, Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 504· δυσπληγέος ἀπὸ δεσμοῦ ὁ αὐτ. Θ. 652· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνδρῶν, πολίται ὅσων 793· γείτονες Μάξιμ. π. καταρχ. 87.—Δέξις Ἐπ. ὡς τὸ ταυηλεγής, ἐκ τοῦ λέγω, κοιμῶμαι, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἐνῷ τὰ ἀπληγεῖως, ἀνηλεγῆς παράγονται ἐκ τοῦ ἀλέγω, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἄλλως=δυσαλλγής.

δυσπλήσιος, Δωρ. -άλσιος, ον, κακῶς ἡλιαζόμενος, ἄνευ ἡλίου, κνέφας Αἰσχύλ. Εὐμ. 396· δ. φάραγγας Εὐρ. Ρήσ. 247, Πλούτ. Μαρ 11, κτλ. **II.** παραπολὺν ἡλιον ἔχων, θέρος, τὸ ἄκρω καταπλέγον, Α. Β. 36.

δυσπλημέρως, κακῆν ἡμέραν ἔχω, εἶμαι ἀτυχής, Φερεικρ. Κραπ. 20, Διον Ἄλ. 1. 57—ἀντίθ. εὐημερέως.

δυσπλημέρεια, τὸ, κακοτυχία, ἀτυχία, Σχόλ. Ἰλ. Ζ. 636.

δυσπλημερία, Δωρ. -ἀμερία, ἡ, ἀτυχῆς ἡμέρα, δυστυχία, ἀθλιότης, δυσαμεριῶν πρῦτανιν Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 234) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1287· μοῖρα δυσαμερίας Σοφ. Ἀποσπ. 518· πρὸλ. Πλούτ. Εὐμ. 9.

δυσπλημερος, ον, (ἡμερος) δυσκόλως ἡμερούμενος, ἀτίθασος, ἄγριος, Σπράβων 155.

δυσπλημής, ἐς, =δυσσεμής, Ἰππ. Ἀφ. 1249· δυσπλημετος, ον, ὁ αὐτ. 1201.

δυσπλημενος, ον, (ἄνεμος) ὑποκείμενος εἰς κακοὺς ἀνέμους, ταραχώδης, Σοφ. Ἄντ. 591.

δυσπληνίαστος, ον, δυσχαλίνωτος, δυσάγωγος, δυσπειθής.—Ἐπίρρ. -τωσι, Συνέσι. 195Α.

δυσπληνιος, ον, (ἡνία) = τῷ προηγ., ἀπειθής, δυσπειθής, γυνὴ Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 259α. **Β.** (ἀνία) =δυσάνιος, ἐυκόλως ἀνιόμενος, μικρόλυπος, Ἰππ. Ἐπιθ. 3. 1108.

δυσπληνιόχητος, ον, δυσκόλως ἡνιοχούμενος, δυσκυβέρνητος, Λουκ. Ἀποκρυτ. 17.

δυσπληνύτος, ον, (ἀνύω) δυσεκτέλεστος, δυσκατόρθωτος, Ἰώσηφ. Π. I. 5. 12, 1.

δυσπληρής, ἐς, (* ἄρω) δύσκολος, ἀντίθ. εὐπληρής, Σουίδ.

δυσπληρής, ἔδος, ὁ, ἡ, =δύσερις I, Πίνδ. Ο. 6. 33—ἀναφερόμενον ὡς ὁ Ἄετ. τύπος τοῦ δύσερις ὑπὸ Μοῖριδος σ. 126, πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 707.

δυσπληρικός καὶ -τικός, ον, = τῷ προηγ., Ἦσυχ.

δυσπληρικός, ον, (ἀρώ) ὃν δυσκόλως ἀροτριᾷ τις, πετρώδης, ἄκαρπος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 268, Πολυδ. Α'. 227.

δυσπληρικός, ον, δυσκολοκίητος, Πολυδ. Α'. 157.

δυσπληρικός, ον, ὁ, ἡ, βαρυνκάρδιος, βεβαρημένος τὴν καρδίαν, Ἦσυχ.

δυσπληρικός, Δωρ. δυσπληρής, ἐς, (ἡρέω) κακόχρητος, κακῶς ἡχῶν, πόλεμος Ἰλ. Β. 686, κτλ. θάνατος Π. 442, Σ. 464, X. 180, πρὸλ. Ἰων. Ὁμ. Ἄπ. 64.

δυσπληρικός, ἐς, μετὰ δυσκολίας θάλλων, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 59.

δυσπληρικός, ἀς, ἡ, ἀτυχία, δυστυχία, Σώφρων 75 Αηρ.

δυσπληρικός, ἐς, δυσκόλως θερμαινόμενος, δυσθέρμανος, ψυχρός, χειμῶν Ἰλ. Ρ. 549. **II.** ὑπέρθερμος, καίων, Κόντ. Σμ. 11. 156.

δυσπληρικός, = τῷ ἐπομ., Θεόφρ. I. Φ. 3. 10, 3, Πλούτ. 2. 1039Α.

δυσπληρικός, μετὰ δυσκολίας ἀποθνήσκω, βραδὺν θάνατον ἀποθνήσκω, Ἠρόδ. 9. 72· παλαιῶ, ἀγωνίζομαι ἐναντίον τοῦ θανάτου, Πλάτ. Πολ. 406B.

δυσπληρικός, ον, δύσκολον, βαρὺν θάνατον ἐπιφέρειν, Ἰππ. 71F, κτλ. κρατῆρας Εὐρ. Ἰωνι 1051. **II.** δύσκολον θάνατον ἀποθνήσκων, Γαλην. 8, 738.

δυσπληρικός, ἐς, δύσκολον, κακὸν θάνατον ἀποθανῶν, Ἀνθ. Π. 9. 81.

δυσπληρικός, ον, κακὸν, δυσάρεστον θέαμα παρέχων, ἀποτρόπαιος, Αἰσχύλ. Πρ. 69, 690, Σοφ. Αἴ. 1004. **II.** δυσκόλως ὀρώμενος, ἀμυδρός, σκοτεινός, Πλούτ. 2. 966B, Αἴλ. π. Ζ. 9. 61.

δυσπληρικός, (σθένος) εἶμαι ἀσθενής καὶ ἀδύνατος, Ἰππ. 480, 31, κτλ.

δυσπληρικός, ον, ὡς τὸ ἄθεος, ἄνευ θεῶ, ἀσεβής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1590, Χο. 46, κτλ. δ. μισημα, πρᾶγμα μισητὸν εἰς τοὺς θεούς, Σοφ. Ἦλ. 289.

δυσπληρικός, ον, δυσίατος, Ἰππ. 21. 26, Σοφ. Αἴ. 609.

δυσπληρικός, ἐς, ὁ δυσκόλως θερμαινόμενος, Ἦσυχ.

δυσπληρικός, ον, δυσκόλως θερμαινόμενος, Ἰων. ψυχρός, Σχόλ. Ὁμ. Ρ. 549.

δυσπληρικός, ον, ὑπέρθερμος, καυσώδης, Πολυδ. Ε'. 110, κτλ.

δυσπληρικός, ἡ, κακὴ κατάστασις, κακῆ θέσις· δυσπαρέσκεια, ἀδιαθεσία, «παράδειγμα», Ἰππ. Ἀγμ. 774, ἐκ χρωμ παρὰ τῷ Littre 3. σ. 534.

δυσπληρικός, εἶμαι δυσπαρατηρήσιμος, τινί, μέ τι πρᾶγμα, Πολυδ. (;) παρὰ τῷ Σουίδ. **II.** συνῆθ. ἐν τῷ μέσ., ἀπολ., πολὺ στενω-

χωροῦμαι, δυσπαρεστοῦμαι, Λατ. aegre ferre, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 5· εὐρίσκωμαι ἐν δυσκολίαις, Πολυδ. 8. 7, 4.

δυσπληρικός, ον, (τίθημι) ὃ ἐν κακῇ καταστάσει ὢν, τὸ δ., κακῇ καταστάσει, Ἰώσηφ. Α. I. 15. 9, 6. **II.** δυσέμβλητος, δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος, ὅστέα Ἰππ. Ἀγμ. 776.

δυσπληρικός, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ θεωρήσῃ τις ἢ ἐννοήσῃ, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 3. 2, 2.

δυσπληρικός, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ θηρεύσῃ ἢ συλλάβῃ τις, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 12, 1 κ. ἄλλ.· μεταφ., δ. τάληθες Πλούτ. Περικλ. 13.

δυσπληρικός, ον, = τῷ προηγ., Πλάτ. Σοφ. 218D (διάφ. γραφ. δυσπληρικός), 261A.

δυσπληρικός, ἡ, ἀτυχῆς κυνήγιον, Πολυδ. Ε'. 13.

δυσπληρικός, ον, ἀτυχῆς εἰς τὸ κυνήγιον, δυστυχῆς ἐν αὐτῷ, Ὀππ. Ἀλ. 3. 431, Πολυδ. Ε'. 13.

δυσπληρικός, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ θησαυρίσῃ τις, Καρπός Πλάτ. Κριτί. 115B.

δυσπληρικός, ον, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ θλάσῃ τις, δύσθραυστος, Θεόφρ. I. Φ. 8. 4, 1, ἐν τῷ συγκρ.

δυσπληρικός, =δυσθανατέω, μόνον κατὰ μετοχ., Εὐρ. Ἦλ. 843· αἶμα δυσπληρῶσκον (ὁ Nauck. ὀρθῶς δυσπληρῶσκον) ὁ αὐτ. Ρήσ. 791· δυσπληρῶσκοντος (ὁ Nauck. δυσπληρῶσκοντος). Περι τῷ τύπου, ἴδε Λοβ. Φρύν. 616.

δυσπληρικός, ον, ὁ δυσκόλως θραυόμενος, Διοσκ. 4. 143.

δυσπληρικός, ον, μεγαλοφῶνως θρηνῶν, λίαν θρηνώδης, Ἔπος Σοφ. Ἄντ. 1211· θρηνῶς Εὐρ. I. T. 143.

δυσπληρικός, ον, κακῶς ἡχῶν, φωνὰ Πίνδ. Π. 4. 111· βάγματα, αὐδή, γόσι Αἰσχύλ. Πέρσ. 635, 941, 1076.

δυσπληρικός, ον, δυσκόλως θρυπτόμενος, δύσθραυστος, Μ. Ε. σ. 104, 1, Ψευδοκρυσ. 7, 383.

δυσπληρικός, εἶμαι ἄθυμος, Ἰων. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 363.

δυσπληρικός, = τῷ προηγ., Ἠρόδ. 8. 100· δ. ταῖς ἐλλίσιον Πλούτ. Τιμολ. 34—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύφω, βαρυνκάρδιος, Εὐρ. Μῆδ. 91.

δυσπληρικός, ἡ, ἀθυμία, Ἰππ. Ἰερ. 12 κ. ἄλλ., Σοφ. Ἀποσπ. 584, Πλάτ., κτλ.· πρὶν ἐλθεῖν ζυμμάχοις δυσπληρῶν Εὐρ. Ἰκ. 696· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. Μῆδ. 691, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 26.

δυσπληρικός, ἡ, ὄν, μελαγχολικός, Ἀριστ. Φυσιον. 6, 50.

δυσπληρικός, ον, ἄθυμος, μελαγχολικός, Σοφ. Ἦλ. 218, κτλ.· τινι, διὰ τι πρᾶγμα, αὐτῷ 550· τὸ δ. =δυσθυμία, Πλούτ. Περικλ. 25.—Ἐπίρρ., δυσπληρῶς ἔχειν Πολυδ. 1. 87, 1· συγκρ. -ότερος, Πλάτ. Φαίδων 85B.

δυσπληρικός, εἶμαι δυσίατος, δυσθεράπευτος, Παῦλ. Αἰγ. σ. 69.

δυσπληρικός [ε], ον, δυσθεράπευτος, κληῖς Ἰππ. Ἀρβρ. 790· κακὸν δ., ἀνίατον κακὸν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1103· ὀργῇ Εὐρ. Μῆδ. 520· νόσημα Πλάτ. Νόμ. 916Δ κ. ἄλλ.

δυσπληρικός, ὠτος, ὁ, ἡ, δυσκόλως ἰδράνων, οἱ παῖδες δυσί-δρωτες τῶν ἀνδρῶν μάλλον Θεόφρ. Ἀποσπ. 9. 18.

δυσπληρικός, ἔχω κακοὺς οἰωνούς, κακὰ σημεῖα κατὰ τὴν θυσίαν, Λατ. non litare, Πλούτ. Καίσι. 63· ἀντίθ. καλλιερῶ.

δυσπληρικός, ἄετ. -πτος, ον, (δύω) βυθίζόμενος, ἐμβαλλόμενος εἰς τὴν θάλασσαν, Δίκτυα Ἀνθ. Π. 6. 38.

δυσπληρικός, ον, (ἰμάς) δυσκόλως ὑγραίνόμενος, Ἰππ. 603.

δυσπληρικός [ε], ον, οὐχὶ ἀγαπητός, μισητός, κάματος Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 691. **II.** ὑπὸ τοῦ ἔρωτος βασανιζόμενος, Νόνν. Δ. 42. 191.

δυσπληρικός, ον, ὁ δύσκολος, ἀπρόσφορος πρὸς ἵππασίαν, τὰ δ., μέρη ἀκατάλληλα διὰ τὸ ἵππικόν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 12· οὕτω, δ. χώρα Πλούτ. Φιλοπ. 14—ὡσαύτως **δυσπληρικός**, ον, Σχόλ. Πλάτ.

δύσις [υ], εὐσις, ἡ, (δύω), δύσις τοῦ ἡλίου ἢ τῶν ἀστέρων· ἀντίθ. ἀνατολή, Αἰσχύλ. Πρ. 458· ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν (πρὸλ. Πλειάδες) ὁ αὐτ. Ἀγ. 826· περὶ δύσιν Πλειάδος Δαμόδ. Συντρ. 1. 19· ἀχρὶς ἡλίου δύσεως Συλλ. Ἐπιγρ. 1122· ἀλίου μέχρι δ. 1123· Κύνδος ψυχρὰν δ. Σοφ. Ἀποσπ. 379. 2) τὸ μέρος τοῦ ὀρκοντος, πρὸς δ ὁ ἥλιος δύεται, δυσμαί, πρὸς ἡλίου δύσιν Θουκ. 2. 96· πρὸς δύσιν Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 8· ἀπὸ δύσεως Συλλ. Ἐπιγρ. 1755· πρὸς δύσει Πολυδ. 1. 42, 5· πρὸς τὰς δύσεις ὁ αὐτ. 5. 104, 7. **II.** καταφύγιον, μέρος πρὸς δ ὑποχωρεῖ τις, Ὀππ. Ἀλ. 1. 330.

δυσπληρικός, ον, δυσκόλως ἀνιχνεύόμενος, Σχόλ. Σοφ. Αἴ. 32.

δυσπληρικός, ἐς, δυσκόλως καίόμενος, δυσκόλως ἀνάπτων, Ξύλα Πλούτ. 2. 952C.

δυσπληρικός, ον, δυσκόλως καθαιρούμενος, καταρριπτόμενος, Φίλων 1. 61, κτλ.

δυσπληρικός, ον, δυσκόλως καθαιρούμενος, Πλούτ. 2. 991B.

II. δυσκόλως διὰ καθαρῶν ἐξιλεούμενος, Λατ. inexplabilis, δ. Ἄϊδος λιμνή, ἐπὶ τοῦ οἴκου τῶν Λαβδακιδῶν, ἐν ᾧ οὐδέποτε ἔληξαν οἱ φόνοι, Σοφ. Ἄντ. 1284· δαίμων Ἀριστοφ. Βίρ. 1250.

δυσπληρικός, ον, δυσκόλως κατεχόμενος, συγκρατούμενος, Ἰπποῦ Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 3, Πλούτ. Νουμ. 4.

δυσπληρικός, ον, εἰς ὃν δυσκόλως κατέρχεται τις, σπήλαιον Κόνων παρὰ Φωτ.

δυσπληρικός, ἐς, δύσαμπτος, Πλούτ. 2. 650D, Ἀρετ. π. Αἰε. Χρον. Παθ. 2. 3.

δύσκαμπος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Θεσμ. 68, Βασίλ. 1.713, 1037.

δύσκαμπος, ον, πολύ καπνισμένος, ἄλλος ἐκ τοῦ καπνοῦ, δ. δώματα (πρβλ. τὸ τοῦ Μίλωνος 'smoky rafters'), Αἰσχύλ. Ἄγ. 774.

II. δυσάρεστον καπνὸν ἀναδίδων, ἔβλα Θεόφρ. π. Πυρ. 72, Χαίρημ. παρὰ Θεόφρ. I. Φ. 5. 9, 5.

δυσκαρτέρητος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ ὑπαμείνη τις, ψῦχος Πλούτ. Φωκ. 4, κτλ.

δυσκατᾶγωνιστος, ον, δν δυσκόλως καταγωνίζεται τις, δυσκατᾶβλητος, Πολύδ. 15.15, 8, κτλ.

δυσκατάθετος, ον, δν δυσκόλως συγκατατίθιμενος, πρὸς φίλιαν Ἰάμβλ. Β. Πυθ. σ. 400.

δυσκάτακτος, ον, = δυσκόλως καταγνύμενος, δυσκατάκλαστος, Θεόφρ. I. Φ. 3. 7, 4.

δυσκατάληπτος, ον, δυνόητος, Διόδ. 1. 3, Μ. Ἄντων. 5. 10—δυσκαταλήψια, ἡ, Τζέτζ.

δυσκατάλλακτος, ον, δσδιλλάκτος, δυσκόλως συνδιαλλαττόμενος, Πλούτ. 2. 13D, Ἄθην. 625B.

δυσκατάλυτος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ καταλύσῃ ἢ διαλύσῃ τις, πόλεμος Στράβων 643.

δυσκαταμάθητος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ μάθῃ τις ἢ ἐννοήσῃ, Ἰσοκρ. 210B, Πλάτ. Πολιτ. 303D.—Ἐπίφρ., δυσκαταμαθῆτως ἔχειν Ἰσοκρ. 21C.

δυσκαταμάχητος, ον, δυσκόλως καταβαλλόμενος, δυσκατανίκητος, Διόδ. 3. 35.

δυσκατανόητος, ον, δσνόητος, Διόδ. 5. 14, Πλούτ. 2. 47C.

δυσκατανύκτος, ον, δυσκόλως καταγνύμενος, καρδία Ἰσιδ. Πηλοσ. Ἐπιστ. Α' 460.

δυσκατάπαστος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ ἀναχατίσῃ τις, ἄλλος Αἰσχύλ. Χο. 470—ἀνήσυχος, ψυχῇ Εὐρ. Μῆδ. 109—τὸ δυσκ. Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 35.

δυσκατάπεπτος, ον, δυσκόλως χωνευόμενος, δυσκατάπεπτος γὰρ ὁ ἐυλώδης [καρπός] Θεόφρ. Ἰστ. Φ. 1.14, 4.

δυσκατάπληκτος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ καταπλήξῃ τις, Πολύδ. 1. 67, 4.

δυσκαταπολέμητος, ον, δυσκατανίκητος, Διόδ. 2. 48.

δυσκαταπόνητος, ον, δυσεκτέλεστος, Μ. Ἄντων. 6.19, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3.12, 8.

δυσκαταποσία, ἡ, ἡ περὶ τὴν κατάποσιν δυσκολία, Ἰατρ.

δυσκατάποτος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ καταπίῃ τις, Ἄριστ. π. Διῶθ. 5. 10.

δυσκατάπρακτος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ κατορθώσῃ τις, δυσκατόρθωτος, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 12.

δυσκατάσθεστος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ κατασθέσῃ τις, Διόδ. 4. 54, Πλούτ. 2. 417B.

δυσκατάστατος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποκαταστήσῃ τις ἢ νὰ καταστείλῃ, καταπαύσῃ, ταραχῇ Ξεν. Κύρ. 5. 3, 43.

δυσκαταφρόνητος, ον, δν δὲν δύναται νὰ καταφρονήσῃ τις εὐκόλως, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 42.

δυσκατεργαστος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ κατεργασθῇ τις, λιθὸς Στράβ. 808—καρποὶ δυσκατεργαστότεροι, δσπεπτότεροι, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 1. 14, 4. **II.** = **δυσκατάπρακτος,** Ξεν. Ἄπομ. 4. 2, 7, ἐν τῷ συγρ.

δυσκατόπητος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ ἴδῃ τις ἢ ἐννοήσῃ, Κύριλλ.

δυσκατόρθωτος, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ ἐπιτύχῃ τις ἢ κατορθώσῃ, Δημ. Φαλ. 127, Γαλην.

δυσκατούλωτος, ον, δυσκόλως σχηματίζων οὐλήν, Διοσκ. 5. 95. **δύσκις,** Ἰων. ἀντὶ ἔδω. ἴδε ἐν λ. δύω.

δυσκῆλκτος, ον, κακὸς ἄλλος, φρόδος Ἰλ. II. 357—ζήλος δ., φθόνος κακὸς ἄλλος, Πτ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 194—δ. ἕμιμος Ἐρινύος Αἰσχύλ. Θῆβ. 867—μοῦσα Εὐρ. Ἰωνι 1098.

δυσκένωτος, ον, δν δυσκόλως δύναται νὰ κενώσῃ τις, Γαλην. 12, 398.

δυσκέραιος, ον, δυσκόλως συγκιρινωμένος, Πλούτ. Δίωσι 52, κτλ.

δυσκέρδης, ἔς, κακὰ ἔχων κέρδη, κακῶς κερδίζει, κτηβείε, Ὀππ. Ἄλ. 2. 417.

δυσκηδής, ἔς, πλήρης ἀλιότητος, δυσκηδέα νύκτα φυλάξω Ὀδ. Ε. 466.

δύσκηλος, ον, δσθεράπευτος, ἀνάτος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 825. (Σχηματισθὲν ἴσως κατ' ἐσφαλμένην ἀναλογίαν ἐκ τοῦ εὐκῆλος).

δυσκίνησια, Ἰων. -κῆ, ἡ, ἡ περὶ τὸ κινεῖσθαι δυσκολία, Ἰππ. Ἀρ. 1257, Ἄριστ. π. Ζ. Γ. 5.1, 29, Ζ. Μ. 4. 9, 8.

δυσκίνητος [Γ], ον, δυσκόλως κινούμενος, Πλάτ. Τιμ. 56A, κτλ.

II. βραδύς, δ. πρὸς τοὺς φρόδους ὁ αὐτ. Πολ. 503D—δ. ὑπὸ ὀργῆς Ἄριστ. π. Ἄρετ. 2, 1—δ. ποιεῖν τὴν διάνοισιν ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4. 10, 8.—Ἐπίφρ., δυσκίνητως καὶ ἀμοσῶς ἔχειν Πλάτ. Πολ. 503D.

2) σταθερός, ἀποφασιστικός, Πλούτ. Θηρ. 36—καί, ἀνεξίλωτος, Ἄδης Ἀνθ. Π. 7. 221.

δυσκλήης, ἔς, ἄδοξος, Ἰλ. I. 22 (κατὰ ποιητ. αἰτ. δυσκλέα

ἀντὶ δύσκληα)—κακὴ φήμη ἔχων, δσφρημος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, δ. θεά Αἰσχύλ. Πρ. 241—δυσκλεεστάτῳ μέρῳ ὁ αὐτ. Πέρσ. 444—πρῶτον μὲν οὐκ οὐσ' ἄδικος, εἰρή δύσκληῆς Εὐρ. Ἰλ. 270—ὡσαύτως Ξεν. Κύρ. 3. 3, 53.—Ἐπίφρ.—εὖς, Σοφ. Ἠλ. 1006, Εὐρ., κτλ.

δυσκλεία, ἡ, κακὴ φήμη, δσφρημία, κατασχόνη, Σοφ. Ἄποπ. 196, Εὐρ. Μῆδ. 218, Θουκ. 3. 58, Πλάτ. Νόμ. 653A—ἐπὶ δυσκλείῳ, πρὸς κατασχόνην, Σοφ. Ἄγ. 143. **II.** ἀδοξία, Δημ. 1396. 18.

δυσκλήδωνιστος, ον, κακὸν ὄνομα ἔχων, προμηθεὺς κακά, δσσοκίστεος, Λουκ. Ἐρωσ. 39.

δυσκλήρεος, εἶμαι ἀτυχῆς ἐν τῷ κλήρῳ, ἰδίως δὲν ἐπιτυχάνω νὰ ἐκλεχθῶ εἰς τι ἀξιωματ. ἀντὶθ. λαγγάνω, Πλάτ. Νόμ. 690C.

δυσκλήρημα, τό, κακοτυχία, ἀτύχημα, δσσύχημα, Πολύδ. Exc. Val. σ. 437.

δυσκλήρεια, ἡ, κακοτυχία, δσσυχία, Βασίλ. 3, 316, Γρ. Νύσσ. 3, 1081 (Migne).

δυσκλήρος, ον, «ἄτυχος», Α. Β. 34.

δυσκλήης, ποιητ. ἀντὶ δύσκληῆς, Ἀνθ. Π. 15. 22.

δύσκλητος, ον, κακὴν φήμη ἔχων, Διοκλ. παρ' Ἀθην. 120D.

δυσκοίλιος, ον, κακὸς διὰ τὴν κοιλίαν, δσσοκλιότητα προξενῶν, Πλούτ. 2. 137A.

δυσκοινώνητος, ον, οὐχὶ κοινωνικός, Πλάτ. Πολ. 486B.

δυσκοιπέω, κακῶς νύκτας διέρχουμαι, Ἰππ. Ἄρχ. Ἰητρ. 12, Ὄε. 388.

δύσκοιτος, ον, παρέχων τὴν κοίτην ἢ κλίνην δσάρεστον, γυνὴ Ἄριστ. 2. 7.

δυσκοκίαινο, μέλλ. -ᾶνω—παρτ. ἐδυσκοκίαινον Πλάτ. Φιλόθ. 26D—δσχηραίνω, εἶμαι δσσηραίνω, δσσηρατῆμένος, Ἄριστοφ. Νερ. 36—ἐπὶ νηπίου, Δυσ. 92. 36—δαιμόνιον δσσηρατῆσκαινον, Ξεν. Ἄπομ. 2. 2, 8—δ. ὡς . . Πλάτ. ἔθ' ἄνωσ. **2)** προσβῶ δύσκοκίαν καὶ ἐνόησιν, οσφρησις δσσοκλαίνουσα Ἰππ. 76D.

δυσκολία, ἡ, δσσηρατῆσκαι, δστροπία, δσσηρατῆσκαι, Ἄριστοφ. Σηξ. 106, Πλάτ. Πολ. 411C. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, δυσκολία, δσσηρατῆσκαι, δ. ἔχειν Δημ. 57. 2, Ἄριστ. Πολ. 3. 10, 1—πλείους παρέχειν δσσοκλίαν αὐτόθι 2. 5, 3.

δυσκόλλητος, ον, δύσκολος εἰς συγκόλλησιν, Γαλην. κακῶς προσηρμοσμένος ἢ συγκολλημένος, δσσάρμοστος, Λουκ. π. Ἰστ. Συγγρ. 11.

δυσκόλο-καμπος, ον, δύσκαμπος, δ. καμπή, δσσοκολύγιος στρῆφῃ ἄσματος, Ἄριστοφ. Νερ. 971.

δυσκόλο-κοίτος, ον, ὁ καθιστῶν τὴν κοίτην ἀνήσυχον, ταρατῶν τὸν ὕπνον, μέροςινα Ἄριστοφ. Νερ. 420.

δύσκολος, ον, (κόλον): **1)** ὁ ἀρχῶς ἔχων περὶ πᾶσαν τροπὴν, σικχός (πρβλ. Ἀθην. 262A)—καθόλου, δυσκόλως εὐχαριστούμενος, δστροπος, ἰδιότροπος, παρᾶξενος, Εὐρ. Βάκχ. 1251, Ἄριστοφ. Σηξ. 942, Πλάτ., κτλ.—πρβλ. Ἄριστ. Ἠθ. Ν. 4. 6, 2—ἐπὶ ζῴων, δσσπεπτός, ἀπίστος, Πλάτ. Θεαι. 174D—ὡς ἐν τῷ ἐπιφρ. δύσκόλως ἔχειν Ἰσοκρ. 67C, Δημ. 381. 29, κτλ.—δσσοκωλύτερον διακεῖσθαι Πλάτ. Φαίδωνι 84E. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐνοητικός, καταπονῶν, δ. ἡ ἠνιόχησις ὁ αὐτ. 246B ἐπὶ νόσων, δύσκολοι πυρετοὶ Ἰππ. 122H, κτλ., ἴδε Φοῆς. Οἶκον.—καθόλου, δσσάρμοστος, Δημ. 291. 21, Μένανδ. Βοιωτ. 2—τὸ δύσκολον Πλάτ. Νόμ. 791C. **2)** δσσετήγητος, δσσηρατῆσκαι, Ἄριστ. Σοφ. Ἐλέγγ. 25, 3, Μεταρ. 2. 4, 30—δ. ἐστι Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 10. 24.—Ἐπίφρ. -λωος, μετὰ δσσοκλίαν, αὐτόθι 10. 23 κ. ἄλλ.

δύσκολπος, ον, ὁ ἔχων κακῶς διαπεπλασμένην μήτραν, γαστήρ Ἄθ. Π. 7. 583.

δυσκόμιστος, ον, δν δυσκόλως φέρει τις, ἀφρατος, ἀνυπόφορος, πόμηος Σοφ. Ἄντ. 1346—τέκνα Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 1423

δύσκοπος, ον, (κόπτω) δσσοκοκοπᾶνιστος, βοτάνη Δαμοκράτ. παρὰ Γαλην. 13. 636.

δυσκράτης, ἔς, = **δύσκρατος,** Ὀππ. Ἄλ. 2. 517.

δυσκράσια, ἡ, κακὴ κράσις, κατᾶστασις, Λατ. intemperies, τοῦ ἀέρος, Πλούτ. Ἄλεξ. 58—τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. Δίωσι 2.

δυσκράτης, ἔς, = τῷ ἐπομ., Πλούτ. παρὰ Στοθ. τ. 33. 10.

δυσκράτητος [ᾶ], ον, δσκατανίκητος, δυσκατᾶβλητος, Διόδ. 3. 3.

δύσκρατος, ον, κακῶς συγκερασμαμένος, ἀήρ Στράβων 96.

δυσκράντης, ἔς, δσσοκοκοδιᾶκριτος, Πλούτ. 2. 923A.

δυσκρίσιμος, ον, = τῷ ἐπομ., Σχόλ. εἰς Ἰπποκρ. 2. 272, Dietz.

δυσκρίτος, ον, δσδιᾶκριτος, δσσηρατῆσκαι, ἀστέρων δσσεις Αἰσχύλ. Πρ. 458—κλήθδδδεν αὐτόθι 486—δνεῖρατα ὁ αὐτ. Ἄγ. 981—πρβλ. Σοφ. Γρ. 949—δ. νόσημα, δύσκολον νὰ ὀρίσῃ τις αὐτό, ἀμφίβολον, Ἰππ. Ἀρ. 1243, ἄλλᾶ, Ἐπιδ. 3. 1086—ἔχον ἐπι-καθόνον κρίσιν—δ. ἐστι, μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 423C. Ἐπίφρ.—τωος, ἀμφιβόλως, ἀσπεῖως, σκατενῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 662—δ. ἔχειν, εἶμαι ἐν ἀμφιβόλῳ, Ἄριστοφ. Βατρ. 1433.

δύσκτητός, ον, δν δύσκολον εἶνε νὰ κτήσῃται ἢ κερδήσῃ τις, Πολύδ. 3. 32, 1.

δυσκυβέω, εἶμαι ἀτυχῆς ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν κύδων ἀντὶθ. εὐκυβέω, Ἀθην. 6661, Πολυδ. Θ' 94, Ζ' 204.

δυσκύμαντος [ύ], ον, Δίσχυλ. 'Αγ. 653, δυσκύμαντα κακά, δυστυχήματα ἐκ τῆς τρικυμιάδου θαλάσσης.
 δυσκωφός, εἶμαι πολὺ κωφός, 'Ανθ. Π. 7.731.
 δίσκωφος, ον, παραπολὺ κωφός, 'Ιππ.149E, 'Αριστ. π.'Ονειρ. 2.6.
 δυσλέαντος, (λεαίνω) δυσκόλως τριβόμενος, ρίζαι 'Ιατρ.
 δύσλεκτος, ον, δυσκόλως λεγόμενος, δυσέφρακτος, Λατ. infandus, Δίσχυλ. Πέρσ. 702.
 δύσλεκτρος, ον, ὁ κακοῦ γάμου τυχών, Σχόλ. Σοφ. 'Ηλ. 492.
 δυσλεπής, ἔς, δυσκόλως ἐκλεπιζόμενος, δυσκολοξεφλούδιστος, κάρυον Νικ. 'Αλ. 271.
 δύσληπτος, ον, ἐν δύσκολον εἶνε νὰ συλλάβῃ τις, Λουκ. Γυμν. 27· δυσκατάληπτος, δυσνόητος, Πλούτ. 2. 17D.
 δυσλόγητος, ον, δυσκολολογάριαστος, 'Αναξίμ. παρὰ Στωθ. 'Εκλογ. 2. σ. 236, Γαλην. II. ἐνεργ., κακῶς ὑπολογίζων, ἀλόγητος, χεῖρ Σοφ. Αἴ. 40.
 δύσλοφος, ον, βαρῦς, δυσάρεστος εἰς τὸν τράχηλον, δυσφόρητος, Ζεύγλη, ζυγὸς Θεογ. 846, 1018, Βακχολ. 12. 46 (13) (Blass)· δυσλοφώτερος πόνους Δίσχυλ. Πρ. 931. II. ὁ μὴ ὑπομένων τὸν ζυγόν, ἡμίονοι Διλ. π. Ζ. 16. 9.—'Επίρρ., -φως φέρειν Εὐρ. Τρω. 303.
 δύσλυτος, ον, δυσδιάλυτος, ἀδιάλυτος, δυσλύτοις χαλκεύμασι Δίσχυλ. Πρ. 19· ἄκος τῶν δ. πόνων Εὐρ. 'Ανδρ. 121.—'Επίρρ., δυσλύτως ἔχειν Ξεν. Οἰκ. 8, 13.
 δυσμάθθω, δυσκόλως μαθάνω, Δίσχυλ. Χο. 225.
 δυσμάθης, ἔς, παθῆς, δυσμάθητος, δυσνόητος, Δίσχυλ. 'Αγ. 1255· δ. ἰδεῖν, ἐν δύσκολον εἶνε νὰ γνωρίσῃ τις ἐξ ἡψευς, Εὐρ. Μῆδ. 1196· τὸ δ. ὁ αὐτ. Ι. Τ. 478. II. ἐνεργ., δυσκόλως μαθάνων, βραδύς ἐν τῷ μαθάνειν, νωθρός, Πλάτ. Πολ. 358A, κτλ.—'Επίρρ., δυσμαθῶς ἔχειν αὐτόθι 503D.
 δυσμάθια, ἡ, ἢ περὶ τὸ μαθάνειν βραδύτης, Πλάτ. Πολ. 618D, κτλ.
 δυσμάλακτος, ον, δυσκόλως μαλασσόμενος, σκληρῆς, Ροῦφ. ('Ορειθ. 2, 210B.—Dar.).
 δυσμανής, ἔς, (μανός;) μὴ ἀραιός, πυκνός, ὕδατα Θεοφρ. Ι. Φ. 7. 5, 2.
 δυσμάρατος, ον, ὁ δυσκόλως μαραινόμενος, κακὸν ἄπαστον, Α. Β. 35.
 δυσμάσητος, ον, δυσκόλως μασώμενος, κρέας Γαλην. 8, 782.
 δυσμάτωρ, Δωρ. ἀντὶ δυσμήτωρ.
 δυσμάχῳ, μάχομαι ματαίως ἐναντίον ἑνός, ἢ μάχομαι ἀνίερων μάχην πρὸς τινα, θεοσι παρὰ δυσμαχοῦντες Σοφ. Τρ. 492· οὕτω ἔρημ. ἐπιθ. δυσμαχητέον, πρέπει τις νὰ πολεμήσῃ ἀπελπιστικῶς πρὸς τινα, ἀνάγκη δ' οὐχὶ δ. ὁ αὐτ. 'Αντ. 1106. II. μάχομαι ἀπελπιστικῶς, Πλούτ. 2. 371A.
 δυσμάχης, ον, = δύσμαχος, Λυρικ. ἀποσπ. 85 (Bsgk.).
 δύσμαχος, ον, δυσμάχητος, δυσπολέμητος, Δίσχυλ. Πρ. 921, Εὐρ. 'Εκ. 1055, Πλάτ., κτλ. 2) καθόλου, δύσκολος, δυσχερῆς, Δίσχυλ. 'Αγ. 1561.
 δυσμελίτικος, ον, δυσκόλως καταπραυνόμενος, Πλούτ. 'Αριστ. 19, κτλ.
 δυσμεναίνω, εἶμαι δυσμενής, ἔχω δυσμένειαν πρὸς τινα, τινὶ Εὐρ. Μῆδ. 874· λέξις ποιητ., ἥς ὅμως ποιεῖται χρῆσιν ὁ Δημ. 300, 26, κτλ.
 δυσμένεια, ἡ, κακὴ διάθεσις, ἔχθρα, ἢ ἐκ οὐδ. Σοφ. 'Ηλ. 619· ἐν δ. εἶναι αὐτὸς 1124· δ. ἀρᾶσθαι τινὶ Εὐρ. 'Ηρακλ. 991· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, 'Αντιφῶν 125. 28, Πλάτ. Πολ. 500C.
 δυσμενέων, μετοχικός τύπος ἀπαντῶν μόνον κατ' ἄρσ., κακὴν διάθεσιν ἔχων ἢ αἰσθανόμενος, ἐχθρικός διακείμενος, ἐχθρός, 'Οδ. Β. 72· δυσμενέοντες αὐτόθι 73, Υ. 314.
 δυσμενής, ἔς, (μένος)=τῷ προηγ., ἐχθρικός, ἄνδρες δ. 'Ηλ. Ε. 488· δυσμενέες, ἐχθροί, 'Ηλ. Η. 521· δυσμενέων ὄγκος Δίσχυλ. Θῆβ. 234, πρὸλ. 366· ὡσαύτως παρ' 'Ηρόδ. καὶ Τραγ., ἴδε Εὐρ.—μετὰ δοτ., τῷ πατοῦντι δυσμενής Δίσχυλ. 'Αγ. 1193, πρὸλ. Σοφ. Φ. 585· σπαν. μετὰ γεν., ἄνδρα δ. χθονός, ἐχθρός τῆς χώρας, τῆς πατρίδος, ὁ αὐτ. 'Αντ. 187.—'Επίρρ. -νῶς, Πλάτ. Θεαιτ. 168B· δ. ἔχειν τινὶ ἢ πρὸς τινα 'Ισοκρ. 27D, κτλ.
 II. σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, δ. χραὶ Σοφ. 'Ηλ. 440· δ. ἔρωσ Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 21, πρὸλ. Εὐρ. 'Αλκ. 617.
 δυσμενίδης, οὐ, ὁ, = τῷ προηγ., Διλ. Ποικ. 'Ιστ. 3. 7.
 δυσμενικός, ἡ, ὄν, ἐχθρικός, ὄργη, λόγοι Πολύδ. 6. 7, 8, κτλ.—'Επίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. 8. 10, I, κτλ.
 δυσμετάβλητος, ον, δυσκόλως μεταβάλλόμενος, 'Ιππ. 384.14, Πλούτ. 2. 952B· οὕτω δυσμετάβολος, ον, Δαμοκρ. παρὰ Γαλην. 13.1003 Kühn.—'Επίρρ. -λως, αὐτόθι 1004.—δυσμεταβλησία, ἡ, Σωφ. 'Εφ. (Erm. σ.140.142).
 δυσμετάδοτος, ον, ὁ δυσκόλως μεταδιδούς, ἀνακρινῶν, μυστικῶς καὶ δ. Στράβων 806.
 δυσμετάθετος, ον, δυσκόλως μεταβαλλόμενος, δυσερίδες γίνονται καὶ φιλόνοικοι καὶ δ. Πολύδ. 'Εκλ. Val. 401, Πλούτ. 2. 799B.
 δυσμετακίνητος, ον, δυσκόλως μετακινούμενος, Εὐστ. 1733. 32, 'ΗΣύχ.

δυσμετάκλαστος, ον, σκληροκάρδιος, Σχόλ. Σοφ. Ο. Τ. 12.
 δυσμετάκλητος, ον, δυσκόλως μετακαλούμενος, Γεωπ. 19.2, 13.
 δυσμετάπειστος, ον, δυσκόλως μεταπειθόμενος, Κύριλλ.
 δυσμεταστρέπτως, ἐρημν. τοῦ ἀσκαλέως, 'Απολλ. Δεξ. 'Ομ.
 δυσμετάτρεπτος, ον, δυσκόλως μετατρεπόμενος, Εὐστάθ. σ. 1461, 43.
 δυσμεταχειρίστος, ον, δυσκολομεταχειρίστος, παῖς Πλάτ. Νόμ. 808D· δίκτυα Ξεν. Κυν. 2, 6.—δυσπρόσβλητος, στρατὸς 'Ηρόδ. 7. 236.
 δυσμέτρητος, ον, δυσκόλως μετρούμενος, 'Αντιφῶν παρὰ Πολυδ. Δ'. 167. 2) δυσπρόρευτος, πέλαιος Φιλόστ. Β. 'Απολλ. 4, 15.
 δυσμη, ἡ, (δύω)=δύσις, δύσις· συνήθ. κατὰ πληθ., ἀντίθετον ἀνατολάι· ἀελίου δ. Σοφ. Ο. Κ. 1245, πρὸλ. Δίσχυλ. 'Αποσπ. 66· ἐπὶ δυσμησιν ἑῶν, μέλλων νὰ δύσῃ, 'Ηρόδ. 3. 104· περιήλιου δυσμαί Λυσ. 95. 22· μεταφ., τὸ γῆρας δυσμαί βίου 'Εμπεδ. παρ' 'Αριστ. Ποιητ. 21. 13. II. τὸ μέρος τοῦ ὀρίζοντος, καθ' ὃ δύεται ὁ ἥλιος, ἀπὸ ἐσπέρης τε καὶ ἡλίου δυσμέων 'Ηρόδ. 2. 31· πρὸς ἡλίου δυσμέων ὁ αὐτ. 7. 115, πρὸλ. 2. 33· πρὸς δυσμαίσις Δίσχυλ. Πέρσ. 237.—Δωρ. θυμη, Καλλ. εἰς Αἴμ. 10, 'Αποσπ. 465 (ἐν τῷ ἐνικ.).
 δύσημης, ι, πλήρης ὄργης, βαρῦμησις, θεός Πολυδ. Δ'. 39· χόλος 'Ανθ. Π. 9. 69.
 δυσμηνίτος, ον, ἐφ' ὃν ἐπιπίπτει μεγάλη ὄργη, δυσμίσητος, 'Ανθ. Π. 7.141.
 δυσμήτηρ, ερος, ἡ, ἐν 'Οδ. Ψ. 97, μητὲρ ἐμὴ δύσημητὲρ, μητέρα, κακομητέρα.
 δυσμήτωρ, Δωρ. -μάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἐν Δίσχυλ. 'Ικέτ. 68, δ. κότος, δυστυχοῦσης μητρὸς ὄργη, πρὸλ. Λυκόφρ. 1174, Νόνν. Δ. 46. 194.
 δυσμηχανέω, εἰς ἀμηχανίαν εὐρίσκομαι, μετ' ἄπαρ., Δίσχυλ. 'Αγ. 1360.
 δυσμηχάνος, ον, δυσκατόρθωτος, δυσεκτέλεστος, 'Επιμέν. παρὰ Διογ. Λ. 1. 113, 'Οππ. 'Αλ. 3. 404. II. ἐνεργ., ἐν ἀπορίᾳ εὐρίσκομενος, ἀπορῶν, Θεμιστ. 137B.
 δυσμικός, ἡ, ὄν, (δυσμη)=δυστικός, Στράβων 85, 'Ηλιόδ. 8. 15· ὑπερθ. -ώτατος, Πτολ. Γεωγρ. 2. 3, 18.
 δύσμηκτος, ον, δυσκόλως μνησόμενος, μὴ ἔχων συγγενεῖάν τινα, Πλάτ. Τιμ. 35A, κτλ. II. ἀκοινωνήτος· ἐπίρρ., δυσμηκτως ἔχειν Πλούτ. 2. 640D.
 δυσμημήτητος [τ], ον, ἐν δύσκολον εἶνε νὰ μιμηθῇ τις, Διδό. 1. 61, Λουκ. 'Αλεξ. 20, Συλλ. 'Επιγρ. 3187.
 δυσμησίητος [τ], ον, πολυμήσητος, Λυκόφρ. 841.
 δυσμησνόμεντος, ον, δυσκόλως μνημονεύμενος, 'Αριστ. Ρῆτ. 3. 16, 2, Διδό. II. ἐνεργ., δυσκόλως μνημονεύων ἢ ἐνθυμούμενος, Πλάτ. Τιμ. 74E.
 δυσμῶθεν, ἐπίρρ. (δυσμη) ἐκ δυσμῶν, Νικήτ. Χρον. 95D.
 δύσμοιρος, ον, (μοῖρα)=δύσμορος, Σοφ. Ο. Κ. 327.
 δυσμορία, ἡ, κακὴ μοῖρα, 'Ανθ. Π. 9. 301.
 δύσμορος, ον, =δύσμοιρος, κακὴν μοῖραν ἔχων, ἀτυχής, 'Ηλ. Χ. 60, κτλ., συχνὸν παρὰ Σοφ.· δυσμορόρου γε δύσμορα (ἐνν. σκηπτρα) Ο. Κ. 1109· πρὸλ. δύσμοιρος· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, 'Αντιφῶν 122. 19.—'Επίρρ. -ρωσ, με κακὴν τύχην, δυστυχώς, Δίσχυλ. Θῆβ. 837 (Cod. M. δυσφόρως).
 δυσμορφία, ἡ, κακομορφία, ἀσχημία, 'Ηρόδ. 6. 61, κτλ.
 δύσμορφος, ον, κακομορφος, ἀσχημος, ἐσθής Εὐρ. 'Ελ. 1204.
 δύσμουσος, ον, = ἄμουσος, οὐχὶ μουσικός, ἀλλότριος τῶν Μουσῶν, αὐλὸς 'Ανθ. Π. 9. 216.
 δυσνικήητος [τ], ον, δυσκατάβλητος, δυσκολονίκητος, Πλούτ. Συγγρ. Πελοπ. Μαρκ. 2.
 δύσανεπτος, ον, δυσκόλως διὰ νίψεως ἀφαιρούμενος, δυσεξάλειπτος, δ. ἐκ δέλτου γραφῆ Σοφ. Τρ. 683.
 δύσανέψος, ον, (νίψω) χιονοσκεπής, καταχιονισμένος, Νόνν. Δ. 2. 685. 2) ἀλλαγοῦ παρὰ Νόνν., παγετώδης, ψυχρός, ὕδωρ, οἶσμα.
 δύσανεώω, ἔχω κακὴν διάθεσιν, κακῶς διακίμαι πρὸς τινα, τινὶ Πλούτ. Κικ. 38.
 δυσανόητος, ον, δυσκολονόητος, λόγος Δαρεῖος παρὰ Διογ. Λ. 9. 13. 2) ἀδιανόητος, ἀκατανόητος, ἄποπος, 'Αριστ. Φυτ. 1.1, 11.
 δύσανοια, ἡ, ἐχθρική διάθεσις, δυσμένεια, Σοφ. 'Ηλ. 654, Εὐρ. 'Εκ. 973, Πλάτ. Θεαιτ. 151D.
 δύσανομία, ἡ, ἀνομία, κακοὶ νόμοι, Σόλων 15. 31· προσωποπ. ἐν 'Ησ. Θεογ. 230· πρὸλ. εὐνομία.
 δύσανομος, ον, ἄνομος, παράνομος, ἄδικος, 'Ανθ. Π. 6. 316.
 δύσανος, ον, συγγρ. -νους, ουν, ἐχθρικός διακείμενος πρὸς τινα, δυσμενής, τινὶ Σοφ. 'Αντ. 212, Εὐρ. Ι. Τ. 350, Θουκ. 2. 60· πρὸς τι Ξεν. 'Ελλ. 2, 12·—πληθ. ὄνομ. δύσανοι Ξεν. αὐτόθι. Πλάτ. Πολ. 450D· ἀντιθ. εὐνους.—'Επίρρ. δύσανος, Πολυδ. Β'. 230.
 δύσανοστος νόστος, ἐπάνοδος δυστυχία, Εὐρ. Τρω. 75.
 δυσανοθέτης, ον, ὁ δυσκόλως νουθετούμενος, Βυζ.
 δυσνύμφευτος, ον, πρὸς τὸν γάμον δυσάρεστος, χθῶν 'Ανθ. Π. 7. 401.

δύσνυμφος, ον, ὁ δυστυχὴς ἐν τῷ γάμῳ αὐτοῦ, Εὐρ. 1. Τ. 216, Τρω. 145.
δυσξένος, ον, ἄξενος, Πολυδ. Θ', 22.
δυσξήρατος, ον, δυσκόλως ξηραίνόμενος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 4, 3.
δυσξύμβλητος, ον, δυσκόλως ἐνούμενος, διάφ. γρ. παρ' Ἀρτεμ. 4. 56. II. δυσνόητος, ἀκατανόητος, Δίων Κ. 56. 29.
δυσξύμβολος, ον, δυσκόλως συνεννοούμενος, συναλλατιζόμενος, Πλάτ. Πολ. 486B, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 3. II. = τῷ προηγ. II. Πολυδ. Ε', 150.
δυσξύνητος, ον, δυσνόητος, ἀκατανόητος, δυσξύνητον ἔυνε- τὸς μέλος ἔγνων Εὐρ. Φοιν. 1506, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 3.
δυσξύνητος, ον, ὁ δυσκόλως συντιθέμενος, ἀμφ. γραφ. Πλούτ. 2. 975F. Reiske **δυσξύνητος**.
δύσοικος, ον, παραπολύ βαρῦς, ὄχληρός, πλοῦτος Πλούτ. Αἰμιλ. 12.
δυσόδευτος, ον, ὄν μετὰ δυσκολίας ὀδαυεῖ τις, ὄρος Ἀππ. Συρ. 21.
δυσόδιω, δυσκόλως ὀδεύω, πηγαῖνον κακὰ ἀντίθετον εὐοδεῶ, Πλούτ. Πύρρ. 32, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 19, 3.
δυσόδια, ἡ, κακὴ κατάστασις τῶν ὁδῶν, Ἀππ. Συρ. 21. δυσκο- λία, Πλούτ. 2. 448A.
δυσόδημία, δύσοδημος, ἴδε ἐν λ. **δυσοσημ-**.
δυσοδοπαίπαλος, ον, δύσκολος καὶ πετρώδης, δύσβατος, κυρίως ἐπὶ ὁρεινοῦ δρόμου μεταφ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 387. Ὁ Σχολ. ἐρμην. ἀδυσπαράβαστα καὶ τραχέα.
δύσοδος, ον, δυσὸδίδευτος, δύσβατος, Θεουκ. 1. 107, Πολυδ. Γ', 96.
δυσοείζω, λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, Εὐρ. Ρήσ. 724. καὶ ἐν τῷ μέσ., φοβοῦμαι, αὐτόθι 805. II. ἐν τῷ οὗτοι δυσοείζω θά- μνον ὡς ὄρνις φόβω Αἰσχύλ. Ἀγ. 1316, τὸ δ. φόβω φαίνεται = φοβοῦμαι, φοβοῦμαι τι, τρέμω ἐνώπιόν τινος. (Τὸ ἀπλοῦν οἴζω ἀναφέρεται μόνον ὑπὸ Ἀπολλ. Δυσκ. ἐν Α. Β. 538. πρβλ. οἰμῶζω ἐκ τοῦ οἴμοι).
δυσοεικήςτος, ον, ἀκατοικήτος, ἐνῶ δὲν δύναται τις εὐκόλως νὰ κατοικήσῃ, Ἴππ. Ἄερ. 291, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 21.
δυσοεικονόμητος, ον, δύσπεπτος, Διφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 70A.
δύσοικος, ον, = **δυσοεικήςτος**, Σχόλ. Σοφ. Φ. 551.
δύσοικος, ον, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Ἡσύχ., = **δύσοδος**, τύχη δ. Αἰσχύλ. Χο. 945.—ἀλλ. (ἐκ τοῦ οἴμη).
δύσοικος, ον, παράγων κακῶν οἴνων, Πολυδ. Γ', 21.
δύσοιστος, ον, (οἶστω, φέρω) ὄν δυσκόλως ὑποφέρει τις, ἀνυπό- φορος, ἀφόρητος, πῆματα, ἄλγη, πόνοι Αἰσχύλ. Πρ. 691, Χο. 745, Σοφ. Φ. 507. βίου δύσοιστον ἔχειν τροφῶν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1687. δ. ἄθρ. Στράβων 562.
δυσοιωνέω, (οἰωνός) κακὰ προμηνῶ, «τὸ δυσφήμιος καὶ ἀπαι- σίως ἐπὶ τινι πράξει μελλούση διαλέγεσθαι» Α. Β. 35.
δυσοιωνομός, ὁ, κακὸς οἰωνός, Ἡσύχ. **δυσοιωνίστος, ον**, κακὰ οἰωνίζομενος ἢ αἰτίως δυσοιωνομῶ, Λατ. mauspiciatus, Λουκ. Εὐν. 6. **δυσοιωνιστικός, ἡ**, ὄν, Σουῖδ.
δύσοικος, ον, λαν ὀκνηρός, λαν βραδύς, ἀπρόθυμος.—Ἐπίρρ. -κνωσ, Μ. Ἀντων. 5. 1.
δυσόλιθος, ον, δυσκόλως ὀλισθαίνων καὶ πίπτων, παρακεκε- νωμένου τοῦ ὕγρου δυσόλιθον τὸ ἐμῆδρουν.. γίνεται Παῦλ. Αἰγ. 122.
δύσομαι, ἴδε ἐν λ. **δύω**.
δύσομβρος, ον, τρικυμῶδης, θυελλῶδης, βραχάτος, Σοφ. Ἀντ. 358.
δυσομήλητος [Γ], ον, = τῷ ἐπομ., Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 477.
δυσομήλιος, ον, μετ' οὗ δύσκολον εἶνε νὰ ἀναστρέφῃται τις, Πλούτ. Δημητρ. 42. Ἐρινός, ἥς ἡ κοινῶντα ἐπιφέρει κακόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 746.
δυσόμεματος, ον, δυσκόλως βλέπων, τυφλός· συνεκδ., ὁ ἀπο- θανῶν ἀντίθ. δερκόμενος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 388.
δυσόμειος, ον, ἀνόμιος, Στράτ. ἐν Ἀδῆλ. 13, Ἡσύχ.
δυσόνειρος, ον, πλήρης κακῶν ὀνείρων, ὕπνος Πλούτ. 2. 15B.— ἐπιφέρειν κακὰ ὄνειρα, βρώματα αὐτόθι 734B.
δύσοπτος, ον, (ὄψομαι) ὄν δύσκολον εἶνε νὰ ἴδῃ τις ἢ γνωρίσῃ, Ἴππ.— τὸ δ., ἡ σκοτεινότης, Πολυδ. 18. 4, 2.
δυσόρατος, ον, ὄν δύσκολον εἶνε νὰ ἴδῃ τις, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40. τὰ δυσόρατα, σκοτεινὰ μέρη, ὁ αὐτ. Ἴππαρχ. 4. 18.
II. κακὸς εἰς τὸ νὰ ἴδῃ τις αὐτόν, φοβερός, Ἀππ. Ἰσπ. 97.
δυσοργασία, ἡ, = ὀξύθυμία, τὸ ὀξύθυμον, Ἴππ. 49. 28. ὡσαύτως **δυσοργία**, ὁ αὐτ. Ἀρχ. Ἱηρ. 12.
δυσόργητος, ον, = **δύσοργος**, Βάθρ. 11. 12, Πολυδ. Α', 39.— Ἐπίρρ. -τως, Διον. Ἀλ. 6. 47.
δύσοργος, ον, ὀξύθυμος, ἀρχαίολος, Σοφ. Αἰ. 1017, Φ. 377, Τρ. 1118.
δυσορξεία, ἡ, ἀνορξεία, Γαλην. 7. 128.
δυσόριστος, ον, δυσκόλως περιοριζόμενος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 1. 3, Ἰεν. καὶ Φορ. 2. 2, 4. II. δυσκόλως ὀριζόμενος. Διον. Ἀ' π. Δεινάρχ. 5.

δυσορκίω, (ὄρκος) ὀρκίζομαι ψευδῶς, ψευδορκῶ, ἐπιορκῶ, Δ. Β. 36.
δύσορκος, ον, ψεύδορκος, ἐπιορκος, Μανασ. (Annu. IX. σ. 70. Ἰδε Λεξ. Κομμαν.).
δυσόριστος, ον, (ὀριζῶ) = τῷ ἐπομ., Πολυδ. Δ', 101.
δύσορμος, ον, ἔχων κακὸν ὄρμον ἢ λιμένα, νῆσος.. δ. ναυσι Αἰσχύλ. Πέρσ. 448. ἀλλά, τὰ δύσορμα, πετρώδη μέρη, ἐνθά τις δὲν εὐρίσκει τόπον νὰ πατήσῃ, Ξεν. Κυν. 10, 7. II. ἐνεργ., πνοαὶ δ., ἀνεμοὶ ἐναντίοι εἰς τὸν εἰσπλουν καὶ ἔκπλουν τῶν πλοίων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 194. πρβλ. ἄλλ. II.
δύσορνος, ἔθος, ὁ, ἡ, = **δυσοιωνίστος**, κακὰ προμηνῶν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 838. οἰωνός Εὐρ. Ἴππ. 760.— με κακούς οἰωνούς, Πλούτ. Μαρκ. 4.
δυσόρφατος, α, ον, λίαν σκοτεινός, τρύχη Εὐρ. Φοιν. 325.
δυσορμία, ἡ, κακὴ ὄσμη, Σοφ. Φ. 876, Ἀποσπ. 483.
δύσορμος, ἰων. -ορμος, ον, (ὄσμη) κακὴν ὄσμη ἔχων, δυσώ- δης, «βρωμένων», ἐν δυσόρμοτάτῳ [τόπῳ] γινόμενον εὐωδέ- στατόν ἐστι Πρὸδ. 3. 112. δ. ἡ ὄσμη Ἀριστ. Πρὸδ. 13. 10.
II. καθιστῶν δύσκολον τὴν ὄσμη, τὴν ἀνίχνευσιν, ἐν κωνίῳ, οἱ εἰθόροι τὴν γῆν ποιοῦσι δύσορμον Ξεν. Κυν. 5, 3. III. ἐνεργ., ἔχων ἀδύνατον ὄσφρησιν, Ἀριστ. Ἐνυπν. 2, 6.
δυσούλωτος, ον, ὁ δυσκόλως ἐπουλούμενος, Πολυδ. Δ', 196.
δυσουρέω, πάσχω ὑπὸ δυσουρίας, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 4.
δυσουρία, ἰων. -ίτη, ἡ, δυσουρία, δυσχέρεια τοῦ οὔρου, Ἴππ. Ἀρ. 1247, Ἀριστ. Ἀποσπ. 444.
δυσουρίασις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Σουῖδ.
δυσουριᾶω, = δυσουρέω, Διοσκ. 1. 39.
δυσουρικός, ἡ, ὄν:—πάθος δ. = **δυσουρία**, Cic. Fam. 7. 26.
δυσούριτος, ον, (οὔριζω) νέφος, ὀλεθρῶς ὑπὸ οὔρου ἀνέμου ἐπελθόν, Σοφ. Ο. Τ. 1315.
δυσόφθαλμος, ον, ἐνοχλητικός εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν ὄρασιν, αἰσχ. Τελείστ. 1. 4.
δυσόπαθεια, ἡ, βραεῖα θλίψις, Πλούτ. 2. 112B. II. σταθε- ρότης ἐν τῇ ἀντιστάσει, ὁ αὐτ. Δημητρ. 21., 2. 666B.— ἀπάθεια, ἀναισθησία, Ἀλεξ. Ἄερ. 1. 39.
δυσπάθειω, πάσχω θεινός, Μόσχ. 4. 84, Νικ. Θ. 381. II.
δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, Δατ. aegre ferre, Πολυδ. Exc. Vat. 428. ἐπὶ τινι, πρὸς τι Πλούτ. Αἰμιλ. 36, Περικλ. 33. ἐν τινι ὁ αὐτ. 2. 77E.
δυσπαθῆς, ἐς, (παθεῖν) εἰς ὑπερβολὴν αἰσθανόμενος, μὴ ὑπομέ- νων τὰ πάθη, ἀντίθ. ἀπαθῆς, Πλούτ. 2. 102D. II. δυσκόλως αἰσθανόμενος ἢ διατιθέμενος, πολὺ ὁμοιον τῷ ἀπαθῆς, αὐτόθι 454C, Λουκ. Ἀναγ. 24.— Ἐπίρρ. **δυσπαθῆς** Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 74, 100, 255 (Migne).
δυσπαίπαλος, ον, τραχὺς καὶ ἀπόκηρμος, Ἀρχιλ. 104, Νικ. Θ. 145.— ἐν Ὀππ. Ἀλ. 2. 369, ἄπλωσ, τραχὺς, λάχνη.
δυσπάλαιστος, ον, πρὸς ὄν δυσκόλως παλαίει τις, Ἐπίχ. 98 Αἰγ. ὄρα Αἰσχύλ. Χο. 692. πράγματα Ἰκέτ. 468. γῆρας Εὐρ. Ἰκέτ. 1108. δύναμις Ξεν. Ἐιλ. 5. 2, 18. πρβλ. **δυσπέλαστος**.
δυσπάλαμος, ον, δυσκαταπάλαιστος, δυσκατάβλητος, δυσκατα- νίκητος, ὡς τὸ **ἀπάλαμος**, ὄβολο θεῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 846.
II. ἀδαής, ἀδέκσιος, περὶ τι Τζέτζ.—Ἐπίρρ. δυσπαλάμως ἐλέ- σθαι, ἀνευ ἐλπίδος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 867.
δυσπάλης, ἐς, **δυσπάλαιστος**, δίνη Αἰσχύλ. Εὐμ. 559. δύσο- λος, μετ' ἀπαρ., διακρίνειν.. **δυσπαλῆς** [ἔστι] Πίνδ. Ο. 8. 33, πρβλ. II. 4. 448. 2) κινδυνώδης, βλαβερός, ρίξαι Ἀπολλῶν. Ρόδ. Δ. 52.
δυσπαράβλητος, ον, ἀπαράβλητος, ἀπαράμιλλος, Πλούτ. Ἀν- των. 27.
δυσπαράβοηθῆτος, ον, ὄν δύσκολον εἶνε νὰ βοηθήσῃ τις, Πολυδ. 5. 22, 7.
δυσπαράβουλος, ον, ὄν δύσκολον εἶνε νὰ καταπέισῃ τις, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 109.
δυσπαράγγελτος, ον, δυσκόλως ἐπιδεχόμενος συμβουλῆς, ὀδη- γίας, Πολυδ. Exc. Vat. 395.
δυσπαράγρᾶφος, ον, δυσκόλως ὀριζόμενος ἢ περιοριζόμενος, Πολυδ. 16. 12, 10, κτλ.
δυσπαράγωγος, ον, ὁ δυσκόλως παραγόμενος, ἐξαπατώμενος, Πολυδ. Η', 10.
δυσπαράδεκτος, ον, ὄν δύσκολον εἶνε νὰ παραδεχθῇ τις ἢ πιστεύσῃ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 42. III. ἐνεργ., δυσκόλως παρα- δεχόμενος τι, πιστεως Κλήμ. Ἀλ. 444.— Ἐπίρρ. **δυσπαράδεκτικός** ἔχειν, δυσπιστεῖν, ἀμφιβάλλειν, Πολυδ. 12. 4, 7.
δυσπαράθελκτος, ον, ὄν δύσκολον εἶνε νὰ καταπραῦνῃ, δυσπα- ραμύθητος, εἰκτικός Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 386.
δυσπαράτητος, ον, ὄν δύσκολον εἶνε νὰ συγινήσῃ τις διὰ παρακλήσεων, ἀδυσώπητος, φρένας Αἰσχύλ. Πρ. 34. ὄργῃ Πολυδ. 31. 7, 13. ἐπὶ προσώπου, Πλούτ. Κατ. Νεωτ. 1.
δυσπαράκλητος, ον, ἀδυσώπητος, ἀνετίλειωτος, Σχόλ. Σοφ. Ο. Τ. 336.
δυσπαράκολούθητος, ον, ὄν δύσκολον εἶνε νὰ παρακολουθήσῃ τις, δηλ. δυσνόητος, δυσκατάληπτος, Μένανδ. Ὑποβ. 10, Διον. Ἀλ.

π. Πομπ. 3. **II.** μετά δυσκολίας ἐνοῶν, νωθρός, Μ. Ἀντων. 5. 5.
δυσπαρακόμιστος, ον, δυσκόλως παρακομιζόμενος, δυσκολο-
 μετακόμιστος, Πλούτ. Δημητρ. 19· πλοῦς δ., δύσκολος πλοῦς, δύ-
 σκολον ταξείδιον, Πολύδ. 3. 61, 2.
δυσπαραμύθητος, ον, δυσκολοπαρηγόρητος, Πλάτ. Τιμ. 69D,
 Πλούτ. Μαρ. 45.
δυσπάραισιςτος, ον, δυσμετάπειστος, Ἀριστ. Φυσιολ. 5. 3.
δυσπάραισιςτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ παραπλεύσῃ,
 παραλλὰ Στράβων 777.
δυσπάραισιςτος, ον, = τῷ προηγ., Διόδ. 3. 44.
δυσπαραποίητος, ον, ὃν δυσκόλως παραποιεῖ ἢ κιθάρη τις,
 σφραγίς Ἀμμών. 74.
δυσπαρατήρητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ παρατηρήσῃ τις,
 Ἀντίφ. Καρ. 140, Πορφ. π. Ἀποχ. 3. 4.
δυσπαρατρέπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ παρατρέψῃ ἢ δια-
 φθεῖρῃ τις διὰ δώρων, δικαστής Πολυδ. Η'. 10.
δυσπάρεινος, ον, δύσλεκτος, κακοστρωμένος, δυστυχής, λέκ-
 τρον Σοφ. Τρ. 791.
δυσπαρηγόρητος, ον, = τῷ ἐπομ., Πλούτ. 2. 74E.
δυσπαρήγορος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ παρηγορήσῃ τις ἢ
 πράνῃ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 384.
δυσπάρητος, ον, δυστυχής παρθέτος, Ἀνθ. Π. 2. 197.
Δύσπαρις, ιδος, ὁ, Κακόπαρις, κακῶν πρόξενος, Ἰλ. Γ. 39,
 Ν. 769· πρὸς Αἰνόπαρις, Δυσσελένη.
δυσπάρτιος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ παρέλθῃ ἢ διαδῆ τις,
 Ξεν. Ἀν. 4. 1, 25.
δυσπάρδοδος, ον, εἰς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰσέλθῃ τις, Ἀπολλοδ.
 παρ' Ἀθην. 682D.
δυσπάτητος [ᾶ], ον, δυσκολοπάτητος, δυσκολοβάδιτος, ὁδὸς
 Λουκ. Τραγ. 226.
δύσπαστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ πάσῃ τις ἢ καταπραύνῃ,
 Γαλην. 2, 206.—Ἐπίρρ. -τως.
δυσπειθεια, ἡ, ἀνυποταξία, ἀπειθεια, Ἀπκ. Ἐμφυλ. 1. 48.
δυσπειθής, ἐς, δυσκόλως καταπειθόμενος, δυσκολοκατάπειστος,
 Πλάτ. Φαίδρ. 271D. **2)** ἰσχυρογνώμων, ἀνυπότακτος, ἀτίθα-
 λος, ὁ αὐτ. Νόμ. 880A κ. ἄλλ.· κύνες Ξεν. Ἀπομ. 4. 1, 3.—
 Ἐπίρρ. δυσπειθῶς ἔχειν πρὸς τι Πλούτ. Ἰάθ. 25· δ. φέρειν
 ὁ αὐτ. Δυσάνδ. 15.
δυσπειρία, ἡ, δυσκολία περὶ τὸ μανθάνειν διὰ τῆς πείρας,
 Ἰππ. 47. 11.
δύσπειστος, ον, δυσκολοκατάπειστος. ἰσχυρογνώμων, Ἀριστ.
 Ἠθ. Ν. 7. 9, 2.—Ἐπίρρ. δυσπείστως ἔχειν, εἶμαι ἄπιστος,
 δύσπιστος, Ἰσοκρ. 44C. **II.** παρήκοος, ἀνυπότακτος, Ξεν.
 Ἰππαρχ. 1, 23.
δυσπέλαστος, ον, ὁ μετὰ κινδύνου πλησιάζόμενος, ἀληθισστος,
 δ. ἀμαθία κακὸν (Ναυκ. δυσπάλαιστον) Σοφ. Ἀποσπ. 663.
δυσπεμπτος, ον, δυσκόλως ἀποπεμπόμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1190.
δυσπέμφελος, ον ἐν Ἰλ. Π. 748, ὁ Κεθρίωνης παραβάλλεται
 πρὸς δῦτην, ὅστις πρῶς εἰς τὴν θάλασσαν, εἰ καὶ δυσπέμφελος
 εἶη, εἴτι καὶ ἂν εἶνε ἀγρία καὶ τρικυμώδης· οὕτως ἐν Ἠσ. Θ. 440,
 ὡς γενικὸν ἐπίθετον τῆς θαλάσσης, οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐρ-
 γάζονται· ὡσαύτως, ναυτιλιῆ δ., τρικυμώδης, ἐπικίνδυνος πλοῦς,
 ταξείδιον, ὁ αὐτ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 616· αὐρὴ Νόνν. Δ. 2. 550.—μεταφ.
 ὡς τὸ δύσκολος, τραχύς, ἀγροῖκος, Ἠσ. Ἐργ. 721. (Ἡ σημασία
 εἶνε φανερά· πιθανῶς λοιπὸν ἢ ῥίζα νὰ εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ τῆς λέξεως
 πέμφοξ).
δυσπένθετος, ον, ἀπὸ κακοῦ πενθεροῦ προερχόμενος, Θεοσμὴ
 Νόνν. Δ. 3. 309.
δυσπενθέω, βαρυνεθῶ, βαρέως εἶμαι τεθλιμμένος, Πλούτ. 2.
 106A.
δυσπενθής, ἐς, ἐπιφέρων βαρὺ πένθος, βαρεῖαν θλίψιν, σκληρὸς,
 κάματος Πίνδ. Π. 12. 18· ὁδὸς αὐτόθι 11. 28· θαλάμοιο.. δυσ-
 πενθέα κόσμον Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 431· Αἶδας αὐτόθι 250.
δυσπέναντος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ μαλακώσῃ τις, πάθος
 Σχόλ. Σοφ. Αἴ. 203.
δυσπεπτιώ, μετὰ δυσκολίας χωνεύω, Διοσκ. 4, 83., 5, 25.
δύσπεπος, ον, δυσκολοχωνεύτος, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 4, 7, 6,
 κ. ἄλλ., Νικόμ. Εἰλειθ. 1. 31· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀφομοιώσῃ,
 Πλάτ. Τιμ. 82A. **2)** ἄωρος, Νικ. Ἀλ. 297.
δυσπεραίωτος, ον, = τῷ ἐπομ., Βυζ.
δυσπεράτος, ον, δυσδιάβατος, χώρα Στράβων 697· αἰὼν Εὐρ.
 Μηδ. 645.
δυσπεριάγωγος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ περιάγῃ ἢ περιφέρῃ
 τις, Ἄρρ. Τακτ. 16. 8.
δυσπεριγένητος, ον, δυσκόλως περιγενόμενος, νικώμενος, δυσ-
 νίκητος, Φίλων 1. 621.
δυσπερικάρητος, ον, δυσκόλως καθαρζόμενος ἢ ἐκλεπζόμε-
 νος πέριξ, φλοῖδος Θεοφρ. Ι. Φ. 5. 1, 1 (ἄλλ. -καθαίρετος).
δυσπερίληπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ περιλάβῃ τις, «ἤμπε-
 λος δυσὶν ἀνδράσι τὸ πάχος δυσπερίληπτος» Στράβ. σ. 826· γαστήρ

Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 549E· πόλις τοῖς ἐναντίοις δυσπ. Ἀριστ.
 Πολ. 7. 11, 3. **II.** δυσνόητος, δυσκατάληπτος, Διόδ. 1. 3.
δυσπερινόητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ κατανοήσῃ τις, Φίλων
 1. 570.
δυσπεριόριστος, ον, δυσκόλως ὀριζόμενος, Εὐστάθ. Πονημ.
 σ. 261, 30.
δυσπεριτρέπτος, ον, δυσκόλως ἀνατρέπομενος, Γαλην. 4, 353.,
 12, 24.
δυσπερίψυκτος, ον, δυσκόλως ψυχραίνόμενος, σῶμα Διοσκ.
 1. 30.
δυσπετέω, δυστυχῶ, Σουῖδ. **2)** δυσανασχετῶ, Κύριλλ.
δυσπέτημα, τό, δυστύχημα, Ἑβδ. (2 Μακκ. ε', 20).
δυσπετής, ἐς, δυσχερής, δύσκολος· ἀντίθ. εὐπετής, μαθεῖν
 δ. Σοφ. Αἴ. 1046.—Ἐπίρρ. δυσπετῶς, Ἰων. -έως, Ἠρόδ. 3. 107,
 Ἰππ. Προγν. 41, Αἰσχύλ. Πρ. 752.
δυσπεψία, ἡ, δυσκολία τῆς πέψως, κακὴ χώνευσις, Μάχων
 παρ' Ἀθην. 341B, Γαλην. 7, 37.
δυσπηλιαντος, ον, πλήρης ὀλεθρίου κακοῦ ἢ ὀλέθριος, Αἰσχύλ.
 Εὐμ. 481 (κατὰ Augat. ἀντί δυσπημάτων· πρὸς δυσκόμενους).
δυσπηνής, ἐς, ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, στολαί Σοφ. Ο. Κ. 1597,
 πρὸς Ἀριστοφ. Ἀχ. 426.
δυσπιστέω, δυσπιστῶ, δὲν ἐμπιστεύομαι, τιμὴ Πλούτ. 2. 593A.
δυσπιστία, ἡ, δυσκολία περὶ τὸ πιστεῦναι, Κλήμ. Ἀλ. 444.
δύσπιστος, ον, ὁ δυσκόλως πιστευόμενος, πλήρης δυσπιστίας.—
 Ἐπίρρ. δυσπιστως ἔχειν πρὸς τι, δυσπιστῶ περὶ τίνος, Πλάτ.
 Ἐρωτ. 405B. **II.** δυσκόλως πιστευόμενος, Παλαίφ. 31. 2.
δύσπλωνος, ον, ἀθλίως πλανώμενος, Αἰσχύλ. Πρ. 608, 900.
δυσπλήρωτος, ον, δυσκόλως πληρούμενος ἢ ἐκπληρούμενος,
 Πολυδ. Θ', 21.
δυσπλοέω, ἔχω δύσπλοια· ἀντίθ. εὐπλοέω, Βασίλ. 3, 452.
δυσπλοῖα, ἰων. -πλοῖη, ἡ, δυσκολία περὶ τὸν πλοῦν, κακὰς
 πλοῦς, Ἀνθ. Π. 7. 630.
δύσπλους, ον, συνηρημ. -πλους, ουν, ἐπικίνδυνος εἰς τὰ
 πλοῖα, Κρήτη Ἀνθ. Π. 7. 275.
δύσπλωνος, ον, δυσκόλως πλυνόμενος, ἱμάτια Ἰππ. 644. 40.
δύσπλωτος, ον, = δύσπλους, Ἀνθ. Π. 7. 699.
δυσπνοέω, ἰων. -πνοίεω, μετὰ δυσκολίας ἀναπνέω, πάσχω
 δύσπνοια, Ἀρετ. π. Αἴτ. Χρον. Παθ. 1. 1. **II.** κακὴν ὁσμὴν
 ἀποπνέω, Παῦλ. Σιλ. Θεσμ. 30.
δύσπνοια, ἡ, ἢ περὶ τὴν ἀναπνοὴν δυσκολία, δύσκολος ἀναπνοή,
 Ἰππ. Ἀρ. 1248, Ξεν. Κυν. 9, 20. **II.** ἐναντίοι ἀνεμοί, Σχόλ.
 εἰς Ἀπολλών. Ρόδ. Δ. 1.
δυσπνοϊκός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων ὀλίγην ἀναπνοήν, ὑπὸ δύσπνοιας
 πάσχω, Ἰππιατρ.
δύσπνοος, ον, συνηρ. -πνοους, ουν, ὀλίγην ἔχων πνοήν, δυσ-
 κόλως ἀναπνέων, ὑπὸ δύσπνοιας πάσχω, Ἰππ. Προγν. 42, Σοφ. Ἀντ.
 224. **II.** ἀκατάλληλος πρὸς ἀναπνοήν, ἀήρ Θεοφρ. Πυρ. 24.
III. δ. πνοαί, ἀνεμοί ἐναντίοι, Σοφ. Ἀντ. 588.
δυσπολέμητος, ον, δυσκολοπολέμητος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 649,
 Ἰσοκρ. 69A· εἰ δὲ τις.. δυσπολέμητον οἶεται τὸν Φίλιππον
 εἶναι Δημ. 41. 9.
δυσπόλεμος, ον, ἀτυχής ἐν πολέμῳ, δυσπόλεμον τὸ γένος
 τὸ Περσῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1013.
δυσπολιόρητος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ κυριεύσῃ τις διὰ
 πολιουρίας, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 5, Πολύδ.
δυσπολίτευτος [τ], ον, ἀκατάλληλος, ἀνίκανος διὰ δημοσίαν
 ὑπηρεσίαν, Πλούτ. Δίων. 32.
δυσπονής, ἐς, κοπώδης, ἐπίπνοος, δυσπνοέος καμάτοιο Ὁδ.
 E. 493.—Ἐπίρρ. -έως, Μάζ. π. κ. 194.
δυσπόνητος, ον, ἐπιφέρων κόπον, δαίμων Αἰσχύλ. Πέρσ. 515·
 δυσπόνητον ἔξειτ' ἀμφ' ἔμοι τροφήν, μετὰ πόνου ποριζόμενην,
 Σοφ. Ο. Κ. 1614.
δυσπονία, ἡ, δύσκολος ἐργασία, βαρὺς κόπος, Μανέθων 4. 260.
δύσπνοος, ον, κοπώδης, Σοφ. Ἀντ. 1276.
δυσπόμεντας, ον, δι' οὐ δύσκολον νὰ περάσῃ τις, πληθὸς ταῖς
 ἀμάξαις δ. Ξεν. Ἀν. 1. 5, 7.
δυσπορέω, ἔχω κοπώδη πορείαν, Ἰωσήφ. Ι. Π. 3. 6, 2.
δυσπορία, ἡ, δυσκολία εἰς τὴν διάβασιν, τοῦ ποταμοῦ Ξεν.
 Ἀν. 4. 3, 7.
δυσπόρεστος, ον, ὁ διὰ πολλοῦ κόπου ποριζόμενος, Διον. Ἀλ.
 1. 37, Πλούτ. 2. 156F· τὸ δ., δυσκολία περὶ τὸ κτήσασθαι, Πλούτ.
 Σόλ. 23.
δύσπορος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ διέλθῃ τις, σχεδὸν ἀδιάβα-
 τος, Πλάτ. Κρατ. 420E, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 12. **2)** δύσκολος,
 Πολυδ. E', 105.
δυσποτέω, δυσκόλως πίνω τι, Σηθ. π. τροφ. δυνάμ. σ. 107
 (Langkavel).
δυσποτρέω, εἶμαι ἀτυχής, δυστυχῶ, Πολύδ. Ἀποσπ. Γραμμ. 41.
δυσποτρία, ἡ, κακὴ τύχη, ἀτυχία, Διον. Ἀλ. 2. 28, Θεμιστ.
 170A.
δύσποτος, ον, ἄτυχος, κακότυχος, δυστυχής, ἄθλιος· ἐπὶ προ-

σώπων και πραγμάτων, δ. θεός, επί του Προμηθέως, Αίσχύλ. Πρ. 119· δ. βούς, επί της Ίους, ο αὐτ. Ίκέτ. 306· δ. εὐχαί, κατάραι, δ. αὐτ. Θήβ. 819· ὡσαύτως παρὰ Σοφ. και συγν. παρ' Εὐρ., πρβλ. Ἄριστοφ. Ἀγ. 419· συγνρ. δυσποτώτερος Εὐρ. Φοιν. 1348.— Ἐπίρρ. -μωσ, Αίσχύλ. Πέρσ. 272· ὑπερβ. -ότατα, Πλούτ. Φαδ. 18.
δύσποτος, ον, δυσκολόποτος, ἀγῆς εἰς πῖσιν, πῶμα Αίσχύλ. Εὐμ. 266.
δυσπραγῆω, δυστυχῶ, ἀντίθετον εὐπραγῆω, Αίσχύλ. Ἀγ. 790, Πλούτ. Ἄντ. 63.
δυσπράγμα, τό, ἀτύχημα, δυστύχημα, Νικήτ. Εὐγεν. 4, 261.
δυσπραγία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **δυσπραξία**.
δυσπραγμάτευτος, ον, δυσκολομεταχειρίστος, δυσσοικονόμητος, δύσχερστος, Πλούτ. 2. 348E.
δύσπρακτος, ον, δυσκόλως πραττόμενος, δυσκατέρχαστος, Πολυδ. Γ' 131, Ε' 105.
δυσπραξία, ἡ, δυσπραγία, ἀτυχία, ἀποτυχία, Αίσχύλ. Πρ. 966, Σοφ. Ο. Κ. 1399· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Αίσχύλ. Εὐμ. 769, Σοφ. Αἴ. 759.— ὁ τύπος οὗτος ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Ἄνδοκ. 20. 22, Ἰσοκρ. 137A, ἀλλὰ **δυσπραγία** ἐν Ἀντιφῶντι 120.12, Πολυδ., κτλ.
δύσπρατος, ον, δυσκολοπώλητος· ὄνομα δραμάτος τινος τοῦ Ἀντιφάνους, Ἀθήν. 262.
δυσπρέπεια, ἡ, ἀπρέπεια, Ἰώσηπ. Ι. Α. 3. 7, 4.
δυσπρεπής, ἐς, ἀπρεπής, ἀναξιοπρεπής, Εὐρ. Ἐλ. 300.
δύσπριστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ πριονίσῃ τις, Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 6, 3.
δυσπρόπτωτος, ον, δυσκόλως προπίπτων, χρή γάρ τὸ μέλι μῆθ' οὕτως γενέσθαι σκληρόν ὡς δυσπρόπτωτον εἶναι μῆθ' οὕτως ὑγρόν ὡς περιρρεῖν Γαλην. 10, 387.
δυσπρόσβᾶτος, ον, δυσπρόσιτος, δύσβατος, Θουκ. 4.129.
δυσπρόσβλητος, ον, δυσπρόσιτος, Κύριλλ.
δυσπρόσδεκτος, ον, δυσκόλως γινόμενος ἀποδεκτός, δυσάρεστος, Πλούτ. 2. 39D. II. ἐνεργ., δυσκόλως ἀποδεχόμενός τι, Μ. Ἄντων. 1. 5.
δυσπροσῆγορος, ον, ὃν δύσκολον δύναται νὰ προσαγορεύσῃ τις, ἀποκρουστικός, ἀκοινωνήτος, Πολυδ. Α' 42.— Ἐπίρρ. -ωσ, ὁ αὐτ. Ε' 139.
δυσπρόσῆτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ πλησιάζῃ τις, Διον. Ἀλ. 4. 54· ἐπὶ ἀνθρώπων, Εὐρ. Ι. Α. 345· πρβλ. **δυσπρόσδοτος**.
δυσπρόσμηχος, ον, δυσκόλως προσβαλλόμενος, Πλούτ. Τιμολ. 21.
δυσπρόσμηκτος, ον, εἰς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰσέλθῃ τις, δυσπροσήμετος, λιμήν Πολυδ. Α' 101.
δυσπρόσοδος, ον, δυσπρόσιτος, μετὰ δυσκολίας πλησιάζόμενος, χωρίον Θουκ. 5. 65· δ. τοῖς ἐναντίοις πόλις Ἄριστ. Πολ. 7. 11, 3· δυσκόλως προσβαλλόμενος, τάξις, πόλις Πολυδ. 1. 26, 10, κτλ. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀκοινωνήτος, Θουκ. 1.130, Ξεν. Ἀγῆσ. 9, 2, Λουκ. Σκῦθ. 6.
δυσπρόσοιστος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ πλησιάζῃ τις, στέμα Σοφ. Ο. Κ. 1277.— Κατὰ τὸν Ναυκὶ γραπτ. **δυσπρόσωπον**.
δυσπρόσωπος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ προσβλέψῃ τις, κῶρα τὸ δ. Σοφ. Ο. Κ. 286· ὄνειράτα ὁ αὐτ. Ἠλ. 460.— Ὁ Ναυκὶ προσημ. **δυσπρόσωπον**.
δυσπροσόρμητος, ον, εἰς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ προσορμηθῇ τις, Πολυδ. 1. 37, 4· δ. ἀπόβασις, δύσκολος ἀπέβασις, Διόδ. 1. 31.
δυσπροσορμος, ον, = **δυσπροσόρμητος**. Ἄνων. περίπλ. Εὐξ. Πόντ. (C. Mül. geogr. min. gr. I. σ. 422).
δυσπροστέλαστος, ον, δυσκολοπλησιάστος, Πλούτ. Πημπ. 28.
δυσπροσπύριτος, ον, δύσκολος εἰς εἰσαγωγὴν τροφίμων, δυσκόλως τροφοδοτούμενος, χώρα Αἰν. Τακτ. 8.
δυσπροσρητος, ον, πρὸς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ὁμιλήσῃ τις, Πολυδ. Ε' 138.
δυσπρόσωπος, ον, ἔχων κακὸν πρόσωπον, Πλούτ. Μαρ. 15· ἴδε **δυσπρόσοιστος** και **δυσπρόσοπος**.
δυσπύητος, ον, ὁ δυσκόλως εἰς πῶον μεταβαλλόμενος, Γαλην. **δυσραγῆς**, ἐς, ὁ δυσκόλως θραυόμενος, διαρρηγνύμενος, Λουκ. Ἄναγ. 24.
δύσρευστος, ον, ὁ δυσκόλως ῥέων, ἰλυώδης και δύσρευστότερον Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 75.
δύσρηκτος, ον, = **δυσραγῆς**, Δίων Κ. 62. 8.
δύσρητος, ον, δυσκόλως λεγόμενος, ἀσχερὰ και δύσρητα Δημ. Φαλ. 326. 2) δυσκόλως προφερόμενος, δύσρητοί φωναί, στραγῆς, σφιγξ Γαλην. 8. 594, 595., 13. 359.
δυσρήγῆς, ἐς, = τῷ ἐπομ., Ἰώσηπ. Ι. Α. 7. 14. 3.
δύσρηγος, ον, δυσκόλως ὑπομένον τὸ ῥῆγος, λίαν εὐαίσθητος εἰς τὸ ψῆγος, ὤμα Ἠρόδ. 5.10, Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 8, 25 κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. δύσρηγότερος διάγειν ὁ αὐτ. Προβλ. 1. 29.
δυσροέω, κακῶς ῥέω, δηλ. εἶμαι ἀτυχῆς· ἀντίθ. **εὐροέω**, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 28, 30, κτλ.
δυσροητικός, ἡ, ὄν, ἄγων εἰς κακὴν τύχην, δυστυχίας πρόδε- νος, δόγματα Ἄρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 58.
δύσροια, ἡ, κακὴ τύχη, δυστυχία, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2.17, 18.

δύσροος, ον, συγνρ. -ρους, -ρουον, ὁ μετὰ δυσκολίας ῥέων, Ὁρεῖθ. 2. 247 Darembh
δύσροπος, ον, = **δύσροος**, Θεόφιλ. παρὰ Dietz. Σχόλ. εἰς Ἰππ. 2. 456.
δυσσεβεία, ἡ, ἀσεβεία, ἀθεία, συγν. παρὰ τραγ.· πρὸς δυσσεβείας ἦν, ἐπλησίαζεν εἰς ἀσεβείαν, Αίσχύλ. Χο. 704· παντός ἔργου δ. Σοφ. Ἄντ. 301· κατηγορία ἀσεβείας, τὴν δ. εὐσεβοῦσ' ἐκτιμήσῃην Σοφ. Ἄντ. 924.— Παρὰ λυρικοῖς ὡσαύτως **δυσσεβεία**, Αίσχύλ. Εὐμ. 534· -ίη Νόνν. Δ. 20. 404.
δυσσεβῆω, εἶμαι· **δυσσεβῆς**, σκέπτομαι ἢ ἐνεργῶ ἀσεβῶς, Σοφ. Τρ. 1245· οἱ **δυσσεβοῦντες** Αίσχύλ. Εὐμ. 910, Εὐρ. Μηδ. 755.
δυσσεβήμα, τό, ἀσεβῆς πράξις, ἀσεβήμα, Διον. Ἀλ. 7. 44.
δυσσεβῆς, ἐς, ἀσεβῆς, ἄθεος· ἐπὶ προσώπων και τῶν πράξεων αὐτῶν τὰ τῶν κακίστων **δυσσεβέστατα** Σοφ. Ο. Κ. 1190· δ. μέλαθρα Εὐρ. Ι. Τ. 694.— Ἐπίρρ. -ῶσ, Εὐρ. Ἄποσπ. 822. Αἱ λέξεις αὗται ἀνήκουσι σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς τραγ. (**δυσσεβῆς** ἀπαντᾷ παρὰ Μενάνδρ. ἐν Ἀδῆλ. 12, Διφίλ. ἐν Ἀδῆλ. 24)· εὐσεβῆς, κτλ. εἶναι συχνὰ και παρὰ πελοῖς.
δυσσεβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **δυσσεβείας**, δ ἴδε.
δύσσηπτος, ον, δυσκόλως σπῆόμενος, αἱ χιόνες τὰ κρέα δύσσηπτα τηροῦσι Πλούτ. 2. 725C.
δύσσηπος, ον, δυσκόλως σωζόμενος, «χαμένος», Λατ. perditus, Θεόφρ. 3. 24· τὰ δ. (μοσχία) = ἔθλια, χαμένα, αὐτῶθι 4, 45.
δυσσασ- ἐν συνθέσ. μετὰ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ σσ, σθ, σπ, σφ, σχ, τὰ ἀρχαιότερα γχα παραλείπουνσι τὸ τελικόν σ τοῦ **δυσ-**, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συνδρομῆς συμφάνων· και δὲν δύναται τοῦτο νὰ προφηνῆσθαι ἀσάφειάν τινα (διότι τὸ **δύ-**στομος πρέπει να προσφηνῆται διαφόρως τοῦ **δύσ-**τομος, Schläf. Διον. Ἀλ. π. Σουθ. σ. 91)· και ἡ ἀναλογία τῶν δίς, τρίς, κτλ., ἐν συνθέσει ὑποστηρίζει τὴν διὰ τοῦ ἀπλοῦ σ γραφὴν, ἂν και δὲν ἐνυάμεθα νὰ ἐκτείνωμεν τὸν κανόνα και εἰς τὰς προθέσεις εἰς και πρὸς.
δυσσάλληπτος, ον, δυσκόλως συλλαμβανόμενος, σπέρματα Σοφ. Ἐρ. (Egm. σ. 54).
δυσσάμβᾶτος, ον, δυσκόλως συμφωνῶν, συμβιβάζόμενος, πρὸς τι Πλούτ. 2. 661C.
δυσσάμβλητος, **δυσσάμβολος**, ἴδε **δυσξύμβλ-**.
δυσσάμψυτος, ον, ὁ μετὰ δυσκολίας συναυξανόμενος, Γαλην. 10, 113.
δυσσάνακτος, ον, δυσκόλως συναγόμενος, τὸ πλῆθος Ἰώσηπ. Π. Ι. 4. 4, 6.
δυσσανείδητος, ον, κακῆν ἔχων συνείδησιν. Ἐκκλ., πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρატ. σ. 256.
δυσσάνοπτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ θεωρήσῃ τις διὰ μᾶς, δυσθεώρητος· ἀντίθ. **εὐσάνοπτος**, Πολυδ. 3. 84, 2, κτλ.
δύσακτος, ον, κακῶς διατεταγμένος, ἀκανόνιστος, Πλάτ. Νόμ. 781A.
δυσάλας, αἶνα, ἄν, σφόδρα δυστυχῆς, τρισάθλιος, Σοφ. Αἴ. 410, κτλ., και συγν. παρ' Εὐρ. κατὰ θηλ. τύπον, τὸ δὲ ἄρσεν. μό- νον ἐν Εὐρ. Ἰππ. 1407, Ἰκέτ. 1034.
δυσασμείευτος, ον, δυσσοικονόμητος, δυσκυβέρνητος, Ἄριστ. Ἄκουσ. 12.
δυσάραχος, ον, λίαν παραωδῆς, βυελλώδης, Ἠσύχ.
δυσάττω, εἶμαι ἄστατος, ἀστατῶ, Πλούτ. 2. 993E, 1124B.
δυστέμκαρτος, ον, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἰκάσῃ τις ἐκ τῶν δοθέντων τεκμηρίων, δυσεἰκαστος, δύστυροτος, ἴχνος Σοφ. Ο. Τ. 109· δ. τέχνη, ἐπὶ τῆς τέχνης τοῦ ἐρμηνεύειν οἰωνούς, Αίσχύλ. Πρ. 497· ποικίλον τι και δ. Εὐρ. Ἐλ. 712· οὕτω παρὰ Διον. Ἀλ. 4. 29, και βραδύτερον.
δυστεκνία, ἡ, ἐλλειψὶς τέκνων, Μανέθων 2. 179.
δύστεκνος, ον, ἀτυχῆς εἰς τὰ τέκνα, ἐπὶ τῆς Ἰοκάστης, Σοφ. Ο. Τ. 1248.
δυστερπήης, ἐς, ὁ μὴ τέρπων, ἀτερπήης, δυσάρεστος, Αίσχύλ. Χο. 277.
δύστηκτος, ον, (τήνω) δυσκόλως τηκόμενος, Ἰππ. 383. 16, Πλούτ. 2. 701B.
δυστηγία, ἡ, ἀθλιότης, Ἠσύχ.
δύστηνος, Δωρ. **δυστάνος**, ον, ἐλεεινός, ἄθλιος, δυστυχῆς, ποιητ. ἐπίθ. 1) συνθ. ἐπὶ προσώπων, ὡς αἰετοε παρ' Ὁμ. και συνθ. παρὰ τραγ.· **δυστήνων** δὲ τε παῖδες ἐμῶ μένει ἀντιπῶσιν Ἰδ. Ζ. 127. 2) ἐπὶ παθημάτων κ.τ.τ., μόχθος δ. Πίνδ. Π. 4. 478· θέρος Αίσχύλ. Ἀγ. 1655· αἰκία Σοφ. Ἠλ. 511· ὄνειδος ὁ αὐτ. Αἴ. 1191· λόγιος Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 1346· ὄνειρος Ἄριστοφ. Βατρ. 1333· ὑπερβ. **δυστανότατος** Σοφ. Ἠλ. 121· και ἐπίρρ. γηράσκω **δυστανοτάτως** Εὐρ. Ἰκέτ. 967. πρβλ. Ἐλμωλ. Ἠρακλ. 514· ἄλλ' οὐδὲν συγχεῖται ἀπαντᾷ. II. μεθ' Ὁμήρῳ ἐπὶ ἥθικῆς ἐνοιίας, ἄθλιος, ἐλεεινός, ὡς τὸ Λατ. miser (ἀθλιος), π. χ. Σοφ. Ἠλ. 121, Φ. 1016.— Σπάνιον παρὰ περ' ἄν και ὁ Δημ. 421. 20 ἔχει δ. λογάρια, ἐπὶ τῆς δευτέρας πηριασίας. (Τύπος τις **δυστηνος** φέρεται παρὰ Σουῖθ και ἐν τῷ Εἰτ. α. Μ. 159. 11, μετὰ τῆς ἐρμηνείας· ὁ δυστυχῆς και πέννης, παρὰ τὸ μὴ στάσιν ἔχειν, ὡστε ἡ ῥίζα ὑπετέθη ὅτι εἶνε ἡ τοῦ **σῆγ** αἰ.

ἀλλ' οὐδεμία ἱκανοποιούσα ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἐδόθη μέχρι νῦν· ὁ Ἦσυχ. ὡσαύτως ἔχει ἀσπηνεῖ· ἀδυνατεῖ).

δυστήρητος, ὄν, δυσκόλως τηρούμενος, φυλαττόμενος, Ψευδοφωκλ. 205, Πλούτ. Κίεσμ. 36.

δυστιβεύτος [εἰ], ὄν, ὃν δυσκόλως ἀνιχνεύει τις, Πλούτ. 2. 917E, 918A.

δυστιθάσεντος, ὄν, δυσκόλως τιθασειόμενος, ἐξημερούμενος, Στράβων 705, Πλούτ. 2. 529B.

δυστλήμων, ὄν, ὑποφέρων ἐκ πολλῶν δυσκολιῶν, πολυπαθής, Ἦσυχ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 532.

δυστλήτης, ὄν, ὃν δυσκόλως ὑποφέρει τις, Ἐμπεδ. παρὰ τῷ Πλούτ. 2. 745C, Δίσχλ. Ἀγ. 1571· δύστλητα τολυπεύειν Ἐπιγράμ. Ἐλλην. 562.

δυστόκεια, ἡ, ἡ ἐπὶ κακῷ τετοκυῖα, ἀμφίβολον παρ' Ἦσυχ.

δυστοκεύς, ἕως, ὁ, ἀτυχῆς γονεύς, δυστοκέες ἀλετρίδες Καλλ. εἰς Δῆλ. 242· δ. τοκέες Ἀνθ. Π. παράρτ. 225.

δυστοκίαι, δυσκόλως γεννῶν, ὑποφέρει πολλὰς ὀδίνους, ἐπὶ γυναικῶν, Ἰππ. Ἀφ. 1254, Πλάτ. Θεαιτ. 149D, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 7. 9, 4·— μεταφ., δυστοκεῖ πόλις Ἀριστοφ. Βατρ. 1423.

δυστοκία, ἡ, ὁ μετὰ πόνων τοκετός, δύσκολος τοκετός, κακῆ γέννα, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 10, 1, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9. 16, 1, Καλλ. εἰς Δῆλ. 242.

δυστοκος, ὄν, μετὰ πόνου γεννῶν.—Ἐπίρρ. δυστόκος ἔχειν Εὐστ. Πονημ. 326. 53. II. ὁ ἐπὶ κακῷ γεννηθείς, Εὐρ. Ἀποσπ. 855.

δυστομέω, ὡς τὸ **δυσφημέω**, κατηγορῶ, τινὰ τι Σοφ. Ο. Κ. 986.

δυστομος, ὄν, (στόμα) δυσπεθής ἔχων τὸ στόμα, ἐπὶ ἦπου, Ἀνθ. Πλαν. 361.

δυστομος, ὄν, (τέμνω) δυσκόλως τεμνόμενος, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 3. 14, 1.

δυστονος, ὄν, θρηνώδης, ἀξιοθρήνητος, Δίσχλ. Θῆβ. 984, 999.

δυστόπαστος, ὄν, δυσείκαστος, ὅστις ποτ' εἰ σύ, δυστόπαστος εἰδέναι Εὐρ. Τρω. 885· Φοῖδου δυστόπαστ' αἰνίγματα ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 138.

δυστόχαστος, ὄν, δυσπείτευτος, καιρὸς Πλούτ. Ἀντ. 28.

δυστρέπεξος, ὄν, τρεφόμενος μιὰρᾷ τροφῇ, Εὐρ. Ἦρ. Μαίν. 385.

δυστρέπεια, ἡ, δυσκολία, δυσκινησία, ἀμετατρέφια, ἐπιμονή, τῆς ὕδρας Διόδ. 4. 11, πρβλ. 5. 15· ἐπὶ κακοῦ ἐδάφους, δυσχωρία, ὁ αὐτ. 17. 82.

δυστρέπελος, ὄν, δυσκολομεταχειρίστος, φλέψ Ἰππ. 279. 15· πράγμα Ἦνιοχ. Τρωχ. 1. 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 419A. 2) ἐπὶ προσώπων, δύσκολος, δυσκίνητος, ἀμετάτρεπος, Σοφ. Αἰ. 914, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 3. 7, 6· πρβλ. **εὐτρέπελος**.—Ἐπίρρ. -λως, δυσκινήτως, ἀτάκτως, Ξεν. Οἰκ. 8, 16. Πρβλ. **δυστροπος**.

δυστραποδέυτος, ὄν, ἀκατάλληλος πρὸς στραποδέουσαν, χώρα Δίν. Τακτ. 8.

δυστρητος, ὄν, = **δυστρήπητος**, Σουῖδ.

δυστριπτος, ὄν, δυσκόλως τριβόμενος ἢ κοπανιζόμενος, Ἀρτεμίδ. 1. 70.

δυστροπία, ἡ, κακὸς τροπος γνώμη, Πολυδ. Ε' , 119.

δυστροπικός, ἡ, ὄν, ἔχων δυστροπίαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 826.

δυστροπος, ὄν, δυσκόλως τρεπόμενος, δύσκολος, κακὸς τροπος, δ. γυναικῶν ἀρμονία Εὐρ. Ἰππ. 161· δύσκολος καὶ δ. Δημ. 73. 4.—Ἐπίρρ. -πως, Φιλώστρ. 512.

δυστροπος μῆν, ὁ, δόγμα Μακεδονικοῦ μῆνός ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ τέλ. Φεβρουαριου.—μέσ. Μαρτίου, Ἀνθ. Π. 11. 243.

δυστροφος, ὄν, δυσκόλως τρεφόμενος ἢ ἀνατρεφόμενος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 8, 4.

δυστρήπητος [ῥ], ὄν, δυσκόλως τρυπόμενος, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 5. 6, 3.

δυστύχειω Ἰων. παρακατ. ἐδυστύχεον Ἠρόδ. 8. 105· ἄφρ. **ἐδυστύχησα** Πλάτ. Μενεξ. 243A· πρην. δεδυστύχηκα ὁ αὐτ. Δάχ. 183C, Λυκόφρ. παρὰ Στοβ. 119. 13.—Παθ. ἴδε κατωτ. (δυστυχῆς). Εἶμαι ἀτυχῆς, δυστυχῆς, «ἀτυχος». Ἠρόδ. ἐνθ' ἄνωτ. καὶ Ἀττ. ἐπεύχομαι τῷ μὲν εὐτυχεῖν, τοῖσι δὲ δ. Δίσχλ. Θῆβ. 482, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1159· τινι, εἰς τι πρῆγμα, Εὐρ. Φοιν. 424· περὶ τινος ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 713· ἔν τινι Ἀριστοφ. Βατρ. 1419· εἰς τι Πλάτ. Δάχ. 183C· κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ὁ αὐτ. Ἀλκ. 2. 148D· περὶ τι Πλούτ. Καμῖλλ. 11· ἢ μετ' αἰτίας. πάντα δυστυχεῖν Εὐρ. Ἐκ. 429· δυστυχεῖν ἀμορφοῦν γυναῖκα, ἔγω τὴν δυστυχίαν νὰ ἔχω. Ἀνθ. Π. 11. 287.—Παθ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔννοιας, ἐάν τις δυστυχηθῆ Πλάτ. Νόμ. 877E· τὰ δυστυχηθέντα, ἀποτυχία, Αὐστ. 197. 13.

δυστύχημα [ῥ], τό, κακοτυχία, ἀποτυχία, ἀτύχημα, γεγονός ἀτυχές, Ἀνδοκ. 21. 2, Λυσ. 168. 22, Πλάτ. Κρατ. 395D, κτλ.

δυστύχης, ἕς, ἀτυχῆς, δυστυχῆς, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Τραγ. Πλάτ. Νόμ. 832A, κτλ. **δυστυχή** πράσσειν Δίσχλ. Θῆβ. 339· δ. βίος Σοφ. Ἠλ. 602· δ. εἰς τι Εὐρ. Φοιν. 1643· τ' ἔνδον τὰ τε θύραζε δ. ὁ αὐτ. Ὀρ. 604· τὰ δυστυχή = δυστυχίαι, Δίσχλ. Χο. 913.—Ἐπίρρ. -χῶς, ὁ αὐτ. Ἀγ. 1660, κτλ.

δυστύχια, ἡ, κακῆ τύχη, ἀτυχία, Εὐρ. Βάχχ. 387 κ. ἀλλ., Θουκ. 6. 55, κτλ.

δύσυχος, ὄν, πάσων ἑλλειψιν ὕδατος, ἀνυδρος, χωρία Ἰώσ. Α. Ἰ. 2. 11, 2.

δυσυερέβαστος, ὄν, δυσκόλως ὑπερβαινόμενος, χάραξ Φίλων παρὰ Μαθ. Ἀρχ. σ. 82.

δυσυπνέω, δυσκόλως ἢ κακῶς ὑπνώτω, Πλάτ. Νόμ. 790D.

δυσυπνος, ὄν, δυσκόλως ἢ κακῶς ὑπνώτων, παιδία Ὀρειθάσ. 287 Matthaei.

δυσυποβίβαστος, ὄν, δυσκόλως ὑποβιβαζόμενος, δυσκένωτος, Ἀθῆν. 74C.

δυσυποσιστος, ὄν, δυσκόλως ὑποφερόμενος, κέντρον Ἐρωτος Ἀνθ. Π. 5. 163.

δυσυπομένητος, ὄν, = τῷ ἐπομ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 154.

δυσυπομόνητος, ὄν, δυσκόλως ὑπομένόμενος, ἐπιτάγματα, ἀλγῆδόνες Φίλων 2. 287, κτλ.

δυσυπονήτος, ὄν, λίαν ὑποπτος, πλήρης ὑποψιῶν, Φίλων 2. 268.

δυσυπόστατος, ὄν, πρὸς ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀντιστῆ τις, βία Διόδ. 17. 11, Πλούτ. Κορ. 8.

δυσφαῆς ἢ -φάνης, ἕς, μόλις ὁρατός, δυσκόλως φαινόμενος, Πλούτ. Λουκούλλ. 9., 2. 431F.

δύσφαλτος, ὄν, δυσκόλως σφαλλόμενος, πίπτων, **δύσμαχος**, Ἦσυχ. (καὶ **δύσσφ**).

δύσφανταστος, ὄν, δυσκόλως φανταζόμενος τι, δύναμις, ἀντιθ. **εὐφάνταστος**, **εὐφαντασιώτος**, Πλούτ. 2. 432C.

δύσφατος, ὄν, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ εἴπῃ τις, ἄρρητος, Λατ. nefandus, Δίσχλ. Ἀγ. 1152. II. **δυσερμήνευτος**, **δυσεξηγήτος**, Λυκόφρ. 10.

δυσφεγγῆς, ἕς, κακῶς φέγγων, σκοτεινός, χωρίον Πολυδ. Ε' , 109.

δύσφενκτος, ὄν, ὃν δύσκολον εἶνε νὰ ἀποφύγῃ τις, Φίλων 2. 268.

δυσφημέω, μεταχειρίζομαι κακὰς λέξεις, ἰδίως λέξεις δυσσοιωνίστους, οὐχὶ αἰσίας, Δίσχλ. Ἀγ. 1078, Σοφ. Ἠλ. 905, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 182· ἀντιθ. **εὐφημέω**. II. **μεταβατ.**, κακολογῶ, βλασφημῶ, Σοφ. Ἠλ. 1183, Εὐρ. Ἠρακλ. 600.

δυσφήμημα, τό, λέξις δυσσοιωνίστος, βλασφημία, Πλούτ. 2. 1065E.

δυσφημία, ἡ, φῆμαι κακαί, ἰδίως λέξεις δυσσοιωνίστου, κατεῖχε πᾶν στρατόπεδον **δυσφημίαις** Σοφ. Φ. 10. II. **βλασφημία**, κακολογία, Διον. Ἀλ. 6. 48, Πλούτ. 2. 587F, κτλ. III. **κακῆ φήμη**, δύσκλητα, Σοφ. Ἀποσπ. 185, ἐν τῷ πληθ.

δυσφήμιστος, ὄν, = τῷ ἐπομ., Σουῖδ.

δύσφημος, Δωρ. -φάμιος, ὄν, κακὰ οἰωνίζόμενος, ἀπαίσιος, Ἦσυχ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 733· ἀντιθ. **εὐφημος**, Εὐρ. Ἀνδρ. 1144, κτλ. II. **κακολόγος**, ὑβριστικός, ἐπιθ. Ἐσθ. 307 Bgk., πρβλ. Μενανδ. ἐν Ἀδῆλ. 169. III. **κακῆν ἔχων φήμην**, κλέος Πίνδ. Ν. 8. 62.

δύσφθαρτος, ὄν, δυσκόλως φθειρόμενος, δύσπεπτος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 19· φά Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθῆν. 121C.

δύσφθογγος, ὄν, δύσπχος, κακὸς ἦχος, Δημ. Φαλ. 246.

δύσφελῆς, ἕς, μισητός, Δίσχλ. Ἀγ. 1232, Χο. 624, Σοφ. Ο. Κ. 1258, κτλ.

δυσφορέω, παρατ. ἐδυσφόρου, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8·— ὑποφέρω μετὰ πόνου καὶ δυσκολίας, βαρῶς φέρω, Λατ. aegre ferre, τὴν μεταβολὴν Ἰσοκρ. Ἐπ. 10. 3. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετέδ., εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, Ἠρόδ. 5. 19, Σοφ. Ἠλ. 255, κτλ. διὰ τι πρῆγμα, τινι Δίσχλ. Ἰκέτ. 513, Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· ἐπὶ τινι Δίσχλ. Θῆβ. 780· περὶ τι Ἰππ. 1066D· διὰ τι Διόδ. 4. 61.—Πρβλ. **δυσχεραίνω**.

δυσφόρητος, ὄν, δυσκόλως ὑποφερόμενος, δύσοιστος Εὐρ. Κύκλ. 344· ὁ Σκαλ. **διαφόρητον**.

δυσφορία, ἡ, πόνος ἀνυπόφορος, ὑπερβολικός, Ἰππ. Ὀε. 393· ἀγωνία, στενοχωρία, ὁ αὐτ. Ἐπίδ. 1. 984.

δυσφορικός, ἡ, ὄν, δεικνύων στενοχωρίαν, σημαίνων ἀδύμω-νίαν, Εὐστ. 1581. 22.

δυσφόρμιγξ, ἰγγος, ὁ, ἡ, ἀσύμφωνος πρὸς τὴν λύραν, θρηνητικός, ἀτῆ Εὐρ. Ἰ. Τ. 225.

δύσφορος ὄν, δυσυπόφορος, βαρὺς, θώρακες Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13. 2) **συνθ.** ἐπὶ παθημάτων, δυσκολοῦπέρετος, θλιβερός, λυπηρός, θάμβος, μέριμνα Πίνδ. Ν. 1. 85, Ἀποσπ. 124· ἀτῆ βίος κτλ., Τραγ. δύσφοροι γνῶμαι, ψευδεῖς, ἀποτυρλοῦσαι φαντασίαι, Σοφ. Αἰ. 51 (πρβλ. **παράφορος**)· τὰ δύσφορα, αἱ θλίψεις, αἱ λύπαι, τὰ κακά, Σοφ. Ο. Τ. 87, πρβλ. Ἠλ. 144·—**δύσφορον** [ἔστι] Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17·—**ἐπίρρ.** **δυσφόρος** φέρειν Ἰππ. Ἀφ. 1244· δ. ἀγειν, ἔχειν Σοφ. Ο. Τ. 770, 783. 3) **ἐπὶ τροφῆς**, βαρὺς, ὄχληρός, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17, πρβλ. Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ. II. (ἐκ τοῦ παθ.) μετὰ δυσκολίας κινούμενος, βραδυκίνητος, σώματα Πλάτ. Τιμ. 74E ἦππος Ξεν. Ἰππ. 1, 12.

δύσφορος, ὄν, δυσκόλως κομιζόμενος, Σουλ. Ἐπιγρ. 3127.

δυσφράδεια, ἡ, δυσκολία περὶ τὴν προφορὰν, Εὐστ. 852. 28·— ἐν Πονημ. 23. 95 ἔχει καὶ ἐπίρρ. -δῶς.

δυσφραστος, ον, δυσκόλως λεγόμενος ἢ ἐρμηνεύμενος, μυστη-
ριώδης, Πλάτ. Τιμ. 50C — καθόλου, δύσκολος, κέλευθα Ὀππ. Ἀλ.
2. 60. II. ἐνεργ., μετὰ δυσκολίας ὁμιλιῶν. — Ἐπίρρ. -τως,
Λυκ. 1466.

δυσφρόνη, ἡ, = τῷ ἔπομ., ἐν τῷ πληθ. = στενοχωρία, ταραχὴ,
θλίψεις, δυσφρόνη ἐπιλήθεται Ἦσ. Θ. 102· παρὰ Πινδ. Ο. 2.
95· παραλήσει δυσφρόναν (τὰ χειρὸν, δυσφορῶν, δυσφρόν) δι-
ωριθῶν ὑπὸ Δινδ.· πρὸλ. ἀφρόνη ἀντὶ ἀφροσύνη, Α. Β. 472·
εὐφρόνη ἀντὶ εὐφροσύνη, Πλούτ.

δυσφροσύνη, ἡ, στενοχωρία, μέριμνα, φροντίς, Ἦσ. Θ. 528,
Σιμων. παρ' Ἀθην. 417A, — ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις κατὰ Ἐπ.
γεν. πληθ. δυσφροσυνῶν.

δύσφρων, ον, γεν. -ονος, δύσθυμος, λίαν τεθλιμμένος, μελαγ-
χολικός, τὸ δ. στύγος (ἴδε στύγος) Αἰσχύλ. Ἀγ. 547· ἀτη Σοφ.
Ο. Κ. 202· λῦπαι Εὐρ. Ἀνδρ. 1043. II. κακῶς διακείμενος,
κακῆν διάθεσιν ἔχων, ἐράκοντες Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 511, πρὸλ. Ἀγ.
608, 834· λόγιοι Εὐρ. Ἀνδρ. 287. III. = ἄφρων, ἀνόητος.

μωρός, Αἰσχύλ. Θῆβ. 874· φρενῶν δυσφρόνων ἀμαρτήματα
Σοφ. Ἀντ. 1261. — Ἐπίρρ. -ῶνος, ἀνόητος, μωρός, Αἰσχύλ.
Πέρσ. 552.

δυσφυής, ἐς, δυσκόλως αὐξανόμενος, φυόμενος, Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 1. 3.
δυσφυία, ἡ, βράζεια βιάστησις, ἀντιθ. ταχυβλαστία, Θεόφρ.
Αἰτ. Φ. 4. 8, 2.

δυσφύλακτέω, = δυσωρέομαι, Εὐστ. 797. 28.

δυσφύλακτος, ον, (φυλάττω) δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή
Ἄλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 40· ἐπὶ πόλει, Πολύβ. 2. 55, 2, κτλ. II.
(μέσ. φυλάττωμαι) ὁ δυσκόλως τις φυλάσσεται, προφυλάσσεται,
κακὰ Εὐρ. Φοιν. 924, πρὸλ. Ἀνδρ. 738.

δυσφωνία, ἡ, τραχύτης φωνῆς, κακωφωνία, Δημήτρ. Φαληρ. 48,
Πολύβ. Β' , 112.

δύσφωνος, ον, κακῶς ἠχῶν, τραχύς, Δημ. Φαλ. 69. 70.

δυσφώρτος, ον, ὁ δυσκόλως φωρῶμενος, ἀνακαλυπτόμενος,
Πλούτ. 2 511. — Ἐπίρρ. -τως Βασίλ.

δυσχάλινος, ον, = τῷ ἔπομ., Ἰω. Χρυσόστ. 2, 6B (Migne).

δυσχάλινωτος [τ], ον, δυσκόλως χαλινοῦμενος, δυσήμιος, Γα-
λην. 2, 88.

δυσχάριστος [α], ον, ἀχάριστος, ἀγνώμων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 134.

δυσχειμερινός, ἡ, ὄν, ἀμφιβ. ἀντὶ τοῦ ἔπομ., Θεόφρ. Ἰστ.
Φυτ. 8. 8, 1.

δυσχειμερὸς, ον, ἐκτεθειμένος εἰς βαρεῖς χειμῶνας, λίαν ψυχρός,
Ἄλεξ. (μόνον ἐν τῇ Πλ.), ὡς ἐπίθ. τῆς Δωδώνης, 2. 750 κ. ἀλλ.
χώρῃ Ἡρόδ. 4. 28· φάραξ Αἰσχύλ. Πρ. 15· — μεταφρ., δ. πέ-
λαγος δὴς αὐτοῦ 746· δ. ἄται ὁ αὐτ. Χο. 271. II. δυσκό-
λως ὑπαφέρων τὸ ψῆχος τοῦ χειμῶνος, ὡς τὸ δύσριγος, Ἀριστ.
Ἰστ. Ζ. 8. 10, 5.

δυσχειμῶν, ον, γεν. -ονος, = δυσχειμερὸς, Ἀπολλών. Ρόδ.
Δ. 635.

δυσχειρῶμα, τό, τὸ δυσκόλως χειρούμενον, δύσκολος κατάκτη-
σις, Σοφ. Ἀντ. 126· πρὸλ. χειρῶμα.

δυσχειρῶτος, ον, δυσκόλως χειρούμενος, ὑποτασσόμενος, Ἡρόδ.
7. 9, 2, Δημ. 1412. 21.

δυσχεραίνωντος, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ., μετὰ δυσχερασίας,
μετ' ἀγρίας, Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 3.

δυσχεραίνω, παρτα. ἐδυσχεραίνω Πλάτ. Θεαιτ. 169D· ἄορ.
ἐδυσχερήνα Ἰσοκρ. 275A (δυσχερήσι). Δὲν δύναμαι νὰ
ὑποφέρω, νὰ ὑπομείνω τι, ἀγρίζομαι πρὸς τι, δυσχεραστῶμαι ἐν τινος,
Λατ. negre ferre, μετ' αἰτ., Ἰσοκρ. 305C, Πλάτ. Θεαιτ. 195C,
Δημ. 376. 18, κτλ.· δ. τὸ γενέσθαι τι Σεν. Ἑλλ. 7. 4, 2· τὸ
ἀδικεῖν Πλάτ. Πολ. 362B· μετ' αἰτ. καὶ μετοχ., δυσχεραστῶμαι
ὅτι πράττει τις, Αἰσχίν. 8. 27. 2) κατὰ τὸ κλειστόν ἀμεταβ.,
αἰσθάνομαι δυσχερασίαν, ἀγρίαν ἢ στενοχωρίαν, δυσχεραστῶμαι,
στενοχωροῦμαι, ἀγρίζομαι, τινός, διὰ τι ἢ ἐνεκά τινος .., Πλάτ.
Πολιτ. 294A· περὶ τινος Ἀνδοκ. 28. 5· περὶ τι Πλάτ. Πολ.
475C· ὡσαύτως, τινί, διὰ τι πρῶγμα, Δημ. 1274. 24, κτλ.· ἐπὶ
τινι Ἰσοκρ. 7C· πρὸς τι Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 34· ὡσαύτως, δ. ἑαυ-
τῷ, εἶναι δυσχεραστῆμος καθ' ἑαυτοῦ, Ἀριστ. Μεταφρ. 1. 3, 12. —
Παθ., εἶμαι μισητός, μισοῦμαι, ὄνομα δυσχεραίνόμενον Πλούτ.
Ποσιμ. 1. 3) μετ' ἀπαρ., δὲν θέλω, δυσχεραστῶμαι νὰ πράξω
τι, Πλάτ. Πολ. 368A. II. μεταβ., παρέχω στενοχωρίαν ἢ
δυσχεραστῶ, ἀντιθετὸν τέρπω· ῥήματα ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχε-
ράναντ' Σοφ. Ο. Κ. 1281· δ. τὴν ὁδόν, καθιστῶ τὴν ὁδόν δύσκολ-
ον, Ἀππ. Πίλλυρ. 18. — Παθ., εἶμαι δυσχεραστός, δύσκολος, Ἀριστ.
Ρητ. Ἀλ. 19, 2., 30, 14. III. δ. ἐν τοῖς λόγοις, φέρω δύσ-
κολίας ἐν τῇ οὐκότησει, εἶμαι δεξιός εἰς τὸ ἀνακαλύπτειν σφάλματα,
Πλάτ. Γοργ. 430E.

δυσχερασίαις, εως, ἡ, δυσχερασία, στενοχωρία, Πλωτίν. 1,
164 (Creuz).

δυσχεραστῆμος, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ δυσχεραστῆῃ, Πλάτ.
Νόμ. 828D, κτλ.

δυσχεραστικός, ἡ, ὄν, δύσκολος, φέρων δυσχερασίας, περιπλο-
κάς, Μ. Ἀντων. 1. 8.

δυσχεράσμα, τό, δυστροπία χαρακτῆρος, Πλάτ. Φιλ. 44D.

δυσχεραία, ἡ, ἀντιθ. εὐχεραία. I. ἐπὶ πραγμάτων, ἐνδ-
όλγησις, στενοχωρία, ἀγρία, προξενουμένη ἢ τινος πράγματα, τοῦ
φορήματος, τοῦ νοσήματος Σοφ. Φ. 473, 900, πρὸλ. Πλάτ.
Πολιτ. 286E· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 654B. 2) δυσκολία
εἰς τὸ ποιεῖν τι, Πλάτ. Πολ. 502D, κτλ.· δύσκολα, Ἰσοκρ. 84D.

3) ἐν συζητήσει, δυσκολία, δ. λογικαί Ἀριστ. Μεταφρ. 3.
3, 9, πρὸλ. 2. 1, 3 κ. ἀλλ. II. ἐπὶ πρόσωπον, ἰδιτροπία,
δυστροπία, ἔθρα, Πλάτ. Φιλ. 44C· πρὸλ. Θεόφρ. Χαρ. 19.

2) ἀγρία, τάσις πρὸς ναυτίαν, Πλάτ. Πρωτ. 334B.

δυσχερής, ἐς (χειρ)· — ὁν δυσκόλως λαμβάνει τις ἀπὸ χειρᾶς,
δυσκολοῦδέρητος, δυσκοινοῦμτος· ἀντιθ. εὐχερής: I. ἐπὶ
πραγμάτων, στενοχωρίαν παρέχων, ὑπερκός, ἐνοχλητικός, Θεωρία
Αἰσχύλ. Πρ. 802· πᾶσι θαῦμα δ. Σοφ. Ἀντ. 254· τὸ δυσχερές =
δυσογείρα, Εὐρ. Φοιν. 393· δυσχερές εἰπεῖν Δημ. 226. 18· —
δυσχερές ποιεῖσθαι, Λατ. aegre ferre, Θουκ. 4. 85. 2)

δυσκόλος, Πλάτ. Νόμ. 779E, κτλ.· τύχη Λυσ. 168. 36· βίος Δημ.
1396. 16· τὰ δυσχερῆ, δυσχεραία, δύσκολοι, ὁ αὐτ. 146. 26 κ.
ἀλλ. 3) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων λογικῶν ἐν συζητήσει· — ἀνιτροπία,
δυσκόλος, ἔχων τάσιν πρὸς ἐνάστασις, Πλάτ. Πρωτ. 333D, Δημ. 491.

17· τὰ δυσχερῆ, δυσκολοίαι ἐν τῇ συζητήσει ἢ ἐν τοῖς ἐπιχειρήματι,
ἀντιφάσις, Ἀριστ. Πρ. Ν. 7. 1, 5, Μεταφρ. 10. 11, 6 κ. ἀλλ. II.
ἐπὶ πρόσωπον, ἔχων κακὴν διάθεσιν, ἠθρικός, τινι, εἰς τινα, Σοφ.
Ἠλ. 929· πρὸς τινα Εὐρ. Ἰων. 398· ἀποποι καὶ δ. Δημ. 439 ἐν
τέλ.· δ. περὶ σιτία, ἰδιότροπος, μεμφίμορος, δύστροπος, Πλάτ.

Πολ. 475C· πρὸλ. Ἀριστ. Πρ. Ε. 2. 3, 10, Θεόφρ. Χαρ. 19.

III. ἐπίρρ.· δυσχερῶς φέρειν, Λατ. aegre ferre, Ἰππ. 1244D·
ἀποδέχεσθαι Πλάτ. Εὐθύφρ. 6A· δ. ἔχω, ἐνοχλοῦμαι, στενο-
χωροῦμαι, πρὸς τι ὁ αὐτ. Πρωτ. 332A· ἐπὶ τινι Ἀριστ. Φιλ. 42. 2.

δυσχολός, ἐς, ὁν δύσκολον εἶνε νὰ σχίσῃ τις, Θεόφρ. Ι. Φ. 3.
10, 1 (διὰφ. γραφ. δισχιδές).

δυσχολός, ον, παραγῶδης, ἐπικίνδυνος, φοβερός, Λατ. horridus,
δράκων Αἰσχύλ. Θῆβ. 503· πλημμυρίς ὁ αὐτ. Χο. 186·
κέλευθος ὁ αὐτ. Πέρσ. 567· ὄρη ὁ αὐτ. Ἀριστ. 379· χόων,
πνεύματα Εὐρ. Βάχχ. 15, Ἰκέτ. 962. (Ἡ λέξις μελάγγχιμος
(= μέλας) φαίνεται δεκνόνουσα ὅτι ἡ κατάληξις -χιμος δὲν ἔχει
σχίσιν τινὰ πρὸς τὸ χεῖμα. hveims ἢ πῆσις εἰς ταύτην τὴν παρα-
γωγὴν εἶχεν ὁδηγήσει τοὺς ἀντιγραφεῖς νὰ εἰσαγάγῃσι τὸν τύπον
δυσχειμος εἰς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 379, Εὐρ. ἔνθ' ἄνωτ.· ἀλλὰ δύσ-
χιμος ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρον εἰς πάντα τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ Αἰσχ.
ἀναφερθῆνα χωρὶς τὸ δύσχιμος ὅμως οὐδέποτε. Ὅμοιος τὰ
χειρόρρ. παρέχουσι μελάγγχιμος ἐν Εὐρ. Ρῆσ. 962, Σεν. Κυν.
8, 1. (Ἰδε Ἑλλ. Βάχχ. ἐνθ' ἄνωτ.)

δυσχολοίος, ον, δυσκόλως σχιζόμενος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 16, 4.

δυσχολοίαι, ἡ, πεινιχρά, εὐτελής περιβολή, ἐνδυμασία, Εὐρ.
Ἐκ. 240· ἐν τῷ πληθ., τὰς ἐμάς δυσχολοίαις ὁ αὐτ. Ἑλ. 416.

δυσχορήγητος, ον, δυσκόλως χορηγούμενος, δύσκολος, ἐνεκα
τῆς δαπάνης, Πλούτ. 2. 712E.

δυσχορτος, ον, ὀλίγον χόστον, ὀλίγην τροφήν ἔχων, δ. σίκκος,
κατωκία ἄξενος, Εὐρ. Ι. Τ. 219.

δυσχορτέω, εἶμαι δύσχορτος, difficilem se praebere, Πο-
λύβ. 27. 6, 10. II. ἐπιπίπτω εἰς δυσχεραίας ἢ στενοχωρίας,
δ. πράγμασι, λόγοις ὁ αὐτ. 1. 18, 7., 3. 11, 4. δ. ἔν ἢ ἐπὶ τινι,
πρὶ τι ὁ αὐτ.· οὕτω συνη. καὶ ἐν τῷ μέσ., ὁ αὐτ. 1. 28, 9.,
κτλ.· ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἀχρηστος, ἀνωφελής, ὁ αὐτ. 16. 3, 5. —
Παθ., περιέρχομαι εἰς ἀμηχανίαν, στενοχωρίαν, ὑπὸ τινος Ἀθήν.
634B.

δυσχορήστημα, τό, δυσκολία, δυσχεραία, Cic. Fin. 3. 21.

δυσχορηστία, ἡ, δυσκολία, δυσχεραία, Πολύβ. 1. 53, 13., 3. 75,
1· δυσκολία περὶ τὸ λαμβάνειν χρήματα, Cic. Att. 16. 7, 6.

δυσχορηστος, ον (χράσμαι)· — δύσκολος πρὸς γρήσιν, δύσκολος,
δυσχερής, σχεδὸν ἀνωφελής, ἀντιθ. εὐχρορηστος. Ἰππ. Ἀρ. 1246·
ἵππικόν στρατεύμα ἐν νυκτὶ .. δ. Σεν. Κύρ. 3. 3, 26· κύλιος,
ὄν δύσκολος ἢ χρῆσις ἐν τῇ θήρα, ἀνεπιστημόνος ἡγμέναιο, ὁ αὐτ.
Κυν. 3, 11, πρὸλ. Δημ. 1341. 1· δ. ἔξουσία, ἢν δύσκόλως μεταχει-
ρίζεται τις καλῶς, Ἰσοκρ. 180A. — Ἐπίρρ. δυσχρήστως διάκειμαι,
εἶμαι ἀχρηστος, ἀνωφελής, Πολύβ. 1. 61, 4· ἐφρίσκομαι ἐν δύσκολο-
ταίς, ὁ αὐτ. 5. 18, 11· δ. ἔχων Πλούτ. Αἰμύλ. 19.

δυσχροα, ἡ, κακὸν χροῖμα, Γαλην. 7, 131, Γρηγ. Νύσσ. 1, 518.

δυσχροός, ον, συνηρ. -χρους, ουν, = τῷ ἔπομ., Ἰππ. Ἀρ.
1241.

δυσχροός, ωτος, ὁ, ἡ, κακὸν ἔχων χροῖμα, κακῶς κεχρωματι-
σμένος, «ἐξημερασμένος», Ἰππ. Κωκ. 137.

δυσχυλός, ον, ὁ ἔχων κακὸν χυλόν, κακόχυμος, κακόχυστος,
Σενοκρ. 12.

δυσχυμία, ἡ, κακὴ γεύσις, διὰ τὴν πικρότητα καὶ τὴν δυσ-
χυμίαν Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 12, 12.

δύσχυλος, ον, = δύσχυλος, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 8, 3, Θεόφρ.
Αἰτ. Φ. 6. 12, 4.

δυσχωρία, ἡ, τόπος δύσκολος, δύσκολον ἔδαφος, «κακοτοπιεῖ»,

Ἐν. Κύρ. 1. 6, 35· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 35, κτλ. II. Ἐλλειψίς τύπου, θέσεως, Ἀθην. 129C.

δυσχώριστος, ον, ἂν δύσκολον εἶναι νὰ χωρίσῃ τις, ἀδιαχώρι- στος, ἀδιάλυτος, Πολυδ. 24.1.13.

δύσφυκτος, ον, ὁ δυσκόλως ὑπὸ τοῦ φύχου προσβαλλόμενος, Γαλην. 1. 346 Kühn.

δυσώδης, ες, (ζῶν) κακὴν ὄσμην ἐκπέμπων, βρωμερής, γυλόος, δ. Σοφ. Φ. 1032 δ. πύον Ἰππ. Πρωγ. 39· καρπός Ἰπρόδ. 2. 94· πνεῦμα Θουκ. 2. 49· ὄσμη Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 9. 40, 40.

δυσωδία, ἡ, κακὴ ὄσμη, βρώμα, Ἄριστ. Πολ. 5. 10, 20, Ἰ. Ζ. 9. 40, 45.

δυσωδίνος, ον, προξενῶν ἰσχυρὰς ὠδίνας, γενέθλι Ἀνθ. Π. 6. 272.

δυσώλεθρος, ον, ὁ δυσκόλως καταστρεφόμενος, ἀποθνήσκων, ἐμμένων ἐν τῇ ζωῇ, μακρόβιος, ἢ κοικμηηλέα βαθύρριζον καὶ δ. ξύλον Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3. 12, 5.

δυσώμοτος, ον, δυσκόλως, δηλ. ἀκουσίως ὀρκιζόμενος, Πολυδ. Α', 39.

δυσωνέω, παρατ. ἐδυσώνουν, Ἀνθ. Π. 11. 169·—προσπαθῶ νὰ ὑπεριβῶ τὴν τιμὴν, προσπαθῶ νὰ ἀγοράσω τι εὐθιότερον, «παζα- ρεύω», Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδ' Ἰλ. 49 (ἴδε Ἑρμηνευτ. τοῦ Πολυδ. Γ' 126).—Μέσ., Ἄριστ. Ἀποσπ. 517.

δυσώνης, ου, ὁ, ὁ προσπαθῶν νὰ ὑποβιβάσῃ τὴν τιμὴν, δύσκολος, κακὸς ἀγοραστὴς, Λυγκεῖος Παρ' Ἀθην. 228C· οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν εὐφύνει κρέας παρὰ Σουίδ.

δυσώνυμος, ον, φέρων κακὸν ὄνομα, βδελυκτός, μισητός, ὡς Ἀχαιοὶ Ἰλ. Ζ. 255· ἠώς Ὀδ. Τ. 571· μοῖρα Ἰλ. Μ. 116· λέκ- τρα Σοφ. Ο. Κ. 528, κτλ.· ἰδίως φέρων ὄνομα κακὰ προμηθῶν, δυσωπίστον, εἶον τὸ Αἶας, ὁ αὐτ. Αἴ. 914, πρὸλ. 430 κέ.·— ποιητ. ὠσαύτως δυσώνυμος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1066.

II. κα- κῶς ὀμιλῶν, μὴ ἔχων εὐηλιωτίαν, Σοφ. Ἀποσπ. 109.

δυσωπέω, ἄορ. ἐδυσώπησα Λουκ. Ὀν. 38 (ῥψ).—κάννω τινὰ νὰ καταβιβάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, «ἐντροπισίζω» τινὰ, ἰδίως δι' ἐπιβόων παρακλήσεων, ὥστε νὰ μὴ δύνηται νὰ ἀρνηθῇ τὸ αἰτούμε- νον, τινὰ Φίλων Ι. 291, Λουκ. ἐνθ' ἄνωτ., Συλλ. Ἐπιγρ. 8735· ὀπολ., εἶμαι ἐνοχλητικός, ἐπιβόων παρακαλῶ, Πλούτ. 2. 532D, 535E· πρὸλ. ὁ αὐτ. Βρούτ. 6·—δυσωπεῖν τὴν ὄψιν, θαμβῶναι τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ αὐτ. Λυκούργ. 9.

II. παρὰ δοκίμιος ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. τύπῳ, παρατ. ἐδυσωπούμην Πλάτ. Φαίδρ. 242C·—χάνω τὴν ἡρεμίαν τῆς ὄψεώς μου, ταράττομαι, θορυβοῦμαι, ἀπολ., ὁ αὐτ. Πολιτ. 285B· πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. Νόμ. 933A· ὁ. μὴ ..., ὁ αὐτ. Φαίδρ. ἐνθ' ἄνωτ.· ἐπὶ ζῶων, εἶμαι δειλός, ευκό- λως πτοῦμαι, Ἐν. Ἀπομν. 2. 1, 4.

2) ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι διὰ τι, τι Πλούτ. Κορ. 15, κτλ.·—οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἀπολ., Διον. Ἄλ. π. Λυσ. 11. III. ἀμεταθ. ἐν τῷ ἐνεργ., μετὰ δυσκολίας βλεῖται, Λουκ. Λεξιφ. 4.

δυσώπημα, τό, μέσον δι' οὐ κάννει τις τὸν ἄλλον νὰ ἐντραπῇ, ἐπομ. = μέσον ἐπανορθώσεως, διορθώσεως, remedium, τῶν ἡμαρ- τηθέντων Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ι. 1. 25, 5· μέγα δυσώπημα σωφροσύ- νης τέκνωσις Δίων παρὰ Στωβ. 484. 4.

δυσώπησις, εως, ἡ, ἐπίμονος παρακλήσις (πρὸλ. δυσωπέω), Ἐκκλ.

δυσωπητικός, ἡ, ὄν, ἐντροπιστικός, παρακλητικός, Εὐστ. 105. 15, κτλ.·—Ἐπιγρ. -κῶς Κλήμ. Ἄλ. 547.

δυσωπία, ἡ, καταισχύνη, ἐντρόπισμα, ὑπερβολικὴ αἰδώς, ὡς γὰρ τὴν κατήθειαν ἐρίονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦ- σαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μῆδ' ἀντιελέπειν ἐν τοῖς δεσμένοις ὑπείκοισιν δυσωπίαν ὠνόμασαν Πλούτ. 2. 95B·—αἰτία ἐντροπισῆς, αὐτόθι 707D.

δυσωρέομαι, μέλλ. -ήσομαι, ἀποθ. (ῶρος = ὄρος, ὠρα)— φυλάττω κῆπιον φυλάκω, δυσφυλάκω, κακοπαθῶ ἐν τῷ φυλάττειν, ὡς δὲ κῆπος περι μῆλα δυσωρῆσονται ἐν αὐτῇ Ἰλ. Κ. 183· ἄλλ' ὁ Ἀπολλών. ἐν Λεξ. ἀνεγίνωκε δυσωρῆσων ἐν τῷ ἐ-εργ. τύπῳ), ἴδε Sprlzm. ἐν τόπῳ καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρτατρ. σ. 298.

δύσωρος, ον, (ῶρα) ἄκαιρος, Πολυδ. Ε', 109.

δύστης [ῦ], ου, ὁ, (δύω) κολυμητής ὑπόμεινος εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ἐν ὕδαρ, Ἠρόδ. 8. 8, Πολυδ. Α', 97.

δύτικος, ἡ, ὄν, ἰκανὸς δύσθαι εἰς τὸ ὕδωρ, κολυμητικός, ζῆα Ἄριστ. Ἀποσπ. 454· ἡ -κῆ (ἐνν. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 139.

II. (δύσις) μεταγενέστερος τύπος ἀντὶ τοῦ δυσμητικός, Ἀλέξ. Ἄερ. κλπ. δύω, ἴδε ἐν λ. δύω.

δύω, δύω [ῦ]. A. Μεταβατικοὶ σχηματισμοί: βυθίζω, βουθῶ, σπανίως εὐρισκόμενον ἀπολῶν· ἐνεστ. μόνον παρὰ Θεοφρ. Ι. Φ. 5. 4. 8, πάντα δύοντες· μέλλ. δύσω [ῦ] Χρησμ. Σβ. 3. 420, φ. 120· ἄορ. α' ἐδύσα (ἐξ-) Ὀδ. Ε. 341· πρὸλ. τὰ σύνθετα ἀπο-, ἐκ-, ἐν-, κατα-δύω.

B. Ἀμετάθ. ὡς τὸ Λατ. -duo (ἐν τοῖς in-duo, ex-uo), ἀλλ' ἀκρι- βέστερον ἐρημιζόμενον διὰ τοῦ subire, εὐθάνω ἢ ὑπάγω μέσος εἰς... μ.τ' αἰτ.·—ἐνεστ. δύω ἢ συγγ. δύωμ Ὀμ. Ἰσ. καὶ ἐνίοτε παρὰ Τραγ. Ἐπ. παρατ. δύονον· ἐτι συνηθέστερον τὸ μέσ. δύομαι Ὀμ., Ἄττ.· παρατ. ἐδύομην Πλάτ., Ἐπ. δύοντο Ἰλ. Ο. 310·—μέλλ.

δύομαι [ῦ] Ὀμ., Ἄττ.·—ἄορ. ἐδύομην σπάνιον παρ' Ἄττ.· ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἐν τοῖς Ἐπ. τύποις ἐδύσοο, ἐδύσετο, προσ- τακτ. δύσοο Ἰλ. Τ. 36, Ἰσ. Ἄσπ. 108, μετοχ. δύόμενος (μετὰ σημασ. ἐνεστ.) Ὀδ. Α. 24, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 382·—ὁ καινότερος ἄορ. εἶναι ἔδω (ὡς ἐκ ῥήμ. *δύμι) Ὀμ., Ἄττ.· γ' αυτι. ἐδύτην [ῦ] Ἰλ. Κ. 254· α' πληθ. ἐδύμεν Σοφ. Ἀποσπ. 336, ἐδύτε Ὀδ. Ω. 106, ἐδύσαν, Ἐπ. ἔδω Ἰλ. Α. 263· Ἰων. γ' ἐνικ. δύσκεν Θ. 271· προστακτ. δύθι. δύθε Ἰλ. Π. 64., Σ. 140· ὑποτακτ. δύω [ῦ] Ἰλ. Ζ. 340, X. 99, ἀλλὰ δύη [ῦ] Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 726· Ἐπ. εὐκτ. δύθην [ῦ] (ἀντὶ δύτην) Ὀδ. Σ. 347, Υ. 286· ἄπαρ. δύναι Ἰλ. Κ. 221, Ἄττ., Ἐπ. δύμεναι [ῦ] Ἰλ. Ε. 63, ἐκ-δύμεν Π. 99· μετοχ. δύς, δύσα Ἠρόδ. 8. 8· Ἄττ. πρkm. δέδύκα Ἰλ. Ε. 811, Πλάτ., Δωρ. ἄπαρ. δεδύκεν Θεοφρ. 1.102·—i δὲ παθ. μέλλ. καὶ ἄορ. δύθησομαι, ἐδύθην [ῦ] καὶ ὁ πρkm. δεδύκα ἀπαν- τῶσιν ἐν συνθέσει, ἴδε ἀπο-, ἐκ-, ἐν-δύω. [ῦ] ἐν τῷ δῶω, ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ μέσ. Ὀμ.· ἀλλ' ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. ἔγει δύομαι, ἐδύετο, κτλ. καὶ οὕτως ἰδίως κατὰ μετοχ. δύόμε- νος· ἐκ-δέδύκας ἐναντίον παντός κανόνος, Ἀνθ. Π. 5. 73.] I.

ἐπὶ τόπων ἢ χωρῶν, εἰσέρχομαι, εἰσβαίνω· αὕτη εἶναι παρ' Ὀμ. ἢ συνηθεστάτη χρήσις, πύλας καὶ τείχεα δύω (ἄορ. ε') Ἰλ. X. 99· πόλιν δύσσεσθαι Ὀδ. Η. 18· ἔδω νῆερα, ἐβυθίσθη εἰς τὰ νῆρα, ἐπὶ ἄστερος, Ἰλ. Α. 36· ὅυτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, β-θίσθηε εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ὠκεανοῦ, Σ. 140· γαίαν ἐδύτην, ἐχάθησαν εἰς τὴν γῆν, δηλ. ἀπέθανον, Ζ. 19, πρὸλ. 411, κτλ.· οὕτω καί, πλε- μον, ἀγῶνα, οὐλαμὸν ἀνδρῶν δύναι (ἢ δύσασθαι), βυθίζομαι εἰς..., Ε. 63, κτλ.· δύσοο δὲ μνηστήρας, εἰσελθε πρὸς αὐτούς, Ὀδ. Ρ. 276· οὕτως ἐνίοτε καὶ παρὰ Τραγ., Σοφ. Αἴ. 1192, Ἄντ. 1217, Εὐρ. Ἠλ. 1271.

2) σπανιώτερον μετὰ προθ., ἔδω ἐδόμενον Αἴδος εἶσω Ἰλ. Α. 263· δύσομαι εἰς Αἴδα Ὀδ. Μ. 383· ἐς πόντον ἐδύσατο Ε. 352· δέρτρον εἶσω δύνοντες Α. 579· δύσεθ' ἄλλοις κατὰ κύμα Ἰλ. Ζ. 136· ὑπὸ κύμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν Σ. 145· κατὰ σταθμούς δύεται, γονεταί εἰς τὴν μάδραν, Ε. 140· καθ' ἔμιλον ἔδω Τρώων Γ. 36 (σπανίως μετὰ γεν., κατὰ σπελούς κοίσιον ἐδέυκεν Ὀδ. Μ. 93)· δύσκεν εἰς Αἴαντα, κατέφυγεν εἰς τὸν Αἴαντα, δηλ. «ἐτρέψωσεν» ὅπισθεν τῆς ἀπίετος του, Ἰλ. Θ. 271· βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ Θ. 85·—παρὰ περὶ τοῦ καὶ Ἄττ. συνθ. μετὰ προθ., δύναι ἐς θάλασσαν Ἠρόδ. 8. 8· ἐς ἄντρον Δισχύλ. Ἀποσπ. 232· πρὸς αὐτὸ στό- μον Σοφ. Ἄντ. 1217· κατὰ βράθος Πλάτ. Νόμ. 905A· κατὰ τῆς γῆς ὁ αὐτ. Φαίδων 113C, κτλ.

3) ἀπολ., εἶσω ἔδω εἶφος, τὸ εἶφος ἐλάτης, ἐβυθίσθη εἰς τὸ σῶμά του, Ἰλ. Π. 340· δύει ἀλοίγη, ἐμβαίνει, εἰσδύεται, Ρ. 392.

4) συχνάκις ἐπὶ τοῦ ἡλιου καὶ τῆς σελήνης, βυθίζομαι (εἰς τὴν θάλασσαν, ἴδε ἄνωτ.), «βασιλεύω», ἡέλιος μὲν ἔδω Ἰλ. Σ. 241, πρὸλ. Ὀδ. Γ. 329, κτλ.· ἔδω φάος ἡέλιος Ὀδ. Ν. 35, πρὸλ. Ἰλ. Η. 487· δύσοτο δ' ἡέλιος Ὀδ. Ρ. 388, κτλ. (πρὸλ. δειλομαι)· οὕτω, Βωώτης ὁψέ δύων, ὁ ἀργὸν δύόμενος, Ε. 272· δειλελος ὕψε δύων Ἰλ. Φ. 232· [σελάννα] δύεν Βίων Γ. 6· πρὸ δύντος ἡλιου Ἠρόδ. 7. 149· πρὸ ἡλιου δύντος (καὶν. δύνοντος) Δημ. 197. 7· ὑπόμεινος Ὑπερίων (πρὸς δῆλωσιν τῶν ευσμῶν) Ὀδ. Α. 24· πρὸς δύνοντος ἡλιου, πρὸς δύμας, Δισχύλ. Ἰκέτ. 255·—μεταρ., βίου δύντος αὐγα Ἀισχύλ. Ἀγ. 1123· ἔδω πρῶτα δόμος αὐτοῦ 1011· δευτικῶς ζῶ, τῷ ἀπομεμακρυσμένος, Πλάτ. Νόμ. 781C.

II. ἐπὶ ἡμα- τισμοῦ καὶ ὀπλισμοῦ, εἰσέρχομαι εἰς..., ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, ἐντετα, τεύχεα δύειν καὶ δύειν Ἰλ. Ζ. 310, κτλ.· κυνέην, θύρηκα δ., φορῶ τὴν περικεφαλαίαν μου, κτλ., Ε. 845· εἰ δὲ χιτῶν Σ. 416· μεταρ., εἰ μὴ σύγε δύσει ἀλέκην, ἂν σὺ ἐν ἐνδύθῃς δύναμιν (πρὸλ. ἐπιμεμένος ἀλέκην), Ι. 231· οὕτως, ἔδω λέπταδον Δισχύλ. Ἀγ. 218·—ἐντεῦθεν, 2) λαμβάνει γενι- κῶς μεταβατ. σημασ., ὡς τὸ induere sibi vestem, ἀμφ' ὧμοισιν ἐδύετο τεύχεα Ἰλ. Γ. 328, κτλ.· ὡμοῖον .. τεύχεα δῦθι Π. 64· γιτῶνα περι χροῖ .. δύεν Ὀδ. Ο. 61· γυρσόν .. ἔδουε περι χροῖ Ἰλ. Θ. 43.

3) σπανίως, ἀ ὀλ., μετὰ προθ., ὀπλοῖσιν ἐνλ δεινοῖσιν ἐδύτην Κ. 272· περὶ Ὀδ. X. 201, ἴδε ἐν λ. εἰσδύω.

III. ἐπὶ παθημάτων, παθῶν καὶ τῶν ὀμοίων, εἰσέρχομαι, ἐπέρχομαι, κάματος .. γυθα δέδυκε Ἰλ. Ε. 811· ἔορ' ἐτι μᾶλλον δύη ἀγος κραδίην Ὀδ. Σ. 348· οὕτως, ἀγος ἔδουεν ἡτορ, δδύναι δύονον μένος, κτλ.· κρατερὴ δὲ ἐλύσσα δέδυκε, λύσσα, μανία κατέλαθεν αὐτόν, Ἰλ. Ι. 239· εἰ μὴ Ἄρης, ὁ Ἄρης, δηλ. τὸ πολεμικὸν πνεῦμα ἐπέληθεν αὐτόν, Ἰλ. Ρ. 210, πρὸλ. Τ. 16·—ἴδε ὑποδύω.

δυσώδεκα, ποιητ. ἀντὶ δώδεκα (δύο καὶ δέκα), κατ' ὅλα τὰ γένη. Ὀμ., κτλ.·—Οἱ δύο τύποι δυω- καὶ δω- εὐρισκονται εἰς δια- τὰ σύνθετα. Ὁ πλήρης τύπος δῶδδ- επικρατεῖ παρ' Ὀμ. καὶ τοῖς Ἰωνται, ἀλλὰ τὸ δῶδεκα εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. καὶ επικρατεῖ παρ' Ἄττ.

δυσωδεκά-θεις, ον, ἀξίζων δώδεκα βουῖς, Ἰλ. Ψ. 703.

δυσωδεκά-θριμος, ον, διατρέχων τὸν ἄρομον δωδεκάκις, τέ- θριπα Πίνδ. Ο. 2. 92.

δυσωδεκά-μηνος, δυσωδεκαταῖος, δυσωδεκάτος, ἴδε ἐν δῶδδ-.

δυωδεκά-μοιρος, ον, διγρημένος εις δώδεκα μέρη, δ. σήμα ἀρεγγέος ήελιοιο, ή νύξ, 'Αθ. Π. 7. 641.
δυωδεκά-άρθμος, ον, δωδεκάτος τόν άρθμόν, Νόνν. 'Ιω. 2, 'Ιδε 12.
δυω-και-εικοσι-μέτρος, ον, χωρών είκοσιδύο μέτρα, τρίπους 'Πλ. Ψ. 264.
δυω-και-εικοσι-πήχυς, υ, 22 πήχυων τό μήκος, 'Πλ. Ο. 678 ('Ιδε Εύστ.).
δω, τό, συντετμημ. 'Επικ. τύπος άντι δώμα, οίκία, κατοικία, παρ' 'Ομ. μόνον κατ' όνομ. και αίτιατ. 'Ως πληθ. άντι δώματα, μόνον έν 'Ψσ. Θ. 933.
δώδεκα, οί, αί, τά, 'Ιδε έν λ. **δυώδεκα**.
δώδεκά-βοτος, ον, έκ δώδεκα βοών άποτελούμενος, Ουσίσ Σουλ. 'Επιγρ. (προσθήκ.) 3847 b.
δώδεκά-βωμιας, ον, δώδεκα έχων βωμούς, ναός 'Ιω. Λυδ. π. Μην. 4. 3.
δώδεκά-γναμπτος, ον, δωδεκάκις κεκαμημένος, δωδεκ. τέρμη, ή στήλη ή δηλούσα τό τέρμα του δρόμου, ήν δωδεκάκις κάμπτουσιν οι άγωνιζόμενοι, Πίνδ. Ο. 3. 59.
δώδεκά-γωνον, τό, τό έχον δώδεκα γωνίασ, μέτρον, Πλούτ. 2. 363Α.
δώδεκα-δάκτυλος, ον, έχων μήκος ή πλάτος δώδεκα δακτύλων, δ. έκφυσις, τό δωδ. έντερον, 'Πρόβιλ. παρξ Γαλην. 4, 173, 'Ιδε Greenhill Θεόφιλ. σ. 68. 7.
δώδεκάδ-αρχος, ό, άρχηγός δώδεκα, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 11. άλλ' έν 2. 4, 4 άπαντά ό τύπος δωδεκ-άρχης.
δώδεκά-δελτος νόμιος, ό νόμος τών δώδεκα πινάκων, Νομοδ.
δώδεκά-δραχμος, ον, τιμώμενος δώδεκα δραχμών, οίνος Δημ. 1045. 5.
δώδεκά-δωρος, ον, έχων μήκος δώδεκα παλαμών, 'Αθ. Π 6. 96.
δώδεκάεδρος, ον, (έδρα) έχων δώδεκα έδρασ· **δώδεκάεδρον**, τό, Τιμ. Δοκρ. 98D, 'Αριστ. Ούρ. 3. 8, 9.
δώδεκ-άεθλος, ον, νικητής εις δώδεκα άγώνασ, ό 'Ήρακλής, 'Αθ. Πλιν. 99.
δώδεκα-ετηρίδς, ίδος, ή, χρονικόν διάστημα ή κύκλος δώδεκα έτων, Γεωπ. 1, 12, Τζέτζ.
δώδεκαετής, ές, ή -ετης, ες, (έτος) διαρκών δώδεκα έτη (;)
II, δώδεκα έτων ηλικίαν έχων, Πλούτ. Συγκρ. Λυκούργ. Νομ. 4., 2. 198C· **δωκαετής**.
δώδεκαετία, ή, χρονικόν διάστημα δώδεκα έτων, ύπερ της δ. ήτο ή επιγραφή λόγου τινοσ του Δημάδου (Διογ. Λ. 5, 81).
δώδεκά-ήμερος, ον, ό έκ δώδεκα ήμερών, τό δ., τό μεταξύ των Χριστουγέννων και των Θεοφανεϊων διάστημα, 'Εκκλ.
δώδεκάθεον, τό, φάρακκον συσκευαζόμενον έκ δώδεκα ουσίων, Παύλ. Αίγ. 7. **II**, ρυτόν τι, Πλίν. 25. 4.
δώδεκάκις, επίρρ., δώδεκα φοράσ, 'Αριστοφ. Πλ. 852.
δώδεκά-κλίνας, ον, περιλαμβάνων δώδεκα κλίνας, 'Αναξανδρ. Πρωτ. 1. 11.
δώδεκά-κλώνος, ον, ό έχων δώδεκα κλώνασ, τέκνα, δ. τεκνογονία 'Ιω. Χρυσόστ. 6, σ. 460.
δώδεκά-κρουνος, ον, έχων δώδεκα κρουνούσ, στόμια Κρατιν. Πυτ. 7.
δώδεκα-κώδιωνον, τό, ό ποτήρης χιτών μετά δώδεκα κωδιώνων του μεγάλου άρχιερέωσ των 'Ιουδαϊων, 'Ιδε Jacobson Κλήμ. 'Επ. 1. 55.
δώδεκά-κωλος, ον, έκ δώδεκα κώλων ή προτάσεων συνιστάμενος, Σχόλ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 820.
δώδεκά-λίνοσ, ον, έκ δώδεκα κλωστών συνιστάμενος, ένόδια Ξεν. Κυν. 2, 5.
δώδεκά-μηνος, ον, έκ δώδεκα μηνών άποτελούμενος, τέλος Π'νδ. Ν. 11. 11· ποιητ. **δυωδεκάμ-**, έχων ηλικίαν δώδεκα μηνών, 'Ψσ. 'Εργ. κ. 'Ψμ. 750.
δώδεκα-μηχανός, ον, (μηχανή) γνωρίζων δώδεκα μηχανάσ, τέχνασ, τρίπους. Εύρ. 'Αποσπ. 755, **πρόλ.** 'Αριστοφ. Βατρ. 1327 (και αυτ. τόν Σχολ.), Πλάτ. Κομ. Σοφ. 1.
δώδεκαμναϊάωσ, α, ον, ό άξίζων δώδεκα μνασ, 'Ησύχ., 'Ιδε Λοδ. Φρόν. 554.
δώδεκαόργυτος, ον, ό έχων δώδεκα όργυίασ, 'Ήρων άποσπ. έν Hultsch. scrip. metr. gr. I. σ. 190.
δώδεκά-παισ, ό, ή, έχων δώδεκα τέκνα, λοχείη 'Αθ. Πλιν. 132· Νιδόη.. μήτηρ δ. Τζέτζ. 'Ιστ. 4, 417.
δώδεκάπάλαι, επίρρ., δωδεκάκις πάλαι, πρό πλείστου όσου χρόνου, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1154· **πρόλ.** **δεκάπάλαι, μυριόπάλαι**.
δώδεκά-πήχυσ, υ, ('Ιων. δυωδ-), έχων μήκος δώδεκα πήχυων, 'Ηρόδ. 2. 153.
δώδεκαπλάσιος, ον, δωδεκάκις τόσος, Πλούτ. 2. 1028C.
δώδεκά-πολις, ιος, άποτελούμενος έκ δώδεκα πόλεων έν όμοσπονδία ήνωμένων, 'Ιωνες 'Ηρόδ. 7. 95.
δώδεκά-πους, ό, ή, δώδεκα πόδασ μακροίσ, Μένανδ. 'Οργ. 1.
δώδεκα-πρόφρητον, τό, τό βιβλίον των δώδεκα έλάσσωνων προφητών, 'Επιφάν. π. μέτρ. και σταθμ. 4.
δώδεκ-άρχης, ου, ό, 'Ιδε έν λ. **δωδεκάδραχος**.
δώδεκάς, άδος, ή, ό άριθμόσ δώδεκα, 'Αθ. Π. 9. 782, έν τῷ

ποιητ. τύπω **δυωδ-**. **II**, άριθμόσ δώδεκα, Πλάτ. Νόμ. 756B.
δώδεκασέληνος, ον, έχων δώδεκα σέληνασ, μήνασ, ένιαυτόσ Σχόλ. Εύρ. Τρω. στ. 1067.
δώδεκά-σημος, ον, έκ δώδεκα χρονικών σημείων, έν τῷ μουσική. 'Αριστοφ. Κοτυ. σ. 34 και 36.
δώδεκά-σκαλμος, ον, δώδεκα σκαλομούσ έχων, **δωδεκάσκαπος**, Πλούτ. Κόισ. 38.
δώδεκά-σκηπτρον, τό, = **δωδεκάφυλον**, 'Εκκλ.
δώδεκά-σκυτός, ον, έκ δώδεκα τεμαχίων διαφόρωσ κερωματισμένου δέρματοσ, σφαίρα Πλάτ. Φαίδων 110B, **πρόλ.** Πλούτ. 2. 1003D.
δώδεκα-σταδίοσ [α], ον, δώδεκα σταδίων τό μήκος, 'Αθήν. 1521D.
δώδεκα-στάσιος [α], ον, (ίστημι) ζυγίζων δωδεκάκις τόσων, χρυσίον Πλάτ. 'Ιππάρχ. 231D.
δώδεκάστατες, ον, έχων δώδεκα στέγασ, πύργωσ Ψευδοκαλλιού. Β. 18.
δώδεκάστωσ, α, ον, κατὰ την δωδεκάτην ήμέραν, δ. άνεβίω Πλάτ. Πολ. 614B. **II**, δώδεκα ήμερών ηλικίαν έχων, 'Ψσ. 'Εργ. κ. 'Ψμ 749 (έν τῷ ποιητ. τύπω **δυωδ-**). 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6. 12, 9.
δώδεκάτεχος, ον, έχων δώδεκα τέχη, πόλις Κανών παρακλ. εις την Θεοτόκον.
δώδεκάτημόριον, τό, δωδεκάτον μέρος, έν δωδεκάτον, Πλάτ. Νόμ. 848C, κτλ.
δώδεκάτημόριος, ον, = **δυωδεκάμοιρος**, Μανέθ. 4. 167.
δωδέκᾶτος, η, ον, ό δωδέκατος, 'Ομ., κτλ.· 'Επ. **δυωδ-** ό αυτ.
II, μήν Λουκρόν εν Οίκαθήξ άντιστοχών των έν Τολρώνη 'Απελλάτω, 'Επιγρ. Δελφών, W. ci F. 289, **έτι** και έν 'Αφροδισιόδω τῷ Καρ'ας CIG. 2826.
δώδεκά-φόρος, ον, φέρον, παράγων καρπόν δωδεκάκις τό έτος, άμπελοσ Λοκκ. 'Αληθ. 'Ιστ. 2. 13.
δώδεκά-φυλλος, ον, έχων δώδεκα πέταλα, ρόδα δ. Θεόγγ. I. Φ. 6. 6, 4.
δώδεκά-φύλος, ον, ό εις δώδεκα φυλάσ διγρημένος, τό δ., αι δώδεκα φυλάσ του 'Ισραήλ, **πρόξ.** 'Αποστ. κς', 7· λαός ό δ. Χρ. Σιδ. 2. 171.
δώδεκάωριον, τό, = **δωδεκάωρον**, Θ. Στουδ. σ. 917, έκδ. Migne.
δώδεκά-ωρος, ον, ό έκ δώδεκα ώρων άποτελούμενος, ήμέρα Σέξτ. 'Εμ. Μ. 10. 182.
δώδεκ-ετης ή -ετής, ό, δώδεκα έτων την ηλικίαν, Καλλ. 'Επ. 20, Πλούτ. Δίμυλ. 35·— **θηλ.** -ετις, **ιδος**, 'Αθ. Π. 11. 70· 'Ιδε **δωκαετής**.
δώδεκέυς, έωσ, ό, = **χουεύς**, χωρών δώδεκα κοιλίασ, 'Ησύχ.
δώδεκήμερος, ον, δώδεκα ήμερών, 'Επιγρ. 'Αθηνών, CIA. I. 324.
δώδεκήρης, ή, πλείον με δώδεκα σειράσ κοπών, 'Αθήν. 203D.
δώδεκῆς, ῆδος, ή, συνισταμένη έκ δώδεκα (ζώων), θυσία Εύστ. 1386. 48, Παρρ. 'Αποχ. 1. 22.
δώδεκ-όμφαλος, ον, έχων δώδεκα όμφαλούσ, πόπανον Σουλ. 'Επιγρ. 523.
δώδεκέτης (= δωδεκέτης), 'Επιγρ. Αίγινης, Philologus τόμ. VIII. σ. 186.
Δωδώνη, ή, πόλις έν 'Ηπειρώ, έδρα του άρχαιοτάτου μαντείου του Δάδς, 'Πλ. Π. 231, 'Οδ. Ε. 327, T. 296, ου οι χρησμοί έδίδοντο έκ τινοσ δρυόσ (ξηνοσ). 'Ψσ. παρξ Στράβ. 327, παρξ τῷ Σχολ. Σοφ. Τρ. 1171, **πρόλ.** Δισχύλ. Πρ. 382, κτλ.— 'Ο Σοφ. χάρων του μέτρον μεταχειρίζεται τούσ έτεροκλίτ. τύπουσ **Δωδώνος**, -ώνη, -ώνασ, (ώσ εις **έξ** όνομαστ. **Δωδών**). 'Αποσπ. 401, T. 172.— 'Επίθ. **Δωδωνάωσ, α, ον**, 'Πλ. Π. 233, Δισχύλ.· **θηλ.** **Δωδωνίς, ίδος**, Σοφ. 'Αποσπ. 401, παρ' 'Αριστ. Ρητ. 2. 23, 11.
δώη, δώησσι, 'Ιδε έν λ. **διδώμαι**.
δώω = δίδωμι, 'Επιγρ. Κύπρου έκ του άορ. **έδωκα** Collitz 60_{ff}.
δώλα, Δωρ. άντι του **δούλη**, Θεόκρ. 2. 94.
δῶμα, ατος, τό, (δῆμον) οίκία, παρ' 'Ομ. και άλλοισ ποιηταίσ (**πρόλ.** **δῶμος**), **άπαξ** παρ' 'Ηρόδ. 2. 62, 1, και παρξ μεταγεν. πεζοίσ, άλλ. ουδέποτε παρξ τοίσ πεζοίσ των 'Αττ.· **ώσκυτος**, μέρος οίκίασ, τό κύριον **ωμάτιον**, ή αίθουσα έν ή ήτο ή **έστία**, 'Δ. Ζ. 316, και συγν. έν τῷ πληθ. **έπί** μίασ μόνησ οίκίασ, 'Οδ. Β. 259, και συγν. παρξ Τρω. 2) **έπί** τῷσ κατοικίασ των θεών, θεοί 'Ολύμπια δώματ' **έχοντες** 'Δ. Β. 13, κτλ.· **κλυτά** δ. βένθεσι λίμνησ, **έπί** του Ποσειδώνωσ, Ν. 21· και συγν. **έπί** του Πλούτωνωσ, **δῶμι**· 'Αΐθωσ, ό κάτω κόσμος, 'Οδ. Μ. 21· **ώ δῶμι**· 'Αΐθου και Περσεφόνας Σοφ. 'Πλ. 110· δ. Πλούτωνωσ Εύρ. 'Ήρ. Μαιν. 808.— **έπί** ναού, Πίνδ. Π. 4. 95, Δισχύλ. Εύμ. 242, κτλ.· και έν τῷ πληθ., 'Ηρόδ. 2. 62, Σοφ. Ο. T. 71.
3) δῶμα Καδμείτων, δηλ. αι Θήβασ, Σοφ. Ο. T. 29.
II, οίκιοσ, οικόγενεια, Δισχύλ. 'Δγ. 1468, Σοφ. Ο. T. 1226, κτλ — **πρόλ.** **δῶ, δῶμοσ**.
δωμάτιον, τό, ύποκορ. του **δῶμα**, 'Αριστοφ. Βατρ. 100.
II, **όλιαντις**, του ὕπνου **δοματίον** ('Ιδε **κοιτών**), 'Αριστοφ. Λυσ. 160, Λυσίασ 93. 18., 94. 7, Πλάτ. Πολ. 390C.
δωματίτης, ου, ό, άνήκων εις την οίκίαν, Ποσειδών Πανσ.

3. 14, 7. 'Απόλλων Σχολ. Πινδ. Ν. 5. 82.—θηλ., δωματίτις ἐστία Δίσχλ. 'Αγ. 968.

δωματοδομαι, παθ., οικοδομοῦμαι οἰκίαν, κτῶμαι οἰκίαν, πρβλ. «σιτωνόμας, ἐσιτωθήκα», δεδωμάτωμαι οὐ σμικρὰ χερὶ Δίσχλ. 'Ἰκέτ. 958.

δωματο-φθορέω, καταστρέφω, φθείρω τὴν οἰκίαν· ἴδε ἐν λέξει σωματοφθ-.

δωμάω, κτίζω, 'Απολλών. Ρόδ. Β. 531.—Μέτρ., οικοδομῶ ἐν ἔλλω, 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 652, 1047, 'Ανθ. Π. 11. 400, Κόλουδ. 287, 'Ορρ. 'Αργ. 573.

δωμησῖς, εὖς, 'Ἴων. δωμητύς, ὕος, ἢ, οικοδομή, κατασκευή, 'Ψούχ.

δωμηῶτωρ, ορος, ὁ, κτίστης, Μανέθων 6. 415. δωμάς, δωρ, ἀντί ζωμάς, 'Επίλυκ. Κορ. 2. δῶναξ, ὁ, δωρ, ἀντί δῶναξ, Θεόκρ. 20. 29.

δωρακίονον (ἐνν. μῆλον), τό, τὸ γωστόν ὀπωρικόν, βοδάκινον, Λατ. duracinum, Γεωπ. 10.13.1.

δωρεά, 'Ἴων. -εῆ, ἢ ὡσαύτως δωρεαί, Meisterh. 40 καὶ 44.—δῶρον, ἰδίως τιμητικὸν δῶρον, Λατ. beneficium (δόσις ἀναπόδοτος 'Αριστ. Τοπ. 4. 4, 11), 'Ἠρόδ. 2.140, 'Ἰσοκρ. 122Δ, κτλ.· δωρεάν διδόναι, πορεῖν, δωρεῖσθαι τι, παρέχειν δωρεάν, ἄνευ ἀμοιβῆς, 'Ἠρόδ. 6.130, Δίσχλ. Πρ. 338, 616, Πλάτ. Πολιτ. 290C εἰρωνικῶς, θάνατόν τι δωρεάν ἀποδοῦναι 'Αντιφῶν 133. 25· δ. ἔχειν Σοφ. Δί. 1032, Δημ. 329. 17· ἐν χάριτος μέρει καὶ δωρεὰς Δημ. 568. 1· δωρεάν καὶ χάριν ὁ αὐτ. 570. 12.—ἐπὶ κληρονομίας ἢ κληροδοτήματος, ὁ αὐτ. 826. 11., 834. 11. 2) αἰτ. δωρεάν ὡς ἐπίρρ., ὡς τὰ δωτήνιον, προῖκα, ὡς δῶρον, ἐλευθέρως, Λατ. gratis, 'Ἠρόδ. 5. 23, 'Ανδοκ. 1. 22, κτλ., (οὕτως, ἐν δωρεῇ Πολύδ. 23. 3, 4). 3) ἀσκόπως, ματαίως, ἄνευ λόγου ἀποχρῶντος, 'Ἐδδ. ('Ἰώδ α', 9), πρὸς 'Ἰαλάτ. 6', 21.

δωρέω, μέλλ. -ήσω 'Ομ. 'Αποσιπ. 68· ἄρ. ἐδώρηκα 'Ψ., Πινδ. Δῖω, παρέχω, χαρίζω, δῶρον 'Ἠσ. 'Εργ. κ. 'Ἡμ. 82· κάμνω ὡς δῶρον εἰς τινα, θυσίαις 'Ερμῖαν Πινδ. Ο. 6.131.—Παθ., καὶ ἄρ. δωρηθῆναι, δίδωμαι ὡς δῶρον, 'Ἠρόδ. 1. 87., 8. 85, 'Ἰσοκρ. 45D· καὶ ἐπὶ προσώπων, λαμβάνω ὡς δῶρον πρῆγμά τι, Σοφ. Αἰ. 1029· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρῆμ., Πλάτ. Πολιτ. 274C.

II. κοινότερον ὡς ἀποθ. δωρεῖσθαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ., βεῖτα θεός .. ἵππουσι δωρήσασθαι 'Ἰλ. Κ. 557· δωρεῖσθαι τι τινα, χαρίζεσθαι τι εἰς τινα, Λατ. donare aliquid alicui, 'Ἠρόδ. 2. 126., 5. 37, Δίσχλ. Πρ. 251, Ξεν. 'Αν. 7. 3, 20, κτλ.· ὡσαύτως, δ. τινά τινα, Λατ. donare alicuius aliquid, 'Ἠρόδ. 1. 54., 3. 130, Δίσχλ. Πρ. 778· δ. τινά, κάμνω εἰς τινα δῶρα, 'Ἠρόδ. 1. 55· οὕτω πρῆμ. δεδώρηται, Πλάτ. Τιμ. 46E, Νόμ. 672B, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 8. 2) ὡσαύτως κατ' ἐνεστ., προσφέρω, Εὐρ. 'Ἰκέτ. 875.

δωρήμα, τό, τὸ δίδόμενον, δῶρον, 'Ἠρόδ. 7. 38, καὶ Τραγ.· μετὰ δοτ. προσ., Δίσχλ. Πέρσ. 523, Εὐμ. 402, Σοφ. Τρ. 668.—Σπᾶνιον ἐν τῷ 'Αττ. περὶ λόγῳ, ὡς Ξεν. 'Ἰέρ. 8. 4, 'Αριστ. 'Πθ. Ν. 1. 9, 2. δωρηματικός, ἢ, ὄν, = δωρητικός, Διον. 'Αλ. 8. 60.

δωρητήρ, ἦρος, ὁ, δοτήρ, πάροχος, δωρεῶν παρέχων τι, 'Ανθ. Π. 6. 305.

δωρητικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν νὰ χαρίξῃ, ἐλευθέριος, Πλάτ. Σοφ. 223C, Φίλων 1. 254.

δωρητύς, ὄν, ἐπὶ προσώπων, δεχόμενος δῶρα, δωροδόκος, 'Ἰλ. I. 526. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἐλευθέρως, δωρεῶν δεσμένος, Σοφ. Ο. Τ. 384, Πλούτ. Κορ. 16.

δωριάζω, ἐνδύομαι ὡς Δωριεὶς κίρη, δηλ. φορῶ μόνον χιτῶνα σχιστόν εἰς τὸ πλάγιον, 'Ανακρ. 58, πρβλ. Εὐστ. 975. 37. II. = Δωριεῖω, 'Ανακρεόντ. 10. 6.

Δωριεὺς, εὖς, ὁ, ἀπόγονος τοῦ Δῶρου υἱοῦ τοῦ 'Ελληνος· πληθ. Δωριεῖς, 'Αττ. -εῖς, οἱ, 'Οδ. Τ. 177, 'Ἠρόδ., κτλ. II. ὡς ἐπίθ. = Δωρικὸς, Πινδ. II. 8. 28.

Δωριεῖω, Δωρ. -εῖσθω, μέλλ. -εῖσω—ἀπομομοῦμαι τοὺς Δωριεῖς εἰς τὸν τρόπον τοῦ βίου, τὴν διδασκίαν ἢ τὴν μουσικὴν· ἕμιλλῶ Δωριεῖσι, Θεόκρ. 15. 93, Σπρίδων 333, Πλούτ. 2. 421B.

Δωρικὸς, ἢ, ὄν, 'Ἠρόδ. 8. 43, Τραγ., κτλ.—'Επίρρ. -κῶς, Γραμμ. Δωρικῶς ποιητ. ἀντὶ Δωρικῶς, Θουκ. 2. 54.

Δώριος, α, ὄν, ὡσαύτως ος, ὄν Πρατίν. 1.19, 'Αριστ. Πολ. 3, 3, 8., 4. 3, 7, Πινδ. Ο. 3. 9, κτλ.—ἰδίως ἐπὶ τοῦ Δωριίου τρόπου τῆς μουσικῆς (πρβλ. Δωριστί), 'Αριστ. Πολ. ἐνθ' ἀνωτ., κτλ.

Δωριεὺς, ἴδος, ἢ, θηλ. ἐπίθ. = Δωρικῆ, ἐσθλῆς 'Ἠρόδ. 5. 88· φωνῆ Θουκ. 6. 5, κτλ.· ἐντεῦθεν, 1) Δωριεὺς νῆσος, ἢ Δωρικὴ νῆσος, δηλ. ἡ Πελοπόννησος, Πινδ. Ν. 3. 5, Σοφ. Ο. Κ. 695, κτλ.

2) (μετὰ τοῦ γῆ ἢ ἔνευ αὐτοῦ) ἡ Δωρίς, ἐν τοῖς βορείοις τῆς 'Ελλάδος, 'Ἠρόδ. 8. 31, Θουκ., κτλ. 3) Δ. κόρα, Δωρικὸν κοράσιον, Εὐρ. 'Εκ. 934. 4) (ἐνν. κοπέ) Δωρικὴ μάχηρα ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυελάς, Εὐρ. 'Ἠλ. 819 (κατὰ Seidl. ἀντὶ 'Εορίδ', ὅπερ ἐναντίον τοῦ μέτρον· κατὰ δὲ τὸν Nauck 'Εορίδ' ἀναρπάξας).

Δωριεῖω, Δωρ. ἀντὶ Δωριεῖω.

Δωριεῖος, ὁ, τὸ ἐμιλεῖν ὡς ὁ Δωριεῖς, Δημ. Φαλ. 180.

Δωριστί [ι], ἐπίρρ., κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον, Δ, ζῆν 'Ἐπ.

Πλάτ. 336C. II. ἡ Δ. ἀρμονία, ὁ Δωρικὸς τρόπος ἐν τῇ μουσικῇ, 'Αριστ. Πολ. 8. 5, 22., 8. 7, 8· (ὡσαύτως, ἢ Δωριὰ ἀρμ. αὐτῆ 3. 3, 8)· οὕτω Δωριστί μόνον, Πλάτ. Πολ. 339Δ· ἴδε Müller Δωρ. 4. 6, καὶ πρβλ. Φρυγιστί, Αὐδιστί· ἐν 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 289 μετὰ λογοπαγνίον ἐπὶ τῆς λέξεως δῶρον.

δωριότης ἀγών, ὁ, ἀγών, καθ' ὃν ὁ νικῶν ἐλάμβανε δῶρον, Πλούτ. 2. 820C· πρβλ. ἀργυρίτης, στεφανίτης.

δωρο-δειπνος, ὄν, παρέχων τὸ δεῖπνον, παῖς δ., ὑπηρετής, 'Αθήν. 701B.

δωρο-δέκτης, ὄν, ὁ, ὁ δεχόμενος δῶρα, 'Ἐδδ. ('Ἰώδ ιε', 34).

δωρο-δοκέω, δέχομαι δῶρα, ἰδίως λαμβάνω δῶρα ἐπὶ παραβῆσει καθήκοντος, ἀργυρίον πολὺ 'Ἠρόδ. 6. 72· χρυσίον Πλάτ. Πολ. 590A. 2) ἀπολ., λαμβάνω δῶρα, 'Ἠρόδ. 6. 82, 'Αριστοφ. Σρ. 669, Δημ. 240 ἐν τέλ., κτλ.· ἐπὶ τιμῇ Λυσ. 163. 36, Δημ. 242. 6.

II. παρὰ μεταγεν., μετ' αἰτ. προσ., ὡς τὸ δεκάξω, δια-φθείρω, διαφθείρω διὰ δῶρον, Διόδ. 13. 64, (Cobet δεκάσαι), πρβλ. Δουκ. 'Αλ. 9, κτλ.· ἀλλὰ τὸ ἐνεργητικὸν οὐδαμοῦ κείται οὕτω παρὰ τοῖς δοκίμοις· ἐν 'Αριστοφ. Σρ. 675 ὁ Δινδ. ἀποκατέστησε τὴν γραφὴν δωροφοροῦσιν ἐκ τοῦ 'Ενετ. χφου· καὶ ἐν Δημ. 122. 24 διασχυρίζεται ὅτι τὸ δωροδοκοῦντος εἶνε παρείσημένον· ἀλλ' ἐπιπροσώπων, ἔγω λάβε δῶρον, Κρατῖν. Νουμ. 3· ταῦθ' ἀπλῶς δεδωροδοκῆται Δημ. 446. 21. 2) ἐπὶ τοῦ δῶρου, τὰ δωροδοκῆθέντα, τὰ ληφθέντα δῶρα, Αἰσχίν. 85. 25· τὸ δεδωροδοκῆμένον χρυσίον Δείναρχ. 98. 34.

δωροδοκῆμα, τό, τὸ λαμβανόμενον δῶρον ἐπὶ διαφθορῇ, Δημ. 232. 2., 236. 3. 2) δῶρον, καταλαβεῖν Πλάτ. Κωμ. Πρῆσθ. 1.

δωροδοκία, ἢ, τὸ δέχεσθαι δῶρα ἐπὶ διαφθορῇ, συγχ. παρὰ τοῖς βῆτορσιν, ὡς 'Ανδοκ. 33. 11· δωροδοκίαν καταγνῶναι τινας Λυκούργ. 163. 34· δωροδοκίας κατηγορεῖν Αἰσχίν. 28. 12· πρβλ. δῶρον I. 2.

δωροδοκιστί, ἐπίρρ., κατὰ τρόπον δωροδοκίας, 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 996, μετὰ λογοπαγνίον ἐπὶ τοῦ τύπου Δωριστί·—ἀλλ. δωροδοκιστή.

δωρο-δόκος, ὄν, δεχόμενος δῶρα, διαφθειρόμενος, Πλάτ. Πολ. 390D, Δημ. 245. 15· κωμικῶς, δωροδοκοῖσιν ἐπ' ἀνθεσιν ἴζων 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 403. II. ἐνεργ., διὰ δῶρων ἐλκύων, ἐξαπατῶν, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12, Α. Β. 242.

δωρο-δότης, ὄν, ὁ, δίδους δῶρα, λήθης δ. 'Ανθ. Π. 12. 49.

δωρο-κοπέω, διαφθείρω τινὰ διὰ δῶρον, 'Ἐδδ. (Σειρήχ λδ', 12).—Παθ., αὐτῆ (3 Μακκ. δ', 19)·—ἐντεῦθεν -κοπέα, παροχὴ δῶρον (πρὸς διαφθοράν), 'Ακύλας Π. Δ.

δωροληπτέω, λαμβάνω δῶρα, Εὐστ. 91. 17.

δωρο-ληπτής, ὄν, ὁ, δῶρα λαμβάνων, 'Ἐδδ. (Παροιμ. ιε', 27), 'Ἐκκλ.

δωροληψία, ἢ, τὸ λαμβάνειν δῶρα, Δίων Κ. 39. 55, Α. Β. 35.

δῶρον, τό· ἀνώμαλ. πληθ. δῶρατα 'Ἐδδ. (2 Παρὰλ. λδ', 23)· (εἰδόμεν.)—δωρεά, χάρισμα, τιμητικὸν δῶρον, ἀγλάα δ. 'Ἰλ. Α. 213, κτλ.· ἀξία, ἐρικυδέα, κλυτὰ, μελίχη, περικλυτὰ δ., κτλ., 'Ομ.· δῶρα δίδόναι, λαμβάνειν, κτλ., 'Ομ.·—ἀνάθημα, ἀπέρημα εἰς τινα θεόν, φέρε δῶρον 'Αθήνη 'Ἰλ. Ζ. 293· βωμιοὶ δῶροισι φλέγονται Δίσχλ. 'Αγ. 91· ποῦ μοι τὰ .. δῶρα κάκροβθίνια ὁ αὐτ. 'Αποσιπ. 184—δῶρα τινας, τὰ δοθέντα, χαρισθέντα ὑπὸ τινος, δῶρα θεῶν 'Ἰλ. Υ. 265, 'Οδ. Σ. 142· δῶρ' 'Αφροδίτης, δηλ. χαρίσματα προσωπικῆς ὑπεροχῆς, καλλονῆς, θέληγης, 'Ἰλ. Γ. 54, 64· οὕτω, δῶρα Κύπριδος, Εὐρ. 'Ἰλ. 303· δ. τῶν Μουσῶν καὶ 'Απόλλωνος, ἐπὶ τῆς ποιήσεως, Πλάτ. Νόμ. 796E· δ. ἀπὸ Μουσῶν 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 1089. 10—μετὰ γεν. πρῆμ., ὕπνου δ., τὸ δῶρον, ἢ εὐλογία τοῦ ὕπνου, 'Ἰλ. Η. 482·—δῶρα, δῶρα εἰδόμενα ὡς φόρος, Ρ. 225·—δῶρον τοῦ ποταμοῦ, περὶ τῆς γῆς Αἰγύπτου, 'Ἠρόδ. 2. 5. 2) δῶρα, δῶρα πρὸς διασπορῆν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου, Δημ. 263. 7, κτλ.—ἐντεῦθεν ἐν τῷ 'Αττ. δικαίω, δῶρον γραφῆ, καταγγελία ἐπὶ διαφθορῇ διὰ δῶρον, Δίσχλ. 87, 3, 'Αριστ. Πολ. 'Αθήν. 59, ἴδε 'Αρπ. ἐν λέξει δῶρον κριθῆναι, δικασθῆναι ἐπὶ τοιοῦτω ἐγκλήματι, Λυσ. 178. 7· δῶρων ἐλεῖν τινα, ἐπιτυχεῖν τὴν καταδίκην τινὸς ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτίᾳ, 'Αριστοφ. Νερ. 591· δ. ὀφλισκάνω, κησῦττομαι ἔνοχος δωροδοκίας καὶ καταδικάζομαι, 'Ανδοκ. 10. 20· οὕτω, δῶρων εἰδίως Πλούτ. Περικλ. 10· πρβλ. δωροδοκία, κτλ.—Ἠερὶ τῆς διαφοράς μεταξὺ τῶν λέξεων δῶρον καὶ δῶμα ἴδε Φίλων 1. 126, 154. II. τὸ πλάτος τῆς χειρὸς, ἢ παλάμη, ἐν χρήσει ὡς τὸ παλαστή (δ' ἴδε), μέτρον μήκους, Νικ. Θ. 348—ὅτι δὲ τοῦτο τὸ μέτρον ἦτο γνωστόν εἰς τὸν 'Ομηρον φαίνεται ἐκ τῆς λέξεως ἐκκαιδεκάδωρος.

δωρο-ξενία, ἢ, ἡ καταγγελία κατὰ ξένον, ὡς προσε-νεγκόντος δῶρα εἰς τοὺς δικαστάς, ἵνα κηρῶσιν αὐτόν, 'Αθηναῖον, εἰσι δὲ καὶ γραφαί ... ἔνενας καὶ δωροξενίας, ἀν τις δῶρα δοῦς ἀποφύγῃ τὴν ξενίαν 'Αριστ. Πολ. 'Αθήν. 59, Λυσ. καὶ 'Υπερσίδ. παρ' Ἀρπ.

δωρο-τελέω, φέρω δῶρα, πληρώνω δῶρα, Χρησμ. παρὰ Δημ. 1072. 26.

δωρο-θάγος [ἄ], *ον*, καταθρογγίζων δῶρα, ἄπλητος δῶρων, 'Πσ.'Εργ. κ.'Ήμ. 219, 262, Πολύβ. 6. 9. 7.
δωροφορέω, φέρω δῶρα, τινί Πλάτ. Φαίδρ. 266C, πρὸς. Εὐθύφρ. 14E προσφέρω ὡς δῶρον, τί τινί 'Αριστοφ. Σφηξ. 675 ἴδε δωροδοκέω ἐν τέλει. **Π. δ.** τινὰ, χαρίζω, δίδω εἰς τινὰ δῶρα, Αἰλ. Παικ.'Ιστ. 1. 32.
δωροφορία, ἡ, προσφορά δῶρων, 'Αλκίφρ. 1. 6, Πολυδ. Δ' 47.
δωροφορικός, ἡ, ὄν, δῶρα φέρων, Πλάτ. Σοφ. 222D. **2)** ὡς δῶρον προσφερόμενος, στολή Δίλιαν Π. Γ. 122 ἐσθῆς «ἦν βρασιεύς Περσῶν δωρεῖται» 'Ήσύχ.
δωρο-φόρος, ὄν, φέρων δῶρα, Πίνδ. Π. 5. 116 ὑποτελεῖς φόρου, ὡς οἱ Μαρκανθῶνι ἐκαλοῦντο ἐν σχέσει πρὸς τοὺς 'Ηρακλειώτας, Εὐφρορ. 'Αποσπ. 73 δ. κορπῶν 'Ανθ. Π. παραρτ. 15.
δωρύττομαι, ἄωρ, ἀντὶ δωρέομαι, Θεόφρ. 7. 43.
δῶς, ἡ, Λατ. dos, = δόσις, εὐρισκόμενον μόνον κατ' ὄνομαστ., 'Ητ.'Εργ. κ.'Ήμ. 354.
δωσειώ, ἐφετικόν, ἐπιθυμῶ, εἶμαι πρόθυμος νὰ δῶσω, 'Ήσύχ., πρὸς. Piers. Μοῦρ. 14.
δωσί-δίκος, ὄν, ὁ παραδίδων ἑαυτὸν εἰς τὴν δίκην, εἰς τὸν νόμον, εἰς τὸ δικαστήριον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν αὐτοδικουῦτα, ἵνα

δωσίδ-κοι εἶεν καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιεν τε καὶ ἀγοιεν 'Πρόδ. 6. 42, Πολύβ. 4. 4, 3.—σύγλ. **δωσιδικος**.
δωσί-πύγος, ὄν, = κίναϊδος, Σχόλ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 524, Σουίδ.
Δώσων, ὄν, ἐπιωνυμία 'Αντιγόνη τοῦ Β', ὁ ἀείποτος μέλλων νὰ δώσῃ, ὁ πάλαι ἐπισημαζόμενος, ἐκ τοῦ μέλλοντος τοῦ διδωμι, Πλούτ. Κορ. 11.—'ἴδε Κόντ. Ἰτασσ. Παρρατηρ. σ. 238.
δωτήρ, ἡρος, ὄ, δωτήρ, δωτήρες ἑσών, οἱ πύργοι ἀγαθῶν, δηλ. οἱ θεοί, 'Οδ. Θ. 325, 'Πσ. Θ. 46, κτλ.—Πρὸς. **δωτήρ**.
δωτήης, ὄν, σπῆλαιος τύπος τοῦ δωτήρ, 'Πσ.'Εργ. κ.'Ήμ. 353.
δωτινάξω, δέχομαι ἢ συλλέγω δῶρα, 'Ηρόδ. 2. 180.
δωτινή [ε], ἡ, δῶρον, δωρεά, 'Πλ. 1. 155, 'Οδ. 1. 268, 'Ηρόδ. 1. 61 δωτινήν δοῦναι, νὰ δώσῃ ἄνευ ἀμοιβῆς, ὡς δῶρον, χάρισμα, ὡς τὸ δωρεάν, 'Ηρόδ. 1. 69.—'Αχρηστον παρ' Ἄπτ.
δῶτις, ἡ, = δωτινή, ἐπιγρ. Δείφρ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 1688. 26.
δωτύς, ὄος, ἡ, Ἴων. ἀντὶ τοῦ προηγ. Σουίδ.
Δωτώ, ὄος, ἡ, πύργος, δωμα μίας τῶν Νηρηίδων, 'Δ. Σ. 43, 'Πσ. Θ. 248.
δῶτωρ, ὄρος, ὄ, = δωτήρ, δῶτωρ ἑσών, δωτή ἀγαθῶν, λεγόμενον πρὸς τὸν 'Ερμῆν, 'Οδ. Θ. 335, 'Γυν. 'Ομ. 17. 12., 29. 8· θεοὶ τούτων δῶτωρες Θέλεγ. 134.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

βόλιμος, = μόλιθος, 'Επιγρ. Δείφρ. Dittenb. SIG. 140, 26 28. 30. 112. 'Επιγρ. 'Επιδαύρ. (Cabbad. Fouill. Epid.) 1, 241. 242. M. E. σ. 204. Παρὰ Ροδίους βόλιθος, ὡς συναγεται ἐκ τοῦ ῥήμ. περιβολιθῶσαι, Dittenb. SIG. 449, 10.
βοῶν, ὄνος, ὄ, βουστάσιον, 'Ηρακλ. Πίν. 1, 39. 148.
γαίων, ὄνος, ὄ, σπῆλαιος χῶματος, 'Ηρακλ. Πίν. 1, 136.
δαῖσις, ἡ, διανομή, 'Επιγρ. Γόρτυν. Κρήτης IV 25, V 47.
δαράτα, θηλ., ἄζυμος ἄρτος, IGH. 1895, 1. ff. A 5. 45. 47, κλ. B 6. 46 κλ.
δασία, ἡ, δέρμα τριχωτόν, δασύ, 'Επιγρ. Ἴωνικ. Dittenb. SIG. 627, 2. 3. 6.
δεμελεῖς, αἰ, βδέλλα, 'Επιγρ. 'Επιδαύρ. Dittenb. SIG. 802, 88. 89· τὰ στέρνα μαχαίρα ἀνσχίσαντα τὰς δεμελεῖας ἐξελεῖν. 'Ήσύχ. «δεμβλεῖς· βδέλλα».
δενδρώω, κρύπτομαι, ὄνομα, 'Επιγρ. 'Επιδαύρ. Dittenb. SIG. 803, 20· πρὸς. M. E. καὶ Σουίδ. ἐν λέξ. **δενδρουάζειν** εἰς δρυὸς καταθέσθαι κυρίως· καὶ τὸ καθ' ὕδατος θέσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτὸν. 'ἴδε καὶ 'Ήσύχ. ἐν λ. καὶ Εὐστάθ. ('Οδυσσ. 1726, 19).
δικαδία, ἡ, ἐπιλοῦς κάδος, CIA. 11, 856.
διπενθητήρ, ὄ, ὁ ἔχων διπλὸν πένθος, 'Επιγρ. Κύπρ. Berl. Phil. Wochenschr. 1890, 1355, 1381.
δυσαγέω, (δυσαγή)· εἶμαι καταράτος, δυσαγείτω καὶ αὐτὸς καὶ γένος. IG. Sic. It. 432.

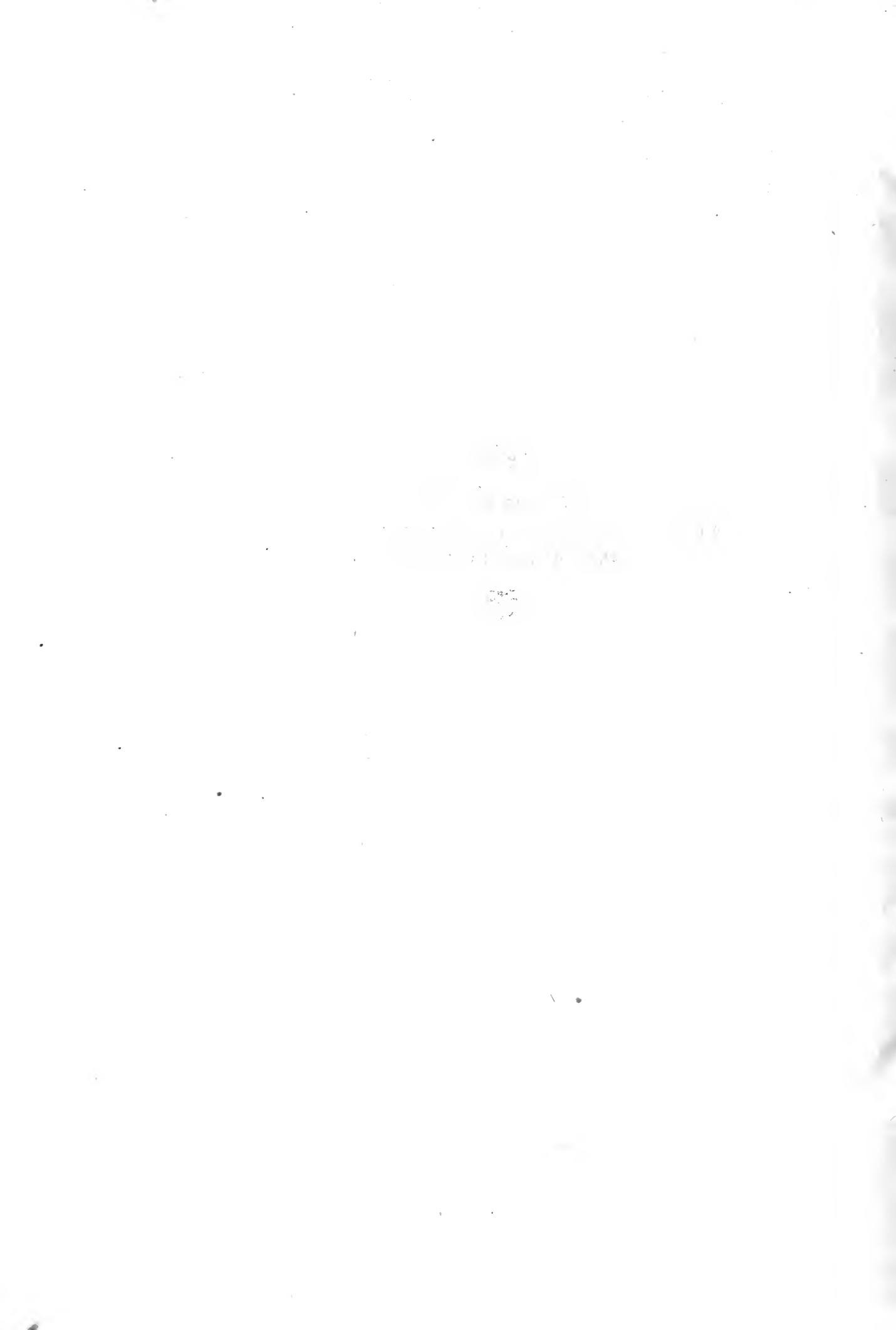
α') εἰς τὸ α.
 Σελ. 18 ἐν λέξει ἁγιασμὸς δ) στ. 2, ἐντὶ μικροῦ ἁγιασμοῦ γρ. μεγάλου ἁγιασμοῦ.
 » 65 » » αἰζήεις, ἀντὶ Κωλοφ. γρ. Κολοφ.
 » 68 » » αἰμακτία, στ. 3, ἀντὶ Σπάρταν γρ. Sparta.
 » 129 » » ἀμβρακίδες, ἀντὶ 'Αμβρακίδων γρ. 'Αμβρακιω-
 τίδων.
 » 129 » » 'Αμβροσία, στ. 11, ἀντὶ Τρύφ. γρ. Τρυφ.
 » 149 » » 'Αμφικτύονες, στ. 9, ἀντὶ Παριανόν γρ. Πά-
 ριον.
 » 199 » » ἀναφουρέυς, στ. 5, ἀντὶ ἴδε ἀνάφορος γρ. ἴδε
 ἀνάφορον.
 » 205 » » ἀνδρόσαιμον, στ. 5, ἀντὶ μήκωνος γρ. μήκωνος.
 » 256 » » ἀντιξύω, ἀντὶ Σωφρόν. γρ. Σώφρων.
 » 292 » » ἀπαυλισμός, στ. 2, ἀντὶ Ποιητ. Διδακτ. γρ.
 Ποιητῆς περὶ Βοτανῶν.
 » 292 » » ἀπεθίζω, ἀντὶ ἀ-πεθίζω γρ. ἀπ-εθίζω.
 » 315 » » ἀποδιατρίβω, στ. 2, ἀντὶ Αἰσχύλ. γρ. Αἰσχίν.
 » 325 » » ἀποκατταβισμός, στ. 2, ἀπαλειπτόν τὴν λέξιν
 Med.
 » 325 » » ἀποκρύπτημα, στ. 3, ἀντὶ ἐπερασθεῖς γρ. ἐπε-
 ρεισθεῖς.
 » » » 'Αριστοφάνειος, α, ὄν, γρ. 'Αριστοφάνειος,
 ὄν.
 » 418 » » αὐτός V. 5, στ. 3, ἀντὶ Μέλας γρ. Melet.
 β') εἰς τὸ β.
 Β. II, 1. ἀντὶ βλήχων, γληχῶν γραπτῶν βλήχων, γλήχων.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

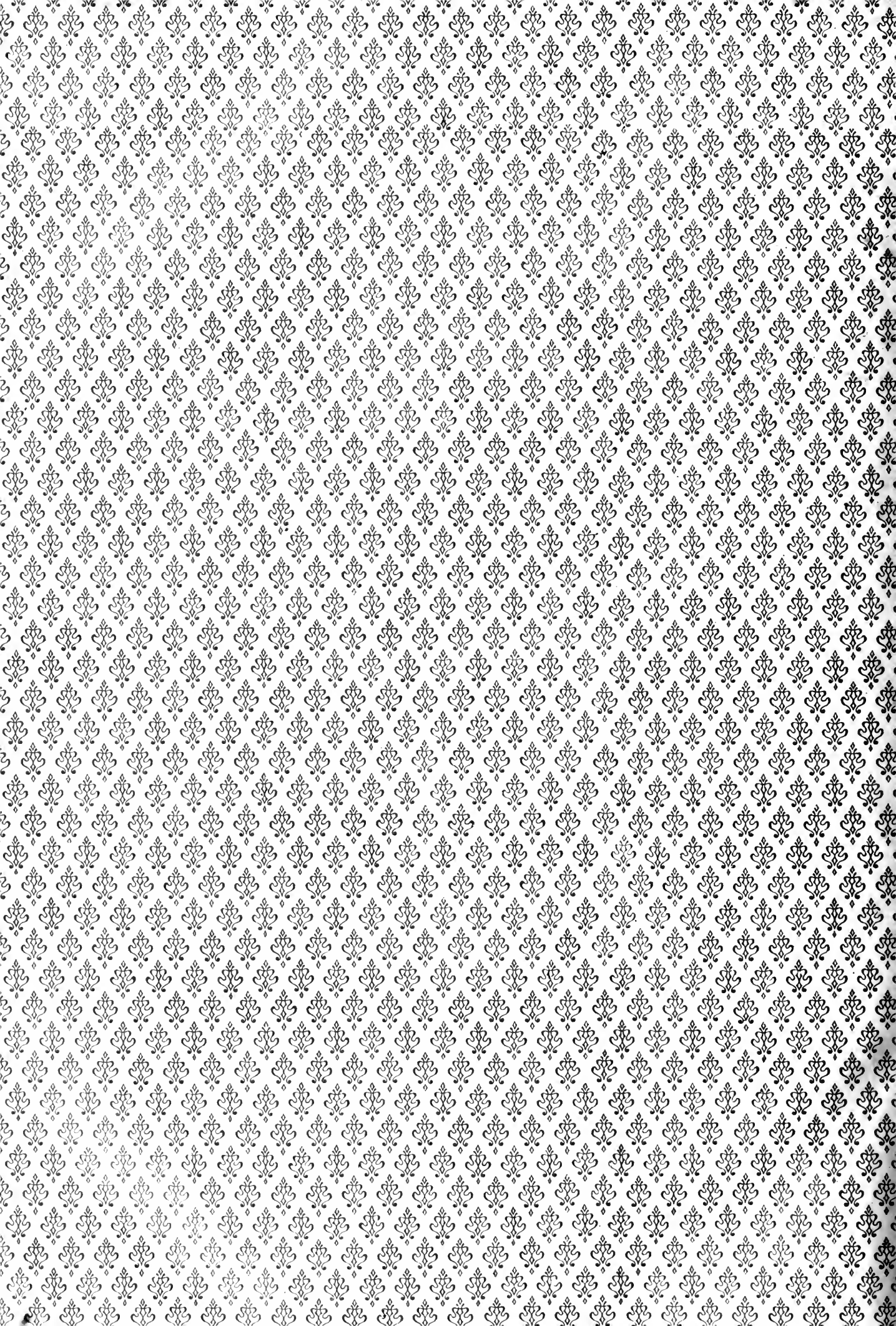

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

**Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED**

